

Siêu Cấp Cường Giả

Contents

Siêu Cấp Cường Giả	15
1. Chương 1: Thiên Chi Kiêu Tử Bị Ngã Xuống. (*)	15
2. Chương 2: Nữ Thần - Qua Tử (*) - Lời Thề.	19
3. Chương 3 : Chuyện Khắc Thường Tất Có Nguyên Do.	23
4. Chương 4 : Nhân Họa Đắc Phúc.	26
5. Chương 5 : Người Của Bùi Gia Lại Xuất Hiện.	31
6. Chương 6 : Tìm Tại Vạ.	35
7. Chương 7: Mong Đợi Cùng Chờ Đợi..	39
8. Chương 8: Vì Hân Đi.	43
9. Chương 9: Vương Giả Trở Về.	45
10. Chương 10: Nhục Nhân Giả, Tất Tự Nhục! !	49
11. Chương 11: Cút !	53
12. Chương 12: Bước Đầu Tiên !	57
13. Chương 13: Dắt Tay Nữ Thần, Đi Theo Ka !	60
14. Chương 14 : Cái Gì Là Đồ Chơi ? Bia Đỡ Đạn!	64
15. Chương 15 : Bám Vào Quý Nhân!	67
16. Chương 16 : Mặc Kệ Người Hợp Lại Không Hợp Lại, Cha Vẫn Còn Ở Đó	70
17. Chương 17 : Ngây Người Như Phồng.	73
18. Chương 18 : Vũ Phu Ở Trước Mặt Nhi Tử .	77
19. Chương 19 : Người Đàn Bà Chanh Chua Chửi Mắng, Chú Hề Nhảy Múa.	79
20. Chương 20 : Không Thể Nhịn Nữa Thì Không Cần Nhịn.	83
21. Chương 21 : Không Ra Tay Thì Thôi, Vừa Ra Tay Đã Trí Mạng.	87
22. Chương 22 : Lấy Tiền Đập Người, Lấy Quyền Ép Người	91
23. Chương 23 : Cơ Hội Chỉ Có Một.	95
24. Chương 24 : Không Ngươi Bài Sao?	98
25. Chương 25 : Toàn Trường Yên Tĩnh.	101
26. Chương 26 : Hùng Tâm Vạn Trượng.	105
27. Chương 27 : Cảm Ơn Cùng Lựa Chọn.	109
28. Chương 28 : Cáo Mượn Oai Hùm.	112
29. Chương 29 : Vô Sĩ Cùng Phi Lễ.	116
30. Chương 30 : Kỳ Lạ	119
31. Chương 31 : Chưa Xót Cùng Bất Đắc Dĩ.	122
32. Chương 32:	124
33. Chương 33 : Các Người Muốn Chết.	127
34. Chương 34 : Đông Lai Giận Dữ, Năm Bước Thấy Máu.	131
35. Chương 35 : Lấy Một Dịch Mùì.	135
36. Chương 36 : Lật Đổ Chính Nghĩa Sao ?	138
37. Chương 37 : Bùi Thiếu ?	141
38. Chương 38 : Lột Da Hổ Làm Đại Kỳ (Thượng) (*)	145
39. Chương 39 : Lột Da Hổ Làm Đại Kỳ (Hạ)	148
40. Chương 40 : Anh Hùng.	153
41. Chương 41: Sóng To Gió Lớn.	156

42. Chương 42: Hổ Phụ Vô Khuyển Tử.	159
43. Chương 43 : Rõ Ràng Chân Tướng.	163
44. Chương 44: Mất Cao Hơn Đầu.	166
45. Chương 45: Cao Cao Tại Thượng.	169
46. Chương 46: Ai Ghét Ai? Ai Bỏ Ai?	173
47. Chương 47: Điện Giật.	176
48. Chương 48: Nữ Nhân Luôn Thù Rất Dai.	178
49. Chương 49: Số Mệnh Đã Định Sẽ Gặp Lại Nhau.	181
50. Chương 50: Ta Không Quen Cô!	184
51. Chương 51: Nơi Đây Thật Ra Rất Nhỏ	187
52. Chương 52: "cha Và Con"! Con Còn Ngốc Hơn Ta!	191
53. Chương 53: Bùi Vũ Phu Tâm Sự.	194
54. Chương 54: Tắm Gương.	197
55. Chương 55 : Lạc Đà Gầy Còn Lớn Hơn Ngựa.	201
56. Chương 56 : Cha Đi Cùng Con.	204
57. Chương 57 : Liều Mạng 3 Tháng, Chỉ Vì Một Cuộc Thi.	206
58. Chương 58 : Điểm Số Nghịch Thiên.	210
59. Chương 59 : Sử Thượng Tội Ngừu Trạng Nguyên	213
60. Chương 60 : Hối Hận.	216
61. Chương 61 : Oanh Động Cả Nước.	220
62. Chương 62 : Toàn Trường Ngạc Nhiên.	224
63. Chương 63: Sợ Choáng Váng.	226
64. Chương 64 : Một Bạt Tai, Không Tiếng Động	229
65. Chương 65 : Bỗng Nhiên Quay Đầu.	233
66. Chương 66 : Đánh Cuộc Kiếp Trước.	236
67. Chương 67 : Rập Khuôn Theo Sao ?	240
68. Chương 68: Con Cờ, Kế Sách Để Đối Phó.	243
69. Chương 69 : Vạch Mặt.	247
70. Chương 70 : Hữu Kỳ Nữ, Tất Hữu Kỳ Phụ.	250
71. Chương 71 : Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được	254
72. Chương 72 : Bùi Gia Phụ Tử Đến.	256
73. Chương 73 : Đã Là Gái Điểm Còn Muốn Lập Dền Thờ.	260
74. Chương 74 : Bỏ Vợ.	262
75. Chương 75 : Chân Thật Vũ Phu --- Cuồng.	265
76. Chương 76 : Đánh Tàn Phế.	269
77. Chương 77 : Vũ Phu Xuất Sơn.	272
78. Chương 78 : Thế Lực Ẩn Tàng.	276
79. Chương 79: Khổ Luyện! Siêu Việt!	279
80. Chương 80: Tín Nhiệm, Lòng Tin!	283
81. Chương 81: Đông Lai Xuôi Nam!	287
82. Chương 82: Kẹp Chặt.	291
83. Chương 83: Quốc Sĩ Cùng Độc Mân Côi.	295
84. Chương 84: Hai Mươi Chữ.	298
85. Chương 85: Liễu Nguyệt Khác Thường.	301
86. Chương 86: La Ly, Thiếu Niên, Ngự Tỷ.	305
87. Chương 87: Thỏa Hiệp, Ân Nhân..	308
88. Chương 88*: Thỉnh Cầu Cùng Trao Đổi.	312
89. Chương 89: Bắt Đầu Giai Đoạn Thứ Hai Dung Hợp.	316
90. Chương 90: Trốn Được Lần Đầu, Không Trốn Được Mười Lăm?	320
91. Chương 91 : Lộ Ra Răng Nanh!!	324
92. Chương 92 : Bọn Chúng Chỉ Là Cặn Bã!	328
93. Chương 93: Kịch Hay Vẫn Còn Ở Phía Sau!	333
94. Chương 94: Thay Đổi Lớn.	337
95. Chương 95: Không Có Thiên Lý	343

96. Chương 96: Toàn Trường Khiếp Sợ.	348
97. Chương 97: Giết Người Bất Quá Chỉ Cần Gật Đầu ?	352
98. Chương 98: Cắt Đứt Chân Chó.	356
99. Chương 99: Trình Độ Như Người Thì Sư Phụ Của Ta Cũng Đủ Thệt Rồi.	361
100. Chương 100: Sát Cơ Hiện Ra.	365
101. Chương 101 : Tuyên Bố Tử Hình	368
102. Chương 102 : Tuyệt Vọng? Đây Chỉ Là Bắt Đầu!	373
103. Chương 103 : Đưa Vào Địa Ngục.	376
104. Chương 104 : Thần Thánh Phương Nào?.	382
105. Chương 105 : Vô Thần, Kiều Hùng.	385
106. Chương 106 : Châu Chấu Đá Xe.	389
107. Chương 107 : Người Muốn Gì	393
108. Chương 108 : Tự Rước Lấy Nhục.	397
109. Chương 109 : Huyết Tính Cùng Cuồng Ngạo.	403
110. Chương 110 : Hẳn Là Một Tên Quái Vật.	407
111. Chương 111 : Xung Phong, Thức Tỉnh?	411
112. Chương 112 : Có Thể Vượt Xa Hay Không?	417
113. Chương 113 : Minh Kính Sẽ Thành.	421
114. Chương 114 : Cơ Hội Ngàn Năm Có Một.	424
115. Chương 115 : Lần Đầu Tiên Ra Tay Sau Khi Đạt Đến Cảnh Giới Minh Kính.	428
116. Chương 116 : Chôn Hài Cốt, Chôn Dã Tâm.	432
117. Chương 117 : Người Muốn Giết Ta, Phải Chém.	437
118. Chương 118 : Sợ Đến Vỡ Mật.	440
119. Chương 119 : Bước Lên Tử Cầm Thành.	444
120. Chương 120 : Long Nha.	447
121. Chương 121 : Oan Gia Ngõ Hẹp.	453
122. Chương 122 : Bốc Hơi Khỏi Nhân Gian.	457
123. Chương 123 : Đóa Hoa Tươi Cắm Trên Bãi Phấn Trâu.	462
124. Chương 124 : Nữ Yêu Tinh.	466
125. Chương 125 : Ẩn Giấu Rất Sâu.	469
126. Chương 126 : Cảnh Cáo.	474
127. Chương 127 : Một Cái Tát Vào Mặt.	477
128. Chương 128 : Vội Vả Tìm Chết.	481
129. Chương 129 : Súng Đã Đánh Bóng Nhưng Máu Vẫn Chưa Lạnh.	486
130. Chương 130: Kinh Biển, Gió Lớn Nổi Lên.	491
131. Chương 131: Nói Cho Tao Biết, Mày Muốn Chết Như Thế Nào?	495
132. Chương 132: Huyết Hoa Nở Rộ.	499
133. Chương 133: Chiến Đấu, Vẫn Còn Tiếp Tục!	503
134. Chương 134: Đại Chiến, Hết Sức Căng Thẳng!	507
135. Chương 135: Nhất Kích Tất Sát.	511
136. Chương 136: Trong Vòng 10 Chiêu, Chắc Chắn Mày Phải Chết.	514
137. Chương 137:sau Khi Giết Người Xong, Trần Anh Xuất Hiện.	518
138. Chương 138 : Lại Dung Hợp.	522
139. Chương 139 : Thiên Đường	526
140. Chương 140	527
141. Chương 141	530
142. Chương 142 : Gạt Bỏ Sự Thật.	534
143. Chương 143 : Ông Thử Động Vào Hẳn Đi.	538
144. Chương 144 : Vô Đề.	543
145. Chương 145 : Ác Giả Ác Báo.	547
146. Chương 146 : Năm Vận Mệnh Trong Tay.	551
147. Chương 147 : Tâm Tư Của Mỹ Nhân	555
148. Chương 148 : Cơ Ác Mộng.	559
149. Chương 149 : Hạ Gia Vào Cuộc.	563

150. Chương 150 :	Không Đơn Giản Như Vậy.	568
151. Chương 151 :	Mạc Nhận, Bí Mật Bị Bại Lộ.	572
152. Chương 152 :	Ông Già Trâu Bò, Thằng Con Cuồng Ngao.	577
153. Chương 153 :	Tự Cho Là Đúng.	581
154. Chương 154 :	Ai Theo Đuổi Ai?	585
155. Chương 155 (1) :		589
156. Chương 155 (2) :		592
157. Chương 156 :	Cậu Là Người Tốt. (1)	595
158. Chương 156 :	Cậu Là Người Tốt. (2)	597
159. Chương 156 :	Cậu Là Người Tốt. (3)	600
160. Chương 157 :	Chưa Thấy Quan Tài Chưa Đổ Lệ.	603
161. Chương 158 :	Chiến Đấu, Hết Sức Căng Thẳng!	606
162. Chương 159 :	Quỳ Xuống Cho Tao!	611
163. Chương 160 :	Tao Kêu Mày Cút, Không Phải Đi.	617
164. Chương 161 :	Cho Vay Nặng Lãi.	622
165. Chương 162 :	Nụ Hôn.	626
166. Chương 163:	Đem Nguy Hiểm Bóp Chết Từ Trong Trứng Nước	632
167. Chương 164:	Minh Kính Đại Thành, Qua Tử Xuất Hiện.	636
168. Chương 165:	Chém Đầu Thế Lực Của Phương Gia.	641
169. Chương 166 :	Bước Lên Sân Khấu.	645
170. Chương 167 :	Cừu Nhân Gặp Mặt.	649
171. Chương 168 :	Ương Cập Trì Ngư. (*)	653
172. Chương 169 :	Ôn Thần, Bị Cô Lập?	658
173. Chương 170 :	Hào Quang Bắn Ra Bốn Phía.	662
174. Chương 171 :	Điều Hổ Ly Sơn, Gió Lớn Lên	666
175. Chương 172 :	Quật Khởi, Trận Chiến Đầu Tiên.	670
176. Chương 173 :	Một Trận Chiến, Định Tương Lai (1 2)	675
177. Chương 173 :	Một Trận Chiến, Định Tương Lai (3 4)	684
178. Chương 173 :	Một Trận Chiến, Định Tương Lai (5 6)	693
179. Chương 179 :	Một Trận Chiến, Định Tương Lai (7)	703
180. Chương 180 :	Một Trận Chiến, Định Tương Lai (8)	707
181. Chương 181 :	Một Trận Chiến, Định Tương Lai (9)	711
182. Chương 182 :	Một Trận Chiến, Định Tương Lai (10)	715
183. Chương 183 :	Một Trận Chiến, Định Tương Lai (11)	720
184. Chương 184 :	Một Trận Chiến, Định Tương Lai (12)	724
185. Chương 185 :	Một Trận Chiến, Định Tương Lai (13)	728
186. Chương 186 :	Một Trận Chiến, Định Tương Lai (14)	732
187. Chương 187 :	Một Trận Chiến, Định Tương Lai (15)	736
188. Chương 188 :	Một Trận Chiến, Định Tương Lai (16)	739
189. Chương 189 :	Đông Lai Thượng Vị (1)	743
190. Chương 190 :	Đông Lai Thượng Vị (2)	747
191. Chương 191 :	Đông Lai Thượng Vị (3)	751
192. Chương 192 :	Đông Lai Thượng Vị (4)	754
193. Chương 193:	Đông Lai Thượng Vị (5)	758
194. Chương 194 :	Đông Lai Thượng Vị (6)	762
195. Chương 195:	Vũ Thần Vừa Ra Định Càn Khôn (thượng)	764
196. Chương 196:	Vũ Thần Vừa Ra Định Càn Khôn (trung)	768
197. Chương 197:	Vũ Thần Vừa Ra Định Càn Khôn (hạ)	772
198. Chương 198:	Qua Tử Nhân Sinh Không Cần Giải Thích	776
199. Chương 199 :	Xà Mỹ Nữ Thần Phục.	780
200. Chương 200 :	Đỉnh Đông Hải.	784
201. Chương 201:	Tiểu Nhân Đắc Chí.	788
202. Chương 202 :	Lão Đại Phía Sau Màn.	793
203. Chương 203 :	Ngô Gia Quật Khởi.	797

204. Chương 204 :	Thần Thánh Phương Nào? Ông Không Có Tư Cách Để Biết.	801
205. Chương 205 :	Không Ai Hèn Mãi Mãi.	807
206. Chương 206 :	Tới Cửa Gặp Mặt.	811
207. Chương 207 :	Một Cái Bạt Tang Vang Dội.	817
208. Chương 208 :	Cá Nước Mặn Xoay Người, Xưa Đâu Bằng Nay	821
209. Chương 209 :	Nàng Và Hồn, Thực Tế Cùng Lý Tưởng.	826
210. Chương 210 :	Ồ Trên Đường.	830
211. Chương 211 :	Có Người Vui Mừng Có Người Lo.	835
212. Chương 212 :	Khiêm Tồn Mà Xa Hoa.	840
213. Chương 213 :	Hảo Tụ Hảo Tán	844
214. Chương 214 :	Hạ Y Na Chủ Động, Đầy Hay Là Không Đầy	848
215. Chương 215 :	Tình Sâu Mãi Mãi.	851
216. Chương 216 :	Khiêu Khích.	855
217. Chương 217 :	Đồ Sứ Và Mái Ngói.	859
218. Chương 218 :	Đạp Lên Mặt Mũi.	863
219. Chương 219:	Sân Khẩu Của Ai ?	868
220. Chương 220 :	Nam Nhân Bùi Gia Cuồng Ngạo	873
221. Chương 221 :	Toàn Trường Sôi Trào	878
222. Chương 222 :	Một Người Một Sân Khẩu.	882
223. Chương 223 :	Dù Sao Cũng Chết. Tự Cao Tự Đại.	886
224. Chương 224 :	Phong Vân Tái Khởi.	890
225. Chương 225 :	Say Rượu Gây Chuyện.	893
226. Chương 226 :	Giết Gà Dùng Dao Mổ Trâu.	897
227. Chương 227 :	Giết Hết Gà, Trâu Xuất Hiện.	900
228. Chương 228 229:	Quỳ Xuống, Cút Ra Khỏi Đông Hải	905
229. Chương 230 :	Quỳ Xuống, Cút Ra Khỏi Đông Hải	911
230. Chương 231 :	Người Có Tên, Cây Có Bóng.	919
231. Chương 232 :	Cùng Chung Mục Tiêu.	923
232. Chương 233 :	Tử Không Hối Hận.	928
233. Chương 234 :	Nạp Lan Minh Châu.	932
234. Chương 235 :	Chuyện Gì Nên Đến Thì Sẽ Đến.	936
235. Chương 236 :	Là Địch Hay Bạn?	940
236. Chương 237 :	Ma Tước Biến Thành Phượng Hoàng.	945
237. Chương 238 :	Cầm Quyền, Hành Trình Mới.	948
238. Chương 239 :	Hành Động Ngụy Hiếm.	951
239. Chương 240 :	Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu.	955
240. Chương 241 :	Làm Ra Quyết Định.	958
241. Chương 242 :	Trước Cơn Bão Táp.	960
242. Chương 243-245 :	Gió Tanh Mưa Máu.	964
243. Chương 246 247 :	Gió Tanh Mưa Máu (2)	975
244. Chương 248 :	Gió Tanh Mưa Máu (3)	982
245. Chương 249 250 :	Gió Tanh Mưa Máu (4)	990
246. Chương 251:	Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (1)	998
247. Chương 252:	Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (2)	1003
248. Chương 253:	Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (3)	1007
249. Chương 254:	Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (4)	1012
250. Chương 255:	Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (5)	1016
251. Chương 256:	Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (6)	1021
252. Chương 257:	Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (7)	1025
253. Chương 258:	Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (8)	1030
254. Chương 259:	Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (9)	1034
255. Chương 260:	Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (10)	1038
256. Chương 261:	Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (11)	1043
257. Chương 262 :	Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (12)	1048

258. Chương 263 : Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (13)	1053
259. Chương 264 : Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (14)	1057
260. Chương 265 : Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (15)	1061
261. Chương 266 : Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (16)	1065
262. Chương 267 : Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (17)	1069
263. Chương 268: Đại Nữ Nhân, Tiểu La Ly	1074
264. Chương 269: Không Biết Trời Cao Đất Rộng	1078
265. Chương 270: Không Sợ Ngạo Khí, Chỉ Sợ Có Sát Khí	1083
266. Chương 271: Bước Vào Quân Doanh	1087
267. Chương 272: Ra Tay Toàn Lực	1091
268. Chương 273: Người Mạnh Là Vua	1094
269. Chương 274 : Ra Tay Tàn Nhẫn.	1098
270. Chương 275 : Giận Quá Hóa Thẹn.	1101
271. Chương 276 : Ác Giả Ác Báo.	1106
272. Chương 277: Chạy Trời Không Khỏi Nắng.	1109
273. Chương 278: Kết Cục Đã Được Định Đoạt.	1114
274. Chương 279: Nạp Lan Gia Đến Cửa Nhận Sai (thượng)	1118
275. Chương 280: Nạp Lan Gia Đến Cửa Nhận Sai (trung)	1121
276. Chương 281: Nạp Lan Gia Đến Cửa Nhận Sai (hạ)	1125
277. Chương 282: Say Rượu.	1129
278. Chương 283: Hành Trình Đến Yên Kinh, Không Thể Tránh Được.	1134
279. Chương 284: Thực Hiện Quy Tắc Ngầm, Phá Vỡ Công Bằng (1)	1139
280. Chương 284: Thực Hiện Quy Tắc Ngầm, Phá Vỡ Công Bằng (2)	1142
281. Chương 285 : Muốn Lên Là Lên Sao?	1144
282. Chương 286 : Quy Tắc.	1148
283. Chương 287 : Chơi Dao Có Ngày Dứt Tay.	1152
284. Chương 288 : Động Thủ Trên Đầu Thái Tuế.	1156
285. Chương 289 : Tôi Là Bùi Đông Lai.	1160
286. Chương 290 : Gậy Ông Đập Lưng Ông.	1164
287. Chương 291: Rượu Vào Lời Ra.	1169
288. Chương 292: Đường Thì Nhiều Nhưng Chỉ Nên Chọn Một.	1173
289. Chương 293: Cảm Ơn Tâm.	1178
290. Chương 294: Giai Nhân Ước Hẹn, Phong Vân Tái Khởi.	1183
291. Chương 295: Ở Trường Chạy Trong Máy Bay!	1187
292. Chương 296: Tôi Không Có Hứng Thú Cũng Không Có Tình Thú.	1191
293. Chương 297: Chó Cẩn Là Chó Không Sủa.	1194
294. Chương 298: Tự Động Cút Khỏi Nam Càng.	1198
295. Chương 299: Bị Cô Lập.	1201
296. Chương 300: Tự Chui Đầu Vào Rọ	1205
297. Chương 301: Chúng Mà Tin Không?	1209
298. Chương 302: Gió Tanh Mưa Máu Lên	1213
299. Chương 303: Mãnh Long Quá Giang (1)	1217
300. Chương 304: Mãnh Long Quá Giang (2)	1221
301. Chương 305: Mãnh Long Quá Giang (3)	1225
302. Chương 306: Mãnh Long Quá Giang (4)	1229
303. Chương 307: Mãnh Long Quá Giang (5)	1233
304. Chương 308: Mãnh Long Quá Giang (6)	1237
305. Chương 309: Mãnh Long Quá Giang (7)	1241
306. Chương 310: Mãnh Long Quá Giang (8)	1244
307. Chương 311: Mãnh Long Quá Giang (9)	1248
308. Chương 312: Mãnh Long Quá Giang (10)	1253
309. Chương 313: Mãnh Long Quá Giang (11)	1258
310. Chương 314: Mãnh Long Quá Giang (12)	1263
311. Chương 315: Mãnh Long Quá Giang (13)	1267

312. Chương 316:	Mãnh Long Quá Giang (14)	1272
313. Chương 317:	Mãnh Long Quá Giang (15)	1277
314. Chương 318:	Mãnh Long Quá Giang (16)	1282
315. Chương 319:	Mãnh Long Quá Giang (17)	1286
316. Chương 320:	Mãnh Long Quá Giang (18)	1290
317. Chương 321:	Mãnh Long Quá Giang (19)	1295
318. Chương 322:	Mãnh Long Quá Giang (20)	1299
319. Chương 323:	Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (1)	1304
320. Chương 324:	Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (2)	1308
321. Chương 325:	Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (3)	1313
322. Chương 326:	Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (4)	1317
323. Chương 327:	Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (5)	1322
324. Chương 328:	Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (6)	1326
325. Chương 329:	Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (7)	1331
326. Chương 330:	Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (8)	1336
327. Chương 331:	Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (9)	1341
328. Chương 332:	Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (10)	1346
329. Chương 333:	Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (11)	1350
330. Chương 334:	Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (12) (1)	1355
331. Chương 334:	Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (12) (2)	1359
332. Chương 335:	Đồng Bệnh Tương Liên.	1362
333. Chương 336:	Nhất Thống Nam Cánh, Kiếm Chỉ Bắc Phương.	1367
334. Chương 337:	Anh Nghĩ Muốn Tôi Nay Mấy P A?	1371
335. Chương 338:	Hoàng Hoa Khuê Nữ Tới, Hoàng Thân Quốc Thích Không Có Tới.	1376
336. Chương 339:	Thời Đại Kết Thúc Rồi Ừ?	1381
337. Chương 340:	Từng Ân Oán, Từng Vòng Luân Hồi.	1385
338. Chương 341:	Thái Tử, Hồng Kinh Hội.	1389
339. Chương 342:	Sẽ Không Để Mất Thể Diện.	1394
340. Chương 343:	Ai Mạnh Ai Yếu? Sự Thật Sẽ Chứng Minh.	1397
341. Chương 344:	Đông Lai Vào Kinh.	1402
342. Chương 345:	Thế Giới Rất Lớn Cũng Rất Nhỏ.	1406
343. Chương 346:	Tôn Nghiêm.	1410
344. Chương 347:	Muôn Người Mong Đợi.	1414
345. Chương 348:	Không Biết Cũng Là Tội.	1418
346. Chương 349:	Cuối Cùng Cũng Gặp Nhau.	1422
347. Chương 350:	Lên Đài, Tâm Tư Của Mỗi Người.	1425
348. Chương 351:	Bốn Phương Khiếp Sợ (thượng)	1428
349. Chương 352:	Bốn Phương Khiếp Sợ (trung)	1432
350. Chương 353:	Bốn Phương Khiếp Sợ (hạ)	1436
351. Chương 354:	Trộm Gà Không Được Còn Mất Nắm Gạo.	1440
352. Chương 355:	Lịch Sử Tái Hiện.	1443
353. Chương 356:	Hôm Nay, Tổ Là Của Cậu.	1447
354. Chương 357:	Vở Kịch Hiện, Màn Che Rơi.	1452
355. Chương 358:	Qua Tử Ra Tay, Bạch Gia Ứng Hộ.	1457
356. Chương 359:	Khát Nước 3 Ngày, Chỉ Lấy Một Bầu?	1462
357. Chương 360:	Nói Năng Chua Ngoa, Lòng Như Đậu Hũ, Tiên Lễ Hậu Binh.	1466
358. Chương 361:	Đại Môn Tần Gia, Búi Đông Lai Ta Chắc Chắn Bước Qua!	1470
359. Chương 362:	Trời Cao Làm Chứng, Hấn Lập Lời Thề	1475
360. Chương 363:	Làm Đối Thủ Của Tôi, Anh Xứng Sao?	1479
361. Chương 364:	Thật Thật Giả Giả.	1483
362. Chương 365:	Bắt Đầu Trận Chiến.	1488
363. Chương 366:	Ai Mới Là Thần Súng? (1)	1492
364. Chương 367:	Ai Mới Là Thần Súng? (2)	1496
365. Chương 368:	Ai Mới Là Thần Súng? (3)	1501

366. Chương 369: Long Vương, Diệp Cô Thành Hiện Thân.	1504
367. Chương 370: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (1)	1508
368. Chương 371: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (2)	1511
369. Chương 372: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (3)	1515
370. Chương 373: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (4)	1520
371. Chương 374: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (5)	1524
372. Chương 375: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (6)	1529
373. Chương 376: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (7)	1531
374. Chương 377: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (8)	1535
375. Chương 378: Cách Biệt Nhau Một Trời Một Vực.	1539
376. Chương 379: Tôi Không Tin.	1544
377. Chương 380: Sát Cơ Trần Ngập.	1548
378. Chương 381: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (1)	1552
379. Chương 381: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (1) (tiếp)	1554
380. Chương 382: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (2)	1557
381. Chương 383: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (3)	1561
382. Chương 384: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (4)	1564
383. Chương 385: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (5)	1567
384. Chương 386: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (6)	1570
385. Chương 387: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (7)	1573
386. Chương 387: Chọc Thủng Trời (1)	1576
387. Chương 387: Chọc Thủng Trời (2)	1578
388. Chương 388: Con Chỉ Làm Vợ Của Bùi Gia. (1)	1581
389. Chương 388: Con Chỉ Làm Vợ Của Bùi Gia. (2)	1584
390. Chương 389: Trời Sập Xuống, Qua Tử Khiêng.	1587
391. Chương 389: Trời Sập Xuống, Qua Tử Khiêng. (2)	1589
392. Chương 390 + 391: Đáp Án Được Vạch Trần.	1592
393. Chương 392 - 394: Chỗ Dựa Vững Chắc.	1600
394. Chương 395: Đông Tuyết Khuynh Thành.	1611
395. Chương 396: Một Minh Bước Đến, Tuyên Ngôn Về Tình Yêu.	1615
396. Chương 397: Ngang Ngược Vì Ai (1)	1617
397. Chương 397: Ngang Ngược Vì Ai (2)	1619
398. Chương 398: Ngang Ngược Vì Ai (3)	1622
399. Chương 398: Ngang Ngược Vì Ai (4)	1624
400. Chương 399: Ngang Ngược Vì Ai (5)	1626
401. Chương 400: Ngang Ngược Vì Ai (6)	1628
402. Chương 401: Ngang Ngược Vì Ai (7)	1631
403. Chương 401: Ngang Ngược Vì Ai (8)	1634
404. Chương 402: Ngang Ngược Vì Ai (9)	1636
405. Chương 402: Ngang Ngược Vì Ai (10)	1639
406. Chương 403: Ngang Ngược Vì Ai (11)	1641
407. Chương 404: Ngang Ngược Vì Ai (12)	1643
408. Chương 405: Danh Chấn Kinh Hoa.	1647
409. Chương 406: Một Bước Sai, Từng Bước Sai.	1651
410. Chương 407: Chân Tướng Hiện, Phong Vân Nổi (thượng).	1655
411. Chương 408: Chân Tướng Hiện, Phong Vân Nổi (hạ).	1659
412. Chương 409: Con Đường Cường Giả.	1662
413. Chương 410: Ai Có Thể Nghĩ Đến.	1667
414. Chương 411: Quyền Lực, Sắc Đẹp.	1671
415. Chương 412: Nhà Dột Còn Gặp Mưa Đêm.(1)	1675
416. Chương 412: Nhà Dột Còn Gặp Mưa Đêm.(2)	1678
417. Chương 413: Rốt Cuộc Là Ai?	1681
418. Chương 414: Tương Kế Tựu Kế (1)	1684
419. Chương 414: Tương Kế Tựu Kế (2)	1686

420. Chương 415:	Hổ Xuống Đồng Bằng Bị Chó Khinh. (1)	1688
421. Chương 415:	Hổ Xuống Đồng Bằng Bị Chó Khinh. (2)	1691
422. Chương 416:	Lời Đã Nói Ra Như Bát Nước Đổ Đi.	1693
423. Chương 417:	Vừa Đánh Trống Vừa La Làng, Bụng Dạ Khó Lường.	1697
424. Chương 418:	Trắng Thì Không Ưa, Ưa Đen Ư?	1701
425. Chương 419:	Khóc Như Một Đứa Bé.	1706
426. Chương 420:	Chán Sống Rồi.	1712
427. Chương 421:	Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (1)	1716
428. Chương 422:	Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (2)	1720
429. Chương 423:	Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (3)	1725
430. Chương 424:	Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (4)	1728
431. Chương 425:	Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (5)	1732
432. Chương 426:	Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (6)	1736
433. Chương 427:	Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (7)	1740
434. Chương 428:	Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (8)	1745
435. Chương 429:	Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (9)	1749
436. Chương 430:	Thần Vong, Tung Tích Cửa Hạ Hà.	1753
437. Chương 431:	Còn Sống Trở Về.	1757
438. Chương 432:	Lời Dẫn Dò Của Tiêu Phi.	1761
439. Chương 433:	Hành Trình Mới, Chiến Con Mja Nó Đi.	1765
440. Chương 434:	Biết Người Biết Ta, Trăm Trận Trăm Thắng.	1769
441. Chương 435:	Tương Kế Tự Kế, Lấy Đạo Của Mây Trả Lại Cho Mây.	1773
442. Chương 436:	Tên Hề.	1777
443. Chương 437:	Tự Tay Giết Lấy (thượng)	1781
444. Chương 438:	Tự Tay Chém Giết (trung)	1785
445. Chương 439:	Tự Tay Chém Giết (hạ)	1789
446. Chương 440:	Núi Dao Biển Lửa, Không Chối Từ.	1793
447. Chương 441:	Nam Nhân.	1797
448. Chương 422:	Tình Kiếp.	1801
449. Chương 443:	Thật Xin Lỗi, Xin Tha Thứ Sự Ích Kỷ Của Tổ.	1805
450. Chương 444:	Quên Cùng Lựa Chọn!	1809
451. Chương 445:	Nói Với Tần Đông Tuyết.	1812
452. Chương 446:	Diệp Tranh Vành, Chó Không Bỏ Thói Quen Ăn Phán.	1816
453. Chương 447:	Gió Mưa Nổi Lên.	1820
454. Chương 448:	Màn Che Được Kéo Xuống.	1824
455. Chương 449:	Không Biết Sống Chết.	1828
456. Chương 450:	Âm Hồn Bất Tán.	1833
457. Chương 451:	Con Kiến Mà Cũng Dám Làm Càn Ư?	1836
458. Chương 452:	Chưa Thấy Quan Tài Chưa Đổ Lệ, Chưa Thấy Zú Xệ Chưa Kinh Hồn.	1839
459. Chương 453:	Hắn Họ Bùi, Tên Đông Lai.	1843
460. Chương 454:	Rút Gân Lột Da, Lấy Đầu Đi Cho Chó Ăn?	1847
461. Chương 455:	Đại Chiến Nổ Ra.	1852
462. Chương 456:	Kinh Động Bùi Vũ Phu.	1855
463. Chương 457:	Bán Bộ (nửa Bước) Hóa Kính.	1859
464. Chương 458:	Bùi Gia Quyền, Bùi Vũ Phu Lộ Sát Khí!	1863
465. Chương 459:	Sa Trường Điểm Binh, Cha Con Cùng Lên Trận.	1867
466. Chương 460:	T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (1)	1871
467. Chương 460:	T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (1)	1875
468. Chương 461:	T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (2)	1879
469. Chương 462:	T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (3)	1884
470. Chương 463:	T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (4)	1887
471. Chương 464:	T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (5)	1891
472. Chương 465:	T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (6)	1895
473. Chương 466:	T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (7)	1898

474. Chương 467:	T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (8)	1902
475. Chương 468:	Nhất Chiến Chi Uy (thượng)	1905
476. Chương 469:	Nhất Chiến Chi Uy (hạ)	1909
477. Chương 470:	Cha Cùng	1912
478. Chương 471:	Một Là Phi?	1915
479. Chương 472:	Ý Tại	1918
480. Chương 473:	Đêm Giao Thừa, Lai Giả Bất Thiện.	1922
481. Chương 474:	Pháo Hoa Rực Rỡ, Trong Lòng Như Về Giang Sơn.	1925
482. Chương 475:	Tiến Đưa.	1929
483. Chương 476:	Tin Tử.	1933
484. Chương 477:	Một Hòn Đá Dấy Lên Ngàn Tầng Sóng.	1936
485. Chương 478:	Đáng Giá Sao?	1940
486. Chương 479:	Khai Dao, Tuyên Chiến.	1944
487. Chương 480:	Vua Cũng Thua Thằng Liều.	1947
488. Chương 481:	Một Cái Tát Chụp Chết?	1951
489. Chương 482:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (1)	1954
490. Chương 483:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (2)	1957
491. Chương 484:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (3)	1961
492. Chương 485:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (4)	1964
493. Chương 486:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (5)	1968
494. Chương 487:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (6)	1971
495. Chương 488:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (7)	1976
496. Chương 489:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (8)	1979
497. Chương 490:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (9)	1985
498. Chương 491:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (10)	1989
499. Chương 492:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (11)	1993
500. Chương 493:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (12)	1996
501. Chương 494:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (13)	2000
502. Chương 495:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (14)	2004
503. Chương 496:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (15)	2008
504. Chương 497:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (16)	2012
505. Chương 498:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (17)	2015
506. Chương 499:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (19)	2018
507. Chương 500:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (19)	2022
508. Chương 501:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (20)	2026
509. Chương 502:	Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diễm La Hàng Thế! (21)	2029
510. Chương 503:	Ở Thiên Đường Hay Là Ở Phía Sau Màn?	2033
511. Chương 504:	Không Hề Khiêm Tốn.	2037
512. Chương 505:	Là Rồng Hay Là Giun?	2041
513. Chương 506:	Ngông Nghênh, Dã Tâm, Khiêm Tốn, Tĩnh Khí.	2045
514. Chương 507 - 510:		2049
515. Chương 511:	Phản Ứng Dây Chuyền, Hoàn Khố Chi Tranh	2052
516. Chương 512:	Con Của Kiêu Hùng, Hồn Thế Ma Vương.	2055
517. Chương 513:	Tự Chui Đầu Vào Rọ.	2059
518. Chương 514:	Không Gây Chuyện, Không Sợ Chuyện.	2062
519. Chương 515:	Không Có Lựa Chọn Nào Khác, Mất Bò Mới Lo Làm Chuồng	2067
520. Chương 516:	Uy Lực Của Sự Im Lặng, Quyền Thế Chân Chính.	2070
521. Chương 517:	Trảm Thảo Trừ Căn.	2076
522. Chương 518:	Mỹ Nhân Diễn Xuất, Chiến Tranh Của Nữ Nhân!	2079
523. Chương 519:	Thế Tới Hung Hăng.	2083
524. Chương 520:	Tiêu Đại Ma Vương, Tần Gia Nữ Vương	2086
525. Chương 521:	Ma Vương, Diễm La Gặp Mặt.	2090
526. Chương 522:	Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang, Thiên Hạ Đổi Chủ.	2093
527. Chương 523:	Chuyện Này Còn Chưa Xong.	2098

528. Chương 524:	Ông Cùng Cháu, Đánh Vỡ Quy Tắc.	2102
529. Chương 525:	Ám Kính Đình Phong, Lôi Đình Hiển Uy.	2107
530. Chương 526:	Tin Sét.	2111
531. Chương 527:	Trò Chơi Làm Cho Tim Đập Mạnh.	2114
532. Chương 528:	Cảm Ơn Trong Lòng, Lời Hứa Đáng Giá Nghìn Vàng.	2117
533. Chương 529:	Đế Vương Vô Tình, Cường Địch Đột Kích.	2120
534. Chương 530:	Chặn Giết.	2125
535. Chương 531:	Một Quyền Đánh Chết (Thượng)	2129
536. Chương 532:	Một Quyền Đánh Chết (Trung)	2133
537. Chương 533:	Một Quyền Đánh Chết (hạ)	2137
538. Chương 534:	Sởn Tóc Gáy.	2141
539. Chương 535:	Quản Chế (giám Sát).	2146
540. Chương 536:	Loạn Trong Giấc Ngoài (Thượng)	2150
541. Chương 537:	Loạn Trong Giấc Ngoài (Hạ)	2153
542. Chương 538:	Một Đường Sinh Cơ, Đêm Trước Ngày Cá Tháng Tư.	2157
543. Chương 538:	Một Đường Sinh Cơ, Đêm Trước Ngày Cá Tháng Tư.	2162
544. Chương 540:	Qua Tử Không Dạy Qua Tôi Cúi Đầu!	2167
545. Chương 541:	Diễn Trong Diễn Ngoài, Thật Thật Giả Giả.	2171
546. Chương 542:	Con Cá Mắc Câu, Bắt Đầu Thu Lưới.	2175
547. Chương 543:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (1)	2178
548. Chương 544:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (2)	2181
549. Chương 545:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (5)	2185
550. Chương 546:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (4)	2188
551. Chương 547:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (5)	2192
552. Chương 548:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (6)	2196
553. Chương 549:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (7)	2201
554. Chương 550:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (8)	2206
555. Chương 551:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (9)	2210
556. Chương 552:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (10)	2213
557. Chương 553:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (11)	2217
558. Chương 554:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (12)	2221
559. Chương 555:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (13)	2224
560. Chương 556:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (14)	2227
561. Chương 557:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (15)	2232
562. Chương 558:	Nghịch Tập, Nghịch Tập (16)	2237
563. Chương 559:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (1)	2241
564. Chương 560:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (2)	2245
565. Chương 561:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (3)	2249
566. Chương 562:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (4)	2253
567. Chương 563:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (5)	2257
568. Chương 563:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (5)	2260
569. Chương 563:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (5)	2264
570. Chương 565:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (7)	2268
571. Chương 566:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (8)	2272
572. Chương 567:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (9)	2277
573. Chương 568:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (10)	2279
574. Chương 569:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (11)	2283
575. Chương 570:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (12)	2287
576. Chương 571:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (13)	2290
577. Chương 572:	Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (14)	2294
578. Chương 573:	Ăn Oán Rõ Ràng, Thảo Căn Xoay Người Làm Chủ Nhân.	2298
579. Chương 574:	Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (1)	2302
580. Chương 575:	Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (2)	2307
581. Chương 576:	Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (3)	2310

582. Chương 577:	Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (4)	2315
583. Chương 578:	Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (5)	2318
584. Chương 579:	Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (6)	2322
585. Chương 580:	Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (7)	2325
586. Chương 581:	Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (8)	2328
587. Chương 582:	Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (9)	2332
588. Chương 583:	Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (10)	2337
589. Chương 584:	Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (11)	2340
590. Chương 585:	Cấp Bách Cùng Ngụy Cơ, Tuyệt Không Lùi Bước!	2344
591. Chương 586:	Cảm Ôn Cùng Vong Nghĩa, Lòng Người Khó Lường.	2348
592. Chương 587:	Màn Che Buồng Xuống, Diệp Gia Ký Thác.	2351
593. Chương 588 :	Quỳ Xuống !	2354
594. Chương 589:	Tìm Cách Báo Ân, Lại Được Thưởng Lớn.	2358
595. Chương 590:	Thiên Sứ & Ác Ma	2362
596. Chương 591:	Cường Giả Núp Phía Sau Màn (thượng)	2368
597. Chương 592:	Cường Giả Giấu Ở Sau Màn (hạ)	2372
598. Chương 593:	Âm Hồn Bất Tán, Tiểu Quỷ Đụng Phải Diêm La.	2375
599. Chương 594:	Có Vài Con Ruồi, Cần Phải Đập Chết (thượng)	2378
600. Chương 595:	Có Vài Con Ruồi, Cần Phải Đập Chết (hạ)	2381
601. Chương 596:	Sau Lưng Có Người, Đến Một Người Đánh Một Người (1)	2385
602. Chương 597:	Sau Lưng Có Người, Đến Một Người Đánh Một Người (2)	2389
603. Chương 598:	Sau Lưng Có Người, Đến Một Người Đánh Một Người (3)	2392
604. Chương 599:	Sau Lưng Có Người, Đến Một Người Đánh Một Người (4)	2396
605. Chương 600:	Sau Lưng Có Người, Đến Một Người Đánh Một Người (5)	2399
606. Chương 601:	Sau Lưng Có Người, Đến Một Người Đánh Một Người (6)	2402
607. Chương 602:	Con Bài Chưa Lật Cùng Chiến Tranh.	2405
608. Chương 603:	Thất Sát, Thế Giới Nhảy Múa.	2409
609. Chương 604:	Thời Khắc Nguy Hiểm, Dung Hợp Hoàn Toàn.	2412
610. Chương		2416
611. Chương 606:	Mọi Việc Đã Xong, Gió Đông Nổi Lên.	2419
612. Chương 607:	Thấy Được Phong Thái Của Cao Thủ Nước Ngoài.	2422
613. Chương 608:	Gió Lớn Nổi.	2426
614. Chương 609:	Xuất Ngoại.(1)	2430
615. Chương 610:	xuất Ngoại.(2)	2433
616. Chương 611:	xuất Ngoại.(3)	2436
617. Chương 612:	xuất Ngoại.(4)	2439
618. Chương 613:	xuất Ngoại.(5)	2443
619. Chương 614:	xuất Ngoại.(6)	2446
620. Chương 615:	Xuất Ngoại.(7)	2450
621. Chương 616:	Xuất Ngoại.(8)	2454
622. Chương 617:	Xuất Ngoại.(9)	2460
623. Chương 618:	Xuất Ngoại.(10)	2462
624. Chương 619:	Xuất Ngoại.(11)	2465
625. Chương 620:	Xuất Ngoại.(12)	2469
626. Chương 621:	Xuất Ngoại.(13)	2473
627. Chương 622:	Sách Sử Lưu Danh, Thời Cơ Chín Muỗi	2476
628. Chương 623:	Một Kịch Trí Mạng, Diệp Gia Té Xuống Thần Đàn.	2481
629. Chương 624:	Hối Hận, Đã Muộn Rồi.	2484
630. Chương 625:	Diệp Gia Cầu Xin Tha Thứ!	2486
631. Chương 626:	Hồng Nhan Tri Kỷ.	2490
632. Chương 627:	Rượu Không Say Mà Người Đã Say.	2492
633. Chương 626:	Hồng Nhan Tri Kỷ.	2495
634. Chương 627:	Rượu Không Say Mà Người Đã Say.	2497
635. Chương 628:	Phá Vỡ Khoảng Cách.	2500

636. Chương 629: Xâm Nhập Trao Đổi.	2503
637. Chương 630: Dư Âm Sau Cuộc Chiến.	2507
638. Chương 631-632: Kiên Ngạo.	2511
639. Chương 633: Linh Đội Dự Thi.	2516
640. Chương 634: Long Hồn Đặc Chiến Tiểu Đội.	2519
641. Chương 635: Thánh Nữ Ma Bò, Lai Giả Bất Thiện.	2521
642. Chương 636: Chân Tướng Vũ Phu Chiến Quần Hùng.	2523
643. Chương 637: Kiên Cường Như Trước.	2526
644. Chương 638: Huấn Luyện Cực Hạn, Không Điên Không Thành Ma.	2529
645. Chương 639: Đại Chiến Buông Xuống, Quần Ma Loạn Vũ.	2533
646. Chương 640:	2535
647. Chương 641: Quần Anh Hội Tụ.	2538
648. Chương 642: Trận Đấu Bắt Đầu, Hành Động Mù Quáng?	2541
649. Chương 643:	2544
650. Chương 644: Nộ Ý, Chiến Ý, Địch Ý, Sát Ý!	2548
651. Chương 645: Khiêu Khích.	2551
652. Chương 646: Lòng Quân.	2554
653. Chương 647: 5 Đại Dong Binh Vương Chiếu Cốt.	2556
654. Chương 648: Phản Kích Trong Im Ắng. (Thượng)	2560
655. Chương 649: Phản Kích Trong Im Ắng. (Trung)	2563
656. Chương 650: Phản Kích Trong Im Ắng. (Hạ)	2565
657. Chương 650: Phản Kích Trong Im Ắng. (Hạ)	2568
658. Chương 652: Cường Giả Là Vua.	2572
659. Chương 653: Quốc Ca Hùng Hồn, Cờ Đỏ Tung Bay.	2575
660. Chương 654: Cách Đấu Bắt Đầu.	2580
661. Chương 665: Châm Ngòi Chiến Tranh. (Thượng)	2583
662. Chương 656: Châm Ngòi Chiến Tranh. (hạ)	2586
663. Chương 657: Thất Sát, Phá Quân Chiến Quần Hùng (1)	2590
664. Chương 658: Thất Sát, Phá Quân Chiến Quần Hùng (2)	2594
665. Chương 659: Thất Sát, Phá Quân Chiến Quần Hùng (3)	2597
666. Chương 660: Thất Sát, Phá Quân Chiến Quần Hùng (4).	2600
667. Chương 661 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quần Hùng (5)	2603
668. Chương 662 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quần Hùng (6)	2606
669. Chương 663 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quần Hùng (7)	2610
670. Chương 664 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quần Hùng (8)	2614
671. Chương 665 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quần Hùng (9)	2620
672. Chương 666 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quần Hùng (10)	2623
673. Chương 667 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quần Hùng (11)	2627
674. Chương 668 : Đòn Sát Thủ !	2631
675. Chương 669 : Cuồng Hóa Niết Bàn, Các Hiểm Thần Thông.	2634
676. Chương 670 :lưỡng Bại Câu Thương, Lần Đầu Thân Mật !	2637
677. Chương 671: Tre Già Măng Mọc.	2641
678. Chương 672: Gió Giục Mây Vùn.	2645
679. Chương 673: Vũ Khí Bí Mật, Ra Trận Sau Cùng.	2649
680. Chương 674: Khói Súng Lại Nổi Lên	2651
681. Chương 675: Lấy Đầu Đánh Bạc.	2654
682. Chương 676: Sự Thật Thắng Hùng Biện.(thượng)	2659
683. Chương 677: Sự Thật Thắng Hùng Biện (hạ)	2662
684. Chương 678: Phúc Hoa Tương Y.(*).	2667
685. Chương 679: Tử Chiến Một Trận.	2671
686. Chương 680: Thành Quỷ Cũng Không Thở Nào Tự Tha Thứ Cho Bản Thân.	2674
687. Chương 681: Không Điên Không Thành Ma, Không Chiến Không Xưng Hùng (1)	2678
688. Chương 682: Không Điên Không Thành Ma, Không Chiến Không Xưng Hùng (2)	2682

689. Chương 683:	Không Diên Không Thành Ma, Không Chiến Không Xưng Hùng (3)	2685
690. Chương 684:	Không Diên Không Thành Ma, Không Chiến Không Xưng Hùng (4)	2689
691. Chương 685:	Không Diên Không Thành Ma, Không Chiến Không Xưng Hùng (5)	2694
692. Chương 686:	Không Diên Không Thành Ma, Không Chiến Không Xưng Hùng (6)	2697
693. Chương 687:	Gậy Ông Đập Lưng Ông.	2703
694. Chương 688:	Mượn Thế.	2707
695. Chương 689:	Nhí Nhảnh Như Con Cá Cảnh	2711
696. Chương 690:	Huynh Đệ, Tín Nhiệm.	2715
697. Chương 691:	Chiến Tranh Của Người Trẻ Tuổi.	2718
698. Chương 692:	Không Gì Cản Nổi.	2722
699. Chương 693:	Tu Di Sơn, Ma Bồ Môn.	2725
700. Chương 694:	Chiến Cương Kính, Con Chiến Vì Cha.	2727
701. Chương 695:	Sống Hay Chết, Vạch Trần Cuộc Chiến Thần Bảng.	2731
702. Chương 696:	Cáo Biệt Mỹ Nhân, Đồng Mưu Giang Sơn	2735
703. Chương 697:	Âm Phủ Cùng Nhân Gian.	2738
704. Chương 698:	Không Mời Mà Tự Đến, Chỉ Vì Muốn Gặp.	2741
705. Chương 699:	Thua Trong Cuộc Chiến.	2744
706. Chương 700:	Lấy Thế Giới Làm Bàn Cờ, Thay Đổi Vận Mệnh.	2748
707. Chương 701:	Luân Hồi, Em Đã Trưởng Thành!	2751
708. Chương 702:	Có Người Vui Mừng Có Người Buồn	2756
709. Chương 703:	Xuất Chinh, Một Trận Định Giang Sơn!	2761
710. Chương 704:	Dương Mưu, Không Có Kê Hở (1)	2766
711. Chương 705:	Dương Mưu, Không Có Kê Hở! (2)	2770
712. Chương 706:	Dương Mưu, Không Có Kê Hở! (3)	2775
713. Chương 707:	Giấu Trời Qua Biển.	2779
714. Chương 708:	Long Vương Ra Tay (thượng)	2783
715. Chương 709:	Long Vương Ra Tay (hạ)	2786
716. Chương 710:	Công Bỏ Đáp Án, Ác Mộng Buông Xuống.	2790
717. Chương 711:	Trở Mặt.	2794
718. Chương 712:	Bùi Vũ Phu Sống Lại?	2798
719. Chương 713:	Chó Gà Không Tha.	2801
720. Chương 714:	Hết Đợt Này Đến Đợt Khác.	2803
721. Chương 715:	Phá Cuồng Hóa, Chém Giết (Thượng)	2807
722. Chương 716:	Phá Cuồng Hóa, Chém Giết (Hạ)	2809
723. Chương 717:	Huyết Chiến (1)	2812
724. Chương 718:	Huyết Chiến (2)	2815
725. Chương 719:	Huyết Chiến (3)	2818
726. Chương 720:	Huyết Chiến (4)	2822
727. Chương 721:	Vũ Kỹ Mới, Miếu Sát.	2824
728. Chương 722:	Đại Thế Đã Thành.	2827
729. Chương 723:	Biến Thiên, Tội Nhân.	2830
730. Chương 724:	Diệp Gia, Thất Bại Thảm Hại!	2833
731. Chương 725:	Nghịch Tập Hoa Lệ. (thượng)	2837
732. Chương 726:	Nghịch Tập Hoa Lệ (trung)	2840
733. Chương 727:	Nghịch Tập Hoa Lệ (hạ)	2844
734. Chương 728:	Anh Hùng Dân Tộc, Đi Vào Sử Sách!	2846
735. Chương 729:	Liên Thủ, Diệt Trừ Khối U Ác Tính!	2849
736. Chương 730:	Định Tâm Hoàn.	2852
737. Chương 731:	Huyết Tẩy Tổng Bộ Thần Vong (Thượng)	2855
738. Chương 732:	Huyết Tẩy Tổng Bộ Thần Vong (Hạ)	2858
739. Chương 733:	Khó Bề Phân Biệt, Hậu Hoạn Vô Cùng!	2861
740. Chương 734:	Khiêu Chiến.	2864
741. Chương 735:	Kiểm Cờ Người Còn, Vĩnh Viễn Không Nói Bại! (thượng)	2867
742. Chương 736:	Kiểm Cờ Người Còn, Vĩnh Không Nói Bại! (trung)	2870

743. Chương 737: Kiếm Còn Người Còn, Vĩnh Không Nói Bại! (hạ)	2873
744. Chương 738:	2877
745. Chương 739: Diên Cuồng.	2880
746. Chương 740: Tuyên Ấn Tử Hình.	2883
747. Chương 741: Quyết Một Trận Tử Chiến (1)	2887
748. Chương 742: Quyết Một Trận Tử Chiến (2)	2889
749. Chương 743: Quyết Một Trận Tử Chiến (3)	2893
750. Chương 744: Quyết Một Trận Tử Chiến (4)	2896
751. Chương 745: Quyết Một Trận Tử Chiến (5)	2899
752. Chương 746: Quyết Một Trận Tử Chiến (6)	2903
753. Chương 747: Quyết Một Trận Tử Chiến (7)	2906
754. Chương 748: Quyết Một Trận Tử Chiến (8)	2909
755. Chương 749: Đãi Ngộ Cao Nhất, Hối Hận Cùng Kịch Động!	2912
756. Chương 750:	2914
757. Chương 751: Mãn Che Buông Xuống.	2921

Siêu Cấp Cường Giả

Giới thiệu

Một lần ngoài ý muốn, thân là một học sinh của một trường trung học hắc đã bị Thượng Đế bug ra

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-cap-cuong-gia>

1. Chương 1: Thiên Chi Kiêu Tử Bị Ngã Xuống. (*)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 1: Thiên chi kiêu tử bị ngã xuống. (*)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Giới thiệu :

Một lần ngoài ý muốn, thân là một học sinh của một trường trung học hắc đã bị Thượng Đế bug ra một lỗi lớn, nhân sinh của hắc đã bị biến đổi, tất cả sẽ phát sinh như thế nào ?

Quyền lực? Tiền tài? Mỹ nhân?

”Một ngày nào đó, ta sẽ cho thế giới này vì ta mà run sợ !”

Bùi Đông Lai.

- Bùi Đông Lai, tổng điểm 280, đứng nhất từ dưới đếm lên!

Trong phòng học yên tĩnh, một người phụ nữ trung niên mang mắt kính đen, đứng ở trên bục giảng, cầm lấy phiếu điểm, đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai đang ngồi ở cuối phòng học, chậm rãi mở miệng, giọng nói hờ hững, thanh âm chói tai.

- Bá!

Ngạc nhiên nghe được lời nói của lão sư chủ nhiệm lớp..., những học sinh khác trong lớp rồi rít đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Bên tai quanh quẩn lời chói tai của chủ nhiệm , các bạn đồng học thì nở nụ cười chế giễu , nhưng mặt Bùi Đông Lai lại không chút thay đổi, khoe miệng hiện lên vẻ tự giễu, thân thể không nhin được mà run lên.

Run lên một chút.

Rất nhỏ.

Thấy bộ dáng Bùi Đông Lai, vốn là không khí trong phòng học đang yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một trận giễu cợt xôn xao.

- Hắc, 280 điểm, thật là mắc cỡ chết người!

- 280 , đừng bảo là ở lớp 12/1 chúng ta , cũng chỉ sợ trong tất cả các lớp thì hần là người thi ít điểm nhất a

- Cái đó thì khẳng định rồi , lớp chúng ta chính là lớp tốt nhất, đừng nói thi 280 điểm, ta đây thi được 480 thì cảm thấy không có mặt mũi để gặp người khác .

- Hần lần này là đem thể diện lớp 12/1 chúng ta mất hết!

- Haizz, thật không nghĩ tới, từng là học sinh giỏi nhất lớp mà lại trở nên nông nổi như thế này!

- Theo ta thấy a, các thầy giáo cũng không cần hy vọng đối với hần nữa, tốt nhất là đem hần vứt đi!

- Không sai, cho dù hần đã từng là học sinh giỏi nhất thì đã làm sao? Tất cả các thứ đó đều là quá khứ rồi!

Bên tai vang lên nghị luận của các bạn học, Bùi Đông Lai không nhin được đem ánh mắt nhìn về phía những người mở miệng kia , nụ cười tự giễu trên khoe miệng càng đậm, lúc này không thể dùng ngôn từ nào để hình dung sự thống khổ trong lòng hần, hần hết sức không chế tâm tình của mình, hai tay nắm chặt lại... Nắm chặt lại!

Mặc dù hần sớm đã biết, trong quá khứ một năm trước đây, bởi vì chính mình gặp được một số sự việc không thể nào tưởng tượng nổi, thành tích cứ như vậy mà rớt xuống, đã từng những người bạn học trước đây đều từng ngưỡng mộ mình nhưng hôm nay lại giễu cợt mình, chính là... Hần không nghĩ tới, khi hần thi được 280 điểm này, thì hần đã làm trò cười trước mặt mọi người, thấy được biểu hiện bạc bẽo của mọi người như thế này.

Phải biết rằng... Ban đầu, mặc dù hần vững vàng chiếm vị trí thứ nhất này, trở thành một thiên kiêu chi tử của lão sư thậm chí hiệu trưởng , cũng chưa từng có đồng học nào trước mặt phóng ra một chút xiu thần thái kiêu ngạo.

Đúng vậy, chỉ một chút cũng không có!

Nếu như bản thân mình không xảy ra việc ngoài ý muốn , luân lạc tới bộ dáng hiện tại, nói vậy bọn họ những người này còn có thể giống như trước đây sao, có thể ngưỡng mộ chính mình sao?

Khổ sở cười một tiếng, Bùi Đông Lai buông hai tay ra , đứng lên, ở trước mặt không ít học sinh đang dùng ánh mắt khinh thường nhìn hần , hướng bục giảng bước lên để lấy phiếu điểm. Về mặt của lão sư chủ nhiệm lớp chỉ tiếc rên sất không thành thếp. Lấy xong, hần xoay người trở về, về lại vị trí của mình.

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt hết sức bình tĩnh.

Chẳng qua là ——

Hắn bình tĩnh nhưng hắn lại không cam lòng, càng nhiều hơn là bất đắc dĩ!

Bùi Đông Lai ngồi xuống , bọn học sinh cũng thu hồi ánh mắt, hắn giống như là bị cô lập , cùng với mọi thứ xung quanh hết thảy đều trở nên xa lạ.

- Cố Mỹ Mỹ, Ngữ Văn 134, Toán Học 130, Anh Văn 146, Lý 276, tổng điểm 686, cả lớp xếp hạng thứ năm, niên cấp xếp hạng thứ mười!”

Bùi Đông Lai vừa mới ngồi xuống, lão sư chủ nhiệm lớp lại mở miệng lần nữa rồi, lúc nàng mở miệng giọng nói không giống lúc trước , xem ra là vẻ mặt thoa phấn đầy kia đã nở nụ cười xán lạn

- Chúng ta hãy cùng nhau vỗ tay để chúc mừng Cố Mỹ Mỹ đồng học, hi vọng nàng có thể không ngừng cố gắng, cố gắng hơn nữa !”

- Ba, ba...

Trong lúc nhất thời, trong phòng học vang lên tiếng vỗ tay, cơ hồ tất cả mọi người đem ánh mắt nhìn về hướng Cố Mỹ Mỹ.

Bị bình luận làm một trong những đóa hoa của trường Trầm Thành Nhất Trung Cố Mỹ Mỹ, đối mặt tiếng vỗ tay cùng ánh mắt hâm mộ của các bạn học, giống như là một con Khổng Tước kiêu ngạo bình thường, ngẩng đầu lên, khoe miệng nở lên một nụ cười.

Trong tiếng vỗ tay, Cố Mỹ Mỹ đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, lắc lắc cái eo thon nhỏ khêu gợi của mình giống như là người mẫu đi trên sân khấu, chậm rãi đi về phía bục giảng.

- Cảm ơn Vương lão sư, cảm ơn mọi người!”

Nhận lấy phiếu điểm trong tay của chủ nhiệm lớp , Cố Mỹ Mỹ mỉm cười nói cảm ơn, ánh mắt không biết là có phải cố ý nhìn về phía Bùi Đông Lai đang ngồi ở cuối lớp hay không? Rõ ràng thấy Bùi Đông Lai cúi đầu, không nhúc nhích ngăn người nhìn phiếu điểm kia.

Phát hiện này, làm cho khoe miệng của nàng vĩnh cao thêm, cảm giác hận không thể vĩnh đến tận trời.

Thấy cử động của Cố Mỹ Mỹ, bọn học sinh lần nữa đem ánh mắt hướng về phía Bùi Đông Lai, trong đó một số trong ánh mắt của học sinh đều là khinh thường cùng giễu cợt không có bất kỳ sự che giấu nào, cảm giác kia phảng phất đang nói: Con cóc cuối cùng là con cóc, cũng không thể ăn được thịt thiên nga.

Cũng có không ít học sinh cảm thấy Cố Mỹ Mỹ có chút quá đáng, ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai có chút đồng tình.

Bởi vì... Bọn họ đều cho rằng, Bùi Đông Lai sở dĩ gặp luân lạc tới trình độ ngày hôm nay hoàn toàn là bởi vì Cố Mỹ Mỹ!

Một năm trước, thân là một trong những đóa hoa của Trầm Thành Nhất Trung Cố Mỹ Mỹ cao giọng tuyên bố, Bùi Đông Lai hướng nàng biểu lộ, lại bị nàng cự tuyệt.

Vừa bắt đầu lúc, rất nhiều học sinh cũng không tin Cố Mỹ Mỹ—— ngay lúc đó Bùi Đông Lai thành tích học tập vẫn giữ vững, vẫn đứng đầu niên cấp hơn nữa chơi bóng rổ rất khá, là nhân vật phong vân của trường, là bạch mã vương tử của rất nhiều nữ sinh, làm cho xuân tâm rất nhiều nữ sinh nhộn nhạo, các nữ sinh viết thư tình cho hắn đủ để nhét vào mấy bàn đọc sách.

Mà lúc ấy Cố Mỹ Mỹ chính là một trong những người ái mộ Bùi Đông Lai.

Ở tình hình như vậy , Bùi Đông Lai hướng Cố Mỹ Mỹ biểu lộ, Cố Mỹ Mỹ lại cự tuyệt, hơn nữa chính Cố Mỹ Mỹ lại cao giọng tuyên bố điều này.

Sau đó, Bùi Đông Lai biến hóa, làm bọn hắn không thể không tin sự thật này.

Từ sau việc đó , Bùi Đông Lai giống như là đã thay đổi, trên sân bóng rổ tìm không tìm được thân ảnh phiêu dật trước kia, càng không nói thành tích học tập một đường rơi xuống, một thiên chi kiêu tử biến

chuyển thành đối tượng cho mọi người nhạo báng, cuối cùng luân lạc tới trình độ như ngày hôm nay, thi được 280 điểm, khiến cho mọi người cảm thấy kinh hãi đến tận cùng.

Có một người không cho là như vậy.

Tần Đông Tuyết.

Cùng Cố Mỹ Mỹ giống nhau cũng được xưng là một trong những đóa hoa của Trầm Thành Nhất Trung, Tần Đông Tuyết mặc dù không biết Bùi Đông Lai rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chính là nàng cho là biến hóa của Bùi Đông Lai cùng với Cố Mỹ Mỹ không có bất kỳ quan hệ nào!

Hết thấy, là nàng hiểu rõ Bùi Đông Lai.

Nàng biết một nam hài không cúi lưng xuống ở Trầm Thành kia bằng vào bản thân của mình cố gắng hết sức để có thể xếp hạng thứ nhất của niên cấp, hơn nữa còn vượt qua cả nàng, nam hài kia ở trên sân bóng rổ thì có khí phách tự tin của nam nhân, hắc... Không một ai có thể hiểu được sự ngông nghênh của hắn.

Một người ngông nghênh như vậy thông qua cố gắng của bản thân mà khiêu chiến với vận mệnh của mình, tuyệt đối không thể nào bởi vì thất tình mà không thể nào gượng dậy nổi.

Hơn nữa... Tần Đông Tuyết biết rằng, lấy tính tình của Bùi Đông Lai, tuyệt đối sẽ không hướng Cố Mỹ Mỹ biểu lộ, lui một bước mà nói đã từng, Cố Mỹ Mỹ đối với Bùi Đông Lai đã có ý ái mộ, Tần Đông Tuyết biết rõ như lòng bàn tay, nếu là Bùi Đông Lai tự mình biểu lộ, Cố Mỹ Mỹ làm sao lại có thể cự tuyệt được?

- Ban đầu Cố Mỹ Mỹ không có đáp ứng Bùi Đông Lai theo đuổi, thật là một quyết định sáng suốt a!
- Cái kia, không phải là nói nhảm sao? Người ta Cố Mỹ Mỹ muốn diện mạo thì có diện mạo, muốn vóc dáng thì có vóc dáng, muốn gia thế thì có gia thế, Bùi Đông Lai làm sao có thể với tới được?
- Chính là, cũng chỉ có loại người như Trịnh Phi này mới có thể xứng đôi Cố Mỹ Mỹ, hai người bọn họ quả thực chính là trai tài gái sắc, trời đất tạo nên một đôi.

...

Mất thấy Cố Mỹ Mỹ một lần nữa trở lại chỗ ngồi, ba tên nam sinh từng đối với Bùi Đông Lai có hâm mộ, ghen tỵ lại cười lạnh nghị luận nói.

Nghe được ba người nghị luận, đôi mi thanh tú của Tần Đông Tuyết khẽ mặt nhăn một chút.

- Tốt lắm, yên lặng!

Lão sư chủ nhiệm lớp mở miệng ngăn lại ba người nghị luận, tiếp tục phát băng thành tích.

- Tần Đông Tuyết, Ngữ Văn 138, Toán Học 142, Anh Ngữ 150, Lý 298, tổng điểm 722, đứng nhất cả niên cấp!

Hai phút sau, chủ nhiệm lớp lão sư lần nữa lên giọng, sắc mặt mỉm cười, đem ánh mắt nhìn về Tần Đông Tuyết.

- Tổng điểm 722 a, thật sự là quá kinh khủng.

Cơ hồ vào cùng một lúc, ngoại trừ Bùi Đông Lai ra thì những khác học sinh khác trong lớp rồi rít đem ánh mắt nhìn về phía Tần Đông Tuyết, trong đó phần lớn ánh mắt tràn đầy vẻ khâm phục.

Chỉ có một số người ganh tỵ.

Cố Mỹ Mỹ chính là một người trong số đó.

Giờ khắc này trên mặt nàng không còn chút đắc ý nào thay vào đó là vẻ khó chịu.

Cùng với Tần Đông Tuyết đều là hoa khôi của trường, từ khi bắt đầu vào Trầm Thành Nhất Trung, nàng liền triển khai cùng Tần Đông Tuyết cạnh tranh, cạnh tranh vẫn kéo dài từ đó đến bây giờ.

Ở tình hình như thế này mà thành tích của Tần Đông Tuyết lại vượt qua nàng, nàng có thể thoải mái sao?

- Hừ, lại không phải bởi vì đề của cuộc thi lần này đơn giản, nếu không thì làm sao có thể thi được điểm cao như vậy?"

Khó chịu, Cố Mỹ Mỹ đem bút để trên bàn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ ghen tỵ.

Cùng lúc đó, Tần Đông Tuyết chậm rãi đứng dậy, sắc mặt bình tĩnh đối diện hướng bực giảng đi tới, tầm mắt bọn học sinh cứ như vậy mà ngó theo nhịp bước chân của nàng, nhất là bọn nam sinh.

Mặc dù Tần Đông Tuyết cùng Cố Mỹ Mỹ được xưng là một trong những hoa khôi của Trầm Thành Nhất Trung nhưng mà ở toàn trường, trong lòng tất cả các nam sinh, Cố Mỹ Mỹ cũng chỉ là hoa khôi của trường, mà Tần Đông Tuyết lại là nữ thần!

Hết thấy, ngoài thành tích học tập vẻ vang của Tần Đông Tuyết ra thì dung mạo cùng khí chất của Tần Đông Tuyết còn hơn hẳn so với Cố Mỹ Mỹ

Dung mạo của Tần Đông Tuyết không giống Cố Mỹ Mỹ, không phải loại mà mới gặp gỡ thì kinh diễm, xem nhiều sẽ cảm thấy nhạt nhẽo mà là thuộc về loại càng xem càng xem kỹ thì càng thấy đẹp điều này hợp với khí chất lạnh nhạt trên người nàng, giống như là một đóa Tuyết Liên trên Tuyết Sơn vậy, cao quý mà thánh khiết, làm cho người ta chỉ có thể nhìn lên mà không dám khinh nhờn.

- Đông Tuyết, chúc mừng em, hi vọng người tiếp tục cố gắng, ráng lấy được vòng nguyệt quế, giành chức Trạng Nguyên trong kỳ thi tốt nghiệp trung học năm nay ở Liêu Ninh.

Mắt thấy Tần Đông Tuyết đã bước lên đây, lão sư chủ nhiệm lớp cúi người đem phiếu điểm đưa cho Tần Đông Tuyết, thái độ so với Bùi Đông Lai lúc trước quả thật là giống hai người khác nhau.

- Cảm ơn lão sư.

Sắc mặt Tần Đông Tuyết bình tĩnh nói cảm ơn, sau đó nhận lấy phiếu điểm rồi trở về chỗ ngồi.

Trong khi trở về chỗ ngồi thì ánh mắt của Tần Đông Tuyết không biết là vô tình hay cố ý mà nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Chỗ ngồi, hàng cuối cùng.

Bùi Đông Lai cũng không có nhận thấy được ánh mắt của Tần Đông Tuyết.

Hắn chẳng qua là lẳng lặng đối diện nhìn bảng điểm kia, suy nghĩ xuất thần.

- Các bạn học, còn có ba tháng, các bạn sẽ thi tốt nghiệp trung học đây sẽ lần khiêu chiến đầu tiên trong đời của các bạn. Ta hi vọng ở ba tháng kế tiếp, tất cả các bạn, mọi người đều lên tinh thần, tiếp tục cố gắng, cố gắng thi tốt nghiệp trung học đạt được thành tích xuất sắc!

Không biết qua bao lâu, trên bục giảng lão sư chủ nhiệm lớp đã phát xong phiếu điểm, mở miệng nói lần nữa nói:

- Còn nữa, trường học quyết định tuần này sẽ triển khai mời họp gia trường hội (**) chắc rằng mọi người cũng biết, cuộc họp này hết sức quan trọng cho nên tất cả mọi người không được phép vắng mặt!

Nói xong thì ánh mắt lão sư chủ nhiệm lớp vô ý nhìn vào trên người Bùi Đông Lai

Cảm giác kia, phảng phất như là câu nói sau cùng nàng nói cho Bùi Đông Lai nghe.

(*) Thiên chi kiều tử: Ở những năm 80 bên TQ Thiên chi kiều tử dùng để tán dương những sinh viên nhất là sinh viên tốt nghiệp đại học, 1977 - 1989 đó là danh bài nổi tiếng củ các sinh viên tốt nghiệp đại học. Thế kỷ 21 từ này còn mở rộng ra là những sinh viên đại học không ngừng vươn cao lên, kiều ngạo hơn người khác. Đọc thêm ở:

(**) Gia trường hội: Giống như là họp phụ huynh ở VN vậy.

2. Chương 2: Nữ Thần - Qua Tử (*) - Lời Thề.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 2: Nữ thần - Qua tử (*) - Lời thề.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

Trần Thành Nhất Trung có thể xem là một trong những trường trung học tốt nhất tỉnh. Ở đây sau 6h chiều tan học có nửa tiếng ăn cơm rồi 7h30 bắt đầu buổi tự học muộn đến 9h50 mới kết thúc.

Lúc trời chiều dần dần hạ xuống sau đỉnh núi, nương theo thanh âm của tiếng chuông điện. Vườn trường vốn đang im lặng bỗng trở nên náo nhiệt hẳn lên, các học sinh lần lượt ùa ra từ các phòng học, hành lang vốn vắng vẻ bỗng chốc trở nên chật chội.

So với dãy phòng học lớp 10, lớp 11 thì khu vực lớp 12 hoàn toàn khác hẳn, nhất là lớp 12/1 được xem là lớp giỏi nhất khối lại càng im lặng hơn.

Sau khi tiếng chuông tan học vang lên, chỉ có một vài người đứng dậy rời đi.

Cổ Mỹ Mỹ là một trong số những người đó.

Lúc tan học xế chiều mỗi ngày nàng đều cùng với bạn trai là Trịnh Phi, cùng nhau tới ăn cơm chiều ở quán cơm gần trường học.

Nhưng có một người so với Cổ Mỹ Mỹ còn đứng dậy nhanh hơn.

Bùi Đông Lai.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên thì hắn liền nhét phiếu điểm vào bàn học rồi một mình rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng cô đơn của Bùi Đông Lai, Tần Đông Tuyết vốn đang làm bài bỗng do dự một lát rồi buông bút, đứng dậy, trước ánh mắt ngạc nhiên cùng ghen tị của nhiều học sinh trong lớp, nàng liền chạy theo Bùi Đông Lai.

- Bùi Đông Lai.

Ra khỏi phòng học, mắt thấy Bùi Đông Lai sắp đi mất, Tần Đông Tuyết liền lên tiếng gọi.

Bên tai vang lên tiếng gọi của Tần Đông Tuyết, Bùi Đông Lai theo bản năng dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Dưới trời chiều, bím tóc đuôi ngựa của Tần Đông Tuyết lẳng lặng nằm ở đầu vai của nàng, trông hết sức xinh xắn nhưng xen lẫn chút ngây ngô khiến lòng người không khỏi yếu mềm. Trên mặt nàng lúc này lộ ra vẻ phúc tạp, ánh mắt xinh đẹp ẩn chứa vài phần lo lắng.

Ngay sau đó, ánh mắt của hai người chạm vào nhau. Bùi Đông Lai vẻ mặt tươi cười hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Nhìn khuôn mặt tươi cười kia, Tần Đông Tuyết vội hốt hoảng.

Nàng không khỏi nhớ lại Bùi Đông Lai trước đây khi còn được là thiên chi kiêu tử thì vô luận đối mặt với người nào thì hắn cũng sẽ lộ ra khuôn mặt tươi cười, không cố ý, giả tạo mà đó là một bộ mặt chân thành.

Tuy trong lòng hoảng hốt nhưng Tần Đông Tuyết vẫn nhẹ nhàng đi đến bên người Bùi Đông Lai, dừng ngay trước mặt hắn, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Bùi Đông Lai tuy rằng ta không biết người vì nguyên nhân gì mà biến thành bộ dạng như bây giờ. Nhưng mà, ta tin tưởng rằng người nhất định có thể trở lại như trước kia.

- Cảm ơn.

Cảm nhận được sự chân thành trong lời nói của Tần Đông Tuyết, nghĩ đến trong một năm năm Tần Đông Tuyết cũng là một trong số những người không cười nhạo mình, trong lòng Bùi Đông Lai liền cảm thấy ấm áp, chân thành cảm ơn.

Cố Mỹ Mỹ đi ra thì phát hiện Tần Đông Tuyết đang cùng đứng chung một chỗ với Bùi Đông Lai thì có chút nghi hoặc. Sau khi nghe được Tần Đông Tuyết nói như vậy thì trong lòng nàng liền có chút tức giận, toàn bộ giáo viên và học sinh trong trường đều cho rằng bởi vì Bùi Đông Lai thổ lộ bị nàng cự tuyệt mới không gượng dậy nổi. Mà kẻ dối đầu với nàng, Tần Đông Tuyết không biết vì nguyên nhân mà nói như vậy, điều này làm sao có thể khiến nàng không giận được?

Trong cơn tức giận, Cố Mỹ Mỹ cười lạnh một tiếng, nói:

- Ôi! Thật không nghĩ tới một người thường ngày giả vờ như thánh nữ Tần Đông Tuyết đây lại tới an ủi người a, thật sự là mặt trời mọc lên từ đằng Tây rồi.

- Ta đi làm bài, tạm biệt!

Tần Đông Tuyết hoàn toàn không thêm để ý đến lời nói châm chọc của Cố Mỹ Mỹ, mỉm cười chào tạm biệt Bùi Đông Lai.

- Tạm biệt.

Đồng dạng, Bùi Đông Lai cũng đem Cố Mỹ Mỹ trở thành không khí. Sau khi tạm biệt hẳn liền xoay người rời đi.

- Bên tám lạng người nửa cân. Người cho rằng, người vẫn là Bùi Đông Lai một năm trước sao?

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi, Cố Mỹ Mỹ hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không để ý đến Tần Đông Tuyết đang đi thoáng qua.

Bên tai vang lên những lời nói của Cố Mỹ Mỹ, đôi mi thanh tú của Tần Đông Tuyết hơi nhíu lại cũng không để ý đến.

Thấy được hành động nhíu mày của Tần Đông Tuyết, Cố Mỹ Mỹ vốn là còn muốn châm chọc hai ba câu. Nhưng trong đầu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh cách đây một năm, điều đó đã khắc sâu vào trong lòng của nàng. Nhất thời hô hấp có chút không thông, liền mang theo cái đuôi mà lỵ khai.

...

Kinh tế phát triển thật nhanh, các thành phố trong cả nước đều xuất hiện cái gọi là khu nhà giàu nhưng mà ngược lại cũng tồn tại những khu dân nghèo.

Ở Trầm Thành tỉnh Liên Ninh cũng không ngoại lệ.

Cái gọi là khu dân nghèo cũng chỉ là một mảnh phòng ốc vứt đi, phần lớn được xây dựng từ nhiều năm trước, sống ở nơi này phần lớn đều là người ở nơi khác đến.

Bùi Đông Lai là ở khu dân nghèo này.

Từ khu dân nghèo đến trường cũng không ngắn, ngồi xe bus mất gần một tiếng đồng hồ. Vì thế, Bùi Đông Lai thường nghỉ lại ở trường, chỉ có cuối tuần hẳn mới trở về nhà.

Ánh mắt trời chói chang dần dần khuất sau đường chân trời, Bùi Đông Lai mang theo vẻ mặt bất thường về tới khu dân nghèo.

Dõi mắt nhìn lại, khu dân nghèo chỉ là nơi thấp bé, cột điện rối loạn, bên đường hơn phân nửa là các quán bán hàng, khách sạn nhỏ hoặc những tiệm uốn tóc, khung cảnh so với những trung tâm mua sắm ở khu vực trung tâm hoàn toàn khác biệt, như hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Cảm giác kia cũng giống với cảm giác hiện giờ của Bùi Đông Lai.

Nhà của Bùi Đông Lai ở trong một cái sân, trong sân có một tòa nhà hai tầng cũ nát. Ở đây có những người mà trong lòng hẳn xem là những thân nhân duy nhất trên đời.

- Ô, Đông Lai, hôm nay không phải là cuối tuần a, sao con lại trở về đây?

Bác gái chủ cho thuê nhà thấy Bùi Đông Lai đi vào sân, có chút giật mình sau đó liền cười hỏi.

Nụ cười này cùng với nụ cười của Cố Mỹ Mỹ mang lại một cảm giác hoàn toàn khác, một cảm giác rất thân thiện, giống như đang đối mặt với người thân của mình vậy.

Mà trên thực tế, bác gái chủ nhà này vẫn luôn chiếu cố đến Bùi Đông Lai, nhất là khi hắn còn nhỏ, thế nên mỗi lần trở về đều giúp bà làm việc, hơn nữa thành tích học tập của Bùi Đông Lai cũng tốt, điều này bác gái chủ cho thuê nhà thập phần biết rõ. Bà còn thường xuyên ở bên ngoài khoác lác với mọi người, cảm giác kia giống như Bùi Đông Lai là con của nàng vậy.

- Đã lâu rồi con không về, lần này nghĩ tới cha con vì vậy mới quay về xem.

Bùi Đông Lai cũng không bày tỏ cảm xúc thật ra ngoài mà vẫn giống như ngày thường lộ ra khuôn mặt tươi cười.

- Là thế à...

Bác gái chủ nhà liền tỉnh ngộ, sau đó nói:

- Đông Lai a, ba của con gần khuya thì mới lái xe về. Như vậy đi, để dì nấu thêm hai phần đồ ăn rồi con đến ăn cơm chung với dì.

- Không cần đâu dì, con có thể tự nấu cơm, chờ cha con trở về rồi cùng ăn với nhau.

Bùi Đông Lai mỉm cười, từ chối.

Bác gái chủ cho thuê nhà liền đỡ khóc đỡ cười:

- Người, cái đứa nhỏ này, còn khách khí với dì nữa sao?

Tuy nói như vậy, nhưng bác gái cũng rất rõ ràng, Bùi Đông Lai là một người rất có chủ kiến đã quyết định chuyện gì rồi thì sẽ không thay đổi.

Như là để xác minh suy đoán của bác gái, Bùi Đông Lai cười cười, không nói thêm gì, bước dọc theo chiếc cầu thang cũ nát mà đi lên lầu hai.

Về đến nhà, đầu tiên Bùi Đông Lai liền dọn dẹp lại nhà một phen, sau đó vo gạo nấu cơm, trong khi chờ đồ ăn chín thì hắn thừa dịp bác gái không chú ý liền chuẩn bị mua hai bình rượu Nhị oa đầu.

Đem thức ăn cùng hai bình Nhị oa đầu bày ra trên bàn, Bùi Đông Lai cũng không có mở đèn mà là ở trong bóng đêm đợi người thân duy nhất của mình trở về.

Mãi đến mười một giờ khuya, dưới lầu mới truyền đến thanh âm của lớp xe ô tô ma sát vào mặt đất, một chiếc xe taxi dừng lại ở đầu ngõ nhỏ.

Một lúc sau, cửa sắt trước sân đã bị đẩy ra, tiếng bước chân trầm ổn ở dưới lầu vang lên.

- Qua tử, con của người đã về, mau lên đi.

Bác gái cho thuê nhà vẫn còn chưa ngủ nghe được tiếng vang thì liền xốc rèm cửa lên, thấy phụ thân của Bùi Đông Lai thì khẽ cười nói.

Người đàn ông được gọi là Qua tử sau khi nghe bác gái chủ nhà nói thế, vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó nở nụ cười hàm hậu, tập tễnh đi lên lầu.

- Cha!

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai liền mở cửa cầu hướng về phía nam nhân đang đứng ở dưới lầu kêu lên một tiếng, bước chân chạy nhanh xuống lầu đầu nam nhân lên.

Nam nhân cũng không có cự tuyệt ý tốt của Bùi Đông Lai cũng không hỏi vì sao Bùi Đông Lai lại về nhà vào lúc này, mà là tùy ý để Bùi Đông Lai dìu hắn lên lầu.

Rất nhanh, hai người đã vào đến trong nhà, nam nhân nhìn thấy thức ăn còn chưa động đũa cùng với bình rượu kia chưa được mở ra thì khuôn mặt mang theo vài phần phúc hậu cùng vài phần ngỡ ngàng, tươi cười hỏi:

- Sao không ăn trước đi?

- Con muốn uống với cha vài chén cho nên chờ cha về rồi cùng ăn.

Bùi Đông Lai cười cười, lấy cho nam nhân một chậu nước sạch sẽ rồi sau đó bắt đầu hâm nóng đồ ăn.

Nam nhân cũng không nói gì chỉ cười ngây ngô một chút rồi rửa mặt, sau đó đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống. Cầm lấy một chai nhĩ oa đầu rồi dùng răng cắn mở ra, trước hết là rót cho mình một chén đầy rồi lại rót cho Bùi Đông Lai nửa chén, ngừng một chút cuối cùng hẳn lại rót đầy chén cho Bùi Đông Lai.

Mấy phút đồng hồ sau, Bùi Đông Lai dọn thức ăn lên bàn, thấy chén rượu của mình đầy tràn thì cười mắng:

- Qua tử, người không sợ ta uống say sao?

Nam nhân này cũng không phải là phụ thân của Bùi Đông Lai.

Điểm này, là trước đây chính miệng của hắn đã nói cho Bùi Đông Lai biết.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần không có người ngoài ở đâu thì Bùi Đông Lai cũng sẽ kêu nam nhân này là tên què, đối với chuyện này nam nhân cũng không tỏ ra bất mãn.

Mà Bùi Đông Lai ở bên ngoài kêu nam nhân này bằng Qua tử nhìn qua có vẻ như không tôn kính, nhưng thật ra địa vị của nam nhân trong lòng Bùi Đông Lai còn trọng yếu hơn.

Đến nói khi Bùi Đông Lai còn nhỏ hẳn lựa chọn cởi bỏ quần áo để trần truồng, cố gắng học tập cũng chỉ vì một lời thề.

- Ta mặc kệ cha mẹ ta sống hay chết, tóm lại đời này ta sẽ nhận hẳn là cha của ta. Đời này ta sẽ liều mạng, cố gắng để người có được cuộc sống an lành.

Ngày đó, trên đỉnh núi kia, lần đầu tiên thiếu niên cùng uống rượu với nam nhân, say đến bất tỉnh nhân sự, ở trong mộng liền hô lên lời thề này.

Năm đó, hắn chỉ mới 12 tuổi.

(*) Qua tử : Người què

3. Chương 3 : Chuyện Khác Thường Tất Có Nguyên Do.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 3 : Chuyện khác thường tất có nguyên do.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Thể chất bây giờ của người so với khi bé thì tốt hơn nhiều, uống rượu cũng không có chuyện gì.

Nam nhân lên tiếng thì lộ ra một hàm răng chỉnh tề, nụ cười vẫn thật thà và phúc hậu, mà trên thức tế hẳn đều biết rằng mỗi lần Bùi Đông Lai về nhà thì hẳn cũng đều đùa giỡn nhưng hôm nay hẳn lại đột nhiên trở về mà cũng không nói năng gì cả, hơn nữa còn mua thêm hai bình Nhĩ oa đầu, rõ ràng là muốn lợi dụng men rượu để kể ra một ít chuyện.

Biết thì biết nhưng hẳn cũng sẽ không có nói ra.

Mười mấy năm qua, hắn vẫn luôn như thế.

Bên tai vang lên lời nói của nam nhân thì trong lòng của Bùi Đông Lai chợt chấn động, vành mắt mờ hồ có chút đỏ lên.

Đúng như lời nói của nam nhân, lúc nhỏ thể chất của Bùi Đông Lai không tốt, điển hình là một cái ảu sắc thuốc, nam nhân chẳng những yêu cầu hần mỗi ngày phải uống thuốc Đông y hơn nữa lại cho hần dùng được thủy để ảm mình.

Tám năm như một ngày, chưa bao giờ gián đoạn.

- Qua tử, uống.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai liền đem cảm giác bị thương giấu đi, mỉm cười bưng chén rượu lên.

- Phan!h!

Tiếng va chạm của chén rượu phá tan ảm thanh im lặng trong căn phòng cũ nát, thật lâu sau mới tiêu tan.

Bùi Đông Lai ngẩng cổ lên, đem Nhị oa đầu coi nó giống như là nước lã uống vào trong miệng, ảm thanh “ ừng ực” vang lên không dứt ở bên tai.

Nam nhân thấy thể cũng không ngăn cản, chỉ nhẹ nhàng nhấp một miếng, nói là uống rượu thì không phải, không bằng nói là phẩm rượu.

Mà trên thực tế, trước kia nam nhân cũng không phải là như vậy. Trước kia hần luôn cầm chén uống, một hơi uống hết một chén, một giọt cũng không lưu lại.

- Có chuyện gì sao?

Mắt thấy Bùi Đông Lai một mạch uống liền hai chén Nhị oa đầu, sắc mặt có chút đỏ lên , nam nhân liền đặt chén rượu xuống châm một điếu thuốc, hút một hơi rồi hỏi.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, sương khói bao quanh khuôn mặt to lớn của nam nhân, phẳng phất có thể chứng kiến được nụ cười ngây ngô trên mặt nam nhân đã biến mất, con người mờ đục kia mơ hồ lộ ra và phần sắc bén.

- Cha, thực xin lỗi!

Bùi Đông Lai đặt chén rượu xuống, vành mắt phấp hờng nhìn vào khuôn mặt kiên nghị của nam nhân, thanh ảm khàn khàn.

- Cha

Ngạc nhiên nghe được lời xưng hô nàng, tay phải của nam nhân đang nắm chặt điếu thuốc giá rẻ chợt run lên, tức thì trên vẻ mặt của hần lại hiện ra nụ cười ngây ngô không thể thay đổi trong mười bảy năm nay:

- Ta thích người kêu ta là qua tử.

- Hô!

Chẳng biết tại sao nhìn vào nụ cười ngây ngô trên khuôn mặt quen thuộc của nam nhân thì Bùi Đông Lai lại cảm thấy đau lòng, hần hít một hơi thật sâu rồi gằn từng chữ:

- Lần này tại cuộc thi thử, con thi chỉ đạt được 280 điểm, thứ sáu này mở cuộc họp, chủ nhiệm lớp yêu cầu toàn bộ phụ huynh phải có mặt.

- Mấy giờ?

Dưới ánh đèn, nam nhân vẫn nở ra nụ cười ngây ngô, dường như không để ý đến điểm số kia, cùng không hỏi Bùi Đông Lai từng đứng thứ nhất tại sao có một thành tích kém như thế? ?

Nam nhân hờ hững làm cho Bùi Đông Lai vốn là đang ngẩn ra, sau đó cười khổ mắg:

- Qua tử ngốc, chẳng lẽ ông không muốn biết tại sao trong kỳ thi thử vừa rồi ta lại đạt được điểm kém sao? Phải biết rằng, lấy thành tích như vậy nếu ta thi vào trường cao đẳng thì sau khi cho ông ở Yên Kinh, mua phòng ở Đông Hải, kế hoạch cưới vợ cho ông, tất cả đều bị tan thành bọt nước sao? Nói gằn một chút, còn của ông trước kia là đứng nhất toàn niên cấp, lần này thi được 280 điểm, ông đến trường thì người khác sẽ tưởng rằng ông từ Hỏa tinh đi xuống đó a.

Chỉ là, nam nhân chỉ cười ngây ngô cũng không có lên tiếng.

- Qua tử, ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, từ một năm trước ta thường xuyên xuất hiện tình trạng trí nhớ bị hỗn loạn, thậm chí... có nhiều lần ta cảm giác như thân thể này hình như là không phải là của mình, ta không thể khống chế bản thân của mình.

Mắt thấy nam nhân trầm mặc, Bùi Đông Lai liền trầm ngâm một chút, rốt cuộc hắn cũng đem chuyện bí mật này nói cho nam nhân nghe.

Đúng như lời hắn nói, một năm trước đây hắn đột nhiên cảm giác được thân thể mình đã mất đi sự không chết. Sau đó, nhiều lần hắn lại xuất hiện tình trạng hỗn loạn trí nhớ, mà nghiêm trọng nhất là mấy ngày hôm trước lúc diễn ra cuộc thi thử, lúc ấy hắn đang ở trường thì lại xuất hiện tình trạng này, cuối cùng kết quả thi của hắn chỉ được 280 điểm.

Nếu không lấy thành tích của hắn trước đây thì cho dù là một năm không học thì thi 400 điểm đối với hắn cũng không có vấn đề gì.

Mặc dù xuất hiện biến cố không biết làm phải làm sao nhưng một năm qua vì không muốn để nam nhân lo lắng nên ở trước mặt nam nhân thì Bùi Đông Lai cũng không nói ra một chữ ngược lại mỗi lần về nhà hắn đều biểu hiện ra một bộ dạng đùa giỡn giống như trước đây, hắn sợ nam nhân phát hiện ra điểm gì khác thường trên người của mình.

Không trả lời.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì khuôn mặt luôn tươi cười của nam nhân liền trở nên trầm mặc..

Hắn cũng không để ý Bùi Đông Lai có nguyện ý hay không liền nhắc cổ tay của Bùi Đông Lai lên giống như là một lão trung y đang bắt mạch vậy.

Dưới ánh đèn, thời gian cứ thế trôi đi, trong nháy mắt chân mày của nam nhân liền nhíu lại, đồng tử thu nhỏ lại thành một mũi nhọn, ánh mắt lại toát lên vẻ ngưng trọng.

Tất cả chuyện này, đơn giản là hắn cảm thấy mạch của Bùi Đông Lai hết thấy đều bình thường.

Mà nam nhân xem ra, mạch đập bình thường chính là điều không bình thường nhất.

- Còn có cái gì khác thường nữa không?

Một lát sau, nam nhân buông tay ra, hỏi Bùi Đông Lai, giọng nói vô cùng ngưng trọng so với lúc bình thường thì quả thật giống hai người khác nhau.

Khi còn bé, Bùi Đông Lai thường bị nam nhân bắt mạch cho nên đối với hành động này của nam nhân thì hắn cũng cảm thấy không có gì kỳ quái, lúc này nghe nam nhân hỏi như vậy thì hắn liền lắc đầu.

- Ngày mai, ta sẽ dẫn người đi tìm thầy thuốc để xem thử.

Mắt thấy Bùi Đông Lai lắc đầu, nam nhân lại mở miệng lần nữa.

Thấy được điều dị thường trong giọng nói của nam nhân, Bùi Đông Lai trước thì hơi ngần ra, tiếp theo cười mắng:

- Qua tử, hiện tại bệnh viện đều là đen tối, mấy lão già kia chỉ biết chữa bệnh dương, nuy, tảo, tiết thôi, không đáng tin cậy đâu, ta xem hay là quên đi.

- Không được!

Nam nhân nói ra hai chữ, ngữ khí càng thêm không thể nghi ngờ.

Liên tiếp chứng kiến vẻ cường thế của nam nhân, Bùi Đông Lai như có cảm giác đang nằm trong mộng dù sao từ lúc hắn còn nhỏ, bất luận khi nào thì thấy hắn thì nam nhân cũng cười ngây ngô, cũng không nói nhiều lắm, hầu như mọi chuyện lớn nhỏ đều do một tay hắn làm.

Mặc dù cảm thấy thân thể có điểm kỳ quái nhưng Bùi Đông Lai cũng không có nói rõ ra, hắn cảm thấy vì thân thể mình mà khiến nam nhân sẽ lo lắng vì thế hắn không tiếp tục kiên trì nữa mà là dự định nghe theo lời nói của nam nhân kiếm chỗ nào để kiểm tra.

Chẳng qua, hắn cũng không để tâm bởi vì hắn đã từng lén lút tới những bệnh viện, quân khu để kiểm, cái gì mà chụp CT, cộng hưởng từ... tất cả đều đã làm nhưng cũng không tìm được nguyên nhân.

- Rượu cũng đã uống rồi, ăn chút cơm rồi đi ngủ sớm một chút.

Nam nhân thấy Bùi Đông Lai gật đầu đồng ý thì cầm đi chén rượu trước mặt của Bùi Đông Lai.

Sở dĩ Bùi Đông Lai muốn uống rượu chính là nhờ vào men rượu đem tất cả cả bí mật giấu trong nội tâm nói ra cho nam nhân nghe, bây giờ bí mật đã nói hết vì vậy hắn cũng không muốn uống nữa. Hắn liền gật đầu, bưng bát cơm lên, bắt đầu ăn như hổ đói.

Nam nhân cũng không hề động đũa chỉ lặng lặng quan sát Bùi Đông Lai ăn, thỉnh thoảng lại gấp vài miếng đồ ăn cho Bùi Đông Lai.

Mấy phút đồng hồ sau rốt cuộc Bùi Đông Lai cũng đã ăn xong, hắn liền chào hỏi mấy tiếng với nam nhân rồi quay trở về phòng của mình.

Nam nhân thấy Bùi Đông Lai rời đi thì trên mặt liền hiện lên vẻ tự trách.

Tất cả chuyện này chỉ vì hắn đã nhìn ra vẻ khác thường của Bùi Đông Lai cũng biết chuyện tình học tập của Bùi Đông Lai.

Hắn cũng biết, Bùi Đông Lai không phải thổ lộ với Cố Mỹ Mỹ bị cự tuyệt mà ra nông nổi như ngày hôm nay, ngược lại lúc ấy bởi vì Cố Mỹ Mỹ vô cùng ái mộ Bùi Đông Lai, lại cảm thấy được điều kiện bản thân vô cùng tốt cho nên liền chủ động hướng Bùi Đông Lai thổ lộ. Kết quả là bị Bùi Đông Lai khéo léo từ chối, lòng tự trọng bị đả kích vì vậy nàng liền vừa đánh trống vừa la làng. Ngay sáng thứ hai đã liền cao giọng tuyên bố, Bùi Đông Lai hướng nàng cầu ái bị nàng cự tuyệt.

Như vậy còn không nói, trong một năm nay Cố Mỹ Mỹ cùng với bạn trai của nàng Trình Phi là hai người châm chọc Bùi Đông Lai nhiều nhất.

- Văn Tình, ngay từ đầu ta cần phải chủ động hỏi Bùi Đông Lai chứ không nên để chính miệng của hắn nói ra cho ta biết.

Không biết qua bao lâu, vẻ mặt nam nhân tự trách nhìn ra bầu trời đen nhánh ngoài cửa sổ, thì thào tự nói.

Sau đó, hắn bưng chén rượu lên, một ngụm đen tất cả chén rượu nuốt xuống.

Mười bảy năm nay.

Đây là lần đầu tiên hắn uống như vậy.

Hết thấy mọi chuyện này, Bùi Đông Lai cũng không có biết, sau khi trở lại phòng hắn liền nằm ở trên giường, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

- Lão tặc thiên, đề mê nãi nãi nhà người, người để cho lão tử là một cô nhi.. nhưng vì cái gì mà lão tử cố gắng muốn thay đổi vận mệnh của mình thì bị người đoạt lại?

Nhìn thấy trong một năm này, hắn bị mọi người châm chọc, tình hình đó không ngừng xuất hiện trong đầu của Bùi Đông lai, hắn nắm chặt hai tay, vẻ mặt dữ tợn nhìn lên không trung, phẫn nộ mắng:

- Người không phải cũng quá thiếu đạo đức chứ?

- Người đang ở đây oán trách ông trời không công bình sao?

Ngay tại lúc Bùi Đông Lai phẫn nộ thì đột nhiên lại có một giọng nói vang lên.

codon.traí

4. Chương 4 : Nhân Họa Đắc Phúc.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 4 : Nhân họa đắc phúc.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Lão tử đúng là đang tức giận, người khó chịu sao?

Bùi Đông Lai đang nổi nóng theo bản năng mắng một câu nhưng hắn lại cảm thấy không thích hợp vì vậy liền từ trên giường nhảy dựng lên, nhìn quanh bốn phía cũng không phát hiện được bóng dáng của ai, nhất thời liền sợ nổi da gà:

- Ai...Ai?

- Ta ở trong thân thể của ngươi.

Thanh âm lại vang lên, Bùi Đông Lai sợ tới mức thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

Bất quá, rất nhanh Bùi Đông Lai liền trở nên bình tĩnh lại:

- Người nói, người đang ở trong thân thể của ta?

- Uh

- Lão tử ra đến nông nổi ngày hôm nay, tất cả là đều do ngươi gây ra, phải không?

Nghe được câu trả lời thuyết phục của đối phương, trên mặt Bùi Đông Lai cũng không còn sợ hãi mà trước tiên hắn đã suy nghĩ đến điều gì đó.

- Uh

- Đê mê nhà người.

Bùi Đông Lai tức giận đến toàn thân run rẩy.

- Chẳng lẽ ngươi không muốn biết tất cả chuyện kỳ quái, thần kỳ này sao?

Thanh âm lại vang lên, ngữ khí khiến cho người ta có cảm giác thốn thức.

- Thần kỳ cái rắm.

Tuy rằng, từ nhỏ Bùi Đông Lai nghèo khó, hắn thề cần phải cố gắng để thay đổi vận mệnh của mình, sau đó lại xảy ra một chút biến cố mà từ một thiên chi kiêu tử lại trở thành một đối tượng bị mọi người khinh bỉ, chịu đủ sự ảm lạnh của nhân gian. Hiện giờ thấy tên đầu sỏ gây ra chuyện này đã hiện thân thì hắn liền không khống chế được tâm tình của mình.

- Người trẻ tuổi, không nên kích động, lại càng không nên mắng chửi ta.

Tựa hồ như đối phương không để ý đến lửa giận của Bùi Đông Lai mà là cười nói:

- Ngươi hẳn là nên phải cảm tạ ta.

- Cảm tạ ngươi? Lão tử hận không thể một đao làm thịt ngươi.

Bùi Đông Lai thiếu chút nữa ngắt đi, hắn xem ra nếu như đối phương dám từ trong thân thể của hắn nhảy ra thì hắn mặc kệ đối phương là người hay quỷ thì cũng muốn đem đối phương giày vò một cách tàn bạo.

- Hắc hắc, tuy rằng một năm nay người bị vô số lời châm chọc nhưng đối với cuộc đời của ngươi mà nói thì đó là một thứ vô cùng đáng giá.

Đối phương nói tới đây thì dừng lại một chút, tiếp theo lại khẽ thở dài nói:

- Quan trọng hơn là sự tình quý dị này sẽ khiến cho người khác không thể lý giải được, hơn nữa người thật sự sẽ đem vận mệnh của mình nắm giữ vào trong tay .

Chính thức đem vận mệnh nắm giữ vào trong tay .

Ngạc nhiên nghe được câu này thì cả người Bùi Đông Lai không khỏi chấn động sau đó hần liền trầm mặc lại

Cho tới nay, ngay cả khi nằm mơ thì Bùi Đông Lai cũng muốn đem vận mệnh nắm giữ vào trong tay của mình.

Trước kia hần cũng vì mục tiêu này mà cố gắng, mà sau khi phát sinh ra biến cố thì hần giống như một đứa trẻ bị lạc trong đêm tối, mất đi phương hướng.

- Chỉ cần người đáp ứng làm cho ta một việc, ta sẽ giúp người làm được tất cả chuyện này.

Một lần nữa thanh âm lại vang lên, giọng nói của đối phương trở nên vô cùng nghiêm túc.

- Hiện tại, ta không biết người là người hay quỷ, dựa vào cái gì mà ta tin tưởng người?

Lúc này, Bùi Đông Lai mới bình tĩnh trở lại, hần cảm thấy chuyện này quá mực quý dị đồng thời cũng không nể mặt với đối phương.

- Người hần là còn nhớ rõ thân thể của người đã từng vài lần xuất hiện tình huống không thể khống chế được nữa a?

Đối phương cố ý nhắc nhở.

- Người có ý gì?

Trong đầu hiện ra tình hình lúc đó, sắc mặt của Bùi Đông Lai trở nên hết sức khó coi. Hần nhớ rõ ràng, lần đầu tiên phát tác là ở trên sân bóng rổ.

Kết quả là ngày hôm ấy, tại sân bóng rổ hần bị bạn trai của Cố Mỹ Mỹ là Trần Phi dùng bóng rổ sỉ nhục hần một phen.

- Người trẻ tuổi, tuy rằng ý chí của người không tệ nếu như ta nguyện ý thì ta có thể đoạt lấy, khống chế thân thể của người.

Đối phương ngữ xuất kinh nhân.

Sắc mặt của Bùi Đông Lai liền trở nên cuồng biến.

- Mà bây giờ, ta có thể nắm chắc bảy thành.

Ngay khi Bùi Đông Lai chưa hết hoảng hồn thì giọng nói của đối phương giống như một đạo sấm nổ vang lên giữa mùa xuân, làm cho Bùi Đông Lai trợn mắt há mồm.

TÊ, một lúc sau, Bùi Đông Lai hít sâu một hơi, cố gắng để cho bản thân bình tĩnh trở lại:

- Người nghĩ rằng ta là một kẻ ngu ngốc sao? Nếu như tất cả giống như lời người nói thì người vì sao lại không đoạt lấy quyền khống chế thân thể này?

Lúc này đây, đối phương cũng không lập tức mở miệng trả lời, mà là trầm mặc lại.

- Bởi vì ta là một người quân nhân.

Qua một lúc lâu, đối phương mới mở miệng nói, ngữ khí phức tạp, có tiếc nước có bất đắc dĩ, càng nhiều hơn chính là tự hào, tự hào mình là một quân nhân!

Nghe được về tự hào trong giọng nói của đối phương thì Bùi Đông Lai cảm thấy ngạc nhiên.

Mặc dù hần cảm thấy cái cơ này có chút không đường hoàng nhưng lý trí nói cho hần biết, ngữ khí của đối phương vô cùng chân thật, không có ý tứ lừa gạt hần.

- Quân nhân, phải bảo vệ Tổ quốc chứ không phải đem súng nhắm vào đồng đội của mình. Thân thể của ta là một người quân nhân nếu ta mạnh mẽ chiếm đoạt thân thể của người thì so với vô duyên vô cớ giết người, cũng không có khác biệt gì!

Ngữ khí của đối phương bỗng trở nên dồn dập, giống như có vẻ kích động:

- Trong lòng ta hận không thể ngay lập tức cướp đoạt đi thân thể của người nhưng lương tri của ta, vinh quang của một người quân nhân không cho phép ta làm như vậy!

- Người không phải là bộ đội đặc chủng sao?

Nghe được đối phương trả lời, Bùi Đông Lai có chút ngạc nhiên, khi còn bé hắn cũng có ngưỡng mộ đối với quân nhân nhất là bộ đội đặc chủng trong truyền thuyết.

- Ta là Long Nha!

Trong giọng nói của đối phương tồn tại sự kiêu ngạo không gì sánh bằng.

- Long Nha là cái gì ?

Bùi Đông Lai có chút mơ hồ, hắn thật sự không thể đem hai chữ Long Nha cùng với quân nhân liên hệ ở cùng một chỗ.

- Biết bộ đội đặc chủng của Mỹ Quốc cùng với bộ đội của Nga không ?

- Biết, nghe nói bọn hắn là quân nhân ưu tú nhất thế giới.

- Bằng vào bọn chúng sao? Hắc, lão tử giết bọn hắn như giết gà.

- Giết bộ đội đặc chủng như giết gà?

Lời nói cuồng vọng của đối phương làm cho Bùi Đông Lai trợn mắt há mồm, hắn thật sự không thể tưởng tượng được một có bao nhiêu người bức mới có thể nói ra lời nói cuồng vọng như thế .

- Theo như lời nói của người thì Long Nha mới là Pro nhất trên thế giới này sao?

- Tiểu tử, bởi vì vinh quang của người lính cho nên ta mới không đoạt quyền khống chế thân thể của người.

Đối phương trả lời một nẻo, ngữ khí vô cùng nghiêm khắc:

- Nhưng mà, ta hy vọng người phải nhớ rằng người dung hợp với một linh hồn là một gã Long Nha, sau này người không thể bởi vì Long Nha mà kiêu ngạo, ngược lại, người cần phải làm cho tổ chức Long Nha, thậm chí cả Trung Quốc vì người mà kiêu ngạo.

- Nói cho ta biết, làm người mới giúp ta nắm giữ vận mệnh của mình ? Còn nữa, người muốn ta giúp người làm chuyện gì?

Trong đầu vang vọng lên thanh âm như chém đinh chặt sắt của đối phương, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy một cổ run sợ từ linh hồn tràn ngập cả bản thân, hắn nắm chặt hai tay, sắc mặt kích động hỏi.

- Trước tiên ta tự giới thiệu, ta gọi là Tiêu Phi. Ta bây giờ là một linh hồn đang tồn tại trong cơ thể của người mà một người chỉ có thể có một linh hồn.

Ngữ khí của Tiêu Phi dần dần trở nên bình tĩnh lại :

- Vốn ta cho rằng trong ta và người chỉ có một linh hồn tồn tại được thôi.

Bùi Đông Lai liền căng thẳng, hắn không thể tưởng tượng được tình hình thân thể của mình bị đối phương khống chế.

- Nhưng mà, sau này ta lại phát hiện còn có một biện pháp khác.

Tiêu Phi mở miệng một lần nữa, giọng nói vô cùng phức tạp.

Trong lòng Bùi Đông Lai liền động:

- Biện pháp gì?

- Dung hợp! Hai linh hồn của chúng ta dung hợp lại với nhau tạo ra một linh hồn mới!

Tiêu Phi trầm giọng nói.

Dung hợp linh hồn ?

Nếu là một năm trước đây, có người nói cho Bùi Đông Lai rằng hai linh hồn có thể dung hợp lại với nhau thì nhất định Bùi Đông Lai sẽ cho rằng đầu của đối phương đã bị nhét vào chỗ ấy của Phượng tỷ.

Ngay lúc này, khi hắn đã xác định được linh hồn của Tiêu Phi đang ở trong cơ thể của mình tuy rằng hắn miễn cưỡng có thể chấp nhận “ Dung hợp linh hồn “. Từ ngữ này chỉ có trong tiểu thuyết nha nhưng mà hắn vẫn không thể tin rằng hai linh hồn có thể dung hợp với nhau ở cùng một chỗ

Mợ nó, quả thực là đầm rồng hang hổ a..

- Ta không dối gạt người, trong một năm nay mỗi lần người xuất hiện tình trạng trí nhớ hỗn loạn cùng với thân thể không khống chế được đều là do ta thử dung hợp linh hồn với người.

Tiêu Phàm lại mở miệng một lần nữa:

- Trải qua nhiều lần thử, cuối cùng ta đã tìm ra được biện pháp, điều kiện tiên quyết là ta không làm tổn thương linh hồn của người mà phải cùng linh hồn của người tiến hành dung hợp. Mà người một khi đã dung hợp với linh hồn của ta thì linh hồn của người sẽ trở thành linh hồn cường đại nhất trên thế giới này.

- Người ... người nói là, sau khi chúng ta dung hợp linh hồn thì năng lực của người sẽ xuất hiện trên người của ta sao ?

Bùi Đông Lai không ngu, lập tức đoán được cái gì, vẻ kích động trên mặt càng lộ ra. Tuy rằng, hắn không biết Long Nha đại biểu cho cái gì nhưng theo lời của Tiêu Phi thì khi Tiêu Phi còn sống thì hắn chính là một nhân vật trâu bò a, nếu như mình có được năng lực của Tiêu Phi thì mình sẽ trâu bò đến mức nào ?

Tiêu Phi đồng ý, nói:

- Người quả thật là rất thông minh. Một khi linh hồn của chúng ta dung hợp lại với nhau thì năng lực của người đều sẽ được tăng lên, ví dụ như trí lực, thánh lực, khí lực...

- Như vậy chẳng phải là chúng ta cùng nhau hợp thể, năng lực của chúng ta lại chất chồng lên thêm sao ?

Bùi Đông Lai kích động đến mức ngừng thở, hắn vốn cảm thấy có được năng lực của Tiêu Phi là biến thái lắm rồi nhưng hiện giờ năng lực của hai người lại còn gia tăng lên nữa .

Tiêu Phi rất hài lòng đối với phản ứng của Bùi Đông Lai, nhưng cũng không trả lời thuyết phục mà chỉ nói:

- Sau khi dung hợp, linh hồn ta sẽ bị hủy diệt chỉ có trí nhớ của ta sẽ lưu lại cho người mà thôi .

- Trí nhớ ?

Bùi Đông Lai không rõ ràng.

- Đúng vậy, đem toàn bộ trí nhớ của ta send qua cho người, linh hồn của ta hoàn toàn biến mất, sẽ không ảnh hưởng đến người.

Tiêu Phi nhần nại giải thích thêm một câu, sau đó hắn lại nói cho Bùi Đông Lai một câu :

- Mặt khác, còn có một việc ta quên nói cho người biết, ta đến từ năm năm sau.

- Cái gì?

Bùi Đông Lai trực tiếp há hốc mồm.

- Trong trí nhớ của ta, sẽ có một ít sự tình của tương lai sắp phát sinh trong năm năm nữa.

Tiêu Phi cười khỏ nói, với hắn xem ra đây quả thực là một miếng bánh ngọt từ trên trời rơi xuống đối với Bùi Đông Lai mà, thậm chí ngay cả hắn cũng không thể tưởng tượng được một người dung hợp cùng với năng lực của hắn cùng với ký ức của năm năm sau, sẽ tạo ra ảnh hưởng to lớn như thế nào đối với thế giới đây ?

Bùi Đông Lai chờ người ra, thật lâu cũng không có lên tiếng, xem ra bộ dáng đúng là bị dọa rồi, nhất thời không thể chấp nhận sự thật quỷ dị này.

- Người thử nghĩ lại xem, linh hồn của người cùng với ta dung hợp, năng lực các phương diện của người cũng sẽ tăng lên, trong tương lai không xa người còn có thể dung hợp toàn bộ trí nhớ của ta, kể từ đó người nắm giữ vận mệnh của mình còn khó hơn sao ?

Tiêu Phi hít sâu một hơi, hoàn toàn quên đi chuyện muốn cướp đoạt quyền khống chế thân thể của Bùi Đông Lai, mà là dụ dỗ Bùi Đông Lai để cho Bùi Đông Lai vì hắn làm chuyện kia .

- Linh hồn chúng ta dung hợp, người cần ta làm cái gì ?

Bùi Đông Lai cẩn thận mà hỏi thăm.

- Cái gì cũng đều không cần làm.

- Nói đi, người muốn ta giúp người làm cái gì, cho dù là lên núi đao, xuống biển lửa ta cũng sẽ không từ chối!

Lúc này, Bùi Đông Lai cũng không có ngu ngốc mà tiếp tục hỏi han Tiêu Phi, lỡ như Tiêu Phi lừa hắn thì sẽ thế nào ? Bởi vì, bản thân hắn xem ra căn bản Tiêu Phi không cần phải lừa hắn, dù sao căn cứ theo như lời nói của Tiêu Phi thì lúc dung hợp linh hồn thì hắn cũng không cần làm cái gì, nếu như Tiêu Phi muốn đoạt quyền khống chế thân thể hắn thì sẽ trực tiếp động thủ mà không cần nói nhảm với hắn cả nửa ngày .

Điều này hắn đã đoán đúng.

Nhưng mà.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra được, Tiêu Phi không lựa chọn phương pháp mạnh mẽ chiếm đoạt thân thể của hắn bởi vì hắn kiêng kỵ sự tồn tại của một người.

Qua tử

Bùi Vũ Phu.

5. Chương 5 : Người Của Bùi Gia Lại Xuất Hiện.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 5 : Người của Bùi gia lại xuất hiện.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Đêm đã khuya, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu vào trong khu dân nghèo, khu dân nghèo vẫn yên tĩnh, chỉ có mấy nhà gọi đầu ở đầu đường vẫn còn sáng đèn, thường thường thì có những đại hán có tuyến thượng thận bị kích thích nên mới vào trong đó chơi trò chơi bắn nhau. (Ý nói kiếm mấy em cạo để giải quyết đó)

- Wey, người còn có ở đây không?

Trong phòng, Bùi Đông Lai ngồi ở trên giường mở miệng thử hỏi thăm.

Ánh trăng chiếu vào bên trong phòng hắn, chiếu rọi vào khuôn mặt của Bùi Đông lan, mơ hồ có thể thấy trên khuôn mặt thanh tú kia tràn đầy vẻ không thể tin được.

Không thể tin sao?

Đúng vậy!

Bởi vì.. khi Bùi Đông Lai đáp ứng làm chuyện kia giúp cho Tiêu Phi thì Tiêu Phi liền không chút do dự nào mà lựa chọn cùng linh hồn của Bùi Đông Lai dung hợp.

Trong khoảnh khắc này, Bùi Đông Lai giống như là đang bị tra tấn, hai mắt liền nhắm lại.

Thời gian cứ thế trôi qua, Bùi Đông Lai mở mắt ra, cố gắng giao tiếp cùng Tiêu Phi nhưng kết quả lại không có nghe được câu trả lời của Tiêu Phi.

Đây là lần thứ năm hắn hỏi như thế rồi.

Cũng giống như bốn lần trước, vẫn không có câu trả lời. Không khí im lặng trong phòng làm cho Bùi Đông Lai cảm thấy có chút sợ hãi.

- Chẳng lẽ dung hợp thành công rồi sao?

Mất thấy Tiêu Phi hoàn toàn biến mất, Bùi Đông Lai thầm hỏi chính bản thân mình, cơn sợ hãi trong lòng cũng giảm đi rất nhiều.

- Tên gia hỏa kia nói, thính lực, thị giác, chỉ số thông minh, trí nhớ tất cả những thứ này đột nhiên trở nên mạnh mẽ thì chứng tỏ bước thứ nhất của dung hợp đã thành công. Mà một khi cùng trí nhớ của hắn dung hợp lại tương tự sau khi năng lực cách đầu xuất hiện thì đã dung hợp thành công.

Nghĩ đến lời nói của Tiêu Phi trước lúc dung hợp thì Bùi Đông Lai có vẻ kích động, hắn yêu cầu bản thân cần phải bình tĩnh trở lại, đồng lời vênh tai lên cố gắng thông qua thính lực để coi thử thật hay là giả ?

Thính lực của hắn cũng không tồi, trước kia thời điểm hắn ngủ ở đây thì có thể nghe thấy được tiếng ngáy của chồng bác gái chủ cho thuê nhà, nếu hai người úp máng với nha thì tự nhiên không cần phải nói nữa.

Uh..A...A..Uh..

Rất nhân, thanh âm của đôi nam nữ đang tiến hành vận động truyền vào tai của Bùi Đông Lai.

Thanh âm vừa vào tai, Bùi Đông Lai liền đoán ra tiếng kêu mê người này không phải là của bác gái chủ nhà.

Phát hiện này làm cho Bùi Đông Lai có vẻ hết sức kích động.

Bởi vì trước đây hắn chỉ có thể nghe được âm thanh của bác gái chủ nhà, ngoài ra thì căn bản không có nghe qua âm thanh tương tự như vậy.

Đương nhiên, những động tác tình yêu khác thì cũng coi như là.....

Kích động Bùi Đông Lai liền thở sâu hai cái đồng thời cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo trở lại, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống giường, đi đến bên cạnh giường rồi vênh tai lên cố gắng tìm kiếm nơi phát ra thanh âm kia.

Vài giây sau, đồng tử Bùi Đông Lai tròn xoe, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào tiệm uốn tóc cách xa hơn trăm mét .

- Cái này cũng quá khoa trương đi chứ ?

Đoán được thanh âm phát ra từ tiệm uốn tóc cách xa hơn cả trăm mét, Bùi Đông Lai cả kinh, thiếu chút nữa thì té ra khỏi cửa sổ.

Phải biết rằng tiệm uốn tóc kia cách chỗ ở của hắn cũng hơn một trăm mét a.

Một trăm mét, một trăm mét a!

Nếu đổi lại là bình thường thì hắn cũng không thể nào mà nghe tiếng được kêu mê người truyền ra từ quán uốn tóc kia a.

Mà hiện giờ hắn lại có thể nghe được một cách rõ ràng.

Chuyện này thì nên giải thích như thế nào ?

Tiêu Phi không có lừa hắn.

Toàn bộ năng lực của hắn đã được tăng lên.

Hưng phấn rất nhiều, Bùi Đông Lai lại tìm tòi trí nhớ của Tiêu Phi nhưng kết quả lại không phát hiện ra bất kỳ trí nhớ gì.

Đối với lần này, hắn cũng không có thất vọng.

Bởi vì, căn cứ theo lời nói của Tiêu Phi, hắn muốn hoàn toàn dung hợp linh hồn của Tiêu Phi thì cần phải có một quá trình, cứ từ từ mới có thể dung hợp được trí nhớ chứ không phải trực tiếp có được toàn bộ trí nhớ của Tiêu Phi.

- Cốt kết.

Đột nhiên, một tiếng vang nhỏ đã kéo Bùi Đông Lai từ trong hưng phấn trở lại thực tế, theo bản năng hắn kêu lên một tiếng:

- Qua tử ?

- Tại sao còn chưa ngủ?

Cửa phòng bị đẩy ra, Bùi Vũ Phi đi vào phòng mở đèn lên rồi hỏi Bùi Đông Lai.

Dưới ánh đèn, gương mặt kiên nghị lộ ra vài phần ngưng trọng, ánh mắt cũng có vẻ lo lắng.

Hiển nhiên, hắn cho rằng Bùi Đông Lai bởi vì lo lắng quá bệnh trên người cho nên không ngủ được.

- Đang chuẩn bị đi ngủ đây.

Phát giác được trong giọng nói của Bùi Vũ Phu có chút lo lắng, Bùi Đông Lai liền do dự một chút cũng chưa đem chuyện phát sinh mới vừa rồi nói cho Bùi Đông Lai, đây cũng không phải là hắn không muốn chia sẻ bí mật với Bùi Vũ Phu. Chuyện này quả thực là quá mức kinh thế hãi tục, hoàn toàn đã vượt qua phạm trù khoa học, hắn sợ sau khi Bùi Vũ Phu nghe xong thì lại càng thêm lo lắng.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, Bùi Vũ Phu cũng không có lên tiếng. Trong ánh mắt ngập tràn vẻ lo lắng kia bỗng hiện lên một tia ngạc nhiên.

Bởi vì hắn phát hiện được đồ vật nọ đã trở lại trên người của Bùi Đông Lai.

Là cái gì?

Chính là sự tự tin !

Đã từng, Bùi Đông Lai tuy xuất thân từ bản hàn, thậm chí theo ý nào đó hắn được cho là một cô nhi, nhưng mà hắn bằng vào sự cố gắng của bản thân cho nên thành tích học tập của hắn vô cùng trâu bò hơn nữa về phương diện thể dục thì cũng rất nghịch thiên. Điều tự tin này rất nhiều phú nhị đại, quan nhị đại đều không thể có được.

Về sau, lại xảy ra việc ngoài ý muốn cho nên Bùi Đông Lai mới hoàn toàn sụp đổ, phần tự tin cũng đã biến mất.

Mà hiện giờ, phần tự tin kia đã trở lại với Bùi Đông Lai.

- Qua tử, quái bệnh trên người ta tựa hồ.. tựa hồ đã hết.

Bùi Đông Lai mỉm cười một cái xán lạn, trong ánh cũng không còn thấy vẻ không cam lòng cùng bất đắc dĩ mà thay vào đó chính là sự tự tin.

- Phòng lớn, vợ đẹp của người chuẩn bị có rồi đó.

- Làm sao người biết, bản thân người đã khỏi bệnh ?

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, cảm nhận được sự tự tin mãnh liệt trong giọng nói kia. Đồng tử của Bùi Vũ Phu đột nhiên phóng đại, trong đôi mắt hiện lên vẻ kinh hãi bất quá hắn trong giọng nói cũng mang theo vài phần lo lắng.

- Kể từ khi ta bị cái quái bệnh này thì trí nhớ có chút hỗn loạn hơn nữa lại có nhiều chuyện không nhớ rõ mà lúc này đột nhiên ta phát hiện ra trí nhớ không hề hỗn loạn nữa hơn nữa lại có thể nhớ đến một số sự việc trước đây.

Bùi Đông Lai cười, nói dối:

- Qua tử, người nói có phải hay không là do uống Nhị oa đầu cho nên mới hết ?

Nghe được lời giải thích của Bùi Đông Lai thì Bùi Vũ Phu lộ ra nụ cười ngây ngô, cả người nhẹ nhõm thở phào một hơi.

- Để đảm bảo thì ngày mai người hãy đến tìm thầy thuốc để xem lại.

Mặc dù không biết vì sao bệnh tình của Bùi Đông Lai đột nhiên chuyển biến tốt đẹp, bất quá Bùi Đông Lai vẫn lo lắng như cũ, bởi vì hắn biết Đông y, nhất định phải tìm ra gốc bệnh mới có thể chữa trị hoàn toàn.

- Dạ !

Bùi Đông Lai biết rõ Bùi Vũ Phu đang lo lắng cho mình cho nên hắn cũng không có từ chối.

- Đi ngủ sớm một chút đi.

Bùi Vũ Phu nói xong, cười ngây ngô một chút rồi đột nhiên xoay người đi ra khỏi phòng.

Chờ cho Bùi Vũ Phu rời đi, Bùi Đông Lai mới tận lực áp chế tâm tình hưng phấn trong lòng hắn.

Hắn có loại như mới từ trên nhân gian rơi xuống địa ngục rồi lại từ địa ngục bay thẳng lên thiên đường.

Trong lúc kích động, trong đầu Bùi Đông Lai không khỏi hiện lên cảm giác bị châm chọc trong một năm nay.

Nghĩ đến từng khuôn mặt kia cười nhạt, từng lời nói cay nghiệt kia. Bùi Đông Lai liền nắm chặt hai tay, ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng ngoài cửa sổ, gần từng chữ:

- Trước đây, ta đã từng làm cho các người phải ngưỡng mộ ta, sau này ta sẽ làm cho các người phải hoàn toàn nhìn lên.

Nói xong Bùi Đông Lai liền nghĩ tới lời nói của Tiêu Phi trước đây, nói làm cho cả Trung Quốc vì chính bản thân của mình mà kiêu ngạo thì hắn không khỏi thầm mắng mình là anh hùng thiếu ý chí, ở hắn xem ra nếu Tiêu Phi biết mình chỉ có chừng ấy chí khí thì chỉ sợ hắn sẽ tức giận đến mức phải sống lại .

Suy nghĩ cẩn thận về điểm này thì Bùi Đông Lai không khỏi yên tĩnh trở lại, đồng thời hắn cũng đang nhớ tới chuyện tình đã đáp ứng với Tiêu Phi.

- Tiêu Phi tuy rằng chuyện kia vô cùng khó khăn nhưng xin người hãy yên tâm, ta sẽ thực hiện nguyện vọng của người.

Giờ phút này, Bùi Đông Lai cảm thấy được vẻ tự tin trước đây chưa từng có, ánh mắt vô cùng kiên định:

- Còn có ba tháng nữa là tới kỳ thi tốt nghiệp trung học, những tên cười nhạt kia chắc hẳn đều muốn chứng kiến ta thi rớt Đại học, vậy thì các người hãy cứ yên tâm đi, ta sẽ cho các người một bất ngờ.

Xúc động qua đi, Bùi Đông Lai cũng không có đi ngủ, cũng không có mơ tưởng hảo huyền là là tỉnh hạ tâm lai, lập ra cho mình một kế hoạch ngắn hạn. Kế hoạch thứ nhất là trong vòng ba tháng còn lại hắn sẽ đem toàn bộ sức lực đặt vào việc học tập.

Gia cảnh bần hàn, điều này Bùi Đông Lai biết rõ ràng tuy rằng đọc tứ thư ngũ kinh thì cũng không chừng có khả năng vượt trội nhưng mà tại đây các thể hệ ngày càng trưởng thành, các phương diện tài nguyên dần dần bị lũng đoạn, người nghèo nếu muốn vượt qua các phú nhị đại hay các quan nhị đại thì cố gắng học tập là một trong những cách tốt nhất .

Dù sao, thân là một người đàn ông, lúc nhỏ ngay cả vài quyển sách cũng chưa đọc qua, lớn lên lại muốn chơi theo kiểu hợp thời đại, như thế quả thật là người ngốc nói mê.

Hiện giờ, năng lực của hắn đã được tăng lên, nhưng cũng chưa dung hợp được trí nhớ của Tiêu Phi nếu muốn đạt được năng lực thì học tập là cách duy nhất để có thể thay đổi vận mệnh.

Dem kế hoạch này ấn định xong thì Bùi Đông Lai liền đi ngủ.

Cùng lúc đó.

Tây Nam, cánh cửa của trung y thế gia cao đến nỗi các quan Tỉnh, Bộ, cũng không thể bước vào được, người được xưng là Hoa Đà, Miêu lão gia tử đang mặc bộ đồ ngủ, khoan tay đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn lên bầu trời phương Bắc, lầm bầm nói:

- Người của Bùi gia lại xuất hiện, hôm nay phải đến rồi sao?

:oe76: :oe76:

6. Chương 6 : Tìm Tại Vạ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 6 : Tìm tại vạ.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Sáng sớm khi ánh mặt trời trên không trung vừa lóe lên thì Bùi Vũ Phu giống như là một người chủ trong nhà bắt đầu làm bữa ăn sáng cho Bùi Đông Lai .

Lấy gạo nấu cháo, làm trứng gà chiên.

Nếu như lúc này, bác gái chủ nhà thấy được động tác nhanh nhẹn của Bùi Vũ Phi thì chỉ sợ là sẽ rút con mắt xuống đất.

Ngay khi ánh bình minh chiếu vào khu nhà cũ nát thì Bùi Vũ Phu gõ cửa phòng của Bùi Đông Lai kêu Bùi Đông Lai rời giường để đánh răng rửa mặt.

Dùng qua bữa sáng, Bùi Vũ Phu lái xe taxi chở Bùi Đông Lai tới trường hơn nữa còn nói cho Bùi Đông Lai biết buổi tối sẽ tới đón hắn về.

Bùi Vũ Phu mặc dù là một người đi khắp khiêng nhưng kỹ thuật lái xe cũng không tầm thường, lái xe thật sự vững vàng, chân ga cùng chân phanh cũng không có chút ảnh hưởng nào .

6h40', xe taxi đến ngay cổng trường Trầm Thành Nhất Trung.

Tư

Bùi Đông Lai cùng với Bùi Vũ Phu vừa mới xuống xe thì bên tai lại truyền lên một hồi âm thanh chói tai.

Một chiếc Porsche Cayenne thẳng gấp một cái, lốp xe ma xát cùng mặt đất liền tạo ra một vết tích rõ ràng rồi chiếc xe ổn định dừng ở bên cạnh người Bùi Đông Lai.

- Wey, Bùi Đông Lai, người lại để cho cha người đưa người đến trường a. Đãi ngộ cũng không tệ.

Cửa kính xe mở ra, một gã thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú, cách ăn mặc mode, vẻ mặt hài hước nhìn về phía Bùi Đông lai, cảm giác giống như hắn là một thần linh ngồi ở trên cao ngó xuống con kiến.

Ngồi ở vị trí kế bên tài xế là một cô gái, vẻ mặt của cô gái cũng xem thường, cảm giác kia giống như chỉ cần liếc mắt ngó Bùi Đông Lai một cái thì cũng cảm thấy giá trị của mình sẽ bị hạ xuống rất nhiều .

Mà trên thực tế, lúc trước mỗi lần nàng nhìn thấy Bùi Đông Lai đều sẽ cảm giác được tâm trạng bất an, ánh mắt tràn đầy ái mộ nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Nàng không phải là người khác, nàng đúng là người chủ động hướng Bùi Đông Lai thổ lộ nhưng bị Bùi Đông Lai khéo léo từ chối, về sau lại vừa đánh trống vừa la làng đó chính là Cố Mỹ Mỹ.

Mà tên lái chiếc Cayenne là bạn trai của nàng tên là Trịnh Phi, là một nhân vật quan trọng nhất trong Trầm Thành Nhất Trung.

Bên tai vang lên lời nói chói tai của Trịnh Phi, trong con mắt xuất hiện diện mạo của hai kẻ xấu xa kia, Bùi Đông Lai không khỏi mỉm cười.

- Đông Lai, đi vào lớp đi, ta đi đây.

Nhìn thấy hành động nhú mày của Bùi Đông Lai, hẳn biết tính cách của Bùi Đông Lai nên mở miệng cười ngây ngô nói.

- Dạ!

Bùi Đông Lai gật gù đầu, đem Trịnh Phi cùng Cố Mỹ Mỹ trở thành không khí, hướng phía trường học đi đến.

Thấy một màn như vậy, Bùi Vũ Phu cũng yên lòng, đi lên ô-tô rời đi .

- Người què, người có một chân thì nên đi cẩn thận, nếu không thì sẽ gặp tai nạn đó.

Mắt thấy Bùi Vũ Phu bước lên chiếc taxi cũ nát rời đi, về mặt Trịnh Phi hài hước cười nói.

Trong một năm nay, Bùi Đông Lai sớm đã quen với đủ kiểu châm chọc, trình độ nhẫn nhịn thật kinh người, lại thêm sự tình tối hôm qua nữa, vốn hẳn cũng thấy Cố Mỹ Mỹ cùng Trịnh Phi là hai người bỏ đi, phân cao thấp với bọn chúng thì không đáng. Nhưng mà, nếu Trịnh Phi cười nhạo hẳn thì sẽ không sao cả, không nên đụng đến Bùi Vũ Phu.

Đó cũng là hẳn vừa mới nghe được lời châm chọc của Trịnh Phi.

Lúc này, nghe được lời bất kính của Trịnh Phi đối với Bùi Vũ Phu thì Bùi Đông Lai dừng cước bộ lại, quay đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Trịnh Phi.

Nhìn thấy được Bùi Đông Lai tức giận, Trịnh Phi không những không sợ, mà ngược lại còn có chút hưng phấn đem đầu thò ra ngoài cửa sổ, về mặt ngáp một cái:

- Như thế nào hả Bùi Đông Lai, chẳng lẽ ngươi cảm thấy khó chịu sao ?

Nói xong khoe miệng Trịnh Phi nở lên một nụ cười hài hước giống như đang nói, có dũng khí thì động đến một đầu ngón tay của người Trịnh gia thử xem ?

Có thể nhận thấy, Trịnh Phi xem ra nếu như Bùi Đông Lai có can đảm động đến một đầu ngón tay của hẳn thì hẳn có có một vạn cách để đùa chết Bùi Đông Lai.

Dù sao, ở Trầm Thành này hẳn cũng nổi danh là một phú nhị đại, tài sản trong nhà xa xỉ, không cần nói những thứ khác nếu hẳn dùng mấy vạn thì cũng đủ để chôn Bùi Đông Lai rồi .

- Trịnh Phi, anh xem lại anh đi, người ta Bùi Đông Lai ở trên sân bóng rổ đã bị anh vũ nhục, từ nay về sau hẳn cũng không dám chơi bóng rổ. Mà còn thi thì chỉ đạt được có 280 điểm, có dũng khí bước vào cổng trường là khó lắm rồi, anh còn nhẫn tâm khi dễ hẳn sao?

Mắt thấy xung đột sắp xảy ra thì Cố Mỹ Mỹ liền ôm cánh tay của Trần Phi, thanh âm chói tai vang lên. Ánh mắt lại càng không rời khỏi người Bùi Đông Lai, tựa hồ như đối với nàng mà nói Bùi Đông Lai càng phần nộ thì nàng lại càng cảm thấy vui mừng.

- Trịnh Phi, ta cảnh cáo ngươi, ngươi có thể vũ nhục ta, nhưng không nên vũ nhục cha ta.

Bùi Đông Lai nhẹ nhàng xoay cổ một chút, sắc mặt lạnh như băng, hướng phía Trịnh Phi cùng Cố Mỹ Mỹ mà đi tới .

Nhìn thấy được vẻ sắc bén trong con mắt của Bùi Đông Lai, Cố Mỹ Mỹ liền cảm thấy sợ hãi, thậm chí ngay cả Trịnh Phi cũng cảm thấy sợ hãi.

Bọn chúng không hẹn mà đang cùng nhớ lại lúc trước, vào năm học lớp mười có một tên lưu manh cùng Bùi Đông Lai phát sinh xung đột sau đó tên lưu manh kia tìm mấy tên giang hồ đòi giáo huấn Bùi Đông Lai, kết quả bị Bùi Đông Lai một người đánh ngã toàn bộ bọn chúng xuống đất.

Hơn nữa, toàn bộ xương cốt của đám thanh niên bất lương kia đều bị cắt đứt.

Chuyện tình lần đó huyền ảo đến nỗi cảnh sát cũng phải can thiệp vào, cuối cùng bởi vì cuối cùng Bùi Đông Lai có thành tích học tập nghịch thiên nên thầy, cô trong trường đều bảo hộ cho hắn, chỉ đưa tiền thuốc men cho đám người kia. Hơn nữa, còn khai trừ tên học sinh kia ra khỏi trường.

Mà kể từ lúc đó, tất cả nam sinh trong Trần Thanh Nhất Trung này cũng không một ai dám khiêu khích Bùi Đông Lai, nhất là dùng vũ lực để gây hấn với hắn.

- Bùi Đông Lai, chẳng lẽ những điều ta nói không phải là sự thật sao ? Người què lái xe, chính là lão hổ liêm miêu, muốn chết.

Mặc dù trong lòng có vài phần khiếp sợ nhưng Trịnh Phi vẫn cố tỏ ra vẻ kiên cường.

Hiện giờ hắn là người trong mộng của đa số nữ sinh trong trường, trong trường học này Trịnh Phi là một kẻ nổi bật nhất mà không ai bằng được.

Nhưng cái này cũng chỉ là trong vòng một năm nay mà thôi.

Trước đó một năm rưỡi, Trịnh Phi chẳng qua chỉ là kẻ làm nền cho Bùi Đông Lai mà thôi.

Chính vì như thế mà sau khi biết Bùi Đông Lai bị Cố Mỹ Mỹ cự tuyệt thì Trịnh Phi lập tức phát động thế công tình yêu đối với Cố Mỹ Mỹ, cố gắng dùng phương thức này để chứng minh rằng hắn còn mạnh mẽ hơn so với Bùi Đông Lai.

Thượng đế dường như đã chiều cố hắn, ngày thứ ba sau khi hắn theo đuổi Cố Mỹ Mỹ thì chẳng biết tại sao trên sân bóng rổ, Bùi Đông Lai liên tiếp mắc sai lầm, bị hắn hung hăng vũ nhục cho một phen.

Mà đúng vào ngày đó, hắn đã bắt được tâm hồn thiếu nữ của Cố Mỹ Mỹ làm tù binh, mà cũng bắt đầu từ lúc đó thì thành tích học tập cùng với năng lực trên sân bóng rổ của Bùi Đông Lai bắt đầu trượt dốc không phanh.

Đối mặt với lời khiêu khích của Trịnh Phi, Bùi Đông Lai cũng không có trả lời.

Hắn giống như với hai năm trước đây khi hắn đối mặt với bảy, tám tên thanh niên bất lương. Hai mắt híp lại thành một đường nhỏ.

- Đông Lai, không nên!

Ngay sau đó.

Lúc Bùi Đông Lai chuẩn bị nắm lấy tóc của Trịnh Phi, đem Trịnh Phi giống như một con chó chết kéo từ trong xe đi ra thì sau lưng lại đột nhiên truyền đến một tiếng kêu.

Bên tai vang lên thanh âm quen thuộc, Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm. Tại lúc Cố Mỹ Mỹ cùng với Trịnh Phi đang hoảng sợ, quay đầu lại nhìn về chủ nhân của thanh âm kia.

Rất nhanh, một gã thiếu niên có dáng người khôi ngô chạy đến bên cạnh Bùi Đông Lai kéo cánh tay hắn lại, hung hăng liếc mắt nhìn Trịnh Phi một cái, nói:

- Đông Lai, đi thôi, chúng ta không cần chấp nhặt với loại người như thế này.

Nghe được lời nói của thiếu niên khôi ngô kia thì chân mày Bùi Đông Lai khẽ buông lỏng xuống, vẻ mặt cũng dần dần khôi phục lại bình thường.

- Hắc hắc, Tào Bạng, không phải là người muốn lấy lòng tên phé vậy Bùi Đông Lai này, kéo hắn gia nhập đội vào bóng rổ mới thành lập của các ngươi để cùng chúng ta tham gia trận thi đấu sao ?

Thấy Bùi Đông Lai không động thủ thì Trịnh Phi khẽ thở ra nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng.

Hiện giờ, cách thời gian thi Đại Học chỉ còn ba tháng, toàn bộ học sinh cấp ba đều đem tinh lực dồn vào việc học tập, bất quá vì nhà trường muốn giảm bớt áp lực của học sinh nên đã tổ chức một giải bóng rổ, trận đấu theo thứ tự là lớp 10, lớp 11 để chọn ra đội vô địch, mà sắp tới sẽ diễn ra trận thi đấu giữa 12/1 vs 12/6.

- Trịnh Phi, người không cần cần phải ra vẻ tiểu nhân đặc chí, Bùi Đông Lai chỉ không muốn chấp nhận với loại người như người mà thôi.

Thân là bạn học cùng với Bùi Đông Lai hơn nữa lại là đồng đội cùng đội bóng với Bùi Đông Lai, Tào Băng là một trong những người ở trong trường học này không cười nhạo Bùi Đông Lai, ngược lại hắn còn an ủi Bùi Đông Lai nhưng lại không bao giờ nhắc đến muốn để cho Bùi Đông Lai trở lại sân bóng rổ.

Bởi vì hắn hiểu được, đối với học sinh trung học mà nói, bóng rổ chỉ là một môn vận động mà thôi, học tập mới là quan trọng nhất. Chẳng biết tại sao thành tích học tập của Bùi Đông Lai cứ tuột dốc cho nên hắn sẽ không có tâm tư chơi bóng rổ.

- Không chấp nhận ?

Trịnh Phi được thể lần tới nói:

- Người hỏi hắn lại một chút đi, hắn dám lên sân bóng rổ sao ?

Nói xong thì vẻ mặt Trịnh Phi khinh thường thậm chí Cố Mỹ Mỹ ngồi ở bên cạnh cũng khinh thường, ở nàng xem ra trước đây Bùi Đông Lai đã bị Trịnh Phi đánh bại trên sân bóng rổ, rồi cuộc hắn cũng không dám bước lên sân bóng rổ, quả thật là một kẻ nhu nhược mà.

- Tại sao lại không dám.

Nhưng đột nhiên, Bùi Đông Lai lại nở nụ cười.

Ách

Lời nói thành linh của Bùi Đông Lai làm cho Trịnh Phi cùng Cố Mỹ Mỹ ngạc nhiên một trận, thậm chí ngay cả Tào Băng cũng ngẩn người ra.

Dường như, bọn họ không nghĩ tới Bùi Đông Lai sẽ nói như vậy.

Bọn họ còn không nghĩ được, sau đó, Bùi Đông Lai lại thản nhiên cười.

- Đông Lai, người

Kinh sợ qua đi, Tào Băng mới cố gắng muốn nói cái gì đó.

- Bùi Đông Lai, đây chính là người nói, xế chiều này hôm nay, nếu người không dám tới sân bóng thì người chính là cháu của ta.

Không đợi Tào Băng nói hết lời, Trịnh Phi liền lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

So ra mà nói, Cố Mỹ Mỹ ở bên cạnh thì lại càng hưng phấn, nàng thật sự hy vọng thấy được Bùi Đông Lai bị bạn trai của nàng hạ nhục thêm một lần nữa .

Bởi vì, kể từ sau khi nàng bị Bùi Đông Lai cự tuyệt thì mỗi lần nàng thấy Bùi Đông Lai gặp bị kích thì nàng đều sáng khoái đến ngất trời.

- Nếu như lớp các người thua?

Bùi Đông Lai cắt đứt sự mơ màng của Cố Mỹ Mỹ và Trịnh Phi.

- Cái gì?

Trịnh Phi nghi ngờ lỗi tai của mình có vấn đề, ở hắn xem ra lần trước Bùi Đông Lai bị hắn sỉ nhục, trong lòng vẫn còn lưu lại bóng ma, hơn nữa cuộc sống bây giờ đều chú trọng vật chất cho dù ở trên sân bóng có giỏi tới đâu thì sẽ có chỗ làm sao? Mà kỹ thuật của hắn cùng với vài tên đồng đội trong lớp thì không cần phải nói, hơn nữa trải qua một năm thì phối hợp lại càng thêm ăn ý, làm sao có thể thất bại được?

- Trịnh Phi, xế chiều này nếu lớp ta thua thì ta Bùi Đông Lai sẽ quỳ xuống gọi người ba tiếng gia gia.

Bùi Đông Lai nheo mắt lại, giọng nói cũng âm trầm hẳn lên:

- Nếu lớp các người thua, thì sau này đối với những kẻ bỏ đi như các người nếu thấy ta thì lẩn càng xa càng tốt.

Các người là đồ bỏ đi sao?

Lẩn càng xa càng tốt.

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Trịnh Phi cùng Cố Mỹ Mỹ thiếu chút nữa là ngất đi, nhất là Cố Mỹ Mỹ khuôn mặt của nàng lại trở nên trắng bệch.

- Bùi Đông Lai, con mẹ nó, chiều này ta không cho người quỳ ở sân bóng thì ta sẽ không mang họ Trịnh.

Trịnh Phi hoàn toàn giận dữ, gào to như một con chó điên.

Bùi Đông Lai cười hờ hững, dẫn theo Tào Băng rời khỏi.

Nhìn bóng lưng đơn bạc của Bùi Đông Lai, trong đầu lại nhớ đến nụ cười của Bùi Đông Lai trước khi rời đi, Cố Mỹ Mỹ không khỏi giật mình.

Bởi vì.

Nàng có cảm giác rằng, Bùi Đông Lai của ngày hôm nay so với lúc trước có chút khác biệt.

:oe76: :oe76:

7. Chương 7: Mong Đợi Cùng Chờ Đợi..

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 7: Mong đợi cùng chờ đợi..

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Mời vừa rồi, các người có nghe được Bùi Đông Lai nói với Trịnh Phi những gì không?

Ngay khi Bùi Đông Lai mang theo Tào Băng rời khỏi đây thì một gã nam sinh nhiều chuyện tiến về phía mấy tên bạn học, hưng phấn mà hỏi .

- Bùi Đông Lai nói chiều này sẽ thi đấu hơn nữa sẽ cùng Trịnh Phi đánh cược nữa.

- Tham gia buổi thi đấu chia tay? Đánh cược? Nói nhanh lên, bà mẹ nó, quả thực đây là một tin tức bất ngờ a.

- Này, có cái gì mà bạo phát ?

- Còn gì nữa, các người thử nghĩ lại xem, Bùi Đông Lai bởi vì Cố Mỹ Mỹ mà luân lạc đến trình độ như ngày hôm nay. Mà lúc trước, trên sân bóng rổ Trịnh Phi đã hung hăng vũ nhục Bùi Đông Lai, lại còn bắt đi tâm hồn thiếu nữ của Cố Mỹ Mỹ nữa. Hiện giờ, sắp tốt nghiệp rồi, đột nhiên Bùi Đông Lai lại muốn thi đấu trận đấu chia tay này, không biết là có ý vị gì đây? Phản kích, ta dám nói, Bùi Đông Lai muốn thông qua trận đấu này để triển khai phản kích.

- Phản kích a, nhưng cũng đã quá muộn rồi, hiện giờ Bùi Đông Lai có tư cách gì mà mà thi đấu cùng với Trịnh Phi ?

- Đúng vậy, luận về học tập, luận về gia thế... cái gì thì Trịnh Phi cũng là số một. Cùng với Cố Mỹ Mỹ là một đôi trai tài gái sắc, trái lại Bùi Đông Lai thì sao, tuy rằng lúc trước hắn là một hoàng tử ếch nhưng hiện giờ ngay cả ếch hắn cũng không bằng, chỉ là một con cóc con mà thôi .

Nghe được đồng bạn nói như vậy thì tên nam nhân nhiều chuyện kia cũng có chút cứng họng, tâm tình nhất thời uể oải.

Hắn hiểu được những gì bạn của hắn nói đều là sự thật. Một năm trước, Bùi Đông Lai xuất thân từ bản hàn so sánh với Trịnh Phi cũng không đủ mà hiện nay hai người căn bản đã không ở cùng một đẳng cấp.

Chung quanh, đám học sinh sôi nổi nhìn về phía Bùi Đông Lai, trong đó không ít người trên gương mặt đều hiện lên vẻ trào phúng.

Ở đám bọn hắn xem ra, kỳ thi thử vừa rồi Bùi Đông Lai chỉ đạt được 280 điểm vậy mà bây giờ lại cố gắng muốn tranh phong với Cố Mỹ Mỹ và Trịnh Phi, đây quả thật là tự rước nhục vào người.

- Đông Lai..

Nhìn thấy được những ánh mắt khác thường của những học sinh chung quanh, Tào Băng nhin không được mà lo lắng nhìn Bùi Đông Lai một cái.

Tào Băng không có trí tuệ như Tần Đông Tuyết, không thể đoán được Bùi Đông Lai thất bại hoàn toàn đều không phải là do Cố Mỹ Mỹ, hẳn cho rằng bởi vì Bùi Đông Lai thổ lộ bị cự tuyệt nên mới bị đả kích như vậy, mà sau khi Bùi Đông Lai thổ lộ, ở trên sân bóng rổ Trịnh Phi lại hung hăng nhục nhã hắn nữa, chẳng khác nào là xát muối vào vết thương. Bây giờ, Bùi Đông Lai muốn lấy lại danh dự cũng không có gì đáng chê trách.

Thế nhưng.

Hắn lo lắng Bùi Đông Lai chẳng những không trộm được gà mà còn mất được nắm gạo.

Dù sao, hắn và Trịnh Phi đều là thành viên của đội bóng rổ, hắn biết rõ trong vòng một năm này trình độ của Trịnh Phi tăng lên không ít. Mặc khác, trình độ của những tên khác trong lớp 12/6 cũng tăng lên, phối hợp cũng trở nên ăn ý hơn so với một năm trước.

Trái lại, tất cả thành viên trong lớp 12/1 kể cả Tào Băng đều là học sinh khá, giỏi tất cả tinh lực đều đặt vào việc học tập vì vậy trình độ phối hợp với nhau có chút thua kém hơn nữa vì Bùi Đông Lai đã lâu rồi không đụng vào bóng rổ nên trình độ cũng đã giảm xuống.

Dưới dạng tình hình như thế này, muốn lớp mình thắng được lớp 12/6 thì phải làm sao đây ?

Thấy được vẻ lo lắng của Tào Băng, Bùi Đông Lai cũng biết được Tào Băng không phải là lo lắng về trận đấu mà là hắn đang lo lắng sau khi kết thúc trận đấu, Trịnh Phi sẽ lại vũ nhục mình nếu như vậy thì mình sẽ trở thành trò cười trong mắt của toàn bộ học sinh.

Biết được điều này, Bùi Đông Lai lại cảm thấy ấm áp, hắn liền nở ra một nụ cười tự tin:

- Yên tâm đi Tào Băng, chiều nay chúng ta sẽ không thua.

Àn ?

Bên tai vang lên lời cam đoan của Bùi Đông Lai lại thấy được nụ cười tự tin trên miệng hắn, trong chốc lát Tào Băng cảm thấy có chút hoảng hốt.

Trong trí nhớ của hắn đã thật lâu rồi hắn đã không thấy nụ cười tự tin như vậy xuất hiện trên mặt của Bùi Đông Lai.

Bá !

Ngay tại lúc Tào Băng đang ngây người thì Trịnh Phi đã lái chiếc Cayenne chạy qua mặt Bùi Đông Lai.

Trong ô tô, Cố Mỹ Mỹ không nhìn được mà thông qua kính chiếu hậu để liếc mắt Bùi Đông Lai một cái, trong con mắt hiện lên vài phần bất an.

Bất an đến tình tình huống khác thường của Bùi Đông Lai, đến từ Bùi Đông Lai đã từng là một người xuất sắc càng đến từ lời nói dối của chính bản thân mình .

- Hừ, xế chiều hôm nay trước mặt toàn trường, nhất định ta sẽ làm cho người phải quỳ xuống trước mặt ta, kêu ta là ông nội.

Cùng Cổ Mỹ Mỹ bất đồng, Trình Phi cũng không có chút lo lắng, mà chính là cảm giác hưng phấn cũng tức giận.

Có lẽ là Bùi Đông Lai từ trên cao rút xuống quá lâu, cũng có lẽ là lây nhiễm sự tự tin của Trình Phi, trong lòng Cổ Mỹ Mỹ cũng giảm bớt vài phần bất an, trên mặt lộ ra biểu tình khó chịu:

- Trình Phi, chiều nay nhất định anh phải hảo hảo vũ nhục tên phé vật kia, cho hắn biết rằng, con cóc cuối cùng vẫn là con cóc, cho dù có chấp cánh cũng khó bay lên trời.

- Hắc hắc, điều đó là nhất định. Một năm trước, hắn giống như ánh mặt trời ban trưa ta còn có thể làm cho hắn mất mặt, huống gì là bây giờ ?

Trình Phi nói xong, khoe miệng lại hiện lên vẻ khinh thường, tựa hồ như là đang cười nhạo Bùi Đông Lai ngu muội không biết tự lượng sức mình.

Theo tiến bộ của thời đại, tốc độ truyền bá tin tức đã vượt ra sự tưởng tượng của mọi người.

Đồng dạng, tốc độ truyền bá của mấy bà tám cũng vô cùng kinh khủng, nhất là ở trong sân trường.

Chuyện tình Bùi Đông Lai tham gia trận bóng rổ chia tay, trong một thời gian ngắn đã truyền khắp cả vườn trường.

Trong lúc nhất thời, lúc Bùi Đông Lai thi được 280 điểm thì trở thành trò cười cho mọi người, đã trở thành đề tài câu chuyện lúc ngoài giờ học, đồng thời không ít người đối với trận bóng rổ chiều nay lại cảm thấy hứng thú, dự định sẽ đi xem.

Trong lúc nghỉ giải lao giữa tiết, Bùi Đông Lai đi theo các học sinh hướng sân thể dục đi tới.

- Các người đều nghe kỹ cho ta, trận đấu chiều này, chúng ta không những phải thắng mà còn phải thắng đẹp, chúng ta không những phải thắng về điểm số mà còn phải hoàn toàn phong sát Bùi Đông Lai, tốt nhất là để hắn một điểm cũng lấy không được.

Trình Phi cũng giống như những người khác, ánh mắt nhìn theo bước chân của Bùi Đông Lai đồng thời còn dùng một giọng nói không thể nghi ngờ để nói với những tên đồng đội bên cạnh.

- Bùi Đông Lai tên phé vật này muốn khiêu khích chúng ta, quả thực là tự muốn rước nhục vào mặt mà.

- Đúng vậy, hắn còn muốn thông qua trận đấu này để biểu hiện trước mặt của Cổ Mỹ Mỹ, quả thực là trò cười a.

Bên tai vang lên những lời cam đoan của đồng đội, Trình Phi nở ra nụ cười, cười đến đắc ý.

Nhưng mà.

Nụ cười trên môi hắn rất nhanh liền dừng lại.

Cùng lúc đó, trên sân cũng vang lên một mảnh xôn xao.

Cơ hồ là toàn bộ ánh mắt của học đem đều nhìn về đạo thân ảnh ở phía trước.

Tần Đông Tuyết.

Tại lúc bọn họ đang chăm chú nhìn Tần Đông Tuyết thì nàng lại chủ động đi tới bên người Bùi Đông Lai.

Phải biết rằng, cho tới ngày hôm nay, Tần Đông Tuyết là nữ thần trong lòng của tất cả các nam sinh, ngoại trừ thỉnh thoảng cùng các bạn học trong lớp nói chuyện thì đa số thời gian còn lại thì đều đọc lai đọc vãng, về phần cùng đi với một nam sinh thì chưa bao giờ xuất hiện.

Càng không nói nàng sẽ chủ động theo đuổi nam nhân.

Bao gồm cả Tào Băng ở bên trong, vài tên thành viên của đội bóng rổ trong lớp 12/6 đang cùng nói chuyện với Bùi Đông Lai, phát hiện được Tần Đông Tuyết tới gần thì đều kinh ngạc tới trợn tròn mắt.

- Bùi Đông Lai.

Tần Đông Tuyết đuổi kịp Bùi Đông Lai, khuôn mặt xán lạn liền hiện lên nụ cười.

- Có chuyện gì sao?

Bùi Đông Lai đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cười hỏi.

Tần Đông Tuyết không có chủ động trả lời mà không biết vô tình hay cố ý mà nhìn về phía mấy người Tào Phi một cái.

Ách...

Mấy người Tào Băng tiếp xúc với ánh mắt của Tào Đông Tuyết thì nguyên lai một đám từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, theo bản năng rời đi, để lại chỗ cho Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết.

- Nghe nói chiều nay bạn tham gia sẽ thi đấu bóng rổ sao?

Mấy thấy đám người Tào Băng đã bỏ đi, Tào Đông Tuyết cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của đám học sinh xung quanh mà là sánh vai cùng Bùi Đông Lai mà đi.

- ừh.

Bùi Đông Lai gật đầu, trong lòng có chút nghi hoặc vì sao kể từ ngày hôm qua, Tần Đông Tuyết lại đặc biệt quan tâm đến biểu hiện của mình?

- Như thế nào lại muốn tham gia trận đấu bóng rổ kia?

Tần Đông Tuyết nói xong liền quay đầu lại nhìn về phía Bùi Đông Lai, trong mắt hiện lên vẻ mong chờ.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thi đấu trận đấu này là muốn trả lại cho Trịnh Phi cùng Cổ Mỹ Mỹ một cái tát, hơn nữa hẳn là muốn trợ giúp cho Tào Băng và mấy tên đồng đội trong đội bóng rổ của lớp 12/1. Bởi vì, lúc trước khi hắn rời khỏi đội bóng rổ thì Tào Băng và đám người trong đội bóng lớp 12/1 đã bị Trịnh Phi vũ nhục, hơn nữa trong một năm nay mỗi lần bước vào sân bóng rổ thì cũng bị Trịnh Phi và đám đồng đội của hắn vũ nhục.

Mà cả Tào Băng cùng đám đồng đội trong đội bóng rổ lớp 12/1 cũng không giống các học sinh khác mà châm chọc đối với Bùi Đông Lai, cũng không có oán giận với hắn, mà là giống như một đám bằng hữu bình thường, thường xuyên quan tâm hắn, cổ vũ hắn mau chóng đứng lên.

Hoạn nạn thấy chân tình

Phần nhân tình này Bùi Đông Lai chưa từng nói qua nhưng hắn vẫn luôn luôn ghi nhớ ở trong lòng.

Lúc này, nghe được câu hỏi của Tần Đông Tuyết, Bùi Đông Lai chỉ cười nhạt, giọng nói hờ hững tuy nhiên cũng tràn ngập vẻ tự tin:

- Có chút khinh người quá đáng, tính toán giáo huấn cho bọn chúng. Còn nữa, trong một năm này đám người Tào Băng bởi vì mình mà chịu không ít ủy khuất, mình không muốn chứng kiến bọn hắn ở trong trận đấu này bị khi phụ.

- Có tin tưởng thắng được không?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, nhận thấy vẻ tự tin ấy một lần nữa xuất hiện lại trên người của Bùi Đông Lai, Tần Đông Tuyết vốn là ngẩn ra, tiếp theo khóe miệng nở lên một nụ cười hưng phấn rất là mê người.

Dưới ánh mặt trời, nhìn thấy vẻ Tần Đông Tuyết lộ ra vẻ mê cười, Bùi Đông Lai có chút thất thần, sau đó lại gật đầu cười nói.

- Chiều nay, mình sẽ đi xem trận thi đấu.

Tần Đông Tuyết nháy nháy hàng lông mi xinh đẹp, nhẹ nhàng cười một tiếng, trong đôi mắt đã hiện lên vẻ mong chờ.

Mong đợi chiều nay Bùi Đông Lai sẽ diễn xuất hoa lệ trên võ đài mà trước đây nơi đó thuộc về của hắn, mong chờ Bùi Đông Lai có thể tỉnh lại.

Ngày này, nàng đợi thật lâu... thật lâu rồi.

:oe76: :oe76:

8. Chương 8: Vì Hắc Đi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 8: Vì hắc đi.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Trần Thành Nhất Trung tổ chức trận thi đấu cho các lớp 12 chủ yếu là muốn giảm sức ép học tập cho các học sinh.

Dựa vào sự an bài của nhân viên nhà trường, trận đấu được tổ chức vào lúc 4h chiều. Học sinh lớp 12 có thể được phép ra sân coi thi đấu cũng có thể ở trong phòng học mà tiếp tục học tập.

Lúc đồng hồ đã điểm sang 4h, đa số học sinh lớp 12 đều ở khán đài ngồi xem, trừ số đó ra cũng có một ít học sinh lớp 11 đến sân thể dục để xem, phủ kín cả sân bóng rổ.

Tất cả chuyện này, chỉ bởi vì lời đánh cuộc giữa Bùi Đông Lai và Trịnh Phi, tất cả mọi người đều chờ mong kết quả cuối cùng.

Trận bóng rổ này, lấy Trịnh Phi dẫn đầu tất cả thành viên trong đội lớp 12/6 đã có mặt ở trên sân, bọn hắn thay đổi đồng phục thi đấu của đội, ở trên sân tiến hành khởi động. Mà thân là hoa hậu giảng đường Cố Mỹ Mỹ cũng không quan tâm đến ánh mắt của đám học sinh kia, quang minh chính đại đứng chung một chỗ với Trịnh Phi.

- Trịnh Phi, 4h rồi, sao bên kia vẫn chưa đến, chẳng lẽ bọn hắn sợ tới mức không dám đến đây sao?

- Những người khác chắc hẳn là sẽ đến nhưng tên phế vật Bùi Đông Lai kia thì rất khó nói.

Mất thấy thành viên của lớp 12/1 còn chưa tới, hai gã đội viên lớp 12/6 liền đi đến bên cạnh Trịnh Phi nói.

- Hừ, đánh cuộc là do hắn nói ra, hiện giờ toàn bộ giáo viên và học sinh đều biết được hết, mặc kệ hắn có tới hay không, hôm nay, nhất định hắn phải thua.

Về mặt Trịnh Phi nở ra nụ cười tự tin, cảm giác như muốn nói Bùi Đông Lai người gặp bi kịch rồi.

- Đến rồi, thành viên lớp 12/6 đến rồi.

Trịnh Phi vừa mới nói xong thì một gã học sinh kêu lên, hắn thấy Bùi Đông Lai đang dẫn đầu thành viên lớp 12/1 đi vào sân bóng rổ.

Lời hắn vừa nói ra thì toàn bộ mọi người đều không hện mà đem ánh mắt nhìn về phía cửa sân bóng rổ.

Đối với ánh mắt của mọi người thì vẻ mặt của Bùi Đông Lai cũng tỏ ra bình tĩnh nhưng mà Tào Băng cùng bảy tên thành viên khác thì có chút khấn trương và lo lắng.

Mặc dù Bùi Đông Lai đã nói cho bọn hắn biết trận bóng rổ chiều này sẽ không thua, nhưng bọn hắn cho rằng trừ phi Bùi Đông Lai đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong cách đây một năm, nếu không thì sẽ rất khó thắng.

Mà đối với Bùi Đông Lai, một năm không rờ vào bóng rổ, muốn khôi phục lại trạng thái đỉnh phong thì đâu có dễ như vậy?

Bọn hắn cũng không biết trong vòng một năm qua, mặc dù Bùi Đông Lai không có chơi bóng rổ ở trong trường nhưng mà vào lúc cuối tuần hắn cũng chơi bóng rổ ở khu dân nghèo, trong khu dân nghèo có một sân bóng rổ ngoài trời, điều kiện sân bãi rất tệ. Bất quả, cuối tuần nào cũng sẽ có nhiều hài tử đến đây chơi bóng, Bùi Đông Lai là một trong số đó.

Một năm trước đây, ngoại trừ học tập ra thì bóng rổ chính là thứ mà Bùi Đông Lai thích nhất.

Mà trong quá khứ, bởi vì linh hồn Tiêu Phi tự nhiên tiến vào thân thể hắn, xuất hiện trí nhớ thường xuyên hỗn loạn, tâm tình đã xảy ra một ít biến đổi, có khi tính tình trở nên cực kỳ hổng bét thì chơi bóng rổ chính là phương pháp duy nhất để giảm sức ép.

Dưới tình hình này thì trình độ chơi bóng rổ của hắn chẳng những không thụt lùi mà còn tiến bộ hơn trước.

- Xem ra lời đồn về Bùi Đông Lai thật chính xác a, hắn muốn trước khi tốt nghiệp thông qua bóng rổ để chứng minh bản thân mình.

- Lần trước trong cuộc thi thử hắn chỉ đạt được 280 điểm, thể diện của hắn đều mất hết. Chỉ có thể thông qua trận bóng rổ này để chứng minh bản thân mình thôi.

- Hắc hắc, theo ta thấy thì lý tưởng thật tốt đẹp nhưng sự thật lại tàn khốc a.

- Đúng vậy, một năm trước Trịnh Phi đã làm cho Bùi Đông Lai nhục nhã mà đi, huống chi là bây giờ ?

Đám người Bùi Đông Lai vừa vào sân bóng thì từ trên khán đài đám học sinh lại sôi nổi bàn luận, bao gồm những tên học sinh lớp 12/1 có mặt ở trong đó, cơ hồ tất cả toàn bộ đều cho rằng hôm nay Bùi Đông Lai sẽ gặp bị kịch.

Nghe những lời bàn luận của đám học sinh kia thì sắc mặt của Bùi Đông Lai cũng không đổi mà sắc mặt của đám người Tào Băng thì lại có chút khó coi, trong lòng lại càng thêm lo lắng.

Đối với lần này, Bùi Đông Lai cũng không tiếp tục giải thích.

Hắn biết, nói nhiều cũng chỉ là lý luận suông chỉ có thực lực mới là vương đạo.

Cùng với Bùi Đông Lai bất đồng, đám người Trịnh Phi và các thành viên lớp 12/6 sau khi nghe được lời bàn luận thì dùng ánh mắt hài hước nhìn về phía đám người Bùi Đông Lai, giống như đã thấy được được Bùi Đông Lai sẽ gặp bị kịch.

Cổ Mỹ Mỹ vốn là bất an khi thấy được phát hiện được sự thay đổi của Bùi Đông Lai nhưng lúc này nghe được lời bàn luận của đám học sinh kia thì mới yên lòng, vẻ mặt tươi cười chờ đợi.

Dường như nàng đang muốn nhìn đến cảnh Bùi Đông Lai bị Trịnh Phi hạ nhục.

Năm phút sau, đám người Bùi Đông Lai cùng Tào Băng đã thay đồ xong, theo thứ tự từ bên trong kia đi ra , bắt đầu chuẩn bị khởi động.

Trong lúc nhất thời, tất cả ánh mắt của mọi người bao gồm cả Trịnh Phi đều nhìn về phía Bùi Đông Lai. Bọn hắn muốn biết sau một năm thì trình độ của Bùi Đông Lai rốt cuộc đã đạt đến mức nào rồi ?

Để cho bọn họ thất vọng là trong quá trình khởi động, Bùi Đông Lai cũng không úp rổ mà ngay cả ném rổ cũng không có, hắn đơn giản chỉ tiến hành luyện tập bắt bóng thôi.

Thất vọng không chỉ có toàn bộ đám học sinh mà đám người Tào Băng cũng có chút thất vọng.

Vốn là bọn hắn còn ảo tưởng trong lúc khởi động, Bùi Đông Lai còn muốn hạ uy phong với lớp 12/6 nhưng Bùi Đông Lai ngay cả ném rổ cũng không có ném.

- Đông Lai, tại sao không ném rổ?

Thất vọng qua đi, Tào Bạng cũng không có lo lắng quá nhiều, trực tiếp nói ra nghi vấn trong lòng cho Bùi Đông Lai nghe.

Tào Bạng vừa nói xong thì vẻ mặt của toàn bộ thành viên trong đội bóng đều khó hiểu nhìn về phía Bùi Đông Lai, đang đợi Bùi Đông Lai đưa ra câu trả lời thuyết phục.

- Không vội, chờ sau khi trận đấu bắt đầu ta sẽ cho bọn hần một trận kinh hỉ.

Bùi Đông Lai cũng hiểu được nếu lúc này mình làm một cú Dunk (*) thì có thể cổ vũ được sĩ khí của bên ta, làm cho đám người Tào Bạng có thể tin tưởng được mình. Nhưng mà, ở hần xem ra, nếu làm như vậy thì không bằng sau khi trận đấu bắt đầu thì sẽ làm ra một trận kinh hỉ, như thế mới có thể càng tăng được sĩ khí ở bên ta.

Nghe được lời giải thích của Bùi Đông Lai, đám người Tào Bạng vốn là đang ngần ra, tiếp theo trong đầu không khỏi nhớ lại lúc trước Bùi Đông Lai ở trên sân bóng rổ giống như là thiên thần hạ phàm, cảnh tượng vô cùng uy mãnh, trong lòng bọn hần đều có chút chờ mong.

- Mau nhìn kìa, giáo viên chủ nhiệm của lớp 12/1 với lớp 12/6 cũng đã đến, a, ngay cả Tần Đông Tuyết cũng đến.

Lúc 4h20', thành viên của cả hai bên đều kết thúc khởi động, đang tính toán ngâm cứu chiến thuật. Thì lúc này, trên sân bóng rổ đã tràn kín chỗ ngồi, cơ hồ toàn bộ nam sinh đều không cảm lòng được mà đứng lên, ngẩng cổ ngó nhìn Tần Đông Tuyết.

- Thật không nghĩ tới, Tần Đông Tuyết lại có thể đến đây a?

- Đúng a, phải biết rằng trong một năm qua, Tần Đông Tuyết chưa bao giờ xem trận đấu bóng rổ của lớp 12/1 a.

- Người.. các người nói thử có phải Tần Đông Tuyết bởi vì Bùi Đông Lai cho nên mới đến đây xem không? Nếu không vì cái gì mà trong một năm qua, nàng không xem một trận đấu nào mà ngày hôm nay lại đến đây xem?

- Tần Đông Tuyết người ta là ai, còn Bùi Đông Lai thì tính là thứ gì, làm sao có thể được ?

- Đúng vậy, ngay cả khi Bùi Đông Lai còn như ánh mặt trời ban trưa thì Cố Mỹ Mỹ cũng chán ghét hần, làm sao Tần Đông Tuyết lại có thể nhìn trúng Bùi Đông Lai được ? Đây quả thực là chuyện không thể nào!

- Theo ta thấy a, Tần Đông Tuyết là lớp trưởng lớp 12/1 mà trận đấu này lại là trận đấu chia tay, cho nên nàng mới đích thân đến đây xem.

Không để ý đến tiếng bàn luận của khán giả, Tần Đông Tuyết đi ở phía sau cô chủ nhiệm lớp 12/1 tiến vào sân bóng, sau khi vào sân nàng liền tìm kiếm thân ảnh của Bùi Đông Lai.

Đột nhiên.

Nàng thấy được Bùi Đông Lai, trước mắt không khỏi tỏa sáng, khóe miệng nở lên một nụ cười mê người.

(*) Dunk/Slam dunk: úp rổ.

:oe76: :oe76:

9. Chương 9: Vương Giả Trở Về.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 9: Vương giả trở về.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Đợi sau khi giáo viên chủ nhiệm hai bên bắt tay với nhau xong thì Tần Đông Tuyết liền theo cô chủ nhiệm Vương Hồng hướng về phía đám người Bùi Đông Lai đi tới .

- Vương lão sư

Đám người Bùi Đông Lai thấy vậy thì liền đứng dậy chào hỏi Vương Hồng.

- Ngay hôm nay, cô hy vọng các em có thể quý trọng cơ hội khi thi tham gia trận bóng rổ này , phát huy hết năng lực của mình. Nhưng mà, vẫn là câu nói kia, thứ nhất là hữu nghị, thứ hai là tranh tài. Ngàn vạn lần không thể vì thắng lợi mà phải liều mạng để tránh bị thương, ảnh hưởng đến việc thi Đại học.

Ánh mắt của Vương Hồng nhìn vào đám người Tào Băng, chỉ riêng với Bùi Đông Lai thì nàng lại không ngó ngang tới, hình như đã đem Bùi Đông Lai trở thành không khí.

Đối với lần này, Bùi Đông Lai cũng không có để ý, hẳn hiểu được kể từ khi thành tích của mình tuột xuống thì Vương Hồng cũng không có ý kiến gì với mình, mà hướng gì hiện nay mình đã trở thành con ghẻ của lớp 12/1.

- Dạ, Vương lão sư.

Mấy người Tào Băng không hẹn mà cùng mở miệng trả lời.

Có lẽ là hành vi xem thường Bùi Đông Lai của Vương Hồng đã làm cho Tần Đông Tuyết không thoải mái, đám người Tào Băng vừa nói xong thì Tần Đông Tuyết liền mỉm cười đối với Bùi Đông Lai, nói:

- Bùi Đông Lai, cố lên.

Bên tai vang lên lời nói của Tần Đông Tuyết lại nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, vô luận là cô chủ nhiệm Vương Hồng hay tất cả đám người Tào Băng đều ngạc nhiên.

Trong trí nhớ của bọn hắn, Tần Đông Tuyết rất ít khi nào cười, cho dù là cười đi chăng nữa thì cũng chỉ là lễ tiết mà thôi. So với nụ cười lúc này với Bùi Đông Lai thì quả thực chính là Hoa cô nương lên kiệu hoa a.

- Ta kháo, ta không nhìn lầm chứ, làm sao nữ thần lại có thể cười với tên phế vật Bùi Đông Lai kia vậy chứ?

- Ta cũng nhìn thấy, mơ nó, rất không bình thường a...

- Có lẽ là Tần Đông Tuyết đang mỉm cười cổ vũ đám người Bùi Đông Lai đó?

- Đúng đúng, đúng rồi, Tần Đông Tuyết cười với toàn bộ thành viên của lớp 12/1 chứ không phải là cười với Bùi Đông Lai.

Trên khán đài, những tên học sinh kia mặc dù đứng cách đó không xa, không có nghe được lời nói của Tần Đông Tuyết nhưng chỉ thấy được Tần Đông Tuyết nở ra nụ cười đối với Bùi Đông Lai, nhất thời làm cho bọn chúng chấn động.

Bên tai vang lên những lời nghị luận chua chát của đám nam sinh kia, Bùi Đông Lai cũng không có để ý, chỉ mỉm cười nhìn Tần Đông Tuyết :

- Cảm ơn

Tần Đông Tuyết cũng không nói thêm gì, mà là trợn trừng hai mắt lên giống như là đang nói:

- Nhớ đó nghe, người đã nói với ta rằng người sẽ chiến thắng.

Giờ phút này, Tần Đông Tuyết lại lộ ra vẻ mặt đang yêu hiềm thấy ở trước mặt Bùi Đông Lai.

Phía trước, Cố Mỹ Mỹ cũng thấy hành động vừa rồi, lúc này lại nghe được tiếng nghị luận. nhất thời liền liên tưởng đến xế chiều hôm qua khi tan học Tần Đông Tuyết đã chủ động đuổi theo an ủi Bùi Đông Lai, trong lòng liền có chút khó chịu.

Hừ, Tần Đông Tuyết, thì ra là người có ý tứ với tên phế vật Bùi Đông Lai kia sao? Một khi đã như vậy thì ta đây sẽ khiến cho hắn bị xấu mặt một phen.

Khó chịu, Cố Mỹ Mỹ liền cười lạnh sau đó bước nhanh đi đến bên cạnh Trịnh Phi nói:

- Trịnh Phi, hôm nay anh nhất định phải hung hăng làm cho tên phế vật kia càng nhục nhã càng tốt! Tốt nhất là để cho hắn mang theo cái đuôi cút ra khỏi trường học.

- Yên tâm đi Cố Mỹ Mỹ, một lát nữa cô sẽ thấy cảnh tượng, hắn quỳ xuống kêu ông nội.

Không đợi Trịnh Phi trả lời, một gã thành viên khác trong lớp 12/6 cười lạnh nói.

Trịnh Phi đắc ý ngẩng đầu lên, cũng không nói gì mà mang theo thành viên trong đội đi tới phía trước, cùng với đám người Bùi Đông Lai gặp nhau tại giữa sân bóng.

Cùng lúc đó, Tần Đông Tuyết đi theo Vương Hồng bước lên chỗ thính phòng (chỗ giành cho khán giả), học sinh tại hiện trường cũng trở nên yên lặng trở lại, đem ánh mắt nhìn về phía sân bóng.

- Trận đấu hôm nay là trận đấu chia tay, đối với các người mà nói, chủ yếu là tham dự, thắng bại chỉ là thứ yếu, tất cả đã rõ chưa ?

Trọng tài là một gã lão sư dạy thể dục, hắn thấy vẻ mặt của thành viên hai đội có chút không thích hợp vì vậy sắc mặt liền trở nên nghiêm nghị, cứng rắn nói.

Về mặt Trịnh Phi đắc ý cười:

- Mã lão sư, thắng bại đã phân định rồi, đương nhiên là phải tham gia rồi.

- Thứ nhất là hữu nghị, thứ hai là tranh tài, nhất định phải chú ý đến động tác.

Mã lão sư nhíu mày, trầm giọng nói:

- Hai bên chuẩn bị, trận đấu lập tức bắt đầu.

Nguyên bản Bùi Đông Lai ở trong lớp 12/1 đứng ở vị trí hậu vệ, bất quá trước khi thi đấu hắn đã nói với đội trưởng Tào Băng, khi nào trận đấu mở màn hắn sẽ đảm đương vị trí trung phong, tranh giành quyền khống chế bóng.

Tào Băng biết năng lực bật nhảy của Bùi Đông Lai vô cùng tốt cho nên cũng sẽ không cự tuyệt.

Nghe được lời nói của Mã lão sư, Bùi Đông Lai cùng với tên trung phong bên kia đều hạ trọng tâm xuống, làm ra tư thế lấy đà chuẩn bị bật lên, các thành viên khác còn lại thì lại bày ra tư thế chuẩn bị sẵn sàng đón lấy đối phương.

Trong nhất thời, toàn bộ ánh mắt của toàn trường đổ tập trung vào giữa sân.

Trên thực tế, lúc bắt đầu đoạt quyền khống chế bóng, không những chỉ so năng lực bật nhảy mà còn phải so năng lực phản ứng, sự thật này cùng với thi đấu chạy trăm mét cũng là một đạo lý, phản ứng nhanh thì sẽ dễ dàng chiếm được tiên cơ.

Trước kia khi Bùi Đông Lai còn chưa có dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi thì tốc độ của hắn đã rất nhanh, hiện giờ đã thành công dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi, tương đương tốc độ sẽ trở nên x2, trung phong của đội kia làm sao có thể so sánh được với hắn kia chứ ?

Bá!

Mắt thấy Mã lão sư đem trái bóng rổ ném lên không trung, Bùi Đông Lai liền bật lên giành bóng, một phát liền bắt được trái bóng rổ.

Cùng lúc đó, tên trung phong của lớp 12/6 cũng bật lên, thân thể của hắn cùng tiếp xúc với Bùi Đông Lai, hắn cố gắng muốn thông qua phương thức này để làm ảnh hưởng đến Bùi Đông Lai, để cho trọng tâm của Bùi Đông Lai không ổn định.

Từ nhỏ thân thể của Bùi Đông Lai đã không tốt, mỗi ngày hắn đều uống thuốc Đông y hơn nữa còn ngâm mình trong được thủy, 3 tuổi thì Bùi Vũ Phu liền yêu cầu hắn đứng tấn.

Dưới tình hình như thế, nhìn qua thì thấy thân thể của Bùi Đông Lai đơn bạc nhưng thực tế là tràn ngập lực lượng, đừng bảo là người thường cho dù là người luyện võ cũng sẽ không thể hơn hẳn.

Lúc trước, ở ngoài trường học Bùi Đông Lai bị đám thanh niên kia chặn đường, rồi hẳn có thể đem đám thanh niên kia đưa vào bệnh viện nằm nghỉ ngơi vài ngày, tất cả đều dựa vào thân thể biến thái này, nếu không thì với sức hẳn thì làm sao có thể lấy 1 vs 7 đc ?

Bởi vì thân thể quá mức biến thái cho nên dưới sự tác động của tên trung phong lớp 12/6 thì Bùi Đông Lai cũng không bị ảnh hưởng gì cả, thân thể của hẳn vẫn nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Vèo.

Sau khi hạ xuống, Bùi Đông Lai cũng không có ngừng lại mà là dẫn bóng chạy đi, trong nháy mắt đã thoát khỏi sự truy cản của hai gã thành viên lớp 12/6.

- Ta kháo, Bùi Đông Lai rất mạnh a.

Bùi Đông Lai vừa biểu diễn thì nhất thời làm cho cả hiện trường đề kinh hô.

Trong lúc nhất thời, phía trước chỉ còn lại hai người, trong đó có cả Trịnh Phi kể nhận nhiệm vụ làm hậu vệ.

- Để cho hẳn đến.

Mất thấy Bùi Đông Lai nhẹ nhàng thoát khỏi sự truy cản của đồng đội mình, Trịnh Phi vốn là ngăn ra, tiếp theo lại quát lên một tiếng lớn, hướng phía Bùi Đông Lai vọt tới.

Là một trong những hậu chủ lực của Trầm Thành Nhất Trung , Trịnh Phi không những ngư bài mà năng lực phòng thủ của hẳn cũng không tầm thường.

Tuy không biết tại sao khi mới bắt đầu trận đấu thì Bùi Đông Lai lại giống như một con gà đá hung mãnh, nhưng mà hẳn cũng cảm thấy Bùi Đông Lai không có khả năng dẫn bóng vượt qua mình.

Mất thấy Trịnh Phi nhào lên, khoe miệng của Bùi Đông Lai liền nở ra nụ cười khinh thường, không đợi Trịnh Phi tức giận, hẳn đã giả vờ đột phá về phía bên trái, Trịnh Phi thấy vậy thì chẳng những không tức giận mà đem trọng tâm dời về phía bên trái, tính toán ngăn cản đường dẫn bóng của Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Ngay khi Trịnh Phi vừa mới bước qua trái, thì trong nháy mắt Bùi Đông Lai đã làm ra một động tác xoay người, làm ra một động tác dẫn bóng xuất sắc, nhẹ nhàng vượt qua sự truy cản của Trịnh Phi.

Thấy Trịnh Phi đã bị rút lại phía sau, một gã thành viên cuối cùng của lớp 12/6 biến sắc, theo bản năng liền nhào tới phía Bùi Đông Lai.

Ngay sau đó.

Không đợi tên kia áp sát lại gần Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai đã cầm lấy bóng, mượn lực chạy nhanh cả người chạy hai bước rồi nhảy lên, giống như là một con đại bàng đang giương cánh, hướng bằng rổ mà phi phác(bay nhanh) tới.

Cảm giác này giống như dù biết phía trước có một tòa núi lớn nhưng vẫn mạnh mẽ mà vượt qua, khí thế như cầu vòng.

Phía dưới bằng bóng rổ, tên thành viên cố gắng ngăn chặn Bùi Đông Lai, lại thấy hẳn nhảy lên như thế, sợ tới mức không dám chạy lên ngăn cản, mà là lựa chọn né tránh.

Bởi vì hẳn biết rõ, nếu như bản thân không né tránh thì hẳn tuyệt đối sẽ bị Bùi Đông Lai làm cho bay ra ngoài.

- Kháo, hẳn tưởng rằng hẳn là Jordan (*) sao?

Chứng kiến Bùi Đông Lai làm ra động tác chỉ có trong NBA, Trịnh Phi vốn là ngăn ra, tiếp theo vẻ mặt liền cười lạnh mắng, hẳn đang chờ cảnh cảnh Bùi Đông Lai bị xấu mặt.

Rõ ràng là hắn không tin Bùi Đông Lai có thể Dunk thành công.

Này.. không thể nào ?

Không riêng gì Trịnh Phi không tin mà tất cả đám học sinh cùng thầy cô giáo cũng không tin, dù sao thì khoảng cách xa như vậy, ngay cả các cầu thủ chuyên nghiệp trong NBA cũng chưa chắc đã làm được, huống chi Bùi Đông Lai lại là một tên học sinh trung học bình thường?

Ngay sau đó.

Tại lúc mọi người đang chăm chú nhìn, thì Bùi Đông Lai bằng vào lực nhảy khủng bố của mình đã nhảy tới phía dưới bảng, hai tay ôm lấy bóng, nhắm ngay giữa bảng rổ rồi úp xuống.

Bang, bang.

Đang khi mọi người đang há mồm tròn mắt, thì nường theo một tiếng vang thật lớn, bóng đã bị Bùi Đông Lai hung hăng úp vào rổ, lực lượng thật lớn làm cho khung bóng rổ không ngừng rung động.

Không thể nào ?

Hai tay úp rổ.

Bùi Đông Lai dùng hành động thực tế để trả lời.

Ba...Ba.

Trong lúc nhất thời, trong sân bóng rổ liền yên lặng như tờ, chỉ có âm thanh của trái bóng rổ sau khi rớt xuống đất, tất cả mọi người đều choáng váng, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai cũng không có rơi xuống đất mà hai tay của hắn đang cầm lấy khung rổ, cả người đang đứng đưa ở trên không, hắn chỉ cảm thấy có một ngọn lửa đang bùng cháy trong lồng ngực của mình.

Hắn không kim lòng nổi mà ngẩng đầu lên, dùng một loại ánh mắt nhìn xuống, theo thứ tự nhìn từng kẻ đã từng cười nhạo mình.

Một tên, hai tên, ba....

Cơ hồ, mỗi một tên từng khinh bỉ, sỉ nhục hắn đều cảm thấy khuôn mặt của mình có chút nóng lên, không dám nhìn thẳng vào mặt hắn.

- Đồ bỏ đi.

Thấy một màn như vậy, Bùi Đông Lai liền dùng hết khí lực, ngửa lên trời gầm hét một tiếng.

Giờ phút này, hắn giống như là đang muốn đem toàn bộ sự ủy khuất và sỉ nhục trong một năm nay phát tiết ra ngoài.

Thanh âm kia giống như là tiếng hổ gầm, sấm rền, qua một hồi lâu cũng không tiêu tan.

Vương giả trở về!

:oe76: :oe76:

10. Chương 10: Nhục Nhân Giả, Tất Tự Nhục! !

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 10: Nhục nhân giả, tất tự nhục! !

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Điều này làm sao có thể được!

Cái này, mẹ nó làm sao có thể được?

Bên tai vang lên tiếng rống giận của Bùi Đông Lai, trong đôi mắt Bùi Đông Lai hiện lên vẻ phẫn nộ, Trịnh Phi liền điên cuồng lắc đầu, tựa hồ như không tin một màn phát sinh lúc này là sự thật.

Dù sao, khoảng cách xa như vậy mà có thể Dunk được, ngay cả cầu thủ chuyên nghiệp cũng không thể bảo đảm sẽ làm được a.

Không riêng gì hắn mà ngay cả những tên học sinh lớp 12/6 cũng không thể tin được.

Ở cả nhóm bọn hắn xem ra, cho dù là một năm trước lúc Bùi Đông Lai đang ở thời kì đỉnh cao cũng không thể làm ra động tác Dunk này được.

- Đông Lai, tốt lắm.

Giọng nói của Tào Băng liền vang lên, tiếng nói vô cùng kích động, có cảm giác như vừa rồi người Dunk là hắn.

Tào Băng vừa mở miệng, vô luận các cầu thủ đang thi đấu trong sân hay là các cổ động viên cũng từ trong khiếp sợ mà tỉnh lại.

- Thật không nghĩ tới, qua một năm, trình độ chơi bóng rổ của Bùi Đông Lai lại có thể đạt tới trình độ ngưu bức như thế.

- Đúng vậy a, chỉ bằng biểu hiện vừa rồi của hắn, ta dám đoán rằng trình độ bóng rổ của hắn so với một năm trước còn ngưu hơn.

- Đúng vậy, căn cứ vào động tác lúc này của hắn xem ra hôm nay lớp 12/6 sẽ thảm bại rồi a.

Trong lúc nhất thời, tất cả học sinh có mặt ở trong sân đều thảo luận sôi nổi, cơ hồ trong lòng tất cả mọi người đều không tự chủ được mà nghĩ ra một ý niệm trong đầu: “Hắn đã trở lại, tên kia từng là thiên kiêu chỉ tử của toàn bộ giáo viên cùng học sinh trong Trầm Thành Nhất Trung, hắn từng là người được tất cả mọi người ngưỡng mộ, Bùi Đông Lai hắn đã trở lại.

- Hắn đã trở lại sao?

Bên tai vang lên những lời bạn luận của đám học sinh, khoe miệng của Tần Đông Tuyết khẽ nhếch lên, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Tựa hồ nàng muốn dùng phương thức này để ăn mừng phán đoán của mình là chính xác.

Bá!

Đem tất cả những oán khí trong vòng một năm qua phát tiết ra, Bùi Đông Lai cảm thấy cả người khoan khoái dễ chịu, vẻ mặt liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh, hai tay buông xuống nhẹ nhàng rơi xuống đất, lưng thẳng tắp, hướng nửa phần sân bên kia đi đến.

- Nếu ta nhớ không nhầm thì Bùi Đông Lai đã cùng Trịnh Phi cá cược, nếu như Trịnh Phi thua cuộc thì Trịnh Phi cùng Cố Mỹ Mỹ, nếu hai người thấy Bùi Đông Lai thì phải lần càng xa càng tốt a.

Như là cảm nhận được vẻ tự tin được phát ra từ trên người của Bùi Đông Lai thì có người liền mở miệng nghị luận, tựa hồ như hắn đã biết rằng trận đấu ngày hôm nay Bùi Đông Lai sẽ nắm chắc thắng lợi.

Bên tai vang lên lời nói của tên học sinh kia, Cố Mỹ Mỹ liền run rẩy, tựa hồ là đang nghĩ tới hình ảnh làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, sắc mặt của nàng mặc dù vẫn trang điểm nhưng vẫn trở nên trắng bệch.

Đồng thời, nàng cũng cảm thấy rằng toàn bộ học sinh ở trong trường đều xem nàng, cười nhạo nàng, một cổ khuất nhục tràn ngập trong lòng của nàng. Theo bản năng nàng lui về sau một bước, giống như là chó nhà có tang, mang theo cái đuôi lén lỵ khai khỏi chỗ đông người này, muốn kiếm một chỗ nào vắng vẻ để ngồi xuống.

Mà trên sân bóng rổ, sắc mặt của Trịnh Phi vốn đang khó chịu nhìn thấy Bùi Đông Lai, khóe mắt lại nhìn thấy hành động của Cố Mỹ Mỹ thì thiếu chút nữa mà ngất đi.

- Chỉ mới một trái mà thôi, không có gì lớn cả, tất cả đều giữ vững tinh thần, nói cho lớp 12/1 biết, kẻ nào mới là kẻ rác rưởi .

Cầm tức, Trịnh Phi liền nắm chặt hai nắm đấm lại rồi lớn tiếng rống lên, cố gắng muốn thông qua phương thức này để khích lệ sĩ khí của đội mình, dường như hẳn xem ra mới vừa rồi Bùi Đông Lai chỉ là chó ngáp phải ruồi mà thôi, hoàn toàn là lừa gạt.

Hành động của Trịnh Phi cũng không có hiệu quả, những tên thành viên của lớp 12/6 giống như là binh lính bại trận, bộ dạng gục đầu ủ rũ.

Điều này cũng không thể trách bọn họ, thật sự là Bùi Đông Lai đã chơi một chiêu ra oai phủ đầu quá mức rung động, trực tiếp làm đánh bay lòng tin của bọn hắn.

- Trịnh Phi, người nhanh chóng về nhà tắm rồi đi ngủ đi.

- Đúng vậy, người cũng không nhìn lại lại người nha, Bùi Đông Lai là trình độ gì còn người thì trình độ gì ?

- Bản thân mình là đồ bỏ đi còn chưa tính, còn cố tình để cho mọi người biết. Người thật sự là dọa người, không biết nông sâu a.

Lời nói của Trịnh Phi chẳng những không khích lệ sĩ khí của đám thành viên lớp 12/6 mà còn dẫn đến hàng loạt tiếng chê cười của đám hoàn khổ dựa vào ông bà già mới có thể tiến được vào trường học.

Luận về gia cảnh thì bọn hắn cũng không kém so với Trịnh Phi nhưng thành tích học tập thì lại không bằng.

Mà bởi vì nguyên nhân này mà bọn hắn thường xuyên bị cha mẹ giáo huấn, hơn nữa Trịnh Phi còn cướp đi Cố Mỹ Mỹ, người mà bọn chúng cảm thấy có hứng thú.

Dưới tình huống này thì bọn chúng đã khó chịu với Trịnh Phi từ lâu, lúc này thấy một cảnh như vậy thì tự nhiên sẽ tranh thủ ném đá xuống giếng.

Nghe được những lời nói này của đám hoàn khổ, Trịnh Phi tức giận mà không dám nói chỉ có thể trở mặt nhìn Bùi Đông Lai, mà Bùi Đông Lai thì giống như một người anh hùng bình thường trở về nửa sân của lớp 12/1 của mình .

- Bùi Đông Lai, tiếp tục tiến lên.

Mất thấy Bùi Đông Lai quay trở lại phần sân của đội mình thì không ít người ở trên khán đài hưng phấn kêu to lên.

Thanh âm kia vừa thốt ra giống như là đã gây ra một trận cộng hưởng, đến cuối cùng người kêu càng ngày càng nhiều, thanh âm cũng càng lúc càng lớn, tràn ngập cả sân bóng rổ.

- Chuyển bóng cho ta.

Trận đấu lại được bắt đầu, Trịnh Phi thấy toàn bộ học sinh đều reo hò tên “ Bùi Đông Lai “ vì thế vẻ mặt liền trở nên dữ tợn, rống lớn một tiếng kêu đồng đội chuyển bóng đến cho mình.

Đồng đội của hắn thấy thế cũng không nói hai lời mà liền chuyển bóng qua cho hắn.

Nhận được bóng của đồng đội, Trịnh Phi liền hít sâu một hơi khuôn mặt trở nên nghiêm túc, liền ôm banh hướng phần sân của lớp 12/1 chạy tới .

- Để cho hắn phóng mã qua đây.

Mất thấy Trịnh Phi ôm banh qua nửa sân, Bùi Đông Lai cũng không chút hoang mang hướng phía Trịnh Phi chạy tới đồng thời bảo đồng đội của mình không cần đi lên ngăn cản.

Trịnh Phi dự định thông qua đợt tiến công lần này để gỡ lại thể diện cho đội mình nhưng sau khi nghe được lời nói cuồng vọng của Bùi Đông Lai thì hắn liền ngạc nhiên. Hắn nói chỉ cần một mình hắn phóng ngự, nghe được lời này thì Trịnh Phi liền tức giận đến cả người run lên, xem chút nữa là đem bóng vượt ra khỏi sân.

- Bùi Đông Lai, lão tử cho ngươi cuồng.

Một lần nữa khổng chế tốt bóng, Trịnh Phi giống như là một con heo phát điên, vẻ mặt dữ tợn, trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai, mang theo bóng chạy nhanh tới hướng của Bùi Đông Lai.

Rõ ràng là hắn không muốn ném bóng mà là hắn muốn vượt qua mặt Bùi Đông Lai sau đó lại úp rổ.

Đối mặt với sự đột phá của Trịnh Phi thì Bùi Đông Lai cũng không có ngăn cản.

Hắn tùy ý để cho Trịnh Phi mang bóng vượt qua mình.

Àn?

Thấy một màn như vậy, mấy gã thành viên của lớp 12/1 đứng gần ở bên đó nhìn ra được hình như là Bùi Đông Lai đang cố ý, vẻ mặt không khỏi có chút nghi hoặc.

Trịnh Phi cũng nghi hoặc nhưng hắn cũng không có nghĩ nhiều, sau khi vượt qua được Bùi Đông Lai rồi thì hắn cũng không có ngừng lại mà trực tiếp ba bước lên rổ.

Trên thực tế, hắn muốn thông qua phương thức này để lấy lại mặt mũi nhưng mà hắn có lòng cũng không đủ lực. Bình thường chơi bóng rổ hắn cũng đã từng nhiều lần thử qua Dunk nhưng vì chiều cao khiêm tốn cho nên hắn cũng không thể làm ra được động tác kinh hồn nào cả.

Vèo.

Ngay khi Trịnh Phi đang định ba bước lên rổ thì Bùi Đông Lai cũng đã động.

Hắn đứng ngay tại chỗ mà nhảy chồm lên giống như một con báo săn bỏ nhào về phía Trịnh Phi, khí thế vô cùng kinh người.

Trịnh Phi chỉ cảm thấy ở phía sau truyền đến một cỗ gió lạnh, trong lòng cũng căng thẳng nhưng mà cũng không có sốt ruột. Cổ tay của hắn rung lên đem bóng ném vào trong rổ.

Ba bước lên rổ là sở trường của hắn hay nói cách khác chỉ cần sau khi hắn thành công lên rổ thì xác suất thành công là 100%.

Chẳng qua.

Lúc này lại, hình như lại có một chút ngoài ý muốn.

- Đi xuống cho ta!

Bá!

Một tiếng hét to vang lên, sau đó là một tiếng giòn vang.

Tiếng vang đi qua, đang lúc Trịnh Phi và mọi người đang hả hê mừng rỡ thì Bùi Đông Lai đột nhiên nhảy ra sau lưng của Trịnh Phi, tay phải của hắn vung lên, hung hăng đem bóng ở trong tay Trịnh Phi đánh bay ra ngoài.

Đập mũ!

Đập ruồi ! (Ai từng coi Slam Dunk rồi thì biết chiêu này của tên khỉ đột Takenori Akagi nhé)

Trịnh Phi nằm mơ cũng không ngờ rằng Bùi Đông Lai lại xuất hiện vào đúng thời điểm mấu chốt nhất, dùng phương thức tàn nhẫn nhất, nhục nhã nhất để ngăn cản hắn tiến công ghi điểm.

- Ta kháo, thì ra là Bùi Đông Lai cố ý để cho Trịnh Phi đột phá a.

- Chắc chắn rồi, nếu không thì Bùi Đông Lai cũng sẽ không dùng chiêu đập ruồi a.

Nhìn thấy khí thế lấn áp của Bùi Đông Lai, sân bóng đang im lặng bỗng trở nên sôi nổi, hưng phấn mà bàn luận, lúc trước bọn hắn đều khó hiểu với hành động để cho Trịnh Phi thoải mái vượt qua, lúc này thấy được chiêu đập ruồi của Bùi Đông Lai thì liền bừng tỉnh.

Trong đầu dần hiện ra tình hình lúc nãy, bên tai lại vang lên những lời bàn tán của đám học sinh, nhìn vào bóng lưng cuồng ngạo của Bùi Đông Lai thì Trịnh Phi chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập một cỗ sỉ nhục,

hắn muốn há mồm nói ra cái gì đó nhưng mà lý trí lại nói cho hắn biết nếu lúc này nói ra cái gì thì đều cũng là tự rước nhục vào người.

Trong lúc nhất thời, hắn giống như là một con heo bị chọc tiết, tròng mắt phần nộ nhìn Bùi Đông Lai, ánh mắt phần nộ kia hận không thể đem Bùi Đông Lai băm thành vạn đoạn.

Giờ phút này hắn đã quên chuyện cách đây một năm, bởi vì Bùi Đông Lai không thể khống chế được thân thể cho nên đã bị hắn vũ nhục cũng bằng với diện mạo cuồng vọng kia.

Hắn cũng đã quên, kể từ sau khi Bùi Đông Lai phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn thì mỗi lần hắn cùng Cố Mỹ Mỹ nhìn thấy Bùi Đông Lai thì hắn cũng đều ôm cái eo thon nhỏ của Cố Mỹ Mỹ, cùng Cố Mỹ Mỹ châm chọc, vũ nhục Bùi Đông Lai.

Hắn càng quên tình huống buổi sáng ngày hôm nay, ở cổng trường hắn đã hung hăng càn quấy.

Nhục nhân giả, tất tự nhục! !

Thiếu niên diễn xuất, giờ mới bắt đầu...

:oe76: :oe76:

11. Chương 11: Cút !

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 11: Cút !

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Có lẽ vừa rồi do Bùi Đông Lai dùng lực quá lớn cho nên quả bóng rổ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, theo như quy tắc thì đội lớp 12/6 được hưởng quả ném biên.

Nhưng mà.

Vô luận là Trịnh Phi hay là các thành viên trong lớp 12/6 cũng không đi nhặt bóng, bọn hắn giống như bị điện giật, vẻ mặt ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Bùi Đông Lai.

- Trịnh Phi, các người muốn nhận thua sao?

Nhưng mà, trong vòng một năm nay Tào Băng đều thấy lúc nào trên sân thì Trịnh Phi cũng tỏ ra hung hăng, càn quấy. Hiện giờ lại thấy bộ dạng như con chó chết của Trịnh Phi thì nhịn không được mà đá xoáy một câu.

- Nhận thua?

Bên tai vang lên hai chữ này, Trịnh Phi như từ ở trong mộng tỉnh lại, hung hăng tròng mắt liếc nhìn Bùi Đông Lai sau đó phun ra một ngụm khí, thanh âm trở nên khàn khàn:

- Trận đấu vừa mới bắt đầu mà thôi, đến cuối cùng ai cười thì còn chưa biết đâu.

Ba... Ba!

Nói xong hắn liền vỗ tay thật mạnh, đồng thời hô lớn:

- Mẹ nó, các người thất thần làm gì, mỗi người đều vào vị trí của mình, phát bóng nào.

Trịnh Phi lại cổ vũ làm cho bốn gã thành viên khác lấy lại tinh thần, bất quá sắc mặt của bọn hắn cũng có chút khó coi, không tìm thấy được một chút ý chí chiến đấu nào.

Thấy một màn như vậy, đám người Tào Bạng liền âm thầm bội phục thủ đoạn của Bùi Đông Lai, một chiêu Dunk rồi thêm một phát đập ruồi, trực tiếp làm cho bọn hắn mất hết ý chí chiến đấu mà bên mình thì ý chí chiến đấu lại càng lên cao.

Sau khi phát bóng ở ngoài biên thì tên thành viên lớp 12/6 có chút thất thần, kết quả là đã đánh mất bóng, bị một thành viên của lớp 12/6 lấy được, sau đó liền nhanh chóng phản công, điểm số liền biến thành 4 – 0.

Trận đấu lại bắt đầu, bóng một lần nữa lại đến tay Trần Phi.

Trịnh Phi thấy thế liền biết được tâm tình của đồng đội mình đã biến hóa. Hắn phải đứng ra làm một chuyện gì đó thì mới có thể thay đổi được cục diện.

Trong lòng đã có ý nghĩ này, Trịnh Phi liền hít sâu một hơi dẫn bóng hướng sân đối phương đi tới .

Cùng với ban này có chút khác biệt, lần này Bùi Đông Lai thấy Trịnh Phi vừa mang bóng qua khỏi nửa sân thì liền chạy nhanh lên để nghênh đón.

Bùi Đông Lai biết được cảm ơn đồng dạng hắn cũng biết mang thù. Hắn vốn cho rằng mình cùng với Trịnh Phi và Cố Mỹ Mỹ phân chia cao thấp là không đáng nhưng mà hai người Trịnh Phi và Cố Mỹ Mỹ lại bức hắn, giẫm đạp lên mặt mũi của hắn. Vì vậy, hắn chỉ có thể ra tay.

Cảm giác kia giống như có một con ruồi không ngừng kêu ông ông bên người, biện pháp tốt nhất làm cho nó câm miệng chính là tát một phát cho nó chết.

Mắt thấy vẻ mặt khinh thường của Bùi Đông Lai thì Trịnh Phi liền hơi giảm tốc độ, trong đầu liền hiện ra các loại phương thức để có thể vượt qua được Bùi Đông Lai.

Dễ dàng nhận thấy được, đến giờ phút này Trịnh Phi cũng đã hiểu được, nếu muốn lấy lại sĩ khí thì biện pháp tốt nhất là lúc này đây phải vượt qua được Bùi Đông Lai.

Trong lúc nhất thời, Trịnh Phi cùng với Bùi Đông Lai lại hình thành lên cục diện 1 vs 1, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của toàn bộ khán giả.

Cách Bùi Đông Lai một khoảng, Trịnh Phi liền liên tục làm ra một loạt động tác giả mà Bùi Đông Lai vẫn không hề cử động.

Mắt thấy không thể dùng động tác giả để làm mê hoặc Bùi Đông Lai thì Trịnh Phi lại dùng chiêu Crossover Dribble (1) giả vờ như muốn đột phá về phía bên trái.

Bùi Đông Lai liền di chuyển về phía bên trái.

“ Cơ hội “

Trong lòng Trịnh Phi vừa động, liền tăng tốc mang theo bóng đột phá về phía bên phải.

Nhưng mà.

Ngay tại lúc Trịnh Phi muốn đột phá thì Bùi Đông Lai liền tiến qua phải, phong kín toàn bộ đường đi tới phía trước của Trịnh Phi.

Trịnh Phi biến sắc vội vàng lui về sau vài bước, sau đó lại dựa lưng vào Bùi Đông Lai để dẫn bóng.

Nhưng mà sau khi hắn tựa vào người Bùi Đông Lai thì hắn đột nhiên cảm giác được Bùi Đông Lai giống như là một ngọn núi, không chút nhúc nhích tí nào.

Xoay nửa người.

Trịnh Phi biến sắc liền nhanh xoay người lại.

Mắt thấy Trịnh Phi xoay người thì Bùi Đông Lai liền lui về phía sau, giống như một ngọn núi ngăn cản đường tiến công của Trịnh Phi.

Trịnh Phi căn bản không thể thoát khỏi Bùi Đông Lai.

Nhìn thấy Trịnh Phi hai lần cố gắng đột phá khỏi Bùi Đông Lai nhưng đều thấy bại thì tất cả mọi người trong sân đều hiện lên một ý niệm trong đầu.

Trịnh Phi cũng nhận ra điểm này nhưng mà hắn không thể nào tiếp nhận sự thật nào.

- Ta kháo. Mẹ nó, ta cũng không tin không qua được người.

Trịnh Phi cố gắng lợi dụng tốc độ của mình để đột phá khỏi sự truy cản của Bùi Đông Lai

Nhưng mà..

Hắn lại đánh giá quá cao tốc độ của mình!

Bá!

Bùi Đông Lai động, tốc độ của hắn giống như một trận gió, tay phải vung ra nhanh như chớp liền đoạt được trái bóng.

Ba!

Quả bóng rơi xuống đất, thân hình Trịnh Phi hơi ngừng một chút sau đó liền phản ứng, theo bản năng liền đi kiếm bóng.

Muộn rồi!

Bá!

Thân hình của Bùi Đông Lai giống như là mị ảnh (yêu ma) nhảy qua bên cạnh hắn, một tay cầm bóng liền hướng phần sân của đối phương mà chạy đến.

Bang, Bang, Bang..

Vài giây đồng hồ sau, một âm thanh nữa lại truyền ra, lần phản kích này Bùi Đông Lai dùng một tay để Dunk, điểm số lại được nơi rộng lên 6 – 0.

Cũng giống như lần trước, sau khi Bùi Đông Lai Dunk xong thì cũng không nóng lòng rơi xuống đất may là một tay cầm lấy lấy bằng rổ. Dùng một loại ánh mắt hài hước nhìn về phía Trịnh Phi, giống như đang nói:

- Rác rưởi, ta cam đoan ngay cả một điểm thì người cũng không thể ghi được!

- Quá nguư bức.

Bùi Đông Lai lại Dunk, trực tiếp đốt lên cảm xúc của mọi người nhất là một số ít kẻ thích bóng rổ, một gã giống như con gà chọi hưng phấn mà rống lên.

- Không phải trong trường học này thì Trịnh Phi là người chơi bóng rổ tốt nhất sao? Người kia là ai mà lại còn lợi hại hơn so với Trịnh Phi a ?

Một nữ sinh lớp mười nghi hoặc hỏi bạn của mình.

Nghe được lời của nàng, vài bạn nữ sinh bên cạnh cũng lắc đầu.

Các nữ sinh kia cũng giống nhau cũng đều là học sinh lớp mười mới ra đời, cũng không biết lúc trước Bùi Đông Lai oai phong đến cỡ nào, chỉ biết Trịnh Phi là kẻ ngông cuồng tự cao tự đại mà thôi.

- Vị bạn học này, em có điều không biết, người vừa mới lúc này Dunk chính là người chơi bóng rổ giỏi nhất của trường học chúng ta.

Lúc này, một gã nam sinh học lớp 12 thấy dung mạo xinh đẹp của đám nữ sinh lớp 10 kia thì tiến lên giải thích.

- Vậy tại sao trước đây không có thấy anh ấy chơi bóng rổ?

Nữ sinh lại một lần nữa nghi hoặc.

- Một năm nay, hắn không có chơi bóng.

Tên nam sinh kia nói một cách cụ thể, khi nói chuyện thì không nhìn được mà nhìn vào Bùi Đông Lai, ngữ khí hơi thốn thức.

- Tại sao vậy?

Lúc này đây, vài em nữ sinh lớp mười không hẹn mà cùng mở miệng hỏi.

- Nghe nói là bởi vì hần bị bạn gái của Trịnh Phi là Cố Mỹ Mỹ cự tuyệt nên không thể đứng dậy được, nhưng mà theo tình huống ngày hôm nay thì tựa hồ như là không có chuyện như vậy.

Tên nam sinh lớp 12 suy nghĩ gì đó rồi cười cười nói:

- Tóm lại, một năm trước hần ta là một nhân vật truyền kỳ của trường học chúng ta, Trịnh Phi ngay cả tư cách xách dép cho hần thì cũng không có, vô số sự tích không thể đếm hết, nếu các em muốn biết tình huống cụ thể thì có thể lên gọi điện thoại cho anh, số điện thoại của anh là 137....

Không thể không nói thủ đoạn tán gái của tên này quả thật là Pro, lời nói của hần là gợi lên lòng hiếu kỳ của đám nữ sinh lớp 10 kia. Vài em nữ sinh lớp 10 liền nhớ kỹ số điện thoại của hần sau đó lại đem ánh mắt nhìn vào phía trong sân.

Lúc này, các nàng không còn chú ý tới thần tượng trước đây của mình là Trịnh Phi nữa mà là “chuyển về đổi đầu” quay sang ngắm nhìn Bùi Đông Lai.

Trên sân, trận đấu lại được tiếp tục.

Có lẽ bởi vì hai lần liên tục bị Bùi Đông Lai ngăn chặn cho nên Trịnh Phi liền mất đi sự tự tin, sau khi dẫn bóng qua nửa sân thì cũng không dám tiếp tục 1 vs 1 nữa mà là đem bóng chuyền cho đồng đội.

Tên cầu thủ kia sau khi nhận được bóng vì sợ bị cướp đoạt cho nên không dám dừng lại vội vàng nhảy lên ném 3 điểm, nhưng vì lực đạo quá yếu cho nên “ 3 điểm “ cũng không thay đầu mà thay vào đó là tiếng cười vang của mọi người.

Tên cầu thủ lớp 12/1 mở bóng thì Bùi Đông Lai cũng không có tiếp tục biểu diễn, đối với hần mà nói tham gia trận đấu này chính là muốn hạ vẻ hung hăng can quấy của Trịnh Phi mà thôi ngoài ra còn muốn bồi thường cho Tào Băng và đồng đội, cho nên hần để đám người Tào Băng tận tình phát huy.

Dẫn bóng qua nửa sân, Bùi Đông Lai liền chuyền bóng cho một gã đồng đội, rồi bóng lại được chuyền đến tay Tào Băng, cuối cùng Tào Băng liền nhảy lên rổ ghi điểm.

Sau đó trong trận đấu, Trịnh Phi lại bị Bùi Đông Lai cướp bóng 2 lần, đập ruồi 1 lần, lúc sau hần giống như một kẻ mộng du, biểu hiện rối tung rối mù, bất kỳ một gã thành viên nào trong lớp 12/1 cũng dễ dàng vượt qua hần .

Thân là đội trưởng, là linh hồn của đội bóng mà Trịnh Phi còn tỏ ra như thế huống hồ là đám cầu thủ khác, một đám uể oải không phấn chấn.

Trái ngược với đám cầu thủ lớp 12/6, đám thành viên lớp 12/1 bao gồm cả Tào Băng trong vòng một năm qua đã bị đám người Trịnh Phi nhiều lần vũ nhục, hiện giờ nắm được cơ hội này thì làm sao có thể buông tha được vì vậy điểm số cứ ngày một được tăng lên, tỷ số đã cách nhau quá xa, quá chênh lệch.

Bang... Bang..

Một lần nữa Bùi Đông Lai lại Dunk, trận đấu chấm dứt tỷ số là 82 – 28, chênh lệch với nhau gần 60 điểm. Hơn nữa, đúng như lời nói của Bùi Đông Lai cả trận đấu này thì Trịnh Phi bị Bùi Đông Lai kèm chặt, trận đấu này một điểm hần cũng không ghi được.

- Bùi Đông Lai! Bùi Đông Lai!

Mất thấy Bùi Đông Lai một lần nữa Dunk thì đa số bộ phận người xem đều đứng dậy vỗ tay, điên cuồng hét to lên tên của Bùi Đông Lai.

Giờ phút này bọn hần giống như là quay trở lại hiện trường lớp 10, hoan hô reo hò tên Bùi Đông Lai.

Đối mặt với tiếng hoan hô của toàn trường, Bùi Đông Lai cũng không có lộ ra vẻ tùy tiện, hần chỉ là mỉm cười lần lượt cùng các thành viên trong đội vỗ tay chúc mừng thắng lợi.

Bên tai vang lên tiếng hoan hô lại nhìn thấy bộ dạng cao hứng, phấn chấn của đám thành viên lớp 12/1 thì đám người lớp 12/6 bao gồm cả Trịnh Phi cũng không có phần nộ mà là cúi đầu, cố gắng bước thật nhanh để rời khỏi nơi này.

Lúc trước, sau khi kết thúc trận đấu thì Cố Mỹ Mỹ đều đem khăn mặt và nước đưa cho Trịnh Phi. Ngược lại, lúc này nàng vì muốn giữ lại lòng hư vinh còn sót lại trong lòng của mình cho nên khi trận đấu vừa mới diễn là được một nửa thì nàng liền mang theo cái đuôi mà rời khỏi đây.

- Cầu thủ hai bên hãy đứng lại, cùng nhau cảm ơn người xem.

Mắt thấy các thành viên của lớp 12/6 đang chuẩn bị rời đi thì trọng tài liền lên tiếng gọi lại. Hắn biết nhà trường tổ chức trận đấu này là vì cái gì, tự nhiên cũng không thể để cho các thành viên của lớp 12/6 tự tiện mà rời khỏi sân.

Nghe được thầy thể dục nói như thế thì tuy rằng đám người Trịnh Phi cực kỳ không tình nguyện nhưng vẫn ử rữ đi vào giữa sân, cùng với đám người Bùi Đông Lai giơ tay lên cảm ơn.

Bành bạch.

Trong lúc nhất thời, trong sân liền vang lên tiếng vỗ tay chình tề nhưng mà tiếng vỗ tay kia truyền vào tai của Trịnh Phi thì lại giống như những lời cười nhạo vô cùng chói tai.

Ánh mắt của hắn đỏ ngầu, khó chịu trừng mắt nhìn về Bùi Đông Lai.

- Ta nói rồi nếu trận đấu này thua thì người cùng Cố Mỹ Mỹ về sau nếu nhìn thấy ta thì đều phải lẩn đi xa, nhìn cái gì đó ?

Mắt thấy Trịnh Phi khó chịu nhìn mình, Bùi Đông Lai cười lạnh một tiếng:

- Còn không mau cút đi.

:oe76: :oe76:

12. Chương 12: Bước Đầu Tiên !

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 12: Bước đầu tiên !

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Còn không mau cút đi.

Giọng nói của Bùi Đông Lai không lớn, lại bị tiếng vỗ tay cùng tiếng reo hò của đám người kia lấn áp nhưng mà Trịnh Phi cùng đồng đội của hắn lại nghe rõ.

- Ta đều mơ mày, Bùi Đông Lai người nói cái gì đó?

Lúc này Trịnh Phi đang tức giận nghe được lời nói như thế của Bùi Đông Lai thì giống như một con heo bị chọc tiết, nắm chặt hai nắm đấm, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai.

- Thế nào? Trịnh Phi, người muốn ăn quịt ư ?

Đối mặt với lửa giận của Trịnh Phi thì Bùi Đông Lai cũng không hề sợ hãi chút nào.

Thầy thể dục thấy hai người đối chọi gay gắt với nhau vì vội quát lên:

- Hai đứa làm gì đó ? Tất cả im miệng cho ta!

Hiển nhiên hắn cũng biết nếu để hai người phát sinh xung đột mà nhà trường biết được truy cứu trách nhiệm thì hắn cũng khó mà tránh khỏi tội.

- Đông Lai không cần chấp nhận cùng với một người như thế, hẳn chính là một tên không biết giữ lời.

Tào Bạng thấy thế liền vội vàng kéo Bùi Đông Lai lại, hẳn sợ Bùi Đông Lai tức giận lên thì sẽ hành hung Trịnh Phi. Ở hẳn xem ra tuy rằng hiện giờ ở trên sân bóng rổ này Bùi Đông Lai đã tìm lại được tự tin nhưng mà thành tích học tập thì lại không đúng sự thật, nếu thật sự hẳn cùng Trịnh Phi xảy ra xung đột thì tạm thời không đề cập đến bối cảnh của hai bên mà trường học cũng sẽ đứng về phía của Trịnh Phi, còn nếu về phần bối cảnh thì Bùi Đông Lai tuyệt đối sẽ gặp bị kịch.

- Chơi bóng rổ giỏi thì có thể kiếm cơm ăn sao?

Đồng đội của Trịnh Phi cũng kéo hẳn lại, bình thường bọn chúng đều đi theo Trịnh Phi chiếm được không ít tiện nghi của hẳn. Vì vậy, ngay tại thời khắc mấu chốt này tại hẳn liền muốn ra mặt giùm cho Trịnh Phi, hơn nữa một chầm thấy máu trực tiếp hạ thủ xuống Bùi Đông Lai.

Tên thành viên lớp 12/6 vừa nói xong thì Tào Bạng và đám người lớp 12/1 vội lo lắng nhìn về phía Bùi Đông Lai, hẳn sợ lời nói của đối phương sẽ làm mất sự tự tin của Bùi Đông Lai mà thật vất vả lắm Bùi Đông Lai mới giành lại được.

Thậm chí ngay cả tên thầy giáo dạy thể dục cũng có vẻ đồng tình nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Chơi bóng rổ có thể kiếm được cơm hay không thì ta không biết, ta chỉ biết là trận đấu này Trịnh Phi đã thua thì cũng nên thực hiện lời ước định đi.

Vượt ra ngoài dự đoán của bọn hẳn, đối mặt với lời châm chọc như vậy Bùi Đông Lai chỉ cười nhạt, nói:

- Đương nhiên, nếu Trịnh Phi ngay trước mặt mọi người nói hẳn không phải là một người đàn ông thì ta có thể bỏ qua lần đánh cược này.

- Bùi Đông Lai, người cầm miệng lại cho ta.

Bùi Đông Lai vừa nói xong thì không đợi Trịnh Phi tức giận, mà cách đó không xa lại truyền đến một tiếng bực tức.

Người mở miệng chính là Vương Hồng, cô chủ nhiệm của lớp 12/1.

Nàng mới làm giáo viên chủ nhiệm lớp 12/1 chưa đến một năm, trước kia nàng là chủ nhiệm lớp 12/6 lúc ấy Trịnh Phi là bảo bối trong lòng bàn tay của nàng.

Dưới tình hình như thế, bây giờ nàng lại thấy đứa con ghẻ Bùi Đông Lai cùng Trịnh Phi xảy ra xung đột vì thế nàng liền tập tức đứng lên, thiên vị cho ai thì cũng không cần nói thì mọi người cũng biết.

- Vương lão sư là do Trịnh Phi không giữ lời.

Mắt thấy sắc mặt của Vương Hồng không tốt, mấy người Tào Bạng liền có chút bất mãn vì vậy liền ra mặt giùm Bùi Đông Lai.

- Tất cả im miệng cho ta! Ta nghe nói việc này là do Bùi Đông Lai khiêu khích trước.

Wương Hồng lạnh lùng nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai, gằn từng chữ :

- Chơi bóng rổ thì chơi bóng rổ chứ không nên làm ra nhiều chuyện hư hỏng như vậy? Có bản lĩnh thì mau đi đọc sách đi ?

Đối mặt với rời rã dạy và quở mắng của Vương Hồng thì Bùi Đông Lai cũng không có động đậy, hẳn chỉ cười tự giễu một chút rồi xoay người rời đi.

- Bùi Đông Lai người hãy nhớ kỹ, xế chiều ngày mai nhất định ba của người phải có mặt tại trường học.

Hành động của Bùi Đông Lai làm cho Vương Hồng không được thoải mái, nàng có cảm giác như Bùi Đông Lai đang khiêu chiến quyền uy của mình vì vậy giọng nói liền trở nên lạnh lùng.

- Không muốn là cho hai cha con chúng ta mất mặt sao ? Yên tâm đi, ta sẽ loaf theo mong muốn của các người.

Bùi Đông Lai cũng không quay đầu lại, giọng nói cũng vô cùng bình tĩnh, ánh mắt cũng không có chút uy khuất hay cam lòng nào mà thay vào đó là vẻ khinh thường.

Trịnh Phi cũng không thấy được vẻ khinh thường trong mắt của Bùi Đông Lai mà vẻ mặt của hắn tươi cười, đắc ý, giống như là đang nói : Trận đấu này người thắng thì như thế nào ? Người còn không phải bị lão tử cho xoay vòng vòng sao ?

- Đông Lai..

Sắc mặt mấy người Tào Băng liền tức giận, liếc mắt nhìn Trịnh Phi một cái vội vàng đuổi theo Bùi Đông Lai.

Mà Tần Đông Tuyết thấy được một màn vừa rồi thì nhíu mày nói:

- Vương lão sư, cô hơi quá đáng rồi đó!

Quá đáng ?

Nghe được hai chữ này Vương Hồng vốn định phát hỏa thêm một lần nữa nhưng lại thấy là Tần Đông Tuyết nên vội vàng đem lửa giận trong lòng ép xuống, miễn cưỡng lộ ra một khuôn mặt tươi cười nói:

- Đông Tuyết a, không phải là cô quá đáng mà là thành tích học tập của Bùi Đông Lai thật sự làm cho mọi người thất vọng. Nếu thành tích học tập của hắn giống như Trịnh Phi thì cô làm sao lại nói hắn như thế ?

Bên tai vang lên lời nói của Vương Hồng, Tần Đông Tuyết rất muốn nói cho Vương Hồng biết : Thành tích học tập của Bùi Đông Lai trước đây đủ để cho nàng và Trịnh Phi phải ngước mặt mà nhìn lên.

Cuối cùng, Tần Đông Tuyết cũng nhịn được, Vương Hồng quả thực làm cho nàng cảm thấy không được thoải mái, nàng cũng không có tiếp tục dây dưa với Vương Hồng nữa mà dùng ánh mắt khinh thường nhìn vào Trịnh Phi, chậm rãi nói:

- Trịnh Phi, người thật không phải là một người nam nhân.

Bá !

Nguyên bản Trịnh Phi đang đắc ý, nghe được lời nói của Tần Đông Tuyết thì thân thể liền run lên, khuôn mặt cũng nóng lên.

Mặt hắn đỏ lên muốn há miệng giải thích cái gì đó tuy nhiên một chữ cũng nói không nên lời .

Không để ý đến vẻ mặt xấu hổ của Trịnh Phi cũng không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Vương Hồng, Tần Đông Tuyết liền đuổi theo Bùi Đông Lai.

Trịnh Phi vốn bị Tần Đông Tuyết nói như vậy lúc này lại thấy nàng đuổi theo Bùi Đông Lai thì tức giận xém chút nữa mà học má, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm bóng dáng Bùi Đông Lai, trong lòng nảy sinh ác độc nói:

- Bùi Đông Lai, việc này lão tử sẽ không để yên cho người đâu.

Trịnh Phi dễ dàng nhận thấy nếu như không phải bởi vì Bùi Đông Lai thì hắn cũng sẽ không bị Tần Đông Tuyết ngay ở trước mặt mà vũ nhục mình.

Đối với tất cả mọi chuyện Bùi Đông Lai cũng không biết, hắn trực tiếp đi ra khỏi sân bóng rổ.

Ngay sau khi Bùi Đông Lai vừa đi ra khỏi sân bóng rổ thì đám người Tào Băng đã đuổi theo kịp.

- Bùi Đông Lai, người không sao chứ ?

Tào Băng có chút lo lắng nhìn Bùi Đông Lai, ở hắn xem ra khi Bùi Đông Lai thi chỉ được 280 điểm thì những lời nói của Vương Hồng quả thật giống như xát muối vào vết thương của hắn.

- Không có việc gì!

Bùi Đông Lai nhẹ nhàng lắc đầu, hiện lên một khuôn mặt tươi cười.

- Đông Lai, người chơi bóng rổ tốt như vậy thì nếu như sau này không thi vào được trường Đại Học thì cũng có thể đi làm cầu thủ.

Một gã khác trong lớp 12/1 vội vàng mở miệng an ủi.

Hắn vừa mới nói xong thì sắc mặt của đám người Tào Băng vội biến đổi liên tục, giống như đang trách cứ hắn tự nhiên lại vạch áo cho người xem lưng.

Đồng thời bọn hắn cũng lo lắng lời nói này sẽ ảnh hưởng đến Bùi Đông Lai.

Ngoài dự đoán của bọn hắn chính là Bùi Đông Lai cũng không có tức giận mà ngược lại còn cười to nữa :

- Ân, đề nghị này cũng tốt a, nếu đạt tới trình độ như Kobe hay Jordan thì đừng nói là không cần lo ăn mặc mà ngay cả tìm nữ nhân thì cũng....

Mắt thấy vào lúc này Bùi Đông Lai còn có thể vui đùa thì đám người Tào Băng đều âm thầm cảm thán Bùi Đông Lai, nếu sự việc này mà phát sinh trên người bọn họ thì có thể khẳng định bọn họ sẽ không có được bình tĩnh như Bùi Đông Lai.

Bọn hắn cũng không biết và cũng sẽ không biết được rằng trong vòng một năm qua, Bùi Đông Lai đã gặp phải không biết bao nhiêu là lời châm chọc.

Đối với hắn khi đó mà nói, hắn vẫn cứ cần phải chịu đựng cho đến bây giờ, hiện nay hắn đã nhân họa đắc phúc thì hắn còn để ý đến cái gọi là trào phúng này sao ?

Đi ra sân bóng rổ còn có Tần Đông Tuyết nhưng mà nàng cũng không có đuổi theo mấy người Bùi Đông Lai mà đứng ở cửa sân lặng lẽ nhìn thấy vẻ mặt sáng lạn của Bùi Đông Lai đang tươi cười nói chuyện cùng đám người Tào Băng.

- Bùi Đông Lai, ta biết được người đánh bại Trịnh Phi trên sân bóng rổ chỉ là bước đầu tiên, tiếp theo người sẽ làm cho đám người kia biết được hai chữ “ Ngũ muội “ được viết như thế nào!

Dưới trời chiều, bím tóc đuôi ngựa bình thản nằm trên vai của nàng, nàng nhìn chăm chăm vào bóng lưng kia, dùng một loại âm thanh thì thào mà chỉ có nàng mới có thể nghe được, vẻ mặt tự tin mà kiên định.

:oe76: :oe76:

13. Chương 13: Dắt Tay Nữ Thần, Đi Theo Ka !

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 13: Dắt tay nữ thần, đi theo ka !

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Năm năm trước từ sau khi các khu chợ mới nằm cách xa Trầm Thành, bởi vì trường học cách nhà quá xa cho nên buổi trưa cũng không có ai trở về nhà để ăn mà là ăn trong căng-tin trường học hay các quán cơm bụi xung quanh trường.

Trừ số đó ra, đa số học sinh ở trường đều ở ký túc xá chỉ có một số ít nhà gần hoặc có xe đưa đón thì mỗi ngày mới trở về nhà của mình.

Vào buổi chiều sau khi kết thúc trận bóng rổ, Vương Hồng đã giao cho Tần Đông Tuyết nhiệm vụ dẫn theo thành viên trong đội bóng rổ đi ăn một bữa, mọi chi phí được trích ra từ trong quỹ lớp.

Sau khi trận đấu kết thúc, đám người Bùi Đông Lai liền đi vào phòng tắm rửa, thay đổi quần áo chuẩn bị cùng nhau đi tới nhà ăn để ăn cơm.

- Đông Lai, Tào Băng, bằng không chúng ta ra ngoài làm một trận đi ?

- Đúng vậy a, hôm nay chúng ta đã hung hăng hạ uy phong đám người 12/6, làm gì cũng phải hảo hảo ăn mừng một chút, ít nhất là phải uống hai chén.

Lúc mấy người Bùi Đông Lai định ra khỏi phòng kỳ túc xá thì hai gã đồng đội lần lượt nói, trong lúc bọn hắn nói chuyện thì đồng thời cũng đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Nghe được lời đề nghị của hai người thì ngoại trừ Bùi Đông Lai và Tào Băng thì toàn bộ thành viên của đội bóng rõ đều gật đầu phụ họa.

- Đông Lai, người xem thử chúng ta nên ăn ở trong trường hay là ra bên ngoài ăn ?

Tào Băng cũng mở miệng hỏi Bùi Đông Lai.

- Đi ra ngoài ăn đi, Vương Hồng như thế nào cũng là chủ nhiệm của chúng ta mà lại có thể “ lấy tay bắt cá “ a, giúp đỡ tên vương bát đần Trịnh Phi kia, nghĩ lại càng thấy bực.

Không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, một tên trong lớp 12/1 đã phần nộ nói:

- Không phải là mấy trăm đồng lấy từ trong quỹ lớp ra sao? Chúng ta còn lạ gì nữa.

- Ta nghe nói chồng của Vương Hồng làm ở ngân hàng, trước kia nàng làm chủ nhiệm lớp Trịnh Phi thì ông già của Trịnh Phi đã không ít lần cho tiền Vương Hồng hơn nữa bởi vì được ông già Trịnh Phi giúp đỡ nên chồng của Vương Hồng cũng rất thăng chức rất nhanh, tự nhiên Vương Hồng sẽ sợ đít Trịnh Phi rồi.

Một gã biết rõ tin tức liền nói.

Đột nhiên nghe được lời nói của tên học sinh kia thì đám người Tào Băng đều ngẩn ra.

- Hay là vào nhà ăn ăn đi.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên Bùi Đông Lai nghe được tin tức này nhưng trên mặt của hắn cũng không có lộ ra vẻ khác thường nào mà chỉ cười nhẹ, nói:

- Nếu như chúng ta không đi thì Tần Đông Tuyết ở bên kia sẽ khó chịu đấy.

Tần Đông Tuyết?

Nghe được cái tên này, trừ Bùi Đông Lai ra thì ánh mắt của toàn bộ mọi người đều tỏa sáng, bọn họ đều biết rõ ràng cùng nhau ăn cơm với nữ thần trong lòng toàn bộ nam sinh là chuyện tình hiếm thấy đến cỡ nào.

Trong lòng có ý nghĩ này rồi, tên lúc này mở miệng đề nghị ra bên ngoài ăn cũng không lên tiếng, mà Tào Băng cũng rất nhanh từ trong hưng phấn phục hồi lại tinh thần, phụ họa nói:

- Theo ý của Đông Lai đi.

Lời kia của Tào Băng vừa thốt ra thì mọi người cũng không có tiếp tục dị nghị.

Ngay sau khi Bùi Đông Lai mang theo đám người Tào Băng ra khỏi phòng ngủ thì Tần Đông Tuyết đã đứng trước cửa nhà ăn đợi, mà đồng thời dựa theo phân phó của nàng thì phái viên thể dục đi trước để gọi thức ăn.

Dưới trời chiều, Tần Đông Tuyết lẳng lặng đứng ở nơi đó, liền hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của nam sinh, thậm chí có một bộ phận vì lo ngại nàng nên cũng đã quên ăn cơm.

So ra mà nói thì đám nữ sinh cũng không có chú ý vào Tần Đông Tuyết, phần lớn các nàng đều đang tám trận đấu diễn ra lúc này, nhất ra là mấy em nữ sinh lớp 10 lại có hứng thú với Bùi Đông Lai, nghe được sự tích ngư bực trước đây của Bùi Đông Lai thì một đám hưng phấn gật đầu như con gà chọi.

Tần Đông Tuyết không có để ý đến ánh mắt của các nam sinh cũng không để ý đến các nữ sinh đang tám về chuyện của Bùi Đông Lai và Trịnh Phi, nàng chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Trong lòng nàng thấy Bùi Đông Lai đang mang theo đám người Tào Bằng vừa nói vừa cười tiến về đây thì khóe miệng nàng lại nở lên một nụ cười.

- Thật đẹp, thật sự là rất đẹp !

Trong phòng ăn, một gã nam sinh ngồi gần cửa sổ thấy được Tần Đông Tuyết hé miệng cười thì vẻ mặt giống như bát giới, thì thầm tự nói.

Không riêng gì hắn, không ít nam sinh thấy một màn như vậy thì cũng tỏ ra thất thần.

Sau đó.

Tại khi Tần Đông Tuyết đang chờ đợi thì Bùi Đông Lai mang theo đám người Tào Bằng đi vào cửa nhà ăn.

Bọn hắn vừa đến thì hấp dẫn không ít lực chú ý của đám học sinh, nhất là đám nữ sinh đang chỉ trỏ về phía Bùi Đông Lai, nét mặt hưng phấn không có chút nào che dấu.

- Thức ăn đã được dọn lên, chúng ta hãy ăn nhanh đi, ăn cơm xong còn phải tự học nữa.

Tần Đông Tuyết trước tiên nhìn Bùi Đông Lai một cái sau đó ánh mắt lại quét một vòng, sắc mặt bình tĩnh nói.

Từ ý nào đó, Tần Đông Tuyết cũng rất giống với nhiều nữ sinh xinh đẹp khác, mỗi lần nàng nhìn lên đều làm cho người ta có một loại cảm giác rất khó tiếp xúc.

Chẳng qua.

Bình thường các học sinh đều thấy Tần Đông Tuyết có vẻ rất khó tiếp xúc, không phải bởi vì dung mạo cùng với thành tích học tập mà là bởi vì trên người nàng có một loại khí chất cao quý mà người thường không thể có được.

Nàng giống như một đóa Tuyết Liên Hoa cao quý, thánh khiết làm người ta chỉ có thể dám đứng xa mà nhìn chứ không dám khinh nhờn.

Bất quá Tần Đông Tuyết cũng chưa từng có ý định kết bè kết phái hay ra vẻ ta đây trước mặt các bạn học.

Bởi vì điểm này mà mặc dù Tần Đông Tuyết trong vòng hai năm nay, không có tiếp xúc với mọi người nhiều lắm nhưng thanh danh cùng uy vọng của nàng đều cực cao.

Giống như mà muốn xác minh điểm này mà Tần Đông Tuyết vừa nói ra thì mọi người cũng không có ai phản đối.

Sau đó, đoàn người Bùi Đông Lai lần lượt đi vào nhà ăn dưới ánh mắt chăm chú của đám học sinh.

Thân là trưởng lớp nên Tần Đông Tuyết cũng không có đi ở trước cùng mà là đi sau Bùi Đông Lai để cho Bùi Đông Lai dẫn đầu đi trước.

Nhận thấy được điểm này, Bùi Đông Lai không biết là vô tình hay cố ý mà liếc nhìn Tần Đông Tuyết một cái, Tần Đông Tuyết cũng không có né tránh, chỉ là mỉm cười, nụ cười giống như nói cho Bùi Đông Lai biết : hôm nay, người mới là diễn viên chính.

Nhìn thấy Tần Đông Tuyết mỉm cười đến mê người lại ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên người của nàng, trong lòng Bùi Đông Lai không khỏi tạo nên một tia gợn sóng.

- Xin lỗi, anh là Bùi Đông Lai sao?

Đang lúc này, một MM học sinh lớp 10 đỏ mặt hơi có vẻ nhát gan ngăn cản đường đi của Bùi Đông Lai.

- Vâng!

Đối mặt với sự bắt chuyện của MM, Bùi Đông Lai cũng bình tĩnh trả lời.

- Em.. Bạn học em muốn xin số ĐTDĐ của anh.

MM kia xấu hổ nói, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào Bùi Đông Lai.

- Sặc, rõ ràng là người muốn a.

MM này vừa nói xong thì bạn của MM ấy liền trả đũa, vạch trần sự việc.

Nghe được đồng bạn nói như vậy thì MM kia vừa thẹn vừa giận, cả khuôn mặt đỏ bừng, cảm giác kia hận không thể kiếm một cái lỗ để chui vào.

Thấy một màn như vậy thì vẻ mặt của đám người Tào Băng tỏ ra hâm mộ mà Tần Đông Tuyết lại lộ ra vẻ cười yếu ớt nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Xin lỗi, anh không có số ĐTDĐ.

Bùi Đông Lai liền nhún vai, trên mặt không có một chút nào gọi là xấu hổ. Trên thực tế, một năm về trước khi hắn chưa gặp biến cố thì có nhiều người theo đuổi hắn xin số điện thoại, mà mỗi lần như thế thì hắn cũng trả lời như vậy, hơn nữa cũng không biết xấu hổ.

- Vãi góp ? Anh không dùng di động sao?

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì cô gái bên người MM kia đều nhìn xem Bùi Đông Lai giống như là người ở hành tinh khác đến, thậm chí trên mặt của cô gái kia liền hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hình như Bùi Đông Lai đã sớm đoán được phản ứng của các vị MM kia cho nên hắn cũng không có cảm thấy kỳ quái, mà là gật đầu cười một cách khó coi.

Lúc này đây không đợi các vị MM kia lên tiếng, Tào Băng liền vội vã nói:

- Các vị MM có thể gọi vào số điện thoại phòng của chúng ta.

Bên tai vang lên lời nói của Tào Băng thì Bùi Đông Lai cũng không có nói gì mà là hai mắt của mấy MM kia liền tỏa sáng.

- Bùi Đông Lai, anh.. số điện thoại phòng của các anh là bao nhiêu?

MM này lại một lần nữa hỏi, biểu tình không hề ngại ngùng nữa mà thay vào đó là dùng ánh mắt tò mò nhìn Bùi Đông Lai.

MM cổ chấp này làm cho Bùi Đông Lai cảm thấy đau đầu đồng thời hắn cũng thấy Tần Đông Tuyết đang cười nhìn mình.

Phát hiện này làm cho trong lòng Bùi Đông Lai khẽ động, nói:

- Hỏi mấy thằng bạn cùng phòng của anh đi.

Nói xong, Bùi Đông Lai liền cắn răng một cái vội nhắc bàn tay nhỏ bé của Tần Đông Tuyết lên.

Tần Đông Tuyết vốn đang coi Bùi Đông Lai sẽ xử lý vấn đề trước mắt nay như thế nào, đột nhiên lại thấy bàn tay của mình bị Bùi Đông Lai nắm lấy, thân hình nhất thời liền cứng đờ, cả người sững sờ ngay tại chỗ.

Bá!

Không chỉ riêng Tần Đông Tuyết ngẩn người mà là toàn bộ mọi người thấy một màn như vậy liền đơ như cây cơ.

Thời gian dường như dừng lại, hình ảnh giống như đứng im.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm mà nhìn Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết, nói chính xác là nhìn bàn tay của hai người ở cùng một chỗ.

Không có để ý đến hành động điên cuồng của mình sẽ tạo nên bao nhiêu náo động, Bùi Đông Lai nắm lấy tay Tần Đông Tuyết cùng nhau đi ra ngoài.

Khuôn mặt của Tần Đông Tuyết hiện lên một vẻ ửng đỏ, nóng ran cả mặt nhưng mà nàng cũng không có giãy dụa, tùy ý để Bùi Đông Lai nắm lấy tay nàng, theo bản năng cùng Bùi Đông Lai đi ra ngoài.

Một bước này, rất nhỏ, nhưng cũng rất lớn.

:oe76: :oe76:

14. Chương 14 : Cái Gì Là Đồ Chơi ? Bia Đờ Đạn!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 14 : Cái gì là đồ chơi ? Bia đờ đạn!

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Choáng váng.

Thấy trên mặt Tần Đông Tuyết hiện lên vẻ đỏ ửng hơn nữa nàng lại tùy ý để cho Bùi Đông Lai kéo tay của nàng bước ra ngoài thì toàn bộ đám học sinh đều choáng váng.

Bọn hắn đều kinh ngạc đến mức phải há to miệng, trợn to mắt..

Đặc biệt là Tào Băng và vài tên học sinh lớp 12/1, bọn hắn ở chung một lớp với Tần Đông Tuyết đã lâu, đối với tính cách của nàng thì hiểu biết nhiều hơn so với đám học sinh khác trong phòng ăn này.

Ở trong trí nhớ của bọn hắn, trong vòng hai năm qua Tần Đông Tuyết chưa bao giờ lộ ra vẻ ngượng ngùng như thế này lại càng không có tiếp xúc thân mật với một nam sinh nào.

Mà hiện giờ, chẳng những vẻ mặt của nàng lại đỏ ửng mà còn để tùy ý Bùi Đông Lai nắm lấy tay của nàng.

Loảng xoảng loảng xoảng! Loảng xoảng loảng xoảng!”

Một lát sau, mấy tô cơm từ trong tay các nam sinh rơi xuống trên mặt đất, thanh âm chói tai trực tiếp phá vỡ không khí im lặng vốn có của nhà ăn.

- Nữ thần nắm tay cùng với Bùi Đông Lai ? Mợ nó, điều này làm sao có thể ?

Một gã nam sinh làm rơi cái cà mèn nhưng cũng không có nhặt lên mà là đứng lên, vẻ mặt không thể tin lắc lắc cái đầu tựa hồ như không thể tin được tất cả chuyện phát sinh trước mặt là sự thật.

Không riêng gì hắn, ngay cả các nam sinh khác cũng đều không thể tin được.

Ở tụi hắn xem ra, một người cao quý thánh khiết như Tần Đông Tuyết làm sao có thể bị một tên cùi bắp như Bùi Đông Lai nắm tay được ?

Không có để ý những phản ứng của những học sinh xung quanh, Bùi Đông Lai vẫn nắm tay của Tần Đông Tuyết đi ra ngoài. Nhưng mà đồng thời hắn cũng cười xấu xa, nháy mắt với Tần Đông Tuyết một cái.

Tần Đông Tuyết bị Bùi Đông Lai nắm chặt bàn tay nhỏ bé thì trái tim không nhịn được mà đập liên hồi, thân thể cũng có vẻ cứng đờ nhưng lúc này lại thấy Bùi Đông Lai nháy mắt với mình thì Tần Đông Tuyết liền ngẩn ra, sau đó thì tựa như đã hiểu được cái gì rồi. Nàng mang theo vài phần xấu hổ, trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái.

Thấy một màn như vậy không ít nam sinh không khỏi hàm hồ, bọn hắn xem ra là Tần Đông Tuyết đang cùng với Bùi Đông Lai đá lông nheo với nhau.

Đang lúc đó, bỗng Tần Đông Tuyết khẽ hừ một cái liền rút bàn tay ra, xoay người, nhìn vào phía sau hô lên:

- Các bạn đều bị Bùi Đông Lai lừa rồi, hắn kéo ta ra để làm bia đờ đạn đó.

Bia đờ đạn?

Bên tai vang lên lời nói của Tần Đông Tuyết thì đám học sinh trong phòng ăn liền tỉnh ngộ ra.

- Phét, ta đã nói nha, Tần Đông Tuyết làm sao lại có thể hẹn hò cùng với Bùi Đông Lai ?

Một gã nam sinh thâm mến Tần Đông Tuyết đã lâu liền nhẹ nhàng thở ra, nói ra tiếng lòng của không ít nam sinh, bởi vì quá mức kích động mà đám nam sinh liền ồn ào trở về chỗ ngồi.

Thấy một màn như vậy, Tần Đông Tuyết giống như là trả thù được đối với Bùi Đông Lai, nàng vênh miệng lên một chút rồi tiêu sái đi đến phía trước.

Bị Tần Đông Tuyết vạch trần mọi chuyện thì Bùi Đông Lai xấu hổ sờ sờ cái mũi, đi theo sau Tần Đông Tuyết.

Phía sau vài MM lớp 10 cũng người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng cũng bỏ luôn ý niệm xin số điện thoại của Bùi Đông Lai, xoay người đi về chỗ ngồi của các nàng.

Mà về mặt của đám người Tào Băng thì có chút kỳ quái.

Tuy rằng bọn chúng nghe được lời giải thích của Tần Đông Tuyết nhưng mà bọn chúng xem ra, nếu như Bùi Đông Lai coi Tần Đông Tuyết là bia đỡ đạn thì biểu hiện khác thường của Tần Đông Tuyết cũng đủ để bị họ cảm thấy chấn kinh rồi.

Có JQ.

Nhất thời, đám người Tào Băng liền tuôn ra một cái ý niệm này ở trong đầu.

Ngay khi Bùi Đông Lai đang làm náo động cả phòng ăn thì trong phòng của một tiệm cơm nằm bên cạnh trường Trầm Thành Nhất Trung . Trịnh Phi và Cố Mỹ Mỹ lúc này cũng không biết rõ tình hình.

Cố Mỹ Mỹ đem cái túi LV quảng sang ở một bên rồi ngồi xuống, khuôn mặt lạnh như băng giống như ai đó đã thiếu nợ của nàng vậy.

Trịnh Phi thấy thế thì về mặt cũng bất đắc dĩ, hắn muốn nói cái gì nhưng lại không mở miệng được, vội cầm lấy menu chuẩn bị gọi thức ăn.

- Trịnh Phi, anh còn có tâm tư ăn cơm hay sao?

Thấy một nàng như thế thì Cố Mỹ Mỹ liền tức giận, phải biết rằng trước khi thi đấu bóng rổ thì nàng đã nói với Trịnh Phi là phải hung hăng hạ nhục Bùi Đông Lai, kết quả Trịnh Phi chẳng những không có làm được, ngược lại Trịnh Phi còn bị Bùi Đông Lai làm cho xấu mặt, hiện giờ ngay cả một câu giải thích mà Trịnh Phi cũng không có nói ra, nàng có thể không nóng giận sao?

- Mỹ Mỹ, người là sắt, cơm là thép, dù sao thì cũng cần phải ăn.

Trong lòng Trịnh Phi cũng rất khó chịu nhưng mà trước mặt Cố Mỹ Mỹ hắn cũng không tỏ ra vẻ tức giận, bởi vì chiều nay hắn biểu diễn qua vô cùng mất mặt. quan trọng hơn là Cố Mỹ Mỹ cùng với những cô gái mà hắn chơi đùa trước đây hoàn toàn khác nhau. Phụ thân của Cố Mỹ Mỹ là một cán bộ thì không nói, ông ta còn là một thanh thủ.

Hơn nữa căn cứ vào lời nói của phụ thân Trịnh Phi thì việc phụ thân Cố Mỹ Mỹ được thăng chức lên làm phó phòng là chuyện ván đã đóng thuyền rồi. Kể từ đó, Trịnh Phi sẽ không cư xử với Cố Mỹ Mỹ như những bạn gái trước.

- Vậy anh ăn đi!

Nghe được Trịnh Phi trả lời thì Cố Mỹ Mỹ lập tức nổi giận, đứng dậy cầm lấy túi xách, liền muốn bỏ đi.

- Mỹ Mỹ!

Trịnh Phi thấy thế thì giữ chặt lấy tay của Cố Mỹ Mỹ nói:

- Em yên tâm đi, chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy đâu, anh sẽ cho tên tiểu tạp chủng Bùi Đông Lai kia một bài học.

Cố Mỹ Mỹ nghe vậy thì liền dừng bước, cũng không nói gì, đang đợi Trịnh Phi nói tiếp.

Trịnh Phi liếc mắt nhìn tên phục kia một cái, chờ sau khi tên phục vụ rời khỏi đây thì hắn giữ chặt lấy tay của Cố Mỹ Mỹ, lấy lòng nói:

- Mỹ Mỹ, anh thừa nhận là biểu hiện chiều này của anh...

- Em không muốn nghe điều này, em chỉ muốn biết anh sẽ đối phó với Bùi Đông Lai như thế nào ?

Cố Mỹ Mỹ tức giận cắt đứt lời nói của Trịnh Phi.

Bị Cố Mỹ Mỹ cắt ngang lời nói thì Trịnh Phi tức giận đến thiếu chút nữa học máu nhưng hắn cũng không có nổi giận đối với Cố Mỹ Mỹ, hận ý trong lòng của hắn đối với Bùi Đông Lai càng thêm đậm:

- Đối với học sinh như chúng ta mà nói, chơi bóng rổ hay cũng không có nghĩa gì, thành tích học tập mới ra quan trọng nhất. Tuy rằng, anh không biết vì sao trình độ chơi bóng rổ của Bùi Đông Lai đột nhiên lại tăng vọt lên như thế, nhưng mà thành tích học tập của hắn không thể nào nhảy vọt lên được ?

Cố Mỹ Mỹ hình như cũng biết những lời của Trịnh Phi đang nói là sự thật cho nên sắc mặt cũng hòa hoãn đi một ít.

- Bây giờ Bùi Đông Lai đã là con ghê của lớp các em, sợ dĩ hắn có thể ở lại học trong lớp là bởi vì do các thầy cô giáo trong trường còn tin tưởng đối với hắn, chờ mong kỳ tích sẽ xuất hiện.

Trịnh Phi nói tới đây thì lại cười lạnh một tiếng :

- Nhưng mà, trong lần thi thử vừa rồi hắn chỉ đạt 280 điểm, điều này khiến cho những người hy vọng vào hắn lại một phen phải thất vọng.

- Nói điểm chính.

Cố Mỹ Mỹ nhú mày nói.

- Mỹ Mỹ, anh cùng với lão sư Vương Hồng có quan hệ thì điều này em cũng biết, chồng của nàng là dựa vào ba của ta mới có thể thăng quan phát tài. Em nói nếu như anh gọi điện thoại cho Vương Hồng, nói Vương Hồng đề nghị nhà trường đem thứ rác rưởi như hắn quăng ra khỏi lớp hơn nữa lại còn tuyên bố vào lúc họp gia trường hội, em cảm thấy cảnh thấy đó sẽ cảnh tượng lúc đó sẽ như thế nào ?

Trịnh Phi nói xong thì vẻ mặt liền trở nên hưng phấn, dường như hắn không còn đợi được mà muốn xem một màn như vậy.

Bên tai vang lên lời nói của Trịnh Phi thì Cố Mỹ Mỹ không nhận được mà nghĩ đến cảnh ấy, vẻ tức giận trên mặt liền biến mất mà thay vào đó là một vẻ mặt cao cao tại thượng:

- Coi như anh còn có đầu óc.

- Hắc hắc không phải anh có đầu óc mà là tên Bùi Đông Lai ấy không biết tự lượng sức mình thôi, nhà hắn không tiền không quyền, ông già của hắn chỉ còn một chân, ngoại trừ chơi bóng rổ hay ra thì hắn chỉ là một tên phế vật, dựa vào cái gì mà đấu cùng chúng ta ?

Về mặt Trịnh Phi khinh miệt nói:

- Hắn cần phải dùng nước tiểu để soi lại mặt của mình, xem chính bản thân mình là cái thứ đồ chơi gì?

- Đồ chơi cái gì ?

Reng...Reng

Trịnh Phi vừa mới nói xong thì cái điện thoại ở trên bàn khẽ rung lên.

Âm thanh xảy ra một cách đột ngột làm cho Trịnh Phi và Cố Mỹ Mỹ hơi ngẩn ra, tiếp đó Trịnh Phi theo bản năng liền cầm di động lên, thấy được một tin nhắn từ đám chó săn trong lớp gửi tới.

Mang theo vài phần tò mò, Trịnh Phi liền mở ra xem: Lão đại, mới vừa rồi ở trong nhà ăn Bùi Đông Lai đã nắm tay của Tần Đông Tuyết.

Ba.

Thấy nội dung tin nhắn thì đôi mắt của Trịnh Phi chợt phóng to ra, bàn tay run lên làm cho chiếc điện thoại rơi xuống dưới đất, vang lên một tiếng chói tai.

- Sao lại thế này?

Cố Mỹ Mỹ nhú mày.

Mẹ nó, làm sao có thể được ?

Không, Trịnh Phi trợn tròn mắt, ở sâu trong nội tâm gào thét không dứt.

:oe76: :oe76:

15. Chương 15 : Bám Vào Quý Nhân!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 15 : Bám vào quý nhân!

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Choáng váng.

Bởi vì giờ tự học còn chưa bắt đầu cho nên các học sinh dừng thành tốp ba tốp năm ở trong hành lang, tán gẫu một chút về tin tức thể dục hoặc là ngồi trong phòng đọc sách để làm bài, thỉnh thoảng có thể thấy được vài đôi tình lữ đang dựa sát vào nhau vừa nói vừa cười.

Lúc 7h20', sau khi ăn xong thì Bùi Đông Lai cùng đám người Tần Đông Tuyết đi về phía Giáo Học Lâu.

Mặc dù Tần Đông Tuyết siêu việt hơn Bùi Đông Lai trở thành học sinh học sinh xuất sắc nhất của toàn khối 12 nhưng mà nàng lại không có chút nào lơ lửng ngược lại nàng lại chịu khó học tập hơn đám học sinh kia, trước đây nàng chỉ dùng 30 để ăn cơm, thời gian còn lại nàng đều để đọc sách.

Đối với ngày hôm nay mà nói, hiển nhiên là một trường hợp ngoại lệ.

Bất quá Tần Đông Tuyết cũng không thêm để ý đến chuyện đó, nàng cũng không có nóng lòng đi tới phòng học mà là cùng đi bên cạnh Bùi Đông Lai nghe đám người Tào Băng trò chuyện.

Một cơn gió thổi qua làm bay vài sợi tóc trên trán của Tần Đông Tuyết, nàng không nhận được mà ngó sang Bùi Đông Lai một cái thì thấy Bùi Đông Lai có vẻ hơi nhú mày cũng không biết là hắn đang suy nghĩ cái gì nữa.

- Nghĩ gì thế?

Có lẽ hành động nắm tay buổi chiều của Bùi Đông Lai đã kéo mối quan hệ của hai người gần lại, vì thế nàng liền hỏi Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai mỉm cười, vẫn là nụ cười như cũ :

- Đang nghĩ tới, trong vòng ba tháng sau phải làm cái gì để thành tích học tập vượt lên ?

Thông qua quan sát của Tần Đông Tuyết, nàng phát hiện hôm nay khi đi học thì Bùi Đông Lai một mực luôn nghe giảng, lại còn thường ghi chép, lúc này lại nghe Bùi Đông Lai nói như vậy thì hai mắt của nàng không khỏi tỏa sáng, trong lòng dường như hiện lên một tia cảm xúc khác thường.

- Như thế nào? Sợ anh một lần nữa sẽ đoạt lấy vị trí thứ nhất trong lớp à ?

Thấy Tần Đông Tuyết không nói lời nào thì Bùi Đông Lai liền trêu ghẹo nói.

- Mục tiêu của em chính là Trạng Nguyên của tỉnh.

Tần Đông Tuyết cố ý bấu môi lại âm thầm quan sát phản ứng của Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì đột nhiên trong lòng lại xuất hiện một ý niệm cổ quá, hần nhẹn không được liền nói:

- Nêu không hai ta hãy thử coi, là ai có thể đạt được Trọng Nguyên ?

- Anh được không ?

Trong lòng Tần Đông Tuyết liền kích động hình như nàng chờ ngày này đã rất lâu rồi, bất quá nàng lại làm ra một bộ dạng khinh thường, cố gắng khích tướng Bùi Đông Lai.

- Xem thường anh à?

Bùi Đông Lai tức giận nói:

- Như vậy nhé, nếu anh thắng thì em phải đáp ứng một điều kiện của anh, còn nếu em thắng thì anh sẽ đáp ứng một điều kiện của em, như thế nào dám chơi không ?

Điều kiện?

Tần Đông Tuyết liền ngần ra sau đó lại nhớ đến một số chuyện tình mà thiếu nhi không nên biết, khuôn mặt hơi đỏ lên cũng không có mở miệng.

Làm như đã nhận ra Tần Đông Tuyết có chút khác thường, Bùi Đông Lai lại có chút xấu hổ, cười nói:

- Không phải là chuyện ấy đâu nha, rất thuần khiết a!

- Anh mới không thuần khiết đấy.

Khuôn mặt Tần Đông Tuyết đỏ lên, nói lại một câu sau đó vì muốn che dấu đi sự xấu hổ cho nên nàng liền chạy nhanh về phía trước.

Nhìn bóng lưng của Tần Đông Tuyết thì nụ cười trên mặt Bùi Đông Lai dần dần biến mất, ánh mắt trở nên trong suốt, dùng một loại thanh âm mà chỉ một mình mới có thể nghe thấy:

- Tần Đông Tuyết, cảm ơn câu này của em, sau khi thi vào trường Đại Học rồi thì anh sẽ tiếp tục nói với em.

Ngay khi đám người Bùi Đông Lai đi vào Giáo Học Lâu thì Trịnh Phi đang ngồi trên chiếc Cayenne chạy vào sân trường.

Trong ô tô, biểu tình của Cố Mỹ Mỹ cũng không có phần nộ mà vẫn giống như lúc trước, vẫn ngồi ở phía trước thảnh thơi lại khinh thường nhìn vào đám học sinh ở bên ngoài.

Trên mặt Trịnh Phi cũng không tìm thấy được vẻ phần nộ nào.

Nguyên bản bởi vì hần biết được chuyện Bùi Đông Lai nắm tay của Tần Đông Tuyết mà thiếu chút nữa phát điên nhưng mà sau khi nghe được kết quả của đám chó săn thì hần mới biết được Bùi Đông Lai lấy Tần Đông Tuyết ra để làm bia đỡ đạn.

Tin tức này làm cho Trịnh Phi hơi thư thái một chút.

Đương nhiên cũng là thư thái một chút mà thôi, hần và toàn bộ nam sinh trong trường đều giống nhau đều thâm mến Tần Đông Tuyết không phải chỉ một hai ngày, nằm mơ cũng muốn âu yếm nàng. Cho đến hôm nay, ngay cả cơ hội để nói chuyện với Tần Đông Tuyết thì hần cũng không có mà mặc dù Bùi Đông Lai lại đem Tần Đông Tuyết ra làm bia đỡ đạn nhưng hần cũng đã nắm tay của Tần Đông Tuyết a.

Vô cùng khó chịu, Trịnh Phi cũng không có chờ đợi mà trước tiên là hần thực hiện kế hoạch trả thù.

Lúc trước khi đang ở trong quán ăn thì hần đã gọi điện thoại cho Vương Hồng, nói cho Vương Hồng biết chỉ cần nàng đem Bùi Đông Lai cùng những tên công tử ăn chơi đuối ra khỏi lớp thì hần liền nói với cha hần để cho chồng của Vương Hồng phụ trách cái kia, hơn nữa lại còn có thêm một khoản tiền.

Vương Hồng sau khi nghe được điện thoại của Trịnh Phi liền đáp ứng.

- Trịnh Phi, thừa dịp còn chưa đến giờ tự học thì anh hãy gọi điện thoại cho cha anh đi, để chắc chắn mà có thể yên tâm.

Sau khi xe dừng lại, Cố Mỹ Mỹ định xuống xe nhưng lại cảm thấy lo lắng vì vậy mới nói với Trịnh Phi.

Trịnh Phi cũng biết Cố Mỹ Mỹ nói có lý cho nên hắn liền lấy điện thoại ra gọi cho phụ thân của hắn.

- Xin lỗi quý khách, thuê bao quý khách vừa gọi

Nghe trong điện thoại truyền ra một tiếng “ Đô “ rồi sau đó lại truyền ra giọng nói của một vị tiểu thư nhưng mà thanh âm kia rơi vào tai của Trịnh Phi thì lại vô cùng khó chịu.

- Có chuyện gì vậy?

Cố Mỹ Mỹ thấy sắc mặt của Trịnh Phi có chút khó coi thì nhịn không được mà hỏi.

Trịnh Phi không dám nói phụ thân của hắn không bắt máy mà chỉ cười nói:

- Để anh gọi lại lần nữa xem sao.

Nói xong, Trịnh Phi lại bấm điện thoại.

Lúc này, trong điện thoại liền truyền ra giọng nói có chút bất mãn của phụ thân Trịnh Phi:

- Đêm nay không cần gọi điện thoại cho cha.

- Đô.. Đô..

Trịnh Phi còn chưa kịp mở miệng thì bên trong điện thoại lại truyền ra một âm thanh “ đô, đô “ , phụ thân của hắn đã cúp điện thoại.

- Cha của anh nói người đang có việc bận, chờ sau khi học xong thì lại gọi.

Về mặt Trịnh Phi đau khổ nói một câu, sau đó lại cảm thấy có chút mất mặt vì thế liền nói:

- Mỹ Mỹ, em yên tâm đi, một trăm ngàn mà thôi đối với cha anh mà nói thì đó cũng là một con số nhỏ mà thôi.

Hình như Cố Mỹ Mỹ cũng biết gia cảnh của Trịnh Phi rất tốt cho nên cũng không nói gì.

Cùng lúc đó.

Trên đường cao tốc, bên trong mấy chiếc xe xa xỉ có rèm che đang đậu ở chỗ này, trong đó gồm có một chiếc Mercedes-Benz S600, một chiếc Audi A8.

- Trịnh Kim Sơn, hoặc là người đem cái điện thoại rách nát kia đập đi, hoặc là ta rời khỏi đây ngay bây giờ.

Trong màn đêm, một gã nam nhân trung niên khí độ bất phàm thấy Trịnh Kim Sơn đang đem điện thoại cất vào thì về mặt bực mình nói.

Mặc dù thân phận của Trịnh Kim Sơn là một phú hào có tiếng ở Trầm Thành nhưng đối mặt với lời nói của nam nhân kia thì Trịnh Kim Sơn cũng không tỏ ra bất mãn, hắn giống như một tên nô tài nhìn thấy ông chủ của mình, liền ra sức lấy lòng tươi cười:

- Ngũ gia, ta đã tắt điện thoại.

- Coi như người biết điều.

Nam nhân cũng có chút không kiên nhẫn, liếc mắt nhìn Trịnh Kim Sơn một cái rồi nói:

- Trịnh Kim Sơn, lời cảnh cáo thì đã cũng đã nói với người rồi. Hôm nay, ta sẽ đem người đến gặp nhị ca của ta, tất cả mọi chuyện thì đều phải dựa vào bản lĩnh của người. Nhưng mà, ta khuyên người một câu tốt nhất là phải biết dừng đúng lúc, nếu không thì sẽ.....

- Đa tạ Ngũ gia nhắc nhở.

Trong lòng Trịnh Kim Sơn liên kích động nhưng trên mặt cũng không có biểu lộ ra, mà hần vội cúi đầu khom lưng tạ ơn.

Nam nhân được Trịnh Kim Sơn gọi là Ngũ gia cũng không có nói gì nữa, mà là đem ánh mắt nhìn về phía trước đường cao tốc.

Mắt thấy nam nhân không có tức giận thì Trịnh Kim Sơn cũng nhẹ nhàng thở ra nhưng mà trong lòng hận không thể tát Trịnh Phi một tát.

Bởi vì.

Vừa rồi Trịnh Phi gọi đến hai lần thiếu chút nữa là cho Trịnh Kim Sơn mất đi một cái cơ hội quan trọng ở trong đời.

Một cơ hội bám vào quý nhân.

:oe76: :oe76:

16. Chương 16 : Mặc Kệ Người Hợp Lại Không Hợp Lại, Cha Vẫn Còn Ở Đó

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 16 : Mặc kệ người hợp lại không hợp lại, cha vẫn còn ở đó

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Choáng váng. Trên đường cao tốc Trầm Thành bỗng nhiên xuất hiện một chiếc Lincoln trong tầm mắt của Trịnh Kim Sơn cùng vị Ngũ gia kia.

Phát hiện này làm cho đồng tử của Trịnh Kim Sơn phóng to ra đồng thời hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Không riêng gì hần, ngay cả vị Ngũ gia kia cũng có chút kích động.

Rất nhanh, ngay khi hai người chăm chú nhìn vào thì chiếc xe Lincoln ở kia được hai chiếc Mercedes-Benz S350 hộ giá chậm rãi chạy về phía bọn hần.

Không đợi xe dừng lại, Ngũ gia liền mang theo Trịnh Kim Sơn chạy nhanh về phía trước để nghênh đón, theo sau bọn chúng còn có hai tên thủ hạ.

Rất nhanh, chiếc Lincoln liền dừng lại, một gã thanh niên có dáng người khôi ngô từ trong xe đi ra, hần liền nhanh chóng mở cửa xe ra, hơi hơi cúi đầu để nghênh đón.

Thấy một màn như vậy thì Ngũ gia cũng không có đi lên mà vẫn đứng nguyên tại chỗ, mà phía sau hần là Trịnh Kim Sơn vẫn không nhúc nhích mà lại mở to hai mắt nhìn.

Đang tại khi Trịnh Kim Sơn đang chăm chú nhìn vào thì một chân từ trong chiếc Lincoln bước ra, trên chân mang một chiếc giày vải bình thường.

Sau đó, vị chủ nhân của chiếc chân nọ lại từ trong xe Lincoln đi ra.

Trong màn đêm, toàn thân người nọ mang một bộ đồ cổ trang được làm từ lụa, tay trái mang theo một cái túi thuốc màu đen, tay phải cầm lấy hai viên bị giống như là hai hạt ngọc châu phối hợp với khí chất nho nhã trên người của hần thì nhìn qua giống như một vị tiên nhân, tiên phong đạo cốt.

Thấy nam nhân kia bước ra từ trong chiếc Lincoln thì Trịnh Kim Sơn cũng ngừng thở mà trái tim cũng điên cuồng mà nhảy dựng lên.

Lấy thân phận cùng với giá trị con người của hắn không nói ở cả Trầm Thành cho dù là cả Trung Quốc thì người làm cho hắn trở nên khấn trương như thế cũng sẽ không có nhiều lắm.

Mà nam nhân đó lại là một trong số những người đó.

Nạp Lan Trường Sinh.

Một cái tên làm cho nhân sĩ thượng lưu ở Đông Bắc phải kính sợ.

- Nhị ca!

Cũng là người xuất thân từ gia tộc Nạp Lan, Nạp Lan Ngũ Khải nhìn thấy Nạp Lan Trường Sinh xuống xe thì vội vàng nghênh đón.

- Tiểu Ngũ, hắn là ai vậy ?

Nạp Lan Trường Sinh mỉm cười, sau đó ánh mắt của hắn lại dừng ở trên người Trịnh Kim Sơn, ánh mắt của hắn chợt trở nên sắc bén giống như là một thanh bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén.

Xế chiều nay, Nạp Lan Ngũ Khải mới nhận được tin tức Nạp Lan Trường Sinh muốn tới Trầm Thành, đối với người đã được Nạp Lan lão gia tử bổ nhiệm là người nối nghiệp Nạp Lan gia, Nạp Lan Trường Sinh vì sao lại đến Trầm Thành thì Nạp Lan Ngũ Khải cũng trở nên mù mịt, không biết rõ tình hình.

Lúc này, ánh mắt của Nạp Lan Trường Sinh đột nhiên biến đổi, điều này làm cho Nạp Lan Ngũ Khải mơ hồ thấy được hôm nay mình đem Trịnh Kim Sơn đến đây là một quyết định sai lầm.

Trong đầu hiện lên một suy nghĩ như vậy thì Nạp Lan Ngũ Khải cũng không có hé răng mà hắn đang chờ Trịnh Kim Sơn thay mình trả lời.

Trịnh Kim Sơn thấy thế thì trong lòng chợt nên run sợ, vội vàng bước lên phía trước chào hỏi:

- Nạp Lan vương gia, ta gọi là Trịnh Kim Sơn là bạn làm ăn cùng với Ngũ gia.

- Ah, thì ra là Trịnh lão bản ở Trầm Thành.

Nạp Lan Trường Sinh cười nhẹ, ánh mắt lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh:

- Tiểu Ngũ nói chuyện của người cho ta nghe, cảm tạ từ lâu đến nay người đã hợp tác cùng Nạp Lan gia.

- Nạp Lan vương gia đã quá lời, người nên cảm tạ mới là Trịnh mỗ mới đúng.

Trịnh Kim Sơn cũng đã lăn lộn nhiều năm trong xã hội, tuy rằng ngữ khí của Nạp Lan Trường Sinh vô cùng khách khí nhưng hắn lại cảm thấy không ổn vì vậy liền vuốt móng ngựa:

- Nếu không có Nạp Lan gia hỗ trợ thì Trịnh mỗ cũng không đạt được thành quả như ngày hôm nay.

- Ha ha, cùng nhau hợp tác.

Nạp Lan Trường Sinh cười nhạt, ánh mắt lại nhìn về phía Nạp Lan Ngũ Khải.

Nạp Lan Ngũ Khải liền hiểu rõ ý tứ của Nạp Lan Trường Sinh, vì vậy lập tức nói với Trịnh Kim Sơn:

- Trịnh Kim Sơn, người đi về trước đi.

- Tốt.

Trịnh Kim Sơn vì muốn kết giao với Nạp Lan Trường Sinh cho nên hôm nay đã đặt một bàn ở khách sạn tốt nhất Trầm Thành nhưng mà hiện giờ nghe được lời nói của Nạp Lan Ngũ Khải thì hắn biết rõ cơ hội của hắn đã qua, trong lòng trở nên buồn bực nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài mặt. Hắn cúi đầu khom lưng cùng với Nạp Lan Trường Sinh rồi sau đó rời đi.

- Tiểu Ngũ, người đến đón ta thì thôi, làm sao lại dẫn theo một tên ngoại nhân đến đây?

Mất thấy Trịnh Kim Sơn rời đi thì Nạp Lan Trường Sinh thản nhiên hỏi Nạp Lan Ngũ Khải.

Hình như đã nhận ra được sự bất mãn trong giọng nói của Nhị ca, Nạp Lan Ngũ Khải vội cúi đầu nói:

- Nhị ca, là như vậy, mấy năm qua tên Trịnh Kim Sơn này cũng đã cùng với chúng ta hợp tác, hẳn cũng ra sức không nhỏ hơn nữa quan hệ của ta cùng với hẳn không tồi, hẳn vẫn muốn cùng Nhị ca cùng nhau ăn một bữa cơm, cho nên....

- Hồ đồ!

Không đợi Nạp Lan Ngũ Khải nói hết lời thì Nạp Lan Trường Sinh đã lạnh lùng cắt ngang lời nói.

Nạp Lan Ngũ Khải cúi đầu xuống, không nói gì phía sau lưng cũng đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

- Người có biết nguyên nhân vì sao ta lại đến Trầm Thành không?

Nạp Lan Trường Sinh làm mặt lạnh hỏi.

Nạp Lan Ngũ Khải lắc đầu

Haizzz.

Nạp Lan Trường Sinh lắc đầu thở dài cũng không nói thêm gì, lại chui vào bên trong chiếc Lincoln.

- Ngũ gia, Vương gia lần này là Trầm Thành là vì bệnh tình của lão gia tử đó, căn cứ vào tin tức của Vương gia điều tra được thì một lát nữa thân y Miêu lão gia sẽ đến Trầm Thành.

Người thanh niên này đỡ Nạp Lan Trường Sinh vào trong xe rồi đóng cửa lại, sau đó lại nói cho Nạp Lan Ngũ Khải biết mục đích đến Trầm Thành lần này của Nạp Lan Trường Sinh.

Thì ra là như vậy!

Nạp Lan Ngũ Khải liền tỉnh ngộ.

Nửa năm nay, thân thể Nạp Lan lão gia tử cực kỳ kém, Nạp Lan gia vì muốn chữa bệnh cho Nạp Lan lão gia tử nên đã chạy lần lượt các bệnh viện lớn nhỏ nhưng cũng không giải quyết được vấn đề. Cuối cùng, chỉ có thể đem hy vọng gởi gắm vào trên người Miêu gia Tây Nam.

Nhưng mà.

Người cầm quyền ở Miêu gia là Miêu lão gia tử bởi vì một có một ít nguyên nhân cho nên thủy chung vẫn không muốn chữa bệnh cho Nạp Lan lão gia tử, không chỉ có điều này mà ngay cả Nạp Lan Trường Sinh cũng không muốn gặp mặt.

Chẳng lẽ là người của Tỉnh Ủy hoặc người của Quân Khu kinh động đến Miêu lão gia tử ?

Nạp Lan Ngũ Khải hiểu được Miêu lão gia tử đến đây tuyệt đối không phải là vì Nạp Lan gia vì thế trong lòng liền âm thầm suy đoán mục đích của Miêu lão gia tử đến Trầm Thành lần này.

Ở hẳn xem ra một Liêu Ninh to như vậy có thể mời được Miêu lão gia tử cũng chỉ có hai người mà thôi.

Về phần là người của Liêu Ninh thì căn bản không thể.

Mặc dù là hiếu kỳ nhưng mà Nạp Lan Ngũ Khải cũng không có hỏi nhiều, mà là liếc mắt cảm tạ người thanh niên kia một cái sau đó lại đi về chiếc Mercedes-Benz S600 của mình.

Một lát sau, mấy chiếc xe hơi kia đều khởi động rời đi.

Không biết qua bao lâu đoàn xe đã chạy tới sân bay của Trầm Thành.

Nạp Lan Ngũ Khải biết Nạp Lan Trường Sinh muốn đến sân bay để nghênh đón Miêu lão gia tử cho nên hẳn cũng không nhiều lời, hẳn cùng với Nạp Lan Trường Sinh đứng đợi ở trước cửa sân bay .

8h30', một chiếc máy bay đi từ Vân Nam Côn Minh bay đến Trầm Thành đã hạ xuống sân bay Trầm Thành.

Một lão giả đầu tóc hoa râm, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần phấn chấn đi cùng với một người nam tử trung niên, đi theo đám hành khách đang chậm rãi đi ra khỏi sân bay.

- Miêu thúc!

Mắt thấy lão giả đi ra, được xưng là Đông Bắc Nạp Lan Vương gia Nạp Lan Trường Sinh vội vàng đi lên chào hỏi.

Không trả lời.

Miêu lão gia tử giống như là đã đem Nạp Lan Trường Sinh trở thành không khí, chỉ nhìn thoáng qua Nạp Lan Trường Sinh một chút mà thôi.

Nạp Lan Ngũ Khải thấy thế thì biến sắc, tính toán chạy lên để ngăn cản nhưng đã thấy ánh mắt lạnh lùng của Nạp Lan Trường Sinh trừng hắn, hắn liền vội vàng lui trở lại

- Miêu thúc.!

Nạp Lan Trường Sinh muốn đuổi theo nhưng kết quả lại bị nam nhân họ Bằng ở phía sau Miêu lão gia tử ngăn lại.

Đối với lần này, Nạp Lan Trường Sinh đành phải thở dài mà lui xuống.

Mấy phút đồng hồ sau.

Bên ngoài sân bay, Bùi Vũ Phu đang đứng trước chiếc taxi của mình lẳng lặng nhìn Miêu lão gia tử đang bước đến.

Trong màn đêm.

Trong mười mấy năm qua, thân hình của tên người què kia vẫn đứng thẳng tắp như một cây thương.

:oe76: :oe76:

17. Chương 17 : Ngây Người Như Phỗng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 17 : Ngây người như phỗng.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Miêu thúc.

Mắt thấy Miêu lão gia tử đang đến gần thì Bùi Vũ Phu liền mỉm cười chào hỏi.

Nếu lúc này để cho mọi người trong khu dân nghèo thấy được nụ cười trên mặt của Bùi Vũ Phu thì chỉ sợ bọn họ sẽ há hốc mồm.

Bởi vì.

Giờ khắc này, qua từ cười đến mức không hề có nửa điểm thật thà hay phúc hậu.

- Vũ..... Vũ Phu.

Miêu lão gia tử đến gần, biểu tình vô cùng xúc động thậm chí hơi thở cũng có chút dồn dập, hắn đem một cánh tay khoác lên trên vai của Bùi Vũ Phu, có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Thấy một màn như vậy, tên nam nhân lúc này đến gần cản Nạp Lan Trường vội kinh ngạc.

Tất cả chuyện này, đơn giản là trong ký ức của hắn, người được bầu là người có quyền y nhất của Đông y là vị Hoa Đà tái thế Miêu lão gia tử, cho dù là nhìn thấy các đại nhân vật đứng ở đỉnh quyền lực của Kim Tự Tháp thì cũng sẽ không lộ ra một chút kích động nào.

Đúng vậy, dù cho một chút cũng không có.

Mà hiện giờ, Miêu lão gia tử lại kích động khi gặp một tên nam nhân ăn mặc quần áo rẻ tiền, lại chỉ còn một chân. Điều này có thể không làm cho nam nhân họ Bằng khiếp sợ sao?

- Lên xe trước đi, đừng để người khác ảnh hưởng đến tâm tình của hai người chúng ta.

Xúc động qua đi, Miêu lão gia tử dần dần bình tĩnh lại.

Hai người ?

Nghe được Miêu lão gia tử nói như vậy thì nam nhân cùng đi với Miêu lão gia tử lại mơ hồ đoán được điều gì đó.

Mà Bùi Vũ Phu thì hình như lại biết Miêu lão gia tử muốn nói điều gì vì vậy hắn liền gạt đầu mở cửa xe ra, để cho Miêu lão gia tử tiến vào xe taxi.

Mất thấy Miêu lão gia tử vui cười hơn hở tiến vào trong xe taxi thì nam nhân họ Bằng lại cảm thấy cổ quái, thứ nhất hắn lại không ngờ người tiến đến để đón Miêu lão gia tử lại là một kẻ tài xế taxi, hơn nữa hắn biết nếu lấy thân phận của Miêu lão gia tử thì cho dù là các quan lớn, phú thương dùng kiệu tới để đón thì người cũng không đi a...

- Vương gia, Miêu lão gia tử đã lên một chiếc xe taxi, có cần theo dõi không ?

Lúc Bùi Vũ Phu khởi động xe taxi chở Miêu lão gia tử rời đi thì một gã bảo tiêu của Nạp Lan Trường Sinh vội vàng báo cáo, chờ xin ý kiến.

Xe taxi?

Nghe được ba chữ này thì cho dù cả đời Nạp Lan Trường Sinh đã trải qua vô số sóng to gió lớn cũng bị kinh ngạc.

Hắn và Nạp Lan Ngũ Khải đều có suy nghĩ giống nhau, Miêu lão gia tử đến Trầm Thành phân nữa là do hai vị lão đại Quân, Chính. Mà hiện giờ xem ra căn bản là không phải như vậy rồi.

- Không cần theo dõi, nói biển số xe cho ta biết.

Nạp Lan Trường Sinh liền làm ra quyết định, hắn nhận ra được thực lực của nam nhân đi cùng với Miêu lão gia tử không tầm thường nếu như mình phái người bám theo thì nhất định sẽ bị phát hiện.

- Tiểu Ngũ, người lập tức liên hệ với sở cảnh sát để họ coi chừng chiếc taxi kia, điều tra điểm dừng chân của Miêu lão gia tử.

Sau khi biết được biển số xe của Bùi Vũ Phu thì Nạp Lan Trường Sinh liền phân phó cho Nạp Lan Ngũ Khải.

- Ok, nhị ca.

Nạp Lan Ngũ Khải biết được chuyện này có liên quan đến sinh tử của Nạp Lan lão gia tử vì vậy hắn không dám khinh thường mà đồng ý ngay.

Đối với tất cả mọi chuyện này thì Bùi Vũ Phu cũng không biết.

Hắn cũng giống như ngày thường vẫn rút ra một điếu thuốc rẻ tiền để hút.

Thời gian trước đây, Bùi Vũ Phu biết khách đi xe sẽ không đưa thuốc cho hắn vì vậy hắn chỉ có thể im lặng mà rút ra mà hút.

Mà vào giờ khắc này hắn lại rút một điếu thuốc ra đưa cho Miêu lão gia tử đang ngồi ở phía sau.

Miêu lão gia tử cũng không thèm để ý đến điếu thuốc rẻ tiền kia mà là cười ha hả nhận lấy.

Ba.

Không đợi nam nhân họ Bằng lấy hộp quẹt ra, một tay Bùi Vũ Phu lái xe tay còn lại thì châm thuốc cho Miêu lão gia tử.

Sau khi châm lửa xong cho Miêu lão gia tử thì hẩn lại rút ra một điếu thuốc khác đưa cho nam nhân họ Bằng.

- Cảm ơn, ta không hút thuốc.

Nam nhân họ Bằng đang suy đoán thân phận của Bùi Vũ Phu.

Bùi Vũ Phu cũng không có để ý mà là tự châm cho mình một điếu thuốc rồi nhẹ nhàng hút một hơi, phun ra một làn khói trắng, nói:

- Miêu thúc, trước tiên ta sẽ mang người đi khách sạn rồi sau đó đi đón Bùi Đông Lai, hẩn đang đọc sách ở trường.

- Ta muốn gặp Đông Lai.

Miêu lão gia tử liền lắc đầu bác bỏ :

- Ngoài ra, không đi khách sạn làm gì, trực tiếp mang ta đến nơi ở của người đi.

- Miêu thúc, ta cùng với Đông Lai ở tại khu dân nghèo, nhà cũng không lớn, ta sợ người không có chỗ ở.

Sắc mặt Bùi Vũ Phu bình tĩnh nói.

Miêu lão gia tử tức giận nói:

- Vũ Phu a, người có còn coi ta là một người thúc thúc không ?

Bùi Vũ Phu hít sâu một hơi thuốc cũng không lên tiếng.

Miêu lão gia tử thấy thế thì liền trầm mặc, một lúc sau mới chú ý đến cái chân của Bùi Vũ Phu:

- Vũ Phu, chân của người...

- Không có chuyện gì.

Bùi Vũ Phu lắc đầu cười.

- Haizzz

Miêu lão gia tử dường như đã nhớ ra cái gì đó, hẩn thở dài rồi sau đó đôi mắt có chút hồng hồng, nói:

- Ngày mai mang ta đi tới mộ của lão Bùi.

- Dạ!

Bùi Vũ Phu gạt đầu, mở cửa sổ ra, gạt tàn thuốc ra bên ngoài.

9h55'

Bùi Vũ Phu cùng Miêu lão gia tử đứng trước trường Trầm Thành Nhất Trung, nhìn thấy các học sinh lần lượt từ trong trường đi ra, hẩn vội kiểm lấy bóng dáng của Bùi Đông Lai.

- Đông Lai!

Đột nhiên, Bùi Vũ Phu thấy được Bùi Đông Lai ở trong đám người kia thì vội vàng kêu lên, khuôn mặt lại lộ ra vẻ ngây ngô, đồng thời phát phát tay.

Nghe được Bùi Vũ Phu kêu thì Bùi Đông Lai liền nhìn về phía Bùi Vũ Phu thì hẩn thấy được bên cạnh Bùi Vũ Phu còn có một vị lão nhân gia cùng với một người trung niên.

Tuy rằng Bùi Đông Lai lớn lên từ trong núi nhưng nhãn lực của hẩn vô cùng tốt, vừa liếc một cái thì biết được Miêu lão gia tử cùng với nam nhân họ Bằng kia đều không phải là người bình thường.

- Qua tử lại đi tìm thầy thuốc sao, như thế nào lại giống với một vị đạo sỹ thế nhỉ ?

Mang theo vài phần tò mò, Bùi Đông Lai hướng về phía ba người Bùi Vũ Phu chạy tới.

Mất thấy Bùi Đông Lai chạy tới thì thân hình của Miêu lão gia tử liền trở nên kích động.

- Miêu thúc, vì không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống của Bùi Đông Lai cho nên người hay dựa vào những lời ta nói lúc này mà làm đi.

Thấy được biểu hiện khác thường của Miêu lão gia tử thì Bùi Vũ Phu liền nhắc nhở.

Hô.

Miêu lão gia tử liền thở ra một ngụm, vẻ mặt dần dần khôi phục lại bình tĩnh, gật đầu nhẹ một cái, khoe mắt cũng không ngừng nhấp lên.

- Qua tử.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai đã đi tới trước mặt của ba người, mỉm cười cùng bắt chuyện với Bùi Vũ Phu.

Qua tử ?

Nghe được xưng hô thế này thì Miêu lão gia tử cùng với nam nhân họ Bàng đều ngẩn ra, nhất là nam nhân họ Bàng, hẳn cảm thấy được hai cha con này quả thực là khác người a.

- Đông Lai, đây là thầy thuốc ta tìm cho ngươi, Miêu lão gia tử xuất thân từ Đông y thế gia, y thuật rất cao minh, chắc chắn là có thể chữa bệnh được cho ngươi.

Bùi Vũ Phu cũng không có để ý đến hai người vẫn giống như ngày thường, vẻ mặt tươi cười, phúc hậu.

- Ngài khỏe chứ Miêu lão tiên sinh.

Bùi Đông Lai tươi cười chào hỏi Miêu lão gia tử, sau đó hẳn lại giải thích:

- Kỳ thật, bệnh của con cùng đã tốt hơn nhưng mà qua tử lại lo lắng nên mới tìm ngài đến xem bệnh cho con.

- Đông Lai, lại đây để Miêu gia gia bắt mạch cho ngươi.

Miêu lão gia nói xong liền vuốt ve đầu của Bùi Đông Lai một chút, sau đó nắm lấy tay của Bùi Đông Lai, chuẩn bị bắt mạch.

Bùi Đông Lai đã biết nguyên nhân xuất hiện biến cố trên thân thể của mình cho nên biết Miêu lão gia tử sẽ không có khả năng tra ra nguyên do gì nhưng hẳn lại tỏ ra phối hợp, đồng thời cũng tò mò vì sao Bùi Vũ Phu lại có thể quen biết với Miêu lão gia tử được ?

- Miêu gia gia, làm sao người lại quen biết được với qua tử vậy ?

Trong khi Miêu lão gia tử đang bắt mạch cho Bùi Đông Lai thì hẳn liền hỏi ra nghi hoặc ở trong lòng mình.

- Ha ha, cha của ngươi đã từng giúp ta một việc.

Miêu lão gia tử dựa theo lời phân phó trước đây của Bùi Vũ Phu nên trả lời một cách hàm hồ, tiếp tục bắt mạch cho Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai có chút mơ hồ nhưng lại không nói gì nữa.

Sau mấy phút, Miêu lão buông cánh tay của Bùi Đông Lai ra, nói với Bùi Vũ Phu:

- Vũ Phu, mạch đập của Đông Lai hoàn toàn bình thường, không có bệnh gì cả.

- Lúc trước ta cũng bắt mạch cho hẳn, kết quả cũng giống như người, nếu người đã nói không có bệnh thì nhất định sẽ không có bệnh.

Bùi Vũ Phu vô cùng tin tưởng vào y thuật của Miêu lão gia tử, lúc này nghe được Miêu lão gia tử nói như thế thì lập tức yên lòng.

Miêu lão gia tử cười cười cũng không nói lời nào mà là vươn tay ra nhẹ nhàng sửa sang lại cổ áo cho Bùi Đông Lai.

Cùng lúc đó.

Tần Đông Tuyết ôm sách giáo khoa đang chậm rãi đi ra.

Đột nhiên.

Cước bộ của nàng ngừng lại đồng thời đôi mắt mở to lên.

- Bùi Đông Lai hử.. hử làm sao lại quen biết được với Miêu thần y ?

Trong màn đêm, Tần Đông Tuyết thấy rõ Miêu lão gia tử thì nhất thời liền đỡ người ra.

18. Chương 18 : Vũ Phu Ở Trước Mặt Nhi Tử .

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 18 : Vũ Phu ở trước mặt nhi tử .

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Bùi Đông Lai cùng Bùi Vũ Phu và Miêu lão gia từ tạm biệt nhau, một mình trở về trường.

Trên đường có thể ngẫu nhiên nhìn thấy vài đôi tình lữ đang nắm tay, xì xào bàn tán với nhau, đa số bọn họ đều là học sinh lớp 10, lớp 11.

Có lẽ là chưa biết được áp lực để thi vào Đại Học nên bọn họ cũng vô tư.

Bùi Đông Lai cũng không có trở về ký túc xá mà là lẳng lặng đi vào phòng học.

Mặc dù động tác của hắn rất nhẹ nhưng vẫn làm cho không ít người chú ý đến.

Những người này thấy Bùi Đông Lai đi vào phòng học thì bọn họ liền kinh ngạc.

Bởi vì trong trí nhớ của bọn hắn, đây là lần đầu tiên trong vòng một năm qua Bùi Đông Lai mới vào đây.

Kinh ngạc qua đi, không ít học sinh từng cười nhạo Bùi Đông Lai cho rằng hiện giờ hắn muốn “ Lãng tử quay đầu ” thì cũng đã muộn rồi, cũng có một số ít học sinh thì âm thầm bội phục Bùi Đông Lai.

Dù sao bọn chúng đều biết rằng, ngày mai vào lúc gia trưởng hội thì đối với cha con của Bùi Đông Lai thì đó là một tai họa rồi.

Dưới tình hình như thế mà Bùi Đông Lai có thể đến đây để làm bài thì cho dù đó là giả dối thì phần định lực này của hắn có lẽ không một người bình thường nào có thể so sánh được.

Thấy vẻ mặt của mọi người như vậy thì Bùi Đông Lai vẫn như cũ, vẫn nở ra nụ cười rồi sau đó im lặng đi đến chỗ ngồi của mình rồi lấy sách giáo khoa ra bắt đầu đọc sách.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, trước khi linh hồn của Tiêu Phi tiến vào thân thể hắn thì thành tích học tập của hắn đã đứng đầu trong lớp rồi, vấn đề là ở chỗ là hắn có đầu óc thông minh, trí nhớ vô cùng tốt hơn nữa hắn còn có phương pháp học tập vô cùng đặc biệt.

Mà bây giờ, Bùi Đông Lai đang bước đầu dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi, năng lực, trí lực... những thứ đó theo vậy mà tăng lên, nếu muốn bổ sung kiến thức thì cũng không có gì là khó cả.

Nếu không phải như thế thì hắn cũng đã không dám mạnh miệng mà dám cá cược với Tần Đông Tuyết.

Sau khi Bùi Đông Lai làm bài xong thì đã tới gần 2h, trong phòng học đã không còn một ai, ngoài ra các Giáo Học Lâu xung quanh cũng đã tắt đèn hết cả.

- Vị bạn học này, tuy rằng trường học không có quy định mấy giờ tắt đèn nhưng mà ta vẫn đề nghị người bây giờ nên trở về phòng ngủ đi, nếu không ngày mai khi đi học người sẽ không có tinh thần, mất nhiều hơn được đấy.

Lúc Bùi Đông Lai đứng dậy làm vài động tác thư giãn thì có một người bảo vệ trường học xuất hiện ở trước cửa phòng học, có ý tốt nhắc nhở hắn.

- Cảm ơn, đi liền đây!

Bởi vì nguyên nhân dung hợp linh hồn với Tiêu Phi cho nên tinh lực của Bùi Đông Lai vượt xa người bình thường, hắn căn bản không thấy mệt nhưng mà hắn không muốn để cho bảo vệ khó xử, dù sao thì chỉ cần ánh đèn trong Giáo Học Lâu này còn sáng thì bảo vệ cũng không thể ngủ được, cần phải đi tuần tra ban đêm.

Nói xong thì Bùi Đông Lai liền thu thập sách vở, cười cười với tên bảo vệ rồi rời đi khỏi phòng học.

Cùng lúc đó.

Khu dân nghèo trong Trầm Thành, cỗ xe Lincoln của Nạp Lan Trường Sinh đang lẳng lặng đậu ở đầu ngõ.

Trong ô tô, Nạp Lan Trường Sinh cầm lấy tẩu thuốc không ngừng hút.

Sương khói bao phủ lấy khuôn mặt của hắn làm cho người ta không thể nào thấy được vẻ mặt của hắn hiện giờ, bất quá lại có thể mơ hồ chứng kiến hắn đang nhíu mày.

Thân là Ngũ đệ của Nạp Lan Trường Sinh, Nạp Lan Ngũ Khải ngồi ở một bên ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ dùng dư quan nhìn vào Nạp Lan Trường Sinh, đang đợi Nạp Lan Trường Sinh làm ra quyết định.

Quyết định có bước vào cái sân cũ nát kia hay không ?

Lấy thân phận của Nạp Lan Trường Sinh thì không một nơi nào của Đông Bắc mà hắn không thể tiến vào được cho dù là cả Trung Quốc to lớn này cũng không có bao nhiêu chỗ.

Nhưng mà.

Vô luận là Nạp Lan Ngũ Khải hay là Nạp Lan Trường Sinh đều biết rất rõ ràng, muốn bước vào trong kia thì cần phải có một dũng khí lớn như thế nào.

Bởi vì Miêu lão gia tử đang ở trong ấy.

Càng quan trọng hơn là căn nhà kia là của Bùi Vũ Phu.

Không biết trải qua bao lâu, Nạp Lan Trường Sinh để hai viên ngọc châu xuống, hít thở thật sâu cuối cùng hắn cũng đã có quyết định.

- Tiểu Ngũ, các người ở chỗ này chờ ta.

Nạp Lan Trường Sinh nói xong thì liền dập tẩu thuốc đi, cũng không đợi Nạp Lan Ngũ Khải trả lời mà liền bước xuống xe.

- Miêu thần y còn có thể đóng cửa vào mặt của Nhị ca hướng chỉ là Bùi Vũ Phu ?

Nhìn bóng lưng của Nạp Lan Trường Sinh, Nạp Lan Ngũ Khải tự giễu, hắn cảm thấy vô lực đồng thời cũng có thêm vài phần xấu hổ.

Đi qua mấy ngõ nhỏ mà Nạp Lan Trường Sinh cảm thấy giống như đang trải qua mấy thế kỷ.

- Lão gia tử đoán được người muốn đến đây cho nên người đã nói không muốn gặp người, người trở về đi.

Lúc Nạp Lan Trường Sinh đến trước cửa sân thì nam nhân họ Bàng liền xuất hiện, ngăn cản không Nạp Lan Trường Sinh tiến vào.

- Ta muốn gặp Bùi Vũ Phu.

Nạp Lan Trường Sinh chậm rãi mở miệng, chỉ nói ba chữ Bùi Vũ Phu nhưng biểu tình lại vô cùng phức tạp.

- Vậy người hãy chờ một lát.

Bàng Hồ do dự vài giây rồi xoay người đi vào.

Một phút sau, Bàng Hồ lại xuất hiện ở trước mặt của Nạp Lan Trường Sinh, vẻ mặt không chút thay đổi nói:

- Miêu lão gia tử để cho ta chuyển lời tới người, người nể mặt của Vũ Phu nên sẽ đi đến Đại Liên.

- Bá!

Nghe được lời nói của Bàng Hồ thì Nạp Lan Trường Sinh liền kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn cũng trở nên kích động.

Theo bản năng hắn muốn mở miệng nói ra một điều gì đó nhưng trong lòng lại đột nhiên không biết nói gì vì vậy chỉ đành im lặng, khuôn mặt liền trở nên áy náy.

- Chuyển giúp lời của ta đến Vũ Phu, Nạp Lan gia từng bắt nạt nhưng tuyệt đối sau này sẽ không bắt nạt nữa.

Nạp Lan Trường Sinh chậm rãi nói.

Nói xong hắn liền xoay người bỏ đi.

Trên lầu hai.

Miêu lão gia tử cùng Bùi Vũ Phu đứng ở bên cửa sổ nhìn thấy bóng lưng của Nạp Lan Trường Sinh rời đi, không nhận được mà trào phúng nói:

- Nạp Lan Trường Sinh cùng với lão gia kia quả thực là đúc ra từ một khuôn a.

Bùi Vũ Phu im lặng không nói gì, chỉ lặng lẽ cầm lấy một chén thiêu đao tử rồi chậm rãi nhấp nháp.

19. Chương 19 : Người Đàn Bà Chanh Chua Chửi Mắng, Chú Hề Nhảy Múa.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 19 : Người đàn bà chanh chua chửi mắng, chú hề nhảy múa.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Sáng sớm, khi ánh mặt trời vừa mọc lên thì Bùi Đông Lai đang lau chùi mồ hôi, từ trong rừng cây đi ra.

Đây là lần gần nhất trong vòng một năm nay, lần đầu tiên hắn rời khỏi giường để luyện công khi chưa đến 5h sáng. Sau khi rời giường thì hắn một mình đi vào rừng cây ở bên trong trường, giống như yêu cầu của Bùi Vũ Phu trước đây vẫn đứng tấn trong vòng một giờ rồi sau đó lại chạy vài vòng, cho đến khi toàn thân đầy mồ hôi thì hắn mới đi ra.

Khi Bùi Đông Lai trở lại ký túc xá thì toàn bộ học sinh đã rời giường, trong đó một số ít có thành tích học tập kém thì vẻ mặt lại có chút khấn trương.

Bởi vì, căn cứ vào an bài của nhà trường, lúc 8h sáng hôm nay sẽ triển khai gia trưởng hội cho tất cả các lớp 12, đến lúc đó toàn bộ học sinh cùng với người nhà phải có mặt tại hội trường để tham gia.

Đối với những học sinh có thành tích kém thì không thể nghỉ ngơi được, đây quả là một chuyện bi thảm a.

Nhưng mà.

Khi bọn chúng nhìn thấy được bộ dạng bình tĩnh của Bùi Đông Lai thì dường như bọn chúng cũng nhiễm theo, nguyên bản một đám người ủ rũ bỗng trở bình tĩnh lại.

Dù sao, bọn hắn cũng biết được vào cuộc thi thử vừa rồi thì Bùi Đông Lai chỉ đạt được 280 điểm, lần gia trưởng hội lần này quả thật là một tai họa đối với hắn.

Bùi Đông Lai đối mặt với tai họa mà còn có thể thần nhiên như vậy, tự nhiên bọn hắn cũng cần phải kiên cường một chút.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Bùi Đông Lai liền mặc đồng phục rồi đi về cổng trường.

Trong sân trường, có vài người nông dân đi xe lửa đến đây ngoài ra cũng có phụ huynh lái xe đưa con mình tới.

Đối diện cổng trường học, Bùi Vũ Phu sớm đã lái chiếc xe taxi cũ nát kia tới.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đang đi ra thì Bùi Vũ Phu liền vút điều thuốc đang hút, nở ra nụ cười ngây ngô đi lên đón Bùi Đông Lai.

- Qua tử ngốc, ta đã nói là 7h50 rồi hãy đến, làm sao ngươi lại tới sớm như thế ?

Thấy khuôn mặt tươi cười ngây ngô kia của Bùi Vũ Phu thì Bùi Đông Lai liền dở khóc dở cười nói:

- Chẳng lẽ ngươi sợ không đủ mắt mặt rồi sao ?

Bùi Vũ Phu vẫn cứ cười như cũ cũng không nói gì.

- Haizz, ta nghĩ da mặt của ta cũng đã dày rồi thì ra của người còn dày hơn ta a, quả thực là sư phụ của ta rồi.

Bùi Đông Lai cười mắng một câu, sau đó lại dịu cánh tay của Bùi Vũ Phu cũng không để ý đến ánh mắt khác thường của mọi người chung quanh, vẫn thẳng lưng đi vào trường học.

- Tin.. Tin.

Đi vào trường học, Bùi Đông Lai cùng với Bùi Vũ Phu đi được vài bước thì ở đằng sau lại vang lên tiếng còi xe chói tai.

Nghe được tiếng còi thì đám học sinh chung quanh liền tránh ra, Bùi Đông Lai cũng vội kéo Bùi Vũ Phu né qua một bên.

Rất nhanh, một chiếc BMW 730 chậm rãi tiến đến bên cạnh cha con Bùi Đông Lai.

Cửa kính xe mở ra, một khuôn mặt nữ nhân đầy sẹo, mặt trét đầy son phấn liền hiện ra trong tầm mắt của cha con Bùi Đông Lai, trên cổ của nữ nhân kia có đeo một cái vòng ngọc kim cương làm cho người khác nhìn qua đều có cảm giác chói mắt.

- Lỗ tai bị điếc sao?

Ánh mắt đụng nhau, bà mập kia giống như đầu heo liền mở miệng mắng hai cha con Bùi Đông Lai.

- Mẹ, người đừng tức giận, người không thấy tên kia bị què một chân sao ? Người què đi đứng bất tiện mà mẹ.

Nữ nhân vừa nói xong thì cửa kính xe ở phía sau từ từ mở ra, Trịnh Phi thò ra khuôn mặt, trào phúng nói, lời nói vô cùng cay nghiệt.

Thấy bộ mặt vô sỉ của Trịnh Phi thì Bùi Đông Lai cũng mỉm cười, đang định nói gì thì lại nghe bà mập kia nói:

- Nếu què chân rồi thì còn dám đi ra giữa đường sao, ngại chết chậm à ?

- Buổi sáng ngươi dùng phân để đánh răng sao ?

Mắt thấy mẹ của Trịnh Phi nói năng cay nghiệt hơn nữa là đều hướng về phía Bùi Vũ Phu, Bùi Đông Lai trực tiếp phát hỏa, âm hiểm cười chỉ chỉ lên mặt của Trịnh Phi.

Ngạc nhiên khi nghe được lời nói ác độc của Bùi Đông Lai, Trịnh Phi liền trở nên tức giận mà mẹ của Trịnh Phi là Lý Kim Hoa liền trở nên ngây dại.

Phải biết rằng chồng của nàng Trịnh Kim Sơn là phú hào hạng nhất hạng nhì của Trầm Thành, nàng là bà lớn của phú hào, bất luận đi đến đâu cũng được người khác tôn kính, chưa có bao giờ bị người ta chửi vào mặt như thế này.

- Đồ không có giáo dục, người nói cái gì đó?

Không đợi Trịnh Phi lên tiếng, Lý Kim Hoa đã hét toáng lên.

Nghe được lời nói của Lý Kim Hoa, mắt thấy Bùi Đông Lai sắp sửa nổi khùng thì Bùi Vũ Phu liền giữ chặt tay của Bùi Đông Lai, cười bồi nói:

- Thật có lỗi quá, là do chúng ta chặn đường.

- Đông Lai, chúng ta đi !

Nói xong, Bùi Vũ Phu cũng không đợi Bùi Đông Lai trả lời mà là lôi kéo Bùi Đông Lai đi.

- Đứng lại cho ta!

Từ sau khi Trịnh Kim Sơn trở nên giàu có thì Lý Kim Hoa cũng chưa từng chịu qua ủy khuất như lúc này, cho nên đâu có dễ dàng để cho cha con của Bùi Đông Lai đi được ?

Đối với Bùi Đông Lai mà nói từ nhỏ hắn đã cùng với Bùi Vũ Phu dựa vào nhau để sống, Bùi Vũ Phu là điều cấm kỵ trong lòng của hắn. Hắn có thể để bản thân mình bị vũ nhục nhưng tuyệt đối sẽ không để yên khi người khác đụng vào Bùi Vũ Phu.

Lúc này, thấy người đàn bà chanh chua kia nhảy xuống xe, Bùi Đông Lai cũng chẳng quan tâm đến thân phận hay địa vị của Lý Kim Hoa, vẻ mặt lạnh như băng nói:

- Con mẹ mập kia , thừa dịp lão tử còn chưa phát hỏa thì mau cút đi.

- What ?

Lý Kim Hoa cảm thấy được lỗ tai của mình có vấn đề, nàng nằm mơ cũng không thể được trong Trầm Thành Nhất Trung nho nhỏ này lại có người dám mắng nàng.

- Mẹ, không cần tranh chấp với tên hai lúa này, chúng ta đi thôi!

Trịnh Phi thấy Bùi Đông Lai muốn động thủ thì lập tức xuống xe kéo Lý Kim Hoa lại, hắn không muốn nhìn mẫu thân của mình bị Bùi Đông Lai đánh cho tơi bời trước mặt của đông đảo học sinh.

- Đi cái gì mà đi ? Hôm nay nếu không để ta giáo huấn tên hai lúa này thì ta sẽ không mang họ Lý !

Lý Kim Hoa tức giận đến mức cả tảng thịt trên người cũng rung rung lên, căn bản không nghe lời khuyên bảo của Trịnh Phi.

Trịnh Phi thấy thế thì vẻ mặt liền sốt ruột sau đó lại nhìn về cách đó không xa có một chiếc xe ô tô mang biển số của thị ủy thì vội vàng nói:

- Mẹ, mẹ của Cố Mỹ Mỹ đang ở phía sau, chúng ta không cần phải tranh chấp với tên hai lúa này nếu không thì sẽ bị người khác chê cười đó.

Lý Kim Hoa đang phẫn nộ nhưng nghe được lời nói của Trịnh Phi thì ngẩn ra một chút, theo bản năng quay lại nhìn, quả nhiên thấy được một chiếc Buick mang biển số của thị ủy đứng ở phía sau.

Phát hiện này làm cho Lý Kim Hoa bớt giận, nàng cũng không có Pk với cha con Bùi Đông Lai nữa mà hung dữ nói:

- Thứ hai lúa không có giáo dục, ta nói cho các người biết chuyện này ta không để yên cho các người đâu.

Bên tai vang lên lời nói của Lý Kim Hoa, Bùi Đông Lai thấy Bùi Vũ Phu vẫn bình tĩnh đứng ở phía sau.

Hắn cũng không có nhìn thấy trong đôi mắt của Bùi Vũ Phu hiện lên một đạo hàn quang.

Chợt lóe lên rồi biến mất.

Sau đó, mẹ con Trịnh Phi lên xe BMW 730 rồi chạy đi, trong ô tô Lý Kim Hoa tức giận đến khuôn mặt trở nên trắng bệch, cảm giác kia hận không thể đem hai cha con của Bùi Đông Lai ra chém vụn đoạn cho cho hả giận.

Dường như thấy được Lý Kim Hoa đang nổi giận, Trịnh Phi nhin không được mà dùng một loại ánh mắt hài hước nhìn về phía Bùi Đông Lai, ở hắn xem ra, Bùi Đông Lai trêu chọc hắn thì thôi nhưng mà trêu chọc vào mẹ của mình thì quả thật là muốn tìm chết mà.

Hôm nay, nếu không phải là do sự xuất hiện của mẹ Cố Mỹ Mỹ thì hắn có một vạn lý do để tin tưởng rằng mẹ của hắn sẽ gọi mấy tên bảo tiêu trong nhà đến đây để đập cho cha con hai người Bùi Đông Lai một trận.

Cái này là bởi vì chuyện tình của Trịnh Phi và Cố Mỹ Mỹ, hai đại nhân vật của hai nhà đều biết, mà Trịnh Kim Sơn đối với Cố Mỹ Mỹ đưa con dâu tương lai này vô cùng hài lòng, cái gọi là vừa lòng cũng chỉ là gia thế của đối phương mà thôi.

Bởi vì vừa lòng cho nên Trịnh Kim Sơn chẳng những không có ngăn cản tình cảm của hai người mà ngược lại còn tiến hành khuyến khích.

Đây cũng là nguyên nhân mà nàng nén giận.

Sau khi mẹ con Trịnh Phi và đám người hiếu kỳ xung quanh rời đi thì Bùi Đông Lai vẫn nắm lấy cánh tay của Bùi Vũ Phu chậm rãi đi vào lễ đường chỗ Giáo Học Lâu.

Phía sau bọn họ cách đó không xa, chiếc xe Buick kia lại khởi động.

Trong ô tô một người phụ nữ trung niên ăn mặc đơn giản nhưng lại không tục khí nhú nhú mày nói:

- Mỹ Mỹ, trường học của con không phải là trường học tốt nhất tỉnh sao ? Tại sao lại có những học sinh có tố chất thấp như vậy được.

Người phụ nữ trung niên không phải là ai khác, đúng là mẹ của Cố Mỹ Mỹ tên là Trương Vân.

Lúc này hai người cũng không có biết nguyên nhân vì sao lại có sự xung đột giữa cha con Bùi Đông Lai với mẹ con Trịnh Phi, thậm chí nàng cũng không nghe được những lời cay nghiệt của Lý Kim Hoa. Sau khi dừng xe, câu đầu tiên nàng nghe được chính là câu mắng chửi của Bùi Đông Lai đối với Lý Kim Hoa.

Dưới tình huống như thế này, tuy nàng coi biểu hiện của Lý Kim Hoa có chút không tốt nhưng mà ít nhiều cũng có chút hợp tình hợp lý.

- Mẹ, học sinh kia học trong lớp của con, tố chất của hắn vô cùng thấp hơn nữa thành tích học tập của hắn cũng bết bát, lần thi thử vừa rồi hắn chỉ thi được có 280 điểm.

Cố Mỹ Mỹ gièm pha nói thêm.

- Mỹ Mỹ, mẹ nhớ rằng trường học các con lấy điểm rất cao a, học sinh có thành tích kém như vậy thì làm sao có thể được vào học trong trường đây ?

Trương Vân có chút không tin, theo nàng biết được thì học sinh trong trường này có hai loại. Một là những học sinh có thành tích học tập cao, hai là những tên dựa vào thực lực của ông bà già mới có thể tiến vào đây được.

- Mẹ, người có điều không biết, trước kia thành tích học tập của hắn vẫn còn coi được, nhưng mà...

Cố Mỹ Mỹ nói xong thì trong đầu dần dần hiện ra cảnh tượng một năm trước đây, lúc đấy Bùi Đông Lai đã uyển chuyển từ chối chuyện tình cảm, nhớ đến cảnh ấy thì trong lòng của nàng không khỏi xông lên một cỗ lửa giận vô danh.

- Nhưng mà cái gì ?

Trương Vân hỏi.

- Mẹ, người cũng không biết rằng tên kia đã từng viết thư tình cho con.

Cố Mỹ Mỹ làm ra một bộ dạng vô tội nói:

- Con đã uyển chuyển từ chối hẳn, nói cho hẳn biết chúng ta đang là học sinh thì nên lấy việc học tập là chính. Kết quả là hẳn không thể đứng dậy nổi, haizz mẹ à, kỳ thật là con cũng không muốn làm tổn thương hẳn, thậm chí con cũng đã nhiều lần cố vũ hẳn nhưng mà hẳn vẫn cứ y như cũ, cũng không thay đổi gì cả, con cũng không còn biện pháp nào.

- Thì ra là thế, vậy cũng không nên trách hẳn.

Trương Vân không hề nghi ngờ lời nói của Cố Mỹ Mỹ.

Cố Mỹ Mỹ gật đầu cười cười nhưng mà cười đến mức có chút chột dạ.

Cùng lúc đó.

Phía ngoài cổng trường, trong một chiếc Lincoln Nạp Lan Trường Sinh đang cầm cái tẩu thuốc, trầm mặc không nói gì.

Bên cạnh hẳn, Nạp Lan Ngũ Khải đang dựa theo chỉ thị của hẳn, bấm số điện thoại của Trịnh Kim Sơn.

- Ngũ gia.

Điện thoại rất nhanh chóng được kết nối, đầu bên kia liền truyền ra giọng nói cung kính của Trịnh Kim Sơn, trong lòng hẳn cũng đang âm thầm suy đoán nguyên nhân mà Nạp Lan Ngũ Khải gọi điện cho mình.

- Nhị ca của ta muốn người.

Nạp Lan Ngũ Khải chậm rãi nói.

Nạp Lan Vương gia muốn gặp mình ?

Nạp Lan Vương gia muốn gặp mình ?

Đầu bên kia điện thoại, Trịnh Kim Sơn đang nằm bên cạnh một mỹ nữ, nghe được lời nói của Nạp Lan Ngũ Khải thì liền tròn tròn mắt.

- Dùng tốc độ nhanh nhất rút khỏi Trầm Thành cho ta.

Dường như Nạp Lan Ngũ Khải có thể đoán được lúc này trong lòng Trịnh Kim Sơn hưng phấn đến cỡ nào, hẳn liền thấp giọng hét lớn lên một tiếng.

20. Chương 20 : Không Thể Nhịn Nữa Thì Không Cần Nhịn.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 20 : Không thể nhịn nữa thì không cần nhịn.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Lúc 7h55' bên trong hội trường đã chật kín, đa phần là các phụ huynh cùng các học sinh ngồi đợi cuộc họp bắt đầu.

Phía trên hội trường có đặt một dãy bàn trên mỗi bàn đều có đặt một tấm thẻ, trên mỗi tấm thẻ đều có viết tên.

Dựa vào sự an bài của nhà trường thì lần họp gia trưởng hội này là do phó hiệu trưởng chủ trì, các giáo viên chủ nhiệm cùng với các tổ trưởng của lớp 12 đều phải có mặt.

Bởi vì vẫn chưa đến 8h cho nên các lãnh đạo cùng giáo viên chủ nhiệm các lớp đều chưa có mặt, trong hội trường vang lên những lời tranh cãi ầm ĩ, không ít những học sinh có thành tích kém đang bị cha mẹ của mình khiển trách.

Cũng không ít học sinh có thành tích tốt đang nói chuyện cùng với cha mẹ của mình, đang bàn về tương lai của con mình, làm sao có thể thi được vào trường Đại Học có chất lượng cao.

Không ít học sinh bị mắng liền nhìn về phía cha con của Bùi Đông Lai.

Bọn hần hiểu rõ rằng thành tích thi thử lần trước của Bùi Đông Lai là xếp thứ nhất từ dưới đếm lên trong cả khối 12.

Bọn hần xem ra thành tích của mình còn tốt hơn Bùi Đông Lai mà vẫn còn bị quở mắng như vậy thì có thể khẳng định là Bùi Đông Lai sẽ thảm bại hơn bọn hần. Bọn hần muốn thông qua phương pháp so sánh để làm giảm bớt buồn bực ở trong lòng.

Bất đồng với đám học sinh có thành tích kém kia, một ít học sinh đã kéo kéo cánh tay của cha mẹ mình rồi chỉ trỏ vào Bùi Đông Lai nói rằng thành tích của Bùi Đông Lai là đứng thứ nhất từ dưới đếm lên trong cả khối 12 này.

Dưới tình hình như vậy thì cha con của Bùi Đông Lai đã trở thành nhân vật tiêu điểm trong cả hội trường này.

- Thật không biết tại sao trường học lại có thể cho một tên học sinh rác rưởi này tiến vào học được.

Lý Kim Hoa biết được thành tích của Bùi Đông Lai thì không nhịn được mà mắng một câu.

Trịnh Phi nghe xong thì cười.

Tiếc là cha con Bùi Đông Lai cũng không thấy được nụ cười trên khuôn mặt của hần.

- Qua tử, có thể chịu đựng mà ngồi ở đây được không ?

Mất thấy không ít học sinh cùng cha mẹ bọn họ đang giễu cợt mình, Bùi Đông Lai cười khổ trừ.

Bùi Vũ Phu chỉ cười nhẹ, xòe bàn tay ra vuốt ve nhẹ vào đầu của Bùi Đông Lai, ôn nhu nói:

- Người có thể chịu đựng được cả một năm, ta chỉ chịu đựng cho đến trưa thôi, như thế thì có tính là gì.

- Qua tử, kỳ thật... ta không cũng không muốn như vậy.

Bùi Đông Lai bất đắc dĩ mà thờ dài sau đó ánh mắt liền trở nên sắc bén:

- Bất quá người cứ tin tưởng ở ta, con của người nhất định sẽ thi vào một trường Đại học tốt nhất, hảo hảo sẽ đem lại thể diện cho người.

Bùi Vũ Phu gật đầu, rất tin tưởng hần.

Cùng lúc đó, phó hiệu trưởng dẫn đầu đoàn người tiến vào hội trường, vừa đi vừa tươi cười với học sinh cùng cha mẹ bọn họ, sau đó đi đến ngồi vào chỗ của mình.

Sau khi bọn họ ngồi xuống thì gia trưởng hội chính thức được bắt đầu.

Người thứ nhất lên phát biểu chính là phó hiệu trưởng, hần là người đại diện cho nhà trường nên được mọi người hoan nghênh. Hần nói một đồng chuyện nhưng quan trọng nhất chỉ có một vấn đề quan trọng chính là việc thi vào Đại học chỉ còn lại thời gian không nhiều lắm cho nên mong muốn trong mấy tháng tới đây các bạn học sinh phải cố gắng để có thể vượt qua lần thi đầu tiên ở trong đời này.

Sau khi phó hiệu trưởng phát biểu xong thì đến các giáo vụ chủ nhiệm phát biểu, phát biểu cuối cùng chính là tổ trưởng của khối 12, lão sư chủ nhiệm lớp 12/1 Vương Hồng.

- Đầu tiên, cảm tạ các vị đã bỏ ra thời gian để tới tham gia lần gia trưởng hội này.

Vương Hồng nói xong thì dừng lại một chút, đám học sinh cùng với người nhà của mình liền vỗ tay.

Đợi mọi người vỗ tay xong thì Vương Hồng dùng ánh mắt nhìn thoáng qua chỗ ngồi ở hàng thứ nhất nơi mà mẹ con Trịnh Phi đang ngồi, sau đó dùng ánh mắt trao đổi với Lý Kim Hoa rồi nói:

- Vừa rồi, những vị lãnh đạo kia cũng đã nói rồi, kế tiếp tôi cũng muốn tiếp tục nói vài câu. Trường học tổ chức lần gia trường hội này mục đích là gì ? Chính là để học sinh, phụ huynh cùng với thầy cô giáo thống nhất tư tưởng với nhau. Các vị phụ huynh đang ngồi ở đây chắc hẳn là biết rằng, học sinh không thể rời khỏi thầy cô của mình, càng không thể rời khỏi cha mẹ được.

- Đối với một người học sinh mà nói nếu cha mẹ của hắn mà không quản tốt được con cái của mình thì làm một người thầy cô giáo như chúng ta đây cho dù muốn quản hắn thì đó cũng là một chuyện vô cùng khó khăn.

- Tôi đơn giản lấy một ví dụ là học sinh Bùi Đông Lai trong lớp tôi đây. Thành tích học kỳ I trong lớp 11 thì vô cùng tốt , luôn luôn đứng thứ nhất toàn khối nhưng mà bắt đầu qua học kỳ II chỉ vì bị một bạn nữ cùng học chung một lớp cự tuyệt mà thành tích liền trở nên kém đi.

Ào..

Vương Hồng vừa nói xong thì hội trường đang im lặng bỗng trở nên xôn xao, cơ hồ toàn bộ mọi người đều nhìn về phía chỗ ngồi của cha con Bùi Đông Lai.

Tần Đông Tuyết không có.

Nàng tức giận nhìn về phía Vương Hồng.

Nàng xem ra, lần này Vương Hồng thật sự là quá phận rồi.

Đối mặt với hơn một nghìn con mắt cùng với lời nghị luận của mọi người thì cha con Bùi Đông Lai vẫn như cũ, mặt vẫn không đổi sắc giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhìn thấy biểu hiện khác thường của hai cha con Bùi Đông Lai thì mọi người liền kinh hô.

- Bùi Đông Lai, lão tử nhìn ngươi còn có thể giả bộ tới khi nào nữa.

Trịnh Phi vốn muốn nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Bùi Đông Lai nhưng lúc này hắn thấy Bùi Đông Lai cũng không tỏ thái độ gì, nhất thời thì có chút thất vọng, hắn cảm thấy được Bùi Đông Lai đang cố làm ra vẻ.

- Bùi Đông Lai ngày đó ngươi cự tuyệt ta thì ngươi nằm mơ cũng không ngờ rằng bản thân của mình sẽ có như ngày hôm nay sao? Có phải bây giờ ngươi đang hối hận không, hối hận rằng lúc trước cặp mặt chó của ngươi bị mù phải không ?

Cố Mỹ Mỹ cũng giống như Trịnh Phi cũng cho rằng Bùi Đông Lai đang cố làm ra vẻ, khóe miệng liền nở ra một nụ cười lạnh, trong lòng ác độc nói.

- Chắc hẳn mọi người đã thấy được phản ứng của Bùi Đông Lai cùng với phụ thân của hắn.

Ở phía trên đài, Vương Hồng thấy hai cha con Bùi Đông Lai không phản ứng gì thì khuôn mặt liền nhăn lại, tiếp tục mở miệng nói tiếp:

- Lúc trước bởi vì chuyện tình học tập của Bùi Đông Lai cho nên tôi cùng với ban lãnh đạo nhà trường đã nhiều lần tìm đến nói chuyện với Bùi Đông Lai đồng học, cũng có đi tìm phụ thân của hắn nhưng cuối cùng phản ứng của hai người cũng giống hệt với bây giờ, căn bản cũng không quan tâm – không cần kết quả. Cho đến bây giờ thì thành tích của Bùi Đông Lai đồng học đã đứng ở chót cùng của toàn khối 12.

Rầm !

Vương Hồng vừa mới nói lời kia ra xong thì tất cả mọi người trong hội trường đều xôn xao, đều nhìn vào Bùi Vũ Phu giống như là một quái vật bình thường, bọn hắn xem ra Bùi Vũ Phu thân là một người cha mà lại không hướng dẫn, giáo dục lại Bùi Đông Lai, quả thực là một người cha không có trách nhiệm.

- Ha ha.. Nói thật thì tôi cũng không thể lý giải được tại sao Bùi Đông Lai cùng với phụ thân của mình lại có thể ngồi bình thản như vậy?

Nói tới đây, Vương Hồng liền cười lạnh, giọng nói cũng trở nên cay nghiệt hơn:

- Đồng thời tôi cũng muốn hỏi phụ thân của Bùi Đông Lai một câu : Người vốn là một nông dân từ trong núi ra hiện tại miễn cưỡng cũng có thể thành một tài xế taxi chẳng lẽ người lại hi vọng con của mình cũng giống như người sao, sau này hẳn đi ra làm nông dân hoặc là một tài xế taxi sao ?

Vương Hồng vừa nói xong thì tất cả mọi người lại một lần nữa nhìn về phía Bùi Vũ Phu.

- Đủ rồi!

Không đợi Bùi Vũ Phu trả lời , Bùi Đông Lai đã không thể nhịn được nữa, hắn liền đứng dậy gào thét lên, vẻ mặt hung tợn nhìn về phía Vương Hồng, thanh âm như sấm rền.

Trong phút chốc cả hội trường lại trở nên im lặng, im lặng đến mức có thể nghe thấy được tiếng thở dốc của Bùi Đông Lai.

- Vương Hồng, người thân là một lão sư đáng lẽ phải là gương tốt để cho các học sinh noi theo nhưng mà bộ dạng hiện giờ của người thật là làm cho người ta cảm thấy ghê tởm!

Bùi Đông Lai hoàn toàn nổi giận, trực tiếp xé toang da mặt cùng với Vương Hồng.

Vương Hồng vốn là sững sốt khi nghe được lời nói của Bùi Đông sau đó liền đứng dậy, vẻ mặt tức giận nói:

- Bùi Đông Lai, người mới nói cái gì đó ?

- Vương Hồng, ta biết được ông già của Trịnh Phi cho chồng của người rất nhiều chỗ tốt cho nên người muốn thông qua lần họp gia trưởng hội này giúp hắn, làm cho cha con của chúng ta mất mặt.

Bùi Đông Lai cũng không hề nhượng bộ chút nào:

- Nhưng mà, thân là một người giáo viên mà người lại làm ra như vậy, thật là đáng chê cười!

Ấn!

Nghe được tin tức từ trong miệng của Bùi Đông Lai thì tất cả mọi người trong hội trường đều kinh ngạc nhìn Vương Hồng.

- Bùi Đông Lai, người đang nói hưu nói vượn cái gì đó ? Bản thân người không có tiền đồ mà phụ thân người lại không chịu trách nhiệm, ta không nói người thì thôi tại sao người lại nói xấu ta ?

Nhìn thấy được mọi người đang nhìn mình thì Vương Hồng thiếu chút nữa ngã xuống, bất quá nàng lại làm ra vẻ trang nghiêm, hùng hồn nói lại.

- Cố Mỹ Mỹ, người châm chọc ta cũng tốt, trả thù ta cũng được, ta cũng có thể bỏ qua cho người, dù sao thì người cũng bị ta cự tuyệt rồi.

Bùi Đông Lai đem Vương Hồng trở thành cái rắm, hắn nhìn về phía Cố Mỹ Mỹ, ánh mắt trở nên lạnh lùng :

- Nhưng mà người ngàn vạn lần không nên tính kế lên đầu của cha ta.

Rầm!

Bùi Đông Lai vừa nói xong thì toàn hội trường liền trở nên oanh động.

Phải biết rằng ngoại trừ Tần Đông Tuyết ra thì tất cả mọi giáo viên cùng với học sinh trong trường đều cho rằng bởi vì Bùi Đông Lai bị Cố Mỹ Mỹ cự tuyệt cho nên mới trở nên bộ dạng như thế, nhưng mà giờ đây Bùi Đông Lai lại nói Cố Mỹ Mỹ biểu lộ tình cảm đối với hắn.

Chuyện gì đang xảy ra ?

Giờ khắc này toàn bộ mọi người đều tuân ra một dấu chấm hỏi ở trong lòng đồng thời cũng đang tìm lấy bóng dáng của Cố Mỹ Mỹ.

Dưới ánh đèn, lúc trước vẻ mặt của Cố Mỹ Mỹ còn tỏ ra vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa nhưng lúc này sắc mặt của nàng lại trở nên trắng bệch, thân thể cũng run lên.

- Người nói cái gì ?

Nhìn thấy nữ nhi của mình bị “ Vu hãm “ Trương Văn liền tức giận đến mức mặt không còn chút máu, nàng liền đứng lên về mặt bực mình nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Bùi Đông Lai, mẹ nó, người... người không nên ngậm máu phun người.

Trịnh Phi liền đứng lên mắng ra một câu nói tục.

- Bùi... Bùi Đông Lai, người nói hươu nói vượn!

Cố Mỹ Mỹ cũng đứng lên giống như là một người điên hét lên :

- Người tưởng rằng người là ai ? Cố Mỹ Mỹ ta sẽ biểu lộ đối với người sao, người không biết rằng đây là một chuyện tức cười sao ?

- Đúng a, Bùi Đông Lai người hãy tự lấy nước tiểu mà soi mặt của mình đi, người tính ra là thứ đồ chơi gì mà để cho Cố Mỹ Mỹ thích người? Hơn nữa lại còn thổ lộ cùng người ?

Cố Mỹ Mỹ vừa nói xong thì ngay lập tức đám chó săn của Trịnh Phi liền lập tức phụ họa theo.

Bọn họ mở miệng là cho tình thế trở nên thay đổi, Bùi Đông Lai liền trở nên bị động.

Trong lúc nhất thời toàn bộ mọi người trong hội trường đều tin tưởng lời nói của Cố Mỹ Mỹ đồng thời cũng cho rằng Bùi Đông Lai thật sự hơi quá đáng.

Thấy một màn như vậy thì Cố Mỹ Mỹ cũng âm thầm thở dài đồng thời lại cười lạnh nhìn Bùi Đông Lai giống như đang muốn nói : “ Bùi Đông Lai a Bùi Đông Lai, người tưởng những gì người nói sẽ khiến mọi người tin sao ? Người cũng quá ngây thơ đi !

Đối mặt với tất cả mọi chuyện này thì Bùi Đông Lai cũng tỏ ra vẻ bình tĩnh.

Thấy được biểu hiện của con tra mình, Bùi Vũ Phu cũng không hé răng vẫn để cho Bùi Đông Lai tự xử lý mọi chuyện.

- Cố Mỹ Mỹ, ta xem người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa thấy zú xệ chưa thấy kinh hồn , người đã không biết xấu hổ thì ta đây cũng thỏa mãn nguyện vọng của người.

Không biết qua bao lâu, không khí trong hội trường dần dần yên tĩnh trở lại, đối mặt với những ánh mắt xem thường của mọi người thì Bùi Đông Lai lại một lần nữa mở miệng, giọng nói vô cùng lạnh lùng:

- Người hẳn là chưa quên bức thư người đã từng viết cho ta, có đúng không ?

Nói xong thì Bùi Đông Lai liền lấy từ trong túi áo ra một phong thư màu trắng, từ từ giơ lên.

21. Chương 21 : Không Ra Tay Thì Thôi, Vừa Ra Tay Đã Trí Mạng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 21 : Không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã trí mạng.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Thư tình sao ?

Cố Mỹ Mỹ thực sự viết thư tình cho Bùi Đông Lai sao ?

Bá!

Bên tai vang lên lời nói lạnh lùng của Bùi Đông Lai thì tất cả mọi người kể cả Tần Đông Tuyết và Bùi Vũ Phu đều nhìn về phía lá thư mà Bùi Đông Lai đang cầm trên tay.

Không khí trong hội trường đều động lại, mọi người ngồi ở trong này đều trợn mắt há mồm, trên mặt bọn họ đều tràn ngập vẻ không thể nào tin được.

Không thể tin sao ?

Đúng vậy.

Phải biết rằng tất cả mọi người trong Trầm Thành Nhất Trung này đều cho rằng Bùi Đông Lai bị Cố Mỹ Mỹ cự tuyệt, mà hiện giờ Bùi Đông Lai lại lấy ra bức thư tình mà Cố Mỹ Mỹ viết cho Bùi Đông Lai, điều này thật sao ?

- Điều này không có khả năng, mẹ nó, tuyệt đối không có khả năng.

Trịnh Phi điên cuồng lắc đầu, trong lòng không ngừng gào thét.

Sau đó thì hắn cũng giống với những người ngồi bên cạnh, đều không tự chủ được mà nhìn về phía Cố Mỹ Mỹ ngồi cách đó không xa.

Ngay sau đó.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người thì sắc mặt của Cố Mỹ Mỹ liền trắng bệch, cả người run lên không ngừng giống như là bị giật kinh phong vậy.

Thấy được biểu hiện của Cố Mỹ Mỹ thì đồng tử của Trịnh Phi liền mở to ra, trong lòng liền lạnh băng mà cùng lúc đó thì đám người trong hội trường liền không ngừng bàn tán, xì xào.

- Các người cho rằng những lời của Bùi Đông Lai là sự thật sao?

- Bằng với biểu hiện của Cố Mỹ Mỹ lúc này thì dường như là thật rồi...

Mẹ của Cố Mỹ Mỹ là Trương Vân nguyên bản cũng bị một đòn sát thủ của Bùi Đông Lai làm cho trở tay không kịp, liền lâm vào cảm giác khiếp sợ, lúc này đây khi nghe được mọi người chung quanh bàn tán như vậy thì liền lấy lại tinh thần, vội ôm lấy Cố Mỹ Mỹ rồi quay đầu lại nhìn Bùi Đông Lai, vẻ mặt oán độc cười lạnh nói:

- Nữ nhi của ta sẽ thích người sao ? Sẽ viết thư tình cho người sao ? Đây quả thực là chuyện buồn cười nhất mà ta được nghe.

Lúc này thì Trương Vân mới mở miệng, lập tức mọi tiếng bàn tán trong hội trường liền ngừng lại.

- Người không phải nói đó chính là bức thư của nữ nhi ta viết cho người sao ? Vậy thì tốt, người hãy đem ra đây cho ta xem. Chữ của nữ nhi ta thì ta có thể nhận ra.

Trương Vân một lần nữa mở miệng, giọng nói vô cùng âm lãnh, hiển nhiên là nàng căn bản không tin rằng nữ nhi kiêu ngạo của mình lại có thể viết thư tình cho Bùi Đông Lai.

- Đúng a Bùi Đông Lai, nói chuyện không có căn cứ, không bằng người đem ra cho mọi người xem đi.

Trương Vân vừa nói xong thì không ít người liền phụ họa theo, mặc dù bọn hắn thấy được sắc mặt trắng bệch của Cố Mỹ Mỹ nhưng theo bản năng của bọn hắn thì bọn hắn cho rằng đó là do Cố Mỹ Mỹ bị Bùi Đông Lai ngấm máu phun người, chứ sự thật cũng không phải là giống như lời nói của Bùi Đông Lai.

- Không thành vấn đề.

Đối mặt với ánh mắt của nhiều người nhưng Bùi Đông Lai vẫn tỏ ra thản nhiên cười nói:

- Bất quá thì ta đề nghị trước hết người nên để con gái của người nói sơ quá một chút, chứ ta sợ khi nói ra nội dung của bức thư này thì nàng sẽ không còn mặt mũi gặp người khác đâu.

Lộp bộp.

Nhìn bộ dạng bình tĩnh cùng giọng nói thoải mái của Bùi Đông Lai thì trong lòng Trương Vân không khỏi dao động, theo bản năng nàng nhìn sang Cố Mỹ Mỹ đang ngồi ở bên cạnh.

Không chỉ là nàng mà cơ hồ là toàn bộ ánh mắt của mọi người trong lễ đường đều đặt trên người của Cố Mỹ Mỹ.

- Bùi Đông Lai, không phải là người đã nói với ta rằng người đã đem bức thư ấy đốt rồi sao ? Người gạt ta! Người rất hèn hạ.

Lần thứ hai bị mọi người chăm chú nhìn vào thì Cố Mỹ Mỹ liền mất đi lý trí, nàng giống như người điên gào rống lên, cảm giác kia như hận không thể đem Bùi Đông Lai xé nát thành ngàn mảnh.

Trong lúc nhất thời, trong hội trường lại lâm vào tình cảnh im lặng giống như chết, vô luận là các vị lãnh đạo hay các giáo viên chủ nhiệm, học sinh... bọn họ đều không thể chấp nhận sự thật này.

Trong đó, Trương Văn chỉ cảm thấy đã nghe được một chuyện bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi) vậy, nàng tròn mắt ngơ ngác nhìn vào Cố Mỹ Mỹ:

- Cố... Mỹ Mỹ, không phải là con nói cho ta biết rằng hán muốn theo đuổi con sao ? Tại sao lại như vậy ?

Tại sao lại như vậy ?

Một năm trước, bởi vì thích Bùi Đông Lai mà Bùi Đông Lai lại không có di động cho nên Cố Mỹ Mỹ không thể gọi điện để thổ lộ cho Bùi Đông Lai biết, nàng lại không có dũng khí để gặp mặt thổ lộ cho nên nàng liền dùng phương pháp nguyên thủy nhất, đó chính là viết thư tình.

Ngay lúc đó thì nàng tràn ngập tự tin, nàng cho rằng lấy điều kiện của mình mà theo đuổi Bùi Đông Lai thì nhất định Bùi Đông Lai sẽ chấp nhận nàng.

Mà khiến cho nàng không ngờ đó chính là Bùi Đông Lai không có đáp ứng, Bùi Đông Lai cũng không viết thư lại cho nàng, mà hán trực tiếp gặp mặt nàng để uyển chuyển cự tuyệt, hơn nữa bởi vì hán lo lắng đến cảm nhận của nàng cho nên hán đã nói đem bức thư đó đốt rồi.

Cha mẹ của Cố Mỹ Mỹ đều là cán bộ, từ nhỏ thì nàng đã sinh hoạt trong tiếng vỗ tay cho nên bản thân nàng đã có tính tự cao tự đại .

Bùi Đông Lai cự tuyệt, đối với nàng mà nói đó không khác nào tiếng sét cả, trực tiếp làm tổn thương lòng tự ái của nàng nhưng đồng thời cũng khơi dậy tâm lý trả thù trong nàng, cũng bởi vì biết được Bùi Đông Lai đã hủy bức thư đi cho nên vì muốn thỏa mãn lòng hư vinh của bản thân cho nên ngay ngày hôm sau thì nàng cao điệu tuyên bố Bùi Đông Lai chủ động theo đuổi nàng nhưng đã bị nàng cự tuyệt, điều đó đã làm cho một năm qua Bùi Đông Lai trở thành đối tượng nhạo báng của rất nhiều học sinh.

Mà hiện giờ Bùi Đông Lai lại lấy ra bức thư năm đó ra, điều ấy khiến cho Cố Mỹ Mỹ cảm thấy có một bàn tay vô hình tát vào mặt mình.

Đem sự kiêu ngạo của nàng.

Đem lòng hư vinh của nàng.

Đạp thành từng mảnh nhỏ.

Nàng không trả lời câu hỏi của Trương Văn mà giống như là một con lệ quỷ, oán độc nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai , tựa hồ như muốn nuốt lấy mạng của Bùi Đông Lai vậy.

Mất thấy Cố Mỹ Mỹ không nói lời nào mà chỉ nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai thì Trịnh Phi liền gầm hét lên :

- Mỹ Mỹ, điều đó không có khả năng. Em sẽ không có viết thư cho cái tên phế vật Bùi Đông Lai ấy, em hãy nói cho anh biết rằng đây không phải là sự thật ! Em hãy nói cho anh biết ! Em hãy nói cho anh biết !

Đối với Trịnh Phi mà nói thì trong một năm qua thì hán đã được các nam sinh trong trường bầu là người đã cứu đồ được hoa hậu giảng đường Cố Mỹ Mỹ, đây là chuyện hán đặc ý nhất hơn nữa tất cả mọi người đều cho rằng thông qua chuyện này thì hán đã đánh bại Bùi Đông Lai.

Mà hiện giờ thì Cố Mỹ Mỹ lại thừa nhận chính nàng đã từng viết thư tình cho Bùi Đông Lai.

Sự thật này làm cho hán không thể chấp nhận được.

- Hắc, Trinh Phi, người vẫn cho rằng ta theo đuổi Cố Mỹ Mỹ không thành công sao, từ nay về sau hoàn toàn thất bại sao ? Trong một năm qua, người cùng Cố Mỹ Mỹ không ít lần hạ nhục ta, hiện tại người đã biết rằng Cố Mỹ Mỹ chỉ là một đứa đàn bà hư hỏng thì trong lòng người có phải là đang rất thoải mái không ?

Bên tai vang lên tiếng gầm hét của Trinh Phi, trong đầu lại hiện ra hình ảnh bản thân mình nhiều lần bị Trinh Phi và Cố Mỹ Mỹ làm nhục thì Bùi Đông Lai liền học lấy biểu tình lúc trước của hai người, cái gì của người cuối cùng thì vẫn là của người.

Thoải mái không ?

Phanh.

Chưa kịp trả lời thì hai mắt của Trinh Phi đã tối sầm, đột nhiên ngã xuống, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

- Tiểu Phi.

Mẫu thân của Trinh Phi là Lý Kim Hoa thấy Trinh Phi đột nhiên ngã xuống thì sắc mặt liền sợ tới mức cuống biến, vội vàng hét lên một tiếng chói tai rồi đỡ lấy Trinh Phi.

Thấy một màn như vậy thì Cố Mỹ Mỹ cười lạnh nói:

- Bùi Đông Lai, Cố Mỹ Mỹ ta lúc trước đúng là chủ động viết thư cho người! Nhưng, chẳng qua lúc đó là ta nhất thời hồ đồ, mắt bị mù, mà sự thật đã chứng minh rằng lúc ấy người cự tuyệt ta quả thật là may mắn nhất cho ta. Bởi vì, cho dù là bây giờ hay là sau này thì ngay cả tư cách xách giày cho ta thì người cũng không có.

- Hô hô, người thật là một người không biết xấu hổ a. Cố Mỹ Mỹ, ta cũng nói cho người biết, lúc trước nếu ta biết người là một người có tâm địa rắn rết thì ta cũng không có uyển chuyển cự tuyệt người, nói cái gì mà học sinh chúng ta lấy bài vở là việc chính.... Ngược ta lúc đó ta sẽ đem người ra đùa giỡn rồi sau đó đem người vứt đi giống như một đồng rác rưởi vậy, dù sao thì tâm hồn của người cũng trái ngược so với thân thể của người.

Đối mặt với lời phản kích ác độc của Cố Mỹ Mỹ thì Bùi Đông Lai cũng không có tức giận, chỉ hờ hững cười nói:

- Kỳ thật, ta cũng quên không nói cho người biết, thật ra thì ta cũng không có lừa người, bức thư kia thì ta đã đem đốt rồi, bức thư trong tay ta chỉ là giả thôi.

Giả sao ?

Giả sao ?

Bùi Đông Lai hơi hột nói ra hai chữ này giống như là ma pháp vậy, vang vọng cả hội trường, đều truyền vào trong tai của mỗi người.

Hơn một ngàn người trong hội trường, ngoại trừ Bùi Vũ Phu và Tần Đông Tuyết ra thì toàn bộ những người khác đều tròn tròn mắt.

Đặc biệt là Cố Mỹ Mỹ.

Đối với nàng mà nói thì nàng vì muốn thỏa mãn lòng hư vinh của mình cho nên đã bóp méo sự thật, đã nói Bùi Đông Lai thổ lộ đối với nàng nhưng đã bị nàng cự tuyệt, đây là một chuyện chột dạ nhất trong cuộc đời của nàng.

Bởi vì chột dạ cho nên kể từ khi Bùi Đông Lai giơ phong thư kia lên thì nàng giống như là bị giẫm phải đuôi, trực tiếp liền nổi giận, căn bản là nàng không nghĩ tới rằng Bùi Đông Lai chỉ đưa lên một phong thư giả.

Mà hiện giờ, Bùi Đông Lai lại nói cho nàng biết rằng bức thư đó là giả.

Phải.. là giả.

Bịch.

Cố Mỹ Mỹ cảm thấy lòng tự trọng của mình đã bị Bùi Đông Lai giẫm nát, hai mắt của nàng liền tối sầm, cũng giống như Trịnh Phi lúc trước, nàng liền trực tiếp ngã lún ra đất.

Ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay liền trí mạng.

Thấy một màn như vậy thì trên mặt Bùi Đông Lai cũng không hiện lên vẻ nhân từ nào, nếu có thì cũng đó chính là vẻ lạnh nhạt.

Bởi vì.

Người thiếu niên đó đi ra từ trong núi, có thể chịu đựng được người khác hãm hại, có thể chịu đựng được người khác châm chọc, thậm chí có thể chịu đựng được khi bản thân bị người khác giẫm đạp lên lòng tự tôn của mình.

Nhưng mà.

Hắn tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào xúc phạm đến qua tử, người mà đã nuôi hắn lớn khôn.

22. Chương 22 : Lấy Tiền Đập Người, Lấy Quyền Ép Người

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 22 : Lấy tiền đập người, lấy quyền ép người

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Biến đổi bất ngờ, thật không thể tưởng tượng được.

Nếu muốn dùng một câu để hình dung sự việc lúc này thì những lời này là thích hợp nhất.

Không ai nghĩ đến người chủ động biểu lộ bị cự tuyệt lại là Cố Mỹ Mỹ mà là không phải Bùi Đông Lai, càng không ai nghĩ đến việc Bùi Đông Lai cầm ra bức thư tình lúc trước Cố Mỹ Mỹ viết cho hắn, mà bức thư ấy lại là giả.

Tàn nhẫn.

Quá độc ác!

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Bùi Đông Lai thì không ít người liền xuất ra một cái ý niệm trong đầu, nhìn ánh mắt của Bùi Đông Lai thì mọi người lại không tìm được mà hiện lên cảm giác kính sợ.

Trong lúc nhất thời, trong lễ đường lại trở nên yên tĩnh, chỉ có Lý Kim Hoa cùng với Trương Vân không ngừng lung lay thân thể của Trịnh Phi và Cố Mỹ Mỹ, gọi tên của hai người, cố gắng đánh thức hai người tỉnh dậy.

Trong lúc các nàng mở miệng kêu thì Trịnh Phi và Cố Mỹ Mỹ liền lần lượt mở mắt, sắc mặt trở nên tái nhợt, cũng không tìm được một chút cảm giác ưu tú nào.

- Con trai, không có việc gì rồi, con không cần phải sợ, có mẹ ở đây.

Mắt thấy Trịnh Phi tỉnh lại thì Lý Kim Hoa nhẹ nhàng thở ra rồi an ủi hai câu, sau đó vẻ mặt liền trở nên phần nộ, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Mẹ sẽ không để tên hai lúa đó sống yên đâu.

Nghe được lời nói của Lý Kim Hoa thì Vương Hồng đứng ở phía trên đài chủ tịch liền tỉnh mộng, trong lòng chợt động, đột nhiên sắc mặt trở nên nghiêm nghị, lớn tiếng quát:

- Bùi Đông Lai, người còn nhỏ tuổi như thế nhưng tâm địa lại quá độc ác.

Nói đến đây, Vương Hồng liền nhìn thoáng qua phó hiệu trưởng đang ngồi bên cạnh, gần ra từng chữ một:

- Chu hiệu trưởng, vì giữ gìn danh dự cho trường học nên tôi đề nghị đuổi Bùi Đông Lai ra khỏi trường, nếu như hắn còn học ở trong trường thì đó quả là sự mất mặt cho toàn thể trường học của chúng ta.

Ân.

Ngạc nhiên khi nghe lời nói của Vương Hồng, hầu như là toàn bộ học sinh và phụ huynh của bọn họ đều ngậy người ra.

Tuy rằng bọn họ cảm thấy của Bùi Đông Lai có chút độc ác nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chuyện này người sai là Cố Mỹ Mỹ chứ không phải là Bùi Đông Lai.

Dưới tình hình như thế mà Vương Hồng lại muốn đề nghị khai trừ Bùi Đông Lai, thật sự là không có đạo lý nữa rồi.

- Vương lão sư, người có ý tứ gì ?

Nguyên bản trong lòng đã bất mãn với Vương Hồng nên khi nghe Vương Hồng nói lên lời như vậy thì không đợi Chu hiệu trưởng làm ra quyết định thì Tần Đông Tuyết đã đứng lên, vẻ mặt tức giận nói:

- Cái gì gọi là giữ gìn danh dự cho trường học? Cái gì gọi là Bùi Đông Lai làm mất mặt trường học của chúng ta ?

- Đúng a, tuy rằng Bùi Đông Lai có làm quá nhưng mà người sai cũng không phải là hắn, vì sao phải khai trừ hắn ?

- Đúng vậy, làm như vậy là không công bằng.

Lời nói của Tần Đông Tuyết giống như là tiếng lòng của mọi người, ở đám bọn hắn xem ra, nếu khai trừ thì phải khai trừ Cố Mỹ Mỹ mới đúng.

Đối mặt với sự chất vấn của Tần Đông Tuyết, đối mặt với sự phản đối của mọi người, vẻ mặt của Vương Hồng liền trở nên tái mét, mà Chu hiệu trưởng ngồi bên cạnh thì lại cau mày.

- Vương lão sư, ta thừa nhận là hành động vừa rồi của Bùi Đông Lai có chút quá đáng, hoàn toàn không có nghĩ đến cảm nhận của Trịnh Phi, Cố Mỹ Mỹ, thậm chí cảm nhận của bà, nhưng mà bà có nghĩ tới trong vòng một năm qua, Bùi Đông Lai đã chịu lấy bao nhiêu ủy khuất không ?

Mất thấy Vương Hồng không nói tiếng nào, thì Tần Đông Tuyết lại trở nên kích động, giọng nói cũng to lên:

- Người không có nghĩ qua! Tuy rằng Bùi Đông Lai cự tuyệt Cố Mỹ Mỹ nhưng mà hắn lại uyển chuyển cự tuyệt, hơn nữa vì lo lắng cảm nhận của Cố Mỹ Mỹ nên đã tiêu hủy đi bức thư tình ấy. Nhưng Cố Mỹ Mỹ lại vì mặt mũi của mình mà đã chửi bới Bùi Đông Lai, còn nhiều lần châm chọc Bùi Đông Lai, thậm chí mọi người trong trường học bởi vì chuyện này mà đã nhạo báng, khinh thường Bùi Đông Lai.

- Khi đó, các người có từng thấy Bùi Đông Lai có làm ra hành động quá khích gì không ? Ai đã từng thấy chưa ?

Tần Đông Tuyết nói tới đây thì giọng nói liền trở nên lạnh xuống, ánh mắt giống như lưỡi dao nhìn xung quanh bốn phía.

Những người từng trào phúng kêu Bùi Đông Lai là thứ cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga khi chạm vào ánh mắt lạnh lùng của Tần Đông Tuyết thì liền xấu hổ, liền cúi đầu xuống.

- Hắc, trong vòng một năm qua tuy rằng Bùi Đông Lai bị Cố Mỹ Mỹ và Trịnh Phi châm chọc nhưng hắn cũng chưa từng chửi bậy lại một câu, hiện giờ vì bị các người ép đến chân tường, vì mặt mũi của phụ thân mình mà phản kích, trong mắt của ta thì đó không phải là việc gì sai trái cả. Trường học không có bất cứ lý do gì để khai trừ hắn, nếu có thì cũng cần phải khai trừ Cố Mỹ Mỹ.

Mắt thấy không ai mở miệng thì Tần Đông Tuyết lại nói tiếp, giọng nói không đủ lớn nhưng cũng đủ để cho mọi người nghe được.

- Người là cái thứ gì đó? Người câm miệng lại cho ta.

Mắt thấy toàn trường lâm vào cảnh yên lặng như chết thì Lý Kim Hoa liền nổi giận, nàng quay đầu lại, tròn tròn mắt, hung tợn cắt đứt lời nói của Tần Đông Tuyết.

Đối mặt với vẻ mặt hung tợn của Lý Kim Hoa thì Tần Đông Tuyết cũng không cảm thấy sợ hãi chút lại, ngược lại, khoe miệng của nàng lại nở ra nụ cười trào phúng.

Nhưng mà.

Không đợi Tần Đông Tuyết mở miệng lần nữa, Lý Kim Hoa liền quay đầu lại, đem ánh mắt nhìn về phía Chu hiệu trưởng, cười lạnh nói:

- Chu hiệu trưởng phải không? Nói vậy thì chắc ông cũng biết, hằng năm cha của tiểu Phi đều tài trợ tiền cho trường học của các ông. Hôm nay, ta cũng nói rõ ra, nếu không khai trừ tên hai lúa kia thì cha của tiểu Phi sẽ không đóng góp một xu nào vào Trầm Thành Nhất Trung này nữa.

Rầm.

Lý Kim Hoa vừa nói xong thì cả hội trường đang im lặng bỗng trở nên xôn xao lên.

- Người dựa vào cái gì mà bắt Chu hiệu trưởng khai trừ Bùi Đông Lai ?

- Hay là, mẹ nó, người ý người có những đồng tiền dơ bẩn mà cảm thấy giỏi lắm hay sao ?

- Trầm Thành Nhất Trung cũng không phải là của ông nội người để lại, người muốn làm cái thì làm cái đó à.

Đối mặt với thái độ ngưu bức của Lý Kim Hoa thì tất cả mọi người đều phẫn nộ, nhất thời đều phản đối mà sắc mặt của Chu hiệu trưởng lại trở nên khó coi.

Trên thực tế vừa rồi Vương Hồng nói muốn khai trừ Bùi Đông Lai thì hẳn cũng đã rõ được ý tứ của Vương Hồng : “ Nếu không khai trừ Bùi Đông Lai thì Trịnh Phi và Cố Mỹ Mỹ sẽ khó tiếp tục mà học ở trường nữa, mà vô luận là Cố Mỹ Mỹ hay Trịnh Phi đều quan trọng hơn so với Bùi Đông Lai”

Mặc dù hiểu được ý tứ của Vương Hồng nhưng mà nếu như Chu hiệu trưởng làm ra quyết định như thế thì sẽ khiến cho mọi người bất mãn, cho nên hẳn cũng không tỏ ra thái độ của mình.

Thật sự là nhà giàu mới nổi mà.

Chu hiệu trưởng không có hé răng, mà ở trong lòng thầm mắng một câu, ở hẳn xem ra nếu bây giờ Lý Kim Hoa không mở miệng nói ra thì đợi sau khi tan họp thì hẳn sẽ đuổi Bùi Đông Lai, nhưng mà giờ này Lý Kim Hoa lại đứng ra dùng tiền đập người, giọng nói vô cùng bá đạo đã khiến cho không ít người bất mãn, Chu hiệu trưởng thấy vậy thì làm sao còn dám tỏ rõ thái độ nữa ?

- Lý tỷ, không cần phải nói, ta cho rằng trường học như Trầm Thành Nhất Trung này thì căn bản không phù hợp với hai đứa nhỏ, so với Trầm Thành Nhất Trung thì còn có nhiều trường học tốt hơn mà.

Chu hiệu trưởng chưa tỏ ra thái độ thì Trương Vân liền mở miệng nói, nàng biết rõ Cố Mỹ Mỹ sẽ không có cách nào mà tiếp tục học ở Trầm Thành Nhất Trung nữa, nên tính toán chuyển trường cho Cố Mỹ Mỹ.

- Chu hiệu trưởng!

Nghe được Trương Vân nói như vậy thì Vương Hồng liền trở nên nóng nảy, nàng vốn tính toán muốn thông qua lần gia trưởng hội hôm nay để hạ nhục cha con Bùi Vũ Phu nhưng mà mọi chuyện đã trở nên như bây giờ, một trăm ngàn kia trôi kia liền trôi theo dòng nước, mà Cố Mỹ Mỹ lại muốn chuyển trường nữa.

- Đi thì đi đi, người tưởng con gái người là thánh Maria Ozawa hay là Sarah Aori sao ?

- Đúng vậy, cùng học với con gái của người thì quả thật là ném đi mặt mũi của chúng ta a.

Cũng giống với Lý Kim Hoa lúc trước, Trương Vân vừa nói ra thì mọi người đều bất mãn.

Bên tai vang lên giọng nói trào phúng của mọi người , dù cho Trương Vân có tâm lý tốt đến mấy cũng trở nên tức giận, sau đó nàng nhìn chằm chằm vào Chu hiệu trưởng, gần từng tiếng, nói:

- Trầm Thành Nhất Trung được xưng là trường trung học tốt nhất tỉnh, thế nhưng nếu để Quách cục trưởng biết được bầu không khí ở nơi này thì chỉ sợ sẽ làm cho hấn thất vọng a.

Đối với người bình thường mà nói thì có thể không hiểu lời nói của Trương Vân nhưng mà Chu hiệu trưởng lại hiểu được, Trương Vân muốn cảnh cáo hấn : “ Nếu như ngươi không khai trừ Bùi Đông Lai thì người cũng đừng mong làm hiệu trưởng nữa”

Uy hiếp.

Uy hiếp trắng trợn.

Nếu như lúc trước nói Lý Kim Hoa là lấy tiền đập người thì bây giờ Trương Vân chính là lấy quyền ép người.

Thân phận phụ thân của Cố Mỹ Mỹ thì Chu hiệu trưởng biết rõ ràng, phụ thân của Cố Mỹ Mỹ tuy rằng chỉ là cán bộ cấp xử (ai biết chỗ này giải thích hộ mình) nhưng mà lại là nắm công việc quan trọng, hơn nữa sau này sẽ được thăng chức lên cán bộ cấp sảnh, dưới tình như thế thì nếu Trương Vân muốn lấy mũi ô sa trên đầu hấn xuống thì quả thật việc này cũng không quá khó.

Hô! Hô!

Trong lúc nhất thời, hơi thở của Chu hiệu trưởng liền trở nên dồn dập, hấn cố gắng khống chế tâm tình một phen, trầm ngâm vài giây đồng hồ rồi chậm rãi mở miệng nói:

- Mặc dù lúc này Bùi Đông Lai đồng học chiếm được lý lẽ nhưng mà hấn là học sinh lại gào rống, kêu to đối với Vương lão sư, thậm chí hấn còn tiến hành công kích, vu tội cho Vương lão sư nữa, lấy thân phận là phó hiệu trưởng của Trầm Thành Nhất Trung, ta tuyên bố khai trừ Bùi Đông Lai ra khỏi trường.

Đuổi ra khỏi trường sao?

Nghe được lời nói của Chu hiệu trưởng thì toàn bộ mọi người đều há hốc mồm.

- Hiệu trưởng, việc này không công bằng.

Tần Đông Tuyết liền mở miệng nói, giọng nói vô cùng phẫn nộ.

Lời nói của Tần Đông Tuyết đã kéo mọi người từ trong khiếp sợ trở về sự thật, mặc dù bọn hấn không có hé răng nhưng mà bọn hấn cũng có cái nhìn giống với Tần Đông Tuyết.

Đối mặt với sự phản bác của Tần Đông Tuyết thì Chu hiệu trưởng lại tỏ ra thờ ơ.

Lý Kim Hoa và Trương Vân thấy thế thì đều cười lạnh nhìn vào Bùi Đông Lai, vẻ mặt kia giống như đang nói : “Hai lúa, muốn đấu với bọn ta sao, ngươi muốn chết rồi”

- Bùi Đông Lai, ngươi hãy mang cha của ngươi rời khỏi nơi này, chúng ta cần phải tiếp tục gia trường hội.

Vương Hồng nhìn ra được Chu hiệu trưởng đã hạ quyết tâm thì lập tức cười lạnh nói.

Bá!

Vương Hồng vừa thốt ra thì tất cả mọi người đều không hện mà đem ánh mắt quăng về phía Bùi Đông Lai.

Bên tai vang lên lời nói của Vương Hồng, lại nhìn thấy bộ dáng của Trương Vân cũng với Lý Kim Hoa thì Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy một cỗ tức giận đang lan tràn trong người của hấn, đôi mắt của hấn đỏ lên, nắm chặt hai nắm đấm, bởi vì dùng quá sức cho nên móng tay đã đâm rách da thịt, vết máu tươi đã làm đỏ bừng bàn tay của hấn.

Ngay sau đó.

Tại lúc mọi người đang chăm chú tập trung thì Bùi Vũ Phu thân mang một bộ đồ giá rẻ liền chậm rãi đứng dậy, lấy tay che kín vết thương của Bùi Đông Lai rồi nhẹ nhẹ vỗ vào bả vai của hấn.

Cảm nhận được sự quan tâm của Bùi Vũ Phu thì Bùi Đông Lai dần dần buông lỏng nắm tay ra, cười khổ nói:

- Qua tử, là do ta quá lỗ mãng.

- Không lỗ mãng.

Bùi Vũ Phu cười ngây ngô rồi lắc lắc đầu.

Dát chi.

Bùi Vũ Phu vừa nói xong thì trong hội trường liền vang lên một tiếng, cổng của hội trường đã bị người đẩy ra, một đạo thân ảnh liền xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Nạp Lan Trường Sinh.

23. Chương 23 : Cơ Hội Chi Có Một.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 23 : Cơ hội chi có một.

Dịch giả: Master Thief

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Cũng giống như tối hôm qua, Nạp Lan Trường Sinh thân mang theo một bộ cổ trang, tay phải cầm tẩu thuốc tay trái xoay 2 viên ngọc châu, toàn thân tản ra một khí tức nho nhã.

Đi theo Nạp Lan Trường Sinh phía sau là một người thanh niên mặt âu phục, dáng người cực kỳ anh tuấn.

Hắn là Nạp Lan Trường Sinh cận vệ, ngoại hiệu là “ A Cửu”, trừ bỏ lúc ngủ thì lúc nào cũng như hình với bóng với Nạp Lan Trường Sinh.

Hai người đột nhiên xuất hiện, liền dẫn đến sự thu hút của mọi người.

Trong hội trường, trừ bỏ Bùi Vũ Phu vẻ mặt bình tĩnh, còn lại mọi người đều mang theo vẻ mặt kinh ngạc!

- Hai cái thằng ăn mặc quái đản này là ai?

Trong lúc nhất thời, cơ hồ mọi người đều tự hỏi như vậy, nhất thời tạm quên đi chuyện tình của Bùi Đông Lai.

- Làm sao Nạp Lan Trường Sinh lại tới nơi này?

Tần Đông Tuyết cũng kinh ngạc bội phần, bất quá... nàng kinh ngạc bởi vì Nạp Lan Trường Sinh cùng A Cửu xuất hiện ở nơi này.

Theo bản năng.

Tần Đông Tuyết nhớ lại tối hôm qua Miêu lão gia hiền lành sửa lại áo cho Bùi Đông Lai.

Trong đầu dần hiện ra cảnh này, bây giờ lại nhìn Nạp Lan Trường Sinh, Tần Đông Tuyết mơ hồ đoán được cái gì đó, tức giận trong lòng dần dần tiêu tán, ngạc nhiên liếc nhìn cha con Bùi Đông Lai.

- Xin hỏi, người là phụ huynh của học sinh nào?”

Ngay tại toàn trường bởi vì sự xuất hiện Nạp Lan Trường Sinh cùng A Cửu mà lâm vào trạng thái kinh ngạc, Vương Hồng là người thứ nhất mở miệng hỏi, nàng tuy rằng hận không thể làm thịt 2 cha con nhà họ Bùi, nhưng là... Nạp Lan Trường Sinh cùng A Cửu xuất hiện một cách kỳ quái, trước hết thì nàng vội lên tiếng hỏi mục đích đến đây của hai người này.

Nạp Lan Trường Sinh dường như cố tình liếc sang nhìn phụ tử Bùi Đông Lai hai người một cái, sau đó liền thu hồi ánh mắt xoay người bước lên chỗ ngồi của đài chủ tịch.

Ân?

Người kia muốn làm gì?

Thấy một màn như vậy, ngoại trừ Bùi Vũ Phu đã mơ hồ đoán được ý đồ của Nạp Lan Trường Sinh thì toàn bộ mọi người trong hội trường đều ngẩn ngơ.

Cả hội trường lại lâm vào tình thế im lặng, im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng bước chân của Nạp Lan Trường Sinh.

- Xin hỏi, ông là ai?

Vừa lúc Nạp Lan Trường Sinh cùng A Cửu đi qua được hội trường thì Vương Hồng lại mở miệng lần nữa, ngữ khí mơ hồ có chút tức giận.

Nạp Lan Trường Sinh vẫn không có trả lời.

- Hắn là ai vậy a?

- Không biết a, bắt quá nhìn có vẻ ngưu bức.

- Thực là thần bí, cũng không biết là hắn muốn gì đây ?

...

Nạp Lan Trường Sinh liên tiếp im lặng, nhất thời làm được không ít người bắt đầu xì xầm, trong đó đại bộ phận đều là học sinh.

Mắt thấy hội trường trở nên có chút hỗn loạn, các học sinh đều nhìn Nạp Lan Trường Sinh nghị luận sôi nổi, sắc mặt Vương Hồng trầm xuống, ngữ khí không khách khí nữa:

- Chúng ta bây giờ đang họp phụ huynh cấp 3, nếu người không phải phụ huynh học sinh thì xin mời đi xuống.

- Cút.

Bên tai vang lên chữ này, liền nhìn thấy A Cửu thân mang âu phục ánh mắt lạnh như băng hướng về phía mình.

Đột nhiên nhận thấy được ánh mắt của A Cửu thì Vương Hồng chỉ cảm giác được bản thân như bị một con mãng xà chăm chú theo dõi, từ đầu đến chân nổi cả da gà, lông tay lông chân, lông l...cả người nổi lên hết!

DG: (NB : Đạch, chú được đó, cứ tiếp tục phát huy)

Nhận thấy A Cửu nổi lên sát ý, Nạp Lan Trường Sinh liếc nhìn một cái, ý bảo A Cửu an tâm một chút chớ vội nóng nảy.

Hành động của Nạp Lan Trường Sinh làm cho sát ý trên người A Cửu nhất thời tiêu tán, mà Nạp Lan Trường Sinh tiếp tục đi tới, một bên sắc mặt bình tĩnh nhìn Vương Hồng, nói :

- Mới vừa rồi là ai muốn khai trừ Đông Lai?

Là ai muốn khai trừ Đông Lai?

Ngạc nhiên nghe Nạp Lan Trường Sinh lên tiếng, ngoại trừ Bùi Vũ Phu, mặc dù là Tần Đông Tuyết mơ hồ đoán được chút gì đó còn lại... những người khác, thì là hoàn toàn tròn tròn mắt!

Không ai ngờ rằng một người ăn mặc quái đản như Nạp Lan Trường Sinh lại đột nhiên xuất hiện, này giờ không lên tiếng, vừa lên tiếng thì câu đầu tiên chính là nhắc đến chuyện tình của Bùi Đông Lai.

Hắn và Bùi Đông Lai có quen biết với nhau sao ?

Trong lúc nhất thời, học sinh cùng phụ huynh mắt không ngừng nhìn qua Nạp Lan Trường Sinh rồi lại nhìn Bùi Đông Lai, Bùi Vũ Phu, kết quả... Bọn hắn đều cảm thấy được, vô luận nhìn thế nào Nạp Lan Trường Sinh cùng Bùi Vũ Phu, Bùi Đông Lai đâu có gì giống nhau?

Bên tai quanh quẩn tiếng nói của Nạp Lan Trường Sinh, nhìn thấy biểu tình của đám học sinh cùng các phụ huynh, lần đầu tiên cùng Nạp Lan Trường Sinh gặp mặt, Bùi Đông Lai cũng không biết Nạp Lan Trường Sinh ở đây vì cái gì.

Trên đài chủ tịch, Vương Hồng dường như còn chưa hồi phục lại sự kinh ngạc, sắc mặt có chút trở nên trắng bệch, không có hé răng, mà Chu hiệu trưởng đám người bị Nạp Lan Trường Sinh làm cho đầu óc choáng váng, lảo lảo nhìn Nạp Lan Trường Sinh, thấy hắn có khí độ bất phàm, cũng không dám lên tiếng.

Đến nỗi... mẫu thân của Cố Mỹ Mỹ là Trương Vân, nàng thân là người ở thị ủy, chồng nàng lại có chút thực quyền, gặp qua không ít ông lớn, nhìn sơ một cái liền biết Nạp Lan Trường Sinh không đơn giản, hơn nữa... Nàng cùng chồng của nàng đều nghiên cứu đối với đồ cổ, nàng nhìn ra được 2 viên ngọc châu trong tay của Nạp Lan Trường Sinh, thậm chí cái tẩu kia đều là vật vô giá.

Bởi thế, nàng càng thêm khẳng định Nạp Lan Trường Sinh có thân phận không đơn giản, nàng liền lựa chọn trầm mặc, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Mẹ của Trình Phi, Lý Kim Hoa tuy rằng bởi vì Trình Kim Sơn mấy năm nay làm giàu, từ quê mùa lên phu nhân, cho nên không nhìn ra ngọc châu cùng cái tẩu vô giá trong tay của Nạp Lan Trường Sinh, càng không nhìn ra được khí chất nho nhã không giống với người thường của Nạp Lan Trường Sinh.

Ở dưới tình huống thế này, Nạp Lan Trường Sinh mở miệng liền dùng một giọng điệu chất vấn chuyện tình của Bùi Đông Lai, Lý Kim Hoa rất không thích liền trừng mắt nhìn Nạp Lan Trường Sinh, nói :

- Người ai a? Khai trừ tên hai lúa kia thì cùng người có quan hệ gì sao ?

- Ta cho các người một cơ hội, lúc này là ai muốn khai trừ Bùi Đông Lai thì bước ra nhận sai, chuyện này coi như xong ở đây.

Nạp Lan Trường Sinh giống như đem Lý Kim Hoa trở thành không khí, ánh mắt của hắn vẫn bình thản nhìn về phía trên đài chủ tịch, chậm rãi mở miệng, thanh âm không lớn, lại đủ để cho mỗi người nghe được:

- Nhớ kỹ, cơ hội chỉ có một lần!

- Con bà nó, người này là ai ? Khẩu khí còn lớn hơn cái bà già kia ?

Nạp Lan Trường Sinh giống như là cầm bom ném vào bên trong hội trường, nguyên bản cả hội trường vốn im lặng bây giờ bỗng chốc liền vỡ òa!

- Người cho rằng người là ông nội của ta sao?

Bởi vì Trình Kim Sơn ở Trầm thành là đại phú hào cho nên mấy năm qua Lý Kim Hoa quả thật chưa sợ ai bao giờ, lúc này nghe được Nạp Lan Trường Sinh 'Khẩu xuất cuồng ngôn', nàng liền trực tiếp nổi giận:

- Nhận sai? Còn cơ hội chỉ có một lần? Người nói cái gì vậy? Ta nói với người, ta mặc kệ người là từ nơi nào chui ra, bây giờ cút đi ra ngoài cho ta, nếu không tự nhận lấy hậu quả.

- Người muốn chết!

Mặc dù lúc này Nạp Lan Trường Sinh dùng ánh mắt bảo A Cửu an tâm một chút chờ vội nóng nảy, nhưng là... Nghe được Lý Kim Hoa không biết trời cao đất dày nhục mạ Nạp Lan Trường Sinh thì nhất thời A Cửu liền nổi giận!

“ Vèo “

Một tiếng hét to đi qua, A Cửu liền nhún lên, cả người hóa thành một đạo hắc ảnh, thẳng đến Lý Kim Hoa, giống như là muốn lấy máu của Lý Kim Hoa trong vòng năm bước.

- A Cửu!

Nạp Lan Trường Sinh nhíu mày quát một tiếng.

“ Hô”

Đột nhiên nghe được Nạp Lan Trường Sinh hét to, A Cửu chỉ còn cách Lý Kim Hoa một thước thì liền dừng lại, bất quá... ánh mắt nhìn Lý Kim Hoa như xác chết, ý nói: “Con đàn bà ngu ngốc, còn dám mở miệng, bổ làm thịt ngay!”

Lý Kim Hoa dường như đã bị hành động của A Cửu làm cho sợ tới mức choáng vòn, mở to hai mắt nhìn trừng trừng, sắc mặt trở nên trắng bệch, thở hổn hển không dám lên tiếng.

Không riêng gì nàng, đại bộ phận mọi người đều bị A Cửu làm cho mất hồn, cả hội trường liền lặng ngắt như tờ.

“ Dát chi”

Ngay sau đó, cửa hội trường lại bị người đẩy ra, hai đạo thân ảnh xuất hiện ở cửa.

Dẫn đầu chính là thành người phụ trách Nạp Lan gia ở Trầm Thành, Nạp Lan Ngũ Khải.

Đi theo phía sau Nạp Lan Ngũ Khải chính là Trịnh Kim Sơn!

Dưới ánh đèn, sắc mặt Trịnh Kim Sơn trắng bệch không nói nên lời, hai hàm răng đập vào nhau, hai cái đùi không ngừng run lên giống như chỉ cần đụng nhẹ là hấn liền chống cằm lên trời.

24. Chương 24 : Không Ngươi Bài Sao?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 24 : Không ngươi bài sao?

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Trịnh Kim Sơn?

Vô luận là lãnh đạo trong trường học hay là phụ huynh của các học sinh thì bọn hắn đều có thể nhận ra Trịnh Kim Sơn.

Tất cả chuyện này là bởi vì hằng năm Trịnh Kim Sơn đều quyên góp cho Trầm Thành Nhất Trung không ít tiền, ở Trầm Thành Nhất Trung này thì nở mặt nở mày không biết bao nhiêu lần, còn lấy thân phận đặc biệt để tham gia gia trưởng hội nữa, được cho là một trong những danh nhân của Trầm Thành Nhất Trung.

Ở trong trí nhớ của bọn hắn thì lần trước Trịnh Kim Sơn đi đến Trầm Thành Nhất Trung bằng chiếc Bentley, không ít lãnh đạo của trường đều chạy ra đón, quả thật là đã đưa hắn lên làm ông nội vô cùng ngưu bức.

Mà hiện giờ, Trịnh Kim Sơn lại giống như một con chó Nhật, vẻ mặt hoảng sợ đứng phía sau Nạp Lan Ngũ Khải.

Ngoại trừ Bùi Vũ Phu và Tần Đông Tuyết ra thì tất cả mọi người trong hội trường bao gồm cả Bùi Đông Lai, tất cả đều ngây dại, một cổ khiếp sợ không thể dùng lời nói để diễn tả tràn đầy trong lòng của bọn họ.

Trong đó, kể cả Lý Kim Hoa cùng với Trịnh Phi đều mờ mịt.

Thân là người thân của Trịnh Kim Sơn, bọn hắn đều rõ hơn so với bất kỳ kẻ nào, bọn hắn đều biết rõ địa vị của Trịnh Kim Sơn trong Trầm Thành này. Tài sản của Trịnh Kim Sơn có hơn mười con số, quan hệ thì không ít, của cả trải rộng trên khắp ba tỉnh Đông Bắc được mọi người trong thương giới xưng là nhân vật có thể hô phong hoán vũ.

Tục ngữ có câu : “một người đắc đạo, gà chó thăng thiên”.

Bởi vì Trịnh Kim Sơn nguôi bài cho nên danh khí của Trịnh Phi ở Trầm Thành cũng không nhỏ, đồng thời hần cũng là một nhân vật có thể làm rung chuyển trời đất trong Trầm Thành Nhất Trung này.

Có thể nói một cách không khoa trương thì ở trong lòng của Lý Kim Hoa và Trịnh Phi thì Trịnh Kim Sơn chính là người có thần thông quảng đại ở Trầm Thành này, không có Trịnh Kim Sơn không thể giải quyết được chuyện tình gì.

Mà hiện giờ, vẻ mặt của Trịnh Kim Sơn lại hoảng sợ, bất an đứng sau lưng Nạp Lan Ngũ Khải, điều này có thể khiến cho bọn hần không rung động sao ?

- Cút qua một bên.

Đối mặt với biểu tình của mọi người trong hội trường thì sắc mặt của Nạp Lan Ngũ Khải vô cùng khó coi, lớn tiếng quát lên.

Nguyên bản là bởi vì hai năm qua Trịnh Kim Sơn cho hần rất nhiều lợi ích nào là tiền, nữ nhân hơn nữa biểu hiện của hần cũng rất xuất sắc. Bản thân hần cũng có quan hệ tốt với Trịnh Kim Sơn, thậm chí là tối hôm qua hần cũng đem Trịnh Kim Sơn giới thiệu cho Nạp Lan Trường Sinh.

Mà giờ phút này, Nạp Lan Ngũ Khải lại hận không thể đâm một đao vào người Trịnh Kim Sơn.

Tất cả chuyện này là bởi vì hai cha con của Bùi Đông Lai và Bùi Vũ Phu.

Bởi vì Miêu lão gia tử nể mặt Bùi Vũ Phu, đáp ứng đi Đại Liên để chữa bệnh cho Nạp Lan lão gia tử cho nên Nạp Lan Trường Sinh đã cố gắng cảm ơn, hần tình toán thực hiện lời ước định năm đó với Bùi Vũ Phu.

Mà cái ước định đó lại liên quan đến Bùi Đông Lai, nói chính xác hơn thì Bùi Đông Lai chính là diễn viên chính trong ước định đó.

Dưới tình hình như vậy thì sáng sớm hôm nay Nạp Lan Trường Sinh liền đi tới Trầm Thành Nhất Trung, muốn nhìn qua Bùi Đông Lai một chút, xem thử rốt cục Bùi Đông Lai là một người như thế nào.

Trừ việc đó ra thì hần muốn tiếp cận Bùi Vũ Phu cùng Miêu lão gia tử, để đảm bảo Miêu lão gia tử chắc chắn sẽ không lừa gạt hần.

Vào lúc hơn 7h, Nạp Lan Trường Sinh dẫn người tiến vào trường học thì thấy được hai cha con Bùi Vũ Phu cũng đi vào trường.

Lúc ấy, Nạp Lan Trường Sinh có ý định là muốn bước đến chào hỏi nhưng bởi vì sự tình năm đó mà trong lòng hần còn có chút áy náy, cho nên đã do dự.

Ngay khi lúc Nạp Lan Trường Sinh đang do dự thì hần thấy được được Lý Kim Hoa thóa mạ cha con Bùi Vũ Phu.

Phát hiện này đã làm cho Nạp Lan Ngũ Khải và Nạp Lan Trường Sinh đều ngây dại.

Bởi vì.

Bon hần biết rằng, ba chữ Bùi Vũ Phu kia thì ở vào lúc hai mươi năm trước thì đại biểu cho cái gì ở TQ.

Bùi Vũ Phu không có ra tay thì điều đó đã nằm trong suy nghĩ của Nạp Lan Trường Sinh, hơn nữa từ trong miệng của Nạp Lan Ngũ Khải cho nên hần cũng biết được Bùi Đông Lai. Lúc này đây thấy người mở miệng chửi lộn là Lý Kim Hoa chính là lão bà của Trịnh Kim Sơn thì trong lòng hần chợt động, lập tức phân phó Nạp Lan Ngũ Khải trước hết là gọi điện cho Trịnh Kim Sơn.

Sau khi Trịnh Kim Sơn nhận được thì hần nghĩ rằng biểu hiện trong vòng hai năm này của mình, hơn nữa quan hệ của mình cùng với Nạp Lan Ngũ Khải cũng rất tốt cho nên hần liền không nói hai lời, lập tức bỏ đi em cavơ mà hần mới bỏ ra hơn hai mươi vạn HK, tung tăng liền chạy tới Trầm Thành Nhất Trung.

Kết quả, khi Trịnh Kim Sơn vừa mới đến thì đã bị Nạp Lan Ngũ Khải cấp cho một cái bạt tai.

Lúc ấy, Trịnh Kim Sơn mơ hồ đoán được điều gì, sau đó từ trong miệng của Nạp Lan Ngũ Khải thì hần biết được chuyện tình của lão bà của mình cùng với nhi tử mình đối với hai cha con Bùi Vũ Phu.

Một khắc này, Trịnh Kim Sơn chỉ cảm thấy bản thân mình rơi đang rơi từ trên thiên đường xuống địa ngục.

Lúc này nghe được Nạp Lan Ngũ Khải gầm lên thì Trịnh Kim Sơn sợ tới mức cả người run lên, một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán rơi xuống, hắn không dám đi xem Nạp Lan Trường Sinh mà là thở gấp đi đến phía trên đài chủ tịch.

Một bước, hai bước, ba bước...

Nhìn vào đám người đông đen cùng với con đường đi lên thì Trịnh Kim Sơn có cảm giác như đài chủ tịch còn cách xa mình cả vạn dặm.

Vừa đi thì hai chân hắn cũng không ngừng run lên, giống như vào lúc nào cũng có thể ngã xuống vậy.

- Kim Sơn.

- Cha.

Thấy được Trịnh Kim Sơn đang đi lên đài chủ tịch thì hai người Lý Kim Hoa và Trịnh Phu liền lần lượt mở miệng ra kêu lên.

- Cầm miệng.

Trong lòng Trịnh Kim Sơn sợ muốn chết, không biết nên giải thích với Nạp Lan Trường Sinh như thế nào đây, lúc này đây lại nghe được hai tên đầu sỏ gây chuyện kêu lên thì liền tức giận mà mắng.

Bên tai vang lên tiếng mắng chửi của Trịnh Kim Sơn thì Lý Kim Hoa cùng với Trịnh Phi đều ngẩn ngơ.

- Qua tử, bọn họ là ai ? Vì sao lại giúp chúng ta?

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai cũng lấy lại tinh thần, vẻ mặt nghi hoặc hỏi Bùi Vũ Phu.

- Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo.

Bùi Vũ Phu một lần nữa lôi Bùi Đông Lai ngồi xuống, trên mặt vẫn nở ra nụ cười phúc hậu.

Chẳng qua.

So với trước kia thì Bùi Đông Lai lại thấy nụ cười này lại khác hơn, lúc này đây trong nụ cười ấy lại lộ ra vài phần thần bí.

Mặc dù trong lòng rất hiếu kỳ nhưng Bùi Đông Lai cũng không có hỏi gì thêm nữa, mà cũng giống với mọi người khác, cùng đợi sự tình tiếp theo sẽ phát triển ra sao.

Rốt cục, đang lúc mọi người buồn chán vì chờ đợi thì Trịnh Kim Sơn cũng đã đứng phía sau Nạp Lan Trường Sinh một thước.

Sau đó.

Ở trên đài chủ tịch thì Chu hiệu trưởng, Vương Hồng cùng tất cả các giáo viên, còn dưới đài thì các vị phụ huynh, các học sinh đều kinh hãi nhìn vào Trịnh Kim Sơn giống như là một tên nô tài nhìn thấy chủ nhân vật, hắn cúi đầu thật sâu vái Nạp Lan Trường Sinh.

Cúi đầu chín mươi độ.

Rầm.

Hành động thành linh của Trịnh Kim Sơn đã khiến cho mọi người trong hội trường oanh động.

- Kim Sơn.

- Cha.

Hai người Lý Kim Hoa cùng Trịnh Phi giống như là bị sợ choáng váng vậy, theo bản năng liền hô to gọi Trịnh Kim Sơn.

Không trả lời, Trịnh Kim Sơn vẫn cúi đầu không dám nhìn vào mặt Nạp Lan Trường Sinh, cả người đều không thể khống chế được mà run lên, nói:

- Xin Vương gia cho Kim Sơn một cơ hội.

Vương gia?

Nghe được xưng hô như thế này thì đa số mọi người đều có cảm giác nằm ở trong mộng.

Mẹ nó, thế kỷ 21 rồi, làm sao lại xuất hiện Vương gia được ?

Nạp Lan Trường Sinh quay đầu lại, không đợi Trịnh Kim Sơn trả lời, thì liền nói:

- Trịnh Kim Sơn, van xin ta cũng vô dụng thôi.

Lộp bộp.

Trái tim của Trịnh Kim Sơn liền trực tiếp trầm xuống. giống như là đã bị tuyên án tử hình vậy, mặt xám như tro.

Bất quá, dù sao hắn cũng là một người lăn lộn nhiều năm trong xã hội, rất nhanh thì đã hiểu ra cái gì rồi, không đợi Nạp Lan Trường Sinh lên tiếng lên cần rắng ngẩng đầu lên, hắn kiệt lực điều chỉnh tâm tình của mình một phen rồi nhìn quanh bốn phía, giọng nói run rẩy hỏi:

- Vị nào.... Vị nào là Bùi Đông Lai ?

Bá.

Trịnh Kim Sơn vừa nói xong thì tất cả mọi người trong hội trường đều nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Giờ khắc này, Cố Mỹ Mỹ cũng tốt, Trịnh Phi cũng tốt, tất cả mọi người trong hội trường đều không có một ai dám dùng ánh mắt chằm chọc để nhìn Bùi Đông Lai.

Một người cũng không có.

25. Chương 25 : Toàn Trường Yên Tĩnh.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 25 : Toàn trường yên tĩnh.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ngay cả Bùi Đông Lai sớm đã biết được không khí của xã hội này, biết được lòng dạ của con người trong xã hội này nhưng mà khi hắn nhìn thấy được biểu tình biến hóa của đám người kia thì trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng.

Bùi Đông Lai không có đứng lên bất quá Trịnh Kim Sơn thông qua ánh mắt của mọi người thì đã thấy được chỗ ngồi của Bùi Đông Lai.

Sau đó hắn cũng không nói gì mà là nâng cái bụng phệ dậy rồi rời chạy về phía Trịnh Phi cùng Lý Kim Hoa.

Lý Kim Hoa cùng Trịnh Phi tựa hồ đã bị hành động khác thường của Trịnh Kim Sơn làm cho hù dọa, thẳng cho đến khi thấy được Trịnh Kim Sơn đến trước mặt thì hai người cũng chưa lấy lại được tinh thần, mà về mặt thì đang há mồm tròn mắt.

Trịnh Kim Sơn thây thế thì cố nén cảm giác muốn xúc động lại, chỉ tiếc rên sất không thành thếp nói:

- Còn đứng ngây người đó làm gì? Còn không theo ta qua nhận sai?

Nhận sai sao?

Về mặt của Trịnh Phi mờ mịt.

Trong đầu của hắn không nhận được mà hiện ra hình ảnh lúc này, lúc Trịnh Kim Sơn cúi đầu trước Nạp Lan Trường Sinh.

Khi đó ở hắn xem ra, cái gọi là nhận sai thì chính là cúi đầu nhận sai với Bùi Đông Lai.

Hơn nữa là cúi đầu chín mươi độ.

Điều này làm cho Trịnh Phi choáng váng.

Hoàn toàn choáng váng!

Linh hồn giống như là bị mất đi, ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Trịnh Kim Sơn không ngốc, hắn biết rõ sự tình ngày hôm nay muốn kết thúc như thế nào là do quyết định của Bùi Đông Lai.

Dưới tình hình như vậy thì thấy Trịnh Phi dường như không muốn nhận sai đối với Bùi Đông Lai thì lửa giận trong lòng hắn liền bạo phát.

- Ta đánh chết nhà ngươi, cái đồ vô dụng.

Trịnh Kim Sơn nổi giận, quát một tiếng rồi bước lên trực tiếp tát một phát vào mặt Trịnh Phi.

Ba!

Thanh âm thanh thúy vang lên, Trịnh Phi thiếu chút nữa ngã xuống hơn nữa trên mặt hắn còn in đậm dấu tay, khóe miệng cũng rỉ máu.

Nguyên bản là Trịnh Phi cho rằng trong lần gia trưởng hội lần này thì Bùi Đông Lai sẽ bị rước nhục nhả vào người, hơn nữa hắn gây chuyện với mẹ mình là Lý Kim Hoa thì trước sau gì hắn cũng bị bảo tiêu của Trịnh gia đánh cho một trận.

Mà hiện giờ, Bùi Đông Lai không bị đánh, thế nhưng hắn lại bị Trịnh Kim Sơn cho ăn một cái tát vào mặt.

- Cha, người đánh con sao ?

Cảm nhận được sự đau rát trên mặt lại thấy vẻ phẫn nộ của phụ thân mình thì vẻ mặt của Trịnh Phi ngơ ngác, dường như hắn không tin được tất cả chuyện này là sự thật.

Lý Kim Hoa tuy rằng thông qua thái độ của Trịnh Kim Sơn đối với Nạp Lan Trường Sinh nên đã đoán được Nạp Lan Trường Sinh không phải là một người bình thường, nhưng mà trong trí nhớ của Lý Kim Hoa cho tới nay thì trong thế giới này nếu không có tiền thì không thể làm được chuyện gì.

Dưới tình hình như vậy thì nàng cảm thấy được cho dù là thân phận của Nạp Lan Trường Sinh có thần bí cho đến đâu đi nữa, cho dù có ra mặt giùm cho Bùi Đông Lai thì nàng sẽ dùng tiền để rước đi tai họa, không đáng phải ăn nói khép nép đi nhận sai.

Trong lòng có ý nghĩ này rồi nên Lý Kim Hoa vốn định đi lên nói chuyện với Trịnh Kim Sơn, nhưng lại thấy Trịnh Kim Sơn làm trò trước mặt nhiều người như vậy, lại tát bảo bối của mình một cái thì nàng liền gào thét lên:

- Trịnh Kim Sơn, ông làm gì đó ?

Lý Kim Hoa rống xong thì vội chạy đến bên người Trịnh Phi, một bên ôm đầu Trịnh Phi, bộ dáng vô cùng đau lòng.

- Còn không mau rút đi.

Thấy được Lý Kim Hoa ôm Trịnh Phi thì vẻ mặt của Trịnh Kim Sơn chỉ tiếc rên sất không thành thét .

- Làm sao mà đi hả ? Chẳng lẽ ông muốn đi giải thích với tên hai lúa kia sao ? Hắc, Trịnh Kim Sơn, không phải là ông đã thổi phồng rằng từ Trầm Thành cho đến Đông Bắc thì ông là người lợi hại như thế nào sao ?

So sánh với Trịnh Phi thì Lý Kim Hoa càng thêm không vui khi phải đi giải thích với Bùi Đông Lai, huống chi bởi vì chuyện tình của Bùi Đông Lai mà Trịnh Kim Sơn đã tát Trịnh Phi một cái.

- Lý Kim Hoa, bà, mẹ nó, cầm miệng cho ta.

Bên tai vang lên lời nói của Lý Kim Hoa thì Trịnh Kim Sơn thiếu chút nữa vì tức giận mà hộc máu.

Quả thật ở Đông Bắc thì hắn cũng được coi như là một nhân vật, nhưng mà hắn có một vận lý do để tin tưởng rằng bản thân mình đứng trước mặt Nạp Lan Trường Sinh thì ngay cả con chó thì hắn cũng không hơn.

Mà sự thật quả thật như thế, tối hôm qua hắn tung tăng chạy đến tìm Nạp Lan Trường Sinh để làm cầu, kết quả cuối cùng lại bị đuổi đi.

Lý Kim Hoa lại không biết Nạp Lan Trường Sinh là thần thánh phương nào, huống gì nàng cũng bị khơi lên lửa giận, lập tức quát um sùm lên:

- Trịnh Kim Sơn, ta cho ông biết, nếu ông không sợ xấu hổ thì cứ đi mà giải thích với tên hai lúa kia đi, hai mẹ con chúng ta sẽ không đi.

Lúc này đây, Trịnh Kim Sơn không nói cái gì nữa mà là trực tiếp tát một cái vào mặt của Lý Kim Hoa.

Ba!

Thanh âm thanh thúy lại một lần nữa vang lên, lần này thì Trịnh Kim Sơn dùng toàn lực, một cái tát này làm cho Lý Kim Hoa phải hoa mắt choáng váng.

- Lý Kim Hoa, ta cho bà biết, nếu bà muốn trở lại nông thôn, nếu như bà muốn mặt hướng xuống đất lưng hướng lên thì đừng có đi.

Sau khi tát một cái thì Trịnh Kim Sơn vẫn chưa hết giận, bất quá hắn vẫn không có động thủ mà nói rõ ràng cho Lý Kim Hoa biết, hắn Trịnh Kim Sơn không sợ Bùi Đông Lai, người mà hắn sợ là Nạp Lan Trường Sinh, Nạp Lan Trường Sinh có thể đùa giỡn với hắn giống như đùa giỡn với một con kiến vậy.

Sau khi bị tát thì Lý Kim Hoa muốn nhảy dựng lên chửi lại, nhưng ngạc nhiên khi nghe được giọng nói nghiêm túc của Trịnh Kim Sơn thì nàng liền dừng bước.

Có lẽ là do câu “ Mặt hướng lên trời, lưng hướng xuống đất “ của Trịnh Kim Sơn hù dọa, cũng có lẽ là thấy được vẻ mặt ngưng trọng của Trịnh Kim Sơn, Lý Kim Hoa cũng không có tiếp tục càn rỡ mà là cầm lấy cánh tay của Trịnh Phi, yên lặng dẫn theo Trịnh Phi đi tới Bùi Đông Lai để giải thích.

- Chậm đã!

Thấy một màn như vậy thì đột nhiên Nạp Lan Trường Sinh mở miệng ra nói, giọng nói không lớn nhưng lại giống như một đạo thánh chỉ, Trịnh Kim Sơn nghe thấy thế thì liền dừng bước.

- Trịnh Kim Sơn, mới vừa rồi bao gồm cả lão bà và nữ nhi của ngươi, còn có thêm vài người muốn khai trừ Bùi Đông Lai, mà ta cũng đã cho bọn họ một cơ hội để giải thích với Bùi Đông Lai, nhưng mà bọn hắn lại đem cơ hội ấy vứt đi.

Nạp Lan Trường Sinh không nhanh không chậm nói.

Bên tai vang lên lời nói của Nạp Lan Trường Sinh, trong đầu lại hiện ra hình ảnh Lý Kim Hoa bị Trịnh Kim Sơn tát vào mặt thì Vương Hồng cảm thấy thế giới này thật điên khùng.

Mọi chuyện phát sinh trong hôm nay đã hoàn toàn vượt qua khả năng chịu đựng của nàng rồi.

Bịch.

Sau đó, hai mắt của nàng liền tối sầm, cả người liền trực tiếp ngã ở trên đài chủ tịch.

Nàng trực tiếp bị hù đến mức phải hôn mê.

Bị hù không chỉ có mỗi Vương Hồng mà còn có Chu hiệu trưởng nữa, trong khi Vương Hồng ngã xuống thì Chu hiệu trưởng liền đổ mồ hôi lạnh, trực tiếp ngã xuống ngay chỗ ngồi của mình.

Mặc dù hắn không biết thân phận của Nạp Lan Trường Sinh nhưng ở hắn xem ra, một người có thể khiến cho Trịnh Kim Sơn một nhân vật hô phong hoán vũ ở Trầm Thành lại giống như một con chó Nhật đứng trước mặt hắn, thì chỉ cần động một ngón tay thì có thể bóp chết hắn.

Mắt thấy Vương Hồng cùng Chu hiệu trưởng lần lượt hôn mê thì Nạp Lan Trường Sinh lại đem ánh mắt nhìn về phía Trương Vân.

Nhìn vào ánh mắt của Nạp Lan Trường Sinh, cảm nhận được áp lực vô hình mà Nạp Lan Trường Sinh mang đến thì hơi thở của Trương Vân đột nhiên trở nên dồn dập, mà Cố Mỹ Mỹ ở bên cạnh nàng lại bị sợ tới mức phải há mồm trợn mắt.

Hô! Hô

Khẩn trương, hoảng sợ rất nhiều, Trương Vân liền thở ra hai hơi, nàng hé miệng cố gắng muốn nói cái gì đó.

- Trong Trầm Thành cùng cả Liêu Ninh này, quan chức từ cấp sảnh trở lên không có người nào họ Cố.

Không đợi Trương Vân mở miệng, Nạp Lan Trường Sinh một lần nữa lại nói, giọng nói không lớn nhưng lại giống như một tiếng sét nổ vang bên tai của Trương Vân vậy:

- Cho nên, người không cần phải nói nam nhân của người có quan chức gì.

Lời nói vừa muốn ra khỏi miệng nhưng lại nghe được Nạp Lan Trường Sinh nói như vậy thì Trương Vân trực tiếp đem lời nói nuốt xuống bụng, cả người liền run rẩy.

Nàng là người trong quan trường, biết rõ người trong quan trường thì hay thích đem chuyện nói ra một nửa, thậm chí một nửa cũng không có nói, mà là nói quanh co lòng vòng.

Lúc này Nạp Lan Trường Sinh chính là như thế.

Trương Vân xem ra dường như là Nạp Lan Trường Sinh muốn nói cho nàng biết : “ Chồng của người ngay cả cấp sảnh còn chưa bỏ lên được thì ngay cả tư cách đấu với ta thì người cũng không có “

Nếu là người khác nói thì Trương Vân chưa chắc sẽ tin, dù sao thì qua năm nay thì chồng sẽ được bước vào hàng ngũ cán bộ cấp phó sảnh.

Nhưng mà.

Lúc này mở miệng lại là Nạp Lan Trường Sinh người đã dọa cho Trịnh Kim Sơn phải sợ đến vỡ mật.

Gần như không có một chút do dự nào Trương Vân liền kéo lấy cánh tay của Cố Mỹ Mỹ, cố gắng mang Cố Mỹ Mỹ đi theo đám người Trịnh Kim Sơn để đến nhận lỗi với Bùi Đông Lai.

Lộp cộc ! Lộp cộc.

Trong hội trường liền im lặng, Trương Vân lùi kéo Cố Mỹ Mỹ, tiếng giày cao gót dẫm vào sàn nhà, thanh âm vô cùng chói tai.

Trong lúc nhất thời, hai người Trịnh Phi và Cố Mỹ Mỹ lại giống như con rối, tùy ý để người khác nắm tay kéo đi.

Thấy được một màn quỷ dị như thế này thì cả hội trường liền lâm vào im lặng.

- Quên đi.

Đột nhiên, một âm thanh vang lên, thanh âm không đủ lớn nhưng lại đủ để cho mọi người nghe rõ.

Ân?

Giọng nói vừa rồi chính là của Nạp Lan Trường Sinh, tất cả mọi người đều nhìn về người vừa mới nói ra âm thanh kia.

Ngay sau đó.

Bọn hắn nhìn thấy rõ ràng, người nam nhân mà lúc này Bùi Đông Lai dìu tay đi vào hội trường, người nam nhân lái chiếc taxi mà lúc này bị Vương Hồng khinh bỉ, chậm rãi đứng dậy.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt của người nam nhân ấy cũng không có khác gì so với lúc trước, nếu có thì chẳng qua là trên mặt thiếu đi nụ cười phúc hậu mà thôi.

Nhưng mà.

Ở trong mắt mọi người thì sự thay đổi của người này nhân đó đã làm cho bọn họ không dám nhìn thẳng vào mặt mà chỉ có thể đứng ở xa mà ngưỡng mộ.

- Cút.

Thấy được khuôn mặt đầy râu của Bùi Vũ Phu thì Nạp Lan Trường Sinh liền không do dự gì, trước hết là nói với đám người Trịnh Kim Sơn.

Một chữ “Cút” mang theo sự vũ nhục rơi vào trong tai của Trương Vân và Trịnh Kim Sơn thì lại giống như một khúc tiên nhạc bình thường.

Cơ hồ cùng một lúc, Trịnh Kim Sơn mang theo hai người Lý Kim Hoa và Trịnh Phi còn Trương Vân thì kéo theo Cố Mỹ Mỹ khom người, giống như là chó nhà có tang trốn đi ra cửa sau của hội trường.

- Người đứng ở cửa trường học chờ ta.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Vũ Phu lại mở miệng nói.

- Tốt.

Trước tiên Nạp Lan Trường Sinh liền nói ra một câu trả lời thuyết phục, thái độ so với Trịnh Kim Sơn lúc này quả thật là như hai người khác nhau.

Mắt thấy Nạp Lan Trường Sinh mang theo A Cửu rời đi thì Bùi Vũ Phu liền chậm rãi ngồi xuống, vẻ mặt vẫn bình tĩnh giống như trước.

Toàn trường liền trở nên yên tĩnh.

26. Chương 26 : Hùng Tâm Vạn Trọng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 26 : Hùng tâm vạn trọng.

Dịch giả: Forev3rAlone

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Tục ngữ nói, hoa tươi cần lá xanh phối xứng, bất kể chuyện gì nếu đem so sánh đều có thể nhận ra sự chênh lệch rõ ràng.

Đối với hiệu trưởng trường Trầm Thành Nhất Trung và trưởng ban chủ nhiệm Vương Hồng mà nói, cả Lý Kim Hoa lẫn Trương Vân đều là Bò Tát sống, không thể đắc tội, ngược lại còn phải nịnh bợ thật tốt.

Cũng chính vì điều này, Chu hiệu trưởng mới phải nói lời khai trừ Bùi Đông Lai.

Có thể nói, trong khoảnh khắc này, Lý Kim Hoa và Trương Vân đã đem hai chữ tinh tú nhất của thời đại này là “Tiền” và “Quyền” phô ra sâu sắc.

Chỉ là.

Sau khi Nạp Lan Trường Sinh xuất hiện, tiền tài quyền thế mà họ vẫn lấy làm tự hào lại không đáng một đồng.

Họ giống như du khách đang đứng trên cầu đá ngấm cảnh, mà Nạp Lan Trường Sinh lại như người đứng trên cổng thành cao vợi dùng ánh mắt khinh miệt nhìn xuống.

Thần bí, nguời bài!

Đó là nhìn nhận của mọi người đối với Nạp Lan Trường Sinh.

Mà hiện giờ, Nạp Lan Trường Sinh nguời bài không ai bì nổi lại ngoan ngoãn như hài tử, lặng lẽ mang A Cửu rời đi bởi vì Bùi Vũ Phu đã mở miệng.

Trong phút chốc, hình tượng cha con Bùi Vũ Phu trong lòng mọi người nháy mắt đề cao gấp bội.

Lúc này,, không ai dám cho rằng bọn họ là nông dân từ trong núi đi ra, cũng không ai dám nghĩ tên què kia là một tài xế taxi bình thường.

- Các người nói xem người kêu Vương gia kia là ai ?
- Không biết, bất quá khẳng định đó là một nhân vật vô cùng nguời bức!
- Nói nhảm! Không nguời bức sao có thể khiến Trịnh Kim Sơn trở nên như vậy?
- Ta cảm thấy so với tên vừa đến kia, cha của Bùi Đông Lai còn nguời bức hơn a..

Nhìn những người xung quanh từng cười nhạo mình, giờ lại nhìn mình bằng ánh mắt kính sợ, nghị luận sôi nổi, Bùi Đông Lai không nhịn được nói:

- Qua tử, nguời thật nguời a.
- Bọn chúng cậy chó gần nhà, gà gần chuồng, ta chỉ phô trương thanh thế thôi.”

Qua tử thấp giọng cười nói.

Nhìn thấy nụ cười ngây ngốc trên khuôn mặt kia, lòng hiếu kỳ của Bùi Đông Lai lại bị khơi lên, trong lòng như bị mèo cào, vô cùng ngứa ngáy.

Bất quá hần biết, lúc này không phải lúc hỏi Bùi Vũ Phu về mọi chuyện, vì thế không nói thêm gì nữa.

Người chủ trì trên bục cùng với những thầy chủ nhiệm khác nguời nhìn ta, ta nhìn nguời, tựa hồ đang hỏi đối phương: làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Một lát sau, cơ hồ tất cả ánh mắt ban chủ nhiệm đều tập trung lên người giáo vụ chủ nhiệm, giống như đang nói: “nguời là chủ nhiệm, nguời nói đi.”

Nghe các học sinh đang sôi nổi bàn luận, lại thấy ánh mắt cầu cứu của các giáo viên khác, giáo vụ chủ nhiệm không khỏi nhức đầu, nhưng cũng biết điều nếu làm không tốt, chức chủ nhiệm này không cần làm nữa rồi. Trước mắt Chu hiệu trưởng cùng Vương Hồng đều hôn mê bất tỉnh, cần phải xử lí nhanh một chút.

Hiểu được điều này, giáo vụ chủ nhiệm hít sâu hai cái,, nói:

- Các vị phụ huynh, các học sinh, thật xin lỗi, bởi vì có biến cố bất ngờ, cuộc họp hôm nay kết thúc tại đây, xin mọi người trật tự ra về cho.

Vừa nói xong, giáo vụ chủ nhiệm lại vội vàng phân phó các thầy cô chủ nhiệm khác đem Vương Hồng và Chu hiệu trưởng đến phòng Y tế kiểm tra.

Nhất thời, phòng học trở nên hỗn loạn, các giáo viên ba chân bốn cẳng nâng Vương Hồng cùng Chu hiệu trưởng lên rồi đưa đi. Học sinh cùng các phụ huynh cũng nhộn nhịp đứng dậy, chen chúc nhau đi ra ngoài cửa lớn.

Nhưng mà.

Khi bọn họ rời đi thì ánh mắt vẫn dõi theo thân ảnh hai cha con Bùi Vũ Phu.

Nhìn bóng lưng của Bùi Vũ Phu hơi còng bước đi tập tễnh, rất nhiều người có cảm giác như mộng như ảo. Cho đến lúc này, bọn họ tựa hồ vẫn không tin Bùi Vũ Phu ăn mặc như nông dân kia lại ngu bực như thế.

Cha con Bùi Đông Lai cùng Bùi Vũ Phu vì ngồi mãi hàng ghế cuối cùng, nên lại ra đầu tiên.

Ngoài hội trường, học sinh cùng phụ huynh phía sau tựa hồ kính sợ Bùi Vũ Phu, dù thấy hai cha con họ đi rất chậm, nhưng cũng không dám vượt lên, mà thành thành thật thật đi theo sát ở phía sau.

- Chân cha ta có vấn đề, không đi nhanh được, các người đi trước đi.

Bùi Đông Lai dừng bước, giúp Bùi Vũ Phu dựa vào tường, khuôn mặt của Bùi Vũ Phu lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, không khinh miệt, không ra vẻ, cũng không kiêu ngạo, thật khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Hành động của Bùi Vũ Phu khiến sự sợ hãi trong nội tâm mỗi người tan biến không còn nữa, trong ánh mắt toát ra sự vui mừng, thả lỏng.

- Cảm ơn.

Phía sau hai người, phụ huynh một gã nam sinh vội vã mở miệng cảm ơn, mà tên kia cũng cúi đầu, không dám nhìn Bùi Đông Lai.

Hắn là một trong những chân chó của Trịnh Phi, trước kia không ít lần hòa cùng Trịnh Phi châm chọc Bùi Đông Lai, giờ Bùi Đông Lai biến hóa kinh người, chẳng những ngược đãi Trịnh Phi ở sân bóng rổ như chó chết, cha Bùi Đông Lai lại khiến Trịnh Kim Sơn suy sụp, hắn làm sao còn dám vô lễ với Bùi Đông Lai nữa.

Sau khi cha con Bùi Vũ Phu tránh ra, con đường ra cửa chính vốn đang bế tắc lại thông thoáng hơn rất nhiều, các học sinh cùng phụ huynh liền rời đi nhanh hơn.

Trên đường đi ra, Tào Băng cùng vài tên đồng đội trong đội bóng rổ sôi nổi nói chuyện với Bùi Đông Lai, mà Bùi Vũ Phu cũng nhiệt tình tiếp đón, cũng không có ra vẻ khách khí, khiến cho Bùi Đông Lai rất cao hứng.

Tần Đông Tuyết lại không chào hỏi, nàng chỉ mỉm cười nhìn Bùi Đông Lai cùng Bùi Vũ Phu một cái.

Không biết qua bao lâu, toàn bộ học sinh cùng phụ huynh đã rời đi hết, Bùi Đông Lai lại tiếp tục đỡ Bùi Vũ Phu lộ khai.

- Qua tử, đừng giả bộ, nhanh chóng lên.

Mắt thấy chung quanh không có ai, Bùi Đông Lai không nhịn được cười trách, ý tứ rất rõ ràng, muốn Bùi Vũ Phu giải thích cho hắn.

Qua tử cười cười, lại không lập tức mở miệng, chỉ nắm lấy hai tay Bùi Đông Lai, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên đó.

Trong lòng Bùi Đông Lai thấy ấm áp, cố ý cười trách;

- Ngốc tử, ta đâu có yếu ớt như vậy, nói đi, người gọi là vương gia kia rút cuộc là thần thánh phương nào? Còn nữa, người có quan hệ gì với hắn a? Vì sao có vẻ như người nói gì thì hắn đều nghe thế vậy?

- Hắn là Nạp Lan Trường Sinh.

Bùi Vũ Phu vẫn giữ bộ mặt phúc hậu tươi cười trăm năm không thay đổi.

- Gì?

Bùi Đông Lai cả kinh dừng bước:

- Hắn chính là Nạp Lan vương gia trong truyền thuyết?

- Người biết hắn sao ?

Lúc này Bùi Vũ Phu lại có chút ngạc nhiên.

- Ta kháo, người Đông Bắc làm gì có ai lại không biết hắn chứ ?

Bùi Đông Lai tức giận nói một câu, hần nghe người ta nói không ít, năm đó vượt qua tổng lý mãnh nhân Q Tứ gia, trên thực tế là một gã dưới tay Nạp Lan Trường Sinh.

- Kỳ thật ta với hần không có quan hệ gì, sở dĩ hần chủ động giúp ta vì hần có việc cần ta nói đỡ.

Bùi Vũ Phu vẫn ngây ngô cười như cũ, bắt quá trong mắt thoáng hiện một đạo quang mang kỳ dị.

- Người ta ngu bực như vậy thì tại sao cần phải nhờ người nữa?

Về mặt Bùi Đông Lai hiện lên sự khiếp sợ, bắt quá hần đối với Bùi Vũ Phu luôn tín nhiệm, không hoài nghi gì.

- Còn nhớ Miêu lão gia hôm qua xem bệnh cho người không?

Bùi Vũ Phu cười nói.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, mơ hồ đoán được cái gì:

- Chẳng lẽ Nạp Lan Trường Sinh vì Miêu lão nên mới giúp chúng ta?

- Do hần có việc cầu Miêu lão gia.

Bùi Vũ Phu hiếm khi sửa lời nói của Bùi Đông Lai:

- Phụ thân của Nạp Lan Trường Sinh bị bệnh rất nặng, tất cả các bệnh viện lớn đều trị không hết, vì thế mới tìm tới Miêu lão. Mà Miêu lão vì chút chuyện năm xưa nên có thành kiến với phụ thân Nạp Lan Trường Sinh, không muốn giúp đỡ, sau đó....Nạp Lan Trường Sinh thấy ta cùng Miêu lão có quan hệ không tồi, nên muốn thông qua ta để tiếp cận với Miêu lão gia tử.

- Như thế sao..”

Biết được góc gác sự tình, Bùi Đông Lai cảm thán nói:

- Xem ra nhân vật trong truyền thuyết này cũng có lúc vô lực a, Nạp Lan Trường Sinh thấy quan hệ của người với Miêu lão gia không bình thường, nhưng hần lại không biết rằng đó chỉ là do năm xưa người giúp Miêu lão gia một chút mà thôi.

- Ân, hần so với ta còn ngốc hơn.

Bùi Vũ Phu rất vui vẻ.

- Không được.

Thấy Bùi Vũ Phu cười không ngừng, Bùi Đông Lai nhớ ra cái gì đó, lo lắng nói:

- Qua tử, Nạp Lan Trường Sinh đã giúp chúng ta, nếu không thể thông qua người tiếp cận được Miêu lão, hần có thể tìm chúng ta tính sổ hay không đây?

- Là hần chủ động giúp, không phải ta nhờ hần!

Bùi Vũ Phu không mấy may để ý đến.

- Người thật ngốc, điều này có khác nhau sao?

Bùi Đông Lai cố ý làm ra vẻ nghiêm trọng, về mặt đánh lại, giáo huấn: - Thôi thì cái nhân tình này cũng như rượu lâu năm, một khi dùng sẽ không còn đáng giá. Người cũng nên giải quyết nó đi, thuận tay giúp Nạp Lan Trường Sinh một lần.”

- Ừm, làm tốt một chút cũng có thể tạo chút quan hệ với Nạp Lan Trường Sinh.

Bùi Vũ Phu làm bộ như suy nghĩ gì đó, ánh mắt gắt gao đánh giá Bùi Đông Lai.

- Không phải tạo quan hệ, mà là giải quyết toàn bộ phiền toái trước mắt!

Nói tới đây, Bùi Đông Lai nghĩ tới chính mình nhân họa đắc phúc, nhất thời hùng tâm vạn trượng, nói:

- Còn nữa, nhờ cậy vào người quyền thế, người yên tâm, chúng ta sẽ không nhờ cậy bám víu vào bất cứ kẻ nào!”

Nói xong, trên mặt Bùi Đông Lai lộ ra sự tự tin chưa từng có.

Thấy được dã tâm cùng sự tự tin của Bùi Đông Lai, Bùi Vũ Phu muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc.

27. Chương 27 : Cảm Ơn Cùng Lựa Chọn.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 27 : Cảm ơn cùng lựa chọn.

Dịch giả: kimnambin

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Nếu như nói, Bùi Đông Lai ở trên trận bóng rổ lấy lại uy phong thì ngược lại uy phong của Trịnh Phi bị một cước của hắn bay xa tít tắp. Khiến cho hắn một lần nữa lại trở thành tiêu điểm của trường Trầm Thành. Cứ như thế, lại thêm sự kiện ở gia trường hội khiến cho hắn đứng đầu ngọn sóng.

Lúc Bùi Đông Lai dìu Bùi Vũ Phu vào dưới lầu thì chính là lúc nghỉ ngơi giữa giờ học.

Hai phụ tử bọn hắn vừa mới hiện thân liền khiến cho sân trường náo động. Bên hành lang Giáo Học Lâu mọi người mặt đỏ tía tai như gà chọi, thần tình hưng phấn nhìn hai phụ tử bọn hắn chỉ trỏ, nghị luận không ngừng.

Đối với những lời bàn tán của bọn họ, vô luận là Bùi Đông Lai hay Bùi Vũ Phu tựa hồ đều không để ý.

Dưới tiếng nghị luận không ngừng Bùi Đông Lai kéo Bùi Vũ Phu đi dọc theo sân trường tới cửa trường học. Cửa trường học.

Nạp Lan Trường Sinh mang theo hai người Nạp Lan Ngũ Khải cùng A Cửu đứng trước xe Lincoln – biểu hiện cho sự quý phái. Làm cho bảo vệ trường trông thấy phải khiếp sợ.

Thấy cha con Bùi Vũ Phu cùng Bùi Đông Lai tiến đến, Nạp Lan Trường Sinh không nói hai lời, trực tiếp mang theo hai người Nạp Lan Ngũ Khải cùng A Cửu tiến lên nghênh đón.

- Người trở về học đi!

Bùi Vũ Phu thấy ba người tiến đến thì liền dừng bước, quay lại nói với Bùi Đông Lai một tiếng.

- Thông minh một chút, đừng làm chuyện gì quá đáng.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, bất quá cũng dặn dò một câu.

Bùi Vũ Phu ngây ngô cười một chút, nhìn theo bóng Bùi Đông Lai rời đi.

- Vũ ... Vũ Phu!

Nạp Lan Trường Sinh đi tới, ánh mắt nhìn về phía Bùi Vũ Phu cực kỳ phức tạp. Ngũ khí mơ hồ có chút kích động.

- Đi ra ngoài rồi nói sau.

Bùi Vũ Phu hời hợt nói. Sau đó không đợi Nạp Lan Trường Sinh hồi phục, liền đi trước, không hề giống kẻ tập tễnh trước đó trong sân trường.

Thấy thế, đồng tử của hai người Nạp Lan Trường Sinh cùng A Cửu tức thì co rút lại. Trong mắt hiện lên một đạo dị quang.

Rất nhanh, Bùi Vũ Phu mang theo Nạp Lan Trường Sinh ra khỏi trường học.

- Vũ Phu, chúng ta lên xe trước, tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện.

Nạp Lan Trường Sinh tự mình mở cửa xe Lincoln cho Bùi Vũ Phu, khách khí nói:

Bùi Vũ Phu chỉ lắc đầu, chỉ cái xe taxi đối diện nói:

- Xe ta còn đang ở đó. Lát nữa ta còn có chuyện cần phải làm.

Nhìn theo phương hướng ngón tay Bùi Vũ Phu, chứng kiến chiếc xe cũ nát kia. A Cửu đi theo Nạp Lan Trường Sinh không lâu, bộ mặt trở nên phấn khích.

Hắn thực sự không thể hiểu được. Một người có quyền thế như Nạp Lan Trường Sinh ở trước mặt Bùi Vũ Phu lại ăn nói khép nép như vậy. Người như thế tại sao lại là một tài xế taxi.

Không riêng gì A Cửu, huynh đệ Nạp Lan Trường Sinh cùng Nạp Lan Ngũ Khải cũng không hiểu. Chỉ cần Bùi Vũ Phu nguyện ý, cho dù khó khăn cũng không cần đi làm tài xế taxi a...

- Bùi Vũ Phu, tuy rằng ta không biết tại sao người lại lựa chọn như vậy. Bất quá... Nếu như người không chê, Nạp Lan gia bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh người.

Nạp Lan Trường Sinh trầm ngâm một lát, chậm rãi mở miệng, cúi thấp người nói.

Nghe được hai chữ không chê, A Cửu thông qua thái độ của Nạp Lan Trường Sinh đối với Bùi Vũ Phu liền đoán được Bùi Vũ Phu tương đương là một ngưòi bần. Cũng không nhin nổi có chút ngạc nhiên.

Dù sao đi nữa, xem ra, nhìn qua cả Đông Bắc này, thậm chí cả nước, dám nói không chê Nạp Lan gia quả thực không tìm ra mấy người.

- Miêu thúc bên kia đã đáp ứng người. Người yên tâm quay về Đại Liên đi.

Bùi Vũ Phu hỏi một đằng trả lời một nẻo, ngữ khí bình tĩnh nói.

Lộp bộp!

Miêu lão gia có đi Đại Liên hay không có quan hệ với an nguy của Nạp Lan lão gia, càng quan hệ tới hướng đi sau này của Nạp Lan gia tộc. Dưới tình hình này, ngay cả người có trái tim kiên cường như Nạp Lan Trường Sinh trong lòng cũng không tránh khỏi có chút kích động.

- Cảm ơn!

Nạp Lan Trường Sinh cố gắng điều chỉnh cảm xúc, chậm rãi phun ra hai chữ cảm ơn.

Hai tiếng cảm ơn vang lên bên tai nhưng biểu tình trên mặt Bùi Vũ Phu không có chút thay đổi. Hắn im lặng tiến về chiếc xe taxi cũ nát kia.

- Vũ Phu!

Nạp Lan Trường Sinh thấy thế hô lớn.

Bùi Vũ Phu dừng bước nhưng không có quay đầu lại.

- Người có còn nhớ rõ ước định năm đó của chúng ta không?

Nạp Lan Trường Sinh nói.

Bùi Vũ Phu quay đầu lại:

- Ước định gì?

- Hôn ước của đám trẻ!

Nạp Lan Trường Sinh nói:

- Năm đó người với ta đã từng nói. Nếu như tương lai con chúng ta nếu như là con trai cùng con gái thì nhất định sẽ cho chúng nó lấy nhau.

Nghe Nạp Lan Trường Sinh nói thế, Bùi Vũ Phu cũng không nhin được nhớ tới ước định ngày xưa. Đích xác là có chuyện đó.

Trầm ngâm một lát, hần nghiêng đầu sang chỗ khác, sắc mặt bình tĩnh nhìn Nạp Lan Trường Sinh nói:

- Nạp Lan Trường Sinh, người xác định còn muốn thực hiện ước định năm đó?

Nạp Lan Trường Sinh biến sắc, vẻ mặt áy náy nói:

- Vũ Phu, năm đó ta quả thực là có lỗi với người. Ngày hôm qua sau khi ta biết được người xuất hiện, ta rất muốn bù đắp lại sai lầm năm đó. Bất quá ta cũng biết, đối với người mà nói, ta bù đắp cho người không có gì là lạ.

- Chuyện này ... chờ sau khi Đông Lai thi tốt nghiệp nói sau. Ta hỏi thử ý kiến của nó xem sao.

Bùi Vũ Phu trầm mặc một lát, thản nhiên nói.

- Tốt!

Nạp Lan Trường Sinh nhẹ nhàng thở ra một hơi nói:

- Minh Châu hiện tại đang học đại học ở Yến Kinh, đến lúc đó ta nhất định sẽ mang nó đến nhà người.

Bùi Vũ Phu không nói gì, xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Phía sau, ba người Nạp Lan Trường Sinh chăm chú nhìn Bùi Vũ Phu vào chiếc xe taxi cũ nát kia, khởi động ô tô, càng lúc đi càng xa.

Thu hồi ánh mắt, Nạp Lan Ngũ Khải trầm ngâm nói:

- Nhị ca, người làm như vậy có chút hơi quá.

- Tiểu Ngũ, ý tứ của người ta hiểu. Bằng vào thân phận và địa vị hiện giờ của chúng ta hoàn toàn không phải đi nịnh bợ bọn hần. Nhưng ... Người có dám chắc hần sẽ không quật khởi sao?

Nạp Lan Trường Sinh thở dài một tiếng, nói:

- Huống chi ... Nạp Lan gia chúng ta có được địa vị tại Đông Bắc ngày nay là do một tay Bùi Vũ Phu tạo nên. Mà một thân bốn sự của ta cũng là do phụ thân của Bùi Vũ Phu dạy dỗ. Bùi Vũ Phu xuất hiện, chẳng những không tính toán chuyện năm đó mà còn làm cho Miêu lão gia ra mặt chữ bệnh giúp cha...

Nói tới đây Nạp Lan Trường Sinh dừng lại một chút, vẻ mặt áy náy nói:

- Tiểu Ngũ, chúng ta phải học chữ cảm ơn.

Cảm ơn?

Nghe được hai chữ này, Nạp Lan Ngũ Khải trầm mặc không nói, trong lòng mơ hồ có chút lo lắng.

Lời nói của Nạp Lan Trường Sinh tự nhiên là Bùi Vũ Phu không có nghe được.

Trên xe taxi, Bùi Vũ Phu đốt một điếu thuốc rẻ tiền, khói vờn quanh khuôn mặt hần. Hần hít vào một hơi, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau khi Bùi Vũ Phu hút hết điếu thuốc thứ 5, hần chạy ô tô tới khu dân nghèo.

Ở lối vào khu dân nghèo có một đám người vây quanh bức tường dán thông báo, thần tình phần nộ mắng mỏ, tâm trạng bức tức.

Bùi Vũ Phu thấy thế thì liền dừng lại rồi bước xuống xe. Chứng kiến thông báo thứ nhất trên vách tường chính là phá bỏ và yêu cầu mọi người dời đi nơi khác.

Căn cứ vào tốc độ phát triển cùng quy hoạch của Trầm Thành. Khu dân nghèo thuộc phạm vi cần phải giải phóng, phá bỏ và di dời đi nơi khác. Việc này đã bắt đầu tiến hành từ hai tháng trước rồi, nhưng phần lớn người ở trong khu dân nghèo vì bồi thường quá thấp nên song phương không đạt tới thỏa thuận chung, lâm vào giằng co cho tới bây giờ.

- Xem ra, phải đi thật rồi.

Bùi Vũ Phu thầm nghĩ trong lòng một câu, đóng cửa chạy ô tô tới chỗ ở của mình.

Khi hắn đến tiểu viện đã cũ nát thì đã thấy Miêu lão gia cùng nam nhân họ Bàng kia đã đợi từ lâu.

- Vũ Phu, gia trưởng hội đã xong rồi sao?

Nhìn thấy Bùi Vũ Phu, Miêu lão gia vẻ mặt mỉm cười hỏi han.

Bùi Vũ Phu gật gật đầu nói:

- Dạ. Miêu thúc, xong rồi. Bây giờ chúng ta lên đường thôi.

Được!

Miêu lão gia tối hôm qua cùng Bùi Vũ Phu nói chuyện phiếm, biết được gia gia của Bùi Đông Lai được an táng tại Hắc Long Giang. Hắn và Bùi Vũ Phu hẹn nhau hôm nay chờ Bùi Vũ Phu tham gia gia trưởng hội về cùng nhau đi Hắc Long Giang. Đi “Vấn an” ông nội Bùi Đông Lai.

- Vũ Phu, vì cái gì mà người lựa chọn như bây giờ?

Xe taxi một lần nữa chạy. Miêu lão gia sau khi đánh giá khu dân nghèo không nhận được hỏi.

Hiển nhiên cách nhìn của hắn và Nạp Lan Trường Sinh giống nhau. Chỉ cần Bùi Vũ Phu nguyện ý, Bùi Vũ Phu cùng Bùi Đông Lai hoàn toàn không cần phải sống trong nghèo khổ như thế.

- Miêu thúc, ta làm như vật tất có nguyên do của nó.

Bùi Đông Lai cũng minh bạch Miêu lão muốn ám chỉ điều gì, hắn cười ảm đạm nói:

- Kỳ thật, như vậy cũng không tồi.

Miêu lão gia mơ hồ đoán được cái gì đó, trầm mặc không nói.

28. Chương 28 : Cáo Mượn Oai Hùm.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 28 : Cáo mượn oai hùm.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Sau khi Bùi Đông Lai trở lại phòng học thì ngoại trừ Tần Đông Tuyết và đám người Tào Băng ra thì những tên học sinh khác trong lớp đều dùng một loại ánh mắt kính sợ nhìn hắn thậm chí một ít giáo viên cũng dùng ánh mắt cổ quái để đánh giá hắn.

Ánh mắt kia giống như đang hỏi: “ Một tên xuất thân bần cùng như Bùi Đông Lai sao tự dưng lại biến thành một tên phú nhị đại, hơn nữa lại còn ngưu bài hơn phú nhị đại nữa? ”

Đối với thái độ của mọi người thì Bùi Đông Lai biết rõ nguyên nhân là do Nạp Lan Trường Sinh ra mặt giúp mình, đối với lần này thì về mặt hắn cũng tỏ ra bình tĩnh, cùng giống như ngày hôm qua, hắn vẫn chuyên chú nghe giảng bài, rồi ghi chép.

“ Dát chi ”

Bỗng nhiên, ngay tại lúc mọi người đang nghe giảng bài thì đột nhiên cánh cửa phòng học bị đẩy ra, một người nam nhân đầu hói, bụng phệ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Hiệu trưởng?

Thấy được người cầm quyền rất ít khi xuất hiện ở trong Trầm Thành Nhất Trung này thì toàn bộ mọi người đều sửng sốt.

Sau đó.

Dường như bọn hắn đã đoán ra được cái gì rồi, theo bản năng liền nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Giống như là chứng minh suy đoán của bọn hắn là đúng, sau khi đẩy cửa ra thì hiệu trưởng liền liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái rồi quay đầu lại nói với lão sư đang đứng ở trên bâng:

- Trương lão sư, thật là xin lỗi vì đã quấy rầy.

Nguyên bản ở trong Trầm Thành Nhất Trung này thì đối với một người hiệu trưởng như hắn mà nói thì không cần phải khách khí như thế, bất quá hắn lại không muốn tỏ ra bộ dạng lãnh đạo trước mặt của Bùi Đông Lai.

Bởi vì... Hắn sợ!

Sở làm cho Bùi Đông Lai phản cảm!

Nghe được hiệu trưởng nói như thế thì lão sư họ Trương cũng biết được hiệu trưởng khách khí với mình hoàn toàn là bởi vì Bùi Đông Lai, bất quá nàng cũng có một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh vì vậy liền bước lên phía trước, mặc dù là biết rõ rồi nhưng vẫn cố ý hỏi:

- Hiệu trưởng, ngài đến đây có chuyện gì không ?

- Ta đến đây để tìm Bùi Đông Lai có chút việc.

Hiệu trưởng nói xong liền nhìn về phía Bùi Đông Lai, rồi hỏi :

- Bùi Đông Lai đồng học, nếu như cảm thấy không tiện thì đợi sau khi tan học rồi ta sẽ đến tìm người.

Bùi Đông Lai cũng hiểu rõ mục đích đến đây tìm mình của hiệu trưởng cho nên hắn liền trực tiếp đứng dậy nói :

- Hiệu trưởng, không có gì đáng ngại cả.

Nói xong thì Bùi Đông Lai liền buông cây bút trong tay rồi, đứng dậy hướng phía hiệu trưởng đi tới.

Hiệu trưởng âm thầm thở nhẹ ra một hơi, sau đó cười nói xin lỗi với Trương lão sư rồi đi ra ngoài.

- Bùi Đông Lai đồng học, chúng ta đến phòng làm việc của ta rồi nói tiếp.

Mất thấy Bùi Đông Lai đi ra khỏi phòng học, sau đó hiệu trưởng bước lên đóng cửa phòng lại rồi một lần nữa hồi ý kiến của Bùi Đông Lai.

- Hiệu trưởng, ta biết ngài đến tìm ta là bởi vì chuyện tình của gia trưởng hội vừa rồi.

Bùi Đông Lai hỏi một đằng trả một nẻo, giọng nói cũng không có chút tỏ ra về ta đây mà ngược lại tỏ ra vô cùng khách khí.

Thân là hiệu trưởng của Trầm Thành Nhất Trung cho nên địa vị của Ngô Chí Quốc ở ngoài xã hội cũng không thấp, mạng lưới quan hệ rất lớn, chuyện tình cần phải xử giao không ít, bình thường thì hắn rất ít khi ở trường học, mọi công việc trong trường đều do mấy phó hiệu trưởng xử lý rồi sau đó báo cáo cho hắn.

Vào lúc gia trưởng hội diễn ra thì hắn đang ở Bộ Giáo Dục cùng với các lãnh đạo bàn bạc công chuyện, cuối cùng lại nhận được một cuộc điện thoại của một giáo viên trong trường.

Nói chung là nếu có chuyện gì gấp thì trước tiên là phải báo cho phó hiệu trưởng rồi sau đó phó hiệu trưởng mới báo lại cho hiệu trưởng.

Đối với lần này thì Ngô Chí Quốc có chút nghi hoặc, hơn nữa là còn bất mãn, bất mãn vì vị giáo viên ấy không hiểu quy củ.

Nhưng mà.

Khi hắn nghe xong giáo viên kia nói thì hắn sợ tới mức thiếu chút nữa mà ngã đi.

Lúc ấy, trong Bộ Giáo Dục cũng có một vài vị lãnh đạo có quen biết với Ngô Chí Quốc, thấy sắc mặt của hắn khó coi thì liền hỏi nguyên nhân, sau khi biết được chân tướng sự tình thì cũng sợ tới mức không nhẹ, đồng thời còn nói:

- Ngô hiệu trưởng, ta mặc kệ ông dùng biện pháp gì, nhất định phải xử lý chuyện này cho tốt.

Đối với mệnh lệnh của lãnh đạo thì thân là hiệu trưởng của Trần Thành Nhất Trung thì Ngô Chí Quốc cũng không dám chậm trễ, trước hết hắn liền rời đi khỏi Bộ Giáo Dục.

Ngay sau khi bước ra khỏi Bộ Giáo Dục thì Ngô Chí Quốc cũng không trực tiếp đi tìm Nạp Lan Trường Sinh.

Bởi vì hắn biết thân phận của mình kém Nạp Lan Trường Sinh hơn cả vạn dặm, căn bản là không có tư cách để đi gặp mặt Nạp Lan Trường Sinh để nói chuyện này.

Hiểu được điều này, trước tiên thì Ngô Chí Quốc trở về trường học để hỏi rõ sự tình. Hắn nghe được mọi người báo cáo, ở hắn xem ra chuyện này là do Bùi Đông Lai dựng lên, quan trọng nhất chính là thái độ của Bùi Đông Lai, chỉ cần Bùi Đông Lai không có ý định làm quá thì về phía của Nạp Lan Trường Sinh cũng dễ ăn nói.

Lúc này nghe được Bùi Đông Lai nói toát móng heo thì Ngô Chí Quốc xấu hổ gật đầu, nói:

- Thực xin lỗi Đông Lai, lúc ấy ta có việc bận nên rời khỏi đây, nếu lúc ấy có ta ở đó thì ta tuyệt đối sẽ không để cho bọn chúng làm ra hành động can quấy như thế.

- Hiệu trưởng, kỳ thật trong chuyện này thì ta cũng có chỗ không đúng.

Mặc dù Bùi Đông Lai biết những lời nói của Ngô Chí Quốc chỉ là lời khách khí nhưng mà hắn cũng dễ cho Ngô Chí Quốc khó chịu.

Àn?

Thật sự là Ngô Chí Quốc không ngờ rằng Bùi Đông Lai sẽ khách khí đến như thế, nhất thời thì có chút sửng sốt.

- Bất quá hiệu trưởng à, Vương Hồng bởi vì đã nhận được chỗ tốt của phụ thân Trịnh Phi cho nên ở trước mặt mọi người đã vũ nhục cha của ta, quả thực là làm sỉ nhục chức nghiệp của một người giáo viên.

Bùi Đông Lai không để cho Ngô Chí Quốc khó chịu cũng không có nghĩa là là hắn không có ý định lợi dụng cơ hội cáo mượn oai hùm để giáo huấn Vương Hồng một phen.

Dù sao thì Vương Hồng đã vũ nhục Bùi Vũ Phu, chẳng khác nào là đụng vào nghịch lân của hắn.

- Đông Lai, người nói không sai, hành vi của Vương Hồng quả thật là đã làm mất đi hình tượng giáo viên. Việc này thì ta cùng với lãnh đạo trường học đã trao đổi ý kiến rồi, nhất trí quyết định khai trừ Vương Hồng ra khỏi trường học.

Ngô Chí Quốc vội vàng trả lời một câu, sau đó tựa hồ như vậy sẽ không đủ làm Bùi Đông Lai nguôi giận cho nên liền bổ sung:

- Mặt khác, Chu hiệu trưởng không rõ trắng đen nên đã quyết định khai trừ người thì ta cũng đã hướng xin ý kiến của các lãnh đạo ở Bộ Giáo Dục, những lý do ấy sẽ cấp cho người một câu trả lời hợp lý.

- Cảm ơn hiệu trưởng.

Bùi Đông Lai mỉm cười rồi nói cảm ơn.

- Đông Lai, không cần phải khách khí, đây là việc mà ta phải làm.

Đối mặt với lời cảm ơn của Bùi Đông Lai thì Ngô Chí Quốc liền ngẩn ra, sau đó cười nói trả lời một câu.

Hiển nhiên là hắn biết rằng, tạm thời không đề cập tới chồng của Vương Hồng chỉ nói riêng Trịnh Kim Sơn và Trương Vân bởi vì chuyện gia trưởng hội lần này thì sẽ gặp trừng phạt, trường học bên này cũng xem như phải cho Bùi Đông Lai một cái công đạo.

Hắn cũng không biết rằng Bùi Đông Lai nói cảm ơn là bởi vì trong vòng một năm qua, hắn luôn ôm hy vọng đối với Bùi Đông Lai, thủy chung vẫn quan tâm đến chuyện tình học tập của Bùi Đông Lai.

Ngay sau khi Bùi Đông Lai cùng Ngô Chí Quốc kết thúc cuộc nói chuyện thì tiếng chuông vang học liền vang lên, các học sinh sôi nổi từ trong phòng học đi ra.

- Ngô hiệu trưởng, ngài đi mau lên.

Bùi Đông Lai thấy thế liền khách khí nói.

Đối với Ngô Chí Quốc mà nói thì bản thân hắn là một hiệu trưởng mà lại hạ mình nói chuyện cùng với một gã học sinh, nếu bị các học sinh khác cùng các giáo viên khác thấy được thì cũng có chút ảnh hưởng đến hắn.

Đối với lần này, nghe được Bùi Đông Lai nói ra thì trong lòng hắn âm thầm cảm thán Bùi Đông Lai biết được thể thái nhân tình, sau đó cười cười rồi vỗ vỗ bả vai của Bùi Đông Lai rồi rời đi.

Thấy được Ngô Chí Quốc thân thiết vỗ vào vai của Bùi Đông Lai thì mấy tên học sinh trong lớp 12/1 đi ra cũng không cảm thấy có gì là kinh ngạc cả.

Đồng thời thì bọn hắn cũng không có bước lên chào hỏi Bùi Đông Lai.

Đối với bọn hắn mà nói thì một năm trước thì Bùi Đông Lai là một nhân vật phong vân trong Trầm Thành Nhất Trung này lúc ấy thì bọn chúng vô cùng ngưỡng mộ Bùi Đông Lai, sau này bởi vì phát sinh biến cố cho nên thành tích của Bùi Đông Lai liền bị trượt dốc xuống, trở thành cho cười cho cả thiên hạ, bọn hắn thấy vậy thì cảm thấy vui sướng khi người khác gặp nạn.

Hôm nay thân phận của Bùi Đông Lai lại trở nên thần bí hơn nữa lại vô cùng ngưu bức cho nên bọn chúng cũng không có mặt mũi nào mà đi tới nói chuyện với Bùi Đông Lai.

- Đông Lai, hiệu trưởng tìm người làm gì thế ? Chắc hẳn không phải là muốn khai trừ người ra khỏi trường học sao ?

Cũng bất đồng so với đám người kia, sau khi Tào Băng ra khỏi phòng học thì vẻ mặt liền quan tâm hỏi Bùi Đông Lai.

- Tào Băng, thật sự là người biết một mà không biết hai, Trịnh Phi cùng với ông già của hắn đều bị Đông Lai dập cho lên bờ xuống ruộng, làm sao hiệu trưởng lại dám khai trừ hắn được ?

Một gã bạn học khác ở cùng phòng với Bùi Đông Lai nói.

- Đúng vậy a, theo ta thấy thì hiệu trưởng đến đây tìm Đông Lai thì hơn phân nửa là muốn làm thế nào để kết thúc việc này.

Lại một người khác nói:

- Đông Lai, ta cảm thấy rằng Vương Hồng quả thật là một người rác rưởi, căn bản là không xứng với hai chữ giáo viên, người cứ phóng tay mà làm, không cần phải buông tha cho bà ấy.

Nghe được ba người nói như vậy thì Bùi Đông Lai lại dở khóc dở cười, vốn muốn nói cái gì đó nhưng lại thấy được Tần Đông Tuyết từ trong phòng học đi ra.

Trong phút chốc, ánh mắt của hai người liền gặp nhau trên không trung.

- Bùi Đông Lai, rốt cuộc là anh còn bao nhiêu bí mật đây ?

Tần Đông Tuyết mỉm cười ý bảo một chút, trước tiên là dời ánh mắt ra khỏi một chút nhưng trong lòng lại xuất hiện từng gợn sóng.

29. Chương 29 : Vô Sĩ Cùng Phi Lễ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 29 : Vô sĩ cùng phi lễ.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Trầm Thành Nhất Trung là một trong những trường học tốt nhất của Trầm Thành, tự nhiên là trong trường không ít những tên phú nhị đại giống như Trịnh Phi, mặc dù đám phú nhị đại này chưa bao giờ gặp qua Nạp Lan Trường Sinh nhưng mà bọn hắn thông qua nhiều đường nên đã biết được người ra mặt giúp Bùi Đông Lai chính là Nạp Lan Vương gia uy chấn ở Đông Bắc.

Nhất thạch kích khởi thiên tăng lãng! (Một hòn đá làm nổi lên hàng ngàn con sóng.)

Tin tức này làm cho bọn họ trực tiếp mà sợ ngây người.

Sau đó, tin tức này liền lan truyền nhanh khắp cả Trầm Thành Nhất Trung, thân phận của Bùi Đông Lai cũng trở nên thần bí, đám học sinh liền suy đoán đủ loại, nào là Bùi Đông Lai là con tư sinh của Nạp Lan Trường Sinh, cũng có người suy đoán Nạp Lan Trường Sinh là trưởng bối của Bùi Đông Lai.

Xuất phát từ tò mò rất nhiều MM lớp 10 thừa dịp vào lúc giải lao giữa giờ học liền tiến đến xem Bùi Đông Lai, trừ việc đó ra không không ít tên học sinh có thân phận cũng bắt đầu lôi kéo Bùi Đông Lai.

Hiển nhiên, cha mẹ của bọn hắn muốn thông qua Bùi Đông Lai để có thể tiếp cận được với vị Nạp Lan Vương gia trong truyền thuyết kia.

Đối mặt với nhiều chuyện như vậy thì mặc dù Bùi Đông Lai có chút buồn bực nhưng hắn cũng không có cách nào thay đổi được, chỉ có thể không chú ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chăm chú đọc sách.

Vương Hồng bị ngã trong lúc gia trưởng hội, sau khi trải qua kiểm tra thì đúng là bị chấn động não rất nhỏ.

Nhưng mà.

Sau khi biết được thương thế của mình thì Vương Hồng cũng không có để ý, càng không có ghen ghét Bùi Đông Lai, mà trước tiên là nàng muốn tìm gặp Bùi Đông Lai để giải thích nhưng kết quả lại bị hiệu trưởng Ngô Chí Quốc mắng té tát, trực tiếp đuổi nàng ra khỏi trường.

Ngô Chí Quốc giải quyết sự tình một cách nhanh chóng, điều đó làm cho Vương Hồng khóc không ra nước mắt, chỉ hận chính bản thân mình có mắt mà không thấy Thái Sơn.

Càng làm cho Vương Hồng không thể ngờ được chính là giữa trưa sau khi trở về nhà, thì chồng nàng chẳng những không an ủi, chiều cổ nàng mà ngay lúc gặp mặt thì chồng nàng đã tặng nàng hai cái bạt tai vào mặt.

Vương Hồng vốn là đã chịu ủy khuất ở trong trường học, về nhà lại bị chồng tát vào mặt thì lập tức liền phản kháng, kết quả là chồng nàng nói cho nàng viết bởi vì chuyện tình của nàng mà Trịnh Kim Sơn chẳng những không giúp đỡ hắn mà còn bị lãnh đạo cấp trên tra hỏi nữa.

Việc này đưa đến kết quả : Chồng của Vương Hồng bị đuổi việc...

Việc này thì Bùi Đông Lai cũng không biết, buổi chiều sau khi tan học thì hắn cự tuyệt lời lôi kéo, làm quen của đám hoàn khổ. Hắn đợi sau khi đám hoàn khổ rời đi thì trực tiếp đi tới chỗ ngồi của Tần Đông Tuyết.

Tần Đông Tuyết đang gặp một đề toán khó, đang vắt óc suy nghĩ vấn đề này, đột nhiên thấy được có một thân ảnh đang đứng bên cạnh mình thì theo bản năng nàng liền ngẩng đầu lên.

- Tần Đông Tuyết đồng học, cho dù là sợ anh cướp đi ngôi vị Trạng Nguyên của kưng thì cũng không cần phải mất ăn mất ngủ như thế a.

Bốn mặt chạm vào nhau, Bùi Đông Lai nở ra nụ cười trêu ghẹo nói.

Bên tai vang lên lời nói trêu ghẹo của Bùi Đông Lai, lại thấy bộ dạng tự tiếu phi tiếu của Bùi Đông Lai thì khóe miệng của Tần Đông Tuyết hơi vênh lên, hừ nhẹ nói:

- Bùi Đông Lai đồng học, nếu như em nhớ không lầm thì một năm trước, thì mỗi kỳ anh đều hơn em mười điểm, em làm sao lại có thể không mất ăn mất ngủ được chứ ?

Giọng nói vui vẻ, cái miệng vênh lên, nụ cười mê người...

Hết thấy những thứ này đều không hợp với hình tượng của Tần Đông Tuyết.

Nhưng mà.

Bùi Đông Lai lại không cảm thấy có gì khác lạ, từ sau khi kết thúc trận bóng rổ lúc trước thì Tần Đông Tuyết đã chủ động nói chuyện với hắn, hắn phát hiện được khoảng cách giữa hai người đang được kéo gần lại.

Mà sáng sớm hôm nay, Tần Đông Tuyết lại ra mặt cho Bùi Đông Lai, cái cảm giác này thì trong lòng Bùi Đông Lai biết được rõ ràng.

- Tần Đông Tuyết đồng học, vì muốn cảm ơn hôm nay đã ra mặt giúp ka nên ka quyết định mời em một bữa cơm, không biết là em có nhận lời hay không ?

Bùi Đông Lai mỉm cười nói.

Trong phòng học thì có một ít học sinh vẫn chưa rời đi, bọn hắn thấy được Bùi Đông Lai đang cùng Tần Đông Tuyết nói chuyện một cách vui vẻ thì không nói, hơn nữa Bùi Đông Lai lại muốn mời Tần Đông Tuyết đi ăn cơm, một đám giống như là nuốt phải lựu đạn, trợn tròn mắt lên, vẫn không nhúc nhích mà nhìn vào Tần Đông Tuyết.

Dường như bọn hắn muốn biết, trong vòng hai năm qua Tần Đông Tuyết vẫn chưa bao giờ đi ăn cơm chung với một nam sinh khác, không biết hôm nay Tần Đông Tuyết có cự tuyệt lời mời của Bùi Đông Lai hay không đây ?

- Có thể nhận được lời mời của một nhân vật phong vân nhất của Trầm Thành Nhất Trung thì bỉ nhân cảm thấy vô cùng may mắn và vinh hạnh.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt của đám người kia thì Tần Đông Tuyết buông cây bút trong tay ra rồi cười trả lời lại.

Đáp ứng rồi!

Tần Đông Tuyết đáp ứng rồi.

Nghe được lời nói của Tần Đông Tuyết lại thấy được vẻ mặt vui vẻ của nàng thì toàn bộ đám học sinh kia đều ngây dại.

So với đám người kia thì dường như Bùi Đông Lai đã đoán được Tần Đông Tuyết sẽ đáp ứng mình cho nên hắn cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc nào, bắt quá bốn chữ “ Nhân vật phong vân “ này mà hắn cảm thấy xấy hổ mà đỏ mặt, vì thế liền lấy tay sờ sờ lên đầu rồi đi lên phía trước dẫn đường.

Sau khi hai người rời khỏi Giáo Học Lâu thì ánh trời chiều nhuộm đỏ bừng một mảnh, làm cho người khác cảm thấy có một loại cảm giác xa hoa.

Dưới ánh trời chiều, Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết đi song song với nhau, hai người cũng cách xa nhau không quá 50 cm.

Phát hiện này làm cho trong lòng Bùi Đông Lai không khỏi động, hắn nhớ lại một quyển sách đã từng viết : “ giữa người với người cách nhau không quá một cánh lưới sắt, chỉ khi nào đối phương hoàn toàn tin tưởng người thì người mới có thể tự nhiên đi qua cánh cửa sắt ấy được ”

Trong đầu hiện ra những câu nói trong sách ấy thì Bùi Đông Lai không khỏi vui vẻ, ở hắn xem ra thì khoảng cách giữa mình và Tần Đông Tuyết có thể hoàn toàn vượt qua, mà lại còn có thể ở chung một chỗ nữa chứ (tự sướng về lẽ)

Đi cùng với Bùi Đông Lai ở trong sân trường thì Tần Đông Tuyết có thể nhận thấy được ánh mắt kinh ngạc của những họ sinh kia, bất quá nàng cũng không có để ý mà đem lực chú ý đặt trên người của Bùi Đông Lai.

Lúc này thấy Bùi Đông Lai cười cười thì Tần Đông Tuyết không nhin được mà hỏi:

- Cười cái gì thế ?

- Hả..

Nguyên bản thì Bùi Đông Lai đang tự sướng, ngạc nhiên khi nghe được lời nói của Tần Đông Tuyết thì liền giật mình, sau đó hắn liền lấy lại bộ dáng đúng đắn rồi nói:

- Anh đang suy nghĩ, bọn hắn thấy được anh với em giống như là tình lữ sóng vai đi chung với nhau trong sân trường, không biết sau khi trở về thì bọn hắn có nguyên rửa anh hay không đây?

Tình lữ.

Nghe được hai chữ này thì trong lòng Tần Đông Tuyết không khỏi nhảy dựng lên, mà vẻ mặt cũng trở nên ửng đỏ, nhìn qua thì vô cùng mê người.

- Vô sỉ.

Tần Đông Tuyết đỏ mặt, tức giận mắng một câu, lại không dám nhìn vào đôi mắt của Bùi Đông Lai.

- Nếu như anh vô sỉ thì đã cầm tay em và lớn tiếng hô lên rằng em là bạn gái của anh rồi.

Không biết tại sao, thấy được bộ dạng then thùng như vậy của Tần Đông Tuyết thì Bùi Đông Lai lại thấy vô cùng khoái trá.

- Ok, if you want, em không có ý kiến.

Bị Bùi Đông Lai nhìn chằm chằm thì tim của Tần Đông Tuyết liền đập nhanh hơn, vì muốn che dấu sự xấu hổ nên nàng đã ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Thật không có ý kiến sao ?

Bùi Đông Lai có chút sững sốt, càng nhiều hơn là hưng phấn, hắn đang rất nóng lòng.

- Không có.

Lập trường của Tần Đông Tuyết vô cùng kiên định.

- Em xác định và khẳng định là không có sao ?

Bùi Đông Lai có chút không dám tin, hắn lại thử hỏi một lần nữa.

- Em xác định và khẳng định là không có ý kiến gì.

Tdt nói xong rồi lại khẽ hừ một tiếng:

- Bất quá, chỉ cần anh dám thì em sẽ kêu anh phi lễ đối với em.

”_____”

Một đầu của Bùi Đông Lai liền nổi lên hắc tuyến.

Vẻ mặt của Tần Đông Tuyết liền nở ra nụ cười xấu xa.

Nhưng mà

Bùi Đông Lai lại không thấy được, trong nụ cười ấy lại chứa đựng vài phần cảm xúc khác thường.

PS: Đang cần tuyển người dịch để làm boom, ai biết dịch thì vào đăng ký nhận vài ch dịch phụ với mình, 1 mình solo chắc cũng không đủ khả năng để làm bom to được

30. Chương 30 : Kỳ lạ

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 30 : Kỳ lạ

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết yêu nhau.

Ngay sau khi Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết bước ra khỏi nhà ăn thì tin tức bất quá này lập tức truyền nhanh vào trong tay của mọi người trong Trầm Thành Nhất Trung, đồng dạng các thầy cô giáo cũng biết được tin này.

Trong lúc nhất thời, bởi vì xảy ra biến cố lúc trước nên Bùi Đông Lai trở thành cho cười cho mọi người lại trong hai ngày ngắn ngủi lại biến thành “ Suất ca”, khiến cho mọi người đều xôn xao.

Trong đó, một ít nữ sinh đều âm thầm cảm thán Bùi Đông Lai che giấu thân phận quá lâu, khiến cho các nàng không thể xuống tay trước, mà không ít nam sinh thậm chí Tần Đông Tuyết thì không ngừng kêu rên.

Đối với mọi chuyện này thì Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết vẫn tỏ ra bình tĩnh, dường như là cả hai người không để ý đến những lời đồn nhảm nhí kia.

Sau khi kết thúc giờ tự học thì Bùi Đông Lai vẫn giống như ngày hôm qua vẫn ngồi ở trong phòng học để học thêm Toán học, mà Tần Đông Tuyết thì liền thu dọn sách vở chuẩn bị trở về nhà.

Có khác so với lúc trước chính là sau khi Tần Đông Tuyết đứng lại thì cũng không rời đi, nhin không được mà liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái. Sau khi thấy Bùi Đông Lai đang làm bài thì trong mắt của nàng lại hiện lên một đạo quang mang kỳ dị, sau đó nàng cũng không chào hỏi Bùi Đông Lai mà là giữ im lặng rồi rời đi.

Kể từ khi sáp nhập vào linh hồn của Tiêu Phi thì năng lực cảm ứng của Bùi Đông Lai lại càng thêm đề cao, Tần Đông Tuyết vừa mới liếc nhìn hắn thì hắn đã nhận ra, bất quá hắn cũng giả vờ như là không biết, thẳng cho đến sau khi Tần Đông Tuyết rời đi thì hắn mới nở ra một nụ cười.

Cười xong thì Bùi Đông Lai liền thu liễm lại tâm trạng, bắt đầu chú tâm vào công việc học tập.

Ra khỏi cổng trường thì Tần Đông Tuyết lại giống như thường ngày, liền chui vào trong một chiếc xe Passat bình thường.

- Hôm nay, dường như là tiểu thư rất vui vẻ a ?

Ôtô vừa chạy được một chút thì người phụ nữ trung niên đảm nhận vị trí lái xe trông thấy được khuôn mặt vui cười của Tần Đông Tuyết thì cười nói:

- Có phải tiểu thư đã gặp được chuyện gì vui vẻ rồi không ?

Tần Đông Tuyết lên xe thì nhớ đến cảnh chiều hôm nay mình đi ăn cơm chung với Bùi Đông Lai, nhớ đến cảnh này thì nàng không kìm lòng được mà nở nụ cười, sau khi nghe được người phụ nữ trung niên nói như vậy thì vẻ mặt của nàng thẹn thùng nói:

- Lan mù, không phải là như vậy.

- Còn nói là không có, cái miệng nhỏ nhắn kia cười đến nỗi biến thành một đóa hoa rồi kìa.

Người phụ nữ trung niên được Tần Đông Tuyết kêu là Lan mục mở miệng trên ghẹo nhưng lại không hỏi kỹ sự tình.

- Đúng rồi tiểu thư, Tần bí thư đã gọi điện tới nói là cuối tuần này ngài sẽ bớt thì giờ xuống thăm tiểu thư.

Lan mục dường như là nhớ ra cái gì đó rồi nói thêm:

- Còn nữa, Tần bí thư còn nói, thứ sáu tuần này mẹ của tiểu thư cũng sẽ từ trên Yến Kinh chạy xuống.

Nha!

Nghe được Lan mục nói như vậy thì khuôn mặt tươi cười của Tần Đông Tuyết dần biến mất, thản nhiên trả lời lại một câu.

Thấy được biểu tình biến hóa của Tần Đông Tuyết thì trong lòng Lan mục thầm thở dài, cũng không có nói cái gì nữa.

Có lẽ là bởi vì lời nói của Lan mục làm ảnh hưởng đến tâm tình cho nên sau đó Tần Đông Tuyết lại giống như là một con mèo nhỏ mở cửa sổ xe ra rồi đem đầu nhìn ra bên ngoài, tùy ý để cho gió đêm thổi lên khuôn mặt của nàng, thưởng thức cảnh đêm của Trầm Thành.

Không biết trải qua bao lâu, khuôn mặt của Tần Đông Tuyết bỗng nhiên hiện lên một vẻ kỳ dị, ánh mắt của nàng đã bị biến số xe của một chiếc xe hơi hấp dẫn.

Đó là một chiếc Bentley.

Đối với chiếc Bentley kia thì Tần Đông Tuyết cũng không xa lạ gì, lúc trước Trịnh Kim Sơn đã từng lái chiếc này để đến Trầm Thành Nhất Trung tham gia hoạt động.

Tần Đông Tuyết liền thu hồi ánh mắt, đóng cửa sổ lại, sau đó lại lấy một quyển sách giáo khoa từ trong túi xách ra để đọc.

Trong chiếc Bentley, thân là thổ hào mới mới của Trầm Thành, Trịnh Kim Sơn ngồi ở phía sau xe, giống như là những tên nhà giàu mới nổi, hần cầm trên tay một điều xì gà, vẻ mặt của hần như đưa đám.

Ngồi bên cạnh hần là một nam nhân mang Tây phục, trên người của nam nhân không có hơi thở của một tên nhà giàu mới nổi mà thay vào đó là vẻ quan uy.

Hần là người trong cục xây dựng ở Trầm Thành, đồng dạng hần chính là phụ thân của Cố Mỹ Mỹ.

- Trịnh lão bản, người xác định rằng chúng ta tìm tên Bùi Vũ Phu kia thì có ích sao ?

Có lẽ là không quá thích ứng được với hương vị của điều xì gà cho nên phụ thân của Cố Mỹ Mỹ liền hạ kính xe xuống, về mặt cau mày nói.

Nguyên bản lấy thân phận của Trịnh Kim Sơn thì không ít người trong cục xây dựng thường hay đi đút lót hần, đối với hần mà nói sở dĩ hần cổ vũ Trịnh Phi theo đuổi Cố Mỹ Mỹ chính là không bao lâu nữa phụ thân của Cố Mỹ Mỹ là Cố Tuyên Sơn sẽ trở thành phó chủ nhiệm phát cải ủy (*) ở Trầm Thành.

Phát cải ủy.

Đây là một ngành có quyền lực thật lớn a.

Nhưng mà.

Mặc dù là như thế nhưng mà lúc này có lẽ là bởi vì do nguyên nhân tâm tình của Trịnh Kim Sơn không được tốt cho lắm nên không thấy được vẻ mặt buồn bực trên mặt của Cố Tuyên Sơn, Trịnh Kim Sơn nói:

- Cố cục trưởng, việc này ngoại trừ tìm Bùi Vũ Phu ra thì không còn con đường thứ hai nào để đi đâu.

- Tên Bùi Vũ Phu kia chỉ dựa vào Nạp Lan Trường Sinh, cá nhân ta cho rằng nên tìm thẳng mặt Nạp Lan Trường Sinh mà nói chuyện.

Cố Tuyên Sơn nói ra cách nhìn của mình.

- Cố cục trưởng, nói như thế cũng đúng chẳng qua là Nạp Lan Trường Sinh sẽ cho Cố cục trưởng vài phần nhân tình, cùng gặp mặt nói chuyện với Cố cục trưởng nhưng mà ta nghĩ đó không phải là điều mà Nạp Lan Trường Sinh hy vọng.

Trịnh Kim Sơn cố gắng vắt óc nói, đồng thời hần cũng không muốn đả kích Cố Tuyền Sơn, dù sao thì cho dù là Trịnh Phi và Cố Mỹ Mỹ có thành đôi hay không thì nhất định hần phải làm tốt quan hệ với Cố Tuyền Sơn.

Mặc dù Trịnh Kim Sơn đã rất cẩn thận nói ra nhưng mà sau khi nghe xong thì sắc mặt của Cố Tuyền Sơn vẫn hơi đổi, dường như là trong lòng của hần rất không thoải mái.

Không thoải mái thì không thoải mái nhưng Cố Tuyền Sơn cũng biết, xuất thân của hần là bản hàn cho nên thông qua cố gắng của bản thân đến hôm nay đã bước vào cán bộ cấp xử, ở trong mắt của Nạp Lan Trường Sinh thì hần cũng không tính là thứ gì, thậm chí cho dù hần thành công bước lên được phó chủ nhiệm cấp ủ thì cũng không dám làm ra cái gì ở trước mặt Nạp Lan Trường Sinh.

Bởi vì biết được điểm này cho nên sau khi Trương Vân nói sự tình này cho hần biết thì hần liền liên lạc với Trịnh Kim Sơn, cố gắng mau chóng giải quyết chuyện này, đừng để chuyện này ảnh hưởng đến việc lên chức của hần.

- Cố cục trưởng, kỳ thật Nạp Lan Trường Sinh có gặp chúng ta hay không cũng không quan trọng. Sỡ dĩ là ta đề nghị đi tìm tên Bùi Vũ Phu kia là muốn đem chuyện này hóa nhỏ, hoàn toàn là do thái độ của Bùi Vũ Phu quyết định.

Trịnh Kim Sơn nói xong, dường như là nhớ đến tình hình của lần gia trưởng hội lần trước, giọng nói có chút cổ quái:

- Bởi vì, Nạp Lan Trường Sinh không để cho thê tử của chúng ta quỳ gối giải thích với Bùi Đông Lai hoàn toàn là do Bùi Vũ Phu đã nói “Quên đi” Trừ việc đó ra thì Bùi Vũ Phu còn kêu Nạp Lan Trường Sinh đứng trước cổng trường chờ hần, mà Nạp Lan Trường Sinh nghe được như vậy thì không tỏ ra thái độ bất mãn nào.

Cố Tuyền Sơn không có biết được sự tình lúc đó, mà Trương Vân lại không kể ra những chi tiết bày bày bởi vì lúc này Trương Vân đã bị hù dọa đến mất đi lý trí, đâu có dễ dàng mà chú ý nhiều đến như vậy ?

Lúc này, nghe được Trịnh Kim Sơn nói như vậy thì Cố Tuyền Sơn không khỏi cả kinh, hần nhin không được mà hỏi:

- Rốt cuộc tên Bùi Vũ Phu kia là ai ?

Trịnh Kim Sơn cũng lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết hần là ai, nhưng mà bất kể là nư thế nào đi nữa thì nếu Nạp Lan Trường Sinh đã khách khí đối với hần thì thân phận của hần chắc là không đơn giản rồi.

- Nếu thân phận của hần không đơn giản thì vì sao lại phải sống ở khu dân nghèo này ?

Lúc này, ô tô đã chạy tới khu dân nhều, Cố Tuyền Sơn thông qua cửa sổ đã thấy được cảnh tượng bên ngoài, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Trịnh Kim Sơn liếc mắt:

- Ta cũng không biết.

Nghe được Trịnh Kim Sơn trả lời như thế thì cả người Cố Tuyền Sơn liền tức giận đến phát run, hần cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ hoặc, mẹ nó rất kỳ hoặc.

(*) : Ủy ban Phát triển và cải cách Quốc gia Trung Quốc (NDRC)

(Ủy ban phát triển và cải cách nhà nước).

31. Chương 31 : Chua Xót Cùng Bất Đắc Dĩ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 31 : Chua xót cùng bất đắc dĩ.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Rất buồn bực, Cố Tuyền Sơn liền đốt lên một điếu thuốc, cũng không phải là xì gà mà là một điếu Trung Hoa.

Người trong quan trường thì chú ý không để hi lộ ra ở trên mặt.

Hút thật sâu hai ngậm, Cố Tuyền Sơn liền phun ra một ngậm khói, cả người đã trở nên bình tĩnh.

Sau đó.

Hắn thấy được một chữ to dùng ở trên phòng ốc trong khu dân nghèo thì trong lòng chợt động, rồi đột nhiên nhớ tới điều gì đó liền hỏi:

- Trịnh lão bản, nếu như ta nhớ không lầm thì khu dân cư này cần phải giải phóng để xây dựng, hơn nữa khu dân nghèo này là do người phụ trách phải không ?

Àn?

Trịnh Kim Sơn vốn đang suy nghĩ một hồi gặp Bùi Vũ Phu thì nên giải thích như thế nào, đột nhiên nghe được Cố Tuyền Sơn nói như vậy thì không khỏi ngẩn ra, sau đó liền gật đầu, bộ dạng cũng không tỏ ra hứng thú cho lắm.

Dễ nhận thấy rằng ở hắn xem ra thì việc làm sao để giải quyết chuyện tình của Bùi Đông Lai thì tốt hơn, còn hạng mục công trình này thì căn bản không cần phải nhắc tới.

Nhận thấy được bộ dạng không yên lòng của Trịnh Kim Sơn thì Cố Tuyền Sơn cũng không có tiếp tục nói về đề tài này nữa, hắn cũng biết rằng nếu Nạp Lan Trường Sinh thật sự muốn ra mặt cho Bùi Đông Lai mà khai đao đối với Trịnh Kim Sơn thì tổn thất của Trịnh Kim Sơn còn quan trọng hơn so với hạng mục công trình này, thậm chí tổn thất của hắn thì không thể dùng tiền bạc để so sánh được.

Chiếc Bentley có giá trị hơn tám còn số chạy gần 10' trên con đường đầy ổ gà này rồi cuộc cũng chạy đến trước ngõ rồi dừng lại.

- Xem ra thì người còn chưa có trở về.

Sau khi xe dừng lại thì Trịnh Kim Sơn có chút buồn bực nói.

Nghe được Trịnh Kim Sơn nói như vậy thì Cố Tuyền Sơn cũng buồn bực muốn chết, sơ dĩ hắn và Trịnh Kim Sơn lựa chọn với lúc tối khuya đến đây để giải thích với Bùi Vũ Phu hoàn toàn là biết Bùi Vũ Phu ban ngày lái xe taxi, mà lúc này xe taxi của bpv lại không có ở trong này, vậy thì chứng tỏ Bùi Vũ Phu vẫn chưa có trở về.

- Chờ một chút đi.

Trịnh Kim Sơn buồn bực lại đốt lên một điếu xì gà.

Cố Tuyền Sơn trầm mặc hút thuốc cũng không có lên tiếng.

Trịnh Kim Sơn thấy thế thì biết trong lòng Cố Tuyền Sơn đang ước rằng chuyện này nên giải quyết nhanh một chút nếu không thì việc thăng quan của hắn sẽ...

- Cứ chờ đợi như thế này thì cũng không phải là biện pháp tối, hay là người hay kêu tài xế của người đi hỏi thăm tình hình một chút, xem thử khi nào Bùi Vũ Phu sẽ trở về.

Liên tục hút ba điếu thuốc, Cố Tuyền Sơn cũng đã có chút mất kiên nhẫn, trên thực tế thì hắn là một người kiên nhẫn, nếu không thì hắn cũng sẽ không hỗn lên được địa vị như thế này. Hắn cảm giác được đường đường là một người có thân phận như mình lại đứng trước một khu dân nghèo để đợi một tên tài xế taxi, chuyện này thì hắn còn cảm thấy khó chịu hơn khi đang dùng cơm thì nuốt phải một con ruồi bọ.

- Được.

Trịnh Kim Sơn gật đầu lên tiếng, nhưng trong lòng lại chửi thầm, làm quan đều có một đức hạnh giả bộ, ngoại trừ lãnh đạo trước mặt thì lúc nào cũng đưa ra một cái yêu cầu bừa bãi.

Sau khi nhận được lời dặn dò thì tên lái xe của Trịnh Kim Sơn liền bước xuống rồi tiến vào chỗ ở cũ nát của Bùi Đông Lai.

Rất nhanh, tên lái xe liền chạy tới mở cửa phòng rồi cùng với bác gái cho thuê nhà nói với nhau hai câu, sau đó liền xoay người trở lại.

- Như thế nào? Bình thường thì mấy giờ Bùi Vũ Phu sẽ trở về nhà ?

Mất thấy tên tài xế lên xe thì Trịnh Kim Sơn liền vội vã hỏi.

- Lão bản, Cố cục trưởng, người đàn bà kia nói Bùi Vũ Phu có chút việc nên cần phải rời xa nhà, có thể là hai, ba ngày sau mới trở về.

Tên tài xế thành thật trả lời.

Rời khỏi nhà rồi sao ?

Ngạc nhiên khi nghe được câu trả lời của tên tài xế thì cả Trịnh Kim Sơn và Cố Tuyền Sơn đều ngây người ra, bọn hắn đều cho rằng bận rộn cả buổi tối đều trở nên công cốc rồi.

Tê.

Trịnh Kim Sơn tức giận đến nổi cả cục thịt béo trên người đều rung lên mà Cố Tuyền Sơn cũng không khá hơn chút nào, thiếu chút nữa là hắn không nhịn được mà chửi mạt nó rồi.

- Cố cục trưởng, làm sao bây giờ ?

Rất tức giận, Trịnh Kim Sơn liền hỏi Cố Tuyền Sơn một câu, thứ nhất là hắn tôn trọng Cố Tuyền Sơn thứ hai là hắn muốn nghe ý kiến của Cố Tuyền Sơn.

- Vậy thì đi tìm con của hắn là Bùi Đông Lai đi.

Cố Tuyền Sơn trầm mặc một lát rồi đáp.

- Cố cục trưởng cao minh.

Trịnh Kim Sơn nghe xong thì vỗ cái ót một cái sau đó giơ ngón tay cái lên rồi hỏi tiếp:

- Vậy thì sáng sớm mai chúng ta hãy đến trường để tìm Bùi Đông Lai ?

- Sáng mai ta có một hội nghị quan trọng.

Cố Tuyền Sơn do dự một lát rồi nói :

- Thứ bảy ở Trầm Thành Trung thì học sinh sẽ được nghỉ, vậy thì buổi trưa hôm ấy chúng ta sẽ đến đó.

- Tốt.

Trịnh Kim Sơn hiểu được là do Cố Tuyền Sơn sợ mất thể diện nên tùy tiện tìm một cái cớ, hơn nữa trên thực tế thì trong lòng hắn cũng có chút sợ khi phải đi tìm Bùi Đông Lai, dù sao thì Bùi Vũ Phu cũng là một người trưởng thành hơn nữa lấy thái độ của Bùi Vũ Phu ngày hôm ấy thì quan trọng nhất vẫn là thái độ của hắn.

Về phần Bùi Đông Lai còn trẻ, có quý mới biết được hắn sẽ làm khó dễ bọn hắn như thế nào ?

Lúc hai người Trịnh Kim Sơn và Cố Tuyền Sơn buồn bực trở về thì ở trong phòng của bác gái chủ cho thuê nhà.

- Là người của công ty Sách Thiên (*) sao ?

Mở miệng là một nam nhân trung niên khoảng 40 tuổi, bởi vì làm việc ở công trường nên làn da hơi ngăm đen, dáng người lại có vẻ phong phanh. Hắn đang hút một điếu thuốc lá rẻ tiền rồi nói.

- Không phải, là tới tìm Vũ Phu.

Bác gái chủ nhà liền lắc đầu, sắc mặt cũng không tốt hơn nam nhân là bao.

Nghe được bác gái chủ nhà nói như vậy thì nam nhân cũng không có hé răng nói tiếp mà là hung hăng hút lấy điếu thuốc trên tay, không khí trong phòng lại trở nên im lặng.

- Anh nói, khuya hôm nay bọn hắn có đến nữa không ?

Vài giây đồng hồ sau, bác gái chủ nhà liền mở miệng hỏi thêm, giọng nói có chút lo lắng, căn cứ vào thông tri của công ty bên kia thì xế chiều hôm nay trước 6h thì toàn bộ mọi người trong khu này đều phải kí vào hiệp nghị đồng ý dời đi nơi khác, nếu không kí thì hậu quả tự gánh lấy.

Cái gọi là tự gánh lấy hậu quả thì đó chính là thủ đoạn của công ty kia.

Bá!

Giống như vì muốn xác minh sự lo lắng của bác gái chủ nhà là đúng thì khi vừa nói xong thì bóng đèn trong nhà liền tắt đi.

”Loảng xoảng loạt xoảng! Loảng xoảng loạt xoảng! Loảng xoảng loạt xoảng!”

Sau đó.

Không đợi cho bác gái chủ nhà lấy lại tinh thần thì bên ngoài đã vang lên một trận, nào là tiếng đập cửa, tiếng thủy tinh vỡ... giống như là quỷ tiến vào thôn vậy, không ngừng hỗn loạn.

- Đám vương bát đần này, ta liều mạng với chúng mày.

Nghe được cổng trước bị đập phá thì nam nhân trung niên liền tức giận đến nổi vứt đi điếu thuốc đang hút, cắn răng một cái rồi cố gắng chạy ra cửa để tìm đám người của công ty kia tính sổ.

- Phú Sinh, không nên.

Bác gái chủ nhà thấy thế thì vội vàng ôm cổ nam nhân kia lại, vẻ mặt mang theo vài phần khùng hoảng nói:

- Bọn chúng đều là người của xã hội đen, anh không nên đi ra ngoài, chúng ta tình nguyện lấy tiền bồi thường cũng không muốn thấy ánh xầy ra chuyện gì.

Nói xong thì bác gái chủ nhà liền khóc, nước mắt đảo quanh tròn mắt.

Haizzz.

Nam nhân trung niên cũng biết những điều ấy là sự thật, cho nên không cam lòng mà thở dài, biệt khuất mà ngồi xuống.

Thấy nam nhân trung niên không xúc động nữa thì bác gái chủ nhà mới lặng lẽ lau nước mắt, còn nam nhân trung niên kia thì đốt lên một điếu thuốc rẻ tiền.

Sương khói mông lung, không khí trong phòng liền tràn ngập vẻ chua xót cùng bất đắc dĩ.

(*) : Công ti phá bỏ và dời đi nơi khác.

32. Chương 32:

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 32:

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Vào lúc giữa trưa khi mặt trời lên cao, ánh mặt trời chiếu xuống sân trường.

Bởi vì là thứ bảy cần phải học bù cho nên sân trường liền trở nên yên tĩnh, chỉ có thể nhìn thấy vài ba người đang làm cây mà thôi.

“Reng, reng, reng...”

Vào lúc 12h, một tiếng chuông chói tai vang lên, cả sân trường đang im lặng bỗng trở nên sôi nổi hẳn lên.

Giờ phút này, đám học sinh giống như chim sổ lồng bay ra ngoài vậy.

So với lớp 10, 11 mà nói thì học sinh lớp 12 cũng không quá hưng phấn, hiện giờ chỉ còn 3 tháng nữa là đến kỳ thi Đại học, đối với bọn hắn mà nói thì đi học hay tan học cũng không có gì khác nhau cho lắm, đi học cũng chỉ được thầy cô giáo giảng bài, có thầy cô giáo giám sát thôi.

Trong phòng học lớp 12/1, Bùi Đông Lai đem sách giáo khoa cất vào cặp xong rồi thì đưa mắt nhìn thoáng qua Tần Đông Tuyết thì phát hiện Tần Đông Tuyết cũng đã thu dọn xong.

Làm như đã nhận ra được Bùi Đông Lai đang nhìn mình, Tần Đông Tuyết liền quay đầu lại cười nhẹ một phát.

Sau đó, hai người không hẹn mà cùng đi ra khỏi phòng, vai chung vai đi xuống lầu.

Thấy một màn như vậy thì đám học sinh chung quanh càng khăng định Bùi Đông Lai cùng với Tần Đông Tuyết đang hẹn hò với nhau, bọn chúng liền không ngừng nghị luận.

Bất quá, cũng giống như tối hôm qua, hai người cũng không để ý.

Ra khỏi sân trường thì Tần Đông Tuyết nở lên một nụ cười mê người rồi nói:

- Nghe nói hai ngày hôm nay anh rất cố gắng, bất quá em cũng rất cố gắng cho nên.. nếu anh muốn cướp đi chức Trạng Nguyên thì cần phải tiếp tục cố lên a.

- Cần phải như thế.

Bùi Đông Lai thưởng thức nụ cười mê người của Tần Đông Tuyết rồi tự tin cười nói.

- Gặp lại.

- Gặp lại.

Chào tạm biệt xong, Tần Đông Tuyết liền đi vào trong chiếc xe Buick có rèm che, mà Bùi Đông Lai thì nhìn thoáng qua bóng lưng của Tần Đông Tuyết rồi đi lên chiếc xe bus.

Nếu là trước kia thì vừa đến thứ bảy là Bùi Vũ Phu sẽ đến trường học để đón rồi chở Bùi Đông Lai về nhà.

Đối với việc này thì Bùi Đông Lai cũng đã từng phản đối, dùng lời của hắn nói thì ngồi trên xe bus tuy rằng có chút phiền toái, có chút mất thời gian nhưng mà cũng không sao cả. Mà Bùi Vũ Phu đi đón hắn thì lại mất khách, còn mất thêm tiền xăng nữa, tương đương với lãng phí tiền bạc.

Mà mỗi lần Bùi Đông Lai nói như vậy thì Bùi Vũ Phu cũng không có phản đối, cũng không trả lời lại mà chỉ là cười ngây ngô.

Ngày hôm qua sau khi gia trưởng hội kết thúc thì Bùi Vũ Phu đã nói cho Bùi Đông Lai viết rằng ngày hôm nay hắn sẽ bồi Miêu lão đi làm một ít chuyện, sẽ không trở lại vì thế Bùi Đông Lai chỉ có thể đi xe bus để trở về nhà.

Cùng lúc đó, ở một bên đường trước cục xây dựng.

Trịnh Kim Sơn ngồi trên một chiếc xe Bentley có trị giá hơn tám chữ số, đang hút xì gà đợi Cố Tuyền Sơn xuất hiện.

- Mẹ nó, tên Cố Tuyền Sơn này còn giả bộ trang bức nữa.

Mắt thấy đã hơn 12h15' mà Cố Tuyền Sơn còn chưa xuất hiện, Trịnh Kim Sơn liền có chút khó chịu mà mắng một câu.

- Lão bản, tới rồi.

Trịnh Kim Sơn vừa nói xong thì tên lái xe liền thấy được Cố Tuyền Sơn từ trong cục xây dựng đi ra, vội kêu lên một tiếng.

Trịnh Kim Sơn hút một ngụm thuốc, vẻ mặt mình trên mặt đã mất đi mà thay vào đó là một khuôn mặt tươi cười.

1' sau, Trịnh Kim Sơn liền bước ra chào đón rồi đưa Cố Tuyền Sơn lên xe, nói:

- Cố cục trưởng, người nói xem, trước tiên là nên đi ăn cơm trưa rồi đi tìm Bùi Đông Lai hay là đến gặp Bùi Đông Lai để giải quyết vấn đề trước ?

- Trước tiên đi giải quyết sự tình đi đã.

Cố Tuyền Sơn cũng không nghĩ ngợi gì nhiều mà liền trả lời một câu, hiển nhiên đối với hắn mà nói thì không xử lý chuyện này thì tâm tình của hắn cũng sẽ bất an, tự nhiên là sẽ không có tâm tư mà dùng cơm rồi.

- Tốt.

Trịnh Kim Sơn cũng có ý kiến như thế, nghe được Cố Tuyền Sơn trả lời thì lập tức cười nói:

- Đợi xử lý xong chuyện này, ta sẽ hao hao mời Cố cục trưởng dùng một bữa.

Cố Tuyền Sơn cũng không có lên tiếng, Trịnh Kim Sơn vội cười khan hai tiếng ý bảo tài xế lái xe đi.

Rất nhanh chiếc Bentley đã được khởi động, dưới sự chăm chú của nhiều người đi đường thì chiếc Bentley liền hướng khu dân nghèo mà chạy tới.

Phần lớn người trong khu dân nghèo này là người làm công nhân ở bên ngoài, nhưng người đó buổi sáng đều rời giường rồi buổi tối trở về, không khí ở trong khu này rất hiu quạnh.

Nhưng mà.

Hôm nay lại có ngoại lệ.

Trong khu dân nghèo hôm nay bỗng nhiên có nhiều người xách hành lý chuẩn bị đi tìm phòng mới để thuê, cảnh người chen chúc vô cùng hỗn loạn.

Trong quán cơm ở khu dân nghèo, có hơn mười tên trong công Sách Thiên đang ngồi đây ăn cơm, thông qua cửa kính cửa sổ đã nhìn được tình cảnh hỗn loạn ở bên ngoài, bọn chúng đều nở ra nụ cười.

- Báo ca, cũng là anh lợi hại, mang theo các huynh đệ đến hù dọa khiến cho bọn chúng phải....

Trông thấy cảnh hỗn loạn như vậy thì một tên tóc húi cua liền mỉm cười nói, mà một tên bên cạnh lại vỗ bả vai của hắn một cái rồi vuốt mõng ngựa.

- Đương nhiên, Báo ca của chúng ta là ai chứ ?

Trong lúc nhất thời toàn bộ những người trong này đều phụ họa, sôi nổi, sùng bái Báo ca.

Điều này cũng chẳng thể trách bọn hắn được, bọn hắn vốn là hỗn ở xã hội không có bất kỳ một thu nhập nào, hiện giờ lại đi hỗn theo Báo ca để kiếm cơm thì tự nhiên phải vuốt mõng ngựa Báo ca rồi.

- Mấy tên các người không cần phải vui mừng sớm như thế. Bọn người rời đi chính là người làm công vụ ở bên ngoài, sợ dĩ chúng chịu đi là do chúng ta đền bù không thấp.

Trong lúc mọi người đang vui mừng thì một giọng nói lại vang lên:

- Nhưng mà các người chớ quên, trừ bỏ người ở ngoại thành sống ở trong này thì ở nơi này cũng không thiếu người địa phương đó a.

- Khương ca, chẳng phải sáng nay những người địa phương ở đâu cũng đều ký tên rồi sao ?

- Chỉ có một số người ký tên thôi, còn hơn mười hộ chưa ký tên trong đó có vài hộ là lão nhân, những lão nhân ấy xương cốt chắc cũng có vẻ cứng a.

Nam nhân họ Khương nói.

- Hừ.

Nguyên bản Báo ca đang được mọi người tâng bốc, ngạc nhiên nghe được nam nhân họ Khương nói như vậy thì liền hừ lạnh nói:

- Khương ca, người hãy yên tâm đi, mấy lão già ấy cứ để ta thu thập cho.

- Báo, ta cần phải nói trước, phía trên đã truyền lời xuống, muốn việc này cần phải giải quyết nhanh chóng nhưng các người cũng không được làm xằng làm bậy.

Tên nam nhân tên là Khương Nam thấy được hai mắt của Báo ca nổi lên hung quang thì có chút lo lắng nói.

Báo cười ha ha, nói:

- Khương ca, người quá lo xa, chúng ta sẽ không làm bậy đâu.

Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Báo ca lại cười lạnh : “ Làm bậy thì sao ? Từ lúc lão tử đi theo Trịnh lão bản thì có lúc nào lại không giải quyết được mấy vấn đề nhỏ này đâu”

33. Chương 33 : Các Người Muốn Chết.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 33 : Các người muốn chết.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Thân là thổ hào mới nổi lên trong những năm gần đây của Trầm Thành thì Trịnh Kim Sơn có không ít sản nghiệp lên quan đến bất động sản, năng lượng, vận chuyển hàng hóa trong đó bất động sản chính là sản nghiệp trụ cột của hắn, trong hai năm qua thì giá phòng của cả nước liên tăng lên, Trịnh Kim Sơn cũng nương theo cơ hội đó mà rút tiền đổ vào bất động sản cho nên hắn mới có thể phát nhanh lên đến được như vậy.

Mọi người đều biết, hạng mục của một công trình không phải là khó thi công mà có quan hệ đến nhiều người, trong chuyện này thì có quan hệ đến người của ban ký duyệt, ban thủ tục... cùng với những cư dân địa phương không muốn giao đất ra để gây cản trở cho công trình.

Biết được điểm này cho nên Trịnh Kim Sơn đã đưa vào không ít nhân lực, vật lực rồi lót tay cho những tên cán bộ công chức khác, hắn lại thành lập công ty Sách Thiên, thành viên của công ty này chủ yếu là dân xã hội đen.

Những người này phân nữa là những tên cùi bắp đầu đường xó chợ, chém người, có ngồi tù, có thủ đoạn tàn nhẫn...

Đối với Trịnh Kim Sơn mà nói thì tiêu tiền để nuôi đám người này, tương đương với nuôi một đám tay đầm, gặp chỗ nào có người cản trở thì hắn sẽ dùng những người này đến để uy hiếp, nếu không uy hiếp được thì lấy mã tấu, côn bồng ra để nói chuyện rồi sau đó đưa ra một ít điều kiện hấp dẫn, cuối cùng thì giải quyết được vấn đề.

Thủ đoạn như vậy thì công ty dưới trướng của Trịnh Kim Sơn đã vận dụng đến mức lô hỏa thuần thanh.

Cũng chính bởi vì như vậy mà trong lòng Báo ca tuyệt đối không lo lắng.

Ở hắn xem ra có Trịnh lão ở đây thì hắn cần gì phải lo xa nữa.

Sau khi ăn cơm xong thì đám người Báo ca gồm hơn mười tên trong công ty Sách Thiên một tay cầm tấm, một tay mang theo thuốc lá ngưu bức hò hét dọc đường đi, cuối cùng cũng đã đến được chỗ của hơn mười hộ không chịu ký “hiệp nghị”.

Thấy được bộ dạng hung thần ác sát, hung hăng càn quấy của đám người Báo ca thì mọi người xung quanh liền né tránh.

Thấy được cảnh này thì Báo ca cũng không cho là nhục mà ngược lại thì hắn cảm thấy vinh hạnh cho nên cười to lên.

Mà thân là nhân viên của công ty Sách Thiên mặc dù Khương Nam cảm thấy không thoải mái nhưng hắn cũng biết được số tiền dùng để đền bù cho nhóm người này thì công ty đã đem đi biếu cho nơi khác rồi.

Mà số tiền kia được gọi là “đinh hộ” cuối cùng là trở về tay trên người.

Rất nhanh, đám người đã đi đến trước cửa chỗ ở của Bùi Đông Lai.

”Bang bang...”

Đám người liền dừng lại, Báo ca liền ra hiệu, một gã tóc húi cua thấy vậy thì liền đi lên gõ cửa, nói chính xác hơn là phá cửa, tiếng “Bang, Bang” không ngừng vang lên bên tai.

Trong chỗ ở của Bùi Đông Lai, vô luận là bác gái chủ nhà hay là chồng của nàng Lưu Phước Sinh đều nghe được động tĩnh bên ngoài.

Trong đó, lông mày của Lưu Phước Sinh liền chau lên, khuôn mặt hiện lên vẻ giận dữ, mà bác gái chủ nhà lại lo lắng vừa không biết phải làm gì.

“ Rầm ”

Một lúc sau, cửa sắt đã bị rút ra, một lão nhân già đầu tóc đã điểm bạc liền xuất hiện trong đám người của Báo ca.

- Lão nhân gia.

Nhìn lão già kia xuất hiện thì Báo ca nở ra nụ cười nhưng trong lòng lại là một bỏ dao găm.

- Đi ra ngoài, các người đều là đi ra ngoài, ta nói cho các người biết cho dù các người giết ta thì ta cũng sẽ không ký phần hiệp nghị kia.

Ông cụ đưa tay ngăn cản không cho Báo ca đi vào.

Thấy thái độ kiên quyết của lão già thì Báo ca liền biến sắc, mấy tên của hắn liền rục rịch làm ra bộ dạng như muốn động thủ.

Khương Nam thấy thế thì bước lên một bước rồi cười nói:

- Chào cụ, cháu là nhân viên công tác của công ty Sách Thiên.

Lão già liền nhăn mặt, trầm mặc không nói gì.

- Cụ nên biết rằng vì muốn hưởng ứng lời kêu gọi của thành phố cho nên khu đất này sẽ được giải phóng để xây một vùng mới. Kỳ thật thì cụ cũng không cần phải lo lắng vì không có chỗ ở, bởi vì chính phủ sẽ cấp cho cụ một phòng khác, nếu như cụ không muốn lấy phòng thì cũng sẽ được bồi thường một số tiền.

Khương Nam mỉm cười mở miệng, nói lão cũng không đỏ mặt.

- Phá bỏ và dời đi nơi khác thì ta không phản đối, nhưng làm sao lại bồi thường ít như vậy?

Về mặt ông cụ liền tức giận nói:

- Đúng là một lão già như ta đây cũng chưa từng đi học, cũng không biết chữ to như thế nào, cũng không biết được pháp luật quy định giá đất đền bù là bao nhiêu, nhưng mà ta cũng không phải là kẻ ngốc, nhà của ta còn lớn hơn so với Nhị Ngưu, thế vì sao giá tiền đền bù cho ta lại không bằng một nửa của hắn ?

- Bởi vì vị trí phòng của ông không được tốt cho lắm.

Lúc này, không đợi Khương Nam mở miệng thì Báo ca đã không nhẫn nại được mà lạnh lùng nói.

- Phòng của ta cách xa phòng của Nhị Ngưu chưa đến ba dặm, vị trí làm sao mà không tốt được ?

Ông cụ bị Báo ca làm tức giận không chịu được.

- Phòng của người ta thì ở ngoài mặt tiền còn phòng của ông thì như thế nào ?

Một gã thủ hạ của Báo ca liền đứng ra nói.

Ông cụ tức giận đến mức hơi thở trở nên dồn dập, nhất thời không biết phải nói gì cho phải.

- Lão nhân gia, nếu ông ký tên thì Chính Phủ sẽ không bạc đãi ông.

Khương Nam lại nói.

- Chính Phủ, hắc, những tên này có thể đại diện cho Chính Phủ sao ?

Ông cụ tức giận, liền đưa tay chỉ vào đám người Báo ca.

- Lão già kia, ta xem ra người không thích uống rượu mời mà lại đi uống rượu phạt a.

Báo ca thấy ông cụ chỉ tay vào mặt mình thì lập tức nổi, nói xong hắn liền vung tay lên tát vào mặt khô héo của ông cụ kia một cái.

“Ba”

Tiếng xé gió liền truyền ra, ông cụ bị Báo ca tát một phát liền ngã xuống đất, hai cái răng xen lẫn với máu ở trong miệng liền trực tiếp rơi xuống đất.

- Báo....

Khương Nam không nghĩ tới Báo ca vừa nói xong sẽ động thủ, hắn vốn là ngăn ra, sau đó liền ngăn cản.

- Khương ca, việc này không cần phải lo lắng, những việc này cũng không làm khó được ta. Nếu lão bất tử này muốn chết thì trước tiên ta sẽ tặng cho hắn một cái quan tài.

Về mặt của Báo ca hung hăng, giống như là đã quyết định đem ông cụ này ra thịt để uy hiếp các hộ dân còn lại.

- Các người lại không nói đạo lý sao ?

Đối diện, chồng của bác gái chủ nhà là Lưu Phúc Sinh nhìn thấu qua khe cửa thấy ông cụ bị đánh thì nhất thời liền nổi giận, trực tiếp kéo cửa ra rồi rống lớn nói.

Hắn vừa mở miệng thì đám người Báo ca liền sôi nổi quay đầu lại.

Thấy được bộ dạng gầy yếu của Lưu Phúc Sinh thì đám người Báo ca liền cười nhạo, nụ cười kia giống như là muốn nói cho Lưu Phúc Sinh biết : “ Người muốn chết rồi phải không? ”

Thấy được vẻ mặt của đám người Báo ca thì Lưu Phúc Sinh cũng không có lùi bước, mà là kích động hét lớn :

- Ta hi vọng các người hiểu được, đây là một cái xã hội có pháp trị.

- Xã hội có pháp trị sao? Ta cho người biết, lão tử chính là luật pháp đây!

Nhìn thấy bộ dạng phần nộ của Lưu Phúc Sinh thì vẻ mặt của Báo ca liền cười lạnh:

- Các huynh đệ hãy giáo huấn tên cầu tạp chủng không có mắt này cho ta.

Hô lap!

Thủ hạ của Báo ca chính là một đám giang hồ, chuyện đánh nhau giống như cơm bữa, lúc này nghe được Báo ca hô lên một tiếng thì lập tức chạy đến đánh Lưu Phúc Sinh.

Phanh! Phanh! Phanh

Trong chớp mắt, Lưu Phúc Sinh đã bị đánh ngã nằm trên mặt đất, mấy tên đại hán liền đá mạnh vào người Lưu Phúc Sinh.

- Không nên đánh nữa.

Bác gái chủ thuê nhà liền khó rồi chạy đến bên người Lưu Phúc Sinh.

- Cút.

Báo ca thấy thế liền quát lên một tiếng, mắt thấy bác chủ nhà vẫn tiếp tục chạy đến thì liền đá một cước vào bụng của bác gái chủ nhà, bác gái chủ nhà liền trực tiếp ngã xuống đất.

- Đừng đánh nữa, van xin các người đừng đánh nữa ! Chúng ta sẽ ký tên, chúng ta sẽ ký tên, như vậy còn không được sao ?

Bác gái chủ thuê nhà bị ngã xuống đất, bởi vì đau quá cho nên nhất thời không thể đứng dậy được, chỉ có thể giãy dụa bò đến bên cạnh Lưu Phúc Sinh rồi cầu xin tha thứ.

Báo ca cũng không trả lời, hắn đưa mắt nhìn Lưu Phúc Sinh bị đám đàn em đánh đập.

Thương đả xuất đầu điều! (Súng bắn chim đầu đàn!)

Hắn muốn thông qua phương thức này để uy hiếp đám người còn lại, để cho bọn họ không dám lỗ mãng.

- Dừng tay.

Trong lúc Báo ca đang suy nghĩ thì đột nhiên từ đầu ngõ xuất hiện một tiếng gầm giận dữ, giọng nói vô cùng to.

Ấn?

Ngạc nhiên khi nghe được giọng nói này thì đám người Báo ca đều quay đầu lại nhìn.

Ngay sau đó.

Bon hán thấy được một thiếu niên vai mang theo một cặp sách, một bên hướng phía bọn hán chạy tới, một bên lớn tiếng kêu lên.

- Tên tiểu tạp chủng này ở đâu mà chạy ra đây ? Đừng có dừng tay, tiếp tục đánh cho ta.

Thấy người vừa xuất hiện là một tên học sinh trung học thì đám người Báo ca làm sao lại phải sợ.

- Cút ngay!

Mắt thấy thủ hạ của Báo ca lại động thủ thì Bùi Đông Lai chạy như điên tới, một bên tức giận quát lên, một bên nắm chiếc cặp sách rồi dùng sức quăng qua.

Từ nhỏ thì Bùi Đông Lai đã bị Bùi Vũ Phu dùng được thủy để thay đổi thể chất, hơn nữa dưới sự yêu cầu của Bùi Vũ Phu thì sáng nào Bùi Đông Lai cũng phải đứng tấn hơn nữa hán còn học thêm dẫn thể thuật để tăng cường thể chất, vì vậy khí lực của hán cũng vô cùng kinh người.

“ Vèo ”

Bùi Đông Lai vừa quăng lên thì chiếc cặp sách giống như một quả đạn pháo, trực tiếp bay thẳng vào một tên đại hán đang đánh Lưu Phúc Sinh.

“ Bạch !”.

Tên đại hán kia bị chiếc cặp xách nện vào người liên tục tiếp ngã xuống đất, mà khuôn mặt của hắn cũng trở nên trắng bệch.

Xảy ra biến cố bất ngờ thì đám người đang đánh Lưu Phúc Sinh liền dừng tay, cả đám người liền quay đầu lại nhìn.

Dường như bọn hắn không tin rằng một tên thiếu niên kia sẽ có khí lực mạnh như thế.

- Các người muốn chết!

Nói xong thì xuất hiện một bóng người.

Bùi Đông Lai đột nhiên tăng tốc độ, hắn giống như một trận gió lốc bay thẳng đến bên người Lưu Phúc Sinh, một tay vung lên nện vào đầu một tên đại hán đang còn sững sờ.

34. Chương 34 : Đông Lai Giận Dữ, Năm Bước Thấy Máu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 34 : Đông Lai giận dữ, năm bước thấy máu.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Đối với mấy tên lưu manh này mà nói thì bọn hắn không thể tưởng tượng được một kẻ đã ngâm trong thảo dược từ nhỏ, hơn nữa lại còn đứng tấn mười mấy năm trời thì có sức bật kinh khủng đến cỡ nào.

“Hô”

Tên lưu manh kia còn chưa hết ngạc nhiên thì trước mặt liền truyền đến một cỗ gió lạnh, lông tơ trên người hắn đột nhiên nổi lên.

“Phanh.”

Sau đó, không đợi tên lưu manh kia né tránh thì Bùi Đông Lai đã hung hảm đập vào đầu hắn một cái, hai mắt tên lưu manh kia liền tối sầm, cả người liền ngã xuống làm bụi đất tóe lên.

”Hô! Hô!”

Một quyền làm tên lưu manh kia bay ra sau, thấy thế thì Bùi Đông Lai cũng không có dừng lại, đuôi của hắn giống như là một viên đạn pháo liền bắn ra đánh thẳng vào một tên đại hán khôi ngô đang ở bên cạnh.

”Phanh!”

”Răng rắc!”

Hai thanh âm này dường như cùng vang lên cùng một lúc, Bùi Đông Lai nhấc chân lên, trực tiếp đã gãy bắp chân của tên đại hán khôi ngô này.

- A.....

“Ầm.”

Bắp chân bị gãy, tên đại hán khôi ngô mất đi trọng tâm liền kêu lên một tiếng rồi ngã ầm xuống đất.

“Bịch.”

Thấy được Bùi Đông Lai trong chớp mắt đã đánh ngã được hai người thì đám người giang hồ kia liền có cảm giác ở trong mộng, trong đó không ít tên há to miệng ra, biểu tình trên mặt đều hiện lên vẻ đần độn.

Rất khiếp sợ, còn ba tên lưu manh đang vây đánh Lưu Phúc Sinh thì theo bản năng liền lùi về sau hai bước. Bùi Đông Lai lại tiếp tục phóng về phía trước, hắn cũng không có động thủ mà vội cúi người xuống, ôm Lưu Phúc Sinh ra.

“Hô.. hô.”

Dưới ánh mặt trời, vết máu đỏ tươi không ngừng chảy ra từ trong mũi của Lưu Phúc Sinh, vẻ mặt của hắn đầy màu hờn nữa sống mũi đã bị đánh gãy, xương cốt và huyết nhục trộn lẫn vào nhau, nhìn qua thì có vẻ vô cùng bi thảm.

Thấy cảnh như vậy thì Bùi Đông Lai lại đau lòng.

Từ khi hắn và Bùi Vũ Phu đi vào Trầm Thành thì luôn ở nơi này, hiện giờ giá cả phòng ốc ở chung quanh nơi này đều tăng lên chỉ có riêng phòng hắn là bác gái chủ nhà không lấy thêm đồng nào.

Trừ việc đó ra thì bác gái chủ nhà lại xem hắn như là con ruột của mình, mỗi lần thứ bảy khi Bùi Đông Lai trở về thì bác gái chủ nhà đều nấu nhiều đồ ăn hơn rồi đem qua nhà đưa cho Bùi Đông Lai, thậm chí vào lúc xế chiều chủ nhật thì bác gái chủ nhà còn có làm thêm một ít đồ ăn ngon rồi mang đến trường đưa cho Bùi Đông Lai, để hắn cải thiện bữa ăn của mình.

Bác gái chủ nhà đã đối đãi với hắn giống như con ruột của mình, tự nhiên thì Bùi Đông Lai cũng đem bác gái chủ nhà và Lưu Phúc Sinh trở thành người thân của mình.

- Phúc Sinh thúc, thúc nên nhẫn nại một lát, một hồi nữa đến bệnh viện thì sẽ tốt hơn thôi.

Rất đau lòng, Bùi Đông Lai lửa giận công tâm nhưng hắn cũng biết việc trước mắt là phải đem Lưu Phúc Sinh và bác gái chủ nhà đến bệnh viện:

- Dì, trước hết thì dì hãy mang Phúc Sinh thúc đến bệnh viện đi, con sẽ đến sau.

Nói xong thì Bùi Đông Lai liền lấy một tay nâng Lưu Phúc Sinh lên.

Đây là lần đầu tiên bác gái chủ nhà thấy được Bùi Đông Lai động thủ đánh nhau, nàng cũng bị thân thủ khủng bố của Bùi Đông Lai làm cho cả kinh, lúc này nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì nàng liền tiến lên đỡ lấy Lưu Phúc Sinh.

- Bản thân ta lại muốn nhìn, đám người các người có thể từ nơi này bay ra ngoài.

Coi như lúc bác gái chủ nhà gần đến được bên người Lưu Phúc Sinh thì vẻ mặt của Báo ca trở nên âm trầm nhìn vào Bùi Đông Lai, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Không để ý đến Báo ca, Bùi Đông Lai cẩn thận đem Lưu Phúc Sinh giao cho bác gái chủ nhà.

- Mẹ nó, phết tên tạp chủng này cho ta.

Báo ca thấy Bùi Đông Lai đem lời nói của mình thành rắm cho thì khuôn mặt hắn liền trở nên dữ tợn, âm trầm quát lên.

“Phản phật!”

Báo ca vừa thốt lên xong thì nhưng tên đại hạn bên cạnh người hắn liền lập tức chạy tới, vây Bùi Đông Lai lại.

Tuy rằng bọn hắn mới bị thân thủ khủng bố của Bùi Đông Lai làm cho kinh sợ, nhưng mà bọn hắn đã từng trải qua không ít trận ác chiến, đám lược cũng rất lớn, hơn nữa mười mấy người như bọn hắn thì làm sao lại có thể sợ một mình Bùi Đông Lai được ?

Đối mặt với thế vây công của đám người kia thì Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy có chút sợ hãi, ánh mắt của hắn liền híp lại, gạt gao nhìn chăm chăm vào Báo ca rồi gằn từng chữ:

- Hôm nay, ta cam đoan rằng người sẽ được đám người này khiêng ra khỏi đây.

- Mẹ nó, còn thất thần làm gì ? Đánh, đánh chết tên cẩu tạp chủng này cho ta.

Báo ca thấy đám thủ hạ của mình có chút chần chờ thì cũng tức giận, lúc này đây nghe được lời nói cuồng vọng của Bùi Đông Lai thì nhất thời liền nổi trận lôi đình, hận không thể tự mình ra tay.

“ Vèo ”

Lúc này đây, không đợi đám thủ hạ của Báo ca ra tay thì ngay tại chỗ thì Bùi Đông Lai liền phóng ra như một con mãnh hổ, trong chớp mắt đã đến gần một gã đại hán được trước mặt.

Không ai nghĩ đến đối mặt đối thế vậy công này mà Bùi Đông Lai lại dám chủ động xuất kích.

Bao gồm là cả tên đại hán tóc dài kia.

Hắn chỉ cảm thấy trong nháy mắt đã có một bóng đen xuất hiện trước người của hắn.

“Hô!”

Tay phải của Bùi Đông Lai liền chém ra, giống như là lúc lấy đồ trong túi vậy, một phát liền bắt được đầu tóc của tên đại hán kia sau đó dùng sức kéo một cái.

“Phản phật!”

Kéo được một cái thì trọng tâm của tên đại hán liền mất đi, ngã về phía trước.

Tay phải của Bùi Đông Lai đột nhiên phát lực nắm lấy đầu của tên đại hán đồng thời chân trái của hắn chống xuống, rồi gối phải đột nhiên nâng lên, đập vào mặt của tên đại hán một cái.

Long Sĩ Đầu!

Giờ phút này, Bùi Đông Lai đang dùng chiêu Long Sĩ Đầu mà hắn tự mình nghĩ ra.

“Phanh”

”Răng rắc!”

Trong nháy mắt gối phải của Bùi Đông Lai và mặt của tên đại hán va chạm với nhau, lực đạo khủng bố của Bùi Đông Lai đã trực tiếp đánh gãy sống mũi của tên đại hán kia, đồng thời đầu của tên đại hán kia cũng hướng lên, máu tươi liền văng khắp nơi.

”Tê. ”

Thấy được một màn huyết tinh này thì đám lưu manh con lại không kim lòng được mà hít sau một hơi, dường như bọn chúng đã bị thủ đoạn tàn bạo của Bùi Đông Lai làm cho sợ chết khiếp, nhất thời một đám người cũng không có ai dám bước lên.

Mà Bùi Đông Lai cũng không có buông tha cho tên đại hán kia, hắn lại nắm tóc của tên đại hán kia rồi vung tay lên nện vào mặt của tên đại hán kia.

”Phanh!” ”Phanh!” ”Phanh!”

Âm thanh trầm muộn đột nhiên vang lên, tựa hồ là tiếng trống thông thường, âm thanh dày đặc mà dồn dập.

Bên tai vang lên những tiếng “ Phanh, phanh ” kia, nhìn huyết nhục lẫn lộn của tên đại hán kia cùng với bộ dáng giống như một con sói của Bùi Đông Lai thì trừ bỏ Báo ca ra, đám người còn lại liền cảm thấy rung mình, bọn hắn cảm thấy được bản thân mình dường như là đã bị lọt vào hố bẫy rồi, từ đầu đến chân đều lạnh lẽo.

Về phần tên Khương Nam kia thì sợ tới mức mặt mũi trở nên trắng bệch.

“Sư”

Lúc Bùi Đông Lai nện ra quyền thứ sau thì vẻ mặt của Báo ca đã giận tím, đột nhiên hắn liền dùng tốc độ cực nhanh để đánh về phía của Bùi Đông Lai.

Là đại ca của đám lưu manh này thì Báo ca không chỉ dựa vào danh tiếng trên đường phố mà thân thủ của hắn cũng cực kỳ khủng bố, hắn xuất thân từ đội tán thủ của tỉnh lại trải qua vài năm sống trên lưỡi đao thì thân thủ cũng có chút đột phá.

Dường như là Bùi Đông Lai đã sớm đoán được Báo ca sẽ ra tay cho nên hắn liền cười lạnh một tiếng rồi dùng sức nâng tên đại hán kia dậy rồi quăng về phía Báo ca.

Báo ca chạy về phía Bùi Đông Lai nhân cơ hội để đánh lên Bùi Đông Lai, mắt thấy thủ hạ bị ném ngược trở lại thì theo bản năng hắn liền né qua một bên.

Lúc này, tốc độ của hắn đã giảm lại.

- Tới phiên ngươi.

Nhân cơ hội này thì Bùi Đông Lai liền bắn người lên, cả người giống như một cây tên rời cung vậy, hướng về phía Báo ca mà bắn tới.

- Muốn chết.

Báo ca cười lạnh một tiếng, đột nhiên lùi phải của hắn đá ra, tốc độ cực nhanh, một cước của hắn đá ra liền truyền đến một tiếng xe gió.

Tiên thối.

Thân là người trong đội tán thủ của tỉnh thì Báo ca không ra tay thì thôi vừa ra tay thì chính là chiêu tàn nhẫn nhất.

Đối mặt với chiêu hung ác này thì Bùi Đông Lai cũng không có trốn tránh là đồng dạng hắn cũng vung chân lên đá ra một cước.

So sánh với thể đá của Báo ca thì một cước này của Bùi Đông Lai rất giống với mấy gã lưu manh đầu đường xó chợ lúc đánh nhau hay dùng, cũng không có quy tắc gì cả.

Chỉ có điều.

Thế công cũng vô cùng mạnh mẽ, một cước dưới chân truyền ra một trận rung động “vù, vù”

“Phanh.”

Dưới ánh mặt trời, hai chân của Báo ca và Bùi Đông Lai chạm nhau, Báo ca chỉ cảm thấy bàn chân của mình dường như là đá trúng một tấm thiết bản vậy, trên chân truyền đến một cảm giác đau đơn, nụ cười trên mặt liền đọng lại.

- Quỷ xuống cho ta.

Ngay sau đó không đợi Báo ca thu chân lại thì chân phải của Bùi Đông Lai đột nhiên đá vào chân còn lại của Báo ca.

Báo ca không ngờ được Bùi Đông Lai sẽ biến chiêu nhanh đến như vậy, trong lúc nhất thời thì không thể né tránh được.

“Răng rắc”

Trong sát na, tiếng xương gãy chói tai liền vang lên, chân trái của Báo ca đã bị Bùi Đông Lai đánh gãy, thân thể của hắn lập tức mất đi trọng tâm liền ngã về phía trước.

- Mẹ nó, ta kháo.

Một chân bị gãy, Báo ca chẳng những không có kêu thảm mà ngược lại giống như là hắn đã bị kích thích huyết tính, trong lúc té ngã thì đột nhiên tay phải của hắn chém ra, nhắm ngay huyệt Thái Dương của Bùi Đông Lai đánh tới.

Huyệt Thái Dương là một trong những huyệt vị trọng yếu nhất, nếu huyệt này gặp phải trọng kích thì nhẹ sẽ bị choáng còn nặng thì sẽ tử vong.

Một quyền này của Báo ca là muốn lấy mạng của Bùi Đông Lai.

35. Chương 35 : Lấy Một Dịch Mười.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 35 : Lấy một dịch mười.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì từ nhỏ hắn đã được Bùi Vũ Phu dùng được vật để cải biến thân thể, mà Bùi Vũ Phu lại yên cầu hắn đứng tấn, luyện tập dẫn thể thuật nữa, mười mấy năm như một ngày, cho nên sự cường đại của thân thể hắn cũng khiến cho người luyện võ cũng phải khiếp sợ.

Bất quá dù sao thì hắn cũng không phải là người luyện võ cho nên kinh nghiệm đánh nhau cũng không có là bao.

Theo ý nào mà nói thì hắn cũng giống với nhân vật Hư Trúc trong tiểu thuyết của Kim Dung, đều có một thân “ Nội lực ” nhưng không biết vận dụng như thế nào.

Báo ca thì ngược lại, hắn chẳng những là thành viên của đội tấn thủ của tỉnh hơn nữa cũng có thời gian hắn lăn lộn sống ở trong giang hồ cho nên kinh nghiệm đánh nhau cực kỳ phong phú.

Báo ca ca may mắn không thêm để ý đến thương thể trên đùi, giống như một con mãnh hổ muốn đánh chết Bùi Đông Lai, điều này đã nằm ngoài dự liệu của Bùi Đông Lai.

Nếu như Bùi Đông Lai không có dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi thì đối mặt với một kích trí mạng này của Báo ca thì hơn phân nửa là hắn không có cách nào để trốn thoát rồi.

Nhưng mà, bước đầu dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi cho nên hắn không giống với lúc trước.

Bởi vì bước đầu dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi cho nên lực phản ứng của Bùi Đông Lai vô cùng kinh người.

Ngay lúc Báo ca vừa ra chiêu thì Bùi Đông Lai cũng liền làm ra phản ứng, trước tiên hắn lui ra sau hai bước, trực tiếp để cho một chiêu của Báo ca rơi vào trên không.

Đối với Báo ca mà nói thì lần phản kích này có thể nói là được ăn cả ngã về không, lực lượng toàn thân của hắn đều tập trung trên nắm tay, cho nên khi hắn chụp hụt Bùi Đông Lai thì trọng tâm của hắn liền mất đi sự khống chế.

Dưới tình hình như vậy, một quyền của hắn đánh hụt thì chỉ thấy trên cánh tay truyền đến một trận đau nhức, đồng thời thân thể không khống chế được mà hướng mặt đất ngã xuống.

Báo ca nằm mơ cũng không ngờ Bùi Đông Lai sẽ phản ứng nhanh đến như vậy, mắt thấy sắp ngã xuống đất thì hắn cũng chẳng quan tâm đến sự đau đớn trên cánh tay, theo bản năng hắn liền giang hai tay ra, định dùng hai tay để đỡ thân thể.

Lý tưởng rất phong phú nhưng sự thật lại quá rõ ràng.

Sở dĩ Bùi Đông Lai không có xông vào đám người kia là do hắn sợ lo lắng bản thân mình sẽ bị vây công rồi rơi vào thế hạ phong, cho nên hắn liền dùng đòn phủ đầu, dùng thủ đoạn tàn bạo đánh ngã một tên lưu manh rồi sau đó nhân cơ hội phát động thể công về hướng của Báo ca.

Cái gọi là bắt giặc trước tiên bắt vua thì là như thế.

Bùi Đông Lai nghĩ rằng, đám người này chỉ là đám tôm tép dưới tay của Báo ca mà thôi, chỉ cần bắt được Báo ca thì kế tiếp đám người này sẽ dễ xử lý hơn.

- Người nằm xuống cho ta.

Ngay lúc Báo ca giang hai tay ra để đỡ lấy thân thể thì Bùi Đông Lai quát lên một tiếng, đùi phải đột nhiên nâng cao lên rồi hung hăng đập xuống phía sau lưng của Báo ca.

Phách thối.

Lần này, Bùi Đông Lai bắt chước đúng là chiêu phách thối của Taekwondo, tuy rằng động tác không được tính là tiêu chuẩn nhưng lấy lực lượng ở chân của hắn thì nếu như Báo ca trúng một đòn này thì tuyệt đối hắn sẽ trở thành người tàn phế.

Đối mặt với thể công của Bùi Đông Lai thì Báo ca căn bản không có năng lực để hoàn thủ.

“Phanh”

“Răng rắc!”

Một cước của Bùi Đông Lai bổ thẳng xuống lưng của Báo ca, lực lượng khủng bố đã trực tiếp đánh nát xương cốt của Báo ca, Báo ca chỉ cảm thấy phía sau lưng truyền đến một cảm giác đau đớn.

“Ầm”

”Răng rắc!”

Sau đó, không đợi Báo ca từ trong đau đớn lấy lại tinh thần, khuôn mặt của hắn liền tiếp xúc với nền đất, trong nháy mắt sống mũi đã bị đụng vào đất nên liền vỡ ra, máu tươi phun ra trong lúc nhất thời đã nhuộm đỏ cả mặt đất.

Chẳng qua là tất cả các chuyện này thì Báo ca cũng không nhìn thấy được bởi vì cả người của hắn đã hoàn toàn hôn mê rồi.

Bại hoàn toàn!

Từng là nhân vật có danh khí không nhỏ ở trong đội tán thủ của tỉnh nhưng giờ phút này Báo ca đã bại dưới tay của Bùi Đông Lai.

Mà trừ việc đó ra thì ba tên gã phía trước mặt của Bùi Đông Lai cũng hoàn toàn mất đi lực chiến đấu.

Ngắn ngủi trong hai phút đồng hồ, Bùi Đông Lai đối mặt với hơn mười tên hung thần ác sát nhưng cuối cùng hắn lại chiếm được thế thượng phong.

Thấy một màn như vậy thì tất cả các hộ gia đình bên trong khu dân nghèo này, bao gồm cả vợ chồng bác gái chủ nhà đều trợn mắt lên, vẻ mặt không tin được mà nhìn vào Bùi Đông Lai.

Cảm giác kia giống như, Bùi Đông Lai trong mắt bọn hắn lúc này hoàn toàn xa lạ với Bùi Đông Lai lúc trước.

So sánh với đám người sống trong khu dân nghèo này thì mấy tên lưu manh kia lại càng sợ hãi hơn.

Bọn hắn đi theo Báo ca để xử lý vấn đề này, tuy rằng gặp phải chuyện đau đầu nhưng bọn hắn cũng thu thập được, trong đó phần lớn người không nghe lời đã bị bọn chúng đánh cho vào bệnh viện nằm.

Hơn nữa, đó là lúc Báo ca còn chưa có ra tay.

Mà hôm nay, Báo ca lại tự mình xuất thủ, nhưng mà lại bị tên tiểu tử này đánh trở thành một con chó chết.

Phải biết rằng, chẳng những Báo ca là người trong đội tán thủ của tỉnh mà hắn đã trải qua cuộc sống liếm máu trên lưỡi đao rồi a...

Thấy được mấy tên lưu manh này trợn tròn mắt lên thì Bùi Đông Lai biết được mình đã chấn trụ được bọn hắn, nhưng mà vì muốn tăng thêm lực uy hiếp cho nên hắn tiến lên vài bước rồi một cước dẫm vào trên mặt của Báo ca giống như là giẫm phải một con chó chết vậy.

Dưới ánh mặt trời, trên mặt của hắn, trên người của hắn đều dính vết máu, bộ dạng dữ tợn kia giống như là ác ma từ địa ngục chui ra làm cho kẻ khác không rét mà run.

- Mới vừa rồi là ai động thủ thì mau bước ra.

Bùi Đông Lai vừa giẫm chân lên khuôn mặt của Báo ca vừa mở miệng hỏi, giọng nói khàn khàn, vừa mở miệng thì đồng thời ánh mắt của hắn trở nên lạnh lẽo nhìn những trên đã động thủ với Lưu Phúc Sinh.

”Tê ”

Thấy được Bùi Đông Lai giẫm lên mặt của Báo ca hơn nữa bộ dạng lại dữ tợn, đám lưu manh liền hít sâu vào một hơi trong đó có vài tên liền muốn bỏ trốn. Trên chiến trường, khí thế là điều quan trọng nhất, hiện giờ khí thế trên người của Bùi Đông Lai đã áp đảo toàn bộ đám lưu manh này.

- Tiểu tử, ta khuyên ngươi tốt nhất hãy thả Báo ca ra, nếu không thì ngươi chết cũng sẽ không biết được bản thân mình chết như thế nào đâu.

Có người bắt đầu tính chạy trốn cũng có người gặp lâm nguy mà không sợ, mở miệng chính là một tên lưu manh có cặp mắt ưng, ánh mắt của hắn vô cùng lạnh lẽo.

- Đúng rồi, mẹ nó, ngươi có biết chúng ta người của ai không ?

Tên lưu manh kia vừa nói xong thì đám người kia liền a dua theo, trong đó một tên lưu manh khác lại lạnh lùng nói :

- Nói cho ngươi biết, chúng ta là người của Trịnh lão bản, lấy thân phận của Trịnh lão bản ở Trầm Thành này thì muốn giết chết cũng không khó chút nào cả.

- Người các ngươi nói là Trịnh Kim Sơn phải không ?

Nghe được tên kia nói như vậy thì trên mặt của Bùi Đông Lai cũng không tỏ ra vẻ sợ hãi chút nào, ngược lại hắn còn nở ra nụ cười lạnh.

Ấn?

Mắt thấy Bùi Đông Lai không tỏ ra sợ hãi, hơn nữa hắn lại còn nói ra tên của Trịnh Kim Sơn thì đám người của công ty Sách Thiên và đám lưu manh kia đều ngẩn ra.

Dường như, bọn hắn không ngờ rằng Bùi Đông Lai lại có thể biết được Trịnh Kim Sơn lại còn còn làm ra bộ dáng hung hăng càn quấy như thế.

Hung hăng càn quấy sao?

Đúng vậy!

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, sở dĩ hắn ra tay là do thấy được Lưu Phúc Sinh bị đánh thì trong lòng liền phần nộ, hơn nữa hắn lại đoán được đám lưu manh này có quan hệ với Trịnh Kim Sơn, lúc ở trường học thì Trịnh Phi chuyện tình giải tỏa khu dân nghèo này mà vũ nhục Bùi Đông Lai.

Nếu là một tên lão bản khác thì Bùi Đông Lai còn có thể lo lắng không giải quyết được hậu quả, còn về phần Trịnh Kim Sơn thì..

Bùi Đông Lai có một vạn lý do để tin tưởng sau khi trải qua chuyện tình ở gia trưởng hội thì Trịnh Kim Sơn vô cùng sợ Nạp Lan Trường Sinh cho nên hắn sẽ không dám động đến một cộng lông tơ của mình.

- Các ngươi đã không tự mình bước đi thì ta đây lên đem đám các ngươi vứt ra.

Ánh mắt của Bùi Đông Lai giống như lưỡi dao nhìn thẳng vào ba tên lưu manh này đã đánh Lưu Phúc Sinh rồi mở miệng nói

”Ba!”

Nói xong thì hắn liền bước lên phía trước.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đang tiến lên phía trước thì ba gã lưu manh kia liền lạnh cả người, theo bản năng liền lui ra phía sau.

Không riêng gì mà tên lưu manh này mà cả đám lưu manh kia cũng theo bản năng mà bước lui về sau từng bước.

- Người trẻ tuổi, trên thế giới này không phải người nào có nắm tay lớn thì sẽ lợi hại đâu.

Cùng đám lưu manh kia có chút bất đồng, Khương Nam cũng lui ra sau, ngược lại trên mặt hắn cũng không tỏ ra vẻ sợ hãi nào mà thay vào đó là một nụ cười lạnh.

Vừa rồi thấy được Bùi Đông Lai dừng mãi như thế thì hắn liền trốn ra sau rồi gọi trộm một cuộc điện thoại, lúc này đây hắn có thể nghe thấy được tiếng còi xe cảnh sát từ phương xa truyền đến.

Hắn xem ra, nếu đám lưu manh này không thể đối phó được với Bùi Đông Lai thì không có nghĩa là đám cảnh sát không có biện pháp đối phó được với Bùi Đông Lai.

“Ồ ề, Ồ ề...”

Khương Nam vừa nói xong thì tiếng còi xe cảnh sát liền truyền đến.

Nghe được tiếng còi xe cảnh sát thì đám lưu manh liền ngẩn ra, sau đó cả đám dường như đã minh bạch được cái gì đó, vẻ sợ hãi trên mặt đã mất đi mà thay vào đó là ánh mắt hài hước nhìn vào Bùi Đông Lai, cảm giác kia giống như là nhìn vào một người chết vậy.

36. Chương 36 : Lật đổ Chính Nghĩa Sao ?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 36 : Lật đổ chính nghĩa sao ?

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Thông thường mà nói thì công ty Sách Thiên thường dùng thủ đoạn đối với các gia đình nằm trong diện giải tỏa này, cho nên cũng sẽ nghĩ đến biện pháp kêu công an đến.

Cho nên đám người Báo ca cũng không ngoại lệ, bọn hắn liền dứt tiền cho đám công an kia thậm chí còn rủ đám công an ấy đi mát xa chơi trò “tắm đê đê” nữa, quan hệ không bình thường a.

Dưới tình hình như thế thì người của cục công an đến, thiên vị cho ai , không cần nói thì mọi người cũng biết.

Bùi Đông Lai không nghĩ đến đám người đối phương sẽ gọi điện cho công an, lúc này thấy được vẻ hài hước trên khuôn mặt của đám người Khương Nam thì chân mày liền nhíu lại.

- Đông Lai, không cần phải sợ, chính là do bọn hắn động thủ trước, chúng ta làm chứng cho.

Cùng lúc đó, bác gái chủ nhà nghe được tiếng còi xe cảnh sát thì lập tức nói.

- Đúng đó Đông Lai, bọn hắn chẳng những buộc chúng ta phải kí vào tờ giấy này hơn nữa lại còn động thủ đánh người nữa, quả thực là không coi pháp luật ra gì, đúng lúc cảnh sát đến thì đem toàn bộ đám người kia bắt hết đi.

Bác gái chủ nhà vừa mới mở miệng thì không ít người liền lên tiếng phụ họa.

Hiển nhiên, đối với nhân dân ở dưới tầng chót của xã hội mà nói thì bọn họ sẽ có một lòng tin nhiệm mầu quá đối với cảnh sát những người đại biểu cho chính nghĩa này.

Chẳng qua.

Bùi Đông Lai không nghĩ như vậy, hắn xem ra, tại thời đại mà dùng quyền và tiền thì nhiều khi cái gọi là chính nghĩa cũng nên đem vứt cho chó ăn đi. (Đạch mẹ, dịch tới câu này mà nghĩ tới chuyện sáng nay gặp, thấy nó đúng cái gì)

Hơn nữa, từ vẻ mặt hài hước của đám người Khương Nam thì Bùi Đông Lai lại càng khẳng định suy đoán của mình là đúng.

Vài giây sau thì xe cảnh sát liền dừng lại, một gã nam nhân đầu hói mặc đồng phục cảnh sát nâng cái bụng bia cùng với hai tên cảnh sát khác đi xuống xe.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Trung niên đứng đầu sau khi xuống xe, thấy được cảnh tượng như thế này thì sắc mặt liền đổi, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Đồng chí cảnh sát, lúc này khi các đồng chí chưa tới thì đám người này bắt buộc chúng tôi phải ký giấy bán nhà hơn nữa còn ra tay đánh người nữa.

- Đúng rồi, bọn hần quả thật là đem luật pháp vứt đi, các đồng chí hãy mau bắt đám người ấy lại đi.

Trong lúc nhất thời, khi bác gái chủ nhà vừa nói xong thì đám người còn lại liền nói theo.

Đối mặt với lời kêu oan của đám người kia thì tên cảnh sát trung niên dẫn đầu kia không khỏi nhăn lại, hần cũng không có mở miệng nói gì.

- Trương sở trường là như thế này, căn cứ vào văn kiện của cục xây dựng yêu cầu chúng tôi phải trong một tuần lễ phải nhất định kí kết bồi thường với các hộ dân ở đây.

Khương Nam đi lên, bóp méo sự thật rồi nói:

- Mà vừa lúc này thì chúng tôi đang cùng thương lượng với các hộ gia đình ở đây, trong lúc thương lượng thì có xảy ra xung đột nhỏ, kết quả thì tên tiểu tử này không biết ở nơi nào chạy ra, đột nhiên lại hạ thủ với đám người của chúng tôi.

Nói xong thì Khương Nam liền chỉ vào đám người Báo ca đang nằm ở trên mặt đất rồi nói:

- Mấy người bọn hần đều bị thương, trong đó có hai người hoàn toàn hôn mê, sống chết không rõ...

- Người tên là gì ? Vì sao lại động thủ đánh người ?

Không đợi Khương Nam nói hết lời thì Trương sở trường đã lạnh lùng hỏi Bùi Đông Lai, dường như thì hần đã biết rõ sự tình rồi thì phải.

- Bùi Đông Lai.

Sắc mặt của Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh, nói:

- Bọn hần bắt buộc những gia đình ở đây ký vào giấy như không đưa tiền đền bù, nếu không ký thì bọn hần sẽ đánh người cho nên ta mới phải ta tay.

- Thú lắm, hiệp nghị của chúng ta là theo quy định của pháp luật, không có công bằng ở chỗ nào?

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì Khương Nam liền trầm giọng nói:

- Trương sở trường, ta đề nghị lập tức đem người bị thương mang đến bệnh viện, đồng thời bắt tên tiểu tử này lại.

- Người trẻ tuổi, ngươi cho rằng ngươi là ai, ngươi nói không công bằng thì sẽ không công bằng sao ? Ngươi có thể đại diện cho pháp luật sao?

Trương sở trường cười lạnh nói:

- Huống gì, cho dù là hiệp nghị có không công bằng đi chăng nữa thì ngươi cũng không thể vung tay đánh người. Ngươi có biết hành vi của mình đại biểu cho cái gì không? Ta đây cho ngươi biết đó là hành vi bạo lực, ngươi đầu, bắt hần lại cho ta.

- Đồng chí cảnh sát, làm sao các người lại có thể bắt người tốt mà buông tha cho đám ác nhân kia hả?

Lão giả phía trước bị Báo ca đánh một tát vào mặt, lúc này nghe được Trương sở trường nói như thế thì lập tức liền tức giận rồi quát lớn.

- Đúng vậy, cảnh sát các người làm việc cho nhân dân nhưng mà tại sao các người lại giúp đỡ đám bại hoại này, như thế thì còn có pháp luật nữa hay không hả ?

Cụ già vừa thốt lên xong thì đám người bác gái chủ nhà liền tức giận, lập tức đi đến trước người của Bùi Đông Lai, về mặt phần nộ nhìn chăm chăm vào Trương sở trưởng.

- Các người lập tức đem người bị thương đến bệnh viện gần đây

Trương sở trưởng cũng không để ý đến lời nói của cụ già, hần mở miệng phân phó một câu rồi trừng to hai mắt nhìn vào hai tên thủ hạ, quát lớn:

- Còn đứng ngây người ra đó làm gì? Các người mau đi lên bắt tên đó, mang đi.

Lần thứ hai nghe được mệnh lệnh của Trương sở trưởng thì hai tên cảnh sát tỏ ra bộ dạng đau khổ, vẫn như cũ không dám tiến lên.

Bởi vì, bọn hần thấy được Bùi Đông Lai híp mắt, về mặt vô cùng lạnh lùng nhìn chăm chăm vào bọn hần, cảm giác kia dường như bọn hần dám bước lên thì Bùi Đông Lai sẽ vung tay lên hạ thủ liền.

Ở bọn hần xem ra, một người có thân thủ như Báo ca còn bị Bùi Đông Lai đánh hôn mê giống như một con chó chết, huống hồ là bọn hần, bọn hần làm sao lại là đối thủ của Bùi Đông Lai được ?

Huống hồ vào giờ phút này đám người kia lại kích động, cảm kia giống như chỉ cần đám bọn hần dám lên phía trước bắt người thì sẽ gặp sự phản kháng ngay.

Ở một loại tình hình như thế bị bọn hần tự nhiên sẽ không dám tùy tiện tiến lên.

- Trương sở trưởng đứng không?

Mắt thấy hai gã cảnh sát không dám bước lên thì Bùi Đông Lai đem ánh mắt nhìn về phía Trương sở trưởng rồi híp mắt nói:

- Ta biết người đã chiếm không được ít ưu đãi trên người của bọn chúng cho nên mới ra tay giúp chúng.

- Người nói cái gì?

Trương sở trưởng tức giận đến mức cả người run lên, hần cũng không dám bước lên để bắt Bùi Đông Lai, hần đang cảm thấy vì lúc này không mang theo súng đến đây.

- Trương sở trưởng, bọn người này đều là người của công ty Sách Thiên.

Bùi Đông Lai hỏi một đằng, trả lời một nẻo, nói:

- Nếu để cho Trịnh Kim Sơn biết được chuyện này thì chẳng những hần sẽ trừng phạt đám người này, hơn nữa hần lại lột bỏ đồ cảnh sát của người ra nữa, người có tin hay không ?

- Ha ha.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì đám lưu manh liền sững sốt, sau đó bọn chúng dường như là nghe một chuyện buồn cười nhất trên thế giới này nên cười ha hả, dường như bọn chúng đang cười nhạo Bùi Đông Lai ngu muội vô tri.

Ngay cả Trương sở trưởng cũng cười theo.

Ở hần xem ra, quả thật Bùi Đông Lai rất là ngu xuẩn, Trịnh Kim Sơn tiêu tiền để nuôi đám người này là muốn thông qua bọn chúng để giải quyết những sự việc trong bóng tối, làm sao lại có thể trừng phạt bọn hần được?

Còn về phần lột bỏ đồ cảnh sát của hần ra thì..

Trương sở trưởng cảm thấy trừ khi não của Trịnh Kim Sơn bị lừa đá nếu không thì hần sẽ không làm ra mất việc vớ vẩn như thế này.

- Người trẻ tuổi, ta cho người biết, người chẳng những ra tay đả thương người hơn nữa còn gây trở ngại công vụ, ngang nhiên đe dọa nhân viên chấp pháp, chỉ bằng chừng đó tội thì phán người đi bóc lịch 7, 8 cuốn là nhẹ rồi.

Trương sở trưởng lạnh lùng nói:

- Ngoài ra, người còn làm bị thương hai người, trước mắt thì hai người đó hôn mê bất tỉnh không biết sống chết ra sao, nếu như bọn hắc hắc xảy ra chuyện gì thì người cần phải đền mạng.

Đối mặt với lời hù dọa của Trương sở trưởng thì đám người bác gái chủ nhà có chút khấn trương, bọn họ cũng không biết Báo ca sống chết ra sao ?

Bùi Đông Lai cũng không khấn trương tuy rằng lúc này hắc hắc mới ra tay có phần hung ác nhưng mà cũng rất biết chừng mực, cũng không có hạ tử thủ, Báo ca cùng tên lưu manh kia nhìn qua thì thương thế có vẻ nghiêm trọng nhưng trên thực tế cũng không có nguy hiểm đến tính mạng.

- Nếu như Trương sở trưởng đã không tin lời ta thì như vậy đi, chúng ta hãy thử nghiệm một lần.

Về mặt Bùi Đông Lai tỏ ra bình tĩnh nói:

- Người có thể gọi điện thoại cho Trịnh Kim Sơn rồi hãy nói ta là Bùi Đông Lai.

Cảnh sát xuất hiện là việc ngoài ý muốn của Bùi Đông Lai, ở hắc hắc xem ra biện pháp duy nhất lúc này chính là gọi điện cho Trịnh Kim Sơn, chỉ cần liên lạc được với Trịnh Kim Sơn thì mọi phiền toái đều có thể giải quyết một cách dễ dàng.

- Tiểu tạp chủng, nào người bị nhúng vào nước rồi hả ?

- Đúng vậy, người thì tính là cái thứ đồ chơi gì, Trịnh lão bản sẽ quen biết với người sao ?

Đám lưu manh kia liền kéo tên lưu manh cùng với Báo ca ra, trong đó bởi vì thương thế của Báo ca quá nặng cho nên hắc hắc được hai tên lưu manh nâng lên.

- Trương.... Trương ca, giúp ta phẩy đi tên tiểu tạp chủng này.

Dưới ánh mặt trời, Báo ca chậm rãi mở mắt ra, về mặt thống khổ, thấy được Trương sở trưởng thì giống như là thấy được một người cứu tinh cho nên hắc hắc cố nhịn đau đớn mở miệng ra nói, giọng nói khàn khàn tràn ngập vẻ căm giận.

Trương sở trưởng thường được Báo ca đưa tiền cho, lúc này nghe được lời nói của Báo ca thì về mặt của hắc hắc trở nên âm trầm, nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai rồi gằn từng chữ:

- Tiểu tử, ta cho người biết, nếu người cứ tiếp tục chấp mê bất ngộ thì ta sẽ gọi điện thoại yêu cầu điều thêm người tới đây.

Không trả lời.

Trương sở trưởng vừa nói xong thì chiếc Bentley của Trịnh Kim Sơn chậm rãi xuất hiện ở phía trước ngõ.

Khi xe dừng lại thì lái xe của Trịnh Kim Sơn từ trên xe bước rồi đi tới đây.

- Thân là cảnh sát nhưng người lại không lấy mình làm gương, lại cấu kết với đám lưu manh này, hôm nay bộ đồ cảnh sát trên người thì ta đã định sẵn rồi.

Xuyên qua đám người, thấy được bảng số xe của chiếc Bentley thì trong lòng của Bùi Đông Lai bình tĩnh, ánh mắt như đao quét về phía Trương sở trưởng, giọng nói đã hoàn toàn lạnh xuống.

37. Chương 37 : Bùi Thiếu ?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 37 : Bùi thiếu ?

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Gỡ bỏ bộ cảnh phục của ta sao ?

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì Trương sở trưởng tức giận đến thiếu chút nữa là ngất đi rồi.

- Tốt, tốt, tốt, tiểu tử, ta xem ngươi chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ.

Trương sở trưởng thở hổn hển rồi đưa tay chỉ vào mặt Bùi Đông Lai, nước miếng bay tán loạn đồng thời hần cũng rút điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện để xin trợ giúp.

Đối mặt với một màn này thì Bùi Đông Lai cũng không tỏ ra chút sợ hãi nào, mà là xuyên qua đám người kia thì hần đã thấy được tên lái xe của Trịnh Kim Sơn đang đi tới phía bên này.

- What, Bưu ca làm sao lại tới đây nhỉ ?

Cùng lúc đó một tên lưu manh thấy được lái xe của Trịnh Kim Sơn đang đến đây thì lập tức nghi ngờ mà kêu lên một tiếng.

Cùng lúc đó, toàn bộ đám lưu manh đều không kìm lòng được mà đem ánh mắt quăng tới.

Mà Trương sở trưởng vốn là đang bấm số, ngạc nhiên khi nghe được mấy tên lưu manh nói như vậy thì cũng lập tức sững sốt, sau đó thì hần cũng không bấm số nữa mà theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Sau đó, dưới ánh mắt của mọi người thì vẻ mặt của tên lái xe trở nên tái mét đi tới đây, dường như là tâm tình của hần cực kỳ không xong.

Mà trên thực tế đúng là như thế.

Trịnh Kim Sơn cùng với Cố Tuyền Sơn ngay cả cơm cũng chưa ăn để đến đây giải thích nhận sai với Bùi Đông Lai.

Kết quả là trên đường lại bị kẹt xe, hơn nữa vừa đến đây đã thấy một đám người vây quanh ở trong ngõ.

Đối với Trịnh Kim Sơn cùng Cố Tuyền Sơn mà nói, bọn hần cúi đầu nhận sai với Bùi Đông Lai là một chuyện bất đắc dĩ, nhưng mà không có nghĩa là bọn hần sẽ phải làm trò trước mặt nhiều người như thế.

Dưới tình hình như thế thì Trịnh Kim Sơn cũng không đợi Cố Tuyền Sơn lên tiếng thì liền ra lệnh cho lái xe xuống nhìn xem tình hình ở đây.

Thân là lái xe cho Trịnh Kim Sơn thì trước kia Lữ Bưu là một người luyện võ ở Trầm Thành sau đó lại hỗn trong hắc đạo cho nên danh khí ở Trầm Thành cũng không nhỏ.

Lữ Bưu bước xuống xe vừa đi được mấy bước thì phát hiện đám người đứng trước ngõ kia là đám người của công ty Sách Thiên.

Phát hiện này làm cho Lữ Bưu nổi giận.

Phải biết rằng, mới lúc này đi trên đường thì Cố Tuyền Sơn đã nhắc nhở Trịnh Kim Sơn rằng gần đây phía bên trên đang có xung đột với nhau vì vậy Trịnh Kim Sơn cần phải thu liễm lại một ít.

Mất thấy Lữ Bưu sắp đi vào thì hai tên lưu manh liền chạy ra nghênh đón.

- Bưu... Bưu ca

- Có chuyện gì xảy ra ở đây ?

Thấy được tình cảnh thâm hiểm của Báo ca thì khuôn mặt của Lữ Bưu khẽ dịu xuống, nhíu mày hỏi.

- Chúng ta đang làm việc thì có một tên tiểu tạp chủng nhảy ra, hơn nữa còn ta tay với chúng ta, ta cùng với mấy huynh đệ đều bị hần làm cho ra nông nỗi này.

Về mặt của Báo ca thống khổ, nói xong thì trong mắt lại lóe lên ngọn lửa phẫn nộ.

- Báo, chuyện này ta sẽ cấp cho ngươi một công bằng.

Lữ Bưu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nhưng mà, Lão bản cùng với Cố cục trưởng đang ở trên xe, người hãy đến cấp cho lão bản một lời giải thích.

- Cảm ơn Báo ca.

Báo ca nói xong, bởi vì quá mức kích động cho nên đã khê động đến miệng vết thương, đau đến mức nhe răng nhếch miệng.

- Các người hãy che lại, đừng để lão bản cùng với Cố cục trưởng thấy được.

Lữ Bưu không nói lời vô ích, nói xong liền đi đến phía trước.

- Lại đây che lại, để Bưu ca ra tay giáo huấn tên tiểu tạp chủng kia một trận.

Một tên lưu manh hưng phấn hô lên.

Tên lưu manh kia vừa nói xong thì đám lưu manh kia liền bước lên.

- Mới vừa rồi là ai đã ra tay ?

Ánh mắt của Lữ Bưu quét về phía đám người Bùi Đông Lai, hoàn toàn không coi Trương sở trưởng cùng với hai tên cảnh sát ra cục kít gì.

Dường như hẳn biết, ba người này đều là đến trợ giúp cho Báo ca.

- Ta.

Đối mặt với câu chất vấn của Lữ Bưu thì Bùi Đông Lai liền lên tiếng, dường như hẳn không để Lữ Bưu vào lòng.

- Là người sao ?

Lữ Bưu không khỏi ngẩn ra, lúc này bởi vì Bùi Đông Lai được nghỉ cho nên hẳn không có mặc đồng phục nhưng mà bất quá Lữ Bưu vẫn đang hoài nghi thân phận của Bùi Đông Lai.

- Thế nào, người muốn ra mặt giúp cho bọn hắn sao?

Bùi Đông Lai cười lạnh.

- Hoặc là đi cùng với cảnh sát hoặc là nằm ở đây, tự người hãy lựa chọn.

Đối mặt với lời khiêu khích của Bùi Đông Lai thì trong lòng Lữ Bưu không khỏi giận dữ, hẳn cũng không đi lo lắng thân phận của Bùi Đông Lai nữa, mà chậm rãi mở miệng, giọng nói vô cùng hời hợt đồng thời hẳn cũng lắc cổ một cái, âm thanh “ rắc rắc “ không ngừng vang lên bên tai.

- Nếu như ta không chọn thì sao ?

Bùi Đông Lai nở nụ cười, cười đến nheo hai mắt lại với nhau.

“Hô”

Lữ Bưu cũng không trả lời mà liền phóng đánh về phía Bùi Đông Lai, thanh thế vô cùng khủng bố.

Mắt thấy Lữ Bưu phát động công kích thì Bùi Đông Lai cũng không có né tránh, vẻ mặt của hắn trấn định nói:

- Người là lái xe của Trịnh Kim Sơn sao?

Ân?

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai thì Lữ Bưu liền đột ngột dừng bước, cách Bùi Đông Lai không tới một thước.

- Người là ai ?

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì Lữ Bư không nhịn được mà một lần nữa đánh giá lại Bùi Đông Lai, thấy được vẻ mặt trấn định của Bùi Đông Lai hơn nữa lại còn nói ra tên của Trịnh Kim Sơn thì Lữ Bư dường như đã đoán ra được gì đó, trong lòng hẳn liền có chút bất an.

Thấy được vẻ bất an của Lữ Bư thì Bùi Đông Lai có thể khẳng định Trịnh Kim Sơn đến đây là bởi vì chuyện tình gia trưởng hội lần trước.

- Bư ca, không cần phải nhiều lời với tên tiểu tạp chủng kia, cứ trực tiếp đánh cho hắn tàn phế đi a.

Báo ca đã khẩn trương lắm rồi, hắn muốn nhìn thấy Lữ Bư đập Bùi Đông Lai giống như một con chó chết nhưng lại thấy Lữ Bư không có động thủ mà đứng đó nói nhảm với Bùi Đông Lai thì lập tức hắn không nhịn được mà hô to.

- Đúng a, Bư ca, cẩn thận tên tiểu tạp chủng kia giở trò.

Mấy tên lưu manh kia cũng sôi nổi phụ họa, bọn hắn đã thấy được tác phong “tiên hạ thủ vi cường” của Bùi Đông Lai cho nên mới nhắc nhở.

- Câm miệng hết.

Lữ Bư lạnh lùng quát một tiếng, sắc mặt trở nên phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai, hắn đang đợi Bùi Đông Lai trả lời.

- Nếu ta đoán không sai thì lão bản của người Trịnh Kim Sơn đang ngồi trên chiếc Bentley ấy, muốn tới đây là tìm một người họ Bùi có phải không ?

Bùi Đông Lai hỏi một đằng, trả lời một nẻo, dường như hắn muốn xác định suy đoán trong lòng của mình.

- Người....

Sắc mặt của Lữ Bư đột nhiên đại biến.

- Đúng vậy, ta chính là Bùi Đông Lai !

Không đợi Lữ Bư nói hết lời thì Bùi Đông Lai đã lạnh giọng cắt ngang.

Bùi Đông Lai?

Bùi Đông Lai!

Nghe được ba chữ này thì sắc mặt của Lữ Bư trở nên tái mét, thân thể hắn cũng không tự chủ được mà run lên.

Chẳng lẽ tên tiểu tạp chủng này lại quen biết được với Trịnh lão bản sao ?

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, thấy được biểu hiện kỳ lạ của Lữ Bư, bao gồm cả Báo ca thì trong lòng của đám lưu manh kia liền chợt lạnh, vẻ mặt cũng trở nên ngớ ngẩn.

“Hô... Hô...”

Sau đó, Lữ Bư cố gắng điều hoà lại hơi thở, sau đó cung kính nói:

- Thực xin lỗi Bùi thiếu, bọn hắn có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, mong ngài rộng lượng mà bỏ qua cho bọn chúng.

Nói xong thì Lữ Bư liền cúi xuống chào Bùi Đông Lai, hơn nữa còn gọi Bùi Đông Lai là Bùi thiếu.

Bùi thiếu?

Nghe được lời xưng hô của Lữ Bư đối với Bùi Đông Lai lại thấy được hành động của Lữ Bư thì toàn bộ đám người kia liền ngây dại đi.

Giờ phút này, bọn hắn nghi ngờ lỗ tai cùng với ánh mắt của mình có vấn đề.

Dư quang thấy được biểu tình của đám người đó thì trong lòng Lữ Bư liền giận dữ.

Rất phần nộ, đột nhiên Lữ Bư quay đầu lại, lạnh giọng quát lên:

- Tất cả đều quỳ xuống cho ta.

Quỳ xuống?

Bên tai vang lên lời nói tức giận của Lữ Bưu thì đám người Báo ca liền há hốc mồm.

“Vèo”

Mắt thấy không có tên nào quỳ xuống thì Lữ Bưu liền tức giận đến thiếu chút nữa mà học máu ra, hắn cũng không nói nhiều lời, thân hình chợt lóe lên, vung chân phải ra nhắm ngay một tên lưu manh gần nhất, tặng cho hắn một cước.

“Phanh”

”Ngao”

Tên lưu manh kia liền trực tiếp ngã xuống đất, cả người giống như là một con chó chết, che lấy bắp chân rồi không ngừng kêu lên.

- Bưu ca, người...

Thấy một màn như thế thì đám người Bưu ca liền trợn tròn mắt, bọn hắn liền khiếp sợ.

- Ta kêu các người quỳ xuống.

Một cước đá ngã một tên lưu manh, Lữ Bưu cũng không tiếp tục động thủ, mà là hắn giống như một con sư tử phần nổi, không ngừng gầm lên.

“Phịch”

Thấy được ánh mắt giết người của Lữ Bưu, cảm nhận được sự tức giận trên khuôn mặt của hắn thì một tên lưu manh sợ tới mức hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

“Phịch, Phịch, Phịch”

Hắn quỳ xuống thì lập tức có người quỳ theo.

Một tên, hai tên, ba tên....

Vài giây sau, thì đám người Báo ca, tất cả đều quỳ xuống.

Dưới ánh mặt trời, trên mặt của hắn cũng không tìm được vẻ hung hăng căn quấy nào mà thay vào đó là vẻ hoảng sợ.

Giờ phút này, bọn hắn đã quên rằng bọn hắn đã từng ngưi bức khi đánh đập ông cụ cùng với Lưu Phúc Sinh.

Bọn hắn cũng quên, mới lúc này khi thấy được Lữ Bưu xuất hiện thì bọn hắn cũng đã trở nên hưng phấn.

- Bù thiếu, ngài muốn xử trí bọn hắn như thế nào thì cứ nói.

Mắt thấy đám lưu manh kia quỳ xuống đất thì Lữ Bưu âm thầm thở ra, cung kính chạy đến trước người của Bù Đông Lai rồi xin ý kiến.

- Việc này cứ để cho tự thân Trịnh Kim Sơn xử lý.

Bù Đông Lai cũng không có nhìn thẳng vào Lữ Bưu, mà là hắn đang híp mắt nhìn chằm chằm vào chiếc Bentley ở phía xa xa.

38. Chương 38 : Lột Da Hổ Làm Đại Kỳ (Thượng) (*).

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 38 : Lột da hổ làm Đại kỳ (Thượng) (*).

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

“Lộp bộp!”

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy, lại thấy được ánh mắt của Bùi Đông Lai lướt qua trên người mình thì trong nhất thời Trương sở trưởng liền biến sắc, hơn nữa trong lòng của hắn liền cảm thấy khẩn trương.

“Nếu để cho Trịnh Kim Sơn biết được chuyện này thì chẳng những hắn sẽ trừng phạt đám người này, hơn nữa hắn lại lột bỏ đồ cảnh sát của người ra nữa, người có tin hay không ?”

“ Thân là cảnh sát người không những lấy mình làm gương, lại còn còn cấu kết với đám lưu manh này, bộ cảnh phục trên người người thì ta đã định sẵn rồi”

Những lời nói lúc trước của Bùi Đông Lai giống như là ma pháp bình thường vậy, không ngừng quanh quẩn bên tai của hắn.

Nêu như nói lúc trước hắn còn tin tưởng rằng trên thế giới này có quỷ thì cũng sẽ không tin được Bùi Đông Lai lại có bản lĩnh lột bỏ cảnh phục của mình xuống, giờ phút này thì cảnh tượng trước mắt lại tái hiện lên thì hắn liền cảm thấy người thiếu niên này có khả năng làm được điều ấy.

Tất cả chuyện này đơn giản là mới vừa rồi Trương sở trưởng nghe được Trịnh Kim Sơn là bởi vì Bùi Đông Lai cho nên mới đến đây hơn nữa thái độ của Lữ Bưu lại chuyển biến, còn xưng với Bùi Đông Lai là “ Bùi thiếu” nữa.

Ở hắn xem ra, Lữ Bưu thân là bảo tiêu kiêm lái xe cho Trịnh Kim Sơn, được xem là tâm phúc của Trịnh Kim Sơn, lấy thân phận như vậy mà trước mặt Bùi Đông Lai thì hắn lại ngoan ngoãn giống như là một đứa cháu vậy.

- Xin Bùi thiếu chờ chút lát, ta đi kêu lão bản tới.

Đối mặt với thái độ cuồng vọng của Bùi Đông Lai thì Lữ Bưu cũng không có chút bất mãn, mà hắn cung kính trả lời một câu sau đó xoay người đi tới chiếc Bentley ở đằng xa.

Thấy một màn như vậy thì Trương sở trưởng liền run lên giống như là cả người bị trúng kinh phong vậy.

Bởi vì giờ phút này, hắn có thể khẳng định được thiếu niên trước mắt này hoàn toàn có thể lột bỏ cảnh phục trên người hắn xuống chứ không phải là nói chơi.

Sợ hãi không chỉ có mỗi một Trương sở trưởng mà còn có Khương Nam nữa.

Phải biết rằng chính là hắn gọi Trương sở trưởng tới, mà sau khi Trương sở trưởng tới thì hắn lại còn biểu hiện ra thái độ kiêu ngạo nữa.

Mà hiện giờ, Trương sở trưởng chẳng những không có tác dụng ngược lại hắn còn hoàn toàn sợ sệt đến nỗi hai cái chân không ngừng run lên.

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt Khương Nam liền trở nên trắng bệch như tờ giấy trắng, những hạt mồ hôi lạnh to như hạt đậu không ngừng chảy ra từ trên trán của hắn.

Cùng lúc đó, trên chiếc Bentley kia.

- Trịnh lão bản, người thiếu niên kia không phải là Bùi Đông Lai sao ?

Cố Tuyên Sơn thấy được tình cảnh tượng quỷ dị ở phía trước thì không nhận được mà hỏi Trịnh Kim Sơn một câu, lúc trước thì hắn thấy được Lữ Bưu ra nói chuyện với đám người kia thì hắn mơ hồ đã đoán được đám người ấy là người của Trịnh Kim Sơn, lúc này thấy được đám người ấy quỳ xuống trước mặt của một thiếu niên mà Lữ Bưu lại đang đi về phía này, lập tức thì Cố Tuyên Sơn đã đoán ra được điều gì.

- Đường như... có vẻ là thế.

Trịnh Kim Sơn cũng suy đoán như thế, trong lúc nhất thời sắc mặt liền trở nên cực kỳ khó coi.

- Trịnh lão bản, những người đó đều là người của người a, tại sao bọn hắn lại phát sinh xung đột với Bùi Đông Lai thế ?

Nghe được câu trả lời của Trịnh Kim Sơn thì thiếu chút nữa Cố Tuyền Sơn ngất đi, nguyên bản hắn không tin rằng Bùi Đông Lai có thể tha thứ cho bọn hắn, hiện giờ hai người bọn hắn còn chưa giải thích cho Bùi Đông Lai mà thủ hạ của Trịnh Kim Sơn lại chọc phải Bùi Đông Lai.

- Ách..

Trịnh Kim Sơn há to miệng, không biết nên giải thích như thế nào đây, từ dáng vẻ chào hỏi của đám người kia với Lữ Bưu thì tự nhiên hắn có thể đoán được đám người này là người của hắn.

- Trịnh lão bản, nếu bởi vì chuyện hôm nay mà khiến cho thiếu niên Bùi Đông Lai kia mất hứng, ảnh hưởng đến chuyện của chúng ta thì ta mặc kệ người làm gì, toàn bộ trách nhiệm đều do một mình người gánh vác.

Mất thấy Trịnh Kim Sơn không có lên tiếng thì Cố Tuyền Sơn cũng không có khách khí.

Trịnh Kim Sơn tự biết đuối lý cho nên không nói gì, sau đó hắn thấy Lữ Bưu đến gần thì liền mở cửa sổ ra, cố nén lửa giận trong lòng lại rồi hỏi:

- Chuyện gì xảy ra ?

- Lão bản người của công ty Sách Thiên với đám người ở đây có xảy ra xung đột, có khả năng là có dính dáng đến Bùi thiếu, Bùi thiếu đã xảy ra tranh chấp với bọn họ....

Lữ Bưu cẩn thận nói.

- Trịnh lão bản mới vừa rồi lúc ở trên đường thì ta có nhắc nhở người không nên dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, người...

Không đợi Lữ Bưu nói hết thì Cố Tuyền Sơn đã tức giận rồi mắng lên.

Trịnh Kim Sơn không đợi Lữ Bưu nói hết, liền khẩn trương hỏi han:

- Bùi... Bùi Đông Lai, hắn không có việc gì chứ ?

Rõ ràng là ở Trịnh Kim Sơn xem ra thì Bùi Đông Lai có bị thương hay không mới là quan trọng.

Nếu như Bùi Đông Lai bị thương thì hắn có một vạn lý do để tin tưởng Bùi Đông Lai sẽ không tiếp nhận lời giải thích của hắn và Cố Tuyền Sơn, thậm chí nếu để Nạp Lan Trường Sinh biết chuyện này thì chắc chắn Nạp Lan Trường Sinh sẽ động thủ đối với hắn cùng với Cố Tuyền Sơn.

Cố Tuyền Sơn vốn muốn phát hỏa lại nghe được Trịnh Kim Sơn nói như thế thì theo bản năng hắn liền đem câu nói kế tiếp nuốt trở về bụng.

Lữ Bưu thấy Cố Tuyền Sơn không hé răng thì vội vàng đáp lại:

- Bẩm lão bản, Bùi thiếu không có bị thương.

"Hô..."

Nghe được Bùi Đông Lai không có việc gì thì vô luận là Trịnh Kim Sơn hay là Cố Tuyền Sơn đều nhẹ nhàng thở ra.

- Chẳng qua.. Dường như Bùi thiếu rất mất hứng, người muốn tự ngài đi qua.

Lữ Bưu bổ sung thêm.

- Cố cục trưởng, theo ta thấy thì chúng ta hãy cùng đi qua đi.

Có lẽ là bởi vì nghe được Bùi Đông Lai không có bị thương cho nên cả người Trịnh Kim Sơn liền trở nên thoải mái hơn nhiều.

- Được.

Cố Tuyền Sơn hơi trầm ngâm, cuối cùng hắn cũng gật đầu đáp ứng, mặc dù hắn không muốn trước mặt mọi người cúi đầu giải thích cho Bùi Đông Lai biết nhưng mà chuyện đã tới nước này thì hắn cũng không có biện pháp gì cả, cũng không để đến thể diện của mình nữa.

Hai người thống nhất với xong rồi thì không hề lưu lại, liền đi xuống xe cùng với Lữ Bưu, bước nhanh về phía trước.

Phía trước, vô luận là đám lưu manh đang quỳ ở dưới đất hay là người đang đứng như Trương sở trường hay là Khương Nam thì bọn hắn cũng chú ý đến động tĩnh ở phía trước ngõ.

”Bá!”

Khi bọn hắn thấy được cả Cố Tuyền Sơn và Trịnh Kim Sơn đều bước xuống xe thì bọn hắn liền hiện lên vẻ mặt như người chết, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi không thể xóa đi nổi.

Trong đó, Khương Nam là hoảng sợ nhất.

Bởi vì hắn liếc mắt cũng nhận ra Cố Tuyền Sơn, người làm trong cục xây dựng.

”Phù phù!”

Thấy được vẻ mặt âm trầm của Cố Tuyền Sơn thì Khương Nam sợ tới mức hai chân trở nên mềm nhũn, trực tiếp té quỵ trên đất.

Lúc té ngã thì trong lòng của Khương Nam hoàn toàn sợ hãi.

Xong rồi.

Trong lúc nhất thời thì Khương Nam sợ tới mức đá ra cả quần, toàn thân không ngừng run rẩy.

Mà Trương sở trường ở bên cạnh của Khương Nam mặc dù hắn không tỏ ra bộ dạng sợ chết giống như Khương Nam nhưng mà khuôn mặt béo phì của hắn thì lại không có một giọt máu, theo bản năng hắn đem ánh mắt nhìn qua Trịnh Kim Sơn và Cố Tuyền Sơn, một lần nữa hắn lại đem ánh mắt nữa nhìn vào Bùi Đông Lai, dường như đang muốn hỏi : “ Rốt cuộc thì hắn là ai? “

Không một ai trả lời.

Dưới ánh mặt trời, hai người Trịnh Kim Sơn cùng Cố Tuyền Sơn bước nhanh tới phía trước người của Bùi Đông Lai.

Sau đó.

Dưới cái nhìn chăm chú của mấy tên lưu manh thì Trịnh Kim Sơn liền khom người xuống, lộ ra dáng vẻ lấy lòng, tươi cười nói:

- Bùi thiếu, ngài không có sao chứ?

(*) : Đồng nghĩa với câu Cáo mượn oai hùm của Việt Nam mình.

39. Chương 39 : Lột Da Hổ Làm Đại Kỳ (Hạ)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 39 : Lột da hổ làm Đại kỳ (Hạ)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Trước khi trở thành một đại phú hào thì Trịnh Kim Sơn không ít lần đi cầu gia gia, tổ cáo nãi nãi nhưng mà lúc này đối mặt với Bùi Đông Lai thì hắn cũng không tỏ ra bộ dạng quan liêu giống như Cố Tuyền Sơn mà hắn trực tiếp cúi đầu chào hỏi Bùi Đông Lai, thái độ có thể nói là vô cùng tôn kính.

”Phù phù!”

”Phù phù!”

Bên tai vang lên lời thăm hỏi ân cần của Trịnh Kim Sơn lại thấy được bộ dáng lấy lòng của Trịnh Kim Sơn thì vài tên lưu manh nhất gan liền xụi lơ trên mặt đất, chất lỏng màu vàng giữa hai chân của tụi hắn không không chế được mà chảy ra.

So với bọn hắn thì Báo ca bị vút trên mặt đất lại càng bá đạo hơn, hắn liền nhắm mắt lại trực tiếp lựa chọn giả chết.

- Trịnh lão bản, ta không phải là đại thiếu gia gì cả, ta và Trịnh Phi con của người đều giống nhau cả đều là học trong Trầm Thành Nhất Trung đều là một học sinh trung học bình thường.

Bùi Đông Lai cũng không bày ra thái độ của đám hoàn khố mà là hắn tỏ ra không nặng không nhẹ nói rõ thân phận của mình.

Nhưng mà.

Lời nói thật của Bùi Đông Lai rơi vào tai của Trịnh Kim Sơn thì hắn liền cảm thấy đó là biểu hiện của sự khiêm tốn.

Khiêm tốn sao ?

Ít nhất thì cả Trịnh Kim Sơn và Cố Tuyền Sơn đều coi là như thế.

Ở lúc hai tụi hắn cùng xem ra thì có Nạp Lan Trường Sinh làm hậu đài như thế, nếu như Bùi Đông Lai nói mình chỉ là một tên học sinh bình thường thì như vậy chỉ có nước Trịnh Phi nên đâm vào đầu hủ mà chết quách cho xong chuyện.

Nếu như Trịnh Phi bằng một nửa như Bùi Đông Lai thì làm sao lại thành ra như bây giờ?

Trịnh Kim Sơn càng nghĩ thì lại càng thấy trong lòng càng khó chịu, hận không thể lôi Trịnh Phi tới đây rồi tát vào mặt hắn mấy cái, rồi kêu hắn hảo hảo mà hãy học tập thái độ làm người của Bùi Đông Lai kìa.

- Bùi đồng học, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ?

Cùng Trịnh Kim Sơn bất đồng, Cố Tuyền Sơn vẫn biết giữ được mặt mũi, hắn cũng không gọi Bùi Đông Lai là Bùi thiếu.

Cho đến hôm nay, mỗi lần đi họp gia trưởng hội thì đều là mẫu thân của Cố Mỹ Mỹ đi, Cố Tuyền Sơn chưa bao giờ lộ mặt đi dự những cuộc họp vô vị đó cho nên Bùi Đông Lai cũng chưa từng thấy qua Cố Tuyền Sơn.

Lúc này nghe được Cố Tuyền Sơn nói như thế thì tuy rằng Bùi Đông Lai phảng phất có thể đoán được thân phận của Cố Tuyền Sơn nhưng hắn lại không khẳng định cho nên liền hỏi:

- Người là ai?

- Ta là phụ thân của Mỹ Mỹ, Cố Tuyền Sơn.

Trong lòng của Cố Tuyền Sơn nén giận, bất quá hắn cũng không biểu hiện ra trên mặt.

- Nha.

Bùi Đông Lai lãnh đạm lên tiếng, sau đó lại cười nói:

- Ta nghe Cố Mỹ Mỹ đồng học có nói ngài là cục trưởng cục xây dựng, có đúng không nhỉ ?

”Bá!”

Ngạc nhiên khi nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì Cố Tuyền Sơn liền hận không thể tát một cái vào mặt của Cố Mỹ Mỹ.

Cho nên nay, mỗi lần ở nhà hẳn đều khuyên bảo Cố Mỹ Mỹ không nên nói thân phận của hẳn ra, nhưng mà Cố Mỹ Mỹ lại muốn đem danh tiếng của ông già mình ra đánh đồng với mọi người.

Cục trưởng cục xây dựng ?

Trong lúc Cố Tuyền Sơn đang phát bực thì mọi người sống trong ngõ này nghe được thân phận của Cố Tuyền Sơn thì đều ngẩn ra, sau đó chỉ nghe được một người khác nói:

- Ta nghe nói chuyện tình giải phóng ở nơi này cùng với công ty Sách Thiên có liên quan đến cục xây dựng phải không ?

- Công tác của công ty Sách Thiên thì chúng ta không quản, về phần giải phóng để xây dựng ở khu này là do thị ủy Chính Phủ làm chủ, cục xây dựng chỉ là một bộ phận thôi.

Cố Tuyền Sơn nói ra một cái giọng quan liêu sau đó trong lòng hẳn vừa động liền lộ ra một bộ dáng tươi cười nói:

- Thưa bà con, Bùi Đông Lai cùng với nữ nhi của ta là bạn học với nhau, hẳn cũng hay nói chuyện của mọi người cho nữ nhi của ta nghe, hôm nay nữ nhi của ta lại nói cho ta biết chuyện này nên ta mới dẫn theo Trịnh lão bản đến đây là muốn đặc biệt xử lý chuyện này giùm cho mọi người.

- Đúng đúng, được rồi, thưa bà con, xin mọi người hãy tin tưởng, chúng ta nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này cho mọi người.

Trịnh Kim Sơn không ngốc, hẳn đã nghe được dụng ý của Cố Tuyền Sơn cho nên liền vội vàng phụ họa theo, bất quá hẳn cũng không dám thừa nhận mình có quan hệ với công ty Sách Thiên kia.

Mất thấy Cố Tuyền Sơn cùng với Trịnh Kim Sơn đều lên tiếng thì Bùi Đông Lai cũng không tỏ ra gì cả, ngược lại hẳn còn đang nhẹ nhàng thở ra.

Đối với hẳn mà nói, hẳn kéo Nạp Lan Trường Sinh lên làm đại kỳ, làm cho Trịnh Kim Sơn tự mình xử lý chuyện này cho tốt, đem lột bộ cảnh phục của Trương sở trưởng xuống, sau đó mấu chốt là Trịnh Kim Sơn phải dựa theo pháp luật để bồi thường thỏa đáng cho bà con ở nơi này.

Ở hẳn xem ra thì đối với số tiền kia mà nói thì so với Trịnh Kim Sơn chỉ là một số tiền nho nhỏ mà thôi nhưng đối với người ở đây thì đó là cả một gia tài khổng lồ.

Mất thấy Bùi Đông Lai không nói gì thì Cố Tuyền Sơn thầm bảo mình đã may mắn đoán đúng, nếu như Bùi Đông Lai đã ra mặt giùm cho những người ở nơi này thì tự nhiên là sẽ quan tâm đến số tiền bồi thường, cho nên trước tiên cần phải giải quyết vấn đề này với mọi người ở nơi đây.

Ở Cố Tuyền Sơn xem ra thì chỉ cần giải quyết chuyện của những hộ gia đình sống ở đây xong thì có lẽ Bùi Đông Lai cũng không truy cứu đến vấn đề này nữa, dù sao thì bản thân của Bùi Đông Lai cũng không có bị thương.

Như vậy thì hẳn và Trịnh Kim Sơn sẽ dễ dàng ăn nói với Bùi Đông Lai hơn.

- Ngài là Cố cục trưởng, có đúng không?

Mất thấy Cố Tuyền Sơn cùng với Trịnh Kim Sơn đã tỏ thái độ thì một người dân sống ở trong này liền can đảm đi lên, rồi chỉ vào đám lưu manh đang quỳ rạp ở dưới đất, nói:

- Bọn bại hoại của xã hội này đã bắt chúng ta ký vào hiệp nghị, chúng ta không ký thì bọn hắn liền ra tay. Ghê tởm hơn là không biết bọn hắn đã dùng cách gì mà có thể liên kết cùng với đám cảnh sát xấu xa kia để cùng nhau bắt nạt những người nhân dân như chúng ta.

Nghe được người kia nói như vậy thì Trương sở trưởng thiếu chút nữa mà ngất đi.

- Chuyện này thì ta sẽ người điều tra, cam kết sẽ bồi thường cho mọi người một số tiền thỏa đáng.

Cố Tuyền Sơn cũng không muốn làm cho Trương sở trưởng cảm thấy quá mức khó xử, dù sao thì hắn cũng chỉ là người của cục xây dựng, cũng không phải là người của cục công an.

- Cố cục trưởng, chúng ta cũng không tin được người của công ty Sách Thiên a, bởi vì lúc này người kia cũng tự nói là để công ty Sách Thiên lo liệu nhưng kết quả là đứng chung một chỗ với bọn chúng.

Ông cụ lúc lúc này bị Báo ca đánh, cả mặt liền sưng lên nhưng vẫn nhịn đau chỉ vào mặt Khương Nam.

Khương Nam bị dọa đến mức phải nằm xụi lơ trên mặt đất, hắn vốn là đang suy tư làm sao có thể giữ được thân mình nhưng lúc này lại nghe được lão già kia nói như thế, lại thấy được ánh mắt của Cố Tuyền Sơn nhìn về phía mình thì hai mắt của Khương Nam liền tối sầm, hắn trực tiếp hôn mê ngay tại chỗ.

Cố Tuyền Sơn nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ tức giận.

Thấy được biểu tình biến hóa của Cố Tuyền Sơn thì Bùi Đông Lai liền biết được bát cơm của Khương Nam nhất định là sẽ mất đi rồi.

- Bùi Đông Lai đồng học, xế chiều hôm nay thì ta sẽ cho người của công ty xuống đây ký lại hiệp nghị một lần nữa, người xem có phải trước hết là nên để mọi người trở về hay không ?

Cố Tuyền Sơn thử hỏi Bùi Đông Lai, tuy rằng giọng nói vẫn hơi quan liêu một chút nhưng mà ngữ khí đã trở nên khách khí hơn nhiều.

Nghe được Cố Tuyền Sơn nói như vậy thì Bùi Đông Lai hiểu được tuyệt đối Trịnh Kim Sơn sẽ không dám không bồi thường cho mấy người ở đây, cho nên hắn cũng không tiếp tục dây dưa nữa mà gật đầu.

- Dì, trước hết thì dì hãy mang Lưu thúc đến bệnh viện để kiểm tra xem, con nói vài câu với Cố cục trưởng rồi sẽ qua sau.

Bùi Đông Lai xoay người nói với bác gái chủ nhà.

- Uh.

Bác gái chủ nhà gật đầu, , lệ nóng doanh tròng, nói :

- Đông Lai, cảm ơn con.

- Cảm ơn, Đông Lai.

Bác gái chủ nhà vừa mới mở miệng thì vẻ mặt của mọi người xung quanh đều biết ơn mà nhìn vào Bùi Đông Lai.

Bọn họ chính là người ở dưới tầng đáy chót của xã hội, bọn hắn nhìn không ra cũng không biết vì sao Cố Tuyền Sơn cùng với Trịnh Kim Sơn lại ăn nói khép nép với Bùi Đông Lai như vậy, bọn hắn chỉ biết rằng : Bùi Đông Lai đã vì bọn họ cho nên đã làm ra một hảo sự như thế.

- Tất cả mọi người đều là hàng xóm với nhau, không cần phải khách khí đâu, ta cùng với nữ nhi của Cố cục trưởng là bạn học với nhau, nếu như Cố cục trưởng đã lên tiếng thì chuyện bồi thường sẽ không có vấn đề gì.

Bùi Đông Lai phất phất tay, cam đoan nói.

Nghe Bùi Đông Lai nói như thế thì mọi người liền giải tán, ai về nhà nấy.

Thấy như vậy một màn thì Cố Tuyền Sơn cũng không nói gì cả.

Bởi vì mọi người ở đây đều rõ ràng được, hắn đường đường là cục trưởng cục xây dựng thì làm sao lại có thể ăn quỵt được.

- Bùi thiếu hãy lấy xe của ta, đưa bọn hắn đi bệnh viện đi.

Trịnh Kim Sơn thấy được bác gái chủ nhà muốn đưa Lưu Phúc Sinh đi bệnh viện thì lập tức ân cần cười nói để lấy lòng.

- Tốt.

Đối với lời hảo ý của Trịnh Kim Sơn thì Bùi Đông Lai tự nhiên sẽ không cự tuyệt dù sao thì hắn cũng đã lột da hổ làm đại kỳ, lúc này đây đã có người muốn làm thì tự nhiên hắn cũng sẽ phải hảo hảo mà lợi dụng.

- Bưu, người lái xe đưa bọn hắn đến bệnh viện đi sau đó rồi trở về đón chúng ta.

Thấy Bùi Đông Lai gật đầu cho phép thì trong lòng Trịnh Kim Sơn liền vui vẻ, vội vàng phân phó nói cho Lữ Bưu.

Trước hết thì Lữ Bưu liền lĩnh mệnh, sau đó hắn giúp bác gái chủ nhà cũng nâng Lưu Phúc Sinh lên.

Thấy một màn như vậy thì đám lưu manh ấy khóc không ra nước mắt.

Bọn hắn chịu đau chịu khổ để làm việc cho Trịnh Kim Sơn, hiện giờ lại giống một đám cẩu cùng nhau quỳ ở nơi đây, mà lúc này Trịnh Kim Sơn lại ra vẻ nịnh nọt, coi bác gái chủ nhà như thượng đế, điều này đã làm bọn hắn muốn chết quách đi cho xong rồi.

- Cố cục trưởng, Trịnh lão bản, mục đích đến đây của các người thì đã rất rõ ràng.

Mắt thấy bác gái chủ nhà đã bước lên chiếc Bentley rời đi rồi thì Bùi Đông Lai liền nhìn vào hai người Cố Tuyên Sơn và Trịnh Kim Sơn, hắn không nhiều lời nữa mà trực tiếp nói toạc móng heo ra :

- Chỉ cần các người đáp ứng ba điều kiện của ta thì chuyện này sẽ được xóa bỏ.

- Bùi thiếu, xin nói.

Trong lòng Trịnh Kim Sơn liền vui vẻ, hắn liền vội vàng mở miệng, cảm giác kia chỉ sợ Bùi Đông Lai sẽ thay đổi chủ ý.

- Thứ nhất, chính là lời của Cố cục trưởng nói lúc nãy, dựa theo quy định mà mà tiến hành bồi thường cho người dân sống ở nơi đây.

Bùi Đông Lai không nhanh không chậm nói:

- Thứ hai, những tên làm bị thương Lưu thúc hãy tự tát vào miệng của mình mười cái. Nếu nhẹ thì sẽ không tính.

"Ba!"

"Ba!"

"Ba!"

Không đợi Bùi Đông Lai nói ra điều kiện thứ ba, mấy tên lưu manh kia liền tự tát vào mặt của mình.

- Bùi thiếu, điều kiện thứ ba là gì ?

Đám lưu manh này làm cho Trịnh Kim Sơn rất hài lòng, đồng thời hắn cũng hỏi lại Bùi Đông Lai.

- Điều kiện thứ ba là hãy lột bộ cảnh phục của Trương sở trưởng xuống.

Sắc mặt của Bùi Đông Lai trở nên lạnh lùng chỉ vào Trương sở trưởng.

- Không thành vấn đề!

Trịnh Kim Sơn liền cấp ra một câu trả lời thuyết phục, hắn cũng không liếc nhìn Trương sở trưởng một cái.

Mặc dù hắn biết rằng lột bộ cảnh phục của Trương sở trưởng xuống là một việc rất khó khăn nhưng chỉ cần Nạp Lan Trường Sinh buông tha cho hắn thì hắn sẽ làm ngay, điều kiện này thì hắn làm sao có thể cự tuyệt được ?

"Phù phù!"

Nghe được Trịnh Kim Sơn nói như thế thì hai mắt của Trương sở trưởng tối sầm rồi bỗng nhiên cảm đầu xuống đất.

Lúc trước thì hẳn cho rằng trừ phi đầu của Trịnh Kim Sơn bị lừa đã mới đối phó hẳn, nhưng mà ở hẳn xem ra, não của Trịnh Kim Sơn chẳng những bị lừa đất mà đầu của hẳn đã nhét vào ... của thím Trinh rồi.

40. Chương 40 : Anh Hùng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 40 : Anh Hùng.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Không thể không nói, vì muốn lấy lòng Bùi Đông Lai mà Trịnh Kim Sơn quả thực là hao tổn nhiều tâm tư, chẳng những hẳn để lái xe của mình lái chiếc Bentley đưa vợ chồng Lưu Phúc Sinh đến bệnh viện tốt nhất ở Đông Bắc là Trầm Dương Quân Khu, hơn nữa hẳn còn tự thân đi cùng với Bùi Đông Lai tới bệnh viện để thăm hỏi Lưu Phúc Sinh.

Trải qua mấy cuộc kiểm tra của bác sỹ, thì ngoài việc bị chấn động nhỏ nơi não ra thì bản thân cũng bị vài vết thương ở da, cho nên tình hình của Lưu Phúc Sinh cũng không có gì đáng ngại cả.

Kết quả này đã làm cho bác gái chủ nhà yên tâm.

Yên tâm không chỉ có riêng bác gái chủ nhà mà còn có cả Bùi Đông Lai và Trịnh Kim Sơn nữa.

Trong một phòng cao cấp của bệnh viện, Lưu Phúc Sinh nằm ở trên giường bệnh, bác gái chủ nhà ngồi ở bên người một tay nắm lấy tay của Lưu Phúc Sinh còn Bùi Đông Lai và Trịnh Kim Sơn thì đứng ở một bên.

- Bùi thiếu, tuy rằng vết thương của Lưu sư phó không nghiêm trọng nhưng mà ta đề nghị nên để cho hẳn ở lại bệnh viện vài ngày để bác sỹ kiểm tra, nếu như không có vấn đề gì thì mới xuất viện.

Mất thấy bác sỹ đã rời khỏi phòng bệnh, Trịnh Kim Sơn nghĩ nghĩ một lát rồi nói với Bùi Đông Lai.

Nghe được Trịnh Kim Sơn nói như vậy tuy rằng Bùi Đông Lai đối với cách xưng hô “Bùi thiếu” này có chút không ưa, còn thấy có chút không thoải mái nhưng hẳn cũng không có để ý, hẳn vốn muốn nói cái gì đó nhưng kết quả không đợi hẳn mở miệng thì bác gái chủ nhà đã lộ vẻ khẩn trương rồi nói:

- Không, không cần, nếu không có việc gì thì chúng ta sẽ trở về ngay.

Nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của bác gái chủ nhà thì Trịnh Kim Sơn lại tỏ vẻ mờ mịt mà Bùi Đông Lai lại hiểu rõ, bác gái chủ nhà cảm thấy viện phí ở nơi này rất cao cho nên không muốn ở lại đây.

- Dì, hãy để Lưu thúc ở lại đây vài ngày đi.

Bùi Đông Lai cười cười nói:

- Về chuyện viện phí thì dì không cần lo, Trịnh lão bản sẽ phụ trách.

- Đúng, đúng, đúng, vấn đề về viện phí thì các người không cần lo, tự thân ta sẽ lo việc này.

Trịnh Kim Sơn vội vàng phụ họa một câu, sau đó dường như cảm thấy chưa đủ cho nên hẳn liền lấy một tờ chi phí từ trong người ra rồi đưa vào tay của bác gái chủ nhà, nói:

- Đối với chuyện tình đã phát sinh thì ta có cảm giác tự trách mình sâu sắc, đây là một ít bồi thường đối với Lưu sư phó.

- Ách...

Đối với một người như bác gái chủ nhà thì chưa biết cái chi phiếu này là gì, thấy Trịnh Kim Sơn đưa cho mình tấm chi phiếu này thì không khỏi ngỡ người ra, không biết nên làm sao bây giờ.

- Dì, đây là chi phiếu, có thể đến ngân hàng để đổi tiền.

Bác gái chủ nhà không biết nhưng Bùi Đông Lai lại biết, trong lòng hắn cũng thầm bội phục cách làm của Trịnh Kim Sơn, cho nên hắn liền giải thích cho bác gái chủ nhà hiểu.

- Không.. không cần.

Bác gái chủ nhà vội vàng lắc đầu nói:

- Phúc Sinh không có chuyện gì là tốt rồi, bồi thường thì không cần.

Nghe được bác gái chủ nhà nói như thế thì Trịnh Kim Sơn không khỏi có chút đỏ mặt tía tai.

- Dì, nếu Trịnh lão bản có tâm thì dì hãy nhận đi, dù sao đi nữa thì hắn cũng có rất nhiều tiền.

Bùi Đông Lai cười nói rồi tiếp nhận tờ chi phiếu trong tay của Trịnh Kim Sơn sau đó trực tiếp nhét vào trong tay của bác gái chủ nhà.

- Đúng a, dù sao thì đây cũng chỉ là chút tâm ý, ân, tâm ý mà thôi.

Trịnh Kim Sơn vội vàng phụ họa theo, nhưng nói như vậy thôi, trên thực tế thì hắn đang khóc không ra nước mắt đây, đúng là hắn có rất nhiều tiền nhưng cũng không thể lãng phí như thế được, đây là tờ chi phiếu sáu mươi vạn a..

Sau khi ra khỏi phòng bệnh thì Bùi Đông Lai cùng với Trịnh Kim Sơn đi vào xuống dưới lầu.

- Bùi Đông Lai, ta đã yêu cầu người ở bên dưới, xế chiều hôm nay đã đến bồi thường một cách thỏa đáng, trực việc đó ra thì cũng đã tiến hành di dời đám người sống ở đó một cách ổn định.

Trịnh Kim Sơn giống như là một tên nô tài vậy, cố ý đi ở phía sau của Bùi Đông Lai nửa bước, vừa nói hắn vừa quan sát vẻ mặt của Bùi Đông Lai, thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào thì hắn tiếp tục nói:

- Bùi thiếu, hiện giờ người phải đi về sao ?

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật gật đầu.

- Ta tiễn ngài.

Trịnh Kim Sơn chủ động lấy lòng.

- Không cần làm phiền Trịnh lão bản.

Bùi Đông Lai lắc đầu từ chối.

Trịnh Kim Sơn cũng không có nói thêm, hắn lấy một tấm thẻ màu vàng từ trong túi của mình ra rồi đưa cho Bùi Đông Lai :

- Bùi thiếu, đây là danh thiếp của ta, ngày sau nếu có việc gì cần Trịnh mỗ giúp đỡ thì hắn cứ việc lên tiếng.

Nhìn thấy tấm danh thiếp mạ vàng này thì Bùi Đông Lai cũng không có cự tuyệt, mà là thuận tay nhận lấy.

Trịnh Kim Sơn thấy thế thì trong lòng liền âm thầm vui vẻ, cười nói:

- Vậy cũng không quấy rầy Bùi thiếu nữa, Trịnh mỗ cáo từ.

- Gặp lại.

Bùi Đông Lai vuốt vuốt tấm danh thiếp cũng không biết là trong lòng đang suy nghĩ cái gì nữa.

Lên xe, Trịnh Kim Sơn không quên mỉm cười rồi chào Bùi Đông Lai.

“ Nếu như không có Nạp Lan Trường Sinh giúp đỡ thì chỉ sợ Trịnh Kim Sơn cũng sẽ không liếc nhìn mình một cái a ”

Đưa mắt nhìn chiếc Bentley chạy nhanh ra khỏi bệnh viện thì trong lòng Bùi Đông Lai liền hiểu rõ, thuận tay bắn ra, tấm danh thiếp của Trịnh Kim Sơn, một người thương nhanh nổi tiếng cả Trầm Thành thậm chí cả Đông Bắc đã trở thành một thứ rác rưởi.

Làm xong tất cả chuyện này thì Bùi Đông Lai cũng không hề dừng lại, hần bước đi tới cổng bệnh viện.

Sau khi Bùi Đông Lai trở lại khu dân nghèo thì mặt trời đã xuống núi.

Một khu to như thế ngày thường vô cùng nào nhiệt nhưng hiện giờ lại trở nên lạnh lẽo, buồn tẻ, ở ngay góc ngã tư đường cũng không tìm được bóng dáng của người nào.

“ Vật vẫn là vật, người đã không thuộc mình. ”

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai không khỏi nhớ lại những lời này, sau đó hần cười khổ một cái rồi bước chân tăng tốc đi về chỗ ở của mình.

Sắp đến ngõ thì có một chiếc Lincoln hiện ra trong tầm mắt của Bùi Đông Lai, Nạp Lan Trường Sinh mang theo Nạp Lan Ngũ Khải cùng với A Cửu, hai người này đứng ở bên cạnh xe, dường như đang đợi cái gì đó.

Như là đã nhận thấy được ánh mắt của Bùi Đông Lai cho nên ba người Nạp Lan Trường Sinh liền quay người lại.

Thấy được Bùi Đông Lai thì ánh mắt của ba người không khỏi sáng lên, trong đó Nạp Lan Trường Sinh mỉm cười phát phát tay, thân thiết gọi:

- Đông Lai.

Thấy thái độ nhiệt tình của Nạp Lan Trường Sinh thì trong lòng Bùi Đông Lai lại nổi lên một cảm giác cổ quái, bất quá hần vẫn hiện lên một khuôn mặt tươi cười rồi đi tới chỗ của ba người.

- Ngài khỏe chứ Nạp Lan thúc thúc.

Mặc dù biết Nạp Lan Trường Sinh chẳng qua là muốn cầu cạnh Bùi Vũ Phu, chính xác là Miêu lão gia tử nhưng mà Bùi Đông Lai nghĩ đến hai lần mình đã mượn thanh thế của Nạp Lan Trường Sinh cho nên hần vẫn khách khí gọi Nạp Lan Trường Sinh là thúc thúc.

- Đông Lai, mau qua kia đi, bọn chúng đã chờ người rất lâu rồi đó.

Nạp Lan Trường Sinh cười cười nhưng trong nụ cười ấy lấy xen lẫn vài phần nghi ngờ.

Là bọn họ sao ?

Bùi Đông Lai lẳng lặng đi tới đầu ngõ.

Ngay sau đó.

Bùi Đông Lai ngăn người tại chỗ.

Dưới trời chiều, Bùi Vũ Phu, Miêu lão gia tử, nam nhân họ Bằng đứng ở trong hẻm, phía sau họ là một đám người đứng đông đen như kiến.

Những người đó đều là người của khu dân nghèo này.

- Đông Lai.

Thấy được Đông Lai, mọi người vốn đang im lặng bỗng hô to lên kêu tên của Bùi Đông Lai, kích động chạy về phía hần.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai không khỏi ngạc nhiên, hần không biết sau khi hần rời khỏi đây thì Bùi Đông Lai đã yêu cầu đám người ở phía dưới, trước buổi tối hôm nay phải tới kí kết hiệp với mọi người ở nơi đây, hơn nữa mức bồi thường còn cao hơn so với quy định.

- Đông Lai, con là ân nhân của chúng ta, là anh hùng của chúng ta.

Trong lúc Bùi Đông Lai còn đang ngạc nhiên thì đám người kia không hẹn mà cùng đi đến trước người Bùi Đông Lai, trong đó ông cụ lúc trưa bị Báo ca đánh liền tiến lên, nắm tay của Bùi Đông Lai, vẻ mặt vô cùng kích động, lệ nóng doanh tròng nói.

Ông cụ vừa nói xong thì mọi người đều im lặng lại.

Lúc này mọi cũng không có nói hai chữ “ cảm ơn” cũng không làm ra vẻ cúi đầu, bọn họ chỉ cảm kích nhìn vào Bùi Đông Lai.

Mọi người chỉ lẳng lặng nhìn vào...

Phản cảm kích kia phát ra từ nội tâm của họ.

codon.traí

41. Chương 41: Sóng To Gió Lớn.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 41: Sóng to gió lớn.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Trầm Thành có một nơi được xưng là “ Nhất triều phát tường địa, lưỡng đại đế vương thành”. Năm 1625 Nỗ Nhĩ Cáp Xích dời đô đến nơi này, sau đó Hoàng Thái Cực đổi tên là Thịnh Kinh, năm 1636 lúc này Hoàng Thái Cực đổi lại quốc hiệu là “ Thanh”, xây dựng vương triều nhà Thanh. Năm 1644, sau khi nhập quan thì quân Thanh đóng đô ở Bắc Kinh, lấy Thịnh Kinh làm kinh đô thứ hai, đặt các đại nội thần quân Đông Bắc ở nơi này.

Ngay lúc đó đại thần cầm quyền là người của Nạp Lan gia.

Nạp Lan gia cũng bắt đầu quật khởi từ lúc đó, đã truyền cho đến ngày hôm nay.

Mấy trăm năm rối loạn làm cho địa vị của gia tộc Nạp Lan khác xa hơn vào lúc ở Thanh triều nhưng mà cũng được xưng là một gia tộc có máu mặt ở Đông Bắc.

Bốn mươi năm trước, Nạp Lan gia bắt đầu dĩ mới đem đại bản doanh từ Trầm Thành về đặt ở Đại Liên.

Hiện giờ, tổng bộ của Nạp Lan gia đặt trong một sơn trang ở ngoại thành Đại Liên, sơn trang chiếm diện tích khá lớn, bao gồm có trường săn bắn, sân đua ngựa cùng với sân Golf xa hoa ở bên trong.

Giữa trưa, ánh nắng chiếu vào trong trang viên của Nạp Lan gia tộc làm cho không khí ở nơi này có thêm một ít hơi thở ấm áp.

Biệt thự số 1 trong trang viên, bao gồm cả Nạp Lan Trường Sinh ở bên trong , toàn bộ thành viên trung tâm của Nạp Lan gia đã tập trung trong đại sảnh lầu một, vẻ mặt của ai cũng hiện lên vẻ lo lắng, sốt ruột.

Bởi vì giờ phút này, Miêu lão gia tử đang xem bệnh cho Nạp Lan lão gia tử, Nạp Lan Dịch Đức.

- Nhị ca, anh nói Miêu thần ý có thể chưa khỏi cho cha sao ?

Có lẽ là không khí quá mức bị kìm nén cho nên Nạp Lan Ngũ Khải chỉ cảm thấy có một tòa núi lớn đang đè nặng trong lòng của mình, hần vô cùng khó chịu cho nên không nhìn được mà ngẩng đầu lên nhìn, hỏi Nạp Lan Trường Sinh một câu, không khí trong đại sảnh liền bị đánh vỡ.

“Xoạch! Xoạch!”

Không đợi Nạp Lan Trường Sinh mở miệng, mọi người đã nghe được tiếng bước chân từ trên lầu truyền xuống.

Phát hiện này làm cho đám người Nạp Lan Trường Sinh liền ngẩn ra sau đó cả đám không hẹn mà cùng đứng dậy rồi nhìn về phía trước cầu thang.

Ngay tại lúc mọi người đang chăm chú nhìn thì Miêu lão gia tử cùng với nam nhân họ Bàng chậm rãi đi xuống, có thể thấy được những giọt mồ hôi ở trên trán của Miêu lão gia tử.

Thấy một màn như vậy thì tất cả mọi người bên trong Nạp Lan gia đều muốn biết kết quả chẩn đoán, nhưng mà lại không có ai dám mở miệng hỏi.

- Miêu lão, thế nào rồi ?

Mất thấy Miêu lão gia tử đi xuống lầu thì Nạp Lan Trường Sinh mới mở miệng hỏi, giọng nói rất khẩn trương.

- Ta vừa châm cho hần xong, tình huống đã khá ổn định, tiếp theo chỉ cần dựa vào phương thuốc ở đây, liên tục dùng trong ba tháng thì có thể khỏi hần.

Miêu lão gia tử nhìn lướt qua vẻ mặt khẩn trương của các thành viên trong Nạp Lan gia, vẻ mặt không chút thay đổi mà nói ra câu trả lời thuyết phục.

- Cảm tạ Miêu lão gia tử đã cứu gia phụ, xin Miêu lão hãy nhận một cái vái đầu của chúng tôi.

Nghe được Miêu lão gia tử nói như vậy thì đám người Nạp Lan gia liền kích động, sau đó Nạp Lan Trường Sinh mới mở miệng nói rồi tất cả mọi người liền vái tạ Miêu lão gia tử một cái thật sâu.

Miêu lão gia tử không hề cử động, cũng không có khách khí liền bước rời đi khỏi Nạp Lan gia.

- Miêu lão, ta đang an bài người chuẩn bị thức ăn, nếu như Miêu lão muốn đi về thì ta sẽ an bài máy bay cho người.

Nạp Lan Trường Sinh thấy Miêu lão rời đi thì trong lòng hiểu được Miêu lão có thể bước vào Nạp Lan gia hoàn toàn là do mặt mũi của Bùi Vũ Phu.

- Không cần, chỉ cần người sắp xếp cho ta một chiếc xe, chở chúng ta đến sân bay là tốt rồi.

Miêu lão gia tử thản nhiên đáp lại.

Nghe được Miêu lão gia tử nói như thế thì toàn bộ thành viên trong Nạp Lan gia liền lộ ra vẻ mặt xấu hổ, cũng không có ai dám lên tiếng giữ lại.

- Được.

Nạp Lan Trường Sinh bất đắc dĩ thở dài nhưng hần cũng không có vội vã lên lầu để xem tình hình của Nạp Lan Dịch Đức, ngược lại hần mang các thành viên của Nạp Lan gia tiễn Miêu lão gia tử ra khỏi đây.

20' sau, Miêu lão gia tử cũng Bàng Hồ ngồi trong một chiếc Benz rời khỏi đây.

- Nhị ca, ta nghe Tiểu Ngũ nói thì người cần phải thực hiện lời ước định năm đó, đem Nạp Lan Minh Châu gả cho nhi tử của Bùi Vũ Phu, chắc là vì muốn trả lại nhân tình cho Bùi Vũ Phu sao ?

Đưa mắt nhìn chiếc xe Benz rời đi, một gã thành viên trọng yếu trong gia tộc Nạp Lan gia hướng Nạp Lan Trường Sinh hỏi.

Nạp Lan Trường Sinh im lặng, gật gật đầu.

- Haizz, lại nói tiếp quả thật chúng ta đã thiếu Bùi Vũ Phu không ít.

Một gã thành viên khác trong Nạp Lan gia nói.

- Đi thôi, cùng đi xem cha đi nào.

Nạp Lan Trường Sinh nhú mào, đi vào biệt thự số 1, vài tên thành viên khác trong Nạp Lan gia liền đi theo.

Cùng lúc đó trong một tiểu khu bình thường ở Trầm Thành.

Trong đại sảnh thì Tần Đông Tuyết đang ngồi ở trên ghế salon, vẻ mặt an tĩnh nhìn vào màn hình TV cũng không biết lúc này nàng đang suy nghĩ cái gì nữa.

Bên cạnh nàng là một người phụ nữ, người phụ nữ này vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt ve đầu của nàng, vẻ mặt rất áy náy.

Cách đó không xa, một người đàn ông trung niên có khí độ bất phàm đang cầm một điếu thuốc lá, nhẹ nhàng hút lấy, sương khói lượn quanh khuôn mặt của hắn, mơ hồ có thể thấy hắn và người đàn bà kia rất giống nhau, trên khuôn mặt khiên nghị kia mang theo vài phần áy náy.

- Cha mẹ, thực ra hai người cũng không cần cảm thấy áy náy.

Nhận thấy được vẻ mặt của hai người thì Tần Đông Tuyết bình tĩnh mở miệng nói:

- Con sinh ra đã là người của Trần gia thì không có khả năng giống như một người con gái bình thường. Mà hiện giờ thì con đã sớm thích ứng với cuộc sống như thế.

Bên tai vang lên lời nói của Tần Đông Tuyết thì thân hình của Tần mẫu khẽ run lên, đôi mắt khẽ đỏ mà Tần phụ thì bóp tắt điếu thuốc, nói:

- Con đã rời đi Yến Kinh được ba năm, tháng 7 này sẽ đến đại thọ của gia gia con đến lúc đó thì con cũng đã thi Đại học xong, vậy thì hãy theo chúng ta về chúc thọ lão nhân gia.

- Được.

Tần Đông Tuyết khẽ gật đầu.

- Đông Tuyết, tuy rằng thi vào Đại học là một chuyện quan trọng nhưng vẫn không nên để cho mình mệt mỏi như thế, thân thể mới là quan trọng nhất.

Tần mẫu nắm bàn tay nhỏ bé của Tần Đông Tuyết rồi quan tâm nói.

Tần Đông Tuyết khẽ gật đầu cũng không mở miệng nói gì.

Tần Đông Tuyết trầm mặc làm cho không khí ở trong phòng trở nên yên tĩnh.

Về im lặng này đã làm cho Tần mẫu có một loại cảm giác hít thở không thông, vẻ áy náy trên mặt lại càng hiện thêm rõ ràng, mà Tần phụ người nổi nghiệp của Tần gia cũng muốn cố gắng nói cái gì đó nhưng không biết nên nói chuyện gì với con gái của mình.

- Cha, con có một chuyện muốn hỏi cha.

Đột nhiên, Tần Đông Tuyết liền mở miệng hỏi Tần phụ.

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Tần Đông Tuyết thì không riêng gì Tần mẫu mà ngay cả Tần phụ cũng có chút kinh ngạc.

Hắn biết rõ bởi vì chính bản thân mình cùng với vợ mình quá chú tâm vào công tác cho nên không có thời gian chiếu cố Tần Đông Tuyết, việc này đã làm cho tình cảm giữa Tần Đông Tuyết đối với hai người trở nên rất lạnh nhạt.

Dưới tình hình như thế thì từ nhỏ đến lớn số lần Tần Đông Tuyết mở miệng nói chuyện với hai người có thể chỉ đếm trên đầu ngón tay, ngược lại mỗi lần hai người tới thăm Tần Đông Tuyết, cùng Tần Đông Tuyết nói chuyện mấy câu thì sẽ trở nên nhạt nhẽo lại, cũng giống như tình hình lúc này.

- Con nói đi.

Mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc cùng kích động, bắt qua trên mặt của Tần phụ cũng vẫn như cũ vận lộ ra biểu tình không giận mà phát uy.

- Cha con biết một người tên là Bùi Vũ Phu không ?

Tần Đông Tuyết hỏi.

Bùi Vũ Phu ?

Ba chữ này của Tần Đông Tuyết giống như là một đạo sấm chớp giữa mùa xuân, trực tiếp nổ vang cả phòng khách.

Trên ghế salon, đồng tử của Tần mẫu đột nhiên mở to ra, về mặt kinh ngạc nhìn về phía Tần Đông Tuyết.

Không riêng gì Tần mẫu, ở một bên thân là người nối nghiệp của Tần gia, trước hết là người đứng đầu ở tỉnh Liêu Ninh này cũng lộ ra một dạng kinh ngạc hiếm thấy.

Phải biết rằng, lấy thân phận cùng với tiền đồ của Tần Tranh thì cho dù có nghe được tên của mấy lão đại ngồi ở phía trên đỉnh Kim Tự Tháp của nước cộng hòa cũng sẽ không lộ ra vẻ xúc động như thế.

Nhưng mà.

Bùi Vũ Phu.

Cái tên này.

Đã làm cho lòng hấn nổi lên kinh đào hải lãng.

codon.tra

42. Chương 42: Hồ Phụ Vô Khuyển Tử.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 42: Hồ phụ vô khuyển tử.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Nhìn về mặt biến hoá của hai người thì Tần Đông Tuyết lại càng kinh ngạc.

Ban đầu khi thấy Miêu lão gia tử vô cùng thân mật với Bùi Đông Lai rồi Nạp Lan Trường Sinh cũng vô cùng tôn kính với Bùi Vũ Phu cho nên Tần Đông Tuyết chắc chắn Bùi Vũ Phu không phải là một người thường.

Vì thế, nàng lại càng tò mò hơn, không biết rốt cuộc Bùi Vũ Phu này là ai? Nếu Bùi Vũ Phu không phải là người bình thường thì vì sao Bùi Vũ Phu và Bùi Đông Lai lại sống trong khu dân nghèo ấy ?

Xuất phát từ sự tò mò cho nên Tần Đông Tuyết đã không nhịn được mà nhắc đến cái tên Bùi Vũ Phu trước mặt cha mẹ mình.

Thế nhưng nàng nằm mơ cũng không ngờ rằng, sau khi nàng nói cái tên Bùi Vũ Phu ra thì không riêng gì mẫu thân mà ngay cả phụ thân của mình cũng biến sắc.

Tuy rằng nàng không thường xuyên gặp mặt phụ thân nhưng nàng biết phụ thân đang được bồi dưỡng để trở thành người nối nghiệp của Tần gia, đang leo lên đỉnh Kim Tự Tháp kia. Chỉ cần trong vòng mười năm, Tần gia không xảy ra biến cố gì thì việc đặt chân lên đỉnh của Kim Tự Tháp như ván đã đóng thuyền.

Thân phận cùng địa vị đặc biệt của Tần Tranh khiến hấn lúc nào cũng bất động như núi, vĩnh viễn làm cho người ta một loại cảm giác không giận mà uy .

Vậy mà hiện giờ, cái tên Bùi Vũ Phu này lại làm cho Tần Tranh động dung, Tần Đông Tuyết không thể không kinh ngạc.

- Cha... Các người biết hấn sao ?

Vì quá khiếp sợ, nên Tần Đông Tuyết theo bản năng liền hỏi một vấn đề hết sức ngây thơ.

- Biết.

Tần mẩu Tiểu Ái Linh mở miệng trả lời, lúc nói chuyện thì con mắt không biết là vô tình hay cố ý mà liếc nhìn Tần Tranh một cái.

Mắt thấy thê tử Tiểu Ái Linh mở miệng, Tần tranh vốn định ngăn cản nhưng lại nhận thấy vẻ oán giận trong mắt của Tiểu Ái Linh , lại cảm thấy đuối lý cho nên cũng không dám lên tiếng.

- Hẳn là ai a?

Khuôn mặt Tần Đông Tuyết đầy vẻ tò mò hỏi.

- Hẳn từng là tình địch của cha con.

Tiểu Ái Linh mang theo vài phần oán khí nói.

Tình địch?

Tuy là Tần Đông Tuyết thông qua cha mẹ mình biết được thân phận trước đây của Bùi Võ Phu không bình thường nhưng mà lúc này nghe được hai chữ “ tình địch ” thì không khỏi há to miệng.

Khiếp sợ sao?

Đúng vậy!

Tần Tranh là ai?

Đây là người nối nghiệp của Tần gia, nhiều năm trước từng được xưng là một trong tứ đại công tử trong kinh thành, thân phận cùng địa vị vô cùng hiển hách.

Một người như thế lại là tình địch của Bùi Võ Phu ngày xưa sao ?

- Mẹ, ý mẹ là nói...

Khiếp sợ qua đi, Tần Đông Tuyết chớp mắt to nhìn Tiểu Ái Linh , tuy rằng chưa nói hết nhưng ý tứ lại rất rõ ràng: Nếu Bùi Võ Phu là tình địch của cha thì như vậy chẳng phải Bùi Võ Phu đã từng theo đuổi mẹ sao ?

- Đông Tuyết, khi đó cha của con làm gì để ta vào mắt. Hẳn cùng Bùi Võ Phu và ba tên công tử trong thành đều theo đuổi đệ nhất mỹ nhân lúc đấy là Văn Tình.

Tiểu Ái Linh nói tới đây rồi dừng lại một chút, tiếp tục nói :

- Nhưng mà trời tính không bằng người tình, lúc đấy không biết vì lý do gì mà tứ đại công tử trong kinh thành đều bại dưới tay của Bùi Võ Phu, người có xuất thân bình thường. Cuối cùng Văn Tình trở thành thê tử của Bùi Võ Phu.

Nói xong thì Tiểu Ái Linh không nhịn được mà trừng mắt liếc Tần Tranh một cái.

Rõ ràng là nàng đã không ít lần cần nắn về việc này.

Đối mặt với lời trả thù thẳng thừng của Tiểu Ái Linh, Tần Tranh càng thấy bản thân mình đuối lý, hẳn cũng không nói gì mà cúi đầu hút thuốc, đồng thời cũng đang nhớ lại chuyện tình năm đó, cũng có một chút thốn thức.

Về phần Tần Đông Tuyết thì nàng hoàn toàn khiếp sợ.

Kinh thành đệ nhất mỹ nhân, kinh thành Tứ đại công tử...

Mấy chữ này không ngừng hiện lên trong đầu của nàng, nàng cố gắng.. cố gắng tưởng tượng thấy một người chỉ còn một chân như Bùi Võ Phu như thế nào lại đánh bại được cả tứ đại công tử trong kinh thành, bao gồm cả phụ thân mình là Tần Tranh bên trong.

Nhưng mà.

Bất kể là nàng cố gắng như thế nào đi chăng nữa thì cũng không tưởng tượng được.

- Ái Linh a, đều là chuyện cũ năm xưa, cũng đừng nên nhắc đến trước mặt Đông Tuyết nữa.

Một lát sau, Tần Tranh chậm rãi bóp tắt tàn thuốc, cười lấy lòng Tiểu Ái Linh .

- Hừ.

Tiểu Ái Linh khề hừ một tiếng, dễ nhận thấy rằng chuyện tình năm đó đã đả kích nàng không nhỏ.

- Cha, Bùi Vô Phu, hần... hần rất lợi hại phải không ?

Tần Đông Tuyết một lần nữa mở miệng hỏi.

- Uh.

Tần Tranh khề gật nhẹ đầu:

- Hần có thể xem là một nhân vật truyện kỳ

“Nhân vật truyện kỳ!”

Từ này lại có thể từ trong miệng của Tần Tranh nói ra.

Đối mặt với lời đánh giá như vậy thì Tiểu Ái Linh cũng không có phủ nhận, còn về phần Tần Đông Tuyết thì nàng chỉ cảm giác được trái tim của mình đã bị đả kích tới mức chết lặng.

- Đông Tuyết, làm sao con biết được Bùi Vô Phu ?

Mất thấy Tần Đông Tuyết hoàn toàn lâm vào cảnh khiếp sợ thì Tần Tranh tò mò hỏi han, theo hần biết thì Bùi Vô Phu đã mai danh ẩn tích mười bảy năm, hơn nữa là không một ai đề cập đến chuyện này, lấy tuổi của Tần Đông Tuyết thì phải không nên biết Bùi Vô Phu mới đúng.

- Là như vậy...

Đối mặt với câu hỏi của Tần Tranh thì Tần Đông Tuyết cũng không có giấu diếm, đem Bùi Vô Phu, Bùi Đông Lai, Miêu thần ý nói ra, kể cả việc Nạp Lan Trường Sinh ra mặt giúp Bùi Đông Lai, tất cả nói hết cho Tần Tranh nghe.

- Ta nói Nạp Lan Trường Sinh như thế nào chạy đến Trầm thành, thì ra là thế.

Thân là nhân vật số một của Liêu Ninh thì Tần Tranh đương nhiên không xa lạ gì đối với Nạp Lan Trường Sinh, ngược lại hần cũng không ít lần qua lại với Nạp Lan Trường Sinh, thậm chí hần còn biết được chút ít chuyện tình của Nạp Lan lão gia tử.

Hiện giờ nghe Tần Đông Tuyết kể ra thì hần liền hiểu được, Miêu lão gia tử đến Trầm Thành là bởi vì Bùi Vô Phu mà Nạp Lan Trường Sinh đến Trầm Thành lại là vì Miêu lão gia tử.

- Cha, nếu như lúc đó Bùi Vô Phu có thể từ trong tay của tứ đại công tử mà cướp đi Văn Tình thì một người như vậy không phải là người đơn giản rồi.

Lòng hiếu kỳ của Tần Đông Tuyết càng đậm, lại hỏi:

- Như vậy thì tại sao giờ đây hần chỉ là một tài xế xe taxi? Còn nữa, con cũng chưa từng gặp qua mẫu thân của Bùi Đông Lai là Văn Tình, hiện giờ bà ấy ở đâu?

- Mười tám năm trước, Văn Tình đã rời bỏ thế giới này rồi.

Lúc này mở miệng không phải là Tần Tranh mà là Tiểu Ái Linh , giọng nói của nàng làm cho người khác cảm thấy được vẻ thốn thức bên trong, đồng thời còn có thêm vẻ bội phục, bội phục Diệp Văn Tình.

Mười tám năm trước?

Tần Đông Tuyết trong lòng chợt động, mơ hồ đoán được cái gì.

- Tạo hóa trêu ngươi a.

Tần Tranh cười khổ cảm thán một câu, lại nói:

- Đông Tuyết, nhưng điều ấy là chuyện cũ năm xưa, trong nhất thời cũng nói không rõ ràng, con cũng không nên hỏi nữa.

Nói xong thì Tần Tranh theo bản năng liếc nhìn Tiểu Ái Linh một cái.

Lúc này đây, Tiểu Ái Linh cũng không có làm trái lại ý của Tần Tranh.

- Nga.

Tần Đông Tuyết tuy có chút thất vọng nhưng nàng cũng đã biết được nhiều tin tức, đang cần thời gian để tiêu hóa đây.

Lúc Tần Đông Tuyết đang cùng người nhà nói chuyện của Bùi Vô Phu thì Bùi Vô Phu cùng Bùi Đông Lai đang đi vào phòng thuê mới.

Nguyên bản, sau khi Trịnh Kim Sơn giải quyết xong mọi chuyện trong khu dân nghèo thì muốn cấp cho cha con Bùi Đông Lai một chỗ ở mới, nhưng mà Bùi Đông Lai lại từ chối.

- Vì sao lại không tới chỗ của bọn hắc chuẩn bị ?

Mất thấy mọi việc đã bố trí một cách thỏa đáng thì Bùi Vô Phu cười ngậy ngó hỏi Bùi Đông Lai.

- Con đã lợi dụng Nạp Lan Trường Sinh để dọa nạt Trịnh Kim Sơn, làm cho Phúc Sinh thúc được một ít lợi ích, như vậy là đủ rồi. Nếu như còn lợi dụng Nạp Lan Trường Sinh để là lấy ưu đãi cho chúng ta, coi như Trịnh Kim Sơn biết được chân tướng của sự việc cũng sẽ không làm gì chúng ta nhưng Nạp Lan Trường Sinh bên kia khẳng định sẽ khinh thường chúng ta.

Bùi Đông Lai xoa xoa mồ hôi trên đầu, vẻ mặt cơ trí nói:

- Huống gì, Nạp Lan Trường Sinh lại rất ngầu bức, chúng ta mượn tên của hắn để đi lừa đảo cũng không thể lấy một cái lợi ích nhỏ như thế này a.

Bùi Vô Phu như cũ ngậy ngó cười, nhưng mà trong lòng tươi cười mang theo vài phần vui mừng.

Bùi Đông Lai lại nói thêm:

- Qua tử, người yên tâm, không bao lâu nữa thì con của người ta sẽ có tiền đồ.

- Thật sự người rất muốn vượt trội sao ?

So với thường ngày thì có chút bất đồng, lúc này đây thì Bùi Vô Phu lại hỏi han.

- Qua tử ngốc, thật sự càng ngày người càng u mê, con không vượt trội thì làm sao mua được nhà to cửa rộng ở Yến Kinh ở Đông Hải, làm sao cưới được vợ đẹp cho người làm vợ a ?

Bùi Đông Lai tức giận mắng.

- Ta không cần những như đó.

Bùi Vô Phu cười ngậy ngó lắc đầu.

- Không được! Nếu con đáp ứng rồi người, thì nhất định phải làm được!

Bùi Đông Lai nhéo ánh mắt lại, giọng nói vô cùng kiên định.

“ Vãn Tình, con đường này là do nó tự chọn “

Thấy được vẻ kiên định trên khuôn mặt của Bùi Đông Lai thì Bùi Vô Phu cũng có chút động dung, hắn thầm nói trong lòng.

Vào lúc mùa đông hai mươi năm trước, gió tuyết tràn đầy kinh thành, Bùi Vô Phu đột nhiên nổi tiếng.

Hai mươi năm sau, Bùi Đông Lai sẽ như thế nào đây ?

Hồ phụ vô khuyến tử.

43. Chương 43 : Rõ Ràng Chân Tướng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 43 : Rõ ràng chân tướng.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Sáng sớm khi ánh mặt trời vừa lên cao thì Bùi Đông Lai đã luyện công xong, lúc này hắn đang lau mồ hôi rồi quay trở lại nhà..

- Tối hôm qua ngủ ngủ trể như vậy, sáng sớm nay lại đi ra tập luyện, thân thể có chịu đựng nổi không ?

Mất thấy Bùi Đông Lai vào nhà thì lúc này Bùi Vũ Phu đang làm bữa sáng liền mở miệng hỏi.

- Yên tâm đi qua tử, ta không sao đâu.

Bùi Đông Lai cười lắc lắc đầu, từ sau khi hắn dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi thì tinh lực vô cùng dồi dào, mỗi ngày hắn chỉ cần ngủ khoảng bốn tiếng là cảm thấy đủ rồi.

- Mau ăn đi.

Nghe được Bùi Đông Lai trả lời như thế thì Bùi Vũ Phu suy nghĩ một chút rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Mặc dù chỗ ở mới của hai cha con Bùi Đông Lai cách Trầm Thành Nhất Trung không tính là xa lắm nhưng mà mỗi sáng Bùi Vũ Phu cũng nhất quyết đưa Bùi Đông Lai đến trường. Vốn Bùi Đông Lai muốn phản đối nhưng kết quả lại nghe Bùi Vũ Phu nói trước khi đi thì Miêu lão gia tử đã để lại một khoản tiền cho nên hắn không cần phải lo lắng về vấn đề tiền bạc.

Đối với việc này thì Bùi Đông Lai cũng đành phải đáp ứng.

Giống như mọi lần, khi Bùi Đông Lai mở cửa xe ra rồi tiến vào trường thì không ít học sinh nhìn về phía hai cha con bọn hắn.

Khác với lúc trước, những ánh mắt kia cũng không còn vẻ xem thường nữa.

Sau khi vẫy tay chào từ biệt Bùi Vũ Phu thì Bùi Đông Lai đeo cặp sách đi vào trong trường, không ít học sinh liền chuyển dời ánh mắt đi nhưng mà cũng vẫn còn có một số ít học sinh nhìn chăm chú vào thân ảnh của Bùi Đông Lai, một bên nói nhỏ không biết là bọn hắn đang bàn luận về cái gì nữa.

- Các người nói phụ thân của Bùi Đông Lai quen biết với Nạp Lan vương gia, vì sao lại còn phải lái xe taxi nữa chứ ?

- Ta cũng đang tò mò về vấn đề này đây, theo lý thuyết thì phụ thân của Bùi Đông Lai có quen biết với một nhân vật ngưu bức như là Nạp Lan vương gia, thì bản thân của hắn cũng phải nên ngưu bức mới đúng.

- Khiêm tốn, cái đó người ta gọi là khiêm tốn, biết chưa ?

- Khiêm tốn cái mụ nội nhà người chứ khiêm tốn.

- Lại nói so với một năm trước thì Bùi Đông Lai lúc này quả thực lại càng ngưu bức hơn .

- Nữ thần đã rơi vào tay của hắn, có thể không ngưu sao ?

- Ngưu bức là ngưu bức, bất quá cũng không ít người muốn xem chuyện cười của Bùi Đông Lai đâu.

- Chuyện cười gì ?

- Thi vào Đại học a, các người nghĩ lại đi, hiện giờ Bùi Đông Lai đã nổi bật như vậy, nếu như hắn xếp từ dưới đếm lên trong kỳ thi Đại học thì các người nghĩ sẽ như thế nào ?

Bởi vì nguyên nhân bước đầu dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi cho nên thánh lực của Bùi Đông Lai vượt xa người thường, những học sinh kia mặc dù cách xa hắn hơn nữa lại cố ý nói nhỏ nhưng mà hắn vẫn có thể nghe được, hắn chỉ cười cười, không để ý đến.

Ngay trong lúc đám học sinh kia nói nhỏ thì chiếc Cayenne của Trịnh Phi chạy thẳng vào trường, chẳng qua là ở bên tay lái phụ không thấy bóng dáng của Cố Mỹ Mỹ đâu cả, ngày hôm ấy sau khi gia trưởng hội chấm dứt thì Cố Mỹ Mỹ liền chuyển trường.

“ Két ”

Sau dưới ánh mắt nhìn chăm chú của đám học sinh thì chiếc Cayenne liền đi đến trước mặt Bùi Đông Lai rồi dừng lại, Trịnh Phi cũng từ trong chiếc Cayenne đi xuống.

- Chào người, Bùi Đông Lai.

So với mấy ngày trước khi Trịnh Phi chở theo Cố Mỹ Mỹ đến gặp Bùi Đông Lai thì có chút khác biệt, lúc này đây sau khi Trịnh Phi xuống xe thì chẳng những hắn không có châm chọc Bùi Đông Lai, mà thay vào đó là lộ ra bộ dạng tươi cười ân cần.

Đối mặt với lời lấy lòng của Trịnh Phi thì Bùi Đông Lai biết rõ Trịnh Phi đã bị Trịnh Kim Sơn giáo huấn cho nên hắn mới chạy tới đây giải thích.

Dường như là đã biết Bùi Đông Lai suy nghĩ cái gì, lúc này đây mắt thấy Bùi Đông Lai không mở miệng nói gì thì Trịnh Phi liền lên tiếng, về mặt lấy lòng tươi cười:

- Bùi Đông Lai, trước kia là do ta lấy ta mắt chó xem người thấp, đối với người vô cùng không tốt, hy vọng người có thể đại nhân đại lượng, không nên để ở trong lòng.

Lời nói tuy là như vậy nhưng mà từ trong con mắt của Trịnh Phi thì Bùi Đông Lai có thể biết được hắn không tình nguyện chút nào.

Hiển nhiên là nếu không phải là Trịnh Kim Sơn tạo áp lực thì lấy với tính cách cao ngạo của Trịnh Phi thì sẽ không bao giờ cúi đầu xin lỗi Bùi Đông Lai.

- Trịnh Phi, ta thấy rằng giữa chúng ta không có gì để nói cả.

Bùi Đông Lai thản nhiên nói.

”Bá!”

Trịnh Phi không phải là lão cáo già như Trịnh Kim Sơn, có thể để hỉ nộ ở trong lòng không hiện lên trên mặt, thái độ lãnh đạm của Bùi Đông Lai đã lập tức làm cho sắc mặt của hắn thay đổi, trong đôi mắt lại hiện lên vẻ không cam tâm.

Trong lòng khó chịu nhưng Trịnh Phi cũng không tiếp tục ra vẻ đáng thương nữa mà là tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) hỏi:

- Bùi Đông Lai nghe cha ta nói thì người có quen biết với Miêu thần y sao ?

Lông mày của Bùi Đông Lai hơi nhướng lên.

Mặc dù hắn đoán được Trịnh Kim Sơn sẽ điều tra rõ chân tướng của sự tình này nhưng lại không ngờ hắn lại điều tra nhanh đến thế, Trịnh Phi đã nói như vậy thì chắc chắn Trịnh Kim Sơn đã biết được Nạp Lan Trường Sinh ra mặt giúp mình hoàn toàn là bởi vì Miêu lão gia tử.

Sự thật cũng đúng là như thế, trong hai năm qua Trịnh Kim Sơn tặng cho Nạp Lan Ngũ Khải không ít quà, Trịnh Kim Sơn mặt dày đi tìm hiểu chân tướng mà Nạp Lan Ngũ Khải cũng không muốn trở mặt hoàn toàn với Trịnh Kim Sơn cho nên chắc hẳn Nạp Lan Ngũ Khải đã đem toàn bộ chân tướng nói cho Trịnh Kim Sơn biết, chỉ có điều hắn chỉ nói Nạp Lan gia có điều cầu xin Miêu lão gia tử mà Bùi Vũ Phu lại quen biết với Miêu lão gia tử.

Lúc đó, Trịnh Kim Sơn đã hỏi một câu:

- Nếu như Bùi Vũ Phu đã quen biết với Miêu thần y, một nhân vật như thế thì làm sao lại nghèo rớt mồng tơi được?

Đối với câu hỏi này thì Nạp Lan Ngũ Khải cũng tùy tiện trả lời một câu rồi đuổi Trịnh Kim Sơn đi :

- Lúc trước Miêu lão gia tử còn thiếu Bùi Vũ Phu một cái nhân tình.

Câu trả lời này đã làm cho Trịnh Kim Sơn thầm thở phào một hơi, đồng thời hắn cũng có suy nghĩ là không nên đi tìm cha con Bùi Đông Lai để gây thêm phiền phức, mà ngược lại hắn lại biểu Trịnh Phi đi giải thích với Bùi Đông Lai.

Sở dĩ như thế là bởi vì Trịnh Kim Sơn không biết được phần nhân tình kia.

Chuyện nhỏ như vậy thì hắn có thể không cần nhưng mà hắn lại không thể coi thường được, dù sao thì hắn đã nghe Nạp Lan Ngũ Khải nói là Miêu lão gia tử có thể trị được quái bệnh cho Nạp Lan lão gia.

Trịnh Phi cũng không có hiểu sâu xa như Trịnh Kim Sơn, bởi vì áp lực của Trịnh Kim Sơn cho nên hắn mới đi tìm Bùi Đông Lai để giải thích.

- Ta nghe cha của ta nói thì Miêu thần y là người lợi hại nhất trong giới Đông y hiện này, ngày sau nếu như có Miêu thần y bồi dưỡng thì chắc hẳn tiền đồ của người sẽ vô cùng tươi sáng a.

Trịnh Phi cười cười nói.

- Cảm ơn lời nhắc nhở của người.

- Không có gì....

Trịnh Phi định nói gì thêm thì Bùi Đông Lai đã bước đi, kết quả không để cho hắn nói được câu kế tiếp.

- Bùi Đông Lai a Bùi Đông Lai, ta cho ngươi cuồng, chờ sau khi Tần Đông Tuyết biết rõ được chân tướng sự tình, thêm vào đó là kỳ thi Đại học sắp đến rồi, nếu như lúc đó người mất mặt thì ta xe thử Tần Đông Tuyết có còn sẽ ở chung một chỗ với ngươi nữa không ?

Nhìn bóng lưng của Bùi Đông Lai thì trong lòng Trịnh Phi thầm nghĩ, sau đó hắn trừng mắt liếc đám học sinh xung quanh rồi đi vào chiếc Cayenne.

- Ta còn đang buồn bức là vì sao Bùi Đông Lai lại nhận viết được vị Vương gia của Nạp Lan gia trong truyền nữa đây a?

- Các người khoan hãy nói, ngày đó cha của Bùi Đông Lai còn tỏ ra như không có việc gì.

- Ha, ha...

- Đúng rồi theo ta thấy, Tần Đông Tuyết cùng ở chung một chỗ với Bùi Đông Lai là bởi vì thân phận của Bùi Đông Lai đột nhiên trở nên thần bí, hiện giờ chân tướng đã rõ ràng thì Tần Đông Tuyết có nên ở cùng một chỗ với Bùi Đông Lai không nhỉ ?

- Dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được a, người ta là Tần Đông Tuyết chính là người luôn luôn đứng nhất, nhất định sẽ thi vào Yến Đại, Thanh Hoa. Chuyện đó chỉ là sớm hay muộn thôi, bây giờ Bùi Đông Lai lại đứng nhất từ dưới đếm lên, bằng vào cái gọi là nhân tình thì còn có thể nhảy được bao lâu ?

Trong phòng học lớp 12/1, một số học sinh đang đọc sách, làm bài cũng có một số tên lợi dụng lúc được giải lao này mà ngồi lại, nhỏ giọng bàn luận chuyện tình của Bùi Đông Lai, đồng thời ánh mắt lại quét về phía Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết.

- Nếu như bọn hắn biết được cha của Bùi Đông Lai trên tình trường đã đánh bại tứ đại công tử ở Kinh Thành sau đó cưới mỹ nhân đệ nhất ở kinh thành làm vợ thì bọn hắn sẽ lộ ra bộ mặt nào đây ?

Bên tai vang lên lời bàn luận kia thì Tần Đông Tuyết không nhận được mà nói thầm trong lòng một câu đồng thời nàng liếc qua nhìn Bùi Đông Lai nhưng phát hiện Bùi Đông Lai vẫn không tỏ ra gì cả, hần vẫn giống như ngày thường vẫn tỏ ra bộ dạng nghiêm túc mà đọc sách.

- Bùi Đông Lai, em thật sự chờ mong cái ngày công bố thành tích thi vào Đại học a.

Thấy được bộ dạng học tập của Bùi Đông Lai, nghĩ đến lúc ấy Bùi Đông Lai tỏ rõ sự tự tin muốn cướp lấy cái chức Trạng Nguyên kia thì trên mặt Tần Đông Tuyết lộ ra vẻ chờ mong.

Đồng thời, còn kèm theo một chút cảm xúc khác thường.

Bởi vì.

Nàng đang nhớ lại lời ước định giữa mình và Bùi Đông Lai.

44. Chương 44: Mắt Cao Hơn Đầu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 44: Mắt cao hơn đầu.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

Khi màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ hiện lên, những ngọn đèn bảo phủ cả thành Yến Kinh.

Trong màn đêm, một chiếc Maybach sau khi đi qua hơn nửa thành Yến Kinh thì dừng lại trước một tiểu khu cực kỳ xa hoa.

Khi xe dừng lại, cửa kính xe mở ra, một thanh niên tuấn mỹ, khí độ bất phàm xuất hiện.

- Xin hỏi, ngài muốn tìm ai?

Mặc dù thấy được thân phận của người thanh niên này không tầm thường nhưng bất quá những người bảo an ở đây vẫn dựa vào quy định, tiến lên hỏi, giọng nói vô cùng khách khí.

- Nạp Lan Minh Châu.

Người thanh niên chậm rãi nói ra một cái tên, hần còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “ Nạp Lan”.

Nạp Lan Minh Châu?

Bên tai vang lên câu trả lời của người thanh niên thì trong đầu của tên bảo an liền hiện lên hình ảnh của một người phụ nữ.

Một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Nữ nhân đó có thói quen lái chiếc BMWs 740, có được khí chất xuất chúng, dáng người lại thon cao, khuôn mặt tinh xảo, làm cho người khác có thể quên được.

- Mời vào.

Tên bảo an liền để người thanh niên kia đi vào.

Ở hần xem ra thì người thanh niên này chắc cũng là một phú nhị đại hay quan nhị đại đây, đều là người theo đuổi cô gái xinh xắn kia.

Trong hai năm qua, hần đã từng thấy nhiều người như thế.

Thanh niên cũng không nói gì, trực tiếp đi vào ô tô rồi lái thẳng vào tiểu khu.

Sau khi xe dừng lại thì trước tiên hắn tìm địa chỉ của Nạp Lan Minh Châu rồi sau đó bước tới thang máy đi thẳng lên tầng 18.

Đứng trước cửa phòng số 1805, thanh niên cố gắng điều chỉnh lại hô hấp, rồi ấn vào chuông cửa.

Vài giây sau, cửa phòng được mở ra, một cô gái liền xuất hiện trước mặt của người thanh niên này, bất luận đi tới đâu thì cô gái này đều hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nạp Lan Minh Châu.

Đêm nay, mái tóc nàng búi cao, trên người mặc một bộ lễ phục dạ hội bó sát người, nhờ thế mà làm tôn lên được đường nét thon cao trên thân thể của nàng, đặc biệt là cặp bánh bao trên ngực nàng không biết là vô tình hay cố ý hày bộ lễ phục ấy có một đường khoét chữ V khá sâu, khiến cho một phần nhỏ của cặp bánh bao ấy lòi ra ngoài. Mà hai chiếc đùi ở phía dưới lại lộ ra hơn một nửa, mà nàng lại đi thêm một đôi giày cao gót điều đó đã khiến cho khí chất của nàng.

Tối nay nàng bôi tóc cao, mặc một bộ lễ phục dạ hội thời thượng bó sát người làm cho vóc người cao gầy của nàng hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn, không biết vô tình hay cố ý mà nhờ thế sự quyến rũ lại được nâng lên một bậc thang mới, một phần ngực của nàng lộ ra bên ngoài, thêm vào khe hở rất sâu, hết sức hấp dẫn, thân hình mảnh càng làm nổi bật bộ ngực cao vút, cặp đùi thon thả ở dưới lộ ra một nửa, dưới chân mang đôi giày cao gót tinh xảo làm cho nàng có vẻ cao hơn, đôi chân càng nóng bỏng.

- Tỷ.

Thấy được cách ăn mặt tỉ mỉ ấy thì thanh niên vốn là một trận kinh ngạc, sau đó cung kính chào.

- Vào đi.

Nạp Lan Minh Châu chậm rãi mở miệng, giọng nói vô cùng dịu dàng.

- Tiểu Hiên, tài liệu đâu rồi ?

Vừa vào đến phòng khách, Nạp Lan Minh Châu liền thần nhiên liếc nhìn người thanh niên kia hỏi.

- Tất cả đều nằm trong này.

Thân là đường đệ của Nạp Lan Minh Châu, trước hết thì Nạp Lan Hiên đã chuẩn bị tốt cặp tài liệu kia, hắn cũng không dám nhìn thẳng vào cặp mắt mê người của Nạp Lan Minh Châu, trong lòng hắn âm thầm cảm thán, khí chất của Nạp Lan Minh Châu càng ngày càng lớn mạnh.

Nhìn vào đồng tài liệu của Nạp Lan Hiên, chân mày của Nạp Lan Minh Châu khẽ nhíu lại, ánh mắt cũng toát ra vài phần suy nghĩ, sau đó liền đưa tay ra lấy.

Mất thấy Nạp Lan Minh Châu cầm tài liệu lên thì Nạp Lan Hiên liền cung kính đứng ở một bên, cũng không dám ngồi xuống.

- Ngồi xuống đi tiểu Hiên.

Nạp Lan Minh Châu hồ hững nói một câu.

Nạp Lan Hiên “nha” một tiếng rồi ngồi vào vị trí đối diện với Nạp Lan Minh Châu.

Nạp Lan Minh Châu nhẹ nhàng mở tài liệu ra.

Bùi Đông Lai : Nam.

Tuổi: 18.

Chiều cao: 178.

Thể trọng: 65 ki-lô-gam.

Sở trường : Bóng rổ, thành tích học tập xuất sắc nhất (Đó là chuyện của một năm trước kia, hiện giờ thì thành tích tụt xuống dốc không phanh)

Tình trạng thân thể: Thân thể xuất sắc.

Thành viên chủ yếu trong gia đình : Cha Bùi Võ Phu, mẹ Văn Tình (Đã mất)

...

Nhìn tài liệu mà Nạp Lan Hiên cung cấp thì về xem thường trong mắt của Nạp Lan Minh Châu càng đậm, tốc độ xem cũng nhanh hơn, cuối cùng rồi khép lại.

- Tỷ, xem xong rồi sao ?

Nạp Lan Hiên hiên biết rõ còn cố hỏi, hần nhìn ra được là căn bản Nạp Lan Minh Châu căn bản cũng không nhìn vào đó.

Nạp Lan Minh Châu cũng không trả lời, trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Tiểu Hiên, người cảm thấy hần thế nào ?

- Rác rưởi.

Nạp Lan Hiên trả lời một cách dứt khoát :

- Với điều kiện của hần thì căn bản là không xứng là hôn phu với tỷ, ngay cả tư cách xách giày cho tỷ cũng không có.

- Khanh khách...

Nghe được câu trả lời của Nạp Lan Hiên thì Nạp Lan Minh Châu liền cười nhẹ hai tiếng :

- Ta cũng hiểu được, ngoại trừ về phong quang của cha mẹ hần khi xưa thì hần cũng không đáng giá một đồng đâu.

- Tỷ, tỷ định làm như thế nào?

Nạp Lan Hiên do dự một lát rồi hỏi:

- Không tính cái ước định khi xưa, sở dĩ Nhị bá muốn tỷ lấy tên rác rưởi kia một phần chính là muốn trả lại phần nhân tình cho Bùi Võ Phu.

- Nếu Bùi Võ Phu không có luân lạc tới mức độ này thì ta còn có thể suy nghĩ lại một chút.

Nạp Lan Minh Châu cười lạnh một tiếng:

- Nhưng mà, hiện tại nha, điều đó không có khả năng xảy ra.

Bên tai vang lên lời nói cay nghiệt của Nạp Lan Minh Châu thì Nạp Lan Hiên cũng không cảm thấy có chút khiếp sợ nào, ngược lại hần cảm thấy được, nếu Nạp Lan Minh Châu không nói như vậy thì mới là kỳ quái a.

Bởi vì hần biết rõ từ sau khi Nạp Lan Minh Châu vào Yến Kinh thì đã được bầu là một đóa hoa của Yến Đại hơn nữa người theo đuổi Nạp Lan Minh Châu nhiều vô số kể, trong đó quan nhĩ đại, siêu cấp đại phú gia, thậm chí là người của đại gia tộc trong Yến Kinh cũng có trong số đó.

Mà đối mặt với những người theo đuổi này thì Nạp Lan Minh Châu cũng chưa từng đáp ứng một kẻ nào.

Bao gồm cả Lâm Phong, con cháu của Lâm gia trong Yến Kinh.

Dưới tình hình như thế thì làm sao Nạp Lan Minh Châu lại có thể nhìn trúng tên phế vật như Bùi Đông Lai được ?

- Tỷ, Miêu thần y đối với ông nội đã có ơn cứu mạng, mà ông nội cũng biết Miêu thần y bởi vì nể mặt của Bùi Võ Phu cho nên mới xuất thủ cứu chữa.

Nạp Lan Hiên nhú mày, có chút lo lắng nói:

- Ông nội cũng cực kỳ coi trọng hôn ước của tỷ đối với tên phế vật ấy, thậm chí ông nội còn tính toán muốn cùng Nhị bá đi gặp tên phế vật kia.

- Tất nhiên ta sẽ không làm trái ý nguyện của phụ thân và ông nội.

Nạp Lan Minh Châu lại nở nụ cười, cười đến rất lạnh.

Nạp Lan Hiên cả kinh:

- Tỷ, người...

- Kết hôn là chuyện của hai người, một mình ta đồng ý thì có được không?

Nạp Lan Minh Châu mỉm cười, nói:

- Nếu như tên phế vật kia hoặc là Bùi Vô Phu không đồng ý thì hôn ước sẽ được giải trừ hơn nữa phụ thân cùng với ông nội cũng sẽ không trách tội ta.

- Tỷ, tỷ đang tính toán để cho bọn hắc biết khó mà rút lui sao?

Nạp Lan Hiên bình tĩnh.

- Là người phải biết mình là ai, năng lực có nhiều thì sẽ làm được nhiều chuyện lớn hơn.

Giọng nói của Nạp Lan Minh Châu dần dần lạnh xuống:

- Không chỉ là tên phế vật kia mà ngay cả tên Bùi Vô Phu, người từng phong quang vô hạn kia ngay bây giờ cũng không có tư cách trèo cao vào Nạp Lan gia.

- Tỷ, thật cao minh.

Nạp Lan Hiên liền vuốt mõng ngựa, mặc dù hắn là người đàn ông lớn nhất đời này của Nạp Lan gia nhưng mà bởi vì do Nạp Lan Trường Sinh một mình chèo lái Nạp Lan gia, thêm vào đó thì Nạp Lan Minh Châu vô cùng xuất sắc, ưu tú cho nên địa vị trong Nạp Lan gia của hắn cũng không bằng Nạp Lan Minh Châu.

- Tiểu Hiên, không phải là ngươi muốn dung nhập vào đám hoàn khố ở Yến kinh này sao?

Vẻ mặt của Nạp Lan Minh Châu dần dần dịu xuống, khóe miệng nở ra một nụ cười rồi nói:

- Đêm nay, Lâm Phong sẽ tổ chức dạ hội tư nhân, ngươi hãy đi cùng với ta.

- Cảm ơn... cảm ơn tỷ.

Nạp Lan Hiên liền kích động, hắn liền đứng lên khỏi ghế salon, hơn nữa giọng nói lại lắp bắp.

- Tiểu Hiên, kỳ thật thì một người như Lâm Phong cũng không cần phải làm cho ngươi kích động đến thế.

Nạp Lan Minh Châu thấy dáng vẻ kích động của Nạp Lan Hiên như vậy thì liền mỉm cười nói, sau đó nàng dùng ngữ khí của kẻ ngồi ở trên cao nói:

- Bởi vì sau này, chúng quy sẽ có một ngày Nạp Lan gia của chúng ta sẽ vượt qua Sơn Hải Quan.

Bên tai vang lên lời nói cuồng vọng mà tự tin của Nạp Lan Minh Châu thì Nạp Lan Hiên liền trợn mắt há mồm.

Đột nhiên hắn có cảm giác được, vị Lâm đại thiếu gia, người có thanh danh cực cao ở kinh thành, chỉ sợ cũng không lọt vào mắt của vị đường tỷ này.

45. Chương 45: Cao Cao Tại Thượng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 45: Cao cao tại thượng.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

Lúc nào cũng vậy, miễn bận rộn thì thời gian lúc nào cũng trôi qua thật nhanh, giống như là hạt cát chảy xuống bàn tay vậy, vô thanh vô tức.

Chớp mắt đã đến cuối tháng tư, thời tiết bắt đầu vào hè.

Mùa hè đây là mùa nữ nhân thích nhân bởi vì các nàng có thể tận tình lộ thịt, phơi bày ra dáng người để hấp dẫn ánh mắt của các nam nhân, thỏa mãn lòng hư vinh đặc biệt của nữ nhân.

Mùa hè, cũng là mùa mà cánh đàn ông thích nhất, bởi vì bọn hắn có thể thấy được dáng người của các nữ nhân có thể làm bọn hắn mở rộng tầm mắt.

Trong hai tháng vừa qua thì tất cả tinh lực Bùi Đông Lai đều dồn vào việc học tập, trừ lúc ăn cơm và đi vệ sinh ra thì hắn đều ở trong phòng học.

Làm bài xong rồi đọc sách rồi tiếp tục làm bài.

Dưới cách nhìn của đám học sinh lớp 12/1 thì bọn hắn xem ra Bùi Đông Lai điên rồi, hắn đây không phải là học tập mà căn bản chính là liều mạng.

Theo một ý nào đó mà nói, thì mỗi ngày hắn chỉ ngủ 4 giờ, rèn luyện 1 giờ, ăn cơm hết 2 giờ còn 17 giờ còn lại thì Bùi Đông Lai đều dồn vào việc học tập, hắn quả thật điên rồi.

Đối với phương thức học tập liều mạng này của Bùi Đông Lai thì trong lòng của Tần Đông Tuyết vừa cao hứng lại vừa lo lắng.

Nàng cao hứng chính là nàng không có nhìn lầm, một nam hài đi từ trong núi ra lại có được nghị lực mà các học sinh ở thành phố không có, nàng lo lắng chính là Bùi Đông Lai cứ liều mạng như vậy, vạn nhất trước kỳ thi tốt nghiệp trung học không chịu đựng nổi thì sẽ xảy ra phiền toái.

“Reng, Reng”

Tiếng chuông vang lên không bao lâu sau dưới sân trường liền trở nên sôi nổi hẳn lên, học sinh lớp 10, lớp 11 sớm đã cầm túi sách, hoan hô chạy ra khỏi phòng học.

Cùng lúc đó, học sinh lớp 12 giữ trật tự đem bài thi Anh văn giao cho thầy cô giáo giám thị.

Đây là thi kết thúc học kỳ II.

Sau khi giao bài xong thì học sinh theo thứ tự rời khỏi phòng học, vẻ mặt của mọi người không giống nhau, có người có biểu tình thông thả, có người là lại hiện ra bộ mặt ủ rũ mỳnchau

- Bùi Đông Lai.

Tần Đông Tuyết đang thu thập đồ đạc của mình thấy được Bùi Đông Lai đi ra ngoài thì lập tức hô to lên.

Có lẽ các học sinh đều cho rằng Bùi Đông Lai đang cùng hẹn hò với Tần Đông Tuyết vì thế khi thấy Tần Đông Tuyết chủ động kêu tên của Bùi Đông Lai thì bọn hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Bên tai vang lên tiếng kêu gọi của Tần Đông Tuyết thì Bùi Đông Lai liền dừng bước lại, hắn cũng không có đi về phía Tần Đông Tuyết mà đứng nguyên tại chỗ để chờ.

Nửa phút sau, Tần Đông Tuyết thu thập xong đồ đạc thì đi đến trước người của Tần Đông Tuyết rồi mở miệng cười hỏi:

- Thi như thế nào rồi?

- Tạm được.

Bùi Đông Lai cười cười nói:

- Còn em thì sao?

- Cũng giống như lần trước, không có gì khác nhau cả.

Tần Đông Tuyết bình tĩnh trả lời một câu, sau đó chợt nhớ đến điều gì đó, vừa đi vừa hỏi:

- Lần này có lòng tin vượt qua em không ?

- Không.

Bùi Đông Lai trả lời rất kiên quyết.

Trong hai tháng nay tuy rằng học cố gắng học tập, cũng dần dần củng cố lại kiến thức nhưng lần thi này thì khó lòng mà vượt qua được Tần Đông Tuyết, Tần Đông Tuyết vốn là học sinh giỏi nhất cả khối 12, chức Trạng Nguyên thì khó có người nào có thể vượt qua được nàng, hơn nữa ở trong hai tháng này nàng lại vô cùng cố gắng học tập.

- Không sao, dù gì cũng còn một tháng nữa mà.

Tần Đông Tuyết mỉm cười cổ vũ sau đó lại hỏi:

- Sau khi tan học có rảnh không?

- Có a.

Bùi Đông Lai thuận miệng trả lời một câu, sau đó mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, trong lòng vừa động thì hần liền quay đầu sang, chỉ thấy Bùi Đông Lai đang cười dài nhìn mình.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của nàng vô cùng mê người giống như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ vậy.

- Khó khăn lắm thì ngày mai chúng ta mới có được một ngày nghỉ ngơi.

Tần Đông Tuyết trừng to hai mắt, nói:

- Nếu như anh đã có thời gian thì chúng ta cùng đi ăn cơm đi, em mời.

- Để anh mời cho.

Bùi Đông Lai xấu hổ gãi gãi đầu, hần biết rõ ràng trong trường học này có nhiều nam sinh muốn mời Tần Đông Tuyết đi ăn cơm nhưng mà nàng đều từ chối, mà hiện giờ Tần Đông Tuyết lại chủ động mời hần đi ăn cơm hơn nữa nàng còn lại muốn trả tiền, điều này có thể làm cho hần không biết xấu hổ sao?

- Không nhìn ra a, thì ra anh vẫn có chủ nghĩa đàn ông lớn như thế.

Tần Đông Tuyết mỉm cười nói:

- Lần trước anh đã mời em, lần này em mời, có qua có lại mới toại lòng nhau, quyết định như vậy đi, nửa giờ sau sẽ gặp nhau trước cổng trường.

- Ừ.

Bùi Đông Lai bất đắc dĩ gật gật đầu, nhưng trong lòng là thập phần vui vẻ

Bùi Đông Lai không biết, lý do Tần Đông Tuyết nói câu qua có lại mới toại lòng nhau chính là nàng muốn thông qua lần dùng cơm này để có thể nói cho Bùi Đông Lai biết, hần không cần phải cố gắng như thế, không thể liều mạng học tập như thế nếu không thì có thể sẽ ngã xuống trước kỳ thi tốt nghiệp trung học bắt đầu.

5h20.

Sau khi Bùi Đông Lai tắm rửa sạch sẽ, thay đồ xong thì tính toán đến chỗ hẹn thì một chiếc BMWs 740 có giấy phép của Yến Kinh đang đi trên đường cao tốc, tiến vào nội thành Trầm Thành.

- Tỷ, trước hết chúng ta kiếm một chỗ nào để giải quyết cái bụng hay là đi làm việc trước đây?

Trong ô tô, đảm đương lái xe là Nạp Lan Hiên, hần vội hỏi Nạp Lan Minh Châu một câu.

Hai tháng trước sau khi hần đem tài liệu của Bùi Đông Lai giao cho Nạp Lan Minh Châu thì Nạp Lan Minh Châu cũng không có nói gì thêm, mà tự dừng vào ngày hôm qua Nạp Lan Minh Châu lại kêu hần qua, muốn quay về Trầm Thành một chuyến, nói là quay về để giải quyết một việc quan trọng.

Vì Nạp Lan Minh Châu đã đem Nạp Lan Hiên vào cái vòng luẩn quẩn của đám hoàn khổ trong Yến Kinh cho nên Nạp Lan Hiên rất cảm kích, đối mặt với yêu cầu nhỏ nhỏ này của Nạp Lan Minh Châu thì hẳn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Nạp Lan Minh Châu ngồi ở phía sau, hôm nay mang một bộ lễ phục thời thượng màu trắng, bộ lễ phục này trước đó không lâu đã từng xuất hiện ở Milan, phía dưới chân đi một đôi giày cao gót màu hồng, móng tay được sơn màu đen, làm cho người khác cảm thấy có một loại cảm giác hấp dẫn.

Nghe được Nạp Lan Hiên hỏi như vậy thì Nạp Lan Minh Châu ngồi dậy, sửa sang lại đồ trên người một phen, sau đó nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ Patek Philippe (*) ở trên tay rồi nói:

- Bây giờ vẫn chưa đến 6h, chúng ta hãy đi tới chỗ ở của Bùi Vũ Phu trước.

- Tỷ, vì sao trước hết là phải tìm Bùi Đông Lai đây?

Nạp Lan Hiên không hiểu.

- Thế nào? Người sợ Bùi Vũ Phu sao?

Khóe miệng Nạp Lan Minh Châu nở ra nụ cười trào phúng.

Nạp Lan Hiên hơi chần chờ một chút, hẳn cũng không có hé răng, coi như đã chấp nhận.

Dù sao thì người có tên, cây có bóng!

- Tiểu Hiên, người nhớ kỹ, một người có quá khứ huy hoàng đi thế nào đi nữa cũng không quan trọng, quan trọng là bây giờ và tương lai.

Nạp Lan Minh Châu thần nhiên nói:

- Ta biết trong lòng người rất sợ Bùi Vũ Phu, bởi vì quá khứ của hẳn quả thật rất huy hoàng. Nhưng mà, bây giờ hẳn chỉ là một tên tài xế xe taxi mà thôi. Ngay cả những tên hoàn khổ ở Yến Kinh người cũng không sợ thì sợ hẳn làm gì ?

"Hô ~ "

Nghe được Nạp Lan Minh Châu nói như vậy thì cả người Nạp Lan Hiên liền thả lỏng.

- Còn về phần ta đi tìm Bùi Vũ Phu là có nguyên nhân, hắc, Tiểu Hiên, trong tài liệu không phải đã viết sao? Tên phế vật kia chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, hẳn không những mượn danh tiếng của ba ta ở trong trường mà sau đó còn đem ra hù dọa Trịnh lão bản một phen, để cho Trịnh lão bản phải bồi thường thêm tiền cho người trong khu dân nghèo đó.

Nạp Lan Minh Châu cười lạnh:

- Một tên phế vật gian trá như thế, hẳn có một vị hôn thê như ta đây thì hẳn sẽ cảm thấy như thế nào ?

- Con cóc mà có cơ hội ăn thịt thiên nga thì làm sao có chuyện ra.

Không đợi Nạp Lan Hiên trả lời thì Nạp Lan Minh Châu đã nói ra câu trả lời thuyết phục, nói xong thì đột nhiên đổi đề tài khác:

- Nhưng mà Bùi Đông Lai lại bất đồng, nghe nói hẳn là một người vô cùng kiêu ngạo tự phụ, đối phó với một người như vậy thì dễ dàng hơn đối phó với một con cóc quần chật lầy.

- Tỷ thật cao minh.

Nạp Lan Hiên vội vàng vuốt mông ngựa.

Nạp Lan Minh Châu cũng không nói gì nữa, mà nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vừa hay nhìn thấy một công trường đang thi công.

Một tên phế vật nằm ở dưới đáy của xã hội muốn làm hôn phu của Nạp Lan Minh Châu ta đây, người xứng sao?

Nhìn tên dân công có làn da ngăm đen đang uốn lưng lên thì Nạp Lan Minh Châu có cảm giác được bóng dáng Bùi Đông Lai đang ở phía trước.

46. Chương 46: Ai Ghét Ai? Ai Bỏ Ai?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 46: Ai ghét ai? Ai bỏ ai?

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

Theo tin tức nhân viên tình báo Nạp gia cung cấp, Nạp Lan Hiên dễ dàng tìm được Bùi Vũ Phu, ở gần nơi ở của Bùi Đông Lai.

Lúc này bọn họ ở trong tiểu khu tên Hòa Bình, tiểu khu này xây dựng những năm giữa của thập niên 90, nhà lầu sớm đã cũ nát ọp ẹp, được coi là khu bỏ đi của Trầm thành.

Có lẽ vì vậy mà tiểu khu rất tàn tạ, người ở đây hoặc là tầng lớp lương còm hoặc là những người buôn bán nhỏ.

Lúc này, chiếc BMW 740 của Nạp Lan Minh Châu chạy vào tiểu khu thu hút rất nhiều ánh mắt.

Hiển nhiên bọn họ không hiểu, kẻ có tiền sử dụng BMW 740 tại sao lại chạy vào tiểu khu rách nát này?

Thấy ánh mắt hâm mộ, kinh ngạc của người chung quanh, Nạp Lan Minh Châu cảm thấy rất phê.

Nàng thích cảm giác được người khác ngưỡng mộ!

Dừng xe lại, Nạp Lan Hiên nhảy xuống trước mở cửa cho Nạp Lan Minh Châu.

Nàng thấy mặt đất bẩn thỉu, dường như sợ làm dơ giày của mình, khẽ nhíu mày cuối cùng không muốn xuống xe.

- Xem ra tình báo chính xác, chẳng hiểu tại sao thời gian này buổi chiều Bùi Vũ Phu không hề đưa xe taxi ra ngoài mà lại cất ở nhà, biển số xe không sai.

Đón Nạp Lan Minh Châu xuống, Nạp Lan Hiên chỉ chiếc taxi cũ kĩ cách đó không xa.

- Lên lầu.

Biết Bùi Vũ Phu ở nhà, Nạp Lan Minh Châu cảm thấy phần chần, vội vàng đi lên lầu.

Trong căn phòng ở mé phía đông lầu hai, Bùi Vũ Phu đeo tạp dề tựa như một đầu bếp bận nấu nướng.

Bởi gần thi vào trường cao đẳng, Bùi Vũ Phu sợ Bùi Đông Lai thiếu dinh dưỡng nên khoảng thời gian này buổi chiều không lái taxi đi mà ở nhà nấu đồ ăn cho Đông Lai, chờ hắn về ăn xong lại chở đến trường học.

- Rầm...rầm.

Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, Bùi Vũ Phu dừng tay, khẽ nhíu mày...

Nạp Lan Minh Châu cùng Nạp Lan Hiên vừa lên lầu hắn đã nghe tiếng bước chân hai người, lúc này tiếng gõ cửa truyền tới cùng tiếng bước chân, Bùi Vũ Phu dễ dàng đoán ra.

Cảm thấy nghi ngờ, Bùi Vũ Phu không cởi tạp dề, đi ra ngoài mở cửa.

Hất xì!

Âm thanh khẽ vang lên, cửa phòng Bùi Vũ Phu bị giật ra, Nạp Lan Minh Châu cùng Nạp Lan Hiên xuất hiện trước mặt Bùi Vũ Phu, Nạp Lan Minh Châu đứng trước, Nạp Lan Hiên đứng lùi phía sau nửa bước tựa như người hầu vậy.

Hả?

Hai người Nạp Lan Minh Châu cùng Nạp Lan Hiên thấy sự lôi thôi của Bùi Vũ Phu, còn đang đeo tạp dề dường như đang vào bếp khiến họ ngẩn người ra!

Bọn họ cũng không ngờ Bùi Vũ Phu lại có bộ dạng này.,

- Xin hỏi hai người tìm ai?

Thấy vẻ kinh ngạc của hai người, Bùi Vũ Phu liền hỏi.

Lúc này trên mặt hắn không còn nụ cười hiền hậu chất phác nữa, thay vào đó là sự bình tĩnh.

Giọng Bùi Vũ Phu vang lên, Nạp Lan Minh Châu cũng tỉnh ra, sự tôn kính với hình tượng Bùi Vũ Phu trong lòng cũng biến mất sạch trơn, đổi lại là sự xem thường.

Nhưng nàng vẫn giữ nét mặt bình thường, tươi cười nói:

- Người khỏe chứ, Bùi thúc thúc, cháu là Minh Châu.

- Cháu là Minh Châu?

Sự thay đổi của Nạp Lan Minh Châu lọt vào mắt Bùi Vũ Phu, hắn hỏi.

- Bùi thúc thúc, là cháu.

Nạp Lan Minh Châu vẫn tươi cười nói:

- Cháu nghe cha nói người cùng Đông Lai đệ đệ ở Trầm thành nên thừa dịp mùng một tháng năm được nghỉ tới thăm.

- Vào đi.

Nghe Nạp Lan Minh Châu nói vậy, Bùi Vũ Phu cười ngây ngô.

Đây là Bùi Vũ Phu sao?

Nhìn bộ dáng lôi thôi cùng gương mặt ngô ngố của hắn, Nạp Lan Minh Châu cũng không tin vào mắt mình.

Nạp Lan Minh Châu lại không hề nghi ngờ, nàng cố nén cảm xúc khó chịu, bước vào căn phòng.

Trong phòng khách chỉ có một chiếc sofa cũ nát cùng cái bàn gỗ tróc hết sơn, không còn gì thêm.

- Ngồi đi.

Bùi Vũ Phu chỉ chiếc ghế bành hai người ngồi.

Nạp Lan Hiên xốc lại tinh thần, ngồi xuống ghế, Nạp Lan Minh Châu khẽ nhíu mày, vẫn ngồi xuống nhưng trong lòng không hề tình nguyện.

- Tuy rằng sofa hơi rách nhưng ngày nào ta cũng lau, không bẩn đâu.

Bùi Vũ Phu cũng nhận ra biểu hiện của Nạp Lan Minh Châu, nói xong liền châm điếu thuốc rở tiền, rít một hơi rồi phả khói nghi ngút.

- Bùi thúc thúc, hoàn cảnh nơi này hình như không tốt lắm, nếu người không để ý, cháu sẽ gọi người trong nhà ra chợ mua vài bộ đồ dùng mới.

Nạp Lan Minh Châu nhìn Bùi Vũ Phu hút thuốc, suy nghĩ một chút liền nói.

Bùi Vũ Phu lắc đầu cười:

- Không cần, nơi này khá đầy đủ, mà cũng gần trường Đông Lai, nếu tiền thuê nhà đắt thẳng bé sẽ không vui.

Nghèo vẫn hoàn nghèo, chút tiền con mà cũng tiếc rẻ!

Bị gội gáo nước lạnh khiến Nạp Lan Minh Châu khó chịu, thậm chí mắng vài câu nhưng không hề phát hiện nụ cười trên mặt Bùi Vũ Phu khi nhắc tới Bùi Đông Lai khác trước đó.

- Bùi thúc thúc, Đông Lai đệ đệ không có nhà sao?

Thấy Nạp Lan Minh Châu không nói gì, không khí trở nên trầm mặc, Nạp Lan Hiên liền tươi cười hỏi.

Bùi Vũ Phu lắc đầu:

- Sắp về rồi.

- À.

Nạp Lan Hiên cũng không biết nên nói gì thêm, liếc trộm Nạp Lan Minh Châu ngẫm xin chỉ thị xem có cần làm theo kế hoạch làm việc... hẳn là người nghe điện để lộ ra hôn ước.

- Minh Châu, hôm nay hai đứa tới đây chủ yếu là vì hôn ước của cháu cùng Đông Lai đúng không?

Thấy hai người im lặng, Bùi Vũ Phu lại châm thêm một điếu thuốc.

- A

Nạp Lan Minh Châu đang suy tư nghe thấy liền giật mình, nhìn Bùi Vũ Phu bằng ánh mắt kinh hãi.

Sửng sốt một chút, Nạp Lan Minh Châu nhìn sang Nạp Lan Hiên cũng đang kinh ngạc ra hiệu bảo hẳn là làm theo kế hoạch.

Được nhắc nhở, Nạp Lan Hiên liền hiểu ra vội lên dây cót tinh thần nói:

- Bùi thúc thúc, hôm nay Minh Châu tỷ tới đây ngoài gặp người, thực ra là còn muốn gặp Đông Lai, xem hai bên có hợp hay không..Minh Châu tỷ hơn Đông Lai ba tuổi, nàng sợ Đông Lai sẽ ghét mình.

- Ha ha...Minh Châu, Đông Lai xuất thân bản hàn, cháu lại là đại tiểu thư Nạp Lan gia, nói ghét bỏ phải là cháu ghét nó, nó làm sao ghét bỏ cháu được?

Chưa đợi Nạp Lan Hiên nói xong Bùi Vũ Phu đã mỉm cười cắt ngang.

Nạp Lan Minh Châu sững sốt nhưng vẫn cười nói:

- Bùi thúc thúc nói quá lời, hôn sự này là do người cùng cháu cháu tự định đoạt, người hai lần có ân với Nạp Lan gia chúng cháu nên cháu sẽ không ghét bỏ Đông Lai đệ đệ.

- Chẳng lẽ bởi vì nguyên nhân này mà không chê?

Bùi Vũ Phu vẫn cười ngây ngô.

Nạp Lan Minh Châu trầm ngâm một lát, nghiêm giọng nói:

- Bùi thúc thúc, bởi ông nội cùng cha cháu rất coi trọng việc tương lai cháu phụ trách sự vụ trong Nạp Lan gia. Nếu cháu kết hôn với Đông Lai đệ đệ thì hẳn cũng phải làm việc cho Nạp Lan gia, chia sẻ gánh nặng của Nạp Lan gia. Vốn dĩ cháu không ghét bỏ Đông Lai đệ đệ, nhưng cháu nghe nói gần đây thành tích học tập của hắn xuống dốc, dường như không có chí tiến thủ. Cháu gặp cũng là để cổ vũ hắn, để cho hắn có ý chí phấn đấu.

- Minh Châu, thực chúc mừng cháu được gia gia cùng cha dạy bảo,sau này xem ra gánh nặng chần hưng Nạp Lan gia sẽ đặt lên vai cháu rồi.

Bùi Vũ Phu mỉm cười:

- Nhưng phải thất lễ rồi...Đông Lai sẽ không vào Nạp Lan gia.

- Bùi thúc thúc...

Nạp Lan Minh Châu muốn nói thêm.

- Minh Châu, cháu không cần lo ông cùng cha trách móc, cháu cứ về nói đây là quyết định của ta.

Bùi Vũ Phu thản nhiên nói.

- Dạ.

Ngạc nhiên vì lời Bùi Vũ Phu nói, Nạp Lan Minh Châu cùng Nạp Lan Hiên ngẩn người nhưng lại cảm thấy vui vẻ.

Tin mừng, Nạp Lan Hiên cũng bội phục sự cao minh của Nạp Lan Minh Châu, hiểu việc nắm tình hình, dựa vào tính tính kiêu ngạo của Bùi Vũ Phu làm điểm đột phá.

Nắm bắt tình hình?

Không.

Là ghét bỏ.

Nhưng mà...

Ai ghét ai mới là vấn đề!

Sói

47. Chương 47: Điện Giật.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 47: Điện giật.

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

Mỗi thành thị đều có phố buôn bán của mình, phố bán đồ bình dân, phố quán bar, Trầm thành cũng không ngoại lệ.

Khi màn đêm buông xuống, quán ăn bình dân ở gần công viên Trung Sơn đã đông nghịt người, ngã tư hai bên quán ăn đã chật ních, hàng quán buôn bán tấp nập xếp thành hàng dài.

Bởi thời tiết nóng nên mọi người mặc cực kì mát mẻ, nhất là phụ nữ, trên đường dễ dàng thấy được những cô gái mặc váy ngắn hay trang phục nóng bỏng.

Chân dài tới nách, bờ eo mảnh mai, cặp mông đánh võng...

Tất cả đều thu hút tầm mắt của cánh đàn ông.

Bùi Đông Lai lại không để ý tới những cô gái này.

Cũng không phải là hắn không hứng thú hay bị gay. Đơn giản là vì toàn bộ sự chú ý của hắn đều đặt lên người Tần Đông Tuyết.

Hôm nay Tần Đông Tuyết thoát khỏi hình tượng đồng phục vốn có, thay vào đó là một chiếc váy liền thân trắng tinh, để lộ ra đôi chân mảnh khảnh, hoàn mỹ đến cực điểm.

Ngoài ra, mái tóc đuôi ngựa trước kia của nàng cũng biến mất, thay vào đó là mái tóc dài óng mượt xõa xuống bờ vai.

Tóc dài, chân dài, eo thon, ngực mẩy, đường cong lả lướt... (Một là người mẫu, hai là gà, chả phải ghẹ)

Tất cả mọi thứ, Tần Đông Tuyết chỉ hơi thay đổi cách ăn mặc một chút liền khiến lòng người say đắm.

Nhất là khí chất thanh cao, tao nhã trên người nàng khiến những người con gái khác không thể bắt chước.

Trên đường tới quán ăn, Bùi Đông Lai có thể cảm nhận rõ ràng, Tần Đông Tuyết thu hút mọi sự chú ý khiến hân cũng kinh hãi.

Dù bao nhiêu cô gái xinh đẹp, chỉ cần nhìn nàng liền cảm thấy tự si. Ánh mắt cánh đàn ông khi nhìn Tần Đông Tuyết đều lộ ra sự si mê, tựa như cảm thần tạo hóa thần kì khi tạo ra dung mạo, dáng người, khí chất hoàn mỹ tụ hội lại một chỗ như vậy, không kẻ nào dám có ý khinh nhờn vu vật như vậy.

Quán ăn vỉa hè phần lớn là người trẻ tuổi, rất nhiều cặp đôi tới lui nên khi thấy bạn trai mình nhìn Tần Đông Tuyết, các cô gái khác đều cảm thấy tức giận.

Những nữ sinh này thấy Tần Đông Tuyết đã đủ đả kích, bạn trai còn nhìn đến lọt trông mắt ra làm sao mà nhìn được chứ?

Đau đớn, cánh đàn ông đành rời mắt đi một cách không tình nguyện... Nhưng cũng không ít kẻ nhìn Bùi Đông Lai, trong ánh mắt lộ rõ sự hâm mộ cùng ghen tị, cảm giác như chỉ hận không thể tấn cho hân một trận, một đóa hoa mỹ lệ như vậy sao lại cắm vào bãi phân trâu chứ?

Bùi Đông Lai không thèm quan tâm những ánh mắt đố kỵ này, vẫn đi bên cạnh Tần Đông Tuyết vui vẻ nói chuyện.

Cơn gió thoảng qua, hương thơm trên cơ thể Tần Đông Tuyết tản mạn trong không khí, kích thích thính giác của Bùi Đông Lai, mà hai người tiếp xúc thân mật khiến cho phần thú vật của Bùi Đông Lai bắt đầu vọng động, góc đầu nổi loạn.

- Nơi này bán ma lát hấp rất ngon, hay mình ăn ma lát hấp nhá?

Tần Đông Tuyết đi tới quán ma lát hấp đông kín người thì dừng lại, quay sang hỏi Bùi Đông Lai.

Chưa đợi hân trả lời nàng đã, một kẻ nắm tay bạn gái đi về phía Tần Đông Tuyết, suýt chút nữa ngã trên mặt đất...

Trong mắt hân, Bùi Đông Lai tựa được vu vật như Tần Đông Tuyết đã đủ kinh thế hãi tục, kết quả ni mã thoát nhìn còn như là cấp lại?

Tên mặt trắng này cũng thực tốt số...

Thấy kẻ kia đi đứng loạng choạng, Bùi Đông Lai sợ đụng phải Tần Đông Tuyết nên vội vàng kéo nàng vào lòng mình.

Tần Đông Tuyết đang chờ Bùi Đông Lai trả lời, bất ngờ bị hân kéo không kịp đề phòng, thân thể cứng đờ ra, nhẹ nhàng dán chặt vào thân thể Bùi Đông Lai.

Ngay sau đó.

Ánh mắt ghen tị của cánh đàn ông đã lóe lên sát khí, Tần Đông Tuyết đã bị Bùi Đông Lai kéo vào lòng.

Cảm nhận được thân thể mềm mại của Tần Đông Tuyết, nhận ra những ánh mắt sắc nhọn chĩa vào mình Bùi Đông Lai mới ý thức được tầm ảnh hưởng của hành động vừa rồi, hân vỗ bờ vai cứng đờ của Tần đông Tuyết, không biết nên làm gì.

So với Bùi Đông Lai, Tần Đông Tuyết càng khấn trương...Tuy nàng từng nắm tay Bùi Đông Lai, nhưng bất ngờ như vậy nàng chưa chuẩn bị tinh thần, lúc này, hơi thở mãnh liệt của hân truyền tới, cảm nhận được thân thể nóng bỏng của Bùi Đông Lai, gương mặt tuyệt mỹ của nàng thoáng ửng đỏ, trống ngực nện dồn dập.

- A...

Tần Đông Tuyết cực kì lo lắng, Bùi Đông Lai buông nàng ra, xấu hổ cười:

- Vừa rồi người kia suýt nữa ngã, anh sợ em bị đụng phải...

- Còn chưa trả lời em, có ăn ma lát hấp không?

Rất nhanh Tần Đông Tuyết đã bình tĩnh lại nhưng gương mặt vẫn hơi ửng dưới ánh đèn làm say lòng cánh đàn ông.

- Mời khách, đương nhiên là theo em rồi.

Nhìn gương mặt tuyệt mỹ khiến lòng người mê đắm, Bùi Đông Lai ngẩn ra, xốc lại tinh thần rồi cười nói.

- Bên kia có chỗ!

Bùi Đông Lai vừa nói thì Tần Đông Tuyết đã chỉ phương hướng, chưa đợi hắn trả lời đã kéo tay Bùi Đông Lai chạy sang.

Đây là lần đầu Tần Đông Tuyết chủ động nắm tay hắn...

Nhất thời, Bùi Đông Lai đứng như trời trồng...từ nhỏ hắn vô cùng hiếu động nhưng lúc này như mọc rễ tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Tần Đông Tuyết thấy vậy liền lo lắng hỏi:

- Còn đứng ngây ra nữa là mất chỗ đấy!

Hiển nhiên Tần Đông Tuyết không xa lạ gì với quán ma lạt hấp, kiếm một chỗ không dễ dàng gì.

Vẫn không nói gì.

Tần Đông Tuyết cảm thấy lo lắng, cũng có chút tức giận, Bùi Đông Lai phản khách vi chủ, nắm bàn tay mềm mại của nàng đi về phía chỗ ngồi.

Bị Bùi Đông Lai nắm tay, thân thể Tần Đông Tuyết cũng cứng đờ ra...Trong lòng tràn ngập cảm giác mới lạ, khó tả.

Tê tê, ngứa ngứa tựa như bị điện giật...

Cảm giác nhột nhạo khó tả, Tần Đông Tuyết không hề phản kháng, để Bùi Đông Lai nắm tay đi tới.

Lúc này Bùi Đông Lai mới thả tay ra, cầm giấy ăn lau mặt bàn dính dầu mỡ trước mặt nàng.

Thấy vậy Tần Đông Tuyết cảm thấy ngọt ngào, nụ cười lộ rõ sự hạnh phúc.

Gió đêm hiu hiu, dưới ánh đèn, nàng vẫn lặng lẽ ngồi nhìn.

Tựa như si ngốc...

- Bàn này là của chúng tôi, hai người tìm chỗ khác đi!

Lúc Tần Đông Tuyết đang nhìn Bùi Đông Lai lau bàn, vài kẻ xuất hiện bên cạnh, một người dùng giọng điệu ngạo mạn nói, ánh mắt giống hệt đồng bạn, lộ rõ vẻ thâm tà. Nhìn chằm chằm vào Tần Đông Tuyết.

Ánh mắt kia tựa như chỉ hận không thể lột trần Tần Đông Tuyết ra!

Duy Linh

48. Chương 48: Nữ Nhân Luôn Thù Rất Dai.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 48: Nữ nhân luôn thù rất dai.

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

Phụ nữ luôn dễ xúc động vì những điều nhỏ bé.

Tất nhiên nữ sinh cũng đồng dạng.

Tần Đông Tuyết vốn xuất thân Tần gia, xuất phát điểm của nàng cao hơn so với đại bộ phận bạn đồng lứa. Bởi có ánh hào quang Tần gia che chở, với nàng, biệt thự, xe hơi, châu báu hay quần áo xa xỉ... có thể khiến những cô gái ham giàu mơ ước mà sẵn sàng trả mọi giá, nhưng trong mắt nàng nó không đáng một xu.

Ngược lại, trong lúc vô tình Bùi Đông Lai đã khiến nội tâm nàng rung động, khiến lòng nàng tràn ngập cảm giác hạnh phúc khiến nàng trở nên ngây ngốc...

- Chỗ này tôi giành trước, từ lúc nào lại biến thành của các người?

Có lẽ bất mãn với hành vi của mấy gã thanh niên hoặc bức mình với việc họ cắt đứt cảm xúc kì diệu của mình, cũng có thể là cả hai nên nụ cười hạnh phúc trên gương mặt Tần Đông Tuyết đã biến mất, khôi phục lại sự bình tĩnh.

Nàng nói chuyện không hề sợ hãi đám người kia, nhìn đám thanh niên một lượt cuối cùng dừng lại trên người một kẻ tóc bù xù đeo dây xích vàng (DG: nghe xích lại liên tưởng đến con 4 chân)

Chẳng hiểu vì sao ngoài gã tóc bù xù, cả đám người trước đó bị nàng liếc qua đều cảm thấy áp lực vô hình đến nghẹt thở, cảm giác rất khó chịu.

Cảm giác áp bách.

Tần Đông Tuyết vừa mở miệng đã khiến chúng cảm thấy áp lực.

Thực ra đây mới là chân diện mục của Tần tiểu thư.

Hình tượng ngai ngừng đáng yêu của nàng chỉ biểu lộ trước mặt một mình Bùi Đông Lai.

Cảm nhận được áp lực vô hình từ Tần Đông Tuyết, ánh mắt người chung quanh đổ dồn về phía mình khiến gã tóc bù xù cảm thấy mất mặt liền làm trò hèn hạ. Cười xấu xa:

- Mỹ nữ, nếu em cảm thấy bọn anh đủ đẹp trai, người anh em ở dưới cũng khá lớn mà không nở rời đi thì anh sẽ ở lại bồi tiếp.

Nói xong liền chỉ tay vào Bùi Đông Lai tỏ vẻ khinh thường:

- Còn thằng mặt trắng này thì nên để cho nó lăn ra xa một chút!

- Hoa ca nói rất đúng.

Kể được gọi là Hoa ca vừa mở miệng thì đồng bọn đã phụ họa, gương mặt khó coi cũng biến mất tăm.

Lời lẽ đâm ô của Hoa ca khiến Tần Đông Tuyết nhú mày!

Cách đó không xa, một kẻ tóc húi cua lẫn trong đám người nhanh chóng bước tới.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai ung dung vút giấy ăn trong tay, chưa đợi Tần Đông Tuyết nói liền kéo nàng ra sau mình, tựa như ngọn núi che chắn trước người nàng.

- Ái chà, thằng mặt trắng này thích làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Thấy Bùi Đông Lai bảo vệ Tần Đông Tuyết, Hoa ca cười đều châm chọc, vài tên đồng bọn cũng tới gần tựa như chuẩn bị tấn cho Bùi Đông Lai một trận.

Không thèm nói gì, đột nhiên Bùi Đông Lai vung tay, năm ngón tay hóa thành trảo chụp vào yết hầu Hoa ca, tốc độ cực nhanh mơ hồ truyền tới tiếng rít trong không khí.

Bùi Đông Lai ra tay bất ngờ khiến Hoa ca không kịp phản ứng.

- Bóp!

Rất nhanh năm ngón tay Bùi Đông Lai đã bóp chặt yết hầu Hoa ca, nụ cười trên mặt hằn cứng lại, sắc mặt trở nên tái nhợt.

- Thằng ranh, mày muốn chết!

Thấy Hoa ca bị Bùi Đông Lai tóm cổ, đồng bọn đang ngẩn ra liền lao tới theo bản năng.

- Rằm.

Bùi Đông Lai phát lực, dùng sức nhắc Hoa ca ra.

- A...a...

Hoa ca lơ lửng giữa không trung, thở không ra hơi tựa như con vịt bị bóp cổ, không ngừng kêu gào, cố gắng đánh về phía Bùi Đông Lai nhưng lại thể cử đưng.

Thấy cảnh này đám đồng bọn của Hoa ca cả kinh, vội vàng dừng lại.

Trong mắt chúng, Bùi Đông Lai nhắc Hoa ca lên không đáng nói, nhưng khiến hấn mất đi năng lực phản kháng thì cần sức mạnh đến cỡ nào đây?

Vút.

Tựa như cho chúng đáp án, Bùi Đông Lai vung tay ném Hoa ca ra ngoài như ném đi một thứ rác rưởi!

- Rằm!

Hoa ca bay theo quỹ đạo đẹp mắt rồi nện xuống đất, cả người co quắp run rẩy.

Bùi Đông Lai ra tay nhanh gọn khiến gã trung niên đang lao vào dừng lại, thấy Bùi Đông Lai ném Hoa ca ra liền hiểu được mấy kẻ kia không phải đối thủ của hấn, dù không tới thì đám người kia cũng sẽ bỏ chạy.

- Cút.

Lúc này Bùi Đông Lai quay về phía đám đồng bọn của Hoa ca quát, âm thanh không lớn nhưng đủ để chúng nghe rõ ràng.

Đã thấy được thủ đoạn của Bùi Đông Lai, bốn kẻ kia mất hết dũng khí vội vàng đỡ Hoa ca rồi vác gương mặt như chó nhà tang chạy đi.

- Hoa ca, anh không sao chứ?

Một kẻ vội hỏi.

Hoa ca đau khóc không ra nước mắt:

- Còn không sao à? Sắp chết đến nơi rồi!

- Hoa ca, thân thủ thằng kia quá lợi hại, chúng ta không phải đối thủ, hay là gọi người?

- Chúng mày theo dõi nó, giờ tao gọi điện cho anh tao, cmn, dám đụng đến lão tử, hôm nay nhất định phải cho nó biết chữ hối hận viết ra sao!

Nói xong, Hoa ca liền lấy điện thoại ra gọi viện binh.

Thấy cảnh này, gã trung niên kia nhìn về phía Tần Đông Tuyết.

Dường như Tần Đông Tuyết cũng nhận ra ánh mắt của hấn, đánh mắt tỏ ý không cần xen vào.

Người kia cũng hiểu ý nàng, không tiến lên ngăn cản mà để mọi việc tiếp tục phát triển.

Nghe thấy Hoa ca gọi điện, Bùi Đông Lai quay vào, nhìn Tần Đông Tuyết bằng ánh mắt cưng chiều, cười khổ nói:

- Bị đám ruồi nhặng phá rồi, xem ra chúng ta phải đi nơi khác rồi.

- Chúng ta ăn nhanh một chút rồi đi trước khi người của chúng tới.

Nghe Tần Đông Tuyết nói vậy, lòng tự trọng của Bùi Đông Lai bị đả kích, tròng mắt liếc nàng một cái nói:

- Em không sợ thì anh lo gì chứ?

Sợ à?

Tần Đông Tuyết không nói gì, cầm lấy thực đơn chuẩn bị gọi món.

Nhưng

Lúc gọi món, ánh mắt nàng tựa như vô tình liếc qua đám người Hoa ca đang nhìn chăm chăm vào nàng và Bùi Đông Lai.

Một cái liếc mắt.

Rất ngắn ngủi.

Ở bên ngoài, gã trung niên kia thấy được ánh mắt lóe lên sự tức giận của Bùi Đông Tuyết liền hiểu ra, thâm cười khỏ: "Xem ra tiểu thư đã thích cậu bé kia rồi".

Thích ư?

Tần Đông Tuyết nhớ rõ là Hoa ca đã nói hắn sẽ khiến Bùi Đông Lai lặn thật xa.

Nàng còn nhớ rõ lúc Hoa ca nói chuyện còn bảo sẽ khiến Bùi Đông Lai biết hai chữ hối hận viết ra sao...

Phụ nữ luôn thù rất dai.

codon.tra

49. Chương 49: Số Mệnh Đã Định Sẽ Gặp Lại Nhau.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 49: Số mệnh đã định sẽ gặp lại nhau.

DDịch giả: Trảm Phong

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

Màn đêm hừng hờ, gió khuya nhẹ nhẹ, thời gian dần trôi, càng về khuya lượng người tới phố quán ăn bình dân không hề giảm bớt mà còn có xu hướng tăng thêm.

Nhất là tiệm bún cay Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết đang ngồi, không ít người vây quanh, trong đó có Hoa ca cùng năm gã thanh niên và không ít người xem náo nhiệt.

Những người đứng xem đang hồi hộp mong chờ không biết Bùi Đông Lai sẽ ứng phó như thế nào, nhưng lại có rất nhiều ánh mắt đổ dồn về phía Tần Đông Tuyết.

Đối mặt với những ánh mắt ngưỡng mộ, thưởng thức hay đầy dục vọng Tần Đông Tuyết không hề quan tâm, thản nhiên dùng khăn lau miệng rồi ăn tiếp.

So ra thì đây là lần đầu Bùi Đông Lai bị người ta nhìn chăm chăm khi ăn cơm, tuy định lực cực kì xuất sắc, không tỏ vẻ bối rối nhưng sự chú ý vẫn luôn đặt lên những cứu binh của Hoa ca.

Dưới tình hình này hắn không còn tâm trí ngồi ăn như Tần Đông Tuyết.

Cùng lúc này.

Chiếc BMWs 740 của Nạp Lan Minh Châu đã đi vào bãi đỗ xe gần khu quán ăn bình dân.

- Hiên ca, phía này!

Thấy chiếc BMWs 740 tới, một kẻ ăn mặc lòe loẹt, bộ dáng khá đẹp trai mừng rỡ vẫy tay.

Thiếu niên này đứng sau một gã to con, cao chừng hai thước- là bảo vệ kiêm tài xế của thiếu niên này.

Nạp Lan Hiên đỗ xe bên cạnh chiếc Hummer của thiếu niên kia.

Thiếu niên thấy vậy liền chạy tung tang tới mở cửa.

- Minh châu tử, Hiền tử ca.

Cửa xe mở ra, thấy Nạp Lan Minh Châu tới cùng Nạp Lan Hiền, thiếu niên vội vã chào hỏi, khó lòng che giấu sự hưng phấn.

- Tiểu Kỳ lớn quá.

Nạp Lan Minh Châu khẽ cười, Nạp Lan Hiền cũng bước xuống.

- Minh Châu tiểu thư, Hiền thiếu gia.

Tài xế của Nạp Lan Kỳ thi lễ đầy vẻ tôn kính.

Hắn hiểu rõ địa vị của Nạp Lan Minh Châu cùng Nạp Lan Hiền ở Nạp gia cao hơn ông chủ nhỏ của mình nên không dám hồ hững.

- Minh Châu tỷ muốn ăn gì?

Vốn theo ý Nạp Lan Hiền thì nơi tốt nhất mời Nạp Lan Minh Châu dùng cơm là cửa hàng cơm Tây tốt nhất Trầm thành, nhưng Nạp Lan Minh Châu luôn thích cơm Tây không hiểu vì sao lại đề nghị tới phố bình dân ăn.

- Lúc ở Yến Kinh có nghe qua ở phố bình dân Trầm thành có món mì cay hương vị không tồi, đi ăn mì cay đi.

Nạp Lan Minh Châu nghĩ một chút rồi nói.

Mì cay?

Nghe Nạp Lan Minh Châu nói vậy, Nạp Lan Hiền cùng Nạp Lan Kỳ sửng sốt...Bọn họ không ngờ nàng lại muốn ăn mì cay.

Bọn họ còn tưởng Minh Châu tỷ sẽ không bao giờ ăn thức ăn thấp hèn này chứ?

- Ở Yến Kinh ăn thịt cá nhiều rồi, nên muốn đổi khẩu vị.

Thấy sự kinh ngạc của Nạp Lan Hiền cùng Nạp Lan Kỳ, nàng mỉm cười giải thích, nhưng có một câu không nói ra: ở Yến kinh, vì gìn giữ hình tượng nên chưa bao giờ tới quán cóc ăn, giờ trở lại Trầm thành, không ai biết nàng nên không sợ bị mất mặt khi người khác thấy nàng ăn mì cay.

Bãi đỗ xe cách phố bình dân không xa, rất nhanh ba người đã tới nơi.

Giống như Tần Đông Tuyết lúc trước, Nạp Lan Minh Châu xuất hiện trên phố liền thu hút mọi sự chú ý.

Khác với Tần Đông Tuyết.

Rất nhiều cô gái thấy Nạp Lan Minh Châu nhưng không kinh ngạc vì vẻ đẹp của nàng, mọi ánh mắt nóng bỏng đều đổ dồn về phía trang phục, giày, túi da... đắt tiền trên người nàng.

Cánh đàn ông nhìn về phía Nạp Lan Minh Châu tựa như nhìn thấy nữ vương, Nạp Lan Hiền cùng Nạp Lan Kỳ trừng mắt mới khiến những ánh mắt kia chịu dời đi.

Có lẽ cửa hàng đám Nạp Lan Minh Châu lựa chọn quá đông nên khi đi tới, khoảng cách nửa thước không nhìn tới người.

- Tới rồi.

Nạp Lan Minh Châu dừng bước.

- Chị, nhanh lên, bọn em bị một đám người vây quanh.

Nạp Lan Kỳ là con trai Nạp Lan Ngũ Khải, ở Trầm thành mười năm nên cũng hiểu biết tương đối.

- Tại sao phía trước nhiều người vậy?

Thấy một đám người xúm lại, Nạp Lan Minh Châu nhú mào, dường như sợ bị đụng phải làm ô uế quần áo đất tiền của nàng.

- Chị, chị không biết rồi, nhà hàng mỳ cay rất đắt hàng, mỗi lần đến đều phải xếp hàng.

Nạp Lan Kỳ giải thích:

- Nhưng mà chị đừng lo, cứ giao cho em.

- Tiểu Kỳ, bảo đám người phía trước tránh ra một chút, đừng đụng phải Minh Châu tở.

Nạp Lan Hiên lớn tuổi hơn Nạp Lan Kỳ, khả năng quan sát cũng tốt hơn, hẳn thấy rõ Nạp Lan Minh Châu cực kì chán ghét đám người thấp hèn kia.

Nạp Lan Hiên nói xong, Nạp Lan Kỳ chưa ra tay thì bảo tiêu của hắn đã bước tới, nhanh chóng đẩy đám người kia ra.

- Ai thế?

- Làm gì thế hả?

Nhất thời tiếng hò hét chói tai, bảo tiêu của Nạp Lan Kỳ vẫn lạnh lùng, hung hăng trừng mắt.

Thấy kẻ này không dễ chọc, tuy rằng bất mãn nhưng đám người kia vẫn vội vàng tránh ra.

Bốn người Hoa ca đứng đầu trong đám người, thấy phía sau náo loạn tưởng cứu binh tới, vội vàng lao ra.

Lúc năm kẻ này thấy Nạp Lan Minh Châu thì ánh mắt sáng rực, nhưng rất nhanh đã phát hiện vào Nạp Lan Kỳ đứng sau Nạp Lan Minh Châu.

Phát hiện này khiến chúng biến sắc.

Gia ca ở Trầm thành cũng có tiếng tăm trong giới xã hội đen. Người trong giới ai cũng biết Nạp Lan Ngũ Khải là thổ hoàng đế ở Trầm thành.

- Nạp Lan thiếu gia!

Ngắn ngủi vài giây ngây người, đám Hoa ca vội vàng tiến tới chào hỏi Nạp Lan Kỳ.

Hoa ca

có một sòng bạc, Nạp Lan Kỳ từng tới chơi, Hoa ca đã từng gặp mặt.

Nhưng lúc Hoa ca chủ động xun xoe, Nạp Lan Kỳ coi như không thấy, không hề nói một lời.

- Nạp Lan thiếu gia tôi là đệ đệ Lưu Khôn.

Thấy Nạp Lan Kỳ không để ý tới mình, Hoa ca vội báo tên anh trai mình.

- Tôi quen anh à? Lăn ra xa một chút!

Sở dĩ không muốn trả lời Hoa ca bởi hắn cảm thấy lúc này Nạp Lan Minh Châu cùng Nạp Lan Hiên đều ở đây, hẳn không muốn bị hai người biết mình quen kẻ này.

Nghe Nạp Lan Kỳ nói vậy, khuôn mặt Hoa ca đỏ bừng chỉ hận không thể tìm cái lỗ mà chui.

Có bảo tiêu của Nạp Lan Kỳ mở đường, đám người kia tránh lối, rất nhanh họ đã thuận lợi tiến vào quán mỳ cay.

Vào bên trong, ánh mắt Nạp Lan Minh Châu bị hấp dẫn bởi một người vừa lau mồ hôi, vừa ăn mỳ, là Tần Đông Tuyết.

Cảm giác tựa như Tần Đông Tuyết là ánh trắng sáng giữa màn đêm, sức hấp dẫn cực kì mạnh.

Tựa như cảm nhận được ánh mắt của Nạp Lan Minh Châu, Tần Đông Tuyết quay đầu lại, ánh mắt dừng trên người Nạp Lan Kỳ đây về nghi hoặc.

Tuy nàng không biết Nạp Lan Minh Châu cùng Nạp Lan Hiên nhưng lại biết Nạp Lan Kỳ, lúc này thấy hắn tựa như người hầu theo sau hai người kia đương nhiên dễ dàng đoán ra thân phận họ.

Tuy hơi tò mò vì sao vị đại tiểu thư Nạp Lan gia lại chạy tới quán cóc này ăn như nàng, nhưng Tần Đông Tuyết không nghĩ nhiều, tiếp tục tập trung chuyên môn.

Bùi Đông Lai muốn cùng Tần Đông Tuyết nhanh chóng rời đi nên cũng đẩy nhanh tốc độ.

Nhưng Tần Đông Tuyết ăn rất nhân nhặn, nhai kỹ nuốt chậm nên tới giờ vẫn chưa xong một nửa.

Bùi Đông Lai không muốn nàng mất hứng, thấy nàng ăn vui vẻ nên hắn bỏ qua ý định rời đi, thậm chí quyết định “bình tới tướng ngăn, nước lên đập cản”.

Hắn đang suy nghĩ, đột nhiên cảm nhận được có người đang nhìn mình.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai ngẩng đầu nhìn về chủ nhân của ánh mắt, một người đáng mảnh khảnh là Nạp Lan Minh Châu cùng Nạp Lan Kỳ khí độ bất phàm.

Ánh mắt chạm nhau, Bùi Đông Lai nhận thấy được lửa giận không hề che giấu trong ánh mắt Nạp Lan Minh Châu.

Tức giận sao?

Đúng thế!

Với Nạp Lan Minh Châu, một là Bùi Đông Lai biết có hôn ước với nàng, đi ăn cơm cùng với một cô gái luận tư sắc cùng khí chất đều không thua gì nàng, lại còn “giả vờ” như không biết nàng, coi nàng như người lạ, cái này mới khiến nàng khó chịu!

Cảm giác kia tựa như nàng không cần đồ bỏ đi nhưng vẫn là của nàng, kẻ khác không thể giành!

So ra thì Nạp Lan Hiên thoải mái hơn nhiều, hắn thấy Bùi Đông Lai vừa bị Nạp Lan Minh Châu từ hôn nên sẽ không thêm nề mặt coi như chẳng quen biết gì Nạp Lan Minh Châu, nếu không rõ ràng là tự tìm nhục nhã!

Nạp Lan Minh Châu cực kỳ khó chịu, vẻ mặt dần lạnh đi, hừ một tiếng, cao ngạo ngẩng đầu tới bên cạnh Bùi Đông Lai.

Phản phật!

Đúng lúc này, ngoài cửa tiệm truyền tới tiếng xôn xao, một đám to con hùng hổ lao tới khiến đám người sợ hãi vội vã tản đi.

Vài giây sau, một gã dáng vẻ khôi ngô, trên mặt có một vết sẹo dài mang theo tám tên to con tới trước mặt Hoa ca trầm giọng nói:

- Tiểu Hoa, kẻ đánh chú còn ở đây không?

- Tam ca, là thằng khốn kiếp kia!

Hoa ca đang buồn bực vì Nạp Lan Kỳ thờ ơ với mình, thấy anh trai dẫn thủ hạ đắc lực tới nên buồn bực cũng tan biến, tựa như kích động vì sắp dạy dỗ được Bùi Đông Lai

Sói

50. Chương 50: Ta Không Quen Cô!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 50: Ta không quen cô!

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

Tiếng kêu hưng phấn của Hoa ca truyền tới, nhìn sang phía gã mặt thẹo cầm đầu chín tên to con, Bùi Đông Lai cười khở, chậm rãi đứng dậy chắn trước người Tần Đông Tuyết.

Nhìn bóng lưng gầy yếu tựa như ngọn núi che chắn che chở trước người Tần Đông Tuyết, trong lòng Nạp Lan Minh Châu càng thêm khó chịu.

- Chị, hình như phế vật này chọc vào phiền phức nào rồi?

Thấy Nạp Lan Minh Châu khó chịu, Nạp Lan Hiên cảm thấy sung sướng khi người gặp họa, dường như đang chờ mong màn bi kịch của Bùi Đông Lai.

Nạp Lan Minh Châu nhàu mày, không rõ trong lòng đang suy nghĩ gì.

Trước cửa tiệm, gã mặt thẹo nhìn về phía Hoa ca chỉ, thấy Bùi Đông Lai liền mang theo tám gã tay chân hùng hổ bước vào.

Hả?

Lúc gã mặt thẹo sắp động thủ, trong tầm mắt của hắn hiện ra Nạp Lan Kỳ.

Phát hiện này khiến hắn trợn mắt há mồm, sự kinh ngạc khó lòng che giấu.

Hiển nhiên hắn nhận ra Nạp Lan Kỳ, mà hắn cũng không ngờ kẻ cao quý như Nạp Lan Kỳ lại ăn ở chỗ này.

Cảm thấy nghi ngờ, hắn vắt óc suy nghĩ cũng chẳng ra nguyên nhân, chưa vội ra tay với Bùi Đông lai, đám Hoa ca nhìn chăm chú tựa như nô tài nhìn thấy chủ nhân, chạy thực mạng về phía Nạp Lan Kỳ.

- Nạp Lan thiếu gia.

Rất nhanh gã mặt thẹo đã tới trước bàn Nạp Lan Kỳ, khê cúi đầu vãn an, lại đánh giá Nạp Lan Minh Châu cùng Nạp Lan Hiên một lượt, thầm đoán thân phận hai người.

Thấy gã mặt thẹo chủ động chào hỏi, Nạp Lan Kỳ hơi do dự, không rõ có nên nói chuyện với hắn trước mặt Nạp Lan Minh Châu cùng Nạp Lan Hiên hay không.

- Có chuyện gì thế?

Khi Nạp Lan Kỳ do dự, đột nhiên Nạp Lan Minh Châu hỏi, giọng điệu tựa như chủ nhân hỏi nô bộc vậy.

- Là thế này, đệ đệ Tiểu Hoa của Khôn ca bị người ta bắt nạt, tôi được Khôn ca dặn dò nên mới đến.

Tuy gã mặt thẹo không biết thân phận Nạp Lan Minh Châu nhưng hắn âm thầm phát hiện Nạp Lan Kỳ vô cùng giữ ý trước mặt nàng nên cho rằng thân phận nàng cực kỳ cao quý.

- Hả?

Nạp Lan Minh Châu hứng thú nhìn về phía Hoa ca giằng co với Bùi Đông Lai lúc trước, khinh thường cười :

- Là hắn sao?

- Dạ!

Nạp Lan Minh Châu đã hỏi gã mặt thẹo không dám giấu, gần như mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Bùi Đông Lai, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết quay đầu lại nhìn về phía Nạp Lan Minh Châu.

Trước đó, Tần Đông Tuyết đã đoán ra thân phận Nạp Lan Minh Châu, thấy nụ cười khinh miệt trên khóe miệng nàng liền cảm thấy nghi ngờ.

Bùi Đông Lai không hề nghi ngờ, cảm giác của hắn rất chân thật.

Bởi lẽ hắn đã nhận ra ý tứ không tốt trong nụ cười của Nạp Lan Minh Châu

- Mang người của người, cút!

Nạp Lan Minh Châu nói, giọng điệu khinh miệt khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Hả?

Đột nhiên nghe Nạp Lan Minh châu nói như vậy, không chỉ gã mặt sẹo cùng đàn em mà Nạp Lan Hiên và Bùi Đông Lai đều sững sờ!

Nạp Lan Hiên biết Nạp Lan Minh Châu cùng Bùi Đông Lai có hôn ước, trong lòng Nạp Lan Minh Châu kẻ kia rác rưởi cũng không bằng, dưới tình hình này hiển nhiên nàng sẽ không giúp đỡ Bùi Đông Lai, hiện giờ nghe Nạp Lan Minh Châu nói vậy hiển nhiên hắn cực kì kinh ngạc.

Mà Bùi Đông Lai chưa từng gặp Nạp Lan Minh Châu nhưng lại cảm nhận được sự nguy hiểm trong nụ cười của nàng, tình huống này Nạp Lan Minh Châu lại giúp đỡ hắn sao?

Tần Đông Tuyết cùng suy nghĩ như vậy, ngẫm lại đầu chỉ thị cho gã trung niên kia không cần hiện thân.

- Chị của ta bảo người cút thì mau lăn đi!

Nạp Lan Kỳ biết thời thế, thấy Nạp Lan Minh Châu lên tiếng liền lạnh lùng quát.

Chị?

Nghe Nạp Lan Kỳ gọi Nạp Lan Minh Châu như vậy, gã mặt sẹo tỉnh ra vội vàng gật đầu:

- Dạ, Nạp Lan tiểu thư, Nạp Lan thiếu gia!

Nói xong, gã mặt sẹo vội vàng lôi đám thủ hạ cùng đám Hoa ca rời đi.

Không ít người đứng xem cảnh thấy kinh ngạc, gã mặt sẹo vác bộ mặt như chó nhà có tang rời đi, hắn cũng không hiểu vì sao Nạp Lan Minh Châu ra mặt giúp đỡ Bùi Đông Lai, nhưng hắn hiểu một việc, ở Liêu Ninh, thậm chí cả Đông Bắc, đặc tội Nạp Lan gia là tội chết!

- Chị, vì sao lại giúp phế vật kia?

Thấy đoàn người của gã mặt sẹo rời đi, Nạp Lan Hiên tỉnh táo sau sự kinh ngạc, thấp giọng hỏi Nạp Lan Minh Châu.

- Tiểu Hiên, tuy rằng chị cùng hắn giải trừ hôn ước, nhưng dù sao cũng là có duyên phận, việc vừa rồi coi như tặng cho hắn một cái nhân tình miễn phí.

Nạp Lan Minh Châu nói xong liền nhìn về phía Bùi Đông Lai, ánh mắt lộ rõ sự thương hại tựa như công chúa ngồi kiệu ném tiền bố thí cho ăn mày vậy.

- Hay!

Nạp Lan Hiên nhìn Nạp Lan Minh Châu cười đầy thâm ý, nhanh chóng đi về phía Bùi Đông Lai.

Nạp Lan Kỳ ngăn ra, nhìn Bùi Đông Lai bằng ánh mắt khó tin.

Vốn hắn còn nghi ngờ vì sao Nạp Lan Minh Châu vô duyên vô cớ giúp đỡ Bùi Đông Lai, giờ nghe Nạp Lan Minh Châu thì thâm nhỏ to liền choáng váng, không biết nói gì thêm!

Hắn nhìn Bùi Đông Lai bằng ánh mắt khó tin, dường như đang dò xét xem vì sao kẻ kém cỏi kia lại có hôn ước với Minh Châu tỷ?

Do bước đầu dung hợp linh hồn Tiêu Phi nên thánh lực Bùi Đông Lai vượt xa người thường, âm thanh nhỏ bé của Nạp Lan Minh Châu hắn cũng nghe rõ mồn một.

Trước đó, Bùi Đông Lai nghe Nạp Lan Kỳ nói với gã mặt sẹo đã đoán ra thân phận Nạp Lan Minh Châu.

Hắn tưởng nàng giúp là do nhận ra mình, cũng là do nể mặt Bùi Vũ Phu cứu sống Nạp Lan lão gia tử.

Lúc này bốn chữ giải trừ hôn ước tựa như ma âm từ địa ngục kích thích tâm thần Bùi Đông Lai, khiến hắn ngây ra.

- Bùi Đông Lai phải không?

Chưa đợi Bùi Đông Lai lấy tinh thần, Nạp Lan Hiên đã tới bên cạnh, tựa như đáng tối cao nhìn con kiến, giọng điệu cao ngạo.

- Đúng.

Nạp Lan Hiên khiến Bùi Đông Lai hồi tỉnh, tuy rằng hắn không biết vì sao Nạp Lan Minh Châu hủy hôn ước, nhưng giọng điệu của nàng khiến hắn cảm thấy khó chịu.

- Minh Châu tỷ bảo tôi nói cho cậu biết, tuy rằng nàng giải trừ hôn ước cùng cậu nhưng dù sao cũng từng có duyên, vừa rồi coi như tặng cho cậu một cái nhân tình miễn phí.

Nạp Lan Hiên lặp lại lời Nạp Lan Minh Châu.

Hôn ước?

Rầm!

Nạp Lan Hiên nói xong, khách trong quán ma lạt hấp đều đứng dậy, tựa như nghe được chuyện khó tin nhất thế gian, trợn mắt há mồm, không ngừng liếc Bùi Đông Lai cùng Nạp Lan Minh Châu như tự hỏi: người kia vừa đi cùng một vợ vật của nhân gian, lại còn có hôn ước với cô gái xinh đẹp kia, rốt cuộc hắn là ai?

Không chỉ bọn họ, ngay cả Tần Đông Tuyết cũng kinh ngạc đến ngây ngốc.

Nhưng...

Rất nhanh trong đầu nàng hiện ra lời Nạp Lan Minh Châu cùng Nạp Lan Hiên thì thầm với nhau, trong lòng truyền tới cảm giác không yên, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại.

Thấy biến hóa của Tần Đông Tuyết, sự tức giận trong lòng Nạp Lan Minh Châu dần giảm bớt, nụ cười trên môi tràn ngập cảm giác siêu việt, hướng về phía Tần Đông Tuyết gật đầu dường như muốn nói: hắn, chỉ là thứ phế vật mà ta bỏ đi!

Sau đó nàng cười lạnh với Bùi Đông Lai như muốn nói: phế vật, không phải người muốn giả vờ không quen biết ta sao? Người không dám nhận mặt ta, vậy thì ta chủ động nhận biết vậy!

Chẳng hiểu vì sao, thấy hành động của Nạp Lan Minh Châu, lửa giận trong lòng Bùi Đông Lai bùng phát.

- Cảm ơn vừa rồi đã ra tay giúp đỡ.

Ngay sau đó, Bùi Đông Lai nói với Nạp Lan Minh Châu, giọng điệu hồ hững:

- Nhưng mà tôi không quen cô, sợ rằng cô đã nhận lầm người!

51. Chương 51: Nơi Đây Thật Ra Rất Nhỏ

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 51: Nơi này thật ra rất nhỏ

Dịch giả: Chim Ruồi

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Tôi không biết cô!

Trong cái nóng hâm hấp của cửa hàng ăn, lời nói của Đông Lai như một quả bom nổ giữa trời không.

- Ta... trời ạ, hiện thực so với tiểu thuyết còn ỳ (tự sướng) hơn a!
- Đúng vậy, tên tiểu tử đó từ bỏ vị lãnh diễm mỹ nữ mà chăm chú vào vị mỹ nữ bên cạnh a!
- Thật không biết tên tiểu tử này có tài đức gì mà có thể làm cho cả hai vị mỹ nữ ái mộ...

Trong lúc nhất thời, khách nhân trong cửa hàng và vây trước cửa quán đều sôi nổi bàn tán.

Trước những tiếng bình luận đó, khuôn mặt Bùi Đông Lai không chút thay đổi, Nạp Lan Minh Châu có cảm giác mình bị người ta tát một cái thật mạnh vào mặt, một sự khúat nhục chưa bao giờ nàng phải chịu tràn ngập trong lòng, nàng đập bàn rầm một cái rồi đứng lên!

- Tiểu tử, ngươi đang giả bộ ngu ngốc sao? Hay muốn tìm cái chết!

Nạp Lan Hiên nhìn thấy vẻ mặt hàn ý của Nạp Lan Minh Châu, hẳn biết rõ Bùi Đông Lai đã hoàn toàn chọc giận Nạp Lan Minh Châu, sắc mặt hẳn liền biến đổi, lạnh giọng mà quát. Trong đầu hẳn nghĩ Bùi Đông Lai vì muốn trả thù Nạp Lan Minh Châu từ hôn nên mới cố tình nói như vậy.

- Giả ngu sao ?

Thái độ coi thường người khác của Nạp Lan Hiên làm cho Bùi Đông Lai vô cùng bất mãn:

- Chẳng lẽ pháp luật quy định ta nhất định phải nhận ra nàng ta hay sao?
- Bùi Đông Lai, anh xác định anh không hề biết tôi? Hoặc đã từng xem qua ảnh chụp của tôi?

Nạp Lan Minh Châu đi tới trước bàn của Bùi Đông Lai, dùng ánh mắt ý bảo Nạp Lan Hiên không nên động thủ, lạnh lùng nhìn Bùi Đông Lai, giọng điệu vô vùng tức giận.

- Không biết!

Từ trước đến giờ, Bùi Đông Lai chưa từng nghe Bùi Vũ Phu nói về chuyện hôn ước, cũng chưa từng gặp qua Nạp Lan Minh Châu, lúc này hẳn đối mặt với Nạp Lan Minh Châu ép hỏi, dĩ nhiên hẳn phải lắc đầu.

- Một khi đã như vậy, tôi tự giới thiệu một chút, tôi "tùng" là vị hôn thê của anh, Nạp Lan Minh Châu!

Nạp Lan Minh Châu cười lạnh nói:

- Dương nhiên, đã từng! Bởi vì một tiếng trước, tôi đã nói với Bùi Vũ Phu rằng tôi giải trừ hôn ước giữa hai chúng ta.

Sau khi nói xong, vẻ mặt Nạp Lan Minh Châu đầy hài hước mà nhìn Bùi Đông Lai, nàng vô cùng mong chờ Bùi Đông Lai lộ ra vẻ mặt đau khổ.

Chỉ có như vậy mới có thể làm tiêu lửa giận trong lòng nàng!

Nhưng Nạp Lan Minh Châu phải thất vọng rồi, Bùi Đông Lai cũng chẳng thống khổ gì, hẳn chẳng qua chỉ hơi nhúu mày vì nghe thấy ba chữ Bùi Vũ Phu.

- Cô nói tôi có hôn ước với tôi? Là do ai định ra?

Bùi Đông Lai cau mày hỏi.

- Cha của anh và cha của tôi.

Chẳng biết tại sao, sau khi chứng kiến Bùi Đông Lai không có chút thống khổ nào, Nạp Lan Minh Châu có cảm giác mình đang đâm vào một bịch bông gòn, chẳng có tí cảm giác thỏa mãn tí nào.

- Thật ngại quá, tôi từ nhỏ đến lớn ngay cả cha tôi là ai tôi còn không biết, vì thế, hôn ước do người đó định ra không có liên quan tí gì đến tôi, cả cho dù cô không giải trừ hôn ước, tôi cũng không biết có loại hôn ước này tồn tại.

Bùi Đông Lai thản nhiên nói.

Lúc này, khi Nạp Lan Minh Châu bước chân vào cửa thì phát hiện Bùi Đông Lai tỏ ra không quen biết nàng, nàng đã có chút tức giận, sau đó Bùi Đông Lai lại nói thẳng ra miệng là không biết nàng, lửa giận của nàng càng bùng lên dữ dội.

Mà ngay tức thì, nàng hỏi thẳng hắn, thì không giống như hắn nói dối, tựa hồ là thật sự không biết nàng.

Phát hiện này làm cho nàng vô cùng nghi hoặc, nhưng lửa giận của nàng cũng chưa tan tí nào, nên nàng mới nói rõ thân phận của mình, còn nói cả luôn chuyện mình đi từ hôn.

Hiện giờ, nghe được lời nói lãnh đạm của Bùi Đông Lai lại thấy thái độ bình tĩnh của hắn làm cho Nạp Lan Minh Châu hoàn toàn điên tiết, nàng cười lạnh mà nhìn Bùi Đông Lai, gằn từng chữ:

- Bùi Đông Lai, tên phế vật nhà ngươi, ngươi không muốn để lòng tự trọng của bản thân mình bị tổn thương, ngay cả phụ thân Bùi Vũ Phu cũng không nhận, quả thật làm cho ta ghê tởm vô cùng!

- Cô nói cái gì?

Lúc này đây, cảm xúc của Bùi Đông Lai trở nên vô cùng xúc động, vì theo như lời của Nạp Lan Minh Châu, Bùi Vũ Phu chính là phụ thân của hắn!

Mà hắn nhớ vô cùng rõ ràng, Bùi Vũ Phu đã từng nói: Hắn là do Bùi Vũ Phu nhặt ngoài đường đem về nuôi!

- Bùi Đông Lai, nói thật cho ngươi biết, nếu ta biết ngươi là loại người này, ta đã không cần dùng lời nhẹ nhàng uyển chuyển mà nói chuyện với Bùi Vũ Phu, ta đã trực tiếp nói cho hắn biết là ngươi, Bùi Đông Lai, ngay cả tư cách xách giày cho ta thì ngươi cũng không có!

Khi Nạp Lan Minh Châu nhìn thấy tình cảnh kích động của Bùi Đông Lai, nàng cảm thấy vô cùng hưng phấn, đây chính là kết quả mà nàng muốn thấy nhất.

Lời nói của Nạp Lan Minh Châu vang lên bên tai mình, nhìn thấy bộ dạng cay nghiệt điêu ngoa của nàng ta, Tần Đông Tuyết nhún mày, trong đôi mắt lóe lên hàn quang.

Thật ra mà nói, Bùi Đông Lai không hề tức giận, thậm chí hắn còn không nghe thấy lời nói tiếp theo của Nạp Lan Minh Châu nói cái gì, mà hoàn toàn bị khiếp sợ.

Sau khi Nạp Lan Minh Châu nói xong, hắn thở hổn hển, thanh âm khàn khàn mà hỏi:

- Cô nói Bùi Vũ Phu là phụ thân sinh ra tôi sao ?

- Ta thật sự cảm thấy bị ai thay cho Bùi Vũ Phu vì có một đứa con như ngươi!

Chẳng lẽ người què là cha của ta thật sao?

Nếu như vậy, tại sao lại giấu diếm mình?

Sau khi nghe Nạp Lan Minh Châu nói vậy, sự kích động của Bùi Đông Lai cũng biến mất, cả người vẫn ngồi như cũ không nhúc nhích.

- Tiểu Hiên, chị bị tên phế vật này làm chán ăn luôn rồi, chúng ta đi.

Nhìn thấy Bùi Đông Lai có vẻ như bị đả kích trầm trọng, Nạp Lan Minh Châu mới thỏa mãn định bỏ đi.

- Đợi một chút!

Bùi Đông Lai đang ngây người đột nhiên vươn tay, ngăn cản đường đi của Nạp Lan Minh Châu.

- Phế vật, nếu mày muốn chết, tao thành toàn cho mày!

Nạp Lan Hiên thấy thế liền giận tím mặt.

Bùi Đông Lai không thèm để ý đến Nạp Lan Hiên mà nhìn chăm chăm vào Nạp Lan Minh Châu, gằn từng chữ:

- Cô mới nói cha của cô và cha của ta định hôn ước cho hai chúng ta, cô lại đến trước mặt cha tôi mà từ hôn phải không?

- Người là ngu thật hay giả vờ ngu thế?

Nạp Lan Minh Châu có chút không kiên nhẫn, nhìn Bùi Đông Lai một cách chán ghét, ngữ khí càng thêm cay nghiệt:

- Bùi Đông Lai, lúc trước người lợi dụng cha ta để ngưi bức trong trường học, chỉ là chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng đối phó tên Trịnh lão bản kia, từ đó ta nhận ra người là một tên xảo trá. tuy nhiên, nếu như người vẫn ráng đu bám theo ta, mong một ngày nào đó Nạp Lan Minh Châu ta thay đổi chủ ý, có cơ hội trèo cao với Nạp Lan gia, ta khuyên người không nên mơ mộng hảo huyền như thế, vì chuyện đó tuyệt đối không có khả năng!

- Trong mắt ta, người chỉ là một tên phế vật không hơn không kém!

Nạp Lan Minh Châu tựa hồ cảm thấy còn chưa đủ nên để thêm một câu cuối.

Nghe lời nói cay nghiệt của Nạp Lan Minh Châu, nhìn thấy bộ dáng làm cha thiên hạ của nàng ta, Bùi Đông Lai cảm thấy một cỗ nhiệt huyết phừng phừng trong đầu, ánh mắt híp lại, vô cùng băng lãnh làm cho người khác phải rét run.

- Sao? Chẳng lẽ người thấy ta nói không đúng?

Nhìn thấy bộ dạng đặng đặng sát khí của Bùi Đông Lai, Nạp Lan Minh Châu liền hoảng sợ, tuy nhiên nàng ta khôi phục ngay bộ dáng cao cao tại thượng nói tiếp:

- Nếu ta nhớ không lầm thì trong cuộc thi lần trước của người, người xếp đội xỏ với 280 điểm phải không? Xếp đội xỏ cả năm lớp mà còn chưa đủ chứng minh người là một tên phế vật sao?

- Nạp Lan Minh Châu, cha của cô xuất hiện tại Thẩm thành, giúp ta ra mặt là vì muốn lôi kéo cha của ta, tìm cách tiếp cận Miêu gia gia, nhờ Miêu gia gia ra tay cứu ông nội của cô mà thôi! Xin cô nhớ cho kỹ, lúc ấy tôi không hề nhờ vả ông ấy ra mặt giúp ta. Còn chuyện ta lợi dụng cha cô để dọa nạt Trịnh Kim Sơn, cũng chỉ vì ta giúp những người sống dưới tầng dưới cùng của xã hội đòi bồi thường lại những gì họ xứng đáng nhận thôi!

Bùi Đông Lai lạnh lùng nói:

- Nạp Lan Minh Châu, thật ra mà nói, cha của tôi có ơn cứu mạng đối với ông nội của cô, tôi lại không lợi dụng phụ thân của cô để lấy một xu một cắc nào cả, mà chuyện này so sánh với sự sống còn của ông nội cô, cái nào nặng cái nào nhẹ, trong lòng cô tự hiểu!

- Đủ rồi Bùi Đông Lai, người không cần dùng chuyện của ông nội ta để uy hiếp ta, ta nói cho người biết, vô ích thôi, bởi vì đây là chuyện giữa ta và người, không hề liên quan gì đến bọn họ! Đương nhiên, nhìn mặt mũi của cha người đã từng giúp Nạp Lan gia hai lần, ta cho người một cơ hội. Hai năm trước, ta đã đổ trạng nguyên cả tỉnh Liêu Ninh, chỉ cần người có thể trong năm nay đổ trạng nguyên của Liêu Ninh, vậy ta mới coi như người không phải là phế vật, không để ý tất cả mà gả cho người, chấp nhận cho người trèo cao với Nạp Lan gia!

- Nạp Lan Minh Châu, cô khinh thường tôi, cho rằng tôi không xứng đáng với cô, cô có thể tìm ta mà nói thẳng thắn, da mặt của ta rất dày, nên ta không quan tâm, nhưng cô không nên tìm cha của tôi mà nói chuyện này! Cô yên tâm, Nạp Lan gia chắc chắn tôi sẽ tới thăm!

- Tốt, ta chờ người!

Lúc đầu Nạp Lan Minh Châu còn tức giận với lời nói của Bùi Đông Lai, nhưng khi nghe được câu nói cuối, nàng ta lập tức nở nụ cười lạnh.

Trong mắt nàng, lần trước Bùi Đông Lai thi chỉ được 280 điểm, xếp đội xỏ, làm sao có thể thành trạng nguyên của cả tỉnh Liêu Ninh?

Sau khi nghe Nạp Lan Minh Châu nói xong, Bùi Đông Lai không nói gì thêm, chỉ nhìn Tần Đông Tuyết một cách ái ngại.

Nhìn thấy ánh mắt của Bùi Đông Lai, Tần Đông Tuyết không nói tiếng nào, nàng trực tiếp đứng dậy, sau đó lại chủ động nắm tay của Bùi Đông Lai, dùng cách này để Bùi Đông Lai cảm thấy ấm áp!

- Nạp Lan Minh Châu, từng có rất nhiều người khinh thường Bùi Đông Lai, kết quả là bọn hắn đều bị hành động thực tế của Bùi Đông Lai cho một cái tát vang dội! Tôi tin tưởng cô cũng sẽ giống bọn họ, cái tát này, cô chắc chắn phải nhận rồi!

Tần Đông Tuyết nắm tay của Bùi Đông Lai, sắc mặt vô cùng bình tĩnh mà nhìn Nạp Lan Minh Châu, ngữ khí của nàng rất hồ hởi:

- Thêm vào đó, Trung Quốc rất lớn, nhưng Đông Bắc rất nhỏ, chỉ ở Đông Bắc này thì Nạp Lan gia mới có đất diễn!

Nghe xong lời của Tần Đông Tuyết, Nạp Lan Minh Châu vốn muốn phát tác, nhưng nghe xong câu nói cuối cùng, nàng ta cố ép tức giận, lạnh lùng nhìn Tần Đông Tuyết mà hỏi:

- Cô... cô là ai?

- Tôi họ Tần, đến từ Yến Kinh!

Tần Đông Tuyết nhẹ nhàng liếc nhìn Nạp Lan Minh Châu một cái, sau đó quay lại nhìn Bùi Đông Lai một cách âm ỉ, nở nụ cười rồi nói nhẹ:

- Chúng ta đi chứ?

Mặc dù Bùi Đông Lai đối với lời nói của Tần Đông Tuyết cảm thấy tràn ngập nghi hoặc, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, mà chỉ im lặng nắm tay của Tần Đông Tuyết chậm rãi rời khỏi.

Yến Kinh, Tần gia.

Bên tai của hắn vẫn quanh quẩn lời nói của Tần Đông Tuyết.

Nhìn theo bóng lưng của Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết đang bỏ đi, đột nhiên Nạp Lan Minh Châu cảm thấy một nỗi sợ hãi dâng lên tràn ngập tâm hồn nàng, hoàn toàn chiếm cứ cả thân thể nàng.

Dưới ánh đèn vàng, sắc mặt của nàng trở nên trắng bệch!

Sói

52. Chương 52: "cha Và Con"! Con Còn Ngốc Hơn Ta!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 52: "Cha và con"! Con còn ngốc hơn ta!

Dịch giả: Chim Ruồi

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Trong vòng hai năm qua, Nạp Lan Minh Châu học ở đại học Yến Kinh, tốn bao công sức, thông qua hào quang của Nạp Lan gia tộc và tự bản thân xây dựng các mối quan hệ, nàng đã có một số thành tựu không nhỏ. Hiện giờ, nàng đã trở thành một trong những con cháu thế gia nổi danh ở Yến Kinh.

Tuy nhiên...

Nạp Lan Minh Châu lại chưa có cơ hội tiếp xúc với con cháu đời sau của thế gia kinh sư.

Mà hiện tại, một tên giống như phế vật là Bùi Đông Lai lại cùng con gái của Tần gia, một gia tộc giàu có nhất nhì đất nước ở cùng một chỗ, hơn nữa quan hệ lại rất mờ ám.

Điều này làm cho Nạp Lan Minh Châu không cách nào lý giải được!

Nàng ta cố gắng suy nghĩ tại sao nữ nhân của Tần gia lại ở cùng một chỗ với một tên giống như đồ chơi trong lòng nàng, nhưng nàng có suy nghĩ thế nào cũng không có kết quả.

Đến khi Bùi Đông Lai nắm tay Tần Đông Tuyết rời khỏi quán ăn, Nạp Lan Minh Châu còn chưa hồi phục lại tinh thần.

- Tỷ, huynh....

Mất thấy Nạp Lan Minh Châu và Nạp Lan Hiên đều đang choáng váng, Nạp Lan Kỳ nhin không được mở miệng gọi hai người.

Nạp Lan Kỳ mặc dù là con cháu của Nạp Lan gia, nhưng từ nhỏ đến lớn hẳn chưa bao giờ rời khỏi Đông Bắc, đương nhiên không biết vị trí của Tần gia tại đất nước này có ý nghĩa gì.

Nhưng Nạp Lan Minh Châu lại biết, thậm chí, Nạp Lan Hiên cũng đã từng nghe qua.

Hai người đều rất rõ ràng: Ở đất nước này, trước mặt Tần gia, Nạp Lan gia quả thật không đáng để vào mắt.

Vì thế, khi Tần Đông Tuyết nói lời cuối cùng kia, tuy rằng đả kích người khác, nhưng Nạp Lan Minh Châu và Nạp Lan Hiên cũng không dám phản bác!

- Phù!

Sau tiếng gọi của Nạp Lan Kỳ, Nạp Lan Minh Châu chậm rãi phục hồi tinh thần lại, khuôn mặt đang trắng bệch cũng đã khôi phục một ít huyết sắc, nàng thở dài một cái, sau đó nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết phía xa xa, con người khê đảo, cũng không biết đang nghĩ gì trong đầu.

- Đi!

Sau vài giây, Nạp Lan Minh Châu như thoát ra khỏi lời đả kích của Tần Đông Tuyết, khóe miệng lại treo nụ cười khinh miệt như mọi khi.

Sau khi nghe Nạp Lan Minh Châu nói xong, Nạp Lan Hiên cũng từ từ hồi phục lại như cũ.

Thật ra hẳn bị câu nói của Tần Đông Tuyết hù cho sợ không ít, nhưng sau khi chứng kiến nụ cười cố hữu của Nạp Lan Minh Châu, hẳn mơ hồ đoán ra chuyện gì, lời định nói ra lập tức nuốt ngược vào.

Đám khách nhân trong tiệm ăn lúc này đang vây quanh coi náo nhiệt cũng đưa mắt dõi theo ba người Nạp Lan Minh Châu rời đi.

Cùng lúc đó.

Bùi Đông Lai vẫn đang nắm tay Tần Đông Tuyết đi trên đường.

Đối mặt với vô số ánh mắt ghen tị của nam nhân xung quanh, cảm thấy sự mịn màng của đôi tay Tần Đông Tuyết, trên mặt Bùi Đông Lai cũng không có chút vui vẻ nào, ngược lại còn có chút nhú lại.

- Người không sao chứ?

Chân vẫn bước theo, Tần Đông Tuyết không yên lòng, sợ Bùi Đông Lai vì lời nói đả kích của Nạp Lan Minh Châu mà khó chịu nên mở miệng hỏi thăm.

Trong mắt nàng, lời nói của Nạp Lan Minh Châu thật sự rất cay nghiệt, hành động còn quá đáng hơn, chẳng khác nào chà đạp thứ quan trọng nhất của người nam nhân là lòng tự tôn!

Dưới tình huống đó, cho dù Bùi Đông Lai có vững tâm thế nào, trong lòng cũng chịu không ít khổ sở.

Thêm vào đó, tuy Bùi Đông Lai không bao giờ bày ra ngạo khí của ta, nhưng trong lòng hẳn, sự kiêu ngạo cao vô cùng!

Bùi Đông Lai vốn đang suy tư về sự tình của Bùi Vũ Phu, ngạc nhiên nghe được lời nói quan tâm của Tần Đông Tuyết Tần Đông Tuyết, trên mặt liền lộ ra vẻ tươi cười, khê lắc đầu:

- Không có việc gì!

Giờ khắc này, trên mặt Bùi Đông Lai vẫn tươi cười, lại thêm một chút phần nộ!

Nhìn thấy sự phần nộ lẫn khuất trong nụ cười của Bùi Đông Lai, Tần Đông Tuyết không khỏi cảm thấy trong lòng đau xót, nhưng cũng không nói lời an ủi, chỉ nghĩ nghĩ rồi nói:

- Thời gian không còn sớm, ta về trước, người cũng nên về nghỉ sớm đi.

Vừa nói, nàng vừa dừng lại, mắt nhìn Bùi Đông Lai, có vẻ không muốn rời đi.

Dù nàng rất muốn tiếp tục ở cùng chỗ với Bùi Đông Lai, cùng Bùi Đông Lai vượt qua một đêm khó khăn này, nhưng nàng hiểu, một nam nhân kiêu ngạo không bao giờ muốn người khác chứng kiến lúc hấn bị thương, mà sẽ giống như một con sói, tìm một chỗ không người yên lặng liếm vết thương.

Vì hiểu điều này, nên nàng chủ động rời đi.

Bùi Đông Lai buông tay Tần Đông Tuyết ra, nhẹ gật đầu, sau đó lại nói:

- Cảm ơn!

Tần Đông Tuyết không nói gì thêm, chỉ nhìn Bùi Đông Lai!

Nhìn thật sâu vào mắt!

sau đó, nàng không do dự xoay người xải bước biến mất trong đám đông.

- Phù...

Bùi Đông Lai cũng không cố tìm thân ảnh của Tần Đông Tuyết trong đám đông, mà thở dài một hơi, sau đó bước nhanh rời khỏi khu này.

30 phút sau, Bùi Đông Lai cũng về đến tiểu khu Hòa Bình.

Dọc theo con đường xi măng tối đen dưới lầu, Bùi Đông Lai im lặng nhìn thấy căn phòng của hai người đang sáng đèn, chiếc xe taxi cũ nát của Bùi Vũ Phu cũng đậu dưới sân.

Trong phòng khách, Bùi Vũ Phu đứng ở trước cửa sổ, đang hút thuốc lá rẻ tiền Đại Tiền Môn.

Vài giây đồng hồ sau, hắn dập tắt điếu thuốc, xoay người vào phòng, mở cửa phòng.

Xoạt!

Ngoài cửa, Bùi Đông Lai đang muốn dùng chìa khóa mở cửa, đột nhiên cửa mở ra, hắn không khỏi lặng đi một chút, sau đó không khỏi tức giận mắng:

- Tên Qua tử ngốc này, muốn hù chết con hả?

Bùi Vũ Phu cười thật thà phúc hậu, im lặng nhường đường cho Bùi Đông Lai đi vào phòng, thuận tay đóng cửa phòng.

- Tại sao tối nay không về nhà ăn cơm?

Mắt thấy Bùi Đông Lai ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, Bùi Vũ Phu giống như thường này, đem một ly nước lọc bưng đến trước mặt Bùi Đông Lai, ngây ngô cười hỏi.

Bùi Đông Lai nhận ly nước, cười nói:

- Buổi tối có mỹ nữ cùng lớp mời con ăn cơm.

- A!

Bùi Vũ Phu cười ngây ngô, lại chậm rãi châm một điếu Đại Tiền Môn.

- Qua tử...

Bùi Đông Lai vốn định bưng ly nước lên uống, nhưng cuối cùng lại đặt trên bàn, ngẩng đầu nhìn Bùi Vũ Phu,

- Nạp Lan Minh Châu tìm người phải không?

Bùi Vũ Phu tựa hồ sớm đã nhận ra sự dị thường của Bùi Đông Lai, lúc này nghe Bùi Đông Lai mở miệng hỏi, nụ cười trên mặt nụ cười trên mặt dần tắt, sâu trong đôi mắt hiện lên một đạo hàn quang khó phát hiện.

- Ủ!

Bùi Đông Lai gật đầu, sau đó cười mắng:

- Qua tử ngọc, nàng ta có chút tự cho ta là đúng, nhưng đúng là khuôn mặt và dáng người cũng không tệ lắm, chú sớm nói cho con biết có hôn ước với nàng ta, để ta gặp trực tiếp nàng, sau đó để nàng từ hôn cũng không muộn mà?

Bùi Vũ Phu trầm mặc không nói, chỉ càng rít thuốc nhanh hơn.

- Phụ thân!

Mắt thấy Bùi Vũ Phu không nói lời nào, yết hầu Bùi Đông Lai đang khát khô đột nhiên thốt lên tiếng này, thanh âm vô cùng nhẹ.

Bên tai Bùi Đông Lai vang lên tiếng "phụ thân" này, trong lòng hắn liền chấn động, tay phải đang kẹp điếu thuốc không thể khống chế mà run rẩy,

Sau đó, hắn dập tắt điếu thuốc, im lặng đến trước người Bùi Đông Lai, bàn tay đầy vết chai sần sùi, lần đầu tiên kéo Bùi Đông Lai thẳng vào lòng hắn.

- Qua tử ngọc, người dẫu con mười tám năm, không sợ con không nhận người à?

Nhận ra sự quan tâm của Bùi Vũ Phu, Bùi Đông Lai ngây ngô cười mắng, đôi mắt cũng trở nên đỏ hồng.

- Nàng ta không xứng với con!

Bùi Vũ Phu vuốt ve đầu Bùi Đông Lai, nhẹ giọng mở miệng, đôi mắt mờ đục đột nhiên sáng quắc.

Bùi Đông Lai giống như bị sét đánh, cả người run rẩy, đôi mắt đỏ quạch lên.

- Cảm thấy ủy khuất sao?

Trên mặt Bùi Vũ Phu lại lộ ra nụ cười ngây ngô cổ hủ.

- Bản thân con không sao cả, nhưng cảm thấy phụ thân bị ủy khuất.

Dưới ánh đèn, Bùi Đông Lai bày ra khuôn mặt tươi cười, đồng thời nắm chặt hai tay lại, móng tay đâm vào thịt làm máu nhỏ tí tách.

- Con còn ngốc hơn ta nhiều! Con đã không để ý, ta cần gì phải để ý!

codon.traí

53. Chương 53: Bùi Vũ Phu Tâm Sự.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 53: Bùi Vũ Phu tâm sự.

Dịch giả: Chim Ruồi

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Qua.

Vài giây sau, Bùi Đông Lai nhẹ giọng hô.

Ấn.

Bùi Vũ Phu không để ý đến cách xưng hô của Bùi Đông Lai, ngược lại hắn còn tỏ ra thật ưa thích.

- Không có việc gì, chỉ là ưa thích kêu như vậy thôi.

Bùi Đông Lai cười rồi giẫy ra khỏi lồng ngực của Bùi Vũ Phu, nói:

- Ta đi đọc sách.

- Đợi một chút.

Bùi Vũ Phu do dự kêu một tiếng, sau đó nắm lấy miếng giấy vệ sinh rồi lau vết máu trên mặt của Bùi Đông Lai.

Làm xong tất cả chuyện này, Bùi Vũ Phu lại nói:

- Hiện tại khẳng định là trong lòng người có rất nhiều nghi vấn...

Trải qua chuyện đêm nay thì quả thật Bùi Đông Lai có rất nhiều nghi vấn nhưng mà hắn không ngốc, ở hắn xem ra nếu như Bùi Vũ Phu đã che giấu suốt mười tám năm thì tự nhiên là có lý do của nó.

Như vậy thì Bùi Vũ Phu không nói, hắn cũng sẽ không hỏi.

Lúc này nghe được Bùi Vũ Phu nói như vậy thì tuy rằng Bùi Đông Lai muốn biết đáp án, nhưng hắn vẫn cười khổ nói:

- Qua tử, nếu khó mở miệng thì hay là thôi đi, không cần phải nói.

- Có một số việc cũng nên nói cho người biết.

Bùi Vũ Phu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ngồi xuống đi.

Nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế thì Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn ngồi trên ghế sa lon.

“Tách.”

Trong phòng khách bỗng im lặng, đột nhiên Bùi Vũ Phu châm lên một điếu thuốc rẻ tiền, hung hăng hút hai cái, sương khói lượn quanh trên khuôn mặt của hắn làm cho người khác không thể thấy được vẻ mặt lúc này của hắn.

- Đông Lai, sau khi sinh ra con thì mẹ con đã ra đi.

Liên tục hút vài hơi thuốc, sau đó Bùi Vũ Phu liền mở miệng, giọng nói so với trước thì trầm thấp hơn vài phần.

Mẹ.

Mười tám năm qua đây là lần đầu tiên Bùi Đông Lai nghe được chữ “ Mẹ “ này, trong lòng hắn liền run lên, ánh mắt liền có vẻ ngây ngốc.

Dưới ánh đèn hắn há miệng to ra muốn nói cái gì nhưng lại thấy cổ họng dường như đã bị vật gì đó chặn lại, một chữ cũng không thốt ra được.

- Lúc ấy, mẹ con sinh noi, bác sỹ nói chỉ có thể bảo vệ được một người, ta liền làm theo lời nói của bác sỹ.

Nói xong thì tay cầm điếu thuốc kia liền run lên, giọng nói của Bùi Vũ Phu cũng trở nên run rẩy:

- Nhưng mà mẹ con từ bác sỹ đã biết được, cho dù tính mạng của nàng được bảo vệ thì con cũng không thể nào sống được, cho nên nàng gạt ta, kêu bác sỹ bảo vệ con.

Nói tới đây thì hai mắt của Bùi Vũ Phu liền nhắm lại trong đầu không khỏi hiện ra cảnh tượng mẫu thân của Bùi Đông Lai là Văn Tình đang nằm hấp hối trên giường bệnh.

Đồng thời, một câu kia của Văn Tình giống như là ma pháp, cắm sâu vào trong lòng của Bùi Vũ Phu, lời nói vẫn đang quanh quẩn bên tai của hắn:

- Vũ Phu, thật xin lỗi, xin hãy tha thứ cho sự ích kỷ của em, em chỉ muốn sinh cho anh một đứa con.

Bên tai quanh quẩn lời nói trước khi chết của Văn Tình, thân hình của Bùi Vũ Phu run lên, sau đó hai mắt hần mở ra, vẻ mặt cũng dần dần khôi phục lại bình thường, dường như là đã đem toàn bộ ưu thương giấu sâu vào trong lòng:

- Bởi vì con sinh non, thân thể không tốt cho nên từ nhỏ ta đã dùng dược vật để cải thiện thể chất cho con.

Mặc dù Bùi Vũ Phu đã khôi phục lại bình thường nhưng mà Bùi Đông Lai lại cảm thấy trái tim của hần dường như bị chọc một dao, rất đau, vô cùng đau.

Bùi Đông Lai cố gắng muốn nói cái gì nhưng mà hần không biết nói cái gì cho phải.

- Về phần hôn ước giữa con và Nạp Lan Minh Châu thì năm đó ta và Nạp Lan Trường Sinh đều giống nhau, đều theo ông nội của con học võ, hần chính là sư đệ của ta. Sau đó, Nạp Lan Trường Sinh liền trở về Nạp Lan gia bằng vào bổn sự học được của ông nội người cho nên chẳng những hần thành công trong Nạp Lan gia mà còn làm địa vị của Nạp Lan gia ở Đông Bắc càng trở nên kiên cố.

Bùi Vũ Phu ngậm rãi thở ra một ngụm khói, đem đề tài chuyển dời đến Nạp Lan gia tộc:

- Cuối cùng, hần đã trở thành người kế vị của Nạp Lan gia.

Ân.

Bởi vì từ nhỏ v đã được Bùi Vũ Phu dùng dược vật để cải thiện thể chất, còn yêu cầu hần đứng tấn, luyện tập “Dẫn thể thuật” nên Bùi Đông Lai đã suy đoán Bùi Vũ Phu đã từng có thời gian luyện võ.

Hiện giờ, nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế thì hần không khỏi ngẩn ra.

Hần nằm mơ cũng không ngờ rằng Nạp Lan Trường Sinh lại là sư đệ của Bùi Vũ Phu hơn nữa sư phụ của Nạp Lan Trường Sinh lại là ông nội của mình.

- Xuất phát từ cảm ơn, lúc ấy Nạp Lan Trường Sinh từng nói với ta nếu tương lai hai nhà cũng sinh ra hài tử thì liền định ra việc hôn ước, cũng chính là hôn ước của con và Nạp Lan Trường Sinh.

Bùi Vũ Phu tiếp tục nói:

- Trừ việc đó ra, cũng bởi vì lúc ấy ta đã đi theo ông nội của con nên học được ít bổn sự cho nên danh tiếng cũng không ít.

- Mẹ con trước lúc lâm chung đã bắt ta phải đáp ứng nàng, phải để con bình an lớn lên, có được một cuộc sống của người bình thường cho nên ta đã mang con trở về núi.

Bùi Vũ Phu nói xong liền ngẩng đầu lên nhìn Bùi Đông Lai, trong mắt liền hiện lên một tia lo lắng:

- Đông Lai, con không nên trách mẹ của con, có được không ?

Bùi Đông Lai diên cuồng lắc đầu.

Bùi Vũ Phu âm thầm thở phào một hơi.

- Cha, người để Miêu lão gia tử đi chữa cho lão bất tử của Nạp Lan gia chính là vì phần tình cảm năm đó sao ?

Bùi Đông Lai thấy Bùi Vũ Phu không lên tiếng thì mở miệng hỏi.

Bùi Vũ Phu khẽ gật đầu, xem như là chấp nhận.

- Cha, con đi đọc sách.

Bùi Đông Lai cố ngăn lửa giận trong lòng, đứng dậy rồi cầm lấy hộp quạt trên bàn, giúp Bùi Vũ Phu châm một điếu thuốc lá, nói :

- Hút thuốc có hại cho sức khỏe, sau này bớt hút đi.

Bùi Vũ Phu gật đầu.

Bùi Đông Lai không nói lời vô ích, một mình trở về phòng.

Sau khi trở về phòng thì Bùi Đông Lai cũng không có đọc sách, mà một mình đi đến trước cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía bầu trời.

Tuy rằng trước kia Bùi Đông Lai từ Bùi Vũ Phu biết được mình là cô nhi, vô tình được Bùi Vũ Phu nhặt được, bắt đầu từ nhỏ đến giờ Bùi Đông Lai cũng không có oán hận với mẫu thân của mình, ngược lại, trong lòng hắn còn nhiều lần tưởng tượng đến hình dạng của mẫu thân mình.

Có lẽ là do nguyên nhân xúc cảnh sinh tình, khi Bùi Đông Lai chăm chú nhìn lên bầu trời thì bỗng nhiên ở trên bầu trời xuất hiện khuôn mặt của một người phụ nữ.

Thấy được hình ảnh ảo tưởng của mẹ mình xuất hiện trên không trung thì đồng tử của Bùi Đông Lai phóng to ra, lúc đầu hắn vốn ngẩn ra nhưng sau đó lại muốn nhìn rõ thêm một chút, cuối cùng cũng không thể tìm được thân ảnh kia đâu, thay vào đó là màu đen trên bầu trời.

“Bịch”

Hai đầu gối của Bùi Đông Lai trực tiếp quỳ xuống đất, hắn cũng không có quan tâm đến cảm giác đau đớn kia, mà lần nhìn về không trung phương xa, thầm nói cảm ơn với mẫu thân đã qua đời của mình:

- Mẹ, cảm ơn người, cảm ơn người đã cho con có cơ hội đến với thế giới này.
- Mẹ, tuy rằng con không biết vì sao mẹ lại muốn con có một cuộc sống bình thường, nhưng con không trách người cũng không trách cha.

Nói xong Bùi Đông Lai nhớ tới hành động của Nạp Lan Minh Châu thì sự tức giận lại hiện lên khuôn mặt của hắn, hai bàn tay của hắn gắt gao nắm chặt vào nhau:

- Nhưng mà, mẹ cũng đã nhìn thấy, cha đã hai lần giúp đỡ cho Nạp lan gia, nhưng bọn hắn lại hư tình giả ý cảm ơn đưa ra hôn ước, hiện giờ bởi vì con cùng với cha nghèo túng cho nên bọn hắn đã vong ân bội nghĩa, không nể mặt cha, hơn nữa còn trực tiếp tìm con để từ hôn, để cho cha cảm thấy khó chịu.
- Mẹ, con không yêu thích bọn hắn, càng sẽ không đi cảm tạ Nạp Lan gia, lần bọn hắn khinh người quá đáng.
- Mẹ, xin tha thứ cho con không thể dựa theo ý nguyện của mẹ, con muốn làm cho Nạp Lan gia gở hận, hôm nay bọn hắn vũ nhục con và cha thì ngày sau nhất định con sẽ trả lại cho bọn hắn gấp trăm lần.

“ Bịch ”

“ Bịch ”

“ Bịch ”

Nói xong thì thiếu niên không chết ở trên bàn mổ, thiếu niên từ trong núi đi ra, quật cường, cắn răng, nắm chặt hai nắm đấm lại với nhau rồi hướng về phương xa mà kháo đầu ba cái.

codon.traí

54. Chương 54: Tầm Gương.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 54: Tầm gương.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ngày 2-5, trải qua một ngày được nghỉ thì học sinh lại trở lại lớp học.

Ngay khi học sinh lớp 12/1 lần lượt đi vào phòng học thì Bùi Đông Lai đã ngồi ở dưới hàng cuối, chuyên tâm làm đề thi.

Mặc dù bọn hắn sớm đã biết Bùi Đông Lai có thói quen như vậy nhưng mỗi khi bọn hắn vào phòng học thì cũng nhìn qua bên kia một cái.

Cảm giác kia giống như Bùi Đông Lai đang kích thích ý chí của bọn hắn vậy.

So với lúc trước thì có chút bất đồng, hôm nay là ngày công bố thành tích của cuộc thi thử lần thứ hai, bọn hắn đang muốn biết Bùi Đông Lai sẽ thi được số điểm ra sao.

Tần Đông Tuyết cũng có vài phần chờ mong, nguyên bản nàng vốn lo Bùi Đông Lai sẽ bị ảnh hưởng bởi chuyện tình của Nạp Lan Minh Châu nhưng hiện giờ nhìn thấy thì thấy Bùi Đông Lai không có việc gì nên nàng cũng cảm thấy yên tâm.

Lúc này đây, Tần Đông Tuyết đã đoán sai.

Chuyện tình của Nạp Lan Minh Châu quả thật không có ảnh hưởng gì đến Bùi Đông Lai ngược lại hắn đem thứ đó trở thành động lực để vượt lên chứ không giống những người sau khi bị đả kích thì trở nên thất bại hoàn toàn.

7h15, nương theo một tiếng chuông, thì các học sinh đều trở về vị trí của mình.

7h20, thầy chủ nhiệm cầm thi bài thi vào phòng học.

Thân là giáo vụ chủ nhiệm thì Lý Văn Linh sau khi vào phòng học thì theo bản năng mà nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai, ánh mắt rất phức tạp, có khó hiểu, nghi hoặc nhưng phần lớn là kích động.

Cùng lúc đó, không ít học sinh thấy Lý Văn Linh sau khi tiến vào phòng học thì vẻ mặt của bọn hắn liền có chút lo lắng bất an, bọn hắn muốn biết điểm thi lần này.

- Các bạn học, trước hết hãy ngừng lại.

Thu hồi ánh mắt, Lý Văn Linh đi lên bục giảng, nhẹ nhàng gõ vào bàn giáo viên sau đó chờ mọi người yên lặng trở lại thì mới tiếp tục nói:

- Thành tích của cuộc thi thử lần thứ hai đã có, tôi sẽ công bố với mọi người.

Lý Văn Linh vừa nói xong thì không ít người có tâm lý không tốt liền âm thầm nắm chặt hai tay, vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

Bùi Đông Lai không có khẩn trương, ngược lại hắn chờ sau khi Lý Văn Linh nói xong thì hắn liền thu hồi ánh mắt lại rồi tiếp tục giải bài tập.

Tuy rằng ánh mắt của Tần Đông Tuyết đang nhìn về phía Lý Văn Linh nhưng mà dư quang lại thầm quan sát Bùi Đông Lai, trong lúc nàng thấy được Bùi Đông Lai không hề quan tâm đến thành tích của cuộc thi thử lần thứ hai thì khóe miệng của nàng nở ra một nụ cười vui sướng.

Ở nàng xem ra nếu như Bùi Đông Lai càng tỏ ra vẻ thờ ơ thì chứng tỏ Bùi Đông Lai rất có lòng tin.

- Tần Đông Tuyết, Ngữ Văn 140, Toán 142, Anh Văn 150, Lý 296, tổng điểm được 728, xếp thứ nhất cả khóa.

Sau đó ngoại trừ Bùi Đông Lai ra thì toàn bộ mọi người đều lộ ra vẻ chờ mong. Lý Văn Linh bắt đầu công bố thành tích, người thứ nhất đó là Tần Đông Tuyết.

Lý Văn Linh vừa nói xong thì học sinh trong lớp đều đem ánh mắt nhìn về phía Tần Đông Tuyết.

Tục ngữ nói , thượng đế mở ra một cái cửa sổ đồng thời cũng sẽ đóng lại một cái cửa sổ khác.

Rất nhiều người có được xinh đẹp nhưng lại không có trí tuệ và ngược lại.

Mà Tần Đông Tuyết lại có cả hai thứ.

Dưới tình hình như vậy thì mọi người cũng sẽ không có tâm tư để ghen tị, trong ánh mắt của bọn hắn chỉ có hâm mộ cùng bội phục.

Từ sau khi thành tích của Bùi Đông Lai tuột dốc không phanh thì lãnh đạo của Trần Thâm Nhất Trung đều đem hy vọng gởi gắm vào trên người của Tần Đông Tuyết, chờ mong năm nay Tần Đông Tuyết sẽ đoạt Trạng Nguyên của tỉnh Liêu Ninh, không làm phụ sự kỳ vọng của mọi người.

Ở trong một năm qua thì biểu hiện của Tần Đông Tuyết đã không phụ sự mong đợi của mọi người, tất cả mọi người trong Trần Thành Nhất Trung đều cho rằng nếu không có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn thì chức Trạng Nguyên năm nay là của Tần Đông Tuyết rồi.

Nhưng mà.

Sau lần thi thử này thì lòng tin của Lý Văn Linh đối với Tần Đông Tuyết lại dao động.

Lần thứ hai âm thầm nhìn sang Bùi Đông Lai, Lý Văn Linh mỉm cười nhìn Tần Đông Tuyết nói:

- Chúng ta cùng chúc mừng Tần Đông Tuyết đồng học, đồng thời cũng hi vọng Tần Đông Tuyết đồng học không ngừng cố gắng để nâng cao thành tích.

“Bành bạch...”

Nói xong thì Lý Văn Linh liền vỗ tay, các học sinh cũng sôi nổi làm theo ngay cả Bùi Đông Lai cũng ngẩng đầu lên, mỉm cười vỗ tay.

Đối mặt với lời tán dương cùng với những tiếng vỗ tay của mọi người thì bộ dạng của Tần Đông Tuyết vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Đồng thời nàng cũng thấy được Bùi Đông Lai đang mỉm cười nhìn mình, trong lòng nàng liên hiện ra một cái nghi vấn : “ Cũng không biết là người kia thi được bao nhiêu điểm?”

Nghi vấn hiện ra thì Tần Đông Tuyết đối với thành tích thi lần này của Bùi Đông Lai thì có vẻ mong đợi thêm.

Sau đó, thì Lý Văn Linh liền công bố thành tích của các học sinh khác trong lớp, chỉ riêng Bùi Đông Lai là chưa công bố.

- Tại sao không có thành tích của Bùi Đông Lai vậy kìa ?

- Hai tháng này Bùi Đông Lai học tập cố gắng như vậy, sẽ không phải là quá kém a.

Mất thấy Lý Văn Linh không công bố thành tích của Bùi Đông Lai thì không ít học sinh liền nhỏ giọng nghị luận.

Không ít học sinh liền quay đầu lại nhìn về phía của Bùi Đông Lai.

Trong lúc nhất thời cũng giống với lần công bố điểm thi thử lần trước, toàn bộ ánh mắt của học sinh trong lớp dồn vào người của Bùi Đông Lai.

Cuối phòng học, thanh niên từng được ngưỡng mộ nhưng cũng không ít lần bị chê cười vẫn không ngẩng đầu lên, vẫn đang suy nghĩ để giải bài tập.

- Chắc hẳn là mọi người rất tò mò, vì cái gì mà không công bố thành tích của Bùi Đông Lai đồng học.

Mất thấy toàn bộ học sinh đều nhìn vào Bùi Đông Lai, lại thấy Bùi Đông Lai cũng không tỏ ra thái độ gì thì Lý Văn Linh âm thầm cảm thán Bùi Đông Lai có định lực kinh người, đồng thời giọng nói cũng trở nên kích động:

- Sau đây, tôi sẽ tuyên bố thành tích lần này của Bùi Đông Lai đồng học.

Nghe được Lý Văn Linh nói như vậy thì một lần nữa toàn bộ học sinh đều nhìn vào Lý Văn Linh đồng thời cũng đang tự hỏi, tại sao Lý Văn Linh lại làm như vậy?

- Bùi Đông Lai, Ngữ Văn 138, Anh Văn 136, Lý 294, Toán max điểm.

Trong phòng học im lặng, giọng nói của Lý Văn Linh bỗng trở nên vang dội:

- Tổng điểm 718, xếp thứ hai toàn khối.

Điểm Toán max.

Tổng điểm 718.

Xếp thứ hai toàn khối.

Trong phòng học đang yên lặng, lời nói của Lý Văn Linh giống như là tiếng sấm đánh giữa bầu trời, trong nháy mắt toàn bộ mọi người trong lớp học đều đơ như cây cơ.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một đám bọn hần đều há to miệng ra, tròn tròn tròn mắt, trên mặt hiện lên một dấu chấm hỏi thật to.

Một giây, hai giây, ba giây....

Không biết qua bao lâu thì cả đám mới lấy lại được tỉnh thần, ngạc nhiên quay đầu trở lại, nhìn về thiếu niên ngồi ở phía hàng cuối lớp học.

Giờ khắc này, trong ánh mắt của bọn hần không còn vẻ trào phúng cùng vui sướng khi thấy người khác gặp họa, nếu có thì đó chính là sự khiếp sợ.

Ở bọn hần xem ra, cho dù trong vòng hai tháng qua Bùi Đông Lai có liều mạng để học tập nhưng mà từ 280 điểm vượt lên 718 điểm thì đây cũng quá dọa người a.

Hàng cuối cùng, Bùi Đông Lai cũng không chú ý đến vẻ mặt của mọi người xung quanh, hần vẫn đang âm thầm giải bài tập.

- Trong hai tháng qua thì Bùi Đông Lai đã rất cố gắng, điều đó thì mọi người cũng đã thấy.

Thấy được hành động của Bùi Đông Lai thì Lý Văn Linh liền cười khở, lớn tiếng nói:

- Sở dĩ tôi công bố thành tích của Bùi Đông Lai đồng học sau cùng chính là muốn mọi người nhìn vào tấm gương của Bùi Đông Lai đồng học, đồng thời cũng muốn cho mọi người hiểu rõ, chỉ cần cố gắng thì nhất định sẽ có thu hoạch, Bùi Đông Lai đồng học chính là một minh chứng rõ ràng.

Hai tháng trước, Vương Hồng lấy Bùi Đông Lai để làm ví dụ, hiện giờ Lý Văn Linh cũng lại lấy Bùi Đông Lai ra làm ví dụ

Đồng dạng cả hai đều là ví dụ nhưng mà ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau.

Lý Văn Linh nói xong, trong phòng học liền trở nên yên tĩnh, các học sinh liền lần lượt thu hồi ánh mắt trở lại, yên lặng cuối đầu.

Dường như bọn hần muốn dùng cách này để chứng tỏ sự áy náy cùng với tôn trọng của mình đối với Bùi Đông Lai.

- Nạp Lan Minh Châu nếu như người biết được thành tích của Bùi Đông Lai lúc này thì chắc hẳn người sẽ thu hồi lại ước định hôm trước đúng không ?

- Thật đáng tiếc, lời nói giống như bát nước đã đổ đi, người có thu hay không thì vở kịch cũng đã bắt đầu, người hãy cứ từ từ mà hưởng thụ, đây chỉ là một chút lợi tức mà Đông Lai trả trước cho người thôi.

Trong lòng nàng hiện đang rất mong chờ cái ngày đó.

Bởi vì.

Nàng có một vạn lý do để tin tưởng rằng Trạng Nguyên năm nay đã có chủ.

Không phải là nàng.

Mà là Bùi Đông Lai.

codon.tra

55. Chương 55 : Lạc Đà Gầy Còn Lớn Hơn Ngựa.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 55 : Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ban đêm khi ánh trăng lên cao, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu vào tiểu khu, trong tiểu khu một mảnh tối đen cùng với yên tĩnh.

Mặc dù là ban đêm 11h, phần lớn mọi người trong tiểu khu đều đã đi vào giấc ngủ, chỉ có một số ít hộ gia đình còn bật đèn.

Trong đó bao gồm cả phòng của Bùi Đông Lai.

Trong phòng, Bùi Đông Lai cởi trần, ngồi ở trên chiếc bàn cũ đơn sơ, nghiêm túc giải đề Lý.

Tuy rằng lần thi thử này hắn đạt được 718, gây náo động cho cả Trầm Thành Nhất Trung nhưng mà Bùi Đông Lai cũng không hài lòng đối với bản thân của mình.

Ở trong kế hoạch của hắn thì Lý phải đạt được max điểm chứ không phải chỉ 294 điểm.

Bởi vì không hài lòng cho nên trong vòng một tháng kế tiếp, Bùi Đông Lai phần lớn dùng tinh lực của mình để giải những đề Lý.

Trừ môn Lý ra thì Anh ngữ cũng là một trong những môn mà hắn chiếu cố nhất.

- Xem ra chính mình đã xem nhẹ phần căn bản rồi, kế tiếp cần phải tốn chút tâm tư để củng cố lại kiến thức quan trọng mới được.

Sau khi đem những sai lầm trong đề Lý sửa lại thì Bùi Đông Lai lại ôn tập lại một lần từ đầu cho tới đuôi.

“Cốt kết.”

Lúc Bùi Đông Lai đang lẩm bẩm một mình thì cửa phòng bị đẩy ra, Bùi Vũ Phu mang một chén cháo nóng tiến vào phòng, mùi thơm tỏa ra khắp nơi trong phòng.

Mắt thấy Bùi Vũ Phu đi vào thì trong lòng của Bùi Đông Lai không khỏi dâng lên một dòng nước ấm, đồng thời buông bút xuống, cười mắng:

- Qua tử ngốc, không phải đã nói cho ngươi rồi sao ? Buổi tối con không đói bụng, người không cần phải mang cháo cho con làm gì.

Bùi Vũ Phu cười ngây ngô cũng không nói gì, chẳng qua là cũng bưng chén cháo đến trước người Bùi Đông Lai.

- Qua tử, lát nữa ngươi đi ngủ đi, không cần quan tâm đến con, con làm xong bài thì sẽ vào ngủ.

Thấy được chén cháo bốc lên hương thơm ngào ngạt thì Bùi Đông Lai lập tức liền muốn ăn nhưng mà hắn cũng không có ăn vội, trước tiên mở miệng nói nhẹ với Bùi Vũ Phu một tiếng.

Sở dĩ nói như vậy là bởi vì Bùi Đông Lai biết, ở trong vòng hai tháng qua thì đêm nào Bùi Vũ Phu cũng làm cháo cho hắn ăn hơn nửa mỗi ngày cũng chờ sau khi hắn đi vào giấc ngủ rồi thì Bùi Vũ Phu mới chợ mắt.

- Chú ý thân thể.

Bùi Vũ Phu cười cười.

Bùi Đông Lai đắc ý ngẩng đầu lên nói :

- Hiện tại mỗi sáng sớm còn đều chạy bộ, đứng tấn, còn luyện tập dẫn thể thuật , thân thể cũng khỏe hơn, người không cần phải lo lắng.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, trong lòng của Bùi Vũ Phu liền hiện ra một cái suy nghĩ : “ Cần phải dạy công phu cho Bùi Đông Lai”

Ý niệm trong đầu chợt lóe lên, cuối cùng lại bị Bùi Vũ Phu bác bỏ.

Ở hán xem ra, hiện giờ Bùi Đông Lai đang tập trung thi tốt nghiệp trung học thì không nên phân tâm vào việc khác, hết thấy chờ sau khi thi vào Đại học rồi thì hãy nói.

- Đi ngủ sớm một chút.

Nhìn thấy Bùi Đông Lai ăn hết cháo thì Bùi Vũ Phu cảm lấy chén không, do dự một chút rồi nhịn không được vẫn dặn dò một câu, trước ngày 1-5 thì mỗi ngày Bùi Đông Lai đều ngủ hơn bốn tiếng đồng hồ nhưng mà kể từ ngày hôm qua thì hán chỉ ngủ có ba tiếng đồng hồ, năm giờ sáng đã rời khỏi giường.

- Yên tâm đi Qua tử, con sẽ không sao đâu.

Bùi Đông Lai cười hắc hắc, cũng không có đem lời nói của Bùi Vũ Phu để vào trong lòng.

Bùi Vũ Phu biết rõ nhiều lời vô ích cho nên cũng không nói gì nữa, âm thầm thở dài rời đi.

- Cha, thực xin lỗi, bởi vì sợ người lo lắng cho nên con không đem chuyện tình của Tiêu Phi nói ra cho người biết nhưng xin người hãy yên tâm, con có thể gánh vác được.

Nhìn bóng lưng của Bùi Vũ Phu rời đi thì Bùi Đông Lai không nhịn được mà nhắm hai mắt lại, tự nhủ trong lòng, hán liền nhớ lại vẻ mặt không coi ai ra gì của Nạp Lan Minh Châu thì hay tay liền nắm chặt lại với nhau:

- Nạp Lan Minh Châu , đúng vậy người là Trạng Nguyên, nhưng mà ta sẽ cho người biết rằng, Trạng Nguyên cũng phải có chỗ khác biệt.

Sau đó, Bùi Đông Lai thả lỏng hai bàn tay ra, tiếp tục ôn tập.

Theo ý nào mà nói thì chỗ ở của cha con Bùi Vũ Phu rất khác so với Nạp Lan sơn trang ở ngoại thành Đại Liên, chỗ này so với hoàng cung thì cũng không có gì khác nhau.

Ban đêm Nạp Lan sơn trang lộ ra vẻ yên tĩnh, trong sơn trang các toà biệt thự xa hoa nối tiếp nhau, nhìn không thấy điểm cuối, phía tây sơn trang có một hồ nhân tạo, trên đó có một hành lang thật dài, đèn đuốc sáng trưng, tựa như tiên cảnh.

Trên hành lang, trong đình Nạp Lan Trường Sinh đang ngồi trên ghế đá nắm lấy cái tẩu thuốc mà hút .

Nạp Lan Minh Châu ngồi đối diện với hán.

Đêm nay Nạp Lan Minh Châu cũng không có giống như lúc trước mặt đồ model mà thay vào đó là nàng mặc mộ bộ sườn xám, sườn xám này được may từ tơ tằm thượng đẳng, mặc vào chẳng những có phong cách cao quý mà ngoài ra còn có cảm giác mát mẻ nữa.

- Minh Châu, con có thể thừa dịp vào ngày 1-5 đi Trầm Thành vấn an Bùi thúc thúc cùng với Đông Lai đệ đệ, cha cảm thấy rất vui mừng.

Nhẹ nhàng phun ra một hơi khói, Nạp Lan Trường Sinh vươn tay, cương chiều vuốt ve đầu Nạp Lan Minh Châu một chút.

Sau khi Nạp Lan Minh Châu rời khỏi Trầm Thành thì cũng không trở lại Yên kinh mà là quay về Đại Liên.

Mà sau khi trở về nhà thì Nạp Lan Minh Châu liền đem chuyện mình đi tìm cha con Bùi Vũ Phu nói lại cho Nạp Lan Trường Sinh nghe.

Nhưng mà.

Đối với chuyện từ hôn thì Nạp Lan Minh Châu cũng không nói tới một chữ.

Điều này làm cho Nạp Lan Trường Sinh cảm thấy hết sức vui mừng!

Bởi vì, Nạp Lan Trường Sinh luôn luôn lo lắng Nạp Lan Minh Châu tâm cao khí ngạo sẽ xảy ra mâu thuẫn đối với hôn ước, thậm chí Nạp Lan Minh Châu còn sẽ làm ra hành động quá khích.

Bởi nếu như là vậy thì câu nói “Nạp Lan gia từng bất nhân, sau này tuyệt đối sẽ không bất nghĩa” của hắn nói với Bùi Vũ Phu sẽ trở thành chuyện cười.

- Cha, Bùi thúc thúc là trưởng bối của con hơn nữa lại có ân đối với Nạp Lan gia, con đi vấn an người là chuyện cần phải làm.

Về mặt Nạp Lan Minh Châu nhu thuận nói.

- Ừh.

Nạp Lan Trường Sinh vui mừng gật đầu, sau đó lại nhớ đến cái gì đó, hứng thú hỏi:

- Đúng rồi Minh Châu, có gặp được Đông Lai thì cảm giác Đông Lai là một người như thế nào ?

- Đông Lai đệ đệ rất tốt.

Nạp Lan Minh Châu cố gắng đè nén cảm giác chán ghét ở trong nội tâm, mỉm cười nói:

- Tuy rằng một năm trước xảy ra biến cố nên Đông Lai đệ đệ đã thất bại, bất quá gần đây nghe nói đệ ấy đã khôi phục lại ý chí chiến đấu, con nghe nói trong vòng hai tháng qua thì đệ ấy đã liều mạng vào học tập. Theo con thấy thì nhất thời sẩy chân cũng không là việc gì to tát cả, vấn đề chính là có thể đứng lên mà đi tiếp.

- Minh Châu, con có ý nghĩ như vậy thì cha thật cao hứng.

Nạp Lan Trường Sinh nói:

- Tuy rằng Đông Lai xuất thân từ bần hàn nhưng mà dù sao thì hắn cũng là con của Bùi Vũ Phu và Văn Tĩnh, các phương diện còn lại sẽ không tệ.

- Dạ.

Nạp Lan Minh Châu mỉm cười gật đầu, vẻ chán ghét trong lòng càng tăng lên.

- Tốt lắm, thời gian không còn sớm nữa, con đi ngủ đi, ngày mai còn phải trở lại Yến kin nữa.

Nạp Lan Trường Sinh phun ra một ngụm khói rồi nói.

- Biết rồi thư cha.

Nạp Lan Minh Châu đứng dậy, nhu thuận nói:

- Người cũng nghỉ ngơi sớm một chút.

Nạp Lan Trường Sinh gật đầu, phát tay ý bảo Nạp Lan Minh Châu rời đi.

Nạp Lan Minh Châu không nói lời vô ích, xoay người rời đi.

Dưới ánh đèn, nụ cười trên khuôn mặt nàng liền biến mất thay vào đó chính là vẻ khinh thường.

- Bùi Vũ Phu đã biến thành một tên tài xế taxi, hướng chi là hắn? Phế vật cuối cùng vẫn là phế vật.

Khóe miệng Nạp Lan Minh Châu nở lên một nụ cười khinh thường, bộ dạng này so với lúc ngồi ở bên cạnh Nạp Lan Trường Sinh thì quả thực là giống hai người khác nhau.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa.

Đạo lý này nàng không hiểu.

codon.tra

56. Chương 56 : Cha Đi Cùng Con.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 56 : Cha đi cùng con.

Dịch giả: hú hí

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Lúc thời điểm màn đêm buông xuống, ánh đèn nê ông chiếu sáng rõ bên trong thành Yên kinh.

Buổi tối đến, làm cho mọi người thích sống về đêm ăn mặc tỉ mỉ hơn lúc ra đường, sôi nổi rời khỏi nhà, bọn họ bắt đầu cuộc sống về đêm.

Đối với người thường mà nói, cái gọi là sống về đêm phần lớn là cùng bằng hữu của mình đến quán bar, KTV vân vân nơi tha hồ vui chơi, tìm muối muối, mà đối với một ít người trong những vòng luẩn quẩn đặc thù mà nói, bọn hắn phần lớn sẽ không đi những nơi mà ở trong mắt bọn hắn tựa như “Câu lạc bộ nông thôn”, mà là sẽ đi tới hội sở tư nhân có cánh cửa không thấp hoặc là hội sở giải trí cao cấp nhất, cùng nhau tụ họp với những người cùng vòng luẩn quẩn.

Yên Kinh, trong tòa biệt thự chỗ ở của Nạp Lan Minh Châu ở dưới lầu, Nạp Lan Hiên ngồi trong chiếc xe BMWs 740 mã lực màu Champagne của Nạp Lan Minh Châu, lẳng lặng chờ đợi Nạp Lan Minh Châu xuống lầu.

Từ sau khi Nạp Lan Hiên đi theo Nạp Lan Minh Châu tham gia tụ họp tổ chức tư nhân của Lâm gia Lâm Phong, đã qua được một tháng, Nạp Lan Minh Châu mỗi lần tham gia tụ họp đều cũng mang theo Nạp Lan Hiên không nói, hơn nữa còn cho Nạp Lan Hiên lái xe.

Nạp Lan Hiên trong lòng cũng hiểu được, Nạp Lan Minh Châu là lấy hắn làm tấm bia, tránh những mưu đồ bất chính của những công tử ăn chơi này, bất quá thì hắn cũng mừng rỡ .

Bởi vì... Đã qua thời gian một tháng, thông qua cơ hội tham gia tụ họp vòng luẩn quẩn đặc thù này, Nạp Lan Hiên đã nhận biryd không ít hoàn hảo ở chốn đế đô.

Tuy rằng hôm nay hắn như cũ quanh quẩn ở vòng luẩn quẩn bên cạnh, nhưng là... Hắn tin tưởng, bằng vào quang sáng của Nạp Lan gia tộc cùng Nạp Lan Minh Châu tiến cử, một ngày nào đó, hắn sẽ bước vào cái vòng luẩn quẩn kia.

Trong sự chờ đợi của Nạp Lan Hiên, Nạp Lan Minh Châu đi tới dưới lầu.

Trong màn đêm, nàng mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, tóc búi lên, cả người làm cho người ta cảm giác lạnh diễm, chính là cảm giác cao quý, khí tràng mười phần.

- Tỷ.

Mắt thấy Nạp Lan Minh Châu xuống lầu, Nạp Lan Hiên vội vàng xuống xe, ân cần làm động tác mở cửa xe cho Nạp Lan Minh Châu.

Đợi Nạp Lan Minh Châu chậm rãi bước vào ô tô, Nạp Lan Hiên mới đóng cửa xe, một lần nữa trở lại vị trí lái xe, khởi động ô tô.

- Tỷ, ngày mai nhân tiện thi tốt nghiệp trung học, Nhị thúc muốn tỷ trở về, tỷ tính toán quay về sao?

Lúc ô tô chạy nhanh ra sau tiểu khu sa hoa chỗ ở của Nạp Lan Minh Châu, Nạp Lan Hiên nhìn không được hỏi.

Ngồi ở phía sau, Nạp Lan Minh Châu vốn đang cầm gương kiểm tra khuôn mặt của mình, nghe được câu hỏi của Nạp Lan Hiên, thản nhiên nói:

- Ta đã nói với cha, chờ cuối tháng sẽ lại trở về.

Bởi vì Nạp Lan Minh Châu tự mình đi Trầm Thành, đã qua một tháng, vô luận là Nạp Lan Minh Châu hay Nạp Lan Hiên cũng không biết chuyện tình thành tích học tập nhất phi trùng thiên của Bùi Đông Lai.

Lúc này, nghe được Nạp Lan Minh Châu phải cuối tháng mới về nhà, trong lòng Nạp Lan Hiên vừa động, nhin không được hỏi:

- Tỷ, người nói cái tên phế vật kia có phải hay không đầu óc có vấn đề a? Người nói nếu hắc có thể là người đứng đầu trong kỳ thi tốt nghiệp trung học lần này, liền gả cho hắc, hắc cư nhiên không biết tự lượng sức mình cùng với tỷ giao hẹn?

- Hắc có chứng ảo tưởng.

Nạp Lan Minh Châu đem hộp trang điểm bỏ vào túi xách LV của mình, thần tình tươi cười trào phúng.

- Tỷ, cái tên phế vật kia không phải là muốn đi tìm Nhị thúc, tiếp tục quấn chặt không buông chứ ?

Nạp Lan Hiên bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, không khỏi có chút bận tâm:

- Tính đến bây giờ, Nhị thúc còn chưa biết chuyện tỷ lên từ hôn, nếu để cho Nhị thúc biết, khó tránh sẽ trách cứ tỷ, hơn nữa... Nhị thúc hơn phân nửa sẽ ngại thể diện mà cho người cùng với tên phế vật kia ở cùng một chỗ.

Đối với Nạp Lan Minh Châu mà nói, nàng tuy rằng tự cho là đúng tìm Bùi Vũ Phu uy hiếp, thành công từ hôn, nhưng là... Trong lòng nhiều ít vẫn còn có chút lo lắng, nàng sợ Bùi Đông Lai sẽ học theo nàng, giấu họ Bùi, trực tiếp đi tìm Nạp Lan Trường Sinh.

Bởi nếu như vậy, đối với lời nói dối của nàng với Nạp Lan Trường Sinh sẽ tự sụp đổ!

Lúc này, nghe được lời nói của Nạp Lan Hiên, biểu tình Nạp Lan Minh Châu không khỏi lạnh xuống, nàng liếm liếm môi hồng, lộ ra vẻ mặt tươi cười âm lãnh:

- Nếu hắc thực sự dám đi Nạp Lan gia, coi như sẽ bị ông nội cùng cha ta trách cứ, ta cũng sẽ vạch mặt, để cho hắc cùng cha hắc Bùi Vũ Phu không còn mặt mũi.

Qua gương phản chiếu chứng kiến vẻ âm lãnh tươi cười kia trên mặt của Nạp Lan Minh Châu, trong lòng Nạp Lan Hiên không khỏi rung mình một cái, không dám nói gì nữa, mà là thành thành thật thật lái ô tô tiến về phía hội sở tư nhân cực kỳ nổi tiếng Yên Kinh.

Cùng lúc đó, Trầm Thành, trong phòng nhỏ chỗ ở của Tần Đông Tuyết.

- Đông Tuyết, ba của con ngày hôm qua đi Yên Kinh rồi, con không nên trách cha con.

Trong phòng khách, Tiểu Ái Linh một bên giúp Tần Đông Tuyết gọt quả táo, một bên giận dữ nói.

Tần Đông Tuyết khe khẽ lắc đầu nói:

- Cha lúc chiều đã gọi điện thoại cho con, con không trách cha.

- Vậy là tốt rồi.

Tiểu Ái Linh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, gọt quả táo đưa cho Tần Đông Tuyết, sau đó cười nói:

- Gia gia của con biết con đang ở đây thi vào Đại học nên sau khi trở về cấp cho ông làm quà mừng thọ, thật cao hứng. Ông còn nói, con năm nay có thể là người đứng đầu trong kỳ thi Đại học, như thế sẽ là quà mừng thọ tốt nhất! Mẹ nói với ông, để cho ông yên tâm, người đứng đầu trong kỳ thi vào Đại học đã nằm trong dự tính của con rồi.

- Me, người đứng đầu kỳ thi vào trường cao đẳng quả thật trong dự định.

Tần Đông Tuyết cười nói:

- Bất quá... Không phải con.

- Con đừng khiêm tốn quá.

Nhìn biểu tình tươi cười không để ý trên mặt Tần Đông Tuyết, Tiểu Ái Linh theo bản năng cho rằng Tần Đông Tuyết khiêm tốn, dù sao, nàng rõ ràng nhất, hai lần thi thử trước, thành tích của Tần Đông Tuyết luôn luôn dẫn đầu, chỉ cần lúc thi vào Đại học có thể phát huy bình thường thì sẽ nắm chắc là người đứng đầu kỳ thi lần này.

Nghe được lời nói của mẫu thân Tiểu Ái Linh, Tần Đông Tuyết vốn định giải thích cái gì, nhưng miệng vừa mở ra, nghĩ nghĩ, lại đem lời nói đến bên miệng nuốt trở lại, vừa thầm nghĩ:

- Bùi Đông Lai đồng học, người đang làm gì đó? Hôm nay người vẫn còn học tập chứ?

Tiểu khu yên tĩnh, trong phòng thuê của Bùi Đông Lai cùng Bùi Vũ Phu

Bùi Đông Lai không có giống như vài ngày trước đó, ngồi ở trong phòng của mình, liều mạng làm bài đọc sách, mà là trong phòng khách bởi Bùi Vũ Phu xem tivi.

Trên ghế sa lon, Bùi Vũ Phu hút điếu thuốc rẻ tiền, nhìn khuôn mặt Bùi Đông Lai ngày ấy dần gầy đi, trong lòng mơ hồ đau đớn.

Đã qua thời gian một tháng, Bùi Đông Lai như là phát điên, mỗi ngày chỉ ngủ không đến ba tiếng, cơ hồ đem toàn toàn bộ tinh lực đều đặt trên việc học tập.

Cứ như vậy kết quả là, Bùi Đông Lai trong thời gian một tháng, đã gầy đi mười cân!

Làm cho Bùi Vũ Phu yên tâm chính là, trạng thái thân thể cùng tinh thần của Bùi Đông Lai cũng không tệ.

- Ngày mai thi rồi, đêm này đi ngủ sớm một chút đi.

Đem tàn thuốc ném vào cái gạt tàn thuốc, Bùi Vũ Phu cười hàm hậu nói.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, theo sau do dự một chút nói:

- Qua tử, chờ sau khi thành tích thi vào trường cao đẳng công bố ra, con tính toán sẽ đi Nạp Lan gia một chuyến.

- Đi làm gì?

Sắc mặt Bùi Vũ Phu bình tĩnh hỏi.

- Ngày đó Nạp Lan Minh Châu tìm cha từ hôn, lúc gặp ta ở trên đường, nàng nói, nếu ta có thể trở thành người đứng đầu trong kỳ thi vào trường cao đẳng lần này, liền đáp ứng gả cho ta, không oán hận một câu.

Nhớ tới diện mạo cao cao tại thượng của Nạp Lan Minh Châu ngày đó, biểu tình Bùi Đông Lai cực kỳ bình tĩnh, ngữ khí hơi hột nói.

- Ta cùng con đi.

Bùi Vũ Phu chậm rãi mở miệng, trong con ngươi lóe lên dị mang.

codon.traí

57. Chương 57 : Liều Mạng 3 Tháng, Chỉ Vì Một Cuộc Thi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 57 : Liều mạng 3 tháng, chỉ vì một cuộc thi.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ngày 7 tháng 6.

Sáng sớm khi mặt trời vừa mọc lên thì Bùi Đông Lai vẫn giống như ngày thường, sau khi kết thúc luyện công buổi sáng thì liền trở về nhà.

- Tại sao lại không ngủ thêm một lát nữa ?

Trong nhà, Bùi Vũ Phu sớm đã chuẩn bị xong bữa ăn sáng vừa thấy Bùi Đông Lai đi vào cửa thì hỏi.

- Là thói quen rồi, ngủ không được.

Bùi Đông Lai cởi áo rồi lau mồ hôi, sau đó hỏi:

- Qua tử, hay là người đừng đưa con đến trường thi .

- Vì sao ?

Bùi Vũ Phu sửng sốt.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Con hồi hộp quá.

Hồi hộp sao ?

Bùi Vũ Phu cũng cười, cười đến rất ngu.

Ăn sáng xong Bùi Vũ Phu cũng không có đồng ý lời đề nghị của Bùi Đông Lai mà vẫn khẳng khái muốn đích thân mình đưa Bùi Đông Lai đến trường thi. Đối với việc này thì Bùi Đông Lai cũng không có từ chối nữa.

Từ ý nào đó mà nói, các phụ huynh còn khắt trương hơn so với các thí sinh bởi vì bọn họ hiểu rằng thi Đại học đối với một hài tử thì có ý nghĩa như thế nào.

Bởi vì khắt trương, bởi vì coi trọng cho nên phần lớn các phụ huynh cũng giống như Bùi Vũ Phu, cũng muốn tự bản thân đưa con mình đến trường thi.

Dưới tình hình như thế này thì ngay khi Bùi Vũ Phu chở Bùi Đông Lai đến trường thì thấy trước cổng trường đều đã đông người, dõi mắt nhìn lại thì toàn bộ đều là các thí sinh cùng cha mẹ của họ.

Trong đó, một số người lo lắng cho con của mình nên đã dặn dò, còn một ít người thì thấy con mình có áp lực thì cũng không nói nhiều chỉ nói với bọn hắn rằng cố gắng thì là được rồi.

- Qua tử, hôm nay thời tiết rất nóng, hay là người trở về đi không cần đứng đây đợi con làm gì.

Thấy xe taxi dừng lại, Bùi Đông Lai liền nói.

Bùi Vũ Phu chỉ cười mà không lên tiếng.

- Qua tử, nghe con đi, người đứng ở chỗ này hay về thì con cũng đạt được Trạng Nguyên cho nên người mau trở về, đừng ở chỗ này chịu khổ làm gì.

Bùi Đông Lai tức giận nói.

Bùi Vũ Phu khê cười:

- Vào đi thôi!

Nghe Bùi Vũ Phu nói như thế thì Bùi Đông Lai cũng bất đắc dĩ mà xuống xe.

Hắn biết Bùi Vũ Phu tuy rằng luôn luôn trầm mặc ít nói hơn nữa nhiều khi bản thân hắn nói gì thì Bùi Vũ Phu cũng đều nghe nấy nhưng mà một khi hắn đã đã làm ra quyết định gì rồi thì tuyệt đối không một ai có thể thay đổi được.

Đưa mắt nhìn Bùi Đông Lai đi vào trường thi, Bùi Vũ Phu liền đem xe dừng trước cửa trường học rồi xuống xe rút ra một điều thuốc, nhẹ nhàng hút.

Bên cạnh Bùi Vũ Phu có không ít người, bọn họ cũng giống như Bùi Vũ Phu đều nhìn con của mình tiến vào phòng thi, cũng không có rời đi mà vẫn đứng nguyên tại đó.

Nhưng mà bọn họ lại bất đồng với Bùi Vũ Phu, khuôn mặt của người này người nấy cũng tỏ ra vẻ hồi hộp, sợ con của mình thì không được tốt cho lắm.

Có lẽ là thấy Bùi Vũ Phu ở trong xe taxi đi ra cũng có thể là thấy được vẻ mặt bình tĩnh của Bùi Vũ Phu nên làm cho một số người chú ý đến hắn, trong đó có một người nam nhân trung niên đến gần, chủ động nói chuyện cũng với Bùi Vũ Phu:

- Người vừa xuống xe lúc nãy là con của anh à ?

Bùi Vũ Phu gật đầu.

- Oh, tôi còn tưởng rằng hắn thừa lúc anh không chú ý mà bỏ xuống xe chứ!

Nam nhân lại cười cười rồi hỏi:

- Xem ra anh rất tin tưởng vào con của mình a.

Nam nhân vừa nói xong thì một ít người xung quanh theo bản năng lại nhìn về phía Bùi Vũ Phu, bọn họ xem ra Bùi Vũ Phu thật sự bình tĩnh.

- Quả thật là rất yên tâm!

Bùi Vũ Phu phun ra một ngụm khói rồi tươi cười nói :

- Bởi vì Trạng Nguyên năm nay là hắn.

Trạng Nguyên ?

Ngạc nhiên khi nghe được hai chữ này, tất cả mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhìn vào Bùi Vũ Phu giống như đang hỏi hắn: “ Đây, đầu óc của người có bị bệnh không đó ? “

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người thì Bùi Vũ Phu lại cười.

Mọi người thấy thế thì đều nghĩ rằng Bùi Vũ Phu đang khoác lác rồi cũng không hề để ý đến Bùi Vũ Phu nữa.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai cũng đã tìm được phòng thi của mình.

Trước cửa phòng thi có thầy cô giám thị đứng đó, thấy Bùi Đông Lai đến gần thì nói:

- Không đem di động vào phòng thi.

Nói xong người giám thị liền tiến hành kiểm tra thân thể của Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai cũng tỏ ra vẻ phối hợp.

Xác định được Bùi Đông Lai không có mang theo thiết bị gì thì người giám thị mới cho Bùi Đông Lai đi vào phòng thi.

Trong phòng thi, đa số thí sinh đã đến, bọn hắn thấy Bùi Đông Lai đi vào thì liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái sau đó lại hướng mắt nhìn về phía trên bục giảng.

Ngoài ra còn có một giám thị ngồi ở phía trên bục giảng, tay đang giữ bài thi chỉ chờ đến giờ là mở bài thi ra.

Dựa theo sự bố trí của giám thị, Bùi Đông Lai cũng đã đi tới chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống, chờ đợi bắt đầu cuộc thi.

Nương theo âm thanh của một tiếng chuông điện, người giám thị vội vàng mở bài thi ra rồi theo thứ tự phát cho các thí sinh trong phòng.

Lấy được bài thi, Bùi Đông Lai cũng vội thu liễm tâm thần, trước tiên là đọc sơ qua bài thi một lần rồi sau đó hắn mới cầm bút lên bắt đầu làm bài.

Mặc dù gần đây Bùi Đông Lai không có đi học thêm Ngữ Văn nhưng mà những kiến thức của mười mấy năm nay vẫn còn đó, hần vẫn làm được như thường.

Sau khi làm xong, chỉ còn có 20' nữa là kết thúc, hần cũng không có nóng lòng đi nộp bài mà là kiểm tra lại một lần nữa, đợi sau khi có tiếng chuông vang lên thì hần mới nộp bài.

Ra khỏi trường thi, Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy kinh ngạc khi thấy Bùi Vũ Phu đang đứng ở ngoài cổng trường chờ mình.

Chẳng qua là hần thấy được mọi người xung quanh nhìn về Bùi Vũ Phu thì có chút nghi ngờ, không biết là đã xảy ra chuyện gì nữa.

- Qua tử, ánh mắt của bọn họ tại sao lại là lạ thế kia ?

Lên xe taxi, Bùi Đông Lai nghi ngờ mà hỏi.

Bùi Vũ Phu cũng hàm hậu cười:

- Ta nói cho bọn hần biết con là Trạng Nguyên nhưng mà bọn hần không tin.

- Tin được mới là chuyện lạ đó.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười.

Bùi Vũ Phu cười ha hả.

Dường như.

Đối với một nam nhân từng nói một tiếng đã khiến ai nấy đều kính sợ ở Yên kinh, hiện giờ thấy con mình như vậy thì tiền đồ của nó còn huy hoàng hơn so với quá khứ của mình thì quả đáng là một việc để kiêu ngạo.

So với Ngữ Văn mà nói, Toán Học chính mà môn tử của Bùi Đông Lai.

Năm nay Liêu Ninh cùng với cả nước đều dùng cuốn (tình tiết nhu yếu, thịnh vật giác chân) cho nên cũng khó khăn hơn so với các năm trước.

Nhưng mà.

Đây chỉ là đối với các thí sinh khác mà thôi.

Trong phòng họp, khi mọi người đang vắt óc suy nghĩ thì Bùi Đông Lai lại làm cực nhanh.

Đợi sau khi hần làm xong toàn bộ đề mục thì đại số thí sinh trong phòng mới chỉ làm được còn một nửa bài, phần còn lại thì đa số mọi người đều không biết làm.

Bùi Đông Lai thấy mọi người xung quanh đều nhìn về hần bằng cặp mắt khiếp sợ cùng mong đợi.

Khiếp sợ là bởi vì trong một khoảng thời gian ngắn mà Bùi Đông Lai đã làm xong, mà thời không đề cập để vấn đề là Bùi Đông Lai có làm đúng hay không, có thể làm xong toàn bộ thì quả thật là ngưu rồi .

Còn về phần mong đợi thì bọn hần ảo tưởng đến Bùi Đông Lai có thể cho bọn hần copy a.

Nhìn thấy được ánh mắt mong chờ của vài tên thí sinh bên cạnh thì Bùi Đông lai cũng không có giúp đỡ. Không phải là tâm địa của hần sắt đá mà hần sợ sẽ bị giám thị bắt lấy.

Đối với hần mà nói, kỳ thi Đại học lần này nhất định sẽ không xuất hiện một sai lầm nào.

Từ đầu đến cuối đem bài thi kiểm tra lại một lần, xác định không có chỗ nào sai, Bùi Đông Lai cũng không để ý đến suy nghĩ của mấy tên xung quanh, đợi có tiếng chuông vang lên thì hần mới đi nộp bài.

Cũng giống như ngày thi đầu tiên, sáng sớm ngày thứ hai Bùi Đông Lai cũng kiểm tra lại bài thi, cảm thấy

Còn lại môn Anh Ngữ, Bùi Đông Lai cũng không có ý làm chậm, hần vẫn làm bài một cách nhanh chóng, đợi khi còn 5' nữa là hết giờ thì hần đã làm xong.

5' sau, một tiếng chuông lại vang lên, cuộc thi vào Đại Học cuối cùng cũng đã chấm dứt.

Bùi Đông Lai nộp bài xong thì chậm rãi đi ra khỏi phòng thi.

Ngày hôm nay.

Hắn đã bị chìm ngập ở trong biển người mênh mông nhưng cũng chẳng hề tỏ ra thái độ gì.

codon.traí

58. Chương 58 : Điểm Số Nghịch Thiên.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 58 : Điểm số nghịch thiên.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Vào lúc hoàng hôn khi ánh mặt trời dần hạ xuống phía sau đỉnh núi, phía Bắc của Trầm Thành, trên một kênh đào.

- Hô! Hô !

Một thiếu niên dáng người phong phanh đang đón lấy ánh nắng chiều, đánh một bộ quyền pháp mà không biết tên.

Cách đó không xa, một vị đại thúc trung niên đang nằm trên bãi cỏ, cầm trong tay một chiếc điện thoại Nokia đời cũ không ngừng gọi.

- Đông Lai!

Không biết qua bao lâu, đại thúc tên là Bùi Vũ Phu bỗng đứng dậy, hướng về phía thiếu niên kia hô lên, trên khuôn mặt kiên nghị kia lộ ra vài phần lo lắng.

Nghe được Bùi Vũ Phu gọi thì Bùi Đông Lai liền đình chỉ vung quyền, lau mồ hôi trên trán rồi hỏi:

- Qua tử, có chuyện gì vậy ?

- Điện thoại gọi không được.

Bùi Vũ Phu gấp đến nỗi vung cái điện thoại lên, cảm giác kia như hận không thể quăng cái điện thoại này xuống đất.

- 6h mới công bố điểm thi, bây giờ còn chưa tới 6h, người gọi được mới là chuyện lạ.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười:

- Hơn nữa nếu như tới 6h thì toàn bộ mọi người cũng đều gọi, như vậy thì cũng rất khó khăn đó.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, Bùi Vũ Phu chỉ gãi gãi đầu:

- Như vậy thì làm sao để biết được điểm đây ?

- Qua tử, người sốt ruột cái gì

Bùi Đông Lai tức giận nói:

- Người có tra hay không thì cũng không có vấn đề gì, dù sao thì con của người cũng đạt được Trạng Nguyên rồi.

- Ta chính là muốn biết con thi được bao nhiêu điểm.

Bùi Vũ Phu cười nói.

- Như vậy đi, trước tiên người hãy chỉ bảo cho con một chút quyền pháp, một hồi nữa khi về nhà thì con sẽ lên Internet để tra điểm.

Bùi Đông Lai nghĩ ngợi một lát rồi nói, hắn cũng chẳng để ý đến thành tích của mình.

- Luyện võ không phải là ngày một ngày hai là có thể thành công, tuy rằng căn cơ của con tốt nhưng mà muốn trong một thời gian ngắn để đạt tới cảnh giới khi ra quyền thì có Đái Kinh thì đó là chuyện không có khả năng.

Bùi Vũ Phu muốn sớm biết điểm thi của Bùi Đông Lai cho nên cố gắng đả kích Bùi Đông Lai để có thể mau trở về nhà để xem điểm.

- Xuất quyền có Đái Kinh, đây là ý gì ?

Từ ngữ này chỉ có trong tiểu thuyết mà thôi, điều này đã làm cho Bùi Đông Lai trợn mắt há mồm.

- Võ thuật chia ra làm hai loại, thứ nhất là dùng để biểu diễn đây là thứ không đáng để nhắc đến, thứ hai là dùng để chiến đấu thực tế đây là võ thuật truyền thống của TQ.

“ _____ ”

Bùi Đông Lai lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.

- Hô! Hô!

Bùi Vũ Phu không thể chờ được nữa, hắn muốn biết điểm thi của Bùi Đông Lai cho nên khi thấy Bùi Đông Lai không rõ thì tùy ý tung ra một quyền, nhất thời liền truyền đến một tiếng xé gió.

- Cái gọi là Minh Kính chính là giống như hồi nãy vậy, ra quyền phải có Đái Kinh, kinh lực phải làm chấn động không khí truyền ra một tiếng như thế.

Biểu diễn xong thì Bùi Vũ Phu giải thích nói.

- Qua tử, sau cảnh giới Minh Kính thì còn có cảnh giới gì nữa ?

Hai mắt Bùi Đông Lai tỏa sáng, cảm giác như đối với hắn mà nói luyện võ so với điểm số thi vào trường Đại Học thì còn quan trọng hơn.

- Hô!

Không trả lời, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy trước mặt chợt lóe lên, Bùi Vũ Phu giống như một u linh liền xuất hiện ở trước người hắn, không đợi hắn làm ra hành động trốn tránh gì thì Bùi Vũ Phu đã xách hắn lên rồi bước đi về phía xe taxi.

Thoạt nhìn Qua tử có vẻ rất ngu a.

Nhưng mà.

Bùi Vũ Phu hắn có ngu bức bằng Tiêu Phi không ?

Bì Bùi Vũ Phu xách như con gà, Bùi Đông Lai liền dần dần từ trong khiếp sợ hồi phục lại, nghĩ ngày đó Tiêu Phi đã từng nói hắn giết bộ đội đặc chủng Mĩ quốc như giết thì không khỏi có chút kinh động.

Bởi vì căn cứ theo lời nói của Tiêu Phi thì một khi Bùi Đông Lai thành công dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi thì hắn sẽ có được trí nhớ của Tiêu Phi.

Có trí nhớ thì không có công phu sao ?

.....

Cùng lúc đó ở trong một tiểu khu của Trầm Thành.

Tần Đông Tuyết sớm đã ngồi ở bên máy vi tính.

Có lẽ là bởi vì ngày hôm nay quá mức đặc biệt cho nên chẳng những Tần mẫu là Tiểu Ái Linh đã trở về mà ngay cả Tần bí thư Tần Tranh cũng đi tới chỗ ở của Tần Đông Tuyết.

- Cùng vào đây xem thành tích của Tần Đông Tuyết nào.

Tiểu Ái Linh thấy đồng hồ sắp điểm đến 6h thì đi ra khỏi thư phòng kêu Tần Tranh.

- Ái Linh à, xem hay không cũng không có khác nha, nữ nhi của em nhất định là Trạng Nguyên rồi.

Tần Tranh cười cười nói. Hiếm khi Tần Tranh lộ ra vẻ mặt tươi cười như vậy, hắn liền bóp tắt điều thuốc đang cầm trên tay rồi đi đến bên cạnh Tiểu Ái Linh, cùng với Tiểu Ái Linh bước vào thư phòng.

Ý tứ của Tần Tranh là muốn thông qua con đường đặc thù để có thể biết được điểm của Tần Đông Tuyết nhưng lại bị Tiểu Ái Linh bác bỏ, dùng lời nói của nàng thì vợ chồng hai người rất ít quan tâm đến Tần Đông Tuyết cho nên cần phải cùng với Tần Đông Tuyết trải qua thời khắc kinh tâm động phách này.

Ngay khi Tần Tranh cùng với Tiểu Ái Linh đi vào phòng thì đồng hồ cũng đã chỉ 6h.

Luôn luôn chờ đợi trước máy vi tính, Tần Đông Tuyết vốn muốn coi điểm của người kia nhưng thấy cha mẹ mình đi tới thì nàng liền do dự một chút rồi trước tiên là coi điểm của mình.

Ngữ văn 142, Toán 140, Anh ngữ 150, Lý 298.. Tổng điểm 730.

Một lát sau, trang web được mở ra, thành tích thi của Tần Đông Tuyết đã hiện rõ trước mặt mọi người.

Tần Đông Tuyết xem xong thì nhẹ nhàng thở ra cũng không có kinh ngạc gì cả, ngược lại nàng muốn biết Bùi Đông Lai thi được bao nhiêu điểm.

So sánh với Tần Đông Tuyết mà nói thì vợ chồng Tần Tranh nhìn thấy điểm kia thì hai mắt liền mở to ra, trong đó Tần Tranh ngồi ở địa vị cao cho nên hi vọng cũng không có hiện ra ở trên mặt mà ngược lại Tiểu Ái Linh liền hoàn toàn ngây dại.

Mặc dù nàng rất có lòng tin đối với con mình nhưng mà nàng thật không ngờ rằng thành tích của con mình so với lần thi thử lần trước lại cao như thế.

Phải biết rằng đề thi năm nay còn khó hơn so với một, hai năm trước a.

Hai năm trước, 710 điểm là có thể lấy được Trạng Nguyên rồi, Nạp Lan Minh Châu thi được 719 điểm nên đã lấy được vòng nguyệt quế.

- Đông Tuyết, con giỏi quá, mẹ được thơm lây với con rồi.

Tiểu Ái Linh liền trực tiếp ôm Tần Đông Tuyết vào lòng thiếu chút nữa là trước mặt Tần Tranh mà hôn Tần Đông Tuyết mấy cái rồi.

Tần Tranh mặc dù không nói gì nhưng mà khóe miệng hắn lại nở lên một nụ cười, điều đó đủ để nói lên tâm tình của hắn vào lúc này.

- Mẹ, để con tiếp tục tra điểm cái nà.

Tần Đông Tuyết vốn không muốn tra điểm của Bùi Đông Lai trước mặt của cha mẹ mình nhưng cũng biết cha mẹ của mình sẽ không rời khỏi đây, cho nên bất đắc dĩ mà nói.

- Đông Tuyết, con còn muốn tra điểm cho ai?

Tiểu Ái Linh buông Tần Đông Tuyết ra rồi có chút tò mò hỏi.

Tần Tranh cũng nghi ngờ mà nhìn về phía Tần Đông Tuyết.

Không trả lời.

Tần Đông Tuyết cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình rồi một lần nữa đầu ngón tay lại đặt trên bàn phím.

Dưới ánh đèn, ngón tay của nàng run nhẹ nhẹ lên, so với lúc nãy thì có phần khẩn trương hơn nhiều.

“Ba, ba, ba”

Đang lúc Tần Tranh và Tiểu Ái Linh cùng khó hiểu thì Tần Đông Tuyết đánh vào bàn phím.

Một giây, hai giây, ba giây.

Ba giây sau, màn hình máy tính chợt lóe lên thành tích của Bùi Đông Lai liền hiện ra trước mặt mọi người.

Ngữ Văn 145.

Toán 150.

Lý 300.

Anh ngữ 150.

Tổng điểm : 745 điểm,

Hình ảnh dừng lại, thời gian cũng chậm dần.

Trước máy vi tính, vô luận là Tần Đông Tuyết hay là những người có địa vị cao như vợ chồng Tần Tranh thì cũng mở to hai mắt ra, nhìn vào cái số điểm nghịch thiên kia.

Trong thư phòng bỗng trở nên im lặng, người lấy lại tinh thần đầu tiên không phải là Tiểu Ái Linh cũng chẳng phải là Tần Tranh mà là Tần Đông Tuyết.

Hô.

Tần Đông Tuyết thở phào một hơi, khuôn mặt liền nở ra nụ cười xán lạn.

Thấy được nụ cười trên mặt của Tần Đông Tuyết thì Tần Tranh liền lấy lại tinh thần, cũng không biết là hấn đang suy nghĩ gì nữa.

- Đông.... Đông Tuyết là điểm của ai vậy?

Trên mặt của Tiểu Ái Linh còn sót lại vẻ kinh ngạc, theo bản năng mà hỏi.

- Hấn họ Bùi, tên là Đông Lai.

Trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh khôi ngô của Bùi Đông Lai, Tần Đông Tuyết chậm rãi mở miệng, giọng nói có chút hưng phấn :

- Là con của Bùi Vũ Phu.

Con của Bùi Vũ Phu sao ?

Ngạc nhiên khi nghe được lời nói của Tần Đông Tuyết thì vô luận là Tần Tranh hay Tiểu Ái Linh đều sững sờ ngay tại chỗ.

- Quả nhiên là hổ phụ không sinh khuyển tử.

Tần Tranh dần dần lấy lại tinh thần rồi nói.

- Nạp Lan Minh Châu, người đã chuẩn bị xong chưa ?

Tần Đông Tuyết thả lỏng đôi bàn tay ra, nụ cười mặt càng đậm.

Nhất tiểu khuyển thành.

Sói

59. Chương 59 : Sử Thượng Tội Ngưu Trạng Nguyên

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 59 : Sử thượng tội ngưu Trạng Nguyên

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Sáng sớm khi mặt trời vừa mọc lên.

Một chiếc Audi A6 từ trong Trầm Thành Nhất Trung chạy nhanh ra , đi thẳng tới tiểu khu Hòa Bình.

Trong ô tô, thân là hiệu trưởng của Trầm Thành Nhất Trung thì Ngô Chí Quốc ngồi ở phía sau mà giáo vụ chủ nhiệm Lý Văn Linh thì ngồi ở kế bên tài xế.

Ánh mặt trời chiếu vào trong ô tô, chiếu lên mặt của Ngô Chí Quốc, có thể thấy được trên hai mắt của hắn giống như hai mắt của con gấu mèo, đôi mắt có chút đỏ nhưng mà vẻ mặt của hắn thì vô cùng kích động.

Kích động sao?

Đúng vậy !

Hắn biết được điểm của Bùi Đông Lai là 745 điểm thì hắn vẫn luôn duy trì bộ dạng này, từ tối hôm qua đến giờ hắn cũng chưa từng chớp mắt một chút nào.

Bởi vì, thân là hiệu trưởng của Trầm Thành Nhất Trung thì hắn biết được số điểm nghịch thiên này sẽ làm cho cả Liêu Ninh thậm chí là cả nước náo động lên.

Hưng phấn cũng không chỉ có một mình Ngô Chí Quốc mà Lý Văn Linh còn hưng phấn hơn so với Ngô Chí Quốc, hắn nắm chặt hai bàn tay của mình lại thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy Ngô Chí Quốc, hắn muốn mở miệng nói cái gì đó nhưng mà cuối cùng cũng đem những lời định nói nuốt vào trong bụng.

- Văn Linh à, cũng là anh biết nhìn xa trong rộng.

Dường như là nhìn ra được vẻ kích động trên mặt của Lý Văn Linh, Ngô Chí Quốc cười nói :

- Một tháng trước, anh nói rằng Bùi Đông Lai sẽ trở thành Trạng Nguyên, lúc đó căn bản là ta không tin nhưng mà không ngờ rằng hắn...

Ngô Chí Quốc nói tới đây thì thần thức không thôi.

Khi Bùi Đông Lai thi thử được 718 điểm thì trừ Lý Văn Linh ra thì toàn bộ những giáo viên khác trong trường đều cho rằng Trạng Nguyên năm nay sẽ thuộc về tay của Tần Đông Tuyết.

Nhưng mà ngay lúc đó Lý Văn Linh không cho rằng như vậy.

Hắn có một trực giác : Bùi Đông Lai sẽ lấy được vòng nguyệt quế trong kỳ thi Đại học năm nay.

Trong lòng có một trực giác như vậy nhưng mà Lý Văn Linh nằm mơ cũng không ngờ rằng Bùi Đông Lai đạt được tới 745 điểm luôn a.

Lúc này nghe được Ngô Chí Quốc khen ngợi thì Lý Văn Linh cười nói:

- Hiệu trưởng, tôi chỉ là mèo mù vớ được cá rán mà thôi. Lại nói đến Bùi Đông Lai có thể đạt được một số điểm cao như thế thì cần phải cảm tạ Hiệu trưởng mới đúng, lúc trước nếu không có ngài kiên trì lưu Bùi Đông Lai lại học thì chỉ sợ Bùi Đông Lai khó có thể đạt được thành tích như vậy.

Ở trong quan trường thì nịnh nọt là một môn học vấn.

Tuy rằng Lý Văn Linh có chức vụ nhỏ nhưng mà công phu vượt mông ngựa của hắn cũng không tầm thường, mà Ngô Chí Quốc nghe được những lời như vậy thì vui vẻ cười ha hả.

- Văn Linh à, mặc kệ phải dùng biện pháp gì thì nhất định phải thuyết được Bùi Đông Lai nhận lời phỏng vấn, mà còn phải ở trường tiến hành một buổi diễn thuyết thật lớn hơn nữa là phải tiến hành truyền hình trực tiếp.

Không biết qua bao lâu, Ngô Chí Quốc lại mở miệng nói:

- Chuyện này có liên quan đến sự phát triển sau này của trường học, anh có biết không ?

- Yên tâm đi Hiệu trưởng, tôi biết nên làm như thế nào rồi.

Lý Văn Linh cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình một phen rồi nói ra câu trả lời thuyết phục, nhưng trong lòng hẳn lại biết được chuyện này chẳng những có quan hệ đến Trầm Thành Nhất Trung trong tương lai mà còn có quan hệ đến tiền đồ của hắn và Ngô Chí Quốc.

.....

Tuy rằng đã thi ra một thành tích mà không có một ai có thể ngờ đến nhưng cuộc sống của hắn cũng không có chút biến hóa nào cả, vẫn giống như hai mươi ngày trước đây buổi sáng hắn luyện quyền xong thì trở về nhà cùng ăn sáng chung với Bùi Vũ Phu.

- Hôm nay ta sẽ không đưa con đến trường.

Bên cạnh bàn cơm, nhìn thấy bộ dạng ăn cơm như hổ đói của Bùi Đông Lai thì Bùi Vũ Phu vội gấp một miếng trứng chiên bỏ vào trong chén cho hắn rồi cười nói.

- Không được, phải đi.

Bùi Đông Lai không vui, đối với hắn mà nói thì liễu mạng học tập ngoại trừ việc ước định với Nạp Lan Minh Châu ra thì hắn muốn làm cho Bùi Vũ Phu được nở mặt nở mày. Hắn nhớ thật rõ một năm trước đây khi hắn là trò cười cho cả thiên hạ thì mỗi lần Bùi Vũ Phu đưa hắn đến trường thì sẽ gặp được vô số ánh mắt châm chọc của mọi người.

- Không đi

Bùi Vũ Phu rút một điều thuốc ra rồi nói, giọng nói khá cương quyết.

- Người ngốc hử ?

Bùi Đông Lai giận đến nổi hận không thể cầm ổ bánh mì này đập vào người Bùi Vũ Phu.

- Không cần báo cho trường học ở Yến Kinh, đi Đông Hải.

Bùi Vũ Phu rít một hơi, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất mà thay vào đó là một bộ dạng nghiêm túc.

Như là nhận ra vẻ biến hóa của Bùi Vũ Phu, Bùi Đông Lai liền khó hiểu mà hỏi:

- Vì sao lại thế?

- Lúc người còn nhỏ thì ta đã nhờ một lão thần tiên tính cho con một quẻ, lão thần tiên kia nói Đông Hải là phúc địa của con.

Trên mặt của Bùi Vũ Phu đã khôi phục lại vẻ tươi cười hàm hậu.

- Qua tử, không cần tin vào thứ đồ chơi kia a.

Bùi Đông Lai cho rằng Bùi Vũ Phu đang đang tìm một cái cớ nào đó thì liền cười mắng nhưng mà hắn cũng không có phản đối, gật gật đầu:

- Nghe lời của người.

“Bang... Bang...”

Bùi Đông Lai vừa nói xong thì bên ngoài đã truyền đến một tiếng gõ cửa.

- Ta đi mở cửa, con cứ từ từ mà ăn.

Bùi Vũ Phu dập điều thuốc đang cầm trên tay rồi đi mở cửa.

- Chào Bùi tiên sinh, tôi là hiệu trưởng của Trầm Thành Nhất Trung tên là Ngô Chí Quốc, vị này là Lý Văn Linh là thầy chủ nhiệm của Bùi Đông Lai.

Trước cửa, Ngô Chí Quốc cũng không tỏ ra mình là Hiệu trưởng mà xạo quần, vẻ mặt của hắn tươi cười hỏi:

- Bùi Đông Lai đồng học có ở nhà không vậy ?

- Nó đang ở đây, mời vào.

Bùi Vũ Phu cười ngậy ngậy rồi trả lời một câu sau đó lại lui về sau hai bước làm ra động tác mời Ngô Chí Quốc cùng Lý Văn Linh vào nhà.

Trong phòng khách, Bùi Đông Lai đang ăn nhưng thấy Ngô Chí Quốc cùng Lý Văn Linh vào cửa thì hắt liền buông chén cơm trong tay xuống, đứng dậy mỉm cười nói:

- Ngô hiệu trưởng, Lý lão sư hoan nghênh hai vị đã đến nhà, mời ngồi.

Mắt thấy trên mặt của Bùi Đông Lai cũng không có một chút thái độ vui sướng hay kích động gì khi biết mình là Trạng Nguyên thì Ngô Chí Quốc và Lý Văn Linh đồng thời liền sửng sốt, sau đó trong lòng thầm than rằng quả thật Bùi Đông Lai là một người không đơn giản a.

- Bùi Đông Lai đồng học, chúc mừng em đã trở thành Trạng Nguyên năm nay của Liêu Ninh.

Lý Văn Linh dựa theo sự an bài trước đó của Ngô Chí Quốc mà mỉm cười chúc mừng Bùi Đông Lai.

- Là sử thượng tới cường địch Trạng Nguyên mới đúng.

Ngô Chí Quốc cười bổ sung.

- Đúng rồi, Ngô hiệu trưởng nói đúng a, Đông Lai lần này đã sáng tạo ra một kỳ tích.

Lý Văn Linh cười phụ họa rồi lại nói:

- Hôm nay chúng ta muốn tới đón em đi đến trường để nói chuyện.

- Thật sự là làm phiền Lý lão sư cùng với Ngô hiệu trưởng rồi.

Bùi Đông Lai cười cười.

- Không phiền đâu, đây là những việc mà chúng ta cần phải làm.

Lúc này đây, không đợi Lý Văn Linh mở miệng thì Ngô Chí Quốc đã khoát tay, sau đó cười cười nhìn Bùi Vũ Phu rồi nói:

- Bùi tiên sinh, phía bên trường học đã chuẩn bị xong, người xem lúc nào chúng ta sẽ bắt đầu đi đây ?

- Ba của tôi sẽ không đi !

Bùi Đông Lai nói :

- Tôi cùng đi với các vị là được rồi.

Àn?

Ngạc nhiên khi nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, cả Ngô Chí Quốc lẫn Lý Văn Linh đều sửng sốt, bọn hăn nằm mơ cũng không ngờ rằng Bùi Vũ Phu sẽ không đến trường.

Dù sao, Bùi Vũ Phu có mặt ở trường cũng là một chuyện rất có mặt mũi rồi.

Mấy phút đồng hồ sau, Bùi Vũ Phu bình tĩnh nhìn Bùi Đông Lai cũng với Ngô Chí Quốc ngồi trên chiếc Audi rời khỏi, hướng Trầm Thành Nhất Trung chạy đến.

Cùng lúc đó.

Một cái tên là "Sử thượng tới ngư Trạng Nguyên" xuất hiện ở trên Internet, hơn nữa tốc độ truyền bá cũng rất nhanh.

Sói

60. Chương 60 : Hối Hận.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 60 : Hối hận.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Đông Lai, có nghĩ tới là sẽ học Đại Học ở nơi nào chưa ?

Ngay khi chiếc Audi 66 chạy ra khỏi tiểu khu Hòa Bình thì khuôn mặt của Ngô Chí Quốc lộ ra vẻ tươi cười, mở miệng hỏi.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu:

- Cụ thể đi đâu thì còn chưa nghĩ ra nhưng mà tính toán đi Đông Hải.

Đông Hải?

Ngạc nhiên khi nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì không riêng gì Ngô Chí Quốc mà cả Lý Văn Linh cùng với tài xế xe đều cũng ngẩn ra.

Mọi người đều biết Yên Kinh là trung tâm văn hóa, khoa học kỹ thuật có được những trường Đại học tốt nhất trong cả nước như Thanh Hoa, Yến Đại.

Lúc Bùi Đông Lai mở miệng ra thì cả ba người đều nghĩ rằng Bùi Đông Lai sẽ đi tới Thanh Hoa hoặc là Yến Đại thậm chí bọn hắn có một vạn lý do để tin rằng sau khi lãnh đạo của mấy trường kia biết được thành tích thì của Bùi Đông Lai thì nhất định sẽ phái người đến đây để mời Bùi Đông Lai tới học.

Dưới tình hình như vậy mà Bùi Đông Lai lại nói muốn đi Đông Hải thì điều này có thể không làm cho ba người kinh ngạc sao ?

- Đông Lai, Đại học Phục Đán ở Đông Hải thực lực thì kém hẳn so với Đại học Thanh Hoa hoặc Yến Đại. Còn về phần ở Đại học Đông Hải thì ngoại trừ Học viện quản lý kinh tế ra thì các ngành khác cũng không đáng để được nhắc đến, làm sao lại nghĩ đến Đông Hải học vậy ?

Ngô Chí Quốc khó hiểu hỏi.

Ngô Chí Quốc vừa mới nói xong thì vẻ mặt của Lý Văn Linh cùng tên tài xế lái xe liền nghi hoặc, đang đợi Bùi Đông Lai trả lời.

- Ba của tôi nói Đông Hải là phúc địa (*) của tôi.

Bùi Đông Lai liền đem lời nói của Bùi Vũ Phu nói ra.

Phúc địa sao ?

Về mặt ba người liền hiện lên vẻ quái lạ, không biết cha con Bùi Đông Lai nghĩ gì nữa.

- Bùi Đông Lai, thầy đề nghị em cùng với cha của mình nên thương lượng lại dù sao thì việc vào đâu học cũng rất trọng yếu đó.

Lúc này đây không đợi Ngô Chí Quốc mở miệng thì Lý Văn Linh đã không còn nhịn được nữa mà mở miệng khuyên bảo Bùi Đông Lai.

- Ủa!

Bùi Đông Lai gật gật đầu nhưng mà trong lòng hắn đã hạ quyết tâm rồi

Từ nhỏ cho đến lớn thì Bùi Vũ Phu nói gì thì hắn đều nghe nấy, làm sao bây giờ hắn lại làm trái ý của Bùi Vũ Phu được ?

- Đông Lai, thành tích của em đã làm cho mọi người trong Bộ Giáo Dục phải kinh hãi đồng thời bọn họ cũng muốn được phỏng vấn em, đem những kinh nghiệm của em để truyền lại cho các học muội, niên đệ.

Ngô Chí Quốc nói sang chuyện khác :

- Trường học đã dựa trên sự chỉ đạo của các vị lãnh đạo cho nên đã chuẩn bị cho em đến hội trường để diễn giảng (nói chuyện) một phen đồng thời cũng nhận lời phỏng vấn của các phóng viên truyền hình, em thấy thế nào ?

- Hiệu trưởng, việc này có vẻ không thích hợp.

Bùi Đông Lai hiểu được dụng ý của Ngô Chí Quốc, hấn vốn định cự tuyệt nhưng lại nhớ đến phần nhân tình trước đây của Ngô Chí Quốc nên hấn liền nói thêm:

- Diễn giảng thì coi như xong, em sẽ đem một số kinh nghiệm của bản thân mình chia sẻ cho các bạn khác.

Lý Văn Linh rất rõ ràng, đối với việc tuyên truyền của Bùi Đông Lai thì không chỉ có quan hệ đến vinh dự của bản thân hấn mà còn có quan hệ đến cả Trầm Thành Nhất Trung, thậm chí là có quan hệ đến nhiều người trong ngành Giáo Dục của tỉnh nữa.

Nhất định phải đem chuyện này tuyên truyền ra, càng to thì càng tốt.

Vì thế nghe được lời nói của Bùi Đông Lai thì Lý Văn Linh liền nóng nảy nói:

- Đông Lai, các phóng viên đài truyền hình của tỉnh đã đến trường học của chúng ta rồi.

- Đông Lai, nếu không thì như vậy đi, thầy sẽ để mấy vị phóng viên cùng nhau đến hội trường để nghe em chia sẻ kinh nghiệm, chờ sau khi em nói xong thì bọn họ sẽ tùy tiện hỏi em vài vấn đề, như vậy có được không, em thấy như thế nào ?

Bởi vì chuyện tình của gia trưởng hội lần trước cho nên Ngô Chí Quốc cũng đã tiếp xúc qua với Bùi Đông Lai, hấn biết rõ Bùi Đông Lai là một người rất có chủ kiến, vì vậy không đợi Lý Văn Linh nói xong thì hấn liền nói ngay.

- Được rồi!

Bùi Đông Lai nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng chấp nhận lời đề nghị của Ngô Chí Quốc.

.....

Ở Trầm Thành, Trầm Thành Nhất Trung được công nhận mà một trong những trường công lập tốt nhất, hằng năm thì cơ hồ tất cả các Trạng Nguyên đều xuất thân từ Trầm Thành Nhất Trung thì không nói, hơn một trăm học sinh thi vào các trường Đại học có danh tiếng cao thì trong đó thì hết 80% là học sinh trong Trầm Thành Nhất Trung.

Nếu như nói Trầm Thành Nhất Trung là một trong những trường công tốt nhất thì trường Tử Kim Hoa lại là một trong những trường tư lập tốt nhất.

Vương Hồng sau khi bị đuổi ra khỏi Trầm Thành Nhất Trung thì bằng với kinh nghiệm dạy học của mình nên cũng đã tiến vào dạy ở trường Tử Kim Hoa mà cũng giống như thế, kể từ sau khi sự kiện gia trưởng hội thì Cổ Mỹ Mỹ cũng rời khỏi Trầm Nhất Nhất Trung, cũng tiến vào đây học luôn.

Căn cứ vào yêu cầu của trường Tử Kim Hoa thì đúng 8h sáng tại hội trường toàn bộ học sinh cấp ba phải có mặt đầy đủ.

Chưa đến 8h mà trong hội trường đã đầy kín chỗ, toàn bộ học sinh lớp 12 đều đã đến.

Bởi vì hôm nay, bọn hấn không những tới đây để ngồi nghe nói chuyện mà quan trọng hơn đó chính là bọn hấn đến đây để tham gia buổi lễ tốt nghiệp, lĩnh bằng tốt nghiệp.

- Nghe được gì chưa ? Năm nay, Trạng Nguyên ở tỉnh ta thi được 745 điểm đó.

- Kháo, người mới ở trên sao Hỏa xuống hay sao? Tin tức này ai ai lại không biết.

- Chuyện này...mẹ nó, làm sao ta lại không rõ, cái tên kia gọi là Bùi Đông Lai gì đó, sao lại có thể thi được một cái điểm số nghịch thiên như vậy a ?

- Ta cũng rất buồn bực a, mẹ nó chứ, Toán học, Anh ngữ, Lý, 3 môn mà được chừng đấy điểm, mẹ nó đây có phải là người không ?

- Các người nói có phải là tên kia biết trước được đáp án hay không ? Ta nghe nói, hình như hắn có quen với mấy đại nhân vật thì phải ?

- Người nói là Nạp Lan Trường Sinh sao? Hắc hắc, Nạp Lan Trường Sinh cho dù có ngu bực đến đâu thì cho hắn mười lá gan hắn không dám làm a.

- Đúng vậy, ta nhớ được năm kia, Trạng Nguyên là nữ nhi của hắn, tên là Nạp Lan Minh Châu thì phải, nàng ta cũng chỉ thi được 719 điểm mà thôi.

Bởi vì các vị lãnh đạo chưa có mặt nên trong lễ đường, các học sinh bàn luận sôi nổi với nhau, đề tài chung của bọn chúng đều là : thành tích thi Đại Học của Bùi Đông Lai.

Trong đám người ấy, Cố Mỹ Mỹ thân mang một chiếc váy liền áo màu vàng nhạt nghe được những lời nghị luận của đám học sinh chung quanh thì sắc mặt liền trắng bệch, thậm chí hình như là thân thể của nàng giống như là bị điện giật vậy, cứ không ngừng run lên.

Tuy rằng trước khi đi tới đây thì nàng cũng biết được thành tích của Bùi Đông Lai nhưng mà cho đến bây giờ nàng vẫn không thể tin được, nàng cũng không muốn tin tất cả những chuyện này.

Chẳng qua.

Lý tưởng cùng với hiện thực hai cái này đều vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện song song với nhau.

Trước đó thì nàng cũng ôm một tia hy vọng nhưng mà sau khi biết được sự thật này thì tia hy vọng đó cũng bị đập nát.

Nàng chỉ cảm giác được bản thân của mình bị một bàn tay vô hình tát vào, không vang dội nhưng lại đau lắm.

Nàng thậm chí cảm giác được đám người xung quanh đang nhìn nàng, cười nhạo nàng.

Điều này làm cho nàng hoàn toàn tuyệt vọng.

Đồng thời, một cảm giác hối hận lại lan ra trong lòng của nàng, cứ tiếp tục lan ra.

Hối hận không chỉ có riêng gì Cố Mỹ Mỹ mà còn có Vương Hồng nữa.

Buổi sáng hôm nay, nàng cũng mới biết được thành tích của Bùi Đông Lai.

Ngay khi nghe được thì nàng hoài nghi lỗ tai của mình xuất hiện vấn đề.

Không tin!

Nàng không tin, cái tên kia, tên đã từng bị nàng hắt hủi, bị coi là con ghẻ của lớp 12/1 kia lại có thể thi được 745 điểm, một số điểm mà sau này chắc không có một ai có thể vượt qua được.

Bởi vì không tin cho nên nàng liền trở vào văn phòng rồi mở máy tính ra, lên mạng tìm kiếm tin tức.

Nàng dùng Google để tìm thì tìm ra được một đồng tin tức.

Tùy tiện mở một cái thì liền hiện ra số điểm của Bùi Đông Lai, cả người nàng liền choáng váng, ngơ ngác nhìn vào màn hình.

Một khắc này, trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ : Bùi Đông Lai làm sao có thể thi được 745 điểm ?

Sau đó, nàng không cam lòng tiếp tục mở các trang web khác, nhưng cuối cùng cũng giống nhau thôi, tất cả các trang web khác đều một nội dung giống nhau.

Sự thật này đã nghiền nát về hoài nghi trong nội tâm của nàng, nàng không khỏi suy nghĩ lại trước đây, nếu như mình không có ham tiền mà làm đúng một nghĩa vụ của giáo viên thì như vậy nàng, Vương Hồng, có thể trở thành một giáo viên chủ nhiệm sử thượng tối ngưu rồi.

Không ai!

Chẳng qua.

Trên thế giới này không có bán thuốc hối hận.

Có một số việc, có một số người, một khi đã bỏ lỡ thì cả đời sẽ cảm thấy tiếc nuối và ân hận.

Sói

61. Chương 61 : Oanh Động Cả Nước.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 61 : Oanh động cả nước.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Thân là con trai của Nạp Lan Ngũ Khải, Nạp Lan Kỳ ở Trầm Thành được coi là một tên hoàn khố.

Tuy rằng từ nhỏ hắn được gia tộc hun đúc, làm việc gì cũng thành thực lão luyện hơn so với các bạn cùng tuổi nhưng mà nói về thành tích học tập của hắn thì so với Nạp Lan Minh Châu, Nạp Lan Hiên mà nói thì quả thực là cách biệt một trời một vực.

Bởi vì thành tích của hắn quá kém cho nên Nạp Lan Ngũ Khải đành phải đưa hắn đến học ở trường Tử Kim Hoa.

Tuy rằng mỗi sáng sớm Nạp Lan Kỳ đều đến muộn nhưng mà hắn đến muộn rất có quy luật, mỗi ngày sau khi tiếng chuông của giờ tự học vang lên thì hắn sẽ có mặt ở trường.

Ngay khi toàn bộ học sinh lớp 12 có mặt ở hội trường thì hắn vẫn giống như ngày thường, vẫn ngồi trên chiếc Hummer để đi tới trường.

Thành tích thi của Bùi Đông Lai chẳng những làm cho mấy tên học sinh lớp 12 bàn luận sôi nổi mà ngay cả mấy tên lớp 10, lớp 11 cũng như thế.

Ngay khi Nạp Lan Kỳ vừa đến Giáo Học Lâu thì hắn đã nghe những lời bàn luận về Bùi Đông Lai, bàn luận về thành tích thi vào Đại học của hắn.

Bởi vì lần trước hắn cùng Nạp Lan Minh Châu ở trên quán ăn lẻ đường đã gặp hai người Tần Đông Tuyết và Bùi Đông Lai cho nên hắn vẫn còn nhớ được cái tên Bùi Đông Lai này.

“ Bùi Đông Lai thi được 745 điểm sao ? ”

Nghe được số điểm của Bùi Đông Lai thì toàn thân Nạp Lan Kỳ liền sững sờ ngay tại chỗ, thì thào tự nói.

Vài giây sau, Nạp Lan Kỳ liền lấy lại tinh thần, hắn đi lên phía trước nắm lấy áo của một tên học sinh lớp 10 rồi quát :

- Người vừa nói, Bùi Đông Lai thi được bao nhiêu điểm hả ?

- 7... 745

Ở Tử Kim Hoa này thì Nạp Lan Kỳ nổi danh là một tên ác bá, tên học sinh lớp 10 kia bị Nạp Lan Kỳ nắm lấy áo thì liền bị dọa, lắp bắp trả lời.

”Bá!”

Nạp Lan Kỳ lại nghe được số điểm này, hắn liền buông lỏng bàn tay mình ra, không kìm lòng được mà lay lay cái đầu nghĩ :

“ Minh Châu tỷ không phải đã nói lần trước thi thử thì hắn chỉ đứng thứ nhất từ dưới đếm lên sao, mà lần này hắn lại thi được 745 điểm ? Hắn làm sao có thể thi được điểm cao như thế này ? ”

Tên học sinh lớp 10 kia vô cùng sợ hãi Nạp Lan Kỳ, thấy hắn đang lăm bằm một mình thì định yên lặng rời khỏi.

- Đứng lại.

Tên học sinh lớp 10 kia định chuẩn bị thì Nạp Lan Kỳ liền rống lên một tiếng, sau khi đợi mấy tên kia dừng lại thì hắn làm ra bộ dạng hung thần ác sát hỏi:

- Các người lấy tin tức kia từ nơi nào ? Tin tức này có chính xác không ?

- Đây là tin tức do Bộ Giáo Dục công bố trên mạng, hơn nữa tin tức này đã truyền khắp trên Internet rồi, vô cùng chính xác.

Một gã học sinh lớp 10 can đảm trả lời.

Nghe được câu trả lời thuyết phục thì Nạp Lan Kỳ cũng không có tiếp tục chú ý đến mấy tên học sinh lớp 10 kia nữa, hắn liền lấy điện thoại ra bấm số của Nạp Lan Minh Châu.

Nạp Lan Kỳ cũng rất rõ ràng, việc Nạp Lan Minh Châu đến Trầm Thành để từ hôn cũng không có nói cho Nạp Lan Trường Sinh biết.

Mà bởi vì sợ bị bại lộ cho nên trước khi Nạp Lan Minh Châu rời khỏi Trầm Thành đã dặn dò hắn không được mở miệng nói lung tung.

Đồng dạng, hắn cũng nhớ được ước định của Nạp Lan Minh Châu cùng với Bùi Đông Lai cách đây một tháng.

Dưới tình hình như vậy thì cho dù hắn không tin được, cũng không thể chấp nhận được việc Bùi Đông Lai thi được 745 điểm thì hắn vẫn phải đem tin tức này nói cho Nạp Lan Minh Châu biết.

- Thực xin lỗi, thuê bao quý khách.....

Vài giây đồng hồ sau, giọng nói êm tai của một vị tiểu thư liền vang lên, Nạp Lan Kỳ nghe xong thì liền tức giận muốn quăng cái di động đi.

Sau đó hắn liền cúp điện thoại, rồi gọi cho Nạp Lan Hiên.

Tít...

Bên tai vang lên tiếng “ Tít “ thì Nạp Lan Kỳ liền thở phào một hơi.

- Tiểu Kỳ?

Mười mấy giây sau, trong điện thoại đã truyền ra giọng nói của Nạp Lan Hiên.

- Ca, là ta!

Nạp Lan Kỳ rất lại tinh thần, giọng nói có chút kích động.

- Có chuyện gì sao ?

Đầu bên kia điện thoại, bởi vì tối hôm qua Nạp Lan Hiên cùng với Nạp Lan Minh Châu đi tham gia tụ hội cho nên ngủ hơi trễ, lúc này hắn vẫn còn ở trên giường lại bị tiếng điện thoại của Nạp Lan Kỳ đánh thức vì vậy hắn có vẻ khó chịu, giọng nói cũng thiếu kiên nhẫn.

- Ca, có việc! Có chuyện lớn rồi.

Có lẽ là quá kích động cho nên giọng nói của Nạp Lan Kỳ vô cùng lớn.

Đầu bên kia điện thoại, Nạp Lan Hiên đang mơ hồ bỗng nghe được tiếng rống của Nạp Lan Kỳ thì thiếu chút nữa làm rớt điện thoại xuống đất.

- Có chuyện gì thì nói, làm gì mà gào khóc thảm thiết rứa ?

Nạp Lan Hiên liền tức giận.

- Hô! Hô.

Không hiểu tại sao bị Nạp Lan Hiên giáo huấn một trận thì Nạp Lan Kỳ lại trở nên bình tĩnh lại, giọng nói của hắn cũng rõ ràng hơn:

- Ca, năm nay Trạng Nguyên là Bùi Đông Lai, hắn thi được 745 điểm !

Trạng Nguyên sao ?

745 điểm?

- Phốc xuy.

Nạp Lan Hiên đang uống nước ngạc nhiên nghe được lời nói của Nạp Lan Kỳ thì đem toàn bộ nước trong miệng phun ra.

- Người Người nói ai là Trạng Nguyên ?

Nạp Lan Hiên tròn tròn mắt, vẻ mặt không dám tin hỏi.

- Chính là tên phế vật có hôn ước với Minh Châu tỷ.

Có lẽ là bị thành tích nghịch thiên của Bùi Đông Lai cho nên khi Nạp Lan Kỳ nói đến hai chữ “ Phế Vật “ thì hắn liền cảm thấy khó thở.

- Cái tên phế vật kia là Trạng Nguyên sao ? Hơn nữa còn thi được 745 điểm sao ?

Mặc dù đây là lần thứ hai Nạp Lan Kỳ mở miệng nhưng mà hắn vẫn không tin, hắn đang hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề.

- Đúng vậy, ca.

Nạp Lan Kỳ cũng biết được sự thật này khó có thể xảy ra được, nhưng mà hắn tin rằng mấy tên học sinh lớp 10 kia không dám lừa hắn.

- Tiểu Kỳ, có phải là người nghe lầm không ? Phải biết rằng vào kỳ thi thử lúc trước thì hắn chỉ đạt được 288 điểm a. Hắn làm sao có thể thi được 745 điểm được?

Khiếp sợ qua đi, Nạp Lan Hiên hoàn toàn không tin lời nói của Nạp Lan Kỳ, hắn hùng hồn nói:

- Ta xem ra, hắn thi được 245 điểm, cùng lắm làm được 345 điểm thôi.

- Ca, thật sự là hắn thi được 745 điểm.

Vẻ mặt của Nạp Lan Kỳ hiện lên vẻ buồn bực nói:

- Hiện tại, tin tức này đã truyền khắp cả Trầm Thành, hơn nữa trên mạng cũng đều đưa tin.

Là thật sao ?

Nạp Lan Hiên lại sững sờ, sau đó hắn cũng không nói gì nữa mà trực tiếp ném điện thoại lên giường rồi mở máy tính ra.

Một phút đồng hồ sau.

Điểm của Bùi Đông Lai đã hiện ra trước mắt của Nạp Lan Hiên.

Trước máy vi tính, Nạp Lan Hiên liền chờ người ra.

- Ca...

Đầu bên kia điện thoại, Nạp Lan Kỳ không ngừng kêu lên.

Một giây.

Mười giây.

Một phút.

Một phút trôi qua, Nạp Lan Hiên liền lắc lắc đầu, hắn mở mắt thật to rồi nhìn sát vào màn hình, cố gắng để cho mình nhìn rõ thêm một chút.

Xác định bản thân mình không có nhìn lầm, Nạp Lan Kỳ một bên lắc đầu, một bên thì thảo tự nói:

- Này, mẹ nó, làm sao có thể được.

- Ca!

Đầu bên kia điện thoại, Nạp Lan Kỳ vẫn còn kêu.

Tiếng gọi của Nạp Lan Kỳ đã kéo Nạp Lan Hiên từ trong kiếp sợ trở lại với hiện thực, trong lòng hấn vừa động, nghĩ tới điều gì đó rồi vội vàng bỏ nhào tới trước giường, cầm điện thoại lên rồi cúp, sau đó bấm số của Nạp Lan Minh Châu.

- Xin lỗi, số máy quý khách.....

- ĐCMN.

Bên tai vang lên giọng nói của vị tiểu thư kia thì Nạp Lan Hiên liền tức giận chửi má nó, sau đó hấn lại nghĩ đến tối hôm qua bởi vì Nạp Lan Minh Châu uống quá nhiều, hơn phần nửa là sợ người khác đánh thức cho nên đã khóa điện thoại rồi.

Hiểu được điểm này thì Nạp Lan Hiên không nói hai lời, nhanh chóng khoác lên người một bộ quần cả, ngay cả mặt cũng không kịp rửa, hấn liền chạy xuống lầu mở chiếc Maybach chạy nhanh về chỗ của Nạp Lan Minh Châu.

Cũng giống như Nạp Lan Kỳ, Nạp Lan Hiên cảm thấy chuyện này có chút thần kỳ nhưng mà nếu thật sự là như thế thì hấn nhất định phải đem tin tức này để báo cho Nạp Lan Minh Châu.

Bởi vì, hấn dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được nếu như Bùi Đông Lai là “Sử thượng tối ngư Trạng Nguyên” thì khi hấn đem sự việc từ hôn của Nạp Lan Minh Châu nói ra thì hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được.

.....

Ngay khi Nạp Lan Hiên lái xe tới chỗ của Nạp Lan Minh Châu thì chiếc xe chở Bùi Đông Lai cùng với Ngô Chí Quốc đã tới trước cửa của Trầm Thành Nhất Trung.

Trước cổng trường có một nhóm người, dẫn đầu chính là các lãnh đạo của Sở Giáo Dục, tiếp theo là người của Bộ Giáo Dục cùng với các phóng viên. Các thành viên trong Trầm Thành Nhất Trung đang tiếp đón những vị lãnh đạo này.

Ngay khi biết Bùi Đông Lai đang trên đường đến đây thì bọn hấn liền đứng ở chỗ này.

Đứng khoảng 20' rồi.

Mà phía sau bọn họ là một tấm biểu ngữ, trên đó có ghi : Nhiệt liệt chào mừng Bùi Đông Lai đồng học đã trở thành sử thượng tối cường Trạng Nguyên!

Chiếc Audi A6 dừng lại, Ngô Chí Quốc chủ động xuống xe rồi mở cửa cho Bùi Đông Lai.

Nhìn thấy tấm biểu ngữ kia, nhìn thấy từng khuôn mặt kích động trước mắt, Bùi Đông Lai bình tĩnh xuống xe.

- Khách sát.

Các phóng viên liền giơ máy ảnh lên chụp hình.

Một hình này được máy ảnh ghi lại.

Hai mươi ngày trước.

Bùi Đông Lai ở trong biển người mênh mông cũng không chớp mắt.

Hôm nay.

Hấn oanh động toàn quốc.

Sói

62. Chương 62 : Toàn Trường Ngạc Nhiên.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 62 : Toàn trường ngạc nhiên.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Sau khi Bùi Đông Lai xuống xe thì Ngô Chí Quốc liền giới thiệu mọi người cho hắn biết, mỗi một người thì hắn đều khom người rồi bắt tay.

Tên phóng viên thấy một màn như vậy thì linh quang chợt động, hắn không nói gì mà đem một màn này chụp lại.

- Trần chủ nhiệm, giáo viên cùng với các học sinh đang ở trong hội trường, chúng ta nên đi qua đi.

Mất thấy Bùi Đông Lai cùng với lãnh đạo đi đến, Ngô Chí Quốc liền nói với Trần chủ nhiệm.

- Tốt.

Trần chủ nhiệm gật đầu cười, thân thiết vỗ bả vai của Bùi Đông Lai:

- Đông Lai a, hôm nay em làm diễn viên còn chúng ta chỉ làm nền thôi, một hồi khi lên phát biểu thì không cần phải che giấu, cứ đem kinh nghiệm của mình nói ra cho mọi người cùng nghe.

- Dạ!

Bùi Đông Lai gật gật đầu, đi về phía trước hội trường.

Đi vào cổng trường, nhìn thấy tám biểu ngữ ở trên đầu, nhớ tới 3 tháng trước đây thì quãng đường mình và cha tiến vào hội trường thì hắn không kìm lòng được mà nắm chặt hai bàn tay lại.

- Bùi Đông Lai, Tiêu Phi đã nói ngươi phải làm cho TQ vì ngươi mà kiêu ngạo, đây mới chỉ là bước đầu tiên thôi.

Sau đó Bùi Đông Lai buông nắm tay của mình ra, âm thầm tự nói với chính mình.

Có lẽ là toàn bộ học sinh đều tập trung ở hội trường cho nên trong sân trường đều trống không, cơ hồ không có một bóng người nào cả.

Cũng giống như trường Tử Kim Hoa, trong ngày hôm nay toàn bộ học sinh lớp 12 đều phải có mặt ở hội trường.

Nhưng mà có chỗ khác với bên đó là tất cả giáo viên cùng học sinh của khối 10, 11 cũng phải có mặt ở hội trường.

Bởi vì bọn hắn muốn nghe Bùi Đông Lai diễn giảng.

Trước đó một khắc.

Trong hội trường, đám học sinh cùng với giáo viên đang thảo luận về thành tích của Bùi Đông Lai, không khí ở trong này có chút lộn xộn.

Nhưng mà.

Ngay khi đoàn người Bùi Đông Lai vừa tiến vào thì toàn bộ hội trường đều trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều không kìm lòng được mà đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Đúng vậy.

Vô luận là giáo viên hay là học sinh, tất cả bọn họ đều không có nhìn vào người lãnh đạo mà ánh toàn bộ ánh mắt của bọn họ đều nhìn về Bùi Đông Lai.

Giờ phút này, ánh mắt của bọn học cũng không có chăm chọc, cũng không có xem thường.

Nếu có thì đó chính là sự ngưỡng mộ.

Đối mặt với hàng ngàn ánh mắt của mọi người thì trong lòng của hắn liền rung động, bất quá bước chân của hắn vẫn vững vàng, về mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Thấy được biểu hiện kinh người của Bùi Đông Lai thì Trần chủ nhiệm liền giật mình, mà Ngô Chí Quốc thì bước lên hai bước rồi đỡ cánh tay của Bùi Đông Lai, nói nhỏ với hắn :

- Đông Lai, bởi vì một lát nữa em cần phải diễn thuyết cho nên trường học đã an bài em ngồi ở phía trên đài chủ tịch.

Nghe được lời nói của Ngô Chí Quốc thì Bùi Đông Lai cũng không nói gì mà là khẽ gật đầu.

Hắn hiểu được, chuyện cho tới bây giờ cho dù là an bài gì đi nữa thì hắn thấy cũng chẳng thấm vào đâu.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều nhìn vào bước di chuyển của Bùi Đông Lai.

Khi thấy Bùi Đông Lai ngồi ở trên đài chủ tịch, hơn nữa là ngồi gần cùng với Trần chủ nhiệm thì trên mặt của bọn hắn cũng không lộ ra một chút kinh ngạc nào.

Tựa hồ đó mới chính là đãi ngộ và vinh dự mà Bùi Đông Lai đáng có.

Trừ Trần chủ nhiệm cùng với các vị lãnh đạo của Bộ Giáo Dục ra thì chỉ có Bùi Đông Lai cùng với Hiệu trưởng Ngô Chí Quốc là được ngồi ở phía trên đài chủ tịch, các phóng viên truyền hình tỉnh thì có nhiệm vụ phát sóng trực tiếp mà những người còn lại thì ngồi ở hàng thứ nhất trong hội trường.

Sau khi đoàn người Bùi Đông Lai ngồi xuống thì buổi lễ chính thức được bắt đầu, Ngô Chí Quốc là người đầu tiên phát biểu, đầu tiên là cảm tạ mọi người đã đến đây tham dự sau đó nói nội dung của buổi lễ hôm nay, cuối cùng đột nhiên giọng nói của hắn đề cao hơn:

- Tiết mục cuối cùng của buổi lễ ngày hôm nay sẽ để cho Trạng Nguyên Bùi Đông Lai trường chúng ta lên nói chuyện cùng với mọi người.

“Bành bạch...”

Ngô Chí Quốc vừa nói xong thì tiếng vỗ tay đã vang khắp toàn trường.

Trong đám người đông nghìn nghịt kia, đám người Tào Băng có quan hệ tốt với Bùi Đông Lai thì cảm thấy kích động thiếu chút nữa là không thể kiềm chế được, thậm chí ngay cả Tần Đông Tuyết cũng cảm thấy trái tim của mình đập hơi nhanh.

Sau khi Ngô Chí Quốc nói xong thì tiếp theo là người của Bộ Giáo Dục rồi Trần chủ nhiệm lên phát biểu.

Sau khi hai người kết thúc bài phát biểu của mình thì Ngô Chí Quốc lại lên phát biểu.

Ba người nói chuyện thì ước chừng đã kéo dài gần một giờ đồng hồ, giáo viên cùng đám học sinh ở phía dưới có vẻ không còn kiên nhẫn nữa, bọn họ cần chính lời những lời diễn thuyết của Bùi Đông Lai.

Mà đến ngay cả phóng viên truyền hình tỉnh cũng không có phỏng vấn ba người bọn họ.

Đối với các phóng viên mà nói, mục đích của hôm nay đến đây là để phỏng vấn Bùi Đông Lai.

- Mọi người đều biết, năm nay Bùi Đông Lai đồng học của trường ta đã tạo ra được một kỳ tích.

Sau khi nói xong thì hắn dừng lại một chút, về mặt có chút kích động vì thể thanh âm cũng được đề cao lên, nói:

- Em ấy đã làm ra một thành tích không thể tưởng tượng được. Hơn nữa Toán, Lý, Anh ngữ tất cả đều đạt được số điểm tuyệt đối.

- Mọi người ở phía dưới hãy nhiệt liệt vỗ tay để hoan nghênh Bùi Đông Lai đồng học lên diễn thuyết nào.

Nói xong thì Ngô Chí Quốc chính là người thứ nhất vỗ tay.

Trong lúc nhất thời tiếng vỗ tay của mọi người trong hội trường giống như là tiếng pháo vậy, thiếu chút nữa là có thể dỡ tung được nóc nhà rồi.

Bên tai vang lên những tiếng vỗ tay kia, nhìn từng khuôn mặt ngồi ở phía dưới kia thì Bùi Đông Lai không khỏi nhớ lại 3 tháng trước, mình và Qua tử ở cái địa phương này đã bị vũ nhục như thế nào.

Trong đầu hiện ra cảnh tượng ngày hôm ấy, trên mắt của Bùi Đông Lai liền dao động nhưng mà rất nhanh hắn đã lấy lại được bình tĩnh rồi đứng dậy.

Sau khi đứng dậy thì hắn cũng không có lập tức đọc diễn văn mà trước hết là cúi tạ toàn bộ giáo viên cùng với học sinh ở trong này.

Thấy được Bùi Đông Lai cúi đầu thì toàn bộ người ở đây đều vỗ tay.

Ước chừng 10s sau tiếng vỗ tay mới dừng lại, Bùi Đông Lai không có ngồi xuống mà đứng ở trên đài chủ tịch cầm microphone, về mặt bình tĩnh mở miệng nói:

- Buổi sáng hôm nay, Ngô hiệu trưởng cùng với Lý lão sư đã đến tìm tôi, nói cho tôi biết rằng ở buổi diễn thuyết sáng hôm nay, đem kinh nghiệm thành công của mình chia sẻ với mọi người.

Toàn trường yên tĩnh, tất cả mọi người đều tập trung.

- Cá nhân tôi cảm thấy nếu nói kinh nghiệm để thành công thì có chút không thích hợp, nhiều nhất thì đó chỉ là một lòng học tập mà thôi. Học tập của tôi chỉ có hai chữ : Cố Gắng. Cũng giống như ngày đó, Lý Văn Linh lão sư đã có nói qua, cố gắng không nhất định sẽ thành công nhưng mà không cố gắng thì chắc chắn sẽ không thành công.

Nói xong thì Bùi Đông Lai lại ngồi xuống.

Thấy được Bùi Đông Lai ngồi xuống, nguyên bản thấy Bùi Đông Lai mở miệng nhắc đến tên của mình thì Lý Văn Linh hưng phấn thiếu chút nữa mà ngạt thở.

Mà toàn bộ người khác đều trừng to mắt, về mặt kinh ngạc nhìn Bùi Đông Lai, trong lòng chỉ có một ý niệm : “ Chỉ chừng này thôi sao?”

Trong lúc nhất thời, toàn trường ngạc nhiên.

codon.traí

63. Chương 63: Sợ Choáng Váng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 63: Sợ choáng váng.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo.

Những lời này, Bùi Đông Lai luôn luôn khắc ghi trong tim

Đối với Bùi Đông Lai mà nói hắn không có nghĩ qua muốn thông qua thành tích thi vào Đại học để nổi danh, sở dĩ hắn đáp ứng đứng ở đây diễn thuyết hoàn toàn là vì phần ân tình lúc trước của Ngô Chí Quốc.

Mặc dù là trả nhân tình nhưng Bùi Đông Lai cũng không muốn thao thao bất tuyệt nói cái gì đó, hắn biết rõ vào lúc hắn học lớp 11 thì thành tích của hắn luôn luôn đứng nhất là bởi vì trừ người có đầu óc ngu ngốc ra thì vẫn phải cố gắng, tiếp tục cố gắng, mẹ nó phải cố gắng lên.

Còn về phần ba tháng trước đây thì không thể dùng hai từ cố gắng để hình dung hắn mà phải nói là liều mạng

Nếu không bởi vì phương thức ôn tập liều mạng kia thì cho dù là hắn có dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi hay là trời sinh ra đã có một năng lực lớn thì muốn đạt được 745 điểm cũng là một việc khó hơn lên trời nữa.

Cho nên, đó là lý do mà hắn luôn nói hai chữ cố gắng.

Đó chính là điều tâm đắc nhất của hắn.

- Khụ..

Mất thấy toàn bộ giáo viên cùng với đám học sinh ngạc nhiên, ngay cả những người ngồi trên đài chủ tịch cũng mất tự nhiên, Ngô Chí Quốc trong lòng buồn bực không thôi đồng thời hắn ho khan một tiếng, tiếp theo hắn lại cười nói để hấp dẫn lực chú ý của mọi người:

- Tuy rằng Bùi Đông Lai đồng học nói rất ít nhưng mà cá nhân tôi lại cực kỳ phấn khích. Hai chữ “ Cố gắng “ của em ấy đã nói lên tất cả, trong thời gian ba tháng vừa qua, tôi thường xuyên nghe người khác nói Bùi Đông Lai đồng học vì ôn tập mà ngồi học tới 2-3h đêm mới rời khỏi phòng học, đồng thời mỗi sáng vào lúc 6h thì em ấy là người có mặt đầu tiên trong phòng học.

- Tôi nghĩ đúng như hai từ “ Cố gắng “ của em ấy thì nhất định mọi người sẽ thành công. Tôi hy vọng, các bạn đồng học ngồi đây sẽ có thể nhớ kỹ hai chữ này, hơn nữa phải đem hai chữ này mà vận dụng vào hành động thực tế.

- Tôi tin tưởng ngày hôm nay, Bùi Đông Lai đồng học có thể sáng tạo ra kỳ tích, làm cho trường học của chúng ta vì em ấy mà kiêu ngạo thì sau này các bạn cũng có thể làm được.

Bành bạch.

Ngô Chí Quốc vừa nói xong thì hội trường liền vang lên tiếng vỗ tay không dứt, các học sinh bị câu cuối cùng kia làm cho đầu óc choáng váng hết, còn trên đài chủ tịch thì những người lãnh đạo thì thầm khen Ngô Chí Quốc phản ứng nhanh chóng nếu không thì không khí sẽ trở nên tẻ nhạt.

Đợi cho mọi người vỗ tay xong thì Ngô Chí Quốc lại cầm lấy microphone rồi nói tiếp:

- Nguyên bản là ngày hôm nay các phóng viên đài truyền hình sẽ phỏng vấn với Bùi Đông Lai đồng học nhưng mà Bùi Đông Lai lại không quen với trường hợp như vậy vì thì chuyên đề phỏng vấn sẽ bị hủy bỏ, tiếp theo là Tiết phóng viên sẽ hỏi Bùi Đông Lai đồng học vài vấn đề.

“Bành bạch...”

Trong lúc nhất thời, tiếng vỗ tay lại vang lên, ở phía dưới người được gọi là Tiết phóng viên liền lấy lại tinh thần, học theo Bùi Đông Lai lúc trước, hắn cúi đầu với mọi người rồi sau đó cầm lấy cái microphone.

- Bùi Đông Lai đồng học, trước khi tôi có chút tò mò làm sao một người học sinh lại có thể thi đạt được số điểm 745 như thế? Nhưng mà, hiện giờ tôi có thể đoán ra được một ít, không nói tới vấn đề thành tích của bạn nhưng sự trấn tĩnh cùng bình tĩnh của bạn đã vượt khỏi dự đoán trước của mọi người, tôi muốn biết khi bạn thi được 745 điểm như thế này thì làm sao bạn lại có thể bình tĩnh đến thế ?

Trong hội trường liền yên tĩnh, giọng nói của Tiết phóng viên vang lên, hắn đưa ra vấn đề thứ nhất.

- Có thể là do ảnh hưởng của cha tôi.

Bùi Đông Lai nghĩ nghĩ, trong đầu lại hiện ra hình ảnh của Bùi Vũ Phu, nhớ đến khuôn mặt tươi cười ấy thì Bùi Đông Lai liền nói:

- Phụ thân tôi vốn là một người tài xế taxi, nhưng mà ở trong trí nhớ của tôi thì bất cứ khi gặp vấn đề gì hẳn người cũng rất bình tĩnh. Tôi cùng cha tôi đã ở cùng với nhau mười tám năm nay, thời gian rất lâu cho nên sẽ chịu ảnh hưởng của người, cho nên tôi muốn mượn cơ hội này để cảm ơn người.

”Bành bạch...”

Tiếng vỗ tay lại vang lên nhưng mà trong lúc vỗ tay thì không ít người lại nhớ đến một nam nhân trung niên chỉ còn một chân, bước đi tập tễnh, lúc nào trên mặt cũng nở một nụ cười ngây ngô.

Giờ phút này, hình tượng của người nam nhân kia ở trong lòng bọn họ lại được đề cao lên.

.....

Trong lúc Bùi Đông Lai đồng ý phỏng vấn hơn nữa lại còn được truyền hình trực tiếp thì ở Yến Kinh, trong căn hộ của Nạp Lan Minh Châu.

Nạp Lan Minh Châu chỉ mặc một bộ áo ngủ nằm ở trên giường bởi vì là nghe được tiếng đập cửa nên nàng liền tỉnh giấc.

Khẽ lắc đầu vài cái, bởi vì uống quá nhiều rượu cho nên đầu của nàng vẫn còn có chút choáng váng, khi nghe thấy tiếng đập cửa thì Nạp Lan Minh Châu nhíu mày, vẻ mặt tương đối bất mãn.

- Tỷ, mở cửa, là ta, tiểu Hiên!

Bên ngoài, Nạp Lan Hiên thấy không có động tĩnh thì thở hổn hển rồi la lớn lên.

Trong phòng ngủ, Nạp Lan Minh Châu đang suy tư là ai mà sáng sớm đến gõ cửa sớm như vậy, mơ hồ nghe được tiếng kêu la của Nạp Lan Hiên thì vẻ mặt nghi hoặc của nàng dần tiêu tan mà thay vào đó là sự nghi hoặc.

Sở dĩ nghi hoặc là bởi vì trong trí nhớ của nàng thì từ nhỏ Nạp Lan Hiên luôn kính trọng nàng, như thế nào mà hôm nay Nạp Lan Hiên lại trở nên như vậy ?

Mang theo vẻ nghi hoặc, Nạp Lan Minh Châu rời giường, sửa sang áo ngủ lại một chút rồi tới mở cửa .

Ở ngoài cửa, Nạp Lan Hiên đang hô lên nhưng thấy cửa phòng được mở ra, Nạp Lan Minh Châu mặc đồ ngủ xuất hiện trước mặt hẳn thì không khỏi sửng sốt.

- Có chuyện gì sao ?

Nhìn thấy bộ dạng lúng túng của Nạp Lan Hiên, đầu hẳn toàn là mồ hôi thì Nạp Lan Minh Châu nhíu mày lại, giọng nói vô cùng bất mãn.

“ Ừc!”

Đầu tiên Nạp Lan Hiên nuốt nước bọt một cái, sau đó kinh hồn bạt vía mà nói:

- Tỷ..không.. không tốt rồi.

- Vào nhà rồi nói.

Không biết vì sao khi chứng kiến được bộ dáng như thế của Nạp Lan Hiên thì Nạp Lan Minh Châu liền phát cáu, tựa hồ nàng xem ra người của Nạp Lan gia không nên thất thố như thế mới đúng.

Mất thấy Nạp Lan Minh Châu xoay người thì Nạp Lan Hiên cũng không có bước vào, mà ở phía sau nói lên:

- Tỷ, năm nay Bùi Đông Lai là Trạng Nguyên.

Nạp Lan Minh Châu liền dừng bước.

Giống như là nàng kinh sợ, đột nhiên nàng quay đầu lại tròn mắt lên, lớn tiếng hỏi:

- Người nói cái gì ?

- Tỷ, tên phỉ vật Bùi Đông Lai kia là Trạng Nguyên của tỉnh Liêu Ninh, hẳn thi được 745 điểm.

Có lẽ đã đoán được biểu tình bất ngờ của Nạp Lan Minh Chaaai cho nên Nạp Lan Hiên cũng không có kinh ngạc, sắc mặt của hắn khó coi mà lặp lại một lần nữa, hơn nữa hắn lại nói rõ số điểm của Bùi Đông Lai ra.

Trạng Nguyên sao ?

745 điểm !

Bùi Đông Lai? ? ?

Lần thứ hai nghe được Nạp Lan Hiên nói thì Nạp Lan Minh Châu không thể tưởng tượng được, cả người liền đứng nguyên tại chỗ, trợn tròn tròng mắt, há to miệng, thật lâu sau cũng không có nói gì.

Giờ phút này, nàng cũn quên mới chuyện Nạp Lan Hiên thất lễ lúc này.

Bởi vì.

Một cỗ khiếp sợ đã tràn ngập toàn bộ thân thể của nàng.

Nàng hoàn toàn sợ choáng váng!

codon.traí

64. Chương 64 : Một Bạt Tai, Không Tiếng Động

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 64 : Một bạt tai, không tiếng động

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Sợ choáng váng sao ?

Đúng vậy!

Nạp Lan Minh Châu nhớ rõ rằng rằng tên phế vật Bùi Đông Lai kia chỉ đạt được 288 điểm trong cuộc thi thử lần trước, xếp thứ nhất từ dưới đếm lên.

Từ ý nào đó mà nói thì số điểm này của Bùi Đông Lai quả thật là dọa người, làm cho Nạp Lan Minh Châu càng khinh miệt Bùi Đông Lai cho đến khi hai người gặp nhau ở quán lẻ đường kia thì Nạp Lan Minh Châu cũng không thể nhẫn nại được mà muốn giải quyết dứt khoát, nói thẳng ra cái ước định này cố gắng để cho Bùi Đông Lai buông tha cái ý niệm trong đầu .

Bởi vì, ở nàng xem ra, Bùi Đông Lai từ đội sổ để biến thành Trạng Nguyên là chuyện không thể nào xảy ra được.

Về sau, Bùi Đông Lai lại nói muốn đi tới Nạp Lan gia thì Nạp Lan Minh Châu cũng cho rằng Bùi Đông Lai là một kẻ không biết trời cao đất rộng, bởi vì lòng tự ái bị tổn thương cho nên hắn mới nói như vậy.

Mà hiện giờ,Nạp Lan Hiên nói cho nàng biết rằng Bùi Đông Lai là Trạng Nguyên của tỉnh Liêu Ninh hơn nữa còn đạt được 745 điểm.

Đối với Nạp Lan Minh Châu đây là điều không thể nào tưởng tượng được.

- Tỷ! Tỷ...

Mắt thấy bộ dáng há hốc mồm của Nạp Lan Minh Châu thì Nạp Lan Hiên sợ Nạp Lan Minh Châu xảy ra vấn đề cho nên hắn liền đi lên gọi.

- Không có khả năng, tên phé vật kia không có khả năng để trở thành Trọng Nguyên! Hẳn tuyệt đối không có khả năng thi được 745 điểm.

Tiếng gọi của Nạp Lan Hiên đã kéo Nạp Lan Minh Châu trở về với hiện thực, nàng dùng sức lắc đầu, cả người đã khôi phục được vài phần bình tĩnh.

“ Lý trí “ nói cho nàng biết, tin tức này quá hoang đường rồi.

Mất thấy Nạp Lan Minh Châu đã khôi phục lại vẻ bình thường thì Nạp Lan Hiên liền dừng bước lại.

- Từ đâu người lấy được tin tức này ?

Nạp Lan Minh Châu nhìn chằm chằm vào Nạp Lan Hiên .

Nạp Lan Hiên buồn bực nói:

- Mới vừa rồi tiểu Kỳ gọi điện đến nói việc này cho đệ hơn nữa trên mạng cũng có tin tức này.

- Trên mạng có thể đáng tin sao?

Có lẽ là Nạp Lan Minh Châu không tin được Bùi Đông Lai có khả năng thi được 745 điểm nên khi Nạp Lan Hiên nói như thế thì nàng liền hỗn hển mắng:

- Đầu người là óc heo sao? Người cũng không nghĩ được một tên phé vật từng chỉ đạt được 288 điểm trong cuộc thi thử mà có thể trở thành Trọng Nguyên sao? Huống chi là thi được 745 điểm ? Người có biết 745 điểm đại biểu cho cái gì không ?

- Tỷ, nhưng mà... Thật sự trên mạng có nhiều tin tức liên quan đến chuyện này.

Nạp Lan Hiên sắp khóc rồi, từ ở sâu trong nội tâm của hắn mà nói thì hắn cũng không tin kết quả này nhưng mà hắn không cho rằng Nạp Lan Kỳ sẽ đem chuyện này ra đùa giỡn, còn nữa, nếu không phải là sự thật thì tại sao trên mạng xuất hiện nhiều tin tức như vậy ?

Lại nghe Nạp Lan Hiên nói như vậy thì Nạp Lan Minh Châu liền nhú mày lại, nàng cũng không nói gì mà là xoay người đi vào phòng sách .

Nạp Lan Hiên thấy thế thì biết rõ Nạp Lan Minh Châu đang muốn kiểm tra lại, vì thế hắn liền vội vàng đi theo.

Phòng sách của Nạp Lan Minh Châu được trang hoàng theo phong cách cổ xưa hơn nữa trên giá sách lại bày ra nhiều bộ sách trong đó có không ít bộ sách liên quan đến lịch sử Thanh triều.

Nhưng mà .

Vô luận là những bộ sách Thanh triều này hay là một số sách khác thì vô cùng mới tinh, tựa hồ là không có ai giở xem.

Đi vào phòng sách, không đợi Nạp Lan Minh Châu làm thì Nạp Lan Hiên đã vội chạy đến bàn đọc sách sau đó mở Laptop lên rồi tiến vào gõ gõ : Năm nay Trọng Nguyên của tỉnh Liêu Ninh là ai? Sau đó enter Milan một phát.

Tách.

Rất nhanh, trang chủ đã xuất hiện về một đồng tin tức của Bùi Đông Lai , tin tức về thành tích thi của hắn.

Kinh ngạc khi thấy một đồng tin kia, đồng tử của Nạp Lan Minh Châu đột nhiên phóng to ra, thân thể trở nên cứng ngắc.

- Mở tin tức ra xem.

Sau đó, hơi thở của nàng có vẻ dồn dập, cả người liền tiến đến trước Laptop dường như là muốn nhìn rõ thêm một chút .

Nạp Lan Hiên không dám chậm trễ vì vậy trực tiếp mở vào nơi có số lượng người view nhiều nhất.

Tin tức này quá ngắn, chỉ nói là Bùi Đông Lai thi được 745 điểm một số điểm mà không thể nào tưởng tượng được, trở thành Trạng Nguyên trong cuộc thi Đại học, phía dưới còn có bảng điểm thi của Bùi Đông Lai .

- Tỷ, người xem...

Nạp Lan Hiên mở ra một trang tin rồi đứng dậy, quay đầu lại ý bảo Nạp Lan Minh Châu đến xem, kết quả tin đưa đến được một nửa thì liền dừng lại.

Thuận theo ánh mắt của hắn thì hắn có thể thấy được Nạp Lan Minh Châu đang đứng ở bàn sách, hai mắt tròn lên, ánh mắt gắt gao nhìn vào bảng điểm của Bùi Đông Lai , cảm xúc khiếp sợ lại tràn ngập trên khuôn mặt của nàng, làm cho gương mặt lãnh diễm kia mơ hồ trở nên trắng bệch.

Sau đó thân thể của nàng không ngừng run lên giống như là bị điện giật.

Đặt là thật sao ?

Cái tên phế vật kia.. Hắn thật sự thi được 745 điểm sao ?

Nạp Lan Minh Châu thầm hỏi chính mình sau đó hai chân nàng mềm nhũn, cả người ngã quỵ về phía trước.

- Tỷ !

Nạp Lan Hiên thấy thế thì liền hoảng sợ, vội bước lên đỡ lấy Nạp Lan Minh Châu rồi đỡ Nạp Lan Minh Châu đến ghế ngồi.

Hô... Hô...

Ngồi ở trên ghế, sắc mặt Nạp Lan Minh Châu trở nên tái nhợt đồng thời hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Nàng run rẩy vươn bàn tay phải ra, cố gắng nắm lấy con chuột nhưng kết quả lại không cầm lấy được.

- Tỷ, người muốn xem cái gì, ta bấm cho.

Nạp Lan Hiên thấy bộ dạng hoảng sợ của Nạp Lan Minh Châu , sợ Nạp Lan Minh Châu bị đả kích xảy ra vấn đề cho nên cố gắng đi lên hỏi.

- Cút !

Nạp Lan Minh Châu không những không cảm kích ngược lại nàng giống như là một người đàn bà chanh chua, rống to đối với Nạp Lan Hiên .

Nạp Lan Hiên hoảng sợ, không dám nói cái gì nữa.

Sau đó, Nạp Lan Minh Châu liền trừng to mắt gắt gao nhìn vào màn hình máy tính, cầm chuột lên rồi tiếp tục mở thêm một trang web khác.

Rất nhanh, Nạp Lan Minh Châu đã mở được một trang mới.

Tin tức này ghi rằng “ Trạng Nguyên Bùi Đông Lai diễn thuyết “

Phía dưới tiêu đề là hình ảnh Bùi Đông Lai nổi bật đứng ở trong hội trường của Trầm Thanh Nhất Trung diễn thuyết.

Thấy hình ảnh xa lạ mà quen thuộc này thì tâm tư của Nạp Lan Minh Châu liền rối xuống mà gương mặt lãnh diễm kia cũng không tìm thấy được một chút huyết sắc.

Thân thể của nàng lại run lên, theo bản năng nhìn vào màn hình.

- Buổi sáng hôm nay, Ngô hiệu trưởng cùng với Lý lão sư tìm tôi, nói để cho tôi ở hội trường diễn thuyết, đem kinh nghiệm thành công của mình chia sẻ với mọi người.

- Cá nhân tôi cảm thấy rằng, nói kinh nghiệm thành công ra thì có điểm không thích hợp, nhiều nhất chỉ có

- Trong lòng tôi chỉ có hai chữ : “ Cố gắng “ Cũng như ngày đó thầy Lý Văn Linh đã nói với mọi người trong lớp như vậy, cố gắng không nhất định thành công, nhưng là không cố gắng chắc chắn sẽ không thành công!

.....

Nhìn vào Bùi Đông Lai đang phát biểu.

Bên tai vang lên những lời nói không nóng nảy, không tự ti khi bước lên diễn thuyết, trong mắt hiện lên hình ảnh Bùi Đông Lai gầy yếu gập mình trước đó thì Nạp Lan Minh Châu không thể không thừa nhận sự thật rằng : “ Bùi Đông Lai thật sự thi được 745 điểm, đã trở thành sự thương tối cường Trạng Nguyên năm nay “

Không thể không thừa nhận, sau khi biết được sự thật này thì cả người Nạp Lan Minh Châu liền xụi lơ, hai mắt trở nên vô thần nhìn chằm chằm vào màn hình.

Nạp Lan Hiên thấy thế thì cũng không dám trấn an Nạp Lan Minh Châu cũng không dám đi lên tắt cái Laptop.

- Bùi Đông Lai đồng học, lại chúc mừng bạn, cuối cùng tôi muốn hỏi bạn một câu, bạn thi vào Đại học với một số điểm cao nhất trong lịch sử này thì người bạn muốn cảm tạ là ai thế ?

Trên màn hình, một vị phóng viên khác tên từ đài truyền hình tỉnh hỏi một vấn đề cuối cùng.

- Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn cha của tôi, người đã đưa tôi đến với cái thế giới này hơn nữa người đã nuôi sống tôi hơn mười tám năm, dạy bảo tôi nên làm người như thế nào.

Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói:

- Sau đó, tôi muốn cảm tạ lão sư của tôi vì bọn họ đã truyền kiến thức cho tôi. Tôi còn muốn cảm ơn những vì bạn học, vì bọn họ để lại cho tôi một hồi ức tốt đẹp về thời trung học.

Bùi Đông Lai nói xong thì đám phóng viên liền xoay camera hướng về đám học sinh cùng với giáo viên đang ngồi trong hội trường.

- Cuối cùng, tôi còn muốn cảm tạ một người.

Sau đó, camera một lần nữa lại dừng trên người của Bùi Đông Lai , Bùi Đông Lai lại mở miệng một lần nữa.

- Là người nào ?

Các phóng viên của đài truyền hình liền hỏi.

Lời nói của các phóng viên vừa thốt ra thì toàn bộ ánh mắt của mọi người đều nhìn vào Bùi Đông Lai .

- Tôi cần phải cảm ơn một người.

Ngay khi mọi người đang nhìn mình Bùi Đông Lai liền nheo mắt lại, ánh mắt trở nên sắc bén:

- Tôi muốn nói với nàng : “ Chớ quên ước định của chúng ta “ !

Rầm!

Bùi Đông Lai vừa mới nói xong lời này thì toàn bộ ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Tần Đông Tuyết .

Lúc trước, khi thành tích của Bùi Đông Lai còn chưa có vượt lên thì mọi người đã truyền ra rằng Bùi Đông Lai đang cùng hẹn hò với Tần Đông Tuyết nhưng hai người cũng không có mở miệng phủ nhận, ngược lại nhiều khi nàng lại cùng Bùi Đông Lai giống như hình với bóng, chẳng gì là một đôi tình lữ.

Hiện giờ Bùi Đông Lai nói cần cảm ơn một người, chẳng lẽ hai người đã có ước định với nhau sao ?

Những học sinh kia xem rằng người Bùi Đông Lai vừa nhắc đến chắc hẳn là Tần Đông Tuyết rồi.

Nhìn thấy được mọi người đang nhìn mình thì Tần Đông Tuyết không khỏi cười khổ : “ Bùi Đông Lai , thật sự em hy vọng người anh nói chính là em nhưng mà em biết rằng sẽ không phải “

Ánh mắt Tần Đông Tuyết đột nhiên trở nên sắc bén : “ Nạp Lan Minh Châu người có thấy không ? “

Có thấy không ?

Phù Phù!

Trong thư phòng, Nạp Lan Minh Châu nghe được lời nói của Bùi Đông Lai thì sau đó cả người nàng liền ngã nhào xuống đất.

“ Nạp Lan Minh Châu , có rất nhiều người từng khinh thường Bùi Đông Lai , kết quả là bọn hắn đều bị Bùi Đông Lai dùng hành động thực tế để tát cho bọn chúng một cái! Ta tin tưởng rằng người cũng giống như bọn chúng, một cái tát này nhất định người phải chịu rồi.”

Nhất định phải chịu sao ?

Giờ phút này, lời nói lúc trước của Tần Đông Tuyết cứ không ngừng vang lên bên tai của Nạp Lan Minh Châu , vang lên không ngừng....

Dưới ánh đèn, sắc mặt của Nạp Lan Minh Châu trắng bệch, giống như là một con chó chết cuộn tròn ở nơi này, không ngừng run rẩy.

Một cái tay không gây tiếng động.

Nhưng cũng đủ làm nàng đau.

65. Chương 65 : Bổng Nhiên Quay Đầu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 65 : Bổng nhiên quay đầu.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Tỷ!

Nạp Lan Hiên thấy vậy liền hoảng sợ, vội chạy tới đỡ Nạp Lan Minh Châu ngồi dậy.

- Tỷ, người không sao chứ.

Nạp Lan Hiên thấy bộ dáng của Nạp Lan Minh Châu như vậy thì cực kỳ lo lắng.

- Tại sao lại có thể như vậy?

Nạp Lan Minh Châu thì thào nói tựa hồ như cho đến giây phút này nàng vẫn không tin rằng Bùi Đông Lai có thể thi được 745 điểm.

- Tỷ, cho dù hắn thi được 745 điểm thì cũng không có gì lớn.

Bên tai vang lên lời nói của Nạp Lan Minh Châu thì Nạp Lan Hiên đã biết Nạp Lan Minh Châu bị đả kích không nhẹ vì thế hắn vội vàng trấn an :

- Ở trong lòng tiểu Hiên thì cho dù hắn có thi được 745 điểm thì cũng là một tên phế vật chỉ biết đọc sách mà thôi, hắn vĩnh viễn không thể hợp với tỷ! Thậm chí ngay cả tư cách xách dép cho tỷ thì hắn cũng không có.

Tên phế vật chỉ biết đọc sách...

Bên tai vang lên lời nói của Nạp Lan Hiên thì đôi mắt vô thần của Nạp Lan Minh Châu cũng dần dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh, khuôn mặt trắng bệch của nàng cũng đã có vài phần huyết sắc.

- Phải a, cho dù hắn thi được 745 thì có thể chứng minh cái gì đây ?

Nạp Lan Minh Châu dùng tinh thần A Q để tự an ủi bản thân mình:

- Chẳng lẽ hần thi được 745 điểm thì có xứng đôi với Nạp Lan Minh Châu ta sao ? Không, không có khả năng! Ta là tiểu thư của Nạp Lan gia còn hần, Bùi Đông Lai hần thì tính là cái gì ?

Hô!

Nghĩ thông suốt được điểm này thì Nạp Lan Minh Châu thở phào một hơi chẳng qua vẻ mặt của nàng có chút âm trầm.

Mất thấy vẻ mặt âm trầm của Nạp Lan Minh Châu thì Nạp Lan Hiên biết được vị tỷ tỷ này đã hồi phục lại được rồi hơn nữa thì nàng cũng hận Bùi Đông Lai thấu xương.

Điều này làm cho Nạp Lan Hiên thở nhẹ một hơi đồng thời hần cũng có chút lo lắng.

Bởi vì, hần cũng nghe ra lời nói của Bùi Đông Lai lúc này là muốn nói cho Nạp Lan Minh Châu “ Ta nói rồi. ta sẽ đi đến Nạp Lan gia “

Ở Nạp Lan Hiên xem ra thì một khi Bùi Đông Lai lấy thân phận Trạng Nguyên đến Nạp Lan gia thì chuyện tình Nạp Lan Minh Châu một đi từ hôn sẽ bị bại lộ, đến lúc đó Nạp Lan Minh Châu chẳng những cần phải thực hiện hôn ước mà rất có thể nàng còn bị Nạp Lan lão gia tử cùng với Nạp Lan Trường Sinh trách cứ nữa.

Đây là chuyện mà Nạp Lan Hiên không muốn xảy ra.

- Tỷ, hiện giờ chúng ta nên làm sao bây giờ?

Nạp Lan Hiên nhin không được mà hỏi.

Làm sao bây giờ?

Đình linh linh...

Lúc này thì một tiếng chuông điện thoại vang lên.

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì Nạp Lan Minh Châu vốn đang tìm đối sách thì nhất thời liền cả kinh.

Bởi vì điện thoại trong phòng của nàng trừ Nạp Lan Trường Sinh ra thì không một ai biết được .

Đây cũng chính là, cú điện thoại này là của Nạp Lan Trường Sinh gọi tới.

Sau khi Nạp Lan Trường Sinh biết Bùi Đông Lai thi được 745 điểm thì mục đích gọi điện thoại đến đây thì Nạp Lan Minh Châu dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được.

Có lẽ là sợ lời nói dối lúc trước bị vạch trần cũng có lẽ là nàng không nghĩ ra cách nào nên Nạp Lan Minh Châu không dám cầm điện thoại.

Trong lúc nhất thời, tiếng chuông điện thoại cứ vang lên trong thư phòng, thật lâu sau cũng không tiêu tan.

.....

Lúc 11h30' buổi lễ tốt nghiệp chấm dứt, trước tiên Bùi Đông Lai đi theo đoàn người Ngô Chí Quốc rời khỏi hội trường. Hần viện cớ cần phải về nhà để thưởng lương cùng với cha mình, khước từ lời mời đi ăn cơm của Trần chủ nhiệm. Hần để mặc cho Trần chủ nhiệm cùng với đám phóng viên của tỉnh cùng nhau đi ăn cơm.

Sau khi đoàn người Bùi Đông Lai rời khỏi hội trường thì các giáo viên cùng các học sinh khác mới trật tự rời khỏi đây.

Trong đám người ấy thì Tần Đông Tuyết không nhin được mà nhìn thoáng qua hướng Bùi Đông Lai rời đi, không thấy được Bùi Đông Lai thì trong lòng Tần Đông Tuyết có chút mất mát.

Mất mát rất nhiều đột nhiên Tần Đông Tuyết lại thấy được điện thoại di động của mình rung lên.

Lấy điện thoại ra thì Tần Đông Tuyết thấy được một tin nhắn đã gửi tới.

Mang theo vài phần nghi hoặc, Tần Đông Tuyết mở tin nhắn ra chỉ thấy nội dung tin nhắn là : “ Tần Đông Tuyết đồng học, anh ở trên sân thượng chờ em, Bùi Đông Lai .”

Àn?

Thấy được nội dung tin nhắn thì hai mắt Tần Đông Tuyết mở to ra, sau đó cảm xúc mất mát trong nhất thời liền biến mất mà thay vào đó chính là sự hưng phấn.

Vô cùng hưng phấn nhưng mà Tần Đông Tuyết lại giống với những cô gái bình thường, lại làm ra vẻ hờn dỗi, vênh cái miệng lên một chút rồi reply lại: “ Bùi Đông Lai đồng học, tìm tỹ có việc gì sao?”

Trên sân thượng, Bùi Đông Lai cầm cái điện thoại Nokia cùi bắp mà Bùi Vũ Phu đưa cho hắn, một tay che ánh mặt trời, thấy được tin nhắn trả lời của Tần Đông Tuyết thì hắn liền gãi gãi đầu, giằng co cả nửa ngày mới trả lời lại một câu: “ Đến rồi sẽ biết “

Thấy được tin nhắn của Bùi Đông Lai thì Tần Đông Tuyết giống như là một tiểu nữ sinh đang yêu nhau, hạnh phúc cười một tiếng, nàng cũng không làm cho Bùi Đông Lai khó xử nữa mà là theo đám người đi ra khỏi hộ trường, sau đó lấy cớ đi vệ sinh, chờ cho đám học sinh và giáo viên rời khỏi đây rồi thì nàng mới đi lên sân thượng.

Trên sân thượng, sau khi Bùi Đông Lai nhắn tin trả lời xong thì hắn vẫn một mực chờ đợi tin nhắn trả lời (Có ai đã giống như vậy chưa , m' thì đợi ko biết bao nhiêu lần) cả nửa ngày cũng không thấy tin nhắn tới, rõ ràng là hắn đã thấy toàn bộ mọi người đều đã đến Giáo Học Lâu rồi mà.

Suy nghĩ một chút, hắn cắn chặt răng, trực tiếp rút điện thoại ra bấm số của ỳy.

Tu...Tu...

Nghe được âm thanh tu..tu truyền ra trong điện thoại thì Bùi Đông Lai liền ngừng thở.

Trên sân thượng, Tần Đông Tuyết đang định mở cửa ra nhưng thấy được Bùi Đông Lai đang gọi điện thoại tới thì nàng cũng không bắt máy mà là trực tiếp tắt luôn.

- Xin lỗi, số máy quý khách....

Bên tai vang lên giọng nói êm tai của vị tiểu thư thì Bùi Đông Lai ngẩn ra, sau đó hắn ử rử đem điện thoại để xuống, bắt đầu tìm xem thử Tần Đông Tuyết đang ở đâu trong đám người ở dưới lầu.

Mặc dù chiều cao của Giáo Học Lâu không thấp nhưng mà nhãn lực của Bùi Đông Lai rất tốt, hơn nữa Tần Đông Tuyết cực kỳ đặc biệt, liếc mắt một cái là có thể tìm ra được.

Một người, hai người, ba....

Ánh mắt Bùi Đông Lai không ngừng tìm kiếm lấy thân ảnh quen thuộc trong đám người kia nhưng mà thủy chung hắn vẫn không có tìm được.

Dần dần, dần dần, đám người càng ngày càng thưa thớt, đến cuối cùng dưới Giáo Học Lâu là một mảnh trống không.

- Đi rồi sao?

Không tìm được bóng dáng của Tần Đông Tuyết , Bùi Đông Lai giống như là quả bóng ỉu xìu cả người ủ rũ xuống.

“Bà già bắn máy bay, không may đứt...”

Ngay sau đó là một tiếng ca vang lên.

Bùi Đông Lai liền ngẩn ra, sau đó hắn liền phản ứng, rút cái điện thoại ra để nhìn thì nhìn thấy số của Tần Đông Tuyết gọi đến.

Phát hiện này làm cho hắn vô cùng kích động, ngón tay của hắn run rẩy bấm vào chỗ nghe.

- Đồ ngốc, xoay người lại đi.

Trên cửa sân thượng.

Người thiếu nữ kia từng kiên quyết cho rằng thiếu niên kia sẽ không chủ động theo đuổi Cố Mỹ Mỹ.

Người thiếu nữ thủy chung vẫn tin tưởng thiếu niên kia.

Người thiếu nữ đang từng nói với Nạp Lan Minh Châu rằng :

- TQ rất lớn, Đông Bắc rất nhỏ.

Làm cho sắc mặt của Nạp Lan Minh Châu trở nên tái nhợt.

Người thiếu nữ sợ một lần nữa làm tổn thương lòng tự tôn của thiếu niên kia cho nên rất kiên quyết.

Nàng mở bím tóc đuôi ngựa ra, đứng dưới ánh mặt trời, thâm tình nhìn vào thân ảnh cô đơn của thiếu niên kia rồi nhẹ giọng nói.

Thiếu niên xoay người.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ. Mạch-nhiên hồi thủ, ná nhân khước tại, đăng hỏa lan-san xứ.

(*) : Chúng lý tầm tha thiên bách độ. Mạch-nhiên hồi thủ, ná nhân khước tại, đăng hỏa lan-san xứ.

Tân Khí-Tật (Tổng, 1140 - 1207)

Dịch :

Trăm ngàn lần anh tìm em trong hỗn-độn, anh chợt ngoảnh đầu lại, về phía đèn đang tắt, em đứng đó.

66. Chương 66 : Đánh Cuộc Kiếp Trước.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 66 : Đánh cuộc kiếp trước.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ánh mặt trời chói chan.

Trên sân thượng, Tần Đông Tuyết thân một bộ váy liền áo màu trắng, dưới chân đi một đôi giày vải màu hoa sắc, cả người làm cho người ta cảm giác một loại thanh thuần nhưng mà cho dù thanh thuần đi cỡ nào đi nữa thì không thể che dấu được vẻ cao quý, tao nhã vốn đã có của nàng.

Giờ phút này nàng giống như là một tiên nữ trên trời hạ phàm xuống nhân gian.

Gió nhẹ thổi qua làm mái tóc dài của nàng nhẹ bay, mái tóc che cả khuôn mặt nàng nhưng không cách nào che dấu được ý cười trên khuôn mặt của nàng, càng không thể che dấu ánh mắt thâm tình kia của nàng.

Nàng không hề nhúc nhích, chỉ đứng nhìn thiếu niên đang tràn ngập oán khí kia.

Ánh mắt nhu tình như nước, giống như là một vật nhỏ đánh trúng vào trái tim của Bùi Đông Lai .

Bá.

Bùi Đông Lai nhẹ nhàng buông tay, chiếc điện thoại Nokia trong tay hắn liền rơi xuống đất.

Tần Đông Tuyết thấy một màn như vậy thì mày máy cười, nụ cười càng lúc càng đậm.

Sau đó.

Trong lúc Tần Đông Tuyết đã cho rằng chiếc điện thoại sẽ rơi xuống đất thì đột nhiên Bùi Đông Lai liền xoay người đưa tay rồi, thuận tay chụp lấy cái điện thoại, cả động tác đều rất hành văn liền mạch lưu loát.

Có lẽ không ngờ Bùi Đông Lai sẽ xuất ra chiều này nên Tần Đông Tuyết hơi giật mình, há to miệng ra.

Bùi Đông Lai thấy thế liền lộ ra một vẻ mặt tươi cười, bước đến gần Tần Đông Tuyết .

Trên sân thượng, Tần Đông Tuyết thấy Bùi Đông Lai đi tới thì nàng cũng không có bước lên, nàng cúi đầu xuống hé miệng cười, nhẹ nhàng đá mấy hòn đá dưới đất.

Mặc dù là cúi đầu nhưng ánh mắt của Tần Đông Tuyết vẫn đang âm thầm quan sát Bùi Đông Lai .

Dần dần, thân ảnh của Bùi Đông Lai càng lúc càng gần nàng, thấy thế thì trái tim của nàng liền đập nhanh hơn.

Cảm xúc khẩn trương cùng ngượng ngùng làm cho khuôn mặt của nàng đỏ ửng.

Chẳng biết tại sao lúc này nhìn thấy bộ dạng trẻ con của Tần Đông Tuyết thì trong lòng của Bùi Đông Lai tràn ngập vui sướng, khóe miệng lơ đãng nhếch lên một cái.

Rốt cục, ngay khi Tần Đông Tuyết ngừng thở, toàn thân cứng ngắc thì Bùi Đông Lai là đi tới trước mặt của nàng, cách chỗ nàng đứng chừng một thước, hắn cũng không nói lời nào chỉ mỉm cười nhìn nàng.

Ánh mắt nhìn thấy ánh mắt của Bùi Đông Lai mang theo vài phần thâm tình cùng vài phần thưởng thức thì Tần Đông Tuyết liền dừng đá mấy hòn đá ở dưới chân, toàn thân có vẻ hơi cứng ngắc, nàng không không đủ dũng khí để có thể ngẩng đầu để cùng đối diện với Bùi Đông Lai .

- Bùi Đông Lai đồng học, anh không biết như vậy là thiếu lễ phép sao ?

Không biết qua bao lâu, mắt thấy Bùi Đông Lai vẫn không nói lời nào thì Tần Đông Tuyết mới lấy hết dũng khí, ngẩng đầu lên, giả vờ nói:

- Mặt khác, không phải anh tìm em có chuyện sao? Như thế nào mà sau khi gặp mặt thì cái mặt anh như cái bánh trắng, không nói lời nào vậy.

Ách..

Bùi Đông Lai vốn là đang xem bộ dạng thẹn thùng của Tần Đông Tuyết , ngạc nhiên khi nghe được được lời nói này của Tần Đông Tuyết thì hắn liền lập tức nghẹn lời.

"Hi hi..."

Tần Đông Tuyết thấy Bùi Đông Lai lộ ra bộ dáng không biết làm sao thì trở nên vui vẻ.

Nụ cười này làm cho Bùi Đông Lai liền trở nên hết xấu hổ, hắn nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ kia kia của Tần Đông Tuyết , đối diện với cặp mắt mê người kia thì hắn cũng chút né tránh nào mà tỏ ra chân thành nói:

- Mời vừa rồi ở trong hội trường thì anh không có cảm ơn em, bởi vì anh cảm thấy được ở trong trường hợp ấy mà mở miệng ra nói hai chữ cảm ơn thì không đủ thành ý----- cảm ơn em!

Lúc trước khi còn ở trong hội trường thì Tần Đông Tuyết bởi vì câu nói sau cùng của Bùi Đông Lai giành cho Nạp Lan Minh Châu nên trong lòng nàng mới có cảm giác mất mát.

Trong khoảng khắc này, nàng rất muốn... rất muốn Bùi Đông Lai nói rằng người đó chính là nàng.

Bởi vì lúc trước nàng có một ước định với Bùi Đông Lai .

Mặc dù là Bùi Đông Lai không nhớ rõ cái ước định kia nhưng mà nàng lại nhớ kỹ lời ước định đó, hơn nữa nàng rất muốn chính miệng của Bùi Đông Lai nói ra.

Lúc này nghe được lời nói của Bùi Đông Lai thì nụ cười trên mặt của nàng liền đọng lại nhất thời trong lòng nàng liền tràn ngập một loại cảm xúc có tên là cảm động.

- Cảm ơn em vì cái gì ?

Nụ cười trên mặt Tần Đông Tuyết lại càng trở nên rạng rỡ giống như là một đóa hoa mẫu đơn nở rộ vậy, nhất tiểu khuynh thành.

- Rất nhiều, rất nhiều.

Bùi Đông Lai nhẹ giọng nói, giọng nói rất nhu hòa.

Rất nhiều...

Bên tai vang lên hai chữ này lại thấy Bùi Đông Lai hiện ra ánh mắt nhu tình thì Tần Đông Tuyết liền cảm thấy trong ngực của mình bị một cái gì chặn lại, nàng định mở miệng nói ra cái gì nhưng một chữ không nói ra được.

- Còn nhớ rõ sau khi trận bóng rổ kết thì anh đã nói với em, sự việc đánh cược của chúng ta đó.

Mắt thấy Tần Đông Tuyết không nói lời nào thì Bùi Đông Lai liền cười nói.

Nghe thấy Bùi Đông Lai nhắc đến việc đánh cược lần trước thì trong lòng Tần Đông Tuyết thầm mỉm cười, trên mặt hiện lên một vẻ ngượng ngùng cùng với lúng túng, ánh mắt nhìn sang chỗ khác, khẩu thị tâm phi (*)nói:

- Em có đánh cược với anh sao ?

- Có chứ sao không có?

Bùi Đông Lai híp mắt nhìn vào Tần Đông Tuyết .

- Không có.

Tần Đông Tuyết kiêu ngạo ngẩng đầu lên, vẻ mặt trở nên đắc ý.

- Tần Đông Tuyết đồng học, em xác định cùng với khẳng định là không có sao?

Bùi Đông Lai lại hỏi.

- Em xác định cùng với khẳng định là không có.

Tần Đông Tuyết cười mỉm nhìn Bùi Đông Lai , nàng không khỏi nhớ lại lần nói chuyện của mình với Bùi Đông Lai trước đây.

Bùi Đông Lai bởi vì sau này nghe được Tần Đông Tuyết bổ sung thêm một câu: “ Chỉ cần anh dám, em sẽ kêu lên là vô lễ.” Thì vẻ mặt của hắn liền trở nên chật vật, một đầu hắc tuyến.

Lúc này đây.

Nghe được Tần Đông Tuyết trả lời như vậy thì Bùi Đông Lai lại không có vẻ chật vật.

Dưới ánh mắt trời, hắn bước lên từng bước, tay trái vòng qua cái eo thon của Tần Đông Tuyết , nhẹ nhàng ôm lấy.

“A....”

Bùi Đông Lai thành linh làm ra hành động như thế này thì khiến cho cả người Tần Đông Tuyết cứng ngắc, theo bản năng nàng kêu lên một tiếng, sau đó cả người nàng trực tiếp bị Bùi Đông Lai kéo vào trong lòng.

Ôm thân thể của Tần Đông Tuyết vào lòng thì Bùi Đông Lai có thể cảm nhận rõ ràng thân thể mềm mại cùng với mùi thơm trên người của Tần Đông Tuyết , mùi thơm kia giống như là thuốc kích thích hoặc giống như là thuốc độc làm cho hắn nghiện, làm cho hắn mất phương hướng.

Cảm nhận được cơ thể cực nóng của Bùi Đông Lai lại nghe được tiếng tim đập của hắn thì Tần Đông Tuyết giống như là một con sơn dương vẩn núp ở trong lòng của Bùi Đông Lai , một cử động cũng không dám làm.

Sau đó, ngay khi Tần Đông Tuyết đang im lặng chăm chú nhìn vào Bùi Đông Lai thì Bùi Đông Lai vươn tay phải ra, nhẹ nhàng nâng cái cằm nhỏ nhắn của nàng lên, nhắm ngay đôi môi kiều gợi của nàng rồi chậm rãi (tự hiểu)

Thân thể của Tần Đông Tuyết trở nên căng thẳng, theo bản năng muốn kháng cự một chút nhưng sau đó lại yên tĩnh trở lại, theo bản năng nàng nhắm hai mắt lại, lông mi run lên nhẹ nhẹ, đôi môi kiều gợi kia giống như là một đóa hoa kiều diễm. (Làm mình thêm bổ mợ)

Ngay sau đó.

Nhận thấy được hai phiến dày cực nóng hôn lên môi của nàng thì thân thể của Tần Đông Tuyết giống như là bị điện giật, cả người chấn động lên, thân thể của nàng trực tiếp dán sát vào người của Bùi Đông Lai , hai cái bánh bao trước ngực nàng chưa bị người nào khai phá đã đè vào thân người của Bùi Đông Lai .

Mãi cho đến khi Tần Đông Tuyết có cảm giác mình sắp hòa tan, sắp ngạt thở thì Bùi Đông Lai mới dừng lại.

Đôi môi tách ra, thân thể vẫn sát vào nhau, trong lòng Tần Đông Tuyết giống như là một con nai đang chạy loạn, khuôn mặt đỏ bừng.

Sau đó, không đợi không khí mập mờ tan đi mà Bùi Đông Lai vẫn giống như trước hân hôn lên đôi môi của Tần Đông Tuyết rồi hôn lên chóp mũi, chân mày... cuối cùng hân dừng lại trên trán của nàng. (Đê mê nước miếng không bắt quá ka lại thích)

Thân thể Tần Đông Tuyết hoàn toàn hòa tan, không kim lòng được mà ôm Bùi Đông Lai lại.

Bùi Đông Lai vươn hai tay ra nhẹ nhàng nâng khuôn mặt ửng đỏ của Tần Đông Tuyết lên, nhẹ giọng nói:

- Lúc ấy, anh muốn nói với em điều kiện là “ Nếu anh trở thành Trọng Nguyên thì em sẽ lặn bạn gái của anh”.

Bạn gái.

Cho dù Tần Đông Tuyết có thể đoán được cái ước định kia là như thế nhưng mà khi nghe chính miệng Bùi Đông Lai nói ra thì nàng có vẻ hơi kinh hoảng, ánh mắt vội nhìn sang nơi khác.

- Ngày đó, ở quán bán ma lạt kia, em nói rằng em đến từ Yến Kinh làm cho sắc mặt của Nạp Lan Minh Châu trở nên trắng bệch.

Bùi Đông Lai lại mở miệng, sắc mặt của hắn vẫn bình tĩnh.

Trong lòng Tần Đông Tuyết cả kinh liên ngắc đầu lên nhìn Bùi Đông Lai .

- Anh biết là gia thế của em vô cùng tốt còn cụ thể tốt như thế nào thì anh không biết nhưng mà khẳng định gia thế của em tốt hơn so với Nạp Lan gia.

Có lẽ nhận ra Tần Đông Tuyết đang khản trường, Bùi Đông Lai không đợi Tần Đông Tuyết mở miệng, hắn liền lấy tay che lên đôi môi của nàng rồi nhẹ nhàng nói tiết:

- Anh cũng biết lấy gia thế như vậy thì cần phải chú ý đến môn đăng hộ đối.

Tần Đông Tuyết biến sắc, khuôn mặt trở nên lo lắng bất an, thân thể không kìm được mà giãy dụa.

- Nếu em đã thừa nhận chịu thua.

Dưới ánh mặt trời, Bùi Đông Lai đứng thẳng lưng lên, tự tin nhìn vào khuôn mặt của Tần Đông Tuyết , hào khí ngất trời nói:

- Như vậy thì em phải chấp nhận của anh một điều kiện.

Nói xong, liền hạ cánh tay phải đang che trên đôi môi của Tần Đông Tuyết .

- Một năm trước, lúc anh gặp phải biến cố lúc anh hoàn toàn thất bại thì em cá là anh có thể đứng dậy trở lại, một tháng trước lúc Nạp Lan Minh Châu hung hăng vũ nhục anh thì em cá là anh sẽ cho nàng một bạt tai.

Cảm nhận được vẻ tự tin trên người của Bùi Đông Lai , nhìn ánh mắt kiên định mà chấp nhất của hắn thì Tần Đông Tuyết đã khôi phục lại bình tĩnh, nàng nhẹ giọng nói:

- Hôm nay, em đánh cược với anh rằng tương lai anh có thể đường đường chính chính bước vào đại môn của Tần gia.

Dưới ánh mặt trời, cô gái của Tần gia đã lựa chọn.

(*) : Miệng nói một đường mà lòng nghĩ một nẻo

67. Chương 67 : Rập Khuôn Theo Sao ?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 67 : Rập khuôn theo sao ?

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Đang lúc hoàng hôn, ánh trời chiều dần dần hạ xuống sau đỉnh núi, độ ẩm bắt đầu hạ thấp, gió đêm thổi qua làm cho những ngày đầu hè bỗng trở nên mát mẻ.

Hoặc có lẽ là do nguyên nhân nhiệt độ trong không khí giảm xuống nên du khách trong công viên Trung Sơn bỗng trở nên nhiều hơn, có lão nhân, lão thái thái mang theo nhiều người trong gia đình ra hóng mát, cũng có nhiều đôi tình lứa ra đây hẹn hò.

Bên bờ hồ nhân tạo trong công viên, Bùi Đông Lai đang sóng vai đi cùng với Tần Đông Tuyết , có thể thấy lúc này đây trên khuôn mặt hai người tràn đầy vẻ hạnh phúc.

- Nếu không có bất ngờ nào xảy ra thì trong hai ngày nữa các trường Đại học nổi tiếng trong nước sẽ phải người đến để tìm anh, đến lúc đó anh sẽ tính đi đâu học đây?

Tần Đông Tuyết vừa đi vừa đưa tay vén mái tóc ở trên trán lên rồi nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai , trong ánh mắt của nàng đã tràn ngập vẻ chờ mong.

Có lẽ là đã biết Tần Đông Tuyết nhất đi sẽ học ở Đại học Yến Kinh cho nên từ trưa đến nay Bùi Đông Lai luôn né tránh vấn đề này, lúc này lại nghe được câu hỏi của Tần Đông Tuyết thì hần khe khẽ thở dài nói:

- Ba của anh muốn anh đến Đông Hải.

Đông Hải ?

Bên tai vang lên hai chữ này thì Tần Đông Tuyết lại cảm thấy mát mát nhưng sau đó nàng nhớ ra cái gì đó, nàng biết rõ đi Đông Hải chính là quyết định của Bùi Vũ Phu.

- Em muốn đến Yên Kinh sao ?

Bùi Đông Lai thấy Tần Đông Tuyết không trả lời vì thế nhẹ giọng hỏi.

Nghe được câu hỏi của Bùi Đông Lai thì đầu của Tần Đông Tuyết nóng lên, trong lòng nàng dâng lên một cổ xúc động... muốn đi Đông Hải.

Nói chung, nàng là một người rất dễ xúc động mà một khi đã xúc động thì nàng sẽ bất chấp hậu quả.

Tần Đông Tuyết xuất thân từ Tần gia cho nên không phải là một người dễ xúc động.

Cho nên nàng liền bỏ ý niệm Đông Hải ở trong đầu ra, nhẹ nhàng gạt đầu.

Tuy rằng đã biết rõ là đáp án này nhưng Bùi Đông Lai lại nghe chính miệng của Tần Đông Tuyết nói ra thì trong lòng không khỏi mát mát.

Ánh mắt thấy được biểu tình biến hóa của Bùi Đông Lai thì Tần Đông Tuyết cũng không có giải thích cái gì.

Nàng rất muốn, rất muốn nói cho Bùi Đông Lai biết rằng nàng rất muốn đi tới Đông Hải nhưng mà nàng lại không thể đi được.

Bởi vì nàng biết rằng, sớm muộn gì mọi người cũng biết được quan hệ của mình cùng với Bùi Đông Lai , đến lúc đó chỉ mang lại phiền toái cho Bùi Đông Lai mà thôi.

Đây không phải là kết quả mà nàng muốn nhìn thấy.

Nàng nguyện ý chờ.

- Bốn năm.

Bùi Đông Lai nhìn ánh trời chiều, ánh mắt cố chấp mà kiên định, giọng nói vô cùng tự tin.

Nghe vậy, theo bản năng Tần Đông Tuyết liền dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Bùi Đông Lai .

Giờ phút này.

Trong ánh mắt của Bùi Đông Lai nàng phát hiện ra được một thứ duy nhất.

Mai táng dưới hoàng thổ không chỉ có hài cốt mà trong đó còn có dã tâm.

.....

Một lần nữa Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết đi tới phố có quán ăn bình dân, rõ ràng là lần này số người ở đây còn đông hơn so với lần trước, trong đó cũng có không ít người giống như bọn họ, đều là những học sinh tham gia thi vào Đại học.

Dưới tình hình như thế này thì dọc theo đường đi, tuy rằng Tần Đông Tuyết vẫn như thường ngày vẫn hấp dẫn của ánh mắt mọi người nhưng mà số người chỉ trở vào Bùi Đông Lai lại nhiều hơn, thậm chí còn có mấy người còn muốn chụp ảnh chung với Bùi Đông Lai .

Đối với lần này, Bùi Đông Lai cũng không có lộ ra vẻ cao ngạo hay cự tuyệt gì, ngược lại chỉ cần ai muốn chụp thì hắn cũng đều đáp ứng.

Lần lượt từng bức ảnh được chụp.

Trong mỗi bức ảnh đó vị thiếu niên đã làm cho cả nước phải náo động, mỗi lần hắn đều lộ ra khuôn mặt tươi cười vui vẻ.

Nhìn khuôn mặt tươi cười quen thuộc đã khiến cho mình bị đắm chìm vào trong đó, Tần Đông Tuyết nở ra nụ cười vui vẻ.

Nếu như trước kia nàng thích vẻ oán khí giống như là yêu nghiệt được phát ra trên người của Bùi Đông Lai thì sau khi Bùi Đông Lai thi vào Đại học làm náo động cả nước thì lại có một dạng đồ vật khác hấp dẫn nàng.

Đó chính là tính khí.

Không kiêu ngạo không nóng nảy, không hèn mọn không lên tiếng.

Một lần nữa đi vào quán bán lát ma nóng, Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết vẫn ngồi ở trên bàn lúc trước, đồ ăn cũng giống như lần trước nhưng mà tâm tình và cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Mỉm cười ngồi đối diện, tao nhã mà ăn..

Trong lúc vui sướng, khoái hoạt thì thời gian luôn trôi qua thật nhanh.

Trong lúc bất tri bất giác đã đến 9h, Bùi Đông Lai nắm lấy tay của Tần Đông Tuyết bất tri bất giác đi đến chỗ ở của Tần Đông Tuyết .

- Thời gian không còn sớm, em cần phải trở về.

Tần Đông Tuyết dừng bước lại, lưu luyến nói.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, buông tay ra, mỉm cười nói:

- Được.

- Tính toán khi nào thì đi đến Nạp Lan gia?

Tần Đông Tuyết không lập tức rời đi mà do dự một chút rồi hỏi.

BĐL suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Qua hai ngày nữa rồi đi.
- Có thời gian thì gọi điện thoại cho em.

Tần Đông Tuyết cười cười, một câu mang hai ý nghĩa, ám chỉ cho Bùi Đông Lai biết nếu như khi đi đến Nạp Lan gia gặp chuyện gì khó giải quyết thì có thể gọi điện thoại cho nàng.

Bùi Đông Lai cười rồi lắc lắc đầu nói:

- Một lúc trở về anh phải trả điện thoại cho Qua tử, mấy ngày nữa anh sẽ đi mua điện thoại, cho nên trong mấy ngày nay anh không có cách nào để liên hệ với em rồi.

Tần Đông Tuyết gật đầu cười nhưng trong lòng hiểu được ý tứ của Bùi Đông Lai, trong lòng nàng liền thở dài, không nói gì thêm nữa.

- Gặp lại.

Tần Đông Tuyết lại nhìn chăm chú khuôn mặt của Bùi Đông Lai một lần nữa, giống như là muốn đem khuôn mặt trước mặt này khắc sâu vào trong lòng, qua vài giây sau nàng mới mỉm cười rồi đi.

- Gặp lại.

Bùi Đông Lai mỉm cười mở miệng.

Tần Đông Tuyết không hề dừng lại, xoay người đi vào tiểu khu.

Bùi Đông Lai đứng nguyên tại chỗ nhìn theo thân ảnh của Tần Đông Tuyết dần dần biến mất trong màn đêm sau đó hắn mới xoay người rời đi.

- Bùi Đông Lai, em sẽ chờ anh.

Trong lúc Bùi Đông Lai xoay người rời đi thì Tần Đông Tuyết từ trong màn đêm đi ra, lẳng lặng nhìn vào bóng lưng của Bùi Đông Lai, âm thầm nắm chặt tay.

Cùng lúc đó, trong nhà của Tần Đông Tuyết, người nối nghiệp Tần gia là Tần Tranh đang đứng ở trước cửa sổ cầm một liều thuốc, nhìn thấy rõ hết tình cảnh trước tiểu khu.

10' sau, Tần Đông Tuyết trở vào nhà, thấy được cha của mình đang ngồi ở sa lon trong phòng khách hút thuốc thì liền ngẩn ra, sau đó nàng dường như là đoán được nhưng mà nàng cũng không có cảm thấy bất an, vẫn nhẹ nhàng chào hỏi:

- Cha.
- Đã về rồi à.

Tần Tranh bóp tắt đầu thuốc, ngẩng đầu lên nhìn Tần Đông Tuyết, chân mày không có buông ra.

- Cha đều thấy hết rồi sao ?

Tần Đông Tuyết rót cho Tần Tranh một chén trà Long Tĩnh, bưng đến trước mặt Tần Tranh sau đó nàng thản nhiên ngồi ở một bên, chủ động mở miệng nói.

Tần Tranh vừa mới cầm lấy chén trà, ngạc nhiên khi nghe được Tần Đông Tuyết hỏi như vậy thì không khỏi ngẩn ra, Tần Tranh ngẩng đầu lên nhìn vào Tần Đông Tuyết rõ ràng là thấy được vẻ mặt của nàng vô cùng bình tĩnh.

Điều này làm cho hắn mơ hồ có cảm giác không ổn.

- Thấy được.

Tần Tranh đặt chén trà xuống rồi trầm giọng nói:

- Khương thúc thúc đã nói lại cho ta.

- Vậy cha tính phá vỡ duyên ương sao ?

Tần Đông Tuyết cười hỏi, vẻ tươi cười của nàng làm cho Tần Tranh cảm thấy lo lắng.

Tần Tranh lại hút một điếu thuốc, hần nhú mày nói:

- Đông Tuyết, cha không phản đối con yêu sớm nhưng còn cần phải nắm chắc đó.

- Ý cha muốn nói rằng con cùng với hần sẽ không có khả năng ở cùng một chỗ hoặc là nói không có khả năng kết hôn với nhau, có đúng như vậy không?

Tần Đông Tuyết vẫn nở ra nụ cười như cũ.

Tần Tranh gật đầu nói:

- Quy củ của gia tộc hào môn thì con của biết, hôn nhân của con cùng với lợi ích gia tộc phải trói chung một chỗ .

- Hình như Diệp gia cũng không kém so với Tần gia của chúng ta đâu.

Tần Đông Tuyết không biết là vô tình hay cố ý nói.

Sắc mặt của Tần Tranh hơi biến đổi nhưng mà hần cũng không có nổi giận, chỉ trầm giọng nói:

- Vô luận là Bùi Vũ Phu hay là nữ nhân của Diệp gia cuối cùng cũng phải nhận lấy một kết thúc bi kịch.

- Cha, mười tám năm qua con chưa bao giờ làm trái ý của cha cùng với yêu cầu của gia tộc.

Tần Đông Tuyết bình tĩnh nhìn vào Tần Tranh, ngữ khí như đinh đóng cột:

- Nhưng mà lúc này đây, ý của con đã quyết rồi, không ai có thể thay đổi được cả.

- Đông Tuyết, con...

Trong lòng Tần Tranh cả kinh, lo lắng nhìn vào Tần Đông Tuyết .

Dưới ánh đèn.

Vẻ mặt của TĐT vô cùng kiên định mà cố chấp.

Cảm giác kia giống như muốn nói cho dù là đụng vào bức tường cao kia thì con cũng sẽ không quay đầu lại, mà là đem bức tường kia phá đi.

Hai mươi năm trước, nữ nhân Diệp gia vì nam nhân Bùi gia mà đánh một bạc một cuộc đời, kết quả là không có thắng cũng không thua.

Hai mươi năm sau, nữ nhân Trần gia lại rập khuôn theo, kết quả sẽ như thế nào đây ?

codon.tra

68. Chương 68: Con Cờ, Kế Sách Để Đối Phó.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 68: Con cờ, kế sách để đối phó.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ban đêm, thành Yến Kinh bị ngọn đèn bao phủ giống như là một mỹ nhân ôm đàn tỳ bà che đi nửa khuôn mặt, làm cho người ta cảm thấy có một loại mỹ cảnh lung linh.

Vương phủ tỉnh thương quyền, khu tứ hợp viện ở Đông Tứ, lưu vực sông Côn Ngọc Hà cùng với công viên Triều Dương được cho là nơi mà các nhân vật quyền quý, nổi tiếng của Yến Kinh tụ tập.

Trong đó, “ Vương phủ thế kỷ” nằm ở trong Vương phủ tỉnh Thương Quyền là nơi mà các phú hào yêu thích nhất.

Thân là đại thiếu gia của Lâm gia, Lâm Phong bởi vì nguyên nhân của gia đình cho nên không dám mua một khu nhà cao cấp trong “ Vương phủ thế kỷ “ này nhưng không có nghĩa là hắn không thể dùng phương thức của hắn để có thể ở được nơi này.

Một gã siêu cấp phú nhị đại đến từ Thương Hải vì muốn đặt quan hệ với Lâm Phong cho nên hắn không tiếc mà quăng một số tiền lớn để mua một khu nhà cao cấp ở nơi này tặng cho Lâm Phong.

Dương nhiên.

Từ “ Tặng” ở đây rất có nội hàm, vị siêu cấp phú nhị đại kia biết Lâm Phong kiêng kị cái gì vì vậy hắn không dám đem căn nhà này để tên của Lâm Phong mà hắn chỉ đưa chìa khóa cho Lâm Phong để cho Lâm Phong tùy ý sử dụng.

Ban đêm, ngay khi một đám người đang trình diễn một tràng giao dịch tiền tài cùng với nhục thể nằm ở trong khu nhà cao ở Vương phủ thế kỷ này thì

Đại sảnh trong này được bố trí thành một hiện trường vũ hội đơn giản, chung quanh được bày đặt các loại điểm tâm, hoa quả cùng với rượu vang Podor đắt tiền đến từ nước Pháp.

Trừ số đó ra thì một dàn nhạc châu Âu đều ăn mặc một bộ trang phục thống nhất, mà nhân viên phục vụ cũng xinh đẹp không thôi.

Trong đại sảnh, các nam nhân giày Tây cử chỉ tao nhã còn các nữ nhân thì thân mặc trang phục dạ hội, tay cầm bao da sang trọng, phong tình mê người.

Trong bọn họ có phú hào tài sản quá cả ức có minh tinh nổi tiếng còn có các phú nhị đại nữa.

Trong đám người đó, hấp dẫn ánh mắt của mọi người là vị chủ nhân Lâm Phong.

Dáng người của hắn cao ngất, khuôn mặt tuấn lãng, thân mặc một bộ yếm vĩ phục màu trắng, hắn giơ chén rượu lên, bị mọi người vây vào giữa có cảm giác như là động tâm phủng nguyệt.

Làm chủ nhân nên tư liệu của từng vị khách nhân ở đây hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay, biết người nào cần hắn phải phải hạ thấp tư thái, ngang hàng nói chuyện với nhau, biết người nào cần tặc trách (qua quýt cho xong chuyện) biết người nào cần phải gặt đầu ra hiệu.

Theo thứ tự cùng những khách nhân bắt chuyện qua Lâm Phong đã cự tuyệt một lời mời của một vị nữ minh tinh nhất tuyệt, hắn giơ chén rượu lên lập tức đi đến góc ở đại sảnh, giống như là một viên dạ minh châu bình thường đi đến bên Nạp Lan Minh Châu.

Thấy một màn như vậy thì không ít những khách nhân là nữ liền đem ánh mắt ghen tị, hâm mộ ném về phía Nạp Lan Minh Châu mà các nam nhân thì lại thờ dãi trong lòng, bọn hắn cũng không có tiên hạ thủ vi cường.

Đối với bọn hắn mà nói, hiện giờ ra đây cũng đã chậm rồi, bọn hắn biết được gần đây Lâm đại thiếu gia đã bắt đầu phát động thế công với Nạp Lan Minh Châu , tự nhiên bọn hắn sẽ không trêu chọc vào, nếu không thì sẽ nhận một hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Nhìn Lâm đại thiếu gia đang hướng mình và Nạp Lan Minh Châu đi tới thì Nạp Lan Hiền không khỏi đắc ý, ở hắn xem ra lần tụ tập lần này một ít nữ nhân đã chủ động hiến thân cho Lâm đại thiếu gia mà tỷ tử Nạp Lan Minh Châu của mình lại không tỏ vẻ gì cả, cuối cùng Lâm đại thiếu gia lại chủ động tấn công tỷ tử của mình.

Điều này đã hình thành về đối lập rạch ròi.

Cùng với Nạp Lan Hiên bất đồng, Nạp Lan Minh Châu thân mang một bộ lễ phục dạ hội màu đen, trên mặt cũng hiện ra vẻ đắc ý nào, tương phản, cặp mắt của nàng lóe ra tinh quang cũng không biết là nàng đang tính kế gì nữa.

Rốt cục, dưới ánh mắt chăm chú của những vị khách nhân kia thì Lâm Phong đã đi đến trước người của Nạp Lan Minh Châu, hần lộ ra một nụ cười mê người mà sáng lạn nói:

- Nạp Lan tiểu thư, hoan nghênh đã đến tham gia buổi tụ hội đêm nay.
- Có thể được Lâm đại thiếu gia mời, là Minh Châu cảm thấy vinh hạnh và may mắn mới đúng.

Nạp Lan Minh Châu mỉm cười, ánh mắt cũng nhìn thẳng vào Lâm Phong.

Nhìn cặp mắt câu hồn kia thì trong lòng Lâm Phong đột nhiên nổi lên từng đợt sóng, ánh mắt của hắn dần dần trở nên cực nóng, cực nóng xen lẫn vào đó là vẻ nguyên thủy nhất của đàn ông Chính Phục Dục Vọng.

Thân là Lâm đại thiếu gia của Lâm gia thì Lâm Phong không thiếu nữ nhân ngược lại chỉ cần hắn nguyện ý, một cú điện thoại thì một đám nữ nhân sẽ chủ động đến hiến thân cho hắn.

Nhưng mà.

Nạp Lan Minh Châu giống như là độc phẩm bình thường đã làm cho hắn phải nghiến.

Nhất là cặp mắt câu hồn kia, mỗi lần đối diện cùng nàng thì Lâm Phong đều cảm giác được tâm trạng của mình đều nhộn nhạo.

Mặc dù hận không thể lập tức chinh phục Nạp Lan Minh Châu nhưng Lâm Phong biết được vị này là người đến từ Đông Bắc là đại tiểu thư của Nạp Lan gia, luận về thân phận thì không kém là bao, luận về nhan sắc thì là nhất lưu, luận về thủ đoạn thì trên cả nhất lưu.

Ở trong vòng luẩn quẩn của Yến Kinh thì không chỉ có một mình Lâm Phong.

Đồng dạng những người theo đuổi nàng ở Yến kinh cũng không chỉ có Lâm Phong.

Thậm chí có thân phận, địa vị ngang nhau với Lâm Phong cũng không phải là không có.

Nhưng mà, nàng lại giống như một đóa hoa minh tiếp cao nhất (*), tuy rằng không ngừng dạo chơi trong cái vòng luẩn quẩn ấy nhưng chưa bao giờ bị một nam nhân nào bắt lại.

Dưới tình hình như thế thì Lâm Phong chỉ có thể ngăn dục vọng trong lòng mình lại.

“Cheng”

Lễ tiết chào hỏi qua đi thì hai người chăm chú nhìn vào nhau rồi giơ chén rượu lên, một âm thanh trong trẻo được vang lên, hai người bưng chén rượu lên, cử chỉ vô cùng tao nhã.

- Nạp Lan tiểu thư, không biết là có hứng thú nhảy cùng với ta một điệu được không ?

Đem chén rượu giao cho tên bồi bàn bên cạnh, Lâm Phong liền làm ra một động tác thân sĩ.

Nạp Lan Minh Châu cũng đem chén rượu đưa cho Nạp Lan Hiên ở bên cạnh, sau đó mỉm cười, mang theo vài phần vũ mị liếc nhìn Lâm Phong một cái:

- Quả thực là vinh hạnh.

Nói xong, nàng liền vươn cánh tay phải ra để tùy ý Lâm Phong nắm, rồi hai người đi vào sân nhảy.

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh liền vang lên khúc Piano du dương, nhóm người cả trai lẫn gái dựa sát vào nhau rồi tiến vào sân nhảy.

Trong sân nhảy, Lâm Phong nhìn mỹ nhân đang gần trong gang tấc, nghe được mùi thơm trên cơ thể của nàng nhưng hắn cũng không nhân cơ hội này mà sờ sảng, mà làn giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật bình thường, cười nói:

- Đêm nay, Nạp Lan tiểu thư tựa hồ như rất vui vẻ a.

- Có thể liên tục được Lâm thiếu gia mời tham dự tụ hội hơn nữa lại còn được mời khiêu vũ, chỉ sợ mỗi người nữ nhân trong này cũng đều cảm thấy vui vẻ.

Nạp Lan Minh Châu cũng không có giống với mấy cô gái mà Lâm Phong hay tiếp xúc, nàng vẫn có ý duy trì một khoảng cách nhỏ.

Ân?

Ngạc nhiên khi nghe được câu nói khác thường này của Nạp Lan Minh Châu , trong lòng của Lâm Phong liên rung động, hẳn mơ hồ đoán được cái gì đó, thử thăm dò nói:

- Nhưng mà... Nạp Lan tiểu thư bất đồng so với các nàng ấy.

- Như thế nào lại khác nhau ?

Nạp Lan Minh Châu nhiều hứng thú hỏi.

- Theo ta biết được thì người theo đuổi Nạp Lan tiểu thư giống như là cá diếc ở trên sông, không thể nào đếm hết được đâu.

Lâm Phong cười trêu ghẹo.

- Lâm thiếu, lời ấy sai rồi, mỗi nữ nhân ở đây thì tùy tiện tìm ra một người cũng không thiếu người theo đuổi.

Khi nói chuyện thì ánh mắt của Nạp Lan Minh Châu vẫn ngó thẳng vào Lâm Phong, giống như là đang tỏ tình với người mình yêu vậy.

Nụ cười trên mặt của Lâm Phong vẫn không giảm, hẳn cố dựa sát vào người của Nạp Lan Minh Châu :

- Nhưng mà, có thể giống với Nạp Lan Minh Châu tiểu thư đây vô luận là đi đến đâu cũng sẽ trở thành tiêu điểm thì thật là khó kiếm.

- Hình như số lần Minh Châu tới tham gia tụ hội của Lâm thiếu là nhiều nhất.

Mắt thấy Lâm Phong muốn tới gần thì Nạp Lan Minh Châu cố né ra phía sau một chút, mị nhãn như tơ.

Trong lòng của Lâm Phong giống như bị con mèo cái vậy, ngứa ngáy vô cùng nhưng hẳn cũng không có làm ra hành động gì.

- Nạp Lan tiểu thư nếu nói như vậy thì người có hảo cảm với ta hay không ?

Lâm Phong không hề vòng vò, trắng trợn hỏi.

Nạp Lan Minh Châu cười mỉm nhìn Lâm Phong, mở miệng nói:

- Tâm ý của Lâm thiếu, Minh Châu có thể mơ hồ đoán được nhưng mà lại không dám khẳng định.

Nghe Nạp Lan Minh Châu nói như thế thì Lâm Phong liền vui vẻ, hẳn vừa muốn mở miệng nói tiếp thì Nạp Lan Minh Châu đã tiếp tục:

- Nếu như Lâm thiếu có thể làm ra một việc để thể hiện rõ tâm ý của mình thì Minh Châu sẽ rất an tâm.

- Là chuyện gì ?

Bước chân của Lâm Phong dừng lại, ánh mắt cực nóng nhìn vào Nạp Lan Minh Châu , hận không thể đem Nạp Lan Minh Châu tử hình ngay tại chỗ.

- Ví dụ như ngày mai cùng Minh Châu đi đến Nạp Lan gia.

Trong đôi mắt của Nạp Lan Minh Châu hiện lên vẻ âm nhu.

Lâm Phong đầu tiên là ngẩn ra cũng không thấy được ý xấu trong đôi mắt của Nạp Lan Minh Châu , hẳn vui vẻ cười nói:

- Ta ngưỡng mộ phong thái của Dịch Đức gia gia cùng với Trường Sinh thúc đã lâu rồi, nếu như Minh Châu đã có ý nghĩ như vậy thì ta cũng mượn cơ hội này để đi bái phỏng bọn họ.

- Ừh.

Nạp Lan Minh Châu nhẹ nhàng gạt đầu, thân thể liền nhẹ nhàng dán vào Lâm Phong, đôi bánh bao trước ngực liền ép vào người Lâm Phong một chút sau đó nàng liền bỏ đi.

Tâm thần của Lâm Phong liền rung động, đang muốn đáp lại thì đã thấy được mọi người trong sàh nhảy đã lần lượt rời khỏi đây.

Đối với lần này thì Lâm Phong cũng đành phải âm thầm thở dài, mang theo Nạp Lan Minh Châu ra khỏi sàh nhảy, đồng thời hắh âm thầm tự nói với bản thân mình rằng tương lai còn dài.

11h, Nạp Lan Minh Châu cự tuyệt không để Lâm Phong đưa mình về nhà, dưới sự nhìn theo của Lâm Phong thì nàng tự lái chiếc BMWs 740 rời đi.

Trong ôô, đảm nhận lái xe là Nạp Lan Hiên , xuyên qua kính phản quang hắh thấy được trên mặt của Lâm Phong toát lên vẻ dực vọng, hắh do dự một lát rồi nói:

- Tỷ, tên Lâm Phong đó được xưng là lắh tử tình trường, tỷ xác định là muốn ở cùng một chỗ với hắh sao ?

- Lắh tử tình trường thì như thế nào ? Nếu hắh và ta tiến vào vi thành thì hắh sẽ không có khả năng thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

Về mặt của Nạp Lan Minh Châu kiêu ngạo tươi cười, sau đó đột nhiên thay đổi:

- đương nhiên là nếu hắh có tư cách nắm tay của ta đi vào vi thành.

- Ý của tỷ là ?

Nghe được lời nói của Nạp Lan Minh Châu thì Nạp Lan Hiên không khỏi sửng sốt, hắh rõ ràng thấy được thái độ của Nạp Lan Minh Châu biến đổi cực lớn, vốn là trước kia hắh cho rằng Nạp Lan Minh Châu đã đồng ý để Lâm Phong theo đuổi, lúc này nghe được Nạp Lan Minh Châu nói như vậy thì hắh mới biết rằng không phải.

- Hắh chỉ là một con cờ của ta mà thôi.

Trong ôô, Nạp Lan Minh Châu nhẹ nhàng xoa huyệt Thái Dương, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh :

- Hắh là một quân cờ đủ để cho cha con Bùi gia phải tự rước lấy nhục.

Nạp Lan Hiên liền bưng tỉnh, phía sau lưng hắh liền phát lạnh.

codon.traí

69. Chương 69 : Vạch Mặt.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 69 : Vạch mặt.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Từ ý nào đó mà nói thì quyền lực của Lâm gia ở Yến Kinh tuy rằng không thể đánh đồng cùng với Tần gia hay Diệp gia nhưng mà cũng được coi là một nhà phú hào.

Chuyện này là có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, ở vào những năm 80 thì Lâm gia lão thái đã yên nghỉ, người đã tham gia chiến tranh kháng Nhật, tuyệt đối là một đại nhân vật công thần.

Thứ hai, vào những năm 80 tuy rằng nói là sau khi Lâm lão thái gia qua đời, cây đổ bầy khỉ tan, Lâm gia từ hàng ngũ thứ nhất rút xuống nhưng mà vào mười mấy năm trước thì một lần nữa Lâm gia lại đứng dậy, khôi phục được một ít nguyên khí, từ từ thịnh vượng.

Đối với Lâm Phong mà nói, mặc dù hắn không đoán được âm mưu của Nạp Lan Minh Châu khi mời hắn đến Nạp Lan gia nhưng mà hắn cũng biết được làm sao trong bao nhiêu người lại chọn mình hắn. Thứ nhất là coi trọng thể diện trước mắt của Lâm gia, càng quan trọng hơn là đã nhìn trúng tòa núi lớn sau lưng của Lâm gia.

Có lẽ bởi vì Lâm Phong không nghĩ rằng mình đã trở Nạp Lan Minh Châu con cờ của Nạp Lan Minh Châu cho nên hắn cũng không nói chuyện này lại cho trưởng bối biết. Bất quá, hắn cũng qua một người phía sau lưng để mượn một chiếc Audi A6 có treo biển số kinh thành A8, hơn nữa hắn còn mua được hai chai Mao Đài hơn hai mươi năm tuổi mà người có tiền cũng không thể mua được, xem như là dưới chân cũng có tiền vốn.

- Tỷ, xem ra thì Lâm Phong không đem chuyện này nói với người trong nhà của hắn.

Trên đường cao tốc, nhl lái chiếc BMWs 740 có treo biển A8 chở theo Nạp Lan Minh Châu , nhìn chiếc Audi A6 phía trước thì cười ạnh nói:

- Nếu không thì hắn cũng không có lái chiếc Audi A6 này, mà là sẽ lái chiếc Mercedes-Benz có treo biển AG6 của lão gia tử nhà hắn.

Bên tai vang lên lời nói của nhl, thấy được nhl đã không còn tỏ ra bộ dạng sợ hãi khi gặp Lâm Phong trước kia thì Nạp Lan Minh Châu hài lòng gật đầu, thần nhiên nói:

- Hắn là chiếc xe này hắn mượn của Diệp Tranh Vành.

Diệp Tranh Vành.

Nghe được cái tên này thì toàn thân nhl liền chấn động, hai tay đang lái không tự chủ được mà run lên một chút.

- Tỷ, xem chừng là tên kia muốn chơi tỷ rồi đó.

Khiếp sợ qua đi, nhl có chút tức giận nói.

Dường như Nạp Lan Minh Châu không để ý đến chuyện đó, chỉ hời hợt nói:

- Hắn muốn chơi ta, ta muốn lợi dụng hắn, đây chỉ là một trò chơi mà thôi.

Nạp Lan Hiên không hề hé răng, an tâm lái xe.

Khi màn đêm sắp buông xuống chiếc BMWs 740 của Nạp Lan Minh Châu dẫn theo chiếc Audi A6 có treo biển số A8 kia chạy vào trang viện của Nạp Lan gia.

Trang viên số 2 trong biệt thự, thân là người nối nghiệp của Nạp Lan gia Nạp Lan Trường Sinh đang ngồi trong thư phòng, tay cầm lấy tẩu thuốc, đang hút hút, cũng không biết là trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì nữa.

“Cót két.”

Sau đó, nương theo một tiếng vang nhỏ, cửa phòng bị đẩy ra, A Cửu liền tiến vào thư phòng, đi đến bên cạnh Nạp Lan Trường Sinh rồi cúi đầu xuống nói:

- Tiểu vương gia cùng với tiểu thư đã trở lại.

Nguyên bản dựa theo ước định của Nạp Lan Trường Sinh đối với Bùi Vũ Phu, sau khi Bùi Đông Lai thi tốt nghiệp xong thì hắn sẽ mang Nạp Lan Minh Châu đến Trâm Thành để Nạp Lan Minh Châu thực hiện lời hôn ước lúc trước đối với Bùi Đông Lai .

Bất quá, sau khi thi Đại học kết thúc thì Nạp Lan Trường Sinh gọi điện cho Nạp Lan Minh Châu , Nạp Lan Minh Châu lấy lý do cần phải ôn tập để thi cho nên hẹn sau khi thi sẽ trở về.

Đối với lần này thì Nạp Lan Trường Sinh cũng không nói thêm gì, ở hần xem ra thì cũng không còn mấy ngày nữa.

Đồng thời, Nạp Lan Trường Sinh còn gọi cho Bùi Vũ Phu một cuộc điện thoại, kết quả ở trong điện thoại Bùi Vũ Phu đã nói cho Nạp Lan Trường Sinh biết sau khi có điểm thi Đại học thì hần sẽ dẫn theo Bùi Đông Lai đến Nạp Lan gia.

Không thể không nói, quyết định này của Bùi Vũ Phu đã làm cho Nạp Lan Trường Sinh cảm thấy thập phần ngoài ý muốn, bất quá hần cũng không có suy nghĩ nhiều, mà liền đáp ứng.

Sau khi điểm thi vào Đại học được công bố thì Nạp Lan Trường Sinh cũng biết được Bùi Đông Lai thi ra một số điểm nghịchj thiên, hần vô cùng vui sướng, tuy rằng hần muốn thực hiện năm đó nhưng chẳng lẽ hần không hy vọng con rể của mình là một người vĩ đại hay sao ?

Vô cùng vui sướng, trước tiên thì Nạp Lan Trường Sinh liền gọi điện cho Nạp Lan Minh Châu nhưng kết quả lại không có ai nghe, sau đó Nạp Lan Minh Châu lại chủ động gọi điện thoại cho hần nói rằng trước khuya hôm nay nàng sẽ quay lại gia trang.

Lúc này nghe được A Cửu hồi báo thì Nạp Lan Trường Sinh liền dập tắt tẩu thuốc:

- Nói cho Minh Châu biết, ăn cơm xong thì đến gặp ta .

- Dạ.

A Cửu cung kính trả lời một câu, nhưng cũng không có rời đi giống như thường ngày.

Nạp Lan Trường Sinh có vẻ hơi nghi ngờ:

- A Cửu, còn có việc gì sao?

- Tiểu vương gia, tiểu thư trở về còn dẫn theo một người thanh niên. Mà người thanh niên kia lại lái một chiếc Audi A6 có biển số xe kinh thành A8, thân phận tạm thời còn không biết.

A Cửu nói ra một cách chi tiết.

Ấn?

Ngạc nhiên khi nghe được lời nói của A Cửu, đồng tử của Nạp Lan Trường Sinh đột nhiên mở to ra, vẻ mặt cũng hơi ngẩn ra.

Thân là người cầm quyền hiện nay của Nạp Lan gia cho nên Nạp Lan Trường Sinh biết được chiếc xe có biển số kinh thành A8 là đại biểu cho cái gì .

Kinh ngạc trong nhất thời qua đi, Nạp Lan Trường Sinh cũng đã nghĩ được một hơi thở không tầm thường, lần này hần cho rằng Nạp Lan Minh Châu trở về đây là muốn thực hiện lời hôn ước với Bùi Đông Lai , mà hiện giờ Nạp Lan Minh Châu lại dẫn theo một thanh niên có thân phận không đơn giản về nhà.

Không riêng gì Nạp Lan Trường Sinh mà A Cửu cũng đã thấy không thích hợp, lúc này thấy Nạp Lan Trường Sinh không nói lời nào thì A Cửu lại do dự một chút rồi nói:

- Tiểu vương gia, xem chừng thì tiểu thư không muốn thực hiện lời hôn ước cho nên mới mang người thanh niên có thân phận không đơn giản này trở về.

- Ta cũng nghĩ như vậy nhưng mà trước khi đi Minh Châu đã từng nói với ta đối với cuộc hôn sự này thì hần cũng không tỏ ra chút bất mãn nào, hơn nữa lại còn tôn trọng đối với Bùi Vũ Phu nữa.

Nạp Lan Trường Sinh vô cùng nghi ngờ:

- Như vậy đi, người hãy bảo người ở phía dưới hảo hảo chiêu đãi người thanh niên mà Minh Châu mang về, hơn nữa nói ta ra ngoài làm việc không trở về, trước hết để cho Minh Châu tới gặp ta.

- Dạ, thưa tiểu vương gia.

A Cửu lĩnh mệnh rồi lui ra.

Mắt thấy A Cửu rời đi thì Nạp Lan Trường Sinh đứng lên, đi qua đi lại trong thư phòng, vẻ mặt có chút khó chịu :

- Minh Châu à Minh Châu, ta đã đáp ứng với Bùi Vũ Phu rồi, con làm như vậy thì bây giờ ta phải làm sao đây ?

Nói xong, Nạp Lan Trường Sinh cũng biết rằng việc này không thể gấp được, trước hết phải hỏi rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra mới được.

15' sau.

Sau khi xuống xe ngay cả cơm cũng chưa kịp ăn thì Nạp Lan Minh Châu đã cùng đi với A Cửu hướng thư phòng của Nạp Lan Trường Sinh mà đi vào.

- Minh Châu, con muốn làm gì đây ?

Mắt thấy Nạp Lan Minh Châu vào cửa thì Nạp Lan Trường Sinh liền nhíu mày chất vấn, ngữ khí có vẻ hơi bất mãn, ở hẳn xem ra nếu như Nạp Lan Minh Châu không muốn đáp ứng hôn sự cùng với Bùi Đông Lai thì có thể nói sớm cho hẳn biết, chứ không phải ở trong thời điểm mấu chốt này mà làm ra những hành động như vậy.

Phải biết rằng ngày mai Bùi Vũ Phu sẽ dẫn Bùi Đông Lai đến Nạp Lan gia.

- Cha, ngài đừng nóng, trước hết hãy nghe con nói đã.

Nạp Lan Minh Châu dường như đã suy đoán được Nạp Lan Trường Sinh sẽ tức giận, nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc càng không tỏ ra vẻ sợ hãi, mà vẻ mặt bình tĩnh nói.

- A Cửu, người đi xuống trước đi.

Mắt thấy Nạp Lan Minh Châu mở miệng thì Nạp Lan Trường Sinh liền khoác tay, ý bảo A Cửu rời đi.

A Cửu gật đầu, đi ra khỏi phòng rồi thuận tay đóng cửa lại.

- Cha, con không muốn gả cho Bùi Đông Lai .

Chân trước của A Cửu vừa mới đi thì Nạp Lan Minh Châu liền mở miệng, ngữ khí vô cùng kiên quyết.

Giờ phút này nàng không giống cần phải giả tạo khi nói chuyện với Nạp Lan Trường Sinh giống như cách đây một tháng.

Ngược lại.

Nàng trực tiếp đem cảm giác chán ghét cùng miệt thị biểu lộ ra trên mặt.

Nàng cần vạch mặt!

codon.tra

70. Chương 70 : Hữu Kỳ Nữ, Tắt Hữu Kỳ Phụ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 70 : Hữu kỳ nữ, tắt hữu kỳ phụ.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Mặc dù là đã đoán được thân phận của người thanh niên kia không đơn giản, nhưng mà nghe được nlmc nói chắc như đinh đóng cột, lại nhìn thấy vẻ khinh miệt trên mặt của nlmc thì nnn không khỏi ngẩn ra.

Tất cả chuyện này đơn giản là vì thái độ của nlmc hoàn toàn ngược lại so với một tháng trước.

- Ta nhớ được lần trước con nói chuyện cùng với ta, khi đó con nói có ấn tượng rất tốt với cha con Bùi Vũ Phu thế nhưng sao bây giờ nhìn khuôn mặt của con, thì dường như con rất chán ghét bọn hần sao ?

Trong lúc nhất thời, thì vẻ mặt của nnn liền trầm xuống, ngữ khí có vẻ âm trầm :

- Sao lại thế này? Nếu như con không đồng ý thì vì sao lại không nói sớm cho ta biết ?

- Cha, chuyện tới bây giờ thì con cũng không gạt người, con quả thật là ghét tên bb.

nlmc nói tiếp :

- Thứ nhất là trong hơn hai mươi mấy năm qua, con hoàn toàn không biết chuyện hôn sự này, đột nhiên lại xuất hiện một vị hôn phu thì làm cho con không thể nào chấp nhận được sự thật này. Thứ hai, ở Yến Kinh thì người theo đuổi con rất nhiều mà toàn là danh gia vọng tộc, so với đám người đó thì bb quả thật là ếch ngồi đáy giếng, không đáng được nhắc tới. Thế nhưng mà hần lại rất cuồng, cuồng đến nỗi ko biết được trời cao đất dày!

- Xem ra lần trước con đi đến Trầm Thành không phải là đến thăm Bùi Vũ Phu, mà con đến để từ hôn đúng không?

nnn không ngốc, rất nhanh hần liền đoán ra được cái gì.

Sắc mặt nlmc bình tĩnh, gạt đầu trả lời:

- Đúng thưa cha.

BA!

- Hồn trưởng.

Lập tức nnn liền phá hỏa, hần liền đập mạnh lên bàn học, lớn tiếng nói:

- Là ai cho phép người làm như vậy ?

- Cha, con có năng lực để tìm hạnh phúc cho bản thân con, con không muốn, cũng không cho phép mình gả cho một người mà hần không có khả năng đem lại lợi ích cho gia tộc.

nlmc không bị lửa giận của nnn hù dọa, ngược lại nàng còn đối chọi gay gắt:

- Con thừa nhận là Bùi Vũ Phu có lịch sử huy hoàng nhưng tất cả những thứ kia đều là quá khứ rồi. Lần này con quay về Yến kinh là muốn tìm hiểu chuyện của hần, trong mắt con cho dù là hần có thể đồng sơn tái khởi nhưng hần cũng không có khả năng đạt tới được sự huy hoàng như lúc trước, thậm chí cho dù là một phần mười thì cũng khó có thể xảy ra.

Lúc này đây, nnn liền trầm mặc lại.

- Con cũng thừa nhận là ngày đó con có xem thường bb, nguyên bản con cho rằng hần làm một tên phế vật nhưng lại không ngờ hần có thể thi được một điểm số chết người như vậy!

nlmc hít sâu một hơi rồi tiếp tục nói tiếp:

- Nhưng mà, điều này cũng không thể đại biểu được hần là một người vĩ đại, càng không thể đại biểu được sau này nếu hần làm rể ở Nạp Lan gia thì có thể đem lại chỗ tốt cho Nạp Lan gia.

- Minh Châu, tạm thời không nói đến thành tựu của Đông Lai sau này, thì con đã đánh giá Bùi Vũ Phu quá thấp.

nnn hút một hơi thuốc rồi trầm giọng nói.

nlmc không cho là đúng, chuẩn bị mở miệng nói lần nữa thì lại nghe nnn nói:

- Lần trước con đến Trầm Thành thì đã làm những gì ?

- Lần trước, đầu tiên là con tìm Bùi Vũ Phu để nói ra tâm ý của con, Bùi Vũ Phu đã đồng ý cách làm của con, quyết định hủy bỏ hôn ước.

Lúc này đây nlmc cũng không có giấu diếm gì nữa mà đem tất cả mọi chuyện nói ra :

- Sau này con mang theo Tiểu Hiên, tiểu Kỳ đi ăn cơm thì gặp phải bb.

- Sau đó thì sao?

Lý trí nói cho nnn biết nếu như Bùi Vũ Phu đã quyết định hủy bỏ hôn ước thì sẽ không dẫn theo bb đến Nạp Lan gia, chuyện này tuyệt đối là có liên quan đến lần gặp mặt giữa nlmc và bb.

- Cha, người nên biết là hấn đã lợi dụng chuyện của người để hù dọa Trịnh lão bản.

nlmc tiếp tục nói:

- Theo ý nào đó mà nói thì con rất chán ghét hấn, trong mắt con thì hấn làm ra cái chuyện đó thì quả thật hấn đúng là một tên dê tiên. Mà sự thật là suy đoán của con rất chính xác, nguyên bản là con cho rằng Bùi Vũ Phu sẽ hủy bỏ hôn ước nhưng không ngờ rằng BĐL lại chủ động quẩn quýt con.

nnn nhú mày, hấn biết rõ chuyện kia nếu so với sự tình của Nạp Lan gia tử thì quả thực không đáng nhắc tới, hấn nữa chuyện kia thì Trịnh Kim Sơn cũng không thể làm được.

Mặc dù hiểu được việc này nhưng nnn cũng không có mở miệng, hấn đang đợi nlmc nói cho hết lời.

- Lúc ấy, con cũng không có cách nào cho nên đành phải ước hẹn cùng hấn, nếu năm nay hấn có thể làm Trạng Nguyên thì con sẽ đáp ứng hôn sự này.

nlmc nói thêm hơn nữa lại không có mở miệng nói ra chuyện tình của tdt, còn cho rằng bb muốn đến Nạp Lan gia là chính vì muốn bám vào nàng.

- Cái gì ?

Không đợi nlmc nói hết lời thì nnn đã cả kinh, trực tiếp đứng lên:

- Con nói là con đã ước định cùng hấn rồi sao ?

- Dạ đúng thưa cha.

nlmc cũng không phủ nhận chuyện này.

- Haizz, Minh Châu ơi là Minh Châu, tại sao con không nói sớm, hiện giờ làm như vậy thì con bắt ta phải ăn nói với bb như thế nào đây ?

nlmc mặt mày ủ rũ nói:

- Con phải biết rằng, ta chẳng những đáp ứng hôn ước của con với bb, hơn nữa bởi vì lần trước Bùi Vũ Phu ra mặt để Miêu lão gia tử cứu sống gia gia con, đối với Bùi Vũ Phu mà nói thì Nạp Lan gia đã từng bắt nạt, nếu như sau này còn bất nghĩa thì phải làm sau đây ? Hiện giờ, con đã tìm Bùi Vũ Phu để nói từ bỏ hôn ước thì thôi, lại tìm đến bb đưa ra cái điều kiện đó nữa, hơn nữa điều kiện đó bb lại làm được rồi...

Nói xong lời cuối cùng thì nnn cũng không biết nên nói như thế nào nữa, ở hấn xem ra thì chuyện này quả thật là rất khó giải quyết.

- Cha, con biết việc này sẽ làm khó người.

nlmc nói:

- Nhưng mà, con cũng là suy nghĩ đến gia tộc.

“Suy nghĩ vì gia tộc sao ?”

Trong lòng nnn khê động, hỏi:

- Hôm nay, người thanh niên mà con mang đến đây là ai? Ta nghe A Cửu nói, hấn đi xe có biển số kinh thành.

nlmc gật gật đầu:

- Hấn gọi là Lâm Phong, là người của Lâm gia Yên Kinh.

- Lâm gia ở Yên Kinh.

Nghe được bốn chữ này thì nnn liền sửng sốt, giọng nói vô cùng kinh hãi.

Thân là người cầm quyền của Nạp Lan gia nên nnn biết được biển số xe A8 biểu hiện cho cái gì, đó chính là Lâm gia Yên Kinh. Bốn chữ này đã gây rung động rất lớn cho hấn, Lâm gia tuy rằng không phải là hào môn hạng nhất hạng nhì của TQ nhưng năng lực của nó lại vô cùng khủng bố, Nạp Lan gia không thể nào so sánh được.

- Dạ, hấn là đứa con cả độc nhất đời này của Lâm gia, trước mặt đang công tác ở trong ủy ban quốc gia.

nlmc chậm rãi mở miệng, trong giọng nói mang theo một vẻ kiêu ngạo không thể hủy diệt được:

- Hấn theo đuổi con đã lâu.

- Con xác định là muốn ở cùng một chỗ với hấn, hay nói cách khác là con muốn bước vào Lâm gia ?

nn nhất tâm kiên quyết, ở hấn xem ra thì Lâm gia đại thiếu có theo đuổi nlmc hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là kết hôn, đây mới chính là mấu chốt.

nlmc âm thầm cười:

- Cha, nếu như hấn chỉ ôm cái ý niệm chơi đùa trong đầu thì hấn sẽ bước vào cánh cửa của Nạp Lan gia sao ?

Lúc này đây, nnn cũng không có mở miệng mà hấn đang cân nhắc giữa “ Ân tình ” và “ Ích lợi ” .

- Cha, cho dù là con có đánh giá thấp Bùi Vũ Phu đi chăng nữa thì ngay cả khi Bùi Vũ Phu có thể đồng sơn tái khởi thì thành tựu của hấn cũng không thể nào vượt qua được Lâm gia.

Mất thấy nnn do dự thì nlmc liền nói thêm:

- Huống chi phía sau lưng của Lâm gia còn có Diệp gia nữa.

Diệp gia.

Nghe được hai chữ này thì toàn thân của nnn lại rung động, sau đó hấn thở dài:

- Minh Châu, nếu như con đã hạ quyết tâm như vậy thì cha cũng sẽ tôn trọng ý kiến của con. Bất quá cha cần phải nhắc nhở con, mấu chốt là nằm ở trên người của người thanh niên tên Lâm Phong kia.

- Yên tâm đi cha, con biết chừng mực mà.

nlmc thở phào, lộ ra một bộ mặt tươi cười.

nnn không nói gì nữa.

Bởi vì, hấn đã làm ra lựa chọn.

Lựa chọn của hấn đã làm cho câu nói “ Nạp Lan gia từng bất nhân nhưng sau này sẽ không bất nghĩa ” trở thành chuyện cười.

Nhưng mà.

Hấn không biết.

Nữ nhi của hấn xem thường tên người què kia.

Mà hấn cũng như vậy.

codon.traí

71. Chương 71 : Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 71 : Mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Sáng sớm, khi những tia nắng đầu tiên ló rạng trên bầu trời, Lâm Phong không nằm ườn ra như mọi ngày mà thức dậy mặc đồ thể thao chuẩn bị chạy bộ quanh hồ.

Thực ra thì Lâm Phong không hề thích tập luyện buổi sáng trái lại, tuy rằng hắn đang công tác cho quốc gia nhưng đó là diễn xuất chuẩn mực là một tên hoàn khổ , đi làm mạ vàng rồi tan tằm lại đi tán gái.

Sở dĩ hôm nay hắn dậy sớm tập luyện là muốn tạo ấn tượng tốt cho người Nạp Lan gia. Tuy rằng hắn không muốn cưới Nạp Lan Minh Châu làm vợ...Nhưng hắn cũng không muốn cho người Nạp Lan gia biết đại thiếu gia của Lâm gia có tiếng mà không có miếng, khiến Lâm lão gia mất mặt.

Bên bờ hồ, trong biệt thự của Nạp Lan Minh Châu.

Nạp Lan Minh Châu vẫn như mọi ngày, mặc một bộ sườn xám toát lên khí chất tiểu thư khuê các.

- Lâm Phong, so với chủ tử thì ngươi cũng không thể quá kém được.

Đứng trên ban công, nhìn Lâm Phong chạy bộ thì Nạp Lan Minh Châu trầm nghĩ, trong đầu lại hiện lên thân ảnh phóng khoáng kia.

Ánh nắng ban mai chiếu lên gương mặt thất thần của nàng.

Chỉ thất thần một lúc Nạp Lan Minh Châu đã thấy Lâm Phong càng lúc càng gần, vội vàng mỉm cười vẫy tay:

- Lâm thiếu, chào buổi sáng.

Tối qua Lâm Phong đã biết chỗ ở của Nạp Lan Minh Châu, buổi sáng tập thể dục cũng cố ý chạy tới nơi này, từ xa đã thấy nàng.

Lúc này nghe Nạp Lan Minh Châu gọi, ngẩng nàng trong bộ sườn xám khiến Lâm Phong cảm thấy kinh ngạc, hắn dừng lại thở hổn hển cười nói:

- Chào buổi sáng, Minh Châu tiểu thư.

- Lâm thiếu, nếu không chê thì mời vào trong, lát nữa cùng ăn sáng?

Dù biết tâm tư Lâm Phong nhưng Nạp Lan Minh Châu vẫn tươi cười.

Nghe đối phương chủ động mời mình vào khuê phòng, Lâm Phong cảm thấy hưng phấn nhưng vẫn thản nhiên gật đầu.

Rất nhanh Nạp Lan Minh Châu xuống từ lầu hai, gặp lại Lâm Phong ở đại sảnh lầu một.

- Lâm thiếu, lau mồ hôi trước đã.

Nạp Lan Minh Châu đưa cho Lâm Phong chiếc khăn nàng vừa mang xuống.

Hành động của Nạp Lan Minh Châu khiến nội tâm Lâm Phong rung động, hắn cảm thấy nếu tiếp tục phát triển thì Nạp Lan Minh Châu sẽ gục ngã dưới chân hắn.

Đưa tay nhận lấy chiếc khăn, Lâm Phong lau qua mồ hôi trên cơ thể.

Nạp Lan Minh Châu cố tỏ vẻ áy náy khẽ nói:

- Thật xin lỗi, Lâm thiếu, có thể hôm nay phải khiến người khó xử.

Lâm Phong đang lảng lảng khi Nạp Lan Minh Châu thay đổi thái độ, lúc này nghe nàng nói liền ngăn người ra:

- Minh Châu tiểu thư, vì sao lại nói vậy?

- Lâm thiếu.

Nạp Lan Minh Châu hỏi một đằng trả lời một nẻo, giọng điệu đầy thâm tình, có chút ám ức gọi Lâm Phong, khi ánh mắt hai người chạm nhau thì bộ dáng đáng thương biến mất sạch trơn:

- Người cũng biết vì sao ta biết tâm ý của người mà lại không ở cùng một chỗ với người?

- Vì sao?

Lâm Phong cũng hơi tò mò, hẳn chẳng hề cảm thấy mình không xứng với Nạp Lan Minh Châu ở chỗ nào, trái lại, hẳn thấy nàng không xứng với mình, nhiều nhất chỉ đủ để làm tình nhân.

Tuy nghĩ vậy nhưng hắn không dám nói ra trước mặt Nạp Lan Minh Châu, mà đối phương tựa như thuốc phiện dễ gây nghiện, còn cả đại thiếu gia có thân phận và địa vị đều không kém hắn cũng vô cùng hứng thú, coi Nạp Lan Minh Châu trở thành con mồi.

Chính bởi vậy nên Lâm Phong không tiếc mọi giá để chinh phục Nạp Lan Minh Châu!

Chỉ cần hắn thành công chinh phục nàng thì chứng minh khả năng chinh phục phụ nữ của hắn hơn hẳn các vị đại thiếu gia kia.

- Lâm Thiếu, nói về thân phận, địa vị thì Minh Châu không bằng người, về năng lực Minh Châu cũng thua xa...

Nạp Lan Minh Châu thở dài:

- Có thể nói rằng gặp được Lâm thiếu gia là may mắn lớn nhất trong đời Minh Châu.

- Minh Châu, đừng tự ti.

Ai cũng thích nghe người khác tăng bốc mình, Lâm Phong cũng vậy, mà Nạp Lan Minh Châu nói ra càng khiến hắn sung sướng, nhưng hắn vẫn tò mò: trong mắt nàng hắn vĩ đại như vậy, vì sao biểu hiện vẫn luôn thờ ơ, đến hai ngày nay thái độ mới thay đổi lớn như vậy?

Vô cùng tò mò, Lâm Phong lại hỏi:

- Minh Châu, rốt cục là xảy ra chuyện gì? Vì sao người lại nói hôm nay làm khó ta.

- Lâm thiếu, không lừa người, sở dĩ ta không ở cùng người cũng là vì từ nhỏ cha ta đã định ra hôn ước.

Nạp Lan Minh Châu cố ý nhấn mạnh, lại quan sát vẻ mặt Lâm Phong.

Hôn ước?

Nghe hai chữ này Lâm Phong sửng sốt, nhưng cũng không quá mức khiếp sợ.

Đối với đại gia tộc thì cái này không hề xa lạ, vẫn thường xuyên nghe đến.

Bởi trong đại gia tộc, một người không được tự quyết định, cần suy xét đến lợi ích gia tộc.

Thông gia chính là như vậy!

- Thì ra là thế.

Nụ cười trên mặt Lâm Phong biến mất, giọng điệu trở nên khó chịu, cách xưng hô cũng thay đổi:

- Nạp Lan tiểu thư, nếu chân tướng là vậy thì tại sao còn mời ta tới Lâm gia, còn tỏ rõ tâm ý làm gì?

Giọng điệu Lâm Phong tỏ rõ sự tức giận không chút che giấu!

Hắn cảm thấy mình bị người khác trêu đùa!

Nạp Lan Minh Châu cười thầm, cố gắng tỏ vẻ đáng thương:

- Lâm thiếu không biết rồi, lúc cha ta định hôn sự là do năm đó cha người kia quan hệ không tệ với ông. Mà tạm thời không nhắc tới cha kẻ kia, người này vô cùng dốt nát, chỉ biết đầu cơ trục lợi khiến cha cùng ta cực kì chán ghét! Nhưng dù bất mãn lại không thể bội ước nên..Hôn ước lúc trước vẫn còn tới bây giờ.

- Hả?

Nghe Nạp Lan Minh Châu nói vậy, Lâm Phong cũng mơ hồ đoán ra gì đó.

- Lâm thiếu, lần này mời người tới Nạp Lan gia là muốn cho cha ta biết, ta có người trong lòng, cũng để người hiểu tâm ý của ta!

Nạp Lan Minh Châu nói tiếp:

- Hình như Lâm thiếu cũng phát hiện, hôm qua cha ta rất nhiệt tình với người, cũng thích hai ta ở cùng nhau.

- Vậy cha người muốn hủy bỏ hôn ước trước kia?

Lâm Phong hỏi.

- Nếu cha đồng ý cho chúng ta đến với nhau, vậy hôn ước kia cũng bị hủy...Hôm nay người kia cùng cha hắn tới Nạp Lan gia, đang thương lượng việc hủy bỏ hôn ước.

Nạp Lan Minh Châu gật đầu, cố tỏ ra khó xử:

- Sở dĩ ta nói làm khó Lâm thiếu cũng là do kẻ kia dốt nát, lại không biết trời cao đất dày, ăn nói ngu ngốc sợ bất kính với Lâm thiếu, mong Lâm thiếu đừng để trong lòng, coi như bị chó cắn là xong.

(Bị đại thì mày chịu :61:)

- Bị chó cắn đúng là chẳng đáng quan tâm.

Lâm Phong cười lạnh:

- Nhưng nếu nó là chó dại thì ta cũng không ngại xử lí.

Lâm Phong nói vậy càng khiến Nạp Lan Minh Châu mừng rỡ, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ khó xử.

- Minh Châu, người yên tâm, chỉ cần hắn không quá phận ta cũng không chấp.

Lâm Phong nhìn vẻ mặt khó xử của nàng liền vội vàng bổ sung, ánh mắt lóe lên quang mang.

Với hắn, trái chờ đợi nhiều ngày đã sắp được thu hoạch, giải quyết xong chuyện này hai người sẽ về Yến Kinh, hắn sẽ khiến Nạp Lan Minh Châu thần phục cả về thể xác lẫn tâm hồn.

Cá mắc câu, mượn đao giết người!

Nạp Lan Minh Châu thầm cười lạnh.

Qua tử cười mà không nói.

codon.tra

72. Chương 72 : Bù Gia Phụ Tử Đến.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 72 : Bù gia phụ tử đến.

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Làm cho Lâm Phong mắc câu thành công, Nạp Lan Minh Châu tự mình dẫn hắn tới biệt thự Nạp Lan gia chuẩn bị cho Lâm Phong, chờ hắn tắm rửa xong lại cùng hắn ăn điểm tâm.

Bữa sáng xong, Nạp Lan Minh Châu lau miệng rồi mỉm cười nói:

- Lâm thiếu, người kia cùng cha hắn muốn tới đây, chúng ta cùng tới biệt thự của cha ta, dù sao thì có chúng ta ở đó, ba ta cũng không quá khó xử.

- Được.

Lâm Phong đáp, trong lòng thần quyết định lát nữa sẽ ra mặt vì Nạp Lan Minh Châu, hắn nghĩ với cái danh Lâm gia là đã đủ để dọa vị hôn phu “không quyền không thế” của Nạp Lan Minh Châu sợ tới mức tè ra quần.

Hắn làm vậy chẳng những đề cao bản thân và hình tượng Lâm gia trong lòng Nạp Lan Minh Châu mà còn khiến nàng cảm kích nữa.

Quả là một công đôi việc.

20' sau, Nạp Lan Minh Châu dẫn Lâm Phong tới biệt thự số 2 của Nạp Lan sơn trang.

Trong biệt thự, Nạp Lan Trường Sinh đang cầm tẩy thuốc, tay mân mê ngọc châu tựa như đã chờ từ lâu.

Ngoài Nạp Lan Trường Sinh, do có việc nên Nạp Lan Ngũ Khải cùng một người trong thành viên hạch tâm Nạp gia cũng về Nạp Lan sơn trang.

Bệnh nặng vừa khỏi nên chủ nhân sau màn của Nạp Lan gia, Nạp Lan Dịch Đức không hề xuất hiện.

- Tiểu Phong, Minh Châu, tới đây ngồi đi.

Thấy Nạp Lan Minh Châu cùng Lâm Phong vào biệt thự, Nạp Lan Trường Sinh mặc trường bào đang hút thuốc nhiệt tình nói.

Không chỉ Nạp Lan Trường Sinh nhiệt tình, Nạp Lan Ngũ Khải cùng gã thành viên hạch tâm kia biết thân phận Lâm Phong cũng cười nói rất niềm nở.

Tất cả chuyện này đơn giản là bởi Lâm gia đáng để bọn họ, thậm chí là cả Nạp Lan gia nịnh bợ!

Mấy năm nay Nạp Lan gia luôn cố gắng vượt qua Sơn Hải Quan xuôi về phía Nam, do đủ loại nguyên nhân mà trì trệ mãi chưa xong.

Năm đó...Bởi vì có Bùi Vũ Phu nên Nạp Lan Gia từng có một cơ hội nhưng đáng tiếc lại không nắm được.

Hiện giờ, trong mắt Nạp Lan Trường Sinh, Nạp Lan Ngũ Khải cùng thành viên hạch tâm kia, chỉ cần Nạp Lan Minh Châu ràng buộc được Lâm Phong thì coi như đã thành thông gia với Lâm Gia, việc Nạp Lan gia phát triển về Nam, vượt qua Sơn Hải Quan không còn xa vời!

- Tiểu Phong này.

Chờ Lâm Phong ngồi xuống, Nạp Lan Trường Sinh gọi một cách vô cùng thân thiết, chờ Lâm Phong nhìn sang mới hỏi:

- Minh Châu đã nói hết mọi chuyện cho cháu biết rồi chứ?

- Minh Châu cũng vừa nói cho ta biết, Nạp Lan thúc.

Lâm Phong mỉm cười đáp.

- Ai, Tiểu Phong này, con người của thúc vốn ngay thẳng, nói là làm.

Nạp Lan Trường Sinh thở dài:

- Chỉ là...Minh Châu cứ một lòng với cháu, ta cũng đành cắn răng nuốt lời một lần, mong rằng hai đứa có thể quý trọng lẫn nhau.

- Xin Nạp Lan thức yên tâm, chúng cháu biết.

Lâm Phong đáp, nhưng hắn cũng hiểu đây là khổ nhục kế của Nạp Lan Trường Sinh.

Hắn biết rõ, dù là Nạp Lan Minh Châu hay Nạp Lan Trường Sinh khách khí với hắn đều là do có ngọn núi Lâm gia sừng sững sau lưng hắn, đương nhiên... Cũng không loại trừ Diệp gia đứng nhất nhì trong nước.

Nếu không Nạp Lan Trường Sinh chẳng những không khách khí với hắn mà còn chẳng thêm bội ước.

Sự thực là vậy!

Cho tới nay, Nạp Lan Trường Sinh vẫn luôn tin vào một câu “trên thế giới này bất cứ thứ gì cũng có giá cả”

Bởi vậy nên hắn cảm thấy thành thông gia với Lâm Gia Thành hơn hẳn món ân tình với Bùi Vũ Phu, cân nhắc về Diệp gia cùng với Nạp Lan Minh Châu xong hắn mới quyết định như vậy.

Tất cả chuyện này, cha con họ Bùi chẳng hay biết gì.

Sự tiếp đãi nhiệt tình của đám người Nạp Lan gia khiến Lâm Phong cực kì sung sướng, lúc này Bùi Vũ Phu đang lái chiếc taxi cũ nát đưa Bùi Đông Lai tới Nạp Lan Sơn trang.

Xe cách Nạp Lan sơn trang vài cây số, vài tên bảo vệ của Nạp Lan gia từ bụi cây lao ra ngăn cản.

Thấy taxi dừng lại, một gã to con cầm đầu bước tới, chờ Bùi Vũ Phu hạ kính xuống liền nói:

- Phía trước là Nạp Lan sơn trang, người không phận sự cấm vào, mời đi đường khác.

Bùi Đông Lai ngồi ở ghế lái nghe kẻ này cả vú lấp miệng em thì hơi ngạc nhiên, định mở miệng thì Bùi Vũ Phu đã nói:

- Nói cho Nạp Lan Trường Sinh, Vũ Phu tới chơi.

Hả?

Là bảo tiêu Nạp Lan gia, tên cầm đầu này cũng sớm nhận lệnh, biết có một người tên Bùi Vũ Phu tới gặp Nạp Lan Trường Sinh.

Đúng vậy.

Nghe Bùi Vũ Phu nói vậy, gã to con hơi nghi ngờ.

Bởi..Hắn biết chủ nhân Nạp Lan Trường Sinh của hắn được gọi là Tiểu Vương gia, thuộc loại nhân vật đậm chân một cái liền khiến vùng Đông Bắc rung chuyển.

Nhân vật như vậy sao có thể quen biết với hai kẻ hèn kém như Bùi Vũ Phu và Bùi Đông Lai chứ?

Tuy nghi ngờ, hơi do dự nhưng hắn vẫn làm đúng thông lệ:

- Chờ chút, tôi thông báo.

Nói xong hắn liền dùng bộ đàm báo cáo, lúc nói chuyện vẫn không quên nói Bùi Vũ Phu cùng Bùi Đông Lai ra khỏi xe taxi.

Do bước đầu dung hợp linh hồn Tiêu Phu nên thính lực Bùi Đông Lai rất nhạy, tuy giọng gã to con lí nhí nhưng hắn vẫn nghe rõ mồn một.

- Nạp Lan gia cũng thực khí khái!

Nghe những lời kẻ kia nói, trong mắt Bùi Đông Lai lóe lên lửa giận, hai tay nắm chặt, không ngừng cười lạnh.

- Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó lường, thế đạo luôn là thế.

So ra thì Bùi Vũ Phu vẫn bình tĩnh hơn:

- Ngọc khí thực sự sẽ không đem so với đồ sứ.

Lời Bùi Vũ Phu đầy thâm ý khiến Bùi Đông Lai tỉnh ra, thầm mắng bản thân hồ đồ... lúc này tuy thành tích hần đứng đầu kì thi vào trường khoa học tự nhiên Liêu Ninh, tới thực hiện ước định với Nạp Lan Minh Châu, có thể thoải mái hạ nhục Nạp Lan Minh Châu cùng Nạp Lan gia, nhưng... Lỡ thực sự chọc Nạp Lan gia thì cũng khó an toàn trở ra.

- Nên nhẫn nại, chờ hoàn toàn khôi phục trí nhớ Tiêu Phu cùng với vốn sẵn có, Nạp Lan Minh Châu lại tưởng mình sợ nàng, không biết sự nhục nhã của kẻ bị thọt là thế nào!

Nghĩ đến đây Bùi Đông Lai cảm thấy hối hận vì hành động lần này, chỉ thảm hận thời gian quá gấp.

Với hần lúc này thì gì cũng không thiếu nhưng chỉ có thời gia là thiếu.

Chỉ cần đủ thời gian, hần tin mình có thể dẫm đạp Nạp Lan gia dưới chân, có thể đường đường chính chính bước qua cửa Tần gia!

Nếu đã đến thì không phải sợ.

Tựa như nhìn thấu tâm tư Bùi Đông Lai, Bùi Vũ Phu cười ngây ngô:

- Trời sập xuống, qua tử khiêng.

Bùi Vũ Phu nói vậy khiến lòng Bùi Đông Lai trở nên ấm áp, hần nhin không được quay lại nhìn cha mình.

Không hiểu sao, vẫn là nụ cười ngây ngô ấy, nhưng Bùi Đông Lai cảm thấy hôm nay Bùi Vũ Phu có gì đó khác lạ.

Cùng lúc này, nụ cười ngây ngô của Bùi Vũ Phu mang theo sự mê hoặc nào đó, khiến mọi băn khoăn của Bùi Đông Lai tan biến.

- Tiểu Vương gia cho các người vào.

Lúc này, Bùi Đông Lai chưa kịp đáp lời gã to con kia đã cúp máy, tới gần nói:

- Đi hai cây số nữa là tới cửa sau sơn trang, sẽ có người dẫn đường.

Nói xong hần liền vung tay ra hiệu cho ba gã áo đen còn lại tránh ra.

Bùi Vũ Phu thấy vậy liền chậm rãi khởi động xe taxi, lảo đảo chạy về phía Nạp Lan sơn trang.

- Lôi ca, hai người vừa rồi là ai?

- Là hai kẻ hèn kém, lại còn mang chiếc Satana vất đi đến đây nữa nữa, sao Tiểu Vương gia lại cho bọn họ vào chứ?

Nhìn chiếc Satana cũ kĩ khuất xa dần, hai người kia tới gần hỏi.

- Sáng nay Tiểu Vương gia có dặn, nếu có khách tên Bùi Vũ Phu tới nhất định không được chậm trễ.

Kẻ vừa nói chuyện với Bùi Vũ Phu buồn bực nói:

- Kẻ vừa lái xe là Bùi Vũ Phu.

Hần vừa dứt lời, ba tên còn lại đều cảm thấy nghi ngờ.

Dù bọn hần cố suy nghĩ vì sao Nạp Lan Trường Sinh thân phận cao quý lại quen biết kẻ hèn kém như Bùi Vũ Phu... Nhưng dù có nghĩ nát óc cũng không ra đáp án.

Một phút sau.

Kẻ què quặt từng có thể khiến Nạp Lan Trường Sinh cúi dưới gầm giày mang theo con hần, lái chiếc Satana cũ kĩ chạy vào Nạp Lan sơn trang.

Ánh rạng đông chiếu xuống, chiếc taxi cũ nát kia cùng khí khái của Nạp Lan sơn trang có vẻ không hợp nhau.

Bùi gia phụ tử đến.

73. Chương 73 : Đã Là Gái Điểm Còn Muốn Lập Đền Thờ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 73 : Đã là gái điểm còn muốn lập đền thờ.

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Khi cha con Bùi Vũ Phu lái chiếc taxi cũ nát tới, một gã bảo tiêu dùng xe Benz dẫn đường tới biệt thự số, Nạp Lan Trường Sinh cũng không mang người Nạp Lan gia tới nghênh đón, vẫn thản nhiên ngồi nói chuyện phiếm với Lâm Phong.

Hắn chỉ cho A Cửu ra đón cho có lệ.

Lúc này Nạp Lan Trường Sinh hoàn toàn quên mất cái ngày hắn bị Miêu lão gia tử hất hủi, tựa như con chó đi tới xóm nghèo của Bùi Vũ Phu cầu tình.

Bùi Đông Lai rất cảm tức sự vong ân bội nghĩa của Nạp Lan Minh Châu và Nạp Lan gia, thấy cảnh này thì hai nắm tay càng siết chặt.

Trên mặt Bùi Vũ Phu không còn nụ cười hiền hậu mà thay vào đó là sự bình tĩnh.

- Bùi tiên sinh. Tiểu Vương gia chờ các người đã lâu rồi.

Thấy Bùi Vũ Phu xuống xe, A Cửu chào hỏi cho có lệ, hoàn toàn không coi cha con Bùi gia là khách quý.

Nghe A Cửu nói vậy, Bùi Vũ Phu chưa nói gì, Bùi Đông Lai đã cố nén giận hỏi:

- Nạp Lan Minh Châu đâu?

- Minh Châu tiểu thư ở trong.

A Cửu nhìn Bùi Đông Lai, ánh mắt có chút phức tạp, hắn vừa kinh ngạc về thành tích nghịch thiên 745 điểm của hắn, lại cảm thấy đối phương quá ngậy thơ.

Sự biến hóa của A Cửu không thoát khỏi tầm mắt Bùi Vũ Phu, hắn thản nhiên vỗ vai Bùi Đông Lai, dùng ánh mắt ra hiệu cho A Cửu dẫn đường.

A Cửu lập tức đưa hai người vào trong biệt thự, dọc theo con đường đá tới đại sảnh.

Trong đại sảnh, biết cha con Bùi gia tới nên đám người Nạp Lan Trường Sinh cũng ngừng nói chuyện với Lâm Phong.

Nhất thời, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cửa chờ đợi hai người kia xuất hiện.

Một lát sau, lọt vào tầm mắt của họ, Bùi Vũ Phu ăn mặc lôi thôi lếch thếch mang theo Bùi Đông Lai dưới sự chỉ đường của A Cửu đã tới.

Nạp Lan Trường Sinh, Nạp Lan Minh Châu và Nạp Lan Ngũ Khai đều đã thấy hình tượng hiện nay của Bùi Vũ Phu nên không cảm thấy kinh ngạc, nhưng gã thành viên hạch tâm khác của Nạp Lan gia chưa gặp bao giờ nên vô cùng kinh ngạc.

Không chỉ người này, ngay cả Lâm Phong cũng vậy.

Nhưng...

Nguyên nhân hẳn khiếp sợ khác với thành viên của Nạp Lan gia.

Hắn không biết người tới là Bùi Vũ Phu từng làm mưa làm gió hai mươi năm trước.

Hắn khiếp sợ bởi có nằm mơ cũng không ngờ vị hôn phu của công chúa Nạp Lan gia lại tới cùng một kẻ rách rưới!

- Vũ Phu, Đông Lai, các người đã tới rồi à.

Nạp Lan Trường Sinh đã quyết định bội ước, muốn tác hợp cho Nạp Lan Minh Châu cùng Lâm Phong, nhưng... Thấy cha con Bùi Vũ Phu tới hẳn vẫn đứng dậy nghênh đón.

Nạp Lan Khải và thành viên hạch tâm kia thấy gia chủ đứng dậy cũng không dám ngồi, Nạp Lan Minh Châu cùng Lâm Phong lại thờ ơ, tựa như cả hai đều không thấy cha con Bùi gia.

Đảo mắt một vòng, mắt Bùi Đông Lai nheo lại, lộ rõ sự kinh hoàng.

Cố gắng kìm chế cơn giận, Bùi Đông Lai liếc Lâm Phong, trong mắt đối phương lộ rõ ý tứ châm chọc!

Tựa như đang nói: “Dạng người như mày mà đòi ở cùng Nạp Lan Minh Châu sao? Rõ là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga!”

- Ừm!

Nạp Lan Trường Sinh nghênh đón, Bùi Vũ Phu cũng đáp lại.

Thái độ ôn hòa của Bùi Vũ Phu khiến đám người Nạp Lan gia cảm thấy xấu hổ, Nạp Lan Minh Châu cùng Lâm Phong tỏ vẻ khó chịu!

Cực kì khó chịu, Lâm Phong cũng không vội ra tay, hẳn đang chờ thời cơ.

Hắn thấy lúc này chưa phải thời cơ tốt nhất!

- Vũ Phu... Ai, chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Vô cùng xấu hổ, Nạp Lan Trường Sinh thở dài mời cha con Bùi gia ngồi.

Bùi Vũ Phu lặng lẽ cùng Bùi Đông Lai ngồi xuống.

- Vũ Phu, vốn là tôi định thực hiện hôn ước của Đông Lai và Minh Châu, chỉ là... tôi không ngờ Minh Châu đã có người trong lòng, mà hai đứa nó đã bàn đến việc hôn nhân...

Nạp Lan Trường Sinh nói tới đây liền quan sát biến hóa trên mặt Bùi Vũ Phu, thở dài nói:

- Thực xin lỗi, Vũ Phu, chuyện này là do Trường Sinh tôi không đúng!

Vừa nói, Nạp Lan Trường Sinh vừa đứng dậy muốn cúi đầu với Bùi Vũ Phu.

Lâm Phong thấy vậy liền cảm thấy kinh ngạc!

Phải biết rằng, hắn vốn coi Bùi Vũ Phu là gã nông dân, mà Nạp Lan Trường Sinh là nhân vật hàng đầu tại Đông Bắc.

Vậy mà gia chủ Nạp Lan Trường Sinh lại chủ động cúi đầu nhận lỗi với Bùi Vũ Phu sao?

Rất nhanh... Lâm Phong đã bình tĩnh trở lại, hắn cảm thấy biểu hiện của Nạp Lan Trường Sinh cho thấy ông là người trọng tình trọng nghĩa.

Không chỉ Lâm Phong kinh ngạc, Nạp Lan Minh Châu cũng cảm thấy khó hiểu!

Trong mắt nàng, dù cha có bội ước cũng đâu đáng phải làm vậy với Bùi Vũ Phu chứ?

Người có tên, cây có hình!

Nạp Lan Minh Châu không thiếu giải thích nổi Bùi Vũ Phu từng khiến Nạp Lan Trường Sinh rung động tới mức nào!

Bùi Vũ Phu cũng không đứng dậy ngăn cản Nạp Lan Trường Sinh mà thản nhiên nói:

- Tôi từng nói với ông, chuyện hôn ước do Đông Lai quyết định.

- Đông Lai hiền triết, việc này là thúc thúc sai, mong rằng cháu đừng trách tội ta.

Nghe Bùi Vũ Phu nói vậy, Nạp Lan Trường Sinh liền quay sang xin lỗi Bùi Đông Lai.

- Nạp Lan vương gia, thân phận ngài cao quý, trong lòng nghĩ gì thì tự biết rõ, ta không dám nhận làm hiền chất của ngài. Bỏ đi...Trách móc ngài, cái này lại càng không dám!

Thấy Nạp Lan Trường Sinh như gái điếm đòi lập bằng trình tiết, Bùi Đông Lai cũng không tỏ vẻ hòa nhã, giọng điệu trào phúng rất rõ ràng.

- Nhưng... Nạp Lan Vương gia, ngài giả mù sa mưa giả thích với cha con ta, mà con gái ông cùng bạn trai nàng ở bên kia chế giễu, ngài cảm thấy đã đủ thành ý chưa?

Vừa nói, Bùi Đông Lai vừa nhìn Nạp Lan Minh Châu đầy thâm ý.

Hắn còn tưởng Lâm Phong bên cạnh Nạp Lan Minh Châu là thành viên Nạp gia, vừa rồi Nạp Lan Trường Sinh nói hắn mới biết là bạn trai nàng!

Trong cuộc gặp mặt quan như thế này, Nạp Lan Minh Châu lại vác bạn trai tới gặp mình, mục đích là gì hắn dùng chân cũng nghĩ ra!

- Nạp Lan Minh Châu à Nạp Lan Minh Châu, cô vẫn luôn tự cho mình là đúng, luôn là vậy!

Trào phúng xong, Bùi Đông Lai siết chặt tay, sắc mặt trở nên dữ tợn.

Hắn không nhịn được nữa.

codon.tra

74. Chương 74 : Bỏ Vợ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 74 : Bỏ vợ.

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Có lẽ lương tâm của Nạp Lan Trường Sinh bị chó tha mất chín phần, một phần còn lại có lẽ là sợ chọc Bùi Vũ Phu nổi giận, nghe Bùi Đông Lai châm chọc, mặc dù hắn tức giận nhưng không dám phát tác mà cười nói:

- Đông Lai, việc này đúng là thúc thúc và Minh Châu sai, người oán hận ta cũng hiểu. Nếu...nếu người không chê ta có thể giới thiệu cho người vài cô gái có gia thế, tài năng và diện mạo cũng không kém...

- Nạp Lan Vương gia, Đông Lai tự hiểu mình, không dám với cao.

Chẳng hiểu vì sao biểu hiện giả mù sa mưa của Nạp Lan Minh Châu càng khiến Bùi Đông Lai nổi giận, chưa đợi đối phương nói xong hắn đã ngắt lời:

- Huống chi, ăn mày cũng có nghĩa khí, Đông Lai dù kém cỏi cũng phải tốt hơn so với kẻ ăn mày chứ?

- Bùi Đông Lai.

Liên tục bị Bùi Đông Lai châm chọc, Nạp Lan Minh Châu không nhịn được nữa, nàng đứng dậy phẫn nộ chần chừ vào hắn.

- Nạp Lan Minh Châu, người có thể cảm thông cho cha người, ta cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Bùi Đông Lai thấy Nạp Lan Minh Châu nổi giận liền mỉm cười nói:

- Nhưng, người từng đỗ đầu trường cao đẳng hai năm trước, chẳng lẽ người không biết đạo lý phải biết tôn trọng người khác? Lúc người bất bình thay cha mình, có từng nghĩ tới tâm tình của cha ta khi người chạy tới Trầm thành từ hôn chưa?

Bùi Đông Lai nói xong, sắc mặt vô cùng dữ tợn.

Thấy vậy Nạp Lan Trường Sinh khẽ nhủ mày, Nạp Lan Minh Châu bị nói trúng tâm can đã giận hết mức, nàng lạnh lùng nhìn Bùi Đông Lai gằn giọng nói:

- Ta tới từ hôn thì sao? Người coi mình là cái thá gì, dựa vào cái gì mà muốn ta gả cho người?

- Nạp Lan Minh Châu, đúng là nhà ta không có quyền thế như Nạp Lan gia các người, Bùi Đông Lai ta cũng chẳng có bản lĩnh gì.

Bùi Đông Lai vẫn cười nhưng ánh mắt lóe lên hàn quang khiến Nạp Lan Trường Sinh cảm thấy kinh hãi:

- Nhưng... Ta thấy tức cười, ta nói muốn Nạp Lan Minh Châu người làm vợ ta lúc nào?

- Bùi Đông Lai, người...

Nạp Lan Minh Châu tức muốn điên lên, nàng thấy rõ ràng là đối phương đang giả ngu.

- Nạp Lan Minh Châu, ta nói thật cho người biết, trước khi người tìm cha ta nói về hôn sự, ta còn chưa biết giữa hai ta có hôn ước... lúc hai ta gặp nhau, từ miệng người ta mới biết đấy!

Bùi Đông Lai chưa đợi Nạp Lan Minh Châu mở miệng đã lạnh lùng ngắt lời:

- Ta thấy người rõ ràng là Hoàng đế chưa vội mà thái giám đã vội, người muốn ban hành ra cho ta đấy à. (Đọc tới đoạn này bức xúc, nên thêm vào nhé :61:)

- Người thú vị lắm!

Nạp Lan Minh Châu tức giận văng tục.

- Ái chà, đây là bản tính của Nạp Lan đại tiểu thư sao? Đây là tính cách của thủ khoa kì thi Đại học hai năm trước sao?

Bùi Đông Lai nói, nụ cười cũng biến mất, ánh mắt trở nên lạnh lẽo:

- Nạp Lan Minh Châu, khi người tìm cha ta từ hôn, ta không hề biết về hôn ước, chưa hề muốn kết hôn, sau khi gặp người, hiểu rõ mọi chuyện ta càng không có ý nghĩa này. Nạp Lan Minh Châu người, ngoài gương mặt cùng dáng người hơi hấp dẫn một tẹo ra thì có cái gì? Hào quang của Nạp Lan gia sao?

Nghe xong, sắc mặt đám người Nạp Lan gia cực kì khó coi, Nạp Lan Minh Châu tức muốn học máu, nàng thét lên:

- Bùi Đông Lai, phế vật nhà người còn tự lừa mình dối người, người luôn miệng nói không muốn kết hôn với ta, vậy hôm nay tới Nạp Lan gia vì cái gì? Không phải người muốn dùng lợi thế quán quân cao đẳng năm nay để muốn thực hiện ước định, để ta phải gả cho người sao? Ta cho người biết, nằm mơ đi!

- Nạp Lan Minh Châu, người vẫn luôn tự cho rằng mình tốt đẹp.

Bùi Đông Lai cười lạnh:

- Suy nghĩ cẩn thận lại xem, lúc ta nói muốn tới Nạp Lan gia có nói là muốn kết hôn với người sao?

- Có khác gì sao?

Nạp Lan Minh Châu cười lạnh.

- Khác ư? Khác nhau rất lớn!

Bùi Đông Lai vừa nói vừa nhìn về phía Nạp Lan Trường Sinh gằn giọng:

- Nạp Lan Trường Sinh, ông là đồ đệ của ông nội ta, dựa vào những gì ông nội ta dạy cho mà trở thành gia chủ Nạp Lan gia, còn khiến Nạp Lan gia hùng mạnh ở Đông Bắc, đúng chứ?

Nạp Lan Trường Sinh nhún nhó, không hề nói gì.

- Cha người, Nạp Lan Dịch Đức thân mang trọng bệnh, cách cái chết chỉ còn nửa bước, người muốn cứu hần mà tới cầu nhưng ông ta không tiếp, cũng nhờ cha ta mở miệng ra mặt cứu sống cha người, ta nói không sai chứ?

Bùi Đông Lai thấy Nạp Lan Trường Sinh không mở miệng liền nói tiếp, khí thế mạnh mẽ, hoàn toàn không lo sợ việc Nạp Lan Trường Sinh tức giận.

Ngay cả khi Bùi Đông Lai nói cực kì khó nghe, Nạp Lan Trường Sinh vẫn trầm mặc.

Cũng không phải đuối lí mà là hần kiêng kị Bùi Vũ Phu ngồi sau Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy Nạp Lan Trường Sinh không dám thừa nhận, lạnh lùng cười nói:

- Xem ra không chỉ Nạp Lan Minh Châu vong ân bội nghĩa mà là toàn bộ Nạp Lan gia các người!

- Người trẻ tuổi, ta thừa nhận những lời người vừa nói là đúng, ta cũng thừa nhận đúng là Nạp Lan Trường Sinh ta thiếu cha người một cái nhân tình.

Bùi Đông Lai liên tục khiêu khích, nhục mạ khiến Nạp Lan Trường Sinh nổi giận, giọng điệu trở nên lạnh lẽo:

- Nhưng, người nên biết dưa hấu xanh không ngọt, đây không thể lấy làm lí do để Minh Châu phải theo người!

- Nạp Lan Trường Sinh, tôi thấy hai cha con ông đều hồ đồ như nhau, không, tự cho mình là đúng!

Nghe Nạp Lan Trường Sinh nói vậy, Bùi Đông Lai cười lạnh:

- Tôi đã nói không hề muốn ép buộc con gái ông gả cho tôi, ý tứ tôi rất rõ ràng, con gái ông ngoài gương mặt cùng dáng người ra, chẳng có gì tôi thấy vừa mắt!

- Vậy thì mày muốn thế nào?

Nạp Lan Trường Sinhh điên lên, hần không còn bản khoản về Bùi Vũ Phu nữa, lạnh lùng nhìn Bùi Đông Lai tựa như muốn cảnh cáo đối phương không nên quá phận.

Đối mặt với khí thế của Nạp Lan Trường Sinh, Bùi Đông Lai không chút sợ hãi, vẫn nhìn thẳng vào đối phương nói:

- Tôi cho ông biết, Nạp Lan gia các người thiếu Bùi gia chúng tôi một cái nhân tình, không cảm ơn cũng chẳng sao, nhưng... Đừng làm bộ ăn trên ngồi trước mà nhục mạ cha tôi! Hành vi này của các người khiến tôi ghê tởm! Rất ghê tởm!

Nói đến đây, giọng Bùi Đông Lai lớn dần pha chút lạnh lẽo:

- Mục đích của tôi hôm nay rất đơn giản, con gái ông lúc ở Trầm thành từng nói, nếu Bùi Đông Lai tôi có thể trở thành thủ khoa tỉnh Liêu Ninh năm nay nàng sẽ gả cho tôi!

- Hiện giờ, tôi làm được, mà còn là thủ khoa toàn quốc, nhưng... Như tôi đã nói, tôi chẳng hề có chút hảo cảm nào với Nạp Lan gia và dạng đàn bà vong ân bội nghĩa kia, ngược lại, tôi rất ghê tởm!

- Hôm nay tôi cùng cha tới đây chỉ muốn nói cho các người biết, sau này, Bùi gia ta không còn bất cứ quan hệ gì với Nạp Lan gia các người!

Nói xong Bùi Đông Lai lấy từ trong túi ra một phong thư.

Thấy phong thư của Bùi Đông Lai, dường như Nạp Lan Trường Sinh đoán ra gì đó mà biến sắc.

- Nạp Lan Minh Châu, đây là khế ước giải trừ hôn ước ta tự viết, trên đó cũng có dấu tay ta!

Bùi Đông Lai nhìn Nạp Lan Minh Châu bằng ánh mắt khinh bỉ:

- Hẳn là người thỏa mãn rồi chứ... người có thể yên tâm ở cùng bạn trai mình! Nhưng... ta nhắc người, sau này khi đám cưới thì đừng mời ta, bởi vì ta cảm thấy nó quá dọa người!

Vù!

Dứt lời, Bùi Đông Lai ném lá thư về phía Nạp Lan Minh Châu!

codon.traí

75. Chương 75 : Chân Thật Vũ Phu ---- Cuồng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 75 : Chân thật Vũ Phu ---- Cuồng.

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Thấy hành động của Bùi Đông Lai, ánh mắt mọi người đều hướng về phía phong thư kia.

Tựa như thước phim quay chậm, mọi người chăm chú nhìn vào bì thư từ từ hạ xuống gần Nạp Lan Minh Châu.

Giọng Bùi Đông Lai vẫn vang vọng bên tai, Nạp Lan Minh Châu tròn tròn mắt, há hốc mồm ra nhìn bức thư.

Giờ khắc này nàng cảm thấy tựa như mình đang mơ!

Bởi lẽ nàng luôn nghĩ rằng Bùi Đông Lai thi được thủ khoa trường Đại học chỉ để muốn nàng thực hiện ước định hôn sự hơn một tháng trước, muốn nàng lấy hắn!

Nhưng nàng nằm mơ cùng không ngờ phé vật như Bùi Đông Lai lại đá nàng!

Không chỉ Nạp Lan Minh Châu, ngay cả Nạp Lan Trường Sinh cũng bất ngờ!

Nếu không tới qua hắn cũng sẽ chẳng nổi giận vì hành động tự tung tự tác của Nạp Lan Minh Châu khi mà hắn chưa biết thân phận thực của Lâm Phong.

Mà Lâm Phong là kẻ kinh ngạc nhất!

Vốn hắn nghĩ cha con Bùi Vũ Phu cùng Bùi Đông Lai là tầng lớp thấp hèn trong xã hội!

Một con cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga, có thể sao?

Có!

Lá thư kia là niềm vui với chủ của nó, nhưng cũng là một cái tát đau đớn cho Nạp Lan Minh Châu và Nạp Lan gia!

- Người...người lại dám làm vậy?

Nạp Lan Minh Châu khiếp sợ nhìn Bùi Đông Lai hỏi.

- Cha, chúng ta đi.

Bùi Đông Lai không thèm quan tâm tới Nạp Lan Minh Châu mà quay đầu bỏ đi, hắn nhìn Bùi Vũ Phu cười tỏ ý xin lỗi.

Bùi Vũ Phu thấy thế cũng cười ngây ngô đứng dậy, chuẩn bị cùng Bùi Đông Lai rời đi.

Thấy hai người sắp đi, Nạp Lan Minh Châu vẫn chưa tỉnh ra, Nạp Lan Trường Sinh cùng đám người Nạp lan gia kia cũng kiêng kị Bùi Vũ Phu nên chẳng dám làm gì.

Nạp Lan Trường Sinh không dám giữ cha con họ Bùi nhưng Lâm Phong lại dám... Bởi hắn vẫn chưa hề biết thân phận thực sự của Bùi Vũ Phu.

Thấy cơ hội tốt nhất để lấy uy trước mặt Nạp Lan gia, Lâm Phong đứng dậy lạnh lùng nói:

- Ai cho các người rời đi? Đứng lại cho ta!

Lâm Phong nói khiến Bùi Đông Lai nhú mào, quay lại lạnh lùng nhìn Lâm Phong

- Đây là chuyện của ta và Nạp Lan gia, có liên quan gì tới người sao?

- Tiểu tử, Nạp Lan thúc không chấp nhận bởi hắn nể tình cũ, là người trọng tình trọng nghĩa, bằng không chỉ với những lời mào vừa nói cũng đủ để băm mào cho cho ăn!

Lâm Phong cười lạnh, hắn vẫn cho rằng Nạp Lan Trường Sinh không giữ Bùi Vũ Phu lại cũng là vì tình xưa.

Nể tình cũ?

Trọng tình trọng nghĩa?

Dường như Bùi Đông Lai đang nghe chuyện đáng cười nhất thế giới, vừa muốn đáp trả lại phát hiện thân thể mình cứng đờ, không thể kiểm soát được!

Việc này khiến Bùi Đông Lai cả kinh, nhưng nhớ tới Tiêu Phi hắn lại cảm thấy vui vẻ!

Bởi theo lời Tiêu Phi, nếu tình huống trí nhớ hỗn loạn và thân thể cứng đờ lặp lại thì đại biểu cho giai đoạn dung hợp thứ hai bắt đầu!

Sau đó, đúng như lời Tiêu Phi lúc trước, thân thể Bùi Đông Lai mất đi sự khống chế, trí nhớ trở nên hỗn loạn, thân thể run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

- Đông Lai.

Bùi Vũ Phu thấy sắc mặt con trai khác thường vội lao tới.

Dù trí nhớ bắt đầu hỗn loạn nhưng bằng ý chí kiên cường, Bùi Đông Lai vẫn cố sức lắc đầu cười nói:

- Cha... con không sao.

- Bùi Đông Lai à Bùi Đông Lai, chơi với ta thì người còn quá non nớt!

Thấy Bùi Đông Lai cố gắng chịu đựng, Nạp Lan Minh Châu tưởng hắn bị Lâm Phong dọa cho sợ vỡ mật nên bắt đầu thực hiện âm mưu.

Nàng hao tâm tổn sức dụ dỗ Lâm Phong tới Nạp Lan gia chẳng phải vì muốn sỉ nhục cha con họ Bùi sao?

- Ha ha, xem ra người còn dám kiêu ngạo nữa hay không?

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Bùi Đông Lai, Nạp Lan Minh Châu cười giòn giã, Lâm Phong càng thêm thỏa mãn với hư vinh của Lâm gia cho hắn, hung tợn nói:

- Tiểu tử, hôm nay ở trước mặt tao, hoặc cha con mày quỳ xuống nhận sai, hoặc là bỏ ra ngoài!

Lời Lâm Phong nói Bùi Vũ Phu không thềm quan tâm, hắn chỉ lo lắng cho Bùi Đông Lai:

- Thật không sao chứ?

- Dạ.

Bùi Đông Lai lau mồ hôi lạnh, sắc mặt đã khá hơn.

Lúc này hắn đã bắt đầu khống chế được thân thể và trí nhớ hỗn loạn kia.

Thấy sắc mặt Bùi Đông Lai khá dần lên, Bùi Vũ Phu quay sang nhìn Lâm Phong:

- Cha người là Lâm Viễn?

- Hả?

Ngạc nhiên khi Bùi Vũ Phu hỏi vậy, Lâm Phong ngẩn người ra.

Trong mắt hắn, Bùi Vũ Phu chỉ là gã nông dân...

Giờ lão nông dân ấy lại dám gọi tên cha hắn....

Mà cha hắn, dù ở thủ đô cũng là người có máu mặt!

Việc này khiến hắn nghi ngờ mình bị lãng tay.

Ngay sau đó.

Chưa đợi Lâm Phong lấy lại tinh thần thì Bùi Vũ Phu đã dọa cho hắn sợ tới mức ngất xỉu:

- Hai mươi năm trước, ta đánh cha người ở khách sạn tại Yên Kinh, ông người ngay cả cái rắm cũng không dám phóng, giờ người lại dám nói đem con ta cho chó ăn? Còn muốn hai cha con ta lạy người nhận sai sao?

Nói xong, dáng người què quặt đã mười tám năm kia đã đứng thẳng dậy, vô cùng ngạo nghễ, sát khí hùng hực tỏa ra.

Oanh!

Lâm Phong nghe như sấm rền bên tai, hắn run rẩy ngã phịch xuống ghế!

Hắn chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn Bùi Vũ Phu bằng vẻ mặt khó tin:

- Người... người là ai?

- Bùi Vũ Phu, dù người lợi hại cỡ nào thì đó cũng là quá khứ rồi!

Chưa đợi Bùi Vũ Phu trả lời, nụ cười trên mặt Nạp Lan Minh Châu đã biến mất, nhìn cha con họ Bùi bằng ánh mắt đầy hận ý.

Trong mắt nàng, Bùi Vũ Phu đang cố tỏ vẻ!

- Hả?

Nghe Nạp Lan Minh Châu nói vậy, Bùi Vũ Phu khẽ cười:

- Người cứ hỏi cha mình xem hắn dám giữ ta lại hay không?

Nói xong, Bùi Vũ Phu nhìn về phía Nạp Lan Trường Sinh, ánh mắt tựa như thần linh nhìn xuống đám kiến đầy vẻ khinh thường!

Dám sao?

Bên tai vang vọng những lời điên cuồng của Bùi Vũ Phu, cảm nhận được ánh mắt châm chọc của Bùi Vũ Phu, Nạp lan Trường Sinh đã biết niềm kiêu hãnh của Nạp Lan gia đã bị cha con họ Bùi chà đạp!

Sắc mặt hắn cực kì khó coi!

Nhưng...

Hắn cũng không dám lập tức trở mặt, tựa như đang muốn tính toán thiệt hơn với Bùi Vũ Phu.

- Thì ra người là Bùi Vũ Phu.

Dù Nạp Lan Trường Sinh không dám làm điều ngu ngốc, nhưng sau khi Lâm Phong lục lại trí nhớ liền cười lạnh:

- Vốn dĩ rất nhiều người nghĩ người đã chết, không ngờ lại còn sống, đúng là kì tích!

Nói xong Lâm Phong nhìn Nạp Lan Trường Sinh:

- Nạp Lan thúc, Bùi Vũ Phu mạnh mẽ cũng chỉ là quá khứ, người không cần sợ! Trái lại, chỉ cần đưa tin này ra ánh sáng, công khai tai nạn của hắn thì chẳng bao lâu hắn sẽ bốc hơi khỏi thế gian!

Tựa như Lâm Phong nhắc nhở Nạp Lan Trường Sinh gì đó, Nạp Lan Trường Sinh cũng bình tĩnh trở lại, hắn cố gắng muốn nói gì đó.

Nhưng lời chưa nói ra Bùi Vũ Phu đã chặn lại.

Trước ánh mắt của đám người, Bùi Vũ Phu quay lại vỗ vai Bùi Đông Lai với nụ cười ngây ngô suốt người tám năm qua:

- Hai mươi năm trước ta ném cha hắn ra khỏi khách sạn Yên Kinh như rác rưởi, hôm nay hắn nói muốn băm con cho chó ăn, như vậy thì con đánh hắn cho ta, bắt hắn quỳ xuống cầu xin con tha thứ mới thôi.

Trong mắt Bùi Vũ Phu, vừa rồi Bùi Đông Lai không thể khống chế cảm xúc vì bị Lâm Phong đe dọa là việc không tốt cho lắm.

Hắn tức giận là vì vậy!

”Bá!”

Thấy lời ngông cuồng của Bùi Vũ Phu, Lâm Phong cùng đám Nạp Lan Trường Sinh biến sắc.

- Tốt.

Bùi Đông Lai thần nhiên đáp.

Mặc dù hắn không hiểu vì sao người cha mười tám năm ngây ngô đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy.

Nhưng...

Tới giờ hắn chưa từng nghi ngờ đến qua tử của mình!

Cũng như vậy, qua tử của hắn cũng luôn luôn tin hắn!

Trước ánh mắt khiếp sợ của đám người Nạp Lan gia, Bùi Đông Lai gật đầu với Bùi Vũ Phu, lại liếc mắt nhìn Lâm Phong chuẩn bị ra tay.

“Ba!”

Bùi Đông Lai chưa tới Nạp Lan Trường Sinh đã đứng ra ngăn cản, khí thế tựa như núi lửa phun trào, tựa như bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén.

Giờ khắc này, hắn đã bị sự cuồng ngạo của Bùi Vũ Phu chọc giận!

Hắn cũng muốn dùng cách này bảo vệ Lâm Phong nhằm thành công ngồi chung một chiếc thuyền với Lâm gia.

Nạp Lan Trường Sinh chặn đường Bùi Đông Lai, ánh mắt sắc bén nhìn Bùi Vũ Phu:

- Bùi Vũ Phu, ngươi đừng khinh người quá đáng!

Khinh người quá đáng?

Vù!

Bùi Vũ Phu đã động!

Đột nhiên hắn biến mất tựa như chưa từng xuất hiện!

- Đúng vậy!

Đột nhiên biến mất...

Bất động như sơn, chuyển mình như thiểm điện!

Bốp!

Lúc mọi người nhìn thấy Bùi Vũ Phu thì âm thanh giòn giã vang khắp đại sảnh.

Nạp Lan Trường Sinh bay vụt đi, miệng không ngừng thổ huyết!

Hắn bị Bùi Vũ Phu tát bay ra ngoài.

codon.traí

76. Chương 76 : Đánh Tàn Phế.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 76 : Đánh tàn phế.

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Thời gian trôi qua rất chậm.

Bùi Vũ Phu tựa như ngọn núi sừng sững chắn trước người Bùi Đông Lai, vô cùng ngạo nghễ.

Nạp Lan Trường Sinh như điều đứt dây bay ra ngoài, nện vào vách tường.

Khóe miệng hắn ứa máu, một bên má lõm vào trong lộ ra da xương trắng cùng thịt nát bầy, máu không ngừng chảy ra nhìn vào thì cực kì kinh khủng.

Cực kì khiếp sợ!

Hắn không ngờ Bùi Vũ Phu lại ra tay!

Hắn nằm mơ cũng không ngờ Bùi Vũ Phu biến mất mười tám năm, chẳng những công phu không giảm đi mà còn đạt tới cảnh giới hắn không thể lý giải được!

Trong ký ức của hắn, mười tám năm trước, bởi Văn Tình chết đi mà Bùi Vũ Phu tự phế đi một chân mình!

Đám người Nạp Lan gia, Lâm Phong và A Cửu đều trợn mắt há mồm, khuôn mặt cứng đờ ra.

Bọn họ không ngờ Bùi Vũ Phu không nói gì cả thì đã liền ra tay, mà chỉ tát một cái đã khiến Nạp Lan Trường Sinh bay ra ngoài.

- Tiểu Vương gia!

Qua cơn khiếp sợ, cận vệ A Cửu tỉnh táo nhất vội lao tới hét lớn, hắn cố gắng giúp Nạp Lan Trường Sinh tiếp đất!

Lúc này hắn làm hết khả năng của một bảo tiêu!

Hắn lại quên rằng Nạp Lan Trường Sinh vốn là cao thủ hàng đầu.

Vù!

Thân thể Nạp Lan Trường Sinh sắp va vào vách tường, đột nhiên eo hắn phát lực nhẹ nhàng tiếp đất.

Tuy nhiên sự khiếp sợ vẫn in sâu trên gương mặt Nạp Lan Trường Sinh.

Hắn không thèm lau vết máu mà trừng mắt nhìn Bùi Vũ Phu!

”Bá!”

Lúc này, toàn bộ những người còn lại cũng nhìn về phía Bùi Vũ Phu.

Lập tức kẻ bị Lâm Phong coi là nông dân nghèo đói đã trở thành tiêu điểm!

- Nạp Lan Trường Sinh, có phải người cảm thấy Bùi Vũ Phu ta mất đi một chân sẽ không phải đối thủ của người?

Đối mặt với những ánh nhìn, Bùi Vũ Phu thản nhiên nhìn Nạp Lan Trường Sinh:

- Hay là người cảm thấy ta biến mất mười tám năm nên không thể đắc tội với Nạp Lan gia của người và Lâm gia?

- Ta...

Nghe Bùi Vũ Phu chất vấn, Nạp Lan Trường Sinh muốn nói nhưng không thể phản bác.

Toàn bộ những người còn lại cũng không dám hé miệng.

Lúc này ánh mắt họ nhìn Bùi Vũ Phu đều là sự sợ hãi không thể che giấu.

- Những chuyện năm đó người làm thì ta không hề truy cứu, thậm chí khi cha ta bỏ đi ta cũng nói giúp người một lần.

Bùi Vũ Phu nói tới đây, ánh mắt dần lạnh đi:

- Nhưng... Con chó như người không sửa được tật ăn phân, vì một thằng nhãi của Lâm gia mà dám đối đầu với ta sao?

- Bùi Vũ Phu, người đã qua thời trai trẻ, người đừng quên năm đó bị dạy dỗ thê thảm ra sao!

Có lẽ hẳn biết mình đã trở mặt với Bùi Vũ Phu nên Nạp Lan Trường Sinh bất chấp tất cả.

- Dạy dỗ năm đó? Ha ha ha!

Bùi Vũ Phu cười lớn, âm thanh vang vọng như muốn xé toang tất cả.

Chẳng lẽ tin tức về chuyện năm đó là giả?

Tiếng cười cuồng vọng của Bùi Vũ Phu truyền tới, lòng Nạp Lan Trường Sinh thất lại, cảm giác sợ hãi tràn ngập cõi lòng hắn.

- Nạp Lan Trường Sinh, công phu của người do cha ta dạy, vốn trước khi cha ta chết có dặn, tuy người tâm thuật bất chính nhưng cũng là đồ đệ của ông, còn dặn ta chiếu cố người.

Bùi Vũ Phu nói tới đây, giọng nói cực kì lạnh lẽo tựa như tuyên án Nạp Lan Trường Sinh tội chết:

- Vốn ta muốn làm vậy, nhưng lúc này ta thay đổi chủ ý!

”Bá!”

Sát khí từ Bùi Vũ Phu tỏa ra, chưa đợi Nạp Lan Trường Sinh đáp lời, A Cửu đã bước tới chìa súng vào Bùi Vũ Phu.

Thấy hành vi của Bùi Vũ Phu, Bùi Đông Lai cũng bất ngờ, theo bản năng hắn muốn bước tới đồng sinh cộng tử với cha mình.

- Giao cho cha!

Bùi Vũ Phu quay lại trao cho Bùi Vũ Phu nụ cười ngây ngô suốt mười tám năm, chưa đợi hắn đáp lời đã nhìn A Cửu mỉm cười nói:

- Hỡi chủ nhân của người, trên thế giới này kẻ nào có thể dùng súng giết ta trong vòng mười thước không ?

Trong vòng mười thước dùng súng không thể giết chết sao ?

A Cửu chấn động, theo bản năng nhìn về phía Nạp Lan Trường Sinh, thấy đối phương thâm ra hiệu cho hắn không nên làm liều.

”Bá!”

Phát hiện này khiến A Cửu khiếp sợ, bàn tay cầm súng không ngừng run rẩy.

Hắn đã sợ đến vỡ mật.

Không chỉ A Cửu, đám thành viên Nạp Lan gia cũng vậy.

Ngay cả Nạp Lan Minh Châu và Lâm Phong cũng chết đứng.

- Hôm nay con ta ở đây nên ta không muốn giết người!

Bùi Vũ Phu nhìn A Cửu lạnh lùng nói:

- Ta cho ngươi một cơ hội sống!

Lời Bùi Vũ Phu nói vang vọng trong đầu A Cửu, hai chân hắn vẫn không ngừng run rẩy.

- Bắn hắn.

Bùi Vũ Phu nhìn về phía Lâm Phong.

- Ta muốn phế hai chân hắn.

Bắn Lâm Phong?

Nghe Bùi Vũ Phu nói vậy, A Cửu run rẩy thiếu chút nữa đã làm rơi súng tựa như trên tay hắn đang cầm bom hẹn giờ vậy!

Vô cùng hoảng sợ, A Cửu chỉ biết nhìn về phía Nạp Lan Trường Sinh.

Nạp Lan Trường Sinh cũng bị Bùi Vũ Phu dọa khiếp.

Hắn biết, nếu hộ vệ của mình phế đi hai chân Lâm Phong thì hậu quả sẽ ra sao!

- Nạp Lan thúc!

Lâm Phong run rẩy, hắn sợ sắp tè ra quần, nhìn Nạp Lan Trường Sinh bằng ánh mắt sợ hãi hết lớn.

- Ta chỉ đếm đến ba!

Bùi Vũ Phu thấy A Cửu đứng trơ ra liền nói, giọng điệu cứng rắn:

- Nếu không ta sẽ thay đổi quyết định.

- Một.

- Vũ Phu.

Nạp Lan Trường Sinh giật nảy mình hét lên, hắn chỉ gọi hai từ “Vũ Phu” tựa như muốn gọi lên tình xưa nghĩa cũ.

- Hai.

Bùi Vũ Phu thản nhiên hô.

- Phù, phù!

Lâm Phong quỳ rạp xuống đất, chất lỏng màu vàng từ quần hắn không ngừng chảy ra.

- Vũ Phu, việc hôm nay là ta sai, mong ngươi hạ thủ lưu tình.

Cuối cùng Nạp Lan Trường Sinh vẫn không dám để A Cửu nổ súng vào Lâm Phong.

Lúc này chỉ là Bùi Vũ Phu bức bách Nạp Lan gia, nhưng nếu nổ súng Lâm gia sẽ trả thù, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Nạp Lan gia.

“Vù.”

Bùi Vũ Phu không đếm tới ba đã biến mất.

Thấy vậy A Cửu vội vàng bóp cò theo bản năng.

Ngay lúc này.

A Cửu chưa kịp chạm vào cò súng thì Bùi Vũ Phu đã xuất hiện trước mặt hắn, tay hóa thành đao chém tới cổ tay A Cửu, sức lực cực lớn.

“Rắc, rắc...”

Âm thanh giòn giã vang lên, cổ tay A Cửu đã gãy, lộ ra xương trắng, máu tuôn như suối.

Phế tay A Cửu nhưng Bùi Vũ Phu vẫn không buông tha, đột nhiên phát lực!

“Xoẹt.”

Tựa như âm thanh xé giấy, cánh tay A Cửu bị xé rách không chút khoan nhượng, máu thịt văng tứ tung.

- A....a.

A Cửu thống khổ hét lên, hắn ngã lăn ra đất, thân thể không ngừng co giật.

Chứng kiến cảnh tượng máu me này, sắc mặt Lâm Phong tái mét, bất tỉnh nhân sự.

Nạp Lan Minh Châu thấy cảnh này cũng sợ hãi tột độ, không còn khống chế nổi thân thể.

- Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, đáng tiếc ngươi lại không biết nắm lấy.

Bùi Vũ Phu cầm súng lục, thản nhiên nhìn Nạp Lan Trường Sinh:

- Công phu cha ta dạy cho ngươi, hôm nay ta cũng sẽ thu hồi!

Đoàng.

Đoàng.

Đoàng.

Đoàng.

Súng không ngừng nhả đạn.

Nạp Lan Trường Sinh ngã xuống đất, máu tươi phun xối xả.

Bùi Vũ Phu ném súng rồi xoay người bước về phía Bùi Đông Lai.

Hắn không hề lo lắng đám người còn lại của Nạp Lan gia nhặt súng đối phó với mình.

Nhìn Bùi Vũ Phu đang bước tới, Bùi Đông Lai cố gắng tìm ra điểm chung gì đó giữa hình ảnh lúc này và con người mười tám năm qua.

Nhưng...

Dù hắn cố hết sức cũng chẳng tìm ra.

Không quan tâm hơn thua, đi tới trước sân ngắm hoa nở hoa tàn.

Đời vô tình nhìn mây trôi hờ hững.

Nhân sinh của qua tử không cần phải giải thích.

codon.tra

77. Chương 77 : Vũ Phu Xuất Sơn.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 77 : Vũ Phu xuất sơn.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

“ Bá”

Mắt thấy Bùi Vũ Phu mang theo Bùi Đông Lai rời khỏi đại sảnh thì Nạp Lan Ngũ Khải cùng các thành viên trong Nạp Lan gia liền vọt tới bên cạnh Nạp Lan Trường Sinh , đỡ Nạp Lan Trường Sinh dậy.

Bởi vì Bùi Vũ Phu đã cắt đứt tứ chi của Nạp Lan Trường Sinh cho nên giờ phút này hắn căn bản không thể động dậy được, máu đổ khắp nơi, cả người giống như là một huyết nhân.

- Bùi Vũ Phu quả thật là khinh người quá đáng.

Nhìn thấy máu chảy ra trong người Nạp Lan Trường Sinh , hai mắt Nạp Lan Ngũ Khải liền đỏ bừng, vẻ mặt sát ý nói:

- Chúng ta không thể để hắn dễ dàng rời khỏi Nạp Lan gia như vậy.

- Đúng vậy! Hiện tại ta liền thông tri cho người ở phía bên ngoài, kêu bọn họ ngăn cản Bùi Vũ Phu .

Một gã thành viên trung tâm trong Nạp Lan gia liền mở miệng phụ họa.

- Không... Không cần.

Có lẽ bởi vì chảy máu quá nhiều nên Nạp Lan Trường Sinh lộ ra bộ dạng yếu ớt, lúc này nghe được hai người nói như vậy thì liền bật dậy, thế nhưng hắn lại học ra một ngụm máu tươi.

Nghe được Nạp Lan Trường Sinh nói như vậy thì Nạp Lan Ngũ Khải cũng các thành viên khác trong Nạp Lan gia liền cảm thấy không cam tâm, đồng thời trước tiên mọi người lau vết máu nơi khóe miệng của Nạp Lan Trường Sinh .

- Người... Các người ngăn không được hắn.

Sắc mặt của Nạp Lan Trường Sinh trở nên trắng bệch, nói:

- Thực lực của hắn đã đạt đến một cảnh giới đáng sợ, bảo tiêu của Nạp Lan gia cũng không thể nào gây được uy hiếp đối với hắn.

- Ca, vậy làm sao bây giờ?

Vẻ mặt của Nạp Lan Ngũ Khải hiện lên vẻ không cam lòng, phải biết rằng ở Đông Bắc này thì Nạp Lan gia là gia tộc hạng nhất hạng nhì, hiện tại lại bị Bùi Vũ Phu gây ra sức ép như thế. Nếu chuyện này truyền ra bên ngoài thì Nạp Lan gia không thể sống yên được.

- Việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Nạp Lan Trường Sinh nhìn thoáng qua Lâm Phong hôn mê, tức giận nói:

- Trước mắt thì hãy đỡ ta cùng với A Cửu đi bằng bó, sau đó rồi khiêng Minh Châu cùng với Lâm Phong đi.

- Dạ.

Nghe Nạp Lan Trường Sinh nói như thế thì Nạp Lan Ngũ Khải mới kịp phản ứng, việc quan trọng đầu tiên là phải đem Nạp Lan Trường Sinh cùng với A Cửu đi cấp cứu chứ không phải là phải thương lượng nên đối với với Bùi Vũ Phu ra sao.

Hiểu được điều này cho nên Nạp Lan Ngũ Khải liền thông chỉ cho đám người ở phía dưới, nhưng lúc này hắn lại thấy được Nạp Lan Minh Châu đang nằm trên mặt đất bồng nhúc nhích, chậm rãi mở mắt ra.

Mở mắt ra thì việc đầu tiên Nạp Lan Minh Châu nhìn thấy đó chính là vũng máu đầm đìa từ cánh tay bị đứt của A Cửu.

- A....

Thấy được điều này thì Nạp Lan Minh Châu liền thất thanh hét lên một tiếng, thiếu chút nữa lại hôn mê bất tỉnh, sau đó nàng liền ới mưa.

Học, phun, học, phun, Nạp Lan Minh Châu ngừng lại.

Bởi vì, nàng nhìn đến phụ thân của mình.

Người nắm quyền ở Nạp Lan gia, được xưng là Đông Bắc Tiểu vương gia, là nam nhân hô phong hoán vũ ở Đông Bắc giống như là một con chó chết đang nằm trong lòng của Nạp Lan Ngũ Khải mà thở dốc.

Thấy một màn như vậy thì Nạp Lan Minh Châu liền trợn tròn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Đúng vậy!

Nàng không tin, người phụ thân giống như là một vị thần trong lòng của nàng, hiện tại lại luân lạc tới một bộ dạng bi thảm như thế này.

Bởi vì không tin cho nên nàng liền nhắm mắt lại, điên cuồng lắc đầu sau đó mở to mắt ra, cố gắng dùng phương thức này để có thể nhìn rõ thêm.

- Cha, người như thế nào rồi ?

Lúc này đây, Nạp Lan Minh Châu càng nhìn thì càng cảm thấy rõ ràng, vẻ mặt nàng trở nên hoảng sợ rồi chạy đến bên cạnh Nạp Lan Trường Sinh .

Đối mặt của câu hỏi của Nạp Lan Minh Châu thì Nạp Lan Trường Sinh liền không biết nên trả lời như thế nào đây.

- Là... Là Bùi Vũ Phu đem cha biến thành bộ dạng như thế này sao?

Mắt thấy Nạp Lan Trường Sinh không lên tiếng thì trong lòng Nạp Lan Minh Châu liền động, nàng liền đoán ra được cái gì đó, run rẩy lên mà hỏi.

- Minh Châu, con không nên hỏi.

Mắt thấy Nạp Lan Trường Sinh không nói, hai mắt của Nạp Lan Ngũ Khải đỏ lên, nói:

- Con về phòng trước đi, sau đó hãy qua gặp Lâm Phong. Ta sẽ đem cha con đi băng bó.

Hai chân của Nạp Lan Minh Châu mềm nhũn, cả người xụi lơ ở trên mặt đất

- Vì cái gì, vì sao lại như vậy?

Trong đại sảnh, Nạp Lan Minh Châu giống như là bị u mê vậy, lằm bằm nói :

- Bùi Vũ Phu hẳn làm sao lại dám làm như vậy ?

Dường như cho đến giờ phút này thì Nạp Lan Minh Châu vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật này.

Cho tới này, bởi vì trên đỉnh đầu của Nạp Lan Minh Châu là quang sáng của Nạp Lan gia cho nên nàng mới kiêu ngạo.

Bởi vì kiêu ngạo cho nên nàng mới khinh thường tên phế vật Bùi Đông Lai kia, khinh thường luôn cả Bùi Vũ Phu .

Mà hiện giờ trong sơn trang của Nạp Lan gia, Bùi Vũ Phu lại dám phế đi Nạp Lan Trường Sinh rồi nghênh ngang bỏ đi, mà Nạp Lan Trường Sinh ngay cả rắm cũng không dám phóng ra một cái.

Loại tương phản này giống như một cái búa tạ trực tiếp đập nát phần kiêu ngạo trong nội tâm của nàng.

Nói xong thì Nạp Lan Minh Châu liền điên điên khùng khùng bò đến dưới chân của Nạp Lan Trường Sinh , nói:

- Thực xin lỗi cha, là con không tốt, đã làm liên lụy đến người.

Giờ phút này một người tự cao tự đại như Nạp Lan Minh Châu rốt cục cũng đã tiếp nhận sự thật sỉ nhục này.

Đồng thời lần đầu tiên trong lòng hàng xuất hiện cảm giác hối hận.

Nhưng mà.

Nàng đã quên lúc nàng đi tới Trầm Thành để gặp mặt Bùi Vũ Phu , nàng không để ý đến phần nhân tình kia mà lộ ra biểu hiện cay nghiệt để từ hôn.

Nàng cũng quên, lần đầu tiên gặp Bùi Đông Lai nàng đã vong ân bội nghĩa, sau đó nàng còn trước mặt bao nhiêu người mà vũ nhục Bùi Đông Lai .

Nàng còn quên, trong lúc nàng đã thành công mê hoặc được Lâm Phong đi vào Nạp Lan gia, thành công thuyết phục được Nạp Lan Trường Sinh , sau đó nàng mong mỗi cha con Bùi Đông Lai đến đây sẽ rước nhục vào người.

Nàng càng quên lúc trước sau khi Lâm Phong nói câu “ Đem Bùi Đông Lai băm ra rồi cho chó ăn” thì vẻ mặt Bùi Đông Lai trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh đầm đìa thì nàng vui vẻ biết bao, vui sướng thì thấy người khác gặp họa.

Nhìn vẻ mặt hối hận của Nạp Lan Minh Châu thì Nạp Lan Trường Sinh đã cảm thấy hối hận, hối hận khi đã đánh giá thấp thực lực của Bùi Vũ Phu , hối hận vì bản thân mình đã xử lý chuyện này một cách qua loa.

Nhưng mà.

Hối hận thì hối hận nhưng Nạp Lan Trường Sinh lại thấy được Lâm Phong đang nằm hôn mê dưới đất, nhất thời thì trong con mắt tràn ngập vẻ hận ý:

- Bùi Vũ Phu chuyện này còn chưa chấm dứt đâu.

.....

Đối với Nạp Lan gia sẽ làm như thế nào thì Bùi Vũ Phu cũng không quan tâm, nói chính xác là không lo lắng.

Khi đám bảo tiên vừa đến đại sảnh, nhìn vào vũng huyết tinh trong ấy mà bị dọa đến vỡ mật, thì Bùi Vũ Phu đã lên chiếc taxi cũ nát, nghênh ngang chạy ra khỏi trang viện Nạp Lan gia.

Trong chiếc taxi, Bùi Đông Lai cũng chưa hồi phục lại tinh thần, hẩn ngồi ở vị trí phụ lái, vẻ mặt ngẩn ra.

Không biết qua bao lâu, lúc này Bùi Đông Lai mới lấy lại được tinh thần, theo bản năng thì quay lại nhìn về phía Bùi Vũ Phu , kết quả là hẩn vẫn thấy khuôn mặt tươi cười phúc hậu kia.

- Qua tử.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia thì Bùi Đông Lai lại cảm thấy ấm lòng đồng thời hẩn không nhịn được mà nói:

- Người quả thật rất ngu bực.

Bùi Vũ Phu lại cười, cười đến ngu hơn.

- Qua tử, đừng có cười nữa.

Thấy bộ dạng ngây ngốc của qua tử thì Bùi Đông Lai lại cười khổ:

- Người ra tay ác như thế, lỗ như sau này bọn họ trả thù thì phải làm sao bây giờ ?

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, tuy rằng hẩn thấy được thân thủ khủng bố của Bùi Vũ Phu nhưng mà hẩn vẫn lo lắng sau này sẽ bị trả thù.

- Không có việc gì, bọn hẩn không dám trả thù.

Bùi Vũ Phu thản nhiên nói:

- Bởi vì... Bọn hẩn sợ ta giết bọn hẩn.

Cả đầu Bùi Đông Lai nổi lên một trận hắc tuyến:

- Qua tử, xã hội này không phải là người nào có nắm đấm cứng hơn thì lợi hại hơn đâu a.

- Đạo lý đúng là như vậy.

Bùi Vũ Phu nhếch môi, cười nói:

- Nhưng mà bọn hần cũng nên biết vua cũng thua thằng liều.

”_____”

Bùi Đông Lai không nói gì.

- Ta biết hôm nay con đi là chỉ muốn bỏ Nạp Lan Minh Châu sau đó đợi một ngày khác sẽ đi đến Nạp Lan gia.

Bùi Vũ Phu thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, vẻ tươi cười trên mặt liền thu lại, ánh mắt dịu dàng nói :

- Nguyên bản là ta tính toán là sẽ không nhúng tay vào, kết quả là tên tiểu tử Lâm gia đó lại nói một câu làm cho sắc mặt của con trở nên trắng bệch cho nên ta cảm thấy tức giận.

- Qua tử, không phải là ta bị hần hù sợ.

Bùi Đông Lai vốn định nói ra tình hình thực tế lúc này cho Bùi Vũ Phu nghe nhưng lại sợ Bùi Vũ Phu lo lắng cho nên hần cũng đành thôi.

- Đi Đông Hải thì không nên gây chuyện nhưng cũng không cần phải sợ chuyện gì.

Bùi Vũ Phu cũng không có để ý, tiếp tục nói.

- Qua tử, thật sự con...

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt.

- Trời sập xuống thì có Qua tử khiêng

Giọng nói của Bùi Vũ Phu không lớn nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên định;

Mười tám năm trước

Hần vì vợ mà quy ẩn.

Hôm nay.

Hần vì con của mình mà xuất sơn.

codon.tra

78. Chương 78 : Thế Lực Ẩn Tàng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 78 : Thế lực ẩn tàng.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Vào lúc giữa trưa, ánh mặt trời thiêu đốt cả mặt đất, chiếu thẳng vào bên trong Nạp Lan sơn trang.

Nhưng mà.

Dưới một dạng nóng bức như vậy thì tất cả thành viên trung tâm của Nạp Lan gia đều phải trở lại sơn trang, trong này người nào cũng không có cảm giác nóng bức mà thay vào đó là một cổ âm lạnh tràn ngập cả sơn trang.

Về âm lãnh này đã làm cho lòng của bọn họ phát lạnh.

Tất cả chuyện này chỉ là vì vào lúc ba ngày trước, Bùi Vũ Phu đã ở trong Nạp Lan sơn trang đánh Nạp Lan Trường Sinh cùng với A Cửu trở thành tàn phế.

Biệt thự số 1 trong sơn trang, Nạp Lan Dịch Đức mới khỏi bệnh nặng đang ngồi trên ghế thái sư ở trong đại sảnh, bao gồm cả Nạp Lan Trường Sinh ở bên trong, tất cả thành viên trung tâm của Nạp Lan gia theo địa vị mà ngồi vào vị trí của mình.

Trên ghế thái sư, đôi chân mày của Nạp Lan Dịch Đức nhíu lại, bộ mặt hết sức khó coi.

Mà một bên Nạp Lan Trường Sinh người được xưng là Đông Bắc tiểu vương gia cũng không nắm cái tẩu thuốc giống hằng ngày, mà là cũng cau mày giống Nạp Lan Dịch Đức, vẻ mặt khá tự trách.

Ngay cả hai người Nạp Lan Dịch Đức cùng với Nạp Lan Trường Sinh đều như thế, những người khác thì những người khác có thể suy nghĩ là biết.

Áp lực trong đại sảnh đã làm cho người ta cảm thấy ngạt thở.

Thân là chủ nhân phía sau của Nạp Lan gia, sở dĩ Nạp Lan Dịch Đức chọn Nạp Lan Trường Sinh làm người nối nghiệp là bởi vì hắn thấy được Nạp Lan Trường Sinh đã kế thừa hết y bát của hắn, biết tiến thoái hơn nữa lại có một thân võ nghệ ngạo thị quần hùng.

Mà ở một vài năm trong quá khứ thì Nạp Lan Trường Sinh bằng vào năng lực của mình đã ngày càng củng cố địa vị của Nạp Lan gia ở Đông Bắc càng thêm kiên cố hơn nữa lại còn có xu thế xuôi nam.

Điều này làm cho Nạp Lan Dịch Đức có chút vui mừng đồng thời hắn cũng cảm thấy may mắn khi bản thân mình giao Nạp Lan gia cho Nạp Lan Trường Sinh.

Nhưng mà.

Ở giờ khắc này, nhìn bộ dạng áy náy của Nạp Lan Trường Sinh thì Nạp Lan Dịch Đức không khỏi thở dài.

Không có trách cứ, cũng không có thất vọng, chính là thở dài.

Bởi vì Nạp Lan Dịch Đức biết rất rõ ràng, giữa Bùi Vũ Phu và Lâm gia thì lựa chọn nào cũng khó, nếu đổi là hắn thì hắn cũng sẽ lựa chọn giống với Nạp Lan Trường Sinh.

- Cha, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Nạp Lan Trường Sinh lấy hết dũng khí, ngẩng đầu lên nhìn Nạp Lan Dịch Đức, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng áy náy.

Nạp Lan Trường Sinh vừa nói xong thì tất cả mọi người trong Nạp Lan gia liền đem ánh mắt nhìn về phía Nạp Lan Dịch Đức.

- Tình huống hiện tại như thế nào?

Nạp Lan Dịch Đức trầm giọng hỏi.

Sắc mặt Nạp Lan Trường Sinh hết sức khó coi, nói:

- Tình huống trước mắt thì Lâm gia cũng không có bất kỳ biểu thị nào. Con từng ám chỉ đi Yên kinh để bái phỏng Lâm Viễn nhưng bị cự tuyệt. Mặc khác, trong ba ngày hôm nay Bùi Vũ Phu đã biến mất, chẳng biết là đi đâu.

- Trường Sinh, theo ý người thì vì sao Lâm gia lại không có tỏ vẻ?

Nạp Lan Dịch Đức hỏi một cách thâm ý.

- Cá nhân con cho rằng có hai nguyên nhân, thứ nhất Lâm Phong tuy rằng là con của Lâm Viễn, lại là một người lớn nhất trong đám người cùng lứa ở Lâm gia nhưng mà hắn lại không được Lâm lão gia tử coi trọng, địa vị ở Lâm gia cũng không cao. Thứ hai, có lẽ Lâm gia sợ Bùi Vũ Phu chó cùng rứt giậu.

Nạp Lan Trường Sinh mở miệng nói, hắn thật hối hận khi không có điều tra thân phận của Lâm Phong ở Lâm gia mà đã làm ra một sự lựa chọn.

- Lý do thứ nhất của người miễn cưỡng có thể được thông qua.

Trong con người của Nạp Lan Dịch Đức lóe lên vẻ thông minh, nói:

- Nhưng không chỉ có như vậy, Lâm gia thờ ơ, trong con mắt của ta đó là bởi vì thứ nhất chuyện này không có tạo thành nguy hại đối với Lâm gia, thứ hai Lâm gia kiêng kỵ Bùi Vũ Phu, không phải sợ Bùi Vũ Phu chó cùng rứt giậu mà chuyện này có liên quan đến sự vắng mặt ba ngày gần đây của Bùi Vũ Phu.

- Phụ thân, ngài là nói ?

Trong lòng Nạp Lan Trường Sinh khẽ động, cả người liền cảm thấy lạnh.

- Nếu như Bùi Vũ Phu chỉ bằng một thân vô lực, hẳn là không dám giương oai ở Nạp Lan gia, dù sao thì vô lực cũng không thể giải quyết hết mọi chuyện, sự việc mười tám năm trước của hắn đủ để nói lên điều này.

Nạp Lan Dịch Đức thở dài:

- Nếu ta đoán không sai, tuy rằng hắn đã thoái ẩn mười tám năm nhưng mà đã lưu lại không ít thế lực mà không ai có thể biết. Mà Lâm gia đã thông qua con đường đặc thù mới biết được tất cả chuyện này.

”Bá!”

Ngạc nhiên khi nghe được Nạp Lan Dịch Đức nói như vậy thì bao gồm của Nạp Lan Trường Sinh bên trong, tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

- Trường Sinh, ta biết hiện tại phỏng chừng con muốn đi điều tra rốt cuộc thế lực để lại của Bùi Vũ Phu như thế nào, nhưng mà ta cho rằng không cần điều tra. Hiện giờ Bùi Vũ Phu cùng với Nạp Lan gia của chúng ta đã đoạn tuyệt quan hệ, nếu lại đi trêu chọc hắn, lấy thủ đoạn cùng với tính cách của hắn thì chỉ sợ là sẽ khiến ngọc thạch câu phần. Chuyện này nên dừng ở lại đây, chúng ta đành phải nuốt cục tức này, ngoảnh mặt làm thinh là tốt rồi.

Nạp Lan Dịch Đức giải quyết dứt khoát:

- Mặc khác, nha đầu Minh Châu kia luôn tâm cao khí ngạo, chỉ sợ khó có thể chịu được dả kích lần này, khó tránh khỏi sẽ sinh ra tâm lý trả thù. Trường Sinh, con đi nói cho nó biết, kêu nàng từ nay về sau không nên đi trêu chọc Bùi Vũ Phu nữa.

- Đã biết, thưa cha.

Nạp Lan Trường Sinh liền đáp ứng.

- Trường Sinh ta biết con rất khó chịu, nhưng mà lùi một bước trời cao biển rộng.

Trong đôi mắt của Nạp Lan Dịch Đức lại toát lên vẻ quang mang âm trầm:

- Về phần Bùi Vũ Phu thì ta nghĩ nếu như hắn xuất sơn thì sẽ có người đối phó với hắn, chúng ta cứ tọa sơn quan hổ đấu là tốt rồi.

Nghe được Nạp Lan Dịch Đức nói như vậy thì cũng không có một ai dị nghị gì cả.

Nhưng mà.

Trong lòng mọi người đều hiện ra một cái ý nghĩ : “ Rốt cuộc là Bùi Vũ Phu đã để lại bao nhiêu thế lực ? “

Coi như lúc Nạp Lan gia đang mở hội nghị thì lúc này ở Yên Kinh, trong thư phòng của một biệt thự.

Một nam nhân trung niên đang ngồi ở trên ghế, trong tay kẹp theo một điếu thuốc lá nhưng không có hút, mà là dùng một loại ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn vào Lâm Phong đang đứng ở cách đó không xa.

Ngày hôm nay, Lâm Phong so với ngày xưa thì có chút bất đồng.

Hắn hoàn toàn thu hồi lại vẻ uy phong của Lâm đại thiếu gia ngược lại hắn biểu hiện giống như là một đứa trẻ làm sai việc gì, cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào nam nhân trung niên.

- Thật là một đồ vô dụng!

Qua một lúc sau, nam nhân trung niên bóp tắt tàn thuốc, mắng.

Đối với lời giáo huấn của nam nhân trung niên thì hai chân của Lâm Phong không khỏi run lên, cảm giác kia hận không thể tìm một cái động nào để chui vào cho tốt.

- Gia gia của người là mở miệng nói, nếu như người không làm việc đảng hoàng thì hẳn sẽ hủy bỏ sự ủng hộ trong gia tộc đối với người.

Nam nhân trung niên lạnh lùng nói.

Ân?

Bên tai vang lên lời nói của nam nhân trung niên, Lâm Phong vốn là ngẩn ra nhưng sau đó “ Phịch” một tiếng, hẳn đã trực tiếp quỳ té xuống đất.

- Cha, con sai rồi.

Lâm Phong giống như là một con chó chết quỳ rạp trên mặt đất không ngừng run rẩy, hẳn biết rõ nếu mất đi sự ủng hộ của Lâm gia thì cái Lâm gia đại thiếu của hắn cũng trở thành hữu danh vô thực mà thôi, vâng sáng Lâm gia trên đầu của hắn yếu đi thì tương đương với việc ngã xuống.

- Người biết mình sai ở chỗ nào chưa ?

Lâm Viễn, phụ thân của Lâm Phong tức giận mắng.

- Con không nên hao phí tâm tư đặt ở trên người một nữ nhân, mà phải chú tâm làm việc.

Lâm Phong run run nói.

Nghe được Lâm Phong nói như vậy thì Lâm Viễn không khỏi nhớ đến sau khi Lâm Phong từ Đông Bắc trở về rồi nhờ mình ra mặt, nhất thời hắn liền giận đến nghiến răng nói:

- Đem tâm tư đặt trên người nữ nhân thì thôi, còn nữa đầu óc của người cũng không phải bán cho người khác, người còn phải giúp lão nhân gia kiếm tiền.

Lâm Phong biết rõ bản thân mình bị Nạp Lan Minh Châu lợi dụng, trong lòng hận cả hai người Bùi Đông Lai và Nạp Lan Minh Châu nhưng mà hắn cũng không có biểu hiện ra ngoài, mà là cũng không dám tỏ mạnh.

Lâm Viễn không hề phát hỏa, chỉ châm một điếu thuốc rồi hút lấy, không biết là trong lòng đang nghĩ gì nữa.

Mất thấy Lâm Viễn không mở miệng giáo huấn mình thì Lâm Phong mới lấy hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn Lâm Viễn, yếu ớt hỏi:

- Cha, tên Bùi Vũ Phu kia thật sự là lợi hại như vậy sao ?

- Cút.

Nghe được Lâm Phong hỏi như thế, thân là quan lớn cấp Phó Bộ như Lâm Viễn giống như là bị đâm trúng chỗ uy hiếp, hắn nổi giận lôi đình thiếu chút nữa là cầm lấy gạt tàn thuốc đập vào đầu Lâm Phong.

Lâm Phong sợ tới mức hồn phi phách tán, chật vật rời đi.

Về mặt Lâm Viễn phức tạp.

Trong thư phòng liền lâm vào yên lặng giống như chết.

79. Chương 79: Khổ Luyện! Siêu Việt!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 79: Khổ luyện! Siêu việt!

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn

Đúng như lời Ngô Chí Quốc nói, trong 3 ngày tiếp theo, gần như toàn bộ các trường đại học khắp cả nước đều phải người đến Trầm Thành tìm Bùi Đông Lai.

Và mục đích của bọn họ chỉ có một: mời Bùi Đông Lai đăng kí vào học ở trường của họ.

Cũng vì 3 ngày nay Bùi Vũ Phu không có ở nhà, nên Bùi Đông Lai chỉ có thể tự mình ứng phó với các vị lãnh đạo tới từ các trường đại học.

Đối mặt với những điều kiện ưu đãi đủ để thỏa mãn những học sinh danh giá bình thường, nhưng Bùi Đông Lai lần lượt nhẹ nhàng từ chối, tỏ rõ thái độ mình đã quyết tâm đăng kí vào học ở đại học Đông Hải.

Cho dù Bùi Đông Lai tỏ rõ lập trường, nhưng những người này cũng không rời đi, mà cố đưa ra những điều kiện tốt hơn mong hắn suy nghĩ lại.

Bùi Đông Lai liên tục lắc đầu, cả quá trình ứng phó quả thật khổ không nói thành lời.

Giờ chắc không còn ai đến nữa chứ?

Buổi chiều, kim đồng hồ đã chỉ 5h, Bùi Đông Lai vừa tiễn phó hiệu trưởng đại học Hồng Kông cách xa ngàn dặm đến đây, vừa thở dài vừa tự hỏi.

Cốc...cốc...

Chưa kịp cho Bùi Đông Lai dự định đáp án, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt, đành phải tiếp tục đi mở cửa.

Cửa phòng mở ra, đứng trước cửa là một người đàn ông trung niên mang mắt kính, mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen.

Chắc là thời tiết khá nóng, và cũng có thể do vị khách này khá mập mạp, nên nhìn đầu ông ta toàn mồ hôi.

Nhưng khi người đàn ông thấy cửa phòng mở cũng không lấy tay lau đi mồ hôi, mà là nở một nụ cười rạng rỡ nói:

- Xin hỏi, cậu có phải là Bùi Đông Lai?

Tuy việc liên tục ứng phó với lãnh đạo các trường đại học là một chuyện hết sức đau đầu, nhưng hắn cũng biết, những người này cất công đến mời hắn tới học, đối với hắn mà nói là một việc hết sức vinh quang và may mắn. Vì thế, hắn không biểu hiện chút kiêu ngạo nào của một Trạng Nguyên cả nước, không những thế, hắn luôn nói chuyện lễ phép, biểu hiện tôn kính với các vị lãnh đạo tới thăm.

Lúc này đây, cũng không ngoại lệ.

Nghe người đàn ông trung niên hỏi thăm, Bùi Đông Lai gật gật đầu trả lời:

- Vâng, xin hỏi ngài là?

- Tôi là viện trưởng quản lý học viện của đại học Đông Hải, tôi họ Hứa.

Người đàn ông tự giới thiệu, nói rõ ý đồ đến:

- Tôi chịu ủy thác của Hiệu trưởng Cổ đến đây tìm cậu.

- Xin chào Hứa viện trưởng, mời ngài vào.

Biết được đối phương là viện trưởng quản lý học viện của đại học Đông Hải, Bùi Đông Lai cũng hơi bất ngờ, liền cúi người chào, và làm thế mời vào trong.

Hứa viện trưởng mỉm cười lau mồ hôi, rồi đi vào phòng.

Trước khi đến ông cũng đọc qua tư liệu và biết được gia cảnh khá khó khăn của Bùi Đông Lai, nhưng mà.... Nhìn vào cái ghế sa lon cũ nát trong phòng khách, xung quanh thì trống rỗng, làm ông có chút thất thần.

- Hứa viện trưởng, nhà của tôi bình thường ít khách, giờ cũng không có ly, tôi rót cho ngài một chén nước đun sôi để nguội dùng tạm, ngài đừng để ý.

Khi Hứa viện trưởng còn đang thất thần, Bùi Đông Lai đem một chén nước đun sôi để nguội bưng đến trước mặt ông.

Nhìn thấy cái bát sạch sẽ đựng nước đun sôi để nguội, trong lòng Hứa viện trưởng có chút xúc động, theo bản năng đưa hai tay tiếp nhận, sau đó chân thành nói: Cảm ơn.

Bùi Đông Lai cười cười, ngồi vào một bên.

Thân là viện trưởng quản lý học viện đại học Đông Hải, Hứa Thế Hữu ở Đông Hải, hay thậm chí trong hệ thống giáo dục cả nước đều được xem là danh nhân, với thân phận của ông, bất kể đi đến đâu đều được người ta nhiệt tình tiếp đón.

Hơn nữa lần nào tiếp đón cũng là khách sạn hay nhà hàng năm sao, hoặc là những nơi sang trọng khác.

Đối với Hứa Thế Hữu mà nói, hôm nay được người ta dùng nước sôi để nguội tiếp đón đúng là lần đầu tiên.

Nhưng mà... ông không có chút mất lòng nào, mặt khác ông còn dùng hai tay bưng bát nước, uống một hơi cạn sạch không dư giọt nào.

- Cậu Đông Lai.

Buồng bát nước, Hứa Thế Hữu nhìn Bùi Đông Lai đang mỉm cười bình tĩnh, ngữ khí trong lúc vô tình cũng thân mật rất nhiều:

- Lần này tôi theo chị thị của Cổ hiệu trưởng đến đây, cũng là đại biểu cho trường học tới cảm ơn cậu, cảm ơn cậu bỏ qua nhiều trường đại học danh giá hơn, đăng kí vào trường đại học của chúng tôi. Thứ hai, trước khi đến thì Cổ hiệu trưởng cũng đã phân phó cho tôi, nếu cậu có khó khăn gì cứ việc nói thẳng, trường học nhất định sẽ cố gắng giúp cậu giải quyết một cách tốt nhất.

- Cảm ơn ý tốt của Cổ hiệu trưởng và nhà trường.

Bùi Đông Lai mỉm cười lắc lắc đầu:

- Hứa viện trưởng, tôi không có gì khó khăn.

Nghe Bùi Đông Lai trả lời vậy, Hứa viện trưởng thật khá bất ngờ, sau lại muốn nói nhưng thôi, cuối cùng nhìn thấy ánh mắt sắc bén nhưng kiên định của cậu ta, ông đành phải nuốt những lời muốn nói xuống bụng.

- Vậy cậu Đông Lai, Cổ hiệu trưởng còn nói, sau này khi cậu đến Đông Hải thì nhớ gọi điện trước cho người, người rất muốn gặp cậu.

Trầm ngâm một lát, Hứa viện trưởng không tiếp tục đề tài vừa rồi, bởi vì... Hắn nhìn ra được, Bùi Đông Lai tuy rằng gia cảnh bần hàn, nhưng lại có được ngạo cốt đáng quý, mà không phải ngạo khí. (ngạo cốt = kiên định, cứng cỏi. Ngạo khí = thói kiêu ngạo, kiêu kì).

Bùi Đông Lai do dự một chút, gật gật đầu:

- Được.

- Đúng rồi, Đông Lai, phụ thân cậu có ở đây không?

Mất thấy Bùi Đông Lai gật đầu, Hứa Thế Hữu âm thầm thở phào, khi xem tư liệu hắn biết Bùi Đông Lai là mồ côi gia đình, chỉ có phụ thân.

- Ông ấy có việc đi ra ngoài.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Đúng rồi, Hứa viện trưởng, chắc ngài còn chưa ăn cơm chứ?

Hứa Thế Hữu vốn cũng định dời đến đề tài ăn cơm, sau đó mời Bùi Đông Lai ra ngoài cùng ăn, tăng thêm chút cảm tình, thật không ngờ Bùi Đông Lai lại chủ động nói trước đề tài.

Điều này không khỏi làm Cho Hứa Thế Hữu ngẩn ra, sau thì không khỏi cảm thán năng lực quan sát của Bùi Đông Lai khá mạnh.

- Ủm, tôi còn chưa có ăn, vừa xuống máy bay thì đi thẳng đến đây.

Bất ngờ qua đi, Hứa Thế Hữu cười cười nói:

- Như vậy đi, cậu Đông Lai, nếu cha cậu không ở nhà thì để tôi đưa cậu ra ngoài ăn cơm ha.

- Được.

Bùi Đông Lai cười gật đầu:

- Tôi mời ông.

Nghe thấy Bùi Đông Lai nói vậy, Hứa Thế Hữu vốn muốn nói gì thêm, nhưng cảm giác được sự kiên định trong giọng nói của Bùi Đông Lai, ông cười khở gật đầu, cũng không có cự tuyệt.

Bùi Đông Lai đưa Hứa Thế Hữu tới một quán cơm bình dân khá nhỏ, đồ ăn Đông Bắc, nói thực chính là ba đồ ăn, canh miễn phí.

Đối với Hứa Thế Hữu thân là viện trưởng đại học Đông Hải mà nói, chiêu đãi thế này là quá mức bủn xỉn, nhưng mà hôm nay... Hứa Thế Hữu cảm thấy đây là một bữa ăn tối thoải mái nhất trong đời của ông.

Sau khi ăn cơm xong, Hứa Thế Hữu không quay lại nhà Bùi Đông Lai, mà chỉ đưa số điện thoại của hiệu trưởng cho hắn, rồi cáo từ đi về.

Từ miệng Bùi Vũ Phu biết được cảnh giới thứ nhất trong việc luyện võ, Minh Kinh, Bùi Đông Lai mặc dù biết, một khi bản thân sáp nhập vào linh hồn của Tiêu Phi, chỉ cần tăng thêm chút luyện tập, tuyệt đối có thể mạnh hơn cả cảnh giới Minh Kinh. Tuy nhiên hắn cũng không vì thế mà chủ quan nhàn hạ.

Ngược lại, việc dung hợp với linh hồn Tiêu Phi bắt đầu xuất hiện dấu hiệu của giai đoạn thứ hai, trong 3 ngày qua, sau khi tiếp đón các vị lãnh đạo trường học, hắn đều chạy ra bờ sông đánh quyền, hơn nữa thời gian so với Bùi Vũ Phu chỉ đạo còn lâu hơn.

Tất cả chuyện này đơn giản là, cho tới nay, hắn không đem toàn bộ hi vọng thành công đặt trên việc dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi, ngược lại, hắn thường xuyên nhắc nhở chính mình: “Nếu không thể thành công dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi, bản thân mình phải chấp nhận sự thất bại đó sao?”

Đáp án là đương nhiên là không thể !

Sau khi tiễn Hứa Thế Hữu xong, Bùi Đông Lai không trở về nhà, mà như thường lệ, một mình chạy ra bờ sông đánh quyền.

Màn đêm buông xuống, dưới bóng đêm mông lung, Bùi Đông Lai dựa theo quyền pháp mà Bùi Vũ Phu đã dạy hắn, vùng quyền luyện lại một lần.

Mỗi khi đánh xong một lần quyền pháp, Bùi Đông Lai ngồi xuống như ngồi thiền, sau đó nhớ lại quá trình đánh quyền vừa rồi, tự phân tích tự hỏi, rồi khoảng 10p sau, hắn lại tiếp tục bắt đầu.

Một quyền lại một quyền.

Một lần lại một lần.

Cũng chỉ là một bộ quyền pháp, Bùi Đông Lai không biết đã đánh bao nhiêu lần, cho đến khi bầu trời hoàn toàn đen kịt, hắn mới cởi chiếc áo ướt đầm mồ hôi, nhẹ nhàng hơi nhú, mồ hôi rơi như mưa.

“Còn chưa đạt đến cảnh giới minh kinh như lão què nói”

Sau khi vắt khô áo, Bùi Đông Lai ngồi trên cỏ, nhìn sao trời thì thảo tự nói, hơi có chút mất mát.

Đã trải qua chuyện với Nạp Lan gia, Bùi Đông Lai đã thay đổi nhận thức đối với võ lực.

Đối với hắn trước kia mà nói, hắn thấy thế giới này không phải là thế giới võ lực tối thượng, luyện võ chỉ xuất phát từ hứng thú, nhưng mà bây giờ... hắn cảm thấy được tuy rằng võ lực không thể quyết định hết thấy mọi việc, nhưng có rất nhiều lúc võ lực lại có thể đem tới tác dụng quyết định!

Bởi vậy ngay lúc này, hắn đang luyện võ để chuẩn bị cho điều kiện quật khởi!

Nhưng mà ...

Với việc Bùi Đông Lai đã luyện tập quyền pháp này rất nhiều lần, nhưng không thể đạt đến như lời mà Bùi Vũ Phu đã nói, xuất ra quyền phong.

Lần này, Bùi Đông Lai thấy rất rõ ràng, lực lượng và tốc độ của hắn đều không kém, ngược lại còn rất mạnh, sở dĩ không thể xuất ra được quyền phong, hoàn toàn là do hắn chưa nắm giữ phương pháp hay chính xác là kỹ xảo.

Cảm giác như lực lượng, tốc độ, ý thức rất tốt, nhưng vì không có trụ cột, không thể một bước lên trời trở thành siêu sao như bình thường được.

“Tiêu Phi, tuy rằng ngươi đã nói ta gần như có thể trăm phần trăm dung hợp với linh hồn của ngươi, nhưng mà... trước khi hoàn toàn dung hợp, ta muốn tự mình đạt tới cảnh giới Minh Kinh.”

Mấy phút đồng hồ sau, Bùi Đông Lai thu hồi ánh mắt, phun rưng cảnh cỏ trong miệng, cảm xúc mất mát trở thành hư không, sau đó là sự tự tin không gì sánh kịp:

“Ta muốn siêu việt hơn ngươi!”

80. Chương 80: Tín Nhiệm, Lòng Tin!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 80: Tín nhiệm, lòng tin!

Dịch giả: Độc Cô Long

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn

”Qua tử đã về?”

10 giờ đêm, Bùi Đông Lai trở lại tiểu khu hòa bình, phát hiện đèn trong nhà mình đang sáng, điều này làm cho hắn rất vui, đồng thời cũng có chút tò mò: ”Lão què nói ra ngoài làm việc, đi liền 1 mạch 3 ngày, cũng không biết đi làm cái gì nữa?”

Tò mò rất nhiều, Bùi Đông Lai giẫm mạnh bàn chân, chạy nhanh về nhà.

Trong phòng khách, Bùi Vũ Phu đứng bên cửa sổ, nhìn thấy Bùi Đông Lai đang chạy vội tới, mỉm cười đại tạt tàn thuốc trong tay, sau đó lấy ra một bao thuốc bột đen sì đủ để cho người luyện võ điên cuồng cướp giật, đi đến phòng tắm, đổ đồng thuốc bột vào bồn, rồi bắt đầu xả nước ấm.

Chuẩn bị xong mọi việc, Bùi Vũ Phu xoay người đi tới cửa trước, nắm lấy núm xoay mở cửa phòng.

Khi cửa phòng mở ra, Bùi Đông Lai cũng vừa lúc xuất hiện trước cửa.

Lần này, Bùi Đông Lai cũng không còn cảm thấy ngạc nhiên.

Bởi vì... Hắn biết, người luyện võ, thánh lực so với người thường thì cao hơn không biết bao nhiêu lần, mà công phu của Bùi Vũ Phu còn trâu bò như vậy, thánh lực đương nhiên là biến thái.

- Mới luyện quyền về à

Bùi Vũ Phu xuất ra bản mặt ‘nụ cười ngây ngô’ 18 năm không thay đổi nói:

- Ta đã pha nước ấm cho rồi, người uống nước nghỉ ngơi 1 chút, lát nữa rồi đi tắm.

Đông Lai gật đầu đi vào phòng, sau đó hỏi:

- Qua tử, 3 ngày nay lão đi làm gì thế?

- Ta đi Vân Nam một chuyến, đi với Miêu gia gia của người mua 1 ít dược liệu.

Bùi Vũ Phu cười nói.

Bùi Đông Lai ngẩn ra:

- Chẳng lẽ là dược liệu cải thiện thể chất?

- Thân thể của người mặc dù so với người thường thì mạnh hơn nhiều, thậm chí không kém so với những người luyện võ, nhưng mà nếu so sánh với các cao thủ võ thuật chân chính, vẫn còn kém xa, nên ta muốn dùng dược liệu cải thiện thể chất cho người.

Bùi Vũ Phu thật cũng không có giấu diếm:

- Qua hôm nay, sau này người không thể dùng lại dược liệu để cải tạo thân thể nữa, tất cả phải dựa vào bản thân người kiên trì luyện võ mới được.

- Ta hiểu....

Bùi Đông Lai đương nhiên biết, dựa vào dược liệu cải thiện thân thể, tuy rằng có thể nâng cao tố chất thân thể lên rất nhiều, nhưng mà... Cao thủ chân chính phải dựa vào tính kiên trì luyện võ không chút lơ là, mới bảo đảm cho thân thể luôn bảo trì trong trạng thái tốt nhất.

Cũng vì căn phòng kiểu nhà cũ những năm thập niên 90 này là do Bùi Đông Lai và Bùi Vũ Phu ở thuê, nói là phòng tắm nhưng thật ra cũng chính là buồng vệ sinh, chỉ là ở giữa có tấm vải mỏng che chắn.

Khi Bùi Đông Lai tiến vào phòng tắm, nước trong bồn tắm ngập hơn nửa bồn, mà còn đậm đặc màu đen, nóng hôi hổi.

Có lẽ là do trước đây đã từng pha chế thuốc trong bồn tắm, nên khi nhìn thấy hình ảnh này, Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy ngạc nhiên, hắn liền nín thở ngưng thần, làm cho tâm tình bình tĩnh lại, sau đó cởi hết áo quần bước vào bồn tắm.

Khi mới bước vào, Bùi Đông Lai cảm nhận ngay được làn nước nóng khác thường, sau đó từng cơn nhiệt lượng kì lạ len lỏi qua lỗ chân lông cuộn cuộn tiến vào thân thể hắn, hắn chỉ cảm giác được toàn thân thể truyền đến một cổ đau đớn khó tả.

Cơn đau bất ngờ truyền tới khiến cho thân thể Bùi Đông Lai trở nên cứng đờ, khuôn mặt hơi hơi vặn vẹo, diễn cảm gần như là thống khổ.

Nhưng mà cho dù đau đớn thế nào hắn vẫn không kêu lên 1 tiếng, cắn răng kiên trì chịu đựng.

Dần dần... dần dần... Bùi Đông Lai phát hiện cảm giác đau đớn dần dần rút đi, thay vào đó là cảm giác thư sướng, giống như tế bào khắp toàn thân đều đang hoan hô, nhảy nhót.

Cỡ khoảng sau hơn 1h đồng hồ, Bùi Đông Lai mới bước ra khỏi bồn tắm, cả người cảm giác vô cùng thoải mái, hắn không khỏi cảm thán dược liệu mà Bùi Vũ Phu đem về thật thần kỳ.

Mặc quần áo tử tế rồi đi vào phòng khách, Bùi Vũ Phu đang ngồi trên ghế sa lon, thói quen vẫn đang ngâm 1 liều thuốc rửa tiền.

- Qua tử, ta tính 2 ngày nữa phải đi Đông Hải.

Ngồi vào đối diện Bùi Vũ Phu, Bùi Đông Lai nói.

- Nhanh vậy à?

Nghe Bùi Đông Lai nói vậy, Bùi Vũ Phu đưa tay lấy điều thuốc trong miệng ra, liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái.

- Mọi người đều ca ngợi Đông Hải là viên Minh Châu của Đông Phương, là cánh cửa nối liền Trung Quốc với thế giới, ta muốn đi sớm 1 chút, xem nhiều 1 chút, và cũng để sớm thích ứng bầu không khí của Đông Hải.

Cho tới nay, Bùi Đông Lai luôn quan niệm rằng làm chuyện gì cũng phải có điều tra rõ ràng, chuẩn bị sẵn sàng công tác, mới có thể đem lại thành công.

Chuyện học hành của hắn cũng như thế, hắn luôn duy trì thói quen chuẩn bị bài mới trước khi đi học.

Vì thế trong học tập, Bùi Đông Lai có thể được xem là ngạo thị quần hùng, và cũng là 1 trong những nhân tố trọng yếu tạo nên náo động cả nước!

Hiện giờ, hắn tính toán đem phương pháp này vận dụng vào việc đi đến học ở "Đông Hải".

- Được.

Bùi Vũ Phu trầm mặc một lát, khò khò gật đầu cười.

...

Xem như được Bùi Vũ Phu đồng ý, Bùi Đông Lai cũng bắt đầu chuẩn bị để rời khỏi Trầm thành. Trong khi đó, ở Tần gia Trầm thành, Tần Đông Tuyết và cha mình Tần Tranh đang ngồi đối diện trong phòng khách.

Ở đó, Tần Tranh miệng cũng ngậm 1 điều thuốc bộ dạng giống như Bùi Vũ Phu, chỉ là điều thuốc này không phải loại rẻ tiền mấy đồng, mà là đặc sản của vùng Nam Trung Hải.

Dưới ánh đèn, khói thuốc vờn quanh người Tần Tranh, mô hồ có thể nhìn thấy bộ dạng cau mày của hắn, kiểu như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

- Cha, ngài có lời gì cứ nói đi.

Tần Đông Tuyết có thể nhận thấy được Tần Tranh có chuyện muốn nói với nàng, nên chủ động mở miệng hỏi.

- Xế chiều hôm nay gia gia của con gọi điện thoại cho ta ...

Tần Tranh dập tắt tàn thuốc, ánh mắt dừng trên khuôn mặt xinh đẹp của Tần Đông Tuyết, trầm giọng nói:

- Trong điện thoại Gia gia của con có nói cho ta biết, ngày mai Diệp lão sẽ mang theo Diệp Tranh Vành tới tham gia thọ yến của người, hơn nữa hơn nữa sẽ cầu hôn con với gia gia trước mặt mọi người."

Cầu hôn?!

Bên tai vang lên 2 chữ này, Tần Đông Tuyết trong nháy mắt đoán được chuyện gì sắp tới, khuôn mặt không khỏi tối sầm lại!

- Cha, con nói rồi, ý của con đã quyết, không ai có thể thay đổi.

Sau đó, Tần Đông Tuyết nhú mày, vẻ mặt quật cường:

- Con không hi vọng người và ông nội lại bức con.

- Ta không bức con.

Tần Tranh cau mày:

- Chỉ có điều... Gia gia của con có nói, ngày mai đã là ngày đại thọ của ông, mà giờ gia gia đi tìm Diệp lão đổi ý thì lại không được.

- Nếu ông nội khó nói, vậy ngày mai để con tự mình từ chối.

Tần Đông Tuyết quyết không nhượng bộ.

Khuôn mặt Tần Tranh trầm xuống khó coi:

- Đông Tuyết, con có biết hậu quả khi con từ chối lời cầu hôn của Diệp gia trước mặt mọi người không...điều này chả khác nào tát vào mặt mũi Diệp gia ngay trước mặt mọi người, và làm cho quan hệ hai nhà Tần – Diệp trở nên xấu đi.

Tần Đông Tuyết không có hé răng, nhưng vẫn quật cường nhìn thấy Tần Tranh.

Tuy rằng 3 năm qua nàng luôn sống thoải mái ở Trầm thành, nhưng mà từ nhỏ nàng đã được gia đình hun đúc, nàng hiểu thế nào là chính trị, và cũng hiểu được đám cưới chính trị giữa 2 gia tộc có ý nghĩa như thế nào, và đương nhiên cũng biết được hậu quả khi từ chối nó.

Nhưng... hiểu...không có nghĩa là nàng sẽ lùi bước!

- Đông Tuyết, trên tình trường ta từng thất bại bởi Bùi Vũ Phu, trên sự nghiệp nếu không phải dựa vào Tần gia cũng không thắng được hẳn.

Nhận thấy được Tần Đông Tuyết vẫn luôn kiên định, Tần Tranh giận dữ nói:

- Trên mặt cảm tình mà nói, ta cũng không phản đối chuyện con và con trai của Bùi Vũ Phu, mà ngược lại, ta còn rất tán thành... tục ngữ nói: hổ phụ sinh hổ tử, ta tin tưởng con trai Bùi Vũ Phu nhất định không phải là kẻ tầm thường.

Tần Đông Tuyết hơi có chút kinh ngạc, nhưng nàng không ngắt lời cha, vì nàng biết cha mình mới nói 1 nửa.

- Nhưng mà dựa trên lợi ích gia tộc mà nói, cha đương nhiên hi vọng con và Diệp Tranh vanh có thể thành đôi.

Tần Tranh trầm giọng nói:

- Diệp Tranh Vanh được Diệp lão một lòng bồi dưỡng để trở thành người nối nghiệp Diệp gia, mà bản thân hẳn cũng là một người tài giỏi...

- Cha.

Tần Đông Tuyết cất tiếng ngăn cời Tần Tranh.

- Đông Tuyết, cha biết con tính tình quật cường, không dễ bị cha thuyết phục.

Tần Tranh lại giận dữ nói:

- Nhưng mà, cha hi vọng con có thể lo lắng cho lợi ích của gia tộc, xem như chuyện con muốn ở bên con trai của Bùi Vũ Phu, cũng phải tìm được một biện pháp thích hợp.

- Biện pháp gì?

Tần Đông Tuyết trong lòng vừa động, sâu trong nội tâm nàng mà nói, nàng đương nhiên hi vọng lợi ích gia tộc không bị tổn hại, nhưng mà... Nàng càng không muốn vì lợi ích của Tần gia mà rời xa Bùi Đông Lai.

Bởi vì...

Nàng thích Bùi Đông Lai.

Nàng biết, lấy tính tình cứng rắn mà kiêu ngạo của Bùi Đông Lai, một khi nàng buông lỏng tay, thì chính là buông bỏ cả đời, đồng thời cũng khiến nàng hối hận cả đời.

- Con trước tiên cứ đồng ý chuyện cầu hôn của Diệp gia, sau đó nói bản thân mình còn nhỏ, đợi sau khi tốt nghiệp đại học mới tính đến chuyện hôn nhân.

Tần Tranh nói xong, vẻ mặt chờ mong và lo lắng nhìn Tần Đông Tuyết.

Tần Đông Tuyết nhú mày:

- Vậy 4 năm sau thì sao?

- Con mắt của Nạp Lan Trường Sinh quá bé, chỉ vì 1 tên phế vật của Lâm gia mà chọc giận Bùi Vũ Phu, kết quả bị Bùi Vũ Phu đánh cho tàn phế.

Tần Tranh mang theo vài phần thổn thức nói:

- Sau này, một ít thể lực ẩn tàng của Bùi Vũ Phu mơ hồ trôi lên mặt nước, làm cho Lâm gia, Nạp Lan gia không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tần Đông Tuyết trong lòng chấn động, thần tình quá ngạc nhiên!

- Cha biết Bùi Vũ Phu, hẳn là một người không màng danh lợi, một khi đã muốn xuất ra thể lực của mình, hơn phân nửa là muốn tạo cho con trai mình một nền móng vững chắc.

Tần Tranh nói tới đây, mỉm cười nói:

- Nếu con thích con trai của Bùi Vũ Phu, vậy thì chắc con cũng phải tin tưởng vào nó. Một khi đã như vậy, vì sao con không tin tưởng dưới sự bảo vệ và nâng đỡ của Bùi Vũ Phu, 4 năm sau tiểu tử đó có thể quang minh chính đại tiến vào nhà Tần gia, sao không thể khiến cho gia gia của con thay đổi chủ ý đây?

Bên tai vang lên viễn cảnh của Tần Tranh, trong đầu Tần Đông Tuyết theo bản năng hiện ra hình ảnh Bùi Đông Lai oán khí ngập trời....

Oán khí... không phải giận ông trời bất công, mà là dã tâm.

Nàng nhìn ra được dã tâm của Bùi Đông Lai rất lớn, nàng cũng tin tưởng với toàn lực ủng hộ của Bùi Vũ Phu, bốn năm sau Bùi Đông Lai nhất định sẽ đạt đến đẳng cấp mà nàng không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà....

Nàng sợ....

Sợ Bùi Đông Lai nếu biết được nàng đồng ý với lời cầu hôn của Diệp Tranh Vành, thì sẽ thương tâm, đau khổ, sẽ thất vọng về nàng .

- Nếu con thích hẳn, thì nên tin tưởng hẳn.

Tần Tranh thấy Tần Đông Tuyết trầm mặc không nói, giống như có thể đoán được tâm tư của Tần Đông Tuyết, hẳn mở miệng lần nữa, ngữ khí chắc như đinh đóng cột:

- Đồng thời, tên tiểu tử Bùi Đông Lai muốn làm con rể của Tần Tranh ta, cũng phải tin tưởng nhất định vô điều kiện đối với nữ nhi của ta! Nếu con muốn sống hạnh phúc bên nó, mà ngay cả điểm này nó cũng không làm được, thì con sẽ có hạnh phúc sao?

Ánh mắt Tần Đông Tuyết hơi sáng lên, nhưng nàng vẫn im lặng như cũ.

- Chỉ cần bốn năm sau, Bùi Đông Lai có dũng khí, có tư cách bước vào Tần gia, ta sẽ là người đầu tiên ủng hộ chuyện của các con!

Tần Tranh cắn răng, đưa ra lời hứa hẹn.

- Cha, nhớ kỹ lời nói của người.

Tần Đông Tuyết cười giảo hoạt , giống như 1 con hồ ly.

codon.tra

81. Chương 81: Đông Lai Xuôi Nam!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 81: Đông Lai xuôi nam!

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Vào lúc giữa trưa khi ánh nắng mặt trời cay độc thiêu đốt nhân gian, cỗ xe của Liêu Ninh có giấy phép được một xe cảnh sát đi trước mở đường, chạy về hướng sân bay.

Bên trong ô tô, Tần Tranh vừa mới chấm dứt hội nghị trọng yếu đang xoa huyết thái dương mà bên cạnh hắn Tần Đông Tuyết đang cầm một quyển sách chăm chú đọc.

Ước chừng nửa giờ sau, ô tô đến sân bay, tài xế dừng ô tô lại giao chìa khóa cho một người tài xế khác, sau đó cùng Tần Tranh, Tần Đông Tuyết tiến vào sân bay.

Hắn thủy chung vẫn duy trì khoảng cách một thước trước sau với hai người, ánh mắt hắn cảnh giác quan sát xung quanh, đảm bảo chắc chắn không có sai sót nào.

Thân là vệ sĩ nổi bật nhất, hắn đã làm vệ sĩ cho Tần Tranh năm năm, trong vòng năm năm không có xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Tất cả chuyện này, trừ bỏ nước cộng hòa bình yên hơn bên ngoài, cũng bởi vì Tần gia ở quốc nội có địa vị quá mức to lớn không ai dám vượt râu cọp.

Thân là người đứng trên đỉnh kim tự tháp quyền lực của nước cộng hòa, Tần Tranh không chỉ dùng máy bay riêng mà cho dù hắn còn muốn quân đội dùng máy bay trực thăng hộ tống hắn về Yên Kinh cũng không phải là không thể được.

Bất quá hắn luôn luôn trầm ổn, không thể nào làm ra loại chuyện này.

Hôm nay cũng như thế, hắn dựa theo quy định, dẫn theo Tần Đông Tuyết đi vào khoang hạng nhất trên máy bay, cũng không có bởi vì muốn nổi bật mà đặt hết mấy vé xung quanh.

Nói chung có thể ngồi khoang hạng nhất đều là những nhân vật có thân phận.

Khi hành khách trên khoang hạng nhất nhìn thấy Tần Tranh cùng Tần Đông Tuyết thì đều ngẩn ra. Bọn hắn cũng xem như là không có chuyện gì, lặng yên ngồi tại chỗ của mình.

Đối với bọn họ mà nói bọn họ rất muốn cùng Tần Tranh chào hỏi, làm quen chỉ là lí trí nói cho bọn họ biết, Tần Tranh không phải là người bọn họ có thể nịnh bợ.

Tại chỗ ngồi, Tần Tranh từ chỗ lái xe kiêm bảo tiêu lấy một xấp văn kiện, mà Tần Đông Tuyết như trước kia cầm cuốn tác phẩm Anh văn nổi tiếng chăm chú đọc.

Nhìn thấy bộ dạng im lặng của Tần Đông Tuyết, Tần Tranh khước miệng khẽ nở một nụ cười hiếm khi thấy, đồng thời cũng thở dài nhẹ nhõm.

Đối với Tần Tranh mà nói khi hắn nhận được điện thoại của lão gia tử, biết ở tiệc đại thọ thì Diệp lão gia tử đã nói đến việc hôn nhân, nhưng mà sau khi biết được tâm ý của Tần Đông Tuyết thì Tần Tranh luôn bất ổn, không yên lòng.

Hiện giờ thấy bộ dáng yên lặng của Tần Đông Tuyết, Tần Tranh có thể khẳng định Tần Đông Tuyết đã hoàn toàn chấp nhận đề nghị của hắn, sẽ không cự tuyệt Diệp gia.

- Bùi Vũ Phu, hai mươi năm trước ta bại trên tình trường bởi người, hiện giờ con của người lại là tù binh của nữ nhi của ta nhưng cũng không dễ dàng gì bởi vì con của người chẳng những phải đối mặt với Tần gia mà còn phải đối mặt với Diệp gia!

Đồng thời vui mừng, Tần Tranh lại một lần nữa nhìn lại đồng văn kiện, đồng thời thầm nghĩ trong lòng:

- Bất quá... bản thân ta thật là muốn biết con của người sẽ đạt đến một loại trình độ nào.

Nhận thấy được Tần Tranh khước miệng khẽ cười, một tia xin lỗi chợt lóe qua trong mắt của Tần Đông Tuyết.

- Cha tuy rằng hắn rất tin tưởng con, nhưng cha không có nghĩ qua đối với nam nhân kiêu ngạo mà nói thì hai chữ danh dự lại có trọng lượng như thế nào!

- Cha, thực xin lỗi, con đã lừa cha.

Nàng tự nói với cha mình ở trong lòng .

.....

Ở Yên Kinh, trên cổng lầu dọc theo con đường phía bắc Trường An dài vài trăm thước ở đó có một loạt cây xanh treo đèn lồng đỏ làm nổi bật hẳn lên.

Bên ngoài Hồng tường , người đi đường chụp hình xung quanh làm kỷ niệm.

Bên trong Hồng tường, không khí trang nghiêm, là đại biểu quyền lực tượng trưng cho hoàng gia!

Sau buổi trưa, một chiếc xe Audi A6 bị nhân viên bảo vệ của Hoàng Gia Lâm Viên ngăn lại.

Rất nhanh cảnh vệ kiểm tra bên trong xe xác định không có gì khác thường, sau cùng cho qua.

Thấy cảnh vệ cho đi, một gã thanh niên ăn mặc trí thức khí độ bất phàm bên trong xe khởi động ô tô chạy nhanh vào khuôn viên hoàng gia nơi mà người thường cả đời cũng không được tiến vào.

Hắn đối với chỗ tượng trưng cho quyền lực cùng quang vinh vô thượng này cũng không tỏ ra vẻ xa lạ gì.

Bởi vì tên hắn là Diệp Tranh Vành.

Hắn là đế đô được người ta gọi là Diệp đại thiếu.

Đồng dạng mọi người cũng biết hắn là người kế nối nghiệp của Diệp gia.

Có ông nội quyền cao chức trọng , vì thế, thân là Diệp đại thiếu gia hắn hàng năm đều có cơ hội tiến vào Hoàng Gia Lâm Viên.

Bên trong thư phòng của biệt thự Thanh Tùng.

Người cầm đầu Diệp gia quyền cao chức trọng Diệp Thạch buông văn kiện trong tay xuống.

Cho đến nay hắn đều cảm thấy hài lòng với biểu hiện của trưởng tôn của mình, đồng thời cũng mất rất nhiều tài nguyên để giúp đỡ cho Diệp Tranh Vành.

Mà hôm nay Diệp Tranh Vành lại đột nhiên đường đột chạy đến Thanh Tùng viên điều này làm cho Diệp Thạch đối với hành động của Diệp Tranh Vành hơi bất mãn, đồng dạng cũng nghi hoặc, là vì sao Diệp Tranh Vành lại đến tìm mình.

Ước chừng mười phút sau ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Diệp Thạch lấy lại bình tĩnh trầm giọng nói:

- Vào đi..

“ Cót két”

Một tiếng động nhỏ vang lên sau đó Diệp Tranh Vành đẩy cửa bước vào, khuôn mặt uy nghiêm đã mờ hồ lộ ra vài phần xin lỗi:

- Thực xin lỗi, ông nội, ảnh hưởng đến công tác của người.

- Diệp Tranh Vành , cháu có việc gì sao?

Diệp Thạch nhíu mày hỏi.

Diệp Tranh Vành gật gật đầu, lại không trả lời ngay, mà trước tiên tiến lên rót đầy chén trà cho Diệp Thạch sau đó mới đứng thẳng tắp ở trước mặt Diệp Thạch nói :

- Ông nội, hôm qua trong thọ yến của Tần lão thì người có nói đến việc cầu hôn không?

- Chẳng lẽ cháu không vừa mắt nha đầu của Tần Gia?

Diệp Thạch nhíu mày lại, ngữ khí hơi lộ bất mãn:

- Tần nha đầu luận diện mạo, khí chất, năng lực đều là lựa chọn tốt nhất, tuy nói cũng hơi có chút không xứng được với cháu nhưng cũng cực kỳ là tốt, huống chi cháu nên biết, cháu cùng nha đầu của Tần gia kết hôn sẽ được rất nhiều chỗ tốt.

- Ông nội, Diệp Tần hai nhà kết thông gia chỗ tốt con tự nhiên rõ ràng.

Diệp Tranh Vành nói xong, trong mắt hiện lên một tia quang mang khác thường :

- Ý của con là có thể đem chuyện này chậm lại.

- Vì cái gì ?

Diệp Thạch ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Tranh Vành , trầm giọng hỏi hiển nhiên biểu hiện của Diệp Tranh Vành ngày hôm nay khiến hắn không hài lòng hắn cần Diệp Tranh Vành cho hắn một câu trả lời hợp lý.

- Tần Đông Tuyết tối qua gọi cho con, nàng nói nàng còn nhỏ không muốn sớm đeo hôn ước lên lưng, nàng muốn đợi sau khi tốt nghiệp xong mới bàn đến chuyện hôn ước.

Diệp Tranh Vành sắc mặt bình tĩnh giải thích

- Ông nội, Tần lão hủn là còn không biết chuyện này.

Mặc dù Diệp Tranh Vành ngữ khí nói chuyện bình tĩnh, nhưng Diệp Thạch đã nhận ra Diệp Tranh Vành đang rất tức giận.

Bởi vì hắn nhìn thấy Diệp Tranh Vành lớn lên từ nhỏ hắn hiểu Diệp Tranh Vành rất rõ.

Xuất thân từ Diệp gia, Diệp Tranh Vành cực kỳ kiêu ngạo, thậm chí có thể nói là một người tự phụ!

Nhưng mà trong trường hợp này hành động của Tần Đông Tuyết không thể nghi ngờ là khiến cho Diệp Tranh Vành nhục nhã hoặc có thể nói là khiêu khích!

- Ta hiện tại tìm Tần Hoài An nói chuyện một chút, xem hắn dạy dỗ cháu gái như thế nào?

Khóe mắt Diệp Thạch cơ hồ nhảy dựng lên, trong con ngươi cũng hiện lên một tia tức giận.

- Ông nội, xin người đừng vội tìm Tần gia gây áp lực, bởi vì con muốn Tần Đông Tuyết thật lòng ưng thuận muốn lấy con.

Nói tới đây Diệp Tranh Vành thoáng tạm dừng, bộ dáng vốn đang bình thản rồi đột nhiên biến đổi, làm cho người ta cảm thấy một cỗ tự tin cùng cuồng ngạo:

- Phải cho người của Tần gia mở miệng cầu hôn.

- Tốt.

Nhận thấy được quyết tâm của Diệp Tranh Vành , Diệp Thạch trầm ngâm một lát rồi đáp ứng thỉnh cầu của Diệp Tranh Vành .

- Cảm ơn ông nội.

Diệp Tranh Vành hướng về phía Diệp Thạch bái một cái thật sâu, sau đó thấy Diệp Thạch không nói gì lặng yên rời đi.

- Tần Đông Tuyết người vì một tên nghiệt chủng mà cự tuyệt ta, ta sẽ cho người biết hành vi của người ngu xuẩn biết bao nhiêu.

Ra khỏi biệt thự tượng trưng cho quyền lực, thân phận, khuôn mặt tuần mi của Diệp Tranh Vành có vẻ hơi dữ tợn, giọng nói băng lãnh khiến người ta không rét mà run.

.....

Đối với hết thảy chuyện này Bùi Đông Lai cũng không biết rõ .

Ngay khi Diệp Tranh Vành rời khỏi Hoàng Gia Lâm Viên , Bùi Đông Lai cùng Bùi Vũ Phu ngồi trên chiếc xe taxi cũ nát đi tới nhà ga, sau khi Bùi Đông Lai cùng Bùi Vũ Phu thương lượng qua sau đó quyết định hôm nay đi Đông Hải trước.

- Qua tử , người đừng có đi tiễn con.

Xuống xe Bùi Đông Lai lưng đeo bao lớn, đứng trước mặt Bùi Vũ Phu nhìn khuôn mặt quen thuộc đầy râu ria, ra vẻ thoải mái cười nói:

- Ly biết rất thương cảm, một khi ta khóc, thì khuôn mặt này sẽ dọa chết người đấy.

Bùi Vũ Phu không lên tiếng, chỉ ngây ngô cười.

- Con đi đây.

Bùi Đông Lai cười như cũ nhưng thanh âm có chút khàn khàn.

Bùi Vũ Phu trầm mặc như trước, bất quá cũng nhẹ nhàng vỗ bả vai Bùi Đông Lai một cái.

Nguyên bản chỉ là một cái chụp nhẹ nhưng Bùi Đông Lai lại cảm thấy trên vai truyền đến cảm giác nặng trĩu.

Là bởi vì tình thương của cha dày nặng.

Hai mươi phút sau.

Chiếc máy bay từ Trầm thành đến Yên Kinh hạ cánh đúng giờ xuống sân bay.

Đồng thời, lúc Bùi Đông Lai vừa mới lên xe lửa thì nhận được một cái tin nhắn:

- Bùi Đông Lai, em ở Yên Kinh chờ anh.

Đọc xong tin nhắn này, Bùi Đông Lai cất điện thoại vào rồi đưa ánh mắt nhìn ra ngoài.

Trên sân ga trong cái biển người mênh mông một nam nhân bị thương một chân ăn mặc lôi thôi, râu ria tua tủa đứng thẳng như một cây thương.

Đột nhiên nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia Bùi Đông Lai không khỏi ngẩn ngơ.

Bùi Vũ Phu nhếch môi, lộ ra chiếc răng nanh hơi úa vàng, nụ cười ngây ngô mười tám năm nay không hề thay đổi.

- Qua tử ngục.

Bùi Đông Lai cười mắng một câu, nhẹ nhàng lau hốc mắt

Một tiếng còi chói tai vang lên, xe lửa khởi động, thân ảnh Bùi Vũ Phu dần lùi lại phía xa.

Đông Lai xuôi nam.

82. Chương 82: Kẹp Chặt.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 82: Kẹp chặt.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

Ở rất nhiều buổi lễ tốt nghiệp đại học, nhân viên lãnh đạo nhà trường đều đưa ra một bài giảng về: kế hoạch nhân sinh.

Rất nhiều người nhớ kỹ bốn chữ này sau đó lập một kế hoạch đơn giản.

Nhân tài trên thị trường luống cuống mờ mịt, bình thường không có tiếng tăm gì thì bị lạc mình ở nơi phần hoa đô thị.

Giá hàng cao, giá phòng cao, một tiết tấu nhịp nhàng.

Sự thật giống như một khách làng chơi vô tình, thoảng qua trong lòng bọn hắn.

Cái này cũng trực tiếp làm cho bản kế hoạch to lớn trong lòng hóa thành bọt nước, kế hoạch nhân sinh lúc trước không biết ném vào góc nào, không hề nghĩ đến nữa.

Trước khi Bùi Đông Lai có linh hồn Tiêu Phi tiến vào thân thể mình, thì hắn cũng có Kế hoạch cuộc đời của mình.

Mục tiêu của hắn là cố gắng thì được đại học, thuận lợi lấy được chứng nhận tốt nghiệp sau đó bắt đầu vật lộn, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất mua cho tên què Bùi Vô phu một cái phòng nhỏ ở thành phố cưới một cô gái có thể không xinh đẹp, không giàu có, nhưng lại là một nữ nhân hiền lành.

Sau khi gặp được Tiêu Phi và tiến hành trao đổi, kế hoạch nhân sinh của Bùi Đông Lai đã yên lặng thay đổi, hắn không có nghĩ qua có thể một bước lên trời là niềm tự hào của cả trung quốc như Tiêu Phi nói.

Những thứ đó rất xa xôi, hắn chỉ muốn từng bước một, từ từ đi tới.

Khi kế hoạch nhân sinh thay đổi, hắn lập kế hoạch bắt đầu từ giai đoạn dung hợp linh hồn Tiêu Phi, trải qua một số sự tình đem thế giới này hiểu biết càng thêm rõ ràng, chờ đợi giai đoạn thứ hai dung hợp thành công sau đó mới tiếp tục lo lắng những bước cụ thể tiếp theo.

Hắn sợ dĩ đi Đông Hải trước cũng là vì việc này.

Đối với hắn mà nói, đời này trừ lần đi theo tên què ra khỏi núi lớn tới Trầm Thành cũng với trước đó không lâu đã đi một chuyến tới ngoại Đại Liên, thì cơ hồ hắn không ra ngoài bao giờ.

Về phần một mình đi ra khỏi nhà lại càng giống như con gái nhà lành lần đầu tiên bước lên kiệu hoa.

Một ngày một đêm sau, Bùi Đông Lai ngồi trên chiếc xe lửa đầu có chữ K đã tới nhà ga Đông Hải đúng giờ.

Xuống xe lửa, mặc một bộ trang phục giá rẻ, lưng đeo một cái túi lớn theo sau đám người ra ngoài.

Ra ngoài nhìn cái quảng trường nhà ga to như vậy, một đống các nhà cao tầng cắm thẳng lên trời cùng một đám đông mờ mịt. Bùi Đông Lai không giống như rất nhiều người khác cưỡi xe công vụ hoặc là đi xe riêng mà lưng đeo bao lớn đi bộ không mục đích.

Ở nhà ga thỉnh thoảng có thể thấy dân công lưng đeo túi ni lông, thế nên cách ăn mặc và đồ đạc của Bùi Đông Lai cũng không khiến cho người khác chú ý.

Chỉ là.

Bùi Đông Lai lưng đeo bọc lớn màu đen đi ra khỏi quảng trường nhà ga đi bộ dưới ánh nắng chói chang đến cuối ngã tư đường thì thường thường sẽ hấp dẫn một số ánh mắt của mọi người.

Đối với ánh mắt tò mò của mọi người Bùi Đông Lai không để ý đến hắn từng bước đi tới cảm nhận hơi thở của tòa thành thị này.

Không biết đi bao lâu rồi, khi Bùi Đông Lai đang đi ngang qua dưới một tòa nhà cao tầng đột nhiên nghe một tiếng “ong ong” vang lên.

Âm thanh thỉnh linh vang lên, làm cho Bùi Đông Lai dừng bước lại nhìn, nhìn thấy rõ ràng một chiếc xe thể thao hoa mỹ đang lao như bay về phía hắn.

Thấy một màn như vậy Bùi Đông Lai trước tiên hướng một bên đi tới.

Cùng lúc đó, lái xe không thể nào không phanh lại, lốp ô tô cùng mặt đất ma sát một trận kịch liệt, truyền ra một trận âm thanh chói tai, trên mặt đất để lại một cái dấu vết lốp xe rõ ràng.

- Bị điếc hay là muốn chết hả ?

Bùi Đông Lai sau khi tránh thoát chiếc xe vốn muốn rời đi, chỉ là không được như hắn mong muốn, hắn chỉ mới bước được nửa bước cửa xe mở ra một gã thanh niên ăn mặc lịch sự, diện mạo không tầm thường từ bên trong đi ra, hướng tới Bùi Đông Lai mà mắng.

Ngạc nhiên nghe tiếng mắng của người thanh niên này Bùi Đông Lai nhẹ nhúm mày không để ý đến.

- Tên hai lúa, người không nghe thấy lão tử nói gì sao.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không để ý đến mình, tên thanh niên cơn tức càng đậm, sau khi nói xong liền đi tới chỗ Bùi Đông Lai tựa hồ muốn cùng Bùi Đông Lai động thủ.

Nhận thấy như vậy Bùi Đông Lai dừng lại, quay đầu lại sắc mặt bình tĩnh nhìn tên thanh niên, không hề hé răng.

- Chồng, anh mà lại muốn cùng với một tên hai lúa phân cao thấp sao?

Có lẽ là biết tên thanh niên chuẩn bị động thủ hành hung Bùi Đông Lai, một cô gái ăn mặc gợi cảm từ trên xe đi xuống, ngạo mạn liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái cảm giác giống như cùng Bùi Đông Lai động thủ là một việc là rất hạ đẳng.

Đối với rất nhiều nam nhân mà nói, bọn hắn rất thích ở trước mặt nữ nhân mà thể hiện.

Tên thanh niên trước mặt này cũng vậy.

Nguyên bản chứng kiến Bùi Đông Lai dừng bước lại, không chút sợ hãi nhìn hắn, hắn theo bản năng đi chậm lại.

Lúc này nghe thấy nữ nhân của hắn nói như thể lại càng như đổ dầu vào lửa, hắn càng thêm nổi giận:

- Người giả cầm điếu với lão tử phải không?

- Nơi này hình như là bãi đỗ xe không phải là khu đua xe.

Bùi Đông Lai nheo mắt lại ôn hòa nói.

- Ta là hai lúa thì sao, người cảm thấy như vậy không được à ?

Bùi Đông Lai lúc này mới mở miệng, không đợi tên thanh niên mở miệng, cách ăn mặc của hắn rõ ràng cũng làm cho cô gái kia có chút khó chịu, ở nàng Bùi Đông Lai thật sự không có cảm giác giống như nhân dân ở tầng chót.

- Trời hắn đích thực là có biết xấu hổ hay không.

Cô gái mở miệng lần nữa, làm cho tên thanh niên ở một bên hoàn toàn nổi giận, khi nói chuyện cũng tiến tới gần chỗ Bùi Đông Lai.

- Người muốn tìm cái chết ta liền thành toàn cho người.

Bùi Đông Lai tuy rằng cảm thấy tên thanh niên này không nên ở đây mà phóng xe nhanh như vậy, nhưng lại cảm thấy cùng với tên thanh niên này dây dưa không có ý nghĩa, hiện giờ thấy tên thanh niên này như vậy cũng là bởi vì có nữ nhân ở bên cạnh hormone giống được cần chỗ phát tiết, thế nên mới muốn động thủ với mình, lập tức nheo mắt lại, bỏ ba lô xuống.

Bên tai vang lên tiếng Bùi Đông Lai nói, đồng thời nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Bùi Đông Lai, tên thanh niên theo bản năng đi chậm lại mà cô gái bên cạnh hắn theo bản năng nhìn thấy Bùi Đông Lai đứng ở phía trước giữ chặt tay tên thanh niên, chột dạ nói:

- Chồng, quên đi, cùng tên hai lúa này phân cao thấp thật sự rất mất mặt, chúng ta đi thôi.

- Tên hai lúa, mẹ nó sau này đi đường chú ý một chút, nếu không bị người ta đâm chết bồi thường người mấy chục vạn cũng không có mạng mà hưởng đâu.

Nhìn tư thế muốn động thủ của Bùi Đông Lai cũng làm cho tên thanh niên trong lòng có chút chột dạ, bất quá ở trước mặt nữ nhân, nhất là trước mặt mỹ nữ, hắn phải cố ra vẻ không sợ, hắn một bên vừa đi một bên còn không quên hướng tới Bùi Đông Lai mắng.

Ba!

Không trả lời mà Bùi Đông Lai Bước lên phía trước.

Mắt thấy Bùi Đông Lai bước một bước lên phía trước, tro bụi trên đất văng khắp nơi, thanh âm như sấm rền, tên thanh niên biết dừng phải tấm sắt cứng, sắc mặt điên cuồng biến đổi, như chuột thấy mèo, kinh hoàng mở cửa xe nhảy lên.

A...

Cùng lúc đó cô gái cũng bị hành động của Bùi Đông Lai làm cho hoảng sợ, chiếc giày cao gót dưới chân vừa lệch, ngã xuống đất, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Tên thanh niên vốn nghĩ cô gái có thể bước nhanh lên xe bọn hắn có thể nhanh rời khỏi nơi này, lúc này nhìn thấy cô gái ngã nhào trên mặt đất thiếu chút nữa tức giận mà ngất đi, nhịn không được hô to :

- Lên xe!

- Chồng, em bị trật chân rồi..

Cô gái ngồi dưới đất, đưa tay vuốt chân, mang theo vài phần khóc nức nở nói.

Tên thanh niên nghe thấy cô gái nói vậy lại quay sang nhìn Bùi Đông Lai thấy hắn không có tiếp tục đi tới, mới cố gắng xuống xe kéo cô gái lên.

- Người dám xuống xe ta cắt đứt một chân của người.

Bùi Đông Lai thấy tên thanh niên chuẩn bị xuống xe, mở miệng lần nữa, sắc mặt bình tĩnh, ngữ khí không thể nghi ngờ.

- Tên hai lúa người....

Tên thanh niên một chân vừa đặt xuống mặt đất, ngạc nhiên nghe thấy Bùi Đông Lai nói như thế, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt cũng không dám kêu gào như trước kia.

- Không tin chúng ta thử xem.

Bùi Đông Lai nói xong từ từ đi tới chỗ tên thanh niên.

- Tiểu Tạp chủng người giỏi lắm, người chờ đó cho ta.

Mắt thấy Bùi Đông Lai lại đi tới, tên thanh niên bị dọa biến sắc, vội vàng co chân lên, đóng cửa xe chuẩn bị nổ máy rời đi.

- Chồng...chồng..!

Cô gái thấy tên thanh niên mặc kệ nàng chuẩn bị rời khỏi, sợ tới mức hoa dung thất sắc, thét chói tai không dứt.

- Ông...ông!

Tên thanh niên không dám dừng lại, mà bỏ lại cô gái một mình, hốt hoảng mà chạy.

- Người người muốn làm gì? Không được đến đây, người dám đến đây ta sẽ gọi cảnh sát!

Tên thanh niên vừa đi cô gái theo bản năng liền nghĩ tới điều gì, bị dọa tới mức sắc mặt trở lên xanh nhợt hai tay che trước ngực, liên tiếp lùi về phía sau.

- Có cho ta cũng không thêm loại như người.

Bùi Đông Lai xoay người xách ba lô lên, đi nhanh rời đi, từ đầu đến cuối không có liếc mắt nhìn cô gái kia một cái chỉ có lời nói châm chọc vang lên.

Bên tai quanh quẩn tiếng nói hết sức vũ nhục của Bùi Đông Lai, nhìn thân ảnh cao ngạo của Bùi Đông Lai cô gái tức giận đến cả người run rẩy, lại không dám mở miệng chửi lại.

Tương phản, miệng của nàng kẹp đến so với hai chân còn nhanh...

codon.tra

83. Chương 83: Quốc Sĩ Cùng Độc Mân Côi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 83: Quốc Sĩ Cùng Độc Mân Côi.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Mặt trời dần dần hạ xuống phía sau đỉnh núi, ánh chiều tà chiếu khắp mặt sông Hoàn Phổ hùng vĩ giống như mặt nước được khoác thêm một chiếc áo khoác màu vàng.

Bên ngoài thành phố phồn hoa Bùi Đông Lai đứng ở bờ sông Hoàng Phổ đã bị ô nhiễm, ngắm nhìn mặt sông rộng lớn suy nghĩ xuất thần.

Hắn không khỏi nhớ tới đã từng thấy trong một quyển sách nhắc tới, rất nhiều người có dã tâm trong thời kỳ Đông Hải đang phát triển bị người ta ném vào sông Hoàng Phổ cho cá ăn, xương cốt cũng không còn.

Bởi vì đang lúc hoàng hôn bên ngoài bờ sông cũng không có mấy ai đi lại.

Mỗi người khi đi qua bên cạnh Bùi Đông Lai đều không nhin được đưa mắt nhìn hắn.

Dưới trời chiều bọn hắn nhìn thấy một thân ảnh gầy yếu, nhìn qua chỉ thấy chiếc ba lô màu đen, còn có khuôn mặt sạch sẽ khẽ hé ra.

Không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người đi đường, không biết bao lâu Bùi Đông Lai lấy ra một chiếc điện thoại Nokia kiểu cũ bấm số gọi đi.

Thật lâu sau từ trong ống nghe vang lên một âm thanh mang theo vài phần bình dị gần gũi

- A lô.

- Ngài khỏe chứ, xin hỏi Cổ hiệu trưởng có ở đây không?

Gió nhẹ thổi qua Bùi Đông Lai đứng ở bờ sông giọng nói tương đối tôn kính.

- Chính là ta đây, ngài là ?

Đầu bên kia điện thoại, Hiệu trưởng trường đại học Đông Hải Cổ Bồi Nguyên mang theo vài phần nghi hoặc hỏi.

Hắn sử dĩ nghi hoặc là vì đây là số điện thoại riêng của hắn người biết được số này không nhiều lắm hơn nữa toàn là người quen của hắn.

- Cổ hiệu trưởng ngài khỏe chứ cháu là Bùi Đông Lai đây.

Bùi Đông Lai vẽ mặt bình tĩnh nói:

- Hai ngày trước Hứa viện trưởng ở Trầm Thành nói cho cháu biết sau khi đến Đông Hải thì gọi cho ngài, cháu hôm này vừa đến Đông Hải, ngài xem khi nào có thời gian, cháu sẽ đi đến gặp ngài.

- Đông Lai, cháu đang ở đâu ?

Đầu bên kia điện thoại Cổ Bồi Nguyên sau khi nghe thấy cái tên Bùi Đông Lai đầu tiên thì ngẩn ra sau đó trái tim vốn chịu đủ phong sương thì phả lệ mà run lên, ngữ khí có vẻ hơi kích động.

- Bên ngoài.

Nhận thấy được ngữ khí của Cổ Bồi Nguyên dao động, Bùi Đông Lai mơ hồ có chút nghi hoặc nhưng lại thật thà đáp.

- Cháu ở đây chờ ta, ta sẽ trực tiếp tới đón cháu!

Đầu bên kia Cổ Bồi Nguyên nói xong không quên nhắc nhở nói:

- Mặt khác cháu chờ điện thoại của ta, ta đến sẽ điện thoại cho cháu.

Cổ Bồi Nguyên nhiệt tình ngoài dự đoán của Bùi Đông Lai, hẳn nhất thời có chút ngạc nhiên, chờ sau khi lấy lại tinh thần, thì nghe thấy trong điện thoại truyền đến một loạt tiếng tút tút.. hiển nhiên là Cổ Bồi Nguyên đã cúp máy.

Đối với chuyện này Bùi Đông Lai đành phải cắt điện thoại, đi dọc theo bờ sông.

Cùng lúc đó.

Trong một biệt thự đắt tiền, cảnh vật xung quanh cũng rất tao nhã.

Cổ Bồi Nguyên với mái tóc bạc, trên mặt đeo kính bước ra khỏi thư phòng, hướng về phía lái xe của mình nói:

- Tiểu Mã lấy xe đi.

- Cổ hiệu trưởng ngài muốn đi ra ngoài?

Lái xe của Cổ Bồi Nguyên nghe thấy hẳn nói vậy thì không khỏi ngần ra.

Bởi vì hẳn nhớ rõ đêm nay Cổ Bồi Nguyên có hẹn với một người ở tại biệt thự.

Mà muốn gặp người kia ở Đông Hải, thậm chí có thể nói là hết sức khó khăn!

Hiện giờ thấy thời gian hẹn gặp sắp đến, mà Cổ Bồi Nguyên lại muốn ra ngoài hơn nữa bộ dáng hết sức gấp gáp bảo sao không làm cho tên lái xe của Cổ Bồi Nguyên kinh ngạc.

- Gọi điện thoại cho Liễu Nguyệt, hôm nay ta có việc, hôm khác ta sẽ gặp nàng sau!

Cổ Bồi Nguyên dùng một loại giọng điệu không thể nghi ngờ nói.

- Dạ!

Tuy rằng không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nhưng tên lái xe của Cổ Bồi Nguyên không dám chậm trễ, trước tiên lấy điện thoại ra.

Sau đó không đợi hẳn gọi điện thoại bên ngoài vang lên tiếng còi ô tô.

Thanh âm thỉnh thoảng làm cho tên lái xe của Cổ Bồi Nguyên đang định gọi điện thì dừng lại.

Bởi vì hẳn biết người kia đã đến đây!

- Đi!

Cổ Bồi Nguyên đồng dạng cũng biết điều này, hẳn hơi trầm ngâm, đi ra ngoài biệt thự trước.

Cùng lúc đó cửa sắt lớn của biệt thự mở ra, một chiếc Lincoln xuất hiện ở trước cửa lớn biệt thự.

Khi xe dừng lại một gã đàn ông mặc đồ tây màu đen bước nhanh xuống xe, đi ra mở cửa sau ô tô cúi đầu đón chào.

Sau đó Cổ Bồi Nguyên cùng gã lái xe nhìn chăm chú, một nữ nhân từ trên chiếc Lincoln đi xuống.

Chính xác là một nữ nhân có tiếng tăm ở Đông Hải.

Nữ nhân này có khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ, đôi long mày thanh tú cong như là trăng non, mũi cao thẳng, đôi môi căng mọng mang theo sự hấp dẫn trí mạng.

Thân hình của nàng có thể nói là hoàn mỹ, đôi nhũ phong cao vút hình thành một đường cong, hai cái đùi thẳng tắp, bên dưới là một đôi giày cao gót màu đen, khiến cho nhìn nàng có vẻ thon cao.

Một nữ nhân như vậy, vô luận đi đến nơi nào, cũng đều sẽ thu hút được sự chú ý của nam nhân trước tiên, hơn nữa còn vô tình khơi mào dục vọng trong nam nhân.

Điều kiện tiên quyết là người không nhìn thấy ánh mắt của nàng.

Nàng có một đôi mắt vô cùng dọa người, một đôi mắt xéch, chính là ánh mắt không có chút nào quyền rũ.

Ánh mắt của nàng mang theo vài phần linh tình (*) phần còn lại là sắc bén. Giống như một lưỡi dao bén nhọn, khiến cho người ta bình thường không dám nhìn thẳng, có thể trong khoảng thời gian ngắn đâm thủng bộ mặt giả tạo của người.

Gợi cảm? lãnh diễm?

Là cường thế.

Tay cầm quyền sanh sát cường thế!

Khí chất cường thế, làm cho vẻ đẹp của nàng giống như một đóa hoa, khiến cho người ta không nhìn được mà thèm muốn, đồng thời lại giống như bảo kiếm ra khỏi vỏ, mang theo tính xâm lược sắc bén, khiến cho người ta chỉ dám ở ngoài xa mà nhìn không dám khinh nhờn.

Hoa hồng có độc.

Đây là hình dung của cả Đông Hải thậm chí là nam nhân cả nửa bán cầu hình dung như vậy về nàng.

- Ngài khỏe chứ Cổ hiệu trưởng.

Sau khi xuống xe, nữ nhân này chủ động hướng tới chỗ Cổ Bồi Nguyên mà đi tới, mỉm cười chìa tay phải ra.

Nguyên bản một mỹ nhân như vậy nếu như cười lộ lên, sẽ là khuynh quốc khuynh thành, nhưng mà...giờ phút này, nhìn thấy nụ cười trên mặt của nữ nhân này, tên lái xe của Cổ Bồi Nguyên cảm nhận được một cảm giác áp bách không hiểu được.

“ Nữ nhân này có khí thế quá mạnh mẽ.”

Trợ thủ của Cổ Bồi Nguyên sau khi lấy lại được tinh thần không khỏi trầm nghĩ trong lòng như vậy.

Cổ Bồi Nguyên bình tĩnh trả lời :

- Liễu Nguyệt tiểu thư, ta hiện tại có chút việc phải ra ngoài, cô vui lòng hôm khác hãy tới được không?

- Không biết Cổ hiệu trưởng khi nào thì trở về?

Mặc dù Cổ Bồi Nguyên chính tay hẹn gặp nàng lúc trước, nhưng mà giờ này sau khi chính mình đến tận nơi để gặp mặt thì hẳn lại muốn đi ra ngoài Liễu Nguyệt cũng không có biểu hiện ra vẻ ngoài bất mãn, nụ cười trên mặt không hề giảm.

Bởi vì nàng biết, lấy địa vị của Cổ Bồi Nguyên ở lĩnh vực kinh tế này đừng nói là nàng, ngay cả một vài lão già ở trên đỉnh kim tự tháp, quyền lực ngập trời như vậy mà hẳn cũng không nể mặt chút nào.

Đây cũng là đặc tính của học giả.

- Ta muốn đi đón một người ,có thể còn cùng hẳn ăn cơm.

Cổ Bồi Nguyên cũng không có giấu diếm Liễu Nguyệt.

Nghe được Cổ Bồi Nguyên nói vậy, dù là Liễu Nguyệt có một trái tim kiên cường tuyệt đối, hơn nữa chưa bao giờ đem hỉ nộ ái ố biểu lộ ở trên mặt, cũng không nhìn được ngay ngốc một chút.

Tất cả chuyện này là vì trong trí nhớ của Liễu Nguyệt, Cổ Bồi Nguyên hết sức quyền uy của khu kinh tế chưa bao giờ chủ động mời người nào ăn cơm.

Tương phản là toàn bộ thương giới đều lấy việc có thể mời được Cổ Bồi Nguyên ăn cơm làm vẻ vang, chỉ là cuối cùng chính thức mời được hẳn lại ít ỏi không có mấy.

- Cổ hiệu trưởng, ta biết ở gần bờ sông Hoàng Phố mở một quán cơm hương vị không tệ, nếu như Cổ hiệu trưởng không chê, hôm nay ta mời.

Liễu Nguyệt chủ động mời trước nhưng trong lòng hết sức tò mò rốt cuộc là nhân vật thế nào, khiến cho Cổ Bồi Nguyên mời ăn cơm không nói, lại còn phải chủ động đi đón.

- Cảm ơn hảo ý của tiểu thư, nhưng bữa cơm này ta nhất định phải tự tay mình mời khách.

Cổ Bồi Nguyên tựa hồ tâm tình rất tốt , cười cười nói.

- Vậy được rồi hôm khác Liễu Nguyệt lại tới , làm phiền Cổ hiệu trưởng vậy.

Nghe Cổ Bồi Nguyên nói như thế, Liễu Nguyệt cũng không cưỡng cầu mà là tính toán cáo từ.

- Thật có lỗi!

Cổ Bồi Nguyên hơi biểu thị ý xin lỗi, sau đó không nói lời vô ích, trực tiếp chui vào trong chiếc xe Audi A6, rời khỏi biệt thự.

- Rốt cuộc là ai có thể làm cho Cổ Bồi Nguyên nhiệt tình như vậy.

Đưa mắt nhìn Cổ Bồi Nguyên rời đi, lòng hiếu kỳ của Liễu Nguyệt không khỏi nổi lên.

Là ai??

40' sau

Ở một chỗ vắng người có một thiếu niên từ trong núi đi ra, người này chính là người khiến cho đại nhân vật Cổ Bồi Nguyên phải đến đón.

(*) : thông minh tài trí

codon.tra

84. Chương 84: Hai Mươi Chữ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 84: Hai Mươi Chữ.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Đông Lai đồ ăn có ngon không?

Tại một nhà hàng không tính là có cấp bậc cao ở trung tâm chợ Đông Hải, Cổ Bồi Nguyên mời Bùi Đông Lai dùng cơm, Cổ Bồi Nguyên tươi cười hỏi.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói hắn đi đến Đông Hải rồi gọi cho Cổ Bồi Nguyên hoàn toàn là bởi vì đã đáp ứng với Hứa Thế Hữu, xuất phát từ lễ phép thế nên trước hết chào hỏi Cổ Bồi Nguyên một tiếng rồi hỏi xem khi nào Cổ Bồi Nguyên rảnh thì tới bãi phỏng một chuyến.

Nhưng Bùi Đông Lai không có ngờ tới là Cổ Bồi Nguyên sau khi nhận được điện thoại của hắn lại biểu hiện nhiệt tình như vậy.

- Rất tốt.

Lúc này nghe Cổ Bồi Nguyên hỏi Bùi Đông Lai gật đầu cười:

- Cảm ơn Cổ hiệu trưởng.

- Đông Lai ta biết cháu nghi hoặc là ta vì sao lại nhiệt tình đối với người như vậy.

Có lẽ sớm đã đoán được tâm tư của Bùi Đông Lai, Cổ Bồi Nguyên nhin không được liền nói.

Cổ Bồi Nguyên chủ động nhắc tới làm cho Bùi Đông Lai không khỏi có chút ngạc nhiên, bất quá hẳn cũng không có làm ra vẻ, mà là gật gật đầu, rồi đợi Cổ Bồi Nguyên cho hẳn một câu trả lời thuyết phục.

- Thực không dám giấu giếm, Đông Lai, thành tích thi ĐH lần này của cháu quả thật thực sự quá mức kinh người, thế nên có rất nhiều giáo sư muốn mời cháu đến trường của họ, mà cháu lại trực tiếp đi tới đại học Đông Hải làm cho ta hết sức kinh ngạc, đồng thời cũng làm cho ta rất có mặt mũi không chỉ hiệu trưởng của một trường lớn gọi điện hỏi ta người sẽ học ở chỗ nào, cháu có lựa chọn học ở đại học Đông Hải không? Cháu cũng không biết ta nhận được điện thoại của cháu thì trong lòng đặc ý đến mức nào.

Cổ Bồi Nguyên nói xong thì giống như lúc nghe điện thoại, ý cười càng đậm:

- Đây là vấn đề thứ nhất, thứ hai là Hứa viện trưởng sau khi từ Trầm Thành trở về thì khen ngợi cháu không ngớt nói cháu mời hẳn bữa cơm kia chính là bữa tối thoải mái nhất đời hẳn, hẳn còn nói chờ cháu tới Đông Hải nhất định phải mời lại cháu một chút. Ngần ấy năm còn chưa có một học sinh nào có thể khiến cho hiệu trưởng khen ngợi như thế, ta tự nhiên là gần gũi được ban lộc, mời cháu ăn cơm.

- Thứ ba, lấy thể chế giáo dục trong nước trước mắt, có thể trở thành một trạng nguyên thì chắc chắn tương lai sẽ rất có tiền đồ, điểm môn Lý, Anh Văn của cháu rất cao khẳng định không tầm thường vì vậy ta tự nhiên muốn biết về cháu một chút.

Nói xong Cổ Bồi Nguyên nhìn vào khuôn mặt của Bùi Đông Lai nhin không được hỏi:

- Đông Lai nói thật ta cũng thấy rất tò mò, cháu vì cái gì mà nhiều trường lớn như vậy không chọn cuối cùng lại lựa chọn đại học Đông Hải?

Hiển nhiên Cổ Bồi Nguyên đối với cái này cũng hết sức tò mò, theo hẳn biết rất nhiều trường Đại học đều đưa ra những điều kiện cực kỳ ưu đãi, mà cho tới bây giờ đại học Đông Hải còn chưa cấp cho Bùi Đông lai bất kỳ một chỗ tốt nào.

- Cháu thích tòa thành thị Đông Hải này.

Có lẽ cảm thấy giải thích quá mức phiền toái, Bùi Đông Lai dứt khoát tìm lấy một cái cớ.

- Ách!

Có lẽ thật không ngờ lý do đơn giản như thế, Cổ Bồi Nguyên không khỏi ngạc nhiên một trận, sau đó lại không nhin được bật cười.

Cười cười, Cổ Bồi nguyên rút ra một hộp thuốc lá, rút ra một điếu cười hỏi :

- Đông Lai, hút thuốc không ?

”_____”

Đối với lời mời của Cổ Hiệu Trưởng Bùi Đông Lai chỉ có thể cười khổ lắc lắc đầu.

Ha ha. Cổ bồi Nguyên thấy Bùi Đông Lai có chút xấu hổ, sang sang cười nói:

- Hút thuốc lá có hại cho thân thể, không hút thuốc lá rất tốt, cháu cũng không biết ta mỗi ngày ở nhà đều bị vị lãnh đạo kia nhìn chăm chăm, căn bản không có cơ hội hút thuốc, chỉ có thể ra bên ngoài mà hút.

Nói xong Cổ Bồi Nguyên châm thuốc lá, hút một hơi thật sâu, vẻ mặt rất là thoải mái.

- Đúng rồi Đông Lai trường học tháng chín mới khai giảng, làm sao lại tới sớm như vậy?

Cổ Bồi Nguyên rít hai cái liên tục sau đó có vẻ hơi nghi hoặc hỏi Bùi Đông Lai.

- Cháu tính toán đến làm một chút chuyện riêng, tiện thể làm quen với cuộc sống ở Đông Hải.

Cổ Bồi Nguyên bình dị gần gũi khiến cho Bùi Đông Lai nảy sinh lòng hảo cảm, cho nên hẳn cũng không có giấu giếm mục đích đến Đông Hải.

Ngạc nhiên nghe được Bùi Đông Lai nói như thế, Cổ Bồi Nguyên không khỏi nghĩ tới Hứa Thế Hữu từng nói cho hẳn Bùi Đông Lai có gia cảnh bản hàn, bất quá tính cách lại cứng rắn không thích người ta bố thí.

Nghĩ đến đây Cổ Bồi Nguyên theo bản năng cho rằng Bùi Đông Lai muốn tự mình kiếm tiền học phí cũng không nói đến nếu như miễn phí đi học mà là hỏi:

- Muốn làm cái gì sao ?

- Trước mắt chỉ có thể đi làm gia sư dạy thêm.

Trước khi đến Bùi Đông Lai từng nghĩ tới rất nhiều công việc cuối cùng vẫn là cảm thấy trước mắt làm gia sư dạy thêm là công việc thích hợp nhất với hắn. thủ khoa trong kì thi vào trường Đại học trong cả nước là một chiêu bài bằng vàng, làm gia sư dạy kèm tại nhà vẫn là dư sức.

- Gia sư à.

Cổ Bồi Nguyên tựa hồ thật không ngờ được Bùi Đông Lai sẽ suy nghĩ được như thế, trước nao nao, sau đó thì suy nghĩ nói :

- Như vậy đi, ta có người quen có đứa con năm nay học lớp 11, hai ngày trước còn nhờ ta tìm xem trong trường học có người nào có thể giúp con của nàng phụ đạo, ta sẽ hỏi giùm cháu.

- Cảm ơn hiệu trưởng

Đổi mắt với sự hỗ trợ của Cổ Bồi Nguyên, Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm sau đó cũng đáp ứng.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đáp ứng, Cổ Bồi Nguyên không ngừng lại mà trực tiếp lấy điện thoại ra bấm.

- Ngài khỏe chứ Cổ Hiệu Trưởng.

Điện thoại rất nhanh nhận được lời nói từ bên kia vang lên, nhận được điện thoại Liễu Nguyệt căn bản không có nghĩ tới Cổ Bồi Nguyên sẽ chủ động gọi điện cho nàng ít nhiều có chút ngạc nhiên.

- Liễu Nguyệt chuyện muốn ta tham gia dạ hội từ thiện của tập đoàn Thiên Tường không cần phải thương lượng nữa, cụ thể nguyên nhân thì trong lòng cô hoàn toàn rõ ràng.

Lời nói của Cổ Bồi Nguyên ngắn gọn :

- Về phần việc cô muốn ta thu nhận cháu của mình vào đại học Đông Hải thì cần phải xem biểu hiện của hắn đã.

- Ân?

Liễu Nguyệt ở đầu bên kia điện thoại đã về đến nhà, đang mặc một bộ quần áo ngủ. khi nghe được lời nói của Cổ Bồi Nguyên thì không khỏi ngạc nhiên một trận.

Nàng sở dĩ tìm Cổ Bồi Nguyên là vì muốn mời Cổ Bồi Nguyên tham dự dạ hội từ thiện của Tập Đoàn Thiên Tường, lấy địa vị của Cổ Bồi Nguyên tại lĩnh vực kinh tế này nếu như tham gia thì lượng tiền quyên góp sẽ rất lớn.

Thứ hai theo như lời Cổ Bồi Nguyên nói nàng muốn cháu của mình có thể vào học ở đại học Đông Hải, nếu có thể trở thành học sinh của Cổ Bồi Nguyên thì càng tốt.

Liễu Nguyệt cảm thấy lấy quan hệ của nàng cùng với Cổ Bồi Nguyên, muốn cho cháu của mình tiến vào đại học Đông Hải thật không phải là chuyện lớn chỉ là muốn làm học sinh của Cổ Bồi Nguyên thì còn khó hơn lên trời. Cổ Bồi Nguyên làm hiệu trưởng trường Đông Hải đã hai mươi năm nay cũng chỉ thấy hắn thu nhận hai người đồ đệ, trong đó có một vị nay đã trở thành một nhân vật trọng yếu trong lĩnh vực chính trị, còn đường làm quan phát triển rất tốt, một người còn lại là thương nhân.

- Cổ Hiệu Trưởng, thật sự cảm ơn ngài.

Ngạc nhiên ngẩn ngứ đi qua, Liễu Nguyệt trước tiên cảm ơn nhưng trong lòng lại thấy tò mò, Cổ Bồi Nguyên không phải đi ăn cơm với người ta sao? Như thế nào đột nhiên lại nhớ tới chuyện của mình?

Giống như giải đáp cho suy nghĩ của Liễu Nguyệt Cổ hiệu trưởng nói thẳng:

- Liễu Nguyệt, ta đây có một học sinh, hẳn là thủ khoa trong kì thi vào Đại học của cả nước. ta tính toán để hẳn dạy kèm cho cháu của cô, nếu cháu của cô học tốt, ta thu hẳn làm học sinh cũng chưa hẳn là không thể.

- Được!

Liễu Nguyệt trước tiên là đồng ý nhưng trong lòng cũng hiểu được Cổ Bồi Nguyên chủ động quan tâm chuyện của mình còn nói chuyện tốt như vậy hoàn toàn là bởi vì vị học sinh kia.

“Chẳng trách hôm nay Cổ Bồi Nguyên lại đi đón người còn chủ động mời khách ăn cơm, nguyên lai là Bá Nhạc phát hiện ra thiên lý mã a”

Cúp điện thoại xong, nghĩ đến tác phong của Cổ Bồi Nguyên Liễu Nguyệt trầm nghĩ một câu, bất quá lại có chút nghĩ không ra nếu Cổ Bồi Nguyên tính toán thu học sinh vì sao còn muốn cho tên kia đi làm gia sư?

Liễu Nguyệt có nằm mơ cũng không nghĩ ra Cổ Bồi Nguyên nhắc tới chuyện thu học sinh, chính là muốn tìm một công việc cho Bùi Đông Lai.

- Đông lai việc làm gia sư, ta đã hỏi giùm cháu rồi.

Mặc kệ Liễu Nguyệt nghi hoặc, Cổ Bồi Nguyên để điện thoại xuống nói:

- Như vậy đi cháu vừa tới Đông Hải một đường mệt nhọc đêm nay trước tiên đến chỗ ta nghỉ ngơi ngày mai sẽ dẫn cháu đi dạo quanh Đông Hải cho biết, ngày một tiếp tục cho lái xe dẫn cháu đi, chuyện tìm chỗ ở ta sẽ tìm giúp người, nếu cháu ở chỗ đó không quen, có thể đến chỗ ta ở.

- Cảm ơn Cổ hiệu trưởng.

Đối với sự trợ giúp nhiệt tình của Cổ Bồi Nguyên, Bùi Đông Lai không có cự tuyệt mà đứng dậy bái Cổ Bồi Nguyên một cái thật sâu.

Buổi tối hôm nay.

Bùi Đông Lai ở lại nhà của Cổ Bồi Nguyên.

Nằm ở phòng khách của Cổ Bồi Nguyên giống như nằm trên giường lớn, trong đầu Bùi Đông Lai hiện lên từng li từng tý quá trình đến Đông Hải, trần trọc khó đi vào giấc ngủ được, tận đến rạng sáng mới mơ màng đi vào giấc ngủ.

Đồng dạng buổi tối hôm nay.

Một nhân vật có thể làm cho vị đại nhân vật Cổ Bồi Nguyên phá lệ viết mấy dòng ở dòng trong thư phòng.

Có ngông nghênh.

Không có ngạo khí.

Có dã tâm.

Không nói suông.

Đúng mực.

Không kiêu không nóng nảy.

Ít ỏi hơn hai mươi chữ là đánh giá về thiếu niên này.

codon.traí

85. Chương 85: Liễu Nguyệt Khác Thường.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 85: Liễu Nguyệt khác thường.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Cổ Bồi Nguyên vốn muốn cho Bùi Đông Lai nghỉ ngơi một ngày rồi sau đó đi đến nhà Liễu Nguyệt, bắt quả Bùi Đông Lai lại cự tuyệt ý tốt của Cổ Bồi Nguyên, đối với lần này Cổ Bồi Nguyên cũng không bắt buộc, đưa cho Bùi Đông Lai bốn quyển sách theo thứ tự là : Quốc Phú Luận, Hóa Tế Luận, Nhân Khẩu Luận, Tư Bản Luận.

- Đông Lai ban đầu ta tính để cháu nghỉ ngơi một ngày bắt quả ta thấy cháu cũng không chịu nghỉ yên.

Trong thư phòng Cổ Bồi Nguyên sau khi đưa cho Bùi Đông Lai bốn quyển sách thì cười cười nói:

- Bốn quyển sách này khi nào rồi cháu có thể đọc xem, không cần quá thấu hiểu, hiểu được đại khái là tốt rồi.

- Cảm ơn hiệu trưởng

Bùi Đông Lai chân thành cảm ơn đối với Cổ Bồi Nguyên.

- Tốt lắm người tới đón cháu đến rồi, cháu đi đi, có chuyện gì thì cứ gọi điện cho ta.

Cổ Bồi Nguyên cười cười khoát tay áo.

Bùi Đông Lai gật gù đầu, sau đó giữ im lặng cúi chào Cổ Bồi Nguyên một cái mới rời khỏi thư phòng.

Ngoài thư phòng, trợ thủ của Cổ Bồi Nguyên chờ đợi đã lâu thấy Bùi Đông Lai xuất hiện trước đại môn, cười cười ở phía trước dẫn đường.

- Đông Lai, lão hiệu trưởng đã gần mười năm chưa thu đệ tử.

Đi xuống lầu, trợ thủ của Cổ Bồi Nguyên mang theo vài phần hăm mộ nhìn Bùi Đông Lai. Lấy hiểu biết của hắn về Cổ Bồi Nguyên tự nhiên có thể nhìn thấy ý tứ thu Bùi Đông Lai làm đệ tử của Cổ Bồi Nguyên.

Đồng dạng hắn cũng hiểu được, Bùi Đông Lai một khi trở thành đệ tử của Cổ Bồi Nguyên, chẳng khác gì cá chép vượt Long Môn, rất nhanh sẽ thăng quan tiến chức.

Tên trợ thủ nhìn ra dụng ý của Cổ Bồi Nguyên, Bùi Đông Lai thì vẫn còn cảm thấy kì quái về thái độ của Cổ Bồi Nguyên, lúc này nghe được trợ thủ của Cổ Bồi Nguyên nói như vậy thì không khỏi sửng sốt:

- Ngài nói Hiệu trưởng là muốn thu ta làm đệ tử.

- Đương nhiên.

Trợ thủ của Cổ Bồi Nguyên dở khóc dở cười nói:

- Nếu không lão hiệu trưởng làm sao lại vô duyên vô cớ đối với cậu tốt như vậy? Tiếp nữa là bốn quyển sách trong tay cậu kia, mỗi một câu một từ đều là do hiệu trưởng tự tay chú giải, từng có một vị đại trưởng muốn mượn hiệu trưởng cũng chưa cho mượn.nếu nói đám phú hào kia bỏ ra trăm vạn để mượn bốn quyển sách kia cũng không khoa trương chút nào.

Bùi Đông Lai ngạc nhiên một trận, càng nhiều hơn là cảm động.

- Đương nhiên bản thân cậu cũng cực kỳ vĩ đại nếu không hiệu trưởng cũng không coi trọng , càng sẽ không thu làm đệ tử khi mình đã có tuổi như bây giờ.

Thấy Bùi Đông Lai vẻ mặt cảm động cùng kinh ngạc trợ thủ của Cổ Bồi Nguyên cười bổ sung một câu.

Bùi Đông Lai không nói nữa chính là lúc đầu cảm thấy rất nhẹ, nhưng giờ lại cảm thấy trên lưng có chút trầm trọng.

Trong khi trợ thủ của Cổ bồi Nguyên và Bùi Đông Lai đi ra thì một chiếc S600 đã đợi ở đây từ lâu.

Ngồi phía sau ô tô là một gã nam tử chừng ba mươi tuổi ngậm một điếu xì gà cu ba chính tông nhẹ nhang hút.

Nhìn thấy Bùi Đông Lai đi theo sau trợ thủ của Cổ Bồi Nguyên ra khỏi biệt thự, trung niên nam tử không đợi lái xe mở cửa, mà hấn dập tắt điếu xì gà, đẩy cửa xe đi xuống.

Hả?

Đột nhiên thấy từ trong xe một nam tử trung niên đi ra, trợ thủ của Cổ Bồi Nguyên đồng tử đột nhiên co rút lại, giống như nhận ra được nam tử này.

Mà ánh mắt của Bùi Đông Lai cũng bị nam tử này hấp dẫn.

Dáng người của người này không tính là cao lớn cũng không có phệ, mà nhìn qua thì vô cùng rắn chắc.

Mặt chữ quốc, lông mày rậm, mắt to, mũi điều hầu.

Nói riêng về diện mạo khí chất mà nói, hẳn là một nam nhân có thể khiến cho rất nhiều phụ nữ trung niên điên cuồng.

Chỉ là.

Có thể ngồi trên một chiếc S600 chạy băng băng, trừ bỏ khí chất không tầm thường ở ngoài thì nhìn qua không có chút hào khí của người thành công, ánh mắt của hắn thật bình tĩnh, làm cho người ta có cảm giác trước mặt hắn mình giống như một tiểu nhân vật.

Trong khi Bùi Đông lai đang bị nam tử hấp dẫn, thì trung niên nam tử trực tiếp bỏ qua trợ thủ của Cổ Bồi Nguyên mà bình tĩnh nhìn Bùi Đông Lai vài giây sau đó chủ động lên tiếng nói:

- Xin chào, Trương tiên sinh, Liễu tiểu thư cho ta đến đón tiên sinh.
- Xin chào Mạc tiên sinh.

Trợ thủ của Cổ Bồi Nguyên sau khi chào một câu lễ tiết liền hướng Bùi Đông Lai nói:

- Đông Lai cùng Mạc tiên sinh đi thôi, có chuyện gì thì gọi cho ta hoặc gọi cho Hiệu trưởng cũng được.
- Được.

Bùi Đông Lai gật đầu cười, đi theo trung niên nam tử họ Mạc ngồi ở phía sau chiếc S600.

Ô tô vừa chạy trung niên nam tử họ Mạc lấy điếu xì gà vừa dập tắt ra không châm lửa mà là vuốt vuốt đồng thời ngữ khí bình tĩnh nói với Bùi Đông Lai:

- Bùi tiên sinh, ta họ Mạc tên chỉ có một chữ Nhận, Liễu tiểu thư buổi sáng hôm nay có buổi hội nghị trọng yếu cho nên không có tự mình đến đón ngài được.
- Kỳ thật ta có thể tự đi.

Chẳng biết tại sao việc Mạc Nhận không có bộc lộ tài năng cũng không có vẻ âm khí dày đặc, nhưng cử chỉ bình tĩnh làm cho Bùi Đông Lai mơ hồ có chút không thích ứng.

- Ngài là người Cổ lão giới thiệu tự nhiên là khách quý của chúng ta.

Mạc Nhận thần nhiên nói:

- Nhưng mà Tiểu Vũ hài tử kia đang tuổi nghịch tuổi ngợm nếu có chỗ nào mạo phạm mong rằng ngài có thể rộng lượng.

Bùi Đông Lai không lên tiếng.

- Mặt khác ý của Liễu Tiểu thư tính toán để ngài ở biệt thự cùng Tiểu Vũ, cá nhân ta đề nghị ngài nên ở bên ngoài, ta có thể cho người tìm giúp ngài một chỗ.

Mạc Nhận tiếp tục nói, khi nói chuyện vô ý liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái.

Bùi Đông Lai khẽ nhủ mày:

- xin hỏi ngài là?

- Mạc Nhận.

Mạc Nhận không nói cho Bùi Đông Lai biết đáp án mà một lần nữa lặp lại tên của mình, tiếp theo châm lửa vào điều xì gà cũng không hề tranh cãi với Bùi Đông Lai.

Trong phút chốc một cỗ áp lực vô hình tràn ngập trong xe.

Bùi Đông Lai mơ hồ trong lòng có chút không thoải mái, bất quá vừa nghĩ tới việc này là do Hiệu trưởng tự mình giới thiệu cho nên không thể trở mặt vì thế nên quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe nhìn cảnh vật bên ngoài.

Nửa giờ sau chiếc S600 chạy tới khu nhà giàu cực kỳ nổi danh trong nước, dừng trước cửa một tòa biệt thự.

Cửa biệt thự có một nữ nhân mà Bùi Đông Lai cũng không đoán được tuổi đang đứng.

Nữ nhân mặc một cái áo ngắn màu đen, bên dưới là một chiếc váy cũng màu đen, dưới chân đi một đôi giày cao gót màu đen nhỏ.

Nữ nhân này hình như có sở thích với màu đen.

Nàng không phải là ai khác mà là Liễu Nguyệt tới gặp mặt Cổ Bồi Nguyên hôm qua.

Đôi mi thanh tú của Liễu Nguyệt hơi hé ra, ánh mắt có vẻ lạnh lùng nhìn thấy Mạc Nhận từ trong ô tô đi ra.

- Liễu tiểu thư.

Mạc Nhận trước tiên đi đến trước người Liễu Nguyệt chào hỏi, trong con ngươi bình tĩnh lúc đầu hiện lên một tia quang mang khác thường.

Chưa xuống xe Bùi Đông Lai đã cảm nhận được cảm xúc giấu trong ánh mắt của Mạc Nhận.

Tình yêu.

Nhìn ra Mạc Nhận tựa hồ đối với nữ nhân tư sắc tuyệt hảo kia mơ hồ biểu lộ tình yêu, Bùi Đông Lai hỏi tưởng lại một màn vừa rồi, mơ hồ đoán được cái gì, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

- Là ai cho người đi đón người ?

Liễu Nguyệt giống như tự động loại bỏ tình yêu trong mắt Mạc Nhận lạnh lùng hỏi.

- Ta vừa lúc không có việc gì liền tiện đường đi một chuyến.

Mạc Nhận bình tĩnh trả lời, không có tránh né ánh mắt lạnh như băng của Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt nhíu mày lại càng chặt hơn :

- Người đâu?

Lái xe nghe được câu hỏi của Liễu Nguyệt vừa muốn đi mở cửa, đã thấy Bùi Đông Lai chủ động mở cửa xe ra.

Mất thấy cửa xe mở ra, Liễu Nguyệt theo bản năng nhìn về phía đó.

Ngay sau đó.

Trong lúc nàng thấy rõ khuôn mặt không anh tuấn nhưng sạch sẽ của Bùi Đông Lai.

Lông mày nàng vốn đang nhíu lại, nháy mắt buông ra, đồng tử âm lãnh đột nhiên phóng đại.

Nàng giống như bị trúng phải ma pháp, nhìn Bùi Đông Lai, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc rõ ràng.

Biểu hiện dị thường của Liễu Nguyệt nhất thời làm cho khuôn mặt bình tĩnh của Mạc Nhận nổi lên một tầng nghi hoặc nồng đậm. hắn không rõ vì sao Liễu Nguyệt vừa nhìn thấy Bùi Đông Lai lại thất thố như vậy.

Không riêng gì Mạc Nhận mà cả Bùi Đông Lai cũng cảm thấy nghi hoặc không sao hiểu được.

Bởi vì hắn có thể khẳng định, mình trong mười tám năm qua chưa từng gặp Liễu Nguyệt.

Ngắn ngủi thất thố qua đi, biểu tình của Liễu Nguyệt nháy mắt khôi phục bình thường, nàng coi thường Mạc Nhận, bước đi tự tin mạnh mẽ đến gần Bùi Đông Lai nói:

- Xin chào, là ta nhờ Cổ hiệu trưởng tìm giúp gia sư, ta tên là Liễu Nguyệt.

Khi nói chuyện, Liễu Nguyệt vươn cánh tay ra, ánh mắt dừng lại trên mặt Bùi Đông Lai, cảm giác giống như Bùi Đông Lai có điểm gì khác thường.

- Xin chào Liễu tiểu thư, ta tên là Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai vươn tay bắt tay cũng Liễu Nguyệt, hơi có chút giật mình, tay của Liễu Nguyệt không hề giống tay của nữ nhân bình thường yếu đuối không xương mà tương phản có vết chai, hơi có vẻ thô.

Bùi!

Nghe thấy dòng họ này, trong con ngươi của Liễu Nguyệt xuất hiện một tia cảm xúc rung động.

Lúc này đây nàng che giấu rất khéo, cách đó không xa Mạc Nhận cũng không có cảm thấy được.

Bùi Đông Lai bởi vì bước đầu dung hợp với linh hồn Tiêu Phi lên linh giác mãi tiếp vượt xa thường nhân, Liễu Nguyệt mặc dù che giấu tốt nhưng vẫn bị hắn nhận thấy.

Không khỏi làm hắn nảy sinh nghi hoặc.

86. Chương 86: La Ly, Thiếu Niên, Ngự Tỷ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 86: La ly, thiếu niên, ngự tỷ.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Mạc Nhận nơi này không có việc của ngươi, ngươi đi đi.

Sau khi cùng nói chuyện với Bùi Đông Lai xong, Liễu Nguyệt khôi phục lại khí thế lạnh lùng của người có quyền thế, ngữ khí nói chuyện khiến cho người ta có cảm giác không thể phản kháng.

Mạc Nhận giữ im lặng rời đi.

Chính là lúc rời đi hắn làm như vô ý liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái.

Hành động của Mạc Nhận làm cho đôi mi thanh tú của Liễu Nguyệt nhẹ nhàng nhú lại không nói cái gì nữa.

Sau khi Mạc Nhận rời đi, Liễu Nguyệt đưa Bùi Đông Lai tiến vào một biệt thự tràn ngập phong cách châu Âu, lập tức đi đến đại sảnh.

Đi theo phía sau Liễu Nguyệt, Bùi Đông Lai ngửi thấy một mùi thơm, ban đầu Bùi Đông Lai tưởng là mùi hoa thơm trong vườn của biệt thự nhưng sau khi hắn cùng Liễu Nguyệt tiến vào đại sảnh của biệt thự thì bởi vì khoảng cách hai người gần hơn hắn mới phát hiện mùi hoa này là từ trên người Liễu Nguyệt phát ra.

Bùi Đông Lai nhớ lại thời gian ở cùng với Tần Đông Tuyết, trên người Tần Đông Tuyết có mùi thơm đặc thù của nữ nhân, nhưng mùi thơm giống như trên người Liễu Nguyệt thì lại là lần đầu tiên ngửi được.

Cùng với kiến trúc của biệt thự giống nhau, bên trong biệt thự cũng là phong cách châu Âu điển hình, rườm rà nhưng hoa lệ.

Trên ghế sa lon trong đại sảnh là một tiểu cô nương ước chừng bảy tám tuổi, mặc quần đùi nhỏ nằm trên ghế sa lon xem ti vi.

Nghe thấy tiếng mở cửa, tiểu cô nương lập tức đem ánh mắt từ trên ti vi dời đi, đứng mạnh dậy trên ghế sa lon, cầm điều khiển từ xa, trợn trừng con ngươi nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai như là phát hiện một tân đại lục, cảm thấy hết sức hứng thú.

- Này Xin chào, ta tên là Đông Phương Uyển Nhi, mẹ nói người thi ĐH được 745, người là truyền thuyết của cuộc thi sao?

Nhìn đi nhìn lại, tiểu cô nương tên là Đông Phương Uyển Nhi hứng thú hỏi.

- Uyển Nhi ăn nói lễ phép chút.

Liễu Nguyệt không nặng không nhẹ giáo huấn khuôn mặt không lạnh lùng giống như bên ngoài biệt thự mà lộ ra vài phần cứng chiều.

- Dạ!

Đông Phương Uyển Nhi khẽ mân mê miệng nhỏ, khẽ hừ một tiếng tiếp tục xem phim hoạt hình.

Liễu Nguyệt hơi có vẻ xin lỗi liếc Bùi Đông lai một cái:

- Bùi Lão sư, Uyển Nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện người đừng để ý.

- Hừ hừ.

Đông Phương Uyển nặng nề lẩm bẩm hai tiếng, bày ra bộ dáng kháng nghị.

Bùi Đông Lai thấy thế thì không khỏi cảm thấy Đông Phương Uyển Nhi đáng yêu, nhẹ nhàng cười nói:

- Không có gì.

- Uyển Nhi, mau đi gọi Lãnh Vũ xuống đây.

Sau khi Bùi Đông Lai ngồi xuống, Liễu Nguyệt đưa cho Bùi Đông Lai một cốc nước trái cây lạnh rồi nói với Đông Phương Uyển Nhi.

Lúc này đây Đông Phương Uyển không có làm trái lại mà hơi có vẻ hưng phấn quơ quơ cái tay nhỏ bé nói:

- Dạ.

Nói xong Đông Phương Uyển còn nghịch ngợm hướng tới Bùi Đông Lai thè lưỡi, một bộ dáng vui sướng khi người khác gặp họa.

- Bùi lão sư nếu như ngài không để ý thì sau này cứ gọi ta là Liễu tỷ đi.

Liễu Nguyệt thấy Đông Phương Uyển lên lầu thì nhếch chân bắt chéo ngồi trên ghế sa lon nói với Bùi Đông Lai.

- Liễu Tỷ người gọi ta là Đông Lai được rồi.

Tuy rằng cảm giác đầu tiên của Bùi Đông lai khi gặp Liễu Nguyệt là lạnh lùng cường thế, nhưng trong lòng hẳn cũng không thấy phản cảm với nữ nhân này mà tương phản trực giác nói cho hẳn biết Liễu Nguyệt so với vẻ bên ngoài thì còn dễ tiếp xúc hơn.

- Ừ.

Liễu Nguyệt khẽ gật đầu.

Cùng lúc đó trên lầu truyền đến một tiếng mở cửa, một gã thiếu niên từ trong phòng đi ra.

Thiếu niên này nhìn qua cao khoảng chừng 1m8, tóc mai bình thường , kiểu tóc nhìn qua có chút cá tính.

Trừ những cái đó ra, khuôn mặt của thiếu niên này khá tuấn mỹ, bất quá màu da cũng không trắng nõn giống các thiếu niên con nhà giàu khác mà là màu đồng cổ.

Có lẽ là do trời nóng, thiếu niên này chỉ mặc một chiếc quần lót, giống như một con nghé con, nửa trên người cường tráng hoàn toàn khoe ra, cơ ngực cơ bụng hoàn toàn rõ ràng.

Thiếu niên sau khi ra khỏi phòng thì cương chiều ôm lấy Đông Phương Uyển, sau đó mới nhìn xuống dưới lầu.

Trong phút chốc ánh mắt Bùi Đông Lai và gã thiếu niên gặp nhau trên không trung.

Trong ánh mắt toát ra vài phần kiêu ngạo bất thuận, còn có vài phần địch ý.

Hơn nữa địch ý trong mắt thiếu niên không che giấu giống Mạc Nhận mà là biểu hiện rõ ràng.

Nhận thấy được điều này Bùi Đông Lai giữ im lặng, mà Đông Phương Uyển Nhi nhìn thấy Bùi Đông Lai và tên thiếu niên nhìn nhau thì giống như trai cò đánh nhau ngư ông được lợi trên mặt hiện một cái tiểu má núm đồng tiền đáng yêu cười đến kêu lên một cái sung sướng.

Rất nhanh thiếu niên ôm Đông Phương Uyển đi xuống đại sảnh lầu một, tôn kính chào Liễu Nguyệt một câu :

- Tiểu cô.

- Đây là Bùi lão sư là người mà ta nói với cháu ngày hôm qua, đến để làm gia sư cho cháu.

Đối với thiếu niên Liễu Nguyệt không có biểu hiện cương chiều giống như Đông Phương Uyển, nhưng ở sâu trong mắt lại cất giấu tình yêu nồng đậm.

- Bùi lão sư, người khỏe.

Nghe Liễu Nguyệt giới thiệu, thiếu niên trước tiên đứng dậy đi đến trước mặt Bùi Đông Lai, vươn hai tay ra, thái độ khá tốt, tươi cười rất nhiệt tình.

Mắt thấy thiếu niên chơi trò này thì Bùi Đông Lai cười khở, cũng đứng dậy cùng với thiếu niên bắt tay.

- Đông Lai đây là cháu họ ta , Đông Phương Lãnh Vũ, đang học lớp 11.

Liễu Nguyệt giới thiệu với Bùi Đông Lai.

Bên tai vang lên tiếng xưng hô của Liễu Nguyệt với Bùi Đông Lai thiếu niên tên là Đông Phương Lãnh Vũ có vẻ hơi kinh ngạc.

Hiển nhiên hẳn thật không ngờ Liễu Nguyệt luôn luôn lạnh lùng lại có thể trong khoảng thời gian ngắn quen thuộc với Bùi Đông Lai như thế.

- Tiểu Vũ, Bùi Lão sư chẳng những thi được 745 điểm, hơn nữa còn rất được Cổ Hiệu Trưởng coi trọng.

Mắt thấy Bùi Đông Lai cùng Đông Phương lãnh Vũ buông tay ra Liễu Nguyệt cố ý sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói:

- Cháu cần theo Bùi lão sư chăm chỉ học tranh thủ sang năm thi vào học viện đại học Đông Hải.

- Đã biết, tiểu cô.

Đông Phương Lãnh Vũ gật đầu đáp ứng thái độ tương đối nghiêm chỉnh.

Liễu Nguyệt nghe vậy muốn nói cái gì, lại nghe thấy tiếng điện thoại, rút điện thoại ra, trầm ngâm vài giây đồng hồ hơi xin lỗi Bùi Đông Lai nói:

- Đông Lai ta có việc phải đi, giữa trưa trở về thương lượng tiếp, Lãnh Vũ sẽ dẫn người đi xem phòng của mình.

- Được Liễu tỷ.

Bùi Đông Lai gật đầu.

- Uyển Nhi xem TV xong nhớ học đàn đây.

Liễu Nguyệt cầm lấy túi xách, trước khi ra cửa không quên dặn dò Đông Phương Uyển một câu.

- Đã biết, chờ khi nào mẹ về con sẽ cho mẹ xem.

Đông Phương Uyển nhu thuận cười, trong con mắt cũng lóe lên ánh mắt mong chờ, tựa hồ nàng chờ mong sự việc xảy ra sau khi Liễu Nguyệt đi khỏi.

Mà Đông Phương Lãnh Vũ cũng đi lên lầu không biết làm cái gì.

Nửa phút đồng hồ sau Liễu Nguyệt cưỡi xe lincoln rời khỏi biệt thự thì Đông Phương Lãnh Vũ cầm một xấp hồng vào phòng khách, trực tiếp nói trước mặt Bùi Đông Lai:

- Cho người hai lựa chọn hoặc là lấy tiền rồi rút đi hoặc là ta đá người ra bên ngoài.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân Đông Phương Lãnh vũ tôn trọng Liễu Nguyệt từ nội tâm, Bùi Đông Lai nhiều ít từ trên người Đông Phương Lãnh Vũ tìm được một chút điểm giống nhau, đối với việc Đông Phương Lãnh Vũ sắc mặt không tốt ăn nói khó nghe nhưng hắn không có tức giận mà ảm đạm cười nói:

- Nếu ta không chọn cái nào thì sao?

- Thật đáng tiếc người chẳng những phải rút ra khỏi đây mà còn phải tự mình trả tiền thuốc men.

Đông Phương Lãnh Vũ cười một tiếng, trực tiếp từ trên ghế sa lon đứng lên.

Đông Phương Uyển thấy thế sợ hai người chiến đấu không kịch liệt xấu xa cười thêm mồm thêm muối nói:

- Đông Lai ca ca, Lãnh Vũ ca ca đánh nhau rất lợi hại, người phải cẩn thận đó.

Đông Lai không cử động, yên tĩnh ngồi trên ghế sa lon.

- Ta cho người thêm một cơ hội cuối cùng.

Đông Phương Lãnh Vũ tiến đến trước người Bùi Đông Lai rồi dừng lại, tựa hồ ở sâu trong nội tâm hắn cũng không muốn động thủ.

Bùi Đông Lai đứng lên, dừng ở trước ánh mắt kiệt ngạo bất tuân của Đông Phương Lãnh Vũ cười nói:

- Ta nếu theo Liễu tỷ đi vào biệt thự này, nếu phải rời đi thì phải do nàng nói mới được.

Không trả lời.

Đông Phương Lãnh Vũ trực tiếp hướng về phía Bùi Đông Lai dẫm ra một quyền lực đạo không nhỏ.

Bùi Đông Lai không né không tránh, mà là đem tay phải chém ra ngăn đón nắm tay của Đông Phương Lãnh vũ.

Chưởng khắc quyền.

Đây là do qua tử dạy cho hắn.

codon.tra

87. Chương 87: Thỏa Hiệp, Ân Nhân..

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 87: Thỏa hiệp, ân nhân..

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

“:Ba!”

Một tiếng động giòn vang lên, nắm tay của Đông Phương Lãnh Vũ đánh vào lòng bàn tay của Bùi Đông Lai, giống như là đánh vào một khối sắt truyền đến một trận đau đớn.

Sau đó khi hắn đang muốn thu quyền lại chân phải Bùi Đông Lai đột nhiên vung lên nhắm ngay bụng của Đông Phương Lãnh Vũ đá một cước.

Bùi Đông Lai ra chân cực kỳ nhanh chóng, lực đạo không nhỏ căn bản không cho Đông Phương Lãnh Vũ cơ hội tránh né.

”Phanh!”

Một âm thanh trầm thấp vang lên trong đại sảnh, Đông Phương Lãnh Vũ bị Bùi Đông Lai đá một cước ngã lăn trên mặt đất.

Thấy một màn như vậy, Đông Phương Uyển miệng há hốc ra thành hình chữ O.

Trên mặt đất, cơn đau đớn kịch liệt làm cho Đông Phương Lãnh Vũ hiện ra vẻ thống khổ, nhưng mà hắn cũng không rên một tiếng, quật cường bò lên mặt đất, không nói hai lời hướng tới Bùi Đông Lai vọt tới, thanh thế mạnh hơn.

”Phanh!”

Bùi Đông Lai không lưu tình chút nào, lại là một cước đá Đông Phương Lãnh Vũ bay trở lại mặt đất.

Lúc này đây tựa hồ biết được năng lực của Đông Phương Lãnh Vũ, Bùi Đông Lai tăng thêm lực ở chân, Đông Phương Lãnh Vũ ngã xuống đất sau một hồi nhe răng nhếch miệng mới chậm rãi đứng lên.

Đứng dậy lần nữa, Đông Phương Lãnh Vũ mặt lạnh không rên một tiếng giống như là yêu nghiệt không sợ chết, muốn xông lên đấu tiếp với Bùi Đông Lai.

- Sờ tốp!

Mắt thấy Đông Phương Lãnh Vũ đánh đến đỏ mắt, Đông Phương Uyển Nhi nhảy từ trên ghế sofa xuống đứng ở giữa Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh Vũ ngăn cản chiến đấu lại.

- Uyển Nhi, em đi xem tv đi đây là chuyện của anh và hắn.

Cứ liên tục bị Bùi Đông Lai đánh ngã xuống mặt đất, mặc dù bụng bị đau giống như đang phát hỏa thể nhưng Đông Phương Lãnh Vũ lại không có tức giận đối với Uyển Nhi mà ngữ khí lại rất dịu dàng.

- Ta chỉ cần dùng một tay có thể hạ ba người như ngươi.

Đối mặt với sự quật cường không chịu thua của Đông Phương Lãnh Vũ, Bùi Đông Lai tựa hồ cũng không muốn tiếp tục động thủ nói:

- Cho nên ngươi cũng không cần tự chuốc lấy khổ.

- Có dũng khí thì đi ra bên ngoài.

Đông Phương Lãnh Vũ tựa hồ bị Bùi Đông Lai chọc cho giận quá trợn trừng mắt nói.

- Ta tới là để làm gia sư cho ngươi, là do ý tốt của Cổ hiệu trưởng, ta không muốn phụ ý tốt của ngài ấy.

Bùi Đông Lai hỏi một đằng trả lời một nẻo:

- Ngươi cảm thấy ta không có tư cách làm gia sư của ngươi, hoặc là muốn tìm một gia sư xinh đẹp nào đó vậy thì hiện tại ngươi gọi cho Liễu tỷ.

Đông Phương Lãnh Vũ im lặng, trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai.

Hiển nhiên hắn không dám gọi điện cho Liễu Nguyệt.

- Ta cảnh cáo người không được có ý gì với tiểu cô cùng với Uyển Nhi, nếu không thì người cũng không biết tại sao bản thân mình lại chết.

Trầm mặc một lúc lâu sau Đông Phương Lãnh Vũ cuối cùng cũng thỏa hiệp bất quá cũng phát ra cảnh cáo.

- Nữ nhân của ta so với cô của người còn trẻ và xinh đẹp hơn nhiều.

Bùi Đông Lai không khỏi nhớ tới Tần Đông Tuyết, trên miệng nở ra một nụ cười tự tin.

- Người chém gió!

Đông Phương Lãnh Vũ đánh chết cũng không tin Bùi Đông Lai trước mắt có thể có người yêu ưu tú hơn so với tiểu cô của mình, cho nên liền cười lạnh.

Bùi Đông Lai không nói gì mà là từ trong túi quần lấy ra cái điện thoại Nokia kiểu cũ mà qua tử mua cho hắn đưa tới trước mặt Đông Phương Lãnh Vũ.

Đông Phương Lãnh Vũ ngẩn ra, chưa hiểu hắn có ý gì.

Bùi Đông Lai hơi phần chân một chút, bảo Đông Phương Lãnh Vũ nhìn vào di động của mình.

- Oa một tỷ tỷ thật là xinh đẹp!

Không đợi Đông Phương Lãnh Vũ có hành động gì, tiểu cô nương Đông Phương Uyển Nhi cướp lấy chiếc điện thoại, nhìn thấy bên trong màn hình là Tần Đông Tuyết mặc váy trắng, con người đen lúng liếng tròn xoe thì liền trực tiếp sợ ngây người.

Đông Phương Lãnh Vũ không cam lòng, tiến lên cầm lấy di động nhìn thấy hình ảnh của Tần Đông Tuyết ở trên màn hình, như là phát hiện ra chuyện tình gì đó khó có thể tin được, trợn trừng to mắt, ngơ ngác vài giây đồng hồ, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Bùi Đông Lai, rồi lại nhìn hình của Tần Đông Tuyết.

Cảm giác giống như là đang tự hỏi:

- Cô gái giống như tiên nữ này có thật là nữ nhân của hắn?

- Chém gió, người cho là tùy tiện lấy một cái ảnh trên mạng là ta sẽ tin người sao?

Liên tục nhìn vài lần Đông Phương Lãnh Vũ nở nụ cười chế nhạo, hắn tình nguyện tin tưởng rằng trên đời này có quỷ, cũng không tin rằng Tần Đông Tuyết xinh đẹp như thần tiên kia là bạn gái của Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai không có giải thích mà là đi đến trước người Đông Phương Lãnh Vũ nhìn thoáng qua Tần Đông Tuyết trên màn hình sau đó dứt cái điện thoại vào túi về mặt bình tĩnh nói với Đông Phương Lãnh Vũ:

- Để ta làm gia sư cho người hay là tiếp tục đấu?

Lúc này đây trong óc cậu Đông Phương Lãnh Vũ không khỏi hiện lên tình cảnh vừa rồi của Bùi Đông Lai, vừa rồi trên mặt hắn có hai chữ chán tình được viết rõ ràng từng nét một(chém týt- CR)

Tình cảm của tên này là thật.

Làm cho hắn bắt tri bắt giác tin tưởng lời nói của Bùi Đông Lai.

“Người kia chẳng những là đệ tử của Cổ hiệu trưởng mà còn có một cô bạn gái đẹp như tiên, còn học qua công phu.. Hắn lại chạy tới đây làm gia sư để làm gì?”

Nhìn khuôn mặt của Bùi Đông Lai tuy rằng không tuấn mỹ nhưng lại gọn gàng thì Đông Phương Lãnh Vũ thầm hỏi chính mình, tức giận mắng:

- Mẹ kiếp, người rõ ràng là học qua võ công, lão tử đánh không lại người.

- Sau này nói chuyện với ta có một chữ thô tục thì ăn một cái tát.

Giọng nói của Bùi Đông Lai bình tĩnh tuyệt không giống như nói giỡn.

- Ta...

Đông Phương Lãnh Vũ lại nổi giận, vốn định trực tiếp nói tục nhưng chứng kiến bộ dạng mong chờ muốn thử của Bùi Đông Lai thì hần lại đem câu nói đến miệng nuốt vào:

- Người được lắm.

Đang nói thì Đông Phương Lãnh Vũ bởi vì quá kích động, kéo theo vết thương ở bụng, đau đến hít vào hai ngụm khí lạnh, vì che giấu trực tiếp đi lên lầu.

- Chỉ là ngoại thương dùng Vân Nam bạch dược bôi lên hoặc chườm đá vài ngày là khỏi.

Nhìn bóng lưng Đông Phương Lãnh Vũ hơi run run, Bùi Đông Lai nhin cười không được tính tình Đông Phương Lãnh Vũ thoát nhìn có vẻ điên cuồng nhưng tính tình như thế hần lại rất thích.

- Đông Lai ca ca , ta dẫn ca ca đến phòng của mình.

Mất thấy Đông Phương Lãnh Vũ rời đi, tiểu cô nương Đông Phương Uyển Nhi dần dần lấy lại tinh thần, nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai một hồi, sau đó trực tiếp làm ra một quyết định phản bội phe anh họ.

Tiếp đó nàng chớp chớp đôi mắt dễ thương nhưng cũng không thiếu đáng yêu, quơ quơ đôi tay bé nhỏ chạy lon ton phía trước dẫn đường.

Bùi Đông Lai thấy thế dở khóc dở cười, cầm lấy ba lô đuổi theo.

- Đông Lai ca ca , anh như thế nào quen được với tỷ tỷ xinh xắn kia?

Đông Phương Uyển cố ý đi chậm lại chờ Bùi Đông Lai đuổi kịp sau đó nhảy mắt cười to thăm dò:

- Còn nữa tỷ tỷ ấy ở Đông Hải sao? Hôm nào giới thiệu cho em được không?

- Cô ấy không ở Đông Hải mà đang ở Yên Kinh.

Bùi Đông Lai cười nói.

- Hai người ở riêng à, như vậy không đáng tình nha, em xem trên tv hai người ở hai nơi sẽ không có kết quả tốt, không phải là nam đi sai hướng thì là nữ vượt quá giới hạn..(ccmnr- CR)

Đông Phương Uyển nói rõ ràng mạch lạc.

”_____”

Bùi Đông Lai một đầu lúng búng, tiểu nha đầu này rốt cuộc là từ trong phim coi được những gì đây?

Một phút đồng hồ sau, Đông Phương Uyển dẫn Bùi Đông Lai tới trước cửa một gian phòng bên cạnh ga ra ô tô nói:

- Bùi Đông Lai ca ca đây sẽ là căn phòng của anh, bên cạnh là phòng tập thể thao, anh muốn tập thể hình cũng có thể đi vào, mặt khác cũng có thể đi bơi ở bên ngoài bể bơi.

- Cảm ơn Uyển Nhi.

Bùi Đông Lai cười cười, đối với tính cách tinh quái của Đông Phương Uyển Nhi thì có ấn tượng khá tốt.

- Nếu muốn cảm ơn em thì có cơ hội hãy giới thiệu vị tỷ tỷ kia cho em, em thật muốn biết anh làm như thế nào cư được chị ấy.

Đông Phương Uyển Nhi bữu môi, tiêu sái phát phát tay, lắc lắc cái mông rời đi.

Cô gái nhỏ này sau này sẽ là một tiểu mỹ nữ khó lường.

Bùi Đông Lai trong lòng cười khở, sau đó đẩy cửa phòng đi vào, bên trong phòng có điều hòa, TV những đồ đạc khác không nói, còn có nhà vệ sinh, nhà tắm, điều kiện hoàn toàn ngoại dự đoán của hần.

Bất quá rất nhanh Bùi Đông Lai lại bình thường trở lại, điều kiện tốt như vậy hơn phân nửa là bởi vì mình do Cổ Bồi Nguyên giới thiệu.

Dù sao nói chung gia sư đều là ở bên ngoài, nào có ai ở lại trong nhà người ta.

...

Coi như Bùi Đông Lai thông qua phương thức quỷ dị này làm cho Đông Phương Lãnh Vũ thỏa hiệp, thì cùng lúc đó Liễu Nguyệt mặc một thân đồ đen ngồi trong chiếc Lincoln đã tới dưới lầu tập đoàn Thiên Tường.

Sau khi chiếc xe dừng lại, Liễu Nguyệt cũng không trực tiếp xuống xe mà là cau mày không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

- Liễu tỷ.

Mắt thấy Liễu Nguyệt không lên tiếng, tài xế của nàng lên tiếng nhắc nhở:

- Đã đến nơi rồi.

Liễu Nguyệt lấy lại tinh thần, nhớ lại Bùi Đông Lai đen lại cho nàng vài phần cảm giác quen thuộc nói:

- Tiểu Lang người quay lại thăm dò Bùi Lão sư kia một chút, nhớ rõ càng chi tiết càng tốt, nhất là phương diện về thành viên trong gia đình.

- Dạ! Liễu Tỷ.

Thanh niên bị Liễu Nguyệt gọi là Tiểu Lang gật đầu đáp ứng, sau đó xuống xe.

- Ca, ân nhân tựa hồ xuất hiện..

Liễu Nguyệt thì thào tự nói, tiếp theo ngẩng đầu nhìn thoáng qua lầu đài Thiên Tường cao vút trong mây, khuôn mặt lạnh lùng và xinh đẹp lộ ra vài phần thương cảm hiếm thấy.

Chỉ là.

Cảm xúc thương cảm chợt lóe lên.

Tiểu Lang mở cửa sau xe, nàng lại biến thành một đóa độc mên cô cứng thể của Đông Hải

88. Chương 88*: Thỉnh Cầu Cùng Trao Đổi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 88*: Thỉnh cầu cùng trao đổi.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

*Theo tg thì số chương này đúng

Thời gian như nước chảy, bất tri bất giác, Bùi Đông Lai đã đến biệt thự Cung Đàn bảy ngày rồi.

Trong bảy ngày này, Đông Phương Lãnh Vũ không có bất hấn rời đi nữa, bất quá thái độ của hắn vẫn là lạnh nhạt, thời gian phụ đạo cũng không yên, hoàn toàn không tập trung.

Bất quá chỉ cần có Liễu Nguyệt ở đây, thái độ của Đông Phương Lãnh Vũ sẽ là từ mùa đông khắc nghiệt biến thành mùa xuân ấm áp.

Đối với chuyện này Bùi Đông Lai cũng rõ ràng, Đông Phương Lãnh Vũ không phải là sợ hãi Liễu Nguyệt mà là tôn trọng từ tận đáy lòng!

Đồng dạng Liễu Nguyệt bên ngoài đối với Đông Phương Lãnh Vũ là cực kỳ nghiêm khắc, bất quá ở sâu trong nội tâm cũng cực kỳ yêu thương đứa cháu này, chỉ là khác so với phương thức yêu thương Đông Phương Uyển Nhi mà thôi.

Trừ cái đó ra, Bùi Đông Lai còn phát hiện cái biệt thự giá trị hơn 100 tỷ này là của Đông Phương Lãnh Vũ, Liễu Nguyệt cùng với Đông Phương Uyển Nhi có chỗ ở khác, chỉ là hai người bọn họ thường xuyên ở chỗ này mà thôi.

Sáng sớm, ngay khi ánh mặt trời vừa ló ở phương xa, Bùi Đông Lai giống như ngày xưa, một thân quần áo thể thao đi ra khỏi phòng.

Đi vào sân biệt thự, Bùi Đông Lai hít vào thật sâu không khí mới mẻ, sau đó chạy chậm ra ngoài biệt thự, trong lúc đó ở bên ngoài cửa lớn của biệt thự xuất hiện hai khuôn mặt tươi cười của hai gã bảo vệ của Đông Phương Lãnh Vũ.

Hai gã bảo vệ tuy rằng lạnh lùng rất ít nói chuyện, nhưng tựa hồ ấn tượng với Bùi Đông Lai rất tốt, mỗi lần Bùi Đông Lai mỉm cười với bọn họ thì bọn họ cũng gật đầu chào lại.

Khu nhà giàu nổi tiếng cả nước của Đông Hải cũng giống với rất nhiều khu nhà giàu khác giống nhau, phần lớn đều là người không quen biết nhau ở tại đó.

Vì vậy sự xuất hiện của Bùi Đông Lai tại đây cũng không khiến cho người ta chú ý lắm.

Một đường chạy thẳng đến rừng cây u tĩnh phía trước, Bùi Đông Lai dừng bước bắt đầu luyện quyền.

Ở đây đã bảy ngày hán mỗi ngày đều kiên trì không lơ là việc luyện quyền, sáng sớm một lần, tối đến một lần, lúc trước buổi tối ở trường thì không nói, còn ở nhà khi luyện xong hán lại được Bùi Vô Phu dùng thuốc bột bắt hán ngâm mình.

Trong bảy ngày này tuy rằng Bùi Đông Lai không có đạt tới cảnh giới thứ nhất của người luyện võ là Minh Kính nhưng hán có thể cảm nhận rõ ràng trên thân thể hán các kỹ năng đều được đề cao, thậm chí hán hoài nghi Bùi Vô Phu cho hán có phải là linh dược trong truyền thuyết.

Liên tục luyện tập hai lần bộ quyền không biết tên kia, Bùi Đông Lai trầm tư một chút đang muốn bắt đầu lần thứ ba lại nghe thấy tiếng bước chân.

Phát hiện này làm cho Bùi Đông Lai bỏ quên ý niệm tập lại quyền pháp lần thứ ba chuẩn bị rời đi.

Cùng lúc đó tiếng bước chân từ xa đến gần, một đạo thân ảnh nổi bật dần dần xuất hiện trong tầm mắt của Bùi Đông Lai.

Không khí sáng sớm của Cung khu nhà giàu chẳng những tươi mát mà bởi vì trận mưa nhỏ đêm qua trên không trung còn lơ lửng một tầng sương mù.

Mặc dù như thế nhưng dựa vào thị lực biến thái của Bùi Đông Lai, hán cũng có thể thấy được thân ảnh đang chạy chậm đến chỗ này là Liễu Nguyệt.

Ngày hôm nay Liễu Nguyệt không có mặc đồ công sở, cũng không có mặc trang phục thời trang ở Milan, nàng mặc trên người bộ quần áo thể thao đen có vẻ rộng thùng thình tuy rằng không có cảm giác đáng người ma quỷ của Liễu Nguyệt như khi nàng mặc đồ công sở, nhưng lại làm cho người ta cảm giác một bộ dạng thù mị.

Như là một quả đào chín mọng, nam nhân không thể ngăn cản lực hấp dẫn.

Nhất là hai ngọn núi, khi Liễu Nguyệt chạy thì cũng nảy lên với biên độ kinh người. khiến người ta hoa cả mắt.

“Xem ra Liễu Tỷ cũng có thói quen tập thể dục buổi sáng.”

Chúng kiến Liễu Nguyệt chạy tới, lại nhớ tới lần đầu tiên bắt tay Liễu Nguyệt thì thấy trên tay nàng có vết chai, khớp xương đều nhau, Bùi Đông Lai lập tức khẳng định Liễu Nguyệt không phải là một nữ nhân trên thương trường mà nàng còn có một thân phận khác.

Trong khi trong đầu Bùi Đông Lai đang tràn ngập suy nghĩ, thì Liễu Nguyệt cũng nhìn thấy Bùi Đông Lai, bất quá cũng không thấy kinh ngạc.

Bởi vì nàng nghe nói Bùi Đông Lai dù sớm hay muộn cũng đều chăm chỉ luyện quyền.

Rất nhanh Bùi Đông Lai và Liễu Nguyệt gặp nhau ở khúc đường nhỏ, Bùi Đông Lai chủ động cười chào hỏi:

- Chào buổi sáng Liễu Tỷ.

- Chào.

Liễu Nguyệt nở một nụ cười hiếm thấy.

Thái độ Liễu Nguyệt chuyển biến làm cho Bùi Đông Lai không chút nghi ngờ, bất quá không nói cái gì nữa mà chỉ đi thoáng qua Liễu Nguyệt.

Trong phút chốc Bùi Đông Lai rõ ràng ngửi thấy mùi thơm độc đáo trên người Liễu Nguyệt, nhưng không cảm thấy mê say mà nhìn lại Tiểu Lang đang đi phía sau Liễu nguyệt như u linh cười cười.

Mất thấy thân ảnh Bùi Đông Lai biến mất, Liễu Nguyệt dần dần dừng bước, bộ dáng như đang suy nghĩ gì đó.

- Liễu tỷ, Phụ thân Bùi Vũ Phu của hắc chính là Vũ Thần hai mươi năm trước sao.

Mất thấy Liễu Nguyệt dừng bước Tiểu Lang lặng yên không phát ra hơi thở tới gần, nhin không được hỏi, trong con ngươi lóe lên quang mang cực nóng.

- Rất có thể.

Về mặt Liễu Nguyệt trầm tư, nàng đã điều tra được về Bùi Đông Lai, biết được Nạp Lan Trường Sinh từng giúp đỡ Bùi Đông Lai tại Trầm Thành, hơn nữa biết được đó là một cái nhân tình, bất quá không có điều tra được chuyện Bùi Vũ Phu ở Nạp Lan gia đánh tàn phế Nạp Lan Trường Sinh.

Trừ cái đó ra nàng còn điều tra được Bùi Vũ Phu bây giờ là một tài xế taxi nghèo túng.

Điều này làm cho nàng không còn dám điều tra thân phận Bùi Đông Lai.

Bởi vì trong trí nhớ nàng còn trẻ, Vũ Vũ Phu là tồn tại của thần.

Trong nội tâm của nàng thần sao lại có thể là một tài xế taxi nghèo túng.

Chuyện này quá hoang đường.

- Tiểu Lang bây giờ ngươi đi về, dù có phải tiêu phí nhiều hơn nữa cũng phải điều tra rõ chân tướng chuyện này.

Sau khi hơi trầm ngâm Liễu Nguyệt mở miệng ngữ khí không thể nghi ngờ.

Thân là cận vệ của Liễu Nguyệt, Tiểu Lang mơ hồ biết Bùi Vũ Phu có ý nghĩa thể nào với chủ nhân vì thế gật đầu.

Đối với hết thảy chuyện này Bùi Đông Lai cũng không biết rõ tình hình.

Trong khi Bùi Đông lai trở lại biệt thự thì tên chuyên ngủ nướng Đông Phương Lãnh Vũ hiếm khi lại dậy sớm như thế, hơn nữa tựa hồ còn cố ý ở biệt thự chờ Bùi Đông Lai.

- Bùi Lão Sư.

Mất thấy Bùi Đông Lai trở về biệt thự Đông Phương Lãnh Vũ Lập tức hô.

- Vẫn chưa tới giờ học, có chuyện gì sao?

Bùi Đông Lai vốn muốn trở về tắm rửa, nghe thấy Đông Phương Lãnh Vũ gọi thì dừng bước, mang theo vài phần tò mò.

Bùi Đông Lai sở dĩ tò mò là bởi vì trong bảy ngày này, Đông Phương Lãnh Vũ chưa bao giờ chủ động trò chuyện với hắn, khi Liễu Nguyệt đi vắng cũng sẽ gọi hắn tên của hắn chứ không gọi là lão sư.

Đông Phương Lãnh Vũ không có lập tức mở miệng mà tiến vài bước tới gần chỗ Bùi Đông Lai liếc xung quanh vài cái xác định không bị bảo vệ nghe thấy mới nhỏ giọng nói:

- Bùi Lão sư, đêm nay ta dẫn ngài đi ra ngoài chơi, thấy thế nào?

- Không đi.

Bùi Đông Lai lắc đầu, buổi sáng nay bởi vì Liễu Nguyệt xuất hiện nên hắn chỉ luyện quyền được hai lần, buổi tối phải luyện thêm.

Mắt thấy Bùi Đông Lai lắc đầu Đông Phương Lãnh Vũ thiếu chút nữa ngất đi, bất quá hắn lại không dám phát hỏa, vẻ mặt ân cần cười nói tiếp xưng hô với Bùi Đông Lai cũng thay đổi:

- Đông Lai ca ca, cuộc sống ban đêm của Đông Hải rất phong phú, con gái rất xinh đẹp, chẳng lẽ ca không muốn đi xem một chút, chỉ cần người gặt đầu, tại câu lạc bộ tốt nhất của Đông Hải muốn bao nhiêu mỹ nữ ta chỉ bấy nhiêu.

- Ca có nữ nhân rồi.

-

Bùi Đông Lai tức giận nói.

Nghe vậy Đông Phương Lãnh Vũ thiếu chút nữa học máu mà chết, bất quá vừa nghĩ tới Tần Đông Tuyết xinh đẹp như tiên kia thì lại lo lắng không biết thuyết phục Bùi Đông Lai ra ngoài buổi tối như thế nào.

- Người không hiểu gì cả sao, lấy lòng ta cũng không cần phải dẫn ta ra ngoài, rốt cục là có chuyện gì?

Mắt thấy thái độ khác thường của Đông Phương Lãnh Vũ thái độ của Bùi Đông Lai cũng ít nhiều tò mò.

- Ta một thời gian trước gây chuyện bị tiểu cô giam lỏng, không cho đi ra ngoài.

Đông Phương Lãnh Vũ tức giận nói:

- Nếu không ta tìm người làm gì?

- Cho nên người đã nghĩ lấy ta làm cớ, trốn ra ngoài ban đêm?

Nghe thấy Đông Phương Lãnh Vũ nói như thế Bùi Đông Lai nhất thời vui vẻ.

- Chỉ cần ca đáp ứng đưa ta ra ngoài điều kiện gì ta cũng có thể chấp nhận.

Đông Phương Lãnh Vũ cắn chặt răng cảm giác kia giống như Bùi Đông Lai có bảo hắn làm gì hắn cũng đáp ứng liền.

Theo ý nào đó mà nói, Bùi Đông Lai cũng không muốn là sư ngày nào gõ mõ ngày ấy, phụ đạo cho Đông Phương Lãnh Vũ qua loa.

Bởi vì hắn nhìn ra được Đông Phương Lãnh Vũ thực ra rất thông minh, chỉ cần thêm chút cố gắng, thành tích học tập nâng lên không phải là việc khó khăn, còn nữa hắn tốt xấu gì cũng là thủ khoa của cả nước, người hắn phụ đạo không tiến bộ chút nào thì mặt mũi của Cổ hiệu trưởng cũng bị hắn làm mất hết.

Lúc này, mắt thấy Đông Phương Lãnh Vũ vì tối nay có thể đi ra ngoài mà liêu lĩnh, Bùi Đông Lai vốn định nói ra yêu cầu của mình bất quá nghĩ lại không có nói mà ra hỏi ngược lại:

- Người nói cho ta biết trước, đi ra ngoài làm gì?

- Đêm nay Bảo Sơn tổ chức một trận đua xe trăm năm khó gặp, xa vương đến từ Hàn Quốc khiêu chiến xa vương trong nước.

Đông Phương Lãnh Vũ vẻ mặt đầy cuồng nhiệt nói cảm giác giống như là hắn nếu như bỏ qua trận đấu này so với giết hắn còn khó chịu hơn.

- Đông Lai ca, ta xin ca mang ta đi ra ngoài đi!

Nghe được Đông Phương Lãnh Vũ nói thế, Bùi Đông Lai trong lòng vừa động, cũng muốn tới kiến thức một phen, bất quá nghiêm trang nói:

- Chỉ cần người hứa với ta, sau này khi phụ đạo thật sự nghe giảng, cố gắng học tập thì ta sẽ đưa người đi.

- Tuyệt đối không thành vấn đề.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đáp ứng, Đông Phương Lãnh Vũ mừng rỡ, gật đầu lia lịa giống như con gà mổ thóc.

89. Chương 89: Bắt Đầu Giai Đoạn Thứ Hai Dung Hợp.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 89: Bắt đầu giai đoạn thứ hai dung hợp.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Trời chiều dần dần hạ xuống đỉnh núi, từng chiếc ô tô đi ở những ngã tư của Đông Hải như những hàng dài sắt thép, liếc mắt không trông thấy cuối.

Có lẽ bởi vì trời còn sớm, bên trong quán rượu Cửu Trọng Thiên không có nhiều khách chỉ ít ỏi có mấy người.

Trong đó có một nam một nữ thu hút ánh mắt của người khác.

Nam chính là một gã thanh niên tuấn mỹ đáng người thon dài, mặc một bộ quần áo Armani mới nhất, trong tay cầm một ly rượu đỏ, rượu đỏ là chính tông Lafite của khách sạn.

Hắn lúc này đang bưng chén rượu, quan sát hoàng hôn Đông Hải mà suy nghĩ xuất thần.

So sánh với thanh niên mà nói, nữ tử phía sau hắn nhỏ tuổi hơn một chút, là một cô gái vô luận là kiểu tóc hay cách ăn mặc đều mang phong cách Hàn Quốc nồng đậm.

Mà trên thực tế nàng và người thanh niên đều là người Hàn Quốc.

- Xã trưởng, vừa rồi Quý tiểu thư gọi điện thoại tới, nói là đã chuẩn bị xong bữa tối, mời ngài đến dự.

Không biết qua bao lâu, cô gái do dự một hồi mới hướng tới người thanh niên hỏi.

- Không đi.

Thanh niên mặt không chút thay đổi nói ra hai chữ.

Mặc dù bị khí chất ôn hòa của cô gái tên Quý Hồng kia thuyết phục nhưng nàng biết địa vị người trước mặt này tại Hàn Quốc cực cao, được vinh dự là Xa Vương của Hàn Quốc lần này đến Trung Quốc không phải vì nữ nhân mà là vì đua xe.

Chính xác ra thì trong trận đấu năm đó thì hắn đã bị một vị thanh niên thần bí dùng phương thức tàn nhẫn nhất để hạ nhục hắn.

Nàng rõ ràng nhớ rõ, ba năm trước đây, ở Hàn Quốc tổ chức một cuộc đua xe, trong trận đấu một vị thần bí nhân đến từ TQ lấy ưu thế chiến thắng tuyệt đối, khi Thôi Vĩnh Nguyên đang bài danh thứ mười tám trên bảng đua xe toàn cầu Bài Hành Bảng.(*)

Một cuộc tranh tài trực tiếp làm cho nội tâm vốn kiêu ngạo của Thôi Vĩnh Nguyên bị giẫm đạp, làm cho Thôi Vĩnh Nguyên như cái xác không hồn sống một năm như phế vật, thiếu chút nữa tự sát.

Hai năm trước Thôi Vĩnh Nguyên dần dần đứng dậy, còn bỏ qua tư cách cầm quyền Thôi gia, đem toàn bộ tinh lực đặt ở luyện xe.

Bởi vì hắn nằm mộng cũng muốn huyết tẩy sỉ nhục.

Hai năm trôi qua hôm nay Thôi Vĩnh Nguyên đã trở thành nhân đệ nhất trong giới đua xe ở Hàn Quốc, hấn trước sau chiến thắng Xa Vương Nhật Bản, Xa Vương Đông Nam Á, Xa Vương Hồng Kông, ở bảng đua xe đã chuẩn bị lên hạng thứ mười bảy.

Đông Hải là trạm sau cùng của hấn ở Châu Á.

Mà Thôi Vĩnh Nguyên đêm nay ở Bảo Sơn Trung Quốc. trận đấu với Xa Vương ở TQ diễn ra trên Đông Hải chính là bước đầu tiên của hấn.

Bởi vì biết tất cả chuyện này, cô gái đối với quyết định của thanh niên không có cảm thấy kinh ngạc mà trước tiên gật đầu nói:

- Xa Trưởng, ta bây giờ gọi điện trả lời Quý tiểu thư.

- Kim Hy Mỹ, cô nói cái tên tạp chủng được gái điểm nuôi kia hấn sẽ xuất hiện sao?

Thôi Vĩnh Nguyên nghiêng đầu sang chỗ khác, khuôn mặt anh tuần hơi có vẻ dữ tợn, trong con người lóe lên hận ý khắc cốt ghi tâm, trong hai năm này hấn không tiếc hết thảy đi điều tra tư liệu về tên thần bí kia, đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Đối mặt câu hỏi của Thôi Vĩnh Nguyên, Kim Hy Mỹ không dám trả lời.

- Nếu như hấn xuất hiện, ta thề trong trận đấu chẳng những thắng hấn mà còn cho hấn xuống địa ngục.

Mất thấy Kim Hy Mỹ không nói lời nào, Thôi Vĩnh Nguyên ngẩng cổ uống hết chén rượu trong ly.

Dưới trời chiều trong con người biểu lộ hận ý làm người ra sồn tóc gáy.

Chỉ là

Hấn không biết.

Bởi vì Bùi Đông Lai không thể dùng khoa học giải thích được cái người tên là Long Nha, hiện tại đã rời khỏi thế giới này.

Thế nhưng hấn đem linh hồn của chính mình giữ lại.

.....

Màn đêm dần dần buông xuống, một chiếc Lamborghini hoa mỹ chạy vào khu nhà giàu nổi danh Tử Viên.

Vài phút sau, chiếc Lamborghini dừng trước cửa một tòa biệt thự không chút tiếng động, một gã thanh niên ăn mặc kiêu mới diện mạo không tầm thường từ trong xe đi ra, trực tiếp đi vào biệt thự.

- Tôn ca.

Sau khi thanh niên tiến vào biệt thự, nhìn thấy trên sa lon ngồi một gã thanh niên chào mình trước tiên, thái độ tương đối cung kính.

Thái độ đoan chính là bởi vì hấn biết rõ tên thanh niên là Tôn Vệ Đông, có cha là nhân vật quyền lực của cục an ninh Đông Hải, mà không ít người của Tôn gia đều làm ở đó, đảm nhiệm những chức vụ thực lực có chút không tầm thường.

Đồng dạng Tôn Vệ Đông cũng thấy nhân vật hoàn hảo nổi tiếng Đông Hải.

- Chu Đào, không phải ta nói người tại sao, mẹ nó, tại sao người lại mềm yếu như quả trứng rái vậy?

Đối với vẻ mặt tươi cười lấy lòng của Chu Đào, Tôn Vệ Đông cũng không nể mặt chút nào, há mồm ra răn dạy quả mãng luân.

Nghe thấy Tôn Vệ Đông quả mãng, Chu Đào vốn là ngẩn ra, sau đó có điểm kinh hồn bạt vía hỏi:

- Tôn ca, đây là có ý gì?

- Người còn có mặt mũi hỏi?

Tôn Vệ Đông tức giận mắng:

- Ta nghe rất nhiều người nói người chọc một gã hai lúa, bị lão hai lúa dọa cho tới mức tè ra quần, còn đem kim chi hoàng yến bỏ lại.

- Con gái điểm này.

Nghe được Tôn Vệ Đông nói vậy, Chu Đào mặt đỏ tai hồng, hỏn hển mắng lên, hẳn biết chắc là người đàn bà kia đem chuyện này nói ra ngoài.

- Rất cuộc chuyện này là sao?

Mắt thấy Chu Đào mặt đỏ tai hồng không ngóc đầu lên được, Tôn Vệ Đông cũng không tính toán mà là hỏi chân tướng sự việc.

Hắn biết rất rõ, Chu Đào tuy rằng nhất gan sợ phiền phức nhưng dù sao cũng là một người quen của hắn, bây giờ có người bắt nạt Chu Đào, cũng chẳng khác nào gây trở ngại với Tôn Vệ Đông.

- Ngày đó em lái xe chút nữa đụng vào một tên hai lúa đầu óc ngu si tứ chi phát triển, bởi vì mắng hắn hai câu kết quả bị lão hai lúa kia xử.

Chu Đào thần tình buồn bực nói:

- Vốn nghĩ cho hắn chút giáo huấn ai ngờ là đụng phải một gốc rạ cứng.

- Chu Đào à Chu Đào, không phải là anh nói chú chứ CMN sao chú lại có thể cùng một lão hai lúa chấp nhặt, thực là con mẹ nó mất mặt của ta mà.

Chu Đào chưa nói dứt lời, Tôn Vệ Đông lại phát hỏa.

- Tôn ca, em vốn tính toán gọi người đến giáo huấn tên kia, kết quả không tìm được hắn.

Chu Đào hung tợn nói:

- Nếu lần sau gặp được hắn em sẽ cho hắn biết hai chữ hối hận viết như thế nào.

Đang nói lại thấy Tôn Vệ Đông như muốn phát hỏa, Chu Đào trước tiên lấy ra một hộp Nam Kinh cửu ngũ chí tôn, rút ra một điếu đưa cho Tôn Vệ Đông, hơn nữa còn giúp Tôn Vệ Đông châm.

- Anh Tôn , em nghe nói tiểu tử Đông Phương Lãnh Vũ bị tiểu cô của hắn là Liễu Nguyệt giam lỏng.

Giúp Tôn Vệ Đông châm thuốc lá xong, Chu Đào biết rõ còn cố hỏi sang chuyện khác:

- Làm sao hắn lại đột nhiên đáp ứng trận đấu với anh?

- Hắc, Đông Phương Lãnh Vũ lần trước cùng ta đua xe, bởi vì thua trận đấu tâm tình không tốt sau khi quay về nội thành thì bị cảnh sát giao thông ngăn lại, kết quả đánh một cảnh sát giao thông, tuy tiểu cô hắn bảo lãnh ra, nhưng tức giận không nhẹ, đem hắn nhốt tại biệt thự Cung Đàn.

Tôn Vệ Đông vẻ mặt cười lạnh nói:

- Còn về phần tiểu tử đó đáp ứng trận đấu với ta thì nguyên nhân cũng rất đơn giản, thứ nhất người cũng biết tiểu tử đó học cùng chúng ta hai năm luôn luôn không phục ta, lần trước đua xe thua ra, lấy tính tình của hắn muốn lấy lại danh dự là tất nhiên, thứ hai đêm nay Xa Vương Hàn Quốc Thôi Vĩnh Nguyên cùng Xa Vương trong nước tiến hành một hồi quyết đấu, Đông Phương Lãnh Vũ yêu xe như mạng tự nhiên hắn sẽ không bỏ qua!

- Như vậy, tối nay anh Tôn định cược bao nhiêu?

Nghe xong Tôn Vệ Đông nói, vẻ mặt Chu Đào gian trá cười, hẳn biết rõ, chính mình có thể là một thành viên trong hội của Tôn Vệ Đông hoàn toàn là bởi vì trong nhà có tiền, có thể giúp cho Tôn Vệ Đông cùng bạn trong hội không ít chuyện.

Tỷ như mỗi lần Tôn Vệ Đông cùng người đua xe, tiền cược đều là do Chu Đào chi.

Tôn Vệ Đông không nói gì chỉ là lạnh lùng cười chia năm đầu ngón tay.

- Năm trăm vạn?

Chu Đào cả kinh há to miệng.

Hắn không thiếu tiền, chỉ là muốn hắn lập tức đưa ra năm trăm vạn tiền mặt cũng không phải là chuyện dễ dàng.

- Đông Phương Lãnh Vũ đưa tới miệng cho ta giết, ta nếu như hạ đạo nhẹ chẳng phải là tiện nghi cho hắn sao?

Tôn Vệ Đông vẽ mặt hài hước phun ra một vòng khói, cảm giác kia giống như là hắn đã chứng kiến Đông Phương Lãnh Vũ thua trận đấu, đem tiền đưa cho hắn.

Cùng lúc đó.

Một chiếc Aston Martin One-77 (**) chạy nhanh ra khu nhà giàu.

- Bùi Lão Sư ngài xem chiếc xe này của ta như thế nào.

Đông phương Lãnh Vũ một bên thoải mái lái chiếc xe thể thao một bên đắc ý hướng Bùi Đông Lai hỏi.

Bùi Đông Lai đối với xe thể thao xa xỉ hiểu biết rất ít, nghe được Đông Phương Lãnh Vũ hỏi, không có phát biểu ý kiến, chỉ gật đầu.

- Chiếc xe này toàn cầu chỉ có 77 cái. Trong nước bán 4700 vạn nhân dân tệ, Trung Quốc chỉ có 5 chiếc xe.

Đông Phương Lãnh Vũ có chút tự hào, giải thích cho Bùi Đông Lai biết:

- Đây là nhờ người ở bên Mỹ mua hộ, giá cả bên đó cũng thấp, chỉ có 1600 vạn.

Trong khi đang nói, Đông Phương Lãnh Vũ nhin không được liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái mặt đầy đắc ý.

Hắn tuy rằng bởi vì Bùi Đông Lai đáp ứng đưa hắn đi ra, ấn tượng đối với Bùi Đông Lai có chiều chuyển biến tốt đẹp, nhưng vài ngày trước đó Bùi Đông Lai hai cước khiến hắn lăn xuống đất lên ít nhiều vẫn có chút buồn bực, cho nên vẫn muốn vẫn ồi mặt mũi theo phương thứ khác.

Bên tai vang lên tiếng nói của Đông Phương Lãnh Vũ, trên mặt Bùi Đông Lai không có toát ra chút ghen tị hay hâm mộ nào mà là kinh ngạc cho giá cả chiếc xe xì pẹt kia.

Có lẽ trong lòng cảm thấy thân thể không đơn giản của Bùi Đông Lai, thấy Bùi Đông Lai vẫn không hề cử động, Đông Phương Lãnh Vũ cũng không tốt xấu gì khoe chiếc xe nữa mà hắn tính toán khoe kỹ thuật lái xe, hắn nhìn qua kính chiếu hậu thấy hai gã bảo vệ lái xe đi sau, hắn nói:

- Bùi Lão Sư, thắt dây an toàn để ta cho người cảm nhận một chút tốc độ cực nhanh.

Vù vù!

Vài giây đồng hồ sau, mắt thấy Bùi Đông Lai buộc dây an toàn chiếc Aston Martin One-77 màu ngân bạch đột ngột tăng tốc, biến mất ở đoạn cuối đường bỏ lại hai gã bảo vệ của Đông Phương Lãnh Vũ trên chiếc S350.

Sau khi bỏ lại hai gã bảo vệ trên chiếc s350, Đông Phương Lãnh Vũ lại liên tục tăng tốc độ chạy đi.

Tốc độ khủng khiếp làm cho Bùi Đông Lai cũng phải hoa cả mắt, đầu có cảm giác choáng váng, mà Đông Phương Lãnh Vũ thì giống như phát cuồng kêu rú không ngừng.

Nhận thấy được điều này Bùi Đông Lai không khỏi nghi hoặc

Hắn tuy rằng lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác đua xe nhưng thân thể hắn vốn có thể chất hơn xa Đông Phương Lãnh Vũ, đáng lẽ không thể kém cỏi như thế mới đúng.

Trong khi Bùi Đông Lai nghi hoặc đồng thời trí nhớ đột nhiên dừng mãnh như thủy triều tràn vào trong óc hắn.

Tận lực chờ đợi giai đoạn dung hợp thứ hai, rốt cục cũng bắt đầu rồi.

Lam Lam

90. Chương 90: Trốn Được Lần Đầu, Không Trốn Được Mười Lăm?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 90: Trốn được lần đầu, không trốn được mười lăm?

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Bỗng dưng một đoạn ký ức từ trong não truyền ra, nháy mắt Bùi Đông Lai cảm thấy trong đầu như bị nhét đồ vật vào, làm cho hắn có cảm giác bành trướng, đầu đau không thể thốt lên lời, như muốn nứt ra.

Nhưng mà.

Chứng kiến Bùi Đông Lai vẻ mặt khó coi không nói, bộ mặt cơ thể còn mơ hồ có chút vận vẹo thì hắn trước tiên thả chậm tốc độ xe, hơi có vẻ lo lắng hỏi han:

- Bùi lão sư, người không sao chứ?

Không trả lời, Bùi Đông Lai chỉ ngồi dựa tại chỗ, ánh mắt nửa mở nửa khép, hình ảnh Tiêu Phi từng đua xe không ngừng hiện lên ở trong đầu hắn, cùng lúc đó, một loại cảm giác không hiểu nhưng rất quen thuộc đã ở trong đầu của hắn mạnh mẽ hiện lên.

Giờ khắc này, hắn giống như đã khôi phục lại kỹ năng bình thường, đối với đua xe không hề xa lạ, ngược lại, hết sức quen thuộc.

Đối với hết thảy mọi việc, Đông Phương Lãnh Vũ cũng không biết rõ.

Ngày đó hắn tuy rằng bị Bùi Đông Lai đá hai cước phải trở mình trên mặt đất, mất hết thể diện, nhưng mà... Hắn đối Bùi Đông Lai không có hận ý, ngược lại là bội phục, nếu không, hắn cũng sẽ không cùng Bùi Đông Lai thỏa hiệp.

Mà Bùi Đông Lai tuy rằng dùng điều kiện trao đổi, phối hợp hắn đêm nay đi ra, nhưng mà như vậy cũng làm cho hắn đối Bùi Đông Lai thật ra gia tăng nhiều hảo cảm.

Lúc này, mắt thấy Bùi Đông Lai không có trả lời cũng không nói gì, sắc mặt càng ngày càng khó coi, Đông Phương Lãnh Vũ trực tiếp đem xe dừng ở giữ đường, nắm lấy bả vai Bùi Đông Lai, lay động nói:

- Bùi lão sư... Bùi lão sư!

Bị Đông Phương Lãnh Vũ lay động lắc như vậy, hình ảnh đua xe trong đầu Bùi Đông Lai đột nhiên biến mất, cả người dần dần khôi phục bình thường.

- Thật không có chuyện gì sao?

Mắt thấy Bùi Đông Lai vẻ mặt thoáng chuyển biến tốt đẹp, Đông Phương Lãnh Vũ như cũ lo lắng hỏi han.

Nhận thấy được trong ánh mắt Đông Phương Lãnh Vũ biểu hiện ra sự quan tâm, Bùi Đông Lai cười cười, nói:

- Không có việc gì.

- Thực xin lỗi, Bùi lão sư, ta không biết người bị say xe, nếu không...

Đông Phương Lãnh Vũ mang theo vài phần xin lỗi nói.

Nhận thấy được ánh mắt xin lỗi của Đông Phương Lãnh Vũ, Bùi Đông Lai đối Đông Phương Lãnh Vũ ấn tượng cũng chuyển tốt rất nhiều, hắn ngồi dậy, lắc lắc đầu, nói:

- Tiểu Vũ, ta thật sự không có việc gì, cứ yên tâm mà lái xe.

Lời của Bùi Đông Lai làm cho Đông Phương Lãnh Vũ cũng hơi yên lòng, bắt quá hẳn ở một lần nữa khởi động ô tô, lại không có đem tốc độ xe phóng thật mau như trước, mà là chạy cực kỳ vững vàng, đồng thời, hẳn thường thường quan sát Bùi Đông Lai, xem Bùi Đông Lai hay không có dị thường.

Có gì bất thường sao?

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, lúc mới vừa rồi hẳn thất thố, hoàn toàn là bởi vì đột nhiên trong đầu tràn vào rất nhiều ký ức khác lạ, không quá thích ứng.

Mà hiện giờ, hẳn đã hoàn toàn dung hợp ký ức Tiêu Phi ở phần đua xe không nói, còn đã khôi phục kỹ năng lái xe, tự nhiên sẽ không tiếp tục cảm thấy dị thường.

Tương phản, vừa rồi Đông Phương Lãnh Vũ biểu diễn kỹ thật lái xe đó, ở hẳn xem ra, tựa như tiểu hài tử qua chơi nhà chòi, căn bản không đáng giá được nhắc tới.

.....

Bảo Sơn nằm ở giữa Đông Hải và Nam Kinh, cảnh trí hấp dẫn lòng người, là lúc trước Đông Hải dốc sức khai phá mở mang nơi này để biến thành một khu du lịch. Nói chung, một khu du lịch có phong cảnh đẹp muốn nổi tiếng, phải đồng thời hoàn thiện cơ sở vật chất là vô cùng quan trọng.

Khu du lịch Bảo Sơn ở mặt cơ sở hạ tầng làm phi thường tốt, càng đáng nhắc tới chính là quốc lộ dành cho khu du lịch đầu tư rất cao, hoàn toàn đã siêu việt lên, cơ hồ đạt đến cấp bậc đường cao tốc.

Người không biết rõ tình hình thì bảo nâng cấp một quang cảnh quốc lộ tốt đến như vậy, hoàn toàn là lãng phí, còn người ở phía sau bức màn thì rất rõ ràng, khu cảnh du lịch Bảo Sơn theo ý nào đó lên nói chỉ là một màn che, nó là vì che dấu trường đua xe ngầm lớn nhất nước — trường đua xe Bảo Sơn là tồn tại ở nơi đây.

Có lẽ là bởi vì trường đua xe Bảo Sơn không thể công khai ra bên ngoài nên muốn vào phải đi vòng một hồi, vì thế khi xe nào ra vào cũng được tính toán so độ kỹ lưỡng, chấp tới, trong núi một khúc đường lộ trông đèn đuốc sáng trưng, dòng xe cộ như nước, kín người hết chỗ.

Trong đó, một ít nhân vật nổi tiếng trong xã hội đem xe đứng ở bãi đỗ xe riêng, liền tiến nhập vào trong tòa nhà kiến trúc bốn tầng, ở trong đó là nơi phục vụ xa hoa không nói, càng quan trọng là ... vừa đồng thời được hưởng thụ phục vụ xa hoa vừa được so sánh đối chiếu với cuộc đua tiến hành phía dưới.

Trừ bỏ những nhân vật có địa vị ngoài xã hội đó, ở đó còn có một số người có chút thân phận, địa vị bình thường, tuy nhiên đối với những cuộc đua xe này luôn khiến họ kích thích, bọn họ tuy rằng không có tư cách tiến vào tòa nhà bốn tầng, nhưng vẫn có thể tham gia hội đêm lửa trại bên ngoài.

Cái gọi là đêm lửa trại tất nhiên người đến đua xe chịu trách nhiệm, chính là ra giá cao mời ít vũ nữ nhảy thoát y đến góp vui, những cô nàng này mặc mặc trang phục gợi cảm, đứng ở bên cạnh đồng lửa, nhảy múa theo tiếng âm nhạc vang dội, khiêu lên cảm hứng tốt cùng rồi chậm rãi đem y phục trên người cởi ra dần sau đó vút cho mọi người xung quanh.

Mỗi khi cô gái nào cởi đến nội y bên trong, mọi người xung quanh sẽ kêu gào inh ỏi, quang cảnh máu huyết như muốn sôi trào.

Nhưng mà những cô gái nhảy thoát y đó, mặc đồ lót không chỉ một bộ, mỗi khi cởi ra hết một bộ thì lại xuất hiện một bộ khác.

Các nàng làm như thế chẳng những không khiến những người chung quanh đó bất mãn, ngược lại càng có thể khiến họ thích thú, kích thích thêm mà thôi.

”Ông... Ông!”

Không biết qua bao lâu, từ phía trước từng tiếng chói tai âm vang lên truyền đến, hấp dẫn sân bãi mọi người đang tham gia lửa trại, cũng hấp dẫn mọi ánh mắt từ cửa sổ của khu nhà bốn tầng kia.

Điếc tai trong tiếng nổ vang, dưới cái nhìn soi mói, từng chiếc xe thể thao hoa mỹ hợp thành một hàng dài ô tô, mênh mông dằng dằng chạy nhanh lại đây.

- Họ đến rồi!

- Ta khao, nơi này ít nhất trên trăm cỗ xe thể thao a.

- Đúng vậy, theo ta thấy, phạm là ô tô trên tạp chí thể thao, nơi này đều có.

- Nghe nói Xa Vương là đi ra từ câu lạc bộ chủ nhân phía sau màn, hẳn đã thi đấu hòa cùng Hàn Quốc Xa Vương, câu lạc bộ Siêu Bào đó tự nhiên đến đây chắc hẳn muốn đến trợ uy.

Mắt thấy từng chiếc xe thể thao đi tới trên đất trống, theo thứ tự dừng lại, hiện trường một mảnh xôn xao, trong đó nhóm người yêu xe nghị luận sôi nổi, bên cạnh không ít người nhìn qua phía xe thể thao này rực rỡ tươi đẹp, ánh mắt mang theo vài phần cực nóng, vài phần hâm mộ.

Từng chiếc xe thể thao theo thứ tự sau khi dừng lại, lúc này chủ nhân từng chiếc xe đi xuống, một gã tổ chức phương người phụ trách trước tiên tiến lên cùng người đứng đầu bọn họ nói chuyện với nhau, cố gắng mời bọn họ tiến vào khu nhà xa hoa kia nghỉ ngơi một lát, kết quả bị cự tuyệt .

Bọn hẳn muốn ngồi đợi thần tượng của bọn họ - người sáng lập câu lạc bộ Siêu Bào, đồng dạng có tiếng đại lục Xa Vương.

Đồng thời chờ đợi, bọn họ lấy phân khu chia mấy phe cánh, trong đó Đông Hải bên này do Tôn Vệ Đông cầm đầu.

- Tôn ca, xem ra, bọn Đông Phương Lãnh Vũ còn chưa tới a.

Dựa vào Tôn Vệ Đông, Chu Đào may mắn đã trở thành một thành viên trong câu lạc bộ Siêu Bào, hẳn xuống xe quét mắt bốn phía, không chứng kiến Đông Phương Lãnh Vũ trong cỗ xe ngưu bài Aston Martin One-77, nhin không được nói:

- Hẳn sẽ không cho chúng ta nhìn trời đêm chứ?

Không đợi Tôn Vệ Đông trả lời, phương xa lại truyền lại một tiếng điếc tai , làm cho mọi người sôi nổi ghé mắt lại, loại xe ở Trung Quốc có thể đếm được trên đầu ngón tay Aston Martin One-77 hiện ra ở tại trong tầm mắt của mọi người.

Trong Aston Martin One-77, Đông Phương Lãnh Vũ nhìn trên sân kia từng chiếc xe thể thao hoa mỹ, vẻ mặt cười lạnh nói:

- " Câu lạc bộ Siêu Bào đều là kẻ ngốc. Nhưng lại có thể đều tập hợp đông đủ ."

Ngồi bên vị trí tay lái phụ , Bùi Đông Lai đã hoàn toàn đã khôi phục bình thường không nói, cũng bởi vì dung hợp kỹ năng cùng trí nhớ của Tiêu Phi về đua xe, trường hợp đối mặt như vậy, mơ hồ có vẻ có chút hưng phấn.

Lúc này, nghe được Đông Phương Lãnh Vũ nói, Bùi Đông Lai hơi có vẻ tò mò hỏi han:

- Người biết bọn họ sao?

- Ta mới không biết bọn họ gốc đó. Bực bội.

Đông Phương Lãnh Vũ tràn ngập địch ý nhìn thành viên câu lạc bộ Siêu Bào, ngữ khí tỏ ra bất mãn.

Nhận thấy vẻ mặt Đông Phương Lãnh Vũ tràn ngập địch ý, dường như Bùi Đông có thể khẳng định, Đông Phương Lãnh Vũ hơn phân nửa là nhận thức những người đó, hơn nữa song phương quan hệ thực bất hảo a.

Chính như Bùi Đông Lai suy nghĩ, Đông Phương Lãnh Vũ quả thật biết rất nhiều người câu lạc bộ Siêu Bào.

Thân là từ gia tộc đua xe, Đông Phương Lãnh Vũ bởi vì sùng bái Xa Vương đại lục, cũng chính là vị chủ nhân của câu lạc bộ Siêu Bào, từng cố gắng gia nhập câu lạc bộ, kết quả... Bị cự tuyệt !

Cự tuyệt hẳn nhưng không cự tuyệt Tôn Vệ Đông, người đứng là lúc trước cùng họ học một trường.

Khi đó Đông Phương Lãnh Vũ cùng Tôn Vệ Đông đã không thân thiết gì mấy (Nv: không tiểu chung trong một bồn), mà hai bên còn có xích mích.

Dưới tình hình đó, bị Tôn Vệ Đông cự tuyệt (gia nhập CLB), trực tiếp làm cho hai người quan hệ chuyển biến xấu, hoàn toàn vạch mặt.

Đánh cuộc một phen, Đông Phương Lãnh Vũ ở trong hai năm khổ luyện thì trình độ lái xe đã tăng lên nhanh chóng.

Chính là...

Hai mươi ngày trước, Đông Phương Lãnh Vũ đối với Tôn Vệ Đông đề nghị lần đầu tiên đấu một trận rồi lại nhận kết thúc thất bại!

Điều này làm cho hắn phi thường buồn bực, đồng thời cũng rất không cam lòng.

Không cam lòng rất nhiều, hắn lại hẹn hôm nay cùng Tôn Vệ Đông tiến hành khiêu chiến!

- Đi thôi, Chu Đào, chúng ta qua đó.

Mất thấy Đông Phương Lãnh Vũ đem cỗ xe Aston Martin One-77 ngừng lại, Tôn Vệ Đông cười lạnh một tiếng, mang theo thành viên khu câu lạc bộ Siêu Bào đi tới.

Aston Martin One-77 dừng, Đông Phương Lãnh Vũ thấy Tôn Vệ Đông cầm đầu một đám người đi tới, hừ lạnh một tiếng, đẩy cửa xe ra, xuống xe.

- Đông Phương Lãnh Vũ, nghe nói người bị cô cô giam lỏng, không nghĩ tới người thật đúng là chạy đến.

Rất nhanh, Tôn Vệ Đông mang theo mười mấy người ở hai thước phía trước Đông Phương Lãnh Vũ chỗ đứng lại, mang theo vài phần trào phúng nói:

- Như thế nào? Vội vã tặng tiền cho ta sao?

- Tôn Vệ Đông, trận đấu còn chưa mở kết thúc đâu, ai chết vào tay ai còn chưa biết, người đừng điên cuồng ngạo mạn quá.

Đối mặt Tôn Vệ Đông châm chọc, Đông Phương Lãnh Vũ không chút khách khí phản kích.

"Ha ha..."

Đông Phương Lãnh Vũ phản kích làm cho đoàn người Tôn Vệ Đông phá lên cười, tựa hồ như cười nhạo Đông Phương Lãnh Vũ không biết tự lượng sức mình.

Cùng lúc đó, trong xe Bùi Đông Lai nghe được song phương nói những lời đó, lông mày nhíu lại, xuống xe đi đến họ Đông Phương Lãnh Vũ bên cạnh, hỏi:

- Tiểu Vũ, người muốn cùng bọn họ đua xe?

Đông Phương Lãnh Vũ bị đoàn người Tôn Vệ Đông cười nhạo, tức giận đến mặt phát tím không nói, hai nắm đấm chặt, lúc này nghe được Bùi Đông Lai nói, cũng không trả lời, chính là gắt gao nhìn chăm chăm Tôn Vệ Đông.

Mà bên cạnh Tôn Vệ Đông, Chu Đào chứng kiến Bùi Đông Lai phía sau, vốn là ngẩn ra, theo sau như là nhớ ra cái gì đó, một chút không động đậy.

- Tên hai lúa, thật sự không ngờ ta còn có thể ở Đông Hải đụng tới người, thế giới thật đúng là nhỏ a."

Đứng phía sau, Chu Đào oán độc trừng mắt Bùi Đông Lai, khóe miệng bỗng nhếch một nụ cười lạnh như băng.

Nụ cười lạnh giống như đang nói: "Bùi Đông Lai, người trốn được lần đầu nhưng lại không trốn được mười lần!"

Trốn...

Cần sao? ?

91. Chương 91 : Lộ Ra Răng Nanh!!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 91 : Lộ ra răng nanh!!

Dịch giả: mrlangthang

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

Mới vừa rồi Bùi Đông Lai ở trong xe cũng không chú ý tới Chu Đào, lúc này, ngạc nhiên nghe được lời nói của Chu Đào, hắn theo bản năng đem ánh mắt nhìn về phía Chu Đào, chứng kiến người xem ra không tính xa lạ trước mặt, trong nhất thời nhớ lại ngày đầu tiên mình cùng Chu Đào phát sinh xung đột, cũng nhận ra hận ý trong mắt Chu Đào.

Bên kia Tôn Vệ Đông và người câu lạc bộ Siêu Bào ở Đông Hải này đều nghe nói Chu Đào bị một gã nhà quê làm cho sợ tới mức ngay cả trước mắt mọi người cũng không dám phản bác lại, trực tiếp chạy trốn.

Hiện giờ, nghe được lời nói Chu Đào, bọn hắn không hận mà cùng đem ánh mắt hướng về phía Bùi Đông Lai, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc!

Dường như, bọn hắn nằm mơ cũng không ngờ, gã nhà quê trong miệng Chu Đào sẽ có quan hệ với Đông Phương Lãnh Vũ.

Đừng nói chi là bọn hắn mà ngay cả Đông Phương Lãnh Vũ cũng không ngờ Bùi Đông Lai lại quen biết với Chu Đào, lập tức dùng một loại ánh mắt kinh ngạc nhìn Bùi Đông Lai.

- Thế giới đích xác rất nhỏ.

Nhận thấy được trong mắt Chu Đào tràn đầy vẻ hận ý, Bùi Đông Lai cũng không có sợ hãi, lúc trước giai đoạn thứ hai dung hợp chưa bắt đầu, hắn đối mặt Đông Bắc Tiểu vương gia Nạp Lan Trường Sinh chưa từng lui về phía sau nửa bước, hiện giờ, hắn đã bắt đầu giai đoạn thứ hai dung hợp, sẽ sợ Chu Đào sao?

- Tiểu tạp chủng, người...

Mắt thấy Bùi Đông Lai nhận ra mình, chẳng những không có cảm thấy sợ hãi, còn lại lộ ra bộ dáng vô tâm không lo, Chu Đào tức giận tới mức mức chữ nháo lên.

Nhưng mà.

Không đợi hắn buông hết lời mắng bần thỉu, mà ở một bên Tôn Vệ Đông đem ánh mắt chuyển dời khỏi Bùi Đông Lai, hướng về phía Đông Phương Lãnh Vũ, suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Đông Phương Lãnh Vũ, ta nhớ được người luôn luôn thích độc lai độc vãng, như thế nào hiện tại dẫn theo người? Hắn là ai vậy? Là tùy tùng của người sao?

- Chuyện của lão tử cần phải báo cáo với người sao ?

Đối mặt câu hỏi Tôn Vệ Đông, Đông Phương Lãnh Vũ vẻ mặt cười lạnh.

- Đông Phương Lãnh Vũ, đừng tưởng rằng tiểu cô của mày ở Đông Hải là nhân vật tiếng tăm thì mày muốn làm gì thì làm.

Đối mặt với vẻ ngông cuồng tự cao của Đông Phương Lãnh Vũ, lập tức có người trong Siêu Bào câu lạc bộ bực dọc.

Đông Phương Lãnh Vũ nhìn chằm chằm tên mở miệng kia, lạnh lùng nói:

- Lão tử đã cuồng mười bảy năm, nếu người khó chịu, cứ việc đi lại đây, cho dù là bản thân mày hay là người nào chống lưng cho mày thì nếu lão tử nói một chữ “KHÔNG” thì lão tử chính là con của mày.

- Người...

Nghe được lời nói của Đông Phương Lãnh Vũ, tên kia như bị đánh vào mặt, miệng mở ra, theo bản năng muốn phản kích, nhưng không biết nên nói cái gì cho tốt.

Mà xung quanh hẳn mọi người tuy là đồng bạn nhưng không có ai đứng ra nói đỡ cho hắn trái lại còn đưa vẻ mặt vô can ra nhìn, một đám tuy rằng không thích Đông Phương Lãnh Vũ nhưng lại không có ý phản bác.

- Đông Phương Lãnh Vũ, mọi người đều là lớn cả rồi, có việc tìm người lớn trong nhà ra mặt không hay đâu.

Trong lòng của Tôn Vệ Đông cũng rất căm tức, bắt quả hắn không có nổi giận, mà hài hước nhìn Đông Phương Lãnh Vũ.

Vừa rồi, Chu Đào vốn hận không thể lập tức cho Bùi Đông Lai quỳ xuống nhận sai, nghe được Tôn Vệ Đông nói như vậy, trong mắt hắn thấy như Bùi Đông Lai cùng Đông Phương Lãnh Vũ quan hệ không tầm thường, không phải là thứ hắn có thể tùy tiện dẫm đạp.

Lúc này, Tôn Vệ Đông muốn giải nguy cho Chu Đào, trong lòng vừa động, cười lạnh nói:

- Đông Phương Lãnh Vũ, mày không phải cùng với Tôn ca đua xe sao? Chúng ta bên này cá thêm một trăm vạn! Nếu mày thắng, sáu trăm vạn này toàn bộ đưa cho mày! Nhưng là... Nếu mày thua, mày chẳng những phải xuất ra năm trăm vạn, còn phải để người bên cạnh của mày lưu lại một bàn chân!

- Lăn đánh cược này mày dám chơi hay không hả Đông Phương Lãnh Vũ?

Tôn Vệ Đông tựa hồ cũng biết Chu Đào rất muốn lấy lại thể diện, vì thế đưa cho Chu Đào một cái thang bước xuống.

- Dám tiếp nhận không?

Đông Phương Lãnh Vũ không trả lời ngay.

- Ha ha...

Mắt thấy Đông Phương Lãnh Vũ không dám trả lời, Tôn Vệ Đông cùng nhóm người của câu lạc bộ Siêu Bào đang đứng phía sau nghĩ Đông Phương Lãnh Vũ sợ, lập tức nổ ra một trận cười chế giễu.

Nụ cười kia giống như đang nói: “Đông Phương Lãnh Vũ, mày không phải ngông cuồng sao? Như thế nào hiện tại không ngông cuồng nữa đi?”

Đối mặt mấy khuôn mặt cười nhạo đó, vẻ mặt của Đông Phương Lãnh Vũ vẫn bình tĩnh trầm giọng nói:

- Tôn Vệ Đông, không phải lão tử không dám cá cược với người, chỉ là việc cá cược cũng chỉ liên quan giữa ta và các người, dựa vào cái gì muốn dùng Đông Lai ca làm vật đặt cược?

Đông Lai ca?

Nghe được xưng hô như thế, đám người Tôn Vệ Đông không khỏi sửng sốt.

Bọn hắn vốn tưởng rằng Bùi Đông Lai chính là một tên tùy tùng đi theo Đông Phương Lãnh Vũ, thật không ngờ hai người lại có quan hệ tốt như vậy.

Đám người Tôn Vệ Đông liền ngay người cả ra, đồng thời hảo cảm của Bùi Đông Lai đối Đông Phương Lãnh Vũ cũng tăng lên không ít, xem ra, Đông Phương Lãnh Vũ tuy là người ăn chơi trác táng hung hăng càn quấy lúc nào cũng tỏ ra ngông cuồng, nhưng mà cũng chưa hẳn là xấu, chẳng hạn như hiểu thuận biết nói nghĩa khí.

- Tui mày muốn chơi tới cùng chứ gì?

Mắt thấy đám người Tôn Vệ Đông không nói lời nào, Đông Phương Lãnh Vũ cười lạnh nói:

- Hôm nay lão tử liền chơi theo tới cùng – tiền thì cũng đeo có ý nghĩa gì cả, Tôn Vệ Đông, lão tử với người cược mạng!

Cược mạng!!

Ngạc nhiên nghe Đông Phương Lãnh Vũ nói vậy, tất cả người bên Tôn Vệ Đông sắc mặt đều tái đi cả.

Bọn hắn đều nhìn Đông Phương Lãnh Vũ không phải nói đùa, mà muốn cược mạng thật sự!

Nhận thấy được điểm này, bọn hắn nhất thời trầm mặc.

Bọn hắn thật không hiểu, vì chọc tới một tên tùy tùng nho nhỏ đi bên cạnh mà Đông Phương Lãnh Vũ lại muốn cược mạng sao ?

Chưa nói đến lấy mạng, động tay chân với Đông Phương Lãnh Vũ một chút thôi, bọn hắn đều không dám!

Dù sao, cô cô của Đông Phương Lãnh Vũ chính là “Độc Mân Côi Liễu Nguyệt”

Là một người kêu mưa gọi gió, một tay che trời ở đất Đông Hải này.

- Đông Phương Lãnh Vũ, ta muốn cược với tên kia, vì hắn và Chu Đào từng xích mích mà thôi.

Có lẽ bị khí thế Đông Phương Lãnh Vũ áp chế, Tôn Vệ Đông có chút hít thở không thông.

Đông Phương Lãnh Vũ cười lạnh:

- Không cần nói những lời dư thừa đó, dám chơi hay không, nói tao nghe một câu!

- Như vậy đi, Đông Phương Lãnh Vũ, chúng ta đem Chu Đào cùng người phía sau mảy cộng thêm năm trăm vạn làm tiền cược, như thế nào?

Có lẽ Đông Phương Lãnh Vũ quá mức áp bức, Tôn Vệ Đông cũng nổi giận, trực tiếp quăng Chu Đào ra làm vật cược.

Đối với việc này, Chu Đào cảm thấy một trận sợ hãi, nhưng khi hắn nghĩ tới việc Đông Phương Lãnh Vũ đưa xe còn lâu mới bằng Tôn Vệ Đông thì hắn lại cảm thấy yên tâm rất nhiều.

- Thế nào ? Tên nhà quê kia, có dám đánh cược hay không?”

Lòng đã vững lại, Chu Đào ác độc nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai hỏi.

Đối mặt khiêu khích của Chu Đào, Đông Phương Lãnh Vũ muốn phát hỏa, bỗng nhiên Bùi Đông Lai luôn luôn trầm mặc không nói lại nở nụ cười.

Không khí đang căng thẳng đột nhiên hòa hoãn bớt vì cái cười thản nhiên của hắn.

Nụ cười kia như ngạo thị tất cả mọi người.

Nhìn Bùi Đông Lai cười khinh thường, không chỉ đám người Tôn Vệ Đông ngạc nhiên một trận, mà ngay cả Đông Phương Lãnh Vũ cũng có chút buồn bực.

- Tiểu Vũ, cược theo đi.

Cười xong, Bùi Đông Lai thu liễm lại, dùng một loại ánh mắt như thợ săn xem kĩ con mồi ánh mắt quét qua đám người Tôn Vệ Đông một cái, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trên người Chu Đào, chậm rãi chìa hai ngón tay:

- Bất quá... Không phải một cái chân, là hai cái chân!

Hai bàn chân sao?

“Hả?!”

Bùi Đông Lai vừa nói hết câu, vẻ mặt đám người Tôn Vệ Đông liền thay đổi.

Ngay cả Đông Phương Lãnh Vũ cũng khiếp sợ trợn mắt há mồm!

Mới vừa rồi, hắn sợ dĩ không có đáp ứng, vì hắn không có tư cách đem Bùi Đông Lai làm vật cược, hơn nữa hắn nghĩ mình không thắng nổi Tôn Vệ Đông.

Còn về phần sau đó hắn kịch liệt đòi cược mạng, chính là không muốn mất mặt, cũng như giữ chút khí thế.

- Đông Lai ca...

Rất khiếp sợ, Đông Phương Lãnh Vũ không kịp được gọi một tiếng Đông Lai ca, muốn làm cho Bùi Đông Lai suy nghĩ lại.

Nhưng mà .

Không cho Đông Phương Lãnh Vũ nói hết, Tôn Vệ Đông vừa cười vừa nói :

- Tốt, tốt lắm! Mày có khí phách, Đông Phương Lãnh Vũ, người của mày đã đồng ý đem hai chân của hắc làm tiền đặt cược, đừng nói ta người sợ không dám chơi chứ?"

- Được rồi, được rồi. Chẳng phải này giờ đã nói rõ ràng rồi sao!!

Không đợi Đông Phương Lãnh Vũ mở miệng (tội nghiệp thằng bé), Bùi Đông Lai đã mỉm cười :

- Nhưng mà.. Sau khi đánh cuộc kết thúc nhất định thực hiện giao ước!

- Tốt, mày được lắm!

Lại nghe Bùi Đông Lai nói vậy, Tôn Vệ Đông liếc mắt nhìn rồi sau đó lại như sợ hai người Bùi Đông Lai thay đổi ý định, liền vung tay lên :

- Chúng ta đi!

Không thể không nói, Tôn Vệ Đông trong vòng tròn này quả thật rất có danh khí, lời hắc mới vừa thốt ra, cả đám người liền rời đi.

Chỉ là.. khi rời đi, Chu Đào cười lạnh liếc nhìn Bùi Đông Lai, như ngụ ý nói : « Tên hai lúa kia, hai cái chân của mày, thuộc về tao rồi!! »

Mắt thấy đám người Tôn Vệ Đông kéo nhau đi, vẻ mặt của Đông Phương Lãnh Vũ vô cùng phức tạp.

Cho tới nay, hắc là một người rất nóng nảy, sẽ không dễ dàng chịu thua!

Nếu không như thế, ngày hôm đó hắc đã chẳng cố nhịn đau mà đánh với Bùi Đông Lai. Đồng dạng, hắc cũng không muốn thua Tôn Vệ Đông, vì biết rõ phần thắng của mình là rất ít nên mới tăng cao tiền đặt cược mà cá với Tôn Vệ Đông.

Bởi vì trong người chảy một dòng máu không muốn chịu thua bất kỳ ai, nên khi nghe Bùi Đông Lai nói lấy hai chân làm tiền cược, hình ảnh Bùi Đông Lai trong lòng hắc liền thay đổi một trời một vực so với trước kia.

Mà như thế, sự lo lắng trong lòng hắc càng đậm, vì tỉ lệ mình thắng Tôn Vệ Đông rất thấp, nếu chỉ cược cái chân của mình thì cho dù thua cũng không tiếc, mà hiện tại, biết rõ mình sẽ thua mà Bùi Đông Lai cũng nguyện chịu hai cái chân.

- Đông Lai ca, hy vọng thắng của ta không lớn.

Đông Phương Lãnh Vũ nói xong, cắn chặt răng, đem tình hình chân thực nói cho Bùi Đông Lai.

- Tiểu Vũ, ta tin tưởng, phải tin tưởng vào chính bản thân mình mới đúng chứ.

Bùi Đông Lai vỗ vỗ vai Đông Phương Lãnh Vũ, cười nói:

- Chúng ta nhất định sẽ thắng!

- Nếu Đông Lai ca đã tin tưởng vào ta như vậy thì ta cũng không có gì để sợ.

Tuy rằng không biết Bùi Đông Lai vì sao đối với chính mình tin tưởng như vậy, nhưng mà... Đông Phương Lãnh Vũ không khỏi bị Bùi Đông Lai ảnh hưởng, hắc khí phách nói :

- Bất quá, Đông Lai ca yên tâm, nếu thua, ta sẽ không cần thanh danh của mình, cũng sẽ không để ca đem hai chân của mình ra bồi thường đâu.

Nghe Đông Phương Lãnh Vũ nói như vậy, Bùi Đông Lai hiểu nếu như Đông Phương Lãnh Vũ có thua trận đấu này thì cho dù đoàn người Tôn Vệ Đông có muốn cũng không thể ép buộc được.

Chỉ là, nếu làm như thế, Đông Phương Lãnh Vũ sau này ra đường danh tiếng cũng bị bôi xấu mà thôi.

Đối với một người có tâm khí cao ngạo như Đông Phương Lãnh Vũ mà nói thì đó tuyệt đối là cơn ác mộng! Mà hiện giờ, Đông Phương Lãnh Vũ thà một mình nhận chuyện đó chứ không muốn Bùi Đông Lai đem hai chân ra làm vật cựa.

Điều này làm Bùi Đông Lai không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn vì quyết định vừa rồi là chính xác.

May mắn như vậy, hẳn không còn gì nói nữa, chỉ đứng cười ngây ngô như qua tử.

Tươi cười ngây ngô là vậy, nhưng đằng sau là răng nanh sắc bén!

92. Chương 92 : Bọn Chúng Chỉ Là Cặn Bã!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 92 : Bọn chúng chỉ là cặn bã!

Dịch giả: mrlangthang

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

Đêm càng khuya, trường đua Bảo Sơn càng âm ỉ, xe chạy đến không ngừng, đa phần là những nhân vật có tiếng trong xã hội.

Bọn họ đều là người có thân phận, công việc lại bận rộn, không thể đến sớm như những người yêu thích đua xe kia được, chỉ có thể đến sau rồi nghe bàn tán về cuộc đấu của Xa Vương.

Mặc dù trường đua Bảo Sơn này tối nay sự kiện hấp dẫn nhất là cuộc đua giữa vua đua xe ngầm Hàn Quốc Thôi Vinh Tinh cùng Xa Vương đại lục, nhưng mà, trước đó để hâm nóng không khí, chủ trường đua còn tổ chức thêm hai trận đua nữa.

Trận thứ nhất do chủ trường đua cùng ba gã trong câu lạc bộ Siêu Bào, kết quả chủ trường may mắn thắng hiểm, nhờ thế hẳn cũng kiếm được một khoảng kha khá.

Trận thứ hai chính là giữa Đông Phương Lãnh Vũ đấu cùng Tôn Vệ Đông.

Ngoài ra còn có một người đến từ Hồng Kông tham gia.

10:30 đêm, trận đấu của Đông Phương Lãnh Vũ còn chưa bắt đầu, thì bên phe Siêu Bào đã ồn ào đón chào vị đại thiếu phương Bắc được nghênh đón nhất đêm nay cũng là một trong những chủ nhân phía sau của câu lạc bộ Siêu Bào, xe hắn lái tới là một chiếc Koenigsegg, được mệnh danh “U Linh Chi Tử”.

“U Linh Chi Tử” trong truyền thuyết, chủ nhân sau màn câu lạc bộ Siêu Bào, Xa Vương đại lục...

Tất cả mọi việc đó làm cho mọi người hoàn toàn phát cuồng, bọn họ điên cuồng hò hét, phát tiết cảm xúc ở trong lòng.

Thậm chí ngay cả một số nhân vật nổi tiếng trên tầng lầu cũng nhin không được mà tiến ra ban công để nhìn cỗ xe Koenigsegg đang chậm rãi đi tới.

Rất nhanh, trong tiếng hoan hô của mọi người, cỗ xe được xưng “U Linh Chi Tử” Koenigsegg dừng ở trước đường chạy, trước mặt Tôn Vệ Đông và nhóm người của câu lạc bộ Siêu Bào.

Chạy đến chỗ trung tâm, chiếc Koenigsegg liền giống như vương giả đứng giữa mọi người, làm cho chiếc Aston Martin one-77 của Đông Phương Lãnh Vũ và toàn bộ xe thể thao trong sân bãi của mọi người ảm đạm thất sắc.

Tới khi dừng lại, một gã thanh niên mặc y phục đua xe chậm rãi bước xuống.

Người thanh niên mới vừa xuống xe, những người trong câu lạc bộ với người chủ của trường đua vội ra chào đón.

Từ xa, Bùi Đông Lai thoáng nhìn người đi đầu của nhóm chủ sự trường đua là một người mặc một bộ lễ phục dạ hội màu hồng, chân mang một đôi cao gót hồng, ngay cả túi đeo hông bên vai cũng cùng một màu.

Đấy nhất định là một bộ lễ phục được đặt thiết kế riêng.

Bởi vì ánh đèn quá chói, Bùi Đông Lai không thể thấy rõ dung mạo, nhưng có thể đoán chắc rằng người có thể trở thành chủ nhân của trường đua Bảo Sơn này thì thân phận cũng không thể nào đơn giản, mỹ sắc chắc rằng không kém chút nào.

Tên thiếu gia kia nói vài câu với nữ nhân mặc bộ đầm dạ hội màu hồng và những người phía sau rồi cùng Tôn Vệ Đông đi về phía tòa nhà bốn tầng, khí thế thật phô trương lừng lẹ.

Nhìn qua cảnh đó, Đông Phương Lãnh Vũ vừa hâm mộ lại khinh thường.

Thấy phản ứng của Đông Phương Lãnh Vũ, Bùi Đông Lai nhin cười không được liền hỏi :

- Tiểu Vũ, so đâu khi nào thì bắt đầu?

- Chút nữa, 11h sẽ bắt đầu.

Đông Phương Lãnh Vũ không nhìn nữa mà quay sang trả lời.

Nghe thế, Bùi Đông Lai không nói gì nữa mà cố gắng hồi tưởng lại trong trí nhớ của Tiêu Phi về những chuyện của tên Xa Vương đại lục kia. Lúc đó mới nhận ra rằng chẳng hề biết đến tên đại thiếu phương Bắc này, mà có một đoạn ký ức về vua đua xe Hàn Quốc Thôi Vĩnh Tinh.

Trong đoạn ký ức đó, Tiêu Phi từng ở một ngọn núi Hàn Quốc, dùng thủ đoạn chơi đùa mà chiến thắng Thôi Vĩnh Tinh.

- Tiêu Phi thật đúng là trâu bò.

Khi nhớ hết đoạn ký ức đó, Bùi Đông Lai không khỏi âm thầm bội phục Tiêu Phi cường đại, đồng thời, hẳn cũng hiểu được, khi còn trong Long Nha, không chỉ đua xe mà những mặt khác Tiêu Phi cũng đều rất xuất sắc.

Trong lúc Bùi Đông Lai đang âm thầm cảm thán thì từ xa, lại một tiếng máy xe nổ điếc tai âm âm truyền đến, vang cả góc trời.

- Xa Vương Hàn Quốc đến đó!

Tiếng xe âm âm vang lên thì một người vội hô lên.

Lúc đó, bầu không khí náo nhiệt mới vừa dịu thì lại dâng lên cao trào.

Dần dần, những người ham thích đua xe cùng với những nhân vật có tiếng khác chăm chú nhìn chiếc Bugatti Veyron – chiếc xe được xưng vua trong các loại xe thể thao chậm chậm chạy vào bãi.

- Bugatti Veyron!

Thấy chiếc xe thể thao vua đó chạy đến, không ít người liền ầm ĩ kêu lên.

Cùng lúc đó, khi nhận được tin của nhân viên, nữ nhân hồng bào kia đã quay lại sân đón chào chiếc xe đó.

Lúc này đây, bởi ngọn đèn không quá chói mắt, Bùi Đông Lai thấy rõ ràng.

Đó là một thân ảnh có thể đoạt mạng người a.

Vóc dáng của nàng không hẳn cao, chỉ một mét sáu mươi lăm. Nhưng thân hình nàng trên dưới thật hoàn mỹ, nhất là hai匈 khí trước ngực, có chút khủng bố. (ND : bất quá ta thích)

Đối với “匈 khí giết người” đó, lúc nào cũng hấp dẫn ánh mắt nhìn đắm đuối của nam nhân cả.

Mà chính bản thân nàng cũng vô cùng tự hào với nó, đêm nay nàng cố ý mặc áo dạ hội cổ thấp, chẳng những lộ ra từng mảng da thịt tuyết trắng, mà còn lộ rõ ra khe hở sâu hun hút, hai khóa cầu ấy đè ép vào cùng một chỗ, thật mê người.

Trừ nơi đó ra, đôi chân dài cũng khiến người khác hoa mắt. (Biên: mâu thuẫn vại trù, trên bảo ko cao dưới kêu chân dài =.=)

Ánh mắt của nàng bình thường lúc nào cũng giống như có ma lực, có thể trong thời gian ngắn nhất, kích thích tuyến thượng thận những người nam nhân đối diện tăng cao.

Đây giống như sự mê hoặc trong xương tủy tản ra ngoài.

- Tiểu Vũ, người kia là ai vậy?

Nhận thấy được sức thu hút khủng bố từ người con gái kia, Bùi Đông Lai nhin không được hỏi.

- Đông Lai ca, ngay cả tiểu cô cô của ta mà không nhìn trúng chẳng lẽ lại đi nhìn trúng nàng ta?

Nghe câu hỏi của Bùi Đông Lai, Đông Phương Lãnh Vũ có chút buồn bực, người con gái đó hẳn xem kém cô cô mình một ngàn tám trăm vạn dặm.

Nghe câu trả lời của Đông Phương Lãnh Vũ mang theo ý chán ghét, Bùi Đông Lai liền hiểu ra Đông Phương Lãnh Vũ cùng nữ nhân kia có mối quan hệ không tốt đẹp gì, hoặc giả là giữa Liễu Nguyệt cùng nữ nhân đó mới đúng.

Bởi vì với cách nhìn của Bùi Đông Lai, về mặt nhan sắc thì Liễu Nguyệt có vẻ hơn, nhưng cái cảm giác Liễu Nguyệt mang đến cho người ta là sự lạnh lùng băng giá, đối với nam nhân tất nhiên là kém thu hút hơn nữ nhân mặc đầm dạ hội màu hồng kia, nữ nhân kia mỗi nụ cười mỗi động tác đều có cảm giác như khiêu khích người khác, như một ma nữ đang mê hoặc chúng sinh.

- Thôi tiên sinh, đối thủ của ngài là Khang thiếu đã tới, trận đấu của văn ấn định là 0h, ngài còn dần dò gì không?

Thấy Thôi Vĩnh Tinh bước xuống, nữ nhân hồng bào kia liền bước ra nghênh tiếp, đồng thời tươi cười hỏi han.

Cảm thụ được mị ý phát ra từ người đối diện, dù lần này Thôi Vĩnh Tinh tới Trung Quốc báo thù cũng nhin không được mà thất thần trong nháy mắt.

- Không vấn đề gì nữa, Quý tiểu thư.

Giây phút thất thần trôi qua, Thôi Vĩnh Tinh không nhìn mọi người xung quanh một chút nào mà giống như thượng đế, lạnh lùng đi ngang qua ánh mắt hâm mộ của mọi người và tiến tới tòa nhà bốn tầng kia.

Nơi đó, người hâm mộ đua xe cứ la hét chói tai, Thôi Vĩnh Tinh và nữ nhân hồng bào Quý tiểu thư đó cùng đi vào tòa nhà bốn tầng.

Mất thấy họ dần dần biến mất, Vương Khang trong một gian phòng riêng được Câu lạc bộ Siêu Bào thuê, thu hồi ánh mắt của mình lại.

- Thôi Vĩnh Tinh mới vừa trở lại đua xe thôi, trước đó không lâu hắn giành chiến thắng trước các vua đua xe của Nhật, Hồng Kông, Đông Nam Á...

Thấy Khang thiếu không nhìn nữa, Tôn Vệ Đông cười cười nói :

- Nhưng mà, hắn đã gặp sự phớ, hắn chỉ có thất bại.

Tôn Vệ Đông chẳng những là người phụ trách của Câu lạc bộ Siêu Bào ở Đông Hải này, hắn còn được tính một nửa đệ tử của Khang thiếu, tự nhiên là muốn vuốt đuôi ngựa.

- Đúng vậy, cái gì mà vua đua xe Hàn Quốc, đối với Khang thiếu, chỉ là cận bã

Tôn Vệ Đông vừa dứt lời, Chu Đào lần đầu gặp mặt Khang thiếu cũng phụ họa theo, cảm giác như hận không thể cúi người cho Khang thiếu bước lên để khỏi dơ giày. (Biên ơi, vậy được hem)

(Biên chả lời: được rồi, kaka)

Không riêng gì hai người họ, người khác trong Câu lạc bộ Siêu Bào cũng bàn luận ầm ĩ cho rằng Thôi Vĩnh Tinh không phải là đối thủ của Khang thiếu, vuốt đuôi ngựa không ngừng.

Đối với những lời khen đó, Vương Khang chỉ thờ ơ lãnh ngạo như trước, chỉ hỏi Tôn Vệ Đông :

- Vệ Đông, ta nghe tối nay ngươi cũng đấu?

Vệ Đông kể chi tiếp rồi đáp:

- Tiểu tử Đông Phương Lãnh Vũ đó thua không phục, muốn khiêu chiến lại.

- Không được làm mất mặt ta.

Nghe Tôn Vệ Đông trả lời, Khang thiếu lạnh lùng nói.

- Yên tâm sư phó, hấn so với ta không cùng đẳng cấp.

Tôn Vệ Đông thề thốt, thân là đồ đệ của Khang thiếu, đối thực lực chính mình hấn có lòng tin tuyệt đối.

Khang thiếu không nói gì cả mà trầm mặc nhắm mắt, tựa hồ muốn nghỉ ngơi.

Đối với việc đó, đám người trong câu lạc bộ không dám quấy rầy, chỉ đành quay sang khuyến khích Tôn Vệ Đông.

Cùng lúc đó.

Xa Vương Hàn Quốc Thôi Vĩnh Tinh cùng Quý tiểu thư đi đến một phòng nghỉ xa hoa.

- Thôi tiên sinh, ngài nghỉ ngơi một chút, chờ trận đấu kế chấm dứt là đến phiên của ngài.

Quý tiểu thư sau khi vào phòng liền tự mình mở một chai Lafite, rót một ly cho Thôi Vĩnh Tinh.

Thôi Vĩnh Tinh nhận ly rượu, hỏi:

- Ai so đấu vậy?

- Là một người trong Câu lạc bộ Siêu Bào đấu với một gã đua xe ở đất Đông Hải này cùng với một người từ Hồng Kông sang.

Quý tiểu thư vừa nói vừa xoay người làm một động tác mê hồn, tươi cười nói:

- Tên đến từ Câu lạc bộ Siêu Bào đó là đệ tử của Khang thiếu.

- Kim Hi Mỹ.

Nghe Quý tiểu thư nói vậy, Thôi Vĩnh Tinh thoáng nhìn ra phía sau rồi vầy vầy, nói:

- Một hồi ngươi cũng đăng ký tham gia đua đi, nhớ kỹ, chỉ cho thắng, không được phép thua.

- Vâng thưa Xã trưởng.

Người gọi là Kim Hy Mỹ vội lĩnh mệnh.

Thấy một màn như vậy, Quý tiểu thư không khỏi nở một nụ cười, cười mà giống mê hoặc người.

Nàng biết rõ ràng, Kim Hy Mỹ ngoài mặt là trợ thủ nhưng thật ra là đệ tử Thôi Vĩnh Tinh, kỹ thật lái xe đường nhiên không tầm thường.

Ở trận đấu này, bọn họ muốn dùng đồ đệ của mình để đánh giá đối phương...

Chỗ tốt của mặt này, Quý tiểu thư dùng ngón chân cũng có thể đoán được.

Mười phút sau..

Người Hồng Kông tham gia đua xe đã đến, lái một chiếc Lamborghini tiến vào đường đua.

Sau đó, Tôn Vệ Đông cùng Chu Đào và một nhóm người của Câu lạc bộ Siêu Bào đi ra từ tòa nhà bốn tầng, hướng tới chiếc xe màu trắng bạc của hấn – chiếc Ssc Tuatara, biệt hiệu Đại Thần Lăn, sở hữu động cơ 7.0L

V8 tăng áp kép, cho công suất 1.350 mã lực có khả năng tăng tốc từ 0-100 km/h trong 2,8 giây và tốc độ tối đa là 442 km/h.

Chiếc Ssc Tuatara của Tôn Vệ Đông mặc dù mạnh mẽ, nhưng về giá cả lẫn danh tiếng đều thua kém chiếc Aston Martin One-77 của Đông Phương Lãnh Vũ, tuy vậy vẫn là một chiếc xe thể thao siêu cấp.

Tới trước xe, Tôn Vệ Đông không lập tức lên xe, mà nhìn về phía Đông Phương Lãnh Vũ cùng Bùi Đông Lai, lộ nụ cười khinh thường.

Có lẽ thấy được nụ cười đó, mà Đông Phương Lãnh Vũ nắm chặt tay, vẻ mặt khó chịu.

Mà Bùi Đông Lai lại thoải mái vỗ vỗ bả vai Đông Phương Lãnh Vũ :

- Đi thôi, lên xe.

Đông Phương Lãnh Vũ thu hồi ánh mắt mà đi theo Bùi Đông Lai về chiếc Aston Martin One-77.

Mới vừa lúc trước, khi Đông Phương Lãnh Vũ biểu diễn kỹ thuật đua xe của mình mà Bùi Đông Lai biểu hiện thất thần nên bị cho rằng say xe.

Đối với việc này, đi đến trước xe, Đông Phương Lãnh Vũ có vẻ lo lắng nói:

- Đông Lai ca, người còn say xe không, nếu còn thì ca cứ ở chỗ này chờ ta?

- Không sao đâu, vừa nãy chỉ do ta bận suy nghĩ đến một chuyện.

Bùi Đông Lai cười cười, trực tiếp mở cửa xe, ngồi ở vị trí tay lái phụ.

Hắn định bụng để cho Đông Phương Lãnh Vũ tham gia trận đấu.

Sở dĩ như vậy, bởi vì hắn tin tưởng tùy thời có thể điều khiển trận đua xe này!!

Đối với hết thảy mọi việc, Đông Phương Lãnh Vũ cũng không hiểu được, thấy Bùi Đông Lai khẳng khái muốn theo cùng, hắn cũng không nói gì nữa, mà chui vào xe, giống Tôn Vệ Đông, chạy ra đường đua đã định sẵn.

Cùng lúc đó, màn hình lớn treo trong tòa nhà bốn tầng đã bật lên thông tin về đấu thủ cùng tỉ lệ cá cược.

- Ta khinh, đồ đệ của Xa vương Hàn Quốc cũng muốn dự thi ah? Hơn nữa tỉ lệ đặt cược thấp nhất?

Thấy trên màn hình lớn đưa ra tỉ lệ cược cho Kim Hy Mỹ, mọi người bàn tán xôn xao, nhất là hai người Bùi Đông Lai càng ngạc nhiên hơn.

Khi đó, Đông Phương lãnh Vũ cũng không hiểu gì, mà Tôn Vệ Đông thân là một nửa đệ tử của Khang thiếu tự nhiên hiểu được ý nghĩa của việc này, liền chạy song song với xe của Đông Phương Lãnh Vũ mà nói:

- Đông Phương Lãnh Vũ, vốn ta định trêu đùa người một phen, nhưng mà đành phải bỏ qua. Giờ đối thủ chính của ta là cô ấy.

Nói xong, Tôn Vệ Đông liền đem ánh mắt nhìn hướng về chiếc Bugatti Veyron mà Kim Hy Mỹ đang đứng.

Đối với khiêu khích của Tôn Vệ Đông, sắc mặt Đông Phương Lãnh Vũ liền thay đổi, lạnh lùng nói:

- Tôn Vệ Đông, trận đấu còn chưa bắt đầu, người sửa bảy gì đó.

- Người thật đúng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, người nghĩ rằng có thể thắng lại ta chắc, cho dù ta dùng một nửa thực lực thì người cũng không thắng nổi, ngu xuẩn!

Tôn Vệ Đông cười khẽ, trực tiếp đóng cửa kính xe.

“Một nửa thực lực?!”

Nghe được những lời như thế, sắc mặt Đông Phương Lãnh Vũ càng khó coi hơn.

Sự tự tin mà Bùi Đông Lai vừa mang lại cho hắn đột nhiên xuất hiện vết rách, sụp đổ chỉ là vấn thời gian.

Hắn không biết.

Đối với Bùi Đông Lai đang ngồi bên cạnh hắn, không chỉ Tôn Vệ Đông cùng Kim Hy Mỹ đang cao ngạo, sự phớt lờ của họ cũng không đáng nhắc tới trước Bùi Đông Lai.

Hàn Quốc Xa Vương cũng tốt, Xa Vương đại lục cũng thế.

Đều là thứ vứt đi.

93. Chương 93: Kịch Hay Vẫn Còn Ở Phía Sau!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 93: Kịch hay vẫn còn ở phía sau!

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

Không thể không nói thân là chủ nhân sau lưng của trường đua Bảo Sơn thì Quý Hồng là một nữ nhân vô cùng thông minh.

Nàng cố ý trước mặt Xa Vương Thôi Vĩnh Tinh nói Tôn Vệ Đông là đồ đệ của Khang thiếu, trực tiếp bắt Thôi Vĩnh Tinh phải phải ra Kim Hi Mỹ để cùng nhau tranh tài.

Lúc Kim Hi Mỹ đi tới chiếc Bugatti Veyron thì cả không khí hiện trường liền sôi nổi lên, toàn bộ đám đông đứng xem không ngừng gào thét.

Đối với bọn hắn mà nói có thể thấy Bugatti Veyron, Aston Martin One-77, SSC Tuatara là đã khó rồi, huống hồ còn có thể thấy được hai đồ đệ của Xa Vương.

- Các người nói ai sẽ thắng a?
- Còn phải nói, nhất định là một trong hai chiếc Bugatti Veyron, SSC Tuatara rồi.
- Ta kháo, người này nhất định là không biết a, ý của ta là trong hai chiếc đó thì chiếc nào sẽ về nhất?
- Bugatti Veyron, xe thì tốt, hơn nữa nữ nhân kia lại còn là đồ đệ của xa vương Thôi Vĩnh Tinh nữa.
- Đúng vậy, ta cũng định cược năm nghìn vào Bugatti Veyron.
- Các người chỉ cược có mấy nghìn, thật là không có tấm lòng yêu nước mà.
- Kháo, đánh bạc mà còn yêu nước nữa à?

Rất nhiều người hưng phấn, bọn hắn đều sôi nổi bàn tán, khắp nơi không ngừng vang lên những tiếng ồn ào.

Cuối cùng dưới sự chú ý của nhiều người, chiếc Bugatti Veyron cùng SSC Tuatara liền đi lên phía trên, cũng không kém nhau là bao.

Đối với dân đua xe mà nói, thì đa phần là bọn hắn là người thường vì thế số tiền đặt cược thường rất nhỏ.

Mà so với đám người xã hội thượng lưu này thì bất đồng, bọn hắn tuy rằng đem tiền cá cược đặt vào Bugatti Veyron cùng SSC Tuatara nhưng mà số tiền cược lại gấp cả trăm lần.

Nhưng mà...

Đặt cược khủng bố nhất chính là thành viên trong Câu lạc bộ Siêu Bào.

Còn về phần đám phú nhị đại, siêu cấp phú nhị đại cũng không ít.

Đa số bọn hắn đều đặt cược vào trên người của Tôn Vệ Đông .

Hiển nhiên là bọn hắn rất có lòng tin đối với Tôn Vệ Đông .

Đám người kia cùng người của câu lạc bộ Siêu Bào có lòng tin tuyệt đối với Tôn Vệ Đông thì Xa vương Hàn Quốc Thôi Vĩnh Tinh cũng tương tự, hắn đã đặt 100 triệu vào Kim Hy Mỹ (nguyên văn là 1 ức, nhưng sẽ đổi thành 100tr).

- Bà chủ, trước mắt thì số tiền đặt cược đã vượt quá 500 triệu.

Ngay khi trận đấu chỉ còn khoảng 5' là bắt đầu thì ở phía trong văn phòng của một tòa nhà bốn tầng, một gã phụ trách của trường đua Bảo Sơn sợ đến mất hồn đi đến phía sau Quý Hồng, mở miệng nói:

- Trong đó gần 300 triệu cược Tôn Vệ Đông, còn lại là của cô gái xinh đẹp Kim Hy Mỹ kia.

Quý Hồng mặc một bộ đầm dạ hội màu hồng ôm sát người, tay cầm một ly rượu đỏ, đứng ở sát cửa sổ nhìn ra cảnh náo nhiệt ở bên ngoài, vẫn không có mở miệng.

Vài giây sau nàng mới xoay người, nhìn về nam nhân trung niên, nở nụ cười.

Dưới ánh đèn, ngón tay lẫn chân nàng dường như phát sáng một màu chói mắt. Bất quá... đôi môi hồng hồng lại càng mê người, giống như một quả anh đào chín mọng khiến người ta không kìm lòng mà muốn đi đến hái.

Đối mặt với nụ cười trên mặt của Quý Hồng thì nam nhân trung niên cũng không dám làm ra vọng động mà là mang theo vài phần sợ hãi rồi cúi đầu xuống.

- Người có phải là muốn hỏi ta có nên phong bàn hay không?

Mất thấy nam nhân trung niên không dám nhìn thẳng vào mình thì Quý Hồng vẫn như cũ, vẫn tỏ ra tươi cười.

Nam nhân trung niên giữ im lặng rồi gật gật đầu, bởi vì hắn biết rõ trong mấy lần trước để tránh cho bị tổn thất thì mỗi trận đua xe sau khi nhận đủ tiền đặt cược là 100 thì sẽ phong bàn, không tiếp tục nhận cá cược nữa.

- Ta vất vả lắm mới làm cho Thôi Vĩnh Tinh phái ra Kim Hi Mỹ thi đấu, tự nhiên là không thể phong bàn sớm được, hơn nữa vị Khang thiếu kia còn chưa đặt cược.

Nói xong thì Quý Hồng cười khanh khách, tiếng cười mang đến cho người ta một cảm giác rất phóng túng.

Bên tai vang lên tiếng cười của Quý Hồng thì nam nhân trung niên liền ngẩn ra, sau đó thì liền tỉnh ngộ. Quý Hồng xem trọng Kim Hi Mỹ có thể thắng được trận này, mà tính đến bây giờ thì Khang thiếu thân là sự phụ của Tôn Vệ Đông, đồ đệ của mình xuất thủ hiển nhiên hắn sẽ đồ đệ mình sẽ chiến thắng, dưới tình hình như vậy thì đổ tiền vào là một điều tất nhiên.

- Reng, Reng, Reng...

Ngay lúc nam nhân trung niên hiểu được điểm này thì một tiếng chuông điện thoại được vang lên.

- Người đoán xem Khang thiếu của chúng ta lần này sẽ cược bao nhiêu?

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì Quý Hồng mở miệng hỏi, sau đó chậm rãi giơ một ngón tay lên:

- Ta đoán là 100 triệu.

Nam nhân trung niên không dám lên tiếng, trước hết hắn đi tới nhận điện thoại, kết quả đúng như lời của Quý Hồng, đầu bên kia điện thoại thì Khang thiếu ném ra 100 triệu.

Như vậy, thì số tiền đặt cược là Tôn Vệ Đông là gần 400 triệu, Kim Hi Mỹ là 200 triệu, chỉ cần Kim Hi Mỹ thắng trận này thì nhà cái liền bội thu.

Cùng lúc đó.

Trong Aston Martin One-77, Đông Phương Lãnh Vũ nhìn trên màn hình thấy tỉ lệ đặt cược của mình thì khuôn mặt liền trở nên tức giận.

Bởi vì trong bốn người thì hắn là thấp nhất.

Tỷ lệ đặt cược của hắn là 1 : 12.

Mà đối thủ của hắn là Tôn Vệ Đông thì là 2.5, Kim Hi Mỹ là 2.0, tên còn lại là 8.0 .

- Tiểu Vũ, tự ngươi có thể đặt cược không?

Ngay khi Đông Phương Lãnh Vũ nhìn chăm chăm vào màn hình đặt cược thì Bùi Đông Lai cũng thấy, trong lòng Bùi Đông Lai chợt động, rồi hỏi.

- Có thể.

Đông Phương Lãnh Vũ quay đầu lại, vẻ mặt ủ rũ nói:

- Bất quá tỉ lệ như thế thì...

Hiển nhiên là hắn biết được thực lực của Tôn Vệ Đông và Kim Hi Mỹ , căn bản là hắn không nghĩ rằng mình có thể thắng được trận đấu này.

-Tiểu Vũ, hôm nay có mang bao nhiêu tiền?

Bùi Đông Lai có thể nhìn thấu tâm tư của Đông Phương Lãnh Vũ nhưng cũng không có vội vã giải thích.

- Chỉ có một trăm ngàn.

Đông Phương Lãnh Vũ theo bản năng trả lời, sau đó nghĩ tới điều gì, vẻ mặt trở nên kinh ngạc hỏi :

- Đông Lai ca muốn đặt cược hả?

- Sao lại không thể?

Nghe Đông Phương Lãnh Vũ nói như thế thì Bùi Đông Lai mỉm cười:

- Đem một trăm ngàn kia đặt vào trên mình ngươi đi, chỉ cần thắng được trận này là chúng ta có được 1,2 triệu.

- Ách!

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai thì Đông Phương Lãnh Vũ liền ngạc nhiên, hắn dùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn vào Bùi Đông Lai .

Dường như đã nhận thấy được sự tự tin của Bùi Đông Lai , Đông Phương Lãnh Vũ rất muốn biết vì nguyên nhân gì mà Bùi Đông Lai lại tin tưởng vào hắn như vậy?

- Tốt.

Có lẽ là cảm giác được sự tự tin của Bùi Đông Lai cho nên Đông Phương Lãnh Vũ hào khí kêu to, hắn giống như một con bạc, hưng phấn nói:

- Đông Lai ca, nếu như ca đã tin tưởng vào ta thì chỉ là một trăm ngàn thôi, vì sao ta lại không dám cược?

Nói xong thì Đông Phương Lãnh Vũ không nói lời vô ích, trực tiếp cầm lấy điện thoại bấm vào số điện thoại của văn phòng Quý Hồng.

Hiển nhiên là hắn cũng thường xuyên đặt cược, cũng là khách quen nếu không thì không có khả năng gọi điện thoại trực tiếp như vậy.

Trong văn phòng, Quý Hồng thấy Khang thiếu cược xong thì định ra lệnh cho nam nhân trung niên phong bần rồi bắt đầu trận đấu, kết quả lại nghe được tiếng chuông điện thoại.

Tiếng chuông điện thoại làm cho Quý Hồng có chút nghi ngờ.

Lúc này đây, không đợi nam nhân trung niên tiến lên thì Quý Hồng đã đi đến trước điện thoại, nhấc điện thoại lên rồi dùng một loại thâm âm vũ mị nói:

- Là ai?

- Dì.

Trong Aston Martin One-77 nghe được giọng nói vũ mị của Quý Hồng thì Đông Phương Lãnh Vũ cũng không có hốt hoảng, ngược lại hắn còn gọi một tiếng “dì”.

- Thì ra là Đông Phương Lãnh Vũ tiểu đệ đệ a.

Nghe được giọng nói của Đông Phương Lãnh Vũ thì Quý Hồng liền có chút ngoài ý muốn, sau đó dường như là cười mà không phải là cười nói:

- Ta đã nói nhiều lần rồi, phải gọi ta là tỷ tỷ, là tỷ tỷ, hiểu chưa?

- Hắc, so với cô cô ta thì nhỏ hơn ba tuổi, ta tự nhiên kêu là dì rồi.

Đông Phương Lãnh Vũ cười lạnh nói:

- Dì, ta cũng không muốn nói lời vô nghĩa nữa, ta muốn đặt cược một trăm ngàn vào bản thân mình.

- Người đặt một trăm ngàn vào người sao?

Bên tai vang lên lời nói của Đông Phương Lãnh Vũ, Quý Hồng vốn là sửng sốt sau đó liền nở nụ cười “khanh khách”:

- Đông Phương Lãnh Vũ tiểu bằng hữu, người thật sự là đáng yêu, được rồi dì đồng ý với người.

Mắt thấy đặt cược thành công, Đông Phương Lãnh Vũ liền trực tiếp cúp điện thoại, nhin không được mắng một câu.

Mà đầu bên kia điện thoại, Quý Hồng cười nói:

- Đông Phương Lãnh Vũ tiểu bằng hữu của chúng ta đặt một trăm ngàn, ân, là đặt trên người của hắn.

Bên tai vang lên lời nói của Quý Hồng, nam nhân trung niên liền ngạc nhiên, trong lòng không khỏi bội phục thủ đoạn của Quý Hồng.

1' sau.

Bốn chiếc xe thể thao từ từ đi ra.

3' sau.

Màn hình phía trước đường đã hiện ra những con số.

”5!”

”4!”

”3!”

”2!”

“1”

Trên màn hình hiện ra những con số, cơ hồ cùng một lúc cả bốn chiếc xe đều cùng khởi động.

”Ông... Ông... Ông... Ông!”

Nương theo những thanh âm điếc tai, thì bốn chiếc xe giống như là đạn bay ra khỏi nòng pháo vậy, cả bốn chiếc đều phóng ra.

”Ngao!!”

Cùng lúc đó mấy tên đua xe đều ngửa mặt lên trời rồi rống lớn.

Đông Phương Lãnh Vũ mặc dù không có gia nhập vào Câu lạc bộ Siêu Bào, cũng không có ai dạy cả nhưng mà trình độ của hắn cũng không tồi.

Nhất là tốc độ phản ứng cũng vô cùng xuất chúng.

Nhưng mà.

Chiếc Aston Martin One-77 của hắn tuy rằng không được tốt bằng so với chiếc SSCTuatara của Tôn Vệ Đông, chính là tăng tốc từ 0 đến 60 dặm thì chỉ cần đến 3 giây, mà chiếc SSCTuatara chỉ cần 2.5 giây, mà về phần chiếc Bugatti Veyron kia thì bá đạo hơn, nó chỉ cần 2.4 giây.

Dưới tình hình như thế thì chiếc Bugatti Veyron của Kim Hi Mỹ liền dẫn đầu.

Chiếc SSCTuatara của Tôn Vệ Đông theo sát phía sau còn Đông Phương Lãnh Vũ thì đứng ở vị trí thứ ba.

“Két”

Thanh âm ma xát của lốp xe với mặt đường của bốn chiếc xe thể thao liền vang lên cùng một lúc, cắt đứt sự yên tĩnh của đêm tối.

Trong màn đêm, bốn chiếc xe thể thao trước sau đều là ra một động tác di chuyển, trong đó động tác của chiếc Bugatti Veyron là đứng chuẩn nhất có thể viết vào sách giáo khoa, còn chiếc SSCTuatara cũng được.

So ra mà nói thì chiếc Aston Martin One-77 của Đông Phương Lãnh Vũ và chiếc Lamborghini của tên lái xe Hồng Kông kém hơn một chút.

Khúc cua thứ nhất đã xuất hiện trong tầm mắt của mấy người.

Người thứ nhất đi qua là chiếc Bugatti Veyron, chiếc SSCTuatara đi theo sát sau đó, chiếc Aston Martin One-77 cùng Lamborghini bị rút lại ở phía sau.

Ở phía sau, Đông Phương Lãnh Vũ hết sức chăm chú lái xe, hắn lộ ra vẻ mặt lo lắng, mà ngồi ở bên cạnh thì Bùi Đông Lai lại hết sức ổn định, tựa hồ không hề lo lắng.

Trận đấu mới vừa được bắt đầu.

Kịch hay, còn ở phía sau.

94. Chương 94: Thay Đổi Lớn.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 94: Thay đổi lớn.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

- Chào mọi người, vòng thi nhất đã qua hơn được một nửa chặng đường, Bugatti Veyron tạm thời đứng thứ nhất, SSCTuatara thứ hai, Lamborghini thứ ba, Aston Martin One-77 thứ tư.

Dựa theo quy định của trận đấu thì mỗi người cần phải chạy hai vòng dọc theo quốc lộ Bảo Sơn.

Lần thứ nhất mới qua được ½ quãng đường thì từ trên màn hình hiện lên hình ảnh của 4 chiếc xe, một cô gái xinh đẹp đáng người uyển chuyển tường thuật tình hình của trận thi đấu.

Bởi vì tốc độ của mấy chiếc xe thể thao quá nhanh cho nên trên màn hình chỉ là những tàn ảnh.

Chẳng quá...

Vì để cho khán giả cảm thấy hứng thú cho nên ở đây đã dùng phương thức làm cho hình ảnh chậm dần để có thể thấy được mỗi chiếc xe khi di chuyển.

Nghe nữ chủ trì nói lại, nhìn động tác quay chậm trên màn hình thì một đám người đặt cược vào Kim Hi Mỹ liền hô lớn lên, làm rung động cả vùng.

So ra mà nói đám người đặt cược vào Tôn Vệ Đông thì lại tỏ ra lo lắng, đồng thời nhìn chăm chăm vào màn hình, cầu nguyện cho khoảng cách giữa hai người không quá xa.

Theo động tác chậm dần trên màn hình thì khán giả có thể thấy được thứ hạng của các tay đua hiện này, trên màn hình lớn lại hiện ra tỉ lệ đặt cược cho cả bốn người, trong đó vì hiện giờ Kim Hy Mỹ đang tạm đứng nhất cho nên tỷ lệ đặt cược là 1.8, mà Tôn Vệ Đông thì 3.8, Xa vương đến từ HK 9.0, mà Đông Phương Lãnh Vũ thì lại là 18...

- Từ đầu đã nói với các người rồi, đặt cược vào nữ nhân đó đi, các người lại không tin, bây giờ biết sao rồi đúng không ?

Rất nhiều người hưng phấn, đặc ý nói với một tên thành viên trong Câu lạc bộ Siêu Bào.

- Đặc ý cái con mja người a, trận đấu mới bắt đầu, chẳng biết hươu chết về tay ai.

- Đúng là Bugatti Veyron đang dẫn đầu nhưng mà, SSC Tuatara vẫn còn rất nhiều cơ hội!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều tin vào người mình đặt cược sẽ chiến thắng, không ai chịu rút lại phía sau.

Đám người đặt cược vào Tôn Vệ Đông lại cảm thấy buồn bực, có lẽ bọn hắn không nên đặt cược vào Tôn Vệ Đông, một khi Tôn Vệ Đông thua thì đúng là không còn mặt mũi nữa.

Khi đám tụi hắn đang buồn bực thì Khang thiếu cũng đi ra khỏi phòng, đứng ở trước cửa sổ, không biết là đang nghĩ cái gì nữa.

Có người vui mừng cũng có người lo lắng.

Tại khi đám thành viên CLB Siêu Bào kia đang buồn bực thì xa vương Hàn Quốc Thôi Vĩnh Tinh đang nhàn nhã ngồi trong đại sảnh, bưng một ly Lafite, vẻ mặt khinh thường cười lạnh.

Dường như hắn biết rõ chiến thắng đã nằm trong tầm tay của Kim Hy Mỹ rồi.

Đối với mọi chuyện thì Đông Phương Lãnh Vũ cũng không biết rõ tình hình.

Lúc này bởi vì rút lại phía sau cho nên tâm tính hắn trở nên kích động, không phát ra được sở trường hằng ngày, ngay tại khúc cua ở lúc này thì thiếu chút nữa hắn đã đưa xe đâm thẳng xuống vách núi.

Phát hiện này làm cho toàn thân Bùi Đông Lai đổ mồ hôi lạnh.

Bởi vì hắn lo lắng mình cùng Đông Phương Lãnh Vũ chôn cùng, Bùi Đông Lai không dám tiếp tục để Đông Phương Lãnh Vũ tham gia trận đấu này nữa, hắn đang tính toán để bản thân mình lái.

Sau khi làm ra quyết định thì Bùi Đông Lai lớn tiếng nói:

- Tiểu Vũ, dừng lại.

Đông Phương Lãnh Vũ sớm đã đỏ mắt, cả người lâm vào trạng thái điên cuồng, căn bản không có nghe được lời nói của Bùi Đông Lai.

Đối với lần này thì Bùi Đông Lai đành phải quát to lên:

- Tiểu Vũ, dừng xe.

Một tiếng quát này, thì Bùi Đông Lai đã khí vận đan điền, giọng nói to như sấm, lập tức làm cho Đông Phương Lãnh Vũ nghe được.

- Két!

Nghe được tiếng quát của Bùi Đông Lai, Đông Phương Lãnh Vũ cũng không nói hai lời, lập tức giảm phanh lại, tốc độ liền giảm xuống.

- Bùi lão sư, làm sao vậy? Có phải là bị say xe hay không ?

Sau khi chiếc Aston Martin One-77 thì Đông Phương Lãnh Vũ hơi lấy lại tinh thần, vẻ mặt lo lắng hướng về Bùi Đông Lai hỏi thăm, hắn lựa chọn dừng xe là bởi vì lo lắng Bùi Đông Lai sẽ bị say xe.

Thấy được đôi mắt đỏ hồng của Đông Phương Lãnh Vũ lộ ra vẻ quan tâm thì trong lòng Bùi Đông Lai lại cảm thấy ấm áp, hần cười cười vỗ vào bả vai của Đông Phương Lãnh Vũ, nói :

- Không say xe, ta không sao cả.

Không có việc gì?!

Lời nói của Bùi Đông Lai làm cho cả người Đông Phương Lãnh Vũ ngây ra.

Ở hần xem ra nếu như Bùi Đông Lai không say xe thì vì sao lại muốn kêu mình dừng xe ?

- Xin lỗi Đông Lai ca, dù sao cũng đã thua rồi, kế tiếp cũng không cần liên mạng nữa, cứ đi tà tà cũng được.

Sau khi ngẩn ra thì Đông Phương Lãnh Vũ giống như là đã minh bạch được cái gì rồi, âm thầm hối hận lúc này mình liều mạng đua xe, thiếu chút nữa là để cho mình và Bùi Đông Lai toàn bộ hai người banh chè rồi.

- Không thua được.

Về mặt Bùi Đông Lai tươi cười :

- Xuống xe.

Xuống xe? !

Hai mắt Đông Phương Lãnh Vũ trừng to ra, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hần lái chiếc Aston Martin One-77 đã đi hơn một nửa quãng đường, xung quanh đều tối đen, ngay cả bóng dáng của quỹ ảnh cũng không thấy, vì sao Bùi Đông Lai lại kêu hần xuống xe ?

- Người qua ngồi ở vị trí phụ lái, để ta tới lái.

Mất thấy Đông Phương Lãnh Vũ không hiểu chuyện gì thì Bùi Đông Lai không hề thừa nước đục thả câu mà giải thích từ từ.

- Đông... Đông Lai ca, người... người nói người tới lái sao ?

Nếu như lời nói lúc nãy của Bùi Đông Lai làm cho Đông Phương Lãnh Vũ kinh ngạc thì ngay tại lúc này lời nói của Bùi Đông Lai đã làm cho Đông Phương Lãnh Vũ hoàn toàn kinh hãi rồi.

Khiếp sợ sao?

Đúng vậy!

Phải biết rằng trong quá trình Đông Phương Lãnh Vũ lái xe thì Bùi Đông Lai lại xuất hiện điều khác thường cho nên Đông Phương Lãnh Vũ đã cho rằng Bùi Đông Lai say xe.

Mà hiện giờ, Bùi Đông Lai lại muốn thay Đông Phương Lãnh Vũ đua xe?

Đông Phương Lãnh Vũ hoài nghi lỗi tai của mình xuất hiện vấn đề.

- Còn đứng ngây đó làm gì? Chẳng lẽ người muốn thua tiền sao ?

Mất thấy Đông Phương Lãnh Vũ trợn mắt há hốc mồm thì Bùi Đông Lai tức giận mắng nhưng trong lòng lại không tỏ ra vẻ sốt ruột.

Trước mắt thì đang bị rút lại phía sau, nhưng đuổi kịp cũng không có gì gọi là khó.

- Ách...

Đông Phương Lãnh Vũ nổi giận muốn nói cái gì nhưng kết quả lại không biết nói gì cho phải, theo bản năng bước xuống xe.

- Lên xe đi.

Mất thấy sau khi xuống xe thì Đông Phương Lãnh Vũ giống như là bị trúng phải ma pháp, đứng ngơ ngác nhìn mình thì Bùi Đông Lai vẩy vẩy tay.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, lại thấy vẻ tươi cười trên khuôn mặt của Bùi Đông Lai thì Đông Phương Lãnh Vũ không khỏi nhớ lại tình cảnh lúc trước, cho nên hắn cũng cảm thấy tự tin.

Chẳng lẽ Đông Lai ca đang giả ăn thịt hổ sao ?

Ngay lập tức một cái ý niệm hiện lên trong đầu của Đông Phương Lãnh Vũ, sau đó trái tim của hắn không nhận được mà đập liên hồi, trước tiên là chui vào trong xe, sau đó vẻ mặt mong chờ nhìn Bùi Đông Lai.

“Ông... Ông!”

Mắt thấy Đông Phương Lãnh Vũ lên xe, Bùi Đông Lai thu liễm tâm thần, Aston Martin One-77 lại khởi động.

- Còn tưởng rằng Đông Lai ca là một cao thủ giả ngựa ăn thịt hổ, vậy mà làm cả nửa ngày cũng không bằng ta.

Tục ngữ nói : “ Người trong nghề ra tay, vừa nhìn thì có biết giỏi hay không ?” Động tác khởi động xe của Bùi Đông Lai cũng không quen thuộc lắm, điều này làm cho Đông Phương Lãnh Vũ liền trở nên buồn bực.

Đối với điều này, Bùi Đông Lai cũng không có giải thích.

Tuy rằng hắn đã dùng hợp trí nhớ của Tiêu Phi, hơn nữa lại dung hợp kỹ năng đua xe nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên hắn lái xe.

Cũng giống như một người nào đó hiểu biết rất nhiều về một lĩnh vực đặc thù, nhưng một thời gian dài không dấn động đến thì cũng khó tránh có chút mất thời gian khôi phục lại trạng thái tốt nhất, cần phải tập tành thích nghi a.

Lúc này Bùi Đông Lai cũng là như thế.

10s sau, một góc cua xuất hiện phía trước mắt.

Lúc này Đông Phương Lãnh Vũ quay mặt nhìn sang Bùi Đông Lai.

Thân là một người đua xe, Đông Phương Lãnh Vũ rất rõ ràng, một tên đua xe có phải là PRO hay không thì thường biểu lộ rõ nhất ở những đoạn cua thế này.

Cái đó không chỉ là kỹ thuật lái xe mà còn có cả tâm lý, năng lực phán đoán cùng với phản ứng, từ từ kết hợp dung hợp lại thành một.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, sau khi dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi thì lực phản ứng, lực dự đoán... hay cái gì cũng tăng lên cả, mà bởi vì hắn cũng đã trải qua mười tám năm không tầm thường cho nên tâm lý của hắn cũng cực kỳ ổn định, hiện giờ lại dung hợp với trí nhớ và khả năng đua xe của Tiêu Phi thì biểu hiện sẽ ra sao đây?

Ngay lúc đó, Bùi Đông Lai đã dùng hành động thực tế để chứng minh.

Đối mặt với lần đầu tiên đua xe, đối mặt với lần đầu tiên phải vượt qua khúc cua này...

Bùi Đông Lai có chút hưng phấn, hắn không có buông chân ga ra mà đem đầu bánh xe đưa sát vào phương hướng của góc cua sau đó hắn giãm phanh lại, tay lái đánh về phía trước.

”Ờ ~ ”

Đông Phương Lãnh Vũ chăm chú nhìn, thấy cả quá trình của Bùi Đông Lai diễn ra vô cùng mạch lạc, chiếc Aston Martin One-77 dưới sự thao túng của Bùi Đông Lai thì liền vượt qua khỏi góc cua, trên mặt đường để lại một dấu vết ma sát bánh xe.

- Ách...

Mắt thấy chiếc Aston Martin One-77 lướt sát lan can thì Đông Phương Lãnh Vũ sợ tới mức không còn giọt máu, trái tim không ngừng đập.

Sau đó, mắt thấy an toàn vượt qua khỏi góc cua thì Đông Phương Lãnh Vũ đã muốn khóc rồi, hắn không ngờ rằng Bùi Đông Lai lại điên cuồng, liều mạng đến như vậy a!

- Đông... Đông Lai ca, cuối cùng cũng qua đoạn đường nguy hiểm nhất rồi, nhưng mà còn rất nhiều góc cua khác, hơn nữa đường lại hẹp...

Đông Phương Lãnh Vũ chỉ cảm thấy bản thân vừa lắc lư một vòng trước quỹ môn qua, hần xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, cố gắng nhắc nhở Bùi Đông Lai.

Ồ hần xem ra, cách chơi của Bùi Đông Lai thật sự là quá nguy hiểm...

Nhưng mà...

Không đợi hần nói hết lời thì phía trước lại hiện ra một khúc cua hơn nữa là một góc cua hình chữ S thật lớn.

"Tư ~ "

Nương theo âm thanh ma sát giữa lốp xe với mặt đường, chiếc Aston Martin One- 77 liền tăng tốc lên, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất tiến lên phía trước.

"Tư ~ "

Sau khi tăng tốc chạy lên một khoảng thì tốc độ của chiếc Aston Martin One-77 đột ngột giảm xuống, sau đó làm ra một động tác hoàn mỹ, thuận lợi vượt qua góc cua chữ S kia.

- Ách...

Thấy một màn như vậy thì nỗi lo lắng trên khuôn mặt của Đông Phương Lãnh Vũ đã biến mất tăm hơi., cảm giác vui mừng lại tràn ngập trên khuôn mặt tuấn mỹ của hần.

Hoàn mỹ vượt qua góc cua chữ S kia sao?

Mje nó, điều này làm sao có thể ?

Ở vị trí phụ lái thì hần giống như là mất linh hồn, trừng to hai mắt, ngơ ngác nhìn vào Bùi Đông Lai, cảm giác kia dường như đang hỏi:

- Đông Lai ca, người đừng làm ta sợ được chứ?

Bùi Đông Lai phảng phất là không nhìn thấy Đông Phương Lãnh Vũ, sau khi đắm chìm trong cảm giác vui sướng thì hần lại thấy một khúc cua chữ S, hần vẫn như cũ vẫn làm ra một động tác hoàn mỹ vượt qua, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn trước.

- ĐxxCM

Lại thấy kỳ tích sinh ra, Đông Phương Lãnh Vũ liền cảm thấy sôi máu, cả người rùng mình:

- Đông... Đông Lai ca.... Ca rất trâu, con mẹ nó, rất là trâu bò...

Nói xong, Đông Phương Lãnh Vũ lại đem ánh mắt nhìn về Bùi Đông Lai, trong ánh mắt cũng không còn thấy vẻ hoài nghi hay lo lắng nữa mà thay vào đó là sự hưng phấn cùng sùng bái.

Mặc dù hần không biết vì sao trong khoảng thời gian ngắn Bùi Đông Lai lại thay đổi lớn như vậy, nhưng mà hần cũng biết có thể vượt qua góc cua chữ S hơn nữa lại dùng một động tác hoàn mỹ để vượt qua thì đại biểu cho cái gì rồi.

Ồ hần xem ra, người mà mình sùng bái lúc trước, muốn bái làm sư phụ là Khang thiếu kia cũng không thể làm được.

Mà Bùi Đông Lai chẳng những lại làm được hơn nữa lần sau so với lần trước lại càng PRO hơn.

PRO sao ?

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, hần đã khôi phục được kỹ năng đua xe của Tiêu Phi, hơn nữa bởi vì năng lực bẩm sinh của hần còn biến thái hơn so với Tiêu Phi, nên kỹ thuật lái xe của hần cũng không ngừng tăng lên.

Dưới tình hình như vậy thì chỉ cần hấn hoàn toàn khôi phục kỹ năng đua xe của Tiêu Phi thì trình độ của hấn cũng sẽ biến thái hơn so với Tiêu Phi rất nhiều.

Động tác lái xe của Bùi Đông Lai càng ngày càng thành thạo, trong chớp mắt thì chiếc Lamborghini của tên xa thủ Hồng Kông đã xuất hiện ở phía trước.

Trong Lamborghini, tên xa thủ này dốc toàn lực đuổi theo Tôn Vệ Đông và Kim Hy Mỹ, thông qua kính chiếu hậu thì hấn thấy được Aston Martin One-77 đang ở phía sau đuổi lên, vốn là ngẩn ra nhưng sau đó dường như hấn cảm nhận được đang bị khiêu khích. Vì thế liền hừ lạnh, tính toán ở ngay loan đạo phía trước sẽ đem chiếc Aston Martin One-77 bỏ lại phía sau.

“Vèo”

Trong lúc tên xa thủ Hồng Kông còn đang suy nghĩ thì chiếc Aston Martin One-77 lại hóa thành một đạo bạch quang trực tiếp chạy thẳng đến khúc cua chữ S đằng trước.

Người kia muốn tìm cái chết sao?

Thấy một màn như vậy thì tên xa thủ Hồng Kông hoảng sợ, ở hấn xem ra nếu dùng một tốc độ nhanh như vậy để vượt qua loan đạo chữ S kia thì không phải là muốn chết hay sao ?

Ngay sau đó.

Ngay tại lúc tên xa thủ Hồng Kông trợn mắt há mồm thì chiếc Aston Martin One-77 liên tục làm ra hai động tác hoàn mỹ thuận lợi vượt qua góc cua chữ S ấy.

- Gặp lại sau, con nít ranh.

Trong Aston Martin One-77, Đông Phương Lãnh Vũ hưng phấn gào to lên.

Trong Lamborghini tên xa thủ Hồng Kông cố gắng trừng to mắt, cố gắng làm cho mình thấy được rõ ràng hơn một chút...

Kết quả là ngay khi hấn đang trừng mắt lên thì chiếc Aston Martin One-77 đã biến mất trong tầm mắt của hấn.

Ảo giác!

Mje nó, tuyệt đối là ảo giác.

Không nhìn thấy được bóng dáng của chiếc Aston Martin One-77 thì tên xa thủ HK điên cuồng lắc đầu, hấn không dám tin cũng không dám tưởng tượng những gì bản thân thấy lúc này đều là sự thật.

Cùng lúc đó, đột nhiên hấn phát hiện được chiếc Lamborghini của mình sắp đụng vào lan can.

- Nha... Không!

Hấn hoảng sợ phát ra một tiếng kêu kinh thiên động địa, đồng thời giảm mạnh xuống phanh xe.

”Tư ~ ”

Chiếc xe đang chạy nhanh bỗng nhiên giảm tốc độ, âm thanh ma sát giữa lốp xe và mặt đường đã làm mất đi sự im lặng của đêm tối.

- A....

“ Rầm”

Một tiếng hét thảm trôi qua rồi một tiếng “ Rầm” vang lên, chiếc Lamborghini trực tiếp tông vào lan can, bất quá bởi vì tốc độ đã giảm xuống, cho nên cũng chỉ đụng vào lan can mà thôi, không có rút xuống vách núi.

Trong ô tô, đầu của tên xa thủ Hồng Kông chảy đầy máu, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, một chất lỏng màu vàng chảy ra từ ở giữa hai chân của hấn.

Đâm đầu vào chỗ chết sao?

Có vẻ cũng khá giống...

codon.traí

95. Chương 95: Không Có Thiên Lý

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 95: Không có thiên lý

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Pearl

Nguồn: 4vn.eu

Khi Xa vương Hồng Kông bất ngờ vì trông thấy Bùi Đông Lai của khúc cua hình chữ S thiếu chút nữa thì mất mạng thì Kim Hy Mỹ người đại diện Thôi Vĩnh Tinh đã lái chiếc xe thể thao vua Bugatti Veyron đi tới chỗ xuất phát.

- Ngao!

Mắt thấy Bugatti Veyron đi tới điểm cuối cùng, bắt đầu vòng thứ hai thì một ít kẻ đua xe yêu thích Kim Hy Mi liền rống to lên.

Mà đám người Tôn Vệ Đông thì giống như trái cà héo, hoàn toàn ủ rũ xuống.

Trong Bugatti Veyron. Kim Hy Mỹ có thể nghe được tiếng hoan hô ở ngoài, nàng đem chân của mình để lên chân ga đồng thời dùng ánh mắt nhìn thoáng qua chỗ của Thôi Vĩnh Tinh, kết quả nàng mơ hồ thấy được một đạo thân ảnh

- Xã trưởng, ta sẽ chiến thắng.

Thấy được bóng dáng người kia thì Kim Hy Mỹ tự tin cười một tiếng.

Cùng lúc đó thì Tôn Vệ Đông cũng không chịu rút lại phía sau, hắn cũng chạy tới điểm xuất phát.

- Nhanh lên, người đứng ở thứ 2.

Khác xa so với Kim Hy Mỹ, khi Tôn Vệ Đông vượt qua vạch xuất phát thì âm thanh ồn ào huyên náo cũng xuất hiện, nhưng không phải là những tiếng hoan hô mà là những lời chửi rủa mắng nhiếc thậm tệ, bắt buộc hắn phải giành chiến thắng.

Đối với Tôn Vệ Đông mà nói thì hắn cũng không quan tâm đến những lời ấy, cái hắn cần chính là vinh dự của Câu lạc bộ, thể diện của Khang thiếu.

Có lẽ bởi vì là do xấu hổ nên Tôn Vệ Đông liền gắt gao chăm chú vào phía trước, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Sự phụ, ta sẽ không thua, tuyệt đối sẽ không thua.

“ Vèo”

Nói xong, giống như Tôn Vệ Đông đã được phát tiết ra hết, hắn gắt gao giẫm lên chân ga, chiếc SSC Tuatana giống như là một con quái thú gào theo lên rồi phóng tới, biến mất trong tầm mắt của mọi người ở đây.

Cùng lúc đó.

Tên xạ thủ Hồng Kông kia cũng đã khôi phục lại một chút ý thức, đồng thời hắn cũng không giống như lúc trước mà tỏ ra vẻ sợ hãi.

Trong Lamborghini, hắn liền nói năng lộn xộn:

- Ta đã gây ra tai nạn. Ta muốn rời khỏi trận đấu này...

- Xin hãy nói lại tình huống cùng với vị trí hiện tại của người, chúng ta sẽ lập tức phái nhân viên công tác tới giải cứu người.

Người chủ trì trong tràng đua xe nghe được xạ thủ Hồng Kông nói như thế, lúc đầu thì ngẩn ra sau đó vô cùng sốt ruột, hỏi han.

Tên xạ thủ Hồng Kông dường như là không nghe được tiếng hỏi han của người chủ trì, nói chính xác ra là hẳn không có tâm tình để nghe, hẳn giống như là một kẻ điên vậy, hét lớn lên:

- Con mẹ nó, ta đã xảy ra tai nạn, ta muốn rời khỏi trận đấu.

- Xin hỏi ngài hiện tại ở nơi nào?

- Lão tử đã bị tai nạn.

Mắt thấy tên xạ thủ Hồng Kông đã hoàn toàn mất hết lý trí thì người chủ trì trực tiếp dập điện thoại xuống, sau đó liền liên hệ với nhân viên công tác để nghĩ cách cứu viện.

- Bởi vì lái xe số 3 đã xảy ra tai nạn cho nên sẽ rời khỏi trận đấu.

Sau khi nhân viên công tác bắt được liên lạc thì người chủ trì liền điều chỉnh lại cảm xúc rồi mang theo vài phần tiếu nuối:

- Tạm thời thì hẳn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhân viên công tác của chúng ta đang tìm cách cứu viện cho hẳn, hy vọng hẳn có thể chịu đựng thêm một lát nữa.

Nghe được người chủ trì nói như thế thì vô luận là mấy tên thích đua xe hay là mấy nhân vật nổi tiếng trong xã hội cũng lộ ra vẻ thờ ơ.

Cảm giác kia giống như tên xạ thủ số 3 kia có sống hay chết cũng không có quan hệ đến bọn hắn.

“ Vèo”

Người chủ trì vừa nói xong không được bao lâu thì Bùi Đông Lai đang lái chiếc Aston Martin one-77 thay cho Đông Phương Lãnh Vũ đã chạy lên.

- Vòng thứ nhất đã đi được gần một nửa, hiện nay xạ thủ số 4 đã rút lại ở phía sau khá xa, muốn đuổi kịp cũng thật sự là chuyện khó tin.

Mắt thấy Aston Martin one-77 chạy lên thì giọng nói của người chủ trì lại vang lên:

- Chẳng lẽ hẳn muốn sáng tạo kỳ tích hay sao?

- Sáng tạo cái cọng lông a, mau về nhà tắm rửa rồi đi ngủ đi.

- Đúng vậy, đã quá 10s rồi, đuổi được thì hẳn là quỷ rồi.

Tại hiện trường, những kẻ yêu thích đua xe cũng không tỏ ra phối hợp với người chủ trì, bọn hắn chẳng những không hoan hô lên mà còn mở miệng la mắng.

Cùng với bọn hắn có chút bất đồng, các thành viên câu lạc bộ của Khang thiếu cùng với Thôi Vĩnh Tinh đều có chút ngạc nhiên.

Tất cả bọn hắn đều biết được thực lực của Tôn Vệ Đông cùng với Kim Hy Mỹ.

Ở bọn hắn xe ra, biểu hiện của Đông Phương Lãnh Vũ giờ này đã nằm ngoài dự liệu của bọn hắn.

- Hắc, lúc này mà vượt qua thì khẳng định thành viên của câu lạc bộ kia sẽ rất là buồn bực à?

Trong Aston Martin one-77, Đông Phương Lãnh Vũ dường như là đoán được biểu hiện của đám thành viên của câu lạc bộ, cười lạnh nói:

- Các người hãy chậm rãi hưởng thụ đi, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, sau khi cuộc tranh tài kết thúc thì các người sẽ bị dọa đến mức sẽ bị bệnh thần kinh.

Nói xong thì Đông Phương Lãnh Vũ liền quay đầu lại nhìn về phía Bùi Đông Lai, ánh mắt đầy vẻ sùng bái. Đối với Đông Phương Lãnh Vũ mà nói thì hiện giờ thần mã Khang thiếu hay là thần mã xa vương Hàn Quốc cũng con mẹ nó, phát nổ đi thôi.

Bùi Đông Lai lại không để ý đến vẻ hưng phấn của Đông Phương Lãnh Vũ mà hắn vẫn chăm chú hưởng thụ cái cảm giác đua xe này.

Trong chốc lát, dưới sự chú ý của nhiều người thì chiếc Aston Martin one-77 liền hóa thành một đạo bạch quang biến mất trong tầm mắt của bọn họ, đuổi theo chiếc Bugatti Veyron cùng SSCTuatana ở phía trước.

Thông qua trong nửa đường hành trình thì Bùi Đông Lai đã dần thích ứng được, kỹ năng lái xe của hắn càng trở nên tốt hơn, cũng không sai biệt lắm so với tiêu chuẩn của Tiêu Phi ngày trước.

Hắn có thể sớm một chút mà đuổi kịp Tôn Vệ Đông cùng với Kim Hy Mỹ, cho dù là phía trên có khúc cua thì hắn cũng rất nhanh đuổi theo kịp.

Dưới tình hình như thế thì chiếc Aston Martin one-77 màu trắng cùng ma sát với hai lan can hai bên đường.

Đối với lần này thì Đông Phương Lãnh Vũ cũng không có tỏ ra sợ sệt như lúc này, ngược lại tâm tình của hắn trở nên kích động, dọc theo đường đi thì hắn điên cuồng hét lên, hắn muốn dùng phương thức này để phát tiết sự sung sướng, hưng phấn trong lòng của mình ra.

Rốt cuộc, tại lúc Bùi Đông Lai điên cuồng đuổi theo thì tại vòng thứ hai hình ảnh của chiếc Bugatti Veyron cùng SSCTuatana đã xuất hiện trong tầm mắt của Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh Vũ .

- Đông Lai ca, hãy vượt lên, vượt qua bọn hắn luôn.

Thấy được điểm này thì Đông Phương Lãnh Vũ liền hưng phấn hô to lên, mà một bên Bùi Đông Lai lại tính toán làm sao để có thể vượt lên được.

Tính toán như thế nào để vượt qua không chỉ có riêng Bùi Đông Lai, mà Tôn Vệ Đông cũng đang tính toán.

Vì muốn giữ vinh quang cho câu lạc bộ Siêu Bào cùng với mặt mũi của Khang thiếu, thì trong một phần tư đoạn hành trình lúc này, Tôn Vệ Đông giống như là một kẻ chiến sỹ không ngừng liều mạng đuổi theo, cho nên khoảng cách giữa hắn vào kmh mới được rút ngắn xuống như thế.

- Liều mạng.

Mắt thấy phía trước xuất hiện một loan đạo có khúc cua chữ U cùng với chữ S thì hắn biết đây là cơ hội tốt, quyết định cắn răng làm ra quyết định.

Sau khi làm ra quyết định rồi thì Tôn Vệ Đông giống như là một con bạc, cắn răng giẫm vào chân ga, trực tiếp lao nhanh về phía loan đạo chữ U.

Trong Bugatti Veyron, dường như là Kim Hy Mỹ đã đoán được Tôn Vệ Đông sẽ cố gắng tranh thủ lúc loan đạo chữ U này mà vượt qua, nàng vẫn bình tĩnh lái chiếc Bugatti Veyron rồi sau đó hoàn toàn phong kín lối đi, ngăn cản không cho Tôn Vệ Đông vượt qua.

- Mẹ nó.

Vượt qua không thành công, Tôn Vệ Đông tức giận chửi mẹ nó, đồng thời hắn cũng cố gắng dậm chân ga.

Nhưng mà, không đợi hắn giẫm xuống chân ga thì hắn chỉ cảm thấy một đạo tàn ảnh màu trắng lướt qua chiếc xe thể thao của hắn.

Phát hiện này làm cho Tôn Vệ Đông có chút sửng sốt sau đó hắn liền thấy chiếc Aston Martin one-77 của Đông Phương Lãnh Vũ xuất hiện ở phía trước, dường như là đang đuổi theo chiếc Bugatti Veyron.

- Đông Phương Lãnh Vũ sao, làm sao hắn có thể đuổi kịp được?

Tôn Vệ Đông mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin tưởng được.

Dù sao, lúc mới vừa rồi hắn dùng hết sức của chín trâu hai hổ, bằng phương thức liều mạng mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp chiếc Bugatti Veyron của Kim Hy Mỹ.

Mà ở trong mắt hần một tên Đông Phương Lãnh Vũ không đáng giá được nhắc tới chẳng những lại đuổi theo hơn nữa lại còn siêu việt hơn hần, không riêng gì Tôn Vệ Đông mà trên chiếc Bugatti Veyron thì Kim Hy Mỹ cũng bị chiếc Aston Martin one-77 đuổi theo mà vẻ mặt trở nên hoảng sợ.

Mắt thấy chiếc Aston Martin one-77 giống như là đang điên cuồng, cố ý muốn vượt qua. Thấy loan đạo phía trước rồi thì Kim Hy Mỹ cũng không giảm tốc độ mà tiếp tục giữ lấy con đường cố gắng không cho chiếc Aston Martin one-77 vượt qua.

2000m.

1500m.

Mắt thấy khoảng cách càng ngày càng được rút gần thì Kim Hy Mỹ liền buông chân ga ra, tốc độ bắt đầu chậm lại.

“Vèo”

Mà chiếc Aston Martin one-77 vẫn duy trì tốc độ khủng khiếp như cũ giống như một cơn bão, mà lúc này chiếc Aston Martin one-77 đã thành công chiếm được con đường.

1000m.

500m.

300m.

“TU”

Trong màn đêm, ở hai bên đường có vài tên nhân viên công tác đang há mồm tròn mắt khi chứng kiến chiếc Aston Martin one-77 làm ra một động tác hoa lệ, vượt qua loan đạo chữ S thứ nhất.

Sau đó “Vù.. Vù “

Nương theo một tiếng gầm rú điếc tai, chiếc Aston Martin one-77 liền tăng tốc chạy về loan đạo thứ hai.

“Tu”

Lần thứ hai thành công.

Chiếc Aston Martin one-77 lần thứ hai làm ra một động tác hoa lệ, thành công vượt qua loan đạo chữ S thứ hai, vững vàng giữ vị trí thứ nhất, đem chiếc Bugatti Veyron cùng SSC Tuatara để lại phía sau.

- Đông Lai ca uy vũ.

Trong Đông Lai ca uy vũ thì Đông Phương Lãnh Vũ nắm chặt hai tay rồi giơ lên cao, cảm giác kia như hận không thể ôm Bùi Đông Lai rồi hưng hăng hôn vào hần một cái.

Mà Kim Hy Mỹ cùng với Tôn Vệ Đông bởi vì thấy được một màn như thế liền trở nên rung động, bọn hần liền thất thần xem chút nữa đã đụng vào lan can ở hai bên đường.

Sau đó, khi bọn hần vượt qua loan đạo chữ S thì đã không thấy tung tích chiếc Aston Martin one-77 ở đâu cả.

- Sao lại như thế? Chiếc Aston Martin one-77 đột nhiên sao lại trở nên lợi hại như thế này?

Trong Bugatti Veyron, rốt cuộc Kim Hy Mỹ cũng không thể bảo trì được vẻ bình tĩnh, lông mày nhăn lại tự nói.

So sánh với Kim Hy Mỹ mà nói thì nội tâm của Tôn Vệ Đông rung động hoàn toàn không thể dùng lời nào mà hình dung được.

Hần và Đông Phương Lãnh Vũ đã từng đua xe với nhau cho nên hần biết được trình độ của Đông Phương Lãnh Vũ như thế nào, nếu không thì lúc trước khi hần mới xuất ra nửa thực lực thì đã đánh bại được Đông Phương Lãnh Vũ nhưng mà giờ phút này hần đã dùng hơn một trăm phần trăm thực lực, vượt qua trình độ phát huy lúc trước nhưng lại không thấy được bóng dáng chiếc Aston Martin one-77 của Đông Phương Lãnh Vũ đâu cả.

Loại tương phản này đã hoàn toàn làm cho Tôn Vệ Đông sụp đổ mắt.

Hắn thật sự muốn biết, vì sao trong thời gian ngắn như thế mà Đông Phương Lãnh Vũ lại có thể trở nên nguời bài đến thế?

Nguời bài sao?

“ Xoạch ”

Mắt thấy ba chiếc xe biến mất thì mấy tên nhân viên công tác bên đường liền nuốt một ngụm nước miếng sau đó ngườì nhìn ta, ta nhìn ngườì.

- Mới vừa rồi chiếc Aston Martin one-77 liên tục làm ra hai động tác hoàn mỹ để đi qua loan đạo chữ S sao?

Nhìn thấy, nhìn thấy thì trong đó một gã thanh niên trờng to mắt hỏì đồng nghiệp ở bên cạnh.

Đồng nghiệp hắñ cũng không trả lời, mà ba tên cùng đồng loạt gậì đầu.

- Ta...chúng ta nhất định phải báo cái tin tức này.

Gậì đầu xong thì một gã nhân viên công tác ý thức được cái gì đó, về mặt liên kích động nói.

Nghe được tên này nói như thế thì những tên còn lại cũng không nói hai lời, trực tiếp lấy điện thoại ra rồi báo cho người chủ trì:

- Aston Martin one-77 đã vượt mặt thành công, hiện giờ đang dẫn đầu.

- Ngườì... Ngườì nói cái gì?

Bên trong điện thoại liền truyền ra giọng nói của nữ chủ trì, ngạc nhiên khi nghe được báo cáo thì đôi mắt của nữ chủ trì liền trờng lớn, về mặt cả kinh nói:

- Ngườì... Ngườì nói là chiếc Aston Martin one-77 đã thành công vượt qua, đang dẫn đầu rồi sao?

- Đúng là như vậy! Hắñ từ vị trí thứ tư đã làm ra hai động tác hoàn mỹ phiêu di..

Dường như tên nhân viên công tác thấy mọi vật trước mắt giống như trong mơ cho nên hắñ cũng nói năng lộn xộn:

- Nga, không... Là ba, là ba động tác hoàn mỹ phiêu di..

- Ngườì xác định là chiếc Aston Martin one-77 đã vượt qua, hơn nữa lại đang dẫn đầu sao?

Về mặt của người chủ trì liền trở nên ngây ngốc.

- Ba, hắñ dùng tới ba động tác hoàn mỹ phiêu di..

Tên nhân viên công tác cũng không nghe người chủ trì nói cái gì, hắñ liền kích động nói:

- Hắñ vốn lợi dụng khúc cua chữ U ngay loan đạo để chạy qua, sau đó thành công vượt qua mặt chiếc SSC Tuanata, tiếp đó...

- Ngườì cảm miệng cho ta! Ta hỏi ngườì bây giờ chiếc Aston Martin one-77 đang dẫn đầu phải không?

Người chủ trì nghe tên nhân viên công tác kia nói năng lộn xộn thì liền rờng lên.

- Đúng vật, chiếc Aston Martin one-77 đang dẫn đầu.

Tên nhân viên công tác kia bị tiếng rờng của người chủ trì liền trở nên thanh tỉnh lại, hắñ liền tỉnh táo, nói một cách khẳng định:

- Hơn nữa, chắc hắñ sẽ luôn luôn dẫn đầu thẳng cho đến khi trận đấu chấm dứt.

Nghe được đồng bạn nói như thế thì ba tên nhân viên công tác còn lại cũng không có phản đối, mà ra ra sức gậì gậì đầu.

Đúng vậy.

Ở đám bọn hần xem ra thì bằng ba động tác hoàn mỹ như thế để vượt qua loan đạo, nếu đang dẫn đầu mà trở thành đứng chót thì con mẹ nó, quả thật là không có thiên lý nữa.

96. Chương 96: Toàn Trường Khiếp Sợ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 96: Toàn trường khiếp sợ.

Dịch giả: __Lovely__

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Theo thứ tự vị trí thứ 2, thứ 3 là ai?

Nữ chủ trì dùng hơn ba mươi giây mới có thể bắt buộc mình tiếp nhận sự thật không thể tưởng này, sau đó mới mở miệng hỏi.

- Bugatti Veyron đứng thứ nhì!

Nghe thế, nàng trầm mặc chấm dứt cuộc gọi.

Cho dù nàng có một ngàn, một vạn lý do cũng không tin được Đông Phương Lãnh Vũ có thể vượt lên. Chỉ là, lý trí nói cho nàng biết, nhân viên công tác không thể nào lừa dối nàng, cũng không cần thiết phải lừa nàng.

Sau khi hiểu được điểm này, nàng hít một hơi thật sâu, sau đó cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc.

- Kính thưa các quý bà, các quý ông. Hiện tại ba người đứng đầu đã đua xe chạy xong một phần tư lộ trình vòng thứ hai.

Mặc dù nữ chủ trì đã cố gắng không chế tâm tình của mình, nhưng thanh âm của nàng vẫn mang theo sự rung động.

Trong một văn phòng ở tầng cao nhất trong một tòa nhà bốn tầng, nghe thấy thanh âm của nữ chủ trì, Quý Hồng với lễ phục dạ hội quý phái bỗng nhàu nhĩ, thu liễm nụ cười rồi nói:

- Giọng nói chính là tiền vốn của người bình luận, biểu hiện của nàng thật làm cho người ta thất vọng...Nàng có thể cuốn gói đi được rồi!

Nghe người mặc y phục màu hồng nói, trung niên đeo mắt kính Phnôm-pênh đang muốn nói gì thì thanh âm của nữ chủ trì lại tiếp tục vang lên, trong giọng nói mang theo sự khiếp sợ và nghi ngờ không thể che giấu:

- Mắt...Trước mắt, người điều khiển xe Aston Martin One-77 đã tăng tốc vượt qua và đang ở vị trí dẫn đầu!
"Bá!"

Bất kể là Quý Hồng hay người trung niên đeo mắt kính Phnôm-pênh đều ngẩn ra.

Mà nguyên bản trường đua đang náo động trong nháy mắt giống như chết lặng.

- Thật ngu xuẩn! Sao cô ta lại phạm phải sai lầm nhỏ nhặt thế chứ? Chúng ta đâu phải là trung tâm từ thiện mà nuôi kẻ ăn không ngồi rồi. Nhất định phải sa thải cô ta!

Ngây người trong giây lát, Quý Hồng bỏ chén rượu xuống, vẻ mặt rất khó coi.

Đông Phương Lãnh Vũ mà lại dẫn đầu, vượt qua hai đồ đệ của Xa Vương sao?

Nói đùa cấp quốc tế sao?

Xem ra sai lầm này của cô ta thật không thể tha thứ!!

- Vâng! Lão bản.

Trung niên đeo mắt kiếng vội vàng lên tiếng đồng tình.

- Mợ nó! Cô nàng bình luận viên này không phải đang buồn ngủ đấy chứ?

- Đúng vậy! Aston Martin One-77 làm sao có thể dẫn đầu được?

Sau khi Quý Hồng quyết định đuổi việc nữ chủ trì thì tại trường đua xe, những cổ động viên sau phút ngắn ngủi trầm mặc liền ồn ào sôi nổi.

Trong lúc nhất thời những tiếng chửi tục vang lên bốn phía, không ai tin rằng Đông Phương Lãnh Vũ sẽ dẫn đầu ở trận đấu vòng thứ hai!

Không riêng gì bọn hắn, mà cả những nhân vật có máu mặt cũng không tin.

Thật quá hoang đường và vô vớ!!!

Vớ vẩn sao?

Năm phút đồng hồ sau.

Thanh âm của nữ chủ trì tiếp tục vang lên:

- Aston Martin One-77 đã dẫn đầu chạy xong nửa vòng thứ hai, ưu thế rất rõ ràng. Nếu không có gì bất ngờ thì sẽ lấy được vị trí thứ nhất trong trận đấu này.

Lúc này, biểu tình của nữ chủ trì đã trấn định hơn, giọng nói cũng rõ ràng hơn.

Mà đồng dạng, trường đua lại càng thêm yên tĩnh.

Lúc này không một ai còn chửi tục nữa.

Tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn về phía màn hình lớn.

Thông qua màn hình lớn thì mọi người có thể thấy chiếc Aston Martin One-77 đang chạy tà tà về.

Nhìn bóng xe màu trắng hoa mỹ, mỗi thành viên trong trường đua đều cảm thấy như là một ảo ảnh không chân thật.

Thậm chí có người còn dùng hai tay dụi mắt mình để xác nhận có phải nhìn nhầm không.

Cảm giác này không riêng gì họ mà ngay cả những nhân vật nổi tiếng cũng như vậy.

Khang thiếu cùng thành viên câu lạc bộ Siêu Bào cũng vậy.

Xa Vương Hàn Quốc Thôi Vinh Cảnh trực tiếp đứng thẳng dậy.

Ngay cả Quý Hồng vừa muốn đuổi việc nữ chủ trì cũng bất ngờ, tay phải nàng rung lên làm đổ ly rượu ra thảm lót sàn nhà.

”Choang!”

Thanh âm ly rượu rơi xuống vỡ nát làm rượu đổ chảy ra sàn nhà.

Thanh âm này cũng kéo Quý Hồng và trung niên đeo mắt kiếng trở về với sự thật, trải qua phút khiếp sợ ngắn ngủi, nàng theo bản năng đứng bật dậy.

- Lão bản cẩn thận!

Người trung niên kinh hô một tiếng, rồi chạy về phía nàng.

Quý Hồng đột nhiên tỉnh ngộ, nàng trực tiếp ngồi xuống ghế salong, bày ra tư thế hấp dẫn chết người không đèn mạng, tươi cười nói:

- Ta thật sự là xem thường tiểu bằng hữu này rồi! Hắn chỉ dùng ba phần tư thời gian thi đấu đã có thể dẫn đầu...ưu thế cực kỳ rõ ràng. Biểu hiện của hắn làm cho ta lãi gần năm triệu nha!

”Khanh khách...”

Vừa nói xong, Quý Hồng liền cười rộ lên.

Nhìn nàng cười vui vẻ, trung niên đeo mắt kính cũng không thể thốt được nửa lời, hẳn hiểu chuyện này thật quá sức tưởng tượng rồi.

- Ta kháo, tên này làm sao có thể về nhất chứ? Thật không thể tin nổi!

- Quả thật rất thái quá rồi! Ta đang hoài nghi nhà cái có giở trò quỷ gì không nữa?

- Có phải không đó? Dù sao cũng có tuyển thủ là đồ đệ Xa Vương Hàn Quốc, bọn họ sao có thể chịu thua dễ như vậy được?

Sau vài phút trầm mặc, những cổ động viên bắt đầu sôi nổi nghị luận, cái nhìn của họ không đồng nhất, có người không tin, có người cho rằng nhà cái giở trò, còn có người như muốn điên lên.

So với họ, những nhân vật có máu mặt có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Tuy bọn họ cảm thấy chuyện này quá vớ vẩn, nhưng họ không tin nhà cái dám giở trò.

Trong phòng CLB Siêu Bào.

Trong đại sảnh im ắng đến dọa người, Khang thiếu không nói gì, không ai dám nói gì.

Nguyên bản, họ đều cho rằng đối thủ của Tôn Vệ Đông chỉ có Kim Hi Mỹ, ai ngờ nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim – Đông Phương Lãnh Vũ làm cho mọi người cảm thấy kinh hãi!

Cả đám người trầm mặc, ngay cả trên mặt Chu Đào, kẻ đánh cuộc với Bùi Đông Lai cũng không còn một chút đắc ý nào, mà chính là sợ hãi.

Dưới ánh đèn, nghĩ tới kết cục sau khi thua trận, sắc mặt hắn không khỏi trắng bệch. Hai tay không thể khống chế được bắt đầu run rẩy.

- Không sao...Trận đấu còn chưa chấm dứt, ai về nhất còn chưa biết được...!

Hắn cố gắng dùng tinh thần AQ an ủi những thành viên CLB Siêu Bào.

”Bá!”

Thanh âm của Chu Đào vừa dứt thì thành viên CLB Siêu Bào nhìn về phía hắn với ánh mắt như nhìn một thằng ngốc.

Tuy rằng bọn hắn không thể lý giải tại sao vòng thứ hai Đông Phương Lãnh Vũ có thể rút ngắn thời gian, nhưng hiện giờ hắn đã cách hai người Kim Hi Mỹ và Tôn Vệ Đông khoảng ba mươi giây.

Nhưng mà Đây là sự thật không thể thay đổi!

Dưới tình hình này, chỉ cần Đông Phương Lãnh Vũ không mắc phải sai lầm nghiêm trọng thì vị trí thứ nhất là ai thì không cần phải nói.

- Người có thể rút ra khỏi câu lạc bộ được rồi.

Lúc này, Khang thiếu đột nhiên xoay người, lạnh lùng quét mắt nhìn Chu Đào một cái.

Đối mặt với những ánh mắt xem thường của mọi người, lời nói không chút tình cảm của Khang thiếu vang lên bên tai khiến Chu Đào cảm thấy sức lực như chiếc bong bóng bị xì hơi, đặt mông ngồi phệt xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, trong một đại sảnh xa hoa, Xa Vương Hàn Quốc Thôi Vĩnh Cảnh đứng bật dậy nhìn chăm chăm vào chiếc Aston Martin One-77 đang giảm tốc độ. Hắn trầm mặc đi đến bên cửa sổ, híp mắt lại, hắn lẩm bẩm:

- Lấy thực lực của Kim Hi Mỹ, người thường căn bản không thể thắng nổi. Chẳng lẽ kẻ lái xe này có quan hệ gì với tên tạp chủng kia sao?

Nghĩ đến đây, Thôi Vĩnh Cảnh lập tức xoay người đi đến bàn điện thoại bấm số văn phòng của Quý Hồng.

- Quý tiểu thư, lái xe số 4 kia là ai? Ta muốn tư liệu của hắn!

Điện thoại vừa kết nối, Thôi Vĩnh Cảnh đã mở miệng, giọng nói có vẻ ngưng trọng, nhưng trong đó không giấu nổi sự hưng phấn.

- Thôi tiên sinh, hắn tên Đông Phương Lãnh Vũ, là cháu của đối thủ một mất một còn với ta.

Quý Hồng theo bản năng cho rằng Kim Mỹ Hi thua làm Thôi Vĩnh Cảnh khó chịu, cho nên nàng nhắc nhở bằng quơ:

- Thôi tiên sinh hắn là hiểu được, có thể trở thành đối thủ một mất một còn với ta ở Đông Hải thì người này khẳng định không đơn giản.

- Quý tiểu thư, cô hiểu lắm rồi, ta không có ý nghĩ muốn gây phiền phức cho hắn.

Thôi Vĩnh Cảnh trầm giọng nói:

- Ta chỉ muốn biết một ít tư liệu của hắn, tỷ như sự phụ của hắn là ai.

- Sao? Chẳng lẽ Thôi tiên sinh hoài nghi sự phụ của hắn là người chiến thắng thần bí năm đó?”

Quý Hồng lập tức biết rõ nguyên nhân lần này Thôi Vĩnh Cảnh đến Trung Quốc là cái gì.

Thôi Vĩnh Cảnh cũng không giấu diếm:

- Đúng vậy! Nếu không, hắn không có khả năng thắng được Kim Mỹ Hi.

- Thôi tiên sinh. Thân phận của hắn rất đặc thù, ta có thể lấy được toàn bộ tư liệu của hắn, chỉ là...

- Quý tiểu thư, cô ra giá đi.

Thôi Vĩnh Cảnh lạnh giọng cắt ngang lời của Quý Hồng.

Đầu bên kia điện thoại, Quý Hồng cười khanh khách:

- Một trăm vạn, trong vòng một ngày, ta sẽ đem tư liệu giao cho ngài. Hoặc là, cho ngài một cơ hội nói chuyện với hắn.

- Thành giao!

Thôi Vĩnh Nguyên mặt không chút thay đổi, nói :

- Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, cô đi an bài để hắn gặp mặt ta!

- Cảm tạ sự hào phóng của Thôi tiên sinh .

Quý Hồng cười rồi cúp điện thoại:

- Thật không ngờ! Tiểu bằng hữu Đông Phương Lãnh Vũ có thể mang tới cho ta số đồ đến thế. Uhm! Nếu hắn không phải là cháu của Liễu Nguyệt thì thật sự ta còn muốn nhận hắn làm em nuôi nữa..

Mặc dù đã sớm lĩnh giáo thủ đoạn kiếm tiền của Quý Hồng, nhưng tận mắt chứng kiến hành vi lừa đảo của nàng, người trung niên không khỏi thấy lạnh cả sống lưng.

Nàng giống như là một con hồ ly tinh, sau khi chuốc cho người đầu óc choáng váng thì thiết kế để người tự chui vào bẫy.

...

Mười phút sau.

Bùi Đông Lai lái chiếc Aston Martin One-77 thành công đi tới đích.

Đối với những kẻ yêu thích đua xe mà nói thì họ thua không lớn cho nên cũng không đau lòng.

Vì thế mà khi thấy Đông Phương Lãnh Vũ có thể chiến thắng hai đồ đệ của Xa Vương, thì liền cảm thấy vui vẻ không thôi.

Mắt thấy Aston Martin One-77 chạy đến đích thì cơ hồ toàn bộ kẻ yêu thích đua xe đều vung tay hô to chúc mừng.

Nhưng mà...

Làm cho bọn họ nghi ngờ đó là trong tiếng hoan hô, Aston Martin One-77 không có dừng lại, mà là tiếp tục lấy một tốc độ khủng khiếp lao về phía trước.

Tên này muốn làm gì?

Giờ khắc này, trong lòng mọi người cùng hiện ra một nghi vấn.

Người nghi ngờ không chỉ bọn họ mà ngay cả họ Đông Phương Lãnh Vũ ngồi ở tay lái phụ cũng khó hiểu:

- Đông Lai ca! Sao ca lại...

- Nếu để cho bọn họ biết là ta thay người thắng được trận đấu, bọn họ sẽ nói rằng chúng ta phạm luật.

Bùi Đông Lai mỉm cười, nheo mắt nói.

- Thực xin lỗi, Đông Lai ca, ta quá mức hưng phấn cho nên không để ý nhiều đến như vậy.

Nghe Bùi Đông Lai giải thích, họ Đông Phương Lãnh Vũ tỉnh ngộ, sau đó trầm giọng nói:

- Tên Chu Đào ngu ngốc. Dám cá cược chặt hai tay với Đông Lai, nhất định sau này cả đời của hắn sẽ ngồi trên xe lăn.

Bùi Đông Lai cũng không nói gì nữa.

Một con thị huyết cô lang không thể loạn vì tình huống chung quanh.

Mà là vào thời khắc máu chốt, dùng răng nanh sắc bén cùng với khí lực mười phần cắn đứt yết hầu của địch nhân!

...

97. Chương 97: Giết Người Bất Quá Chỉ Cần Gật Đầu ?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 97: Giết người bất quá chỉ cần gật đầu ?

Dịch giả: Độc Cô Long

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Trong màn đêm, Bùi Đông Lai điều khiển chiếc Aston Martin One-77 đi vào một chỗ không người ở phía sau, dừng xe lại, cùng với Đông Phương Lãnh Vũ trao đổi vị trí.

Ô tô một lần nữa khởi động, tuy rằng Đông Phương Lãnh Vũ theo hưng, bất quá lòng hiếu kỳ cũng là bị Bùi Đông Lai vạch lên, trong lòng như bị móng mèo quấy nhiễu, ngứa gay gắt.

Rốt cục, sau nhiều lần do dự, Đông Phương Lãnh Vũ lấy hết dũng khí hỏi:

- Đông Lai ca, theo ta thấy, trình độ lái xe của ca còn hơn cả Khang Tử Kiện cùng với xa vương HQ, làm sao mà ca được như thế?

- Ta từng học một ít kỹ thuật lái xe của một người thần bí.

Đối mặt với câu hỏi của Đông Phương Lãnh Vũ, Bùi Đông Lai không có cách nào khác nói ra đầu đuôi sự thật, chỉ có thể thuận miệng nói dối.

- Người thần bí ư?

Đông Phương Lãnh Vũ không khỏi ngẩn ngơ, tựa hồ suy nghĩ xem đối thủ ngưu bức cỡ nào mới có thể dạy dỗ dạng đồ đệ như Bùi Đông Lai.

- Đông Lai ca, ngay từ đầu khi ca lên xe biểu hiện ra vẻ khác thường, ca nói ca đang nhớ lại chuyện cũ, chắc là đang nhớ lại tình hình học xe lúc trước sao?

Dù cho Đông Phương Lãnh Vũ có muốn cố gắng suy nghĩ nhưng nghĩ mãi cũng không ra được gì, cho nên hẳn cũng không suy nghĩ thêm nữa mà lại hỏi.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, trong con ngươi hiện lên một tia bi thương.

Theo ý nào đó lên nói, Tiêu Phi đích xác là sư phụ của hắn.

Mà bởi vì Tiêu Phi đem linh hồn cho hắn, hiện giờ đã hoàn toàn biến mất trên cái thế giới này.

Chỉ là không cách nào lý giải được chính là, dựa theo lịch sử tiến trình, nguyên vốn hắn là còn có thể sống năm năm nữa.

Lúc sau, linh hồn của hắn mới ma xui quỷ khiến xuất hiện ở trên người Bùi Đông Lai

Đối với tất cả mọi thứ, Tiêu Phi không thể lý giải, Bùi Đông Lai cũng không cách nào lý giải, thậm chí. . . Ở Bùi Đông Lai xem ra, cái gọi là ngành nghiên cứu quái nhân cũng khẳng định không thể lý giải.

Đây cũng là hắn khẳng khái cần giữ kín bí mật, nếu hắn tiết lộ ra ngoài thì tin tưởng rằng hắn sẽ trở thành một con chuột bạch để mọi người nghiên cứu.

- Đúng rồi, Đông Lai ca, ở trận đấu trước, chúng ta đặt cược một trăm ngàn, dựa theo tỉ lệ đặt cược, nhà cái được bởi chúng ta một triệu hai ngàn vạn.

Đông Phương Lãnh Vũ cũng không có nhận thấy được Bùi Đông Lai lộ ra vẻ dị thường, hắn thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, cười nói:

- Đông Lai ca, ta chỉ cầm lại một trăm ngàn tiền vốn, còn lại ca lấy đi.

- Ấy?

Ngạc nhiên khi nghe lời nói của Đông Phương Lãnh Vũ, Bùi Đông Lai không khỏi từ trong trầm tư lấy lại tinh thần, kinh ngạc liếc mắt nhìn Đông Phương Lãnh Vũ một cái.

Tựa hồ... Hắn thật không ngờ họ Đông Phương Lãnh Vũ sẽ dễ dàng đem một triệu một trăm ngàn đưa cho hắn!

- Đông Lai ca, nếu như không có ca, ta ngay cả một trăm ngàn cũng không lấy lại được .

Dường như đã đã hiểu được vẻ nghi hoặc của Bùi Đông Lai trong cho nên Đông Phương Lãnh Vũ tiêu sái cười cười:

- Trận đấu là ca thắng, phần tiền kia là thuộc về ca.

- Nếu như không có người cung cấp cơ hội thì ta cũng sẽ không thể thắng được.

Đối mặt với sự khẳng khái, hào phóng của Đông Phương Lãnh Vũ, Bùi Đông Lai trong lòng mơ hồ có chút xúc động:

- Cho nên, một triệu hai trăm ngàn, ngươi lấy đi tiền vốn một trăm ngàn, còn lại chúng ta chia đều.

- Đông Lai ca. . .

Dường như Đông Phương Lãnh Vũ theo bản năng như muốn nói gì đó.

- Nếu đã coi ta là bằng hữu, thì đừng nói nhảm .

Không đợi họ Đông Phương Lãnh Vũ đem câu nói kế tiếp nói ra, Bùi Đông Lai liền trực tiếp cắt đứt câu nói của Đông Phương Lãnh Vũ

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, nhìn vẻ mặt thành thật của Bùi Đông Lai thì trong lòng Đông Phương Lãnh Vũ liền xúc động, ngày đầu tiên khi Bùi Đông Lai bước vào biệt thự thì hắn từng vung tay đối với Bùi Đông Lai, mà Bùi Đông Lai bất kể hiềm khích trước kia không nói, hơn nữa lại còn muốn cùng hắn làm bằng hữu, cam nguyện xuất ra năm nghìn năm trăm vạn cho hắn.

Xúc động rất nhiều, Đông Phương Lãnh Vũ cũng càng thêm suy đoán nhất định Bùi Đông Lai không phải bình thường người!

Nếu không, Bùi Đông Lai không có khả năng không cần mấy ngàn vạn to lớn như vậy.

Để ý sao?

Quả thật không cần!

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, nếu hắn không có dung hợp linh hồn với Tiêu Phi thì mấy ngàn vạn kia tuyệt đối đủ làm cho hắn động tâm.

Nhưng mà.

Từ khi dung hợp linh hồn với Tiêu Phi, ánh mắt của hắn cũng phóng ra xa hơn.

Nếu không, hắn không có khả năng làm được chuyện kia cho Tiêu Phi.

Hắn nói cũng đúng sự thật, nếu như không có Đông Phương Lãnh Vũ, hắn cho dù có được xa kỹ, cũng không thể có thể kiếm được số tiền kia.

- Đông Lai ca, ca đã nói như vậy, ta cũng không làm kiêu.

Đông Phương Lãnh Vũ thực lưu manh cười cười, đối với hắn mà nói, hắn cũng không để ý đến số tiền kia mà là Bùi Đông Lai vị bằng hữu này đúng là hợp khẩu vị đối với hắn.

Nửa phút đồng hồ sau, khi Đông Phương Lãnh Vũ lái chiếc Aston Martin one-77 trở về thì Kim Hi Mỹ và Tôn Vệ Đông vừa mới đến đích.

Bất luận là Kim Hi Mỹ hay là Tôn Vệ Đông sau khi đi tới đích thì bọn hắn cũng không nhận được những tiếng hoan hô mà thay vào đó là những tiếng thóa mạ.

Bọn hắn cũng không hện mà cùng đem ánh mắt hướng về chiếc Aston Martin one-77.

Không riêng gì bọn hắn, ngay cả một vài nhân vật nổi tiếng trong xã hội cũng sôi nổi đứng ở cửa sổ nhìn Aston Martin one-77.

Mà nằm ở tầng cao nhất văn phòng Quý Hồng trước tiên là mang theo tên nam nhân trung niên đi xuống dưới lầu.

Đông Phương Lãnh Vũ đã làm cho nàng kiếm được gần 5tr.

5tr.

Nếu mà so với số tiền đã kiếm trong vòng một năm qua của nơi này thì quả thật là còn nhiều hơn.

Sau khi dừng lại xe, nhìn vào từng khuôn mặt chờ mong hai bên đường thì Đông Phương Lãnh Vũ cảm thấy có chút xấu hổ, người khác không biết nhưng bản thân hắn lại rất rõ ràng, phần vinh quang này đúng ra là phải thuộc về Bùi Đông Lai.

- Đông Lai ca, ta sẽ chai mặt một lần mà hưởng thụ cái đãi ngộ làm Xa Vương này...

“ Ha, Ha”

Cho tới nay, Đông Phương Lãnh Vũ đều là một thực người rõ ràng, sau khi cảm thấy xấu hổ thì hắn lưu manh nói một câu, trực tiếp đẩy cửa xe đi xuống.

Đông Phương Lãnh Vũ vừa xuống xe liền hấp dẫn toàn bộ ánh mắt kẻ yêu thích đua xe.

Trong mắt của bọn hắn chỉ có một loại cảm xúc mến mộ!

Ở nhóm bọn hắn xem ra, có thể chiến thắng đồ đệ của Xa Vương, Đông Phương Lãnh Vũ hoàn toàn đáng giá để bọn chúng phải ngưỡng mộ.

“Bà mja nó, trận đấu là Đông Lai ca thắng, các người nhìn chăm chăm vào ta như thế thì làm sao ta chịu nổi được đây a?”

Cảm nhận được từng ánh mắt ngưỡng mộ kia, Đông Phương Lãnh Vũ rất muốn nói cho bọn hắn biết Bùi Đông Lai mới chính là thần tượng của bọn hắn, nhưng mà nếu nói ra thì sẽ gây phiền toái cho Bùi Đông Lai cho nên hắn chỉ âm thầm nghĩ ở trong lòng.

Thầm nghĩ ở trong lòng đồng thời Đông Phương Lãnh Vũ nhin không được Lai liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái nhưng mà chỉ thấy vẻ mặt Bùi Đông Lai thờ ơ.

Điều này không khỏi làm Đông Phương Lãnh Vũ cảm thấy xấu hổ.

Mà một bên kia Kim Hi Mỹ cùng với Tôn Vệ Đông giống như là gà mắc đẻ, cả người đều ủ rũ.

Nhất là Tôn Vệ Đông, hắn cảm giác mình không có thể diện đi gặp Khang Tử Kiện cùng với đám thành viên trong clb Siêu Bào.

Tôn Vệ Đông cảm giác rằng mình không còn mặt mũi đi lên lầu nữa nhưng mà lúc này đây có người chủ động chạy về phía hắn.

Là Chu Đào.

Lúc trước, bởi vì hắn đã nói ra một câu ngu ngốc cho nên Khang Tử Kiện đã trực tiếp đá hắn ra khỏi clb Siêu Bào.

Mà cũng bởi vì Tôn Vệ Đông thua trận này cho nên hắn sắp phải gặp cơn ác mộng, tuy rằng hắn cũng đủ để được gọi là một phú nhị đại nhưng mà hắn có một vạn lý do để tin tưởng rằng ở Đông Hải này Đông Phương Lãnh Vũ sẽ có thủ đoạn chặt hai cái chân của hắn.

Dưới tình hình như vậy thì hắn chỉ đành phải ký thác toàn bộ hy vọng vào Tôn Vệ Đông, hy vọng Tôn Vệ Đông có thể ra mặt cứu hắn.

- Tôn ca. . . Tôn ca!

Chu Đào chạy tới, thở hổn hển, đứng ở một bên gõ lên kính xe rồi kêu lên.

Trong SSCTuatana, tâm tình của Tôn Vệ Đông vốn mất mát, mất thấy Chu Đào ở ngoài xe gõ không ngừng, nhất thời quay kiếng xe xuống phần nộ quát:

- Lăn qua một bên!

- Tôn. . . ,Tôn ca, nhất định phải cứu ta a!

Lúc này Chu Đào không còn tỏ ra thái độ giống như lúc trước nữa, lúc này đây hắn liền cầu xin Tôn Vệ Đông.

Nghe được Chu Đào cầu xin, Tôn Vệ Đông không khỏi cảm thấy phiền lòng, bất quá thì hắn cũng không tiếp tục mắng Chu Đào nữa mà là đem ánh mắt ném về phía trước.

Phía trước, sau khi Đông Phương Lãnh Vũ cùng Bùi Đông Lai xuống xe, một lần hưởng thụ cảm giác làm xa vương thì sau đó Đông Phương Lãnh Vũ liền dẫn Bùi Đông Lai đến chỗ Tôn Vệ Đông.

Hiển nhiên. . . .Đối với Đông Phương Lãnh Vũ mà nói, thắng lợi trong cuộc tranh tài chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng hơn chính là cặp chân chó của Chu Đào.

- Tôn ca, Tôn ca...!

Chu Đào thấy Đông Phương Lãnh Vũ giống như là Hồn Thế Ma Vương, mặt lạnh hướng về bên này đi tới, sợ tới mức muốn khóc.

- Hắc hắc, Chu Đào, lúc này không phải ngươi rất cuồng hay sao? Không phải là ngươi đã cược với Đông Lai ca hai cái chân sao?

Thấy được vẻ hoảng sợ của Chu Đào thì giọng nói của Đông Phương Lãnh Vũ không có chút nhân từ nào, nếu có thì đó chính là sự lạnh lùng.

Ở hần xe ra, Chu Đào muốn chặt hai cái chân của Bùi Đông Lai thì quả thật là hần muốn chết.

Chu Đào sợ tới mức không dám lên tiếng.

- Đông Phương Lãnh Vũ, giết người bắt quá chỉ cần gặt đầu, đêm nay ngươi đã rất phong quang, không cần phải dồn người khác vào tuyệt lộ nữa.

Bởi vì thua trận cho nên, tâm tình của Tôn Vệ Đông rất không xong, hiện giờ nhìn thấy Đông Phương Lãnh Vũ muốn diệt sạch thì liền phát cáu. .

- Giết người bắt quá gặt đầu sao ?

Đông Phương Lãnh Vũ cười lạnh một tiếng:

- Hắc, nếu vừa rồi chúng ta thua trận thì tuyệt đối ngươi sẽ không nói như vậy.

Sẽ sao?

Không có!

Điểm này, không riêng gì Đông Phương Lãnh Vũ biết, Tôn Vệ Đông cùng Chu Đào cũng biết, mà ngay cả Bùi Đông Lai cũng tâm như gương sáng!

- Tiểu tử, làm cầu là thì cần phải giác ngộ việc làm cầu, đừng có tưởng rằng có Đông Phương Lãnh Vũ làm chỗ dựa thì muốn làm gì thì làm.

Ánh mắt Tôn Vệ Đông nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai :

- Nếu như ngươi dám chặt hai chân của Chu Đào thì ta khẳng định ngươi sẽ bị người cắt vào bao tai, ném vào sông Hoàng Phố cho cá ăn.

Hiển nhiên... Tôn Vệ Đông cho rằng Bùi Đông Lai là quả hồng mềm, dễ nắm bắt, chuẩn bị dọa lùi Bùi Đông Lai.

- Đúng vậy, tên hai lúa kia, ngươi thử động thử vào đầu ngón tay của lão tử coi ?

Có Tôn Vệ Đông làm chỗ dựa, Chu Đào không còn run sợ nữa mà đã khôi phục vài phần đảm lượng.

Không trả lời.

“Phanh”

Bùi Đông Lai bước ra từng bước, vung lên chân phải lên, đá vào Chu Đào.

Hần dùng hành động thực tế để trả lời!

98. Chương 98: Cắt Đứt Chân Chó.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 98: Cắt đứt chân chó.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

“Hô”

Từ sau khi Bùi Đông Lai đi theo Bùi Vũ Phu luyện võ, mấy ngày nay hắn luôn cố gắng, cố gắng để bản thân đạt đến cảnh giới Minh Kính. Mà bản thân hắn đã mơ hồ có được vài phần khí thể của người luyện võ, một cước được xuất ra liền mang theo một âm thanh xé gió.

Không những thế, lần này Bùi Đông Lai ra tay đã làm cho Chu Đào hoàn toàn không thể trở tay kịp, mà một tên Chu Đào đã bị ngấm vào rượu sắc thì làm sao có thể ngăn cản được sao ?

”Phanh!”

”Răng rắc!”

Hai âm thanh chói tai dường như cùng vang lên một lúc, cái chân chó của Chu Đào đã bị gãy.

”A”

Trong màn đêm, Chu Đào ngã xuống đây, cả thân thể liền cuộn tròn lại cùng một chỗ. Theo bản năng hắn liền dùng tay che vào cái chân bị gãy, không ngừng kêu lên.

Thấy một màn như vậy thì đồng tử của Tôn Vệ Đông đột ngột mở to ra.

Mặc dù lúc trận đấu bắt đầu thì Tôn Vệ Đông có nghe được Đông Phương Lãnh Vũ kêu Bùi Đông Lai là “Đông Lai ca”. Mà hắn xem ra Bùi Đông Lai chỉ mặc một đồ trang phục rẻ tiền, hơn nữa lại không có bộ dạng ăn chơi trác táng nào thì theo bản năng hắn nghĩ Bùi Đông Lai chỉ là một tên người hầu cho Đông Phương Lãnh Vũ mà thôi.

Tôn Vệ Đông đã bị hành động của Bùi Đông Lai làm cho cả kinh mà ở bên cạnh Đông Phương Lãnh Vũ lại tỏ ra không có chuyện gì.

Ở hắn xem ra, ngày đầu tiên khi bước chân vào biệt thự Đan Cung thì Bùi Đông Lai đã đem hắn đánh ngã xuống đất, nếu như bây giờ Bùi Đông Lai không động thủ mới là chuyện lạ.

Một cước đá gãy chân của Chu Đào, Bùi Đông Lai cũng không có ngừng lại, hắn bước lên từng bước vùng chân lên nhắm vào ngay đầu gối của Chu Đào, hung hăng đạp xuống.

- Hai lúá, người...

Tôn Vệ Đông thấy Bùi Đông Lai còn muốn tiếp tục động thủ thì liền giận tím mặt rồi gầm lên hùng hổ ngăn cản Bùi Đông Lai lại.

”Răng rắc!”

Không đợi Tôn Vệ Đông nói hết thì một âm thanh xương gãy lại vang lên.

Một việc ngăn cản không có hiệu quả.

Trên mặt đất, Chu Đào bị Bùi Đông Lai giẫm xuống thì xương cốt của hắn liền đâm xuyên cả da thịt, cả người đều bị nhuộm đỏ bởi màu máu tươi.

”Ngao! !”

Đau đớn đã làm cho Chu Đào kêu lên một tiếng, thân thể của hắn không khống chế được mà nhổ lên.

Tiếng kêu thống khổ của Chu Đào đã làm chú ý đến những người khác, những tên yêu thích đua xe đều đem ánh mắt nhìn về phía này.

Cùng lúc đó nam nhân trung niên mang theo Quý Hồng hướng về phía bên này đi tới, sau khi thấy được Bùi Đông Lai động thủ thì theo bản năng hắn liền dừng bước.

Ngay đó, dưới sự chăm chú của mọi người thì Bùi Đông Lai lại một lần nữa xuất thủ, chân phải hắn giơ lên hung hăng đạp vào đầu gối còn lại của Chu Đào.

”Răng rắc!”

Tiếng xương cốt gãy làm cho người khác nghe thấy liền cảm thấy sởn tóc gáy lại vang lên một lần nữa.

Lúc này đây, Chu Đào ngay cả tiếng kêu rên cũng không có phát ra, hắn liền trực tiếp hôn mê luôn.

Thấy một màn như vậy thì những tên yêu thích đua xe đều rối rít biến sắc mà về mặt Tôn Vệ Đông lại không dám tin.

Dường như hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng Bùi Đông Lai lại dám hạ thủ tàn nhẫn như thế.

Không riêng gì Tôn Vệ Đông mà ngay cả Đông Phương Lãnh Vũ thấy được thủ đoạn hung tàn của Bùi Đông Lai mà cảm thấy giật mình.

Ở hắn xem ra, nếu như ngày hôm đó Bùi Đông Lai cũng sẽ hạ tử thủ đối với hắn như lúc này thì bây giờ chắc rằng hắn đang nằm ở bệnh viện rồi.

- Muốn giống như hắn không ?

Sau khi phê xong Chu Đào thì vẻ mặt của Bùi Đông Lai cũng vẫn bình tĩnh như trước, hắn xoay người lại nhìn vào Tôn Vệ Đông , ánh mắt liền nheo lại.

Bên tai vang lên câu hỏi của Bùi Đông Lai thấy được bộ dạng bình tĩnh của Bùi Đông Lai thì Tôn Vệ Đông liền cảm giác được trái tim của mình giống như là bị cái gì bóp chặt lại, một cổ lạnh lẽo sợ hãi liền truyền khắp người hắn từ đỉnh đầu xuống chân.

Một cổ sợ hãi lan ra khắp người hắn.

- Đông Phương Lãnh Vũ tiểu bằng hữu, ở đây đã xảy ra chuyện gì ?

Coi như lúc Tôn Vệ Đông bị thủ đoạn hung ác của Bùi Đông Lai làm cho sợ tới mức không dám lên tiếng, thì Quý Hồng thân mang mộ bộ lễ phục dạ hội màu hồng đã đi tới, ánh mắt nhìn về phía Đông Phương Lãnh Vũ một lát rồi sau đó lưu lại trên người của Bùi Đông Lai , ánh mắt đang cân nhắc điều gì.

Cũng giống như Tôn Vệ Đông , lúc trước Quý Hồng cũng coi Bùi Đông Lai là một tên tay sai của Đông Phương Lãnh Vũ .

Mà hiện giờ nàng đã phủ nhận phán đoán đó.

Bởi vì nàng biết được bối cảnh sau lưng của Chu Đào rõ ràng là lớn hơn Tôn Vệ Đông .

Ở nàng xem ra nếu như Đông Phương Lãnh Vũ động thủ đánh cho Chu Đào tàn phế là một chuyện có thể hiểu được nhưng mà lúc này tên kia lại ra tay, dường như đây là một chuyện không có khả năng.

Hơn nữa, nàng đã xem được quá trình Bùi Đông Lai ra tay động thủ, bởi vì thủ đoạn quyết đoán cùng với sức lực hết sức tàn nhẫn của Bùi Đông Lai đã để lại cho nàng một ấn tượng sâu sắc.

Ở nàng xem ra đó tuyệt đối không phải là hành động của một kẻ tùy tùng.

- Như thế nào, Quý a yêu, không phải là cô muốn xuất đầu cho hai tên tiểu này này đó chứ ?

Đối mặt với lời chất vấn của Quý Hồng thì Đông Phương Lãnh Vũ liền cười lạnh một tiếng.

Bên tai vang lên câu trả lời của Đông Phương Lãnh Vũ , Quý Hồng cũng không làm gì mà vẫn như cũ, vẫn chăm chú nhìn vào Bùi Đông Lai .

Trong lúc này thấy được Bùi Đông Lai không tỏ ra vẻ cao ngạo gì thì nàng liền nở ra một nụ cười.

”Khanh khách” . . .”

Trong màn đêm, nàng không ngừng cười khanh khách, vô cùng phong tình vạn chủng:

- Tiểu bằng hữu, mới vừa rồi ngươi đã giúp tỷ tỷ kiếm được gần năm triệu, tỷ tỷ làm sao lại giúp người khác đối phó với ngươi được ?

- Nhưng mà tiểu bằng hữu à, ngươi nên biết rằng bối cảnh của hai vị bằng hữu Tôn Vệ Đông cùng với Chu Đào này, người của người đánh Chu Đào tàn phế, chẳng lẽ ngươi không sợ bọn hắn trả thù sao ?

Khi nói chuyện, ánh mắt của Bùi Đông Lai liền dịch chuyển ra khỏi người của Bùi Đông Lai nhưng mà dư quang vẫn âm thầm chăm chú nhìn vào.

Một nữ nhân giáo hoạt.

Nghe được Quý Hồng nói như vậy lại thấy Quý Hồng âm thầm quan sát vẻ mặt của mình thì Bùi Đông Lai đã hiểu rằng Quý Hồng đang muốn thăm dò thân phận của mình.

- Đông Phương Lãnh Vũ đừng tưởng cô cô của ngươi là Liễu Nguyệt thì có thể vô pháp vô thiên, ta nói cho người biết, chuyện này ta không để yên đâu.

Có lẽ là do Quý Hồng vừa lên tiếng đã đánh tan nỗi sợ hãi trong lòng của Tôn Vệ Đông cho nên vẻ mặt của hắn bỗng trở nên âm trầm, hận không thể đem Bùi Đông Lai băm thành ngàn mảnh.

Hiển nhiên là ở hắn xem chừng, Bùi Đông Lai không dám động thủ trước mặt của Quý Hồng , cho dù là Bùi Đông Lai có động thủ đi chăng nữa thì lập tức người của Quý Hồng cũng sẽ bước ra ngăn cản.

- Ai ui, Tôn Vệ Đông, lúc trước là ai nói với ta rằng chúng ta đã là người trưởng thành rồi, nếu xảy ra sự tình gì cũng không cần tìm người khác ?

Đối mặt với Tôn Vệ Đông thì Đông Phương Lãnh Vũ liền châm chọc một câu, sau đó giọng nói của hắn đột nhiên biết đổi, liền lộ ra vẻ cường thế:

- Tôn Vệ Đông , con mẹ nó, ngươi nghĩ là ngươi đang dọa lão tử đó hả? Đừng nói là chuyện này các người không chiếm được lý lẽ, cho dù các người có lý thì sao? Ngươi thử đáp lại lão tử một câu coi? Đâu má, lão tử cam đoan ngươi phải hối hận ngay.

Ấn?

Nghe được Đông Phương Lãnh Vũ nói như thế thì Quý Hồng liền khẽ động, theo bản năng nàng liền đoán được bản thân của Bùi Đông Lai cũng không đơn giản chút nào nếu không thì Đông Phương Lãnh Vũ cũng sẽ không nói những lời như vậy.

Không riêng gì một mình Quý Hồng .

Tôn Vệ Đông cũng vậy, hắn cũng không phải là một kẻ ngu ngốc, lúc trước hắn dám nói ra nói vậy là do hắn muốn trả thù Bùi Đông Lai cho dù Đông Phương Lãnh Vũ muốn ngăn cả thì Liễu Nguyệt chưa chắc sẽ ra mặt. Mà hiện giờ Đông Phương Lãnh Vũ đã nói như thế, tương đương đã nói cho hắn biết : “ Ngươi nói cái rắm, ngươi cho Đông Lai ca là chó mèo ở trên đường, ngươi thích đá giờ nào là đá sao ?”

Trên thực tế, đúng là trong lòng của Đông Phương Lãnh Vũ đã cho là như vậy.

Bùi Đông Lai chẳng những đã luyện qua công phu hơn nữa còn có một người bạn gái đẹp như tiên, lại được một người là Thái Sơn Bắc Đẩu ở giới tài chính là Cổ Bồi Nguyên thu làm đồ đệ, thậm chí là trình độ lái xe vô cùng ngưu bức...

Tất cả những chuyện này đã làm cho Đông Phương Lãnh Vũ tin chắc bối cảnh của Bùi Đông Lai tuyệt đối không tầm thường.

Trong lúc nhất thời thì Quý Hồng cùng với Tôn Vệ Đông đều trầm mặc, hai người đều đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai .

- Tôn Vệ Đông tiểu bằng hữu, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Mất thấy Bùi Đông Lai vẫn đứng lẳng lặng như lúc trước thì Quý Hồng hoàn toàn tin tưởng Bùi Đông Lai có một thân phận không đơn giản, nàng đang tính toán làm sao để hòa giải được vấn đề này, đặc biệt là nó đã xảy ra trên địa bàn của nàng nữa. Nếu là song phương muốn dùng võ lực để giải quyết thì bất kỳ bên nào chiến thắng thì nàng cũng bị liên lụy.

Đây cũng không phải là kết quả mà nàng muốn nhìn thấy.

- Vừa rồi trước khi trận đấu bắt đầu thì Tôn Vệ Đông đã cá cược với bọn ta 500 vạn, bởi vì Chu Đào đã từng xảy ra xích mích với Đông Lai ca cho nên đã cược thêm một cái chân nhưng mà Bùi Đông Lai ca đã trực tiếp cược luôn hai cái chân.

Không đợi Tôn Vệ Đông mở miệng, Đông Phương Lãnh Vũ đã cười lạnh nói:

- Sau khi kết thúc trận đấu thì hai tên này chẳng những không thực hiện lời cá cược kia mà còn cố chấp, quả thực là muốn quịt nợ a.

Nghe được lời giải thích của Đông Phương Lãnh Vũ thì sắc mặt của Tôn Vệ Đông liền biến chuyển, hắn cũng biết được chuyện này phía bên hắn đã đuối lý.

- Tôn Vệ Đông tiểu bằng hữu, nếu là như vậy thì ta khuyên ngươi hay là quên đi.

Quý Hồng trầm tư trong giây lát rồi thâm ý liếc mắt nhìn Tôn Vệ Đông một cái, sau đó không biết là vô tình hay cố ý mà nhắc nhở Tôn Vệ Đông : “ Đông Phương Lãnh Vũ ở Đông Hải luôn độc lai độc vãng thế mà ngày hôm nay hắn lại trở nên khác thường như thế đủ để chứng minh người đánh tàn phế Chu Đào không phải là một kẻ bình thường. Hiện giờ ngươi đang đuối lý, nếu như không có chỗ dựa vững chắc ở phía sau lưng thì ngươi không nên tự lấy đá đập vào chân mình”

- Hừ!

Tôn Vệ Đông cũng không trả lời, chỉ là hừ lạnh một tiếng rồi cúi người xuống đỡ Chu Đào lên.

Nhìn bộ dáng không cam lòng của Tôn Vệ Đông , Đông Phương Lãnh Vũ cùng Quý Hồng đều biết rằng Tôn Vệ Đông sẽ không dễ dàng bỏ qua, mà chờ sau khi điều tra ra được thân phận của Bùi Đông Lai thì hắn mới quyết định.

Hiểu được điều này thì Đông Phương Lãnh Vũ liền lộ ra bộ mặt hài hước nhìn vào Tôn Vệ Đông , giống như đang cười nhạo Tôn Vệ Đông ngu muội vô tri.

Mà về phần Quý Hồng thì liếc mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai .

Trong màn đêm.

Nàng thấy được thiếu niên trước mặt chỉ mang một bộ quần áo rẻ tiền nhưng lưng lại thẳng tắp, vẻ mặt không hề tỏ ra sợ hãi hơn nữa trong đôi mắt lại lóe lên, điều này đã làm cho Quý Hồng có chút kinh hãi.

Thiếu niên này rốt cuộc là ai?

Nhìn thấy một màn như vậy thì Quý Hồng người được xưng là Đông Hải băng hỏa lưỡng trọng thiên cùng với Liễu Nguyệt, đang ở trong lòng mình thầm hỏi.

Nhìn thấy được ánh mắt tò mò của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai biết Quý Hồng đang tò mò về thân phận của mình.

Đồng dạng thì hắn cũng hiểu được, bất luận là mình đánh kẻ nào trong hai tên Chu Đào hay Tôn Vệ Đông thì chỉ sợ thân phận của hai tên này cũng không đơn giản.

Nhưng mà hắn lại không hỏi hân.

Càng sẽ không sợ hãi.

Người không phạm ta, ta không phạm người.

Nếu người phạm ta thì ấn nhẫn ba phần, người còn phạm ta thì trả lại gấp mười lần.

Người còn phạm ta, trăm thảo trừ căn!

Đây là những việc mà Bùi Đông Lai đã đề ra.

Đối với hắn mà nói thì hắn có thể khoan dung khi ngày đầu tiên đi vào Đông Hải thì bị tên hung hãn càn quấy kia nhạo báng thì hắn cũng không ra tay.

Hắn tuyệt đối không để cho Chu Đào biết được Đông Phương Lãnh Vũ không thể thắng được Tôn Vệ Đông đó là điều kiện tiên quyết, vì thế hắn liền cứng rắn lấy đi hai chân của hắn.

Điều đó chẳng khác gì hắn muốn cắt hai cái chân kia của Chu Đào .

Hắn sẽ không vì vài câu mắng mỏ mà ra tay nhưng hắn sẽ không cho phép kẻ khác ngồi lên đầu của mình.

Bởi vì hắn đã nhớ rõ câu nói của Qua tử.

“ Đi Đông Hải thì không nên gây chuyện nhưng cũng không cần phải sợ chuyện gì”

“ Trời sập xuống thì có Qua tử khiêng”

Hắn có một vạn lý do để tin tưởng, Bùi Vũ Phu nếu đã dám đánh Nạp Lan Trường Sinh một kẻ hô phong hoán vũ ở Đông Bắc thì tuyệt đối sẽ không sợ hãi bất kỳ kẻ nào.

Huống chi hắn căn bản không tính toán để cho Qua tử ra mặt, hiện giờ đã bắt đầu giai đoạn dung hợp thứ hai, hắn chỉ cần vượt qua giai đoạn này thì hắn sẽ trở thành một con Ưng bay thẳng lên bầu trời ở Đông Hải, cho dù là cả TQ rộng lớn thì sẽ như thế nào ?

Quang cước đích bất phạ xuyên hài đích. (Vua cũng thua thàng liễu)

Những lời này của Qua tử thì hắn vẫn thủy chung nhớ kỹ.

codon.traí

99. Chương 99: Trình Độ Như Người Thì Sư Phụ Của Ta Cũng Đủ Thệt Rồi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 99: Trình độ như người thì sư phụ của ta cũng đủ thệt rồi.

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Trong màn đêm, tất cả ánh mắt của mọi người đều dồn vào trên người của Bùi Đông Lai.

Thậm chí ngay cả Khang Tử Kiện là người đứng đầu clb Siêu Bào hay là xa vương HQ Thôi Vĩnh Tinh cũng không ngoại lệ

Nhưng..

Ánh mắt Khang Tử Kiện và Thôi Vĩnh Tinh lại đặt lên người Đông Phương Lãnh Vũ.

Bởi thua trận nên Tôn Vệ Đông không biết nên đối mặt với thành viên CLB Siêu Bào và Khang Tử Kiện ra sao, giờ thấy Chu Đào bị đánh thê thảm liền vội vã ôm Chu Đào ra xe rồi rời đi.

Nhìn chiếc SSCTuatarra của Tôn Đông Vệ rời đi, Quý Hồng liếc Bùi Đông Lai rồi khẽ mỉm cười với Đông Phương Lãnh Vũ:

- Tiểu bằng hữu, đánh cũng đã xong, đi nào, tỷ tỷ đón tiếp ngươi.
- Đã bao nhiêu tuổi rồi mà không biết xấu hổ cứ chị em em em thế?

Biết Quý Hồng là đối thủ của cô cô Liễu Nguyệt nhưng Đông Phương Lãnh Vũ cũng không dám làm quá, chỉ nhẹ nhàng trêu đùa.

Có lẽ đêm nay Đông Phương Lãnh Vũ giúp Quý Hồng thắng gần năm triệu nên nàng cũng không hề tức giận, ngược lại còn cười khanh khách rất vui vẻ.

Nở nụ cười quyến rũ, Quý Hồng xoay người đi về phía lầu bốn.

Trong màn đêm, thân hình nóng bỏng không ngừng đánh võng đầy dụ hoặc khiến người ta không thể không liên tưởng tới vài hình ảnh ướt át.

- Đông Lai ca, chúng ta lên đi, tiện thể xem trận đấu luôn.

Đông Phương Lãnh Vũ không hề bị Quý Hồng hấp dẫn, hắn quay sang nói với Bùi Đông Lai.

Bởi linh hồn dung nhập đã bước vào giai đoạn hai, kĩ thuật lái xe của Bùi Đông Lai đã có thể so sánh với trình độ của Tiêu Phu. Hắn không hứng thú với trận kế tiếp.

Nhưng... hần cũng biết Đông Phương Lãnh Vũ là kẻ đua xe nên muốn xem trận tiếp theo vì thế đành phải gật đầu.

Khi Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh Vũ theo Quý Hồng lên lầu bốn, tiếng nhạc ồn ã, trên trần lầu bốn treo đèn chớp không ngừng lóe lên ánh sáng đủ màu sắc, vài cô gái dáng cao gầy, ăn mặc gợi cảm không ngừng uốn éo theo điệu nhạc.

Sự xuất hiện của các nàng khiến đám đua xe tíu mắt lên, nhất thời cả đám người đua xe vốn im ắng liền trở nên náo nhiệt.

Bước vào đại sảnh tầng bốn, cảm giác đầu tiên của Bùi Đông Lai là sự xa hoa, đại sảnh trang hoàng cực kì lộng lẫy, vô cùng quý phái.

Nhưng tất cả những thứ này hần đã từng thấy ở Nạp Lan gia nên cũng không lấy làm lạ.

Điều này càng khiến Quý Hồng khẳng định suy đoán của mình.

Nhưng.. nàng không hề dò hỏi Bùi Đông Lai mà đưa hần cùng Đông Phương Lãnh Vũ vào thang máy.

Trong thang máy, Bùi Đông Lai có thể ngửi thấy hương thơm thoang thoảng của Quý Hồng, cũng thấy được vùng đồi núi trắng muốt đầy dụ hoặc.

Tiếp xúc gần gũi khiến xử nam như Bùi Đông Lai cũng bắt đầu rục rịch nhưng không hề biểu hiện ngoài mặt.

Thấy được điểm này Quý Hồng thăm cảm thán về định lực hơn người của Bùi Đông Lai, khẽ cười:

- Tiểu bằng hữu, người không giới thiệu vị tiểu suất ca này với ta sao?

- Bùi Đông Lai.

Đông Phương Lãnh Vũ chưa giới thiệu Bùi Đông Lai đã thản nhiên nói tên mình.

- Đông Lai đệ đệ, rất hân hạnh.

Quý Hồng đưa tay về phía Bùi Đông Lai đồng thời ném ra những tia nhìn nóng bỏng:

- Ta họ Quý. Quý trong tứ quý, tên chỉ một chữ Hồng. Người có thể gọi ta là Quý Hồng.

Thấy Quý Hồng chủ động lấy lòng, Bùi Đông Lai cũng không thích thú lắm nhưng vẫn nắm lấy bàn tay trắng nõn của nàng.

Lúc nắm tay hần còn tỏ vẻ không muốn bỏ, cũng không cố ý chiếm tiện nghi bởi hai giây sau đã thả ra.

- Đông Lai đệ đệ, nghe giọng người không giống người phong Nam, hơi giống người Đông Bắc thì phải?

Rút tay về, Quý Hồng hỏi.

”Đỉnh!”.

Giọng Quý Hồng cũng nhỏ dần, thang máy tới lầu bốn, âm thanh vang giòn truyền tới, cửa thang máy mở ra.

Quý Hồng thấy Bùi Đông Lai lạnh nhạt đành dẫn đầu ra khỏi thang máy, đưa hần và Đông Phương Lãnh Vũ tới phòng làm việc của mình.

- Tiểu bằng hữu Đông Phương Lãnh Vũ, cảm ơn người đêm nay giúp tỷ lời được 5 triệu, tỷ tỷ mời người một ly.

Vào văn phòng, Quý Hồng vung chân đá dép xong liền đi về phía tủ rượu lấy ra một chai Laffey cùng ba chiếc ly, đặt ở ba vị trí rồi cười nói:

- Nhưng.. nếu để cô cô người biết thì sợ rằng tâm tình nàng sẽ không được tốt đâu.

- Quý a di, người đừng hư như vậy, mau chuyển khoản cho ta, ta không giống như Phệ đại thúc thích thú mấy trò mập mờ này.

Thấy hành động cổ quái của Quý Hồng, Bùi Đông Lai hơi ngạc nhiên nhưng Đông Phương Lãnh Vũ tựa như đã quen thuộc nên không thêm quan tâm.

Bị Đông Phương Lãnh Vũ nói móc nhưng Quý Hồng không hề tức giận, rót rượu vào hai ly trước mặt Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh vũ, đợi cả hai cầm ly rồi mới hỏi:

- Tiểu bằng hữu, tài khoản của người vẫn thế à?

- Tất nhiên, nhanh đi.

Đông Phương Lãnh Vũ hơi mất kiên nhẫn, trong lòng hắn không hề ghét Quý Hồng, chỉ là.. Quý Hồng là đối thủ một mất một còn với cô cô Liễu Nguyệt nên hắn đành chìm khôn chờ đợi càn con vậy!

Nghe Đông Phương Lãnh Vũ nhắc, Quý Hồng cũng không nói nhảm nữa, lập tức bấm máy chuyển khoản, giọng điệu chắc nịch khiến người khác khó lòng nghi ngờ:

- Chuyển vào tài khoản Đông Phương Lãnh Vũ một triệu hai trăm ngàn!

Nói xong, chưa đợi bên kia trả lời Quý Hồng đã tắt máy.

- Rất nhanh tiền sẽ được chuyển.

Cúp máy xong Quý Hồng tựa lưng vào ghế salon mỉm cười nói:

- Thú thực nhé tiểu bằng hữu, người đứng là thâm tàng bất lộ đấy, nếu hôm nay người không đột nhiên phát uy thì tỷ tỷ cũng không dám tin khả năng lái xe của người lợi hại tới vậy.

- Đông Lai ca, chúng ta đi chứ?

Đông Phương Lãnh Vũ không quan tâm lời Quý Hồng nói, hắn nghe nàng gọi mình là tiểu bằng hữu trong lòng cũng nóng lên, vừa rồi là Bùi Đông Lai thắng nên hắn cũng cảm thấy ngại ngùng.

- Đừng nóng, tiểu bằng hữu.

Thấy Đông Phương Lãnh Vũ hỏi Bùi Đông Lai có đi hay không, Quý Hồng lớn giọng rồi cười nói:

- Xa Vương Hàn Quốc muốn gặp người, ta mang người tới được chứ?

- Hắn muốn ta tới thì ta phải tới sao?

Nếu trước kia, Đông Phương Lãnh Vũ biết Thôi Vĩnh Tinh muốn gặp hắn nhất định sẽ vô cùng kích động, nhưng... lúc này thấy trình của Bùi Đông Lai, Thôi Vĩnh Tinh trong mắt hắn chỉ là con gà công nghiệp.

- Ngại quá, đã quấy rầy Quý tiểu thư rồi.

Đông Phương Lãnh Vũ vừa dứt lời Thôi Vĩnh Tinh đã xuất hiện ngoài cửa. Hắn đã chờ Quý Hồng mang Đông Phương Lãnh Vũ tới nhưng chờ dài cổ vẫn chẳng thấy đâu. Nhịn không được nên phải mò mặt sang.

Mặc dù nói xin lỗi nhưng mặt Thôi Vĩnh Tinh vẫn dày như cái cối, bước vào phòng liền đi tới trước mặt Bùi Đông Lai cùng Đông Phương Lãnh Vũ.

Vừa tới hắn đã nhíu mày nhìn Đông Phương Lãnh Vũ tựa như trên mặt đối phương có dát vàng vậy.

- Tự giới thiệu một chút, tôi là Thôi Vĩnh Tinh. Đến từ Hàn Quốc.

Thôi Vĩnh Tinh tới bên cạnh Đông Phương Lãnh Vũ mà không thêm quan tâm tới Bùi Đông Lai, ánh mắt cao ngạo nhìn xuống:

- Sư phụ người là ai?

- Ta quen người sao?

Là dân chơi nổi tiếng của Đông Hải cho nên Đông Phương Lãnh Vũ trong giới ăn chơi được xưng là Hồn Thê Ma Vương nổi danh không sợ trời, không sợ đất, hắn có một thói quen, chỉ cần nhìn ai không vừa mắt thì cũng chẳng cần nề mặt.

Lúc này Thôi Vĩnh Tinh khiến hắn rất ngứa mắt nên giọng điệu tỏ rõ sự khó chịu.

Trước sự kiêu ngạo của Đông Phương Lãnh Vũ, Thôi Vĩnh Tinh khẽ mỉm cười, ánh mắt có chút mỉa mai:

- Chúng ta không quen, nhưng... có lẽ sư phụ người rất quen thuộc với ta.
- Ngại quá, ta không có sư phụ.

Đông Phương Lãnh Vũ pha trò.

- Ha ha... Người cũng không cần che giấu.

Thôi Vĩnh Tinh đã khẳng định Đông Phương Lãnh Vũ là đồ đệ của người thần bí kia nên vẫn nói:

- Ở Trung Quốc, người có thể chiến thắng đồ đệ của ta thì có thể chứng minh... người là đồ đệ của kẻ đó.
- Đầu óc người có vấn đề à?

Đông Phương Lãnh Vũ cũng mơ hồ đoán ra người có thể đưa như Bùi Đông Lai và kẻ đối phương nói là một, nhưng cũng không muốn nói nhiều nên giọng điệu không chút khách khí.

- Trở về nói với sư phụ người, ba năm trước hắn thắng ta ở Hàn Quốc, giờ ta tới Trung Quốc tìm hắn.

Thôi Vĩnh Tinh lạnh lùng nói:

- Ta hi vọng hắn không yếu đuối như phần lớn những người Trung Quốc khác, cũng như câu nói của người Trung Quốc các người: làm con rùa rút đầu!

Nghe giọng điệu cuồng vọng của Thôi Vĩnh Tinh, Bùi Đông Lai cẩn thận suy nghĩ lại việc đưa xe của Tiêu Phi lúc trước, từ tin tức trước kia liền có thể khẳng định, kẻ Thôi Vĩnh Tinh muốn tìm là Tiêu Phi!

Hiểu ra việc này, Bùi Đông Lai liếc Thôi Vĩnh Tinh một cái, nghĩ gì đó rồi nói với Đông Phương Lãnh Vũ:

- Tiểu Vũ, chúng ta đi!

Đông Phương Lãnh Vũ đang ghét chỉ muốn chửi um lên, nghe Bùi Đông Lai nói liền ngoan ngoãn nuốt lại.

- Quý tiểu thư, hẹn gặp lại.

Bùi Đông Lai khách sáo với Quý Hồng một chút rồi mang Đông Phương Lãnh Vũ rời đi.

- Quý tiểu thư, có cách gì để kéo sư phụ hắn đấu với ta một trận không?

Đợi Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh Vũ bỏ đi, Thôi Vĩnh Tinh mới hỏi Quý Hồng:

- Chỉ cần cô có thể làm được, tiền không thành vấn đề.

Giọng Thôi Vĩnh Tinh vang vọng bên tai, Quý Hồng cũng không đáp lời ngay.

Dưới ánh đèn, nàng nhìn theo bóng lưng Bùi Đông Lai cùng Đông Phương Lãnh Vũ xa dần, sắc mặt hiện rõ sự tò mò.. nàng muốn biết rốt cuộc Bùi Đông Lai là thần thánh phương nào lại có thể khiến Hồn Thế Ma Vương Đông Phương Lãnh Vũ ngoan ngoãn như đứa trẻ như vậy.

- Quý tiểu thư.

Thấy Quý Hồng ngưng ngẩn, Thôi Vĩnh Tinh có chút bất mãn.

- Thôi tiên sinh, chắc ông vẫn nhớ rõ lời trước đó của ta, hắn là cháu của đối thủ một mất một còn với ta. À, đối thủ không đội trời chung của ta rất có thực lực ở Đông Hải.

Quý Hồng nhìn Thôi Vĩnh Tinh đang tức giận mỉm cười nói:

- Vậy nên ta không thể ép hắn làm việc. Nhưng mà...
- Ta nói rồi, tiền không thành vấn đề.

Thôi Vĩnh Tinh hơi mất kiên nhẫn, hắn cảm thấy trong mắt Quý Hồng chỉ có tiền và tiền mà thôi.

Quý Hồng định trả lời thì phát hiện Đông Phương Lãnh Vũ quay lại, đang đứng ở cửa phòng làm việc.

- Cao Lệ bỗng tử, ba năm trước người khiến người chuốc nhục nhã là sư phụ của sư phụ ta.

Lúc ra ngoài, Đông Phương Lãnh Phũ đã được Bùi Đông Lai dẫn dò nên đứng trước cửa phòng nhìn Thôi Vĩnh Tinh bằng nét mặt khô hài gần giọng:

- Đồ gà công nghiệp như người không có tư cách để khiêu chiến với tổ sư nhà ta, sư phụ ta ra tay là quá đủ rồi!

100. Chương 100: Sát Cơ Hiện Ra.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 100: Sát cơ hiện ra.

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Mấy miếng võ mèo cào của người không đủ tư cách khiêu chiến với sư tổ của ta. Sư phụ của ta là đủ rồi!

Giọng Đông Phương Lãnh Vũ không lớn nhưng như sét đánh ngang tai Thôi Vĩnh Tinh.

Nghe Đông Phương Lãnh Vũ nói, Quý Hồng buồn bực vì đang chuẩn bị nắm lấy cơ hội bắt chẹt Thôi Vĩnh Tinh nhưng giờ lại bị hớ.

Chán nản, Quý Hồng cũng cảm thấy kinh ngạc, nàng không ngờ Đông Phương Lãnh Vũ và Thôi Vĩnh Tinh lại cùng có liên quan tới người thần bí kia.

Nhưng Đông Phương Lãnh Vũ nói sư phụ của hắn có năng lực thắng Thôi Vĩnh Tinh thì Quý Hồng lại cho rằng Đông Phương Lãnh Vũ quá khoa trương.

Quý Hồng còn không tin chứ nói gì bản thân Thôi Vĩnh Tinh?

Với Thôi Vĩnh Tinh mà nói, hắn từng thắng Xa Vương Nhật Bản, Xa Vương Đông Nam Á, Xa Vương Hồng Kông, đang đứng thứ bảy bảng xếp hạng hắc xa, thực xứng với hai chữ Xa Vương.

Mà mục đích chính của hắn khi tới Trung Quốc chính là khiến kẻ thần bí kia lộ mặt, để hung hăng đâm nát đối phương dưới chân!

Hôm nay, chẳng những Đông Phương Lãnh Vũ chiến thắng Kim Hi Mỹ, lại còn nói kỹ thuật Thôi Vĩnh Tinh chỉ là xiếc vặt, đến tư cách khiêu chiến với người thần bí kia cũng không có.

Việc này đã khiến Thôi Vĩnh Tinh nổi giận!

Dưới ánh đèn, sắc mặt của hắn trở nên xám xịt, ánh mắt nhìn Đông Phương Lãnh Vũ tràn ngập sắc khí:

- Người nói gì?

- Ta nói sư phụ ta lái xe một tay cũng thắng được người!

Đông Phương Lãnh Vũ

được xưng là Hồn Thế Ma Vương nên chẳng biết sợ là gì, hắn đối chọi một cách gay gắt.

- Được, được, được lắm!

Gặp phải sự cuồng ngạo của Đông Phương Lãnh Vũ, Thôi Vĩnh Tinh cười như điên, giọng khàn khàn:

- Sư phụ người đã to mồm vậy, hắn có gan so tài với ta hay không?

- Rõ là nói nhảm, nếu sư phụ ta không định dày xéo người thì lão tử đến đây tốn nước bọt suông thôi sao?

Đông Phương Lãnh Vũ nhìn Thôi Vĩnh Tinh như nhìn một kẻ ngu ngốc, lại quay sang nói với Quý Hồng:

- Quý a di, vừa rồi sự phụ của tôi nói về việc của Cao Lệ bổng tử, sự phụ tôi tính toán để cho hấn về Hàn Quốc ổn định tinh thần một giờ sau sẽ đấu, người xem có nên lùi lịch thi đấu lại một hồi không?

- Không thành vấn đề!

Quý Hồng khẽ cười, đôi mắt lóe lên tinh quang không hiểu là đang nghĩ gì.

- Cứ quyết vậy đi, ta đi đón sự phụ.

Nghe Quý Hồng trả lời xong Đông Phương Lãnh Vũ liền quay người rời đi, không thèm quan tâm tới Thôi Vĩnh Tinh đang phẫn nộ.

Bên tai văng vẳng lời của Đông Phương Lãnh Vũ, nhìn bóng lưng hấn xa dần Quý Hồng cảm thấy nao nao, suy đoán Bùi Đông Lai là sự phụ Đông Phương đã đúng!

Đua xe chính là trò chơi nguy hiểm bậc nhất.

Thôi Vĩnh Tinh cười lạnh nắm chặt tay, ánh mắt đờ đờ sát khí.

Nhìn thấy sát ý trong mắt Thôi Vĩnh Tinh, Quý Hồng nhú mày rồi không nói gì thêm.

Lúc này, Đông Phương Lãnh Vũ và Bùi Đông Lai đang đi thang máy xuống lầu.

Có lẽ biết thang máy có camera nên Đông Phương Lãnh Vũ không nói gì với Bùi Đông Lai mà chờ ra ngoài mới giải tỏa những nghi vấn trong lòng.

Trong đại sảnh dưới lầu, thân là người phía sau màn của CLB Siêu Bào, lúc này vẻ mặt của Khang Tử Kiện vô cùng âm trầm.

Ngoài Tôn Vệ Đông cùng Chu Đào ra, những thành viên khác của CLB đều sôi nổi đứng ở đại sảnh nhìn, người đồng nghị.

- Khang thiếu, bọn họ xuống kìa.

Thấy Bùi Đông Lai cùng Đông Phương Lãnh Vũ ra khỏi thang máy, một thành viên CLB vội vàng tới báo với Khang Tử Kiện.

- Đưa họ tới đây.

Khang Tử Kiện vẫn ngồi trên ghế salon, vẻ mặt cực kì cao ngạo.

- Dạ, Khang thiếu!

Kẻ kia gật đầu rồi chạy về phía Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh Vũ.

Thấy hai người tới đại sảnh, những thành viên của CLB Siêu Bào đều nhao nhao nhìn sang.

Nhận ra mình và Đông Phương Lãnh Vũ bị hàng trăm ánh mắt soi mói, Bùi Đông Lai biết đối phương muốn gây sự nhưng hấn vẫn cực kì bình tĩnh, bước chân vẫn rất chậm rãi.

Đông Phương Lãnh Vũ cũng nhận ra, hấn không bình tĩnh được như Bùi Đông Lai, tay nắm chặt tựa như những thành viên CLB Siêu Bào kia dám làm phiền thì hấn cũng không ngại dùng nắm đấm nói chuyện thân mật với khuôn mặt kẻ đó một phen.

- Đông Phương Lãnh Vũ, Khang thiếu gọi người qua!

Lúc này thành viên CLB Siêu Bào đã tới chặn đường Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh Vũ.

- Cút!

Bùi Đông Lai chưa nói gì nhưng Đông Phương Lãnh Vũ đã quát lên, giọng điệu vô cùng cứng rắn.

- Đông Phương Lãnh Vũ, người...

Thấy thái độ của Đông Phương Lãnh Vũ làm cho kẻ vừa tới sợ đến xanh mặt.

Hấn chưa nói hết lời Đông Phương Lãnh Vũ đã bước tới sòng vai với Bùi Đông Lai, cười lạnh nói:

- Ranh con, Đông Hải không phải nơi mà đám người Phương Bắc các người lớn tiếng, phần nhanh nếu không ta cam đoan người sẽ vĩnh viễn nằm tại Đông Hải!

Bên tai văng vẳng lời của Đông Phương Lãnh Vũ, sắc mặt thành viên CLB Siêu Bào đến từ Yên Kinh cực kì khó coi, vài kẻ đến từ Phương Bắc cũng trợn mắt nhìn Đông Phương Lãnh Vũ.

Cũng có vài thành viên CLB Siêu Bào sớm đã biết sự hung hăng càn quấy của Hồn Thế Ma Vương nên cũng không cảm thấy kì quái.

- Đông Phương Lãnh Vũ, khẩu khí người cũng lớn thật.

Thấy Đông Phương Lãnh Vũ cao ngạo, Khang Tử Kiện ngồi không yên nên đứng dậy, lạnh lùng bước tới.

Đông Phương Lãnh Vũ từng sùng bái Khang Tử Kiện, từng cố gắng gia nhập CLB Siêu Bào, bái Khang Tử Kiện làm thầy nhưng cuối cùng bị Tôn Vệ Đông phá rối, nguyện vọng cũng không thành công.

Từ đó về sau hắn không có hảo cảm gì với CLB Siêu Bào, cũng chẳng thích thú gì với Khang Tử Kiện.

Lúc này hắn chứng kiến tài nghệ của Bùi Đông Lai, Khang Tử Kiện trong mắt hắn chẳng khác nào trẻ trâu lái xe bò đua với công nông.

Khang Tử Kiện vừa nói xong Đông Phương Lãnh Vũ đã cười lạnh:

- Sao, Khang Tử Kiện, người cảm thấy có thể làm gì ta ở Đông Hải à?

Sắc mặt Khang Tử Kiện cực kì khó coi, quyền lực gia tộc hắn chỉ coi như tam lưu ở Yên Kinh, uy vọng của CLB Siêu Bào hoàn toàn nhờ xa xỉ của hắn mà có.

Lúc này Đông Phương Lãnh Vũ châm chọc, Khang Tử Kiện lạnh lùng nói:

- Đông Phương Lãnh Vũ, có phải người cho rằng toàn bộ CLB Siêu Bào cũng không đấu lại người?

Thấy Khang Tử Kiện và thành viên CLB Siêu Bào tới hăm dọa mình, Đông Phương Lãnh Vũ nhú mày, dù lúc này hắn nói gì thì Khang Tử Kiện cũng không cho hắn cơ hội.

- Đông Phương Lãnh Vũ, người của người cắt hai chân của Chu Đào, người cũng nên cho ta một cái công đạo chứ?

Mặc dù Khang Tử Kiện không thích việc Tôn Vệ Đông thua trận, hắn cũng không ưa gì Chu Đào nhưng dù gì hắn cũng là chủ nhân sau màn của CLB Siêu Bào, Bùi Đông Lai cắt hai chân Chu Đào hắn cũng nên tỏ thái độ, nếu không làm sao CLB Siêu Bào còn mặt mũi nào mà nhìn người?

- Khang Tử Kiện, đạo lí được ăn thua chịu chẳng lẽ người không hiểu?

Đông Phương Lãnh Vũ tức giận phản pháo.

- Hoặc là hắn biến khỏi tầm mắt ta, hơn nữa còn phải bỏ ra khỏi Đông Hải!

Khang Tử Kiện nghiêng răng nghiêng lợi:

- Hoặc để sự phụ người đấu với ta, sự phụ người thua thì hắn tự xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn!

Nói xong, Khang Tử Kiện lạnh lùng nhìn Bùi Đông Lai.

Ý tứ rất rõ ràng, Tôn Vệ Đông thua ảnh hưởng đến thể diện của Khang Tử Kiện, đồng thời cũng làm dao động địa vị Xa Vương của hắn!

Hắn nhất định dùng hành động thực tế chứng minh hắn mới là xa vương đại lục!

Coi Bùi Đông Lai thành tiền cược rõ ràng là một công đôi việc!

Đối mặt với sự cao ngạo của Khang Tử Kiện, Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh nhưng ánh mắt hơi híp lại.

- Cmm, Khang Tử Kiện, người nghĩ lão tử sợ CLB Siêu Bào của người sao\?

Đông Phương Lãnh Vũ biết thành viên CLB Siêu Bào có mạng lưới quan hệ rất rộng, không phải mình hắn chống được, nhưng thấy Khang Tử Kiện ép Bùi Đông Lai hắn không thể không ra mặt.

- Tiểu Vũ, không phải sư phụ ngươi đồng ý đấu với Xa Vương Hàn Quốc Thôi Vĩnh Tinh sao? Đã vậy thì cũng tương đương với việc phân cao thấp cùng Khang thiếu.

Liếc nhìn Khang Tử Kiện một chút, Bùi Đông Lai mỉm cười nói với Đông Phương Lãnh Vũ.

Có lẽ không ai ngờ lúc này Bùi Đông Lai còn cười được, nhìn nụ cười của hắn ai cũng bất ngờ, còn cảm thấy có chút gì đó khó chịu.

Đông Phương Lãnh Vũ cũng không ngoại lệ.

- Sư phụ ngươi sắp thi đấu?

Khang Tử Kiện hoài nghi hỏi, việc này hắn không hề biết.

- Ừm!

Đông Phương Lãnh Vũ hiểu ra dụng ý của Bùi Đông Lai liền lạnh lùng nhìn Khang Tử Kiện:

- Khang Tử Kiện, ngươi nói sư phụ ta thua thì Đông Lai ca nhảy sông Hoàng Phố, ngươi thua thì sao đây?

- Cũng nhảy sông Hoàng Phố sao?

- Ta thua sao?

Khang Tử Kiện khinh thường cười.

Nụ cười khinh miệt của Khang Tử Kiện khiến Đông Phương Lãnh Vũ nóng đầu lên, theo bản năng muốn nện vào mặt đối phương nhưng Bùi Đông Lai cản lại.

Bùi Đông Lai nói:

- Tiểu Vũ, đón sư phụ của cậu trước đã.

- Tiểu tử, trước khi trận đấu kết thúc đừng mong bỏ trốn, dù mày trốn ở chân trời góc bể CLB Siêu Bào cũng sẽ tìm ra mày.

Thấy Bùi Đông Lai cùng Đông Phương Lãnh Vũ rời đi, Khang Tử Kiện lạnh lùng nói.

Bùi Đông Lai vẫn thản nhiên đi ra ngoài.

Đông Phương Lãnh Vũ nhìn chăm chăm vào Khang Tử Kiện vài giây rồi mới đuổi theo.

- Cmn, Khang Tử Kiện này rõ là ngông cuồng!

Ra khỏi lầu bốn, Đông Phương Lãnh Vũ tức giận mắng, sau đó hắn hỏi:

- Đông Lai ca, vừa rồi vì sao ca không đánh cuộc với Khang Tử Kiện?

- Không cần đánh cuộc.

Bùi Đông Lai khẽ lắc đầu.

Hử?

Đông Phương Lãnh Vũ khó hiểu.

- Hắn muốn ta bỏ khỏi Đông Hải, vậy thì Đông Hải sẽ là mồ chôn hắn!

Trong mà đêm.

Một thiếu niên mang dã tâm đến Đông Hải rốt cuộc cũng hiển lộ sát khí.

101. Chương 101 : Tuyên Bố Tử Hình .

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 101 : Tuyên bố tử hình .

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Đêm tối như mực.

Một cơn gió lạnh thổi qua, nghe được lời nói ẩn chứa sát khí của Bùi Đông Lai thì Đông Phương Lãnh Vũ cảm thấy cả người phát lạnh.

Thân là hồn thể ma vương là hoàn khổ ở Đông Hải, cho nên Đông Phương Lãnh Vũ đã giẫm đạp lên không ít người, thậm chí hắn từng đánh mấy tên hoàn khổ phải vào bệnh viện nằm.

Nhưng mà.

Hắn chưa từng giết người.

Chưa từng.

Dưới một dạng tình hình như thế thì đối mặt với tử vong, đối mặt với việc giết người thì trong lòng hắn cũng còn sợ hãi.

Phát hiện được vẻ dị thường của Đông Phương Lãnh Vũ nhưng mà Bùi Đông Lai cũng không có giải thích nhiều.

Lúc trước, hắn từ miệng của Đông Phương Lãnh Vũ đã biết được Thôi Vĩnh Tinh đã tuyên chiến với mình, bởi vì hoàn toàn thông qua trí nhớ của Tiêu Phi, biết được nguyên nhân vì sao lúc trước Tiêu Phi đã cùng đua xe với Thôi Vĩnh Tinh .

Căn cứ theo trí nhớ của Tiêu Phi thì lúc trước Tiêu Phi phải đi HQ chấp hành nhiệm vụ, kết quả biết được Thôi Vĩnh Tinh dẫn đầu một đám người tổ chức một cuộc tranh tài, hơn nữa phần thưởng là một tiểu cô nương người TQ.

Mà căn cứ theo ước định của Thôi Vĩnh Tinh thì ai thắng trận thứ nhất sẽ được cô gái kia, thích mang về làm cái gì cũng được.

Sau khi biết được chuyện này thì Tiêu Phi trực tiếp nổi giận, hắn thông qua con đường bí ẩn nên đã có tư cách tranh tài, hơn nữa lại hung hăng vũ nhục Thôi Vĩnh Tinh , cứu được tiểu cô nương ấy, trong cuộc đua ấy Tiêu Phi đã khiến cho hai tên phải ôm hận mà chết.

Mà trong cuộc thi đấu đó, bởi vì bị Tiêu Phi vũ nhục cho nên Thôi Vĩnh Tinh đã sống như một cái xác không hồn, thẳng cho đến hai năm trước thì hắn mới khôi phục lại ý chí chiến đấu.

Hiện giờ, Thôi Vĩnh Tinh đã lấy tư cách vào TQ, hơn nữa lại gọi tên của Tiêu Phi ra, điều này làm cho Bùi Đông Lai cảm thấy khó chịu.

Rất khó chịu, hắn chuẩn bị thay Tiêu Phi làm ra sự việc cách đây ba năm.

Hiện giờ, Khang Tử Kiện nửa đường bị chết, thì hắn lại càng thêm kiên quyết.

- Đông Lai ca, vì sao lại không trực tiếp tham gia trận đấu ?

Bởi vì nghi hoặc lời nói của Bùi Đông Lai cho đến khi đi đến trước chiếc Aston Martin One-77 thì Đông Phương Lãnh Vũ mới dần dần khôi phục bình thường, hỏi ra nghi hoặc trong lòng của mình.

Sở dĩ Bùi Đông Lai không trực tiếp tuyên chiến với Thôi Vĩnh Tinh là bởi vì trong mười tám năm qua hắn chưa từng lái xe, dưới tình hình như vậy thì một khi đột nhiên trở thành xa vương thì tuyệt đối sẽ gây náo động.

- Bởi vì có một ít nguyên nhân đặc thù, nên tạm thời không thể ra mặt.

Bùi Đông Lai nói tiếp:

- Ta nhớ trong phòng ngủ của người có một bộ đồ, ngoài ra còn có một chiếc mặt nạ, đúng không?

- Ừh.

Đông Phương Lãnh Vũ hiểu rõ dụng ý của Bùi Đông Lai cho nên cũng không có lảm lời, gạt đầu, rồi khởi động chiếc Aston Martin One-77.

Sau khi ô tô tăng tốc, vì muốn tiết kiệm thời gian cho nên Đông Phương Lãnh Vũ đã để Bùi Đông Lai lên lái xe.

Nửa giờ sau, Bùi Đông Lai cùng Đông Phương Lãnh Vũ trở lại biệt thự Đan Cung, Liễu Nguyệt cùng Đông Phương Uyển Nhi cũng không có ở nhà.

Đối với lần này thì Bùi Đông Lai liền trực tiếp vào biệt thự thay đồ, sau đó đeo chiếc mặt nạ lên.

Xem ra thì chiếc mặt nạ này là lúc trước khi đi du lịch ở Châu Âu thì Đông Phương Lãnh Vũ đã mua được.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả thì Bùi Đông Lai liền khởi động ô tô chở Đông Phương Lãnh Vũ đi tới Bảo Sơn.

Lúc này đã là hơn 12h.

Mặc dù đã muộn nhưng người ở Bảo Sơn vẫn không có ít, ngược lại còn có xu thế tăng lên.

Mà không khí ở đây cũng trở nên náo nhiệt, nguyên bản những kẻ yêu thích đua xe này đều là nhân vật nổi tiếng, đã tràn ngập vẻ chờ mong, hiện giờ lại xuất hiện một nhân vật thần bí, hơn nữa người đó lại là sư phụ của Đông Phương Lãnh Vũ .

Mà trong trận đấu vừa rồi Đông Phương Lãnh Vũ đã thắng đệ tử của Khang thiếu là Thôi Vĩnh Tinh .

Tin tức này truyền ra thì làm cho cả trường đua xe sôi trào lên.

Mặc dù bọn hắn không biết vị nhân vật thần bí kia là ai, đến từ nơi nào nhưng mà bọn hắn lại biết một sự thật : Nếu Đông Phương Lãnh Vũ đã có thể thắng được đồ đệ của Khang thiếu cùng với Thôi Vĩnh Tinh thì nhân vật như vậy đủ để ngông nghênh, khiêu chiến với Thôi Vĩnh Tinh và Khang Tử Kiện.

Trong màn đêm, những nhân vật nổi tiếng trong xã hội sôi nổi chăm chú nhìn vào màn hình TV ở trên tường để theo dõi tỉ lệ đặt cược, mà những tên yêu thích đua xe lại chăm chú vào màn hình lớn đặt trên tòa nhà 4 tầng.

Lái xe số 1 : Khang Tử Kiện.

Quốc tịch : TQ

Chiến tích : 52 thắng, 2 thua.

Thành tích xếp hạng trên Hắc bảng : Thứ 10.

Tỉ lệ đặt cược: 3.0

.....

Lái xe số 2 : Thôi Vĩnh Tinh.

Quốc tịch: Hàn Quốc.

Chiến tích: 46 thắng, 1 thua.

Thành tích xếp hạng trên Hắc bảng : Thứ 8 (Trước đó không lâu đã chiến thắng xa vương của NB, xa vương HK cùng xa vương TQ nên mới được thăng lên)

Tỷ lệ đặt cược : 2.8

.....

Lái xe số 3 : Không biết

Quốc tịch: không biết.

Thành tích : Không biết

Tỉ lệ đặt cược: 2. 0

- Ta khảo, nhà cái cũng quá xem trọng tên cao thủ thần bí kia a.
- Đúng a, tỷ lệ đặt cược chỉ 2.0 , thật sự là hồ mịe rồi.
- Theo ta thấy, nhà cái nếu mở tỷ lệ đặt cược thấp như vậy thì nhất định là có mục đích muốn chúng ta đặt cược vào tên cao thủ thần bí kia.
- Các người không thấy thực lực của tên Cao Lệ bổng tử kia sao ? Theo ta thấy thì hắn đang che giấu thực lực, ta tính toán sẽ cược vào hắn.
- Không nên nhìn vào thành tích và thứ hạng, theo ta được biết thì Khang thiếu đã từng khiêu chiến với hai vị xa vương ở Bắc Mỹ và Âu Châu, mà hai người kia lại chiếm lấy vị trí trên Hắc bảng, theo ta thấy thì phần thắng của Khang Tử Kiện cũng không nhỏ a.

...

Trên đất trống, những tên yêu thích đua xe đều nhìn vào màn hình lớn, mỗi người phát biểu ý kiến của mình nhưng không giông nhau.

So với những tên yêu thích đua xe kia thì những nhân vật nổi tiếng trong xã hội này đối mặt với tỉ lệ đặt cược như vậy cũng không có đặt liền.

Bởi vì bọn hắn không thể xác định được người thần bí kia kia là sư phụ của Đông Phương Lãnh Vũ hay là người mà nhà cái nhờ.

So với mấy nhân vật nổi tiếng trong xã hội mà nói thì những thành viên trong câu lạc bộ Siêu Bào không do dự nhiều như thế, tất cả bọn hắn đặt cược vào Khang thiếu, tiền đặt cược đã lên tới 6tr.

Mà Thôi Vĩnh Tinh cũng không chịu yếu thế, hắn tự đặt cho bản thân mình là 3tr.

- Đã ném hơn 9tr rồi, chờ sau khi Đông Phương Lãnh Vũ tiểu băng hữu đặt xong thì số tiền đã vượt qua 10tr rồi.

Trong phòng trên tầng cao nhất, Quý Hồng đối với số tiền là 9tr thì cảm thấy có chút lo lắng, nhưng mà lại cũng thấy hưng phấn, cười nói:

- Xem ra, đêm nay chúng ta đã sáng tạo ra một lịch sử mới rồi đây.

Cách đó không xa, tên nam nhân trung niên kia cũng không hoài nghi lời nói của Quý Hồng.

Cùng lúc đó.

Khang thiếu mặc trên người một bộ đồ đua xe, bưng một ly rượu đỏ ngồi ở trên ghế sa lon, một nữ nhân cũng là thành viên trong club Siêu Bào đứng ở sau lưng hắn, mà những thành viên khác trong club Siêu Bào lại ngồi hút thuốc, bọn chúng muốn dùng chất nicotin để giảm sự hưng phấn ở trong lòng.

Ở bọn hắn xem ra, Thôi Vĩnh Tinh đã liên tục thắng 3 gã xa vương, chỉ cần đêm nay Khang Tử Kiện giành thắng lợi trong trận đấu này thì sẽ trở thành xa vương của Châu Á, mà danh tiếng của club Siêu Bào cũng sẽ vang động giới đua xe.

Điều này đối với bọn hắn mà nói, đó chính là một phần quang vinh.

- Khang thiếu, Đông Phương Lãnh Vũ sẽ không cố ý lấy cái cơ đốn sư phụ hắn để rời khỏi đây sao ? Cần phải đem tên kia đánh cho bỏ ghét.

Một tên thành viên không nhịn được mà hỏi.

- Lấy thực lực của chúng ta, tại sao phải sợ hắn chạy?
- Đúng rồi, hắn chạy thoát khỏi hòa thượng nhưng lại chạy không khỏi miếu.

Không đợi Khang thiếu trả lời thì hai gã thành viên trong CLB đã mở miệng đáp.

Đối với việc này thì Khang Tử Kiện cũng không nói lên ý kiến của mình, về mặt của hắn hơi âm trầm.

Hắn ngồi lên chỗ xa vương này cũng quá lâu rồi, dưới một dạng tình hình như thế mà đồ đệ của hắn lại bại dưới tay của Đông Phương Lãnh Vũ, như thế thì không khác gì đánh mất mặt mũi của hắn, hắn nhất định phải chiến thắng sư phụ của Đông Phương Lãnh Vũ.

Đồng dạng hắn cũng giống như hai tên thành viên kia, Bùi Đông Lai tên kia dám cắt đứt hai chân của Chu Đào thì tuyệt đối hắn sẽ không buông tha.

Mặc khác bên trong đại sảnh.

Bởi vì thua trận cho nên Kim Hi Mỹ đang đứng phía sau Thôi Vĩnh Tinh, về mặt tự trách, mà Thôi Vĩnh Tinh lại bưng ly rượu đứng ở trước cửa sổ.

Thôi Vĩnh Tinh liếc mắt nhìn Kim Hi Mỹ một cái rồi nói:

- Kim Hi Mỹ, không cần phải tự trách.

Ân?

Ngạc nhiên khi nghe được lời nói của Thôi Vĩnh Tinh thì kinh ngạc đầu lên.

Bởi vì sau khi thua trận, nàng trở lại phòng thì bị Thôi Vĩnh Tinh tát một tát vào mặt.

Nhưng mà.

Từ sau khi Thôi Vĩnh Tinh từ trong phòng của Quý Hồng trở lại thì vẻ tức giận trên khuôn mặt của Thôi Vĩnh Tinh đã biến mất, thay vào đó là vẻ âm lãnh, cùng vẻ tươi cười hưng phấn.

Tuy rằng nàng rất tò mò muốn biết nhưng bởi vì thua trận cho nên cũng không dám mở miệng.

Lúc này nghe được Thôi Vĩnh Tinh nói như thế thì Kim Hi Mỹ mới cắn chặt răng, nói:

- Xã trưởng, sau này ta sẽ cố gắng.

- Biết không? Ta đã tìm được tên tiểu tạp chủng kia.

Thôi Vĩnh Tinh một đằng, trả lời một nẻo.

Về mặt Kim Hi Mỹ biến đổi, đột nhiên đoán được cái gì đó:

- Xã trưởng, chẳng lẽ người chiến thắng ta cùng người kia có quan hệ sao?

- Đúng, thiếu niên kia chính là đệ tử của tên tiểu tạp chủng đó.

Thôi Vĩnh Tinh nói xong, uống một ngụm rượu rồi nói:

- Người nói nếu trong trận đấu, ta khiến tên đệ tử của hắn chết thì hắn sẽ xuất hiện không?

Không trả lời.

Kim Hi Mỹ cảm thấy lạnh cả người.

Tương tự trong tràng săn bắn thì có rất nhiều người đều tự cho mình là thợ săn nhưng cuối cùng lại bị chính con mồi của hắn nuốt sạch.

Thôi Vĩnh Tinh cũng tốt mà Khang Tử Kiện cũng thế.

Đều không ngoại lệ.

Bọn hắn bị tuyên án tội chết!

102. Chương 102 : Tuyệt Vọng? Đây Chỉ Là Bắt Đầu!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 102 : Tuyệt vọng? Đây chỉ là bắt đầu!

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

0 giờ 45', âm thanh du dương của ban tổ chức từ các dàn loa vang vọng khắp trường đua Bảo Sơn.

”Ngao!”

Khu đất trống trên trường đua, tất cả những kẻ mê đua xe đều đang chờ người thần bí kia, lúc này nghe người chủ trì nói thì hưng phấn gào hét vang trời.

Lẫn giữa tiếng hò hét là tiếng nhạc chất chứa khiến không khí của cuộc tàn sát giữa các Xa Vương càng bị đẩy cao tới đỉnh điểm.

So với những kẻ điên cuồng ka thì đám nhân vật nổi tiếng rất quý thời gian, tuy nhiên để chứng kiến Xa Vương chiến nên họ không hề rời đi, khi người chủ trì nói xong thì tất cả đều đi tới gần cửa sổ, dường như ai cũng muốn xem thử người thần bí kia rốt cục là thần thánh phương nào.

Quý Hồng biết Đông Phương Lãnh Vũ cùng sư phụ sắp đến nên vội gọi gã trung niên xuống lầu chuẩn bị tiếp đón.

Thôi Vĩnh Tinh cùng Khang Tử Kiện mặc trang phục thi đấu xong vẫn kiêu ngạo dường như với họ thi đấu chẳng khác nào dạo chơi.

Rất nhanh Quý Hồng và gã trung niên kia đã tới gần đường đua, giống như những kẻ đua xe điên cuồng đứng đó nhìn về phía xa trong sự chờ đợi.

- B rừm....mmm.

Ánh sáng phía xa truyền tới những ánh mắt chờ mong, rất nhanh đã có thể nghe thấy tiếng ô tô từ xa.

Đã tới!

Người thần bí đã tới!

Nhất thời trong đầu mỗi người đều có suy nghĩ riêng, không ít kẻ mê đua xe đang rướn cổ tựa như muốn biết rốt cục người thần bí kia mặt mũi ra sao.

....Brừmmmm

Ánh đèn chói mắt khiến mọi người không nhìn rõ được gì, chỉ nghe thấy tiếng động cơ ồn ã.

“Két.”

Tiếng phanh gấp, rất nhanh chiếc Aston Martin one-77 đã xuất hiện trong tầm mắt rồi chậm rãi dừng lại trong đường đua.

Chiếc xe dừng lại khiến không khí trở nên yên tĩnh, những kẻ yêu đua xe đều mờ to mắt ra nhìn chằm chằm vào chiếc Aston Martin.

Trong biệt thự, những nhân vật nổi tiếng, thành viên clb Siêu Bào cũng dán mắt về phía chiếc xe... ngay cả Khang Tử Kiện cũng không ngoại lệ!

Quý Hồng cùng gã trung niên kia vội vàng ra đón!

Lúc Quý Hồng đi về phía chiếc Aston Martin dưới ánh mắt của mọi người, cửa xe mở ra, Đông Phương Lãnh Vũ bước xuống.

Rầm,

Xuống xe, Đông Phương Lãnh Vũ tiện tay đóng cửa lại khiến không ai kịp nhìn lên xem người bên trong ra sao.

- Cmn, thần bí vậy sao?

- Đúng vậy, còn chẳng thèm xuống xe nữa.

Thấy chỉ có mình Đông Phương Lãnh Vũ bước ra, đám người điên cuồng kia bắt đầu làm nháo.

Quý Hồng cũng nhú mày bước về phía Đông Phương Lãnh Vũ:

- Tiểu Vũ, sao sư phụ ngươi lại không xuống?

- Có quy định nào bắt sư phụ ta phải xuống xe?

Đông Phương Lãnh Vũ hỏi.

Trường đua xe lớn nhất trên đất liền, trường đua Bảo Sơn danh tiếng không chỉ trong nước mà cả ở Châu Á cũng không tầm thường.

Ở nơi này dù trâu chó đến đâu nhưng vào bãi là phải xuống xe, nhưng lúc này sư phụ Đông Phương Lãnh Vũ lại không muốn xuống.

Điều này khiến Quý Hồng cảm thấy khó xử, lại càng thêm tò mò.

- Ta nói Quý a di này, sao ngươi nhỏ mọn thế? Sư phụ ta mà tỉ lệ cược có 2.0.

Khí Quý Hồng đang trầm mặc thì Đông Phương Lãnh Vũ cảm thấy khó chịu khi nhìn màn hình lớn thấy tỉ lệ cược nên vội vàng hỏi.

Quý Hồng đang suy nghĩ, nghe câu hỏi của Đông Phương Lãnh Vũ mà cảm thấy ngạc nhiên nhưng vẫn tươi cười:

- Tiểu bằng hữu, ngươi có thể thắng đồ đệ Thôi Vĩnh Tinh và Khang Tử Kiện cũng chứng minh tài nghệ sư phụ ngươi, ta thấy tỷ lệ này là rất chính xác.

- Ta đặt 1 triệu 2, sư phụ ta thắng!

Đông Phương Lãnh Vũ cũng không nói nhiều, đem hết tiền vừa thắng đặt cho Bùi Đông Lai.

- Không thành vấn đề.

Quý Hồng mỉm cười, lại nhìn về phía chiếc Aston Martin, bởi cửa kính đặc chế nên không thể thấy được bên trong.

Lúc này tiếng bàn tán ngày càng lớn.

Bùi Đông Lai ngồi trong xe chẳng nghe thấy gì.

Dù đây là lần thứ hai đua xe hoặc có thể nói là nghịch xe nhưng chuẩn bị đối đầu với Xa Vương nhưng hắn vẫn cực kì bình thản.

Một phút sau.

Khi mọi người đang bàn tán xôn xao, Thôi Vĩnh Tinh xuống lầu hướng về chiếc Bugatti Veyron.

Khang Tử Kiện cũng không chịu thua kém, khi Thôi Vĩnh Tinh khởi động Bugatti Veyron ra trường đua thì hắn cũng xiết lái đi về phía chiếc “U Linh chi tử” Koenigsegg Agera.

- Tên lái xe số 3 quá kiêu ngạo, Khang Thiếu cố lên, cử hành hân!

Bởi Bùi Đông Lai không xuống xe khiến đám mê đua xe bất mãn, Khang Tử Kiện đi ra thì không ít kẻ vấy ta cổ vũ.

Khang Tử Kiện kiêu ngạo nhếch miệng rồi chậm rãi vào xe.

- Các quý ông, quý bà, mọi người sắp được thưởng thức Xa Vương chiến nên mọi người hãy dùng những sự cổ vũ nhiệt tình nhất để hoan nghênh các đấu thủ!

Thấy Thôi Vĩnh Tinh và Khang Tử Kiện vào trường đua, âm thanh người chủ trì lại vang lên.

“ Ngao..”

Khắp nơi truyền tới tiếng hò hét, thậm chí vài kẻ còn không ngừng múa may quay cuồng.

Khang Tử Kiện và Thôi Vĩnh Tinh đã vào vị trí, cả hai chiếc đều dừng bên cạnh Aston Martin rồi đồng thời nhìn về phía cửa kính.

Bởi cửa đặc chế nên không ai thấy được Bùi Đông Lai nhưng hắn lại thấy rõ ánh mắt hai người, hắn cảm nhận được sự tự tin và ngạo mạn của cả hai, thậm chí còn cả địch ý không thêm che giấu.

Địch ý kia cũng như Bùi Đông Lai từng nói: đua xe chính là trò chơi nguy hiểm bậc nhất.

Nhận thấy địch ý của hai kẻ này, mắt Bùi Đông Lai híp lại.

- Ở phía dưới, số đếm ngược từ 10 và trận đấu sắp sửa bắt đầu!

Bảng điện tử hiện lên số 10 thật to, người chủ trì cực kì kích động hô lên.

10!

9!

8!

Nhất thời tất cả những kẻ cuồng xe đều nhìn theo con số trên bảng điện tử hò hét theo.

3!

2!

1!

“ Brừm....”

Âm thanh gào rú vang vọng khắp trường đua.

Giữa màn đêm, ba chiếc xe thể thao tựa như ba con quái thú gào rít lao về phía trước.

Vua của dòng xe thể thao, Bugatti Veyron gia tốc từ 0-100km trong 2.9s, so với F1 còn nhanh hơn 0,3s!

Koenigsegg Agera và Aston Martin không thể sánh bằng!

Tuy nhiên tốc độ phản ứng của Bùi Đông Lai không phải là thứ Thôi Vĩnh Tinh và Khang Tử Kiện có thể so bì... Bước đầu dung hợp Tiêu Phi đã xong nên năng lực của Bùi Đông Lai cũng tăng mạnh.

Lúc này phản ứng tốc độ của Tiêu Phi và hắn là một!

Dù Aston Martin khởi động kém hơn nhưng phản ứng khủng bố bù lại nên chiếc Aston Martin chẳng những không bị bỏ xa mà còn có xu hướng dẫn đầu.

Biểu hiện của Bùi Đông Lai khiến Khang Tử Kiện và Thôi Vĩnh Tinh không giám tiếp tục coi thường.

Đối với họ, tạm thời không nhắc tới chiếc xe của Bùi Đông Lai, chỉ cần phản ứng tốc độ kia đã quá mức khủng bố.

Dù sao thì họ cũng là Xa Vương, tốc độ phản ứng vượt xa người thường!

Chỉ một đoạn đường thẳng ngắn ngủi nhưng bằng phản ứng khủng bố, Bùi Đông Lai đã chiếm tiên cơ.

“ Két”

Tiếng lốp xe ma sát, chiếc Aston Martin lướt đi trong màn đêm mãnh liệt rồi đột nhiên gia tốc, chính thức giành lấy vị trí dẫn đầu.

Mà chiếc Bugatti Veyron của Thôi Vĩnh Tinh bằng ưu thế tốc độ khởi động mà giành được vị trí thứ hai, Khang Tử Kiện thứ ba.

Cục diện này khiến Thôi Vĩnh Tinh và Khang Tử Kiện không dám có chút khinh thường, cả hai đều xốc lại tinh thần!

Tục ngữ nói người trong nghề vừa ra tay là biết mảnh lối!

Chỉ bằng việc Bùi Đông Lai làm một cách hoàn hảo như vừa rồi cả hai đều khẳng định mình gặp phải cao thủ!

Nhưng không ai nhụt chí, với họ trận đấu mới chỉ vừa bắt đầu.

Đúng vậy, chỉ mới là khởi đầu!

Nhưng

Bùi Đông Lai lại bẻ cua một cách hoàn mỹ khiến ưu thế của hắn càng lúc càng rõ rệt!

- Đã được nửa vòng đầu, người thần bí lái xế Aston Martin đang dẫn đầu, ưu thế vượt trội bỏ xa hai chiếc xe phía sau!

Tin tức nhân viên công tác truyền tới, người chủ trì cũng vội vàng thông báo.

Xôn xao!

Tin tức truyền ra khiến toàn trường chấn động.

Do biểu hiện của Đông Phương Lãnh Vũ ở trận trước nên tất cả đều cho rằng người thần bí không kém.

Nhưng mới nửa thời gian đã bỏ lại Xa Vương Hàn Quốc và Xa Vương đại lục ở phía sau sao?

Dù là Xa Vương Bắc Mỹ đứng đầu hắc bảng cũng chưa chắc đã làm được!

- Đông Lai ca rô là trâu bò!

Trường đua không ngừng truyền tới tiếng kinh hô, Đông Phương Lãnh Vũ vẫn đứng yên nhưng trong lòng cảm thấy tự hào, hắn chỉ hận không thể tuyên bố thân phận Bùi Đông Lái nên chỉ biết âm thầm hứng phấn.

Tất cả mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía màn hình lớn quan sát chiếc Aston Martin.

Trận đấu vẫn tiếp tục.

Trong màn đêm!

Chiếc Bugatti Veyron cùng Koenigsegg đang giằng co nhưng vẫn không thể giảm bớt khoảng cách.

Cả hai đều có hết sức không để bị rơi lại và khát vọng đuổi kịp người thần bí kia!

Tuy nhiên...

Khi phát hiện chiếc Aston Marin biến mất nơi cuối đường, cảm giác tuyệt vọng tràn ngập cõi lòng Khang Tử Kiện và Thôi Vĩnh Tinh...

Tuyệt vọng!

Đây mới chỉ là khởi đầu!

103. Chương 103 : Đưa Vào Địa Ngục.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 103 : Đưa vào địa ngục.

Dịch giả: Cò Phé.

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Không biết qua bao lâu, lại có tiếng động ầm ầm truyền đến trong trường đua xe, phá tan sự yên tĩnh cả màn đêm. Bùi Đông Lai lái Aston Martin one-77 mơ hồ xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

- Chết tiệt, còn chưa tới 18' a.

- Nếu ta nhớ không nhầm thì kỷ lục nhanh nhất là 19'30s, tên lái xe số 3 lái như vậy cũng quá nghịch thiên a.

Theo Aston Martin one-77 càng ngày càng gần, hiện trường nguyên bản vốn yên lặng cũng dần dần náo loạn, gần như tất cả mọi người đều bị biểu hiện nghịch thiên của Bùi Đông Lai mà cảm thấy khiếp sợ.

Thời điểm Aston Martin one-77 tới, mọi người chỉ cảm giác có một chiếc bóng trắng vụt qua.

Sau đó, không chờ họ lấy lại tinh thần, Aston Martin one-77 đã biến mất vô tung vô ảnh, chỉ có âm thanh của động cơ không ngừng vang vọng bên tai.

- Lái xe số 3 thật sự quá trâu bò!

- Đúng vậy, lấy thực lực của hắn chỉ sợ kẻ đứng đầu trên bảng xếp hạng Bắc Mỹ xa vương cũng chưa chắc thắng được.

Mắt thấy Aston Martin one-77 biến mất, mấy kẻ yêu thích đua xe lại bắt đầu nghị luận, đồng thời theo bản năng nhìn về cùng một bên quan sát trận đấu của Đông Phương Lãnh Vũ.

Cảm thụ được sự kinh ngạc, ánh mắt hâm mộ, không thể tưởng tượng nổi của khán giả, trong lòng Đông Phương Lãnh Vũ vô cùng thích thú.

Cảm giác kia, giống như tất cả những chuyện này đều do hắn làm ra chứ không phải Bùi Đông Lai.

Có người vui mừng thì cũng có kẻ lo lắng.

Đông Phương Lãnh Vũ vì Bùi Đông Lai mà cảm thấy kiêu ngạo, tự hào, còn đám thành viên clb Siêu Bào thì cứng hết cả người lại, hoàn toàn choáng váng.

Trong đại sảnh một đám người trừng mắt to nhỏ, ta nhìn người, người nhìn ta, cảm giác như đang cố hỏi đối phương đây là con mẹ nó chuyện gì xảy ra? Cái tên lái xe thần bí kia rốt cuộc là người phương nào? Hắn sao lại kinh khủng như vậy?

Không có ai trả lời.

Cho dù bọn hắn đối với Khang Tử Kiện có lòng tin tuyệt đối, có rất nhiều lý do để chứng minh Khang Tử Kiện sẽ không tụt lại phía sau, chỉ là ... sự thật thắng hùng biện, bọn hắn chỉ có thể ngậm chặt miệng!

Ngoài đám thành viên câu lạc bộ, Kim Hy Mỹ đứng ở cửa sổ bên dưới cũng nắm chặt hai tay chờ mong Thôi Vĩnh Tinh đuổi theo.

“Kim Hy Mỹ, người nói xem, nếu ta khiến cho tên đồ đệ của tên tiểu tạp chủng kia chết trong trận đấu này thì hắn sẽ xuất hiện sao?”

Trước trận đấu, câu nói phảng phất như nguyên rửa của Thôi Vĩnh Tinh không ngừng vang lên bên tai nàng, khiến trong lòng nàng có một dự cảm không tốt.

Theo nàng thấy, Thôi Vĩnh Tinh khổ luyện hai năm chính là vì có thể chiến thắng kẻ năm đó làm nhục hắn.

Dưới tình hình bây giờ, nếu Thôi Vĩnh Tinh thua tên đồ đệ kia, không cần nghĩ Kim Hy Mỹ cũng biết hắn sẽ phải chịu đả kích cực lớn.

Khoảng một phút đồng hồ sau, trong sự chờ đợi của mọi người, Koenigsegg Agera cùng Bugatti Veyron lần lượt hoàn thành vòng thứ nhất. Hai chiếc xe thể thao gần như là dính sát nhau, chênh lệch thập phần mỏng manh, thứ hạng của cả hai tùy lúc đều có thể thay đổi.

- Mẹ kiếp, tên số 3 đã lái không biết đến chỗ nào rồi, hai tên các người còn ở chỗ này mà tranh nhau không biết trời đất!

- Đúng vậy, theo ta thấy hai tên này cũng không cần so nữa, nhanh dừng xe luôn đi, đỡ phải mất mặt xấu hổ...

Nhìn thấy Koenigsegg Agera cùng Bugatti Veyron xông qua vạch, đám đông sôi nổi bàn tán.

Đối với tất cả những chuyện này, vô luận là Khang Tử Kiện hay là Thôi Vĩnh Tinh đều không nghe thấy.

Trong ô tô, biểu tình của hai người cơ hồ giống hệt nhau – giống như chiến sĩ ra sa trường giết chóc, cơ mặt vắn vẹo, hai mắt đỏ bừng, làm cho người ta có cảm giác muốn liều mạng!

Mà trên thực tế, bọn hắn lúc này đúng là đang liều mạng.

Đối với bọn hắn mà nói, hành động của Bùi Đông Lai giống như một quả chùy đập thẳng vào nội tâm, trực tiếp đập nát sự kiêu ngạo của bọn họ.

Chỉ riêng việc đuổi theo Aston Martin one-77 đã quá không có hy vọng.

Dưới tình hình này, bọn hắn chỉ có thể liều mạng, cuối cùng khiến cho bọn họ rơi vào trạng thái bị giằng xé.

Không riêng gì vòng thứ nhất, vòng thứ hai cũng như vậy, bọn họ thủy chung không có cách nào rút ngắn cự ly.

- Aston Martin one-77 thành công thông qua nửa vòng thứ hai, hoàn thành $\frac{3}{4}$ trận đấu – nếu số 3 tiếp tục bảo trì được tốc độ như vậy, 9 phút nữa hắn sẽ về đích!

Khi Bùi Đông Lai đi qua nửa vòng thứ hai, người dẫn chương trình lại thông báo diễn biến trận đấu.

Có lẽ đã chết lặng đối với sự thần kỳ của Bùi Đông Lai, lúc này đám đông đều bảo trì trầm mặc.

Bọn hắn đang chờ đợi, chờ đợi trận đấu kết thúc, chờ đợi Bùi Đông Lai sáng tạo kỳ tích.

Đông Phương Lãnh Vũ là ngoại lệ.

Theo hắn thấy, kỹ năng của Bùi Đông Lai hoàn toàn không cần dùng kỳ tích để chứng minh.

Hắn lúc này đang tự hỏi một vấn đề: “Đông Lai ca nói phải cho Khang Tử Kiện một trận, hiện giờ đã qua $\frac{3}{4}$ trận đấu, chẳng lẽ hắn định đợi sau khi đấu xong sao?”

Trong khi Đông Phương Lãnh Vũ tự hỏi vấn đề này, Bùi Đông Lai đã dừng xe.

Đúng vậy!

Hắn đã dừng xe lại...

Trong ô tô, hắn lấy ra một điều thuốc lá, châm lửa.

Mười tám năm nay, Bùi Đông Lai chưa bao giờ hút thuốc, chẳng qua vì thấy Bùi Vũ Phu hút thuốc, hắn cũng đem theo thốc.

Đây là lần đầu tiên hút thuốc, nhưng hắn cũng không ho khan, chỉ là có chút không thích ứng.

Cửa xe thủy tinh chậm rãi hạ xuống, một làn gió thổi qua, thổi tan sương khói trước mặt Bùi Đông Lai, làm người ta có thể nhìn rõ vẻ mặt bình tĩnh của hắn phản xạ sau mặt kính, tựa hồ như đang chờ đợi hai người Thôi Vĩnh Tinh cùng Khang Tử Kiện đuổi theo.

Đến khi Bùi Đông Lai hút được một nửa điều thuốc, trong kính chiếu hậu xuất hiện hai ngọn đèn.

Dần dần, ngọn đèn càng ngày càng rõ, thanh âm vù vù điếc tai cũng từ xa truyền lại.

“Vèo!”

Bùi Đông Lai vẫy tàn thuốc, tàn thuốc bay bay theo gió, chậm rãi rơi xuống, đốm lửa trong bóng đêm có vẻ rực rỡ chói mắt.

Cùng lúc đó...

Vô luận là Khang Tử Kiện hay Thôi Vĩnh Tinh đều mơ hồ nhìn thấy Aston Martin one-77.

Phát hiện này làm bọn họ có chút ngạc nhiên, Aston Martin one-77 đang chủ động chờ đón bọn họ.

Bọn hắn không biết Aston Martin one-77 tại sao đậu ở chỗ này, bọn hắn chỉ biết, chỉ cần vượt qua Aston Martin one-77, như vậy bọn hắn liền có hi vọng thắng được trận đấu đêm nay.

Bọn hắn giờ phút này đều thấy được ánh sáng của thắng lợi.

Chỉ là...

Khi bọn hắn vừa mới thấy được hi vọng, theo một tiếng “Brừmm” nổ vang, chiếc Aston Martin one-77 đang dừng lại đột nhiên khởi động.

Là cố ý chờ bọn hắn, dùng phương thức này nhục mạ bọn hắn.

Mắt thấy Aston Martin one-77 khởi động, trong phút chốc Khang Tử Kiện cùng Thôi Vĩnh Tinh đều minh bạch, cảm giác phần nộ tràn ngập khuôn mặt hai người.

Bọn hắn giống như bị người ta đá một đá vào địa ngục, rồi lại may mắn kéo lại đến thiên đường, kết quả vẫn sẽ bị người ta đá vào địa ngục...

Điều này trực tiếp đập nát lòng tự tôn, kiêu ngạo của bọn hắn.

Về mặt hai người đều trở nên dữ tợn.

”BRừmm.”

Gần như cùng lúc, hai người đều muốn cố gắng một lần cuối, tăng tốc về phía Aston Martin one-77, không để cho số 3 một cơ hội nào.

Sự thật cùng lý tưởng vĩnh viễn không bao giờ gặp nhau, giống như hai đường thẳng song song.

Ngay khi Thôi Vĩnh Tinh cùng Khang Tử Kiện tăng tốc, Aston Martin one-77 dưới sự thao túng của Bùi Đông Lai cũng tăng tốc.

Thấy một màn này, Thôi Vĩnh Tinh cùng Khang Tử Kiện cũng không nói lỏng, bọn hắn đều không muốn bỏ qua cơ hội.

”BRừm...BRừm...BRừm”

Trong tiếng nổ điếc tai của động cơ, khoảng cách của ba chiếc xe dần dần ngắn lại.

Năm trăm thước!

Ba trăm thước!

Trong chiếc Koenigsegg Agera, Khang Tử Kiện giống như người điên, hai mắt đỏ ngầu, răng cắn chặt, đánh tay lái vượt qua.

Nhìn qua kính phản quang, chứng kiến Koenigsegg Agera sắp đuổi kịp, Bùi Đông Lai tháo mặt nạ xuống, quay đầu nhìn về phía Khang Tử Kiện.

Cùng lúc đó, trong Koenigsegg Agera, Khang Tử Kiện nhìn thấy sắp vượt qua Aston Martin one-77, hắn không khỏi nở nụ cười lạnh, theo bản năng nhìn lướt qua Aston Martin one-77.

Ngay sau đó...

Bốn mắt nhìn nhau, Bùi Đông Lai nở một nụ cười ngây ngô giống như Bùi Vũ Phu.

Là hắn?

Nhìn Bùi Đông Lai không có gì quen thuộc, nhưng nụ cười lại không xa lạ gì, trông mắt Khang Tử Kiện phóng đại, trên mặt tràn ngập vẻ không tin nổi.

”Vèo!”

Koenigsegg Aregachỉ gặp Aston Martin one-77 một chút liền thành công vượt qua.

Cùng lúc đó, một nỗi khiếp sợ từ sâu thẳm linh hồn nháy mắt tràn ngập toàn thân Khang Tử Kiện.

Lúc mới bắt đầu trận đấu, hắn từng nghĩ tới trong nước còn ai có thể kỹ năng lái xe sánh được với hắn?

Chính là suy nghĩ nửa ngày, hắn cũng không đoán ra.

Quá nửa thời gian trận đấu, hắn đã xem như số 3 là một trong năm vị đứng đầu trên bảng Hắc Xa.

Kết luận hắn chính là xa vương Bắc Mỹ !

Bởi vì ... theo hắn nghĩ, ngoại trừ đệ nhất xa vương Bắc Mỹ không ai có thể hoàn toàn ngược đãi hắn và Thôi Vĩnh Tinh.

Kết quả hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Không phải xa vương Bắc Mỹ .

Cũng không phải một vị vương nào trên bảng.

Là cái tên lúc thiếu tiền cước, bị hắn yêu cầu nhảy sông Hoàng Phố hoặc tùy tiện cút khỏi Đông Hải!

Kết quả này hoàn toàn tương phản, khiến cho hắn không cách nào hình dung, khiến cả người hắn chìm trong khiếp sợ, hoàn toàn quên giảm tốc độ.

Trong màn đêm, Koenigsegg Arega lấy tốc độ cao nhất phóng tới khúc cua phía trước.

”Vèo!”

Rất nhanh, Thôi Vĩnh Tinh lái Bugatti Veyron không dám tụt lại phía sau, lấy tốc độ cao nhất đã lặng yên vượt qua Aston Martin one-77.

Trong chiếc Bugatti Veyron, Thôi Vĩnh Tinh không giống Khang Tử Kịen vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ mà nhìn mặt Bùi Đông Lai, Hai mắt đỏ rực gắt gao nhìn chăm chăm chiếc Koenigsegg Arega phía trước.

- Mẹ nó!

Một khúc cua xuất hiện phía trước, tốc độ đã hoàn toàn vượt ra khỏi tầm kiểm soát của Thôi Vĩnh Tinh. Chỉ là chứng kiến Koenigsegg Arega cũng không có dấu hiệu giảm tốc, hắn cắn răng một cái, cũng không giảm tốc.

Giờ khắc này, hắn vô cùng gấp rút.

Hắn tức giận.

Khang Tử Kiện vẫn duy trì trạng thái kinh ngạc.

Trong xe, hắn dường như đã mất đi linh hồn, không ngừng tự hỏi chính mình: “Hắn không phải là một tên tùy tùng của Đông Phương Lãnh Vũ sao? Vì cái gì mà lại lợi hại như vậy?”

Không có đáp án.

Một giây, hai giây...

Theo thời gian trôi qua, Koenigsegg Arega vẫn không giảm tốc độ, hướng tới khúc cua với tốc độ cao nhất. Khoảng cách không ngừng ngắn lại.

Gần lắm, gần lắm rồi!

Trong màn đêm, khúc cua giống như cánh cửa đến địa ngục, không ngừng kêu gọi Khang Tử Kiện.

Đột nhiên chứng kiến khúc cua gấp trước mặt, Khang Tử Kiện như tỉnh mộng, giống như thấy quỷ, hoảng sợ thét chói tai cố gắng ngoặt tay lái.

Đã muộn!

- Không!

Trong tiếng kêu tuyệt vọng của Khang Tử Kiện, chiếc Koenigsegg Agera không kịp giảm tốc giống như ngựa hoang mất hết yên cương lao thẳng vào lan can.

- Đông Phương Lãnh Vũ, người của người đã cắt đứt hai chân của Chu Đào, người cho rằng người không nên cấp cho ta một lời nào sao?

- Hoặc là để cho hắn cút đi, hơn nữa là quỳ gối lết ra khỏi Đông Hải!

- Hoặc là bảo sư phụ của người theo ta thi đấu một hồi, nếu sư phụ người thua tự động nhảy sông Hoàng Phố cho cá ăn!

- Ta sẽ thua sao?

- Tiểu tử, trận đấu còn chưa kết thúc, không cần phải chạy trốn, vì người có chạy tới chân trời góc biển, người của câu lạc bộ cũng tìm được người.

Giờ khắc này.

Giờ khắc này, Khang Tử Kiện đã hoàn toàn quên những lời nói lúc trước.

Hắn cũng không muốn biết cái tên người hầu của Đông Phương Lãnh Vũ tại sao lại biến hóa nhanh chóng như vậy...

Hắn thậm chí chẳng còn muốn tranh cái gì mà xa vương.

Hắn chỉ nghĩ làm sao còn sống!

Còn sống, có thể sao?

"A..."

"Rầm!"

Trong lúc Khang Tử Kiện kêu lên tuyệt vọng, Koenigsegg Agera va thẳng vào lan can, lực đạo khủng bố trực tiếp phá nát lan can, lao thẳng vào vách đá.

"Bùm!"

Koenigsegg Agera hung hăng va đập vào vách đá phía trước, nháy mắt nổ tung, ánh lửa sáng lên tận trời.

Thấy một màn như vậy Thôi Vĩnh Tinh đột nhiên bừng tỉnh, sợ tới mức vẻ mặt cuống biến, đập mạnh chân phanh.

Sau khi bừng tỉnh hắn mới ý thức được hành động của mình thập phần nguy hiểm, không cẩn thận là theo gót Khang Tử Kiện.

Cho nên, hắn lập tức dừng lại.

"Kít "

Tiếng ma sát của lốp xe cùng mặt đất vang lên, chiếc Bugatti đang phóng nhanh bắt đầu giảm tốc.

Phía sau, Aston Martin one-77 chẳng biết đã dừng lại từ lúc nào, Bùi Đông Lai ngồi trước tay lái, vẻ mặt bình tĩnh nhìn tất cả mọi việc phía trước, giống như ở thường thức cảnh đẹp, lại giống như ở thường thức một bộ phim Hollywood kinh tâm động phách.

Trong lúc Bùi Đông Lai chăm chú nhìn, chiếc Bugatti trượt thẳng tới chỗ lan can bị đâm hỏng.

- A... Không!

Thôi Vĩnh Tinh sợ tới mức hồn phi phách tán, điên cuồng đánh tay lái, cố gắng thay đổi phương hướng.

Chỉ là...

Đã Muộn!

”Vèo!”

Mặc kệ nỗ lực của Thôi Vĩnh Tinh, chiếc Bugatti trực tiếp theo lỗ hổng lao ra ngoài, rơi xuống vực sâu không đáy.

- A...”

Tiếng kêu tuyệt vọng lại vang lên, vọng lại không ngừng trong sơn cốc.

”Bùm!”

Một tiếng vang thật lớn, một đạo hỏa quang phóng lên cao, đem sơn cốc tối đen chiếu sáng như ban ngày. Một lát sau, ánh lửa biến mất, màn đêm tiếp tục bao phủ sơn cốc, vẻ yên tĩnh làm cho người ta sởn tóc gáy. Trong màn đêm.

Còn sống chính là thiếu niên bị coi là con mồi kia.

Chính tay hắn đã đem hai gã thợ săn quảng vào địa ngục.

codon.tra

104. Chương 104 : Thần Thánh Phương Nào?.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 104 : Thần thánh phương nào?.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ngay khi sơn cốc khôi phục lại yên tĩnh thì chẳng biết lúc nào chiếc Aston Martin one-77 đã khởi động, giống như là một trận lốc, rời đi.

Trong màn đêm, ánh trăng xuyên qua kính thủy tinh chiếu rọi vào khuôn mặt của Bùi Đông Lai , vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh, cảm giác giống như tất cả mọi chuyện lúc này đều chưa từng xảy ra.

Mà trên thực tế, Khang Tử Kiện cũng tốt mà Thôi Vĩnh Tinh cũng thế, tất cả cũng được Bùi Đông Lai đưa cho xuống uống trà với anh Diêm Vương rồi.

Sau khi trận đấu bắt đầu, bddl đã xuất ra toàn lực, đem hai người Khang Tử Kiện và Thôi Vĩnh Tinh bỏ lại phía sau, khiến cho 2 người bọn hắn cảm thấy tuyệt vọng.

Sau đó, trong quá trình thi đấu thì Bùi Đông Lai liền dừng xe lại, hắn cố ý chờ Khang Tử Kiện và Thôi Vĩnh Tinh xuất hiện, làm cho bọn hắn có cảm giác từ Địa Ngục trở lên Thiên Đường.

Sau đó, Bùi Đông Lai lại khởi động ô tô, dùng phương thức này nói cho hai người bọn hắn biết : “ Là ta cố tình chờ ở đây, muốn chơi đùa với các ngươi.”

Nguyên bản thì Thôi Vĩnh Tinh và Khang Tử Kiện hai người đã hoàn toàn tức giận, một lòng muốn vượt qua mặt Bùi Đông Lai .

Dưới một dạng tình hình như thế thì Bùi Đông Lai cũng không có lựa chọn phóng nhanh về đích, mà hắn để bọn hắn vượt mặt.

Đây là kế hoạch tốt nhất của Bùi Đông Lai .

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì trận đấu này chẳng những là so đấu trình độ đua xe mà càng so đấu tâm lý và mưu trí.

Hắn là người duy nhất chiến thắng.

.....

- Xem chừng hai xe đã gặp nạn rồi, cũng không biết là ai ?

- Còn phải nói nữa, nhất định là số 1 và số 2 rồi.

- Ta cũng cho rằng như vậy, số 3 đang dẫn đầu, lại không có áp lực cạnh tranh, xem ra thì xác suất gặp tai nạn là nhỏ nhất, chỉ có thể là số 1 và số 2 thôi.

- Đúng vậy, so sánh với số 3 mà nói thì số 1 và số 2 đang cạnh tranh khốc liệt, cuối cùng vì sai lầm nên đã phát sinh tai nạn...

Coi như lúc Bùi Đông Lai lái xe về phía đích thì cả Bảo Sơn một mảnh xôn cao, bởi vì tai nạn xe cách đây không quá xa nên tất cả mọi người đều nghe rõ hai tiếng nổ, còn thấy được ánh lửa nữa.

Tại đây, những kẻ yêu thích đua xe một bên nghị luận, một bên đợi người chủ trì điều tra kết quả, ở lúc hai tiếng nổ vang lên thì người chủ trì ở đây đã phái nhân viên đến hiện trường điều tra.

- Xem ra thì Đông Lai ca đã động thủ, cũng không biết là hắn làm như thế nào?

Bên tai vang lên những lời nghị luận này thì Đông Phương Lãnh Vũ cho rằng người gặp tai nạn là Khang Tử Kiện và Thôi Vĩnh Tinh .

Còn về phần Bùi Đông Lai .

Ở Đông Phương Lãnh Vũ xem ra lấy trình độ lái xe của Bùi Đông Lai thì xác suất xảy ra tai nạn còn khó hơn là sinh viên nữ ở TQ còn zin nữa.

- Các vị nữ sĩ, các tiên sinh, ta không thể không mang theo tâm trạng nặng nề mà hướng về mọi người tuyên bố một tin tức, căn cứ theo tin tức của nhân viên thì lái xe số 3 vẫn đang dẫn đầu, mà số 1, số 2, bọn hắn đã cạnh tranh quá ác liệt, cho nên đã đụng phải lan can bên đường, ngã xuống sơn cốc, sinh tử hiện giờ vẫn chưa rõ.

Sau đó, lúc mọi người đang sôi nổi bàn luận thì một giọng nói vang lên, lúc này đây giọng nói của nàng không còn là vui sướng nữa mà mang theo vài phần tiếc nuối.

Nghe được người chủ trì nói như vậy, thì nguyên bản hiện trường đang ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh lại.

Đối với những tên này thì bọn hắn biết rõ là đua xe thì sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mỗi lần đua xe thì bọn hắn đã tập thói quen đối mặt với cái chết.

Sở dĩ bọn hắn trầm mặc là bởi vì tin tức này thật sự quá rung động.

Phải biết rằng hai người này là vương giả của giới đua xe.

Mà hiện giờ, ở đây lại đột nhiên xuất hiện một người thần bí, chẳng những từ đầu đến cuối vẫn dẫn đầu mà còn là cho hai xa vương banh chè.

Bọn hắn có một vạn lý do để tin tưởng, qua đêm nay thì tên thần bí cao thủ kia sẽ hoàn toàn nổi danh ở giới đua xe.

Biểu hiện của tên thần bí cao thủ này đã làm cho những tên yêu thích đua xe khiếp sợ, mà thành viên trong clb Siêu Bào sau khi nghe được tin tức này thì hoàn toàn bị hù sợ rồi.

Mặc dù bối cảnh cùng quyền lực của Khang Tử Kiện ở Yến Kinh chỉ có thể được gọi là thế lực tam lưu nhưng mà toàn bộ người trong clb Siêu Bào này đều tôn kính hắn.

Tất cả chuyện này, đơn giản là vì trình độ đua xe của Khang Tử Kiện đã chinh phục bọn hắn, đối với bọn hắn mà nói thì Khang Tử Kiện chính là thần tượng của bọn hắn, là xa thần trong lòng bộ hắn.

Mà hiện giờ, xa thần trong lòng bọn hấn chẳng những thua trận, hơn nữa lại còn bỏ mạng.

Điều này làm cho bọn hấn không thể tin được, không có cách nào để chấp nhận sự thật này.

Nhưng mà.

Trong đại sảnh, cũng không ai mở miệng chất vấn tin tức này là thật hay giả, bọn hấn mở to hai mắt ra nhìn nhau, chỉ thấy đồng bọn đứng im như một pho tượng.

“Brùm!”

Một lát sau, một tiếng gầm rú diếc tai vang lên, trên đường đua lại xuất hiện một đạo góc lốc.

”Két”

Nương theo một âm thanh ma sát giữa bánh xe với mặt đường, ở dưới sự chăm chú của mọi người thì chiếc Aston Martin one-77 ở trên đường đua làm ra một động tác quay người 365 độ, vững vàng đứng ở giữa đường.

Mất thấy Aston Martin one-77 dừng lại thì đám người trong CLB Siêu Bào liền đem ánh mắt nhìn về chiếc Aston Martin one-77, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hận ý.

Đối với bọn hấn mà nói, người thần bí này chẳng những chiến thắng Khang Tử Kiện hơn nữa lại còn đem Khang Tử Kiện làm chết đi, chẳng khác gì là đem bọn hấn giẫm nát ở dưới chân.

- Xa vương, xa vương.

Cùng với đám người trong CLB Siêu Bào bất đồng, một đám người yêu thích đua xe đều hăng máu, điên cuồng reo hò.

Bọn hấn cũng sợ chết, nhưng mà bọn hấn cũng rất hứng thú với trò mạo hiểm này.

Dưới tình hình như thế, thì bọn hấn liền dùng phương thức này để biểu đạt sự sùng bái của mình đối với người thần bí đã chiến thắng cả 2 xa vương.

Bên tai nghe được những tiếng hò hét này thì Đông Phương Lãnh Vũ cũng liền bước nhanh đến chiếc Aston Martin one-77, hấn không muốn làm bại lộ thân phận của Bùi Đông Lai .

Rất nhanh, Đông Phương Lãnh Vũ lao vào chiếc Aston Martin one-77 mà Bùi Đông Lai cũng không ngừng lại, hấn liền khởi động ô tô.

Trong màn đêm, dưới sự reo hò của đám người thì chiếc Aston Martin one-77 liền biến mất trong tầm mắt của bọn hấn.

Sau khi tiến vào xe thì Đông Phương Lãnh Vũ cố gắng khắc chế tâm tình của mình, nhưng mà hấn cảm giác được bản thân đã ăn được thuốc kích thích, làm sao cũng không thể kìm nén được xúc động trong nội tâm.

- Đông.. Đông Lai ca, dạy đua xe cho ta, có được không?

Cuối cùng, Đông Phương Lãnh Vũ vẫn là nhịn không được mở miệng.

Giờ khắc này, trên mặt hấn, người được xưng là hồn thể Ma vương ở Đông Hải cũng không có lộ ra vẻ càn quấy, mà thay vào đó là vẻ sùng bái và khẩn trương.

Hấn sùng bái Bùi Đông Lai, khẩn trương Bùi Đông Lai sẽ không đáp ứng!

- Được.

Nhịn bộ dạng khẩn trương của Đông Phương Lãnh Vũ , bdlđ không nhịn được mà cười nói:

- Bất quá, vẫn là câu nói kia, nhất định phải nâng cao thành tích học tập, không được làm mất mặt của ta.

”Ách...”

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì Đông Phương Lãnh Vũ liền ngạc nhiên.

Ngắn ngủi ngạc nhiên qua đi, Đông Phương Lãnh Vũ cũng không suy nghĩ nhiều, liền gạt đầu như gà mổ thóc, nói :

- Không thành vấn đề.

Nghe Đông Phương Lãnh Vũ trả lời thì Bùi Đông Lai cũng không nói gì thêm.

Đối với hắn mà nói thì Đông Phương Lãnh Vũ là một người đáng để hắn dạy, hơn nữa hắn cũng không muốn phụ hảo ý của Cổ Bồi Nguyên.

Trừ việc đó ra thì hắn cũng biết, đêm nay hắn đã đánh tàn phế Chu Đào, còn một cước đá Khang Tử Kiện và Thôi Vĩnh Tinh vào địa ngục, mặc dù là không có việc gì xảy ra ngay bây giờ nhưng mà hắn không cam đoan tương lai sẽ không xuất hiện phiền toái.

Dưới tình hình như thế thì hắn đành phải tạm thời ở bên cạnh Đông Phương Lãnh Vũ một thời gian, để khiến cho những thế lực muốn đối phó hắn phải bận khoản, đồng thời hắn mượn cơ hội này để dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi.

Mất thấy Aston Martin one-77 đi xa, trên tòa nhà bốn tầng kia, nam nhân trung niên lo lắng hỏi :

- Lão bản, kế tiếp chúng ta cần phải làm gì ?

- Đua xe vốn là một môn thể thao nguy hiểm, bọn hắn nếu đã lựa chọn đua xe thì cần phải có tâm lý đón nhận những sự cố.

Dưới ánh đèn, qh cũng đã biết được nam nhân đang lo lắng cái gì, nàng mỉm cười nói:

- Bọn hắn chính là chết ở trong lúc đua xe, trách nhiệm cũng không thuộc về chúng ta, nếu không phải thế thì nhiều tràng đua xe ngầm trên thế giới này đều phải giải tán hết rồi sao?

- Khang gia có một người cấp Phó Bộ, Thôi gia là một trong những gia tộc cường đại ở HQ, cá nhân ta cho rằng bọn chúng sẽ làm phiền chúng ta.

Nam nhân trung niên do dự một chút, nói ra lo lắng trong lòng.

- Làm phiền ư ?

Nghe được lời nói của nam nhân trung niên này, thì qh cũng không có tỏ ra lo lắng mà cười to lên:

- Chắc lẽ bọn hắn không biết được một quy tắc tiền có thể sai khiến cả ma quỷ sao ? Trên thế giới này, tiền tài có thể làm ra nhiều việc, huống hồ Khang gia cũng không phải là Khang gia của lúc xưa, không đủ để làm loạn. Còn về phần Thôi gia thì ta thừa nhận năng lực của Thôi gia ở HQ rất mạnh, nhưng mà đây là TQ, Thôi gia có thể ra tay sao?

Lúc này, nam nhân trung niên không có hé răng.

- So sánh với việc làm sao ứng phó với Khang gia và Thôi gia thì ta cảm thấy hiếu kỳ với vị lái xe thần vĩ kia, rốt cuộc hắn là thần thánh ở nơi nào?

Qh đứng dậy, chậm rãi đi tới sát cửa sổ, nhìn phương hướng rời đi của chiếc Aston Martin one-77, trong đầu hiện ra một thân ảnh cao ngạo, cặp mắt gợi hồn của nàng hiện lên vẻ suy tư.

- Đông Lai tiểu bằng hữu, là người sao?

Nàng nở một nụ cười quyến rũ, tự nói một mình.

codon.traí

105. Chương 105 : Vô Thần, Kiều Hùng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 105 : Vô thần, kiêu hùng.

Dịch giả: gemjn]

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Rạng sáng lúc 2h, nhìn khu nhà giàu so với ban ngày có vẻ càng thêm lạnh lẽo. Khu nhà giàu lớn như vậy nhưng chỉ có một vài toà biệt thự sáng đèn, trong đó có cả biệt thự Đông Phương Lãnh Vũ hơn cả trăm triệu kia.

Trong biệt thự, Liễu Nguyệt mặc áo ngủ, bưng một ly rượu vang đỏ, đứng trên ban công, tầm mắt hướng về phía cổng vào trong lòng cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Dưới ánh trăng, mái tóc dài phiêu dạt tùy ý choàng trên vai, trên khuôn mặt mỹ lệ vẻ lãnh mạc thường ngày đã không thấy đâu, mà thay vào đó vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì.

Dần dần, Liễu Nguyệt nhìn kỹ hai đạo đèn xe xuất hiện ở lối vào của khu nhà giàu, ầm ầm thanh âm phá tan sự im lặng của đêm tối.

Thấy như vậy, Liễu Nguyệt dường như cái gì cũng đã minh bạch, từ trong suy tư lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng ngửa cổ rồi một hơi đem ly rượu đỏ uống sạch.

Mấy phút sau, cỗ xe Aston Martin one-77 chậm rãi chạy vào biệt thự.

- Tại sao tiểu cô đã trở lại?

Trong ô tô, Đông Phương Lãnh Vũ nhìn lên trên ban công thì thấy Liễu Nguyệt, trong lòng hần không khỏi lộ ra vẻ thất phần buồn bực.

Bên tai vang lên lời nói của Đông Phương Lãnh Vũ, Bùi Đông Lai hiểu được sơ dĩ Liễu Nguyệt quay trở lại đây, chắc hẳn là đã nhận được tin gì đó.

Đồng thời, Bùi Đông Lai cũng biết chuyện đêm nay có thể giấu diếm những người khác, nhưng nếu muốn giấu Liễu Nguyệt thì e là ít có khả năng thực hiện được.

Đối với lần này, Bùi Đông Lai cũng không che không dấu, trực tiếp xuống xe, chủ động hướng về phía ban công mỉm cười chào hỏi:

- Liễu tỷ muộn như vậy còn chưa ngủ?

- Uh

Trên ban công, Liễu Nguyệt nhìn Bùi Đông Lai thân mặc đấu phục, mỉm cười gật đầu: “

- Đang chờ các người.

Nghe được trong lời nói, Đông Phương Lãnh Vũ tựa hồ có thể đoán được Liễu Nguyệt chắc nghe được tin tức gì đó, không khỏi liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái, cảm giác kia giống như đang nói: “Đông Lai ca, nếu tiểu cô hỏi ta ta nói như thế nào?”

- Liễu tỷ, ta về phòng trước, ngày mai gặp.

Bùi Đông Lai không để ý đến Đông Phương Lãnh Vũ, giọng nói hạ xuống, thẳng hướng phòng mình mà đi.

Thái độ của Bùi Đông Lai làm cho Đông Phương Lãnh Vũ đầu tiên là một trận lập lờ nước trôi, sau đó hẳn tựa hồ hiểu được, nụ cười của Liễu Nguyệt hướng từ ban công vào đại sảnh của biệt thự.

- Tiểu cô làm sao lại còn không ngủ a ?

Bước vào đại sảnh, thấy Liễu Nguyệt mặc áo ngủ từ lầu hai đi xuống, biết rõ còn cố hỏi.

Liễu Nguyệt không trả lời ngay, mà rót cho mình một ly rượu vang đỏ, sau đó đi đến đối diện Đông Phương Lãnh Vũ ngồi xuống, thần nhiên hỏi:

- Khuya hôm nay chơi có vui không?

”Ak. . .”

Đối mặt với câu hỏi của Liễu Nguyệt , Đông Phương Lãnh Vũ theo bản năng phản kích muốn nói cho đã, nhưng rất cứng rắn nhận được, cười xấu hổ.

- Nếu ta đoán không sai, đêm nay cháu có thể thắng Tôn Vệ Đông cùng Hàn Quốc xe Vương đồ đệ, vốn là chủ nhân tới giúp cháu a?

Liễu Nguyệt thấy hắn không nói lời nào, ngữ khí phức tạp nói:

- Mặt khác cái gọi là xe Vương thần bí, cũng sẽ là của sư phụ cháu, kỳ thật cũng là Đông Lai, hắn che giấu thân phận tham gia trận đấu, hơn nữa làm cho Khang Tử Kiện cùng Thôi Vĩnh Tinh bị chết trong trận đấu.

- Tiểu cô, cô cũng không biết kỹ thuật lái xe Đông Lai đại ca thực sự rất giỏi.

Có lẽ là biết không thể giấu Liễu Nguyệt nên Đông Phương Lãnh Vũ không giả bộ, vẻ mặt xúc động nói:

- Thần mã Khang Tử Kiện cùng Thôi Vĩnh Tinh ở trước mặt ca ấy chính là căn bã. Theo cháu thấy, cho dù được mệnh danh là xa vương ở Bắc Mỹ cũng nhất định không có khả năng thắng Đông Lai ca.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Đông Phương Lãnh Vũ, Liễu Nguyệt không nói gì nữa.

Đúng như Đông Phương Lãnh Vũ suy nghĩ, Liễu Nguyệt khi hắn cùng Bùi Đông Lai trở về biệt thự, cơ hồ cũng đã khẳng định suy đoán trong lòng.

Bởi vì...Nàng thông qua video của biệt thự, biết được Bùi Đông Lai cùng Đông Phương Lãnh Vũ nửa đường đã trở lại một lần, hơn nữa Bùi Đông Lai còn đổi lại đấu phục, mà vừa rồi Bùi Đông Lai xuống xe như củ vắn mặc đấu phục, nên nàng càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

- Tiểu cô, chẳng những Đông Lai ca có thành tích học tập nguời bài, có một người bạn gái đẹp như tiên, hơn nữa lại được lão quái vật thu làm đồ đệ, kỹ thuật lái xe cũng là siêu cấp.

Mất thấy Liễu Nguyệt không nói lời nào, Đông Phương Lãnh Vũ tò mò hỏi han:

- Ca ấy rốt cuộc là ai?

- Từ nay về sau, cháu cần phải học tập nhiều cùng Đông Lai, hơn nữa cháu phải đối đãi với hắn như một ca ca.”

Liễu Nguyệt hỏi một đằng trả lời một nẻo, thông qua chuyện đêm nay, nàng cơ hồ có thể khẳng định Bùi Đông Lai là con trai của Bùi Vũ Phu.

Ấn??

Ngạc nhiên trước lời nói của nàng, Đông Phương Lãnh Vũ nhất thời ngây ngẩn cả người.

Bởi vì Bùi Đông Lai biết sở thích của Đông Phương Lãnh Vũ, bởi vì sùng bái kỹ thuật lái xe của Bùi Đông Lai, nên Đông Phương Lãnh Vũ hiện giờ coi Bùi Đông Lai như bằng hữu duy nhất của mình.

Mà Liễu Nguyệt vừa rồi lại muốn hắn coi Bùi Đông Lai giống như ca ca....

- Tiểu cô, cô.....

Sau vài phút ngây người, Đông Phương Lãnh Vũ vẻ mặt khiếp sợ, hắn thật sự không hiểu vì sao Liễu Nguyệt lại làm như vậy, trong ký ức của hắn, từ khi phụ thân hắn qua đời, thái độ của Liễu Nguyệt đối với hắn cùng Uyên Nhi không biểu hiện ra ngoài, cơ hồ xa ngàn dặm.

- Có một số việc sau này cháu sẽ biết”

Vừa rồi Liễu Nguyệt vốn định nói cho Đông Phương Lãnh Vũ chuyện của phụ thân Đông Phương Lãnh Vũ cùng Bùi Vũ Phu, nhưng lại cảm thấy nhất thời không thể nói, vả lại Bùi Đông Lai đến Đông Hải, chưa có nói rõ thân phận, cũng không có lời chào hỏi, điều này làm cho nàng không đoán được Bùi Đông Lai là có ý gì.

Dưới tình hình này, nàng nghĩ không nên làm gì, cứ thuận theo tự nhiên.

Bởi vì, nàng có một vận lý do để tin tưởng, nam nhân từng được xưng là Vũ Thần , nếu làm như vậy, ắc hẳn là có dụng ý.

- Ak...được.

Mặc dù, Liễu Nguyệt không nói rõ thân phận Bùi Đông Lai nhưng là hẳn hoàn toàn có thể khẳng định, thân phận của Bùi Đông Lai thật không đơn giản.

- Mặt khác, cháu không cần chủ động đến hỏi gia thế của Đông Lai ca, ngoài ra cháu không cần phải thay đổi thái độ đối với hắn, cứ giả bộ cái gì cũng không biết.

Liễu Nguyệt mới vừa nghĩ nghĩ, lại dặn dò một câu.

Đông Phương Lãnh Vũ khoát tay:

- Tiểu cô, cô quá lo lắng rồi, cháu hiện tại cùng Đông Lai ca vô cùng thân thiết, đêm nay cháu cùng Đông Lai ca dùng một trăm ngàn thắng đến hai triệu bốn trăm, Đông Lai ca trực tiếp cầm một nửa đưa cho cháu.

Nghe lời nói cùng nhìn điệu bộ của Đông Phương Lãnh Vũ, Liễu Nguyệt trong lòng không khỏi cười khở.

Theo nàng thấy, chỉ cần cái kia đã từng khinh thường ý nguyện của Bùi Vũ Thần thì tiền đối với Bùi Đông Lai chẳng qua chỉ là một con số mà thôi.

Bùi Đông Lai không ngờ rằng hành động đêm nay của hắn đã là chứng thật cho nghi vấn trong lòng Liễu Nguyệt, hắn càng không biết, Liễu Nguyệt cùng Bùi Vũ Phu có quan hệ.

Sau khi trở lại phòng, hắn thay quần áo, tắm rửa sạch sẽ, sau đó suy nghĩ về chuyện đêm nay.

Hồi tưởng lại, Bùi Đông Lai mơ hồ cảm thấy được, một ít hoàn cảnh đặc thù có thể làm cho hắn cùng Tiêu Phi dung hợp.

Ví dụ đêm nay, hắn ngồi trong Aston martin one-77, bởi vì Đông Phương Lãnh Vũ đưa xe mà dung hợp Tiêu Phi, nhưng không ngờ trí nhớ của Tiêu Phi lại có phương diện đưa xe này, mà không phải tầm thường chút nào, kỹ thuật siêu hạng.

Nếu như mình cùng người khác luận bàn võ công thì coi như không thể trực tiếp dung hợp trí nhớ của Tiêu Phi về võ, nhưng là có thể tăng nhanh dung hợp.

Có vết xe đổ, Bùi Đông Lai cảm thấy loại khả năng này rất lớn.

Điều này không khỏi làm hắn mơ hồ có chút hưng phấn.

Phần khích, Bùi Đông Lai âm thầm quyết định, ngày mai cùng Đông Phương Lãnh Vũ thương lượng một phen, xem có thể hay không cùng hai tên bảo tiêu của Đông Phương Lãnh Vũ tỷ thí.

Bởi vì, đối với toàn bộ trí nhớ cùng năng lực của Tiêu Phi, hắn để ý nhất chính là phương diện võ thuật của Bùi Vũ Phu bởi vì sức mạnh nghịch thiên, là một tay cao thủ, mạnh mẽ làm hắn ấn tượng sâu sắc.

Hắn nhìn ra được hai gã bảo tiêu đã từng luyện qua, thực lực không tầm thường, nếu có thể cùng đối phương tỷ thí thì không cần nói thực lực của mình sẽ tăng lên bội phần, thế mới nói dung hợp Tiêu Phi cũng có chỗ tốt rất lớn.

Quyết định xong, Bùi Đông Lai lại liên tục thở sâu ba cái, bình ổn tâm tình một chút, sau đó lấy kính tế học ra nhìn lại một chút.

Cùng lúc đó.

Liễu Nguyệt mới vừa cùng Đông Phương Lãnh Vũ nói chuyện với nhau xong, đi vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, tiểu La Ly Đông Phương Uyển Nhi chỉ mặc một cái phim hoạt hình Tiểu Nội Nội, cái dáng ngủ hiện lên chữ nhân, giống như một chú tiểu miu nhỏ say ngủ.

Cho tới nay, tiểu La Ly Đông Phương Uyển đều có cái bộ dạng như thế mỗi khi ngủ, đều là đầu hướng choáng đầu, chờ ngày hôm sau, khi tỉnh lại thì bộ dạng ngang ngủ vẫn y nguyên.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Lúc Liễu Nguyệt đi vào phòng, Uyển Nhi đã xoay một góc chín mươi độ không lệch một chút, nằm ngang chung thủy choáng hết ở giữa, nhưng vẫn hồn nhiên không biết gì.

Thấy như vậy, Liễu Nguyệt vẫn luôn khuôn mặt lạnh lùng lộ ra vài phần cứng chiều, nàng cười khổ tiến lại, ôm lấy Uyển Nhi sửa lại tư thế ngủ.

Làm xong, nàng không lập tức ngủ, mà đi đến cửa sổ, theo bản năng ánh mắt hướng về phía phòng của Bùi Đông Lai.

“Ca, ca từng nói với ta, Vũ Thần đưa cho huynh muội chúng ta tất cả, là cha mẹ của chúng ta, chúng ta nhất định phải hết lòng báo đáp hần.”

Nhìn thấy phòng Bùi Đông Lai vẫn còn sáng đèn, Liễu Nguyệt trầm ngâm nhớ lại chuyện xưa, vẻ mặt thương cảm:

“Ca, ca thậm chí trước khi chết cũng nói, cả đời này bị cha mẹ vứt bỏ, ca có oán hận nhưng lại không tiếc nuôi, tiếc nuôi duy nhất chính là mười tám năm trước, Vũ Thần gặp biến cố ca vội vàng muốn giúp nhưng ngay cả một cơ hội cũng không có.”

“Ca, Vũ Thần xuất sơn, con trai của hần cũng đã tới Đông Hải, hơn nữa lại vào nhà chúng ta.”

“Ta không biết Vũ Thần vì sao lại biệt tích, mười tám năm sau lại xuất sơn, ta cũng không biết, nếu con trai của Vũ Thần đã tới Đông Hải, Vũ Thần vì sao ngay cả tiếp đón cũng không nói một tiếng. Nhưng theo ta nghĩ, nếu Vũ Thần một lần nữa xuất sơn, khẳng định là có dụng ý của hần.”

“Ta lại không dám hỏi con của Vũ Thần, cũng không dám đi tìm Vũ Thần. Bởi vì, ta cảm thấy được trước khi Vũ Thần xuất hiện, ta không nên làm gì cả, chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà thôi.”

”Ca, lúc này không giống ngày xưa nữa, chúng ta cũng đã có được rất nhiều đồ vật này nọ, cho nên, ta nghĩ, chúng ta mới có thể báo đáp Vũ Thần, cho dù Vũ Thần muốn chúng ta cùng vào sinh ra tử, thì chúng ta cũng có thể ra vài phần lực!”

Nói tới đây, Liễu Nguyệt không khỏi đôi mắt mơ hồ phiếm hồng:

”Ca... Ca có thể yên nghỉ rồi.”

Giọng nói hạ xuống, Liễu Nguyệt nhắm đôi mắt đã phiếm hồng lại, trong đầu không khỏi xuất hiện bóng dáng một nam nhân vĩ ngạn.

Liễu Thần.

Một cái tên từng một thời hô phong hoán vũ từ Đông Hải cho đến vùng tam giác Trường Giang.

Đông Phương.

Cái này vốn là do Vũ Thần ban cho hần.

codon.tra

106. Chương 106 : Châu Chấu Đá Xe.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 106 : Châu chấu đá xe.

Dịch giả: SWAT

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Bùi Đông Lai bắt đầu tiến vào giai đoạn dung hợp thứ hai, nhưng mà hắn lại không có lười biếng chút nào ngày hôm sau tờ mờ sáng, hắn chỉ ngủ không quá bốn tiếng đồng hồ thì liền tỉnh dậy, bắt đầu luyện công cùng luyện quyền buổi sáng.

Cho đến khi mặt trời dần dần lên cao,thời điểm buổi sáng một số người giàu có bắt đầu luyện công thì Bùi Đông Lai mới kết thúc luyện quyền, chạy chậm trở về biệt thự.

Giống như mọi ngày , những người luyện công buổi sáng nhìn thấy Bùi Đông Lai gương mặt xa lạ, cũng không lưu ý quá mức, chính là nhìn thấy Bùi Đông Lai chủ động mỉm cười..

Khi thời gian Bùi Đông Lai trở lại biệt thự, Liễu Nguyệt cùng Đông Phương Uyển Nhi mà đã muốn dậy rồi, mà Đông Phương Lãnh Vũ giống như cũ vẫn là ngủ nướng.

Trong đại sảnh của biệt thự, Đông Phương Uyển Nhi thì bắt chước những động tác thể dục trong tivi để luyện tập mà một bên thì Liễu Nguyệt lại buộc tập dè, ở trong phòng ăn chuẩn bị bữa sáng.

Trên thực tế, mỗi ngày Liễu Nguyệt đều nấu bữa ăn sáng cho Đông Phương Lãnh Vũ và Đông Phương Uyển Nhi, điều này làm cho Bùi Đông Lai thật là giật mình.

Bởi vì...Theo hắn trong thư tịch trên internet biết, một ít nhân vật cường đại thì lại không có thiên phú về mặt nấu ăn ,hơn nữa cũng không có thời gian xuống bếp.

Điều Bùi Đông Lai không biết, trước khi phụ thân Đông Phương Lãnh Vũ mất đi thì một tay Liễu Nguyệt lo công việc tập đoàn Thiên Tường.

Mà sau khi phụ thân của Đông Phương Lãnh Vũ qua đời thì Liễu Nguyệt liền tiếp nhận đồng của cải khổng lồ ấy, hơn nữa mỗi ngày còn nấu cơm cho Đông Phương Lãnh Vũ cùng Đông Phương Uyển Nhi.

”Hô... Hô...”

Mắt nhìn thấy Bùi Đông Lai đi đến đại sảnh, tiểu la lỵ Đông Phương Uyển Nhi đành chỉ luyện tập, lau mồ hôi trên đầu sau đó chớp đôi mắt to,hỏi:

- Đông Lai ca ca, ca kết thúc luyện công buổi sáng rồi sao?

Đông Lai gật đầu cười, hỏi:

- Làm sao lại không tập nữa?

- Đã luyện xong rồi.

Đông Phương Uyển Nhi thè lưỡi nói,sau đó chớp chớp đôi mắt to,về mặt tò mò hỏi:

- Đông Lai ca ca, cả ngày hôm qua cùng Vũ ca ca đi làm cái gì thế? Có vẻ như các người đã tới khuya đều vẫn chưa về đâu, ta cùng mẹ chờ hai người kết quả không cần thận đã ngủ thiếp đi.

- Ta vừa tới Đông Hải,không quen thuộc để cho Tiểu Vũ mang ta đi ra ngoài dạo chơi.

Bùi Đông Lai cũng không muốn nói chuyện hôm qua cho Đông Phương Uyển Nhi biết, hắn liền tùy tiện tìm lấy cái cớ.

“Nga?”

Đông Phương Uyển làm ra một bộ mặt diễn cảm:

- Hai người không phải đi đến rạp chiếu phim để tán gái chứ ?

”_____ ”

Mặc dù Bùi Đông Lai biết tiểu la lỵ có thể làm cho người ta xấu hổ nhưng mà lúc này nghe được lời nói của tiểu la lỵ thì Bùi Đông Lai không khỏi cảm thấy đau đầu, cũng không nói gì nữa.

Trong phòng bếp, Liễu Nguyệt vẫn một mực chú ý đến đụn và Bùi Đông Lai , mắt thấy Bùi Đông Lai làm ra bộ dáng khó chịu, thì nàng liền cười khổ một tiếng, sau đó đi ra khỏi phòng bếp, mỉm cười với Bùi Đông Lai :

- Đông Lai, sớm.

- Liễu tỷ.

Thấy được vẻ tươi cười trên khuôn mặt của Liễu Nguyệt thì Bùi Đông Lai mỉm cười, trả lời một câu.

- Uyển Nhi, trước tiên hãy đi rửa mặt đi rồi sau đó gọi Tiểu Vũ dậy ăn sáng.

Liễu Nguyệt nói.

- Mụ mụ, người cũng biết rằng tiểu Vũ ca ca phiền nhất là đang ngủ mà bị người khác quấy rầy, con không gọi đâu.

Tiểu la ly làm ra bộ dạng đáng thương.

Bùi Đông Lai thấy thế, cười cười nói:

- Liễu tỷ, để ta đi.

- Đông Lai ca ca, khuyên huynh vẫn là không nên đi nga, dù sao chuyện ngày đó thì tiểu Vũ ca đã canh canh ở trong lòng.

Tiểu La Ly hảo tâm nhắc nhở.

Cùng với Đông Phương Uyển Nhi bất đồng, Liễu Nguyệt rất rõ ràng, hiện giờ Đông Phương Lãnh Vũ đối với Bùi Đông Lai sung bái đến cỡ nào, ở nàng xem, Đông Phương Lãnh Vũ có lẽ sẽ không nghe lời của nàng, nhưng tuyệt đối sẽ đối Bùi Đông Lai nói gì sẽ nghe nấy !

Bởi vì hiểu được điều này , Liễu Nguyệt mỉm cười gật đầu, sau đó trở về nhà bếp, mà Bùi Đông Lai lại là đi lên lầu kêu Đông Phương Lãnh Vũ.

Mất thấy Bùi Đông Lai lên lầu, Đông Phương Uyển Nhi lại không có đi rửa mặt, mà là chớp chớp đôi mắt to nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Bùi Đông Lai. Đồng thời đang suy đoán có thể hay không cùng Đông Phương Lãnh Vũ tiếp tục đánh một trận...

1' sau, Đông Phương Lãnh Vũ đi phía sau Bùi Đông Lai , sắc mặt hần vẫn còn hơi ngái ngủ, nhưng mà không ngừng sấm hối :

- Đông Lai ca, ta thề, bắt đầu từ ngay mai ta nhất định sẽ không ngủ nướng nữa, sẽ dậy sớm bắt chước Đông Lai ca luyện công buổi sáng..

Nghe được lời nói, lại thấy bộ dạng lo lắng của Đông Phương Lãnh Vũ thì khóe miệng của đpun liền há to ra, cảm giác kia đang hỏi :

“ Đông Lai ca ca, làm sao lại làm được thế?”

...

Bệnh viện 455 là một khu nhà có lịch sử hơn 70 năm, có danh khí không nhỏ ở Đông Hải.

Lúc mấy người Bùi Đông Lai đang dùng điểm tâm buổi sáng thì trong một phòng bệnh cao cấp tại bệnh viện 455, cả người Chu Đào băng bột nằm ở nơi đây.

Bên giường bệnh một người phụ nữ mặc một bộ đồ hàng hiệu, ngồi trước giường bệnh nhìn vào Chu Đào, nhỏ giọng khóc.

- Sáng sớm, bà đừng có sốt ruột nữa được không?

Bên cửa sổ, một nam nhân trung niên mang giày tây vốn không biết suy nghĩ cái gì, nghe được người phụ nữ trung niên khóc, nhin không được quay đầu lại lắng.

- Chu Phúc Thái, ngoài trừ gầm rú ra thì ông còn có thể làm gì?

Đối mặt với lời quở mắng của người nam nhân trung niên kia thì người phụ nữ liền tức giận nói:

- Ông có bản lĩnh thì đi báo thù giùm nhi tử của mình đi?

Tối hôm qua, Tôn Vệ Đông đem Chu Đào mang đến bệnh viện 455 đồng thời cũng gọi điện thoại thông báo cho cha mẹ Chu Đào biết.

Bởi vì phụ thân của Tôn Vệ Đông là người nắm quyền của quân khu Đông Hải, hắn lợi dụng đặc quyền để điều chuyên gia tới để kiểm tra thân thể cho Chu Đào, kết quả thì xương chân Chu Đào đã bị dập nát.

Sau khi kiểm tra kết thúc, chuyên gia chỉnh hình của bệnh viện 455 liền làm phẫu thuật cho Chu Đào, mặc dù là đã bảo vệ được hai cái chân của hắn nhưng mà cũng chỉ là giữ được mà thôi.

Căn cứ theo như lời nói chuyên gia khoa chỉnh hình, Chu Đào coi như nửa đời sau phải ngồi xe lăn,sau này không có khả năng hoạt động giống như người bình thường.

Sau khi biết được kết quả này, mẫu thân Chu Đào luôn khóc kêu Chu Phúc Thái phụ thân của Chu Đào đi báo thù, mà sau khi Chu Phúc Thái biết được chân tướng sự việc, bởi vì không rõ ràng thân phận chân chính của Bùi Đông Lai, lại thêm kiêng kỵ Liễu Nguyệt,c hỉ có thể tạm thời đem nỗi hận nuốt vào trong bụng, không dám tiến đến tìm Liễu Nguyệt gây chuyện.

Hiện giờ, nhìn thấy Chu mẫu lại làm rầm rĩ lên bảo mình đi báo thù ,Chu Phúc Thái tức giận đến cả người run lên lại không biết phản bác như thế nào.

- Kêu ông dành nhiều thời gian lo lắng cho hắn đi mà ông không không nghe, cả ngày chỉ biết kiếm tiền!

Mất thấy Chu Phúc Thái không lên tiếng, tâm tình của Chu mẫu càng thêm xúc động lẫn nhai nói:

- Hiện tại hai chân của hắn đã bị phế đi ,ông kiếm nhiều tiền như vậy lại có ích lợi gì? Có khả năng giúp đỡ nhi tử báo thù sao? Có thể làm cho hai chân của hắn khôi phục lại bình thường sao?

- Còn bà thì sao ? Sao bà không đi làm cái gì đi?

Nghe Được lời nói Chu mẫu, Chu Phúc Thái thiếu chút nữa ngắt đi.

Chu mẫu lớn tiếng nói lại:

- Nếu như ta có thể quản Tiểu Đào,ta còn cần ông đi quản sao?

- Bà....

Ở trong mấy năm qua, Chu Phúc Thái bởi vì sinh ý quá bận ,không rảnh chăm sóc Chu Đào,mà Chu mẫu hướng Chu Đào quá mức nuông chiều, trực tiếp dưỡng Chu Đào thành tính cách ngạo nghễ, lúc này đối mặt với chỉ trích của Chu mẫu , Chu Phúc Thái hết đường chối cãi.

Đồng thời, hận ý của hắn đối với người đã gây ra tổn thương cho nhi tử mình cũng dâng cao.

“ Dát chi”

Coi như Chu Phúc Thái đem hận ý và phẫn nộ đều dờ trên người Bùi Đông Lai thì cửa phòng bị người đẩy ra, Tôn Vệ Đông đi vào phòng bệnh.

- Vệ Đông, có tin tức gì sao?

Mất thấy Tôn Vệ Đông tiến vào phòng bệnh,Chu Phúc Thái trước tiên chào hỏi, vội vã hỏi han, cảm giác giống như hận không thể ngay lập tức đem tên đánh nhi tử hắn bị thương lập tức biến thành tro!

Tối hôm qua đối với Tôn Vệ Đông mà nói tuyệt đối là một cái ác mộng

Chẳng những hắn bại bởi Phương Lãnh Vũ đánh mất thể diện ,sự phụ của hắn Khang Tử Kiện trong trận đấu ở lúc sau đã chết, tâm tình của hắn có thể nói là buồn bực tới cực điểm.

Buồn bực rất nhiều,hắn đối Bùi Đông Lai cùng Đông Phương Lãnh Vũ hận ý ngập trời.

Hận thì hận nhưng mà hắn cũng biết có Liễu Nguyệt bao che cho Đông Phương Lãnh Vũ, không phải hắn có khả năng động tới, hắn cũng chỉ có thể đem lửa giận và oán khí phát tiết trên người Bùi Đông Lai ,hơn nữa hắn đã thay đổi hành động, tối hôm qua hắn liên gọi điện thoại vận dụng quan hệ đi điều tra thân phận Bùi Đông Lai.

- Chu thúc, đã điều tra ra được, tiểu tử đó là Trạng Nguyên thi vào ĐH năm nay, xuất thân bần hàn, không có bối cảnh gì, trước mắt là thầy dạy kèm tại nhà cho cháu Liễu Nguyệt là Đông Phương Lãnh Vũ.

Tôn Vệ Đông nói ra tin tức điều tra được trong vòng một đêm, lộ ra vẻ tươi cười âm hiểm.

Hiển nhiên là ở trong khoảng thời gian ngắn này đi điều tra thân phận chân thật của Bùi Đông Lai thì có chút khó khăn, nhưng sau khi điều tra được thì hẳn lại không băn khoăn, hẳn tin tưởng Liễu Nguyệt sẽ không vì một tên gia sư kia mà đắc tội với hắn và Chu Phúc Thái.

- Gia sư sao?

Nghe được lời nói của Tôn Vệ Đông thì hắn cảm giận nói:

- Gan chó của hắn thật lớn.

- Chu thúc, một hồi ta cùng thúc đi Đàn Cung, cùng Liễu Nguyệt bàn chuyện quan trọng!

Về mặt Tôn Vệ Đông âm trầm, nói.

- Chu Phúc Thái, ông còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi đi

Tôn Vệ Đông vừa nói xong thì không đợi Chu Phúc Thái mở miệng, Chu mẫu theo chỗ ngồi đứng lên, nước miếng phun tùm lum khẩn cấp nói :

- Ta muốn tên hỗn đản kia quỳ dưới nhi tử ta nhận sai, sau đó cắt đứt hai chân hắn! Không, không ta còn muốn chặt đứt 2 tay hắn!

- Ta muốn đem hắn đến sông Hoàng Phố ném cho cá ăn!

Về mặt Chu Phúc Thái lạnh lẽo, đối với hắn mà nói mặc kệ nhi tử hắn có làm sai hay không, một tên gia hỏa không có thân phận không có bối cảnh mà dám chặt đứt hai chân nhi tử của hắn, hắn nhất định phải làm cho đối phương trả giá.

- Chu thúc nói không sai đúng như vậy, như vậy thì tiện nghi cho hắn quá.

Nghĩ đến tư thế tối hôm qua của Bùi Đông Lai , về mặt Tôn Vệ Đông cũng âm trầm.

Khi hắn xem ra, Bùi Đông Lai ý có Đông Phương Lãnh Vũ ở đây không biết trời cao đất rộng, không có một chút giác ngộ làm cầu, quả thực là muốn tìm chết.

Muốn chết sao?

Thật là muốn chết, châu chấu đá xe!

codon.traí

107. Chương 107 : Người Muốn Gì

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 107 : Người muốn gì

Dịch giả: mrlangthang

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Lúc trước, Liễu Nguyệt mỗi ngày đều cùng hai người Lãnh Vũ và Phương Uyển ăn sáng, sau đó tách rời nhau đi học đi làm.

Nhưng hôm nay thì khác.

Ăn hết bữa sáng, Liễu Nguyệt giống bà nội trợ đảm đang thu dọn mọi thứ, chứ không có nóng lòng rời đi như trước.

- Mụ mụ, hôm nay không vội đi sao?

Tiểu la lý thấy Liễu Nguyệt cơm nước xong rồi còn chưa đi, mắt to tròn tò mò hỏi.

- Đông Lai ca chúng ta lên lầu học đi.

Không đợi Liễu Nguyệt trả lời Đông Phương Uyển Nhi, Đông Phương Lãnh Vũ liền chủ động đứng dậy.

Hử?

Nghe được lời nói của Đông Phương Lãnh Vũ, tiểu la lý Đông Phương Uyển Nhi tròn hai con mắt đen láy của mình, vẻ mặt ngạc nhiên.

Sở dĩ như vậy, bởi vì Đông Phương Uyển Nhi biết ca ca mình cái gì cũng thích, chỉ riêng học tập là ghét không muốn học, hơn nữa từ sau khi Bùi Đông Lai giáo huấn Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Lãnh Vũ đã học tập lại, rất khuya mới trở về phòng ngủ.

- Tiểu Vũ ca ca, người không sao đó chứ?

Hơi giật mình, Đông Phương Uyển Nhi hoài nghi nhìn Đông Phương Lãnh Vũ.

- Tiểu Vũ, chờ một chút đi, ta có chuyện muốn nói với Đông Lai.

Không giống Đông Phương Uyển Nhi, Liễu Nguyệt đối với sự thay đổi của Đông Phương Lãnh Vũ không hề kinh ngạc mà hết sức vui mừng.

- Các người đều bị làm sao vậy?

Đông Phương Uyển Nhi như người lạc vào sương mù, ngày hôm nay chẳng những Đông Phương Lãnh Vũ không bình thường, đến Liễu Nguyệt cũng vậy – trước giờ Liễu Nguyệt đều hy vọng Đông Phương Lãnh Vũ học tốt, mà hiện tại giờ, không cổ vũ Đông Phương Lãnh Vũ thì thôi chớ, lại còn ngăn cản thời gian quý giá hần đi học nữa?

Không riêng gì Đông Phương Uyển Nhi chẳng hiểu, ngay cả Bùi Đông Lai cũng hoài nghi nhìn Đông Phương Liễu Nguyệt, chủ động hỏi:

- Liễu tỷ, có việc gì sao?

- Đông Lai, sáng nào cậu cũng tập thể dục, lại còn luyện quyền?

Liễu Nguyệt nghĩ nghĩ hỏi:

- Chẳng lẽ cậu cũng có hứng thú với việc luyện võ ah?

- Ừ.

Tuy không biết tại sao lại bị hỏi như vậy, nhưng hần vẫn gật đầu trả lời.

- Ta biết một nơi ở Đông Hải có huấn luyện viên rất chuyên nghiệp nhiều người lui tới, nơi đó có huấn luyện chuyên dành cho đối kháng, hơn nữa lại có thể đựng tới vũ khí lạnh lạnh, súng ống.

Tuy rằng Liễu Nguyệt đã biết Bùi Đông Lai là con của Bùi Vũ Phu nhưng mà vì sao Bùi Đông Lai không tập võ thì chuyện này Liễu Nguyệt cũng không hỏi nhiều, mà là tính toán cấp cho Bùi Đông Lai một cơ hội. Nhìn ra được Bùi Đông Lai có ham mê đối với võ thuật.

- Tiểu cô, có nói đến hội sở Đông Nguyệt?

Nghe được những lời đó, Đông Phương Lãnh Vũ lấy làm kinh hãi, là cháu của Liễu Nguyệt, hần biết rõ hội sở Đông Nguyệt là nơi như thế nào.

- Cô đã nói với người trong hội sở, Đông Lai nếu cậu muốn đi lúc nào cũng được

Liễu Nguyệt vừa nói vừa liếc nhìn Đông Phương Lãnh Vũ một cái :

- Nhưng mà, tiểu Vũ ah, cháu chưa đi được đâu.

- Tiểu cô à, không thể bắt công như vậy chứ..

Trước giờ Đông Phương Lãnh Vũ luôn nghĩ cách để gia nhập vào hội sở Đông Nguyệt , nhưng Liễu Nguyệt luôn không đồng ý, mà giờ Liễu Nguyệt lại mời Đông Lai ca gia nhập hội ngay trước mặt mình, điều này khiến hắn kỳ quái, đồng thời vô cùng ủy khuất.

Bùi Đông Lai tối hôm qua mới cùng bảo tiêu của Lãnh Vũ luận bàn, để tiến nhanh hơn giai đoạn dung hợp thứ hai, có thể nhanh chóng học được phần trí nhớ võ học của Tiêu Phi, giờ lại nghe Liễu Nguyệt mời mình đến hội sở Đông Nguyệt , chẳng những có thể đánh nhau thoải mái, mà còn có thể dùng súng và vũ khí lạnh, thật là giúp người khi họa nạn mà.

Đối với việc này, hắn mặc dù có thắc mắc vì sao Liễu Nguyệt lại làm như vậy, nhưng hắn cũng lười hỏi, mà chỉ gật đầu cảm tạ:

- “Cảm ơn Liễu tỷ.

- Tốt lắm, tiểu Vũ, cháu cùng Đông Lai lên lầu đi.

Thấy Bùi Đông Lai đã đồng ý, Liễu Nguyệt liền kết thúc câu chuyện.

Đông Phương Lãnh Vũ bày ra vẻ mặt đáng thương mong chờ, nhưng mà khi thấy vẻ mặt băng lãnh của Liễu Nguyệt, chỉ có thể tự nhận mạng khổ mà leo đèo theo Bùi Đông Lai lên lầu.

- Tiểu Vũ, cô cô của ngươi có biết chuyện tối qua hay không?

Lên lầu, Bùi Đông Lai nhin không được mà hỏi, hắn ngờ Liễu Nguyệt biến chuyển như thế phải chăng vì hôm qua hắn đã hào phóng cho Lãnh Vũ 1tr200.

Ngoài nguyên nhân này, hắn thật sự không nghĩ ra chuyện gì khác.

Đông Phương Lãnh Vũ gật đầu, sau đó vẻ mặt buồn khổ nói :

- Đông lai ca, ca không biết chứ, hội sở Đông Nguyệt rất thần bí, cơ bản hạn chế giao tiếp với bên ngoài. Mỗi huấn luyện viên được mời lương rất cao, nghe nói là tinh anh trong tinh anh! Ta luôn muốn đi vào đó một chuyến, nhưng cô cô luôn cự tuyệt ngăn cấm ta.

- Vậy ư?

Đông Phương Lãnh Vũ nói một tràng làm Bùi Đông Lai kinh ngạc, không ngờ Liễu Nguyệt lại quen biết một hội như thế.

Đồng thời, hắn đối với Đông Nguyệt hội rất tò mò, muốn đi xem thử.

Chỉ mười phút sau.

Một chiếc xe Audia6 có treo cờ của cảnh bị khu Đông Hải cùng một chiếc Mercedes-Benz s600 chạy dừng trước cổng vào Đông Phương biệt thự.

- Các người gặp ai?

Thấy hai chiếc xe dừng trước cổng, hai vệ sĩ của Đông Phương gia liền đi tới, không vì hai chiếc xe bất thường mà khinh thị, ngược lại, giọng nói còn mang chút ngờ vực.

- Chúng ta muốn gặp Liễu Nguyệt.

Cửa Audi A6 mở ra, Tôn Vệ Đông bước xuống liền kêu ngạo liếc nhìn hai gã vệ sĩ.

Thân là một thành viên của Tôn gia ở Đông Hải, Tôn Vệ Đông mặc dù nhiều ít có sợ hãi với người có thể hô mưa gọi gió ở Đông Hải là Liễu Nguyệt này, nhưng đối với hai gã vệ sĩ này lại không coi ra gì.

- Các vị có hẹn trước không?

Đội trưởng vệ sĩ mặt không thay đổi, vẫn giữ nguyên ngữ khí lạnh mạc đó.

- Không có hẹn trước.

So sánh với Tôn Vệ Đông đang cao ngạo đó, người đi theo y hôm nay là người xuất thân từ tầng lớp dưới, biết co biết duỗi, đã thành cáo già, thấy Tôn Vệ Đông ngữ khí không tốt, tiến lên nói :

- Vị này chính là Tôn thiếu, phụ thân là phó tham mưu trưởng của cảnh khu Đông Hải, ta là chủ tịch tập đoàn Thái Hòa Chu Phúc Thái, chúng ta có chuyện quan trọng muốn bàn với Liễu tiểu thư, xin thông báo dùm.

- Chờ tại đây.

Nghe được lời của Chu Phúc Thái, đội trưởng vệ sĩ ôn hòa đáp lại một câu, sau đó đi thông báo.

- Chỉ là chó giữ nhà thôi, ra về cái quái gì.

Thấy thái độ của người vệ sĩ đó, trong lòng đang khó chịu Tôn Vệ Đông nhin không được mắng một tiếng.

- Lão bản, có người tự xưng chủ tịch tập đoàn Thái Hòa Chu tiên sinh cùng con trai của phó tham mưu trưởng cảnh khu Đông Hải muốn gặp người.

Người đội trưởng đó không để ý đến Tôn Vệ Đông, mà cung kính thông báo cho Liễu Nguyệt.

Trong biệt thự, Liễu Nguyệt vừa mới thay y phục đẹp, muốn ra ngoài, nghe được hồi báo của vệ sĩ bên ngoài, nhúu mày rồi lại thần nhiên nói :

- Đưa bọn hần đến đại sảnh.

Nói xong, khuôn mặt Liễu Nguyệt đã lạnh càng thêm lạnh, trong ánh mắt mơ hồ mang theo vài phần hàn ý.

Nửa phút sau, một vệ sĩ khác dẫn Tôn Vệ Đông và Chu Phúc Thái vào đại sảnh biệt thự

Trong đại sảnh, Liễu Nguyệt ngồi ở salon, thấy hai người họ tiến vào nhưng cũng không muốn đứng dậy nghênh đón.

Chu Phúc Thái thấy vậy cũng không bắt măn, hần hiểu rõ Liễu Nguyệt ở Đông Hải thậm chí cả vùng tam giác Trường Giang có ảnh hưởng kinh khủng cỡ nào, mà Tôn Vệ Đông lại mơ hồ có chút khó chịu, với hần, tư thái Liễu Nguyệt bày ra thật sự cao.

- Liễu tiểu thư.”\

Không đợi Liễu Nguyệt mở miệng, Chu Phúc Thái đã chào hỏi trước.

- Chu tiên sinh, Tôn thiếu, các người đột nhiên đến thăm, không biết có gì muốn làm?

Liễu Nguyệt cao ngạo nhìn hai người họ, chậm rãi mở miệng.

- Là như vậy, Liễu tiểu thư.

Chu Phúc Thái sợ Tôn Vệ Đông mở miệng sẽ mang họa, vì thế cướp lời đáp :

- Tối hôm qua, nhi tử bất tài của ta cùng cháu tiểu thư đưa xe ở bãi đua Bảo Sơn, sau đó gia sư cháu ngài đã chặt đứt hai tay nhi tử ta...

Nói tới đây, Chu Phúc Thái không nói nữa, hần tin với sự thông minh của Liễu Nguyệt thì biết mục đích của hai người bọn hần khi tới đây.

- Liễu tiểu thư, gia sư cháu ngài thật sự quá kiêu ngạo, chẳng những cắt hai tay Chu Đào, còn muốn đánh cả ta!

Tôn Vệ Đông mở miệng, giọng nói đầy hận ý.

Lầu hai, Đông Phương Lãnh Vũ đang làm bài, phảng phất nghe tiếng nói dưới lầu, liền quăng bút mà chạy khỏi phòng, Bùi Đông Lai nhúu mày cũng đi theo xuống.

- Ai da, Tôn Vệ Đông, ngươi là một tên ngốc không có tiền đồ, thật sự nhin không được mà mò tới đây?

Thấy Tôn Vệ Đông cùng Chu Phúc Thái, Đông Phương Lãnh Vũ biết ý định của hai người, về mặt trào phúng nói :

- Thế nào, thua mất mặt không chịu nổi nên muốn tính sổ ta cùng Đông Lai ca ah?”

Đông Phương Lãnh Vũ vừa xuất hiện, Chu Phúc Thái liền chau mày, hắn không ngờ Đông Phương Lãnh Vũ bảo vệ Bùi Đông Lai đến như thế.

Mà Tôn Vệ Đông sắc mặt biến đổi, ngữ khí bất thiện nói :

- Đông Phương Lãnh Vũ, Chu Đào bị gia sư của ngươi cắt đứt hai tay không nói, còn bị dập nát xương chân, đời này coi như có thể đứng lên, cũng hoạt động bất tiện, gia sư của ngươi thế nào cũng phải cấp một cái công đạo đi?

- Liễu tiểu thư, cô cũng biết, ta chỉ có một nhi tử, hiện giờ bị người đánh thành như vậy, ta trong lòng rất khó chịu.

Nghe được lời nói Tôn Vệ Đông, Chu Phúc Thái ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai, ngữ khí lơ đãng cũng cường thế lên.

Hắn tựa hồ muốn dùng phương thức này nói cho Liễu Nguyệt, ta sẽ không tính toán hành động cháu ngươi, nhưng người làm bị thương nhi tử ta nhất định phải giao cho ta!

Lúc này đây, Đông Phương Lãnh Vũ không nói gì, mà là vẻ mặt hài hước nhìn hai người Tôn Vệ Đông cùng Chu Phúc Thái, liền giống như đang nhìn hai tên hề.

Hắn tuy không hiểu Liễu Nguyệt sao coi trọng Bùi Đông Lai, nhưng hắn có một vạn lý do tin tưởng, nếu Liễu Nguyệt đã cho hắn nhận Đông Lai làm ca ca thì sẽ không bao giờ đem Bùi Đông Lai giao cho 2 người họ.

Đông Phương Lãnh Vũ nghĩ tới điều này nên không hề sợ hãi, mà Bùi Đông Lai lại đang lo lắng Liễu Nguyệt có chịu ra mặt thay cho hắn hay không, nếu cô ấy không chịu ra thì mình nên làm gì tiếp theo.

Gặp việc thì nên chuẩn bị cho những sự tình tồi tệ nhất.

Đây là thói quen cho tới nay của Bùi Đông Lai

- Các người đến chỗ ta đòi người?”

Bùi Đông Lai đang lo lắng Liễu Nguyệt có hay không vì hắn ra mặt thì nàng lại mở miệng, giọng điệu làm người ta lạnh giá.

- Là như vậy, Liễu tiểu thư.

Lúc này, không đợi Chu Phúc Thái mở miệng, Tôn Vệ Đông liền cười lạnh nói :

- Tiều tử đó chẳng những làm Chu Đào tàn phế, hắn còn dám đánh ta, hắn nhất định phải trả giá thật nhiều!

- Trả giá thật nhiều ư ?

Ánh mắt Liễu Nguyệt như dao quét về phía Tôn Vệ Đông đang ngông nghênh trưng quang sáng Tôn gia ra, thanh âm như từ chín tầng địa ngục vọng lên :

- Ngươi thì tính là thứ cái gì? Dám nói với ta như vậy?

codon.tra

108. Chương 108 : Tự Rước Lấy Nhục.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 108 : Tự rước lấy nhục.

Dịch giả: mrlangthang

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

“Ấy”

Lời Liễu Nguyệt vừa nói ra, nụ cười trên mặt Tôn Vệ Đông nháy mắt cứng lại, mà bên kia, Chu Phúc Thái ngạc nhiên nhìn.

Hiển nhiên, bọn hắn nằm mơ cũng không ngờ vì một người lạ mà Liễu Nguyệt lại ra mặt, không tiếc đắc tội với bọn hắn!!

Bởi vì kiêng kị Liễu Nguyệt, Tôn Vệ Đông không dám trả thù Đông Phương Lãnh Vũ, thậm chí cũng không dám tìm hắn gây phiền phức, cho nên Tôn Vệ Đông mới nhắm đến Bùi Đông Lai, muốn Bùi Đông Lai nhận hết nổi bực tức này.

Hiện giờ, ngay cả Liễu Nguyệt cũng bảo hộ Bùi Đông Lai, điều này làm Tôn Vệ Đông sau cơn kinh ngạc thì hoàn toàn nổi giận!

- Liễu Nguyệt, ta đã nói rõ ràng, tên đó chẳng những đánh Chu Đào tàn phế, mà còn ra tay đối với ta, thù này gieo xuống rồi.

Bởi phần nộ lất át tâm trí, Tôn Vệ Đông gọi thẳng tên Liễu Nguyệt, lạnh lùng nói :

- Nếu cô cứ bảo hộ tiểu tử đó thì cứ chuẩn bị đối đầu với Tôn gia cùng Chu gia, ta hi vọng người suy nghĩ kỹ càng!

- Đúng vậy, Liễu tiểu thư, tập đoàn Thái Hòa cùng tập đoàn Thiên Tường có không ít mối làm ăn, ngại không cần vì một người xa lạ mà làm quan hệ hai bên xấu đi.

Mất thấy Tôn Vệ Đông tỏ rõ lập trường, Chu Phúc Thái cũng bồi thêm, khi hắn thấy Liễu Nguyệt bảo vệ cho Đông Phương Lãnh Vũ thì hắn có thể hiểu được, nhưng giờ lại ra mặt cho một tên gia sư thấp kém, điều đó làm hắn khó chịu.

- Quỳ xuống.

Đối mặt với vẻ xạo quần của Tôn Vệ Đông và Chu Phúc Thái, Liễu Nguyệt mở miệng, giọng nói không lớn nhưng vô cùng rõ ràng.

Quỳ... Quỳ xuống?!

Ngạc nhiên nghe được hai chữ này, vô luận là Chu Phúc Thái hay là Tôn Vệ Đông đều tròn tròn mắt.

Giờ khắc này, bọn hắn thậm chí hoài nghi lỗi tai của mình xảy ra vấn đề!

- Quỳ xuống, hoặc là để tay lại đây. Các người chọn đi.

Liễu Nguyệt lại một lần nữa mở miệng. Đồng thời một thanh chủ thủ không biết lấy ra từ đâu xuất hiện trên tay nàng, một cỗ sát ý lạnh lẽo lan khắp bốn phía đại sảnh.

Nhìn chủ thủ trong tay Liễu Nguyệt, cảm thụ sát ý trong người nàng, Chu Phúc Thái cùng Tôn Vệ Đông hai người đều giật mình.

Việc trước mặt nhưng bọn hắn cứ ngỡ là mơ, bọn hắn không thể không chấp nhận một sự thật : Liễu Nguyệt quyết tâm bảo vệ Bùi Đông Lai!

Nhất thời, không khí trở nên căng thẳng, Tôn Vệ Đông cùng Chu Phúc Thái như bị một quả núi đè lên ngực, hít thở không nổi.

Mà Bùi Đông Lai thì lại ngạc nhiên.

Hắn nghĩ có thể Liễu Nguyệt sẽ ra mặt thay hắn, nhưng lại không ngờ, Liễu Nguyệt không những giúp đỡ hắn, mà còn giúp đỡ đến mức này, buộc Tôn Vệ Đông cùng Chu Phúc Thái phải quỳ xuống!

Bùi Đông Lai rất rõ ràng, Liễu Nguyệt làm như vậy chẳng khác gì cùng Tôn Vệ Đông và Chu Phúc Thái rạch mặt, hoàn toàn đắc tội gia tộc sau lưng hai người họ!

Còn Đông Phương Lãnh Vũ thì không có gì ngạc nhiên.

Thứ nhất, hẳn biết Liễu Nguyệt luôn hết sức cao ngạo, Chu Phúc Thái bày ra điệu bộ như ông nội người khác, Tôn Vệ Đông lại trưng kiêu thiếu gia đệ nhất, đối với Liễu Nguyệt mà nói chính là khiêu khích. Mặt khác, Liễu Nguyệt hết sức coi trọng Bùi Đông Lai, Tôn Vệ Đông và Chu Phúc Thái muốn Liễu Nguyệt giao người sao. Liễu Nguyệt tự nhiên khiến hai người đau khổ mà ra về.

Thấy Tôn Vệ Đông và Chu Phúc Thái vẫn thờ ơ, Liễu Nguyệt liền đứng dậy, mang theo chủ tử hướng về hai người họ, sát ý càng ngày càng đậm, tóc dài phiêu dạt không gió mà bay, giống như sát thần hàng lâm.

- Liễu.. Liễu Nguyệt, chẳng lẽ cô muốn cùng Tôn gia chúng ta không chết không thôi?

Cảm thụ được sát ý toát ra từ Liễu Nguyệt, trong lòng Tôn Vệ Đông liền sợ hãi tới cực điểm, nhưng với sự kiêu ngạo của mình, hẳn không muốn quỳ xuống, mà lấy cái mào Tôn gia ra đỡ, hòng gây áp lực với Liễu Nguyệt.

Suy cho cùng, gia tộc Tôn gia của hắn ở Đông Hải này cũng không phải một gia tộc tầm thường!

- Tôn gia! Cả Tôn gia trừ cha và thúc thúc của ngươi có chút bản lĩnh, những người khác ai có thể được coi trụ cột đây?

Trái ngược với dự tính của Tôn Vệ Đông, Liễu Nguyệt không hề e ngại Tôn gia sau lưng hắn, liền điên cuồng giống khi nãy :

- Không chết không thôi, hiện tại Tôn gia không có tư cách này, chờ trên vai cha ngươi khiêng thêm một sao, trở thành tổng tham mưu trưởng Đông Hải, hoặc là thúc thúc của ngươi từ phó thị trưởng trở thành thị trưởng đi, thì lúc đó để cho bọn họ nói câu này mới xứng!

Điên cuồng!

Giờ khắc này Liễu Nguyệt quả thực cuồng ngạo tới cực điểm.

“Bá!”

Đối mặt khí thế cuồng ngạo không ai bì nổi đó, Chu Phúc Thái trên mặt không khỏi lộ rõ vẻ sợ hãi .. Ngay cả Tôn Vệ Đông sắc mặt đại biến.

Hắn nghiến răng, gắt gao nhìn chăm chăm Liễu Nguyệt, không thể tin Liễu Nguyệt không thèm để ý gì đến gia tộc mình như vậy!!

- Quỳ hay không??

Tôn Vệ Đông còn đang thất thần, Liễu Nguyệt đã đi đến trước hai người họ, ánh mắt như dao đảo qua đảo lại hai người, mở miệng lần nữa, ngữ khí áp bức khiến người khác khó thở.

“ Bịch”

Có lẽ phát giác được Liễu Nguyệt muốn động, hoặc giả bị khí thế áp bức của nàng, Chu Phúc Thái sau thoáng chần chừ, liền quỳ rạp xuống đất.

Hắn đã từng nghe qua chuyện trước kia của Liễu Nguyệt, biết danh Độc Mân Côi Liễu Nguyệt, luôn điên cuồng, dám liều mạng với bất cứ kẻ nào. Hơn nữa hẳn cũng rõ ràng tuy thực lực tập đoàn Thái Hòa không tệ, nhưng nếu muốn cùng đấu với tập đoàn Thiên Tường thì còn chưa đủ xứng, huống chi thế lực ngầm trong tay Liễu Nguyệt còn làm cả vùng tam giác Trường Giang dậy sóng.

- Liễu tiểu thư xin người giân.

Sau khi quỳ xuống, Chu Phúc Thái liền thay đổi cực nhanh, không cường ngạnh đòi người như mới nãy, mà thân hình như dán trên mặt đất, giống như một con chó phạm lỗi đang cầu xin tha thứ.

- Tôn Vệ Đông, xem ra ngươi không muốn quỳ, phải không?

Liễu Nguyệt không để ý đến Chu Phúc Thái, mà lạnh băng nhìn chăm chăm Tôn Vệ Đông.

Nhận thấy ánh mắt Liễu Nguyệt, Tôn Vệ Đông cảm giác như trên cổ mình đang đặt thanh trủy thủ Liễu Nguyệt đang cầm vậy, từ đầu đến chân cảm giác lạnh lẽo.

Cảm giác sợ hãi giống như mầm độc cắn nuốt lên lòng tự tôn và kiêu ngạo của Tôn Vệ Đông.

“ Bịch”

Ngay sau đó, không đợi Liễu Nguyệt mở miệng lần nữa, sắc mặt Tôn Vệ Đông khó coi mà quỳ trên mặt đất.

Mặc dù không tình nguyện.. Nhưng đúng là Tôn Vệ Đông đã quỳ!!

Dưới ánh đèn, hào quang Tôn gia luôn khiến hần ngạo ngễ đã không còn, mà chỉ có sự khuất nhục.

Khuất nhục này ghi lòng tạc dạ!!

Thấy một màn như vậy, Đông Phương Lãnh Vũ đang đứng không khỏi cười mỉa :

- Hai tên đàn. Đây không phải các người tự rước lấy nhục sao?

Tự rước lấy nhục ư?

Lời Đông Phương Lãnh Vũ vang lên, thiếu chút nữa hai người Tôn Vệ Đông ngất lịm..

Bởi vì khi điều tra, Bùi Đông Lai xuất thân từ dân nghèo. Đến làm gia sư cho Đông Phương Lãnh Vũ, bọn hần không hề lo ngại gì nữa – bọn hần không tin, vì một người như thế mà Liễu Nguyệt dám cùng bọn họ kết thù.

Bởi vì không lo ngại, nên bọn hần đi vào biệt thự Đan Cung, mới dám hướng Liễu Nguyệt đòi người. (ND : giờ mới biết tên cái biệt thự này)

(NB: Rửa thì mua 1 cái mà ở :88:)

Kết quả, hiện thực cho bọn hần một cái tát vang dội!

Liễu Nguyệt chẳng những không giao Bùi Đông Lai, mà bất chấp tất cả hoàn toàn đắc tội bọn hần, bắt bọn hần quỳ xuống!

- Tôn Vệ Đông, Chu Phúc Thái. Nếu các người tức tối, khó chịu vì ngày hôm nay. Muốn trả thù, ta tùy thời hoan nghênh!

Thấy ánh mắt hai người đầy khó chịu, Liễu Nguyệt cười lạnh nói :

- Mặt khác, ta cảnh cáo các người, nếu dám âm thầm gây khó dễ Đông Lai, nếu để ta biết, thì cũng không phải đơn giản là chặt tay như thế đâu.

Bên tai vang lên lời uy hiếp của Liễu Nguyệt. Cảm nhận khí thế không gì sánh được của nàng. Vô luận là Tôn Vệ Đông hay Chu Phúc Thái đều không dám lên tiếng. Mà đem cục tức nuốt xuống.

- Cút!

Thấy hai người Tôn Vệ Đông và Chu Phúc Thái không dám nói, Liễu Nguyệt cũng không thèm nói thêm lời vô ích, lạnh lùng phun ra một chữ “Cút”.

Nghe được từ “Cút” hết sức nhục nhã. Tôn Vệ Đông lẫn Chu Phúc Thái chỉ cảm thấy bị một cái tát thật đau, trong lòng phần nộ không thôi, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, mà biệt khuất đứng lên, giống như chó nhà tang, xám xịt rời đi.

- Tiểu cô thật tuyệt!

Mất thấy Tôn Vệ Đông lẫn Chu Phúc Thái đều rời đi, Đông Phương Lãnh Vũ không khỏi hưng phấn mà kêu gào lên.

Học chung hai năm, đã sớm coi Tôn Vệ Đông không vừa mắt, nhưng hiềm thân phận cùng địa vị của hần, nên không có cơ hội dạy dỗ Tôn Vệ Đông.

Hiện tại, Liễu Nguyệt xuất đầu thay Bùi Đông Lai, cũng coi như giúp Đông Phương Lãnh Vũ trút sự khó chịu trong lòng.

Khi Đông Phương Lãnh Vũ đứng đó mà kêu gào, Bùi Đông Lai chỉ nhìn Liễu Nguyệt một cái :

- Liễu tỷ, cảm ơn tỷ.

- Đông Lai, cậu yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, bọn hắc sau này tuyệt đối không dám tiếp tục tìm cậu phiền toái.

(ND : giống mấy thằng đại hiệp nói với tiểu “mỹ nhân” quá đi à.)

Liễu Nguyệt mỉm cười nói với Bùi Đông Lai, nhưng trong lòng cười khổ không thôi, nếu Tôn Vệ Đông cùng Chu Phúc Thái biết cha của Bùi Đông Lai mười tám năm trước uy chấn khắp Thần Châu được xưng là Vũ Thần, cho bọn chúng một ngàn, một vạn lá gan cũng tuyệt đối không dám tìm Bùi Đông Lai gây xui xẻo.

Trong lòng cười khổ đồng thời có chút nghi ngờ : “ Đông Lai đến Đông Hải, Vũ Thần không chào đón, tựa hồ cũng im lặng cho qua, rốt cuộc là tại sao vậy nhỉ?”

Chẳng lẽ Vũ Thần muốn rèn luyện Đông Lai?

Chỉ vài giây ngắn ngủi, trong lòng Liễu Nguyệt đã tuôn ra một tràng thắc mắc.

...

Đối với hết thảy mọi chuyện, Tôn Vệ Đông cùng Chu Phúc Thái không thể biết được.

- Mẹ nó, Liễu Nguyệt này thật sự là một con điểm kiêu ngạo!

Ra khỏi biệt thự, Tôn Vệ Đông không có lập tức chui vào xe, mà phẫn nộ quát.

Bá!

Tôn Vệ Đông vừa thốt lên, không đợi Chu Phúc Thái mở miệng, hai gã vệ sỹ đứng gần liền đem ánh mắt sắc bén nhìn Tôn Vệ Đông, sát ý trong mắt không hề che dấu, chỉ cần Tôn Vệ Đông nói thêm một lời không đúng, bọn hắc sẽ liền đem Tôn Vệ Đông đi Diêm Vương điện đưa tin!!

Nhận thấy điều đó, Chu Phúc Thái hoảng sợ liền bịt miệng Tôn Vệ Đông lại, dùng ánh mắt ý bảo Tôn Vệ Đông rời khỏi nơi này rồi nói sau.

Tôn Vệ Đông vốn đã nhục nhã trước Liễu Nguyệt giờ thấy hai gã vệ sỹ nhìn hắc như chó nhìn đồ ăn, liền tức giận muốn học máu.

(ND: tự ví mình là shit, botay thẳng này.)

Tức giận thì tức giận, Tôn Vệ Đông tựa hồ cũng sợ hai gã vệ sỹ động thủ với hắc, không dám nói năng lỗ mãng, liền chui vào xe.

Vài giây, hai chiếc Audi A6 cùng Mercedes-Benz S600 lần lượt rời đi.

Chính là..

Xe Tôn Vệ Đông chạy ra khỏi cổng chưa được bao xa, liền dừng lại.

Mất thấy Tôn Vệ Đông dừng xe, Chu Phúc Thái cũng dừng, đồng thời hắc liền xuống xe đi đến xe Tôn Vệ Đông.

- Thật sự là một con điểm khinh người quá đáng mà.

Khi Chu Phúc Thái đi đến, Tôn Vệ Đông đang oán thán chửi rửa, vẻ mặt nhăn nhó đáng sợ.

- Liễu Nguyệt quả thật ngông cuồng!

Chu Phúc Thái chau mày :

- Nhưng mà.. Vệ Đông, Liễu Nguyệt quả thật có bản lĩnh đó – ta và Tôn gia liền thủ sự rằng không thắng nổi nàng ta!

- Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy mang theo sỉ nhục rồi đi? Chuyện này cứ như vậy sao?

Tôn Vệ Đông mặc dù biết Chu Phúc Thái nói rất đúng sự thật, tuy nhiên hắn không cam lòng, dù sao, từ nhỏ đến lớn, hắn còn không có chịu qua nhục nhã như thế.

- Không phải như thế!

Chu Phúc Thái lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh trầm giọng nói :

- Vệ Đông, theo ta thấy, Liễu Nguyệt sở dĩ vì một ngoại nhân như thế có lẽ vì động hỏa tính trong người cô ta, chúng ta ngay từ đầu đã thái quá.

Tôn Vệ Đông cũng trầm mặc không nói, tựa hồ đang suy nghĩ theo lời Chu Phúc Thái suy tính.

- Vệ Đông, cháu ngẫm lại xem, Liễu Nguyệt ở Đông Hải thậm chí cả vùng tam giác Trường giang nổi danh cường thế.

Chu Phúc Thái thấy Tôn Vệ Đông không nói lời nào, lại nói.:

- Chúng ta gặp thẳng mặt gặp nòng đòi người không nói, thái độ còn cường ngạnh, chẳng khác gì đang gây hấn với nòng, nòng phần nộ là hợp tình hợp lý.

- Chẳng lẽ để cha ta đi gặp nòng?

Tôn Vệ Đông buột miệng nói, bất giác lại nhớ câu nói chửi cha mình trên vai đeo thêm một sao nữa thì hãy gặp nòng vừa rồi của Liễu Nguyệt , tức giận cả người run rẩy không dứt.

Chu Phúc Thái lắc đầu bỏ qua :

- Vệ Đông, chuyện đến nước này, chỉ sợ dù ông ấy có ra mặt, Liễu Nguyệt cũng chưa chắc sẽ giao người ra.

- Vậy thúc nói làm sao bây giờ?

Tôn Vệ Đông buồn bực nói.

Chu Phúc Thái cười lạnh một tiếng:

- Vệ Đông, theo ta thấy, trong lời nói Liễu Nguyệt không cho chúng ta tìm tiểu tạp chủng kia, chính là lời nói hình thức.

- Thúc nói, Liễu Nguyệt chỉ vì mặt mũi của mình, nếu chúng ta âm thầm động thủ với tiểu tạp chủng kia, Liễu Nguyệt sẽ không đá động tới chúng ta?

Tôn Vệ Đông cũng không ngốc, lập tức hiểu được ẩn ý trong lời nói Chu Phúc Thái.

- Đúng vậy.

Chu Phúc Thái khẳng định nói :

- Cháu ngẫm xem, chờ chúng ta xử lý tên tạp chủng đó, Liễu Nguyệt nếu gây sự thì chẳng phải là hướng hai nhà chúng ta khai chiến sao. Mà nếu vậy, cho dù nòng thắng, thì cũng trả giá thật lớn. Loại chuyện không được gì hết này, nòng tuyệt đối sẽ không làm.

- Đúng vậy!

Tôn Vệ Đông cho rằng Chu Phúc Thái nói có lý:

- Liễu Nguyệt sẽ không vì một người chết mà trả giá lớn như vậy!

- Tiểu tạp chủng kia chẳng những cắt đứt hai chân con ta, còn để ta chịu nhục nhã như thế, chờ hắn rơi vào trong tay ta, ta nhất định phải ném hắn đến sông Hoàng Phố cho cá ăn!

Về mặt Chu Phúc Thái ác độc.

Về mặt Tôn Vệ Đông âm trầm cười:

- Ném sông Hoàng Phố cho cá ăn đều tiện nghi hắn, ta muốn để cho hắn sống không bằng chết!!

Lời nói vừa dừng, Tôn Về Đông và Chu Phúc Thái nhìn nhau, cười lạnh không dứt.

Tựa hồ, như hấn thấy, Bùi Đông Lai như cá trên thớt, tùy ý chém giết!

Trò chơi săn bắn bắt đầu .

Ai là con mồi? Ai là thợ săn?

Không cần nói cũng biết!

codon.traí

109. Chương 109 : Huyết Tính Cùng Cuồng Ngạo.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 109 : Huyết tính cùng cuồng ngạo.

Dịch giả: mrlangthang

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Dựa vào thỏa thuận giữa của Bùi Đông Lai và Liễu Nguyệt, buổi sáng hấn phụ đạo cho Lãnh Vũ ba giờ, buổi trưa tùy ý, buổi tối Đông Phương Lãnh Vũ sẽ tự mình làm bài, do Bùi Đông Lai hấn ra đề, rồi ngày hôm sau nếu Đông Phương Lãnh Vũ có gì không hiểu thì hỏi, hấn sẽ sửa lỗi, giảng giải, phụ đạo.

Phụ đạo buổi sáng xong, cơm trưa sẽ có một vệ sỹ tên A Ly làm đưa vào, ngoại trừ tên đó, Đông Phương Lãnh Vũ còn có 1 vệ sỹ khác, tên A Long.

Dùng xong cơm, khi A Ly đang dọn dẹp, A Long liền đi vào biệt thự, đối Bùi Đông Lai nói :

- Bùi thiếu, căn cứ theo căn dặn Liễu tiểu thư, ta mang ngài đi Đông Nguyệt hội sở, ngài xem khi nào thì khởi hành?

- Ca gọi Đông Lai là được rồi.

Nghe xưng hô A Long đối với chính mình, Bùi Đông Lai cười cười nói:

- Một hồi nữa chúng ta đi.

- Ok.

Từ khi Bùi Đông Lai vào ở biệt thự này, ấn tượng của A Long đối với Bùi Đông Lai rất tốt, lúc này nghe được lời đó của Bùi Đông Lai, liền nở một nụ cười rất lâu chưa xuất hiện.

- Long ca, ca cũng mang ta đi chứ?

Thấy A Long xoay người rời đi, Đông Phương Lãnh Vũ vẻ mặt đáng thương nhìn A Long, khản thỉnh nói.

A Long mặc dù là vệ sỹ riêng của Đông Phương Lãnh Vũ, nhưng nghe lệnh chính đều từ Liễu Nguyệt, nếu không thì Đông Phương Lãnh Vũ cũng sẽ không bị giam lỏng ở trong nhà.

- Thật xin lỗi, Đông Phương thiếu gia, Liễu tiểu thư nói cậu không thể đi.

A Long cúi người xin lỗi.

“Haizz...”

Đông Phương Lãnh Vũ buồn bực thở dài, hoàn toàn ỉu xiu.

- Chăm chỉ đọc sách đi, vẫn là câu nói kia, nếu khi nào kiểm tra mà đạt kết quả xuất sắc, thì khi đó ta sẽ dạy cho chú kỹ thuật đua xe.

Mắt thấy Đông Phương Lãnh Vũ vẻ mặt buồn bực, Bùi Đông Lai cười cười nói.

Đối với Đông Phương Lãnh Vũ mà nói. Hắn sở dĩ muốn đi Đông Nguyệt hội sở, chỉ là muốn biết một chút. Thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ, ham thú lớn nhất của hắn vẫn là đua xe.

Lúc này, nghe được lời nói Bùi Đông Lai, Đông Phương Lãnh Vũ chỉ cảm thấy toàn thân nháy mắt đã tràn ngập sức lực :

- Yên tâm đi, Đông Lai ca, rất nhanh sẽ có!

- Tiểu Vũ ca ca, chẳng lẽ “ Nhật xuất Đông Lai” lái xe so với ca lại lợi hại hơn?

Tiểu La Ly Đông Phương Uyển Nhi nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, thì lập tức mở mắt to tròn tò mò hỏi han, mà Nhật Xuất Đông Lai là ngoại hiệu nàng đặt cho Bùi Đông Lai.

- Ta cùng Đông Lai ca so sánh với nhau thì phải là con kiến chênh lệch với con voi .

Đông Phương Lãnh Vũ nói xong phát phát tay:

- Haizz. Cùng tiểu hài người nói chuyện cũng không hiểu, luyện Piano của em đi.

- Quỷ hẹp hòi. Thần bí gì chứ?

Tiểu la ly giả làm mặt quỷ, sau đó thần bí nhìn Bùi Đông Lai, trong lòng không biết đang có chủ ý gì nữa.

Nửa giờ sau, Bùi Đông Lai một mình đi ra, do A Long lái xe đưa hắn đến Đông Nguyệt hội sở.

Theo lý nào đó mà nói, A Long là một vệ sỹ cực kỳ đủ tư cách, hắn làm việc đúng giờ, gọn gàng không dài dòng. Hơn nữa nói rất ít, việc không nên nói, việc không nên hỏi, tuyệt đối không mở miệng.

Sau khi đưa Bùi Đông Lai rời biệt thự Đan Cung, một câu đều không có nói, chính là chuyên tâm lái xe, đồng thời sẽ thường thường thông qua kính chiếu hậu quan sát, xem có người theo dõi hay không.

- Long ca, nghe Liễu tỷ nói, Đông Nguyệt hội sở có thể cách đấu, còn có huấn luyện dùng súng đạn?

Không biết qua bao lâu, Bùi Đông Lai đem ánh mắt đang nhìn ngoài cửa sổ thu hồi, hướng A Long hỏi.

Đối với câu hỏi của Bùi Đông Lai, A Long cũng không dấu diếm, mà trầm ngâm một chút, liền trả lời :

- Thể chất Bùi thiếu vốn rất tốt, chỉ cần người ở Đông Nguyệt hội sở này rèn luyện, trình độ võ thuật có thể nâng cao, ngoài ra có thể biết sử dụng các loại vũ khí lạnh cùng súng ống chiến đấu.

“Ách”

Nghe được A Long nói như thế, Bùi Đông Lai không khỏi sửng sốt :

- Nghe như là trại huấn luyện bộ đội đặc chủng a?”

- Bùi thiếu tới rồi sẽ biết.

Có lẽ cảm thấy giải thích như vậy cũng không rõ ràng lắm. A Long liền không nói thêm gì cả.

Mà Bùi Đông Lai lại âm thầm kinh hãi, hắn xem ra, Liễu Nguyệt có thể ở Đông Hải có được một hội sở như vậy, điều này cần có năng lực cỡ nào quả thực làm cho không ai có thể tưởng tượng được.

Hiểu được điểm này, tâm lý Bùi Đông Lai cũng mơ hồ có chút dao động.

Mặc dù linh hồn Tiêu Phi trước khi tan biến đã nói cho hắn biết Long Nha, , nhưng Bùi Đông Lai nhìn ra được cái gọi là Long Nha hắn là phiên hiệu của một chi bộ đội đặc chủng thần bí nhất, cường đại nhất quốc gia, mà Tiêu phi là người xuất sắc nhất.

Lúc trước, Đông Phương Lãnh Vũ đua xe đã kích thích phần kỷ ức cùng kỹ năng đua xe của Tiêu Phi đối với Bùi Đông Lai, hiện giờ tiến vào một nơi giống như trại huấn luyện quân sự, có thể phần trí nhớ và kỹ năng chiến đấu của Tiêu phi hắn cũng sẽ khôi phục một phần.

Căn cứ theo như lời A Long, Đông Nguyệt hội sở nằm ở vùng ngoại thành Đông Hải.

Bốn mươi phút sau, Bùi Đông Lai đã đến trước Đông Nguyệt hội sở, bên ngoài nhìn vào hội sở là một cao ốc sáu tầng, phía trước là một hoa viên cũng bãi đỗ xe cỡ lớn, trong bãi đầy các loại xe cao cấp, cơ hồ không có chiếc nào dưới trăm vạn. (một triệu nhân dân tệ, khoảng 2,56 tỷ Việt)

- Đông Nguyệt hội sở trên danh nghĩa là một khu tập bắn, xạ kích, phần ngầm bên dưới mới là chính.

Có lẽ thấy được sự nghi hoặc của Bùi Đông Lai, A Long lại giải thích.

- Nói như vậy, một hồi ta phải đi xuống đất?

Bùi Đông Lai nháy mắt minh bạch.

- Vâng.

A Long gật đầu, sau đó ở cổng vào thoáng dừng lại trao đổi với bảo vệ rồi trực tiếp chạy xe vào, dừng ở bãi đỗ.

Xuống xe, A Long im lặng dẫn đường phía trước, Bùi Đông Lai theo sau, vừa đi vừa quan sát nơi mà Đông Phương Lãnh Vũ cực kỳ muốn đến này.

Tiến ra phía sau cao ốc, Bùi Đông Lai mới phát hiện, so sánh với hoa viên phía trước, lầu sau này rộng lớn hơn nhiều, diện tích ước chừng bằng năm sân bóng lớn.

- Nơi này là sân bắn chính của Đông Nguyệt hội sở, sau lầu có một khu mô phỏng CS đối chiến, một sân bắn đĩa bay, một sân bắn cung tên, cung nỏ.”

Thấy Bùi Đông Lai tò mò nhìn sân bãi sau lầu, A Long liền giải thích.

Bên tai vang lên lời giải thích, Bùi Đông Lai càng rõ ràng hơn những gì đang nhìn, trước mặt không ít nam nữ đang đối chiến trong khu CS giống trò chơi, mà bên sân bắn đĩa lại càng nhiều người hơn, đa phần là người thành công trong xã hội.

So ra mà nói, sân bắn cung có hơi quanh quẽ.

Khi Bùi Đông Lai vẫn đang nhìn ngó xung quanh, một gã vóc dáng không cao, mặc sơ mi trắng quần âu đen đưa một tên bàn tử đi đến cười chào bọn hắn.

- A Long, chắc hẳn vị này là Bùi thiếu?

Khi đến gần, Bàn tử mỉm cười chủ động chào hỏi, chợt nhìn giống Phật Di Lặc.

- Bùi thiếu, đây là người phụ trách của Đông Nguyệt hội sở, Khương tiên sinh.

A Long cùng Khương tiên sinh gật đầu ý chào nhau, rồi giới thiệu Bùi Đông Lai :

- Khương tiên sinh sẽ sắp xếp cho người hết thấy mọi việc ở đây, tôi ra bên ngoài chờ.

Nói xong, không đợi Bùi Đông Lai trả lời, liền xoay người rồi đi. (Giống lừa người đem bán quá. :D)

- Xin chàoBùi thiếu, ta gọi là Khương Nam. Nếu không chú trọng lễ tiết, gọi ta là Khương ca thì tốt rồi.

A Long vừa đi, Khương Nam liền bước đến giơ tay ý muốn bắt tay với Bùi Đông Lai :

- Lão bản đã gọi điện thoại ta biết trước, giờ Bùi thiếu muốn chơi đùa một chút ở đây, hay trực tiếp xuống dưới?

Bùi Đông Lai liền bắt tay với Khương Nam, phát hiện Khương Nam bắt tay với mình dùng hai tay, hơn nữa khí lực cũng không nhỏ. Hắn biết, Khương Nam sở dĩ khách khí với mình như thế, hoàn toàn vì Liễu Nguyệt.

Hiểu được điểm này, Bùi Đông Lai cũng không để ý, mà biểu hiện lễ độ nho nhã:

- Phiền toái Khương ca, mang ta trực tiếp xuống dưới đi.

- Tốt.

Khương Nam cười thu tay về, nhưng trong lòng lại nói thầm.

Khi Liễu Nguyệt điện thoại, hắn đã nhìn ra được Liễu Nguyệt coi trọng Bùi Đông Lai rất nhiều, yêu cầu hắn thỏa mãn mọi điều kiện của hắn.

Mà chính như vậy, Khương Nam mới nghi hồ.. Bởi vì, hắn biết rõ, sân huấn luyện ngầm của Đông Nguyệt hội sở dùng để làm gì.

Tuy tò mò, nhưng Khương Nam không hỏi nhiều, cũng không thử dò xét Bùi Đông Lai, cũng như trò chuyện phiếm cùng Bùi Đông Lai.

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của Khương Nam, Bùi Đông Lai thuận lợi thông qua trạm gác, bước vào thang máy đi dần xuống dưới.

“Đình...”

Nương theo tiếng vang, thang máy liền dừng lại.

- Khương tiên sinh.

Cùng lúc đó, hai đại hán áo đen đứng ở cửa thang máy nhìn lại, đồng thời hướng Khương Nam chào hỏi.

- Dựa vào sự an bài của lão bản, Bùi thiếu sẽ đi xuống dưới huấn luyện, các người đưa Bùi thiếu đi đi.

Khương Nam cùng hai gã đại hán trao đổi, sau đó quay đầu nói với Bùi Đông Lai :

- Bùi thiếu, do lão bản quy định, ta không thể đi tiếp được, chỉ có thể đưa ngài tới đây, nếu ngài có yêu cầu gì, có thể nói người ở đây liên hệ với ta.

- Cảm ơn.”\

Bùi Đông Lai mỉm cười nói tạ ơn, nhưng trong lòng âm thầm chấn kinh, hắn nhìn ra, Đông Nguyệt hội sở phân chia người phụ trách trên và dưới lầu, mà Khương Nam thân là người phụ trách phía trên lại không thể tiến vào sân huấn luyện phía dưới đất này được...

Sau khi Khương Nam rời đi, hai gã đại hán áo đen gật đầu với Bùi Đông Lai tỏ ý chào, sau đó một người ở lại gác thang máy, người còn lại dẫn Bùi Đông Lai đến cuối hành lang, lại có một thang máy khác, dẫn tới một cánh cửa lớn bằng hợp kim.

Đứng trước cửa lớn đó, đại hán áo đen quen tay nhanh việc đưa vào mật mã trên phím bấm đồng thời đưa mắt lại gần để quét đồng tử.

“Lạch cạch.”

Sau khi quét đồng tử xong, cánh cửa kim loại đó liền mở ra, bên trong là một đại sảnh rộng lớn sáng sủa.

Cửa lớn vừa mở, trong lòng Bùi Đông Lai liền dâng lên một cảm giác cực kỳ nguy hiểm!

Trước đại sảnh, bốn gã đeo mặt nạ bằng kim loại, mặc hắc y, nhìn giống bốn cây thương đứng đó, nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai, sát ý toàn thân bốn người lan tràn ra xung quanh.

Nhận thấy bốn cặp mắt đó nhìn mình, Bùi Đông Lai như cảm thấy bốn đôi mắt của độc xà đang nhìn, da đầu run lên hơn nữa lông tóc cả người dựng đứng lên.

Mặc dù vậy, Bùi Đông Lai lại không có mất bình tĩnh, cũng chẳng hề sợ hãi bốn người kia, ung dung bước vào.

Mắt thấy Bùi Đông Lai bước vào mà không hề đổi sắc mặt, bốn gã mặt nạ kim sắc hai mắt đều tỏa sáng. Một người đại hán khôi ngô có vẻ như đứng đầu mang theo ba gã còn lại đón chào, lạnh lùng nói :

- Hoan nghênh tới trụ sở huấn luyện Huyết Sát.

Trụ sở huấn luyện Huyết Sát?

Bùi Đông Lai âm thầm nhớ kỹ tên này, không hề mở miệng.

- Tiểu tử, tuy ta không biết vì sao Liễu tiểu thư đem người tông đến đây, nhưng đối với những huấn luyện sau này, ta hi vọng ngươi hiểu được, nơi này không phải Thiên đường, mà là Địa Ngục!

Mắt thấy Bùi Đông Lai không có hé răng, đại hán đầu lĩnh khô ngô lạnh lùng nói:

- Cho nên, nếu ngươi muốn đổi ý còn kịp - chúng ta bốn người đều không thích dạy dỗ một tên chiến đấu nhu nhược!

- Ta thích Địa Ngục.

Bùi Đông Lai ngạo nghễ đứng nhìn, thân mình thẳng tắp như thương, gằn từng chữ:

- Còn như... Kể nhu nhược? Ta tin tưởng, không được bao lâu, các ngươi là người huấn luyện viên của ta mà cảm thấy kiêu ngạo!

Một khắc này, thiếu niên trước mặt không hề che dấu dòng máu xục sôi cùng nội tâm cuồng ngạo kia!

110. Chương 110 : Hấn Là Một Tên Quái Vật.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 110 : Hấn là một tên quái vật.

Cumeo hoang

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Có lẽ vì nghĩ tới trụ sở Huyết Sát , có lẽ lời nói của tên đại hán khô ngô kích thích đến Bùi Đông Lai, giờ khắc này Bùi Đông Lai không hề che dấu sự nhiệt huyết cùng cuồng ngạo trong tận xương tủy.

Hấn cũng rõ ràng, một khi hấn thật sự khôi phục trí nhớ về võ học cùng thực lực cách đấu, nhất định sẽ đem bốn người trước mặt hù dọa ngất đi.

Dù sao, thực lực ngưng tụ của Tiêu Phi có thể dễ dàng giết bộ đội đặc chủng châu Mỹ hay binh lính Alpha như giết gà vậy.

Có lẽ không ngờ rằng BDL cuồng vọng đến vậy nên khi nghe lời nói của hấn, bất luận là tên đại hán cầm đầu hay là ba người đồng bạn đều có chút ngạc nhiên.

- Tốt lắm! Ta thích những người thanh niên cuồng vọng như cậu... Nhưng điều kiện tiên quyết là cậu có phải có vốn liếng của mình, hi vọng cậu không làm cho ta phải thất vọng!

Sau một chút ngạc nhiên, đại hán cầm đầu sắc bén nhìn Bùi Đông Lai, gằn từng chữ:

- Tự giới thiệu một chút, ta là Jason, quốc tịch Israel, từng là thành viên của bộ đội đặc chủng “Dã tiểu tử” Israel, sau đó trở thành giáo quan của nhóm bộ đội đặc chủng này, tiếp đó sang Mỹ rồi đến Nga làm giáo quan huấn luyện cho bộ đội đặc chủng của họ.

Nghe thấy lời nói kiêu ngạo của Jason, Bùi Đông Lai phát hiện ba gã đeo kim sắc mặt nạ phía sau Jason nhìn hấn có phần kính sợ.

Phần kính sợ ấy, khắc sâu vào tận xương tủy

Phát hiện này khiến Bùi Đông Lai hiểu được, vị đại hán Jason này đích thực có một quá khứ huy hoàng, là một nhật vật truyền kỳ.

Hiểu được điều này, Bùi Đông Lai không tỏ ra kinh ngạc một chút nào, lại càng không có ý định chủ động lấy lòng Jason.

Bởi vì hắn biết, nơi này cùng với thế giới bên ngoài có sự bất đồng, hoàn toàn lấy thực lực để nói chuyện.

Hắn có vận lý do để tin tưởng rằng, dù hắn có tỏ ra tôn kính với đối phương như thế nào mà không bày ra được thực lực khiến họ tán thành, thì cũng sẽ như con chó bị đá ra ngoài mà thôi.

Đúng như Bùi Đông Lai dự liệu, thấy hắn sau khi nghe Jason giới thiệu không có biểu hiện gì, vô luận là Jason hay ba gã đồng bạn đều âm thầm gật đầu, ấn tượng đối với hắn cũng có chút chuyển biến.

- Ta sẽ chịu trách nhiệm dạy cậu đánh nhau tay không và dùng vũ khí lạnh.

Ấn tượng với thái độ của Bùi Đông Lai, Jason tiếp tục nói:

- Ba người phía sau ta sẽ dạy cậu cách dùng súng ống, ám sát và tâm lý học.

- Cain

- Fan Bate.

- De Rossi

Jason vừa nói xong, ba gã đồng bạn của hắn lần lượt giới thiệu bản thân, tuy nhiên không nhắc gì đến quá khứ của mình.

- Căn cứ theo an bài của Liễu tiểu thư, chúng ta sẽ có một tháng huấn luyện, trong khoảng thời gian này, cậu cần bước đầu nắm giữ những kỹ năng ta vừa nói.

Jason lại nói:

- Nếu một tháng sau cậu có thể thuận lợi tốt nghiệp mà vẫn tiếp tục muốn học tập, một người bạn khác của chúng ta sẽ đưa cậu đến Tuyết Sơn, núi cao, rừng rậm có địa hình phức tạp để cậu rèn luyện khả năng sinh tồn

Nghe được lời này, Bùi Đông Lai có chút giật mình. Hắn giật mình không phải vì năng lực của đám người Jason mà là vì trụ sở huấn luyện này của Liễu Nguyệt hoạt động mà không bị chính quyền can thiệp.

- Tốt lắm tiểu tử. Những điều nên nói ta đã cho người biết rồi, kế tiếp, ta muốn tiến hành kiểm tra thân thể của người, từ đó định ra kế hoạch huấn luyện người trong thời gian tới.

Thấy Bùi Đông Lai vẫn không nói lời nào, Jason cũng tính chấm dứt cuộc nói chuyện đầu tiên với hắn:

- Bây giờ người dựa theo lời ta tiến hành một ít thí nghiệm. Nhớ kỹ, xuất ra toàn bộ sức mạnh!

- Được

Bùi Đông Lai gật đầu ý bảo chính mình hiểu được.

Sau này trả lời chúng ta, đều phải nói: “Hiểu được thưa giáo quan!”

Jason lạnh lùng nói.

- Hiểu được thưa giáo quan!

Bùi Đông Lai vừa học liền vận dụng ngay.

Sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi, Jason, Fan Bate và De Rossi ba người rời đi, chỉ còn nam nhân tên Cain ở lại.

Hiển nhiên, hắn làm người thực hiện các kiểm tra đối với Bùi Đông Lai.

- Đi thôi, tiểu tử!

Cain phát phát tay với Bùi Đông Lai.

- Vâng, giáo quan.

Bùi Đông Lai đáp lại một tiếng, sau đó vừa đi, vừa đánh giá đại sảnh có chút đặc thù này.

Ở trong đại sảnh, Bùi Đông Lai thấy được các loại dụng cụ huấn luyện, mà giữa đại sảnh còn có một cái lò đài, mặt lò đài là do bê tông tạo thành, mặt trên còn lưu lại những vết máu đỏ tươi.

- Gian đại sảnh này chủ yếu dùng cho huấn luyện cách đấu (*), bên kia là sân bắn, bên kia là nơi lắp ráp súng ống. Có lẽ là ẩn tượng đối với Bùi Đông Lai cũng không tệ lắm, vừa đi, Cain vừa giới thiệu trụ sở huấn luyện Huyết Sát với hắn.

Căn cứ giới thiệu của Cain, Bùi Đông Lai phát hiện, trụ sở huấn luyện này quả thực chính là Ma Tước tuy nhỏ, ngũ tạng đều đủ. (**)

- Tiểu tử, đầu tiên ngươi cần tiến hành kiểm tra thị lực, thính lực, khứu giác, tiếp theo đó kiểm tra trí lực, rồi đến lực lượng, độ mềm dẻo thân thể, phản ứng thần kinh, tốc độ, sức nhảy ...”

Một lát sau, Cain giải thích cho Bùi Đông Lai về những cuộc kiểm tra sắp làm.

Bùi Đông Lai cũng không hỏi nhiều mà lần lượt làm những thí nghiệm theo yêu cầu của Cain.

Mỗi khi hắn hoàn thành hạng mục kiểm tra nào Cain cũng ghi chép lại kết quả vào một cái bảng.

Càng kiểm tra, Bùi Đông Lai càng phát hiện ánh mắt Cain đối với hắn đang dần thay đổi, có chút hương vị cổ quái như đang nhìn một con quái vật.

Hơn ai hết, Bùi Đông Lai hiểu rõ nguyên nhân.

Bởi vì hắn đã bước đầu dung hợp linh hồn của Tiêu Phi, các loại năng lực Tiên Thiên đó của hắn dù là là Cain cũng vô pháp đánh đồng, phải dùng từ khủng bố để hình dung.

Mặt khác, từ nhỏ hắn đã bị Bùi Vũ Phu dùng được vật cải thiện cơ thể, lại kiên trì luyện tập Dẫn thể thuật mười mấy năm trời, thân thể so với người luyện võ bình thường còn tốt hơn. Mà trong quá khứ, Bùi Vũ Phu dạy hắn bộ quyền pháp không biết tên, lại kiên trì mỗi ngày dùng loại thuốc bột đặc thù tắm tắm cho hắn, khiến các kỹ năng cơ thể của hắn tăng lên không ít.

Ở hạng mục độ dẻo dai của cơ thể, Cain viết hai chữ: ưu tú mà khóc không ra nước mắt.

Bởi vì ở mục trên, các năng lực Tiên thiên chỉ có đánh giá: Biến thái, còn sức nắm, sức bật, lực lượng....., hắn đều đạt mức ưu tú.

Trong bảng khảo sát chỉ có hai loại đánh giá này, ngoài ra không có loại đánh giá thứ ba.

Đây rốt cục là loại quái vật gì thế này?

Cain trầm hồi chính mình, sau đó nói:

- Kế tiếp, tiến hành hạng mục kiểm tra thứ hai: phản ứng thần kinh, đầu tiên là kiểm tra tốc độ.

Nói xong, hắn cầm bảng, mang theo Bùi Đông Lai đi đến hướng đối diện.

- Sau khi đi vào, ngươi chỉ cần làm một việc- né tránh hồng quang, mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, miễn là không để hồng quang chiếu vào người là được.

Trước khi Bùi Đông Lai bước vào cửa, Cain giải thích quy tắc thí nghiệm:

- Một khi ngươi để hồng quang chiếu vào người thì kiểm tra sẽ chấm dứt.

- Vâng. Giáo quan!”

Bùi Đông Lai mỉm cười, đi vào phòng thí nghiệm.

- Cain, kết quả thế nào?

Sau khi Bùi Đông Lai đi vào phòng, ba người Jason quay lại hỏi.

- Jason, ta rốt cục đã hiểu được vì sao tiểu tử đó lại có biểu hiện cuồng ngạo như thế .

Cain cười khổ nói.

Bốn người Jason đều là giáo quan do Liễu Nguyệt mời tới, mục đích chủ yếu là làm huấn luyện cho thành viên Huyết Sát đội của nàng. Cũng chính là những cỗ máy giết người.

Bởi vì trước đó Liễu Nguyệt đã dặn dò nên họ cũng biết Bùi Đông Lai không giống như những người khác mà họ huấn luyện.

Vì thế, bọn hắn đều cho rằng Bùi Đông Lai là bằng hữu của Liễu Nguyệt.

Do đó việc huấn luyện cho Bùi Đông Lai này thì bọn hắn vốn cũng không coi trọng cho lắm.

Bất quá, đối với biểu hiện của Bùi Đông Lai, hơn nữa thái độ cuồng ngạo lúc trước của hắn khiến cho bốn người có chút tò mò.

Lúc này, nghe lời nói của Cain, trong lòng ba người Jason kinh ngạc, không hện mà cùng hỏi:

- Tại sao?

- Chính các ngươi xem đi.

Cain cười khở đem cái bảng trong tay đưa cho Jason ba người.

Sau một khắc.

Ba người Jason ai chẳng trải qua mưa bom bão đạn, cử tử nhất sinh, không dễ thay đổi sắc mặt mà giờ phút này cũng trở nên ngây dại nhìn bảng đánh giá trên tay.

Dưới ánh đèn, bọn hắn mở to hai mắt nhìn cái bảng, thật lâu không có chuyển đi!

- Cain, ngươi xác định ngươi không có điên sai?

- Tiểu tử đó thân thể thoát nhìn không sai, kết quả ưu tú thì cũng chấp nhận được, như thế nào mà năng lực Tiên Thiên(***) của hắn thành tích đều là khủng bố?

- Cain, có thể được người đánh giá khủng bố, chẳng lẽ những năng lực đó của hắn so với ngươi, hoặc là nói so với chúng ta bốn người còn mạnh hơn?

Một lát sau, ba người Jason lần lượt mở miệng hỏi, ngữ khí có chút cổ quái.

Bọn họ cũng biết Cain quân nhân giải ngũ từ đại đội biên phòng thứ chín của nước Đức, nơi nổi tiếng về kỷ luật. Không có khả năng Cain tùy tiện điên loạn vào bảng đánh giá. Mặt khác, họ lại cảm thấy Cain đánh giá có chút thái quá .

- Phương diện năng lực Tiên thiên của hắn không phải tốt hơn, mà là tốt hơn rất nhiều so với chúng ta...

Lời nói của Cain làm nghi hoặc của ba người biến mất hoàn toàn

"Ách..."

Ba người Jason lập tức chớp chớp mắt, không biết nói gì cho phải.

- Mặc kệ các ngươi có tin hay không, tóm lại, ta thấy hắn rất thích hợp làm quân nhân hoặc sát thủ.

Cain hít một hơi thật sâu, khuôn mặt lộ ra vẻ nghi ngờ hỏi:

- Bây giờ, xem hắn thể hiện thí nghiệm phản ứng thần kinh như thế nào...

Ba người Jason không nói gì nữa mà cùng Cain đi vào phòng điều khiển, thông qua tính chất đặc biệt của cửa kính trong phòng theo dõi Bùi Đông Lai.

Trong phòng một mảnh tối đen, bất quá Bùi Đông Lai lại không có chút bồn chồn, mà kiên nhẫn chờ đợi.

Tiếp đó, Cain bấm nút bắt đầu kiểm tra. Một đạo hồng quang đột nhiên xuất hiện trong phòng tối, bắn về phía Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thoải mái làm ra động tác trốn tránh.

Đạo hồng quang thứ hai xuất hiện, Bùi Đông Lai vẫn thoải mái tránh thoát.

Đạo thứ ba.

Đạo thứ tư.

Đạo thứ năm....

Kế tiếp, BDL ở trong phòng tránh trái nảy phải , cứng rắn không cho đạo hồng quang nào chạm vào người dù chỉ một lần.

Thậm chí, khi hai đạo, ba đạo, bốn đạo hồng quang cùng lúc xuất hiện, Bùi Đông Lai hơi lộ vẻ chật vật những vẫn là tránh được.

Có lẽ trước đó Cain đã sớm bị Bùi Đông Lai dọa cho chết lặng nên nhìn thấy biểu hiện đầy kinh diễm của Bùi Đông Lai dù tỏ ra khiếp sợ, cũng không thể so sánh với biểu hiện của ba người Jason lúc này.

Mắt thấy Jason ba người như là choáng váng , ngơ ngác nhìn Bùi Đông Lai biểu diễn ở trong phòng, Cain hỏi:

- Jason, người làm giáo quan bộ đội đặc chủng, người cho rằng thần kinh phản ứng của bộ đội đặc chủng có thể so sánh với hắc không?

- Ta hướng Thượng Đế thề, hắc là một quái vật!

Khuôn mặt Jason run rẩy, trong giọng nói khiếp sợ không chút nào che giấu.

Phạm Ba Đạt cùng De Rossi hai người gật gật đầu đồng ý.

(*) đánh nhau kịch liệt.

(**) : ý nói tuy nhỏ mà vẫn có đầy đủ.

(***) năng lực bẩm sinh

111. Chương 111 : Xung Phong, Thức Tỉnh?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 111 : Xung phong, thức tỉnh?

Cumeohoang

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Khi Bùi Đông Lai kết thúc kiểm tra phản ứng thần kinh của mình bước ra khỏi phòng , hắc cảm nhận được ba người Jason nhìn mình với ánh mắt dị thường.

Đối với điều này, hắc cũng không thấy giật mình, cũng không có biểu hiện ra cái bộ dạng tự cao tự đại.

- Tiểu tử, ta thừa nhận, người khiến cho bốn người chúng ta vô cùng kinh hãi. Đồng dạng, ta cũng tin tưởng lời người nói lúc trước. Có lẽ vì người, trong tương lai bốn người chúng ta sẽ thấy kiêu ngạo khi có một người đệ tử xuất chúng.

Thấy Bùi Đông Lai từ phòng kiểm tra bước ra, Jason cúi chiếc mặt nạ kim sắc trên mặt xuống, tươi cười nhìn Bùi Đông Lai, ánh mắt cũng trở nên thân mật hơn rất nhiều.

Nghe thấy những lời Jason nói, lại nhìn khuôn mặt sắc cạnh kiên nghị của hắc, Bùi Đông Lai mơ hồ cảm nhận được một chút quen thuộc, nhưng cố gắng nhớ lại thì hắc không thể nghĩ ra mình đã gặp Jason ở nơi nào

- Hắc là Tiêu Phi nhận thức Jason, hay ít ra đã từng gặp Jason.

Vài giây đồng hồ sau, Bùi Đông Lai mơ hồ đoán ra vấn đề.

- Tiểu tử, thân thể của người tố chất vô cùng ưu tú không nói, toàn bộ năng lực Tiên Thiên lại vượt xa người thường, quả thật không thể tin nổi.

Ba người Cain sau khi Jason bỏ mặt nạ cũng gỡ chiếc mặt nạ trên mình xuống, Cain rốt cục cũng bật ra cái nghi vấn trong lòng mình này giờ

- Nhóc, trước kia người lẫn lộn chỗ nào?

- Ta là học sinh trung học, sắp tới sẽ vào Đại học.

Chuyện tình linh hồn của Tiêu Phi chính là bí mật lớn nhất của Bùi Đông Lai, hắn tất nhiên sẽ không nói cho bốn người Jason biết.

- Sinh viên?

- Mơ nó, gặp quỷ rồi >”

Nghe Bùi Đông Lai nói, vẻ mặt Fan Bate đầy tiếc nuối:

- Người không tham gia quân đội quả thật là đáng tiếc.

- Đúng vậy, với tố chất của người, nếu vào quân đội nhất định sẽ trở thành quân nhân ưu tú nhất thế giới.

Jason cũng không keo kiệt lời khen ngợi, bởi vì hoàn cảnh đặc thù nên hắn đã tiếp xúc rất nhiều mầm non ưu tú, nhưng giống như Bùi Đông Lai thì hắn chưa từng gặp.

Nếu không phải như thế, hắn cũng sẽ không dùng ”Quái vật” hai chữ đến nói về Bùi Đông Lai .

- Mấy con hàng, không cần khích lệ thằng nhóc quái vật này, để hắn tiến hành kiểm tra tâm lý đi, ta đang khẩn cấp muốn biết năng lực thừa nhận của hắn có biến thái như dự chúng ta nghĩ không.

Lúc này, người duy nhất chưa mở miệng De Rossi cũng đã lên tiếng, hắn là chuyên gia tâm lý học, chịu trách nhiệm khảo nghiệm Bùi Đông Lai ở hạng mục này.

- De Rossi, ta nghĩ người không cần kiểm tra nữa, tiểu tử này tuyệt đối là toàn tài.

Cao thủ ám sát Tinh Qua đạo Fan Bate dùng ngữ khí khẳng định, nói:

- Cứ nhìn biểu hiện của hắn lúc mới vào căn cứ là thấy được điểm này.

- Để hắn tiến hành kiểm tra đi.

Jason biết lời Phạm Ba Đạt nói là sự thật, bất quá hắn vẫn là muốn biết năng lực thừa nhận tâm lý của Bùi Đông Lai đến cỡ nào cường hãn.

- Đi thôi, tiểu tử, kiểm tra tâm lý là kiểm tra cuối cùng của người.

Cain lại phát phát tay.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, im lặng theo sát bốn người đi đến một gian phòng, trong biểu tình chờ mong của bốn người, hắn đi vào phòng.

Cũng như phòng kiểm tra phản ứng thần kinh, phòng kiểm tra tâm lý cũng là một mảnh tối tăm, người thường đi vào dù có đưa tay lên trước mặt cũng không thấy gì.

Bất quá... Bùi Đông Lai có thị lực vượt xa người thường, ngăn ngửi thích ứng đi qua, có thể thấy rõ hết thấy mọi thứ trong phòng .

Căn phòng thoạt nhìn rộng hơn một trăm thước vuông, vách tường cùng mặt đất đều là do tài liệu đặc thù chế tạo nên, xem ra giống như một chiếc màn hình cỡ lớn.

Đơn giản đem căn phòng đánh giá một lần, Bùi Đông Lai tuy rằng không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, bất quá lại cũng không có sợ hãi, tương phản, hắn trực tiếp làm ra một cái tư thế đứng tấn.

Mặt khác trong một gian phòng, bốn người Jason thông qua màn hình quan sát hết thấy hành động của Bùi Đông Lai.

- Éc, Ô mai gột, Jason, hấn đang làm gì đó?

Mất thấy Bùi Đông Lai ngay tại chỗ làm tư thế trung bình tấn, De Rossi nhìn không được hỏi.

- Công phu Tung của.

Jason trầm ngâm vài giây đồng hồ, chậm rãi mở miệng.

Công phu Tung của ?

- Chỉ mong chút nữa hấn cũng có thể bình tĩnh giống như bây giờ.

Nghe Jason giải thích, De Rossi liếc mắt

Nửa giờ.

Một giờ.

Suốt một giờ qua đi, trong phòng không có bất cứ động tĩnh gì, im lặng, bóng tối làm cho lòng người hoảng sợ.

Nhưng mà.

Bùi Đông Lai cũng giống như không có việc gì, vẫn ngồi trung bình tấn như trước.

- Jason, ta cho rằng cái kiểm tra này không có ý nghĩa gì với hấn, ta đề nghị chuyển sang hạng mục kiểm tra sau.

De Rossi chần chờ một chút, nói ra suy nghĩ của mình.

Jason gật gật đầu:

- Người là người tinh thông tâm lý học nhất trong bốn người chúng ta, mới thứ do người quyết định.

- Tiểu tử, khảo nghiệm chân chính đến đây!

De Fossi nói xong, trực tiếp bấm vào nút bên cạnh.

Ngay sau đó.

Căn phòng nguyên bản đang tối đen, im lặng đột nhiên phát sanh biến hóa, mặt đất cùng trên vách tường đều xuất hiện ánh sáng.

"Hô... Hô..."

"Oanh!"

"Rầm..."

Sau đó, Bùi Đông Lai chỉ cảm giác được cuồng phong tàn sát bừa bãi, thiểm điện lôi mình, mưa lớn như hắt nước bên mình.

Bốn người Jason trong phòng đều dán chặt ánh mắt của mình vào màn hình.

Trên màn hình đang hiển thị hình ảnh của Bùi Đông Lai, mỗi biểu cảm trên khuôn mặt, ánh mắt của hấn đều được truyền tới màn hình này.

Trong cái nhìn chăm chú của họ, đối mặt với mọi biến hóa của căn phòng, đồng tử Bùi Đông Lai đột nhiên phóng đại, sau đó trở lại bình thường, hấn vẫn như cũ duy trì tư thế trung bình tấn.

"Ầmmmmmm... ẦẦmmmm...ẦẦẦmmmm..."

Vài giây sau, hình ảnh bốn phía lại biến đổi, Bùi Đông Lai nhận ra mình đang ở trong một sơn cốc, âm thanh dữ dội vang lên, kèm theo đó là những hòn đá khổng lồ từ bốn phía sơn cốc đang ầm ầm lăn về phía hấn.

Bùi Đông Lai hiểu rằng tất cả những hình ảnh này chỉ là ảo ảnh, chỉ là những ảo ảnh này đã qua xử lý đặc thù làm cho người ta có cảm giác như tất cả mọi thứ là sự thực, dường như tận thế đang bùng nổ trước mắt.

Đối mặt với chuyện này, Bùi Đông Lai mạnh mẽ áp chế nỗi sợ hãi trong nội tâm, duy trì tư thế đứng tấn, nhưng trong lòng lại cười khổ. Nếu không có kinh nghiệm quá khứ bị ngã từ thần đàn xuống thung lũng đầy hoảng loạn, lại chưa khôi phục được trí nhớ về những cuộc đua xe mạo hiểm đầy khoái cảm của Tiêu Phi, chỉ sợ sẽ kinh hoàng không thôi.

Bốn người Jason vì đã cảm nhận được biểu hiện yêu nghiệt của Bùi Đông Lai nên cũng không quá mức ngạc nhiên, họ chờ mong vào những biểu hiện tiếp theo của hắn.

Trong phòng, lúc này xung quanh của Bùi Đông Lai không còn máu chảy, đá rơi nữa mà thay vào đó là hình ảnh mặt trời chậm rãi mọc lên, bướm hoa bay lượn, làm cho người ta hoài nghi có phải lúc này là đi vào chốn tiên cảnh hay không.

“Ồn ào.”

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, nguyên bản đang yên tĩnh đột nhiên bị rung chuyển.

“Rầm Rầm”

Trong lúc nhất thời, tất cả cảnh tượng trước mắt Bùi Đông Lai đều bị đổ gãy, những tảng đá to rơi xuống.

Đột nhiên xảy ra chấn động làm cho hai chân của Bùi Đông Lai không ổn, đồng tử phóng đại, khóe mắt giật lên.

Bất quá rất nhanh Bùi Đông Lai đã ổn định làm cơ thể của mình, về mặt liền trở nên bình tĩnh, chẳng thèm quan tâm gì đối với mọi cảnh tượng xung quanh.

- Thật khó có thể tưởng tượng được hắn lại là một sinh viên.

Thấy Bùi Đông Lai vẫn duy trì ổn định thì Cain lắc đầu, không thể nào tưởng tượng nói.

- Đây chính là hình ảnh tiên tiến nhất, mô phỏng toàn bộ thế giới.

Fan Bate mở miệng phụ họa:

- Biểu hiện của hắn còn tốt hơn so với một tên binh lính thông thường.

Jason cùng De Rossi không có hé hăng, bọn họ cũng biết đối với hình ảnh mô phỏng mà nói thì chiến trường mới chính là khảo nghiệm chân chính.

30s sau, trong phòng tình cảnh đá rung đất chuyển đã biến mất, Bùi Đông Lai lại thấy mình đang đứng ở một chiến hào, bên cạnh là một đám binh lính, bọn họ cầm lấy súng ống và lựu đạn.

Toàn bộ binh lính đều cầm súng, chuẩn bị ngắm bắn.

Dưới chân núi, hơn một ngàn tên mặc quân trang NB, đội mũ sắt, cầm súng, chậm rãi tiến đến.

Chiến trường mô phỏng?

Thấy được cảnh tượng trước mắt, Bùi Đông Lai liền minh bạch.

“Ầm”

“Ầm”

Lúc này dưới chân núi, đột nhiên vang lên những tiếng nổ.

- Nằm xuống.

Cùng lúc đó, ở bên cạnh Bùi Đông Lai, một tên chỉ huy khẽ quát một tiếng.

“Bụp”

Quan chỉ huy vừa ra lệnh thì đám binh lính bên cạnh Bùi Đông Lai liền nằm xuống đất.

- Đây chỉ là chiến trường mô phỏng mà thôi.

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, theo bản năng hắn nằm xuống nhưng lập tức hắn liền đứng dậy.

“ Ầm...Ầm”

Coi như lúc hắn lấy lại tinh thần thì một quả đạn pháo từ trên trời rơi xuống bên cạnh hắn, trong nhất thời, bên tai vang lên những tiếng “ Ầm, ầm” đất đá văng lên khắp nơi.

Bị cảnh tượng này làm cho Bùi Đông Lai có cảm giác muốn nằm xuống, bất quá cuối cùng hắn dựa vào năng lực khống chế của mình, bỏ qua cái ý nghĩ kia.

- Một người chưa từng lăn lộn trong chiến trường, lại có thể làm ra biểu hiện như vậy, quả thật là quá xuất sắc.

Trong một gian phòng khác, thấy biểu hiện của Bùi Đông Lai thì Cain liền nói ra đánh giá của mình.

Ba người Jason không nói gì, bọn hắn im lặng, chú ý đến nhất cử nhất động của Bùi Đông Lai .

- Khai hỏa.

Trong phòng, bên tai của Bùi Đông Lai lại vang lên mệnh lệnh của tên quan chỉ huy kia.

“ Pằng”

“Pằng”

Trong phút chốc, những tiếng nổ súng vang lên, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy muốn cầm súng bắn về những tên NB ở phía dưới.

“ Phốc, Phốc”

Sau đó không đợi Bùi Đông Lai làm ra động tác cầm súng lên thì một tên lính bên cạnh đã bị bắn vỡ đầu, óc cùng máu văng ra khắp nơi.

- Nhị Dẫn.

Người chung quanh phát ra một tiếng thống khổ.

“ Phốc, Phốc”

“ Phốc, Phốc”

Sau đó, những người bên cạnh Bùi Đông Lai đều trúng đạn, ngã gục xuống.

Cùng lúc đó, binh lính NB ở phía dưới đã bao vây toàn bộ ngọn núi.

- Các huynh đệ, thủ trưởng đã kêu chúng ta phải thủ vững định núi 12 tiếng , hiện giờ chúng ta nhất định phải kéo dài tới 13 tiếng.

Mất thấy mấy người binh lính bên mình ngã xuống thì vị quan chỉ huy kia quát lên:

- Kế tiếp, mọi người tranh thủ thời gian chôn cất các huynh đệ, sau đó theo ta đi giết tội kia.

Người chỉ huy kia vừa nói xong thì có một tên binh lính nhảy lên, vắn tóc lên rồi cột trên đầu một cái kèn, dùng sức thổi lên.

“Đô... Đô...”

Trong phút chốc, tiếng kèn vang khắp cả đỉnh núi.

- Các huynh đệ, xông lên.

Bên cạnh Bùi Đông Lai , một đám binh lính không sợ chết, hai mắt đỏ như điên, tay cầm theo đại đao, giáo lưỡi lên, xông về phía đám binh lính NB.

“ Pằng “

“ Pằng “

“ Păng “

Những tên lính NB bóp cò, đám người TQ cứ thế mà ngã xuống.

”Đô. . . Đô. . .”

Tiếng kèn càng ngày càng to, càng ngày càng dồn dập!

Nghe được tiếng kèn, một tên binh lính bị trúng đạn mà chưa chết liền cố gắng đứng lên, tiếp tục xung phong, nhưng mà bởi vì mất máu quá nhiều nên không gắng gượng được bao lâu, bước chân dần lão đảo...

- Tiểu quỷ tử, ta nói con mẹ chúng mày.

Thấy một màn như vậy, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy máu trong người sôi lên, hai mắt hấn đỏ, giống như là một người chiến sĩ thông thường, tiến lên phía trước.

“ Bụp”

Thấy một màn như vậy, De Rossi nhấn vào một nút, hình ảnh liền biến mất.

”Hô... Hô...”

Mắt thấy hình ảnh đột nhiên biến mất, Bùi Đông Lai dần dần dừng lại.

Trong phòng, hai mắt hấn đỏ lên, thở hổn hển, nước mắt không khống chế được mà rơi ra.

- Xem ra, tâm lý cùng tổ chất của hấn kém hơn do với dự đoán của chúng ta.

Lúc này, trong một gian phòng khác, thấy được biểu hiện của Bùi Đông Lai thì Fan Bate nói ra cách nhìn của mình.

- Như vậy là tốt rồi, hấn đang là tuổi trẻ, nhiệt huyết một chút thôi.

Cain nói một chút, rồi đánh giá:

- Ta đề nghị lần kiểm tra này thì hấn hợp cách.

- Xuất sắc.

Ánh mắt của Jason vẫn không rời khỏi Bùi Đông Lai , hấn khẽ lắc đầu.

- Jason, ta thừa nhận là biểu hiện của hấn lúc trước có thể nói là hoàn mỹ, nhưng mà hạng mục chiến trường mô phỏng này thì biểu hiện của hấn lại quá tệ.

Fan Bate hơi có tiếc nuối, phản bác.

Ngay cả Cain cũng cảm thấy khó hiểu về cách nhìn của Jason, ở hấn xem ra, lấy biểu hiện cuối cùng của Bùi Đông Lai thì đánh giá “ Xuất sắc” thật sự là không thích hợp.

- Sở dĩ hấn biểu hiện như vậy là hấn là một người TQ, cùng tâm lý và tổ chất không có liên quan với nhau, hấn và đại đa số người TQ đều giống nhau, đều nhớ đến giai đoạn lịch sử bị sỉ nhục như chó kia.

De Rossi khẽ thở dài:

- Nếu đổi thành người khác, người không biết đoạn lịch sử kia hoặc không phải là người TQ thì ta tin tưởng, biểu hiện của hấn sẽ xuất sắc hơn so với hiện tại.

- Đúng vậy, là hấn yêu nước.

Jason chậm rãi thu hồi lại ánh mắt:

- Cho nên ta cho rằng hấn là một người xuất sắc.

Trong gian phòng kiểm tra, Bùi Đông Lai không biết biểu hiện của hấn đã làm cho đám người Jason có những ý nghĩ khác nhau.

Bởi vì hình ảnh vừa rồi giống như là hiện thực, khiến cho Bùi Đông Lai nhớ lại giai đoạn lịch sử kia, cho nên thấy được một đám người ngã trong máu thì Bùi Đông Lai liền sôi máu.

Cuối cùng hắn vẫn lựa chọn cầm súng, xông lên.

Lúc này, cảnh tượng trước mắt biến mất, bởi vì hắn đã bị hình ảnh kia làm cho xúc động, cho nên không kịp lòng được mà nước mắt chảy ra.

Mất thấy toàn bộ hình ảnh biến mất, Bùi Đông Lai hít sâu một hơi, không có lau nước mắt trên mặt mà cúi người xuống, vãi một cái thật sau.

Làm xong tất cả mọi chuyện, hắn xoay người, bước ra cửa.

Ngay sau đó.

Không đợi hắn đi đến bên cửa thì một cơn đau đã xuất hiện trong đầu của hắn, bước chân của hắn dừng lại.

Từng màn, từng cảnh tượng giống như là hình ảnh truyền vào đầu của hắn...

112. Chương 112 : Có Thể Vượt Xa Hay Không?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 112 : Có thể vượt xa hay không?

Cumeohoang

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Hắn làm sao thế?

Trong một gian phòng khác, thấy Bùi Đông Lai dừng bước, ngồi xuống ôm đầu thì De Rossi liền hỏi.

”Bá!”

Không trả lời, Jason liền nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, Cain cùng fb theo sát ở phía sau.

“ Bạch ”

Vài giây sau, Jason liền chạy tới, tung một cước đá vỡ cửa phòng.

- Tiểu tử, ngươi làm sao vậy?

Sau khi vào thì đám người Jason liền lần lượt chạy tới hỏi han, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy trong đầu đột nhiên xuất hiện một mảnh trí nhớ, trong nháy mắt liền biến mất.

“ Hô ”

Dưới ánh đèn, sắc mặt Bùi Đông Lai như một tờ giấy trắng, hắn cũng không trả lời câu hỏi của Jason mà đang ngồi ôm đầu, thở hổn hển.

- Ta không sao.

Coi như lúc bốn người Jason chạy tới trước người thì Bùi Đông Lai liền chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo chính mình không có chuyện gì.

Nghe được Bùi Đông Lai trả lời, nhìn vào trên người hắn chảy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch thì bốn người Jason tỏ ra phức tạp, tựa hồ đang suy nghĩ vì sao Bùi Đông Lai đột nhiên lại biến thành bộ dạng như vậy.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai cũng không có giải thích.

Mới vừa rồi, những cảnh của Tiêu Phi đã hiện ra trong đầu của hắn.

Dù sao thì Tiêu Phi cũng là quân nhân của Long Nha.

Thân là quân nhân xuất sắc nhất của TQ thì không thể hoài nghi tinh thần yêu nước của Tiêu Phi.

Mặt khác, mới vừa rồi trên chiến trường thì một ít trí nhớ của Tiêu Phi đã bắt đầu tràn vào trong đầu của hắn.

Chẳng qua là, Tiêu Phi thân là Long Nha, trí nhớ liên quan đến chiến đấu thật sự rất nhiều, thế cho nên trong lúc nhất thời Bùi Đông Lai không thể nào tiếp nhận được hơn nữa hắn lại bị đám người Jason cắt đứt.

Đối với lần này, Bùi Đông Lai rất rõ ràng, nếu muốn dung hợp toàn bộ trí nhớ chiến đấu, các kỹ năng của Tiêu Phi trong một thời gian ngắn thì có thể khó làm được, hắn chỉ đành phải kiên nhẫn từng bước, từng bước dung hợp mà thôi. Sau khi hiểu được điều này thì cả người Bùi Đông Lai liền dần dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh, sắc mặt cũng trở nên tốt hơn.

Thấy một màn như vậy thì bốn người Jason liền tin Bùi Đông Lai quả thật là không có chuyện gì, bất quá tại hắn lại đang tò mò vì sao đột nhiên Bùi Đông Lai lại trở nên lạ thường như vậy.

- Người trẻ tuổi, mặc dù chúng ta không biết tại sao, nhưng mà biểu hiện hôm nay của chú mày có thể nói là rất xuất sắc.

Tò mò thì tò mò, cuối cùng Jason cũng không có hỏi tiếp mà là lộ ra vẻ tươi cười:

- Chú mày là người thanh niên mà ta cảm thấy là có tiềm lực nhất.

- Cảm ơn.

Đối với lời khen của Jason thì Bùi Đông Lai liền mỉm cười, nói câu cảm ơn.

- A.. tiểu tử, người biết biệt danh trước kia của Jason là cái gì không? Là huấn luyện viên ma quỷ đấy!

Mất thấy Bùi Đông Lai nói câu cảm ơn thì Fan Bate liền tiến tới vỗ vỗ bả vai của Bùi Đông Lai :

- Người hắn là phải cao hứng, bởi vì ngay cả những đặc chủng binh của Mĩ Quốc hay là bộ đội Hải Báo cũng không được Jason khen đâu.

- Dĩ nhiên là bản thân ta cũng cảm thấy người xứng đáng được Jason khen ngợi.

Nói xong thì Fan Bate còn bổ sung thêm một câu.

- Tiểu tử, khảo nghiệm đã kết thúc, hôm nay đến đây thôi.

Jason thu lại nụ cười, sau đó suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ngày mai đúng vào lúc 12h trưa thì người đến đây, chúng ta chính thức bắt đầu tiến hành đặc huấn cho người.

- Dạ, huấn luyện viên.

Hai chân Bùi Đông Lai khép lại, thân thể đứng thẳng như cây thương, lớn tiếng trả lời.

"Ha ha. . ."

Thấy hành động của Bùi Đông Lai thì bốn người Jason đều nở ra nụ cười.

5' sau, nhóm người Jason hộ tống Bùi Đông Lai đi xuống.

Thấy một màn như vậy, hai gã đại hán bảo vệ liền trợn mắt há mồm.

Bởi vì trong trí nhớ của bọn hắn thì phạm là người tiến vào trụ sở Huyết Sát thì chưa từng có ai đủ tư cách để đám người Jason tự mình đưa tiễn.

Thậm chí ngay cả Liễu Nguyệt cũng không có đãi ngộ như thế.

Hoàn toàn ngược lại, không ít người tiến vào nơi đây, đều không thể nhận lấy cường độ huấn luyện kinh khủng này cho nên cuối cùng cả đám đều được quăng ra ngoài.

Lúc này đây, Khương Nam đã chờ chực từ rất lâu.

- Bùi thiếu.

Mắt thấy cửa thang máy mở ra, trước tiên Khương Nam liền chạy lên nghênh đón, trên mặt nở ra nụ cười giống như Phật Di Lặc.

- Mạnh khỏe, Khương ca.

Bùi Đông Lai mỉm cười bắt chuyện, hắn cũng không tỏ vẻ tự cao tự đại.

Thái độ của Bùi Đông Lai làm cho Khương Nam kính trọng thêm vài phần, đồng thời cười cười nói:

- Bùi thiếu, căn cứ vào an bản của lão bản thì chúng ta đã chuẩn bị cho ngài một gian phòng, ngài có thể tắm rửa, dùng cơm, thậm chí có thể nghỉ ngơi ở nơi này.

- Không cần, ta sẽ trở về.

Bùi Đông Lai dứt khoát cự tuyệt ý tốt của Khương Nam, bởi vì hắn nhớ được bên ngoài vẫn còn A Long đang chờ hắn, hắn không muốn để cho A Long đợi quá lâu.

Coi như lúc Bùi Đông Lai rời khỏi trụ sở thì trong này bốn người Jason đang tụ tập lại với nhau.

- Jason, ta đề nghị người nên nói với Liễu tiểu thư, để cho tên tiểu tử này ở đây đặc huấn nửa năm.

Fan Bate đốt một điếu xì gà, nói :

- Ta tin tưởng qua nửa năm, tên tiểu tử này dưới sự chỉ bảo của chúng ta thì năng lực của hắn sẽ không kém gì so với mấy tên đặc chủng binh.

- Ta đồng ý đề nghị của Fan Bate.

Ngay cả Cain luôn nghiêm túc cũng tỏ ra thái độ.

- Ta cũng đồng ý.

De Rossi phụ họa.

Jason thấy ba người đều nói lên ý kiến thì hơi trầm ngâm một chút, nói :

- Thân phận của tên tiểu tử kia có chút đặc thù, ta cần phải thương lượng với Liễu tiểu thư một chút.

- Jason, người có thể nói cho Liễu tiểu thư biết, căn cứ vào hiệp nghị thì sau 2 tháng nữa chúng ta sẽ rời khỏi TQ nhưng chỉ cần nàng đồng ý đề nghị của chúng ta thì chúng ta sẽ ở đây thêm 4 tháng nữa.

Fan Bate lần nữa đề nghị.

Lần này, Cain cùng De Rossi cũng không có mở miệng.

Jason cũng không nói gì mà lấy ra một máy truyền tin đặc thù, liên lạc với Liễu Nguyệt .

Tập đoàn Thiên Tường, trong phòng họp, ngồi ở vị trí chủ trì là Liễu Nguyệt, cảm nhận được tiếng run thì nàng lập tức cắt đứt cuộc nói chuyện của một một gã phó tổng :

- Xin lỗi chư vị, ta cần nghe một cuộc điện thoại, mọi người cứ tiếp tục.

“Ân?”

Thấy một màn như vậy thì mọi người đều ngạc nhiên.

Bởi vì trong trí nhớ của bọn hắn thì thân là chủ tịch của tập đoàn Thiên Tường thì Liễu Nguyệt luôn điên cuồng với công việc.

Mà hôm nay, lại bởi vì một cuộc điện thoại mà tạm thời rời khỏi phòng họp sao?

Chẳng lẽ là Đông Phương Uyển Nhi hay là Đông Phương Lãnh Vũ gọi điện tới?

Trong lúc nhất thời, mọi người liền đoán già đoán non.

Không để ý đến hành động khác thường của mọi người, sau khi ra khỏi phòng họp thì Liễu Nguyệt trực tiếp chạy thẳng vào văn phòng làm việc của mình.

- Xin lỗi Jason tiên sinh, lúc này đang ngồi họp nên không thể nghe máy được.

Sau khi điện thoại được chuyển thì Liễu Nguyệt liền nói câu xin lỗi, sau đó mang theo vài phần chờ mong nói:

- Bây giờ thì có thể nói.

- Liễu tiểu thư, cô đưa tên tiểu tử kia cho chúng ta, sau khi kết thúc khảo nghiệm thì..

Jason hưng phấn nói tiếp:

- Kết quả khảo nghiệm hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của chúng ta.

- Sao?

Trong lòng Liễu Nguyệt vừa động, khẩn trương hỏi:

- Kết quả như thế nào?

- Thân thể cùng tố chất của hắn hoàn toàn xuất sắc, có thể so sánh với thành viên trong Huyết Sát sau khi đã trải qua đặc huấn.

Jason trầm giọng nói.

”Bá!”

Nghe được câu nói này của Jason thì vẻ mặt của Liễu Nguyệt liền biến đổi.

Bởi vì, Đông Phương Thần đã hao tổn không biết bao nhiêu tài chính để bồi dưỡng ra tổ chức Huyết Sát, tất cả thành viên trong này đều phải trải qua một cuộc đặc huấn khắc nghiệt, mà sau khi trở thành thành viên trong Huyết Sát thì tố chất của mỗi thành viên trong này không kém gì so với một chi bộ đội đặc chủng.

Mà hôm nay, Jason lại nói cho Liễu Nguyệt biết thân thể cùng tố chất của Bùi Đông Lai không thua kém gì so với thành viên của Huyết Sát sau khi trải qua đặc huấn.

- Ngoài ra, năng lực bẩm sinh của hắn còn khiến chúng tôi giật mình.

Không đợi Liễu Nguyệt mở miệng, Jason đã nói tiếp, càng nói càng lộ ra vẻ hưng phấn:

- Có thể nói, năng lực bẩm sinh của hắn là ưu tú nhất trong những người chúng tôi đã gặp.

”Ách. . .”

Lần này, Liễu Nguyệt trực tiếp há to miệng.

Nàng tốn một lượng tài chính khổng lồ cùng với thông qua các mối quan hệ mới có thể mời được Jason cho nên nàng sẽ biết được quá khứ huy hoàng của Jason.

- Jason tiên sinh nói đây là... năng lực bẩm sinh của hắn còn xuất sắc hơn một ít quân nhân đặc chủng sao?

Liễu Nguyệt cố kiềm chế nội tâm.

Jason rất dứt khoát:

- Không phải xuất sắc mà là vượt xa hơn.

Vượt xa hơn sao?

Liễu Nguyệt cả kinh, thiếu chút nữa thì quăng đi chiếc điện thoại.

- Liễu tiểu thư, vốn là hiệp nghị của chúng ta sau 2 tháng nữa sẽ kết thúc, nhưng mà sau khi 4 người chúng ta bàn bạc thì chỉ cần Liễu tiểu thư nguyện ý giao tên tiểu tử kia, để chúng ta tiến hành đặc huấn cho hắn thì chúng ta sẽ nguyện ý ở lại thêm 4 tháng nữa, ngoài ra sẽ không thu bất kỳ một chi phí nào khác.

- Jason tiên sinh, cảm ơn mọi người.

Bên tai vang lên lời nói của Jason thì Liễu Nguyệt cố gắng điều chỉnh, sau đó nói:

- Chuyện này ta không thể làm chủ được, cần phải hỏi ý kiến của Đông Lai.
- Được rồi, chúng tôi sẽ chờ.

Lời nói của Liễu Nguyệt làm cho Jason có chút tiếc nuối, bất quá hắn cũng biết nếu như Bùi Đông Lai không đồng ý thì hắn không cũng không còn cách nào khác.

- Tốt, cứ như vậy đi, hẹn gặp lại, Jason tiên sinh.

”Đô. . . , đô. . . , ”

Mắt thấy đầu bên kia Jason kết thúc thì Liễu Nguyệt liền thở dài hai hơi.

Sau đó nàng không trở lại phòng họp mà nhìn qua bên ngoài cửa sổ, thở dài:

- Hồ phụ vô khuyển tử, lời này quả thật là không sai a.
- Đông Lai có thể vượt xa Vô Thần không?

Trong lòng hiện ra ý nghĩ này, đôi mắt Liễu Nguyệt hiện lên vẻ chờ mong.

113. Chương 113 : Minh Kính Sẽ Thành.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 113 : Minh Kính sẽ thành.

CumeoHoang

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Thời gian giống như nước chảy, thoáng một chút đã trôi qua.

Trong lúc bất tri bất giác đã đến hạ tuần tháng 8, thời tiết lúc này vô cùng nóng, có thể thấy các MM luôn luôn mặc những chiếc áo hai dây, quần thì bó sát vào, lộ ra những đường cong.

Sau buổi chiều thì Bùi Đông Lai vẫn giống như ngày thường, đi trên chiếc Mercedes-Benz đến hội sở Đông Nguyệt.

Ngồi ở trên xe, Bùi Đông Lai không có thưởng thức những MM ở bên ngoài mà hắn đang trầm tư, cũng không biết là trong lòng suy nghĩ đến vấn đề gì nữa

Trải qua gần nửa tháng đặc huấn, cả người hắn dường như gãy đi một tí nhưng mà thân thể vô cùng rắn chắc, ánh mắt càng trở nên sắc bén.

Đối với sự thay đổi của Bùi Đông Lai thì trong lòng A Long liền khiếp sợ không thôi.

Mà về phần bản thân của Bùi Đông Lai thì lại vô cùng nghi ngờ.

Bởi vì trong nửa tháng qua, hắn không có xuất hiện dấu hiệu tiếp tục cùng dung nhập linh hồn với Tiêu Phi.

Mặc dù không có xuất hiện tình trạng trên nhưng mà hắn phát hiện ra, bất cứ là học tập ở nội dung nào như cách đấu hay súng ống thì hắn cứ đọng vào là biết, có thể nói rằng là tiến bộ vô cùng thần tốc.

Ngay từ đầu, Bùi Đông Lai cho rằng bản thân mình dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi cho nên năng lực bẩm sinh đều tăng cường lên, học cái gì cũng nhanh chóng.

Nhưng mà sau đó, bốn người Jason nói cho hắn biết cho dù năng lực bẩm sinh có biến thái đến đâu đi chăng nữa thì trong một thời gian ngắn cũng không thể tiến bộ nhanh đến như vậy, nhất là về phương diện súng ống, hắn có thể dễ dàng tháo hay lắp vào một khẩu súng bình thường.

40' sau, khi Bùi Đông Lai vừa mới đến dưới hội sở Đông Nguyệt thì bốn người Jason đã sớm dừng chờ ở nơi đây.

- Tiểu tử, như cũ, 20' tập thể dục.

Mất thấy Bùi Đông Lai tiến vào sân huấn luyện thì Jason nói:

- 15' chạy chậm, 5' tăng tốc chạy nhanh.

- Vâng thưa giáo quan.

Bùi Đông Lai vô cùng kính trọng đám người Jason này.

Bởi vì hắn từ trong miệng của Liễu Nguyệt biết được, bốn người Jason chấp nhận ở lại TQ là vì hắn, hơn nữa bọn họ không lấy một đồng thù lao nào cả.

Đây quả thật là một ân tình lớn đối với Bùi Đông Lai .

Giống như với trước kia, sau khi chạy chậm 15' thì Bùi Đông Lai đột nhiên tăng tốc, hắn giống như là một cơn gió, thân ảnh vô cùng mơ hồ.

- Ta thật sự rất tò mò, rốt cuộc là tên tiểu tử này còn bao nhiêu tiềm lực.

Thấy Bùi Đông Lai tăng tốc thì Fan Bate liếc mắt :

- Nếu như cách đây nửa tháng thì thân thể của hắn mặc dù có thể so sánh với một đặc chủng binh bình thường nhưng mà hôm nay thân thể của hắn có thể nói là đã gần như là bằng một quân nhân đặc chủng tinh nhuệ.

Nghe được Fan Bate nói như vậy thì mấy người còn lại cũng không nói gì, bất quả về mặt của bọn hắn cũng tỏ ra đồng ý.

Bùi Đông Lai cũng có thể cảm nhận được sự biến hóa của bản thân, đối với việc này thì hắn rõ ràng nhất, hắn có được như thế này hoàn toàn là do được phần của Bùi Vũ Phu cho hắn.

Trong vòng nửa tháng qua, mỗi khi đặc huấn kết thúc thì hắn đều mệt mỏi, nhưng mà sau khi trở về dùng được phần pha vào để tắm thì cả thân thể hắn liền trở nên phấn chấn, ngày hôm sau hắn còn thể nhận thấy các cơ năng trong cơ thể mình tăng lên.

- Tốt lắm tiểu tử, khởi động đã xong.

Mất nhìn thời gian đã gần 20' thì Jason lên tiếng.

Bên tai vang lên lời nói của Jason thì Bùi Đông Lai liền dừng lại, giống như ngày thường, hắn liền đi vào lối đài giữa đại sảnh chuẩn bị huấn luyện cách đấu.

Rất nhanh, Jason nhảy lên lối đài, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Tiểu tử, vẫn là quy cũ, toàn lực tấn công vào ta.

Nghe được Jason nói như vậy thì Bùi Đông Lai cũng không có nóng lòng tấn công mà là âm thầm suy nghĩ.

Trải qua nửa tháng đặc huấn, Bùi Đông Lai biết công phu cách đấu mà Jason dạy cho hắn hoàn toàn không giống với Bùi Vũ Phu .

Jason thì chú ý đến ngoại công, luyện cho thân thể trở thành sắt thép, không ngừng đề cao lực lượng cùng thân thể, ở trong quá trình chiến đấu thông qua tốc độ khủng khiếp sẽ không thể để đối thủ có cơ hội tránh né, lấy lực lượng cuồng bạo đánh chết đối thủ, một kích trí mạng.

Còn Bùi Vũ Phu thì chú ý đến nội, cái gọi là Minh Kính là đem lực lượng toàn thân đánh vào mục tiêu, sau đó đột nhiên bùng nổ, lợi dụng sự bạo phát trong không khí, trong nháy mắt truyền ra tiếng vang giòn.

“ Vèo”

Sau khi lấy lại tinh thần, Bùi Đông Lai không nói hai lời, cả người liền bắn lên giống như là một mũi tên đã rời khỏi cung vậy, tốc độ cực nhanh bắn về phía Jason.

”Hô ~ ”

Trong chớp mắt hắn đã đến trước mặt Jason, liền thuận thế tung ra một cước.

Hiện giờ, tuy rằng Bùi Đông Lai không thể đem toàn lực xuất ra nhưng mà lực lượng một cước này của hắn có thể nói là bá đạo vô cùng, một cước đá ra, trong không khí liền vang lên những tiếng “ Vù, vù”

Đối mặt với một cước của Bùi Đông Lai thì Jason cũng không có ngành kính mà hắn nhẹ nhàng lui về phía sau.

Jason vừa lui ra thì lập tức làm cho một cước của Bùi Đông Lai đá vào khoảng không.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai thu chân, Jason liền tung người lên, hóa tay thành đao, chém thẳng về phía cổ của Bùi Đông Lai .

Mặc dù Bùi Đông Lai biết trong lúc đặc huấn Jason sẽ không sử dụng sát chiêu đối với hắn, tới thời điểm mấu chốt sẽ thu lại lực. Biết là thế nhưng hắn cũng không dám chậm trễ, hắn liền thu chân lại, sườn liền né qua một bên, cả động tác diễn ra vô cùng hành văn liền mạch.

Mắt thấy Bùi Đông Lai né tránh, tay của Jason liền biến đổi, năm ngón tay mở ra, chụp thẳng vào yết hầu của Bùi Đông Lai .

“ Dồn lực lượng, bạo phát tại một điểm. “

Đối mặt với một chiêu của Jason thì Bùi Đông Lai cũng không có trốn tránh, trong đầu của hắn hiện lên những lời ngày đó Bùi Vũ Phu đã nói cho hắn. Đồng thời, tay phải của hắn nâng lên, đâm thẳng vào năm ngón tay của Jason.

Trong phút chốc, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy lực lượng toàn thân đã được tập trung, truyền vào năm nắm của hắn, lúc nào cũng có thể bạo phát được.

Mặc dù không ngờ rằng Bùi Đông Lai sẽ dám lấy cứng đối cứng nhưng mà Jason trước tiên liền hóa ảo thành chưởng, hướng về phía năm nắm của Bùi Đông Lai .

- Bạo.

Trong lúc quyền chưởng giao nhau thì Bùi Đông Lai quát lên một tiếng lớn, lực lượng tập trung vào năm nắm, toàn thân bùng nổ, tất cả bạo phát trên thủ chưởng của Jason.

“ Oanh”

Một tiếng giòn vang truyền ra, quyền chưởng giao nhau, lực lượng khủng bố làm cho cánh tay Jason rung lên, trên tay truyền đến một trận đau nhức.

Phát hiện này, làm cho sắc mặt Jason không khỏi biến đổi.

Bởi vì hắn biết được lực lượng của Bùi Đông Lai , hắn tự tin bản thân sẽ có thể dùng chưởng để hóa giải lực lượng của Bùi Đông Lai sau đó hóa chưởng thành ảo, bắt lấy cổ tay của Bùi Đông Lai, khiến cho Bùi Đông Lai thúc thủ chịu tội.

Hiện giờ, lực lượng một quyền của Bùi Đông Lai đã nằm ngoài dự tính của hắn, làm cho hắn không còn cách nào biến chiêu được nữa, hắn liền thu tay lại.

Lần đầu tiên thấy lực lượng trong cơ thể tập trung lại một điểm thì trong lòng Bùi Đông Lai liền vui vẻ, đồng thời hắn dựa theo phương pháp lúc nãy rồi tung ra một cước.

”Ba!”

Dưới ánh đèn, Bùi Đông Lai đá ra một cước, nương theo một tiếng vang do bê tông dưới đất vỡ vụn ra, thậm chí có thể thấy một dấu chân rõ ràng.

Thấy một màn như vậy thì ở dưới đài ba người còn lại đều khiếp sợ, đồng tử đột nhiên phóng đại.

Không riêng gì bọn hắn mà ngay cả Jason cũng vẻ mặt kỳ lạ.

- Tiểu tử, tại sao lực lượng của ngươi đột nhiên lại trở nên mạnh như thế ?

Jason trừng mắt con mắt, nhìn chằm chằm vào mãnh vụn xi măng ở dưới đất, bộ mặt giật mình hỏi.

- Lực lượng của ta cũng không có tăng lên.

Phát hiện được bản thân mình đã có thể đem lực lượng bản thân tập trung lại một điểm thì Bùi Đông Lai cười lắc đầu nói:

- Ta chỉ học được một phương pháp phát lực.

- Phương pháp phát lực ?

Không đợi Jason mở miệng, ở bên dưới, Fan Bate đã nhảy dựng lên:

- Oh my God, chẳng lẽ đó là công phu truyền thuyết của Tung của sao?

- Vâng, là công phu Tung của.

Bùi Đông Lai vừa cười vừa giơ nắm đấm lên, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo.

Minh Kính sẽ thành!

114. Chương 114 : Cơ Hội Ngàn Năm Có Một.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 114 : Cơ hội ngàn năm có một.

Cumeo hoang

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Công phu TQ ?

Mắt thấy Bùi Đông Lai xác nhận việc này thì không riêng gì Jason mà ngay cả ba người còn lại đều ngạc nhiên.

Là một quân nhân đặc chủng hay là một sát thủ đều phải huấn luyện ở cường độ cao để phát ra tiềm lực của bản thân, một lần rồi lại một lần đột phá cực hạn của bản thân, do đó những người có tố chất thân thể cao thường lợi dụng điểm này trong lúc giao thủ với kẻ địch mà một kích trí mạng, đạt được hiệu quả cao.

Đây cũng gọi là thuật giết người, dùng lực lượng mạnh nhất tập kích vào nơi yếu nhất của địch nhân.

Mà Bùi Vũ Phu dạy cho Bùi Đông Lai võ thuật truyền thống TQ thì càng chú trọng đến phương thức phát lực, dùng phương thức đặc thù để có thể khiến cho lực công kích tăng lên.

“ Không biết Tiêu Phi có giống với đám người Jason không ? Phải chăng là đều dùng ngoại công ?

Thấy vẻ mặt kỳ quái của bốn người thì Bùi Đông Lai thăm hỏi.

Không có đáp án.

Ở Bùi Đông Lai xem ra, phương pháp dạy cách đấu trong quân đội là đều chú ý đến chiêu thức để bắt địch, Tiêu Phi luyện tập ngoại công là tất nhiên nhưng mà Tiêu Phi thân là một Long Nha thần bí nhất, dưới dạng như vậy thì rất có thể là Tiêu Phi sẽ chân chính luyện qua võ thuật truyền thống TQ .

Xem ra sau này chính bản thân mình cần phải luyện nội công và ngoại công, đem võ thuật truyền thống TQ kết hợp với thuật giết nhiều, như vậy thì sức chiến đấu mới có thể đề thăng lên được.

Bùi Đông Lai âm thầm làm ra quyết định.

- Tiểu tử, lực lượng , tốc độ phản ứng cùng với sự mềm dẻo của thân thể của nhà ngươi đã hơn hẳn cả ta.

Kinh ngạc trôi qua, Jason lấy lại tinh thần, vẻ mặt phức tạp nói:

- Nhưng mà, khuyết điểm hiện giờ của ngươi chính là thiếu kinh nghiệm PK, cho nên ta cũng không có cái nào để dạy cho người nữa.

Nghe Jason nói như vậy thì Bùi Đông Lai liền có chút ngạc nhiên nhưng sau đó hắn liền bình thường trở lại.

Jason chính là giáo quan của mình cho nên tự nhiên hắn sẽ không thể trong quá trình luận bàn mà hạ tử thủ với mình, bởi vậy sẽ không có cách nào để có kinh nghiệm trong lúc chém giết sinh tử.

- Jason giáo quan, cảm ơn người.

Hiểu được tất cả mọi chuyện, Bùi Đông Lai liền cúi đầu thật sâu nói cảm tạ với Jason.

- Sau nay, nếu ngươi muốn có thêm kinh nghiệm thì có vài cách : Một là có thể tham gia hắc quyền, hai là gia nhập các dòng binh đoàn trên thế giới thông qua lửa đạn để khảo nghiệm bản thân, ba là có thể gia nhập bộ đội đặc chủng của quý quốc, chấp hành các nhiệm vụ đặc thù.

Đối mặt với lời cảm tạ của Bùi Đông Lai , Jason cũng không có khác sáo, mà hắn nói ra những điều này cho Bùi Đông Lai biết.

- Ừh.

Bùi Đông Lai gật gật đầu.

- Tiểu tử, ta nghĩ, ta cũng không có cái gì để dạy cho người nữa.

Lúc này, ba người còn lại nhảy lên lôi đài, Cain dùng một ánh mắt phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai nói:

- Người đã nắm được những nguyên lý của súng, các kỹ xảo cùng với yếu tố dùng súng đã biết rõ, hiện giờ muốn đề cao lên thì chỉ cần luyện tập thêm, đồng thời giống như lời nói của Jason, người cần phải trải qua những trận chiến thì tiểu tử ngươi mới có thể cảm nhận được cái cảm giác lần thứ hai được sống, đồng thời nó cũng trở thành một bộ phận không thể thiếu trong thân thể ngươi, đây chính là một đạo lý để có thể trở thành một cao thủ chân chính.

- Tiểu tử, tuy rằng tham gia chiến đấu cũng có thể nâng cao năng lực ám sát của ngươi nhưng mà ta đề nghị ngươi nên tham gia chiến đấu ở bên ngoài, còn có thể cảm nhận được cảm giác làm sát thủ.

Fan Bate cũng nói.

- Tiểu tử, ta thấy ngươi có năng lực linh ngộ cực nhanh, tin tưởng rằng thông qua chiến đấu thì năng lực của ngươi sẽ tăng lên một cách đáng sợ, tâm lý cũng sẽ trở nên biến thái.

De Rossi nói cuối cùng.

- Cảm ơn.

Bùi Đông Lai không có đắc ý mà là khom người xuống.

- Tiểu tử, chúng ta không cần những lời cảm tạ của ngươi, chúng ta muốn biết sau này ngươi sẽ trở thành một loại gì.

Fan Bate tức giận giáo huấn một câu, sau đó vẻ mặt chờ mong hỏi:

- Tiểu tử, ngươi còn không nói cho chúng ta biết, ngươi tính toán đi chỗ nào đây?

Nhất thời Bùi Đông Lai không biết trả lời ra sao.

Đối với hắn mà nói, tăng cường sức chiến đấu là bước thứ nhất.

Hắn không muốn giống như Tiêu Phi hay bốn người Jason, biến thành một kẻ giết người, chấp hành những nhiệm vụ.

- Tạm thời thì chưa tính đến việc ấy.

Thấy vẻ mặt chờ mong của bốn người thì Bùi Đông Lai cười khở lắc đầu.

Nghe được câu trả lời của Bùi Đông Lai thì bốn người liền cảm thấy thất vọng.

- Tiểu tử, trừ bỏ việc gia nhập bộ đội đặc chủng quý quốc thì vô luận là người muốn đánh nhau ở hắc quyền ngầm hay là muốn gia nhập một đơn vị bình thường nào đó thì ta cũng có thể giúp người.

Jason không nhận được mà nhắc nhở:

- Ta sẽ để lại phương thức liên lạc, sau khi quyết định thì có thể liên hệ với ta.

- Cảm ơn sự giúp đỡ của mọi người.

Bùi Đông Lai cũng biết là Jason muốn tốt cho mình, sau khi nói cảm tạ thì trong lòng hắn vừa động, nhận không được mà hỏi:

- Jason giáo qua, ngài đã từng nghe nói qua Long Nha chưa ?

Long Nha?

Bùi Đông Lai vừa nói xong thì sắc mặt bốn người đều biến đổi.

Thấy được điểm này thì Bùi Đông Lai biết, chẳng lẽ bốn người này cũng biết Long Nha sao?

- Long Nha là một chi bộ đội đặc chủng thần bí nhất của quý quốc, nhân số rất ít nhưng mà sức chiến đấu lại rất khủng bố.

Ngẩn ngừ trầm mặc qua đi, về mặt Jason tỏ ra phức tạp, nói:

- Bọn họ là quân nhân đặc chủng cường đại nhất thế giới.

- Tiểu tử, không lẽ ngươi muốn gia nhập Long Nha sao?

Jason nói xong thì về mặt Fan Bate kỳ lại hỏi.

Bùi Đông Lai không trả lời mà hỏi tiếp:

- Bốn vị giáo quan, theo mọi người thì chênh lệch giữa ta và quân nhân đặc chủng trong Long Nha có lớn hay không ?

- Lớn.

Jason nói rõ ràng :

- Cách đấu thì miễn cưỡng người có thể so sánh với bọn họ, ngoài ra về các phương diện còn lại thì sự chênh lệch rất lớn, thậm chí cho dù người có công phu thần kỳ TQ đi chăng nữa, nhưng bởi vì người không có kinh nghiệm chiến đấu cho nên người cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Nghe được lời giải thích của Jason thì Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì lúc trước hắn thông qua về cuồng ngạo của Tiêu Phi thì đã đoán ra được Long Nha quả thật rất cường đại.

Thậm chí, Bùi Đông Lai cũng rõ ràng, tuy rằng hắn đạt tới cảnh giới Minh Kính, lực lượng cùng tốc độ phản ứng vượt qua cả Jason nhưng một khi tiến hành quyết đấu sinh tử với Jason thì người chết nhất định sẽ là hắn.

Tất cả chuyện này, đơn giản là hắn thiếu kinh nghiệm chiến đấu.

- Tuy rằng chênh lệch hiện nay giữa người và Long Nha không nhỏ, nhưng lấy tiềm lực của người muốn đạt tới thực lực như bọn họ, thậm chí là vượt qua thì cũng không phải là một việc khó.

Mất thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, về mặt của Cain trở nên nghiêm túc nói.

Nghe được Cain nói như vậy thì Bùi Đông Lai cũng cười, không nói gì cả.

10' sau.

Bùi Đông Lai rời đi khỏi trụ sở huấn luyện Huyết Sát.

Trước lúc rời đi, Jason đã đưa cho hắn phương thức liên lạc, hơn nữa lại đưa cho Bùi Đông Lai một thanh quân đao M9.

Trừ cái đó ra thì Cain cũng đưa cho Bùi Đông Lai khẩu Sig P – 210.

Nếu có một khẩu súng lục được xưng là binh thương chí vương thì đó chắc hẳn là khẩu Sig P – 210.

P – 210 được sản xuất từ Thụy Sĩ hoàn toàn là làm bằng tay, vô cùng hoàn mỹ, độ chuẩn xác cao, độ tin cậy của súng cũng rất tốt.

Bùi Đông Lai đi theo Cain nửa tháng để luyện súng thì biết được Cain rất thích khẩu P – 210 này, bất quá hắn cũng không cự tuyệt ý tốt của Cain.

“ Nếu không có chuyện gì xảy ra thì ngày mai bốn vị giáo quan sẽ rời khỏi TQ , không biết sau này có cơ hội gặp mặt lại không.”

Ra khỏi hội sở Đông Nguyệt thì Bùi Đông Lai ngẩng đầu nhìn lên trời, thầm hỏi.

- Bùi thiếu.

A Long liền mở cửa xe để Bùi Đông Lai đi lên.

- Long ca, tối nay ta sẽ ăn cơm với Cổ hiệu trưởng, ca không cần phải chờ ta, trực tiếp trở về đi.

Bùi Đông Lai mỉm cười nói.

A Long lắc đầu :

- Không có việc gì, Bùi thiếu, ta sẽ chờ ngài đến đó.

- Long ca, ta biết Liễu tỷ an bài ca ở bên cạnh ta là muốn bảo vệ ta.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Sau này không cần phải làm phiền Long ca nữa, ta có năng lực bảo vệ bản thân.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy, cảm nhận được sự tự tin của Bùi Đông Lai , A Long cũng biết được thực lực của Bùi Đông Lai đã tăng lên không ít, hắn nghĩ nghĩ rồi nói:

- Bùi thiếu như vậy đi, trước tiên ta chờ ngài đến chỗ của Cổ hiệu trưởng rồi sau đó xin chỉ thị của Liễu tỷ.

- Tốt.

Bùi Đông Lai gật gù đầu, sau khi lên xe thì dự định gọi điện thoại nói cho Liễu Nguyệt biết một tiếng.

Bởi vì lúc này là hoàng hôn cho nên kẹt xe, tận một giờ sau Bùi Đông Lai mới tới biệt thự của Cổ Bồi Nguyên .

Mà sau khi gọi điện thông báo cho Liễu Nguyệt thì A Long chở Bùi Đông Lai đến biệt thự của Cổ Bồi Nguyên rồi rời đi.

Sau khi A Long rời đi khoảng 10'.

Tại một tửu điểm năm sao, Chu Phúc Thái đang bàn việc hợp tác với một người, sau khi nhận điện của thủ hạ, tranh thủ đi toilet rồi bấm điện thoại cho Tôn Vệ Đông .

- Vệ Đông, người của ta báo lại, sau khi tên tiểu tử đó rời khỏi hội sở Đông Nguyệt thì tên bảo tiêu của hắn đã rời đi.

Sau khi điện thoại được chuyển thì vẻ mặt của Chu Phúc Thái phức tạp, hỏi:

- Cậu xem cần động thủ luôn không?

Tục ngữ có câu, thù không qua đêm.

Đối với Tôn Vệ Đông thì hấn nằm mơ cũng muốn trả thù.

Nhưng mà bởi vì kiêng kỵ thân thủ khủng bố của Bùi Đông Lai , bởi vì sợ Đông Phương Lãnh Vũ sẽ ra mặt thay cho Bùi Đông Lai cho nên ngày hôm ấy hấn mới cố nén ý niệm báo thù, biệt khuất mà rời đi.

Về sau, hấn tự cho là đúng mà dẫn Chu Phúc Thái đến biệt thự Đan Cung, kết quả là bị Liễu Nguyệt biểu quỳ xuống, sau đó giống như là một con chó TQ mà rời khỏi biệt thự.

Sau đó, trải qua phân tích thì hấn và Chu Phúc Thái cho rằng chính thái độ của bọn hấn đã chọc giận Liễu Nguyệt , vì thế bọn hấn liền đem Bùi Đông Lai trở thành miếng thịt trên thớt, muốn băm lúc nào là băm.

Thế nhưng mà nửa tháng qua hấn gần như là không băm được.

Hiện giờ, sau khi biết được bảo tiêu của Bùi Đông Lai đã rời đi, Tôn Vệ Đông lập tức nói:

- Chu thúc, chúng ta đã đợi nửa tháng rồi, hiện giờ ngài nói chúng ta có nên động thủ không ?
- Cổ Bồi Nguyên bên kia thì thúc không cần phải lo lắng.

Nói xong, dường như biết Chu Phúc Thái còn băn khoăn cho nên Tôn Vệ Đông bổ sung thêm một câu.

- Hấn là như vậy.

Chu Phúc Thái hơi trầm ngâm, sau đó về mặt ngưng trọng nói:

- Ta thấy dã tâm của hấn cũng không nhỏ, người như vậy một khi lớn lên sẽ cực kỳ nguy hiểm, chúng ta nhất định phải đem nguy hiểm bóp chết ngay từ trong trứng.

Hiển nhiên là Chu Phúc Thái cũng biết được sự tồn tại của trụ sở huấn luyện Huyết Sát.

Không riêng gì hấn mà ngay cả Tôn Vệ Đông cũng biết chuyện.

Lúc này nghe được Chu Phúc Thái nói như vậy thì về mặt của Tôn Vệ Đông lộ ra sát ý, nói:

- Chu thúc, chúng ta ngàn vạn lần không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này được.
- Yêu tâm đi Vệ Đông, ta đã tìm được hai người, đêm nay, tên tiểu tạp chủng kia cho dù có cánh cũng không thể thoát được.

Chu Phúc Thái loại trừ vẻ băn khoăn, vẻ mặt lạnh lẽo tươi cười, giống như là đã thấy được bi kịch của Bùi Đông Lai .

115. Chương 115 : Lần Đầu Tiên Ra Tay Sau Khi Đạt Đến Cảnh Giới Minh Kính.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 115 : Lần đầu tiên ra tay sau khi đạt đến cảnh giới Minh Kính.

Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Lúc trước, ở trên đường đi đến biệt thự của Cổ Bồi Nguyên thì Bùi Đông Lai phát hiện mình bị theo dõi, hơn nữa người này cũng là người đã theo dõi mình trong vài ngày gần đây.

Bất quá, Bùi Đông Lai lại không vạch trần, càng không biểu hiện ra ngoài, hấn tính toán sau khi rời khỏi biệt thự Cổ Bồi Nguyên thì nhìn xem rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Màn đêm buông xuống, Bùi Đông Lai ngồi ở bên bàn ăn cùng với Cổ Bồi Nguyên dùng cơm tối.

Bên cạnh bàn cơm, trừ hần và Cổ Bồi Nguyên ra còn có một vị thiếu niên.

Thiếu niên tên là Cổ Văn Cảnh là cháu của Cổ Bồi Nguyên , cùng với Bùi Đông Lai thi vào ĐH, thành tích cũng không có biến thái như Bùi Đông Lai , bất quá cũng nằm trong top 10 của Đông Hải.

Căn cứ theo lời nói của Cổ Bồi Nguyên thì sau khi kết thúc thi ĐH xong thì Cổ Văn Cảnh liền đạp xe vòng quanh vùng núi, mãi đến đêm qua mới trở về.

- Đông Lai, tối nay ta gọi cháu đến dùng cơm là muốn giới thiệu Văn Cảnh cho cháu làm quen.

Cơm qua ngũ vị, vẻ mặt Cổ Bồi Nguyên mỉm cười, nói:

- Văn Cảnh, sau này cần phải học tập Đông Lai.

Cổ Văn Cảnh cười nói:

- Thi ĐH mà đạt được 745 điểm thì quả thật là quá pro a, Đông Lai, ka đây chuẩn bị theo đuổi em gái của cậu đấy.

Trải qua tiếp xúc với Cổ Văn Cảnh thì Bùi Đông Lai nhìn ra được Cổ Văn Cảnh là một người rất hiền hòa.

Mà nguyên nhân có lẽ là do Cổ Văn Cảnh thừa kế của Cổ Bồi Nguyên , mang theo vài dáng thư sinh, nhìn qua không có dã tâm gì.

Nghe được Cổ Văn Cảnh trêu ghẹo thì Bùi Đông Lai cười cười:

- Hiệu trưởng nói quá lời, cháu sẽ theo Văn Cảnh ca học tập.

Cổ Bồi Nguyên cười nói:

- Chờ sau khi khai giảng xong thì ta đem hai đứa xếp vào chung một phòng, như vậy thì hai đứa sẽ có nhiều cơ hội để giao lưu với nhau hơn.

Có lẽ là do nguyên nhân đạo bất đồng bất tương vi mưu cho nên Cổ Văn Cảnh cũng không bài xích Bùi Đông Lai nhưng cũng không có ý lôi kéo làm quen, mà Bùi Đông Lai bên này cũng giống như vậy.

Đối với việc ở chung phòng này thì cả Cổ Văn Cảnh và Bùi Đông Lai cùng cười cười, không nói gì.

Cổ Bồi Nguyên dường như cũng biết đây là lần đầu hai người gặp mặt, cho nên trực tiếp để cho hai người nói chuyện với nhau, cũng không có đề cập đến đề tài lúc này nữa.

Một giờ sau, bữa cơm cũng đã kết thúc.

- Văn Cảnh, cháu đi nhiều ngày như vậy, phỏng chừng cũng đã mệt rồi, mau đi tắm rửa rồi lên phòng nghỉ sớm một chút, ông đến thư phòng tán gẫu với Đông Lai vài câu.

Sau khi cơm tối kết thúc thì Cổ Bồi Nguyên cười nói.

Văn Cảnh đáp một tiếng, rồi sau đó hướng Bùi Đông Lai mở miệng:

- Đông Lai, tối nay ka không thể nói chuyện với chú, đợi sau khi chúng ta đến trường học thì sẽ chậm rãi trò chuyện với nhau.

- Tốt.

Bùi Đông Lai gật đầu cười

- Đông Lai, ở chỗ của Liễu Nguyệt có quen không?

Sau khi vào thư phòng thì Cổ Bồi Nguyên khẽ nhấp một ngụm nước trà , hỏi.

Bùi Đông Lai gật đầu, nói:

- Cũng tốt, cảm ơn hiệu trưởng đã giúp đỡ.

- Chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Cổ Bồi Nguyên nói xong, im lặng vài giây rồi lại hỏi:

- Ta nghe nói, cháu từng cùng với Đông Phương Lãnh Vũ đi tới trảng đua xe ngầm Bảo Sơn, hơn nữa mỗi ngày lại chạy tới hội sở Đông Nguyệt, có đúng không ?

- Dạ.

Nghe Cổ Bồi Nguyên nói như vậy thì Bùi Đông Lai biết Cổ Bồi Nguyên một mực chú ý đến mình, cho nên cũng không giấu diếm gì :

- Cùng tiểu Vũ đi tới trảng đua xe Bảo Sơn là muốn nhìn một chút, còn về phần đến hội sở Đông Nguyệt là học chơi súng.

Chơi súng.

Nghe được hai chữ này, đôi chân mày của Cổ Bồi Nguyên khẽ nhú lại.

- Đông Lai, cháu đã ở đó hai tháng rồi, cũng biết Liễu Nguyệt là ai chưa ?

Yên lặng trong giây lát, vẻ mặt Cổ Bồi Nguyên tỏ ra phức tạp, hỏi.

Bùi Đông Lai nhìn ra được, có vẻ Cổ Bồi Nguyên không đồng ý về việc làm của mình, bất hấn hấn cũng không giấu diếm gì, mà là gật đầu trả lời:

- Liễu tỷ là chủ tịch của tập đoàn Thiên Tường, hơn nữa còn có một ít thế lực và sinh ý không thể lộ ra bên ngoài được.

- Tất cả những tài sản này là Liễu Nguyệt kế thừa từ ca ca của nàng, mà ca ca của nàng là đại ca XHD, phía dưới có không ít sản nghiệp bản.

Cổ Bồi Nguyên nói:

- Đông Lai, cháu là một hạt mầm tốt, thêm vào tự thân cháu cũng rất cố gắng, chỉ cần kiên trì tới cùng thì tiền đồ trong tương lai sẽ không thể đong đếm được. Cho nên, lão già như ta đây hy vọng cháu không bị cái lợi che mắt, mà đi con đường khác.

Nói xong, Cổ Bồi Nguyên không nhịn được mà thở dài, âm thầm hối hận lúc trước mình giới thiệu Bùi Đông Lai làm gia sư cho Đông Phương Lãnh Vũ .

- Cảm ơn lời nhắc nhở của hiệu trưởng.

Mặc dù Bùi Đông Lai biết được bản thân mình sẽ không như vậy, nhưng mà hắn cũng biết đây là hảo tâm của Cổ Bồi Nguyên cho nên hắn lập tức nói cảm ơn.

- Ủh.

Thấy được trong đôi mắt của Bùi Đông Lai hiện lên vẻ kiên định thì Cổ Bồi Nguyên có chút lo lắng, nhưng cũng không tiếp tục nói đến đề tài này nữa.

Bởi vì Cổ Bồi Nguyên biết rõ, nhân sinh của mỗi người đều dựa vào chính bản thân của người đó.

Nửa giờ sau, sau khi nói chuyện xong với Cổ Bồi Nguyên thì Bùi Đông Lai liền rời khỏi biệt thự.

Cùng lúc đó, bên ngoài biệt thự Cổ Bồi Nguyên , một chiếc Passat có rèm che đang đứng ở một góc tối.

- Mẹ nó, đêm nay thừa dịp không có bà nương Liễu Nguyệt kia, nhất định phải đắc thủ, nếu không thì còn phải tiếp tục theo dõi.

Trong ô tô, một tên thanh niên trẻ đầu, hung hăng hút một điếu thuốc, âm trầm nói.

Nương theo ngọn đèn bên đường thì có thể thấy được trên đỉnh đầu của hắn của một hình xăm, trừ thứ đó ra thì trên mặt của hắn còn có một vết sẹo, khiến người khác cảm thấy ghê sợ.

- Liên Hoa ca, ca nói tên vương bát đản Chu Phúc Thái kia rốt cuộc sẽ đưa cho Bát gia bao nhiêu tiền a? Vì sao Bát gia lại dám mạo hiểm đắc tội với cả Liễu Nguyệt ?

Tên thanh niên ngồi ở vị trí lái mở miệng hỏi.

So sánh với tên đại hán Liên Hoa mà nói thì tên thanh niên này có diện mạo khá tốt.

Chẳng qua.

Ở Hàng Châu, thanh danh của tên này cũng không thua kém gì so với tên Liên Hoa kia.

Bởi vì, hắn từng chặt ngón tay út của mình, sau đó đem xương làm thành một chiếc vòng rồi đeo ở trên cổ. Tàn nhẫn.

Đây là tính cách của hắn trong giới hắc đạo ở Hàng Châu, thậm chí là ở cả phương Nam.

- Không ít tiền đâu.

Liên Hoa hút một hơi, nghĩ nghĩ gì rồi nói:

- Nếu không thì Bát gia sẽ không mạo hiểm như thế.

- Ta cũng nghĩ như thế.

Về mặt Cửu chỉ buồn bực nói:

- Mẹ nó, nếu không phải sợ lộ ra thì chúng ta đã không phải theo dõi tên tiểu tử này cả nửa tháng.

- Không phải hôm nay đã xong sao ?

Liên Hoa bóp tắt tàn thuốc, cười âm trầm .

Cửu Chỉ cũng không lên tiếng.

Hắn vào Liên Hoa được xưng là Cửu Liên Bảo Đẳng trong giới hắc đạo của Nam Phương.

Trong một năm qua, bọn hắn chưa bao giờ thất bại khi làm một nhiệm vụ nào.

- Đã đến.

30s sau, Cửu Chỉ liền thoát ra khi thấy chiếc Mercedes-Benz s350 chạy ra khỏi tiểu khu, hắn lập tức hưng phấn vỗ vỗ vào bả vai của Liên Hoa.

- Trước tiên cứ theo sau đã, tìm vị trí thích hợp rồi động thủ.

Liên Hoa liền khởi động xe.

Trong Mercedes-Benz s350, Bùi Đông Lai thấy được chiếc Passat khởi động thì dường như là đoán được ý đồ của đối phương, hắn cố ý tăng tốc.

Một lát sau, chiếc Mercedes-Benz s350 của Bùi Đông Lai đã đi về phía nội thành.

Bởi vì biệt thự của Cổ Bồi Nguyên nằm ở ngoại thành cho nên ở trên đường xe cộ qua lại cũng không nhiều.

5', mắt thấy trên đường không còn chiếc xe nào cả thì Bùi Đông Lai liền giảm tốc độ lại, sau đó dừng xe ở ven đường.

- Hắc hắc, hắn lại chủ động dừng xe, giảm bớt phiền toái rồi.

Thấy một màn như vậy thì Liên Hoa liền cười lạnh một tiếng.

- Mẹ nó, rốt cuộc cũng đã xong nhiệm vụ.

Ngồi ở vị trí phụ lái, Cửu chỉ khẽ lắc cổ.

Đây là thói quen mỗi khi hành động của hắn.

“ Kết”

Rất nhanh, chiếc Passat liền thắng lại, sau đó liền dừng lại phía trước chiếc Mercedes-Benz s350, phòng ngừa Bùi Đông Lai sẽ chạy trốn.

Mắt thấy chiếc Passat dừng lại, Bùi Đông Lai cũng không có xuống xe mà lẳng lặng nhìn về phía trước.

Khi hắn nhìn thì cửa chiếc Passat liền mở ra, trong nháy mắt cả Liên Hoa và Cửu Chỉ cùng xuống xe một lúc.

Dưới ánh đèn, sắc mặt của hai tên này lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Nhưng mà.

Điều làm cho Bùi Đông Lai chú ý nhất chính là ở trên người tên đầu trọc kia có súng.

Trong nháy mắt, Bùi Đông Lai liền làm ra quyết định kết thúc.

“ Cốt kết”

Bùi Đông Lai không đợi hai tên kia đi vào, mà là chủ động mở cửa, bước xuống xe.

Thấy Bùi Đông Lai xuống, Cửu Chỉ cùng Liên Hoa liền dừng bước, trong đó Liên Hoa liền vuốt chiếc đầu trọc của mình rồi nói:

- Tiểu tử, có người muốn mua cái đầu của mày, nếu không muốn bị giày vò thì mau đi theo chúng ta.
- Hài tử, không cần phải sợ, tạm thời mày còn có thể hưởng thụ cuộc sống ở nhân gian, ấy mà, chỉ là một chút nữa thôi.

Liên Hoa vừa nói xong, Cửu chỉ liền bẻ vài ngón tay, nhẹ nhàng xoay cổ một chút:

- Mặc khác, hài tử, không cần phải nghĩ cách cầu cứu, lại không cần phải nghĩ cách bỏ trốn, tính đến bây giờ thì không một ai có thể chạy trốn từ tay của huynh đệ chúng ta.
- Chẳng lẽ chúng mày cho rằng tao cố ý để bảo tiêu rời khỏi, sau đó dừng xe ở chỗ này là muốn chạy trốn sao?

Nghe hai tên nói như vậy thì Bùi Đông Lai nở nụ cười, trong nụ cười tràn ngập vẻ hài hước:

- Anh đây đã biết chúng mày theo dõi từ lâu rồi.

What?

Bên tai vang lên lời nói , lại thấy vẻ hài hước trên khuôn mặt của Bùi Đông Lai thì Cửu chỉ cùng với Liên Hoa đều giật mình : “ Chẳng lẽ là do Bùi Đông Lai cố ý.”

”Bá!”

Trong lòng hiện lên ý nghĩ này thì sắc mặt của Liên Hoa và Cửu chỉ liền biến đổi, mà Liên Hoa theo bản năng liền muốn rút súng ra.

“ Vèo”

Không đợi Liên Hoa rút súng ra, một đạo hắc ảnh đã hiện lên, Bùi Đông Lai giống như quỷ mị, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt của Liên Hoa và Cửu chỉ, hất híp mắt nhìn vào hai tên này:

- Không cần giãy dụa làm gì, vừa rồi ta có thể giết các ngươi mười lần.

codon.traí

116. Chương 116 : Chôn Hài Cốt, Chôn Dã Tâm.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 116 : Chôn hài cốt, chôn dã tâm.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Không cần giãy dụa làm gì, vừa rồi ta có thể giết các ngươi mười lần.

Ban đêm yên tĩnh, lời nói của Bùi Đông Lai giống như là một đạo sấm đột nhiên vang lên giữa mùa xuân, Cửu Chỉ và Liên Hoa nghe thế thì khẽ run lên, mà động tác rút súng của Liên Hoa cũng dừng lại.

Dựa vào tư liệu mà Chu Phúc Thái cung cấp thì Bùi Đông Lai chỉ là một tên gia sư của Đông Phương Lãnh Vũ, có công phu mèo cao, hạ thủ tàn nhẫn mà thôi.

Mà hiện giờ trong con mắt của bọn hắn thì Bùi Đông Lai lại biến thành thợ săn, không chờ bọn hắn rút súng ra thì Bùi Đông Lai đã xuất hiện trước mặt.

Loại tương phản này đã làm cho Cửu Chỉ và Liên Hoa chấn động.

- Là ai phái các ngươi tới ?

Mắt thấy Cửu Chỉ và Liên Hoa không dám hành động thiếu suy nghĩ, Bùi Đông Lai mở miệng lần nữa:

- Là Chu Phúc Thái hay là Tôn Vệ Đông ?

Chưa trả lời.

Trong màn đêm, Liên Hoa và Cửu chỉ nhìn nhau một lát, trong đôi mắt hiện lên một tia hung ác, cả hai cùng rút chủy thủ và súng lục ra.

Tuy rằng bọn hắn chấn kinh nhưng mà dù sao thì cả đời bọn hắn cũng sống trên lưỡi đao, cho nên tự nhiên sẽ không thụt thủ chịu trời mà tính toán cá chết rách lưới.

- Muốn chết, ta thành toàn các ngươi!

Mắt thấy hai người không cam lòng khuất phục, muốn chống lại thì Bùi Đông Lai cười lạnh, liền xuất ra một chưởng.

”Hô!”

Một chưởng của Bùi Đông Lai truyền ra một tiếng xé gió, như đao phóng hướng về phía Cửu Chỉ.

”Ba!”

Cửu Chỉ vừa mới lấy ra chủy thủ, còn chưa kịp vung lên thì bàn tay của Bùi Đông Lai đã tới, đánh vào mặt của Cửu Chỉ.

”Răng rắc!”

Âm thanh gãy xương vang lên, lực đạo trực tiếp làm gãy quai hàm của Cửu Chỉ hơn nữa còn làm hắn bay ra bên ngoài.

”Ông... Ông...”

Trên không trung bên tai Cửu chỉ vang lên những tiếng “ông, ông”, vết máu tươi trên mặt hắn tràn ra, nửa bên mặt đã nát bấy, cả khuôn mặt đã nhuộm màu đỏ, vô cùng thê thảm.

”Hô!”

Bùi Đông Lai cũng không dừng lại, tay phải của hắn đột nhiên chém ra, năm ngón tay mở ra, chụp vào cổ tay của Liên Hoa.

Thật vất vả lắm Liên Hoa mới móc được súng ra, định đem hòng súng chĩa vào đầu Bùi Đông Lai nhưng phát hiện cổ tay của mình đã bị giữ lại, không thể nổ súng.

- Súng không phải là thứ mà ngươi có thể dùng để đùa giỡn.

Bùi Đông Lai mỉm cười, tay phải đột nhiên phát lực.

“Răng rắc!”

Trong nhất thời, tay phải của Liên Hoa đã bị gãy, súng lục rơi xuống, Bùi Đông Lai liền lấy được súng, hòng súng nhắm ngay vào đầu Liên Hoa.

Tay không đoạt súng.

“Ồ..”

Vô cùng đau đớn, Liên Hoa hít một hơi thật sâu, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên trán hắt rơi xuống, hắn không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ nữa.

- Người nói đi, nếu ta bóp cò thì viên đạn sẽ bay về đâu ?

Bùi Đông Lai mỉm cười, chậm rãi đem nòng súng bỏ vào trong miệng của Liên Hoa, chậm rãi mở miệng nói:

- Giáo quan dạy ta bắn súng có nói, sẽ theo cái ót này mà đi ra.

Nói xong, sát ý trên người của Bùi Đông Lai bộc phát.

”Ồ...Ồ...”

Cảm nhận được sự lạnh lẽo của nòng súng, nhận thấy được sát ý trên người của Bùi Đông Lai thì ln sợ tới mức vẻ mặt trở nên tái nhợt.

Đối mặt với nòng súng đã chìa vào mồm thì hắn phát hiện được ngay cả cơ hội liều mạng cũng không có.

Mà bên kia, Cửu Chỉ cố gắng nén đau mà đứng dậy, hắn ngạc nhiên khi phát hiện Bùi Đông Lai đang đem nòng súng nhét vào trong miệng của Liên Hoa .

Phát hiện này làm cho đồng tử hắn mở to ra, sau đó hắn cắn răng, cố gắng vung tay, dùng sức lấy chủy thủ ra.

Liên Hoa thích chơi súng, Cửu Chỉ thích chơi đao, hơn nữa đao kỹ của hắn không tầm thường.

“Vù”

Trong màn đêm, Cửu Chỉ dùng sức vung thanh chủy thủ lên, nhắm ngay cổ của Bùi Đông Lai mà vung tới. Dư quang thấy được thanh chủy thủy đang bay về phía mình thì tay trái của Bùi Đông Lai liền vung lên.

”Bụp!”

Ngay sau đó, Bùi Đông Lai đã thuận thế, trực tiếp nắm được thanh chủy thủ.

“Gia...”

Thấy được hành động chỉ có trong film thì miệng của Cửu Chỉ há to ra, thiếu chút nữa mà bị hù chết.

Liên Hoa cũng không khá hơn chút nào, ánh mắt của hắn mở to còn hơn cả mắt trâu, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

- Tốc độ quá chậm.

Bùi Đông Lai cười lạnh, đột nhiên phóng thanh chủy thủ ra.

”Hô!”

Thanh chủy thủ hóa thành một đạo hắc quang, tốc độ so với Cửu Chỉ thì nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

“Vèo”

Trong phút chốc, thanh chủy thủ đã đến trước người Cửu Chỉ , trực tiếp xuyên thẳng vào tay của hắn.

“AAA”

Đau đớn kịch liệt làm cho Cửu Chỉ không kịp lòng được mà phát ra một tiếng kêu rên.

Sợ.

Giờ phút này, Cửu Chỉ thật sự sợ.

Hắn đã từng giết người, hơn nữa không chỉ giết một người.

Nhưng mà..

Đối mặt với Bùi Đông Lai thì hẳn giống như là một đứa trẻ nhỏ đang đứng trước mặt một người lớn, không đáng được nhắc tới.

”Ô... Ô...”

Bởi vì sợ hãi nên Liên Hoa cố gắng cầu xin, kết quả là bị nòng súng nhét vào trong mồm nên chỉ có thể phát ra những tiếng “ Ô.. Ô”

- Ta chỉ lưu lại một viên đạn, mày chỉ có một cơ hội để nói chuyện.

Bùi Đông Lai rút nòng súng ra, sau đó để lại trong đó một viên đạn.

- Nếu như...nếu ta nói thì người sẽ bỏ qua cho ta sao ?

Thấy động tác của Bùi Đông Lai thì thân hình Liên Hoa run lên.

- Mày có tư cách nói điều kiện với ta sao?

Bùi Đông Lai lẳng lặng nhìn Liên Hoa .

- Không...không có.

Liên Hoa sợ tới mức thiếu chút nữa là tè ra, nói chuyện cà lăm:

- Là ...là Chu Phúc Thái tìm chúng ta.

- Gọi điện báo cho hắn, nói cho hắn biết mày đã bắt được ta, sau đó tìm một địa phương gặt mạt.

Bùi Đông Lai nói nhanh gọn, dường như hắn đã suy nghĩ ra đối sách.

Không trả lời, Liên Hoa liếc mắt nhìn về phía Cửu Chỉ .

- Không hiểu lời tao nói à ?

- Không ...không phải, hắn phụ trách liên lạc với Chu Phúc Thái .

Liên Hoa sắp khóc, nếu hắn có thể liên lạc với Chu Phúc Thái thì còn dám lè nhè sao?

Cửu Chỉ cũng biết dường như tối nay mình đã đá trung thiết bản, cho nên không dám nhiều lời, liền rút một chiếc điện thoại di động từ trong túi ra.

- Gọi điện thoại, không nói đến việc này.

Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm, mở miệng lần nữa.

- Dạ...Dạ!

Tay phải của Cửu Chỉ đã bị máu tươi nhuộm đỏ, cầm điện thoại lên thì tay hắn không ngừng run rẩy, cả nửa ngày cũng chưa bấm được số.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai liền nhíu mày.

Thấy Bùi Đông Lai nhíu mày, Liên Hoa hoảng sợ, không đợi Bùi Đông Lai mở miệng hắn đã vội vàng chạy đến bên người Cửu Chỉ , cầm lấy di động, bấm số của Chu Phúc Thái .

Tại khách sạn năm sao, Chu Phúc Thái nghe được di động vang lên thì lập tức rút ra.

Thấy được người gọi là Cửu Chỉ thì Chu Phúc Thái không khỏi vui vẻ, vội vàng nhấc trả lời, hỏi :

- Đã bắt được người chưa ?

- Vâng, Chu lão bản, chúng ta hiện giờ đem hắn đến đâu đây ?

Mặc dù trong lòng sợ hãi nhưng Liên Hoa cũng cố gắng không chế ngôn từ của mình.

Ngày hôm ấy, khi Cửu Chỉ và Liên Hoa vừa mới đến Đông Hải thì Chu Phúc Thái đã dẫn hai người ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái... cho nên đối với giọng nói của Liên Hoa thì Chu Phúc Thái cũng không lạ gì.

Lúc này nghe được Liên Hoa nói như vậy thì trên mặt Chu Phúc Thái hiện ra vẻ hưng phấn, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Dem người tới bến tàu, lát nữa ta sẽ nói vị trí cụ thể.

”Ba!”

Nói xong, Chu Phúc Thái liền cúp điện thoại.

”Đô... , đô... , ”

- Bến.... bến tàu phải không?

Trong màn đêm, vẻ mặt của Liên Hoa cùng Cửu Chỉ đều sợ hãi nhìn về phía Bùi Đông Lai , cảm giác như Bùi Đông Lai là một tử thần, lúc nào cũng có thể lấy mạng của bọn hắn.

- Lấy xe của các người đi.

Bùi Đông Lai nói xong thì liền đi tới chiếc Passat, đồng thời rút di động ra bấm số của Đông Phương Lãnh Vũ , nói A Long đến đây lái xe về.

Có lẽ biết mạng sống của mình nằm trong tay của Bùi Đông Lai cho nên cả Cửu Chỉ và Liên Hoa đều không dám mang tâm tư khác, thành thành thật thật đi vào xe rồi do Liên Hoa lái xe đi đến bến tàu.

Cùng lúc đó, Chu Phúc Thái đã ngồi vào chiếc Mercedes-Benz s600 đi đến bến tàu, đồng thời bấm số điện thoại của Tôn Vệ Đông .

- Vệ Đông, đã bắt được tên tiểu tạp chủng kia, hiện giờ đã đưa hắn tới kho hàng ở bên tàu, cháu có qua không ?

Sau khi điện thoại chuyển tới thì Chu Phúc Thái liền nói, khóe miệng hắn nở ra nụ cười lạnh như băng.

- Cha cháu hôm nay về, muốn tìm cháu nói chuyện.

Đầu bên kia điện thoại, vẻ mặt Tôn Vệ Đông buồn bực:

- Chu thúc, thúc nhớ kỹ, không cần phải đùa chết tên tiểu tử đó, lưu lại nửa cái mạng cho cháu.

- Không thành vấn đề.

Chu Phúc Thái đáp ứng một cách sảng khoái:

- Thúc chờ cháu.

- Một tên tiểu tạp chủng ở trong núi bước ra, hắn nghĩ có thể ở địa phương Đông Hải này lại muốn hỗn hay sao?

Cúp điện thoại, Chu Phúc Thái châm một điếu xì gà, vẻ mặt cười lạnh nói:

- Dám chặt đứt hai chân nhi tử ta sao? Tao muốn băm mày ra thành ngàn mảnh rồi vứt cho cá ăn.

Sông Hoàng Phố không ngừng chôn lấp hài cốt, còn chôn cả dã tâm.

20 năm trước.

Người nói muốn ném qua tử xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn đã bị vứt xuống sông Hoàng Phố.

20 năm.

Bùi Đông Lai ra sao?

Hắn sẽ làm cho những người này phải cảm thấy hối hận khi đã đầu thai, sống ở trên đời này.

117. Chương 117 : Người Muốn Giết Ta, Phải Chém.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 117 : Người muốn giết ta, phải chém.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Cảng Đông Hải, vào ban đêm, những ngọn đèn chiếu sáng cả cảng, trên cảng từng container được các cần cầu cầu lên, có thể thấy được những công nhân đang làm việc, thậm chí còn nghe được những tiếng quát lớn của bọn họ.

Trong một kho hàng, thân là chủ tịch tập đoàn Thái Hòa thì miệng Chu Phúc Thái ngậm một điều xì gà, nhìn ra cửa kho hàng, vẻ mặt vô cùng dữ tợn, trong đôi mắt hiện lên vẻ hưng phấn mà tàn nhẫn.

Rút gân, lột da, róc xương..

Ngay khi trên đường để đây thì hắn đã suy nghĩ hơn mười cách để trị Bùi Đông Lai.

Mặc dù hai người Cửu Chỉ và Liên Hoa còn chưa mang Bùi Đông Lai đến nhưng mà hắn đã rất muốn báo thù rồi.

Lúc này, trong chiếc Passat, lòng bàn tay của Liên Hoa đỏ mồ hôi mà ngồi ở vị trí phụ lái, bởi vì bị mất máu quá nhiều cho nên sắc mặt của Cửu Chỉ giống như tờ giấy trắng.

Giờ phút này, vô luận là Liên Hoa hay Cửu Chỉ thì trên mặt của hai người cũng không tìm thấy vẻ hung hăng hay càn quấy, nếu có thì đó chính là vẻ sợ hãi, sợ hãi thấm vào tận sâu trong xương tủy.

- Đến. ... đến nơi rồi.

Mất thấy địa điểm đã hiện ra trước mắt thì Liên Hoa có nén sự sợ hãi trong nội tâm, run rẩy mở miệng.

Lúc nói chuyện, hắn cũng không dám nhìn thẳng vào mặt của Bùi Đông Lai.

Nghe được Liên Hoa nói thì Bùi Đông Lai cũng không có hé răng.

Bùi Đông Lai trầm mặc khiến cho Liên Hoa và Cửu Chỉ cảm thấy sợ hãi, bọn hắn sợ Bùi Đông Lai sẽ giết người diệt khẩu.

1' sau, Liên Hoa dừng xe trước kho hàng, hắn cũng không dám mở cửa xe, cũng không dám lên tiếng mà là ngồi im một chỗ, mà bên cạnh hắn Cửu Chỉ cũng không khá hơn, trên mặt Cửu Chỉ xuất hiện những hạt mồ hôi lạnh.

- Các người theo ta xuống xe.

Bùi Đông Lai hồ hững nói một câu, sau đó mở cửa xe rồi đi nhanh vào bên trong kho hàng, tựa hồ hắn không sợ Cửu Chỉ và Liên Hoa sẽ chạy trốn.

Nghe Bùi Đông Lai nói như vậy thì Cửu Chỉ và Liên Hoa liền âm thầm thở ra rồi liền xuống xe, đi theo Bùi Đông Lai.

Trong kho hàng, Chu Phúc Thái thấy bóng dáng của Bùi Đông Lai xuất hiện ngay cửa kho hàng thì đồng tử của hắn đột nhiên phóng đại, sau đó cười lạnh vút điều xì gà xuống.

- Tiểu tạp chủng, ngươi tưởng rằng ngươi có Liễu Nguyệt làm chỗ dựa thì ta không dám động tới mày sao?

Trong kho hàng, Chu Phúc Thái mang theo tên lái xe đi ra:

- Đêm nay, bản thân ta muốn nhìn Liễu Nguyệt có cánh cũng có thể bay đến cứu ngươi được không?

Nói xong, Chu Phúc Thái nở nụ cười.

Cảm giác kia như muốn nói, lúc này Bùi Đông Lai đã là cá nằm trên thớt, hắn muốn làm gì thì còn phải xem tâm tình của hắn ra sao.

Chỉ là, nụ cười trên mặt hắn nhanh chóng liền cứng ngắc.

Bởi vì hắn thấy rõ vẻ mặt của Bùi Đông Lai mà ở phía sau Bùi Đông Lai trên bàn tay của Cửu Chỉ còn xuất hiện vết máu.

- Cửu Chỉ , chẳng lẽ các người gặp của người Liễu Nguyệt ư?

Thấy tình cảnh bi thảm của Cửu Chỉ , nụ cười trên mặt Chu Phúc Thái liền biến mất, hắn nhìn không được mà hỏi.

Ở hắn xem ra, nếu thật sự Cửu Chỉ cùng Liên Hoa xảy ra xung đột với Liễu Nguyệt thì chuyện này liền trở nên có chút khó giải quyết.

"Ba... Ba..."

Không trả lời, vẻ mặt Bùi Đông Lai không thay đổi, đi đến chỗ của Chu Phúc Thái mà phía sau Liên Hoa cùng Cửu Chỉ hai người theo sát Bùi Đông Lai, tiếng bước chân nặng nề liên vang lên trong kho hàng.

Àn? ?

Cửu Chỉ và Liên Hoa trầm mặc, không nói chuyện khiến cho Chu Phúc Thái cau mày, theo sau lại hỏi:

- Tại sao hai người không nói chuyện ?

Nói chuyện ư?

Giờ phút này, Cửu Chỉ và Liên Hoa hận không thể bóp cổ Chu Phúc Thái.

Trong lúc trầm mặc, ba người Bùi Đông Lai đã đi đến gần Chu Phúc Thái , khoảng cách càng ngày càng được rút ngắn.

Rốt cuộc, Chu Phúc Thái cũng nhìn rõ biểu tình của ba người Bùi Đông Lai.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt Bùi Đông Lai bình tĩnh, bước chân trầm ổn, mà hai người Liên Hoa cùng Cửu Chỉ thì sắc mặt bọn họ tràn ngập vẻ sợ hãi, toàn thân mồ hôi toát ra như mưa, bước chân vô cùng nặng nề, dường như lúc nào cũng có thể ngã xuống đất vậy.

"Bá!"

Phát hiện này làm cho sắc mặt Chu Phúc Thái liền biến đổi, một điềm báo không tốt hiện lên trong lòng của hắn.

- Lão bản, dường như...tình huống có chút không đúng.

Không riêng gì Chu Phúc Thái mà ngay cả tên tài xế của hắn cũng nhận ra điểm không thích hợp.

- Cửu Chỉ Liên Hoa , rốt cuộc là các người đang làm cái trò quỷ gì đây ?

Chu Phúc Thái cắn răng, mở miệng hỏi lần nữa, nhưng mà giọng nói không còn giống như lúc trước nữa, thanh âm mơ hồ có chút run rẩy.

Lúc này đây, sau khi Chu Phúc Thái nói xong thì Bùi Đông Lai liền dừng bước, khoảng cách cách Chu Phúc Thái không đến năm thước.

- Hai người có muốn sống hay không ?

Sau khi dừng bước, Bùi Đông Lai giống như đã đem Chu Phúc Thái trở thành không khí, hắn quay đầu lại phía sau hỏi.

"Bá!"

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, trong nháy mắt vẻ mặt của Chu Phúc Thái và tài xế của hắn liền cuồn cuộn.

Dưới ánh đèn, bọn hắn tròn mắt nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, trên mặt hiện ra vẻ không thể tin.

Phải biết rằng, Cửu Chỉ và Liên Hoa phụ trách đưa Bùi Đông Lai đến đây để tùy ý Chu Phúc Thái xử trí, mà hiện giờ Bùi Đông Lai lại hỏi Cửu Chỉ và Liên Hoa, hai người có muốn sống hay không ?

Chu Phúc Thái cho rằng lỗi tai của mình có vấn đề, hắn cố gắng...cố gắng mở to mắt, để nhìn rõ ràng.

Muốn chết sao ?

Đương nhiên là không!

Bọn hắn liền gật đầu, sau đó Bùi Đông Lai nói tiếp :

- Xử lý hắn, ta sẽ bỏ qua cho hai người.

Mắt thấy Liên Hoa cùng Cửu Chỉ gật đầu thì Bùi Đông Lai mỉm cười.

- Tiểu tạp chủng, người..người nói cái gì ?

Mắt thấy Bùi Đông Lai gật đầu thì Chu Phúc Thái mở to hai mắt, rống lên, hắn không tin mọi thứ trước mắt là sự thật.

Dù sao, Cửu Chỉ và Liễu Nguyệt cũng là người mà hắn mời về để xử lý Bùi Đông Lai, hiện giờ Bùi Đông Lai lại muốn Cửu Chỉ và Liên Hoa xử lý hắn.

Chu Phúc Thái chỉ cảm thấy cả thế giới này đảo lộn cả rồi.

- Tốt.

Lại nghe Bùi Đông Lai nói tiếp thì cả Cửu Chỉ và Liên Hoa đều run lên, sau đó giống như là từ địa ngục trở lại thiên đường, khí lực toàn thân đã khôi phục lại.

Sau đó, không đợi Chu Phúc Thái lấy lại tinh thần thì Cửu Chỉ cùng Liên Hoa đã vọt tới người Chu Phúc Thái .

- Cửu Chỉ , Liên Hoa , các người...các người làm gì đây ?

Mắt thấy ánh mắt của Cửu Chỉ cùng Liên Hoa lộ ra sát ý thì Chu Phúc Thái sợ tới mức cả người run lên, giọng nói run rẩy.

Không riêng gì hắn mà ngay cả lái xe cho hắn cũng sợ tới mức vỡ mật.

- Chu Phúc Thái , ta cào nãi nãi nhà ngươi, ngươi còn mặt mũi hỏi chúng ta làm gì ư ?

Đối mặt với lời chất vấn của Chu Phúc Thái thì Cửu Chỉ mở miệng, giọng nói vô cùng phẫn nộ, ở hắn xem ra, nếu như không phải tình báo của Chu Phúc Thái sai lầm thì làm sao hắn lại có thể biến thành bộ dạng như thế này ?

Không riêng gì Cửu Chỉ mà ngay cả Liên Hoa cũng vô cùng giận dữ, tình báo nói rằng Bùi Đông Lai chỉ là công phu mèo cào.

Ở hắn xem ra, nếu như công phu của Bùi Đông Lai là mèo cào như lời nói của Chu Phúc Thái thì người tự xưng là cao thủ như hắn nên nhảy xuống sông Hoàng Phố đi.

- Cửu Chỉ , Liên Hoa , ta và lão đại của các người có quen biết với nhau, các người...

Mắt thấy Cửu Chỉ và Liên Hoa lộ ra bộ dạng đàng đàng sát khí thì Chu Phúc Thái liền ăn nói lộn xộn.

“Bá!”

Chu Phúc Thái không mở miệng thì thôi, tới lúc mở miệng thì Cửu Chỉ liền tức điên lên, hắn nén đau rút thanh chủy thủ bên hông ra.

- Để cho ta tới.

118. Chương 118 : Sợ Đến Vỡ Mặt.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 118 : Sợ đến vỡ mặt.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Coi như lúc còi cảnh sát vang lên giữa đêm tối, từng chiếc xe cứu hỏa đi về phía cảng Đông Hải thì trong một khu biệt thự ở Đông Hải, về mặt Tôn Vệ Đông lộ ra vẻ nghi ngờ, đi vào thư phòng.

- Vào đi.

Trong thư phòng, truyền ra một giọng nói uy nghiêm.

“ Cốt kết”

Nương theo tiếng mở cửa, Tôn Vệ Đông đẩy cửa vào, rõ ràng thấy được phụ thân mình Tôn Tường Vân đang ngồi ở trên ghế.

Dù cho khi đã hết giờ làm việc, nhưng Tôn Tường Vân vẫn mang trên người một bộ quân trang, bộ dáng không giận mà uy.

- Cha.

Đi vào thư phòng, Tôn Vệ Đông cung kính đi đến trước người Tôn Tường Vân , hai chân khép lại, ngẩng đầu lên chào hỏi.

Thấy được bộ dáng của nhi tử mình giống như một quân nhân thì Tôn Tường Vân vui mừng, gật gật đầu.

Trên thực tế, cho tới nay, Tôn Tường Vân đều hài lòng đối với Tôn Vệ Đông .

- Ngồi xuống đi, ta có việc muốn nói với con.

Tôn Tường Vân bảo Tôn Vệ Đông ngồi xuống.

Nhìn thấy nụ cười, thấy được vẻ vui mừng trên mặt Tôn Tường Vân thì Tôn Vệ Đông không khỏi ngạc nhiên.

Bởi vì, trong ký ức của hắn thì lúc nào đứng trước mặt hắn Tôn Tường Vân cũng lộ ra một dạng nghiêm túc.

Trừ cái đó ra, kể từ sau khi hắn vào ĐH thì Tôn Tường Vân cũng chưa tìm hắn nói chuyện lần nào.

Mà hôm nay, chẳng những Tôn Tường Vân tìm hắn nói chuyện, hơn nữa vẻ mặt lại tỏ ra vui mừng, điều này có thể không khiến cho Tôn Vệ Đông kinh ngạc sao?

- Cha, có chuyện gì sao?

Kinh ngạc rất nhiều, theo bản năng Tôn Vệ Đông đã đoán được cái gì, vẻ mặt trở nên hưng phấn hỏi.

- Ừh.

Mặc dù Tôn Tường Vân đã cố gắng che dấu nhưng vẫn không thể che dấu sự vui sướng trong lòng, hắn gật đầu cười:

- Nhịn nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đã chấm dứt, rất nhanh, trên vai sẽ có thêm một sao.

- Chúng mừng cha đã thực hiện được nguyện vọng.

Nghe được Tôn Tường Vân nói như vậy, Tôn Vệ Đông vốn là ngẩn ra, sau đó liền đứng dậy chúc mừng. Hắn rất rõ ràng, giấc mộng làm tướng quân của phụ thân hắn rốt cuộc cũng đã trở thành sự thật, tự nhiên đáng giá chúc mừng.

Trừ việc đó ra thì Tôn Vệ Đông cũng rất rõ ràng, bởi vì Tôn Tường Vân trở thành tướng quân cho nên địa vị của Tôn gia ở Đông Hải thậm chí là ở quốc nội cũng sẽ tăng lên.

- Quân Ủy đã hạ lệnh, trước quốc khánh sẽ điều động ta đến quân khu Vân Nam đảm nhận chức tham mưu trưởng.

Đối với Tôn Tường Vân mà nói, sở dĩ hắn hưng phấn là bởi vì trừ việc trên vai có thêm một sao, thì hắn nắm quyền lớn ở Vân Nam một nơi gần biên cảnh.

- Vệ Đông, ngồi xuống đi.

Mất thấy bộ dáng hưng phấn của Tôn Vệ Đông, Tôn Tường Vân liền khoát tay, chờ sau khi Tôn Vệ Đông ngồi xuống thì Tôn Tường Vân đã khôi phục lại bộ dạng nghiêm túc, gần từng chữ:

- Vệ Đông, hôm nay ta tìm con là muốn nói cho con biết chuyện này, nhưng thật ra việc tiếp theo cũng là một nguyên nhân chủ yếu.

- Cha, chẳng lẽ còn chuyện quan trọng hơn chuyện cha trở thành tướng quân sao?

Về mặt Tôn Vệ Đông kinh ngạc.

Tôn Tường Vân gật gật đầu, nói:

- Hai hôm trước, ta tới Yên Kinh họp thì gặp phải Lưu Kiến Quốc, một viên tư lệnh ở quân khu Vân Nam, Lưu Kiến Quốc mời ta một bữa cơm, trong quá trình dùng cơm thì ta biết được Lưu Kiến Quốc có một người cháu ngoại, tuổi cũng xấp xỉ con, cho nên ta liền đề nghị cho hai đứa ở cùng một chỗ. (Đâu má, chưa thấy mặt gì mà ở chung liền, vãi :11:)

"Ách..."

Nghe được Tôn Tường Vân nói như vậy thì Tôn Vệ Đông liền khiếp sợ, hắn há to miệng, sau đó về mặt xúc động hỏi:

- Hắn đồng ý sao?

- Hắn không có trực tiếp đáp ứng, bất quá hắn có nói nếu thích hợp thì liền tổ chức đính hôn, chờ sau khi hai đứa tốt nghiệp thì sẽ làm hôn lễ.

Về mặt Tôn Tường Vân mang theo ý cười:

- Đúng rồi, cháu ngoại của Lưu Kiến Quốc tên gọi là Hạ Y Na, nó cùng với con giống nhau đều học ở ĐH Đông Hải, sau này mỗi ngày hai đứa sẽ có cơ hội gặp mặt nhau.

- Cha, xin cha cứ yên tâm, con biết nên làm như thế nào rồi.

Tôn Vệ Đông rất rõ ràng, chỉ cần hắn thu phục được Hạ Y Na thì sẽ trợ giúp được con đường làm quan của cha hắn, đồng thời tương lai sẽ có vô số tác dụng đối với bản thân hắn.

- Vệ Đông, Hạ Y Na là cháu ngoại của nhân vật số 1 ở quân khu Vân Nam, hơn nữa phụ thân của Hạ Y Na cũng là một nhân vật có tiếng tăm.

Thấy được Tôn Vệ Đông đảm bảo thì Tôn Tường Vân hài lòng, gật gật đầu, bổ sung thêm:

- Phụ thân Hạ Y Na tên là Hạ Hà, hằng năm ở làm việc ở biên giới, một người buôn bán Ngọc Thạch, được xưng là TQ Ngọc Thạch Chi Vương.

Lúc này đây, Tôn Vệ Đông cũng không có hé răng mà là nắm chặt hai nắm tay, cảm giác kia muốn nói nếu hắn không tán được Hạ Y Na thì liền nhảy xuống sông Hoàng Phố. (Nhảy đi, để lại đôi dép cho ka :Z)

- Trước khi vào học, Hạ Y Na sẽ đến Đông Hải, nếu không xảy ra chuyện gì bất ngờ thì Hạ Hà cũng sẽ tới.

Tôn Tường Vân lại nói:

- Đến lúc đó, ý q sẽ đích thân ra mặt, mời hai cha con Hạ Y Na ăn cơm, đồng thời cũng tạo ra một cơ hội cho con, con nhất định phải nắm chắc cơ hội này, phải gây ấn tượng tốt trong lòng gặp đầu tiên.

Tôn Vệ Đông cũng biết, vì thế liền lập tức gật đầu.

- Chút nữa, ta sẽ giao tư liệu của Hạ Y Na cho con, con cần phải nắm rõ những sở thích, tính cách của nó, kiên quyết không nắm chắc thì không đánh.

Thấy Tôn Vệ Đông gật đầu, Tôn Tường Vân lại dặn dò một câu.

- Cha, từ nhỏ đến lớn, con chưa bao giờ khiến cha phải thất vọng, lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Tôn Vệ Đông đứng lên, chém đinh chặt sắt nói.

- Tốt.

Tôn Tường Vân vui mừng gật gật đầu, sau đó nói:

- Tốt lắm, con đi ra ngoài đi, ta sẽ gọi điện cho thúc thúc của con.

Tôn Vệ Đông giữ yên lặng đi ra khỏi thư phòng.

- Liễu Nguyệt , con đàn bà đáng chết, người không phải nói chờ sau khi trên vai của cha ta thêm một sao thì mới có tư cách đến gặp người sao?

Bên tai vang lên lời nói cuồng vọng ngày đó của Liễu Nguyệt , sau khi trở lại gian phòng của mình thì Tôn Vệ Đông nắm chặt hai nắm đấm, cười lạnh:

- Bản thân ta muốn xem thử, ta đem tên tiểu tạp chủng kia vứt xuống sông cho cá ăn thì người có dám phóng rắm hay không?

Nói xong thì Tôn Vệ Đông liền rút điện thoại ra, gọi cho Chu Phúc Thái .

- Xin lỗi, số máy quý khách...

Giọng nói của tiểu thư kia truyền vào tai Tôn Vệ Đông .

Cái gì?

Nghe được như thế, vẻ mặt Tôn Vệ Đông liền có chút nghi ngờ.

Phải biết rằng, khoảng một giờ trước, Chu Phúc Thái đã gọi điện cho hắn, nói cho hắn biết đã bắt được Bùi Đông Lai .

Dưới một dạng như thế thì lúc này không gọi được điện thoại cho Chu Phúc Thái , điều này khiến cho Chu Phúc Thái vô cùng khó hiểu.

“ Reng..Reng”

Ngay tại lúc Tôn Vệ Đông tỏ ra khó hiểu, thì điện thoại trong tay của hắn lại vang lên.

Tôn Vệ Đông liền cầm điện thoại lên, thấy người gọi đến là Chu Đào.

Thấy Chu Đào gọi tới thì trước tiên Tôn Vệ Đông liền nghe máy.

- Tôn thiếu, cha của ta ở cùng một chỗ với người sao?

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói Chu Đào vô cùng sốt ruột, sau khi Chu Phúc Thái nhận được điện thoại của Liên Hoa thì đã gọi thông báo cho Chu mẫu và Chu Đào biết, vài phút trước, bởi vì Chu Đào muốn biết kết cục bí ẩn của Bùi Đông Lai cho nên đã gọi điện thoại đến Chu Phúc Thái , kết quả là gọi không được, cho nên đành phải gọi qua cho Tôn Vệ Đông , hắn biết hận ý của Tôn Vệ Đông đối với Bùi Đông Lai cũng không ít hơn so với hắn, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội trả thù Bùi Đông Lai .

- Không có.

Về mặt Tôn Vệ Đông nghi ngờ nói:

- Lúc trước Chu thúc có gọi điện cho ta, nói với ta rằng đã bắt được tên tiểu tạp chủng kia, bởi vì ta phải nói chuyện với cha ta nên chưa thể qua đó, vừa rồi ta có gọi điện cho Chu thúc nhưng kết quả là gọi không được.

Đầu bên kia điện thoại, nghe Tôn Vệ Đông nói như thế Chu Đào liền ngạc nhiên.

Sau đó, không đợi Chu Đào mở miệng, cửa phòng Tôn Vệ Đông đã bị đẩy ra, Tôn Tường Vân nhú mày đi đến, trầm giọng hỏi:

- Vệ Đông, lúc này con có nói chuyện qua điện thoại với Chu Phúc Thái không?

Nghe Tôn Tường Vân hỏi như vậy thì trong lòng Tôn Vệ Đông liền tuôn ra một ý niệm không tốt, hắn mang theo vài phần khẩn trương hỏi:

- Cha, cha hỏi cái này để làm gì?

- Vừa rồi, tư lệnh Đông Hải có gọi điện tới, nói là kho hàng của Chu Phúc Thái ở cảng đã xảy ra một vụ nổ mạnh, hiện giờ kho hàng đã biến thành một mảnh hoang tàn, hơn nữa lại không thấy bóng dáng của Chu Phúc Thái đâu, điện thoại cũng gọi không được, con có biết là hắn đã đi đâu không?

Nổ tung?

Hỏa hoạn?

Điện thoại không gọi được?

Lời nói của Tôn Tường Vân làm cho Tôn Vệ Đông hoảng sợ, dưới ánh đèn, sắc mặt của hắn trở nên cực kỳ khó coi.

- Vệ Đông, con đang gạt ta chuyện gì phải không?

Mắt thấy vẻ mặt khác thường của Tôn Vệ Đông, trong lòng của Tôn Tường Vân liền động, nghiêm túc hỏi.

- Không...Không có.

Hắn lắc đầu một cách nhanh chóng:

- Cha, cha nên biết, nhi tử của Chu Phúc Thái luôn đi chơi với con, vừa rồi Chu Phúc Thái có gọi điện thoại tới, mời con đi ăn cơm nhưng con đã từ chối.

- Dùng cơm ở chỗ nào?

Tôn Tường Vân trầm ngâm vài giây, lại hỏi.

Tôn Vệ Đông lắc lắc đầu.

Thấy Tôn Vệ Đông lắc đầu, lông mày Tôn Tường Vân nhíu lại, nói:

- Hiện tại, ta đi trả lời cho tư lệnh Đông Hải, con hãy gọi điện cho Chu Phúc Thái, nếu có tin tức gì thì lập tức báo cho ta biết.

- Đã biết thưa cha.

Tôn Vệ Đông cố gắng không chế tâm tình của mình nhưng chẳng là trong đôi mắt hắn lại hiện lên vẻ sợ hãi.

- Tôn thiếu, Tôn thiếu.

Lúc Tôn Tường Vân rời khỏi phòng thì đồng thời ở bên kia đầu dây, giọng nói của Chu Đào vang lên:

- Ta vừa nghe bác Tôn nói đến cha của ta, cha của ta, hiện giờ làm sao rồi?

Không trả lời.

Tôn Vệ Đông trực tiếp cúp điện thoại.

Chẳng lẽ Chu Phúc Thái bị giết người diệt khẩu sao? !

Trong đầu hiện ra khuôn mặt của Bùi Đông Lai thì Tôn Vệ Đông liền cảm thấy hoảng sợ, khuôn mặt của hắn trở nên trắng bệch, ngoài ra từng giọt mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, thân thể hắn không khống chế được mà run lên.

Cùng lúc đó, bên trong một khu biệt thự ở khu nhà giàu Tử Viên.

Quý Hồng thân mang theo một chiếc khăn tắm, nằm trên ghế sofa.

- Người xác định là người trẻ tuổi kia giết Chu Phúc Thái, hơn nữa còn đốt cả kho hàng, huy thi diệt tích ư?

Nghe được thuộc hạ báo cáo thì Quý Hồng liền đứng dậy.

- Đúng vậy, dựa theo sự phân phó của lão bản, ta đã một mực theo dõi hắn, tuyệt đối không sai.

Đầu bên kia điện thoại, tên thuộc hạ khẳng định.

- Bùi Đông Lai tiểu bằng hữu, người mới tới Đông Hải đã bị bắt thu làm đệ tử, làm gia sư cho Đông Phương Lãnh Vũ hơn nửa mỗi ngày còn chạy tới hội sở Đông Nguyệt. Hiện nay người lại làm thịt Chu Phúc Thái.

Dưới ánh đèn, Quý Hồng tươi cười:

- Việc đưa xe ngày đó, người thắng Khang Tử Kiện và Thôi Vĩnh Tinh còn chưa nói, chỉ nói riêng về việc này thì thật sự, tỷ tỷ đây rất muốn gặp mặt người.

codon.tra

119. Chương 119 : Bước Lên Tử Cầm Thành.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 119 : Bước lên Tử Cầm Thành.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Sáng sớm, khi ánh mặt trời vừa lên thì một chiếc Lincoln dưới sự bảo vệ của hai chiếc Benz đã tới khu du lịch Tân Hải.

Khi xe dừng lại, thân là bảo tiêu thì Tiểu Lang liền xuống xe, mở cửa xe chiếc Lincoln ra.

Khi cửa xe mở ra, Đông Phương Lãnh Vũ liền nhảy xuống xe, Bùi Đông Lai là người thứ hai, tiểu la ly Đông Phương Uyển Nhi cũng Liễu Nguyệt liền ở phía sau.

Bất đồng so với lúc trước, hôm nay Liễu Nguyệt mang theo một bộ trang phục thể thao.

Ngày hôm qua, sau khi xử lý xong Chu Phúc Thái, Bùi Đông Lai liền trở về biệt thự Đan Cung, sau khi trở về thì Đông Phương Uyển Nhi liền nói cho hắn biết, bởi vì sắp khai giảng cho nên hôm nay Liễu Nguyệt sẽ dẫn mọi người đến đây để nghỉ ngơi.

Đến bờ biển, lão bản của khu du lịch liền đi ra nói chuyện với Liễu Nguyệt, trước khi rời đi không biết là do cố ý hay là vô tình mà ánh mắt của hắn khẽ nhìn Bùi Đông Lai một cái, trên mặt lộ ra vẻ hơi nghi ngờ.

Tất cả chuyện này, đơn giản là từ sau Đông Phương Thần mất đi thì chưa có một nam nhân nào có thể cùng sánh vai với Liễu Nguyệt đi du ngoạn.

Rất nhiều người muốn nhưng lại không dám, rất nhiều người dám nhưng lại không có cơ hội.

Vừa đặt chân đến thì tiểu la lý liền lấy ra bàn vẽ, chuẩn bị vẽ tranh mà Liễu Nguyệt thì ở bên cạnh nàng, khuôn mặt lộ ra vẻ căng thẳng.

- Đông Lai ca, sau khi khai giảng ca ở đâu, hay là ca ở lại đây đi, tiếp tục làm gia sư cho ta, nếu không thì một mình ở nhà cũng chán chết.

Đông Phương Lãnh Vũ cùng Bùi Đông Lai đứng ở bờ biển, lắng nghe tiếng sóng biển, về mặt Đông Phương Lãnh Vũ lộ ra vẻ chờ mong, hỏi Bùi Đông Lai .

Bùi Đông Lai lắc đầu, nói:

- Ta tính toán ở lại ký túc xá trong trường học, như thế sẽ tiện hơn, đến cuối tuần ka sẽ trở về phụ đạo cho chú.

Trải qua 2 tháng ở chung, Đông Phương Lãnh Vũ cũng biết Bùi Đông Lai là một người rất có chủ kiến, hơn nữa một khi đã quyết định chuyện gì thì không một ai có thể thuyết phục được, hẳn đành phải ỉu rĩ lên tiếng

- Được rồi.

- Tiểu Vũ, một tháng này chú tiến bộ rất nhanh, chỉ cần giữ vững thì thành tích sẽ không có vấn đề gì.

Bùi Đông Lai cười nói sang chuyện khác.

Cho đến nay, Đông Phương Lãnh Vũ cũng không có hứng gì đối với việc học tập, mãi cho đến khi Bùi Đông Lai làm gia sư cho hắn, bởi vì Bùi Đông Lai đã ra quy định, chỉ cần Đông Phương Lãnh Vũ học tốt thì hắn mới dạy đưa xe cho Đông Phương Lãnh Vũ .

Bởi vì ước định đó, cho nên trong thời gian qua, Đông Phương Lãnh Vũ đã tiến bộ một cách thần tốc.

Đối với việc này Bùi Đông Lai cũng đã thực hiện ước định, đem một ít kinh nghiệm cùng phương pháp đưa xe truyền thụ lại cho Đông Phương Lãnh Vũ .

- Đi luyện công buổi sáng nào.

Mất thấy Đông Phương Lãnh Vũ tỏ ra mất mát thì hắn không nhin được mà cười, hắn biết, tuy rằng Đông Phương Lãnh Vũ luôn hướng ngoại hơn nữa luôn làm ra bộ dạng “ Ông trời nhất, ông địa nhì, lão tử đứng thứ ba” nhưng trên thực tế, nội tâm của Đông Phương Lãnh Vũ thật sự rất cô độc, bên người hắn không có một người bằng hữu.

- Không đi.

Đông Phương Lãnh Vũ bĩu môi, vẻ mặt buồn bã.

Đối với việc này, Bùi Đông Lai cũng không bắt buộc, hắn đi đến bên cạnh Liễu Nguyệt nói:

- Liễu tỷ, ta chạy bộ một lát.

- Đông Lai ca, chờ sau khi ca chạy bộ về thì bức tranh này cũng đã hoàn thành.

Trong hai tháng qua, chẳng những Đông Phương Lãnh Vũ đã tiếp nhận Bùi Đông Lai mà quan hệ giữa hắn và tiểu la lý này cũng trở nên rất tốt, nếu không thì tiểu la lý cũng sẽ không vẽ tranh cho Bùi Đông Lai .

- Cảm ơn Uyển Nhi.

Bùi Đông Lai gật đầu cười.

- Uyển Nhi, cháu để cho tiểu Vũ ca ca cùng cháu vẽ tranh đi, ta cùng chạy bộ với Đông Lai.

Liễu Nguyệt mỉm cười, khẽ xoa vào đầu Đông Phương Uyển Nhi .

Đông Phương Uyển Nhi quệt quệt cái miệng, dường như có chút không vui, bất quá cũng gật đầu đáp ứng.

- Tiểu Vũ, tới cùng Uyển Nhi vẽ tranh này.

Liễu Nguyệt đứng dậy phân phó một tiếng, sau đó liền cùng Bùi Đông Lai , chạy dọc theo bờ biển.

Tuy rằng Liễu Nguyệt phá lệ cùng chạy bộ mình, bất quá Bùi Đông Lai dường như đã đoán được cái gì, cũng không cảm thấy bất ngờ.

- Không cần phải quan tâm đến chuyện tối qua, tất cả mọi chuyện cậu làm rất tốt, nếu như lộ ra dấu vết gì thì ta cũng có biện pháp giải quyết.

Lúc chạy, Liễu Nguyệt mỉm cười, quay đầu lại nói.

- Liễu tỷ, tỷ có quen biết với ba của ta sao?

Cảm nhận vẻ quan tâm trong ánh mắt của Liễu Nguyệt, Bùi Đông Lai hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình, cho tới nay Bùi Đông Lai luôn suy nghĩ vì sao Liễu Nguyệt lại quan tâm với mình như vậy, cuối cùng hẳn đã có kết luận, rất có thể là Liễu Nguyệt có quen biết với ba của mình, hơn nữa lại có quan hệ rất sâu.

Đối với câu hỏi của Bùi Đông Lai, Liễu Nguyệt cũng không có giấu diếm:

- Ta và phụ thân của Tiểu Vũ đã chịu ân của phụ thân cậu.

Có ân?

Lời nói của Liễu Nguyệt khiến Bùi Đông Lai có chút ngạc nhiên, bất quá hẳn cũng không có hỏi chuyện quá khứ của Bùi Vũ Phu, hẳn hy vọng một ngày nào đó chính miệng Bùi Vũ Phu sẽ kể cho hẳn biết.

- Mặc dù là Tôn Vệ Đông không biết chuyện tối qua là do cậu làm, nhưng cũng đủ để hẳn cảm thấy kinh sợ.

Thấy Bùi Đông Lai không việc có liên quan đến Bùi Vũ Phu thì Liễu Nguyệt liền nao nao sau đó lại nói:

- Sau này, nếu như hẳn có trêu chọc đến cậu thì không cần phải xử lý hẳn như xử lý Chu Phúc Thái, bởi vì thân phận của Tôn Vệ Đông hơi đặc thù, hơn nữa ta nghe nói phụ thân hẳn rất nhanh sẽ trở thành thiếu tướng.

- Ủh.

Bùi Đông Lai nhẹ gật đầu, hẳn cũng biết bối cảnh của Tôn gia cho nên không muốn khai đao xuống Tôn Vệ Đông, đương nhiên đó là Tôn Vệ Đông không có trêu chọc hẳn, nếu không thì hẳn cũng không để ý, mà khiến cho Tôn Vệ Đông xuống kia uống cà phê với Chu Phúc Thái.

“Tôn Vệ Đông nếu người thông minh thì tốt nhất nên thu tay lại, nếu không thì ta có một vạn lý do để tin tưởng bởi vì người mà cả Tôn gia sẽ rơi xuống.”

Có lẽ là đoán được tâm tư của Bùi Đông Lai cho nên Liễu Nguyệt cũng không nói gì nữa, âm thầm cảm thán một câu.

“Reng..Reng..”

Cùng lúc đó, tiếng chuông điện thoại vang lên, Liễu Nguyệt liền thu lại ánh mắt.

Bùi Đông Lai cười xin lỗi, dừng bước, móc điện thoại ra.

Ngay sau đó, đột nhiên đồng tử Bùi Đông Lai phóng to ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình di động, thậm chí bàn tay của hẳn cũng khẽ run lên.

- Đông Lai, nghe điện thoại đi, ta trở lại bồi Uyển Nhi vẽ tranh.

Mặc dù là rất tò mò là ai gọi điện đến cho Bùi Đông Lai nhưng Liễu Nguyệt cũng không hỏi nhiều, mà là cười nói một câu, không đợi Bùi Đông Lai trả lời, liền trực tiếp rời đi.

“Phù”

Nhìn trên màn hình hiện lên ba chữ Tần Đông Tuyết thì Bùi Đông Lai khẽ hít một hơi thật sâu, rồi nhận điện thoại, cười nói:

- Tần Đông Tuyết đồng học, từ khi em trở lại Yên Kinh thì liền chơi trò mất tích, anh nghĩ rằng em sẽ quên rồi chứ.

Đầu bên kia điện thoại, dù mỉm cười nhưng trong lòng rất đau đớn:

- Vậy anh rằng cho em có làm như vậy không?

- Khăng định là không.

Chẳng biết tại sao, khi nghe được giọng nói quen thuộc của Tần Đông Tuyết thì Bùi Đông Lai lại muốn trêu chọc:

- Bởi vì, mỗ đã ký tên vào khế ước bán mình, sống là người của anh, chết là quỷ của anh.

- Ai ký vào khế ước cùng anh.

Trong trái tim của Tần Đông Tuyết có chút đau đớn nhưng giọng nói của nàng vẫn như cũ, vẫn thoải mái:

- Nhận sách vở chưa?

- Sau khi về có gặp phiền toái hay không?

Bùi Đông Lai nhìn ánh mặt trời phương xa, giọng nói ôn nhu, thay đổi đề tài.

Trong lòng Tần Đông Tuyết hơi run lên, hơi hột nói:

- Có một chút, sau đó ông nội đã giam lỏng em gần 2 tháng, dạo này mới thả lỏng ra.

- Cảm thấy ủy khuất không?

Sau khi xác minh suy đoán của mình, trong lòng Bùi Đông Lai không khỏi đau xót, nhẹ giọng hỏi.

- Không ủy khuất.

Tần Đông Tuyết nở nụ cười, cười đỏ cả 2 mắt:

- Bởi vì có một người ngốc luôn luôn đứng vào thời gian trong một ngày sẽ gọi điện thoại cho em, 60 ngày như 1 ngày.

Ánh rạng đông, Bùi Đông Lai trầm mặc.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng thầm hỏi:

- Còn mất bao nhiêu lâu nữa?

Không có đáp án.

- Mặc kệ bao lâu, em cũng chờ anh.

Yến Kinh, cô gái Tần gia nhìn về phía Tử Cẩm Thành, trong lòng tự nhủ:

- Chờ người nam nhân kiêu ngạo của Bùi gia bước lên Tử Cẩm Thành.

codon.traí

120. Chương 120 : Long Nha.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 120 : Long Nha.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ba ngày sau, Đại học Đông Hải bắt đầu báo danh.

Sáng sớm, sau khi luyện công xong thì Bùi Đông Lai cùng Liễu Nguyệt, Đông Phương Uyển Nhi , Đông Phương Lãnh Vũ dùng qua bữa sáng, sau khi dùng xong thì đang muốn trở về phòng lấy đồ vật thì lại bị Đông Phương Uyển Nhi cản đường.

- Bùi Đông Lai trước khi đi em muốn nhắc anh hai chuyện.

Trong phòng khách, tiểu la lỵ hai tay chống nạnh, trừng mắt nói.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười :

- Em nói đi.

- Thứ nhất, bức tranh em tặng anh thì anh phải hảo hảo giữ lấy, đây là lễ vật đầu tiên em tặng cho anh, nếu anh dám đánh mất nó thì em sẽ đánh anh thành đầu heo.

Tiểu la lỵ hung hăng nói.

Đầu của Bùi Đông Lai đầy hắc tuyến:

- Còn gì nữa không?

- Trước đây anh đã từng nói qua muốn đem vị tỷ tỷ kia giới thiệu để em làm quen, kết quả cho tới bây giờ cũng chưa thấy động tĩnh.

Tiểu la lỵ quở trách nói.

Bùi Đông Lai cười khổ, liền cắt ngang lời nói của tiểu la lỵ:

- Có cơ hội thì nhất định sẽ giới thiệu cho em.

- Được rồi, ngoéo tay nào.

Tiểu la lỵ nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai , cuối cùng vẫn là tin Bùi Đông Lai .

- Ngoéo tay, nếu ai dám nói láo thì ra đường bà bắn bùm bùm.

Tiểu la lỵ giữ lấy ngón tay út của BÙI ĐÔNG LAI rồi hừ hừ nói:

- Nếu anh dám thất hứa thì em sẽ đem anh đánh thành đầu heo.

Tiểu la lỵ làm ra bộ dạng đề phòng.

- Uyển Nhi, em cũng biết là ca đối luôn đối tốt với em.

Đông Phương Lãnh Vũ cũng biết rằng ấn tượng của mình trong lòng Uyển Nhi không tốt bằng Bùi Đông Lai cho nên nói thêm:

- Em xem này, anh ở đây gần mấy chục năm với em mà em chưa có lần nào...?

- Cái gì?

Tiểu la lỵ liếc mắt nhìn Đông Phương Lãnh Vũ .

- Tiếp tục để Đông Lai ca một yêu cầu, sau này phải ở nơi này.

Đông Phương Lãnh Vũ đáng thương nói.

Tiểu la lỵ quệt quệt miệng rồi lắc lắc cái mông rồi đi.

Bùi Đông Lai cũng cười một lát rồi trở về phòng của mình.

Đông Phương Lãnh Vũ vô lực ngồi ở trên ghế sa lon, khóc không ra nước mắt.

Nửa giờ sau, Bùi Đông Lai cự tuyệt để Liễu Nguyệt đưa hắn tới trường mà để cho A Long lái xe đưa hắn đến đại học Đông Hải.

Giống như ngày thường, sau khi khởi động xe thì A Long cũng chuyên chú lái xe mà Bùi Đông Lai thì lại ngó ra ngoài cửa sổ.

Tựa hồ đối với hắn mà nói thì Đông Hải kia chỉ là một cảnh vật không có lực hấp dẫn đối với hắn.

- Long ca, Mộ Khuynh Nhan kia là một nữ nhân rất sao ?

Khi ô tô đang chạy thì thấy một trên áp phích một nữ nhân tên là Mộ Khuynh Nhan, vì vậy hắn không nhận được mà hỏi A Long một câu.

- Xem ra Bùi thiếu lúc bình thường cũng không để ý đến giới giải trí a?

A Long cười cười nói:

- Mộ Khuynh Nhan là đương kim nghệ sĩ thời nay, mấy ngày nữa nàng sẽ đến Đông Hải để biểu diễn.

- Thì ra là thế.

Bùi Đông Lai thu hồi ánh mắt, ra vẻ đã hiểu.

- Bùi thiếu, lấy bốn sự hiền tại của người thì không cần phải lên trên học a ?

Có lẽ do Bùi Đông Lai chủ động nói chuyện nên đã gợi lên hứng thú cho A Long nên hắn nhận không được mà nói:

- Hiền tại ngoài đường ở Đông Hải đều là sinh viên, ta thấy làm sinh viên sau này cũng không biết làm gì.

- Đọc sách cuối cùng cũng có ích, cụ thể như thế nào thì xem vào bản lĩnh.

Bùi Đông Lai cười cười nói:

- Cổ Bồi Nguyên lão tiên sinh đã coi trọng ta, lại còn có ân với ta, ta không muốn phụ sự kỳ vọng của người, hơn nữa Cổ Bồi Nguyên lão tiên sinh được xưng là thái sơn bắc đẩu về lĩnh vực kinh tế nên có nhiều thứ đáng giá để ta cần phải học hỏi.

- Ta là người thô kệch, không hiểu được điều này đã khiến Bùi thiếu chê cười.

A Long hơi có vẻ xấu hổ, cười nói.

Bùi Đông Lai lắc đầu ý bảo không có việc gì.

Cũng giống như các trường đại học khác, lúc này ở cổng trường cũng thấy nhiều phụ huynh đưa con em đến đây.

Trước cổng trường còn có nhiều học sinh tình nguyện, mỗi khi thấy người từ trên xe buýt xuống thì vội vàng ra đón rồi giúp đỡ các new member.

40' sau, sau khi A Long đưa Bùi Đông Lai đến trước cửa đại học Đông Hải thì một chiếc xe buýt cũng vừa mới đến, Bùi Đông Lai cũng may mắn thấy được một màn này.

- Long ca, đem xe dừng ở đây, để một mình ta đi vào, thuận tiện làm quen một chút.

Mắt thấy phía trước đã kẹt xe thì Bùi Đông Lai nói.

- Tốt.

Trước tiên A Long trả lời rồi sau đó đậu xe vào ven đường.

- Cảm ơn Long ca.

Bùi Đông Lai mỉm cười nói cảm ơn, sau đó trực tiếp đẩy cửa xe ra rồi lưng mang theo một cái túi lớn đi xuống.

Mặc dù kỳ thi Đại học đã trôi qua, Bùi Đông Lai với thành tích bá đạo như thế đã làm náo động cả nước nhưng mà lực hấp dẫn bây giờ của hắn cũng không bằng các nhóm học muội này, những học sinh vừa bước xuống xe thì chủ yếu nhìn về phía các học trưởng, tự nhiên là sẽ không chú ý đến Bùi Đông Lai .

Dưới một dạng như vậy thì Bùi Đông Lai lưng mang theo một cái túi lớn đi vào cổng Đại học Đông Hải thì không có quá 3 người chú ý đến hắn, so sánh với ở Trâm Thành Nhất Trung thì quả thật là một cái ở trên trời, một cái ở dưới đất.

Coi như khi Bùi Đông Lai đến trước cổng trường thì một đám người cũng náo động không phải là vì hắn, mà là một chiếc qua Rolls-Royce Phantom chỉ có trong tiểu thuyết đang dừng lại trước cổng trường.

- Cha, người đem nữ nhi bảo bối của người hướng nơi đầu sóng ngọn gió rồi, đã vậy thì con làm sao đối mặt với các đồng học đây ?

Trong qua Rolls-Royce Phantom, mắt thấy mọi người chung quanh đang ngó mắt nhìn mình thì một cô gái có diện mạo xuất chúng, cách ăn mặc mode liếc mắt nhìn một nam nhân mập mạp trung niên bên cạnh:

- Nói với cha là con tự mình tới, nhưng cha vẫn không chịu, hiện tại tốt rồi đó .

Nghe được cô gái nói như vậy thì nam nhân mập mạp cười híp mắt nói:

- Nữ nhi bảo bối, con sợ cái gì ? Lão tử có tiền cũng không phải là do ăn trộm, ăn cướp, có khoe của thì làm sao ? Ở Vân Nam, mỗi người đều biết Hạ Hà ta là người có tiền, đến Đông Hải thì phải để cho mọi người biết được nữ nhi của Hạ Hà có tiền, đỡ phải phải để những tên vương bát đản kia đi lừa gạt nữ nhi của ta.

- Nhìn bộ dáng nhà giàu mới nổi mà đặc ý của cha kìa.

Nghe được phụ thân nói như vậy thì Hạ Y Na hoàn toàn hết chỗ nói, nàng biết được trước đây cha của mình đến cơm cũng không đủ ăn, áo cũng không đủ mặc sau này giàu có thì đã chịu ảnh hưởng của tâm lý này, hận không thể để cả thế giới biết người là một người có tiền.

Thậm chí, Hạ Y Na còn biết cha mình từ đó mỗi khi ngủ có lẽ sẽ hok cần nữ nhân nhưng tuyệt đối phải xách theo 2 túi gạo.

- Ha ha.

Trong lúc Hạ Hà cười to thì Hạ Y Na buồn bực xuống xe, hai gã bảo tiêu đem hành lý của nàng đem xuống luôn.

- Thấy không, người kia chính là người cạnh tranh mạnh mẽ chức vị tân hoa hậu giảng đường năm nay đó, tên là Hạ Y Na.

- Mợ nó, người đã rất xinh đẹp, làn da lại trắng nữa hơn nữa lại còn đi chiếc Rolls-Royce Phantom, đây không phải là Bạch Phú Mỹ trong truyền thuyết sao ?

Hạ Y Na vừa mới xuống xe thì liền khiến cho cả đám người náo động, các nam sinh thì nhìn Hạ Y Na bằng ánh mắt kinh diễm cùng chờ mong mà các nữ sinh thì hâm mộ lẫn ghen tị nhìn vào Hạ Y Na.

Có lẽ là do khí tràng của Hạ Y Na quá cường đại nên Bùi Đông Lai cũng không nhìn được mà liếc nhìn Hạ Y Na một cái.

Không có chờ mong cũng không có hâm mộ, thay vào đó chỉ là một cái liếc mắt bình thường.

Àn?

Có lẽ là do cái bao đen xì trên lưng của Bùi Đông Lai , cũng có thể là do ánh mắt của Bùi Đông Lai khác so với các nam sinh khác, nên khi BÙI ĐÔNG LAI liếc nhìn Hạ Y Na thì Hạ Y Na cũng theo bản năng mà nhìn sang Bùi Đông Lai , khi thấy Bùi Đông Lai thì xem ra hắn cũng không có đẹp trai, nhưng gương mặt lại sáng sủa thì trong lòng không khỏi ngẩn ra.

Theo tiềm thức thì nàng cảm thấy rằng mình đã gặp Bùi Đông Lai ở nơi nào nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể nhớ ra được.

Sau đó không đợi Hạ Y Na lấy lại tinh thần thì Bùi Đông Lai đã im lặng đi vào sân trường.

Tối qua, Cổ Văn Cảnh đã gọi điện thoại đến cho Bùi Đông Lai , ở trong điện thoại thì Cổ Văn Cảnh đã nói hết thấy những thủ tục nhập học cho Bùi Đông Lai rồi chỉ cần Bùi Đông Lai đến ký túc xá báo danh là được.

Tiến vào sân trường, Bùi Đông Lai liền hướng ký túc xá mà đi tới, một bên thầm đánh giá đại học Đông Hải.

Ước chừng 20' sau, dọc theo sân trường thì Bùi Đông Lai đã tiến vào tầng 5 của ký túc xá, liền đi vào phòng của hắn.

- Ai, vốn ta cho rằng các MM ở đại học Đông Hải nhất định sẽ rất cao nhưng kết quả vừa nhìn thì đã thật thất vọng, quả nhiên là đã từng trải qua khó khăn mà không có gì khác ngoài Vu Sơn cùng Vân Nột.

Đi tới trước phòng thì Bùi Đông Lai thấy được trong phòng có một thiếu niên có dáng người phong phanh, người mang theo một chai nước khoáng tỏ vẻ bi thương, sau đó cực kỳ tao nhã mà uống một ngụm nước khoáng.

Bộ dạng say mê kia phảng phất như là hắn đã nhấp một ngụm rượu đỏ quý hiếm vậy.

Trừ thiếu niên ấy ra thì bên cạnh còn hai người, một người là cháu của Cổ Bồi Nguyên là Cổ Văn Cảnh mà một người khác thì giống như diễn viên minh tinh bên Hàn Quốc, kiểu tóc có phong cách riêng hơn nữa cực kỳ chú ý đến cách ăn mặc của mình.

“Két”

Hít một hơi, Bùi Đông Lai liền đẩy cửa vào, lập tức đã hấp dẫn ánh mắt của ba người.

- Đến đây a, Đông Lai.

Mắt thấy Bùi Đông Lai bước vào phòng thì trước tiên Cổ Văn Cảnh liền đứng lên rồi giới thiệu cho hai người khác :

- Vị này chính là người mà lúc nãy ka đã giới thiệu cho các chú, đây chính là Bùi Đông Lai người đã lấy đi chức Trạng Nguyên năm nay.

- Trạng Nguyên, chúng ta cùng vái chào nào.

Cổ Văn Cảnh vừa dứt lời thì người có khuôn mặt tuấn mỹ liền tươi cười đứng dậy làm ra một từ thế sau đó dùng sức vả vào bả vai của Bùi Đông Lai :

- Ngô Vũ Trạch người Hàng Châu.

- Bùi Đông Lai, người Đông Bắc.

Hành động của Ngô Vũ Trạch đã gây ấn tượng tốt cho Bùi Đông Lai nên hắn liền lập tức mỉm cười trả lời.

- Người khỏe, Trạng Nguyên Đệ.

Mắt thấy sau khi Bùi Đông Lai làm quen với Ngô Vũ Trạch xong thì người thiếu niên gầy gò kia mới buông chai nước khoáng trong tay ra, giống như là một người thân sĩ vậy, hắn khẽ khom người nói:

- Ta gọi là Trang Bích Phàm, rất hân hạnh được biết người.

- Trang Bức Bào.

Bùi Đông Lai liền ngạc nhiên, hai người Cổ Văn Cảnh và Ngô Vũ Trạch liền phì cười.

- Trang Bích Phàm.

Về mặt của Trang Bích Phàm bình tĩnh nói:

- Trang trong Trang Tử, Bích trong Bích Vân, Phàm trong Bất Bình Phàm (Không tầm thường).

- Người khỏe Trang (Trang) Bích (Bức) Phàm (Phàm)!

Bùi Đông Lai cố nén cười, rồi vươn tay ra.

- Mặc dù ta gọi là Trang Bích Phàm nhưng chưa bao giờ ta Trang Bức cả.

Trang Bích Phàm tao nhã nắm tay Bùi Đông Lai , chậm rãi nói.

- Đã nhận ra.

Bùi Đông Lai muốn đâm đầu vào miếng đậu hủ để chết quách cho xong.

- Ha Ha...

Cùng lúc đó, hai người Cổ Văn Cảnh và Bùi Đông Lai liền cười đến mức khom người xuống.

Có thể đoán được có một khôn sĩ Trang (Trang) Bích (Bích) Phàm (Phàm) ở đây thì cuộc sống Đại học của ba người sẽ không còn nhàm chán nữa.

Cùng lúc đó, trong phòng hội nghị cục công an ở Đông Hải, lão đại của Đông Hải cảnh giới bị cùng với nhân vật số một của trung đoàn Đông Hải, ngoài ra còn có một người phụ trách của Đông Hải cũng có mặt.

- Chư vị, ba ngày trước đã phát sinh một vụ hỏa hoạn đã ảnh hưởng cực kỳ tồi tệ, cấp trên đã yêu cầu chúng ta trong thời gian sớm nhất phải điều tra ra nguyên nhân của vụ hỏa hoạn rồi báo cáo lại.

Đứng đầu là một gã nam nhân trung niên có dáng vẻ hơi mập, khí độ bất phàm, hẳn là người đứng đầu của Đông Hải cảnh giới:

- Hôm nay ta tụ tập mọi người lại đây là muốn cho mọi người nghe kết quả điều tra mới nhất, đồng thời tự phát biểu ý kiến của chính bản thân mình một chút, để biết được công tác tiếp theo nên triển khai như thế nào.

- Tiểu Trần, nói kết quả điều tra của cô đi.

Nói xong thì hắn liền xuống nhìn về một nữ cảnh sát trẻ tuổi ngồi ở cuối bàn hội nghị.

Cùng lúc đó, toàn bộ mọi người trong phòng hội nghị cũng đem ánh mắt nhìn vào người con gái ấy.

- Vâng, cục trưởng.

Nghe được nam nhân trung niên kia nói như vậy, lại thấy mọi người đều đang nhìn mình thì nữ cảnh sát kia cũng không tỏ ra một chút khấn trương nào cả, mà là liền đứng dậy.

- Sau khi vụ hỏa hoạn được dập tắt thì chúng ta đã có mặt ở hiện trường, đã phát hiện lại phần còn lại của xương cốt cùng với vỏ xe ô tô, xét thấy việc này thì ta cùng với đồng sự đã suy đoán đây không phải là vụ hỏa hoạn bình thường mà có người đã gây án giết người, sau đó hung thủ muốn lợi dụng hỏa hoạn để hủy thi diệt tích.

Nữ cảnh sát vẫn đứng thẳng như một cây thương, gần từng chữ:

- Sau đó chúng ta đã điều tra, nhìn lên video được quay lại thì chúng ta đã thấy được trước khi vụ hỏa hoạn xảy ra thì Chu Phúc Thái đã đón xe đi ra bến cảng, mà sau khi xảy ra hỏa hoạn thì Chu phúc Thái liền biến mất, người chết bên trong chắc hẳn là Chu Phúc Thái rồi.

- Trần đội trưởng, ý của cô là muốn nói người chết không phải chỉ có một ?

Mở miệng là người phụ trách an toàn của Đông Hải.

- 4 người.

Nữ cảnh sát trẻ tuổi mở miệng nói một lần nữa, giọng nói vô cùng khẳng định.

Nàng vừa nói xong tất cả mọi người đều không có dị nghị gì cả, dường như mọi người rất tin tưởng vào nữ cảnh sát này.

Bởi vì bọn họ đều biết, nữ cảnh sát này tên là Trần Hồng đang đảm nhiệm đại đội trưởng ở Đông Hải, trước kia nàng từng đi vào một chi bộ đội thần bí nhất ở TQ.

Chi bộ đội ấy chỉ có các lão đại mới biết được.

Hai chữ.

Long Nha.

codon.tra

121. Chương 121 : Oan Gia Ngõ Hẹp.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 121 : Oan gia ngõ hẹp.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Vào giữa trưa khi ánh mặt trời đã lên tới đỉnh, nhiệt độ trong không khí trở nên rất nóng, mặc dù là như thế nhưng trong sân trường của Đại học Đông Hải lại vô cùng náo nhiệt.

- Trang Nguyên đế, không phải nói nam nhân Đông Bắc cao lớn uy mãnh, nữ nhân Đông Bắc thon cao phóng khoáng sao?

Bên trong phòng 108, Trang Bích Phàm thấy Bùi Đông Lai thu dọn đồ đạc thì làm ra bộ dạng trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, nói:

- Thoạt nhìn thì người không giống người Đông Bắc lắm, nguyên quán hẳn không phải là Đông Bắc a?

Bùi Đông Lai vừa mới thu thập xong đồ vật này nọ, nghe tbl nói như thế thì cười nói:

- Là người Đông Bắc, bất quá từ nhỏ thì thân thể của ta đã không được tốt cho lắm, điển hình là một âm sắc thuốc.

- Thật có lỗi, ta không biết là như vậy.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì tbl hơi ngẩn ra sau đó khom người xuống giải thích.

- Trang Bích Phàm, ta nói chú đừng có thể đừng có lộ ra vẻ nho nhã trang bức như thế có được không?

Thấy được bộ dạng kia của Trang Bích Phàm thì Ngô Vũ Trạch tức giận nói.

- Ta nói rồi ta chưa bao giờ trang bức, cái này gọi là khôn sĩ, khôn sĩ biết không?

Trang Bích Phàm ngẩng đầu lên, vẻ mặt tươi cười nhìn Ngô Vũ Trạch.

- Ca hoàn toàn bị chú đánh bại rồi.

Ngô Vũ Trạch cũng không phải là không quen nhìn hành động của Trang Bích Phàm, hẳn cố ý trêu chọc Trang Bích Phàm mà thôi, Trang Bích Phàm trả lời một cách trực tiếp như thế thì làm cho hắn liền cảm thấy vô lực.

- Căn cứ vào sự sắp xếp của nhà trường thì đệm chăn cùng với đồ dùng hằng ngày thì học sinh tự mua, trong cửa hàng trường học cũng có bán những thứ này, hay là chúng ta đi qua mua đi ?

Mất thấy Bùi Đông Lai thu thập đồ đạc thì Cổ Văn Cảnh đề nghị nói.

Ngô Vũ Trạch cùng Trang Bích Phàm đều là người ở bên ngoài, đều không mang theo hành lý tới đây, nghe được Cổ Văn Cảnh nói như vậy thì liền gật đầu đáp ứng.

Bùi Đông Lai muốn đi báo danh trước, ln vốn muốn chuẩn bị đồ dùng cho hắn, bất quá đã bị Bùi Đông Lai từ chối, tự nhiên hắn cũng sẽ đồng ý đề nghị của Cổ Văn Cảnh .

Bùi Đông Lai cũng âm thầm cảm thán Cổ Văn Cảnh quả thật là biết khiêm tốn, gia gia của Cổ Văn Cảnh là hiệu trưởng ĐH, chắc sớm là chuẩn bị đồ dùng cho hắn rồi.

So với Cổ Văn Cảnh thì bất đồng, Ngô Vũ Trạch cũng không có giả vờ khiêm tốn, một thân của hắn toàn mặc những đồ nhãn hiệu nổi tiếng, trên tay còn có một chiếc đồng hồ xa xỉ, còn khi đến trường thì đều đi trên chiếc Porsche Cayenne.

- Mỗi lúc này, ta vừa ghé ngang qua cửa hàng thì thấy nơi đó cách nơi này khá xa, hay là mọi người hãy lên xe của ta đi qua đó đi.

Ra khỏi phòng thì Ngô Vũ Trạch đi đến chiếc Porsche Cayenne rồi nói.

Cổ Văn Cảnh thân là cháu của cbn, mặc dù xuất thân từ thư hương môn đệ (*) nhưng gia cảnh lại không tầm thường, nếu hắn thích thì không chỉ là chiếc Cayenne mà cho dù là chiếc xe tanks thì cũng có thể mua được. Cho nên thấy được chiếc Cayenne của Ngô Vũ Trạch thì Cổ Văn Cảnh cũng không tỏ ra kinh ngạc hay hâm mộ gì.

(*) nhà dòng dõi Nho học (chỉ người có học)

Bùi Đông Lai cũng thế, dường như là hắn đã nhận ra gia cảnh của Ngô Vũ Trạch rất giàu có.

So sánh với hai người Bùi Đông Lai và Cổ Văn Cảnh mà nói thì tvp lại ngạc nhiên, giống như là phát hiện ra đại lục mới vậy, về mặt vô cùng hâm mộ.

Sau đó, về mặt của Trang Bích Phàm đồng học chúng ta liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Vũ Trạch a, chiếc Cayenne này là hung khí a, luận về thoải mái thì không bằng xe có rèm chen, luận về việt dã thì lại không bằng xe việt dã, quả thật là không tốt.

- Ca không có mở cửa cho nên xe có rèm che đối với ca cũng vô dụng, về phần việt dã thì ca cũng không phải là thành viên của câu lạc bộ Lữ Hữu cho nên cũng không cần chạy loạn, cho nên tất cả những gì các hạ nói đều là vô dụng.

Đối mặt với thói quen châm chọc của tbl thì Ngô Vũ Trạch cũng không có tức giận, hắn cười mắng:

- Ca mua xe chỉ có hai mục đích, thứ nhất là khỏi đi bộ, thứ hai là dùng xe để tán gái.

- Đi thôi, lên xe!

Nghe được Ngô Vũ Trạch nói như vậy thì ở một bên Cổ Văn Cảnh lại sợ Trang Bích Phàm đồng học thao bất tuyệt, giăng ra một đồng đạo lý cho nên liền kêu lên xe.

Bùi Đông Lai đỡ khóc đỡ cười đi theo sát Cổ Văn Cảnh rồi chui vào xe, mà Trang Bích Phàm lại ngồi ở chỗ vị trí tài lái phụ

Để tiện cho các sinh viên mua hàng thì trong đại học Đông Hải cũng có hai, ba cửa hàng lớn, các loại vật phẩm gì cũng có.

Lúc mấy người Bùi Đông Lai đi đến cửa hàng thì lúc này cửa hàng đã kín hết chỗ, ô tô cũng không ít.

Mặc dù Đông Hải được gọi là khắp nơi đều có kẻ có tiền nhưng mà chiếc Cayenne của Ngô Vũ Trạch vẫn thu hút được ánh mắt của nhiều người, khi chiếc Cayenne vừa mới đến trước cửa hàng thì liền hấp dẫn nhiều ánh mắt.

- So sánh với cao trung mà nói thì các MM ở Đại học chẳng những trưởng thành hơn mà cách ăn mặc cũng rất đẹp mắt.

Dừng xe lại, Ngô Vũ Trạch nhìn ra các vị MM mặc váy ngắn, chân dài ngoài kia, không nhìn được mà cảm thán nói.

- Vũ Trạch, chú đây sẽ không hiểu, mấy MM ở cao trung thì thuần khiết, dễ xươg, không khể so sánh được với mấy MM ở trên Đại học được.

Tới thời khắc quyết định thì Trang Bích Phàm cũng không quên phát biểu cao kiến.

- Ta nói các chú đến đây là mua đồ hay ngắm gái ?

Cổ Văn Cảnh một trận nhức đầu.

- Một công đôi chuyện nha, haha.

Ngô Vũ Trạch cười ha ha, dẫn đầu xuống xe.

Đám người Ngô Vũ Trạch vừa mới xuống xe thì thu hút không ít ánh mắt của mấy vị MM, Ngô Vũ Trạch từ trong xe đi ra thì không nói, hơn nữa diện mạo lại tuấn mỹ, cách ăn mặc lại mode, khí độ lại bất phàm, lập tức thu hút nhiều ánh mắt nhất.

So với Ngô Vũ Trạch mà nói thì lực hấp dẫn của ba người Bùi Đông Lai lại thấp hơn.

Đối với việc này thì Cổ Văn Cảnh lại cười khổ cảm thán:

- Cao phú suất, ở phương diện tán gái thì có năng lực bẩm sinh, mà theo suy nghĩ của Trang Bích Phàm đồng học thì kỹ xảo tán gái mới là vương đạo a.

Dường như Cổ Văn Cảnh biết mình không phải là đối thủ của Trang Bích Phàm cho nên cam chịu hạ phong rồi nói ra những chân lý của Trang Bích Phàm .

Đối với lần này thì Bùi Đông Lai liền dở học dở cười.

- Để ăn mừng việc mấy người chúng ta quen biết nhau thì mọi thứ các người mua đều thanh toán cho ta.

Đi vào cửa hàng, Ngô Vũ Trạch một bên đi tới khu vực bán đồ hiệu một bên hào khí ngất trời nói.

- Vậy thì ka cũng không khách khí.

Bùi Đông Lai liền mở miệng nói, mặc dù hắn biết được gia cảnh của Ngô Vũ Trạch thật sự giàu có, cũng không để ý đến số tiền nhỏ như thế, nhưng hắn lại lo lắng hảo tâm của Ngô Vũ Trạch lại có thể trở thành chuyện xuất, làm không tốt thì có thể không kéo gần quan hệ của mọi người với nhau, những thứ khác thì không cần nói, nếu nói riêng về gia cảnh thì Cổ Văn Cảnh cũng không hề thấp kém cho với Ngô Vũ Trạch.

- Đông Lai nói rất đúng, thích cái gì thì mua đi.

Dường như đã đoán được ý nghĩ của Bùi Đông Lai cho nên Cổ Văn Cảnh cũng phụ họa nói theo.

- Vũ Trạch a, không phải ka nói chú chứ , nhưng mua mấy thứ này mà xài tiền của chú thì thật khinh thường chúng ta a.

Trang Bích Phàm cũng mở miệng.

- Được rồi, vậy các chú mua đi.

Ngô Vũ Trạch dở khóc dở cười mắng:

- Bất quá ta nói trước, bữa cơm trưa nay ta mời, ai cũng không nên nói cái gì hết.

- Được.

Lúc này đây không đợi Cổ Văn Cảnh cùng Trang Bích Phàm mở miệng, Bùi Đông Lai đã lên tiếng, Bùi Đông Lai đã nhìn ra thái độ hào sảng, hiền hòa của ntv cho nên là bất cứ việc gì cũng phải phân chia rõ ràng.

Bùi Đông Lai giải quyết dứt khoát, Cổ Văn Cảnh cùng Trang Bích Phàm cũng không nói gì thêm bất quá Cổ Văn Cảnh cũng bội phục Bùi Đông Lai .

Ngô Vũ Trạch không tỏ ra vẻ cố ý, hắn đều mua những thứ đắt tiền.

Đối với việc này thì Trang Bích Phàm đồng học của chúng ta cũng không chịu rút lại phía sau, Ngô Vũ Trạch mua cái gì thì hắn liền mua cái đó.

Cùng nvc bất đồng, gia cảnh của Cổ Văn Cảnh tuy rằng tốt hơn nhưng hắn cũng không ra vẻ gì cả, mà Bùi Đông Lai lại lười chọn đồ cho nên hắn đều mua giống với Cổ Văn Cảnh .

Nửa giờ sau, Bùi Đông Lai cùng với Cổ Văn Cảnh đã mua xong rồi đem đồ vđặt lên bên cạnh chiếc Cayenne mà Ngô Vũ Trạch cùng với Trang Bích Phàm còn chưa có đi ra.

- Đông Lai, chủ nhân của chiếc xe này có chút địa vị đấy.

Có lẽ là bởi vì quá nhàm chán cho nên Cổ Văn Cảnh chỉ vào chiếc Land Rover màu hồng ở bên cạnh.

- So với địa vị của chú thì như thế nào?

Bùi Đông Lai nao nao, hắn không nghĩ tới Cổ Văn Cảnh lại ưa tám như thế.

- Đông Lai, chú cũng biết tuy rằng thanh danh bên ngoài của ông nội ta rất tốt nhưng mà bên trong lại không có quyền gì, bản thân ta ngay cả phú nhị đại cũng không được tính là, còn nói lai lịch của chiếc xe này.

Cổ Văn Cảnh cười nói:

- Cha của chủ nhân chiếc xe này là Ngọc Thạch Chi Vương của QT, ông ngoại của nàng là nhân vật số một ở quân khu Vân Nam, điển hình phú nhị đại thêm vào đó là đời thứ ba của quân đội. Ngoài ra, khi nàng chưa tới Đại học báo danh thì cha nàng đã đem chiếc Land Rover này đến bãi đỗ xe để đậu vào.

Nghe Cổ Văn Cảnh nói ra thân phận của chủ nhân chiếc xe này vô cùng khủng bố, nhưng mà Bùi Đông Lai cũng không có kinh ngạc, vẻ mặt của hắn vẫn bình tĩnh.

- Nga, mỹ nữ phú nhị đại đã xuất hiện.

Có lẽ đã sớm đoán được Bùi Đông Lai không cảm thấy kinh ngạc cho nên Cổ Văn Cảnh cũng không cảm thấy kỳ quái mà là lấy tay chỉ chỉ về phía trước.

Bùi Đông Lai ngó lại thì thấy đó là một cô gái.

Trên đầu có mang theo một cái mũ, mặc một bộ áo liền váy, giữa eo có thắt một cái đai lưng, dưới chân là một đôi giày có nhãn hiệu nổi tiếng.

So sánh với cách ăn mặc của nàng mà nói thì bản thân của nàng lại càng hấp dẫn hơn.

Ngũ quan vô cùng tinh xảo, nhất là cặp mắt to, sáng trong suốt kia, hợp với mắt hai mí, trong vô cùng mê người. Thân hình của nàng tuy không cao tuy nhiên nó lại phối hợp được với khí chất trên người của nàng, làm cho mỹ lực của mỗi bộ phận trên thân thể nàng đều hiện ra không bỏ sót.

Nếu nói riêng về vóc dáng vào diện mạo thì được tính là một mỹ nữ.

Nhưng mà hấp dẫn nhất trên người của nàng chính là làn da. Làn da của nàng rất trắng, cũng không phải trắng do bệnh mà đó trắng giống như trẻ em vậy, vô cùng mịn màng.

Da của nàng rất trắng, không phải trắng của bị bệnh mà trắng giống như là trẻ con, vô cùng mịn màng.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì bên cạnh hắn đã có Tần Đông Tuyết, sau khi đi vào Đông Hải thì lại gặp được Băng mỹ nhân Liễu Nguyệt, Hỏa mỹ nhân Quý Hồng cho nên năng lực miễn dịch mỹ nữ của hắn rất cao.

Lúc này, nhìn thấy cô gái ấy thì Bùi Đông Lai cũng không tỏ ra kinh ngạc như mấy nam nhân đại gái khác, ánh mắt hắn buông xuống, trước tiên thì hắn đang nhớ ra lúc vào trường thì hắn đã nhìn thấy cô gái này, sau đó liền dời đi ánh mắt sang chỗ khác.

- Thì ra là hắn a.

Coi như lúc Bùi Đông Lai đem ánh mắt nhìn sai nơi khác thì Hạ Y Na liền đi tới chiếc Land Rover của mình thì thấy được Bùi Đông Lai cùng Cổ Văn Cảnh, nàng còn biết được Bùi Đông Lai chính là người mà lần trước nàng gặp ở trước cổng trường. Nàng cảm thấy đã gặp được Bùi Đông Lai ở nơi nào đó nhưng nhất thời lại không nhớ ra là nơi nào, đến lúc này gặp được Bùi Đông Lai thì nàng mới nhớ tới được nàng đã thấy được Bùi Đông Lai ở trong đoạn video mà Bùi Đông Lai đang chấp nhận phỏng vấn ở Trầm Thành Nhất Trung kia.

- Y Na, chờ mọi người đem hết đồ vật này về phòng rồi thì sau đó chúng ta đi ăn cơm nhĩ ?

Lúc Hạ Y Na nhận ra Bùi Đông Lai thì ở đằng sau, Tôn Vệ Đông người luôn theo đuổi nàng liền lộ ra bộ mặt ân cần, tươi cười nói :

- Anh biết ở gần đây có một quán ăn ngon, hoàn cảnh cũng tao nhã lắm hơn nữa hương vị thức ăn lại rất ngon.

- Tôn Vệ Đông, người có phải hay không cảm thấy được tỷ không ăn nổi cơm a ?

Bên tai vang lên lời nói của Tôn Vệ Đông thấy được ánh mắt có ý đồ của Tôn Vệ Đông thì đôi mi thanh tú của Hạ Y Na liền nhăn lại.

Bởi vì nghe theo lời dẫn dắt của Tôn Tường Vân lại biết được sự lợi và hại trong đó cho nên Tôn Vệ Đông đã hoàn toàn theo đuổi Hạ Y Na, lấy đó là chuyện quan trọng nhất trước mắt.

Lúc này thấy được Hạ Y Na có ấn tượng không tốt đối với bản thân mình thì Tôn Vệ Đông cũng không có buông bỏ, hắn vẫn như cũ vẫn luôn duy trì nụ cười tao nhã:

- Y Na, ý của anh không phải là như thế.

- Tôn Vệ Đông, tỷ mặc kệ người có muốn chơi trò lẩn qua lẩn lại trên giường với tỷ hay là coi trọng tiền của Hạ bản tai hoặc là coi trọng quyền của ông ngoại tỷ, nói tóm lại là tỷ không có hứng thú đối với người, không cần phải giống cái thứ gì đó đi theo đuôi của tỷ đâu.

Có lẽ là thấy được Tôn Vệ Đông thật sự rất phèn hạ, cho nên Hạ Y Na liền trực tiếp ngả bài luôn, sau đó không đợi Tôn Vệ Đông trả lời, nàng đã đi tới chiếc Land Rover.

“Bá!”

Lời nói của Hạ Y Na đã làm cho sắc mặt của Tôn Vệ Đông biến đổi, bất quá hắn rất nhanh liền điều chỉnh được vẻ mặt của mình, vội vàng đuổi theo Hạ Y Na:

- Y Na, em hiểu lầm ý tứ của anh rồi.

- Ai nha, Tôn Vệ Đông, tỷ nói người nè, tại sao người lè mề giống như đàn bà thế ?

Hạ Y Na có chút không kiên nhẫn:

- Tỷ đã nói với người, tỷ đối với thứ công tử quyền thế như người thì không có hứng thú, càng không có tình thú.

Nói xong thì Hạ Y Na giống như sợ Tôn Vệ Đông không hiểu, liền giơ tay lên chỉ vào Bùi Đông Lai đang đứng bên chiếc Cayenne rồi nói:

- Tỷ thích cái dạng nam nhân tự thân phần đầu như hắn, người có hiểu không ?

Àn?

Ngạc nhiên nghe được Hạ Y Na nói như thế, Tôn Vệ Đông liền nhú mày thôi nhìn vào phương hướng mà Hạ Y Na chỉ.

Ngay sau đó.

Hắn liền thấy được Bùi Đông Lai, mà Bùi Đông Lai cũng có cảm giác được ai đang nhìn mình, Bùi Đông Lai liền quay lại.

Ánh mắt hai người gặp nhau trên không trung, nhất thời liền kích lên một tia lửa vô hình.

Trong phút chốc, Tôn Vệ Đông giống như là đã lọt vào sét đánh, cả người liền trở nên cứng ngắc.

Oan gia ngõ hẹp.

(*) nhà dòng dõi Nho học (chỉ người có học)

codon.traí

122. Chương 122 : Bốc Hơi Khỏi Nhân Gian.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 122 : Bốc hơi khỏi nhân gian.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Theo lời của Liễu Nguyệt thì chuyện tình Chu Phúc Thái bị giết chết sẽ mang lại uy hiếp rất lớn cho Tôn Vệ Đông , cứ cho là Tôn Vệ Đông không tin rằng Liễu Nguyệt phải người làm nhưng hắn cũng sẽ bị dọa.

Ở Tôn Vệ Đông xem ra nếu Liễu Nguyệt vì Bùi Đông Lai mà xuống tay với Chu Phúc Thái thì không cam đoan nếu như hắn còn tiếp tục khiêu khích Bùi Đông Lai thì Liễu Nguyệt sẽ ra tay hay không.

Bởi vì lo lắng bản thân mình sẽ giống như Chu Phúc Thái cho nên kể từ khi Hạ Y Na đến thì Tôn Vệ Đông tạm thời bỏ quên chuyện tình đối phó với Bùi Đông Lai mà tính toán đợi sau khi theo đuổi xong Hạ Y Na có chỗ dựa vững chắc thì hắn mới tìm Bùi Đông Lai tính sổ.

Dưới tình hình như vậy, Hạ Y Na chỉ vào Bùi Đông Lai rồi nói với Tôn Vệ Đông :

- Tỷ thích nam nhân như thế.

Đúng là những lời này đã đả kích đến Tôn Vệ Đông .

Dưới ánh mặt trời, Tôn Vệ Đông cảm thấy cho với lúc xx bị liệt dương hay ăn cơm trứng phải con bọ thì khó chịu hơn, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Thấy được biểu tình biến hóa của Tôn Vệ Đông, thì Bùi Đông Lai đứng ở bên cạnh chiếc cảm thấy mặc dù Hạ Y Na lấy mình ra làm tấm mộc thì hắn cũng có chút không thoải mái, bất quá hắn lại không để ý đến Tôn Vệ Đông , hắn vẫn không có mở miệng ra.

- Nếu Y Na đã không muốn đi thì để lúc khác cũng được.

Vài giây sau, Tôn Vệ Đông cố gắng kiềm chế cơn tức giận trong người rồi bày ra một bộ mặt tươi cười so với khóc thì còn khó coi hơn.

Nói xong, không đợi Hạ Y Na trả lời thì Tôn Vệ Đông đã xoay người bỏ đi.

Chẳng qua.

Trước khi đi thì hắn liền hung hăng trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái, giống như là đang cảnh cáo Bùi Đông Lai tốt nhất nên tránh xa Hạ Y Na một tí nếu không thì sẽ chết rất khó coi.

Nhìn thấy được bộ dạng cảnh cáo của Tôn Vệ Đông thì Hạ Y Na cảm thấy có chút hối hận, lúc vừa rồi bản thân mình cao hứng quá nên hoàn toàn không lo lắng sẽ có kết quả như thế này.

Rất hối hận, Hạ Y Na liền đi tới chỗ của Bùi Đông Lai , chuẩn bị làm ra chút gì đó.

Thấy được Tôn Vệ Đông ôm nỗi hận rời đi, Hạ Y Na đang đi tới thì Cổ Văn Cảnh đứng bên cạnh Bùi Đông Lai có chút lo lắng, hắn liền liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai , ở Cổ Văn Cảnh xem ra bất thành linh gặp tai bay vạ gió thì đối với Bùi Đông Lai tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Cùng với Cổ Văn Cảnh bất đồng, mặc dù Bùi Đông Lai nhận ra hận ý trong ánh mắt của Tôn Vệ Đông nhưng hắn cũng không hề có cử động nào.

Bởi vì hắn biết rõ, nếu như không có chuyện mới vừa rồi thì Tôn Vệ Đông cũng sẽ tiếp tục tìm hắn gây phiền phức.

- Thật có lỗi, Bùi Đông Lai đồng học, vừa rồi ta nhất thời cao hứng nên đã gây ra phiền toái cho người.

Vài giây sau, Hạ Y Na cùng với hai gã bảo tiêu ở phía sau đi đến trước mặt Bùi Đông Lai , vẻ mặt tươi cười xin lỗi, nói:

- Để tỏ lòng xin lỗi, ta sẽ mời ăn cơm trưa, mặc khác ta cam đoan Tôn Vệ Đông sẽ không tìm người gây phiền toái.

- Cam đoan của cô không có tác dụng gì, nhất định hắn sẽ không bỏ qua cho ta. Mặc khác, ta không có hứng thú ăn cơm với cô.

Đối với lời xin lỗi của Hạ Y Na thì hắn cũng không coi ra gì cả, hắn cảm thấy được hành vi lấy người khác ra làm lá chắn của Hạ Y Na là không đúng, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của người khác.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì sắc mặt của hai gã bảo tiêu liền ngạc nhiên.

Phải biết rằng, ở trong trí nhớ của bọn hắn thì cả khu Tây Nam thì số thanh niên muốn mời Hạ Y Na đi ăn cơm cũng không đếm hết nổi.

Mà hiện giờ, Hạ Y Na lại chủ động mới đối phương đi ăn cơm, đối phương chẳng những không đồng ý mà ngược lại giọng nói còn không khách khí.

Hai tên bảo tiêu ngạc nhiên ra, sau đó một tên bảo tiêu trong đó liền bước lên, trừng mắt nhìn vào Bùi Đông Lai .

- Bảo ca.

Mặc dù Hạ Y Na đối với thái độ lãnh đạm của Bùi Đông Lai thì có chút ngạc nhiên nhưng nàng cũng biết bản thân mình đuối lý cho nên lúc thấy một tên bảo tiêu tiếng lên thì nàng vội lên tiếng ngăn cản.

- Bùi Đông Lai đồng học, tuy rằng ngươi không chấp nhận lời giải thích của ta, bất quá ta đối với hành vi lúc này của mình cũng muốn nói một lời xin lỗi với ngươi,.

Hạ Y Na nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai, vẻ mặt chân thành nói:

- Còn về phần Tôn Vệ Đông bên kia thì xin ngươi cứ yên tâm, lời nói của ta tuyệt đối có ý nghĩa.

Bùi Đông Lai cũng không hề cử động điều này đã làm cho Hạ Y Na cảm thấy xấu hổ không thôi.

- Ai ui, Đông Lai, vị mỹ nữ kia là ai a? Lúc nào thì ngươi quen biết với nàng thế ?

Coi như lúc Hạ Y Na cảm thấy xấu hổ thì một giọng nói vui mừng từ phía sau truyền đến, dưới ánh mắt trời Ngô Vũ Trạch ôm theo một đồng đồ, giống như là phát hiện ra tân đại lục mới vậy, vội vàng chạy đến đây, một bên chạy một bên rút đồ, bất quá hắn cũng không để ý, trong mắt hắn thì mỹ nữ là cao hơn.

Nghe được lời nói của Ngô Vũ Trạch thì theo bản năng Hạ Y Na liền xoay người lại, thấy Ngô Vũ Trạch chạy tới đây thì đột nhiên linh quang trong đầu nàng chợt hiện, rồi đột nhiên nàng thần nhiên cười nói:

- Vì đồng học này, xin hỏi ngươi là bạn cùng phòng với Bùi Đông Lai sao ?

- Đúng vậy, chúng ta ở lầu 5 phòng 108.

Ngô Vũ Trạch nhìn vào Hạ Y Na giống như là đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, vẻ thưởng thức cùng với kinh ngạc trong ánh mắt không thể nào che dấu được chút nào.

- Mới vừa rồi, mình đã không cẩn thận nên đã đắc tội với Bùi Đông Lai đồng học, bất quá Bùi Đông Lai đồng học cũng không có nhận lời giải thích của mình, cậu có thể giúp mình khuyên nhủ hắn được không?

Hạ Y Na nháy mắt mỉm cười, nói:

- Để tỏ rõ lòng thành ý của mình, mình sẽ kêu đám tỷ muội trong phòng xuống để mọi người làm quen với nhau.

- Không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề!

Ngô Vũ Trạch gật đầu nói:

- Đông Lai, tuy rằng ta không biết các người xảy ra hiểu lầm gì, nhưng mà hiểu lầm lại không lớn. Nếu như mỹ nữ đã giải thích hơn nữa lại là mời khách, chúng ta là đàn ông, lòng dạ cũng phải phóng khoáng chứ, cùng nhau đi ăn chứ ?

Nói xong thì Ngô Vũ Trạch liền nháy mắt ra hiệu cho Bùi Đông Lai , cảm giác kia giống như đang nói: “ Đông Lai, coi như ngươi không có hứng thú với mỹ nữ những cũng phải suy nghĩ cho cảm nhận của tụi ka a.”

Bởi vì lúc này khi Hạ Y Na giải thích thì Bùi Đông Lai đã thấy được ngữ khí cùng với trong ánh mắt có thành ý nên Bùi Đông Lai cũng đã nhìn ra được Hạ Y Na lúc này bắt đầu dĩ mới đem mình ra làm tấm mộc thôi, cho nên ấn tượng của hắn đối với Hạ Y Na cũng tốt hơn.

Lúc này nghe được Ngô Vũ Trạch nói như vậy, lại nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Ngô Vũ Trạch thì làm sao Bùi Đông Lai có thể từ chối được.

- Mỹ nữ, chúng ta đều tin tưởng, chỉ cần cô mở miệng thì những tên lúc này sẽ không đến gây phiền phức cho Đông Lai ca, nhưng mà cô có nghĩ tới, cô mời chúng ta dùng cơm thì lời cam đoan của cô chưa chắc sẽ hữu dụng.

Lúc này, Cổ Văn Cảnh luôn trầm mặc bỗng mở miệng, ở hắn xem ra nếu như Bùi Đông Lai vô tình trở thành tấm mộc thì theo lời nói của Hạ Y Na thì Tôn Vệ Đông hơn phân nửa là sẽ không tìm Bùi Đông Lai để gây phiền phức nhưng mà nếu như Bùi Đông Lai cứ làm tấm mộc dài hạn thì sẽ rất khó nói.

Đối với Hạ Y Na mà nói, sở dĩ nàng muốn mời Bùi Đông Lai đi ăn cơm chính là muốn xin lỗi.

Còn nữa, cũng giống như lời nói của nàng thì từ nhỏ cơm đã đưa tới tận miệng, quần áo đưa tới tay, không thiếu tiền cho nên nàng đối với đám phú nhị đại đều cũng không có hứng thú, ngược lại nàng lại hứng thú đối với người có xuất thân hàn hàn mà biết phấn đấu, mà Bùi Đông Lai lại thi được thành tích 745 điểm, điều này đã làm cho nàng cảm thấy tò mò, nàng muốn biết một người học như thế nào thi mới có thể thi ra được một số điểm hậu vô lại giả vô tiền khoáng hậu như vậy.

Lúc này nghe được Cổ Văn Cảnh nói như vậy thì Hạ Y Na liền ngắt ra, sau đó nàng liền suy nghĩ, liếc nhìn Cổ Văn Cảnh một cái.

Hiển nhiên, nàng cho rằng Cổ Văn Cảnh nói rất đúng.

Điều này làm cho nàng không khỏi do dự.

Bởi vì, trong nội tâm của nàng thì nàng cũng không muốn đem lại phiền toái cho Bùi Đông Lai .

Lúc trước thì Ngô Vũ Trạch cũng không biết được chuyện hiểu lầm giữa Bùi Đông Lai và Hạ Y Na , lúc này nghe được Cổ Văn Cảnh nói như vậy thì lập tức thu lại nụ cười, rất không thoải mái nói :

- Tên kia là ai thế mà bá đạo thế ? Con mụ nói, hay là hắn đem vị mỹ nữ kia trở thành lão bà của hắn a ?
- Mình không có quan hệ nào với hắn cả.

Hạ Y Na tính toán nói rõ ràng, nếu như Tôn Vệ Đông không nghe nàng thì nàng sẽ đến gặp Tôn Tường Vân, sau khi âm thầm làm ra quyết định thì nàng nhìn vào Bùi Đông Lai gằn ra từng chữ:

- Ông già của hắn mặc dù là nhân vật có quyền ở Đông Hải Cảnh Bị Khu nhưng mình nghĩ, hắn sẽ không có ngu xuẩn mà đắc tội với mình.

“Bá”

Nghe được Hạ Y Na nói như vậy thì sắc mặt của Ngô Vũ Trạch cũng không khỏi biến đổi, vẻ hưng phấn trên mặt hắn đã không còn nữa, thay vào đó là cái nhú mày.

Mặc dù hắn là phú nhị đại nhưng mà nhân vật có quyền ở Đông Hải Cảnh Bị Khu những từ lại ẩn chứa nhiều ý nghĩa, hắn dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ đến.

Đồng thời, Ngô Vũ Trạch cũng nhìn ra được sở dĩ Bùi Đông Lai do dự hoàn toàn không phải là do hắn không có hứng thú, lúc này biết được bối cảnh của đối phương thì Ngô Vũ Trạch lập tức muốn cự tuyệt lời mời.

Hắn không muốn vì bản thân mình mà hại bạn.

- Nếu mỹ nữ đã có thành ý như vậy thì chúng ta cũng không thể lộ ra vẻ hẹp hòi.

Coi như lúc Ngô Vũ Trạch đang tính toán mở miệng từ chối thì Bùi Đông Lai liền mở miệng, hắn quyết định nhận lời mời của Hạ Y Na , thái độ của Hạ Y Na đã làm cho hắn không thấy phần cảm đồng thời hắn cũng không muốn vì bản thân mình mà khiến đám người Ngô Vũ Trạch mất hứng.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì Cổ Văn Cảnh liền cả kinh, hắn không ngờ Bùi Đông Lai sẽ đáp ứng.

Không riêng gì Cổ Văn Cảnh mà ngay cả Ngô Vũ Trạch cũng cảm thấy ngạc nhiên.

- Đây mới là phong độ mà thân sĩ nên có.

So ra mà nói thì vẻ mặt của Trang Bích Phàm lại tỏ ra bình tĩnh, nói:

- Còn về phần tên kia, nếu hắn còn dám rầm rĩ thì ta sẽ kêu người đến gọt hắn.

Bên tai vang lên lời nói nguội bài của Trang Bích Phàm thì Hạ Y Na liền mở miệng cười “ Hì , hì ”

Đột nhiên nàng cảm thấy bốn người Bùi Đông Lai rất thú vị.

- Một lời đã định, nửa giờ sau chúng ta sẽ gặp nhau trước cổng trường.

Hạ Y Na liền mở miệng nói.

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật đầu, sau đó nhìn Ngô Vũ Trạch rồi mở miệng:

- Vũ Trạch, còn thất thần gì nữa, mau mở cốp xe ra a.

Ngô Vũ Trạch “Nha” một tiếng, vội vàng mở cốp xe ra, sau đó mấy người Bùi Đông Lai liền đem đồ đạc để vào.

- Bốn vị suất cả, nửa giờ sau trước cổng trường, không gặp không về.

Chờ cho hai gã bảo tiêu đem đồ cất vào trong ô tô, thì Hạ Y Na liền mỉm cười vẫy vẫy tay, sau đó liền đi lên ô tô rồi rời khỏi.

- Văn Cảnh, lúc nãy người nói có người gây phiền toái cho Đông Lai, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Sau khi Hạ Y Na rời khỏi thì Ngô Vũ Trạch có chút không yên lòng mà hỏi han, tuy rằng hắn không biết bối cảnh của Bùi Đông Lai nhưng ở hắn xem ra người ở Đông Hải nếu dám không để nhân vật có quyền ở Đông Hải Cảnh Bị Khu vào mắt thì cũng không có nhiều lắm.

- Cái tên kia mời Hạ mỹ nữ ăn cơm, Hạ mỹ nữ liền nói không có hứng thú rồi lại nói nam nhân mà nàng yêu thích phải giống như Đông Lai ca đây, nghe được như vậy thì tên kia liền xám xịt bỏ đi, nhưng mà trước khi đi thì không quên dùng ánh mắt để cảnh cáo Đông Lai ca.

Cổ Văn Cảnh nói xong liền nhịn không được mà quay sang nhìn Bùi Đông Lai một cái, lấy hiểu biết của hắn đối với Bùi Đông Lai thì hắn biết rằng không Bùi Đông Lai không phải là một người tùy tiện như vậy. Nếu Bùi Đông Lai đã dám nhận lời mời thì điều đó đại biểu cho việc hắn không úy kị gì đến Tôn Vệ Đông cả, điều này đã làm cho Cổ Văn Cảnh cảm thấy tỏ mò, tò mò vì không biết Bùi Đông Lai còn có bao nhiêu còn bài chưa lật nữa đây.

- Đông Lai, nếu không thì chúng ta cũng đừng nên đi.

Nghe được Cổ Văn Cảnh nói như vậy thì Ngô Vũ Trạch liền lo lắng.

- Không có việc gì.

Bùi Đông Lai cười cười, từ đầu đến cuối hắn cũng không để ý đến việc Tôn Vệ Đông có trả thù hay không.

Bình đến tướng ngăn, nước tới đất chặn.

Nếu như Tôn Vệ Đông thật muốn đến tìm hắn để gây phiền phức thì hắn sẽ không để ý mà lợi dụng những gì học được của Phạm Ba Đặc để làm cho Tôn Vệ Đông bốc hơi khỏi nhân gian.

codon.traí

123. Chương 123 : Đóa Hoa Tươi Cắm Trên Bãi Phân Trâu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 123 : Đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Thông thường mà nói thì ngày đầu tiên của năm 1 Đại học thì bất kể là nam sinh hay nữ sinh thì cũng đều phải ăn một bữa cơm với những đồng học chung phòng với mình.

Tuy rằng đối với cách làm của Hạ Hà một kẻ nhà giàu mới nổi thì mỹ danh “ Bạch Phú Mỹ ” của Hạ Y Na đã truyền khắp cả đại học Đông Hải trong buổi sáng, nhưng mà thái độ làm người của Hạ Y Na là không cố ý khoe của, cũng không giả vờ trang bức, cũng không cố ý bài xích với mấy bạn học ở trong phòng.

Dưới một dạng như vậy thì khi biết được Hạ Y Na mời ăn cơm hơn nữa lại có thể cùng ăn với Trang Nguyên cùng đám bạn của hắn thì ba cô gái chung phòng liền sôi nổi đáp ứng.

Theo ý nào đó mà nói thì các nàng muốn biết một người thi ra được một số điểm nghịch thiên như vậy rốt cuộc là một người như thế nào.

Sau khi trang điểm xong thì các nàng ngồi lên chiếc Land Rover.

Trước cổng đại học Đông Hải thì Ngô Vũ Trạch cùng chiếc Cayenne của hắn đã đứng ở đây.

- Suất ca, đi theo chúng ta.

Không có để ý ánh mắt của đám người xung quang, Hạ Y Na mở cửa sổ xe ra rồi vẫy vẫy tay, ý báo mình đi ở phía trước để dẫn đường.

- Okê con dê.

Lúc này nghe được Hạ Y Na nói như vậy thì Ngô Vũ Trạch cũng tỏ ra bộ dạng tiêu sái, hắn chờ mong có thể lập được quan hệ hữu nghị với những MM cùng phòng của Hạ Y Na . Nếu như Bùi Đông Lai không sợ phiền toái thì hắn sẽ không cần lo lắng gì nữa.

Bởi vì trực giác cùng lý trí đã nói cho hắn biết rằng, Bùi Đông Lai sẽ không đơn giản như vậy.

- Lúc này ta đã xem, trừ Hạ Y Na ra thì còn hai MM nữa.

Đi sau chiếc Land Rover kia thì Ngô Vũ Trạch mở miệng cười nói:

- Hạ Y Na đã là của Đông Lai ca rồi, còn hai MM kia thì chúng ta sẽ so tài coi thử ai nhanh hơn, thế nào ?

- Ta tự biết bản thân mình, không nên cưỡng cầu.

Cổ Văn Cảnh cười nói:

- Vẫn là giao cho chú cùng Trang Bích Phàm đi, vừa lúc nghiệm chứng một chút kỹ năng tán gái của soái ca, vừa lúc thấy được sự lợi hại của Trang Bích Phàm đồng học.

- Ta cũng chỉ nói như vậy thôi., còn Hạ Y Na thì các chú muốn thì cứ ra tay.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười, tuy rằng hắn không hề phản cảm đối với Hạ Y Na nhưng mà hắn cũng không muốn cùng với Hạ Y Na phát triển gì cả.

- Đông Lai ca, ca không có hứng thú đối với Hạ mỹ nữ nhưng mà người ta lại có hứng thú đối với ca, nếu không thì người ta sẽ không đem ca làm tấm mộc rồi, cũng không cần phải giải thích mời chúng ta đi ăn nữa a.

Ngô Vũ Trạch than thở:

- Còn nữa, lui một vịn bước thì lấy bối cảnh của Hạ mỹ nữ thì còn lâu ta mới bằng được, cho nên vẫn là quên đi.

- Mặc dù ta tin tưởng có thể tán được Hạ mỹ nữ, bắt quá vợ của bạn cho nên không thể tán được, quên đi.

Trang Bích Phàm lắc đầu, khẽ nói.

- Ta kháo, Trang Bích Phàm , chú không trang bức thì sẽ chết à ?

Ngô Vũ Trạch liền đả kích.

Về mặt của Trang Bích Phàm vẫn bình tĩnh, hời hợt nói:

- Tại sự thật trước mặt, mọi điều hư ảo đều sẽ tan biến vào gió, Vũ Trạch, đã đến lúc chứng kiến thực lực cái miệng của ka.

“”

Cả ba người đều bị Trang Bích Phàm đánh bại.

Là một trong những Đại học lớn cho nên xung quanh Đại học Đông Hải thì có rất nhiều quán bar, khách sạn... cái gì cũng có cả.

15' sau, Hạ Y Na đem xe dừng lại trước một tiệm cơm có tên là Hồng Tử Cáp.

Hồng Tử Cáp, tên như ý nghĩa, chim bồ câu ở đây chính là món ăn làm chủ.

Sở dĩ Hạ Y Na lựa chọn Hồng Cáp Tử là bởi vì lúc sáng Hạ Hà có nói trưa nay sẽ đến đây ăn cơm với nàng nhưng kết quả đã bị nàng đuổi đi.

Mà Hạ Hà lại muốn khoe của cho nên mỗi lần đi ăn cơm là đều vào chỗ sang trọng, Hồng Tử Cáp chính là một trong số đó.

Tục ngữ có câu, xem một quán cơm đó như thế nào thì chỉ cần xem bãi đỗ xe là có thể suy đoán ra.

Trong bãi đỗ xe có rất nhiều xe, vậy chứng tỏ là quán cơm đó sẽ có sinh ý rất tốt, đồ ăn rất tốt, ngược lại nếu ít xe thì chứng tỏ thức ăn ở đó quá kém.

Sau khi đem xe dừng lại thì mấy cô gái liền chủ động bước tới trước chiếc Cayenne của Ngô Vũ Trạch .

- Trước tiên xin tự giới thiệu, ba vị này đều là tỷ muội cùng phòng với mình.

Mất thấy mấy người Bùi Đông Lai xuống xe thì Hạ Y Na liền mỉm cười, chủ động giới thiệu:

- Vị này gọi là Tăng Khả Tâm đến từ Trữ Hạ.

Nghe được Hạ Y Na giới thiệu mình thì Tăng Khả Tâm liền mỉm cười chào hỏi:

- Rất hân hạnh được biết mọi người.

- Chào bạn, Khả Tâm mỹ nữ.

Ngô Vũ Trạch liền dẫn đầu, mỉm cười nói:

- Mình gọi là Ngô Vũ Trạch .

- Chẳng bao lâu nữa thì bạn sẽ hiểu lòng mình, tên rất hay, thật sự rất hay.

Trang Bích Phàm đồng học của chúng ta liền không cam tâm yếu thế, hần liền mở miệng nói luôn:

- Chào bạn Tăng Khả Tâm, mình gọi là Trang Bích Phàm .

“ Hà..”

Nguyên bản là cả đám người Hạ Y Na bị bộ dạng bín hiêm của Trang Bích Phàm hù dọa, lúc này nghe được Trang Bích Phàm nói tên ra thì cả đám liền trợn tròn mắt.

Cả đám người liền ngạc nhiên, cả bốn cô gái đều buồn cười.

- Trang trong thôn trang, Bích Vân trong Lam Thiên (trời xanh), Phàm trong không tầm thường.

Về mặt Trang Bích Phàm bình tĩnh bổ sung.

- Chào bạn, Trang Bích (Bút) Phàm (Phạm).

Tằng Khả Tâm liền chào hỏi, kết quả lời nói ra khỏi miệng thì thấy ba người Hạ Y Na nhin cười, thấy vậy nàng cũng không nhin được mà cười lên.

- Tên là Bùi Đông Lai .

Bùi Đông Lai dường như đã quá quen với bộ dạng của Trang Bích Phàm cho nên cũng vẫn bình tình, mỉm cười nói chuyện.

- Cổ Văn Cảnh .

Cổ Văn Cảnh cũng mỉm cười ra hiệu.

- Vị này là Quách Lệ Na, người Tô Châu.

Sau khi cười thì Hạ Y Na lại chỉ vào một MM bên cạnh rồi giới thiệu.

Muội tử tên là Quách Lệ Na mặc một bộ áo màu trắng, nửa thân dưới có mang theo một chiếc váy ngắn mà hồng, dưới chân là một đôi dép lê.

Về mặt rất dễ thương, đáng người lại cân đối, trải qua sự giới thiệu của Hạ Y Na thì nàng cũng mở miệng nói:

- Mọi người tốt.

Quách Lệ Na mở miệng nói chuyện ánh mắt rơi vào trên người của Ngô Vũ Trạch , dường như nàng rất có hứng thú với Ngô Vũ Trạch .

Ngô Vũ Trạch hàng năm trà trộn ở bên trong bụi hoa, tự nhiên là nhìn ra Quách Lệ Na chính là đối tượng thích hợp để hấn chinh phục vì vậy hấn liền mỉm cười cùng bắt tay, mà Trang Bích Phàm lại đem tâm tư đặt ở trên người, về mặt cao thâm gật gật đầu, tỏ ra vừa ý.

Hai người Bùi Đông Lai và Cổ Văn Cảnh cũng gật đầu.

Cuối cùng có một MM không có trang điểm, hơn nữa cách ăn mặc cũng không xa hoa, nhưng mà nàng không luống cuống, chủ động giới thiệu tên mình đồng thời không có che dấu sự kính nể của mình đối với Bùi Đông Lai.

Căn cứ vào lời nói của Hạ Y Na thì bốn người Bùi Đông Lai biết được tên của cô gái này là Dương Tĩnh, nàng chính là Trạng Nguyên ở phía Nam.

Ba cô gái giới thiệu xong thì Ngô Vũ Trạch liền mở miệng trêu ghẹo nói:

- Hạ mỹ nữ, cô không cần phải giới thiệu, thanh danh của các người đã vang vọng cả trường học, nga, không phải là vang vọng cả các trường Đại học ở Đông Hải.

- Nếu đã như vậy thì không cần giới thiệu nữa, đi thôi.

Đối mặt với lời trêu đùa của Ngô Vũ Trạch thì Hạ Y Na cũng không không để ý, mà là dẫn đầu đi vào Hồng Tử Cáp khách sạn.

- Hoan nghênh quang lâm.

Ngay khi Hạ Y Na dẫn mọi người vào thì một tiểu thư tiếp khách mặc sườn xám mỉm cười, cúi đầu chào hỏi.

Bởi vì là một tiệm cơm lớn cho nên trong đại sảnh đã kín chỗ.

Có lẽ là do khí chất của Hạ Y Na , Tăng Khả Tâm cùng với Quách Lệ Na không tầm thường cho nên rất nhiều người dùng cơm đều đem ánh mắt quăng lại, trong đó có mấy người nhận ra Hạ Y Na , vội vàng sôi nổi trao đổi.

- Ngài khỏe chứ, xin hỏi mọi người có dự tình gì chưa ?

Rất nhanh, một nữ nhân trung niên dường như là quản lý đi tới, mỉm cười hỏi đám người Hạ Y Na .

- Không có.

Hạ Y Na nói:

- Làm phiền an bài cho chúng ta một chỗ.

- Thực xin lỗi tiểu thư, ở đây đã đầy cả rồi.

Nữ quản lý lộ ra vẻ mặt xin lỗi, nói:

- Nếu như tiểu thư cùng với bằng hữu của tiểu thư không để ý thì xin chờ một lát, khi nào có chỗ thì chúng ta lập tức sẽ an bài ngay.

Ngạc nhiên nghe được quản lý nói như vậy thì Hạ Y Na liền nhíu mày.

- Hạ mỹ nữ, đổi địa phương khác đi.

Ngô Vũ Trạch liền đề nghị, hấn đối với xung quanh cũng không lạ gì, ngoại trừ Hồng Tử Cáp ra thì còn có mấy chỗ ngon hơn.

“Bá”

Coi như lúc Hạ Y Na chuẩn bị nói cho quản lý thay đổi chỗ khác thì nàng thấy được sắc mặt trên người nữ quản lý thay đổi, cũng không nhìn thẳng vào nàng mà vội đi ra ngoài cửa.

Trong đại sảnh, khách dùng cơm cũng đem ánh mắt nhìn về phía trước cửa.

Biến cố xảy ra bất ngờ làm cho Hạ Y Na ngạc nhiên, theo bản năng nàng cũng quay đầu lại.

Ngay sau đó.

Nàng thấy được một nữ nhân toàn thân phát ra một hơi thở trí mạng đang đi vào.

Nữ nhân mặc một bộ váy liền áo mà hồng, dưới chân đi một đôi giày cao gót màu hồng, túi xách trong tay chính là LV.

Vóc dáng của nữ nhân này không cao, đại khái khoảng 1m6 nhưng mà thân hình của nàng có thể nói là hoàn mỹ, nhất là cặp bánh bao trước ngực, có chút đồ sộ.

Không chỉ có thế, chiếc áo trên người nào có cổ áo rất thấp, chẳng những lộ ra một tầng da thịt màu trắng hơn nữa còn có thể thấy được chiến hào ở bên trong.

Nàng làm sao tới đây ?

Bùi Đông Lai cũng quay đầu lại thấy được người đó là Quý Hồng thì liền nhíu mày lại, chẳng biết tại sao khi đối mặt với hơi thở và vẻ mặt quyến rũ của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai dường như cảm nhận được nàng là một Xà mỹ nữ, toàn thân đều không thoải mái.

Trừ thứ đó ra, thì bởi vì Quý Hồng cũng với Liễu Nguyệt đối lập với nhau cho nên Bùi Đông Lai thủy chung vẫn luôn ôm lấy lòng cảnh giác đối với Quý Hồng .

Hấn dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra một nữ nhân có thể cai quản một nửa giang sơn hắc đạo ở Đông Hải thì sẽ kinh khủng cỡ nào.

- Thật là trùng hợp a, Đông Lai đệ đệ thân ái của ta, người cùng với các đồng học đến đây ăn cơm sao ?

Ngay khi toàn bộ nam nhân đang vì sự xuất hiện của Quý Hồng mà thất thần thì Quý Hồng lại lắc thân hình như rắn nước của mình bước đến bên cạnh Bùi Đông Lai , mở miệng nói.

Ân?

Ngạc nhiên nghe được nữ nhân này nói như vậy thì vô luận là bốn cô gái hay là ba người Ngô Vũ Trạch đều cảm thấy ngạc nhiên, quay lại nhìn về Bùi Đông Lai .

Giống như đang hỏi : “ Người biết vị mỹ nữ kia sao ?”

- Quý tiểu thư, mọi người là bằng hữu với nhau sao ?

Coi như lúc Bùi Đông Lai đang tính toán mở miệng thì quản lý liền cung kính hỏi Quý Hồng .

Không trả lời.

Ngay sau đó.

Dưới sự há hốc mồm của mọi người thì Quý Hồng liền đi khoác lên cánh tay của Bùi Đông Lai, lộ ra một bộ dạng tươi cười, thổi một ngụm hương khí nói:

- Đông Lai đệ đệ thân ái của ta, vừa lúc tỷ tỷ dự định vào đây ăn, mọi người cùng ăn với tỷ tỷ đi.

Nghe được lời nói của Quý Hồng , thấy được động tác ám muội của Bùi Đông Lai thì tròng mắt của đám người Hạ Y Na thiếu chút nữa rớt ra.

Mà những nam nhân trong đại sảnh lại cảm thấy đầu óc choáng váng, ghen tị nhìn vào Bùi Đông Lai .

Cảm giác kia giống như muốn nói: “ Một đóa hoa tươi như thế làm sao lại cắm trên bãi phân trâu này?”

124. Chương 124 : Nữ Yêu Tinh.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 124 : Nữ yêu tinh.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Bó hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu?

Bùi Đông Lai không cho là như vậy

Ngược lại hắn cảm giác được toàn thân giống như là bị Độc xà nhìn chăm vào, không được tự nhiên.

Mặc dù cảm thấy không thoải mái nhưng Bùi Đông Lai cũng biết lúc này không phải là lúc lật bài ngửa với Quý Hồng , vì thế hắn cứ để Quý Hồng khoác tay vào hắn, một bên quay đầu lại nói với đám người ntv:

- Lên lầu.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy, nhận thấy được trong lời nói của Bùi Đông Lai cũng không có cảm giác muốn ngăm nhìn thì Quý Hồng liền cảm thán Bùi Đông Lai quả thật là có định lực hơn người đồng thời cũng không nhịn được mà phải khen Bùi Đông Lai quả thật là một người rất thông minh.

Đám người Ngô Vũ Trạch lúc này nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì liền giữ im lặng đi phía sau Bùi Đông Lai và Quý Hồng .

Mắt thấy đã thoát được sự soi mói của đám người trong đại sảnh thì Bùi Đông Lai hơi quay đầu lại, miệng cách mặt của Quý Hồng một khoảng không xa, có thể cảm giác được mùi hương trong miệng của Quý Hồng phát, ánh mắt của hắn dời xuống có thể thấy được cặp bánh bao kia to đến cỡ nào.

Thân thể dựa vào nhau thì Bùi Đông Lai thân là một nam nhân lên có phản ứng bình thường.

Bất quá, trong ánh mắt của hắn cũng không lộ ra vẻ thèm muốn nào cả, chỉ có là sự cảnh giác:

- Quý lão bản, cô có ý tứ gì đây?

- Tỷ tỷ cũng không ăn cậu, làm sao phải sợ hãi như thế?

Quý Hồng cười quyền rũ, miệng phả hơi vào mặt Bùi Đông Lai , rất mê người.

Mà từ phía sau nhau nhìn thấy thì có thể thấy đôi môi ướt át của Quý Hồng đang dính sát bên lỗ tai của Bùi Đông Lai , phối hợp với hành động cắn của nàng thì khiến người khác suy nghĩ sâu xa.

Thấy một màn như vậy, vô luận là cao phú suất Ngô Vũ Trạch hay là Trang Bích Phàm đại nhân đều cảm thấy Bùi Đông Lai rất điều bảo rồi, nhưng mà Cổ Văn Cảnh lại đang suy nghĩ cái gì đó.

Còn về phần của Hạ Y Na thì hai mắt của nàng mở to ra nhìn.

Thân là con của Hạ Hà thì nàng đã nhiều lần gặp qua các đại nhân vật, nàng liếc mắt thì có thể nhìn thấy Quý Hồng là một nhân vật không tầm thường.

Mà bởi vì như thế mới làm nàng cảm thấy kinh ngạc.

Mặc dù ba người Tăng Khả Tâm , Quách Lệ Na cùng Dương Tĩnh không có nhãn lực như Hạ Y Na nhưng mà khí tràng của Quý Hồng đủ để chấn trụ các nàng.

Dưới một dạng như vậy thì các nàng đều có chung một nghi vấn giống như Hạ Y Na : “ Bùi Đông Lai làm sao lại có thể quen được một nhân vật như Quý Hồng ?”

Dù cho Quý Hồng có biểu lộ thân mật nhưng mà Bùi Đông Lai cũng biết Quý Hồng tuyệt đối không phải khát khao đến tìm mình để mà... , còn vấn đề Quý Hồng tiếp cận mình để làm gì thì Bùi Đông Lai lại không nghĩ ra.

- Thanh danh của Quý lão bản ở bên ngoài, ta nghĩ cả Đông Hải này cũng không kiếm được một nam nhân để Quý lão bản phải sợ hãi ?

Bùi Đông Lai nhú mày, hắn không thích để người khác nắm vận mệnh của mình đồng thời hắn cũng không ưng bị người khác thao túng cục diện, mà là hắn muốn nắm quyền chủ động.

- Đông Lai đệ đệ, ta biết chắc ngươi rất tò mò muốn biết mục đích của ta, ta cũng quấy rầy mọi người nữa.

Quý Hồng mở trừng hai mắt:

- Như vậy đi, ta sẽ không cùng đi vào với mọi người, ta sẽ đến trà lâu bên cạnh, cơm nước xong thì Đông Lai đệ đệ hãy qua tìm ta.

- Được.

Bùi Đông Lai như nghĩ tới cái nhìn, liếc mắt nhìn Quý Hồng một cái rồi gật đầu đồng ý.

- Đây là danh thiếp của tỷ tỷ, hảo hảo thu về.

Quý Hồng dừng lại, lấy từ trong túi LV ra một tờ danh thiếp rồi đưa cho Bùi Đông Lai .

Đưa tay tiếp nhận danh thiếp, vẻ mặt của Bùi Đông Lai cũng vô cùng bình tĩnh.

Mặc dù hắn không biết vì sao Quý Hồng đột nhiên tìm hắn nhưng hắn có thể khẳng định Quý Hồng không có ác ý đối với hắn, nếu không thì sẽ trực tiếp kêu người đến làm thịt hắn. Quý Hồng cùng với Liễu Nguyệt là hai đại tỷ lớn ở Đông Hải cho nên dưới tay tuyệt đối sẽ không thiếu người.

- Đông Lai đệ đệ nếu ta đoán không lầm thì cô bé mặc áo màu vàng nhạt kia là con của Hạ bàn tử, hảo thủ đoạn nha.

Giống như biết Bùi Đông Lai nhất định sẽ không từ chối, Quý Hồng cũng không có nhắc lại mà là cười “khanh khách” sau đó thân hình giống như là rần nước đi về đám người Hạ Y Na

Ân?

Mất thấy Quý Hồng đột nhiên trở lại thì Ngô Vũ Trạch và đám người Hạ Y Na đều sửng sốt.

Mà người quản lý lại đi lên nói:

- Quý tiểu thư, cô...

- Các vị đệ đệ muội muội, tỷ có chút chuyện gấp cần phải xử lý cho nên không thể dùng bữa được với mọi người, chờ hôm nào nếu mọi người có thời gian rảnh rỗi thì cứ bảo Đông Lai đệ đệ liên hệ với tỷ, tỷ tỷ sẽ làm chủ.

Quý Hồng mỉm cười nói một câu, sau đó ánh mắt nhìn về phía quản lý:

- Phục vụ muội muội đệ đệ của ta cho tốt vào.

- Xin Quý tiểu thư yên tâm, nhất định sẽ phục vụ chu đáo.

Quản lý liền thề son sắt nói.

Mắt thấy Quý Hồng rời đi, Ngô Vũ Trạch, đám người Hạ Y Na liền vội vàng đi đến bên người Bùi Đông Lai.

- Đông Lai, người vừa rồi là tỷ tỷ của chú sao?

Sau khi đến gần thì Ngô Vũ Trạch liền mở miệng hỏi, nhưng mà hai từ tỷ tỷ vừa mới thốt ra khỏi miệng thì hắn cũng cảm thấy không thể tin được, cử chỉ của Quý Hồng cùng với Bùi Đông Lai thật sự là rất ái muội.

Không riêng gì một mình Ngô Vũ Trạch mà ngay cả Cổ Văn Cảnh cùng với Hạ Y Na, tất cả mọi người đều không tin, bọn hắn đều tỏ ra tò mò nhìn vào Bùi Đông Lai, chờ mong Bùi Đông Lai trả lời.

- Cô ấy có thói quen gặp người nào cũng kêu đệ đệ, muội muội.

Bùi Đông Lai không biết nên giải thích như thế nào vì vậy hắn liền trả lời một cách qua loa, sau đó liền chuyển dời đề tài:

- Đi lên trên thôi.

Thấy Bùi Đông Lai không muốn để lộ quan hệ với Quý Hồng thì mặc dù đám người Ngô Vũ Trạch có chút thất vọng, bất quá cũng không có hỏi tiếp mà là kéo nhau đi vào thang máy.

Đi vào thang máy, thấy được ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên mặt của mình thì bdlđ liền cười khổ, hắn cũng không có giải thích gì nữa.

Quý Hồng kêu một ghế lô ở trên tầng cao nhất, trong này có cả phòng nghỉ, karaoke, thức ăn cũng khác so với bên dưới, đĩa bạc... làm cho người khác có cảm giác xa hoa.

Bởi vì có quan hệ với Quý Hồng cho nên quản lý tự phục vụ, mắt thấy mọi người đều đã ngồi xuống cả rồi thì nàng liền cầm menu đưa tới cho Bùi Đông Lai, ý bảo Bùi Đông Lai gọi món.

Rõ ràng, theo bản năng thì nàng cho rằng những người này đều có thân phận tôn quý.

- Là người đẹp kia mời khách.

-

Bùi Đông Lai mỉm cười chỉ vào Hạ Y Na.

Quản lý vội vàng cầm menu tới trước mặt của Hạ Y Na, vẻ mặt tươi cười, xin lỗi nói:

- Thật có lỗi, tiểu thư, xin cô gọi món ăn.

Hạ Y Na vốn đang suy nghĩ mối quan hệ giữa Bùi Đông Lai cùng với Quý Hồng, lúc này thấy được Bùi Đông Lai đang nhìn mình thì nàng cầm menu lên rồi sau đó gọi một hơi hơn mười món.

- Khả Tâm, mình nhớ được Trữ Hạ đã quay trở về Khu Tự Trị dân tộc, bạn có phải là người Hồi không?

Mắt thấy không khí có vẻ quỷ dị thì Ngô Vũ Trạch liền mở miệng, đánh vỡ sự im lặng trong sương phòng.

- Vũ Trạch, người Hồi không ăn thịt heo, nếu như Khả Tâm là người Hồi thì làm sao có thể ngồi ở chỗ này được?

Trang Bích Phàm lại khoe khoang lên.

- Không phải.

Tằng Khả Tâm lắc đầu cười, đồng thời cũng liếc mắt nhìn Trang Bích Phàm một cái, dường như nàng không ngờ rằng Trang Bích Phàm sẽ biết được những kiêng kỵ của người Hồi.

Tằng Khả Tâm nhìn Trang Bích Phàm thì làm cho Trang Bích Phàm đồng học có cảm giác lâng lâng, hẳn liền làm ra bộ dạng trên thông thiên văn, dưới rành địa lý.

Mặc dù Trang Bích Phàm tỏ ra vẻ trang bức nhưng mà phải nói rằng kiến thức của hắn rất phong phú, có thể nói năng một cách mạch lạc làm cho không khí xấu hổ ở trong sương phòng này biến mất đi.

Một bữa cơm xuống dưới, trừ bỏ việc mọi người âm thầm đoán quan hệ của Bùi Đông Lai với Quý Hồng thì nơi này đã trở thành sân khấu của Trang Bích Phàm đồng học.

Trừ việc đó ra thì Ngô Vũ Trạch cũng khe khẽ tán gẫu với Quách Lệ Na hai câu còn về phần Trang Bích Phàm đồng học thì cảm thấy hai người liếc mắt đưa tình, có thể đoán được hai người rất nhanh sẽ hôn môi, thoát y, đầu vật...

Mà việc biểu diễn của Trang Bích Phàm đồng học cũng làm ra một tác dụng rất lớn, hẳn thành công khơi gợi lòng hiếu ý của Tăng Khả Tâm, cũng giành được hảo cảm đối với nàng.

- Tiểu thư, bữa cơm này lão bản của chúng tôi sẽ không thu tiền, coi như là kết giao bằng hữu, hôm nay lão bản có việc nên không tới được, ngày khác người sẽ mở tiệc chiêu đãi mọi người.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Hạ Y Na còn chưa kêu lên hai chữ tính tiền thì quản lý đã đi vào giải thích.

Quản lý vừa nói xong thì mọi người đều ngạc nhiên, sau đó cảm nhóm không hẹn mà cùng liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái.

Hiển nhiên bọn họ rõ ràng, việc này khẳng định có liên quan đến vị tỷ tỷ kia của Bùi Đông Lai.

- Bùi Đông Lai không hiền hậu a, ta đã nói là mời khách để nhận lỗi.

Hạ Y Na liền nói:

- Nếu vị tỷ tỷ kia đã giúp chúng ta trả tiền thì cơm tối ta mời.

Bùi Đông Lai trong lòng cười khổ không thôi, cũng không nói gì

- Vũ Trạch, mọi người về trước đi, ta đi bàn bạc một số chuyện.

Đi xuống lầu thì Bùi Đông Lai liền mở miệng nói với Ngô Vũ Trạch.

Ngô Vũ Trạch cười mắng:

- Kiểm chế, đừng để bị ép khô đó.

Trong lòng Bùi Đông Lai cười khổ, cũng không giải thích thẳng cho đến khi đám người Hạ Y Na rời đi thì hắn mới lấy điện thoại ra bấm số của Quý Hồng.

- Bùi Đông Lai rốt cuộc là người có quan hệ gì đối với người kia?

Trong Land Rover, thông qua kính chiếu hậu thì Hạ Y Na thấy một màn như vậy thì trong lòng nàng liền giống như là bị mèo cào vật, cảm thấy ngứa ngáy.

- Quý Hồng rốt cuộc muốn làm gì?

Sau khi bấm thì Bùi Đông Lai thầm hỏi.

125. Chương 125 : Ẩn Giấu Rất Sâu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 125 : Ẩn giấu rất sâu.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Một tháng trước, từ miệng của A Long thì Bùi Đông Lai biết rằng tuy Quý Hồng được xưng danh phụ ở Đông Hải nhưng mà ở trong vòng bốn năm qua lại không có một nam nhân nào dám xuống tay với nàng.

Một người cũng không có.

Tất cả chuyện này, đơn giản là bốn năm trước đã xảy ra một việc.

5 năm trước, lúc Quý Hồng mới đến Đông Hải, thì liền được gả cho đại tiểu thư của Đông Hải lúc bấy giờ là Hạo Thiên.

Mà gần một năm đi qua, Hạo Thiên biến thành người sống đời sống thực vật, Quý Hồng thành công thượng vị, toàn bộ người trong Mãnh Hổ bang đều không có một tiếng phản đối.

Không chỉ như thế, trong vòng bốn năm qua Quý Hồng đã giúp cho Mãnh Hổ bang tẩy trắng hơn một nửa, hơn nữa còn ép Liễu Nguyệt khiến Liễu Nguyệt thở không nổi, mơ hồ có xu thế chiếm đoạt luôn địa bàn của Liễu Nguyệt .

Một nữ nhân như vậy thì kẻ nào muốn đụng vào nàng thì trừ phi trong đầu của hắn chứa toàn phân.

Đây là Đông Hải, thậm chí là cả giới thượng lưu của Nam Phương cũng không có một nam nhân nào dám có ý nghĩ kia ở trong lòng.

Chẳng qua.

Bọn hắn không hiểu, rốt cuộc là Quý Hồng bằng vào cái gì mà chỉ trong vòng một năm lại có thể giảm hài cốt của Hạo Thiên rồi thượng vị, hơn nữa các nguyên lão trong Mãnh Hổ bang đều giúp nàng.

Không có ai biết.

Hết thấy những việc này, cả Đông Hải vẫn không có một ai có thể tìm ra đáp án.

- Đông Lai đệ đệ thân ái của ta, kưng đã ăn xong rồi sao ?

Điện thoại được nối qua, thanh âm của Quý Hồng liền truyền vào trong tai, giống như là giọng nói của ma nữ, mê hoặc chúng sinh.

Bên tai vang lên lời nói của Quý Hồng , Bùi Đông Lai dường như thấy được vẻ mặt quyến rũ của Quý Hồng đứng trước mình, nhíu mày hỏi:

- Quý lão bản, rốt cuộc cô tìm ta là có chuyện gì ?

- Ngọc Trúc trà lâu, gặp mặt rồi nói.

Quý Hồng cười cười nói rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe được trong điện thoại truyền ra tiếng “ Đô, Đô” thì Bùi Đông Lai lại nhíu mày.

Hắn hơi trầm ngâm rồi đi lên đón một chiếc taxi đi tới Ngọc Trúc trà lâu.

Khoảng cách giữa Ngọc Trúc trà lâu với quán ăn Hồng Tử Cáp cũng không xa cho lắm, chỉ cần đi xe khoảng 10' là tới.

Đến Ngọc Trúc trà lâu thì Bùi Đông Lai liền báo tên của Quý Hồng ra rồi đi theo một gã phục vụ lên lầu.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai đã đi tới một phòng trà trên tầng ba, tới trước cửa phòng thì hắn thấy được một nữ nhân tóc ngắn đang đứng trước đó.

Nữ nhân này thoát nhìn thì không lớn lắm, vẻ mặt cũng bình thường, thuộc loại nếu như ném vào trong đám người thì sẽ không hấp dẫn ánh mắt của nam nhân.

Điều kiện tiên quyết là người không nên nhìn vào đôi mắt của nàng.

Đôi mắt của nàng hiện lên một vẻ ảm đạm, tràn ngập cảm giác coi thường, cảm giác kia giống như muốn nói toàn bộ mọi chuyện trên thế gian này đều không liên quan đến nàng.

- Quý Hồng tỷ ở bên trong chờ người.

Giọng nói của nữ nhân này không hề mang theo một tia tình cảm nào, giống như là một chiếc máy móc lạnh như băng.

Nhận thấy được vẻ coi thường trong ánh mắt của nữ nhân này thì đột nhiên trong lòng của Bùi Đông Lai dâng lên một khí tức nguy hiểm.

Trực giác cùng lý trí nói cho Bùi Đông Lai biết, nữ nhân này là một người rất nguy hiểm.

Hiểu được điều này thì Bùi Đông Lai cũng không có luống cuống, mà trực tiếp đi vào trong phòng.

Trong trà phòng, Quý Hồng ngồi ở trên ghế, đôi giày dưới chân đã được lấy ra, toàn thân tản ra một hơi thở mê người làm cho nam nhân không kìm lòng được mà đem nàng phét ngay tại trận.

- Đến đây đi Đông Lai đệ đệ.

Thấy Bùi Đông Lai vào phòng thì Quý Hồng liền lộ ra một nụ cười chết người.

- Quý lão bản, chúng ta cũng không quen thuộc cho lắm, không cần phải vòng vo nữa, nói thẳng mục đích của cô đi.

Bùi Đông Lai thản nhiên ngồi đối diện với Quý Hồng, đứng mức nói.

Phần đứng mức của Bùi Đông Lai đã làm cho Quý Hồng âm thầm khen ngợi đồng thời nàng buông hai tay ra khỏi túi, thân mình nghiêng tới phía trước, đôi mắt nhìn chằm chằm ánh mắt của Bùi Đông Lai, mỉm cười nói :

- Đông Lai đệ đệ, nếu ta đoán không sai thì ngày đó thì người đã thay thế cho Đông Phương Lãnh Vũ để đưa xe thăng Tôn Vệ Đông sau đó giả làm sư phụ của Đông Phương Lãnh Vũ đưa xe thăng Khang Tử Kiện cùng với Thôi Vĩnh Tinh, làm cho hai người bị chết, có đúng không ?

Có lẽ sớm đã đoán được Quý Hồng sẽ hỏi vấn đề này cho nên vẻ mặt của Bùi Đông Lai vẫn tỏ ra bình tĩnh nói :

- Thật có lỗi Quý lão bản, ta không biết cô đang nói cái gì.

- Ta không chỉ biết chuyện này, ta còn biết người đã là đồ đệ của Cố Bồi Nguyên, mặt khác mỗi ngày người vẫn đi tới hội sở của Liễu Nguyệt. Trong mắt người ngoài thì hội sở của Liễu Nguyệt chỉ là một chỗ bình thường nhưng ta lại biết đó chính là trụ sở huấn luyện Huyết Sát, tổng bộ của Huyết Sát được đặt ở chỗ này.

- Thậm chí ta còn biết, tháng trước Liễu Nguyệt đã tốn một số tiền rất lớn để mời Jasson, Fan Bate, Cain cùng De Rossi bốn người, chắc hẳn thì người đã học không ít những thứ từ trên người của bốn người này.

- Ủh, nhất định rồi. Bởi vì hai tên thủ hạ của Phương Hồng Cương đã chết trong tay của người ở Hàng Châu, người còn đem Chu Phúc Thái làm sạch hơn nữa lại tạo ra một vụ nổ mạnh để che giấu chân tướng.

Về vũ mị trên khuôn mặt của Quý Hồng vẫn không giảm, phẳng phất giống như chuyện vừa rồi chỉ là một việc nhỏ không đáng nhắc tới.

Lời nói của Quý Hồng làm cho trong lòng của Bùi Đông Lai dậy sóng, bất quá hắn vẫn tỏ ra bình tĩnh:

- Quý lão bản, ta không biết cô đang nói cái gì.

- Đông Lai đệ đệ, không cần phải khẩn trương cũng không cần phải sợ hãi, mặc dù tỷ biết tất cả chuyện này nhưng tỷ sẽ không nói ra.

Quý Hồng vẫn lộ ra vẻ tươi cười:

- Tuy rằng tỷ không biết vì sao Liễu Nguyệt lại chiếu cố đến kưng nhưng mà tuyệt đối tỷ không có ác ý đối với kưng, ít nhất là lúc này. Ân, tỷ rất có hứng thú đối với kưng, muốn kết giao bằng hữu với kưng.

Kết giao bằng hữu ư ?

Nghe được lời nói của Quý Hồng thì trong lòng của Bùi Đông Lai liền ngẩn ra sau đó nhin không được mà nhìn vào đôi mắt của Quý Hồng nhưng mà hấn không đoán được rốt cuộc những lời của Quý Hồng là thật hay giả.

Bùi Đông Lai không khỏi tự hỏi chính mình : “ Tại sao Quý Hồng phải làm như vậy?”

Không có đáp án.

Cho dù Bùi Đông Lai có vắt hết óc cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

Dù sao thì Quý Hồng cũng là đối thủ một mất một còn với Liễu Nguyệt , mà Bùi Đông Lai lại có quan hệ không tầm thường đối với Liễu Nguyệt .

- Đương nhiên là kưng có thể cự tuyệt, bất quá thì kưng là bằng hữu của ta thì ta cũng nhắc nhở kưng một chuyện.

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Quý Hồng cũng không thêm để ý, mỉm cười nói:

- Phụ thân của Tôn Vệ Đông là Tô Tường Vân sẽ được điều đến Quân Khu phía nam nhưng mà hôm nay cô bé mà kưng gặp chính là cháu của nhân vật số một ở Quân Khu phía nam. Cô bé kia cùng với cha của nàng là Hạ Hà vừa mới đến Đông Hải thì Tôn Tường Vân liền mở một buổi tiệc để chiêu đãi mấy người bọn họ, mục đích không nói thì kưng cũng biết rồi a.

- Tuy rằng thông qua việc giết chết Chu Phúc Thái thì kưng đã uy hiếp được Tôn Vệ Đông nhưng mà nếu như phá hư chuyện phân long phụ phượng (*) của Tôn Vệ Đông thì nhất định hấn sẽ chó cùng rứt giậu.

(*) thấy người sang bắt quàng làm họ

- Dù cho hấn không chó cùng rứt giận thì sau khi hấn thành công phân long phụ phượng thì tuyệt đối hấn cũng không bỏ qua cho ta.

Tuy rằng không biết vì sao Quý Hồng lại phải nhắc nhở mình, bất quá xuất phát từ lễ tiết thì Bùi Đông Lai cũng cần phải cảm tạ, dù sao cho đến bây giờ thì Quý Hồng vẫn chưa tỏ ra địch ý đối với mình:

- Cảm ơn lời nhắc nhở của Quý lão bản.

- Đông Lai đệ đệ có thể nói cho tỷ biết, tại sao Băng mỹ nhân Liễu Nguyệt lại vô cùng chiếu cố đến kưng ?

Nghe được Bùi Đông Lai nói lời cảm ơn, Quý Hồng cho rằng chỗ dựa lớn nhất của Bùi Đông Lai vẫn là Liễu Nguyệt , nàng còn làm ra một bộ dạng chết người hơn nữa hai mắt lại phóng điện nhìn vào Bùi Đông Lai , thân hình cố ý nghiêng tới phía trước, khẽ xoay người, cặp bánh bao trước ngực đều hiện trước tầm mắt của Bùi Đông Lai .

Về mặt của Bùi Đông Lai vẫn tỏ ra thờ ơ.

- Được rồi, kưng đã không muốn nói thì tỷ cũng không miễn cưỡng.

Thấy Bùi Đông Lai trầm mặc thì Quý Hồng lại nói:

- Bất quá, tỷ có thể cho kưng một cơ hội, nếu như muốn phát tài tỷ tỷ thì tỷ tỷ lúc nào cũng hoan nghênh kưng. Mặc khác, tỷ tỷ sẽ không để ý, đến lúc đó tỷ tỷ sẽ cho kưng làm ông chủ, là nhân vật số hai nha.

- Quý lão bản, quan hệ của ta cùng với Liễu Nguyệt thì cô cũng đã biết cho nên chuyện này là không thể.

Bùi Đông Lai nhú mày cự tuyệt.

Cần thận đem hết biểu tình của Bùi Đông Lai thu vào mắt, thân hình của Quý Hồng liền thu lại, dựa vào ghế cười nói:

- Nhìn ra thì dường như người không có cảm tình gì đối với ta, người không muốn nói chuyện phiếm với ta thì ta cũng không miễn cưỡng, người đi đi.

Quả thật là Bùi Đông Lai không muốn ở chung một chỗ với Quý Hồng, bởi vì hắn cảm nhận được nữ nhân này quả thật là rất đáng sợ.

Đây là một loại nguy hiểm nói không nên lời.

Đối với lần này, nghe được lời nói của Quý Hồng thì hắn liền trực tiếp đứng lên, nói:

- Gặp lại sau.

Nói xong, Bùi Đông Lai cũng không hề dừng lại mà bước đi ra khỏi phòng.

“Cót Két.”

Hắn vừa mới bước tới cửa phòng thì nường theo một tiếng vang nhẹ, cửa phòng đã được một nữ nhân mở ra.

Khóe mắt của Bùi Đông Lai khẽ nhảy lên hai cái nhưng hắn cũng không có dừng bước mà trực tiếp đi ra, khẽ gặp thoáng qua nữ nhân này.

- Quý tử, hắn rất nguy hiểm.

Sau khi Bùi Đông Lai rời đi thì nữ nhân này nói.

- Ân Ly, nếu để cô giao thủ cùng với hắn thì có thể nắm được mấy thành để xử lý hắn ?

Dường như Quý Hồng đã sớm nhìn ra Bùi Đông Lai rất nguy hiểm nhưng mà cũng không để ý, mang theo vài phần tò mò mà hỏi han.

- Bấy thành.

Nữ nhân tên là Ân Ly suy nghĩ một chút rồi nói.

Quý Hồng cười nói:

- Biết không? Cách đây một tháng thì hắn chỉ là một con kiến đối với cô, chỉ cần tùy ý là có thể bóp chết hắn.

“Bá”

Nghe được Quý Hồng nói như vậy thì vẻ mặt lạnh lùng của Ân Ly liền hiện lên vẻ khiếp sợ.

Nếu không phải những lời này từ miệng của Quý Hồng nói ra thì tuyệt đối nàng không tin.

- Hắn là một người thần bí, có tiềm lực hơn người.

Thấy Ân Ly hiện lên vẻ khiếp sợ thì Quý Hồng cũng không cảm thấy kỳ quái mà là đem ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói:

- Đồng dạng, sự xuất hiện của hắn đã tạo ra cho ta một cơ hội để đối phó với Liễu Nguyệt mà ta không hy vọng hắn sẽ trở thành biến cố trong kế hoạch tiếp theo của ta.

- Ý của Quý tử là muốn xử lý hắn sao ?

Vẻ mặt của Ân Ly cũng không thay đổi, giống như đối với nàng giết người cũng giống như giết một con gà vậy.

- Không, người trẻ tuổi này rất thú vị, nếu có thể thì ta hi vọng hắn có thể làm việc cho ta.

Quý Hồng khẽ lắc đầu:

- Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn có thể xử lý phiền phức trước mắt.

- Vâng, Quý tử.

Ân Ly trước tiên cúi đầu lĩnh mệnh, đồng thời nhin không được nói:

- Quý tử, nếu như lúc đó hắn vì Liễu Nguyệt mà đứng ra đối lập với người thì phải làm sao bây giờ ?

- Hắn cũng tốt, Liễu Nguyệt cũng được, ta cũng sẽ cho bọn hắn một cơ hội.

Quý Hồng thu hồi lại ánh mắt, nói:

- Nếu như bọn hắn không chấp nhssjn thì như vậy chỉ có một kết quả, ta sẽ không cho phép kẻ nào phá hư kế hoạch của ta, tuyệt đối không cho phép.

Nói xong, nụ cười trên khuôn mặt của Quý Hồng liền biến mất thay vào đó là một cỗ sát ý tràn đầy khắp bốn phía.

Cảm nhận được sát khí trên người của Quý Hồng thì Ân Ly cảm thấy toàn thân dường như là bị một toàn núi lớn đè phải, thở không nổi.

Giống như là nàng đã gặp phải một con ác lang.

Sự thật đúng là như thế.

Nàng biết.

Quý Hồng muốn giết nàng thì chỉ cần dùng ba chiêu là đủ.

Chẳng qua là Ân Ly cũng không có phát hiện, trong đôi mắt của Quý Hồng hiện lên vẻ hận ý.

Phần hận ý ngập trời của nàng đã bị nàng giấu kín rất sâu... rất sâu.

codon.tra

126. Chương 126 : Cảnh Cáo.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 126 : Cảnh cáo.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Không biết từ khi nào mà ngành ẩm thực đã xuất hiện khắp mọi nơi trên các thành phố lớn, ở cuối tuần, phàm là khách sạn nào tốt nhất đều cũng full bàn.

Đông Hải Đàm Thị Quan Phủ Thái chú trọng đến nguyên liệu làm thức ăn, giá cả đắt tiền có tiếng, trong đó sở trường nhất chính là món vây cá, hương thơm vây cá nồng nàn là hàng thật giá thật. Trừ những thứ đó ra thì hoàng cảnh vô cùng tốt, trang hoàng những ánh đèn xanh vàng rực rỡ, làm cho khách nhân có cảm giác là đang ngồi ăn trong Hoàng Cung, phục vụ cũng là nhất lưu, chiếm được vô số lời khen ngợi của mọi người.

Là một trong những nhà hàng nổi tiếng ở Đông Hải thì không chỉ riêng chủ nhật mới đông khách mà ngày bình thường như cũng như vậy.

Khi bóng đêm vừa mới buông xuống, chỗ đỗ xe của Đàm Thị Quan Phủ Thái đã chật kín, bên trong là những chiếc ô tô đắt tiền.

Trong đó có một chiếc LincoLiễu Nguyệt làm cho người xung quanh phải chú ý.

Đó là của Liễu Nguyệt.

Trong một gian phòng xa hoa ở Đàm Thị Quan Phủ Thái, thân mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, Liễu Nguyệt ở vị trí đối diện với cánh cửa mà bên cạnh này là một người nam nhân trung niên và một nữ nhân.

- Tương tiên sinh, cảm thấy thức ăn nơi này như thế nào.

Sau khi dùng xong bữa tối thì một bên Liễu Nguyệt dùng khăn để lau miệng, một bên hỏi nam nhân trung niên họ Tương.

Nam nhân trung niên mày có khuôn mặt hình chữ quốc, mày rậm mắt to, thân mang một bộ tay trang, dưới chân là một đôi giày da. Toàn thân toát ra một cỗ hơi thở thành thực.

Mà trên thực tế hẳn chính là một người khiến cho không ít thân sĩ phải ngưỡng mộ.

Bởi vì hẳn là Tương tiên sinh, người Hương Cảng.

Một trong những người đỡ đầu của XHĐ Hương Cảng.

- Lúc trước đã từng qua vây cá ở đây, hôm nay có cơ hội dùng thử, quả thật là danh bất hư truyền.

Nam nhân trung niên họ Tương lộ ra nụ cười ôn hòa nói:

- Cảm tạ Liễu tiểu thư đã chiêu đãi.

- Mộ tiểu thư, cảm giác của cô thì như thế nào ?

Nghe được câu trả lời của Tương tiên sinh thì Liễu Nguyệt liền đem ánh mắt nhìn vào nữ nhân còn lại.

Được Liễu Nguyệt xưng hô là Mộ tiểu thư thì nữ nhân này có một mái tóc dài, khuôn mặt trái xoà, ánh mắt không lớn lắm, đôi môi phong phanh mà gợi cảm có thể hấp dẫn ánh mắt của nam nhân.

Đây là một khuôn mặt hoàn mỹ, không có một chút tỳ vết nào.

So sánh với dung mạo của nàng, thì thân hình nàng lại hơi kém một chút.

Đương nhiên, cũng chỉ là một chút mà thôi...

Nàng không có 2 cặp bánh bao to như Thủy Top cũng không phải phẳng như cô Kún (LCD ấy), mà là đạt được tiêu chuẩn thôi.

Bất quá, các bộ vị trên thân thể của nàng đã bù đắp lại.

Cái hông của nàng cũng giống với bộ ngực, đều không có cảm giác tròn trịa nhưng mà nó lại vểnh lên, nhô lên rất gợi cảm.

Hai cái đùi thẳng tắp, nhỏ dài, trắng nõn, giống như là một tác phẩm nghệ thuật mà thượng đế đã tạo ra, lại có thể dùng từ ma quỷ để hình dung.

Theo ý nào mà nói thì chỉ riêng về tư sắc thì thậm chí nàng còn cao hơn một bậc so với Băng mỹ nhân Liễu Nguyệt.

Nếu lúc này Bùi Đông Lai có mặt ở đây thì nhất định hẳn sẽ nhận ra nữ nhân này.

Bởi vì hẳn đã từng thấy nàng ở trên áp-phích.

Hoàng hậu đẹp, Mộ Khuynh Nhan .

Là một nữ nhân nổi tiếng khắp Hương Cảng thậm chí là cả Châu Á.

- Đồ ăn nơi này thật ngon.

Nghe Liễu Nguyệt hỏi thì Mộ Khuynh Nhan mỉm cười trả lời, cười một cách tự nhiên, không có làm ra cảm giá tự cao tự đại gì cả.

Trên thực tế thì không riêng gì đối với Liễu Nguyệt mà bất kỳ là người nào thì nàng cũng tươi cười cả.

Đơn thuần, thẳng thắn như Thiên Sư.

Đây là tất cả những lời đánh giá của mọi người về nàng.

- Tương tiên sinh, nếu ta nhớ không lầm thì nửa tháng sau Mộ tiểu thư mới biểu diễn, làm sao mà ngài cùng với Mộ tiểu thư lại đến Đông Hải sớm như vậy?

Người mở miệng lúc này không phải là Liễu Nguyệt mà là Mạc Nhận ở bên cạnh.

Hắn mặc một áo sơ mo màu đen, mà quần tây cũng là màu đen.

Cho tới nay, hắn đều giống Liễu Nguyệt, lúc nào cũng mặc trên người một bộ đồ đen.

Nghe được Mạc Nhận hỏi như vậy thì vẻ mặt Tưởng Cương tươi cười nói:

- Lần này Khuynh Nhan vào Đại Lục, chẳng những là muốn tổ chức một buổi biểu diễn ở Đông Hải mà còn muốn quay quảng cáo, chờ sau khi buổi biểu diễn kết thúc thì sẽ bắt đầu truyền ra quảng cáo.

- Thì ra là thế.

Nghe được Tưởng Cương nói như thế thì Mạc Nhận liền tỉnh ngộ mà một bên Liễu Nguyệt lại âm thầm cả thán Tưởng Cương, thủ đoạn kiến tiền của người này thật không thể tưởng tượng được.

Mộ Khuynh Nhan có danh tiếng như ngày hôm nay ở cả HK và Châu Á thì phần lớn là do công lao của Tưởng Cương.

Mà Mộ Khuynh Nhan ở giới giải trí này cũng không xảy ra một vụ xì căng đan nào là cũng do Tưởng Cương.

Bởi vì, cùng hợp tác nhiều lĩnh vực với Tưởng Cương nên Liễu Nguyệt biết được, Mộ Khuynh Nhan chính là nữ nhi thân sinh của Tưởng Cương, nhưng mà nàng lại mang họ bên mẹ.

Theo ý nào đó lên nói thì Tưởng Cương làm những điều này là muốn bù đắp lại sai lầm năm đó.

- Tương Tiên sinh, Mộ tiểu thư, hai người chắc hẳn là đã mệt rồi, trước tiên rời khỏi nơi đây, ta đã bố trí nơi nghỉ ngơi cho hai người rồi, ngày mai ta sẽ lại tới bái phỏng.

Mất thấy thời gian không còn sớm nữa, Liễu Nguyệt chuẩn bị kết thúc buổi tiệc.

- Tốt.

Tưởng Cương không có ý kiến gì.

Mấy phút sau, Liễu Nguyệt cùng Mạc Nhận đưa Tưởng Cương và Mộ Khuynh Nhan lên xe.

- Nửa năm nay, Hồng Tinh và Đông Tinh không ngừng bất đồng với nhau, vì muốn đảm bảo an toàn cho hai người nên trong thời gian này người cần phải bảo đảm an toàn cho bọn họ.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng chiếc xe hơi đã rời xa thì Liễu Nguyệt thu liễm lại nụ cười, nói.

- Ủh.

Mất thấy Liễu Nguyệt mở miệng nói thì Mạc Nhận cũng hơi bị mất mác nhưng mà hắn vẫn gật đầu.

Thấy Mạc Nhận gật đầu thì Liễu Nguyệt không nói nhiều, chuẩn bị xoay người rời đi.

- Đem tên tiểu tử Bùi Đông Lai kia tới trụ sở Huyết Sát để huấn luyện còn không nói hơn nữa vì hắn mà đã đắc tội với Chu Phúc Thái, Tôn gia, việc này thật sự không phù hợp với tác phong của cô. Ta muốn biết, tất cả các chuyện này, rốt cuộc là vì cái gì?

Ở lúc Liễu Nguyệt xoay người rời đi thì Mạc Nhận không nhin được mà hỏi.

”Bá!”

Nghe được lời nói của Mạc Nhận thì Liễu Nguyệt liền dừng bước lại, sau đó quay đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Mạc Nhận, gần từng chữ :

- Mạc Nhận, ta hy vọng ngươi hiểu rõ vị trí của ngươi, có một số việc ngươi không cần phải quan tâm.

Lộp bộp!

Cảm nhận được lửa giận của Liễu Nguyệt , Mạc Nhận hiểu được Liễu Nguyệt đây là đang cảnh cáo hắn, trong lòng liền hồi hộp, lại không dám nói cái gì.

Mặc dù hẳn là người phụ trách ở bên ngoài Đông Nguyệt bang nhưng mà rất nhiều sự tình qua trọng hẳn không thể tự chủ trương được, mà là hội báo cho Liễu Nguyệt biết, trừ việc này ra thì bởi vì Liễu Nguyệt chân chính còn nắm giữ một đòn sát thủ ở trong tay, đó là Huyết Sát.

- Ta không hi vọng có lần thứ hai

Liễu Nguyệt gắt gao nhìn vào Mạc Nhận vài giây, quăng lại một câu, không đợi Mạc Nhận trả lời thì nàng đã xoay người rời đi.

Mặc dù là lửa giận trong lòng Mạc Nhận ngập trời nhưng hẳn có thể cảm nhận được Tiểu Lang đang ở trong ô tô chú ý đến hẳn, vì thế hẳn bắt buộc bản thân làm ra bộ dạng không có chút phần nộ gì.

- Liễu Nguyệt , nhiều năm rồi mà cô vẫn chưa từng tươi cười với ta một lần. Mà tên tiểu tử nghèo hèn kia lại chẳng những có thể tiến vào biệt thự, cùng ở chung một chỗ với cô, hơn nữa cô vì hẳn mà thậm chí không tiếc hy sinh lợi ích của bang hội. Cô có hiểu được cảm nhận trong lòng của ta không ?

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng Liễu Nguyệt rời đi, ánh mắt của Mạc Nhận liền trở nên âm trầm, nắm chặt hai nắm đấm lại với nhau, đôi mắt đỏ ngầu, trong lòng không ngừng rít gào.

Đối với những chuyện này thì Liễu Nguyệt cũng không rõ, dường như nàng hơi có chút mệt mỏi, ngồi trong chiếc Linco Liễu Nguyệt khẽ xoa vào huyệt Thái Dương.

- Tỷ, rất có thể Mạc Nhận đã hiểu lầm quan hệ giữa tỷ với Bùi Đông Lai .

Trong Linco Liễu Nguyệt , Tiểu Lang do dự một chút rồi nói:

- Tỷ xem, cần phải rõ ràng đối với hẳn luôn đi.

- Không cần.

Liễu Nguyệt bắt đầu.

- Sợ rằng hẳn sẽ bắt đầu sinh hận ý, gây bất lợi cho tỷ.

Tiểu Lang nói ra lo lắng của mình.

- Nếu hẳn dám làm như vậy, ta sẽ thết hẳn.

Liễu Nguyệt lạnh lùng nói.

Tiểu Lang liền thở dài.

Tuy rằng lúc trước Đông Phương Thần đã trải đường giúp Liễu Nguyệt thuận lợi tiếp quản Đông Nguyệt bang cùng tập đoàn Thiên Tường nhưng mà bởi vì tính cách có chỗ thiếu sót, âm nhu có thừa nhưng lại không đủ quyết đoán, làm cho thế lực Đông Phương Thần trong mấy năm nay không thể mở rộng ra, hơn nữa lại còn bị Quý Hồng áp chế, rơi vào thế hạ phong.

Dưới tình hình như vậy thì ngoại trừ nàng đặt tâm tư lên người của Đông Phương Lãnh Vũ và Đông Phương Uyển Nhi thì mặc khác toàn bộ tinh lực nàng đều đặt ở làm sao để ứng phó với Quý Hồng, làm sao có thể nói đến chuyện yêu đương được đây?

Hơn nữa ở Tiểu Lang xem, cho dù là Mạc Nhận có năng lực xuất chúng nhưng mà thủ đoạn của hẳn lại âm tàn, tâm địa bất chính, ai có thể cam đoan là hẳn không có mục đích gì đối với Liễu Nguyệt ?

codon.tra

127. Chương 127 : Một Cái Tát Vào Mặt.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 127 : Một cái tát vào mặt.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Cùng với chốn ăn phồn hoa nơi thành thị mà nói thì sân trường cũng thuần khiết hơn một chút, nơi này tuy rằng vẫn có một ít MM muốn hưởng thụ cuộc sống giàu sang bằng cách giang hai chân ra nhưng dù sao thì nó cũng ít hơn so với quán Bar.

Ban đêm lúc 9h, cả sân trường ở ĐH Đông Hảo vẫn náo nhiệt như thường.

Bởi vì mới bước vào ĐH cho nên những học sinh đều tỏ ra hưng phấn cùng với mấy bạn học chung phòng dẫn nhau đi dạo xung quanh, vài đám thanh niên thì đang tụ tập lại với nhau chỉ chỉ trỏ trỏ vào các MM, tìm ra mục tiêu cho mình.

Mà Hạ Y Na cũng không ngoại lệ.

Trong màn đêm nàng chậm rãi bước đi chầm chậm trong sân trường.

- Hạ tỷ, phải chăng là thích Bùi Đông Lai rồi ?

Mất thấy Hạ Y Na luôn trầm mặc, thì Dương Tĩnh không nhịn được mà hỏi.

Nàng nhớ rõ ràng, bởi vì dựa theo ước định của lúc trưa thì tối nay Hạ Y Na sẽ mời khách, kết quả là Bùi Đông Lai bên kia bận việc nên không thể đến.

Mà đám người Ngô Vũ Trạch lại đến, sau khi kết thúc buổi cơm tối thì mọi người liền lấy cớ là đi ngắm trăng.

Dưới dạng tình hình như thế thì Dương Tĩnh có thể đoán được Hạ Y Na buồn bực là do Bùi Đông Lai không đến.

- Dương Tĩnh, kưng cảm thấy là tỷ thiếu nam nhân sao?

Hạ Y Na bĩu môi, tựa hồ rất khinh thường đối với Bùi Đông Lai .

- Cái này cũng đúng, chỉ cần Hạ tỷ ngoắc ngoắc tay thì đám nam sinh này liền lao đầu vào ngay.

Dương Tĩnh thấy được đám nam sinh hai bên đường đều đem ánh mắt nhìn về Hạ Y Na thì liền mở miệng trêu ghẹo.

Ánh mắt Hạ Y Na lướt nhìn đám nam xung quanh hai bên đường, thấy được ánh mắt của bọn hắn thì trong lòng nàng liền có chút không thoải mái.

Bởi vì nàng thấy thái độ cùng biểu hiện của đám nam sinh này hoàn toàn khác xa so với Bùi Đông Lai .

Đặc biệt là nghĩ tới khuya hôm nay Bùi Đông Lai đi gặp Quý Hồng , tự nhiên trong lòng của Hạ Y Na lại có cảm giác không được tốt cho lắm.

Đây mà một loại cảm giác không được để ý tới.

Đồng thời, thông qua con đường đặc thù thì nàng cũng biết được thân phận của Quý Hồng , nàng rất tò mò, thân là Trạng Nguyên thì tại sao Bùi Đông Lai lại có thể cấu kết với yêu tinh Quý Hồng , người nắm giữ một nửa hắc đạo của Đông Hải được?

Càng làm cho nàng buồn bực không thôi chính là căn cứ vào tin tức nàng đã điều tra thì Bùi Đông Lai cũng có quan hệ không bình thường đối với Liễu Nguyệt .

Mà trong giới thượng lưu thì ai lại không biết Quý Hồng cùng với Liễu Nguyệt là đối thủ với nhau.

Vì vậy cho nên tâm tình của nàng có chút khó chịu.

- Y Na.

Coi như lúc tâm tình của Hạ Y Na đang không được tốt, thì một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tôn Vệ Đông hiện ra phía trước.

Thái độ của Tôn Vệ Đông cũng vẫn nhẹ nhàng, vẻ mặt mỉm cười, dường như là không để ý đến chuyện lúc trước bị Hạ Y Na cự tuyệt nữa.

- Nam sinh kia rất đẹp trai a, là sinh viên ĐH năm 1 sao?
- Chắc là không phải rồi, nếu không thì hắn đã nổi danh ở trong trường rồi.
- Ôi, cũng không muốn nhìn, không thấy người ta đang đi tới Bạch Phú Mỹ sao?
- Đúng rồi, Cao Phú Suất cùng với Bạch Phú Mỹ đúng là một đôi, chúng ta không nên làm trò.

Mắt thấy Tôn Vệ Đông đang nhẹ nhàng đi về phía Hạ Y Na thì một đám người trong sân trường liền mở miệng nghị luận, đồng thời cũng có một số người than thở.

Mắt thấy đám người bàn luận về mình thì Tôn Vệ Đông lại càng tự tin đi tới, nụ cười trên mặt hắn càng thêm mê người.

Nhưng mà.

Rất nhanh, nụ cười trên mặt của hắn đã cứng ngắc lại.

Bởi vì hắn phát hiện Hạ Y Na đã đem hắn trở thành không khí, cùng hắn gặp thoáng qua.

Phát hiện này đã làm cho hắn tức giận.

Sau đó.

Hắn cố gắng nén giận, đuổi theo Hạ Y Na , chắn trước mặt của nàng.

- Hạ Y Na , anh rất buồn bực rồi, tên phế vật Bùi Đông Lai kia có điểm nào tốt hơn so với anh đâu?

Tôn Vệ Đông nói xong, nhớ lại chuyện tình lúc trưa thì hắn liền giận dữ:

- Hắn cũng chỉ là một con Phượng Hoàng ở phương Nam mà thôi.
- Tôn Vệ Đông , không cần phải nói nhiều như vậy, khi nào người thi được 745 điểm thì hãy nói

Bởi vì Bùi Đông Lai không đến cho nên Hạ Y Na rất buồn bực, hiện giờ thấy Tôn Vệ Đông nhắc đến Bùi Đông Lai thì nàng lạnh lùng nói.

- Hắc, thành tích cao như vậy thì làm được gì ?

Tôn Vệ Đông không hề ngại trang nữa, lộ ra bộ dạng của Tôn đại thiếu gia nói:

- Đối với người như chúng ta mà nói thì thành tích thi vào ĐH chỉ là một cộng lông, chỉ cần anh nguyện ý thì sẽ làm cho một kẻ thi được 200 cũng không đâu.

”Bá!”

Nghe được lời nói của Tôn Vệ Đông thì sắc mặt Dương Tĩnh liền ảm đạm.

Nàng là Trạng Nguyên ở Nam Phương nhưng gia cảnh cũng rất bình thường.

Mà nàng cũng biết tại cái thời địa này thì một người có một ông cha tốt thì so với tầm bằng ĐH lại càng có tác dụng hơn.

- Ấy da, Tôn Vệ Đông đại thiếu gia ơi, ngài thật sự là không sợ bị gió lớn quạt vào đầu lưỡi sao?

Thấy được biểu tình biến hóa của Dương Tĩnh thì Hạ Y Na phần nộ không thôi, nàng cười lạnh nói:

- Tạm thời không cần nói đến người có năng lực hay không. Nếu như Bùi Đông Lai trong mắt người chỉ là một tên phế vật thì làm sao lại có thể ở trong cùng một biệt thự với Liễu Nguyệt , nói vậy thì Liễu Nguyệt chắc hẳn là sẽ khóc than, cầu Tôn Vệ Đông thiếu gia người lên giường sao? Bùi Đông Lai còn có thể làm cho Quý Hồng chủ động khoác tay vào hắn, nói vậy thì Tôn Vệ Đông thiếu gia đây chắc hẳn là chỉ cần nói một câu thì Quý Hồng sẽ liếm đầu ngón chân của thiếu gia sao?

“Ách...”

Bên tai vang lên lời nói châm chọc của Hạ Y Na , Tôn Vệ Đông há to miệng không phải bác được.

Hắn biết bởi vì Bùi Đông Lai là gia sư của đplv cho nên mới có thể ở lại trong biệt thự Đan Cung, thậm chí hắn còn biết Liễu Nguyệt còn ra mặt cho Bùi Đông Lai , bắt Chu Phúc Thái quỳ xuống nhận sai.

Nhưng mà hắn lại không biết sự việc Quý Hồng chủ động khoác tay Bùi Đông Lai vào trưa nay.

Giờ phút này, Tôn Vệ Đông có cảm giác khó hiểu, hắn biết rõ ràng là tuy rằng Quý Hồng được xưng là đệ nhất đẳng phụ ở Đông Hải, so với Liễu Nguyệt thì Quý Hồng lại càng nguy hiểm hơn, không chỉ nói riêng hắn mà cả Đông Hải này thậm chí là cả Nam Phương cũng không có một người nào dám trêu chọc vào Quý Hồng .

Mà hiện giờ Hạ Y Na lại nói Quý Hồng chủ động chơi trò mập mờ với Bùi Đông Lai sao?

- Tôn đại thiếu gia, ngài không có bị hù đến phát hoảng chứ?

Hạ Y Na vẫn tỏ ra bộ dạng như cũ, châm chọc nói:

- Ngài không phải vừa mới nói tùy tiện tìm ra con chó, con mèo cũng có quyền thế hơn gấp trăm ngàn lần sao với Bùi Đông Lai sao? Ừh, lời này ngài hãy giữ lại để nói cho Liễu Nguyệt cùng với Quý Hồng đi a.

- Nói vậy.

Tôn Vệ Đông không tin rằng Quý Hồng sẽ làm chuyện như vậy:

- Làm sao Quý Hồng có thể làm ra chuyện như vậy được ?

- Dương Tĩnh, chắc hẳn là trưa nay bạn cũng thấy được chứ?

Hạ Y Na mỉm cười, hướng về phía Dương Tĩnh mà hỏi.

Dương Tĩnh lạnh lùng liếc nhìn Tôn Vệ Đông một cái rồi gật gật đầu.

Đồng tử Tôn Vệ Đông đột nhiên phóng đại, dường như hắn muốn mở miệng nói cái gì, kết quả là không đợi hắn mở miệng thì Hạ Y Na đã cắt đứt lời nói của hắn.

- Tôn thiếu gia, nếu như ngài không tin thì có thể tự mình đi đến hỏi lão bản của Hồng Tử Cáp, bởi vì Quý Hồng xuất hiện cho nên lão bản của Hồng Tử Cáp cho free cả bữa tiệc, hơn nữa hắn còn nói lần sau sẽ chủ động mời khách.

Dường như Hạ Y Na muốn đả kích Tôn Vệ Đông cho nên cố ý nói ra.

Lúc này đây, Tôn Vệ Đông á khẩu không trả lời được, mặc dù hắn không tin tất cả mọi chuyện này không phải là thật nhưng mà lý trí nói cho hắn biết, nếu không phải là thật thì tuyệt đối Hạ Y Na sẽ không nói ra.

Dù sao, nếu Hạ Y Na có nói dối đi chăng nữa thì hắn gọi một cuộc điện thoại là có thể biết hết thấy mọi chuyện.

- Tôn Vệ Đông , nhớ một chút, sau này không cần gặp ai là phải nói ra Tôn gia có quyền này thế nọ đâu.

Mất thấy khuôn mặt Tôn Vệ Đông biến thành màu gan heo thì Hạ Y Na cười lạnh một tiếng, xoay người mang theo Dương Tĩnh rời đi.

Bên tai vang lên lời nói của Hạ Y Na , Tôn Vệ Đông cảm giác được khuôn mặt của mình đã bị tát vài bạt tào, hắn tức giận đến run cả người, hận không thể tìm một cái hố nào để nhảy vào.

Đối với hắn mà nói thì hắn biết được quan hệ không bình thường giữa Bùi Đông Lai và Liễu Nguyệt .

Nhưng mà.

Hắn lại không có cách nào để tiếp thu cách Hạ Y Na lấy sự tích Bùi Đông Lai để đập vào mặt hắn, trong lòng hắn từ lâu đã coi Hạ Y Na là nữ nhân của mình.

Hiện giờ, nữ nhân của mình lại dùng địch nhân của hắn để tát vào ngay chính khuôn mặt mình.

Giờ phút này, hắn còn khó chịu hơn khi phải chịu cái cảm giác bị cầm sừng.

Khó chịu thì khó chịu, Tôn Vệ Đông cũng không dám tìm Hạ Y Na gây chuyện, hắn chỉ có thể đem toàn bộ lửa giận trút lên người của Bùi Đông Lai .

- Bùi Đông Lai, lão tử không để yên cho mày.

Nhìn theo bóng dáng của Hạ Y Na thì vẻ mặt của Tôn Vệ Đông càng trở nên dữ tợn, cảm giác kia giống như nếu giờ phút này Bùi Đông Lai xuất hiện ở trước mặt hắn thì hắn sẽ đem Bùi Đông Lai chém thành vạn đoạn.

“ Bùi Đông Lai a Bùi Đông Lai, chẳng trách sao người không lo lắng sợ Tôn Vệ Đông trả thù, người có Liễu Nguyệt cùng Quý Hồng hai toàn núi này làm chỗ dựa vững chắc thì làm sao có thể lo lắng được a ? »

Cùng lúc đó, trong lòng của Hạ Y Na lại cảm thấy không khỏi má, đồng thời cũng khơi dậy tâm lý tranh cường háo thắng trong lòng của nàng.

Trong màn đêm, nàng làm ra một quyết định điên cuồng.

codon.traí

128. Chương 128 : Vội Vã Tìm Chết.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 128 : Vội vã tìm chết.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ngày khai giảng của Đại học Đông Hải chính là buổi chiều ngày hôm sau, nhà trường mở ra đại học, ngay cả phó hiệu trưởng cùng với lão hiệu trưởng Cổ Bồi Nguyên cũng tham dự, chiếm được những lời hoan nghênh nhiệt liệt của tân sinh viên.

Mà lão hiệu trưởng Cổ Bồi Nguyên lại nói chuyện một cách dí dỏm, trực tiếp đốt lên không khí của cả lễ đường, ngay cả Bùi Đông Lai ở bên trong cùng với đám sinh viên đều đứng dậy vỗ tay.

Sau khi đại hội kết thúc thì mọi người theo thứ tự rời đi, tiến vào phòng học của mình. Còn các phụ đạo viên chuyên nghiệp thì lại đang tiến hành thủ tục huấn luyện quân sự.

Là một trong những hệ quan trọng của ĐH Đông Hải thì Giáo Học Lâu của học viện quản lý nằm ở phía Tây Nam của trường, đây là một tòa đại lâu cao mười hai tầng, nhìn qua có chút ưu thế.

Khi đám người Bùi Đông Lai cùng Cổ Văn Cảnh , Ngô Vũ Trạch, Trương Bích Phàm tới đây thì trong này đã có không ít người ngồi ở trong này.

Mặc dù là đã kết thúc buổi lễ khai giảng nhưng những sinh viên này vẫn ngồi tụ tập một chỗ, đối với lần này thì có vẻ hưng phấn hơn, sôi nổi thì thầm với nhau.

- Mau nhìn kia, Trạng Nguyên để đã đến.

Mắt thấy Bùi Đông Lai xuất hiện thì một gã sinh viên ngồi ở hàng đầu lập tức kêu lên.

”Bá!”

Tên nam sinh kia vừa mới mở miệng thì mọi người liền ngừng nói chuyện, lần lượt đem ánh mắt quắc về phía bốn người Bùi Đông Lai .

Thấy được ánh mắt của các đồng học thì Bùi Đông Lai cũng không tỏ ra gì cả, hắn đã trải qua huấn luyện ở Huyết Sát nên tâm lý của hắn đã mạnh nay đã càng thêm mạnh.

Tuy rằng cả nhóm người này biết được Bùi Đông Lai là Trạng Nguyên nhưng đây là lần đầu tiên thấy được mặt của Bùi Đông Lai cho nên ánh mắt của bọn hắn liền tò mò.

Mà một ít sinh viên có quen biết với Bùi Đông Lai thì mỉm cười, cùng chào hỏi với Bùi Đông Lai .

Đối với việc này thì Bùi Đông Lai cũng đều mỉm cười chào lại.

Thừa dịp này, đám người Ngô Vũ Trạch liền ở phía sau phóng thẳng lên, chạy đến chỗ đám người Quách Lệ Na .

Đối với Ngô Vũ Trạch và Quách Lệ Na mà nói thì 2 người đã gần như là gấu nấu thành cơm rồi. mới hơn 1 ngày mà gặp mặt nhưng quan hệ của 2 người giống như là ngồi trên tên lửa vậy, đã hoàn thành xong công việc sơ mô, chỉ thiếu việc lên giường chơi trò đầu vật thôi.

Mà lúc ở trong phòng thì Ngô Vũ Trạch đã khoe, tối nay hắn với Quách Lệ Na sẽ ra ngoài mượn phòng để vật lộn, nếu không thì cần phải chờ thêm nửa tháng nữa. Căn cứ vào sự sắp xếp của ĐH Đông Hải thì bất kỳ sinh viên năm I nào cũng phải tiến hành huấn luyện quân sự.

Rất nhanh, Ngô Vũ Trạch đã đi trước tới đám người Hạ Y Na , sau khi mỉm cười bắt chuyện thì Ngô Vũ Trạch liền ngồi ở bên cạnh Quách Lệ Na , mà Trương Bích Phàm đồng học cũng không chịu rời lại phía sau, hắn liền ngồi bên cạnh Tăng Khả Tâm , mà Cổ Văn Cảnh thì tự giác đứng ở hành lang.

Như vậy thì hàng cuối chỉ còn mỗi Hạ Y Na ngồi 1 mình.

Bùi Đông Lai mỉm cười, chào hỏi với mọi người xong thì thấy được điều này.

- Đông Lai, chúng ta đều đem cơ hội tiếp xúc thân mật với Hạ mỹ nữ để lại cho chú, chú cũng để tụi anh phải thất vọng.

Ngô Vũ Trạch từ trong miệng của Quách Lệ Na biết được, dường như là Hạ Y Na có ý tứ với Bùi Đông Lai , lập tức hắn liền làm Nguyệt lão, cố gắng làm mối cho 2 người.

- Ngô Vũ Trạch , cậu muốn chết à?

Bên tai vang lên lời nói của Ngô Vũ Trạch , mặt mũi của Hạ Y Na liền trở nên cáu gắt mà mắng.

Ngô Vũ Trạch cười hắc hắc, nhưng cũng không thêm để ý.

Bởi vì mỗi tối Bùi Đông Lai cần phải luyện võ cho nên hắn mới để cho đám người Ngô Vũ Trạch đi ăn cơm tối với 4 người bên phòng của Hạ Y Na , mà sau khi hắn luyện xong thì biết được, bởi vì bữa cơm tối ấy không có hắn đi cùng cho nên không khí của bữa cơm cũng không được tốt lắm, trong lòng hắn nhiều ít cũng có chút áy náy.

Lúc này nghe Ngô Vũ Trạch cùng Hạ Y Na nói đùa với nhau thì Bùi Đông Lai chỉ cười cười, thản nhiên đi đến bên cạnh Hạ Y Na rồi ngồi xuống.

Mắt thấy Bùi Đông Lai ngồi ở bên cạnh của mình, khuôn mặt của Hạ Y Na liền không bình tĩnh giống như lúc trước nữa mà có chút khẩn trương.

- Bùi Đông Lai , cậu cũng quá nhỏ mọn đi chứ?

Rất khẩn trương, Hạ Y Na cũng không nhận được mà mở miệng nói trước:

- Đều nói là bữa cơm tối qua do ta mời ăn để nhận lỗi, coi như cậu không chịu nhận lời xin lỗi của ta thì ít nhất cũng phải mở miệng nói một tiếng chứ.

- Thật có lỗi Hạ mỹ nữ, tối qua ta có chuyện, cho nên không thể đến được.

Đối mặt với lời chất vấn của Hạ Y Na thì Bùi Đông Lai nhiều ít cảm thấy được có chút ngượng ngùng, giải thích nói:

- Ta tính là gọi điện thoại báo cho cô một tiếng nhưng kết quả là không có số của cô.

- Giải thích chính là che giấu.

Chẳng biết tại sao, nghe xong Bùi Đông Lai giải thích, trong lòng Hạ Y Na có đôi chút thoải mái bất quá nàng vẫn là hừ lạnh nói:

- Ngô Vũ Trạch có sdt của Lê Na, Trương Bích Phàm có sdt của Tăng Khả Tâm , bộ trong lòng cậu còn trách ta, không muốn có sdt của ta sao?

”Ách...”

Bùi Đông Lai không phản bác được, cười khổ nói:

- Thật ra.... Ta sớm cũng không để ý đến chuyện đó, cô hoàn toàn không cần phải nói tiếng xin lỗi.

- Không để ý tới sao?

Khuôn mặt Hạ Y Na liền hiện lên vui vẻ, cũng không thèm truy cứu chuyện tối qua Bùi Đông Lai không đến nữa.

- Ngay từ đầu ta đã có chút khó chịu với cô, cảm giác rằng chuyện gì cô cũng cho là bản thân đúng cả. Nhưng mà, sau này lại cảm giác được cô không tồi cho lắm nên ta liền không thèm để ý.

Bùi Đông Lai không có giấu diếm, ăn ngay nói thật.

Hạ Y Na bội vàng giải thích:

- Ta...ngày đó ta cũng nhất thời lỡ miệng, căn bản không có nghĩ nhiều đến thế....

Àn?

Thấy được khuôn mặt của Hạ Y Na lộ ra vẻ khẩn trương thì Bùi Đông Lai không khỏi có chút ngạc nhiên.

- Hạ Y Na , người cần phải bình tĩnh.

Thấy Bùi Đông Lai hiện lên vẻ ngạc nhiên thì trong lòng của Hạ Y Na thầm nói một câu.

Cùng lúc đó, trong phòng học, không ít người thấy Hạ Y Na và Bùi Đông Lai nói chuyện, thì khuôn mặt bọn họ liền hiện lên vẻ kỳ lạ.

Tuy rằng khai giảng chỉ có một ngày rưỡi như các nam sinh đều cho rằng Hạ Y Na chính là hoa khôi giảng đường, đồng dạng các nam sinh cũng biết rằng bởi vì ngày đầu tiên Hạ Hà đã liền làm cho Hạ Y Na quá mức uy vũ cho nên bọn hắn không có dũng khí để theo đuổi Hạ Y Na , trong số này phần lớn là các sinh viên khoa Công Thương Quản Lý.

Dưới một dạng tình hình như thế, sau khi đi vào phòng học không nói đến chuyện Bùi Đông Lai ngồi bên cạnh Hạ Y Na hơn nữa 2 người luôn xì xì xào xào, điều này làm cho bọn hắn hoài nghi có phải là Bùi Đông Lai đang cùng Hạ Y Na ... gì không. Không ít nam sinh âm thầm bội phục dũng khí của Bùi Đông Lai .

Ngay lúc này, một người nam nhân trung niên tầm 40t đi vào phòng học.

Sau khi thấy nam nhân trung niên đi vào phòng thì mọi người liền im lặng.

Dựa vào sự giới thiệu của bản thân thì nam nhân trung niên tên là Long Chân, là tiến sỹ của ĐH Thanh Hoa, vào công tác trong ĐH Đông Hải đã gần 10 năm.

Sau khi nam nhân trung niên giới thiệu xong thì lần lượt từng người đứng lên tự giới thiệu về bản thân mình.

Ngay khi Bùi Đông Lai định đứng dậy giới thiệu thì một tên sinh viên trong lớp mở miệng nói:

- Trạng Nguyên đế, Bùi Đông Lai , chú không cần phải giới thiệu nữa mọi người trong ĐH Đông Hải đều biết cả.

Tên sinh viên vừa nói xong thì cả đám người trong lớp liền cười to lên.

Sau khi mọi người ngừng cười thì Long Chân liền khen ngợi Bùi Đông Lai , hy vọng mọi người có thể lấy Bùi Đông Lai làm tấm gương.

Đối mặt với lời khen ngợi của Long Chân thì toàn bộ mọi người trong lớp đều dùng một loại ánh mắt bội phục mà nhìn Bùi Đông Lai . Lúc kỳ thi tốt nghiệp thì bọn hắn đều là thiên kiêu chi tử của trường mình, sau khi vào ĐH thì bọn hắn mới biết được người có thể thi đạt tới điểm số 745 thì nghịch thiên đến cỡ nào.

Lúc này đây Tôn Vệ Đông đang ngồi trong một hội sở tư nhân, hắn không ngừng nhìn ra bên ngoài, dường như là đang chờ người nào đó. Rất cục, một chiếc xe việt dã đã đến, một người nam nhân trung niên mặc quân phục từ trong xe đi ra, tiến vào hội sở.

Thấy như vậy một màn, Tôn Vệ Đông nhẹ nhàng thở ra.

Một lát sau, dưới sự dẫn đường của nhân viên phục vụ thì nam nhân trung niên đi tới chỗ ngồi của Tôn Vệ Đông .

- Trương thúc.

Mắt thấy nam nhân trung niên ngồi xuống thì Tôn Vệ Đông vội vàng đứng dậy chào hỏi.

- Vệ Đông.

Nam nhân trung niên mỉm cười đáp lại một câu, thái độ thập phần khách khí.

- Trương thúc, ta nghe nói năm nay huấn luyện quân sự của ĐH Đông Hải sẽ được tổ chức tại nơi đóng quân của thúc, có đúng không?

Tôn Vệ Đông hỏi.

- Ủ, hôm nay ta đã cùng Cổ hiệu trưởng trao đổi qua việc này.

Nam nhân trung niên mỉm cười gật đầu, theo sau nghi hoặc hỏi :

- Vệ Đông, cháu hỏi cái này để làm gì?

- Trương thúc, nói vậy thì thúc hẳn là đã nghe đến chuyện ba của ta được điều đến quân khu Vân Nam rồi chứ?

Tôn Vệ Đông hỏi một đằng, trả lời một nẻo, lúc mở miệng thì quan sát vẻ biến hóa trên khuôn mặt của nam nhân trung niên này.

Nam nhân trung niên này tên là pd là đoàn trưởng của Đông Hải Cảnh Bị Khu đồng dạng là người của Tôn Tường Văn , tự nhiên là biết được chuyện tình Tôn Tường Văn được thăng chức.

Không chỉ như thế, hắn còn buồn rầu vì Tôn Tường Văn bị điều đi thì như thế hắn sẽ mất đi chỗ dựa vững chắc, con đường làm quan sau này sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

- Vệ Đông, chuyện tình của thủ trưởng thì ta cũng đã nghe qua, ta chuẩn bị đi thăm hỏi thủ trưởng đây.

Trương Phong cười khổ nói.

Thấy được trên khuôn mặt Trương Phong hiện ra vẻ buồn rầu thì trong lòng Tôn Vệ Đông liền đại định, hời hợt một chút, nói:

- Trương thúc, trong vài năm gần đây thì thúc đối với ta cũng không tệ, cho nên ta cũng không muốn giấu diếm ngài, căn cứ vào ý của bên kia thì ba của ta có thể mang theo 1 hoặc 2 người đi qua.

“Bá”

Nghe được lời nói của Tôn Vệ Đông thì sắc mặt Trương Phong không khỏi biến đổi, vẻ mặt kích động hỏi:

- Vệ Đông... cháu... nói cái gì?

- Trương thúc, năng lực công tác của người thì mọi người đều biết, nói vậy thì ta của ta sẽ xem xét mang ngài đi theo.

Tôn Vệ Đông mỉm cười nói.

- Vệ Đông, cảm ơn. Chiều này ta sẽ đi tới gặp thủ trưởng, đồng thời nếu cháu muốn thúc giúp chuyện gì thì cứ nói, ta sẽ nói lại cho thủ trưởng.

Tuy rằng không biết vì sao vô duyên vô cớ Tôn Vệ Đông gặp mình nhưng Trương Phong rất rõ ràng, trong mắt của Tôn Tường Văn thì Tôn Vệ Đông vô cùng xuất sắc, nói chuyện nhất định có thể tạo được tác dụng.

- Trương thúc, những năm gần đây ngài đối với ta không tệ, oi như ngài không nói, ta cũng sẽ làm.

Tôn Vệ Đông nói xong, vẻ mặt liền tỏ ra vẻ khó xử.

Trương Phong có thể hồn đến đội trưởng, cũng không phải ngu ngốc, lập tức hỏi:

- Vệ Đông, chẳng lẽ là có khó khăn gì?

- Khó khăn thì không có, nhưng mà, sự việc này không biết là nên nói như thế nào cho tốt.

Tôn Vệ Đông nửa che nửa đẩy nói.

Về mặt Trương Phong thề son thề sắt nói:

- Vệ Đông, có gì cứ nói, chỉ cần thúc giúp được thì tuyệt đối sẽ không nhú mày.

- Nếu Trương thúc đã nói như vậy thì ta cũng không che giấu nữa.

Về mặt Tôn Vệ Đông buồn bực nói:

- Mấy hôm trước ba của ta đến họp ở Yến Kinh thì gặp được nhân vật số một của quân khu Vân Nam, 2 người nói chuyện hợp với nhau cho nên đã định hôn sự giữa ta và cháu gái của ông ấy.

"Ách..."

Nghe được cái tin tức này thì Trương Phong liền kinh ngạc, miệng há to ra, sau đó vội vàng nói:

- Chúc mừng Vệ Đông.

Trương Phong rất rõ ràng, Tôn Vệ Đông cùng đám hỏi với cháu gái của nhân vật số một quân khu Vân Nam, ý vị như thế nào thì không nói cũng biết.

- Trương thúc có điều không biết, cô bé kia đều giống như ta đều là mới thi ĐH, hơn nữa lại là học chung ở ĐH Đông Hải. Sau khi nàng đi vào Đông Hải thì ba của ta đã mở tiệc khoản đãi, quan hệ giữa song phương càng không tồi.

Nói tới đây thì khuôn mặt Tôn Vệ Đông hiện lên vẻ dữ tợn:

- Kết quả là có một tên hồn dân không biết trời cao đất dày theo đuổi nàng, hơn nữa lại bị nàng cự tuyệt, bởi vì thẹn quá hóa giận cho nên hắn đã vô lễ đối với nàng.

- Cái gì?

Trương Phong hoảng sợ, khi hắn xem ra, vô lễ với cháu gái của nhân vật số một quân khu Đông Nam, đây quả thật là muốn chết a.

- Ta vốn muốn giáo huấn tên khốn kiếp kia, bất quá nàng tâm địa thiện lương không cho ta làm như vậy... nhưng mà... thủy chung ta không nuốt nổi cơn tức này.

Tôn Vệ Đông nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trong chớp mắt Trương Phong đã hiểu được ý tứ của Tôn Vệ Đông, vỗ ngực cam đoan nói:

- Vệ Đông cháu cứ yên tâm, trong quá trình huấn luyện quân sự thì ta sẽ giúp cháu xả giận.

- Trương thúc, ta muốn mạng của tên vương bát đản này.

Về mặt Tôn Vệ Đông âm trầm nói.

Thấy được sát ý trong đôi mắt của Tôn Vệ Đông, Trương Phong lại càng hoảng sợ.

- Vệ Đông, cháu cũng biết mấy năm nay, cấp trên đối với huấn luyện quân sự thì thật sự nghiêm cấm binh lính cùng phát sinh xung đột với sinh viên.

Về mặt Trương Phong ngưng trọng nói:

- Ta giúp cháu âm thầm giáo huấn hần thì còn được, về phần nếu xử lý thì....

- Trương thúc, việc người nói thì ta cũng biết.

Về mặt Tôn Vệ Đông âm trầm nói:

- Ý của ta không phải là ở trong lúc huấn luyện mà xử lý hần, mà là có biện pháp khác.

- Biện pháp gì?

Tuy rằng Trương Phong cảm thấy Tôn Vệ Đông có chút ác độc nhưng nghĩ tới vị hôn thê của hần lại bị đối phương phi lễ thì cũng có thể hiểu được.

- Ta nhớ được dưới tay của thúc có một đội binh lính phục trách trông coi một căn cứ bí mật quân sự.

Về sát khí trên mặt Tôn Vệ Đông càng lúc càng đậm:

- Nếu tên khốn kia bởi vì đi lầm vào đó rồi bị bắn gục, nói như vậy thì trong trường hợp này phía bên nhà trường sẽ không có cách nào để nói.

Nghe được Tôn Vệ Đông nói như thế thì trong lòng Trương Phong liền khẽ động, sau đó hần liền hiểu được dụng ý của Tôn Vệ Đông đồng thời không khỏi bội phục suy nghĩ của hần.

Lúc này, Trương Phong hoàn toàn cho rằng kế hoạch này khả thi, đồng thời hần cũng biết nếu hần làm chuyện này giúp Tôn Vệ Đông thì như vậy Tôn Vệ Đông sẽ nhất định cảm kích hần.

Như vậy thì hần có Tôn Vệ Đông trợ giúp, khả năng đi theo Tôn Tường Văn đến quân khu Vân Nam là rất lớn hơn nữa một khi vào đó, sau này quan hệ có quan hệ với Tôn Vệ Đông thì việc thăng cũng tuyệt đối không là vấn đề!

- Vệ Đông, việc này thúc sẽ giúp.

Hiểu được điểm này, Trương Phong làm ra quyết định:

- Còn về phần thủ trưởng thì thúc xin nhờ vào cháu.

- Không thành vấn đề.

Trong lòng Tôn Vệ Đông vui vẻ, đồng thời nhớ tới cái gì, bổ sung:

- Đúng rồi, Trương thúc, việc này không nên nói với ba ta, ba của ta không muốn ta gây chuyện thị phi cho nên thúc không cần nói lại cho người.

- Ừh.

Trương Phong gật gật đầu, hần cũng hiểu được hần và Tôn Vệ Đông đang âm thầm giao dịch với nhau.

”Bùi Đông Lai à Bùi Đông Lai, vốn lão tử tính toán cho người nhảy nhót thêm vài ngày nữa, nếu người đã vội vã muốn tìm chết như thế thì lão tử cũng đành phải thỏa mãn nguyện vọng của nhà người.”

Mắt thấy Trương Phong đáp ứng, trong lòng Tôn Vệ Đông không ngừng cười lạnh.

codon.tra

129. Chương 129 : Súng Đã Đánh Bóng Nhưng Máu Vẫn Chưa Lạnh.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 129 : Súng đã đánh bóng nhưng máu vẫn chưa lạnh.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Nằm ở đường Nam Kinh, khách sạn Ban Đặc Mạn Lê được thành lập vào những năm 1991, đến 2003 thì sửa chữa, cả khách sạn cao 45 tầng, có tổng cộng 564 phòng, trong đó bao gồm phòng ăn, phòng trà...

Đây là một trong những khách sạn nổi tiếng ở Đông Hải, có rất nhiều nhân vật nổi tiếng ở Mỹ quốc thường ghé vào đây nghỉ ngơi.

Sau khi quay xong quảng cáo thì Mộ Khuynh Nhan trở lại Đông Hải, liền ở lại trong khách sạn Ba Đặc Mạn Lệ Gia.

- Khuynh Nhan, tối mai sẽ biểu diễn rồi, hiện giờ cần phải thả lỏng bản thân, hảo hảo nghỉ ngơi một chút để cho có đủ tinh thần.

Trong phòng, thân là người trong hắc đạo Hương Cảng, Tưởng Cương vừa ngồi trên ghế sa-long vừa nhẹ nhàng hút một điếu xì gà, sau đó thổi ra một ngụm khói rồi mỉm cười nói với Mộ Khuynh Nhan .

- Biết rồi, cha nuôi..

Mộ Khuynh Nhan mỉm cười gật đầu.

- Khuynh Nhan, con có biết rằng nhân khí của con hiện nay đã thịnh vượng đến chừng nào chưa?

Tưởng Cương vừa nói vừa mỉm cười:

- Căn cứ vào tin tức đáng tin cậy thì vé bán cho buổi biểu diễn đêm mai đã cháy hết, người nào muốn mua 1 vé cũng hơi bị khó.

Cho tới nay, Mộ Khuynh Nhan cũng không biết Tưởng Cương là cha ruột của mình, cho nên dưới tình hình như vậy thì đối mặt với sự trợ giúp của Tưởng Cương thì Mộ Khuynh Nhan vô cùng cảm kích.

Lúc này, nghe được Tưởng Cương nói như vậy thì Mộ Khuynh Nhan mỉm cười, đáp:

- Khuynh Nhan có được thành tựu như ngày hôm nay hoàn toàn là do cha nuôi ban tặng, cảm ơn cha nuôi.

- Nha đầu ngốc, sao lại nói do ta ban tặng?

Tưởng Cương ôn hoà, cười nói:

- Đây là chính là những kết quả mà con đã nỗ lực.

- Không có cha nuôi giúp đỡ, Khuynh Nhan có cố gắng đến mấy cũng chẳng ăn thua gì.

Trong lòng Mộ Khuynh Nhan rất rõ ràng, nếu như không có Tưởng Cương giúp đỡ thì nàng cũng đã không có được những thành tựu như ngày hôm nay.

- Tốt lắm, nha đầu ngốc, con cũng đừng có khiêm tốn nữa.

Tưởng Cương bóp tắt điếu xì gà trong tay, nói :

- Đợi ngày mai khi cuộc biểu diễn kết thúc thì danh tiếng của con ở Đại Lục cũng sẽ lớn hơn nữa. Mà trong tương lai, nghĩa phụ nhất định sẽ đưa con vào Hollywood, để cho con trở thành một siêu sao toàn thế giới.

Lúc này đây, Mộ Khuynh Nhan cũng không đáp lại.

Đối mỗi người nghệ sỹ mà nói thì Hollywood chính là giấc mộng thiên đường của mỗi người.

Mộ Khuynh Nhan cũng không phải là ngoại lệ.

Sở dĩ nàng cố gắng như vậy, trừ bỏ đối với yêu thích với âm nhạc thì nàng vẫn mong muốn một ngày kia có thể tiến vào Hollywood.

“ Cốc, cốc..”

Coi như lúc Mộ Khuynh Nhan đang suy nghĩ thì đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi.

Nghe được tiếng gõ cửa thì Tưởng Cương liền mở miệng.

“ Cốt kết.”

Một tên cận vệ của Tưởng Cương liền xuất hiện, cúi đầu nói:

- Tưởng tiên sinh, là Mạc tiên sinh đến.

Nói xong, cận vệ của Tưởng Cương liền tránh qua một bên, Mạc Nhận mặc một thân trang phục màu đen liền xuất hiện.

- Mạc tiên sinh, sao lại đến đây?

Tưởng Cương đứng lên rồi mỉm cười, đi về phía Mạc Nhận.

- Ngày mai, Mộ tiểu thư tổ chức live show, Liễu tiểu thư để ta đến đây để hỏi thăm ngài cùng với Mộ tiểu thư, xem thử có còn cần chuẩn bị gì không?

Sau khi đi vào thì Mạc Nhận mỉm cười giải thích:

- Nếu cần thì hai vị cứ mở miệng, chúng ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp để đáp ứng.

So sánh với nụ cười của Tưởng Cương thì nụ cười của Mạc Nhận làm cho Mộ Khuynh Nhan cảm thấy không thoải mái.

Mộ Khuynh Nhan cảm thấy không thoải mái khi đối mặt với vẻ tươi cười của Mạc Nhận, chỉ đành nói:

- Đa tạ Mạc tiên sinh cùng Liễu tiểu thư, chỗ này rất tốt, chúng ta không cần yêu cầu gì khác.

- Vậy trước tiên cầu chúc cho Live show của Mộ tiểu thư được thành công.

Mạc Nhận mỉm cười, liếc nhìn Mộ Khuynh Nhan một cái rồi hướng về Tưởng Cương nói:

- Mặt khác, đêm nay Liễu tiểu thư làm chủ, mời Tưởng tiên sinh cùng Mộ tiểu thư đi dung cơm tối. Liễu tiểu thư suy nghĩ đến Mộ tiểu thư cần phải nghỉ ngơi sớm cho nên địa điểm là ngay tại Ba Đặc Mạn Lệ Gia khách sạn này.

- Giúp ta cảm ơn thịnh tình của Liễu tiểu thư.

Tưởng Cương cũng không có cự tuyệt lời mời của Liễu Nguyệt, liền mỉm cười đáp ứng.

- Vậy ta cũng sẽ không quấy rầy hai vị nghỉ ngơi nữa.

Mất thấy Tưởng Cương đã đáp ứng thì Mạc Nhận cáo từ:

- Buổi tối gặp lại.

- Buổi tối gặp lại.

Tưởng Cương mỉm cười, tiễn khách.

Mấy phút sau, Mạc Nhận một mình đi đến phòng trà, kiếm một địa phương yên tĩnh rồi ngồi xuống, gọi một ly cà phê Lam Sơn sau đó lấy ra điện thoại nhắn một tin nhắn : “ Buổi biểu diễn vẫn tổ chức bình thường, không có thay đổi gì.”

Sau khi nhắn xong thì sắc mặt Mạc Nhận trở nên âm trầm, hớp một ngụm cà phê, đồng thời lướt nhìn xung quanh, phát hiện không có ai chú ý đến hắn cả.

30s sau, điện thoại hắn rung lên, sau khi xác nhận không có ai chú ý đến mình thì Mạc Nhận cầm điện thoại lên, thấy một cái tin nhắn : “ Kế hoạch vẫn như cũ, nếu có thay đổi gì thì trước tiên báo cho ta biết.”

Thấy nội dung tin nhắn thì Mạc Nhận liền trả lời “ Tốt” sau đó hắn ở lại trong quán ca phê mấy phút rồi đi đến phòng vệ sinh, rút sim điện thoại ra, ném vào trong bồn cầu.

Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện thì hắn ở trong này rửa mặt, sửa sang lại một chút rồi chậm chậm bước ra khỏi khách sạn.

Cùng lúc đó.

Trong doanh địa của Đông Hải cảnh bị khu.

Mấy ngàn sinh viên năm I đang ngồi dưới gốc cây đại thụ trong quân doanh, tận hưởng khoảng thời gian được nghỉ ngơi này.

So sánh với lúc vừa mới vào thì bất kể là nam sinh hay nữ sinh cùng gầy đi một ít, đen đi một ít, nhìn qua thì không thấy bộ dáng là một công tử hay tiểu thư được nuông chiều từ bé nữa.

Đối với bọn họ mà nói thì trải qua 13 ngày huấn luyện quân sự này thì đã để lại cho bọn họ những kỷ niệm khó quên.

Nhưng mà.

Giờ phút này, bọn hắn dường như không ý thức được điểm này.

- Thật sự là rất tiếc nuôi a, Mộ Khuynh Nhan vất vả lắm mới tổ chức live show ở Đông Hải, chúng ta lại đang tiến hành quân sự, không thể đến tham dự rồi.

- Đúng rồi, trường học thật sự rất đáng ghét, huấn luyện lúc nào không huấn luyện, nhắm ngay vào lúc Mộ Khuynh Nhan tổ chức live show.

- Chuyện đến nước này thì chúng ta chỉ đành phải chờ sau khi huấn luyện kết thúc rồi xem lại thôi, haizz...

- Chỉ đành như vậy.

Trong đó, đại bộ phận là nữ sinh, khó có dịp được nghỉ ngơi vì vậy sau khi ngồi xuống thì liền thảo luận về vấn đề biểu diễn của Mộ Khuynh Nhan vào tối mai, các nàng tỏ ra rất tiếc nuối khi không thể tới tham dự đồng thời cũng rất tò mò không biết Mộ Khuynh Nhan sẽ biểu diễn các ca khúc nào?

- Có trời mới biết khi nào nàng mới tổ chức lại live show ở Đông Hải.

- Cmn, mặc kệ lần sau nàng tổ chức live show ở đâu, ta cũng phải đi xem, cho dù là phải ăn bánh mì với dưa muối thì ta cũng phải đi.

Không riêng gì các nữ sinh mà ngay cả nam sinh cũng tụ tập lại với nhau rồi than thở, đối với bọn hắn mà nói không thể thấy mặt Mộ Khuynh Nhan thì đó là một chuyện cực kỳ tiếc nuối.

“ Reng”

Coi như lúc cả quân doanh đang nói chuyện về việc tổ chức live show của mkd thì một tiếng chuông.

Nghe được tiếng chuông thì tất cả mọi người liền đứng dậy, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới địa điểm tập hợp.

Trải qua 13 ngày huấn luyện quân sự thì mọi người đều biết, nếu trong thời gian quy định không đến địa điểm tập hợp thì mọi người sẽ bị xử phạt, có thể là đứng giữa trưa nắng hoặc là chạy bộ quanh quân doanh.

- Xế chiều hôm nay chúng ta sẽ tiến hành huấn luyện tập bắn, 2 ngày sau sẽ tổ chức huấn luyện dã ngoại sinh tồn.

Một gã giáo quan sau khi điểm danh xong thì trầm giọng an bài các hạng mục kế tiếp.

Bên tai vang lên lời nói của giáo quan thì không ít nam sinh lộ ra vẻ mặt hưng phấn, huấn luyện tập bắn chờ đợi trong nhiều ngày qua cuối cùng cũng đã đến.

Bùi Đông Lai không phải là một trong số đó.

Đối với hắn mà nói, súng không xa lạ gì với hắn, ngược lại nó giống như một bằng hữu thân thiết đối với hắn.

Mấy phút sau, dưới sự dẫn dắt của giáo quan thì mọi người đã đi tới nơi huấn luyện tập bắn.

Bãi bắn tổng cộng có hơn 50 tấm bia, mỗi người tổng cộng có 10 viên đạn để bắn.

Sau khi giáo quan nói xong nội dung thì tự mình làm mẫu.

Trong lúc nhất thời, tiếng súng chói tai vang lên không dứt.

- Người tiếp theo, Bùi Đông Lai!

- Người tiếp theo, Hạ Y Na.

Không biết qua bao lâu, giáo quan liền gọi tên của Bùi Đông Lai và Hạ Y Na , ý bảo hai người cùng tiến lên bắn.

Nghe được lời nói của giáo quan thì mọi người liền liếc mắt nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai , sau đó khoe miệng hơi nhếch lên.

Dư quang thấy được Hạ Y Na đang nhìn mình thì Bùi Đông Lai cũng không trả lời, hắn vẫn im lặng đi đến phía trước, nắm sắp xuống, cầm lên một khẩu súng máy bán tự động.

Cầm súng ở trong tay, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy máu trong người trong nháy mắt đã sôi trào, đồng thời hắn cũng cảm thấy được, có một người đang theo dõi hắn thậm chí ngay cả tên giáo qua kia cũng nhìn vào hắn.

Phát hiện này không khỏi làm cho trong lòng của Bùi Đông Lai vừa động.

Trước khi tiến hành huấn luyện quân sự thì hắn biết rằng trong lần huấn luyện này Tôn Vệ Đông sẽ mượn cơ để trả thù mình vì thế hắn vẫn duy trì long cảnh giác.

Mà trong 13 ngày qua, Tôn Vệ Đông chẳng những không trả thù hơn nữa lại không có đi tìm hắn khiêu khích, hoàn toàn đã đem Bùi Đông Lai trở thành không khí.

Hành động khác thường của Tôn Vệ Đông không làm cho Bùi Đông Lai lơ là cảnh giác, ngược lại hắn còn đề phòng hơn.

Lúc này, nhận thấy ánh mắt hai gã giáo quan đều rơi vào trên người mình thì Bùi Đông Lai có thể khẳng định, ngay lúc này đây Tôn Vệ Đông sẽ lợi dụng cơ hội để trả thù mình.

Hiểu được điểm này thì Bùi Đông Lai liền làm ra động tác giống những đồng học trước, động tác nhìn có vẻ không thạo, hơn nữa trong 10 phát bắn, hắn chỉ bắn trúng được một một phát vào ngay chính giữa.

- Bùi Đông Lai , trúng một phát vào tâm bia.

- Hạ Y Na , 2 súng được 10 điểm, 1 súng được 9 điểm.

Sau khi Bùi Đông Lai và Hạ Y Na bắn xong thì giáo quan liền đem thành tích của hai người đọc lên.

- Ta kháo, Bạch Phú Mỹ quả thật là rất ngu.

Sau khi thành tích được công bố, thì một đám sinh viên trong ngành quản lý công thương liền xôn xao, cả đám khiếp sợ không thôi.

Hiển nhiên là mọi người không ngờ rằng Hạ Y Na có thể bắn ngu bài đến thế.

Thân là cháu ngoại của nhân vật số một ở Nam Quân Khu thì Hạ Y Na chẳng những đã dùng qua súng, hơn nữa thuật bắn súng của nàng càng khiến nhiều người phải kinh ngạc.

Đối mặt với một màn như vậy thì Hạ Y Na liền giống như một con khổng tước, kiên ngạo ngẩng đầu lên, đắc ý mỉm cười nhìn Bùi Đông Lai , hơn nữa còn làm một động tác khinh bỉ, động tác kia dường như muốn nói : “ Thân là một đại nam nhân mà bắn súng không bằng ta, có cảm thấy xấu hổ không?”

Bùi Đông Lai không có trả lời Hạ Y Na , mà là nhảy bèn phát giác được trong đôi mắt của Tôn Vệ Đông có một đạo quang mang âm tàn.

- Người tiếp theo, Tôn Vệ Đông .

Sau đó, giọng nói của giáo quan lại vang lên, Tôn Vệ Đông đi ra khỏi đội ngũ, cùng gặp thoáng qua Bùi Đông Lai , khuôn mặt khôi phục lại vẻ bình thường.

Bddl hơi hơi nhúu mày, giữ im lặng trở về đội ngũ.

“ Pằng, pằng..”

Một hồi tiếng súng đi qua, Tôn Vệ Đông buông súng, đứng lên.

- Tôn Vệ Đông , 5 súng được 10 điểm, 3 súng được 9 điểm.

Cùng lúc đó, giáo quan liền công bố thành tích của Tôn Vệ Đông , hơn nữa giọng nói vô cùng to.

- A.. Tôn Vệ Đông ghê thế.

- Đúng là, quả thật rất tuyệt vời.

Biểu hiện của Tôn Vệ Đông đã lập tức làm cho một số MM âm thầm thích hấn liền hét lên.

Đối mặt với lời hoan hô của các nữ sinh thì Tôn Vệ Đông liền kiêu ngạo liếc nhìn Hạ Y Na một cái.

Hắn giống như muốn dùng phương thức này để nói cho Hạ Y Na biết : “ Phế vật cuối cùng vẫn là phế vật, trừ học giỏi ra thì hắn chỉ là một con chicken.”

Như là đã nhận ra vẻ đắc ý cùng với kiêu ngạo của Tôn Vệ Đông , Hạ Y Na cũng lộ ra bộ dạng khinh thường.

Tôn Vệ Đông thấy thế thì khoe mắt hơi giật lên, nhưng mà không có tức giận, mà là dùng một loại ánh mắt giống như là thần linh ở trên trời nhìn vào Bùi Đông Lai .

Trong ánh mắt ngoại trừ vẻ đắc ý thì có có một chút sát ý nhàn nhạt.

Nhận thấy vẻ đắc ý và sát ý trong ánh mắt của Tôn Vệ Đông thì Bùi Đông Lai cũng không tỏ thái độ gì, hắn chỉ âm thầm sờ vào khẩu súng p-210 được giấu ở trên người.

Súng đã đánh bóng nhưng máu vẫn chưa lạnh.

codon.trai

130. Chương 130: Kinh Biển, Gió Lớn Nổi Lên.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 130: Kinh biển, gió lớn nổi lên.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Khuynh Nhan, Khuynh Nhan!

Ngày hôm sau, vào lúc 5h chiều, trước cửa khách sạn Ba Đặc Man Lệ Gia thì hơn một ngàn người hâm mộ Mộ Khuynh Nhan đều cầm áp phích trong tay, hô to tên của Mộ Khuynh Nhan .

Phía trước, vài tên cảnh sát tỏ ra bộ dạng nghiêm chỉnh, cố gắng phân rõ giới tuyến với đám người hâm mộ.

Một giờ trước, không biết tại sao tin tức Mộ Khuynh Nhan ở đây lại truyền ra ngoài, bắt đầu từ lúc đấy thì nhiều người mến mộ Mộ Khuynh Nhan đều tìm cách lên vào khách sạn để gặp thần tượng của mình

Vừa bắt đầu thì bảo an của khách sạn còn có thể ngăn cản nhưng về sau thì lại xuất hiện thêm nhiều người vì thế chỉ đành báo điện cho cảnh sát.

Sau khi cảnh sát đến thì trước tiên đem đám người cuồng nhiệt này đẩy ra khỏi khách sạn, sau đó phân rõ giới tuyết, để cho người hâm mộ tùy ý kêu tên Mộ Khuynh Nhan nhưng không cho phép bọn họ đi vào khách sạn, ảnh hưởng đến sinh ý của khách sạn.

- Tương tiên sinh, thật xin lỗi, bởi vì không biết tại sao tin tức Mộ tiểu thư ở đây đã truyền ra ngoài cho nên người hâm mộ Mộ tiểu thư càng lúc càng xuất hiện nhiều.

Trong khách sạn, Mạc Nhận mang theo vài phần xin lỗi nói:

- Tôi đề nghị ngay lúc này hãy đưa Mộ tiểu thư đến nơi biểu diễn.

- Ừh.

Có lẽ không ngờ rằng tin tức Mộ Khuynh Nhan ở đây sẽ truyền ra ngoài nên trên mặt của Tương Cương khê cau mày, hần trầm ngâm một chút, đứng ở phía cửa sổ lẳng lặng quan sát đám người hâm mộ, sau đó nói:

- Khuynh Nhan, Mạc tiên sinh nói rất đúng, chúng ta cần phải tới nơi biểu diễn, con hãy thu thập đi rồi chúng ta đến đó.

- Biết rồi, cha nuôi.

Bên cửa sổ, Mộ Khuynh Nhan nhẹ nhàng cười nói.

Giữa trưa, vài tên trang điểm đã tiến hành sửa sang, trang điểm lại cho nàng, cho nên lúc này tóc của nàng đã được búi lên, thân mang một bộ lễ phục dạ hội màu đen.

- Tôi đã thông báo với cảnh sát rằng chúng ta sẽ đi xuống đó, tới lúc đó Mộ tiểu thư sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào trong xe, sau đó dưới sự bảo vệ của cảnh sát thì chúng ta đi đến nơi biểu diễn.

Mạc Nhận bổ sung thêm:

- Có cảnh sát bảo vệ cho nên khoảng một giờ là chúng ta có thể đến nơi.

- Cảm ơn Mạc tiên sinh.

Nghe Mạc Nhận nói như vậy thì Mộ Khuynh Nhan mỉm cười nói cảm ơn, sau đó nàng trở vào phòng thu dọn đồ đạc của mình.

Mấy phút sau, Tương Cương cùng Mạc Nhận và Mộ Khuynh Nhan đi thang máy xuống dưới, sau khi thang máy đi xuống thì liền xuất hiện tám gã đại hán áo đen.

Bọn họ chính là thủ hạ của Mạc Nhận, từ khi Tương Cương và Mộ Khuynh Nhan bước chân vào Đông Hải thì bọn họ luôn luôn túc trực 24/24, để bảo vệ an toàn cho hai người.

Tám gã đại hán áo đen thấy ba người Mộ Khuynh Nhan từ trong thang máy đi ra thì liền xếp thành hai hàng đi ở phía trước, chuẩn bị mở đường, mà bốn gã bảo tiêu của Tương Cương thì đi ở phía sau, ánh mắt cảnh giác liếc nhìn xung quanh.

- Khuynh Nhan ra rồi, mọi người xông lên a.

Ngoài khách sạn, không biết là ai thấy Mộ Khuynh Nhan đi ra thì liền kêu to lên.

- Khuynh Nhan ! Khuynh Nhan !

Người nọ vừa nói xong thì đám người hâm mộ giống như là uống phải máu gà, một đám người kích động vượt lên.

- Lui ra phía sau! Toàn bộ lui ra phía sau.

Thấy một màn như vậy, mười mấy tên cảnh sát giống như lâm vào đại địch, rống to lên.

Đối với đám người hâm mộ này sở dĩ bọn họ đứng ở ngoài khách sạn là muốn thấy phong thái của mkd, muốn gần gũi, tiếp xúc với nàng.

Dưới một dạng như vậy thì sau khi thấy Mộ Khuynh Nhan xuất hiện thì bọn họ làm sao có thể bị cảnh sát dọa lùi được ?

- Khuynh Nhan ! Khuynh Nhan !

Từng tiếng Khuynh Nhan được kêu lên, đám người hâm mộ liền trực tiếp phá ta giới tuyến, hướng cửa khách sạn vọt tới.

- Mau để Mộ tiểu thư lên xe.

Mất thấy không thể ngăn cản đám người hâm mộ này thì tên đầu lĩnh cảnh sát liền lo lắng, hét lớn một tiếng.

- Ngăn bọn họ lại.

Mạc Nhận thấy thế thì cũng quát lên một tiếng.

Mạc Nhận vừa nói xong thì một chiếc Tân Lợi liền chạy tới phía trước khách sạn rồi dừng lại.

- Mộ tiểu thư, lên xe!

Mạc Nhận thấy xe dừng lại thì lập tức nói.

Mộ Khuynh Nhan cũng không trực tiếp lên xe mà nàng vẫn đứng im một chỗ, nhìn đám người hâm mộ này kéo đến.

Nhìn thấy vẻ kích động, mến mộ trên từng khuôn mặt này thì Mộ Khuynh Nhan liền cảm thấy cảm động.

Rất cảm động, nàng chỉ cảm thấy dưới chân như nặng cả ngàn cân, không thể nhúc nhích được.

- Khuynh Nhan, lên xe đi, nếu không lát nữa xe không thể nào lên được.

Mất thấy đám người này sắp đến gần thì Tưởng Cương liền thúc giục Mộ Khuynh Nhan mau chóng lên xe.

Nghe được Tưởng Cương thúc giục thì vẻ mặt Mộ Khuynh Nhan hơi do dự, nàng cũng cảm thấy rằng nếu để đám người hâm mộ này tiến đến thì nàng sẽ không có cách nào thoát thân nhưng mà trong lòng nàng lại không đành lòng rời đi.

Nhận thấy vẻ do dự của Mộ Khuynh Nhan thì Mạc Nhân cười lạnh một tiếng, cũng không hé răng.

“ Bạch ”

Coi như lúc Mộ Khuynh Nhan tính toán chuẩn bị lên xe thì một gã nam nhân trung niên trực tiếp quỳ xuống, cầu xin:

- Khuynh Nhan, chờ một chút.

“ Ân? ”

Thấy được cảnh tượng như vậy thì đột nhiên thân hình của Mộ Khuynh Nhan dừng lại, theo bản năng quay đầu ra nhìn.

Mà ngay cả Tưởng Cương, Mạc Nhận cũng cảm thấy nao nao, thậm chí cả đám người hâm mộ ở bên ngoài cũng ngây ngốc ra.

- Khuynh Nhan, con gái của tôi rất yêu mến cô.

Mất thấy Mộ Khuynh Nhan dừng lại, tên nam nhân trung niên kia liền kích động nói:

- Nó nằm mơ cũng muốn đi xem cô biểu diễn nhưng mà... nó... nó bị bệnh bạch cầu, hiện tại đang nằm ở trong bệnh viện.

- Khuya hôm nay, bác sĩ sẽ làm phẫu thuật cho nó, nó tính toán sau khi xem hết buổi biểu diễn của cô thì sẽ làm phẫu thuật hơn nữa nó còn muốn cô ký tên vào đĩa CD.

Nói tới đây, tên nam nhân trung niên kia liền rời lệ:

- Khuynh Nhan, xin cô hãy thỏa mãn nguyện vọng này của nó...

Bên tai vang lên lời nói của nam nhân trung niên, Mộ Khuynh Nhan liền cảm thấy xúc động, đôi mắt hơi đỏ lên.

- Mộ tiểu thư, để đảm bảo an toàn thì bây giờ hãy lên xe.

Mạc Nhận liền nhắc nhở.

- Để đó.

Mộ Khuynh Nhan không có nghe lời của Mạc Nhận mà là hướng nam nhân trung niên kia đi tới, một bên nhắc nhở bảo tiêu của Tương Cương tránh đường.

- Để Khuynh Nhan qua đó.

Tương Cương biết rõ, lấy tính cách của mkd thì nếu không để nàng ký tên, cho dù đêm nay buổi biểu diễn có được thành công đến đâu thì nàng cũng sẽ không vui vẻ, ngược lại trong một thời gian dài nàng sẽ cảm thấy áy náy.

Nghe được chỉ thị của Tương Cương thì đảm bảo tiêu liền tránh đường, sau đó nhìn chăm chăm vào tên nam nhân trung niên kia.

- Trước tiên, nhờ cô ký tên giùm vào đây.

Cùng lúc đó, Mộ Khuynh Nhan đi đến trước người tên nam nhân trung niên kia, đưa tay đỡ hán dầy.

"Bá!"

Coi như lúc Mộ Khuynh Nhan vừa đưa tay ra thì tên nam nhân trung niên liền giống như một con báo vậy, tay phải nhanh chóng chém ra, chề trụ cổ tay của Mộ Khuynh Nhan rồi dùng sức lôi kéo, trực tiếp đem Mộ Khuynh Nhan kéo sát đến bên người hán.

"A..."

Mộ Khuynh Nhan không kịp đề phòng, trực tiếp bị nam nhân kéo đến, theo bản năng nàng hét lên một tiếng.

- Không ai được di chuyển, nếu không ta sẽ bắn chết nàng.

Chẳng biết từ lúc nào, đột nhiên trong tay của nam nhân trung niên xuất hiện một khẩu súng, nòng súng nhắm ngay vào đầu của Mộ Khuynh Nhan, trên mặt hán đã không còn vẻ cầu xin mà thay vào đó là bộ dạng đàng đàng sát khí.

Đột nhiên xảy ra việc này đã làm cho mọi người trợn tròn mắt, tựa hồ không một ai nghĩ đến một người vừa mới quý xuống van xin khóc lóc trong nháy mắt đã biến thành kẻ bắt cóc.

- Buông Khuynh Nhan ra.

Tương Cương liền phẫn nộ, bước lên phía trước.

- Buông Mộ tiểu thư ra.

Ngay cả đám thủ hạ của Mạc Nhận cùng với đám cảnh sát đều rống to lên.

- Lui ra phía sau, tất cả lui ra hết phía sau cho ta, nếu không ta sẽ bắn chết nàng.

Nam nhân trung niên bức người:

- Ta đếm ba tiếng, 1 .

- Lui về sau.

Mắt thấy nam nhân trung niên nói như vậy thì Tương Cương liền bảo mọi người lùi về sau, sau đó gắt gao nhìn chăm chăm vào nam nhân trung niên :

- Ta biết là người hướng về phía ta, buông Khuynh Nhan ra, ta làm con tin cho người.

Không trả lời, mắt thấy mọi người đều tránh ra phía sau thì tên nam nhân trung niên liền mang theo Mộ Khuynh Nhan đi đến một chiếc xe Benz để ở bên cạnh Khách Sạn.

- Xuống xe, nhanh lên.

Nam nhân trung niên nổi giận, gầm lên một tiếng.

- Làm theo lời của hần đi.

Tên tài xế nghe được mệnh lệnh của Mạc Nhận thì liền xuống xe.

- Không nên đuổi theo, nếu không ta nhất định sẽ bắn chết nàng.

Nam nhân trung niên sau khi quăng Mộ Khuynh Nhan lên xe thì liền hét lớn một tiếng, sau đó liền khởi động ô tô.

“ Ầm ”

Nương theo một tiếng vang, chiếc Benz đã xông ra ngoài.

- Đuổi theo.

Cơ hồ trong cùng một lúc cả Tương Cương cùng với Mạc Nhận liền hạ lệnh.

- Các người đuổi theo đi, ta gọi điện đề nghị tổng cục trợ giúp.

Tên đầu lĩnh cảnh sát cũng nói theo, từng giọt mồ hôi trên trán hần chảy xuống, hiển nhiên là hần biết rõ nếu như Mộ Khuynh Nhan xảy ra chuyện không may thì đừng nói là bộ cảnh phục trên người hần mà cuộc sống sau này của hần cũng đừng mong tốt đẹp nữa.

Cùng lúc đó, từng chiếc ô tô lần lượt khởi động, đuổi theo chiếc xe Benz kia.

Trong nhất thời, trước cửa khách sạn liền trở nên hoảng loạn.

Kinh biến, gió lớn lên.

codon.traid

131. Chương 131: Nói Cho Tao Biết, Mày Muốn Chết Như Thế Nào?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 131: Nói cho tao biết, mày muốn chết như thế nào?

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Lúc chạng vạng tối, ánh trời chiều bắt đầu tắt.

Đây là một dãy núi nằm giữa Đông Hải và Hàng Châu.

Dưới chân núi, xuất hiện gần một trăm chiếc xe cảnh sát, ngoài ra còn có vài chiếc Limousine, và năm chiếc Audi A6.

Trong đó có ba chiếc là mang theo giấy phép thị ủy Đông Hải, hai chiếc còn lại có của cục công an.

- Nhiều cảnh sát như vậy lại để Khuynh Nhan bị bắt, hơn nữa lại để đám bắt cóc kia chui vào rừng, các người đều là thứ biết ăn mà không biết làm.

Dưới ánh trời chiều, một người luôn ôn hòa như Tương Cương, trong nháy mắt đã gào thét vào mặt mấy tên lãnh đạo của cục công an.

Đối mặt với lời gầm thét ấy, ngay cả nhân vật số một ở Đông Hải cũng không có chút phần nộ, nếu có thì cũng chính là tự trách.

Sau khi Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc, trước tiên cục công an Đông Hải đã phái ra hơn một trăm xe để đuổi theo chiếc xe Benz kia, đuổi theo gần 20' rồi ngăn chặn được, bắt quả trong xe lại không có một người.

Sau đó, cục trưởng cục công an Đông Hải liền ra lệnh kiểm tra tại các giao lộ.

Không thể không nói, Quyết định của hãn đã có tác dụng rất lớn, thông qua kiểm tra thì rất nhanh đã biết được tên bắt cóc kia còn có thêm ba gã đồng lõa.

Về sau, bởi vì trong tay có con tin nên 4 gã bắt cóc đã bỏ chạy, hướng về phía chân núi chạy vào, còn cảnh sát thì đánh phải bao vây ở bên ngoài.

- Tương tiên sinh, xin cứ yên tâm, chúng ta cam đoan sẽ giải cứu được Mộ tiêu tử.

Người đứng đầu cục công an Đông Hải liền khẳng định.

Thân là người đứng đầu của cục công an Đông Hải thì bây giờ đứng trước mặt của Tương Cương, hãn không dám lộ ra bộ dạng tự cao tự đại.

- Chỉ hy vọng là thế.

Khuôn mặt Tương Cương lộ ra âm trầm, dọa người.

- Triệu cục trưởng, chủ tịch tập đoàn Thiên Tường, Liễu tiểu thư muốn đến đây.

Một gã cảnh sát đến báo cáo.

- Mời nàng lại đây.

Hãn rất rõ thân phận sau lưng của Liễu Nguyệt hơn nữa tập đoàn Thiên Tường lại chịu trách nhiệm về việc biểu diễn của Mộ Khuynh Nhan, cho nên hãn đành phải để Liễu Nguyệt đến đây.

Rất nhanh, xe của Liễu Nguyệt đã chạy tới.

Khi xe dừng lại, Liễu Nguyệt không đợi Tiểu Lang mở cửa, nàng đã tự mình đẩy cửa xe rồi bước xuống.

- Liễu tiểu thư.

Mất thấy Liễu Nguyệt xuống xe, Mạc Nhận liền nghênh đón.

Liễu Nguyệt cũng không để ý đến Mạc Nhận, nàng lạnh lùng trừng mắt liền nhìn Mạc Nhận, cảm giác kia giống như muốn nói: “ Nếu Mộ Khuynh Nhan gặp điều không may thì ta sẽ không tha cho người.”

Thấy ánh mắt lạnh như băng của Liễu Nguyệt, Mạc Nhận cũng không dám lên trước, rồi bước lui ra sau đồng thời trong lòng liền cười lạnh.

- Thật có lỗi, Tương tiên sinh.

Rất nhanh, Liễu Nguyệt đã đi đến bên người Tương Cương, nàng mở miệng nói xin lỗi.

Bởi vì lúc vào Đông Hải thì công tác bảo vệ Mộ Khuynh Nhan và Tương Cương là do thủ hạ của Liễu Nguyệt phụ trách, dưới tình hình như vậy, hiện nay sinh tử của Mộ Khuynh Nhan không rõ, Tương Cương cũng có chút ít trách móc Liễu Nguyệt, thấy Liễu Nguyệt chủ động chào hỏi thì Tương Cương cũng không nói gì.

- Triệu cục trưởng, Trần Anh đã đến.

Coi như lúc Liễu Nguyệt chào hỏi Tương Cương thì ở dưới chân núi một chiếc xe quân dụng gào thét chạy đến.

Sau khi xe dừng lại thì Trần Anh liền nhảy xuống trước.

Sau khi Trần Anh xuống xe thì liền bước nhanh đến hướng Triệu cục trưởng, ở phía sau nàng các đội viên còn lại tự giác đứng thành hàng, thẳng tắp như một cây thương, đang đợi chỉ thị của thượng cấp.

- Triệu cục trưởng.

Rất nhanh, Trần Anh đã chạy đến trước người Triệu cục trưởng.

- Trần Anh, tình huống hiện giờ thì cô cũng biết, thời gia cấp bách, ta cũng không nói lời vô nghĩa, ta chỉ có một yêu cầu, bất kể cô làm gì, nhất định phải cứu được Mộ tiểu thư.

Triệu cục trưởng truyền ra mệnh lệnh.

Sắc mặt Trần Anh nghiêm túc, cuối đầu lĩnh mệnh:

- Vâng.

Nói xong, Trần Anh cũng không hề lãng phí thời gian, mà là xoay người chạy về chiếc xe quân dụng kia, trước tiên là sắp xếp, nghĩ cách tiến hành hành động.

Thấy một màn như vậy thì Liễu Nguyệt liền gọi Tiểu Lang đến, thông tri cho thành viên trong Huyết Sát, huy bỏ kế hoạch cứu viện.

Hiển nhiên là Liễu Nguyệt lo lắng, trong lúc cứu viện thì thành viên Huyết Sát có thể giao chiến với đặc cảnh, đến lúc đó thì chẳng những không đạt được mục đích mà còn chọc đến phiền toái cực lớn.

- Triệu cục trưởng, nơi này cách nơi đóng quân của cảnh bị khu Đông Hải không đến 30km, theo ta được biết thì năm nay sinh viên năm I của ĐH Đông Hải sẽ tiến hành diễn tập quân sự ở đó.

Lúc này, một gã phó cục trưởng bỗng nhớ ra điều gì đó, trước tiên liền báo cáo lại cho Triệu cục trưởng.

”Bá!”

Nghe được phó cục trưởng báo cáo thì sắc mặt Triệu cục trưởng liền biến đổi, hắn không nói hai lời, trực tiếp lấy điện thoại ra gọi cho người đứng đầu của cảnh bị khu Đông Hải.

Cùng lúc đó, cách nơi này mười mấy cây số, đám sinh viên của ĐH Đông Hải đã huấn luyện xong dã ngoại sinh tồn, theo thứ tự trở lên xe tải, chuẩn bị trở lại quân doanh.

- Bùi Đông Lai đâu rồi?

Dưới ánh trời chiều, ba mấy người Hạ Y Na cùng với Ngô Vũ Trạch không thấy Bùi Đông Lai thì liền mở miệng hỏi.

- Hạ mỹ nữ, Đông Lai đi tìm Tôn Vệ Đông .

Ngô Vũ Trạch có thể nhìn thấy Hạ Y Na có hảo cảm đối với Bùi Đông Lai , nghe được Hạ Y Na hỏi thì hắn liền trả lời.

Dựa vào sự an bài thì huấn luyện sinh tồn được chia thành nhiều tổ, mỗi tổ có hai mươi người, trong mỗi tổ đều có tổ trưởng, tổ trưởng phụ trách mang theo đồ vượt qua hơn 10km trong núi rừng.

Bốn người Ngô Vũ Trạch , Cổ Văn Cảnh , Trang Bích Phàm và Bùi Đông Lai ở chung một tổ, ngoài ra còn 16 người khác, trong đó bao gồm cả Tôn Vệ Đông .

Một giờ trước, coi như lúc tổ của Bùi Đông Lai còn cách nơi tập kết không xa thì lại không thấy Tôn Vệ Đông đâu cả, giáo quan liền kêu đám người Ngô Vũ Trạch trở về, còn hắn cùng với Bùi Đông Lai là tổ trưởng, hai người đi lui lại tìm Tôn Vệ Đông , căn cứ vào quy định thì mỗi tổ trưởng nhất định phải cam đoan tất cả thành viên trong tổ đi hết 10km.

- Không phải Tôn Vệ Đông sẽ tìm cách mượn cơ hội này để trả thù chứ?

Sau khi Ngô Vũ Trạch trả lời cho Hạ Y Na biết thì Cổ Văn Cảnh liền cau mày, bộ dạng như đang suy nghĩ chuyện gì.

- Hiện giờ đã coi trọng quân luật, trong lúc huấn luyện, nghiêm cấm sinh viên phát sinh xung đột với nhau.

Xuất thân từ đại viện bộ đội, Hạ Y Na hơi trầm ngâm, lắc lắc đầu:

- Huống gì, ở Đông Hải này Bùi Đông Lai có quen biết với hai đại nhân vật, nếu Tôn Vệ Đông muốn gây sự thì cũng cần phải suy nghĩ lại.

Tuy là nói vậy nhưng trong lòng Hạ Y Na cũng có chút không yên.

Dù sao, tất cả mọi chuyện cũng thật sự quá trùng hợp.

Dường như là nhận ra vẻ lo lắng trên mặt của Hạ Y Na cho nên ba người ntn không nhìn được mà có chút lo lắng.

Lúc này, trong khu rừng, 8 tên lính đứng ở phía sau Tôn Vệ Đông trong đó một tên lính đang cầm một khẩu súng máy bán tự động.

Có thể thấy được, lúc này trên mặt của Tôn Vệ Đông nở ra nụ cười lạnh như băng.

Rất nhanh, trong lúc đám người Tôn Vệ Đông kia đang chờ đợi thì tên giáo quan kia cùng với Bùi Đông Lai đã xuất hiện trong tầm mắt của bọn hắn.

Nhìn thấy đám người Tôn Vệ Đông thì tên giáo quan liền nhanh chóng chạy đến, mà Bùi Đông Lai thì tỏ ra bình tĩnh, dừng cước bộ lại.

- Hắc, tiểu tạp chủng, vốn tao nghĩ rằng cần phải tốn nhiều công phu lắm mới có thể đem mày tới đây, lại không ngờ mày ngốc như vậy, rõ ràng lại đến đây.

Tôn Vệ Đông không để ý đến tên giáo quan kia, vẻ mặt hài hước nhìn Bùi Đông Lai, tựa hồ hắn cảm thấy Bùi Đông Lai thật sự là rất ngu xuẩn.

Bùi Đông Lai không nhìn thẳng vào Tôn Vệ Đông, ánh mắt của hắn đang đặt trên người 8 tên binh lính được trang bị vũ trang đầy đủ kia, cũng không biết là trong lòng đang suy nghĩ đến cái gì.

- Tiểu tạp chủng, thật sự ta rất tò mò, đến bây giờ, mày dựa vào cái rắm cho gì mà vẫn tỏ ra bình tĩnh như thế?

Tôn Vệ Đông như là tự hỏi rồi tự đáp, hắn làm ra bộ dáng tươi cười :

- Ai ui, mày xem trí nhớ của tao này, thiếu chút nữa thì tao đã quên rồi, Hạ Y Na có nói với tao, chẳng những mày có Liễu Nguyệt làm chỗ dựa, ngoài ra còn có quan hệ không tồi với Quý Hồng, Ủh, nói như vậy thì mày chính là dựa vào Quý Hồng cùng Liễu Nguyệt sao?

- Tiểu tạp chủng, tao cho mày biết, hôm nay không ai có thể cứu được mày, cho dù là thiên vương lão tử có đến đây thì mạng của mày cũng đã định rồi.

Mất thấy mặt Bùi Đông Lai không đổi sắc, giọng nói Tôn Vệ Đông liền biến đổi, sau đó nói với một tên binh lính bên cạnh:

- Lấy súng ra.

Nghe được Tôn Vệ Đông nói như vậy, trước tiên tên lính kia liền đem súng đưa cho Tôn Vệ Đông.

- Chúng mày xác định phải làm như vậy sao?

Mặc dù là trong lòng Bùi Đông Lai hiểu rất rõ nhưng nhìn thấy 9 tên lính này, Bùi Đông Lai lại nhớ đến mấy câu nói của Tiêu Phi cho nên hắn mở miệng hỏi.

- Ha ha ha... thế nào, tiểu tạp chủng, mày sợ rồi sao? Không phải là mày rất ngu bực lắm hay sao? Mày làm sao lại có thể sợ được đây?

Bùi Đông Lai vừa mở miệng nói xong, 9 tên lính liền cười lạnh, mà Tôn Vệ Đông lại cho rằng Bùi Đông Lai đang sợ, lập tức hưng phấn cười to lên, vẻ mặt nở ra nụ cười đắc tiện:

- Nói thật nè Bùi Đông Lai, tao không nỡ xử lý mày nhưng vì muốn che dấu chân tướng nên tao đành phải nhìn đau mà làm như vậy.

- Hài tử đừng sợ, tao chỉ là bóp súng một cái mà thôi, Ừh, rất nhanh, sau khi bóp súng thì mày sẽ đi gặp ông bà ngay.

Khi nói chuyện, Tôn Vệ Đông chậm rãi giơ súng lên, cố gắng làm ra một tư thế nhắm bắn:

- Vĩnh biệt, hài tử.

“ Pằng”

Tiếng súng vang lên.

Chẳng qua...

Lại không có bắn trúng Bùi Đông Lai .

Dưới ánh trời chiều, Bùi Đông Lai biến mất.

Giống như chưa từng xuất hiện, biến mất rồi.

- Gì?

Tôn Vệ Đông há to mồm, vẻ mặt lộ ra vẻ khó tin.

Hắn xuất thân từ đại viện bộ đội cho nên đối với súng thì hắn cũng không có xa lạ gì, ngược lại hắn là một thành viên Vip trong một club bắn súng có tiếng ở Đông Hải, thuật bắn súng của hắn còn ngưu bài hơn một tên cảnh sát bình thường.

Mà hiện giờ, hắn lại bắn không trúng Bùi Đông Lai .

Điều này làm cho hắn hoài nghi mình có phải là xuất hiện ảo giác hay không?

Ảo giác sao?

- Súng không phải là thứ mà chúng mày dùng để chơi đùa.

Dưới ánh trời chiều, Bùi Đông Lai xuất hiện quỷ mị, hắn đem khẩu P-210 chĩa ngay vào đầu của Tôn Vệ Đông , mở miệng nói:

- Nói cho tao biết, mày muốn chết như thế nào?

132. Chương 132: Huyết Hoa Nở Rộ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 132: Huyết hoa nở rộ.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Nói cho tao biết, mày muốn chết như thế nào?

Bên tai vang lên lời nói Bùi Đông Lai , cảm nhận được sự lạnh lẽo của nòng súng truyền đến, Tôn Vệ Đông giống như là mèo bị đập đuôi, lông tơ cả người dựng lên, vẻ mặt đơ như cây cơ.

Hắn ngơ ngác đứng đó, không nhúc nhích, giống như là một pho tượng.

Giờ phút này, hắn không hỏi làm sao Bùi Đông Lai có thể tránh được viên đạn, hắn cũng không suy nghĩ, trong chớp mắt tên phế vật Bùi Đông Lai lại trở nên Sup-phơ-man như thế.

Hắn hoàn toàn sợ ngây người.

Mà vẻ mặt 9 tên lính kia hoàn toàn khiếp sợ, trợn tròn mắt lên giống như là thấy ma giữa ban ngày vậy.

Căn cứ vào tin tức cung cấp của Tôn Vệ Đông thì bọn hắn chỉ nghĩ Bùi Đông Lai là một sinh viên có tố chất hơi tốt hơn so với người bình thường mà thôi.

Không hơn.

Mà hiện giờ, trong con mắt của bọn hắn, một sinh viên bình thường đã làm ra một động tác gần như là không ai thấy rõ, hơn nữa lại nhét nòng súng vào miệng Tôn Vệ Đông .

Loại tương phản này đã khiến cho bọn hắn trở nên sợ hãi.

“ Ực.”

Vài giây sau, Tôn Vệ Đông cố gắng lắm mới nuốt nước miếng xuống, hắn cố gắng muốn nói cái gì nhưng mà không thể nói được, khuôn mặt lộ ra vẻ sợ hãi giống như tờ giấy trắng.

Thân thể hắn không khống chế được mà run lên, hàm răng đập vang lên những tiếng “ Lập cập”

Đám lính kia đột nhiên bình tĩnh, theo bản năng định rút súng ra nhưng kết quả lại thấy hai tay trống trơn.

- Tôn Vệ Đông , tao nhớ được lúc nãy mày muốn bắn vào tao, có đúng không.

Nhìn đám lính kia làm trò hề thì Bùi Đông Lai mỉm cười:

- Hiện tại, mày có thể đem đám lính kia làm bia để tập bắn một lần.

“Ách”

Bên tai vang lên lời nói Bùi Đông Lai , thấy được vẻ mặt tươi cười của Bùi Đông Lai thì sắc mặt 9 tên lính kia liền cuống biến, theo bản năng bọn hắn bước về sau vài bước.

Mà hai tay Tôn Vệ Đông run lên, trực tiếp buông lỏng khẩu súng ra.

- Ai còn dám bước lui, tao sẽ bắn nát đầu.

Bùi Đông Lai nhẹ nhàng nâng khẩu súng trong tay của Bùi Đông Lai lên, hòng súng nhắm vào đám lính, lạnh lùng nói:

- Không tin, chúng ta có thể thử xem.

Lời nói Bùi Đông Lai vang lên, lại nhìn vào hòng súng đen nhánh, 9 tên lính sợ tới mức liền dừng lại, hai chân không ngừng run lên.

- Bùi...Bùi Đông Lai , cậu không nên làm chuyện điên rồ.

Rất sợ hãi, tên giáo quan kia liền kêu lên.

- Làm chuyện điên rồ ư?

Bùi Đông Lai mỉm cười, nhìn vào một tên giáo quan:

- Vị giáo quan này, chẳng lẽ đồng chí bắt ta đến đây, để cho Tôn Vệ Đông bắn chết, đó mới chính là lựa chọn chính xác sao?

”Ách...”

Tên giáo quan liền há to miệng, không phản bác được.

- Ta...xung quanh đây có người, nếu cậu dám nổ súng, thì sẽ khiến người khác chạy đến, lúc đó cậu sẽ không chạy thoát được.

Lúc này, mở miệng là một tên liên trưởng khác, hắn tuy rằng không ngờ Bùi Đông Lai có thể phản trư cật hổ, bất quá hắn là người từng trải, đã trải qua nhiều nguy hiểm cho nên trong 9 người có thể xem là người trấn định nhất.

“ Pằng”

Súng vang, nổ đầu.

Một viên đạn liền bắn ngay đầu của tên liên trưởng kia, máu tươi lẫn óc liền văng ra.

Dưới ánh trời chiều có thể thấy tên liên trưởng này chết không nhắm mắt.

Cảm giác kia giống như hắc đang hỏi: “ Hắc thật sự...thật sự dám nổ súng sao?”

Không một ai trả lời.

Tên liên trưởng kia liền ngã xuống đất, không nhúc nhích, như một con chó chết.

Nhìn bộ dạng của tên liên trưởng kia, Tôn Vệ Đông sợ tới mức tè ra người, cả người liền xụi lơ, té xuống đất.

Không riêng gì Tôn Vệ Đông mà những tên lính còn lại cũng run sợ.

- Còn có đồng chí nào cho rằng ta không dám nổ súng nữa không?

Nhìn vẻ sợ hãi trên từng khuôn mặt, Bùi Đông Lai lạnh giọng nói, giọng nói giống như là đến từ 9 tầng địa ngục, làm cho người ta không rét mà run.

Không người nào dám mở miệng!

- Quỳ xuống hết cho ta.

Mắt thấy sắc mặt những tên lính kia không còn giọt máu, không dám lên tiếng thì Bùi Đông Lai liền quát lên.

“ Phịch”

Có một tên lính vốn là bị dọa đến hồn phi phách tán, nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy lại thấy ánh mắt Bùi Đông Lai dừng trên người mình thì hắc trực tiếp sợ tới mức xụi lơ, nằm ở trên mặt đất.

Tuy rằng hắc đã trải qua nhiều năm tham gia quân ngũ, mỗi năm đều tiến hành huấn luyện nhưng mà hắc chưa từng đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, càng chưa nói tới việc giết người.

Hiện giờ, thấy được liên trưởng bị bắn vỡ đầu, chết thảm trước mặt hắc thì hắc liền bị hù vỡ mật.

Mắt thấy tên lính kia quỳ xuống thì những tên lính còn lại cũng lần lượt làm theo.

Hiển nhiên, đến giờ phút này bọn hắc có vô số lý do để tin rằng Bùi Đông Lai dám giết bọn hắc.

Dưới một tình hình như vậy, thì phản kháng còn tác dụng mja gì nữa, cho nên bọn hắc liền quỳ xuống, cố gắng muốn thông qua phương thức này để bđ có thể buông tha cho bọn hắc.

- Quân nhân, nhiệm vụ quan trọng nhất là phải bảo vệ nhân dân, bảo vệ quốc gia. Hành vi của các người đã làm nhơ nhuốc bộ quân trang trên người cũng như làm bẩn đi hai từ “ Quân Nhân” mà các người mang ở trên người.

Thấy đám lính giống như là những con chó TQ quỳ dưới đất, Bùi Đông Lai liền động sát ý.

”Bá!”

Nói xong, Bùi Đông Lai liền đem nòng súng trong miệng Tôn Vệ Đông rút ra, rồi nắm lấy tóc Tôn Vệ Đông giống như là xách một con gà TQ vậy, trực tiếp xách Tôn Vệ Đông lên, bước đi phía đám lính kia.

- Bùi...Bùi Đông Lai , cha của tao là tham mưu trưởng của cảnh bị khu Đông Hải, nếu mày giết tao thì chao của tao sẽ không tha cho mày, đến lúc đó mày sẽ phải chết.

Cảm giác được trên đầu truyền đến đau nhức, Tôn Vệ Đông hoảng sợ hét to.

- Tôn Vệ Đông , mày thật sự rất ngu ngốc.

Bên tai vang lên lời uy hiếp buồn cười của Tôn Vệ Đông , Bùi Đông Lai nở ra nụ cười khinh thường:

- Bất quá, tao sẽ không lập tức xử lý mày, tao sẽ cho mày từ trong tuyệt vọng mà chết đi.

- Mày...

Tôn Vệ Đông thiếu chút nữa mà hôn mê bất tỉnh.

- Mày ... mày muốn làm gì?

Cùng lúc đó, về mặt 8 tên lính trở nên hoảng sợ, cả người run rẩy không ngừng.

Không trả lời.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Tới bước thứ tư thì Bùi Đông Lai đã đứng trước mặt của 8 tên lính.

“ Bịch”

Bùi Đông Lai buông Tôn Vệ Đông ra, sau đó không đợi Tôn Vệ Đông rơi xuống đất, Bùi Đông Lai đã kẹp cổ Tôn Vệ Đông , không cho hắn nhúc nhích.

- Tôn Vệ Đông , không phải thuật bắn súng của mày rất ngu hay sao?

Bùi Đông Lai mỉm cười nói:

- Có từng thấy qua cảnh bạo đầu(*) chưa?

(*) : Ý là cho đầu ăn đạn đấy)

Không trả lời, Tôn Vệ Đông sợ tới mức cả người run lên, miệng sùi bọt mép, giống như là lúc nào cũng đều có thể ngã đi.

Bùi Đông Lai mỉm cười, đem nòng súng khẩu Pig P-210 chĩa vào đầu một tên giáo quan, sau đó đưa mặt Tôn Vệ Đông đến sát đầu tên giáo quan kia.

- Không...Không nên, đừng có giết ta.

Tên giáo quan đó sợ tới mức hồn phi phách tán, không ngừng kêu lên.

- Ta đã cho các ngươi cô hội nhưng đáng tiếc các ngươi lại không biết quý trọng.

Bùi Đông Lai ko thay đổi sắc mặt mở miệng nói, sau đó quyết đoán bóp cò.

”A...”

“ Pằng”

Tôn Vệ Đông giống như là một kẻ điên, phát ra một tiếng thảm thiết, sau đó tiếng súng vang lên bắn ngay vào đầu của tên giáo quan kia, máu tươi liền phun vào mặt Tôn Vệ Đông .

Trong nháy mắt, Tôn Vệ Đông liền hôn mê bất tỉnh.

Bùi Đông Lai liền vứt Tôn Vệ Đông xuống đất, sau đó nhặt khẩu súng máy bán tự động lên, nhắm vào những tên lính còn lại rồi bóp cò.

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

.....

Tiếng súng không ngừng vang lên, từng tên, từng tên lính ngã xuống vũng máu.

Trong chớp mắt, cả đám lính đã đi uống cf với anh Diêm Vương.

Tiếng súng chói tai làm cho Tôn Vệ Đông tỉnh lại, đập ngay vào mắt của hắn chính là những thi thể đã nhuộm màu máu tươi.

“A...A”

Mùi huyết tanh trên mặt đất đã khiến cho Tôn Vệ Đông phải rống lên, sau đó hắn liền nôn ra.

Sau khi nôn xong, hắn lại nằm xụi lơ trên mặt đất, ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, van xin:

- Bùì...Bùì Đông Lai , ta...ta sai rồi... Van cầu người hay tha ta cho ta, ta...ta cam đoan sau này sẽ không gây phiền toái cho người nữa...Ta xin người..xin người không nên giết ta.

Sợ!

Tôn Vệ Đông thật sự sợ!

Nhưng mà.

Giờ phút này, hắn đã hoàn toàn quên đi lúc trước hắn đã kêu tên giáo quan kia dụ Bùì Đông Lai tới đây, để tìm cách giết Bùì Đông Lai .

Hắn đã quên cái cảnh ở trường bắn vào ngày hôm qua, lúc đó ánh mắt của hắn đặc ý đến chùng nào.

Hắn cũng đã quên lúc Bùì Đông Lai vừa mới xuất hiện thì hắn liền vênh váo không ai có thể bì kịp.

- Ta nhớ được, lúc này mày đã nói, cho dù thiên vương lão tử đến đây thì không một ai có thể cứu ta.

Bùì Đông Lai không thềm để ý đến lời cầu xin của Tôn Vệ Đông , hắn chậm rãi giơ khẩu súng máy bán tự động lên.

“Tít, tít”

Lúc Bùì Đông Lai chuẩn bị bóp cò thì bộ đàm trên người một tên lính đột nhiên phát sáng lên.

Đầu bên kia, Trương Phong không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Bên ngoài cách đây 5km.

Nhận được mệnh lệnh khẩn cấp, các giáo quan liền trước theo mang theo sinh viên rời đi.

Cách đây 10km.

4 tên bắt cóc, dẫn theo Mộ Khuynh Nhan đi sâu vào trong núi.

Cách đây 25km.

5 chiếc máy bay vũ trang, giống như là liệt ưng, hướng Bùì Đông Lai mà bay đến, trong phi cơ, mười mấy tên đặc cảnh bao gồm cả Trần Anh trong đó, sắc mặt ai đó cũng nghiêm túc, sát ý tràn ngập cả phi cơ.

- Gặp lại, hài tử.

Lúc này, trong núi, súng đã bắn.

“Pằng”

Súng vang, người chết.

Một đóa huyết hoa nở rộ trên không trung.

133. Chương 133: Chiến Đấu, Vẫn Còn Tiếp Tục!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 133: Chiến đấu, vẫn còn tiếp tục!

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

“Rầm”

Dưới ánh trời chiều, máu bắn tung tóe, Tôn Vệ Đông ngã ầm xuống đất, đập vào thi thể tên giáo quan kia.

“Tít, tít”

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, bộ đàm không ngừng vang lên những tiếng”tít,tít”.

Nghe được tiếng bộ đàm, mặt Bùi Đông Lai không đổi sắc , bước tới thi thể tên liên trưởng kia, nhấc bộ đàm lên rồi bấm.

- Miêu liên trưởng, ta là Trương Phong.

Trong quân doanh, Trương Phong gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, mắt thấy bộ đàm được kết nối thì hấn khê thở ra, sau đó rống lớn:

- Có bốn tên cướp đang bắt theo một con tin tiến vào núi, đặc cảnh Đông Hải đã tiến vào rừng để truy bắt, người nói cho Vệ Đông biết, kế hoạch này tạm thời hủy bỏ, đồng thời mau mang theo Vệ Đông trở về.

Bên tai vang lên lời nói khẩn trương của Trương Phong, trên khuôn mặt bình tĩnh của Bùi Đông Lai khê xuất hiện một tia kinh ngạc, nhưng mà hấn cũng không lên tiếng.

Lúc trước, Trương Phong nhận được điện thoại của cấp trên , trong điện thoại cấp trên nói cho hấn biết có một nhóm cường đạo đang bắt cóc mkn, yêu cầu hấn phải đảm bảo an toàn của sinh viên ĐH Đông Hải.

Sau khi nhận được điện thoại, Trương Phong không dám chậm trễ, trước tiên hấn liền liên lạc với phó đoàn trưởng người chuy trách nhiệm huấn luyện quân sự cho ĐH Đông Hải rồi truyền đạt chỉ thị cấp trên, hơn nữa từ miệng của đối phương thì hấn biết rằng Tôn Vệ Đông sẽ dẫn theo 9 tên lính, dựa vào kế hoạch để đối phó với Bùi Đông Lai , hiện tại còn chưa quay lại.

Sau khi biết được việc này, Trương Phong liền quyết định kêu tên phó đoàn trưởng kia lập tức mang theo đám sinh viên trở về quân doanh, đồng thời để lại một liên đội ở lại để tiếp ứng đám người Tôn Vệ Đông .

Thật vất vả lắm hấn mới liên lạc được với Miêu Chí Cương nhưng đối phương lại không nói gì, làm cho hấn phải phát hỏa:

- Miêu Chí Cương, người có nghe hay không?

“Bụp”

Bùi Đông Lai suy nghĩ gì đó rồi bóp nát bộ đàm, cuộc nói chuyện cứ như thế mà chấm dứt.

“Ấy?”

Trong doanh trại, Trương Phong thấy điện thoại bị cắt đứt thì lập tức nổi giận, chửi:

- Mja nó, Miêu Chí Cương, người làm cái rầm chó gì thế?

Chửi xong, Trương Phong liền một lần nữa liên lạc với Miêu Chí Cương.

Không liên lạc được.

Trương Phong phát hiện mình không thể liên lạc được với Miêu Chí Cương.

Sắc mặt của hấn liền thay đổi, đôi mắt trợn lên.

Chẳng lẽ....?

Một ý niệm không tốt hiện lên trong đầu của Trương Phong, hấn sợ tới mức thiếu chút nữa là làm rớt bộ đàm, sau đó hấn liền cố gắng giữ bản thân bình tĩnh, rồi liên lạc lại với Miêu Chí Cương.

Nhưng mà không cách nào liên lạc được.

“Bịch”

Bộ đàm trong tay của Trương Phong đã rơi xuống đất.

Sắc mặt hắn trở nên khó coi, mồ hôi ra như mưa.

Trong lòng hắn rất rõ ràng, bởi vì xảy ra chuyện mkn bị bắt cóc cho nên chẳng những hắn ra lệnh lập tức hủy bỏ kế hoạch xử lý Bùi Đông Lai , hơn nữa còn phải chắc chắn đảm bảo an toàn cho mỗi sinh viên.

Hiện giờ, tạm thời hắn không quan tâm đến việc Bùi Đông Lai sống hay chết, nhưng mà hắn lại không thể liên lạc được Miêu Chí Cương và Tôn Vệ Đông .

Dưới tình hình như thế, nếu như đám người Tôn Vệ Đông xảy ra chuyện gì thì Trương Phong dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ đến kết quả của mình.

Hắn liền dùng sức cắn đầu lưỡi một cái.

Sau đó, hắn đã khôi phục lại vài phần bình tĩnh, trước tiên hắn liên hệ với tên huấn luyện quân sự cùng với tên phó đoàn trưởng người.

- Vừa rồi không thể liên lạc cùng với Miêu Chí Cương, các người mau phái người vào trong núi tìm đi.

Sau khi điện thoại được nối, Trương Phong liền rống lên:

- Nhớ kỹ, tuyệt đối không để bọn hắn xảy ra bất kỳ sơ xuất nào.

- Rõ.

Trong ống nghe truyền đến một tiếng trả lời mạnh mẽ.

Trương Phong cũng không nói gì thêm.

Cùng lúc đó.

Trong một chiếc xe việt dã. Sau khi cúp điện thoại thì phó đoàn trưởng không dám chậm trễ, vội vàng chuyển mệnh lệnh của Trương Phong.

- Thủ trưởng có một nữ sinh tự xưng là cháu ngoại của tư lệnh quân khu Vân Nam, yêu cầu đem chân tướng mọi việc nói cho nàng biết, nếu không nàng sẽ xuống xe.

Lúc này một tên binh lính vào nói.

Cháu ngoại của tư lệnh quân khu Vân Nam ?

Nghe được binh lính báo cáo, tên phó đoàn trưởng sợ thiếu chút nữa mà nhảy xuống xe.

Cùng lúc đó, trên xe dành cho sinh viên khoa quản lý công thương, toàn bộ sinh viên đều đứng lên, về mặt phần nộ nhìn vào tên binh lính đứng ở cuối xe.

Trong đó, dẫn đầu là Hạ Y Na .

Nguyên bản, Hạ Y Na có chút bận tâm khi Tôn Vệ Đông muốn mượn cơ hội này trả thù Bùi Đông Lai .

Lúc này, thấy đám binh lính như lâm vào đại địch vậy, bắt tất cả mọi người lên xe, điều này làm cho sự lo lắng trong lòng Hạ Y Na càng tăng lên.

Mà vừa rồi xảy ra vài âm thanh, khiến cho Hạ Y Na lo lắng đến cực điểm.

Từ nhỏ nàng đã ở trong đại viện bộ đội cho nên đối với tiếng súng thì Hạ Y Na cũng không xa lạ gì, âm thanh lúc này đúng là tiếng súng, nàng nghe một chút là có thể biết ngay.

Dưới tình hình như vậy thì Hạ Y Na liền đứng lên, chất vấn đám người phụ trách.

Tên lính kia không dám đem mọi chuyện nói cho Hạ Y Na biết, cho nên hắn đành phải im lặng.

Tên binh lính trầm mặc làm cho Hạ Y Na thấy lo lắng, dưới tình thế cấp bách thì nàng liền trực tiếp nói ra thân phận của mình.

Đối với thân phận của htn, tên lính kia liền sợ tới mức xém ngã, hấn liền báo cáo lên cấp trên.

- Dem bộ đàm đưa cho cô ta, ta muốn nói chuyện cùng cô ấy.

Trên xe, tên phó đoàn trưởng hít một hơi thật sâu, làm ra quyết định.

Tên lính kia không kịp lau mồ hôi, bước nhanh đến trước người, đưa bộ đàm cho Hạ Y Na .

- Xin chào, ta là Hạ Y Na .

Ngay khi tiếp nhận bộ đàm, Hạ Y Na liền lớn tiếng hỏi:

- Tại sao không cho hai người đang lạc kia lên xe?

- Chưa...chưa...chưa.

Tên phó đoàn trưởng kia muốn nói láo cho qua chuyện nhưng lại nhớ đến thân phận của Hạ Y Na , cuối cùng hành đành phải nói thật:

- Bọn hấn tạm thời còn chưa lên xe, nhưng mà tôi đã lưu lại người để tiếp ứng bọn hấn, xin vị đồng học này cứ yên tâm.

- Yên tâm ư? Bọn của chúng tôi chưa về hơn nữa lúc này còn truyền đến tiếng súng.

Hạ Y Na nói tới đây liền phẫn nộ không thôi:

- Ông nói cho tôi biết, làm sao yên tâm chúng tôi được đây?

“Ách.”

Tên phó đoàn trưởng kia nghe Hạ Y Na nói như vậy thì liền hoảng sợ, bất quá, sau đó nghĩ đến thân phận của Hạ Y Na thì hấn trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Hiển nhiên, ở hấn xem ra, lấy thân phận của Hạ Y Na thì có thể nghe được tiếng súng lúc này cũng không có gì là kỳ quái.

Cho tới bây giờ, chỉ còn hai con đường, một là nói dối hoặc là nói thẳng ra.

- Sỡ dĩ chúng tôi phải trở lại quân doanh là bởi vì lúc này cấp trên đã thông báo, phía trước sẽ diễn tập quân sự cho nên căn cứ vào mệnh lệnh của cấp trên thì chúng ta nhất định phải rút lui.

Sau khi do dự thì tên phó đoàn trưởng quyết định nói dối.

- Diễn tập quân sự ?

Nghe được bốn chữ này, Hạ Y Na liền trở nên bình tĩnh hơn, bất quá vẫn còn lo lắng:

- Ông xác định là diễn tập sao?

- Xác định.

Tên phó đoàn trưởng kia trả lời một cách gọn gàng.

- Cảm ơn ngài, giáo quan.

Có lẽ là do giọng điệu chân thật của tên phó đoàn trưởng đã khiến cho Hạ Y Na bỏ qua nghi ngờ, sau đó nàng lại bổ sung:

- Mặt khác, giáo quan, nếu có tin tức gì về hai người bọn họ thì trước tiên hãy báo cho chúng tôi biết, chúng tôi rất lo lắng đến an nguy của bọn họ.

- Tốt.

Tên phó đoàn trưởng liền cúp máy, sau đó nghĩ nghĩ, lại truyền xuống một mệnh lệnh:

- Thông tri xuống dưới, nếu có sinh viên nào hỏi thì nói phía trước có diễn tập quân sự cho nên phải rời đi.

- Hạ Y Na , rốt cuộc là có chuyện gì?

Ngô Vũ Trạch liền mở miệng hỏi, Cổ Văn Cảnh và Trang Bích Phàm tuy rằng không nói nhưng mà vẻ mặt 2 người bọn họ cũng tỏ ra lo lắng.

Thậm chí, không riêng gì bọn hắn mà toàn bộ sinh viên khoa quản lí công thương đều cũng tỏ ra vẻ lo lắng.

- Bọn họ nói phía trước có diễn tập quân sự cho nên chúng ta cần phải rời đi.

Hạ Y Na giải thích:

- Bất quá Bùi Đông Lai cùng Tôn Vệ Đông không có lên xe, nhưng bọn họ đã phái người đi vào rừng tìm kiếm.

“Phù”

Nghe lời giải thích của Hạ Y Na thì mọi người đều khẽ thở ra.

- Chỉ mong 2 người bọn họ không xảy ra việc gì.

Sau đó, không biết người nào đó liền cảm thán một tiếng.

Nói xong, không khí trong xe lâm vào cảnh trầm mặc.

- Bùi Đông Lai , chắc hẳn là không chuyện gì đây?

Hạ Y Na không kìm lòng được mà cảm tự hỏi.

....

Cách đó 15km, 5 chiếc trực thăng tách ra, bay về các hướng.

Trong đó, một chiếc trực tiếp bay thẳng đến địa phương Bùi Đông Lai xử lý Tôn Vệ Đông .

Trong phi cơ, ánh mắt Trần Anh như đao, nhìn xuống dưới.

Trong núi, thiếu niên đã dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi giống như là một con báo săn vầy, chạy như điên.

Gặp nhau là điều không thể tránh được.

Chiến đấu, vẫn còn tiếp tục!

134. Chương 134: Đại Chiến, Hết Sức Căng Thẳng!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 134: Đại chiến, hết sức căng thẳng!

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

5 năm trở lại đây, Quý Hồng lúc nào cũng thích cảnh đêm của Đông Hải.

Trong 5 năm qua, trừ khi có chuyện khẩn cấp, nếu không tối nào nàng cũng dùng một chút thời gian để ngắm cảnh đêm.

Hôm nay, cũng không phải là ngoại lệ.

Sau khi tắm rửa, toàn thân nàng chỉ mang theo một chiếc khăn tắm, lẳng lặng đứng trước cửa sổ, nhìn xuống cảnh đêm.

Dưới ánh đèn, thân hình mềm mại như ẩn như hiện khiến cho rất nhiều nam nhân phải to ra diên cuồng, lúc này trên khuôn mặt nàng không còn lộ ra vẻ tươi cười khi trước, mà là mang theo vài phần nghiêm túc.

- Quý tử, cần phải người đến trợ giúp bọn hãn không?

Bên cạnh, Ân Ly phát hiện chân mày Quý Hồng nhíu lại thì không nhịn được mà mở miệng hỏi.

Không trả lời, Quý Hồng giống như là đang trầm tư, dường như không nghe câu hỏi của Ân Ly .

Ân Ly thấy thế, cũng không dám nói nữa.

Thân là cận vệ của Quý Hồng , thì đối với việc Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc thì Ân Ly vô cùng biết rõ.

Nàng rất rõ ràng, Quý Hồng làm như vậy là muốn ly gián mối quan hệ giữa Liễu Nguyệt và Tương Cương, bước kế tiếp mới là phần quan trọng của kế hoạch.

Mà vừa rồi, nàng nhận được tin tức, tính đến trước mắt, chẳng những đặc cảnh đại đội Đông Hải đã được phái ra, hơn nữa bên trên cũng truyền tin tức về, nói rằng con của một đại nhân vật có máu mặt ở Đông Hải đã bị giết, cho nên bộ đội cảnh bị khu Đông Hải cũng đã được phái tới đó.

Dưới một dạng như vậy thì 4 tên bắt cóc Mộ Khuynh Nhan , có mà chạy lên trời.

Mà một khi bọn hãn bị bắt thì kế hoạch ly gián của Quý Hồng xem như sẽ thật bại, mà nếu như sau khi bị bắt bọn hãn khai ra người chủ mưu là Quý Hồng thì cho dù lúc này Quý Hồng có người ở phía sau chống đỡ, chỉ sợ cũng sẽ gặp phải phiền phức vô cùng to lớn.

- Không cần.

Không biết qua bao lâu, Quý Hồng mới mở miệng, nàng nhẹ nhàng nói ra, giọng nói vẫn tỏ ra bình tĩnh:

- Không cần nghi ngờ lòng trung thành của bọn hãn, cho dù bọn hãn trốn không thoát thì cũng sẽ liều chết phản kháng, cho nên những người đó không có khả năng bắt sống bọn hãn.

- Mà trước khi hành động ta đã từng dặn dò bọn hãn, một khi lâm vào tình thế nguy hiểm thì trước tiên cần phải xử lý mkd, như vậy cho dù kế hoạch không thể hoàn mỹ cho lắm nhưng cũng đủ làm rạn vỡ mối quan hệ giữa Liễu Nguyệt và Tương Cương.

Nói xong, vẻ mặt Quý Hồng bỗng nhiên trở nên phức tạp, lộ ra vài phần ưu tư tương:

- Mộ Khuynh Nhan cùng với mẫu thân của nàng đều là một dạng nữ nhân đáng thương, ở trong thâm tâm ta không muốn gây thương tổn cho nàng, nhưng mà, người trong giang hồ thân bất do kỷ, rất nhiều chuyện không phải người muốn như thế này thì sẽ như thế này, Mộ Khuynh Nhan cũng thế mà Liễu Nguyệt cũng thế, chỉ trách các nàng đã bước chân vào bố cục trong bàn cờ của ta.

Nói xong, vẻ ưu tư trên khuôn mặt Quý Hồng liền biến mất, thay vào đó là vẻ âm lãnh.

Bên tai vang lên lời nói của Quý Hồng , nhìn sâu trong đôi mắt của Quý Hồng cất chứa vẻ thù hận, biết rõ ván cờ của Quý Hồng thì Ân Ly khẽ thở dài một tiếng.

....

So sánh với chốn phồn hoa trong đô thị mà nói, ban đêm ở thôn quê luôn làm cho người ta có một loại cảm giác yên tĩnh.

Nhưng mà.

Nằm ở giữa Đông Hải và Hàng Châu, Vân Sơn không có sự yên lặng này.

Đã trôi qua hơn ba giờ sau khi Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc, số lượng xe dưới chân núi càng lúc càng nhiều, không riêng các lão đại của cảnh phương mà ngay cả lão đại của đặc cảnh bị khu của Đông Hải cũng đã có mặt.

Lãnh đạo càng ngày càng tới nhiều, nhưng mà không khí tại hiện trường càng lúc càng trở nên quái dị.

- Ta muốn biết, người của các ông cần bao lâu mới có thể cứu Mộ Khuynh Nhan ra?

Khuôn mặt Tương Cương lộ ra vẻ dữ tợn, hai mắt hồng lên, đối với hắn mà nói, Mộ Khuynh Nhan chẳng những là cây hái ra tiền trong tập đoàn Hồng Tinh Ngu Nhạc của hắn, hơn nữa nàng là nữ nhi của hắn, cho nên hắn không cho phép Mộ Khuynh Nhan xảy ra bất cứ chuyện không may gì.

- Tương tiên sinh, xin ngài an tâm một chút chớ nên nóng nảy, chúng ta cam đoan sẽ cứu được Mộ tiểu thư.

Mặc dù đây là lần thứ 3 Tương Cương Phát hỏa nhưng tên cảnh sát kia vẫn nhẫn nại giải thích:

- Trước mắt, bộ đội đã phong tỏa Vân Sơn, hơn nữa đặc cảnh Đông Hải cũng đã đi vào tìm kiếm, rất nhanh có thể tìm ra.

- Các ông có thể đảm bảo, sau khi tìm được người thì đám bắt cóc đó sẽ không giết chết Khuynh Nhan sao?

Tương Cương cơ hồ là găm lên.

- Tương tiên sinh, ta đã từng nghiên cứu qua tâm lý của đám người phạm tội, đối với bốn tên bắt cóc kia mà nói, bọn hắn rất rõ, Mộ tiểu thư có ý nghĩa quan trọng đối với bọn hắn, một khi bọn hắn làm mất đi Mộ tiểu thư thì như vậy bọn hắn đã mất đi toàn bộ lợi thế, hắn là phải chết.

Tên cảnh sát tiếp tục giải thích:

- Cho nên, bọn hắn sẽ không sát hại Mộ tiểu thư, mà vẫn như cũ đem Mộ tiểu thư làm con tin. Hơn nữa, mọi thành viên trong đặc cảnh đội đều là người tài giỏi, bọn hắn đã có kinh nghiệm đối phó với đám người bắt cóc cho nên Mộ tiểu thư sẽ không có việc gì.

Lần này, Tương Cương cũng không nói gì, hắn biết bây giờ toàn bộ hy vọng chỉ có thể đem ký thác lên đám người đặc cảnh đội kia, còn về phần phát hỏa với đám cảnh sát Đông Hải chỉ là một phương thức phát tiết mà thôi.

Mất thấy Tương Cương không nói gì nữa, Liễu Nguyệt cũng không tiến lên, dường như nàng cảm thấy bản thân có lỗi với Tương Cương, hiện giờ nàng chỉ hy vọng Mộ Khuynh Nhan bình an, nếu không, mối quan hệ giữa nàng và Tương Cương sẽ chấm dứt từ đây, ngoài ra, về phương diện hợp tác tác ngầm cũng sẽ ngưng hẳn.

Mặc dù Liễu Nguyệt không hy vọng tất cả chuyện này sẽ xảy ra nhưng nàng cũng biết, việc cho đến bây giờ chỉ còn cách là lắng lặng chờ đợi mà thôi.

- Triệu cục trưởng, Cổ hiệu trưởng đến.

Lúc này, một gã cảnh sát mở miệng báo cáo.

- Để ông ta đến đây.

Triệu cục trưởng từ điện thoại đã biết được tin tức có 9 tên lính của binh đoàn xx đã giết hơn nửa trong đó còn có một sinh viên ĐH Đông Hải, lúc này mục đích của Cổ Bồi Nguyên đến đây thì không cần nói cũng biết.

Trừ việc đó ra thì Triệu cũng trưởng cũng biết thân phận thật sự của Cổ Bồi Nguyên .

Coi như lúc Triệu cục trưởng đồng ý đến Cổ Bồi Nguyên tới, thì lúc này sắc mặt của tên lãnh đạo cảnh bị khu Đông Hải trở nên khó có, dường như lúc này không biết ăn nói như thế nào đối với Cổ Bồi Nguyên .

Rất nhanh, Cổ Bồi Nguyên cùng trợ lý của mình liền đi tới.

- Cung chính ủy, ông làm sao ăn nói với ta đây?

Sau khi Cổ Bồi Nguyên đi vào thì không hề để ý đến lời chào hỏi của mọi người xung quanh, mà là dùng dùng nổi giận chất vấn đám lão đại của cảnh bị khu Đông Hải.

- Cổ hiệu trưởng, bởi vì không dám làm cho các sinh viên còn lại hoảng sợ cho nên Trương đội trưởng không dám giống trống khua chiêng điều tra, trước tiên vẫn chưa biết thân phận của sinh viên kia.

Về mặt Cung chính ủy xin lỗi, nói:

- Bất quá, đã xác minh được thân phận của một sinh viên khác.

- Là người nào?

Cổ Bồi Nguyên nghiêng rặng nghiêng lợi hỏi.

- Căn cứ hồi báo của Trương đội trưởng thì tên sinh viên kia gọi là Bùi Đông Lai .

Cung chính ủy nhớ lại một chút, trả lời.

Bùi Đông Lai

Nghe được ba chữ này thì sắc mặt Cổ Bồi Nguyên liền biến đổi, thân hình không ngừng run rẩy, vẻ mặt kích động nói:

- Cung chính ủy, tốt nhất là ông nên cam đoan Bùi Đông Lai sẽ không xảy ra việc gì đi, nếu không ta sẽ không để yên cho các ông.

“ Ách?”

Bên tai vang lên lời nói của Cổ Bồi Nguyên , nhìn thấy bộ dạng phần nộ của hắn thì tất cả mọi người ở trong Cung Chính Ủy đều ngẩn ra, đồng thời tỏ ra tò mò đối với thân phận của Bùi Đông Lai .

Liều Nguyệt không có tò mò.

Trong màn đêm, nàng không nhìn được mà đêm ánh mát nhìn về phía rừng núi, lộ ra vẻ chờ mong: “ Bùi Đông Lai , cậu có thể sáng tạo ra kỳ tích không?”

Có thể sao?

Đối với cái này hết thấy mọi chuyện, Bùi Đông Lai cũng không biết rõ tình hình.

Lúc này, sau khi chạy như điên thì hắn dừng lại bên cạnh một bờ suối nhỏ.

Trong bóng đêm, hắn ẩn nấp trong bụi cỏ, cảnh giác nhìn về bốn phía xung quanh, sau khi xác định không có ai thì hắn mới nhảy ra, đi về phía bên kia dòng suối, uống vài ngụm nước suối, đồng thời tẩy rửa những vết máu dính trên người mình.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Bùi Đông Lai cũng không dừng lại, hắn nhanh chóng ẩn núp vào sâu trong bụi cỏ.

Tròn màn đêm, hắn nhìn thấy ở phía trước, dường như có người đang đến đây.

Bởi vì Tôn Vệ Đông liên tiếp khiêu khích Bùi Đông Lai cho nên Bùi Đông Lai đã giết chết Tôn Vệ Đông , mặc dù hắn biết rõ việc giết chết Tôn Vệ Đông sẽ gây ra phiền toái lớn, bất quá cuối cùng hắn vẫn lựa chọn trầm thảo trừ căn!

Sau khi giết xong thì Bùi Đông Lai thông qua bộ đàm đã biết được đám bắt cóc đã tiến vào sâu trong núi.

Tin tức này khiến cho Bùi Đông Lai hiện lên một kế hoạch “ Vu oan hãm hại.”

Ở Bùi Đông Lai xem ra, chỉ hắn có thể giết chết đám người này, không để bọn hắn rơi vào trong tay của cảnh sát, thì có thể nghĩ đến việc giết chết Tôn Vệ Đông đổ lên người bọn chúng.

Như vậy, hắn sẽ không bị Tôn gia trả thù, cũng sẽ không chịu thêm nhiều phiền toái.

Nhưng mà.

Mặc dù Bùi Đông Lai đã trải qua nửa tháng huấn luyện ở trụ sở Huyết Sát, nói về kỹ năng tác chiến thì hắn cũng không thua gì bộ đội đặc chủng, chẳng qua là hắn chưa có tiến hành huấn luyện trong núi rừng hay trên núi tuyết, hơn nữa hắn còn chưa khôi phục lại toàn bộ trí nhớ cùng kỹ năng tác chiến của Tiêu Phi.

Dưới tình hình như thế, thì hắn muốn ở trong rừng này tìm được đám bắt cóc trước cảnh sát thì không phải là chuyện dễ dàng gì, phía trên bầu trời, hắn đã từng thấy đặc cảnh sử dụng trực thăng, cũng đã nhìn thấy đám đặc cảnh được trang bị vũ khí đến tận rừng.

Chỉ 30s sau, Bùi Đông Lai chọn được một phương hướng, liền đi tới.

Cùng lúc đó.

Phía sau Bùi Đông Lai khoảng 3km, thân là thành viên trong Long Nha, Trần Anh một bên chạy cấp tốc, một bên tìm kiếm dấu vết.

Những dấu vết này là do Bùi Đông Lai lưu lại.

Lúc đó, ở phía trước Bùi Đông Lai 1km, bốn gã bắt cóc mang theo mkd, hướng Bùi Đông Lai đi tới.

Đại chiến, hết sức căng thẳng!

135. Chương 135: Nhất Kích Tất Sát.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 135: Nhất kích tất sát.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Bóng đêm tịch mịch, ánh trăng lạnh như băng chiều sáng vào khu rừng, vài điểm ngân quang làm cho khó có thể nhìn thấy khung cảnh trong rừng.

Trong rừng, bốn đạo thân ảnh đi tới trong đó, dẫn đầu là một tên nam tử mang theo một cái bao tải, nhìn qua trông bao tải có vẻ rất nặng nhưng ở trong tay của hắn thì lại nhẹ như không có gì.

Nếu lúc này đám người Tương Cương có mặt ở đây thì hẳn nhất định sẽ nhận ra tên này.

Hắn không phải ai khác, chính là tên nam nhân lúc chiều đã diễn trò bắt cóc Mộ Khuynh Nhan .

Hắn gọi là Thái Phi, ước mơ của hắn là có thể trở thành một diễn viên nổi tiếng hoặc một quân nhân xuất sắc. Lúc hắn 15 tuổi, hắn lựa chọn trở thành diễn viên, sau nhiều cố gắng trong học tập thì cuối cùng hắn tốt nghiệp ĐH điện ảnh và truyền hình tốt nhất ở trong nước.

Sau khi tốt nghiệp, hắn mang lý tưởng bắt đầu kiếp sống làm diễn viên, nhưng mà không hiểu rõ quy tắc ngầm trong giới văn nghệ, cuối cùng hắn tuyệt vọng, vì đắc tội với một tên đạo diễn mà phải bị đánh vào viện nằm.

Sau khi ra viện hắn liền giết cả nhà tên đạo diễn kia, từ nay về sau bắt đầu kiếp sống chạy trốn, kết quả ma xui quỷ khiến ở Đông Hải lại được Quý Hồng nhìn trúng, rồi đầu nhập vào Mạnh Hổ bang, sau đó trở thành một thành viên sát thủ trong tổ chức Phong Diệp.

Lúc chiều, sở dĩ hắn có thể thành công bắt được Mộ Khuynh Nhan chính là bản lĩnh hắn học được trong tổ chức Phong Diệp.

Nhưng mà.

Hắn thật không ngờ, đồng bọn của hắn lại bị cảnh sát phát hiện, bao vây chặn bắt, bất đắc dĩ lắm hắn mới chạy vào Vân Sơn.

- Thái Phi , phía trước có con suối, chúng ta nghỉ ngơi, uống một chút nước đi.

Đột nhiên, một tên đồng bọn sau lưng của hắn mở miệng nói nhỏ.

Trên thực tế, Thái Phi cũng đã thấy con suối đó nhưng hắn lại không muốn đi qua ấy uống nước, nghỉ ngơi.

Lúc này, nghe được tên đồng bọn kia nói như vậy thì hắn cũng biết, cả đám đã chạy trốn chết gần bốn giờ đồng hồ, thể lực tiêu hao không ít, vì vậy cần phải nghỉ ngơi một lát, còn về phần Mộ Khuynh Nhan bị nhốt từ trưa đến giờ ở trong bao cũng cần phải bổ sung thêm nước, nếu không sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Đến lúc này, Thái Phi rất rõ ràng, bọn hắn phải dựa vào Mộ Khuynh Nhan mới có thể chạy trốn được.

- Thời gian nghỉ ngơi là 5', lưu lại một người canh giữ.

Thái Phi dừng bước, quay đầu nói với 3 tên đồng bọn phía sau, sau đó liền đi tới dòng suối.

Rất nhanh, 2 tên đồng bọn đã đi đến bên suối, ba người Thái Phi liền nhân cơ hội này uống nước, rửa mặt, còn một tên thì đứng canh giữ.

Ước chừng khoảng 30s sau, Thái Phi mở bao tải ra, đem Mộ Khuynh Nhan đưa ra ngoài.

Nương theo ánh trăng có thể được làn da mịn màng của Mộ Khuynh Nhan lúc ẩn lúc hiện dưới bộ lễ phục dạ hội, thậm chí có thể thấy được quần chip ngay chỗ bắp đùi của nàng.

“ Ừc”

Thấy được bộ dạng của Mộ Khuynh Nhan thì hai gã đồng bọn của Thái Phi hiện ra vẻ hèn mọn.

- Không nên đụng vào nàng.

Thấy được trong mắt 2 gã kia toát ra vẻ dục vọng thì Thái Phi lạnh lùng cảnh cáo, hắn biết rõ mấy tên bên cạnh mình lúc nào cũng có chủ ý đối với Mộ Khuynh Nhan nhưng hắn nhớ rõ lời cảnh dặn của Quý Hồng cho nên phải làm ra cảnh cáo, để cho bọn chúng thu liễm lại.

- Thái ca, đến lúc này rồi mà còn muốn nghe mệnh lệnh của Quý Hồng à?

Nghe được Thái Phi nói như vậy, một tên thanh niên có dáng người khôi ngô không vui nói, khi nói chuyện, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào giữa hai đùi của Mộ Khuynh Nhan , có cảm giác hắn không thể xé nát quần áo của Mộ Khuynh Nhan rồi sau đó xyz, abc.

- Báo tử, quy cũ của Phong Diệp thì mày cũng đã rõ ràng, mệnh lệnh của lão bản thì chúng ta nhất định chấp hành vô điều kiện.

Thái Phi lạnh lùng nói:

- Còn nữa, hiện tại chúng ta đã bị vây quanh, nàng chính là cơ hội để chúng ta có thể chạy trốn.

Báo tử không có hé răng, bắt quá lại là bĩu môi.

- Báo tử, đừng trách tao không nhắc nhở mày, nếu mày dám đụng vào nàng thì tao sẽ bắn chết mày.

Thái Phi nhú mày, sau đó múc một miếng nước, đổ từ từ vào miệng của Mộ Khuynh Nhan .

- Khụ..khụ.

Trong lúc mê, theo bản năng Mộ Khuynh Nhan nuốt nước xuống, sau đó nàng bị sắc lên, ho khan tiếng.

Lúc này, lông mi của nàng run lên nhẹ nhẹ, chậm rãi mở mắt.

Thái Phi thấy thế, vốn là định đánh ngất làm nhưng lại nhớ lên lời cảnh dặn của Quý Hồng là không nên làm tổn thương đến Mộ Khuynh Nhan cho nên hắn liền dùng một miếng băng keo trong, dán miệng Mộ Khuynh Nhan lại, để cho nàng không phát ra tiếng kêu.

Sau khi mở mắt ra thì theo bản năng nàng định hô to nhưng miệng của nàng đã bị dán lại, căn bản là không thể phát ra tiếng kêu.

”Ô... Ô...”

Dưới ánh trăng, Mộ Khuynh Nhan thấy được khuôn mặt của ba người Thái Phi , vẻ mặt hoảng sợ lùi về phía sau.

“ Bạch”

Lúc lui ra sau, vì không cẩn thận nên nàng đã vấp phải tảng đá, cả người trực tiếp đập xuống đất.

Sau khi té mạnh xuống nàng thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, theo bản năng nàng đưa tay đến bàn chân của mình thì phát hiện chỗ ấy đã bị sưng đỏ lên.

Nhìn thấy vẻ mặt hung thần ác sát của 3 người Thái Phi , nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của mình, nàng không nhận được mà khóc.

- Khóc cái con kết chứ khóc.

Mắt thấy Mộ Khuynh Nhan rơi nước mắt thì tên gọi là Báo tử không nhận được mà chửi.

Bên ta vang lên lời mắng chửi của Báo tử, nhìn bộ dạng của Mộ Khuynh Nhan , dường như Thái Phi đang nhớ lại cuộc sống lúc trước, trong lòng có chút buồn bực không hiểu.

- Chúng mày trông nàng ấy, tao thay A Tam đi trông chừng, thuận tiện quan sát tình hình lúc này.

Thái Phi liền đứng dậy, phân phó một câu, sao đó không nhận được mà cảnh cáo Báo tử:

- Báo tử, nhớ kỹ lời của tao.

Nói xong, Thái Phi không hề dừng lại mà bước đi tới phía trước, chuẩn bị thay A Tam.

Chân trước Thái Phi vừa bước đi thì Báo tử liền đứng lên, giống như là một con dã thú đi đến bên người Mộ Khuynh Nhan .

Mắt thấy được dự vọng trong mắt Báo tử thì sắc mặt Mộ Khuynh Nhan tái nhợt, trong lòng sợ hãi, theo sau nàng không biết lấy được dũng khí từ đâu mà nắm những cục đá nhỏ dưới mặt đất rồi quăng tới.

- Báo tử, mày hẳn là hiểu rõ tính của Thái Phi , hẳn là thứ nói được thì sẽ làm được.

Mắt thấy hành động của Báo tử thì một tên đồng bọn nhắc nhở:

- Hơn nữa Thái Phi cũng nói rất đúng, nàng là hy vọng duy nhất của chúng ta.

- Mẹ nó, có ngon thì mày tự sát đi, mày tự sát xong thì lão tử cũng chơi luôn.

Có lẽ là thấy Mộ Khuynh Nhan sẽ làm ra hành động tự sát, hoặc có lẽ là nhớ lại lời cảnh cáo của Thái Phi nên Báo tử dừng bước, vẻ mặt âm trầm mắng Mộ Khuynh Nhan .

Mộ Khuynh Nhan không dám mở miệng mà nàng cũng không có cách nào để mở miệng, nhưng mà vẻ mặt nàng rất kiên quyết, cảm giác kia như là chỉ cần người còn dám bước tới nửa bước thì ta sẽ lập tức tự sát ngay.

Cục diện trong nhất thời có chút giằng co, cùng lúc đó A Tam đã tới đây.

- A Tam, tình hình hiện tại như thế nào rồi?

Mắt thấy A Tam đến gần, một tên đồng bọn mở miệng hỏi.

- Mẹ nó, chung quanh đã bị phong tỏa rồi, hơn nữa có một ít đặc cảnh đang đến gần.

Về mặt A Tam ngưng trọng, nói:

- Tình huống hiện giờ vô cùng nguy cấp, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây.

Nghe được A Tam nói như vậy thì tên đồng bọn kia cũng biết tình huống hiện tại là cử tử nhất sinh, trong lúc nhất thời thì không một ai lên tiếng, mà A Tam thì lại đi uống nước, rửa mặt.

“Vào”

Cùng lúc đó, Báo tử đã nhảy đến trước người Mộ Khuynh Nhan , tay của hắn chụp lấy hòn đá trong tay của Mộ Khuynh Nhan , sau đó trực tiếp nâng nàng lên bả vai của mình.

- Báo tử, mày...

Thấy một màn như vậy thì tên kia liền mở miệng, cố gắng nhắc nhở cái gì.

- Mẹ nó, mày cầm cái miệng lại đi, cho tới bây giờ thì chúng ta không có con đường sống, một khi đã như vậy thì trước lúc chết hãy tranh thủ một hồi khoái hoạt phong lưu cho sướng.

Báo tử nói xong, lộ ra vẻ dâm đãng, tươi cười:

- Huống gì con điểm này cũng là cực phẩm trong cực phẩm a.

Mắt thấy Báo tử tức giận, vô luận là A Tam hay tên đồng bọn còn lại cũng không có hé răng, trong lòng bọn hắn cũng đồng tình với lời nói của Báo tử, bọn hắn cũng muốn quất một hồi nhưng mà bởi vì sợ hãi Thái Phi , cho nên bọn hắn chỉ đành phải nhắc nhở:

- Không nên giết chết nàng.

”Ô... Ô...”

Bị Báo tử để ở trên đầu vai, Mộ Khuynh Nhan không ngừng kêu lên, hai tay không ngừng vung lên nhưng căn bản là không thể làm thương tổn đến Báo tử, ngược lại hành động của nàng càng kích thích dục vọng trong người Báo tử.

- Cô em không nên kích động, một chút nữa anh sẽ cho cô biết cái gì là dục tiên dục tử.

Báo tử cố gắng liềm vào bắp chân nhỏ, trắng như tuyết của Mộ Khuynh Nhan , kết quả Mộ Khuynh Nhan né tránh bất quá hắn cũng không thêm để ý, mà là cười tà, bước nhanh hơn về bụi cỏ phía trước.

Mộ Khuynh Nhan giãy dụa nhưng mà mặc kệ là đá hay đánh thì cũng chẳng thấm vào đâu, chỉ có thể khiến cho Báo tử trở nên điên cuồng.

Rất nhanh, Báo tử đã mang Mộ Khuynh Nhan đến bụi cỏ, hắn trực tiếp đè xuống thân thể của Mộ Khuynh Nhan .

“ Roẹt”

Báo tử đã xé rách phần trước của bộ lễ phục dạ hội trên người Mộ Khuynh Nhan .

Khe giữa 2 chiếc bánh bao của nàng liền hiện ra trước tầm mắt của Báo tử, nhất thời làm cho dục vọng của hắn lên cao.

“ Ừc”

Báo tử nuốt nước miếng, sau đó đầu của hắn chôn vào giữa hai cái bánh bao, cố gắng muốn hảo hảo nhắm nháp một phen.

Mắt thấy khuôn mặt xấu xí của đối phương, thì những giọt nước mắt trên khuôn mặt Mộ Khuynh Nhan lại rơi ra.

Dưới ánh trăng, nàng không chống cự nữa, chuẩn bị cắn lưỡi tự sát.

Đột nhiên sau đó, nàng thấy rõ một bóng người như quỷ mị xuất hiện phía sau lưng Báo tử.

Ngay sau đó.

Ngay sau đó, dưới sự hoảng hốt của Mộ Khuynh Nhan thì hai tay của người nọ liền chém ra, ấn chặt vào đầu của Báo tử, dùng sức bẻ.

“Răng rắc”

Đầu của Báo tử đã bị bẻ gãy.

Thiếu niên Bùi gia ra tay.

Nhất kích tất sát!

136. Chương 136: Trong Vòng 10 Chiêu, Chắc Chắn Mày Phải Chết.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 136: Trong vòng 10 chiêu, chắc chắn mày phải chết.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

“ Bịch, Bịch”

Mắt thấy Báo tử giống như một con chó nằm ở một bên, thì một bên Mộ Khuynh Nhan nhìn thấy khuôn mặt của Bùi Đông Lai , vẻ mặt nàng trở nên ngây ngốc.

Sau đó.

Mãi đến khi Bùi Đông Lai đến gần người nàng thì nàng mới lấy lại tinh thần, sau đó theo bản năng làm ra một động tác che ngực, hơn nữa còn cố gắng thay đổi vị trí.

- Cô chờ một lát, ta sẽ trở lại.

Bùi Đông Lai vốn tính mở băng dán trên miệng Mộ Khuynh Nhan ra nhưng thấy Mộ Khuynh Nhan làm ra tư thế đề phòng thì hần liền dừng bước lại, nhẹ giọng nói.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai , nhìn vào đôi mắt của Bùi Đông Lai thì Mộ Khuynh Nhan liền cảm thấy xấu hổ, nàng cố gắng mở miệng để giải thích nhưng vì có băng dính trên miệng nên chỉ phát ra những tiếng “ Ô, ô”, rơi vào đường cùng nàng lấy hai tay làm ra một loạt động tác nhằm để biểu thị tâm ý của mình.

Bùi Đông Lai thấy vậy cũng không nói gì, giống như u linh, một lần nữa biến mất.

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai , lý trí cùng cảm giác nói cho nàng biết, mới vừa rồi thiếu niên này xuất hiện đã giải trừ nguy cơ giúp nàng, cả người nàng liền bình tĩnh lại.

Trong màn đêm, nàng thu chân, sửa sang lại y phục đã bị xé nát, giống như là một chú mèo, cuộn tròn lại, đợi thiếu niên kia trở lại.

Cơn gió thổi qua, Bùi Đông Lai đứng ở trong bụi cỏ bên dòng suối, hần giống như một con ngựa lang, đang chờ thời cơ.

- Tại sao lại không có một chút động tĩnh nào?

Bên dòng suối nhỏ, A Tam vốn là dựng thẳng tai lên nghe, nhưng thấy cả nửa ngày cũng không truyền đến một tiếng gì, hần liền tự hỏi.

- Cái miệng của con kia đã bị dán lại, muốn kêu lên một tiếng cũng khó a.

Tên đồng bọn bên cạnh theo bản năng đáp.

- Coi như không thể rên được nhưng ít ra cũng phải phát ra một vài âm thanh chứ? Huống chi, nữ nhân kia thoát nhìn cương liệt, phản kháng cũng sẽ phát sinh ra tiếng động.

A Tam nói ra nghi hoặc trong lòng.

Sắc mặt tên đồng bọn liền đổi:

- Chẳng...chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi sao?

”Bá!”

Nói xong, hần và A Tam liền đứng dậy, làm ra bộ dạng đề phòng.

Sau đó.

Hai người không hẹn mà quay đầu lại, đem ánh mắt nhìn về phía sau, rõ ràng thấy được Thái Phi đã trở lại.

- Có chuyện gì?

Thái Phi cũng thấy hai người, sau đó hắn phát hiện Báo tử và Mộ Khuynh Nhan không có ở đây thì lập tức minh bạch được cái gì rồi, lạnh giọng hỏi:

- Báo tử đâu?

- Báo tử hắn...

A Tam cố gắng mở miệng giải thích.

“Pằng”

“Pằng”

Không đợi A Tam nói xong, dường như trong một lúc 2 tiếng súng liền vang lên, bay thẳng vào đầu của A Tam và tên đồng bọn bên cạnh.

”Phốc !”

”Phốc !”

Không đợi 2 người làm ra phản ứng, 2 viên đạn đã cắm thẳng vào đầu của bọn chúng, 2 đóa huyết hoa nở rộ trên không trung.

“ Pằng”

Trong màn đêm, mắt thấy 2 tên kia đã bị Thái Phi xử lý. Bùi Đông Lai quyết đoán bóp cò, mục tiêu của hắn chính là Thái Phi .

Cùng lúc đó, Thái Phi đã nhận thấy được nguy hiểm, trước tiên hai tay hắn ôm lấy đầu rồi nhảy về hướng bên cạnh.

“ Vèo”

Viên đạn bay qua, cả người Thái Phi liền đổ mồ hôi lạnh.

“ Bạch! Bạch”

Mắt khác A Tam và tên đồng bọn bên cạnh ngã xuống đất, không nhúc nhích.

“ Bạch”

Sau khi hạ xuống đất, Thái Phi không dám dừng lại, thuận thế lăn một vòng.

“ Vèo..Vèo”

Coi như lúc Thái Phi vừa lăn qua một bên thì 2 viên đạn liền bắn xuống chỗ hắn vừa đứng, bùn đất văng khắp nơi.

Thái Phi thấy vậy thì liền rút khẩu súng ở bên hông ra, nhắm về phía bụi cỏ đối diện trực tiếp bóp cò.

“ Pằng..Pằng..Pằng”

3 viên đạn bay ra, hướng về nơi Bùi Đông Lai ẩn nấp.

“Pằng”

Nương theo 3 tiếng súng, tiếng súng thứ 4 vang lên.

Lúc này đây, người nổ súng là Bùi Đông Lai .

Trong màn đêm, hắn làm ra một động tác, né tránh 3 viên đạn kia đồng thời cũng phản kích.

- Mẹ nó.

Trong bụi cỏ, Thái Phi thấp giọng mắng một tiếng, sau đó quỳ rạp xuống đất, viên đạn liền sượt qua trên đỉnh đầu của hắn làm cho lông tơ trên người hắn nổi lên.

“ Bạch”

Thân hình Bùi Đông Lai ngã xuống đất, hắn cũng không dám chậm trễ mà lăn một vòng.

“ Pằng”

Lại một tiếng súng nữa vang lên, viên đạn rơi vào gần chỗ của Bùi Đông Lai .

Thoát khỏi một kích trí mạng kia, Bùi Đông Lai nấp sau một gốc đại thụ, hắn cố gắng điều chỉnh hơi thở, đồng thời suy nghĩ biện pháp xử lý đối phương.

Hiện giờ, đạn trong tay hắn chỉ còn 2 viên, tình thế đối với hắn vô cùng bất lợi.

Thái Phi cũng không biết bên Bùi Đông Lai còn bao nhiêu viên đạn cho nên hắn cũng không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ, mà là lặng yên sau đó nấp vào bụi cỏ, gắt gao nhìn vào đại thụ trước mặt, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Mặc dù không thấy được bóng dáng của đối thủ nhưng mà từ biểu hiện thì hắn biết mình đã gặp phải cao thủ.

Trong lúc nhất thời, cục diện trở nên giằng co.

Xa xa trong bụi cỏ, Mộ Khuynh Nhan nghe thấy mấy tiếng súng vang lên thì trong lòng lại căng thẳng.

- Chắc hắn là hắn không có việc gì?

Mộ Khuynh Nhan nắm chặt 2 tay, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía trước.

Cùng lúc này, ở bên ngoài, cách đây 800 mét, Trần Anh giống như là một con liệt báo, hướng phía Bùi Đông Lai cùng Thái Phi giao chiến mà chạy đến.

Đối với tất cả mọi chuyện bên ngoài, Bùi Đông Lai cũng không biết rõ, hắn điều chỉnh hơi thở của mình lại, bình tĩnh chờ bộ y phục trên người mình ra, sau đó dùng lực quăng lên.

“ Vút”

Bộ y phục đã bị Bùi Đông Lai trực tiếp ném ra bên ngoài.

“ Pằng! Pằng”

Thái Phi thấy vậy thì liền bóp cò, viên đạn bắn thẳng vào bộ y phục của Bùi Đông Lai , găm nó vào thân cây phía trước.

Mất thấy đối phương nổ súng, Bùi Đông Lai cũng không ngừng lại, cả người giống như là liệt báo, lao thẳng về bụi cỏ cách đó không xa.

“ Ừ”

Bùi Đông Lai vừa động, tốc độ vô cùng khủng khiếp, giống như là một con u linh.

Trong quá trình chạy thì Bùi Đông Lai vênh tai lên, cẩn thận nghe động tĩnh xung quanh.

20m.

15m.

10m.

Mất thấy ở phía trước không truyền đến âm thanh đối đạn thì Bùi Đông Lai biết được đối phương không mang theo băng đạn dự phòng.

Phát hiện này làm cho Bùi Đông Lai khẽ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời hắn dừng bước lại.

- Ra đi, tao biết mày đã không còn đạn nữa.

Trong màn đêm, Bùi Đông Lai ngạo nghễ đứng thẳng, ánh mắt nhìn về bụi cỏ phía trước mặt.

- Mày không phải là cảnh sát, cũng không phải là quân nhân.

Giống như dự đoán của Bùi Đông Lai , Thái Phi đã không còn viên đạn nào, mắt thấy Bùi Đông Lai dừng bước thì hắn chậm rãi bước ra, ánh mắt như đao nhìn chăm chăm về phía Bùi Đông Lai , trầm giọng nói:

- Nếu ta đoán không sai, phát súng lúc đầu chắc hẳn là có liên quan đến mày.

- Mày rất thông minh.

Bùi Đông Lai lãnh đạm, ánh mắt hắn cũng không rời khỏi Thái Phi :

- Tội mày là ai? Vì sao phải bắt có Mộ Khuynh Nhan ?

- Mày, chắc hẳn là người của Đông Nguyệt bang, hoặc là người của Hồng Tinh?

Thái Phi hỏi một đằng, trả lời một nẻo, ánh mắt trở nên sắc bén.

- Xem ra mày không thể trả lời câu hỏi của tao, mà tao cũng đồng dạng như thế.

Bùi Đông Lai nhẹ nhàng cười:

- Cho nên, chúng ta không cần phải đấu võ mồm làm cái con mja gì nữa.

- Đúng thế.

Thái Phi cười một cách âm hiểm, hắn liếm liếm môi, bày ra một thứ thể chuẩn bị đánh nhau:

- Tiểu tử, nhào vô kiếm ăn.

- Từ lúc này, kết cục của mày đã được định rồi.

Bùi Đông Lai cũng không tỏ ra sợ hãi, chiến ý của hắn ngày càng tăng lên.

”Ba!”

Nói xong, Bùi Đông Lai bước lên phía trước từng bước:

- Trong vòng 10 chiêu, mày phải chết, đó là điều không thể nghi ngờ.

137. Chương 137:sau Khi Giết Người Xong, Trần Anh Xuất Hiện.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 137:Sau khi giết người xong, Trần Anh xuất hiện.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Trong vòng 10 chiêu, mày phải chết, đó là điều không thể nghi ngờ.

Bên tai vang lên lời nói bá đạo của Bùi Đông Lai , cảm nhận được chiến ý trên người của Bùi Đông Lai thì lý trí nói cho Thái Phi biết, hắn đã đánh giá thấp thực lực của Bùi Đông Lai .

Mặc dù như thế, nhưng mà Thái Phi cũng không lùi bước.

Thân là một thành viên của Phong Diệp thì huấn luyện của hắn không thua gì so với bộ đội đặc chủng.

Huấn luyện tàn khốc để cho hắn có được một thân bản lĩnh, đồng thời cũng luyện ý chí của hắn vững như thép.

Mà tuy rằng, hắn không phải là thành viên chủ chốt trong Phong Diệp nhưng kỹ năng cách đấu cùng thuật bắn súng của hắn cũng không tầm thường, tự nhiên sẽ không bị một câu nói của Bùi Đông Lai hù dọa.

Ngược lại, câu nói của Bùi Đông Lai đã làm chiến ý trong hấn tăng lên, đồng thời hấn cố gắng kiếm nhược điểm của Bùi Đông Lai , tranh thủ trong thời gian sớm nhất đem Bùi Đông Lai giết chết.

- Tiểu tử, mày thật ngông cuồng.

Trong màn đêm, Thái Phi quát lên một tiếng lớn, cả người giống như là tên đã rời cung, bắn thẳng về phía Bùi Đông Lai :

- Đi chết đi.

“ Vù”

Một kích này Thái Phi vận dụng toàn lực, tốc độ cực nhanh, truyền ra một tiếng xé gió.

“ Hự”

Trong khoảng khắc Thái Phi đến trước mặt với Bùi Đông Lai thì Thái Phi liền mượn lực, vung chân phải lên.

Liều âm thổi.

Thái Phi ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay thì đó là chiêu tàn độc.

Một cước này của hấn vô cùng mạnh mẽ, nếu Bùi Đông Lai trúng một cước này thì sẽ tuyệt tự, hơn nữa cũng trực tiếp mất đi năng lực chiến đấu.

Đối mặt với lần công kích này của Thái Phi thì Bùi Đông Lai lui về sau nửa bước.

Chỉ nửa bước.

“ Vèo”

Bùi Đông Lai lui về sau, làm cho một cước này của Thái Phi đá vào khoảng không.

Tránh khỏi công kích của Thái Phi thì Bùi Đông Lai cũng động.

“ Vù”

Bất động như sơn, động như băng lôi!

Tay phải của Bùi Đông Lai vung lên, hóa thủ vi đao, trực tiếp chém về phía cổ của Thái Phi .

“ Vù... Vù”

Thái Phi cảm giác khuôn mặt mình giống như là bị dao đâm vào, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ngay tại thời khắc nguy cấp, Thái Phi không dám lấy cứng đối cứng mà là nghiêng người tránh đi một kích của Bùi Đông Lai .

”Hừ!”

Tay phải của Bùi Đông Lai lướt qua mặt của Thái Phi , kinh phong mạnh mẽ thiếu chút nữa làm cho Thái Phi ngạt thở.

Một kích thất bại, Bùi Đông Lai không ngừng lại, lại một lần nữa chém thẳng về phía cổ của Thái Phi .

Thái Phi thấy vậy thì liền biến sắc, cả người hấn vội khom xuống.

”Hô!”

Lại một lần nữa thất bại, Bùi Đông Lai đột nhiên biến chiêu, hóa thủ đao thành chưởng, một chưởng hướng về đỉnh đầu của Thái Phi .

Thái Phi tránh được một kích của Bùi Đông Lai vốn muốn nhân tiện tấn công phần hạ bàn của Bùi Đông Lai , kết quả chưa kịp làm ra công kích thì Bùi Đông Lai đã chụp thẳng xuống đầu mình, vì thế hấn liền nhảy qua bên cạnh.

Tốc độ nhảy của hấn cực nhanh.

Nhưng mà.

Bùi Đông Lai lại nhanh hơn hẳn.

- Trở về cho ta.

Bùi Đông Lai quát lên một tiếng, hóa chưởng thành trảo, đột nhiên bắt lấy cổ chân của Thái Phi dùng sức kéo lại.

Thấy được chân trái của mình bị Bùi Đông Lai bắt lấy, Thái Phi cũng không chống cự mà thân mình hẫng uốn lên, xoay tròn một vòng đồng thời chân phải vung ra, đá vào yết hầu của Bùi Đông Lai .

Thái Phi biến chiêu vừa nhanh vừa vội, làm cho Bùi Đông Lai thiếu kinh nghiệm chiến đấu cảm thấy có chút bất ngờ.

Cũng may là tốc độ phản ứng của Bùi Đông Lai cực nhanh, trước tiên hẫng buông cổ chân của Thái Phi ra sau đó đầu khê ngưỡng ra phía sau.

“ Vù ”

Chân của Thái Phi khê lướt qua mặt Bùi Đông Lai , làm cho Bùi Đông Lai cảm thấy có chút đau đớn.

”Ba!”

Không để ý đến đau đớn, Bùi Đông Lai không đợi Thái Phi rút xuống hẫng lại bước lên, chân phải nâng lên nhắm sau lưng Thái Phi , hung hăng đánh xuống.

Phách thối.

”Phịch!”

”Răng rắc!”

Trong màn đêm, chân của Bùi Đông Lai hung hăng bổ vào lưng của Thái Phi .

“Bịch”

Đau đớn kịch liệt làm cho Thái Phi thiếu chút nữa hít thở không thông, hẫng cố nén cơn đau đớn, hai tay chống xuống, vì đề phòng Bùi Đông Lai lại một lần nữa ra sát chiêu nên hẫng lộn một vòng vào bụi cỏ ở bên cạnh.

Giờ phút này, trên người hẫng đã không còn chút chiến ý nào, nếu có thì đó chính là sợ hãi.

Tuy rằng hẫng không biết Bùi Đông Lai là ai nhưng thông qua lần giao thủ vừa rồi thì hẫng phát hiện mình không phải là đối thủ của Bùi Đông Lai , nếu tiếp tục đánh nữa thì chỉ có một con đường chết.

Ngoài dự đoán của Thái Phi , Bùi Đông Lai cũng không làm ra hành động gì.

Chờ sau khi Thái Phi lặn một vòng thì chân của Bùi Đông Lai đột nhiên vung lên.

”Răng rắc!”

Không đợi Thái Phi làm ra động tác trốn tránh, âm thanh xương gãy lại vang lên, đầu gối của Thái Phi đã bị Bùi Đông Lai giậm nát, cả người hẫng không ngừng run rẩy.

Bùi Đông Lai cũng không dừng lại, hẫng nắm lấy cổ chân của Thái Phi , dùng sức vặn.

”Răng rắc!”

“ A...A ”

Tiếng xương gãy lại vang lên, Thái Phi đau đớn kêu lên một tiếng.

Trong màn đêm, bộ mặt của hẫng vô cùng dữ tợn, tai tay vung ra, chụp vào cổ của Bùi Đông Lai , cố gắng muốn bóp chết Bùi Đông Lai .

Nhưng mà.

Bùi Đông Lai lại nhanh hơn.

Không đợi Thái Phi đến gần, tay phải Bùi Đông Lai vung ra, giống như là kìm, kẹp chặt cổ của Thái Phi .
”Ồ... Ồ...”

Thái Phi giống như là một con vịt bị người khác bóp cổ, hô hấp dồn dập, xem ra bởi vì quá đau đớn mà khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

- Đây mới là chiêu thứ 8.

Nhìn Thái Phi hấp hối, giọng nói của Bùi Đông Lai vô cùng lạnh lùng:

- Nếu như mày muốn chết nhanh để khỏi đau đớn thì hãy nói thân phận thật sự của mày cho tao biết.

Nói xong, Bùi Đông Lai hơi giảm lực trên tay.

”Hô... Hô...”

Thái Phi liền thở ra từng hơi, ngực phập phồng không thôi.

Liên tục hít thở vài hơi, trong mắt của Thái Phi hiện lên vẻ âm thầm, hẩn hóa thủ thành đao, cố gắng phản kích.

”Răng rắc!”

Không đợi Thái Phi chém ra, tay phải của Bùi Đông Lai liền phát lực, trực tiếp bóp nát cổ của Thái Phi .
“

Thái Phi phun ra vài ngụm máu, oán hận nhìn Bùi Đông Lai vài giây, đầu liền lệch sang một bên, tắt thở ngay tại chỗ.

“ Bạch”

Bùi Đông Lai ném Thái Phi giống như là ném một thứ bỏ đi sau đó hẩn nhẹ nhàng thở ra rồi nhắm mắt lại, nhớ lại lần giao chiến lúc này.

- Xem ra, sau này bản thân cần phải trải qua một ít sinh tử chiến mới được.

Không biết qua bao lâu, nghe được phía sau lưng truyền đến tiếng bước chân thì Bùi Đông Lai chậm rãi mở mắt ra, âm thầm tự nhủ.

- Anh...anh không sao chứ?

Phía sau Bùi Đông Lai , lúc này Mộ Khuynh Nhan đã gỡ bỏ băng dán trên miệng, hai tay nàng ôm ngực, yếu ớt hỏi.

Bùi Đông Lai xoay người, nhìn Mộ Khuynh Nhan , lắc đầu.

“ Phù...”

Nghe được Bùi Đông Lai không có chuyện gì, Mộ Khuynh Nhan liền thả lỏng tâm tình, sau đó khẽ thở ra, vẻ mặt vô cùng chân thành:

- Cảm ơn anh đã ra tay cứu mạng.

Nói xong, một cơn gió muộn thổi qua làm cho bộ lễ phục đã rách nát trên người nàng khẽ bay lên, hai chiếc đùi đẹp đã hoàn toàn lộ ra, giữa hai đùi nàng thoáng hiện ra quần chip mà đen.

Lúc này, nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì Bùi Đông Lai lập tức xảy ra phản ứng của một nam nhân bình thường, giữa hai chân nổi lên một cái lều nhỏ.

Thấy được điểm này, Bùi Đông Lai hít sâu một hơi,nói:

- Chờ sau khi ta mang cô ra khỏi đây thì cô không được nói với bất kỳ kẻ nào là do ta cứu cô.

- Ách?

Theo bản năng nàng lại hỏi:

- Vì sao?

- Cô làm theo lời ta là được.

Bùi Đông Lai rất rõ ràng, lấy thân phận của Mộ Khuynh Nhan thì chuyện tình xảy ra lần này sẽ náo động rất lớn, dưới tình hình như thế nếu để cho người khác biết được hắc cử Mộ Khuynh Nhan thì sẽ rất khó che dấu việc hắc giết tể, dù sao thì lúc đó hắc cũng đi với giáo quan để tìm tể.

Đối với Bùi Đông Lai không đến lúc bắt đắ dĩ thì hắc không muốn bị bại lộ.

Hiện giờ, hắc đã xử lý xong đám người Thái Phi , như vậy hắc hoàn toàn có thể đem chuyện sát hại tể đổ lên đầu đám người Thái Phi này.

Còn về phần đám người Thái Phi bị giết thì hắc có thể giải thích là do người khác làm.

Dù sao thì bây giờ ở trong nước Mộ Khuynh Nhan là một nghệ sĩ nổi tiếng, là cây hái ra tiền của Hồng Tinh, hơn nữa ở Đông Hải thì người của Đông Nguyệt bang cũng sẽ tìm cách cứu viện.

- Được rồi.

Tuy rằng không biết vì sao Bùi Đông Lai làm như vậy nhưng Mộ Khuynh Nhan vẫn gật đầu đáp ứng.

- Ta muốn ra ngoài rửa mặt nếu cô muốn rửa thì cùng ta tới phía trước.

Bùi Đông Lai nói xong thì chỉ đám cỏ ở phía trước.

Mộ Khuynh Nhan nhìn lại thì thấy cái xác của A Tam, sợ tới mức hoa dung thất sắc, lập tức chạy đến gần Bùi Đông Lai cầm lấy cánh tay của Bùi Đông Lai nói:

- Tôi ... tôi đi cùng với anh.

- Được rồi.

Cảm nhận được sự mềm mại từ đôi tay của Mộ Khuynh Nhan , Bùi Đông Lai cố ngăn dục vọng trong lòng, tuy ý để Mộ Khuynh Nhan nắm lấy cánh tay hắc, đi về phía bờ suối.

Sau khi đến bên bờ suối, Bùi Đông Lai thấy Mộ Khuynh Nhan vẫn nắm lấy cánh tay của mình thì cười khổ, nói:

- Hay là cô đi rửa trước đi.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì Mộ Khuynh Nhan nhìn trên người mình bây giờ toàn là bùn đất cho nên gật gật đầu, buông cánh tay Bùi Đông Lai ra rồi đi xuống suối.

Cùng lúc đó.

Đồng tử của Bùi Đông Lai liền mở to ra, hắc cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Trong màn đêm.

Một đạo nhân ảnh giống như u linh, lặng yên không một tiếng động đi về phía hắc.

Là Trần Anh.

138. Chương 138 : Lại Dung Hợp.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 138 : Lại dung hợp.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Từ sau khi Bùi Đông Lai dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi thì năng lực Tiên thiên của hắn cũng tăng lên, mà thánh lực cũng vượt xa người thường.

Nhưng mà ngay bây giờ, ở phía sau lại tự dưng hiện ra một người mà Bùi Đông Lai lại không hề hay biết. Hắn liền cả kinh.

Trong màn đêm, Bùi Đông Lai giống như là con mèo bị giẫm phải đuôi, lông tơ cả người đều dựng lên.

Đối với vẻ mặt khấn trương của Bùi Đông Lai, Trần Anh cũng không dừng bước vẫn tiếp tục đi tới.

Bước chân của Trần Anh vô cùng nhẹ nhàng, không hề phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Nhìn y phục tác chiến trên người Trần Anh thì Bùi Đông Lai liền hiểu được thân phận của đối phương, hắn liền nghĩ cách nên giải thích như thế nào với đối phương.

Dựa theo kế hoạch của hắn thì việc giết trên đám người Tôn Vệ Đông sẽ đổ lên đầu của đám người bắt cóc Mộ Khuynh Nhan.

Mà hiện giờ, Trần Anh lại xuất hiện, hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của Bùi Đông Lai, thì thể đám người tụ ở xung quanh mà vết máu trên cơ thể hắn cũng chưa rửa sạch, nói nói đối với Trần Anh là một điều không thể.

Hiện được điểm này, vẻ mặt Bùi Đông Lai liền trở nên ngưng trọng hơn.

- Người không cần nghĩ đến việc chạy trốn.

Dường như là nhận ra ý niệm chạy trốn trong đầu Bùi Đông Lai, Trần Anh vừa đi vừa lãnh đạm nói:

- Trên thế giới này không có một ai có thể thoát khỏi tay ta, người cũng không phải là ngoại lệ.

Bên tai vang lên lời nói tự tin mà cuồng vọng của Trần Anh thì sắc mặt Bùi Đông Lai hơi đổi, đôi chân mày cũng nhíu lại.

Hắn và Trần Anh không cừu không oán cho nên không muốn động thủ với nàng, còn nữa bằng thủ đoạn của Trần Anh, lúc xuất hiện không hề bị hắn phát hiện, điều này làm cho Bùi Đông Lai hiểu được thực lực của Trần Anh còn cao hơn nhiều so với hắn.

Cho nên ý niệm chạy trốn liền xuất hiện trong đầu của hắn.

Chẳng qua.

Hiện giờ nghe được lời nói Trần Anh, cảm nhận được sát khí phát ra từ người nàng thì hắn hiểu được, muốn chạy trốn khỏi nàng thì tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

- Cô...cô là cảnh sát sao?

Lúc này, ở phía sau Mộ Khuynh Nhan đã rửa xong thân thể, lúc đi lên thì thấy Mộ Khuynh Nhan mang theo một bộ y phục cảnh sát, vốn là nàng giấu ra nhưng sau đó liền trở nên vui mừng, hỏi han.

- Ủh.

Trần Anh nhìn Mộ Khuynh Nhan một cái, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai:

- Không cần vọng tưởng đem Mộ tiểu thư ra làm con tin, trước khi người đụng tới nàng thì ta sẽ biết người thành một cỗ thi thể.

"Bá!"

Sắc mặt của Bùi Đông Lai không khỏi biến đổi.

- Cô hiểu lầm rồi, anh ấy không phải là bọn bắt cóc, chính anh ấy là người đã cứu tôi.

Nghe Trần Anh nói như vậy thì Mộ Khuynh Nhan liền giải thích.

- Ta biết.

Câu trả lời của Trần Anh làm Mộ Khuynh Nhan giương mắt mà nhìn.

- Vậy thì tại sao cô...?

Mộ Khuynh Nhan không hiểu, ở nàng xem ra nếu như Trần Anh biết Bùi Đông Lai cứu mình thì làm sao lại...

Mộ Khuynh Nhan không hiểu điểm này nhưng Bùi Đông Lai lại hiểu rõ, hắn cũng không mở miệng.

- Trước khi hắn ta cứu cô, hắn đã giết chết 1 tên sinh viên ĐH Đông Hải cùng 9 binh lính.

Trần Anh nói xong, lạnh lùng hướng bddl hỏi:

- Ta nói đúng không? Bùi Đông Lai .

Ân?

Nghe được Trần Anh gọi thẳng tên mình, trong lòng Bùi Đông Lai liền động, sau đó trong nháy mắt hắn cũng hiểu được, rất có thể chuyện mình xử lý Chu Phúc Thái thì Trần Anh cũng biết.

- Người không cần phải kinh ngạc, bởi vì sau khi xảy ra sự việc cháy nổ kia thì ta đã bắt đầu chú ý đến người. Bất quá, lúc ấy ta cho rằng là Liễu Nguyệt phái người ra làm, hiện giờ xem ra thì đó là việc do người làm, quả là hảo thủ đoạn a.

Nói xong lời cuối, Trần Anh không nhin được mà cảm thán, giọng nói có chút phức tạp, có táng thưởng nhưng phần lớn là vẻ trào phúng.

”Bá!”

Nghe được Trần Anh nói như vậy, vẻ mặt Mộ Khuynh Nhan liền biến sắc, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Bùi Đông Lai , nàng tuyệt đối không tin Bùi Đông Lai là một kẻ giết người lung tung, dù sao thì lúc này Bùi Đông Lai đã cứu nàng, hơn nữa hắn lại không có mưu đồ gì với nàng.

Chẳng biết tại sao, đối mặt với vẻ mặt khinh miệt và trào phúng của Trần Anh thì Bùi Đông Lai lại vô cùng căm tức, dù sao thì đám người bọn hắn chủ động trêu chọc mình, hơn nữa nhiều lần đẩy hắn vào chỗ chết, hắn bắt đắ dĩ mới hạ tử thủ.

- Không sai, đều là do ta làm, ta chỉ muốn thỏa mãn nguyện vọng của bọn hắn mà thôi.

Ngay sau đó.

Bùi Đông Lai mở miệng, giọng nói hoàn toàn lạnh xuống.

Nói xong, Bùi Đông Lai hơi nheo mắt lại.

Mặc dù hắn không muốn giao thủ với Trần Anh, mặc dù biết được thân thủ của Trần Anh vô cùng khủng bố, nhưng mà hắn sẽ không thúc thủ chịu trời.

Bởi vì.

Hắn đã đáp ứng Tần Đông Tuyết, hắn sẽ thẳng lưng đi vào Tử Cẩm Thành, đi vào nơi tượng trưng cho địa vị và quyền lực của Tần gia.

Hắn còn đáp ứng qua tử, hắn sẽ mua nhà cho qua tử ở Đông Hải và Yên Kinh, hơn nữa hắn cũng kiếm một cô vợ đẹp cho qua tử.

Thậm chí hắn cũng đáp ứng làm một việc vô cùng nguy hiểm cho Tiêu Phi.

Phải sống!

Hắn nhất định phải sống! !

”Ân?”

Cảm nhận được trên người Bùi Đông Lai bộc phát ra khí thế, Trần Anh liền dừng bước, vẻ mặt hiện ra một tia kinh ngạc.

Nàng kinh ngạc là bởi vì trên người của Bùi Đông Lai toát ra một cỗ hơi thở làm cho nàng cảm thấy quen thuộc.

”Bá!”

Vài giây sau, sắc mặt của Trần Anh đột nhiên thay đổi.

Trong màn đêm, nàng tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai .

Ngạc nhiên khi phát hiện được biểu tính quái dị của Trần Anh, tuy rằng Bùi Đông Lai cảm thấy tò mò nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, may là trực tiếp bỏ trốn.

- Đứng lại.

Mắt thấy Bùi Đông Lai muốn chạy trốn, Trần Anh liền tỉnh ngộ, nàng quát lên một tiếng rồi lao thẳng đến Bùi Đông Lai .

“ Vù”

Trong nháy mắt, bàn tay của Trần Anh hướng bả vai của Bùi Đông Lai chụp tới.

“ Vù..Vù”

Nhận thấy được sau lưng truyền đến tiếng kinh phong thì trong lòng Bùi Đông Lai liền giật mình, hắn hiểu rõ nếu như mình bị Trần Anh bắt trúng thì bả vai liền sẽ phé đi, vì thế hắn cũng không dám chậm trễ, liền dừng bước lại, khom người xuống.

”Hô!”

- Không cần a...

Cùng lúc đó, Mộ Khuyên Nhan thấy Trần Anh ra tay đối với Bùi Đông Lai thì nàng liền kêu lên.

- Người đừng chạy, ta không bắt người.

Mắt thấy Bùi Đông Lai né một trảo của mình, lại thấy hắn muốn chạy trốn thì Trần Anh mở miệng, giọng nói không còn giống như lúc trước, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Bởi vì, hơi thở của Bùi Đông Lai làm cho nàng có cảm giác quen thuộc, từng có người đã cho nàng cái cảm giác ấy.

Người kia chính là Long Nha thứ 3 của tổ chức Long Nha.

Đồng dạng, từ trước đến giờ cả Long Nha chỉ có một vị Long Nha trẻ tuổi nhất.

Người kia tên gọi Tiêu Phi!

Nghe được Trần Anh mở miệng, lại cảm giác được giọng nói Trần Anh có chút dị thường thì Bùi Đông Lai liền hơi nghi ngờ.

- Thực lực của ngươi không tệ, nhưng nếu ta dùng toàn lực thì ngươi sẽ không có bất kỳ cơ hội nào để chạy trốn.

Trần Anh cố ý nói:

- Bởi vì... ta là thành viên của Long Nha.

Long Nha?

Nghe được hai chữ này thì đồng tử của Bùi Đông Lai liền phóng đại, khóe mắt cũng giật giật.

Biểu tình của Bùi Đông Lai đã rơi vào trong mắt Trần Anh, trong lòng nàng liền nhắc lên kinh đào cự lãng, vẻ mặt nàng kích động:

- Ngươi biết Long Nha sao?

Không trả lời.

Nguyên bản là Bùi Đông Lai lại buồn bực vì sao chỉ là một đặc cảnh bình thường lại có thân thủ khủng bố đến thế, lúc này nghe được Trần Anh nói mình là người của Long Nha thì hẳn mới bình thường trở lại.

Dù sao, hẳn từ Tiêu Phi cũng biết được Long Nha là một tổ chức mũi nhọn của nước Tung của, hơn nữa từ trong miệng của Jason thì hẳn biết được những người trong tổ chức này là quân nhân xuất sắc nhất thế giới.

Không một người nào.

Hắn liền thoải mái, đồng thời đổi mắt với vấn đề này thì Bùi Đông Lai không biết trả lời như thế nào, dù sao thì hẳn cũng là một người bình thường.

Đây cũng là lần đầu tiên Bùi Đông Lai nghiêm túc đánh giá Trần Anh.

Chẳng biết tại sao, khi thấy Bùi Đông Lai chăm chú nhìn mình thì Trần Anh cũng không hề nổi giận, hơn nữa nàng cũng không lên tiếng ngăn cấm, mà nàng có chút thất thần, trong lòng nàng theo bản năng liền hiện ra một người nam nhân hùng vĩ, đứng trước mặt, sửa sang lại y phục và mái tóc rối trên người nàng.

Trong lòng hiện ra một màn này thì trong con mắt của Trần Anh lộ ra vài phần bi thương.

Nhận thấy được vẻ bi thương trong đôi mắt nàng thì Bùi Đông Lai có một loại cảm giác muốn đi lên che chở, bảo vệ cho Trần Anh.

Àn?

Lúc đó, bỗng dưng có một cỗ trí nhớ hỗn loạn, giống như là thủy triều, điên cuồng tiến vào trong đầu của Bùi Đông Lai .

Đây là dấu hiệu tiến hành lần dung hợp thứ hai.

Thấy được điểm này thì trong lòng Bùi Đông Lai hơi vui vẻ đồng thời dựa vào ý chí kiên cường của mình mà chống lại cơn đau do lần dung hợp này mang đến.

- Người làm sao vậy?

Trần Anh vốn là đang đắm chìm trong hồi ức, thấy Bùi Đông Lai lộ ra vẻ dị thường thì liền lấy lại tinh thần, mở miệng hỏi.

Nàng không phát hiện, trong lơ đang giọng nói của nàng đã trở nên nhu hòa.

Không trả lời, Bùi Đông Lai gắt gao cắn chặt hàm răng, chịu đựng cơn thống khổ này.

”Bá!”

Đột nhiên, đồng tử của Bùi Đông Lai mở to ra.

Trong màn đêm, hắn mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin tưởng nổi nhìn về phía Trần Anh.

Bởi vì.

Dựa theo trí nhớ thì hẳn biết được một tin tức: “ Trần Anh là vị hôn thê của Tiêu Phi.”

139. Chương 139 : Thiên Đường

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 139 : Thiên Đường

140. Chương 140

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 140

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Các vị khán giả, cảm tạ các vị đã xem...

Trong màn đêm, một nữ phóng viên kết thúc đưa tin Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc.

Dưới chân núi, các lão đại lên xe rời đi, trong đó một số xe chạy về phía nội thành, cũng có vài chiếc xe đi về phía quân doanh.

Trong đó, Trần Anh lên một chiếc Audi A6 trở về báo cáo.

Trong ô tô, Triệu Kiến Tân hút một điều thuốc, nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói giống như là đem tất cả mọi lo âu quăng ra ngoài, khuôn mặt cười tán dương Trần Anh:

- Tiểu Trần, làm rất tốt.

Đối mặt với lời tán dương của Triệu Kiến Tân thì Trần Anh cũng không có chút đắc ý, vẻ mặt nàng vẫn hờ hững như trước. Trong Long Nha những nhiệm vụ nguy hiểm hơn việc lần này thì nàng cũng đã làm, việc ngày hôm nay thật sự không đáng kể.

- Triệu cục trưởng, ta có chuyện gấp cần đi xử lý.

Trần Anh mở miệng nói, giọng nói đúng mức:

- Ta sẽ không quay về tham gia tổng kết, hiện tại sẽ báo cáo lại cho ngài.

- Được.

Tuy rằng Triệu Kiến Tân không biết Trần Anh đi làm việc gì nhưng mà Triệu Kiến Tân vẫn đồng ý đề nghị của Trần Anh.

Bởi vì Triệu Kiến Tân biết rõ thân phận sau lưng của Trần Anh, đừng nói là Triệu Kiến Tân cho dù là nhân vật số 1 ở Đông Hải khi nói chuyện cũng cần phải khách khí với nàng.

- Bởi vì nghe được tiếng súng nên ta đã chạy đến, ở nơi này thì thấy được thi thể của 9 tên lính và người sinh viên kia.

Mặt Trần Anh không đổi sắc nói:

- Bọn cướp chẳng những giết đi bọn họ mà còn cướp đi một khẩu súng máy bán tự động của một tên binh lính.

- Sau khi phát hiện thi thể được thi thể của bọn hắc thì ta liền thông báo cho các đồng chí ở phía sau, rồi dựa vào dấu vết đám cướp kia lưu lại để truy đuổi, cuối cùng ở bên dòng suối trong rừng thì ta phát hiện bọn chúng.

Trần Anh nói tới đây thì dừng lại.

Mặc dù Trần Anh không nói tiếp nhưng Triệu Kiến Tân dùng đầu ngón chân cũng biết được đám cướp kia là do Trần Anh xử lý.

- Triệu cục trưởng, ngài xem còn gì cần hỏi nữa không?

Thấy Triệu Kiến Tân không nói lời nào, Trần Anh liền hỏi.

Triệu Kiến Tân trầm ngâm một chút, nói:

- Tiểu Trần, còn một tên sinh viên nữa, hẳn là ở cùng một chỗ với Mộ Khuynh Nhan sao?

- Vâng.

Khuôn mặt của Trần Anh đầy vẻ tức giận:

- Căn cứ theo lời của tên sinh viên kia, bởi vì hắn đắc tội với nhi tử của Tôn Tường Vân kết quả là bị đám người quân đoàn xx dẫn vào núi, nhi tử Tôn Tường Vân muốn giết chết hắn, rồi tạo ra hiện trường là có người đột nhập vào quân doanh giết người.

- Cái gì?

Nghe được Trần Anh nói như vậy thì sắc mặt của Triệu Kiến Tân liền hiện lên vẻ hoảng sợ.

- Tiểu Trần, cô mới nói cần đi xử lý công việc, sẽ không phải là chuyện này chứ?

Thấy được vẻ tức giận trên mặt Trần Anh, nghĩ đến tình tình luôn ghét ác như cừu của Trần Anh thì Triệu Kiến Tân ý thức được cái gì.

Trần Anh cũng không có giấu diếm, mà là gật gật đầu.

- Tiểu Trần, chuyện này trước mắt chỉ là do một phía kể ra, ta đề nghị cô không nên vọng động.

Triệu Kiến Tân suy tư một chút, nói:

- Dù sao, lời kể của sinh viên kia vẫn còn nhiều nghi vấn, thứ nhất là nếu nhi tử Tôn Tường Vân muốn giết chết hắn thì vì sao hắn lại có thể sống được? Thứ hai, nếu như lúc ấy đám người kia chưa xử lý hắn mà bọn cướp đã đuổi tới thì vì sao đám cướp kia lại lưu lại mạng của tên sinh viên kia ?

- Hẳn đã bị lâm tới tuyệt cảnh, dưới tình thế cấp bách đã nhảy xuống núi, cho nên tránh được một kiếp nạn.

Sắc mặt Trần Anh không một chút thay đổi, nói.

- Thì ra là thế.

Triệu Kiến Tân trầm ngâm một chút, nói:

- Tiểu Trần, nếu không có bất ngờ gì thì đám người bên kia sẽ đem chuyện này hóa nhỏ. Huống chi, theo lời của cô nói thì tên sinh viên kia là nhi tử của Tôn Tường Vân , Haizz.. Nội chuyện này thôi cũng đủ khiến ta phải đau đầu. Ta đề nghị, hay là cô không cần phải quan tâm đến việc ấy.

Hiển nhiên ở Triệu Kiến Tân xem ra, đây quả thật là chuyện tình không đạt được kết quả tốt, hơn nữa rất có thể sẽ cuốn vào đám cảnh sát Đông Hải.

- Triệu cục trưởng, quân nhân là phải bảo vệ quốc gia chứ không phải là làm ra những chuyện xấu đó. Hành động của bọn hắn đã làm mất đi vinh dự của một người quân nhân.

Trần Anh nói xong thì nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó dường như nghĩ đến chỗ lo lắng của Triệu Kiến Tân cho nên bổ sung:

- Chuyện này ta sẽ lấy thân phận cá nhân để xử lý, sẽ không quan hệ gì đến thân phận đặc đội cả.

Nghe Trần Anh giải thích lại thấy lửa giận trong đôi mắt của nàng thì Triệu Kiến Tân biết không thể ngăn được, chỉ đành phải cười khổ.

Sau đó, mắt thấy Triệu Kiến Tân không nói đến vấn đề khác thì Trần Anh liền dừng xe lại, xuống xe, ngăn một chiếc xe hình ở phía sau lại rồi tự mình ngược lại, hướng phía quân doanh chạy tới.

Cùng lúc đó.

Phía trước quân doanh có một chiếc Audi A6 có biển số Đông Hải, bên trong ô tô là cm còn ở bên cạnh là một chiếc Audi 46 của Cổ Bồi Nguyên .

Trong đó, vẻ mặt của cm hiện lên vẻ buồn khổ.

Giống như Triệu Kiến Tân dự đoán thì bởi vì xảy ra chuyện tình Tôn Vệ Đông cùng 9 tên binh lính chết cho nên cm tính toán đem chuyện này từ lớn hóa nhỏ.

Chẳng qua là.

Hiện giờ, Cổ Bồi Nguyên khẳng khẳng đến đây để hỏi cho ra lẽ cho nên hắn cùng phải đi đến cùng.

- Đông Lai, căn cứ theo tin tức, trừ cháu và một tên sinh viên khác ở bên ngoài thì vào lúc bọn cướp lên núi, toàn bộ tất cả mọi người đã trở về tại điểm tập hợp của quân doanh.

Ngay lúc cm buồn bực thì ở trong một chiếc Audi A6, Cổ Bồi Nguyên dường như nhớ ra điều gì đó, không nhận được mà hỏi:

- Vì sao 2 đứa lại không trở lại.

- Bởi vì lúc đó cháu và Tôn Vệ Đông có xảy ra một chút mâu thuẫn, Tôn Vệ Đông lợi dụng lúc huấn luyện quân sự sẽ xử lý cháu, cho nên trước lúc tập hợp thì cháu đã bị giáo quan dẫn đi vào rừng.

Bởi vì biết Trần Anh sẽ ra mặt cho nên Bùi Đông Lai cũng không giấu diếm Cổ Bồi Nguyên .

- Cái gì?

Nghe được Bùi Đông Lai giải thích thì thiếu chút nữa Cổ Bồi Nguyên nhảy dựng lên.

- Cháu nó đó là Tôn Vệ Đông , con của Cảnh Bị Khu Tôn Tường Vân sao?

Sắc mặt của Cổ Bồi Nguyên phần nộ, hai tay gắt gao nắm chặt vào nhau.

- Dạ đúng.

Bùi Đông Lai gật đầu.

- Tốt, tốt, tốt... Tôn Tường Vân ...hắn làm rất khá.

Cổ Bồi Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi, liên tục nói ra 3 chữ “ Tốt” sau đó nói:

- Đông Lai, cháu yên tâm, chuyện này ta sẽ lấy lại cho cháu một công đạo.

Bên tai vang lên lời nói như đinh đóng cột của Cổ Bồi Nguyên , nhìn vẻ mặt kiên quyết của Cổ Bồi Nguyên thì Bùi Đông Lai vô cùng cảm động, hắn gật gật đầu:

- Cảm ơn hiệu trưởng.

Cổ Bồi Nguyên không nói nữa, chỉ vỗ nhẹ vào đầu Bùi Đông Lai , tựa hồ muốn dùng phương thức này để an ủi Bùi Đông Lai .

Còn về phần vì sao Tôn Vệ Đông muốn giết Bùi Đông Lai , Bùi Đông Lai không chết mà ngược lại Tôn Vệ Đông lại chết thì đây không phải là chuyện mà Cổ Bồi Nguyên muốn quan tâm.

Hắn chỉ biết, đời này hắn chỉ thu một người đệ tử cuối cùng này, thiếu chút nữa thì nó đã bị chết dưới tay của cường quyền.

Lúc này, Tôn Tường Vân đi trong một chiếc xe chuyên dụng đến quân doanh XX.

Trương Phong sớm đã đứng ở ngay cửa đợi, mắt thấy Tôn Tường Vân xuống xe thì bước lên nghênh đón.

Trong màn đêm, biểu tình của Tôn Tường Vân vô cùng đáng sợ mà đôi mắt của hắn cũng đầy vẻ dọa người.

- Thủ trưởng, tốt.

Mặc dù biết trong lòng Tôn Tường Vân hận mình đến cực điểm nhưng mà Trương Phong vẫn cùng một tên trợ thủ bên cạnh cúi chào.

- Trương Phong, ông đi theo ta, còn những người khác thì trở về.

Tôn Tường Vân lạnh lùng liếc nhìn Trương Phong một cái, mở miệng nói, giọng nói không thể nghi ngờ.

Đám người còn lại không biết tin tức, cũng không biết người chết là Tôn Vệ Đông cho nên trong lòng vô cùng buồn bực, không biết vì sao Tôn Tường Vân lại đến đây.

Mặc dù nghi ngờ nhưng mà cho dù bọn hắn có một trăm lá gan cũng không dám làm trái lệnh Tôn Tường Vân, ngược lại bọn hắn liền lui ra.

- Thủ trưởng.

Coi như lúc chân trước Tôn Tường Vân bước vào văn phòng Trương Phong thì một tên binh lính ở phía sau chạy lên, cúi chào, nói.

- Chuyện gì?

Trương Phong trầm giọng hỏi.

- Cô gái tên là Hạ Y Na không ngừng hỏi về việc hai sinh viên tại sao còn chưa trở về, nàng còn nói nếu không nói cho nàng một câu trả lời thuyết phục thì nàng sẽ đích thân đến tìm ngài.

Tên binh lính mang theo vài phần kinh hoảng nói, ở hắn xem ra, Hạ Y Na hoàn toàn không phải là người mà hắn có thể đắc tội được.

- Người đi nói cho cô ấy biết, tạm thời còn đang trên đường trở về.

Trương Phong cũng không đắc tội nổi với Hạ Y Na, bất quá lúc này hắn không muốn gặp Hạ Y Na mà là thuận miệng hạ ra mệnh lệnh, sau đó liền đóng cửa lại, đi vào phòng.

Trong văn phòng, Tôn Tường Vân không có ngồi xuống mà là đứng yên, ánh mắt của hắn như đao nhìn chằm chằm vào Trương Phong.

Thấy được trong đôi mắt Tôn Tường Vân hiện ra vẻ tức giận, tuy rằng trong lòng Trương Phong có chút kinh hãi nhưng mà hắn cố gắng không chế cảm xúc của mình, tận lực làm cho giọng nói trở nên bình tĩnh:

- Thủ trưởng...

- Mà còn biết tao là thủ trưởng của mày sao?

Tôn Tường Vân cười lạnh, cắt đứt lời nói của Trương Phong.

Trương Phong không bị lời nói của Tôn Tường Vân hù dọa, mà là trầm giọng nói:

- Thủ trưởng, người của ta truyền đến tin tức, lúc này Bùi Đông Lai cùng với Cổ Bồi Nguyên Cổ hiệu trưởng ĐH Đông Hải đang đến đây, nói như vậy thì chắc hẳn là Cổ Bồi Nguyên đã biết rõ chân tướng sự việc, tình thế hiện giờ không được lạc quan cho lắm, nhất định chúng ta phải nghĩ biện pháp.

- Hừ, vốn là ta tính đem chuyện này hoá nhỏ, chờ sau đó sẽ tìm tên tiểu tử kia tính sổ.

Nghe xong Trương Phong báo cáo, Tôn Tường Vân không sợ, trái lại tỏ ra vẻ giận dữ nói:

- Nếu hắn không biết điều, muốn gây sức ép thì ta đây cũng *** thềm để ý đến mặt mũi của Cổ Bồi Nguyên nữa.

- Người chết là con của ta, mà tên tiểu tử kia lại còn sống. Nói con của ta liên hợp với đám binh lính giết hắn, có người tin sao?

Nói xong, sát ý trên người Tôn Tường Vân tỏa ra, cảm giác kia như chỉ có đem Bùi Đông Lai nghiền thành tro thì mới có thể làm tiêu tan mối hận trong lòng của hắn.

141. Chương 141

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 141

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Các vị khán giả, cảm tạ các vị đã xem...

Trong màn đêm, một nữ phóng viên kết thúc đưa tin Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc.

Dưới chân núi, các lão đại lên xe rời đi, trong đó một số xe chạy về phía nội thành, cũng có vài chiếc xe đi về phía quân doanh.

Trong đó, Trần Anh lên một chiếc Audi A6 trở về báo cáo.

Trong ô tô, Triệu Kiến Tân hút một điếu thuốc, nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói giống như là đem tắt cả mọi lo âu quăng ra ngoài, khuôn mặt cười tán dương Trần Anh:

- Tiểu Trần, làm rất tốt.

Đối mặt với lời tán dương của Triệu Kiến Tân thì Trần Anh cũng không có chút đắc ý, vẻ mặt nàng vẫn hờ hững như trước. Trong Long Nha những nhiệm vụ nguy hiểm hơn việc lần này thì nàng cũng đã làm, việc ngày hôm nay thật sự không đáng kể.

- Triệu cục trưởng, ta có chuyện gấp cần đi xử lý.

Trần Anh mở miệng nói, giọng nói đúng mức:

- Ta sẽ không quay về tham gia tổng kết, hiện tại sẽ báo cáo lại cho ngài.

- Được.

Tuy rằng Triệu Kiến Tân không biết Trần Anh đi làm việc gì nhưng mà Triệu Kiến Tân vẫn đồng ý đề nghị của Trần Anh.

Bởi vì Triệu Kiến Tân biết rõ thân phận sau lưng của Trần Anh, đừng nói là Triệu Kiến Tân cho dù là nhân vật số 1 ở Đông Hải khi nói chuyện cũng cần phải khách khí với nàng.

- Bởi vì nghe được tiếng súng nên ta đã chạy đến, ở nơi này thì thấy được thi thể của 9 tên lính và người sinh viên kia.

Mặt Trần Anh không đổi sắc nói:

- Bọn cướp chẳng những giết đi bọn họ mà còn cướp đi một khẩu súng máy bán tự động của một tên binh lính.

- Sau khi phát hiện thi thể được thi thể của bọn hắc thì ta liền thông báo cho các đồng chí ở phía sau, rồi dựa vào dấu vết đám cướp kia lưu lại để truy đuổi, cuối cùng ở bên dòng suối trong rừng thì ta phát hiện bọn chúng.

Trần Anh nói tới đây thì dừng lại.

Mặc dù Trần Anh không nói tiếp nhưng Triệu Kiến Tân dùng đầu ngón chân cũng biết được đám cướp kia là do Trần Anh xử lý.

- Triệu cục trưởng, ngài xem còn gì cần hỏi nữa không?

Thấy Triệu Kiến Tân không nói lời nào, Trần Anh liền hỏi.

Triệu Kiến Tân trầm ngâm một chút, nói:

- Tiểu Trần, còn một tên sinh viên nữa, hắn là ở cùng một chỗ với Mộ Khuynh Nhan sao?

- Vâng.

Khuôn mặt của Trần Anh đầy vẻ tức giận:

- Căn cứ theo lời của tên sinh viên kia, bởi vì hắn đắ tội với nhi tử của Tôn Tường Vân kết quả là bị đám người quân đoàn xx dẫn vào núi, nhi tử Tôn Tường Vân muốn giết chết hắn, rồi tạo ra hiện trường là có người đột nhập vào quân doanh giết người.

- Cái gì?

Nghe được Trần Anh nói như vậy thì sắc mặt của Triệu Kiến Tân liền hiện lên vẻ hoảng sợ.

- Tiểu Trần, cô mới nói cần đi xử lý công việc, sẽ không phải là chuyện này chứ?

Thấy được vẻ tức giận trên mặt Trần Anh, nghĩ đến tình tình luôn ghét ác như cừu của Trần Anh thì Triệu Kiến Tân ý thức được cái gì.

Trần Anh cũng không có giấu diếm, mà là gật gật đầu.

- Tiểu Trần, chuyện này trước mắt chỉ là do một phía kể ra, ta đề nghị cô không nên vọng động.

Triệu Kiến Tân suy tư một chút, nói:

- Dù sao, lời kể của sinh viên kia vẫn còn nhiều nghi vấn, thứ nhất là nếu nhi tử Tôn Tường Vân muốn giết chết hắn thì vì sao hắn lại có thể sống được? Thứ hai, nếu như lúc ấy đám người kia chưa xử lý hắn mà bọn cướp đã đuổi tới thì vì sao đám cướp kia lại lưu lại mạng của tên sinh viên kia ?

- Hắn đã bị lâm tới tuyệt cảnh, dưới tình thế cấp bách đã nhảy xuống núi, cho nên tránh được một kiếp nạn.

Sắc mặt Trần Anh không một chút thay đổi, nói.

- Thì ra là thế.

Triệu Kiến Tân trầm ngâm một chút, nói:

- Tiểu Trần, nếu không có bất ngờ gì thì đám người bên kia sẽ đem chuyện này hóa nhỏ. Huống chi, theo lời của cô nói thì tên sinh viên kia là nhi tử của Tôn Tường Vân , Haizz.. Nội chuyện này thôi cũng đủ khiến ta phải đau đầu. Ta đề nghị, hay là cô không cần phải quan tâm đến việc ấy.

Hiển nhiên ở Triệu Kiến Tân xem ra, đây quả thật là chuyện tình không đạt được kết quả tốt, hơn nữa rất có thể sẽ cuốn vào đám cảnh sát Đông Hải.

- Triệu cục trưởng, quân nhân là phải bảo vệ quốc gia chứ không phải là làm ra những chuyện xấu đó. Hành động của bọn hắn đã làm mất đi vinh dự của một người quân nhân.

Trần Anh nói xong thì nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó dường như nghĩ đến chỗ lo lắng của Triệu Kiến Tân cho nên bổ sung:

- Chuyện này ta sẽ lấy thân phận cá nhân để xử lý, sẽ không quan hệ gì đến thân phận đặc đội cả.

Nghe Trần Anh giải thích lại thấy lửa giận trong đôi mắt của nàng thì Triệu Kiến Tân biết không thể ngăn được, chỉ đành phải cười khổ.

Sau đó, mắt thấy Triệu Kiến Tân không nói đến vấn đề khác thì Trần Anh liền dừng xe lại, xuống xe, ngăn một chiếc xe hình ở phía sau lại rồi tự mình ngược lại, hướng phía quân doanh chạy tới.

Cùng lúc đó.

Phía trước quân doanh có một chiếc Audi A6 có biển số Đông Hải, bên trong ô tô là cm còn ở bên cạnh là một chiếc Audi 46 của Cổ Bồi Nguyên .

Trong đó, vẻ mặt của cm hiện lên vẻ buồn khổ.

Giống như Triệu Kiến Tân dự đoán thì bởi vì xảy ra chuyện tình Tôn Vệ Đông cùng 9 tên binh lính chết cho nên cm tính toán đem chuyện này từ lớn hóa nhỏ.

Chẳng qua là.

Hiện giờ, Cổ Bồi Nguyên khẳng khẳng đến đây để hỏi cho ra lẽ cho nên hắn cùng phải đi đến cùng.

- Đông Lai, căn cứ theo tin tức, trừ cháu và một tên sinh viên khác ở bên ngoài thì vào lúc bọn cướp lên núi, toàn bộ tất cả mọi người đã trở về tại điểm tập hợp của quân doanh.

Ngay lúc cm buồn bực thì ở trong một chiếc Audi A6, Cổ Bồi Nguyên dường như nhớ ra điều gì đó, không nhin được mà hỏi:

- Vì sao 2 đứa lại không trở lại.

- Bởi vì lúc đó cháu và Tôn Vệ Đông có xảy ra một chút mâu thuẫn, Tôn Vệ Đông lợi dụng lúc huấn luyện quân sự sẽ xử lý cháu, cho nên trước lúc tập hợp thì cháu đã bị giáo quan dẫn đi vào rừng.

Bởi vì biết Trần Anh sẽ ra mặt cho nên Bùi Đông Lai cũng không giấu diếm Cổ Bồi Nguyên .

- Cái gì?

Nghe được Bùi Đông Lai giải thích thì thiếu chút nữa Cổ Bồi Nguyên nhảy dựng lên.

- Cháu nó đó là Tôn Vệ Đông , con của Cảnh Bị Khu Tôn Tường Vân sao?

Sắc mặt của Cổ Bồi Nguyên phần nộ, hai tay gắt gao nắm chặt vào nhau.

- Dạ đúng.

Bùi Đông Lai gật đầu.

- Tốt, tốt, tốt... Tôn Tường Vân ...hắn làm rất khá.

Cổ Bồi Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi, liên tục nói ra 3 chữ “ Tốt” sau đó nói:

- Đông Lai, cháu yên tâm, chuyện này ta sẽ lấy lại cho cháu một công đạo.

Bên tai vang lên lời nói như đinh đóng cột của Cổ Bồi Nguyên , nhìn vẻ mặt kiên quyết của Cổ Bồi Nguyên thì Bùi Đông Lai vô cùng cảm động, hắn gật gật đầu:

- Cảm ơn hiệu trưởng.

Cổ Bồi Nguyên không nói nữa, chỉ vỗ nhẹ vào đầu Bùi Đông Lai , tựa hồ muốn dùng phương thức này để an ủi Bùi Đông Lai .

Còn về phần vì sao Tôn Vệ Đông muốn giết Bùi Đông Lai , Bùi Đông Lai không chết mà ngược lại Tôn Vệ Đông lại chết thì đây không phải là chuyện mà Cổ Bồi Nguyên muốn quan tâm.

Hắn chỉ biết, đời này hắn chỉ thu một người đệ tử cuối cùng này, thiếu chút nữa thì nó đã bị chết dưới tay của cường quyền.

Lúc này, Tôn Tường Vân đi trong một chiếc xe chuyên dụng đến quân doanh XX.

Trương Phong sớm đã đứng ở ngay cửa đợi, mắt thấy Tôn Tường Vân xuống xe thì bước lên nghênh đón.

Trong màn đêm, biểu tình của Tôn Tường Vân vô cùng đáng sợ mà đôi mắt của hắn cũng đầy vẻ dọa người.

- Thủ trưởng, tốt.

Mặc dù biết trong lòng Tôn Tường Vân hận mình đến cực điểm nhưng mà Trương Phong vẫn cùng một tên trợ thủ bên cạnh cúi chào.

- Trương Phong, ông đi theo ta, còn những người khác thì trở về.

Tôn Tường Vân lạnh lùng liếc nhìn Trương Phong một cái, mở miệng nói, giọng nói không thể nghi ngờ.

Đám người còn lại không biết tin tức, cũng không biết người chết là Tôn Vệ Đông cho nên trong lòng vô cùng buồn bực, không biết vì sao Tôn Tường Vân lại đến đây.

Mặc dù nghi ngờ nhưng mà cho dù bọn hắn có một trăm lá gan cũng không dám làm trái lệnh Tôn Tường Vân , ngược lại bọn hắn liền lui ra.

- Thủ trưởng.

Coi như lúc chân trước Tôn Tường Vân bước vào văn phòng Trương Phong thì một tên binh lính ở phía sau chạy lên, cúi chào, nói.

- Chuyện gì?

Trương Phong trầm giọng hỏi.

- Cô gái tên là Hạ Y Na không ngừng hỏi về việc hai sinh viên tại sao còn chưa trở về, nàng còn nói nếu không nói cho nàng một câu trả lời thuyết phục thì nàng sẽ đích thân đến tìm ngài.

Tên binh lính mang theo vài phần kinh hoảng nói, ở hắn xem ra, Hạ Y Na hoàn toàn không phải là người mà hắn có thể đắc tội được.

- Người đi nói cho cô ấy biết, tạm thời còn đang trên đường trở về.

Trương Phong cũng không đắc tội nổi với Hạ Y Na, bất quá lúc này hắn không muốn gặp Hạ Y Na mà là thuận miệng hạ ra mệnh lệnh, sau đó liền đóng cửa lại, đi vào phòng.

Trong văn phòng, Tôn Tường Vân không có ngồi xuống mà là đứng yên, ánh mắt của hắn như dao nhìn chằm chằm vào Trương Phong.

Thấy được trong đôi mắt Tôn Tường Vân hiện ra vẻ tức giận, tuy rằng trong lòng Trương Phong có chút kinh hãi nhưng mà hắn cố gắng không chế cảm xúc của mình, tận lực làm cho giọng nói trở nên bình tĩnh:

- Thủ trưởng...

- Mà còn biết tao là thủ trưởng của mày sao?

Tôn Tường Vân cười lạnh, cắt đứt lời nói của Trương Phong.

Trương Phong không bị lời nói của Tôn Tường Vân hù dọa, mà là trầm giọng nói:

- Thủ trưởng, người của ta truyền đến tin tức, lúc này Bùi Đông Lai cùng với Cổ Bồi Nguyên Cổ hiệu trưởng ĐH Đông Hải đang đến đây, nói như vậy thì chắc hẳn là Cổ Bồi Nguyên đã biết rõ chân tướng sự việc, tình thế hiện giờ không được lạc quan cho lắm, nhất định chúng ta phải nghĩ biện pháp.

- Hừ, vốn là ta tính đem chuyện này hoá nhỏ, chờ sau đó sẽ tìm tên tiểu tử kia tính sổ.

Nghe xong Trương Phong báo cáo, Tôn Tường Vân không sợ, trái lại tỏ ra vẻ giận dữ nói:

- Nếu hắn không biết điều, muốn gây sức ép thì ta đây cũng *** thềm để ý đến mặt mũi của Cổ Bồi Nguyên nữa.

- Người chết là con của ta, mà tên tiểu tử kia lại còn sống. Nói con của ta liên hợp với đám binh lính giết hắn, có người tin sao?

Nói xong, sát ý trên người Tôn Tường Vân tỏa ra, cảm giác kia như chỉ có đem Bùi Đông Lai nghiền thành tro thì mới có thể làm tiêu tan mối hận trong lòng của hắn.

142. Chương 142 : Gạt Bỏ Sự Thật.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 142 : Gạt bỏ sự thật.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ban đêm vào lúc 10h30.

Lúc này, tại ký túc xá trong quân doanh của quân đoàn xx, đại bộ phận sinh viên đều nằm yên trên giường, không có ý muốn ngủ, tất cả mọi người trò chuyện về vấn đề sắp phải chấm dứt huấn luyện quân sự.

Vì đề phòng buổi tối sinh viên sẽ chạy loạn nên ở bên ngoài hành lang, ban đêm vẫn có vài người binh lính đứng gác.

Ban đêm, ở nơi này vô cùng yên tĩnh quái lạ, vô luận là giáo quan hay binh sĩ đều có cảm giác sẽ có một cơn bão sắp đến.

10h35' đêm.

Vài ngọn đèn ô tô từ đằng xa, nương theo vài tiếng động cơ đã đánh tan sự im lặng trong đêm tối, tại nơi canh gác, trước tiên binh lính đem tình huống báo cáo lên cấp trên.

1' sau, tên phó đoàn trưởng quân đoàn xx đi trên chiếc xe việt dã tới nơi đóng quân theo sau là chiếc Audi A6 của Cung Minh và Cổ Bồi Nguyên .

Bởi vì biết Cung Minh và Cổ Bồi Nguyên đến nay cho nên mấy người Trương Phong và Tôn Tường Vân liền đứng ở dưới lầu nghênh đón.

Rất nhanh đoàn xe đã dừng lại, tên phó đoàn trưởng kia muốn trước kia xuống mở cửa xe cho Cung Minh nhưng thấy phía trước là Tôn Tường Vân thì hần liền bỏ qua, mà là trực tiếp xuống xe rồi cúi đầu chào Tôn Tường Vân .

Cùng lúc đó, cảnh vệ viên của Cung Minh đã mở cửa xe, Cung Minh liền xuống xe, hần lại không đi tới chỗ của Tôn Tường Vân mà là đi ra chiếc Audi a6 phía sau.

Tuy rằng hần không biết tại sao Tôn Tường Vân đến đây, nhưng mà ở hần xem ra nhiệm vụ quan trọng trước mắt chính là làm lửa giận của Cổ Bồi Nguyên lắng xuống, chỉ cần Cổ Bồi Nguyên không phát hỏa thì chuyện còn lại cũng dễ dàng xử lý.

Cuối cùng trong chiếc Audi A6 kia, mắt thấy xe đã dừng lại thì Cổ Bồi Nguyên không đợi lái xe mở cửa mà liền trực tiếp xuống xe,

- Cổ hiệu trưởng...

Cung Minh thấy vẻ mặt Cổ Bồi Nguyên nổi giận ùng ùng xuống xe thì liền cười đón.

Cổ Bồi Nguyên không để ý đến Cung Minh mà là sắc mặt tỏ ra tức giận thoáng nhìn Tôn Tường Vân , sau đó hướng Bùi Đông Lai nói:

- Đông Lai, đi.

- Dạ.

Mắt thấy Cổ Bồi Nguyên còn giận dữ hơn khi ở chân núi Vân Sơn thì Cung Minh lại còn lo lắng thêm, sau đó nhíu mày liếc nhìn Tôn Tường Vân một cái, hần có thể nhìn thấy ánh mắt của Cổ Bồi Nguyên nhìn về phía Tôn Tường Vân vô cùng không tốt, đồng dạng chẳng biết tại sao ánh mắt của Tôn Tường Vân lại giống như dao nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai .

Ngay cả Cung Minh cũng nhận ra thì hướng hồ là Bùi Đông Lai .

Cảm nhận được vẻ sát ý và tức giận từ trong đôi mắt của Tôn Tường Vân , Bùi Đông Lai cũng không có lên tiếng, chỉ là yên lặng đi sau Cổ Bồi Nguyên .

Rất nhanh, Cổ Bồi Nguyên nổi giận ùng ùng hướng Tôn Tường Vân đi tới.

Thấy một màn như vậy, Tôn Tường Vân cũng không có đi lên chào đón mà là đứng yên tại chỗ.

Phát hiện này làm cho Cung Minh vô cùng nghi hoặc, trực giác nói cho hần biết, chuyện xé chiều hôm nay có quan hệ với Tôn Tường Vân bất quá hần cũng không mở miệng nói ra.

- Tôn Tường Vân , sự tình hôm nay ông hãy cho ta một lời giải thích thỏa đáng nếu không ta sẽ không để yên cho ông.

Chưa đến trước mặt Tôn Tường Vân thì Cổ Bồi Nguyên đã không nhịn được mà mở miệng, cơn tức rất lớn. Nghe được Cổ Bồi Nguyên nói như vậy, đôi mắt của Tôn Tường Vân liền nhìn vào Cổ Bồi Nguyên , ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Cổ hiệu trưởng, có một số việc nếu truyền ra bên ngoài thì đối với chúng ta cũng không phải là chuyện tốt, cho nên, có muốn nói gì thì chúng ta vào nhà nói.

- Hắc, Tôn Tường Vân , ông cũng biết chú ý đến thể diện sao?

Cổ Bồi Nguyên cũng không khách khí, hiển nhiên là ...Cổ Bồi Nguyên đã vô cùng tức giận rồi.

Trong lòng Tôn Tường Vân cũng vốn đang nín giận, mắt thấy Cổ Bồi Nguyên ăn nói lỗ mãng thì cũng không nhịn được mà nói:

- Cổ hiệu trưởng, ta biết bởi vì chuyện chiều hôm nay mà ông tức giận, nhưng mà... Ông có biết sinh viên chết kia là ai không?

- Đương nhiên là ta biết, đó là tên nhi tử không có tiền đồ của ông.

Cổ Bồi Nguyên vẫn như cũ, sắc mặt vẫn âm trầm.

”Bá!”

Nghe được Cổ Bồi Nguyên nói như vậy thì không riêng gì Cung Minh mà tất cả mọi người, trong nháy mắt sắc mặt liền biến đổi.

Cung Minh vốn cho rằng, chuyện này chỉ cần đòi lại công bằng cho Cổ Bồi Nguyên là mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp nhưng mà sự việc hôm nay đã trở nên cực kỳ khó giải quyết.

Hiểu được điểm này thì hắn cũng rất tò mò, nếu Cổ Bồi Nguyên biết người chết là con của Tôn Tường Vân thì tại vì sao lại phát hỏa đối với Tôn Tường Vân ?

- Cổ hiệu trưởng, xem ra thì ông cảm thấy con trai ta chết là một việc bình thường?

Thấy Cổ Bồi Nguyên nói ra tin tức mà giọng nói của hắn vô cùng hồ hững thì vẻ mặt của Tôn Tường Vân liền lạnh xuống.

- Nhi tử của ông vì một chút mâu thuẫn nho nhỏ với Bùi Đông Lai mà liền kéo theo đám binh lính, cố gắng muốn giết chết Bùi Đông Lai , ông nói thẳng con của ông có đáng chết hay không?

Xôn xao!

Cổ Bồi Nguyên vừa nói xong, Cung Minh và đám người còn lại không biết rõ tình hình liền hoàn toàn sợ ngây người.

”Bá!”

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về Trương Phong đứng ở phía sau Tôn Tường Vân .

Đối mắt với ánh mắt của nhiều như vậy thì mặc dù trong lòng Tôn Tường Vân có chút sợ hãi nhưng hắn cũng không có biểu hiện ra trên mặt, hắn bước lên trên một bước nói:

- Cổ hiệu trưởng, ta không biết là ngài từ nơi nào nghe được tin tức này nhưng mà căn cứ theo tin tức ta nhận được, sinh viên ở phía sau ngài bởi vì hắn và Tôn Vệ Đông có chút mâu thuẫn nên hắn đã nhân cơ hội lần này ra tay làm bị thương Tôn Vệ Đông , người của ta đi tìm Tôn Vệ Đông kết quả là thấy Tôn Vệ Đông bị cường đạo hạ độc thủ.

Sớm đã biết được đám người Tôn Tường Vân này sẽ đổi trắng thay đen, nhưng mà lúc này nghe được những lời nói của Trương Phong thì trong lòng của Bùi Đông Lai vẫn xuất hiện một cơn tức giận.

Bùi Đông Lai cũng không có biểu hiện ra trên mặt càng không nói một lời nào, hắn biết rõ, lấy cục diện trước mặt, thân phận hắn chỉ là một tên sinh viên bình thường, lời nói của hắn chẳng khác gì rắm thổi, cho dù có nói ra cũng sẽ không có ai để ý.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai liền bình tĩnh trở lại, hẩn nghĩ đến lời hứa hẹn của Trần Anh cho nên đã dùng một loại ánh mắt hài hước nhìn về Tôn Tường Vân và Trương Phong , cảm giác kia như muốn nói: “ Bản thân ka muốn nhìn 2 chú có thể mạnh miệng được bao lâu?”

- Cổ hiệu trưởng, Tường Vân, xem ra giữa 2 người có hiểu lầm rồi.

Mắt thấy Cổ Bồi Nguyên và Tôn Tường Vân sắp vung đao bặt kiếm thì Cung Minh biết rõ chuyện này đã trở nên vô cùng nghiêm trọng, lập tức dàn xếp:

- Có chuyện gì thì sau khi vào nhà rồi nói.

- Đ..ư..ợ...c.

Cổ Bồi Nguyên tuy rằng rất nóng giận nhưng cũng biết đứng đây nói chuyện cũng không thể giải quyết được vấn đề vì thế liền nghiêng răng, nghiêng lợi lên tiếng.

Tôn Tường Vân nhìn thấy ánh mắt hài hước của Bùi Đông Lai thì thiếu chút nữa tức giận mà bể phở, nhưng nghe Cổ Bồi Nguyên nói như vậy thì hẩn cũng không dám làm gì, ánh mắt giống như độc xà nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai , sau đó hừ lạnh mộ tiếng, dẫn đầu đoàn người đi vào ktx.

Mấy phút sau, đoàn người đã đi vào phòng hội nghị trong ktx, tuy rằng Tôn Tường Vân hận không thể một phát bắn chết Bùi Đông Lai , nhưng mà hẩn là người đã trải qua sóng to gió lớn cho nên vẫn còn giữ được tỉnh táo.

- Trương đội trưởng, ông vừa nói ở tại khu huấn luyện quân sự Bùi Đông Lai đã thương Vệ Đông sao? Là ai nhìn thấy?

Sau khi vào phòng, Cổ Bồi Nguyên liền mở miệng chất vấn.

- Cổ hiệu trưởng, lúc này ta đã nói rất rõ ràng là hẩn âm thầm đã thương Vệ Đông, đây chính là tin tức do thủ hạ của ta báo lên.

Sắc mặt Trương Phong không hề thay đổi:

- Lúc ấy, toàn bộ sinh viên đều đã hoàn thành xong bài huấn luyện của mình, thủ hạ ta không thấy Vệ Đông thì liền mang theo Bùi Đông Lai đi kiếm Vệ Đông nhưng ai ngờ được, nửa đường hẩn lại chạy trốn, mà sau khi thủ hạ ta tìm được Vệ Đông thì phát hiện Vệ Đông đang bị thương, thì ra là Bùi Đông Lai đã âm thầm xuống tay.

- Mà việc làm của hẩn đã làm cho 9 tên thủ hạ của ta cùng với Vệ Đông đã chết trong tay của bọn đạo tặc.

Nói tới đây, về mặt Trương Phong tức giận, nói:

- Cổ hiệu trưởng, ngài thân là hiệu trưởng, đã không vì cái chết của sinh viên mà cảm thấy khó chịu thì thôi, thế nhưng ngài lại chạy tới đây gây chuyện, kêu chúng ta giải thích. Ta xem, hơn phân nửa là ngài đã bị hẩn lừa dối rồi.

- Ăn nói xằng bậy.

Cổ Bồi Nguyên tin Bùi Đông Lai sẽ không lừa hẩn, nghe được Trương Phong nói như vậy thì lập tức quát lớn một tiếng.

- Cổ hiệu trưởng, tuy rằng ta không biết vì sao ngài phải bảo vệ Bùi Đông Lai , nhưng mà ta xin ngài hãy hảo hảo suy nghĩ lại, nếu như con của ta cùng với đám binh lính liên hợp lại để sát hại hẩn thì như vậy vì cái gì mà toàn bộ binh lính và nhi tử ta chết, mà hẩn vẫn còn sống tốt như thế?

Tôn Tường Vân lại mở miệng, giọng nói của hẩn giống như là đến từ 9 tầng địa ngục, làm cho người khác có cảm giác không rét mà run.

- Cổ hiệu trưởng, cá nhân ta cho rằng đám binh lính của ta sẽ không làm ra chuyện như vậy, còn vấn đề lúc này thì ngài hãy hỏi hẩn đi.

Nghe Tôn Tường Vân nói như thế, Cung Minh cũng hiểu được việc Bùi Đông Lai nói Tôn Vệ Đông liên hợp với đám binh lính sát hại hắn cũng khó tin được, dù sao thì hiện giờ chỉ còn một mình Bùi Đông Lai sống sót.

”Bá!”

Tiếng nói của Cung Minh vừa dứt thì toàn bộ mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai .

- Ta bị tên giáo quan kia dẫn vào trong rừng, Tôn Vệ Đông mang theo 8 tên lính đứng sẵn nơi đó chờ ta. Tôn Vệ Đông thấy ta thì hắn muốn làm cho ta một phen nhục nhã, sau đó hắn liền nổ súng bắn, bắt đắc dĩ lắm ta mới đành lặn xuống phía dưới.

Bùi Đông Lai nói tới đây thì liền dừng lại một chút, ánh mắt liếc nhìn Trương Phong và tTôn Tường Vân một chút, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước tuy nhiên trong đó đã lộ ra vài phần hàn ý:

- Kỳ thật thì trong lòng hai người lại càng rõ ràng hơn ta, chỉ vì ta là một tên sinh viên nghèo, , không quyền không thế, các người có thể tùy ý gạt bỏ sự thật, đem đen nói thành trắng, đem trắng nói thành đen, đúng không?

”Ba!”

Nghe Bùi Đông Lai nói như vậy, một người vốn nhẫn nại như Tôn Tường Vân cũng đột nhiên giận dữ, nói:

- Tiểu tử, không cần phải cố gắng nguy hiểm, nguy hiểm cũng không có ý nghĩa gì nữa. Bởi vì hành động của người đã làm chết 10 người, người cứ chờ đó, chúng ta chuẩn bị đưa người lên toàn án quân sự.

“ Cốc, cốc”

Lời Tôn Tường Vân vừa dứt thì cửa phòng họp đã bị người gõ lên.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía cửa.

143. Chương 143 : Ông Thử Động Vào Hắn Đi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 143 : Ông thử động vào hắn đi.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Vào đi!

Không đợi Cung Minh đang ngồi ghế chủ tọa mở miệng, Tôn Tường Vân liền quát lên một tiếng.

“ Kết”

Nương theo tiếng vang nhỏ, cửa phòng họp liền bị đẩy ra, một liên trưởng phụ trách an toàn ban đêm của đại học Đông Hải đứng trước cửa.

- Báo cáo. Hạ Y Na mang theo mấy người nữa muốn gặp đồng học Bùi Đông Lai của nàng, bị chúng tôi ngăn lại ở cửa ký túc xá nữ, nàng không nghe theo, giờ muốn gặp Trương đội trưởng.

Chứng kiến Cung Minh cùng Tôn Tường Vân ở bên trong, tên liên trưởng kia có vẻ khấn trương.

Nghe hồi báo đó, Cung Minh không lên tiếng mà đưa ánh mắt hướng nhìn Tôn Tường Vân.

Hiển nhiên Cung Minh biết Tôn Tường Vân đang rất khó chịu, nếu do mình tự chủ trương ra quyết định có ảnh hưởng, khó tránh khỏi đắc tội Tôn Tường Vân.

- Người báo cho nàng nói chúng ta đang tổ chức cuộc họp trọng yếu, nói nàng ta có việc gì thì sáng mai nói sau!

Nếu trước kia nghe được lời này, Tôn Tường Vân sẽ vui vẻ thoải mái, hận không thể làm cho Tôn Vệ Đông đem người con gái này về làm dâu, hiện giờ nghe đến cái tên Hạ Y Na này, chỉ khiến Tôn Tường Vân hận đến nghiêng lợi nghiêng răng, bởi vì, nếu không có nó Tôn Vệ Đông cũng sẽ không chết.

- Vâng! Thưa ngài!”

- Khoan đã!”

Tên liên trưởng kia nghe thấy thế liền vâng dạ rồi muốn đóng cửa rồi đi. Cổ Bồi Nguyên trong phòng liền mở miệng :

- Các người không phải vừa nói Đông Lai lén lút đã thương Tôn Vệ Đông sao? Vừa lúc có sinh viên muốn tới, như vậy chúng ta gặp mặt hỏi nàng một chút!

- Cổ hiệu trưởng, tuy ta không biết vì sao ông lại cứ một mực bảo hộ hần, nhưng mà, sự tình không phải đã rất rõ ràng rồi hay sao.

Giờ khắc này, Tôn Tường Vân thật rất muốn cùng Cổ Bồi Nguyên trở mặt, nhưng chút lý trí còn lại không cho hần làm như vậy, mà trầm giọng nói :

- Ông đã muốn hỏi, vậy cũng tốt, chúng ta liền hai mặt một lời!

- Đem sinh viên Hạ Y Na đó đến đây!

Cuối cùng, Tôn Tường Vân phải cải biến chủ ý.

- Vâng! Thưa ngài!

Tên liên trưởng kia lần nữa vâng mệnh rồi khỏi.

Khi tên đó rời đi, cả phòng họp liền nhất thời trầm mặc.

Trong đó, lông mày của Cổ Bồi Nguyên nhíu chặt, tuy tin tưởng Bùi Đông Lai vô điều kiện, nhưng đối mặt với câu chất vấn của Tôn Tường Vân, hần không thể lấy ra một căn cứ gì có giá trị để biện minh, khi đó, hần không thể giúp Bùi Đông Lai thoát nỗi oan này, nếu Tôn Tường Vân quyết tâm đem Bùi Đông Lai lên Tòa án quân sự. Thật khó nghĩ, nếu thế hần chỉ còn cách lên Tử cấm thành tìm các lão đại ở trên đó mới có thể đòi lại công bằng mà thôi.

Mà cả đời nay của Cổ Bồi Nguyên, chưa từng cầu xin ai việc gì, dưới tình hình này, hần cũng bất chấp tất cả vì Bùi Đông Lai mà đi cầu người khác cũng được, nhưng hy vọng Hạ Y Na đến có thể cho hần tìm được chứng cứ!

Như vậy, Bùi Đông Lai không những không có việc gì, hần còn muốn cho Tôn Tường Vân, Trương Phong phải trả giá thật nhiều!

Thấy Cổ Bồi Nguyên nhíu mày, hàn ý trên mặt Tôn Tường Vân càng nhiều hơn, ánh mắt nhìn Bùi Đông Lai như nhìn một người chết – thân là nhân vật thực quyền nhất Cảnh Bị Khu, một khi Bùi Đông Lai lên Tòa án quân sự, lúc đó hần sẽ có một trăm biện pháp khiến Bùi Đông Lai phải chết đi sống lại!!

Mấy phút sau, cửa phòng họp bị đẩy ra, theo sự dẫn dắt của gã liên trưởng thì Hạ Y Na đi vào phòng họp.

- Bùi Đông Lai!

Tiến vào phòng, thấy toàn là người thì Hạ Y Na vốn ngẩn ra , sau đó thấy được Bùi Đông Lai, lông mày đang nhướn lên tìm kiếm liền buông xuống, sự lo lắng trong lòng cũng biến mất không thấy bóng dáng, vẻ mặt hưng phấn tươi cười.

Nhìn bộ dáng hưng phấn đó của Hạ Y Na, Tôn Tường Vân thiếu chút nữa bị chọc tức ngắt đi, nhưng vì lo ngại ông ngoại của Hạ Y Na, nên cố chịu tức giận mà không hề hé răng, nhưng trong lòng càng thêm quyết tâm đánh ngã Bùi Đông Lai!

- Cô là Hạ Y Na đồng học?

Cổ Bồi Nguyên đứng lên nói :

- Ta là hiệu trưởng đại học Đông Hải Cổ Bồi Nguyên, ta muốn hỏi cô việc này, cô nhất định phải trả lời thành thật.

- Cổ hiệu trưởng, người khỏe.

Hạ Y Na chẳng những biết Cổ Bồi Nguyên, mà chính là nhân vật nàng cực kỳ sùng bái, bởi nguyên nhân này mà nàng ghi danh vào học đại học này. Lúc này nghe được lời nói của Cổ Bồi Nguyên, nàng tuy không biết sẽ bị hỏi gì nhưng trước tiên vẫn gật đầu nói:

- Ngài có vấn đề gì cứ hỏi đi.

- Căn cứ theo lời Trương đội trưởng, Đông Lai trong chuyến dã ngoại huấn luyện sinh tồn đã âm thầm đả thương Tôn Vệ Đông, có chuyện này hay không?

Cổ Bồi Nguyên hỏi.

- Ách?

Ngạc nhiên nghe câu hỏi đó từ Cổ Bồi Nguyên, nhận thấy mọi người xung quanh đều nhìn mình, Hạ Y Na vốn ngẩn ra, liền vội vàng lắc đầu nói :

- Cổ hiệu trưởng, ngài từ nơi nào nghe được tin đó? Bùi Đông Lai làm sao có thể đả thương Tôn Vệ Đông được chứ?

- Thật sự không có chuyện này sao?

Cổ Bồi Nguyên trong lòng nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi.

- Tuyệt đối không có!

Hạ Y Na tuy không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng nàng đã ần ần cảm thấy có chuyện không ổn, lập tức nói :

- Khi chúng ta tập hợp lại, Tôn Vệ Đông không hiểu tại sao tụt lại, bởi vì Bùi Đông Lai là nhóm trưởng cho nên dựa theo quy định thì hẳn phải vào núi tìm Tôn Vệ Đông.

Hạ Y Na nói tới đây, dừng lại một chút, liền cau mày nói :

- Sở dĩ ta làm ồn đòi gặp Bùi Đông Lai như vậy, bởi ta biết Tôn Vệ Đông vẫn còn hiềm khích với Bùi Đông Lai, ta lo hẳn mượn cơ hội trả thù Bùi Đông Lai!

- Các người còn có lời gì để nói?

Nghe xong mấy lời này, Cổ Bồi Nguyên lạnh lùng hỏi.

- Hạ Y Na đồng học, Vệ Đông bị tụt lại chính là do hắn âm thầm đả thương, mới tụt lại phía sau!

Trương Phong lập tức chỉ vào Bùi Đông Lai nói.

- Ông nói hưu nói vượn!

Hạ Y Na nhất thời phát hỏa:

- Bùi Đông Lai làm sao có thể làm bị thương Tôn Vệ Đông?

- Hạ Y Na đồng học, cô không chung tổ với hắn, làm sao người biết hắn sẽ không làm?"

Mặc dù biết Hạ Y Na thân phận không bình thường, nhưng tới thời điểm này, Trương Phong cũng bất chấp, ngữ khí không khách khí.

Có cha là Ngọc Thạch Đại Vương, ông là nhân vật số một của quân khu Vân Nam. Đối với bản thân Hạ Y Na nàng mà nói, có ít nhiều tính tình tiểu thư nhà giàu trong người, lúc này Trương Phong dùng ngữ khí vô sỉ nói nàng, nàng càng thêm không khách khí :

- Ông là óc heo à? Ta không biết, chẳng lẽ những người khác cũng không biết sao? Những người khác trong tổ Bùi Đông Lai đều có thể làm chứng!

- Lính của ta hồi báo hần âm thầm đánh Vệ Đông, nếu đã cố ý đánh lén sau lưng thì làm sau để người khác thấy!

Trương Phong cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn thoáng qua Tôn Tường Vân:

- Thủ trưởng, đến giờ mọi chuyện đã dần rõ ràng rồi, ta không làm tròn bổn phận, không hoàn thành nhiệm vụ được giao, khiến cho thảm kịch này phát sinh, cam nhận chịu phạt! Đồng thời, xin đề nghị đem người hại chết Vệ Đông cùng những người có liên quan giam giữ lại, giao cho Tòa án quân sự xử lý!”

Ân??

Ngạc nhiên nghe được Tôn Vệ Đông đã chết, Hạ Y Na lập tức kinh ngạc há to miệng.

- Các người dám?

Còn Cổ Bồi Nguyên thì lại nổi giận, hần thấy rõ, Trương Phong đây là tính áp đặt quân quyền!

- Cung chính ủy, tôi đồng ý kiến nghị của Trương Phong, còn ngài có ý kiến gì không?

Tôn Tường Vân mở miệng hỏi Cung Minh, ít nhiều có chút ép buộc Cung Minh phải tỏ thái độ, dù sao cũng chỉ cần Cung Minh bày tỏ thái độ của mình, đây cũng không phải thái độ của riêng cá nhân hần, mà là đại diện ý kiến cho cả Cảnh Bị Khu, cho dù Cổ Bồi Nguyên có lòng muốn cứu Bùi Đông Lai cũng không thể!

Dù sao, mệnh lệnh là ở quân binh, chờ Cổ Bồi Nguyên tìm lão đại hội báo việc này, rồi lão đại mới chuyển qua quân khu. Từ cấp trên ở quân khu đem mệnh lệnh truyền đạt xuống dưới cũng phải mất một khoảng thời gian khá dài nữa.

Đoạn thời gian đó, đủ để hần đùa chết Bùi Đông Lai vạn lần!

Tôn Tường Vân biết chắc việc này. Cho dù như thế nào, cũng là như thế. (Cung Minh tuy rằng bên Đảng, nhưng khi làm việc chính / việc lớn thì lại bối rối)

- Ta cũng đồng ý.

Tuy Cung Minh biết chắc tội Cổ Bồi Nguyên cũng là một chuyện không tốt, nhưng với tình hình trước mắt, so giữa hai người Cổ Bồi Nguyên cùng Tôn Tường Vân, hần phải chọn lựa một bên.

- Người đâu, đem tiểu tử đó bắt lại cho ta”

Mất thấy Cung Minh tỏ thái độ, Tôn Tường Vân không nói lời vô ích, trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh.

- Vâng! Thủ trưởng!

Nghe quân lệnh từ Tôn Tường Vân, Trương Phong liền nhận lấy, muốn tự mình bắt Bùi Đông Lai.

- Người... Các người!

Mất thấy đám người Tôn Tường Vân ngang ngạnh, Cổ Bồi Nguyên tức giận cả người run rẩy không dứt.

Mà Hạ Y Na từ trong nỗi khiếp sợ liền lấy lại tinh thần, chạy vài bước đến chắn trước Bùi Đông Lai :

- Các người muốn làm gì?

- Đem cô ta đi ra ngoài!

Mất thấy Hạ Y Na muốn tham gia vào, Tôn Tường Vân hận không thể một cước đá ra ngoài, cuối cùng nén tức giận, liền hạ mệnh lệnh đối với một gã Phó trưởng đoàn.

- Vâng, thủ trưởng.

Tên Phó đoàn trưởng này đang đứng gần Hạ Y Na, không nói hai lời, liền tiến lên đưa tay ra muốn giữ cánh tay Hạ Y Na.

Chính là ...

Có người so ra nhanh hơn hẳn!

Hô!

Vang một tiếng, Bùi Đông Lai đứng im trầm mặc này giờ đột nhiên di động.

Tay phải của hắn vung ra giống như ảo ảnh, chặn nắm ngay cổ tay tên đó, khiến tên phó đoàn trưởng đó không thể động đậy.

Xôn xao!

Bùi Đông Lai vừa ra tay, trong phòng hội nghị liền xôn xao một trận!

Ngay cả Tôn Tường Vân, cùng tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, tựa hồ... Bọn hắn đều không thể tin được Bùi Đông Lai dám ở trong phòng hội nghị ra tay, hơn nữa có thể thoải mái bắt lấy cổ tay tên Phó đoàn trưởng kia!

- Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Tên Phó đoàn trưởng mắt thấy cổ tay mình bị nắm, quá mất mặt, lập tức quát giận một tiếng, vung quyền trái lên, nện xuống đầu Bùi Đông Lai!

- Cút.

Bùi Đông Lai quát một tiếng, cầm lấy cổ tay đối phương rồi đột nhiên phát lực, dùng sức hẩy, trực tiếp đem tên Phó đoàn trưởng kia đẩy đi ra.

“ Bịch”

Tên Phó đoàn trưởng kia bởi vì vung quyền cho nên trọng tâm không vững, bị Bùi Đông Lai đẩy, bất ngờ không phòng ngự, thân mình trực tiếp bay ra ngoài hai ba thước.

- Không được nhúc nhích!

Thấy Bùi Đông Lai dễ dàng đánh bay tên đó. Lính cảnh vệ bên cạnh Cung Minh, Tôn Tường Vân liền bảo hộ trước hai người, đồng thời rút súng nhắm ngay Bùi Đông Lai, cảnh báo Bùi Đông Lai nếu còn hành động thiếu suy nghĩ sẽ bị bắn.

- Đông Lai, không... không được manh động!

Cổ Bồi Nguyên cũng bị Bùi Đông Lai hù sợ, đồng thời hắn cũng biết những cảnh vệ này vì bảo vệ Cung Minh hay Tôn Tường Vân có thể ra tay đánh người, trong trường hợp nguy cấp còn có thể nổ súng.

Bùi Đông Lai cũng biết điểm này, cho nên hắn không có động thủ lần nữa, mà là hướng trợ lý của Cổ Bồi Nguyên là Trương Thụy nói :

- Trương thúc, cho con mượn điện thoại.

- Tiểu tử, hôm nay cho dù mày gọi Thiên Vương lão tử nơi nào cũng vô dụng!

Mắt thấy Bùi Đông Lai cố gắng nhờ trợ giúp, Tôn Tường Vân giống như độc xà nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai, ánh mắt ác độc:

- Mặt khác, chỉ bằng thực lực ngươi vừa rồi thể hiện ra, ta hoàn toàn có lý do tin tưởng, Vệ Đông bọn hắn rất có thể chết trên tay của ngươi!

- Trương đội trưởng, đem hắn bắt lại cho ta!”

Nói xong lời, Tôn Tường Vân giận quát một tiếng :

- Nếu hắn dám phản kháng, trực tiếp đánh gục!!”

“ Rầm”

Không đợi Trương Phong động thủ, một tiếng vang thật lớn truyền ra, cửa phòng họp bị một cước đạp rớt trên mặt đất.

- Tôn Tường Vân, ta cho ngươi ông 10 lá gan, ông động đến hấn một chút thử xem??

Người chưa tới, tiếng nói đã tới.

Trần Anh hiện ngang mạnh mẽ, thân ảnh tư thế oai hùng hiện ra trước mắt mọi người.

144. Chương 144 : Vô Đề.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 144 : Vô đề.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Tôn Tường Vân, ta cho ông mượn mười lá gan, ông dám động đến hấn không?

Bên tai vang lên lời nói của Trần Anh, nhìn tư thế hiện ngang lẫm liệt của nữ nhân đó, cả phòng họp ngoại trừ Bùi Đông Lai tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người!

Nữ nhân này là ai?

Cổ Bồi Nguyên cùng Hạ Y Na đều không biết người con gái này, trong lòng thầm hỏi đó là ai.

Trong phòng họp lớn này cũng vậy, Trần Anh chẳng những một cước đá rơi cửa chính, hơn nữa với khí thế vô cùng cường thế kia, khiến cho bọn họ tò mò rất cuộc Trần Anh là thần thánh phương nào.

Vừa tò mò nhìn ta, Cổ Bồi Nguyên và Hạ Y Na lại quay sang nhìn Tôn Tường Vân, nhưng trong lòng lại âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Cùng lúc đó, những người xung quanh đi theo Cung Minh, Tôn Tường Vân hay những quân nhân đến từ Tổng bộ Quân Khu Đông Hải đều nhìn hướng về Tôn Tường Vân, bọn họ muốn xem Tôn Tường Vân sẽ có phản ứng gì.

Trương Phong thì không!

Đối với hấn mà nói, đêm nay hấn đang đánh cuộc với hết thảy mọi việc.

Mà giờ khắc này, chẳng những hấn đã lựa chọn thái độ, hơn nữa còn tung ra con bài chưa lật, mắt thấy sắp thắng, tự dưng có người xông tới phá hư ván bài, hấn nhất thời bức tức!

- Nơi này là doanh trại quân đoàn xx, cảnh sát các người sao có thể tùy tiện xâm nhập?

Bởi có lẽ quá lo lắng, Trương Phong thậm chí không có thấy Tôn Tường Vân đang kinh hoàng nhìn, mà trực tiếp hướng Trần Anh đang mặc đồ cảnh sát lớn tiếng chất vấn.

Không trả lời!

Trần Anh biến mất...

Liền biến mất trước mặt tất cả mọi người!

Giống như, nàng ta chưa hề xuất hiện nơi này, vừa rồi cái mọi người thấy đều là ảo giác!

Thật ảo giác sao?

Ngoại trừ Bùi Đông Lai, tất cả mọi người đều trợn mắt há miệng. Trần Anh giống như u linh hiện ra trước mặt Trương Phong, trực tiếp thẳng tay vung ra một cái tát.

“ Bốp “

Một một tiếng thanh thúy liên vang lên!

Mới vừa hô to gọi nhỏ, Trương Phong liền bị bắn qua bên, giống một quả bóng chày, bay thật nhanh, đụng ra vách tường phía sau.

Mũi miệng đầy máu không nói, nửa bên mặt sụm vào trong, xương cốt xuyên khỏi da thịt, vệt máu bay trên không trung, thê thảm đến cực điểm.

“ Rầm ”

Ngay sau đó, không đợi mọi người lấy lại tinh thần, thân mình Trương Phong hung hăng đập vào vách tường phía sau, ầm ầm ngã xuống, cuộn tròn trên mặt đất như một con chó, run rẩy không dứt.

Sau đó, đúng là trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

”Ách...”

Chứng kiến Trương Phong bị Trần Anh tát một cái liên hôn mê, những binh lính kia sôi nổi lộ ra một biểu tình kỳ lạ: nữ nhân này rốt cuộc là ai??

Nhưng mà ——

Không chờ bọn họ nghĩ nhiều, lời nói tiếp theo của Trần Anh khiến bọn họ muốn ngắt đi.

- Tôn Tường Vân, ông có phải hay không cảm thấy trên vai đang mang nhiều sao như thế, nên muốn làm gì thì làm ao?

Trong phòng hội nghị im lặng, Trần Anh trên mặt tức giận nhìn chăm chăm Tôn Tường Vân, gần từng tiếng hỏi:

- Từ đó tới giờ, ông đem Quân khu Đông Hải trở thành vườn hoa sau nhà của ông phải không, liên muốn thế nào thì được thế đó??

”Ách...”

Vô luận là xx đoàn hay thành viên tổng bộ Quân khu đi theo Cung Minh, Tôn Tường Vân đều một đám há to miệng, chờ người ra.

Mà mấy người cảnh vệ đang đứng gần Cung Minh, Tôn Tường Vân muốn muốn đưa súng ra đe dọa, nghe những lời đó, thiếu chút nữa ngã ngựa ra đặt mông ngồi lên mặt đất.

Tuy bọn hắn không biết Trần Anh là ai nhưng chính mắt thấy Trần Anh xử sự với Tôn Tường Vân như phụ mẫu đang giáo huấn con cái, mà kỳ quái Tôn Tường Vân im lặng đến một cái rắm cũng không dám phóng một cái, bọn hắn có vạn lý do tin tưởng, Trần Anh không phải là người mà bọn hắn có thể đắc tội!

Những người cảnh vệ đang cố hiểu được điểm này thì trái lại, Cung Minh cùng Tôn Tường Vân đang cố gắng, cố gắng mở to hai mắt.

Giống như là, bọn hắn muốn thấy rõ ràng hơn nữa, muốn biết người đứng cách bọn hắn không xa đó, có thật là Trần Anh hay không!

Khi đã quá sức chịu đựng của con mắt thì hai người đều biết rõ ràng, tất cả chuyện này đều không phải ảo giác, người đứng phía trước đó đích thật là Trần Anh!

Minh bạch điều này, trong lòng Tôn Tường Vân liền dâng lên một trận sóng gió lớn.

Nguyên là, hắn chỉ nghĩ Bùi Đông Lai không quyền không thế chỉ là một sinh viên nghèo, mà giờ người không màn sự đời như Cố Bồi Nguyên cũng giúp hắn, đến cả Trần Anh cũng ra mặt thay cho hắn...

Tôn Tường Vân cảm thấy thế giới trước mắt xong hết rồi.

Không chỉ riêng Tôn Tường Vân, Cung Minh cũng cảm thấy tất cả chuyện này đúng là bất khả tư nghị. (không thể tin được)

Vì biết rõ thân phận Trần Anh nên hắn thật sự không thể lý giải vì sao ta lại ra mặt giúp Bùi Đông Lai, tương phản vì, hắn thấy là thế giới của Trần Anh cùng Bùi Đông Lai cách xa nhau tám vạn sáu ngàn dặm.

- Tiểu .. Tiểu Anh, cô...

Trong lòng trầm mặc, Cung Minh liền mở miệng, thật hần muốn biết rõ ràng chuyện này.

- Cung Minh, vừa rồi dường như ông cũng đã tỏ thái độ ủng hộ quyết định của Tôn Tường Vân phải không?

Không đợi Cung Minh nói cho hết lời, Trần Anh lại một lần nữa mở miệng, giọng điệu thực nghiêm túc, nhưng mà ngữ khí không tốt.

- Ta... Ta...

Cung Minh nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói cái gì cho phải.

- Tiểu Anh, cô làm cái gì vậy?

Thấy Cung Minh bị lúng túng, Tôn Tường Vân liền mở miệng, hần tuy cũng bị Trần Anh xuất hiện làm cả kinh không nhẹ, hơn nữa hết sức kiêng kỵ Trần Anh, nhưng hần không tin, Trần Anh sẽ giúp Bùi Đông Lai, xuất đầu vì một học sinh nghèo, vì thế muốn hỏi cái khúc mắc này.

- Tôn Tường Vân, ông cho rằng ta đang làm gì?

Trần Anh cười lạnh hỏi ngược lại.

“Lộp bộp!”

Thấy vẻ tươi cười của Trần Anh nhưng trong đó lại mang nét tức giận cùng hàn ý, tuy hần không tin rằng Trần Anh đến đây vì Bùi Đông Lai, nhưng từ này tới giờ đều như thế, có lẽ có thể đúng là như thế thật!

Nghĩ được điều này, Tôn Tường Vân nhất thời trong lòng có chút sợ hãi!

Hần xem lúc đầu, Cổ Bồi Nguyên tuy thanh danh hiển hách, hơn nữa quen biết các lão đại ở đỉnh cao tầng quyền lực, nhưng núi cao xa hoàng đế, Cổ Bồi Nguyên muốn nhúng tay ngăn cản chuyện này thì phải cần xét lại...

Nhưng mà, đối với Trần Anh thì bất đồng!

Bởi vì Trần Anh là cháu gái của người đứng đầu Quân khu NJ!

Mà Quân khu Đông Hải là đơn vị lệ thuộc trực tiếp Quân khu NJ.

Còn một chuyện không tính là bí mật đối với Tôn Tường Vân, Trần Anh từng là một thành viên Long Nha, hơn nữa là đồ đệ của nhân vật khủng bố trong truyền thuyết kia!

Với hai thân phận đó, không chỉ đối với Tôn Tường Vân, cho dù là người đứng đầu Quân khu Đông Hải gặp Trần Anh cũng phải khách khí thu liễm.

Huống chi, Tôn Tường Vân còn nghe đại khái, bởi vì chuyện Tiêu đại thiếu chết trẻ, tính cách cùng tính tình Trần Anh xảy ra chuyển biến cực lớn, thập phần ghét ác như cừu.

Bây giờ dưới tình hình này, nếu để cho Trần Anh biết chân tướng sự tình...

Tôn Tường Vân không dám nghĩ tới, đành buộc mình trưng ra một vẻ mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn :

- Tiểu Anh, có cùng hần .. quen biết sao?

Vừa nói Tôn Tường Vân vừa chỉ Bùi Đông Lai.

Giờ khắc này, trong ánh mắt của hần không còn sát ý, chỉ có chút khiếp sợ vừa với mạnh mẽ xuất hiện.

- Chẳng lẽ ta nói không quen, ông sẽ đem cậu ta lên Tòa án Quân sự sao?

Trần Anh hỏi một đàng trả lời một nẻo, không ai biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

- Tiểu Anh, ta nghĩ trong chuyện này có thể có chút hiểu lầm, ân, hiểu lầm...

Lúc này Tôn Tường Vân không muốn trút lửa giận cái chết con mình lên Bùi Đông Lai nữa, điều hắn muốn nhất bây giờ là nói làm sao để sát thần Trần Anh này cất bước rời đi, đừng có quan tâm gì đến đồng lõa này.

Lúc này, Trần Anh lại không tiếp tục cùng Tôn Tường Vân nói lời vô nghĩa, mà bước đi về phía Bùi Đông Lai.

“ Bộp... Bộp...”

Khác hẳn việc ra tay trong yên ắng mới này, giờ mỗi bước đi của Trần Anh trầm ổn mạnh mẽ, tựa hồ như trải qua đo lường đặc biệt, khoảng cách mỗi sải bằng nhau như đúc.

Chứng kiến tư thế hiên ngang mạnh mẽ đó, nhớ hành động vừa rồi của Trần Anh không ai bì nổi, Hạ Y Na mở to hai mắt nhìn, trong lòng ngập tràn tò mò – nàng rất tò mò Trần Anh là thần thánh phương nào? Nhưng mà càng hiếu kỳ hơn là, người nhìn rất ngưu bức không ai bì nổi đó lại óc thể quen biết Bùi Đông Lai sao?

Bùi Đông Lai trong lòng cũng có chút chấn kinh.

Chấn kinh không phải vì thái độ ngông cuồng của Trần Anh, trái ngược, thái độ đó trong núi hắn đã nhìn thấy qua.

Hắn sở dĩ khiếp sợ là thân thủ khủng bố của Trần Anh!

Mới vừa rồi ra tay đánh gần sát mặt Trương Phong, cơ hồ không phát ra bất kỳ thanh âm gì, rồi đột nhiên bùng nổ lực lượng, cùng với lực khổng lồ chế tử mĩ làm cho hắn tự thẹn không làm được

- Đông Lai, hắn dựa vào cái gì muốn đưa cậu lên Tòa án Quân sự?

Sau khi Hạ Y Na đến một lúc thì Trần Anh mới tới phòng hội nghị này, nàng cũng không biết Tôn Tường Vân muốn lợi dụng bạo quyền mà gạt bỏ lý do của Bùi Đông Lai, chỉ thấy Tôn Tường Vân đang muốn làm như vậy.

- Tôn Tường Vân nói Bùi Đông Lai ở trại huấn luyện quân sự dã ngoại đã âm thầm đánh nhi tử hắn cùng chín binh sĩ, cuối cùng bọn họ tổn thương quá nặng mà chết, quy tội giết người.

Không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, qua cơn khiếp sợ liền lấy lại tinh thần, Cố Bồi Nguyên vẻ mặt tức giận nói :

- Đây quả thực là nói hươu nói vượn!

“Bá!!”

Ngạc nhiên nghe được lời đó của Cố Bồi Nguyên, Trần Anh biến sắc, một cỗ nộ ý đáng sợ lấy thân của nàng làm trung tâm mà hướng tới bốn hướng phòng họp.

- Tôn Tường Vân, ông thật biết ngậm máu phun người quá mà.

Tức giận ngoài mặt, nhưng Trần Anh cũng không có động thủ với Tôn Tường Vân , mà cứ lạnh lùng nhìn chằm chằm Tôn Tường Vân.

- Tiểu Anh, chuyện này có thật!

Thấy sự tức giận đó, Tôn Tường Vân hoảng sợ, nhưng mà, y vẫn cứ cho rằng Trần Anh cũng không biết cụ thể chuyện gì xảy ra, một mực chắc chắn điểm này.

- Sợ là ông vì che dấu nội tình thói nát bên trong , mà muốn sát nhân diệt khẩu a!

Trần Anh nói xong, thanh âm hoàn toàn lạnh xuống.

Giết người diệt khẩu?!

Bên tai vang lên bốn chữ này, Tôn Tường Vân sợ tới mức mặt không có chút máu.

- Cô chẳng những xông vào quân doanh, hơn nữa còn trực tiếp đánh ta bị thương!

Lúc này đây, không đợi Tôn Tường Vân mở miệng, Trương Phong mới bị cái tát đã đứng dậy, hai mắt phun lửa nói :

- Cô luôn nói Tôn thủ trưởng muốn làm gì thì làm, đem nơi này thành hậu hoa viên, ta xem cô mới là người như thế đó!

Dưới ánh đèn, trên mặt Trương Phong vết máu chưa khô, cùng với xương má đang lộ ra ngoài, biểu tình dữ dội chất vấn Trần Anh, lúc này hấn giống lệ quỷ đến từ Địa Ngục, u ám hết sức.

- Ta mặc kệ cô là con cháu của nhân vật lớn nào, nếu người không cho ta một cô giải thích hợp lý, cho dù phải chết, ta cũng sẽ đem việc này làm ồn ào lên, khiến mọi người phải biết!

Với Trương Phong mà nói, mới này hấn đã bắt chập một lần rồi, lúc này tuy rằng đoán được thân phận Trần Anh không bình thường, thế nhưng hấn lại không giống Tôn Tường Vân cùng Cung Minh nhìn trước nhìn sau như vậy.

Bởi vì hấn biết, hấn đã đi vào tuyệt lộ rồi, cho dù quay đầu lại cũng không thoát!

“Bá!”

Ngạc nhiên nghe được lời đó, sắc mặt hai người cm cùng Tôn Tường Vân đều biến sắc, khi bọn hấn xem ra, Trương Phong quả thực lão thử thiếu miêu – thật muốn chết mà. (chuột già ghẹo mèo, đúng không ta, VN mình có câu không tự lượng sức!! =.=)

Bất quá, theo ý mà nói, Tôn Tường Vân quả thực rất khó chịu với hành vi của Trần Anh, chính là giận mà không dám nói ra!

Đối với lần này, mắt thấy Trương Phong trở thành vật hi sinh, hấn chẳng những không ngăn cản, tương phản thật muốn biết, người ghét ác như cừu Trần Anh tại sao dưới tình huống không phân trắng đen, đã vùng tay đánh!

Hấn xem ra, ngay cả thân phận Trần Anh không giống bình thường, chính là nếu như không có một cái lý do thích hợp, như vậy sau này, coi như hấn không động Bùi Đông Lai, tự thân cũng sẽ không chịu ảnh hưởng

- Ông đã muốn chết, ta sẽ thanh toán ông”

Đối mặt Trương Phong chất vấn bất cứ giá nào, thanh âm của Trần Anh khiến mọi người yêu thích.

Lời nói vừa dứt, Trần Anh từ trong túi liền lấy ra một cái di động.

Điện thoại Nokia kiểu rất cũ kỹ.

Qua tử mua!

145. Chương 145 : Ác Giả Ác Báo.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 145 : Ác giả ác báo.

Dịch giả: Mrlangthang

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ngoại trừ Bùi Đông Lai, những người khác nghe được câu nói của Trần Anh “Ông đã muốn chết, ta sẽ thanh toán cho ông!” đều nghĩ đến việc Trần Anh sẽ như mới này, sẽ vùng tay đánh.

Lúc này, mắt thấy Trần Anh không có động thủ mà lấy từ trong túi ra một chiếc di động Nokia kiểu cũ, phòng hội nghị liền yên tĩnh trở lại, nhóm người Tôn Tường Vân ngạc nhiên ngơ ngác nhìn.

Nàng ta lại muốn làm gì nữa đây??

Bên ngoài thì sững sốt, trong lòng lại trầm hồi.

Riêng Bùi Đông Lai lại không vậy.

Bởi vì, di động đó là của hắn do Qua Tử mua cho, mà việc Trần Anh lấy ra thế này là bởi do hắn cùng Trần Anh thương lượng từ trước.

Ngay sau đó.

Trong phòng khi mà mọi người đang dò xét từng cử chỉ nhỏ của Trần Anh thì nàng mặt không biểu tình mở một đoạn ghi âm.

- Hắc, tiểu tạp chủng, vốn ta nghĩ bắt được ngươi phải tốn chút công phu, không ngờ mày không an phận mà tự dẫn xác tới đây.

Ghi âm mở ra, giọng nói của Tôn Vệ Đông đang đặc ý nhất thời vang to truyền vào tai mỗi người.

Bá!!

Tôn Tường Vân lắng nghe một chút âm thanh từ điện thoại phát ra liền sững người, giọng nói đó đích thật là của Tôn Vệ Đông.

Bên kia, cho dù hồ đồ cỡ nào Trương Phong cũng nghe ra giọng nói đó của ai, khi đó mắt mũi đang nóng đỏ liền tròn xoe ngơ ngẩn!

Sau đó, không đợi Tôn Tường Vân cùng Trương Phong định thần lại, giọng nói Tôn Vệ Đông lại vang lên.

- Tiểu tạp chủng, tao thật sự rất tò mò, tới hiện tại, mày dựa vào cái gì có thể bảo trì bình tĩnh như thế?

- Ai u, ngươi xem trí nhớ ta đây, thiếu chút nữa đã quên rồi - Hạ Y Na đã nói với tao, mày chẳng những cùng Liễu Nguyệt quan hệ không tầm thường, lại cùng có quan hệ với Quý Hồng. Ân, nói vậy, mày dựa vào chính là Liễu Nguyệt cùng Quý Hồng a?

- Tiểu tạp chủng, tao cho mày biết, bầu trời này không phải chỉ có Liễu Nguyệt hay Quý Hồng, lão tử hôm nay chính là trời, mạng của mày, ta đã lấy.

Nghe được nhưng lời đó có nhắc tới mình, vẻ mặt Hạ Y Na kinh ngạc rồi nháy mắt nhớ tới điều gì, kim lòng không được liền la lớn :

- Đây là giọng nói của Tôn Vệ Đông!

Bá!!

Nương theo câu buộc miệng của Hạ Y Na, mọi người đều hiểu ra. Không hẹn mà cùng đem ánh mắt nhìn về phía Tôn Tường Vân.

Dưới ánh đèn, trên mặt Tôn Tường Vân giờ không còn tìm được vẻ tức giận, thay vào đó là sự sợ hãi!

Phần sợ hãi này so với mới sự nổi lo lắng Trần Anh ra mặt thay cho Bùi Đông Lai chỉ có hơn chứ không kém!

Bởi vì, hắn dùng ngón chân cũng nghĩ được, đoạn ghi âm này xuất hiện thì có ảnh hưởng như thế nào!

Chẳng những việc hắn dùng quân quyền để xử ép Bùi Đông Lai bị khui ra, mà đời này hắn cũng có thể bị hủy!

Hô.. Hô..!!

Thấy mọi cặp mắt đều chăm chăm nhìn mình, hơi thở Tôn Tường Vân trở nên dồn dập, sắc mặt một mảnh trắng bệch, thân thể giống như bị trúng phong vậy, không tự chủ run run lên!

“ Bạch ”

Mà phía bên kia, Trương Phong bị dọa hồn phi phách tán, thân mình lay động, ngã đưa đầu xuống đất, lại tiếp tục hôn mê.

Đối với Trương Phong mà nói, sở dĩ đã đoán được thân phận Trần Anh không bình thường, mà còn dám liều mạng hô to gọi nhỏ với nàng, căn bản là do hắn tin là Bùi Đông Lai đang ở thế yếu, còn chính hắn với Tôn Tường Vân đang nắm cái “Lý”, nắm cái chuỗi nên cứ ngông nghênh như thế.

Mà đoạn ghi âm này xuất hiện, chẳng những khiến hắn có cảm giác hồng rồi, giống như là hắn rơi vào hố phân, sau này, cho dù hắn có nhảy xuống Hoàng Hà sợ rằng cũng không có cách nào rửa sạch được.

- Lấy súng ra!

- Các người thật muốn làm thế?

- Ha ha.. Như thế nào, mày sợ sao, tiểu tạp chủng? Không phải lúc nào mày cũng tỏ ra ngu đần sao? Sao giờ mày lại sợ?

- Nói thật, Bùi Đông Lai, tao thật không nỡ liên tục tiếp xử lý mày, nhưng vì che dấu chân tướng, ta chỉ có thể nhìn đau mà làm như vậy thôi.

- Hải tử, đừng sợ, ta chỉ nhẹ nhàng động cò súng mà thôi, ần, rất nhanh, bóp cò, mày liền đi.

- Vĩnh biệt, hải tử.

Trong phòng hội nghị im lặng, lời nói Tôn Vệ Đông đặc ý càng không ngừng vang lên, liên giống như nguyên rửa, làm cho trong phòng hội nghị đại đa số người có dũng khí cũng có cảm giác sợ hãi.

“ Pằng”

“ Bịch”

Hai tiếng trầm đục lần lượt truyền ra.

Tiếng thứ nhất phát ra từ chiếc di động cũ kỹ đó, đó là tiếng súng của Tôn Vệ Đông, chính xác hơn là thanh âm tiếng đạn bay ra từ nòng súng.

Tiếng thứ hai xuất phát từ phòng họp, Tôn Tường Vân ngã quỵ đầu ra sau, là thanh âm của gáy hắn đập vào cạnh bàn làm việc.

Hô.. Hô!!

Trong phút chốc, phòng họp lại yên tĩnh, mới vừa còn không ai bì nổi, Tôn Tường Vân giờ như là một con chó chết thông thường xụi lơ trên mặt đất, không ngừng thở hổn hển, mồ hôi lạnh giống như nước chảy trên mặt của hắn chảy xuống, hoàn toàn tắm ướt y phục của hắn.

- Tôn Tường Vân, ông thật đúng là âm hiểm ác độc a!

Cổ Bồi Nguyên lại một lần nữa mở miệng, ngữ khí càng thêm phần nộ :

- Vì nhi tử cùng Bùi Đông Lai có chút xích mích nhỏ, ông chẳng những chỉ thị Trương Phong phái binh lính XX Đoàn hiệp trợ người để giết chết Bùi Đông Lai, sự tình này không thành, ông lại muốn dùng quân quyền cưỡng hành đem Bùi Đông Lai lên Tòa Án Quân Sự, đặt mục đích giết người diệt khẩu mới thôi, hoàn toàn che giấu những hành động xấu xa đó! Lòng của ông cũng thật quá đen tối đó.

- Tôn Tường Vân, ông quả thực quá âm hiểm, không biết xấu hổ.

Hạ Y Na cũng đang một vẻ mặt phẫn nộ.

- Ta... Ta...

Đối mặt với chỉ trích của Cổ Bồi Nguyên và Hạ Y Na, Tôn Tường Vân theo bản năng muốn há miệng nói, muốn nói hắn không có trao quyền cho Trương Phong giúp Tôn Vệ Đông chuyện giết người diệt khẩu.

Chẳng qua...

Hắn nói ra một cái “Ta” tự sau, liền rút cuộc nói không được nữa.

Hiển nhiên, hần cũng biết là đến bây giờ, hần đã mang vết nhơ đó rồi, cho dù hần có giải thích như thế nào thì cũng vô ích mà thôi.

- Tiểu.. Tiểu Anh, ta cũng không biết chân tướng sự việc là như thế, u mê tin tưởng Tôn Tường Vân, là ta không đúng, trở về nhất định ta sẽ nghiêm túc kiểm điểm bản thân!

Coi như Tôn Tường Vân mất đi dũng khí biện hộ cho mình, Cung Minh liền mở miệng, trong giọng nói mang theo vài phần khảng khái, nhìn về phía Trần Anh với ánh mắt tràn đầy vị cầu khẩn.

Hiển nhiên hần biết rõ, chân tướng sự việc đã muốn lộ hết ra rồi, kết cục cuối của Tôn Tường Vân cùng Trương Phong hần là bi kịch, mà hần vừa rồi tỏ thái độ ủng hộ hành động của hai người họ, rất có thể hần cũng bị cuốn vào vòng xoáy này.

Hần biết rõ, một khi cuốn vào, mũ trên đầu có thể giữ, nhưng con đường quan lộ xem như ngừng lại!

Đó là điều hần không muốn đối mặt!

Cho nên, hần đem toàn bộ ký thác lên Trần Anh, cầu mong Trần Anh không truy vấn trách nhiệm của hần.

- Thủ trưởng, chúng ta cũng không biết rõ chuyện này, Trương Phong luôn gạt chúng tôi, khiến chúng tôi không biết chân tướng thật!

Cung Minh mới mở miệng, XX đoàn Z ủy liền ý thức được, vội mở miệng, trực tiếp xưng Trần Anh là Thủ trưởng.

- Vâng đúng a!

XX đoàn như gánh hát, liền phụ họa theo, bộ dạng than khóc.

- Tiểu Anh, xin cô yên tâm, sau khi ta trở về, nhất định đem chi tiết nội tình hồi báo, đồng thời đề nghị cấp trên, nghiêm túc xử lý hai tên bại hoại Tôn Tường Vân và Trương Phong!”

Mất thấy có thể cầu xin tha thứ, Cung Minh trong lòng vừa động, nhanh chóng tỏ thái độ.

- Thủ trưởng, chúng tôi cũng sẽ liên danh gửi kiến nghị lên cấp trên, nhất định làm cho Tôn Tường Vân cùng Trương Phong hai tên bại hoại này bị trừng phạt!

XX đoàn Z Ủy cũng không cam chịu rút lại phía sau, cho dù như thế nào bọn hần cũng không muốn mình cùng một dính chung với Tôn Tường Vân cùng Trương Phong.

Mà trên thực tế, vừa mới này, bọn hần thật hận muốn đem Tôn Tường Vân đạp xuống gót giày mình.

Cây đổ chim bay.

Tường đổ người chạy.

Hai câu này thôi cũng đủ nói lên lòng người.

“ Phốc”

Bên tai vang lên lời nói của đám người Cung Minh, nhìn ánh mắt giống như ăn tươi nuốt sống mình, Tôn Tường Vân liền giật dữ, đến mức liền hộc ra một ngụm máu đỏ tươi.

- Trần Anh, cô dựa vào cái gì chứng minh đó là giọng nói của nhi tử ta?”

Phun ra một ngụm máu tươi, Tôn Tường Vân tựa hồ cũng biết mình cách vực sâu chỉ có mấy bước, liền muốn vùng vẫy thoát chết.

Mất thấy Tôn Tường Vân muốn phản kháng, không đợi Trần Anh mở miệng, Cung Minh liền trưng vẻ mặt chính nghĩa lắm nhien :

- Tôn Tường Vân, chuyện cho tới bây giờ, ông còn muốn ngụy biện che dấu sao? Ta cho ông biết, vô ích thôi! Ta đã gặp qua Tôn Vệ Đông, vừa rồi rõ ràng là giọng nói của hần!

- Thủ trưởng, chúng tôi có thể chứng minh đó xác thật là giọng nói của Tôn Vệ Đông!

Giờ khắc này, những thành viên XX đoàn theo tới đây liền nhao nhao nói.

- Người... Các người...

“Phốc”

Mắt thấy đám người Cung Minh thời khắc máu chốt chẳng những cực lực phủ sạch quan hệ, còn muốn bỏ đá xuống giếng, Tôn Tường Vân tức giận cả người run lên, lại phun ra một ngụm máu tươi đỏ tươi.

Trần Anh thấy thế, không nói gì, mà lại đưa điện thoại trả cho Bùi Đông Lai.

”Hô... Hô...”

Thấy như thế, hơi thở Tôn Tường Vân càng trở nên dồn dập, sắc mặt càng trở nên tái nhợt vài phần hắc gầy gao nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai, nói cứng nhưng thật không có lực gì :

- Tiểu .. tiểu tử, mày giỏi lắm!

Nhìn Tôn Tường Vân bộ dạng không cam lòng, Bùi Đông Lai không muốn mở miệng nói gì.

Đoạn ghi âm này ghi lại cảnh Tôn Vệ Đông muốn giết hắc hắc đã sao lại, sở dĩ làm như vậy, do chuẩn bị vào điều xấu nhất, chuẩn bị hậu chước ở sau.

Mà sau khi gặp gỡ rồi nói chuyện với Trần Anh, dùng đoạn ghi âm này chứng minh.

Lúc ấy, Trần Anh nghe xong đoạn ghi âm này, chẳng những muốn trừng trị Tôn Vệ Đông, mà còn sợ bằng chứng này bị hủy, nên tạm thời bảo quản cho Bùi Đông Lai.

Mà giờ đây, đoạn ghi âm này chính là ác mộng của Tôn Tường Vân!

Mắt thấy Bùi Đông Lai không lên tiếng, Tôn Tường Vân biểu tình vẻ mặt không cam lòng!

Bởi vì, hắc chẳng những nhìn ra đoạn ghi âm này là do Bùi Đông Lai cung cấp, hơn nữa vừa rồi màn động thủ của Bùi Đông Lai trong phòng, khiến lý trí hay trực giác đều nói cho hắc biết, nhi tử Tôn Vệ Đông của hắc chắc chắn không phải do cường đạo giết, mà chết trong tay Bùi Đông Lai!

Nhưng cho dù thế..

Hắc biết rõ, chuyện tới bây giờ, cho dù hắc có một vạn cái miệng cũng không thể nói được, chẳng ai thêm tin tưởng hắc!

Loại ủy khuất này, thật tức giận, so ra bị một dao đâm vào tim còn thoải mái hơn!

Giờ khắc này, hắc quên mới lúc trước hắc dùng quân quyền ngấm máu phun người, nói Bùi Đông Lai lên lút đả thương, làm hại chết Tôn Vệ Đông và thêm mười người; muốn bắt Bùi Đông Lai lên Tòa Án Quân Sự thì khi đó Bùi Đông Lai thật biệt khuất cùng bất lực!!

Chính là..

Đối mặt với cường quyền kia.

Thiếu niên chỉ lẳng lặng đứng im, cắn răng mà chờ Trần Anh mang đòn sát thủ ra.

Ác giả ác báo.

Tôn Tường Vân rút vào vực sâu!

146. Chương 146 : Nắm Vận Mệnh Trong Tay.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 146 : Nắm vận mệnh trong tay.

Dịch giả: Mrlangthang

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Tôn Tường Vân , ông không cần phải ảo tượng, ta nói cho ông biết, chuyện này vẫn chưa hết.

Mất thấy Tôn Tường Vân tâm xà bất chính, về mặt hận ý nhìn Bùi Đông Lai thì Cổ Bồi Nguyên gần từng chữ:

- Ta sẽ đem chuyện này nói rõ, bản thân ta muốn nhìn thấy Tôn Tường Vân ông có thể lấy thúng úp voi hay không?

- Tôn Tường Vân , loại người như ông quả thật là đã làm mất mặt quân khu Vân Nam, ta sẽ đem chuyện này nói cho ông ngoại ta biết.

Hạ Y Na cũng lộ ra bộ dạng giận dữ, mặc dù nàng có ấn tượng không tốt với Tôn Vệ Đông , nhưng mà đối với Tôn Tường Vân thì ấn tượng nàng cũng không sai, hiện giờ, Tôn Tường Vân so với Tôn Vệ Đông thì đáng giận hơn cả vạn lần.

Tôn Tường Vân hoàn toàn xong rồi!

Nghe Cổ Bồi Nguyên và Hạ Y Na nói như thế thì trong lòng Cung Minh liền hiểu rõ.

Ở hán xem ra, nếu chỉ một mình Trần Anh thì sẽ không đủ để Tôn Tường Vân rơi vào con đường chết. Chắc chắn cấp trên sẽ nhớ đến tình cũ mà tha cho Tôn Tường Vân một lần.

Nhưng mà.

Hiện giờ Cổ Bồi Nguyên cùng với Hạ Y Na đã mở miệng, Tôn Tường Vân triệt để xong đời rồi.

Dù sao, người trong miệng của Cổ Bồi Nguyên chính là lão đại ở trên đỉnh kim tự tháp kia. Còn ông ngoại của Hạ Y Na tuy rằng chỉ là nhân vật số 1 của quân khu Vân Nam nhưng mà lời nói trong quân quyền cũng không nhỏ.

Dường như Tôn Tường Vân cũng hiểu được điểm này, nghe Cổ Bồi Nguyên và hñ nói xong thì hán hoàn toàn nhụt chí, 2 mắt vô thần nằm trên mặt đất.

- Cung chính ủy, sự tình đã lộ chân tướng, vì đề phòng Tôn Tường Vân chạy trốn cho nên tôi sẽ đưa hán về Cảnh Bị Khu.

Trần Anh nói:

- Đồng thời, tôi sẽ gọi điện cho ông nội của tôi.

- Được.

Nghe Trần Anh nói thế thì Cung Minh liền gật đầu đồng ý.

- Ngoài ra, mấy người bọn hán cũng mang đi.

Trần Anh nghĩ nghĩ rồi chỉ vào mấy tên thành viên của XX quân đoàn.

Tuy rằng mấy người này không biết rõ tình hình nhưng mà Trần Anh lại không tin, nàng rất rõ, Trương Phóng chính là kẻ chỉ huy ở phía sau, khẳng định sẽ có kẻ xung phong tiến lên phía trước.

”Bá!”

Nghe Trần Anh nói vậy thì mấy tên đoàn trưởng liền thay đổi sắc mặt.

- Nộp súng của hán lên, sau đó áp giải Tôn Tường Vân cùng đám người bọn hán trở về Cảnh Bị Khu.

Cung Minh liền hạ mệnh lệnh.

- Vâng thưa thủ trưởng,

Nghe được mệnh lệnh của Cung Minh , mấy tên cảnh vệ không nói 2 lời, lập tức tiến lên tước bỏ vũ khí.

Cảnh vệ của Tôn Tường Vân thấy thế thì cũng không phản kháng, lập tức giao súng ra.

Thấy một màn như thế thì mọi người đều thổn thức không thôi, Tôn Tường Vân đã trở thành phạm nhân mà người giải hấn đi lại chính là cảnh vệ của mình, thật là một chuyện đáng châm chọc.

- Các người cũng đi theo.

Mắt thấy Tôn Tường Vân đã bị bắt ra ngoài, Cung Minh liền hướng về mấy tên thành viên trong XX quân đoàn nói.

- Vâng.

Mọi người nghe thế thì liền rục rịch đi theo.

Cung Minh thấy vậy thì cũng không nói gì thêm, khuôn mặt tươi cười nhìn Trần Anh, hỏi:

- Tiểu Anh, cô xem còn yêu cầu gì nữa không?

Trần Anh không trả lời, nàng quay đầu nhìn bdlđ nói:

- Đông Lai, việc này nên dừng lại đây, cậu cứ yên tâm, Trần tỷ sẽ cho cậu một cái công đạo.

Nghe được Trần Anh nói thế, sắc mặt Cung Minh không khỏi thay đổi.

Nguyên bản hấn cho rằng Trần Anh ra tay giúp đỡ Bùi Đông Lai là vì Trần Anh là một người ghét ác như cừu, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ. Hiện giờ mỗi lời Trần Anh nói đều mang theo 2 chữ “ Trần tỷ” điều này làm cho Cung Minh hiểu được quan hệ giữa Trần Anh và Bùi Đông Lai thật không đơn giản a.

Không riêng gì Cung Minh mà ngay cả Cổ Bồi Nguyên và Hạ Y Na cũng ngạc nhiên. Nhất là Hạ Y Na , nàng biết được Bùi Đông Lai có quan hệ không tầm thường với Liễu Nguyệt , lại thấy Bùi Đông Lai có cử chỉ thân mật với Quý Hồng , hiện giờ Bùi Đông Lai lại có thêm một vị tỷ tỷ có năng lực cường đại, điều này không khỏi khiến nàng tò mò, rốt cuộc Bùi Đông Lai có thân phận gì?

- Cám ơn Trần tỷ.

Bùi Đông Lai cảm kích, hấn biết rõ, chuyện hôm nay nếu không có Trần Anh thì cho dù hấn có đoạn ghi âm kia cũng không thể nào dấu nổi Tôn Tường Vân .

- Trần tiểu thư, Cung chính ủy, chuyện này đã được giải quyết nhưng mà sinh viên của ta làm sao bây giờ?

Cổ Bồi Nguyên cau mày, lấy tình huống hiện giờ của XX quân đoàn thì huấn luyện căn bản không thể tiếp tục được nữa.

Cung Minh liền nói:

- Cổ hiệu trưởng, trên đường trở về, tôi sẽ dùng điện thoại báo cáo lại chuyện này cho Mạnh tư lệnh, đồng thời nhờ Mạnh tư lệnh phái người đến tiếp nhận XX quân đoàn. Nếu ngài không muốn để cho sinh viên của ngài tiếp tục huấn luyện thì như vậy, sáng sớm mai tôi sẽ an bài người hộ tống sinh viên trở về.

- Sáng mai trở về.

Bởi vì chuyện tình của Bùi Đông Lai nên Cổ Bồi Nguyên có thành kiến rất lớn với XX quân đoàn, cho nên Cổ Bồi Nguyên liền quyết định sáng sớm mai sẽ trở về.

- Tốt.

Cung Minh liền đáp ứng, sau đó nghĩ điều gì, hỏi:

- Cổ hiệu trưởng, trước mặt chuyện tình mkn tiểu thư bị bắt cóc đã gây nhiệt náo, hơn nữa sáng sớm mau các người trở về sẽ khiến mọi người biết được, ngài xem trước khi chúng ta trở về có nên cho bọn họ biết một tiếng hay không?

- Được.

Cổ Bồi Nguyên nghĩ nghĩ rồi nói.

Cung Minh cũng không nói gì thêm, hấn nhìn về phía Trần Anh, chờ Trần Anh truyền đạt mệnh lệnh.

- Cung chính ủy, mọi người cứ đi đi.

Trần Anh nghĩ nghĩ, nói:

- Cổ hiệu trưởng, tôi có mấy lời muốn nói riêng với Đông Lai, xin ngài tránh mặt một lát.

- Tốt.

Cổ Bồi Nguyên liền đáp ứng, sau đó mang theo Trương Thụy và Hạ Y Na rời đi.

Trước khi đi, Hạ Y Na nhìn trộm về phía Bùi Đông Lai, trong lòng cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Một lát sau, trong phòng hội nghị chỉ còn lại Bùi Đông Lai và Trần Anh.

Dưới ánh đèn, lông mày Trần Anh nhíu lại. Bùi Đông Lai thấy thế thì mơ hồ đoán được dụng ý của Trần Anh, hắn cũng không hé răng.

- Đông Lai, cậu có quan hệ như thế nào với Liễu Nguyệt ?

Vài giây sau, Trần Anh mở miệng hỏi, giọng nói có chút phức tạp, có lo lắng, có tò mò, còn có một chút trách cứ.

- Vừa mới tới Đông Hải thì ta đã được Cổ hiệu trưởng giới thiệu làm gia sư cho cháu của Liễu tỷ.

Bùi Đông Lai nghĩ một chút rồi trả lời, hắn cũng không để lộ quan hệ giữa Liễu Nguyệt và Bùi Vũ Phu.

- Vậy còn Quý Hồng ?

- Không có quan hệ gì.

Bùi Đông Lai cười khổ:

- Bất quá, nàng ta hoài nghi người đưa xe ngày hôm ấy là ta, còn hoài nghi ta là người thủ tiêu Chu Phúc Thái cho nên nàng đi tìm ta, lại bị Hạ Y Na thấy được.

- Thì ra là thế.

Nghe Bùi Đông Lai nói xong thì Trần Anh cau mày, dường như nàng cảm thấy được đây là một chuyện khá phiền phức.

- Trần tỷ không cần lo lắng, ta sẽ cẩn thận.

Thấy Trần Anh có chút lo lắng thì trong lòng Bùi Đông Lai ảm áp.

- Ủh.

Trần Anh gật gật đầu, nghĩ nghĩ, hỏi:

- Cậu đã ở chỗ Liễu Nguyệt 2 tháng, chắc hắn cậu đã biết thân phận thật sự của Liễu Nguyệt ?

- Biết.

Bùi Đông Lai thực rõ ràng gật gật đầu.

- Liễu Nguyệt cùng Quý Hồng chính là 2 đầu mục lớn nhất ở Đông Hải, không chuyện trái pháp luật nào mà không làm, cấp trên không hề đụng vào các nòng không phải là sợ các nòng, chẳng qua chuyện này dính dáng tới lợi ích của nhiều người.

Về mặt Trần Anh nghiêm túc nói:

- Chờ thời cơ chín muồi, cấp trên sẽ động thủ, đến lúc đó kết quả của các nòng sẽ vô cùng thâm.

Nghe Trần Anh nói như thế thì Bùi Đông Lai cũng biết ngụ ý của Trần Anh, bất quá hắn vẫn không nói gì.

- Đông Lai, cậu là đệ tử của Tiêu Phi cho nên ta đã coi cậu là đệ đệ của ta.

Nói đến 2 chữ “ Tiêu Phi ” thì khuôn mặt Trần Anh hiện lên vẻ đau thương, sau đó thở dài:

- Tỷ cũng không muốn cậu tiếp cận với Liễu Nguyệt, càng không hy vọng cậu gia nhập vào tổ chức của Liễu Nguyệt, cậu có thể hiểu được suy nghĩ của tỷ không?

Bùi Đông Lai hiểu được hảo ý của Trần Anh, đồng thời hắn cũng biết Liễu Nguyệt đối với hắn vô cùng tốt, cho nên hắn cũng không tỏ thái độ gì.

- Tỷ không hy vọng một ngày nào đó, tên của cậu sẽ có trong danh sách truy bắt của tỷ.

Trần Anh hơi thất vọng:

- Tỷ hy vọng cậu có thể suy nghĩ lại.

Nói xong, không đợi Bùi Đông Lai trả lời, nàng đã xoay người rời đi.

- Tỷ, nếu muốn làm chuyện của Tiêu Phi thì chắc chắn ta phải nhúng vào hắc đạo, cảm ơn lời nhắc nhở của tỷ, ta sẽ hảo hảo nắm vận mệnh của mình vào trong tay. Đồng thời, ta sẽ không để tỷ khó xử.

Nhìn bóng lưng Trần Anh rời đi, Bùi Đông Lai nhắm 2 mắt lại, thì thào nói.

147. Chương 147 : Tâm Tư Của Mỹ Nhân

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 147 : Tâm tư của mỹ nhân

Dịch giả: Mrlangthang

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Lúc Bùi Đông Lai ra khỏi phòng họp, đi tới ký túc xá dưới lầu, lúc này Trần Anh đã rời đi, Cổ Bồi Nguyên cùng Hạ Y Na thì chưa đi, hai người tựa đang chờ hắn.

- Đông Lai!

Mắt thấy Bùi Đông Lai đi ra ký túc xá, Trương Thụy hướng về phía Bùi Đông Lai vẫy vẫy tay.

Bùi Đông Lai khẽ lắc đầu, không suy nghĩ thêm về những lời Trần Anh vừa nói, mà bước nhanh hướng tới ba người.

- Đông Lai, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nói vậy thì cậu nhất định mệt rồi, đi theo ta về nghỉ ngơi đi?

Đợi Bùi Đông Lai tới gần, Cổ Bồi Nguyên mỉm cười nói, nụ cười khó nén khỏi vẻ mệt mỏi.

Đối mặt với lời mời của Cổ Bồi Nguyên. Bùi Đông Lai mỉm cười lắc đầu nói:

- Hiệu trưởng, cháu sẽ không cũng ngài trở về, cháu ở tại quán doanh là được rồi, Văn Cảnh bọn họ vẫn đợi cháu, cháu sợ bọn họ lo lắng.

- Cũng đúng.

Cổ Bồi Nguyên trầm ngâm một chút, cảm thấy mới trải qua một chuyện náo động như vậy, Tôn Trường Văn cho dù không can tâm, cũng không dám có hành động gì, Bùi Đông Lai hiện tại cũng không có bất kỳ nguy hiểm nào.

- Thời gian không còn sớm, hiệu trưởng ngài trở về sớm một chút đi.

Bùi Đông Lai cười cười nói.

- Tốt.

Cổ Bồi Nguyên gật gật đầu, sau đó mỉm cười liếc mắt nhìn Hạ Y Na nói:

- Hạ Y Na ta nhớ được phụ thân cô là Hạ Hà, nếu cô gặp hắn thì nói cho hắn biết, khi nào tới Đông Hải thì gọi điện thoại cho ta.

- Cảm ơn Cổ hiệu trưởng!

Hạ Y Na nhớ rõ cha của nàng Hạ Hà lần này đưa nàng tới Đông Hải là để nàng tới gặp Cổ Bồi Nguyên, kết quả lại gặp Cổ Bồi Nguyên trong tình huống này, lúc này lại nghe được Cổ Bồi Nguyên mở lời trước, trong lòng Hạ Y Na nhất thời kích động.

Đồng thời nàng cũng hiểu được, Cổ Bồi Nguyên đối với Hạ Hà có thái độ chuyển biến to lớn như vậy, hoàn toàn là do hành động hôm nay của nàng.

Mà xét đến cùng, tất cả là do Bùi Đông Lai.

Điều này không khỏi làm nàng đối với Bùi Đông Lai có chút hiếu kỳ mãnh liệt, bí mật trên người Bùi Đông Lai không chỉ có như vậy, nàng cố gắng đè nén sự hiếu kỳ của mình lại.

Thấy Hạ Y Na kích động, Cổ Bồi Nguyên tự nhiên không nói thêm gì nữa, mà là do Bùi Đông Lai vì hắn mở cửa xe sau, đi vào chiếc Audia6, Trương Thụy mỉm cười vỗ vỗ bả vai Bùi Đông Lai, rồi cũng đi lên xe.

Sau đó xe khởi động, trong ô tô Cổ Bồi Nguyên cùng Trương Thụy Hải hai người rồi rít vẩy tay chào Bùi Đông Lai và Hạ Y Na.

- Bùi tiên sinh, Hạ tiểu thư.

Chiếc Audia6 dần dần biến mất trong tầm mắt của Bùi Đông Lai, một tên binh lính bước nhanh hướng tới hai người chạy tới.

- Chuyện gì?

Bởi vì chuyện tình của Bùi Đông Lai, chẳng những Cổ Bồi Nguyên có ý kiến rất lớn đối với xx quân đoàn, mà Hạ Y Na cũng như thế, giọng nói vô cùng không khách khí

- Là như vậy, Cung Chính Ủy trước khi đi có nói, mời hai vị về nhà khách quân doanh nghỉ ngơi, hoàn cảnh cùng phương tiện nơi đây cũng khá hơn một chút.

Về mặt tên binh lính cung kính nói.

Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ, lại cùng ở một phòng?

Ngạc nhiên khi nghe được lời nói của binh lính, Hạ Y Na đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trên mặt hiện lên một luồng ửng đỏ, xấu hổ không dám lên tiếng.

- Không cần, chúng ta quay về ký túc xá nghỉ ngơi là được.

Nhận thấy được nét xấu hổ trên mặt Hạ Y Na, Bùi Đông Lai cười khổ nói.

- Tốt, ta sẽ không quấy rầy hai vị.

Binh lính thấy Bùi Đông Lai cùng Hạ Y Na không muốn, cung kính chào hai người, sau đó bước nhanh chạy đi.

Tên binh lính vừa rời đi, nhất thời chỉ còn lại Bùi Đông Lai cùng Hạ Y Na, Hạ Y Na hiện tại còn đang lúng túng vì lời nói ban nãy của tên binh lính, nên không nói lời nào, cũng không dám nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Hạ Y Na, cảm ơn cô.

Nghĩ đến lúc trước Hạ Y Na vì mình cũng chưa trở về thiếu chút nữa đại náo quân doanh, sau còn lấy thể lực dọa Tôn Trường Vân, khiến Tôn Trường Vân tức giận, Bùi Đông Lai về mặt chân thành cảm tạ nói.

“Bá!”

Lời nói cảm ơn của Bùi Đông Lai vang lên bên tai, Hạ Y Na sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, đầu lắc giống như trống xoay nói:

- Đây hết thảy cũng là do ta gây ra họa, ta còn phải xin lỗi cậu, không cần cậu phải nói cảm ơn với ta.

Lời vừa nói ra, Hạ Y Na không khỏi nhớ lại đoạn ghi âm kia, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ sợ hãi.

- Cho dù không có cô, hần cũng sẽ tìm đến ta gây phiền phức, chẳng qua chỉ là tri hoãn chút thôi.

Bùi Đông Lai rất rõ ràng, cho dù Hạ Y Na không xuất hiện, lấy tính cách của Tôn Vệ Đông mà nói, có thù tất hần sẽ báo, huống chi hôm nay chuyện đã giải quyết, hần tự nhiên sẽ không trách cứ hay oán giận Hạ Y Na.

Hạ Y Na cũng không biết Bùi Đông Lai cùng Tôn Vệ Đông lúc trước có xích mích gì, lúc này nghe Bùi Đông Lai nói như thế, còn tưởng rằng Bùi Đông Lai đang an ủi nàng, trong lòng lại tự trách bản thân mình.

- Thời gian không còn sớm, trở về phòng đi ngủ thôi.

Thấy Hạ Y Na không nói lời nào, Bùi Đông Lai cười cười nói.

Hạ Y Na muốn nói lại thôi, cuối cùng đem lời muốn nói nuốt ngược trở lại, gật đầu, im lặng không lên tiếng, theo sát Bùi Đông Lai hướng ký túc xá đi tới.

- Bùi Đông Lai, Trần tỷ kia là ai? Thoạt nhìn rất lợi hại .

Đi tới, , Hạ Y Na nhớ tới bộ dạng lúc trước của Trần Anh không ai bì nổi, đôi mắt mở to, sắc mặt tò mò hỏi han.

- Gia gia của tỷ ấy cũng là lão đại trong quân khu.

Đối mặt với câu hỏi của Hạ Y Na, Bùi Đông Lai cũng không giấu diếm, dù sao lấy thân phận của Hạ Y Na, chỉ cần tra một chút, liền biết được thân phận của Trần Anh.

“Không trách được những kẻ đó thấy nàng như con chuột nhìn thấy con mèo.” Hạ Y Na liền bừng tỉnh, sau đó vẻ hiêu kỳ trên mặt lộ rõ:

- Cậu kêu nàng là Trần tỷ, chẳng lẽ cậu cũng có người trong quân doanh, lại muốn giả trư ăn cợn sao?

- Nếu ta có người đứng sau, Tôn tướng Vân dám trêu ta sao?

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười theo sau... Trong lòng có chút nhớ nhung Qua Tử —— từ ngày hần đi vào Đông Hải thì mất liên lạc với Qua Tử.

- Vậy cũng đúng?

Hạ Y Na bị lời nói của Bùi Đông Lai làm cho tức cười, sao đó lại nói:

- Vậy sao cậu lại quen biết nàng, hơn nữa quan hệ cũng không tệ ?

Có lẽ ấn tượng của Bùi Đông Lai đối với Hạ Y Na có chút chuyển biến tốt đẹp, Bùi Đông Lai đem truyện Trần Anh cứu mình nói cho Hạ Y Na nghe.

Khi nghe Bùi Đông Lai nói Tôn Đông Vệ giết hần nhưng không thành, lại bị lấn xuống sườn núi, sau đó bị bọn cướp bắt làm con tin, cuối cùng được Trần Anh giải cứu. nhất thời sắc mặt Hạ Y Na biến đổi, đồng thời hận ý nghiêng rằng nói: “Cha con Tổng Vệ Đường giống như loài cầm thú, sau này chết không toàn thây.”

Lần này, Bùi Đông Lai không nói gì, mà nghĩ lại sai lầm lần này cũng là do mình, đồng thời âm thầm quyết định, sau này sự việc nguy hiểm tương tự xảy ra, nhất định phải đem nguy hiểm đó bóp từ trong trứng nước!

Vì phòng ngừa sự kiện phát sinh ngoài ý muốn, cần cứ huấn luyện quân sự an bài, nam sinh cùng nữ sinh ký túc xá tách ra, ký túc xá nữ sinh ở trên lầu, còn nam sinh thì ở phía sau.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai theo Hạ Y Na đi xuống ký túc xá nam sinh.

- Thời gian không còn sớm, cậu trở về nghỉ ngơi sớm một chút.

Bùi Đông Lai cười, nói.

Lời nói Bùi Đông Lai vang bên tai, nhất thời Hạ Y Na cũng không có mở miệng.

Ngon gió thổi qua, thổi bay mái tóc dài của nàng, phủ lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, ánh mắt nhìn qua khe hở mái tóc, ngắm nhìn Bùi Đông Lai, nhẹ nhàng cười:

- Chúc ngủ ngon.

Bùi Đông Lai không nói nhảm, trực tiếp hướng ký túc xá đi tới.

- Tên hỗn đản này, ta là nữ nhân, chẳng lẽ hần không biết đem ta về ký túc xá, rồi nói ngủ ngon không được sao?

Mắt thấy Bùi Đông Lai đi hết sức tiêu sái, Hạ Y Na tức giận dậm chân, bộ dạng này so với bộ dạng thực nữ ban nãy có sự khác biệt một trời một vực.

“Hừ, xem ra người vẫn không để bốn tiểu thư này vào trong mắt, chúng ta cứ chậm rãi chờ xem, bốn tiểu thư sẽ không để cho người sống dở chết dở. “

Dậm chân sau, Hạ Y Na nhìn chăm chăm vào bóng lưng Bùi Đông Lai đang dần biến mất, nhếch miệng cười.

...

Cùng Ba Đặc Man Lệ Gia khách sạn có chút giống như , Tân Địa Sáng Đình Khách Sạn cũng thuộc vào loại năm sao, nằm ở lân cận khu buôn bán Hoài Hải, một vị thế rất thuận lợi.

Coi như Bùi Đông Lai và Hạ Y Na vừa chia tay, nơi phòng tổng thống trong khách sạn., Sau khi Mộ Khuynh Nhan tắm rửa xong, xỏ đôi dép vào chân, bước qua tắm thắm mềm mại, đứng ở cửa sổ, nhìn cảnh đêm Đông Hải suy nghĩ xuất thần.

Dưới ánh đèn, mái tóc dài phiêu dạt bởi vì nàng mới tắm rửa cho nên ướt sũng, giọt nước nhỏ xuống bờ vai trắng nõn, trong suốt, trên khuôn mặt tuyệt mỹ còn đọng lại vài giọt nước, đồng thời hai má đỏ ửng, trong trắng lộ hồng, chiếc khăn tắm không thể che lấp hết thân hình hoàn mỹ của nàng, nhất là khăn tắm quá ngắn lộ ra hai cái đùi trắng nõn như tuyết, bong loáng như ngọc, trong suốt tựa như một khối mỹ ngọc, không có bất kỳ vết nào.

Mộ Khuynh Nhan như hoa sen mới nở, bất kể nhìn từ phía sau, hay là nhìn chính diện, đều là cho người khác có cảm giác động lòng người.

Nếu vô luận nàng lạc vào một thời đại, bất kể thời đại nào, cũng đều làm cho nam nhân nhìn thấy nàng đều biến thành dã thú.

Mà lúc này Mộ Khuynh Nhan không có phát hiện mình hấp dẫn đến nhường nào, nàng suy nghĩ xuất thần đối diện nhìn vào cảnh đêm mê người, trong mắt hiện ra hình ảnh Bùi Đông Lai cứ mình trong nháy mắt..

Một Bùi Đông Lai có khuôn mặt tuấn tú không ngừng hiện lên trong mắt nàng, bất kể làm nàng thế nào cũng không biến mất, kết quả làm cho nàng cực kì mỗi mệ, không cách nào chớp mắt được.

- Hần làm sao có thể là một sinh viên chứ?

Nghĩ đến chính mình nhìn thấy hết thấy chuyện Bùi Đông Lai làm, nghĩ đến lời Trần Anh nói Bùi Đông Lai làm nên sự tích, Khuôn mặt Mộ Khuynh Nhan hiện lên vài phần ửng đỏ kèm theo một cảm giác nghi ngờ.

Đang trong quá trình cùng Bùi Đông Lai tiếp xúc, Mộ Khuynh Nhan không cách nào cảm giác được Bùi Đông Lai là một đại nam nhân, ngược lại nàng nghĩ, Bùi Đông Lai hẳn so với độ tuổi với sự thành thực tính táo không hợp.

Nghĩ tới, nghĩ lui, Mộ Khuynh Nhan đột tiên mở đôi môi, ngáp một cái, động tác nàng ngáp, làm hai tòa Thánh Nữ Phong rung rinh lên xuống một cách gợi cảm động lòng người.

Cơn buồn ngủ kéo tới, Mộ Khuynh Nhan thu hồi ánh mắt, khẽ lắc đầu, không suy nghĩ chuyện vừa mới xảy ra thêm nữa, nàng cởi bỏ đôi dép, giẫm lên tấm thảm mềm mại, lắc đôi mông đẹp, chậm rãi đi đến chiếc giường lớn phía trước.

Đi tới giường lớn, Mộ Khuynh Nhan nhẹ nhàng cởi khăn tắm, khăn tắm từ cơ thể của nàng chậm rãi rơi xuống (dịch đến đoạn này học máu ;))),thân thể mềm mại hoàn toàn lỏa thể trong không khí cơ hồ không có bất kỳ tỳ vết nào.

Chẳng qua là

Không ai có may mắn thưởng thức.

Sau đó... Nàng cầm chiếc áo ngủ lụa màu đen, mặc lên người, nằm xuống suy nghĩ.

- Bùi Đông Lai, chúng ta còn có thể gặp mặt a.

Nhìn trần nhà, Mộ Khuynh Nhan nhấc đôi chân ngọc nghịch ngợm, nhẹ nhàng đập đập góc chân, miệng lẩm bẩm.

Dưới ánh đèn.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ hé nở một nụ cười mê người, trong con ngươi toát ra một sự chờ mong.

148. Chương 148 : Cơ Ác Mộng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 148 : Cơ ác mộng.

Dịch giả: Mrlangthang

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Khi XX quân doanh và ký túc xá hoàn toàn tắt đèn, bóng đêm phủ xuống bao trùm toàn bộ. Các sinh viên nằm nhất của đại học Đông Hải, sau một hồi nói chuyện phiếm sôi nổi đã dần dần tiến vào giấc ngủ.

Khác hẳn với phòng ngủ của ký túc xá, phòng ngủ của quân doanh đều là đại phòng ngủ, giường nào ít nhất cũng có thể đủ cho hai mươi người ngủ.

Bởi vì thời tiết quá nóng, cơ hồ tất cả các phòng ngủ đều mở cửa, đưa mắt nhìn cũng có thể thấy những thân người cởi trần lăn qua lăn lại, tiếng lẩm bẩm vang lên không dứt.

Có lẽ sợ ảnh hưởng đến mộng đẹp của mọi người, Bùi Đông Lai cố ý giảm tiếng bước chân xuống mức nhỏ nhất, mỗi lần nhấc chân cơ hồ sẽ dừng trên không một chút, sau đó mới nhẹ nhàng hạ xuống, cơ hồ không phát ra bất cứ âm thanh gì

Liên tục đi tới, đột nhiên Bùi Đông Lai dừng lại, bằng vào thính lực siêu khủng bố của hắn, hắn nghe được có người không ngủ, mà còn là đang nói gì đó.

- Đông Lai đến giờ vẫn chưa về, không phải là bị tên Tôn Vệ Đông khốn kiếp kia ám toán chứ ?

- Theo đạo lý mà nói thì Tôn Vệ Đông chắc chắn không dám. Thứ nhất, mấy năm nay yêu cầu huấn luyện quân sự cực kỳ nghiêm khắc, không bao giờ cho phép giáo quan và học trò phát sinh xung đột, huống chi Đông Lai và Liễu Nguyệt quan hệ không phải bình thường, Tôn Vệ Đông muốn động đến Bùi Đông Lai cũng phải nghĩ kỹ càng.

- Vậy tại sao Bùi Đông Lai đến giờ còn chưa về ? Không nhẽ... không nhẽ Tôn Vệ Đông giết người diệt khẩu ?

Nghe tiếng nói chuyện rất nhỏ với nhau, Bùi Đông Lai nhận ra được đây là thanh âm của Ngô Vũ Trạch , Cổ Văn Cảnh cùng với Trang Bích Phàm . Sau đó liền gia tăng cước bộ đi về phía phòng ngủ.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai đã đến trước cửa phòng ngủ, chứng kiến được Ngô Vũ Trạch , Cổ Văn Cảnh cùng với Trang Bích Phàm 3 người đang vây quanh giường của Trang Bích Phàm , thấp giọng nghị luận gì đó.

Ánh trắng rọi trên mặt 3 người, Bùi Đông Lai có thể thấy rõ được trên mặt mỗi người đều pha lẫn sự lo lắng

- Ủa ?

Đột nhiên Ngô Vũ Trạch thấy Bùi Đông Lai đang đứng trước cửa, miệng há ra thật to, đích thực là đang cực kỳ ngạc nhiên.

- Đông Lai

Tiếp theo đó, hần kích động đứng bật dậy, vì đang ở trên giường nên đầu đập vào ván giường bên trên, một tiếng “Phanh” vang lên

- Ôi daaaaa...

Ngô Vũ Trạch lập tức lấy tay ôm đầu, ánh mắt vẫn như cũ, đặt trên người Bùi Đông Lai . Mà Cổ Văn Cảnh cùng Trang Bích Phàm 2 người cũng lập tức hướng mắt nhìn ra cửa.

Mắt thấy cả 3 người đều đem ánh mắt hướng về phía mình, Bùi Đông Lai ra dấu chó có lên tiếng, sau đó mỉm cười tiến vào trong phòng ngủ.

- ĐÔNG LAI, chú không sao chứ ?

- Tôn Vệ Đông tên khốn kiếp kia có làm khó gì chú không ?

- Nếu hần dám làm gì chú, nói cho ka, bọn ka sẽ giúp chú chỉnh hần.

Ba người người bất chấp những học sinh khác đang ngủ, lập tức vây quanh Bùi Đông Lai , dồn dập hỏi.

Nghe bên tai những lời hỏi thăm quan tâm của 3 người, lại nhìn vẻ mặt lo lắng của họ, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy trong lòng chợt ấm áp, cảm động khê đáp:

- Ka không sao.

Nghe được lời nói này của Bùi Đông Lai , đồng thời thấy trên người Bùi Đông Lai cũng không bị tổn thất gì, 3 người mới nhẹ nhàng thở ra. Sau đó về mặt Ngô Vũ Trạch tò mò liên hỏi

- Đông Lai, chú không phải bị tên vương bát đản Tôn Vệ Đông đó tính kế sao, làm thế nào trở về được vậy ?

Ngô Vũ Trạch cũng đem âm lượng hạ xuống, Cổ Văn Cảnh và Trang Bích Phàm 2 người mặt cũng đầy thần tình tò mò nhìn Bùi Đông Lai , đợi Bùi Đông Lai giải thích.

Bùi Đông Lai thấy thế nhất thời cười khổ. Biết rõ nếu không giải thích rõ ràng, e rằng 3 người này khó mà ngủ được, đành nói:

- Sự tình là như vậy...

- Chú nói Mộ Khuynh Nhan bị kẻ cướp bắt cóc đem vào rừng, sau đó trở thành con tin của bọn bắt cóc ư ?

Mọi việc rõ ràng nhưng mà Bùi Đông Lai chỉ giải thích những điểm chính, chính là sau khi nghe Bùi Đông Lai giải thích xong, 3 người đều cả kinh, Ngô Vũ Trạch theo bản năng hỏi lại lần nữa.

- Ủh

Bùi Đông Lai gật đầu nói

- Sáng mai khi chúng ta kết thúc huấn luyện quân sự, đến lúc đó giáo quan sẽ nói ra tin tức này.

- Chẳng trách sao họ vội vã tập hợp chúng ta lại rồi đuổi chúng ta đi như vậy, tình cảm thật là nồng đậm ạ

Ngô Vũ Trạch nói xong chợt nhớ ra điều gì đó, lại hỏi:

- Đúng rồi, chú không phải là cùng với giáo quan đi tìm Tôn Vệ Đông sao ? Tôn Vệ Đông đâu rồi ? Chẳng lẽ đã bị bắt cóc rồi sao ?

- Hắn bị cường đạo giết rồi

Bùi Đông Lai hơi hột nói

- Giết ???

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai , 3 người chợt cảm thấy cả kinh, tựa hồ...đối với 3 người mà nói, tử vong là một chuyện rất xa xôi.

- Tên khốn kia cũng không tốt, chết là đáng

Sau khi sự khiếp sợ đi qua, Ngô Vũ Trạch tức giận mắng.

Trang Bích Phàm cũng gật gù, lại giả bộ lớn tiếng nói

- Đúng, cho dù cường đạo không thịt hắn, hắn mà tiếp tục chọc vào Đông Lai chúng ta cũng sẽ thịt hắn.

Cổ Văn Cảnh không nói gì, trong đầu hắn có một ý nghĩ mà hắn không thể lý giải: Tôn Vệ Đông không phải bị cường đạo giết, mà là chết vào tay Bùi Đông Lai .

Ý nghĩ quỷ dị này xuất hiện trong đầu làm Cổ Văn Cảnh chợt hoảng sợ, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Sau đó Bùi Đông Lai và 3 người nói chuyện phiếm một hồi, cuối cùng cũng lên giường đi ngủ.

Đối với Ngô Vũ Trạch 3 người mà nói, thể chất của bọn họ không biến thái giống như Bùi Đông Lai , ngược lại, Ngô Vũ Trạch và Trang Bích Phàm 2 người thể chất đều rất kém cỏi, sau một ngày huấn luyện quân sự đã khiến cho bọn họ mệt mỏi không chịu nổi, lại thêm lo lắng cho Bùi Đông Lai cả đêm, tâm lý và thể lực đều mệt mỏi đến cực hạn, hiện giờ biết được Bùi Đông Lai không có việc gì, nhất thời ai nấy đều cao gối, chìm sâu vào giấc ngủ.

Cổ Văn Cảnh bởi vì nghĩ đến chuyện kia nên suy nghĩ trần trọc một hồi lâu, cuối cùng cũng ngủ.

Nghe được tiếng thở đều đều của 3 người, Bùi Đông Lai lại là không buồn ngủ một chút nào, mắt nhìn chăm chú lên trần nhà, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ko biết qua bao lâu, cuối cùng Bùi Đông Lai lấy điện thoại di động ra, ngưng thần nhìn thấy trên màn hình là ảnh của Tần Đông Tuyết đang mặc một chiếc váy màu trắng, suy nghĩ xuất thần.

Ánh đèn Màn hình đt chiếu sáng khuôn mặt gầy gầy của hắn, trong khóe miệng chợt xuất hiện một ý cười.

Cùng lúc đó.

Trong quân doanh tại Yên Kinh

Đồng dạng cũng đang mất ngủ, Tần Đông Tuyết cầm điện thoại di động, bất quá... nàng không có xem ảnh của Bùi Đông Lai mà lại lấy những tin nhắn cũ của hắn ra đọc lại.

Cũng giống như Bùi Đông Lai , Tần Đông Tuyết ở trong trường rất ít khi hiện ra ý cười, nay trên khuôn mặt đã có một tia hạnh phúc hiếm thấy.

- Bùi Đông Lai , anh có khỏe không ?

Sau khi xem hết những tin nhắn gần đây của Bùi Đông Lai gửi cho nàng, Tần Đông Tuyết tự hỏi lòng mình.

- Đông Tuyết, em thế nào rồi?

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai nhìn ảnh của Tần Đông Tuyết cũng suy nghĩ xuất thần, đồng dạng tự hỏi lòng mình 1 câu.

Ngay sau đó.

Hai người đồng loại cảm thấy thôi thúc phải gửi một tin nhắn thật xúc động cho đối phương.

Nhưng... cả 2 người đều không làm như vậy, đồng thời cất điện thoại, cơ hồ trong cùng một thời gian, cả 2 người cùng nói:

- Chúc ngủ ngon, Đông Lai.
- Chúc ngủ ngon, Đông Tuyết.

Giống như có thể nghe được câu nói chúc ngủ ngon đầy ôn nhu của Đông Tuyết từ ngoài ngàn dặm xa xôi, tinh thần Bùi Đông Lai chợt buông lỏng, trong lòng chỉ còn một mảnh yên tĩnh, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Đã trải qua một ngày kinh tâm động phách, Bùi Đông Lai lại có thể nhờ ảnh chụp của Đông Tuyết mà tiến vào mộng đẹp, nhưng tại phía xa, ở một căn biệt thự trong khu nhà giàu Đông Hải Tử Viên có vị trí địa lý cực tốt kia, có người lại không buồn ngủ một chút nào.

Thậm chí... Nàng còn không giống như trước kia, sau khi tắm xong sẽ mặc một chiếc áo ngủ màu đỏ, tay cầm một ly rượu đỏ, cuộn tròn ở trên ghế salon mà hiện tại nàng vẫn như cũ, mặc một bộ sườn xám kết hợp một đôi giày cao gót màu đỏ, ngồi trên ghế salon ở đại sảnh, khuôn mặt hiện lên vẻ suy nghĩ kịch liệt.

Thân là thủ vệ bảo tiêu kiêm lái xe của Quý Hồng , Ân Ly đứng ở phía sau Quý Hồng , giống như hình với bóng.

“Ba!”

Không biết qua bao lâu, Quý Hồng rút ra một điếu thuốc lá nữ, châm lửa rồi nhẹ nhàng hút một hơi, sau đó thản nhiên nhả ra một ngụm sương khói.

Trong trí nhớ của Ân Ly, Quý Hồng không có nghiện thuốc lá, chỉ khi nào gặp phải chuyện phiền lòng, nàng mới hút thuốc.

- Ân Ly, cô có cảm thấy bọn người Thái Phi là bị BBùi Đông Lai xử lý ?

Nhẹ nhàng thở ra một hơi khói thuốc, đối với sự tình ngày hôm nay, ngữ khí của QUÝ HỒNG vẫn là không nóng không lạnh, tựa hồ như đang hỏi đến một chuyện rất nhỏ bé, không đáng kể.

“ Có nên không...”

Hơi trầm ngâm, Ân Ly cuối cùng cũng đưa ra một câu trả lời thuyết phục:

- Thực lực của hần, tuy rằng nhìn qua cũng không yếu, nhưng mà...bọn Thái Phi có bốn người, thực lực cũng không phải là yếu, hần muốn bình yên vô sự mà xử lý được bốn người bọn Thái Phi, cơ hồ là không có khả năng. Hần là Trần Anh làm.
- Trên lý thuyết thì là như thế, chính là... Cô có nghĩ tới, Bùi Đông Lai tiểu bằng hữu cũng không phải là loại người tích dầu thấp đèn, cô cho là hần có thể để lại 4 người làm nhân chứng sao ?

Dưới ánh đèn, khuôn mặt Quý Hồng đầy vẻ cơ trí:

- Huống chi, đêm nay chết cũng không chỉ có 4 người bọn hần.
- Ý của Quý tỷ là ?

Ân Ly trong lòng chợt động, lại không dám khẳng định.

“Hô ~”

Quý Hồng lại thở ra một hơi khói, sau đó nheo mắt nói:

- Nếu ta đoán không sai, Tôn Vệ Đông cố gắng lợi dụng huấn luyện quân sự để xử lý Bùi Đông Lai , kết quả bị Bùi Đông Lai giả trừ ăn thịt cọp giết người diệt khẩu, sau đó Bùi Đông Lai lại biết được tin có bọn cướp đang ở trong núi, liền tìm mọi cách giết chết 4 người Thái Phi nhằm diệt khẩu, rồi đem chuyện giết chết Tôn Vệ Đông vu oan lên 4 người bọn Thái Phi.
- Ân ???

Nghe được lời của Quý Hồng , đồng tử Ân Ly đột nhiên co rút lại thành trạng thái nguy hiểm nhất, nếu như đúng như lời Quý Hồng nói, Bùi Đông Lai kia quả thật là rất đáng sợ.

- Quý Tỷ, Trần Anh ghét ác như cừu thì chúng ta đều đã lãnh giáo qua, nếu sự tình giống như lời của người, vậy thì Trần Anh đáng lẽ phải là không nên bỏ qua cho Bùi Đông Lai mới đúng chứ?

Sau khi cơn kinh ngạc qua đi, Ân Ly liền nói ra nghi hoặc trong lòng.

- Ân Ly, cô có biết ta vì sao lại có thể tưởng tượng ra như vậy không ?

Quý Hồng nói xong thuận tay dập tắt điều thuốc lá rồi tự hỏi tự trả lời:

- Cũng là bởi vì Trần Anh, cô nói không sai, Bùi Đông Lai nếu làm như vậy thì sẽ không dấu giếm được Trần Anh, mà tính khí Trần Anh một khi đã biết thì chắc chắn sẽ không tha thứ cho hắn. Chính là... Cô cũng biết, Trần Anh không hề đối phó với Bùi Đông Lai, ngược lại còn trợ giúp hắn đối phó với Tôn Tường Vân ! Điều này làm cho ta cảm thấy không thể tưởng tượng được, đồng thời cũng mơ hồ cảm thấy chuyện này có uẩn khúc gì đó, vì vậy mới có giả thiết kia

Nghe thấy Quý Hồng nói thế, Ân Ly liền rơi vào trầm mặc.

- BÙI ĐÔNG LAI, tuy rằng người phá hủy kế hoạch đêm nay của tỷ tỷ, nhưng cũng là không có gấp rút – mục đích khảo nghiệm của tỷ tỷ đã đạt được, tỷ tỷ sẽ không trách tội người.

Thấy Ân Ly không lên tiếng, Quý Hồng cảm lý rượu lên, khuôn mặt lộ ra vẻ mê hoặc chết người, tươi cười nói:

- Ân, vốn là Cổ Bồi Nguyên, sau đó là Liễu Nguyệt, hiện giờ là Trần Anh, tỷ tỷ thực sự muốn biết cái kinh hỉ mà người muốn cấp cho tỷ tỷ là cái gì ?

Là cái gì ?

Ác Mộng.

149. Chương 149 : Hạ Gia Vào Cuộc.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 149 : Hạ gia vào cuộc.

Dịch giả: Tùng

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn

Ngày hôm sau, lúc mặt trời đỏ dần dần hiện lên, thói quen dậy sớm của đám học sinh đều giống nhau, tất cả đều ra ngoài, không đợi tiếng tập hợp vang lên, liền chủ động tiến tới sân thể dục tập hợp.

Bởi vì hiệu lệnh tập hợp chưa vang lên, các giáo viên chưa có xuất hiện, bọn học sinh túm năm tụm ba lại một chỗ, cùng nhau trò chuyện.

Nguyên nhân có lẽ là tối hôm qua được ngủ quá muộn, bởi vì bọn họ biết buổi huấn luyện quân sự được hủy bỏ, nên bọn học sinh cũng không có than phiền, Hạ Y Na cũng không có cùng đồng học cùng phòng ra sân tập thể dục, mà một mình đứng trong ký túc xá, bấm trộm một số điện thoại.

“Ngáp...”

Điện thoại được chuyển đến, nghe được âm thanh ngáp từ ống nghe, Hạ Y Na tức giận nói:

- Tống Hân, giờ là mấy giờ rồi, mà mẹ vẫn còn ngủ hả?

- Tiểu nha đầu, sáng sớm đã có việc gì mà gọi cho lão nương, đánh thức lão nương không nói, lại còn trách cứ lão nương ngủ nướng nữa hả?

Đầu điện thoại bên kia, một người mặc đồ ngủ tựa vào đầu giường, cầm điện thoại mắng:

- Chẳng lẽ con quên lời lão nương nói, không được gọi lão nương lúc đang ngủ sao? Không phải con đang huấn luyện quân sự sao? Huấn luyện viên không tịch thu điện thoại di động của con à?

Hạ Y Na đối với vị lão nương cực phẩm kia tựa hồ thập phần hiểu rõ, lúc Tống Hân hét gào, nàng cố ý để điện thoại qua một bên, để ngừa hư lỗ tai của mình.

- Người nào quy định huấn luyện quân sự không thể gọi điện thoại?

Chờ đợi Tống Hân nói xong, Hạ Y Na tức giận hỏi.

- Khanh khách... Ta thiếu chút nữa quên, theo Hạ bàn tử nói, Đông Hải Cảnh Bị Khu Tôn Trường Vân chiêu đãi 2 cha con con, hơn nữa con hấn Tôn Vệ Đông lại có tình ý với con, mà con lại đang ở Đông Hải Cảnh Bị Khu trong bộ đội huấn luyện quân sự...

Đầu điện thoại bên kia, Tống Hân tựa hồ hiểu cái gì, cười nói.

- Tống Hân! !

Không đợi Tống Hân nói cho hết lời, Hạ Y Na phát ra một tiếng hét chói tai, cắt đứt lời Tống Hân nói.

- Nha đầu chết tiệt kia, sáng sớm mà con gào khóc thảm thiết cái gì? Muốn hù chết lão nương à?"

Đầu bên kia, Tống Hân tức giận thiếu chút nữa đem điện thoại ném xuống.

- Tống Hân, con nói với mẹ biết, nếu mẹ còn tiếp tục nói Tôn Trường Vân cùng Tôn Vệ Đông với con, con sẽ không để yên cho mẹ đâu!

Hạ Y Na sắc mặt tức giận nói.

Ấn?

Ngạc nhiên nghe được Hạ Y Na nói như thế, Tống Hân lập tức bò lên giường, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nha đầu, có phải hai tên vương bát kia khi dễ con không? Nếu khi dễ con, thì nói cho lão nương biết, lão nương đi diệt bọn hấn!

- Không cần, Tống Hân bọn hấn đã bị tiêu diệt.

Hạ Y Na hừ hừ nói.

- Cái gì?

Tống Hân nghe Hạ Y Na nói thì cả kinh không nhẹ:

- Nha đầu chết tiệt kia, con nói phụ tử Tôn Trường Vân làm sao?

- Một người chết non, một người đứt đường làm quan

Hạ Y Na trút giận nói.

- Hạ Y Na, ta nói con có phải hay không bên huấn luyện quân sự đem đầu con phá hư, sáng sớm con không có chuyện gì tìm lão nương tiêu khiển, thật là thoải mái a.

Sắc mặt Tống Hân nghiêm nghị nói, vẻ mặt cứng rắn, lấy uy phong làm mẹ ra dạy dỗ, nàng cảm thấy Hạ Y Na nói hứu nói vượn.

- Tống Hân, mẹ chó tự đa tình, con không biết tự tiêu mình tiêu khiển, mẹ không biết mình nhiều chuyện sao?

Hạ Y Na nói xong, nghĩ đến mục đích cuộc gọi, chợt dạ nói:

- Tống Hân, con có chuyện muốn thỉnh giáo mẹ.

- A, hôm nay mặt trời mọc ở phía tây sao? Hạ Y Na a Hạ Y Na con cũng chủ động có chuyện cầu xin ta sao?

Nghe được lời Hạ Y Na, Tống Hân vui vẻ, sắc mặt biến đổi so với cõi quần còn nhanh hơn, cảm giác kia giống như sinh tử Tôn Tường Vân cùng Tôn Vệ Đông phụ tử cùng nàng một phen tiền cũng không quan hệ.

Lời nói Tống Hân vang bên tai, Hạ Y Na tựa hồ có thể nghĩ đến sắc mặt Tống Hân biến đổi, giận đến cả người run lên, bất quá nghĩ đến chính mình muốn cầu cạnh vào, chẳng những không nổi giận, miệng rất ngọt nói:

- Mẹ của con, con biết mẹ rất tốt, mẹ so với tên Hạ bàn tử kia tốt gấp ngàn lần, vạn lần, cho nên... Mẹ nhất định sẽ trợ giúp nữ nhi cưng của mẹ đó."

"Vô sự hiền ân tình, không gian không phải đạo tặc."

Tống Hân lúc này nghĩ, nàng mặc dù cùng Hạ Y Na quan hệ người trên kẻ dưới, nhưng nhiều lúc hai người như tỷ muội, thương xuyên đối diện đấu võ mồm, mà mỗi lần đều là Tống Hân cam bái hạ phong, bởi vì Hạ Y Na mỗi lần tranh cãi không lại liền xuất ra đòn sát thủ. Tống Hân, mẹ nói bác gái một người nhanh đến thời mẫn kinh không có chuyện gì lại giả dạng thành tiểu cô nương, mẹ không biết đồ mặt sao?

- Mẹ thân ái, con nghe nói là lúc mẹ còn trẻ cùng với nhiều nữ nhân theo đuổi Hạ bàn tử?

Hạ Y Na thử dò xét hỏi han:

- Cuối cùng Hạ bàn tử lật thuyền trong mương ở trong tay mẹ sao?

- Nha đầu chết tiệt kia, từ đâu mà con nghe tới tin tức nhỏ nhỏ đó? Cái gì gọi là Hạ bàn tử lật thuyền trong mương ở trong tay lão nương hả ? Lão nương lúc còn trẻ, xinh đẹp như hoa, khuyên quốc khuyên thành, nam nhân đuổi theo lão nương có thể xếp từ đây đến Yên Kinh!

Tống Hân tức giận dạy dỗ:

- Ngược lại là Hạ bàn tử, không biết sống chết muốn theo đuổi kinh thành đệ nhất mỹ nữ, kết quả cũng không gặp may...

- A, con đã nói rồi, mẹ con xinh đẹp như hoa sao có thể theo đuổi Hạ bàn tử được, Hạ bàn tử người này quá vô sỉ rồi, chỉ biết ngồi khoác lác !

Hạ Y Na tựa hồ đối với Tống Hân tự thói phòng đã thành thói quen, chẳng những không có để ý, còn lấy cha mình là Hạ Hà để tăng bốc Tống Hân.

- Ai u, đúng là bảo bối nữ nhi của ta hiểu biết a, nói, tìm mẹ có chuyện gì?

Tống Hân cười đắc ý, nụ cười mang theo phong tình vạn chủng.

- Mẹ, người lúc ấy theo đuổi Hạ bàn tử như thế nào, a, không, là như thế nào làm cho Hạ bàn tử chủ động theo đuổi người?

Hạ Y Na nói xong được nửa nhận thấy sai lầm, vội vàng sửa lại.

- Ta không phải vừa mới nói sao, ta lúc trẻ là nữ nhân nổi danh ở khu Tây Nam, vút cái mị nhãn, Hạ bàn tử ngay cả phương hướng đều tìm không thấy, còn dùng những thủ đoạn khác?

Tống Hân đắc ý nói.

- Tống Hân, con hỏi mẹ là chính sự đó, mẹ có thể đừng thói phòng nữa được không?

Liên tục nghe được Tống Hân mèo khen mèo dài đuôi, Hạ Y Na rốt cục không thể chịu đựng được.

- Nha đầu chết tiệt kia con không phục a? Được a, con bây giờ trở về, ta và con mặc quần áo giống nhau đi ngoài phố, xem ai có sức hấp dẫn hơn.

Tống Hân có chút đắc ý, dường như với phương thức này thì nàng sớm đã thử qua, hiệu quả cũng không tệ.

- Đó là do mẹ giả bộ nai tơ, khiến người ta coi mẹ giống như con khỉ

Hạ Y Na đã kích nói.

- Hạ Y Na a Hạ Y Na, muốn đả kích lão nương, con còn non lắm, hừ, chớ quên, có một lần ta vút mị nhân cho một tên, tên kia trực tiếp lái xe đụng cột điện ven đường, khanh khách...

Tống Hân hồi tưởng lại một màn ký ức kia, nụ cười làm mê lòng người.

“ ... ”

Hạ Y Na một đầu hắc tuyến, ngoại trừ im lặng thì nàng không biết nói gì.

- Di, không đúng a, đang yên đang lành con hỏi cái này làm gì?

Mắt thấy Hạ Y Na phát hỏa Tống Hân mở hồ cảm nhận đầu điện thoại bên kia có gì không thích hợp:

- Nha đầu chết tiệt kia, con sẽ không phát xuân chứ?

- Mẹ mới phát xuân.

Hạ Y Na tức giận đến độ bộ ngực loạn chiến.

- Cách vài dặm ta cũng đã ngửi thấy mùi khai rồi, nói, có phải cảm thấy tiểu tử Tôn Vệ Đông không tệ...

- Tống Hân, mẹ còn dám nói về Tôn Vệ Đông, con với mẹ liên tục giao!

- Ai, trẻ tuổi bông bột , đánh là thân, mắng là yêu, không đánh không thân không yêu, theo ta thấy, Tôn Vệ Đông khi dễ con, con muốn lấy lại danh dự à?

“ Rụp ”

Hạ Y Na trực tiếp cúp điện thoại.

Chẳng qua là, vài giây đồng hồ sau, tiếng di động vang lên, Hạ Y Na nghĩ đến mục đích chưa đạt được, lựa chọn nhẫn nại.

- Na Na cưng ơi, rốt cuộc có chuyện gì?

Tựa hồ sợ Hạ Y Na cúp điện thoại, giọng nói Tống Hân ôn nhu rất nhiều.

- Tống Hân, như thế nào mới có thể làm cho một nam sinh yêu mình?

Hạ Y Na lấy hết dũng khí hỏi.

- Còn nói không có...

Tống Hân theo bản năng nghĩ tới Tôn Vệ Đông, nói xong ý thức được cái gì, không dám nói tiếp, mà cười nói:

- Mặc dù sắc đẹp của con so với lúc ta còn trẻ còn kém đôi phần... Con là ta sinh ra, con thừa kế vẻ đẹp của ta, lấy vẻ thù mị, chỉ cần ngoắc tay, đối phương lại không nhanh như hổ đói vồ mồi à?

- Vô dụng thôi.

Hạ Y Na tức giận nói:

- Đừng nói lời vô dụng nữa, so về vẻ thù mị thì con còn cách xe cô gái ở thủ đô đó.

- Di, xem ra kỹ thuật của nữ nhi ta rất cao a, biết mềm nắn rắn buông.

Tống Hân có chút kinh ngạc nói:

- Nha đầu chết tiệt kia, nghe lão nương, tầm thời lạnh nhạt một lát, để cho hần tự tìm con.

- Tống Hân, mẹ xác định như thế có hiệu quả sao? Hần vốn không để ý đến con, nếu con lạnh nhạt, hần bị những mỹ nữ khác mị hoặc thì làm sao đây?

Hạ Y Na tức giận thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh:

- Mẹ cũng không biết, mỹ nữ bên cạnh hần như mây, Đông Hải nổi danh băng hỏa mỹ nữ Liễu Nguyệt, Quý Hồng đều theo đuổi hần!

- A, bảo bối nữ nhi của ta, xem ra con quả thật nói không... Không phải người đó a, rốt cuộc là ai có bản lĩnh như vậy, cả hai yêu tinh kia đều thích hẳn?

Nghe tên Liễu Nguyệt cùng Quý Hồng, Tống Hân hoảng sợ, đồng thời tò mò:

- Không phải con thích một trung niên đại thúc đó chứ?

- Đại lão nương a, là nam sinh của trường học chúng ta.

Về mặt Hạ Y Na buồn bực nói.

- Nam sinh trong trường có thể làm cho Liễu Nguyệt cùng Quý Hồng theo đuổi sao? Nha đầu chết tiệt kia, không phải con nói quá đó chứ?

Tống Hân kiên quyết không tin.

- Tống Hân, mẹ rốt cuộc có biện pháp nào không? Không có biện pháp nào thì con cúp điện thoại đây.

Hạ Y Na mất đi kiên nhẫn.

- Hảo, nha đầu chết tiệt, nay lão nương đem “Ngự nam tâm kinh” truyền thụ cho con, biết vì cái gì mà Hạ bàn tử năm đó khẳng khái một mực với lão nương không?

Tống Hân thao thao bất tuyệt:

- 4 chữ! Cảm giác nguy cơ! Mỗi khi mẹ cảm thấy Hạ bàn tử bên ngoài...có dấu hiệu, mẹ liền tạo cho hẳn cảm giác nguy cơ, mỗi lần hẳn đều cải tà quy chánh, lần nào cũng đúng lúc!

- Tống Hân, mẹ xác định ?

Hạ Y Na có chút hoài nghi, tuy rằng từ nhỏ đến lớn nàng bị rất nhiều nam sinh theo đuổi, nhưng đều thắng thường từ chối.

- Bảo bối nha đầu của ta, xuất ra mị lực cùng thực lực của con, biểu hiện điên cuồng , biểu hiện càng nhiều càng tốt, chỉ cần hẳn theo đuổi con, hẳn dĩ nhiên phát hiện cái tốt của con, cảm giác nguy cơ cũng xuất hiện, đến lúc đó, con chỉ cần ngoắc tay, xuất ra mị lực, ta đảm bảo hẳn sẽ ngoan ngoan nằm dưới váy con

Tống Hân nói xong, nhin không được nói:

- Nha đầu chết tiệt kia, nếu không lão nương qua giúp con, thế nào?

- Một đề nghị tốt.

Hạ Y Na trong lòng vừa động, có chút nóng lòng muốn thử, bất quá cũng khách khí không cự tuyệt, Tống Hân cuối cùng đề nghị:

- Tốt lắm, ngày sau sẽ gặp lại

“Đô... Đô...”

Bên tai vang lên tiếng đô đô của điện thoại, Tống Hân tức giận cực độ, không nể mặt được trách cứ nói:

- Nữ nhân có trước quên sau, có nam nhân đã quên lão nương!

Nói xong, Tống Hân cầm điện thoại lên, bấm một số điện thoại.

- Hạ bàn tử, nữ nhi của ông phát xuân rồi, ông có nên đi điều tra một chút hay không, xem tên vương bát đản nào bắt hồn phách của nó đi rồi?

Điện thoại chuyển đến, Tống Hân giáo huấn.

Đầu điện thoại bên kia, Hạ Hà đang cùng đối tác Myanmar nói chuyện khóc không ra nước mắt:

- Lão bà, nữ nhi tuổi không còn nhỏ, nó yêu ai là chuyện bình thường, chúng ta quản nhiều như vậy làm gì? Ta bàn chuyện làm ăn, có gì trở về rồi nó.”

- Hạ bàn tử!

Tổng Hân đột nhiên hét ầm lên một tiếng, làm cho Hạ Hà sợ thiếu chút nữa lấy điện thoại ném.

- Bà cô, cô cứ nói, cô cứ nói.”

- Nha đầu chết tiệt kia nói nàng chủ động tán tỉnh tên nam sinh ở Đông Hải đại học kia, bắt quá Liễu Nguyệt cùng Quý Hồng, hai yêu tinh đó đều tán tỉnh nam sinh kia, ta cảm thấy sự tình có điều gì là lạ, cho nên, ông lập tức phái người đi điều tra cho rõ ràng.”

Tổng Hân nói xong uly hiếp:

- Bằng không, nếu nữ nhi bảo bối của ta ở Đông Hải bị khi dễ, ta không để yên cho ông!

“ Ách”

Đầu bên kia điện thoại, Hạ Hà nghe được tên của Liễu Nguyệt cùng Quý Hồng, cặp mắt chuột híp lại thành một khe đường nhỏ, cả người tản mát ra một tiếng thở mạnh.

Bạch Phú Mỹ nghịch tập

Hạ gia nhập cuộc

150. Chương 150 : Không Đơn Giản Như Vậy.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 150 : Không đơn giản như vậy.

Dịch giả: Tùng

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Vào lúc 9h, mặt trời đỏ hoàn toàn mọc lên đỉnh núi, ánh mặt trời sáng rõ, từng chiếc xe quân sự theo thứ tự chạy nhanh ra XX đoàn quân doanh, hướng tới khu vực thành thị.

Có lẽ là bởi vì biết được ngày hôm qua tin tức, học sinh rời đi quân doanh thời điểm, không có giống lúc tới như vậy hưng phấn, mà cả đám đều lộ ra một bộ lòng vẫn còn sợ hãi vẻ mặt - khi bọn hắn xem, nếu như bọn họ muợn một chút kết thúc dã ngoại sinh tồn mà nói..., rất có thể sẽ cùng Tôn Vệ Đông giống nhau đi Diêm vương điện báo cáo.

Không khí trầm mặc chẳng qua là kéo dài một hồi, làm từng chiếc xe quân sự dần dần rời đi Vân Sơn, chạy nhanh trên đường tốc độ cao thời điểm, học sinh bắt đầu nghị luận chuyện ngày hôm qua, trong đó những người hâm mộ Mộ Khuynh Nhan tâm tình kích động mắng chết đạo tặc.

- Y Na, Vũ Trạch đề nghị tối nay mọi người chúng ta cùng nhau tụ tập, cậu cảm thấy sao?

Trong đó một chiếc xe, đã cùng Ngô Vũ Trạch nhanh chóng hoàn thành ba bước ... Quách Lệ Na ở chung quanh học sinh nghị luận chuyện Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc, hướng Hạ Y Na hỏi.

- Quách tỷ, này còn phải hỏi sao? Hạ tỷ nhất định sẽ qua.

Nghe được Quách Lệ Na câu hỏi, không đợi Hạ Y Na đáp lời, ở phòng ngủ đứng hàng nhỏ nhất Tầng Khả Tâm liền đoạt trước nói, nói chuyện đồng thời một bộ chờ đợi bộ dáng, hiển nhiên... Nàng cùng Trang Bích Phàm đồng học cảm tình tiến triển không tồi.

- Xem ra hai người các cậu cũng gặp khó khăn nữa à?

Nhìn hai người một bộ mong đợi có tình lang bộ dáng, Hạ Y Na trong lòng một trận hâm mộ ghen tỵ với hận, đồng thời nghĩ đến lời mẹ Tổng Hân nói, cố nén muốn đi ý niệm trong đầu, lắc đầu:

- Không đi!

Hả?

Nghe được "Không đi" hai chữ không riêng gì Quách Lệ Na cùng Tăng Khả Tâm, ngay cả một người bình tĩnh, hướng nội Dương Tĩnh cũng là vẻ mặt ngạc nhiên.

Thân là bạn cùng phòng của Hạ Y Na, các nàng cũng mơ hồ có thể cảm giác được Hạ Y Na đối với Bùi Đông Lai có ý tứ, mà vô luận là ở trước quân huấn hay là trong quân huấn, Hạ Y Na luôn tìm các loại cơ đến gần Bùi Đông Lai, hôm nay Hạ Y Na nhưng cam nguyện buông tha cho cùng Bùi Đông Lai cùng nhau ăn cơm, điều này để cho ba người kinh ngạc.

- Hạ tỷ, tỷ làm sao vậy?

Kinh ngạc qua, tâm tính đơn thuần nhất Tăng Khả Tâm nháy mắt to hỏi.

Quách Lệ Na cũng là vẻ mặt không giải thích được:

- Đúng vậy, Y Na đây là ngàn năm một thuở cơ hội tốt a. Ý là, cậu không phải cảm thấy hứng thú với Bùi Đông Lai sao? Loại tụ hội này dễ nhất xảy ra tia lửa lửa đó.

- Chẳng lẽ các cậu không biết quân huấn sau khi kết thúc trường học muốn tổ chức hội diễn văn nghệ sao?

Hạ Y Na ra vẻ trấn định nói:

- Trước quân huấn, phụ đạo viên nói với tớ, chúng ta át chủ bài là trường học cho nên phải tổ chức ít nhất ba cái tiết mục, trong thời gian quân huấn này tớ cũng đã suy nghĩ về việc này.

-Ồ, nguyên lai là như vậy a.

Tăng Khả Tâm tâm tư đơn thuần, theo bản năng tương tin Hạ Y Na chuyện ma quỷ:

- Hạ tỷ được chọn làm trưởng lớp, đúng là vì quan tâm đến chuyện này.

Cùng Tăng Khả Tâm bất đồng, Quách Lệ Na cũng không phải là mới vừa rơi vào bể tình thì liền ngu ngơ, nàng liền nghe ra Hạ Y Na có chút nghĩ một đằng nói một nẻo, bất quá cũng là không có nói.

Dương Tĩnh mặc dù không có nói qua yêu thương nhưng độ thông minh không thấp, cũng có thể nhận thấy được Hạ Y Na đang nói dối.

"Bùi Đông Lai, bốn tiểu thư sẽ làm cậu biết được cái gì gọi là mị lực, cái gì gọi là cảm giác nguy cơ chứ!"

Mất thấy ba người không nói lời nào, Hạ Y Na cố gắng áp chế vẻ hối tiếc trong lòng, âm thầm cổ vũ bản thân.

Đang ở Quách Lệ Na dựa theo Ngô Vũ Trạch phân phó đề nghị buổi tối tụ tụ lại đồng thời, một mặt khác tụ hội người phát khởi Ngô Vũ Trạch vẻ mặt mỉm cười đối với Bùi Đông Lai, nói:

- Đông Lai để ăn mừng quân huấn kết thúc, Tôn Vệ Đông kia khốn kiếp kia ban chề, tối nay chúng ta tụ tập một chút đi?

"Bá"

Ngô Vũ Trạch lời kia vừa thốt ra, không ít người biết tin tức, âm thầm đồng tình Tôn Vệ Đông, dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Ngô Vũ Trạch, giống như trách cứ Ngô Vũ Trạch không có một chút lương tâm.

Đối với lần này, luôn luôn làm theo ý mình Ngô Vũ Trạch hoàn toàn sẽ không quan tâm, chẳng qua là đang đợi Bùi Đông Lai trả lời chắc chắn.

Ngô Vũ Trạch bên cạnh, Trang Bích Phàm đồng học hận không được hiện tại lại bắt đầu tụ hội, nhưng là hần theo thói quen tỏ ra một bộ dáng bình tĩnh.

- Ý không tốt, Vũ Trạch, ka hôm nay có chút việc, sợ là không đi được, các chú đi đi.

Nghĩ đến ngày hôm qua cùng Liễu Nguyệt gặt mặt sau khi kết thúc quân huấn, Bùi Đông Lai xin lỗi cười cười.

- Nếu Đông Lai có việc, ta đây cũng là không đi làm bóng đèn rồi.

Cổ Văn Cảnh nghe được Bùi Đông Lai không đi, cũng là lắc đầu từ chối, hắn và Cổ Bồi Nguyên giống nhau, yêu thích lớn nhất là ở nghiên cứu học thuật, đối với hoạt động xã giao mặc dù không bài xích, nhưng là đề không có hứng thú, vì thế liền cự tuyệt.

- Ồi vãi lù... Hai người các chú cũng quá không hợp bầy rồi!

Ngô Vũ Trạch khinh bỉ dựng thẳng ngón giữa, sau đó nói:

- Bích Phàm, nếu Đông Lai cùng Văn Cảnh đều không đi, hai ta tối nay liền một mình hành động sao, nếu như chú có lòng tin đem Khả Tâm muội tử dụ dỗ lên giường, ca liền đặt cho chú một phòng ở khách sạn 5 sao.

- Thấp kém, hèn mọn .

Trang Bích Phàm bĩu môi.

Bùi Đông Lai cùng Cổ Văn Cảnh thấy thế, đều là nhin không được cười lên một tiếng.

Xe quân sự lên đường cao tốc, tốc độ nhanh rõ ràng, một đường không trở ngại, ở trước mười hai giờ đã tới ĐH Đông Hải .

Mất thấy từng chiếc xe quân sự chạy nhanh hướng trường học thao trường, những sinh viên năm 2, năm 3, năm 4 đều hết sức kinh ngạc, bọn họ cũng không biết chuyện tình ở quân huấn, mà trong đó không ít độc thân học sinh nhưng là quyết định tốt chờ những học sinh mới quân huấn trở về, đến thao trường đi tìm mục tiêu.

Mặc dù những học sinh mới trở về sớm, làm đám lão sinh trở tay không kịp, nhưng là ở những học sinh mới ở sân banh tập hợp nghe huấn luyện viên nói chuyện , một chút quyết tâm muốn ở tân sinh trong phát triển đối tượng học ca, học tỷ bụng thau cơm, chạy thẳng tới thao trường.

Các huấn luyện viên làm theo phép nói nói, một chút đơn thuần cô em khóc bù lu bù loa, nắm huấn luyện viên y phục, cánh tay không để cho đi, tươi sống trình diễn "Từ xưa ly biệt nhiều thương cảm" trò hay mấy phút đồng hồ.

Ở tên kia Phó đoàn trưởng dẫn đội ra lệnh một tiếng, các huấn luyện viên buồn bực không thôi thoát khỏi sự vây quanh của acsc cô em, bước nhanh chạy hướng tên kia Phó đoàn trưởng trước người tập hợp, sau đó lên xe trở về quân doanh.

Sau khi các huấn luyện viên rời đi, nữ sinh dần dần tản ra, những thứ kia đã sớm chờ đợi đã lâu, học trưởng trước tiên hướng chọn xong mục tiêu ngênh đón, muốn mời ăn cơm.

Có người đạt ý nguyện cũng có người thất vọng, thấy không mời được ai đi ăn cơm thì đám người còn lại đành phải lủi thủi bỏ về.

Bùi Đông Lai vốn là tính toán trực tiếp đi tìm Liễu Nguyệt, bất quá nghĩ đến đã qua giờ cơm, cộng thêm mình muốn rửa mặt một chút, cho nên dưới sự đề nghị của Ngô Vũ Trạch nên cả đám cùng đi ăn cơm.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là: Hạ Y Na không có đi.

Đối với lần này, ở lúc ăn cơm, Quách Lệ Na âm thầm nhắc nhở Bùi Đông Lai nữ đuổi theo nam cách lớp giấy, nam đuổi theo nữ cách ngọn núi, để cho Bùi Đông Lai chủ động.

Mặc dù Bùi Đông Lai nhận thấy được Hạ Y Na đối với hắn thái độ có chút bất đồng, bất quá Bùi Đông Lai vẫn không có nghĩ nhiều, đối với lời của Quách Lệ Na hắn cũng chỉ là cười một tiếng , cũng không để ý.

Ăn cơm xong, Bùi Đông Lai cùng đám người Ngô Vũ Trạch trở ktx, tắm rửa, đổi y phục, gọi điện thoại cho Liễu Nguyệt, sau đó dựa theo lời Liễu Nguyệt đi đến biệt thự Đan Cung.

Sau khi Bùi Đông Lai đến biệt thự Đan Cung thì chiếc LincoLiễu Nguyệt của Liễu Nguyệt cũng vừa đến.

LincoLiều Nguyệt dừng lại, Tiểu Lang liền bước xuống xe, hơi gật gật đầu với Bùi Đông Lai rồi sau đó mở cửa xe để Liều Nguyệt bước ra.

Cửa xe được mở ra, người đi ra đầu tiên không phải là Liều Nguyệt mà là Đông Phương Uyển Nhi .

Ngày hôm nay tiểu la ly mang một chiếc váy hình con bướm màu vàng nhạt, trên lưng có mang theo một chiếc cặp sách hình mèo Kitty giống như mà mới từ trường về.

- Nhặt xuất Đông Lai, nửa tháng không thấy, sao anh lại biến thành Bao Công rồi?

Xuống xe, tiểu la ly liền chạy đến trước mặt Bùi Đông Lai , cười trêu ghẹo.

- Ca đen như vậy sao?

Bùi Đông Lai đỏ khốc đỏ cười. véo lấy khuôn mặt tiểu la ly.

- Đáng ghét, anh không biết khuôn mặt của nữ hài tử không thể tùy tiện véo sao?

Tiểu la ly tức giận đánh tay của Bùi Đông Lai , nói tiếp:

- Đây là muốn phụ trách a.

”_____”

Bùi Đông Lai một đầu hắc tuyến, cho tới nay, hắn đều cảm thấy được tiểu la ly thật sự rất dũng mãnh.

- Uyển Nhi, đừng hồ nháo nữa.

Liều Nguyệt cứng chiều vuốt đầu tiểu la ly, sau đó mỉm cười hướng Bùi Đông Lai nói:

- Vào thôi Đông Lai.

- Xấu hổ... Xấu hổ... Xấu hổ...

Tiểu la ly làm mặt quỷ đối với Bùi Đông Lai , sau đó chạy vào biệt thự, vừa chạy vừa hát nhỏ một ca khúc.

- Uyển Nhi tan học sớm, ta tiễn đường nên đón nó.

Liều Nguyệt cười cười nói:

- Chờ sau khi Tiểu Vũ trở về thì chúng ta cùng dùng cơm.

- Tốt.

Bùi Đông Lai gật đầu cười.

- Đúng rồi, ngoài 4 người chúng ta còn có thêm một người quen của cậu nữa đấy.

Liều Nguyệt nhớ ra cái gì, vẽ mặt cười cười nhìn Bùi Đông Lai .

Người quen?

Nghe được Liều Nguyệt nói vậy thì Bùi Đông Lai liền ngạc nhiên, hắn mới vào Đông Hải 2 tháng. Trừ đám người trong ktx, cbn ra thì hắn chỉ mới có quen thêm Trần Anh.

- Mộ Khuyên Nhan cùng chủ tịch tập đoàn Hồng Tinh Tương tiên sinh.

Liều Nguyệt nói thẳng.

- Ừc, thì ra là nàng.

Bùi Đông Lai vỗ vỗ ót, cười khổ nói:

- Ta cùng cô ấy chính là bình thủy tương phùng, không tính là quen thuộc.

- Đó là ý của cô ấy.

Liều Nguyệt cười khổ nói:

- Theo ta thấy a, người ta Mộ tiểu thư chính là không quên được cậu, tuy rằng anh hùng cứu mỹ nhân là cũ nhưng mà lại vĩnh viễn là phương thức của gái hiệu quả nhất.

Bùi Đông Lai cười khổ không dứt.

- Đúng rồi, Đông Lai làm sao cậu lại quen biết với Trần Anh?

Mắt thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Liễu Nguyệt trong lòng nhớ đến chuyện tình hôm qua, liền hướng Bùi Đông Lai hỏi.

- Sau khi cứu được Mộ Khuynh Nhan thì Trần Anh đến hiện trường, ta nói cho nàng biết chuyện tình bị Tôn Vệ Đông hãm hại, bất đắc dĩ mới nhảy từ trên núi xuống, tránh được một kiếp nạn.

Hơi do dự một chút, Bùi Đông Lai cũng không đem tất cả mọi chuyện nói cho Liễu Nguyệt biết.

”Nha.”

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, nghĩ đến tình tình ghét ác như cừu của Trần Anh thì Liễu Nguyệt cũng không hoài nghi gì/

- Đúng rồi Liễu tỷ, người bắt cóc Mộ Khuynh Nhan là ai?

Bùi Đông Lai hỏi ra nghi vấn trong lòng:

- Trước khi giết hết đám kia thì ta có bắt 1 tên, cố gắng cạy miệng hắn ra nhưng mà dường như hắn đã trả qua huấn luyện, thủ khẩu như bình(ý chỉ sự kín lời kín tiếng).

- Ta tưởng là người của Mãnh Hổ bang hoặc là người của Đông Tinh, nhưng mà sau khi điều tra thì biết được 4 tên đó bắt cóc Mộ tiểu thư không phải vì tiền.

Liễu Nguyệt nói xong, cảm kích nhìn Bùi Đông Lai một cái:

- Đông Lai, cảm ơn cậu đã xuất thủ cứu Mộ tiểu thư, làm cho việc hợp tác giữa tập đoàn Thiên Tường và Hồng Tinh được tiếp tục diễn ra.

- Liễu tỷ khách khí rồi.

Bùi Đông Lai cười cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

:oe76: :oe76:

151. Chương 151 : Mạc Nhận, Bí Mật Bị Bại Lộ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 151 : Mạc Nhận, bí mật bị bại lộ.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Jeangeorges, một trong những nhà ăn cao cấp của Pháp nổi tiếng khắp thế giới.

Nhà hàng Jeangeorges ở Đông Hải nằm bên sông Hoàng Phố.

Hết thấy những thứ trang trí trong Jeangeorges đã khiến nó trở thành một nơi tao nhã, cao quý.

6h30, Bùi Đông Lai đi theo Liễu Nguyệt cùng Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi bước vào Jeangeorges.

Tuy rằng hiện giờ là một người có tài sản hơn 9 con số nhưng đây là lần đầu tiên hần bước vào một nơi xa hoa như thế này.

Cảm nhận được không khí cao quý trong này, nhìn thấy những khách nhân có khí độ bất phàm, Bùi Đông Lai cũng không lộ ra vẻ luống cuống, ngược lại, vẻ mặt hần tự nhiên.

Đêm nay, dưới sự yêu cầu của Liễu Nguyệt , hần mang trên người một bộ Armani.

Đông Phương Lãnh Vũ mặc một thân phong cách England mà tiểu la lỵ lại mang một thân Burberry còn về phần Liễu Nguyệt thì nàng mặc một bộ lễ phục dạ hội bó sát người.

4 người Bùi Đông Lai vừa bước vào nhà hàng thì làm hấp dẫn không ít ánh mắt. Trong đó không ít người thâm cười Liễu Nguyệt , già mà găm cỏ non.

Rất nhanh, ở dưới cái nhìn của những khách nhân, đám người Bùi Đông Lai đã đi đến bàn của mình, sau đó ngồi xuống.

- Ngài khỏe chứ, xin hỏi mọi người còn có đợi ai nữa không?

Lúc này, nhân viên phục vụ liền tiến lên, đem menu đưa đến trước mặt Liễu Nguyệt .

- Để sau rồi gọi, còn vài vị bằng hữu chưa tới.

Liễu Nguyệt thản nhiên nói.

- Được.

Người phục vụ nghe vậy thì liền cung kính đứng sang một bên.

”Bá!”

Ngay sau đó, trong phòng ăn dường như tất cả mọi người đều nhìn về phía cửa ra vào.

Dưới cái nhìn của mọi người thì Mộ Khuynh Nhan cùng Tương Cương đi vào.

Hôm nay, Mộ Khuynh Nhan không mang lễ phục dạ hội, nàng mang một chiếc áo liền váy do một vị thiết kế có tiếng ở HK làm ra, bộ quần áo này phối hợp với đôi giày cao gót của nàng làm cho người nàng tràn đầy vẻ dụ hoặc.

- Đông Lai ca, vị đó là Mộ Khuynh Nhan , thật là đẹp a?

Ddplv cũng không biết Bùi Đông Lai có quen biết với Mộ Khuynh Nhan , thấy Mộ Khuynh Nhan tiến đến thì hạ giọng nói.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, hần không phải không thừa nhận, chỉ nói về tư sắc thì Mộ Khuynh Nhan quả thật là một cực phẩm trong nhân gian.

- Sau này ta cũng muốn mặc bộ đồ như thế, sau đó mang theo đôi giày cao gót.

Trong đôi mắt tiểu loli tràn ngập vẻ ghen tị.

Lúc 3 người Bùi Đông Lai âm thầm quan sát Mộ Khuynh Nhan thì Liễu Nguyệt đứng lên, sau đó vẫy vẫy tay, Mộ Khuynh Nhan và Tương Cương thấy được thế thì liền đi tới. Trong đó, Mộ Khuynh Nhan thấy có Bùi Đông Lai thì 2 mắt của nàng liền sáng lên, hơn nữa còn lộ ra vẻ tươi cười.

Rất nhanh, Tương Cương cùng Mộ Khuynh Nhan đã đi đến.

- Thật có lỗi, Liễu tiểu thư, trên đường kẹt xe nên mới tới trễ.

Tương Cương mỉm cười rồi bắt tay với Liễu Nguyệt , khóe mắt âm thầm đánh giá Bùi Đông Lai , hần từ Liễu Nguyệt đã biết được chính Bùi Đông Lai đã xuất thủ cứu thoát Mộ Khuynh Nhan .

- Tương tiên sinh, vị này chính là Bùi Đông Lai .

Dường như đã nhận thấy ánh mắt của Tương Cương , nên Liễu Nguyệt cười nói:

- Đông Lai, vị này chính là Tương tiên sinh chủ tịch tập đoàn Hồng Tinh.

- Chào ngài, Tương tiên sinh.

Bùi Đông Lai đứng lên vươn tay, mỉm cười.

- Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, lời này tuyệt không giả a.

Tương Cương thân thiết nắm lấy tay Bùi Đông Lai , vẻ mặt cảm kích nói:

- Đông lai, chuyện ngày hôm qua tôi đã nghe Liễu tiểu thư nói, cảm ơn cậu.

- Việc nên làm.

Bùi Đông Lai cười cười.

- Thật không nghĩ tới nhanh như vậy chúng ta lại gặp mặt.

Mắt thấy Tương Cương vừa buông tay Bùi Đông Lai thì Mộ Khuynh Nhan liền mỉm cười lên, chủ động nắm lấy tay Bùi Đông Lai .

- Quả thật là bất ngờ.

Mặc dù được Mộ Khuynh Nhan nắm tay nhưng ánh mắt của Bùi Đông Lai vẫn tỏ ra bình tĩnh, nở nụ cười.

Thấy một màn như vậy, Tương Cương liền hơi kinh ngạc.

Mà ở một bên Đông Phương Lãnh Vũ cùng tiểu loli thấy 2 người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau thì không nhịn được mà hỏi:

- 2 người... 2 người biết nhau sao?

Bùi Đông Lai cùng Mộ Khuynh Nhan liền cười, sau đó đồng thời buông tay.

- Tiểu Vũ, Uyển Nhi, còn không mau chào hỏi Tương tiên sinh cùng Mộ tiểu thư.

Liễu Nguyệt thấy Đông Phương Lãnh Vũ và Đông Phương Uyển Nhi choáng váng thì mỉm cười nhắc nhở.

Nghe Liễu Nguyệt nói thế thì Đông Phương Lãnh Vũ cùng Đông Phương Uyển Nhi mới lấy lại tinh thần, lần lượt chào hỏi Tương Cương mà Mộ Khuynh Nhan .

Tương Cương mỉm cười, sờ đầu tiểu loli một cái sau đó ngồi ở bên cạnh Liễu Nguyệt , mà Mộ Khuynh Nhan không biết là vô tình hay cố ý mà ngồi ở bên cạnh Bùi Đông Lai .

Thấy một màn như vậy, trong lòng Đông Phương Lãnh Vũ cùng Đông Phương Uyển Nhi đều nghi hoặc, nhưng mà cũng không dám hỏi.

Thấy Tương Cương và Mộ Khuynh Nhan xuất hiện, Liễu Nguyệt liền cầm menu gọi món ăn.

Trong quá trình chờ món ăn đem lên, thông qua cuộc nói chuyện giữa Liễu Nguyệt và Tương Cương thì Bùi Đông Lai biết được vì biết được mọi người lo lắng đến việc bị bắt cóc cho nên 5 ngày sau Mộ Khuynh Nhan sẽ tổ chức thêm một liveshow ở Đông Hải.

Điều này làm cho Bùi Đông Lai không khỏi cảm thấy bội phục Mộ Khuynh Nhan .

Chỉ chốc lát, thức ăn đã được dọn lên.

- Tương Tiên sinh, Mộ tiểu thư, mời.

Mắt thấy thức ăn được dọn lên, Liễu Nguyệt liền làm ra một động tác mời dùng.

- Cậu ăn kiêng à?

Mắt thấy tất cả mọi người bắt đầu dùng cơm, Bùi Đông Lai lại thờ ơ thì Mộ Khuynh Nhan liền tò mò hỏi.

- Lần đầu dùng cơm Tây cho nên không quen dùng dao nĩa, nhìn mọi người để học cách dùng.

Bùi Đông Lai cười cười giải thích, giọng nói vô cùng bình tĩnh.

Àn?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Mộ Khuynh Nhan và Tương Cương liền sửng sốt.

Hiển nhiên, bọn hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Bùi Đông Lai lại không biết cách ăn cơm Tây?

- Đường như... không quá khó.

Mắt thấy 2 người lộ ra vẻ kinh ngạc, Bùi Đông Lai cũng có chút xấu hổ, hắn liền mỉm cười cầm lấy dao nĩa cắt nhẹ vào miếng thịt bò, động tác thành thạo hơn nữa tư thế vô cùng tao nhã.

- Đông Lai thực hài hước.

Tương Cương thấy động tác của Bùi Đông Lai vô cùng thành thạo cho nên liền cười trêu ghẹo.

Mộ Khuynh Nhan liền liếc mắt Bùi Đông Lai , giống như đang trách cứ Bùi Đông Lai .

Liễu Nguyệt cười cười, không có hé răng.

Bùi Đông Lai cười khổ không thôi.

- Tiểu cô, khó lắm Mộ tỷ tỷ mới đến đây, hay là chúng ta đi đến Happy đi?

Sau khi dùng cơm xong, ddplv liền đề nghị.

- Mụ mụ, tiểu Vũ ca nói đúng a, con rất muốn nghe Mộ tỷ tỷ hát.

Tiểu loli liền phụ họa theo.

Tương Cương đang nói chuyện phiếm với Liễu Nguyệt , nghe 2 người nói vậy thì cười cười:

- Liễu tiểu thư, nếu 2 bạn nhỏ đã muốn chơi thì chúng ta hãy đổi địa phương khác đi?

- Được.

Liễu Nguyệt mỉm cười đáp ứng, cũng không có trách cứ Đông Phương Lãnh Vũ cùng Đông Phương Uyển Nhi.

Sau đó, Liễu Nguyệt tính tiền, mọi người rời khỏi nhà hàng. Liễu Nguyệt cùng với Tương Cương thì ngồi trên chiếc Linco Liễu Nguyệt mà 4 người Đông Phương Lãnh Vũ , Đông Phương Uyển Nhi , Bùi Đông Lai cùng Mộ Khuynh Nhan lại đi trên chiếc Mercedes-Benz s600.

- Mộ tỷ tỷ, sao tỷ lại quen biết với Nhật Xuất Đông Lai?

Lên xe, tiểu loli liền khoác lên cánh tay Mộ Khuynh Nhan , đôi mắt nháy nháy, hỏi.

Tiểu loli vừa hỏi, Đông Phương Lãnh Vũ lập tức vênh tai lên nghe.

- Cậu ấy là ân nhân cứu mạng của tỷ.

Giọng nói của Mộ Khuynh Nhan có chút phức tạp.

Ân nhân cứu mạng?

Nghe được câu trả lời của Mộ Khuynh Nhan thì Đông Phương Lãnh Vũ cùng tiểu loli liền khiếp sợ, mở to hai mắt.

Mà Bùi Đông Lai lại quay đầu lại, cười nói:

- Mộ tiểu thư nói quá lời.

- Không quá một chút nào.

Mộ Khuynh Nhan nhìn Bùi Đông Lai , giọng nói mang theo vài phần trách cứ:

- Mặt khác, cứ xưng hô Mộ tiểu thư này, Mộ tiểu thư nọ thật là khó chịu mà. Cứ gọi người ta là Khuynh Nhan đi.

- Ách.... Đông Lai ca, ca còn chờ gì nữa? Mộ tỷ tỷ đang ám chỉ đó nha.

Nghe Mộ Khuynh Nhan nói thế lại thấy ánh mắt của Mộ Khuynh Nhan mang theo vài phần trách cứ, Đông Phương Lãnh Vũ liền cười xấu xa nói.

”Bá!”

Nghe Đông Phương Lãnh Vũ nói thế thì khuôn mặt của Mộ Khuynh Nhan khẽ ửng đỏ.

- Mộ tỷ tỷ, người ta nói trước nha, Nhật Xuất Đông lai không đơn giản đâu.

Tiểu loli nghiêm trang nói:

- Ca ấy có quen với một người đẹp như tiên nữ á.

Đẹp như tiên nữ?

Vẻ mặt của Mộ Khuynh Nhan liền ngạc nhiên.

Bùi Đông Lai liền lựa chọn trầm mặc.

- Đông Lai, có cơ hội cậu hãy mang vị bằng hữu ấy đến gặp người ta đi a.

Mộ Khuynh Nhan cười nói nhưng mà nàng ta không phát hiện được nụ cười trên khuôn mặt nàng không còn vẻ sáng lạn như trước nữa, trong ánh mắt hiện lên vài phần mất mát.

- Được.

Bùi Đông Lai cũng không thấy được điểm này, hần thuận miệng trả lời.

- Mộ tỷ tỷ, tỷ đừng tin ca ấy. Ca ấy sớm đã đáp ứng với ta rằng sẽ mang vị tỷ tỷ kia đến gặp ta nhưng giờ này cũng chưa thấy đâu cả.

Tiểu loli tức giận, kể tội của Bùi Đông Lai .

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười.

Chẳng.... Chẳng lẽ hần đang trêu chọc Uyển Nhi?

Trong lòng Mộ Khuynh Nhan vừa động, nhưng không hỏi kỹ, nàng cảm thấy khả năng này cũng rất cao.

30' sau.

Chiếc LincoLiểu Nguyệt cùng Mercedes-Benz s600 dừng trước một quán Kara.

Mặc dù còn sớm nhưng trong bãi đỗ xe vẫn có nhiều xe, trong đó đầy những chiếc có giá trị trên 8 con số.

Tất cả chuyện này đơn giản là đây chính là một chỗ ăn chơi đỉnh cấp ở Đông Hải, đồng thời cũng là một sản nghiệp của tập đoàn Thiên Tường.

Trong màn đêm, một người nam nhân mặc một bộ tây trang màu đen đang đứng đợi ở trước cửa.

Mạc Nhận.

Mắt thấy xe dừng lại, Mạc Nhận liền vội lên nghênh đón:

- Liễu tiểu thư, Tương tiên sinh.

- Tương tiên sinh, mời.

Liểu Nguyệt hoàn toàn đem Mạc Nhận trở thành không khí, làm ra một động tác mời.

Tương Cương mỉm cười rồi bắt chuyện với Mạc Nhận, sau đó đi vào.

Mắt thấy Liễu Nguyệt đi qua, sắc mặt Mạc Nhận hơi đổi, khóe mắt giật giật nhưng không lên tiếng.

Về âm lãnh trong đôi mắt của Mạc Nhận hơi lóe lên.

Trong Mercedes-Benz s600 thấy một màn như vậy, ánh mắt của Bùi Đông Lai hơi híp lại.

Mạc Nhận, lộ ra tay chân!

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! () :oe76:

codon.traí

152. Chương 152 : Ông Già Trâu Bò, Thằng Con Cuồng Ngạo.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 152 : Ông già trâu bò, thằng con cuồng ngạo.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Một tiểu thư, Vũ thiếu, Uyển Nhi....

Dưới màn đêm, biểu tình âm nhu trên mặt Mạc Nhận chợt lóe lên, lúc Mộ Khuynh Nhan, Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi ba người lần lượt xuống xe, về mặt Mạc Nhận lập tức khôi phục bình thường, mặt mỉm cười tiến lên nghênh đón.

Chẳng qua là...

Nụ cười kia làm cho người ta có một loại cảm giác hết sức không thoải mái.

Đối với Mộ Khuynh Nhan có tâm địa thiện lương mà nói, từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy Mạc Nhận, liền không khỏi đối với Mạc Nhận có lòng sợ hãi, lúc này lại thấy nụ cười không thoải mái trên mặt Mạc Nhận, nàng chẳng qua là cười gượng ép một tiếng, coi như là đáp lại.

Mà Đông Phương Lãnh Vũ cùng tiểu la lỵ Đông Phương Uyển Nhi tựa hồ ấn tượng đối với Mạc Nhận rất tồi, từ đầu đã không hề để ý đến hắn.

Đối với lần này, nụ cười trên mặt Mạc Nhận không giảm, thậm chí khi hắn thấy Bùi Đông Lai từ trên xe đi xuống, cũng là mỉm cười chào hỏi:

- Bùi tiên sinh.

- Người mạnh khỏe, Mạc tiên sinh.

Mặc dù lúc trước đem về mặt biến hóa của Mạc Nhận thu hết vào mắt, bắt quả Bùi Đông Lai cũng không có biểu hiện ở trên mặt, mà là mỉm cười đáp lại Mạc Nhận.

- Đi thôi, ta đã chuẩn bị xong một ghế lô xa hoa cho mọi người.

Mạc Nhận phát phát tay, xoay người, dẫn đầu đi về phía cửa lớn hội sở, đi phía trước dẫn đường.

Mặc dù Mộ Khuynh Nhan vì để đề phòng lộ thân phận, cho nên đeo kính đen, chiếc kính đen che mất một phần ba khuôn mặt nàng, chính là... Bởi vì dáng người của nàng quá mức bốc lửa, nhất là đôi chân dài của nàng luôn có lực sát thương rất cao, lúc Mạc Nhận mang theo Bùi Đông Lai bốn người tiến vào hội sở, đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Có lẽ là bởi vì những người đó biết thân phận của Mạc Nhận, nên cho dù bọn hắn nhìn thấy Mộ Khuynh Nhan sắc tâm đại động, bắt quả... Lại không dám bước tới trêu chọc vào, chẳng quá là nhìn cũng quá đã nghiền rồi.

- Chào buổi tối, hoan nghênh quý khách.

Hai hàng người mặc sườn xám, vóc người bốc lửa, trên mặt nở nụ cười hết sức nghề nghiệp đứng ở bên trong, Bùi Đông Lai bốn người đi theo Mạc Nhận tiến vào đại sảnh Thịnh Thế Vương Triều.

Là một trong những hội sở tiêu khiển đứng đầu Đông Hải, đại sảnh Thịnh Thế Vương Triều trang hoàng hết sức tráng lệ, lúc đi vào, làm cho người ta có một loại cảm giác tiến vào hoàng cung.

Trong đại sảnh, Liễu Nguyệt cùng Tương Cương đã tới trước.

Liễu Nguyệt thấy bốn người Bùi Đông Lai đi tới, lập tức tiến lên, nói:

- Đông Lai, cậu đem Mộ tiểu thư, Tiểu Vũ cùng Uyển Nhi vào trong rạp chơi đi, ta cùng Tương tiên sinh đang bàn chút chuyện làm ăn.

- Tốt, Liễu tỷ.

Bùi Đông Lai cười gật đầu, dư quang cố ý quan sát Mạc Nhận, kết quả phát hiện vẻ mặt của Mạc Nhận vẫn lộ ra vẻ thờ ơ.

Phát hiện này không khỏi làm cho trong lòng Bùi Đông Lai hiện ra một cảm giác nguy hiểm.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Bùi Đông Lai rất rõ ràng, ở trên thế giới này chân chính đáng sợ không phải là những kẻ chỉ biết rống giận đả thương người, mà là những kẻ giỏi ngụy trang.

Những kẻ đó sẽ giống như là một con rắn độc, sẽ nhân lúc người sơ ý, cho người một kích chí mạng!

Mà không thể nghi ngờ, Mạc Nhận chính là loại người này.

Trong lòng mặc dù nhìn thấu điểm này, nhưng Bùi Đông Lai không có biểu hiện ra, mà là mang theo đoàn người Mộ Khuynh Nhan ngồi thang máy lên lầu.

Mấy phút đồng hồ sau, dưới sự hướng dẫn của mấy cô gái phục vụ, bốn người Bùi Đông Lai tới tầng cao nhất một gian ghé lô xa hoa tràn ngập mùi hương cổ xưa, trong rạp chẳng những có phòng vệ sinh, còn có phòng nghỉ ngơi, phòng giải trí, có thể nói là mọi thứ đều đầy đủ.

Mặc dù Thịnh Thế Vương Triều đúng là một trong những hội sở tiêu khiển đứng đầu Đông Hải, nhưng là nó cũng rất nhiều chỗ ăn chơi khác đều giống nhau, cất giữ rượu thât, chỉ phục vụ cho một ít khách hàng đặc thù, những người khác giống nhau đều dùng rượu giả.

Ở Thịnh Thế Vương Triều, nhóm bốn người Bùi Đông Lai không thể nghi ngờ chính là khách nhân đặc thù nhất, vì vậy mấy em gái sau khi mang theo bốn người vào ghé lô xong, lập tức kêu người phục vụ đưa tới hai chai Laffey cao quý đắt đỏ, hơn nữa đem hai tờ giấy khảm mạ vàng đặt trên bàn bày nhiều loại nước trái cây, ăn vặt, điểm tâm.

- Vũ thiếu, Mộ tiểu thư, xin hỏi có cần gì nữa không ạ?

Mắt thấy hai cái bàn bày đầy đồ ăn thức uống, mấy em gái vẻ mặt nở nụ cười chuyên nghiệp hỏi, vừa hỏi đồng thời khe khom người, thái độ phục vụ rất đúng mực, vừa nhìn là biết đã có nhiều năm kinh nghiệm tại hộp đêm.

Các nàng sở dĩ hỏi thăm Mộ Khuynh Nhan cùng Đông Phương Lãnh Vũ là tuân theo dặn dò của Mạc Nhận, mà Mạc Nhận lúc đám người Bùi Đông Lai tới, căn bản là không biết Bùi Đông Lai cùng đi theo đến đây.

- Ánh mắt mấy người nhìn đi đâu vậy? Không thấy được Đông Lai ca mới là người chủ trì sao?

Mắt thấy mấy cô gái ngay cả con mắt cũng không thèm nhìn Bùi Đông Lai một cái, Đông Phương Lãnh Vũ lạnh lùng nhìn mấy cô gái, tương đối căm tức.

Ngạc nhiên nghe được lời của Đông Phương Lãnh Vũ... nụ cười trên mặt mấy cô gái hơi có vẻ cứng ngắc, sau đó nàng mặc dù không biết thân là thái tử gia Đông Nguyệt bang Đông Phương Lãnh Vũ vì sao đối với mình vừa rồi bỏ qua người thanh niên kia, nhưng trước tiên khôi phục nụ cười sáng lạn, cung kính hướng Bùi Đông Lai hỏi:

- Đông Lai ca, xin hỏi còn cần gì không ạ?

- Cút ngay cho ta, đổi những người khác tới phục vụ.

Đông Phương Lãnh Vũ quát lạnh một tiếng, tựa hồ rất không thích tác phong làm việc của mấy cô gái này.

“Bá!”

Lần này, mấy cô gái rất cục biến sắc rồi, các nàng rất rõ ràng, Đông Phương Lãnh Vũ đúng là thái tử gia của Đông Nguyệt bang, hôm nay chộc tới Đông Phương Lãnh Vũ, đừng bảo là các nàng sau này không cách nào ở lại Thịnh Thế Vương Triều, sợ rằng ngay cả ở Đông Hải cũng không thể sống yên ổn.

- Tiểu Vũ, sao lại tức giận như vậy?

Bùi Đông Lai cười cười, nói:

- Các cô đi ra ngoài đi, nếu có cần cái gì, chúng ta sẽ gọi vào.

- Cảm ơn Đông Lai ca, cảm ơn Vũ thiếu.

Mấy cô gái vội vàng cúi người chào thối lui, lúc thối lui bước chân rất nhỏ, rất chậm, phẳng phất như cung nữ thời cổ đại nhìn thấy chủ tử phát tay, lui ra bình thường.

- Tiểu Vũ, sao lại hung dữ như vậy a?

Thấy mấy cô gái lui ra ngoài, Mộ Khuynh Nhan không nhịn được nói:

- Ta xem các nàng cũng không dễ dàng.

- Mộ tỷ, tỷ sai lầm rồi, các nàng so với rất nhiều người trên cái thế giới này tốt hơn rất nhiều a, tỷ biết mỗi tháng các nàng thu nhập bao nhiêu sao?

Đông Phương Lãnh Vũ tựa hồ đối với hộp đêm biết rất nhiều, vừa nói vừa giơ ra năm ngón tay:

- Năm mươi vạn! Tiền trích phần trăm của các nàng chính là năm mươi vạn a.

- Ách...

Mộ Khuynh Nhan tựa hồ bị tin tức này làm kinh ngạc, há to miệng.

Mà tiểu loli lúc này lại tức giận trừng mắt nhìn Đông Phương Lãnh Vũ một cái:

- Đông Phương Lãnh Vũ, ca thật là đáng ghét? Chẳng lẽ ca không nhìn thấy ở chỗ này còn có trẻ con như ta sao?

- Ngô, Uyển Nhi, ca sai rồi, hắc hắc.

Thấy Đông Phương Uyển Nhi phòng mang trợn mắt, Đông Phương Lãnh Vũ lập tức bày ra một khuôn mặt tươi cười.

- Hừ, hôm nay chúng ta tới nghe Mộ tỷ tỷ ca hát, cũng không phải là tới nghe ca khoe khoang những thứ tin tức này.

Tiểu la ly nhất định không buông tha người, một lần nữa trợn mắt nhìn Đông Phương Lãnh Vũ, sau đó quay qua Mộ Khuynh Nhan, nói:

- Mộ tỷ tỷ, cho chúng ta được thưởng thức đi.

- Tốt.

Mộ Khuynh Nhan thoả mái đáp ứng, sau đó mỉm cười nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai, đứng dậy đi tới trong rạp, cầm cái mic lên.

Đông Phương Lãnh Vũ thấy thế, vội vàng tắt cái đèn lớn trong rạp, chỉ để lại đèn trên tường.

Khúc nhạc trữ tình vang lên trong rạp, dưới ánh đèn, Mộ Khuynh Nhan tóc dài phiêu dật tùy ý chảy qua bờ vai, ngón tay ưu nhã nắm lấy cái mic, bắt đầu ca khúc thứ nhất của nàng trong hôm nay “Truyền kỳ”.

Đơn giản là trong đám người này nhìn người nhiều hơn một cái

Lại cũng không thể quên mất dung nhan của anh.

Mơ ước tình cờ có thể có một ngày lại gặp nhau

Từ đó ta bắt đầu những tưởng niệm cô đơn.

...

Thân ảnh nổi bật, vẻ mặt thâm tình, bước chân uyển chuyển...

Dường như Mộ Khuynh Nhan sinh ra là để ca hát, tiếng hát của nàng làm cho người ta bất tri bất giác đắm chìm ở bên trong.

Tiểu loli Đông Phương Uyển Nhi hoàn toàn lắng nghe đến ngây người —— hai mắt nàng si ngốc nhìn Mộ Khuynh Nhan biểu diễn, chu cái miệng nhỏ lên, nhẹ nhàng mà hát theo Mộ Khuynh Nhan, thậm chí ngay cả Đông Phương Lãnh Vũ tính tình nóng nảy cũng yên tĩnh lạ thường, tựa hồ hoàn toàn đắm chìm trong tiếng hát của Mộ Khuynh Nhan.

Mộ Khuynh Nhan vừa cất tiếng hát, Bùi Đông Lai vốn là cùng hai người Đông Phương Lãnh Vũ giống nhau, bị tiếng hát của Mộ Khuynh Nhan hấp dẫn, sau đó... Khi hắn phát hiện lúc Mộ Khuynh Nhan biểu diễn, cặp mắt kia cứ nhìn thẳng vào hắn, hắn chỉ cảm thấy Mộ Khuynh Nhan tựa hồ dùng ánh mắt truyền đạt cái gì đó, lại tựa hồ như dùng tiếng hát để nói cái gì đó...

Nhìn, nhìn, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy một chút mảnh nhỏ ký ức không ngừng hiện lên trong đầu của hắn, hắn cố gắng hết sức bắt kịp những trí nhớ đó, chính là... Mảnh ký ức đó giống như là sao băng, trôi qua rồi biến mất.

Chẳng lẽ trong trí nhớ của Tiêu Phi cũng có Mộ Khuynh Nhan?

Mất thấy đột nhiên hiện lên cái đoạn ký ức kia không có dung hợp thành công, Bùi Đông Lai hơi có chút ngạc nhiên.

Dưới ánh đèn, Mộ Khuynh Nhan không nhận thấy được vẻ mặt biến hóa của Bùi Đông Lai, mà hơi nhắm hai mắt lại. hoàn toàn đắm chìm trong âm nhạc mang cho nàng niềm vui sướng.

Lúc mà Mộ Khuynh Nhan vì Bùi Đông Lai, Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi ba người biểu diễn thì đồng thời, ở một hội sở bí ẩn nào đó tại Đông Hải.

Một gã vóc người thon dài, mặt mũi tuấn lãng, sau khi tắm rửa, cả người quấn một chiếc khăn tắm màu trắng, đứng ở bên cửa sổ.

Ở phía sau hắn cách đó không xa, một cô gái vóc người cao gầy, diện mạo cùng với Mộ Khuynh Nhan có hai ba phần giống nhau chẳng qua nhỏ hơn, co rúc ở trên giường, trước mặt là một vết màu đỏ tươi.

Đó là nàng đã từ một cô gái nhỏ đã biến thành một người phụ nữ.

Mà người đã khiến nàng trở thành một người phụ nữ chính là người thanh niên đứng phía trước cửa sổ.

Chẳng qua là... Đối với chuyện này, cô gái không có cảm nhận được một chút vui vẻ nào của người đàn bà, có chăng chỉ là nỗi đau, phía dưới đau, trong lòng cũng đau.

“ Cốc... Cốc”

Lúc mà cô gái trẻ không biết mình kế tiếp nên làm cái gì thì lúc này, cửa phòng bị gõ vang.

- Vào đi.

Người thanh niên không quay đầu lại, nhàn nhạt mở miệng.

“ Két”

Kèm theo một tiếng vang nhỏ, cửa phòng bị đẩy ra, một nam tử sắc mặt lạnh lùng đi vào giữa phòng, trực tiếp đi tới sau lưng người thanh niên cách ba thước, cung kính nói:

- Phương thiếu.

- Cho cô ba giấy đồng hồ, biến.

Tên thanh niên xoay người, dùng một loại ánh mắt của thần linh nhìn xuống một con kiến hôi nhìn cô gái một cái, giọng nói không thể nghi ngờ.

Cô gái nhỏ bị dọa sợ đến biến đổi sắc mặt, chẳng quan tâm đến bản thân không mặc quần áo, mà là trước tiên nhịn đau từ trên giường ngồi dậy, chạy trốn ra khỏi gian phòng.

- Phương thiếu, đã điều tra xong, Tương Cương, Mộ Khuynh Nhan hai người tối nay cùng Liễu Nguyệt cùng nhau ăn cơm.

Mắt thấy cô gái đã rời đi, nam nhân lạnh lùng cung kính hồi báo.

- Ta nói Tương Cương cái lão già kia làm sao một chút mặt mũi cũng không cho ta, nguyên lai là con gái điểm Liễu Nguyệt kia đã mời bọn hắn trước.

Tên thanh niên được gọi là Phương thiếu vừa nói, khóe miệng hiện ra một nụ cười lạnh như băng khinh thường nói:

- Liễu Nguyệt cũng không còn phong quang được bao lâu nữa đâu, nàng vất vả chống đỡ Đông Nguyệt bang cùng tập đoàn Thiên Tường rất nhanh sẽ sụp đổ, đến lúc đó Tương Cương sẽ không còn cho ta mặt mũi nữa sao?

- Phương thiếu, căn cứ Bát gia an bài, chúng ta lần này tới trước chủ yếu là tìm Quý Hồng song phương nói chuyện hợp tác, ngài xem chúng ta lúc nào thì hành động?

Nam tử lạnh lùng bất động thanh sắc hỏi.

- Cha ta thường nói, hần đời này gặp qua Quý Hồng là người đàn bà khó đối phó nhất, ta hôm nay phải kiến thức một chút, nhìn xem Xà mỹ nữ trong truyền thuyết có ba đầu sáu tay không?

Tên thanh niên thu liễm nụ cười, vẻ mặt cuồng ngạo:

- Ngay bây giờ ta sẽ đi gặp nàng.

Ngạc nhiên nghe được lời người thanh niên nói... Nam tử sắc mặt lạnh lùng vốn định nhấc nhử cái gì, cuối cùng lại nhịn xuống.

Hắn biết rõ, thân là một trong tứ thiếu gia Hàng Châu, Phương Thế Vinh đúng là có tiền vốn cuồng ngạo!

Bởi vì.

Hắn có một người cha ngư bực.

Phương Bát Gia.

Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! ()

codon.tra

153. Chương 153 : Tự Cho Là Đúng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 153 : Tự cho là đúng.

Dịch giả: mrlangthang

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Thời gian như cát chảy, lặng lẽ trôi qua.

Quân huấn nhanh chóng kết thúc, sinh viên năm thứ nhất chính thức trở về trường đại học, các tân sinh viên cũng đã nhanh chóng hòa nhập với cuộc sống sa đọa thời đại học.

Không như cấp ba cuộc sống đơn thuần đại học là một cuộc sống nuôm màu nuôm vẻ , đầu tiên là tiệc chiêu đãi sinh viên mới đây là mỗi lửa đầu tiên kích thích tinh thần họ làm cho họ có thể tận tình thưởng thức thuộc về chính mình nhiệt huyết thanh xuân.

Đối với sinh viên năm thứ nhất ĐH Đông Hải nghị luận sôi nổi ngoài tiệc chiêu đãi tân sinh viên sắp tới làm cho bọn họ hưng phấn còn có việc , siêu sao Mộ Khuynh Nhan tổ chức biểu diễn ở trường học.

- Đám bán vé quá ghê tởm.

- Đúng , bọn chúng đem giá vé đẩy lên gấp mười lần , hiện tại kể cả mày có tiền cũng không mua được vé.

- Vô cho là quân huân xong còn có cơ hội để coi biểu diễn, xem ra đành thất vọng trở về, vẫn không thể trực tiếp nhìn thấy nhan sắc nữ thần, thật là thương tâm a.

Sân trường , mấy tên fan ruột của Mộ Khuynh Nhan đang thảo luận việc tối nay Mộ Khuynh Nhan ở nhà thi đấu Đông Hải tổ chức biểu diễn, mọi người đều đang than thở. Bởi vì Mộ Khuynh Nhan quyết định tiếp tục biểu diễn tại Đông Hải, làm cho các fan rất là cảm động, vé vào cửa còn tranh đoạt hơn là vé tàu về Tết.

Ở tình trạng này không phải kẻ có tiền có thế, thì chắc chắn không có vé vào cửa.

- Xem ra trải qua việc bị bắt cóc, danh khí của Khuynh Nhan càng ngày càng nổi a.

Bên tai vang lên những tiếng nói chuyện, trong đầu hiện ra mấy ngày trước Mộ Khuynh Nhan cho mình cùng Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi ưu đãi , Bùi Đông Lai trong lòng không khỏi thầm than một câu.

- Trương Bích Phàm , tên kia sao không nói với chú một câu nào a? Hắn không phải huynh đệ thất lạc của chú sao

Trong lúc Bùi Đông Lai cảm thán, Ngô Vũ Trạch nghe được một sinh viên nói chuyện nhin không được hướng Trương Bích Phàm trêu ghẹo.

- Mộ Kuynh Nhan là nữ thần không phải là vật mà phàm nhân chúng ta có thể chạm vào.Cứ cho là có thế một lần nhìn thấy được nhan sắc của nàng thì thế nào?

Không hề tỏ ra không thoải mái Trương Bích Phàm không hề để ý Ngô Vũ Trạch trêu ghẹo mà còn bắt đầu truyền bá chân lí của hắn.

- Đúng rồi Đông Lai ngày đó chú cùng Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc, các người hắn đã có cơ hội một mình ở chung một chỗ.

Mất thấy Trương Bích Phàm bắt đầu thao thao bất tuyệt Ngô Vũ Trạch cảm thấy bắt đầu nhức đầu, hối hận vì chính mình đã khơi mào hắn nhanh chóng kiểm soát đối thủ đề :

- Đông Lai , hoạn nạn thấy chân tình a, theo lí thuyết người cùng Mộ Khuynh Nhan trải qua hoạn nạn liền coi như là một bằng hữu a . Nàng chắc phải cho chú một vé khách quý đến xem nàng biểu diễn a?

- Sau khi ka cùng nàng được cảnh sát cứu ra xong liền mỗi người một ngã ngay cả một câu cũng chưa nói, cho dù nàng muốn mời ta cũng không có cơ hội.

Bùi Đông Lai thật không ngờ Ngô vũ Trạch có thể đem đề tài dời đến trên bản thân mình, cho nên đành phải nói dối.

Đang nói chuyện Bùi Đông Lai không khỏi nhớ tới thái độ khác thường của Mộ Khuynh Nhan ở Thịnh Thế Vương Triều ngày đó , bất quá cho tới chẳng biết tại sao nàng vẫn không mời hắn đi xem biểu diễn.

- Kháo, Đông lai ta không ngờ chú còn giả dối hơn cả Trương Bích Phàm , Mộ nữ thần mời chú đã là may lắm rồi, đã thế chú còn nói muốn người ta mời , ta ị vào

Ngô Vũ Trạch nói xong trong lòng vừa động nói :

- Đông Lai không phải ka nói chú đâu nhưng mà chú đừng có ăn trong bát không hết mà lại đi nhìn trong nồi, cần thận đến lúc sẽ không còn gì để ăn đâu.

- Là sao?

Bùi Đông Lai hỏi.

Ngô Vũ Trạch thần bí nói:

- Quách Lê Na nói , hai ngày nay có một tiểu tử đến từ Yên Kinh đến đang theo đuổi Hạ Y Na, ngày ngày tặng hoa không nói còn cùng Hạ Y Na biểu diễn hẳn đáng đàn piano còn Hạ Y Na thì múa.

Nói tới đây Ngô Vũ Trạch dừng lại một chút quan sát Bùi Đông Lai biến hóa

Về mặt Bùi Đông Lai thờ ơ.

- Đéo đỡ được, chẳng lẽ chú không lo lắng Hạ mỹ nữ bị người ta cướp đi sao?

Ngô Vũ Trạch thấy vẻ mặt Bùi Đông Lai thờ ơ thì buồn bực nói:

- Chú nên biết, tên thanh niên theo đuổi Hạ mỹ nữ chẳng những vọc người tuần tú lịch sự mà bối cảnh cũng không đơn giản , vạn nhất Hạ mỹ nữ bị hấn cướp được , lúc ấy chú có khóc cũng không kịp.

- Vũ Trạch , ka xem hoàng đế chưa vội mà thái giám đã lo, là sao”

Lúc này, không đợi Bùi Đông Lai lên tiếng Trương Bích Phàm liếc mắt nhìn Ngô Vũ Trạch nói :”

- Chẳng lẽ chú đã quên mỹ nữ mặc đồ đỏ sao ? Theo ta thấy a, Đông Lai sớm đã bị yêu tinh kia dụ hoặc làm cho đầu óc choáng váng rồi ,làm sao còn nhớ Hà mỹ nữ nữa?

- Ủh, cũng đúng

Được Trương Bích Phàm nhắc nhở , Ngô Vũ Trạch gật đầu đồng ý nhưng vẫn nói

- Nhưng mà Đông Lai , Hạ mỹ nữ cũng không tệ a, cho nên thà rằng giết lầm, cũng không thể buông tha.

- Vũ Trạch, nếu chú là nữ nhân thì chắc hẳn chú là một bà 8 rồi đó.

Bùi Đông Lai tức giận nói, trong đầu cũng theo bản năng hiện ra hình ảnh của Quý Hồng theo sau... nhớ tới Mạc Nhân.

Ngày đó hẳn mặc dù tại Thịnh Thế Vương Triều thấy biểu tình biến hóa của Mạc Nhân nhưng mà bởi vì mấy năm nay Mạc Nhận là cánh tay đắc lực của Liễu Nguyệt cho nên Bùi Đông Lai cũng không nói cho Liễu Nguyệt biết. Hắn quyết định tìm một cơ hội thích hợp mà nhắc nhở Liễu Nguyệt một chút.

Bởi vì sự kiện bất cóc, để bảo vệ buổi biểu diễn của Mộ Khuynh Nhan không xảy ra vấn đề nên cảnh sát Đông Hải phái tới số lượng lớn cảnh sát, thậm chí còn phái một đơn vị nhỏ cảnh sát đặc nhiệm phụ trách an toàn của Mộ Khuynh Nhan, đồng thời còn phái ra hai liên đội từ trung đoàn cảnh sát vũ trang Đông Hải đến giữ gìn trật tự buổi biểu diễn.

Buổi chiều 6 giờ, Mộ Khuynh Nhan đã an toàn tới ĐH Đng Hải.

Còn cách thời gian biểu diễn 2 tiếng nhưng,, sân vận động đã tụ tập rất đông fan hâm mộ , các fan chứng kiến xe chở Mộ Khuynh Nhan đến cửa sân vận động liền giơ lên áp phích của Mộ khuynh Nhan, hô to tên thần tượng.

Bởi vì quá kích động các fan cố gắng phá tan hàng rào bảo vệ nhưng còn chưa kịp đến thì đã bị cảnh sát mang vũ trang ngăn lại.

Nhìn cảnh tượng bên ngoài Mộ Khuynh Nhan không khỏi nhớ lại mấy ngày trước bị bắt cóc , cùng lúc nhớ tới Bùi Đông Lai thì khoe miệng của nàng không nhịn được mà nhoen miệng cười.

Trong sân vận động, đã dựng lên một sân khấu lớn , người của công ty giải trí Thiên Tường đang tiến hành chỉnh sửa âm thanh lần cuối cùng . Chiếc Lincoln chở Mộ Khuynh Nhan đi vào sau sân vận động, dưới sự che chắn của 4 gã vệ sĩ cùng người đại diện nhân viên trang điểm đi vào phòng thay đồ phía sau hậu trường.

Vì phòng ngừa các nhóm fan hâm mộ tiến đến quấy nhiễu Mộ Khuynh Nhan nên ở phía sau sân khấu cùng xung quanh phòng thay đồ đều được các cảnh sát vũ trang canh gác.

Có thể nói đêm diễn này có hệ số an toàn cực cao.

6 h 30'.

Nhân viên công ti giải trí Thiên Tường đã chỉnh sửa âm thanh ánh sáng xong, xác nhận không có vấn đề gì, người tổ chức bắt đầu cho các fan hâm mộ tiến vào, các fan hâm mộ dưới sự chỉ dẫn của cảnh sát bắt đầu từng nhóm tiến vào đến chỗ ngồi đã đặt sẵn của mình

Nhưng mà.

Nhưng vẫn có người ngoại lệ.

Trong lúc các fan hâm mộ đang nhập tọa một gã thanh niên có khí độ bất phàm cùng một gã nam tử lạnh lùng tiến vào sân vận động cũng không có tìm chỗ ngồi mà đi thẳng tới khu vực hậu trường.

- Nơi này không thể đi qua, mời 2 vị trở lại.

Không đợi thanh niên cùng nam tử lạnh lùng tới gần hậu trường thì một gã võ cảnh đã tiến lên ngăn chặn đường đi của 2 người.

- Ta là bằng hữu của Mộ tiểu thư.

Nghe vậy thì Phương Thế Vinh liền nhú mày.

Cùng lúc đó nam tử lạnh lùng đi đằng sau hắn tay cầm một bó hoa tươi óan độc nhìn tên võ cảnh kia.

- Thật có lỗi, căn cứ vào sự an bài của thượng cấp, trong lúc biểu diễn, bất luận là ai cũng không thể gặp Mộ tiểu thư.

Nhìn thấy bộ dạng hung hăng can quấy của Phương Thế Vinh, cảm nhận được vẻ lạnh lùng của tên nam tử bên cạnh thì sắc mặt của tên võ cảnh kia hơi đổi nhưng vẫn ngăn cản.

- Thật sự tao muốn đập một phát vào mặt mày.

Sắc mặt Phương Thế Vinh hơi đổi, trong con ngươi hiện lên một tia tức giận bất quá không có động thủ mà lại rút ra một chiếc điện thoại bấm số của Mộ Khuynh Nhan.

Dường như hắn muốn dùng phương thức này để chứng minh Mộ Khuynh Nhan sẽ gặp hắn.

Trong phòng hóa trang, Mộ Khuynh Nhan đang được một chuyên gia trang điểm đến từ Hồng Kong trang điểm khuôn mặt.

- Khuynh Nhan có điện thoại.

Nghe được tiếng chuông điện thoại, một gã thanh niên mang theo một ổ lả cầm điện thoại đi đến trước Mộ Khuynh Nhan, nũng nịu nói.

Giọng nói này khiến tất cả nam nhân trong phòng một trận rung mình, nổi lên một nổi da gà.

Mộ Khuynh Nhan nhìn thấy cảnh tượng này cũng chỉ biết cười khổ.

- Alo.

Nghĩ nghĩ một chút nàng cũng trả lời Phương Thế Vinh mặc dù nàng không có hảo cảm với Phương Thế Vinh nhưng cũng biết Tướng Cương cùng phụ thân của Phương Thế Vinh có quan hệ rất tốt.

- Khuynh nhan, có thì giờ rảnh không? Anh mua tặng em một bó hoa, anh muốn vào tặng cho em?

Bởi vì biết Mộ Khuynh Nhan là nữ nhi của Tướng Cương, cho nên lúc nói chuyện, giọng nói của Phương Thế Vinh cũng trở nên mềm mỏng hơn.

- Thật xin lỗi, hôm nay biểu diễn nên không một ai có thể tiến vào hội trường, Phương thiếu cũng không thể vào được.

Nghe Phương Thế Vinh nói vậy Mộ Khuynh Nhan Hơi xin lỗi nói:

- Cảm ơn hảo ý của Phương thiếu.

Trước sân khấu Phương Thế Vinh rất ngạc nhiên khi nghe được Mộ Khuynh Nhan nói.

- Vậy đợi sau khi kết thúc anh sẽ tặng cho em, thuận tiện mời em đi ăn vài món bình dân ở Đông Hải.

Vừa cảm thấy mất Phương Thế Vinh cũng biết nơi này là Đông Hải không phải là Hàng Chậu cho nên hẳn không thể xông vào . Vì vậy, đành buông tha cho ý tưởng xông vào gặp Mộ Khuynh Nhan. Hắn tính toán đợi sau khi buổi biểu diễn kết thúc sẽ mời Mộ Khuynh Nhan đi ăn.

- Xin lỗi, Phương thiếu , đêm nay chỉ sợ ta không có thời gian

Mộ Khuynh Nhan uyển chuyển cự tuyệt.

- Vậy thì lần sau đi.

Phương Thế Vinh cố nén tức giận nói.

- Tốt.

Mộ Khuynh Nhan nói:

- Sắp phải lên sân khấu, ta cần phải chuẩn bị lần cuối, gặp lại.

- Chúc em biểu diễn thành công, gặp lại.

”Đô... , đô. . . , —.”

Nói xong, nghe trong ống truyền ra âm thanh “ Đô.. Đô” trong lòng Phương Thế Vinh vô cùng khó chịu, vẻ mặt âm trầm nói:

- Lại chảnh chó, lão tử sẽ cho cô mở rộng tầm mắt.

Có lẽ đoán được Phương Thế Vinh có thân phận không tầm thường. Cùng có thể sợ hãi nam tử toát ra một hơi thở nguy hiểm nên tên võ cảnh tuy rằng vô cùng tức giận nhưng không thể làm gì, chỉ có thể giữ im lặng trở về.

- Mộ Khuynh Nhan, cô trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta . Không qua bao lâu ta sẽ nói cha ta đi gặp Tưởng Cương để cầu hôn, đến lúc đó với thân phận của cha ta ,Tưởng Cương nhất định sẽ không cự tuyệt.

Mất thấy võ cảnh lui ra phía sau, Phương Thế Vinh nghĩ đến việc hợp tác với Quý Hồng thì khoe miệng nở ra nụ cười.

Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! ()

codon.traí

154. Chương 154 : Ai Theo Đuổi Ai?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 154 : Ai theo đuổi ai?

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Vào lúc hoàng hôn, ánh chiều dần dần hạ xuống sau đỉnh núi, Đông Hải cũng giống như nhiều thành thị khác nhau, lúc này đã là giờ tan tầm, từng chiếc, từng chiếc ô tô nối đôi nhau tạo thành một hàng dài trên đường, liếc mắt cũng không thấy được đâu là điểm cuối.

- Làm sao bây giờ?

Tại ngã tư đường, trong một chiếc S600, Mộ Khuynh Nhan nhìn ra ngoài cửa sổ thấy một đồng xe thì khuôn mặt lộ ra vài phần lo lắng.

- Không có xe cảnh sát mở đường thì không thể đi được rồi.

Tưởng Cương cười khổ:

- Cô cũng thật là, biểu diễn xong cũng không trở về HK mà còn tổ chức một buổi ca nhạc nữa tại ĐH Đông Hải.

Nói xong, Tưởng Cương không nhin được mà thở dài một tiếng.

3 ngày trước, buổi biểu diễn của Mộ Khuynh Nhan được tổ chức sân vận động ĐÔNG Hải diễn ra vô cùng mỹ mãn, Mộ Khuynh Nhan hát hơn 10 ca khúc trong đó có 5 ca khúc nằm trong album mới.

Nhưng mà sau khi biểu diễn xong thì Mộ Khuynh Nhan cũng không muốn quay trở lại HK, nàng muốn ở tại Đông Hải thêm vài ngày, thẳng đến ngày hôm qua thì Tưởng Cương mới biết Mộ Khuynh Nhan sẽ đi biểu diễn tại ĐH Đông Hải.

- Cha nuôi, con không phải đã nói rồi sao? Bởi vì sự tình bắt cóc, cho nên có một sinh viên ở ĐH bị giết chết, để tỏ lòng xin lỗi nên con muốn đi hát cho họ nghe vài ca khúc.

Nghe Tưởng Cương nói như vậy thì Mộ Khuynh Nhan liền trừng mắt lên nhìn Tưởng Cương .

- Chỉ là nguyên nhân này thôi sao?

Tưởng Cương híp mắt cười.

“ Ách”

Nghe được Tưởng Cương nói như vậy thì trong lòng Mộ Khuynh Nhan liền cả kinh, trên mặt hiện ra một tia xấu hổ, bất quả cũng làm ra vẻ không có chuyện gì, nói:

- Chỉ có nguyên nhân này thôi a.

- Vậy sao?

Tưởng Cương làm ra bộ dạng tử hủi, cười nói:

- Ta cảm thấy lần này tới ĐH Đông Hải biểu diễn là vì sinh viên tên là Bùi Đông Lai ?

”Ách. . .”

Bí mật bị vạch trần, Mộ Khuynh Nhan cả kinh, trên mặt liền hiện lên vẻ ửng đỏ, sau đó, nàng kéo cánh tay của Tưởng Cương , gắt gao nói:

- Cha nuôi, Bùi Đông Lai đã cứu con, con đi cảm tạ hắn, có gì là không đúng đâu?

- Tại sao ngày đó cô không nói cảm ơn hắn đi, bây giờ tại mở buổi biểu diễn ở ĐH Đông Hải?

Tưởng Cương cười híp mắt hỏi.

- Cha nuôi. . .

Nghe Tưởng Cương nói thế thì khuôn mặt Mộ Khuynh Nhan đỏ bừng.

- Tốt, tốt, tốt, là cha nuôi này nói không đúng.

Tưởng Cương cười khổ nhưng trong lòng lại nghĩ đến sự kiện bắt cóc, bởi vì được Bùi Đông Lai cứu thoát nên hiện giờ Mộ Khuynh Nhan chẳng những có hảo cảm với Bùi Đông Lai , hơn nữa lại chủ động tấn công Bùi Đông Lai .

Đối với việc này, Tưởng Cương thấy nhưng không có ngăn cản.

Bởi vì hắn ấy này với Mộ Khuynh Nhan cho nên không muốn Mộ Khuynh Nhan phải không vui, tuy rằng hắn không biết thân phận của Bùi Đông Lai nhưng mà ở hắn xem ra một người đủ để cho Băng mỹ nhân

Liều Nguyệt coi trọng, lại được cbn nhận làm học trò thì nhất định sẽ không đơn giản, huống hồ ấn tượng của Bùi Đông Lai để lại cho hắn vô cùng tốt.

Mắt thấy Tưởng Cương không phải đối thủ Mộ Khuynh Nhan dựa đầu vào vai của Tưởng Cương :

- Con biết, là cha nuôi tốt nhất mà.

- Đúng rồi, nó có biết con vì nó mà tới đây biểu diễn không?

Tưởng Cương vươn tay, khẽ vuốt nhẹ đầu Mộ Khuynh Nhan , hỏi.

- Không biết.

Mộ Khuynh Nhan lắc lắc đầu.

- Con không sợ đến lúc đó hắn sẽ không có mặt sao?

Tưởng Cương cười khổ nói.

- Không sợ.

Mộ Khuynh Nhan lắc đầu, giọng nói mang theo vài phần thâm tình:

- Hắn chỉ cần biết chuyện này là tốt rồi.

Bên tai vang lên lời nói Mộ Khuynh Nhan , nhìn thấy bộ dạng thâm tình của Mộ Khuynh Nhan thì Tưởng Cương không khỏi thở dài.

Ở Tưởng Cương xem ra, hiện giờ Mộ Khuynh Nhan không chỉ là chủ động như vậy, quả thật là lún sâu rồi.

Cùng lúc đó, trong phòng 108 của KTX, lúc này Bùi Đông Lai thấy Ngô Vũ Trạch và Trang Bích Phàm đều đang sửa soạn, mặc bộ quần áo số 1.

Trong mấy ngày qua, trừ bỏ mỗi ngày ôn bài thì hắn đều dùng thời gian vào lúc sáng sớm để luyện quyền.

Bởi vì, căn cứ theo lời của qua tử thì phía sau cảnh giới Minh Kính còn có Âm Kính nữa.

Từ hơi thở của Trần Anh và Quý Hồng thì Bùi Đông Lai mơ hồ biết được hai người này đã đạt đến cảnh giới Âm Kính.

Đối với việc này thì Bùi Đông Lai rất muốn bản thân đạt tới cảnh giới Âm Kính, ở bản thân hắn xem ra, chỉ khi nào đạt đến cảnh giới Âm Kính thì ở ĐH Đông Hải này, hắn mới có thể bắt đầu bước thứ 2 của kế hoạch.

- Đông Lai, chuẩn bị đến dạ hội rồi, còn ngồi đó làm cái mja gì nữa?

Mắt thấy Bùi Đông Lai ngồi đó thì Ngô Vũ Trạch liền kêu lên.

- Ka không đi, các chú đi đi.

Bùi Đông Lai cười lắc đầu.

- Bùi Đông Lai , cái này có đẹp không?

Ngô Vũ Trạch nghe Bùi Đông Lai nói vậy thì liền nóng nảy:

- Bà mja, anh nói chú này, bình thường thì chú không đi thì tại anh đã không nói gì rồi nhưng hôm nay là hoạt động tập thể đó.

- Đông lai, như vậy cũng không thể nói là tập thể được.

Trang Bích Phàm đành đặc giáo huấn.

- Đừng nhìn ka, ka chơi ko lại 2 đứa nó.

Cổ Văn Cảnh thấy ánh mắt Bùi Đông Lai nhìn về phía mình thì lập tức gơ 2 tay đầu hàng.

Được rồi, đi thì đi.

Bùi Đông Lai thấy thế thì đành phải buông bỏ kế hoạch huấn luyện đêm nay, đáp ứng đi cùng bọn họ.

Lúc này, ở sân bóng trong trường đã được dàn dựng thành một cái sân khấu.

- Lệ Na, Khả Tâm, các bồ cứ tiếp tục trang điểm đi, mình đi ra ngoài nghe điện thoại một chút.

Trong phòng hóa trang, thân là một trong những người chỉ huy, lúc này Hạ Y Na nghe được tiếng chuông điện thoại thì mở miệng rồi, rồi bước ra khỏi phòng.

- Tiểu nha đầu, làm gì giờ này mới nghe điện thoại?

Sau khi Hạ Y Na ra khỏi phòng thì trong điện thoại truyền ra âm thanh hờn giận của Tống Hân.

- Mẹ, mẹ của con, con đang hóa trang, thay quần áo, người cũng đừng có quấy rối nữa, được không?

Hạ Y Na buồn bực nói.

- Tiểu nha đầu, cái gì gọi là quấy rối hả?

Tống Hân cả giận nói:

- Nói cho lão nương biết tình hình hiện tại.

- Tình hình nào?

Có lẽ là do vội vàng nên Hạ Y Na cũng không có nghĩ nhiều, trực tiếp hỏi.

- Giả vờ, Hạ Y Na, cô cứ tiếp tục giả vờ đi.

Tống Hân hừ hừ nói.

- Con...con... giả bộ cái gì.

Hạ Y Na nói xong, đột nhiên nhớ ra cái gì đó rồi bỏ sung:

- Ai nha, Tống Hân, mẹ không nói ra thì thôi, nói ra là con tức sôi cả bụng, nhiều ngày qua...hắn...hắn.. không có quan tâm đến con, con cố ý mượn miệng người khác để nói cho hắn biết có người theo đuổi con...nhưng mà..cần bản hắn không để chuyện đó ở trong lòng.

Nói xong thì Hạ Y Na liền buồn bực.

- Tiểu nha đầu là do cô không biết biểu diễn đó thôi.

Tống Hân tức giận giáo huấn:

- Lấy tư chất cũng kỹ thuật của nữ nhi ta, một khi lên biểu diễn thì không để toàn trường náo động mới là chuyện lạ. Đến lúc đó, người theo đuổi con sẽ nhiều vô số kể, về sau thì coi thử tên tiểu tử kia có cảm thấy nguy cơ hay không?

- Nghe lời mẹ nói cũng có lý a.

Trong lòng Hạ Y Na nhẹ nhàng thờ phào, đã khôi phục tự tin.

- Tin lão nương..được tình yêu.

Tống Hân dương dương tự đắc, vừa mới chuẩn bị mào khen mào dài đuôi vài câu, lại nghe đến điện thoại vang lên tiếng “Đô...Đô”

- Đều do hạ bàn tử nuông chiều, nếu sinh con trai thì làm sao dám kiêu ngạo như thế?

Tống Hân tức giận đến phát run, bắt đầu chỉ gà mắng chó.

Lúc này, Hạ Y Na đang chuẩn bị vào phòng hóa trang để kiểm tra lại một lần nữa.

- Y Na.

Coi như Hạ Y Na chuẩn bị bước vào phòng thì có một gã thanh niên, mặc một bộ lễ phục màu trắng xuất hiện trong tầm mắt của nàng, lộ ra bộ dạng tươi cười.

- Hà Hoa, anh chuẩn bị xong chưa?

Đối mặt với bộ dạng tươi cười thì Hạ Y Na cũng theo phép mà hỏi.

- Chuẩn bị xong rồi, lúc nào cũng có thể bước lên sân khấu.

Hà Hoa mỉm cười đi đến trước Hạ Y Na , trong đôi mắt hiện lên vẻ thưởng thức:

- Vậy còn em, làm sao lại chưa thay quần áo đi?

- Tiết mục của tôi ở sau cùng, không cần phải nóng vội.

Hạ Y Na nói :

- Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước, tôi còn phải xem những người khác chuẩn bị xong chưa.

- Không có việc gì, em đi đi, chú ý thân thể.

Hà Hoa mỉm cười, quan tâm nói.

Hạ Y Na gật đầu cũng không nói gì nữa, trực tiếp đi vào phòng hóa trang.

Mặc dù Hạ Y Na nhìn ra các phương diện khác thì Hà Hoa đều ưu tú, hơn nữa lại tỏ ra ân cần, săn sóc nàng nhưng mà nàng biết rõ nàng không có cảm giác gì đối với Hà Hoa.

Nhìn theo bóng lưng Hạ Y Na thì trong đôi mắt Hà Hoa càng lộ ra vài phần thưởng thức, ngoài ra còn có vài phần chinh phục.

Xuất thân của Hạ Y Na thì hẳn biết, hẳn biết Hạ Y Na không thiếu tiền cho nên lúc nào trước mặt Hạ Y Na hẳn cũng không có lộ ra bộ dạng ta đây.

Trừ việc đó ra thì hẳn cũng nghe được trong thời gian huấn luyện quân sự thì Hạ Y Na cũng đi lại gần với Bùi Đông Lai , bất quá thông qua khoảng thời gian quan sát này thì hẳn biết Hạ Y Na chưa có chủ động biểu lộ tình cảm với Bùi Đông Lai .

- Bùi Đông Lai đúng không?

Mắt thấy Hạ Y Na đi vào phòng, trên mặt Hà Hoa lộ ra vẻ tự tin, tươi cười:

- Tao mặc kệ mày có qua lại với Hạ Y Na không, qua đêm nay, tao sẽ làm cho mày ngay cả dũng khí theo đuổi Hạ Y Na cũng còn còn.

Người nào theo đuổi người nào.

Chỉ có Hạ Y Na mới biết.

Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! ()

codon.tra

155. Chương 155 (1) :

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đặc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 155 (1) :

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Lúc ánh nắng cuối chiều vụt tắt trên đường chân trời, màn đêm buông xuống, trong sân bóng đại học Đông Hải hai chiếc đèn pha sáng lên ánh đèn, ánh đèn màu vàng chiếu sáng cả sân bóng, đôi mắt nhìn lại, trên khán đài đông nghịt một mảnh, khắp nơi đều là bóng người, cơ hồ không còn chỗ ngồi....

Trừ việc đó ra, ở giữa sân trước võ đài, để một dãy chiếc bàn dài, trên mỗi chiếc bàn lớn đều bày biện một chai nước khoáng bình thường.

7h30'.

Ở hiện trường trong tiếng hoan nghênh nhiệt liệt của người xem, lấy Cổ Bồi Nguyên dẫn đầu lãnh đạo nhà trường cùng các đơn vị tài trợ đại biểu theo thứ tự xuất hiện ở sân bóng, ở dưới sự hướng dẫn của giáo sư chịu trách nhiệm bữa tiệc tối nay, đi về phía chỗ ngồi của sân.

Sau khi đoàn người Cổ Bồi Nguyên ngồi xuống, ánh đèn sân khấu sáng lên, bốn người chủ trì chân trọng bước lên sân khấu.

Trong đó một người chủ trì là một nam mặc áo sơ mi trắng phối hợp với quần Tây, một gã chủ trì khác đang mặc một thân Yến Vĩ Phục màu trắng nhìn rất chững chạc, mà hai người nữ chủ trì còn lại mặc lễ phục dạ hội do thương nhân tài trợ cung cấp.

- Các vị lãnh đạo tôn kính, các vị lão sư, các vị đồng học, chúc mọi người buổi tối tốt lành!

Bốn người chậm rãi đi tới giữa đài vũ hội thì đứng lại, tên nam nhân chủ trì mặc đồ trắng Yến Vĩ Phục trên mặt nở nụ cười rực rỡ, chậm rãi mở miệng, thanh âm tràn ngập từ tính.

“Bánh bạch...”

Tiếng nói của nam nhân chủ trì vừa dứt, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

- Đông Lai, ta nói với chú tiểu tử Yến Kinh theo đuổi Hạ mỹ nữ chính là người này, tên là Hà Hoa, cũng là trong học viện Quản Lý Kinh Tế, nghe nói hẳn là một tân sinh viên mới rất được các nữ sinh ưa thích

Lúc khán giả toàn trường vỗ tay, Ngô Vũ Trạch chỉ tay vào Hà Hoa nói với Bùi Đông Lai.

Bên tai vang lên lời của Ngô Vũ Trạch... Nhìn Hà Hoa rất phong độ trong sân, Bùi Đông Lai dở khóc dở cười:

- Vũ Trạch, Ta đã nói với chú không biết bao nhiêu lần rồi? Ta cùng Hạ Y Na thật không có quan hệ gì.

- Đông Lai a, đừng trách là ka không có nhắc nhở chú, nếu là Hạ mỹ nữ bị tiểu tử này thu vào tay rồi, chú có hối hận cũng không kịp đâu.

Ngô Vũ Trạch buồn bực lắc đầu, cố gắng kích động Bùi Đông Lai theo đuổi Hạ Y Na.

Bùi Đông Lai không để ý Ngô Vũ Trạch huyền thuyên, đồng thời dư quang ánh mắt nhìn thấy một ít nữ sinh xung quanh hướng về phía Hà Hoa mà chỉ trỏ.

Không có Tùng Phong thu, nhận đi trường không.

Không có gió đông, chợt ẩm áp lại lạnh.

Thời gian thấm thoát, cứ thế trôi qua.

Vào tiết trời mùa thu mát mẻ này. Một lần nữa ĐH Đông Hải chúng ta nghênh đón người mới đến tham gia tiệc tối!

- Tối hôm nay, chào mừng mọi người đã đến tham gia.

- Bây giờ, kính mời Cổ hiệu trưởng tôn kính sẽ tuyên bố bữa tiệc tối bắt đầu.

Theo âm thanh của bốn người chủ trì trên khán đài, ánh đèn chiếu rọi trên người Cổ Bồi Nguyên đang ngồi ở hàng thứ nhất, cùng lúc đó, người lão sư chịu trách nhiệm đón người mới đến tiệc tối trước tiên đem cái mic đến trước mặt Cổ Bồi Nguyên.

- Chào các bạn sinh viên mới, ta tuyên bố, tiệc tối đón tân sinh viên chính thức bắt đầu!

Cổ Bồi Nguyên tay nắm cái mic, ngắm nhìn bốn phía, chậm rãi mở miệng, uy nghiêm mười phần.

“Bùm!”

“Bùm!”

...

Thanh âm của Cổ Bồi Nguyên vừa dứt, phẳng phất giống như đạn pháo nổ vang lên, vô số pháo hoa phóng lên không trung, ánh sáng màu lam ngọc chói mắt.

“ Hú.... Hú...”

Đang nhìn bầu trời đầy pháo hoa, bọn học sinh rối rít kích động từ chỗ ngồi đứng lên, tâm tình kích động, vung cánh tay hô to.

Thấy một màn như vậy, Bùi Đông Lai không khỏi âm thầm cảm thán đại học Đông Hải có thể trở thành trường nổi danh cả nước quả thật có chỗ hơn người, tạm thời không đề cập tới tiết mục kế tiếp trong tiệc tối đón người mới là như thế nào, chỉ là màn mở đầu đã đầy đủ rung động.

Lúc mà quả pháo hoa cuối cùng ánh sáng bị bóng tối bao phủ, khúc nhạc vui mừng vang lên, mười sáu người cả nam lẫn nữ mặc hồng sắc vũ hội từ hai bên sân khấu tiến lên khán đài, một cô gái mặc hồng sắc lễ phục dạ hội trên tay cầm cái mic, dần dần đi về phía giữa đài vũ hội.

Tiếng chiêng trống vang lên.

“ Cắc cùm cum... Cắc cùm cum...”

“ Cắc cùm cum... Đuốc lò ô bập bùng lên ánh lửa”

“Sóc Bom Bo rộn rã tiếng chày khuya,

Bồng con ra vông để đồng đưa,

Giã gạo ban đêm vì ngày bận làm mùa.”

...

Tiếng hát rõ to, kỹ thuật nhảy không bị cản trở, tiết mục thứ nhất của tiệc tối hát cùng bạn nhảy “Tiếng chày trên Sóc Bom Bo” của VN nổi tiếng khắp thế giới được vang lên liền nhận được sự ủng hộ của cả khán đài, lúc nữ sinh diễn xuất xong lui ra, tiếng vỗ tay muốn điếc tai. (Cái này là tự sướng nghe :88:)

Phía sau sân khấu, Hạ Y Na thân là một trong tổng chỉ huy của tiệc tối đón người mới đến lần này thấy tiết mục thứ nhất lấy được thành công, thở phào nhẹ nhõm, đồng thời theo bản năng nhìn lướt qua chỗ ở phân biệt của ngành quản lý, dường như trong bóng tối nàng đang tìm một bóng hình mà khiến nàng phải tương tư.

Đập vào mắt nàng là một rừng người đông nghịt, khoảng cách xa như thế, Hạ Y Na không có cách nào tìm kiếm được thân ảnh kia.

- Ngô Vũ Trạch cùng Trang Bích Phàm muốn tới coi tiết mục của Lệ Na cùng Khả Tâm, hẳn 2 tên kia sẽ đến chứ?

Dần dần, tiết mục thứ hai được bắt đầu. Trong lòng Hạ Y Na tự hỏi.

Không có đáp án, Hạ Y Na khẽ lắc nhẹ đầu, chuẩn bị cho kế tiếp có phải lên sân khấu diễn xuất chọc tức bọn học sinh.

- Bình thường cũng không có phát hiện trường học mỹ nữ như mây, làm sao những nữ sinh này vừa bước lên sân khấu cả đám đều hò reo nhiệt tình đến vậy?

Lúc tiết mục thứ tám, múa hiện đại vừa kết thúc, Ngô Vũ Trạch thở dài nói.

- Người dựa vào trang phục ngựa dựa vào yên, hướng chi bây giờ là buổi tối, mà những em gái kia đều là hóa trang mà lên,

Trang Bích Phàm bí hiểm giải thích cho mọi người.

- Bích Phàm, ta không trang bức rồi, chú đừng nói nữa, được không?

Ngô Vũ Trạch thiếu chút nữa liền quỳ xuống.

- Đây không phải là trang bức, ta chỉ là trình bày đúng sự thật.

Về mặt Trang Bích Phàm hờ hững.

- Vũ Trạch, tiết mục Quách Lệ Na là tiết mục thứ mấy?

Cổ Văn Cảnh thấy hai người lại muốn giống như ngày thường khẩu chiến mấy trăm hiệp, lập tức nói sang chuyện khác.

- Hẳn là tiếp mục tiếp theo đây rồi!

Ngô Vũ Trạch nói.

- Mời các bạn thưởng thức tiết mục của khoa Quản Lý Công Thương mang đến “trình diễn thời trang”

Ngô Vũ Trạch vừa dứt lời, một người chủ trì liền báo ra tiết mục.

Thanh âm người nữ chủ trì vừa vang lên, ánh đèn sân khấu vụt tắt, hiện trường vang lên không ít tiếng huýt sáo, hiển nhiên... Đối với các nam sinh mà nói, trình diễn thời trang là một trong những tiết mục làm bọn hắn hưng phấn nhất.

Ước chừng mười giây đồng hồ sau, ánh đèn sân khấu sáng lên, tám nữ sinh mặc váy liền áo bó sát người xuất hiện ở trên khán đài.

“Hú...Hú...”

Các nàng xuất hiện làm cho các nam sinh tại trường nhất thời thú huyết sôi trào, tru lên không ngừng.

Sau đó...

Âm nhạc mạnh bắt đầu vang lên, người mặc váy liền áo màu trắng bó sát người phối hợp giày cao gót màu trắng Quách Lệ Na, dẫn đầu hướng phía khán đài đi tới, giày cao gót dẫm trên khán đài phát ra tiếng vang thanh thúy mà giàu tiết tấu, đôi chân thon dài ở dưới ánh đèn phá lệ đẹp mắt.

Nhìn Quách Lệ Na là người dẫn đầu đi lên sân khấu, nghe tiếng nam sinh tại trường thú huyết sôi trào gầm rú, Ngô Vũ Trạch đã cùng Quách Lệ Na lặn qua lặn lại trên giường lại không có chút đắc ý nào, ngược lại, hắn nhìn cô gái đã từng nằm trong lòng ngực của hắn, trong lòng không biết nhớ ra cái gì đó, trong con người tự nhiên lộ ra vài phần thương cảm.

Nhảy cảm thấy được vẻ mặt biến hóa của Ngô Vũ Trạch, trong lòng Bùi Đông Lai hơi ngẩn ra.

So sánh với Quách Lệ Na mà nói, mấy nữ sinh phía sau vóc người hơi kém một chút, bắt quả vẫn đủ làm cho nam sinh tại trường kích động không thôi.

Mà người làm nổi bật lên ý tưởng của show trình diễn này lại chính là nhân vật chính Tăng Khả Tâm tâm tính đơn thuần, nàng mặc một bộ lễ phục dạ hội màu trắng, nhìn qua không giống vẻ dụ hoặc của mấy người trước, bắt quả lại mang theo vài phần khả ái, mấy phần thanh thuần.

Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! ()

156. Chương 155 (2) :

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 155 (2) :

Dịch giả: huhu1he

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Lúc nữ sinh thứ bảy đi lên sân khấu vũ hội, cuối cùng một nữ sinh hiện ra ở trong tầm mắt của mọi người.

Nàng mặc một bộ váy liền áo màu tối bó sát người, đường cong tiêu chuẩn hình chữ S hiện ra vô cùng sặc si , bởi vì nguyên nhân mặc váy liền áo, phương vị dưới cổ hiện ra xương quai xanh vô cùng mỹ cảm ở trong không khí, dưới làn váy là cặp đùi trắng nõn, đôi chân thẳng tắp nhìn qua có lực hấp dẫn dị thường ma quỷ.

So sánh với các nàng đi trước dáng người bốc lửa kia mà nói, da nàng bóng loáng, da thịt trắng nõn ở dưới ánh đèn khiến cho các nam sinh cảm thụ một loại ma lực khó có thể kháng cự, để cho các ánh mắt của nam sinh bị nàng hấp dẫn trước tiên.

- Hạ Y Na! Hạ Y Na!

Mắt thấy Hạ Y Na là nhân vật nổi bật nhất, không khí tại hiện trường nhất thời nóng hổi lên, bảy mươi phần trăm nam sinh trở lên đều là kim lòng không đậu đứng lên, vung cánh tay hô to tên của Hạ Y Na.

Đối mặt toàn trường hô to tên mình, Hạ Y Na mỉm cười nhịp bước tự tin, chiếc eo thon khẽ lắc, từng bước hướng phía khán đài đi tới.

So sánh với đám người Quách Lệ Na mà nói, Hạ Y Na chẳng những gương mặt, vóc người, khí chất càng thêm xuất sắc, hơn nữa bản lĩnh diễn xuất trên sân khấu tương đối cao, quả thực có thể sánh ngang với người mẫu chuyên nghiệp.

Ở nơi này là một dạng tình hình, tất cả nam sinh tại hiện trường cơ hồ đều là điên cuồng, buổi tiệc tối vì vậy lên cái cao trào thứ nhất.

Phía sau sân khấu, thân là người chủ trì Hà Hoa từ phía sau nhìn nghiêng Hạ Y Na lộ ra sống lưng trắng nõn, cái mông nhếch lên cùng đôi chân thẳng tắp dưới làn váy, trong mắt nổi lên ý tưởng chinh phục. Dục vọng càng ngày càng đậm, cảm giác kia giống như hận không thể lập tức lên đài đẩy ngã Hạ Y Na vậy.

- HA..Ha , Đông Lai, chú xem một chút gương mặt của Hạ Y Na nữ kia, vóc người kia, đôi chân kia, còn có da thịt bóng loáng tựa như mỡ đông, chú nhìn tâm nhìn nàng bị những tên dã thú khác làm thịt sao?

Nhìn Hạ Y Na vô cùng xinh đẹp trên sân khấu, Ngô Vũ Trạch không nhịn được cảm thán.

Bên tai vang lên lời nói của Ngô Vũ Trạch... Nhìn Hạ Y Na vô cùng xinh đẹp quyến rũ trên sân khấu, may là bên cạnh Bùi Đông Lai có không ít mỹ nữ, nhưng hắn không thể không thừa nhận, Hạ Y Na có một魅力 đặc biệt thuộc về chính bản thân nàng.

Cứ đi tới phía trước, Hạ Y Na đi tới trước vũ đài, nhịp bước bỗng dừng lại, bày ra một tư thế mê người nhất, sau đó ánh mắt vô tình hay cố ý nhìn về hướng ngành quản lý công thương bên này.

- Bùi Đông Lai, bây giờ tỷ mới bắt đầu biểu diễn!

Từ Quách Lệ Na mà biết được Bùi Đông Lai cũng tới xem buổi biểu diễn này Hạ Y Na thầm nghĩ ở trong lòng một câu, sau đó xoay người điệu nghệ, trở về phía sau sân khấu.

Cùng lúc đó, lúc trước người thứ nhất đi lên sân khấu Quách Lệ Na đã đổi lại một bộ trang phục nữ tiếp viên hàng không, một lần nữa xuất hiện trên sân khấu.

- Mẹ nó a, chế phục biểu diễn?

- Các em gái khoa Quản Lý thật tuyệt vời!

...

Mắt thấy Quách Lệ Na một thân nữ tiếp viên hàng không xuất hiện, các nam sinh hiện trường trực tiếp kích động lên không nói, một bộ phận nữ sinh cũng bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Mà trên khán đài, Cổ Bồi Nguyên cả đời nghiên cứu học thuật tựa hồ cũng không phải là một người có tư tưởng cổ hủ, hẳn cũng không có bởi vì tiết mục này hơi có vẻ nhạy cảm mà cảm thấy bất mãn, mà trên mặt nở một nụ cười.

- Vũ Trạch, chú thành thật trả lời cho ka, có phải chú với Quách Lệ Na đã abc...xyz rồi không?

Trên khán đài, Trang Bích Phàm thấy vậy trong lòng nổi sóng, không nhịn được hướng Ngô Vũ Trạch hỏi han.

Ngô Vũ Trạch không biết là đang nhớ lại cái gì, khuôn mặt hơi đau thương, nghe được tiếng hô to tại trường dần dần lấy lại tinh thần, lúc này nghe được lời nói của Trang Bích Phàm... Về mặt ngọt ngào nghe nói:

- Chỉ là nữ tiếp viên hàng không thôi sao? Trắng, đen, trang phục nữ tiếp viên hàng không, đồng phục y tá, trang phục người hầu... Ca cũng đều cho nàng thử qua rồi.

- Vô sỉ.

Trang Bích Phàm không một chút keo kiệt khinh bỉ hẳn.

-“Trang Bích Phàm, Khả Tâm nhà chú mang mấy bộ trang dự người thì sao?

Ngô Vũ Trạch không thêm để ý chút nào, mà là còn cười trên ghẹo.

Lần này, Trang Bích Phàm cũng không có phản kích lại, mà là đem ánh mắt nhìn lên Tầng Khả Tâm trên sân khấu.

Đúng như theo lời của Ngô Vũ Trạch, Tầng Khả Tâm mặc một bộ nữ bực phối hợp với tất lưới màu trắng, vẻ khả ái đồng thời mang theo hơi thở dụ hoặc.

- Không biết Hạ mỹ nữ của chúng ta sẽ mặc cái gì?

Mắt thấy biểu diễn của Tầng Khả Tâm kết thúc, Ngô Vũ Trạch sắc mặt mong đợi nói.

Một lát sau, đã có đáp án.

Người xem toàn trường đều biểu lộ ra vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm.

Hạ Y Na đầu đội mũ cảnh sát màu đen, người mặc chế phục cảnh sát màu đen, chân đi giày cao gót màu đen, giơ lên một chiếc gậy cảnh sát cũng màu đen, tựa như một nữ vương cao cao tại thượng, khí phách uy vũ lại một lần nữa làm cho buổi biểu diễn lên một cao trào mới.

- Bạch Phú Mỹ v587!

Hạ Y Na lại một lần nữa làm buổi biểu diễn lên một cao trào, hoàn toàn làm cho các nam sinh hiện trường điên cuồng, một đám bọn họ giống như là uống thuốc kích thích, không ngừng hét lên điên cuồng, mà trên khán đài một ít lãnh đạo nhà trường cùng nhà tài trợ - đám thương nhân cũng trợn mắt há hốc mồm.

Theo bọn hắn xem ra, Hạ Y Na cũng thực quá điên cuồng.

Không có điên cuồng nhất, chỉ có điên cuồng hơn!

Lúc mà các nam sinh hét chói tai, nữ sinh lại biểu lộ ra vẻ ghen tỵ, Hạ Y Na nhịp bước tự tin đi tới phía sân khấu thì dừng lại, nghiêng người mà đứng, hai chân tách ra, tùy ý đem cái gậy cảnh sát khoác lên đầu vai, mắt nhìn về phía chỗ ngồi của khoa Quản Lý.

- Có phải Hạ Y Na cố ý biểu diễn cho tên Bùi Đông Lai kia xem không?

Phía sau sân khấu, Hà Hoa một thân lễ phục dạ hội màu trắng thấy Hạ Y Na hai lần đem ánh mắt nhìn về hướng chỗ ngồi của khoa Quản Lý, không nhịn được thầm hỏi chính mình.

Sau đó... Hẳn quyết đoán xua tan suy đoán này của mình, mà cho rằng Hạ Y Na sở dĩ hướng chỗ ngồi của khoa Quản Lý nhìn nhiều lần, đơn giản vì nàng là sinh viên của khoa Quản Lý mà thôi!

Như chứng minh suy đoán trong lòng của Hà Hoa là đúng, ánh đèn chiếu sáng chỗ ngồi của khoa Quản Lý, tất cả nam nữ sinh cơ hồ đều là đứng lên vì Hạ Y Na mà hoan hô.

Bùi Đông Lai không có.

Hắn chẳng qua là ngồi ở vị trí hàng thứ nhất, mỉm cười vỗ tay cho Hạ Y Na.

- Bùi Đông Lai, bốn tiểu thư nhất định chấm người!

Ánh đèn sáng lên, Hạ Y Na ở trong đám người nhìn thấy Bùi Đông Lai, nhất thời trước mắt sáng ngời, trầm nghĩ trong lòng một câu, sau đó... Tiêu sái xoay người, để lại cho mọi người bao gồm Bùi Đông Lai ở bên trong một bóng lưng dụ người.

- Có câu nói, hoa cần phải có lá để phối, tối nay tất cả nữ sinh cũng là lá xanh của Hạ Y Na, mà bao gồm Bùi Đông Lai kia ở bên trong, tất cả nam sinh đều muốn trở thành lá xanh của ta!

Nhìn Hạ Y Na xinh đẹp danh tiếng xoay người trở về, Hà Hoa nghĩ đến kế hoạch tối nay của mình, không khỏi nở một nụ cười tự tin.

Tiên hoa quả thật cần lá xanh xứng đôi.

Giống như trước.

Diễn viên chính vĩnh viễn chỉ có một!

Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! ()

157. Chương 156 : Cậu Là Người Tốt. (1)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 156 : Cậu là người tốt. (1)

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Đêm xuống lạnh lẽo, gió đêm khê thổi, ánh đèn chiếu sáng sân bóng, tiệc tối vẫn đang đón tiếp tân sinh viên mới đến, bọn học sinh ríu rít trở về chỗ ngồi của mình, tiếp tục nói chuyện tiếp, bất quá cũng là thảo luận chuyện thời trang.

Đám nam sinh một bên quan sát, một bên phê bình, kết quả nhất trí cho rằng Hạ Y Na mặc đồng phục cảnh sát chính là điểm sáng bốc lửa lớn nhất.

- Nữ cảnh sát mặc đồng phục thật là hết chỗ nói, Hạ mỹ nữ quả thật là tuyệt vời.

Trong khi những nam sinh khác đang bàn luận chuyện thời trang, Ngô Vũ Trạch cũng không có giấu vẻ cảm thán của mình, cảm thán xong hắn lại cười xấu xa nói:

- Đông Lai chú có phát hiện ra không, Hạ mỹ nữ đang nhìn chú đó?

- Ka biết rồi

- Ta cũng nhìn thấy rồi.

Thanh âm của Ngô Vũ Trạch nhỏ dần, không riêng gì Trang Bích Phàm ngay cả Cổ Văn Cảnh cũng khó khăn mở miệng phụ họa.

Nhưng mà.

Lúc vừa rồi hẳn thấy Hạ Y Na tập trung nhìn hẳn, hơn nữa lộ ra một bộ dáng không chịu thua hẳn bỗng nhiên có ảo giác Hạ Y Na phảng phất là ở trước mặt hẳn mà cố gắng thể hiện.

Mặc dù loại ý nghĩ này làm cho Bùi Đông Lai cảm thấy có chút khó tin, thậm chí có thể nói đúng ra là tự sướng, nhưng mà nó thật sự tồn tại.

Trong lòng Bùi Đông Lai nảy sinh ý nghĩ này nên cảm thấy khó hiểu, lại ngạc nhiên nghe thấy Ngô Vũ Trạch, Trang Bích Phàm cùng Cổ Văn Cảnh ba người mở miệng cười khổ nói:

- Ka cũng thấy.

- Lên đi Đông Lai, nhớ là nước phù sa không chảy ruộng ngoài, không thể để những tên khác tán được Hạ mỹ nữ.

- Tán thành.

- Đồng ý!

Ngô Vũ Trạch, Trang Bích Phàm cùng Cổ Văn Cảnh ba người lại một lần nữa thống nhất ý kiến.

- Đậu má, các chú có im hết đi không?

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười, sau đó suy nghĩ một chút nói:

- Chờ khi mấy người Quách Lệ Na diễn xong tiết mục, ka liền rời khỏi chỗ này không ngồi cùng các chú nữa.

Sau khi nói xong, Bùi Đông Lai đứng dậy muốn đi, hẳn còn băn khoăn tối nay mình nên huấn luyện ở đâu.

- Đậu, Đông Lai chú có phải là đàn ông không?

Ngô Vũ Trạch thấy Bùi Đông Lai muốn đi, nhất thời nóng nảy:

- Tiết mục còn chưa có kết thúc, huống chi Quách Lệ Na nói Hạ mỹ nữ còn một tiết mục nữa, chú đi con mẹ chú chứ, đợi sau khi Hạ mỹ nữ diễn xong thì đem hoa lên tặng Hạ mỹ nữ, đó mới chính là vương đạo.

- Đông Lai tận dụng thời cơ, lần sau không có nữa đâu.

Trang Bích Phàm đi theo cổ động.

- Đông Lai, lúc nữa không chỉ có riêng Hạ mỹ nữ, còn có một nhân vật thần bí sẽ tỏa sáng sân khấu.

Cổ Văn Cảnh vẽ mặt thần bí nói:

- Hơn nữa nhân vật thần bí kia là vì chú mà tới cho nên chú đi rất lãng phí nha.

- Văn Cảnh, nhân vật thần bí gì thế ?

Ngô Vũ Trạch vừa nghe thấy nhất thời tò mò, không nhịn được mở miệng hỏi thăm.

- Nói trước ra như thế thì còn gì hay nữa.

Cổ Văn Cảnh cười thần bí nói:

- Đông Lai chú cứ an tâm ngồi xuống xem đi.

Bùi Đông Lai thấy Ngô Vũ Trạch nói vậy vốn có ý rời đi, thấy Cổ Văn Cảnh thần thần bí bí, cũng không khỏi có chút ngạc nhiên cho nên tiếp tục ngồi xuống xem.

Theo thời gian trôi qua, bữa tiệc tiếp đón tân sinh viên đến hồi gần kết thúc, có một số ít học sinh bắt đầu theo lối ra bước ra ngoài, nhưng kì lạ là những người lãnh đạo cùng các thương nhân tài trợ vẫn chưa rời đi.

Điều này làm cho Bùi Đông Lai càng thêm tin lời của Cổ Văn Cảnh nói.

Bởi vì hẳn hiểu được những buổi biểu diễn văn nghệ tương tự kiểu này, những người lãnh đạo sẽ đi ngang qua sân khấu để làm nổi bật hình ảnh của mình, sẽ không kiên trì cho đến khi kết thúc.

Sau khi phát hiện điểm này, có lẽ là từ bản năng, trong đầu Bùi Đông Lai không khỏi hiện lên bóng dáng Mộ Khuynh Nhan, sau đó cười khổ lắc đầu, hẳn biết Mộ Khuynh Nhan có thân phận như thế nào, sao có thể tham gia bữa tiệc tối này?

- Kính thưa các vị lãnh đạo, các vị khách quý, các vị lão sư, các vị đồng học, mọi người nghĩ các tiết mục lúc trước, tiết mục nào là hay nhất?

Trong khi Bùi Đông Lai đang thấy ý nghĩ của mình quá mức hoang đường, Hà Hoa mặc một thân lễ phục dạ hội màu trắng lên trên sân khấu, ánh mắt ngắm nhìn bốn phía mỉm cười hỏi

- Biểu diễn thời trang!

Trong phút chốc nam sinh toàn trường trầm miệng một lời hô lên bốn chữ.

Ha ha...”

Thanh âm vừa phát ra, toàn trường vang lên một loạt tiếng cười.

- Vậy mọi người cảm thấy trong tiết mục ấy nữ sinh nào biểu diễn để lại cho các người ấn tượng sâu sắc nhất?

Hà Hoa cố ý hỏi.

- Nữ sinh mặc đồng phục cảnh sát.

- Bạch Phú Mỹ.

- Bạch Phú Mỹ.

Trong lúc nhất thời không khí của toàn trường bị hai ba câu của Hà Hoa khuấy động, không trầm muộn như lúc trước.

- Vậy mọi người có muốn Hạ Y Na đồng học biểu diễn một lần nữa?

- Muốn!

Nam sinh toàn trường trầm miệng một lời, mà nữ sinh thì vẻ mặt hâm mộ cùng ghen tỵ.

- Nguyên vọng của mọi người rất nhanh sẽ được thực hiện, mời Hạ Y Na đồng học lên biểu diễn tiết mục múa đơn “niên niên hữu dư”

Hà Hoa thấy không khí của hiện trường bị khuấy động, liền nói ra tiết mục tiếp theo.

Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! ()

codon.tra

158. Chương 156 : Cậu Là Người Tốt. (2)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 156 : Cậu là người tốt. (2)

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

”Bành bạch...”

Âm thanh Hà Hoa rơi xuống toàn trường lôi động tiếng vỗ tay.

Cùng lúc đó, ánh đèn sân khấu lần nữa vụt tắt, mấy tên phục vụ của hội học sinh nhanh nhẹn đem một chiếc đàn piano lên đặt ở phía bên trái sân khấu.

Sau đó ánh đèn màu lam nhạt thoáng hiện, chiếu sáng sân khấu, khán giả chăm chú nhìn hành động trên sân khấu, người chủ trì Hà Hoa mỉm cười đi đến trước đàn dương cầm, phảng phất giống một thân sĩ bình thường một tay chấp sau lưng, hướng về phía người xem bái một cái.

- Hà Hoa anh thật đẹp trai!

- Hà Hoa, em yêu anh !

Thấy một màn như vậy một số nữ sinh đỏ hơi :61 :thầm mếu Hà Hoa rồi rít hô lên.

” Ha..Ha”

Thanh âm các nàng vừa vang lên, toàn trường lại vang lên một trận cười lớn, mà Hà Hoa lại đắc ý ngồi trước đàn dương cầm, cùng lúc đó ánh đèn sân khấu chiếu thẳng vào người hắn.

Dưới ánh đèn, Hà Hoa vươn ngón tay thon dài ra, nhẹ nhàng nhấn lên phím dương cầm.

Một ngón, hai ngón, ba ngón, theo ngón tay của Hà Hoa nhảy trên phím đàn, tiếng đàn du dương vang lên, một đạo thân ảnh điểm mũi chân từ bên phải sân khấu chậm rãi đi lên, hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Trong ánh sáng xám xịt của ngọn đèn, thân ảnh nàng nổi bật làm cho người ta một loại cảm giác mờ mờ lung lung tuyệt đẹp

Nàng phảng phất như là Hồ Điệp đi theo tiếng nhạc mà nhảy múa.

Sau đó.

Lại một ánh đèn sáng ngời xuất hiện chiếu vào đạo thân ảnh trên sân khấu.

“ HỨ...HỨ...”

Ánh đèn sáng lên, tất cả người xem đều nhìn thấy rõ ràng, trên sân khấu Hạ Y Na mặc một bộ váy dài màu vàng, đi chân trần, dưới ánh đèn đang vũ động thân thủ.

Đường cong trước sau lồi lõm lung linh làm cho Hạ Y Na phảng phất như một mỹ nhân ngư màu vàng, trong nước lượn qua lượn lại tràn đầy mỹ cảm.

Cơ hồ tầm mắt mọi người kể cả Bùi Đông Lai cũng bị Hạ Y Na hấp dẫn, không ai mở miệng, tất cả mọi người lặng lẽ thưởng thức một màn tuyệt đẹp này.

Đột nhiên.

Vũ điệu tăng nhanh, âm điệu tăng nhanh hơn.

Vũ điệu của Hạ Y Na bỗng nhiên tăng nhanh, tất cả mọi người đều cảm thấy căng thẳng trong lòng, tầm mắt cũng theo nhịp bước của Hạ Y Na mà di động.

Thậm chí....ngay cả phía sau sân khấu những học sinh tham gia chuẩn bị cho buổi biểu diễn cũng nhìn không rời Hạ Y Na trên sân khấu không chớp mắt.

- Vóc người Hạ Y Na quả thật là tuyệt đẹp.

- Đúng vậy, hơn nữa mặc áo quần như vậy có thể nói là hoàn mỹ.

- Nàng không chỉ có vóc người đẹp, vũ đạo cũng tuyệt vời, vừa nhìn cũng biết là đã từng tập luyện qua.

Nhìn những bước vũ đạo tuyệt đẹp của Hạ Y Na, những nữ sinh khác hâm mộ nói.

Mà những nam nhân thì không có lên tiếng, chẳng qua là hai mắt sáng lên nhìn Hạ Y Na

- Ủy Ngõ lão sư sao ngài lại tới đây.

Đột nhiên ở một chỗ khá xa sân khấu một học sinh phụ trách bữa tiệc thấy Ngõ lão sư mang theo mấy người đi về phía sau sân khấu, về mặt ngạc nhiên nói.

“ Bá”

Khi học sinh kia vừa thốt lên xong, nhưng học sinh tham gia diễn xuất theo bản năng nhìn hướng về phía sau nhìn lại.

Sau một khắc.

Bọn họ một đám giống như là thấy được người ngoài hành tinh, rồi rít trợn tròn cặp mắt miệng mở tới mức có thể nhét vào một cây dùi.

Nhờ vào ánh đèn yếu ớt, có thể nhìn thấy rõ ràng một người mặc áo trắng ngắn với váy ngắn màu đen dưới sự bảo vệ của bốn gã đại hán áo đen đang chậm rãi hướng về phía bọn hắn đi tới.

Nữ nhân có một khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ.

Xem mặt mũi thì đối với mỗi một học sinh ở đây đều không xa lạ gì!

Thậm chí mấy ngày trước, rất nhiều người trong bọn họ đều bởi vì không cách nào tới hiện trường để thấy được nữ nhân này mà buồn bực ăn không ngon ngủ không yên.

- Mộ Khuynh Nhan!

Nhìn nhìn, một gã nam sinh trợn mắt há hốc mồm mà hướng đồng bạn bên cạnh hỏi.

- Đúng hình như là...

Một gã nam sinh khó khăn nói, không dám gật đầu xác nhận.

Đang lúc này Ngô lão sư bước đến gần ra dấu im lặng nói:

- Các bạn học sinh mọi người không nên lên tiếng! Đứng trước mặt mọi người là Mộ tiểu thư, nàng là khách quý của bữa tiệc tối nay của chúng ta, lát nữa sẽ lên sân khấu biểu diễn.

- Thật sự là Mộ Khuynh Nhan?

- Hơn nữa còn lên sân khấu biểu diễn.

- Điều này, mợ nó làm sao có thể!

Nghe được những lời của Ngô Lão sư nói...nhưng học sinh tham gia diễn xuất cả kinh toàn bộ trợn mắt há mồm.

Ngô lão sư lại một lần nữa ra dấu im lặng:

- Trên sân khấu còn tiết mục vẫn đang biểu diễn các người không được lên tiếng!

- Ngô lão sư, nữ thần làm sao lại tới trường chúng ta tham gia diễn xuất?

- Ngô lão sư ta có thể đi xin chữ kí của nữ thần không?

- Ngô lão sư ta có thể cùng nữ thần chụp ảnh chung không?

Những nam nhân đem Mộ Khuynh Nhan trở thành nữ thần kích động loạn cả lên thỉnh cầu nói.

- Đợi lát nữa mọi người có thể xin chữ kí, nhưng mà phải ở nơi này cho đến khi trước khi tiết mục kết thúc một phút đồng hồ.

Ngô lão sư tựa hồ có thể phát hiện ra tâm tình kích động của những nam sinh này, suy nghĩ một chút nói:

- Mặt khác người chủ trì phải nghĩ kĩ từ ngữ nói ra, nếu không sẽ đưa tới hậu quả không tưởng tượng được.

- Yên tâm đi Ngô Lão sư, nữ thần bước ra khỏi sân khấu tất cả người xem đều sẽ phát điên!

Người chủ trì mặc áo sơ mi trắng quần đùi tây nói.

- Đi đi!

Ngô Lão sư cười phất phất tay.

Trong phút chốc những thanh niên tham gia diễn suất giống như là hổ đói vồ mồi xông về phía Mộ Khuynh Nhan, may là thân ảnh của họ bị tấm rèm cửa sân khấu chặn lại nếu không thì cũng khiến cho mọi người bên dưới oanh động.

Đối mặt với yêu cầu ký tên Mộ Khuynh Nhan cũng không có cự tuyệt, không có một chút tự đại của một đại minh tinh tài tử, mà theo thứ tự ký tên cho mọi người.

Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! ()

159. Chương 156 : Cậu Là Người Tốt. (3)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 156 : Cậu là người tốt. (3)

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Đối mặt với yêu cầu ký tên Mộ Khuynh Nhan cũng không có cự tuyệt, không có một chút tự đại của một đại minh tinh tài tử, mà theo thứ tự ký tên cho mọi người.

Cùng lúc đó.

Trên võ đài, tiết mục múa đơn của Hạ Y Na vẫn còn đang tiếp tục.

Khán giả đang nhìn chăm chú ở bên trong, sương trắng trong võ đài chậm rãi hiện lên, vũ điệu lại lần nữa biến hóa, bây giờ là ca khúc Ấn Độ từng thịnh hành toàn cầu “Nữ hữu lập gia đình chú rể không phải là ta” vang lên.

Có một nữ trẻ nhỏ dễ thương.

Nàng đã điên cuồng yêu một nam hài tử.

Nàng cúi đầu.

Đỏ mặt

Nàng nhàn nhã đi chơi vui vẻ ở bên đường.

....

Trong làn khói trắng, âm nhạc vang lên khắp nơi , Hạ Y Na giống như là tiên tử từ trên trời xuống, nhảy theo vũ điệu của Ấn Độ, kỹ thuật nhảy không hoàn hảo giống như lúc tước nhưng lại khiến người ta phải chăm chú nhìn theo.

Dần dần theo thời gian trôi qua, vũ điệu càng lúc càng nhanh, Hạ Y Na kỹ thuật nhảy càng ngày càng tuyệt vời, tiếng vỗ tay của khán giả càng nồng nhiệt, không khí hâm mộ của hiện trường càng ngày càng đậm.

- Tình yêu bắt đầu từ đâu?

Ta nên nói cho chàng biết như thế nào hả người yêu của ta?

Tình yêu là như thế nào?

.....

Cuối cùng.

Thân ảnh Hạ Y Na dừng lại, bày ra một tư thế duyên dáng, phảng phất như một tác phẩm nghệ thuật của thượng đế, đứng trên sân khấu.

- Hạ Y Na ! Hạ Y Na !

- Tiếp đi... tiếp đi...

Nhìn tư thế duyên dáng của Hạ Y Na cơ hồ tất cả người xem đều đứng dậy vỗ tay hoan hô.

Đây hết thấy đơn giản là màn biểu diễn hoàn mỹ của Hạ Y Na.

Trong tiếng vỗ tay của khán giả, Hà Hoa trước tiên đứng dậy, hái bông hoa đã chuẩn bị từ trước đi lên sân khấu tiến về phía Hạ Y Na.

“ A...”

Thấy một màn như vậy, một số nữ sinh trong trường tựa hồ ý thức được cái gì rồi rít hét lên.

Tiếng thét chói tai của các nàng vang lên, khán giả rối rít đình chỉ vỗ tay, đem ánh mắt hướng về thân ảnh Hà Hoa mặc lễ phục dạ hội màu trắng tay cầm đóa hoa màu lam.

- Đông Lai, kêu chú đi tặng hoa người không đi, hiện tại thì hay rồi, để cho tên gia súc gần quan được ban lộc.

Trên khán đài, Ngô Vũ Trạch thấy một màn như vậy, không nhịn được mà oán giận Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai không có lên tiếng, chẳng qua là nhìn Hạ Y Na.

Trên sân khấu, Hạ Y Na ý thức được Hà Hoa muốn làm cái gì, bất quá nàng không có ra vẻ kích động, mà là lau mồ hôi.

- Hạ Y Na, anh thích em, làm bạn gái của anh được không?

Sau đó trong cái nhìn chăm chú của khán giả, Hà Hoa bước tới bên cạnh Hạ Y Na, phảng phất như là cầu hôn, quỳ một chân xuống đất, đưa hoa lên, giọng nói truyền thẳng vào tai của mỗi người trong sân.

“ A... A”

Bên tai vang lên lời nói của Hà Hoa, nhìn Hà Hoa quỳ một chân trên đất không cử động gì cả, các nữ sinh lập tức cảm động hét ầm lên.

- Đồng ý đi, nhận lời hử đi!

Sau đó không biết là vị học sinh nào dẫn đầu, trong lúc nhất thời, toàn trường không ít học sinh bắt đầu hô to để cho Hạ Y Na đồng ý Hà Hoa, bọn hắn cảm thấy Hạ Y Na cùng Hà Hoa rất xứng đôi.

Trên sân khấu người chủ trì mặc áo sơ mi trắng quần đùi tây vốn muốn lên sân khấu thông báo tiết mục của Mộ Khuynh Nhan, thấy một màn như vậy không khỏi dừng bước.

- Lãng mạn quá.

- Đúng vậy, Hà Hoa vóc người anh tuấn đẹp trai hơn nữa năng lực lại tốt, biết quan tâm người khác, nếu là ta nhất định ta sẽ đồng ý.

Những nữ nhân tham gia diễn xuất lúc trước đứng cạnh người chủ trì rồi rít nhìn một màn trên sân khấu sắc mặt hâm mộ nói.

Mà những nam sinh tham gia diễn xuất thì không nói gì.

Trong quá khứ bọn họ bởi vì phải huấn luyện, diễn tập các loại cùng Hà Hoa tiếp xúc không ít.

Khi bọn hắn xem biểu diễn, Hạ Y Na giống như Bạch Phú Mỹ như thế nào cũng chiếm vị trí hoa khôi.

Đối với lần này, mặc dù có chút ghen tỵ với Hà Hoa gần quan được ban lộc, nhưng mà trong tiềm thức, bọn họ cũng cảm thấy Hà Hoa cùng Hạ Y Na đúng là xứng đôi.

Đồng dạng bọn họ đối với thủ đoạn tán gái của Hà Hoa bội phục không dứt.

Mộ Khuynh Nhan sắp lên đài, cũng bị màn biểu diễn của Hà Hoa cùng Hạ Y Na làm cho hấp dẫn.

Đồng thời trong đầu nàng không khỏi hiện ra hình ảnh bóng lưng cao ngạo của Bùi Đông lai, theo bản năng hướng ánh mắt xuống bên dưới đảo qua một lượt.

- Nếu như chờ ta biểu diễn kết thúc, hẳn mang hoa lên biểu lộ, ta sẽ tiếp nhận sao?

Vừa nhìn Mộ Khuynh Nhan ở trong lòng thầm hỏi.

Đồng ý!

Trong phút chốc trong lòng của Mộ Khuynh Nhan hiện ra đáp án, đồng thời mắt mình đỏ hời.

Vài giây đồng hồ sau.

Tiếng hoan hô, reo hò ngừng lại, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Hạ Y Na, đang đợi đáp án của Hạ Y Na.

Dưới màn đêm.

Người xem toàn trường chăm chú nhìn, Hạ Y Na cũng không có tiến lên tiếp nhận bông hoa mà mang theo vài phần xin lỗi nói:

- Cậu là người tốt.

Cậu là người tốt.?

Cậu là người tốt.!

Trong phút chốc lời nói của Hạ Y Na thông qua loa truyền khắp mỗi góc nhỏ của sân bóng.

“ Ách”

Nụ cười trên mặt Hà Hoa động lại, vẻ mặt ngạc nhiên há hốc mồm.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Hạ Y Na dùng “Người tốt”, loại phương thức tàn khốc này cự tuyệt hẳn, ngược lại hẳn cho rằng cho dù Hạ Y Na không chấp nhận biểu lộ cũng bị cảm động cầm lấy đóa hoa.

Không đợi Hà Hoa lấy lại tinh thần, Hạ Y Na lại cử động. hành động này thiếu chút nữa làm cho Hà Hoa ngã xuống dưới sân khấu.

Nàng hướng tới vị trí Bùi Đông Lai nhìn thoáng qua.

Nhìn sâu một cái.

“ Ha...Ha”

Cùng lúc đó ở hiện trường những nam sinh âm thầm thích Hạ Y Na rồi rít nở nụ cười.

- Chẳng lẽ Hạ Y Na cùng với tên gọi là Bùi Đông Lai kia thật sự có cảm tình?

Bên tai vang lên tiếng cười tràn đầy ý tứ châm chọc, Hà Hoa sắc mặt trắng bệch đang cầm đóa hoa bên tay phải không khỏi buông ra, nhìn thấy trong đôi mắt của Hạ Y Na hiện ra vẻ thâm tình.

Hoa rơi, lá rơi....

- Có câu nói, tiên hoa cần lá xanh xứng, tối nay tất cả nữ sẽ là lá xanh của Hạ Y Na, mà tất cả nam sinh bao gồm Bùi Đông Lai trong đó sẽ làm lá xanh của ta!

Ai là tiên hoa, ai là lá xanh.

Vừa xem liền hiểu ngay.

160. Chương 157 : Chưa Thấy Quan Tài Chưa Đổ Lệ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 157 : Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Dưới màn đêm....

Hà Hoa cảm thấy dường như bản thân bị ăn một cái tát vang dội vào má, sắc mặt trắng bệch, hắn không có nhật đoá hoa lên mà kinh ngạc nhìn Hạ Y Na, phảng phất như đang hỏi Hạ Y Na, rốt cuộc là tại sao?

Chưa trả lời, Hạ Y Na hướng về người xem toàn trường cúi đầu một cái sau đó lui xuống sân khấu trong tiếng vỗ tay của toàn trường.

Nhìn bóng lưng Hạ Y Na , trong con người của Hà Hoa tìm không được một chút xú mong muốn chinh phục, có chăng chỉ là khuất nhục cùng tức giận.

Sau đó hắn phảng phất cũng biết nếu tiếp tục ở trên sân khấu là một việc cực kỳ mất mặt cho nên vội vàng đứng lên, kẹp đuôi lui xuống.

Hà Hoa vừa lui xuống, mọi người tại hiện trường tựa hồ cảm thấy bữa tiệc sắp kết thúc rồi rít đứng dậy chuẩn bị ra về.

- Các vị lãnh đạo, các vị khách quý, các vị lão sư, đồng học, xin đừng vội ra về.

Đang lúc mọi người chuẩn bị ra về một gã khác mặc áo sơ mi trắng, quần tây bước nhanh lên sân khấu, cố gắng không chế tâm tình kích động nói:

- Tiếp theo có một siêu sao mà mọi người không thể nghĩ tới sẽ lên sân khấu, mọi người đừng nên bỏ qua.

- Ta chuẩn bị ra về, người này đầu óc có vấn đề gì không?

- Không sai, này con mợ nó ngay cả siêu sao thần bí đều ra biểu diễn hết rồi, hắn cho đây là buổi biểu diễn trao giải oscar sao?

Nghe được lời người chủ trì nói những người xem rít rít cho rằng tên này có vấn đề, cũng có một bộ phận người xem bị hấn gợi lên lòng hiếu kì, một lần nữa trở về chỗ ngồi của mình.

Cung lúc đó nam chủ trì đi vào lối ra, ánh đèn sân khấu vụt tắt, sân khấu chìm trong bóng tối.

Trong bóng tối Mộ Khuynh Nhan chậm rãi đi ra.

Khi Mộ Khuynh Nhan đi ra sân khấu, ánh đèn sân khấu dần dần hiện lên, ánh đèn hết sức yếu ớt, không cách nào làm cho khán giả thấy rõ Mộ Khuynh Nhan, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh.

- Rốt cuộc là ai vậy, thần bí quá!

Nhìn thân ảnh mơ hồ của Mộ Khuynh Nhan, nhưng người còn ngồi lại rít rít ở trong lòng thầm đoán là ai, mà những người chuẩn bị ra về đang đứng ở cửa lối ra, nhịn không được dừng bước lại nhìn lên sân khấu.

Một giây, hai giây, ba giây, trong khi khán giả chờ đợi, Mộ Khuynh Nhan đã đi tới giữa sân khấu.

“ Bùng”

Cùng lúc đó, kèm theo một tiếng giòn vang, một dòng tia lửa hoa mỹ như thác nước từ trên đỉnh sân khấu rơi thẳng xuống, cung lúc đó, vô số đạo tia sáng tập trung vào sân khấu, thân ảnh Mộ Khuynh Nhan mặc áo trắng, váy đen nhất thời hiện ra trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Hiện trường trong nháy mắt lâm vào yên tĩnh giống như chết lặng.

Trên sân khấu là Mộ Khuynh Nhan sao?

Vô luận là nam sinh hay là nữ sinh, đều trọn tròn cặp mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào Mộ Khuynh Nhan, trong lòng thầm hỏi chính bản thân mình.

Lý trí nói cho bọn hắn biết, thân là siêu sao của Châu Á, Mộ Khuynh Nhan không thể nào xuất hiện ở nơi này, nhưng mà sự thật trước mắt cho bọn hắn biết, đang đứng trên sân khấu kia chính là Mộ Khuynh Nhan!

Điều này khiến cho bọn họ hoài nghi có phải chính mình đang bị ảo giác hay không!

Phía sau sân khấu, Hạ Y Na đang chuẩn bị thay quần áo, ngạc nhiên trông thấy siêu sao Châu Á Mộ Khuynh Nhan đang ở trên sân khấu, nàng sửng sờ ngay tại chỗ.

Mộ...Mộ khuynh Nhan nàng sao lại xuất hiện ở nơi này?

- Khuynh Nhan!

“ A...A ”

Không đợi Hạ Y Na nghĩ ra vì sao lại như vậy, hiện trường an tĩnh đột nhiên giống như nước sôi trong nháy mắt nổ tung, cơ hồ tất cả thầy trò đều không chịu ngồi yên tại chỗ, giống như là phát điên tại chỗ rồi hô tên của Mộ Khuynh Nhan đến khản cả giọng, cũng có những người rống to thất thanh.

Trong nháy mắt những tiếng hô ầm ĩ che mất cả hiện trường, dường như muốn phá vỡ không gian yên lặng bình thường.

Nữ thần đột nhiên lại xuất hiện ở bữa tiệc của trường học chúng ta, điều này con mọt nó thật không thể tin được.

Mặc dù Ngô Vũ Trạch không quá ngạc nhiên, nhưng mà cũng giống như những nam sinh khác, bị vẻ mỹ lệ của Mộ Khuynh Nhan chinh phục, thấy Mộ Khuynh Nhan xuất hiện, hắn điên cuồng mà la lên, cho tới bây giờ hắn vẫn không thể tin được hết thấy đều là sự thật.

- Văn Cảnh, chú vừa mới nói Mộ Khuynh Nhan là vì Đông Lai mà đến đây biểu diễn sao?

Đang lúc Ngô vũ Trạch cảm thấy tất cả đều không thể tin được, Trang Bích Phàm liền nhớ lại lời nói lúc trước của Cổ Văn Cảnh, hắn không có làm bộ làm tịch như mọi khi mà trọn tròn mắt hỏi.

Cổ Văn Cảnh cười mà không nói, nhìn Bùi Đông Lai, cố gắng làm cho Bùi Đông Lai nghe mình giải thích.

- Không cần nhìn như vậy, ka căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

Bùi Đông Lai cười khổ nói, lúc trước nghe Cổ Văn Cảnh nói có khách quý thân bí lúc sau sẽ lên sân khấu biểu diễn, trong đầu hắn từng hiện ra thân ảnh của Mộ Khuynh Nhan, hắn có cảm giác hốt hoảng.

Ngay cả Mộ Khuynh Nhan sớm đã thích ứng với việc diễn xuất trên sân khấu, chỉ là đối mặt với tiếng hô toàn trường nàng vẫn lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn, hơn nữa trong lòng có chút khấn trương.

Hưng phấn, khấn trương rất nhiều, vẻ mặt Mộ Khuynh Nhan rạng rỡ mỉm cười hướng khán giả vẫy tay:

- Xin chào mọi người!

”A...”

Nghe được thanh âm của Mộ Khuynh Nhan, những người hâm mộ Mộ Khuynh Nhan giống như được uống thuốc kích thích điên cuồng mà gào thét lên, có mấy người sức lực có hạn, thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ.

Tiếng reo hò kéo dài vài giây đồng hồ, điệu nhạc du dương vang lên, khán giả không hện mà cùng ngừng reo hò.

- 1 với 1 = 2, 2 thêm 2 = 4, 4 với 1 là 5, 5 với 5 = 10.

Sau khi tiếng reo hò dừng lại Mộ Khuynh Nhan khẽ nhắm đôi mắt lại, mang theo vẻ thâm tình vô hạn bắt đầu buổi biểu diễn ca khúc tối nay, bài hát này nằm trong album mới nhất của nàng: “Tập đếm”.

Thân ảnh nổi bật, vẻ mặt thâm tình, giọng hát ngọt ngào, vũ điệu hoa lệ, Mộ Khuynh Nhan phảng phất như được sinh ra để biểu diễn, tiếng hát của nàng mang theo ma lực không cách nào kháng cự, làm cho cả Bùi Đông Lai cũng bị chìm đắm ở bên trong, trong đó phần lớn đều là kích động ngừng hô hấp lại sợ bỏ sót bất kì âm thanh nào.

Có một người là ngoại lệ.

Hà Hoa!

Mặc dù hẳn không nghĩ tới Mộ Khuynh Nhan sẽ xuất hiện ở bữa tiệc tối nay, nhưng bởi vì lúc trước bị Hạ Y Na dùng phương thức tàn khốc để cự tuyệt hẳn, căn bản hẳn không còn lòng dạ nào nghe Mộ Khuynh Nhan biểu diễn, hẳn chỉ muốn biết tại sao Hạ Y Na lại tàn nhẫn cự tuyệt hẳn như vậy.

Bởi vì muốn biết điểm này, mắt thấy Hạ Y Na cũng giống như tất cả các học sinh ở toàn trường, đắm chìm trong tiếng hát của Mộ Khuynh Nhan, hẳn bước đến bên cạnh Hạ Y Na nhẹ giọng nói:

- Y Na...

Không có phản ứng, Hạ Y Na phảng phất căn bản không nghe thấy tiếng gọi của Hà Hoa.

Hà Hoa thấy thế khuôn mặt biến sắc một bước bước tới trực tiếp đứng trước người Hạ Y Na, chặn tầm mắt đang nhìn vào Mộ Khuynh Nhan lại.

Bởi vì duyên cớ xuất thân, Hạ Y Na không phải là một Fan cuồng, chỉ là nàng thường xuyên nghe các ca khúc của Mộ Khuynh Nhan, hôm nay thấy Mộ Khuynh Nhan đích thân đến biểu diễn nàng cùng rất nhiều người hâm mộ của Mộ Khuynh Nhan giống nhau, hết sức kích động

Nhưng đột nhiên Hà Hoa ngăn trở tầm mắt nàng, làm cho nàng không thấy được thân ảnh của Mộ Khuynh Nhan nhất thời khiến cho nàng nóng nảy:

- Hà Hoa, cậu làm cái gì vậy?

- Y Na, anh muốn biết tại sao em lại cự tuyệt anh?

Mặc dù nhận thấy Hạ Y Na đang tức giận nhưng Hà Hoa cũng không có tránh ra, đối với hẳn mà nói, nếu như không cách nào biết được nguyên nhân mình bị cự tuyệt, hẳn sợ rằng thậm chí đi ngủ đều không thể ngủ được.

- Ta không thích người.

-

Hạ Y Na mặc dù không thích Hà Hoa, nhưng cũng cảm thấy Hà Hoa không tệ, lúc này thấy Hà Hoa làm như vậy, ấn tượng với Hà Hoa trong nháy mắt tụt xuống đáy vực, nàng không còn băn khoăn tâm tình của Hà Hoa mà mang theo vài phần tức giận nói:

- Người tránh ra, không được làm ảnh hưởng ta xem biểu diễn.

Ta không thích người.

Lời nói vô tình của Hạ Y Na như là một cái trùy nặng trực tiếp đập nát bảy nội tâm kiêu ngạo của Hà Hoa, đồng thời cũng làm cho một tia ảo tưởng cuối cùng trong lòng hẳn tan thành tro bụi.

Trong phút chốc, tâm tình của hẳn trở nên cực kỳ kích động, chẳng những không có tránh ra mà còn chất vấn tiếp:

- Chẳng lẽ em thật có cảm tình với tên gốc Bùi Đông Lai kia sao?

- Tên Gốc!

Nghe được Hà Hoa gọi Bùi Đông Lai như vậy, sắc mặt Hạ Y Na trong phút chốc trở nên cực kỳ khó coi:

- Hà Hoa, người lầm rồi không phải là ta có cảm tình với hẳn mà là ta muốn được làm bạn gái của hẳn, người hiểu chưa?

”Bá!”

Bên tai vang lên lời nói của Hạ Y Na, sắc mặt của Hà Hoa đại biến hấn trợn tròn cặp mắt không thể tin nổi nhìn Hạ Y Na.

Sau đó khuôn mặt hấn trực tiếp biến thành màu gan heo, há miệng thật to, muốn nói cái gì nhưng lại không nói được nên lời.

Một cổ khuất nhục chưa từng có dâng lên trong trái tim hấn rồi lan tràn ra bốn phía thân thể hấn.

- Tránh ra, đừng có cản trở ta xem biểu diễn.

Sắc mặt Hạ Y Na lạnh dần, từ nhỏ đến lớn nàng đều không thích người ta xen vào việc của mình, Tôn Vệ Đông chính là ví dụ, hôm nay lại là Hà Hoa, điều này làm cho thái độ của nàng đối với Hà hoa biến hóa cực lớn.

Chưa trả lời cũng không có tránh ra, Hà Hoa then quá hóa giận thuận thế giơ tay lên chuẩn bị cho Hạ Y Na một cái tát.

- Hà Hoa ngươi muốn chết?

Đối mặt với hành động của Hà Hoa, Hạ Y Na đầu tiên là cả kinh sau đó không có cảm thấy sợ mà tức giận dị thường.

Lời nói của Hạ Y Na giống như là giội một chậu nước lạnh vào người Hà Hoa, dập tắt hết lửa giận của hấn, khiến cho tay của hấn dừng lại ở trên không.

Cùng lúc đó hấn thấy rõ ràng một gã nam tử lạnh lùng giống như quỷ mị xuất hiện ở sau lưng Hạ Y Na.

- Hạ Y Na, cái tên gốc kia trừ học giỏi ra có chỗ nào sánh được với ta?

Có lẽ đối với bối cảnh của Hạ Y Na có chút kiêng kị, và sợ gã nam tử lạnh lùng kia xuất thủ, Hà Hoa cuối cùng không có tát ra cái tát kia, mà là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hiển nhiên hấn không cam lòng mình sẽ thua Bùi Đông Lai!

Hấn cảm thấy, mặc dù thân thể không nói ,nhưng riêng về năng lực Bùi Đông Lai có võ ngựa cũng không đuổi kịp hấn.

- Cút!

Hạ Y Na không nói nhắm trực tiếp phun ra một câu lạnh như băng, ý tứ trong lời nói không thể nghi ngờ.

- Hạ Y Na , cô...

Hà Hoa giận đến run cả người, từ nhỏ đến lớn hấn chưa từng bị nhục mạ như thế.

- Hà Hoa ta cho ngươi ba giây đồng hồ,ngươi không biến đi đừng có trách ta không khách khí.

Hạ Y Na vẻ mặt băng lãnh, nghĩ đến lúc trước Hà Hoa thiếu chút nữa động thủ đánh nàng, nàng hận không thể làm thịt hấn được.

- Hạ Y Na, cô không yêu ta, ta sẽ khiến cô phải hối hận.

Hà Hoa nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu rồi rời đi.

Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Đây mới là con người thật của Hà Hoa.

codon.traí

161. Chương 158 : Chiến Đấu, Hết Sức Căng Thẳng!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 158 : Chiến đấu, hết sức căng thẳng!

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Khuynh Nhan! Khuynh Nhan!

- Lại một lần nữa, lại một lần nữa đi!

Ánh đèn màu ngọc sáng rực trên sân khấu, Mộ Khuynh Nhan kết thúc biểu diễn, hiện trường lại một lần nữa sôi trào, khán giả vung cánh tay hô to, tiếng reo hò vang dội cả sân bóng.

- Xin mọi người im lặng một chút.

Mộ Khuynh Nhan lau mồ hôi trên trán, chậm rãi mở miệng.

Thấy Mộ Khuynh Nhan chuẩn bị nói ra suy nghĩ của mình, khán giả liền dừng reo hò, hiện trường lại trở nên yên tĩnh lại, tất cả đều tập trung ánh mắt về phía Mộ Khuynh Nhan.

- Trước kia, đại học Đông Hải có một học sinh bởi vì chuyện tôi bị bắt cóc mà mất mạng, ta cảm giác vô cùng đau lòng cùng tự trách, tôi không cách nào có thể làm cho cậu ấy sống lại, tôi chỉ có thể sử dụng tiếng ca để cầu chúc cho cậu ấy trên thiên đường được hạnh phúc.

Trong ánh mắt của người xem toàn trường, Mộ Khuynh Nhan mở miệng, vẻ mặt của nàng vô cùng thành khẩn, giọng nói tràn đầy ý tứ tự trách.

- Khuynh Nhan, không ai trách cô cả!

Lời nói của Mộ Khuynh Nhan vừa xong, ở dưới một nữ sinh cảm động đến lệ rơi đầy mặt hồ lớn.

- Đây không phải là lỗi của cô, cô không nên tự trách!

Nữ sinh kia vừa thốt lên, những người khác cũng rối rít phụ họa theo.

- Cảm ơn, cảm ơn mọi người.

Bên tai vang lên lời an ủi của khán giả, Mộ Khuynh Nhan vành mắt nóng lên, nàng nhẹ nhàng lau sạch một chút nước mắt trên khóe mắt, sau đó lại dùng một loại ngữ khí phức tạp nói:

- Trừ việc đó ra, tôi tới nơi này cũng bởi vì để cảm tạ một người.

Cảm tạ người nào?

Là ai vậy?

Nghe được lời nói của Mộ Khuynh Nhan, phần lớn mọi người ở đây đều ngạc nhiên.

- Trong lúc tôi đang tuyệt vọng, thì người kia đã làm cho tôi có cảm giác đi từ địa ngục lên thiên đường.

Vừa nói, trong đầu Mộ Khuynh Nhan vừa hiện lên hình ảnh Bùi Đông Lai giống như chiến thần xuất hiện giải cứu cho nàng, giọng nói bất tri bất giác phát sinh biến hóa.

- Tôi không biết giờ này người ấy có ở đây hay không nhưng tôi muốn một lần nữa cảm ơn cậu ấy, cảm ơn cậu Bùi Đông Lai.

Bên tai Bùi Đông Lai vang lên tiếng nói của Mộ Khuynh Nhan, khán giả bình tĩnh đại ngộ, bọn họ từng nghe nói Bùi Đông Lai ép buộc bọn bắt cóc phải thả Mộ Khuynh Nhan!

- Con mẹ nó! Tên Bùi Đông Lai này cũng thật tốt số, lại có thể khiến cho Mộ Khuynh Nhan tự mình chạy đến trường chúng ta nói cảm ơn.

- Không sai nếu biết trước như vậy, hôm đó ta cũng...

Biết được Mộ Khuynh Nhan là vì Bùi Đông Lai mà tới, toàn trường nóng hổi lên, trong đó phần lớn là nam sinh thầm đem Mộ Khuynh Nhan trở thành thần tượng trong lòng mình lộ ra vẻ mặt hâm mộ cùng ghen tỵ.

Cùng so sánh với những học sinh kia mà nói thì Hà Hoa giống như chó nhà có tang đang cúp đuôi chạy đi ở phía sau sân khấu thì giống như bị sét đánh đứng chết lạng tại chỗ.

- Mộ Khuynh tới đây biểu diễn Nhan là vì Bùi Đông Lai.

- Điều này con mẹ nó, sao có thể?

Hồi tưởng lại lời nói lúc trước của Mộ Khuynh Nha, bên tai vang lên tiếng nghị luận của học sinh, Hà Hoa mặt không còn hót nào tức giận, có chăng qua là khiếp sợ.

Khiếp sợ tận sâu trong xương tủy.

Nếu như không phải mơ hồ có thể nghe thấy tiếng đàm luận của mọi người thì hẳn nghi ngờ có phải là vừa này mình đã nghe nhầm không.

Mặc dù Hà Hoa có một ngàn lý do không tin hết thấy đều là sự thật nhưng từ mọi việc xảy ra hẳn không thể không thừa nhận, đêm này Bùi Đông Lai ở đây không phải là lá xanh cũng không phải là bó hoa tươi mà là diễn viên duy nhất.

Đối mặt hiện thực tàn khốc, Hà Hoa chỉ cảm thấy lòng kiêu ngạo của hẳn lúc trước bị Hạ Y Na chà đạp giờ lại bị Bùi Đông Lai một cước đạp tan!

Mà hành động lúc trước của hẳn, toàn bộ biến thành trò cười cho mọi người.

Hạ Y Na không có tâm tình đi quan tâm suy nghĩ của Hà Hoa bây giờ, nàng cũng giống như tất cả mọi học sinh, vẫn hướng đến sân khấu chỗ Mộ Khuynh Nhan đang đứng.

- Đầu tiên là Liễu Nguyệt cùng Quý hồng, sau lại có Trần Anh, hôm nay lại mọc ra một Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai, ta thật muốn biết bên cạnh cậu rốt cục có bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp?

Hạ Y Na mang theo vài phần mất mát lẩm bẩm tự nói, sau đó không nhin được đưa mắt nhìn sang chỗ ngồi của Bùi Đông Lai.

Trên khán đài, học sinh khoa quản lý công thương, bao gồm cả Ngô Vũ Trách rồi rít nhìn vào Bùi Đông Lai phảng phất như muốn hỏi:

- Bùi Đông Lai trong lúc Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc đã cùng chú trải qua chuyện gì? Tại sao Mộ Khuynh Nhan lại nói chú cùng với nàng đi từ địa ngục trở lại đi thiên đường?

- Mộ Khuynh Nhan, cô hại ta rồi.

Bùi Đông Lai trong lòng thầm kêu khổ, hẳn không có thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Ngô Vũ Trạch mà thừa dịp hỗn loạn trực tiếp chuẩn mất.

Cùng lúc Bùi Đông Lai lui đi, Mộ Khuynh Nhan dưới sự bảo vệ của Bốn gã đại hán cũng nhanh chóng rời khỏi sân khấu.

- Khuynh Nhan! Khuynh Nhan!

Mất thấy Mộ Khuynh Nhan ra về, hiện trường lâm vào cảnh điên cuồng cực độ, người hâm mộ của Mộ Khuynh Nhan vừa khóc vừa hô xông lên sân khấu, cố gắng đem Mộ Khuynh Nhan giữ lại.

- Chẳng lẽ nàng không biết xuất hiện ở đây sẽ khiến trường học hỗn loạn hay sao.

Nhìn vào trong tràng diện hỗn loạn này, Bùi Đông Lai cười khổ không dứt.

“ Tít... Tít ”

Sau đó khi hẳn chuẩn bị ra về thì điện thoại trong túi áo bỗng nhiên kêu lên.

Bùi Đông Lai trong lòng vừa động, lấy điện thoại ra, thấy được tin nhắn của Mộ Khuynh Nhan: “ Khuynh Nhan đây, ngày mai tôi phải về Hồng Kông rồi, tôi muốn trước khi rời đi mời anh ăn một bữa có được không?”

“ Ách”

Ngạc nhiên khi thấy được tin nhắn của Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai không khỏi ngẩn ra, khi ở Thịnh Thế Vương Triều Mộ Khuynh Nhan có được số điện thoại của hắn, lại không nghĩ tới nhanh như vậy đã chủ động liên lạc với hắn.

Hơi kinh ngạc đồng thời Bùi Đông Lai cũng hiểu được Mộ Khuynh Nhan là một cô bé thiện lương nếu không cũng sẽ không vì cảm tạ hắn mà chạy tới biểu diễn trong buổi lễ của đại học Đông Hải.

Trong tình hình này nếu hắn cự tuyệt khó tránh khỏi tổn thương Mộ Khuynh Nhan.

Suy nghĩ một chút Bùi Đông Lai nhắn tin trả lời:

- Không thành vấn đề, mấu chốt là cô phải rời khỏi được đại học Đông Hải đã.

Phía sau sân khấu, Mộ Khuynh Nhan chui vào chiếc Audi 4L sớm chờ ở đó, Tương Cương ngồi trong chiếc Mercedes-Benz 600 đi trước.

- Yên tâm tôi đã suy nghĩ cả rồi, tôi ở cửa sau trường học chờ anh.

Mất thấy chiếc Audi 4L theo kế hoạch đi tới cửa sau trường học, Mộ Khuynh Nhan đắc ý cười cười, nhắn tin cho Bùi Đông Lai.

Nhận được tin nhắn, Bùi Đông Lai mặc dù không biết Mộ Khuynh Nhan làm thế nào thoát khỏi sân khấu đầy học sinh điên cuồng nhưng không có hỏi Mộ Khuynh Nhan mà trực tiếp đi tới cổng sau trường học.

20' sau.

Bùi Đông Lai đi tới cổng sau trường học, liền thấy một chiếc Audi 4L dừng ở gần đó.

- Ở đây!

Ngồi trong xe, Mộ Khuynh Nhan nhìn thấy Bùi Đông Lai, thò đầu ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt tươi cười hưng phấn vẫy tay gọi Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế bước nhanh tới.

- Bùi tiên sinh.

Mất thấy Bùi Đông Lai đi tới, một gã đại hán áo đen từ trên xe đi xuống, cung kính chào Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai mỉm cười đáp lại, bộ dáng rất chân thành.

- Tốt lắm, anh về nói với cha ta để ông không phải lo lắng, chờ chúng ta ăn khuya xong ta sẽ trở về.

Mộ Khuynh Nhan nói với đại hán lái xe.

- Đã rõ, tiểu thư.

Đại hán áo đen gạt đầu tựa hồ không có một chút lo lắng cho an nguy của Mộ Khuynh Nhan trực tiếp rời đi.

“ Ách”

Thấy một màn như vậy, Bùi Đông Lai vẻ mặt ngạc nhiên, sự việc Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc mới kết thúc không lâu, Tương Cương lại có thể yên tâm giao Mộ Khuynh Nhan cho hắn điều này làm cho hắn cảm thấy hết sức kinh ngạc.

- Không cần lo lắng chúng ta lên xe đi.

Mộ Khuynh Nhan thấy Bùi Đông Lai vẫn đứng bất động ở đó, cười nói:

- Vì muốn mời anh ăn cơm, tôi bây giờ vẫn chưa ăn gì, bụng tôi đang biểu tình đây nè.

Lời nói của Mộ Khuynh Nhan làm cho Bùi Đông Lai từ trong kinh ngạc lấy lại được tinh thần, hắn cười khổ lắc lắc cái đầu tiến vào chỗ của lái xe.

- Tiểu Vũ nói kỹ thuật lái xe của anh rất tốt có thể biểu diễn cho tôi xem một chút được không?

Thấy Bùi Đông Lai khởi động xe hơi, Mộ Khuynh Nhan chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, vẻ mặt mong đợi nói.

- Ta sợ bị cảnh sát giao thông bắt.

Bùi Đông Lai cười cười cười sau đó hỏi:

- Đúng rồi, cha cô tại sao lại yên tâm để cô đi với ta.

- Vì anh là người tốt chứ sao.

Mộ Khuynh Nhan cười hì hì nói.

- Người tốt?

Cả đầu Bùi Đông Lai đầy hắc tuyến.

- Vốn là cha của tôi không yên tâm để tôi đi ăn cơm với anh, bắt quá tôi nhắc đến việc anh đã cứu ta, cha tôi nghe xong gọi điện cho Liễu tỷ, sau đó liền đồng ý.

Mộ Khuynh Nhan nghịch ngợm cởi bỏ đôi giày cao gót, cong đôi chân ngọc lên cười cười nói:

- Trong mắt của tôi, anh so với hộ vệ của cha tôi còn lợi hại hơn.

- Vậy à.

Nghe Mộ Khuynh Nhan nói như thế, Bùi Đông Lai cũng bình thường trở lại tạm thời không đề cập đến chuyện tình hấn cứu Mộ Khuynh Nhan, thực lực của hấn có thể nói là Liễu Nguyệt hiểu rõ nhất, chỉ cần không gặp được cái loại biến thái như Trần Anh, Quý Hồng, Bảo vệ Mộ Khuynh Nhan hoàn toàn có thể, chẳng qua nếu có cao thủ như Quý Hồng đến đối phó Mộ Khuynh Nhan thì hộ vệ bên cạnh Tương Cương cũng chỉ như đồ trang trí.

- Đi đến miếu Lão Thành Hoàng.

Mộ Khuynh Nhan tựa hồ rất thích bộ dáng trầm tư của Bùi Đông Lai thấy hấn lấy lại tinh thần thì nàng nở nụ cười nói.

- Được.

Bùi Đông Lai gật đầu cười, hấn mặc dù rất ít khi đi dạo khu vực thành thị Đông Hải, chỉ là lúc trước hấn có nghiên cứu qua bản đồ thành phố Đông Hải, đối với các ngõ ngách của Đông Hải đều ghi nhớ rõ ràng.

Miếu Lão Thành Hoàng là khu du lịch phồn hoa nhất Đông Hải, là khu đạo giáo trọng yếu của Đông Hải, xây dựng vào đời vua Minh Vĩnh Lạc cách đây gần sáu trăm năm lịch sử.

Cùng lúc Bùi Đông Lai lái xe đi tới Miếu Lão Thành Hoàng, một chiếc xe khác cũng tới miếu Thành Hoàng.

- Phương Thiếu, người của ta hồi báo, Mộ Khuynh Nhan tối nay đi đại học Đông Hải.

Sau khi xe hơi dừng hẳn, một gã tài xế vẻ mặt lạnh lùng cung kính hướng tới chỗ Phương Thế Vinh đáp.

Lúc xế chiều khi biết được Mộ Khuynh Nhan còn chưa rời Đông Hải, Phương Thế Vinh chủ động muốn mời Mộ Khuynh Nhan ăn tối, kết quả bị Mộ Khuynh Nhan âm thầm khó chịu, điều này làm cho Phương Thế Vinh trong lòng khó chịu đồng thời còn dùng hệ thống tình báo của Phương gia ở Đông Hải điều tra hành động của Mộ Khuynh Nhan.

Hôm nay nghe được tài xế kiêm hộ vệ nói Mộ Khuynh Nhan đi đại học Đông Hải, Phương Thế Vinh không khỏi nhíu mày:

- Nàng đi đại học Đông Hải làm cái gì?

- Căn cứ vào thông tin của chúng ta, Mộ Khuynh Nhan đi đại học Đông Hải tham gia bữa tiệc đón người mới gia nhập mỗi năm một lần của đại học Đông Hải, lên sân khấu biểu diễn một ca khúc.

Nam tử lạnh lùng hồi báo tới đây lại do dự một chút rồi nói tiếp:

- Hơn nữa....

- Hơn nữa cái gì?

Phương Thế Vinh sắc mặt trở lên cực kỳ âm trầm, Mộ Khuynh Nhan cự tuyệt hẳn để đi tham gia bữa tiệc đón người mới chớ má, quả thực không để mặt mũi hẳn vào đâu.

- Hơn nữa căn cứ vào tin tức điều tra được, sở dĩ Mộ Khuynh Nhan đi đại học Đông Hải tham gia bữa tiệc này chủ yếu có hai nguyên nhân.

Nam tử lạnh lùng trầm giọng nói:

- Thứ nhất là bởi vì lúc nàng bị bắt cóc đã dẫn đến cái chết của một gã học sinh đại học Đông Hải, nàng lòng thấy hối hận, cố gắng dùng ca khúc để chúc phúc cho gã học sinh kia.

- Còn nguyên nhân thứ hai.

Đột mắt Phương Thế Vinh hiện lên vẻ tức giận.

- Ngày đó Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc có một học sinh tham gia ép buộc bọn bắt cóc thả Mộ Khuynh Nhan, Mộ Khuynh Nhan sau khi biểu diễn nói rõ nguyên nhân nàng đến đại học Đông Hải là muốn cảm tạ học sinh kia.

- Mẹ kiếp chó mèo ở nơi nào dám làm hỏng đại sự của lão tử?

Biết được Mộ Khuynh Nhan vì muốn cảm tạ một sinh viên mà cự tuyệt lời mời ăn tối của mình, Phương Thế Vinh tức giận trong lòng hoàn toàn bộc phát, giọng nói lạnh như băng khiến người ta sởn tóc gáy:

- Nói với người của ta, lập tức đánh gãy chân chó của tên tiểu tạp chủng đó.

- Dạ, Phương thiếu.

Nam tử lạnh lùng gật đầu đồng ý nhưng trong lòng quyết định đem tên tiểu tử không biết sống chết kia ném xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn.

Hắn xem ra chỉ có như vậy mới có thể làm cho Phương Thế Vinh nguôi giận đồng thời lấy lòng Phương Thế Vinh.

Thấy nam tử lạnh lùng đáp ứng, Phương Thế Vinh không có nói nhảm mà hừ lạnh một tiếng xuống xe, nam tử lạnh lùng không dám chậm trễ, theo sát phía sau.

Mười lăm phút sau.

Khi Phương Thế Vinh đến chỗ chủ một tiệm tạp hóa nổi tiếng, Bùi Đông Lai cũng lái chiếc Audi 4L đến miếu Thành Hoàng.

Phương thiếu của Hàng Châu.

Thiếu niên của Bùi Gia.

Không hẹn mà gặp.

Chiến đấu, hết sức căng thẳng!

162. Chương 159 : Quỷ Xuống Cho Tao!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 159 : Quỷ xuống cho tao!

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Đến Đông Hải không đi miếu Hoàng Thành coi như chưa tới Đông Hải.

Đây là câu nói dân gian lưu truyền, tạm thời không đề cập đến những lời này khoa trương hay là không, ít nhất cũng chứng minh được sự phồn hoa của Miếu Hoàng Thành ở Đông Hải

Miếu Hoàng Thành có lịch sử lâu đời hàng năm cũng sẽ hấp dẫn khá nhiều khách du lịch tới ngắm cảnh đồ ăn vặt cũng ăn theo miếu Hoàng Thành mà nổi tiếng cả nước, tọa lạc trong khu đô thị phồn hoa của miếu Hoàng Thành, càng giống như một lão già trăm tuổi, lẳng lặng ngắm nhìn hưng suy bách biến của Đông Hải.

Lúc Bùi Đông Lai dừng chiếc Audi 4L lại thì Mộ Khuynh Nhan cũng một lần nữa đeo chiếc kính đen lên, hơn nửa còn đội trên đầu một chiếc mũ quả thực rất có hiệu quả ngụy trang.

- Đi thôi.

Sau khi ngụy trang xong, Mộ Khuynh Nhan cười với Bùi Đông Lai đang mở trường hai mắt, sau đó đẩy cửa xe ra, dẫn đầu đi xuống.

Miếu Thành Hoàng ban đêm đèn đuốc sáng trưng nhìn rõ khắp nơi đều là bóng người.

- Chúng ta đến bên kia à?

Nhìn đám người đông nghìn nghịt, Bùi Đông Lai không nhận được hướng tới Mộ Khuynh Nhan hỏi, hắc hắc mặc dù có thể nhớ được bản đồ Đông Hải nhưng không biết được nhà hàng nào ăn ngon ở miếu Đông Hải.

- Anh không biết chỗ nào có tiệm ăn ngon ở đây à.

Nghe được câu hỏi của Bùi Đông Lai, Mộ Khuynh Nhan có chút nghi ngờ, nàng thấy Bùi Đông Lai biết đường đi tới Miếu Thành Hoàng, hẳn là đã tới nơi này, vậy mà không biết tiệm nào ăn ngon nhất sao?

- Không biết.

Bùi Đông Lai gật đầu cười khổ:

- Đây là lần đầu tiên đến đây.

- Lần đầu tiên tới đây?

Đôi mắt giấu sau cặp kính đen của Mộ Khuynh Nhan mở lớn kinh ngạc:

- Vậy làm sao anh biết đường tới đây?

- À thì lúc không có việc gì làm, nên tôi nghiên cứu qua bản đồ Đông Hải.

Bùi Đông Lai thành thật nói.

- Nghiên cứu bản đồ?

Mộ Khuynh Nhan không khỏi bị Bùi Đông Lai chọc cười, sau đó trêu ghẹo nói:

- Vậy anh đã nghiên cứu qua bản đồ Hương Cảng rồi sao?

- Ừ

Bùi Đông Lai cười cười

- Không riêng gì Hương Cảng, Yên Kinh cũng đã nghiên cứu qua.

"Ách..."

Nghe lời nói của Bùi Đông Lai, Mộ Khuynh Nhan cả kinh há to miệng phảng phất như muốn hỏi, không có chuyện gì anh nghiên cứu bản đồ làm gì.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, hẳn nghiên cứu ba bản đồ này là bởi vì hắn biết ba thành thị này ở Trung Quốc có ý nghĩa như thế nào, đối với hắn trong tương lai có tác dụng rất lớn.

Mặc dù nhìn ra trên mặt Mộ Khuynh Nhan hiện rõ nghi ngờ cùng tò mò nhưng Bùi Đông Lai cũng không có giải thích mà cười cười nói:

- Nhìn dáng vẻ của cô chắc đối với nơi này rất quen thuộc, cô dẫn đường đi.

- Tốt

Mộ Khuynh Nhan thấy Bùi Đông Lai nói sang chuyện khác thì cũng không có tiếp tục hỏi thêm nữa mà cười nói:

- Quán ăn ngon nhất nơi này là Mỹ Thực Lâu, tôi dẫn anh đến nếm thử.

Nói xong, Mộ Khuynh Nhan không đợi Bùi Đông Lai trả lời, liền chủ động kéo tay Bùi Đông Lai, cảm giác giống như sợ Bùi Đông Lai lác mắt.

Bị bàn tay yếu đuối không xương của Bùi Đông Lai nắm lấy, Bùi Đông Lai cảm thấy từ tay mình truyền đến một trận mềm mại, trong lòng cũng hơi có chút ngạc nhiên hẳn không có nghĩ tới Mộ Khuynh Nhan chủ động nắm tay hẳn.

Ngạc nhiên đồng thời Bùi Đông Lai cũng không có ý cự tuyệt Mộ Khuynh Nhan, mà là tùy ý để cho Mộ Khuynh Nhan kéo tay hẳn đi tới trước Hòa Phong Lâu.

Hòa Phong Lâu nằm ở trung tâm của miếu Hoàng Thành, phía nam là quảng trường, phía tây là Huy đường, phía bắc là cầu Cửu Khúc, đúng là quán ăn lớn nhất trong thương thành của miếu Thành Hoàng, cung ứng, tiếp đãi khách nhân nhiều nhất, hương vị các món ăn cũng đặc sắc nhất.

Mặc dù Mộ Khuynh Nhan đầu đội mũ cùng đeo kính khiến cho người ta không thể nào nhận ra nàng nhưng vóc người đẹp mê người của nàng, dọc đường đi hấp dẫn tất cả những ánh mắt của nam nhân dọc đường, trong những ánh mắt kia có hâm mộ, cũng có những ánh mắt đầy dục vọng không cách nào che giấu.

Mộ Khuynh Nhan hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người như vậy cũng làm cho Bùi Đông Lai trở thành tiêu điểm của mọi người, trong đó các nữ nhân nhìn về trang phục rẻ tiền mà Bùi Đông Lai mặc thì tràn đầy vẻ nghi ngờ Bùi Đông Lai làm sao có thể có được nữ nhân xinh đẹp như vậy, các nam nhân thì hâm mộ cùng ghen tỵ, trực tiếp trước mặt Bùi Đông Lai nói:

- Một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu.

Đối mặt với những ánh mắt nhìn chăm chú của nam nữ trên đường Mộ Khuynh Nhan không thèm để ý chút nào, nàng giống như là đi dạo ở hoa viên bình thường, không ngừng xem xét những thứ lạ mắt hai bên đường rất vui vẻ giống như là trẻ con vậy.

Mộ Khuynh Nhan không để ý đến người đi đường Bùi Đông Lai lại càng không thèm để ý tới, dù sao hẳn và Tần Đông Tuyết lúc ăn vặt ở Trầm Thành đã sớm thích ứng với hoàn cảnh này.

Chỉ chốc lát, Mộ Khuynh Nhan nắm tay Bùi Đông Lai đi tới Hòa Phong Lâu phảng phất giống như con chim nhỏ khoan khoái vui vẻ.

- Chính là chỗ này, đông người không?

Tiến vào bên trong Hòa Phong Lâu, Mộ Khuynh Nhan vẻ mặt đắc ý nói.

Bùi Đông Lai gật gật đầu cười, đồng thời nhìn quanh thấy phòng ăn sạch sẽ, ưu nhã ở trên cây cột giữa đại sảnh có hình ảnh các món ngon các nước, khách nhân trừ hưởng thụ thức ăn ngon còn có thể thưởng thức âm nhạc trung hoa cổ điển.

- Tới chỗ nào ngồi ăn đi, anh không đói à?

Rất nhanh Mộ Khuynh Nhan mang theo Bùi Đông Lai đi tới trước của một nhà hàng, hỏi ý kiến Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai lắc đầu nói:

- Cô mời khách, cô làm chủ.

- Vậy anh để Khuynh Nhan tôi làm chủ nha.

Cho tới nay nam nhân muốn mời Mộ Khuynh Nhan nhiều vô số kể, lúc này nghe lời nói của Bùi Đông Lai, nàng cảm thấy một cảm giác chưa từng được trải qua, nàng chỉ vào một bàn trống nói:

- Anh ngồi đó đi, tôi đi gọi món ăn.

Bùi Đông Lai cũng không khách khí, tùy ý để Mộ Khuynh Nhan ăn gì thì tự chọn, chính mình ngồi xuống bàn trước.

- Ông chủ, cánh gà nướng, bánh tráng kẹp, cóc ổi xoài, mỗi thứ một phần.

Mộ Khuynh Nhan chờ hồ mỗi lần tới Đông hai đều đến miếu Hoàng Thành ăn, đối với đồ ăn ở miếu Hoàng Thành có thể nói là hết sức quen thuộc, vừa gọi chính là những món nổi tiếng nhất của miếu Hoàng Thành.

- Mỹ nữ, khách quen a, chờ chút lập tức có ngay.

Lão bản cười nhếch miệng, sau đó thuận thực mang ra bốn cái đĩa thức ăn.

Mộ Khuynh Nhan thấy thế theo bản năng kéo chiếc túi da, mở ví ra lập tức ngậm ngẫn cả người.

Bởi vì.

Nàng phát hiện ví của mình trừ một đồng chi phiếu ở ngoài thì không còn một đồng tiền mặt nào cả.

- Ông chủ, bao nhiêu tiền?

Đang lúc Mộ Khuynh Nhan lúng túng vạ phần, Bùi Đông Lai xuất hiện bên cạnh vẻ mặt mỉm cười hỏi ông chủ.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, Mộ Khuynh Nhan xấu hổ vạ phần, khuôn mặt tuyệt mỹ trong nháy mắt ửng đỏ, nàng hé miệng cố gắng giải thích cái gì, nhưng lại cảm thấy chuyện này thật sự quá mất mặt không biết nên mở miệng như thế nào.

Sau khi Bùi Đông Lai thanh toán xong, thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của Mộ Khuynh Nhan, hắn cười cười nói:

- Cô mời khách, tôi trả tiền như vậy mới đúng.

- May mà anh mang theo tiền, nếu không tôi mất mặt chết mất.

Mộ Khuynh Nhan lúng túng le lưỡi, bộ dáng rất là khả ái.

- Không sao, lão bản không tính tiền mỹ nữ đâu.

Bùi Đông Lai cười trêu ghẹo nói.

- Đáng ghét.

Mộ Khuynh Nhan cau giận nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt như là ăn mật ong, tựa hồ đây là lời khen ngợi đầu tiên nàng được nghe vậy.

Có câu nói, con gái thích đồ ăn vặt không thua gì con trai yêu thích mỹ nữ.

Có lẽ đói bụng rồi, hay là do thiên tính cho phép, Mộ Khuynh Nhan sau khi ngồi xuống không có giống như thực nữ bình thường mà giống như là quỷ chết đói đầu thai, rất nhanh sẽ ăn hết thức ăn trên bàn.

- Anh, làm sao anh không ăn?

Mộ Khuynh Nhan phát hiện Bùi Đông Lai không ăn, nhin không được hỏi.

Bùi Đông Lai cười nói:

- Nhìn cô ăn tôi cũng no rồi.

- Anh....

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Mộ Khuynh Nhan phảng phất cảm thấy mình ăn không đủ ưu nhã, gương mặt lại một lần nữa mắc cỡ đỏ ửng lên, sau đó nháy nháy mắt mang theo vài phần tò mò hỏi:

- Trước kia không có phát hiện ra anh ba hoa như vậy a?
- Cùng mỹ nữ một mình ở chung một chỗ rất là cao hứng.
- Ít nói nhảm đi.

Mộ Khuynh Nhan liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai mặc dù Bùi Đông Lai hôm nay tràn đầy tính khôi hài hiếm có nàng có thể nhận thấy được Bùi Đông Lai nhìn về phía nàng không có giống như những nam nhân khác tràn đầy dục vọng, có chăng chỉ là thưởng thức đơn giản.

Tình hình nơi này nàng tuyệt đối không tin Bùi Đông Lai vì lấy lòng mà cố ý nói những lời đó.

Cơ hồ một mình ăn hết đồ ăn, Mộ Khuynh Nhan lại kéo Bùi Đông Lai đi vào những cửa hàng khác.

Mộ Khuynh Nhan cơ hồ đem hết đồ ăn vặt ở miếu Hoàng Thành ném hết một lần.

Trước một cửa hàng bán bánh bao, sau khi ăn hết đồ ăn xong, Mộ Khuynh Nhan vẫn húp hết món súp gạch cua ngon lành, về mặt Bùi Đông Lai cổ quái nhìn bụng Mộ Khuynh Nhan.

- Nhìn gì vậy?

Mộ Khuynh Nhan nhận thấy được cử động dị thường của Bùi Đông Lai, mở miệng dính đầy dầu mỡ hỏi.

- Tôi thấy kì lạ là dạ dày cô khỏe vậy sao, có thể ăn hết nhiều đồ ăn vậy sao?

Bùi Đông Lai cười khổ nói.

- Hừ Hừ, anh xem thường tôi phải không?

Mộ Khuynh Nhan vênh vênh cái miệng lên nói:

- Ăn xong súp gạch cua tôi còn muốn ăn những món khác nữa.

”_____”

Bùi Đông Lai im lặng không nói được gì.

Cùng lúc đó.

Ở một chỗ không xa, Phương Thế Vinh cùng nam tử lạnh lùng sau khi ăn xong đang chuẩn bị đi tới cái sân rộng trước cửa đại điện.

Đối với Phương Thế Vinh mà nói, hắn tới nay tới miếu Hoàng Thành không phải là vì ăn vặt mà bởi vì phụ thân hắn yêu cầu hắn đến cúng bái vị hào ông thứ ba năm 1842 chiến tranh thế giới thứ hai đang ở giai đoạn gay cấn, Đề Đốc Giang Nam bị pháo bắn chết đã được phong làm thần hoàng thờ tại đây.

Vốn Phương Thế Vinh là một người vô thần điển hình chỉ là từ khi hắn lần đầu tiên đến đây đã cùng phụ thân hắn đi cúng bái vị Hào ông này vì vậy mỗi lần hắn đến Đông Hải, phụ thân hắn sẽ yêu cầu hắn đến đây cúng bái.

Căn cứ theo lời phụ thân hắn nói, năm đó phụ thân hắn đến Đông Hải nhiều năm nhưng vẫn không làm nên sự nghiệp, tình cờ sau một lần đến cúng bái vị Hào ông này liền bắt đầu có tiếng tăm trên giang hồ.

Theo lời nói của phụ thân hắn, vị Hào ông thứ ba này là phúc tinh của Phương gia.

Đi lại ăn hết thức ăn ngon của Hòa Phong lầu Phương Thế Vinh theo thói quen đi loanh quanh, dùng một loại ánh mắt của thượng đế nhìn xuống mọi người xung quanh như nhìn một đám kiến hooim thỉnh thoảng phát hiện một vài mỹ nữ, hắn sẽ lộ ra một tia cười dâm tà, ánh mắt nhìn chăm chú vào những bộ phận dụ người nhất trên người của mỹ nữ.

Cuồng, háo sắc.

Đây là con người thật của Phương Thế Vinh, hoàn khổ của Hoàn Châu.

“ Ách”

Đang đi tới, Phương Thế Vinh bỗng nhiên dừng lại, đem ánh mắt nhìn về phía Mộ Khuynh Nhan phía trước, lộ ra một bộ mặt kinh ngạc.

- Phương Thiếu, nữ nhân kia nhìn khá giống Mộ tiểu thư.

Nam tử lạnh lùng nhận thấy được vẻ dị thường của Phương Thế Vinh, ánh mắt nhìn đến chỗ Mộ Khuynh Nhan ngẫm hiểu nói.

Thân là tài xế kiêm hộ vệ của Phương Thế Vinh, hẳn biết rõ Phương Thế Vinh không những háo sắc, hơn nữa còn rất si mê Mộ Khuynh Nhan, Phương Thế Vinh rất thích những nữ nhân càng giống Mộ Khuynh Nhan hẳn càng thích.

- Quả thật rất giống.

Phương Thế Vinh cười âm tà một tiếng, đi thẳng tới chỗ Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan.

Bởi vì mãi cúi đầu ăn cái gì Mộ Khuynh Nhan cũng không có biết chính mình bị Phương Thế Vinh theo dõi, cũng là lòng cảnh giác cực mạnh của Bùi Đông Lai phát hiện ta Phương Thế Vinh cười âm đang không có ý tốt trước tiên, cũng nhìn ra Phương Thế Vinh đang hướng tới chỗ mình và Khuynh Nhan đi tới.

- Vị mỹ nữ này, cô lớn lên nhìn rất giống một vị bằng hữu của ta.

Trong khi Bùi Đông Lai đang nhìn chăm chú, Phương Thế Vinh đã đi tới trước bàn của Bùi Đông Lai cùng Mộ Khuynh Nhan, hoàn toàn không có thấy Bùi Đông Lai mà là si mê ngắm nhìn hai cái đùi đẹp của Mộ Khuynh Nhan, hẳn không được lập tức vén quần lên để thưởng thức phong cảnh bên dưới.

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Phương Thế Vinh, Mộ Khuynh Nhan ngẩng đầu lên, khi thấy người mở miệng là Phương Thế Vinh nàng không khỏi sửng sốt tại chỗ.

- Mỹ nữ, cô không cần phải sợ, ta không có ác ý với cô, chỉ là muốn cùng cô kết bạn mà thôi.

Phương Thế Vinh cho rằng Mộ Khuynh Nhan bị dọa sợ liền lộ ra một nụ cười mà hẳn tự cảm thấy là rất mê người sau đó chủ động ngồi bên cạnh Mộ Khuynh Nhan, quay đầu nhìn Bùi Đông Lai giống như từ trên cao nhìn xuống:

- Hài tử, mỹ nữ như vậy mà không xứng, nên thức thời, chớ làm mất hứng vị mỹ nữ này.

- Xứng hay không xứng, nuôi được hay không, không đến phiên mà quan tâm.

Bùi Đông Lai khẽ mỉm cười, giọng nói bình thản không có gì khác lạ, chỉ là ánh mắt hơi híp lại.

- Không phải ai cũng có thể ở trước mặt mỹ nữ để làm anh hùng, hài tử ngươi không có tư cách.

Thấy Bùi Đông Lai không “thức thời” nụ cười của Phương Thế Vinh từ từ trở lên lạnh, ý uy hiếp không cần phải nói cũng biết.

- Cho mà ba giây đồng hồ, cút được bao xa thì cút ngay!

Dưới ánh đèn Bùi Đông Lai cười cười ánh mắt híp lại thành một khe hở nhỏ.

- Mà...mày nói gì?

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, nhìn thấy vẻ mặt của Bùi Đông Lai, Phương Thế Vinh chẳng qua là cảm thấy lỗ tai của mình xuất hiện vấn đề!

Hắn không thể tin được, cũng không thể nào tin được tên thanh niên mặc quần áo rẻ tiền trước mắt mình lại nói chuyện cuồng vọng như vậy!

- Lời của tao chưa bao giờ nói lại lần thứ hai.

Bùi Đông Lai vừa nói vừa nhìn Mộ Khuynh Nhan một cái ý bảo Mộ Khuynh Nhan không phải sợ.

Mộ Khuynh Nhan sau khi nhìn Phương Thế Vinh một cái vẫn còn cảm thấy khiếp sợ, lúc này thấy ánh mắt Bùi Đông Lai quét như là ở trong mộng mới tỉnh, hé miệng đang muốn nói gì lại thấy nam tử lạnh lùng bên cạnh Phương Thế Vinh tiến tới chỗ Bùi Đông Lai xòe bàn tay to lớn chuẩn bị chụp xuống.

Bùi Đông Lai không né tránh, chẳng qua là lúc nam tử lạnh lùng sắp bắt được cổ áo của hắn, tay phải hắn đột nhiên xuất ra.

“ Vù”

Tay phải Bùi Đông Lai hóa thành mị ảnh, chỉ nghe thấy tiếng gió đã nắm ở cổ tay của nam tử lạnh lùng.

Nam tử lạnh lùng cả kinh, cố gắng rút tay ra, kết quả phát hiện cổ tay mình giống như bị một chiếc kim kẹp chặt không thể động đậy được.

- Chó phải biết khi nào nên sửa.

Nam tử lạnh lùng giãy giụa cổ tay đồng thời Bùi Đông Lai chậm rãi đứng lên:

- Chủ nhân của mày còn chưa có lên tiếng thì mày gấp cái gì.

- Quỳ xuống cho tao!

“ Rắc”

Sau khi Bùi Đông Lai quát lạnh một tiếng, tiếng xương gãy thanh thúy vang lên, cổ tay nam tử lạnh lùng trong nháy mắt bị gãy lìa, thân thể cũng bị cong lên.

“ Bạch!”

Một tiếng trầm muộn vang lên, nam tử lạnh lùng quỳ rạp xuống đất như một con chó Trung cầu.

codon.traid

163. Chương 160 : Tao Kêu Mày Cút, Không Phải Đi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Quyển 1: Nhân họa đắc phúc, bước lên con đường cường giả.

Chương 160 : Tao kêu mày cút, không phải đi.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Xôn xao!

Mắt thấy Bùi Đông Lai bẻ gãy cổ tay của tên nam tử kia, lại làm cho nam tử quỳ rạp xuống đất, nhưng vị thực khách xem náo nhiệt xung quanh xôn xao một trận.

Mà Phương Thế Vinh ngồi bên cạnh Mộ Khuynh Nhan cũng trợn tròn cặp mắt.

Được xưng là một trong tứ đại thiếu gia của Hàng Châu, trong mấy năm qua cũng vô số lần đụng phải chuyện rắc rối, bất quá mỗi một lần hắn không phải dựa vào gia cảnh để dọa đối phương thì cũng dựa vào nam tử này đánh cho đối phương tàn phế, sau đó là nhờ phụ thân hắn đi giải quyết.

Có thể nói, bởi vì có nam tử bảo vệ cùng phụ thân Phương Chấn của hắn che chở cho nên hắn còn không có chạm vào cây đinh.

Một lần cũng không có!

Mà hiện tại thì nam tử này lại giống như một con chó Tung cầu quỳ rạp trước Bùi Đông Lai, làm hắn bị dọa cho sợ ngây người.

Một nỗi khiếp sợ tràn đầy nội tâm hắn làm cho hắn trong nhất thời không thể mở miệng.

- Mày muốn chết!

Trong lúc Phương Thế Vinh cả kinh trợn mắt há hốc mồm thì nam tử lạnh lùng mặc dù cổ tay bị gãy cũng không cam chịu bị chế phục mà quát lạnh một tiếng trực tiếp dùng cái tay còn lại rút súng lục.

Thân là hộ vệ của Phương Thế Vinh, cho nên cả hai tay trái phải đều biết dùng súng.

Hắn biết nếu đầu tay đôi không phải là đối thủ của Bùi Đông Lai, cho nên lựa chọn dùng súng.

- Cho mày quỳ, thì mày cứ quỳ đi.

Bùi Đông Lai thấy thế, buông tay đang nắm cổ tay của nam tử lạnh lùng ra, biến trảo thành chưởng dùng sức vỗ vào phía sau lưng của nam tử lạnh lùng.

- A!

“ Bịch”

“Răng rắc!”

Ba âm thanh trước sau vang lên, nam tử lạnh lùng bị Bùi Đông Lai đánh một chưởng ngã xuống đất, xương mũi bị đập gãy, máu chảy đầm đìa.

Một chưởng đánh thật mạnh xuống hắn, Bùi Đông Lai không có ngừng lại, bước tiếp một bước, dẫm mạnh một cước xuống tay không bị thương còn lại của nam tử lạnh lùng.

“ A...”

Có câu nói. Tay đứt ruột xót, bàn tay bị Bùi Đông Lai dẫm nát, nam tử kia đau đến cả người run rẩy hít vào một ngụm khí lạnh.

- Chớ quên tao đã nói cho mày ba giây đồng hồ.

Sau khi dẫm nát tay nam tử lạnh lùng, Bùi Đông Lai hướng về chỗ Phương Thế Vinh khẽ mỉm cười, đồng thời gia tăng lực chân dùng sức bước đi.

- A..

Bùi Đông Lai vừa chuyển động một cước này, bàn tay của nam tử lạnh lùng lập tức nát bấy, phát ra tiếng kêu thống khổ.

Bên tai vang lên tiếng kêu rên của nam tử lạnh lùng, nhìn nụ cười trên khuôn mặt Bùi Đông Lai, Phương Thế Vinh chỉ cảm thấy đó là nụ cười của ác ma, long tóc khắp người dựng đứng hết cả lên, nhất thời không dám nói gì.

- Đông Lai, không cần!

Trong lúc Phương Thế Vinh bị thủ đoạn độc ác của Bùi Đông Lai chế trụ, thì Mộ Khuynh Nhan mở miệng, giọng nói mang theo vài phần gấp gáp cùng lo lắng.

Biết rõ thân phận Phương Thế Vinh, Mộ Khuynh Nhan biết rõ hôm nay Bùi Đông Lai đánh tàn phế nam tử lạnh lùng như vậy, lấy tính cách bao che khuyết điểm của phụ thân Phương Chấn của Phương Thế Vinh thì Bùi Đông Lai đã chọc vào đại phiền toái.

- Khuynh Nhan?

Phương Thế Vinh đang sợ hãi sau khi nghe được những lời của Mộ Khuynh Nhan đầu tiên thì ngẩn ra, sau đó hồi tưởng lại lúc Mộ Khuynh Nhan nói chuyện ánh mắt cũng hướng tới Bùi Đông Lai.

- Đông Lai, bỏ đi.

Mộ Khuynh Nhan không để ý đến Phương Thế Vinh mà trực tiếp đi đến trước người Bùi Đông Lai.

- Tiểu tử thì ra mày là người của Tương tiên sinh.

Lần nữa nghe được Mộ Khuynh Nhan mở miệng, Phương thế vinh hoàn toàn khẳng định trước mắt là Mộ Khuynh Nhan, khuôn mặt hoảng sợ biến mất hẳn, thay vào đó là vẻ âm trầm:

- Chẳng lẽ mày là người của Tương tiên sinh, là người có thể đụng vào tao sao?

- Phương Thế Vinh, người nói vậy là có ý gì?

Mộ Khuynh Nhan lo lắng hỏi.

- Ý gì? Tên vương bát đản này đã thương người của ta, cho dù Tương tiên sinh tới thì cũng phải cấp cho ta một cái công đạo.

Sau khi biết được “thân phận” của Bùi Đông Lai, Phương Thế Vinh liền lộ bản sắc cuồng ngạo.

Nghe thấy lời nói hung ác của Phương Thế Vinh, Mộ Khuynh Nhan nóng nảy:

- Phương Thế Vinh, là do người của người động thủ trước!

- Tiểu tạp chủng, mày biết tao là ai không?

Phương Thế Vinh không hề để ý đến Mộ Khuynh Nhan nữa mà vẻ mặt âm lãnh nhìn Bùi Đông Lai, giận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Lúc chiều hắn muốn mời Mộ Khuynh Nhan đi ăn tối, Mộ Khuynh Nhan bởi vì chạy đến buổi tiệc đón học sinh mới cho nên từ chối hắn làm cho hắn hết sức căm tức, mới vừa rồi Bùi Đông Lai lại nói lời ngông cuồng hơn nữa lại đánh bị thương nam tử kia làm cho hắn không thể nào nhịn được.

- Mày là ai tao không cần biết, tao chỉ biết là tao cho mày ba giây đồng hồ, mày có rút ra khỏi đây hay không thôi.

Bùi Đông Lai thông qua lời của Phương Thế Vinh và Mộ Khuynh Nhan nói chuyện với nhau có thể đoán được thân phận Phương Thế Vinh không đơn giản, chỉ là hắn không sợ chút nào.

Cho đến nay hắn cũng không sợ phiền phức bao giờ, huống chi hắn cũng rất rõ ràng lấy tính cách của Phương Thế Vinh, cho dù bây giờ hắn thu tay lại thì hắn cũng sẽ không bỏ qua chuyện này.

- Tiểu tạp chủng tao thật tò mò mà là mày có cái gì mà có thể kiêu ngạo như thế, chẳng phải mày chỉ là một con chó bên cạnh Tương Cương?

Mất thấy Bùi Đông Lai vẫn cuồng không ai bì nổi, Phương Thế Vinh giận quá hóa cười:

- Nếu như mày không muốn chết, hiện tại quỳ xuống dập đầu nhận sai hơn nữa tự mình phế bỏ tứ chi, nếu không cho dù mười Tương Cương cũng không thể nào cứu được mày!

Chưa trả lời!

Bùi Đông Lai hướng tới chỗ Phương Thế Vinh bước một bước.

- Mày.... mày định làm gì.

Theo bản năng, Phương Thế Vinh bước lùi ra sau một bước vẻ mặt sợ hãi lại một lần nữa hiện lên.

- Đông Đông Lai, không cần!

Cùng lúc đó Mộ Khuynh Nhan tựa hồ nhìn ra Bùi Đông Lai muốn tiếp tục động thủ vội vàng lên tiếng ngăn cản.

- Tiểu tạp chủng, con mợ nó mày biết lão tử là ai không? Lão tử là Phương Thế Vinh, cha tao là Phương Chấn có quan hệ làm ăn với Tương Cương, mày muốn chết phải không?

Mộ Khuynh Nhan vừa mở miệng, Phương Thế Vinh liền lựa chọn báo tên cha, mình cố gắng dùng đánh tiếng Phương Chấn để dọa lui Bùi Đông Lai.

Hiển nhiên hắn xem ra khi Bùi Đông Lai biết thân phận thật của hắn cùng quan hệ hợp tác của Phương Chấn và Tương Cương, tất nhiên sẽ không dám động thủ lần nữa.

- Tôi biết cô đang lo lắng cái gì, tôi tự nhiên có chừng mực.

Bùi Đông Lai không để ý đến Phương Thế Vinh mà xoay người nhìn Mộ Khuynh Nhan một cái. Giọng nói không thể nghi ngờ.

“ Ách”

Nhận thấy được kiên định trong giọng nói của của Bùi Đông Lai, Mộ Khuynh Nhan há to miệng không biết nên nói gì cho phải.

Trong lúc Mộ Khuynh Nhan đang vì câu nói của Bùi Đông Lai mà trầm mặc đồng thời Phương Thế Vinh cũng phát hiện ra có điều không đúng, lập tức mở to mắt ra hỏi:

- Mày không phải là người của Tương Cương, mày là ai?

- Tao hỏi mày một lần nữa, biến hay là không biến?

Bùi Đông Lai lần nữa hướng tới chỗ Phương Thế Vinh bước tới, nhịp bước có lực, giọng nói bình tĩnh.

- Tiểu tử, mày giỏi lắm.

Phương Thế Vinh biết được Bùi Đông Lai không phải là người của Tương Cương, nghĩ đến thân thủ của Bùi Đông Lai, hơn nữa thấy hắn lại cuồng, biết rõ tiếp tục dây dưa cũng không được gì cho nên cắn răng quyết định đi trước, sau này sẽ trả thù.

Quyết định xong hắn không có quan nam tử lạnh lùng đang nằm như chó chết mà một mình xoay người rời đi.

- Chờ một chút.

Thấy Phương Thế Vinh muốn đi Bùi Đông Lai một lần nữa mở miệng, thanh âm không lớn chỉ đủ cho Phương Thế Vinh nghe được.

“ Ách”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Phương Thế Vinh cho là Bùi Đông Lai đổi ý, trong lòng một trận phát lạnh đồng thời càng nhiều hơn là tức giận, hắn xoay người, sắc mặt tức giận nói:

- Làm sao, chẳng lẽ mày muốn đuổi tận giết tuyệt mới được?

- Tao cho mày cú, không phải là đi.

Bùi Đông Lai mặt không chút thay đổi nói.

Cút?

Không phải là đi?

Bên tai vang lên tiếng nói của Bùi Đông Lai Phương Thế Vinh thiếu chút nữa giận đến hộc máu.

- Mặc dù tao không biết mày rốt cục là ai, nhưng từ trước đến nay không có ai dám đụng vào Phương Thế Vinh tao, dù chỉ là đầu ngón tay.

Phương Thế Vinh giận đến diện mục giữ tợn nói:

- Tiểu tử, tao khuyên mày làm việc nên lưu lại một đường sống cho sau này!

“ Vù”

Chưa trả lời.

Dưới ánh đèn Bùi Đông Lai hành động.

Đột nhiên dưới chân phát lực, tung người bắn ra, uyển chuyển giống như quỷ mị, nhanh chóng tới gần sát Phương Thế Vinh.

Phương Thế Vinh chỉ cảm thấy kinh Phong đánh tới trước mặt, sau đó...khi hắn trợn mắt há hốc mồm, trong lúc này, Bùi Đông lai xuất hiện trước mắt của hắn, tay phải thuận thế vung cho hắn một cái bạt tai!

“ A”

Không đợi Phương Thế Vinh làm ra tránh né cái gì, Bùi Đông Lai bạt tai quất vào mặt Phương Thế Vinh, lực đạo kinh khủng trực tiếp đánh bay Phương Thế Vinh ra ngoài.

“ Bạch”

Thân thể nặng nề của Phương Thế Vinh đập vào cạnh bàn ăn, máu từ khoe miệng văng tứ phía, quai hàm hoàn toàn bị gãy nát, bên dưới cằm xương cốt đâm nát ra thịt, lộ ra ngoài không khí.

Hắn giống như một con chó chết nằm trên mặt đất không ngừng co quắp.

Sau đó tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn mấy cái răng pha lẫn máu từ mồm Phương Thế Vinh chảy ra rơi xuống mặt đất.

“ Hô ”

Thấy vẻ thảm trạng của Phương Thế Vinh, mọi người chung quanh hít một hơi khí lạnh nhìn về phía Bùi Đông Lai ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Tựa hồ bọn họ cũng không nghĩ tới thiếu niên bình thường kia khi nổi giận lại đáng sợ đến thế.

Phương Thế Vinh như thế nào cũng không nghĩ tới Bùi Đông Lai sẽ ra tay đánh hắn, đau đớn khó chịu hắn cũng không có tiếp tục nói tiếp mà từ trong túi lấy ra điện thoại run rẩy gọi cho Quý Hồng.

Bùi Đông Lai thấy Phương Thế Vinh lấy điện thoại gọi viện binh chẳng những không rời đi mà ngược lại còn đi tới chỗ đó.

Một bước, hai bước, ba bước, nhìn Bùi Đông Lai đi tới, Phương Thế Vinh bị dọa không ngừng lùi về phía sau.

- Thế Vinh đệ đệ, tìm tỷ tỷ có việc gì?

Trong điện thoại truyền ra thanh âm của Quý Hồng.

Bên tai vang lên thanh âm dụ hoặc của Quý Hồng, Phương Thế Vinh la lên thất thanh :

- Quý Hồng có một tiểu tạp chủng đã thương ta cùng với thuộc hạ, cô lập tức dẫn người tới miếu Thành Hoàng.

- Hả?

Đầu bên kia điện thoại, Quý Hồng một bộ mặt suy tư:

- Có người ở Đông Hải dám động đến Phương Thiếu, địa vị của hắn như thế nào?

Địa vị gì?

Phương Thế Vinh mới vừa muốn nói chuyện thì thấy Bùi Đông Lai đứng ở trước người hắn, khiến cho hắn sợ đến cả người run lên thiếu chút nữa thì làm rơi điện thoại xuống đất.

Hồi tưởng đến cái tên Quý Hồng, Bùi Đông Lai chậm rãi ngồi xuống trong đầu hiện lên thân ảnh Quý Hồng.

- Ta không biết, cô nhanh đến đây một chút, nhanh lên!

Mất thấy Bùi Đông Lai ngồi xổm xuống, Phương Thế Vinh sợ đến hồn phi phách tán, thất thanh rống to.

- Cậu nói cho hắn biết, cậu là bạn của ta, ta lập tức dẫn người qua.

Đầu bên kia Quý Hồng phản phát có thể thông qua thanh âm của Phương Thế Vinh đoán được Phương Thế Vinh sợ bề mặt, mặc dù nàng rất tò mò rốt cuộc là thần thánh phương nào có thể hù dọa Phương Thế Vinh như vậy. Nhưng nàng không có tiếp tục truy vấn thân phận của đối phương mà cố gắng trước hết để Phương Thế Vinh báo tên của nàng, ổn định tình thế sau đó nàng đưa người qua đó.

Lời nói của Quý Hồng thông qua cái loa khuếch đại truyền vào tai Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai dưới biểu lộ khiếp sợ vạn phần của Phương Thế Vinh, trực tiếp cầm lấy cái điện thoại, nhướng mày híp mắt trầm giọng hỏi:

- Quý lão bản, có phải cô muốn thay hắn ra mặt?

164. Chương 161 : Cho Vay Nặng Lãi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 161 : Cho vay nặng lãi.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Thân là đại tỷ lớn của Đông Hải, Quý Hồng chẳng những quen biết với lão đại xã hội đen của Hàng Châu là Phương Chấn hơn nữa còn có quan hệ làm ăn với nhau, quan trọng hơn chính là Phương Chấn còn đang giúp nàng thực hiện kế hoạch thống nhất thế giới ngầm Đông Hải.

Dưới tình hình như vậy, mặc dù nàng đoán được Phương Thế Vinh có thể chọc phải đại nhân vật, nhưng vẫn quyết định tới miếu Hoàng Thành trợ giúp Phương Thế Vinh giải quyết chuyện này. Một là vì Phương Thế Vinh được Phương Chấn sai đến Đông Hải để đàm phán trước, nếu ở Đông Hải phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn thì nàng thân là chủ nhà không có cách nào ăn nói với Phương Chấn.

Song trong lúc Quý Hồng đang định cúp điện thoại thì nàng nghe được lời nói của Bùi Đông Lai.

Ngạc nhiên.

Đây là phản ứng đầu tiên của nàng.

Quen thuộc.

Đây là cảm giác thứ hai.

- Bùi Đông Lai?

Sau khi ngạc nhiên, Quý Hồng theo bản năng hiện ra một thân ảnh cao ngạo khiến bật thốt lên hỏi.

- Là ta.

Bùi Đông Lai bất động thanh sắc trả lời.

- Thì ra là Đông Lai tiểu bằng hữu, ừ cậu nói Phương Thế Vinh chuyện này tỷ tỷ không giúp được.

Xác nhận đầu bên kia là Bùi Đông lai, Quý Hồng trầm mặc một hồi lâu, rồi khôi phục lại giọng chế giễu nói.

"Ách", . . . "

Bên tai vang lên lời nói của Quý Hồng, Phương Thế Vinh trợn tròn mắt há miệng.

Phải biết là lần này hấn tới đây chính là do ý tứ của Phương Chấn đến để thương lượng kế hoạch đối phó Đông Nguyệt bang, vậy mà khi Quý Hồng biết được tên của Bùi Đông Lai thì lại mặc kệ sống chết của hấn.

Điều này quả thực làm cho hấn không thể tin nổi.

Dù sao thì nếu như hấn xảy ra chuyện ở Đông Hải thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến quan hệ hợp tác của Phương Chấn và Quý Hồng.

"Đồ... , đồ... "

Mặc dù Phương Thế Vinh có một ngàn lý do không tin hết thay đây là sự thật nhưng thanh âm cúp máy của Quý Hồng khiến cho hấn phải chấp nhận sự thật là Quý Hồng đã buông tha cho chuyện này.

- Còn muốn tìm ai nữa.

Bùi Đông Lai cúp điện thoại nhìn Phương Thế Vinh đang trợn mắt há mồm hỏi.

- Mà rốt cục là ai?

Phương Thế Vinh không có lựa chọn gọi người đến giúp nữa thậm chí ngay cả điện thoại cũng không dám đón mà ngơ ngác nhìn Bùi Đông Lai đồng thời cố gắng từ trong trí nhớ của mình lôi ra xem có đại nhân vật nào mang họ Bùi không, kết quả là cả nửa ngày cũng không có nghĩ ra nhân vật họ Bùi nào có thể làm cho Quý Hồng thay đổi quyết định.

”A!”

Chưa trả lời, Bùi Đông Lai buông tay ra điện thoại di động rơi trên mặt đất phát ra thanh âm chói tai.

Đột nhiên xuất hiện tiếng vang dọa cho Phương Thế Vinh từ trong khiếp sợ lấy lại bình tĩnh, nhớ lại lời nói lúc trước của Bùi Đông Lai:

- Tao cho mày cút, không phải là đi.

Giống như một con lừa lăn lộn trên mặt đất.

Đây đối với Phương Thế Vinh mà nói quả thực chính là hành hạ tàn nhẫn nhất, chỉ là thấy mặt Bùi Đông Lai không đổi sắc, lý trí cùng cảm giác đều nói cho Phương Thế Vinh biết nếu như hắn không làm theo lời nói của Bùi Đông Lai thì tối nay hắn có thể ra khỏi miếu Hoàng Thành hay không cũng là một vấn đề.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Phương Thế Vinh trắng bệch, sau đó dùng sức cắn chặt răng, cuối cùng quyết định hướng một bên lăn đi.

Thấy một màn như vậy, Mộ Khuynh Nhan trừng lớn đôi mắt đẹp.

Trong trí nhớ của nàng, Phương Thế Vinh vẫn tự nhận: “ông trời là thứ nhất thì hắn là thứ nhì” cuồng ngạo không ai bì nổi.

Mà hôm nay lại như là một con lừa bị chủ đánh, loại cảm giác hoàn toàn tương phản này làm cho nàng cảm thấy giống như đang mơ!

So sánh với Mộ Khuynh Nhan thì nam tử kia còn rung động lớn hơn nữa!

Thân là lái xe kiêm hộ vệ của Phương Thế Vinh hắn thậm chí rõ ràng Phương Thế Vinh cuồng đến mức nào!

Lúc này thấy Phương Thế Vinh đang bò trên mặt đất hắn thấy thế giới này tan vỡ.

- Tránh ra, tránh ra!

Trong lúc nam tử lạnh lùng đang sợ ngây người, Phương Thế Vinh đang bò trên mặt đất thì phía trước có thanh âm truyền đến.

Thanh âm xuất hiện đám người tản ra, nhường một cái lối đi cho mấy tên cảnh sát đang bước tới chỗ này.

Sau khi thấy cảnh sát, Bùi Đông Lai biết được có người báo cảnh sát cho nên dừng bước lại về mặt như đang có điều suy nghĩ như thế nào giải quyết hậu quả.

Mà Phương Thế Vinh đang lăn lộn dưới đất thì giống như là thấy được cha của mình vậy, lập tức hô lớn giống như phát điên:

- Nơi này, nơi này!

- Là ai ra tay?

Trong chớp mắt mấy tên cảnh sát đi tới hiện trường thấy hiện trạng của Phương Thế Vinh cùng nam tử lạnh lùng, tất cả đều sửng sốt sau đó thủ lĩnh cảnh sát nhìn về hướng Bùi Đông Lai, mặc dù biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

Lời của thủ lĩnh cảnh sát vừa ra khỏi miệng thì phía sau hắn mấy tên cảnh sát rồi rít nắm chặt cây gậy của mình giống như đối địch với kẻ thù mạnh.

- Ta.

Bùi Đông Lai sắc mặt bình tĩnh mở miệng trả lời.

- Tại sao cậu lại động thủ đánh người.

Đầu lĩnh cảnh sát không giống như mọi khi cho người ẩu đả ngồi xuống cũng không có trực tiếp bắt người đi mà là hơi có vẻ lo lắng hỏi.

Sở dĩ như vậy bởi vì bọn hắn ở đồn cảnh sát quen bắt nạt kẻ yếu rồi, giờ thấy được Bùi Đông Lai đánh cho Phương Thế Vinh cùng nam tử lạnh lùng như vậy tự nhiên biết Bùi Đông Lai không phải dễ trêu chọc.

- Là do bọn hắn động thủ trước.

Lần này không đợi Bùi Đông Lai trả lời, Mộ Khuynh Nhan liền trả lời trước.

- Cô là?

Đối mặt với Mộ Khuynh Nhan đầu lĩnh cảnh sát áp lực nhỏ đi, trong mắt còn hiện lên một tia kinh diễm.

Không riêng gì hắn, mấy tên cảnh sát phía sau thấy Mộ Khuynh Nhan tất cả đều là hai mắt tỏa sáng.

- Ta là Mộ Khuynh Nhan.

Mộ Khuynh Nhan vừa nói vừa háo kính đen xuống.

- Mộ Khuynh Nhan?

“ Rằm ”

Nghe được lời nói của Mộ Khuynh Nhan lại nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Mộ Khuynh Nhan, đám người đứng xem xôn xao một trận còn mấy tên cảnh sát thì hoàn toàn ngây người.

Đoạn thời gian trước chuyện tình Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc được truyền đi sôi sục trên mạng, cảnh sát Đông Hải chịu áp lực cực lớn, hơn nữa chuẩn bị trước quốc khánh tiến hành một cuộc càn quét làm cho tất cả cảnh sát đều kêu khổ không ngớt.

Dưới tình hình như vậy, mấy tên cảnh sát nhìn thấy Mộ Khuynh Nhan ở đây sao có thể không kinh ngạc được.

- Thật sự là Mộ Khuynh Nhan.

- Thật không nghĩ tới lại có thể gặp được Mộ Khuynh Nhan ở đây.

- Đúng vậy, đại minh tinh như nàng lại đến đây ăn khuya thật không thể tin được.

Vài giây đồng hồ sau, người xem đứng ngoài từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, nhìn vào Mộ Khuynh Nhan mà nghị luận làm cho mấy tên cảnh sát rối rít lấy lại tinh thần.

- Mộ tiểu thư, sao cô lại tới chỗ này?

Đầu lĩnh cảnh sát bước lên phía trước, mỉm cười hỏi thăm nhưng trong lòng thì âm thầm kêu khổ.

- Ta cùng với bạn tới đây ăn khuya.

Mộ Khuynh Nhan đáp lại.

- Hắn là bạn của cô?

Đầu lĩnh cảnh sát trong lòng vừa động, chỉ chỉ Bùi Đông Lai.

Mộ Khuynh Nhan gật đầu.

- Vậy bọn họ...?

Đầu lĩnh cảnh sát chỉ Phương Thế Vinh cùng nam tử lạnh lùng nằm trên mặt đất.

- Ta cùng Mộ tiểu thư ăn điểm tâm ở chỗ này, bọn chúng đột nhiên đi tới, đuổi ta đi, ta không rời đi bọn hắn động thủ với ta.

Bùi Đông Lai chỉ vào nam tử lạnh lùng giải thích:

- Ta thấy bọn họ không có hảo ý, cho nên xuất thủ ngăn cản, sau đó ta phát hiện trên người hắn có súng,...

- Chờ chút, người nói gì? Đeo súng?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, đầu lĩnh cảnh sát giật mình run giọng hỏi.

- A! ...có súng!

Đầu lĩnh cảnh sát vừa thốt lên, những người đứng xem sợ hãi rồi rít thối lui, bọn họ mặc dù thích xem náo nhiệt nhưng mà lại càng quan tâm cái mạng nhỏ của mình hơn.

- Đúng vậy, hắn vẫn còn đang đeo ở hông.

Trong lúc mọi người đứng xem đang bối rối, Bùi Đông Lai gật đầu hỏi đáp:

- Ta là vì phòng ngừa hắn nổ súng đã thương người khác cho nên đánh gãy hai tay của hắn.

”Hô ~ ”

Mấy tên cảnh sát sau khi biết được nam tử lạnh lùng có súng bị dọa cho thiếu chút nữa trái tim ngừng đập, bọn họ muốn chạy trốn giống như mọi người đứng xem xung quanh nhưng nhìn đến nam tử lạnh lùng hai tay bị đánh gãy không cách nào dùng súng mới thở phào nhẹ nhõm.

- Đi lên xem có phải có súng thật không?

Đầu lĩnh cảnh sát trong lòng vừa động thổ phảo nhẹ nhõm, nghĩ tới điều gì, vội vàng hướng tới một tên cảnh sát bên cạnh phân phó.

Tên cảnh sát kia chậm rãi tiến đến.

- Không được nhúc nhích!

Sau khi tên cảnh sát kia đến gần, vì xua tan nỗi sợ hãi trong lòng, hét lớn một tiếng.

- Con mợ nó, thật là vô dụng.

Đầu lĩnh cảnh sát thấy thế tức đến chửi cả má tên kia đồng thời bước tới chỗ nam tử lạnh lùng hắn mặc dù lá gan so với thủ hạ không lớn hơn được bao nhiêu nhưng mà hắn biết nếu nam tử lạnh lùng có thể nổ được súng thì Bùi Đông Lai đã không bình yên vô sự đứng ở chỗ đó.

Không thể không nói đầu lĩnh cảnh sát quan sát không tệ, nam tử lạnh lùng chẳng những hai tay bị phế hơn nữa lưng còn bị đâm thương nghiêm trọng, xương xốt sống gãy lìa, căn bản không cách nào nhúc nhích.

Rất nhanh đầu lĩnh cảnh sát tiến lên chỗ nam tử lạnh lùng, từ bên hông của hắn rút ra một khẩu súng.

Sau khi lấy được khẩu súng lục, đầu lĩnh cảnh sát cảm thấy được tiền đồ của mình chuẩn bị được thăng tiến, hưng phấn mà nói:

- Ban ngày ban mặt mà mang theo súng hành hung người khác, đưa hai người bọn họ đi cho ta!

Ngạc nhiên nghe được lời nói của đầu lĩnh cảnh sát, mấy tên thủ hạ đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức hiểu ý của đầu lĩnh cảnh sát không nói hai lời rồi rít đem nam tử lạnh lùng và Phương Thế Vinh đi.

- Người, các người làm gì ? là hắn đã thương ta mà ?

Phương Thế Vinh bị cảnh sát bắt lại hắn lập tức nóng nảy.

- Thành thật một chút cho ta đi!

Hai cảnh sát áp tải Phương Thế Vinh thấy Phương Thế Vinh kêu gào lập tức cho Phương Thế Vinh một cái tát, rồi quát lên.

Bị ăn một cái tát, Phương Thế Vinh chút nữa bị tức chết, ở Hàng Châu, mấy tên cảnh sát bình thường nào dám đánh hắn như vậy.

Tức giận nhưng Phương Thế Vinh cũng biết rơi vào tay cảnh sát còn tốt hơn lăn lê dưới đất ở chỗ này như là con lừa, nên không có tiếp tục kêu la.

- Mộ tiểu thư, tôi sẽ lập tức đem chuyện này hồi báo lãnh đạo, mặt khác để điều tra rõ chân tướng sự tình thì còn phiền bạn của Mộ tiểu thư cùng đi tới đồn cảnh sát một chuyến.

Đầu lĩnh cảnh sát thấy thủ hạ áp chế Phương Thế Vinh cùng nam tử lạnh lùng đi thì lập tức tiến lên trưng cầu ý kiến của Mộ Khuynh Nhan.

- Mộ tiểu thư phải về nghỉ ngơi.

Không đợi Mộ Khuynh Nhan mở miệng, Bùi Đông Lai liền nói:

- Chân tướng sự tình đã rõ ràng rồi, ông chủ cửa hàng cũng có thể làm chứng hai người bọn họ không biết tốt xấu động thủ, hơn nữa còn đeo súng theo người rất có thể là bọn bắt cóc trước đó, ta đề nghị ngài lập tức đem tình huống chi tiết hồi báo lãnh đạo của ngài để xử lí.

“ Ách?

Ngạc nhiên nghe được lời của Bùi Đông Lai, đầu lĩnh cảnh sát chẳng qua là cảm thấy tâm tư của mình bị đối phương nhìn thấu, thầm giật mình đồng thời trầm ngâm nói:

- Nếu như vậy, chúng ta không làm phiền Mộ tiểu thư nghỉ ngơi, đưa hân đi!

Sau khi nói xong, đầu lĩnh cảnh sát vung tay lên, để cho thủ hạ đưa Phương Thế Vinh cùng nam tử lạnh lùng về sở, chuẩn bị báo với lãnh đạo để lĩnh thưởng.

Nhìn bóng lưng Phương Thế Vinh rời đi, Bùi Đông Lai tâm như gương sáng.

Hắn mặc dù không biết thân phận cụ thể của Phương Thế Vinh nhưng có thể làm cho Quý Hồng ra mặt hơn nữa hắn biết người của Tương Cương tất nhiên không phải là tiểu nhân vật, vì thế chỉ cần Tương Cương ở bên kia không ra mặt chỉ rõ là Phương Thế Vinh hành hèn thì Phương Thế Vinh vào cục cảnh sát chẳng qua là một người đi dạo quanh sân khấu mà thôi, dù sao cũng có nam tử lạnh lùng chịu tội thay.

- Quý Hồng tại sao sau khi biết được tên của ta lại lập tức trở mặt tùy ý mặc kệ Phương Thế Vinh.

Đưa mắt nhìn cảnh sát đưa Phương Thế Vinh đi Bùi Đông Lai nghĩ đến cú điện thoại trước đó của Quý Hồng trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

165. Chương 162 : Nụ Hôn.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 162 : Nụ hôn.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Tôi...tôi cùng Phương Thế Vinh chẳng qua là ăn cơm cùng mấy lần, chúng tôi không phải là rất thân.

Trong khi Bùi Đông Lai nhìn bóng lưng Phương Thế Vinh rời đi mà suy nghĩ xuất thần thì Mộ Khuynh Nhan chủ động mở miệng, nàng cảm giác mình cần thiết phải giải thích rõ ràng cho Bùi Đông Lai, nếu không trong lòng không thoải mái:

- Tôi ngăn cản anh đánh hân bởi cha hân ở Hàng Châu rất có địa vị, tôi sợ...

- Tôi biết.

Nhìn Mộ Khuynh Nhan trên mặt mang theo vài phần day dứt, Bùi Đông Lai mỉm cười cắt đứt lời nói của Mộ Khuynh Nhan.

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Mộ Khuynh Nhan thở phào nhẹ nhõm, nặn ra một nụ cười tươi nói:

- Anh sẽ không giận tôi sao?

- Dĩ nhiên là không.

Bùi Đông Lai vội vàng lắc đầu.

- Vậy thì tốt.

Mộ Khuynh Nhan hoàn toàn yên lòng, sau đó nhớ ra cái gì đó, lại nói:

- Phương Thế Vinh chính là một mực theo đuổi ta tôi chỉ là tôi không có ấn tượng tốt với hắn, hơn nữa cha nuôi nói cho tôi biết Phương Thế Vinh luôn ỷ thế hiếp người, lại có rất nhiều phụ nữ. Xế chiều hôm nay hắn mời tôi ăn cơm, tôi không có đáp ứng ai biết ở chỗ này có thể đụng phải hắn...

Mộ Khuynh Nhan nói xong có chút buồn bực, tựa hồ đang bực mình vì chuyện mình và Bùi Đông Lai đang đi chơi thì lại bị phá hư.

Bùi Đông Lai vốn là vừa rồi sợ rằng thủ đoạn hung tàn của mình sẽ làm cho Mộ Khuynh Nhan lưu lại ấn tượng xấu, lúc này nghe lời nói của Mộ Khuynh Nhan thì cảm thấy yên lòng.

Hắn nhìn ra Mộ Khuynh Nhan đối với Phương Thế Vinh thật sự chán ghét. Bằng vào sự việc lúc này Bùi Đông Lai có thể khẳng định trước kia Phương Thế Vinh đã làm không ít chuyện xấu táng tận lương tâm.

- Còn muốn ăn gì nữa nào?

Bùi Đông Lai thấy khách nhân xung quanh cùng ông chủ quán đều nhìn về phía mình và Mộ Khuynh Nhan, thì hắn hướng tới chỗ Mộ Khuynh Nhan hỏi.

- Bị như vậy thì còn tâm trạng nào ăn nữa.

Mộ Khuynh Nhan phát hiện mình và Bùi Đông Lai trở thành đối tượng chú ý của mọi người nên một lần nữa kéo Bùi Đông Lai:

- Chúng ta đi thôi.

- Được.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên được Mộ Khuynh Nhan nắm tay lần này Bùi Đông Lai thần nhiên hơn nhiều.

Bởi vì đã khuya nên số lượng du khách ở miếu Hoàng Thành giảm bớt rất nhiều, phần lớn là giống như Mộ Khuynh Nhan và Bùi Đông Lai, đều bắt đầu trở về.

- Chúng ta ra đằng kia?

Bất tri bất giác, Mộ Khuynh Nhan nắm tay Bùi Đông Lai đi tới trước chiếc Audi a4, mang theo vài phần lưu luyến buông tay Bùi Đông Lai ra hỏi:

Cơn gió muộn thổi lên mái tóc dài phiêu dạt của Mộ Khuynh Nhan che đi khuôn mặt của nàng nhưng Bùi Đông Lai lại có thể thấy rõ ràng khuôn mặt của Mộ Khuynh Nhan đang đỏ hồng.

- Tôi đưa cô trở về thôi.

Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút nói.

- Vẫn còn sớm mà...

Mộ Khuynh Nhan nói xong thì có chút ngượng ngùng cúi đầu, hai tay đan vào nhau ở trước bụng, nhẹ nhàng chuyển động đôi giày cao gót:

- Khó khăn lắm mới có thể được cùng anh đi chơi, hay là chúng ta chơi thêm một lúc nữa được không?

Nói xong, Mộ Khuynh Nhan ngẩng đầu, vẻ mặt mong đợi nhìn Bùi Đông Lai.

Bên tai vang lên lời nói cùng bộ dáng đầy mong đợi của Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai hiểu được, Mộ Khuynh Nhan mặt đỏ tía tai, hôm nay chính là bỏ qua rất nhiều danh dự, cơ hội như vậy quả thực là rất ít.

Hiếu được điều này, Bùi Đông Lai rất muốn đáp ứng Mộ Khuynh Nhan nhưng cũng biết trải qua sự việc lúc này muốn đi chơi tiếp là điều không thể.

Phảng phất vì xác minh suy đoán của Bùi Đông Lai, không đợi hắn mở miệng điện thoại của mộ Khuynh Nhan vang lên.

Mộ Khuynh Nhan vốn là đang chờ Bùi Đông Lai trả lời, ngạc nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại, đầu tiên là ngần ra sau đó mơ hồ đoán được cái gì, lấy điện thoại ra kết quả đúng như nàng dự đoán là Tương Cương gọi đến cho nàng.

- Cha nuôi.

Mộ Khuynh Nhan rầu rĩ nghe điện thoại.

- Khuynh Nhan vừa rồi cảnh sát Đông Hải gọi điện thoại tới nói con cùng Đông Lai ở miếu Hoàng Thành xảy ra xung đột với Phương Thế Vinh, con cùng Đông Lai không sao chứ?

Đầu bên kia, Tương Cương có chút lo lắng hỏi.

- Không có chuyện gì, cha nuôi.

Mộ Khuynh Nhan vừa nói vừa len lén nhìn Bùi Đông Lai một cái.

Đầu bên kia nghe được tiếng của Mộ Khuynh Nhan nói không có chuyện gì, Tương Cương thở phào nhẹ nhõm sau đó lại hỏi:

- Cụ thể đã xảy ra chuyện gì?

- Phương Thế Vinh cái tên kia không có chuyện gì lại đi tìm Bùi Đông Lai phiền toái, kết quả là bị Bùi Đông Lai đánh cho một trận, sau đó cảnh sát đến đưa bọn họ đi.

Mộ Khuynh Nhan đem mọi chuyện nói sơ qua cho Tương Cương.

Tương Cương ngần ra một hồi, nói:

- Khuynh Nhan các con ở đâu, ta phái người tới đón.

- Cha nuôi...

Mộ Khuynh Nhan không vui:

- Có thể một lát nữa trở về được không?

- Không được!

Tương Cương trầm giọng nói:

- Chuyện vừa nãy nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì nhỏ, con ở bên ngoài ta không an tâm.

- Vậy để con bảo Đông Lai lái xe đưa con về, cha không cần phái người tới.

Mộ Khuynh Nhan mân mê miệng vẻ mặt không vui.

- Được rồi.

Tương Cương do dự một chút, vẫn đồng ý đề nghị của Mộ Khuynh Nhan:

- Con đưa điện thoại cho Bùi Đông Lai, ta muốn nói với cậu ta vài câu.

- Đây....

Mộ Khuynh Nhan không trả lời Tương Cương mà đưa điện thoại cho Bùi Đông Lai giống như là một đứa nhóc đang giận dữ.

Bùi Đông Lai cười khở nhận lấy điện thoại nói:

- Tương tiên sinh.

- Đông Lai, vừa rồi người cậu đã thương chính là Phương Thế Vinh, cha của hắn là Phương Chấn lão đại của Hàng Châu, cực kì bao che khuyết điểm, vì an toàn, bây giờ cậu đưa Mộ Khuynh Nhan về khách sạn mặt khác tốt nhất là đi tìm Liễu tiểu thư xem chuyện này giải quyết thế nào.

- Được rồi, Tương tiên sinh.

Bùi Đông Lai cũng biết chuyện này chưa kết thúc, đúng là cần đi tìm Liễu Nguyệt một chuyện.

Căn cứ theo suy nghĩ của hắn, phải nhờ Liễu Nguyệt điều tra rõ ràng về Phương Chấn và Phương Thế Vinh.

Cúp điện thoại, Bùi Đông Lai thấy được Mộ Khuynh Nhan vẫn là một bộ dáng rầu rĩ không vui cười khổ nói:

- Đi thôi, tôi đưa cô trở về.

- Điều tại Phương Thế Vinh, ai bảo hắn là âm hồn không tan?

Mộ Khuynh Nhan nhận lấy điện thoại di động, tức giận nói một câu đem hết trách nhiệm đổ lên đầu Phương Thế Vinh, theo suy nghĩ của nàng nếu không có Phương Thế Vinh đột nhiên xuất hiện cũng sẽ không xảy ra chuyện như vừa rồi, nàng cũng không cần phải trở về sớm như vậy.

Có lẽ vì phải trở về khách sạn, sau khi lên xe, Mộ Khuynh Nhan không hề hưng phấn như lúc đi, không giống như con chim nhỏ ríu rít líu lo khi được ra khỏi lồng mà rầu rĩ không vui cúi đầu nhìn bàn tay của mình.

Thấy được một màn như vậy, Bùi Đông Lai vốn định tìm đề tài cùng Mộ Khuynh Nhan nói chuyện, trong đầu một chút mảnh nhỏ trí nhớ bỗng nhiên tổ hợp lại với nhau, một đoạn tin tức truyền vào trong óc của hắn.

Ngày đó ở Thịnh Thế vương Triều, lúc Mộ Khuynh Nhan hát, một chút mảnh nhỏ trí nhớ có liên quan đến Mộ Khuynh Nhan hiện lên trong đầu Mộ Khuynh Nhan, hôm nay dung hợp chính là trí nhớ có liên quan đến Mộ Khuynh Nhan!

Kể từ sau khi Bùi Đông Lai tới Đông Hải, giai đoạn dung hợp thứ hai vẫn đang tiến hành, hôm nay dung hợp không giống như lần đầu tiên thông khổ và có rất nhiều thông tin, hôm nay căn bản là không có bất kỳ khó chịu nào.

Sau khi hoàn toàn dung hợp trí nhớ có liên quan đến Mộ Khuynh Nhan xong, Bùi Đông Lai sắc mặt không khỏi hơi đổi.

Bởi vì căn cứ tin tức trong trí nhớ của Tiêu Phi, một năm sau, Mộ Khuynh Nhan dưới sự trợ giúp của Tương Cương đã đến Hollywood, sau khi Tương Cương chết thảm ở Hồng Kông, Hồng Tinh bị Đông Tinh thôn tẩm.

Mà sau khi Tương Cương chết, Mộ Khuynh Nhan mất đi chỗ dựa chẳng những không thể tiến vào Hollywood mà còn bị Đông Tinh kiềm chế, thối lui khỏi giới văn nghệ, cuối cùng buồn bực mà chết!

Lấy địa vị của Tương tiên sinh ở Hương Cảng làm sao nói chết thì sẽ chết?

Bùi Đông Lai trong lòng hết sức nghi ngờ, bất quá cũng rõ ràng, trí nhớ của Tiêu Phi không thể nào sai được.

Hiểu được chuyện này, Bùi Đông Lai không nhịn được quay sang nhìn Mộ Khuynh Nhan một cái, thấy Mộ Khuynh Nhan vẫn một bộ rầu rĩ không vui, nhất thời cảm thấy để cho một tiểu cô nương lương thiện như thế nhà tan cửa nát thật sự quá tàn nhẫn!

- Xem ra mình phải thay đổi hết thấy mọi chuyện mới được.

Trong lòng âm thầm đưa ra quyết định, Bùi Đông Lai không có nói với Mộ Khuynh Nhan về đoạn trí nhớ kia mà mở miệng nói:

- Mộ tiểu thư...

- Không phải bảo anh gọi tôi là Khuynh Nhan rồi sao?

Mộ Khuynh Nhan tức giận nói.

- Khuynh Nhan

Bùi Đông Lai xấu hổ cười nói:

- Chỗ này của tôi có một ca khúc, tôi cảm thấy rất thích hợp với cô.

- Anh biết soạn nhạc?

Ngạc nhiên khi nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Mộ Khuynh Nhan không khỏi mở to hai mắt nhìn Bùi Đông Lai giống như nhìn quái vật.

Trong quá khứ mười tám năm nay của Bùi Đông Lai, trừ việc theo Qua Tử đứng tấn, luyện tập dẫn thể thuật, thì cơ hồ đem tất cả thời gian đặt trên việc học tập tự nhiên sẽ không biết soạn nhạc.

Hắn sở dĩ muốn đưa cho Mộ Khuynh Nhan một ca khúc là bởi vì dung hợp đoạn trí nhớ có liên quan đến Mộ Khuynh Nhan thì có được những trí nhớ khác có liên quan đến âm nhạc trong trí nhớ của Tiêu Phi.

Mà lời bài hát kia đúng là vào một năm sau khi Mộ Khuynh Nhan bị Đông Tinh đuổi ra khỏi giới nghệ thuật, Đông Tinh bằng vào bài hát đó đã trở nên nổi tiếng trở thành nữ ca sĩ thay thế địa vị Mộ Khuynh Nhan.

- Bao nhiêu là việc, nếu không thì buổi tối ta trở về sẽ viết, ngày mai tặng cho cô?

Bùi Đông Lai không có hồ đồ đem tin tức nói cho Mộ Khuynh Nhan mà gật đầu hắn mặc dù không sáng tác bài hát nhưng thân là Long Nha, Tiêu Phi chẳng những hắn hiểu được giết người như thế nào mà còn hiểu được triết học, phẩm cữu, các loại nhạc khí, tinh thông vật lý máy móc, đọc lướt qua y học, hơn nữa còn tinh thông độc dược...

- Trong xe có vở cùng bút, anh viết bây giờ đi.

Mộ Khuynh Nhan bị Bùi Đông Lai gọi lên lòng hiếu kỳ, sắc mặt buồn bực bị quét sạch, một bộ gấp gáp hỏi.

- Được rồi!

Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút, đáp ứng dừng xe ở vệ đường.

Xe dừng lại đèn xe mở ra, Bùi Đông Lai nhận thấy Mộ Khuynh Nhan sớm đã mở laptop ra, hắn bắt đầu dựa theo trí nhớ Tiêu Phi để viết.

Ngồi ở chỗ tay lái phụ, Mộ Khuynh Nhan tròn tròn đôi mắt xinh đẹp nhìn Bùi Đông Lai tựa hồ muốn biết rốt cục Bùi Đông Lai có thể cho nàng kinh hỉ như thế nào.

- Cô xem xem được không.

Mấy phút đồng hồ sau trong lúc Mộ Khuynh Nhan đang mong đợi. Thì Bùi Đông Lai đã hoàn thành tác phẩm của mình, sau đó đưa cho Mộ Khuynh Nhan.

- Nhanh vậy sao?

Mộ Khuynh Nhan cả kính sau đó nhận lấy laptop sau đó thưởng thức tác phẩm của Bùi Đông Lai, lấy thiên phú âm nhạc của nàng sau khi nhìn lời bài hát liền có thể hát được ngay.

Nghe được âm thanh của Mộ Khuynh Nhan hát lên Bùi Đông Lai rất rõ ràng lấy giọng hát của Mộ Khuynh Nhan thì ca khúc này giá trị như thế nào, dù sao nếu bài hát này xuất hiện thì sẽ trực tiếp cần quét các bảng xếp hạng âm nhạc hoa ngữ, hơn nữa có thể sẽ lan sang cả các nước châu Âu nữa.

Rất nhanh Mộ Khuynh Nhan phản ứng xác minh suy đoán của Bùi Đông Lai, dưới ánh đèn Mộ Khuynh Nhan hát đến một phần ba ca khúc thì ngừng lại một cảm giác kích động hiện lên trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, cuối cùng lan ra cả khuôn mặt.

Dưới ánh đèn nàng nhìn ca khúc trước mắt hoàn toàn sợ ngây người.

Vài giây đồng hồ sau nàng tròn tròn mắt há mồm mà nhìn Bùi Đông Lai:

- Ca khúc này là do anh viết?

- Dĩ nhiên.

Bùi Đông Lai kiên trì thừa nhận.

- Anh.. anh làm thế nào nghĩ ra được?

Mộ Khuynh Nhan chớp đôi mắt to xinh đẹp hỏi, giống như là lần đầu tiên biết Bùi Đông Lai, cứ đứng nhìn hẩn chăm chăm.

- À lúc nhàm chán không có việc gì làm thì nghĩ ra thôi.

Bùi Đông Lai bị Mộ Khuynh Nhan nhìn như vậy thì bịa ra một lí do vớ vẩn nói.

- Trời ạ! Anh quả thực là thiên tài!

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Mộ Khuynh Nhan vừa mừng vừa sợ, giọng nói kích động không gì sánh kịp:

- Đông Lai anh biết không? Bài hát này có rất nhiều nhạc khí kết hợp trong đó, được cho là âm nhạc hiện đại cùng cổ điển kết hợp với nhau hơn nữa kết hợp vô cùng hoàn mỹ.

Bùi Đông Lai cười khỏ, nhạc là do hẩn ăn trộm, hẩn làm sao biết được.

- Đông Lai, tôi dám cam đoan ca khúc này một khi tung ra tuyệt đối sẽ nổi lên một cơn gió lốc trong thị trường âm nhạc Hoa ngữ!

Mộ Khuynh Nhan tưởng tượng về sau này, vẻ mặt càng thêm kích động nói:

- Nếu như anh mang ca khúc này bán đi, tuyệt đối sẽ được cái giá trên trời.

- Tôi vừa nói không phải là muốn tặng cho cô sao?

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười hẩn cũng không biết ca khúc này đáng giá bao nhiêu, nhưng đối với hẩn hôm nay mà nói, tiền căn bản không phải vấn đề.

Tạm thời không đề cập đến tiền hẩn gửi trong ngân hàng hẩn kiếm được sau vụ đua xe, lấy năng lực của hẩn liên lạc với nhóm Jason để làm nhiệm vụ sát thủ hay là lính đánh thuê thì thù lao cũng không thấp.

Mà nếu như hẩn đem hơn một ức của hẩn giao cho Liễu Nguyệt thì lấy nền tảng của Liễu Nguyệt cùng tập đoàn Thiên Tường thì việc kiếm tiền quả thật dễ dàng.

- Anh anh quả thật là tặng cho tôi?

Mộ Khuynh Nhan ngây người, vốn là nàng cho rằng Bùi Đông Lai tùy tiện viết một ca khúc trêu chọc nàng, không nghĩ tới Bùi Đông Lai gờ bút ra là viết được một ca khúc kinh thể hã tục như thế.

- Không tặng cho cô chẳng lẽ để lại cho chính mình hát sao.

Bùi Đông Lai vừa nói vừa chỉ vào người mình:

- Tạm không nói đến bài hát này thích hợp cho nữ sinh hát, mà ta thấy bài hát này thích hợp để cho cô hát nhất.

“ Khanh khách..”

Lời nói của Bùi Đông Lai nhất thời chọc cho Mộ Khuynh Nhan buồn cười.

- Cảm ơn anh, Bùi Đông Lai !

Mộ Khuynh Nhan vừa nói, trong lòng dâng lên một cỗ vọng động, kìm không được thân thể nghiêng về phía trước, nửa người trực tiếp dán vào trên người Bùi Đông Lai, dưới tình huống Bùi Đông Lai không chút nào phòng bị hướng về khuôn mặt cậu Bùi Đông Lai hôn một cái.

“ Ách”

Cảm thụ được khuôn mặt truyền đến một trận trơn trượt cùng thân thể mềm mại của Mộ Khuynh Nhan, ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên thân thể của Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai cả kinh há to miệng.

Mộ Khuynh Nha giống như là đứa trẻ làm sai chuyện gì nhanh chóng xoay người lại mặt đỏ bừng, im lặng không lên tiếng.

Trong phút chốc trong xe tràn ngập một cỗ hơi thở mập mờ.

codon.traí

166. Chương 163: Đem Nguy Hiểm Bóp Chết Từ Trong Trứng Nước

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 163: đem nguy hiểm bóp chết từ trong trứng nước

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Mười một giờ đêm, một chiếc Rolls-Royce Phantom chạy trên một con đường ở Đông Hải, làm cho người qua đường rối rít ngắm nhìn.

Trong ô tô Quý Hồng ngồi ở hàng ghế sau, tay cầm một ly rượu đỏ, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mười phút sau.

Chiếc Rolls-Royce Phantom đã đi cửa phân cục công an Hoàng Phố cũng không có lao vào bên trong mà là dừng lại phía bên ngoài.

- Ân Ly, cô vào đưa Phương Thế Vinh ra.

Mắt thấy xe hơi dừng lại, Quý Hồng ngẩng đầu lên uống hết rượu trong ly nói với tên lái xe.

- Vâng! Quý tỷ.

Ân Ly bước xuống xe đi vào bên trong đồn công an.

Mấy phút đồng hồ sau, trong lúc Quý Hồng đang chăm chú đợi thì Phương Thế Vinh cùng với Ân Ly đi ra cùng một khuôn mặt bị băng bó.

Đi tới trước chiếc xe, Ân Ly chủ động tiến lên hai bước mở cửa sau xe ý bảo Phương Thế Vinh lên xe.

- Quý Hồng, cô có ý gì?

Phương Thế Vinh không có lên xe mà về mặt tức giận nhìn Quý Hồng.

Quý Hồng rõ ràng Phương Thế Vinh là nói đến việc nàng không có phái người tới hỗ trợ đối phó Bùi Đông Lai, nhưng không có nóng lòng giải thích cũng không có như mọi khi bày ra một bộ dạng mê người, mà than nhiên nở một nụ cười nói:

- Lên xe rồi nói.

Thấy thái độ và vẻ mặt khác thường cả Quý Hồng, Phương Thế Vinh mặc dù tức giận không tiêu nhưng không có phát tác mà là chui vào trong chiếc xe.

- Tối nay đánh cậu là Bùi Đông Lai, hần và Liễu Nguyệt quan hệ không giống bình thường.

Xe hơi một lần nữa khởi động, Quý Hồng mở miệng giải thích:

- Nếu như ta đi giúp cậu, Liễu Nguyệt tự nhiên sẽ ra mặt, bởi vậy chẳng khác gì là ta cùng Liễu Nguyệt giao thủ, sẽ phá tan kế hoạch của ta và cha cậu, còn có thể lộ ra sơ hở với cảnh sát.

- Mẹ kiếp, ta nghĩ hần làm sao lại cuồng như vậy, hóa ra là người của con gái điểm Liễu Nguyệt kia!

Nghe xong Quý Hồng giải thích Phương Thế Vinh vẻ mặt âm trầm nói:

- Ý của cô là đợi sau này sẽ đối phó cả Liễu Nguyệt cùng với tên tiểu tạp chủng kia.

- Ừ

Quý Hồng gật đầu nhưng không có nói cho Phương Thế Vinh quan hệ giữa Bùi Đông Lai với Cổ Bồi Nguyên và Trần Anh.

- Được rồi ta sẽ để cho hần sống thêm mấy ngày đợi xong chuyện này ta liền cho hần sống không bằng chết!

Phương Thế Vinh hận đến nghiến răng nhưng cũng biết trong lúc này không thể vọng động đến người bên cạnh Liễu Nguyệt.

Bên tai vang lên lời nói của Phương Thế Vinh, thông qua kính chiếu hậu thấy được vẻ mặt dữ tợn của Phương Thế Vinh, Ân Ly không khỏi trong lòng thán phục thủ đoạn của Quý Hồng, Quý Hồng không có ra mặt giúp Phương Thế Vinh để tránh đả thảo kinh xà tới Liễu Nguyệt mà còn làm cho cừu hận giữa Phương Gia và Liễu Nguyệt thăng cấp, dưới tình hình này đến lúc thực hiện kế hoạch chắc chắn Phương Gia chắc chắn sẽ dốc toàn lực

- Đúng rồi hộ vệ của ta đâu?

Sau khi tức giận Phương Thế Vinh đột nhiên nhớ ra cái gì đó hỏi Quý Hồng.

Quý Hồng không trả lời Phương Thế Vinh ngay mà không nóng không vội rót một chén rượu, sau đó mới nói:

- Căn cứ theo lời của cảnh sát nói, hộ vệ của cậu chẳng những động thủ đánh người hơn nữa lại bị cảnh sát tìm thấy súng trên người trước mặt mọi người.

- Ý của cô là?

Phương Thế Vinh sắc mặt nhất thời có chút khó coi.

- Sau chuyện tình Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc, cảnh sát Đông Hải đã loạn cả lên, mà chuyện tình lần này lại cùng Mộ Khuynh Nhan có liên quan, cảnh sát đang lo không có biện pháp giải quyết tốt hậu quả thì cậu lại tự dẫn xác tới, cậu cho rằng tên hộ vệ của cậu còn có thể đi ra sao?

Quý Hồng mở ra đôi môi khêu gợi, gần từng chữ.

Phương Thế Vinh giận đến run người, hần nghe ra ý tứ của Quý Hồng, cảnh sát muốn đem hộ vệ của hần làm con dê thế tội để cho người hâm mộ của Mộ Khuynh Nhan một cái công đạo.

- Cái tên không kiếp này!

Hiểu được điều này, hận ý của Phương Thế Vinh đối với Bùi Đông Lai lập tức tăng lên, tức giận mắng một tiếng sau đó nghiến răng nghiến lợi hỏi:

- Hần rốt cuộc là có quan hệ với Liễu Nguyệt thế nào? Tại sao thân thủ của hần lại mạnh như vậy?

- Mạnh như thế nào?

Nghe được Phương Thế Vinh nói như vậy, Quý Hồng cũng không khỏi có chút ngạc nhiên, hộ vệ của Phương Thế Vinh nàng đã gặp qua hơn nửa từ cảnh sát nàng còn biết được hộ vệ của Phương Thế Vinh bị Bùi Đông Lai đánh cho tàn phế.

Nàng cảm thấy hộ vệ của Phương Thế Vinh cùng Bùi Đông Lai thực lực sai biệt không lớn, hần là không thảm bại mới đúng.

- Hộ vệ của ta cơ hồ là không có lực chống đỡ, chỉ hai cái đã bị quật ngã.

Phương Thế Vinh càng nói càng buồn bực, phải biết rằng hộ vệ của hắn có thể sánh ngang với bộ đội đặc chủng, cho dù là không thể thắng được đối phương ít nhá cũng sẽ không bị thua.

“ Nga?”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Phương Thế Vinh, Quý Hồng đầu tiên là cả kinh sau đó đôi mi thanh tú nhíu lại, Bùi Đông Lai thực lực của người cũng tăng lên quá nhanh đi?

Đối với những chuyện này Bùi Đông Lai cũng không biết, hắn lúc này đã lái ô tô đi tới trước khách sạn của Mộ Khuynh Nhan.

Trong ô tô, trên mặt Mộ Khuynh Nhan vẫn lưu lại một mảnh đỏ ửng, không dám nhìn mặt Bùi Đông Lai.

Lúc trước bởi vì kích động nàng không kìm lòng được hôn Bùi Đông Lai một cái, sau đó lại cảm giác mình quá điên cuồng, mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt hận không tìm được cái lỗ nào để chui xuống.

May mà Bùi Đông Lai kịp thời lái xe đi, cũng tiêu trừ lúng túng của Mộ Khuynh Nhan.

Song dù vậy, mặc dù đang đi trên đường Mộ Khuynh Nhan cũng không dám nói chuyện cùng Bùi Đông Lai, cũng không dám nhìn hắn một cái.

- Đến nơi rồi, xuống xe thôi.

Bùi Đông Lai thấy Tương Cương tự mình dẫn người từ trong khách sạn đi ra, mở miệng đánh vỡ bầu không khí trầm mặc trên xe.

- Ủ.

Mộ Khuynh Nhan khẽ gật đầu một cái, hết sức điều chỉnh tâm tình mới đẩy cửa xe đi xuống.

Đợi Bùi Đông Lai cùng Mộ Khuynh Nhan xuống xe, Tương Cương đầu tiên là nhìn Mộ Khuynh Nhan một cái sau đó mang theo vài phần áy náy nói với Bùi Đông Lai:

- Thật ngại quá, lại tặng thêm cho cậu một phiền toái nữa.

Hiển nhiên Tương Cương cũng biết Phương Thế Vinh bởi vì có tà niệm đối với Mộ Khuynh Nhan nên Bùi Đông Lai mới bị tai bay vạ gió.

- Tương Tiên sinh khách khí rồi.

Bùi Đông Lai cười một cái tỏ vẻ không sao cả:

- Ta cũng nghe nói Tương tiên sinh cùng với cha của Phương Thế Vinh có quan hệ hi vọng không ảnh hưởng đến việc làm ăn của Tương Tiên sinh.

- Nếu xảy ra chuyện như thế, việc làm ăn tự nhiên không có cách nào cả, không có gì đáng ngại.

Mất thấy Bùi Đông Lai cười như không sao cả, Tương Cương thầm giật mình vì sự bình tĩnh của Bùi Đông Lai, đồng thời thử dò xét hỏi:

- Đông Lai chuyện này cậu cùng Liễu Nguyệt có dự tính gì chưa?

- Chưa có chuẩn bị gì cả.

Bùi Đông Lai vừa nói, nhớ tới đoạn trí nhớ lúc trước, suy nghĩ một chút nói :

- Tương tiên sinh mặc dù Liễu tỷ nói cho ta biết ngày đó bọn bắt cóc Mộ Khuynh Nhan là vì tiền, chỉ là ta cảm giác chuyện này có cái gì đó không đúng.

Tương Cương đối với người bắt cóc Mộ Khuynh Nhan có thể nói là hận thấu xương, lúc này nghe Bùi Đông Lai nói vậy lập tức nhíu mày :

- Chẳng lẽ cậu có phát hiện gì sao ?

- Bản thân ta hoài nghi bọn họ cùng Đông Tinh Hương Cầm có liên quan.

Bùi Đông Lai chỉ đem phân nửa nói ra.

- Ta cũng hoài nghi là do Đông Tinh gây ra.

Tương Cương chân mày nhíu lại:

- Cảm ơn cậu Bùi Đông Lai, chuyện này ta sẽ cho người đi điều tra rõ ràng.

- Thời gian không còn sớm, Tương tiên sinh cùng Mộ tiểu thư nghỉ sớm đi.

Bùi Đông Lai hiểu được mình nhắc nhở như vậy, Tương Cương chẳng những sẽ phái người đi điều tra hoàn toàn chuyện Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc hơn nữa sẽ đề phòng đối với Đông Tinh hơn.

- Tốt.

Tương Cương giãn chân mày ra, mỉm cười gật đầu, còn Mộ Khuynh Nhan thì ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai hướng về phía Mộ Khuynh Nhan cười cười, đột nhiên sau đó chui vào trong chiếc Audi S4, căn cứ theo lời của Mộ Khuynh Nhan chiếc xe này là của hộ vệ của Liễu Nguyệt.

Khởi động xe, Bùi Đông Lai hướng về chỗ Mộ Khuynh Nhan cùng Tương Cương vẫy tay chào, lái ô tô rời đi.

Nhìn chiếc Audi a41 biến mất ở góc đường, Mộ Khuynh Nhan trên mặt toát lên vô tận tiếc nuối, Tương Cương đang suy tư lời nói lúc trước của Bùi Đông Lai nên không có phát hiện dị trạng của Mộ Khuynh Nhan.

Nửa giờ sau.

Sau khi liên lạc với Liễu Nguyệt, Bùi Đông Lai đã đi tới biệt thự cung đàn.

- Đông Lai, lão bản đã chờ cậu đã lâu rồi, mau vào đi.

Ngoài cửa biệt thự, hộ vệ của Đông Phương Lãnh Vũ là A Long sớm đã chờ sẵn thấy Bùi Đông Lai lái ô tô tới vội vàng nghênh đón.

Bùi Đông Lai mỉm cười gật đầu, trực tiếp đi vào bên trong.

Trong đại sảnh biệt thự Liễu Nguyệt giống như ngày thường mặc một bộ đồ màu đen, ngồi trên ghế sa lon, một bộ như đang suy nghĩ điều gì, nghe được tiến bước chân ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

- Liễu tỷ.

Bùi Đông Lai tiến vào đại sảnh, hướng tới

Liễu Nguyệt chào hỏi:

- Tiểu Vũ cùng Uyển Nhi đã ngủ rồi sao?

- Ừ.

Liễu Nguyệt gật đầu sau đó trực tiếp hỏi:

- Đông Lai, tối nay rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Nhận thấy được lo lắng trong giọng nói của Liễu Nguyệt, Bùi Đông Lai cũng không giấu diếm mà đem hết mọi chuyện kể ra cho Liễu Nguyệt.

- Đông Lai, cậu yên tâm, có Liễu tỷ ở đây, Phương Chấn hấn tuyệt đối không dám động đến một đầu ngón tay của cậu.

Liễu Nguyệt vẻ mặt lạnh lẽo giống như là nếu như Phương Chấn dám động đến Bùi Đông Lai thì sẽ cùng Phương Chấn sống mãi đến cùng vậy.

- Liễu Tỷ sau khi ta đã thương Phương Thế Vinh, hấn liền gọi cho Quý Hồng ra mặt, mà sau khi Quý Hồng biết là ta làm thì trực tiếp buông tay mặc kệ chuyện này, chuyện này có phải có hay không vấn đề?

Trên đường trở về Bùi Đông Lai một mực nghĩ đến nguyên nhân Quý Hồng làm như vậy, chính là nghĩ mãi vẫn không ra.

- Quý Hồng luôn luôn nhiều mưu mô quỷ kế, nàng biết quan hệ giữa cậu và ta, tự nhiên không muốn vì Phương Thế Vinh mà hoàn toàn cùng ta trở mặt.

Liễu Nguyệt nhắc tới Quý Hồng giọng nói không khỏi âm lãnh vài phần :

- Huống chi thời gian gần đây nghiêm cấm đánh nhau, nếu như lúc này ta cùng nàng vạch mặt khó tránh khỏi sẽ làm cảnh sát chú ý.

- Thì ra là như vậy.

Mặc dù Liễu Nguyệt đã nói ra lý do, nhưng mà Bùi Đông Lai nhớ lại Quý Hồng nghe đến tên mình thì thái độ liền thay đổi, điều này làm cho hắn cảm thấy có gì không đúng.

- Tốt lắm, Đông Lai không cần nghĩ đến chuyện này nữa.

Liễu Nguyệt cho rằng Bùi Đông Lai vẫn còn đang vì chuyện đêm nay mà lo lắng, liền mở miệng một lần nữa nói:

- Ba ngày nữa ở vùng tam giác Trường Giang có tổ chức một cuộc tụ họp các nhân vật lớn của Đông Hải, cả vùng tam giác Trường Giang, Quân, Chính, Thương.. ba lĩnh vực cũng sẽ tham gia, cậu đi cùng ta chứ.

Kể từ khi Bùi Đông Lai tới Đông Hải, Liễu Nguyệt một mực đợi Bùi Vũ Phu hiện thân, chỉ là đến tận bây giờ Bùi Vũ Phu vẫn chưa lộ diện điều này làm cho nàng càng thêm xác định Bùi Vũ Phu muốn thông qua phương thức này tới luyện Bùi Đông Lai.

Dưới tình hình này nàng không có chủ trương để cho Bùi Đông Lai tiến vào Đông Nguyệt bang hoặc là tập đoàn Thiên Trường mà là toàn lực tới luyện nền tảng cùng cơ hội cho Bùi Đông Lai.

- Tốt, cảm ơn Liễu tỷ.

Bùi Đông Lai biết Liễu Nguyệt đây là cung cấp nền tảng cho hắn, lập tức nói cảm ơn.

- Tốt lắm. Đông Lai thời gian không còn sớm nữa đêm nay cậu ngủ lại đây đi.

Liễu Nguyệt vừa nói, giọng nói nhu hòa đi rất nhiều.

- Vâng.

Bùi Đông Lai gật đầu lại nói:

- Đúng rồi, Liễu Tỷ có thể cho người sáng sớm ngày mai cung cấp cho ta một phần tư liệu về Phương Thế Vinh cùng cha hắn Phương Chấn được không?

- Đông Lai cậu muốn đối phó Phương Chấn.

Liễu Nguyệt đầu tiên là ngần ra sau đó lập tức hiểu được Bùi Đông Lai muốn hạ tử thủ đối với cha con Phương Chấn.

- Có nguy hiểm tồn tại, sẽ tạo thành tai họa ngầm, không bằng bóp chết nó ngay từ trong trứng nước sớm một chút!

Bùi Đông Lai tới nay tới tìm Liễu Nguyệt không phải là muốn nhờ Liễu Nguyệt giải quyết chuyện này giúp hắn mà chủ yếu là muốn thu thập tư liệu về cha con Phương Chấn, lúc này nghe Liễu Nguyệt nói thế cũng không có giấu giếm mà híp mắt gật gật đầu.

codon.tra

167. Chương 164: Minh Kính Đại Thành, Qua Tử Xuất Hiện.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 164: Minh Kính đại thành, Qua Tử xuất hiện.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Đông Lai, Phương Chấn xưng bá hắc đạo Hàng Châu nhiều năm, bên cạnh có không ít cao thủ cậ không thể vọng động!

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, nhận thấy được sát ý trên người Bùi Đông Lai, Liễu Nguyệt trong lòng cả kinh vội vàng khuyên can nói.

- Ta biết, ta sẽ không hành động lỗ mãng, mà sẽ tìm cơ hội tốt nhất.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, hẳn có thể nhận thấy được sự quan tâm của Liễu Nguyệt, bất quá hẳn cũng biết, chuyện này vẫn chưa giải quyết xong, không bằng kết thúc sớm một chút.

Ngoại trừ điểm này còn có một nguyên nhân khác khiến cho Bùi Đông Lai kiên định với quyết định ám sát Phương Chấn.

Rời đi trụ sở Huyết Sát một thời gian, Bùi Đông Lai mỗi ngày đều luyện quyền không nói, còn trên Vân Sơn đánh nhau sống chết với bốn tên bắt cóc Mộ Khuynh Nhan, thực lực tăng lên không nhỏ, hẳn hôm nay có thể tùy ý khống chế kinh lực trong cơ thể có thể thu phát tự nhiên.

Đối với lần này Bùi Đông Lai hiểu được, chính mình giống như mới bước vào cánh cửa Minh Kính, tiến vào bình cảnh phải thông qua sinh tử tôi luyện mới có thể kích thích vượt qua cánh cửa Minh Kính bước vào cảnh giới Âm Kính thần bí khó lường.

- Cậu đã hạ quyết tâm như vậy, ta cũng không ngăn cản.

Liễu Nguyệt vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Bất quá vì bảo vệ, ta sẽ cho bốn gã thành viên của Huyết sát hỗ trợ cho cậu.

- Không cần đâu Liễu tỷ.

Bùi Đông Lai lắc đầu không giấu giếm dụng ý của mình nữa:

- Đối với ta mà nói, ám sát Phương Chấn cũng giống như một lần tôi luyện bản thân vậy.

- Ta biết, chỉ là...

Liễu Nguyệt vẫn không yên lòng.

- Liễu tỷ, ta nhìn ra được tỷ là người đã từng luyện võ, tỷ biết Âm Kinh không?

Âm Kính?

Nghe được hai chữ này, con ngươi Liễu Nguyệt đột nhiên lớn hơn.

Đúng như lời Bùi Đông Lai nói, nàng đã từng luyện võ, vì vậy nàng cũng rất rõ ràng, người luyện võ một khi đạt tới cảnh giới Âm Kính liền chân chính tiến tới hàng ngũ cao thủ.

Từng nghe qua Đông Phương Thần cha của Đông Phương Lân Vũ nói, người có thể đạt tới cảnh giới Âm Kính trong võ học Tung cầu không nhiều.

- Chẳng lẽ cậu đã đạt tới cảnh giới Âm Kính?

Dưới ánh đèn Liễu Nguyệt kinh ngạc nhìn Bùi Đông Lai.

- Tạm thời thì chưa.

Bùi Đông Lai lắc đầu:

- Bất quá lấy thực lực của ta bây giờ chỉ cần không gặp phải cao thủ Âm Kinh thì sẽ không có bất kì nguy hiểm nào cả thậm chí cho dù gặp phải cao thủ Âm Kinh ta cũng có thể toàn thân trở ra.

Sau khi nói xong trên mặt Bùi Đông Lai hiện rõ vẻ tự tin.

Tự tin ở cái cơ năng biến thái của thân thể.

Bởi vì Bùi Vũ Phu từ nhỏ đã bắt hấn đứng tấn, luyện tập dẫn thể thuật hơn nữa còn dùng được thủy ngâm mình cho hấn, thân thể của hấn vượt xa người bình thường, mà trước khi đến Đông Hải Bùi Vũ Phu dùng loại thuốc bột màu đen lại càng xuất thần nhập hóa, có thể đề cao cơ năng của các hạng mục thân thể, so với bộ đội đặc chủng cũng không kém chút nào.

Sau này ở trụ sở Huyết Sát huấn luyện thân thể ở cường độ cao lại càng làm cho cơ năng thân thể của Bùi Đông Lai có thể so sánh với bộ đội đặc chủng tinh nhuệ, hấn hôm nay gân cốt vô cùng cứng rắn, chỉ cần có thể đem da thịt đạt được độ cứng như gân cốt, thì đã có thể đạt đến giới hạn cao nhất của con người.

Điều này cũng nói rằng ngay Trần Anh là thành viên của Long Nha, các hạng mục cơ năng của thân thể cũng không thể so sánh với Bùi Đông Lai, có hơn chẳng qua là các loại kinh nghiệm chiến đấu thôi.

- Được rồi, đêm nay ta sẽ chuẩn bị, tranh thủ sáng mai sẽ đưa cho cậu một tư liệu kỹ lưỡng nhất.

Nhận thấy được sự tự tin cùng kiên định trong lời nói của Bùi Đông Lai, Liễu Nguyệt trầm ngâm chốc lát cuối cùng là lựa chọn đáp ứng.

Một mặt nàng biết Bùi Đông Lai là loại người đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi, còn nữa nàng cảm thấy nếu Bùi Vũ Phu buông tay để cho Bùi Đông Lai tôi luyện cũng là có đạo lý, dù sao một đóa hoa ở trong phòng ươm thì không thể nào có được thành tựu.

- Cảm ơn Liễu tỷ.

Bùi Đông Lai vội vàng cảm ơn.

- Đông Lai sau này không cần khách khí với ta.

Liễu Nguyệt nhẹ nhàng thở dài, cười khổ nói:

- Cha cậu đối với ta giống như là phụ mẫu tái sinh, có thể nói hết thảy của ta hiện nay đều là do ông ấy mang lại, lấy ân tình của ông ấy đối với ta và anh trai ta, cho dù có cho cậu hết thảy ta cũng không nhân mày một chút nào!

“ Ách”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Liễu Nguyệt, Bùi Đông Lai sắc mặt rất cuộc thay đổi.

Kể từ khi hấn biết được thân thủ kinh khủng của Bùi Vũ Phu, trong lòng liền cho rằng tên tuổi của Bùi Vũ Phu năm đó không nhỏ, hôm nay nghe được lời nói của Liễu Nguyệt hấn mới biết rốt cuộc là hấn vẫn đánh giá thấp thành tựu của Qua tử.

- Liễu Tỷ, cha ta năm đó rất lợi hại phải không?

Sau khi kinh ngạc xong, Bùi Đông Lai lần đầu tiên không nhìn được hướng tới Liễu Nguyệt hỏi thăm chuyện tình của Bùi Vũ Phu năm đó.

- Đông Lai một chút quá khứ của cha cậu mà cậu cũng không biết sao?

Lần này đến phiên Liễu Nguyệt kinh ngạc, nàng từng hoài nghi Bùi Đông Lai cũng không biết được mọi chuyện của Bùi Vũ Phu, hôm nay xem ra Bùi Đông Lai một chút cũng không biết.

- Không?

Bùi Đông Lai lắc đầu chi tiết đáp:

- Cha vẫn không có nói cho ta biết mọi chuyện.

- Đông Lai nói thật cha cậu năm đó có bao nhiêu thế lực ta cũng không rõ lắm.

Liễu Nguyệt cười khổ nói:

- Ta chỉ biết là, cha cậu năm đó vì đã đoạt đi mũi nhọn đệ nhất kinh thành từ trong tay tứ đại công tử của kinh thành, cũng chính là mẹ cậu, hơn nữa còn đại náo tử cấm thành, cuối cùng toàn thân trở ra, làm cho vua và dân chấn động.

"Ách..."

Nghe được Liễu Nguyệt nói vậy, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy toàn thân sôi trào, một cỗ kích động trong lòng không thể nào áp chế được, ngoài ra hẳn có bị kinh sợ.

Hắn biết là Bùi Vũ Phu rất trâu bò, nhưng không ngờ được Bùi Vũ Phu lại trâu bò đến trình độ như vậy.

- So sánh cha cậu với người ở bốn lĩnh vực Quân, Chính, Thương Nhân thì cha cậu ở giới võ học mới thật sự là cường giả, giới võ học của Nhật Bản năm đó khiêu chiến với giới võ học Tung cầu, các đại môn phái rồi rút phái ra các cao thủ ghê gớm chiến cuối cùng không địch lại được Võ Thần Nhật Bản.

- Cha ta xuất chiến?

Bùi Đông Lai kích động hỏi.

- Một chiêu.

Liễu Nguyệt vừa nói vừa phảng phất nhớ lại trận chiến năm đó, cả người kích động không gì sánh được:

- Võ Thần chỉ dùng một chiêu!

- Một chiêu!

Bùi Đông Lai trợn tròn cặp mắt, hoàn toàn há hốc mồm.

- Đúng vậy, võ thần một chiêu đánh chết võ thần Nhật Bản, làm cho giới võ học Nhật Bản mất hết mặt mũi, hơn nữa còn nói một câu.

Liễu Nguyệt nói tới đây tựa hồ hoàn toàn sôi máu, hô hấp trở nên dồn dập, Thánh Nữ Phong () trước ngực không ngừng đung đưa.

- Nói gì?

Bùi Đông Lai ngừng thở thốt lên hỏi.

- Động vào Tung cầu, dù xa cũng giết.

Liễu Nguyệt run rẩy nói ra những lời này.

Bùi Đông Lai ngây người ra như phỗng, thật lâu không có lên tiếng.

- Từ đó về sau, cao thủ ngoại quốc không những không dám khiêu chiến với giới võ học Tung cầu nữa mà còn không dám bước chân vào Tung cầu nửa bước.

Liễu Nguyệt phun ra một ngụm khó chịu thật sâu cười khổ nói:

- Mà từ đó cha của cậu cũng có được danh hiệu Võ Thần.

Võ Thần...

Bùi Đông Lai dùng sức nuốt nước bọt mặc niệm hai chữ này.

- Chân của cha ta làm sao mà lại gãy.

Sau khi khiếp sợ cùng kích động, Bùi Đông Lai cưỡng chế cho mình trấn định lại, đồng thời nhớ tới lúc Bùi Vũ Phu nói cho hắn biết sau khi mẹ hắn mất thì một mình mang hắn vào trong núi, trong lòng dâng lên một cái nghi vấn.

- Cái này ta cũng không biết, chờ sau này cậu gặp lại Võ Thần thì tự mình hỏi đi.

Liễu Nguyệt lắc đầu, nàng chẳng qua là mơ hồ nghe được một ít chuyện Bùi Vũ Phu thối lui khỏi giang hồ, cụ thể tình tiết như thế nào, thì nàng một chút cũng không biết, càng không biết kinh khủng như Võ Thần tại sao lại mất một chân.

Lần này Bùi Đông Lai không nói gì mà trầm mặc.

- Đúng rồi Đông Lai, sau khi cậu đến Đông Hải không có liên lạc gì với Võ Thần sao?

Liễu Nguyệt mang theo vài phần tò mò hỏi.

Bùi Đông Lai cười khổ:

- Không có, số điện thoại lúc trước không gọi được không biết là ông ấy đã đi đâu nữa.

Liễu Nguyệt như có điều suy nghĩ.

- Liễu tỷ thời gian không còn sớm, người nghỉ ngơi đi.

Bùi Đông Lai vẻ mặt hoàn toàn khôi phục bình tĩnh.

- Tốt.

Liễu Nguyệt gật đầu.

Thấy Liễu Nguyệt gật đầu, Bùi Đông Lai không hề ở lại nữa mà trực tiếp đi khỏi đại sảnh.

Hắn cũng không có trực tiếp trở về căn phòng hắn ở lúc làm gia sư cho Đông Phương Lãnh Vũ mà đi ra ngoài biệt thự, giống như khi làm gia sư cho Đông Phương Lãnh Vũ, chạy chậm ra rừng cây trước khu nhà giàu.

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai đi xa, Liễu Nguyệt rất rõ ràng, ngay cả khi biết được quá khứ huy hoàng của Bùi Vũ Phu cũng sẽ không có một chút giống những tên hoàn khổ, mà ngược lại hắn lại càng cố gắng để có thể theo được nhịp bước của Bùi Vũ Phu.

Một đường chạy chậm đến chỗ rừng cây nhỏ, Bùi Đông Lai điều chỉnh lại hô hấp một lần, nhưng không có nóng lòng tập bộ quyền pháp không tên Bùi Vũ Phu dạy cho hắn mà là giống như lúc còn bé, luyện tập dẫn thể thuật.

- Qua Tử từng nói, Minh Kính chia làm nhập môn cùng đại thành hai giai đoạn, giai đoạn nhập môn có thể đem lực lượng toàn thân tập trung lại rồi đánh ra một kích, kinh lực chấn động không khí tạo thành tiếng động giòn vang, giai đoạn đại thành thì kinh lực có thể thu phát tự nhiên, trong quá trình phát kinh thì tiếng vang phát ra trong không khí cùng cộng hưởng với tiếng xe gió, tạo thành như rồng ngâm.

- Hôm nay ta có thể thu phát kinh lực tự nhiên, lúc phát kinh thì tiếng vang trong xương cốt cộng hưởng cùng tiếng xé gió trong không khí, như vậy là đã đến giai đoạn đại thành, chỉ cần trong lúc phát kinh có thể phong bế lỗ chân lông không để cho kinh lực rò rỉ ra bên ngoài, như vậy có thể coi là đã chạm tới cánh cửa Âm Kính.

Sau khi luyện tập dẫn thể thuật xong, Bùi Đông Lai vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Căn cứ theo lời nói ban đầu của Bùi Vũ Phu nói, người luyện võ ở cảnh giới Minh Kính có thể tập trung kinh lực tập trung trong một đòn đánh chỉ là trong quá trình phát lực, một bộ phận kinh lực có thể hóa thành tinh khí thông qua lỗ chân lông mà tiết ra bên ngoài cơ thể.

Người bình thường sau khi vận động kịch liệt thì người đổ mồ hôi, đỉnh đầu phát nhiệt cũng chính là đạo lý này.

Mà cái gọi là Âm Kính liền có thể trong nháy mắt đó hoàn toàn phong bế lỗ chân lông không để cho kinh lực thoát ra ngoài., có thể tập trung lực lượng hơn, hơn nữa quá trình phát kinh thì tiếng vang của xương cốt không cộng hưởng với tiếng vang của không khí, vậy nên ra chiêu vô thanh vô tức, khi kinh lực bộc phát âm thanh như sấm rền.

Hồi tưởng lại lời nói của Qua Tử, Bùi Đông Lai giống như ngày thường bắt đầu tập luyện bộ quyền pháp vô danh kia.

“ Phù”

Dưới màn đêm Bùi Đông Lai thân như quỷ mị, thân hình vừa động liền truyền ra thanh âm phá không.

“ Vù”

Một quyền xuất ra, kình lực bộc phát chấn động không khí, xương cốt truyền ra tiếng vang giòn hợp cùng thanh âm xé gió trong không khí.

“ Rầm... Rầm”

Bùi Đông Lai trong lúc đánh quyền đã cố gắng khống chế lỗ chân lông của mình nhưng không thể nào đạt đến tinh tủy , thủy chung không có cách nào trong nháy mắt phát kình phong bế lỗ chân lông không để cho kình lực tiết ra ngoài.

Kể từ đó sau khi đánh xong một lần, trên người của hắn xuất hiện rất nhiều mồ hôi.

Không có lau đi mồ hôi trên mặt, Bùi Đông Lai đứng nguyên tại chỗ, cẩn thận tự nhớ lại mỗi quá trình rất nhỏ, từng biến hóa của cơ thể trong lúc phát kình.

Suy tư chốc lát, Bùi Đông Lai lại bắt đầu luyện tập lần thứ hai.

Một lần, hai lần, ba lần...

Không biết qua bao lâu, Bùi Đông Lai toàn thân mồ hôi rơi như mưa khắp người ướt đẫm mới đành chỉ luyện tập.

- Nếu mà có Qua tử ở đây thì chắc có thể lĩnh ngộ nhanh hơn một chút.

Cởi chiếc áo ngoài xuống, lau sạch mồ hôi, Bùi Đông Lai bắt đầu nhớ lại đoạn thời gian Qua tử dạy hắn đánh quyền, thời gian đó mặc dù hắn không có đột phá Minh Kính nhưng hắn biết đó là thời gian hắn tiến bộ nhanh nhất.

Trong khoảng thời gian này hắn có thể tuệ minh kính nhập môn tiến đến minh kính đại thành, trừ tự thân cố gắng tập luyện ra thì cũng bởi vì bản thân cùng Tiêu Phi bắt đầu giai đoạn dung hợp thứ hai làm cho ngộ tính của hắn ở Phương diện võ học tiến bộ thật lớn.

Vắt khô quần áo, Bùi Đông Lai kết thúc buổi luyện tập tối nay, theo đường cũ trở về biệt thự.

Ở một chỗ hắc ám trong rừng cây.

Nam tử đã từng hô to lên: “ Động vào Tung cầu, dù sao cũng đánh” Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi, lộ ra một nụ cười khúc khích mười tám năm không thay đổi.

Trong nụ cười có cưng chiều cũng có cả vui mừng.

codon.trai

168. Chương 165: Chém Đầu Thế Lực Của Phương Gia.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 165: Chém đầu thế lực của Phương gia.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Bùi Đông Lai như ngày thường dậy sớm chuẩn bị đi luyện quyền thì A Long đem một phần tư liệu về Phương Gia ở Hàng Châu đưa cho Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai cũng không có xem ngay mà là để tài liệu vào trong phòng sau đó đi luyện công buổi sáng.

Nửa giờ sau.

Khi mặt trời mọc lên từ hướng đông, ánh hoàng hôn chiếu vào khu biệt thự Cung Đàn thì Bùi Đông Lai cả người ướt đầm mồ hôi trở về biệt thự.

Lúc này Bùi Đông Lai vẫn chưa bước đến cánh cửa của Ấm Kính, nhưng mà hắn không có cảm thấy buồn bực, hắn biết luyện võ không phải là chuyện một sớm một chiều, hắn có thể trong thời gian ngắn đạt được thực lực như bây giờ có thể nói là một điều kì tích.

Lúc Bùi Đông Lai trở về biệt thự thì Liễu Nguyệt vẫn như ngày thường làm bữa sáng cho Đông Phương Lãnh Vũ cùng Đông Phương Uyển Nhi, mà biết được Bùi Đông Lai trở về biệt thự, Đông Phương Lãnh Vũ không có rửa mặt đánh răng mà đứng ở cửa biệt thự Chờ Bùi Đông Lai.

- Đông Lai ca!

Mắt thấy Bùi Đông Lai tiến vào biệt thự, Đông Phương Lãnh Vũ giống như là phát hiện ra đại lục mới vậy, hưng phấn gọi một tiếng, bước nhanh tới chỗ Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai lau mồ hôi trên mặt cười đón nhận, nói:

- Mặt trời hôm nay mọc từ hướng tây hay sao mà chú có thể dậy sớm vậy.

- Kể từ lần trước ta đáp ứng với ca ngủ sớm dậy sớm thì bây giờ ta đều dậy rất sớm.

Đông Phương Lãnh Vũ cao hứng nói.

- Đúng rồi học kỳ mới thế nào? Thành tích có thể tăng lên không?

Bùi Đông Lai hỏi.

Đông Phương Lãnh Vũ giơ tay lên đầu nói:

- Học kỳ mới bắt đầu trường tổ chức một cuộc thi ca đoán thử xem ta được bao nhiêu điểm.

- Bao nhiêu?

Thấy bộ dáng đắc ý của Đông Phương Lãnh Vũ, Bùi Đông Lai hiểu được thành tích của hắn khẳng định không tệ, trong lòng có chút vui mừng.

- Toàn khối có 280 người, ta đứng trong top 36 người.

Đông Phương Lãnh Vũ vừa nói vừa nhớ ra cái gì đó, cười hắc hắc nói:

- Đông Lai ca, ca không biết trong lúc công bố thành tích, học sinh lớp ta kinh hãi như thế nào đâu, bọn họ cũng không tin ta có thể thi tốt như vậy.

- Thực lực chứng minh hết thảy, không cần để ý đến lời nói của người khác.

Bùi Đông Lai cười cười nói.

- Chứng minh thì chứng minh được nhưng bọn họ hoài nghi ta, rất là khó chịu.

Đông Phương Lãnh Vũ vừa nói, vẻ mặt sùng bái nhìn Bùi Đông Lai:

- Khó chịu thì khó chịu, ta còn nói với bọn họ một câu khiến cho tất cả bọn họ đều ngậm miệng lại, ca đoán thử coi ta nói cái gì?

Bùi Đông Lai cười lắc đầu.

- Đông Lai ca, Thủ khoa của cả nước là gia sư của Lão tử, các người lại dám hoài nghi thành tích của lão tử sao?

Đông Phương Lãnh Vũ biểu diễn lại bộ dáng lúc đó vừa nói vừa cười rất đắc ý.

Bùi Đông Lai âm thầm cười khổ...

- Đông Lai ca cũng thật không tốt, không dạy ta kĩ thuật đua xe thì thôi, trở lại cũng không có nói với ta một tiếng, để tối qua ta cứ thế đi ngủ.

Thấy Bùi Đông Lai không có phát biểu ý kiến, Đông Phương Lãnh Vũ oán giận nói.

- Đạo này bận quá, đợi sau khi quốc khánh ta sẽ dạy cho chú.

Bùi Đông Lai hơi có vẻ lúng túng nói:

- Tối hôm qua trở về cũng là do có việc, lần sau sẽ điện thoại trước cho người.

- Tốt lắm Tiểu Vũ, con cũng không cần quần lấy Đông Lai ca nói chuyện nữa, đề cho Đông Lai ca đi tắm, con cũng đi rửa mặt đi rồi còn ăn sáng.

Đông Phương Lãnh Vũ vẫn còn muốn nói với Bùi Đông Lai cái gì nữa thì Liễu Nguyệt mang tạp dề từ trong nhà bếp đi ra nói với Đông Phương Lãnh Vũ.

- Đi rửa mặt đi, ta đi tắm đã.

Thấy Đông Phương Lãnh Vũ vẻ mặt không vui chuẩn bị cãi lại Liễu Nguyệt, Bùi Đông Lai liền vỗ vỗ bả vai Đông Phương Lãnh Vũ.

Đông Phương Lãnh Vũ buồn khổ gật gật cái đầu, không nói cái gì nữa, đối với hắn mà nói thì có thể không nghe lời của Liễu Nguyệt chứ không thể không nghe lời của Bùi Đông Lai được.

Sau khi về phòng, Bùi Đông Lai chui vào nhà tắm, hắn cũng không có nóng lòng xem tư liệu về Phương Gia mà đi tới nhà bếp ăn cùng ba người Liễu Nguyệt, Đông Phương Lãnh Vũ, Uyển Nhi ăn sáng.

Trong lúc ăn điểm tâm. Uyển Nhi vẫn ồn ào nói Bùi Đông Lai không giữ lời hứa, không giới thiệu cho nàng thần tiên tỷ tỷ.

Bùi Đông Lai tự biết đuối lý, không dám cùng tiểu cô nương nói chuyện vùi đầu vào ăn cơm.

- Đông Lai, lát nữa ta đi đến sân bay tiễn Tương tiên sinh cùng Mộ tiểu thư, cậu có đi không?

Vừa ăn Liễu Nguyệt vừa hỏi.

Bùi Đông Lai lắc đầu, nói:

- Ta không đi đâu Liễu tỷ.

Thấy Bùi Đông Lai không muốn đi, Liễu Nguyệt cũng không có miễn cưỡng, chẳng qua là trong lòng tò mò thần tiên tỷ tỷ trong miệng của Tiểu Uyển là thần thánh Phương nào có thể làm cho Bùi Đông Lai đối với sự chủ động của Mộ Khuynh Nhan không một chút động tâm.

- Đông Lai ca, ta lái xe đưa ca đến trường học được không?

Biết được Bùi Đông Lai không đi tiễn Mộ Khuynh Nhan, Đông Phương Lãnh Vũ sắc mặt hưng phấn nói:

- Thuận tiện biết một chút về các cô em ở trường học của ca như thế nào.

- Ngoan ngoãn mà đi học đi.

Bùi Đông Lai tức giận ném một cái hạt dẻ vào người Đông Phương Lãnh Vũ.

Về mặt Đông Phương Lãnh Vũ ủy khuất, nhìn Bùi Đông Lai, cuối cùng đành phải buồn bực chui vào chiếc Aston Martin đi đến trường, Mà Bùi Đông Lai thì lái chiếc Audi a4 của Liễu Nguyệt về trường đại học Đông Hải.

Đối với trường Đông Hải mà nói, chiếc Audi a4 cũng không khiến cho quá nhiều người chú ý.

Dĩ nhiên nếu hắn lái chiếc Aston Martin bị hạn chế trên thế giới thì sẽ khiến cho toàn trường chấn động.

Audi a4 không khiến cho oanh động, chỉ là Bùi Đông Lai tối qua bởi vì được đích thân Mộ Khuynh Nhan bày tỏ nên trở thành nhân vật phong vân được mọi người tôn sùng.

Dọc theo đường đi, Bùi Đông Lai kéo theo rất nhiều sự chú ý, thậm chí có không ít nữ sinh nhìn hắn chỉ trỏ.

Đối với việc này Bùi Đông Lai không rảnh mà để ý, hắn đi thẳng tới phòng của hắn.

Lúc Bùi Đông Lai mở cửa ra đã thấy Cổ Văn Cảnh rửa mặt xong, mà Ngô Vũ Trạch cùng Trang Bích Phàm thì vừa mới dậy.

- Đông Lai, chú còn biết trở về cơ à?

Thấy Bùi Đông Lai xuất hiện ở cửa, Ngô Vũ Trạch về mặt hưng phấn hỏi:

- Tối hôm được qua mấy nháy?

- Mấy cái con mợ các chú ấy.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười.

Trang Bích Phàm nghiêm trang:

- Từ xưa đến này, hồng nhan bạc mệnh, nam nhân đào hoa đoản mệnh, Đông Lai chú phải cẩn thận.

- Trang Bích Phàm, chú không cần phải lo lắng, chú quá coi thường ka rồi.

Bùi Đông Lai cười trả lời.

- Cũng không phải là nói chú cao bao nhiêu, to như thế nào, mà là cây súng trong đũng quần chú cứng thế nào, dài bao nhiêu, to thế nào?

Trang Bích Phàm về mặt bình tĩnh nói.

- Chú được lắm.

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt, hắn cảm thấy cùng Trang Bích Phàm giảng đạo lý quả thực là tự tìm tai vạ.

Sau đó Ngô Vũ Trạch cùng Trang Bích Phàm đi rửa mặt, Bùi Đông Lai hướng tới Cổ Văn Cảnh hỏi:

- Văn Cảnh, hai ngày sau Đông Hải tổ chức một cuộc tụ hội, Hiệu Trưởng có tham gia không?

- Chú cũng biết à, Ông nội của ta luôn không có hứng thú với hoạt động này.

Cổ Văn Cảnh cười khổ nói:

- Chú muốn đi à?

- Ừ.

Bùi Đông Lai cũng không giấu diếm:

- Ta nghĩ nếu hiệu trưởng đi thì gọi cho ngài, nếu không đi vậy thì thôi.

Nghe Bùi Đông Lai nói như thế Cổ Văn Cảnh không nói cái gì nữa, hắn biết Cổ Bồi Nguyên có bao nhiêu lòng tin với Bùi Đông Lai, chỉ là thông qua khoảng thời gian tiếp xúc này hắn biết được Bùi Đông Lai không phải là loại người thích vui đầu vào nghiên cứu học thuật.

Đợi Ngô Vũ Trạch cùng Trang Bích Phàm rửa mặt xong, bốn người Bùi Đông Lai đi xuống phòng học, dọc theo đường đi Bùi Đông Lai vẫn gây được sự chú ý cho người khác.

Thậm chí sau khi tới phòng học vẫn có một số người vây lấy hỏi về chuyện xảy ra lúc Bùi Đông Lai cứu Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc khiến cho Bùi Đông Lai khổ không thể tả.

Cho đến khi thầy giáo vào lớp thì bọn chúng mới trở lại chỗ ngồi của mình.

Tiết đầu tiên là quản lý học, thầy giáo chính là một trong những người thầy giáo cao tuổi của đại học Đông Hải, rất có tài năng, liên tiếp đưa ra các lý luận thực tế, khiến cho không khí lớp học hết sức sôi nổi.

Bùi Đông Lai vừa nghe giảng vừa đem chương trình xem qua, cảm giác được đại khái nắm giữ thì đem tài liệu về Phương gia mà Liễu Nguyệt đưa cho ra xem.

Phương Chấn, nam, 50 tuổi, chủ tịch tập đoàn Bảo Hồ ở Hàng Châu.

Tư liệu về Phương Chấn gần mười tờ, Bùi Đông Lai đọc rất cẩn thận sợ bỏ sót một chi tiết quan trọng nào.

Phương Chấn cũng giống như những tên kiêu hùng trong hắc đạo, dựa vào hắc đạo mà khởi nghiệp, mấy năm nay theo sát được nhịp bước của thời đại, dùng những hoạt động phi pháp để kiếm tiền, rửa tiền dưới danh nghĩa chính đạo.

Về địa vị trong thương giới của Phương Chấn thì có thể nói là cả Chiết Giang chỉ có một, về địa vị trong giang hồ thì có thể coi là lão đại của cả Chiết Giang, thủ hạ tinh binh có không ít, trong đó khiến Bùi Đông Lai chú ý nhất có hai người, một người tên là Dương Bình là bộ đội đặc chủng giải ngũ, một người khác là Triệu Hùng, từ nhỏ tập võ, trong hắc đạo được xưng là cao thủ số một số hai, chẳng hiểu sao lại bị Phương Chấn hàng phục.

Căn cứ vào tài liệu thì hai tên Dương Bình, Triệu Hùng là cận vệ của Phương Chấn, ngoài ra Phương Chấn còn có một tổ chức tương tự Huyết Sát, nhân số cụ thể không rõ, toàn bộ đã qua huấn luyện.

Nhìn tư liệu về Phương Chấn xong, Bùi Đông Lai hiểu được muốn ám sát Phương Chấn thì khó khăn không phải nhỏ.

Ngoài dự liệu của Bùi Đông Lai chính là trong tư liệu thì người được chú ý thứ hai không phải là Phương Thế Vinh cũng không phải là vợ của Phương Chấn mà là một nữ nhân gọi là Phương Hiểu Hồng, bốn mươi hai tuổi, là lão đại của tập đoàn Văn Đạt, là gia chủ của xí nghiệp nổi tiếng Chiết Giang, là ủy viên chính trong cả nước.

Từ ý nào đó đã nói, riêng về thân phận thì em gái của Phương Chấn là Phương Hiểu Hồng còn trâu hơn cả Phương Chấn.

Điều này làm cho Bùi Đông Lai kinh ngạc đồng thời càng gợi thêm tò mò của hắn, sau đó hắn rõ ràng thấy trong tư liệu có ghi một câu, Phương Hiểu Hồng đến nay chưa lập gia đình, quan hệ với rất nhiều người. Là người tình của phó thường vụ Tào Nghiễm Giang, mà nhi tử của Phương Hiểu Hồng là Phương Thế Kiệt rất có thể cũng là con riêng của Tào Nghiễm Giang.

Một tin tức khác cũng khiến cho Bùi Đông Lai chú ý đó là hắn nhìn qua tư liệu của Phương Thế Vinh cùng Phương Thế Kiệt thì biết được Phương Thế Vinh trước mắt là chủ của tập đoàn Bảo Hồ, tập đoàn chuyên kinh doanh khách sạn, chỗ ăn chơi.

Nhìn tất cả các tài liệu này xong, Bùi Đông Lai cau mày, hắn biết rõ Phương Chấn ở Chiết Giang có thể hô mưa gọi gió, ngoại trừ mạng lưới liên lạc của bản thân ra thì đều dựa trên quan hệ với Tào Nghiễm Giang.

Dưới tình hình này nếu mà trong quá trình ám sát Phương Chấn để lại dấu vết thì đúng là vô cùng phiền toái.

Trầm mặc một hồi lâu Bùi Đông Lai lấy bút vẽ một dấu xe lên đầu một người.

Chém đầu!

codon.traí

169. Chương 166 : Bước Lên Sân Khấu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 166 : Bước lên sân khấu.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Buổi chiều 2 ngày sau đó.

Khi Bùi Đông Lai lái chiếc Audi vào khu biệt thự Đan Cung thì thấy được bên trong khu biệt thự bỗng trở nên náo nhiệt.

Đối với việc này thì Bùi Đông Lai cũng biết, bởi vì đêm nay sẽ tổ chức tụ họp cho nên rất nhiều đại nhân vật sẽ trở về Đông Hải mà mấy vị MM xinh đẹp này chính là bồ nhí hoặc vợ 2, vợ 3... của đám nhà giàu kia.

Ô tô đến biệt thự Đan Cung, Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi đã đứng sẵn đó, trong đó Đông Phương Uyển Nhi thân mang theo một bộ lễ phục công chúa thanh thuần, đáng yêu mà Đông Phương Lãnh Vũ thì vẫn giống như ngày thường vẫn mang theo một bộ trang phục đậm chất England nhưng cũng không che dấu được vẻ hung hăng, càn quấy của hắn.

- Đông Lai ca.

- Kẻ lừa đảo, đại lừa gạt!

Mắt thấy Bùi Đông Lai vào biệt thự thì Đông Phương Lãnh Vũ cùng tiểu la ly lần lượt mở miệng, một người thì hưng phấn, một người thì khinh bỉ, thái độ hoàn toàn trái ngược nhau.

Bùi Đông Lai cũng chẳng để ý đến lời nói của tiểu la ly, một tay của hắn véo lên trên má tiểu la ly.

Bùi Đông Lai cười cười buông tay ra, hướng Đông Phương Lãnh Vũ hỏi:

- Tiểu Vũ, tiểu cô chú đâu?

- Tiểu cô đang ở trên lầu thay quần áo, cô ấy nói ca mau đi thay quần áo đi, 5h30 chúng ta sẽ xuất phát.

Đông Phương Lãnh Vũ cười nói.

Bùi Đông Lai “Ừ” một tiếng, định chuẩn bị đi thay quần áo thì thấy tiểu la ly tức giận, trừng mắt, hận không thể đi lên cắn hắn hai cái.

Đối với việc này thì Bùi Đông Lai cũng thấy vui vẻ.

30' sau, khi Bùi Đông Lai trở lại đại sảnh thì ln cũng chưa xuống lầu, lúc này Đông Phương Lãnh Vũ đang chơi game mà một bên tiểu la ly đang xem phim hoạt hình.

Bùi Đông Lai ngồi trên ghế salon vừa được vài phút thì trên ln thân mang theo một bộ lễ phục dạ hội màu đen từ trên lầu đi xuống.

Ngày hôm nay, Liễu Nguyệt đặc biệt bới tóc trên đầu lên, lễ phục dạ hội cũng không có hở cho lắm, tuy nhiên nó vẫn làm tôn lên những đường cong trên thân thể của nàng, làm cho khí chất của nàng tăng lên.

Nàng không đeo trang sức gì cả nhưng lại khuynh quốc khuynh thành.

Bởi vì, chính bản thân nàng đã đẹp sẵn rồi, cho dù là nữ minh tinh thấy nàng cũng phải ảm đạm thất sắc.

Thấy như vậy thì Bùi Đông Lai liền thất thần.

Hơi thở lạnh như băng, khí chất cao quý, thân thể mềm mại dụ người.

Nói riêng về diện mạo hay dáng người thì ln có thể so sánh được Quý Hồng nhưng luận về lực hấp dẫn đối với nam nhân thì Liễu Nguyệt cao hơn.

Dù sao, từ xưa đến nay, Bàng mỹ nhân luôn có thể làm cho nam nhân điên cuồng.

Ngắn ngủi sau vài phút trò chuyện, Bùi Đông Lai đi theo Liễu Nguyệt cùng Đông Phương Lãnh Vũ, tiểu la ly hai người ra biệt thự.

Bên ngoài có chiếc Lincoln, thân là bảo tiêu của Liễu Nguyệt thì Tiểu Lang đã đứng sẵn đây.

Lúc trước khi Bùi Đông Lai vào biệt thự thì Tiểu Lang đang đi rửa xe, lúc này thấy Bùi Đông Lai ở đây thì Tiểu Lang có chút ngạc nhiên.

Hiển nhiên là hắn có thể thấy được thực lực của Bùi Đông Lai rõ ràng là đã tăng lên.

Bùi Đông Lai mỉm cười, chờ Liễu Nguyệt, Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi ba người tiến vào trong xe rồi thì hắn mới lên.

Ô tô khởi động, Lincoln liền chạy ra khỏi khu biệt thự. Căn cứ theo lời của Liễu Nguyệt thì bữa tiệc tối nay được tổ chức trên một du thuyền xa hoa, sau khi khách nhân có mặt đầy đủ thì du thuyền sẽ đi ra khơi.

6h30' chiếc Lincoln đã đến nơi, phóng mắt nhìn lại thì khắp nơi toàn là Limousine hơn nữa trong đó còn không ít xe mang biển số quân đội.

Hai bên cửa du thuyền có nhiều võ cảnh mang theo vũ trang đứng canh gác, mỗi người khi lên thuyền thì đều được kiểm tra, hơn nữa buổi tụ hội đêm nay cấm tuyệt đối không cho phép người nào mang theo súng hay vũ khí lạnh đi vào.

Trên mặt biển, một chiếc du thuyền xa hoa lẳng lẳng đầu ở chỗ này, không ít khách nhân đứng ở trên boong thuyền thưởng thức cảnh sắc, ánh mắt lâu lâu lại ném vào trong bờ, quan sát thử có vị khách nào đến.

Mắt thấy chiếc Lincoln của Liễu Nguyệt đi đến thì toàn bộ khách nhân đều đem ánh mắt nhìn về.

Lincoln dừng lại, trước tiên Tiểu Lang xuống xe, sau đó đi ra mở cửa cho ln, còn Bùi Đông Lai thì trực tiếp mở cửa đi xuống.

Àn?

Xa xa, thấy Bùi Đông Lai đi xuống thì toàn bộ mọi người đều ngạc nhiên, người trẻ tuổi này là ai, như thế nào mà hần lại ngồi trên xe của Liễu Nguyệt ?

Không đợi mọi người nghĩ ra nguyên nhân thì 3 người Liễu Nguyệt , Đông Phương Lãnh Vũ , Đông Phương Uyển Nhi cũng đã xuống xe.

Dưới ánh trời chiều, vẫn là vẻ lãnh mạc trên khuôn mặt của nàng, phần lãnh mạc ấy làm cho nhiều người mất đi dũng khí khi muốn bước lên bắt chuyện.

Sau đó, Liễu Nguyệt liền đi trước, Bùi Đông Lai theo sát ở sau mà Đông Phương Lãnh Vũ lại nắm lấy tay của Đông Phương Uyển Nhi đi tiếp theo, phía sau cùng là Tiểu Lang.

- Người trẻ tuổi kia là ai nhỉ?

- Không biết, bắt quá nhìn có vẻ không giống bảo tiêu của Liễu Nguyệt .

- Đúng a, thật là kỳ quái, từ lúc nào mà bên cạnh Băng mỹ nhân lại có một nam nhân?

. . .

Trên boong tàu, đám người liền sôi nổi bàn tán.

- Hần gọi là Bùi Đông Lai .

Đang lúc mọi người đang nghi hoặc thì một gã nam nhân đầu tóc húi cua xuất hiện, nhìn thấy Liễu Nguyệt xuất hiện thì thần nhiên mở miệng.

“ Ách”

Nam nhân mới mở miệng, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh.

- Bùi Đông Lai ? Không nghe nói qua a.

Lập tức có một thương nhân khó hiểu khỏi, những người khác thì nhìn vào tên thanh niên kia, chờ mong hắn sẽ trả lời.

- Một người trẻ tuổi đi vào Đông Hải không quá 3 tháng.

Tên thanh niên kia thần nhiên nó, dường như đó là một chuyện không liên quan đến hắn:

- Trong vòng 3 tháng, chẳng những hắn đã trở thành đệ tử của Cổ Bồi Nguyên , có quan hệ không tầm thường với Liễu Nguyệt mà mấy ngày trước đó tại Miếu Thành Hoàng thì hắn đã đánh bại tử của Phương Thế Vinh là Phương Thế Vinh .

”Ách. . .”

Nghe được tên thanh niên kể như vậy thì trong đó có một vài thương nhân đến từ Chiết Giang liền trợn mắt.

Bọn hắn đến từ Chiết Giang cho nên rất rõ ràng Phương gia ở Chiết Giang có năng lực khủng bố đến nhường nào.

Dưới tình hình như vậy mà một tên thanh niên mới tới Đông Hải chưa tới 3 tháng đã dám đập lên Phương đại thiếu gia sao?

- Chú em nghe tin tức này từ đó thế?

- Đúng vậy, tính cách bao che khuyết điểm của Phương Chấn thì tất cả mọi người ở Chiết Giang đều biết, nếu người trẻ tuổi kia thật sự dám đánh Phương Thế Vinh thì Phương Chấn có thể bỏ qua sao?

Hai gã thương nhân đến từ Chiết Giang đưa ra nghi ngờ.

- Nơi này là Đông Hải.

Tên thanh niên nhìn chằm chằm vào bóng lưng Liễu Nguyệt , phun ra một câu thần bí khó lường, sau đó xoay người trở lại khoang thuyền.

Chẳng...chẳng lẽ Liễu Nguyệt vì người trẻ tuổi không có danh tiếng kia mà không tiếc mọi thứ, đắc tội với Phương gia sao?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thương nhân trên boong thuyền đều đoán được cái gì, vẻ mặt ngạc nhiên.

- Mau nhìn, người của Phương gia đến kìa.

Trong đám người, không biết là tên thương nhân nào mở miệng nói.

Nói xong, dường như tất cả mọi người trên boong thuyền đều đem ánh mắt nhìn về phía bờ biển.

Lúc này, dưới sự mở đường của một xe cảnh sát, một chiếc Audi A6 có biển số chính phủ tính Chiết Giang đi đến, sau chiếc Audi A8 là một chiếc Limousine có biển số xe là 8888.

Sau khi xe dừng lại thì một gã đeo kính, bụng phệ, đầu hơi hói đi xuống, sau đó trong chiếc Limousine một nữ nhân mặc bộ lễ phục dạ hội màu đen bước xuống rồi hướng phía nam nhân đầu hói đi tới.

Cuối cùng là một gã nam nhân đầu trọc từ trong Limousine đi ra, dáng người của nam nhân này rắn chắc, thân mặc một bộ âu phục màu đen, vẻ mặt hung hãn, ánh mắt lạnh lùng, làm cho người khác có một loại cảm giác áp bách.

Phương Chấn.

Đại kiều hùng hô phong hoán vũ tại Chiết Giang.

Mà phía trước Phương Chấn là tng nhân vật số 1 trong chính giới của Chiết Giang, mà người nữ nhân thân mặc một bộ lễ phục màu đen chính là muội muội của Phương Chấn phh.

Sau khi 3 người xuống xe thì cùng vài tên quan viên của Đông Hải đi lên du thuyền.

- Các người nói, tên kia sẽ có kết cục ra sao?

Mất thấy 3 người lên du thuyền thì một gã thương nhân không nhin được mà nhiều chuyện hỏi.

- Nếu là như vậy thì đêm nay sẽ có kịch hay để xem rồi.

Mã gã thương nhân khác lộ ra vẻ mặt chờ mong, dường như hắn đang chờ mong 2 thế lực lớn sẽ PK với nhau.

- Theo ta thấy thì cho dù việc này là thật, thì ngày hôm nay cũng sẽ không phát sinh ra xung đột gì cả, nhiều nhất cũng chỉ là âm thâm giao phong với nhau mà thôi.

Lại một tên thương nhân nữa bình tĩnh phân tích.

Trong lúc nhất thời, mấy tên thương nhân trên boong tàu đèn bàn tán sôi nổi, mỗi người phát biểu ý kiến riêng của mình.

Cùng lúc đó.

Tầng cao nhất của khoang thuyền.

Một gã mặc bộ trang phục rẻ tiền đứng ở bên cửa sổ, nhìn về phương xa, suy nghĩ xuất thần.

Hành động của nam nhân trung niên này vô cùng quái dị, hấp dẫn không ít ánh mắt của du khách.

Đối mặt với mấy ánh mắt kia nam nhân trung niên cũng không thèm để ý, hấp chấp tay sau lưng, ngạo nghễ mà đứng, lẳng lẳng thấy chiếc du thuyền xa hoa kia nhỏ neo.

Hai mươi năm trước.

Hắn đứng ở chỗ này, nhất hô bá ứng(*), quần hùng thần phục.

Hôm nay.

Hắn đứng ở chỗ này, nhìn thiếu niên Bùi gia đi lên sân khấu.

(*) :được nhiều người ủng hộ

codon.tra

170. Chương 167 : Cừu Nhân Gặp Mặt.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 167 : Cừu nhân gặp mặt.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà làm toát lên vẻ xinh đẹp của mặt biển.

- Chiếc du thuyền này tên là Trân Ny Hào , chiều dài khoảng 200m, rộng 30, gồm có 7 tầng, trên tầng thứ 7 có phòng hội nghị, phòng ăn, có rạp chiếu phim... thuyền này có thể chở 2500 hành khách và có khoảng 1000 thuyền viên.

- Toàn bộ thuyền có 6 boong tàu, mỗi tầng tầng trên boong thuyền đều có phòng khách, mỗi phòng có thể chứa hơn 1000 người, vận dụng hệ thống quản lý tiên tiến nhất thế giới. Trong này, người ta có thể trải nghiệm phục vụ 5 sao.

Lên thuyền, thấy Bùi Đông Lai đối mặt với Trân Ny Hào cũng không thay đổi sắc mặt thì Liễu Nguyệt liền gật đầu, đồng thời giới thiệu cho Bùi Đông Lai biết:

- Ở châu Á thì không tính là du thuyền tốt nhất, chiếc du thuyền này được làm theo chiếc Trân Châu Hào chính hiệu, chỉ là một mẫu thu nhỏ của Trân Châu Hào.

- Liễu tử, tổng cộng đêm nay tham gia có bao nhiêu người? Du thuyền lớn như vậy, phải chăng là có chút lãng phí?

Bùi Đông Lai hỏi.

Liễu Nguyệt cười cười nói:

- Đêm nay tụ họp lại đây là để ăn mừng 5 năm tổ chức vùng tam giác Trường Giang thành lập, khách nhân chỉ có khoảng 300 người, có vẻ phần lãng phí, Đông Lai, cậu có điều không biết, đêm nay toàn bộ mọi thứ trên Trân Ny Hào đều do lão bản ở phía sau cung cấp miễn phí.

Bên tai vang lên lời nói của Liễu Nguyệt thì Bùi Đông Lai liền minh bạch. Ngày hôm nay là ngày kỷ niệm 5 năm tổ chức vùng tam giác Trường Giang thành lập cho nên tất cả giới thượng lưu của vùng tam giác Trường Giang đều tụ tập lại đây, dưới tình hình như vậy thì lão bản ở phía sau Trân Ny Hào chẳng những

để cho mọi người biết đến danh tiếng của mình, hơn nữa thông qua lần này có thể kết bạn và khuếch trương công việc làm ăn của mình.

Nhân mạch.

Ở một quốc gia cù bấp như TQ này thì hai chữ này còn quan trọng hơn vàng, bạc.

- Liễu tiểu thư, Phó thị trưởng đợi ngài đã lâu rồi.

Một lát sau, một gã trung niên đeo kính mắt chào đón, mỉm cười mở miệng đối với Liễu Nguyệt , đồng thời âm thầm đánh giá Bùi Đông Lai .

- Làm phiền Tổng thư ký dẫn đường.

Có lẽ nhận ra nam nhân trung niên này đánh giá Bùi Đông Lai nên giọng nói của Liễu Nguyệt lạnh như băng.

- Được.

Trong lòng Tổng thư ký khẽ động sau đó vẻ mặt tỉnh bơ gạt đầu, liền đi trước dẫn đường, ngồi thang máy chuẩn bị lên tầng 7 của du thuyền.

Đoàn người Bùi Đông Lai vừa mới đặt chân vào thang máy thì đám người Phương Chấn , Tào Nghiễm Giang , Phương Hiểu Hồng cùng với vài tên quan viên ở Đông Hải liền tiến vào đại sảnh.

Cùng lúc đó.

Một chiếc Mercedes-Benz s600 cùng một chiếc Audi a8 trước sau chạy nhanh tới bờ biển

Mercedes-Benz s600 dừng lại, lái xe trước tiên ra mở cửa, trong ô tô người xuống xe chính là một người thanh niên.

Thanh niên đi giày Tây phối hợp với khuôn mặt tuấn mỹ làm cho hắn trở nên anh tuấn hơn.

Người thứ 2 đi xuống xe là một nam nhân trung niên, nam nhân trung niên này có vài phần giống với người thanh niên kia.

Mặc dù nam nhân trung niên mặc một thân âu phục xa xỉ, đeo một chiếc đồng hồ Rolex hàng thật giá thật, chẳng qua là nam nhân trung niên này không khí thế, ngược lại thân hơi có vẻ hơi cúi, tóc cũng trắng không ít.

- Chuyện tình của con và Tô Thi Vận ta đã có nghe qua, một hồi nữa gặp mặt cha mẹ của Tô Thi Vận thì thái độ tỏ ra khách khí một chút.

Làm như đã nhận ra vẻ buồn bực của người thanh niên, nam nhân trung niên nhắc nhở.

Nam niên tên là Ngô Vũ Trạch gạt gạt đầu, khước miệng nở lên nụ cười tự giễu:

- Con biết nên làm như thế nào rồi.

Nhận thấy được khước miệng Ngô Vũ Trạch nở ra nụ cười tự giễu thì nam nhân trung niên có chút đau lòng, càng nhiều hơn là áy náy, hắn không nói gì thêm mà là mang theo thanh niên lẳng lẳng chờ đợi chiếc Audi A8 đến.

Rất nhanh, chiếc Audi A8 chậm rãi tiến đến, khi dừng xe một đôi vợ chồng trung niên xuống xe, nam mang giày Tây, khí độ bất phàm, nữ mặc một bộ phục trang đẹp đẽ, có tư thế của một bà nhà giàu mới nổi.

Thấy hai người xuống xe thì 2 cha con Ngô Vũ Trạch bước lên nghênh đón.

- Tô tiên sinh, Tô thái thái.

Ngô Sinh tiến lên, vẻ mặt mỉm cười chào hỏi, đồng thời khom người hỏi thăm, chủ động chìa hai tay ra.

- Ngô tiên sinh đã lâu không gặp.

Nam nhân trung niên lộ ra một nụ cười xấu giao, vươn tay phải ra, nhẹ nhàng bắt 2 tay của Ngô Sinh.

- Tô thúc thúc, Lý a di.

Mắt thấy cha mình buông lỏng 2 tay ra thì Ngô Vũ Trạch mỉm cười chào hỏi, giọng nói vô cùng khách khí, nụ cười cũng không có nửa điểm buồn bực.

”Hừ.”

Đổi mặt Ngô Vũ Trạch chủ động lấy lòng, nữ nhân trung niên tên là Lý Lệ liền khinh miệt liếc nhìn Ngô Vũ Trạch một cái, không nhẹ không nặng hừ một tiếng, sau đó liền quay đầu, không để ý tới Tô Văn, hoàn toàn đem Ngô Vũ Trạch trở thành không khí.

- Vũ Trạch a, nghe nói dạo này cháu đang học ở ĐH Đông Hải, có cảm giác như thế nào?

So sánh với Lý Lệ mà nói thì chồng của nàng, Tô Văn tỏ ra thái độ ân cần, ít nhất ở mặt ngoài là như thế.

- Đa tạ Tô thúc thúc quan tâm, cảm giác hoàn hảo.

Vẻ tươi cười trên mặt Ngô Vũ Trạch không giảm chẳng qua là nụ cười có chút mất tự nhiên.

- Vậy thì tốt rồi, hảo hảo mà học, chờ sau khi tốt nghiệp thì về giúp cho cha cháu.

Tô Văn lộ ra tư thế trưởng bối, nhìn qua thì có vẻ hết sức quan tâm Ngô Vũ Trạch, nhưng mà Ngô Vũ Trạch và Ngô Sinh đều rõ ràng, chẳng qua Tô Văn chỉ đem phần khinh miệt cùng khinh thường che dấu đi mà thôi.

Tất cả chuyện này đơn giản là Tô gia và Ngô gia ở Hàng Châu là hai gia tộc có địa vị khác nhau.

- Ngô Vũ Trạch, cậu không có tiếp tục quấy rầy Thị Vận đó chứ?

Coi như lúc Ngô Vũ Trạch trầm mặc thì bỗng nhiên Lý Lệ mở miệng, giọng nói đầy vẻ bất mãn.

- Cháu cùng Thị Vận đã không có liên hệ với nhau.

Ngô Vũ Trạch vẫn cười như vũ, nhưng mà trong nụ cười có vài phần tự giễu.

- Thị Vận nhà ta cùng với Phương Thế Kiệt của Phương gia sẽ đính hôn, người không nên quấy rối nó, nếu không sẽ xảy ra hiểu lầm, trách nhiệm ta sợ một mình người cũng không đảm đương nổi đâu.

Lý Lệ ngửa mặt lên, giống như là một con khổng tước cao ngạo, dùng một loại ánh mắt khinh miệt nhìn Ngô Vũ Trạch.

Nghe được lời nói của Lý Lệ thì sắc mặt của Ngô Vũ Trạch hơi đổi.

Thân hình hắn run lên:

- Dò Lý cứ yên tâm, cháu tự biết nên làm như thế nào.

- Vậy thì tốt.

Lý Lệ không nhẹ không nặng phun ra ba chữ sau đó kéo lấy cánh tay Tô Văn:

- Tào tính trưởng cùng người của Phương gia đã lên thuyền, chúng ta cũng nhanh chóng lên đi.

- Ngô tiên sinh, Vũ Trạch, cùng nhau đi?

Tô Văn khách khí một phen

- Tô thúc cùng Lý ai đi lên trước đi, cháu cùng cha cháu đang chờ một vị bằng hữu.

Lúc này đây, không đợi Ngô Sinh mở miệng, Ngô Vũ Trạch đã nói.

- Được.

Tô Văn không nói lời vô ích, tùy ý Lý Lệ kéo cánh tay của hắn đi vào du thuyền.

- Cha, thực xin lỗi, khiến người khó chịu rồi.

Đưa mắt nhìn Tô Văn và Lý Lệ rời đi, vẻ mặt Ngô Vũ Trạch tỏ ý xin lỗi.

Trong lòng Ngô Sinh đau đớn, đôi mắt hơi nóng lên, vươn tay khẽ vuốt nhẹ đầu Ngô Vũ Trạch , cười khổ nói:

- Đứa nhỏ này, cần gì phải nói lời xin lỗi, là ta vô dụng, khiến Tô gia luân lạc đến tình thế như hiện này, con cũng không nên bức bối, tự trách bản thân làm gì.

- Cha, cha cứ xem, trên thế giới này không chỉ có một mình Tô Thi Vận , còn có nhiều nữ nhan mà.

Ngô Vũ Trạch không sao cả cười cười:

- Vừa vặn ở trường con có quen với một mỹ nữ, đợi sau này sẽ dẫn về nhà cho cha xem mặt.

- Đi thôi.

Ngô Sinh ngậm thở dài, ý bảo Ngô Vũ Trạch lên thuyền.

Ngô Vũ Trạch mỉm cười gật đầu, hai tay cũng không khống chế được mà run run lên.

Lúc này, trên thuyền Bùi Đông Lai theo Liễu Nguyệt đi vào tầng 7 trên khoang thuyền, được Tổng thư ký dẫn đến một gian phòng có màu sắc cổ xưa.

Trong phòng, một người nam nhân trung niên mang Tây trang đang thưởng thức trà, thái độ vô cùng hài hòa nhưng mà trên người có một loại khí thế không giận mà uy.

Thấy Liễu Nguyệt vào cửa thì hai mắt của nam nhân trung niên tỏa sáng, đặt chén trà xuống, đứng lên, mỉm cười nói:

- Đến đây, Tiểu Nguyệt.

Lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn vẫn nhìn thẳng vào khuôn mặt của Liễu Nguyệt , vô luận là Bùi Đông Lai hay là Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi, ở một khắc này, đều bị hắn coi thành không khí.

Giờ mắt này, trong mắt của hắn chỉ có một mình Liễu Nguyệt.

Đối mắt với ánh mắt của nam nhân trung niên, sắc mặt Liễu Nguyệt vẫn bình tĩnh gật gật đầu:

- Phó thị trưởng xem ra tâm tình không tệ a.

- Tự làm mình vui thôi.

Nam nhân trung niên cười nhẹ, sau đó sau đó hướng Đông Phương Lãnh Vũ cùng tiểu la ly, nói :

- Tiểu Vũ, Uyển Nhi, tại sao thấy thúc thúc mà không nói chuyện?

- Phó thúc tốt.

Đông Phương Lãnh Vũ cùng tiểu la ly lần lượt mở miệng, trong đó Đông Phương Lãnh Vũ thu liễm lại vẻ hung hăng càn quấy lại mà đôi mắt của tiểu la ly thì cứ chớp, tạo ra bộ dạng đáng yêu.

- Liễu Nguyệt , vị này là..?

Lúc này, ánh mắt của nam nhân trung niên hướng về Bùi Đông Lai , ánh mắt bình thản không có gì lạ, lại làm cho người ta có cảm giác bị xem thấu cả nội tâm.

- Đông Lai, vị này chính là Phó thị trưởng của Đông Hải.

Liễu Nguyệt chủ động làm giới thiệu.

- Xin chào, Phó thị trưởng, tôi gọi là Bùi Đông Lai hiện là sinh viên của ĐH Đông Hải.

Bùi Đông Lai chủ động tiến lên, vươn hai tay ra, chủ động chào hỏi nam nhân trung niên, giọng nói cũng đúng mức.

- Tên này rất quen thuộc nha, a, ta nhớ ra rồi, cậu là Trạng Nguyên thi vào ĐH năm nay.

Nam nhân trung niên mỉm cười, vươn tay ra bắt tay với Bùi Đông Lai :

- Người trẻ tuổi có tiền đồ vô hạn lượng a.

Nói xong, nam nhân trung niên rút tay ra, phong thái không chê vào đâu được.

Bùi Đông Lai tỉnh bơ, chủ động đứng ở phía sau Liễu Nguyệt, thân mình thẳng tắp.

Âm thầm thấy được điểm này, trong đôi mắt của nam nhân tên là Phó Dung hiện lên vẻ nghiến ngấm, cũng không nói gì.

Lúc này, Tổng thư ký bước nhanh đi đến bên cạnh Phó Dung thấp giọng nói câu gì, Phó Dung làm ra chỉ thị, Tổng thư ký liền lui ra.

- Tiểu Nguyệt, Tào tỉnh trưởng của Chiết Giang cùng Phương Hiểu Hồng và Phương Chấn, ba người đều đến, cô có muốn gặp không?

Mặc dù là đã an bài nhưng Phó Dung vẫn hỏi Liễu Nguyệt một câu.

Liễu Nguyệt nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, ánh mắt lạnh dần:

- Hôm nay là do Phó thị trưởng làm chủ, tự nhiên là tôi nghe theo an bài của Phó thị trưởng rồi.

Phó Dung ảm đạm cười, trở lại chỗ ngồi.

1' sau.

Tào Nghiễm Giang, Phương Chấn, Phương Hiểu Hồng ba người cùng đi với Tổng thư ký vào gian phòng.

Cửu nhân gặp mặt.

codon.tra

171. Chương 168 : Ương Cập Trì Ngư. (*)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 168 : Ương cập trì ngư. (*)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Sau khi ba người Tào Nghiễm Giang, Phương Chấn, Phương Hiểu Hồng vào phòng thì không khí trong phòng đột nhiên trở nên khẩn trương lên.

Thân là chủ nhà, trước tiên Phó Dung đứng dậy mà một bên Liễu Nguyệt vẫn ngồi đó, còn bưng chén trà lên thưởng thức.

Hành động của Liễu Nguyệt rơi vào trong mắt của Tào Nghiễm Giang, làm cho trong mắt Tào Nghiễm Giang hiện lên một vẻ tức giận không thể phát giác, đồng thời vẻ mặt hắn xán lạn, mỉm cười đi đến trước Phó Dung, chủ động vươn tay:

- Phó thị trưởng, ngày càng trẻ ra a.

- Nhìn qua Tào tỉnh trưởng cũng không tồi.

Phó Dung đưa tay cùng Tào Nghiễm Giang bắt tay, cách bắt tay cũng cách biệt một trời một vực so với lúc bắt tay Bùi Đông Lai.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Phương Hiểu Hồng nhìn về phía Liễu Nguyệt, trong đôi mắt không thể dấu vẻ hâm mộ cùng ghen tị.

Đồng dạng, 2 người đều mặc bộ lễ phục dạ hội màu đen nhưng mà hiệu quả lại cách biệt một trời.

Vô luận là tuổi, dáng người hay khí chất thì Phương Hiểu Hồng cũng không thể bằng được so với Liễu Nguyệt .

Lúc Phương Hiểu Hồng nhìn về phía Liễu Nguyệt thì ánh mắt của Phương Chấn cũng híp lại, âm độc nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai , giống như là một con độc xà đang theo dõi con mồi.

Hắn từ trong miệng Phương Thế Vinh đã biết được chuyện tình Bùi Đông Lai đã thương Phương Thế Vinh , hơn nữa hắn từng hợp tác với qh, mặc dù không có lập tức trả thù Bùi Đông Lai nhưng hắn đã thấy Bùi Đông Lai qua ảnh chụp.

Phương Chấn đã xem qua tư liệu của Bùi Đông Lai đồng dạng Bùi Đông Lai cũng đã xem qua tư liệu của Phương Chấn .

Mắt thấy Phương Chấn nhìn về mình, hơn nữa lại thấy trong đôi mắt hiện lên vẻ hàn ý nhưng sắc mặt của Bùi Đông Lai cũng không đổi sắc, không thêm để ý.

- Hại vị Phương tổng, vị này là Phó thị trưởng.

Ngắn ngủi hỏi thăm trôi qua, Tào Nghiễm Giang buông tay Phó Dong ra, cười nói:

- Phó thị trưởng, hai vị này là chủ tịch của tập đoàn Bảo Hồ và Vận Đạt.

- Hôm nay có thể thấy được Phó thị trưởng, Phương mỗi cảm thấy vô cùng vinh hạnh và may mắn, sau này nhờ Phó thị trưởng chiếu cố nhiều hơn.

Thân là tình phụ của Tào Nghiễm Giang thì Phương Hiểu Hồng cũng là một người có ánh mắt khéo léo, mắt thấy Tào Nghiễm Giang giới thiệu thì lập tức chủ động tiến lên, vươn hai tay ra bắt tay với Phó Dong .

- Phương tổng khách khí.

Thân là nhân vật số 1 của chính giới Đông Hải thì Phó Dong há có thể không biết quan hệ giữa Phương Hiểu Hồng và thh. Nhưng mà, biết thì biết nhưng mà trên mặt hắn cũng không tỏ ra gì cả.

- Ngài khỏe chứ, Phó thị trưởng.

Mắt thấy Phương Hiểu Hồng buông tay ra thì Phương Chấn bước lên phía trước, chủ động vươn hai tay ra.

- Ông khỏe, Phương tổng.

- Liễu tiểu thư có ý kiến đối với ta sao?

Mắt thấy hai người Phương Chấn và Phương Hiểu Hồng đã bắt tay với Phó Dong xong thì Tào Nghiễm Giang liền nói một câu.

- Tự nhiên là không dám.

Liễu Nguyệt đặt chén trà xuống, vẫn không có đứng dậy, vẻ mặt vẫn hờ hững nói:

- Chỉ là 2 ngày trước có xảy ra một số chuyện không vui với Phương tổng, cho nên ta sợ nhiệt tình quá cũng khiến cho ngài hiểu lầm.

- Ôh?

Tào Nghiễm Giang tuy rằng nghe đến chuyện Phương Thế Vinh bị đánh, bắt quá lại giả vờ hồ đồ, quay đầu lại hướng Phương Chấn hỏi:

- Phương Chấn , có chuyện gì?

- Tào tỉnh trưởng, chỉ là một hiểu lầm nhỏ mà thôi.

Phương Chấn liền mở miệng, không đề cập đến việc con mình bị đánh.

- Phương Chấn , nếu đã nói là hiểu lầm thì như vậy thì cũng coi đã là chuyện nhỏ.

Liễu Nguyệt cười lạnh đứng dậy:

- Hy vọng ông nói sự thật, nếu không đừng trách tôi trở mặt.

”Bá!”

Lúc này, nghe được Liễu Nguyệt nói lời cường thế như vậy thì không riêng gì Phương Chấn và Phương Hiểu Hồng , ngay cả Phó Dong lẫn Tào Nghiễm Giang sắc mặt hai người đều biến đổi, hiển nhiên là không ngờ rằng Liễu Nguyệt sẽ không nể mặt bọn họ.

Không nể mặt sao?

Đối với Liễu Nguyệt mà nói, nàng không hối hận khi đem chức danh chủ tịch tập đoàn Thiên Tường giao cho Bùi Đông Lai , dưới tình hình như vậy, nếu là Bùi Đông Lai xảy ra chuyện gì thì nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Phương Chấn .

Mà hiện giờ nàng nói ra như vậy cũng là muốn cho đám người Phương Chấn biết được thái độ của nàng, khiến cho Phương Chấn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Tiểu Nguyệt, nếu Phương tổng đã mở miệng thì hãy bỏ qua đi.

Phó Dong thấy không khí có chút khẩn trương, tuy rằng không biết hai bên đã xảy ra hiểu lầm gì nhưng vẫn hòa giải:

- Hôm nay, mọi người hãy nể mặt của tôi mà bỏ qua chuyện cũ, cùng ngồi xuống uống trà, nói chuyện nào.

- Đúng vậy, 2 vị Phương tổng, cùng ngồi xuống uống trà do Phó thị trưởng pha nào.

Về mặt Tào Nghiễm Giang tươi cười nhưng mà chân mày lại nhíu lại.

So sánh với Tào Nghiễm Giang mà nói thì sắc mặt của Phương Chấn và Phương Hiểu Hồng lại vô cùng khó coi, trong đó đôi mắt của Phương Chấn hiện lên vẻ sát khí nhưng lại không hé răng, hẳn dựa theo lời nói của Tào Nghiễm Giang mà ngồi xuống thưởng thức trà.

Mặc dù là cừu nhân gặp mặt nhưng vô luận là Phó Dong hay là Tào Nghiễm Giang cũng đều là lão hồ ly trong quan trường rồi, sau khi 2 người ngồi xuống thì mở miệng nói chuyện, làm cho không khí không còn khẩn trương nữa.

Mấy phút sau, sau khi uống xong trà thì Tào Nghiễm Giang đứng dậy, mang theo Phương Chấn và Phương Hiểu Hồng cáo từ rời đi, Phó Dong cùng Tổng thư ký chủ động đưa tiễn mà Liễu Nguyệt thì lại thờ ơ.

- Tiểu Nguyệt, rốt cuộc thì cô có mâu thuẫn gì với tên Phương Chấn kia?

Sau khi trở lại thì Phương Chấn không nhận được mà hỏi.

- 2 ngày trước, nhi tử của Phương Chấn cùng với Đông Lai đã xảy ra xung đột.

Liễu Nguyệt thần nhiên nói, tựa hồ đó chỉ là một việc nhỏ không đáng nhắc tới.

Àn?

Nguyên bản Phó Dong nghĩ đến Liễu Nguyệt và Phương Chấn xung đột về lợi ích, lúc này nghe được lời giải thích của Liễu Nguyệt thì sắc mặt hẳn hơi đổi, sau đó liền nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai , trầm mặc không nói.

- Liễu tỷ, tôi mang Tiểu Vũ cùng Uyển Nhi ra ngoài đi dạo một chuyến.

Lúc này Bùi Đông Lai mở miệng nói.

- Được.

Liễu Nguyệt mỉm cười:

- Tiệc tối ở phía tây của đại sảnh, một lát nữa tiệc tối bắt đầu thì mọi người hãy qua.

- OK.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, sau đó khẽ mỉm cười với Phó Dung nói:

- Phó thị trưởng, ngài cứ chậm rãi nói chuyện với Liễu tỷ.

- Ừh.

Phó Dong trả lời, sắc mặt của hắn lúc này cũng khôi phục lại vẻ bình thường.

Bùi Đông Lai nghe xong, cũng không nói gì, chủ động dắt tay tiểu la ly mang theo Đông Phương Lãnh Vũ ra ngoài, tiểu la ly cũng tỏ vẻ phối hợp, không có giây dựa.

- Còn sờ chưa đủ sao?

Ra cửa, tiểu la ly liền xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ, sau khi rút tay ra thì trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai .

Thiếu chút nữa Bùi Đông Lai lộn ngược ra sau.

Về mặt Đông Phương Lãnh Vũ khó chịu hỏi:

- Đông Lai, nhĩ tử gốc của tên Phương Chấn kia chọc giận ca sao?

- Hắn không có việc gì, muốn tìm người đánh hắn, ta cũng thỏa mãn nguyện vọng của hắn.

Bùi Đông Lai không có giấu diếm Đông Phương Lãnh Vũ.

- Đánh tốt a.

Đông Phương Lãnh Vũ nghe như thế thì biết Bùi Đông Lai không gì bì, sau đó nở nụ cười:

- Lần sau nếu hắn mà còn mở miệng nói tiếp thì 2 anh em chúng ta cùng nhau thịt hắn.

Bùi Đông Lai cười cười, không nói gì.

Sau đó lúc ba người đi tới phòng thì chỗ đó có Tô Văn và Lý Lệ .

Lúc này Lý Lệ cũng không dám tỏ ra vẻ ngạo mạn trước mặt Tào Nghiễm Giang .

”Bá!”

Mắt thấy 3 người đi qua thì ánh mắt Phương Chấn lập tức nhìn vào Bùi Đông Lai , ánh mắt lạnh như băng làm cho người khác cảm thấy phát hoảng.

Ấn?

Thấy được vẻ khác thường của Phương Chấn thì 2 người Tào Nghiễm Giang và Phương Hiểu Hồng lại nhìn về trước, mà vợ chồng Tô Văn lại lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Thấy được ánh mắt của đám người Phương Chấn , Bùi Đông Lai cũng không để ý đến nhưng mà hỗn thể ma vương Đông Phương Lãnh Vũ lại không hề cố kỵ mà trừng mắt, liếc nhìn Phương Chấn một cái.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai Bùi Đông Lai mang theo Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi đến tầng chót của boong tàu.

Bởi vì tiệc tối chưa bắt đầu cho nên trên boong tàu có không ít khách nhân đứng thưởng thức cảnh sắc bên ngoài.

- Ấy, đây không phải là đám người mới từ trong xe của Liễu Nguyệt xuống hay sao?

Mắt thấy 3 người Bùi Đông Lai xuất hiện thì đám thương nhân lại bàn tán.

Trong phút chốc, cơ hồ là tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai .

Duy nhất, có một người là ngoại lệ.

Ngô Vũ Trạch.

Hắn chỉ lặng lặng được ở lan can, nhìn về bầu trời, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

- Nghĩ gì thế?

Sau đó, dưới ánh mắt của đám người bên cạnh, Bùi Đông Lai đi đến sau Ngô Vũ Trạch , vỗ vào vai Ngô Vũ Trạch một cái, mỉm cười hỏi.

Ngô Vũ Trạch quay đầu lại, thấy ở đằng sau là Bùi Đông Lai thì liền cả kinh, sau đó vẻ mặt lại hiện ra vẻ tươi cười:

- Ka káo, Đông Lai chú muốn hù chết ka a?

Thấy được biểu tình của Ngô Vũ Trạch biến hóa thì Bùi Đông Lai biết Ngô Vũ Trạch có tâm sự, hẳn cũng không hỏi mà là tươi cười:

- Liễu tỷ dẫn ta tới, đây là Tiểu Vũ, đây là. . .

- Em gọi là Đông Phương Uyển Nhi, nhũ danh Uyển Nhi.

Không đợi Bùi Đông Lai giới thiệu, Đông Phương Uyển Nhi chủ động mở miệng nói:

- Suất ca, ca đừng nghe ca ấy nói, ta cùng ca ấy không quen nhau.

- Ha ha, thật là một tiểu loli xinh đẹp a.

Ngô Vũ Trạch bị Đông Phương Uyển Nhi chọc cười, cười nói:

- Tiểu Vũ, tiểu la ly, mọi người tốt, ta gọi là Ngô Vũ Trạch là bạn thân của Đông Lai, chúng ta ở chung một phòng.

- Kháo, Ngô ca, ca sẽ không cùng với Đông Lai ca làm ra cái trò ấy a?

Tính khí của Đông Phương Lãnh Vũ vô cùng cao ngạo, chỉ riêng đối với Bùi Đông Lai thì lại cực kỳ thân thiết, hiện giờ biết Ngô Vũ Trạch là bạn thân của Bùi Đông Lai thì tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

- Đông Lai, nếu không thì chúng ta làm một phát xem sao?

Ngô Vũ Trạch giả vờ làm ra bộ dạng ẻo lả, ngón tay chỉ vào Bùi Đông Lai .

Cả người Bùi Đông Lai liền rùng mình:

- Cút.

”Ha ha. . .”

Trong lúc nhất thời, Ngô Vũ Trạch Đông Phương Lãnh Vũ thậm chí là ngay cả tiểu la ly đều cười to.

Sau một hồi trò chuyện, thấy đám người trên boong tàu dần dần rời đi thì biết rõ tiệc tối sắp bắt đầu cho nên Ngô Vũ Trạch liền cùng đi với 3 người Bùi Đông Lai vào nhà ăn ở tầng 7.

Ngay khi 4 người Bùi Đông Lai đến nhà ăn thì trong phòng đã bày ra hơn 10 bàn, tất cả mọi người vẫn còn chưa ngồi xuống.

- Lão Ngô, con của ông làm sao lại ở cùng một chỗ với đám người trẻ tuổi kia?

Mất thấy 4 người Bùi Đông Lai vào nhà ăn thì một gã thương nhân Chiết Giang ở bên cạnh Ngô Sinh có chút nghi hoặc, hỏi han.

Ngô Sinh tò mò liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái, khó hiểu hỏi :

- Làm sao vậy?

- Hẳn chính là người ta vừa nói với ông, 2 ngày trước ở Đông Hải đánh nhĩ tử của Phương Chấn .

- Hả?

Nghe được tên thương nhân nói như vậy thì Ngô Sinh liền ngăn ra, sau đó đột nhiên nghĩ đến điều gì, vẻ mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Lão Ngô à, tuy rằng ta không biết con của ông có quan hệ gì với người trẻ tuổi kia, nhưng mà tính khí bao che khuyết điểm của Phương Chấn hẳn ông đã biết, ta khuyên ông nên để con trai ông cách xa người trẻ tuổi kia một ít.

Thấy vẻ mặt ngưng trọng của Ngô Sinh thì một tên khác nhắc nhở , nói:

- Miễn cho ương cặp trì ngư.

Ương cặp trì ngư?

Sắc mặt của Ngô Sinh trắng bệch, cả người liền xụi lơ.

Lửa giận của Phương gia, Ngô gia chịu không nổi!

(*) : Như câu ” Họa Vô Đơn Chí ” của VN mình vậy.

codon.traí

172. Chương 169 : Ôn Thần, Bị Cô Lập?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 169 : Ôn thần, bị cô lập?

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ngán ngủ kinh sợ qua đi, Ngô Sinh liền thở ra vài hơi để cho bản thân tỉnh táo, rồi đứng dậy bước về phía 4 người Bùi Đông Lai .

- Vũ Trạch.

Vài giây sau, Ngô Sinh đi đến bên cạnh 4 người Bùi Đông Lai , hướng về Ngô Vũ Trạch vẫy vẫy tay.

- Đông Lai, đó là cha của ka.

Ngô Vũ Trạch liền nói một câu.

- Cha, vị này chính là bạn trong nhóm của con, Bùi Đông Lai .

Nhìn thấy Ngô Sinh, vẻ mặt Ngô Vũ Trạch mỉm cười giới thiệu nói.

- Thúc thúc, khỏe.

Bùi Đông Lai chủ động vắn an, khẽ khom người, thái độ vô cùng tôn kính.

- Chào cháu.

Bên tai vang lên lời chào hỏi của Bùi Đông Lai , lại thấy được ánh mắt của mấy tên thương nhân Chiết Giang trong phòng nhìn mình thì Ngô Sinh mỉm cười đáp lại, nhưng mà nụ cười lại không được tự nhiên.

- Thúc thúc, khỏe.

Mắt thấy Bùi Đông Lai cùng Ngô Sinh bắt chuyện thì Đông Phương Lãnh Vũ cùng tiểu la lý cũng không cam tâm rút lại, giọng nói vô cùng tôn kính.

- Cha, 2 vị này là bạn của Đông Lai.

Ngô Vũ Trạch lại làm ra giới thiệu.

Bên tai vang lên lời nói Ngô Vũ Trạch , nụ cười trên mặt Ngô Sinh lại càng không được tự nhiên, sau đó do dự một chút rồi nói:

- Vũ Trạch, con tới đây một chút, ta có lời nói cho con.

- Đông Lai, mọi người tìm vị trí ngồi đi, ka đi một tý rồi quay lại ngay.

Ngô Vũ Trạch tươi cười nói với 3 người Bùi Đông Lai .

Bùi Đông Lai cảm nhận được ánh mắt của mấy tên thương nhân Chiết Giang nhìn về mình, hắn cũng thấy được thái độ của Ngô Sinh có chút khác lạ, bắt quá hắn lại không tỏ ra gì cả, hắn mỉm cười gật đầu rồi dẫn Đông Phương Lãnh Vũ và Đông Phương Uyển Nhi tới một bàn ở bên cạnh.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đi tới thì đám thương nhân Chiết Giang ngồi trên bàn đều có chút khấn trương.

”Bá!”

Bùi Đông Lai mới vừa mang theo Đông Phương Lãnh Vũ cùng Đông Phương Uyển Nhi ngồi xuống thì vài tên thương nhân Chiết Giang liền không hẹn mà cùng đứng dậy, giống như là thấy ôn thần vậy, đi tới một cái bàn khác.

- Tại sao bọn hắn lại đi hết ? Thật là kỳ quái nha.

Tiểu loli thấy vài tên thương nhân Chiết Giang đứng dậy rồi đi thì nháy đôi mắt, vẻ mặt tỏ ra tò mò.

- Bọn gốc này, muốn cút thì cút nhanh.

Tiểu loli không đoán được nhưng Đông Phương Lãnh Vũ lại rất rõ ràng, tính khí hắn táo bạo lập tức tức giận mắng một tiếng.

Đối với lời nhục mạ của Đông Phương Lãnh Vũ thì vài tên thương nhân Chiết Giang kia cũng không tỏ thái độ gì, lập tức đi đến một chiếc bàn khác.

Thấy một màn như vậy, Bùi Đông Lai cũng không để ý tới.

Cùng lúc, Ngô Sinh cùng Ngô Vũ Trạch đi vào một góc nhỏ trong phòng ăn.

- Cha, cha muốn nói gì thì nói đi, làm gì mà thần thần bí bí như vậy?

Ngô Vũ Trạch không biết chuyện tình Bùi Đông Lai hành hung Phương Thế Vinh , hiện giờ thấy Ngô Sinh tỏ ra thần bí kéo hắn tới đây thì hắn liền có chút không vui.

- Vũ Trạch, cha mặc kệ con có quan hệ như thế nào với người thanh niên tên là Bùi Đông Lai kia, sau này con phải tránh xa hắn ra, tốt nhất là tuyệt giao luôn.

Giọng nói Ngô Sinh vô cùng ngưng trọng.

Cùng Bùi Đông Lai tuyệt giao?

Nghe được Ngô Sinh nói như vậy thì Ngô Vũ Trạch liền cả kinh:

- Cha, Bùi Đông Lai là bạn cùng phòng với con, cha kêu con tuyệt giao với hắn, người có lầm hay không?

- Con xem đi.

Ngô Sinh chỉ chỗ ngồi của Bùi Đông Lai .

Ngô Vũ Trạch quay đầu nhìn lại, không thấy có gì khác lạ :

- Làm sao vậy?

- Vừa rồi, bàn kia có không ít khách nhân vậy mà hiện tại chỉ còn lại 3 người bọn họ.

Ngô Sinh trầm giọng nói.

- Hả?

Ngô Vũ Trạch liền ngạc nhiên, vẻ mặt nghi hoặc hỏi:

- Cha, vì sao bọn hắn rời đi, còn nữa, vì sao cha bắt con phải tuyệt giao với Đông Lai?

- Phương Thế Vinh bị Bùi Đông Lai đánh bị thương.

Giọng nói Ngô Sinh vô cùng ngưng trọng.

- Cái gì?

Ngô Vũ Trạch là người ở Hàng Châu cho nên biết được đại danh của Phương Thế Vinh đồng dạng Ngô Vũ Trạch cũng biết địa vị của Phương Thế Vinh ở cả Hàng Châu và Chiết Giang, lần này nghe được Ngô Sinh nói Bùi Đông Lai đã thương Phương Thế Vinh thì liền sững sờ.

- Vũ Trạch, tính cách bao che khuyết điểm của Phương Chấn thì hẳn là con đã rõ ràng. Người thanh niên Bùi Đông Lai kia vì có Liễu Nguyệt làm chỗ dựa cho nên Phương Chấn không dám động đến hắn, nhưng mà Phương Chấn tuyệt đối dám đụng đến Ngô gia, nếu con cùng người thanh niên kia thân cận quá mực thì sẽ khiến Ngô gia rơi vào trong trường phong ba này, đối với Ngô gia mà nói thì đây tuyệt đối là một hồi tai nạn.

- Cho nên cha bắt con phải tuyệt giao với Đông Lai?

Trong nháy mắt Ngô Vũ Trạch đã hiểu ý tứ của Ngô Sinh, khuôn mặt nhẵn lại, nét mặt rất khó coi.

- Ừh.

Ngô Sinh rất thẳng thắn gật đầu, nói:

- Vì không muốn Phương gia giận chó đánh mèo thì nhất định con phải tuyệt giao cùng hắn.

- Điều đó không có khả năng!

Giọng nói của Ngô Vũ Trạch còn kiên định hơn so với Ngô Sinh :

- Cha, con không muốn đem lòng tự trọng của mình quăng đi cho chó ăn, dựa vào yêu cầu của cha thì con đã ăn nói khép nép với đám người Tô Văn và Lý Lệ, nhưng mà cũng không sợ Phương gia nổi giận mà sẽ không qua lại với Đông Lai.

- Vũ Trạch...mày..

Ngô Sinh nhất thời nóng nảy.

- Cha, tuy rằng thời gian quen biết giữa con và Đông Lai rất ngắn, nhưng mà con đã coi hắn là bằng hữu của mình.

Nói xong, Ngô Vũ Trạch liền xoay người rời đi.

- Vũ Trạch.

Dưới tình thế cấp bách Ngô Sinh liền kéo lấy Ngô Vũ Trạch :

- Con có nghĩ, một khi làm như vậy sẽ đưa Ngô gia vào chỗ vạn kiếp bất phục không?

- Cha, nhiều năm như vậy, cha có cảm thấy mệt mỏi không?

Nói xong, đôi mắt của Ngô Vũ Trạch đã hơi hồng:

- Cha, thật sự bởi vì chúng ta muốn chen vào cái vòng luẩn quẩn kia nên ngay sống như chó chúng ta cũng không bằng, không bằng cuộc sống của một người bình thường.

Cả người Ngô Sinh chấn động, không thể phản bác.

- Cha, con không cầu vinh hoa phú quý, cũng không cầu quyền thế danh lợi, con chỉ muốn có cuộc sống giống như một người bình thường, có được không?

Ngô Vũ Trạch nói xong liền buông tay của Ngô Sinh ra.

Lúc này đây, Ngô Vũ Trạch liền bước đi về phía ôn thần Bùi Đông Lai .

Cuộc sống giống như một người bình thường....

Nhìn vào bóng lưng Ngô Vũ Trạch, bên tai quanh quẩn lời nói của Ngô Vũ Trạch thì Ngô Sinh giống như là bị trúng ma pháp, cả người không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ, giống như trong nháy mắt liền già hơn 10 tuổi.

- Tiểu tử của Ngô gia có phải là đầu bị nhúng vào nước không?

- Đúng vậy, người khác còn trốn không kịp mà hấn lại chủ động đưa đầu vào.
- Người trẻ tuổi vẫn là người trẻ tuổi a, hấn cứ như vậy thì tương đương gián tiếp đắc tội Phương gia.
- Xem ra Ngô gia đã xong rồi.

. . .

Mắt thấy Ngô Vũ Trạch đi đến 3 người Bùi Đông Lai thì mấy tên thương nhân Chiết Giang liền bàn tán, đều cho rằng óc của Ngô Vũ Trạch bị nước vào.

Bên tai nghe được những lời bàn tán kia, Ngô Sinh thở dài một hơi rồi trở về chỗ ngồi của mình.

- Lão Ngô, con của ông làm sao thế?

Thấy được Ngô Sinh trở lại thì tên thương nhân Chiết Giang lúc nãy nhắc nhở mở miệng hỏi.

Ngô Sinh đốt một điếu thuốc, trầm mặc không nói.

Cùng lúc đó, nghe được tiếng bàn tán xung quang, Đông Phương Lãnh Vũ thấy Ngô Vũ Trạch ngồi xuống thì nói:

- Ngô ca, không cần nhìn đám người ngu ngốc có tầm nhìn hẹp kia.
- A...Người khác cười ta bị khùng bị điên, ta cười người khác không có mắt.

Ngô Vũ Trạch tỏ ra không có việc gì, sau đó rút ra một gói thuốc rẻ tiền, vẽ mặt xấu hổ ném cho Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh Vũ :

- Hút thuốc.
- Vũ Trạch.

Trong lòng Bùi Đông Lai cảm thấy ấm áp, cầm lấy điếu thuốc, nhẹ giọng gọi tên Ngô Vũ Trạch .

- Hỉ?

Ngô Vũ Trạch vốn là châm lửa, nghe được Bùi Đông Lai kêu thì ngẩng đầu nhìn về Bùi Đông Lai .

- Cảm ơn chú đã coi ka là bạn thân.

Bùi Đông Lai liền lần bật lửa giúp Ngô Vũ Trạch châm thuốc sau đó gần từng chữ.

Ngô Vũ Trạch phun ra một ngụm khói thuốc, cười mắng:

- Mẹ nó, cái gì là bạn thân?
- Bạn thân dùng tâm để hiểu nhau, chứ không phải có thể nói bằng miệng.

Bùi Đông Lai trầm mặc một lát, nói:

- Nếu chú đã dùng hành động để chứng minh tâm ý của chú thì ka cũng sẽ như vậy.
- Cút mja chú đi, cái gì mà yếu với ót?

Khuôn mặt Ngô Vũ Trạch vẫn nở nụ cười tiêu sái nhưng mà đôi mắt lại hơi hồng.

Dường như là bị khói thuốc vào mắt, dường như cũng không phải.

Bùi Đông Lai không có nói cái gì nữa, mà là cùng Ngô Vũ Trạch hút thuốc.

Thời gian dần trôi qua, những khách nhân lần lượt tiến vào phòng ăn, lúc Bùi Đông Lai bóp tắt tàn thuốc thì đột nhiên cả phòng ăn trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía trước cửa.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người thì một đám người xuất hiện ở cửa.

Trong đó Phó Dong và Tào Nghiễm Giang đi song song ở phía trước, phía sau là một số quan chức của vùng kinh tế tam giác Trường Giang, sau cùng là đám người chính giới trong đó Liễu Nguyệt đi đầu.

Đám người Phó Dong tiến vào phòng ăn thì liền đi đến bàn giữa trung tâm.

Trong đám người, Liễu Nguyệt thấy 4 người Bùi Đông Lai thì đột nhiên dừng bước.

Sau đó, nàng cũng không chào hỏi Phó Dong mà lập tức bước về bàn của Bùi Đông Lai .

“ Ách”

Thấy như vậy một màn, toàn trường một mảnh xôn xao.

Hiển nhiên, không một ai nghĩ đến, thân phận của Liễu Nguyệt lại không ngồi ở phía trên kia mà lại xuống ngồi chung với Bùi Đông Lai .

Trong lúc những khách nhân ồ lên thì Phó Dong liền hơi dừng lại, ngoảnh đầu nhìn lại phía sau.

Thấy hành động của Liễu Nguyệt thì lòng mày Tào Nghiễm Giang nhíu lại, mà khóe mắt Phó Dong lại nhảy lên 2 cái, còn đám người chính giới Giang Tô cũng không để ý.

Không riêng gì Tào Nghiễm Giang và Phó Dong . Đám người Phương Chấn và Phương Hiểu Hồng cũng nhìn thấy hành động của Liễu Nguyệt .

Trong đó, biểu tình của Phương Hiểu Hồng thì hơi có chút ngưng trọng mà trong đôi mắt của Phương Chấn lại lóe lên vẻ tức giận, trong lòng nảy sinh ác độc: “ Liễu Nguyệt a Liễu Nguyệt , cô cho rằng có cô bảo vệ hắt thì ta sẽ không dám đụng đến hắt sao? Sau 11h thì không riêng gì hắt mà ngay cả cô cũng sẽ bị xóa tên khỏi bến Đông Hải.”

Trong lòng Phương Chấn tính kế, Liễu Nguyệt cũng không biết, nàng không để ý đến ánh mắt người khác, vẫn cứ bước về phía Bùi Đông Lai .

Dường như nàng muốn dùng phương thức này để cảnh cáo mọi người : “ Nếu muốn động đến Bùi Đông Lai thì phải bước qua xác của ta.”

Bùi Đông Lai không hề bị cô lập.

173. Chương 170 : Hào Quang Bắn Ra Bốn Phía.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 170 : Hào quang bắn ra bốn phía.

Dịch giả: Cà Rốt

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Tối cùng ngày lúc yến tiệc sắp được bắt đầu, sắc trời bên ngoài đã tối, Trần Ny Hào thả neo, xuất phát.

Trong phòng ăn, sau khi vào phòng thì đám người Phó Dong dựa theo sự sắp xếp mà ngồi xuống.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại sảnh thì trừ bỏ bàn của Bùi Đông Lai ra hầu hết mọi bàn trong phòng đều không dư một chỗ, chỉ có một bàn ở phía trung tâm còn dư hai vị trí, một vị trí dành cho Liễu Nguyệt , vị trí còn lại là của Quý Hồng .

Mặc dù Liễu Nguyệt không ngồi đó, bất quá Phó Dong cũng không nói gì theo, sau đó chờ mọi người ngồi xuống hết thì hắt tính toán bước lên phát biểu, sau đó đề nghị nâng chén.

Coi như lúc Phó Dong tính toán bước lên phát biểu thì Tổng thư ký bước nhanh đến, nói vào tai của hắt nói:

- Phó thị trưởng, trước khi du thuyền xuất phát thì Cố hiệu trưởng Cố Bồi Nguyên đã lên thuyền, lúc này Cố hiệu trưởng đang đến đây, phỏng chừng là đang ở trong thang máy.

Là người chủ trì của bữa tiệc này thì Phó Dong từng hạ thiệp mời Cố Bồi Nguyên , nhưng mà Cố Bồi Nguyên lại vẫn giống như thường ngày, từ chối các loại giao tiếp, bán buôn này.

Hiện giờ, thư ký lại nói Cổ Bồi Nguyên đến...

Điều này làm cho Phó Dong ngậy ra một lát.

Sau đó, khuôn mặt hắn liền hiện lên vẻ vui mừng.

Bởi vì hắn biết rõ, lấy thân phận của Cổ Bồi Nguyên , tối nay nếu đến đây thì sẽ đề cao chất lượng của buổi tiệc này.

- Tào tỉnh trưởng, Dương tỉnh trưởng, Cổ Bồi Nguyên Cổ hiệu trưởng đến đây, chúng ta cùng qua chào đón nào.

Phó Dong liền lập tức đứng dậy, cũng không lập tức bước lên phát biểu mà cười cười nói với Tào Nghiễm Giang và Dương Kiến .

Cổ Bồi Nguyên?

Nghe được cái tên này thì Tào Nghiễm Giang hay Dương Kiến đều thất thần.

Bọn họ đều biết được địa vị của Cổ Bồi Nguyên , cho dù là các lão đại đứng ở đỉnh kim tự tháp khi thấy mặt của Cổ Bồi Nguyên cũng phải nể mặt.

Mà bọn hắn cũng nghe nói, 2 ngày trước nhân vật số một Cảnh Bị Khu Đông Hải là Tôn Tường Vân sở dĩ bị cách chức là do Cổ Bồi Nguyên có quan hệ với vị lão đại kia.

Dưới tình hình như thế thì lúc này nghe được Phó Dong nói như vậy, vô luận là Tào Nghiễm Giang hay là Dương Kiến đều đứng lên.

Trong phòng ăn, tất cả mọi người đang chờ Phó Dong bước lên phát biểu, kết quả lại thấy Phó Dong , Tào Nghiễm Giang , Dương Kiến 3 người có thân phận hiển hách nhất lại đứng lên, cùng bước ra bên ngoài, điều này làm cho bọn họ giật mình.

- Họ muốn đi đâu a?

- Hắn là có một vị nhân vật quan trọng tới, bọn họ muốn đi nghênh đón.

- Ta xem đúng là như vậy.

Thấy 3 người Phó Dong bước ra thì một ít khách nhân liền bàn luận.

Lúc nghị luận thì toàn bộ đám khách nhân đều hiếu kỳ: “ Rốt cuộc là ai mà khiến cho 3 người Phó Dong , Tào Nghiễm Giang , Dương Kiến cùng đi ra nghênh đón? “

Một lát sau.

“ Cót két.”

Khi 3 người Phó Dong sắp bước ra tới cửa thì nường theo một tiếng vang nhỏ, cửa phòng ăn đã bị đẩy ra, một quan viên Đông Hải không có tư cách tiến vào nhà ăn liền xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

- Cổ hiệu trưởng, xin mời.

Đổi mắt với ánh mắt của mọi người, tên quan viên Đông Hải kia cũng không để ý cũng không có hướng vắn an 3 người Phó Dong , mà là né qua một bên, làm một động tác mời vào.

Cổ Bồi Nguyên?

“ Rầm”

Mắt thấy Cổ Bồi Nguyên xuất hiện thì toàn bộ mọi người trong phòng ăn đều xôn xao, trong đó có một số thương nhân sùng bái Cổ Bồi Nguyên lại đứng lên.

Cổ hiệu trưởng làm sao tới đây?

Không riêng gì đám thương nhân này, ngay cả Bùi Đông Lai cũng Liễu Nguyệt cũng có chút kinh ngạc, trong đó Bùi Đông Lai tự hỏi chính mình, mà Liễu Nguyệt làm ra bộ dạng như có suy nghĩ gì.

- Cổ hiệu trưởng.

Lúc này, bước chân của 3 người Phó Dong , Tào Nghiễm Giang , Dương Kiến trở nên nhanh hơn, hướng về Cổ Bồi Nguyên , không hẹn mà cùng mở miệng nói.

Dưới ánh đèn, trên mặt 3 người lộ ra bộ dạng tươi cười như nhau.

Cổ Bồi Nguyên không có lập tức vào phòng ăn, cũng không nói chuyện với đám người Phó Dong , Cổ Bồi Nguyên cùng với trợ lý Trương Thụy tìm kiếm cái gì đó.

Sau đó.

Hắn đã tìm thấy người mình muốn tìm.

Bùi Đông Lai .

- Cổ hiệu trưởng, sao ngài không nói một tiếng, chúng tôi liền phát người đi đón ngài a.

Ngay tại khi Cổ Bồi Nguyên thấy được Bùi Đông Lai thì 3 người Phó Dong đi đến trước mặt Cổ Bồi Nguyên , vẻ mặt Phó Dong mỉm cười nói.

- Không dám làm phiền Phó thị trưởng.

Cổ Bồi Nguyên mỉm cười, nói cho qua chuyện.

Nghe được Cổ Bồi Nguyên nói như vậy thì vẻ mặt Phó Dong xấu hổ:

- Cổ hiệu trưởng thật biết nói giỡn, chỉ cần ngài nói một câu thì tiểu Phó đâu dám không nghe.

Mất thấy Phó Dong cùng Cổ Bồi Nguyên nói chuyện với nhau, 2 người Tào Nghiễm Giang và Phó Dong gấp đến độ xoay vòng, bọn hắn muốn xen vào nhưng lại không có cơ hội.

- Cổ hiệu trưởng, 2 vị này là tỉnh trưởng của Chiết Giang cùng Giang Tô.

Có lẽ là đoán được tâm tư của 2 người tbg và Dương Kiến , vì thế Phó Dong liền giới thiệu, xem như là bán cho 2 người một phần nhân tình.

- Cổ lão, nghe đại danh đã lâu, hôm nay nhìn thấy quả thật là có cảm giác may mắn và vinh hạnh.

Tào Nghiễm Giang liền vươn hai tay ra, gián tiếp nói thân phận của mình:

- Tôi là Tào Nghiễm Giang , đại biểu cho nhân dân Chiết Giang hoan nghênh mời ngài đến Chiết Giang làm khách.

- Chào Tào tỉnh trưởng.

Cổ Bồi Nguyên theo lễ tiết bắt tay Tào Nghiễm Giang .

- Cổ lão, tôi là Dương Kiến , cũng hoan nghênh mời ngài đến Giang Tô làm khách.

Dương Kiến không cam lòng rút lại phía sau, thấy Tào Nghiễm Giang buông tay ra thì liền chủ động bắt tay Cổ Bồi Nguyên .

- Dương tỉnh trưởng khách khí rồi.

Cổ Bồi Nguyên bắt tay với Dương Kiến , cũng giống như trước, đều là vì lễ tiết.

- Cổ hiệu trưởng, vừa rồi mới biết ngài muốn tới, chúng tôi đã đặc biệt để lại một vị trí cho ngài, ngài xem, tất cả mọi người đều đợi ngài ngồi xuống, chúng ta đi qua?

Không thể không nói, Phó Dong đúng là một lão hồ ly, nói chuyện vô cùng cẩn thận, lập tức đem vị trí chủ trì tặng cho Cổ Bồi Nguyên .

- Phó thị trưởng, không cần.

Cổ Bồi Nguyên thu hồi ánh mắt, nói:

- Vốn là tôi không muốn tới, nhưng sau lại nghe được đệ tử có tham gia tụ hội ở đêm nay cho nên mới tới đây góp vui, tôi cùng hắn ngồi một bàn là được, mọi người không cần phải lo lắng.

Đệ tử?

Nghe được lời nói của Cổ Bồi Nguyên thì 3 người Phó Dong đều ngẩn ra.

Bọn họ biết rõ đời này Cổ Bồi Nguyên chỉ có 2 người đệ tử chân truyền, một người làm ở bên trong chính phủ, một người là thương nhân, đều là 2 người có tiền đồ vô hạn lượng.

Mà ngày hôm nay, 2 người ấy lại không có tham gia tụ họp.

Dưới tình hình như thế, Cổ Bồi Nguyên nói đến đệ tử ở trong này....

Mất thấy 3 người bị lời nói của mình làm cho kinh ngạc thì Cổ Bồi Nguyên cười cười, không nói gì thêm, tục tiếp mang theo Trương Thụy tới chỗ Bùi Đông Lai .

Đệ tử của Cổ Bồi Nguyên là ai a?

Trong phòng ăn, dường như tất cả mọi người đều nghe rõ cuộc nói chuyện giữa Cổ Bồi Nguyên và 3 người Phó Dong , lúc này thấy Cổ Bồi Nguyên đi vào phòng ăn thì vẻ mặt mọi người đều trở nên tò mò.

Mà 3 người Phó Dong thấy thế thì không nói hai lời, vội vàng đuổi theo.

Dưới ánh mắt của mọi người.

3 người Phó Dong theo sát Cổ Bồi Nguyên .

Sau đó, bước chân của Cổ Bồi Nguyên ngừng lại.

Hắn đứng ở bên cạnh thiếu niên bị cô lập lúc trước.

"Ách. . ."

Thấy một màn như vậy thì toàn bộ mọi người đều tỏ ra ngạc nhiên.

Tên tiểu tử kia là đệ tử của Cổ Bồi Nguyên ?

Giờ khắc này, bọn hắn cảm thấy thế giới thật là...con mịa nó vớ vẩn.

Không riêng gì bọn hắn mà ngay cả ns cũng cảm thấy không tin tất cả chuyện này.

Trái lại, dường như Liễu Nguyệt đã đoán được điểm này, vẻ mặt rất bình thường.

- Đông Lai, tại sao tham gia tụ họp mà không nói với ta một tiếng, rõ ràng là không để người thầy này vào mắt a?

Cổ Bồi Nguyên cười mắng Bùi Đông Lai một câu, sau đó trực tiếp ngồi bên cạnh của Bùi Đông Lai .

Bên tai vang lên lời nói của Cổ Bồi Nguyên , thấy con đôi mắt của Bùi Đông Lai hiện lên vài phần xin lỗi thì 2 người Phó Dong và Tào Nghiễm Giang liền cả kinh mà Dương Kiến cũng không khác gì.

- Không phải vậy, hiệu trưởng, vốn dĩ cháu muốn nói với ngài, kết quả là Văn Cảnh nói ngài không tham gia mấy loại tụ họp này cho nên cháu...

Bùi Đông Lai mang theo vài phần áy náy, giải thích.

Cổ Bồi Nguyên cười mắng:

- Bình thường thì không tham gia không có nghĩa là không thể cho cậu ngoại lệ a.

Bùi Đông Lai không phải bác được, trong lòng đầy cảm động.

- Phó tỉnh trưởng, Tào tỉnh trưởng, Dương tỉnh trưởng, mọi người đi đi, tôi ngồi đây là tốt rồi.

Cổ Bồi Nguyên thấy 3 người Phó Dong còn đứng ở phía sau thì lập tức quay đầu lại nói.

Dù cho nghe được tin tức Bùi Đông Lai là đệ tử của Cổ Bồi Nguyên thì Phó Dong liền cả kinh, bất quá nghe được Cổ Bồi Nguyên nói như thế thì hắn chỉ mỉm cười:

- Nếu Cổ hiệu trưởng thích ngồi ở chỗ này thì chúng ta cũng ngồi ở đây luôn, Tào tỉnh trưởng, Dương tỉnh trưởng, mọi người không có ý kiến chứ?

- Không ý kiến.

2 người Tào Nghiễm Giang cùng Dương Kiến đều lắc đầu, nói giỡn, Cổ Bồi Nguyên còn đứng đó thì bọn hắn dám ngồi xuống sao?

Nói xong, 3 người Phó Dong đều ngồi xuống.

Trong lúc nhất thời.

Lúc trước chỗ này không có ai ngồi, lúc này bỗng dưng trở nên đông đúc.

Dưới ánh đèn, người được gọi là ôn thần thiếu niên Bùi gia không hề bị cô lập.

Hào quang bắn ra bốn phía.

codon.tra

174. Chương 171 : Điệu Hồ Ly Sơn, Gió Lớn Lên

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 171 : Điệu hồ ly sơn, gió lớn lên

Dịch giả: Thang1812

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Dựa theo sự sắp xếp của người chủ sự, bên chiếc bàn chính giữa trung tâm kia ngoại trừ Phó Dong , Tào Nghiễm Giang cùng Dương Kiến ngồi phía ngoài, còn có vài vị quan viên cấp sở, còn lại là Liễu Nguyệt , Quý Hồng cùng Phương Hiểu Hồng , ba đại diện của giới thương nhân.

Ba người này dc mời tới cũng không phải vì thân phận của các nàng rất hiển hách trong giới doanh nhân, mà vì các nàng đều là nữ nhân, nữ nhân xinh đẹp. Lãnh đạo đi ăn cơm thích nữ nhân xinh đẹp đi cùng.

Bởi vì Quý Hồng không tới tham gia, mà Liễu Nguyệt lại đặc biệt ngồi ở bên cạnh Bùi Đông Lai nên thời điểm hiện tại, bàn trung tâm đang thừa 2 chỗ ngồi.

Mà hôm nay, bàn chỗ Bùi Đông Lai ngồi, có vẻ lại thiếu ghế.

- Ngô Vũ Trạch , cậu đến ngồi bên cạnh cha cậu đi.

Mất thấy chỗ ngồi có vẻ không đủ, Phương Hiểu Hồng nhìn quét qua bàn bên cạnh một cái, cuối cùng đi đến bên Ngô Vũ Trạch , mỉm cười nói, giọng nói lại là không cho phép chối từ.

Thân là một nhân vật đại biểu trong giới cho vay nặng lãi của Chiết Giang, Phương Hiểu Hồng đối với Ngô gia của Hàng Châu cũng không lạ lắm gì, thậm chí nàng còn biết Ngô Vũ Trạch khá rõ.

Hết thấy, không phải vì Ngô gia ở Hàng Châu huy hoàng ở bên ngoài, mà bởi vì người sắp thành con dâu của Tô Thi Vận đã từng là người yêu của Ngô Vũ Trạch.

Nhìn thấy Phương Hiểu Hồng khinh thường Ngô Vũ Trạch quá đáng, mọi người ngồi đây đều có chút cảm thấy khó chịu.

Nghe thấy lời nói của Phương Hiểu Hồng , lại nhìn bộ dáng cao cao tại thượng kia, Ngô Vũ Trạch tự giấu mình một cái rồi chuẩn bị đứng dậy.

- Vũ Trạch, ngồi đi

Thấy Ngô Vũ Trạch sắp đứng dậy, Bùi Đông Lai mỉm cười vỗ vỗ lên vai Ngô Vũ Trạch , ý bảo Ngô Vũ Trạch không cần để ý.

“Bá”

Nghe thấy lời của Bùi Đông Lai , cả Phó Dong và Cổ Bồi Nguyên đều đem ánh mắt hướng về phía hắn, chân mày của Phương Hiểu Hồng trong nháy mắt nhíu lại,tỏ vẻ tức giận.

- Phương tổng, xin hỏi 1 câu?

Nhận thấy sự tức giận của Phương Hiểu Hồng , Bùi Đông Lai không hề để ý chút nào, cười nhạt, hỏi:

- Xin hỏi, buổi tiệc hôm nay là do ngài chủ trì sao ?

- Cậu có ý gì ?

Toàn trường, tất cả mọi người đều biết, buổi tiệc hôm nay là do Đông Hải, Chiết Giang, Giang Tô ba khu cùng cử hành, chủ ý lấy TP Đông Hải làm nơi tổ chức. Bùi Đông Lai hỏi như vậy khiến sắc mặt Phương Hiểu Hồng trở nên cực kỳ khó coi, giọng nói hoàn toàn lạnh xuống.

- Nếu như cô là người chủ trì, cô bảo huynh đệ của tôi đứng lên thì đó là việc phải làm...

Bùi Đông Lai vừa nói vừa khẽ nheo mắt.

- Nếu như không phải cô chủ trì, vậy cô lấy tư cách gì bảo huynh đệ của ta đi chỗ khác?

- Cậu...

Nghe thấy lời của Bùi Đông Lai nói, Phương Hiểu Hồng giận đến thiếu chút nữa thì hộc máu, thân là tình nhân của Tào Nghiễm Giang , cộng thêm lá cờ đệ nhất cho vay nặng lãi ở Chiết Giang, đã khi nào hắn gặp vũ nhục như thế ?

- Hừ !

Thấy Phương Hiểu Hồng bị Bùi Đông Lai làm cho giận đến run người, nụ cười trên mặt Cổ Bồi Nguyên không sót lại chút nào, không nặng không nhẹ khẽ hừ 1 tiếng.

- Phương Tổng, cô qua chỗ khác ngồi cũng được mà.

Mắt thấy sắc mặt Cổ Bồi Nguyên có chút khó coi, Tào Nghiễm Giang vội vàng hướng Phương Hiểu Hồng nói, hắn hiểu rất rõ Cổ Bồi Nguyên hôm nay đến đây là vì Bùi Đông Lai , Phương Hiểu Hồng gây hấn với Bùi Đông Lai , chẳng khác nào đập vào mặt Cổ Bồi Nguyên .

- Tôi biết rồi, Tào tỉnh trưởng...

Phương Hiểu Hồng mạnh mẽ ngăn chặn cơn tức trong nội tâm, hướng về phía Tào Nghiễm Giang trả lời một câu, sau đó hướng ánh mắt lạnh lùng, quét qua mặt Bùi Đông Lai và Ngô Vũ Trạch .

Mặc dù hận không thể lập tức đem Bùi Đông Lai và Ngô Vũ Trạch thiên đao vạn quả, nhưng Phương Hiểu Hồng cũng biết trước mắt không phải lúc tức giận, cho nên đành bấm bụng rời đi, tiến đến cái bàn ở phía Phương Chấn đang ngồi.

Khi Phương Hiểu Hồng rời đi, bàn chỗ Bùi Đông Lai ngồi lập tức trở nên trầm mặc, Phó Dong âm thầm quan sát Cổ Bồi Nguyên , mà Đông Phương Lãnh Vũ T thì bĩu môi, mặt tỏ vẻ khinh thường. Tiểu la lệ Đông Phương Uyển Nhi thì giống như đã phát hiện ra tân lục địa, sắc mặt tràn đầy vẻ tò mò nhìn Bùi Đông Lai .

- Cậu trau trẻ thanh niên gọi là Bùi Đông Lai thật cuồng.

- Đúng thế, dám chính diện đối đầu Phương Hiểu Hồng .

- Bằng vào sự bảo hộ của Liễu Nguyệt và Cổ Bồi Nguyên , tự nhiên là hắn có tư cách.

- Hắn quả thật có tư cách, nhưng mà Ngô gia thì có thể bị xong đời.

Bàn của Bùi Đông Lai thì trầm mặc, những bàn khác thì lại thấp giọng nghị luận.

Nghe thấy bên tai những lời nghị luận của các bàn khác, Ngô Vũ Trạch không nhận được đưa mắt nhìn cha mình là Ngô Sinh một cái, thấy Ngô Sinh vẻ mặt xám như tro, khe khẽ thở dài.

Bùi Đông Lai thấy thế, không có nói gì cả, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Ngô Vũ Trạch, nhưng trong lòng thì quyết định phải đem Phương gia nhổ tận gốc !

Cảm nhận được lực lượng từ lòng bàn tay Bùi Đông Lai truyền đến, Ngô Vũ Trạch ngẩng đầu, giống như mọi ngày, nở ra một nụ cười nhẹ.

- Cổ hiệu trưởng, người xem, tất cả mọi người đang đợi ngài nói vài lời đó.

Phó Dong là người lên tiếng đầu tiên phá vỡ sự trầm mặc, cố gắng để cho Cổ Bồi Nguyên phát biểu, sau đó thì đề nghị tụ hội bắt đầu.

Cổ Bồi Nguyên ôn hòa nói

- Bàn về cấp bậc, mọi người đều là quan cấp Tỉnh, Bộ, tất cả đây chẳng qua chỉ là một lão đầu tử sắp vào quan tài. Bàn về thân phận, ông... Phó Dong mới đúng là người chủ trì tụ hội lần này, mà tôi còn thuộc diện không mời mà đến, vô luận là phương diện nào, cũng không đến phiên lão đầu tử mở miệng nói chuyện.

Ngạc nhiên nghe thấy lời của Cổ Bồi Nguyên, nụ cười của Phó Dong lập tức trở nên lúng túng, mà Tào Nghiêm Giang trong nháy mắt nhũn mày, hiển nhiên, hắn biết hành động vừa rồi của Phương Hiểu Hồng đã tương đương với gián tiếp đắc tội Cổ Bồi Nguyên. Điều này làm cho hắn hết sức buồn bực.

- Nếu Cổ hiệu trưởng nói vậy, tôi đây đành da mặt dày nói một hai câu.

Sau khi lúng túng qua đi, Phó Dong xác định được Cổ Bồi Nguyên chắc chắn sẽ không đứng dậy mở miệng, cũng không ôm hi vọng xa vời, mà thực hiện đúng theo kế hoạch, theo lời hắn nói mà tuyên bố tụ hội bắt đầu.

Thoại âm rơi xuống, thấy Cổ Bồi Nguyên trầm mặc không nói, Phó Dong bưng chén rượu, đứng lên nói 2 câu đơn giản, sau đó tiếng vỗ tay rào rào vang lên, mọi người lập tức cùng nâng chén.

Sau khi chén rượu thứ nhất vừa cạn, dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Chẳng qua là dạ tiệc không có náo nhiệt như dự đoán. Mọi người chỉ ăn qua qua, còn tất cả sự chú ý vẫn dồn lên phía chiếc bàn Bùi Đông Lai đang ngồi. Mặc dù kẻ chủ trì buổi tiệc hôm nay là Phó Dong đã nhiều lần mỉm cười mở lời, nhưng không khí vẫn diễn ra hết sức trầm mặc.

Ước chừng 10 phút sau.

Bùi Đông Lai hướng về phía Cổ Bồi Nguyên đang trầm mặc, nói:

- Lão hiệu trưởng, ngài cùng chư vị lãnh đạo chậm rãi thưởng thức, cháu cùng với Ngô Vũ Trạch ra ngoài hóng mát một chút.

- Tiểu cô, cháu cũng đi, nơi này thật là quá buồn bực.

Nghe thấy lời của Bùi Đông Lai, Đông Phương Lãnh Vũ không đợi Cổ Bồi Nguyên đáp lời, liền đứng dậy hướng về phía Liễu Nguyệt tiên trầm hậu tẩu.

- Ta và các cậu cùng đi.

Cổ Bồi Nguyên vừa nói, xong cũng lưu lại cho Phó Dong vài phần mặt mũi, quay lại nói với trợ lý Trương Thụy:

- Tiểu Trương, cậu giúp ta bồi tiếp các lãnh đạo.

Vừa dứt lời, ko đợi Phó Dong kịp mở lời, Cổ Bồi Nguyên lập tức đứng lên.

Nhất thời, Phó Dong và một ít đại lão quan trường vẻ mặt trở nên khó coi, đồng thời còn có một cảm giác cụt hứng.

Mà Cổ Bồi Nguyên cũng ko để ý nhiều như vậy, trực tiếp mang theo Bùi Đông Lai, Ngô Vũ Trạch cùng Đông Phương Lãnh Vũ rời khỏi phòng ăn.

Cùng lúc đó, Phương Hiểu Hồng đang kéo Phương Chấn đi về phía góc phòng rửa tay.

- Lão bắt tử này thật là cạy già lên mặt.

Nhìn Bùi Đông Lai cùng Cổ Bồi Nguyên rời đi, Phương Hiểu Hồng hận đến nghiến răng:

- Còn có cả Bùi Đông Lai I và Ngô Vũ Trạch kia nữa, bọn hần thực sự cho rằng có Cổ Bồi Nguyên làm chỗ dựa thì không ai chọc được vào bọn hần sao ?

- Hiểu Hồng, lão già kia là cạy già lên mặt, đừng chấp nhặt, coi như cho Tào Tĩnh trưởng chút mặt mũi.

Phương Chấn vừa nói, đột nhiên đổi giọng, vẻ mặt lạnh lẽo nói:

- Còn con thỏ chết nhất Bùi Đông Lai kia, trước hết cứ để cho hần đắc ý đi, đợi ta cùng Quý Hồng liên thủ thu thập Liễu Nguyệt , sau đó sẽ quay lại từ từ chơi hần.

- Ca, Cổ Bồi Nguyên lão già kia nghe nói là một người nhiều mưu trí, nếu hần che chở cho Bùi Đông Lai kia, chỉ sợ có chút khó đối phó.

Mặc dù cho Phương Hiểu Hồng hận không lập tức lột da được Bùi Đông Lai , nhưng nàng vẫn hiểu rất rõ ràng, có Cổ Bồi Nguyên che chở cho Bùi Đông Lai , người có thể động vào Bùi Đông Lai rất ít.

- Hiểu Hồng à, chính diện đấu quả thực rất khó đối phó, nhưng vẫn có ám đấu mà.

Phương Chấn cười lạnh nói:

- Cái thế giới này tai vạ vẫn luôn khó tránh khỏi, vận khí kém thì có khi uống nước cũng có thể sặc chết.

- Ý của anh là ?

Phương Hiểu Hồng trong lòng cả kinh, mơ hồ đoán được cái gì.

- Khi Liễu Nguyệt xong đời, chính là lúc tiểu tử này nạp mạng.

Phương Chấn sát ý nghiêm nghị, đúng là đối với Bùi Đông Lai đã động sát tâm.

Phương Hiểu Hồng hiểu được Phương Chấn muốn dùng vài mảnh khốe không thể lộ ra ánh sáng, không nhận được nhắc nhở một câu:

- Anh, theo Thế Vinh nói, tiểu tử kia công phu không tệ, anh có phải người động thủ, nhất định phải chọn người đáng tin vào, không được để lộ chút phong thanh nào.

- Hiểu Hồng, những chuyện như thế này em không cần quan tâm, anh sẽ an bài thật tốt.

Phương Chấn làm ra một bộ nắm được tất cả mọi chuyện trong tay.

Phương Hiểu Hồng gật đầu, lại nhớ ra cái gì đó, nói:

- Không riêng gì con thỏ chết nhất Bùi Đông Lai kia, còn có phé vật Ngô gia kia nữa, theo em thấy, Ngô gia không cần thiết phải tồn tại ở Hàng Châu nữa.

- Lấy địa vị của em trong Thương giới ở Chiết Giang, chinh lại Ngô gia không phải là chuyện trong nháy mắt sao ?

Phương Chấn buông một câu .

Nghe được lời Phương Chấn nói, cơn tức giận trong lòng Phương Hiểu Hồng hơi tiêu tán một chút, sau đó không nhận được, hỏi một câu:

- Đúng rồi anh, anh và Quý Hồng ước định khi nào thì bắt đầu động thủ với Liễu Nguyệt?

- Đã bắt đầu động thủ.

Phương Chấn cười âm lãnh.

- Hiểu Hồng, em xem, không đến 10 phút đồng hồ, Liễu Nguyệt con đàn bà kia tuyệt đối sẽ rời khỏi chỗ ngồi.

- Hả ?

Ngạc nhiên nghe được lời của Phương Chấn , Phương Hiểu Hồng sửng sốt, sau đó không nhận được đưa mắt sang phía Liễu Nguyệt .

Tại phương xa, Liễu Nguyệt lấy từ túi đeo trên vai ra một chiếc điện thoại, sau khi đọc nội dung tin nhắn xong, chân mày trong nháy mắt, đôi chân mày lại nhíu lại với nhau.

Trầm ngâm trong chốc lát, Liễu Nguyệt trực tiếp đứng lên:

- Các vị lãnh đạo, xin lỗi, tôi phải gọi một cuộc điện thoại.

Dứt lời, Liễu Nguyệt không đợi Phó Dong đáp lại, lập tức dẫn Đông Phương Uyển Nhi rời đi, về mặt ngừng trông không nói gì, nhịp bước có vẻ hơi lo lắng.

- Uyển Nhi, cháu ở nơi này đợi cô cô, cô cô đi gọi điện thoại.

Ra khỏi phòng ăn, Liễu Nguyệt điều chỉnh lại sắc mặt một phen rồi mỉm cười nói với Đông Phương Uyển Nhi .

- Cháu biết rồi cô cô.

Dường như nhận ra Liễu Nguyệt có cuộc điện thoại hết sức quan trọng , Đông Phương Uyển Nhi biết điều gật gật đầu, đi vào trong phòng tiếp khách.

Thấy Đông Phương Uyển Nhi đi vào trong phòng tiếp khách, Liễu Nguyệt trực tiếp bấm một số điện thoại, trầm giọng hỏi:

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ?

- Liễu Tiểu thư, vừa mới nhận được tin tức, món hàng từ Mỹ của chúng ta bị bọn hải tặc đoạt được trên vùng biển quốc tế.

Bên đầu bên kia, thủ lĩnh của Huyết Sát trả lời.

- Cậu lập tức dẫn người hành động, bằng mọi giá phải đem hàng đoạt lại !

Liễu Nguyệt lạnh lùng hạ lệnh, giọng nói không thể nghi ngờ.

Điện Hổ Ly Sơn, Gió Lớn... lên.

codon.traí

175. Chương 172 : Quạt Khởi, Trận Chiến Đầu Tiên.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 172 : Quạt khởi, trận chiến đầu tiên.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ban đêm, bầu trời không một ánh sao.

Ánh trăng chiếu vào sân trường của ĐH Đông Hải làm cho nơi này có phần u tối.

Ktx nữ sinh, trong phòng ngủ của Hạ Y Na .

Lúc này, Dương Tinh vẫn như trước vẫn ngồi ở trên bàn đọc sách để đọc các loại sách về kinh tế, Quách Lệ Na thì đọc một quyển tạp chí, Tăng Khả Tâm thì lại xem phim truyền hình, lúc xem thì lại khóc thút thít mà Hạ Y Na lại nằm trên giường không có việc gì.

- Khả Tâm, Lê Na, Dương Tĩnh, nếu không thì chúng ta ra ngoài chơi đi?

Đột nhiên, Hạ Y Na mở miệng phá vỡ không khí trầm mặc trong phòng.

Nghe được Hạ Y Na nói như vậy thì Dương Tĩnh cười cười, không lên tiếng.

Mà một bên Tăng Khả Tâm lại lau nước mắt, hướng Hạ Y Na hỏi:

- Đi chỗ nào chơi?

- Lê Na, ta nhớ được Ngô Vũ Trạch là người Hàng Châu a?

Hạ Y Na nói:

- Nếu không thì cậu hãy nói với Ngô Vũ Trạch đi, nói rằng tháng 11 này chúng ta sẽ đi Hàng Châu chơi một chuyện.

- Hạ tỷ, có phải là kêu Vũ Trạch xách theo Bùi Đông Lai đi luôn không?

Quách Lệ Na cười hỏi.

- Chán ghét.

Lời nói của Quách Lệ Na làm mặt của Hạ Y Na đỏ lên, nàng cầm đôi quăng vào Quách Lệ Na một cái rồi nói:

- Chúng ta đi chơi, gọi hần làm gì?

Tuy là nói như vậy nhưng mà Hạ Y Na cũng có chút chột dạ.

Từ sau khi mẹ của mình Tống Hân bày ra chủ ý kia thì mấy ngày hôm nay, Hạ Y Na vẫn một mực không thấy Bùi Đông Lai chạy tới nói chuyện với mình, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng là quyết định chủ động phóng ra.

Sở dĩ nàng đề nghị tháng 11 đi chơi chính là muốn thông qua Quách Lệ Na và Tăng Khả Tâm để lôi kéo đám người Ngô Vũ Trạch cùng đi.

Ở nàng xem ra, chỉ cần Ngô Vũ Trạch và tốp cùng đi thì chắn chắn đến lúc đó hơn phân nửa Bùi Đông Lai sẽ đi, như vậy thì nàng sẽ có cơ hội để tiếp xúc với Bùi Đông Lai .

- Hạ tỷ, tỷ xác định là không gọi Bùi Đông Lai đúng không?

Quách Lệ Na cười hì hì, hỏi.

- Lê Na.

Sắc mặt của Hạ Y Na lại càng thêm đỏ, sau đó lại nói:

- Dương nhiên là phải gọi hần...

"Khanh khách. . ."

Nghe được Hạ Y Na nói như vậy thì 3 người liền cười rộ lên.

Khuôn mặt Hạ Y Na đỏ giống như là muốn nhỏ ra nước, nhưng trong lòng lại âm thầm nảy sinh ác độc: "Bùi Đông Lai , em không tin là không theo đuổi được anh, nếu không em sẽ không mang họ Hạ."

. . .

Lúc này, trên biển, Trần Ny Hào hướng Đông Hải mà chạy vào.

Trong phòng ăn, yến hội vẫn còn tiếp tục, những khách nhân lợi dụng lúc này để bàn bạc sinh ý với nhau, không ngừng khuếch trương nguồn nhân mạch của mình.

Cùng lúc đó, Cổ Bồi Nguyên để cho Ngô Vũ Trạch và Đông Phương Lãnh Vũ 2 người đi tới quán bar của du thuyền, còn hần lại mang theo Bùi Đông Lai đến một gian phòng u tĩnh.

- Lão hiệu trưởng, cảm ơn ngài.

Tuy rằng không biết Cổ Bồi Nguyên sẽ cùng mình nói chuyện gì, nhưng mà sau khi vào phòng thì Bùi Đông Lai liền nói tiếng cảm ơn đối với Cổ Bồi Nguyên .

- Đông Lai, nào... ngồi xuống.

Cổ Bồi Nguyên thở dài, phất tay ý bảo Bùi Đông Lai ngồi ở bên cạnh hắn.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, ngồi ở bên cạnh Cổ Bồi Nguyên, tư thế ngồi thực đoan chính.

- Đông Lai, ta nhìn ra được, Liễu Nguyệt mang theo cậu tới tham gia buổi tụ họp này mục đích là muốn cấp cho cậu một nền tảng, cho cậu kết bạn với những đại nhân vật ở khu tam giác Trường Giang này.

Thấy Bùi Đông Lai ngồi xuống, Cổ Bồi Nguyên trầm mặc một lát rồi nói:

- Mà hôm nay, ta phá lệ đến đây, mục đích chính là muốn cùng cậu tâm sự, nói chính xác ra là ta muốn cậu nói ra suy nghĩ của mình.

- Ta nói rồi, cậu chính là một viên ngọc tốt, cần được gọt giũa thích hợp, tương lai sẽ trở thành châu báu. Đây cũng là nguyên nhân mà vào lúc tuổi già ta nhận cậu làm đệ tử. Đồng dạng, ta cũng nhìn ra được so với người một lòng một dạ nghiên cứu học thuật mà nói thì cậu là càng ưa thích phần hoa bên ngoài. Ta muốn biết, quyết định của cậu là cái gì?

Nói xong, Cổ Bồi Nguyên vẫn không nhúc nhích, vẫn nhìn Bùi Đông Lai , đợi Bùi Đông Lai mở miệng, trong ánh mắt có chờ mong cũng có lo lắng.

Đối mặt với vấn đề bất thành linh của Cổ Bồi Nguyên thì Bùi Đông Lai cũng không có trả lời ngay mà hắn đang tìm lý do thoái thác.

Thấy Bùi Đông Lai không có trả lời ngay thì Cổ Bồi Nguyên liền dời ánh mắt sang chỗ khác, bưng lên một ly trà, kiên nhẫn chờ đợi.

- Cổ hiệu trưởng, thật sự là cháu vô cùng cảm ơn sự trợ giúp của ngài.

Sau khi trầm mặc một lúc khá lâu thì vẻ mặt Bùi Đông Lai tôn kính nhìn Cổ Bồi Nguyên , sắc mặt phức tạp nói:

- Cháu biết, đời này ngài chỉ thu 2 người đệ tử, bọn họ đều là người có tiếng ở thương trường cũng như quan trường, mà vào lúc tuổi già, ngài tính toán muốn thu cháu làm đệ tử. Chính là ngài muốn cho cháu kế thừa y bát của ngài.

- Ủh.

Cổ Bồi Nguyên đặt chén trà xuống, nhẹ gật đầu:

- Lúc trước, ta cố gắng để 2 người bọn hắn kế thừa y bát của ta nhưng mà đều không có kết quả, xem như đây là một việc mà ta tiếc nuối trong đời này.

- Cổ hiệu trưởng, thật sự hết sức xin lỗi, bởi vì một ít nguyên nhân, cháu chỉ sợ không thể làm được yêu cầu kia của ngài.

Mặc dù trong lòng Bùi Đông Lai có vài phần không đành lòng, không đành lòng để Cổ Bồi Nguyên một người gần 70 tuổi phải thất vọng. Nhưng cuối cùng hắn vẫn quyết định nói thật.

- Haizz.

Mặc dù Cổ Bồi Nguyên đã nhìn ra Bùi Đông Lai không muốn giành sức lực vào việc nghiên cứu học thuật, nhưng lúc này nghe được chính miệng hắn nói ra thì trong lòng hắn khó tránh có chút thất vọng, rất thất vọng, hắn thở dài, cười khổ nói:

- Rốt cuộc là thời đại bất đồng, tại thời đại xã hội mạnh mẽ này đối mặt với quyền lực, tiền tài thì muốn một người chú tâm vào nghiên cứu học thuật thì đó chẳng khác nào là một việc khó hơn lên trời.

- Lão hiệu trưởng. ..

Bùi Đông Lai cố gắng nói cái gì đó, nhưng khi hắn hô lên 3 chữ “ Lão hiệu trưởng” thì hắn lại không biết nói thêm cái gì.

- Đông lai.

Cổ Bồi Nguyên cắt đứt lời nói của Bùi Đông Lai , giận dữ nói:

- Mọi người đều có chí riêng, nếu cậu đã có ý nghĩ như vậy thì ta cũng không miễn cưỡng cậu. Thiên tư của cậu xuất chúng, lại có nghị lực, muốn có thành quả trong khu vực cũng không khó. Sau này, bất luận cậu đi vào quan trường hay vào thương trường, ta đều hi vọng cậu có thể bớt chút ít thời gian để nghiên cứu học thuật, ta tin tưởng rằng những thứ này sẽ có vai trò rất quan trọng sau này đối với cậu.

- Cám ơn lão hiệu trưởng nhắc nhở, cháu sẽ..

Bùi Đông Lai nặng nề gật đầu.

- Đông Lai, coi như đêm nay ta cậy già lên mặt, giúp đỡ cho cậu một lần, sau này ta sẽ không làm như vậy nữa.

Ổ Bồi Nguyên cười khổ nói:

- Bởi vì. . . Tạm thời không đề cập tới ta có hay không có năng lực kia, mà bản thân ta lại không thích lục đục với những kiểu người trong quan trường, cũng không thích những ké hám lợi trong thương giới.

Không trả lời, Bùi Đông Lai trực tiếp đứng lên, cúi người vái tạ Cổ Bồi Nguyên thật sâu.

- Sau này khi nào cậu có thời gian muốn nghiên cứu học thuật thì hãy tới tìm ta, ta sẽ cung cấp cho cậu một ít đề tài.

Cổ Bồi Nguyên nói xong, phát phát tay nói:

- Bằng hữu của cậu đang chờ cậu, cậu đi qua đi.

- Lão hiệu trưởng, kỳ thật...thì Văn Cảnh là người thích hợp nhất.

Bùi Đông Lai không có lập tức rời đi, mà là nhắc nhở một câu.

Cổ Bồi Nguyên ngẩn ra, theo sau cười phát phát tay:

- Đi đi.

Bùi Đông Lai không nói lời vô ích, xoay người lui ra khỏi phòng, Cổ Bồi Nguyên tựa vào trên ghế ngồi, nhìn trần nhà, suy nghĩ xuất thần.

Mấy phút sau, khi Bùi Đông Lai đến quán bar thì trên bàn của Ngô Vũ Trạch và Đông Phương Lãnh Vũ đã đầy những chai rượu.

- Đông Lai ca, mau khuyên nhủ Ngô ca, hắn không biết làm sao vậy, vừa vào cửa đã liền uống rượu, những lời ta khuyên thì căn bản hắn không nghe.

-

Thấy Bùi Đông Lai đi tới, vẻ mặt Đông Phương Lãnh Vũ lo lắng nói:

- Ta sợ nếu ca ấy uống tiếp thì sẽ xảy ra chuyện.

- Tiểu Vũ, người trước tiên đi tìm tiểu cô, ta cùng Vũ Trạch trò chuyện.

Thấy Ngô Vũ Trạch uống rượu như uống nước thì Bùi Đông Lai khẽ nhún mày nói.

- Được.

Đông Phương Lãnh Vũ chân chờ một chút, cuối cùng gật đầu đáp ứng, xoay người rời đi.

Thấy Đông Phương Lãnh Vũ rời đi, Bùi Đông Lai ngồi xuống, không nói gì, mà là mở ra một bình rượu, rót một ngụm lớn.

Sau đó, hắn cầm lấy gói thuốc lá có giá 45 đồng trên bàn lên, rút ra một điếu, châm lên rồi đưa đến trước mặt Ngô Vũ Trạch .

Về mặt Ngô Vũ Trạch ngà say tiếp lấy, may may không thèm để ý mà là hít sâu một hơi, kết quả là bởi vì hút quá mạnh cho nên liền ho khan.

Bùi Đông Lai thấy thế, tiến lên vỗ nhẹ lên phía sau lưng của Ngô Vũ Trạch.

Vỗ, vỗ, Ngô Vũ Trạch ngừng ho khan, dưới ánh đèn đôi mắt của hắn có chút hồng, hắn run rẩy đem điếu thuốc trên miệng vứt đi, nhìn Bùi Đông Lai nói:

- Đông Lai, chú có người yêu chưa?

- Có.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, sau đó từ trong túi rút ra một chiếc Nokia cũ đưa cho Ngô Vũ Trạch :

- Đây là ảnh chụp của nàng.

- Ta kháo, chú đừng có gạt ka, trên đời này làm gì có người nào đẹp như tiên?

Ngay cả khi say nhưng khi nhìn vào tấm ảnh chụp của Tần Đông Tuyết thì Ngô Vũ Trạch vẫn giật mình.

- Ka lừa chú làm gì?

Bùi Đông Lai cười nói:

- Đây là người học chung lớp với ka ở trung học, hiện giờ đang học ở ĐH Thanh Hoa.

ĐH Thanh Hoa.

Nghe được bốn chữ này, Ngô Vũ Trạch ngẩn ra, bàn tay run lên, thiếu chút nữa là làm rớt chiếc điện thoại xuống đất.

- Vậy vì cái gì mà chú không vào ĐH Thanh Hoa học?

Ngẩn ngủ trầm mặc đi qua, Ngô Vũ Trạch đưa điện thoại di động trả lại cho Bùi Đông Lai, hút một hơi thuốc rồi hỏi.

Bùi Đông Lai không trả lời...ngay, mà là châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng hút một hơi rồi thở ra một ngụm khói, ánh mắt của hắn nhìn về phía cửa sổ, thản nhiên nói:

- Ba của ka sợ ta đi Yến Kinh sẽ bị người khác xem thường, sợ ka không chịu nổi đả kích, cho nên để cho ka tới Đông Hải.

- Nhà nàng rất có quyền, rất có thế sao?

Ngô Vũ Trạch tỉnh ngộ.

Bùi Đông Lai cười hỏi lại:

- Chỉ một câu của nàng mà làm cho sắc mặt của một nữ nhân có quyền cả Đông Bắc phải trắng bệch, chú nói có quyền không?

- Ách...

Ngô Vũ Trạch kinh ngạc được há to miệng, sau đó trầm mặc sau một lúc lâu, sắc mặt phức tạp hỏi:

- Vậy chú định làm như thế nào?

- 4 năm sau, đi nhà nàng.

Bùi Đông Lai chậm rãi mở miệng, giọng nói không lớn nhưng ngữ khí vô cùng kiên quyết.

Ngô Vũ Trạch trầm mặc không nói.

- Còn chú thì sao?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Có.

Trước tiên Ngô Vũ Trạch uống một ngụm rượu, sau đó cười cười:

- Nhưng mà, nàng chuẩn bị đính hôn cùng người ta.

- Vì sao lại không bắt nàng lại?

Bùi Đông Lai nhíu mày hỏi.

- Bắt lại ư?

Ngô Vũ Trạch nghe xong, nở nụ cười, cười đến đỏ tròng mắt:

- Biết không? Đông Lai, gia đình của nàng chẳng những tốt hơn ka, hơn nữa phẩm chất lại vô cùng tốt, nàng học giỏi, thứ gì cũng tốt, những thứ đó đều là bản thân nàng cố gắng phấn đấu, mà ka sinh ra đã đắm mình trong trụy lạc, ka cùng nàng căn bản là 2 người của 2 thế giới khác nhau.

Bùi Đông Lai phun ra một ngụm khói, không có hé răng.

- Ka đã nghĩ qua, nếu ka cố gắng phấn đấu, có thể sẽ xứng với nàng sao?

Ngô Vũ Trạch nhả ra một ngụm khói, cười tự giễu, nói:

- Chú có biết vị hôn phu tương lai của nàng là ai không?

Giờ khắc này, hẳn như là đang hỏi Bùi Đông Lai, hoặc như là đang hỏi chính hắn.

Bùi Đông Lai lắc đầu.

- Phương Thế Kiệt, chính là nhi tử của người đàn bà lúc nãy.

Ngô Vũ Trạch hung hăng hít lấy thuốc lá, giống như muốn dùng Ni Cổ Đình mê hoặc bản thân:

- Người đàn bà kia gọi là Phương Hiểu Hồng là muội muội của Phương Chấn ở Chiết Giang, tuy rằng ở Chiết Giang thì Phương Gia chưa thể nói là lấy thúng úp voi nhưng vẫn là một gia tộc có tiếng.

Ngô Vũ Trạch nói tới đây, tốc độ hút thuốc của hắn cũng nhanh hơn:

- Mẫu thân của nàng sợ ka sẽ phá hư hôn sự của Phương Thế Kiệt cho nên cảnh cáo ta cách xa nàng một chút.

- Vũ Trạch, nếu cô bé kia là một người tốt, bởi vì gia đình áp bách thì ta nên khuyên chứ nên đuổi theo nàng ấy, nếu nàng ấy là kiểu người nịnh hót thì như vậy nàng ta không phải là người đáng để chú yêu thương. Ka hy vọng chú có thể giống một người đàn ông, đừng bao giờ để cho nàng ta xem thường chú.

- Nàng là một cô gái tốt.

Ngô Vũ Trạch trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi mở miệng.

Nói xong thì Ngô Vũ Trạch liền ngã sấp ở trên bàn, không nhúc nhích.

Hàng Châu.

Bùi Đông Lai nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng phun ra hai chữ này

Hành trình mệnh mông.

Thiếu niên đi ra từ trong núi, muốn đặt trận chiến đầu tiên ở Hàng Châu.

codon.tra

176. Chương 173 : Một Trận Chiến, Định Tương Lai (1 2)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 173 : Một trận chiến, định tương lai (1 2)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Vẻ đẹp ở Hàng Châu là đẹp ở Tây Hồ.

Tây Hồ cũ được xưng là Vô Lâm thủy, hồ Tiền Đường, hồ Tây Tử, Tổng Đại Thủy xưng Tây Hồ, nằm ở thành Tây Hàng Châu, 3 mặt giáp núi, mặt đông giáp với nội thành, là một danh thắng cấp quốc gia.

Lúc chạng vạng, ánh mắt trời chiều dần ngả về phía Tây, mặt hồ Tây Hồ có nhiều điểm kim quang.

Dưới trời chiều, cót vài du khách đứng ở trên cầu đưa lưng về tháp Lôi Phong chụp ảnh, còn đa phần du khách là sau khi đi du ngoạn xong là đi ra.

- Đông Lai, chúng ta tới phụ cận ăn một chút gì rồi đi quán Bar BBS, thế nào?

Ra khỏi cổng Tây Hồ thì Ngô Vũ Trạch liền hỏi.

3 ngày trước, Hạ Y Na để Quách Lệ Na tìm Ngô Vũ Trạch đề nghị quốc khánh đến Hàng Châu chơi, Ngô Vũ Trạch liền đáp ứng, hơn nữa dựa theo đề nghị của Hạ Y Na là mời cả những người trong phòng 108 cùng đi.

Đối với Ngô Vũ Trạch kêu gọi, Bùi Đông Lai chẳng những cự tuyệt tham gia nhưng mà lại đề nghị đám người Ngô Vũ Trạch không cần đi tới Hàng Châu trước, mà là đi một địa phương khác.

Bởi vì. . . Hắn đã quyết định ngày 11 động thủ với Phương gia!

Nhưng mà.

Hạ Y Na lại đề nghị ngày 11 đến Hàng Châu, mục đích là muốn thân cận với Bùi Đông Lai .

Đối với việc này thì Bùi Đông Lai không thể nào nói chân tướng cho mọi người biết, lại không muốn mọi người mất hứng, cuối cùng là hắn đi với đám người Ngô Vũ Trạch đến Hàng Châu, đồng thời quyết định du ngoạn ở đây, tìm cơ hội động thủ với Phương gia.

- Ăn cái gì cho no một chút rồi chúng ta đi về nghỉ ngơi, vòng vo một ngày tất cả mọi người đều mệt mỏi rồi.

Đối mặt đề nghị của Ngô Vũ Trạch, Bùi Đông Lai lắc đầu cự tuyệt.

Hắn biết rõ, Ngô Vũ Trạch không phải người nhỏ mọn, đề nghị đi quán Bar nhất định là quán Bar đẳng cấp ở Hàng Châu, việc đó chắc chắn là sẽ không thoát khỏi liên quan đến Phương gia. Hắn đã quyết định đêm nay khi đám người Ngô Vũ Trạch ngủ hết thì hắn sẽ thực hiện hành động trăm thủ.

- Bùi Đông Lai , cậu rất không có suy nghĩ.

Mất thấy Bùi Đông Lai cự tuyệt, không đợi Ngô Vũ Trạch mở miệng, Hạ Y Na liền tức giận nói:

- Đến Hàng Châu thì cậu liền cự tuyệt, hiện giờ đi quán Bar cậu cũng cự tuyệt, không cần phải làm mất hứng như vậy có được không?

- Đông Lai, mọi người khó khăn lắm mới đi ra chơi một lần, chú cứ làm mất hứng.

Ngô Vũ Trạch cười khỏ nói:

- Huống chi ở Hàng Châu này thì ka là chủ nhà, nếu không chiêu đãi tốt thì trong lòng của ka cũng không yên tâm a.

- Bùi Đông Lai , Hạ tỷ là muốn cùng cậu ở chung một chỗ cho nên mới đề nghị đi đến Hàng Châu, làm sao cậu lại không cho tỷ ấy một cơ hội ?

Quách Lệ Na liền ghép đôi Hạ Y Na và Bùi Đông Lai .

”Bá!”

Nghe được lời nói của Quách Lệ Na thì Hạ Y Na vốn là cả kinh, theo sau vừa then vừa giận nói :

- Quên đi, hần không đi, tự chúng ta đi.

Nói xong, Hạ Y Na liền cố ý xoay đầu sang một bên, tránh xấu hổ.

Cho tới nay, Bùi Đông Lai có thể rõ ràng nhận thấy được thái độ của Hạ Y Na đối với mình không giống như đối với những nam sinh khác, lúc này nghe được Quách Lệ Na nói như thế thấy Hạ Y Na lại không giải thích thì Bùi Đông Lai liền có chút ngạc nhiên.

Nhưng mà hần cũng không có lập tức mở miệng nói, mà là hướng Hạ Y Na nói:

- Hạ Y Na , ba của cậu hoặc là ông ngoại của cậu có người quen ở đây không?

- Là sao?

Hạ Y Na quay đầu lại, vẻ mặt nghi hoặc, mà đám người Ngô Vũ Trạch cũng không hiểu.

- Tổ cùng với Vũ Trạch đều đã đắc tội với với lão đại xhđ ở Hàng Châu là Phương Chấn, mà Vũ Trạch đề nghị đến quán Bar thì sẽ khó tránh có quan hệ với Phương Chấn, một khi phát sinh chuyện thì xử lý không tốt.

Bùi Đông Lai nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng đem lo lắng trong lòng nói a.

Hạ Y Na cũng không biết chuyện tình Bùi Đông Lai làm bị thương Phương Thế Vinh, cũng không biết bạn gái của Ngô Vũ Trạch là Tô Thi Vận đính hôn với Phương Thế Kiệt , lúc này nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy, lại thấy nụ cười trên khuôn mặt của Ngô Vũ Trạch cứng đờ. Biết được Bùi Đông Lai nói sự thật cho nên nằng vổ ngực, cam đoan, nói:

- Tư lệnh viên của quân khu Chiết Giang cùng với ông ngoại tổ là chiến hữu, coi như cho dù Phương Chấn có 10 lá gan thì hần cũng không dám đụng đến một đầu ngón tay của bọn ta.

Bùi Đông Lai tuy rằng sớm nhận thấy được có người âm thầm bảo hộ Hạ Y Na, nhưng mà người nọ thực lực cũng không mạnh gì, một khi Phương Chấn quyết tâm muốn động thủ thì căn bản không có bao nhiêu người bảo hộ nổi. Thậm chí, cho dù là hần không có biện pháp gì bảo vệ nhiều người như vậy cho nên trong lòng hần cũng có chút ít bận tâm.

Hiện giờ biết được nhân vật số một của quân khu Chiết Giang là chiến hữu của ông ngoại Hạ Y Na thì hần lập tức yên lòng, cười nói:

- Một khi đã như vậy, chúng ta hãy đi đi.

- Cậu sớm nói đắc tội với Phương Chấn , vậy thì tổ liền cho người gõ chuông cảnh tỉnh hần.

Hạ Y Na trách cứ nhìn liếc mắt Bùi Đông Lai một cái, sau đó nói:

- Vũ Trạch, nếu Phương Chấn dám tìm đến cậu gây phiền phức thì cậu hãy nói cho tổ biết.

Ngô Vũ Trạch chưa sót cười, vẫn chưa mở miệng.

Hần chỉ biết là mấy ngày nữa Tô Thi Vận sẽ đính hôn với Phương Thế Kiệt , cũng không biết phh có khai đao với Ngô gia hay không, dưới tình hình như vậy thì hần không dám mở miệng thỉnh cầu Hạ Y Na hỗ trợ, dù sao hần cũng biết rõ, cho dù Hạ Y Na nguyện ý giúp hần thì ngăn được đám hỏi thì sao, cũng không có cách nào để Tô Thi Vận trở lại bên cạnh hần.

Giống như suy đoán của Bùi Đông Lai , quán Bar BBS là sở hữu của Phương gia, nó nằm ở nơi phồn hoa nhất trong nội thành.

Lúc màn đêm buông xuống, Ngô Vũ Trạch lái chiếc Cayenne chở Bùi Đông Lai , Trang Bích Phàm cùng cvc còn Hạ Y Na thì lái chiếc đồ Land Rover màu đỏ chở Quách Lệ Na , Tăng Khả Tâm , Dương Tinh 3 người.

Sau khi xe đến trước cửa quán rượu thì phóng mắt nhìn ra thì đầu đầu cũng là xe, trong đó phần lớn là những xe có rèm che đắt tiền, thậm chí còn có mấy chiếc xe hơi thể thao.

Xuống xe, tiểu thư đứng trước cửa liền cúi đầu mỉm cười, đoàn người Bùi Đông Lai liền đi vào quán Bar.

Tiến vào quán bar, tiếng nhạc vang lên dồn dập, một gã phục vụ nhiệt tình dẫn đám người Bùi Đông Lai đến một cái bàn, cùng lúc đó đa số nam nhân trong quán Bar đều đem ánh mắt nhìn về Hạ Y Na .

- Đây không phải là Ngô Vũ Trạch sao?

- Là hắn, ta nghe nói bạn gái của hắn là Tô Thi Vận đã đính hôn với Phương Thế Kiệt , lẽ đính hôn sẽ diễn ra vào ngày 11, hôm nay hắn đến đây không phải là tự tìm nhục nhã vào bản thân sao?

- Thế thì cũng chưa chắc, người không thấy mấy vị MM bên cạnh hắn có chất lượng rất cao sao?

- Nếu thật là như vậy thì hắn rất ngu rồi.

- Không riêng như thế a, ta còn nghe nói trong lúc tụ họp ở Đông Hải thì hắn đã đắc tội với Phương gia, ta xem hắn tới nơi đây là muốn đùa với lửa rồi.

....

Ngay khi đại bộ phận nam nhân đem ánh mắt ném về hướng Hạ Y Na thì cũng có không ít tên công tử ăn chơi trác táng phát hiện được Ngô Vũ Trạch , lập tức âm thầm nghị luận.

Bởi vì tiếng nhạc trong quán không nhỏ, trừ Bùi Đông Lai thì đám người Ngô Vũ Trạch cũng không nghe thấy được. Dưới sự chỉ dẫn của tên phục vụ thì đám người Bùi Đông Lai đi đến một cái bàn, mọi người phân biệt ra ngồi trên 3 ghế sa-lon.

Không biết là cố ý hay vô ý mà Hạ Y Na ngồi bên cạnh Bùi Đông Lai .

Đối với lần này, Bùi Đông Lai cũng không có để ý, mà là âm thầm nhìn Ngô Vũ Trạch liếc mắt một cái. Lúc trước hắn đã nghe mấy tên kia nghị luận, trực giác nói cho hắn biết hôm nay Ngô Vũ Trạch đưa mọi người đến quán Bar này, trừ bỏ việc chiêu đãi mọi người ra sợ là hắn còn mang theo một ý nghĩ khác.

Làm như đã nhận ra ánh mắt của Bùi Đông Lai, Ngô Vũ Trạch âm thầm cười, không có giải thích. Ngô Vũ Trạch liền hướng tên phục vụ kêu đồ ăn và thức uống.

Mất thấy Ngô Vũ Trạch không có chủ động giải thích, Bùi Đông Lai cũng không có hỏi nhiều.

- Để ăn mừng việc đến Hàng Châu chơi thì chúng ta hãy cạn ly nào.

Sau khi rượu, bia được mang ra thì Hạ Y Na là người thứ nhất bưng chén lên, đề nghị cạn ly.

“ Phanh”

Trong quán Bar, dưới sự chú ý của không ít người thì đám người Bùi Đông Lai liền cạn ly.

Sau khi uống xong 1 chén thì mọi người ngồi xuống.

Có lẽ là do ở lúc này Quách Lệ Na nói chuyện ghép đôi giữa Hạ Y Na và Bùi Đông Lai cho nên thủy chung Hạ Y Na vẫn không có dừng khí bắt chuyện với Bùi Đông Lai , chỉ có chủ nhà Ngô Vũ Trạch là vẻ mặt tiêu sái tươi cười, theo thứ tự cùng mọi người chạm cốc.

Thời gian trôi đi, khách trong quán Bar càng ngày càng nhiều hơn, âm nhạc cũng được mở to hơn, không khí càng ngày càng nóng liệt.

Không biết qua bao lâu, coi như lúc Hạ Y Na xung phong cạn hết rượu thì ánh mắt của Bùi Đông Lai liền phát hiện được Ngô Vũ Trạch đang nhìn ra ngoài cửa.

Không riêng gì một mình Ngô Vũ Trạch mà dường như là toàn bộ khách nhân trong quán Bar đều đều ánh mắt nhìn ra ngoài cửa.

Dưới sự chăm chú của mọi người thì có vài người bước vào quán Bar, trong đó có một nam nhân có khí độ bất phàm, một nữ nhân có dáng người cao gầy, tư sắc không tầm thường.

Hơn nữa để người khác chú ý chính là đi tuốt ở đằng trước là một đôi nam nữ.

Nam dáng người thon dài, thân cao gần 1m8, diện mạo tuấn mỹ không nói, lúc tươi cười thì vô cùng mê người, mà cô gái bên cạnh thì trên người mặc một bộ đầm màu xanh nhạt, tóc được uốn lên, dưới chân không mang giày cao gót mà là đi một đôi giày màu đen, có vẻ vô cùng thanh thuần. So với những nữ tử trong quán Bar này thì vô cùng trái ngược nhau.

Ánh mắt của Ngô Vũ Trạch dừng lại trên người cô gái, vẫn không nhúc nhích.

Từ tư liệu thì Bùi Đông Lai đã thấy qua ảnh chụp của Phương Thế Kiệt, liếc mắt một cái thì biết nam tử đó chính là Phương Thế Kiệt đồng thời thông qua ánh mắt phức tạp của Ngô Vũ Trạch thì đoán được cô bé ấy là Tô Thi Vận.

Có lẽ là Hạ Y Na thật sự rất chói mắt, thế cho nên lúc đi vào quán Bar, 2 người Phương Thế Kiệt và Tô Thi Vận đang nói chuyện thì đều nhìn thoáng qua chỗ bàn của Bùi Đông Lai.

Trong phút chốc, ánh mắt gặp nhau.

Ánh mắt của Phương Thế Kiệt nhìn chằm chằm vào Hạ Y Na, sau đó hắn phát hiện Ngô Vũ Trạch ở bên cạnh.

Mà cô bé mặc bộ đầm màu xanh nhạt cũng dường như là cảm ứng được ánh mắt của Ngô Vũ Trạch, đầu tiên nàng liền thấy Ngô Vũ Trạch.

Dưới ánh đèn nhìn thấy bàn tay của Quách Lệ Na thân mật đặt trên đùi của Ngô Vũ Trạch thì đồng tử của Tô Thi Vận liền phóng đại.

Sau đó dưới cái nhìn chăm chú của nàng thì người mà đã từng yêu nàng, thiếu niên Ngô gia nở ra một nụ cười đối với nàng, trong nụ cười có vẻ chua xót, nhưng phần lớn là chúc phúc.

- Tô Thi Vận, đối với cô ta đã hết hy vọng, chúc cô hạnh phúc.

Sau khi cười thì trong lòng Ngô Vũ Trạch thầm nghĩ một câu, sau đó nhin đau, quay lại ôm vòng eo của Quách Lệ Na, rồi hôn lên khuôn mặt của Quách Lệ Na.

Tô Thi Vận giống như là bị sét đánh, vẻ mặt trắng bệch đứng nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Sau đó, nàng không kìm lòng được mà bước tới bàn của Bùi Đông Lai.

Thấy được điểm này thì trong nháy mắt, vẻ mặt của Phương Thế Kiệt liền trở nên lạnh.

Dưới ánh đèn, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, sắc mặt của Tô Thi Vận trở nên trắng bệch đi tới chỗ cái bàn của Bùi Đông Lai và Ngô Vũ Trạch, Phương Thế Kiệt âm trầm đi ở phía sau, mà Ngô Vũ Trạch đối với tất cả chuyện này hoàn toàn không biết gì cả, vẫn hôn Quách Lệ Na.

Lúc trước Quách Lệ Na đã nhận ra ánh mắt Ngô Vũ Trạch nhìn về phía Tô Thi Vận mang theo tình ý dạt dào, bằng vào trực giác của nữ nhân, nàng phán đoán được Ngô Vũ Trạch và Tô Thi Vận có quan hệ.

Lúc này, nàng không hiểu ra sao cả, bị Ngô Vũ Trạch hôn, còn chứng kiến Tô Thi Vận đang đi tới chỗ Ngô Vũ Trạch, nhất thời nàng sững sờ trên ghế sa lon, đối với hết thảy mọi chuyện, nàng không thể lý giải được một chút.

Không riêng gì Quách Lệ Na, ngoại trừ Bùi Đông Lai biết được hết thảy tin tức, đám người Trang Bích Phàm và Hạ Y Na cũng vô pháp lý giải.

- Làm sao vậy? uống rượu à?

Mất thấy mọi người đều chăm chú nhìn về phía mình, Ngô Vũ Trạch cố gắng che dấu cảm xúc dao động trong nội tâm, một bộ tiêu sái như cũ cười cười.

Không trả lời, trừ Bùi Đông Lai ra, cả đám người Hạ Y Na đều đem ánh mắt hướng về chỗ Tô Thi Vận đang đi đến phía sau Ngô Vũ Trạch.

Ngô Vũ Trạch thấy thế, ngạc nhiên quay đầu lại.

- Đã lâu không gặp.

Tô Thi Vận dừng bước lại, còn cách Ngô Vũ Trạch khoảng 1m, nhìn khuôn mặt Ngô Vũ Trạch đã khắc sâu trong nội tâm nàng, mỉm cười, cười đến có chút khiến cho người ta thương cảm.

Đã lâu không gặp...

Bên tai vang lên tiếng nói mang theo vài phần thương cảm, vài phần thân tình, vài phần giả tạo kiên cường của Tô Thi Vận, Ngô Vũ Trạch như là bị xé toang bộ dáng giả tạo thông thường, hần ngơ ngẩn ngẩn nhìn khuôn mặt quen thuộc mà cả đời này hẳn cũng không thể quên được, chưa xót cười:

- Đã lâu không gặp.

- Anh có khỏe không?

Tô Thi Vận nhẹ giọng hỏi, ánh mắt cũng không tìm lại đánh giá Quách Lệ Na.

Tựa hồ đã nhận ra ánh mắt của Tô Thi Vận, Quách Lệ Na giữ im lặng cầm bàn tay phải lạnh như băng của Ngô Vũ Trạch, ôm bả vai của hắn.

- Vẫn bình thường.

Nhận thấy trong tay Quách Lệ Na truyền đến hơi ấm, cả người Ngô Vũ Trạch lấy lại tinh thần, hít một hơi thật sâu, đứng lên, bưng hai ly rượu, một ly đưa tới trước Tô Thi Vận, lộ ra chiêu bài tiêu sái cười cười:

- Nghe nói cô sắp đính hôn, chúc mừng cô.

Chứng kiến bộ dáng thân mật của Quách Lệ Na và Ngô Vũ Trạch, bên tai vang lên tiếng chúc phúc của Ngô Vũ Trạch, thân thể Tô Thi Vận run rẩy, trầm mặc vài giây đồng hồ, sau đó gượng cười, tiếp nhận chén rượu:

- Cảm ơn.

Ngô Vũ Trạch không nói cái gì nữa, mà ra hiệu một chút, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

- Ngô Vũ Trạch, vì cái gì mà đến hôm nay anh vẫn không rõ tâm ý của em? Anh nghĩ rằng em thật sự sẽ gả cho Phương Thế Kiệt sao?

Nhìn Ngô Vũ Trạch uống một hơi cạn sạch, trong lòng Tô Thi Vận trong lòng đau xót, đôi mắt nóng lén, run rẩy đưa ly rượu lên miệng sau đó nhắm mắt lại, uống một hơi cạn sạch, nhưng cũng không có đem suy nghĩ trong lòng nói ra.

- Chúc mọi người chơi vui vẻ.

Mơ mắt ra, Tô Thi Vận giống như đã khôi phục bình thường, nàng đặt chén rượu xuống, sau đó mỉm cười nói một câu.

- Cô cũng như vậy.

Ngô Vũ Trạch tỉnh bơ đáp lại đồng thời nhìn thấy Phương Thế Kiệt đi ở phía sau Tô Thi Vận.

Tô Thi Vận không nói cái gì nữa, mà trực tiếp xoay người.

Trong nháy mắt xoay người, nàng chỉ cảm thấy trái tim của mình như đang vỡ vụn, đau nhức vô cùng, nàng cố nén không cho rơi lệ, đi tới chỗ Phương Thế Kiệt nói:

- Tôi hơi mệt một chút, muốn trở về nghỉ ngơi.

- Được.

Phương Thế Kiệt nhíu mày rồi đáp ứng yêu cầu của Tô Thi Vận.

Tô Thi Vận điều chỉnh lại cảm xúc, rời đi, Phương Thế Kiệt không có lập tức đuổi theo Tô Thi Vận, mà đưa ánh mắt như đao nhìn chằm chằm vào Ngô Vũ Trạch.

- Ngô Vũ Trạch, từ nay về sau, nếu mày dám liên hệ với Thi Vận hoặc là để tao gặp được ở Hàng Châu, tao sẽ cắt chân của mày!

Phương Thế Kiệt mở miệng, ngữ khí lạnh lẽo nói.

Nguyên bản hần nhìn thấy Ngô Vũ Trạch cùng với cô gái bên cạnh hành động thân mật, nghĩ tới Tô Thi Vận sẽ tuyệt vọng đối với Ngô Vũ Trạch, hết hy vọng, hần đang mừng thầm trong lòng thì đã thấy Tô Thi Vận đi tới trước mặt Ngô Vũ Trạch chủ động chào hỏi.

Theo ý nào đó mà nói, hành động lần này của Tô Thi Vận đã vô tình đánh vào thể diện của Phương Thế Kiệt, khiến cho Phương Thế Kiệt cảm thấy khó chịu, cho nên hần đứng lại, đồng thời cảnh cáo Ngô Vũ Trạch.

Ngô Vũ Trạch trầm mặc không nói.

Mà Bùi Đông Lai thì hơi nheo mắt lại.

Lúc trước, Bùi Đông Lai nghe được những tên công tử ăn chơi nghị luận, đã từng suy đoán nguyên nhân Ngô Vũ Trạch đến quán bar, nhưng vừa rồi sau khi nghe được Ngô Vũ Trạch và Tô Thi Vận nói chuyện với nhau thì đã minh bạch hết thảy.

Hần nhìn ra được, vô luận là Ngô Vũ Trạch hay là Tô Thi Vận, đều còn rất yêu nhau.

Mà Ngô Vũ Trạch là cố ý làm trò trước mặt Tô Thi Vận, biểu hiện thân mật với Quách Lệ Na, hơn nữa còn hôn Quách Lệ Na. Ngô Vũ Trạch muốn thông qua phương thức này khiến cho Tô Thi Vận hết hy vọng đối với hần, hoàn toàn quên hần, bắt đầu một cuộc sống mới!

Dù sao, nếu Tô Thi Vận không thể quên Ngô Vũ Trạch, nàng đính hôn với Phương Thế Kiệt, nhất định sẽ hết sức thống khổ!

- Mày là ai? Khẩu khí so với bị bệnh phù chân còn lớn hơn a?

Không đợi Bùi Đông Lai có hành động gì, Hạ Y Na mở miệng, ngữ khí tương đối khó chịu.

- Đàn bà, có tin tao tìm người xử lý cô hay không?

Tâm tình Phương Thế Kiệt khó chịu, chỉ là bên trong quán rượu có quá nhiều người, thêm nữa là Tô Thi Vận cũng ở đây, không thể trực tiếp giáo huấn Ngô Vũ Trạch, hiện giờ thấy Hạ Y Na nhảy ra ngữ khí càng thêm lạnh như băng.

- Tỷ tỷ không tin đấy.

Luận về hung hăng càn quấy, có cha là Ngọc Thạch chi vương của TQ và quân khu tư tỉnh và ông ngoại của nàng là tư lệnh quân khu so với Phương Thế Kiệt chỉ có cao hơn chứ không thấp hơn, hiện giờ hần làm ra một bộ dữ tợn, Hạ Y Na chẳng những không có sợ hãi, mà cười lạnh nói:

- Nếu không tin mày gọi người tới thử xem?

“Vù”

Không đợi Phương Thế Kiệt trả lời, một gã trung niên nam tử ngồi ở một góc tối trong quán đứng dậy, ngay tại chỗ bắn ram cả người trong nháy mắt đứng ở trước người của Hạ Y Na, đem nàng che chắn phía sau.

“Ách”

Phương Thế Kiệt muốn nói cái gì, nhìn thấy nam tử trung niên xuất hiện trước người Hạ Y Na, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

- Phương Thế Kiệt, tiểu thư nhà ta không phải là người nguoi có thể đắc tội được, rút ra xa.

Nam nhân trung niên lạnh lùng nói.

- Rút ra xa?

Nguyên bản Phương Thế Kiệt nghe thấy lời nói của Hạ Y Na đã tức giận, nhưng mà ngại Tô Thi Vận vẫn đứng ở phía sau cách hần không xa, hần nhất thời do dự không biết có nên giáo huấn đám người Ngô Vũ Trạch hay không, hiện giờ thấy nam tử trung niên xuất hiện, bảo hần rút ra xa, nhất thời khiến cho hần nổi giận!

Phần nộ cực điểm, Phương Thế Kiệt chứng kiến chủ quán bar mang thủ hạ bước nhanh tới, lập tức cười lạnh nói:

- Được lắm? Tao ở Hàng Châu lâu như vậy, nhưng cũng không thấy con đàn bà nào kiêu ngạo như vậy, hôm nay tao sẽ mở mắt một phen!

- Phương Thiếu, làm sao vậy?

Thanh âm của Phương Thế Kiệt vừa hạ xuống, chủ quán bar dẫn thủ hạ đi tới bên cạnh hắn, quan tâm hỏi han.

- Lưu ca, có người muốn ta rút ra khỏi quán của người, ông nói ta phải làm sao bây giờ?

Phương Thế Kiệt cười lạnh hướng tới chủ quán nói.

Àn?

Ngạc nhiên khi nghe được lời nói của Phương Thế Kiệt, nam nhân tên là Lưu Vĩ cả kinh không nhẹ!

Ông chủ của bbs chính là Phương Chấn.

Có người muốn Phương Thế Kiệt rút ra khỏi quán rượu bbs..

Nếu không phải Phương Thế Kiệt chính miệng nói ra, có đánh chết Lưu Vĩ cũng không tin!

- Bằng hữu, ta mặc kệ các người tới từ chỗ nào, nhưng mà...từ lúc quán bar mở cửa cho tới bây giờ, chưa có người nào dám ở trong quán bar gây sự, càng không có người nào dám bất kính đối với Phương thiếu!

Sau khi kinh ngạc, Lưu Vĩ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nam nhân trung niên nói:

- Ta cho các người một cơ hội, quỳ xuống nhận sai, sau đó rút hết ra ngoài cho ta !

Sau khi nói xong, Lưu Vĩ lại vung tay lên, tám gã đại hán áo đen phía sau tiến lên vài bước, xếp thành vòng tròn đem đám người Bùi Đông Lai vây ở giữa.

Đối mặt với khí thế của đám người vây quanh như thế, nam tử trung niên âm thầm bảo vệ Hạ Y Na không sợ chút nào, mà lạnh lùng nói:

- Ông chủ của ta là Hạ Hà.

Hạ Hà?

Sau khi nghe được hai chữ này, sắc mặt của Lưu Vĩ không khỏi biến đổi.

Hạ Hà tuy rằng được xưng là vua Ngọc Thạch Trung Quốc, nhưng mà lấy đồ thạch để lập nghiệp, cho đến nay vẫn một mình chiếm lấy cái bánh ngọt lớn này, lại có cha vợ là tư lệnh quân khu, danh khí trong giới hắc đạo phương Nam thật không nhỏ.

Thân là thủ hạ của Phương Chấn, Lưu Vĩ tự nhiên nghe nói qua đại danh Hạ Hà.

- Phương Thiếu, Hạ Hà rất có thể lực ở phương Nam, hơn nữa bố vợ hắn còn là tư lệnh quân khu tỉnh, việc này có chút khó giải quyết.

Sau khi khiếp sợ, Lưu Vĩ lập tức đến bên cạnh Phương Thế Kiệt nhỏ giọng nói vào tai hắn.

So với Phương Thế Vinh, thì Phương Thế Kiệt từ nhỏ đã được Tào Nghiễm Giang hun đúc, biết rõ đạo lý cao thấp làm việc, sở dĩ hôm nay hắn tức giận cũng là bởi vì bị khiêu khích, lúc này nghe được lời nói của Lưu Vĩ, biết rõ Hạ Y Na không thể trêu chọc được.

Đồng dạng hắn cũng biết, nếu chuyện này cứ như thế rút lui, thì sau này hắn không thể sống yên được ở Hàng Châu, thậm chí là cả Chiết Giang.

- Phương Thế Kiệt, anh muốn làm gì?

Ngay trong lúc Phương Thế Kiệt đang tiến thoái lưỡng nan, Tô Thi Vận thấy Lưu Vĩ dẫn người vây quanh cái bàn của Bùi Đông Lai, lập tức đi tới, nhíu mày chất vấn.

- Thi Vận, không có việc gì, chỉ là một chút chuyện hiểu lầm mà thôi.

Nghe được lời nói của Tô Thi Vận, Phương Thế Kiệt trong lòng chợt động, mỉm cười, sau đó nhìn lại nhìn nam nhân trung niên, nói:

- Nể mặt Thi Vận, việc hôm nay dừng lại ở đây.

- Đi thôi, Thi Vận.

Phương Thế Kiệt tìm được một cái thang xuống đài, không nói lời vô ích, cố gắng mang theo Thi Vận rời đi, đồng thời âm thầm quyết định, sau này nhất định phải làm cho Ngô Vũ Trạch ăn đau khổ, hấn không dám trở mặt với Hạ Y Na, nhưng có thể làm cho Ngô Vũ Trạch cú ra khỏi Hàng Châu như một con chó!

Tô Thi Vận nhìn không được liếc nhìn Ngô Vũ Trạch trong đám người một cái, sau đó cùng với Phương Thế Kiệt rời đi.

Tên nam nhân trung niên kia, sau khi thấy đám người Phương Thế Kiệt rời đi, không đợi Hạ Y Na phân phó đã chủ động đi về chỗ ngồi của hấn.

- Không dám thì nói không dám, giả bộ cái gì?

Hạ Y Na nhìn chằm chằm bóng lưng Phương Thế Kiệt và Hạ Y Na rời đi, hừ lạnh một tiếng, cũng không có truy đuổi không tha, tựa hồ nàng không muốn vì vậy mà phá hư không khí ở chung với Bùi Đông Lai.

Sau đó Hạ Y Na ngồi xuống, đồng thời một trong Hàng Châu tứ thiếu, Phương Thế Vinh xuất hiện ở cửa quán rượu.

- Anh!

Phương Thế Kiệt và Tô Thi Vận đến đây hôm nay, hoàn toàn là vì tăng thêm cảm tình của Tô Thi Vận trước khi đính hôn, vì muốn tăng thêm không khí, hấn chẳng những kêu mấy bằng hữu không tầm thường, còn gọi cả Phương Thế Vinh tới, lúc này thấy Phương Thế Vinh tiến vào quán bar, lập tức vẫy tay gọi.

- Thế Kiệt, chú tới đây là?

Phương Thế Vinh nhìn thấy Thế Kiệt, cũng nhìn thấy mấy tên đại hán áo đen và Lưu Vĩ lập tức nghi hoặc hỏi hấn.

- Bẩm Phương Thiếu, Thế Kiệt thiếu gia vừa mới cùng con gái của Hạ Hà xảy ra tranh chấp, không xảy ra đại sự gì.

Lưu Vĩ vội vàng đáp lại.

- Con gái của Hạ Hà?

Nghe được lời nói của Lưu Vĩ, Phương Thế Vinh có chút buồn bực, tùy miệng hỏi:

- Con gái của Hạ Hà sao lại chạy tới Hàng Châu này? Là người nào?

- Ở bên kia, Phương Thiếu.

Lưu Vĩ chỉ cái bàn chỗ Bùi Đông Lai.

Phương Thế Vinh lập tức nhìn theo hướng Lưu Vĩ chỉ.

Ngay sau đó.

Ánh mắt hấn và Bùi Đông Lai gặp nhau trên không trung.

Chứng kiến khuôn mặt của Bùi Đông Lai, đồng tử Phương Thế Vinh đột nhiên trợn trừng tròn xoe, thần tình khiếp sợ.

- Hắc, Tiểu tạp chủng, thật không nghĩ tới mày dám xuất hiện ở Hàng Châu!

Ngẩn ngứ kinh ngạc qua đi, trong con ngươi của Phương Thế Vinh hiện lên sát ý, trong lòng cười lạnh không dứt:

- Quả nhiên là đập nát hài sắt không tìm được, đến khi tìm được chẳng uống công, mày đã vội vã tìm chết như vậy, lão tử liền thỏa mãn nguyện vọng của mày!

Trong lòng thầm nghĩ, đồng thời rút ra bài học lần trước, Phương Thế Vinh không có hồ đồ tiến lên trước, mà phân phó Lưu Vĩ:

- Lưu ca, nhất định phải phái người đem tên thanh niên tóc húi cua kia tiếp cận cho ta, ta đi ra ngoài gọi điện thoại!

- Đã rõ, Phương thiếu.

Lưu Vĩ tuy rằng không biết vì sao lại muốn hấn chú ý Bùi Đông Lai, nhưng hấn nhận ra vẻ tức giận trên mặt Phương Thế Vinh, tự nhiên không dám chậm trễ.

Thấy Lưu Vĩ đồng ý, Phương Thế Vinh lạnh lùng liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái, sau đó không đợi Phương Thế Kiệt truy vấn, liền xoay người đi ra bên ngoài quán bar.

- Vũ Trạch, các người cứ ngồi chơi, ka đi ra ngoài gọi điện thoại.

Thấy Phương Thế Vinh lấy điện thoại ra, đi ra khỏi quán bar, Bùi Đông Lai đoán được Phương Thế Vinh lấy điện thoại làm gì, hơi trầm ngâm, liền quyết định.

Sau khi nói xong, Bùi Đông Lai không đợi đám người Ngô Vũ Trạch đáp ứng, đứng dậy hướng tới chỗ của quán rượu đi tới.

Cuộc chiến ở Hàng Châu được mở màn.

(‘· · °†Boy†°· · ‘)

177. Chương 173 : Một Trận Chiến, Định Tương Lai (3 4)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 173 : Một trận chiến, định tương lai (3 4)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Chương 175: Một trận chiến định tương lai (ba)

Dưới ánh đèn u tối, bởi vì xung đột tạm thời được loại bỏ nên không khí quán bar đã khôi phục lại bình thường, những khách nhân đã thu hồi ánh mắt, bắt đầu uống rượu nói chuyện phiếm, mà vì muốn điều hòa lại không khí nên DJ đã phát ra một bản nhạc vui nhộn.

Lưu Vĩ được Phương Thế Vinh chỉ thị, không dám lãnh đạm, bắt tám gã thủ hạ đứng canh ở cửa chính, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Bùi Đông Lai.

Mất thấy Bùi Đông Lai đứng dậy khỏi chỗ ngồi, tám gã thủ hạ dưới tay Lưu Vĩ trao đổi ánh mắt, cuối cùng đều nhất trí, nếu Bùi Đông Lai muốn đi ra ngoài thì mạnh mẽ ngăn lại!

Chỉ cần tám tên thủ hạ của Lưu Vĩ giống như tám cây cột lớn đứng ở đó, trong lòng Bùi Đông Lai chợt động, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, cũng không có hướng tới chỗ của quán rượu, mà đi dọc theo cầu thang, hướng tới toilet ở tầng hai.

Bởi vì trong lúc huấn luyện ở Huyết Sát đã thành thói quen, mỗi khi đến một nơi, Bùi Đông Lai đều quan sát trước địa hình, lúc trước khi vào quán bar hấn đã phát hiện ở góc lầu hai có toilet, hơn nữa còn ở gần cửa sổ.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đi lên toilet ở lầu hai, tám gã thủ hạ của Lưu Vĩ âm thầm thở nhẹ, vẫn đứng im tại chỗ.

Cùng lúc đó.

Ở bên ngoài quán bar, trước tiên Phương Thế Vinh gọi điện cho Phương Chấn.

- Cha, cái tên tiểu tạp chủng kia đến Hàng Châu rồi!

Bên kia vừa nhắc máy, Phương Thế Vinh mang theo vài phần hận ý, vài phần hưng phấn mà nói.

- Ai tới Hàng Châu cơ?

Đầu bên kia điện thoại, Phương Chấn đang đem toàn bộ tinh lực đặt ở việc đối phó Liễu Nguyệt, ngạc nhiên nghe được lời nói của Phương Thế Vinh, nhất thời không kịp phản ứng.

- Tên tiểu tạp chủng làm bị thương tay trái của con ở Đông Hải, Bùi Đông Lai!

Về mặt Phương Thế Vinh hận ý nói.

- Hắn đến Hàng Châu sao?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của con mình, Phương Chấn vốn là ngẩn ra, sau đó nở nụ cười:

- Quả thật là thiên đường có lối hắc không đi, địa ngục không cửa hắc lại xông tới a, vốn ta còn muốn đợi sau khi thu thập Liễu Nguyệt xong, chậm rãi đùa chết hắn, không nghĩ tới hắn lại muốn chết nhanh như vậy.

Tục ngữ nói, cha nào con nấy, giọng nói khi nói chuyện của Phương Chấn và Phương Thế Vinh có sự giống nhau kinh người, mà trên thực tế Phương Thế Vinh từ nhỏ đến lớn đều bắt chước cách nói chuyện của Phương Chấn.

- Cha, bây giờ hắn đang ở quán bar BBS, con đã bảo Lưu Vĩ cho người theo dõi, cha mau cho Dương ca hoặc là Triệu ca lại đây?

Phương Thế Vinh hưng phấn nói, Dương ca và Triệu ca trong miệng của hắn, theo thứ tự là Dương Bình và Triệu Hùng, là cánh tay đắc lực của Phương Chấn, so với hai tên Liên Hoa và Cửu Chỉ bị Bùi Đông Lai giết chết căn bản là không cùng một đẳng cấp, thực lực cũng khác xa nhau vạn dặm.

Phương Thế Vinh biết được thực lực của Bùi Đông Lai, hắn cũng rất rõ ràng, chỉ có hai người Dương Bình và Triệu Hùng mới có thể đối phó với Bùi Đông Lai.

- Tiểu tử đó đánh nhau không tệ, tuy rằng Triệu Hùng có thể giết hắn như giết gà, nhưng ít nhiều cũng có chút phiền toái, cứ để có Dương Bình đi đi.

Phương Chấn trầm ngâm một phen, nói:

- Dù sao tiểu tử đó có quan hệ không bình thường với Cổ Bồi Nguyên, việc này không thể lưu lại dấu vết.

- Biết rồi, con tiếp tục cho người theo dõi hắn, tùy thời báo lại cho người.

Biết được Phương Chấn phái ra Dương Bình, người từng là mũi nhọn của bộ đội đặc chủng để đối phó Bùi Đông Lai, trong lòng Phương Thế Vinh đại thịnh.

- Ừ.

Phương Chấn gật đầu, cúp điện thoại

"Đồ đồ. . ."

Nghe được thanh âm ấy, Phương Thế Vinh cười lạnh một tiếng, xoay người, quay lại quán bar bbs.

Hắn đương đắc ý không có phát hiện, một đạo thân ảnh ở phía xa đang nhìn hắn.

Sau đó, khi Phương Thế Vinh đi vào trong quán bar, đạo thân ảnh kia vẫy một chiếc taxi, biến mất trong đêm tối.

Bên trong thư phòng của một tòa biệt thự nằm trong khu nhà giàu Mãn Côi Viên, Phương Chấn cúp điện thoại xong nhấn một cái nút màu đỏ trên bàn làm việc.

“ Két”

Rất nhanh, cửa thư phòng bị đẩy ra, người được xưng là quyền vương ngằm phía nam, cũng từng là mũi nhọn của bộ đội đặc chủng Triệu Bình đi vào thư phòng, đồng thời cung kính hướng tới Phương Chấn chào hỏi:

- Phương gia.

- Tên nhóc làm bị thương Thế Vinh ở Đông Hải đã đến Hàng Châu, hiện tại đang ở trong quán bar bbs.

Phương Chấn ngậm một miếng xì gà, khuôn mặt âm trầm nói:

- Triệu Bình, người tới thu lại mạng của hắn, nhớ kĩ, ngàn vạn lần không được lưu lại dấu vết.

- Vâng, Phương gia!

Nghe được mệnh lệnh của Phương Chấn, Triệu Bình nhận lệnh, cung kính rời khỏi.

Từng là mũi nhọn của bộ đội đặc chủng, là cận vệ của Phương Chấn, lại là mũi dao sắc bén nhất của Phương Chấn, mỗi khi Phương Chấn gặp khó khăn động đến xương cốt thì Triệu Bình đều hành động, lợi dụng bản lĩnh ám sát học được trong thời gian nhập ngũ, bí mật giải quyết.

Qua nhiều năm như vậy hắn còn chưa bao giờ thất thủ!

Trong lúc Triệu Bình dựa theo mệnh lệnh của Phương Chấn phân phó, đi tới quán bar bbs ám sát Bùi Đông Lai, ở Đông Hải, bên trong biệt thự Cung Đàn Liễu Nguyệt cũng giúp Đông Phương Lãnh Vũ mua cái kia.

Liễu Nguyệt không có giống như hàng ngày, cùng tiểu la ly Đông Phương Uyển Nhi ở dưới lầu xem tv, mà là ngồi một mình bên trong thư phòng, vẽ mặt mang theo vài phần băng lãnh.

Ba ngày trước, nàng nhận được điện thoại, chủ nhân Đông Nguyệt bang cùng với gia tộc Mafia Mỹ Quốc giao dịch một đám ô tô buôn lậu sa hoa ở trên biển bị hải tặc cướp đi.

Vì đoạt lại đám hàng kia, muốn bù đắp lại tổn thất, Liễu Nguyệt trực tiếp phái đầu lĩnh Huyết Sát Tàng Thiên dẫn dắt toàn thể thành viên của Huyết Sát tới hải vực kia.

Mà vừa rồi. Tàng Thiên truyền đến tin tức, hắn và toàn thể thành viên Huyết Sát còn chưa kịp đến vùng biển bị cướp kia, thì đã bị người ta công kích, tổn thất thảm trọng.

Tin tức này đối với Liễu Nguyệt mà nói quả thực là ác mộng!

Bởi vì...tổ chức Huyết Sát là đòn sát thủ Đông Phương Thần lưu lại cho Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt có thể thành công thay chân, chế trụ nguyên lão hoàn toàn là nhờ vào Huyết Sát, có được vương bài này trong tay, có thể quyết định sinh tử của các nguyên lão!

Hiện giờ, thành viên Huyết Sát lọt vào công kích không rõ, tổn thất thảm trọng, không cần nói cũng biết điều này sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với Liễu Nguyệt.

Trừ điều đó ra, chủ nhân của đám hàng hóa kia nhưng năm gần đây đã giúp Liễu Nguyệt rất lớn trong các hoạt động buôn lậu, không thể tìm được đám hàng hóa trị giá mười hai triệu về, tạm thời không đề cập đến tổn thất thảm trọng cỡ nào, mà đám nguyên lão sẽ đẩy chuyện này lên cao ngất trời, bọn hắn nắm giữ cổ phần của tập đoàn Thiên Tường, hàng hóa bị mất cũng có ý nghĩa một phần hoa hồng lớn của bọn họ bị giảm bớt.

“ Reng.. Reng”

Ngay trong lúc Liễu Nguyệt đang nhíu mày trầm tư, thì tiếng chuông điện thoại giống như búa đòi mạng đánh vỡ bầu không khí im lặng trong phòng.

Chuông điện thoại đánh thức Liễu Nguyệt, khiến cho Liễu Nguyệt từ trong tầm tư lấy lại được tinh thần, nàng đưa tay nhắc điện thoại lên, ngũ khí lạnh như băng:

- A lô.

- Tiểu Nguyệt, là ta.

Một cái thanh âm thô lỗ truyền qua điện thoại vào trong tai Liễu Nguyệt.

- Hoa ca, có chuyện gì sao?

Liễu Nguyệt mở miệng hỏi, ngữ khí thoáng nhu hòa một ít.

Bởi vì...chủ nhân đầu bên kia điện thoại chính là nguyên lão trợ giúp tuyệt đối cho Liễu nguyệt, Tạ Hoa!

Tạ Hoa là phụ tá đắc lực thời kì Đông Phương Thần chiếm lấy bãi ở Đông Hải, lúc ấy là nhân vật số hai của Đông Nguyệt bang.

Sau này khi Đông Phương Thần hoàn toàn đứng vững gót chân ở Đông Hải, sáng lập ra tập đoàn Thiên Tường, chậm rãi đem Đông Nguyệt bang giao cho Tạ Hoa quản lý, mãi cho đến khi sắp chết, sợ Liễu Nguyệt không áp chế được Tạ Hoa, hắn mới mạnh mẽ tước quyền của Tạ Hoa, hơn nữa còn xử lý hết vài tên thủ hạ có thực lực của Tạ Hoa, rồi cất nhắc Mạc Nhận lên làm quản lý Đông Nguyệt bang trợ giúp cho Liễu Nguyệt.

Sau khi bị tước mất quyền hành, bởi vì trong tay Tạ Hoa không còn thủ hạ nên càng thêm kiêng kỵ Huyết Sát trong tay Liễu Nguyệt, không dám phản kháng, mà ở trong tập đoàn Thiên Tường trở thành một thành viên trong ban giám đốc, hàng năm ăn theo hoa hồng được chia của tập đoàn Thiên tường, những ngày sau cũng coi như tự do tự tại.

- Tiểu Nguyệt, đám huynh đệ kia đều đã biết chuyện đám hàng kia bị cướp đi, bọn hắn sôi nổi gọi điện thoại tới cho ta để đề nghị mời cô dự một cuộc họp ban giám đốc.

Tạ Hoa trầm giọng nói:

- Ta cũng hiểu việc này có quan hệ trọng đại, thập phần khó giải quyết, có cần phải họp nghiên cứu một cái phương án giải quyết!

- Bây giờ?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Tạ Hoa, ngữ khí của Liễu Nguyệt lạnh xuống, nàng cũng từng nghĩ tới sẽ có ngày, các nguyên lão dựa vào việc đối với Đông Nguyệt Bang lập nhiều công lao mà sinh sự, nhưng thật không ngờ tới lại nhanh như vậy.

- Ta sợ cô hoãn không được, cho nên nói với bọn hắn nói là đúng một tiếng sau.

Tạ Hoa trầm giọng nói, điển hình tiền trạm hậu tẩu.

- Được!

Trong con người Liễu Nguyệt hiện lên sát ý, lạnh giọng đáp ứng.

Cúp điện thoại, vẻ mặt Liễu Nguyệt vẫn lạnh như băng nắm số của Mạc Nhận.

- Người mang theo người, 40' sau chờ ta ở dưới lầu.

Điện thoại vừa nhắc, Liễu Nguyệt dùng một giọng nói không thể nghi ngờ ra lệnh.

- Đã rõ.

Đầu bên kia điện thoại, Mạc Nhận giống như ngày thường, tỉnh bơ đáp ứng.

Sau đó không đợi Mạc Nhận nói cái gì nữa, trong điện thoại vang lên tiếng: “đô đô”.

Bên tai vang lên tiếng cúp máy, Mạc Nhận không có lập tức thu hồi lại di động, mà ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, sau đó nhắm mắt lại, thì thào tự nói:

- Liễu Nguyệt, có trách thì trách cô đối với ta quá vô tình, hết thấy đều là cô bức ta!

- Có Phải là Băng mỹ nhân của chúng ta gọi cho người không?

Bên tai vang lên lời nói của Mạc Nhận, Quý Hồng đang ngồi ở ghế sa lon trong đại sảnh, vẻ mặt nũng nịu tươi cười hời hợt.

Hôm nay, nàng mặc một bộ áo màu đỏ tươi, nửa mình dưới là một cái quần da cũng màu đỏ, phối hợp với đôi giày nhỏ màu đỏ, dáng người ma quỷ càng được thể hiện tinh tế.

Mạc Nhận thấy Quý Hồng biết rõ còn cố hỏi, vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Ta đã dựa theo ước định đem người có quan hệ với Liễu Nguyệt bên trong bang hội bí mật giải quyết toàn bộ, hy vọng cô chớ quên ước định của chúng ta.

- Người đối với băng mỹ nhân si tình như thế, ta rất thích.

Quý Hồng cười khúc khích, nói:

- Yên tâm, ta sẽ theo như ước định, cho người chiếm được nàng như ý nguyện.

- Quý lão bản, cô cũng chớ quên ước định của chúng ta.

Quý Hồng đang nói, nam nhân trung niên ngồi ở phía đối diện Quý Hồng mở miệng.

Hắn không phải là người khác, đúng là người từng là phụ tá đắc lực cho Đông Phương Thần, người vừa gọi điện cho Liễu Nguyệt, Tạ Hoa!

- Đồng bánh ngọt to lớn như thế, một mình ta sao có thể nuốt được? Yên tâm, mỗi người một phần

.

Quý Hồng cười cười, vẻ mặt chờ mong nói:

- Các người nói, một giờ sau, Băng mỹ nhân của chúng ta nhìn thấy ta ở trong đại lâu của tập đoàn Thiên Tường thì sẽ có biểu cảm như thế nào?

Không trả lời, vô luận là Mạc Nhận hay Tạ Hoa đều cảm thấy mặc dù là Quý Hồng đang cười, nhưng mà hơi thở toàn thân đều tràn ngập nguy hiểm.

Sở dĩ bọn hắn phản bội Liễu Nguyệt, nguyên nhân rất lớn cũng là do Quý Hồng bức bách, tiếp theo mới là vì bất mãn đối với Liễu Nguyệt.

- Tiếp theo nên là người của Phương Chấn xuất thủ.

Không để ý đến biểu tình biến hóa của Mạc Nhận và Tạ Hoa, Quý Hồng mỉm cười lấy từ bên trong túi ra một cái điện thoại, chuẩn bị liên hệ với Phương Chấn.

Dựa theo kế hoạch của nàng, điều hổ ly sơn, dùng tiền thuê lính nước ngoài cướp đi đám hàng của Đông Nguyệt bang, khiến cho Huyết Sát xuất động là bước đầu tiên, lợi dụng Mạc Nhận tiêu diệt những người ủng hộ Liễu Nguyệt ở Đông Nguyệt bang là bước thứ hai, kế tiếp nàng muốn nhờ Phương Chấn giết chết toàn bộ những cổ đông ủng hộ Liễu Nguyệt trong tập đoàn Thiên Tường.

Kể từ đó, nàng âm thầm thu mua cổ phần và trở thành đại cổ đông thứ hai của tập đoàn Thiên Tường, như vậy liền có thể lợi dụng cổ đông còn lại, bãi miễn chức vụ chủ tịch của Liễu Nguyệt, do đó lật đổ được Liễu Nguyệt, thành công trở thành công cầm quyền của tập đoàn Thiên Tường và Đông Nguyệt bang.

- Ông ...Ông...

Một lát sau.

Bên trong thư phòng của khu biệt thự, điện thoại của Phương Chấn nằm trên bàn vang lên.

Cùng lúc đó.

Một đạo thân ảnh uyển chuyển như quỷ mị tiến nhập vào đại viện của khu biệt thự mười tám tầng.

Trong màn đêm.

Thiếu niên Bùi gia mang theo khẩu súng lục p-210 được xưng là vua súng lục, sát ý lăm lệt.

- Các người bọn này phé vật, cho các người theo dõi hần, các người lại có thể để cho hần chạy!

Trước cửa buồng vệ sinh tầng 2 của quán Bar BBS, Phương Thế Vinh chửi má nó đồng thời tát vào mặt mấy tên đại hán trước mặt.

Lúc trước, sau khi tiến vào quán Bar thì không thấy Bùi Đông Lai ở chỗ ngồi, vì thế hỏi Lưu Vĩ, từ Lưu Vĩ biết được Bùi Đông Lai đã đến phòng vệ sinh.

Ngay từ đầu, Phương Thế Vinh cũng không có nghĩ đến, chẳng cho đến khi 10' sau vẫn không thấy Bùi Đông Lai xuất hiện thì Phương Thế Vinh liền cảm giác được có điều khác thường. Hần liền mang theo người đến phòng vệ sinh ở tầng 2, làm cho người ta không thể tin được là Bùi Đông Lai không có ở bên trong.

Kết quả này trực tiếp khiến cho mấy tên đại hán đi tìm Bùi Đông Lai trợn tròn mắt!

Bởi vì, bọn hần nhớ rõ ràng... sau khi Bùi Đông Lai đi vào phòng vệ sinh thì chưa bao giờ bước ra khỏi cửa.

- Phương thiếu, tôi cũng thấy hần vào bên trong, bây giờ lại không thấy hần nữa.

Về mặt Lưu Vĩ buồn bực hỏi:

- Không phải là hần nhảy từ trên này xuống chứ?

Nói xong, ngay cả bản thân của Lưu Vĩ cũng không tin.

Từ trên này cách mặt đất khoảng 8m, nhảy xuống nếu không chết thì khẳng định cũng gãy chân.

- Phé vật.

Phương Thế Vinh cảm thấy vệt đã đến bên miệng rồi đột nhiên lại bay mất, hần tức giận đến mức muốn giết người:

- Bảo tiêu của ta từng bị hần đánh trọng thương, ông nói như thế nào lại không thấy hần? Chẳng lẽ là hần nhảy ra ngoài ?

"Tê ~ "

Nghe được Phương Thế Vinh nói như thế thì toàn bộ mọi người đều hít vào một hơi thật sâu, sau đó bọn hần liền tỉnh ngộ. Tên thanh niên vừa rồi chính là người ở Đông Hải làm bị thương Phương Thế Vinh .

Phương Thế Vinh tức giận đến đi qua đi lại, cuối cùng cũng quyết định lấy điện thoại ra gọi cho Phương Chấn , nói cho Phương Chấn biết nếu Bùi Đông Lai đã chạy trốn khỏi thì đành phải hủy bỏ kế hoạch ám sát.

- Xin lỗi, thuê bao quý khách....

Trong điện thoại truyền ra giọng nói dễ thương, Phương Thế Vinh tức giận đến thiếu chút nữa là đem điện thoại đập nát.

Lúc này, tại biệt thự số 18 Cửu Khê Mân Côi, trong đại sảnh biệt thự, Phương Chấn ngồi ở trên ghế sa lon, bưng một ly rượu đỏ, nghe điện thoại.

Thân là một trong những hắc quyền vương có tiếng ở phía Nam, lúc này Triệu Hùng giống như là một cây thương đứng ở phía sau Phương Chấn .

- Phương lão đại, hiện giờ mọi sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió xuân ở bên ông, chỉ cần ông có thể dựa theo ước định của chúng ta, đem những tên cổ đông ủng hộ Liễu Nguyệt ở tập đoàn Thiên Tường kia xuống gặp diêm vương, Đông Nguyệt Bang sẽ bị xóa tên khỏi bảng hắc đạo TQ.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Quý Hồng truyền vào tai của Phương Chấn .

Bên tai vang lên lời nói của Quý Hồng , về mặt Phương Chấn mỉm cười, lắc lắc chén rượu đỏ, nói;

- Quý lão đại cứ yên tâm, 3 ngày trước người của ta đã bí mật lên vào Đông hải, hiện giờ đã chia ra theo dõi mấy tên cổ đông ủng hộ Liễu Nguyệt rồi, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng thì bọn hần sẽ để những kẻ kia xuống gặp diêm vương.

- Một khi đã như vậy, tôi đây xin đợi tin tốt lành của Phương lão đại.

Nghe được câu trả lời thuyết phục của Phương Chấn thì Quý Hồng yên tâm cười, rồi tính toán cúp điện thoại.

- Không thành vấn đề.

Phương Chấn ha ha cười, nhắc nhở nói:

- Nhưng mà...hy vọng Quý lão đại chớ quên lời ước định cùng Phương mỗ là tốt rồi.

- Một khối bánh ngọt to lớn như thế, làm sao lại không thể chia nhau ra được?

Quý Hồng nói xong thì cười khanh khách:

- Tốt lắm, Phương lão đại, hiện giờ tôi liền đi tới tập đoàn Thiên Tường, hẹn gặp lại.

Nói xong, Quý Hồng không đợi Phương Chấn trả lời thì liền cúp điện thoại, sau đó bấm một số điện thoại khác, dùng giọng điệu ra lệnh không thể nghi ngờ, nói:

- Truyền mệnh lệnh xuống dưới, để mọi người bên dưới động thủ, động tĩnh càng lớn càng tốt, tốt nhất là hãy hấp dẫn toàn bộ cảnh sát của Đông Hải.

- Vâng thưa lão bản.

Bên tai vang lên câu trả lời của thuộc hạ, Quý Hồng không nói lời vô ích trực tiếp cúp điện thoại, trên mặt nở ra một nụ cười.

Bên tai vang lên lời nói của Quý Hồng, nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của Quý Hồng, dù là một người âm hiểm như Mạc Nhận cũng không khỏi nổi lên một cảm giác sợ hãi, luận về quỷ kế thì hẳn còn cách xa Quý Hồng cả vạn dặm.

Ở hẳn xem ra, kế hoạch của Quý Hồng không thể chê vào đâu được.

- Bằng mỹ nhân của chúng ta đã muốn đi, chúng ta không thể để nàng đợi lâu như thế được.

Mất thấy Mạc Nhận cùng Tạ Hoa 2 người mang theo vài phần sợ hãi nhìn mình thì nụ cười trên mặt của Quý Hồng vẫn không giảm.

Không có nói lời vô ích, Quý Hồng thu hồi di động, đứng dậy cùng Ân Ly đi ra ngoài, mà Mạc Nhận cùng Tạ Hoa 2 người cũng không dám lãnh đạm, vội vàng theo sau.

Cùng lúc đó, Hàng Châu, biệt thự Cửu Khê Mân Côi.

Sau khi vào biệt thự thì Bùi Đông Lai lặng yên không phát ra hơi thở xuất hiện ở trước cửa sổ của biệt thự, hẳn đứng nghiêng người, thấy được trong biệt thự chỉ có 2 người là Phương Chấn cùng Triệu Hùng.

Phát hiện này khiến trong lòng Bùi Đông Lai không khỏi vui vẻ!

Sở dĩ hẳn không có đi bằng cửa chính rồi khỏi quán Bar BBS là hẳn muốn để cho Phương Thế Vinh gọi điện cho Phương Chấn, đồng thời không để cho Phương Thế Vinh biết được mình hành động. Hẳn làm như vậy là để Phương Chấn phảỉ thủ hạ ra, như vậy lực lượng bên người của Phương Chấn sẽ giảm bớt đi, thuận tiện cho hẳn thực hiện hành động trăm thủ.

Sự thật so với dự đoán của Bùi Đông Lai thì lại còn tốt hơn, bên ngoài biệt thự của Phương Chấn không có một bóng người, không có một tên bảo tiêu mà bên người của Phương Chấn chỉ có một mình th, điều này làm cho hành động trăm thủ của hẳn sẽ dễ dàng hơn.

Bùi Đông Lai cũng không biết, bởi vì Phương Chấn cùng liên hợp với Quý Hồng đối phó với Liễu Nguyệt, xử lý những tên cổ đông ủng hộ Liễu Nguyệt ở tập đoàn Thiên Tường, cho nên trừ th và Dương Bình 2 người ra thì toàn bộ bảo tiêu đã được Phương Chấn phảỉ ra ngoài.

Những tên bảo tiêu kia tuy rằng thực lực không bằng Dương Bình hay th, nhưng đều là những kẻ đã được huấn luyện ở Châu Âu, không chỉ nói đối phó với người thường cho dù là những tên trinh sát cũng chưa chắc là đối thủ của bọn hẳn.

Mà bởi vì Dương Bình đi ám sát Bùi Đông Lai cho nên bị Phương Chấn phái ra ngoài.

Rất vui mừng, thân thể của Bùi Đông Lai từ từ lui về sau, dựa trên vách tường, vẫn không nhúc nhích.

Trong màn đêm, 2 mắt của hắn nhắm lại, trong lòng một lần nữa nhớ lại phương thức đồng thời hắn đem hơi thở của mình trở lại bình thường.

Giờ phút này, tinh thần của hắn tập trung cao độ, chiến ý trong lòng không ngừng tăng lên, ở sâu trong lòng của hắn, dường như có một loại sát khí muốn bay ra ngoài.

Mà loại sát khí này bị hắn mạnh mẽ áp bách xuống, ẩn dấu đi.

Chiến ý không ngừng sôi trào, sát ý không ngừng che dấu!

Tới tới lui lui mấy lần, chiến ý của Bùi Đông Lai đã đạt tới đỉnh phong, bỗng nhiên trong đầu lại hiện lên một đạo linh quang, mơ hồ bắt giữ đến cái gì.

Ân?

Nhận thấy được điểm này, Bùi Đông Lai hiểu được bản thân đã đụng đến cánh cửa Âm Kính, 2 mắt hắn đột nhiên mở ra, cố gắng nhớ lại cảm giác lúc này.

Ngay tại Bùi Đông Lai kiệt lực nhớ lại cái loại cảm giác này thì trong đại sảnh biệt thự, Phương Chấn nhận được điện thoại của Phương Thế Vinh.

Lại nghe được giọng nói của Phương Chấn, Bùi Đông Lai khẽ lắc đầu, hắn không hề nhớ lại cảm giác vừa rồi mà giống như một u linh, biến mất ở tại trong bóng đêm.

30s sau, Bùi Đông Lai thoải mái đi vào biệt thự, mang theo khẩu súng P – 210, lặng yên không phát ra hơi thở hướng tới cửa cầu thang tới gần.

Năm thước, bốn thước, ba thước, hai thước. . .

- Ta đã biết, người trở về đi, chờ ta đêm nay cùng Quý Hồng liên thủ đối phó xong với Liễu Nguyệt thì chúng ta tiếp tục chậm rãi chơi với tên vương bát đần kia.

Sau đó, coi như lúc Bùi Đông Lai vừa đến cửa cầu thang thì hắn nghe được giọng nói của Phương Chấn vang lên.

Ở dưới lầu Phương Chấn biết được Bùi Đông Lai chạy thoát, tuy rằng hắn có chút tiếc nuối nhưng lại không để ý, mà là bảo Phương Thế Vinh trở về biệt thự.

Phương Chấn muốn liên thủ Quý Hồng đối phó Liễu Nguyệt ư.

Bên tai vang lên lời nói của Phương Chấn, trong lòng của Bùi Đông Lai liền ngẩn ra.

- Xem ra, bản thân mình nhất định phải động thủ ngay lập tức.

Sau đó, Bùi Đông Lai lại làm ra quyết định, hắn nhắm mắt lại, cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình, đem toàn bộ tinh thần tập trung, chậm rãi...chậm rãi bước ra, đồng thời súng trong tay của hắn cũng chìa lên.

Trong đại sảnh, sau khi Phương Chấn chấm dứt nói chuyện với Phương Thế Vinh thì hắn liền cúp điện thoại. Hắn lại lần nữa cầm điện thoại, cố gắng lên lạc với tên đầu mục ở Đông Hải.

Dưới ánh đèn, Phương Chấn chuẩn bị bấm số điện thoại.

Bùi Đông Lai thò đầu ra, chìa nòng súng.

Nghìn cân treo sợi tóc.

“ Pằng”

Cò súng bị bóp vàng, viên đạn từ nòng súng bat ra.

- Phương gia cẩn thận.

Trong nháy mắt lúc viên đạn bay ra khỏi nòng súng ở Triệu Hùng đứng ở phía sau Phương Chấn đột nhiên cảm nhận được sát khí, cả người hắn liền chấn động, vội vàng nhảy chồm lên.

“ Rầm”

Viên đạn bay qua, ghim thẳng vào bình hoa phía sau lưng Triệu Hùng.

“Loảng xoảng loạt xoảng”

Trong nháy mắt bình hoa vỡ vụn, rơi xuống đất, tiếng động vô cùng chói tai.

Phương Chấn cả kinh vứt bỏ điện thoại di động, cả người liền ngồi chồm hổm, lợi dụng bàn trà được làm từ đá cẩm thạch che dấu bản thân.

“ Pằng”

Không đợi Phương Chấn hoàn toàn ngồi xuống, Bùi Đông Lai lại bóp cò, viên đạn bắn trúng đầu gối của Phương Chấn .

Phương Chấn kêu lên một tiếng đau đớn, cả người ngã xuống đất.

Một phát trúng Phương Chấn , chắc chắn đảm bảo Phương Chấn sẽ không có khả năng chạy trốn, Bùi Đông Lai liền thay đổi nòng súng, đem súng nhắm ngay một chiếc ghế sofa, một bên dọc cầu thang đi xuống, một bên làm ra động tác bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ súng.

Bởi vì, vừa rồi sau khi Triệu Hùng thoát khỏi 1 súng thì hắn liền núp ở sau ghế sofa.

“ Vèo”

Coi như lúc Bùi Đông Lai đi xuống thì một tiếng xé gió truyền ra, một đạo hàn quang bay thẳng vào người hắn mang theo vẻ sát ý mãnh liệt, thẳng người Bùi Đông Lai mà bay đến.

Trong lòng Bùi Đông Lai hiện lên một cỗ hơi thở nguy hiểm, lông tơ cả người dựng lên, hắn không dám lãnh đạm vội vàng nghiêng người né qua một bên.

“ Leng keng”

Nương theo một tiếng vang giòn, hoa hoa lửa văng khắp nơi, một thanh thủy sắc bén đâm thẳng vào tường, lực đạo vô cùng mãnh liệt, quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Cùng lúc đó, một đạo hắc ảnh hiện lên, vô thanh vô tức, thẳng phía Bùi Đông Lai mà đến.

Bùi Đông Lai cảm nhận khí tức nguy hiểm càng ngày càng tới gần, hắn không có kinh sợ mà là làm ra một tư thế nhắm bắn.

Nhắm, bắn!

“ Pằng”

Tiếng súng vang lên, viên đạn bay ra khỏi nòng súng.

“ Âm”

Viên đạn bắn vào khoảng không, trực tiếp ghim vào vách tường.

- Mày không có cơ hội nổ súng.

Không đợi Bùi Đông Lai nổ súng một lần nữa, một giọng nói âm lãnh vang lên.

Triệu Hùng giống như U Linh thông thường xuất hiện ở phía bên phải Bùi Đông Lai , hóa thủ vi đao, chém về phía cổ của Bùi Đông Lai .

Trong lòng Bùi Đông Lai cả kinh, không kịp nổ súng, bằng vào năng lực cảm ứng khủng bố của mình hắn nghiêng người né qua.

Thủ đao chém vào khoảng không, Triệu Hùng cũng không ngừng lại, đùi phải vô thanh vô tức đá ra, tốc độ nhanh như tia chớp, nhắm ngay cổ tay của Bùi Đông Lai .

Không kịp ngăn cản, cổ tay của Bùi Đông Lai co rút lại.

“ Bạch”

Dưới ánh đèn, một cước của Triệu Hùng đá trúng vào khẩu súng P -210, lực lượng vô cùng khủng bố, trực tiếp đập nát khẩu P – 210.

Ám Kính?

Trong lòng Bùi Đông Lai rung mạnh, chẳng quan tâm đến đau đớn trên cánh tay, thân hình lui về sau.

(‘ ‘ . °†Boy†°. . ‘ ‘)

178. Chương 173 : Một Trận Chiến, Định Tương Lai (5 6)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 173 : Một trận chiến, định tương lai (5 6)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Căn cứ theo tư liệu do Liễu Nguyệt cung cấp thì thân là hắc quyền vương của phía Nam thì Triệu Hùng chỉ đạt tới cảnh giới Minh Kính , cùng giống như Bùi Đông Lai .

Dưới một dạng tình hình như thế, Bùi Đông Lai tự tin có thể thông qua phương thức ám sát thần không hay quỷ không biết có thể xử lý Triệu Hùng, sau đó bắt sống Phương Chấn , từ đó mở miệng Phương Chấn ra đạt được những thứ mà mình muốn biết.

Nhưng mà.

Vượt ra ngoài sự dự đoán của Bùi Đông Lai , chẳng những trước khi Bùi Đông Lai nổ súng thì Triệu Hùng đã nhận ra nguy hiểm, trước tiên Triệu Hùng liền làm ra động tác tránh né, tránh khỏi một kích trí mạng.

Điều này làm cho tâm tình của Bùi Đông Lai trở nên cực kỳ nghiêm trọng, ám sát thì không thể xử lý được Triệu Hùng, hiện giờ mất đi súng lục, cùng đánh nhau với Triệu Hùng thì phần thắng quả thật là quá ít.

- Không cần phải tránh làm gì, mày không là đối thủ của tao.

Về mặt Triệu Hùng hài hước nhìn Bùi Đông Lai , lộ ra tư thế đã nắm lấy toàn bộ cục diện.

- Triệu Hùng, không cần giết chết hắc, đánh cho tàn phế là tốt rồi, mẹ nó, ta muốn để cho hắc sống không bằng chết.

Mắt thấy Triệu Hùng nắm lấy thế cục thì Phương Chấn từ sau bàn bò lên.

Dưới ánh đèn, bởi vì đầu gối của hắc bị bắn nát, đổ máu quá nhiều cho nên khuôn mặt của hắc trở nên trắng bệch, toàn thân vụn vụn lại với nhau, nhìn qua có chút dọa người.

“ Vù”

Nghe được lời nói của Phương Chấn thì trong lòng của Bùi Đông Lai liền động, hắc liền ngay tại chỗ nhảy lên giống như một con hổ đói vồ mồi, tốc độ cực nhanh hướng về phía Phương Chấn .

Bắt giặc phải bắt vua trước!

Chỉ cần hắc bắt lấy Phương Chấn thì có thể khiến Triệu Hùng không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Nhưng mà.

Tốc độ của Triệu Hùng so với Bùi Đông Lai thì lại còn nhanh hơn.

Dưới ánh đèn chỉ thấy dưới chân Triệu Hùng khê động, cả người giống như là bay lượn trên không, vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Bùi Đông Lai , giống như một ngọn núi lớn thông thường, ngăn cản đường đi của Bùi Đông Lai . Đồng thời tay phải của Triệu Hùng đột nhiên chém ra, hóa chưởng thành trảo, chụp vào bả vai của Bùi Đông Lai .

”Hô!”

Đối mặt với một trảo hung tàn của Triệu Hùng, Bùi Đông Lai không né không tránh, mà là hấn vung tay phải lên, lực lượng toàn thân dồn vào đó, một kích đánh thẳng tay của Triệu Hùng.

”Hừ!”

Triệu Hùng khinh miệt hừ lạnh một tiếng, đồng thời ngay lập tức hóa trảo thành chưởng.

Chưởng khắc quyền!

Ba!”

Âm thanh vang giòn truyền ra, nắm tay của Bùi Đông Lai đánh thẳng vào lòng bàn tay của Triệu Hùng, thốn kinh đột nhiên bạo phát, hấn chỉ cảm thấy được dường như bàn tay của mình đụng phải bông, không có tạo ra thương tổn gì đối với Triệu Hùng.

Ấn?

Bùi Đông Lai phát ra kinh lực khủng bố như thế này làm cho Triệu Hùng hơi kinh ngãi, rất kinh hãi, hấn lập tức biến chưởng thành trảo, một phát bắt lấy cổ tay của Bùi Đông Lai , căn bản không có Bùi Đông Lai có cơ hội thu quyền.

Trong con người Bùi Đông Lai hiện lên một tia tàn nhẫn, rồi đột nhiên cổ tay Bùi Đông Lai phát lực, dùng sức vừa chuyển nắm lấy cổ tay của Triệu Hùng.

Cầm nã thủ.

Giờ phút này, Bùi Đông Lai lại dùng ra chiêu cầm nã thủ quen thuộc trong quân đội.

”Hắc!”

Triệu Hùng cười lạnh một tiếng, cổ tay run lên, Âm Kinh tập trung vào cổ tay, rồi đột nhiên bùng nổ!

”Bá!”

Bùi Đông Lai chụp vào tay của Triệu Hùng chỉ cảm thấy chụp vào một khối thiết bản, năm ngón tay truyền đến một cơn đau nhức không tưởng, hơn nữa lực phản chấn này thiếu chút nữa đem bàn tay của hấn đánh gãy.

Lúc này, tay phải của Triệu Hùng chém ra, thuận thế đổi thành trảo, bắt lấy cánh tay của Bùi Đông Lai rồi dùng sức kéo lên, đem Bùi Đông Lai kéo tới hướng mình, sau đó hấn tại chỗ nhảy lên, dùng gối hướng về phía ngực của Bùi Đông Lai nện vào.

Bùi Đông Lai biến sắc, chẳng quan tâm đến cơn đau đốn trên bàn tay, song chưởng của hấn liền đẩy ra, che ở trước người.

“Phanh!”

Đầu gối của Triệu Hùng hung hăng nện vào cánh tay của Bùi Đông Lai , Âm Kinh đột nhiên bùng nổ, lực đạo khủng bố làm cho 2 tay của Bùi Đông Lai run lên, hổ khẩu bị đánh rách tả tơi, máu tươi chảy ròng, đồng thời cả người bay ngược ra sau.

“ Rầm”

Trong phút chốc thân thể của Bùi Đông Lai đã bị đánh vào trên vách tường trong phòng khách, chỉ cảm thấy cả người giống như tan rã, đau đốn khó chịu.

Bùi Đông Lai cố nén đau đốn, hấn liền búng dậy, vẻ mặt so với lúc trước thì càng tỏ ra ngưng trọng.

Nguyên bản hấn cố gắng thông qua tốc độ cùng sức bật vượt xa người thường của mình để cùng Triệu Hùng đánh một trận, kết quả lại phát hiện căn bản bản thân mình không phải đối thủ của Triệu Hùng.

Điều này không khỏi làm cho Bùi Đông Lai nghĩ tới việc chạy trốn, hấn nhìn ra được Triệu Hùng đạt tới cảnh giới Minh Kính , nếu hấn muốn chạy trốn thì căn bản Triệu Hùng không thể ngăn cản hấn được.

- Triệu Hùng, đừng để hấn chạy.

Có lẽ là nhận thấy được Bùi Đông Lai muốn chạy trốn, Phương Chấn cố gắng nén đau đớn trên thân mình, âm trầm nói một câu, sau đó nhạt diện thoại di động lên, bấm số vừa rồi chưa kịp gọi, dùng giọng điệu ra lệnh, nói:

- Những người ủng hộ Liễu Nguyệt chuẩn bị ra khỏi cửa, các người chuẩn bị sẵn sàng, nhất định không thể để cho bọn hấn còn sống mà đến Thiên Tường Tập Đoàn được.

Nói xong, thậm chí Phương Chấn còn không chờ thủ hạ của mình trả lời, hấn liền trực tiếp cúp điện thoại, híp mắt lại, ánh mắt như độc xà nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai :

- Vương bát đản, tao vốn định đợi sau khi liên thủ cùng Quý Hồng xử lý xong Liễu Nguyệt thì mới giết mày, thế nhưng mày lại dám ăn gan hùm mật gấu đến ám sát ta? Hôm nay, ta sẽ cho mày đời này hối hận vì đã đầu thai làm người.

”Bá!”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Phương Chấn , sắc mặt Bùi Đông Lai không khỏi biến đổi.

Lúc trước nghe được cuộc nói chuyện của Phương Chấn thì hấn mơ hồ cảm thấy được Liễu Nguyệt có thể gặp phiền toái gì, hiện giờ nghe Phương Chấn vừa nói như thế thì trong nháy mắt hấn liền hiểu ra. Trước mắt có thể nói tình thế của Liễu Nguyệt vô cùng nguy hiểm.

Ngay tại lúc Bùi Đông Lai bởi vì lời nói của Phương Chấn mà cảm thấy kinh ngạc thì Triệu Hùng liền âm trầm hướng về phía Bùi Đông Lai đi tới.

Bước chân của hấn không nhanh không vội, cơ hồ không phát ra âm thanh gì, ánh mắt thủy chung tập trung vào Bùi Đông Lai.

- Tình cảnh bây giờ của Liễu tỷ rất nguy hiểm, nếu làm không tốt thì sẽ táng thân trong tay của Quý Hồng cùng Phương Chấn , nhưng mà nếu ta không chạy trốn, căn bản cũng không phải là đối thủ của Triệu Hùng , kéo dài chỉ có con đường chết mà thôi.

Mất thấy Triệu Hùng không nóng không vội đi tới, Triệu Hùng lại dùng một loại ánh mắt đùa giỡn nhìn vào hấn thì trong lòng Bùi Đông Lai liền phập phồng.

Giờ khắc này hấn suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn lần.

- Hay là trốn thôi, lưu lại chỉ có chịu chết. Dù sao thì chưa chắc Liễu tỷ đã chết. Mà một khi bản thân mình chết đi thì như vậy chẳng những mất đi cơ hội bước chân vào Tần gia, còn có Đông Tuyết, lại càng không thể hoàn thành di nguyện của Tiêu Phi.

Bên trong tuyệt cảnh, tâm tư của Bùi Đông Lai càng lúc càng rối bời, dù sao thì hấn đã bắt đầu giai đoạn dung hợp lần thứ 2 với linh hồn Tiêu Phi, công phu không ngừng tăng lên, tiền năm vô hạn, chỉ cần đạt đến cảnh giới Âm Kính thì tuyệt đối có thể đánh chết Phương Chấn và Triệu Hùng , hoàn toàn không đáng để liều mạng.

Cái gì gọi là núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đốt chính là như thế.

- Không!

Mất thấy Triệu Hùng càng ngày càng tới gần, áp lực càng ngày càng tăng thì đột nhiên trong lòng của Bùi Đông Lai phát ra một tiếng không cam lòng, vẻ do dự trong con mắt đã biến mất thay vào đó chính là sự kiên định.

- Từ sau khi dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi thì con đường luyện võ của ta vô cùng suôn sẻ, không có một chút bất lợi. Jason đã nói qua, khuyết điểm duy nhất của bản thân ta chính là sinh tử tôi luyện, hiện

giờ gặp phải quyết chiến sinh tử, nếu như bản thân lui bước thì trong lòng sẽ lộ ra một lỗ hổng lớn, sau này làm sao có thể đề tăng cảnh giới được? Lại làm thế nào có thể thực hiện lời hứa với Tiêu Phi?

- Nếu bản thân mình cam lòng làm người nhu nhược, không muốn làm kẻ yếu, muốn trở thành cường giả thì như vậy...bản thân phải đánh cược một lần thử sao.

Trong phút chốc, Bùi Đông Lai trừ bỏ tạp niệm trong đầu, cả người hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Chưa có lúc nào mà Bùi Đông Lai lại lộ ra vẻ kiên định giống như lúc này.

Hắn chỉ cảm thấy cảm giác lùi bước trong lòng hắn đã biết mất không còn tâm hơi, sự tự tin trong lòng hắn đã khôi phục lại, đồng thời một cỗ chiến ý đáng sợ đang thiêu đốt cơ thể hắn, không ngừng tăng lên....tiếp tục tăng lên.

Ách?

Nhận thấy được khí thế biến hóa của Bùi Đông Lai thì Triệu Hùng nao nao, theo sau không khỏi ở trong lòng cười lạnh một tiếng.

Theo ý nào đó mà nói thì thực lực của Bùi Đông Lai đã vượt qua dự đoán của Triệu Hùng, Triệu Hùng rất rõ ràng, bằng vào sức bật khủng bố của Bùi Đông Lai nếu hắn quyết tâm muốn bỏ trốn thì bản thân Triệu Hùng sẽ không có cách nào ngăn cản được. Hiện giờ thấy Bùi Đông Lai chẳng những không chạy trốn, hơn nữa lại lộ ra bộ dáng muốn cùng hắn liều mạng thì nhất thời Triệu Hùng liền thở nhẹ ra.

Ở hắn xem ra, tuy rằng hắn không thể ngăn cản được Bùi Đông Lai chạy trốn nhưng nếu muốn chiến thắng được Bùi Đông Lai thì quả thật có chút lo lắng.

- Đường đường là một cao thủ Âm Kính thế mà ăn nhỏ ở đậu, làm chó cho người ta, quả thật là người đã làm mất mặt người luyện võ.

Mắt thấy bước chân của Triệu Hùng thoáng dừng lại thì một bên Bùi Đông Lai gia tăng chiến ý, một bên chăm chọc.

Thân là hắc quyền vương phương Nam, bởi vì lúc nhỏ nhà hắn quá nghèo cho nên hắn được mẫu thân đưa đến Thiếu Lâm tự luyện võ đồng thời để cho hắn có thể no bụng.

Thiên phú võ học của Triệu Hùng cực cao, không đến 5 năm liền bước vào cảnh giới Minh Kính , hơn nữa vào năm 25 tuổi thì hắn đã bước vào cảnh giới Minh Kính đại thành.

Đồng dạng là một năm kia, hắn nghe tin mẫu thân bị bệnh nặng vì thế hắn liền trở về nhà. Vì muốn chữa bệnh cho mẫu thân, cuối cùng hắn đã lựa chọn rời Thiếu Lâm, đến vùng duyên hải đánh Hắc Quyền, lấy tư thế vô địch quét ngang giới cao thủ.

Cho tới khi hắn trở lại nhà của mình thì phát hiện mẫu thân của hắn đã được đưa vào bệnh viện tốt nhất, tiếp nhận trị liệu tốt nhất.

Người đưa mẫu thân hắn vào viện không ai khác đó chính là Phương Chấn .

Mà từ bác sỹ hắn biết được nếu không phải là do Phương Chấn đưa mẫu thân hắn đến bệnh viện để điều trị thì chờ sau khi hắn trở về nhà, bệnh tình của mẫu thân hắn sẽ hoàn toàn chuyển biến xấu đi, cho dù là Hoa Đà cũng không có cách nào cứu chữa nổi.

Bởi vì muốn đáp tạ cho nên hắn đi theo Phương Chấn , trở thành bảo tiêu của Phương Chấn , 5 năm qua như một ngày lúc nào hắn cũng như hình như bóng bên cạnh Phương Chấn .

Cho dù ở ba tháng trước, hắn bước chân vào cánh cửa Âm Kính , cũng chưa từng nghĩ tới rồi đi!

Dưới tình hình như thế, mắt thấy Bùi Đông Lai muốn châm ngoai ly gián thì giọng nói của Triệu Hùng hoàn toàn lạnh xuống:

- Mày không cần phải phí công vô ích.

“ Ba”

Không đợi cho Triệu Hùng nói hết lời, Bùi Đông Lai liền nhảy lên, cả người hắt giống như là một mũi tên rời khỏi cung, bay thẳng về phía Triệu Hùng.

”Hô! Hô!”

Có thể nói một kích này là Bùi Đông Lai đã tính toán từ lâu, tốc độ vô cùng khủng khiếp, thân ảnh giống như là quỷ mị.

”Bá!”

Trong chớp mắt, Bùi Đông Lai đến trước người của Triệu Hùng, hóa thủ vi đao, chém về phía Triệu Hùng.

”Hừ!”

Triệu Hùng hừ lạnh một tiếng cũng không né tránh mà là vung tay lên đỡ một đòn của Bùi Đông Lai . Hắn đã đạt tới cảnh giới Âm Kinh cho nên có thể lợi dụng Âm Kinh để đỡ một kích này hơn nữa hắn có thể lợi dụng Âm Kinh để gây tổn thương cho đối phương cho nên hắn không hề e ngại một đòn của Bùi Đông Lai .

Dường như Bùi Đông Lai cũng nhìn ra điểm này, mắt thấy Triệu Hùng lấy cứng đối cứng thì tay của hắn liền dừng lại, cổ tay liền thay đổi, 5 ngón tay liền hơi nắm lại giống như là một con rắn, hướng yết hầu của Triệu Hùng đâm vào.

Đối mặt với Bùi Đông Lai biến chiêu thì Triệu Hùng tùy ra võ, trụ tiếp chụp lấy cánh tay của Bùi Đông Lai .

”Ba!”

Đỡ một đòn của Bùi Đông Lai , đồng thời thân hình của Triệu Hùng thu lại, sau đó đột nhiên đến gần Bùi Đông Lai , dùng bả vai húc về phía Bùi Đông Lai .

Thiết Sơn Khảo.

“ Bạch!”

Bùi Đông Lai không kịp đề phòng, trực tiếp đụng thẳng vào Triệu Hùng , sau đó thân thể của Bùi Đông Lai liền bay ra ngoài, hắt giống như là điều đứt dây vật, bay ngược trở ra.

Trên không, bởi vì bị một đòn nghiêm trọng của Triệu Hùng cho nên sắc mặt của Bùi Đông Lai trở nên trắng bệch, từng khúc xương trên người hắn giống như là bị gãy ra, đau đớn làm cho hắn thiếu chút nữa ngạt thở.

Chẳng qua.

Là hắn vẫn duy trì được sự tỉnh táo, trong đầu không ngừng hiện lên chiêu mới vừa rồi của Triệu Hùng .

- Trong lúc phát kinh thì phải hoàn toàn phong bế lỗ chân lông, không cho kinh lực thoát ra ngoài, lực lượng phải tập trung lại một điểm, hơn nữa trong quá trình phát kinh, khung xương cùng bản thân, 2 thứ đó phải đồng bộ với nhau....

Cùng lúc, những lời nói của Qua tử không ngừng vang lên bên tai của Bùi Đông Lai , lúc trước hắn không thể nắm bắt được cảm giác này nhưng bây giờ thì lại có thể, cả người hắn đạt đến trạng thái Không Minh mà bao lâu nay chưa có.

“ Bạch”

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai hoàn toàn tìm được cảm giác này, thân thể hắn đã hung hăng đập vào một bồn hoa, đem bồn hoa ngã rơi xuống đất.

- Không có gì hơn mà thôi.

Lúc chạm đất, Bùi Đông Lai liền bình tĩnh, trong lòng dường như đã minh bạch được điều gì, khóe miệng không khỏi nở ra nụ cười hưng phấn.

“ Phốc”

Ngẩn ngui hưng phấn trôi qua, Bùi Đông Lai phun ra một ngụm nước miếng, trong đó có lẫn với máu, hắn cố nén đau đớn mà đứng dậy.

- Thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Mất thấy Bùi Đông Lai chẳng những xuất khẩu cuồng ngôn hơn nữa lại đứng đến, muốn chuẩn bị tiếp tục chiến đấu, trong lòng của Triệu Hùng liền giận dữ, quát một tiếng. Cả người hắn lảng lảng không phát ra một hơi thở, rồi tới gần Bùi Đông Lai .

“ Phịch”

Triệu Hùng vẫn như cũ, vẫn hóa thủ vi đao, trong đó hắn có rút vào Âm Kính , uy lực có thể so với một thanh đại đao.

Lúc này đây.

Bùi Đông Lai cũng không lui lại, cũng không có né tránh, mà là vùng tay đón lấy.

Triệu Hùng thấy thế, khoe miệng lập tức nổi lên một tia cười lạnh.

“ Phanh”

Tay của Triệu Hùng hung hăng chém vào cánh tay của Bùi Đông Lai .

Bùi Đông Lai vẫn không nhúc nhích.

Trong chớp mắt, cánh tay của Triệu Hùng đã bị văng ra, từ bàn tay truyền đến một cơn đau.

“ Ách?”

Tại sao có thể như vậy?

Trong chớp mắt, nụ cười lạnh trên miệng của Triệu Hùng đã biến mất, thay vào đó là hắn sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Ngay sau đó, không đợi Triệu Hùng lấy lại tinh thần, tay phải của Bùi Đông Lai đột nhiên vùng lên, thuận thế làm ra một cái tát tai.

Kình phong đánh úp vào mắt, Triệu Hùng lấy làm ngạc nhiên, sau đó hắn cố gắng giơ cánh tay lên ngăn cản.

Đã quá muộn.

Dưới ánh đèn,tốc độ bàn tay của Bùi Đông Lai đang từ từ bỗng nhiên tăng nhanh.

“ Bốp”

Một tát của Bùi Đông Lai vào mặt của Triệu Hùng giống như là đập chết một con ruồi, so với lực lượng Âm Kính khi nãy của Triệu Hùng thì chỉ có cao hơn mà thôi, lực lượng khủng bố trực tiếp đem Triệu Hùng đánh bay ra ngoài.

Này. . . Làm sao có thể? ?

Mất thấy Triệu Hùng giống như là quả banh tennis bị đánh bay ra xa, cả người Phương Chấn liền trợn tròn mắt, hoàn toàn sững sờ ngay tại chỗ.

Sau đó, hắn nhắm mắt lại, dùng sức lắc lắc đầu, sau đó lại thử đem ánh mắt trừng lớn, cố gắng để bản thân nhìn rõ ràng thêm một chút.

Giờ khắc này, hắn cho là mình xuất hiện ảo giác!

Ảo giác? ?

“Ầm”

Thân thể của Triệu Hùng hung hăng đập vào trên tường, ngã rầm xuống đất, nửa bên mắt trực tiếp bị lún vào, máu tươi chảy đầm đìa.

- Người....người cũng biết Âm Kính ?

Không để ý đau đớn trên mặt, ánh mắt Triệu Hùng tròn tròn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn vào Bùi Đông Lai .

- Người đã đánh đủ chưa? Đã đánh thoải mái chưa? Có đã chưa? Tới phiên ta?

Nói xong, bóng người liền xuất hiện.

Lúc trước Bùi gia thiếu niên không hề có năng lực hoàn thủ, lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước người Triệu Hùng , chân phải nâng lên, hung hăng dậm xuống.

Nói riêng về tố chất thân thể thì Bùi Đông Lai cũng không thua gì so với Triệu Hùng .

Lúc trước hắn bị đánh không hề có lực hoàn thủ là bởi vì hắn chưa bước qua được cánh cửa Âm Kinh, mà Triệu Hùng thì ngược lại, có thể lợi dụng Âm Kinh để công kích Bùi Đông Lai .

Sau khi tiến vào cảnh giới Âm Kinh thì kinh lực của Bùi Đông Lai cũng được tăng lên, hắn lợi dụng Âm Kính để ngăn cản thủ đạo của Triệu Hùng , hơn nữa thừa dịp Triệu Hùng ngậy người thì Bùi Đông Lai liền một tát đánh bay Triệu Hùng .

Lúc này, hắn nhân lúc rên rỉ khi còn nóng, vội vàng sử dụng phách thổi, thổi về phía đầu của Triệu Hùng, muốn đem Triệu Hùng giết chết.

Mất thấy một chiêu của Bùi Đông Lai thì Triệu Hùng cũng không dám lấy cứng đối cứng, hắn giống như là một con lừa, liền lăn qua một bên để né một đòn này của Bùi Đông Lai .

“ Rầm”

Một cước của Bùi Đông Lai liền đánh lên trên mặt đất, trong nháy mắt gạch sàn nhà liền vỡ vụn.

Một kích không trúng, đột nhiên thân thể của Bùi Đông Lai cúi xuống, tay phải chém ra hướng về phía Triệu Hùng .

Bởi vì Bùi Đông Lai đột nhiên phát ra lực lượng khủng bố nên làm cho Triệu Hùng hoảng sợ, nhất thời không thể hoàn toàn phong kín lỗ chân lông cho nên kinh lực thoát ra ngoài, cả người giống như là quả bóng xì hơi, mồ hôi đổ đầy ra người, hơn nữa tốc độ lẫn lực lượng đều đã giảm đi đáng kể.

Mất thấy Bùi Đông Lai không buông tha, Triệu Hùng lại cố gắng trốn tránh, phát hiện mình đã đi vào góc tường, không có cách nào trốn tránh nữa. Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể vùng tay đỡ lấy.

“ Phạch”

Âm thanh trầm đục truyền ra, 5 ngón tay Bùi Đông Lai vỗ mạnh vào cánh tay của Triệu Hùng , trong nháy mắt Âm Kinh bùng nổ, trực tiếp xâm nhập vào cơ thể của Triệu Hùng .

“ Rắc”

Tiếng xương vang lên, máu tươi văng khắp nơi, Bùi Đông Lai đã đánh gãy cánh tay phải của Triệu Hùng , sau đó hắn dùng sức kéo, trực tiếp kéo nát cánh tay của Triệu Hùng .

Đau đớn kịch liệt làm cho Triệu Hùng có cảm giác hít thở không thông, hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đầu óc trống rỗng.

- Chết cho ta.

Thấy Triệu Hùng mất đi sức chiến đấu thì Bùi Đông Lai cũng không ngừng lại, hắn quát lên một tiếng rồi sau đó cầm nửa cánh tay của Triệu Hùng lên, nhắm ngay yếu huyệt của Triệu Hùng rồi dùng chính cánh tay của hắn dậm xuống.

“ Phốc”

Trong nháy mắt yếu huyệt của Triệu Hùng vỡ vụn, máu tươi văng khắp nơi.

- A.

Phía sau, Phương Chấn thấy Bùi Đông Lai ra tay tàn nhẫn, thì hắn liền hoảng sợ, hét to lên một tiếng.

Mà về phần Triệu Hùng thì 2 mắt hắn trừng to nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai , đồng thời theo bản năng, cố gắng vươn tay trái ra để che miệng vết thương, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu.

Vài giây sau, thân thể Triệu Hùng run rẩy lên một cái rồi sau đó tắt thở ngay tại chỗ.

Dưới ánh đèn, 2 mắt của hắn không nhắm lại mà nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai , cảm giác kia như muốn hỏi: “ Làm sao mày có thể phát ra được Âm Kinh?”

Không để ý để Triệu Hùng đã chết đi, Bùi Đông Lai xoay người, cả người đều là máu hướng về phía Phương Chấn.

- Không....không nên qua đây.

Nhìn cả người Bùi Đông Lai đều là máu, thì Phương Chấn chỉ cảm thấy Bùi Đông Lai giống như là một tên ác ma đến từ địa ngục, theo bản năng hắn liền lui về phía sau.... Lui về phía sau.

- AAA.

Lui ra, lui ra, đột nhiên, một trận kinh phong hướng mặt của Phương Chấn mà quét vào, 2 mắt của Phương Chấn liền nhắm lại rồi hét to lên một tiếng. Sau đó, khi hắn mở mắt ra thì rõ ràng thấy được cả người Bùi Đông Lai đều là máu đang đứng bên người hắn, thiếu chút nữa thì hắn đã bị hù mà chết.

Bùi Đông Lai không nói hai lời, liền trực tiếp xách Phương Chấn lên giống như là xách một con gà.

Theo bản năng thì Phương Chấn liền chống lại, cả người vung quền đánh về phía Bùi Đông Lai .

Bùi Đông Lai thấy thế, đột nhiên tay phải của hắn phát lực, cầm lấy Phương Chấn dùng sức quăng về cái bàn trà ở bên cạnh.

“ Rầm”

”Loảng xoảng loạt xoảng!”

“ A..”

3 thanh âm lần lượt vang lên, cả người Phương Chấn nhuộm đầy máu, hắn giống như là một con chó chết, cả người cuộn lại nằm trên mặt đất, không ngừng run rẩy.

Bùi Đông Lai thấy thế cũng không động thủ nữa, hắn cúi người xuống nhặt chiếc đũa ở dưới đất lên, sau đó cầm một mảnh cẩm thạch vỡ, đặt trên cổ của Phương Chấn , lạnh lùng nói:

- Lập tức kêu người của mày dừng lại, nếu không tao sẽ cho mày sống không bằng chết.

Nói xong, tay phải của Bùi Đông Lai hơi phát lực, mảnh cẩm thạch liền hơi cứa vào cổ của Phương Chấn , nhất thời máu từ cổ của Phương Chấn nhỏ ra.

Bên tai vang lên lời nói Bùi Đông Lai , lại cảm nhận được trên cổ truyền đến cơn đau thì Phương Chấn sợ tới mức cả người run lên, chất lỏng màu vàng giữa 2 chân hắn không khống chế được mà phải chảy ra.

- Phương gia.

Ngay khi điện thoại được chuyển thì giọng nói của tên bảo tiêu liền vang lên.

Vẫn chưa trả lời, cả người Phương Chấn run lên, mỗi lần run thì một ít chất lỏng giữa 2 chân hắn lại càng chảy ra thêm.

Sắc mặt Bùi Đông Lai phát lạnh, tay phải lại phát lực, mảnh cẩm thạch liền đâm vào cổ của Phương Chấn .

- Người. . . Các người lập tức dừng lại.

Cảm nhận được Bùi Đông Lai thật sự sẽ ra tay, Phương Chấn sợ tới mức hồn phi phách tán, rống lên.

- Phương gia, ngài. . . Ngài nói cái gì?

Đầu bên kia điện thoại, tên bảo tiêu liền cảm thấy ngạc nhiên khi nghe Phương Chấn nói như vậy, hắn chỉ cảm thấy được lỗ tai của mình xuất hiện vấn đề!

- Dừng.... dừng lại.

Phương Chấn sắp khóc, hắn có một vạn lý do tin tưởng, nếu hắn không làm theo như lời của Bùi Đông Lai thì Bùi Đông Lai tuyệt đối sẽ giết hắn.

- Phương gia, vì sao phải dừng lại? Các huynh đệ lập tức liền muốn động thủ, chỉ cần giết được vài tên ứng hộ Liễu Nguyệt thì kế hoạch của ngài cùng với Quý tiểu thư sẽ thành công....

- Ta nói cmn, người dừng lại.

Không đợi tên bảo tiêu kia nói xong, Phương Chấn liền dùng toàn lực hét lớn.

Giọng nói của Phương Chấn làm cho tên bảo tiêu kia thiếu chút nữa làm rớt đt xuống đất.

- Vâng.... Phương gia.

Tên bảo tiêu kia hít sâu một hơi rồi liền trả lời một câu thuyết phục, tuy rằng hắn không biết vì sao trong lúc nguy cấp này Phương Chấn lại dừng hành động, nhưng mà người ra lệnh chính là Phương Chấn cho nên hắn không dám chống lại.

Nói xong thì hắn liền lấy ra một cái máy truyền tin, trầm giọng nói:

- Mọi người nghe rõ, Phương gia yêu cầu chúng ta lập tức đình chỉ hành động! Nói lại một lần nữa, Phương gia yêu cầu chúng ta lập tức đình chỉ hành động!

- Lôi ca, vì sao Phương gia lại muốn dừng lại hành động lần này a?

- Đúng vậy a, Lôi ca, lúc này tại sao Phương gia lại có thể để chúng ta dừng lại?

- Lôi ca, người không lầm chứ ? Nếu không thì người hãy hỏi lại Phương gia đi?

.....

Sau khi nghe được mệnh lệnh của người gọi là Lôi ca thì thủ hạ dưới tay của Phương Chấn liền nghi ngờ.

”Hô ~ ”

Đối mặt với những lời nghi ngờ này thì Lôi ca liền hít một hơi thật sâu, sau đó nổi giận, rống lớn:

- Ta cmn, làm sao ta biết Phương gia lại làm như thế? Nếu các người có dũng khí thì tự mà đi hỏi Phương gia đi.

Nghe được tiếng rống của Lôi ca thì tất cả đám người liền ngậm miệng lại, trong đó không ít người trơ mắt nhìn mục tiêu cách mình không xa.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai trực tiếp cúp điện thoại.

- Âm mưu của mày và Quý Hồng là gì?

Cúp điện thoại, Bùi Đông Lai lạnh giọng hướng Phương Chấn hỏi.

Lúc này đây, Phương Chấn không có trả lời ngay, thậm chí... vẻ sợ hãi trên khuôn mặt hắn đã giảm đi rất nhiều.

Dường như, thông qua một trận dây vò vừa rồi thì cả người liền bình tĩnh trở lại.

- Cậu thả ta, ta sẽ nói cho cậu biết.

Vài giây đồng hồ sau, Phương Chấn mở miệng.

Nghe Phương Chấn nói như vậy thì Bùi Đông Lai cũng không nói gì, hắn liền nắm mảnh cẩm thạch lên rồi đột nhiên vung lên.

“ Phốc”

Lỗ tai của Phương Chấn liền bị cắt đứt, máu tươi phun ra.

“ A...A”

Phương Chấn liền kêu lên một tiếng thảm, đồng thời theo bản năng che lấy cái lỗ tai, bất quá lại là không có cầu xin tha thứ, mà là thở hổn hển rống lớn nói :

- Có dũng khí thì giết tao đi.

Bùi Đông Lai không có lại ra tay, mà là nheo lại ánh mắt.

- Hắc, tao nói cho mày biết, cho dù mày có giết tao đi chẳng nữa thì đem nay Liễu Nguyệt cũng sẽ chết.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Phương Chấn nghĩ đến bản thân mình đã nắm được chỗ yếu hại của Bùi Đông Lai , cố ý đe dọa:

- Mặc khác, muội muội của tao chính là tình nhân của Tào Nghiễm Giang , nếu mày giết tao thì nàng tuyệt đối sẽ giúp ta báo thù, tao thừa nhận là thực lực của mày rất mạnh. Nhưng mà, trước mặt cơ quan quốc gia thì mày chắc chắn phải chết.

- Nói đủ chưa?

Thấy Phương Chấn nói hết thì Bùi Đông Lai ngồi xổm xuống, đối mặt với Phương Chấn .

- Thả ta, ta sẽ nói cho mày biết kế hoạch của Quý Hồng .

Phương Chấn nhin đau, cắn răng.

- Liễu Nguyệt có ân đối với ta, cho nên ta sẽ cố gắng cứu nàng, nếu không cứu được thì ta cũng không có cách nào.

Bùi Đông Lai cười lạnh:

- Còn về phần... muội muội của mày giúp mày báo thù, mày cảm thấy rằng, nếu tao đã dám ám sát mày thì tao còn sợ bị muội muội mày trả thù sao?

- Mày.....

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì Phương Chấn liền ngậy ra, sau đó hấn điên cuồng lắc đầu:

- Mày không cần nói lung tung như thế, nếu mày không quan tâm đến sinh tử của Liễu Nguyệt thì vì sao lại bắt tao gọi điện, ngăn cản hành động của đám thủ hạ?

Không thể không nói, Phương Chấn có thể trở thành kiêu hùng một phương thì quả thật có chỗ hơn người, ngay cả lúc nằm trong tuyệt cảnh thì cả người hấn vẫn giữ được vài phần bình tĩnh.

Mắt thấy không thể lừa gạt Phương Chấn, Bùi Đông Lai dứt khoát không muốn diễn kịch nữa, lạnh lùng nói:

- Nếu như tao nhớ không lầm thì lúc trước mày có nói qua đêm nay tao sẽ sống không bằng chết, đúng không?

”Ách. . .”

Phương Chấn há to mồm, không phản bác được.

- Tao đã được huấn luyện ở căn cứ Huyết Sát cho nên có học vài thủ đoạn, ừh, dường như là có đến 108 loại thủ đoạn để bức cung.

Bùi Đông Lai nói xong thì cố ý dừng lại một chút, rồi lại nói tiếp:

- Tao nghĩ, cho dù là 108 loại thủ đoạn này không thể lấy được tin tức gì trong miệng của mày, nhưng mà cũng có thể để cho mày cảm nhận đượ cái cảm giác sống không bằng chết, mày cảm thấy thế nào?

Trong nháy mắt, hơi thở của Phương Chấn liền trở nên dồn dập, thân mình cũng run lên.

- Lột da, rút xương.... Mày thích cái nào trước?

Bùi Đông Lai nói xong, cố ý cầm lấy một mảnh cẩm thạch, đồng thời đưa từ từ vào ngay đồng tử của Phương Chấn :

- Hoặc là tự nói, hoặc là tao đâm vào?

- Không.... Không cần, ta....ta nói cho.... Ta sẽ đem toàn bộ những gì ta biết nói ra....

Phương Chấn bị dọa đến xụi lơ trên mặt đất, hoàn toàn sụp đổ.

179. Chương 179 : Một Trận Chiến, Định Tương Lai (7)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 179 : Một trận chiến, định tương lai (7)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Bóng đêm dần trôi, gió đêm phe phẩy, trong chiếc Rolls-Royce Phantom, Quý Hồng bưng một ly rượu đỏ, nhìn cảnh sắc bên ngoài, ý cười trên mặt càng đậm.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Quý Hồng thì ở một bên, Mạc Nhận và Tạ Hoa 2 người đều rất rõ, qua đêm nay, giang sơn hắc đạo của Đông Hải sẽ thuộc về Quý Hồng , bằng hỏa lương trọng thiên cũng sẽ biến mất kể từ đây. Chỉ còn lại một hỏa mỹ nhân lưu lại ở Đông Hải này.

“ Reng...Reng”

Đột nhiên, tiếng chuông di động vang lên, đánh vỡ không khí im lặng trong ô-tô.

Quý Hồng thu hồi ánh mắt, nhấp một ngụm rượu rồi sau đó mỉm cười nhận điện thoại.

- Lão bản, dường như là toàn bộ cảnh sát đã xuất động, trong đó bao gồm cả đặc công. Không ít huynh đệ của chúng ta đã bị bắt, người xem, còn muốn gây ra náo loạn, hấp dẫn sự chú ý của cảnh sát hay không?

Sau khi điện thoại được chuyển, thì giọng nói của tên thủ hạ vang lên.

- Hẳn là người của Phương Chấn đã động thủ, các người có thể dừng lại.

Quý Hồng cười, nói.

Đối với Quý Hồng mà nói, sở dĩ nàng để cho thủ hạ của mình gây ra động tĩnh lớn như vậy thì muốn thu hút cảnh sát, để cho người của Phương Chấn có thể thuận lợi thực hiện bước cuối cùng của kế hoạch. Sau đó rồi rút lui khỏi Đông Hải, khiến cho cảnh sát vô kế khả thi.

Còn về phần những tên bị cảnh sát mang đi thì Quý Hồng cũng không để ý.

Trong bàn cờ, luôn luôn phải có binh sỹ hy sinh, đối với Quý Hồng mà nói thì những tên này ngay cả tư cách làm binh sỹ cũng không có.

- Vâng, lão bản.

Đầu bên kia điện thoại, tên thủ hạ liền vội vàng lĩnh mệnh.

Quý Hồng không nói lời vô ích, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó bấm điện thoại của Phương Chấn , dùng một ngữ khí như cũ, hỏi:

- Phương Chấn , người của ông hành động chưa? Người của ta đã không đợi kịp nữa rồi....

- Ta mới nhận được tin của thủ hạ, người của ta vẫn dựa theo kế hoạch như cũ mà hành động.

Đầu bên kia điện thoại, bởi vì Phương Chấn bị Bùi Đông Lai uy hiếp cho nên hành động phải đưa ra câu trả lời thuyết phục.

Bên tai vang lên lời nói Phương Chấn , nụ cười của Quý Hồng càng thêm quyến rũ:

- Phương lão đại, vì muốn chào đón thắng lợi của chúng ta, giọng nói của ông hẳn là cần phải hưng phấn, cao hứng lên một ít, chứ đừng nên nghiêm túc giống như bây giờ.

- Quý lão đại không quên ước định giữa chúng ta là tốt rồi.

Phương Chấn trầm mặc sau một lúc lâu, dựa vào hình dáng của miệng khi phát âm của Bùi Đông Lai mà hẳn liền trả lời một câu chắc chắn.

- Yên tâm, phần của ông cũng không ít đâu.

Quý Hồng cười cười, nói:

- Tốt lắm, ta rất muốn gặp Băng mỹ nhân rồi, cứ như vậy đi.

Nói xong, Quý Hồng không đợi Phương Chấn trả lời thuyết phục, liền cúp điện thoại.

- Ta đã hoàn toàn dựa theo yêu cầu của mày làm.

Đầu bên kia dt, sắc mặt Phương Chấn trắng bệch nhìn vào Bùi Đông Lai :

- Thả ta.

- Giúp tao làm 2 chuyện, tao sẽ tha cho mày.

Bùi Đông Lai nói, sắc mặt bình tĩnh .

- Mày....

Phương Chấn tức giận đến cả người phát run.

- 2 việc cuối cùng, chỉ cần làm cho tao 2 việc này thì tao cam đoan sẽ thả mày đi.

Về mặt Bùi Đông Lai nghiêm túc, nhìn qua tuyệt đối không giống nói dối.

- Không thể.

Phương Chấn dùng sức lắc đầu.

- Phương Chấn , tao hy vọng mày hiểu được, mày không có tư cách bàn điều kiện với tao.

Giọng nói của Bùi Đông Lai trở nên phá lạnh.

Cả người Phương Chấn chấn động, không phản bác được.

- Chắc hẳn là Băng mỹ nhân đã đến, Ân Ly, đi nhanh hơn một chút.

Quý Hồng cũng không biết chuyện tình của Phương Chấn cho nên nàng cảm thấy kế hoạch của mình đã thành công, trong lòng vô cùng vui sướng, lập tức kêu Ân Ly tăng tốc.

Ân Ly không có hé răng mà là đạp chân ga, trong chớp mắt chiếc Rolls-Royce Phantom liền hóa thành một đạo ảo ảnh, hướng tập đoàn Thiên Tường chạy nhanh đến.

Lúc này trong ô-tô, 2 người Mạc Nhận và Tạ Hoa đều rõ ràng, thế cục đã đại định, sau đêm nay Đông Nguyệt bang cùng Thiên Tường sẽ chính thức xóa tên khỏi Đông Hải.

15' sau.

Chiếc Rolls-Royce Phantom của Quý Hồng đã thuận lối đi đến dưới lầu của tập đoàn Thiên Tường

Khí xe dừng lại thì Quý Hồng rõ ràng nhìn thấy được chiếc LincoLiểu Nguyệt của Liễu Nguyệt , khoe miệng nàng không khỏi nở ra một nụ cười của người thắng lợi.

- Xem ra Băng mỹ nhân của chúng ta đã chờ lâu rồi, đi thôi, chúng ta đi lên, cho nàng một kính hỉ.

Thu hồi ánh mắt, Quý Hồng mỉm cười, dẫn đầu từ trong ô tô đi ra.

Mạc Nhận cùng Tạ Hoa nhìn nhau rồi lần lượt xuống xe.

Xuống xe, dưới sự bảo vệ của Ân Ly thì Quý Hồng đi ở phía trước, mà Mạc Nhận cùng Tạ Hoa thì đi ở sau cùng.

Bảo vệ của tập đoàn Thiên Tường thấy Quý Hồng thì vốn là ngăn ra, sau đó muốn ngăn trở nhưng kết là thấy Mạc Nhận cùng Tạ Hoa.

Phát hiện này làm cho bọn họ nhất thời sững sờ ngay tại chỗ!

Đông Nguyệt bang cùng Mãnh Hổ bang đối lập với nhau, trong thế giới ngầm của ĐÔNG HẢI thì ai ai cũng biết điều này. Mà bảo vệ của tập đoàn Thiên Tường đều là người của Đông Nguyệt bang cho nên rất rõ việc này.

- Mạc lão đại, Tạ gia.

Mặc dù trong lòng cảm thấy khiếp sợ khi thấy Mạc Nhận và Tạ Hoa đi chung với Quý Hồng nhưng mà 2 tên bảo vệ cũng không hỏi nhiều, trước tiên lên chào hỏi Mạc Nhận và Tạ Hoa.

Đối mặt với lời chào hỏi của 2 tên bảo vệ thì Mạc Nhận và Tạ Hoa cũng không lên tiếng, mà một bên Quý Hồng nũng nịu tươi cười:

- Liễu tiểu thư ở trên lầu sao?

Mắt thấy Quý Hồng mở miệng, hai gã bảo vệ trị an có chút không biết phải làm sao.

- Quý tiểu thư hỏi các người đây.

So sánh với Mạc Nhận mà nói thì hận ý của Tạ Hoa đối với Liễu Nguyệt càng đậm hơn, ước gì thấy được Liễu Nguyệt sớm sụp đổ. Hiện giờ thấy 2 gã bảo vệ không trả lời câu hỏi của Quý Hồng thì hắn liền mở miệng khiển trách.

- Bẩm Tạ gia, lão bản ở trên lầu.

Đối mặt với lời quở mắng của Tạ Hoa thì trong lòng 2 gã bảo vệ khiếp sợ không thôi, bắt quá lại là không có nghĩ nhiều, mà là trước tiên cấp ra câu trả lời thuyết phục.

"Khanh khách. . ."

Thấy một màn như vậy thì một lần nữa Quý Hồng nở nụ cười, phong tình vạn chủng. Từ sau khi trở thành người đứng đầu của Mãnh Hổ bang thì chưa bao giờ Quý Hồng cao hứng như ngày hôm nay vậy

Bên tai vang lên tiếng cười của Quý Hồng , nhìn vào bóng lưng của 4 người thì 2 tên bảo vệ sững sờ ngay tại chỗ.

- Sao lại thế này? Mạc lão đại, Tạ gia như thế nào sẽ cùng Quý Hồng cùng một chỗ

- Theo ta thấy, rất có thể lão bản cùng với Quý Hồng nói chuyện làm ăn, nếu không Quý Hồng sẽ không tới nơi này

- Ta cảm giác không thích hợp, người cẩn thận nhớ lại xem. Mạc lão đại cùng Tạ gia dường như là tôn kính với Quý Hồng a?

- Hư! Con mẹ nó người muốn chết a? Lời này mà người cũng có thể nói lung tung được sao?

. . .

Mặc dù đã đi xa nhưng Quý Hồng vẫn nghe được cuộc nói chuyện của 2 tên bảo vệ, nàng không nhịn được mà quay sang nhìn Mạc Nhận và Tạ Hoa, nụ cười trên mặt càng đậm. Đồng thời, trong đôi mắt cũng hiện lên vẻ chờ mong.

Chờ mong cùng Liễu Nguyệt gặp mặt!

"Đình..."

Mấy phút đồng hồ sau, nường theo một tiếng vang thì thanh máy đã đến tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Tường.

Ra thang máy, Quý Hồng vẫn đi đầu.

Rất nhanh, dưới sự bảo vệ của Ân Ly thì Quý Hồng đã mang theo Mạc Nhận cùng Tạ Hoa đi đến trước phòng hội nghị, Ân Ly giữ im lặng tiến lên từng bước, đẩy cửa phòng ra.

“ Két”

Cửa phòng liền mở ra.

Nường theo ánh đèn thì Quý Hồng có thể thấy được trong phòng họp có vài người đang ngồi trước bàn hội nghị, toàn bộ những người này đều là cổ đông của tập đoàn Thiên Tường.

- Quý lão bản.

Ngay khi Quý Hồng ngạc nhiên thì trong phòng họp đã có vài tên cổ đông đứng dậy chào hỏi Quý Hồng , đồng thời thở nhẹ một hơi.

Bọn hắn bị ép buộc đem một phần cổ phần bán ra cho Quý Hồng hơn nữa còn biết được kế hoạch của Quý Hồng , lúc trước thấy Liễu Nguyệt cùng Quý Hồng không xuất hiện thì bọn hắn cảm giác được có một cây kiếm đang treo trên đỉnh đầu, hiện giờ Quý Hồng đã đến, làm cho bọn hắn thở phào nhẹ nhõm.

Ở bọn hắn xem ra, mấy tên ủng hộ Liễu Nguyệt còn chưa đến, như vậy chứng tỏ kế hoạch của Quý Hồng đã thành công viên mãn.

Thành công sao?

Dưới ánh đèn, nụ cười trên mặt Quý Hồng đọng lại, trong lòng xuất hiện một trực giác không tốt.

Bởi vì... dựa theo lời nói của 2 tên bảo vệ thì Liễu Nguyệt đã tới tập đoàn Thiên Tường, như vậy mà hiện giờ Liễu Nguyệt lại không có trong này.

Cũng giống như Quý Hồng , Mạc Nhận và Tạ Hoa cũng không thấy Liễu Nguyệt đâu cả, sắc mặt 2 người hơi đổi.

- Liễu Nguyệt còn chưa tới sao?

Quý Hồng trầm giọng hỏi.

- Quý lão đại, ta chờ cô đã lâu.

Không đợi mấy tên cổ đông kia trả lời thì từ đằng sau đã truyền đến giọng nói của Liễu Nguyệt .

Nói xong, bóng người xuất hiện.

Liễu Nguyệt thân mặc một bộ đồ màu đen xuất hiện ở phía sau.

”Bá!”

Nghe được giọng nói của Liễu Nguyệt thì 4 người Quý Hồng liền ngạc nhiên, sau đó quay đầu lại thì thấy vẻ mặt Liễu Nguyệt âm trầm, đang đi lại đây. Trừ Liễu Nguyệt ra thì bên cạnh nàng còn mấy tên cổ đông ủng hộ nàng nữa.

Thời gian chậm dần, hình ảnh nhưng đứng lại.

Thấy mấy tên cổ đông ủng hộ Liễu Nguyệt thì bất kể là Mạc Nhận , Tạ Hoa hay là người có tâm lý mạnh như Quý Hồng cũng đều sửng sốt ngay tại chỗ

Nếu không phải tiếng bước chân của đám người Liễu Nguyệt vang lên, thì bọn hắn hoài nghi hai mắt của mình xảy ra vấn đề!

Bởi vì lúc này, Phương Chấn đã nói cho Quý Hồng biết rằng đám người này đã bị Phương Chấn xử lý.

Mà hiện giờ, những tên này chẳng những còn sống nhăn răng ra, hơn nữa đều đi sau Liễu Nguyệt .

Những tên này không phải là bị thủ hạ của Phương Chấn xử lý rồi sao?

Bọn hần làm sao có thể còn sống?

Dưới ánh đèn, 2 người Mạc Nhận và Tạ Hoa đều tròn há hốc mồm.

Cùng lúc đó, một nỗi sợ hãi bắt đầu lan tràn trong cơ thể bọn hần.

Bọn hần đều đem tất cả tiền cược đặt ở trên người Quý Hồng, nếu Quý Hồng thua trận này thì dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được kết quả của bọn hần.

Không riêng gì bọn hần mà ngay cả Quý Hồng cũng bị biến hóa bất thành linh này làm trở tay không kịp.

Chẳng lẽ Phương Chấn hai mặt, sau lưng đâm ta một nhát ư ?

Lý trí nói cho Quý Hồng biết, nàng bị Phương Chấn lừa dối.

- Quý cổ đông, thoát nhìn thì sắc mặt của cô cũng không được tốt a.

Không đợi Quý Hồng nghĩ tiếp, Liễu Nguyệt dừng bước cách xa Quý Hồng 10 thước, vẻ mặt nở ra nụ cười lạnh như băng:

- Việc này thì cô có vui mừng không?

Vui mừng?

Trong phúc chốc, Quý Hồng liền cảm giác bản thân mình thất bại.

Nàng chỉ cảm giác được mình đã bị tát một tát vào mặt.

Không vang.

Nhưng lại rất đau.

180. Chương 180 : Một Trận Chiến, Định Tương Lai (8)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 180 : Một trận chiến, định tương lai (8)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Liễu lão đại, thật sự là hảo thủ đoạn a, ta đây tâm phục khẩu phục.

Trong lòng xuất hiện cảm giác thất bại, Quý Hồng nhíu nhíu mày nhìn:

- Nhưng mà, ta rất hiếu kỳ, rốt cuộc là Liễu lão đại đã cho Phương Chấn chỗ tốt gì mà hần có thể không so đo việc nhi tử của hần bị người của Liễu lão đại đánh, trong thời điểm quan trọng này lại hợp tác với Liễu lão đại?

- Hắc, không nghĩ tới dưới gầm trời này lại có chuyện mà Quý lão đại không thể đoán được a?

Liễu Nguyệt cười lạnh nhìn chằm chằm Quý Hồng, sát ý lẫn nhiên, nàng rất rõ nàng, đêm nay nếu không phải Bùi Đông Lai và những thứ mà Đông Phương Thần để lại cho nàng thì nàng cùng tập đoàn Thiên Tường sẽ bị Quý Hồng nuốt gọn.

- Ta nghĩ cần phải nhắc nhở Liễu lão đại một câu, tuy rằng thực lực thủ hạ của cô rất mạnh nhưng mà nếu muốn giết ta thì không có khả năng. Lùi lại một vạn bước mà nói thì cho dù cô có giết được ta thì cũng khiến cho Trần Anh chú ý đến, lấy năng lực của Trần Anh nếu cô ta muốn điều tra tất cả mọi chuyện thì cũng không quá khó. Đến lúc đó thì kết cục của cô cũng sẽ không khá hơn đâu.

Có lẽ là nhận ra được sát ý trên người của Liễu Nguyệt nên Quý Hồng lại mở miệng, giọng nói không có chút gì gọi là sợ hãi, tuyệt không lo lắng Liễu Nguyệt động thủ.

Liễu Nguyệt rất rõ ràng, lấy thực lực của 5 người Tiểu Lang, đồng thời cầm súng thì muốn xử lý Quý Hồng cũng là một việc khó. Hơn nữa, đúng như lời của Quý Hồng nói, cho dù bản thân nàng có giết chết được Quý Hồng nhưng mà cũng không có cách nào có thể né tránh được sự điều tra của Trần Anh.

- Lưu lại hai người bọn họ, cút!

Mặc dù trong lòng không cam chịu, bất quá Liễu Nguyệt cũng đồng ý, ánh mắt của nàng liếc nhìn về phía Mạc Nhận và Tạ Hoa giống như là nhìn vào 2 người chết.

Cút.

Bên tai vang lên từ “ Cút” này, sắc mặt của Quý Hồng liền trở nên khó coi, nhưng nàng cũng không đáp trả lại mà là nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Liễu Nguyệt :

- Liễu lão đại, ta không phải không thừa nhận rằng ta đã đánh giá thấp cô, bất quá trò chơi này vẫn chưa chấm dứt, bản thân ta muốn nhìn đến phút cuối rốt cuộc trong 2 ta, ai là kẻ cười cuối cùng.

Nói xong, Quý Hồng cũng không nói lời vô ích, mang theo Ân Ly rời đi.

Liễu Nguyệt thấy thế cũng không ngăn cản lại, để cho Quý Hồng tùy ý rời đi.

Lúc Quý Hồng rời đi thì Mạc Nhận và Tạ Hoa cũng muốn đuổi theo nhưng mà 2 người bọn hắn chỉ cảm thấy dường như dưới chân bị khối đá nặng ngàn cân đè vào, không thể nhúc nhích được nữa bước.

Bởi vì bọn hắn có thể cảm nhận được ánh mắt của Liễu Nguyệt đang tập trung nhìn vào bọn hắn.

Về phần Liễu Nguyệt thì tỏa ra sát ý mà những tên cổ đông ủng hộ Liễu Nguyệt thì lại vô cùng phần nộ.

- Tiểu Tiểu Nguyệt.... ta.... Ta bị Quý Hồng uy hiếp.

Mất thấy mình và Mạc Nhận bị Quý Hồng bỏ lại thì khuôn mặt Tạ Hoa lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Tạ Hoa, đến lúc này mà mày còn muốn ngụy biện sao?

- Đúng vậy, mày tưởng rằng chúng ta đều là kẻ ngu sao?

- Mày, cái tên vương bát đản này, mày lại có thể liên hợp với Quý Hồng đối phó chúng ta, thật sự là đáng chết.

Không đợi Tạ Hoa nói câu kế tiếp, đám người cổ đông ở phía sau lưng Liễu Nguyệt đã giận dữ rống lớn.

Mạc Nhận không không có hé răng, mà là vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Liễu Nguyệt!

Trong một năm qua chưa bao giờ hắn che dấu tình yêu của mình đối với Liễu Nguyệt .

Nhưng mà...

Từ đầu đến cuối, Liễu Nguyệt cũng không chấp nhận tình yêu của hắn, thậm chí ngay cả tổ thái độ cũng không có.

Dưới tình hình như thế thì mất thấy Bùi Đông Lai , một tên ngoại nhân lại có thể ở lại trong biệt thự Đan Cung thì trong lòng của hắn liền tức giận.

Cho nên hắn liền không cảm lòng, vội tìm Quý Hồng để hợp tác, cố gắng muốn xé nát bộ mặt kiêu ngạo của Liễu Nguyệt .

Sau đó, khiến cho Liễu Nguyệt thần phục ở dưới háng của hắn.

30' trước, bản thân hắn còn nghĩ tới một màn này, nhưng mà hiện giờ thấy ván cờ này Quý Hồng đã thua, mình và Tạ Hoa đã rơi vào trong tay của Liễu Nguyệt .

Hắn có một loại cảm giác từ phía trên đường rớt xuống địa ngục!

- Dẫn bọn họ vào đây.

Liễu Nguyệt mở miệng.

“ Vù “

“ Vù “

Mệnh lệnh của Liễu Nguyệt vừa hạ xong thì Tiểu Lang cùng 4 tên bảo tiêu bên cạnh đã giống như quỷ mị, chạy về phía 2 người Mạc Nhận và Tạ Hoa.

Thấy 2 người Mạc Nhận và Tạ Hoa bị chế phục thì Liễu Nguyệt không mở miệng, tiến vào phòng họp.

Trong phòng họp, vài tên cổ đông đã âm thầm bán cổ phần cho Quý Hồng nghe được hết những tiếng ngoài cửa thì cả đám liền hoảng sợ, về mặt tái nhợt, tụ tập cùng một chỗ.

Mắt thấy 2 người Mạc Nhận và Tạ Hoa giống như là 2 tên phạm nhân thông thường bị áp giải vào thì vài tên cổ đông trong phòng liền kinh hãi, ngay cả thở cũng không dám.

Sau đó, Liễu Nguyệt mặt lạnh như sương tiến vào phòng họp.

”Bá!”

Trong phòng, cả đám liền giống như ngồi ở trên lò lửa, thấy Liễu Nguyệt vào thì cả đám liền đứng lên, về mặt hoảng sợ nhìn vào Liễu Nguyệt .

“ Lớp cốp! Lớp cốp”

Liễu Nguyệt không để ý đến bọn hăn, hướng lên vị trí cao nhất trong phòng họp mà đi tới, âm thanh giày cao gót nện xuống sàn nhà vang lên.

Âm thanh kia giống như là âm thanh đến từ địa ngục, khiến cho những kẻ phản bội Liễu Nguyệt liền cảm thấy kinh sợ, trong đó bởi vì khấn trương mà mấy tên đều đổ mồ hôi như mưa.

- Chư vị, sau khi anh của ta chết thì ta đối với mọi người cũng không tệ,

Một lát sau, Liễu Nguyệt liền mở miệng nói, ánh mắt của nàng liếc qua những tên phản bội:

- Nhưng mà, thế nhưng các ông lại có thể liên hợp với ngoại nhân, khiến cho giang sơn mà đại ca của ta giành cả nửa đời mới đánh đổi được thiếu chút nữa biến mất.

Nói tới đây, giọng nói của Liễu Nguyệt hoàn toàn lạnh xuống:

- Mọi người nói, ta nên xử lý đám người này như thế nào đây?

- Giết hết những tên vong ơn bội nghĩa này.

- Đúng vậy Liễu tiểu thư, hãy giết hết bọn chúng.

Liễu Nguyệt vừa nói xong thì tất cả những người ủng hộ Liễu Nguyệt liền tỏ thái độ, ý kiến vô cùng giống nhau.

Đám người phản bội thấy một màn như thế thì ngay cả thở cũng không dám.

- Dẫn bọn họ tới đây.

Liễu Nguyệt đưa mắt nhìn sang Mạc Nhận và Tạ Hoa, giọng nói lạnh lùng.

Nghe được mệnh lệnh của Quý Hồng thì 2 tên thành viên Huyết Sát liền áp giải Mạc Nhận và Tạ Hoa đi đến trước người Liễu Nguyệt .

- Tiểu... Tiểu Nguyệt... Cháu hãy nghĩ đến những công lao trước đây của ta mà hãy tha cho ta một mạng... Từ đây về sau ta sẽ không dám nữa...

Hai gôi quỳ rạp xuống đất, trên mặt Tạ Hoa không có một chút khuất nhục, nếu có thì đó chính là vẻ sợ hãi, hăn đã không hỏi chuyện giang hồ nhiều năm, tâm huyết kia vốn đã mất đi. Đối mặt với cái chết ở phía trước thì hăn cũng không còn cảm thấy không sợ giống như lúc trẻ nữa.

Không trả lời.

Liễu Nguyệt chậm rãi từ chỗ ngồi đứng lên, trong tay chẳng biết lúc nào xuất hiện một thanh chủy thủ.

“ Phốc”

Giơ tay chém xuống, hàn quang hiện lên.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người thì Liễu Nguyệt huy động chủy thủ, chủy thủ sắc bén giống như là cắt đầu hủ vậy, trực tiếp cắt đứt đầu của Tạ Hoa.

“ Bạch”

Sắc mặt Liễu Nguyệt không đổi, trực tiếp đem đầu Tạ Hoa để trên bàn.

- Aaaaa...

Thấy một màn như vậy thì 2 gã cổ đông phản bội Liễu Nguyệt liền kêu to lên, mặt khác 3 gã cổ đông khác liền xui lơ trên ghế.

“ Ực”

Máu tươi bắn tới trên người Mạc Nhận , hắn không kịp lòng được mà nuốt nước miếng một cái.

“ Phục”

Sau đó, không đợi Mạc Nhận mở miệng nói, Liễu Nguyệt liền một đao kết thúc sinh mệnh của hắn.

2 tròng mắt của hắn trợn lên, vẫn không tròng mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn thấy Liễu Nguyệt, giống như đang hỏi : “ Vì sao mà Liễu Nguyệt lại không tiếp nhận tình yêu của hắn?” Lại giống đang hỏi : “ Vì sao, vào thời điểm quan trọng lại có giết hắn.”

- Liễu. . . Liễu tiểu thư, chúng ta cũng biết sai lầm rồi, xin. . . Xin tha cho chúng ta một mạng.

Mắt thấy Liễu Nguyệt giết liền hai người thì đám người phản bội liền bị hù sợ đến vỡ mặt, trong đó có một gã sợ tới mức trực tiếp quỳ xuống đất, cả người run rẩy mà cầu xin.

“ Bạch “

“ Bạch “

. . .

Thấy tên kia quỳ xuống thì những tên còn lại đều quỳ theo, tội hắn muốn dùng phương thức này để cầu xin tha thứ.

Nhìn một đám người giống như là chó TQ quỳ xuống đất thì Liễu Nguyệt cũng không có động thủ nữa, mà là tự hỏi nên xử trí đám bọn hắn như thế nào, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy may mắn vì thời điểm quan trọng này Bùi Đông Lai lại ở Hàng Châu không chết Phương Chấn , nếu không thì hậu quả khó lường.

Liễu Nguyệt trầm mặc khiến đám cổ đông này càng thêm sợ hãi, bọn hắn không ngừng dập đầu.

Thấy như vậy một màn thì thân là bảo tiêu của Liễu Nguyệt thì Tiểu Lang vô cùng rõ ràng, qua đêm nay, uy vọng của Liễu Nguyệt ở tập đoàn Thiên Tường cùng với Đông Nguyệt bang sẽ lên cao hơn.

Đồng dạng, hắn cũng rõ ràng, tất cả chuyện này đều là Bùi Đông Lai cho Liễu Nguyệt!

Đối với mọi việc thì Quý Hồng cũng không rõ ràng lắm, sau khi nàng đi ra tập đoàn Thiên Tường thì khuôn mặt liền âm trầm, gọi điện cho Phương Chấn nhưng kết quả là không gọi được.

Đối với việc này, Quý Hồng tức giận đến sắc mặt trở nên trắng bệch.

Ân Ly thấy thế, không khỏi thở dài ở trong lòng.

Ở trong trí nhớ của nàng, vô luận là khi nào thì Quý Hồng cũng đều luôn nắm chắc đại cục trong tay, chưa bao giờ phải hoảng loạn như thế này.

“ Reng... Reng..”

Quý Hồng cố gắng nén xúc động rồi đi vào ô tô, mới vừa ngồi xuống thì nàng cảm thấy điện thoại vang lên.

Quý Hồng tưởng rằng là Phương Chấn gọi đến, cầm điện thoại lên nhìn thì phát hiện thì ra là một thành viên trong Mãnh Hồ bang gọi đến.

- Lão... Lão đại... không tốt.

Điện thoại vừa được chuyển thì giọng nói lo lắng của tên thành viên kia liền truyền vào tai Quý Hồng .

- Có chuyện gì?

Giờ phút này, giọng nói của Quý Hồng vô cùng âm lãnh.

- Vừa nãy... vừa nãy mới vừa nhận được tin tức, có vài vị Đường chủ đã bị giết chết rồi.

- Cái gì?

Nghe được thủ hạ hội báo thì vẻ mặt Quý Hồng liền chấn kinh.

Thiếu niên Bùi gia phản kích bắt đầu.

181. Chương 181 : Một Trận Chiến, Định Tương Lai (9)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 181 : Một trận chiến, định tương lai (9)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Bất kể là địa vị hay quyền lực thì Đường chủ ở trong Mãnh Hồ bang chỉ đứng sau Quý Hồng , tuyệt đối là thành viên quan trọng nhất.

Tỷ dụ như tên phụ trách ở tràng đua xe Bảo Sơn cũng là một trong những Đường chủ của Mãnh Hồ Bang.

Hiện giờ, vài tên Đường chủ Mãnh Hồ bang chết thảm, không cần nói cũng biết việc này gây ảnh hưởng đến Quý Hồng như thế nào.

Cũng chính vì như thế cho nên khi nghe thủ hạ báo lại thì một người luôn trấn định như Quý Hồng lại bị sợ tới mức ngây người.

- Cuối cùng là có chuyện gì ?

Giọng nói của Quý Hồng lại vang lên.

Giờ phút này, rốt cuộc thì nàng cũng đã lộ ra bộ mặt thật của mộ Xà mỹ nữ.

- Vài vị Đường chủ trong bang bị tập kích, những người ấy chẳng những có hỏa khí hơn nữa thân thủ đều đã trải qua huấn luyện đặc thù, thực lực rất mạnh. Tuy rằng chúng ta đã phản kích nhưng bởi vì đối thủ hành động quá nhanh cho nên có 5 vị Đường chủ bị giết chết.

Đầu bên kia điện thoại, người phụ trách thu thập tin tức tình báo tiếp tục nói:

- Trừ việc đó ra thì bởi vì giữa 2 bên đã xảy ra đấu súng cho nên cảnh sát đã đến, trước mắt không ít huynh đệ đã bị bắt đi. Hơn nữa, cảnh sát còn dẫn người vây quanh tập đoàn Hồng Hải.

- Đối phương là ai?

Quý Hồng âm trầm hỏi.

- Là người của Phương Chấn .

Tên kia nghiêng răng nghiêng lợi nói, hẳn cũng biết Quý Hồng cùng Phương Chấn hợp tác, hiện giờ Phương Chấn lại trả đũa khiến hắn cực kỳ tức giận:

- Lão đại, Phương Chấn tên vương bát đản này thật sự rất đáng hận, chúng ta nhất định phải khiến hắn trả giá thật nhiều.

- An tâm một chút, chớ vội nóng nảy.

So với tên kia mà nói thì Quý Hồng lại bình tĩnh hơn:

- Trước tiên cứ ổn định lại, ta sẽ đến sau.

Nói xong thì Quý Hồng liền cúp máy, sau đó nàng liền bấm số của một vị lão đại ở Đông Hải.

- Quý lão bản, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Điện thoại được chuyển, trong đó liền truyền ra một giọng nói bất mãn.

- Thật có lỗi Quách cục trưởng, đêm nay đã xảy ra một ít chuyện ngoài ý muốn, khiến ngài phải gặp phiền toái. Đợi sau khi xử lý xong việc này thì nhất định ta sẽ đến nhà giải thích.

Mặc dù trong lòng vô cùng tức giận nhưng đối mặt với đối phương là lão đại trong giới cảnh sát thì giọng nói của Quý Hồng vô cùng nhẹ nhàng.

- Quý lão bản, ta nghe nói là người của cô chẳng những gây ra hỗn loạn, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến trị an, hơn nữa mới vừa rồi còn xảy ra bắn nhau.

Đầu bên kia, người được gọi là Quách cục trưởng trầm giọng nói:

- Đây còn là chuyện nhỏ ư?

- Quách cục trưởng, xin bớt giận.

Quý Hồng nói thở dài một hơi, nói:

- Thực không dám giấu diếm Quách cục trưởng, chuyện này không phải là ta gây nên, mà là bị người khác đâm lén sau lưng, tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

- Ai sao mà to gan như vậy? Chẳng lẽ là Liễu Nguyệt?

Thân là lão đại trong giới cảnh sát thì Quách cục trưởng rất rõ ràng, ở Đông Hải, dám cùng Quý Hồng gọi nhíp cũng chỉ có Liễu Nguyệt.

Đối mặt với câu hỏi của Quách cục trưởng thì Quý Hồng cũng không trả lời, mỉm cười nói:

- Quách cục trưởng, ta biết chuyện đêm nay sẽ gây phiền toái cho ngài, để to rõ lòng xin lỗi, ta sẽ mau chóng xử lý chuyện này. Mặc khác, lúc trước ta từ trong một nhóm thương nhân có được một Ngọc Mã Hán Đại, lúc nào rảnh rồi thì nhờ ngài xuống xem giùm.

- Quý lão bản, cô cũng biết thế cục trước mắt vô cùng phức tạp, cấp trên đã cử người xuống, hơn nữa đó là Trần Anh....

Quách cục trưởng bị Ngọc Mã Hán Đại của Quý Hồng gọi lên hứng thú nhưng mà cũng không hề nói đến Ngọc Mã Hán Đại.

- Quách cục trưởng xin yên tâm, ta sẽ đem sự tình xử lý tốt.

Quý Hồng biết Quách cục trưởng bắt đầu dùng giọng quan, cho nên cắt đứt lời nói của Quách cục trưởng.

Quách cục trưởng dừng lại một chút, rồi nói:

- Vậy được rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp cô, cô hãy mau chóng xử lý đi. Còn về phần... Quách cục trưởng xin yên tâm, ta sẽ đem sự tình xử lý tốt thì chờ một thời gian nữa ta sẽ xuống nghiên cứu giúp cô.

- Tốt, đa tạ Quách cục trưởng.

Quý Hồng vội vàng nói.

- Được rồi Quý lão bản, cứ như vậy đi, hiện giờ thì cô mau đến tập đoàn Hồng Hải, nghĩ biện pháp đối phó với Trần Anh đi.

Quách cục trưởng nói:

- Chỉ cần giải quyết xong việc của Trần Anh thì chuyện này có thể đề xuống.
- Cảm ơn.

Quý Hồng lại cảm ơn.

Lúc này đây, Quách cục trưởng không nói cái gì nữa, mà là trực tiếp cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong thì Quý Hồng liền nhắm mắt lại, 2 tay nhẹ nhẹ xoa huyệt Thái Dương.

Thông qua kính chiếu hậu thì Ân Ly thấy được hành động của Quý Hồng, nàng cũng không có quấy rầy Quý Hồng.

10' sau, dường như Quý Hồng nghĩ tới điều gì, 2 mắt đột nhiên mở ra.

Sau đó, nàng liền lấy điện thoại bấm số của Phương Hiểu Hồng.

Một lát sau, điện thoại được chuyển, liền nghe giọng nói của Phương Hiểu Hồng:

- Chào cô, Quý tiểu thư.
 - Thật có lỗi Phương tiểu thư, đã trễ như thế này rồi mà còn làm phiền cô.
- Nghe được giọng nói của Phương Hiểu Hồng thì Quý Hồng càng thêm khẳng định:
- Phương tiểu thư, cô cùng ca ca cô là Phương Chấn ở cùng một chỗ ư?
 - Không có.

Đầu bên kia điện thoại, Phương Hiểu Hồng cười ở trên người Tào Nghiễm Giang, một bên giãy dựa vòng eo, một bên nói:

- Tại sao Quý lão bản lại không trực tiếp gọi điện cho hần?
- Phương tiểu thư, là như vậy, chắc hần là cô cũng biết việc hợp tác giữa ta và ca ca của cô.

Quý Hồng trầm ngâm một chút, nói:

- Ta cùng hần đã hợp tác một vài vấn đề, vừa rồi ta cố gắng gọi điện thoại nhưng mà gọi mãi cũng không được.

“Ách”

Đầu bên kia điện thoại, nghe được lời nói của Quý Hồng thì Phương Hiểu Hồng liền dừng lại động tác.

- Muốn nhờ cô nghĩ biện pháp, có cách nào liên hệ được không, ta hoài nghi ca ca của cô đang gặp phiền toái hoặc là bắt trắc gì đấy.

Quý Hồng trầm giọng nói.

”Bá!”

Thân là nhân vật có tiếng ở Chiết Giang thì Phương Hiểu Hồng biết rõ Quý Hồng, cho nên nghe được giọng nói ngưng trọng Quý Hồng thì sắc mặt của Phương Hiểu Hồng liền biến đổi.

- Quý tiểu thư, hiện tại ta sẽ liên lạc ngay.

Phương Hiểu Hồng lập tức làm ra quyết định.

- Chuyện gì thế?

Thấy Phương Hiểu Hồng cúp điện thoại thì Tào Nghiễm Giang nhú mày hỏi, giọng nói có chút bất mãn.

Nguyên bản là hần có muốn thử nghiệm vừa vận động pít-tông vừa nghe điện thoại, kết quả là thấy Phương Hiểu Hồng cúp điện thoại cho nên hần liền mất đi tình thú.

- Quý Hồng nói anh của em có thể gặp phiền toái cùng bắt trắc.

Vẻ mặt Phương Hiểu Hồng lo lắng, nói:

- Hiện giờ, em liền gọi cho anh ấy đã.
- Phương Chấn gấp không may ư?

Tào Nghiễm Giang ngẩn ra, theo sau lắc đầu, nói :

- Chẳng lẽ lại có tên nào dám ăn gan hùm mật gấu đến Hàng Châu này đối phó với hần sao? Điều đó không có khả năng!

Phương Hiểu Hồng cũng hiểu được không có khả năng nhưng mà nàng cũng biết Quý Hồng sẽ không nói giỡn, cho nên không nghe lời nói của Tào Nghiễm Giang , trực tiếp gọi điện cho Phương Chấn , kết quả là cũng giống như Quý Hồng , điện thoại không thể gọi được.

Di động gọi không được, sắc mặt Phương Hiểu Hồng liền tái mét, lập tức gọi điện thoại bàn của Phương Chấn .

Lúc này đây, điện thoại đã thông, nhưng không ai cầm. . .

Thấy được điều này thì 2 mắt Phương Hiểu Hồng tròn tròn lên:

- Nghiễm Giang, điện thoại gọi không được, chẳng lẽ.... Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện rồi sao?
- Em không nên gấp, gọi điện thoại con của hần đi.

Mất thấy Phương Hiểu Hồng đại loạn thì Tào Nghiễm Giang cũng cảm thấy có chút không thích hợp, trầm ngâm một chút, đưa ra đề nghị.

Phương Hiểu Hồng không dám chậm trễ, run run tìm số điện thoại của Phương Thế Vinh .

Cùng lúc đó, trên một con đường lớn trong khu nhà giàu ở Cửu Khê Tân Côi.

Phương Thế Vinh ngồi trong một chiếc Maybach, lái xe chính là Dương Bình cận vệ của Phương Chấn .

Vốn Phương Chấn phái Dương Bình ra ám sát Bùi Đông Lai , kết quả là Phương Thế Vinh phát hiện Bùi Đông Lai chuẩn mất cho nên Phương Thế Vinh liền mang theo Dương Bình trở về biệt thự.

Trong ô-tô, Phương Thế Vinh hút được ½ điếu thuốc thì nghe tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Cô, đã muộn như thế này còn gọi đến, có chuyện gì sao?

Thấy người gọi là Phương Hiểu Hồng thì hần liền bắt máy.

- Thế Vinh, con có ở chung một chỗ với cha con không?

Đầu bên kia, giọng nói của Phương Hiểu Hồng vô cùng gấp gáp.

- Không có, nhưng mà con mới vừa nhận được điện thoại của cha con, con đang cùng Dương ca trở về đây, làm sao thế?

Nghe được giọng nói lo lắng của Phương Hiểu Hồng thì Phương Thế Vinh có chút nghi hoặc, hỏi.

- Thế Vinh, Quý Hồng mới gọi điện thoại cho cô nói rằng ba của con có thể gặp bất trắc.

Giọng nói của Phương Hiểu Hồng vô cùng ngưng trọng, nói:

- Vừa rồi cô cũng gọi điện thoại cho cha con nhưng mà gọi hoài vẫn không được.

Gấp phải bất trắc?

- Cô, cô có nghe lầm không? Cha của con làm sao có thể gặp được bất trắc?

Trong ô-tô, 2 mắt Phương Thế Vinh mở to ra, dường như hần không tin được.

- Thế Vinh, còn cùng Dương Bình đi đến biệt thự nhìn xem, bất kể là tình huống nào thì cũng phải lập tức gọi điện lại cho cô.

Phương Hiểu Hồng nói xong lại lo lắng, nói :

- Mặt khác, coi kêu Dương Bình hãy cẩn thận một tí.

- Biết rồi, cô.

Phương Thế Vinh cúp điện thoại, sau đó đối Dương Bình, nói :

- Dương ca, cô của ta nói ba ta có thể gặp bất trắc, chúng ta lập tức trở về xem sao.

- Ủh.

Nghe được Phương Thế Vinh nói như thế thì Dương Bình ngẩn ra, sau đó lắc đầu cười cười:

- Thế Vinh, thực lực của Triệu ca hôm nay đã sâu không lường được, trong vòng 10m, ta có dùng súng cũng không phải đối thủ của hắn, có hắn bảo vệ lão bản thì làm sao lão bản lại có thể xảy ra chuyện gì được?

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Phương Thế Vinh gật đầu đồng ý, đột nhiên hắn nhớ lại Bùi Đông Lai đã trốn thoát, hận đến nghiến răng:

- Lần này để tên tiểu tạp chủng kia chạy thoát, nếu không thì nhất định ta sẽ khiến hắn sống không bằng chết.

- Phương thiếu xin yên tâm, đích thân ta sẽ đưa hắn đến gặp Phương thiếu.

Dọc đường đi, Phương Thế Vinh cứ làm nhảm chuyện tình Bùi Đông Lai chạy trốn, thấy vậy thì Dương Bình cười cười nói.

- Lấy thực lực của Dương ca thì bắt hắn không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Nghe Dương Bình nói như thế thì tâm tình của Phương Thế Vinh mới tốt hơn một chút, đồng thời lại nghĩ tới điều gì, nói:

- Đúng rồi Dương ca, nghe nói đêm nay ba của ta sẽ cùng với Quý Hồng liên thủ đối phó với con đàn bà Liễu Nguyệt kia, không biết kế hoạch có hoàn thành không?

- Chuyện gì không nắm chắc thì Phương gia không làm.

Về mặt Phương gia khẳng định, nói.

Nghe thế thì khuôn mặt Phương Thế Vinh lộ ra nụ cười âm trầm:

- Hắc hắc, không ai có thể nghĩ tới Liễu Nguyệt lại có thể bại trong tay ba của ta, bản thân ta muốn nhìn tên tiểu tạp chủng kia còn có thể nhảy nhót bao lâu.

Nhảy nhót bao lâu?

Biệt thự 18 trong Cửu Khê Mân Côi, máu tươi tràn đầy sàn nhà.

Trên mặt đất thi thể Triệu Hùng thê thảm, còn một bên Phương Chấn cũng chẳng khá hơn, một đùi của hắn đã bị rạch nát, có thể nhìn thấy xương trắng bên trong, nhìn qua có chút dọa người.

Trước cửa sổ, tay của Bùi Đông Lai cầm lấy một xấp tư liệu của Phương Chấn , ngạo nghễ đứng đó, 2 mắt híp lại, lẳng lặng nhìn chiếc Maybach của Phương Thế Vinh đang đi đến gần.

Huyết tẩy Phương gia!

182. Chương 182 : Một Trận Chiến, Định Tương Lai (10)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 182 : Một trận chiến, định tương lai (10)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Đêm đã khuya, ánh trăng lên cao trên bầu trời.

Có lẽ là bởi vì hôm nay là ngày 15-8 cho nên cả khu Cửu Khê Mân Côi đều yên tĩnh, cả một khu nhà giàu như thế mà chỉ có vài ba ngôi nhà lóe lên ánh đèn, trong đó xung quanh khu nhà số 18 đều là một mảnh tối đen.

Trong màn đêm, ánh sáng của chiếc Maybach cùng với tiếng xe đã đánh tan sự im lặng của đêm tối.

Rất nhanh, Dương Bình đã lái chiếc Maybach vào đại viện biệt thự.

Khi xe dừng lại, Phương Thế Vinh đẩy cửa xe ra nhảy xuống, Dương Bình theo sát ở sau.

Rất nhanh, dưới sự bảo hộ của Dương Bình thì Phương Thế Vinh đã đi tới trước cửa.

“ Két”

Phương Thế Vinh tiến hành đối chiếu vân tay, nường theo một tiếng vang thì cánh cửa đại sảnh đã được mở ra.

“ Ấy?”

Cửa lớn vừa mở ra, một mùi màu tối liền bay qua, Phương Thế Vinh cùng Dương Bình đều ngẩn ra.

So sánh với Dương Bình mà nói thì khứu giác của Phương Thế Vinh kém hơn, hẳn cũng không biết đó là mùi máu tươi, trực tiếp cất bước đi vào đại sảnh biệt thự.

- Phương thiếu.

Mất thấy Phương Thế Vinh đi vào đại sảnh, Dương Bình biến sắc, vội vàng đuổi theo, một phen giữ chặt Phương Thế Vinh.

Ngay sau đó.

Hình ảnh hiện ra, thời gian dừng lại.

Hết thấy mọi thứ trong đại sảnh đều hiện ra trong tầm mắt của Dương Bình và Phương Thế Vinh .

Bọn hắn thấy được cảnh tượng Triệu Hùng chết thảm, ở một bên thì Phương Chấn toàn thân đầm đìa máu tươi.

Bọn hắn thấy Bùi Đông Lai ngồi cách đó không xa.

Cảnh tượng giống như Địa Ngục trước mắt chẳng những làm cho Phương Thế Vinh bị dọa đến sững sờ ngay tại chỗ mà ngay cả một người như Dương Bình cũng ngây dại ra.

- Ta chờ 2 người đã lâu rồi.

Thấy 2 người Phương Thế Vinh , Dương Bình đứng nguyên tại đó thì Bùi Đông Lai chậm rãi đứng lên.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai , Phương Thế Vinh vẫn như cũ vẫn đứng yên mà Dương Bình thì lấy lại tinh thần, theo bản năng hắn làm ra một động tác rút súng.

”Ba!”

Bùi Đông Lai ngay tại chỗ bắn ra, Âm Kinh bùng nổ, tốc độ phát huy đến cực hạn, nhanh chóng lao về phía Dương Bình.

“ Vù”

Vừa lúc này Dương Bình cũng đã rút súng ra, hòng nhắm ngay Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Không đợi hắn bóp cò, cổ tay hắn đã bị Bùi Đông Lai chế trụ, căn bản không thể nhúc nhích.

- Mà không có cơ hội nổ súng.

Bùi Đông Lai mỉm cười, cầm lấy cổ tay phải Dương Bình rồi đột nhiên phát lực, trong nháy mắt Âm Kinh liền bạo phát.

“ Rắc ”

Tiếng xương gãy vang lên, trong nháy mắt cổ tay của Dương Bình đã bị Bùi Đông Lai bóp nát.

Đau đớn kịch liệt làm cho thân mình run lên Dương Bình, súng lục lập tức bị rút xuống.

“ Bạch ”

Bùi Đông Lai liền tiếp lấy khẩu súng lục, không đợi Dương Bình phản kháng, đem họng nhắm ngay Dương Bình.

Thấy được trước mặt là họng súng đen thui, cảm nhận được sát ý trên người Bùi Đông Lai thì cả người Dương Bình liền cứng ngắc ngay tại chỗ, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ, không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ nào.

Cùng lúc đó, theo bản năng thì Phương Thế Vinh ngó đầu nghiêng qua nhìn, ánh mắt không thể nào tin nổi nhìn vào Bùi Đông Lai .

Hắn cứ như vậy, đứng im không nhúc nhích.

“ Pằng ”

Có súng được bóp, viên đạn bay ra khỏi nòng súng.

“ Phốc ”

Viên đạn trực tiếp găm thẳng vào đầu Dương Bình , huyết hoa văng khắp nơi.

“ Âm ”

Dương Bình ngã âm xuống đất, không nhúc nhích.

Dưới ánh đèn, hắn mở to hai mắt nhìn, dường như... thẳng đến chết hắn vẫn không tắt cả chuyện này là sự thật.

Hắn không tin, người hắn ám sát lại có thể giết chết Triệu Hùng cùng Phương Chấn .

Hắn cũng không tin, thân là một bộ đội đặc chủng lại có thể trước chết mặt Bùi Đông Lai , ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có.

”Ách. . .”

So sánh với Dương Bình mà nói thì không biết nên dùng từ nào để diễn tả tâm tình hiện giờ của Phương Thế Vinh .

Trong trí nhớ của hắn thì 2 người Dương Bình và Triệu Hùng là thiên hạ vô địch, thế mà hiện giờ bọn hắn lại chết trong tay của Bùi Đông Lai , trong đó Dương Bình lại ở trước mặt hắn bị Bùi Đông Lai bắn nát đầu.

Dưới ánh đèn, Phương Thế Vinh tròn tròn tròng mắt, há to miệng, cố gắng nói cái gì, nhưng mà một chữ cũng không nói được.

“ Qe..Qe...”

Không đợi Phương Thế Vinh mở miệng, mùi máu tươi đã khiến hắn phải nôn mửa.

Bùi Đông Lai thấy thế, không có lập tức xử lý Phương Thế Vinh, mà là khép cửa phòng lại.

Ói xong thì cả người Phương Thế Vinh liền vô lực, cả người ngã trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, vẻ sợ hãi trên khuôn mặt cũng không biến mất.

Hai tay hắn không ngừng điên cuồng lay lay đầu.

Dường như, cho đến giờ phút này hắn không tin tất cả chuyện trước mắt này là sự thật.

- Có phải mày cảm thấy thất vọng lắm hay không?

Thấy khuôn mặt Phương Thế Vinh tràn ngập vẻ sợ hãi thì khuôn mặt của Bùi Đông Lai hờ hững, nói:

- Theo ý của mày, thì chắc hẳn là tao đã chết ở quán bar BBS rồi, đúng không?

”Hô. . . Hô. . .”

Không trả lời, Phương Thế Vinh dồn dập thở hổn hển.

- Hoặc là, cho dù tao chạy thoát thì mày cũng cho rằng có thể giết chết tao, theo ý của mày, của cha mày thì tối nay cha của mày cùng với Quý Hồng liên thủ đối phó Liễu Nguyệt , chỉ cần Liễu Nguyệt sụp đổ thì đến lúc đó tao chẳng khác gì một con chó, tội mày muốn làm gì thì làm, đúng không?

Bùi Đông Lai mỉm cười, dường như đó là một chuyện nhỏ.

- Không.... Không phải như vậy....

Phương Thế Vinh kinh sợ lui ra phía sau, cố gắng cách xa Bùi Đông Lai một chút...

“ Bịch”

Dần dần, Phương Thế Vinh liền lùi về sau góc tường, đầu của hắn liền đập vào tường.

Không còn chỗ nào để lui nữa.

Phát hiện này làm cho thân thể Phương Thế Vinh run rẩy lên, hắn sợ hãi tới mức tè ra quần.

Sợ!

Hắn thật sự sợ!

Được gọi là một trong tứ đại thiếu của Hàng Châu, lúc này Phương Thế Vinh giống như là một con chó TQ vậy.

Lần đầu tiên hắn cảm nhận rằng tử vong cách hắn không xa.

Lần đầu tiên hắn cảm giác được có một số người mà bản thân hắn không thể trêu chọc vào.

Mất thấy Phương Thế Vinh hoàn toàn bị dọa bể mật, Bùi Đông Lai cũng không nói lời vô ích, đi thẳng đến trước người Phương Thế Vinh .

- Không...Không nên lại đây, van xin người không nên lại đây.

Mất thấy Bùi Đông Lai bước tới thì Phương Thế Vinh chỉ cảm thấy tử thần đang đến gần, hắn liền hoảng sợ kêu lên.

Không để ý đến, Bùi Đông Lai tiếp tục tới gần.

“ Bịch! Bịch! Bịch!”

Thấy Bùi Đông Lai đến gần thì hắn liền đập đầu xuống đất.

Khấu đầu vài cái thì trên trán của hắn liền chảy máu.

Nhưng mà.

Hắn cũng không để ý, cứ như vậy mà khấu đầu, cảm giác như Bùi Đông Lai chính là tổ tông của hắn.

- Hải tử, mỹ nữ như vậy không xứng với mày.

- Không phải ai cũng có thể ở trước mặt mỹ nữ để làm anh hùng, hải tử, mày không có tư cách.

- Hắc, tiểu tạp chủng, không nghĩ rằng mày lại dám xuất hiện ở Hàng Châu. Quả nhiên là đập phá thiết hải vô mệnh tử, đắc lai toàn bất phí công phu (đi mòn gót giày cũng không tìm ra), mày đã vội vã tìm chết như vậy thì lão tử liền thỏa mãn nguyện vọng của mày.

- Lần này, cho dù mày có trốn thoát khỏi tay tao, nếu không thì nhất định tao sẽ khiến mày sống không bằng chết.

- Hắc, không ai tin được Liễu Nguyệt lại gãy ở trong tay của ba tao, bản thân tao còn muốn nhìn tiểu tạp chủng như mày còn có thể nhảy nhót được bao lâu.

.....

Giờ phút này.

Phương Thế Vinh đã quên lần đầu tiên khi gặp Bùi Đông Lai thì hấn hung hăng càn quấy biết bao nhiêu.

Hấn cũng quên lúc nhìn thấy Bùi Đông Lai ở quán bar BBS thì hấn hưng phấn bao nhiêu.

Hấn cũng đã quên đi, lúc trên đường trở về thì hấn đã đem Bùi Đông Lai trở thành miếng thịt, có thể tùy hấn xâu xé.

Hấn quên.....

Hấn lạy.... tiếp tục lạy....

- Bùi Bùi Đông Lai Đông Lai gia gia, gia gia của ta, ta sai rồi, ta thật sự lỗi, ta van cầu cậu hãy buông tha ta.

Thấy được 2 chân Bùi Đông Lai đứng trước mặt mình, Phương Thế Vinh liền ngẩng đầu, giống như là một con chó TQ, 2 chân quỳ dưới đất, cầu xin tha thứ.

- Nếu tao rơi vào trong tay mày thì cho dù tao có van xin đi thể nào chẳng nữa thì mày có tha cho tao không?

Bùi Đông Lai mở miệng, giọng nói không mang chút cảm tình nào.

”Ách. . .”

Phương Thế Vinh há to miệng, không phản bác được.

Hấn biết rõ, nếu Bùi Đông Lai rơi vào trong tay hấn, hấn tuyệt đối sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất đùa chết Bùi Đông Lai!

- Sẽ....

Phương Thế Vinh lên tiếng.

Đột nhiên đùi phải của Bùi Đông Lai nâng lên, ra sức giậm xuống đầu Phương Thế Vinh .

“ Rầm”

Một tiếng giòn vang lên, đầu của Phương Thế Vinh liền nứt ra, chết ngay tại chỗ.

- Ta không làm đại ca thật nhiều năm.....

Máu tươi lan ra, đột nhiên giọng hát trong film “ Đại ca” vang lên.

Bùi Đông Lai ngồi xổm xuống, từ trong túi áo của Phương Thế Vinh lấy ra một chiếc điện thoại di động, thấy được trên màn hình có 2 chữ “ Cô cô”

Suy nghĩ một chút, Bùi Đông Lai liền bắt máy.

- Thế Vinh, con đến biệt thự chưa?

Điện thoại vừa chuyển thì đầu bên kia, Phương Hiểu Hồng lo lắng hỏi.

Không trả lời, Bùi Đông Lai để điện thoại xuống, đứng dậy đi vào nhà tắm.

- Thế Vinh, sao con không nói?

- Thế Vinh, con có nghe được cô nói không?

- Thế Vinh.

Lúc này, Bùi Đông Lai đang cởi quần áo đã nhuốm máu trong người ra, sau đó lau chùi một phen rồi tìm một bộ quần áo sạch sẽ thay vào.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Bùi Đông Lai liền trở lại đại sảnh thì thấy Phương Hiểu Hồng đã cúp máy.
10' sau.

Từng chiếc xe cảnh sát lao tới.

“ Rầm”

Trong đêm tối, một tiếng nổ thật lớn vang lên, biệt thự số 18 đã chìm trong biển lửa, ánh lửa phóng lên cao, nhuộm cả bầu trời.

Trong màn đêm.

Cha con Phương gia, ngay cả thi thể cũng không còn.

183. Chương 183 : Một Trận Chiến, Định Tương Lai (11)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 183 : Một trận chiến, định tương lai (11)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Rất nhiều người chỉ biết Cửu Khê Môn Côi Viên là khu nhà giàu ở Hàng Châu nhưng lại không biết Thanh Long sơn trang mới chính là khu nhà giàu có tiếng ở Hàng Châu.

Này ở cạnh Tây Hồ, Thanh Long sơn trang là cảnh khu duy nhất, cả khu có tổng cộng 17 tòa biệt thự, cho dù là người có tiền cũng chưa chắc sở hữu được một căn biệt thự.

Thân là chị hai của Chiết Giang thì Phương Hiểu Hồng có một chỗ trong Thanh Long sơn trang.

Theo ý nào đó mà nói thì nàng có thể mua được là nhờ Tào Nghiễm Giang âm thầm nhúng tay vào, mà chỗ này cũng là chỗ để nàng và Tào Nghiễm Giang gặp nhau rồi sau đó thì phát phét với nhau.

Tào Nghiễm Giang mê luyện Phương Hiểu Hồng không chỉ khuôn mặt, dáng người hay khí chất mà công phu trên giường của Phương Hiểu Hồng cũng đủ khiến cho Tào Nghiễm Giang dục tiên dục tử.

Tất nhiên, quan trọng nhất chính là tình cảm giữa 2 người không kém hơn những đôi phu thê.

Đêm đã khuya, ánh trăng xuyên vào trong phòng ngủ của biệt thự. Trong phòng ngủ, Tào Nghiễm Giang và Phương Hiểu Hồng vẫn như trần trỗng, tuy nhiên 2 người cũng không vận động nữa, Tào Nghiễm Giang cầm di động nghe điện thoại mà vẻ mặt Phương Hiểu Hồng lo lắng đứng bên cạnh Tào Nghiễm Giang .

- Nghiễm Giang, anh của em cùng với Thế Vinh thế nào rồi?

Mất thấy Tào Nghiễm Giang cúp điện thoại thì Phương Hiểu Hồng liền nắm lấy tay Tào Nghiễm Giang , khẩn trương hỏi.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt của Tào Nghiễm Giang có chút ngưng trọng, chân mày nhíu lại:

- Căn cứ vào báo cáo tại hiện trường thì biệt thự của Phương Chấn đã nổ tung, phòng ốc cháy hết. Lính cứu hỏa đang đến nơi ấy, bởi vì thế lửa quá mãnh liệt cho nên phỏng chừng đợi khi lính cứu hỏa đến đó thì cả biệt thự cũng đã cháy hết rồi.

- Vậy...Vậy anh của em cùng với Thế Vinh...?

Nghe Tào Nghiễm Giang nói như thế thì Phương Hiểu Hồng sợ tới mức sắc mặt trở nên trắng bệch.

- Vừa rồi em vẫn không gọi được điện thoại cho bọn hấn, mặt khác một số người bên cạnh biệt thự của Phương Chấn có nghe được tiếng súng.

Vẻ mặt Tào Nghiễm Giang ngưng trọng nói:

- Anh nghĩ bọn hắn có thể đã giống như lời của Quý Hồng , gặp bất trắc, hung thủ muốn hủy thi diệt tích cho nên đã tạo ra vụ nổ.

”Ách. . .”

Bên tai vang lên lời nói của Tào Nghiễm Giang thì Phương Hiểu Hồng muốn nói gì đó, nhưng mà chung quy một chữ thốt ra cũng không được, cuối cùng nàng xụi lơ trên mặt đất, sắc mặt tái mét.

- Hiểu Hồng, anh của em gần đây có đặc tội với người nào hay không?

-

Thấy Phương Hiểu Hồng xụi lơ trên mặt đất, Tào Nghiễm Giang đứng dậy đem Phương Hiểu Hồng đỡ lên giường. Sau đó, hắn nhớ ra cái gì rồi hỏi:

- Đúng rồi, anh nhớ ra rồi, em đã từng nói rằng Phương Thế Vinh ở Đông Hải đã trêu chọc một thanh niên bên cạnh Liễu Nguyệt , không phải là tên thanh niên này xuất đầu, ra tay đối phó với Phương Chấn chứ?

- Cái này cũng không đúng a...

Tào Nghiễm Giang tự hỏi tự đáp:

- 2 năm nay Liễu Nguyệt đã bị Quý Hồng áp chế, muốn ngóc đầu lên cũng không được, không có lý do gì cùng với Phương Chấn ngọc thạch câu phần a.

- Anh... Anh của em nói với em, hắn và Quý Hồng đã làm ra một kế hoạch để đánh gục Liễu Nguyệt .

2 mắt Phương Hiểu Hồng vô thần nói:

- Hơn nữa, căn cứ theo lời của hắn thì qua 11h, thế lực của Liễu Nguyệt sẽ sụp đổ.

- Xem ra thật sự là do Liễu Nguyệt động tay rồi.

Nghe Phương Hiểu Hồng nói như thế, Tào Nghiễm Giang liền làm ra phán đoán nhưng trong lòng âm thầm cảm thán Liễu Nguyệt ra tay thật ngoan độc.

“ Reng... Reng...”

Lúc này, không đợi Phương Hiểu Hồng nói chuyện, điện thoại của nàng liền vang lên.

Phương Hiểu Hồng cũng không quay lại cầm điện thoại, sắc mặt ngẩn ra nhìn về phía trước.

- Là của Quý Hồng gọi đến.

Thấy Phương Hiểu Hồng thờ ơ, Tào Nghiễm Giang đứng dậy cầm điện thoại, thấy người gọi là Quý Hồng thì nói:

- Nghe đi, hỏi Quý Hồng thử, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Được Tào Nghiễm Giang nhắc nhở như vậy thì Phương Hiểu Hồng liền tỉnh ngộ, vẻ mặt liền có chút âm trầm, trực tiếp cầm điện thoại từ trong tay của Tào Nghiễm Giang rồi nhấn nút nghe.

- Phương tiểu thư, có tin tức của anh cô chưa?

Điện thoại được chuyển, không đợi Phương Hiểu Hồng mở miệng thì đầu bên kia, thân đang ngồi trên Rolls-Royce Phantom đi tới tập đoàn Hồng Hải thì Quý Hồng đã mở miệng hỏi trước.

Đối với câu hỏi của Phương Hiểu Hồng thì Phương Hiểu Hồng có chút kích động, nàng hỏi một đằng, trả lời một nẻo:

- Quý Hồng , anh của tôi có nói với tôi qua 11h thì hắn và cô sẽ liên thủ đối phó Liễu Nguyệt , hiện giờ... anh của tôi cùng cháu của tôi đều chết hết. Tôi muốn biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Chết hết rồi?

Nghe được 3 chữ này thì Quý Hồng không nhịn được mà sửng sốt.

Đây là lần thứ 2 trong đêm nàng cảm thấy kinh hãi.

- Phương tiểu thư, cô không nên kích động, rốt cuộc là anh của cô chết như thế nào?

Ngắn ngủi khiếp sợ trôi qua, biểu tình của Quý Hồng liền trở nên ngưng trọng.

- Mới vừa rồi, có người giết chết anh cùng cháu của tôi, hơn nữa lại làm nổ tung cả biệt thự.

Phương Hiểu Hồng trầm giọng nói:

- Quý tiểu thư, anh của tôi cùng cô hợp tác, bây giờ hắn đã chết, tại sao cô lại còn sống sờ sờ như thế, chẳng lẽ cô không cho ta một lời giải thích sao?

- Là như vậy Phương tiểu thư, giống như cô nói thì quả thật tôi và anh của cô có hợp tác với nhau để đối phó Liễu Nguyệt, hơn nữa kế hoạch đã được thực hiện...

Quý Hồng vốn muốn đem chuyện hợp tác nói ra cho Phương Hiểu Hồng biết, sau đó lại nói:

- Coi như lúc tôi nghĩ mọi chuyện đã thành công thì những tên cổ đông ủng hộ Liễu Nguyệt lại không chết, hơn nữa những người của anh cô phái đến Đông Hải để đối phó với Liễu Nguyệt chẳng biết tại sao lại hạ thủ với thủ hạ của tôi, làm cho thủ hạ của tôi chết thảm trọng.

- Ấy?

Về mặt Phương Hiểu Hồng lấy làm ngạc nhiên.

Phải biết rằng... Phương Chấn phái người hợp tác cùng Quý Hồng đối phó với Liễu Nguyệt, mà hiện giờ người của Phương Chấn lại hạ thủ với người của Quý Hồng?

Nếu không phải chính miệng của Phương Chấn nói cho nàng biết hắn và Quý Hồng hợp tác thì nàng hoài nghi Quý Hồng đang nói xạo.

- Phương tiểu thư, thật không giấu diếm, nguyên bản tôi cũng nghĩ không ra rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì cho nên mới gọi điện thoại cho anh cô. Nhưng mà lại không gọi được cho nên tôi mới gọi cho cô.

Nói tới đây thì Quý Hồng suy nghĩ cái gì, nói:

- Hiện giờ xem ra là đã có người khống chế anh của cô rồi bức bách hắn phải hạ mệnh lệnh, phá hủy kế hoạch của tôi cùng với hắn. Đối phương đã đạt được mục đích thì liền hạ tử thủ với anh cô.

"Bá!"

Nghe Quý Hồng nói như vậy thì sắc mặt Phương Hiểu Hồng liền biến đổi.

Bởi vì nàng nhớ rõ, ngay từ đầu đã không liên lạc được với Phương Chấn, sau này lại kêu Phương Thế Vinh đi đến biệt thự nhưng cũng lại không thể liên lạc được với Phương Thế Vinh.

Theo thời gian mà nói thì điều này hoàn toàn trùng khớp với những gì Quý Hồng nói.

Mà khiến nàng phải thay đổi sắc mặt chính là nàng biết lúc trước Phương Chấn sợ Tào Nghiễm Giang trở mặt cho nên hắn và nàng đã liên thủ với nhau để chiếm được nhiều thông tin có liên quan đến Tào Nghiễm Giang.

Hiện giờ, Quý Hồng nói có thể hung thủ bức bách Phương Chấn phá hư kế hoạch của hắn cùng với Quý Hồng, như vậy thì rất có thể hắn có được những chứng cứ kia.

- Quý Hồng, theo ý của cô thì là do Liễu Nguyệt giở trò quỷ ư?

Phương Hiểu Hồng mở miệng lần nữa, trong giọng mang theo vài phần hoảng sợ, ở nàng xem ra nếu tài liệu kia bị người kia lấy đi. Tạm thời không đề cập đến chuyện Phương Chấn chết thêm thảm đến cỡ nào, mà tình huống của nàng cùng với Tào Nghiễm Giang cũng không dễ chịu.

- Theo lý mà nói thì không có khả năng, bởi vì kế hoạch của tôi cùng với anh cô cho nên người của Liễu Nguyệt đã bị người của chúng ta hấp dẫn đi ra nước ngoài, chỉ còn lại mấy người hộ vệ cho nàng. Thủ hạ của nàng ta không thể làm ra việc như thế này. Bất quá.. dựa vào tình huống trước mắt thì không loại trừ khả năng Liễu Nguyệt phái người xuống tay.

Nói xong, Quý Hồng liền nhớ lại lời nói của Phương Hiểu Hồng là Phương Chấn và Phương Thế Vinh bị giết chết rồi cả 2 bị hủy thi diệt tích. Nhớ đến việc này thì nàng liền nhớ lại lúc trước Bùi Đông Lai cũng đã từng dùng thủ đoạn này để giết chết Chu Phúc Thái ở Đông Hải.

Chẳng lẽ là hắn làm?

Trong đầu hiện ra hình ảnh của Bùi Đông Lai thì trong lòng của Quý Hồng liền động, nhưng mà nàng lại cảm thấy không có khả năng này.

Bởi vì nàng rất rõ, bên người của Phương Chấn lúc nào cũng có db và Triệu Hùng, trừ khi là cao thủ đạt tới cảnh giới Âm Kinh hoặc là sát thủ có tiếng, nếu không thì sẽ không thể xử lý Phương Chấn, càng không có khả năng khống chế Phương Chấn!

Dù sao, giết chết bảo tiêu rồi khống chế Phương Chấn còn khó hơn so với việc ám sát Phương Chấn.

Nàng không tin thực lực của Bùi Đông Lai lại mạnh tới như thế.

Nếu không phải hắn, là ai đây?

Lúc này đây, Phương Hiểu Hồng nhận được một cuộc gọi, người gọi là con trai nàng Phương Thế Kiệt cho nên nàng vội nói:

- Quý tiểu thư, tôi nghe điện thoại một lát, sau đó sẽ gọi lại cho cô.

Cúp điện thoại, Phương Hiểu Hồng vội vàng nghe điện thoại.

- Mẹ, điện thoại của Thế Vinh ca gọi không được, mẹ biết ca ấy đi đâu không.

Đầu bên kia điện thoại, bởi vì Tô Thị Vận không cho hắn đưa nàng trở về cho nên Phương Thế Kiệt vô cùng buồn bực, hắn vốn định tìm Phương Thế Vinh đi chơi gái nhưng không hiểu vì sao lại gọi hoài không được, vì thế liền gọi điện hỏi Phương Hiểu Hồng.

- Thế Kiệt, con đang ở đâu.

Phương Hiểu Hồng hỏi một đằng, trả lời một nẻo, ngữ khí vô cùng lo lắng.

- Con đang ở nhà.

Phương Thế Kiệt không hiểu gì cả:

- Mẹ, tại sao mẹ lại kích động như thế?

- Thế... Thế Kiệt, cậu cùng biểu ca của con đã bị người khác giết chết. Con ở yên trong nhà đi, không nên đi đâu cả, mẹ sẽ gọi điện thoại đến cảnh sát để kêu người bảo vệ cho con.

Về mặt Phương Hiểu Hồng lo lắng nói.

- Cái gì?

Lập tức Phương Thế Kiệt liền hoảng sợ:

- Mẹ, mẹ... nói cậu và Thế Vinh ca bị giết? Điều này làm sao có thể?

Rõ ràng nhận thấy... Phương Thế Kiệt không tin lại có người nào dám đến Hàng Châu đối phó với Phương Chấn, điều ấy tương đương với việc động thổ trên đầu thái tử.

- Thế Kiệt, là thật, tóm lại nhất định phải nghe lời của mẹ.

Phương Hiểu Hồng lo lắng những chứng cứ đang nằm trong tay tên giết người kia cho nên không giải thích nữa, vội vàng cúp điện thoại.

- Đúng... Đúng rồi.. Mẹ, lúc này còn cùng Thế Vinh ca ở quán bar BBS gặp phải tên đã làm bị thương Thế Vinh ca, Thế Vinh ca vốn muốn nhân cơ hội này đối phó với hắn, kết quả là hắn chuồn mất.

Rất khiếp sợ, đột nhiên Phương Thế Kiệt nhớ ra điều gì đó, hỏi:

- Mẹ, không phải là tên kia động tay chứ?

- Ấy?

Trong lòng Phương Hiểu Hồng liền động, vội vàng nói:

- Tốt lắm, Thế Kiệt, nghe mẹ nói, ngàn vạn lần không được bước ra khỏi cửa. Cứ như vậy đi, mẹ có chuyện quan trọng muốn nói với Tào thúc thúc.

Nói xong, Phương Hiểu Hồng trực tiếp cúp điện thoại.

- Có gì thế?

Tào Nghiễm Giang thấy Phương Hiểu Hồng có chút đại loạn, hỏi.

- Nghiễm Giang, em....em biết hung thủ là ai.

Phương Hiểu Hồng khẩn trương nói:

- Hung thủ chính là kẻ đã làm bị thương Thế Vinh ở Đông Hải lúc trước.

- Là hần ư?

Tào Nghiễm Giang kinh ngạc không thôi, dường như không tin Bùi Đông Lai có thể làm ra chuyện nghịch thiên như thế này:

- Làm sao em biết là hần làm?

Phương Hiểu Hồng lập tức đem những lời của Phương Thế Kiệt nói ra một lần nữa.

- Xem ra đúng thật là hần.

Nghe xong Phương Hiểu Hồng nói thì Tào Nghiễm Giang liền cho rằng Bùi Đông Lai chính là hung thủ.

- Nghiễm Giang, thủ đoạn của tên kia thật sự hung tàn, em sợ hần sẽ gây bất lợi với Thế Kiệt, vì bảo đảm an toàn cho Thế Kiệt, anh hãy phát cảnh sát, tốt nhất là đặc công đến bảo vệ Thế Kiệt đi.

Phương Hiểu Hồng nói tới đây thì giọng nói hoàn toàn lạnh xuống:

- Mặt khác, Nghiễm Giang, vì phòng ngừa chuyện phát sinh ngoài ý muốn, nhất định phải nghĩ biện pháp lưu mạng của hần ở lại Hàng Châu.

- Hừ, hần đã không kiêng nể ai mà giết người, lại còn phóng hỏa hủy thi diệt tích.

Về mặt Tào Nghiễm Giang trang đầy hàn ý:

- Tuy rằng trước mắt còn không có chứng cứ việc đó là do hần làm, nhưng mà, ta nói hần là thì chính là do hần làm. Đối mặt với cơ quan quốc gia thì chắc chắn hần phải chết.

184. Chương 184 : Một Trận Chiến, Định Tương Lai (12)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 184 : Một trận chiến, định tương lai (12)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Phương Hiểu Hồng rất rõ ràng, hiện giờ Phương Chấn đã chết, việc khẩn trương trước mắt chính là báo thù cho Phương Chấn và Phương Thế Vinh , cùng với việc đem những tài liệu có liên quan đến Tào Nghiễm Giang xóa đi.

Mà muốn làm 2 việc này thì chỉ có một biện pháp đó là xử lý Bùi Đông Lai .

Chỉ cần giết chết Bùi Đông Lai thì chẳng những báo thù được cho Phương Chấn và Phương Thế Kiệt hơn nữa sẽ xóa hết mọi tư liệu có liên quan đến Tào Nghiễm Giang , như vậy thì sẽ không tạo ảnh hưởng gì đến cho nàng và Tào Nghiễm Giang .

Lúc này nghe Tào Nghiễm Giang thề son thề sắt thì Phương Hiểu Hồng nhẹ nhàng thở ra.

Là tình phụ của Tào Nghiễm Giang trong 20 năm thì nàng vô cùng hiểu rõ Tào Nghiễm Giang .

Có thể nói Tào Nghiễm Giang chính là nhân vật số 3 ở Chết Giang cho nên Tào Nghiễm Giang chịu trách nhiệm về hệ thống an ninh.

Dưới tình hình như thế thì cho dù Tào Nghiễm Giang không có chứng cứ gì cũng có thể nói rằng chuyện này là do Bùi Đông Lai làm. Huống hồ là trải qua phân tích thì Tào Nghiễm Giang cũng nhận định là do Bùi Đông Lai làm.

Tào Nghiễm Giang cũng không biết vì Phương Hiểu Hồng muốn phòng ngừa hấn bỏ nàng cho nên nàng đã liên thủ với Phương Chấn để chiếm được không ít chứng cứ của hấn.

Hấn cũng không biết Phương Hiểu Hồng đang lo lắng việc các tư liệu kia sẽ được truyền ra ngoài. Hấn cho rằng Phương Hiểu Hồng đang muốn báo thù cho nên hấn không nói thêm gì nữa, trực tiếp lấy điện thoại gọi cho nhân vật số 1 cục cảnh sát Chiết Giang.

- Lưu cục trưởng, tôi nghe nói tại khu Cửu Khê Mân Côi xảy ra hỏa hoạn, phụ tử Phương Chấn đã chết, tôi rất muốn biết tình huống hiện tại như thế nào rồi?

Điện thoại được chuyển, Tào Nghiễm Giang trầm giọng nói.

Đầu bên kia điện thoại, Lưu cục trưởng thấy Tào Nghiễm Giang chủ động gọi điện đến hỏi chuyện này thì vội vàng nói:

- Tào tỉnh trưởng, trước hết thì đám lửa đã được dập tắt, tại hiện trường phát hiện được thi thể và hài cốt nhưng không biết thân phận của họ, bắt quá giống như lời của ngài nói, rất có thể đây là phụ tử Phương Chấn , Phương Thế Vinh .

Tào Nghiễm Giang trầm mặc không nói.

- Mặc khác, xin ngài cứ yên tâm, tôi đã thông tri toàn bộ, tính toán ngay bây giờ sẽ mở hội nghị, thành lập tổ chuyên án. Cố gắng trong thời gian sớm nhất phá vụ án này.

Nói xong câu cuối thì Lưu cục trưởng liền bảo đảm.

- Lưu cục trưởng, tôi biết được một ít tin tức, có thể trợ giúp cho việc điều tra này.

Tào Nghiễm Giang tỉnh bơ nói:

- Căn cứ theo lời nói của cháu Phương Chấn là Phương Thế Kiệt thì nó và Phương Thế Vinh đã từng gặp một gã thanh niên kêu là Bùi Đông Lai tại quán bar BBS. Tên thanh niên kia từng xảy ra xích mích với Phương Thế Vinh ở Đông Hải, Phương Thế Vinh muốn mượn cơ hội này để giáo huấn thanh niên Bùi Đông Lai kia nhưng lại để hấn trốn thoát. Tôi hoài nghi chuyện này có quan hệ đến thanh niên kêu là Bùi Đông Lai kia, thậm chí rất có khả năng là do hấn gây nên.

Có thể hỗn đến vị trí này thì Lưu cục trưởng cũng là một người thông minh, nghe được Tào Nghiễm Giang nói như vậy thì trong lòng hấn biết Tào Nghiễm Giang đã xác định hung thủ là thanh niên Bùi Đông Lai kia.

Dưới tình hình như thế thì Lưu cục trưởng liền vội vàng nói:

- Hiện tại tôi sẽ ra lệnh phong tỏa sân bay, nhà ga, đường cao tốc... kiên quyết không cho thanh niên Bùi Đông Lai kia có cơ hội chạy trốn.

- Hung thủ hướng về phía Phương gia mà tới, vì muốn phòng ngừa thảm kịch sẽ phát sinh nên ông hãy lập tức phái người đến bảo vệ Phương Hiểu Hồng và Phương Thế Kiệt đi.

Tào Nghiễm Giang nghĩ nghĩ, nói:

- Mặt khác, về phần hội nghị bên kia thì ông hãy chuẩn bị đi, tôi sẽ liên hệ với đội Võ Cảnh, 30' tôi sẽ tới chỗ ấy.

- Vâng, Tào cục trưởng.

Nghe được Tào Nghiễm Giang nói như thế, Lưu cục trưởng rất rõ ràng, Phương Chấn chết đã chọc giận Tào Nghiễm Giang. Đây là Tào Nghiễm Giang muốn gây chiến, hắn muốn hung thủ phải bỏ mạng lại ở Chiết Giang này.

30' sau.

Tào Nghiễm Giang đã tới phòng hội nghị, tất cả mọi người đều có mặt ở đó.

Thấy Tào Nghiễm Giang đi vào thì mọi người liền đứng dậy.

Mặt Tào Nghiễm Giang không đổi sắc, đi đến vị trí chủ tọa rồi ngồi xuống, trầm giọng nói:

- Các đồng chí, nói như vậy thì tất cả đã biết chuyện ở Cửu Khê Mân Côi. Tính chất của chuyện này vô cùng nghiêm trọng, vì gần ngửa hung thủ sẽ tiếp tục gây án cho nên trong thời gian sớm nhất chúng ta nhất định phải bắt được hung thủ.

- Lưu cục trưởng hãy đem tình huống cụ thể nói rõ một chút.

Nói xong, Tào Nghiễm Giang ra hiệu ý bảo Lưu cục trưởng phát biểu.

- Tào tỉnh trưởng, các đồng chí, căn cứ vào bằng thu hình ghi được ở Cửu Khê Mân Côi thì chúng ta đã xác định được hung thủ của vụ án. Hắn tên gọi là Bùi Đông Lai, là người Trầm Thành, 18 tuổi, hiện nay đang học ở ĐH Đông Hải.

Bùi Đông Lai lên vào Cửu Khê Mân Côi thì không ai có thể biết, nhưng mà Lưu cục trưởng biết được Tào Nghiễm Giang cho rằng Bùi Đông Lai là hung thủ cho nên hắn phải nói dối để tăng thêm độ tin tưởng:

- Căn cứ vào tư liệu chúng ta nắm được thì hung thủ Bùi Đông Lai đã từng xảy ra xung đột với Phương Thế Vinh, lần này hắn cùng đồng học đến Hàng Châu du ngoạn thì lại tiếp tục xảy ra xung đột với Phương Thế Vinh cho nên hắn liền làm ra sự việc giết người diệt khẩu.

- Tính đến trước mắt thì người của chúng ta đã phong tỏa sân bay, nhà ga... hơn nữa lại tiến hành kiểm tra ở các khách sạn, các trung tâm tắm rửa.

Lưu cục trưởng trầm giọng nói:

- Trừ việc đó ra thì người của chúng ta đã đi tìm đồng học của hắn, xem thử hắn có liên lạc với đồng học của mình không, từ đó có thể tìm được vị trí của hắn.

- Bởi vì thủ đoạn của hung thủ vô cùng tàn nhẫn nên ta đề nghị để đội Võ Cảnh phối hợp vào hành động lần này.

Lưu cục trưởng nói xong thì dừng lại, đem ánh mắt nhìn về phía Tào Nghiễm Giang.

Không riêng gì Lưu cục trưởng, những người khác cũng sôi nổi nhìn Tào Nghiễm Giang, cùng đợi Tào Nghiễm Giang làm chỉ thị.

- Tôi đồng ý đề nghị của Lưu cục trưởng.

Sắc mặt Tào Nghiễm Giang ngưng trọng nói:

- Đội Võ Cảnh nhất định phải toàn lực phối hợp, cần phải trong thời gian ngắn nhất đem hung thủ vây bắt quy án. Nếu trong quá trình vây bắt, hung thủ tiến hành chống cự thì có thể nổ súng.

Đối với chỉ thị của Tào Nghiễm Giang thì Đội Võ Cảnh lập tức đồng ý.

Tào Nghiễm Giang cũng không nói lời vô ích, trực tiếp kết thúc hội nghị, từ mình lưu lại để chỉ huy.

Cùng lúc đó.

Tin tức phụ tử Phương Chấn gặp chuyện lan truyền rất nhanh ở Hàng Châu.

Bên trong quán rượu BBS, thông qua con đường đặc thù thì đám ăn chơi trác táng cũng biết được chuyện này, cả đám cùng nhau bàn luận.

Sau khi Bùi Đông Lai rời khỏi quán rượu thì hắn đã gọi điện cho Ngô Vũ Trạch nói cho mọi người cứ tiếp tục chơi, không cần phải chờ hắn.

Bởi vì sự việc của Ngô Vũ Trạch và Phương Thế Kiệt , lại thêm chuyện Bùi Đông Lai rời đi cho nên đám người Hạ Y Na liền không có hứng thú mà chơi nữa, vốn cả đám tính toán rời đi, kết quả là Ngô Vũ Trạch ồn ào nói muốn uống rượu, cuối cùng là hắn uống đến bất tỉnh nhân sự.

- Phương Chấn, Phương Thế Vinh đã chết?

Lờ mờ nghe được những tên kia bàn luận thì Hạ Y Na kinh ngạc không thôi.

“ Vũ”

Lúc này đây, một lượng lớn cảnh sát đã tiến vào quán bar.

Một lát sau, dưới sự yêu cầu của viên chỉ huy thì quán bar liền dừng nhạc, đèn được mở lên.

Thành hình xảy ra một màn làm cho khách nhân trong quán Bar ngạc nhiên, sau đó cả đám bàn tán.

Tên chỉ huy trực tiếp mang theo thủ hạ đi đến trước đám người Hạ Y Na .

Tên nam nhân âm thầm bảo vệ Hạ Y Na thấy thế thì không nói hai lời, lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh Hạ Y Na .

- Mọi người là bạn học của Bùi Đông Lai ?

Rất nhanh, tên chỉ huy liền trầm giọng hỏi.

Thấy một đám cảnh sát thì Trang Bích Phàm , qLiễu Nguyệt , Tăng Khả Tâm , dt liền có chút kinh hoảng, mà Cổ Văn Cảnh thì nghi hoặc, còn Hạ Y Na thì trấn định nói:

- Đúng, xin hỏi mọi người đây là...?

- Bạn học của mọi người là Bùi Đông Lai hiện đang là nghi phạm phạm tội, mời mọi người theo chúng tôi đi một chuyến.

Tên chỉ huy dùng một loại giọng điệu không thể nghi ngờ.

”Bá!”

Nghe được tên chỉ huy nói như thế thì tất cả mọi người liền cả kinh.

- Ông có làm không? Làm sao Bùi Đông Lai lại có thể phạm tội được?

- Đúng a, cảnh sát thúc thúc, Bùi Đông Lai chính là một tờ giấy trắng, không có khả năng làm ra chuyện trái pháp luật đâu a.

Rất kinh ngạc, Hạ Y Na cùng Trang Bích Phàm lần lượt mở miệng.

- Ít nói nhảm, đều đứng lên đi theo ta.

Tên chỉ huy quát.

- Dựa vào cái gì? Các ông nói Bùi Đông Lai phạm tội? Rốt cuộc là hắn phạm tội gì? Còn nữa các ông có chứng cứ không?

Từ nhỏ đã lớn lên trong đại viện quân khu cho nên Hạ Y Na cũng không coi mấy tên này ra gì, lúc này thấy thái độ của tên chỉ huy như vậy thì lập tức không khí đáp lại.

- Mang đi cho ta.

Tên chỉ huy hiểu rõ vụ án này nghiêm trọng đến mức nào, đâu có rảnh mà nói những lời vô nghĩa với Hạ Y Na .

Nghe tên chỉ huy nói vậy thì mấy tên cảnh sát ở sau liền vọt lên, trực tiếp đánh tới, căn bản không để cho đám người Hạ Y Na có cơ hội phản kháng.

Thấy vậy thì bảo tiêu của Hạ Y Na cũng không tiến lên, hần lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Hà.

Mấy phút sau, đám người Hạ Y Na bị đám cảnh sát đưa vào xe.

Trong màn đêm, tiếng coi xe cảnh sát vang lên, làm cho mọi người trong Hàng Châu cảm thấy bàng hoàng.

Tào Nghiễm Giang bày ra thiên la địa võng.

Bùi Đông Lai làm như thế nào?

Một trận chiến xưng hùng!

185. Chương 185 : Một Trận Chiến, Định Tương Lai (13)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 185 : Một trận chiến, định tương lai (13)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Các ông dựa vào cái gì mà bắt người, chẳng lẽ cảnh sát là có thể tùy tiện bắt người sao?

Trong màn đêm, mấy chiếc xe cảnh sát chạy trên đường đến cục Công An, trong một chiếc xe, bởi vì lần đầu ngồi xe cảnh sát nên 4 người Trang Bích Phàm , Quách Lệ Na , dt và Tăng Khả Tâm sợ tới mức không nhẹ, Ngô Vũ Trạch thì say bất tỉnh nhân sự còn Cổ Văn Cảnh thì ngồi một bên đường như đang suy nghĩ điều gì. Hạ Y Na thì vô cùng khó chịu, ngồi chất vắn tên lái xe.

- Bạn học của mấy người là Bùi Đông Lai vào lúc 2 tiếng trước đã lên đến biệt thự ở Cửu Khê Mân Côi rồi sát hại cha con Phương Chấn , hơn nữa hần còn hủy thi diệt tích.

Mất thấy Hạ Y Na lải nhải, đầu lĩnh cảnh sát có chút không kiên nhẫn, âm thanh lạnh lùng nói:

- Trước mắt, án này đã được cục Công An đưa vào danh sách số 1, toàn bộ cảnh sát đã được xuất động, hơn nữa còn có bộ đội Võ Cảnh nữa, tất cả mọi người được lệnh bắt hung thủ về quy án. Ta mang mọi người đến cục Công An là muốn biết tình hình, hơn nữa còn muốn mọi người hỗ trợ điều tra, bắt hung thủ quy án.

“ Ừc”

Lúc trước tên chỉ huy đã nói qua Bùi Đông Lai là nghi phạm, lúc ấy vô luận là Hạ Y Na hay là người khác đều không tin đều cho rằng tên chỉ huy này nói xằng nói bậy.

Hiện giờ nghe được tên chỉ huy nói Bùi Đông Lai giết chết phụ tử Phương Chấn thì tất cả mọi người đều hít một hơi.

Bởi vì vừa rồi trong quán bar BBS thì bọn hần đều nghe được chuyện tình phụ tử Phương Chấn bị sát hại.

- Không. . . Không có khả năng! Phương Chấn là lão đại xhđ ở Hàng Châu, làm sao Bùi Đông Lai có thể giết chết hần được?

Hạ Y Na lập tức phản bác.

- Ách?

Lúc này đây, nghe Hạ Y Na nói như thế thì tên chỉ huy có chút nghi ngờ, hần không ngờ rằng Hạ Y Na lại có thể biết được thân phận thật sự của Phương Chấn .

- Đúng a, tôi nghĩ các ông đã lầm, bạn học của tôi chỉ là một người thư sinh văn nhược, làm sao có thể giết chết lão đại xhđ được?

Mắt thấy tên chỉ huy trầm mặc không nói, Trang Bích Phàm cũng mở miệng phản bác.

- Thư sinh văn nhược ?

Tên chỉ huy cười lạnh một tiếng:

- Nếu hần là thư sinh văn nhược là chúng ta đây có thể cởi bỏ bộ đồng phục cảnh sát này rồi đâm vào đầu hủ chết cho xong. Nói cho mọi người biết, lúc trước hần đã làm bị thương Phương Thế Vinh , hơn nữa lại đánh bảo tiêu của Phương Thế Vinh trở thành tàn phế. Mà ở trong tình huống đó là bảo tiêu của Phương Thế Vinh có mang theo súng.

- Biết vì sao vừa rồi ta nói toàn bộ Võ Cảnh được xuất động không? Chính là sợ hần tiếp tục gây án hoặc là chạy trốn.

Tên chỉ huy thấy đám người hny không nói lời nào thì tiếp tục:

- Trừ việc đó ra thì muốn ngăn ngừa hần trốn thoát cho nên cấp trên đã phái cả đặc công xuống.

”Ách. . .”

Đám người hny liền sợ ngây người.

Thấy đám người trầm mặc thì tên chỉ huy cũng không nói gì nữa, chậm rãi châm một điếu thuốc rồi hút một hơi.

Sau đó, đám người Hạ Y Na liền lấy lại tinh thần, cả đám nhìn nhau, giống như đang hỏi : “ Bùi Đông Lai có thể là tội phạm sao?”

Mang theo nghi hoặc, mang theo vẻ không tin, đám người Hạ Y Na bị dẫn tới cục Công An.

Sau tiến vào cục Công An thì vô luận là Hạ Y Na hay là những người khác đều cảm nhận được áp lực trong này.

Đợi đến khi tổ chuyên án giải thích tình hình thì bọn hần không thể không tin một sự thật: Bùi Đông Lai quả thật đã giết chết phụ tử Phương Chấn , hơn nữa còn phóng hỏa hủy thi diệt tích!

Sau khi đám người Hạ Y Na biết được tình huống thì tổ chuyên án liền mượn điện thoại của đám người Hạ Y Na gọi cho Bùi Đông Lai , kết quả là không gọi được.

Sau đó, coi như lúc tổ chuyên án đi hỏi cấp trên nên xử lý đám người Hạ Y Na như thế nào thì có một quân nhân vào tìm đám người Hạ Y Na .

- Hạ tiểu thư.

Thấy được Hạ Y Na thì tên đại tá liền tiến lên chào hỏi:

- Chu tư lệnh có lệnh kêu chúng ta đưa cô cùng với bạn của cô ra ngoài. Căn cứ vào câu trả lời của Vương cục trưởng thì mọi người đã phối hợp tốt với hần, lúc nào cũng có thể rời đi. Ý của Chu tư lệnh là để tôi mang mị người đến nhà khách của quân khu.

- Bạn học của tôi Bùi Đông Lai ... hần thật sự.... Thật sự giết chết phụ tử Phương Chấn sao?

Mặc dù từ trong miệng cảnh sát biết được chân tướng sự việc nhưng mà Hạ Y Na vẫn ôm một tia may mắn.

- Đúng.

Tên đại tá kia trả lời.

Nghe được câu trả lời thuyết phục này thì vô luân là Hạ Y Na hay đám người Trang Bích Phàm đều trầm mặc, không nói gì.

Sau đó, đám người Hạ Y Na ủ rũ rời đi.

Đi ra khỏi cục Công An, Cổ Văn Cảnh vốn định lấy điện gọi cho con nhưng nghĩ lại sự việc này quá nghiêm trọng cho nên hắn đã bỏ qua ý định này.

So sánh với Cổ Văn Cảnh mà nói thì Hạ Y Na không ngĩnh hiều như vậy, nàng chỉ biết bản thân mình đã thích Bùi Đông Lai, nàng không hy vọng Bùi Đông Lai gặp phải chuyện bất trắc gì.

Cho nên vừa ra khỏi thì nàng liền lấy di động ra, bấm số của Hạ Hà.

- Hạ bàn tử.

Điện thoại được chuyển thì nàng liền gọi thẳng tên Hạ Hà

- Con mặc kệ cha dùng phương pháp gì, nhất định phải cứu được Bùi Đông Lai.

- Ai za, tiểu tử tông của tôi, đây không phải là con muốn mạng của cha sao?

Đầu bên kia điện thoại, Hạ Hà đã biết được chuyện từ miệng của tên bảo tiêu cho nên hắn đỡ khóc đỡ cười.

Hạ Y Na cũng mặc kệ nhiều như vậy, tức giận nói :

- Hạ bàn tử, cha nói đi cứu hay không cứu?

- Nữ nhi bảo bối, con hãy nghe cha nói...

- Con không nghe... không nghe.

Hạ Y Na liền nói.

Hạ Hà thở dài:

- Nha đầu ngốc, lấy tình huống hiện giờ thì ta cũng bất lực.

- Cha...

Nghe được Hạ Hà nói như vậy thì khóe mắt của nàng đỏ lên, mang theo vài phần khóc nức nở, nói :

- Con thích hắn, con không muốn hắn chết.

- Ta biết.

Giọng nói Hạ Hà phức tạp:

- Nếu ở Vân Nam thì cha có thể giúp nhưng mà.. ở Chiết Giang thì cho dù là ông ngoại của con cũng không có cách nào. Dù sao thì Phương gia cũng đã cầm rế nhiều năm ở Chiết Giang hơn nữa lại có Phó tỉnh trưởng Tào Nghiễm Giang chủ trì đại cục.

- Cha... cha nói... chắc chắn hắn phải chết ư?

-

Hạ Y Na nóng nảy.

Mặc dù Hạ Hà không muốn tổn thương Hạ Y Na nhưng mà hắn cũng biết xác suất sống sót của Bùi Đông Lai dường như là = 0.

Mất thấy Hạ Hà không có trả lời thì Hạ Y Na liền cúp máy, sau đó nàng liền bấm số của quân khu Vân Nam.

- Ông ngoại.

Điện thoại được chuyển, Hạ Y Na liền khóc nức nở nói:

- Từ nhỏ đến lớn Y Na chưa từng cầu xin ngài việc gì, hôm nay con xin ông ngoại hãy vì con mà cứu hắn, có được không?

- Đứa nhỏ này.

Đầu bên kia điện thoại, ông ngoại của Hạ Y Na trầm mặc một lúc rồi thở dài:

- Ông ngoại cũng muốn giúp cháu nhưng mà.... Chuyện này công cũng bất lực.

- Ông ngoại, Chu gia gia không phải là làm tư lệnh ở đây sao?

Hạ Y Na không cam lòng hỏi.

- Đúng là hấn làm tư lệnh ở đây nhưng mà cháu nên biết, chuyện này là chuyện của địa phương không có liên quan gì đến bộ đội, hấn không thể tùy tiện nhúng tay vào được. Huống hồ, lui một bước mà nói cho dù Chu gia gia có ra mặt thì cũng chẳng thấm vào đâu. Theo ông được biết thì hành động lần này do chính tay Tào Nghiễm Giang làm chủ, mà Tào Nghiễm Giang lại có quan hệ chặt chẽ với Phương gia, muốn cứu người thanh niên kia là một điều không thể nào.

Bên tai vang lên lời nói của ông ngoại thì Hạ Y Na liền tuyệt vọng.

. . .

Lúc này trong một tiểu khu xa hoa ở Yến Kinh.

Nạp Lan Minh Châu thân mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, tay bưng một ly rượu đỏ, đứng ở sát cửa sổ nhìn Tử Cẩm Thành mà Nạp Lan Hiên thì cung kính đứng ở sau Nạp Lan Minh Châu , ngẩng đầu nhìn Nạp Lan Minh Châu.

- Tỷ, mới vừa nghe nói tên gốc Bùi Đông Lai kia ở Hàng Châu đã giết chết Phương Chấn , trước mắt của Hàng Châu đã giới nghiêm, hơn nữa một ngàn Võ Cảnh đã được xuất ra để bắt hấn.

Thấy vậy thì Nạp Lan Hiên không nhịn được hỏi:

- Tỷ nói, hấn có thể sống sót không?

- Hừ, sống sót? Có thể sao?

Nạp Lan Minh Châu cười lạnh, cảm giác kia hận không thể thấy Bùi Đông Lai chết sớm.

- Cho dù Bùi Vũ Phu có ra mặt thì cũng không cứu được hấn sao?

Về mặt Nạp Lan Hiên ngạc nhiên, ở hấn xem ra, Bùi Vũ Phu đã làm Lâm Phong bị thương mà Lâm gia lại không dám làm ra hành động gì, điều đó có nghĩa là Bùi Vũ Phu có năng lực cứu Bùi Đông Lai .

Nạp Lan Minh Châu xoay người, từ trên cao nhìn xuống Nạp Lan Hiên, nói :

- Tào Nghiễm Giang là người của Diệp gia, cậu cảm thấy Bùi Vũ Phu có thể ra mặt được ư?

Nạp Lan Hiên hoàn toàn há hốc mồm.

- 20 năm trước, Bùi Vũ Phu như mặt trời ban trưa, dám chọc giận Diệp gia cho nên bị cắt đi một chân, huống chi là tên phế vật Bùi Đông Lai kia.

Nạp Lan Minh Châu không che về hận ý của mình đối với Bùi Đông Lai , nếu có thì đó chính là vẻ khinh miệt.

Thì ra là nàng đã bám vào Diệp đại thiếu gia.

Nạp Lan Hiên cho là đúng.

Hàng Châu.

Người thanh niên tên là Bùi Đông Lai không chạy trốn.

Hấn cũng không nhờ qua tử giúp đỡ.

Trong màn đêm.

Hấn mang theo vẻ kiêu ngạo của nam nhân Bùi gia bước vào một tòa biệt viện ở Chiết Giang.

Một trận chiến định tương lai!

Một trận chiến này, hấn không cho phép bại!

Tuyệt không cho phép!

186. Chương 186 : Một Trận Chiến, Định Tương Lai (14)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 186 : Một trận chiến, định tương lai (14)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Chủ nhân của khu biệt thự này tên là Bạch Quốc Du , 41 tuổi, cũng giống như Tào Nghiễm Giang , đều là Phó Tỉnh Trưởng.

Luận về cấp bậc thì có thể Bạch Quốc Du không bằng Tào Nghiễm Giang .

Nhưng mà tính riêng về tài sản thì cả Chiết Giang này không ai bằng hắn.

Tất cả chuyện này, đơn giản là hắn đến từ Bạch gia ở Yến Kinh.

Bạch gia, Yến Kinh.

Là một nhà giàu có tiếng ở Tung của.

Mà Bạch Quốc Du cũng giống như Tần Tranh của Tần gia, 20 năm trước cũng được xưng là tứ đại thiếu gia của kinh thành.

20 năm sau, tứ đại thiếu gia của kinh thành, trừ đi Tiêu Quân của Tiêu gia đang phát triển ở nước ngoài ,trong 3 người còn lại thì hắn lại chưa bước qua cánh cửa cấp Tỉnh.

Ở mặt ngoài mà xem thì hắn là bại tướng nhưng mà hắn chỉ mới 41 tuổi.

41 tuổi đã thành Phó Tỉnh.

Điều này đủ để 99% số người phải ngước lên nhìn.

Bởi vì ưu thế chính là tuổi.

Không có người nào dám hoài nghi hắn không thể bước lên đỉnh quyền lực của Tung của.

Cũng không ai dám nói hắn sẽ không trở thành người cầm quyền của Bạch gia.

Cũng vì vậy mà nơi này chính là nơi khó bước vào nhất của Chiết Giang.

Nhưng mà.

Lúc này đây, dưới sự dẫn dắt của thư ký Bạch Quốc Du thì Bùi Đông Lai đang bước vào đại viện này.

Tiến vào biệt thự thì Bùi Đông Lai phát hiện được nơi này cũng giống với biệt thự Đan Cung của Liễu Nguyệt , nơi này không có bể bơi ngoài trời, cũng không có những ngọn giả sơn.

Thư ký của Bạch Quốc Du dựa vào chỉ thị của Bạch Quốc Du mà mang Bùi Đông Lai đến đây. Hắn thấy Bùi Đông Lai bước vào đây mà còn có tâm tư quan sát khắp nơi thì trong lòng cảm thấy ngạc nhiên.

Hắn lại hiểu kỳ vì sao tại thời điểm mấu chốt này Bạch Quốc Du lại gọi Bùi Đông Lai đến đây, hơn nữa tại sao Bùi Đông Lai lại có thể tỏ ra bình tĩnh như thế.

Mặc dù hiểu kỳ nhưng mà hắn cũng không có lên tiếng, một đường dẫn Bùi Đông Lai đi vào.

“ Cốc..Cốc...”

Thư ký Bạch Quốc Du bước lên vài bước rồi gõ cửa phòng.

- Vào đi.

Bên trong liền truyền ra một giọng nói uy nghiêm.

“ Két”

Cánh cửa được mở ra, thư ký Bạch Quốc Du cung kính nói:

- Bạch tỉnh trưởng, người đã tới.

Không lên tiếng, Bạch Quốc Du không lên trước, trước mắt hắn đem ánh mắt đánh giá Bùi Đông Lai .

Ánh mắt hắn không giống như Tào Nghiễm Giang , không làm cho người ta cảm thấy một cảm giác uy nghiêm, cũng không giống như pc. Mà ánh mắt của Bạch Quốc Du vô cùng ôn hòa, khiến cho người ta không đề phòng.

Cảm nhận được Bạch Quốc Du đang đánh giá mình, Bùi Đông Lai cũng không biểu hiện ra một bộ dạng hèn mọn, cũng không có biểu hiện ra một chút cuồng ngạo, hắn chỉ đứng thẳng lưng, cung kính đứng ở cửa phòng, cũng giống như Bạch Quốc Du hắn cũng đang đánh giá Bạch Quốc Du .

Bạch Quốc Du cũng giống như Bùi Đông Lai , hắn có khuôn mặt trái xoan, làn da hơi trắng, ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, vô cùng xuất chúng, toàn thân toát ra hơi thở của một nam nhân thành thực.

20 năm trước, hắn cũng có thể được xưng là hoa hoa công tử, 20 năm sau hắn cũng có thể khiến bao nhiêu thiếu phụ phải say đắm vì hắn.

Năm tháng không mang đi vẻ anh tuấn của hắn, lại mang cho hắn vẻ phong quang.

Hắn không hề giống như 20 năm trước, không hề bộc lộ tài năng, mà hắn thu lại nội liễm. Giống như là một thanh bảo kiếm bị mài đi một góc.

Trọng kiếm vô phong.

Nói nói chung là như thế.

- Ấy?

Đột nhiên, Bùi Đông Lai thấy được Bạch Quốc Du có chút thất thần.

- Lý bí thư, ông đi ra ngoài trước đi.

Sau khi khôi phục lại thì Bạch Quốc Du mỉm cười ý bảo thư ký ra ngoài.

- Vâng, Bạch tỉnh trưởng.

Lý bí thư cung kính lui ra.

- Vào đây mà ngồi.

Thấy thư ký rời đi, Bạch Quốc Du ý bảo Bùi Đông Lai tiến vào thư phòng.

- Cảm ơn Bạch tỉnh trưởng.

Bùi Đông Lai hơi hơi cúi đầu, sau đó bước chân vững vàng đi vào phòng.

Nhìn thấy Bùi Đông Lai đóng cửa phòng, đã biết được chính Bùi Đông Lai là người huyết tủy Phương gia nhưng Bạch Quốc Du cũng không cảm thấy sợ hãi. Hắn chỉ là mỉm cười nhìn Bùi Đông Lai, lộ ra bộ dạng hứng thú.

Sau khi đóng cửa thì Bùi Đông Lai bước đến một chiếc ghế sô-pha rồi ngồi xuống.

- Nếu ta đoán không sai thì lần này cậu đến đây là không phải ý tứ của Vũ Phu, là do chính cậu quyết định phải không?

Bạch Quốc Du thấy Bùi Đông Lai nhập tọa, mỉm cười mở miệng, ngữ khí không nóng không vội, tựa hồ đang nói chuyện việc nhà.

Mặc dù tò mò vì sao Bạch Quốc Du lại đoán được điều này, bất uá Bùi Đông Lai gạt đầu:

- Đúng vậy, Bạch tỉnh trưởng.

- Ta rất lấy làm ra, vì sao cậu biết ta sẽ gặp cậu?

Bạch Quốc Du nói thẳng, hẳn không muốn diễn công phu trước mặt Bùi Đông Lai .

- Có 2 nguyên nhân, bởi vì tôi là con của Diệp Văn Tình, thứ 2 là ngài đã đoán được chuyện đêm nay là do tôi làm, nhưng mà ngài muốn biết tôi có cái gì để có thể dựa vào khiến ngài ra mặt giúp tôi.

Bùi Đông Lai nói đúng mức.

- Lý do thứ nhất thì ok, lý do thứ 2 thì miễn cưỡng là được.

Bạch Quốc Du cười cười:

- Trừ 2 cái đó ra thì kỳ thật ta càng muốn biết, vì sao cậu lại không tới tìm gặp cha cậu. Cậu đã biết ta sẽ vì Văn Tình mà gặp cậu thì chắc hẳn cậu cũng đã biết ít nhiều sự tích năm đó của cha cậu. Đồng dạng, nếu cha của cậu ra mặt giúp cậu thì chắc chắn cậu sẽ bình an vô sự.

- Tôi đã nghĩ qua việc này... nhưng mà tôi không muốn làm phiền...

Bùi Đông Lai cười khổ:

- đương nhiên, quan trọng hơn chính là tôi nghĩ chuyện này tôi có thể giải quyết được.

- Ôh?

Nghe được Bùi Đông Lai nói tự tin như thế thì Bạch Quốc Du nở nụ cười:

- Để ta giúp cậu đòi lại công bằng sao?

- Đúng.

Bùi Đông Lai nói ra một câu trả lời thuyết phục.

- Ha ha... cậu cũng giống như cha cậu, cả 2 đều vô cùng tự tin, nhưng mà so với cha cậu thì cậu lại thiếu vài phần hào khí.

Nụ cười trên mặt Bạch Quốc Du không giảm:

- Nếu cậu cho rằng năm đó ta thích mẹ của cậu, nhớ đến tình cũ mà ra mặt giúp cậu thì cậu đã sai rồi. Đồng dạng ta cũng không bởi vì thua cha cậu vào năm đó mà làm ra chuyện tình bỏ đá xuống giếng.

- Còn nữa, ta không biết rằng cậu đã điều tra tư liệu của Tào Nghiễm Giang chưa. Nhưng mà ta cần phải nhắc nhở cậu một câu, hẳn chính là con cò của Diệp gia, đối phó với hẳn thì tương đương trở mặt với Diệp gia.

Bạch Quốc Du nói xong, lại hiếu kỳ liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái.

- Tôi biết.

Bùi Đông Lai cũng cười:

- Đồng dạng, tôi cũng biết rằng ngài rất muốn làm thịt con cò này.

- Ha ha... Trí tưởng tượng của cậu rất phong phú.

Bạch Quốc Du cười nói.

- Đây không phải tưởng tượng, mà là phân tích.

Bùi Đông Lai tiếp tục nói:

- Tần Tranh của Tần gia, Diệp Cẩm của Diệp gia, Tiêu Quân của Tiêu gia, Bạch Quốc Du của Bạch gia. 20 năm trước, 4 người này được xưng là tứ đại thiếu gia ở kinh thành, đồng dạng cũng là những người trẻ tuổi xuất sắc xuất thân từ cái đại hào của Tung của.

- Căn cứ vào tư liệu tôi tìm được thì năm đó 4 người này đều theo đuổi mẫu thân của tôi, coi đó là một loại cạnh tranh. Mà qua 10 năm rồi, 4 người này từ tình trường nhảy sang quan trường. Mà 3 người bọn họ, Tần Tranh cùng Diệp Cẩm đã bước qua cánh cửa cấp Tỉnh, còn Tiêu Quân thì đã lên chức tướng, là nhân vật có thực quyền ở Yến Kinh, luận về thân phận, luận địa vị hoặc tiền đồ trong tương lai thì cũng không thua gì Tần Tranh và Diệp Cẩm.

Nghe được những câu nói này của Bùi Đông Lai thì trong mắt của Bạch Quốc Du hiện lên một tia ngạc nhiên. Đường như hắn không ngờ rằng Bùi Đông Lai lại điều tra kỹ đến thế.

- Kinh thành tứ đại thiếu gia chỉ có một mình ngài rút lại phía sau. Mà căn cứ vào tư liệu ta tìm được thì 20 năm trước ngài chính là một con dao nhọn nhất trong 4 người.

Bùi Đông Lai nhận thấy vẻ ngạc nhiên của Bạch Quốc Du, hắn vẫn tình bơ, nói tiếp:

- 20 năm sau, đến hôm nay thì ngài đã thay đổi rất nhiều. nhưng mà...Ta nghĩ là ngài không cam lòng bị tụt lại ở phía sau so với 3 người bọn họ.

- Nói tiếp.

Bạch Quốc Du hứng thú.

- 10 năm trước, trong trường phong ba kia, gia tộc của ngài đã bị ảnh hưởng, mặc dù không tổn thương nguyên khí tuy nhiên nó lại làm ngài mất đi một cơ hội tiến lên bước nữa.

Bùi Đông Lai tiếp tục nói:

- Mà trong trận chiến đó, Diệp gia lấy được một khối bánh ngọt, mà khối bánh ngọt kia vốn là của Bạch gia ngài.

Trong lòng Bạch Quốc Du nổi lên gợn sóng nhưng vẫn lộ vẻ tươi cười như cũ.

- Thông qua 10 năm phát triển thì Bạch gia và Diệp gia cũng không chênh lệch đáng kể. Trừ cái đó ra thì trước mắt, quan hệ của tứ đại gia tộc vô cùng vi diệu. Bởi vì sự xuất hiện của tôi mà đám hỏi của Diệp gia và Tần gia mắc cạn. Ta nghĩ, vô luận là ngài hay Bạch gia, tất cả đều muốn lấy lại phần công bằng của năm đó.

Bùi Đông Lai nói tới đây thì đột nhiên đề cao giọng nói:

- Dưới tình hình như thế thì nếu ngài có thể giẫm vào thi thể quân cờ của Bạch gia bước lên thượng vị thì đó là phương thức tốt nhất.

- Như vậy, cậu mới nhờ ta ra mặt giúp cậu ư?

Nụ cười trên mặt Bạch Quốc Du càng đậm, hỏi.

- Cái này.

Bùi Đông Lai từ trong áo lấy ra một xấp tài liệu:

- Đây chính là tài liệu tham ô của Tào Nghiễm Giang và tài liệu có liên quan đến Phương Hiểu Hồng.

- Việc phân tích lúc này vô cùng chính xác, nhưng mà trong phân tích của ta thì nguyên nhân Bạch gia động thủ với Diệp gia vẫn còn thiếu đi một điều quan trọng.

Bạch Quốc Du cười nói.

Bùi Đông Lai hỏi:

- Là điều gì?

- Cha của cậu đã rời núi.

Nhất thạch kích khởi thiên tăng lãng.

(Một viên đá làm nổi hàng ngàn đợt sóng.)

187. Chương 187 : Một Trận Chiến, Định Tương Lai (15)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 187 : Một trận chiến, định tương lai (15)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Sáng sớm khi ánh mặt trời vừa lên cao. Thanh Long sơn trang, trong phòng ngủ, Phương Hiểu Hồng mặc đồ ngủ đứng sát cửa sổ. Nàng ta đang cau mày không biết là suy nghĩ về cái gì nữa

Có lẽ là do một đêm không ngủ nên mắt của nàng hiện lên những tơ máu.

- Hiểu Hồng, tại sao đêm qua em không ngủ?

Không biết bao lâu, đột nhiên vang lên giọng nói của Tào Nghiễm Giang , hần đi đến phía sau của Phương Hiểu Hồng rồi ôm bả vai của nàng, ôn nhu hỏi.

- Em ngủ không được.

Phương Hiểu Hồng gật gật đầu.

- Em đã gọi điện rồi sao?

Nghe được Phương Hiểu Hồng nói như thế thì Tào Nghiễm Giang ý thức được điểm gì.

Phương Hiểu Hồng lại gật đầu:

- Vừa rồi em đã gọi điện cho Lưu cục trưởng, hần nói còn chưa bắt được hung thủ, thậm chí ngay cả tung tích của hung thủ cũng chưa phát hiện được.

- Đúng là một đám tích sự, quốc gia nuôi bọn chúng để làm gì không biết. Ngay cả cường đạo cũng không bắt được.

Tào Nghiễm Giang có chút tức giận mắng.

- Nghiễm Giang, nếu hần chạy thoát khỏi Hàng Châu thậm chí là Chiết Giang thì phải làm sao bây giờ?

Phương Hiểu Hồng hỏi ra lo lắng ở trong lòng:

- Hần chẳng những có quan hệ không bình thường với Liễu Nguyệt ở Đông Hải, hơn nữa hần còn là đệ tử thân truyền của Cổ Bồi Nguyên , nếu hần chạy trốn tới Đông Hải thì chúng ta muốn đối phó với hần cũng vô cùng khó khăn. Dù sao thì chúng ta cũng không có chứng cứ xác thực hần là người đã giết anh của em cùng với Thế Vinh.

- Trước mắt thì toàn bộ mọi nơi đã bị phong tỏa, căn bản là hần không có cơ hội thoát ra khỏi Hàng Châu.

Tào Nghiễm Giang trầm giọng nói:

- Huống hồ, cho dù hần có thoát khỏi Hàng Châu thì cũng không sao, không có chứng cứ thì chúng ta giả tạo chứng cứ. Kể từ đó thì không chỉ là Liễu Nguyệt mà ngay cả Cổ Bồi Nguyên cũng không có cơ hội nhúng tay vào.

- Lui một bước mà nói, nếu Cổ Bồi Nguyên muốn ra mặt giùm hần thì ta sẽ cho Cổ Bồi Nguyên đẹp mặt.

Nói xong câu cuối thì giọng nói của Tào Nghiễm Giang trở nên âm trầm cùng với vài phần cuồng ngạo.

Phần cuồng ngạo kia là bởi vì hần là thành viên của Diệp gia.

“ Phù”

Nghe được Tào Nghiễm Giang nói như thế thì Phương Hiểu Hồng thở nhẹ ra nhưng mà nàng vẫn nhíu mày.

Bởi vì nếu Bùi Đông Lai không chết thì nàng sẽ không yên tâm.

- Tốt lắm, hiện tại anh sẽ tới cục công an, em ở đây chờ tin tức của anh.

Thấy Phương Hiểu Hồng không nói lời nào, Tào Nghiễm Giang vỗ nhẹ nhẹ tay của Phương Hiểu Hồng.

Sau đó, Tào Nghiễm Giang đi rửa mặt, mặc quần áo tử tế rồi cùng với thư ký bước vào ô-tô, đi đến cục công an.

30' sau.

Tào Nghiễm Giang cùng với thư ký đã có mặt trong phòng họp của cục công an.

Trong phòng họp, tất cả mọi người phụ trách vụ án đều có mặt ở đó.

Thấy sắc mặt âm trầm của Tào Nghiễm Giang thì mọi người cũng có chút khó chịu, không khí trong phòng họp cũng trở nên áp lực.

- Lưu cục trưởng, tình hình hiện tại như thế nào rồi?

Tào Nghiễm Giang đi đến phía trước bàn hội nghị rồi ngồi xuống, thấy Lưu cục trưởng ngồi ở phía dưới thì vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

- Tào tỉnh trưởng, đêm qua chúng ta đã phong tỏa sân bay, đường cao tốc, tất cả mọi đường thông ra bên ngoài. Hơn nữa cũng đã lục soát toàn bộ khách sạn, khu vực mát-xa.

Lưu cục trưởng nói xong thì trong mắt hiện lên vẻ tự trách, tiếp tục nói:

- Tính cho đến trước mắt thì chúng ta vẫn chưa phát hiện được tung tích của hung thủ.

Nói xong, Lưu cục trưởng liền xấu hổ không dám nhìn vào Tào Nghiễm Giang, những người khác cũng tỏ ra xấu hổ.

Trong lúc nhất thời thì cả phòng họp liền yên lặng như tờ.

- Các đồng chí, vụ án này không giống với những vụ án trước đây, thủ đoạn của hung thủ vô cùng tàn bạo khiến cho người khác tức giận không thôi.

Ánh mắt Tào Nghiễm Giang quét một vòng, trầm giọng nói:

- Trước mắt, vụ án này chẳng những được cấp trên coi trọng, hơn nữa nhân dân cả nước cũng đã chú ý đến việc này. Áp lực của chúng ta vô cùng lớn, tôi hi vọng chư vị có thể hiểu được điểm này.

Tào Nghiễm Giang vừa nói xong thì áp lực trong phòng liền tăng lên, không ít người hút thuốc, muốn dùng cái này để giảm sức ép.

- 2 ngày.

Mắt thấy không ai mở miệng thì Tào Nghiễm Giang gõ bàn, giọng một giọng nó không thể nghi ngờ:

- Trong vòng 2 ngày, nhất định chúng ta phải trả lời cho cấp trên, cho nhân dân cả nước một câu trả lời thích hợp.

“ Cốc Cốc ”

Đối mặt với kỳ hạn của Tào Nghiễm Giang đưa ra thì mọi người cũng chưa tỏ thái độ, đột nhiên có người gõ cửa.

- Vào đi.

Tào Nghiễm Giang nhíu mày, trầm giọng quát.

“ Két ”

Cửa phòng mở ra, đội trưởng của đội Thiên Vông (*) xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

(*) : Phục trách bên In tờ nét.

- Chư . . . Chư vị lãnh đạo. .

- Thân thể đứng thẳng, nói rõ ràng.

Có lẽ là khá bất mãn với hành động của vị đội trưởng này nên Tào Nghiễm Giang khẽ quát một tiếng.

“ Bịch”

Đội trưởng Thiên Vồng liền biến sắc, sau đó, hấn đứng thẳng người, lớn tiếng nói:

- Báo cáo chư vị lãnh đạo, tôi có một chuyện quan trọng muốn báo.

- Ách?

Nghe được như thế thì mọi người đều cho rằng có tin tức của Bùi Đông Lai , vì thế mắt của ai cũng tỏa sáng, bộ dạng chờ mong.

- Nói.

Tào Nghiễm Giang mở miệng lần nữa, giọng nói mang theo vài phần chờ mong.

Thấy được ánh mắt mong chờ của mọi người thì tên đội trưởng có chút chua xót, hấn kiên trì nhìn Tào Nghiễm Giang , giọng nói có vẻ run rẩy:

- Trên mạng có xuất hiện tin đồn liên quan đến Tào tỉnh trưởng...

”Bá!”

Nghe được đội trưởng Thiên Vồng nói như thế thì mọi người liền biến sắc.

Bọn họ là lão hồ ly trà trộn trong quan trường đã lâu, tự nhiên sẽ rõ nếu người đưa tin là đội trưởng Thiên Vồng thì đó không phải là chuyện tình tốt đẹp gì.

30s sau, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào màn hình lớn đặt trong phòng họp.

Số tiền giao dịch lớn nhất.

Đây là tiêu đề của bài báo.

Thấy được tiêu đề này thì vẻ mặt Tào Nghiễm Giang liền biến đổi, những người còn lại thì mở to 2 mắt nhìn.

Là nguyên nhân gì mà một nữ nhân tên là Phương Hiểu Hồng trong thời gian ngắn có thể vơ vét hàng trăm triệu, trở thành một nhân vật cho vay có tiếng ở Chiết Giang?

Là nguyên nhân gì mà một nam nhân tên là Phương Chấn cùng con của hấn là Phương Thế Vinh gây biết bao tội ác mà vẫn không bị pháp luật ngăn cấm?

Là nguyên nhân gì mà một quan chức có thể ở trong một ngôi nhà có giá trị vài tỷ đồng?

Tất cả chuyện này, rốt cuộc là sau lưng còn dấu tin tức gì mà làm cho người ta không biết?

Thương nhân, đầu lĩnh xhđ, quan chức, 3 người có 3 thân phận khác nhau nhưng trong vòng 20 năm bọn chúng đã thu vét một số tiền khổng lồ.

Phương Hiểu Hồng , chủ tịch tập đoàn Vận Đạt, là người cho vay có tiếng ở Chiết Giang, được mọi người gọi là Phương đại tỷ.

Phương Chấn , mặt ngoài là chủ tịch tập đoàn Bảo Hồ nhưng thật ra là đầu lĩnh xhđ ở Chiết Giang.

Bọn họ là huynh muội uy chấn của vùng tam giác Trường Giang.

Hôm nay, bọn hấn cần phải cảm ơn một người.

Tào Nghiễm Giang.

Phó tỉnh trưởng của Nam Phương.

Đây là văn về giới thiệu văn tắt.

Mà bài văn này có nêu ra một ít quan hệ giữa Tào Nghiễm Giang cùng Phương Chấn và Phương Hiểu Hồng .

Thấy trên màn hình hiện ra những dòng, những biểu đồ thì tất cả mọi người bị dọa đến không nhẹ.

Trong đó, Tào Nghiễm Giang là người sợ nhất.

Lúc hắn xem hết tiêu đề thì trên mặt hắn đã tràn đầy vẻ khiếp sợ cùng khủng hoảng.

Nhưng mà.

Rất nhanh hắn đã che dấu phần khiếp sợ kia đi.

- Phát hiện khi nào?

Tào Nghiễm Giang mở miệng, giọng nói vô cùng trầm thấp:

- Như thế nào lại chưa tháo bỏ xuống?

- Báo... báo cáo Tào tỉnh trưởng, bài văn này đột nhiên xuất hiện, trước mắt đã có mặt ở trên nhiều diễn đàn.

Tên đội trưởng Thiên Vọng kinh hồn táng đảm nói:

- Tôi đã để mọi người tháo xuống nhưng mà tốc độ tháo xuống không nhanh bằng tốc độ lan truyền, hình như đây là phong cách của hacker...

- Ta mặc kệ các ông dùng phương pháp gì, trong vòng một giờ nên bài văn này còn xuất hiện trên mạng thì tất cả các ông hãy mau cởi bộ đồng phục trên người rồi rút đi.

Không đợi đội trưởng Thiên Vọng nói hết, Tào Nghiễm Giang đã nổi giận rống lớn.

- Vân thưa Tào tỉnh trưởng.

Tên đội trưởng kia liền run rẩy, nói ra câu trả lời thuyết phục. Ở hắn xem ra lấy thời gian ngắn như vậy để tháo bỏ những bài văn kia xuống là một điều không thể.

- Chư vị, ta dám khẳng định đây là thủ đoạn dơ bẩn của hung thủ, cố gắng che tầm mắt của mọi người để hắn có cơ hội chạy trốn.

Tào Nghiễm Giang trầm giọng nói:

- Lưu cục trưởng, lập tức cho người lấy danh nghĩa là công an nói đó là điều bịa đặt, ngoài ra nghị biện pháp tuyên bố bài văn này là của hung thủ hoặc là đồng bọn của hắn. Hơn nữa, chúng ta cũng đã tìm được manh mối của hung thủ.

- Vâng.

Mặc dù Lưu cục trưởng biết đó là sự thật nhưng mà hắn cũng không dám làm trái mệnh lệnh của Tào Nghiễm Giang .

Không riêng gì Lưu cục trưởng mà tất cả mọi người đều biết rõ.

Đồng thời, bọn hắn xem ra, lấy thân phận cùng với chỗ dựa sau lưng của Tào Nghiễm Giang thì Bùi Đông Lai muốn thông qua phương thức này để vận ngã Tào Nghiễm Giang, quả thực là một chuyện cười.

Chuyện cười ?

Vở kịch hay bắt đầu!

188. Chương 188 : Một Trận Chiến, Định Tương Lai (16)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 188 : Một trận chiến, định tương lai (16)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

So sánh với những người khác trong phòng hội nghị mà nói thì thân là đương sự nên Tào Nghiễm Giang lại rõ ràng, chuyện này là có thật, thậm chí ngay cả những chứng cứ kia cũng đều là có thật.

Đây cũng là nguyên nhân hấn hoang mang.

Nhưng mà.

Hắn liền bình tĩnh trở lại.

Những người khác hiểu điều đó, cho dù Bùi Đông Lai có nắm giữ phương thức này để làm hắn rút đài nhưng mà tại sao bản thân hắn lại không biết những thứ này ở đâu ra?

Hắn bình tĩnh trở lại, trong lòng hắn ngập tràn lửa giận, mặc dù hắn không tin, người mà mình ân ái suốt 20 năm lại có thể cùng hợp tác với pc để tính kế với hắn, nhưng mà.. Sự thật đã bày ra trước mắt.

Tào Nghiễm Giang cũng không có đem phần nô biểu hiện ở trên mặt, hắn liền đi vào một gian phòng, sau đó lấy điện thoại ra gọi điện cho Phương Hiểu Hồng .

5' trước.

Thanh Long sơn trang, Phương Thế Kiệt mang theo vài phần sợ hãi, vài phần oán độc hướng Phương Hiểu Hồng hỏi:

- Mẹ, rốt cuộc là khi nào mới có thể bắt được tên hung thủ kia?
- Chắc là nhanh thôi.

Thấy được Phương Thế Kiệt hoảng sợ, Phương Hiểu Hồng liền an ủi:

- Thế Kiệt, con yên tâm, có nhiều người như thế bảo vệ chúng ta, nếu tên hung thủ kia dám xuất hiện thì chắc chắn hắn phải chết.

Nghe được Phương Hiểu Hồng nói như thế thì Phương Thế Kiệt bớt hoảng sợ, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tên vương bát đản kia chết một trăm ngàn lần cũng quá nhẹ.

Lúc này đây, Phương Hiểu Hồng không nói gì.

- Đúng rồi, mẹ, tên tiểu tạp chủng kia là bạn học với tên phế vật Ngô Vũ Trạch , mẹ xem có thể nói Tào thúc thúc lợi dụng điểm này để bức hắn hiện thân không?

Phương Hiểu Hồng cũng không nói gì.

“ Reng...Reng...”

Đột nhiên tiếng điện thoại di động vang lên.

Không....không lẽ bắt được rồi?

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì Phương Hiểu Hồng cảm thấy thế giới toàn là ánh sáng, liền nắm điện thoại lên nghe.

Thấy người gọi là Tào Nghiễm Giang thì nàng liền hỏi gấp:

- Nghiễm Giang, bắt được tên kia chưa?
- Phương Hiểu Hồng , con tiện nhân này.

Đầu bên kia điện thoại, Tào Nghiễm Giang không có trả lời, hắn liền rống lớn lên.

“ Ách?”

Nghe được Tào Nghiễm Giang mắng như vậy thì Phương Hiểu Hồng liền sững sờ tại chỗ.

Sau đó, dường như nàng hiểu được cái gì, nàng há hốc miệng, cũng không nói một chữ, cả người run lên.

- Nghiễm Giang.

- Con tiện nhân này, cô nói đi, ta có chỗ nào không tốt đối với mẹ con cô không? Tại sao cô lại làm ra những chuyện hạ lưu này?

Lửa giận Tào Nghiễm Giang ngút trời, hắn không sợ Bùi Đông Lai có thủ đoạn phản kích, nhưng mà hắn có cảm giác mình bị lừa.

Bị người mình tin nhiệm nhất phản bội.

Loại cảm giác này khiến cho Tào Nghiễm Giang cảm thấy được bản thân mình bị một thanh chủ thủ sắc bén đâm vào tim.

Phương Hiểu Hồng không phản bác được.

“ Bạch”

Mắt thấy Phương Hiểu Hồng vô lực xụi lơ nằm xuống ghế salon thì Phương Thế Kiệt liền nuốt nước miếng, sau đó liền tới đỡ Phương Hiểu Hồng dậy, vẻ mặt nghi hoặc hỏi:

- Mẹ, mẹ... và Tào thúc thúc xảy ra chuyện gì thế?

- Nghiễm Giang, thật xin lỗi, là do em hồ đồ, sợ anh sẽ vứt bỏ mẹ con em, cho nên trải qua sự khuyên bảo của anh trai em, cho nên em mới...

Phương Hiểu Hồng khóc tang lên giải thích nói.

- Tạm thời cô không cần giải thích.

Không đợi Phương Hiểu Hồng mở miệng nói hết, Tào Nghiễm Giang đã giận dữ rằng:

- Kêu Thế Kiệt cút lên lầu, ta có chuyện muốn nói với cô.

- Thế Kiệt, con lên lầu đi.

- Mẹ, 2 người bị làm sao vậy?

Phương Thế Kiệt không có rời đi, mà là tiếp tục hỏi.

- Lên lầu.

Phương Hiểu Hồng khàn giọng hô to.

Mắt thấy Phương Hiểu Hồng giống như một người đàn bà chanh chua thì Phương Thế Kiệt hoảng sợ.

- Nghiễm Giang, những chứng cứ kia bị người khác lấy được rồi sao?

Đợi Phương Thế Kiệt lên lầu rồi thì vẻ mặt Phương Hiểu Hồng kinh hoàng hỏi.

“ Rằm”

Đầu bên kia điện thoại, Tào Nghiễm Giang một cước đá bay chiếc ghế dựa, quát um lôm:

- Tiện nhân, nói cho ta biết, rốt cuộc là các người còn lưu lại bao nhiêu chứng cứ của ta?

- Rất... Rất nhiều, có chuyện anh dùng tiền công quỹ đưa cho em, ta lợi dụng tiền này để cho ay, cũng có chuyện anh chia tiền hoa hồng ở sòng bạc, còn có....

”Ba!”

Không đợi Phương Hiểu Hồng nói cho hết lời, Tào Nghiễm Giang trực tiếp cúp điện thoại, hắn tức giận đến thiếu chút nữa đập bể điện thoại di động.

”Hô! Hô!”

Liên tục thở sâu 2 hơi, Tào Nghiễm Giang như là đem tất cả phần nổ trong lòng phun ra ngoài, cả người dần dần bình tĩnh trở lại.

Trải qua sóng to gió lớn hắn biết rõ, trước mắt không phải là lúc tức giận, việc khẩn cấp trước mắt là phải nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này.

- Bùi Đông Lai, nếu mây rơi vào trong tay tao, tao tuyệt đối cho mày sống không bằng chết!

Lặng lặng hút một điều thuốc, Tào Nghiễm Giang âm trầm mắng một tiếng. Sau đó, cầm điện thoại gọi đến cho một lão đại để nhờ giải quyết việc này.

- Số điện thoại này hiện không liên lạc được....

Điện thoại được gọi thì giọng nói của tiểu thư vang lên.

Từ chối không nghe.

Bên tai nghe được giọng nói này thì sắc mặt của Tào Nghiễm Giang liền thay đổi.

Hắn và vị lão đại này có quan hệ cá nhân không tệ, hơn nữa lại là người của phe phái Diệp gia, dưới tình hình như thế mà đối phương lại không nghe điện thoại, điều này làm cho Tào Nghiễm Giang có chút không tốt.

Tào Nghiễm Giang lấy lại tinh thần, sau đó lại bấm thêm một lần nữa nhưng kết quả vẫn như cũ.

Chẳng.... Chẳng lẽ là đang mở hội nghị?

Sắc mặt Tào Nghiễm Giang liên tục biến đổi, trầm mặc vài giây, hắn lại bấm số điện thoại của một vị đảm nhận chức trong Kỳ Ủy.

- Số điện thoại ngài vừa gọi....

Vẫn như cũ, vẫn cự tuyệt.

Vị lão đại này vẫn cự tuyệt không nghe máy, làm cho Tào Nghiễm Giang cảm thấy càng ngày càng bất an.

“ Reng ... Reng..”

Lúc này đột nhiên điện thoại của hắn rung lên, là người ở Yên Kinh gọi đến.

Nếu là lúc bình thường thì chắc chắn Tào Nghiễm Giang sẽ không nhận, nhưng mà lúc này thấy được số điện thoại này thì Tào Nghiễm Giang liền lập tức bắt máy:

- Aloo, vị nào?

- Tào Nghiễm Giang , lãnh đạo thật thất vọng đối với anh.

Trong lúc Tào Nghiễm Giang đang lo lắng chờ đợi thì trong điện thoại lại truyền ra một giọng nói quen thuộc, đồng thời vô cùng uy nghiêm:

- Kế tiếp, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ông nhất định phải quản tốt cái miệng của mình lại.

- Lặng thư ký. .

”Đô. . . Đô. . .”

Không đợi Tào Nghiễm Giang nói cái gì, đầu bên kia điện thoại, người được gọi là Lặng thư ký liền cúp điện thoại.

Nghe được tiếng cúp điện thoại thì sắc mặt Tào Nghiễm Giang liền xanh mét.

Khuôn mặt hắn hiện lên vẻ sợ hãi.

Sợ hãi từ tận trong xương tủy.

”Bịch!”

Ngay sau đó, tay phải của hắn buông xuống, điện thoại di động liền rớt xuống sàn nhà.

Hắn cũng không cúi người nhặt lên, mà là xụi lơ trên mặt đất, 2 mắt vô thần nhìn trần nhà, thì thào tự nói:

- Làm sao có thể? Điều này sao có thể? ?

Mặc dù là đã trà trộn vào trong quan trường nhiều năm nhưng mà hắn vẫn không tin.... Không tin tất cả những điều này là sự thật.

“ Két”

Không biết qua bao lâu, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Theo bản năng thì qng ngẩng mặt lên.

Hắn thấy rõ, bdq cùng với nhân vật phụ trách an toàn của Chiết Giang mang theo 4 gã đặc công xuất hiện ở cửa.

- Tào Nghiễm Giang đồng chí, dựa vào chỉ thị của cấp trên, bởi vì ông đã vi phạm kỷ luật cho nên tạm thời đình chỉ công tác của ông.

Nhân vật kia liền mở miệng nói:

- Công tác của ông sẽ để đồng chí Bạch Quốc Du tiếp nhận.

Bạch Quốc Du?

Không trả lời, Tào Nghiễm Giang dường như là đã hiểu được điều gì, chỉ cảm thấy thiên địa thay đổi, sau đó liền hôn mê.

- Mang đi.

Thấy Tào Nghiễm Giang hôn mê thì người phụ trách an toàn liền âm thầm kinh hãi thủ đoạn của Bạch Quốc Du vô cùng nhanh chóng, đồng thời hắn liền hạ lệnh.

Quân cờ của Diệp gia rơi xuống, chiến cuộc đại định.

Trận chiến trên bàn cờ bắt đầu.

189. Chương 189 : Đông Lai Thượng Vị (1)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 189 : Đông Lai thượng vị (1)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Mẹ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Thanh Long sơn trang, lúc này Phương Thế Kiệt đi xuống, nắm tay Phương Hiểu Hồng hỏi.

Trên ghế salon, Phương Hiểu Hồng vẫn không trả lời, 2 mắt vô vô thần nhìn trần nhà, vẫn không nhúc nhích.

Mặc dù nàng không biết tin tức Tào Nghiễm Giang bị ngã ngựa, nhưng mà những chứng cứ kia cũng đủ xé rách phần tình cảm trong 20 năm qua giữa nàng và Tào Nghiễm Giang . Kể từ đó, coi như Tào Nghiễm Giang không bị bắt vì chuyện này thì nàng và Tào Nghiễm Giang sẽ không thể sống chung với nhau được. Thậm chí, nàng không thể cam đoan Tào Nghiễm Giang có trở mặt hay không?

- Mẹ.....

Mắt thấy Phương Hiểu Hồng không nói lời nào, Phương Thế Kiệt nóng nảy. Từ nhỏ hắn đã biết Tào Nghiễm Giang là phụ thân của mình, dưới tình cảnh như thế thì hắn rất quan tâm đến chuyện giữa Tào Nghiễm Giang và Phương Hiểu Hồng .

“ Reng.... Reng...”

Lúc này đây, không đợi Phương Hiểu Hồng mở miệng. Đột nhiên một tiếng chuông cửa vang lên.

- Ai đó?

Nghe được tiếng chuông thì Phương Thế Kiệt rống lớn lên một tiếng, sau đó đứng lên rồi bước nhanh ra mở cửa.

“ Két”

Cửa phòng mở ra, một đám cảnh sát liền xuất hiện ở trước đại sảnh.

- Có chuyện gì? Nếu không có chuyện gì thì các ngài nên ở bên ngoài, không nên vào đây.

Thấy một đám cảnh sát đi vào thì Phương Thế Kiệt không kiên nhẫn nói.

- Mang đi.

Tên chỉ huy cảnh sát lạnh lùng liếc mắt nhìn Phương Thế Kiệt một cái, trầm giọng quát.

”Bá!”

Lập tức có 2 gã cảnh sát liền bước lên khống chế Phương Thế Kiệt .

Đối mặt với biến cố thì Phương Thế Kiệt trực tiếp ngây người.

Phải biết rằng, trước đó đám cảnh sát này đến bảo vệ mình, mà hiện giờ đám người này lại bắt hắn.

- Ông... các ông làm gì?

Trên ghế salon, Phương Hiểu Hồng thấy vậy thì liền nhảy dựng lên, lớn tiếng chất vấn.

- Phương Hiểu Hồng , cô đang bị hoài nghi phạm tội, căn cứ vào chỉ thị của cấp trên thì cô đi cùng với chúng tôi để về điều tra.

Tên chỉ huy thốn thức không thôi, diễn cảm cũng hết sức nghiêm túc.

Nghi phạm?

Nghe được tên chỉ huy nói mấy chữ này thì Phương Hiểu Hồng dường như ý thức được cái gì, cả người chấn động, sắc mặt trắng bệch

Phương Thế Kiệt rống lớn:

- Cậu cùng với ca ca của ta bị giết, các ông không đi bắt hung thủ, lại muốn đến đây bắt mẹ con ta, còn nói mẹ của ta là nghi phạm? Các ông có lắm hay không?

Tên chỉ huy thấy vậy thì cười lạnh, lấy ra một tờ giấy, đưa cho Phương Hiểu Hồng , nói:

- Cô không phải là người trong Hiệp Ủy Viên Z sao? Đây chính là giấy của cấp trên.

Thấy được tờ giấy kia thì Phương Hiểu Hồng chỉ cảm thấy toàn thân mất đi khí lực, hai chân mềm nhũn, ngã ra sau.

- Mang đi.

Tên chỉ huy thấy thế thì liền hạ lệnh.

2 gã cảnh sát liền bước tới mang Phương Hiểu Hồng đi ra ngoài.

- Mẹ... rốt... rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Mắt thấy Phương Hiểu Hồng không chống cự thì Phương Thế Kiệt trợn tròn mắt, vẻ mặt không tin hỏi.

Phải biết rằng trong trí nhớ của hắn thì không có một ai có thể động vào Phương Hiểu Hồng , mà giờ phút này mấy tên cảnh sát cù chuỗi này lại dám hung hăng càn quấy như thế.

- Ta đi cùng các ông, thả con ta ra, con ta không có liên quan đến việc này.

Nghe được Phương Thế Kiệt nói như vậy thì Phương Hiểu Hồng liền tỉnh mộng, nàng trầm giọng nói.

- Con của cô có liên quan đến việc này hay không, không phải chỉ một câu nói của cô là xong.

Tên chỉ huy mặt không đổi sắc:

- Pháp luật sẽ cho mọi người một điều công bằng, mang đi.

Bên tai vang lên lời nói của tên chỉ huy thì Phương Hiểu Hồng thiếu chút nữa tức giận đến hôn mê bất tỉnh!

Mà Phương Thế Kiệt thì điên cuồng mà kêu lớn lên:

- Mẹ... mau gọi điện thoại cho Tào thúc thúc.

Nghe Phương Thế Kiệt nói như thế thì Phương Hiểu Hồng cũng thờ ơ, nàng giống như là một cái xác không hồn đi theo 2 gã cảnh sát ra ngoài.

Giờ phút này, nàng cảm thấy mình đã bước vào vực sâu.

- Mẹ, tại sao mẹ không lên tiếng?

Thấy Phương Hiểu Hồng không nói lời nào, Phương Thế Kiệt liền nóng nảy, rống lớn một tiếng:

- Các ông mau buông ta ra, ta phải gọi điện thoại cho Tào Nghiễm Giang .

“ Bốp”

Tên cảnh sát đang áp giải Phương Thế Kiệt nghe vậy thì liền quay lại tát vào mặt Phương Thế Kiệt một cái.

Phương Thế Kiệt thiếu chút nữa hộc máu, sau đó phẫn nộ:

- Ông... Ông làm gì đó?

- Tiểu tử, nếu không muốn bị giày vò thì im miệng lại, thành thật mà đi.

Tên cảnh sát thấy vậy thì lạnh lùng nói:

- Còn Tào Nghiễm Giang như mày nói, hiện nay ông ta đã bị cấp trên bắt rồi, mày đừng mơ hắn ta có thể đến cứu mày.

Tào Nghiễm Giang bị bắt?

Lúc này đây, Phương Thế Kiệt là sợ ngây người!

Không có khả năng!

Điều này... tuyệt đối không có khả năng!

Hắn giống như là kẻ điên, điên cuồng lắc đầu, hô to:

- Ông... ông nói bậy.

Mất thấy Phương Thế Kiệt còn chưa bỏ ý định thì tên cảnh sát kia liền khinh bỉ mà nhìn Phương Thế Kiệt .

. . .

Lúc này đây, trong cục Công An, toàn bộ mọi người đều ở đây để tham gia hội nghị.

Chủ đề của hội nghị vẫn là vụ án của Cửu Khê Mân Côi.

Biến hóa duy nhất trong buổi hội nghị này là vị trí chủ trò là do Bạch Quốc Du thay cho Tào Nghiễm Giang .

- Chưa vị, bởi vì đồng chí Tào Nghiễm Giang đã vi phạm kỷ cương cho nên công việc của đồng chí ấy do ta đảm nhận.

Đang lúc mọi người bất an thì Bạch Quốc Du mở miệng, giọng nói không nóng không lạnh, không có một chút điểm uy áp. Nhưng mà, chính giọng nói hờ hững đó lại khiến mọi người cảm thấy áp lực rất lớn.

- Lưu cục trưởng, ông hãy nói một chút tình hình đi.

Bạch Quốc Du lại mở miệng nói, giọng nói vẫn không nóng không lạnh.

- Bạch tỉnh trưởng, các đồng chí.

Lưu cục trưởng cố gắng điều chỉnh cảm xúc, trầm giọng nói:

- Sau khi chuyện của Cửu Khê Môn Côi xảy ra thì Tào Nghiễm Giang đồng chí đã lập tức mở hội nghị, hơn nữa lại ra lệnh phong tỏa toàn bộ mọi con đường vào nội thành, lại tiến hành kiểm tra các khách sạn, các quán mát-xa. Tính đến trước mắt thì vẫn chưa phát hiện được tung tích của hung thủ.

- Lưu cục trưởng.

Không đợi Lưu cục trưởng nói hết lời, Bạch Quốc Du đã mở miệng, trực tiếp cắt đứt câu nói của Lưu cục trưởng.

- Bạch tỉnh trưởng cứ nói.

Trong lòng Lưu cục trưởng nhảy dựng lên, trong đôi mắt thoáng hiện một tia kinh hoàng.

- Dựa theo lời nói của ông thì các ông đã xác định được hung thủ rồi, đúng không?

Bạch Quốc Du nhẹ nhàng hỏi.

Lưu cục trưởng liền cả kinh, lông tơ cả người dựng lên, hấn cúi đầu xuống, không dám lên tiếng.

Bạch Quốc Du thấy thế thì ánh mắt liền nhìn qua mọi người trong phòng họp, mọi người thấy vậy thì liền cúi đầu.

Giờ khắc này, không người nào dám nhìn thẳng hấn!

- Tôi không biết vì sao mọi người lại nhận định hung thủ là sinh viên Bùi Đông Lai kia, theo ta được biết thì mọi người không có chứng cứ việc đó là do thanh niên Bùi Đông Lai làm. Mà vụ án phát sinh vào buổi chiều, buổi chiều hôm ấy ở Đông Hải cũng xảy ra chuyện lớn, trong đó người chết là thủ hạ của Phương Chấn .

Bạch Quốc Du thản nhiên nói:

- Cá nhân tôi cho rằng mọi người đã sai lầm, hung thủ không phải là sinh viên gọi là Bùi Đông Lai kia, rất có thể là do báo thù.

- Tôi đồng ý đánh giá của Bạch tỉnh trưởng.

- Tôi cũng đồng ý.

Bạch Quốc Du vừa mới mở miệng thì có 2 người liền mở miệng tỏ thái độ ủng hộ.

- Tôi cũng đồng ý ý kiến của Bạch tỉnh trưởng, đồng thời đề nghị lập tức hủy bỏ lệnh phong tỏa, phái người đến Đông Hải để tìm hiểu rõ mọi chuyện, chờ sau khi điều tra chân tướng của sự việc thì tính tiếp.

Mất thấy 2 người kia tỏ thái độ thì Lưu cục trưởng vội vàng phụ họa.

- Các đồng chí có cái nhìn khác không?

Bạch Quốc Du tỉnh bơ hỏi, ánh mắt nhìn về mấy tên lão đại cảnh sát còn lại.

Nghe được câu hỏi của Bạch Quốc Du thì tất cả mọi người liền lắc đầu.

- Nếu các đồng chí đã thống nhất ý kiến, vậy thì quyết định như vậy đi.

Bạch Quốc Du thấy mọi người lắc đầu thì không nói lời vô ích:

- Tan họp.

Nói xong thì Bạch Quốc Du liền đứng lên, bước ra khỏi phòng họp.

Nhìn bóng lưng Bạch Quốc Du rời đi thì tất cả mọi người đều hít vào một hơi, đồng thời tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu : “ Tên thanh niên gọi là Bùi Đông Lai kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vì sao Bạch Quốc Du lại có thể làm chỗ dựa cho hắn?”

Thế cục thay đổi.

codon.traí

190. Chương 190 : Đông Lai Thượng Vị (2)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 190 : Đông Lai thượng vị (2)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Phương Chấn chết, Tào Nghiễm Giang rút dài, Phương Hiểu Hồng bị bắt.

Chỉ trong 2 ngày mà hàng loạt tin tức được truyền ra làm cho giới thượng lưu ở Hồ Giang phải bàn tán.

Bên trong, Bạch Quốc Du đạp lên hải cốt Tào Nghiễm Giang để thượng vị.

Bên ngoài, tất cả các lão đại ở Hồ Giang rục rịch, hắc đạo Hồ Giang phong vân tái khởi, kẻ thù của Phương Chấn bắt đầu mài dao, chuẩn bị lật đổ địa vị Phương Chấn, hùng bá Hồ Giang.

Người ở phía sau đạo diễn là ai?

Đối mặt với loạn cục, đối mặt với khối bánh ngọt sắp được chia cắt. Các thương nhân, chính khách, hắc đạo kiều hùng, bọn hắn không suy nghĩ nhiều mà đợi sự việc kết thúc để ra tay đoạt miếng bánh ngọt này.

Buổi trưa, trong một tòa nhà rộng lớn gần 300 mét vuông. Thân là mãnh tướng đệ nhất dưới tay của Phương Chấn, Phương Hồng Cường đang ngậm một miếng gà, nhìn ra bên ngoài, trong lòng cũng không biết suy nghĩ cái gì.

- Hồng Cường, bát gia đã chết, đây là cơ hội để anh thượng vị, anh tính khi nào thì sẽ ra tay?

Trong phòng khách, một nữ nhân mặc một bộ sườn xám đi đến sau Phương Hồng Cường, đưa tay ôm lấy Phương Hồng Cường, nhẹ nhàng để đôi môi vào sát tai hắn.

”Ba!”

Đối mặt với sự khiêu khích của nữ nhân thì này Phương Hồng Cường liền sờ trên kiều đồn của nàng, âm hiểm cười nói:

- Bát gia đã chết, trước mắt không biết cảnh sát sẽ làm như thế nào, lại nói, nếu kẻ nào tùy tiện ra tay trước thì cảnh sát tuyệt đối sẽ bắt hắn.

- Ý tứ của anh là muốn đợi thời cơ, sau đó mới ra tay?

Thân là nữ nhân thân cận nhất của Phương Hồng Cường thì mỹ nữ này cũng không phải là bình hoa, ngược lại nàng chính là quân sư của Phương Hồng Cường. Lúc này nghe Phương Hồng Cường nói như thế thì mỹ nữ này liền cười:

- Bản thân em hiểu được, nếu anh không ra tay trước thì những người đó cũng sẽ ra tay tranh giành nhau. Đến lúc đó đầu rơi máu chảy, nghèo cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

- Anh cũng nghĩ như vậy.

Nghe nữ nhân nói như thế thì Phương Hồng Cương nở ra nụ cười sáng lạn, đồng thời bàn tay hẩn thuận thực mò vào giữa 2 chân của nàng, hướng về phía khu hoa viên thần bí.

Nữ nhân này mặt nhẵn như tờ giông như là đang đợi được phét vậy.

“ Két”

Sau đó, coi như Phương Hồng Cương định mang mỹ nhân này quát một trận thì đột nhiên cửa phòng bị người khác đẩy ra, một thân hình cao to liền xuất hiện trước cửa.

”Bá!”

Xem thanh niên mới xuất hiện thì vô luận là Phương Hồng Cương hay là nữ nhân kia đều vô cùng khiếp sợ.

- Xem ra thì chắc hẳn ta nên chậm lại một chút.

Thanh niên kia nhẹ nhàng khép cửa, không chút hoang mang đi vào phòng khách.

Lời nói của thanh niên kia làm cho Phương Hồng Cương cũng nữ nhân kia lấy lại tinh thần, theo bản năng Phương Hồng Cương ôm theo nữ nhân kia đi lui vài bước.

- Ta có thể giết chết Phương Chấn như giết chết một con gà, huống hồ là mày?

Bùi Đông Lai lộ ra một nụ cười khinh thường:

- Cho nên mày không cần phải giãy dụa làm gì.

“ Bộp”

Mặc dù là Phương Hồng Cương và nữ nhân kia hoài nghi Phương Chấn chết trong tay của Bùi Đông Lai nhưng lúc này thấy Bùi Đông Lai nghênh ngang tiến vào phòng mình, hơn nữa hắn lại nói toạc ra như thế thì vô luận là Phương Hồng Cương hay nữ nhân kia cũng sợ ngây người.

- Phương Hồng Cương , 32t, là giám đốc của công ty bảo vệ Bảo Hồ, thân là đệ nhất mãnh tướng dưới tay Phương Chấn , là thủ hạ đắc lực để giải quyết những chuyện trong hắc đạo cho Phương Chấn , được xưng là Tiểu Bát gia.

Phương Hồng Cương liền sợ tới mức đứng ngay tại chỗ, Bùi Đông Lai mỉm cười đi đến bên cạnh sofa, thản nhiên ngồi xuống, cầm một quả táo lên rồi lấy một con dao gọt gọt, mỉm cười nói.

”Hô! Hô!”

Nghe Bùi Đông Lai nói như vậy, lại thấy Bùi Đông Lai gọt táo thì sắc mặt Phương Hồng Cương trắng bệch, hơi thở hấp gấp, còn nữ nhân kia lại bình tĩnh, hướng Bùi Đông Lai thử hỏi:

- Không phải Bùi thiếu muốn đến đây giết chúng ta chứ?

Bùi Đông Lai mỉm cười, sau đó hướng Phương Hồng Cương nói:

- Phương Hồng Cương , trong mắt ta thì nữ nhân bên cạnh mày so với mày thì còn thông minh hơn.

- Rốt cuộc mày muốn làm gì?

Mặc dù vẫn sợ hãi, nhưng mà nghe Bùi Đông Lai nói như thế thì Phương Hồng Cương cũng hiểu rằng Bùi Đông Lai sẽ không giết hắn, lập tức can đảm mở miệng hỏi.

- Nếu ta muốn giết 2 người thì hiện tại các người đã chết rồi.

Bùi Đông Lai vuốt nhẹ quả táo, thản nhiên nói.

”Bá!”

Lại nghe Bùi Đông Lai nói như vậy thì 2 người liền biến đổi sắc mặt, đồng thời trong lòng liền động.

- Phương Chấn đã chết, để lại tập đoàn Bảo Hồ cũng giang sơn hắc đạo ở Hồ Giang.

Bùi Đông Lai nói xong, liền chỉ tay vào quả táo:

- Nó cũng giống với quả táo này, những người bên trong đều muốn cắt một miếng.

Khi nói chuyện thì Bùi Đông Lai liền cắt đứt quả táo:

- Nhưng mà, các người đã quên, vô luận là mày Phương Hồng Cương hay là những kẻ khác, cũng không có một ai có thể động vào.

Phương Hồng Cương nheo mắt lại, mà nữ nhân kia lại suy nghĩ điều gì đó.

- Cho dù các người có lấy được đi chẳng nữa thì cuối cùng tất cả cũng phải nhỏ ra.

Bùi Đông Lai nói xong thì liền đem quả táo kia ném vào rổ, vỗ vỗ tay, hờ hững nói:

- Bởi vì quả táo này đã thuộc về tao.

Ấn? !

Sắc mặt Phương Hồng Cương liền biến đổi, mà nữ nhân kia lại hiểu được cái gì, quay mặt nhìn Phương Hồng Cương nói:

- Hồng Cương, thả tay em ra.

Phương Hồng Cương không có hé răng, chủ động buông nữ nhân kia ra.

- Bùi thiếu, tự giới thiệu, ta gọi là Lý Ngọc .

Sau đó nữ nhân kia liền giới thiệu.

- Phương Hồng Cương , nữ nhân này thoát còn thông minh so với mày, những lời của nàng đại biểu cho mày sao?

Bùi Đông Lai không muốn vòng vo, trực tiếp nói thẳng.

Lý Ngọc nghe vậy thì liền trừng mắt với Phương Hồng Cương , Phương Hồng Cương thấy vậy thì hơi trầm ngâm, sau đó gật đầu:

- Đúng vậy.

- Bùi thiếu, ngài mới nói quả táo kia là của ngài thì ta cảm thấy hơi khoa trương.

Lý Ngọc thấy Phương Hồng Cương gật đầu thì áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, cười nói.

- Nói lý do xem thử.

Bùi Đông Lai có hứng thú nhìn Lý Ngọc , dường như cảm thấy trên người Lý Ngọc có bóng dáng của Quý Hồng nhưng mà so với Quý Hồng thì còn thua xa.

- Ta thừa nhận lấy thực lực của Bùi thiếu thì có thể giết chết những gã dưới tay Phương Chấn dễ như trở bàn tay, đồng dạng, Bùi thiếu cũng có thể uy hiếp bọn chúng.

Lý Ngọc nói:

- Nhưng mà chỉ bằng điểm này thì Bùi thiếu muốn độc chiếm quả táo của Bát gia là điều không có khả năng, thứ cho ta nói thẳng, những thứ Bát gia đã tẩy trắng thì Bùi thiếu rất khó khả năng đoạt được.

- Cho nên ta mới tới tìm cô, nga, không phải, là các người.

Bùi Đông Lai nở nụ cười.

- Chẳng lẽ mày muốn mượn tay của ta, giúp mày đạt được những chuyện này sao?

Phương Hồng Cương tỉnh ngộ.

Nụ cười trên khuôn mặt của Bùi Đông Lai vẫn không giảm:

- Đúng vậy, chính xác hơn là, mày, Phương Hồng Cương phải thần phục tao, làm con chó cho Bùi Đông Lai tao, giúp tao làm tất cả những chuyện này.

- Mày....

Nghe Bùi Đông Lai nói mình làm chó cho hắn thì Phương Hồng Cương thiếu chút nữa ngất đi.

Nếu không phải kiêng kỵ võ lực của Bùi Đông Lai thì hắn đã rút súng bắn chết Bùi Đông Lai rồi.

- Như thế nào? Mày đã làm chó cho Phương Chấn được, chẳng lẽ không muốn làm chó cho tao sao?

Giọng nói Bùi Đông Lai lạnh xuống:

- Nếu tao nhớ không lầm thì mày có 2 thủ hạ tên là Cửu Chỉ và Liên Hoa, đúng không?

Cửu Chỉ và Liên Hoa.

Nghe 2 cái tên này thì khóe mắt Phương Hồng Cương liền giật lên.

Lúc trước, Bùi Đông Lai xảy ra xung đột với Chu Phúc Thái, lúc ấy Chu Phúc Thái đã nói chuyện này cho Phương Chấn nghe, sau đó Phương Chấn liền phái người ra. Kết quả là Cửu Chỉ và Liên Hoa liền ra mặt, nhưng mà cả 2 cũng chẳng thể nào quay trở lại.

Chuyện này đã làm cho Phương Hồng Cương mất đi 2 đại tướng, hơn nữa cũng bị mấy tên trong bang hội cười nhạo.

- Nếu mày đã không muốn làm thì tao cũng sẽ trả lại ân tình lúc trước cho mày, sau đó đi tìm người khác, tao nghĩ rằng sẽ có người nguyện ý làm chó cho tao.

Bùi Đông Lai mở miệng, một lần nữa cầm quả táo lên tay rồi gọt, tràn ngập sát ý.

Thấy hành động của Bùi Đông Lai thì Phương Hồng Cương sợ tới mức sắc mặt của hắn trắng bệch, không dám lên tiếng.

- Bùi thiếu, thật không giấu này, cho dù ngài có giết Hồng Cương rồi đi tìm những người khác, dùng vũ lực uy hiếp bọn chúng thì chưa chắc bọn chúng sẽ làm chó cho ngài. Lùi một bước mà nói, cho dù bọn hắn nguyện ý thì ngài cũng không thể lấy hết được những gì mà Bát gia để lại.

So sánh với Phương Hồng Cương mà nói thì Lý Ngọc lại trấn định hơn, nàng cho rằng Bùi Đông Lai sẽ không giết Phương Hồng Cương .

- Lý do là gì?

Bùi Đông Lai cười hỏi.

- Chính là, tất cả mọi người nguyện ý làm chó cho Bát gia là bởi vì Bát gia mạng lưới rộng rãi, đồng thời Bát gia có thể đem lại lợi ích cho bọn hắn, mà ngài thì lại không làm được điều này.

Lý Ngọc trầm giọng nói.

- Cô cảm thấy rằng nếu là Bạch Quốc Du , hoặc là cả Bạch gia thì như thế nào?

Bạch Quốc Du?

Cả Bạch gia? !

”Bá!”

Không riêng gì Phương Hồng Cương mà ngay cả Lý Ngọc đều cả kinh.

Bọn hắn cùng với rất nhiều người trong Hồ Giang cho rằng lần này chính là do Bạch Quốc Du vận ngã Tào Nghiễm Giang , để Bạch Quốc Du có thể chiếm lấy vị trí của Tào Nghiễm Giang .

Bọn hắn không nghĩ tới việc Bạch Quốc Du thượng vị sẽ có quan hệ tới Bùi Đông Lai .

- Điều.... Điều đó không có khả năng

Khuôn mặt Phương Hồng Cương lộ ra vẻ không tin.

Không riêng gì Phương Hồng Cương mà ngay cả Lý Ngọc cũng hoài nghi, ở nàng xem ra, Bùi Đông Lai làm sao có thể quen biết với Bạch Quốc Du thậm chí là cả Bạch gia?

Không có khả năng?

“ Reng...Reng...”

Điện thoại vang lên, Bùi Đông Lai lấy điện thoại ra, thấy người gọi là Bạch Quốc Du thì hắn liền mỉm cười bắt máy.

- Đông Lai, Tào Nghiễm Giang đã rút dài, hơn nữa ta cũng đã hủy bỏ lệnh truy nã cậu, kế hoạch của cậu có thể bắt đầu triển khai.

Giọng nói của Bạch Quốc Du vang lên, Phương Hồng Cương và Lý Ngọc nghe được vậy thì liền há hốc mồm.

- Đã biết, Bạch thúc.

”Đô. . . Đô. . .”

Điện thoại bị tắt, ánh mắt Bùi Đông Lai nhìn về phía Phương Hồng Cương và Lý Ngọc .

“ Bạch”

Thấy Bùi Đông Lai nhìn mình, Phương Hồng Cương liền giống như một con chó TQ quỳ rạp xuống đất:

- Sau này, tôi Phương Hồng Cương chính là con chó của Bùi thiếu, Bùi thiếu chỉ hướng Đông, tôi sẽ không dám đi về hướng Tây.

Bùi Đông Lai mỉm cười, nắm chặt quả táo trong tay.

Phong ba hắc đạo ở Hồ Giang sắp tới, Đông Lai thượng vị.

codon.tra

191. Chương 191 : Đông Lai Thượng Vị (3)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 191 : Đông Lai thượng vị (3)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Khách sạn Hoa Bắc là một trong những khách sạn tốt nhất ở Hồ Giang, nằm ở sát bên Tây Hồ nên nơi này vô cùng an tĩnh.

Đám người Hạ Y Na qua đêm ở đây.

Lúc này đây trong phòng, tất cả mọi người đều có mặt. Ai cũng trầm mặc không nói gì.

- Điều tại ta, nếu ta không đề nghị mọi người đến Hàng Châu thì Đông Lai cũng sẽ không xảy ra chuyện.

Ngô Vũ Trạch mở miệng nói, ngữ khí đầy vẻ tự trách.

Đêm qua, hắn say đến bất tỉnh nhân sự, thẳng đến sáng sớm đứng lên mới biết được Bùi Đông Lai bị truy nã, trong lòng hắn đã ngập tràn áy náy.

- Vũ Trạch, ai cũng không nghĩ ra sẽ phát sinh chuyện như vậy, chú không cần phải tự trách.

Nghe được Ngô Vũ Trạch nói như thế thì Cổ Văn Cảnh thì vội lấy bả vai Ngô Vũ Trạch , an ủi nói.

Mắt Ngô Vũ Trạch đỏ hồng, cúi đầu hút thuốc, không có nói cái gì nữa. Tất cả mọi người đều trầm mặc, không biết làm gì nữa.

Đối với mọi người mà nói thì chuyện ngày hôm qua giống như là trắng trong nước vậy, có vẻ không chân thật.

- Hạ Y Na đâu?

Mắt thấy không khí có chút áp lực, Cổ Văn Cảnh mở miệng hỏi.

- Buổi sáng mình đã đi tìm Hạ tỷ nhưng Hạ tỷ lại không mở cửa, sau đó mình lại tiếp tục gõ cửa nhưng mà Hạ tỷ vẫn không muốn nhìn chúng ta.

Tăng Khả Tâm nhỏ giọng nói.

Tăng Khả Tâm vừa nói xong thì tất cả mọi người đều im lặng.

Trước kia, bọn hắn cảm thấy Hạ Y Na tò mò với Bùi Đông Lai , nhưng mà càng ngày bọn hắn càng thấy quả thật là Hạ Y Na đã động tâm đối với Bùi Đông Lai .

Lúc này đây, Hạ Y Na mặc quần áo, dựa vào đầu giường, suy nghĩ xuất thần.

Ngay khi biết được cha cùng ông ngoại của mình không có cách nào để cứu Bùi Đông Lai thì Hạ Y Na giống như là trút hết khí lực. Sau khi đến khách sạn thì nàng tự nhốt mình ở trong phòng, cả một đêm không chợp mắt.

Đối với Hạ Y Na mà nói thì một đêm này chính là đêm mà nàng khó quên nhất.

Nàng không biết vì sao mình lại thích Bùi Đông Lai , nàng chỉ cảm thấy rằng hiện tại hình bóng của Bùi Đông Lai đang dần dần rời xa nàng.

“ Reng...Reng..”

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên. Nghe được như vậy thì Hạ Y Na cũng không lập tức nghe máy, vẻ mặt nàng mờ mịt cảm thấy ai phôn lên, chuẩn bị cúp điện thoại.

Dường như... Nàng không có tâm tư nghe điện thoại.

Ách?

Đột nhiên, nàng nhìn thấy người gọi là Bùi Đông Lai .

Nàng cứ ngơ ngác nhìn.

“Hô! Hô!”

Hô hấp của nàng bỗng trở nên dồn dập, nàng nhắm mắt lại, dùng sức lắc đầu một cái, sau đó mở mắt ra, cố gắng làm cho mình nhìn rõ ràng một ít.

Sau khi thấy được đây là sự thật thì Hạ Y Na không do dự gì, kích động mà nhún nút nghe máy.

- Hạ Y Na là tớ, Bùi Đông Lai .

Đầu bên kia điện thoại, Bùi Đông Lai đang ngồi trên một chiếc Audi A8 trở về Đông Hải mở miệng nói.

- Cậu.... Cậu đang ở đâu?

Hạ Y Na ngừng thở, kích động hỏi.

- Tớ đang đi làm một việc quan trọng cho nên phải về Đông Hải trước.

Bùi Đông Lai lại hỏi:

- Tối hôm qua mọi người không có việc gì chứ?

- Không phải là cậu bị truy nã sao? Hơn nữa cả Hàng Hồ đều bị phong tỏa, làm sao cậu trở về Đông Hải được?

Theo bản năng Hạ Y Na mở miệng hỏi thăm.

- Chuyện tối hôm qua chỉ là một hiểu lầm, là cảnh sát nghĩ sai rồi, lệnh truy nã vừa rồi đã được gỡ bỏ.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng Bùi Đông Lai không có nói rõ tình hình thực tế cho Hạ Y Na biết.

- Thật... Thật sao?

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì Hạ Y Na liền kích động, cả người liền đứng dậy.

- Ủh.

Nghe được vẻ vui sướng trong giọng nói của Hạ Y Na thì Bùi Đông Lai liền hiểu được Hạ Y Na đã quan tâm đến mình. Trong lòng hắn cảm thấy ấm áp, đồng thời mang theo vài phần bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn nói sáo, nhưng mà hắn không muốn nói cho Hạ Y Na biết tất cả những việc kia đều do hắn làm.

Dù sao thì đó cũng là một việc tối tăm.

- Thật tốt quá. . . Thật tốt quá.

Thấy Bùi Đông Lai không có việc gì, Hạ Y Na giống như là một chú cún con, cả người nhảy trên giường.

- Bùi Đông Lai , cậu cũng không biết, sau khi chúng tớ biết được việc này thì ai ai cũng tỏ ra lo lắng..

Sau đó, Hạ Y Na bắt đầu kể công với cách mạng.

Bùi Đông Lai cười khổ:

- Thật có lỗi, tối hôm qua xảy ra một số chuyện đặc thù nên mình không có cách nào liên lạc với mấy bạn.

- Được rồi, không ai trách cậu, cậu cứ an tâm.

Hạ Y Na rộng lượng nói:

- Không phải cậu nói là phải trở về Đông Hải làm một số chuyện quan trọng ư, cậu cứ đi làm đi, tớ sẽ đem tin tức cậu không có chuyện gì nói cho mấy người bạn họ biết.

- Tốt.

Bùi Đông Lai nói xong, do dự một chút:

- Cảm ơn cậu, Hạ Y Na .

- Cảm ơn cái đầu cậu chứ cảm ơn, đừng có cùng tỷ cãi láo nữa, cứ như vậy đi, gặp lại tại Đông Hải.

Hạ Y Na cũng không có nói chuyện tối qua bản thân mình muốn cứu Bùi Đông Lai nên đã thức trắng một đêm. Ngược lại, nàng cười mắng một câu, sau đó liền trực tiếp cúp điện thoại.

”Đô. . . Đô. . .”

Sau khi cúp điện thoại thì Bùi Đông Lai cười khổ, sau đó hắn lại bấm số điện thoại của Liễu Nguyệt .

- Liễu tỷ, Tào Nghiễm Giang đã rút đài, Bạch Quốc Du đã thay thế hắn, tỷ hãy kêu bọn hacker dừng lại đi.

Điện thoại chuyển được, Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói.

Đêm qua, Bùi Đông Lai đã cùng Bạch Quốc Du đạt được mục đích hợp tác, sau đó hắn liền gọi điện thoại cho Liễu Nguyệt , nói nàng thông qua đám hacker tung lên những tin tức có liên quan đến Tào Nghiễm Giang .

Lúc này, nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì Liễu Nguyệt có chút kinh ngạc:

- Nhanh như vậy ư?

Thấy được Liễu Nguyệt kinh ngạc, Bùi Đông Lai không phải không thừa nhận Bạch gia quả thật là danh bất hư truyền, năng lực quả thật là không thể tưởng tượng được.

- Đông Lai, nếu Bạch Quốc Du đã thay Tào Nghiễm Giang thì chắc hẳn đã hủy bỏ lệnh truy nã đối với cậu rồi?

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Liễu Nguyệt nghĩ tới điều gì, hỏi.

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, sau đó trầm ngâm một chút, hỏi:

- Đúng rồi Liễu tỷ, tình huống hiện tại bên Đông Hải như thế nào rồi?

- Cậu lợi dụng người Phương Chấn thủ tiêu người Quý Hồng , Quý Hồng chẳng những bị tổn thương trầm trọng, hơn nữa nàng ta lại bị Trần Anh theo dõi.

Nói đến Quý Hồng thì Liễu Nguyệt cảm giận không thời, đồng thời nàng không nhịn được mà cảm thán Bùi Đông Lai . Nàng cũng Quý Hồng tranh đấu mười mấy năm, lần này rơi vào thế hạ phong, đột nhiên Bùi Đông Lai lại ra tay giúp đỡ, chẳng những giúp nàng từ nguy thành an, mà còn khiến cho Quý Hồng phải té đầu.

- Hiện tại Quý Hồng đang ở đâu?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Nghe nói đêm qua nàng ta đã bị Trần Anh đem đi.

Liễu Nguyệt nói xong, nhịn không được hỏi:

- Đông Lai, cậu muốn làm gì?

- Tính toán đi tìm nàng.

Bùi Đông Lai cũng không giấu diếm mục đích trở về Đông Hải lần này.

- Tìm nàng ta?

Lời nói của Bùi Đông Lai khiến Liễu Nguyệt hoảng sợ, nàng khó hiểu hỏi:

- Đông... Đông Lai, nói vậy chắc hẳn đã biết chuyện tối qua là do cậu làm, như vậy thì nàng sẽ hận cậu thấu xương. Cậu đi tìm nàng không phải là tương đương dẽ vào miệng cọp, sẽ rất nguy hiểm.

- Yên tâm đi Liễu tỷ, nàng sẽ không dám đụng đến ta, cũng không thể động được ta.

Về mặt Bùi Đông Lai tự tin nói.

- Chẳng... Chẳng lẽ cậu đã đạt tới cảnh giới Âm Kính?

Liễu Nguyệt chột búng tỉnh.

Bùi Đông Lai thừa nhận:

- Đúng vậy, tối qua cùng thủ hạ của Phương Chấn giao thủ, cuối cùng ta đã từ trong quyết đấu đột phá.

- Quý Hồng đã đạt tới cảnh giới Âm Kính, cậu cũng thế, nói như vậy thì quả thật nàng ta không thể động vào cậu.

Nghe Bùi Đông Lai nói vậy thì Liễu Nguyệt yên lòng, đồng thời nàng có chút nghi hoặc, hỏi:

- Bất quá... cậu tìm nàng ta để làm gì?

- Thu phục nàng.

Sông Hoàng Phố có chôn hài cốt, cũng là nơi chôn dã tâm của nhiều người.

Thiếu niên đi ra từ trong núi, 3 tháng sau khi bước vào Đông Hải, lần đầu tiên lộ ra dã tâm.

codon.traí

192. Chương 192 : Đông Lai Thượng Vị (4)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 192 : Đông Lai thượng vị (4)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Trần đội trưởng, nếu có việc gì thì cô cứ gọi, điện thoại của tôi lúc nào cũng mở, cô cứ gọi.

Bên trong một văn phòng của cục cảnh sát, Quý Hồng mỉm cười ngồi đối diện với Trần Anh.

- Tốt nhất là cô đừng để ta nắm lấy nhược điểm, nếu không ta tuyệt đối sẽ không tha cho cô.

Đối mặt với vẻ mặt tươi cười của Quý Hồng thì Trần Anh vẫn không tỏ thái độ gì, giọng nói lạnh như băng.

- Trần đội trưởng nói quá lời, một người an phận thủ thường như tôi đây làm sao có thể phạm pháp được?

Quý Hồng cười cười, dường như nàng không sợ Trần Anh uy hiếp. Nhưng mà nàng cũng biết nếu mình hoàn toàn chọc giận Trần Anh thì cho dù Trần Anh không có chứng cứ chuyện tối qua là do nàng làm nhưng mà Trần Anh cũng có thể lấy lý do mời nàng để hiệp trợ điều tra, vì vậy nàng cũng không có khiêu khích nữa:

- Trần đội trưởng, hiện tại tôi có thể rời đi được chưa?

- Có thể.

Mặc dù Trần Anh muốn lưu Quý Hồng lại để thẩm vấn nhưng mà nàng không thể làm trái mệnh lệnh ở phía trên, nàng lạnh lùng nhìn Quý Hồng, gần từng chữ:

- Hiện tại, cô không được phép rời khỏi Đông Hải.

- Không thành vấn đề.

Quý Hồng sáng khoái đáp ứng rồi đứng dậy, dưới ánh mắt lạnh như băng của Trần Anh, nàng bước ra khỏi phòng.

10' sau.

Quý Hồng đi ra khỏi sở cảnh sát.

Bên ngoài sở cảnh sát, chiếc Rolls-Royce Phantom đã đứng đợi ở đây gần 12 tiếng đồng hồ.

Trong ô tô, Ân Ly cả một đêm không ngủ thấy Quý Hồng bước ra thì vội vàng xuống xe:

- Quý tỷ, tỷ không sao chứ?

- Không có việc gì.

Quý Hồng cười âm trầm, nói.

Tất cả chuyện này đơn giản là tối hôm qua đối với nàng quả thật là giống với một cơn ác mộng.

Tối qua, bởi vì Bùi Đông Lai ra tay nên kế hoạch của nàng hoàn toàn thất bại, những mảnh tướng trong Mảnh Hổ bang bị tổn thất nặng nề mà chính bản thân nàng cũng bị Trần Anh thẩm vấn suốt 12 tiếng đồng hồ.

Có lẽ biết tâm tình Quý Hồng không tốt cho nên Ân Ly không nói nữa, nàng chủ động mở cửa xe để Quý Hồng bước vào. Sau đó nàng cũng vào rồi khởi động ô tô.

- Tính hướng hiện tại như thế nào?

Ô tô khởi động, Quý Hồng nhẹ nhàng xoa nhẹ huyệt Thái Dương, trầm giọng hỏi.

- Đêm qua sau khi cảnh sát xuất động thì người của chúng ta cũng không bị tập kích nữa, Liễu Nguyệt cũng không có động thủ, tình thế đã ổn định trở lại.

Ân Ly lập tức báo:

- Bất quá, những người chúng ta phái đi đã bị cảnh sát bắt lấy, lần này Trần Anh đã ra tay, cho nên những người kia căn bản là không thể đưa ra được.

- Hắc, nếu nàng muốn điều tra thì cứ để nàng điều tra đi.

Quý Hồng giận quá mà cười, sau đó lại hỏi:

- Bên Hàng Hồ thế nào?

- Tình huống bên ấy có chút kỳ lạ, đêm qua phụ tử Phương Chấn chết sau đó Tào Nghiễm Giang tự mình chủ trì đại cục, ra lệnh phong tỏa toàn bộ Hàng Hồ hơn nửa lại ra lệnh truy nã Bùi Đông Lai .

Ân Ly nói tới đây, lông mày nhíu lại, giọng nói có chút phức tạp:

- Bất quá, sáng sớm hôm nay đã xảy ra một chuyện lớn, Tào Nghiễm Giang đột nhiên bị rút đài, Bạch Quốc Du đã thay vị trí của hắn, mặt khác Phương Hiểu Hồng cùng Phương Thế Kiệt đã bị cảnh sát mang đi, đang bị điều tra.

Nghe được Ân Ly nói như thế thì Quý Hồng liền khiếp sợ.

Hiển nhiên... Nàng không ngờ rằng tình hình sẽ trở thành như vậy.

- Bùi Đông Lai đâu?

Quý Hồng vội vàng hỏi.

- Hiện tại, cảnh sát ở bên Hàng Hồ đã hủy bỏ lệnh truy nã hắn, hơn nữa còn bỏ phong tỏa, vẫn chưa xác định được vị trí cụ thể của hắn.

Ân Ly nói rõ.

Lúc này đây, Quý Hồng không có hé răng, mà là cau mày, lâm vào trầm tư.

Thân là đại tỷ của Đông Hải thì Quý Hồng rất rõ, Tào Nghiễm Giang ở Hàng Hồ thậm chí là ở Hồ Giang có địa vị như thế nào, đồng thời nàng cũng biết Tào Nghiễm Giang là một thành viên trong phe phái Diệp gia.

Dưới tình hình như thế, trong một đêm Tào Nghiễm Giang rút đài, Bạch Quốc Du cướp lấy vị trí của hắn. Điều đó đã làm nàng kinh sợ.

- Đúng rồi, Quý tỷ.

Mất thấy Quý Hồng trầm mặc, Ân Ly nhớ ra cái gì đó, lại nói:

- Sở dĩ Tào Nghiễm Giang té đài là do ở trên mạng đưa tin hắn vi phạm kỷ luật. Tất cả mọi chuyện như chuyển tiền cho Phương Hiểu Hồng hay là làm ô dù cho Phương Chấn đều được ghi rõ ràng.

- Lấy thế lực Tào Nghiễm Giang , cho dù vài tin đó có bị đưa ra cũng sẽ không rơi đài, hiện giờ trong một đêm mà hắn đã rút xuống, về chuyện này tất có vấn đề lớn.

Quý Hồng trầm tư nói.

Ân Ly do dự một chút, nói :

- Quý tỷ, ta hoài nghi những chứng cứ đó có quan hệ với Bùi Đông Lai .

- Nếu như cô nói hắn có quan hệ thì như vậy những chứng cứ đó đã rơi vào tay Bùi Đông Lai , sau đó hắn tung lên mạng.

Quý Hồng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ân Ly , cô nói Bạch Quốc Du muốn mượn việc này để vận ngã Tào Nghiễm Giang hay là hắn có được chứng cứ từ trong tay Bùi Đông Lai rồi sau đó vận ngã Tào Nghiễm Giang ?

Ân Ly không dám mở miệng, lý trí nói cho nàng biết, nếu Tào Nghiễm Giang rút đài nhanh như vậy, chứng tỏ Bạch Quốc Du đã nắm lấy chứng cứ của Tào Nghiễm Giang trong tay. Kể từ đó, nếu là những chứng cứ này từ Bùi Đông Lai đưa ra thì đáp án không nói cũng biết.

Ngay cả Ân Ly cũng đoán được điều này huống hồ là một người thông minh như Quý Hồng .

Trong lúc nhất thời, trong xe liền lâm vào trầm mặc.

“ Reng... Reng..”

Đột nhiên tiếng điện thoại vang lên.

Quý Hồng thấy vậy thì liền cầm điện thoại lên, thấy người gọi tới thì nàng không thể tưởng tượng được.

Bùi Đông Lai.

Suy nghĩ một chút, Quý Hồng liền nghe máy.

- Tin tức của Đông lai đệ đệ thật nhanh, tỷ tỷ vừa mới ra khỏi sở cảnh sát thì liền gọi điện cho tỷ tỷ.

Nàng vẫn mở miệng nói mình là tỷ tỷ, bất quá trên mặt nàng không có vẻ nũng nịu tươi cười.

- Quý lão bản, có hứng thú cùng ta ra bãi ở phía sau gặp mặt không?

Đầu bên kia điện thoại, Bùi Đông Lai vừa lái xe, một bên cầm di động hỏi.

Thấy Bùi Đông Lai chủ động gặp mặt thì Quý Hồng cũng không trả lời, nàng trầm ngâm, trong chốc lát mới cười nói:

- Trong lòng ta có nhiều nghi vấn muốn hỏi Đông Lai đệ đệ, nếu Đông Lai đệ đệ đã chủ động thì tỷ tỷ cung kính không bằng tuân mệnh.

- Tốt, một tiếng sau, không gặp không về.

Thấy Quý Hồng đáp ứng gặp mặt, Bùi Đông Lai liền đáp, sau đó hắt liền cúp điện thoại.

”Đô. . . Đô. . .”

Quý Hồng cũng để điện thoại xuống, cau mày, trong lòng cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Ân Ly mơ hồ nghe được cuộc đối thoại giữa Quý Hồng và Bùi Đông Lai , nhưng mà mắt thấy Quý Hồng không nói gì thì nàng cũng trầm mặc.

. . .

Ngay khi Bùi Đông Lai đến bờ sông thì từ trong đám người hắc cũng không tìm thấy bóng dáng của Quý Hồng .

Đối với lần này Bùi Đông Lai cũng không rời đi, hắc dựa vào lan can, đem ánh mắt nhìn về phía trước.

Ba tháng trước.

Lần đầu tiên hắc đứng chỗ này nhìn lên đỉnh tháp Đông Phương Minh Châu phía trước.

Hôm nay.

Hắc vẫn đứng chỗ này nhưng mà không nhìn lên, mà là nhìn thẳng.

- Đông Lai đệ đệ thật sự rảnh rồi, lại có thể đứng ở nơi này ngắm cảnh.

Không biết qua bao lâu, một mùi nước hoa liền bay vào trong mũi của hắc, giọng nói quen thuộc từ phía sau vang lên.

Dưới ánh mắt trời, Quý Hồng không để ý đến ánh mắt của những nam nhân bên cạnh, vẻ mặt âm tình bất định nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai , trong lòng nàng tràn đầy tò mò. Rốt cuộc là Bùi Đông Lai dựa vào cái gì mà có thể yên tâm đứng đây ngắm cảnh?

- Cô đã đến rồi, Quý lão bản.

Sau đó, Bùi Đông Lai xoay người, mỉm cười.

- Đông Lai đệ đệ, hôm qua người đã làm hư chuyện tốt của ta, chẳng lẽ người không sợ ta ám toán người sao?

Nhìn nụ cười trên mặt Bùi Đông Lai , Quý Hồng nhú mày/

- Nếu như là Phương Chấn thì ta sẽ lo lắng bị ám toán nhưng người đó là cô thì ta sẽ không sợ.

Bùi Đông Lai vẫn tươi cười, tự tin:

- Bởi vì cô là một người thông minh, mà người thông minh thì lại hiểu rất nhiều.

- Cậu thật tự tin.

Quý Hồng cũng không thấy Bùi Đông Lai có biến hóa gì, nàng trầm giọng nói:

- Đồng dạng, suy đoán của cậu rất chính xác, nói đi, mục đích của cậu là gì?

- Cô cảm thấy thế nào?

Bùi Đông Lai đem bóng cao su đá trả lại cho Quý Hồng.

Quý Hồng nhú mày:

- Nếu ta đoán được thì cũng sẽ không đến đây.

- 3 tháng trước, lần đầu tiên bước vào Đông Hải, ta đã đứng chỗ này để hỏi mình, rằng bản thân có thể mất bao lâu mới bước lên được tòa tháp Đông Phương Minh Châu.

Bùi Đông Lai nói xong liền đem ánh mắt ngó về phía trước:

- Hiện tại, ta đã biết được đáp án.

Quý Hồng không nói gì, âm thầm suy nghĩ ý tứ của Bùi Đông Lai , nàng càng nhú mày chặt hơn.

- Tiếp tục làm địch của ta hoặc giúp ta làm việc.

Vài giây say, Bùi Đông Lai quay đầu, vẽ mặt bình tĩnh nhìn khuôn mặt Quý Hồng , hờ hững nói:

- 2 con đường, cô chọn đi.

codon.traid

193. Chương 193: Đông Lai Thượng Vị (5)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 193: Đông Lai thượng vị (5)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Nàng nằm mơ cũng không ngờ rằng Bùi Đông Lai lại muốn thu phục nàng.

Điều này làm cho nàng trực tiếp bị sợ ngây người!

Nếu không phải nàng biết hành động tối hôm qua là do Bùi Đông Lai làm thì nàng nhất định cho rằng đầu của Bùi Đông Lai đã bị nhét đầy bã đậu.

Mặt Bùi Đông Lai vẫn không đổi sắc.

”Khanh khách. . .”

Vài giây sau, Quý Hồng nở nụ cười, nàng cười ngây ngốc khiến 2 ngọn núi hùng vĩ trước ngực rung lên, làm cho đám nam nhân xung quanh chú ý đến.

Bùi Đông Lai cũng không có ngăm nhìn, hần mỉm cười hỏi:

- Quý lão bản, chẳng lẽ cô cho rằng việc này rất đáng cười sao?

- Đông Lai đệ đệ, ta cho rằng đây là việc buồn cười nhất mà ta đã từng nghe.

Nghe được Bùi Đông Lai hỏi như thế thì Quý Hồng liền ngưng cười, nàng nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai :

- Đông Lai đệ đệ, từ sau khi ta đến Đông Hải thì có không biết bao nhiêu nam nhân muốn chinh phục ta, nhưng mà, tính đến trước mắt, còn chưa có ai làm được. Thật sự ta rất tò mò, dựa vào cái gì mà cậu nói ra những lời cuồng vọng như thế?

Nói tới đây, Quý Hồng dừng lại một chút, trong con ngươi hiện lên một tia hài hước:

- Chẳng lẽ chỉ bằng việc cậu đạt đến cảnh giới Âm Kinh? Hay là chuyện giết Phương Chấn ?

- Những việc này cũng đúng nhưng mà không phải là tất cả.

Bùi Đông Lai thản nhiên nói.

- Được rồi, vậy mời Đông Lai đệ đệ nói, tỷ tỷ xin mở tai lắng nghe.

Quý Hồng vẫn cười, nhưng mà trong nụ cười mang theo vẻ trào phúng cùng với vài phần tức giận.

- Giống như lời cô nói, đích thật là Phương Chấn đã chết trong tay của ta, đồng thời dựa vào việc ta hợp tác với Bạch Quốc Du để vận ngã Tào Nghiễm Giang, hơn nữa lại đem Phương Hiểu Hồng đưa vào ngục.

Đối mặt với vẻ mặt hài hước của Quý Hồng , Bùi Đông Lai chậm rãi mở miệng, giọng nói không lớn nhưng cũng Quý Hồng nghe rõ.

Hợp tác với Bạch Quốc Du ...

Nghe được những lời này thì nụ cười trên mặt Quý Hồng liền biến mất.

- Đồng dạng, ta còn có thể khiến Phương Hồng Cương thần phục ta, ta nghĩ, phía trên có Bạch Quốc Du thậm chí là có Bạch gia làm chỗ dựa, lại có Phương Hồng Cương bán mạng cho ta, ta muốn được những gì của Phương Chấn ở Hàng Hồ, cũng không phải là khó a?

Có lẽ là thấy được vẻ mặt khiếp sợ của Quý Hồng cho nên Bùi Đông Lai híp mắt cười, hỏi.

Quý Hồng trầm mặc.

Nàng cũng biết rằng thực lực của Bạch gia hùng mạnh như thế nào.

Hiểu được điểm này, Quý Hồng rất rõ, nếu quả thật những lời Bùi Đông Lai nói là sự thật thì việc Bùi Đông Lai nắm giữ tất cả mọi việc ở Hồ Giang cũng không phải là quá khó.

- Đương nhiên, ta có hay không những thứ này cũng không quan trọng, dù sao thì đại bản doanh của cô cũng ở Đông Hải.

Bùi Đông Lai chậm rãi nói:

- Ta nghĩ rất đúng, Bạch Quốc Du , Bạch gia, đây là những thứ mà ta dựa vào.

- Ta tạm thời tin cậu, cứ nói tiếp.

Quý Hồng nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai , dường như nàng muốn nhìn thấu tâm tư của Bùi Đông Lai .

Bùi Đông Lai cũng không có sợ hãi, vẫn tiếp tục nói:

- Nói vậy thì chắc hẳn Quý lão bản còn nhớ việc ta lợi dụng thủ hạ của Phương Chấn để giết người của cô?

- Nữ nhân luôn nhớ dai.

Trong đôi mắt Quý Hồng hiện lên lửa giận:

- Mà ta thì lại nhớ dai hơn những nữ nhân bình thường, cậu cảm thấy ta sẽ quên sao?

- Cô không quên là tốt.

Bùi Đông Lai không thêm để ý lửa giận của Quý Hồng , cười nói:

- Bởi vì chuyện tối qua mà Trần tỷ đã chú ý đến cô. Tuy rằng bên ngoài cô tẩy trắng khiến cho Trần tỷ không tìm được một chút chứng cứ gì, nhưng mà dựa vào chuyện tối qua thì ta có thể để cô mang một cái tội danh trên người.

Nói tới đây, Bùi Đông Lai dừng lại một chút, nụ cười trên mặt dần dần chuyển lạnh:

- Trước khi ta trở về Đông Hải thì ở Hàng Hồ đã bỏ lệnh truy nã của ta. Cảnh sát Hàng Hồ đã đến Đông Hải để điều tra, cô nói nếu ta đem chuyện này đổ lên đầu cô thì sẽ ra sao?

“”

Nghe Bùi Đông Lai nói những lời này thì tim Quý Hồng không khỏi đập nhanh.

Tối hôm qua, Bùi Đông Lai lợi dụng thủ hạ của Phương Chấn phát động đánh úp Mạnh Hổ bang, khiến Mạnh Hổ bang thảm trọng.

Dưới tình hình như thế, nếu đem chuyện Phương Chấn bị giết đổ lên đầu người mình thì đó cũng là chuyện hợp lý.

Càng quan trọng hơn là Quý Hồng hiểu được, hiện giờ ở bên Hồ Giang kia người chủ trì vụ án là Bạch Quốc Du , nếu Bạch Quốc Du là chỗ dựa vững chắc của Bùi Đông Lai thì đúng như vậy, việc này sẽ đổ trên người của nàng.

- Cách nói này cũng có thể chấp nhận.

Mất thấy vẻ mặt Quý Hồng âm tình bất định, Bùi Đông Lai tiếp tục đổ dầu vào lửa:

- Chắc hẳn là cô không quên việc huấn luyện quân sự ở ĐH Đông Hải. Lúc ấy Tôn Tường Vân muốn vì nhi tử mình mà lấy lại công đạo. Lúc đó, dường như tất cả mọi người đều cho rằng Tôn Tường Vân gặp vận khí kém, đụng phải Trần tỷ một người ghét ác như cừu, bởi vì nàng đứng về phía chính nghĩa cho nên thuận tay giúp ta. Nhưng mà... sẽ không ai nghĩ đến quan hệ giữa ta và Trần tỷ.

Mặc dù là Bùi Đông Lai không nói quan hệ giữa hắn và Trần Anh là như thế nào, nhưng mà Bùi Đông Lai mở miệng là Trần tỷ, đóng miệng cũng là Trần tỷ. Điều này làm cho Quý Hồng ý thức được gì đó.

Về mặt của nàng lại trầm trọng hơn.

- Trần tỷ là một người ghét ác như cừu, coi như không có chuyện tối qua, lấy tính cách của tỷ ấy thì tỷ ấy sẽ nhìn chằm chằm vào cô. Nếu ta lợi dụng Bạch Quốc Du đem chuyện Phương Chấn đổ lên đầu cô, hơn nữa nói cho Trần tỷ biết, cô đã từng vài lần phái người giết ta, cô nói đến lúc đó Trần tỷ sẽ làm gì?

Bùi Đông Lai cười híp mắt hỏi.

Vẫn không có trả lời, vẻ mặt Quý Hồng trở nên khó coi.

- Trần tỷ sẽ không bỏ qua cho cô. Đương nhiên là cô có thể lợi dụng mạng lưới quan hệ bạch đạo để không thêm để ý chuyện này, mà ta cũng thừa nhận, ở Đông Hải thậm chí là ở vùng tam giác Trường Giang này thì cô là người có thế lực nhất nhưng mà cô nghĩ lại xem. Giữa cô và Bạch gia, Trần tỷ thậm chí cả Liễu tỷ thì bên nào lợi hại hơn?

”Hô! Hô!”

Hơi thở Quý Hồng càng lúc càng trở nên dồn dập, sát ý trong đôi mắt càng ngày càng đậm.

Dường như là Bùi Đông Lai sẽ không lo lắng Quý Hồng động thủ, hất lạnh lòng nói:

- Mặt khác cô chớ quên, Trần tỷ chính là xuất thân từ Long Nha. Mạng lưới tình báo của Long Nha còn mạnh hơn so với cô tưởng tượng. Cô cho rằng cô tẩy trắng có thể giấu được Trần tỷ hay sao, đến lúc đó, không nói Trần tỷ cùng Liễu tỷ, chỉ cần Bạch gia cũng có thể nghiền nát cô, cho cô rơi vào vực sâu, không có cơ hội để xoay sở.

Bùi Đông Lai nói xong thì liền âm thầm quan sát Quý Hồng , lúc này khuôn mặt của Quý Hồng đã trở nên âm trầm.

Giờ phút này nàng đã khôi phục lại bộ mặt của một Xà mỹ nữ.

Nàng đứng ở trước người Bùi Đông Lai, tóc không gió mà bay, sát ý khủng bố lan tràn bốn phía làm cho những người xung quanh cảm thấy áp lực mà phải bỏ đi.

Trong lúc nhất thời, xung quanh không còn một bóng người.

- Bùi Đông Lai, tuy rằng đã đã ý thức được người là một người rất khó đối phó. Có thể là tâm cơ, lòng dạ, đã tâm cùng với sự quyết đoán của người đã vượt qua sự tưởng tượng của ta.

Ánh mắt Quý Hồng nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, giống như là một con nhân kính xà :

- Nhưng mà, người không biết được, trên thế giới này không có một nam nhân nào có thể khiến ta thần phục. Cũng không có một ai có thể phá hư kế hoạch của ta.

- Muốn động thủ ư?

Cảm nhận được sát ý của Quý Hồng, Bùi Đông Lai cũng không có sợ hãi.

- Xem ra người không lo lắng ta sẽ động thủ đối với người.

Sát ý trên người Quý Hồng càng lúc càng đậm:

- Chẳng lẽ người dạy võ cho người không nói cho người biết rằng cao thủ Âm Kinh cũng phân ra mạnh, yếu sao?

- Đương nhiên là ta biết.

Bùi Đông Lai liền làm ra tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể ứng chiến:

- Nhưng mà, lúc trước khi chưa đạt đến cảnh giới Âm Kinh thì ta tin tưởng có thể trốn thoát khỏi tay cô, hiện giờ ta đã đạt tới cảnh giới Âm Kinh, cô cho rằng ta sẽ sợ sao? Cô không cần phải phí sức... căn bản cô không giết được ta.

Quý Hồng trầm mặc.

- Ta hy vọng cô hiểu được, nếu cô giết ta không chết, một khi ta đã chạy trốn được thì ta sẽ trả thù. Đối với cô mà nói thì đó không phải là một việc tốt.

Bùi Đông Lai ngạo nghễ nói:

- Lui một bước mà nói, cho dù cô có thể giết chết được ra thì cô cũng sẽ không chịu nổi lửa giận của cha ta.

- Cha của người là ai?

Giọng nói Quý Hồng khàn khàn, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai.

Cho tới này, nàng rất tò mò về xuất thân của Bùi Đông Lai. Chẳng những hắn có quan hệ với Liễu Nguyệt, hơn nữa lại cùng Trần Anh, Bạch gia có dây mơ rễ má với nhau, điều này làm nàng càng tò mò đối với thân phận của Bùi Đông Lai.

- Vũ Thần, Bùi Vũ Phu,

Bùi Đông Lai chậm rãi mở miệng, thanh âm không lớn.

Nhưng mà.

Đối với Quý Hồng mà nói.

5 chữ kia như hổ gầm, sấm rền.

Lần đầu tiên Bùi Đông Lai nhắc về cha của mình.

Quý Hồng bị dọa đến hồn phi phách tán.

codon.tra

194. Chương 194 : Đông Lai Thượng Vị (6)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 194 : Đông Lai thượng vị (6)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Đối với Quý Hồng mà nói, lúc nàng nghe được âm mưu quỷ kế của Bùi Đông Lai xong, quả nhiên động sát cơ đối với Bùi Đông Lai!

Bởi vì... Cái kế hoạch kia của Bùi Đông Lai thực sự quá mức thâm độc, đủ để đem nàng ném vào vực sâu.

Chỉ là ——

Đồng thời lúc động sát cơ, Quý Hồng cũng rõ ràng, chung quanh đây đều là người đi lại, nếu nàng làm trò chém giết trước nhiều người như vậy, tuyệt đối sẽ lưu lại vô cùng vô tận phiền phức, đồng dạng, nếu nàng chỉ là đem Bùi Đông Lai đánh cho tàn phế, sự trả thù của Bùi Đông Lai, đối với nàng mà nói, cơ hồ không thể chịu nổi.

Huống chi, Quý Hồng cũng nhìn ra được thực lực của Bùi Đông Lai có sự tăng trưởng lớn, cho dù nàng động thủ, cũng chưa chắc có thể trăm phần trăm chiến thắng Bùi Đông Lai.

Có thể nói, tình hình lúc này khiến nàng rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Giờ phút này, nghe Bùi Đông Lai nhắc đến cha mình là Vũ Thần thì Quý Hồng hoàn toàn sợ ngây người.

Đúng vậy. . .

Nàng hoàn toàn sợ ngây người.

Những người khác nếu nghe được 2 chữ Vũ Thần thì phản ứng đầu tiên là nhân vật trong tiểu thuyết hoặc điện ảnh.

Mà Quý Hồng thì rất rõ, 20 năm trước hai chữ “ Vũ Thần “ này đại biểu cho cái gì ở Tung của cũng như giới võ học Tung của.

Trời chiều dần dần tắt nắng, Quý Hồng Quý Hồng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Bùi Đông Lai, cả người giống như là mất linh hồn, đứng yên không nhúc nhích.

Từ ý nào đó mà nói thì những lời lúc trước Bùi Đông Lai nói chỉ là nửa thật nửa giả, được cho cáo mượn oai hùm, dọa nạt bắt Quý Hồng thần phục hắn. Hắn tin Liễu Nguyệt sẽ không chối từ sự giúp đỡ của hắn, phía bên kia Bạch Quốc Du cũng không thành vấn đề. Nhưng mà muốn cho Bạch gia ra tay thì đó là việc không có khả năng, càng quan trọng hơn nữa hắn không chắc được Trần Anh vì giúp hắn thượng vị mà đối phó với Quý Hồng.

Dù so thì Trần Anh cũng là một người ghét ác như cừu.

Còn Qua tử chính là lá bài tẩy cuối cùng của hắn.

Lúc này, thấy phản ứng của Quý Hồng , Bùi Đông Lai cảm thấy Qua tử thật đáng sợ, hắn cũng âm thầm may mắn bản thân mình đã đánh cược thành công.

”Hô. . .”

Không biết qua bao lâu, Quý Hồng mới dần dần lấy lại được tinh thần, nàng nhìn Bùi Đông Lai , nói:

- Cho tới nay, ta đều vô cùng tò mò, không biết vì sao Liễu Nguyệt lại đối với cậu như thế, đồng dạng ta cũng tò mò không biết vì sao trong thời gian ngắn như vậy mà thực lực của cậu lại tăng lên một cách nhanh chóng. Hiện giờ, nghe nói phụ thân của cậu là Bùi Vũ Phu , như vậy tất cả chuyện này đã có lời giải thích.

- Nói như vậy thì chắc hẳn là cô giúp ta làm việc?

Bùi Đông Lai hỏi.

Đối mặt với vấn đề này của Bùi Đông Lai thì Quý Hồng vẫn nở nụ cười:

- Còn nhớ những gì ta nói không? Trên thế gian này không có nam nhân nào có thể khiến cho Quý Hồng ta thần phục, cậu không được.. thậm chí ngay cả phụ thân của cậu cũng không được.

Àn?

Lúc này đây, đến phiên Bùi Đông Lai kinh ngạc.

- Bùi Đông Lai tuy rằng không biết tại sao cậu muốn vất óc tìm kế để bước lên trên, nhưng mà nếu muốn ta khuất phục, làm việc cho cậu thì đó là điều không có khả năng.

Quý Hồng lại mở miệng, giọng nói không nóng không lạnh:

- Nếu cậu đã đoán hết thấy được mọi việc thì hãy kêu phụ thân của cậu ra mặt.

Nói xong, Quý Hồng liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái, không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Quý Hồng rời đi, Bùi Đông Lai cũng không lên tiếng giữ lại, hắn đang âm thầm suy nghĩ.

10' sau.

Bùi Đông Lai ngồi trên chiếc Audi a8 của phc rồi rời đi.

Trên xe, hắn cầm điện thoại bấm số của Liễu Nguyệt .

- Đông Lai, Quý Hồng có đáp ứng không?

Điện thoại được chuyển, Liễu Nguyệt liền mở miệng hỏi.

- Không.

Bùi Đông Lai gật đầu, sau đó hỏi:

- Liễu tỷ, Quý Hồng còn có thể lực nào khác không?

- Hắn là đã không có.

Liễu Nguyệt trầm ngâm một lát, nói :

- Hệ thống tình báo của Huyết Sát tuy rằng không bằng quân đội nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu. Mấy năm nay, tỷ luôn cố gắng đề phòng Quý Hồng cho nên luôn điều tra cô ta, tới nay vẫn chưa phát hiện được thể lực nào khác của nàng ta.

Nghe được Liễu Nguyệt nói như vậy thì Bùi Đông Lai cũng không hé răng, hắn hồi tưởng lại tình hình lúc này.

Bùi Đông Lai có thể thấy được Quý Hồng rất kiên quyết.

Tục ngữ có nói “ Hiếu rở người nhất không phải là bằng hữu của người, cũng không phải là người nhà của người mà chính là địch nhân của người.”

Làm đối thủ một mất một còn với Quý Hồng thì Liễu Nguyệt nghiêng cứu Quý Hồng không ít, lúc này thấy Bùi Đông Lai trầm mặc thì nàng hỏi:

- Đông Lai, Quý Hồng người đàn bà kia thoạt nhìn là một người luôn tỏ ra bộ dáng cười nói hì hì nhưng mà trên thực tế nàng ta là một nữ nhân cương liệt, lấy tính tình của nàng, không có đáp ứng cậu thì đó cũng là một chuyện dễ hiểu.

- Ủh.

Nghe Liễu Nguyệt nói thế thì Bùi Đông Lai cũng không suy nghĩ nhiều nữa, hắn cười khổ:

- Xem ra lần này ta quá cố chấp rồi, bất quá nếu sau lưng Quý Hồng không còn thế lực gì nữa, lấy cục diện bây giờ, chúng ta như cũ có thể chèn ép khiến nàng thở không nổi, Mạnh Hổ bang biến mất ở Đông Hải chỉ còn là vấn đề thời gian.

- Ủh.

Đầu bên kia, Liễu Nguyệt đã biết được kế hoạch của Bùi Đông Lai nên gật đầu.

. . .

Cùng lúc đó.

Trong chiếc Rolls-Royce Phantom.

Quý Hồng vô lực mà dựa vào ghế ngồi, không nói tiếng nào.

Ân Ly thấy thế thì liền kinh ngạc.

Trong trí nhớ của nàng thì chưa bao giờ nàng thấy Quý Hồng sa sút như thế này.

Nếu như trước kia Quý Hồng là một đóa mãn cô nở rộ thì hiện giờ Quý Hồng lại giống như một đóa mãn cô úa tàn.

- Quay về biệt thự Tử Viên.

Không biết qua bao lâu, Quý Hồng mở to mắt, chậm rãi mở miệng.

Nói xong, Quý Hồng không đợi Ân Ly trả lời liền kéo tấm ngăn giữa xe lại.

Ân?

Thấy được điểm này thì Ân Ly lại cả kinh.

Bởi vì, từ sau khi trở thành bảo tiêu của Quý Hồng thì Quý Hồng chưa bao giờ giấu diếm điều gì với nàng.

Mà giờ phút này, Quý Hồng lại kéo tấm ngăn giữa ô tô rồi gọi điện.

Mặc dù là hiếu kỳ nhưng Ân Ly cũng không tỏ ra nhiều chuyện, nàng vẫn chuyên chú lái xe.

Ở phía sau ô tô, Quý Hồng lấy ra một cái bộ đàm rồi nhấn vài cái.

Vài giây sau, từ trong bộ đàm truyền ra giọng nói:

- Tiểu Hồng, có chuyện gì sao?

- Sư phụ, Vũ Thần xuất hiện.

codon.tra

195. Chương 195: Vũ Thần Vừa Ra Định Càn Khôn (thượng)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 195: Vũ Thần vừa ra định càn khôn (Thượng)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Cung điện Bồ Lạp Đạt được xưng là Phổ Đà Sơn thứ 2, nó nằm sừng sững ở phía tây bắc Hồng Sơn, là một cung điện có quy mô to lớn.

Cung điện Bồ Lạp Đạt có tổng cộng 13 tầng, cao 110m, độ cao so với mặt nước biển là 3750m, toàn bộ cung điện dựa vào đỉnh núi, chiếm diện tích hơn 10.000 mét vuông.

Lúc hoàng hôn, một người thân mặc một trường bào màu đen, mái tóc dài phiêu dạt, lưng đeo một thanh trường kiếm, bước đi giống như một đại kiếm trạch trong film cổ trang.

Dưới ánh trời chiều, đối mặt với những cái nhìn chăm chú của đám du khách, nam nhân trung niên thân mặc một trường bào màu đen vẫn không để ý đến, mà là dọc theo bậc thang, từng bước đi đến cung điện Bồ Lạp Đạt.

Trên quảng trường, vài lão tăng thấy nam nhân trung niên này đến thì tất cả mọi người đều lộ ra khuôn mặt lo lắng.

Bởi vì. . . Bọn họ cũng đều nam nhân trung niên này.

Cô Độc Phong Ảnh.

Một cái tên trong vòng 10 năm qua, làm cho giới võ học TQ nghe đến là phải sợ vỡ mật.

10 năm qua, sau khi mai danh ẩn tích thì Cô Độc Phong Ảnh đã tái xuất giang hồ, lần lượt khiến chiến cái đại môn phái, đến nay vẫn chưa bại trận lần nào.

Mà một tháng trước, Cô Độc Phong Ảnh đã đến nơi này, khiêu chiến với đệ nhất cao thủ ở đây là Tàng Bồ Trát Khắc đại sư.

- Cô Độc Phong Ảnh, ông muốn cùng ta chiến một trận ư?

Trong một tháng qua, Cô Độc Phong Ảnh vẫn chưa khiến chiến, Tàng Bồ Trát Khắc nghĩ rằng Cô Độc Phong Ảnh đã quên, hiện giờ thấy Cô Độc Phong Ảnh tiến đến thì Tàng Bồ Trát Khắc hỏi một câu.

- Người đứng thứ 3 trên Long bảng Không Minh đại sư đã không dám ứng chiến, chẳng lẽ người đứng thứ 5 như ông cũng không dám sao?

Cô Độc Phong Ảnh hỏi một đằng, trả lời một nẻo, vẻ mặt cao ngạo nhìn Tàng Bồ Trát Khắc đại sư.

- Không Minh đại sư không tiếp nhận lời khiêu chiến của ông cũng không phải là do đại sư sợ ông, mà đại sư một lòng tu luyện Phật học.

Nghe được lời nói cuồng vọng của Cô Độc Phong Ảnh, Tàng Bồ Trát Khắc đại sư cau mày nói:

- Nếu ông đã muốn cùng ta chiến một trận, như vậy ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ông. Đến đây đi, xuất kiếm đi, để cho ta biết một chút về phong thái của Tung của đệ nhất kiếm.

- Thế gian này chỉ có Bùi Vũ Phu và người ở Tử Cẩm Thành kia đáng giá để ta xuất kiếm, còn ông, ta dùng ta không cũng đủ rồi.

Cô Độc Phong Ảnh ngạo nghễ mà đứng, giống như kiếm thần hạ phàm.

- Vũ Thần rời núi rồi sao?

Tàng Bồ Trát Khắc đại sư không để ý đến sự cuồng ngạo của Cô Độc Phong Ảnh, mà vẻ mặt mang theo vài phần kinh ngạc hỏi.

Không riêng gì hắn mà vài lão tăng ở phía sau, nghe được 3 chữ Bùi Vũ Phu thì sắc mặt liền thay đổi.

Tất cả chuyện này, đơn giản là trận chiến năm đó.

Trận chiến ấy, Bùi Vũ Phu một chiêu đã giết Vũ Thần của NB, hô lên “Phạm vào Hoa Hạ dù xa cũng giết” những lời này đã khiến địa vị của Vũ Thần trong giới võ học không thể bị lay động.

- Đúng, hắn đã xuất hiện.

Nhắc tới Bùi Vũ Phu, trên người Cô Độc Phong Ảnh liền tràn ngập chiến ý:

- Ra tay đi Tàng Bồ Trát Khắc, không cần phải lãng phí thời gian, đánh bại ông, ta sẽ đến tìm hắn.

Nói xong, chiến ý của Cô Độc Phong Ảnh tăng lên, đầu tóc không gió mà bay, trường bào rung động “Vù..vù”

- Mọi người lui lại phía sau.

Cảm nhận được chiến ý của Cô Độc Phong Ảnh , sắc mặt của Tàng Bồ Trát Khắc ngưng trọng, ý bao mọi người lui về phía sau, đồng thời ném thanh trượng trong tay ra ngoài:

- Cô Độc Phong Ảnh , ông đã không muốn xuất kiếm vậy thì ta đây liền dùng tay tay không chiến với ông một trận.

“ Phành”

Nói xong, Tàng Bồ Trát Khắc liền dậm chân, mặt đất vỡ vụn, đột nhiên Tàng Bồ Trát Khắc liền biến mất giống như là chưa từng xuất hiện.

Trong chớp mắt, Tàng Bồ Trát Khắc đã tiến sát tới Cô Độc Phong Ảnh , rồi vung ra một quyền.

Đối mặt với một quyền của Tàng Bồ Trát Khắc, Cô Độc Phong Ảnh cũng không né tránh, cũng không còn dám khinh thị, mà là đưa tay đỡ.

“ Phanh”

Quyền chưởng chạm nhau, kinh lực liền bạo phát.

“ Rầm... Rầm”

Kinh lực bạo phát, cả người Cô Độc Phong Ảnh chấn động, gạch ở dưới chân liền vỡ vụn, sau đó 2 người liền lui sau vài bước.

So sánh với Cô Độc Phong Ảnh mà nói, Tàng Bồ Trát Khắc đã bị lực phản chấn, cả người bay ngược ra sau, ước chừng bay khoảng 10m thì hắn mới dừng lại. Gạch đá ở dưới chân đã bị hắn dẫm nát vụn.

Thấy một màn như vậy, vài tên tăng nhân đang quan sát cuộc chiến bỗng sắc mặt biến đổi.

Mà khuôn mặt của Tàng Bồ Trát Khắc đã trở nên trắng, hắn điều chỉnh lại hơi thở một chút, sau đó cười khổ:

- Ông thắng, ta không phải là đối thủ của ông.

Nghe được Tàng Bồ Trát Khắc nói như vậy thì Cô Độc Phong Ảnh nở ra một nụ cười, hắn không nói nhảm, xoay người rời đi.

- Sư huynh, huynh không sao chứ?

Mất thấy Cô Độc Phong Ảnh rời đi, 4 tên tăng nhân liền lao lên phía trước.

- Không sao.

Tàng Bồ Trát Khắc nhẹ nhàng lắc đầu, sắc mặt dần dần khôi phục lại bình thường.

- Thật không nghĩ tới, thực lực của hắn đã đạt tới trình độ như vậy.

Nghe được Tàng Bồ Trát Khắc nói mình không có việc gì thì 4 gã tăng nhân liền yên lòng, một người trong đó nhịn không được cảm thán nói.

- Cũng không biết cuộc chiến giữa hắn và Vũ Thần, rốt cuộc ai thắng ai thua?

Tên tăng nhân kia vừa dứt lời thì một gã khác nhịn không được hỏi.

Nói xong, 4 gã tăng nhân liền nhìn Tàng Bồ Trát Khắc, chờ Tàng Bồ Trát Khắc trả lời.

- Lấy thực lực của hắn bây giờ chỉ sợ ngoài vị ở Tử Cấm Thành ra thì không có ai là đối thủ của hắn .

Tàng Bồ Trát Khắc trầm ngâm nói:

- Còn về phần Vũ Thần, giang hồ đồn đãi năm đó hắn bị vị ở Tử Cấm Thành cắt đứt một chân. Nếu như có chuyện này thì hắn muốn chiến thắng Cô Độc Phong Ảnh là một chuyện rất khó. Đương nhiên, nếu chuyện kia không có thật thì như vậy sẽ rất khó nói.

Nghe Tầng Bó Trát Khắc nói như thế thì 4 gã tăng nhân không nói gì nữa. Bọn hần liền nhìn về phương hướng Cô Độc Phong Ảnh rời đi, trong đôi mắt hiện lên vẻ chờ mong. Đường như, chờ mong cuộc chiến giữa Cô Độc Phong Ảnh và Bùi Vũ Phu .

. . .

Hai giờ sau, màn đêm hoàn toàn bao phủ chốn phồn hoa Đông Hải.

Trong thư phòng của một khu nhà giàu biệt thự Tử Viên.

Quý Hồng thân mặc một quần áo màu đỏ ngồi ở trên ghế thư phòng.

“ Két”

Cửa thư phòng bị đẩy ra, một thanh niên có diện mạo bình thường bước vào thư phòng.

- Lão bản.

Nhẹ đóng cửa lại, thanh niên trước tiên hành lễ với Quý Hồng .

- Tình huống hiện tại như thế nào?

Quý Hồng trầm giọng hỏi.

- Bẩm lão bản, trước mặt cảnh sát Hàng Hồ đã thông báo kết quả của vụ án Phương Chấn , cho là kẻ thù của Phương Chấn gây nên. Một giờ trước, cảnh sát Hàng Hồ đã xuất động, đem 5 tên thành viên trung tâm dưới tay của Phương Chấn bắt lại.

Đôi mắt với câu hỏi của Quý Hồng , tên thanh niên liền đáp:

- Ngoài ra, cảnh sát Hàng Hồ đã cùng liên hợp với cảnh sát Đông Hải, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, rất nhanh cảnh sát sẽ xuống tay đối với chúng ta.

- Phương Hồng Cương có bị bắt không?

Quý Hồng hơi nhú mày, hỏi.

- Không có.

- Tốt lắm, cậu cứ đi ra ngoài đi, có tin tức gì thì báo lại cho ta.

Nghe được thanh niên báo lại, lông mày Quý Hồng càng nhú lại chặt hơn, nàng biết Bùi Đông Lai không lừa nàng. Quả thật Bạch Quốc Du đã trở thành chỗ dựa của Bùi Đông Lai , hơn nữa lại lợi dụng cảnh sát để trợ giúp Bùi Đông Lai diệt trừ những tên ác nghiệt còn lại của Phương Chấn , giúp Bùi Đông Lai xưng bá ở hắc đạo Hàng Hồ.

- Vâng, lão bản.

Thanh niên cung kính rời khỏi.

“ Reng... Reng”

Thanh niên vừa mới bước ra thì điện thoại trong thư phòng vang lên.

Quý Hồng nhìn người tới là ai, thấy được số này, sắc mặt nàng trở nên nghiêm trọng.

- Quý lão bản, tình huống hiện tại đã phát triển ngoài dự liệu của a, trước mắt, cảnh sát Hàng Hồ đã tham gia vào. Dem vụ án Cửu Khê Mân Côi cùng với vụ án sống mái ở Đông Hải có liên quan với nhau, trải qua nghiên cứu giữa song phương thì xác định đây là một cuộc báo thù.

Trong điện thoại, giọng nói của Quách cục trưởng vô cùng nghiêm túc:

- Mặt khác cấp trên đã ra lệnh, vụ án lần này nhất định phải điều tra kỹ, sợ là đề không xuống.

- Quách cục trưởng, tôi biết chuyện này vô cùng khó giải quyết nhưng mong ngài hãy toàn lực hỗ trợ.

Quý Hồng chau mày nói.

- Ta cũng muốn giúp cô nhưng mà cô có điều không biết, cảnh sát Hàng Hồ tham gia vào là do có Bạch Quốc Du ở phía sau, mà cô cũng biết thân phận của Bạch Quốc Du .

Đầu bên kia điện thoại, Quách cục trưởng thở dài:

- Chuyện này ta cũng hữu tâm vô lực.

Quý Hồng trầm mặc, nàng rất rõ, tuy rằng Quách cục trưởng là lão đại cảnh sát ở Đông Hải, hơn nữa lại có người ở Tử Cẩm Thành nhưng mà người ra mặt lại là Bạch Quốc Du , căn bản là không cùng một cấp bậc.

Dưới tình hình như thế, Quách cục trưởng không dám xen vào chuyện này cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

- Quý lão bản, hiện tại cấp trên đã ra lệnh, để cho Trần Anh phụ trách vụ án này, ta đề nghị cô nên bỏ xe giữ tướng.

Quý Hồng trầm mặc khiến cho Quách cục trưởng có chút xấu hổ, hấn trầm ngâm một chút.

- Đa tạ lời nhắc nhở của Quách cục trưởng.

Quý Hồng híp mắt nói cảm ơn.

Quách cục trưởng không nói lời vô ích, trực tiếp cúp điện thoại.

- Bùi Đông Lai , mặc dù Bạch Quốc Du ra mặt giúp người nhưng mà người chớ quên nơi này dù sao cũng là Đông Hải, không phải Hồ Giang. Bạch Quốc Du cũng không thể với tay tới được, Diệp gia sẽ không ngồi yên.

Cúp điện thoại, Quý Hồng đứng dậy đi đến trước cửa, thì thào:

- Còn về phần Trần Anh, tuy rằng khó chơi nhưng mà nếu là nàng muốn lợi dụng mạng lưới tình báo của Long Nha để nhổ tận gốc thì sẽ xảy ra phản ứng dây chuyền, làm cho ích lợi của nhiều người bị tổn hại. Ta nghĩ, những người đó không có khả năng trở mặt nhìn nàng làm như vậy!

Nói xong lời cuối, khuôn mặt Quý Hồng hiện lên vẻ tức giận.

- Bùi Đông Lai có câu, núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đốt.

Nói xong lời cuối cùng, Quý Hồng vừa cười:

- Chỉ cần sự phụ ta giết được cha người, như vậy những gì cố gắng của người sẽ trở nên vô nghĩa.

Nói xong, ánh mắt của Quý Hồng nhìn về phía Tây.

Phía Tây.

Cô Độc Phong Ảnh kiểm chỉ Đông Hải!

codon.tra

196. Chương 196: Vũ Thần Vừa Ra Định Càn Khôn (trung)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 196: Vũ Thần vừa ra định càn khôn (Trung)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Đêm đã khuya, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu vào khu biệt thự Đan Cung.

Trong biệt thự, tiểu la ly Đông Phương Uyển Nhi đã ngủ, còn Đông Phương Lãnh Vũ thì đang ở trong phòng làm bài tập, còn Bùi Đông Lai thì lại cùng Liễu Nguyệt ngồi trong thư phòng.

- Đông Lai, căn cứ vào tin tức vừa thu được, 2 tiếng trước cảnh sát đã chính thức xuống tay với Mãnh Hồ bang, ngoại trừ Phong Diệp ra thì tất cả thành viên trung tâm đã bị bắt giữ, ngoài ra hơn 10 bãi của Mãnh Hồ bang cũng đã bị đóng cửa.

Liễu Nguyệt ngồi ở trước bàn đọc sách, mỉm cười mở miệng, giọng nói khó nén hưng phấn:

- Lúc này, mặc dù không thể nói Mãnh Hồ bang bị suy sụp, nhưng là Mãnh Hồ bang đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề.

Nói xong, Liễu Nguyệt dùng một loại ánh mắt bội phục nhìn Bùi Đông Lai, trong lòng âm thầm cảm thán hổ phượng quả nhiên vô khuỷu tử.

- Mạng lưới của Quý Hồng đã hoàn toàn vượt qua dự đoán của chúng ta, nếu không thì nàng sẽ không có khả năng tổn thất như thế này.

Bùi Đông Lai giống như là đã biết được tất cả mọi chuyện, hắn cũng không có hiện ra vẻ vui sướng mà mang theo vài phần tiếc nuối:

- Đương nhiên, Bạch Quốc Du cũng không có toàn lực ra tay, dù sao thì đây cũng là Đông Hải, nếu nhúng tay quá sâu thì Diệp gia sẽ không ngồi yên.

Liễu Nguyệt gật đầu, nàng cũng biết tình cảnh của Bạch gia và Diệp gia, Bạch Quốc Du mượn cơ hội này để nuốt lấy quân cờ của Diệp gia ở Hàng Hồ, nếu cứ tiếp tục gây sức ép thì Diệp gia sẽ ra tay.

- Đúng rồi Liễu tỷ, bên Quý Hồng có động tĩnh gì không?

Thấy Liễu Nguyệt trầm mặc, Bùi Đông Lai nhin không được mở miệng hỏi. Bởi vì cảnh sát ra tay cho nên Quý Hồng luôn bị đặc công theo dõi, nhân cơ hội này Bùi Đông Lai đã kêu Liễu Nguyệt phái ra hảo thủ âm thầm đi điều tra Quý Hồng, cố gắng muốn tìm thế lực phía sau của Quý Hồng.

“ Reng... Reng...”

Bùi Đông Lai nói xong, không đợi Liễu Nguyệt trả lời, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại trong thư phòng vang lên.

Liễu Nguyệt ra hiệu chờ một chút, sau đó nhận nghe điện thoại.

- Lão bản, Quý Hồng đã rời khỏi biệt thự Tử Viên.

Điện thoại được chuyển, một giọng nói liền truyền vào tai Liễu Nguyệt, trong giọng nói mang theo vài phần tự trách:

- Ngay từ đầu chúng ta cùng với đặc công đã theo dõi Quý Hồng, bắt quả lại bị Quý Hồng bỏ lại phía sau, hiện giờ không biết hướng đi của Quý Hồng.

Ân?

Nghe được tên thành viên Huyết Sát kia báo lại thì đồng tử của Liễu Nguyệt mở to ra, sau đó nàng nói:

- Nghĩ biện pháp tra ra hướng đi của Quý Hồng.

“ Bụp”

Nói xong, Liễu Nguyệt liền cúp điện thoại.

- Nếu không có bất ngờ xảy ra, thế lực phía sau của Quý Hồng sẽ nổi lên mặt nước.

Từ sau khi dung hợp với Tiêu Phi, năng lực Tiên Thiên của hắn liền cao hơn so với người thường. Cho nên, cuộc điện thoại vừa rồi hắn đều nghe rõ ràng.

- Khả năng rất lớn.

Nguyên bản Quý Hồng cũng không tin Liễu Nguyệt có thế lực khác, hiện giờ thấy Quý Hồng đã thoát khỏi sự giám thị của đặc công cùng với người của nàng thì nàng liền hoài nghi. Đồng thời, không nhin được mà hỏi Bùi Đông Lai:

- Đông Lai, kế tiếp, chúng ta làm sao bây giờ?

- Tùy cơ ứng biến. Trước hết cần phải biết được thế lực phía sau của Quý Hồng .

Bùi Đông Lai liền đáp, lý trí nói cho hẳn biết, thân là một cao thủ đạt tới cảnh giới Âm Kính, chắc hẳn thế lực phía sau nàng cũng không kém.

Thấy được trên mặt của Bùi Đông Lai hiện lên vẻ ngưng trọng, Liễu Nguyệt vốn định đề nghị Bùi Đông Lai liên lạc với Bùi Vũ Phu , nhưng nghĩ lại, lại bỏ qua ý nghĩ này.

Ở nàng xem ra nếu Bùi Đông Lai muốn dùng Bùi Vũ Phu để quật khởi thì cậu ta sẽ không tốn nhiều thời gian để chèn ép, bức Quý Hồng đến như ngày hôm nay.

Cùng lúc đó.

Quý Hồng tự mình lái chiếc Mercedes-Benz s600 chạy như bay đến phi trường, đi đến trước sân bay Phổ Đông.

Vì không muốn bị bại lộ cho nên đêm nay Quý Hồng để ai lái chiếc Rolls-Royce Phantom, sau đó nàng lại đổi bộ trang phục trên người.

20' sau.

Một chiếc máy bay bay từ từ hạ cánh ở sân bay Phổ Đông.

Sau khi máy bay ổn định, tiếp viên hàng không liền nhắc nhở mọi người, mọi người nghe vậy thì đứng lấy hành lý, chuẩn bị đi xuống.

Cùng lúc đó, ngồi ở khoang hạng nhất, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, đc liền dẫn đầu bước ra khỏi máy bay.

Rất nhanh, Cô Độc Phong Ảnh đã đi ra bên ngoài.

”Bá!”

Thân mặc trường bào màu đen, lưng đeo kiếm, Cô Độc Phong Ảnh vừa mới xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt của các nhân viên.

Trong đó, Quý Hồng thấy được bóng dáng của Cô Độc Phong Ảnh thì cả thân hình liền run lên, vẻ mặt kích động bước lên nghênh đón.

Cô Độc Phong Ảnh ý bảo Quý Hồng không cần nói chuyện.

Thấy được ý tứ của Cô Độc Phong Ảnh , Quý Hồng liền im miệng, thành thành thật thật đi sau Cô Độc Phong Ảnh .

- Đã điều tra được Bùi Vũ Phu ở chỗ nào chưa?

Sau khi đi được khoảng 30m, Cô Độc Phong Ảnh cũng không quay đầu lại hướng Quý Hồng hỏi.

- Bẩm sư phụ, tính đến trước mắt vẫn chưa biết được Bùi Vũ Phu ở chỗ nào.

Quý Hồng cung kính trả lời, sau đó do một chút, nói:

- Bất quá, bản thân con có cách để làm cho Bùi Vũ Phu hiện thân.

- Con tính lợi dụng nhi tử của Bùi Vũ Phu để bức hắn ra mặt?

Cô Độc Phong Ảnh khe khẽ thở dài.

- Vâng.

Mặc dù là thấy Cô Độc Phong Ảnh bất mãn nhưng Quý Hồng vẫn gật đầu thừa nhận, dù sao, ở nàng xem ra chỉ có biện pháp này mới có thể để Bùi Vũ Phu hiện thân.

- Có lẽ chúng ta rất không phóng khoáng rồi.

Cô Độc Phong Ảnh nghiêm mặt nói:

- Tuy nói nhỏ tử của Bùi Vũ Phu tài trí song toàn mới có thể bức con đến tuyệt cảnh này, nhưng mà đối với ta nó chỉ là một tên tiểu tử mà thôi, không đáng để ta ra tay.

- Ý của sư phụ là?

Quý Hồng hỏi.

- Tuy rằng Bùi Vũ Phu đã mai danh ẩn tích mười tám năm nhưng mà âm thầm để lại không ít thế lực.

Cô Độc Phong Ảnh nói:

- Nếu ta đã giúp con ra mặt, tự nhiên là phải đến một ít đồ vật, một trận chiến này, ta chẳng những muốn thăng Bùi Đông Lai đưa thế lực của hắn làm vật đặt cược, kể từ đó, chỉ cần con có được thế lực này thì nguyện vọng của con sẽ được thực hiện trong thời gian sớm nhất.

- Cảm ơn sư phụ.

Nghe được Cô Độc Phong Ảnh nói như thế thì Quý Hồng vốn ngần ra, sau đó vẻ mặt kích động nói. Hiển nhiên, nàng rất rõ, lấy địa vị 20 năm trước của Bùi Vũ Phu thì thế lực lưu lại tuyệt đối không yếu.

- Lát nữa con hãy đi tìm nhi tử của Bùi Vũ Phu , giúp ta hạ chiến thư.

Cô Độc Phong Ảnh nói.

Quý Hồng vội vàng gật đầu đáp lại:

- Đã hiểu sư phụ.

Nghe được Quý Hồng trả lời, Cô Độc Phong Ảnh không nói lời vô ích, bước chân đi nhanh hơn, Quý Hồng theo sát ở phía sau.

10' sau.

Dưới sự dẫn đường của Quý Hồng , Cô Độc Phong Ảnh đã đi ra bãi đỗ xe ngoài phi trường.

"Bá!"

Mới bước vào bãi đỗ xe, cước bộ của Cô Độc Phong Ảnh liền dừng lại, ánh mắt như đao quét về phía trước.

Phía trước, nam nhân vẫn giống như 18 năm trước, lờ mờ, trên người mặc một bộ y phục rẻ tiền, lười nhác dựa vào chiếc Mercedes-Benz s600 của Quý Hồng .

Ân?

Thấy được sự khác thường của Cô Độc Phong Ảnh , Quý Hồng liền dừng bước, theo ánh mắt của Cô Độc Phong Ảnh thì nàng liền nhìn thấy Bùi Vũ Phu . Trong đôi mắt hiện ra vẻ khiếp sợ.

Dường như nàng nằm mơ cũng không ngờ một người hô phong hoán vũ 20 năm trước lại có bộ dạng như thế.

Nàng không nghĩ đến Bùi Vũ Phu lại có thể theo dõi nàng, hơn nữa lại đứng đây chờ nàng và Cô Độc Phong Ảnh .

Sau đó, Bùi Vũ Phu bóp tắt điều thuốc, bước tới.

Dưới ánh đèn, cái chân bị đánh gãy kia không có ảnh hưởng đến bước đi của Bùi Vũ Phu . Ngược lại, hắn vẫn bước đi nhẹ nhàng, không có phát ra bất kỳ âm thanh nào.

- Cô Độc Phong Ảnh , tiểu hài tử đánh nhau, ông không biết xấu hổ mà nhúng tay vào sao?

Trong chớp mắt, Bùi Vũ Phu cách Cô Độc Phong Ảnh 15m, cười híp mắt nhìn Cô Độc Phong Ảnh.

- Hắc, Bùi Vũ Phu , tại sao ngươi không nói đó chính là ngươi?

Đối mặt với một thân quý dị Bùi Vũ Phu , Cô Độc Phong Ảnh không có cảm thấy sợ hãi, mà là cười lạnh một tiếng.

- Ta?

Bùi Vũ Phu lên tiếng, lộ ra hàm răng vàng ố.

- Bùi Vũ Phu , người không cần phải giả vờ hồ đồ.

Cô Độc Phong Ảnh lãnh ngạo nói:

- Nếu không phải là người thì làm sao Bạch Quốc Du có thể ra tay giúp cho con người? Không có Bạch Quốc Du hỗ trợ, con của người không có khả năng bức đồ đệ ta tới tình cảnh như thế này.

- Quên đi, ta lười giải thích cho ông, vẫn là trực tiếp đi.

Dường như Bùi Vũ Phu không có hứng nổi chuyện, khoanh tay đứng, nói:

- 20 năm trước, ngay cả tư cách khiêu chiến ta thì ông cũng không có. Hiện giờ, đồ đệ của ông lại đấu không lại con ta, ông đã không biết xấu hổ mà ra mặt cho đồ đệ ông, vậy ta cho ông một cơ hội khiêu chiến.

Năm đó, thân là võ học thiên tài của TQ Cô Độc Phong Ảnh đã từng khiêu chiến với Bùi Vũ Phu , kết quả bị Bùi Vũ Phu cự tuyệt. Sau đó tới ngày luận võ, Cô Độc Phong Ảnh từng xuất chiến kết quả là hắn không địch lại Vũ Thần NB, cuối cùng là do Bùi Vũ Phu ra mặt ngăn cơn sóng dữ, một chiêu đánh bại Vũ Thần NB.

Ngày luận võ Trung – Nhật trôi qua, Cô Độc Phong Ảnh cảm thấy xấu hổ mà rời đi. Hắn âm thầm thề một ngày kia nhất định phải siêu việt hơn Bùi Vũ Phu , vì thế mai danh ẩn tích, bế quan mười năm.

10 sau, hắn rời núi, trong vòng 10 năm hắn đã quét ngang cả giới võ học.

Hiện giờ nghe Bùi Vũ Phu nói lời cuồng vọng như thế, Cô Độc Phong Ảnh nhớ đến chuyện cũ năm đó, trong đôi mắt hiện lên một tia tức giận:

- Bùi Vũ Phu , ta hy vọng người hiểu được, người không phải là người của 20 năm trước, mà ta cũng không phải là ta của 20 năm trước.

- Thử là biết.

Bùi Vũ Phu hờ hững nói.

- Bùi Vũ Phu , ta biết tuy rằng người đã thoái ẩn 18 năm nhưng lại âm thầm để lại không ít thế lực.

Trong nháy mắt hắn trở nên bình tĩnh:

- Mặc dù ta không có hứng thú với những thứ kia nhưng là đồ đệ của ta cần. Nếu trận chiến này người thua thì tất cả những thứ ấy sẽ thuộc về đồ đệ của ta, như thế nào?

- Thua?

Dưới ánh đèn, Bùi Vũ Phu nở nụ cười, nụ cười cuồng ngạo của một Vũ Thần:

- Ta cho người một cơ hội xuất kiếm.

codon.tra

197. Chương 197: Vũ Thần Vừa Ra Định Càn Khôn (hạ)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 197: Vũ Thần vừa ra định càn khôn (Hạ)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Ta cho ông một cơ hội xuất kiếm.

Bên tai vang lên lời nói cuồng vọng của Bùi Vũ Phu , Quý Hồng như là bị trúng phải Định Thân Thuật, nàng ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích

Thân là đại tỷ lớn của Đông Hải, nàng đã thấy nhiều người cuồng vọng.

Ở nàng xem ra, những người đó so với Bùi Vũ Phu thì kém vạn lần.

Thậm chí ngay cả sư phụ của nàng Cô Độc Phong Ảnh cũng chưa bao giờ cuồng vọng như thế.

- Bùi Vũ Phu , 20 năm trước ngươi nông cuồng, 20 năm sau cũng như thế. Chẳng lẽ bài học về 18 năm trước không làm ngươi đổi tính sao?

Cô Độc Phong Ảnh gắt gao nhìn chằm chằm Bùi Vũ Phu, cười lạnh hỏi.

- Haizz....

Nghe Cô Độc Phong Ảnh nhắc chuyện 18 năm trước, Bùi Vũ Phu nhẹ nhàng cười nói:

- Cô Độc Phong Ảnh , vừa rồi ta có nói cho ông 1 cơ hội xuất kiếm. Nếu ông đã lãng phí cơ hội này, như vậy từ nay về sau ta sẽ làm ông phong kiếm.

- Tiểu Hồng, lui ra phía sau!

Chiến ý của Cô Độc Phong Ảnh bùng nổ, cả người giống như một thanh lợi kiếm sắp được rút ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén.

Cảm nhận được chiến ý khủng bố của Cô Độc Phong Ảnh , cả người Quý Hồng run lên, nàng không nói hai lời, vội vàng lui ra phía sau.

Mặc dù nàng đã đạt đến cảnh giới Âm Kính, nhưng mà nàng rất rõ, trận chiến giữa Bùi Vũ Phu và Cô Độc Phong Ảnh , nàng không có tư cách xen vào.

Thậm chí, nàng có một vạn lý do tin tưởng, trên thế giới này, người có thể nhúng tay vào trận luận võ này cũng không có mấy người.

- Bùi Vũ Phu , 20 năm trước, ta khiêu chiến ngươi nhưng ngươi đã cự tuyệt, để ta trở thành trò cười của giới võ học. Vì muốn rửa sạch mối sỉ nhục năm đó, ta đã bế quan ở Thiên Sơn 10 năm, dùng 10 năm để mài kiếm.

Chiến ý của Cô Độc Phong Ảnh không ngừng tăng lên, thanh bảo kiếm phía sau lưng dường như là cảm nhận được chiến cho nên phát ra những tiếng vù vù:

- 10 sau, ta mang kiếm rời núi, quét ngang giới võ học nhưng chưa bao giờ rút kiếm ra. Hôm nay ta muốn nói cho người biết, cho dù ta không rút kiếm cũng có thể thắng ngươi.

Nói xong, khí thế trên người của Cô Độc Phong Ảnh đột nhiên thay đổi, giống như một vị kiếm thần hạ phàm.

So sánh với Cô Độc Phong Ảnh mà nói, trên người Bùi Vũ Phu vẫn tản mát ra khí tức quý dị như cũ, làm người ta có một loại cảm giác mơ hồ. Trong lòng ông không có cách nào khẳng định hẳn có đứng ở đó hay không?

- Bùi Vũ Phu thời đại của ngươi đã kết thúc.

Cô Độc Phong Ảnh hét to lên một tiếng, chiến ý của hẳn tăng lên tới đỉnh.

Cảm nhận được chiến ý của Cô Độc Phong Ảnh , Quý Hồng có cảm giác như chuột thấy mèo.

Ngay sau đó.

Thân hình của Cô Độc Phong Ảnh động.

Chỉ thấy thân hình của hẳn lóe lên, lướt về phía Bùi Vũ Phu , giống như là một mũi tên được bắn ra. Tốc độ vô cùng khủng khiếp, trên không trung chỉ để lại một đạo tàn ảnh.

Hẳn hóa thủ vi kiếm, thân hình hợp gấp lên, giống như Lạc Nhật Cung.

Cung Bộ Thứ Kiếm.

Cô Độc Phong Ảnh ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay đó chính là Cung Bộ Thứ Kiếm trong Bát Tiên Kiếm trừ danh.

“ Ong..Ong..”

Tuy rằng Cô Độc Phong Ảnh hóa thủ thành kiếm nhưng mà lại giống như một thanh kiếm sắc bén thông thường, bên tai không ngừng vang lên những tiếng “ Ong..Ong..”

Mắt thấy thế tiến công của Cô Độc Phong Ảnh , sắc mặt của Bùi Vũ Phu vẫn không thay đổi, chỉ nhẹ nhàng nhắc chân, giậm lên mặt đất một cước.

Trong nhất thời, cả người Bùi Vũ Phu giống bạo phát.

“ Rầm”

Một cước của Bùi Vũ Phu làm cho mặt đất xung quanh vỡ tung.

”Bá!”

Cảm nhận được sự rung động của mặt đất, khí huyết cả người Quý Hồng liền quay cuồng, thiếu chút nữa nàng ngã nhào xuống đất.

Thậm chí, ngay cả Cô Độc Phong Ảnh cũng bị một cước này làm cho kinh sợ, khí thế của hắn đột nhiên giảm đi vài phần.

Không một chút do dự, trong nháy mắt Cô Độc Phong Ảnh liền dừng bước, cuối cùng không tiến lên công kích nữa.

Dưới ánh đèn, con mắt hắn hiện ra vẻ khiếp sợ.

- Cô Độc Phong Ảnh , 20 năm trước cho dù người có rút kiếm ra cũng không đủ cách khiêu chiến với ta, hôm nay người rút kiếm thì còn đáng giá để ta ra tay.

Mắt thấy Cô Độc Phong Ảnh dừng lại, Bùi Vũ Phu ngạo nghễ đứng nhìn Cô Độc Phong Ảnh :

- Đến đây đi, để ta thấy phong thái của TQ đệ nhất kiếm.

- Bùi Vũ Phu thì ra là ta đã lầm.

Tục ngữ nói, hành gia vừa ra tay thì liền biết có hay không. Bùi Vũ Phu vừa mới ra tay liền khiến Cô Độc Phong Ảnh hiểu được, đã qua 20 năm, công phu của Bùi Vũ Phu chẳng những hạ xuống mà ngược lại đã đến một cảnh giới khủng bố:

- Thực lực bây giờ của người còn mạnh hơn so với người ở Tử Cẩm Thành kia.

Nói xong, Cô Độc Phong Ảnh không còn tự đại nữa, hắn rút thanh Thất Tinh Long Uyên kiếm ở phía sau lưng ra.

“ Keng”

Kiểm ra khỏi vỏ, kiếm ngân vang ra.

Thất Tinh Long Uyên.

Một trong những thanh kiếm do Âu Dã Tử cùng hai vị đại kiếm sư tạo ra.

Âu Dã Tử cùng Can Tương, mở núi, dẫn nước từ suối trong núi, đến cạnh lò đúc kiếm tạo thành bảy cái ao có hình bắc đẩu thất tinh.

Lấy danh “ Thất Tinh “

Sau khi kiếm đúc thành, nhìn xuống thân kiếm giống như là đứng trên đỉnh núi nhìn xuống vực sâu, mờ ảo mà thâm thúy, phẳng phất như Cự Long nằm ở đó.

Là “ Long Uyên”

Lúc này, Cô Độc Phong Ảnh rút thanh Thất Tinh Long Uyên không phải là thanh trong truyền thuyết kia. Đây là một thanh kiếm cho một vị đại kiếm sư thời Minh, bắt chước lại phương pháp đúc kiếm, trải qua 7 năm mới có thể rèn được thanh kiếm này.

Sau 10 năm, Thất Tinh Long Uyên mới xuất ra khỏi vỏ. Cô Độc Phong Ảnh cũng không nói gì, cả người lẳng lặng đứng đó, thân kiếm mỏng lung, cảm giác kia giống như người cùng kiếm đang trao đổi với nhau.

“Vù”

Đột nhiên.

Cô Độc Phong Ảnh động.

Kiếm tùy thân tấu, dĩ thân đãi kiếm. (Câu này chịu)

Hắn như Giao Long nổi trên mặt nước, tay xuất Âm Dương, thân giấu Bát Quái, chân đạp Cửu Cung, kinh khí nhập kiếm, tiếng kiếm ngân vang không dứt.

Minh kiếm lý, tấn kiếm tính.

Giờ phút này hắn và kiếm nhập lại thành một.

Kiếm đó là người, người đó là kiếm, kiếm người hợp nhất!

Đây có thể nói là một kiếm hoàn mỹ.

Hoàn mỹ đến nỗi Quý Hồng cũng không thể thấy được thân ảnh của Cô Độc Phong Ảnh, chỉ có thể thấy được thanh kiếm mờ ảo kia.

Một kiếm xuất ra, giống như chặt đứt sự liên hệ giữa Bùi Vũ Phu với thế giới này, đem Bùi Vũ Phu cô lập, khiến Bùi Vũ Phu muốn tránh cũng không được.

Đối mặt với một kiếm của Cô Độc Phong Ảnh, Bùi Vũ Phu không có trốn tránh, cũng không lui lại, mà là bước lên.

Trong nháy mắt, Bùi Vũ Phu biến mất.

Trong phút chốc.

Kiếm đến, người đến.

Được kinh lực của Cô Độc Phong Ảnh truyền vào Thất Tinh Long Uyên mang theo quyết tâm của Cô Độc Phong Ảnh 10 năm nay, đâm thẳng vào cổ của Bùi Vũ Phu.

Không thể ngăn cản.

Cổ tay Bùi Vũ Phu rung lên, ngón giữa xuất ra.

“Keng”

Trong nháy mắt, tiếng vang truyền ra.

Hai người gặp thoáng qua.

Sau đó.

Dường như thân hình của 2 người cùng ngừng lại.

“Vù... Vù...”

Dưới ánh đèn, thanh Thất Tinh Long Uyên giống như là mất đi sinh mệnh, không cam lòng mà kêu lên.

Đột nhiên, một vết nứt xuất hiện trên thanh kiếm. Vết nứt lan ra... lan ra....

Thấy một màn này, đồng tử của Cô Độc Phong Ảnh trợn tròn lên, hắn liền khiếp sợ, đứng yên một chỗ.

“Rắc... Rắc”

Thanh Thất Tinh Long Uyên trong tay Cô Độc Phong Ảnh gãy vụn.

”Bá!”

Cả người Cô Độc Phong Ảnh chấn động, hần nhẹ buông tay, chuôi kiếm trong tay liền rớt xuống.

“ Leng Keng”

Chuôi kiếm rơi xuống đất, thanh âm chói tai vang lên.

Kiếm còn, người còn.

Kiếm đoạn, người mất.

Đối với một kiếm khách mà nói, kiếm chính là sinh mạng thứ 2 của hần.

Hiện giờ, Thất Tinh Long Uyên kiếm gãy, trong nháy mắt sắc mặt hần trở nên trắng bệch.

Dưới ánh đèn, hần xoay người nhìn về phía Bùi Vũ Phu .

Hần nhìn thấy một bóng lưng ao ngạo.

Bóng lưng kia giống như một tòa núi lớn làm cho hần có cảm giác không thể nào chinh phục được.

- Bùi... Bùi Vũ Phu ... làm sao ngươi có thể đánh gãy Thất Tinh Long uyên?

Về mặt Cô Độc Phong Ảnh ngây ngốc hỏi.

Dường như cho đến bây giờ hần không tin rằng trong chớp mắt Bùi Vũ Phu có thể đánh gãy thanh Thất Tinh Long Uyên kiếm trong tay hần.

- Một ngón tay mà thôi.

Bùi Vũ Phu xoay người, thản nhiên nói.

Một ngón tay.

Trong nháy mắt, Thất Tinh Long Uyên gãy?

Nghe Bùi Vũ Phu nói thế thì hần liền giống như nghe được một chuyện cười. Trước hết hần cả kinh, sau đó ngửa mặt lên trời cười to, cười xong, hần điên cuồng lắc đầu:

- Không có khả năng! Đây tuyệt đối không có khả năng! Bùi Vũ Phu, ngươi đang nói hươu nói vượn!

- Cảnh giới cao nhất của Kiếm pháp không phải là nhân kiếm hợp nhất, mà phải là tâm tung vô kiếm (trong lòng không có kiếm).

Bùi Vũ Phu cười nhẹ:

- Cô Độc Phong Ảnh , bản thân ngươi được xưng là kiếm khách đệ nhất Tung của. Trên thực tế, ngươi còn kém xa.

Tâm trung vô kiếm?

- Bùi Vũ Phu , thật không nghĩ rằng ngươi đã đạt tới cảnh giới này.

Toàn thân Cô Độc Phong Ảnh rung lên, sau đó ánh mắt phức tạp nhìn Bùi Vũ Phu , nhẹ giọng nói:

- Ta bại rồi.

codon.traí

198. Chương 198: Qua Tử Nhân Sinh Không Cần Giải Thích

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 198: Qua tử nhân sinh không cần giải thích

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Thua.

Thua rồi.

Cô Độc Phong Ảnh thua bởi Bùi Vũ Phu.

Chỉ có một chiêu.

Nghe một người luôn kiêu ngạo như Cô Độc Phong Ảnh mở miệng nói “ Ta thua rồi” thì Quý Hồng liền ngây ngốc, nàng không thể tưởng tượng được một người mà nàng cho rằng thần thông quảng đại nhất lại có thể thua.

Một trận chiến vừa rồi giống như là mơ ảo, không chân thật.

Tựa như ảo mộng.

Dường như đã nhận ra ánh mắt của Quý Hồng , Cô Độc Phong Ảnh không nhin được mà xoay đầu lại, nhẹ giọng:

- Tiểu Hồng.

Quý Hồng nghe vậy thì lấy lại tinh thần, từng bước đi đến Cô Độc Phong Ảnh .

Một bước, hai bước, ba bước....

Giờ phút này đột nhiên Quý Hồng cảm thấy khoảng cách giữa mình và Cô Độc Phong Ảnh vô cùng xa xôi, dường như trải qua mấy thế kỷ nàng mới có thể bước đến trước người Cô Độc Phong Ảnh .

- Xin lỗi Tiểu Hồng, sư phụ đã thua.

Hình như hiểu được tâm tình của Quý Hồng , Cô Độc Phong Ảnh chưa sót mở miệng, trong giọng nói đã tràn ngập ý xin lỗi.

- Không có... sư phụ không thua.

Quý Hồng điên cuồng mà lắc đầu, nàng cho rằng đó chỉ là giấc mơ.

- Hải tử ngốc, thua là thua.

Sau khi chiến bại, Cô Độc Phong Ảnh đã thông suốt, hấn không chấp nhất nữa, bàn tay khẽ vỗ nhẹ vào đầu của Quý Hồng .

Quý Hồng không trả lời, 2 mắt hồng lên, nước mắt cứ như vậy mà chảy xuống.

- Bùi Vũ Phu , trận này ta thua, thua tâm phục khẩu phục.

Thấy Quý Hồng rơi lệ, Cô Độc Phong Ảnh hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn phía Bùi Vũ Phu:

- Kiểm đoạn, nhân vong, việc còn lại ta sẽ tự mình làm. Nhưng mà, ta có một việc muốn nhờ..

- Sư phụ.

Quý Hồng nghe thấy thế thì liền thất thanh hô to.

Giờ phút này, ở trước mặt Cô Độc Phong Ảnh , nàng không còn phong phạm của một xà mỹ lực mà giống như một hải tử bất lực.

- Cô Độc Phong Ảnh , nguyện vọng đồ đệ của ông, ta cũng có nghe qua.

Bùi Vũ Phu không đợi Cô Độc Phong Ảnh nói ra thỉnh cầu, liền mở miệng nói :

- Tuy rằng nàng không đấu lại nhi tử ta, nhưng mà nàng cũng được gọi là trí dũng song toàn.

Sắc mắt Cô Độc Phong Ảnh liền hơi đổi.

Mà cả người Quý Hồng thì cứng đờ.

Hiển nhiên. . . Nàng nằm mơ cũng thật không ngờ Bùi Vũ Phu lại biết được tâm nguyện của nàng.

Phải biết rằng, tâm nguyện của nàng, trừ sự phụ nàng ra thì không ai biết.

- Nhưng mà, Cô Độc Phong Ảnh , người được xưng là một Võ cường, đối với thế tục sẽ không để vào mắt. Cho dù người có trợ giúp thì đồ đệ của người cũng sẽ không thể làm được chuyện kia, huống chi là không có sự trợ giúp của người?

Bùi Vũ Phu cười nói.

- Bùi Vũ Phu , chẳng lẽ người muốn diệt sạch sao?

Ánh mắt Cô Độc Phong Ảnh trở nên sắc bén, nhưng nháy mắt đi qua hần lại cảm thấy bất đắc dĩ, bây giờ hần không phải đối thủ của Bùi Vũ Phu , nếu như hần muốn lấy tánh mạng của mình và Quý Hồng thì việc đó cũng quá đơn giản.

- Mấy trăm năm nay cục diện của TQ luôn bị rút lại phía sau là xảy ra một số nguyên nhân, trong đó có nội đấu.

Bùi Vũ Phu thở dài:

- Mặc dù cảnh giới của người không đạt tới Tâm Vô Trung Kiếm nhưng mà luận về thực lực thì người cũng được coi là một cường giả. Để người chết chẳng phải là tiện nghi cho đám người khác sao? Huống chi người có thể yên tâm lưu lại một người đồ đệ mà đi đưa tin cho Diêm Vương gia?

- Người....

Cô Độc Phong Ảnh liền minh bạch điều gì.

- Thời đại của chúng ta đã kết thúc, thế giới hiện giờ thuộc về những người trẻ tuổi.

Bvl nói xong, tựa hồ đang nhớ đến Bùi Đông Lai , cười ngây ngô:

- Người cùng ta tránh ra sau, thưởng thức bọn nhỏ diễn xuất, thế nào?

Ân?

Nghe được Bùi Vũ Phu nói như vậy thì Cô Độc Phong Ảnh càng thêm khẳng định, mà Quý Hồng cũng mơ hồ đoán được cái gì, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Bùi Vũ Phu.

- Cô Độc Phong Ảnh , trước khi quyết đấu thì người từng nói ta lấy ra thế lực làm tiền đặt cược.

Bùi Vũ Phu nói xong, cười cười nhìn Quý Hồng :

- Hiện giờ, người thua. Có phải là người lấy toàn bộ tài sản của đồ đệ người giao cho nhi tử ta không? Sau đó theo ta cùng nhau thưởng thức bọn hần diễn xuất.

- Điều này...

Bùi Vũ Phu làm cho Cô Độc Phong Ảnh khó xử, mặc dù hần biết muốn hoành thành tâm nguyện kia của Quý Hồng là một điều xa vời, nhưng mà từ nhỏ hần đã nhận nuôi Quý Hồng , hơn nữa lại truyền võ nghệ cho Quý Hồng . Nên hần hiểu tính khí của Quý Hồng , Quý Hồng chưa bao giờ khuất phục ai.

- Tiểu Hồng, ý của con ra sao?

Cuối cùng, Cô Độc Phong Ảnh trực tiếp hỏi Quý Hồng .

- Bùi tiên bối, từ nhỏ tính khí của Tiểu Hồng đã cương liệt, không muốn khuất phục bất kỳ kẻ nào. Nhưng mà, nếu ngài đã mở miệng vậy Tiểu Hồng liền đáp ứng ngài.

Quý Hồng không trả lời câu hỏi của Cô Độc Phong Ảnh , mà là dùng một loại ánh mắt tôn sùng nhìn Bùi Vũ Phu , gần từng chữ:

- Tối nay ta sẽ đi tìm con trai của ngài, sau này tùy hấn phân phó.
- Ha ha.. Nha đầu, ta nhìn ra được sở dĩ cô đáp ứng điều kiện của ta không phải là cô kiêng kỵ võ lực, cũng không phải kiêng kỵ thể lực của ta... Mà chính là cô sợ ta đối phó với sư phụ của cô, đúng không?

Quý Hồng dường như bị người khác nhìn thấu tâm tư, vẻ mặt kinh hoảng, sau đó khẽ gật đầu.

- Cô Độc Phong Ảnh, từ nhỏ ngươi đã là cô nhi cho nên mới có cái tên Cô Độc Phong Ảnh này. Tựa hồ ông trời không muốn để ngươi cô độc cả đời nên mới mang đến cho ngươi một đồ đệ như vậy, vậy cũng gọi là phúc khí của ngươi.

Cô Độc Phong Ảnh không nói gì, mà là vui mừng vỗ vỗ bả vai của Quý Hồng.

- Nha đầu, mặc dù cô đáp ứng ta là vì chuyện của sư phụ cô, muốn đi giúp con ta làm việc nhưng ta hy vọng cô hiểu được. Luận về mưu trí, vừa mới chấm dứt trận chiến này cô đã thua trước nhi tử của ta, thua thảm bại. Luận về võ lực, thực lực nhi tử ta ngày một tăng, chẳng bao lâu nữa nó sẽ dễ dàng chiến thắng cô.

Bùi Vũ Phu trầm ngâm một chút, lại nói:

- Âm mưu cô chơi không lại nó, võ lực thì hiện nay nó không bằng cô nhưng mà 2 người các ngươi cứ tiếp tục chiến nữa, thì người cuối cùng thua là cô, cô có thừa nhận điểm này không?

Thân thể Quý Hồng khẽ run, sắc mặt trở nên trắng, cắn răng, khẽ gật đầu.

Mặc dù nàng không muốn thừa nhận chuyện này nhưng mà sự thật chính là như vậy nếu không nàng cũng không nhờ Cô Độc Phong Ảnh ra mặt.

- Một khi cô đã thua thì tất cả cố gắng trong vòng 5 năm qua của cô sẽ rơi vào tay ta, đối với con ta ta rất rõ, đối với địch nhân nó sẽ không nói 2 chữ “Nhân từ”.

Bùi Vũ Phu nói xong, khe khẽ thở dài:

- Ta muốn nói cho cô biết, người ta kính nó một thước thì nó nhường một trượng. Đối với ân oán nó rất rõ ràng, chỉ cần cô thành tâm thành ý đến nhờ nó, nói vậy nó sẽ không bạc đãi cô.
- Tiểu Hồng nhớ kỹ lời dạy của ngài.

Nghe xong Bùi Vũ Phu nói thì mọi khúc mắc trong lòng Quý Hồng liền được cởi bỏ.

- Năm đó, ta gãy chân rời khỏi Tử Cấm Thành, tất cả mọi người cho rằng ta Bùi Vũ Phu sợ, sợ, đầu không lại.

Thấy Quý Hồng đã cởi mở tâm tình, vẻ mặt Bùi Vũ Phu thản nhiên nói:

- Vốn ta lười cùng lão già ở Tử Cấm Thành kia tính toán. Bất quá, nếu nhi tử ta quyết tâm thẳng lưng bước vào Tử Cấm Thành như vậy ta sẽ giúp nó tát cho những lão gia kia một tát, cô yên tâm. Đi theo nhi tử ta thì nguyện vọng kia của cô sẽ được thực hiện.

Nghe được Bùi Vũ Phu cảm thán, không riêng Quý Hồng mà ngay cả Cô Độc Phong Ảnh đều cảm thấy tốt hơn.

Bùi Vũ Phu không nói gì nữa, thay đổi đề tài:

- Đúng rồi nha đầu, khi cô đến nói chuyện với hấn thì không nên để lộ tin tức của ta ra.
- Vũ Phu, ý của ông là muốn tôi luyện hấn thêm một thời gian nữa?

Lúc này đây không đợi Quý Hồng mở miệng, Cô Độc Phong Ảnh nhin không được hỏi.

- Tôi luyện... cũng không tính.

Bùi Vũ Phu cười khổ:

- Tính tình của nhi tử ta vô cùng chấp nhất. Nó đã quyết muốn làm gì thì cho dù trời có sập xuống nó cũng không thay đổi. Nó muốn tự thân đi vào Tử Cấm Thành, ta sẽ mặc kệ nó. Huống chi nếu ta ra tay giúp nó, không khỏi khiến những kẻ khác xem thường nó.

- Nếu ta đoán không sai, lần này ông xuống núi là bởi vì nhi tử của ông?

Cô Độc Phong Ảnh cười khổ không thôi:

- Ông đúng là dụng tâm lương khổ a.

- Hắc hắc, Cô Độc Phong Ảnh, ông đã không hiểu. Con ta phát rất nhanh, có thể thành tựu của nó một ngày nào đó sẽ vượt qua ta. Những thứ khác không nói, chỉ riêng nó đã đạt được chứng Trạng Nguyên kia thôi cũng khiến ta mất ngủ một đêm.

Bùi Vũ Phu lên tiếng, lộ ra hàm răng vàng ó, cười ngây ngốc.

”_____”

Nghe Bùi Vũ Phu mềo khen mềo dài đuôi, Cô Độc Phong Ảnh không nói gì mà Quý Hồng là một đầu hắc tuyến.

Thế giới của qua tử người không cần biết.

Nhân sinh của qua tử không cần phải giải thích.

codon.traí

199. Chương 199 : Xà Mỹ Nữ Thần Phục.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 199 : Xà mỹ nữ thần phục.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Trước khi vào xã hội, có tinh lực, có thời gian, không có tiền.

Khi đã thâm niên, có tinh lực, có tiền, không thời gian.

Về già, có thời gian, có tiền, không có tinh lực.

Lúc còn trẻ, chúng ta một lòng kiếm tiền, rốt cuộc chúng ta kiếm tiền hay là tiền kiếm chúng ta?

Người nghèo kiếm tiền để nuôi bản thân, người giàu thì lấy tiền để mua sức khỏe.

Cũng vì những câu nói này mà sáng sớm, trong biệt thự Đan Cung không ít nhóm người ra luyện công.

- Đông Lai, ca... cái này có thể dùng sao?

Trong một rừng cây nhỏ, Đông Phương Lãnh Vũ cùng Bùi Đông Lai luyện công buổi sáng, dựa theo yêu cầu của Bùi Đông Lai thì Đông Phương Lãnh Vũ đứng tấn, trên trán hần lộ ra mồ hôi, hơn nữa 2 chân giống như là bị điện giật, không ngừng run lên.

- Công phu này ka đã tập qua, chú nói có tác dụng không?

Bùi Đông Lai đánh xong bộ quyền, vốn là đang suy nghĩ điều gì, nghe được Đông Phương Lãnh Vũ nói thế thì cười mắng.

- Thật sự sao?

Đông Phương Lãnh Vũ không tin, ở hần xem ra nếu cứ đứng tấn hoài mà trở thành cao thủ thì sẽ xuất hiện vô số cao thủ.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai không nói, đột nhiên hần phát lực, tay phải nắm chặt, nhắm ngay một thân cây to, toàn lực nện vào.

“ Phanh “

Chỉ nghe một tiếng “ Phanh ” tay phải của Bùi Đông Lai nện vào thân cây, Âm Kinh bạo phát, thân cây liền gãy.

- Ách...

Thấy màn như vậy thì miệng của Đông Phương Lãnh Vũ biến thành chữ O, hắn không biết nói cái gì, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Bùi Đông Lai .

- Thế nào?

Bùi Đông Lai thu quyền, hướng Đông Phương Lãnh Vũ hỏi.

- Đông Lai ca, ca quả thật rất ngu.

Đông Phương Lãnh Vũ kích động nhìn Bùi Đông Lai , trong ánh mắt tràn vẻ sùng bái, hắn từng nghe Liễu Nguyệt nói công phu của Bùi Đông Lai rất lợi hại nhưng không ngờ lại có thể lợi hại đến mức này.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười. Ở hắn xem ra nếu để Đông Phương Lãnh Vũ thấy thực lực của qua tử, chỉ sợ hắn sẽ bị hù chết.

- Tốt lắm, hôm nay đến đây thôi. Sau này, ka sẽ dạy chú vài động tác, mỗi ngày chú cần phải chăm chỉ tập luyện.

Bùi Đông Lai tính toán đem “ Dẫn thể thuật “ dạy cho Đông Phương Lãnh Vũ .

- Tốt.

Đúng như suy nghĩ của Bùi Đông Lai , Đông Phương Lãnh Vũ liền vui mừng đồng ý.

- Xem đây.

Nói xong, Bùi Đông Lai liền làm ra chiêu đầu tiên của “ Dẫn thể thuật “

Đông Phương Lãnh Vũ ở một bên chăm chú xem, đợi sau khi Bùi Đông Lai luyện xong 18 thức “ Dẫn thể thuật “ thì Đông Phương Lãnh Vũ bĩu môi:

- Trở thành cao thủ cũng không khó a.

”_____”

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt, một đầu hắc tuyến.

- Bùi thiếu, Quý Hồng đến đây, bảo là muốn gặp ngài.

Sau đó không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, thân là bảo tiêu của Đông Phương Lãnh Vũ đột nhiên A Long chạy tới, sắc mặt ngưng trọng báo.

5’ trước, đột nhiên Quý Hồng mang theo bảo tiêu đến tìm Liễu Nguyệt , điều khiển cho A Long và vài tên bảo tiêu khác cả kinh chính là dường như Quý Hồng đến đây không phải để làm phiền mà nàng đến tìm gặp Bùi Đông Lai .

Quý Hồng đến đây?

Nghe A Long nói, Bùi Đông Lai cũng ngẩn ra.

Ngày hôm qua, căn cứ theo tình báo của Huyết Sát, Quý Hồng đã mất tích cả một đêm.

Quý Hồng biến mất khiến cho Bùi Đông Lai và Liễu Nguyệt nghĩ rằng Quý Hồng đi tìm chỗ dựa ở phía sau.

Dưới tình hình như vậy, đột nhiên Quý Hồng lại đến đây, điều này làm cho Bùi Đông Lai cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Hắn không biết được mục đích của Quý Hồng khi đến đây.

- Biết rồi Long ca, chúng ta cùng trở về.

Bùi Đông Lai âm thầm lắc đầu, hẳn không suy nghĩ gì nữa mà là tính toán “Bình lai tương đáng thủy lai thổ yểm”.

Trong biệt thự.

Thân mặc một bộ y phục màu đen, Quý Hồng ngồi ở trên ghế salon. Mà ở bên một tiểu la ly Đông Phương Uyển Nhi trợn to mắt, đầy tò mò đánh giá Quý Hồng vị khách không mời mà đến, dường như tiểu la ly không sợ Quý Hồng .

Đối lập với Quý Hồng , Liễu Nguyệt thân mang theo một bộ y phục màu đỏ.

Đối mặt với vẻ mặt băng lãnh như Tuyết Sơn ngàn năm của Liễu Nguyệt cùng với vẻ mặt tò mò của Đông Phương Uyển Nhi , Quý Hồng vẫn giống như ngày thường vẫn tỏ ra tươi cười.

Nghe được tiếng mở cửa, cả 3 người liền quay lại nhìn.

Lúc này, Bùi Đông Lai mang theo Đông Phương Lãnh Vũ tiến vào biệt thự

Nhìn thấy Bùi Đông Lai , nghĩ đến việc hấn phá hủy kế hoạch của mình, hơn nữa ép sát mình và Mạnh Hổ bang đến chân tường thì trong lòng Quý Hồng thổn thức không thôi.

- Nhật Xuất Đông Lai , vị bác gái này muốn gặp anh, 2 người có.... gì không đấy?

Tiểu la ly thấy Bùi Đông Lai bước vào thì liền đứng dậy, nhát nháy mắt, làm ra bộ dáng tò mò:

- Hay là anh làm Trần Thế Mỹ, phụ bạc vị bác gái này sao?

Nghe được những lời độc mồm độc miệng của tiểu la ly thì nụ cười trên mặt Quý Hồng liền đọng lại, nàng không nhịn được mà liếc nhìn tiểu la ly một cái.

Thấy được Quý Hồng nhìn mình, tiểu la ly quệt mồm, khề hừ một tiếng.

Bởi vì sau khi Quý Hồng bước vào thì nụ cười trên mặt Liễu Nguyệt biến mất hơn nữa nàng còn mang theo vài phần cảnh giác nhìn Quý Hồng cho nên điều này đã khiến tiểu la ly cho rằng Quý Hồng là địch nhân của Liễu Nguyệt .

Cho nên dưới tình hình như thế tiểu la ly mới nói những lời như vậy.

- Liễu tỷ.

Bùi Đông Lai cũng không thấy cảm quái về tiểu la ly. Trước hết hẳn chào hỏi với Liễu Nguyệt sau đó hướng Quý Hồng hỏi:

- Quý lão bản, cô tìm ta có việc gì?

- Liễu tiểu thư, nếu cô không phiền thì có thể để ta mượn thư phòng của cô nói chuyện một lát chứ?

Quý Hồng không trả lời câu hỏi của Bùi Đông Lai , nàng hướng về Liễu Nguyệt hỏi.

Liễu Nguyệt trầm mặc không nói, nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Xin mời Quý lão bản.

Bùi Đông Lai mỉm cười ý bảo Quý Hồng lên lầu.

- Liễu tỷ, nữ nhân này đến tìm Đông Lai ca gây phiền toái ư?

Mắt thấy Bùi Đông Lai mang theo Quý Hồng lên lầu đi tới thư phòng, Đông Phương Lãnh Vũ mang theo vài phần phẫn nộ hỏi.

- Không biết.

Đối với Quý Hồng ý đồ đến đây thì Liễu Nguyệt cũng không biết, lúc này nghe Đông Phương Lãnh Vũ hỏi như thế thì nàng lắc lắc đầu, sau lại bổ sung:

- Không cần phải lo lắng cho Đông Lai, tuy rằng Quý Hồng là người âm tà nhưng đứng trước Đông Lai thì ngay cả một chút tiện nghi cô ta cũng không chiếm được.

- Vậy là tốt rồi.

Nghe Liễu Nguyệt nói như thế, Đông Phương Lãnh Vũ liền yên lòng

Mà tiểu la lỵ bên cạnh nháy mắt hỏi:

- Mụ mụ, từ khi nào mà Nhật Xuất Đông Lai lại trở nên lợi hại như thế?

Liễu Nguyệt trầm mặc không nói, mà là đem ánh mắt nhìn về phía thư phòng.

Trên lầu, Bùi Đông Lai bước vào thư phòng, Quý Hồng theo sát ở phía sau.

- Quý lão bản, nói đi, cô tìm ta có chuyện gì.

Vào thư phòng, Bùi Đông Lai liền lấy thân phận chủ nhân hỏi Quý Hồng .

- Đông Lai đệ đệ thật sự đã quên rồi hay sao?

Trên ghế salon Quý Hồng nũng nịu cười nói.

Lời nói thân mật, nụ cười mê người...

Nếu người ngoài thấy được cảnh tượng này thì hơn phân nữa sẽ cho rằng giữa Bùi Đông Lai và Quý Hồng có quan hệ với nhau.

Nghe được Quý Hồng xưng hô thân thiết như thế Bùi Đông Lai cũng không có giảm bớt cảnh giác, ngược lại trong lòng hắn còn đề phòng hơn. Nhưng bên ngoài lại nở nụ cười:

- Không phải Quý lão bản muốn nói cho ta biết rằng cô đã thông suốt, muốn làm việc cho ta?

- Đúng vậy.

Câu trả lời của Quý Hồng đã nằm ngoài dự đoán của Bùi Đông Lai .

Ách?

Nghe câu trả lời của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai liền nhú mày, trong lòng suy một chút rồi nói:

- Quý lão bản nếu như ta nhớ không lầm thì cô đã từng nói trên thế giới này không có nam nhân nào có thể khiến Quý Hồng cô thần phục, ta không được thậm chí là ngay cả phụ thân ta cũng không được. Ta thật sự rất tò mò, vì sao cô lại thay đổi chủ ý nhanh đến như vậy?

- Đông Lai đệ đệ trong nháy mắt đã đẩy tỷ vào tuyệt cảnh, tỷ tỷ đây cho dù vùng vẫy cách nào cũng không thể thoát thân cho nên đành phải đến đây đầu hàng.

Nụ cười trên mặt Quý Hồng không giảm:

- Như thế nào? Chẳng lẽ Đông Lai đệ đệ không tin thành ý của tỷ tỷ sao?

- Cô là một nữ nhân có lòng tin, đồng dạng cũng là một nữ nhân cố chấp.

Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói:

- Ngày hôm qua, dưới sự uy hiếp của ta thì cô cũng không đồng ý, hiện giờ cô lại đến đây, cô cho rằng ta sẽ tin sao?

- Ta sẽ không bỏ tín niệm trong lòng.

Đột nhiên, Quý Hồng thay đổi thành một người khác, nụ cười trên mặt nàng biến mất, ánh mắt trở nên sắc bén:

- Chẳng qua là ta đổi phương thức để có thể đạt được mục đích của ta mà thôi. Bùi Đông Lai nếu cậu đáp ứng giúp ta làm một việc, vậy thì ta sẽ đem hết thấy những gì mình có giao cho cậu.

- Cái gì?

Đồng tử Bùi Đông Lai đột nhiên phóng đại, mở miệng hỏi.

codon.tra

200. Chương 200 : Đỉnh Đông Hải.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 200 : Đỉnh Đông Hải.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng nói chuyện với nhau cũng không lâu, chỉ có 30’.

30’ sau.

Quý Hồng đi ra khỏi thư phòng, nàng xuống lầu liền cười nói với Liễu Nguyệt :

- Liễu Nguyệt , ta biết cô thắc mắc, hãy đi lên hỏi Bùi Đông Lai đi, cậu ấy sẽ nói cho cô biết tất cả mọi chuyện.

Nghe được Quý Hồng nói vậy, nhìn Quý Hồng bóng lưng rời đi, Liễu Nguyệt trầm mặc không nói.

- Tiểu Vũ, con cùng Uyển Nhi ăn điểm tâm trước đi. Dì lên lầu tìm Đông Lai nói chuyện một tí.

Thấy Quý Hồng rời đi, Liễu Nguyệt cũng không ngăn cản, thẳng cho đến khi Quý Hồng đi ra khỏi biệt thự thì nàng mới nhú mày nói.

Nghe Liễu Nguyệt nói thế thì Đông Phương Lãnh Vũ cũng im lặng gật đầu, hắn mang theo Uyển Nhi đi ăn sáng.

Liễu Nguyệt đi lên thư phòng, thấy được Bùi Đông Lai đang ngồi ở bàn đọc sách, trong tay đang cầm một điều thuốc lá chỉ còn một nửa.

Hắn lặng lẽ ngồi ở chỗ đấy, nhìn thuốc lá bị đốt, trong lòng cũng không biết suy nghĩ cái gì.

- Đông Lai, không sao chứ?

Thấy bộ dạng khác thường của Bùi Đông Lai , Liễu Nguyệt liền lo lắng, nàng quan tâm hỏi.

- Không sao.

Bùi Đông Lai ngẩng đầu, bóp tắt tàn thuốc, mỉm cười lắc lắc đầu.

- Quý Hồng tìm cậu có chuyện gì?

Mặc dù Bùi Đông Lai nói không sao nhưng mà Liễu Nguyệt vẫn có chút không an tâm.

Bùi Đông Lai nói thẳng:

- Cô ấy nói đồng ý làm việc cho ta.

Liễu Nguyệt biến sắc, nhất thời sững sờ ngay tại chỗ.

Nguyên bản nàng cho rằng Bùi Đông Lai gặp chuyện phiền toái khó giải quyết, hiện giờ nghe Bùi Đông Lai nói Quý Hồng nhận thua, điều này không làm cho nàng kinh ngạc mới lạ.

- Quý Hồng có ý gì? Chẳng lẽ nàng muốn dùng phương thức này để mê hoặc chúng ta để có cơ hội tạm nghỉ sao?

Liễu Nguyệt nhú mày hỏi, nàng rất hiểu Quý Hồng , ở nàng xem ra lấy tính cách của Quý Hồng , nếu muốn nàng khuất phục là một điều không thể nào.

- Không phải?

Bùi Đông Lai cười khổ lắc lắc đầu.

- Vậy thì...?

Quý Hồng bị Bùi Đông Lai làm cho hồ đồ.

Bùi Đông Lai thở dài:

- Qua tử ra mặt.

Qua tử?

Vũ Thần!

Nghe Bùi Đông Lai nói, Quý Hồng liền ngẩn ra, sau đó nàng minh bạch được cái gì, về mặt thoải mái nói:

- Lấy tính khí của Quý Hồng , cũng chỉ có Vũ Thần mới có thể uy hiếp nàng.

Nói xong, Liễu Nguyệt liền minh bạch vì sao Bùi Đông Lai lại lộ ra bộ dáng khác thường như thế, Bùi Vũ Phu ra mặt uy hiếp nhưng không hiện thân...

- Đông Lai, Vũ Thần không gặp cậu, nói vậy chắc hẳn là có nguyên nhân của ngài.

Đoán được điểm này, Liễu Nguyệt không nhịn được mà an ủi.

- Liễu tử, y không gặp ta, còn nói Quý Hồng đừng để lộ tin tức...

Bùi Đông Lai cười khổ không thôi.

Có lẽ là nhận ra vẻ chua sót trong nụ cười của Bùi Đông Lai , nên Liễu Nguyệt cũng trầm mặc.

“ Reng... Reng..”

Vài giây sau, đột nhiên tiếng chuông điện thoại trong thư phòng vang lên.

- Liễu tử, ta xuống nói chuyện với tiểu Vũ.

Nghe được tiếng chuông điện thoại, Bùi Đông Lai đứng dậy, về mặt khôi phục lại bình tĩnh.

- Ủh.

Liễu Nguyệt gạt đầu, đợi sau khi Bùi Đông Lai rời đi thì nàng mới đứng lên cầm máy.

Àn?

Thấy số điện thoại gọi đến, đồng tử của Liễu Nguyệt thoáng mở to ra, trầm ngâm một chút rồi nghe máy.

- Tiểu Nguyệt, đêm nay có thời gian rảnh không? Đi ra ngoài nói chuyện một chút.

Trong điện thoại liền truyền ra giọng nói quen thuộc.

Giọng nói chính là một trong những lão đại Chính Giới của Đông Hải.

Phó Dong.

- Xin lỗi, 2 ngày tương đối gặp nhiều chuyện nên tôi không có thời gian rảnh.

Liễu Nguyệt trầm ngâm một chút liền cự tuyệt lời mời của Phó Dong .

Trong 2 năm qua, nàng có thể nhận thấy được Phó Dong ái mộ nàng, đồng thời nàng cũng biết sau khi vợ Phó Dong qua đời thì hắn vẫn chưa bước thêm bước nữa. Nhưng mà nàng vẫn không hề động tâm.

- Tiểu Nguyệt, 2 ngày trước ta đi công tác ở nước ngoài, sau khi trở về mới nghe chuyện của cô.

Liễu Nguyệt cự tuyệt khiến cho Phó Dong trầm mặc vài giây, sau đó hắn chậm rãi mở miệng:

- Cá nhân ta cho rằng, thế cục trước mắt đối với cô là một cơ hội tuyệt vời.

- Cảm ơn hảo ý của ngài.

Chẳng biết tại sao nghe những lời này của Phó Dong thì đôi chân mày Liễu Nguyệt lại nhú vào nhau, nói:

- Ta sẽ xử lý tốt chuyện của mình.

- Tiểu Nguyệt, ta có một chút ý tưởng hần là có thể giúp được cô, ngoài ra, ở phương diện khác ta cũng có thể mời người giúp cô.

Phó Dong không cảm lòng, bởi vì ở hần xem ra, lấy thế cục trước mà đối với Liễu Nguyệt mà nói thì đó là cơ hội ngàn năm có một. Nếu hần có thể giúp Liễu Nguyệt chen ép Quý Hồng thì như vậy quan hệ giữa hần và Liễu Nguyệt sẽ được kéo lại gần với nhau hơn.

- Phó thị trưởng, ông đã nghe qua câu “ Dệt hoa trên gấm thì dễ dàng, khó giúp người khi gặp nạn”

Thấy Phó Dong nói một cách trắng trợn như thế thì Liễu Nguyệt cười lạnh một tiếng:

- Lấy thân phận của ông, cho dù ông có ở nước ngoài thì chuyện ở Đông Hải này cũng sẽ biết rõ ràng.

Lộp bộp!

Lời nói của Liễu Nguyệt đã đâm trúng tim đen của Phó Dong .

Đúng như lời Liễu Nguyệt nói, hần ở nước ngoài nhưng vẫn nghe được tình hình ở đông hải nhưng mà lúc đó khi tình thế hỗn loạn cho nên hần làm ra lựa chọn là thờ ơ đứng nhìn.

Kiểm hậu tâm hắc (Mặt dày tâm đen) đây chính là tâm lý mà người trong quan trường phải có, Phó Dong cũng có điểm này. Ngay cả khi bị Liễu Nguyệt đoán đúng tâm tư, hần cũng không trực tiếp cúp điện thoại mà cố gắng giải thích:

- Tiểu Nguyệt, ta không có ý kia...

- Phó thị trưởng, cảm ơn hảo ý của ngài, thật sự là không cần phiền ngài phải ra mặt.

Giọng nói Liễu Nguyệt hoàn toàn lạnh xuống:

- Bởi vì trận chiến này đã kết thúc, từ này ở Đông Hải Mãnh Hổ bang sẽ bị xóa tên, Quý Hồng nhận thua rồi.

Mãnh Hổ bang xóa tên ở Đông Hải?

Quý Hồng nhận thua sao?

Điều đó không có khả năng!

Nghe được Liễu Nguyệt nói như thế, Quý Hồng liền cho rằng đó là điều không thể.

Thân là một trong những lão đại của Đông Hải thì hần vô cùng hiểu rõ Liễu Nguyệt cũng như Quý Hồng .

Trong trí nhớ của hần, ở bên ngoài lúc nào Quý Hồng cũng lộ ra vẻ tươi cười nhưng trên thực tế nàng ta giống như một Xà mỹ nữ, làm cho người ta chỉ dám nhìn ở xa, không dám khinh nhờn. Trong vòng 5 năm qua, đã có không biết bao nhiêu nam nhân muốn chinh phục Quý Hồng nhưng tất cả đều thất bại.

Dưới tình hình như thế làm sao hần có thể tin Quý Hồng nhận thua được?

”Đô. . . Đô. . .”

Không đợi Phó Dong trả lời, Liễu Nguyệt liền cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Liễu Nguyệt liền đứng dậy đi ra khỏi phòng, ngó xuống lầu vẫy vẫy tay với Bùi Đông Lai :

- Đông Lai, cậu lên đây một chút, tỷ có chuyện muốn nói với cậu.

Thấy Liễu Nguyệt vẫy vẫy tay, Bùi Đông Lai liền để đĩa xuống, lau lau tay rồi đứng dậy bước lên lầu.

- Có chuyện gì vậy Liễu tỷ?

Đi vào thư phòng, Bùi Đông Lai chủ động hỏi.

Liễu Nguyệt lộ ra nụ cười, thản nhiên nói:

- Đông Lai, tỷ nghĩ đem Đông Nguyệt bang cùng tập đoàn Thiên Tường giao cho cậu.

”Bá!”

Sắc mặt Bùi Đông Lai lập tức biến đổi, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Liễu Nguyệt :

- Liễu tỷ, tỷ...

- Đông Lai, thật không giấu cậu, điều này tỷ đã nghĩ từ rất lâu.

Không đợi Bùi Đông Lai nói hết lời, Liễu Nguyệt đã nói:

- Cậu ngồi xuống đây nghe tỷ giải thích.

Bùi Đông Lai do dự một chút rồi ngồi xuống.

- Đông Lai, tỷ từng nói với cậu Vũ Thần đã có ân với tỷ cũng như phụ thân của Tiểu Vũ. Có thể không khoa trương, hoặc là nói tất cả những gì chúng ta có hiện nay là do một tay phụ thân cậu ban tặng. Ta đem những thứ này giao lại cho cậu cũng giống như vật về lại tay chủ thôi.

Liễu Nguyệt nói xong, nhin không được mà thở dài:

- Còn nữa, sau khi phụ thân tiểu Vũ mất, bắt đắ dĩ lắm tỷ mới tiếp nhận lấy Đông Nguyệt bang cùng tập đoàn Thiên Tường. Trong mấy năm qua, tỷ rất cố gắng, rất cố gắng để làm, nhưng mà cậu có thể thấy đó, lấy năng lực của tỷ hiện nay thì không thể nào điều khiển nổi con thuyền này nữa. Trong 5 năm qua, Quý Hồng xuất thế luôn lấy thế ép tỷ, lúc này nếu không có cậu thì chắc chắn người bại trận sẽ là tỷ đây.

- Cuối cùng, hiện giờ Quý Hồng đã đồng ý làm việc cho cậu, Mãnh Hổ bang cùng tập đoàn Hồng Hải đã thuộc về cậu. Mà vô luân là Mãnh Hổ bang hay là tập đoàn Hồng Hải thì nó cũng sẽ xảy ra xung đột với Đông Nguyệt bang và tập đoàn Thiên Tường, dưới tình hình như thế thì việc thống nhất là điều quan trọng nhất. Chúng ta và cậu là địch, đây là điều không thể. Cho nên, tỷ nghĩ tới nghĩ lui, đem Đông Nguyệt Bang và tập đoàn Thiên Tường giao cho cậu là lựa chọn tốt nhất.

- Liễu tỷ.

- Đông Lai, cậu không cần phải nhiều lời, ý ta đã quyết.

Thấy Bùi Đông Lai định mở miệng thì Liễu Nguyệt liền cắt đứt, giọng nói của nàng vô cùng kiên quyết.

Thấy bộ dáng kiên quyết của Liễu Nguyệt , Bùi Đông Lai không biết nên mở miệng như thế nào.

- Đông Lai, tỷ nhìn ra được, cậu không cần sự trợ giúp của Vũ Thần, tốn hết tâm tư để bước lên trên, khẳng định là có mục đích của cậu.

Thấy Bùi Đông Lai trầm mặc, Liễu Nguyệt lại nói:

- Đồng dạng, ta cũng có thể đoán được mục đích của cậu không đơn giản cũng không dễ dàng. Như vậy cho nên cậu không cần phải cự tuyệt ý tốt của Liễu tỷ. Nói khó nghe một chút, nếu giữa 2 ta không quen biết với nhau, lấy năng lực của cậu thì Đông Hải này sớm hay muộn cũng thuộc về tay của cậu, hiện giờ chẳng qua là lấy sớm hơn một chút mà thôi.

- 20 năm trước, phụ thân của cậu có thể tiểu ngạo cả TQ, ta tin tưởng 20 năm sau cậu cũng sẽ làm được thậm chí là sẽ làm tốt hơn. Đông Hải là của cậu.

Nghe được Liễu Nguyệt nói như vậy, Bùi Đông Lai liền gật đầu.

Trái có Đông Nguyệt , phải có Mãnh Hổ.

Ngày này.

Bùi Đông Lai đặt chân lên đỉnh của Đông Hải.

codon.tra

201. Chương 201: Tiểu Nhân Đặc Chí.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 201: Tiểu nhân đặc chí.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Đang buổi trưa, nắng vàng rực rỡ chiếu xuống, tại trạm kiểm soát trên đường cao tốc Đông Hải, ô tô xếp thành một cái hàng dài, nhân viên công tác mặt mũi nhăn lại, thể hiện ra sự buồn bực trong lòng.

Buồn bực sao?

Đó là nhất định.

Ngày lễ quốc khánh mừng 1 tháng 10, những người khác đều được nghỉ, bọn hắn phải đi làm không nói, bởi vì không ít người lợi dụng kỳ nghỉ này đi du lịch, khiến lượng xe trên đường cao tốc tăng lên rất nhiều, làm cho bọn họ bận tới mắt choáng váng đầu óc.

Ân?

Đột nhiên, một nhân viên công tác đang buồn bực hai mắt tỏa sáng, ánh mắt không rời nhìn chằm chằm vào nữ nhân đang lái chiếc Audi A8.

Nữ nhân mặc một bộ váy liền áo màu đỏ, cổ áo mở rộng, lộ ra một đôi xương quai xanh khêu gợi cùng một mảng lớn da thịt tuyết trắng, phía dưới xương quai xanh kia là chiến hào thâm thúy, núi non trùng điệp lại càng giống như có một loại ma lực nào đó, tỏa ra lực hấp dẫn chí mạng đối với tên nhân viên công tác đang buồn bực kia, khiến cho hắn quên cả việc kêu nữ nhân này dừng lại.

- Tiểu đệ đệ, xem đủ chưa?

Mắt thấy tên nhân viên công tác dùng ánh mắt nhìn đắm đắm, hầu kết mấp máy nuốt nước bọt liên tục, nữ nhân thân mặc chiếc váy liền áo màu đỏ, lộ ra một nụ cười mê chết người không đền mạng, mắt to nháy nháy một cái, hỏi.

- Ách ...

Nhân viên công tác cả kinh, mang theo vài phần khựng hoảng, vài phần xấu hổ thu hồi ánh mắt, đem vé đưa cho nữ nhân, đồng thời lại nhịn không được liếc mắt nhìn nữ nhân một cái, nhân tiện cũng nhìn thoáng qua thanh niên ngồi ở vị trí kế bên tài xế, thần tình hâm mộ ghen tị hận không thể thay thế hắn.

Theo hắn xem ra, có thể cùng nữ nhân thân mặc váy liền áo màu đỏ cùng nhau lái xe đi du lịch cũng rất hạnh phúc, mà thanh niên càng ngứa bực, chẳng những cùng mỹ nữ cùng nhau lái xe đi du lịch, hơn nữa là do mỹ nữ lái xe.

Vài giây đồng hồ sau, cửa kính xe Audi A8 chậm rãi đóng xuống, trong ánh mắt hâm mộ, ghen tị của tên nhân viên, ô tô khởi động, dần dần đi xa.

Trong đầu hiện ra cảnh bộ dáng thất thần của tên nhân viên, Bùi Đông Lai ngồi ở vị trí kế bên tay lái, dư quang trong ánh mắt không nhịn được nhìn thoáng qua núi non cao ngất kia của Quý Hồng, trong lòng không khỏi thầm than, “hung khí” của Quý Hồng đối với người trẻ tuổi quả thực chính là đại sát khí.

- Lão bản, nếu cậu muốn nhìn, chờ đến khi tới Hàng Hồ, vào trong khách sạn, ta cõng hết cho cậu từ từ xem, thế nào?

Làm như đã nhận ra ánh mắt của Bùi Đông Lai đang âm thầm quan sát, Quý Hồng một bên lái xe, cố ý ưỡn bộ ngực cao ngất, về mặt quyền rũ cười nói.

Bên tai vang lên giọng nói của Quý Hồng, trong mắt hiện lên nụ cười mê hồn của Quý Hồng, Bùi Đông Lai im lặng một trận.

Mặc dù Hàng Hồ đại cục đã định, bất quá Bùi Đông Lai vì đề phòng chuyện ngoài ý muốn, liên lạc riêng với Quý Hồng, để Quý Hồng cùng hắn cùng nhau đi đến Hàng Hồ trước tiếp nhận tất cả của Phương gia lưu lại.

Nguyên bản Bùi Đông Lai cho rằng Quý Hồng bởi vì Qua tử ra mặt mà bất đắc dĩ khuất phục, trong lòng nhiều ít sẽ có chút khó chịu, sẽ đối với hắn không nóng không lạnh, kết quả thái độ Quý Hồng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn----- Quý Hồng dường như không để ý hết thấy những chuyện đã phát sinh ngày hôm trước, tâm tình tựa như rất khá, hơn nữa trước sau như một chính là biểu hiện với hắn thực thân mật, chẳng qua đem xưng hô “ Đông Lai đệ đệ” biến thành “ Lão bản”.

“Reng...Reng...”

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai nói cái gì, trong túi áo hắn cơ hồ rung lên.

Nhận thấy được di động trong túi rung lên, Bùi Đông Lai móc ra chiếc di động Nokia kiểu cũ lúc trước Qua tử mua cho hắn, thấy vậy Quý Hồng kêu lên một tiếng kinh ngạc không thôi.

Không để ý đến vẻ mặt cổ quái của Quý Hồng, Bùi Đông Lai nhìn thấy dãy số hiện trên màn hình, trực tiếp ấn nút chuyển máy để nghe.

- Bùi Đông Lai, chúng tớ đã về đến Đông Hải, để tớ lòng xin lỗi, cậu có nên mời chúng tớ một bữa hay không?

Điện thoại vừa chuyển, thanh âm dễ nghe của Hạ Y Na thông qua điện thoại truyền vào trong tai Bùi Đông Lai.

“Ách...”

Nghe được lời nói của Hạ Y Na, Bùi Đông Lai hơi có chút xấu hổ, nghĩ nghĩ, nói:

- Hôm nay không được, để hôm khác đi.

- Như thế nào? Chẳng lẽ hôm nay cậu cũng có chuyện cần giải quyết sao?

Trên đường cao tốc, Hạ Y Na điều khiển chiếc Land Rover màu đỏ mở miệng hỏi.

- Ủh.

Bùi Đông Lai cũng không có giấu diếm:

- Tớ đang đi tới Hàng Hồ .

Hàng Hồ ?

Trong chiếc Land Rover màu đỏ, Hạ Y Na nghe được lời của Bùi Đông Lai, thiếu chút nữa cả kính lái xe đâm vào một bên lan can:

- Bùi Đông Lai, tớ nói cậu cũng quá không hiền hậu đi? Chúng tớ bởi vì cậu không có mặt, cho nên mới trở về Đông Hải , kết quả cậu lại không nói một tiếng nào đã đi đến Hàng Hồ ư ?

Đối mặt với cơn giận không nặng không nhẹ của Hạ Y Na, Bùi Đông Lai đang muốn nói gì, lại chứng kiến rõ ràng chiếc xe Land Rover màu đỏ phong tạo của Hạ Y Na xuất hiện ở một bên đường cao tốc.

Trong phút chốc, Land Rover cùng Audi A8 còn cách nhau giải phân cách.

- Tớ nghĩ là các cậu vẫn còn ở tại Hàng Hồ .

Đưa mắt nhìn qua kính phản quang thấy chiếc Land Rover dần dần đi xa, Bùi Đông Lai cười khổ giải thích một câu lại hỏi:

- Đúng rồi, Vũ Trạch với các cậu cùng nhau quay về Đông Hải sao?

- Không có, cậu ta nói phải về nhà một chuyến.

Trong chiếc Land Rover màu đỏ, Hạ Y Na cũng không biết vừa mới cùng Bùi Đông Lai gặp thoáng qua, nghe được câu hỏi của Bùi Đông Lai, cũng không có tiếp tục nén giận, mà là đáp rõ ràng.

- Biết rồi, lúc trở lại tớ và Vũ Trạch sẽ gọi điện thoại cho các cậu.

Biết được Ngô Vũ Trạch còn lưu lại Hàng Hồ , Bùi Đông Lai thoáng thở ra , nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

- Nam tử hán đại trượng phu nói chuyện có thể coi là đáng tin, cậu nếu tiếp tục lừa dối chúng tớ, chúng tớ sẽ không để yên cho cậu.

Hạ Y Na tức giận nói.

- Nhất định sẽ giữ lời, cứ như vậy a, tớ cúp máy đây.

Bùi Đông Lai cười khỏ một tiếng, sau đó không đợi Hạ Y Na trả lời, liền cúp điện thoại.

- Bạn gái nhỏ của cậu à?

Mất thấy Bùi Đông Lai cúp điện thoại, vừa lái xe, Quý Hồng một bên âm thầm quan sát Bùi Đông Lai, mang theo vài phần tò mò hỏi hẩn.

- Không phải.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu:

- Nữ nhi của Hạ Hà, cô đã từng gặp qua.

- Nguyên lai là nàng a?

Tại ngày khai giảng đại học Đông Hải, Hạ Y Na để tỏ lòng xin lỗi, mời riêng Bùi Đông Lai, Ngô Vũ Trạch bốn người đi ăn cơm, kết quả đụng phải Quý Hồng, cuối cùng bữa cơm kia do Quý Hồng trả tiền, Quý Hồng tự nhiên nhớ rõ Hạ Y Na:

- Lão bản, nhìn ra được, nữ nhi của Hạ bàn tử đối với cậu có ý tứ, cậu chẳng lẽ không có ý đối với nàng?
”_____”

Mặc dù Bùi Đông Lai mơ hồ cảm thấy Hạ Y Na đối với mình có chút điểm ý tứ, lại nghe được Quý Hồng trực tiếp hỏi như vậy, nhất thời chịu trận không biết nói gì.

”Khanh khách. . .”

Thấy Bùi Đông Lai lộ ra bộ dáng vài phần xấu hổ, Quý Hồng nhin không được phá lên cười, cười xong, trong lòng thốn thức không thôi ---- thời điểm lần trước nàng gặp đám người Bùi Đông Lai trả tiền ăn cơm, chỉ là một tháng trước mà thôi, nhưng mà trong 1 tháng Bùi Đông Lai lại khiến nàng mất đi thành quả mà nàng cố gắng trong 5 năm qua , hơn nữa mình lại đi trợ giúp Bùi Đông Lai.

Tất cả chuyện này, làm cho nàng có loại cảm giác như một giấc mơ.

Đồng thời, trong nội tâm nàng cũng rõ ràng, hiện giờ nàng, xem như toàn bộ đồ vật của nàng đều đem đặt trên người Bùi Đông Lai.

Nếu như Bùi Đông Lai không thể chiến thắng được trận này, như vậy đời này nàng muốn hoàn thành nguyện vọng trong lòng sẽ trở nên xa vời.

Thấy Quý Hồng đột nhiên thu lại nụ cười, trầm mặc , Bùi Đông Lai không có nói cái gì nữa, mà là lộ ra bộ dáng nghiêng ngẫm, tựa hồ đang tự hỏi kế tiếp nên thu thập tàn cuộc như thế nào.

Cùng lúc đó.

Ngô Vũ Trạch không cùng đám người Hạ Y Na quay về Đông Hải, mở ra chiếc xe không tính là sang trọng đang tới tiệc rượu ở Hàng Hồ , đi tới Đào Hoa Nguyên nằm ở phía nam giữa 2 tỉnh.

Đào Hoa Nguyên ở Hàng Hồ tuy rằng cũng được cho là khu nhà giàu hàng thật giá thật, chính là... Cùng so sánh với Cửu Khê Mân Côi Viên, danh khí muốn không lớn lắm, càng không nói cùng so sánh với Thanh Long sơn trang thần bí.

Hiện giờ ở Hàng Hồ này Ngô gia chỉ có thể coi là thế lực nhị lưu. Ở Đào Hoa Nguyên này trừ cha mẹ của Ngô Vũ Trạch ra, hẳn có ba vị thúc thúc cùng một vị cô cô đều là ở trong Đào Hoa Nguyên này.

Ô tô chạy vào đại viện căn biệt thự, Ngô Vũ Trạch rõ ràng phát hiện, bên trong đại viện đậu vài chiếc xe hơi.

Nhìn thấy mấy chiếc ô tô này, Ngô Vũ Trạch biết rõ người nhà mình đều đã tụ tập đầy đủ bên trong nhà, vẻ mặt có chút phức tạp.

Giống như trong dự liệu của Ngô Vũ Trạch, khi hắn dừng xe, tiến vào đại sảnh biệt thự, rõ ràng phát hiện toàn bộ thành viên của Ngô gia đã có mặt.

“Bá!”

Mắt thấy Ngô Vũ Trạch đi vào đại sảnh biệt thự, bao gồm cả phụ thân của Ngô Vũ Trạch là Ngô Sinh ở bên trong, tất cả mọi người đem ánh mắt ném về hướng Ngô Vũ Trạch, trong đó ánh mắt của Ngô Sinh phức tạp nhìn hắn, mà các thành viên Ngô gia khác thì đều là nhú mày, vẻ mặt không vui chút nào.

- Ui, đây không phải là Vũ Trạch sao? Cậu còn có mặt mũi trở về à?

Vài giây đồng hồ sau, một phụ nữ thanh niên ăn mặc trang điểm xinh đẹp như phu nhân nhìn thấy Ngô Vũ Trạch giống như là thấy ôn dịch, hừ lạnh một tiếng, biểu hiện bất mãn.

Người đàn bà này tên là Trương Lệ, là bá mẫu của Ngô Vũ Trạch, từ lúc nàng vào Ngô gia, liền đối với một nhà Ngô Vũ Trạch tỏ ra bất mãn, bởi vì... Nàng thủy chung cho rằng nên cho chồng của nàng, cũng chính là bác cả của Ngô Vũ Trạch chưởng quản Ngô gia.

Mà hai ngày trước, bởi vì trong buổi tụ họp trên du thuyền Trân Nỵ Hào đắc tội Phương Hiểu Hồng, bị Phương Hiểu Hồng ghi hận trong lòng, sau khi trở lại Hàng Hồ, liền đối với Ngô gia triển khai một loạt thủ đoạn chèn ép, làm cho Ngô gia tổn thất nặng nề.

Dưới tình hình này, thì tất cả mọi người trong Ngô gia khi thấy Ngô Vũ Trạch thì không bất mãn sao?

- Thành sự thì ít bại sự thì nhiều, bản thân cậu nói chính cậu không cầu phát triển thì cũng thôi, nhưng cậu lại kết giao với loại người nào thế hả?

- Đúng vậy, vốn chúng ta dưới sự kinh doanh của lão Ngô mấy năm nay cũng sống dễ chịu, hiện tại không được rồi, bởi vì cậu ..đồ vô dụng này kết giao nhầm người, đắc tội Phương gia, làm cho Ngô gia chúng ta thiếu chút nữa bị Phương gia đập đổ.

Tiếng của Trương Lệ vừa dứt, hai vị thúc thúc của Ngô Vũ Trạch vang lên, chỉ có tiểu cô luôn luôn yêu thương Ngô Vũ Trạch không có hé răng.

Đối mặt với chỉ trích của hai vị thúc thúc cùng lời trào phúng của bá mẫu, Ngô Vũ Trạch tựa hồ sớm đã thành thói quen, cười tự giễu, không nói gì, mà là lập tức đi về hướng Ngô Sinh.

- Tuy rằng bởi vì Vũ Trạch trong lúc vô ý đắc tội Phương gia, làm cho Phương gia động thủ đối với chúng ta, làm cho chúng ta tổn thất không nhỏ, nhưng mà không phải bây giờ Phương gia đã hoàn toàn bị diệt vong rồi sao ?

Ngô Vũ Trạch không lên tiếng, Ngô Sinh cũng nhin không được mà thiên vị con của mình.

- Tiểu Sinh à, chú nói thật là nhẹ nhàng, cũng may mắn là Phương gia vận khí kém, không hiểu sao cả nhà bị hủy hoại, nếu không, cả đám người chúng ta sẽ giống như chó nhà có tang mà cút ra khỏi Hàng Hồ .

Thấy Ngô Sinh thiên vị Ngô Vũ Trạch, bá mẫu Ngô Vũ Trạch là Trương Lệ mở miệng lần nữa, vẻ bất mãn hết sức rõ ràng.

- Chị dâu, chị nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ta lại để cho chị cùng đại ca chịu tổn thất sao?

Ngô Sinh nhú mày hỏi.

Trương Lệ cười lạnh một tiếng:

- Điều là người một nhà, bồi thường tổn thất coi như xong, bất quá... Ta cảm thấy rằng, chú không thích hợp tiếp tục làm gia chủ Ngô gia, nếu không, Ngô gia sớm hay muộn sẽ bị hủy ở trong tay chú.

“Tê ~”

Mặc dù đoán được những huynh đệ tỷ muội này của mình hôm nay tới là để bức vua thoái vị, nhưng mà Ngô Sinh thật không ngờ nói thẳng trắng trợn như vậy, lập tức sắc mặt trở nên trắng bệch.

- Tôi đồng ý đề nghị của chị dâu.

- Tôi cũng đồng ý.

Ngay sau đó, không đợi Ngô Sinh mở miệng, hai vị đệ đệ của hắn lần lượt mở miệng, ủng hộ đề nghị của Trương Lệ.

Bên tai vang lên lời nói của hai người, Ngô Sinh hiểu được, ba người huynh đệ này của mình hơn phân nửa là đã đạt được hiệp nghị gì rồi, muốn đem ép chính mình từ bỏ vị trí gia chủ Ngô gia này.

- Ta biết, mấy năm nay, các người đối với một nhà chúng ta rất bất mãn.

Sau khi hiểu được điểm này, Ngô Sinh đột nhiên cảm giác được trái tim mình lạnh ngắt, cả người vô lực nói:

- Thôi, các người đã muốn làm gia chủ Ngô gia, như vậy ta sẽ đem vị trí này nhường lại cho các người, tùy các người muốn làm như thế nào thì làm.

Nghe được Ngô Sinh chủ động nhường lại vị trí gia chủ, anh của Ngô Sinh, chị dâu, hai vị đệ đệ cùng em dâu đều là hưng phấn không thôi, chỉ có tiểu cô út tuổi nhất tỏ ra lo lắng, theo nàng xem ra, coi như Ngô Sinh nhường lại vị trí gia chủ, Ngô gia cũng không thể có lại huy hoàng như xưa, tương phản, phân chia lợi ích sẽ làm cho cả Ngô gia tứ phân ngũ liệt.

Ngô Sinh hiển nhiên cũng biết điểm này, hắn vô lực dựa vào trên ghế sa lon, cả người như là trong nháy mắt già đi rất nhiều.

- Tiểu Sinh, chú đã chủ động nhường lại vị trí gia chủ, như vậy chuyện này, chúng ta không truy cứu nữa, bất quá... Chúng ta đều hy vọng, tên nhi tử không có tiền đồ kia của chú, sau này khi kết giao với người ngoài thông minh hơn một chút, đừng có mà chó và mèo cũng đều kết giao, miễn cho đừng giống như lần này, chọc tới phiền toái, làm cho cả Ngô gia đều bị liên lụy.

Bởi vì trước khi đến, ba vị huynh đệ của Ngô Sinh đã thương lượng xong xuôi do anh cả Ngô Sinh thay thế Ngô Sinh lên làm gia chủ, hiện giờ thấy Ngô Sinh chủ động nhường lại vị trí gia chủ, hô hấp Trương Lệ nhất thời nặng nề, được thể không buông tha mà còn nhắc nhở thêm.

Bên tai vang lên lời nói của Trương Lệ, Ngô Vũ Trạch biến sắc, song quyền không kìm nén nổi nắm chặt lại với nhau, khớp xương trở nên trắng toát, cả người run run không dứt:

- Các người đã đạt được mục đích, chẳng lẽ không cảm thấy cay nghiệt sao?

- Cay nghiệt?

Mắt thấy phế vật Ngô gia mở miệng phản kích, Trương Lệ bị chọc tức biến sắc, cười lạnh nói:

- Đồ vô dụng, nếu không phải Phương gia chẳng biết tại sao lại bị người ta hủy đi, thì lần này Ngô gia chúng ta liền xong đời, mà hết thấy chuyện này đều là người bạn xấu xa mà mày kết giao gây ra, chẳng lẽ tao không thể nói mày sao?

Lần thứ hai nghe được ý hèn học trong lời nói của Trương Lệ, hai tay đang nắm chặt của Ngô Vũ Trạch lặng yên buông ra, khóe miệng xuất ra một nụ cười tự giễu.

Trong thời gian phụ thân Ngô Sinh của hắn làm gia chủ, hắn đã bị coi là phế vật, trong nhà không có quyền lên tiếng, huống chi là hiện tại?

Thấy Ngô Vũ Trạch không dám lên tiếng, Trương Lệ ngửa cao đầu, hừ lạnh một tiếng, giống như đã đem chính mình trở thành gia chủ phu nhân, một bộ dạng tiểu nhân đắc chí.

Nhưng mà.

Nếu nàng biết, người mà Ngô gia nói là chó mèo lại có thể lật đổ được Phương gia thì vẻ mặt của bọn hắn sẽ trở nên thế nào?

codon.traí

202. Chương 202 : Lão Đại Phía Sau Màn.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 202 : Lão đại phía sau màn.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Đường Giải Phóng nằm ở phía đông Hàng hồ giao với đường Giang Thủy, cùng mới Tiền Giang trở thành vùng trung tâm trong vùng xây dựng trung tâm hội nghị quốc tế của Hàng Hồ, sở dĩ chọn dùng kết cấu bằng thép cùng ổ chìm kết cấu bằng thép giống nhau, công trình kiến trúc cao 85m, chủ thể kiến trúc từ hình bầu dục cao 12m cùng đường kính 85m cấu thành hình cầu.

Nó được tổ chức hội nghị, vượt qua khách sạn cấp năm sao làm chức năng chính, nhưng cung cấp hội nghị, diễn xuất, biểu diễn, dùng chân, nghỉ ngơi, ăn uống, khách sạn Khang Nhạc đạt tiêu chuẩn quốc tế tổng hợp nhiều chức năng hội nghị, phục vụ thương hội, sáng tạo ra phong cảnh thoải mái trong thành thị bên bờ sông Tiền Đường nổi tiếng quốc tế, hoàn cảnh nghỉ ngơi cao nhất dành cho hội nghị quốc tế, cùng Đại Kịch Viện Hàng hồ tạo thành cảnh tượng “ Nhật Nguyệt Đồng HUY”.

Thời điểm 2h chiều, lúc mọi người đang làm việc, ở đại sảnh trung tâm hội nghị quốc tế lớn nhất Hàng Hồ ban bố một tin tức, mười mấy tên ký giả đến từ các nơi từ cả nước tụ lại thành một đoàn, đang đợi tin tức mà tập đoàn Bảo Hồ công bố trong buổi họp báo này.

Luận về thực lực, tập đoàn Bảo Hồ mặc dù được cho là đứng đầu đúng với mong đợi của người dân Hồ Giang, chỉ là... Trước kia, mặc dù tin tức mỗi họp báo cũng sẽ không hấp dẫn nhiều ký giả đến như vậy, hôm nay sở dĩ có nhiều ký giả tham gia như vậy, hoàn toàn là vì tin tức Phương Chấn đã chết.

Cùng thương giới, chính giới những thứ khác giống nhau, các phóng viên cũng rất muốn biết, sau khi Phương Chấn chết, tập đoàn Bảo Hồ rốt cuộc sẽ rơi vào trong tay người nào.

Đúng 3h.

Ở trong sự chờ đợi của nhóm phóng viên, ba người xuất hiện ở cửa sảnh ban bố tin tức.

Trong đó, đi đầu là người vừa thay thế Tào Nghiễm Giang trở thành thường vụ phó tỉnh trưởng Hồ Giang Bạch Quốc Du, đi theo phía sau Bạch Quốc Du cũng không phải là CEO tập đoàn Bảo Hồ, mà là Quý Hồng một thân áo quần màu đỏ, tiếp theo mới là CEO tập đoàn Bảo Hồ.

Xôn xao!

Thấy Quý Hồng một thân trang phục màu đỏ, phóng viên hiện trường một trận xôn xao.

Thân là phóng viên bọn họ đều nghe qua danh tiếng Xà mỹ nữ Quý Hồng, nhiều ít cũng biết thân phận của Quý Hồng, hôm nay thấy Quý Hồng xuất hiện, bọn họ trước tiên tin vào lời đồn Phương Chấn chết là bởi vì hắc bang này báo thù, đồng thời cũng đoán được Phương Chấn bại bởi Quý Hồng hơn nữa tập đoàn Bảo Hồ lại trở thành vật trong túi Quý Hồng.

Rất nhanh, Bạch Quốc Du, Quý Hồng cùng CEO tập đoàn Bảo Hồ Thái Kinh chia ra ngồi xuống.

Sau khi mọi người ngồi xuống thì Thái Kinh CEO của tập đoàn Bảo Hồ lên bước lên phát biểu:

- Các bằng hữu ký giả, trước tiên hoan nghênh các bạn tới tham gia buổi công bố tin tức của tập đoàn Bảo Hồ. Mọi người đều đã biết, nguyên chủ tịch tập đoàn Bảo Hồ là Phương Chấn tiên sinh bất hạnh qua đời, tập đoàn Bảo Hồ xuất hiện một chút biến động, gây ra sự chú ý của bên ngoài. Hôm nay, chúng ta mở cuộc họp báo này chính là công bố một chút thông tin về hiện trạng của tập đoàn Bảo Hồ hiện tại.

“Bành bạch...”

Lời của Thái Kinh vừa dứt, các phóng viên tại hiện trường vỗ tay rối rít, cùng lúc đó nhiếp ảnh gia chịu trách nhiệm hiện trường trực tiếp đem ống kính từ Bạch Quốc Du chuyển dời đến trên người Thái Kinh.

- Tiếp theo, mời Bạch tỉnh trưởng nói chuyện.

Sau khi nói vài lời đạo đầu ngắn ngủi, Thái Kinh chịu trách nhiệm chủ trì đem quyền nói chuyện giao cho Bạch Quốc Du.

- Các phóng viên thân mến, nguyên chủ tịch tập đoàn Bảo Hồ Phương Chấn tiên sinh xảy ra chuyện bất hạnh. Chính phủ và tỉnh ủy đặc biệt coi trọng, thông qua cảnh sát điều tra. Các lực lượng cảnh sát phi thường cố gắng, chúng tôi đã trong vòng 48 giờ phá án và bắt giam tên tội phạm hung tàn này để hoàn thành án kiện. Sáng nay, đồn công an tỉnh đã đem tình huống cụ thể ra thông báo, rất nhiều phương tiện truyền thông đều là tiến hành đưa tin lần này, nói vậy chứ vị đang ngồi đây đều đã biết rõ chứ.

Cùng lúc trước Thái Kinh lên tiếng bất đồng, đối mặt với lời nói của Bạch Quốc Du, mười mấy tên phóng viên không có tự mình vỗ tay, mà là một bộ dáng lắng nghe.

- Giống như CEO tập đoàn Bảo Hồ Thái Kinh tiên sinh nói, hôm nay sở dĩ mở cuộc họp báo này chính là muốn công bố tin tức này, là muốn công bố hiện trạng tập đoàn Bảo Hồ nói cho mọi người.

Bạch Quốc Du vẻ mặt nghiêm túc, nói:

- Tiếp theo mời tân chủ tịch tập đoàn Bảo Hồ là cô Quý Hồng báo cáo đơn giản hiện trạng của tập đoàn Bảo Hồ.

“Bành bạch...”

Thanh âm Bạch Quốc Du vừa dứt, đại sảnh một lần nữa vang lên tiếng vỗ tay, mười mấy tên phóng viên rối rít đem ánh mắt ném về hướng Quý Hồng một thân trang phục màu đỏ.

Làm đại tỷ Đông Hải cùng chủ tịch tập đoàn Hồng Hải, Quý Hồng đã trải qua quá nhiều trường hợp như vậy.

Bên tai nghe được lời của Bạch Quốc Du..., đối mặt với mười mấy tên ký giả, nụ cười mê người trên mặt của nàng không giảm, chỉ thấy nàng đem cái micro đặt trước người, đôi môi khẽ gợi màu đỏ mở ra, không nhanh không chậm nói:

- Nguyên chủ tịch tập đoàn Bảo Hồ Phương Chấn tiên sinh sau khi bất hạnh qua đời, toàn thể công nhân viên tập đoàn đều đau lòng sâu sắc, đồng thời tất cả mọi người đều yêu cầu phải nghiêm trị hung thủ. Nhân cơ hội này, tôi đại biểu toàn thể toàn thể công nhân viên tập đoàn đối với Phương Chấn tiên sinh bất hạnh qua đời sự tiếc thương sâu sắc, đồng thời hướng về chính phủ tỉnh ủy, đồn công an tỉnh, tổng đội võ cảnh Hồ Giang lời cảm ơn chân thành----- cảm tạ các vị đã coi trọng vụ án của Phương Chấn tiên sinh, ở trong vòng 48 giờ ngắn ngủi đã bắt được tội phạm về quy án!

“Bành bạch...”

Đại sảnh tiếng vỗ tay như thủy triều lại một lần nữa vang lên, chẳng qua là... Vẻ mặt của những ký giả kia đều có chút cổ quái —— bọn họ cảm thấy tài diễn xuất của Quý Hồng hoàn toàn có thể tranh cử giải Oscar.

- Bởi vì Phương Chấn tiên sinh bất hạnh qua đời, bên ngoài đối với hiện trạng của tập đoàn Bảo Hồ đều hết sức chú ý.

Đợi tiếng vỗ tay vừa dứt, Quý Hồng lại một lần nữa mở miệng:

- Hôm nay, các vị thấy tôi ở chỗ này, có thể cảm thấy tò mò, tại sao tôi lại xuất hiện ở nơi này. Thực không dám giấu, tôi cùng Phương Chấn tiên sinh có mối quan hệ hết sức thân thiết, đã bàn sinh ý với nhau nhiều

lần. Một tháng trước, tôi cùng tiên sinh Phương Chấn đã đạt thành hiệp nghị hợp tác, mua lại cổ phần tập đoàn Bảo Hồ, trở thành cổ đông lớn thứ hai tập đoàn Bảo Hồ — đây chính là nguyên nhân hôm nay tôi xuất hiện ở nơi này.

- Tiếp theo, tôi đại biểu toàn thể công nhân viên tập đoàn Bảo Hồ, đem tình hình trước mắt của tập đoàn Bảo Hồ hướng chư vị ký giả thân mến thông báo một chút...

Sau đó, trong sự mong đợi của mười mấy tên ký giả, Quý Hồng mặt không đổi sắc đem tình hình trước mắt của tập đoàn Bảo Hồ làm thành một cái báo cáo ngắn gọn.

- Quý tiểu thư, căn cứ vào những gì cô vừa nói, cô ở một tháng trước đã trở thành cổ đông lớn thứ hai tập đoàn, như vậy, hôm nay cô coi như là thay thế Phương Chấn tiên sinh, trở thành tân chủ tịch tập đoàn Bảo Hồ, nhân cơ hội này, ta đại biểu nhật báo kinh tế Hồng Kông gửi đến cô lời chúc chân thành nhất.

Sau khi Quý Hồng vừa dứt bài báo cáo, một gã phóng viên đến từ nhật báo kinh tế Hồng Kông đứng lên, đầu tiên là đối với Quý Hồng gửi lời chúc mừng, sau đó lời nói xoay chuyển, sắc bén hỏi:

- Theo tôi được biết, đoạn thời gian trước có lời đồn cô cùng Phương Chấn tiên sinh xảy ra mâu thuẫn, cái chết của Phương Chấn tiên sinh cùng với cô không thoát khỏi liên quan, xin hỏi cô đối với chuyện này có lời giải thích gì chăng?

- Mới vừa rồi Bạch tỉnh trưởng đã nói, công an tỉnh đã đem cụ thể tình huống vụ án nói ra. Thân là một người dân có nghĩa vụ đóng thuế, tôi cho là, chúng ta phải tin tưởng Đảng, tin tưởng chính phủ.

Đối mặt với vấn đề khó của tên phóng viên, Quý Hồng vẻ mặt nghiêm túc cấp ra câu trả lời chắc chắn.

- Bạch tỉnh trưởng, theo tin tức bây giờ, chủ tịch tập đoàn Vận Đạt bà Phương Hiểu Hồng bị cuốn vào vụ án của nguyên phó thường vụ tỉnh trưởng Hồ Giang Tào Nghiễm Giang, tập đoàn Vận Đạt giờ quần long vô thủ, dân vay mượn tiền Hồ Giang chấn động, người người cảm thấy bất an.

Tên ký giả đến từ nhật báo kinh tế Hồng Kông sau khi kết thúc câu hỏi ngồi xuống, một gã phóng viên đến từ Phượng Hoàng Vệ đưa ra một vấn đề nan giải:

- Không biết Bạch tỉnh trưởng đối với sự kiện lần này có cách xử lý như thế nào?

- Theo luật pháp của quốc gia, lấy đó làm căn bản. Có câu nói, thiên tử phạm pháp xử tội cũng như thứ dân. Vụ án đồng chí Tào Nghiễm Giang trước mắt đang được điều tra, nói vậy tương lai không lâu sau, các ngành liên quan sẽ cho chư vị một câu trả lời chắc chắn làm hài lòng mọi người. Còn về phần bà Phương Hiểu Hồng cuốn vào vụ án lần này, dẫn đến sự hoang mang lo sợ của dân vay mượn tiền Hồ Giang. Chính phủ tỉnh ủy tương đối coi trọng, hơn nữa đã thành lập tiểu tổ lãnh đạo, sau đó không lâu sẽ cấp ra phương án cụ thể, đảm bảo sự ổn định thị trường vay mượn của Hồ Giang.

“Bành bạch...”

Mặc dù không ít ký giả cũng biết tin tức Tào Nghiễm Giang ngã ngựa, nhưng là nghe được câu trả lời chắc chắn của Bạch Quốc Du, tất cả ký giả hiện trường vỗ tay rồi rít.

Sau khi tiếng vỗ tay chấm dứt, lại có mấy tên ký giả lần lượt đặt câu hỏi đối với Quý Hồng, hỏi những chuyện liên quan đến tập đoàn Bảo Hồ, đồng thời cũng đề cập đến việc sát nhập vào tập đoàn Hồng Hải của Quý Hồng.

Đối mặt với các câu hỏi của đám phóng viên, Quý Hồng không tránh nặng tìm nhẹ, thì cũng là trả lời qua loa cho xong, hoặc là tỏ thái độ, thủ đoạn không giống nhau, làm cho đông đảo đám phóng viên âm thầm cảm thán thủ đoạn cao siêu của Quý Hồng, đồng thời cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Một tiếng sau, buổi công bố tin tức kết thúc, ba người Bạch Quốc Du ngồi trên đài chủ tịch dẫn đầu rời đi, các ký giả sau đó mới rời đi.

Ra khỏi đại sảnh buổi họp báo, Bạch Quốc Du cũng không có gấp gáp rời đi, mà là cùng đi với Quý Hồng, đi vào sảnh tiếp đãi của trung tâm hội nghị quốc tế.

Đại sảnh tiếp đãi, Bùi Đông Lai quan sát toàn bộ buổi họp báo công bố tin tức chờ đã lâu, nhìn thấy Quý Hồng bồi Bạch Quốc Du đi vào đại sảnh tiếp đãi, vội vàng đứng dậy, vẻ mặt mỉm cười đón chào:

- Bạch thúc.

- Có câu nói từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, Đông Lai, trừ phụ thân cậu ra thì việc lần này đã làm cho thúc thúc ta đây nhìn cậu bằng cặp mắt khác xưa a.

Bạch Quốc Du tán thưởng Bùi Đông Lai một câu, sau đó theo sự giúp đỡ của Bùi Đông Lai, ngồi ở trên gh.

Đỡ Bạch Quốc Du ngồi đến trên ghế, Bùi Đông Lai mới cười nói:

- Bạch thúc quá khen, Đông Lai có thể đi đến bước này, toàn dựa vào Bạch thúc chiếu cố, ân tình của Bạch thúc, Đông Lai khắc sâu trong lòng.

- Khắc ghi thật ra không cần, chờ cậu nhìn thấy Vũ Phu, để hấn tới tìm ta uống rượu là được.

Bạch Quốc Du cười ha ha, sau đó nói sang chuyện khác:

- Đông Lai, trước mắt tập đoàn Bảo Hồ đã rơi vào tay cậu, diệt trừ thế lực khắp nơi giành cái bánh ngọt kia, cậu sẽ đạt được nhiều phần nhất.

Lần này, Bùi Đông Lai không có lên tiếng, hấn biết lời của Bạch Quốc Du chẳng qua chỉ là bắt đầu.

- Tập đoàn Vân Đạt bên này, cậu sẽ phải để lại một chút lợi ích rồi, nếu không, sẽ khiến những người khác bất mãn.

Bạch Quốc Du vừa nói, thâm ý nhìn Bùi Đông Lai một cái.

Nghe được lời nói của Bạch Quốc Du..., Bùi Đông Lai biết Bạch gia không có coi trọng tập đoàn Bảo Hồ, thì cũng là coi trọng thị trường vay mượn tiền Hồ Giang, lập tức cấp một câu trả lời chắc chắn:

- Đông Lai hết thấy đều nghe Bạch thúc, Bạch thúc an bài sao, Đông Lai tuyệt sẽ không làm trái.

Vừa dứt lời, Bùi Đông Lai ánh mắt xoay chuyển, nói:

- Bất quá... Bạch thúc, cháu có một thỉnh cầu nho nhỏ.

- Nga?

Chân mày Bạch Quốc Du trong lúc lơ đãng nhướng lên:

- Người nói xem.

- Cháu đạt được khối bánh ngọt tập đoàn Bảo Hồ này đã hết sức thỏa mãn, khối bánh ngọt tập đoàn Vân Đạt này không dám hy vọng xa vời, bất quá... Cháu hy vọng người tiếp quản tập đoàn Vân Đạt là người cháu đề nghị.

Bùi Đông Lai nói ra mục đích của mình.

Bạch Quốc Du bất động thanh sắc hỏi:

- Người mà cậu đề nghị chính là Quý tiểu thư?

- Không phải.

Câu trả lời của Bùi Đông Lai ra ngoài phán đoán của Bạch Quốc Du:

- Cháu nghĩ để cho Ngô Sinh tiên sinh chịu trách nhiệm hết thấy sự vụ của tập đoàn Vân Đạt.

- Ngô Sinh?

Bạch Quốc Du đối với Ngô Sinh cũng không xa lạ gì, nghe được câu trả lời của Bùi Đông Lai, lập tức ngăn ra:

- Đông Lai, đây là cậu muốn làm gì?

- Thực không dám giấu Bạch thúc, nói vậy ngài cũng biết trước đó không lâu ở Đông Hải đã cử hành buổi tụ hội vùng tam giác Trường Giang. Ở lần tụ hội này, bởi vì bạn học của cháu là Ngô Vũ Trạch quan hệ với cháu quá gần, làm hại Ngô gia bị Phương gia trả thù, chịu tổn thất thật lớn.

Lời nói xong, Bùi Đông Lai lộ ra một bộ mặt kiên định, phần kiên định kia phẳng phất chính là trời sập xuống cũng sẽ không thay đổi.

Nhận thấy được trên mặt Bùi Đông Lai toát ra sự kiên định, Bạch Quốc Du trầm ngâm chốc lát, nói:

- Nếu Đông Lai cậu đã nói như vậy, Bạch thúc cũng không có ý kiến gì. Bất quá... Đông Lai, cậu muốn Ngô Sinh tiếp quản, hết thấy đều phải nghe chỉ thị của Chính phủ tỉnh ủy.

- Đó là đương nhiên.

Thấy Bạch Quốc Du đáp ứng, Bùi Đông Lai thở phào nhẹ nhõm.

Bên tai vang lên tiếng nói chuyện của Bạch Quốc Du cùng Bùi Đông Lai, Quý Hồng tâm như gương sáng — Ngô gia dần dần suy sụp có Bùi Đông Lai ủng hộ, có thể tái hiện huy hoàng mười năm trước không còn là mộng, ngược lại đây là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Bởi vì.

Hôm nay Bùi Đông Lai đã trở thành lão đại xã hội đen phía sau màn.

codon.traí

203. Chương 203 : Ngô Gia Quật Khởi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 203 : Ngô gia quật khởi.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Màn đêm buông xuống, ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng khắp nơi. Hàng Hồ được ca ngợi là thiên đường của nhân gian, tòa thành thị phẳng phất như một mỹ nhân ôm đàn tỳ bà, tràn đầy vẻ hấp dẫn đồng thời lại mang theo vài phần lịch sử khiến cho nó thêm phần huyền bí.

Nó cùng với Đông Hải bất đồng — so sánh với Đông Hải mà nói, cuộc sống về đêm ở Hàng Hồ có chút kém hơn.

Dưới ánh đèn mờ mờ, một chiếc Mercedes-Benz s600 đang lướt như bay trên đường ở Hàng Hồ.

Trong ô tô, Ngô Sinh mới vừa bị buộc nhường lại chức Ngô gia gia chủ ngồi ở phía sau xe hơi, chau mày, vẻ mặt tương đối ngưng trọng.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì nửa tiếng đồng hồ trước, hắn nhận được điện thoại của Quý Hồng.

Nếu như là ở thời gian trước đó, Quý Hồng ngày hôm qua gọi điện thoại cho Ngô Sinh, Ngô Sinh chưa chắc sẽ cảm thấy khẩn trương, dù sao ngày hôm qua Quý Hồng chẳng qua là một đại tỷ ở Đông Hải, chủ tịch tập đoàn Hồng Hải.

Nhưng mà.

Thân phận hôm nay của Quý Hồng lại bất đồng.

Xế chiều tin tức buổi họp báo của tập đoàn Bảo Hồ đã truyền khắp đại giang nam bắc, ở thương giới đã gây ra một cơn địa chấn khổng lồ, cũng làm cho giới thương nhân cả nước biết được thủ đoạn kinh khủng của Xà mỹ nữ Quý Hồng.

Thân là một trong những tập đoàn lớn nhất Hàng Hồ, Ngô Sinh tự nhiên cũng nghe nói Quý Hồng là người thay thế cho Phương Chấn , trở thành tân chủ tịch tập đoàn Bảo Hồ.

Đồng thời, hắn còn biết, cùng Liễu Nguyệt được xưng là Đông Hải tuyệt đại Song Kiều Hỏa mỹ nhân Quý Hồng cùng Liễu Nguyệt đúng là quan hệ đối địch, mà Ngô Vũ Trạch là bạn của Bùi Đông Lai lại cùng Liễu Nguyệt có quan hệ mật thiết.

Ở dưới dạng tình hình này, Quý Hồng đột nhiên gọi điện thoại hẹn gặp Ngô Sinh, Ngô Sinh theo bản năng cảm thấy, Ngô gia một lần nữa vì Bùi Đông Lai mà tai họa ngập đầu.

Ngay cả khi hắn đã rời khỏi vị trí Ngô gia gia chủ, chỉ là ... Sâu trong nội tâm hắn cũng không hy vọng thấy Ngô gia xuống dốc, đối với chuyện lần này, trong lòng của hắn tràn đầy lo lắng.

Nửa giờ sau, trong tâm trạng lo lắng bất an của Ngô Sinh, Mercedes-Benz s600 đã tới trước cửa khách sạn Sophie ở Tây Hồ Hàng Châu.

Ô tô dừng hẳn, Ngô Sinh ngẩng đầu nhìn thoáng qua khách sạn Sophie ở Tây Hồ kết hợp hoàn mỹ văn hóa truyền thống Trung Quốc và nét hiện đại thời thượng của nước Pháp, phun ra một ngụm khó chịu thật sâu, cắn răng bước xuống ô tô, một mình một người tiến vào khách sạn.

Mười phút sau.

Dưới sự dẫn đường của nhân viên phục vụ, Ngô Sinh đã tới trước cửa phòng VIP.

Mặc dù Ngô Sinh đã rất cố gắng khống chế suy nghĩ của mình, chính là ... Đứng ở trước cửa phòng, hắn vẫn lộ ra một chút khẩn trương.

Bởi vì khẩn trương, bước chân của hắn có chút chột dạ hơn nữa trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

“Hô... Hô... Hô...”

Liên tục hít sâu, Ngô Sinh liền gõ vang cửa phòng.

- Mời vào.

Tiếng gõ cửa vừa dứt, trong phòng truyền ra một thanh âm quyến rũ, chẳng qua là... Thanh âm kia rơi vào trong tai Ngô Sinh không có gợi lên được dục vọng của hắn, ngược lại, thanh âm kia giống như là tiếng gọi của ác ma vậy, làm cho trái tim của hắn treo lên tận đến cổ họng.

“ Két”

Kèm theo một tiếng vang nhỏ, Ngô Sinh mang tâm tình khùng hoảng, đẩy cửa bước vào.

Trong đại sảnh phòng, Quý Hồng giống như ngày thường giống nhau, cởi bỏ giày cao gót, chân trần dẫm trên mặt thảm, đứng ở một bên cửa sổ, bưng một chén rượu đỏ, thưởng thức cảnh đêm.

- Quý tiểu thư.

Thấy bóng lưng mê người kia của Quý Hồng, trong lòng Ngô Sinh không có một chút dục vọng nào, mà là thức thời đứng ở cửa vào gian phòng, giọng nói phức tạp chào hỏi Quý Hồng đưa lưng về phía hắn.

Bên tai vang lên lời chào mang theo vài phần lo lắng của Ngô Sinh, Quý Hồng xoay người, về mặt mê người mỉm cười, nói:

- Ngô tiên sinh, tôi chờ ông đã lâu, tới, mời ngồi.

Vừa nói, Quý Hồng làm ra một tư thế mời ngồi, hơn nữa bước nhanh đi tới ghế sa lon bên cạnh, tự mình rót cho Ngô Sinh một ly rượu đỏ.

Thấy Quý Hồng nhiệt tình như vậy, trong lòng Ngô Sinh ngẩn ra, cũng không dám tùy tiện ngồi xuống.

- Ngô tiên sinh còn đứng làm cái gì?

Quý Hồng đem ly rượu đỏ đặt trước mặt Ngô Sinh, mỉm cười nói:

- Mời ngồi.

Ngô Sinh tâm tư không yên nhận lấy ly rượu đỏ, ngồi xuống, lại như có cảm giác ngồi trên đồng lửa, đứng trên đồng than.

- Quý tiểu thư, không biết cô tìm tôi là có chuyện gì?

Trong tay bưng ly rượu đỏ, nhưng Ngô Sinh không có uống, mà là trước tiên hướng Quý Hồng hỏi.

- Không biết Ngô tiên sinh đối với thị trường vay mượn tiền này có hứng thú hay không?

Cùng Ngô Sinh bất đồng, Quý Hồng không có trả lời câu hỏi, mà là mỉm cười hỏi lại.

Àn?

Nghe được câu hỏi của Quý Hồng, Ngô Sinh một lần nữa ngẩn ra, trong lòng âm thầm suy nghĩ mục đích của Quý Hồng, không dám trả lời dễ dàng.

- Quý tiểu thư, mọi người đều biết, thị trường cho vay mượn là một lĩnh vực lợi nhuận vô cùng lớn, rất nhiều nhân sĩ thương giới đều tranh nhau chui vào bên trong, tôi tự nhiên có hứng thú.

Ngô Sinh trầm ngâm một phen, nói:

- Bất quá Ngô mỗ tự mình biết rõ, cái lĩnh vực kia không phải là Ngô mỗ cùng Ngô gia có khả năng tiến vào.

- Ngô tiên sinh khiêm tốn rồi.

-

Quý Hồng cười lắc lắc ly rượu đỏ, hỏi:

- Ngô tiên sinh, nếu có người muốn đem tập đoàn Vận Đạt giao cho ông xử lý, ông có hứng thú không?

“Bá!”

Nếu như lúc trước mà nói, Ngô Sinh chẳng qua là đối với lời nói của Quý Hồng cảm thấy nghi ngờ cùng kinh ngạc, như vậy, giờ khắc này, nghe được Quý Hồng nói muốn đem tập đoàn Vận Đạt giao cho mình xử lý, Ngô Sinh trực tiếp bị dọa cho ngây người.

Không sai ...

Hắn trực tiếp bị dọa cho ngây người!

Thân là một trong những tập đoàn lớn nhất Hàng Hồ, Ngô Sinh chính là rất rõ ràng, lợi nhuận hàng năm của tập đoàn Vận Đạt kinh khủng cỡ nào.

Có thể không chút nào khoa trương, bao gồm những tập đoàn cho vay mượn tiền ở bên trong, tất cả tập đoàn trong thương giới đều muốn thay thế vị trí không thể rung chuyển được của Phương Hiểu Hồng ở thị trường cho vay ở Hàng Hồ, chẳng qua là... Bởi vì Phương Hiểu Hồng có Tào Nghiễm Giang ủng hộ, bọn họ chỉ có thể đem lòng dục vọng áp chế... Lại áp chế, đem ý niệm trong đầu đó giấu thật sâu ở trong nội tâm.

- Quý tiểu thư, cô đây là có ý gì?

Khiếp sợ thật nhiều, sắc mặt Ngô Sinh phức tạp nhìn Quý Hồng.

Giờ khắc này, hắn bị Quý Hồng làm cho hồ đồ.

- Ngô tiên sinh có biết Bùi tiên sinh chăng? Àn, hắn và con của ông là đồng học.

Quý Hồng một lần nữa chuyển hướng đề tài.

Lộp bộp!

Thấy Quý Hồng nhắc tới Bùi Đông Lai, phần kinh ngạc còn sót lại trong lòng Ngô Sinh tan biến không còn chút gì, thay vào đó là vẻ hoảng sợ.

- Biết.

Ngô Sinh thở dài, trong con ngươi hiện rõ khuôn hoảng cùng lo lắng không che dấu chút nào.

- Bùi tiên sinh để cho tôi chuyển cáo tới ông, bởi vì nhi tử ông tại lần tụ hội vùng tam giác Trường Giang trong lúc cùng hấn quá thân cận, đưa đến cục diện Ngô gia gặp phải sự chèn ép của Phương gia, tổn thất trầm trọng.

Quý Hồng không chút để ý, nói:

- Vì đền bù tổn thất của Ngô gia, Bùi tiên sinh nguyện ý đem mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vận Đạt giao cho Ngô gia, đồng thời do ông chịu trách nhiệm xử lý tập đoàn Vận Đạt.

“Oanh!”

Bên tai vang lên lời nói không chút để ý của Quý Hồng, Ngô Sinh chỉ cảm thấy một đạo sấm rền nổ vang bên tai mình, đầu óc trống rỗng không nói, hai mắt mở to nhìn, trên mặt hiện lên bốn chữ “không thể tin nổi”!

Không thể tin nổi sao?

Đúng vậy!

Vốn là Ngô Sinh lại lo lắng bởi vì Ngô Vũ Trạch quan hệ với Bùi Đông Lai quá gần là nguyên nhân, Ngô gia một lần nữa gặp phải tai ương, mà hôm nay, Quý Hồng lại nói cho hấn biết, Bùi Đông Lai vốn bị thành viên Ngô gia coi là tai tinh kia lại muốn đem mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vận Đạt đưa cho Ngô gia, hơn nữa để cho hấn xử lý sự vụ của tập đoàn Vận Đạt...

Nếu như... Nếu như không phải lời này xuất ra từ chính miệng của Quý Hồng, Ngô Sinh nhất định sẽ cho đối phương là một người điên!

Nhưng mà.

Cho dù là xuất ra từ miệng của Quý Hồng, Ngô Sinh vẫn có một cảm giác như đang nằm mộng, hấn thậm chí hoài nghi mình xuất hiện ảo giác!

- Bùi tiên sinh trước mắt là lão bản của tôi, tôi ở đây là vì hấn mà làm công.

Thấy Ngô Sinh bị dọa cho cả kinh trợn mắt há mồm, vẻ mặt Quý Hồng phức tạp nói:

- Cho nên, ông hoàn toàn không cần hoài nghi lời của ta!

Quý Hồng lại đi làm việc cho Bùi Đông Lai

Một lần nữa nghe được lời nói của Quý Hồng..., Ngô Sinh đột nhiên cảm giác được cái thế giới này tan vỡ!

Bởi vì... Tất cả chuyện này quả thực là làm cho người ta khó có thể tin!

Mất thấy Ngô Sinh hoàn toàn bị kinh ngạc đến ngất người, Quý Hồng không có giải thích cái gì, mà là bùng lên ly rượu đỏ, nhẹ nhấp một ngụm, bộ dáng ưu nhã tới cực điểm.

“Hô... Hô...”

Không biết qua bao lâu, Ngô Sinh thở một hơi thật dài, nuốt nước bọt, mang theo vài phần không tin nhìn Quý Hồng, hỏi:

- Quý tiểu thư, ý của cô là, hôm nay là Bùi tiên sinh âm thầm tiếp thu toàn bộ tài sản của Phương Chấn cùng Phương Hiểu Hồng lưu lại sao?

- Hấn ngay cả ta cũng có thể thu phục, tiếp thu cái này, có gì kỳ quái sao?

Quý Hồng trả lời một nẻo, tuy nhiên nó có sức thuyết phục hơn.

- Hấn... Hấn thật muốn đem mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vận Đạt giao cho Ngô gia, hơn nữa để cho tôi đi xử lý sự vụ tập đoàn Vận Đạt?

Có lẽ là cảm thấy tất cả thật sự là bất khả tư nghị, Ngô Sinh vẫn có chút không tin.

Dù sao... Hấn biết rõ, mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vận Đạt đổi thành tiền mặt là một con số thiên văn, hấn rõ ràng hơn, xử lý sự vụ tập đoàn Vận Đạt đối với cả Ngô gia có ý nghĩa như thế nào.

Có thể không chút nào khoa trương, nếu như Quý Hồng nói là sự thật, Ngô Sinh có một vận lý do để tin tưởng, Ngô gia đang từ từ xuống dốc, bởi vì lần này mà có cơ hội quật khởi!

- Lúc hẳn đề nghị việc này với Bạch tinh trưởng thì tôi cũng ngồi gần đó.

Quý Hồng nghiêm mặt nói:

- Bạch tinh trưởng đáp ứng lời đề nghị của hẳn!

Một lần nữa nghe được câu trả lời thuyết phục của Quý Hồng..., Ngô Sinh cuối cùng cũng tin vào điểm này, hẳn cơ hồ từ trên ghế sa lon nhảy dựng lên, vẻ mặt cảm kích nhìn Quý Hồng nói:

- Mời Quý tiểu thư giúp tôi cảm ơn đại ân đại đức của Bùi tiên sinh.

- Tạ ơn Bùi tiên sinh thì không cần, tôi hẳn là nên cảm thấy may mắn khi con của ông đã kết giao với một người bằng hữu đáng giá như vậy, giống như trước ông cũng có thể may mắn, con của ông ở trong thời gian mấu chốt, làm ra lựa chọn chính xác nhất!

Lần này, Ngô Sinh không trả lời, trong đầu của hẳn không khỏi nghĩ, ngày đó ở tụ hội vùng tam giác Trường Giang, Bùi Đông Lai bị mọi người coi là ôn thần; hẳn vậy mà đang nhớ lại lúc Ngô Vũ Trạch cùng Bùi Đông Lai đi lại rất gần, những thương nhân Hồ Giang kia lộ ra bộ dáng lo lắng như thế nào.

Cùng lúc đó, tai của hẳn không khỏi hồi tưởng lại lời nói của chị dâu Trương Lệ:

“Tiểu Sinh, chú đã chủ động nhường lại vị trí gia chủ, như vậy chuyện này chúng ta không truy cứu nữa, bắt quá... Chúng ta đều là hy vọng tên nhi tử bất tranh khí kia của chú, sau này lúc kết giao bằng hữu thì nên thông minh một chút, không phải cứ chố với mèo đều kết giao, tránh trường hợp giống với lần này, chọc tới phiền toái, làm cho cả Ngô gia đều bị liên lụy.”

Chó và mèo...

Một người đáng giá làm bằng hữu cả đời!

Loại đánh giá hoàn toàn ngược lại này, làm cho trong lòng Ngô Sinh thổn thức không dứt.

Ngô Sinh thổn thức, bên tai Quý Hồng cũng vang lên lời nói của Bùi Vũ Phu tối hôm qua nói với nàng:

“Ta nhìn hẳn từ bé lớn lên, người khác kính hẳn một thước, hẳn kính người khác một trượng, hẳn ân oán rõ ràng, chỉ cần cô chân tâm thật ý nương tựa hẳn, hẳn sẽ không bao giờ bạc đãi cô.”

Thiên đường và địa ngục

Bên trái là thiên đường, bên phải là địa ngục.

Ngô gia bởi vì Ngô Vũ Trạch đi về phía bên trái.

Quý Hồng bởi vì Bùi Vũ Phu, xoay người, đi về phía bên trái.

codon.tra

204. Chương 204 : Thần Thánh Phương Nào? Ông Không Có Tư Cách Để Biết.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 204 : Thần thánh phương nào? Ông không có tư cách để biết.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Khách sạn Sophie ở Tây Hồ là do tập đoàn Pháp Quốc Nhà quản lý, nằm ở chỗ giao giới đường lớn Tây Hồ với đường Nam Sơn, ngay trước Tây Hồ, địa lý ưu việt, khách sạn ART6 có cảnh hồ mộng ảo cùng với câu lạc bộ hành lang rượu có toàn bộ cảnh trí xinh đẹp nhất Tây Hồ của Hàng Hồ này.

Ban đêm lúc 8h30', một chiếc Audi A8 chậm rãi chạy đến trước cửa quán rượu.

Nhân viên khách sạn là một đứa bé giữ cửa thấy bảng số xe quen thuộc, liền bước lên phía trước nghênh đón.

- Ông nói là đi tìm cái nữ nhân Quý Hồng kia thật sự có tác dụng sao?

Ô tô vừa dừng lại, thằng bé giữ cửa vừa đến gần, chỉ là... Người ngồi trong xe không có ý xuống xe, trong đó, một nữ nhân vẻ mặt phúc hậu không nhận được hướng nam nhân trung niên bên cạnh hỏi.

Nàng không phải là ai khác, chính là mẫu thân của Tô Thi Vận bạn gái cũ của Ngô Vũ Trạch, mà nam nhân trung niên ngồi ở bên cạnh Lý Lệ chính là phụ thân của Tô Thi Vận, Tô Văn.

- Hữu dụng hay không, phải thử mới biết được.

Bên tai vang lên lời nói của lão bà..., Tô Văn thở dài, giọng nói tương đối phức tạp.

Thân là gia chủ của Tô gia, Tô Văn ở trong thương giới Hàng Hồ cho tới Hồ Giang đều là có danh khí không nhỏ.

Thân phận như vậy làm cho hắn trong quá khứ trừ trong vài năm đi cầu những quan lão gia kia, căn bản đều không có đi van xin người khác, mà hôm nay, hắn thế nhưng lại không thể không mang theo lão bà của mình đi cầu Quý Hồng.

Một người được xã hội thượng lưu nam bán quốc đánh giá là Xà mỹ nữ.

Vốn là Quý Hồng đang ở Đông Hải, vùng tam giác Trường Giang cho tới cả nam bán quốc đều là thanh danh vang dội, chỉ là... Lấy thân phận Tô Văn, hoàn toàn không cần đi cầu Quý Hồng, huống chi song phương căn bản không có việc gì liên quan.

Tô Văn sở dĩ buông bỏ phần kiêu ngạo vốn thuộc về một trụ cột Tô gia, đi cầu Quý Hồng, hoàn toàn là bởi vì Quý Hồng lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai tiếp quản toàn bộ tài sản của Phương Chấn —— trước mắt, rất nhiều vòng luẩn quẩn cũng biết Tào Nghiễm Giang ngã ngựa là bởi vì Bạch Quốc Du, Quý Hồng sở dĩ có thể tiếp nhận tất cả gia sản của Phương Chấn, Tô Văn dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được Quý Hồng cùng Bạch Quốc Du có mối quan hệ không tầm thường!

Mặc dù Tô Văn vô cùng nghi ngờ, Xà mỹ nữ Quý Hồng vì sao có thể cùng Bạch Quốc Du nhắc lên mối quan hệ, chỉ là... Hắn không có tâm tư nghĩ nhiều chuyện như vậy, hắn chỉ biết là bởi vì Tô gia cùng Phương gia có chuyện tình đám hỏi, Tô gia ở trong vụ án của Tào Nghiễm Giang sắm vai nhân vật không bình thường.

Đây cũng chính là nói, Tô gia đã bị cuốn vào vụ án của Tào Nghiễm Giang!

Không chỉ có như thế, kể từ khi Tào Nghiễm Giang ngã ngựa, Phương Hiểu Hồng bị mang đi, Tô gia vận dụng hết thấy các mối quan hệ có thể để đi tìm hiểu tiến triển vụ án, kết quả biết được Bạch Gia lần này sẽ làm thật sạch sẽ, vụ án Tào Nghiễm Giang phải tra đến cùng!

Ở dưới loại tình hình này, Tô Văn thậm chí toàn bộ cả Tô gia đều là luống cuống —— Tô gia ở Hồ Giang có địa vị cũng không tầm thường, nhưng mà so với Bạch gia một trong bốn nhà có quyền lực nhất nước cộng hòa, quả thực chính là éch ngồi đáy giếng, không cách nào so sánh được!

Bởi vì ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình lần này, Tô gia nghĩ hết mọi biện pháp cố gắng cùng chuyện lần này phải sạch mối quan hệ, kết quả vô luận là van xin quan lão gia Hồ Giang hay là thông qua giới thiệu van xin quan lão gia kinh thành, những quan lão gia kia chỉ nói đúng một câu: chuyện lần này bọn hắn không làm được!

Liên tiếp vấp phải sự từ chối, bao gồm cả Tô Văn ở bên trong, toàn bộ thành viên trọng yếu của Tô gia đều hiểu một sự thật: chỉ có chính người buộc mới có thể giải được nút thắt, chuyện lần này chỉ có thể van xin Bạch Quốc Du.

Mặc dù hiểu được điểm này, nhưng Tô Văn cũng không dám mạo muội đi cầu Bạch Quốc Du, thứ nhất hẳn bởi vì trước kia cùng Tào Nghiễm Giang đi lại rất gần, căn bản được coi là đứng phía đối lập với Bạch Quốc Du, hơn nữa chính là sợ đả thảo kinh xà.

Hiện giờ, Quý Hồng xuất hiện, làm cho Tô Văn nhìn thấy được một cơ hội, cảm giác người chết đuối bắt được cọng rơm cứu mạng cuối cùng—— hẳn biết rõ, nếu như Quý Hồng có thể vì chuyện lần này mà ra mặt, như vậy Tô gia có thể tránh khỏi kiếp nạn lần này.

Nghe được câu trả lời không chắc chắn của trưởng phu, nghe ra ý vô lực trong lời nói, Lý Lệ cũng là một trận buồn bực.

Thân là thê tử của Tô Văn, trong quá khứ của nàng, ở Hồ Giang này nổi danh là phú thái thái, vô luận là đi đến nơi nào cũng là trang phục đẹp đẽ, tùy tiện mặc một bộ y phục, cũng là đủ để cho một thành phần trí thức bình thường phấn đấu bao nhiêu năm mới mua nổi.

Vậy mà hôm nay, nàng vì đi theo Tô Văn cùng đi van xin Quý Hồng, đã lấy xuống đồ trang sức trên cổ trên tay không nói, lại mặc một bộ trang phục bình thường cùng trang sức kém nhất.

- Đi thôi.

Thấy Lý Lệ buồn bực ngay cả lời cũng lười nói, Tô Văn cũng không nói nhảm nữa, chủ động đẩy cửa xe ra, dẫn đầu xuống xe, Lý Lệ vội vàng theo sau.

Là một ông chủ nổi danh thương giới Hồ Giang, ở khách sạn Sophie ở Tây Hồ này Tô Văn là hội viên cao cấp nhất —— trước đây mỗi lần có đối tác buôn bán hay hợp tác tới Hàng Hồ thì hẳn đều là đem đối phương an bài ở khách sạn Sophie ở Tây Hồ.

Đối với lần này, thằng bé giữ cửa đối với vợ chồng Tô Văn có thể nói là rất quen thuộc, thấy hai người xuống xe, liền bước lên phía trước, cúi người chào lộ ra một nụ cười rực rỡ không chừa vào đâu được:

- Tô tiên sinh, Tô phu nhân.

Bởi vì có tâm sự, đối mặt với lời chào hỏi của thằng bé nhân viên, vô luận là Tô Văn hay là Lý Lệ đều là không để ý đến, hai người đều là sắc mặt khó coi đi vào khách sạn Sophie ở Tây Hồ.

Sau khi tiến vào khách sạn, vợ chồng Tô Văn dưới sự dẫn đường của một gã nhân viên sảnh khách sạn, rất nhanh đi tới cửa thang máy.

“Đình Đông!”

Vợ chồng Tô Văn tùy ý để tên nhân viên ấn nút điều khiển thang máy, một thanh âm thanh thúy vang lên, cửa thang máy bên cạnh bọn họ mở ra, Ngô Sinh vẻ mặt hưng phấn từ trong thang máy đi ra.

Ngô Sinh?

Vợ chồng Tô Văn nhìn một cái liền nhận ra Ngô Sinh, lại không để ý đến—— bọn họ cùng Ngô Sinh chính là hai phía đối lập, không cần thiết chủ động chào hỏi, huống chi bọn họ lúc này đang có tâm sự, còn có tâm tư nào đi quan tâm đến Ngô Sinh.

Vợ chồng Tô Văn không có chào hỏi Ngô Sinh, Ngô Sinh đang hưng phấn không thôi cũng không có thấy hai người, sau khi hẳn ra khỏi thang máy, đi thẳng đến cửa chính của khách sạn, mà vợ chồng Tô Văn là tiến vào thang máy, đi thẳng lên tầng lầu dành cho phòng của tổng thống.

Hai phút sau, vợ chồng Tô Văn mang theo tâm tình bất an đã tới tầng lầu dành cho phòng tổng thống, cước bộ khó khăn đi về phía phòng của tổng thống.

- Không cần đưa ra bộ mặt đưa đám.

Đứng ở cửa phòng VIP, nhìn thấy bộ dáng chết cha chết mẹ của thê tử Lý Lệ thì Tô Văn cau mày nhắc nhở, đồng thời nhắc nhở chính mình, hẳn liền hết sức điều chỉnh vẻ mặt bản thân mình.

Nghe được lời của Tô Văn..., Lý Lệ giận đến rung hết cả khối thịt béo trên người, nhưng không có phản bác, mà là giống như ảo thuật điều chỉnh vẻ mặt, hơn nữa còn nặn ra một nụ cười, chẳng qua là... Nụ cười hơi có vẻ cứng ngắc.

“Cốc..Cốc...”

Mắt thấy thê tử Lý Lệ điều chỉnh tốt vẻ mặt, Tô Văn âm thầm hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gõ vang cửa phòng.

Trong phòng, Quý Hồng vừa tiễn Ngô Sinh ra về, trước tiên tại phòng khách xa hoa gọi điện thoại cho Bùi Đông Lai, hồi báo ngắn gọn sự tình.

Nàng lúc này, mới vừa để điện thoại xuống, nghe được tiếng gõ cửa, trong lòng vừa động, phảng phất đoán được thân phận của người đến không tầm thường, không có nóng lòng mời đối phương đi vào, mà là không nhanh không chậm đi vào giày cao gót.

Đi giày cao gót vào, Quý Hồng mới chậm rãi đi về phía cửa, mở cửa phòng ra.

- Quý tiểu thư, cô mạnh khỏe.

Tô Văn một mực âm thầm lắng nghe động tĩnh trong phòng, nghe được tiếng bước chân từ xa đến gần, liền ngừng lại hô hấp, lúc này thấy cửa phòng mở ra, lập tức lộ ra một khuôn mặt tươi cười, chủ động vấn an.

Cùng lúc đó, Lý Lệ cũng không cam chịu rơi ở phía sau, hơi cúi người xuống, bộ mặt cười, để xuống rất thấp.

- Các người là?

Quý Hồng đối với Tô Văn cũng không xa lạ gì, ngược lại, hai người còn đồng thời tham dự một ít hội nghị về lĩnh vực kinh tế trọng yếu, bất quá lúc này Quý Hồng chính là đã biết rõ rồi còn cố hỏi.

Ở Hồ Giang, lấy thân phận vợ chồng Tô Văn, vô luận xuất hiện ở nơi nào, cũng sẽ trở thành đối tượng để những thương nhân khác nịnh bợ, lấy lòng, vậy mà hôm nay, Quý Hồng lại giả vờ không nhận ra bọn họ...

Loại tương phản hoàn toàn này, làm cho vợ chồng Tô Văn cảm thấy trên mặt như bị một chiếc bạt tai đau đớn, trong lòng ủy khuất không thôi.

Nhất là Lý Lệ, nàng trong cơn tức giận hai bả vai run lên không ngừng.

- Quý tiểu thư, tôi gọi là Tô Văn, là chủ tịch tập đoàn Tô thị, đây là vợ của tôi, Lý Lệ.

Mặc dù trong lòng tức giận đến cực điểm, nhưng nụ cười trên mặt Tô Văn không giảm mà giới thiệu.

Thậm chí... Ngay cả Lý Lệ luôn luôn mắt cao hơn đầu, tỏ ra cao quý cũng là một bộ dạng miễn cưỡng mỉm cười.

Giờ khắc này, vợ chồng Tô Văn đem câu “Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu” diễn xuất ra vô cùng nhuần nhuyễn.

- Nga, nguyên lai à Tô tiên sinh, Tô phu nhân, mời vào.

Nghe được lời tự giới thiệu của Tô Văn, Quý Hồng cười nhạt, theo lễ tiết làm ra một cái thủ thế mời vào, sau đó liền xoay người, để lại cho Tô Văn một cái bóng lưng tiêu sái, câu hồn đoạt phách.

Nhìn Quý Hồng để lại một cái bóng lưng đủ để làm cho nam nhân điên cuồng, Lý Lệ vừa là ghen tỵ cùng với tức giận.

Ghen tỵ là bởi vì, thân thể cùng với tài năng của mình so sánh với Quý Hồng quả thực chính là bòn cẩu, còn về phần tức giận, nàng Tô phu nhân có khi nào phải chịu qua ủy khuất như thế này?

Có lẽ là sợ Lý Lệ chịu không được đả kích, Tô Văn nhẹ nhàng kéo Lý Lệ, sau đó chủ động đi theo Quý Hồng.

- Tô tiên sinh, nếu như tôi nhớ không nhầm, tôi và ông cũng không quen biết, hơn nữa tập đoàn Hồng Hải cùng tập đoàn Tô thị cũng không có hợp tác.

Rất nhanh, Quý Hồng ngồi ở trên ghế sa lon, nhếch lên hai chân, rất chú ý tư thế ngồi, không có tiết lộ chút cảnh xuân nào, ngửa đầu, trong ánh mắt mang theo vài phần cảm giác nhìn xuống.

- Người người đều nói Quý tiểu thư đúng là nữ trung hào kiệt, hôm nay, Quý tiểu thư tiến quân vào thương giới Hồ Giang, tôi liền đem thê tử trước tới chào hỏi, sau đó muốn cùng Quý tiểu thư kết giao bằng hữu.

Có lẽ là bởi vì không nghe được ý mời ngồi của Quý Hồng, vợ chồng Tô Văn không có ngồi xuống, mà Tô Văn cố nén tâm trạng ủy khuất ngày càng đậm, về mặt cười nói.

- Kết giao bằng hữu?

Quý Hồng cười, cười đến rất quyến rũ, hời hợt nói:

- Xin lỗi, tôi không có hứng thú.

Không có hứng thú!

Bên tai vang lên 4 chữ kia, về mặt Tô Văn ngẩn ngơ, mà Lý Lệ lại trực tiếp bị chọc tức khiến cho sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy không ngừng!

Hiển nhiên... Bọn họ cũng không nghĩ tới, Quý Hồng lại bày ra một bộ dáng cao cao tại thượng như thế —— vợ chồng hai người bọn họ ở thương giới Hàng Hồ cho tới Hồ Giang có thể nói là làm cho rất nhiều người đi liếm giày bọn họ mà tồn tại a!

- Nếu như các người muốn tới tìm tôi để kết giao bằng hữu, như vậy, tôi nghĩ, các người có thể trở về được rồi.

Quý Hồng thấy hai người giận đến không nhẹ, không có thu liễm lại vẻ cao ngạo, mà là càng xát muối lên vết thương của hai người.

Lần nữa nghe được lời cuồng vọng không ai bì nổi của Quý Hồng, Lý Lệ giận đến mức muốn mắng to rồi, thậm chí ngay cả Tô Văn cũng suýt chút nữa phát tay áo mà bỏ đi rồi.

Chẳng qua là ——

Cuối cùng, lý trí cũng chiến thắng xúc động, Tô Văn cắn răng, đem nội tâm kiêu ngạo thuộc về gia chủ Tô gia kia ném cho chó ăn.

Dưới ánh đèn, hần giống như là nô tài nhìn thấy chủ nhân, hướng về phía Quý Hồng cúi cái lưng xuống, cười lạnh nói:

- Quý tiểu thư, thực không dám giấu diếm, hai người vợ chồng chúng tôi đúng là có chuyện phiền toái cần sự hỗ trợ của ngài. Chỉ cần ngài có thể hoàn thành chuyện này, từ nay về sau ngài chính là ân nhân của Tô gia, muốn có lợi ích gì của Tô gia, chỉ cần một câu nói là được!

- Nga?

Quý Hồng cười híp mắt nhìn Tô Văn một cái, rõ ràng là biết rõ rồi còn hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Chúng tôi muốn mời Quý tiểu thư ra mặt giúp Tô gia trước mặt Bạch tỉnh trưởng cầu xin một chút, để Bạch tỉnh trưởng để cho Tô gia một con đường sống!

Việc đã đến nước này, Tô Văn biết giấu diếm đã không cần thiết nữa, liền nói ra sự thật trần trụi.

- Thật xin lỗi, chuyện này, tôi không giúp được các người.

Quý Hồng lại cười một lần nữa, cười đến đủ để làm mê đảo chúng sinh, giọng nói lại tương đối dứt khoát:

- Thậm chí... Ngay cả Bạch tỉnh trưởng cũng không thể giúp được các người.

Bên tai vang lên lời nói của Quý Hồng..., vợ chồng Tô Văn cho là Quý Hồng cự tuyệt, trong lòng lập tức hiện ra một loại cảm xúc tuyệt vọng, sắc mặt trở nên khó coi.

Quý Hồng cười híp mắt thưởng thức bộ dáng tuyệt vọng của hai người kia, cho đến khi cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, giọng nói đột ngột chuyển:

- Bất quá... Chuyện lần này cũng không hẳn là không có biện pháp —— chẳng qua là các người phải nhận được cái gậy đầu đáp ứng giúp của một người thì Tô gia có thể thoát ra từ trong vụ án của Tào Nghiễm Giang.

- Người nào?

Vợ chồng Tô Văn trầm miệng một câu hỏi.

- Ngô Vũ Trạch.

Quý Hồng mỉm cười chậm rãi mở miệng.

Ngô Vũ Trạch?

Bên tai vang lên ba chữ kia, vợ chồng Tô Văn giống như là nghe được chuyện bất khả tư nghị nhất trên thế giới này, hoàn toàn sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

- Người nào... Người nào?

Vài giây đồng hồ sau, Lý Lệ nuốt nước bọt, mở to mắt, sắc mặt không thể tin nổi nhìn Quý Hồng.

- Bạn trai cũ của con gái bà, Ngô gia, Ngô Vũ Trạch.

Trong căn phòng yên tĩnh, lời nói hời hợt kia của Quý Hồng lại giống như một đạo sấm rền vang, một lần nữa dọa cho vợ chồng Tô Văn cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Vẻ khiếp sợ đến tận chỗ sâu nhất trong linh hồn hoàn toàn chiếm cứ thân thể hai người, thế cho nên bọn họ há mồm ra, lại thật lâu sau cũng không nói một tiếng nào.

Trong đầu bọn họ chỉ có một ý niệm duy nhất: Không thể nào! Đây tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Bởi vì Ngô Vũ Trạch từng ở thời cao trung cùng Tô Thi Vận yêu nhau là nguyên nhân, vợ chồng Tô Văn đối với Ngô Vũ Trạch cho tới toàn bộ cả Tô gia đều là rõ như lòng bàn tay.

Khi bọn họ xem ra, mặc dù Ngô gia ở Hàng Hồ cũng coi như có chút danh khí, chỉ là... Cùng Tô gia, quả thực là không thể so sánh được, chênh lệch thật sự quá lớn!

Bây giờ trong tình huống này, Tô gia cũng là bó gối cũng không thể giải quyết được chuyện này, Ngô gia thì làm sao có thể giải quyết?

Huống chi, trong lòng hai người vợ chồng Tô Văn, Ngô Vũ Trạch chính là một tên hoàn toàn không cầu phát triển của Hàng Hồ, là một tên phế vật trong phế vật.

Một tên phế vật của Ngô gia có thể giải quyết được chuyện tình của Tô gia?

Vợ chồng Tô Văn thà rằng tin tưởng Nhật Bản là quốc gia tốt nhất trên thế giới còn hơn là tin tưởng vào điểm này!

- Quý tiểu thư, tôi không rõ lắm ý tứ của cô.

Khiếp sợ qua đi, Tô Văn có một loại cảm giác bị trêu chọc, cau mày nhìn Quý Hồng, trong giọng nói lộ ra vài phần không vui.

- Mặc kệ ông có tin hay không, tóm lại là ta tin.

Nụ cười trên mặt Quý Hồng không giảm:

- Bởi vì nói cho ta biết điều này chính là lão bản của ta.

Àn?

Lời nói của Quý Hồng lại một lần nữa khiến vợ chồng Tô Văn rơi vào nghi hoặc, bọn họ trước khi đến đây đã điều tra qua về Quý Hồng, căn bản không biết sau lưng Quý Hồng còn có một ông chủ giấu mặt.

- Biết ta tại sao nói cho dù Bạch tinh trưởng cũng không thể giúp được các ông không?

Quý Hồng khe khẽ thở dài:

- Bởi vì... Không có thiếu niên của Ngô gia kia gật đầu, cho dù Bạch tỉnh trưởng nguyện ý bỏ qua cho các người, vị lão bản kia của ta cũng sẽ không đồng ý.

- Xin hỏi lão bản của Quý tiểu thư là ai?

Trong lòng Tô Văn rung động mạnh mẽ, không nhịn được hỏi, hẳn thật sự tò mò, có thể làm cho Bạch Quốc Du kiêng kỵ thỏa hiệp, nhân vật này rốt cục là thần thánh phương nào!

- Thân phận lão bản của ta, ông không có tư cách để biết.

Quý Hồng nhẹ nhàng cười một tiếng, trong nụ cười mang theo vài phần khinh miệt:

- Đã đến nước này, có tin hay không tùy các người, hẹn gặp lại!

codon.traí

205. Chương 205 : Không Ai Hèn Mãi Mãi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 205 : Không ai hèn mãi mãi.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Lấy thân phận Bạch Quốc Du tự nhiên chưa nói tới kiêng kỵ Bùi Đông Lai, chẳng qua là... Khi hắn cùng Bùi Đông Lai hợp tác, Bùi Đông Lai đã cường điệu một khi Tô gia cố gắng thoát ra từ vụ án của Tào Nghiễm Giang, Bạch Quốc Du vô luận muốn nghĩ biện pháp gì đều là bị Bùi Đông Lai ngăn cản lại.

Bạch Quốc Du mặc dù không biết vì sao phải làm như vậy, chính là thấy Bùi Đông Lai nguyện ý hy sinh một phần lợi ích của mình hơn nữa nhìn ra Bùi Đông Lai tương đối kiên quyết, căn bản là không có vấn đề gì, mà là trực tiếp đáp ứng.

Đây cũng là cùng Tô gia có quan hệ, van xin gia gia, kiện bà nội cũng không làm nên chuyện gì.

Hết thấy chuyện này, vợ chồng Tô Văn cũng không biết.

Bọn họ đã bị lời nói của Quý Hồng dọa cho cả kinh không biết làm sao, không phân biệt được câu nào là thật câu nào là giả.

Mặc dù trong lòng vợ chồng Tô Văn có quá nhiều nghi vấn cùng khiếp sợ, chỉ là... Mắt thấy Quý Hồng làm ra một bộ dạng “Tiễn khách” hai người cũng biết buổi nói chuyện đã kết thúc, cũng không có tiếp tục hỏi lung tung nọ kia, mà là tâm tư phức tạp nói lời cáo biệt, sau đó rời khỏi phòng.

- Ông tin tưởng tên phế vật Ngô gia kia có thể giải quyết chuyện này?

Ra khỏi cửa phòng, Lý Lệ trước tiên hướng trưởng phu Tô Văn hỏi.

Mặc dù nàng cũng bị lời nói của Quý Hồng dọa cho sợ không nhẹ, nhưng mà Lý Lệ như cũ không tin Ngô Vũ Trạch có thể giải quyết được chuyện lần này.

Chính xác ra, nàng không có cách nào tiếp nhận chuyện này!

Đây hết thấy, đơn giản là hai năm trước, nàng biết được Ngô Vũ Trạch cùng Tô Thi Vận là người yêu, từng theo đuổi Tô Thi Vận, lấy bộ dáng không ai bì nổi, ở trong một quán trà có cánh cửa rất cao bên bờ Tây Hồ hẹn Ngô Vũ Trạch ra nói chuyện, rất rõ ràng nói cho Ngô Vũ Trạch, con gái nàng Tô Thi Vận cùng Ngô Vũ Trạch là người của hai thế giới khác nhau, Ngô Vũ Trạch cho dù phần đầu mười kiếp cũng không xứng với con gái nàng, để cho Ngô Vũ Trạch đừng có mơ tưởng cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, có bao xa thì cút bấy nhiêu.

Mà Ngô Vũ Trạch bây giờ sau hai năm biểu hiện của hắn cũng làm cho Lý Lệ nhận thức được quyết định của mình hồi đó thật sự quá sáng suốt.

Sau lần gặp mặt đó, Ngô Vũ Trạch chẳng những cùng Tô Thi Vận chia tay, hơn nữa từ đó chưa gượng dậy nổi, bị khóa lên danh tiếng phế vật Ngô gia, chỉ có một chuyện nằm ngoài tất cả dự liệu chính là lúc thi tốt nghiệp trung học đã phát huy xuất sắc, trúng tuyển vào ĐH Đông Hải.

Đối với lần này, Lý Lệ cũng không ít người giống nhau, cho là trong chuyện này có dối trá, hoặc là Ngô Vũ Trạch số *** chó mà vào được.

Lý Lệ ngay cả Ngô Vũ Trạch thi được vào đại học Đông Hải còn không tin, như thế nào lại tin tưởng Ngô Vũ Trạch có thể giải quyết phiền toái mà Tô gia gặp phải?

- Mặc dù tôi cũng không tin Ngô gia tiểu tử kia có thể giúp Tô gia chúng ta giải quyết phiền toái, chỉ là... Nếu như hắn thật sự không làm được, thì tại sao Quý Hồng lại nhiều lời đối với chúng ta như vậy?

Mặc dù trong lòng Tô Văn cũng không tin Ngô Vũ Trạch có thể nghịch thiên, chỉ là... Trong lòng hắn lại tràn đầy nghi ngờ, lúc này nghe được lời nói của Lý Lệ..., giống như là đang trả lời Lý Lệ, hoặc cũng như là đang hỏi chính mình:

- Dù sao, chúng ta cùng Quý Hồng không thù không oán, năng nếu như không muốn hỗ trợ, vậy cũng không đáng trêu chọc chúng ta như thế.

Nghe được lời nói của Tô Văn, Lý Lệ mặc dù không tin, nhưng trong lúc nhất thời cũng không tìm được lý do để phản bác.

Àn?

Sau một khắc.

Vợ chồng Tô Văn tựa như đồng thời đang nhớ lại tình huống lúc trước ở đại sảnh cùng Ngô Sinh gặp mặt, thậm chí... Trong đầu hai người hiện ra vẻ mặt hưng phấn không cách nào che dấu trên mặt Ngô Sinh lúc đó.

Chẳng lẽ Ngô Sinh đã cùng Quý Hồng gặp mặt?

Hồi tưởng lại một màn kia, đồng thời trong lòng hai người không hẹn mà cùng tuôn ra một cái nghi vấn như vậy.

Đáp án, dường như rất sinh động.

Chính là ——

Hai người cũng không có mở miệng, mà là kinh nghi nhìn lẫn nhau.

- Mặc dù hết thấy chuyện này thoát nhìn có chút khó tin, không hợp với lẽ thường, chỉ là... Lấy tình huống trước mắt, dường như... Quý Hồng cũng không có lừa chúng ta.

Trầm mặc một hồi lâu, Tô Văn trước tiên mở miệng nói:

- Tôi nghĩ, chúng ta nên cần thiết gọi điện thoại cho Ngô Sinh, dò thăm thực hư thế nào.

Nghe được đề nghị của Tô Văn, trong lòng Lý Lệ ít nhiều có chút không thoải mái, bất quá cũng không có phản đối.

Có lẽ là chuyện tình Tô gia khẩn cấp thoát ra từ trong vụ án của Tào Nghiễm Giang, có lẽ là Tô Văn khẩn cấp muốn biết lời nói của Quý Hồng có thật hay không, hắn không có đợi sau khi rời khỏi khách sạn mới gọi điện thoại, mà là ngay tại chỗ lấy ra điện thoại di động.

Sau khi lấy ra điện thoại di động, Tô Văn lại trợn tròn mắt.

Bởi vì... Hắn căn bản không có số điện thoại của Ngô Sinh.

May mà Ngô Sinh tại Hàng Hồ cũng coi như một nhân vật có tiếng, Tô Văn không đến nỗi không có cách nào, ngược lại, hắn nhẹ nhàng hỏi thăm số điện thoại của Ngô Sinh.

Sau khi biết được số điện thoại của Ngô Sinh, Tô Văn trước tiên bấm số.

Ngược lại với Tô Văn, trong điện thoại của Ngô Sinh có lưu số điện thoại của Tô Văn.

Từ ý nào đó mà nói, Ngô Sinh từng cùng rất nhiều thương nhân Hồ Giang giống nhau, cố gắng lấy lòng Tô gia, chỉ là bởi vì Ngô Vũ Trạch cùng Tô Thi Vận từng là người yêu, làm cho Lý Lệ mất hứng, còn không đã được nguyện ý.

Bởi vì điện thoại của Ngô Sinh có lưu số điện thoại của Tô Văn, bởi vì trong lúc nhất thời còn chưa có tiêu hóa xong đại ân đại đức mà Bùi Đông lai mang lại cho Ngô gia, bởi vì còn chưa thích ứng thời thế thay đổi, Ngô Sinh thấy đúng là Tô Văn gọi điện thoại tới, trước tiếp chuyển máy, giọng nói khách khí giống như ngày thường:

- Tô tiên sinh, ngài khỏe chứ.

- Ngô Sinh a, thật sự là không phải, trẻ như này còn quấy rầy ông.

Nhận thấy được trong giọng nói của Ngô Sinh có vài phần tôn trọng, Tô Văn cũng không dám khẳng định suy đoán trong lòng, bất quá cũng không có biểu hiện ra, mà là nói chuyện không đâu mở lời.

- Tô tiên sinh khách khí rồi.

Đầu bên kia điện thoại, Ngô Sinh có chút nghi ngờ hỏi:

- Không biết Tô tiên sinh tìm tôi có chuyện gì?

- Là như vậy, Ngô Sinh. Tôi mới từ chỗ Quý tiểu thư ra về.

Tô Văn lòng vòng quanh co nói:

- Ta nghe Quý tiểu thư nói lúc này ông cũng đi gặp nàng, muốn hỏi ông đã rời khỏi khách sạn hay chưa, nếu chưa rời khỏi khách sạn..., chúng ta ra quán rượu hàn huyên một hồi.

- Thật ngại quá, Tô tiên sinh, tôi đã rời khỏi khách sạn.

Mặc dù Ngô Sinh nghe ra ý Tô Văn muốn gặp mình bởi vì Quý Hồng, mới phá lệ gọi điện thoại cho hắn, bất quá hắn không có tự cao tự đại, mà là giống như dĩ vãng giống nhau, bộ dạng rất khiêm tốn:

- Bất quá... Nếu như Tô tiên sinh muốn gặp mặt tôi ..., tôi hiện tại liền quay lại.

- Nếu ông đã rời khỏi khách sạn, vậy thì thôi, để sau đi.

Trong lời nói của Ngô Sinh khiến cho Tô Văn trong nháy mắt hiểu được, Ngô Sinh tới khách sạn đích xác là để gặp Quý Hồng, hoài nghi trong lòng không còn sót lại chút gì, đồng thời cười ha ha, tiếp tục dò xét hỏi tiếp:

- Ngô Sinh này, chúng ta cùng Quý tiểu thư cũng có qua lại, cơ hội gặp mặt còn nhiều mà, lúc này không cần phải vội.

- Vậy thì đổi sang ngày khác.

Ngô Sinh cũng không nhận thấy có gì khác trong lời nói của Tô Văn, mà là cười cấp ra câu trả lời.

- Tốt, vậy cứ như thế, không quấy rầy ông nữa, hẹn gặp lại.

- Hẹn gặp lại Tô tiên sinh.

“Đô... Đô...”

Vài giây đồng hồ sau, kết thúc cuộc nói chuyện, nghe trong điện thoại di động truyền ra thanh âm đô đô, về mặt Tô Văn trở nên hết sức cổ quái, trong giọng nói mang theo vài phần khó có thể tin, mấy phần khổ sở:

- Xem ra, Quý Hồng nói là sự thật —— Ngô Sinh mới vừa rời đích xác là tới gặp Quý Hồng.

“Bá!”

Nghe được lời nói của trượng phu Tô Văn..., về mặt Lý Lệ lập tức biến sắc.

Tâm tình của nàng trở nên cực kỳ phức tạp.

Một mặt, nàng cùng Tô Văn giống nhau, nằm mộng cũng muốn Tô gia thoát khỏi nguy cơ, về mặt khác, muốn mình đi van xin thiếu niên Ngô gia đã từng bị chính mình nhục nhã, so sánh với việc lúc ăn cơm mà nuốt phải một con ruồi còn muốn ghê tởm hơn.

- Ngô gia cái tên phé... Phé vật, hần làm sao có thể cùng Quý Hồng có mối quan hệ được chứ?

Ghê tởm thật nhiều, Lý Lệ tựa hồ không muốn tiếp nhận sự thật này, không nhin được hỏi, chẳng qua là... Lúc nàng đang nói hai chữ phé vật, có dừng lại rõ ràng, giọng nói cũng có chút cổ quái, vẻ mặt rất không được tự nhiên.

- Không phải là cùng Quý Hồng quen biết, theo như lời của Quý Hồng, là cùng lão bản sau màn của nàng quen biết.

Tô Văn vừa nói, một cảnh tượng trong đầu dần dần hiện ra, ban đầu Ngô Vũ Trạch ở lần tụ hội vùng tam giác Trường Giang, mạo hiểm để cho Ngô gia rơi vào vực sâu nguy hiểm cùng hình ảnh hần đi lại rất gần với Bùi Đông Lai.

- Tiểu Lệ, bà nói xem, ông trùm giấu mặt phía sau Quý Hồng kia có phải chính là thiếu niên gọi là Bùi Đông Lai kia không?

Trong đầu hiện ra hình ảnh ngày đó, trong lòng Tô Văn vừa động, bật thốt lên hỏi.

Lý Lệ vẻ mặt mê man:

- Bùi Đông Lai là ai?

- Ai nha, chính là đệ tử nội môn của Cổ Bồi Nguyên, hiệu trưởng đại học Đông Hải, Cổ Bồi Nguyên vì hần không mời tự đến, tham gia tụ hội vùng tam giác Trường Giang, để cho hần trở thành diễn viên chính của đêm đó.

-

Tô Văn hần hển giải thích.

- Là hần a...

Lý Lệ nhớ được chuyện ngày đó, nhưng không có nhớ kỹ tên của Bùi Đông Lai, lúc này nghe Tô Văn nhắc nhở, trong đầu lập tức hiện ra thân ảnh đơn bạc của Bùi Đông Lai, theo bản năng lắc đầu:

- Ông cũng biết, thiếu niên gọi là Bùi Đông Lai kia cùng Liễu Nguyệt ở Đông Hải có quan hệ mật thiết, mà Liễu Nguyệt cùng với Quý Hồng là đối thủ một mất một còn, cho nên, thiếu niên gọi là Bùi Đông Lai kia không thể nào là ông chủ giấu mặt của Quý Hồng được! Theo tôi thấy, ông chủ giấu mặt phía sau Quý Hồng nhất định là một người nắm quyền ở Tử Cẩm thành, nếu không cũng sẽ không khiến cho Bạch Quốc Du phải thỏa hiệp.

- Ủ, là tôi hồ đồ.

Tô Văn như có điều gì cần suy nghĩ gật gật đầu, đồng ý với Lý Lệ, sau đó nói:

- Tốt lắm, chúng ta không cần suy nghĩ xem ông chủ giấu mặt sau lưng Quý Hồng rốt cuộc là ai. Việc cấp bách bây giờ, chính là chúng ta lập tức đi Ngô gia, tìm được Ngô Vũ Trạch, mời hần ra mặt giúp chúng ta giải quyết chuyện này.

Giọng nói vừa dứt, vẻ mặt Tô Văn thản thức.

Theo hần xem ra, nếu để cho những ông trùm thương giới Hồ Giang kia biết, Tô gia đi cầu phé vật Ngô gia giải quyết phiền toái, sợ rằng có đánh chết những ông trùm thương giới kia, bọn họ cũng sẽ không tin tưởng.

- Tôi... tôi không đi!

Nghe được lời của Tô Văn..., Lý Lệ giống như là một con mèo bị dẫm phải đuôi, lập tức hét lên.

Bởi vì... Nàng thật sự không có cách nào tưởng tượng, chính mình ăn nói khép nép cầu xin Ngô Vũ Trạch sẽ là một cảnh tượng như thế nào.

Thật sự cũng quá ủy khuất rồi...

- Tiểu Lệ, khôn cảnh trước mặt, không thể hành động theo cảm tình.

So sánh với Lý Lệ mà nói, Tô Văn mặc dù cũng cảm thấy ủy khuất, nhưng là vẫn duy trì được tỉnh táo:

- Theo tôi thấy, Quý Hồng hao hết tâm tư muốn cho chúng ta đi cầu xin Ngô Vũ Trạch, là muốn cho Tô gia, chính xác là cho bà đi cúi đầu trước Ngô Vũ Trạch! Ở dưới loại tình huống này, nếu là bà không đi, vạn nhất Ngô Vũ Trạch không đồng ý ra mặt thì sao?

- Nhưng mà...

- Không có nhưng mà gì nữa! Đối với chúng ta mà nói, đây có thể là cơ hội duy nhất của chúng ta, nếu mất đi cơ hội lần này, Tô gia liền gặp phải tai ương ngập đầu!

Mất thấy Lý Lệ vẫn có chút không cam lòng, Tô Văn trầm giọng nói:

- Cùng sự tồn vong của cả Tô gia mà nói, một cái cúi đầu thì tính là cái gì?

Lý Lệ không phản bác được.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, không ai hèn mãi mãi!

Giờ khắc này.

Ngay cả Lý Lệ có muốn và không muốn, chỉ là... Trong lòng nàng hiểu được, thiếu niên Ngô gia kia nhất định nhớ cái bạt tai không tiếng động của nàng nhất định sẽ đem sự cao ngạo của nàng đập nát bấy!

codon.tra

206. Chương 206 : Tối Cửa Gặp Mặt.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 206 : Tối cửa gặp mặt.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Ban đêm ở khách sạn Sophie ở Tây Hồ đèn đuốc sáng trưng, lầu dưới khách sạn xe hơi lui tới rất nhiều, bảo vệ bãi đậu xe loay hoay sắp xếp chỗ dừng, những khách nhân thuê phòng ở đây hoặc là sinh hoạt ở trong phòng, hoặc là uống rượu ở hành lang khách sạn, thưởng thức cảnh ban đêm Tây Hồ ở trên cao.

Trong phòng VIP của khách sạn, Quý Hồng một thân trang phục màu đỏ, cởi bỏ giày cao gót màu đỏ, đi chân trần đứng sát bên cửa sổ, bưng một ly rượu đỏ, nhưng không có giống như lúc Ngô Sinh tới đây lúc trước là đang thưởng thức cảnh đêm Tây Hồ, mà là nhìn Bùi Đông Lai ở bên cạnh.

Cùng với Quý Hồng giống nhau, trong tay Bùi Đông Lai cũng đang cầm một ly rượu đỏ, rượu đúng là do Quý Hồng rót ra; cùng Quý Hồng bất đồng chính là, Bùi Đông Lai quảng ánh mắt mình ra ngắm cảnh đêm Tây Hồ ngoài cửa sổ.

- Cậu thích ngắm cảnh đêm?

Thấy Bùi Đông Lai tựa hồ như bị cảnh đẹp ngoài cửa sổ hấp dẫn, Quý Hồng mỉm cười hỏi.

Bùi Đông Lai nghe vậy, thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn thoáng qua Quý Hồng toàn thân toát ra hơi thở mê người, ánh mắt trong suốt gật gật đầu.

- Cảnh đêm Đông Hải cùng cảnh đêm Hàng Hồ, cậu thích cái gì hơn?

Quý Hồng hứng thú hỏi.

Bùi Đông Lai không cần nghĩ ngợi nói:

- Cảnh đêm Hàng Hồ.

- Tại sao?

- Bởi vì ta cảm thấy cảnh đêm Đông Hải mặc dù vẫn xinh đẹp như trước, thậm chí có thể nói là rất đẹp, chỉ là... Nhưng dưới ánh mắt của xã hội, làm cho người ta có một loại cảm giác có hoa mà không có quả, quá giả tạo.

Bùi Đông Lai nói ra nguyên nhân.

Quý Hồng cười cười, mang theo vài phần thối thức, nói:

- Xã hội có giả tạo hay không, cái này không phải là thứ mà thường dân chúng ta nên quan tâm, mà là những quan lão gia kia. Bản thân ta đúng là thích cảnh đêm Đông Hải hơn, cảnh đêm hoa mỹ như vậy hợp với những người có dã tâm, dục vọng không hạn chế bành trướng.

Bùi Đông Lai không có nói tiếp, mà là nhẹ nhàng xoay ly rượu.

- Vì giúp bằng hữu của cậu, bỏ qua nhiều lợi ích như vậy, đáng giá không?

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Quý Hồng do dự một chút hỏi.

Bùi Đông Lai không trả lời thẳng câu hỏi, mà là một lần nữa đem ánh mắt thưởng thức cảnh đêm Tây Hồ, trong đầu cũng hiện lên cảnh tượng ngày nào trên du thuyền Trân Ný Hào, Ngô Vũ Trạch kiên định đi theo bản thân mình trong tình hình đó:

- Lợi ích cùng dục vọng trong con người đều giống nhau, vĩnh viễn là không có giới hạn, còn tình hữu nghị chân chính thì không thể mua được bằng tiền. Ngày đó, hấn mạo hiểm đem gia tộc của mình đẩy xuống vực sâu nguy hiểm để thừa nhận ta là bạn của hấn, ta bỏ qua một chút lợi ích giúp hấn cùng gia tộc của hấn, cô nói có đáng giá hay không?

Quý Hồng á khẩu không trả lời được.

- Huống chi, chúng ta mặc dù thông qua Bạch Quốc Du thuận lợi tiếp nhận gia sản của Phương gia, nhưng chúng ta ở Hàng Hồ này căn cơ quá nhỏ bé, nếu có một thể lực địa phương ra mặt làm cho chúng ta một ít chuyện, cũng sẽ thuận lợi hơn.

Bùi Đông Lai lại bổ sung.

“Khanh khách. . .”

Nghe được câu trả lời của Bùi Đông Lai..., Quý Hồng cười, nàng cảm thấy lý do này thật sự là có cũng được mà không có cũng không sao:

- Cậu là đang nói bản thân cậu, hay là đang an ủi ta? Chỉ cần , Bùi đại thiếu gia lên tiếng, số người nguyện ý làm thân khuyến mã cho , có thể đứng xếp hàng từ Hàng Hồ đến Đông Hải.

Bùi Đông Lai trầm mặc không nói, đem ánh mắt nhìn về phương Bắc.

Quý Hồng thấy thế, thu liễm nụ cười, đồng dạng đem ánh mắt nhìn về phương Bắc.

Nơi đó có Tử Cẩm thành, có Tần gia, còn có Diệp gia.

Cùng lúc đó.

Ngô Sinh ngồi trên chiếc Mercedes-Benz s600 của hấn đã về đến khu nhà giàu Đào Hoa Nguyên .

Bởi vì ba vị huynh đệ của Ngô Sinh sau khi đạt được mục đích liền rời khỏi biệt thự, trong biệt thự chỉ có Ngô Vũ Trạch ở trong phòng ngủ, giống như lúc kết thúc kỳ thi tốt nghiệp trung học, cùng với rất nhiều bạn cùng lứa tuổi đều trầm mê dota, biệt thự lớn như vậy lộ ra chút vẻ lạnh lùng.

Mà trên thực tế, từ ba năm trước đây, mẫu thân Ngô Vũ Trạch qua đời bởi căn bệnh ung thư, biệt thự liền có chút tĩnh mịch.

Bước vào biệt thự, Ngô Sinh cũng không dừng lại, chạy thẳng lên phòng ngủ của Ngô Vũ Trạch trên tầng hai.

- Vũ Trạch!

Lên lầu, Ngô Sinh người chưa tới, tiếng đã tới trước, vẻ hưng phấn trên mặt căn bản không cách nào che dấu.

Trong phòng ngủ, Ngô Vũ Trạch đang bị đội hình năm tên tàn bạo cho ăn hành chết đi sống lại, căn bản không có nghe được tiếng gọi của Ngô Sinh.

- Vũ Trạch, không chơi nữa, cha có chuyện trọng yếu cần nói với con!

Trước kia, Ngô Sinh nhìn thấy Ngô Vũ Trạch trầm mê trong trò chơi, trong lòng có chút mất mát, càng nhiều chính là âm thầm than thở, mà hôm nay, hẳn một chút cũng không thèm để ý, mà là trực tiếp đi tới phía sau Ngô Vũ Trạch, hưng phấn mà vỗ bả vai Ngô Vũ Trạch.

- Cha, chuyện gì vậy?

Đột nhiên bả vai bị vỗ một cái, Ngô Vũ Trạch quay đầu lại, thấy vẻ mặt kích động của phụ thân, vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

- Vũ Trạch, Ngô gia chúng ta gặp được quý nhân!

Ngô Sinh kích động ấn chặt hai vai Ngô Vũ Trạch, nói:

- Chính xác ra là, con gặp được đại quý nhân!

Gặp được quý nhân!

Theo Ngô Vũ Trạch xem ra, phụ thân Ngô Sinh bởi vì bị ép phải nhường lại vị trí gia chủ, phải có cảm giác mất mát cùng khổ sở mới đúng, mà bây giờ chẳng những không có toát ra nửa điểm khổ sở, mà là một bộ dáng hưng phấn giống như uống phải thuốc kích thích, nói cái gì mà gặp được quý nhân, điều này làm cho hắn một trận mờ mịt.

- Vũ Trạch, nói thật, ngay cả cha cũng không nghĩ tới, ánh mắt nhìn người của con lại chuẩn như vậy.

Về mặt hưng phấn, Ngô Sinh nhớ tới lúc ban đầu mình ngăn cản Ngô Vũ Trạch đi lại quá gần với Bùi Đông Lai, trong lòng không khỏi cảm thấy hối hận.

Về mặt Ngô Vũ Trạch mê man:

- Cha, cha đang nói về cái gì vậy?

- Vũ Trạch, con... con không biết?

Ngô Sinh sắc mặt kinh ngạc nhìn Ngô Vũ Trạch.

Ngô Vũ Trạch dở khóc dở cười:

- Biết cái gì?

- Vị Bùi Đông Lai đồng học của con muốn đem mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vận Đạt đưa cho Ngô gia chúng ta, hơn nữa còn để cho cha chịu trách nhiệm sự vụ tập đoàn Vận Đạt.

Ngô Sinh vừa nói, lại trở nên hưng phấn.

- Cái gì?

Bên tai vang lên lời nói của Ngô Sinh..., đôi con ngươi của Ngô Vũ Trạch trong nháy mắt trừng to:

- Cha nói Đông Lai muốn đem mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vận Đạt chuyển cho Ngô gia? Lại cho cha chịu trách nhiệm tập đoàn Vận Đạt?

- Ừh!

Ngô Sinh gật đầu rất dứt khoát.

- Cha, cha không cảm thấy phát sốt đi?

Ngô Vũ Trạch mang theo vài phần lo lắng, cảm giác kia phẳng phất sợ Ngô Sinh bị kích thích quá độ.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì hẳn biết tập đoàn Vận Đạt chính là sản nghiệp của Phương Hiểu Hồng, mặc dù trước mắt Phương Hiểu Hồng cùng tập đoàn Vận Đạt bị cuốn vào vụ án, chỉ là... Tập đoàn Vận Đạt cùng Bùi Đông Lai tám gậy tre cũng đánh không tới một khối a?

Àn?

Lần này, Ngô Sinh im lặng, bởi vì... Hẳn nhìn ra được, Ngô Vũ Trạch tựa hồ đối với chuyện tình của Bùi Đông Lai không biết gì cả.

- Vũ Trạch, chẳng lẽ bạn đồng học Bùi Đông Lai của con không có nói cho con biết?

Sau một chút ngáy người, Ngô Sinh có chút nghi ngờ:

- Không đúng a, hẳn lẽ ra phải nên nói cho con mới phải đạo lý chứ.

- Cha, cha nói rõ một lần mọi chuyện, được không?

Ngô Vũ Trạch hoàn toàn bị Ngô Sinh gọi lên lòng hiếu kỳ:

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Ngô Sinh cười khở nói:

- Vũ Trạch, vừa rồi cha tới khách sạn Sophie ở Tây Hồ gặp Quý Hồng. Đúng, chính là nữ nhân rất nổi tiếng ở Đông Hải, xế chiều ngày hôm nay nàng chính thức là tân chủ tịch của tập đoàn Bảo Hồ, tham gia buổi họp báo công bố tin tức của tập đoàn Bảo Hồ.

Ngô Vũ Trạch không có lên tiếng, mà là đang đợi Ngô Sinh nói hết.

- Quý Hồng nói cho cha biết, Bùi Đông Lai chẳng những tiếp nhận hết thấy gia sản của Phương gia, hơn nữa Bùi Đông Lai lại là ông chủ phía sau của nàng!

Ngay cả Ngô Sinh cũng tin tất cả chuyện này, chỉ là... Hẳn vẫn cảm thấy tất cả chuyện này thật sự là không thể tin được.

So sánh với Ngô Sinh mà nói, Ngô Vũ Trạch lần đầu nghe được tin tức kia, phần rung động trong lòng quả thực không cách nào dùng lời nói mà hình dung được!

Dưới ánh đèn, hẳn tròn tròn mắt, không nhúc nhích nhìn Ngô Sinh, tựa hồ như đang hỏi: Cha, cha đang nói đùa sao?

- Vũ Trạch, con không tin lời cha nói sao, nói thật, cha lúc mới đầu cũng cảm thấy chuyện này quá thần kỳ, bất quá lại chính là sự thật!

Ngô Sinh đầu tiên là dở khóc dở cười giải thích một câu, sau đó lại trở nên nghiêm túc đứng lên:

- Con mau lập tức gọi điện thoại cho Bùi Đông Lai nói lời tạ ơn, không... Không được, gọi điện thoại thật sự không đủ thành ý, như vậy đi, ngày mai con mời hẳn đến nhà chúng ta, chúng ta trước mặt hảo hảo cảm ơn người ta.

Vốn là Ngô Vũ Trạch cho là Ngô Sinh đang nói đùa, lúc này thấy Ngô Sinh nói chuyện nghiêm túc, hoài nghi trong lòng giảm bớt một chút, bất quá trong lòng vẫn tràn đầy nghi ngờ:

- Cha, Đông Lai hẳn làm sao có thể tiếp nhận hết thấy gia sản của Phương gia? Sao có thể như thế được... Quý Hồng làm việc cho hẳn, cái này càng là chuyện không thể nào — hẳn và Liễu Nguyệt Đông Hải có quan hệ mật thiết, mà mọi người đều biết là Quý Hồng cùng Liễu Nguyệt chính là đối thủ một mất một còn...

- Được rồi, tiểu tử ngốc, chuyện này đúng là thiên chân vạn xác, con cũng không cần phải hoài nghi! Nguyên nhân tất cả chuyện này, con hỏi ta thì ta cũng không biết, chờ con gặp mặt hân, từ từ hỏi hân đi.

Không đợi Ngô Vũ Trạch nói hết lời, Ngô Sinh liền cười cắt đứt:

- Quý tiểu thư người ta nói, trước đó vài ngày, con trên du thuyền Trân Ný Hào đem Bùi Đông Lai làm bằng hữu, hôm nay, Bùi Đông Lai đem con trở thành bằng hữu.

Lần này, Ngô Vũ Trạch không có nói thêm cái gì nữa, tai của hân kim lòng không nổi nhớ đến lời nói của Bùi Đông Lai ngày đó trên du thuyền Jenny Hào:

- Bằng hữu là phải dùng tâm đối đãi, mà không phải lời nói đầu môi. Chú dùng hành động chứng minh tâm ý của chú, ka cũng sẽ như vậy.

- Ách...

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai ngày đó...thân thể Ngô Vũ Trạch kịch liệt chấn động: Chẳng lẽ Bùi Đông Lai hân một mực giả trư ăn thịt hổ?

- Vũ Trạch, cha chuẩn bị gọi cho thúc thúc cùng với cô cô của con tụ tập lại bàn đối sách, mở một hội nghị gia đình.

Ngô Sinh thấy Ngô Vũ Trạch không nói lời nào, suy nghĩ một chút, nói:

- Con có tham gia không?

Lời nói của Ngô Sinh đem Ngô Vũ Trạch đang ngây người kéo về thực tế, hân hơi cau mày nhìn Ngô Sinh, cuối cùng vẫn gật đầu.

Mặc dù hân không biết Bùi Đông Lai tại sao lại đột nhiên trở nên trâu bò như thế, chỉ là... Trong lòng có một thanh âm nói cho hân biết, Ngô Sinh nói hết thấy đều là sự thật, giống như trước, hân còn biết, cha của mình kể từ khi đảm nhiệm chức gia chủ Ngô gia, vẫn muốn một ngày nào đó có thể làm cho Ngô gia tái hiện huy hoàng!

Ở dưới dạng tình hình này, đối mặt với cơ hội ngàn năm một thuở, Ngô Sinh tự nhiên sẽ không bỏ qua.

20' sau, đại bá, nhị thúc, tam thúc cùng tiểu cô Ngô Vũ Trạch nhận được điện thoại của Ngô Sinh, lập tức chạy tới biệt thự.

- Như thế nào? Tiểu Sinh, chẳng lẽ chú không buông được vị trí gia chủ, lại muốn đổi ý ư?

Sau khi mọi người đến đông đủ, bá mẫu Trương Lệ của Ngô Vũ Trạch trước tiên hướng Ngô Sinh mở miệng hỏi, giọng nói bất thiện.

Tiếng nói nàng vừa dứt, đại bá, nhị thúc, tam thúc Ngô Vũ Trạch đều là bộ dáng vẻ mặt đề phòng, tiểu cô của Ngô Vũ Trạch cũng có chút nghi ngờ, nghi ngờ mục đích Ngô Sinh làm như vậy.

- Chị dâu, ta gọi các người tới, không phải bởi vì ta không nỡ bỏ vị trí gia chủ.

Ngô Sinh nhíu mày, bất quá suy nghĩ đến đại cục, vẫn cố kìm nén cơn giận, mà là nghiêm mặt nói:

- Ta nghĩ nên nói cho các người biết, Ngô gia chúng ta gặp được một cơ hội ngàn năm có một!

Ấn?

Thấy bộ dáng Ngô Sinh nghiêm túc và kích động khi nói ra những lời này, đám người Trương Lệ không khỏi ngần ra.

- Cơ hội gì?

Lần này mở miệng cũng không phải là Trương Lệ, mà là chồng của nàng, cũng chính là bá phụ của Ngô Vũ Trạch, Ngô Vạn.

- Có người muốn đem mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vạn Đạt chuyển cho Ngô gia chúng ta, hơn nữa để cho ta đi chịu trách nhiệm sự vụ tập đoàn Vạn Đạt!

Bởi vì Quý Hồng dặn dò Ngô Sinh trừ ở trước mặt Ngô Vũ Trạch, không để cho những người khác biết sự tồn tại của Bùi Đông Lai, cho nên Ngô Sinh không có đề cập tới Bùi Đông Lai.

Âm thanh vừa dứt, Ngô Sinh rõ ràng nhận thấy được, bao gồm cả tiểu cô Ngô Vũ Trạch ở bên trong, trừ Ngô Vũ Trạch ra, tất cả mọi người đều dùng một loại ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh nhìn hắn.

- Ha ha ha ha...

Sau vài phút trầm mặc ngẩn ngui, Trương Lệ nhin không được bật cười:

- Tiểu Sinh, ta nói chú cho dù không nỡ bỏ vị trí gia chủ, vậy cũng không nên nói ra một lý do tức cười như vậy chứ? Có người đem mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vận Đạt chuyển cho Ngô gia? Ta nói có người muốn để cho ta làm thư ký tình ủy Hồ Giang, chú tin sao?

Lời châm chọc khiêu khích của Trương Lệ vừa ra khỏi miệng, ba vị huynh đệ của Ngô Sinh không có lên tiếng châm chọc Ngô Sinh, bất quá vẻ châm chọc trong ánh mắt không cách nào che dấu.

- Anh, anh không thấy trong chuyện này có vấn đề sao?

Cùng Trương Lệ bất đồng, tiểu cô Ngô Vũ Trạch là Ngô Tú Mai thật ra không cho là Ngô Sinh dùng cái lý do tức cười này một lần nữa đoạt lại vị trí gia chủ, mà là lo lắng Ngô Sinh có thể rơi vào bẫy:

- Vô duyên vô cớ, người ta đem cổ phần tập đoàn Vận Đạt chuyển cho chúng ta làm gì? Huống chi, hiện tại Phương Hiểu Hồng bị cuốn vào vụ án của Tào Nghiễm Giang, tình hình của tập đoàn Vận Đạt không thể nghi ngờ là sẽ có biến động.

Đối mặt Trương Lệ cùng ba vị huynh đệ, hai vị em dâu cười nhạt, đối mặt chất vấn của tiểu muội, Ngô Sinh hé miệng, cố gắng nói cái gì, lại cảm thấy trăm miệng cũng không thể giải thích.

Hắn không biết nên giải thích chuyện này như thế nào.

- Cha, nếu bọn họ đều không tin, cha cũng đừng giải thích, tùy bọn họ đi.

Thấy vẻ mặt khó xử của Ngô Sinh, Ngô Vũ Trạch không nhin được mở miệng.

Nghe Ngô Vũ Trạch nói như vậy, Ngô Sinh cau mày liếc mọi người một cái, trầm giọng nói:

- Tóm lại, có người bởi vì Ngô Vũ Trạch, muốn đem mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vận Đạt chuyển cho Ngô gia chúng ta, các người có tin hay không là chuyện của các người.

- Ha ha ha ha...

Trương Lệ lại cười một lần nữa, cười đến gấp cả người lại, sau khi ngừng cười, nàng không nhin được nhìn Ngô Vũ Trạch một cái:

- Vũ Trạch, ngươi lúc nào quen được với đại nhân vật a? Làm sao bá mẩu ta một chút cũng không biết?

Ngô Vũ Trạch im lặng không lên tiếng, nhìn qua giống như là không biết nên trả lời như thế nào, trên thực tế là lười so đo cùng Trương Lệ.

Chẳng qua là ——

Hắn trầm mặc để cho trừ bỏ phụ thân hắn ra, tất cả thành viên Ngô gia đều cảm thấy, lời nói vừa rồi của Ngô Sinh quả thực chính là vô căn cứ.

- Tiểu Sinh, nếu như không có chuyện gì khác, chúng ta đi trước.

Bá phụ Ngô Vũ Trạch Ngô Vạn vừa nói vừa trực tiếp đứng lên, tựa hồ rất bất mãn đối với hành động lãng phí thời gian của mọi người của Ngô Sinh.

Ngô Sinh hé miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng không có lên tiếng.

“Bá! Bá! Bá!”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thành viên Ngô gia đứng dậy, chuẩn bị đi theo Ngô Vạn rời khỏi biệt thự.

- Lão bản, chủ tịch Tô Văn tập đoàn Tô thị cùng vợ hắn Lý Lệ muốn bá phỏng ngài cùng Ngô thiếu.

Sau đó, lúc đám người Ngô Vạn định rời khỏi biệt thự, tài xế chuyên trách của Ngô Sinh bước nhanh vào biệt thự, về mặt hồi hộp nói.

Bên tai vang lên lời nói của tên tài xế của Ngô Sinh..., bao gồm cả Ngô Vạn ở bên trong, thúc thúc, thăm thăm cùng tiểu cô Ngô Vũ Trạch toàn bộ dừng bước.

Bọn họ chính là rất rõ ràng địa vị siêu nhiên của Tô Văn ở thượng giới Hàng Hồ cho tới Hồ Giang là như thế nào.

Có thể không chút nào khoa trương, lấy thân phận Tô Văn, cho dù Ngô Sinh giống như một con chó Nhật đi theo vẫy đuôi lấy lòng, người ta cũng chưa chắc đã linh tinh.

Mà hôm nay, Tô Văn chính là chủ động báỉ phỏỉ?

Lại mang theo Lý Lệ vốn có thành kiến sâu đậm với Ngô Vũ Trạch?

codon.traí

207. Chương 207 : Một Cái Bạt Tang Vang Dội.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 207 : Một cái bạt tang vang dội.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Đồ vô dụng, mày lại đi trêu chọc Tô Thi Vạn nhà người ta sao?

Kinh ngạc qua đi, về mặt Trương Lệ không vui hướng về phía Ngô Vũ Trạch dạy dỗ, theo nàng xem ra, vợ chồng Tô Văn đột nhiên viếng thăm, nhất định là Ngô Vũ Trạch không biết trời cao đất rộng lại đi tìm Tô Thi Vạn, làm cho vợ chồng Tô Văn tức giận.

Không riêng gì Trương Lệ cho là như vậy, mấy người Ngô Vạn cũng cho rằng như thế, bọn họ sau khi nghe được lời của Trương Lệ, đều cau mày nhìn Ngô Vũ Trạch, tựa hồ muốn Ngô Vũ Trạch cấp cho một lời giải thích.

Nhận thấy sự bất mãn cùng tức giận của mấy người Ngô Vạn, sắc mặt Ngô Sinh trở nên có chút khó coi, bất quá... Hắn không có tức giận, mà là lạnh lùng nói:

- Để cho bọn họ vào.

- Tiểu Sinh, nếu như bởi vì nhi tử của người chọc giận vợ chồng Tô Văn, đưa Ngô gia một lần nữa ngập vào tai ương, trách nhiệm này tùy phụ tử các người gánh chịu!

Mất thấy Ngô Vũ Trạch không có lời giải thích thì thôi, Ngô Sinh lại hoàn toàn đem lời của mình trở thành rầm thúỉ, Trương Lệ tàn bạo nói.

Cho tới nay, Ngô Sinh bởi vì cảm giác mình lúc làm gia chủ Ngô gia đã không thể tái hiện huy hoàng cho Ngô gia, tự thẹn trong lòng, cho nên đối mặt với đám người Ngô Vạn vẫn lựa chọn nhẫn nhịn.

Kể cả khi đám người Ngô Vạn bức vua thoái vị, trong lòng hắn mặc dù rất tức giận, những cũng không có biểu hiện sự tức giận ra ngoài, mà là tâm như tro lạnh nhượng lại vị trí gia chủ.

Chẳng qua là ——

Giờ khắc này, một lần nữa nghe được giọng nói khắc bạc của Trương Lệ đem đầu mâu nhắm ngay con của mình, Ngô Sinh cũng khó tránh khỏi có chút nổi giận:

- Làm sao người biết đúng là Vũ Trạch chọc giận vợ chồng Tô Văn?

- Hắc, nếu như không phải hắc đi trêu chọc Tô Thi Vận, chọc giận vợ chồng Tô Văn, vợ chồng Tô Văn làm sao có thể sẽ đến Ngô gia chúng ta?

Trương Lệ vẻ mặt cười lạnh:

- Chẳng lẽ người nghĩ rằng là, vợ chồng Tô Văn đúng là tới bái phỏng phụ tử các người?

- Không cần phải nói nữa, chờ bọn hắc tới rồi sẽ biết.

Có lẽ là thực sự tức giận, giọng nói Ngô Sinh lạnh xuống.

- Tốt!

Mắt thấy thái độ ác liệt của Ngô Sinh, vẻ mặt Trương Lệ âm trầm đáp ứng, một lần nữa ngồi trên ghế salon.

Đám người Ngô Vạn thấy thế, đều trở lại chỗ ngồi của mình.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài biệt thự, vợ chồng Tô Văn đứng trước chiếc Audi A8, vẻ mặt tương đối phức tạp.

Nếu như là trước kia, bọn họ có một vạn lý do để tin tưởng, Ngô gia người ta nghe được hai người mình tới bái phỏng, tuyệt đối sẽ đứng trước cửa đón tiếp.

Thậm chí... Lấy thân phận của bọn họ, chỉ cần một cú điện thoại, người của Ngô gia sẽ đi tìm bọn họ trước.

Mà hôm nay, bọn hắc làm cái khỉ gió gì mà không thấy ai ra tiếp đón, chỉ là... Lý trí nói cho hai người biết, không thấy người nào của Ngô gia ra tiếp đón mình trong chuyện này hẳn là có vấn đề.

Trong lúc tâm tình vợ chồng Tô Văn trở nên khẩn trương lo lắng, tài xế của Ngô Sinh hướng hai người đi tới, hai người thấy thế, không nói hai lời, vội vàng nói.

- Ngô tiên sinh nói như thế nào?

Không đợi tên tài xế đến gần, Tô Văn liền khẩn trương hỏi, một chút cũng không giống với gia chủ của Tô gia không nói, trong giọng nói lại mang theo vài phần lo lắng, cảm giác kia dường như là sợ Ngô Sinh không đồng ý gặp hai người bọn họ.

- Ngô tiên sinh mời hai vị vào.

Về mặt tên tài xế trở nên cổ quái, hẳn thật sự tò mò, rốt cuộc là nguyên nhân gì mà khiến Tô Văn ở trong thương giới Hàng Hồ cho tới Hồ Giang có địa vị không ai bì nổi này phải ăn nói khép nép như thế.

Mặc dù trong lòng hiếu kỳ, nhưng tên tài xế không dám hỏi nhiều, mà là trực tiếp đi trước dẫn đường.

Tô Văn thấy thế, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không nói hai lời, vội vàng đuổi theo.

Lý Lệ im lặng không nói tiếng nào theo sát phía sau Tô Văn, cảm giác giống như là từng bước đi về phía vực thẳm, sắc mặt trắng bệch, bước chân có chút khó khăn.

Nửa phút đồng hồ sau.

Theo sự dẫn đường của viên tài xế, Tô Văn mang theo Lý Lệ tiến vào biệt thự.

- Tô tiên sinh, Tô phu nhân.

Mắt thấy vợ chồng Tô Văn đi vào, Ngô Vạn vừa thay thế Ngô Sinh trở thành gia chủ Ngô gia trước tiên đứng lên, mang theo vài phần lo lắng, mấy phần nịnh nọt chào hỏi.

Ngô Vạn đứng lên, trừ phụ tử Ngô Sinh, Ngô Vũ Trạch, những thành viên khác của Ngô gia cũng là đều đứng lên chào hỏi.

Không trả lời.

Vợ chồng Tô Văn trực tiếp đem lời nói của Ngô Vạn thành rắm thúi, mà là hướng về phía phụ tử Ngô Sinh đi tới.

Dưới ánh đèn, bước chân của vợ chồng Tô Văn hơi có vẻ lo lắng, thiếu chút nữa thì trơn ngã trên mặt đất.

- Tô tiên sinh, Tô phu nhân.

Thấy vợ chồng Tô Văn hướng về phía mình và nhi tử đi tới, Ngô Sinh không biết hai người có ý gì vẫn đứng lên nghênh đón, hẳn vì lúc trước nhận được điện thoại của Tô Văn, biết được Tô Văn cùng Quý Hồng cũng có hợp tác, trong lòng hiểu được vợ chồng Tô Văn tới cũng không phải để bái phỏng, cụ thể có mục đích gì, hẳn cũng không đoán ra được.

Vẫn như cũ không trả lời.

Vợ chồng Tô Văn bước nhanh tới trước người Ngô Vũ Trạch, dừng bước.

Dưới ánh đèn, trên mặt bọn họ không có biểu tình tức giận trong dự đoán của đám người Trương Lệ, cũng không có vẻ cao ngạo thuộc về thành viên Tô gia, có chăng qua là biểu tình lo lắng cùng khủng hoảng!

Bởi vì... Trong lòng bọn họ đều rất rõ ràng, nếu như thiếu niên Ngô gia này cự tuyệt lời thỉnh cầu của bọn họ mà nói..., như vậy, Tô gia sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Ân?

Tại sao vợ chồng Tô Văn?

Nhận thấy được biểu hiện quái dị của vợ chồng Tô Văn, sắc mặt đám người Ngô Vạn đều trở nên kinh ngạc, dù sao bọn họ đều cho rằng vợ chồng Tô Văn tới tìm Ngô gia để trút giận.

Ngô Sinh cũng có một chút nghi ngờ.

Thấy hai vợ chồng Tô Văn trước mắt, trong đầu Ngô Vũ Trạch tìm lòng không nổi hiện ra cảnh tượng hai năm trước, bộ dáng không ai bì nổi của Lý Lệ; tai của hắn không khỏi quanh quẩn lời nói của Lý Lệ ngày đó:

“ Con gái Tô Thi Vận của ta cùng mày là người thuộc hai thế giới bất đồng, cho dù mày phấn đấu mười kiếp cũng không xứng với con gái của ta! Mày không cần ảo tưởng cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, sau này tránh xa con gái ta một chút, nếu không không riêng gì mày, ngay cả gia tộc của mày cũng sẽ vì mày mà chịu hậu quả!”

Những lời kia, giống như ma pháp lạc ấn, cắm rễ thật sâu trong linh hồn hắn.

Những lời kia giống như một người bị một cái bạt tai vang dội, đánh vào trên mặt của hắn, đem tuổi trẻ cùng sự tự ái của hắn đập nát bấy.

Một khắc kia, hắn tức giận, nhưng cũng là lần đầu tiên biết chênh lệch giữa mình cùng Tô Thi Vận, biết được hiện thực tàn khốc.

Cuối cùng, hắn vì không muốn liên lụy đến Ngô gia, mang theo vài phần tự ái nhỏ nhoi, giống như chó nhà có tang rời khỏi quán trà đó, từ đó cùng Tô Thi Vận trở thành người dưng.

Hai năm.

Trong nháy mắt đã qua.

Chỉ là...

Thấy Lý Lệ trước mặt, Ngô Vũ Trạch lại có một cảm giác chuyện mới phát sinh ngày hôm qua, vết thương trong lòng mơ hồ có chút đau đớn.

Ngay sau đó.

Lúc Ngô Vũ Trạch nhớ tới một màn kia lúc hai năm trước, đồng thời đám người Ngô Vạn sắc mặt nghi ngờ nhìn chăm chú vào hắn.

Tô gia gia chủ, người khiến cho rất nhiều thương nhân Hồ Giang quỳ xuống liếm chân.

Tô phu nhân, người đã từng đem lòng tự ái của thiếu niên Ngô gia ném cho chó ăn.

Bọn họ giống như là người hầu nhìn thấy chủ nhân, hướng về phía người được người Hàng Hồ coi là phế vật Ngô gia, cung kính cúi xuống cái lưng kiêu ngạo.

Cúi lưng thấp phần dứt khoát!

- Vũ Trạch, chúng ta có mắt như mù, mong rằng cậu có thể bỏ qua cho chúng ta.

Giờ khắc này, thân là Tô gia gia chủ Tô Văn cũng tốt, Lý Lệ từng không ai bì nổi cũng được, bọn họ vứt bỏ đi phần kiêu ngạo cùng tôn quý thuộc về thân phận Tô gia kia, ở trước mặt phế vật Ngô gia, cúi xuống cái đầu mà họ tự cho là cao quý!

Nụ cười trên mặt Ngô Sinh đọng lại.

Mặc dù hần bởi vì biết Tô Văn cũng có hợp tác cùng Quý Hồng, đoán được vợ chồng Tô Văn trước tìm đến mình cùng Ngô Vũ Trạch tuyệt đối không có ác ý, chỉ là... Hần nằm mơ cũng không nghĩ tới, vợ chồng Tô Văn là tới tìm Ngô Vũ Trạch để nhận sai!

Dù sao, theo hần xem ra, cho dù Tô gia cùng Quý Hồng có hợp tác, lấy địa vị Tô gia ở Hồ Giang, cũng không cần phải như thế a?

Ngay cả Ngô Sinh biết trước một chút tin tức cũng không thể tin được tất cả mọi chuyện đang phát sinh này, huống chi đám người Ngô Vạn, Trương Lệ.

Dưới ánh đèn, đám người Ngô Vạn giống như là thấy được chuyện bất khả tư nghị nhất thế giới này, bọn họ trợn to hai mắt, sắc mặt ngây ngốc nhìn vợ chồng Tô Văn có thể khiến cho 99% thương nhân tại Hồ Giang này đi lấy lòng, đút lót, trợn mắt há hốc mồm trong lòng hỏi chính mình: Vợ chồng Tô văn sao... Làm sao có thể tìm Ngô Vũ Trạch nhận sai?

Trong phút chốc, một cổ khiếp sợ không cách nào dùng lời nói diễn tả được tràn ngập nội tâm đám người Ngô Vạn, Trương Lệ.

Bọn họ thật sự cũng không thể nào tin nổi, tất cả mọi chuyện trước mắt là sự thật!

Bọn họ cố gắng đem hai mắt của mình trợn to... Lại trợn to, cố gắng nhìn rõ ràng một chút...

Bọn họ thấy rõ.

Không quản bọn họ có tin hay không, cũng không cách nào tiếp nhận hết thấy sự thật trước mắt, chỉ là... Vợ chồng Tô Văn đủ để khiến cho bọn họ giống như chó TQ chạy theo lấy lòng, đúng là ở trước mặt Ngô Vũ Trạch, cúi xuống cái lưng kiêu ngạo!

Hình ảnh dừng lại. (ND: dừng hình c m n r)

Đám người Ngô Vạn ngây người như phỗng.

Sau đó... Trong đại sảnh một mảnh yên tĩnh.

Im lặng đến nỗi làm cho trái tim của vợ chồng Tô Văn treo trên cổ họng.

Đối mặt với hết thấy chuyện này, sau khi trải qua khiếp sợ lúc đầu, Ngô Vũ Trạch đã bình tĩnh trở lại.

Đúng vậy

Hần bình tĩnh lại.

Dưới ánh đèn, hần nhìn vợ chồng Tô Văn, tâm như gương sáng: vợ chồng Tô Văn sở dĩ làm như vậy, là bởi vì Bùi Đông Lai!

Mặc dù, hần không cách nào tưởng tượng, Bùi Đông Lai rốt cuộc đã làm gì, để cho vợ chồng Tô Văn làm như vậy, chính là trong hần lại tin chắc vào điểm này.

- Tô thúc thúc, Lý a di.

Nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương lo lắng bất an của vợ chồng Tô Văn, Ngô Vũ Trạch cuối cùng mở miệng, thái độ giống như hai năm về trước, rất khách khí.

“Hô... Hô...”

Bên tai vang lên lời của Ngô Vũ Trạch, bao gồm Ngô Sinh ở bên trong, hô hấp của mọi người trở nên có chút dồn dập, bọn họ không nhúc nhích nhìn ba người Ngô Vũ Trạch, vợ chồng Tô Văn, chỉ cảm thấy trong lồng ngực có một luồng hỏa diễm thiêu đốt, cả người run sợ không ngừng!

Trong đó Trương Lệ kiên định cho rằng vợ chồng Tô Văn tới tìm Ngô Vũ Trạch là muốn trút giận, khiếp sợ trong con người không cách nào rút đi, ngược lại, sắc mặt nàng kinh hãi nhìn về mặt bình tĩnh của Ngô Vũ Trạch, tựa hồ đang hỏi:

“Ngô Vũ Trạch dựa vào cái gì mà khiến cho vợ chồng Tô Văn ăn nói khép nép nhận sai như vậy?”

Tựa hồ như là trả lời nghi ngờ của Trương Lệ cùng mọi người, vợ chồng Tô Văn ngẩng đầu lên, trong đó vẻ mặt Lý Lệ một mảnh trắng bệch, còn sắc mặt Tô Văn lại là phức tạp nhìn Ngô Vũ Trạch, muốn nói cái gì, nhưng không biết nên mở miệng như thế nào.

- Vũ... Vũ Trạch, là ta không đúng, ta không nên tham dự vào chuyện tình giữa các con!

Mất thấy Trương phu Tô Văn của mình muốn nói lại thôi, Lý Lệ sắc mặt trắng bệch, thân thể run run nhìn gương mặt Ngô Vũ Trạch đã từng làm nàng chán ghét, rung động nói:

- Sau này, bác đảm bảo, bác và Tô thúc thúc của cậu, còn có người của Tô gia, sẽ không tham dự vào chuyện tình của các cháu nữa! Xin cháu tha thứ cho Lý a di!

Thanh âm vừa dứt, Lý Lệ hướng về phía Ngô Vũ Trạch bái một cái thật sâu.

Chính là cúi người chín mươi độ!

Dưới ánh đèn, Lý Lệ chỉ cảm thấy một cổ ủy khuất chưa bao giờ thể nghiệm qua ghen trong tâm của nàng, tỏa ra từ phía bản thân nàng, vẻ mặt của nàng một mảnh trắng bệch không nói, cũng tìm không được nửa phần cao ngạo thuộc về Tô gia phu nhân.

Có chăng qua là ăn nói khép nép.

Mà bao gồm Trương Lệ ở bên trong, lúc trước kiên định cho là Ngô Vũ Trạch không biết trời cao đất rộng một lần nữa đi trên chọc Tô Thi Vận, khiến cho vợ chồng Tô Văn tức giận của thành viên Ngô gia, đều là cảm thấy trên mặt truyền đến một cổ cảm giác đau đớn.

Cái bạt tai vang dội.

codon.trai

208. Chương 208 : Cá Nước Mặn Xoay Người, Xưa Đâu Bằng Nay

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 208 : Cá nước mặn xoay người, xưa đâu bằng nay

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Thời gian như ngừng lại, hình ảnh ngưng đọng.

Trong đại sảnh, bởi vì không có nghe được câu trả lời chắc chắn của Ngô Vũ Trạch, Lý Lệ vẫn duy trì tư thế cúi người chào, thân thể không thể khống chế run lên, vẻ mặt ủy khuất tới cực điểm.

Mặc dù Lý Lệ bởi vì suy nghĩ đến ích lợi của Tô gia, lựa chọn hy sinh niềm kiêu ngạo thuộc về Tô phu nhân kia, chỉ là... Thật không ngờ lúc chính diện đối mặt với giờ khắc này, nàng mới phát hiện, loại khuất nhục này quả thực làm cho nàng sống không bằng chết.

Chẳng qua là ——

Giờ khắc này nàng đã quên, hai năm trước, những lời nói cay nghiệt cùng bộ dáng không ai bì nổi của nàng, đã khiến Ngô Vũ Trạch bị tổn thương rất lớn.

Lý Lệ không dám ngẩng đầu lên, mà trong đôi mắt của Tô Văn chỉ còn lại vẻ - trông mong nhìn Ngô Vũ Trạch, giống như là đôi mắt của một con chó - trông mong nhìn miếng xương trong tay chủ nhân vậy, tràn đầy khát vọng cùng mong đợi.

Hắn mong đợi Ngô Vũ Trạch có thể tha thứ cho Lý Lệ, tha thứ cho Tô gia, cứ như vậy mà nói..., Tô gia có thể thoát ra khỏi được vụ án của Tào Nghiễm Giang.

Thấy một màn như vậy, trừ Ngô Sinh mơ hồ biết một chút tin tức, những thành viên Ngô gia kia đều tròn tròn ánh mắt, không nhúc nhích nhìn Lý Lệ đang cúi người chào chín mươi độ trước mặt Ngô Vũ Trạch, tựa hồ như đang hỏi:

“Ngô Vũ Trạch rốt cuộc dựa vào cái gì có thể khiến Tô phu nhân của Tô gia ở Hồ Giang này không ai bì nổi phải làm như vậy?”

Không có đáp án.

Đám người Ngô Vạn, Trương Lệ có nghĩ nát não cũng nghĩ không ra trong đó có gì lừa dối.

Mà trong lòng Ngô Sinh tìm lòng không đau mà nhớ tới một màn Bùi Đông Lai trên du thuyền Trần Ny Hào bị hầu hết thương nhân Hồ Giang coi là ôn thần.

Một màn đó cùng một màn trước mắt, tạo thành cảnh tượng hoàn toàn tương phản khiến cho Ngô Sinh cảm thấy bất đắc dĩ không thôi.

Theo hắn xem ra, nếu như những thương nhân Hồ Giang kia biết Bùi Đông Lai mà lúc đầu bọn họ coi là ôn thần, có thể làm cho vợ chồng Tô Văn giống như một con chó TQ van xin con của mình, sợ rằng có hối hận cũng đã là quá muộn rồi.

- Lý a di, thật ra thì bà nói không sai, tôi và nữ nhi Tô Thi Vận của bà đúng là người của hai thế giới khác nhau. Giống như trước, Ngô gia chúng tôi cũng không so sánh được với Tô gia các người.

Trong đại sảnh yên tĩnh, Ngô Vũ Trạch một lần nữa mở miệng, giọng nói bình tĩnh như trước:

- Mặt khác, tôi và nữ nhi Tô Thi Vận của bà đã hai năm không có liên hệ, cho nên, không thể nói là không can dự vào chuyện tình của chúng ta.

“Bá!”

Bên tai vang lên lời nói của Ngô Vũ Trạch..., vô luận là Lý Lệ hay là Tô Văn, sắc mặt đều là biến đổi, nhất là Lý Lệ, nàng chỉ cảm thấy câu gọi “Lý a di” tràn đầy châm chọc, mà câu nói kế tiếp của Ngô Vũ Trạch càng làm cho tâm tình của nàng rơi vào đáy cốc.

- Vũ... Vũ Trạch!

Lý Lệ ngẩng đầu, vẻ mặt trắng bệch nhìn Ngô Vũ Trạch, tràn đầy sợ hãi mở miệng, cố gắng cứu vãn:

- Xin... Xin cậu tha thứ cho a di được không?

- Lý a di, tôi vừa mới nói rất rõ ràng, bà cũng không có làm gì sai, làm sao mà phải nói đến chuyện tha thứ?

Ngô Vũ Trạch sắc mặt bình tĩnh hỏi.

“Ách...”

Lần này, Lý Lệ há to miệng, cũng là không phản bác được.

Nàng đã từng nghĩ, Ngô Vũ Trạch hẳn là nhân cơ hội này, hung hăng nhục nhã nàng một phen; nàng cũng từng nghĩ tới, Ngô Vũ Trạch sẽ vì nàng là mẫu thân của Tô Thi Vận, lưu lại cho nàng vài phần thể diện...

- Vũ Trạch, cháu đã không truy cứu chuyện năm đó, như vậy xin cháu cấp cho Tô gia một con đường sống!

Tô Văn cũng nhin không được nữa mà mở miệng, trong giọng nói mang theo một hàm ý khẩn cầu.

Cho Tô gia một con đường sống...

Bên tai vang lên lời nói khẩn cầu của Tô Văn, đám người Ngô Vạn, Trương Lệ đã bị hết thấy chuyện này dọa cho sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm, lại một lần nữa trợn tròn mắt.

Bọn họ chính là đều rất rõ ràng, Tô gia ở thương giới Hồ Giang có địa vị siêu nhân như thế nào.

Mà hôm nay, nghe khẩu khí Tô Văn, một câu nói của Ngô Vũ Trạch liền có thể quyết định sinh tử của Tô gia.

Nếu... Nếu như không phải là thấy Tô Văn cùng với Lý Lệ giống nhau, đều là cúi xuống cái lưng kiêu ngạo kia, đám người Ngô Vạn, Trương Lệ hẳn là cảm thấy lỗi tai mình có vấn đề!

- Tô thúc thúc, mặc dù ta không biết Tô gia rốt cuộc gặp phải phiền toái gì, chỉ là... lực ảnh hưởng của Tô gia ở Hồ Giang người người đều biết, ngay cả Tô gia cũng không giải quyết được phiền toái của mình, ta làm sao có thể giải quyết?

Mặc dù Ngô Vũ Trạch đoán được vợ chồng Tô Văn ăn nói khép nép đi tới cầu xin mình, hơn phân nửa là bởi vì Bùi Đông Lai, chỉ là... Hẳn đối với tất cả chuyện này không biết cụ thể, tự nhiên sẽ không mù quáng đáp ứng vợ chồng Tô Văn.

Nhưng vợ chồng Tô Văn không biết Ngô Vũ Trạch đối với chuyện này không biết tin tức gì cả, vừa nghe Ngô Vũ Trạch nói như thế, lập tức cho là Ngô Vũ Trạch từ chối.

Trong lúc nhất thời, một cảm xúc tên là tuyệt vọng tràn lan trong lòng hai vợ chồng bọn họ.

- Vũ Trạch, trước kia Tô phu nhân quả thực đã làm chuyện thương tổn đến cháu, bất quá... Nếu Tô phu nhân đã nhận sai rồi, như vậy cháu cũng nên tha thứ cho nàng đi.

Mất thấy vẻ mặt tuyệt vọng của vợ chồng Tô Văn, Trương Lệ vẫn chìm trong cảm giác khiếp sợ, trong lòng vừa động, không nhin được mở miệng, mặc dù nàng không biết vì sao Ngô Vũ Trạch có thể quyết định sinh tử của Tô gia, chỉ là... Nàng lại biết, nếu như Ngô Vũ Trạch có thể ở thời khắc mấu chốt này giúp Tô gia một lần, sau này tự nhiên sẽ hồi báo thật dày cho Ngô gia.

Quan trọng hơn chính là, nếu như Ngô Vũ Trạch bởi vì lời nói của nàng mà trợ giúp cho Tô gia mà nói..., như vậy vợ chồng Tô Văn tự nhiên sẽ cảm kích nàng...

- Bá mẫu, ta vừa mới nói rất rõ ràng, năm đó Lý a di cũng không có làm gì sai, cho nên... Không cần phải nói đến chuyện nhận sai.

Tựa hồ như nhìn rõ tâm tư của Trương Lệ, Ngô Vũ Trạch nhíu mày, giọng nói mơ hồ mang theo vài phần bất mãn:

- Có thể giúp Tô gia hay không, Vũ Trạch tự nhiên biết rõ, bá mẫu nếu là có biện pháp giúp cho Tô gia, ta không có ý kiến, còn nữa, ta tin tưởng cả Ngô gia, cũng không có ai phản đối.

“Tê ~”

Nghe được lời nói của Ngô Vũ Trạch..., Trương Lệ bị chọc tức đến nổi sắc mặt phát tím một trận không nói, thân thể run run không ngừng, nếu nàng có biện pháp giúp Tô gia, còn cùng Ngô Vũ Trạch nói nhảm sao?

Nếu là ở dĩ vãng, lấy tính tình Trương Lệ, Ngô Vũ Trạch dám chống đối nàng, hơn phân nửa là sẽ muốn nổi giận.

Mà tại giờ khắc này, mặc dù trong nội tâm nàng rất tức giận, chỉ là... Nàng rất rõ ràng, Ngô Vũ Trạch ngày hôm nay có thể làm cho vợ chồng Tô Văn ăn nói khép nép cầu xin tha thứ, không phải là người mà nàng Trương Lệ có thể giáo huấn như ngày nào!

- Ngô tiên sinh, thật có lỗi, quấy rầy mọi người rồi.

Nghe xong Ngô Vũ Trạch cùng Trương Lệ nói chuyện với nhau, Tô Văn dường như nhìn ra Ngô Vũ Trạch quyết tâm sẽ không ra mặt hỗ trợ, không có lại tiếp tục mở miệng cầu xin Ngô Vũ Trạch, mà là chuẩn bị mang theo Lý Lệ rời đi.

- Tô tiên sinh khách khí rồi, tiểu Trương, người đưa Tô tiên sinh, Tô phu nhân ra ngoài.

Mặc dù Ngô Sinh đối với chuyện này cũng biết một chút tin tức, nhưng không biết vợ chồng Tô Văn vì sao phải cầu xin Ngô Vũ Trạch, nhất thời không dám nói lung tung, mà là cấp cho vợ chồng Tô Văn một bậc thang.

Sau khi vợ chồng Tô Văn nghe được lời nói của Ngô Sinh, không có nói gì nữa, mà là đi theo tên tài xế của Ngô Sinh, về mặt xám xịt rời khỏi đại sảnh biệt thự.

Vợ chồng Tô Văn vừa rời đi, đám người Ngô Vạn, Trương Lệ đều là đem ánh mắt nhìn về hướng Ngô Vũ Trạch.

- Vũ... Vũ Trạch, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Nhìn chán, nhị thúc Ngô Vũ Trạch không nhin được mở miệng hỏi.

Bên tai vang lên câu hỏi của nhị thúc..., nhìn về mặt mong đợi của đám người nhị thúc, Ngô Vũ Trạch lắc đầu:

- Tôi không biết.

Câu trả lời của Ngô Vũ Trạch khiến cho đám người Ngô Vạn, Trương Lệ thất vọng, ngoài về thất vọng còn mang theo vài phần bất mãn, chẳng qua là... Bọn họ mặc dù không biết Ngô Vũ Trạch dựa vào cái gì có thể khiến cho vợ chồng Tô Văn phải ăn nói khép nép, chỉ là... Bọn họ cũng đều biết Ngô Vũ Trạch ngày hôm nay đã không phải là Ngô Vũ Trạch ngày trước nữa, bất mãn của bọn họ, cũng chỉ có thể chôn ở sâu trong nội tâm, không dám biểu hiện ra.

- Tiểu Sinh, chú nói có người muốn đem mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vạn Đạt tặng cho chú, hơn nữa còn muốn chú chịu trách nhiệm sự vụ của Tập đoàn Vạn Đạt, đúng không?

Đột nhiên, đại bá của Ngô Vũ Trạch Ngô Vạn nhớ lại, mặc dù là đang hỏi lại, nhưng là bởi vì chuyện vừa mới xảy ra vừa rồi, không còn vẻ hoài nghi giống lúc trước, ngược lại, trong lòng đã tin đến bảy tám phần.

Ngô Vạn vừa mở miệng, những thành viên khác của Ngô gia đều bình tĩnh đại ngộ, bọn họ cùng Ngô Vạn giống nhau, lúc trước căn bản không tin tưởng lời nói của Ngô Sinh, chỉ là... Vừa mới trải qua chuyện vừa rồi, bọn họ đều cảm nhận được, Ngô Sinh không có lừa gạt bọn họ.

- Ủh..

Mất thấy thái độ đám người Ngô Vạn với lúc trước xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong lòng Ngô Sinh không có nửa điểm vui sướng cùng hưng phấn, chỉ là mơ hồ cảm thấy một chút bi ai, bi ai cái gọi là thân tình ở trước mặt lợi ích giống như mớ rau cải trắng giá rẻ trên đường.

Thấy Ngô Sinh gật đầu, đám người Ngô Vạn, Trương Lệ đều là kích động không thôi —— bọn họ đều rất rõ ràng, mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vạn Đạt đổi thành tiền mặt có giá trị dọa người như thế nào, bọn họ càng rõ ràng, Ngô Sinh chịu trách nhiệm sự vụ tập đoàn Vạn Đạt có ý nghĩa như thế nào.

- Tiểu... Tiểu Sinh, lúc trước là chúng ta hồ đồ, ta cảm thấy vị trí gia chủ Ngô gia thì chú làm là thích hợp nhất.

Sau khi kích động, Ngô Vạn lại một lần nữa mở miệng, cố gắng đem vị trí gia chủ Ngô gia trả lại cho Ngô Sinh.

- Tôi đồng ý đề nghị của đại ca!

- Tôi cũng đồng ý!

Ngô Vạn vừa thốt lên xong, hai vị thúc thúc của Ngô Vũ Trạch lập tức tỏ thái độ, chỉ có Trương Lệ cùng tiểu cô của Ngô Vũ Trạch không có mở miệng.

- Thật xin lỗi, Tiểu Sinh, lúc trước là chị hiểu lầm chú.

Mắt thấy ba người Ngô Vạn mở miệng, Trương Lệ cảm thấy trên mặt nóng rần, bất quá vừa nghĩ tới lợi nhuận của mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vạn Đạt không nói, còn có thể trở thành tân chủ nhân của tập đoàn Vạn Đạt, Trương Lệ trực tiếp đem mặt mũi cất vào trong đũng quần, lựa chọn cúi đầu nhận sai.

Bên tai vang lên lời nói của đám người Ngô Vạn..., trong con người đám người Ngô Vạn toát ra vài phần hưng phấn, vẻ mặt mấy phần dối trá, tâm tình Ngô Sinh hoàn toàn lạnh xuống.

- Các người xác định muốn đem vị trí gia chủ trả lại cho cha tôi ư?

Thấy Ngô Sinh vẻ mặt trầm mặc, Ngô Vũ Trạch sắc mặt không đổi nhìn đám người Ngô Vạn hỏi.

- Ừh.

Đối mặt với chất vấn của Ngô Vũ Trạch, đám người Ngô Vạn gật đầu lia lịa hết như gà con mổ thóc.

- May be ()

Ngô Vũ Trạch trầm giọng nói:

- Bất quá... Các người không cần hy vọng sẽ được chia chác mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vạn Đạt kia, lại càng không nên hy vọng có thể qua cha ta đạt được cái gì!

Mắt thấy Ngô Vũ Trạch trở mặt, đám người Ngô Vạn nhất thời kinh ngạc.

Thậm chí ngay cả Ngô Sinh cũng là không nhận được quay đầu, đem ánh mắt nhìn Ngô Vũ Trạch.

Hắn mặc dù cảm thấy những huynh đệ tỷ muội này của mình có chút quá đáng, chỉ là... Hắn một khi đã nghĩ muốn cho Ngô gia quật khởi, từ sâu trong nội tâm hắn mà nói, lại là hy vọng cả Ngô gia có thể đoàn kết nhất trí.

- Vũ Trạch, vô luận nói như thế nào, chúng ta cũng là thành viên của Ngô gia, cháu nói như vậy, cũng không cảm thấy có chút quá đáng sao?

Kinh ngạc qua đi, Trương Lệ một lần nữa nhảy ra, giọng nói mang theo vài phần bất mãn hướng Ngô Vũ Trạch hỏi.

Ngô Vũ Trạch sắc mặt không đổi nhìn Trương Lệ luôn luôn xem thường mình, cười lạnh nói:

- Bá mẫu, nếu nói quá đáng, ai có thể so sánh được với các người?

- Cậu...

Trương Lệ giận đến run cả người, lại không biết phản bác như thế nào.

- Các người đã vô tình, cũng đừng trách ta cùng cha ta vô nghĩa!

Ngô Vũ Trạch lạnh lùng nói:

- Ta cùng cha ta có chuyện quan trọng cần bàn, thứ cho không thể tiễn xa được!

“Tê ~”

Mắt thấy Ngô Vũ Trạch trở mặt, đám người Ngô Vạn, Trương Lệ giận đến thiếu chút nữa thì ngất đi!

Chẳng qua là... Dù cảm thấy vô cùng căm phẫn, vô luận là Ngô Vạn thay thế Ngô Sinh trở thành gia chủ Ngô gia hay là Trương Lệ thế tử của hắn, cũng không dám lên tiếng giáo huấn Ngô Vũ Trạch.

Bởi vì.

Một câu nói của Bùi Đông Lai, làm cho Ngô gia thiếu niên một bước xoay người, xưa đâu bằng nay.

codon.traí

209. Chương 209 : Nàng Và Hấn, Thực Tế Cùng Lý Tưởng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 209 : Nàng và hấn, thực tế cùng lý tưởng.

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Hừ, theo ta thấy, bọn người Ngô Vũ Trạch chính là một bọn lang sói, các người không cần ảo tưởng từ trên người hấn đạt được chỗ tốt gì!

Sau khi đám người Ngô Vạn, Trương Lệ vừa ra khỏi biệt thự, Trương Lệ hỏn hển nói.

- Toàn bộ chuyện này cũng không thể trách Ngô Vũ Trạch được, dù sao lúc trước các người cũng thật quá đáng.

Nghe được lời nói của Trương Lệ..., tiểu cô Ngô Vũ Trạch mở miệng, lúc trước lúc Ngô Vạn buộc Ngô Sinh phải nhượng lại vị trí gia chủ, nàng đã từng mở miệng nói giúp cho Ngô Sinh, được cho là người duy nhất đứng về phía hai người Ngô Sinh, Ngô Vũ Trạch.

- Hừ, lúc trước cô nói giúp cho Ngô Sinh, tự nhiên không sợ hai người phụ tử bọn hấn bạc đãi người, cô nói thật là có ý tứ?

Trương Lệ hừ lạnh nói.

Tiểu cô Ngô Vũ Trạch biết rõ Trương Lệ này là người có lòng dạ hẹp hòi, lúc này nghe được lời nói của Trương Lệ, mặc dù giận đến không nhẹ, nhưng cũng không có chấp nhặt cùng Trương Lệ, mà là một mình rời đi.

- Đại ca, chị dâu, theo ta thấy, Tiểu Sinh dễ mềm lòng, hơn nữa vẫn muốn Ngô gia có thể tái hiện huy hoàng, nếu là thật sự phát đạt, chưa chắc sẽ quên chúng ta.

Đợi cho tiểu cô Ngô Vũ Trạch rời đi, nhị thúc Ngô Vũ Trạch nói:

- Cho nên, chuyện này, chúng ta trước tiên không nên vội, đợi cho Tiểu Sinh hết giận, khẳng định còn có cơ hội chuyển biến.

Hấn vừa thốt lên xong, những thành viên khác của Ngô gia đều cho rằng hấn nói rất có lý, trước mắt nhất thời sáng ngời.

Tựa hồ như vì nghiệm chứng lời suy đoán của nhị thúc Ngô Vũ Trạch, trong biệt thự, Ngô Sinh do dự liên tục, cuối cùng vẫn kiên trì nói với Ngô Vũ Trạch:

- Vũ Trạch, đại bá của con bọn họ mặc dù có chút hơi quá đáng, nhưng dù sao chúng ta cũng là người một nhà...

- Cha, vừa rồi sở dĩ con nói như vậy, bọn họ có chút quá đáng chẳng qua chỉ là một cái nguyên nhân.

Không đợi Ngô Sinh nói cho hết lời, Ngô Vũ Trạch thở dài, cắt đứt lời nói của Ngô Sinh:

- Nguyên nhân trọng yếu hơn là, mười phần trăm cổ phần tập đoàn Vạn Đạt cũng tốt, người phụ trách tương lai tập đoàn Vạn Đạt cũng được, những thứ kia là đồ của Bùi Đông Lai, chúng ta không có quyền lợi phân chia cho những người khác!

Bởi vì một lòng muốn cho Ngô gia quật khởi, bởi vì Bùi Đông Lai tạo cho Ngô gia một cơ hội quá tốt, Ngô Sinh đang tiếp thụ phần đại lễ này, không có suy nghĩ phần đại lễ này Ngô gia có thể tiếp thụ nổi hay không, trong thâm tâm hấn đã coi phần đại lễ đó trở thành đồ trong túi Ngô gia rồi.

Hôm nay, nghe được Ngô Vũ Trạch vừa nói như thế, Ngô Sinh đột nhiên thức tỉnh, thăm mắng mình hồ đồ.

- Đông Lai, phần đại lễ này của chú không khỏi quá nặng đi a ?

Thấy vẻ mặt Ngô Sinh lúng túng, Ngô Vũ Trạch cười khở một tiếng, lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Bùi Đông Lai.

- Xin lỗi, thuê bao quý khách gọi tạm thời không liên lạc được. ()

Điện thoại vừa chuyển, giọng nói của tiểu thư rơi vào trong tai của Ngô Vũ Trạch, Ngô Vũ Trạch bất đắc dĩ cúp điện thoại, suy nghĩ một chút, nói:

- Cha, chuyện này chờ con hỏi Bùi Đông Lai, sau đó tính tiếp.

- Tốt.

Sau khi được Ngô Vũ Trạch nhắc nhở, Ngô Sinh liền hiểu được, phần đại lễ này của Bùi Đông Lai quả thực quá nặng, nặng đến nỗi Ngô gia không thể gánh được, cho nên đồng ý đề nghị của Ngô Vũ Trạch.

Nửa giờ sau.

Vợ chồng Tô Văn ngồi trên Audi A8 trở về Cửu Khê Mân Côi Viên.

Ô tô tiến vào biệt thự, vẻ buồn bực, ủy khuất trên mặt Lý Lệ đã hoàn toàn biến mất, khẩn cấp tiến vào biệt thự, hướng về phía trên lầu hô:

- Thi Vận!

Trong phòng ngủ lầu hai, Tô Thi Vận chuẩn bị ngày mai trở về Yến Kinh đi học, nghe được câu gọi vội vàng của Lý Lệ, lập tức từ trong phòng ngủ đi ra, mang theo vài phần nghi ngờ nhìn Lý Lệ:

- Mẹ, chuyện gì vậy?

- Thi Vận, con xuống đây, mẹ có lời muốn nói với con!

Lý Lệ lộ ra vẻ mặt khẩn trương, nói.

Bên tai vang lên lời nói của Lý Lệ..., nhìn bộ dáng lửa cháy đến mông của Lý Lệ cùng vẻ mặt ngưng trọng của Tô Văn, Tô Thi Vận mặc dù hiểu kỳ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng không có tiếp tục hỏi nữa, mà là theo lời của Lý Lệ, mặc đồ ngủ đi xuống dưới lầu.

Trong đại sảnh lầu một, Tô Văn trầm mặc ngồi ở trên ghế sa lon, đốt một điếu thuốc lá, mà Lý Lệ thấy Tô Thi Vận xuống lầu, mang theo vài phần lúng túng, nói:

- Thi Vận, con có thể đi tìm Ngô Vũ Trạch nói chuyện.

Ngô Vũ Trạch.

Nghe được cái tên này, trong lòng Tô Thi Vận không khỏi run lên, theo bản năng trong đầu nàng hiện lên một thân ảnh đã khắc sâu trong nội tâm nàng.

Đồng thời run sợ, cảm xúc khiếp sợ kìm lòng không đậu hiện rõ trên mặt Tô Thi Vận, con người nàng đột nhiên mở lớn, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Lý Lệ, cảm giác kia tựa như cho là chính mình nghe nhầm.

- Mẹ, mẹ để cho con đi tìm Ngô Vũ Trạch? ư

Khiếp sợ qua đi, Tô Thi Vận thần sắc mang theo vài phần không tin hỏi Lý Lệ.

- Haizz.

Nghĩ đến hai năm trước mình bức bách Ngô Vũ Trạch cùng Tô Thi Vận chia tay, nghĩ đến chính mình vừa rồi giống như một con chó Nhật đi cầu xin Ngô Vũ Trạch, trong lòng Lý Lệ có trăm vị cảm xúc, thở dài, nói:

- Thi Vận, con có điều không biết, hôm nay, cả vận mệnh Tô gia đều là nằm trong tay Ngô Vũ Trạch —— một câu nói của hắn, có thể quyết định sinh tử của cả Tô gia!

“Bá!”

Nếu như lúc trước mà nói, lời nói của Lý Lệ chẳng qua chỉ khiến cho Ngô Vũ Trạch kinh ngạc, như vậy, giờ phút này, lời nói của Lý Lệ trực tiếp dọa cho Tô Thi Vận sợ ngây người!

Thân là một thành viên Tô gia, nàng rất rõ ràng, gia tộc của mình có địa vị như thế nào tại Hồ Giang này. Có thể không chút nào khoa trương, nói riêng về thực lực, mười Ngô gia có thóc ngựa cũng không đuổi kịp Tô gia!

Cũng chính bởi vì điểm này, hai năm trước, đối với lời thề non hẹn biển cùng Ngô Vũ Trạch nàng lựa chọn đồng ý chia tay—— một mình Lý Lệ hẹn Ngô Vũ Trạch ra nói chuyện, trực tiếp nghiền nát lòng tự ái của thiếu niên Ngô gia.

Sau khi cùng Ngô Vũ Trạch chia tay, trong lòng Tô Thi Vận vẫn không quên được Ngô Vũ Trạch, chỉ là... Vì quan tâm mặt mũi của Ngô Vũ Trạch, vì giữ lại lòng tự ái đã vỡ tan tành kia của Ngô Vũ Trạch, nàng không có đi tìm Ngô Vũ Trạch, mà là yên lặng đợi, đợi Ngô Vũ Trạch bùng lên ý chí phấn đấu, quyết chí tự cường, để một ngày kia có thể làm cho mẫu thân của nàng, cùng các thành viên khác của Tô gia nhìn hẳn với cặp mắt khác xưa.

Nàng nghĩ đến ngày đó, nàng sẽ quang minh chính đại mà ở bên cạnh hắn.

Lý tưởng rất phong phú, thực tế lại rất phũ phàng.

Tô Thi Vận đem Ngô Vũ Trạch lúc ấy mới mười sáu tuổi kỳ vọng quá lớn, nàng đánh giá quá cao năng lực thừa nhận của Ngô Vũ Trạch, cũng đánh giá quá thấp cái thực tế đầy tàn khốc kia... Cuối cùng chỉ còn lại sự tuyệt vọng.

Sau lần đó, Ngô Vũ Trạch chẳng những không có bởi vì chịu vũ nhục mà bùng lên ý chí phấn đấu, ngược lại bắt đầu không cầu tham tiến, đắm mình, từ từ bị coi là phế vật của Ngô gia.

Đối mặt với thực tế tàn khốc, Tô Thi Vận đau lòng, đồng thời cũng cảm nhận được thật sâu cảm giác vô lực.

Vì có thể làm cho nam nhân kia tỉnh giấc, nàng thậm chí không tiếc làm bộ đồng ý đám hỏi cùng Phương Thế Kiệt.

Lúc này, đột nhiên nghe Lý Lệ nói vận mệnh Tô gia đang nằm trong tay Ngô Vũ Trạch, rung động trong lòng Tô Thi Vận quả thực không cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

Nàng thật sự không thể tưởng tượng nổi, nam nhân đắm mình trong hai năm quá khứ kia rốt cuộc dựa vào cái gì, có thể làm được điểm này!

Khiếp sợ qua đi, Tô Thi Vận chẳng những không có bởi vì Tô gia lâm vào tuyệt cảnh mà cảm thấy khủng hoảng, ngược lại, trên mặt của nàng toát ra vài phần mừng rỡ, vì Ngô Vũ Trạch có thể làm được một điểm này mà mừng rỡ.

Chẳng qua là ——

Sau khi mừng rỡ, trong đầu nàng không khỏi hiện ra cảnh tượng, mấy ngày trước, nàng ở trong quán bar nhìn thấy Ngô Vũ Trạch cùng Quách Lệ Na tình chàng ý thiếp.

Trong đầu hiện ra một màn kia, tâm Tô Thi Vận không khỏi đau xót, vẻ mặt mừng rỡ trên mặt tan biến không còn sót lại chút gì.

- Thi Vận, mẹ biết, lúc này cho con đi tìm hắn, con sẽ rất lúng túng, chỉ là... Hiện giờ vận mệnh cả Tô gia đang nằm trong tay của hắn, nếu như con không đi tìm hắn, Tô gia sẽ xong đời!

Thấy sắc mặt Tô Thi Vận có chút khó coi, Lý Lệ cho là Tô Thi Vận không biết làm thế nào để đối mặt với Ngô Vũ Trạch, vẻ mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ nhắc nhở.

Tô Văn cũng là phun ra một ngụm khói thuốc, phụ họa nói:

- Thi Vận, mẹ con nói không sai, vì Tô gia, con phải đi tìm hắn.

- Cha, mẹ, cho dù con đi tìm hắn cũng vô dụng.

Dưới ánh đèn, Tô Thi Vận thở dài, miệng cười khổ nói:

- Bởi vì... Con bây giờ, đối với hần mà nói, chỉ là một người đứng.

- Thi Vận, mẹ nghe nói Ngô Vũ Trạch trong hai năm trước vẫn không có bạn gái, thủy chung đối với con nhớ mãi không quên, con đối với hần tại sao có thể là người đứng được?

Lý Lệ vẻ mặt nghi ngờ nói.

Tô Thi Vận cười khổ một tiếng:

- Mẹ, có thể mẹ đã nhầm, hần đã có bạn gái —— mấy ngày trước, còn còn đứng phải hần và bạn gái của hần ở trong một quán Bar nữa.

Bởi vì cho là Ngô Vũ Trạch vẫn thích Tô Thi Vận, vợ chồng Tô Văn nhất trí cho rằng nếu như Tô Thi Vận ra mặt tìm Ngô Vũ Trạch nói chuyện, Ngô Vũ Trạch hơn phân nửa là sẽ cho Tô gia một con đường sống.

Bây giờ nghe được Tô Thi Vận nói Ngô Vũ Trạch có bạn gái mới, hai người ngạc nhiên một trận, sau đó... Cảm xúc lo lắng một lần nữa hiện rõ trên mặt của bọn họ.

Theo bọn họ xem ra, nếu như Ngô Vũ Trạch đã không còn tình cảm với Tô Thi Vận, chuyện này chỉ sợ là sẽ rất khó giải quyết!

- Thi Vận, tuy nói hần đã có bạn gái, chỉ là... Hần chưa chắc sẽ quên tình cũ.

Tô Văn bóp tắt tàn thuốc, cắn răng nói.

Tô Thi Vận sắc mặt phức tạp nói:

- Cha, hai năm trước, mẹ con bởi vì Ngô gia cùng Tô gia chúng ta chênh lệch quá lớn, vũ nhục Ngô Vũ Trạch, khiến cho con chia tay với Ngô Vũ Trạch. Bây giờ, Ngô Vũ Trạch đã có bạn gái mới, đã đem con chìm vào quên lãng, cha mẹ cảm thấy, con đi tìm hần, có tác dụng không?

Vô dụng.

Trong lòng hiện ra đáp án này, Tô Thi Vận chỉ cảm thấy ngực một trận đau nhói, đau nhói kịch liệt làm cho hai tay nàng lặng lẽ nắm chặt vào nhau, sắc mặt cũng là mơ hồ có chút trắng bệch.

- Có được hay không, thử một lần xem sao, nếu không được lại nghĩ biện pháp khác.

Tô Văn trả lời dứt khoát.

Tô Thi Vận cắn chặt hàm răng, trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng trong ánh mắt cầu xin của Tô Văn cùng Lý Lệ, gật đầu, nói:

- Thôi được, con hiện tại đi gọi điện thoại cho hần.

Thanh âm vừa dứt, Tô Thi Vận không đợi vợ chồng Tô Văn trả lời, liền đứng dậy trở về phòng ngủ.

Dưới ánh đèn, cước bộ nàng có chút gấp, bóng lưng cô đơn.

Nửa phút đồng hồ sau, Tô Thi Vận trở lại thư phòng, cầm lấy điện thoại di động Iphone 4s màu hồng, sắc mặt phức tạp bấm cái số điện thoại mà nàng từng nhiều lần nghĩ đến bấm mà không dám.

Điện thoại vừa chuyển, trong lòng Tô Thi Vận từng trận rung động, tay phải nắm chặt điện thoại run lên không ngừng.

Biệt thự Ngô gia, trong phòng ngủ Ngô Vũ Trạch, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên.

“Tình yêu nào phải trò chơi

Dường như em đang mơ

Một giấc mơ không có anh

Dường như con tim em

Đang cất tiếng không cần anh

Dù sao đi chăng nữa cũng chỉ là một lời hứa”

Trong nửa tiếng vừa rồi, Ngô Vũ Trạch liên tục gọi hai cuộc điện thoại, điện thoại của Bùi Đông Lai đều báo bận, lúc này nghe được chuông điện thoại di động vang lên, Ngô Vũ Trạch cho là Bùi Đông Lai gọi cho mình, vội vàng cầm điện thoại di động lên.

Cầm điện thoại di động trong tay, Ngô Vũ Trạch không có chuyển nút nghe ngay, mà là theo bản năng nhìn lướt qua màn hình biểu hiện số điện thoại gọi tới.

Sau một khắc.

Thấy trên màn hình điện thoại di động biểu hiện số điện thoại gọi tới, con người Ngô Vũ Trạch trong nháy mắt trừng lớn nhất!

“Ngày xưa tay trong tay

Em hứa mãi không đổi thay

Giờ say mê bên ai

Em đổ lỗi anh vô tình

Thà yêu nhau trong cay đắng

Vẫn hơn một đời xa vắng

...

Dưới ánh đèn, tiếng chuông vang lên không ngừng, Ngô Vũ Trạch giống như là bị trúng ma pháp bất động, cả người cứng ngắc, không nhúc nhích nhìn màn hình điện thoại di động, thật lâu không có chuyển máy để nghe.

Nàng nhớ số hân.

Hân cũng vậy

codon.tra

210. Chương 210 : Ở Trên Đường.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 210 : Ở trên đường.

Dịch giả: huhuie

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Sau khi vợ chồng Tô Văn rời đi, Ngô Vũ Trạch đã từng hỏi qua chính mình: Tô Thi Vận có gọi điện thoại cho mình không ?

Có.

Cái này đúng là phán đoán của hân.

Mặc dù trong lòng đã đoán được Tô Thi Vận sẽ vì tương lai của Tô gia mà gọi điện thoại cho mình, chỉ là... Giờ phút này, thấy Tô Thi Vận thật sự gọi điện thoại tới, trong lòng Ngô Vũ Trạch trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhất thời quên mất cả chuyện nghe điện thoại.

“Hô ~”

Không biết qua bao lâu, ở đầu bên kia điện thoại Tô Thi Vận cho là Ngô Vũ Trạch sẽ không nhận điện thoại, mà cảm thấy có chút mất mát, Ngô Vũ Trạch nhẹ nhàng phun ra một ngụm khó chịu, chuyển máy nghe.

- Ngô... Ngô Vũ Trạch, là em, Tô Thi Vận.

Điện thoại vừa chuyển được, Tô Thi Vận không khỏi ngừng thở, giọng nói phức tạp mở miệng.

Bên tai vang lên giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ của Tô Thi Vận, nội tâm vừa mới bình tĩnh của Ngô Vũ Trạch một lần nữa rung động, khổ sở nói:

- Anh biết.

Àn?

Hắn biết?

Chẳng... Chẳng lẽ hắn cũng giống như mình đều là nhớ số điện thoại di động của đối phương?

Câu trả lời của Ngô Vũ Trạch đầu tiên khiến Tô Thi Vận ngẩn ra, sau đó nội tâm mơ hồ có chút kích động.

- Em gọi điện thoại cho anh hẳn là chịu sự nhờ vả của cha mẹ em, vì sự tình Tô gia sao?

Sau đó, không đợi Tô Thi Vận từ trong sự kích động lấy lại tinh thần, lời nói kế tiếp của Ngô Vũ Trạch như một chậu nước lạnh, giội ở trên người của nàng, đem nội tâm kích động của nàng dập tắt không nói, mà còn làm cả người nàng run lên.

- Em...

Tô Thi Vận há mồm ra, muốn nói cái gì, chỉ là... Lại cảm thấy vào giờ phút này, hết thấy lời giải thích đều không có tác dụng, cuối cùng, nàng cắn răng, hơi có vẻ run rẩy cho ra một câu trả lời khẳng định chắc chắn:

- Ừh.

Một tiếng “Ừ” nhẹ nhàng giống như một quỳên, hung hăng đập vào ngực Ngô Vũ Trạch, làm cho tim của hắn đau xót kịch liệt, đau đến nỗi không thở được.

- Xin lỗi, anh không giúp được em.

Đau lòng qua đi, Ngô Vũ Trạch rất muốn đáp ứng lời thỉnh cầu của cô gái vô luận từ trước tới nay hẳn đều thâm thương trộm nhớ kia, chỉ là... Lý trí nói cho hắn biết, cục diện trước mắt chính là một tay Bùi Đông Lai chế tạo ra, hắn nhất định phải hỏi rõ ràng Bùi Đông Lai tất cả chuyện này, liệu giúp cho Tô gia có hay không sẽ ảnh hưởng đến Bùi Đông Lai, sau đó tính tiếp.

Lộp bộp!

Ngay cả Tô Thi Vận lúc gọi điện thoại cũng từng nghĩ có thể Ngô Vũ Trạch sẽ cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, chỉ là... Nàng không nghĩ tới, Ngô Vũ Trạch lại cự tuyệt nàng dứt khoát đến như vậy, dứt khoát đến nỗi cơ hồ không có bất kỳ thời gian suy nghĩ nào!

Điều này làm cho nội tâm nàng không khỏi đau xót, tay nắm chặt điện thoại cũng là khẽ run rẩy, thiếu chút nữa đem điện thoại di động ném ra ngoài.

Một loại cảm giác ủy khuất tràn ngập trong nội tâm của nàng, nàng hé miệng, rất muốn nói cho Ngô Vũ Trạch, suy nghĩ của nàng, tưởng niệm của nàng, những việc nàng làm trong hai năm qua, chỉ là... Cuối cùng, nàng cũng không nói, mà là mắt đỏ hoe, nước mắt tùy ý rơi xuống, chảy xuống khuôn mặt, nhẹ giọng nói:

- Thật xin lỗi, quấy rầy anh rồi.

Thanh âm vừa dứt, nàng không đợi Ngô Vũ Trạch đáp lời, liền trực tiếp cúp điện thoại.

“Đô... Đô...”

Nghe thanh âm đô đô truyền ra từ trong máy, Ngô Vũ Trạch chỉ cảm thấy trên ngực giống như bị một ngọn núi lớn đè nén, đè nén khiến cho hắn không thở nổi.

“Hô ~”

Hắn hung hăng phun ra một ngụm trọc khí, trực tiếp bấm số điện thoại của Bùi Đông Lai.

- Đông Lai, chú ở Hàng Hồ sao?

Điện thoại vừa chuyển, Ngô Vũ Trạch không hỏi Bùi Đông Lai rốt cuộc đã làm những gì, cũng không có nói cảm ơn, mà là hỏi Bùi Đông Lai đang ở chỗ nào.

- Ka đang ở khách sạn Sophie ở Tây Hồ.

Trong phòng tổng thống xa hoa ở khách sạn Sophie ở Tây Hồ, Bùi Đông Lai nhận thấy được vẻ dị thường trong giọng nói của Ngô Vũ Trạch, trực tiếp nói cho Ngô Vũ Trạch chỗ ở của mình.

- Chờ ka, ka đi qua tìm chú.

- Tốt.

Bùi Đông Lai đáp ứng.

Bốn mươi phút sau.

Ngô Vũ Trạch vội vàng xuất hiện ở cửa gian phòng chôn ở của Bùi Đông Lai, sắc mặt tiêu tụy, vành mắt phỉếm hồng.

- Ở trong phòng uống rượu hay là ra quán bar?

Bùi Đông Lai trong lòng biết rõ hỏi.

Ách?

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai..., Ngô Vũ Trạch hơi lộ vẻ kinh ngạc, sau đó không có suy nghĩ nhiều, mà là cười khổ một tiếng:

- Trong phòng của chú đi, ka sợ ra quán bar sẽ uống say rồi mất mặt.

- Tốt.

Bùi Đông Lai gật đầu cười, xoay người đi về phía tủ rượu, cầm hai chai Laffey.

Ngô Vũ Trạch im lặng không lên tiếng đi tới ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống, lấy ra điều thuốc, ném cho Bùi Đông Lai một điều, sau đó đốt, dùng sức hít sâu một hơi, tựa hồ muốn thông qua Nicotin gây tê làm cho mình dễ chịu hơn một chút.

Bùi Đông Lai nhận lấy điều thuốc, không có lập tức đốt, mà là mở chai rượu ra, rót đầy hai ly, đem một ly đưa tới trước người Ngô Vũ Trạch.

Ngô Vũ Trạch bóp tắt tàn thuốc, nhận lấy ly rượu, nhưng không có trực tiếp uống, mà là nhìn Bùi Đông Lai, cười khổ nói:

- Đông Lai, mặc dù ka không biết cụ thể chú muốn làm cái gì, nhưng là cảm ơn mọi việc chú làm cho ka.

- Cảm ơn cái mắ, còn tính toán với ka sao?

Bùi Đông Lai tức giận mắ, trong đầu cũng là hiện ra cảnh ngày đó, Ngô Vũ Trạch trên du thuyền Trần Ný Hào, ở trước mặt mọi người đều coi hắn là ôn thần, cùng hắn ngồi cùng một chỗ.

Ngày đó, Bùi Đông Lai cũng nói lời cảm ơn với Ngô Vũ Trạch, Ngô Vũ Trạch cũng mắ một câu như vậy “ Cái mắ, còn muốn tính toán với ka sao?”

Phẳng phất như một luân hồi.

Giống như là Bùi Đông Lai đã thực hiện được lời hứa —— chú dùng hành động chứng minh tâm ý của mình, ka cũng vậy giống nhau.

Ngô Vũ Trạch trong lòng âm áp, vành mắt đỏ lên, cũng không có nói cái gì nữa, mà là ngửa cổ lên, một hơi uống cạn sạch ly rượu.

- Đông Lai, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Một ly rượu xuống bụng, Ngô Vũ Trạch nói ra nghi ngờ trong lòng, nếu như không phải có một loại tín nhiệm đối với Bùi Đông Lai, hẳn tuyệt đối sẽ không tin tưởng Bùi Đông Lai có thể ở trong nháy mắt xóa sổ thế lực của Phương gia, hơn nữa làm cho người Tô gia ở trước mặt hắn mà khom lưng.

- Ka xóa sổ Phương gia, vắn ngã Tào Nghiễm Giang, tiếp nhận tất cả gia sản của Phương gia.

Bùi Đông lai hơi hột nói:

- Mà Tô gia bởi vì cuốn vào vụ án của Tào Nghiễm Giang, cho nên đến van xin ka, chính xác ra là đến van xin Quý Hồng —— nàng là người phát ngôn của ka. Mà ka để cho Quý Hồng nói cho vợ chồng Tô Van, đi cầu chú, chỉ cần chú mở miệng, Tô gia sẽ tránh khỏi tai nạn lần này.

Bùi Đông Lai nói thật nhẹ nhàng, nhưng trong lòng của Ngô Vũ Trạch sớm nhắc lên kinh đào hải lãng.

Mặc dù trong lòng đối với hết thảy chuyện Bùi Đông Lai đã làm, cả kinh tốt đỉnh, chỉ là... Ngô Vũ Trạch cũng không có hỏi chi tiết, mà là trầm mặc ngồi hút thuốc.

- Trong khoảng thời gian ngắn, ka không muốn bại lộ hết thảy, cho nên, chớ có nói ra ngoài.

Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút, nói:

- Đối với Văn Cảnh, Trang Bích Phàm cùng Hạ Y Na cũng không được nói.

- Ủh.

Ngô Vũ Trạch không hỏi Bùi Đông Lai vì sao phải giữ bí mật, mà lẽ khê gặt đầu một cái.

- Tô Thi Vận tìm chú sao?

Bùi Đông Lai trầm ngâm một chút, hỏi.

- Ủ.

Ngô Vũ Trạch cười khổ:

- Nàng cùng cha mẹ nàng cầu ka giúp cho Tô gia, ka không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nên không có đáp ứng.

- Có phải hay không cảm thấy Tô Thi Vận vì chuyện này mà tìm chú, nên chú cảm thấy thất vọng cùng thương cảm?

Bùi Đông Lai cười hỏi.

Ngô Vũ Trạch không có lên tiếng, mà là cười khổ gặt đầu, một lần nữa ngửa cổ lên, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch.

- Còn nhớ rõ những gì lúc đầu ka nói chú không? Nếu như Tô Thi Vận đúng là một người con gái tốt, chẳng qua là bị áp lực từ gia đình, như vậy, ka hy vọng chú có thể đem nàng theo đuổi vào trong tay; nếu như nàng là tự mình điệu bộ, như vậy, nàng cũng không đáng để chú theo đuổi, ka hy vọng chú có thể giống như một người đàn ông, không được để cho nàng xem thường chú!

Bùi Đông Lai nói ra lời ngày đó nói ở trên du thuyền Jenny Hào với Ngô Vũ Trạch, sau đó lại nói:

- Ngày đó, trên du thuyền Jenny Hào, chú nói cho ka biết, nàng là một cô gái tốt.

Ngô Vũ Trạch trầm mặc không nói, tay phải đang kẹp điếu thuốc mơ hồ có chút run run.

- Mười một ngày trước đó, ở trong quầy rượu BBS thì ka nhìn thấy nàng, bởi vì nàng thấy chú cùng Quách Lệ Na ở chung một chỗ cho nên vẻ mặt biến hóa rất lớn —— ánh mắt nàng nói cho ka biết, nàng thật ra vẫn rất quan tâm đến chú.

Bùi Đông Lai bổ sung:

- Mà nàng lúc đối diện với Phương Thế Kiệt, vẻ mặt lại rất lãnh đạm.

Trong lòng Ngô Vũ Trạch có chút đau đớn, hơn nữa là cảm động, bất quá cũng không có biểu hiện ở trên mặt, mà là khàn giọng hỏi:

- Cho nên, chú làm hết thấy chuyện này vì ka?

- Đúng là thế, nhưng cũng không phải hoàn toàn.

Bùi Đông Lai phun ra một ngụm sương khói, nói:

- Ka giúp chú cũng bởi vì ka nhìn ra được, chú cũng rất quan tâm đến nàng.

- Quan tâm có ích lợi gì, nếu như không phải là chú làm Phương gia suy sụp, nàng sẽ trở thành vị hôn thê của Phương Thế Kiệt, sau này còn có thể trở thành vợ của Phương Thế Kiệt, mà ka cùng lắm chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời nàng mà thôi.

Ngô Vũ Trạch cười khở nói.

- Chú không phải là khách qua đường.

Bùi Đông Lai cười nói:

- Cho dù ka không có làm cho Phương gia suy bại, chú cũng sẽ không trở thành người khách qua đường trong cuộc đời nàng.

- Tại sao?

Ngô Vũ Trạch ngẩn ra.

Bùi Đông Lai ngừ xuất kinh nhân:

- Bởi vì nàng căn bản không có nghĩ tới gả cho Phương Thế Kiệt.

- Làm sao chú biết?

Ngô Vũ Trạch mở to hai mắt nhìn.

Lần này, Bùi Đông Lai cũng không có trả lời ngay, mà là cầm lấy ly rượu, không chút vội vàng uống một hớp, rồi mới nói:

- Ka không chỉ biết chuyện đó, ka còn biết, nàng bởi vì mẫu thân nàng can dự vào khiến hai người chia tay, nàng một mực chờ đợi chú tỉnh lại, quyết chí tự cường. Nàng muốn đợi đến một ngày chú có thể làm cho mẫu thân của nàng cùng người Tô gia nhìn với cặp mắt khác, lúc đó có thể quang minh chính đại mà yêu chú. Chỉ là... Chú lựa chọn đâm mình. Nàng làm bộ đáp ứng cùng Phương Thế Kiệt đính hôn, coi như là phá phủ trầm chu, muốn kích thích ý chí của chú một lần cuối —— nàng thật sự không hy vọng nhìn thấy bộ dạng vò đã mẻ lại còn sứt của chú...

- Đông... Đông Lai, làm sao chú biết được hết thấy chuyện này?

Ngô Vũ Trạch cả kinh từ chỗ ngồi nhảy lên:

- Chẳng lẽ nàng nói cho chú biết?

- Không phải.

Bùi Đông Lai cười thần bí:

- Bạn gái ka nói cho ka biết.

- Bạn gái của chú?

Sắc mặt Ngô Vũ Trạch tràn ngập vẻ nghi ngờ.

- Nàng cùng bạn gái của ka giống nhau, đều học tại Thanh Hoa, hơn nữa lại là bạn cùng phòng, là bạn tốt.

Bùi Đông Lai vừa nói, cũng khó tránh khỏi cảm thấy hết thấy chuyện này thật sự quá xảo hợp:

- Sau buổi tụ hội trên du thuyền Trân Ný Hào, có một lần bạn gái của ka gọi điện thoại cho ka, thuận miệng hỏi một câu có biết một cô gái tên Tô Thi Vận không.

Ngô Vũ Trạch hoàn toàn há hốc mồm, tựa hồ... Theo hẩn xem ra, hết thấy chuyện này đây so sánh với việc Bùi Đông Lai xóa sổ Phương gia còn làm hẩn khiếp sợ hơn.

- Bạn gái của ka đầu tiên nói cho ka biết, sau đó hỏi ka làm sao biết Tô Thi Vận. Ân, ka liền đơn giản đem chuyện tình của chú cùng Tô Thi Vận nói cho nàng, sau đó... Nàng cũng là đem chuyện của Tô Thi Vận lặng lẽ nói cho ka biết...

Bùi Đông Lai vừa nói, không nhìn được mặt vui vẻ.

- Đây...

Ngô Vũ Trạch không thể nói nổi rồi, mặt mày hấn trong lúc này lại toát ra một chút hưng phấn không cách nào che dấu.

- Con mẹ nó, ka giúp chú nhiều như vậy, chú còn không linh tình sao?

Thấy Ngô Vũ Trạch đứng nguyên tại chỗ cười ngây ngô, Bùi Đông Lai cười mắng.

- Đông... Đông Lai, giúp Tô gia đối với chú không có ảnh hưởng gì chứ?

Ngô Vũ Trạch mang theo vài phần lúng túng hỏi.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười:

- Tô gia ở Hồ Giang cũng coi như là gia tộc số một số hai, muốn động đến cũng không dễ dàng, ka mất sức chín trâu hai hổ đem Tô gia bức đến tuyệt cảnh, không phải là muốn giúp chú sao?

“Ách...”

Ngô Vũ Trạch muốn nói lại thôi, tựa hồ không biết dùng lời gì để diễn tả cảm kích của mình đối với Bùi Đông Lai.

- Chớ có tính toán với ka, cút.

Bùi Đông Lai làm bộ tức giận nói.

Ngô Vũ Trạch lên tiếng, lộ ra bộ dáng rất giống với qua tử chính là cười khúc khích, sau đó rất không khách khí bỏ lại ly rượu, trực tiếp lặn.

Ban đêm lúc này.

Ngô Vũ Trạch lần đầu tiên đứng thẳng lưng bước vào Tô gia.

Bùi Đông Lai lại ở trên đường.

codon.tra

211. Chương 211 : Có Người Vui Mừng Có Người Lo.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 211 : Có người vui mừng có người lo.

Dịch giả: Forever Alone

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Tự cổ chí kim chân tướng sự thật luôn luôn chỉ có một số ít người biết được.

Vụ án Tào Nghiễm Giang là một trường hợp như thế.

Khi dân chúng còn đang thảo luận xem vụ án Tào Nghiễm Giang cuối cùng sẽ có kết quả như thế nào thì một số người có thân phận đặc thù trong cái vòng luẩn quẩn ấy đã biết rõ - Tào Nghiễm Giang trở thành vật hi sinh khi Bạch gia trả thù Diệp gia, mẹ con Phương Hiểu Hồng, Phương Thế Kiệt trở thành vật bồi táng Tào Nghiễm Giang, mà tài sản Phương gia để lại lần lượt bị các thế lực lớn chia chác.

Mà cái gọi là đặc thù trong vòng luẩn quẩn ấy kì thật cùng hai chữ Hồng Sắc trong Hồng Sắc gia tộc tuy khác nhau nhưng bản chất giống nhau tới kì diệu - hai chữ đó quyết định quyền lực của bọn hần, thân phận, địa vị, cũng quyết định độ hiểu biết của hần với một sự tình nhất định.

Đối với đại bộ phận người thuộc cái vòng luẩn quẩn ấy mà nói thì bọn họ cho rằng việc này dính dáng tới sự tranh đấu của rất nhiều thế lực, cuối cùng để cho vị Xà nữ mà quá nửa nam nhân của cả nước phải kiêng kị kia hóa thành mãnh long quá giang, nuốt lấy con rắn độc Phương gia, trở thành người chiến thắng.

Còn các thành viên trung tâm các gia tộc Diệp, Tần, Bạch, Tiêu đều hiểu được, Quý Hồng kia cũng chỉ là một con cờ bên ngoài.

Người nắm quyền chính thức phải là Bùi Đông Lai.

Sau giờ Ngọ, ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua cử sổ thủy tinh chiếu vào trong phòng cấp Tổng thống của khách sạn Shophie Tây Hồ, Quý Hồng như mọi ngày ở biệt thự của mình, cởi giày cao gót cuộn tròn trên ghế salon, để lộ ra đôi chân ngọc trắng tinh, đối với các nam nhân mà nói thì thực là một đại sát khí.

Giờ phút này nàng giống như một pho tượng mỹ nhân đang ngủ, hoặc như một xà nữ lười nhác, toàn thân tản mát ra sự dễ thương đặc thù của nữ nhân, sự dễ thương, quyến rũ ấy quả thực vô cùng mãnh liệt, có lực hấp dẫn không thể kháng cự với mọi nam nhân.

- Lão bản, buông bỏ trách nhiệm không phải là cách của ngài à?

Hơi nhúc nhích thân mình, Quý Hồng chớp mắt dùng một loại ngữ khí nũng nịu bực tức nói với Bùi Đông Lai đang ngồi trước mặt, âm điệu nghe như làm nũng.

Ánh mặt trời chiếu rọi lên khuôn mặt quyến rũ của nàng, thêm nữa lúc trưa nàng cùng Bùi Đông Lai bồi tiếp Bạch Quốc Du ăn một bữa trưa, uống nhiều rượu nên khuôn mặt đỏ ửng trông thấy, giờ phối hợp cùng thái độ nũng nịu kia quả thực mê người, dù là Bùi Đông Lai định lực kinh người nhưng cũng xuất hiện phản ứng nam nhân, cây thương giữa hai đùi nhẹ nhàng ngóc lên.

Để che dấu sự xấu hổ, Bùi Đông Lai không lập tức trả lời câu hỏi của Quý Hồng mà bưng một ly trà lên uống một ngụm, lấy lại bình tĩnh rồi nói:

- Trưa nay lúc ăn cơm thì cô đã thấy Bạch Quốc Du nói rất rõ ràng, trước mắt mặc dù thế cục đã định nhưng sau này còn không ít chuyện cần phải xử lý.

- Vậy cậu bắt tôi ở đây làm công cho cậu, còn cậu thì quay về Đông Hải ăn chơi phóng khoáng hả?"

Quý Hồng không biết vô tình hay cố ý liếc qua cái lều nhỏ giường lên giữa hai đùi Bùi Đông Lai, khóe miệng hơi mỉm cười.

Từ sau khi Quý Hồng từ địch nhân trở thành bằng hữu hợp tác đến giờ, Bùi Đông Lai đối với việc Quý Hồng trắng trợn câu dẫn mình cơ hồ không có giải pháp.

Lúc này Quý Hồng vô tình hay hữu ý nhìn lướt qua hai chân của hần khiến hần vô cùng vất vả mới có thể áp chế dục vọng trong lòng.

Có người từng nói, người thành công khác với người bình thường ở chỗ có khống chế được dục vọng của mình hay không.

Từ trước tới giờ Bùi Đông Lai không phải người dễ xúc động, hiện tại đối mặt với Quý Hồng cũng như thế, hần áp chế sự kích động dưới hạ thể xuống, lí trí cho hần biết lúc này không thể làm như vậy.

Trên ghế salon, hần nhẹ nhàng xoa xoa huyết Thái Dương rồi đưa ra cho Quý Hồng một lý do khiến nàng suýt nữa nhảy dựng lên mắng hần:

- Hôm nay đã mừng 6 rồi, ngày mai tôi muốn đi học lại.

- Đến trường? Lão bản thân ái của ta, cậu vẫn còn đùa được sao, không biết giữ liêm sỉ sao?

Trên ghế đối diện, Quý Hồng ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai hệt như một oán phụ bình thường. Nàng tức giận nói:

- Lấy thân phận cậu người bây giờ, địa vị cùng quyền thế như vậy thì dù muốn văn bằng tốt nhất thế giới cũng không phải là việc khó chứ? Còn cần phải đi học sao?

- Cổ hiệu trưởng có ân với ta, hơn nữa còn hi vọng rất lớn vào ta, ta không muốn làm ông ấy thất vọng.

Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói:

- Huống chi ta còn trẻ, có rất nhiều thứ cần học tập, ít nhất ở chỗ của Cổ hiệu trưởng, ta có thể học được một số điều quý giá mà có thể trong tương lai không xa sẽ trở thành lá bài tẩy và lợi thế của ta.

Giờ thì Quý Hồng không còn sốt ruột phản bác mà lại làm bộ dáng như suy nghĩ điều gì đó, như muốn hiểu ngụ ý của Bùi Đông Lai.

Theo một khía cạnh mà nói thì nàng nguyện ý làm công cho Bùi Đông Lai cũng vì nguyên nhân nàng đã nhìn năng lực của Bùi Đông Lai bằng một con mắt khác xưa.

”Reng....Reng. . .”

Sau đó, không đợi Quý Hồng lấy lại tinh thần thì túi áo Bùi Đông Lai đã rung lên.

Bùi Đông Lai không để ý tới Quý Hồng nữa mà lấy điện thoại di động ra, có cuộc gọi của Ngô Vũ Trạch.

- Vũ Trạch, làm sao thế?

Điện thoại được kết nối, Bùi Đông Lai mang theo vào phần nghi hoặc hỏi han, theo ước định của hắn và Ngô Vũ Trạch thì sau khi Vũ Trạch đưa Tô Thi Vận đến sân bay rồi trở về Đông Hải thì mới gặp mặt, giờ còn kém hai tiếng.

- Đông...Đông Lai

Đầu kia điện thoại, Ngô Vũ Trạch xấu hổ nói:

- Thi Vận hỏi ka rốt cuộc là ai dẫn Tô gia tới tuyệt cảnh, ka nói là chú, hơn nữa còn nói về chuyện bạn của chú nữa...

- Anh kháo, Vũ Trạch, chú không còn chút liêm sỉ sao?

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười mắng nhưng trong lòng hoàn toàn không có ý trách cứ, dù sao hắn cũng biết Ngô Vũ Trạch muốn giải tỏa hiềm khích với Tô Thi Vận thì khẳng định phải thành thật với nàng, huống chi sau này Tô Thi Vận còn ở chung phòng với Đông Tuyết, kiểu gì cũng biết chuyện.

- Lần này ka vô sỉ, chú muốn chém giết gì kiểu gì thì ka nhận hết.

Ngô Vũ Trạch dùng một bộ dạng lộn chết không sợ nước nóng nói tiếp:

- Bất quá, Thi Vận nói trước khi về Yên Kinh muốn gặp mặt chú để nói một tiếng cảm ơn.

- Đừng, không cần đâu.

Bùi Đông Lai cười khổ nói.

- Bùi Đông Lai, tớ và Tần Đông Tuyết là bạn cùng phòng, cậu muốn ta khen cậu trước mặt nàng hay tố cáo tội trạng của người đây?

Không đợi Ngô Vũ Trạch mở miệng, Tô Thi Vận ở một bên đã đoạt lời, uy hiếp trắng trợn:

- Tớ lại nghe nói, cậu với Đông Hải Liễu Nguyệt vô cùng thân thiết, hơn nữa hoa hậu giảng đường của ĐH Đông Hải không phải đang theo đuổi cậu sao.

”_____”

Đầu Bùi Đông Lai bốc lên một làn khói đen.

Mười phút sau.

Được Bùi Đông Lai cho phép,, Ngô Vũ Trạch mang theo Tô Thi Vận đến căn phòng xa hoa của Bùi Đông Lai ở khách sạn Shopie Tây Hồ.

Sau khi vào phòng, vì trót trọng sắc khinh bạn nên Vũ Trạch hổ thẹn ngoan ngoãn đứng cạnh Tô Thi Vận, không dám chủ động chào hỏi Bùi Đông Lai, nhưng ngược lại Tô Thi Vận lại ra dáng thực nữ, cúi người nói:

- Bùi Đông Lai, cảm ơn cậu.

Tô Thi Vận sở dĩ long trọng cảm ơn Bùi Đông Lai như vậy là vì nàng hiểu rõ nếu không có lời nói của Bùi Đông Lai thì dù nàng và Ngô Vũ Trạch đều yêu thương đối phương nhưng xác suất đến với nhau có lẽ không vượt quá 0.1%, hai người có thể sẽ luôn luôn như lúc trước, mãi mãi hiểu lầm, hiểu lầm cả đời.

Không có Bùi Đông Lai thì không có Ngô Vũ Trạch ngày hôm nay, tự nhiên không thể khiến người Tô gia chấp nhận, ngược lại chỉ là sự xem thường và sỉ nhục.

Mặc dù hiểu tại sao Tô Thi Vận phải cảm ơn mình nhưng chính mắt nhìn thấy bộ dáng này của nàng thì Bùi Đông Lai nhiều ít cũng phải xấu hổ, cười trừ nói:

- Không cần tạ ơn, sau này nhớ nói tốt cho tớ vài câu trước mặt Đông Tuyết là được.

- Điều đó là chắc chắn...

Thân là bạn cùng phòng với Tần Đông Tuyết, Tô Thi Vận chẳng những biết thân phận chân chính của Tần Đông Tuyết mà theo thời gian nàng còn biết được Bùi Đông Lai cùng chuyện tình giữa hai người.

Trong tình hình ấy, nàng hiểu rõ nếu Bùi Đông Lai thực sự muốn ở cùng Tần Đông Tuyết thì khó khăn cần vượt qua còn phải nhiều hơn nàng cùng Ngô Vũ Trạch rất nhiều.

Những thứ khác không nói, nàng mơ hồ nghe nói người được xưng là thái tử Diệp gia đã đem Tần Đông Tuyết đánh đồng thành Thái tử phi của mình.

Trong suy nghĩ của nàng, trong vòng bốn năm, hi vọng Bùi Đông Lai có thể chiến thắng được thái tử Diệp Tranh Vành kia thực sự quá nhỏ, quá nhỏ. Nếu không phải Bùi Đông Lai lăm chuyên kinh thiên động địa ở Hàng Hồ kia, nàng cho rằng việc này từ đầu đã không có khả năng.

Bởi vì lí do kịp giờ máy bay, Tô Thi Vận cũng không ở lâu, ngược lại nàng chỉ ở trong phòng Bùi Đông Lai mười phút liền cùng Ngô Vũ Trạch rời đi.

Chỉ là.

Trước khi đi, Tô Thi Vận nói với Bùi Đông Lai một điều, thực ra Tần Đông Tuyết da mặt mỏng không có chủ động chụp ảnh cùng Bùi Đông Lai, nhưng trong lòng nàng lại rất muốn biết Bùi Đông Lai bây giờ biến thành bộ dáng gì.

Tô Thi Vận sử dụng đại sát khí Tần Đông Tuyết này khiến Bùi Đông Lai đỏ khốc đỏ cười nhận lời, hơn nữa còn phải mặc một bộ quần áo thật menly, kết quả khiến Ngô Vũ Trạch suýt chút nữa cười ra nước mắt.

Nửa giờ sau, Tô Thi Vận lên máy bay, Ngô Vũ Trạch quay lại khách sạn Shopie Tây Hồ.

- Đông Lai, cha của ka muốn mời chú ăn bữa trưa, chi bằng chú theo ka về nhà ka trước, sau đó mới trở về Đông Hải?

Sau khi trở về khách sạn, Ngô Vũ Trạch nhớ lời cha dặn mà hỏi Bùi Đông Lai.

- Mấy người Hạ Y Na đã nhiều lần gọi điện thúc dục, nếu trước khi trời tối chúng ta không quay về thì rất có thể nàng sẽ đến Hàng Hồ làm thịt chúng ta mất.

Bùi Đông Lai cười mắng một câu, sau đó lại nói:

- Chờ lúc thích hợp ka nhất định sẽ đích thân bái phỏng bác Ngô.

Ngạc nhiên nghe được nửa câu sau của Bùi Đông Lai, Ngô Vũ Trạch tỉnh ngộ, thầm mắng mình hồ đồ. Bùi Đông Lai dùng Hạ Y Na làm lá chắn là giả, chẳng qua chưa muốn bại lộ nên không muốn gặp cha mình.

Sau đó, khi Bùi Đông Lai và Ngô Vũ Trạch đang trên đường về thì ở đại học Đông Hải, trong phòng ngủ của nữ sinh, Hạ Y Na đang đắp mànng làm đẹp mặt thì nghe thấy điện thoại kêu, nàng cầm lấy di động ra ban công nghe điện.

- Hạ Y Na, con rốt cuộc có lương tâm hay không vậy?

Điện thoại vừa thông thì trong tai đã vang lên âm thanh high-decibel tức giận của mẫu thân Hạ Y Na.

Dường như đã đoán được Tống Hân sẽ rống lên như thế, Hạ Y Na để điện thoại sang một bên chờ cho Tống Hân gào xong mới đưa đến cạnh tai:

- Tống Hân, chả lẽ mẹ không nói chuyện ôn nhu một chút được sao? Thật không hiểu nổi tại sao lúc trước Hạ bàn tử lại nhìn trúng mẹ.

- Nha đầu chết tiệt kia, lão nương có điểm gì không ôn nhu sao?

- Mẹ thấy có nữ nhân ôn nhu nào há miệng là xưng lão nương không?

”...”

Tống Hân không nói gì, lúc sau thái độ quay ngoắt 180 độ:

- Nữ nhi bảo bối, con đang làm gì đó?

- Con đang đắp mặt nạ, mẹ cũng biết khi đắp mặt nạ không thể nói nhiều, nếu không sẽ hiện nếp nhăn, thế nên có gì mẹ nói nhanh đi.

Hạ Y Na vừa nói vừa gẩy một lớp màng ra.

“Tê...”

Đầu bên kia truyền tới tiếng tức giận của Tống Hân, bắt quá ngĩ tới lời dạn dò của Hà Hạ, nàng đành cười hỏi:

- Nữ nhi bảo bối, đã thu phục được tiểu nam nhân kia chưa?

- Đang trong quá trình tiến hành.

Hạ Y Na dường như không biết hai từ then thừng viết như thế nào.

- Nữ nhi bảo bối, nếu không được thì đổi mục tiêu đi?

Tống Hân dụ dỗ nói.

- Mẹ cảm thấy con có phải loại người dễ lùì bước không?

Hạ Y Na nói xong lại cảm thấy không bình thường,

- Không đúng, Tống Hân, mẹ luôn luôn bày mưu tính kế cho con, sao hôm nay lại đổi tính muốn con từ bỏ thế?

“Nữ nhi bảo bối, Hạ bàn tử nói với ta, Đông Hải Quý Hồng liên hợp với Bạch Gia làm làm gỏi Phương Gia, thế lực đang mở rộng.” NGữ khí Tống Hân nghiêm túc vài phần. “Mấy năm nay Liễu Nguyệt luôn bị Quý Hồng ép tới không thở nổi, hiện tại thế lực của Quý Hồng đã mạnh, lại có Bạch Gia hậu thuẫn, khẳng định Liễu Nguyệt không phải đối thủ. Mà nghe nói tên nam nhân kia có quan hệ gần gũi với Liễu Nguyệt, sau này khó tránh khỏi tai bay vạ gió. Nếu hắn có chuyện gì không may xảy ra mẹ sợ con thương tâm.

“Chỉ sợ không phải! Hạ bàn tử chẳng qua sợ chuốc lấy tai họa liên lụy nên mới bảo mẹ nói thế với con a?” Hạ Y Na tức giận nói : “Hừ, Tống Hân, mẹ nói cho Hạ bàn tử biết, chuyện ở Hồ Giang ông ấy làm rùa đen rút đầu con cho qua, lần sau nếu con tìm ông ấy hỗ trợ mà ông ấy khước từ thì cong với ông ấy sẽ tuyệt giao! Còn có... Mẹ mà còn quan hệ mật thiết với ông ấy con cũng tuyệt giao với mẹ!”

”Ba!”

Vừa dứt lời, Hạ Y Na lập tức cúp điện thoại.

“Hạ bàn tử, đều tại ông, chút nữa thì Y Na đã tuyệt giao với ta!” Thấy Hạ Y Na cúp điện thoại, bên kia Tống Hân không khách khí thẳng tay ném chiếc điện thoại đi, nứ lấy lỗi tay Hạ Hà vận dụng công phu Sư Tử Hồng.

“Lão bà đại nhân, ta cam đoan sẽ không có lần thứ hai.”

Mắt thấy Tổng Hàn nổi bão, Hạ Hà ăn nói khép nép cầu xin tha thứ, trong mắt lóe lên sự khôn ngoan.

Đằng sau bộ mặt giả tạo kia là một vẻ mặt ngưng trọng.

Bởi vì hắn biết rõ dù không có Bạch gia hậu thuẫn thì hắn cũng chưa chắc có thể đấu lại được vị Xà nữ mà quá nửa nam nhân kiêng kỵ kia, huống chi còn có Bạch gia đứng phía sau.

Hạ Y Na lại không hề lo lắng.

Chỉ có quật cường.

Trời chiều xuyên thấu qua cửa sổ phòng ngủ chiếu rọi lên mặt nàng, nàng đang mang màng mắt nên không ai thấy rõ được sự quật cường trên khuôn mặt ấy, bất quá, trong con ngươi toát ra đầy sự kiên định.

Sự kiên định đó như nói cho thế nhân, ai dám động đến nam nhân mà Hạ Y Na ta chăm, ta sẽ....!

Sự kiên định đó cũng giống như quyết tâm theo đuổi Bùi Đông Lai, dù trời sập cũng không thay đổi!

codon.tra

212. Chương 212 : Khiêm Tôn Mà Xa Hoa.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 212 : Khiêm tôn mà xa hoa.

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Mùa thu tới, trời không chỉ lạnh hơn mà còn nhanh tối hơn trước - chỉ mới hơn 8h mà trời đã hoàn toàn tối đen, hai bên ngã tư đèn đường phát ra từng luồng sáng mỏng lung, cả màn đêm Đông Hải bị ánh đèn bao phủ, nhiều màu hỗn loạn tựa như một tòa Mộng Huyền Chi Thành.

Ban đêm là lúc những con người thích sống về đêm bận thay đổi trang phục sao cho phù hợp nhất với một buổi chiều phim rồi rời nhà, tới rạp chiếu phim tối.

Có Đông Phương Minh Châu, mỹ nữ của Đông Hải, buổi tối xem phim cũng không giống người thường, luôn xem phim ở nơi xa hoa như Thiên Thượng Nhân Gian, nơi mà đẳng cấp không đồng nhất.

Dù sao với người thường mà nói thì vé xem phim đêm ở Thiên Thượng Nhân Gian thực sự khiến bọn họ chịu không nổi.

Quán bar Hoàng Hậu nằm cách bờ sông Hoàng Phố không xa, vị trí ưu việt, mặt tiền xa hoa, người phục vụ tất cả đều là các thiếu nữ xinh đẹp, MC và DJ đều là người nước ngoài, hơn nữa mỗi cuối tuần đều có những Minh tinh hạng hai tới diễn nghệ, nếu vào ngày hội còn có thể gặp được những Minh tinh hạng nhất tới biểu diễn, không khí cực kì sôi động, đó là một trong những hội sở đẳng cấp nhất Đông Hải.

Cuối tuần sinh ý của quán bar Hoàng Hậu so với ngày thường càng tốt hơn nhiều, bãi đỗ xe không còn chỗ trống, phần lớn đều là loại xe trên trăm vạn, không thiếu gì những chiếc xe thể thao hoa mỹ.

Ở những nơi như vậy chỉ cần nhìn số lượng xe trong bãi đỗ xe cũng có thể đoán được số khách đang ngồi trong kia.

Mặc dù mới 8h nhưng trong quán bar đã rất nhiều người, trừ bỏ những người đến sớm có chỗ ngồi còn đâu gần như hết chỗ.

Vì thời gian còn sớm nên MC người da đen còn chưa cầm micro kêu gọi mà vẫn hút xì gà ở phòng nghỉ, DJ quần áo màu trắng hở eo chơi bản nhạc nhẹ, các phục vụ vẩy ngắn đi qua đi lại trong quán rượu.

Đối với người thường mà nói thì phục vụ của quán bar Hoàng Hậu có thể coi là mỹ nữ, chỉ là người có thể tới quán bar này chắc chắn là người có tiền và quyền, đừng nói mấy ngàn, cho dù mấy vạn nữ nhân như thế cũng không cần nói tới.

Ở đây khách nhân rất ít chú ý tới những người phục vụ mà chỉ chú ý tới mấy nữ khách ngồi ở những chiếc bàn góc đông bắc quán bar.

Những người đó mặt ngoài là khách nhân nhưng thực tế là tửu thác (Giới thiệu rượu) , thường gọi là tiểu mật phong- các nàng đến quán bar này ăn chơi không những không cần trả tiền mà hơn nữa quán bar còn có thể cho các nàng thù lao nhất định, nếu may được vị khách nhân nào lựa chọn thì có thể trích phần trăm cho riêng mình.

Trừ đó ra các nàng tiếp khách uống rượu cũng là cách kiếm tiền, ngẫu nhiên gặp người giàu có phóng tay boả cho số tiền lớn, hoặc may mắn được vị nào nhìn trúng thì các nàng cũng không để ý mà đến khách sạn mây mưa vui vầy một phen.

Nếu nói các nàng là gái, các nàng so với gái thì cao cấp hơn, cũng có sự tự tôn, nói các nàng không phải gái, các nàng cùng gái giống nhau, đều dùng thân thể. Phương thức kiếm tiền bất đồng, có thể nói là cao minh hơn một ít.

Để bán được tốt thì nhất định phải có vốn - vô luận đáng người hay diện mạo các nàng đều không thể chê được.

Vì là món hàng cao cấp nên thu nhập của các nàng vượt qua thu nhập bình thường của các nữ nhân bán thân kiếm tiền khác, càng khiến mọi người ở đây nhìn tới.

Nhưng không giống những hôm khác, đêm nay lực hấp dẫn của đám tửu thác mà quán bar chuẩn bị tỉ mỉ này lại không được như trước.

Tất cả vì một lí do đơn giản, góc tây nam có một cô gái đã hấp dẫn 90% số nam nhân ở đây.

Cô gái có một mái tóc dài phiêu dật, đeo mấy đồ trang sức thanh nhã, da thịt trắng nõn cùng diện mạo nghiêng nước nghiêng thành đều hơn xa những “tửu thác” kia.

Nàng mặc một chiếc áo dài màu hồng nhạt, cổ áo mở rộng khoe chiếc cổ trắng nõn, xương quai xanh cùng một mảng da thịt lộ thiên dưới vai khiến cho bao nam nhân mơ màng tới vùng núi non bên dưới.

So với nửa trên mà nói thì nửa dưới của cô gái càng mê người hơn.

Thân dưới nàng mặc mỗi một cái quần đùi, nhưng bởi vì chiếc áo khá dài che luôn chiếc quần đi khiến người ta có cảm giác như không mặc gì hết, dưới nữa là cặp đùi trắng tấp trắng nõn mê người.

Tục ngữ nói “trắng che trăm xấu”.

Cô gái chẳng những trắng nõn khiến toàn bộ nữ nhân trong quán rượu phải ghen ghét mà còn có dáng người và diện mạo vô cùng mê hoặc.

Tất cả đủ để đám tửu thác đứng trước mặt nàng phải ảm đạm thất sắc.

Thậm chí trong mắt những người đàn ông có mặt ở đây thì ngay cả cô gái mặc chiếc áo rộng màu đen phối hợp với quần tất và giày cao gót cũng màu đen nốt đang ngồi bên cạnh cô gái trắng nõn kia cũng mê người hơn nhiều so với đám tửu thác trong quán.

Dưới tình hình như thế, bọn họ nào còn tâm tư đi chinh phục những ong bướm kia.

Có lẽ vì trên chiếc bàn đó có 4 bình Laffey mà giá cả phải khiến người khác lú lờ nên dù nam nhân trong quán rượu có xúc động nhưng cũng không ai dám tiến lên bắt chuyện.

Dù sao bọn họ cũng biết rằng người có thể tùy tiện dùng Laffey tuyệt đối không phải người có thể chinh phục bằng một ít tiền.

Quán bar Hoàng Hậu dù sao cũng được coi như một quán bar đẳng cấp ở Đông Hải, không ít công tử có quyền có thể lui tới, tuy rằng biết hai cô gái không tầm thường nhưng vẫn có người không chịu đựng được dục vọng giày vò, đứng ra làm quen.

Người đầu tiên bước ra là một thanh niên ăn mặc không tính là quá đẹp nhưng cũng khá bắt mắt, trên tay đeo đồng hồ Patek Philipin trị giá hơn trăm vạn đủ để thể hiện thân phận của hắn.

- Xin chào người đẹp, chúng ta có thể làm quen được không?

Rất nhanh, trong ánh mắt của đại đa số nam nhân trong quán, thanh niên lập tức đi đến trước mặt Hạ Y Na áo hồng kia, nở một nụ cười mê người, giọng điệu cực kì tự tin.

Nhìn khí độ bất phàm của thanh niên kia và càng hiểu rõ tính cách của Hạ Y Na, đám người Cổ Văn Cảnh thầm cảm thán cho bi kịch của hắn.

Như để xác minh ý nghĩ của đám người Cổ Văn Cảnh, Hạ Y Na cười cười nhìn thanh niên kia, ngoe nguẩy chén rượu:

- Thật muốn làm bạn, hay muốn lên giường?

” . . . ”

Có lẽ do không thể ngờ được cô gái mang vài phần cao quý, vài phần ngạo khí như Hạ Y Na lại trần trụi bóc mẽ nội tâm của mình như thế, thanh niên kia thoáng ngẩn ngơ.

- Người đẹp. . .

Thời gian chờ đợi ngắn ngủi trôi qua, thanh niên kia suy nghĩ lấy một lý do biện minh, định mở miệng lần nữa.

- Nói đến tiền, anh về hỏi cha anh xem tài sản có nằm trong nhóm mười người giàu nhất hay không, nói về thân phận, không tính cha anh, ít nhất trong ba đời phải có một người làm quan cấp Tỉnh mới được.

Hạ Y Na trực tiếp nói thay thanh niên kia:

- Nếu không có đủ thì rút đi cho chỉ, bởi vì, em không hầu hạ nổi chị.

Nghe thấy những lời nói cuồng ngạo mà vô tình của Hạ Y Na, sắc mặt thanh niên kia xanh lại, y không mở miệng, cũng không rời đi.

- Có phải đang nghĩ rằng chị hù dọa chú em đúng không?

Hạ Y Na thấy thanh niên kia nhìn mình với con mắt nghi ngờ và phần nộ thì cười cười giơ ra vòng tay trên cổ tay mình, nói:

- Đồng hồ Philipin 5971p của em kia bán chắc được khoảng 200 vạn, cái vòng này của chị tháng sáu vừa rồi mua ở hội đấu giá Hồng Kông mất 800 vạn. Mà loại vòng tay này chỉ cần chị tức giận thì sẽ đập một cái, em thấy liệu em có thể nuôi được chị không?

Dưới ánh đèn, thanh niên kia nhìn không được liếc nhìn chiếc vòng trên cổ tay Hạ Y Na một cái.

Vừa nhìn thấy, khuôn mặt tuấn mã kia thoáng biến thành màu gan lợn, còn run rẩy một trận.

Bởi vì phụ thân hắn yêu thích Ngọc Thạch, Phỉ Thúy nên hắn cũng có chút căn cơ nghiên cứu, vừa liếc qua hắn đã nhận ra chiếc vòng trên tay Hạ Y Na chắc chắn là một chiếc vòng Phỉ Thúy thượng hạng khó gặp.

Trong lòng tràn ngập sự nhục nhã, thanh niên buồn bực rời đi.

Nhìn thấy thanh niên kia ủy khuất bỏ đi, Tăng Khả Tâm chớp mắt hỏi:

- Hạ tỷ, sao chị khi dễ người ta thế? Em thấy anh ta cũng không có ý xấu mà.

- Tục ngữ nói tri nhân tri diện bất tri tâm, rất nhiều nam nhân là loại mặt người dạ thú, không giống như tên Trang Bích Phàm của em, giả sử có làm bộ hung dữ thì vẫn cứ đáng yêu.

Hạ Y Na thấy cô bé tâm tính đơn thuần Tăng Khả Tâm hỏi thế thì cười nói.

Nghe thấy câu nói ấy tất cả mọi người đều phải cười.

Chỉ là.

Trong mấy người thì nụ cười của Quách Lệ Na không được tự nhiên, nếu không muốn nói là gượng ép.

Dưới ánh đèn mờ, một loại cảm xúc gọi là ghen tị tràn ngập trong lòng nàng, chỉ là nàng che dấu rất tốt nên không lộ ra ngoài.

- Đúng rồi, sao Bùi Đông Lai với Ngô Vũ Trạch còn chưa tới. Bích Phàm, cậu gọi điện cho hắn đi.

Hạ Y Na tức giận nói.

- Hạ tỷ, ba phút trước không phải mới gọi sao?

Trang Bích Phàm khóc không ra nước mắt.

- Tiếp tục gọi.

- Không cần, Đông Lai và Vũ Trạch đã đến.

Cổ Văn Cảnh này giờ luôn trầm mặc giờ đã mở miệng, hắn vừa nói vừa ném ánh mắt về phía cửa quán bar.

Cửa quán bar, Đông Lai và Vũ Trạch vừa từ Hàng Hồ chạy về gấp, trên tay còn mang theo bó hoa - theo sự hướng dẫn của phục vụ - đi tới bàn của Hạ Y Na.

Ngay từ đầu do Ngô Vũ Trạch ăn mặc bất phàm nên không ít nữ nhân và tửu thác đã chú ý tới hai người.

Dần dần khi Bùi Đông Lai và Ngô Vũ Trạch tới gần chiếc bàn của Hạ Y Na thì cơ hồ mọi người trong quán bar đều chú ý tới họ, chẳng lẽ hai gã gia hỏa này là bạn của vị mỹ nữ kia?

Ngay sau đó.

Hành động của Hạ Y Na đã chứng minh suy đoán đó.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Hạ Y Na hỉ mũi từng mắt cầm lấy hai chai Laffey, không đợi hai tên mới đến kịp ngồi xuống đã đưa đến trước mặt họ:

- Đến muộn, phạt rượu, mỗi người một chai.

Bùi Đông Lai vì giấu diếm chân tướng sự việc ở Hàng Hồ nên cảm thấy có lỗi với Hạ Y Na, không nói gì chỉ cười khổ rồi cầm lấy bình rượu, trong ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, đổ cả bình rượu quý Laffey vào bụng...

Chứng kiến một người diện mạo bình thường như Bùi Đông Lai không chỉ được uống Laffey như nước lã mà còn được Hạ Y Na thân thiết kéo xuống ngồi cạnh, các nam nhân cùng nữ nhân trong quán rượu cơ hồ đều thấy đau lòng.

Bởi vì bọn họ nằm mơ cũng không ngờ được nam nhân của Hạ Y Na lại bình thường như thế.

Ngay sau đó.

Không đợi các khách nhân lấy lại tinh thần, ông chủ vốn không bao giờ lộ diện của quán bar Hoàng Hậu tự mình cầm hai chai rượu đỏ trân quý bước nhanh tới trước mặt Bùi Đông Lai, cung kính cúi đầu nói:

- Bùi thiếu, đây là hai chai rượu quý nhất trong quán, cậu uống trước, lát tôi sẽ tiếp tục cho người đem những thứ khác lên.

- Cảm ơn.

Quán bar Hoàng hậu thuộc về Đông Nguyệt Bang, đối với việc làm của chủ quán này Bùi Đông Lai cũng không thấy lạ, nên chỉ mỉm cười nói:

- Không cần đưa thêm rượu, nếu không đủ chúng tôi ra ngoài uống cũng được.

- Vâng.

Ông chủ quán bar gật đầu như gà mổ thóc:

- Nếu Bùi thiếu có điều gì cần thì cứ việc sai bảo.

Bùi Đông Lai mỉm cười gật đầu, không nói gì nữa.

Ông chủ quán bar thấy thế bèn cung kính lui ra.
Người kia rót cuộc là ai?
Trong phút chốc toàn bộ mọi người đều chú ý tới Bùi Đông Lai.
Heo biến thành Hổ
Khiêm tốn xa hoa.
codon.tra

213. Chương 213 : Hảo Tự Hảo Tán

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 213 : Hảo tự hảo tán

Dịch giả: Forever Alone

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Cơ hồ tất cả mọi người đều muốn biết Bùi Đông Lai rốt cuộc là thần thánh phương nào mà chẳng những có thể thân mật cùng Hạ Y Na ngoài ra còn khiến chủ quán bar phải tự mình dâng tặng hai chai rượu quý.

Đối mặt với những ánh mắt ngạc nhiên kia Bùi Đông Lai cũng không để tâm, hắn nâng chén rượu hướng tới mọi người biểu đạt sự ấy nấy vì lần trước ra đi không từ biệt.

- Bùi Đông Lai, hôm đó tại quán bar Hàng Hồ chơi chưa đã, hôm nay nhất định phải tận hưởng.

Chạm cốc, Hạ Y Na nói.

- Được.

Khi còn trên đường về Đông Hải, Ngô Vũ Trạch đã nói cho Bùi Đông Lai biết rằng đêm hắn giết Phương Chấn, đám người Hạ Y Na chẳng những suýt chút nữa bị cảnh sát bắt đi mà còn phải lo lắng cả một đêm, trong lòng hắn thấy áy náy nên không từ chối đề nghị của Hạ Y Na, thẳng thắn đáp ứng.

Sau đó....dưới sự yêu cầu nhất quyết của Hạ Y Na, Bùi Đông Lai nốc sạch cốc rượu.

Lúc Bùi Đông Lai uống rượu, có thể thấy được Quách Lệ Na không cao hứng như trước còn Ngô Vũ Trạch lại rất thần nhiên.

Đối với việc này, Bùi Đông Lai đã biết một ít từ miệng của Ngô Vũ Trạch, đành im lặng không nói gì.

Bùi Đông Lai vừa uống xong Hạ Y Na đã xung phong rót tiếp, mọi người trừ Quách Lệ Na ra đều hứng trí phụ họa hết mình.

Bất tri bất giác hai chai rượu ngon nổi tiếng đến từ nước Pháp đã trôi vào bụng mấy người, Hạ Y Na uống đến mức hai má đỏ lên, đôi mắt long lanh đã có phần ngà ngà say.

Cùng lúc đó người phục vụ mà lúc đầu dẫn Bùi Đông Lai với Ngô Vũ Trạch vào đây cầm thêm tới cho mọi người năm chai rượu giống như chai mà ông chủ họ đã đem đến lúc trước.

Đến 10h30 khi mà DJ chuẩn bị sắp bắt đầu, trong năm chai rượu lấy thêm ra đã có ba chai cạn đến đáy.

Trên ghế sofa, khuôn mặt Hạ Y Na đỏ bừng tựa vào đầu vai Bùi Đông Lai, nói năng đã không còn rõ ràng, mà Trang Bích Phàm do ko chịu nổi men rượu nên say mềm nằm trên ghế.

- Bùi Đông Lai, Trang Bích Phàm không thể uống được nữa.

- Uống, đêm nay không say không về!

Không đợi Bùi Đông Lai đáp lời, Hạ Y Na đã quơ bàn tay nhỏ bé ra nói giọng mơ hồ.

- Hạ tỷ, em sợ hấn uống tiếp sẽ xảy ra chuyện.

Tằng Khả Tâm có vẻ lo lắng.

Lúc này Hạ Y Na không thể nói thêm gì nữa vì say quá ngã vào lòng Bùi Đông Lai.

- Tớ thấy hôm nay có lẽ nên dừng lại ở đây thôi.

Thấy hai người đã say, Bùi Đông Lai nói

Với đề nghị này không ai dị nghị gì hết.

Sau đó không đợi hai vị Minh Tinh kia kịp ra mặt, ông chủ quán bar Hoàng Hậu tự mình tiến đám người Bùi Đông Lai đi trong ánh mắt chăm chú của mọi khách nhân.

- Hoàng ca, đêm nay đã làm phiền anh rồi.

Ra khỏi quán bar, Bùi Đông Lai vừa nâng Hạ Y Na vừa cảm ơn ông chủ quán bar, hấn vừa hỏi tên ông chủ từ một người phục vụ.

- Bùi... Bùi thiếu không cần khách khí, đây là việc tôi phải làm.

Hoàng Thành thật không thể ngờ được Bùi Đông Lai lại biết tên y nên có vẻ rất kích động, y biết điều hỏi han:

- Bùi thiếu, tôi thấy các bạn bè của cậu đều uống nhiều quá rồi, nếu không tiện về thì bên cạnh có chỗ trọ cũng do tôi mở, tôi có thể chuẩn bị phòng cho mọi người, nếu cậu thích để tôi phái người dẫn đi.

- Vũ Trạch, chú cùng Quách Lệ Na đi trước đi.

Nghe Hoàng Thành nói thế, Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút rồi phân phó cho Ngô Vũ Trạch.

- Ok.

Ngô Vũ Trạch cũng nghe được Hoàng Thành nói thế, nghĩ một chút liền đồng ý.

- Văn Cảnh, chú giúp ka dìu Bích Phàm ra xe, ka đỡ Hạ Y Na.

Sau khi Ngô Vũ Trạch và Quách Lệ Na đã đi, Bùi Đông Lai nhìn Cổ Văn Cảnh nói.

- Ủh.

Cổ Văn Cảnh vừa giúp Tăng Khả Tâm đỡ Trang Bích Phàm vừa đáp.

Rất nhanh chóng, Hoàng Thành điều một chiếc xe Mercedes đến, tự mình giúp đỡ Cổ Văn Cảnh đưa Trang Bích Phàm lên xe.

- Các cậu đi trước đi.

Thấy bốn người Cổ Văn Cảnh đã lên xe, Bùi Đông Lai mới dìu người đã say như chết là Hạ Y Na tới cỗ xe Land Rover mà đỗ kia.

- Cậu khỏe chứ, Bùi Thiếu. Tôi là vệ sĩ của Hạ tiểu thư.

Không đợi Bùi Đông Lai lấy chìa khóa trong túi Hạ Y Na, nam trung niên luôn đi theo Hạ Y Na đã bước lên trước nói rõ thân phận mình:

- Hạ tiểu thư uống quá say, vì phòng ngừa những điều bất trắc nên tiểu thư sẽ không trở về trường học, tôi đưa cô ấy về nhà.

- Được.

Lần trước ở Hàng Hồ Bùi Đông Lai đã biết trung niên này âm thầm bảo vệ Hạ Y Na nên với đề nghị này của y Bùi Đông Lai cũng không có ý kiến gì, đem chìa khóa xe đưa cho y đồng thời đưa Hạ Y Na lên xe.

"Ân. . ."

Hạ Y Na được Hạ Y Na nâng lên xe lại cứ ôm chặt lấy cánh tay Bùi Đông Lai như trước, không chịu bỏ ra. Bùi Đông Lai thấy vậy chỉ cười khổ, cổ găng giãy ra.

- Đông..Đông Lai. Đưa tớ về.

Không để Bùi Đông Lai rút tay ra, Hạ Y Na mở mắt nói mơ hồ.

- Nếu không phiền thì Bùi thiếu tiền tiêu thư một đoạn đi.”

Người đàn ông trung niên nghĩ ngợi một lúc nói:

- Nếu không một mình tôi đưa tiểu thư về cũng không tiện.

Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm, lát sau gật đầu đồng ý.

Người đàn ông kia thấy vậy thì im lặng khởi động ô tô đi tới khu vực nhà giàu Cao Nhĩ Phu.

20 phút sau.

Ngô Vũ Trạch không mang Quách Lệ Na đi lấy phòng như trước mà dừng xe ở một chỗ trên đường cái.

- Ngô Vũ Trạch, anh có phải muốn chia tay với em hay không?

Thấy Ngô Vũ Trạch dừng lại, Quách Lệ Na vốn trầm mặc cả tối giờ nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi.

”Ba!”

Ngô Vũ Trạch không lập tức trả lời mà châm lửa hút một điếu thuốc, nhìn khuôn mặt yêu mị của Quách Lệ Na nói:

- Kì thật, em ước gì anh nói chia tay với em đúng không?

Lộp bộp!

Ngạc nhiên nghe thấy câu nói của Ngô Vũ Trạch, trong lòng Quách Lệ Na cả kinh, làm ra một bộ dáng tức giận phần nộ nói:

- Ngô Vũ Trạch, anh muốn chia tay thì chia tay, cần gì phải tìm lý do như thế? Một nam nhân như anh mà đem hết trách nhiệm đổ lên đầu em, anh không biết xấu hổ sao?

- Em hẳn còn nhớ khi em nói muốn ở cùng anh, anh đã nói với em rằng chúng ta không thể có kết quả tốt, em nói muốn thử xem sao, anh đã bảo có thể thử nhưng em không được hối hận, em đã khẳng định sẽ không hối hận. Đêm đó chúng ta đã lên giường.

Ngô Vũ Trạch rút một hơi thuốc nói:

- Mà từ sau đợt huấn luyện quân sự, em một mặt ở với anh, mặt khác lại thường xuyên liên hệ cùng một người học cùng trường tên là Ngưu Hải Đào đúng không?

”Bá!”

Dường như không thể ngờ được Ngô Vũ Trạch sẽ nói như thế, sắc mặt Quách Lệ Na đại biến.

- Anh không có thói quen xem trộm điện thoại, càng không đi giám sát nhất cử nhất động của em. Sở dĩ anh biết điều này bởi vì có một lần trong lúc anh đang tắm ở khách sạn, em lén nghe điện thoại bị anh vô tình nghe thấy.

Ngô Vũ Trạch nhìn Quách Lệ Na bằng một ánh mắt phức tạp, cười nói.

Quách Lệ Na im lặng.

- Lúc đầu em lựa chọn ở cùng anh vì gia cảnh của anh thoát nhìn cũng không kém, mà sau khi cái tên nam sinh Ngưu Hải Đào kia bắt đầu theo đuổi em, em vì biết được gia cảnh của hắn cũng rất tốt nên đã bắt đầu vừa ở cùng anh vừa đối tốt với hắn, coi như chuẩn bị một đường lui.

Thấy Quách lệ Na không nói gì, Ngô Vũ Trạch thu hồi ánh mắt, nhìn về phía ngã tư xa hoa trụi lác, giận dữ nói:

- Mà em theo anh quay về Hàng Hồ một mặt vì Hạ Y Na đề nghị, mặt khác chính là muốn biết thực tế tình hình nhà anh để đưa ra lựa chọn cuối cùng.

- Anh nghĩ rằng khi ở quán bar BBS em nghe được bốn chữ Ngô gia phế vật thì đã có quyết định của mình.

Ngô Vũ Trạch nói cong bóp tắt tàn thuốc, nói tiếp:

- Nhưng em còn chưa buông tha cho anh, bởi vì trước đây em đã trả giá không ít, đương nhiên đây chỉ là một nguyên nhân trong đó, mà còn có thể coi là nguyên nhân không đáng kể, bởi vì sự trả giá của em đã đánh đổi được rất nhiều thứ.

Quách Lệ Na trầm mặc, từ sau khi ở chung với Ngô Vũ Trạch, quần áo của nàng không dưới mười bộ, mỗi bộ đều vô cùng xa xỉ, từ những thứ đó ra còn có bao da LV, giày dép linh tinh, chỉ cần nàng mở miệng thì Ngô Vũ Trạch sẽ đáp ứng.

Thậm chí..... Ngô Vũ Trạch còn cho nàng một tờ chi phiếu hai mươi vạn, coi như tiền tiêu vặt.

- Em không chia tay với anh trước là vì em không tìm được lý do nào, em sợ sau khi chúng ta chia tay thì sẽ không thể thân thiết với bọn anh nữa, chính xác nhất là không thể thân thiết cùng Hạ Y Na và Đông Lai. Hạ Y Na thì không cần phải nói, nàng ấy là người mà cả đại học Đông Hải đều biết, còn Đông Lai tuy rằng luôn khiêm tốn nhưng chúng ta đều biết thân phận của cậu ấy không đơn giản.

Nghe Ngô Vũ Trạch nói từng lời, Quách Lệ Na cảm thấy như bị soi mói từng bí mật, hơi thở đã dồn dập.

- Nhưng nếu anh chủ động chia tay thì sẽ không như thế, không nói tới Đông Lai, ít nhất Hạ Y Na sẽ không vì thế mà không thân thiết với em nữa.

Ngô Vũ Trạch vô cùng bình thản như đang nói với một đồ vật bình thường:

- Mà em lại không muốn bỏ qua mối quan hệ mà bản thân thật vất vả mới gây dựng được ấy.

- Đủ rồi!

Có lẽ vì quá hổ thẹn, Quách Lệ Na bỗng trở nên kích động:

- Ngô Vũ Trạch, em thừa nhận anh nói không sai điều gì, chỉ là....anh cũng chẳng cao thượng gì, anh chia tay với em chẳng phải vì bạn gái trước kia sao?

- Là bởi vì cô ấy.

Ngô Vũ Trạch thừa nhận:

- Nhưng ít ra trong một khoảng thời gian ở cùng em, anh rất thẳng thắn đối đãi với em.

Quách Lệ Na há mồm ra, không phản bác được.

- Trong cái xã hội này, rất nhiều nam nhân hi vọng có thể như cá chép vượt long môn, rất nhiều nữ nhân muốn được như Ma Tước biến thành Phượng Hoàng, điều này đã trở thành một nếp sống. Vì thế em muốn thông quan đàn ông để thay đổi vận mệnh của mình thì cũng không sai, cũng như em vì thiếu cảm giác an toàn nên muốn tìm một chỗ dựa cũng có thể hiểu được.

Ngô Vũ Trạch nghiêng đầu quay ra chỗ khác, thấy được khuôn mặt đang xúc động của Quách Lệ Na.

- Nhưng em đã sơ suất, không có người đàn ông nào muốn người phụ nữ của mình có thêm chỗ dựa khác - nhiều khi chỗ dựa đó sẽ biến em thành đồ chơi của hắn.

Bên tai vang lên những lời nói cũng Ngô Vũ Trạch, Quách Lệ Na nhìn Ngô Vũ Trạch bằng một ánh mắt quái dị như chưa từng quen biết.

Trải qua một tháng tiếp xúc, nàng đã coi Ngô Vũ Trạch như một tên công tử không biết cầu tiến, chỉ ăn chờ chết, hiện tại xem ra Ngô Vũ Trạch không hề nông cạn như nàng tưởng tượng.

Chính mình sai lầm rồi sao?

Rất nhiều cảm xúc lẫn lộn khiến Quách Lệ Na không thể lên tiếng.

- Em không sai, chỉ có thể trách xã hội này.

Thấy Quách Lệ Na im lặng, Ngô Vũ Trạch dường như có thể đoán được tâm tư của nàng, không kìm lòng được mà cảm thán một câu, rồi thở dài nói:

- Anh hi vọng chúng ta có thể dễ dàng đến với nhau thì cũng chia tay nhau như thế.

codon.traí

214. Chương 214 : Hạ Y Na Chủ Động, Đẩy Hay Là Không Đẩy

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 214 : Hạ Y Na chủ động, đẩy hay là không đẩy

Dịch giả: FA mọi

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Câu lạc bộ Golf Xà Sơn là nơi duy nhất ở Đông Hải có cả địa hình rừng rậm và đồi núi như một nơi thi đấu Golf cấp quốc tế, nó hòa lẫn cùng hơn 90 căn biệt thự đẹp đẽ xung quanh tạo thành một nét đẹp trong khu du lịch Golf.

Được mệnh danh là vua Ngọc Thạch của cả nước mặc dù nhiều năm qua hắn không hề đụng vào bất động sản nhưng mà ở Yến Kinh cùng Đông Hải, Hạ Hà cũng có vài căn biệt thự.

Khu Golf hòa với khu biệt thự xung quanh nên trong rất tao nhã, nhưng cũng rất vắng vẻ.

Khi người trung niên vệ sĩ của Hạ Y Na lái chiếc Land Rover chở nàng cùng Bùi Đông Lai tới khu biệt thự Golf thì cả khu biệt thự chỉ còn vài ánh đèn leo lét.

Trong ô tô, Hạ Y Na vẫn say xỉn như trước, ôm chặt lấy cánh tay Bùi Đông Lai còn dựa vào đầu vai hắn ngủ ngon lành như một con mèo nhỏ.

- Bùi thiếu, chắc còn phải phiên cậu bé tiểu thư lên lầu.

Khi xe dừng lại, vệ sĩ của Hạ Y Na mở cửa sau cho Bùi Đông Lai ra đồng thời khó xử nói.

- Được.

Trước yêu cầu này Bùi Đông Lai không có ý từ chối.

Thấy Bùi Đông Lai đã đồng ý, người đàn ông trung niên thờ phào một hơi quay đi mở cổng biệt thự, còn Bùi Đông Lai thì xuống xe, một tay ôm lấy đùi Hạ Y Na, tay còn lại nâng đầu nàng, nhắc bổng Hạ Y Na lên.

“Àn...”

Dù đang ngủ say nhưng Hạ Y Na tựa hồ vẫn cảm nhận được có ai ôm lấy mình, nàng hừ nhẹ một tiếng rồi theo bản năng vươn tay ôm lấy cổ Bùi Đông Lai, cả người ngã thẳng vào lòng Bùi Đông Lai. Cặp song phong đang lớn kia không hề khách khí đặt lên ngực Bùi Đông Lai, thêm nữa cặp kiêu đồn lại đang bị Bùi Đông Lai nâng lên, miệng anh đào nhỏ nhắn cơ hồ đã chạm tới khuôn mặt của hắn, cổ nhiệt khí toát ra từ chiếc miệng xinh xắn ấy khiến Bùi Đông Lai cảm thấy vô cùng ngứa ngáy, như uống phải thuốc kích thích.

Lúc trưa Bùi Đông Lai bị Quý Hồng hấp dẫn cũng đã rục rịch, may nhờ có lực khống chế biến thái nên mới không có hành động nào.

Hiện giờ một thân thể mềm mại đang áp chặt vào lòng, cảm thấy ngực mình bị hai tòa núi nhỏ co dãn chèn ép, Bùi Đông Lai ngay lập tức đã xuất hiện phản ứng bản năng của nam nhân, thứ kia vốn đang ỉu xìu như

chim sẻ trụi lông đột nhiên bành trướng dựng đứng lên như đại bàng giương cánh (), hơn nữa.....không chút khách khí chọc thẳng vào bụng Hạ Y Na.

“Ân...”

Đường như cảm nhận được bụng dưới bị thứ gì cứng rắn và nóng hổi đâm vào, Hạ Y Na bỗng nhúc nhích thân mình, cái bụng bằng phẳng của nàng thoáng cái đã ma sát thân mật cùng chú “đại bàng” đang giương cánh hết cỡ của Bùi Đông Lai.

“Tê....”

Sự ma sát nhẹ nhàng khiến cả người Bùi Đông Lai như bị điện giật, một cổ dị cảm không thể nói thành lời nhanh chóng lan truyền khắp toàn thân, khiến hắn không khỏi hít sâu một hơi, đồng thời hỏa dục dâng trào lên.

Dưới ánh trăng, Bùi Đông Lai dựa vào nghị lực khổng lồ của mình mà mạnh mẽ ngăn chặn dục vọng bản thân, chú ý không để thứ đó của mình chạm vào thân thể Hạ Y Na nữa.

Sau đó Bùi Đông Lai lấy lại bình tĩnh ôm Hạ Y Na đi tới căn biệt thự.

Cửa căn biệt thự mở ra, vệ sĩ kia đã đứng trước đại sảnh lắng lắng đợi Bùi Đông Lai.

Những biểu hiện vừa rồi của Bùi Đông Lai đều bị y nhìn thấy, giờ lại thấy sắc mặt Bùi Đông Lai lại vô cùng bình tĩnh, ánh mắt không chút dục vọng ôm Hạ Y Na bước tới, trong lòng y không khỏi thầm cảm thán định lực của Bùi Đông Lai này quả thật không tầm thường.

- Bùi thiếu, phòng ngủ của Hạ tiểu thư ở tầng hai, phòng đầu tiên bên tay phải.

- Ừh.

Bùi Đông Lai gật gù đầu, vừa tận lực tránh tiếp xúc hạ thân với thân thể Hạ Y Na, vừa ôm lấy Hạ Y Na bước nhanh lên lầu.

Rất nhanh chóng, Bùi Đông Lai đã ôm Hạ Y Na đến căn phòng được chỉ trước đó.

Vì cửa phòng còn đang khóa, Bùi Đông Lai rơi vào đường cùng đành phải một tay ôm Hạ Y Na vào ngực, một tay cầm khóa phòng nhẹ nhàng mở khóa.

“ Két”

Cùng với một tiếng vang nhỏ, cửa phòng đã mở ra. Mùi hương thơm đặc hữu của con gái từ trong phòng ập đến khiến Bùi Đông Lai vô cùng vất vả mới áp chế được dục vọng đang muốn rục rịch trở lại trong người.

Hắn ôm Hạ Y Na vào phòng, đưa tay mò công tắc bật đèn trong phòng lên.

Phút chốc, ánh sáng màu hồng nhạt từ chiếc đèn pha lê rơi trần ngập căn phòng. Bùi Đông Lai dừng bước, con người bỗng mở to nhìn chiếc giường võng thủy tinh trong phòng ngủ kia.

Chiếc giường hình trái tim được bốn sợi dây thừng màu hồng rủ từ nóc nhà xuống treo lên.

Bùi Đông Lai kinh ngạc không phải vì chiếc giường kiểu võng của Hạ Y Na mà vì những thứ trên nó.

Trên đó vứt đầy quần áo của Hạ Y Na, váy ngắn có, đai lưng có, tất có, còn có cả yếm chạm rồng màu đen và quần chữ T

Ân, chính là quần chữ T.

Nữ nhân nếu mặc loại quần lót này thì nếu nam nhân muốn làm chuyện xấu thì chỉ có thể đụng đến mông trước rồi mới có thể chạm vào quần lót.

Đương nhiên.... Có nhiều nam nhân có sở thích lạ thì căn bản không cần cởi chiếc quần đó, mà đơn giản gẩy nó sang một bên là có thể tiến vào động đào tiên.

- Con mẹ nó, chẳng trách vệ sĩ của Hạ Y Na không dám vào đây, hóa ra là như thế này a ...

Ánh mắt dừng lại ở những thứ đồ chơi khiến nam nhân muốn thổ huyết này, chú chim sẻ dưới thân Bùi Đông Lai lại hóa thành đại bàng dương cánh chỉ thiên, dựng lên một căn lều nhỏ, về mặt Bùi Đông Lai đỡ khóc dở cười.

“Ân...”

Hiện tại vì chỉ ôm Hạ Y Na bằng một tay nên khi chú chim nhỏ của hắn bành trướng lên thì đã chọc thẳng vào cạnh đùi của Hạ Y Na, khiến Hạ Y Na hừ nhẹ một tiếng, lông mi hơi nhúc nhích, đôi mắt mê người khẽ mở ra.

Ân?

Đập vào mắt nàng là khuôn mặt mơ hồ của Bùi Đông Lai, Hạ Y Na càng tỉnh thêm vài phần, mắt càng mở to đồng thời đầy sự nghi hoặc.

Hiển nhiên... Nàng không biết tại sao mình lại bị Bùi Đông Lai ôm vào phòng của mình.

Chỉ là.

Thời gian nghỉ hoặc ngắn ngủi đi qua, Hạ Y Na chỉ thấy sự an toàn chưa từng trải nghiệm qua khi được Bùi Đông Lai ôm vào trong ngực.

Trong lòng tràn ngập cảm giác an toàn như một ma lực nào đó, nàng không muốn chấm dứt cảnh này nên vội vã nhắm hai mắt lại, trong lòng lại đang như một con nai con nhảy loạn không ngừng, tim đập “thùng thùng” dồn dập.

”Hô. . . Hô. . . Hô. . .”

Lần thứ hai áp chế dục hỏa, Bùi Đông Lai suýt chút nữa đã nổi điên, thế nên hắn không biết rằng Hạ Y Na đã tỉnh lại, Bùi Đông Lai thở sâu ba cái.

Ba hơi thở qua đi, lòng Bùi Đông Lai ổn định lại, ôm Hạ Y Na bước tới chiếc giường treo.

Ân?

Hạ Y Na tuy giả vờ ngủ nhưng vẫn lén lút mở mắt quan sát Bùi Đông Lai.

Nhìn những đồ vật trên giường treo của mình, có cả yếm rồng cùng quần chữ T, Hạ Y Na giật mình cả kinh. Sau đó, một tầng mây đỏ thoáng chốc bao trùm khuôn mặt nàng, nàng xấu hổ tới mức thân thể mềm mại run lên, vội nhắm hai mắt lại.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai ngừng thở đưa tay cầm chỗ quần áo của Hạ Y Na bỏ sang một bên.

Lần đầu tiên Bùi Đông Lai tiếp xúc với quần chữ T nên dù định lực của hắn có kinh người đi nữa cũng khó tránh khỏi tò mò, hắn cầm chiếc quần chữ T thưởng thức một lúc rồi mới bỏ sang một bên.

Sau đó Bùi Đông Lai lấy lại bình tĩnh đặt Hạ Y Na lên giường treo.

Cảm nhận được chiếc giường mềm mại dưới lưng, Hạ Y Na vẫn nhắm mắt như cũ nhưng lại không muốn mất sự ôm ấp Bùi Đông Lai ra, vẫn ôm chặt lấy cổ hắn

Bùi Đông Lai vừa mới động vào quần chữ T, tâm thần đang không ổn định lại đột nhiên bị Hạ Y Na ôm cổ nên không tự chủ được mà ngã xuống.

Theo bản năng thân thể Bùi Đông Lai vội phản ứng nhưng lại sợ làm cánh tay Hạ Y Na bị đau, hắn vội thả lỏng người tùy ý ngã xuống.

Thân mình hắn ngã xuống, phản ứng đầu tiên của Bùi Đông Lai là mềm, phản ứng thứ hai vẫn là mềm.

Dưới ánh đèn, mặt của hắn trực tiếp áp vào khe sâu giữa hai ngọn núi nhỏ, môi không chủ ý lại đặt lên đỉnh núi, mặt khác hai tay lại nằm trên đùi Hạ Y Na.

Biến hóa bất thành linh khiến dục vọng trong người Bùi Đông Lai không thể ngăn cản được nữa.

”Hô. . . Hô. . .”

Phút chốc hô hấp của hắn đã trở nên dồn dập, nhiệt độ cơ thể cũng tăng cao nhanh chóng.

Trên giường, Hạ Y Na đột nhiên bị Bùi Đông Lai đè lên, nàng chỉ cảm thấy trước ngực và trên đùi có cảm giác như bị điện giật thông thường, khiến cho thân thể của nàng nháy mắt cứng lại, đôi chân theo bản năng kẹp chặt.

Đồng thời...Mỗi khi Bùi Đông Lai thở ra một hơi nhiệt khí, thân thể mềm mại của nàng cũng không kìm được mà run nhẹ, khu hoa viên thần bí cũng truyền lại một cảm giác nóng và ngứa ngứa.

Nhận thấy được cơ thể Hạ Y Na đang có biến hóa, Bùi Đông Lai đột nhiên bưng tỉnh vọt vươn tay cố gắng tách hai tay của Hạ Y Na ra.

So với lúc trước mà nói, Hạ Y Na lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với nam sinh nên càng thêm khẩn trương, khẩn trương vô cùng, nàng chẳng những nhắm chặt hai mắt mà hơn nữa....hai tay càng ôm chặt, cảm giác dường như nàng muốn ghì chặt đầu của Bùi Đông Lai xuống cặp song phong của mình.

Mắt thấy tay Hạ Y Na càng siết chặt Bùi Đông Lai lại không dám cứng rắn gỡ ra đành phải cúi đầu áp chặt vào ngực nàng để tùm cách luôn ra.

”Ân. . . A. . .”

Dưới ánh đèn hồng nhạt, sự ma sát cùng hơi thở nóng bỏng không ngừng quét qua vùng núi non của Hạ Y Na, một lại ngôn ngữ cơ thể không nói nên lời nháy mắt lan tràn khắp thân nàng, khiến toàn thân run lên, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không nói được gì mà cắn một rồi mở ra, diễn cảm như thống khổ, như vui sướng, như kháng cự ...rồi cuối cùng không kìm được mà phát ra một âm thanh .. “phì..”.

Bên tai vang lên những âm thanh dụ hoặc mê người, thêm khuôn mặt Hạ Y Na biến hóa đủ loại đủ để cho bất kì nam nhân nào cũng không kìm lòng được, dục vọng trong lòng Bùi Đông Lai như một siêu vi trùng cắn nuốt dần nhưng tia lí trí còn sót lại....

codon.traí

215. Chương 215 : Tình Sâu Mãi Mãi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 215 : Tình sâu mãi mãi.

Dịch giả: FA mọi

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

”Hô. . . Hô. . . Hô. . .”

Dưới ánh đèn hồng, thân thể Bùi Đông Lai cùng Hạ Y Na nhẹ nhàng tách ra, bất quá hơi thở so với lúc trước thì trở nên dồn dập hơn nhiều, con người vốn trong suốt giờ cũng đã mang theo vài phần dục vọng.

Trên giường treo, Hạ Y Na bởi vì vừa bị kích thích nên sắc mặt đỏ lên, cặp Thánh Nữ Phong trước ngực phập phồng không ngừng, thân thể mềm mại cũng run lên.

Trong đôi mắt lại hiện ra bộ dáng dụ hoặc chết người kia của Hạ Y Na, Bùi Đông Lai nhịn không được nhắm mắt lại, dường như muốn thông qua phương pháp này để chế trụ dục vọng trong lòng.

Vài giây sau Hạ Y Na mở mắt, dục vọng trong ánh mắt đã hoàn toàn biến mất, hắn trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

- Xem ra định lực của mình vẫn còn chưa đủ a...

Sau khi tỉnh táo lại Bùi Đông Lai không khỏi tự trách mình. Nếu như vừa rồi hắn nhân lúc Hạ Y Na say mà làm chuyện đó thì không cần nói tới Hạ Y Na sau khi tỉnh lại sẽ không tha thứ cho hắn mà chính hắn

cũng sẽ không thể tha thứ cho chính mình - hấn và Hạ Y Na chỉ có quan hệ bạn bè không nói, hấn lại có bạn gái rồi, hướng chỉ dưới nhà còn có vệ sĩ của Hạ Y Na đang chờ, nếu như bị người đó bắt quả tang thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Ước chừng 10s sau, Bùi Đông Lai hoàn toàn bình tĩnh lại, ánh mắt trong suốt không còn chút tà niệm nào.

Hấn không dám chạm tới cơ thể Hạ Y Na nữa mà lựa chọn bỏ đi.

Trên giường, Hạ Y Na cũng từ trong dực vọng trở về với hiện thực, chỉ là, do không biết phải đối mặt với việc này như thế nào nên vẫn giả say như cũ.

Nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân của Bùi Đông Lai bỏ đi, theo bản năng mà Hạ Y Na mở mắt ra.

Chả.... Chả lẽ mình đối với hấn không có một chút lực hấp dẫn nào sao?

Trong mắt hiện lên hình ảnh Bùi Đông Lai đang bước ra xa, trong lòng Hạ Y Na đột nhiên cảm thấy mất mát, không kìm lòng được tự hỏi chính mình.

Nàng tỉnh?

Bởi vì đã bình tĩnh trở lại khả năng cảm ứng biến thái của Bùi Đông Lai lại khôi phục như trước, hấn cảm nhận được mình đang bị một ánh mắt nhìn chăm chú, ngay lập tức hấn biết rằng Hạ Y Na đã tỉnh.

Điều đó khiến Bùi Đông Lai thoáng dừng lại, nhưng rất nhanh chóng tăng tốc độ rời đi như có tật giật mình.

- Bùi Đông Lai.

Trong nháy mắt khi Bùi Đông Lai chuẩn bị bước ra khỏi phòng, Hạ Y Na không kìm được gọi tên hấn.

Lộp bộp!

Bùi Đông Lai phải dừng bước.

- Cậu đã tỉnh?

Dù Bùi Đông Lai không biết phải đối mặt với Hạ Y Na như thế nào nhưng nàng đã gọi thì hấn không thể không quay lại. Hấn tận lực khống chế cảm xúc của mình, cười hỏi.

- Ừh.

Hạ Y Na gật gật đầu, nói:

- Kỳ... Kỳ thật lúc mới bước vào phòng thì tớ.....tớ đã tỉnh.

Vừa nói xong, Hạ Y Na lại cảm thấy mình quá phóng túng, khuôn mặt tuyệt mỹ nhất thời lộ ra biểu hiện thất vọng, đồng thời phủ lên một rặng mây hồng, ánh mắt nàng không dám nhìn Bùi Đông Lai nữa mà di chuyển ra chỗ khác.

Lúc vào phòng đã tỉnh?

Như thế chẳng phải những hành động vừa rồi mình làm nàng đã biết hết.

Bùi Đông Lai ngạc nhiên, sững sờ ngay tại chỗ.

- Bùi.....Bùi Đông Lai, cậu lại đây.

Thời gian ngưng ngừng ngán ngủ đi qua, Hạ Y Na dùng hết dũng khí ngẩng đầu lên, thấy Bùi Đông Lai ngây ngốc tại chỗ không nhúc nhích thì mở miệng nói.

Nghe được lời nói ấy, khuôn mặt của Bùi Đông Lai như tác kẻ hoa biến ảo không ngừng.

Sau đó hấn cắn răng, mang vẻ mặt xấu hổ xoay người đi tới chỗ Hạ Y Na.

Thấy Bùi Đông Lai đi tới, Hạ Y Na thấy rằng mình cứ nằm thế này là không tốt nên chậm rãi ngồi dậy.

- Tớ.

Bùi Đông Lai đến gần Hạ Y Na, hé miệng, cố gắng giải thích điều gì đó.

- Vừa rồi cậu có ý muốn tớ không?

Không đợi Bùi Đông Lai giải thích, Hạ Y Na đã nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vừa xấu hổ vừa khẩn trương ấy, hỏi một câu mang theo cả sự chờ mong và khủng hoảng của nàng.

Theo nàng nghĩ thì mình là một cô gái mà hỏi vấn đề như vậy thì thực sự không hợp lý, nhưng chỉ là... nàng muốn biết mình có lực hấp dẫn nào với Bùi Đông Lai hay không, hoặc muốn biết trong lòng Bùi Đông Lai thì mình có trọng lượng hay không.

- Có.

Cho tới giờ Bùi Đông Lai không phải là người trốn tránh sự thật, hẳn biết chuyện vừa rồi đã phát sinh thì hẳn phải thừa nhận, hơn nữa phải giải thích cho Hạ Y Na.

Nghe thấy câu trả lời này, trong lòng Hạ Y Na chợt ầm ập vô cùng, sự căng thẳng cũng biến mất, nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, sự ngượng ngùng giảm bớt vài phần, chẳng những không tránh né Bùi Đông Lai mà còn nhìn trực tiếp vào hắn, hứng thú nhìn về mặt ấy.

Bị Hạ Y Na nhìn chăm chăm như thế, Bùi Đông Lai ít nhiều cảm thấy mất tự nhiên và xấu hổ, liền giải thích:

- Thật xin lỗi, vừa rồi tớ ...

- Vừa rồi cậu làm sao?

Hạ Y Na cười hỏi.

Thân là hoa hậu giảng đường đại học Đông Hải, Hạ Y Na xinh đẹp không phải bàn cãi, giờ khuôn mặt xấu hổ hơi phớt hồng mỉm cười càng làm cho người khác rung động, nàng như một đóa hoa bách hợp nở rộ khiến mọi người yêu mến.

Trước mắt là hình ảnh xinh đẹp mê người, bên tai là tiếng nói câu hồn của Hạ Y Na, Bùi Đông Lai xấu hổ lại càng thêm xấu hổ, tuy vừa rồi hắn không cố ý nhưng dù sao cũng có tiếp xúc thân mật với người ta.

- A, tớ mơ hồ nhớ cậu có sở soạn móng tớ, đùi nữa, à còn sờ cả ngực?

Chẳng biết tại sao khi nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Bùi Đông Lai thì trong lòng Hạ Y Na lại cảm thấy vui, không hề lo lắng khẩn trương gì, câu hỏi tự nhiên cũng lớn mật hơn rất nhiều.

"Ách. . ."

Bùi Đông Lai không phản bác được gì, đầu bốc khói đen.

"Khanh khách. . ."

Chứng kiến bộ dạng không biết phải làm thế nào của Bùi Đông Lai, Hạ Y Na không nhịn được cười to, chớp mắt mê người một cái nói:

- Yên tâm đi, tớ sẽ không nói cho người khác biết.

- Vừa rồi mọi chuyện quá trùng hợp, nếu cậu cảm thấy bị tổn thương thì tớ sẽ giải thích.

Nhận thấy Hạ Y Na dường như không để ý tới những việc đã xảy ra, Bùi Đông Lai vẫn muốn nói.

- Không cần đâu, Bùi Đông Lai, cậu trở nên kiêu như thế từ bao giờ thế? Tớ đã nói tớ sẽ không cho người khác biết, à còn khẩn trương cái gì?

Sự vui vẻ trên mặt Hạ Y Na còn không giảm bớt, nói:

- Chả lẽ cậu sợ tớ bắt cậu chịu trách nhiệm hay sao?

- Cho dù có sở soạn thì cũng không đến nỗi phải chịu trách nhiệm chứ?

Bùi Đông Lai cũng bị chọc cười.

”Hừ!”

Nghe được câu nói đó, sắc mặt Hạ Y Na biến sắc so với cỏi quần còn nhanh hơn, hừ nhẹ nói:

- Tớ biết ngay mà, nam nhân không có một người nào tốt - bốn tiểu thư thay đổi chủ ý rồi, nếu cậu dám trêu tớ tức thì tớ sẽ cho người khác biết cậu vô lễ với tớ.

”. . .”

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt.

- Được rồi, bốn tiểu thư cần đi tắm.

Hạ Y Na nói xong cố ý làm ra một bộ dạng dễ thương nói:

- Đương nhiên nếu cậu muốn ở lại tớ cũng không để ý, nhưng điều kiện tiên là cậu phải tắm cho tớ!”

- Chúc cậu ngủ ngon!

Bùi Đông Lai trực tiếp chọn cách bôi mỡ để giày chạy trốn.

Bên tai quanh quẩn tiếng chúc ngủ ngon của Bùi Đông Lai, nhìn bóng lưng của hấn Hạ Y Na thêm lần nữa nở nụ cười, nhưng trong nụ cười đó lại mang thêm vài phần chua xót, lẩm bẩm: tục ngữ nói: “nữ theo đuổi nam chỉ cách lớp giấy”, vì sao cứ gặp khó khăn như vậy?

Khẽ lắc đầu, Hạ Y Na khôi phục bộ dáng kiên định, cảm giác không thể tóm Bùi Đông Lai vào trong tay thì thể không bỏ qua.

Bùi Đông Lai cũng không biết những chuyện này mà sau khi hấn xuống lầu chào hỏi vệ sĩ của Hạ Y Na rồi liền rời đi.

Ra khỏi biệt thự thì Bùi Đông Lai mới nhớ rằng mình không đi xe tới đây, mà khu nhà giàu này đừng nói taxi mà ngay cả ô tô thường cũng rất khó thấy 1 chiếc.

Biết được điều này, Bùi Đông Lai không để ý mà lựa chọn chạy bộ về ĐH Đông Hải .

Dù Bùi Đông Lai giờ đã là cao Ám Kính nhưng khoảng cách từ khu nhà giàu quận Golf tới đại học Đông Hải không hề ngắn nên khi hấn về tới đại học Đông Hải thì đêm đã rất khuya.

Nhưng dù cho đêm đã khuya đi nữa thì dãy phòng ngủ vẫn còn không ít ánh đèn, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy âm thanh vung quyền.

Khi Bùi Đông Lai trở về phòng mình, Ngô Vũ Trạch còn chưa ngủ mà còn đang trông chừng Trang Bích Phàm, Cổ Văn Cảnh lại không có trong phòng.

- Kháo, Đông Lai, chú còn quay về được ư?

Thấy Bùi Đông Lai đi vào, Ngô Vũ Trạch ngạc nhiên nói:

- Ka tưởng chú đêm nay phải đại chiến trên giường lớn với Hạ mỹ nữ chứ?

- Chú nghĩ đại ca chú là loại người đấy sao?

Dù suýt chút nữa đã cùng với Hạ Y Na lăn trên giường nhưng Bùi Đông Lai cũng không ngượng miệng nói thể.

Ngô Vũ Trạch cười nói:

- Đông Lai, kì thực Hạ mỹ nữ rất tốt, hơn nữa nàng ấy còn yêu chú thắm thiết, chú có thể cân nhắc.

- Tiểu tử, chú có tình yêu là bắt đầu lên mặt hả?

Bùi Đông Lai đỏ khóc đỏ cười.

Ngô Vũ Trạch thở dài:

- Đông Lai , ka không dám dạy dỗ chú, mà thực lòng quan tâm tới chú thôi - có một việc ka luôn giấu không nói cho chú.

- Việc gì?

Bùi Đông Lai đoán được việc này chắc có liên quan tới Hạ Y Na nhưng vẫn truy hỏi.

- Ngày đó Hạ mỹ nữ vì chuyện chú bị cảnh sát Hàng Hồ truy nã mà vô cùng sốt ruột, gọi điện cầu cứu khắp nơi.

Ngô Vũ Trạch cười khỏ nói:

- Có lẽ vì sự việc đó quá nghiêm trọng nên dù nàng có gọi khắp nơi cũng không có nhiều tác dụng, bởi vì thế mà trên đường về nhà nàng trầm mặc không nói gì như một người mất hồn.

Nguyên bản Bùi Đông Lai đang mơ hồ cảm thấy Hạ Y Na có ý với mình giờ nghe xong mấy lời của Ngô Vũ Trạch thì càng khẳng định suy đoán đó, đồng thời phải giật mình.

Hắn thật không ngờ Hạ Y Na lại âm thầm làm nhiều việc vì hắn như thế.

Hơn nữa, Hạ Y Na lại không hề đề cập tới những chuyện đó!

- Hạ mỹ nữ hôm đó sau khi về khách sạn thì tự nhốt mình trong phòng, không để ý tới ai hết. Sáng hôm sau mấy người Tăng Khả Tâm đi gọi nàng thì nàng cũng không ra. Mãi cho tới khi nàng nhận được điện thoại của chú thì mới chủ động ra ngoài nói cho bọn ka biết là chú không có chuyện gì.

Bùi Đông Lai trầm mặc không nói.

- Chú biết không, Đông Lai? Khi đó có thể do quá kích động, quá hưng phấn mà nàng quên sửa soạn trước khi ra ngoài, nên khi bọn ka nhìn thấy thì không chỉ đôi mắt thâm quầng mà vành mắt còn đỏ ngầu, đầy nước mắt...

Ngô Vũ Trạch nói xong không nhận được liếc Đông Lai một cái rồi nói tiếp:

- Hắn là Hạ mỹ nữ cả đêm không ngủ, hơn nữa là còn khóc cả đêm.

Không trả lời

Dưới ánh đèn, Bùi Đông sưng sờ ngay tại chỗ, trong đầu không khỏi nhớ tới thân ảnh Hạ Y Na. Một thứ gì trong lòng hắn bỗng nhiên nhúc nhích.

Rồi rơi xuống.

Rất nhẹ.

codon.tra

216. Chương 216 : Khiêu Khích.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 216 : Khiêu Khích.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Thời gian như thoi đưa, trong nháy mắt đã kết thúc mấy ngày nghỉ quốc khánh.

Ngày đầu tiên đi học sau quốc khánh, Bùi Đông Lai vẫn giống như thường ngày. Vào lúc trời còn chưa sáng thì hắn đã rời giường, một mình đi ra rừng cây ở sau trường để tiến hành luyện công buổi sáng.

Một trận chiến ở Hàng Hồ, Bùi Đông Lai chẳng những đưa phụ tử Phương gia đi uống cf với Diêm Vương hơn nữa hắn lại đột phá tới cảnh giới Âm Kính.

Tuy rằng hôm nay hắn đã tiến vào cảnh giới Âm Kính nhưng mà bởi vì năng lực tiên thiên cùng tố chất của thân thể hắn biến thái tuy rằng sẽ không thể khiêu chiến với người có cảnh giới cao hơn nhưng cũng không sợ cao thủ chưa đạt tới cảnh giới Âm Kính.

- Xem ra luyện tập bình thường không thể khiến cảnh giới của mình tăng lên, chỉ có thể duy trì được thân thể ở trạng thái tốt nhất mà thôi.

Sau khi chấm dứt đợt luyện công buổi sáng, Bùi Đông Lai trên đường quay về ktx, suy nghĩ:

- Hiện giờ nếu muốn thực lực tăng lên thì chỉ có một cuộc sinh tử chiến giống như ở Hàng Hồ mà thôi.

Nghĩ đến đây Bùi Đông Lai âm thầm quyết định, chờ sau khi đến lúc nghỉ đông hắn sẽ liên lạc với Jason, thông qua con đường của Jason để tới luyện bản thân, sớm ngày đạt cảnh giới Âm Kính đại thành.

Sau khi Bùi Đông Lai trở về ktx thì chỉ có một mình Trang Bích Phàm đang ngủ còn 2 người Ngô Vũ Trạch và Cổ Văn Cảnh lại không thấy bóng dáng.

- Kháo, Đông Lai, mới sáng sớm mà chú đã luyện công rồi à?

Ngay tại khi Bùi Đông Lai đang nghỉ hoặc thì cửa phòng bị đẩy ra, Ngô Vũ Trạch cùng Cổ Văn Cảnh đầu đầy mồ hôi tiến vào, trong đó Ngô Vũ Trạch nhin không được mà hỏi:

- Ka ở trong sân trường cả nửa ngày cũng không tìm được bóng dáng của chú.

- Woa, Vũ Trạch, chú cũng bắt đầu dậy sớm luyện công ư?

Thấy Ngô Vũ Trạch dậy sớm như thế thì Bùi Đông Lai có chút ít kinh ngạc.

Ngô Vũ Trạch bĩu môi:

- Cất, bản thân khi còn ở trung học chính là đội trưởng đội bóng rổ, từng dẫn dắt đội trung học giành quán quân ở Hàng Hồ.

- Không nghĩ tới quá khứ của chú lại ngu đến thế.

Bùi Đông Lai cười nói:

- Không phải hôm nay chú dậy sớm tập luyện chính vì trận bóng rổ sắp được diễn ra ?

- Danh hiệu này chỉ mới là bước đầu, ka muốn tham gia giải bóng rổ toàn quốc.

Về mặt Ngô Vũ Trạch thề son thề sắt nói.

Thấy vẻ kiên quyết trên mặt Ngô Vũ Trạch thì Bùi Đông Lai không khỏi cảm thán, sức mạnh của tềnh yêu quả thật là cường đại a.

- Đông lai, gia gia của ka có nói chú hãy đi tới phòng của người để nói chuyện một chút.

Sau đó, coi như lúc Ngô Vũ Trạch đi rửa mặt thì đột nhiên Cổ Văn Cảnh tới gần Bùi Đông Lai , nói.

Cổ hiệu trưởng tìm ta?

Bùi Đông Lai hơi kinh hãi, nhin không được hỏi:

- Chú biết hiệu trưởng tìm ka có chuyện gì không?

- Chụu.

Cổ Văn Cảnh lắc đầu.

Nghe Cổ Văn Cảnh nói thế, Bùi Đông Lai cũng không hỏi nữa, hắn liền nhanh chóng tắm rửa, thay đồ rồi vội tới phòng đối diện với ktx.

Bởi vì thành tích thi vào ĐH ngu bài của Bùi Đông Lai hơn nữa hắn được Mộ Khuynh Nhan cảm ơn cho nên tuy rằng hắn không được coi là nhân vật phong vân ở ĐH Đông Hải nhưng cũng có chút danh tiếng. Dọc theo đường đi, hắn hấp dẫn không ít ánh mắt.

Văn phòng Cổ Bồi Nguyên nằm ở tầng cao nhất.

Ngay khi Bùi Đông Lai vừa đến cửa phòng thì phó hiệu trưởng cùng với thầy giám hiệu đang báo cáo công tác với Cổ Bồi Nguyên .

- Tốt lắm, mọi chuyện cụ thể để nghiên cứu sau.

Mất thấy Bùi Đông Lai xuất hiện trong phòng học, Cổ Bồi Nguyên liền chấm dứt nói chuyện với phó hiệu trưởng và thầy giám hiệu.

Nghe được Cổ Bồi Nguyên nói vậy thì 2 người liền ngạc nhiên, bất quá cũng không hỏi nữa mà là gật đầu đồng ý.

- Chu hiệu trưởng.

Thấy 2 người bước ra khỏi phòng, Bùi Đông Lai liền khom người chào hỏi.

- Tốt.

Chu hiệu trưởng cười cười, trong lòng lập tức thoải mái. Hắn ngầm nghe được Cổ Bồi Nguyên cố ý thu Bùi Đông Lai làm đệ tử, Cổ Bồi Nguyên kết thúc cuộc nói chuyện với hắn hơn phân nửa là vì Bùi Đông Lai đến.

- Đông Lai, vào đi.

Thấy Chu hiệu trưởng rời đi, Cổ Bồi Nguyên liền tháo cặp kính xuống, hướng Bùi Đông Lai vẫy vẫy tay.

Bùi Đông Lai gật đầu, lập tức đi vào phòng, đến trước bàn làm việc của Cổ Bồi Nguyên thì hắn lễ phép hỏi:

- Hiệu trưởng, Văn Cảnh nói người tìm cháu.

Nói xong, Bùi Đông Lai liền cảm thấy có chút nghi hoặc.

Trước khi đến, hắn từng hoài nghi Cổ Bồi Nguyên đã biết tin tức ở Hàng Hồ cuối cùng là hắn phải nhận suy nghĩ này.

Dù sao, trong thời gian ngắn mình cũng không bại lộ, không để cho Trần Anh khó xử. mặc dù Bùi Đông Lai là đạo diễn ở Hàng Hồ tuy nhiên lại không có ai biết, ngược lại có thể nói là che dấu một cách hoàn hảo, hắn cảm thấy Cổ Bồi Nguyên không thể biết tin tức này mới đúng.

- Đông Lai, gần đây ở quốc nội tăng vọt một số giả thuyết kinh tế học. Mặt trên có hứng thú với việc này, có người ủy thác ta lấy ra một phần mô hình của giả thuyết kinh tế này, cháu có hứng thú không?

Lời nói của Cổ Bồi Nguyên đã làm Bùi Đông Lai an tâm nhưng mà hắn có chút ngạc nhiên. Hắn mới học Kinh Tế học chưa tới một tháng, Cổ Bồi Nguyên lại đem việc khó này quảng cho hắn.

- Như thế nào? Không dám nhận hay là không thể làm?

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Cổ Bồi Nguyên liền hỏi.

- Có chút không dám.

Bùi Đông Lai cười khổ nói:

- Cháu đối với Kinh Tế học cũng chưa hiểu biết hết, sự kiện này cháu giống như là người múa đại đao trước mặt Quan Công, không biết lượng sức mình.

- Không sao, coi như thử nghiệm một chút.

Cổ Bồi Nguyên cười cười:

- Ta cho cháu chuẩn bị một ít tư liệu, mặt khác nếu có việc gì không hiểu thì cứ tới gặp ta.

Dường như là nhận ra dụng tâm của Cổ Bồi Nguyên , Bùi Đông Lai trầm ngâm một chút, nói :

- Vậy để cháu thử xem đi.

- Tốt, trở về hãy tới nhà ta để lấy tư liệu.

Cổ Bồi Nguyên thấy Bùi Đông Lai đáp ứng thì nụ cười càng thêm sáng lạn:

- Trước cuối năm hãy giao cho ta.

- Dạ.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, cảm kích nhìn Cổ Bồi Nguyên:

- Cảm ơn hiệu trưởng.

- Không cần nói cảm ơn, ta chờ cháu cho ta một cái bất ngờ.

Cổ Bồi Nguyên cười khoát tay áo, lộ ra vài phần chờ mong.

Thấy được vẻ chờ mong của Cổ Bồi Nguyên thì Bùi Đông Lai âm thầm quyết định, bất kể như thế nào thì hẳn cũng phải hoàn thành tốt việc này, hẳn không muốn phụ sự kỳ vọng của Cổ Bồi Nguyên.

Sau đó, Cổ Bồi Nguyên và Bùi Đông Lai nói chuyện phiếm vài câu, hỏi cuộc sống học tập gần đây của Bùi Đông Lai ra sao? Bùi Đông Lai liền nói dối cho qua chuyện.

Mấy phút sau, Bùi Đông Lai liền cáo từ đi đến Giáo Học lâu.

Cùng lúc đó.

Hạ Y Na mang theo Tăng Khả Tâm, Dương Tình đứng đợi ở trước Giáo Học Lâu.

Mất thấy 3 người Ngô Vũ Trạch , Trang Bích Phàm , Cổ Văn Cảnh đi tới. Bởi vì không thấy Bùi Đông Lai nên Hạ Y Na có chút nghi hoặc, thấy Ngô Vũ Trạch đến gần thì liền hỏi:

- Ngô Vũ Trạch , Lệ Na không phải là đã dọn sách vở ra ngoài ở rồi sao, vì sao cậu lại không ở cùng cậu ấy?

- Tớ cùng nàng ta đã ct rồi.

Tuy rằng Ngô Vũ Trạch không biết chuyện Quách Lệ Na dọn ra ngoài ở, bất quá nghe được Hạ Y Na hỏi như vậy thì hẳn cũng không giấu việc mình đã chia tay với Quách Lệ Na .

Chia tay rồi?

Chuyện chia tay giữa Ngô Vũ Trạch và Quách Lệ Na trừ Bùi Đông Lai ra thì không một ai biết, giờ phút này nghe Ngô Vũ Trạch nói như vậy thì tất cả mọi người đều sững sốt.

- Vì sao... 2 người lại chia tay?

Về mặt Hạ Y Na có chút nghi ngờ hỏi.

- Hai bên cảm thấy không thích hợp cho nên chia tay thôi.

- Vũ Trạch, chút nữa ta sẽ hỏi Lệ Na, nếu cậu bỏ nàng thì ta sẽ không để cậu ăn ngon ngủ yên đâu.

Nghe được Ngô Vũ Trạch nói chia tay với Quách Lệ Na thì Hạ Y Na tức giận liếc nhìn Ngô Vũ Trạch một cái.

Ngô Vũ Trạch cười cười, không có giải thích.

Bởi vì hẳn biết, cho dù Hạ Y Na có hỏi Quách Lệ Na thì Quách Lệ Na cũng không nói rõ mọi chuyện.

Hiểu được điều này, Ngô Vũ Trạch cũng có chút tò mò vì sao đang yên đang lành thế này Quách Lệ Na lại dọn ra ngoài ở?

- Wey, đây không phải là Hạ mỹ nữ sao?

Lúc này đột nhiên truyền đến một giọng nói.

Giọng nói vừa vang lên, đám người Hạ Y Na , Ngô Vũ Trạch liền quay đầu lại.

Ngay sau đó.

Bọn họ thấy được 4 nam 1 nữ đang bước đến.

Đi ở phía trước là một nam sinh cao lớn, vẻ mặt anh tuấn, cách ăn mặc cũng bắt mắt.

Hắn không phải là người nào khác, chính là kẻ ngày đầu tiên vào trường Hạ Y Na đã cự tuyệt hắn. Hà Hoa. Mở miệng chính là một tên thanh niên bên cạnh Hà Hoa, thanh niên này có đầu tóc húi cua, dáng người khô ngô, bộ dạng phong đăng. Ngoài ra còn có 2 gã nam sinh khác cũng chắc là hoàn khổ giống Hà Hoa.

Mà nữ sinh duy nhất thì cao ráo, vẻ mặt không tầm thường, cách ăn mặc lại khêu gợi.

Cô gái tên là Sở Sở, học ở khoa Anh Ngữ, cũng được chọn là hoa hậu giảng đường nhưng cuối cùng lại bại bởi Hạ Y Na .

Có lẽ là do bạn trai của mình Hà Hoa từng bị Hạ Y Na cự tuyệt cũng có lẽ là do Hạ Y Na lấn át mình cho nên Lăng Sở Sở chẳng những kéo lấy cánh tay của Hà Hoa hơn nữa lại thân mật, trên mặt mang theo vài phần địch ý nhìn Hạ Y Na .

- Tỷ biết người sao?

Hạ Y Na nhìn lướt qua mấy người Hà Hoa, cuối cùng ánh mắt nhìn vào tên mở miệng.

- Lấy thân phận của Hạ mỹ nữ tự nhiên sẽ không nhận ra ta.

Thanh niên kia mỉm cười:

- Bất quá vị Ngô Vũ Trạch đồng học này lại biết ta, hơn nữa còn có Quách Lệ Na bạn cùng phòng của cô nữa.

Ân?

Nghe được thanh niên kia nói như vậy thì mấy người Hạ Y Na liền nhìn vào Ngô Vũ Trạch , giống như đang hỏi Ngô Vũ Trạch : “ Người này là ai?”

- Cậu là..?

Tuy rằng Ngô Vũ Trạch biết được chuyện tình của Quách Lệ Na và Ngưu Hải Đào nhưng hắn cũng không đi điều tra Ngưu Hải Đào, thậm chí ngay cả Ngưu Hải Đào hắn cũng chưa từng thấy qua. Lúc này nghe thanh niên kia nói như vậy thì Ngô Vũ Trạch liền cảm thấy có thể thanh niên này chính là Ngưu Hải Đào, nhưng mà lại không dám khẳng định.

- Công phu trên giường của Quách Lệ Na , bạn gái mày rất tuyệt.

Thanh niên kia nhìn Ngô Vũ Trạch rồi nở ra nụ cười tà ác , ý tứ khiêu khích mười phần.

codon.tra

217. Chương 217 : Đồ Sứ Và Mái Ngói.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 217 : Đồ sứ và mái ngói.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

- Công phu trên giường của Quách Lệ Na , bạn gái mày rất tuyệt.

Lời nói của tên thanh niên làm cho đám người Hạ Y Na sững sờ ngay tại chỗ.

”Ha ha. . .”

Thấy đám người Hạ Y Na cả kinh thì tên thanh niên cùng với đám người mở miệng cười ha ha...

Bên tai vang lên những lời của tên thanh niên này, đôi mắt thấy đám người Hà Hoa cười như vậy thì khuôn mặt của Ngô Vũ Trạch hơi nhú lại.

Mặc dù hẳn biết sau khi mình và Quách Lệ Na chia tay, Quách Lệ Na hơn phân nửa sẽ đi tìm Ngưu Hải Đào nhưng không ngờ lại nhanh đến như vậy.

Hắn càng không nghĩ, Ngưu Hải Đào sẽ dùng phương thức tàn khốc này để trêu đùa Quách Lệ Na, hơn nữa còn lấy việc này làm tự hào, còn đem đến vũ nhục mình.

- Ta và cô ấy đã chia tay, cho nên mày cùng với cô ấy lên giường cũng không có quan hệ gì đến tao.

Mặc dù trong lòng Ngô Vũ Trạch có chút tức giận bất quá hẳn lại không phát tác, chỉ lẳng lẳng nhìn Ngưu Hải Đào.

- Không phải là cho mày đeo nón xanh nha, còn về bạn gái mà mày cũng không dám nhận sao?

Ngưu Hải Đào cười cười, dường như hẳn không tin những lời của Ngô Vũ Trạch nói.

Ngưu Hải Đào vừa nói xong, không đợi Ngô Vũ Trạch mở miệng, Hà Hoa đã nói:

- Hải Đào tuy chú nói hẳn rất thích đội nón xanh nhưng mà dù sao thì bị đồng học này cũng là bạn của Hạ mỹ nữ, chúng ta ít nhất cũng phải để Hạ mỹ nữ có thể diện chữ, có đúng không?

- Ủh, Hoa ca nói đúng a.

Ngưu Hải Đào phối hợp nói:

- Vị bạn học này, tôi xin rút lại lời nói lúc nãy.

Đối mặt với lời châm chọc của Hà Hoa thì Ngô Vũ Trạch cũng không có phản kích, hẳn có chút nuối tiếc, lúc trước hẳn còn nghi ngờ vì sao Quách Lệ Na lại dọn ra ngoài. Hiện giờ xem hành động của Ngưu Hải Đào thì chắc hẳn Quách Lệ Na đã bị Ngưu Hải Đào quần cho tơi tả. Quách Lệ Na sợ mất mặt với đám người Hạ Y Na cho nên đành phải dọn ra ngoài ở.

Bởi vì Ngô Vũ Trạch sớm đã biết Quách Lệ Na tò te hú hí với ngh hơn nữa Quách Lệ Na lại muốn chia tay, cho nên đối với việc này hẳn cũng mất mớ mắt nhắm. Mà một bên Hạ Y Na lại không biết điểm này, nàng giống như một con sư tử phẫn nộ, lớn tiếng:

- Đồ khốn, mày đã làm gì với Lệ Na?

- Hạ mỹ nữ, ta coi Hoa ca đã nể mặt cô nên ta mới thôi, vậy mà bây giờ cô còn lớn tiếng sao?

Đối mặt với cơn tức giận của Hạ Y Na, Ngưu Hải Đào cũng không sợ hãi, hẳn cười lạnh:

- Ta cần phải nhắc lại cho cô biết, tạm thời không đề cập đến vị bạn học bên cạnh cô đây. Còn Quách Lệ Na chủ nhân của việc này cũng không có mặt mũi để đối diện với việc này a.

- Mày cần bản là nói vậy, Lệ Na làm sao có thể cùng với loại người như mày lên giường được?

Hạ Y Na nghiêng răng nghiêng lợi nói, tuy rằng nàng biết Quách Lệ Na là loại người ham phú phụ bản nhưng nàng không tin Quách Lệ Na sẽ cùng tên cặn bã Ngưu Hải Đào này lên giường.

- Hắc, Hạ Y Na, không là không thể nào, nói cho cô biết, là nàng chủ động nói lên giường với ta đó, biết không?

Ngưu Hải Đào cười lạnh một tiếng.

”Tê ~ ”

Nghe Ngưu Hải Đào nói vậy, sắc mặt Hạ Y Na trở nên trắng bệch, không nói lời nào trực tiếp hít một hơi thật sâu.

- Hải Đào, anh đấu võ mồm với nàng chỉ lãng phí thời gian mà thôi, chẳng lẽ anh không biết câu thành ngữ “Thông đồng làm vậy” sao?

Mắt thấy Hạ Y Na tức giận, trong lòng Lăng Sở Sở liền cảm thấy vui sướng, nàng công kích tiếp:

- Chỉ là các nàng biểu diễn ra mà thôi.

- A, đúng, đúng, Lăng tỹ nói có lý.

Ngưu Hải Đào cười một tiếng, nói:

- Tốt lắm, Hạ Y Na , ta cũng lười nói với cô, nếu cô không tin thì cứ đi hỏi Quách Lệ Na đi.

Nói xong, Ngưu Hải Đào chuẩn bị rời đi.

- Mày đứng lại đó cho tao.

Hạ Y Na tức giận đến hét lớn một tiếng.

- Hạ Y Na , chẳng lẽ cô muốn ta lấy điện thoại quay lại những cảnh tươi đẹp ấy thì cô mới tin sao?

Ngưu Hải Đào dừng bước, âm trầm cười.

Cảnh tươi đẹp?

Nghe mấy chữ này, biểu tình Hạ Y Na liền đờ ra mà Tăng Khả Tâm , Dương Tĩnh 2 người lại cả kinh. Một người vốn trầm mặc như Trang Bích Phàm và Cổ Văn Cảnh vốn định bước lên, nhưng nghe Ngưu Hải Đào nói mấy từ này thì cả 2 liền dừng bước.

Thậm chí ngay cả Ngô Vũ Trạch cũng sững sờ ngay tại chỗ.

- Hạ Y Na , cô cũng giống tên kia cũng chỉ là một con mọt sách tự cho mình là biết hết mọi chuyện.

Thấy Hạ Y Na bị dọa đến mức không dám lên tiếng, Ngưu Hải Đào liền cười lạnh, thuận tiện châm chọc chuyện của Bùi Đông Lai và Hạ Y Na .

Đối với hắn mà nói, dù dõ Quách Lệ Na lên giường, quát Quách Lệ Na là một nguyên nhân, chủ yếu hơn là hắn muốn mượn chuyện này để báo thù Hạ Y Na , trút cơn giận cho Hà Hoa .

- Mày....

Lại nghe Ngưu Hải Đào nói thế, Hạ Y Na tức giận đến run người, nàng vươn tay chỉ vào Ngưu Hải Đào gần từng chữ:

- Mày hãy nghe cho kỹ, nếu những lời mày nói là giả thì tao sẽ không tha cho mày đâu.

- Muốn biết thật hay giả thì cứ hỏi Quách Lệ Na .

Lúc này đây, không đợi Ngưu Hải Đào mở miệng, Hà Hoa khinh thường nói:

- Huống chi nếu đó là giả thì sao? Chớ quên, nơi này là Đông Hải không phải là Tây Nam, còn nữa, năm sau không phải ông ngoại của cô của lui xuống sao? Đến lúc đó, trừ ở biên cảnh ra thì Hạ gia các cô còn làm được rắm gì nữa?

- Chúng ta đi.

Hạ Y Na nghe vậy thì nắm chặt 2 tay, nghiến răng trừng mắt Hà Hoa , hận không thể nện vào mặt Hà Hoa 2 quyền. Nhưng mà lý trí nói cho nàng biết không thể làm như vậy.

- Chúng ta đi.

Mắt thấy đã đả kích được Hạ Y Na , Hà Hoa dường như cũng mất đi hứng thú, hắn vung tay áo lên tiêu sái rời đi.

- Hiện giờ tớ sẽ gọi điện cho Lệ Na, tớ không tin ánh mắt của Lệ Na sẽ kém như vậy.

Nhìn bóng lưng đám người Hà Hoa rời đi, Hạ Y Na tức giận lấy điện thoại ra, định bấm số của Quách Lệ Na .

- Hạ Y Na , không cần.

Ngô Vũ Trạch thấy thế, vội vàng ngăn cản.

- Ngô Vũ Trạch , cậu....

Vẻ mặt Hạ Y Na mờ mịt, sao đó dường như hiểu được điều gì, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Không riêng Hạ Y Na, Cổ Văn Cảnh, Trang Bích Phàm, Tăng Khả Tâm, Dương Tình . 4 người nhìn thấy hành động của Ngô Vũ Trạch thì sắc mặt liền phức tạp.

- Lời hắn nói là thật.

Ngô Vũ Trạch thở dài nói.

“ Bộp...”

Ngay cả Hạ Y Na cũng đoán được điểm này, nhưng mà chính tai nghe Ngô Vũ Trạch nói vậy thì tất cả mọi người đều cả kinh.

- Rốt cuộc là sao?

Hạ Y Na hỏi.

Ngô Vũ Trạch cũng không giấu diếm điều gì, nói:

- Từ sau khi huấn luyện quân sự xong, Quách Lệ Na đã bắt đầu đi lại với nam sinh tên là Ngưu Hải Đào đó.

Nghe được Ngô Vũ Trạch nói thế, đám người Hạ Y Na liền trầm mặc.

Tuy rằng bọn họ bất mãn với hành vi cầm thú của Ngưu Hải Đào nhưng mà bất mãn thì bất mãn, bọn họ cũng biết tất cả chuyện này là do Quách Lệ Na gây ra.

Dù sao, nếu Quách Lệ Na không chủ động hoặc là không nói muốn thì cho dù có thêm đến mấy Ngưu Hải Đào cũng sẽ không thực hiện được.

Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Sau đó, vẻ mặt của cả đám liền trở nên khó coi, đi vào Giáo Học Lâu.

Sau khi ra khỏi phòng cbn thì Bùi Đông Lai trực tiếp đi tới Giáo Học Lâu, ở trước phòng học thì gặp đoàn người Ngô Vũ Trạch .

Thấy sắc mặt Hạ Y Na khó coi thì lý trí nói cho Bùi Đông Lai biết, Hạ Y Na đã gặp chuyện gì.

Bởi vì Hạ Y Na là một cô gái thẳng tính, nàng không bao giờ che giấu tâm tình của mình.

Mà khi Bùi Đông Lai thấy được sắc mặt của đám người Ngô Vũ Trạch cũng khó coi thì hắn lại càng thêm khẳng định, đồng thời mơ hồ đoán được nguyên nhân.

- Vũ Trạch, có phải là Hạ Y Na đã biết chuyện của Quách Lệ Na ?

Chờ sau khi Ngô Vũ Trạch ngồi bên cạnh thì Bùi Đông Lai hạ giọng hỏi.

- Ừh.

Ngô Vũ Trạch gật gật đầu, ngữ khí mang theo vài phần chua xót:

- Sau khi Quách Lệ Na chia tay với ka xong thì nàng đi tìm Ngưu Hải Đào , kết quả là bị hắn làm cho mang ba lô ngược. Hơn nữa tên gia hỏa kia cùng với tên Hà Hoa có quen biết với nhau, có lẽ là muốn trả thù việc lúc trước Hạ Y Na cự tuyệt Hà Hoa cho nên bọn chúng đã đem chuyện này khoe trước mặt chúng ta.

Nghe được Ngô Vũ Trạch nói thế thì Bùi Đông Lai có thể hiểu được tâm tình của Hạ Y Na lúc này, hắn không nhịn được mà nhìn thoáng qua Hạ Y Na , sau đó thở dài, cũng không nói gì thêm.

Bởi vì hắn biết, chuyện này hắn không thể giúp Hạ Y Na nguôi giận, càng không thể giúp Quách Lệ Na giáo huấn tên Ngưu Hải Đào kia.

Chỉ có thể trách Quách Lệ Na , chính mình không nhìn được.

Lúc này, Ngưu Hải Đào đi theo Hà Hoa vào Giáo Học Lâu của khóa máy tính, hần chủ động:

- Hoa ca, ta nghe nói Liễu Nguyệt kia đã gặp bị kịch, chỉ cần nàng gặp bị kịch thì tên một sách Bùi Đông Lai kia sẽ cũng bị tai ương. Nếu không, chúng ta... đi tìm hần để xả giận?

- Không cần.

Về mặt Hà Hoa khinh miệt cười:

- Hạ Y Na thích tên tiểu tử đó nhưng mà chú cho rằng tên tiểu tử kia có dũng khí ở chung một chỗ với Hạ Y Na không?

Ngưu Hải Đào cái hiểu cái không.

- Hải Đào, chú phải nhớ kỹ, chúng ta là đồ sứ mà tên một sách kia chỉ là mái ngói mà thôi.

Hà Hoa nhẹ nhàng cười:

- Thân là đồ sứ chúng ta tại sao lại chủ động đụng vào mái ngói đây? Ta sẽ cho Hạ Y Na biết, mái ngói cuối cùng là mái ngói, cho dù có cố gắng đi chẳng nữa thì cũng không thể nào trở thành đồ sứ.

codon.traí

218. Chương 218 : Đạp Lên Mặt Mũi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 218 : Đạp lên mặt mũi.

Dịch giả: Tùng

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Khi nữ nhân có thai với một nam nhân, thường thường nữ nhân sẽ trở thành đồ chơi của nam nhân kia.

Đây là lời của Ngô Vũ Trạch nói Quách Lệ Na khi hai người chia tay.

Bởi vì không tin lời nói của Ngô Vũ Trạch, cho nên khi chia tay Ngô Vũ Trạch, ban đêm Quách Lệ Na liền đi tìm Ngưu Hải Đào, kết quả cuối cùng giống như lời nói của Ngô Vũ Trạch, liền bị Ngưu Hải Đào biến thành đồ chơi.

Có lẽ bị Ngưu Hải Đào đả kích không nhẹ, có lẽ không biết đối mặt như thế nào với Hạ Y Na, nên suốt ba ngày Quách Lệ Na không lộ diện.

Tuy rằng Hạ Y Na đối với việc gây tội của Quách Lệ Na tức giận không nhẹ, nhưng nhớ lại tình cảm ngày xưa, nên gọi điện thoại cho Quách Lệ Na, ở trong điện thoại Quách Lệ Na nói lời xin lỗi với Hạ Y Na, đồng thời nói muốn đi ra ngoài giải sầu.

Bởi vì Quách Lệ Na giải thích, cơn giận trong lòng Hạ Y Na giảm bớt vài phần, nụ cười lại xuất hiện trên khuôn mặt của nàng, nàng lại biến thành đóa hoa đầy sức sống.

- Bùi Đông Lai, cậu biết chơi bóng rổ sao?

Hôm nay, giữa giờ nghỉ ngơi tiết thứ nhất, Hạ Y Na chủ động đi đến bên cạnh Bùi Đông Lai hỏi.

- Làm sao vậy?

Đông Lai vốn đang ôn tập lại bài giảng khi này của thầy giáo, ngạc nhiên nghe được lời nói của Hạ Y Na, theo bản năng hỏi.

- Là thế này, trường học mới quyết định tổ chức cuộc thi tranh tài bóng rổ, mà tớ lại là đội trưởng đội cổ động viên, sinh viên năm nhất Ngô Vũ Trạch cùng Cổ Văn Cảnh đều báo danh tham gia trận đấu.

Mặc dù là ngày đó 2 người chút nữa XXX với nhau, nhưng mà dường như Hạ Y Na đã quên việc đó, cũng không có nhăn nhó nhí nhố trước mặt Bùi Đông Lai, mà là vẫn tươi cười:

- Nếu cậu biết chơi bóng thì cũng gia nhập vào đội bóng rổ đi?

Ba ngày trước, Cổ Bồi Nguyên đem một ít tư liệu về mô hình kinh tế giao cho Bùi Đông Lai.

Trong thời gian ba ngày qua, Bùi Đông Lai ngoại trừ buổi sáng dành thời gian luyện công, luyện quyền, ban ngày đi học, thời gian còn lại dành hết tâm trí vào đồng tư liệu kia, không có thời gian để ý đến chuyện khác.

Ở dưới tình hình này, đối mặt với lời mời của Hạ Y Na, Bùi Đông Lai do dự một chút, nói:

- Tôi sẽ không tham gia.

- Tại sao?

Đôi lông mày Hạ Y Na khẽ nhíu lại, cái miệng nhỏ nhắn khiêu gợi nói:

- Mấy người chúng tôi đều tham gia, chẳng lẽ cậu muốn đứng ngoài, như vậy thật mất đoàn kết tập thể.

- Ngô...

Bị Hạ Y Na nói như thế, Bùi Đông Lai không khỏi cảm thấy xấu hổ, tuy rằng xấu hổ nhưng cảm thấy lấy lý do đang nghiên cứu mô hình kinh tế làm lý do cự tuyệt thì không tốt lắm, đành phải nói dối:

- Tôi chỉ chơi bóng rổ vài lần, trình độ bóng rổ vẫn còn kém lắm.

- Được rồi.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy, Hạ Y Na do dự một chút, không cưỡng cầu Bùi Đông Lai nữa, dù sao nàng cũng biết nếu muốn gia nhập đội bóng rổ, kỹ thuật quá kém nhất định là không đạt.

Thấy Hạ Y Na không nói vậy, Bùi Đông Lai âm thầm thở ra.

- Tuy rằng cậu không gia nhập đội bóng rổ, nhưng cũng không thể không có mặt, như vậy đi, khi trận đấu bắt đầu, cậu nhất định phải có mặt để cổ vũ đám người Vũ Trạch .

Hạ Y Na suy nghĩ, mở miệng lần nữa, cố gắng thông qua trận bóng rổ này để tiếp xúc Bùi Đông Lai nhiều hơn.

Bùi Đông Lai gật đầu cười khổ nói:

- Được rồi.

Không thể không nói, thân là nữ nhi của Hạ Hà, Hạ Y Na có phần làm những cô gái hâm mộ, ghen tị về xinh đẹp cùng tiền tài, ngoài ra ít nhiều nàng cũng kế thừa một ít ưu điểm của Hạ Hà.

Sáng sớm, Hạ Y Na đem tất cả nữ sinh khoa kinh tế năm nhất kéo vào đội cổ động viên.

Nói chung, ở thời học sinh tham gia phong trào thể dục thể thao, một mặt là yêu thích, còn nữa là hi vọng có thể bày ra ưu điểm, để có thể hấp dẫn kẻ khác giới, thỏa mãn hư vinh trong lòng.

Bởi vì Hạ Y Na đem tất cả nữ sinh học khoa kinh tế vào hết đội cổ động viên, tất cả nam sinh học khoa Kinh Tế , đều rối rít muốn ngay lập tức tham gia vào trận đấu bóng rổ.

Rơi vào đường cùng, thân là đội trưởng đội cổ động viên khoa Kinh Tế , Hạ Y Na trù trừ cầu ý kiến của Ngô Vũ Trạch, quyết định sau buổi chiều ở sân bóng rổ tiến hành chọn lựa thành viên.

Buổi chiều tiết thứ nhất kết thúc, Bùi Đông Lai cũng không theo Ngô Vũ Trạch cùng Cổ Văn Cảnh đi tham gia tuyển chọn, mà là một mình trở lại ktx, giống như ba ngày trước, chăm chú xem tư liệu hôm trước Cổ Bồi Nguyên đưa.

“ Reng... Reng”

Không biết qua bao lâu, điện thoại để trên mặt bàn rung lên.

Cầm lấy di động, Bùi Đông Lai giống như ngày thường, nhìn vào điện thoại thấy hình ảnh chụp của Tần Đông Tuyết hiện lên, liếc mắt một cái, sau đó mới bắt máy..

- Lão bản thân ái, cậu vung tay thật thoải mái a, cậu quả thực chẳng quan tâm.

Điện thoại chuyển đến, trong ống nghe truyền thanh âm của Quý Hồng:

- Chẳng lẽ cậu không sợ tôi đem công lao cực khổ ngài kiếm được nuốt sạch hết sao?

- Nghi ngờ người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người.

Bùi Đông Lai cười nói:

- Cô đã nguyện ý giúp tôi làm việc, tôi tự nhiên yên tâm.

- Vô sỉ!

Đầu bên kia điện thoại, Quý Hồng vừa mới chấm dứt một cuộc đàm phán tức giận mắng một câu, sau đó nói:

- Tôi đã dựa theo phân phó của cậu, đem sự tình ở Hàng Hồ xử lý xong. Hiện giờ, thế lực ngầm của Phương Chấn Lưu do Phương Hồng Cương xử lý, tập đoàn Bảo Hồ vẫn do CEO Thái Kinh phụ trách, ngoài ra, Ngô Sinh cũng nhậm chức phụ trách tập đoàn Vân Đạt.

- Cực khổ cho cô rồi.

Nghe được Quý Hồng hồi báo, Bùi Đông Lai không khỏi âm thầm cảm thán Quý Hồng có thể ở trong thời gian ngắn làm được tất cả chuyện này, năng lực tuyệt không thể nghi ngờ.

- Nguyên bản tôi cho rằng bởi vì muốn chiếu cố bằng hữu của cậu mà để cho Ngô Sinh tiếp quản tập đoàn Vân Đạt là một quyết định sai lầm, nhưng nhìn tình hình mấy ngày qua, xem ra ánh mắt của cậu rất tốt, tuy rằng địa vị của Ngô Sinh ở thương giới Hàng Hồ không cao, nhưng những chuyện ở tập đoàn Vân Đạt hẳn xử lý rất gọn gàng.

Lúc này, Quý Hồng không trêu chọc Bùi Đông Lai nữa, mà mang theo vài phần hưng phấn nói :

- Hơn nữa tôi tiếp xúc với hắn hai lần, phát hiện ra năng lực của hắn không chỉ như vậy. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, có hắn xử lý tập đoàn Vân Đạt, tập đoàn Vân Đạt chắc chắn sẽ trở thành một cây hái ra tiền.

- Vậy là tốt rồi.

Nguyên bản Bùi Đông Lai cũng hơi lo lắng đến năng lực của Ngô Sinh, hiện giờ nghe Quý Hồng nói như thế cũng nhẹ nhàng thở ra, về phần Quý Hồng nói nửa câu sau, hắn cũng đồng ý.

Phải biết rằng, ngân hàng là một trong những thứ kiếm tiền nhiều nhất, nhưng mà lợi nhuận của đám cho vay nặng lãi lại vượt xa ngân hàng.

Tập đoàn Vân Đạt hiện hữu ở thị trường, chỉ cần xử lý cẩn thận, dùng để hái ra tiền cũng không quá khoa trương.

- Lão bản thân ái, hiện nay Hàng Hồ đã ổn định lại, kế tiếp chuyện thống nhất giữa tôi cùng băng nhân mỹ nữ Liễu Nguyệt này thì xử lý ra sao?

Quý Hồng gian nan nói:

- Trong mắt của tôi, muốn cho Đông Nguyệt bang cùng Mãnh Hồ bang, tập đoàn Thiên Tường cùng tập đoàn Hồng Hải hoàn toàn hợp nhất lại, có thể nói là khó hơn so với chuyện tiếp nhận Phương gia.

- Kế hoạch cụ thể thế nào cô tự mình dàn xếp.

Bùi Đông Lai không chịu trách nhiệm, nói:

- Yêu cầu của tôi chỉ có một, không cần bại lộ sự tồn tại của tôi.

- Lão bản thân ái, những chuyện này cậu lại đẩy sang hết cho tôi a?

Quý Hồng hừ lạnh một tiếng, sau đó lại nói:

- Kế hoạch của tôi không thành vấn đề, bất quá bằng nhân mỹ nữ Liễu Nguyệt phối hợp vô điều kiện.
- Không thành vấn đề.

Bùi Đông Lai trả lời rất kiên quyết.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đáp ứng, Quý hồng nghi ngờ hỏi:

- Tôi thật tò mò, cậu vì cái gì không muốn bại lộ?
- Cô cũng biết, quan hệ của tôi và Trần Anh rất tốt, đồng dạng, cô cũng biết nàng ghét ác như cừu.

Bùi Đông Lai cười khổ nói:

- Nếu để cho nàng biết, chuyện phát sinh ở Hàng Hồ là do tôi âm thầm nắm trong tay, nàng tuyệt đối sẽ cùng ta phân rõ giới hạn, làm không tốt sẽ trở mặt.
- Thì ra là thế.

Quý Hồng như có suy nghĩ gì, sau đó cười nói:

- Xem ra lão bản thực sự quan tâm tới quan hệ với Trần đại đội trưởng! Hay là cậu muốn khoác lên người bộ đồ cảnh sát?
- Cút đi

Bùi Đông Lai cười mắng một câu, sau đó cúp điện thoại, nhưng trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, vì Quý Hồng lựa chọn làm việc cho mình.

Hắn biết rõ, nếu Quý Hồng khăng khăng ở phía đối lập với hắn, có thể hắn sẽ đánh bại Quý Hồng, nhưng muốn trong khoảng thời gian ngắn nắm giữ thế lực ngầm trong tay tuyệt đối không có khả năng!

Khi điện thoại giữa Bùi Đông Lai và Quý Hồng kết thúc, hắn lại tiếp tục vùi đầu vào tài liệu kinh tế kia, trong thời gian này việc chọn lựa sinh viên đại học năm nhất chơi bóng rổ cũng đã kết thúc.

Thông qua chọn lựa, mười lăm sinh viên năm nhất tạo nên một đội bóng rổ, trong đó Ngô Vũ Trạch với trình độ thuộc hạng cao thủ, đã trở thành đội trưởng.

- Dựa vào sự an bài của nhà trường, đội bóng rổ mới thành lập của sinh viên năm nhất sẽ không có huấn luyện viên, chúng ta tự tổ chức huấn luyện, đồng thời theo sự an bài của trường tham gia trận đấu. Tranh tài một mất một còn, nói cách khác, chỉ cần chúng ta thua thì coi như đã bị loại.

Sau khi chọn lựa kết thúc, với thân phận là người dẫn đầu, Hạ Y Na chờ mười lăm tên đội viên tới, mang theo vài phần nghiêm túc nói:

- Vì cam đoan chúng ta có thể lấy thành tích xuất sắc nhất, để đi vào vòng trong, bắt đầu từ ngày mai, chỉ cần buổi chiều tiết thứ hai không giảng bài, tất cả tiến hành huấn luyện.
- Có Hạ đồng học dẫn đầu, huấn luyện không thành vấn đề, mấu chốt là mang theo đội cổ động viên tới a.
- Đúng vậy... Không có mỹ nữ ở bên. Chúng ta huấn luyện cũng không có động lực a...

“Ha ha...”

Hạ Y Na vừa thốt lên, có không ít thành viên đội bóng cười.

- Yên tâm, tớ sẽ dẫn các nàng tới.

Hạ Y Na cũng bị chọc cười:

- Tốt lắm, giải tán!

Hạ Y Na tuyên bố giải tán, các đội viên vừa tham gia chọn lựa lần lượt rời đi, chỉ có Ngô Vũ Trạch, Cổ Văn Cảnh ở lại, còn có thành viên đội cổ động viên là Tăng Khả Tâm cùng Dương Tĩnh cũng lưu lại, đương nhiên... Đồng học Trang Bích Phạm luôn như hình với bóng với Tăng Khả Tâm cũng không có rời đi.

- Vũ Trạch, chân nhân bất lộ tướng a.

Sau khi nhìn thấy qua trình độ của Vũ Trạch, Trang Bích Phàm mang theo vài phần kinh ngạc cùng tán thưởng nói:

- Ka xem có chú ở đây, chúng ta sẽ có cơ hội đoạt chức vô địch a.

- Tụi mày có thể đoạt chức vô địch sao?

Lời Trang Bích Phàm vừa nói xong, không đợi Ngô Vũ Trạch mở miệng, trong sân bóng truyền đến một thanh âm. Trong giọng nói mang theo vài phần khinh thường.

Đám người Hạ Y Na nghe được, theo bản năng hướng sân bóng nhìn lại, nhìn thấy thân ảnh Hà Hoa, Ngưu Hải Đào mang theo vài tên nam sinh đi vào sân bóng, trong đó Hà Hoa, Ngưu Hải Đào hai người đều mặc quần áo thể thao không nói, trong tay Ngưu Hải Đào còn cầm một trái bóng rổ.

- Chẳng lẽ không phục.

Thấy Hạ Y Na, Ngô Vũ Trạch mấy người nhìn tới Ngưu Hải Đào khinh miệt cười.

“ Vèo”

Thanh âm rơi xuống, Ngưu Hải Đào không dừng lại, trong nháy mắt khởi động, chạy lấy đà, ngay chỗ hấn đứng bật nhảy lên cao, hai tay cầm bóng rổ, hung hăng ném vào rổ.

“Phanh...”

Thanh âm trầm đục truyền ra, quả bóng rổ bị Ngưu Hải Đào hung hăng đập xuống, làm khung bóng rổ rung lên không dứt.

“ Bịch.. Bịch”

Bóng rổ sau khi rơi xuống, không ngừng nảy lên, còn Ngưu Hải Đào hai tay vẫn cầm lấy khung giỏ bóng rổ, như thần linh nhìn xuống những con kiến, nhìn mấy người Ngô Vũ Trạch.

Tục ngữ nói, người trong nghề vừa ra tay, liền biết kết quả.

Ngay cả khi Ngô Vũ Trạch không ưa Ngưu Hải Đào, nhưng... chứng kiến trình độ bóng rổ của hấn, Ngô Vũ Trạch cũng phải thừa nhận, Ngưu Hải Đào chơi bóng rổ không tồi, lực lượng rất mạnh, là một trung phong rất có năng lực.

- Hoa ca, anh cũng biểu diễn để cho Hạ mỹ nữ cùng Ngô đồng học mở rộng tầm mắt đi.

Sau khi Ngưu Hải Đào hạ xuống, nhặt quả bóng rổ lên, mỉm cười đem bóng mang vào sân đưa cho Hà Hoa.

“Bá!”

Bóng rổ vừa vào tay, Hà Hoa không ngừng lại, nháy mắt khởi động, chạy lấy đà, ngay tại chỗ nhảy lên, thân mình bay lên trên không. Đồng thời đem quả bóng đổi qua bên tay trái, làm động tác điệu nghệ, hướng vào khung bóng rổ hung hăng giữ lại!

Thả tay ném xuống!

Phanh!

Thanh âm nặng nề lại truyền ra, quả bóng rổ bị Hà Hoa ném vào trong khung lạng lẹ rơi xuống.

Chứng kiến màn biểu diễn của Hà Hoa, biểu tình Ngô Vũ Trạch có chút ngưng trọng.

Bởi vì... Hấn nhìn ra được, trong màn biểu diễn vừa rồi, sức bật cùng kỹ xảo của Hà Hoa rất xuất sắc, điều này chứng tỏ trình độ của Hà Hoa rất ngưu bức.

Ngô Vũ Trạch nhìn ra thực lực chơi bóng rổ của Hà Hoa rất cao, còn Hạ Y Na thoáng lâm vào tình cảnh khiếp sợ.

Sở dĩ khiếp sợ, là bởi vì Hạ Y Na thông qua việc chọn lựa của ngành kinh tế, lấy thực lực của Hà Hoa cùng Ngưu Hải Đào, ngay cả đội trưởng đội bóng rổ sinh viên năm nhất là Ngõ Vũ Trạch cũng không qua nổi.

- Hạ mỹ nữ, đội bóng rổ chỉ dựa vào một mình Ngô đồng học mà các người muốn đạt giải quán quân, là chuyện không thể nào.

Mất thấy Hạ Y Na vì biểu hiện của mình mà sợ ngây người, Hà Hoa kiêu ngạo nói:

- Nếu cô thật muốn dành được ngôi quán quân, không bằng đến nhóm ta làm đội trưởng đội cổ động viên, ta tuyệt đối thỏa mãn nguyện vọng của cô.

- Hà Hoa, mày có ý gì?

Đối mặt với lời nói của Hà Hoa, Hạ Y Na lạnh lùng nói:

- Trận đấu còn chưa bắt đầu, còn chưa biết ai sẽ bại trong tay ai đây?

- Hạ mỹ nữ, ta có thể để cho người tình của hấn ngoại tình cũng có thể cho hấn đập chiếu trên sân, cho nên cô không cần phải ảo tưởng làm gì cho mệt.

Đối mặt với lời phản kích của Hạ Y Na, không đợi Hà Hoa mở miệng, Ngưu Hải Đào đã khinh miệt nhìn Ngô Vũ Trạch, nói.

“Ha ha...”

Lời Ngưu Hải Đào vừa thốt ra, những nam sinh bên phía Ngưu Hải Đào phá lên cười.

Tùy rằng tính tình Ngô Vũ Trạch rất tốt, nhưng, đối mặt với những lời khiêu khích của Ngưu Hải Đào, kìm lòng không được hai tay nắm chặt, trong ánh mắt hiện lên tia phẫn nộ không che giấu.

Chỉ là.

Phẫn nộ thì phẫn nộ, hấn không có lựa chọn dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề, mà nhìn chằm chằm vào hai người Hà Hoa cùng Ngưu Hải Đào.

Không riêng gì Ngô Vũ Trạch, đám người Hạ Y Na cũng vô cùng phẫn nộ, theo bọn hấn xem, Ngưu Hải Đào cùng Hà Hoa thật sự là khinh người quá đáng.

- Hải Đào lời này của chú không đúng rồi.

Đối mặt với lửa giận của đám người Hạ Y Na, Hà Hoa chẳng những không để ý, còn cười trêu ghẹo nói:

- Chẳng lẽ chú quên Hạ mỹ nữ còn có một vũ khí bí mật sao.

- Cái gì?

- Con một sách kia, chỉ cần con một sách kia ra sân, quán quân nhất định sẽ thuộc về khoa kinh tế.

- Ha ha...

Thanh âm Hà Hoa vừa dứt, tiếng cười châm chọc lại vang lên.

Có người sắc mặt thật khó coi.

codon.tra

219. Chương 219: Sân Khấu Của Ai ?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 219: Sân khấu của ai ?

Dịch giả: Tùng

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Xét về lĩnh vực gì thì khi nào mới bắt đầu cũng cảm thấy dễ dàng, nhưng càng về sau muốn tiếp thu thì khó khăn lại càng tăng thêm.

Xem ra, Bùi Đông Lai muốn hoàn toàn hiểu rõ về giả thuyết kinh tế học, hơn nữa còn dựa theo yêu cầu của Cổ Bồi Nguyên, làm ra một cái mô hình về giả thuyết kinh tế, đối với vấn đề này các nhân sĩ hoặc các đại lão cũng không dễ dàng làm được, huống chi với một sinh viên như hắn muốn thành công không phải là dễ dàng.

Từ khi Bùi Đông Lai dung hợp với linh hồn Tiêu Phi, năng lực của hắn đã được tăng lên, nhưng... dù vậy, ngay từ đầu, đối mặt với môn học vấn cực kỳ xa lạ này, hắn vẫn lơ mơ không hiểu rõ, lại có một cảm giác lực bất tòng tâm.

Buổi chiều hôm nay, Bùi Đông Lai bởi vì không có tiết học, giống như ngày thường, ở trong phòng ngủ, ngồi trước bàn học, mãi miết nhìn tư liệu.

Cả KTX chỉ có một mình hắn, Ngô Vũ Trạch, Cổ Văn Cảnh vì tham gia giải đấu bóng rổ của sinh viên năm nhất, nên đã sớm rời phòng, mà thân là cổ động viên nam duy nhất, Trang Bích Phàm cũng cùng đám người Hạ Y Na sớm đi chuẩn bị.

“ Reng..Reng..”

Đột nhiên, trong phòng ngủ bỗng vang lên tiếng điện thoại, Bùi Đông Lai liền quay về hiện thực, nhìn không được vỗ trán một cái, thảm máng mình hồ đồ.

Hai tuần lễ trước, hắn đã đáp ứng Hạ Y Na, muốn đi cổ vũ đám người Ngô Vũ Trạch, nhưng... Bởi vì một lòng một dạ nghiên cứu tài liệu, chỉ cố đi xem trận đấu đầu tiên của đội kinh tế, những trận khác đều không có quan sát.

Mà bởi vì hôm nay đội quản lý kinh tế vào trận chung kết đầu với đội Hà Hoa, Ngưu Hải Đào, cho nên vô luận là Hạ Y Na hay Ngô Vũ Trạch đều hạ mệnh lệnh, yêu cầu Bùi Đông Lai phải đi ra sân bóng quan sát trận đấu.

Ở thời gian này, giọng nói di động vừa vang ra, Bùi Đông Lai lập tức cho là Hạ Y Na gọi điện thúc giục.

Ngoài dự đoán của Bùi Đông Lai, khi hắn cầm lấy điện thoại Nokia mà Qua tử mua cho hắn, phát hiện không phải là Hạ Y Na gọi, mà là Quý Hồng điện.

-Lão bản thân ái, ngài rốt cuộc muốn làm gì?

Điện thoại chuyển đến, giọng nói quen thuộc của Quý Hồng truyền ra, giống như yêu nghiệt xuống nhân gian, oán khí tận trời.

Đồng dạng ở hai tuần lễ trước, Quý Hồng xử lý xong công việc ở Hàng Hồ, hỏi Bùi Đông Lai làm sao để giải quyết vấn đề Mãnh Hổ bang, tập đoàn Thiên Tường cùng tập đoàn Hồng Hải, lúc ấy Bùi Đông Lai nhường kế hoạch cho mình.

Ba ngày trước, Quý Hồng liền vạch ra kế hoạch, gọi điện thoại cho Bùi Đông Lai, lúc ấy, Bùi Đông Lai vừa vận nghiên cứu ra một ít kế hoạch, hẹn Quý Hồng chờ hai ngày nữa...

Nhận thấy oán khí trong giọng nói của Quý Hồng, Bùi Đông Lai hiểu được là chuyện gì xảy ra, tự biết đuối lý, cười nói:

- Quý tỷ, buổi tối ta định điện thoại cho tỷ, để lấy kế hoạch từ tỷ.

Có lẽ đối với hành động cho mình leo cây của Bùi Đông Lai nên Quý Hồng cười lạnh nói:

- Dù sao ta cũng chỉ là người làm công.

- Nga...

Bùi Đông Lai xoa nhẹ huyệt thái dương cười khổ nói:

- Như vậy đi, tỷ tỷ, đêm nay ta mới tỷ uống rượu bồi tội.

- Nha, chuyện lạ nha, nam nhân nguyện ý bồi tử uống rượu, có xếp từ Đông Hải đến Nam Cảng cũng không hết.

Quý Hồng không vừa lòng nói.

Bùi Đông Lai cười tủm tỉm nói:

- Quý tử, tử xác định nhưng kẻ đó chỉ vì bồi tử rượu mà tới, không có ý khác sao?

“Tê...”

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Quý Hồng tức giận hai tòa nhũ phong rung lên, ở nàng xem ra, Bùi Đông Lai quả thực coi thường mị lực của nàng.

Phàm là mỹ nữ, các nàng đều có lòng kiêu ngạo của mình.

Quý Hồng là mỹ nữ trong mỹ nữ, phần kiêu ngạo kia có thể coi là cao hơn so với các nữ nhân bình thường.

Hiện giờ, đối mặt với hành vi coi thường của Bùi Đông Lai, chính là không thể nhẫn nhịn được nữa.

- Bùi Đông Lai, tử mặc kệ.

Tuy rằng phần nộ, nhưng Quý Hồng không phát ra phần âm độc của xà mỹ nữ, mà là giống như tiểu nữ sinh, nổi lên tính khí đùa bỡn.

Ngay cả mỗi lần Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng gặp mặt, bộ dạng Quý Hồng đều cười hì hì, nhưng... Hắn cũng rõ ràng, Quý Hồng là xà mỹ nữ, rất tàn nhẫn.

Đối với lần này, ngạc nhiên nghe được lời nói của Quý Hồng mang theo vài phần hờn dỗi, vài phần đùa giỡn, thì Bùi Đông Lai không khỏi vui vẻ.

- Quý tử, đêm nay ta không đi tìm tử thì ta chính là con lừa, tốt lắm, cứ như vậy à, ta còn có việc.

Bùi Đông Lai nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, cũng không đem lời nói của Quý Hồng để trong lòng.

Bởi vì... hắn biết, Quý Hồng nguyện ý giúp hắn làm việc, cũng coi như hắn và Quý Hồng đã buộc chặt lại với nhau.

- Đây tên vương bát đần!

Đầu bên kia điện thoại, nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Quý Hồng thiếu chút nữa hôn mê, dường như nàng cảm giác cầu Bùi Đông Lai đi tìm mình.

Quý Hồng mắng, nhưng Bùi Đông Lai cũng không nghe được, sau khi hắn cúp điện thoại, không nói hai lời, trực tiếp đứng dậy, định đi khỏi phòng.

“ Reng...Reng”

Không đợi Bùi Đông Lai khóa phòng ngủ, điện thoại lại vang lên.

Nghe được âm thanh của di động, Bùi Đông Lai âm thầm kêu khổ, nhấn nút nghe điện thoại.

- Bùi Đông Lai, cậu cũng thật quá đáng đi? Trận đấu quan trọng như vậy, cậu lại có thể không đến trợ chiến sao?

Điện thoại được chuyển đến, giọng nói của Hạ Y Na vang lên trong vô tuyến truyền vào tai Bùi Đông Lai, trong giọng nói oán khí không khác Quý Hồng là mấy.

- Tôi đang đi đến sân bóng rổ đây.

Bùi Đông Lai hơi lúng túng nói.

-Coi như cậu có lương tâm.

Biết được Bùi Đông Lai đang đi đến sân bóng, giọng nói Hạ Y Na uyển chuyển, mang theo vài phần ôn nhu:

- Còn 20 phút nữa trận đấu sẽ bắt đầu, cậu ra nhanh lên.

- Ủh

Bùi Đông Lai nói xong liền cúp điện thoại, cước bộ đi nhanh về hướng sân bóng.

Đông Hải là một thành phố nổi tiếng, về phương tiện của đại học Đông Hải cũng thuộc loại nhất nhì cả nước, sân vận động nghe nói là mời chuyên gia người nước ngoài về thiết kế, đơn vị thi công cũng thuộc dạng nổi danh trong quốc nội.

Sân vận động có rất nhiều hạng mục, như sân bóng rổ, cầu lông, bóng bàn...

Lúc Bùi Đông Lai đi tới sân bóng, sân bóng đã tấp nập người, phóng tầm mắt, bốn phía đã đông nghịt đầu người.

Dường như 2 đội đã khởi động xong, trở lại phần sân của mình, tụ tập một chỗ, nghiên cứu chiến thuật.

Ở giữa sân, một tốp nữ sinh mặc quần đùi và áo màu trắng đang nhún nhảy theo giọng hát của bài “ ZÔ ZÔ ZÔ À LÊ À LÊ À LÊ” khiến nam sinh toàn trường vỗ tay hô to, đồng thời còn có không ít những tiếng cười to.

Hiển nhiên... Màn biểu diễn kia thật sự quá hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Bên kia sân bóng, thân là đội trưởng đội cổ động viên Khoa Kinh Tế , Hạ Y Na dẫn theo một đoàn mỹ nữ chuẩn bị lên sân bóng.

Dưới ánh đèn. Vẻ mặt Hạ Y Na lộ ra vài phần lo lắng.

- Hạ tỷ, chị làm sao vậy?

Mất thấy Hạ Y Na lo lắng, một nữ sinh thần tình nghi hoặc hỏi han.

Sở dĩ nghi hoặc, bởi vì nàng biết vũ đạo của Hạ Y Na rất tốt, lần nhảy này cũng chỉ là tập thể dục buổi sáng, không có khả năng lo lắng khi xuất hiện trên sân khấu sân bóng mới đúng.

- Hạ tỷ của chúng ta đang chờ Trạng Nguyên lang xuất hiện.

Không đợi Hạ Y Na đáp lời, một nữ sinh khác vẻ mặt xấu xa nói.

Ở hai tuần lễ trước, bởi vì thái độ Hạ Y Na nhiệt tình, tính tình thẳng thắn, thêm hào phóng, đã chiếm được nhiều cảm tình của các nữ sinh, đồng dạng, thành viên cổ động viên cũng biết Hạ Y Na thích Bùi Đông Lai.

Giống như xác minh lời nói của nữ sinh kia, khuôn mặt Hạ Y Na đang lo lắng chợt thấy thân ảnh Bùi Đông Lai tiến vào sân bóng, ánh mắt lập tức sáng ngời, trên mặt không còn biểu tình lo lắng chỉ còn lại sự hưng phấn.

- Tiếp theo, xin mời đội cổ động viên Khoa Kinh Tế biểu diễn.

Cùng lúc đó giọng nói của người chủ trì trận đấu vang lên.

“ Hú”

Người chủ trì vừa thốt lên, các nam sinh ở khán đài giống như là uống phải thuốc kích thích, kêu gào lên, toàn bộ ánh mắt đều tụ tập trên đám người Hạ Y Na.

Bùi Đông Lai cũng không ngoại lệ.

Ở trong ánh mắt chăm chú của Bùi Đông Lai, thân mặc áo màu đen, váy ngắn, giày màu trắng, đội cổ động viên với sự dẫn dắt của Hạ Y Na tiến ra giữa sân, đứng vững đội hình.

Đột nhiên.

Một điệu nhạc cực kỳ bốc lửa vang lên, đám người Hạ Y Na lập tức theo tiếng nhạc, liền bắt đầu nhảy.

Hư... Hư...

“ Hú”

So với màn biểu diễn khi nãy, đội cổ đông viên kinh tế chẳng những tư sắc không tầm thường, dáng người gọi cảm, hơn nữa kỹ thuật nhảy cũng rất đẹp, khi các nàng biểu diễn, lập tức làm cho nam sinh toàn trường như được uống thuốc kích thích, tiếng la ầm ĩ, vang vọng cả sân bóng.

- Một lần nữa đi.

Mấy phút sau, khi màn biểu diễn kết thúc, tiếng gọi ầm ĩ trên khán đài vang lên, đám người Hạ Y Na đi ra khỏi sân bóng, đám nam sinh liền kêu gào, đối với bọn hắn mà nói, đi xem bóng rồi lại được xem các mỹ nữ nhảy múa thì không gì hơn.

Trên khán đài các nam sinh gào lên không dứt, giống như muốn đám người Hạ Y Na tiếp tục biểu diễn., ngay khi đó, Hạ Y Na đã đi thẳng tới chỗ Bùi Đông Lai.

- Hạ mỹ nữ, nơi này, nơi này!

Ha ha...

Thấy Hạ Y Na một mình đi xuyên qua sân bóng rổ, hướng cổng sân bóng, khán giả cũng không biết Hạ Y Na muốn làm cái gì, trong đó có một ít nam sinh gan lớn, mặt dày lập tức hướng về phía Hạ Y Na hô to, làm toàn trường cười vang không dứt.

Hạ Y Na cũng không để ý đến tiếng cười, mà là có chút kích động, lập tức đi tới chỗ Bùi Đông Lai.

Hạ mỹ nữ muốn làm gì đây?

Tiếng cười ngán ngùi qua đi, cơ hồ tất cả mọi người đều đem ánh mắt hướng về phía Hạ Y Na, tò mò vì sao Hạ Y Na lại đi về cổng sân bóng.

Không để ý đến.

Giờ khắc này đối với Hạ Y Na mà nói, xung quanh hết thảy như không có ai.

Trong mắt nàng chỉ có một người đó là Bùi Đông Lai.

Một bước, hai bước, ba bước...

Rốt cục.

Dưới sự chăm chú của toàn trường, Hạ Y Na đi tới trước người Bùi Đông Lai, giận giữ trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai nói:

- Bảo cậu đến sớm một chút mà lại không chịu đến, chắc là không kiếm được chỗ ngồi chứ gì?

Nhận thấy được ánh mắt của mọi người đang nhìn mình và Hạ Y Na, Bùi Đông Lai cũng không có cảm giác không thích ứng, chỉ là có chút xấu hổ, cười khổ nói:

- Trận đấu không phải còn chưa bắt đầu sao?

- Đi theo tớ.

Hạ Y Na mang theo vài phần giận dữ, liếc mắt Bùi Đông Lai một cái, đồng thời không biết lấy dũng khí từ đâu, kéo Bùi Đông Lai đi vào.

Nhận thấy được sự mềm mại của cánh tay nhỏ bé của Hạ Y Na, Bùi Đông Lai lập tức ngán ra, đã quên giây dựa, tùy ý để Hạ Y Na nắm tay hắn.

"Hừ. . . Hừ. . ."

Thấy một màn như vậy, ánh mắt nam sinh toàn trường đều có vẻ mặt hâm mộ cùng ghen tị, đồng thời huyết sao, tựa hồ muốn nói một đóa hoa tươi cảm ở bãi phân trâu.

- Hạ Y Na a Hạ Y Na, cô tưởng để cho hắn tới nơi này, chỉ khi nào hắn biết thực lực giữa ta và hắn chênh lệch như thế nào thì hắn mới biết tự ti.

Hà Hoa thấy một màn như vậy, âm trầm cười nói:

- Bởi vì... sân khấu ngày hôm nay thuộc về ta!

220. Chương 220 : Nam Nhân Bùi Gia Cuồng Ngạo

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 220 : Nam nhân Bùi gia cuồng ngạo

Dịch giả: Tùng

Biên Dịch: Goncopius

Nguồn: 4vn.eu

Trong lúc nhất thời, bốn phía sân bóng rổ vang lên tiếng huýt sáo.

Dưới ánh đèn, Hạ Y Na cầm tay Bùi Đông Lai, nhất thời khuôn mặt hiện lên vẻ ửng đỏ hơn nữa tâm tư lập còn treo ở cổ họng.

Khẩn trương.

Chưa từng có lần nào Hạ Y Na lại khẩn trương như lúc này.

Hoặc là ngọn đèn quá mức chói mắt, trên khán đài các nam sinh không thể thấy rõ vẻ khẩn trương trên mặt Hạ Y Na, bọn hắn chỉ thấy Hạ Y Na chủ động nắm tay Bùi Đông Lai.

- Hồn dân, buông tay Hạ mỹ nữ ra.

Sau đó, các nam sinh phát ra âm thanh kháng nghị, hiện giờ trong lòng bọn hắn Hạ Y Na chính là nữ thần mà lại đi chủ động cầm tay một nam sinh, bọn hắn cho rằng hành động đó là khinh nhờn nữ thần.

- Hồn dân, buông tay Hạ mỹ nữ ra.

Trên khán đài nam sinh thích Hạ Y Na cũng không phải là một hay hai người, mà là rất nhiều người, cho nên dưới tình hình như vậy nghe có người nói thì bọn hắn lập tức phụ họa theo, làm khán đài một mảnh hỗn loạn.

Lúc trước Bùi Đông Lai không nghĩ Hạ Y Na sẽ chủ động nắm tay hắn, nhất thời có chút kinh ngạc bị Hạ Y Na kéo đi, lúc này lại nghe thấy tiếng kháng nghị của các nam sinh, nguyên bản hắn đang cân nhắc có nên rút tay ra hay không, hắn đi nhanh đuổi theo Hạ Y Na cười khổ nói:

- Hạ Y Na, nếu cậu không buông tay tớ ra, phỏng chừng tớ sẽ bị đám người này phun nước bọt chết đuối mất.

Lúc trước Hạ Y Na nhất thời xúc động, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại chủ động nắm tay Bùi Đông Lai.

Nguyên bản bởi vì nàng chủ động nắm tay, nàng sợ Bùi Đông Lai sẽ cự tuyệt, trong lúc nhất thời lộ vẻ khẩn trương.

Lúc này, mơ hồ nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Hạ Y Na chẳng những không buông tay, tương phản còn nắm chặt hơn:

- Tớ mặc kệ bọn hắn, thích nói gì thì cứ nói.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười, suy nghĩ một chút, vì để tránh ánh mắt của mọi người nhìn Hạ Y Na, cũng là để cho nàng khỏi thương tâm, nhất thời để mặc cho Hạ Y Na nắm tay hắn, hướng tới đội cổ động viên Khoa Kinh Tế .

- Hạ tỷ, các người thật lãng mạn nha.

Mắt thấy Hạ Y Na nắm tay Bùi Đông Lai đi tới, một mỹ nữ đội cổ động viên thần tình hâm mộ nói.

- Không phải lãng mạn, mà là hạnh phúc!

Trang Bích Phàm lên tiếng trên trời.

- Đến đây, Đông Lai

Ngô Vũ Trạch đang cùng đồng đội nghiên cứu chiến thuật cũng hướng Bùi Đông Lai cười cười chào hỏi, chỉ là nụ cười có vẻ hơi gượng ép, mắt mờ hồ như lại.

Nhận thấy được vẻ dị thường của Ngô Vũ Trạch, Bùi Đông Lai đoán được Ngô Vũ Trạch đối với lòng tin đội kinh tế thắng không có cơ hội, nhưng không muốn ảnh hưởng tới sĩ khí của các đội viên, chỉ là bắt tay, gật đầu cười.

Theo sau, Bùi Đông Lai ở lại chỗ đội cổ động viên, ngồi cùng Trang Bích Phàm một chỗ, cùng các nàng cùng nhau cổ vũ cho đội bóng, mà Ngô Vũ Trạch dẫn theo đồng đội ra sân.

Thấy đám người Ngô Vũ Trạch ra sân, Hà Hoa thân là đội trưởng, cũng dẫn dắt đội mình ra sân, nhưng... trong lúc ra sân, đặc biệt hướng tới Bùi Đông Lai nhìn thoáng qua, ánh mắt nghiền ngẫm.

Mắt thấy hai đội ra sân, tiếng động trong sân đột nhiên yên tĩnh trở lại, đa số ánh mắt mọi người đều đặt lên hai đội bóng, chỉ có những người thầm mến Hạ Y Na nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai cùng Hạ Y Na, tựa hồ nghĩ xem hai người là gì của nhau.

Sau đó... Hà Hoa cùng Ngô Vũ Trạch được trọng tài gọi đến để chọn sân, thân là chủ lực trong đội Ngư Hải Đào lác thân mình đi tới chỗ Bùi Đông Lai cùng Hạ Y Na cách một khoảng, nhìn Bùi Đông Lai trào phúng cười:

- Con một sách, làm một tiểu bạch kiếm, có mùi vị ra sao?

Bùi Đông Lai nghe Ngư Hải nói mơ hồ cảm thấy khiêu khích, hần ngẩng đầu liếc Ngư Hải Đào một cái, quả thật nhìn thấy bộ mặt Ngư Hải Đào dương dương tự đắc.

Mặc dù vậy, hần cũng không nói gì, đem lời nói của Ngư Hải Đào trở thành không khí.

- Mày mở miệng thì nói cho sạch đi một chút.

Bùi Đông Lai không muốn cùng Ngư Hải Đào chấp nhặt, Hạ Y Na lại nổi giận, bởi vì Ngư Hải Đào cùng Hà Hoa hai người nhiều lần khiêu khích, hiện giờ thấy Ngư Hải Đào không để Bùi Đông Lai vào trong mắt, nàng có thể vui sao?

- Một con chó hướng cậu sữa, chẳng lẽ cậu cũng muốn bắt chước nó, cùng nhau mắng với nó sao?

Thấy Hạ Y Na phẫn nộ đứng dậy, Bùi Đông Lai cười cười, ý bảo nàng ngồi xuống.

Nghe Bùi Đông Lai nói như thế, cơn tức trong lòng Hạ Y Na lập tức tiêu tan, gật đầu cười, mà những thành viên đội cổ động viên Khoa Kinh Tế cũng bị chọc cười, đồng thời không nhịn được nhìn Bùi Đông Lai một cái, dường như... Các nàng năm mơ cũng không ngờ, Bùi Đông Lai thoát nhìn rất bình thường, không ngờ lại cường thế như vậy.

- Mày..

Bùi Đông Lai thể hiện sự ngu bực, làm cho Ngư Hải Đào lửa giận ngút trời, hần cố nén cơn tức, dữ tợn cười:

- Con một sách, mày không tự đắc được bao lâu nữa đâu.

Nói xong, Ngư Hải Đào thu hồi ánh mắt, phát hiện Hà Hoa cùng Ngô Vũ Trạch đã chọn lựa sân xong.

- Để ta đùa giỡn các ngươi, để xem đội kinh tế chúng mày chịu được bao lâu!

Dưới ánh đèn, Ngư Hải Đào hướng sân bóng đi tới, một bên tức giận hét lớn.

- Nói thật hay, hạnh hạ chết học viện quản lý!

Ngư Hải Đào vừa gầm lên giận dữ, thành viên khoa hệ võ tay bảo hay.

- Trận đấu còn chưa mở màn, ai hành hạ ai không nói trước được đâu!

Đối mặt với sự khiêu khích cùng nhục nhã, thành viên Khoa Kinh Tế thập phần khó chịu, mở miệng phản kích, nhưng... lời phản kích vừa nói ra, lập tức bị dìm ngập.

Tất cả chuyện này, bởi vì bọn hắn cũng đều biết, khoa hệ có Ngưu Hải Đào cùng Hà Hoa phối hợp, thực lực so với Khoa Kinh Tế mạnh hơn rất nhiều, học viện quản lý muốn thắng, thật sự quá khó khăn.

Đúng bốn giờ.

Theo tiếng còi của trọng tài, trận đấu chính thức bắt đầu, bóng giữa sân, Ngưu Hải Đào nhảy lên thật cao, dẫn đầu đem quả bóng đẩy sang một bên cho Hà Hoa, sau đó chạy hướng dưới khung rổ.

Hà Hoa nháy mắt đón bóng, làm ra động tác xoay người, lách qua người đội viên Khoa Kinh Tế, đón bóng, làm liền một mạch, rất có phong độ của cầu thủ chuyên nghiệp.

Nếu như nói hôm nay không ít nam sinh tới vì Hạ Y Na, như vậy, trên khán đài phần lớn nữ sinh tới vì Hà Hoa.

Trong thời gian một tháng qua, Hà Hoa bằng vào diện mạo anh tuấn, dáng người thon dài, khí chất cũng không tầm thường, luôn luôn được các nữ sinh để ý, có thể nói hắn là nhân vật phong vân trong đại học Đông Hải, hoàn toàn không kém gì Hạ Y Na.

”A!”

Cho nên chứng kiến phong cách biểu diễn của Hà Hoa, nữ sinh toàn trường đều hưng phấn hết lên.

Bên trong toàn trường vang lên tiếng hoan hô, Hà Hoa không ngừng lại mà là gia tăng tốc độ, lách người, thoải mái qua hai đội viên Khoa Kinh Tế.

- Bá!

Liên tục qua người, Hà Hoa thấy Ngô Vũ Trạch cùng một đội viên khác ra đón chào, Hà Hoa cũng không đơn đả độc đấu, mà là trực tiếp đem bóng truyền cho Ngưu Hải Đào, đồng thời bước nhanh về phá khung rổ.

“Bộp”

Ngưu Hải Đào đón bóng, hắn cũng không ngừng lại, thuận tay ném lên, quả bóng lơ lửng trên cao.

Trong phút chốc, cả sân chợt yên tĩnh, khán giả nhìn theo quả bóng.

Trong phút chốc, cả sân chợt yên tĩnh, khán giả nhìn theo quả bóng.

“Vút”

Cùng lúc đó, Hà Hoa đang đứng dưới khung rổ, dưới chân phát lực, cả người nhảy lên, hai tay giơ lên cao, một phát bắt trúng quả bóng, sau đó... nhắm ngay khung bóng rổ, hung hăng ném vào!

Bóng rơi vào rổ.

“Lộp Bộp...Lộp Bộp”

Tiếng bóng rơi xuống đất làm vỡ tan sự im lặng trong sân bóng, quả bóng bị Hà Hoa trực tiếp ném vào khung bóng rổ.

A!

- Hà Hoa, anh thật khỏe mạnh, đẹp trai!

- Hà Hoa, thêm lần nữa đi!

- Hà Hoa, em yêu anh!

Mắt thấy Hà Hoa cùng Ngưu Hải Đào phối hợp như tuyển thủ chuyên nghiệp, toàn trường vốn đang im lặng, bỗng dưng âm thanh các nữ sinh vang lên, trong nháy mắt những MM đứng lên liền quơ tay kích động hô to.

Trên sân bóng, đội bóng khoa Kinh Tế bị một đòn phủ đầu liền có chút ngây ngốc, chỉ có Ngô Vũ Trạch bình tĩnh đi đến khung rổ nhặt bóng lên.

- Trận đấu mới bắt đầu thôi, chúng ta tỉnh táo lại một chút!

Nhặt bóng lên, Ngô Vũ Trạch hô lớn một tiếng, chờ các đội viên lấy lại tinh thần, mới phát bóng.

Trận đấu tiếp tục bắt đầu, Ngô Vũ Trạch chuyền bóng cho đồng đội ở phía sau, đồng đội lại chuyền cho hắn, hắn dẫn bóng tới giữa sân rồi tăng tốc chạy nhanh.

Rất nhanh, Ngô Vũ Trạch cùng đồng đội thông qua một loạt động tác phối hợp, băng vào đồng đội che chở đã đột phá qua phần sân của đối phương, sau đó Ngô Vũ Trạch quyết định lên rổ.

- Đi xuống cho ta!

Mắt thấy cổ tay Ngô Vũ Trạch run lên, Ngưu Hải Đảo ngay tại chỗ bắn ra, hắn nhảy lên, bàn tay chém ra, giống như là đập ruồi dừng sức vỗ về phía quả bóng trong tay Ngô Vũ Trạch.

Ba!

Âm thanh chói tai vang lên, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người trong sân, quả bóng trực tiếp bị Ngưu Hải Đảo đánh bay ra ngoài..

- Hay!

- Ngưu Hải Đảo uy vũ!

Thấy Ngưu Hải Đảo làm vậy, nam sinh đều lớn tiếng hoan hô, mà khoa Kinh Tế trực tiếp ỉu xiu.

Không riêng gì bọn hắn, ngay sắc mặt cả đội viên đội bóng lập tức ủ rũ.

Sĩ khí, xuống dốc không phanh.

- Hắc, tao đã nói rồi, tao có thể cho người yêu của mày ngoại tình thì cũng có thể hung hăng vũ nhục mày.

Mắt thấy thành viên Khoa Kinh Tế ủ rũ thì Ngưu Hải Đảo bước đến trước mặt Ngô Vũ Trạch cười lạnh, nói.

Ngô Vũ Trạch cắn răng, bàn tay nắm chặt, xoay người đi nhặt bóng.

Thấy bộ dạng ủ rũ của Ngô Vũ Trạch, nghe Ngưu Hải Trạch nói thế thì đôi chân mày Bùi Đông Lai chau lên, ánh mắt hơi híp lại một chút.

Thấy Ngô Vũ Trạch đi nhặt bóng, một gã đội viên cách quả bóng không xa liền lấy lại tinh thần, bước nhanh đi đến chỗ quả bóng, nhặt lên.

-Ha ha...

Trận đấu lại bắt đầu, thành viên đội của Ngưu Hải Đảo nhìn lên khán đài còn khán giả cười vang.

Nhưng... đội viên Khoa Kinh Tế phát bóng ở thời điểm quá khấn trương, bóng lập tức rơi vào tay Hà Hoa.

Theo sau, Hà Hoa như một con ngựa đứt cương, đưa bóng thẳng tới sân bên học viện quản lý, ném bóng vào rổ đưa tỷ số lên 4-0.

- Hà Hoa! Hà Hoa!

Phong cách biểu diễn của Hà Hoa, lại khiến cho cả sân bóng vang lên tiếng hét chói tai, những nữ sinh ủng hộ Hà Hoa thì điên cuồng, hô to tên Hà Hoa.

Đối mặt với tiếng hoan hô của mọi người, Hà Hoa ngửa đầu, cao ngạo nhìn vào chỗ Bùi Đông Lai và Hạ Y Na liếc mắt một cái, cái miệng kia hận không thể vênh tới trời.

Có lẽ bởi vì sự thể hiện của các thành viên Khoa Kinh Tế không được tốt, Hạ Y Na lo lắng khi thể đội bóng không còn, nàng không có nhận thấy được ánh mắt của Hà Hoa.

Bùi Đông Lai đã nhận ra được ánh mắt của Hà Hoa, nhưng không có để ý.

Trận đấu tiếp tục, mặc dù Ngô Vũ Trạch chơi bóng rất hay, trình độ phát huy hết khả năng, sĩ khí tăng lên, nhưng... sau khi cuộc tranh tài hiệp một kết thúc, tỷ số vẫn là 10-24, Khoa Kinh Tế vẫn bị rút lại phía sau, với lại bộ môn bóng rổ là dành cho tập thể, huống chi, nói riêng về kỹ thuật, vô luận là Ngư Hải Đào hay là Hà Hoa cũng không thua kém Ngô Vũ Trạch, kể từ đó, có thể nói là một cây làm chẳng lên non.

So sánh với hiệp một mà nói, hiệp thứ hai, bên khoa hệ phái ra hai cầu thủ kèm Ngô Vũ Trạch, hạn chế Ngô Vũ Trạch không nói, Ngô Vũ Trạch bị Ngư Hải Đào coi như pho tượng, trực tiếp đánh bại đội quản lý học viên, tỷ số hiện tại là 18-48.

- Đội Khoa Kinh Tế, nhanh đi về tắm rửa ngủ đi, đừng làm mất mặt nữa!

Chứng kiến thời gian trên đồng hồ cứ như thế mà trôi qua, cổ động viên bên Ngư Hải Đào liên hưng phấn không thôi, tiếng cười nhạo không ngừng vang ra.

Nghe đám người đứng ngoài cười nhạo, đội bóng Khoa Kinh Tế thật sự muốn phản bác, nhưng chính mình không thể thắng đội bên kia, chỉ có thể nén giận, biệt khuất tới cực điểm.

Mà bao gồm cả Ngô Vũ Trạch bên trong, các đội viên khoa Kinh Tế như là một đám binh bại trận, ủ rũ.

- Chẳng qua mới được nửa hiệp hai thôi, chúng ta vẫn còn có cơ hội!

Hạ Y Na thấy thế, nhin không được đứng lên, vỗ tay kêu lên.

Không một tiếng trả lời!

Ngay cả Ngô Vũ Trạch cùng đội viên Khoa Kinh Tế đều rất rõ ràng, thực lực của đội mình chính là không bằng đối phương, hơn nữa điểm số lại rút sau một đoạn đường dài, muốn lật bại thành thắng thì không có khả năng.

Không riêng gì bọn hắn, ngay cả Hạ Y Na cũng rõ ràng, vừa rồi chỉ là nàng cổ vũ đám người Ngô Vũ Trạch mà thôi, ở nàng xem ra, cho dù thua bóng cũng không thể thua sĩ khí, huống chi lại ở trước mặt của hai người Hà Hoa cùng Ngư Hải Đào?

Đám người Ngô Vũ Trạch trầm mặc không nói, ở trong trận đấu chung kết này, Ngô Vũ Trạch bị cướp bóng ba lần, Ngư Hải Đào đi tới liếc mắt nhìn đám người Ngô Vũ Trạch một cái, lại hung ác nhìn Bùi Đông Lai, cuối cùng đem ánh mắt đặt trên người Hạ Y Na:

- Hạ mỹ nữ, Hoa ca có nói, nếu cô đến kế bên ta làm cổ động viên, cổ vũ hiệp đấu sau cho bọn ta, bọn ta có thể lưu lại mặt mũi cho các người, sẽ không để các người thua thảm bại!

Bá!

Ngạc nhiên nghe được lời nói khinh người quá đáng của Ngư Hải Đào, không riêng gì Hạ Y Na, đội viên đội bóng cùng thành viên đội cổ động viên đều trợn trừng mắt nhìn Ngư Hải Đào.

- Nếu Hạ Y Na không làm điều đó thì sao?

Lúc này đây, không đợi Hạ Y Na mở miệng trả lời, Bùi Đông Lai đứng lên, ôn hòa hỏi han.

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Ngư Hải Đào vốn ngẩn ra, theo sau châm chọc cười nói:

- Hắc hắc, hài tử, chẳng lẽ mày không biết tự ti sao? Mày định trước mặt mỹ nữ làm anh hùng sao?

- Mày....

Ngư Hải Đào cuồng không ai bì nổi hơn nữa lại còn cười nhạo Bùi Đông Lai, Hạ Y Na hoàn toàn nổi giận, nàng bay thẳng đến chỗ Ngư Hải Đào đứng.

- Hạ mỹ nữ, nếu cô không muốn, như vậy, người đợi đến hiệp sau đợi cho chúng ta nhục nhã đi!

Ngư Hải Đào đắc ý cười, tuyệt đối không để ý tới sự tức giận của Hạ Y Na.

Đối mặt với lời cuồng ngạo của Ngư Hải Đào, Bùi Đông Lai không có để ý tới, mà là bắt lấy Hạ Y Na, khẽ lắc đầu, bảo nàng không nên vọng động.

Ha Y Na thấy được trong con người Bùi Đông Lai toát lên hàn ý cũng sự bình tĩnh, an tâm rất nhiều, mà Bùi Đông Lai nhìn Ngô Vũ Trạch hỏi:

- Vũ Trạch, hiệp đấu sau, ka có thể ra sân không?

Ân?

Lời Bùi Đông Lai vừa thốt ra, không riêng gì Ngư Hải Đào, ngay cả Ngô Vũ Trạch cùng đám người Hạ Y Na cả kinh không nhẹ.

Bởi vì... Ở trong trí nhớ của bọn hắn, sau khi Bùi Đông Lai vào trường học, chưa bao giờ chơi qua bóng rổ, thậm chí... Hạ Y Na còn hỏi riêng Bùi Đông Lai xem có biết chơi bóng rổ hay không, Bùi Đông Lai nói trình độ bóng rổ của mình rất tệ.

Mà hiện giờ, Bùi Đông Lai lại hỏi có thể hay không ra sân, điều này có thể làm cho bọn họ không kinh ngạc sao?

Ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha ha...

Ngây người ngẩn ngủ qua đi, Ngư Hải Đào giống như nghe được truyện cười hay nhất thế giới, cười đến nỗi chảy nước mắt, sau khi cười xong, hắn liếc Bùi Đông Lai nói:

- Như thế nào? Con một sách, mày cũng muốn đi lên tìm xui xẻo?

- Sợ ư?

Bùi Đông Lai cũng cười, nụ cười mang theo vài phần lạnh lẽo.

Sợ?

Ngư Hải Đào được một trận ngạc nhiên, thiếu chút nữa tức giận đến hôn mê bất tỉnh:

- Hải tử, tao xem đầu óc mày học nhiều quá cho nên đã hư rồi! Ân, tuy nói dựa theo quy định, mày không phải đội viên của Khoa Kinh Tế không thể ra sân, nhưng... quy củ là do người định, mày đã muốn tìm nhục nhã, tao sẽ thỏa mãn nguyện vọng của mày!

- Tao cam đoan, từ nay về sau, mày cùng tên Hà Hoa kia ngay cả dũng khí để sờ vào bóng rổ cũng sẽ không còn nữa.

Dưới ánh đèn, Bùi Đông Lai hơi hột mở miệng, chẳng qua là... ngay cả Ngư Hải Đào và tất cả mọi người có thể nhận thấy trong giọng nói của hắn toát ra sự cuồng ngạo.

Phần cuồng ngạo kia, thuộc về nam nhân Bùi gia!

codon.traí

221. Chương 221 : Toàn Trường Sôi Trào

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 221 : Toàn trường sôi trào

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius (Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Là một trung phong chủ lực cho nên khả năng khống chế bóng của Ngư Hải Đào cũng không tồi chút nào, hiện giờ hắn đã được HLV nhìn trúng, chỉ chờ sau khi trận bóng rổ kết thúc. Hắn sẽ được triệu tập vào đội ĐH Đông Hải để tham gia giải toàn quốc.

Tuy rằng cơ thể của Hà Hoa không bằng Ngưu Hải Đào nhưng kỹ thuật của hắn chỉ có hơn chứ không thua so với Ngưu Hải Đào cho nên Hà Hoa cũng được hlv nhìn trúng.

Có thể nói, hlv bóng rổ của ĐH Đông Hải đem tất cả mọi hy vọng đạt thành tích cao tại giải toàn quốc đặt vào người của Hà Hoa và Ngưu Hải Đào .

Dưới tình hình như thế mà Bùi Đông Lai nói muốn cho Hà Hoa và Ngưu Hải Đào ngay cả cơ hội động vào bóng rổ cũng không được?

Nghe được những lời này thì phản ứng đầu tiên của Ngưu Hải Đào là hắn xem thử lỗ tai của mình có vấn đề hay không?

Sau đó, nhìn bộ dạng không chút biến hóa của Bùi Đông Lai thì hắn biết rằng con mọt sách Bùi Đông Lai này đúng là nói như thế.

”Ha ha. . . Ha ha ha. . .”

Hiểu được điểm này, Ngưu Hải Đào cười to:

- Con mọt sách, bản thân tao muốn nhìn mày có bản lĩnh gì, để cho tao cùng Hoa ca không dám động vào bóng rổ nữa.

Nói xong, Ngưu Hải Đào cũng không thèm nói lời vô ích mà liền xoay người rời đi.

- Hải Đào, có chuyện gì thế?

Thấy được bộ dạng cười to của Ngưu Hải Đào thì Hà Hoa liền hỏi.

- Hoa ca, tên mọt sách kia muốn tranh tài cùng chúng ta.

Ngưu Hải Đào tươi cười:

- Hắn còn nói làm cho chúng ta ngay cả dũng khí động vào trái bóng rổ cũng không có.

”Ách. . .”

Ngưu Hải Đào vừa nói xong, không riêng gì Hà Hoa mà ngay cả những thành viên khác cũng trợn tròn mắt.

- Hải Đào, con mọt sách là ai a?

Một tên thành viên nhện không được hỏi, vẻ mặt của những người khác cũng tò mò nhìn Ngưu Hải Đào .

- Đó chính là vị Trạng Nguyên lang của trường chúng ta.

Ngưu Hải Đào cười cười, chỉ vào Bùi Đông Lai ở phía trước.

- Là hắn?

Thấy được bóng dáng của Bùi Đông Lai , toàn bộ thành viên đều hiện ra vẻ mặt kỳ lạ.

- Hắc, đã có Hưu Tử biểu diễn vậy thì bản thân chúng ta cũng không ngại mà đùa giỡn với nó.

Thấy Bùi Đông Lai , Hà Hoa không nhện cười được. thật sự hắn muốn biết có phải đầu của Bùi Đông Lai bị lừa đá hay không, nếu không thì làm sao lại chủ động bước lên sân mà không biết xấu hổ như vậy?

Còn về phần Bùi Đông Lai có chơi bóng rổ được hay không thì Hà Hoa không biết, hắn chỉ biết rằng những lời nói của Bùi Đông Lai quả thật là giống như những chuyện nực cười nhất trên thế gian này.

Nghe được Hà Hoa nói vậy, đám người Ngưu Hải Đào cũng không nói gì thêm. Sau đó bước đến đám người Ngô Vũ Trạch .

- Khoa Quản Lý thay người nhưng mà người này không có tên trong danh sách tham gia đi đấu, các em có đồng ý không?

Rất nhanh, trọng tài mang theo Bùi Đông Lai cùng Ngô Vũ Trạch đi đến trước mặt đám người Hà Hoa, hỏi.

- Chu lão sư, nếu Trạng Nguyên lang của chúng ta đã muốn biểu hiện thì chúng ta tự nhiên sẽ cấp cho hắn một cái sân khấu để biểu diễn, mọi người nói có đúng không?

Nghe được câu hỏi của trọng tài thì tên đội trưởng cười nói.

”Ha ha. . .”

Tất cả mọi người đều cười nhạo.

- Nếu không có ý kiến gì khác thì cậu có thể vào sân.

Trọng tài thấy thế, sắc mặt phức tạp, liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái.

Đối mặt với sự cười nhạo của đám người Hà Hoa , Bùi Đông Lai cũng không nói gì mà là gật đầu với trọng tài:

- Cảm ơn Chu lão sư.

Bùi Đông Lai cũng không nói nữa, hắn cũng không thèm để ý đến đám người Hà Hoa . Trực tiếp đi đổi y phục.

Sao lại thế này?

Người xem trong sân thấy được cảnh tượng này thì trong lòng tràn đầy vẻ nghi hoặc.

5’ sau, mọi sự nghi hoặc trong lòng của bọn hắn đã biến mất.

Sau khi đổi trang phục thì đấu xong thì Bùi Đông Lai cùng Ngô Vũ Trạch đi ra.

- Thì ra là khoa Quản Lý muốn thay người sao?

- Cũng thế thôi, thay người còn có tác dụng gì nữa.

- Tên kia nhìn qua có chút quen mặt a, ta...ta biết rồi, hắn chính là Trạng Nguyên lang của trường chúng ta đó, là kẻ thì được 745 điểm a.

- Ta kháo, tên gia hỏa thi được số điểm nghịch thiên như vậy, hơn phân nửa thời gian là dùng vào việc học tập, còn có thời gian chơi bóng rổ sao?

. . .

Mọi người trong sân đều bàn luận sôi nổi.

- Hạ tỷ, chẳng lẽ Bùi Đông Lai chơi bóng rổ rất khá ư?

Bên cạnh Hạ Y Na , những mỹ nữ cổ động viên cũng tò mò hỏi Hạ Y Na .

Đối với Hạ Y Na mà nói thì nàng từng định mời Bùi Đông Lai tham gia bóng rổ . Nhưng lúc ấy nàng nghe nói trình độ chơi bóng của Bùi Đông Lai khá chicken nên nàng mới bỏ qua suy nghĩ này.

Hiện giờ thấy Bùi Đông Lai chủ động ra sân, trong lòng nàng cũng tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Chẳng... Chẳng lẽ người kia đang gạt ta?

Trong lúc đang nghi hoặc, nghe được những câu hỏi của nhóm bạn xung quanh thì trong lòng nàng hơi hưng phấn cũng không trả lời câu hỏi của mọi người.

- Hạ tỷ, tỷ đừng cười nữa, mau trả lời đi a.

- Hạ tỷ, tỷ đừng cười nữa, mau trả lời đi a.

Những mỹ nữ này thấy Hạ Y Na cười một mình thì liền vội vàng thúc người Hạ Y Na , hỏi.

- Tỷ cũng không biết.

Hạ Y Na lấy lại tinh thần, vẻ mặt chờ mong nhìn Bùi Đông Lai , như có suy nghĩ gì nói :

- Bất quá từ lúc bắt đầu quen hắn thì chưa bao giờ tỷ nghe hắn ta mạnh mẽ, cho nên....

Câu tiếp theo Hạ Y Na chưa nói ra nhưng ý nghĩa rất rõ ràng.. nàng tin Bùi Đông Lai .

Nghe được câu trả lời của Hạ Y Na tất cả các mỹ nữ cổ động viên của khoa Quản Lý đều bán tín bán nghi nhìn Bùi Đông Lai đang ở trên sân.

Từ sau khi Bùi Đông Lai bước chân vào ĐH Đông Hải thì hắn còn chưa đụng vào quả bóng rổ .

Vì thế hắn liền đứng ở trên sân cầm lấy quả bóng rổ , thông qua phương thức này để tìm lại cảm giác.

Thấy hành động của Bùi Đông Lai thì đám khán giả liền tò mò, bọn hắn muốn nhìn xem kỹ thuật chơi bóng của Bùi Đông Lai như thế nào?

Kết quả là làm cho bọn hắn phải thất vọng, chẳng cho đến khi trận đấu bắt đầu Bùi Đông Lai cũng không làm gì cả, chỉ đứng trên sân cầm lấy quả bóng.

Mà cách nhìn của Ngô Vũ Trạch không giống với bọn hắn.

Tuy rằng Ngô Vũ Trạch chưa bao giờ thấy Bùi Đông Lai chơi bóng rổ nhưng mà hắn thấy được Bùi Đông Lai làm ra hành động nghịch thiên ở Hàng Hồ, cho nên hắn có một vạn lý do để tin tưởng Bùi Đông Lai tuyệt đối sẽ không làm việc gì nếu hắn không nắm chắc.

Một lát sau, trận đấu lại được bắt đầu.

- Ta kháo, Trạng Nguyên lang lại muốn giành quyền đoạt bóng với Ngưu Hải Đào sao?

Thấy Bùi Đông Lai và Ngưu Hải Đào đứng vào vị trí chuẩn bị phát bóng thì đám khán giả liền ngạc nhiên.

Cả đám khán giả còn cho rằng đó là chuyện cười huống gì là Ngưu Hải Đào ?

Ngưu Hải Đào nở nụ cười lạnh:

- Bùi Đông Lai , tao đã cho mà cuồng thế mà mày không biết trời cao đất dày.

Bùi Đông Lai không trả lời, chỉ đợi trọng tài phát bóng lên.

Sau đó.

Trọng tài bảo chú ý một chút rồi tung bóng lên.

“ Vù”

Trong nháy mắt Bùi Đông Lai liền nhảy lên, thuận tay chụp lấy bóng rồi ném về phía Ngô Vũ Trạch .

“ Ách”

Thấy một màn như vậy thì tất cả mọi người đều tròn mắt.

Mà trong sân, nụ cười trên khóe miệng Ngưu Hải Đào liền đơ lại.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, Bùi Đông Lai thấp hơn hắn cả 10cm mà có thể giành được bóng.

- Vũ Trạch, chuyển bóng đây.

Sau khi hạ xuống, Bùi Đông Lai liền chạy nhanh về phía trước, nói với Ngô Vũ Trạch .

“ Bộp”

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, Ngô Vũ Trạch liền đem bóng đưa cho Bùi Đông Lai .

Bùi Đông Lai thuận tay cầm bóng nhưng hắn không nóng lòng đột phát, một tay giữ bóng, một tay ngoắc ngoắc với Hà Hoa , ý bảo Hà Hoa đến đây.

Những tên thành viên trong đội Hà Hoa thấy một màn như vậy thì liền choáng váng.

Mà thấy một màn như vậy thì Hà Hoa thiếu chút nữa bị hôn mê bất tỉnh.

Tức giận thì tức giận nhưng hắn cũng không bước lên, bởi vì hắn biết, nếu hắn bước lên thì điều đó quả thật là hạ thân phận của hắn.

- Đội trưởng, để ta.

Lúc này, một gã thành viên khác liền nhảy tới tranh bóng.

Bùi Đông Lai lắc nhẹ cổ tay, rồi sau đó tăng tốc, trong nháy mắt đã vượt qua tên thành viên kia.

2 tên thành viên khác không nghĩ rằng đồng đội của mình sẽ bị Bùi Đông Lai vượt qua thoải mái như vậy, nhất thời đã quên bước lên. Thấy Bùi Đông Lai đang tiến tới thì Hà Hoa liền chạy tới cản đường.

“ Vù ”

Thấy Hà Hoa đi lên, Bùi Đông Lai cười lạnh một tiếng, dưới chân phát lực nhảy lên giống như đại bàng giương cánh, hướng về phía bảng rõ ở phía trên.

”Ách. . .”

Hà Hoa vốn muốn cản đường Bùi Đông Lai , thấy Bùi Đông Lai làm ra hành động như thế thì hắn liền sợ tới mức dừng bước.

Mà tất cả mọi người trong sân đều im lặng, trừng mắt to nhìn Bùi Đông Lai . Trong lòng hiện lên một suy nghĩ “ CMN, điều này làm sao có thể?”

Ngay sau đó.

Thân thể Bùi Đông Lai trực tiếp bay thẳng qua đầu của Hà Hoa .

”Ách. . .”

Trong phút chốc, người xem toàn trường đều há to miệng , trợn tròn tròng mắt.

Hà Hoa sợ tới mức hai chân mềm nhũn, theo bản năng khom người.

Hình ảnh dừng lại, thời gian chậm dần.

Bùi Đông Lai bay thẳng lên bảng rõ, 2 tay giữ bóng, nhắm ngay bảng rõ mà đập xuống.

“ Bang... Bang..”

Quả bóng bị Bùi Đông Lai đập thẳng vào rõ, sức lực thật lớn làm cho khung rõ lung lay.

Sau khi giành quyền lấy bóng, vượt qua hàng phòng thủ của đối phương rồi DUNK.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người đều yên tĩnh, không khí trong sân trở nên im lặng chỉ có thể nghe được những tiếng nảy của quả bóng.

- Rất ngu.

Sau đó, cả sân bóng như nổ tung.

“ HỨ... HỨ “

Đám người khoa Kinh Tế liền điên cuồng, sôi nổi đứng dậy hét to lên.

Toàn trường sôi trào.

codon.traí

222. Chương 222 : Một Người Một Sân Khấu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 222 : Một người một sân khấu.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius (Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Khiếp sợ?

Hưng phấn?

Không.

Là kích động!

Giờ phút này, toàn bộ cổ động viên của khoa Kinh Tế không hiểu vì sao Bùi Đông Lai lại có thể giống với Michel Jordan nữa.

Bọn hắn chỉ biết, Bùi Đông Lai làm được việc này, việc đó đã giúp bọn hắn phát tiết những oán khí cất giấu ở trong lòng.

- Nay cmn, không phải là đệ tử của Michel Jordan chứ?

So với đám người khoa Kinh Tế thì đám người bên Hà Hoa lại khiếp sợ nhìn vào Bùi Đông Lai .

Không riêng gì bọn hắn mà ngay cả hlv của ĐH Đông Hải cũng kinh ngạc.

Thân là hlv của ĐH Đông Hải thì hắn muốn dẫn dắt đội nhà giành chức vô địch của giải toán quốc. Hắn chưa từng thấy có một sinh viên nào như Bùi Đông Lai , làm ra động tác tuyệt đẹp như thế.

Sau đó, trên vẻ mặt của hắn hiện lên sự vui mừng, tuy rằng hắn không biết vì sao Bùi Đông Lai lại có thể làm ra động tác như thế. Nhưng mà hắn có lý do để tin tưởng nếu Bùi Đông Lai tham gia vào đội bóng của trường thì chắc chắn đội bóng sẽ giành được chức vô địch.

- Hạ. . . Hạ tỷ.

Cùng lúc đó, đám cổ động viên nữ của khoa Kinh Tế nhìn sững sờ vào Bùi Đông Lai , sau đó, một vị MM lấy lại tinh thần, gọi Hạ Y Na .

Không có phản ứng

2 mắt Hạ Y Na tỏa sáng.

- Hạ... Hạ tỷ, sao Bùi Đông Lai lại lợi hại như thế?

Lại có thêm 1 vị MM hỏi.

Vì sao lại lợi hại như thế?

Hạ Y Na dần dần từ trong lúc khiếp sợ lấy lại tinh thần.

Dưới ánh đèn, nàng nở nụ cười đắc ý:

- Nam nhân tỷ nhìn trúng làm sao có thể không lợi hại được?

Bên tai vang lên lời nói của Hạ Y Na , đám MM này liền tỉnh ngộ. Nguyên bản các nàng không hiểu được con người Bùi Đông Lai , hiện giờ xem ra Bùi Đông Lai khiến cho Hạ Y Na ưa thích quả thật là có nguyên nhân a.

- Bùi Đông Lai , cậu nói với tớ rằng cậu không biết chơi bóng rổ , hừ, sau khi quay về sẽ biết tay tớ.

Thấy bọn tỷ muội không nói gì, Hạ Y Na nghĩ tới ngày đó Bùi Đông Lai từ chối gia nhập vào đội bóng rổ thì nhất thời tức giận nhưng mà trên mặt nàng lại tràn đầy vẻ chờ mong, chờ mong biểu hiện tiếp theo của Bùi Đông Lai .

So sánh với đám khán giả thì trên sân tất cả thành viên của khoa Kinh Tế đều biết được từ việc cướp bóng ở giữa sân, sau đó làm ra động tác như vậy thì khó đến cỡ nào?

Bởi vì biết độ khó của nó cho nên lúc Bùi Đông Lai làm ra động tác kia thì liền gây rung động đối với bọn hắn và với cả đám khán giả.

Trên sân, tất cả mọi người đều nhìn Bùi Đông Lai như người mới từ trên sao Hỏa xuống.

Điều này làm sao có thể?

Nhìn Bùi Đông Lai thì Hà Hoa và đám thành viên trong đội hấn liền lắc đầu. Dường như cho tới giờ phút này bọn hấn không thể tin nổi, một con mọt sách trong mắt bọn chúng lại có thể làm ra một động tác như thế?

Bọn hấn không biết mấy tháng trước, Bùi Đông Lai đã thi đấu ở trường cấp 3 từng làm ra một động tác Dunk còn xa hơn lúc này.

Hiện giờ, Bùi Đông Lai đã đạt tới cảnh giới Âm Kính nên sức bật của hấn lại càng trở nên kinh khủng hơn, làm ra động tác như thế cũng không có gì là lạ.

Nhìn bộ dạng đám người Hà Hoa thì Bùi Đông Lai cũng không giải thích gì, hấn chỉ liếc mắt nhìn Hà Hoa một cái.

Cái nhìn kia như muốn nói: “ Tao nói rồi, tao muốn cho mày cùng Ngưu Hải Đào sau này ngay cả dũng khí động vào trái bóng rổ cũng không còn... đây chỉ mới là bắt đầu.”

- Đông Lai, tốt lắm.

Trên sân, Ngô Vũ Trạch hưng phấn chạy tới Bùi Đông Lai .

Ngô Vũ Trạch vừa kêu lên thì toàn bộ thành viên trong đội liền lấy lại tinh thần, đều giống như Ngô Vũ Trạch , tiến lên chúc mừng Bùi Đông Lai .

Bùi Đông Lai mỉm cười sau đó trở lại phần sân của mình.

- Bùi Đông Lai .

- Tiếp tục nữa đi.

Nhìn Bùi Đông Lai , tất cả khán giả của khoa Kinh Tế cũng không ngồi xuống, mà là hô to, thanh âm đinh tai nhức óc, phẳng phất là đem nóc nhà của sân bóng rổ ném đi.

Tiếng đinh tai nhức óc làm 5 tên thành viên trong đội Hà Hoa lấy lại tinh thần, dưới ánh đèn, khuôn mặt bọn hấn tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Bọn hấn cho rằng sau khi Bùi Đông Lai vào sân thì bọn hấn sẽ đùa giỡn với Bùi Đông Lai như đùa với một con khỉ nhưng mà lúc này bọn hấn giống như một con khỉ bị Bùi Đông Lai đùa giỡn, như thế thì sắc mặt của bọn hấn không khiếp sợ mới là chuyện lạ.

- Chỉ mới một trái mà thôi, chúng ta trả lại cho bọn hấn nào.

Mất thấy toàn bộ đồng đội của mình bị Bùi Đông Lai hù sợ thì Hà Hoa mở miệng, cố gắng nâng cao sĩ khí.

- Đúng vậy, bọn hấn đã thua chúng ta nhiều điểm như thế, cho dù bọn hấn có cố gắng thì cũng vẫn thua thôi.

Nghe được Hà Hoa nói vậy thì Ngưu Hải Đào liền dùng tinh thần AQ ản ủi bản thân mình và đồng đội.

Bên tai vang lên lời nói của Ngưu Hải Đào và Hà Hoa thì 3 tên thành viên còn lại trong đội liền bình tĩnh lại.

Ân, cũng chỉ là hơi bình tĩnh mà thôi.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Ngưu Hải Đào trở nên âm trầm, hấn đi tới cuối sân rồi nhặt trái bóng lên, sau đó chuyển cho Hà Hoa .

Trận đấu lại được bắt đầu, sau khi nhận bóng thì Hà Hoa hít một hơi, hung hăng trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái sau đó trực tiếp dẫn bóng đến phần sân của đội khoa Kinh Tế .

Tuy rằng Hà Hoa không biết vì sao trình độ chơi bóng rổ của Bùi Đông Lai lại ngu đến thế? Nhưng mà hấn rất rõ, cho đến bây giờ nếu hấn không cố gắng lên ghi điểm thì chắc chắn hấn và Ngưu Hải Đào cùng toàn bộ thành viên trong đội bóng sẽ trở thành khỉ, bị Bùi Đông Lai chơi đùa.

- Đến đây.

Mắt thấy Hà Hoa dẫn bóng, Bùi Đông Lai hồ húng nói ra 2 chữ rồi tiến lên.

Chẳng biết tại sao thấy Bùi Đông Lai tiến lên, Hà Hoa chỉ cảm thấy trước mặt dường như là đụng phải quả núi, chặn tất cả đường đi của hắn.

Hà Hoa , mày phải nhớ kỹ mày là cầu thủ hay nhất, hắn không thể so sánh với mày được.

Hà Hoa liền tự cổ vũ bản thân.

Lúc này, Hà Hoa không có chuyển bóng mà mang bóng dẫn tới phía Bùi Đông Lai .

Bởi vì.

Hắn biết rõ, hắn muốn lấy lại mặt mũi chỉ có cách đơn đả độc đấu với Bùi Đông Lai .

5m.

3m.

Khoảng cách giữa Hà Hoa và Bùi Đông Lai ngày càng được rút ngắn.

1m.

Thân hình Hà Hoa thoáng vụt qua, hướng về phía bên trái để đột phá. Mà Bùi Đông Lai lại đứng im tại chỗ.

Thân hình Hà Hoa bỗng nhiên thụt lại sau vài bước, sau đó làm động tác lòn bóng qua chân.

- Đủ chưa?

Bùi Đông Lai hỏi.

“ Ừc”

Hà Hoa nuốt một ngụm nước miếng.

”Ba!”

Tay phải của Bùi Đông Lai vung ra, hóa nhẹ thành một đạo ảo ảnh, nhẹ nhàng vỗ lấy trái bóng.

“ Vù”

Sau khi lấy được bóng, Bùi Đông Lai cũng không ngừng lại, thân thể của hắn giống như là quỷ mị, lướt qua.

Cả người Hà Hoa cứng ngắc.

“ Hú... Hú...”

- Bùi Đông Lai tiếp tục đi.

Thấy hành động của Bùi Đông Lai , toàn trường liền sôi trào, khán giả của khoa Kinh Tế đều hô to.

Nghe được tiếng la ầm ĩ đấy, đối mặt với thế tấn công của Bùi Đông Lai thì 3 gã thành viên kia liền cảm thấy 2 chân như nhũn ra, bắt quả cũng vẫn kiên trì tiến lên.

Đột phá!

Người đầu tiên.

Tiếp tục đột phá!

Người thứ 2.

Không cần đột phá.

Tên thứ 3 thấy vậy thì bị khiếp sợ tới mức dừng lại.

Trong chớp mắt, Bùi Đông Lai thoải mái vượt qua cả 3, một đường hướng tới băng rôn.

“ AAAA”

Trước bảg rổ, về mặt Ngưũ Hải Đầo dữ tợn quát lên một tiếng lớn, trực tiếp bay thẳng đến Bui Đổng Lai , hắh không sợ phạm quy để đánh bay Bui Đổng Lai .

Bui Đổng Lai thấy thế, không né không tránh, tùy ý để Ngưũ Hải Đầo tiến tới.

Ngay sau đó, dưới cái nhìn của toàn trường.

Thân thể cao hơn 1m9 của Ngưũ Hải Đầo hung hăng đánh vào Bui Đổng Lai .

“ Bạch”

Một tiếng vang liên truyền ra, Ngưũ Hải Đầo chỉ cảm giác bản thân đụng phải một ngọn núi lớn, xương cốt cả người giống như là bị gãy ra, đau đớn kịch liệt làm cho 2 mắt hắh tối sầm.

Không đợi Ngưũ Hải Đầo lấy lại tinh thần, lực phản chấn khủng bố trực tiếp bắn hắh ra ngoài.

Đúng vậy. . .

Hắh trực tiếp bị đánh bay đi ra ngoài!

“ Rầm”

Thân thể Ngưũ Hải Đầo bay ra sau 2m, ngã xuống đất.

”Ách. . .”

Thấy một màn như vậy, toàn trường liền trở nên yên tĩnh trở lại.

Đúng vậy, cả hiện trường đột nhiên liền yên tĩnh trở lại. . .

Sao lại thế này?

Tất cả mọi người đều thầm hỏi, bọn hắh muốn biết tại sao Bui Đổng Lai lại có thể đem một người khôì ngô như Ngưũ Hải Đầo đánh văng ra xa?

Không ai trả lời.

Dưới ánh đèn, Bui Đổng Lai cũng không ngừng lại. Lấy đà, nhảy lên, làm ra một động tác Dunk.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Bui Đổng Lai .

“ Bang”

Dưới ánh đèn, thân hình Bui Đổng Lai một lần nữa bay lên, hung hăng úp bóng vào rổ.

- HỨ.... HỨ

- Bui Đổng Lai! Bui Đổng Lai!

Toàn trường liền hô vang.

Một người một sân khấu.

codon.traí

223. Chương 223 : Dù Sao Cũng Chết. Tự Cao Tự Đại.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 223 : Dù sao cũng chết. Tự cao tự đại.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius (Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

“ Bịch”

Không biết qua bao lâu, dưới sự hỗ trợ của Bùi Đông Lai, Ngô Vũ Trạch đã thành công ghi điểm. Vào lúc này, trận đấu cũng đã kết thúc.

48 – 18.

Đây là tỷ số hiệp 1.

62 – 88.

Tỷ số toàn trận.

Lúc trước là khoa Kế Toán, về sau là khoa Kinh Tế.

Giữa trận, nhờ vào sự xuất sắc của Bùi Đông Lai mà khoa Kinh Tế có thể lội ngược dòng, giành chiến thắng trong trận đấu này.

“Bùi Đông Lai! Bùi Đông Lai!”

Sau khi trận đấu kết thúc, vô luận là người của khoa Kinh Tế hay là của khoa Kế Toán cùng với những khoa khác đều kêu to tên của Bùi Đông Lai.

Tuy rằng, Bùi Đông Lai ra trận đã làm cho đội của khoa Kế Toán thua nhưng bọn họ đã nhìn thấy phong cách chơi bóng của Bùi Đông Lai cao siêu như thế nào, cũng để cho bọn họ thấy được một trận bóng hay được diễn ra.

Trừ Hà Hoa và Ngư Hải Đào ra thì toàn bộ đội viên trong đội của khoa Kinh Tế đều nằm im trên sân, trên mặt bọn hần không hiện lên vẻ phẫn nộ nếu có thì đó chính là sự giải thoát. Trận đấu vừa rồi đối với bọn họ quả là một loại tra tấn.

Mà Hà Hoa và Ngư Hải Đào thì có cảm giác đây là một giấc mơ.

Dưới ánh đèn, sắc mặt bọn hần trở nên trắng bệch hơn nữa thân thể không khống chế được mà hơi run lên.

Dường như cho đến giờ phút này bọn hần không tin hết thấy mọi chuyện vừa rồi là thật.

4 mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai , giống như đang hỏi “ Vì sao hần lại mạnh như vậy?”

Vì cái gì?

Ngay sau đó.

Huấn luyện viên đội ĐH Đông Hải liền dùng hành động để trả lời câu hỏi của Hà Hoa và Ngư Hải Đào.

Dưới ánh đèn, bước chân của huấn luyện viên đi nhanh về phía Bùi Đông Lai.

- Đông Lai, chú quả thật là rất ngư.

Đám người Ngô Vũ Trạch liền vây Bùi Đông Lai lại, vẻ mặt sùng bái nhìn Bùi Đông Lai. Thân là cầu thủ xuất sắc nhất trong trường trung học ở Hàng Hồ thì Ngô Vũ Trạch vốn tưởng kỹ thuật chơi bóng của mình giỏi nhất ở ĐH Đông Hải thậm chí là trong tất cả các trường ĐH trên toàn quốc. Nhưng lúc này thấy Bùi Đông Lai chơi bóng thì hần mới biết được ý nghĩa của câu “Nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn’

Nghe Ngô Vũ Trạch nói vậy, mấy tên thành viên khác trong đội cũng không mở miệng, vẻ mặt sùng bái nhìn Bùi Đông Lai hơn nữa còn có vẻ cảm kích.

Bọn hần tưởng rằng trận này mình đã thua nhưng từ khi Bùi Đông Lai xuất hiện thì tình thế liền khác hẳn. Kết cuộc, bọn hần giành chiến thắng.

Đúng vậy. . .

Đối với bọn hần mà nói thì đây chính là kỳ tích.

Bên tai vang lên những lời ca ngợi của Ngô Vũ Trạch , thấy được vẻ sùng bái trong ánh mắt của mọi người thì Bùi Đông Lai cười cười:

- Thắng được trận này là do công của tất cả mọi người.

- Tốt a, trình độ giả trụ ăn cọc của cậu đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh rồi a.

Không đợi Ngô Vũ Trạch trả lời, Hạ Y Na dẫn theo đám MM đi đến, trong lòng nàng vô cùng vui mừng, cố ý trừng mắt liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái.

“ Ha Ha ”

Thấy bộ dạng giận dữ của Hạ Y Na , nghe được lời nói của Hạ Y Na thì tất cả mọi người đều cười vang.

- Theo tớ thấy a, Hạ tỷ là mắng ở ngoài miệng nhưng mà ngọt ở trong lòng. Trong lòng cũng không biết là ngọt bao nhiêu phần đâu?

Cười cười, một vị MM trêu chọc Hạ Y Na .

Bùi Đông Lai lại dở khóc dở cười.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì từ nhỏ đến lớn bóng rổ chính là môn mà hắn thường hay chơi nhất.

Sau này đi vào ĐH Đông Hải thì hắn chưa bao giờ sờ quả trái bóng rổ, toàn bộ thời gian hắn đều để vào việc khác.

Đây cũng chính là một trong hai nguyên nhân mà hắn từ chối lời mời vào đội của Hạ Y Na .

Nguyên nhân quan trọng hơn chính là mô hình Kinh Tế của Cổ Bồi Nguyên giao cho hắn.

Đề tài ấy đã khiến hắn sốt đầu mẻ trán, không còn thời gian nào để tham gia bóng rổ .

Huống chi còn có việc của Mạnh Hổ bang và tập đoàn Thiên Tường.

Sở dĩ hắn ra sân là bởi vì Hà Hoa và Ngưu Hải Đào khinh người quá đáng, hắn muốn giáo huấn cho 2 tên kia.

- Tốt lắm Bùi Đông Lai đồng học.

Lúc này đây, huấn luyện viên đã chạy đến bên cạnh Bùi Đông Lai , vẻ mặt vô cùng kích động, chủ động chào hỏi Bùi Đông Lai .

- Đông Lai, vị này chính là huấn luyện viên của đội bóng trường chúng ta, Vương huấn luyện viên.

Thấy Bùi Đông Lai hơi nghi hoặc thì Ngô Vũ Trạch chủ động giải thích.

- Ngài khỏe, Vương huấn luyện viên.

Bùi Đông Lai mỉm cười đáp lại, tuy rằng hắn đoán được nguyên nhân của Vương huấn luyện viên đến tìm mình nhưng hắn vẫn không tự cao tự đại, mà thái độ vô cùng tôn kính.

- Bùi Đông Lai đồng học, trận đấu vừa rồi ta đã nhìn thấy cả.

Có lẽ là không khống chế được sự kích động trong lòng nên Vương huấn luyện viên nói thẳng:

- Biểu hiện của cậu có thể nói là vô cùng hoàn mỹ. Có thể nói, trong cuộc đời ta đây là lần đầu tiên ta thấy một người xuất sắc như vậy, ta muốn mời cậu tham gia vào đội bóng của trường, sau đó đoạt chức vô địch ở giải toàn quốc.

Nghe được Vương huấn luyện viên nói vậy thì toàn bộ mọi người đều hâm mộ Bùi Đông Lai nhưng bọn họ biết rõ thực lực của Bùi Đông Lai thì đừng nói chỉ là gia nhập vào đội bóng của trường, cho dù gia nhập vào một đội bóng chuyên nghiệp cũng là một chuyện bình thường.

- Cảm ơn ý tốt của Vương huấn luyện viên.

Bùi Đông Lai cười khổ, lắc đầu:

- Nhưng mà em không gia nhập.

”Ách. . .”

Mắt thấy Bùi Đông Lai từ chối thì nụ cười trên mặt Vương huấn luyện viên liền đọng lại, mà toàn bộ người của khoa Kinh Tế đều tròn mắt thậm chí ngay cả Hạ Y Na cũng không tin.

Dường như, bọn họ không nghĩ Bùi Đông Lai sẽ cự tuyệt.

- Bùi Đông Lai , kỹ thuật chơi bóng của chú hay như thế. Nếu có chú gia nhập vào đội bóng thì chắc chắn cúp vô địch của giải toàn quốc sẽ thuộc về đội chúng ta.

Ngô Vũ Trạch là người thứ nhất mở miệng khuyên bảo Bùi Đông Lai.

Hạ Y Na cũng không cam chịu rút lại phía sau:

- Đúng vậy Bùi Đông Lai , đây chính là cơ hội của nhiều người, cậu có thể bỏ qua sao?

- Đông Lai đồng học, cá nhân ta vô cùng hy vọng cậu gia nhập vào đội bóng, cậu có thể suy nghĩ lại không?

Dường như Vương huấn luyện viên không cam lòng.

Bùi Đông Lai xin lỗi, nói:

- Thật sự xin lỗi mọi người, bởi vì có một ít nguyên nhân nên tớ không có thời gian cùng tinh lực để tham gia vào đội được, hy vọng mọi người có thể hiểu được.

- Được rồi.

Lại nghe Bùi Đông Lai từ chối lần nữa, Vương huấn luyện viên cũng biết được Bùi Đông Lai là đệ tử do Cổ Bồi Nguyên hiệu trưởng thu nhận nên việc không gia nhập vào đội bóng rõ cũng là dễ hiểu. Nhưng hẳn không cam lòng, nói:

- Tuy rằng cậu không gia nhập vào đội nhưng mà ta vẫn luôn để một vị trí trong đội cho cậu, chừng nào cậu muốn đến thì có thể liên lạc với ta, ta luôn mở rộng cửa để chào đón cậu.

- Tốt.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai không có từ chối.

“ Phù”

Nghe được Bùi Đông Lai trả lời, Vương huấn luyện viên liền thở phào một hơi, mỉm cười:

- Có thể nói là kỹ thuật của cậu vô cùng hoàn mỹ, một lần nữa chúc mừng cậu.

Nói xong, Vương huấn luyện viên liền xoay người rời đi, đi về phía 2 người Hà Hoa và Ngư Hải Đào.

- Vương... Vương huấn luyện viên , tên kia gia nhập vào đội sao?

Mắt thấy Vương huấn luyện viên đi tới thì khuôn mặt Ngư Hải Đào mang theo vài phần hoảng sợ hỏi.

- Không có, hẳn từ chối.

Vương huấn luyện viên mang theo vài phần tiếc nuối trả lời một câu, theo sau lại nói:

- Tuy rằng 2 cậu thua nhưng ta hy vọng mọi người có thể điều chỉnh lại tâm trạng, ở trong trận đấu tập kế tiếp, hy vọng tâm lý mọi người sẽ luôn ở trong trạng thái tốt nhất.

Hai người trầm mặc không nói.

Vương huấn luyện viên thấy thế, biết hai người bị đả kích đến rất thảm, không nói cái gì nữa, trực tiếp ly khai.

- Hoa ca, ta coi rằng tên tiểu tạp chủng kia không muốn tham gia vào lúc đầu là cố ý. Hẳn thật sự quá khinh người.

Vương huấn luyện viên mới bỏ đi thì Ngư Hải Đào liền lộ ra bộ dạng hung hăng, trong trận đấu hẳn đã bị Bùi Đông Lai đánh bay cho nên hẳn vô cùng căm tức.

- Ta nghe anh rể ta nói, sau khi Quý Hồng xử lý xong việc ở Hàng Hồ thì sẽ về Đông Hải khai đao với Liễu Nguyệt, trừ việc ấy ra thì Dương ca cũng nhân cơ hội này đến thu phục Liễu Nguyệt .

Vẻ mặt Hà Hoa vô cùng âm trầm:

- Kể từ đó, Liễu Nguyệt sẽ bị Dương ca thu phục hoặc là sẽ bị Quý Hồng kia ngốn sạch.

Vẻ mặt Ngưu Hải Đào kích động, hắn biết rõ rằng vị Dương ca trong miệng Ngưu Hải Đào ngưu bức đến cỡ nào.

- Hắc, cho dù kết quả như thế nào đi chăng nữa thì nếu Bùi Đông Lai cũng sẽ mất đi chỗ dựa vững chắc.

Nói xong lời cuối, Hà Hoa nở nụ cười, cười vô cùng âm trầm:

- Đến lúc đó, không phải hắn sẽ chết sao?

codon.tra

224. Chương 224 : Phong Vân Tái Khởi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 224 : Phong vân tái khởi.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius (Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Chúng ta đi thôi.

Ngay sau khi tiếng vỗ tai ngừng lại, Bùi Đông Lai phát hiện không ít người đang đi về phía mình thì liền đề nghị.

Hiển nhiên là hắn biết nếu như hắn không đi, đến lúc bị những người kia vây lại thì có muốn rời đi cũng khó a.

- Được.

Dường như đã nhận ra suy nghĩ của Bùi Đông Lai nên Ngô Vũ Trạch liền gật đầu đồng ý.

- Khoan đã... để ăn mừng chúng ta giành chiến thắng trận này. Đêm nay, sẽ tổ chức một bữa tiệc tại Hồng Tử Cáp, mọi người nhất định phải có mặt.

Mắt thấy mọi người định rời đi, Hạ Y Na vội vàng nói, lúc nói chuyện thì liếc nhìn Bùi Đông Lai giống như câu cuối là nói cho Bùi Đông Lai biết.

Tối nay Bùi Đông Lai có hẹn với Quý Hồng để bàn công việc, đối với lời đề nghị này của Hạ Y Na hắn vốn định từ chối như nhận thấy ánh mắt của Hạ Y Na thì hắn liền nuốt ngược lời nói trở lại.

Hắn cảm thấy không nên từ chối, bằng không Hạ Y Na sẽ buồn.

Ra khỏi sân bóng rổ, bỗng nhiên Bùi Đông Lai mở miệng:

- Mọi người về trước đi, tớ có chuyện muốn nói với Y Na.

Àn?

Nghe được Bùi Đông Lai nói vậy thì vẻ mặt tất cả mọi người liền kinh ngạc mà Hạ Y Na thì cả kinh.

- Đi đi, không nên làm bóng đèn a.

Ngô Vũ Trạch cười ha ha, nói.

- Hạ Y Na .

Thấy đám người Ngô Vũ Trạch đã đi xa, Bùi Đông Lai liền mở miệng gọi.

Hạ Y Na ngẩng đầu, 2 má đỏ hồng, trong lòng mang theo vài phần chờ mong cùng khẩn trương, tò mò nhìn Bùi Đông Lai:

- Cậu...cậu muốn nói gì?

- Tối nay tớ có việc nên không đi được.

Không đi được.

- Bùi Đông Lai.

Hạ Y Na vốn tưởng rằng Bùi Đông Lai sẽ tỏ tình hoặc là nói một ít lời đường mật. Nhưng nghe Bùi Đông Lai nói không đi thì nàng liền tức giận.

Thấy Hạ Y Na tức giận, vẻ mặt Bùi Đông Lai có chút xấu hổ:

- Tối nay tớ có việc.

Hạ Y Na không nói lời nào, tức giận nhìn Bùi Đông Lai .

- Có chuyện thật mà.

Bùi Đông Lai gãi gãi đầu:

- Rất quan trọng.

- Hôm nay cậu là diễn viên chính, nếu cậu không đi thì bữa tiệc còn có tác dụng gì nữa?

Hạ Y Na quyết miệng hỏi.

Bùi Đông Lai muốn nói lại thôi.

- Ngày đó cậu đã ôm tớ, hơn nữa lại còn sờ người tớ, đúng không?

Về mặt Hạ Y Na giống như người say rượu, 2 má đỏ hồng, hỏi.

Bùi Đông Lai cả kinh.

- Nếu cậu không đi thì tớ liền đem mọi chuyện kể ra.

Hạ Y Na hầm hừ nói.

- Tớ đi... tớ đi....

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt, vội vàng đáp ứng.

"Hi hi!"

Hạ Y Na liền cười:

- Xem ra cậu rất thức thời.

"_____ "

Bùi Đông Lai không phản bác được, một đầu hắc tuyến, nhưng trong lòng tự nhủ sau này phải tránh xa tiểu ma nữ Hạ Y Na này một chút.

. . .

Giang Ninh (Nam Kinh) Khách sạn Huyền Vũ là một khách sạn 5 sao, nằm ở bên bờ sông Huyền Vũ giống như một viên ngọc Minh Châu.

Mặt trời về chiều, từng chiếc ô tô chạy về bãi đậu xe của khách sạn Huyền Vũ, trong đó có thể thấy phần lớn những chiếc xe này có giá trị hơn trăm vạn.

Dưới ánh trời chiều, một chiếc Lincoln có biển số xe 4444 chậm rãi đi vào bãi đậu xe.

2 gã bảo vệ thấy chiếc Lincoln thì liền đứng dậy, vội vàng bước lên nghênh đón.

Rất nhanh, ô tô dừng lại, một gã đại hán mặt chữ đại bước xuống xe, cung kính mở cửa sau ra.

Sau khi cửa được mở, một gã thanh niên tóc húi cua, mặc một bộ trang phục màu trắng bước xuống xe.

- Dương gia.

Thấy người thanh niên bước xuống thì 2 gã bảo vệ cúi đầu, nói.

Thấy vậy, thanh niên gọi là Dương gia chỉ mỉm cười, sau đó cũng không bước vào khách sạn mà nhìn vào chiếc đồng hồ Patek Philippe 6104g trên tay.

Thấy người thanh niên không vào khách sạn thì 2 tên bảo vệ liền cả kinh.

Bởi vì bọn hắn biết rõ thân phận của người này.

Thanh niên họ Dương, Dương Sách.

Cả Giang Ninh thậm chí là Nam Tô thì bất kể người nào thì gặp người thanh niên này đều phải gọi một tiếng “ Dương gia”.

Là đại ca hắc đạo của Nam Tô.

Đây chính là thân phận thật sự của hắn.

Ngoài ra hắn còn có thêm thân phận khác.

Hắn còn là con nuôi của Dương Viễn một lão đại trong giới quan trường ở Nam Tô.

Còn là con rể của Hầu Đông Bình, lão đại của quân khu Giang Ninh.

3 thân phận, làm cho mọi người không dám không nể mặt hắn.

Có thể nói không khoa trương, ở Giang Ninh thậm chí là cả Giang Tô, người có thể làm cho Dương Sách đứng chờ không có mấy ai.

10’ sau, một chiếc Audi A6 chậm rãi đi tới.

Thấy chiếc xe kia thì 2 mắt Dương Sách liền tỏa sáng, vội vàng bước tới.

Mắt thấy chiếc Audi A6 kia chạy tới thì trong nháy mắt 2 gã bảo vệ liền hiểu, Dương gia đang đợi một vị đại lão gia.

Sau đó, Dương Sách chủ động mở cửa sau của chiếc Audi A6 ra, động tác có thể nói là vô cùng tôn kính.

- Dương Sách , chủ tự mình mở cửa cho ta, thật là muốn ta tổn thọ sao?

Thấy Dương Sách mở cửa xe, một gã thanh niên có khí độ bất phàm cười trên.

Dương Sách cũng nở nụ cười:

- Có thể mở cửa cho Lâm thư ký là phúc khí của tôi.

- Cút đi

Nghe được Lâm thư ký nói thế, trong chiếc Audi A6 một người thanh niên liền cười mắng.

Thấy một màn như vậy thì 2 gã bảo vệ liền trợn tròn mắt.

Người trẻ tuổi kia là ai?

Trong lúc nhất thời 2 gã bảo vệ đều nghi hoặc.

Mắt thấy Dương Sách cùng tên thanh niên kia trò chuyện vui vẻ đi vào, 2 gã bảo vệ liền cúi đầu.

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của quản lý, Dương Sách cùng tên thanh niên kia đi vào một phòng xa hoa.

- Dương Sách a, chú nói đi, chỉ ăn bữa cơm thôi mà còn lãng phí như thế nào sao?

Mắt thấy Dương Sách gọi xong thức ăn, tên quản lý đã rời khỏi phòng thì thanh niên họ Lâm hỏi.

Dương Sách không trả lời ngay, mà lấy một cây thuốc Lào được nhập từ VN về, cung kính đưa cho tên thanh niên rút một hơi, sau đó nói:

- Rất vui khi gặp được Lâm ca, Lâm ca đã cho ta mặt mũi, nếu ta còn mồi vào những địa phương khác thì trong lòng cảm thấy không yên tâm a.

Tên thanh niên tên là Lâm Tường không hé răng, nhưng trong lòng hắn rất rõ, có thể được Dương Sách nói như thế là bởi vì từ ý nào đó, hắn đến từ Kinh Thành, ở Nam Tô, luận về thân phận, địa vị thì Dương Sách không thể so sánh cùng hắn.

Bởi vì hắn đến từ Lâm gia ở Yên Kinh, hơn nữa là một trong những người có tư cách kế thừa Lâm gia.

Trong lòng hắn rất rõ, sở dĩ Dương Sách muốn kết giao với hắn là vì Dương Sách muốn thông qua hắn để đặt quan hệ với người ở Tử Cẩm Thành, có thể nói là dã tâm của Dương Sách không nhỏ.

Ngược lại, Lâm Tường muốn thông qua Dương Sách để triển khai mạng lưới công tác phía dưới.

2 người cần nhau.

Cho nên bọn hắn mới gặp nhau.

- Chú thật sự tính toán đi Đông Hải để thu phục Liễu Nguyệt kia sao?

Nhẹ nhàng rút một hơi thuốc Lào, Lâm Tường đổi đề tài, hắn biết đến bây giờ Dương Sách vô cùng nhớ mong Liễu Nguyệt nhưng bởi vì người trong nhà vợ hắn rất nghiêm cho nên hắn....

- Vâng.

Dương Sách nói, giọng nói không lớn nhưng vô cùng kiên định.

- Hiện giờ Liễu Nguyệt đã lâm vào tuyệt cảnh, đối với chú mà nói thì đây chính là một cơ hội tốt.

Lâm Tường cười cười, lấy thân phận của hắn thì chuyện ở Hàng Hồ cũng không giấu được hắn:

- Mặt khác, Xà mỹ nữ Quý Hồng kia không nên trêu chọc vào, cẩn thận bị nàng cắn lại đấy.

- Có Lâm ca ở đây, Xà mỹ nữ kia có thể làm gì được?

Dương Sách cười ha ha, cười đến không kiêng nể gì.

Lâm Tường muốn nói như lại thôi, hắn không nói chuyện Bùi Vũ Phu giúp Liễu Nguyệt, hắn cũng không nói chuyện Bùi Vũ Phu rời núi.

Bởi vì.

Hắn cảm giác rằng bây giờ mình đang lợi dụng Dương Sách.

- Tính toán khi nào mới đi?

Nụ cười trên mặt Lâm Tường không giảm.

- Đêm nay.

Dương Sách mở miệng.

Phong vân tái khởi.

codon.tra

225. Chương 225 : Say Rượu Gây Chuyện.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 225 : Say rượu gây chuyện.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius (Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hồi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Lúc 7h, ánh mặt trời đã hoàn toàn khuất sau rặng núi.

Dưới bóng đêm, trước ĐH Đông Hải, các đôi nam nữ đi ra khỏi cổng trường muốn kiếm phòng để lẩn qua lẩn lại hoặc là đi đến những quán Bar để vui chơi.

Trước cổng, Hạ Y Na cùng với những cổ động viên của khoa Kinh Tế đứng thành một đoàn, tiếng cười nói như chuông bạc làm cho nam sinh hay vô luận là nữ sinh khi đi vào đều không kìm lòng được mà liếc nhìn nàng một cái.

- Ngô Vũ Trạch, Bùi Đông Lai đâu?

Thấy đám người Ngô Vũ Trạch đi đến, Hạ Y Na không thấy bóng dáng của Bùi Đông Lai thì mở miệng hỏi.

Ngô Vũ Trạch cười khở:

- Đông Lai nói mọi người qua đó trước đi, hắn đang nghe điện thoại.

Nói xong, Ngô Vũ Trạch chỉ về phía sau.

Theo phương hướng Ngô Vũ Trạch chỉ thì Hạ Y Na thấy được Bùi Đông Lai đang cầm điện thoại nói chuyện.

Chẳng biết tại sao, thấy một màn như vậy, trong lòng Hạ Y Na tự nhiên nổi lên lòng đố kỵ. Hiển nhiên nàng cũng biết Bùi Đông Lai nói chuyện riêng như vậy hẳn là có chuyện quan trọng của mình nên không muốn để ai nghe được.

- Chúng ta đi trước.

Lần đầu tiên cảm nhận được mùi vị ghen tỵ, Hạ Y Na hít một hơi thật sâu, sau đó nói. Cũng không quay mặt lại nhìn Bùi Đông Lai, mà mang mọi người đến Hồng Tử Cáp.

Cùng lúc đó, về mặt Bùi Đông Lai xấu hổ, nói chuyện điện thoại:

- Quý tử, trong 2 tiếng nữa, nhất định ta sẽ có mặt.

- Bùi Đông Lai, có phải cậu cảm thấy tỷ tỷ đây là một người dễ bị khi dễ không?

Đối với Quý Hồng mà nói hiện giờ nàng là người làm công cho Bùi Đông Lai, mà dựa vào yêu cầu của Bùi Đông Lai thì nàng đã làm kế hoạch hợp tác giữa Đông Nguyệt bang, tập đoàn Thiên Tường cùng với Mãnh Hổ bang và tập đoàn Hồng Hải, hơn nữa nàng không chỉ gọi cho Bùi Đông Lai một lần.

Mấy ngày trước, Bùi Đông Lai nói muốn xem qua kế hoạch cho nên hắn đã thề son thề sắt đáp ứng tối nay tới gặp thế nhưng khi mặt trời vừa khuất sau núi thì Bùi Đông Lai lại lật lọng, bảo là muốn tham gia lễ chúc mừng chó má gì đó....

Điều này làm cho Quý Hồng hết chỗ nói, đồng thời nàng cũng rất tức giận.

Phải biết rằng trong vòng 5 năm qua, phàm là người muốn gặp Quý Hồng thì chưa bao giờ có ai lỡ hẹn.

- Thật sự là ngoài ý muốn.

Bùi Đông Lai cười khở nói.

Quý Hồng tức giận, nói:

- Bùi lão bản của ta, ta thật buồn bực, chỉ là một cuộc tụ họp chó má của đám sinh viên mà thôi, chẳng lẽ còn quan trọng hơn sự nghiệp của cậu sao?

- Không giống như vậy.

Bùi Đông Lai thở dài, sở dĩ Bùi Đông Lai tham gia bữa tiệc hôm nay là bởi vì do Hạ Y Na uy hiếp. Mà Hạ Y Na cũng nói đúng, hôm nay hắn đã giúp đội bóng giành thắng lợi, nếu tối hôm nay hắn không đi thì bữa tiệc này còn có tác dụng gì nữa.

- Thế giới của cậu, tỷ không biết.

Quý Hồng thốn thức một trận, sau đó không đợi Bùi Đông Lai trả lời, liền cúp điện thoại.

”Đô. . . Đô. . .”

Nghe được tiếng ”Đô. . . Đô. . .” thì Bùi Đông Lai lắc đầu, sau đó cất điện thoại, bước chân hướng về phía Hạ Y Na đuổi theo.

Bởi vì ngày đó lão bản của Hồng Tử Cáp đã bắt gặp đám người Hạ Y Na đi chung với Quý Hồng cho nên hẳn vốn định mời mọi người ăn một bữa free.

Chiều nay, Hạ Y Na gọi điện để đặt phòng. Quản lý của Hồng Tử Cáp thấy vậy liền không nói 2 lời, vội vàng để cho Hạ Y Na một gian phòng cao cấp.

Lúc 7h, đám người Hạ Y Na vừa bước vào Hồng Tử Cáp thì Bùi Đông Lai đã đuổi kịp.

- Hạ tiểu thư...

Quản lý Hồng Tử Cáp sớm đã đứng đợi ở đây, thấy Hạ Y Na vào cửa thì liền lập tức ra đón, sau đó hẳn thấy Bùi Đông Lai ở phía sau thì 2 mắt liền sáng ngời:

- Bùi tiên sinh.

Ân?

Thấy một màn như vậy thì tất cả mọi người đều tò mò.

Ở bọn hắn xem ra, một người như Hạ Y Na quen biết với quản lý ở Hồng Tử Cáp là một chuyện bình thường, thế nhưng một người sinh viên như Bùi Đông Lai làm sao khiến cho quản lý khách khí như vậy?

Hạ Y Na nhìn thấy vẻ nghi hoặc trên mặt mọi người, vì không muốn làm cho Bùi Đông Lai khó chịu nên giành nói:

- Đi thôi, chúng ta lên đi.

Nghe được Hạ Y Na nói vậy thì mọi người cũng không có hỏi, mà là đi theo Hạ Y Na vào thang máy.

1' sau, đám người Bùi Đông Lai đã đến gian phòng, theo thứ tự mà ngồi xuống.

Bởi vì Hạ Y Na đã gọi điện trước nên khi mọi người vừa ngồi xuống thì quản lý liền bắt đầu mang thức ăn lên.

- Chúc mừng chúng ta đã giành thắng lợi trong trận bóng vừa rồi.

Thân là người dẫn đầu, Hạ Y Na liền bưng chén rượu lên, đề nghị mọi người cạn ly.

Nghe lời đề nghị của Hạ Y Na thì tất cả mọi người đều cảm ly đứng dậy.

Sau đó, tất cả mọi người đều một hơi uống sạch.

- Chén thứ 2, chúng ta mời Bùi Đông Lai đồng học, cảm ơn Bùi Đông Lai đã ra sân, giúp chúng ta giành chiến thắng.

Sau khi uống xong một chén rượu, Hạ Y Na không có ngồi xuống mà là đề nghị tiếp. Đồng thời ánh mắt nàng liếc nhìn Bùi Đông Lai.

“ Bang”

Tất cả mọi người đều sùng bái nhìn Bùi Đông Lai, mà vẻ mặt của đám MM thì đầy hứng thú nhìn Bùi Đông Lai, các nàng muốn biết vì sao trình độ chơi bóng của Bùi Đông Lai lại ngưu đến thế.

Xong 2 chén rượu, mọi người liền ngồi xuống bắt đầu ăn uống nhưng mà không ít người liền bưng rượu mời Bùi Đông Lai.

Ước chừng Bùi Đông Lai uống hơn 20 chén rượu.

Chén rượu trong Hồng Tử Cáp cũng không nhỏ, 20 chén là khoảng 1 lít rồi. (Sao nó ko uống rượu gạo nhỉ :88:)

Nếu là trước kia thì chắc chắn chừng ấy rượu sẽ khiến Bùi Đông Lai quắc cần câu nhưng mà hôm nay sắc mặt hắn chỉ hơi đỏ mà thôi, không có cảm giác say.

Ngày hôm nay, Bùi Đông Lai đã được Bùi Vũ Phu cho được vật để cải tạo thân thể, hơn nữa đã trải qua đợt đặc huấn ở căn cứ Huyết Sát, đã bước vào con đường Âm Kính cho nên chừng này rượu cũng không ăn nhằm gì đối với hắn.

Hơn một tiếng sau, trừ Bùi Đông Lai vẫn còn tỉnh thì tất cả mọi người đều đã ngà ngà say. Mà Trang Bích Phàm đại nhân, người có tư lượng kém nhất đã gục trên bàn.

- Tất cả mọi người uống như vậy cũng đủ rồi, hôm nay đến đây thôi.

Mất thấy ai ai cũng say, Bùi Đông Lai đề nghị nói.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, nghĩ đến lần trước ở trong quán Bar Bùi Đông Lai cũng đã nói vậy, đồng thời nhớ lại tình cảnh thiếu chút nữa mình đã cùng Bùi Đông Lai lăn qua lăn lại trên giường.

Trong đầu nghĩ đến cảnh tượng ngày đấy, bởi vì hơi ngà ngà say mà sắc mặt Hạ Y Na cũng đã ửng hồng, trong lòng cũng nhộn nhạo, nhất thời nàng cũng quên mở miệng nói tiếp tục.

- Tốt.

Hạ Y Na không có mở miệng, mấy MM này cũng không dám uống nữa cho nên liền đồng ý ý kiến của Bùi Đông Lai.

Mọi người đứng dậy cả, Bùi Đông Lai chủ động đỡ Trang Bích Phàm lên.

“ Ờc...”

Bỗng nhiên, Trang Bích Phàm cong người lại, nôn một trận.

- Mọi người xuống trước đi.

Bùi Đông Lai thấy thế thì vội vàng hướng Hạ Y Na nói một câu, sau đó đỡ Trang Bích Phàm vào phòng WC.

Ngô Vũ Trạch thấy vậy thì vốn định vào theo nhưng Bùi Đông Lai đã nói để hắn, cho nên Ngô Vũ Trạch đành theo đám người Hạ Y Na xuống lầu.

Dưới lầu, đám người Hà Hoa cũng có mặt ở đây, bọn hắn uống đến mặt đỏ tai hồng.

- Đây không phải là đám người của khoa Kinh Tế sao?

Bỗng nhiên, một tên thấy Ngô Vũ Trạch đi ra thì lập tức kêu lên.

”Bá!”

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người đều nhìn về phía đám người Ngô Vũ Trạch.

- Hắc, Ngô Vũ Trạch, tao nói vì sao nữ nhân của mày khóc, muốn lên giường với lão tử, thì ra là mày là xăng pha nhớt sao?

Thấy Ngô Vũ Trạch ôm theo một đồng đội đang say rượu đi đằng trước thì vẻ mặt Ngưu Hải Đào hài hước cười.

”Ha ha. . .”

Tất cả mọi người nghe thế thì liền cười to.

- Mày nói cái gì?

Nghe được Ngưu Hải Đào nói như thế, thấy đám người kia cười nhạo, không đợi Ngô Vũ Trạch mở miệng, một tên thành viên trong khoa Kinh Tế đã lên tiếng hỏi.

- Mẹ nó, mày là cái chó gì mà dám hô to gọi nhỏ với lão tử?

Ngưu Hải Đào liền biến sắc, hắn liền đứng dậy, xách cổ áo tên kia, giống như là xách một con gà.

226. Chương 226 : Giết Gà Dùng Dao Mổ Trâu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 226 : Giết gà dùng dao mổ trâu.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

- Buông cậu ta ra.

Thấy Ngưu Hải Đào làm ra hành động như vậy thì Ngô Vũ Trạch biến sắc, phần nộ quất lên.

Nổi giận.

Đối với Ngô Vũ Trạch mà nói thì hắn có thể nhịn khi Ngưu Hải Đào nói đến việc Quách Lệ Na “ Ngoại tình” hắn cũng có thể nhịn khi bị Ngưu Hải Đào khiêu khích nhưng hắn không thể nhịn khi nhìn thấy Ngưu Hải Đào động thủ với bạn của mình.

- Ấy za, thế nào, ngay cả mày cũng chán cơm thèm cháo ư?

Nghe Ngô Vũ Trạch nói vậy, Ngưu Hải Đào liền cười lạnh, sau đó vứt tên kia ra ngoài.

Bộ dạng Ngưu Hải Đào khôi ngô, hơn nữa xuất thân từ đại viện bộ đội nên từ nhỏ đã được huấn luyện, thân thể cùng tố chất vững chắc hơn nữa có khi lực hơn người, vung tay ra thì tên kia giống như là quả đạn pháo bay về phía Ngô Vũ Trạch.

“ Bạch”

Bởi vì khoảng cách quá gần, thêm vào khí lực của Ngưu Hải Đào quá mạnh cho nên Ngô Vũ Trạch đã trực tiếp đụng vào tên kia, làm cho 2 người ngã xuống đất.

- Ngưu Hải Đào, ehm, làm cái chó gì đấy?

Lúc này, thấy Ngô Vũ Trạch té xuống, mấy thành viên trong đội bóng liền nổi giận kêu to, trong đó một người có quan hệ tốt với Ngô Vũ Trạch liền hướng Ngưu Hải Đào tung ra một cước.

“ Bạch”

Ngưu Hải Đào thấy vậy cũng không né tránh, mà lấy cứng đối cứng, hắn vung chân lên, trực tiếp đá thẳng vào tên kia làm cho tên kia ngã lộn xuống đất.

- Ngưu Hải Đào, không nên ép người quá đáng.

Hạ Y Na thấy vậy thì liền lập tức vọt tới trước, vẻ mặt phần nộ nhìn chằm chằm vào Ngưu Hải Đào.

- Mọi người làm gì đó?

Hạ Y Na vừa mới mở miệng thì tên quản lý liền bước tới. Tuy rằng từ miệng của ông chủ hắn đã biết được đám người Hạ Y Na có quen biết với Quý Hồng, nhưng mà hắn cũng biết được thân phận của Hạ Y Na.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà lúc nãy hắn đứng ra mời mọi người vào phòng.

Hiện giờ, mắt thấy người của Hạ Y Na bị đánh, Hạ Y Na ra mặt thì hắn cũng sẽ không ngồi yên. Huống chi ở nơi này cũng chưa từng xảy ra vụ ẩu đả nào, hắn không thể để Ngưu Hải Đào đi ra một cách bình yên được.

Hạ Y Na và quản lý vừa nói xong thì tên trung niên âm thầm bảo vệ Hạ Y Na xuất hiện bên cạnh Hạ Y Na cùng lúc đó mấy tên bảo vệ của nhà hàng liền chạy vào.

Trừ những người đó ra thì những người dùng cơm ở lầu một thấy tình cảnh như vậy cũng vây quanh lại xem.

Mà mấy vị MM cùng mấy tên nam sinh trong khoa Kinh Tế thấy một màn như vậy cũng đã bình tĩnh hơn một nữa.

- Hạ Y Na, ta nói cho cô biết, đây là Đông Hải không phải là Tây Nam.

Hà Hoa thấy vậy thì lên trước, vẻ mặt cười lạnh nhìn Hạ Y Na.

- Chung thúc, giúp con giáo huấn 2 tên vương bát đản này.

Hạ Y Na tức giận đến cả người run lên, hướng nam nhân trung niên bên cạnh nói.

Sắc mặt nam nhân trung niên gọi là Chung thúc có chút phức tạp, nhìn Hạ Y Na nhắc nhở:

- Tiểu thư....

- Ta kêu ông dạy dỗ bọn hần.

Hạ Y Na hoàn toàn nổi giận, không đợi nam nhân trung niên nói hết lời thì đã hô to lên.

- Hạ Y Na, không cần hô, coi như cô có hô to đi thế nào chẳng nữa thì hộ vệ của cô cũng không dám động đến một đầu ngón tay của ta.

Lúc này đây, không đợi trung niên nam nhân mở miệng, Hà Hoa hài hước cười nói:

- Không chỉ riêng hần, mà ngay cả cha của cô Hạ Hà cũng không dám động.

Ấn?

Nghe vậy, thì tên quản lý của Hồng Tử Cáp vốn định tiến lên giúp đỡ Hạ Y Na liền ngẩn ra, sau đó hần suy nghĩ lại.

Lý trí nói cho hần biết, người như thế này tuyệt đối không đơn giản.

Lúc này đây thấy hộ vệ của mình không dám ra tay thì Hạ Y Na liền hiểu được hộ vệ của mình đã âm thầm điều tra lai lịch của Hà Hoa và Ngưu Hải Đào, biết sau lưng của 2 người này không tầm thường cho nên mới không ra tay.

Hiểu được việc này, sắc mặt Hạ Y Na trở nên cực kỳ khó coi.

- Chung thúc, thúc cứ động thủ, mọi việc còn lại để con lo.

2s sau, Hạ Y Na lại mở miệng, mặc dù Chung thúc kiêng kỵ thế lực sau lưng của Hà Hoa nhưng mà nàng vẫn không nuốt trôi cục tức này, nàng không muốn 3 người Ngô Vũ Trạch bị đánh một cách vô duyên vô cớ như vậy .

- Tiểu thư.

Sắc mặt Chung thúc ngưng trọng mở miệng, ý bảo Hạ Y Na không nên làm theo cảm tính.

- Hạ Y Na... đừng phí công nữa, về nhà tắm rửa mà ngủ đi.

Hà Hoa khinh miệt cười, nói:

- Hải Đào, chúng ta đi.

Nghe được Hà Hoa nói thế, Ngưu Hải Đào liền cười lạnh liếc nhìn đám người Hạ Y Na, sau đó nghênh ngang rời đi.

- Đánh người còn muốn đi sao?

Lúc này, một giọng nói làm cho người ta không rét mà run vang lên:

- Ai cho chúng mày có cái quyền đó?

”Bá!”

Giọng nói được thốt ra không riêng gì Hà Hoa và Ngưu Hải Đào mà tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn về chủ nhân của giọng nói kia.

Ngay sau đó.

Bùi Đông Lai tay mang theo Trang Bích Phàm, đi nhanh tới chỗ này.

Dưới ánh đèn, lông mày hấn cau lại, ánh mắt híp thành một đường nhỏ, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Bùi Đông Lai? !

Mắt thấy người mở miệng là Bùi Đông Lai thì tất thành viên trong đội bóng liên kinh ngạc không thôi, mà tên quản lý thì suy nghĩ cái gì đó, còn về phần 2 người Hà Hoa và Ngưu Hải Đào thì lại kinh ngạc nhìn Bùi Đông Lai.

- Tiểu tạp chủng, mày nói gì đó?

Ngưu Hải Đào trừng mắt, vẻ mặt dữ tợn hỏi.

- Vũ Trạch, mọi người không sao chứ?

Bùi Đông Lai không để ý đến Ngưu Hải Đào mà chạy đến bên cạnh Ngô Vũ Trạch, mặc dù hấn không thấy Ngô Vũ Trạch bị đánh nhưng hấn thấy được đám người Hạ Y Na đang vây quanh đây thì mơ hồ có thể đoán được mọi chuyện.

- Không có việc gì.

Ngực Ngô Vũ Trạch hơi đau đau nhưng mà đối mặt với lời hỏi thăm của Bùi Đông Lai thì hấn cũng lắc lắc đầu.

So sánh với Ngô Vũ Trạch mà nói thì thương thế của tên bên cạnh nhẹ hơn, thấy Ngô Vũ Trạch lắc đầu thì theo bản năng hấn cũng lắc đầu theo, ý bảo mình không có việc gì.

Ngưu Hải Đào có thể nói là hận Bùi Đông Lai đến thấu xương, hấn không chỉ một lần đề nghị Hà Hoa động thủ với Bùi Đông Lai. Mà Hà Hoa thấy Liễu Nguyệt chưa rơi đài nên ít nhiều có kiêng kỵ Liễu Nguyệt, vẫn không đồng ý, Ngưu Hải Đào thấy vậy thì chỉ có cách từ bỏ.

Hiện giờ, Ngưu Hải Đào đã biết tối nay Dương Sách sẽ đến Đông Hải để thu phục Liễu Nguyệt, cho nên hấn cũng không để Bùi Đông Lai vào mắt. Mắt thấy Bùi Đông Lai coi thường mình thì hấn nhin không được, tiến lên phía trước:

- Tiểu tạp chủng, tao hỏi mày, mày bị điếc à?

Không trả lời, mắt thấy Ngô Vũ Trạch và tên kia không có chuyện gì thì Bùi Đông Lai thở phào, sau đó hấn bước tới chỗ của Hà Hoa và Ngưu Hải Đào.

Hà Hoa biết chuyện Bùi Đông Lai đánh Phương Thế Vinh trọng thương, lúc này thấy Bùi Đông Lai có ý muốn động thủ thì hấn vội vàng kéo Ngưu Hải Đào lại, chắn trước mặt Ngưu Hải Đào, nhú mày nhìn Bùi Đông Lai, nói:

- Bùi Đông Lai, tao biết thân thủ mày không tệ, nhưng mà... tao nhắc mày một câu, tốt nhất mày không nên vọng động, nếu không hậu quả mày không gánh được đâu.

Vẫn như cũ, Bùi Đông Lai vẫn không trả lời, sắc mặt Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh đi tới.

- Hiện giờ Liễu Nguyệt đã bị Quý Hồng đẩy vào tuyệt cảnh, bản thân còn chưa lo xong cho mình huống hồ là mày?

Thấy ánh mắt Bùi Đông Lai không tốt, sắc mặt Hà Hoa trở nên ngưng trọng, trong đôi mắt hiện ra vẻ khiếp sợ, bất quá hấn không biểu lộ lên trên mặt, mà tiếp tục lạnh lùng nhắc nhở:

- Nếu mày động thủ, chẳng những Liễu Nguyệt sẽ không bảo vệ được cho mày hơn nữa Liễu Nguyệt cũng sẽ bị chuyện này mà liên lụy, tao nghĩ chắc mày hiểu được ý của tao?

- Nói xong chưa?

Còn cách Hà Hoa và Ngư Hả Đào khoảng 1m thì Bùi Đông Lai dừng lại.

Cả người Hà Hoa cũng chờ.

- Vừa rồi là hấn động thủ sao?

Bùi Đông Lai quay đầu lại đám người Ngô Vũ Trạch, hỏi.

- Không.

Ngô Vũ Trạch lắc lắc đầu.

- Bùi Đông Lai.

Hà Hoa ý thức được gì, khuôn mặt biến sắc, cố gắng mở miệng nói.

“ Vù”

Không đợi Hà Hoa nói hết, tay phải Bùi Đông Lai vung lên trực tiếp vung một bạt tai vào mặt Hà Hoa.

“ Bốp”

Một tiếng vang tuyền ra.

Dưới ánh đèn, Hà Hoa bị một bạt tai của Bùi Đông Lai làm văng ra xa.

- Bùi Đông Lai, bà mẹ nhà mày.

Ngư Hả Đào vốn được Hà Hoa nhắc nhở rằng thân thủ của Bùi Đông Lai vô cùng tốt cho nên từ nãy đến giờ hấn im lặng, không có hé răng.

Lúc này, mắt thấy Bùi Đông Lai hạ thủ đối với Hà Hoa thì Ngư Hả Đào liền kích động, hấn vung tay lên, nện vào đầu của Bùi Đông Lai.

Một quyền này, sức lực không hề nhỏ.

- Nếu mày muốn chết thì tao thanh toán cho mày.

Đối mặt với một quyền của Ngư Hả Đào, Bùi Đông Lai cũng không né tránh, chỉ hóa thủ thành chưởng.

“ Bạch”

Nói xong, Âm Kinh bạo.

Giết gà dùng đao mổ trâu!

227. Chương 227 : Giết Hết Gà, Trâu Xuất Hiện.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 227 : Giết hết gà, trâu xuất hiện.

Dịch giả: Tùng

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Giọng nói nặng nề vang lên, mọi người rõ ràng chứng kiến, chẳng biết từ lúc nào Bùi Đông Lai đã nắm tay Ngư Hả Đào, ngăn cản Ngư Hả Đào công kích, để cho quả đấm của Ngư Hả Đào không cách nào tiến tới.

”Ba!”

Sau đó, đột nhiên tay của Bùi Đông Lai tự tập ám kình, ám kình khủng bố trực tiếp đem cánh tay Ngưu Hải Đào chấn vỡ, máu tươi tuôn ra như suối.

- A, tay của ta! Tay của ta làm sao vậy!

Tục ngữ nói, tay đứt ruột xót, tay của Ngưu Hải Đào bị chấn nát, đau đớn kịch liệt như thủy triều truyền tới làm cho Ngưu Hải Đào chịu không được phát ra một tiếng tê tâm liệt phế kêu rên, cả người đau thiếu chút nữa hôn mê.

”Tê ~ ”

Chứng kiến Ngưu Hải Đào lúc trước còn đầy đặn mà bây giờ cánh tay đầy máu, run run không dứt, mọi người nhìn không được hít vào một hơi, ánh mắt nhìn vào Bùi Đông Lai tràn đầy vẻ khiếp sợ, trong lúc khiếp sợ còn mang theo vài phần sợ hãi.

Thậm chí... Ngay cả lúc biết Bùi Đông Lai âm thầm tiêu diệt Phương gia, xưng bá Hàng Hồ cho tới Hồ Giang, Ngô Vũ Trạch cũng không ngoại lệ.

Hắn thật không ngờ, thân thủ Bùi Đông Lai lại lợi hại như vậy, càng không nghĩ đến Bùi Đông Lai lại có thủ đoạn hung ác như vậy.

Ngô Vũ Trạch nghĩ như vậy, chẳng lẽ những đội viên khoa Hệ lại không nghĩ đến điều này sao.

Bọn họ lúc trước chứng kiến Bùi Đông Lai một tát đánh bay người ra ngoài thì đã chấn kinh đến tột đỉnh, hiện giờ thấy Bùi Đông Lai ra tay đã phế đi cánh tay của Ngưu Hải Đào, một đám giống như bị tưới thêm một gáo nước lạnh, bọn hắn trở nên thanh tỉnh rất nhiều, trên mặt không còn biểu tình tức giận, có chăng chính là sự sợ hãi.

Rất sợ hãi.

”Hô. . . Hô. . . ”

Tiếng kêu tê tâm liệt phế qua đi, Ngưu Hải Đào một bên thu hồi cánh tay phải đầy máu, một bên dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Bùi Đông Lai, thân thể không khống chế được mà dần dần lui về phía sau.

Giờ khắc này, hắn không có suy nghĩ Bùi Đông Lai làm như thế nào để cho tay phải của hắn mất đi cảm giác, hắn chỉ muốn cách Bùi Đông Lai xa một chút... Lại xa một chút...

Giờ khắc này, hắn cảm giác Bùi Đông Lai trong mắt hắn không phải là một tiểu tạp chủng hắn hận thấu xương mà là hắn cảm tưởng Bùi Đông Lai như là một ác ma!

- Vừa rồi chỉ là trừng phạt mày vì đã động thủ với Vũ Trạch.

Sau đó, ở trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, Bùi Đông Lai chậm rãi mở miệng, đồng thời hướng về phía trước bước một bước nhỏ.

Chỉ một bước nhỏ.

- Mày.... mày muốn làm gì?

Ngưu Hải Đào sợ tới mức cả người cứng ngắc ngay tại chỗ.

Trả lời Ngưu Hải Đào chính là một cái tát!

Dưới ánh đèn, tay phải Bùi Đông Lai lại chém ra, hướng tới miệng Ngưu Hải Đào.

Một tát này, mặc dù Bùi Đông Lai không có vận dụng Âm Kình, nhưng chỉ là dựa vào thực lực của hắn thì một tát này Ngưu Hải Đào không thể chịu đựng được.

“ Bốp ”

Tiếng vang thanh thúy lại truyền ra, Ngưu Hải Đào giống như bóng bay, trực tiếp bay ra ngoài.

“ A...A.. ”

Trên không trung, thân thể Ngưu Hải Đào trải nghiệm cảm giác bay lượn, trên mặt vụn vụn, miệng mở ra khiến máu tươi chảy giàn dụa, mấy cái răng hòa lẫn máu tươi rơi xuống, rớt trên sàn nhà.

“ Bịch”

Sau đó, thân thể Ngưu Hải Đào hung hăng đập vào Hà Hoa bên cạnh, như là một con chó chết thông thường, cả người hắn cuộn tròn lại, không ngừng run rẩy, giống như có thể hôn mê bất cứ lúc nào.

- Một tát này bởi vì miệng của mày không sạch.

Một cái tát đem Ngưu Hải Đào ngã văng xuống đất, về mặt Bùi Đông Lai trở nên có chút âm trầm.

Hắn tuy rằng chưa bao giờ có thấy qua mẫu thân của mình, có thể là đối với mẫu thân, có một loại tình cảm đặc thù, Ngưu Hải Đào lại lên tiếng chửi đến mẹ hắn, tương phản chạm đến nỗi đau của hắn, nếu không phải bận tâm có nhiều người xung quanh, hắn không để ý liền cho Ngưu Hải Đào đi tìm Diêm Vương gia đàm luận nhân sinh!

Bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp của Bùi Đông Lai, cảm thụ được trên người Bùi Đông Lai có sát ý, bao gồm cả bảo tiêu của Hạ Y Na, tất cả mọi người cảm nhận được một trận rét run.

Cổ hàn ý kia giống như Định Thân Thuật, làm cho thân thể của bọn hắn hoàn toàn cứng ngắc ngay tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Thời gian giống như dừng lại.

Đại sảnh to như vậy, lại rơi vào một mảnh im lặng.

“Xoạch! Xoạch!”

Không biết qua bao lâu, Bùi Đông Lai sắc mặt bình tĩnh một chút, đi nhanh hướng tới chỗ Hà Hoa cùng Ngưu Hải Đào.

- Bùì... Bùi Đông Lai, mày có dũng khí thì liền giết chúng ta đi!

Mất thấy Bùi Đông Lai đi tới, lúc trước đã trúng một cái tát, Hà Hoa giãy dụa đứng lên, ánh mắt âm độc nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai, hận không thể đem xương cốt Bùi Đông Lai nghiền thành tro.

Không để ý tới Hà Hoa, Bùi Đông Lai chậm rãi ngồi xổm người xuống, lấy từ trong túi áo Ngưu Hải Đào một chiếc di động.

- Dừng để cho tao tiếp tục nghe được mày truyền bá chuyện tình của Quách Lệ Na.

Lời vừa thốt ra, Bùi Đông Lai gỡ pin điện thoại, đưa điện thoại đặt dưới chân, chậm rãi giẫm xuống một cái làm điện thoại biến thành một đồng nát vụn.

Theo ý nào mà nói, hắn cảm thấy được rằng Quách Lệ Na gây tội thì phải chịu tội, nhưng dù sao trước kia Quách Lệ Na cũng là bạn gái Ngô Vũ Trạch, hơn hắn cũng quen biết nòng, cho nên hắn thuận tay hủy diệt những đoạn phim không nên thấy trong điện thoại Ngưu Hải Đào.

Những đoạn phim đó có lưu truyền ra ngoài hay không, hắn cũng không bận tâm.

- Thoạt nhìn thì có vẻ mày không phục.

Dẫm nát điện thoại của Ngưu Hải Đào, Bùi Đông Lai đứng lên, sắc mặt bình tĩnh nhìn Hà Hoa, hỏi:

- Nghĩ dựa vào cha mày hay chỗ dựa vững chắc sau lưng của mày.

Đối với Hà Hoa mà nói, lấy thân phận của hắn, coi như ở Tử Cấm Thành, cũng chưa từng bị người như thế đánh đập, nhục nhã như thế này. Trong lòng hắn liền tràn ngập oán khí, hắn cũng âm thầm quyết định sau này phải làm cho Bùi Đông Lai trả giá thật nhiều.

Lúc này, lại nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Hà Hoa tức giận run người, thân tình dữ tợn, nói:

- Bùi Đông Lai, tao nói cho mày biết có ngon thì hãy giết tao, nếu như mày không giết tao, như vậy mày đợi tao đến trả thù đi! Mặt khác, không cần chờ mong Liễu Nguyệt có thể cứu ngươi, tao nói rồi, Liễu Nguyệt

hiện giờ cũng chỉ là Bỏ Tắt qua sông, tự thân khó bảo toàn, nếu nàng thông minh thần phục Dương ca, mạng sống có lẽ còn có hi vọng, nếu không tuyệt đối sẽ bị Quý Hồng đùa chết!

Lúc này đây, Bùi Đông Lai không có hé răng, mà là trầm mặc vài giây đồng hồ, mới quay đầu về phía quản lý Hồng Tử Cấp :

- Trương quản lý, cho tôi mượn tầng cao nhất của khách sạn dùng một lúc, thế nào?

- OK..Ok.

Trương quản lý cũng bị thủ đoạn hung ác của Bùi Đông Lai hù dọa không nhẹ, hắn không biết lần này Bùi Đông Lai muốn làm gì, nhưng vì sợ đắc tội nên trước tiên hắn vẫn đáp ứng Bùi Đông Lai.

Thấy Trương quản lý gật đầu đáp ứng, Bùi Đông Lai hướng Vũ Trạch nói:

- Vũ Trạch, cậu trước tiên mang Văn Cảnh, Bích Phàm cùng Hạ Y Na về trước đi.

- Ừh.

Nghe Bùi Đông Lai vừa nói như thế, Ngô Vũ Trạch cũng biết Bùi Đông Lai muốn động thủ.

- Bùi Đông Lai, tớ không đi.

Sắc mặt Hạ Y Na lo lắng nhìn Bùi Đông Lai, mặc dù nàng không biết Bùi Đông Lai muốn làm gì, nhưng nàng mơ hồ đoán ra thân phận Ngưu Hải Đào cùng Hà Hoa không đơn giản, sợ Bùi Đông Lai làm chuyện quá đáng, thế cho nên nàng muốn lưu lại.

- Cậu lưu lại cũng không giúp được gì.

Nhận thấy Hạ Y Na quan tâm, trong lòng Bùi Đông Lai thấy ấm áp.

Hạ Y Na mở miệng ra, cũng không phản bác.

Hữu tâm vô lực.

Ngay cả nàng muốn cùng Bùi Đông Lai gánh vác phiền toái này, nhưng... Nàng biết Bùi Đông Lai nói đúng sự thật, Hà Hà cùng ông ngoại nàng thế lực đều ở Tây Nam, không thể vươn tay tới Đông Hải được.

Thấy Hạ Y Na không nói lời nào, Bùi Đông Lai nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía Hà Hoa:

- Tự mày lên lầu, hay là để ta đập nát chân của mày rồi mang mày lên?

Hà Hoa cắn răng, vẻ mặt ủy khuất.

- Tao cho mày đem chỗ dựa vững chắc của mày gọi đến đây.

Bùi Đông Lai mở miệng lần nữa, hắn định bỏ qua việc này, sau đó điều tra rõ ràng thân phận của Ngưu Hải Đào cùng Hà Hoa rồi mới tính toán nên xử trí hai người như thế nào.

Nhưng là...

Lúc này, Hà Hoa nói lời kia làm Bùi Đông Lai thay đổi quyết định.

Hắn muốn biết trong miệng Hà Hoa, Dương ca rốt cuộc là thần thánh phương nào, dựa vào gì mà muốn Liễu Nguyệt thần phục!

....

Cùng lúc đó.

Một chiếc xe Lincoln có biển số Giang Ninh, chạy theo quốc lộ nội thành, hướng chạy nhanh về khu biệt thự Đan Cung.

Dưới màn đêm, chiếc Lincoln đi giữa xung quanh là hai chiếc xe Mercedes-Benz, mỗi chiếc xe Mercedes-Benz đều có bốn gã đại hán mặc âu phục.

Những gã đại hán kia ngồi ở trong xe, ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, có bộ dáng của một quân nhân .

Mà trên thực tế, ở thời gian trước, bọn họ đích xác là quân nhân bảo vệ quốc gia.

Chẳng qua là.

Bởi vì các loại nguyên nhân, bọn hắn bỏ đi chiếc áo quân nhân, trở thành bảo tiêu của Dương Sách.

Trong chiếc Lincoln, Dương Sách tay trái kẹp một điếu Nam Kinh cỡ ngũ chỉ tôn, tay phải bưng một ly rượu màu đỏ, hút một hơi thuốc, uống một hớp rượu, rất thích ý.

Mấy phút đồng hồ sau, ba chiếc xe chạy vào khu biệt thự Đan Cung, chạy thẳng tới biệt thự Liễu Nguyệt mua cho Đông Phương Lãnh Vũ.

Rất nhanh, ba chiếc xe hơi lần lượt dừng lại trước biệt thự.

A Long thân là cận vệ của Đông Phương Lãnh Vũ, cùng một tên bảo tiêu khác trong đêm tối đứng chắn ngay trước ô tô.

Trong màn đêm, cửa ba chiếc xe hơi đều mở ra, những đại hán trong xe Benz đi tới chiếc Lincoln, mà Dương Sách chậm rãi từ chiếc Lincoln đi ra.

- Dương gia muốn gặp Liễu tiểu thư.

Dương Sách xuống xe, hộ vệ của hắn, tên kia từng là thanh đao nhọn của quân khu đặc chủng Giang Ninh, mặt không chút thay đổi hướng A Long, trầm giọng nói.

A Long tuy rằng thân là bảo tiêu của Đông Phương Lãnh Vũ, nhưng cũng biết, Dương Sách đối với Liễu Nguyệt có hứng thú không nhỏ, từng vài lần tới bãi phóng Liễu Nguyệt.

Nhưng...

A Long chưa bao giờ thấy Dương Sách mang nhiều người như vậy tới đây.

Việc dị thường này làm cho vẻ mặt hắn trở nên có chút ngưng trọng:

- Chờ một chút, ta đi thông báo.

- Không vội, không vội.

Dương Sách cười nhẹ, bắn bay tàn thuốc, màu đỏ tươi của tàn thuốc trong đêm tối hóa thành một đạo ánh sáng chói mắt.

- Dương tiên sinh, lão bản cho ông đi vào, nhưng những người khác không thể đi vào.

Hội báo xong, A Long hướng Dương Sách nói.

- Tốt.

Dương Sách nói:

- Có cần soát người không?

- Không cần.

Sắc mặt A Long phức tạp trả lời một câu, sau đó ở phía trước dẫn đường, cùng lúc đó, vài tên thành viên Huyết Sát xuất hiện ở cửa biệt thự, vẻ mặt đề phòng.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của A Long, Dương Sách thoải mái, vẻ mặt tươi cười đi vào biệt thự.

Trong đại sảnh biệt thự, Liễu Nguyệt giống như ngày thường, cách ăn mặc vẫn là một thân màu đen, trên người là một chiếc áo đen, nửa mình dưới là một chiếc quần da, cả người tràn ngập cảm giác lạnh như băng.

- Tiểu Vũ cùng Uyển Nhi đâu?

Tiến vào biệt thự, nhìn thấy Liễu Nguyệt, Dương Sách giống như trở lại nhà mình, chẳng những chủ động ngồi đối diện Liễu Nguyệt, hai chân mở lên bất chéo, trực tiếp mở miệng hỏi Đông Phương Lãnh Vũ cùng Uyển Nhi.

Dưới ánh đèn.

Hắn nhìn Liễu Nguyệt với ánh mắt thương thức.

Ngoài ra còn có vẻ chinh phục của một nam nhân.

228. Chương 228 229: Quỷ Xuống, Cút Ra Khỏi Đông Hải

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 228 229: Quỷ xuống, cút ra khỏi Đông Hải

Dịch giả: Tùng

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Dương Sách, tốt nhất là người hãy cho ta một lý do.

Thấy bộ dạng tùy ý của Dương Sách, nhận thấy trong ánh mắt của Dương Sách tràn đầy dự vọng, vẻ mặt Liễu Nguyệt trở nên lạnh lùng, giọng nói mang theo hàn ý.

- Liễu Nguyệt, cô cần gì phải cả ngày ngụy trang như vậy?

Đối với ánh mắt tức giận của Liễu Nguyệt, Dương Sách chẳng những không để ý, còn khe khẽ thở dài:

- Cô không cảm thấy mệt mỏi sao?

- Dương Sách!

Chân mày Liễu Nguyệt nhíu lại, trong con ngươi hiện ra hàn quang.

- Được rồi, coi là tôi sợ cô.

Dương Sách giang tay ra, trầm ngâm nói:

- Một đoạn thời gian trước, cô nhân cơ hội chen ép Quý Hồng, đột nhiên tình thế xoay chuyển, Quý Hồng chẳng những thay đổi thế cục, còn liên hợp Bạch Gia, tiêu diệt Phương gia, tiếp nhận hết thấy Phương gia.

Lần này, Liễu Nguyệt trầm mặc không nói.

- Kế tiếp, Quý Hồng hẳn là hướng cô khai đao.

Dương Sách trực tiếp nhắc nhở nói:

- Nguyên bản, lấy tình thế của cô, Quý Hồng cũng không phải là đối thủ. Hiện giờ, Quý Hồng chẳng những khuếch trương thế lực, còn tìm được chỗ dựa vững chắc là Bạch gia, tình cảnh của cô bây giờ rất nguy hiểm.

- Chuyện của ta không cần người quan tâm.

Liễu Nguyệt lạnh lùng nói.

- Chẳng lẽ cô muốn hết thấy những thứ mà anh trai của cô lưu lại bị Quý Hồng nuốt trọn cả sao?

Dương Sách nói xong, dường như cảm thấy mình đã đâm trúng chỗ nhọt của Liễu Nguyệt thì không nhịn được mà cười cười:

- Mấy năm nay cô luôn tận lực, chính là muốn bảo vệ mọi thứ mà anh trai của cô để lại, cho nên, chắc hẳn là cô không muốn mọi thứ này trở thành bàn đạp của Quý Hồng.

- Dương Sách ta lặp lại lần nữa, chuyện của ta không quan hệ với người, ta không có hứng thú đối với người.

Sau khi nghe xong Dương Sách nói thì Liễu Nguyệt trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh đuổi khách:

- Nếu không có chuyện gì khác, người có thể đi rồi.
- Ta có thể giúp cô đối phó Quý Hồng, thậm chí còn có thể đem nàng đá ra khỏi Đông Hải.

Dương Sách không có đứng dậy, mà là tung ra một mồi câu.

Liễu Nguyệt cười lạnh:

- Trước đó không lâu, Đông Hải thường vụ phó thị trưởng Phó Dong cũng nói qua điều tương tự.
- Phó Dong? Hẳn đi con đường làm quan, muốn chân chính nhúng tay vào việc này là không có khả năng. Huống chi, coi như hắn có cái tâm tư kia, cũng không có năng lực, hắn làm quan có quyền thế, nhưng khi hậu trường của Bạch Gia xuất ra thì hắn không đáng giá để nhắc tới.
- Chẳng lẽ bằng vào nghĩa phụ cùng nhạc phụ của người có thể đối kháng Bạch gia?

Liễu Nguyệt cười châm chọc .

Đối mặt với lời cười nhạo của Liễu Nguyệt, Dương Sách cũng không để ý, bắt quá giọng nói lại toát ra vẻ tự tin:

- Bọn họ đúng là không được, nhưng... Ta tin tưởng, Bạch gia cũng không thể vì Quý Hồng mà vạch mặt, đối lập với bọn họ. Dương nhiên... Ta nói cô giúp đối phó Quý Hồng, cũng không phải là mượn tay bọn họ, dù sao tay của bọn họ cũng không thể vươn tới Đông Hải.
- Vậy người dựa vào người nào?

Trong lòng Liễu Nguyệt có hơi chút giật mình, Dương Sách ở Nam Tô có thể làm chủ một vùng, trừ năng lực bản thân xuất sắc ra thì hẳn hoàn toàn là dựa vào nghĩa phụ đang làm quan ở Nam Tô còn có nhạc phụ đại nhân đảm nhiệm chức quan to ở quân khu Giang Ninh.

- Lâm gia ở Yên Kinh.

Dương Sách chậm rãi phun ra 5 chữ.

Đồng tử Liễu Nguyệt đột nhiên co rút lại, theo sau cười lạnh nói:

- Lâm gia có thể đối kháng với Bạch gia sao?
- Lâm gia thì không được, nhưng đúng như lời ta vừa nói, Quý Hồng và Bạch gia liên minh cũng chỉ vì lợi ích, Bạch gia cũng không vì lợi ích này mà trở mặt với nghĩa phụ và nhạc phụ ta, huống chi còn có Lâm gia? Hơn nữa... Cô chớ quên, Lâm gia cùng Diệp gia có quan hệ như thế nào.
- Lúc Bạch Quốc Du hiệp trợ Quý Hồng thống nhất giang hồ hắc đạo, chiếm lấy lãnh thổ của Diệp gia ở Hồ Giang thì bên Diệp gia vẫn còn lưu lại một con cờ, xem như là vì Diệp gia mà trả thù.

Dương Sách bổ sung nói:

- Mà cô nên biết, ở Đông Hải, thành viên của phe phái Diệp gia vô cùng đông đảo, so ra mà nói, Bạch gia còn yếu nhiều lắm.

Nói tới đây, Dương Sách không có ý tiếp tục nói hết, lời của hắn ý tứ đã rõ ràng:

- Bạch gia đúng là cường đại, nhưng... Nếu có ta ra mặt giúp cô, nếu Bạch gia dám vươn tay đưa tới Đông Hải gây sức ép thì Diệp gia tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn. Chỉ cần Bạch gia không ra mặt giúp Quý Hồng, có ta và cô liên thủ, đừng bảo là đối phó Quý Hồng, cho dù đem Quý Hồng đá ra khỏi Đông Hải, cũng không phải việc khó.

Dưới ánh đèn, Dương Sách đã có tính toán trước, nhìn Liễu Nguyệt, đang đợi Liễu Nguyệt mở miệng thần phục.

- Lâm gia dựa vào cái gì giúp người?

Liễu Nguyệt lại hỏi.

Dương Sách lại cười, vẻ tự tin trên mặt càng nồng đậm:

- Nhân vật đời thứ 4 của Lâm gia, Lâm Tường vừa mới được chuyển từ Yên Kinh xuống Giang Ninh, mà thư ký của hắn lại có quen với ta, cho nên thông qua thư ký của hắn thì bây giờ chúng ta đã là bằng hữu với nhau, ân, cô có thể cho là quan hệ hợp tác cũng được.

-Thì ra là thế.

Nghe được câu trả lời thuyết phục của Dương Sách, mặt Liễu Nguyệt không chút thay đổi nói:

- Người đi đi, vẫn là câu nói kia, chuyện của ta, người không cần quan tâm.

“ Ách?”

Đối mặt với lời cự tuyệt của Liễu Nguyệt, nụ cười tự trên mặt Dương Sách trong nháy mắt động lại hơn nửa đôi mắt cũng phóng to ra, trên mặt liền xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Hiển nhiên... Hắn không nghĩ tới, hắn đã đánh ra con át chủ bài là Lâm gia, mà Liễu Nguyệt còn có thể cự tuyệt hắn.

Tuy rằng kinh ngạc, nhưng Dương Sách lại không có mở miệng, mà là đốt một điếu thuốc lá, âm thầm suy nghĩ về nguyên nhân Liễu Nguyệt cự tuyệt hắn.

Cùng lúc đó.

Trên tầng cao nhất của Hồng Tử Cáp, nơi này chỉ dành cho việc đối ngoại, chẳng qua là hiện tại nơi này đang dùng để chiêu đãi khách nhân có thân phận đặc thù.

Bùi Đông Lai ngậm một điếu thuốc, ngồi trên ghế salon ở đại sảnh, Hà Hoa đứng ở trước người hắn, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ và phần nộ nhìn Bùi Đông Lai.

Hắn đã nói cho Bùi Đông Lai, hắn đến từ Hà gia ở Yên Kinh.

Hà gia ở nước cộng hòa tuy rằng không tính là giàu có, nhưng cũng là đại gia tộc ở kinh thành, ba đời làm quan, thâm căn cố đế.

Mà kể từ ba năm trước, tỷ tỷ của Hà Hoa được gả cho Lâm gia đời thứ tư Lâm Tường, một người đặc đạo, gà chó thăng thiên, thực lực cùng ảnh hưởng của Hà gia càng tăng lên.

Nguyên bản Hà Hoa nghĩ Bùi Đông Lai biết được thân phận chân thật của hắn thì sẽ lộ ra bộ dáng bất an thậm chí là sợ hãi, nhưng không ngờ Bùi Đông Lai lại không một chút để ý, điều này làm cho hắn vừa sợ vừa giận.

- Bùi Đông Lai mặc dù tao không biết được mày là thần thánh phương nào, nhưng tao hi vọng mày hiểu được, động vào tao thì mày đã trực tiếp đắc tội với Hà gia cùng Lâm gia, đến lúc đó đừng bảo Liễu Nguyệt giúp đỡ mày, cho dù có năng ra mặt thì mày cũng chết chắc.

Mắt thấy Bùi Đông Lai trầm mặc không nói mà hút thuốc lá thì Hà Hoa nhìn không được mở miệng nói.

Bùi Đông Lai phun ra một ngụm khói thuốc, không có nói cho Hà Hoa biết chuyện tính Lâm Phong ở Nạp Lan gia bị hắn hù dọa đến tè ra quần, mà là hỏi:

- Rốt cuộc, Dương ca trong miệng mày là ai?

- Dương Sách ở Giang Ninh, đại ca hắc đạo Nam Tô, nghĩa phụ của hắn là phó thư ký tỉnh ủy Nam Tô, nhạc phụ hắn là Phó chính ủy Quân Khu Giang Ninh.

Về mặt Hà Hoa cười lạnh nói:

- Hôm nay hắn đã đi tới Đông Hải thu phục Liễu Nguyệt, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, lúc này, Liễu Nguyệt đã thân phục ở dưới chân hắn.

- Nếu như tao đoán không có sai, mày há miệng cũng Dương ca mà ngậm miệng cũng Dương ca, là bởi vì Dương Sách có quen biết với Lâm Tường sao?

Bùi Đông Lai chậm rãi bóp tắt điếu thuốc, suy nghĩ một chút rồi nói.

-Đúng vậy!

Mắt thấy Bùi Đông Lai nghe câu trả lời của mình lại không lên tiếng, Hà Hoa liền tìm lại được sự tự tin, giọng nói lại càng trở nên cường ngạnh:

- Bùi Đông Lai, chỉ cần bản thân mày tự phế đi 2 cánh tay, sự tình hôm nay tao có thể coi như chưa phát sinh!

- Gọi điện cho Dương Sách, bảo cho hắn trong vòng nửa giờ chạy tới đây.

Bùi Đông Lai nhìn mặt Hà Hoa toát ra vẻ cuồng ngạo, trầm giọng nói:

- Nếu không, để cho hắn đến nhặt xác của mày về!

- Cái... Cái gì?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Hà Hoa mới lấy lại được vẻ tự tin trong lòng liền chấn động, hắn trợn tròn mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn Bùi Đông Lai.

Giờ khắc này, hắn hoài nghi lỗi tai mình có vấn đề!

Ở hắn xem ra, khi Bùi Đông Lai biết được thân phận của hắn, mặc dù không tự đoạn hai tay thì cũng bị dọa đến không nhẹ mới đúng, chứ không nên hung hăng càn quấy, cuồng ngạo giống như bây giờ!

- Không cần hoài nghi lời của tao.

Sắc mặt Bùi Đông Lai bình tĩnh, ngữ khí lạnh lùng nói:

- Đây là cơ hội duy nhất để mày dựa vào thế lực sau lưng của mày.

- Mày...mày...

Lai nghe được lời cuồng ngạo không ai bì nổi của Bùi Đông Lai, Hà Hoa thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, sau đó... Hắn giơ ngón tay chỉ lên vào Bùi Đông Lai, run rẩy nói:

- Tốt, tốt, tốt, hôm na tao cũng cần biết một chút về mày, Bùi Đông Lai mày rốt cuộc dựa vào cái gì có thể hung hăng càn quấy!

Nói xong, Hà Hoa không ngừng lại, trực tiếp từ trong túi lấy ra điện thoại, bấm số gọi cho Dương Sách.

Đầu bên kia điện thoại.

Dương Sách lẳng lặng hút xong một điếu thuốc lá, nhận thấy được điện thoại trong túi áo rung lên, nhưng hắn không có bắt máy mà ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn vào Liễu Nguyệt, trầm giọng nói:

- Liễu Nguyệt, ta đối với cô thế nào chắc trong lòng cô cũng hiểu được. Ta không đối gạt cô, ta tìm đến cô là vì điều này chứ không phải là những thế lực của cô, hắc đạo của Đông Hải sớm hay muộn ta cũng sẽ nhúng tay vào.

- Dương Sách, nếu ngươi không đi, ta cam đoan hôm nay ngươi sẽ hối hận khi tới Đông Hải!

Liễu Nguyệt nổi giận, sát ý nổi lên.

- Liễu Nguyệt, tận dụng thời cơ!

Dương Sách đứng lên:

- Đã đến nước này, cô tự thu xếp ổn thỏa.

Nói xong, Dương Sách lấy điện thoại di động ra, một bên đi ra ngoài, một bên nghe điện thoại.

- Dương ca, là đệ, Tiểu Hoa.

Điện thoại chuyển đến, Hà Hoa như vớ được cây cỏ cứu mạng, có vẻ hết sức kích động.

Nghê thấy lời nói của Hà Hoa khác lạ, Dương Sách dừng bước lại:

- Làm sao vậy? Tiểu Hoa.

- Dương ca, Anh có biết Liễu Nguyệt có quen một người tên là Bùi Đông Lai không?

Hà Hoa gấp gáp hỏi.

Dương Sách hơi có vẻ nghi hoặc:

- Biết.

- Hẳn để cho em chuyển cáo với anh, nếu trong vòng nửa giờ anh không đến Hồng Tử Cáp, thì đến nhặt xác em về.

Đô... Đô...

Tầng cao nhất trong Hồng Tử Cáp, Hà Hoa vừa nói xong, điện thoại di động bị Bùi Đông Lai lấy đi, dập máy.

Trong biệt thự Đan Cung sắc mặt Dương Sách đột nhiên biến đổi, theo sau quay đầu, nhìn thoáng qua Liễu Nguyệt, nói:

- Liễu Nguyệt, cái tên thanh niên Bùi Đông Lai mà cô quen biết không biết tại sao lại đi bắt cậu em vợ của Lâm Tường, hơn nữa còn nói, để cho ta trong nửa giờ phải qua đó, nếu không thì nhặt xác của nó.

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Dương Sách, Liễu Nguyệt ngẩn ra.

- Nếu cô quản hẩn, ta có thể nể mặt cô, để cho chính hẩn nhảy sông Hoàng Phố, có thể bơi tới bờ bên kia, coi là hẩn mạng lớn, bơi không qua thì coi là hẩn xui xẻo. Nếu cô mặc kệ, ta không ngần ngại đem hẩn vứt xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn.

Thấy bộ dạng kinh ngạc của Liễu Nguyệt, theo bản năng Dương Sách tưởng Liễu Nguyệt sợ, cười lạnh nói:

- Ta khuyên cô nên nhúng tay vào, bởi vì... lửa giận của Hà, Lâm gia cô không chịu nổi.

- Dương Sách ta cũng khuyên người, sau này người không cần bước vào Đông Hải nửa bước, càng không nên đi trêu chọc hẩn, nếu không, ngay cả chết như thế nào thì người cũng không biết.

Dưới ánh đèn.

Liễu Nguyệt cũng cười.

Tuy rằng nàng không biết vì sao Bùi Đông Lai lại cùng em vợ của Lâm Tường nảy sinh xung đột, cần Dương Sách tới, nhưng... nàng biết ở Đông Hải, Dương Sách tuyệt đối không đấu lại Bùi Đông Lai!

Ngay cả... Hà gia cùng Lâm gia.

Nàng có một vạn lý do tin tưởng, nếu Bùi Đông Lai xảy ra chuyện không hay, nam nhân từng tiểu ngạo khắp TQ kia, tuyệt đối sẽ huyết tẩy Tử Cầm Thành!

Bên tai vang lên nhắc nhở của Liễu Nguyệt, trên khuôn mặt Liễu Nguyệt toát ra vẻ lạnh lùng kèm theo nụ cười khinh thường, Dương Sách vốn ngẩn ra, sau đó sắc mặt hẩn phức tạp liếc mắt nhìn Liễu Nguyệt một cái:

- Liễu Nguyệt, ý của cô là chuyện lần này cô sẽ nhúng tay vào?

- Việc này ta không quản.

Liễu Nguyệt lắc lắc đầu.

Không quản?

Lúc trước Liễu Nguyệt đem lời kia nói ra, theo bản năng hẩn cho rằng Liễu Nguyệt đã động thủ, hiện giờ nghe được Liễu Nguyệt nói không quản thì hẩn liền lộ ra bộ dạng nghi ngờ.

- Hi vọng cô sẽ không nhúng tay vào.

Dưới ánh đèn, Dương Sách nghị hoặc nhìn chăm chăm Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt cũng không giải thích thế nữa.

Dương Sách thấy vậy liền không nói lời vô ích, nhanh chóng rời đi.

Hắn tính toán đợi đến khách sạn Hồng Tử Cáp rồi quyết định, nếu Liễu Nguyệt nhúng tay, như vậy hắn liền đem việc này nói cho Lâm Tường ra mặt để tạo áp lực, bức bách Liễu Nguyệt không dám đi quản, đồng thời để cho Bùi Đông Lai từ mình nhảy xuống sông Hồng Phố. Nếu Liễu Nguyệt mặc kệ không quản thì hắn không để ý mà giết chết Bùi Đông Lai sau đó ném hắn xuống sông Hoàng Phố, tặng cho Lâm Tường một cái nhân tình, sau người 2 người sẽ hợp tác chặt chẽ với nhau hơn.

Nhìn bóng lưng Dương Sách rời đi, Liễu Nguyệt không có ngăn trở, cũng không có nói gì nữa, nàng rất rõ ràng, âm thầm phá vỡ Phương gia, đồng thời thu phục Quý Hồng, Bùi Đông Lai hoàn toàn không cần sự trợ giúp của nàng.

Ngược lại, theo ý nào mà nói, Quý Hồng cùng Phương gia liên thủ lại để đối phó nàng đều là Bùi Đông Lai âm thầm giúp đỡ.

Trong tầng cao nhất của khách sạn Hồng Tử Cáp.

Bùi Đông Lai để cho Hà Hoa nói chuyện điện thoại xong, thì hắn lại gọi một cuộc điện thoại.

Sau khi làm xong tất cả chuyện này, hắn liền đứng ở cửa sổ, hướng mắt nhìn khách sạn trước ngã tư đường.

Ban đêm 10h, ngã tư ngay khách sạn người xe đông như kiến, trong đoàn người này, cũng có sinh viên đi học về, cũng có những đôi tình nhân đi thuê phòng, cũng có nam nhân được nữ nhân nhà giàu bao nuôi ngồi xe hơi rời đi.

Phía sau Bùi Đông Lai, bởi vì đã mất máu quá nhiều cho nên sắc mặt của Ngưu Hải Đào một mảnh trắng bệch, môi mơ hồ phát tím, như một con chó chết cuộn tròn trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

So sánh với Ngưu Hải Đào mà nói, Hà Hoa chẳng qua chỉ là bị Bùi Đông Lai cho ăn một cái tát, hơn nữa Bùi Đông Lai đã không chế lực đạo, cho nên hắn bị thương cũng không nghiêm trọng.

Không có Bùi Đông Lai cho phép, Hà Hoa không dám ngồi xuống, mà giống như là trẻ con nghe lời, đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Lúc này hắn đã không còn vọng động như lúc trước, mà là dần dần bình tĩnh hơn.

Nói chung, người cuồng vọng chỉ có hai loại, thứ nhất, tuổi trẻ ngông cuồng, không biết trời cao đất rộng, thứ hai là có vốn để đủ cuồng vọng.

Sau khi tỉnh táo lại, Hà Hoa mơ hồ cảm thấy được, Bùi Đông Lai nếu đã biết được thân phận của hắn, nhưng vẫn biểu hiện rất cuồng vọng, như vậy khẳng định hắn có chỗ dựa vững chắc, hơn nữa... Tuyệt đối không phải dựa vào Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt mặc dù đang ở Đông Hải nắm giữ nửa địa bàn hắc đạo, nhưng so với Hà gia cùng Lâm gia hai đại gia tộc ở kinh thành thì không có tư cách.

Chẳng qua là...

Hắn hiểu được điểm này, lại không nghĩ ra tại sao Bùi Đông Lai có thể dựa vào cái gì mà coi thường Dương Sách, Hà gia cùng Lâm gia!

Dù sao, trong ký ức của hắn, gia tộc có quyền thế trong nước cộng hòa, cũng không có Bùi gia, thậm chí... Hắn còn nghĩ muốn những người ở sau lưng tìm hiểu một lần, nhưng cũng không tìm được họ Bùi.

Không thể đoán được bối cảnh của Bùi Đông Lai, Hà Hoa lúc này lại nghĩ tới cảnh tượng Bùi Đông Lai đánh vỡ xương tay Ngưu Hải Đào, cuối cùng hắn cho rằng Bùi Đông Lai dựa vào một thân võ nghệ.

Sau khi cho ra kết luận như vậy, Hà Hoa cảm thấy được Bùi Đông Lai tìm chết, ở hắn xem ra, Bùi Đông Lai có võ nghệ ngưu bức, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ trong chốn quan trường.

Tầng cao nhất, Hà Hoa âm thầm suy đoán thân phận Bùi Đông Lai, đại sảnh dưới lầu một, Trương quản lý cũng âm thầm phán đoán bối cảnh song phương.

Lúc trước, hắn đã gọi cho lão bản giấu mặt một cú điện thoại, sau khi lão bản lắng nghe hắn hội báo thì lão bản đã đoán ra thân phận của hai người Hà Hoa cùng Ngưu Hải Đào không tầm thường.

Về phần... Bùi Đông Lai.

Thân là lão bản sau màn của Hồng Tử Cáp, thân là lão bản trong giới kinh doanh, hẳn tự nhiên biết tình cảnh hiện tại của Liễu Nguyệt không ổn, ở dưới tình hình như vậy Bùi Đông Lai dựa vào Liễu Nguyệt đi trêu chọc vào Ngư Hải Đào và Hà Hoa, ngay cả Hạ gia cũng không dám mà Bùi Đông Lai lại dám, điều này làm cho hắn nghĩ hoài không ra.

Tuy rằng trong lòng vô cùng nghi hoặc, nhưng kinh nghiệm làm việc cẩn thận mấy năm qua của hắn, hẳn muốn Trương quản lý không đếm xỉa, thờ ơ lạnh nhạt, không tham dự vào chuyện này.

Đối mặt với chỉ đạo của lão bản, Trương quản lý tự nhiên làm theo, nhưng... Trong lòng khó tránh khỏi suy đoán thân phận song phương.

Hai mươi mấy phút đồng hồ sau, chiếc xe lincoln có biển số 4444 được hai chiếc Benz hộ tống hai bên, một đường xông qua đèn đỏ, đi tới trước bãi đỗ xe của khách sạn Hồng Tử Cáp.

“ Vù ”

Xe hơi dừng lại, tám tên từng là quân nhân đặc chủng trước tiên nhảy xuống xe, giống như là đi chấp hành nhiệm vụ, nghiêm chỉnh chờ đợi, mà Dương Sách thì không đợi cận vệ hắn mở xe, hắn chủ động mở cửa xe đi ra.

- Dương gia, chung quanh không có mai phục.

Dương Sách xuống xe, cận vệ Trần Bưư nhanh chóng quan sát chung quanh, phát hiện không có mai phục thì lập tức hội báo với hắn.

Dương Sách không có lên tiếng, mà khuôn mặt âm trầm, mang theo chín tên bảo tiêu, đi vào khách sạn.

- Bọn họ ở tầng trên cùng.

Mặc dù Trương quản lý chưa từng thấy Dương Sách, nhưng thấy Dương Sách không tầm thường, vội vàng tiến tới, chủ động mở miệng.

Hiển nhiên... Hắn nhìn ra, Dương Sách là viện binh của Bùi Đông Lai hoặc Hà Hoa.

- Phía trên có bao nhiêu người?

Dương Sách thu hồi nụ cười khinh thường, khuôn mặt âm trầm dọa người.

- Ba.. Ba

Nhận thấy được hàn ý toát ra trên người Dương Sách, Trương quản lý khẩn trương, lúc nói chuyện cũng có chút ấp úng:

- Trong đó, có hai người bị trọng thương.

“ Ách ”

Nghe Trương quản lý trả lời như thế trong con mắt của Dương Sách hiện lên một tia nghi hoặc.

tinhlinh2

229. Chương 230 : Quỳ Xuống, Cút Ra Khỏi Đông Hải

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 230 : Quỳ xuống, cút ra khỏi Đông Hải

Dịch giả: Tùng

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Sở dĩ nghi ngờ, là hấn cho rằng Liễu Nguyệt sẽ ra mặt hỗ trợ, cho dù bản thân không đến cũng sẽ phái người đến.

Mà dựa theo lời của Trương quản lý, trên lầu có ba người, theo ý nói, trừ bỏ Bùi Đông Lai ra thì chỉ còn Hà Hoa cùng Ngưu Hải Đào.

- Lưu lại 2 người thủ hộ dưới lầu, có tình huống thì lập tức hội báo.

Hơi trầm ngâm, Dương Sách dùng một giọng điệu không nghi ngờ nói:

- 2 người các người lên trên điều tra rõ tình huống, nếu có điều dị thường, lập tức hội báo.

- Vâng, Dương gia!

Nghe được mệnh lệnh của Dương Sách, 4 gã đại hán liền lĩnh mệnh, mà Dương Sách cùng năm người khác thì đi lên lầu.

Nửa phút đồng hồ sau, 2 gã đại hán dẫn đầu đến tầng cao nhất nhanh chóng quan sát một lượt, sau khi thấy không có điều gì khác thường bọn chúng đi xuống thang máy, chờ đợi Dương Sách đến hội báo.

Được bảo tiêu hội báo, Dương Sách không hề do dự, trực tiếp dẫn người đi đến tầng cao nhất, hấn không biết vì sao Bùi Đông Lai chỉ có một mình mà dám xuất khẩu cuồng ngôn, để cho hấn đến lĩnh người, nhưng... Nếu Liễu Nguyệt không có ra mặt, như vậy hấn sẽ tự mình xử lý chuyện này, tặng cho Lâm Tường một cái nhân tình.

Những lời nhắc nhở của Liễu Nguyệt, Dương Sách căn bản không để ở trong lòng.

Một phút đồng hồ sau.

Dương Sách dẫn người đến tầng cao nhất, hùng hùng hổ hổ đi tới phòng ở cuối hàng lang.

Trong phòng.

Bùi Đông Lai đã sớm biết đám người Dương Sách tiến vào khách sạn, lúc này nghe được tiếng bước chân trong hành lang, thì liền thu hồi ánh mắt, xoay người.

“ Két”!

Trong lúc Bùi Đông Lai xoay người, cửa phòng trực tiếp bị bảo tiêu của Dương Sách đẩy ra.

- Dương gia, trong phòng quả thật chỉ có 3 người.

Đẩy cửa ra, bảo tiêu Dương Sách quét mắt một vòng, xoay người hướng Dương Sách hội báo.

Dương Sách nghe vậy, không nói hai lời, trực tiếp đi đến cửa phòng, cùng lúc đó những hộ vệ phía sau hấn lần lượt móc súng ống, đẳng đẳng sát khí.

Trong phút chốc.

Ánh mắt Dương Sách cùng Bùi Đông Lai gặp nhau trên không trung.

Trong đó, ánh mắt Bùi Đông Lai bình thản như không có gì lạ, giống như mặt hồ không gợn sóng, mà ánh mắt Dương Sách âm lãnh mang theo vài phần nghi hoặc.

Hiển nhiên... cho tới bây giờ, hấn nghĩ cũng không thông, Bùi Đông Lai dựa vào cái gì mà dám hung hăng càn quấy như vậy.

- Dương. . . Dương ca!

Ngay lúc Bùi Đông Lai cùng Dương Sách đối diện, Hà Hoa thấy được Dương Sách thì liền kích động, lập tức hướng về phía Dương Sách mà chạy tới.

- Đứng lại.

Bùi Đông Lai lên tiếng ngăn lại, thanh âm không lớn, nhưng ngữ khí không thể nghi ngờ.

Có lẽ đã nghe quen mệnh lệnh của Bùi Đông Lai, Hà Hoa không kìm lòng được mà dừng bước, lúc sau mới ý thức được bản thân mình ngu xuẩn, quay đầu lại, về mặt hận ý nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai:

- Bùi Đông Lai, mày không phải nói bảo Dương Ca tới lĩnh người sao? Hiện giờ Dương ca đã tới, bản thân tao muốn biết mày có thể làm cái gì.

- Nếu tao nhớ không lầm, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt.

Bùi Đông Lai trực tiếp đem lời của Hà Hoa trở thành không khí, ánh mắt như cũ dừng lại ở trên người Dương Sách, giọng nói không nóng, không lạnh, giống như hai người bằng hữu nói chuyện với nhau.

- Trí nhớ của mày không tệ.

Ánh mắt Dương Sách đánh giá Bùi Đông Lai một lần, dẫn người tiến tới ghế ngồi xuống, cách chỗ Bùi Đông Lai đứng khoảng 3m:

- Lúc tụ họp ở vùng tam giác Trường Giang, bởi vì bên cạnh mày có Liễu Nguyệt cùng Cổ Bồi Nguyên, cho nên mày đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Hôm nay, vận khí của mày sẽ không tốt như vậy.

Bá!”

Bá!”

Bá!”

....

Lời nói Dương Sách vừa dứt, phía sau hắn bảy tên bảo tiêu giống như được chỉ thị của hắn, ngoại trừ bảo tiêu tên Trần Bư, sáu người khác đều rút súng, nhắm vào Bùi Đông Lai.

Đối mặt với sáu gã quan nhân đặc chủng mang súng, trên mặt Bùi Đông Lai không lộ ra vẻ hoảng sợ, ngược lại hắn lại vô cùng trấn định, giống như là đã nắm giữ toàn cục ở trong lòng bàn tay.

Bùi Đông Lai trấn định nhưng Dương Sách thì nhíu mày, hắn ngó chằm chằm vào Bùi Đông Lai gần từng chữ:

- Lúc trước, tao đã nói với Liễu Nguyệt, nếu như nàng ra mặt bảo vệ mày thì ta sẽ để cho mày tự nhảy xuống sông Hoàng Phố bơi tới bờ bên kia, nếu như mày còn sống thì đó là do mạng của mày lớn, nếu như không thì coi như mày xui xẻo. Còn nếu nàng không ra mặt thì tao sẽ đem thi thể mày băm nát rồi ném xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn!

- Chỉ bằng bọn hắn?

Bùi Đông Lai nở nụ cười.

- Mày cho rằng tao không dám?

Mắt Dương Sách lộ hung quang, sát ý hiện lên.

Lần này, Bùi Đông Lai không trả lời, bởi vì... Trong hành lang có tiếng bước chân truyền tới.

- Dương gia, có người tới đây!

Không riêng gì Bùi Đông Lai nghe được tiếng bước chân, bảo tiêu Dương Sách cũng nghe được.

Lúc trước, Dương Sách yêu cầu hai gã bảo tiêu ở dưới lầu chờ, có tình huống gì thì lập tức hội báo, hiện giờ, có người lên đây, nhưng hai gã ở dưới không có gì hội báo...

Điều này làm cho sắc mặt Dương Sách cuồn cuộn, trong lòng hiện ra một trực giác không tốt!

- Dương Sách, tiểu đệ đệ thân ái của ta, lúc nào Đông Hải lại đến phiên cậu tới giường oai?

Sau đó... Không đợi Dương Sách làm ra quyết định, một âm thanh mê người đột nhiên vang lên.

Lời nói xong, bóng người hiện.

Một thân ảnh xuất hiện ở cửa phòng.

- Quý Hồng?

Nhìn người mới xuất hiện ở cửa phòng không tính là xa lạ, đồng tử Dương Sách đột nhiên phóng lớn, trực tiếp ngăn người tại chỗ.

Bởi vì không nhận được thông tri của hai gã bảo tiêu dưới lầu, trong lòng hấn hiểu được, khẳng định ở dưới đã có người không chế hai tên bảo tiêu kia.

Điểm này, đủ để chứng minh, viện binh của Bùi Đông Lai thực sự dũng mãnh.

Nhưng...

Hắn nằm mơ cũng thật không ngờ, người đó chính là xà mỹ nữ Quý Hồng làm cho cả nam nhân Nam bán quốc có sắc tâm không có sắc đảm.

- Quý Hồng, sao cô lại tới đây?

Sau khi kinh ngạc qua đi, Dương Sách lấy lại tinh thần, mang theo vài phần nghi hoặc, hấn vốn cho là cứu binh của Bùi Đông Lai tới, nhưng sau nhìn thấy Quý Hồng thì hấn liền nghĩ điều này không có khả năng.

Dù sao... 2 người Quý Hồng cùng Liễu Nguyệt cũng đã đối đầu với nhau, cả hắc đạo Trung Quốc ai cũng biết chuyện này.

Nếu Bùi Đông Lai cùng Liễu Nguyệt có quan hệ rất tốt, như vậy khả năng Quý Hồng đến trợ giúp cho Bùi Đông Lai là không có!

Cửa phòng, Quý Hồng giống như ngày thường, vẫn là một thân sắc phục màu đỏ, đôi môi khêu gợi cũng là màu đỏ tươi, kiểu điểm uốt át, làm cho người ta nhìn không được muốn hôn lên một cái.

Thân là cận vệ của Quý Hồng, sắc mặt của Ân Ly lạnh lùng đứng phía sau Quý Hồng, ngoài ra, còn có 12 tên thành viên Phong Diệp thân mặc âu phục màu đen.

- Lão bản thân ái của ta ra lệnh cho ta đến, ta dám không đến sao?

Đã thấy rõ tình huống trong phòng, Quý Hồng lộ ra một nụ cười mê người, đồng thời trả lời, quyến rũ liếc Bùi Đông Lai một cái.

Lão bản?

Bùi... Bùi Đông Lai là lão bản của Quý Hồng?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Quý Hồng, dù Dương á có một trái tim kiên cường, cũng bị cả kinh không nhẹ, cả người trực tiếp sững sờ tại chỗ.

- Cô... Cô nói hấn là lão bản của cô?

Dương Sách mở to mắt, giống như là ban ngày gặp được quý, vẻ mặt si ngốc nhìn Quý Hồng.

- Lão bản thân ái của ta, nhìn dáng dấp của cậu không có thích hợp làm lão bản a, “khanh khách”...

Hỏi một đằng, Quý Hồng trả lời một nẻo, nói xong lại nở nụ cười, giống như dâm phụ, quyến rũ mê người.

Mặc dù Dương Sách có một vạn lý do phủ định Bùi Đông Lai thu phục được Quý Hồng, nhưng... Sự thật trước mắt cho hấn biết, tất cả chuyện này đều là sự thật, một nữ nhân vật hô phong hoán vũ ở Đông Hải, không ai dám khinh nhờn, lại trở thành thủ hạ của Bùi Đông Lai!

Điều này hoàn toàn tương phản, làm cho trong lòng Dương Sách nhấc lên tầng tầng sóng lớn.

Không riêng gì Dương Sách, ngay cả 7 tên bảo tiêu của hấn cũng bị chấn kinh, còn về phần Hà Hoa cùng Ngưu Hải Đào đang nằm nửa sống nửa chết trên mặt đất, cũng trực tiếp sợ ngây người!

Theo ý nào mà nói, Hà Hoa cùng Ngưu Hải Đào trong lòng khiếp sợ hơn Dương Sách, quả thực chỉ hơn chút không kém.

Bọn hần rất tò mò, Bùi Đông Lai rót cuộc dựa vào cái gì mà hung hăng càn quấy, hiện giờ nhìn thấy Quý Hồng, bọn hần mới tỉnh ngộ, nhưng... Đồng thời cũng tràn ngập tò mò, Quý Hồng làm sao có thể là thủ hạ của Bùi Đông Lai?

Không ai trả lời.

Dưới ánh đèn, bao gồm cả Dương Sách, bọn họ vẫn không nhúc nhích, nhìn Quý Hồng như một pho tượng đá điêu khắc.

Tục ngữ nói, cuồng long không áp địa đầu xa.

Dù Dương Sách ở Nam Tô quyền thế ngập trời, hơn nữa còn hợp tác với Lâm Tường, nhưng... Muốn cho hần vô ngực có thể đánh bại Quý Hồng, chẳng những người khác không tin tưởng, ngay cả bản thân hần cũng không tin.

Nếu không phải là như thế, hần cũng không hao hết tâm tư đi tìm Liễu Nguyệt, hần và Liễu Nguyệt nói chuyện hợp tác, nhưng... tâm tư muốn chinh phục Liễu Nguyệt, còn phần nhiều là muốn hợp tác cùng Liễu Nguyệt để đánh bại Quý Hồng.

Một người Quý Hồng hần còn không đánh bại được.

Huống chi, Bùi Đông Lai phía sau còn có Liễu Nguyệt?

Giờ khắc này, hần đã hiểu vì sao Liễu Nguyệt biết hần muốn đối phó Bùi Đông Lai thì lại mặc kệ, hần cũng minh bạch vì sao Liễu Nguyệt cảnh báo hần không cần bước chân vào Đông Hải nữa bước, và cũng không nên trêu chọc Bùi Đông Lai.

- Tuy rằng không biết mày dựa vào cái gì thu phục Quý Hồng, nhưng... Ta không phải không thừa nhận, một màn này mày làm rất đẹp.

- Tuy rằng không biết mày dựa vào cái gì thu phục Quý Hồng, nhưng... Tao không phải không thừa nhận, một màn này mày làm rất đẹp.

Cảm xúc khiếp sợ trên mặt Dương Sách qua đi, hần nhin không được quay đầu lại, sắc mặt phức tạp nhìn Bùi Đông Lai, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác sợ hãi.

Giờ khắc này, Bùi Đông Lai cho hần một cảm giác thật đáng sợ.

Cái loại cảm giác này so với vẻ mặt cười hì hì bên ngoài của Quý Hồng thì lại càng đáng sợ hơn.

Lời nói của Dương Sách vừa hạ xuống, ngay cả Trần Bưu cùng bảy tên bảo tiêu của Dương Sách cũng đã nhận ra tình thế không ổn, không đợi Dương Sách truyền đạt mệnh lệnh, bọn hần lại đem hòng súng hướng về phía Bùi Đông Lai.

Hiển nhiên... Bọn hần rất rõ ràng, đánh giặc phải bắt vua trước, chỉ cần làm cho Bùi Đông Lai không dám hành động thiếu suy nghĩ thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn.

- Bùi Đông Lai, tuy rằng mày đa mưu túc trí, đem tao vây ở nơi này, nhưng... người tính không bằng trời tính, cuối cùng vẫn là tính sai.

Mất thấy hộ vệ của mình đem súng hướng phía Bùi Đông Lai, Dương Sách ngăn chặn nỗi khiếp sợ cùng sợ hãi trong lòng lại, lạnh lùng nói:

- Chuyện đã tới nước này, hoặc là mày thả tao đi, hoặc là cá chết lưới rách. Ủh tao không biết là mày có biết dùng súng hay không, nhưng mà tao hi vọng mày hiểu được, trong không gian nhỏ bé như này, viên đạn sẽ không có mất.

- Tao không thích bị người dùng súng chỉ vào người, vừa rồi chúng mày đã làm một lần, lần này là lần thứ hai.

Lại đối mặt với nòng súng đen, vẻ mặt Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh như trước, chỉ là ánh mắt đã híp lại:

- Đồng dạng, tao cũng không thích bị người khác uy hiếp.

Dương Sách trầm mặc không nói, trong lòng vô cùng khẩn trương.

- Tao đếm ba tiếng, nếu người của mày không buông súng thì tao cam đoan rằng Đông Hải này sẽ trở thành mồ của mày!

Nói xong sát ý liền hiện ra.

Trong nháy mắt cổ sát ý từ người Bùi Đông Lai liền phát ra, làm cho không khí trong phòng trong nháy mắt liền đọng lại.

Một cô hàn ý bao phủ Dương Sách cùng bảy tên bảo tiêu, làm cho bọn hắn có cảm giác như rơi vào hầm băng, cảm giác từ đầu đến chân một trận lạnh như băng, ngực giống như bị một tảng đá lớn đè lên, thở không nổi.

- Một!

Ánh mắt Bùi Đông Lai tập trung vào Dương Sách, mặt không chút thay đổi mở miệng.

- Bùi Đông Lai, mày thật sự là muốn cá chết lưới rách sao?

Cảm thấy sát ý của Bùi Đông Lai làm cho hắn khiếp sợ, nhưng dù sao Dương Sách cũng là kiều hùng một phương, hắn không có đem vẻ sợ hãi biểu lộ trên mặt, mà là gắt gao nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai.

- Hai!

Giọng nói của Bùi Đông Lai trầm thấp, sát ý lẫn nhiên.

- Dương Sách đệ đệ thân ái, ta khuyên cậu tốt nhất không cần cùng lão bản của ta chơi với lửa.

Làm như nhận thấy Bùi Đông Lai đã động sát cơ, nụ cười trên mặt Quý Hồng biến mất không còn thấy tăm hơi. Nàng cũng giống Bùi Đông Lai, giờ phút này sát ý trên người nàng cũng không thu liễm lại mà là bộc lộ ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, sát ý liền tràn ngập cả căn phòng.

“Hô... hô...”

Hà Hoa trợn mắt há mồm nhìn thấy tất cả chuyện này, đột nhiên hơi thở cực kỳ dồn dập, cả người xụi lơ trên mặt đất.

Mồ hôi lạnh bắt tri bắt giác hiện lên trên trán Dương Sách cùng 7 gã bảo tiêu.

Lúc này, bọn hắn vẫn dùng súng nhắm vào người Bùi Đông Lai, nhưng... trong lòng có một thanh âm nói cho bọn hắn biết, bọn hắn đánh không lại Bùi Đông Lai!

- Buông súng xuống.

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Dương Sách không có lựa chọn liều mạng mà là lựa chọn khuất phục.

Sở dĩ như vậy, bởi vì hắn nhìn ra được, Bùi Đông Lai nói không phải là nói đùa, hắn cũng biết Quý Hồng không cần thành viên Phong Diệp ra tay, bản thân Quý Hồng cũng chính là cao thủ Âm Kính, mà Bùi Đông Lai có thể thu phục Quý Hồng điều đó chứng tỏ thực lực của hắn tuyệt đối chỉ hơn chứ không kém.

Khoảng cách gần với cao thủ Âm Kính mà muốn chơi súng thì đó là muốn chết.

Đây là lời của một vị cao thủ Âm Kính nói cho hắn biết.

Lúc đó...Dương Sách cũng không tin, kết quả cử ra một thủ hạ từng là bộ đội đặc chủng tay cầm súng ra đấu với một cao thủ Âm Kính.

Kết quả.

Bảo tiêu của hắn chưa kịp nổ súng, liền bị đánh bại, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Dưới một dạng tình hình như vậy, Dương Sách cảm thấy không gian trong phòng nhỏ, bên mình lại có nhiều người như vậy, cho dù Bùi Đông Lai có là cao thủ Âm Kính thì hắn cũng không thoát khỏi cái chết.

Nhưng...

Hắn có một vận lý do tin tưởng, trước khi thuộc hạ hắn nổ súng thì Bùi Đông Lai có thể cho hắn đi gặp Diêm Vương!

Hướng chi, phía sau còn có Quý Hồng?

Dĩ nhiên... Dương Sách lựa chọn khuất phục là bởi vì hắn cảm thấy được Bùi Đông Lai không muốn lấy mạng hắn.

Nghe được mệnh lệnh của Dương Sách, Trần Bưư cùng 6 tên bảo tiêu liền bỏ súng xuống.

Thấy bảo tiêu của Dương Sách đều buông súng xuống, Bùi Đông Lai trầm mặc di chuyển cước bộ, hướng Dương Sách đi tới.

Mắt thấy Bùi Đông Lai bước tới gần, mặc dù trong lòng Dương Sách biết được Bùi Đông Lai không có giết hắn nhưng hắn cũng cảm thấy sợ hãi. Hắn cố gắng áp chế nỗi sợ hãi trong nội tâm, nhưng hẫnlại thất bại, dưới ánh đèn, khoe mắt của hắn điên cuồng nhảy lên, thân thể dần trở lên cứng ngắc.

Không riêng gì Dương Sách, mắt thấy Bùi Đông Lai đi tới, tâm trạng của Trần Bưư cùng mấy tên bảo tiêu đem treo trên cổ họng.

Mà ở cửa phòng, ánh mắt Quý Hồng dõi theo thân ảnh Bùi Đông Lai, trong ánh mắt tràn ngập tò mò, tò mò một cuộc Bùi Đông Lai muốn xử trí Dương Sách như thế nào.

Thời gian chậm dần, khoảng cách giữa Bùi Đông Lai với Dương Sách thu hẹp lại, tiếp tục thu hẹp lại...

Rất cục.

Hắn đi tới trước người Dương Sách.

- Quỳ xuống.

Dưới ánh đèn, chẳng biết từ lúc nào trong tay Bùi Đông Lai đã móc ra khẩu súng Pig P-210, nòng súng trực tiếp chĩa vào mi tâm Dương Sách.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, cảm giác được hàn ý lạnh lẽo từ cây súng truyền tới, cả người Dương Sách cứng đờ, con người thu nhỏ lại tạo thành một mũi nhọn nguy hiểm.

Mà bảy tên bảo tiêu của Dương Sách bị hành động của Bùi Đông Lai làm kinh hãi, nhưng cũng không dám rút súng.

Bởi vì.

Bọn hắn đều biết, lúc này Dương Sách lựa chọn khuất phục, cuộc quyết đấu đêm nay đã phân rõ thắng bại.

- Bùi Đông Lai, tao không tin mày dám giết ta.

Mặc dù là sợ hãi ở trong lòng nhưng Dương Sách không chịu khuất phục. Về mặt hắn phần nộ nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai, giống như cuồng sư phần nộ.

Không trả lời.

Dưới ánh đèn, Bùi Đông Lai chậm rãi... chậm rãi đem nòng súng hướng xuống ... Trực tiếp nhét súng vào trong miệng Dương Sách.

- Quỳ xuống, hoặc là tao lấy súng bắn chết mày.

Bùi Đông Lai một lần nữa mở miệng, ngữ khí không thể nghi ngờ:

- Một cơ hội cuối cùng.

“Ừc!”

Bên tai vang lên lời nói lạnh lẽo của Bùi Đông Lai, nhìn về mặt bình tĩnh của Bùi Đông Lai, cổ họng Dương Sách mấp máy một trận, kim lòng không được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Giờ phút này, tuy rằng hắn đã áp chế nỗi sợ hãi lại nhưng mà có thể thấy được vẻ sợ hãi đang hiện ra rất rõ trên khuôn mặt của hắn.

Sau đó... trong ánh mắt khó tin của 7 tên bảo tiêu cùng Hà Hoa.

Ở Nam Tô một tay che trời, được xưng là Dương gia Dương Sách, bỏ qua thân phận lão đại hắc đạo ở Nam Tô, hắn giống như là một con chó TQ, chậm rãi... chậm rãi quỳ xuống.

“ Bịch”

Đầu gối Dương Sách nện xuống đất, tiếng động vang lên.

Quỳ rồi.

Không ai nghĩ rằng Dương Sách sẽ quỳ trước mặt Bùi Đông Lai.

Thấy một màn như vậy, 7 tên bảo tiêu Dương Sách có một loại cảm giác ảo mộng, mà Hà Hoa cùng Ngưu Hải Đào nằm một bên, cả người liền kịch liệt run lên.

Giờ khắc này, nếu không phải trên người truyền đến cảm giác đau đớn, bọn hắn sẽ cho rằng mình đang nằm mơ.

Bởi vì... Bọn hắn nằm mơ cũng thật không ngờ, chỗ dựa vững chắc của bọn hắn là Dương Sách lại đang quỳ trước mặt tên một sách Bùi Đông Lai.

Không riêng gì Hà Hoa cùng Ngưu Hải Đào, thậm chí ngay cả Quý Hồng cũng không nghĩ tới.

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh như trước của Bùi Đông Lai, Quý Hồng bỗng nhiên cảm thấy may mắn, may mắn mình ở thời điểm quan trọng bản thân mình đã làm ra một lựa chọn chính xác.

- Tao nhớ rõ mày mới vừa nói, nếu để Liễu tỷ ra mặt thì mày liền để tao tự mình nhảy xuống sông Hoàng Phố, mạng tao lớn thì sống, xui xẻo thì chết, nếu Liễu tỷ không ra mặt thì mày sẽ đem tao giẫm nát rồi ném xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn.

Ở ánh mắt chăm chú của mọi người, Bùi Đông Lai rút nòng súng ra, giống như thân linh nhìn xuống một con kiến, từ trên cao nhìn xuống Dương Sách, ngữ khí bình tĩnh nói:

- Mày quỳ từ đây rồi đi, chuyện đêm nay, chúng ta xóa bỏ, nếu không, tao cũng không để ý mà dùng biện pháp đối phó đối với mày.

Cả người Dương Sách cứng ngắc, một nỗi nhục nhã chưa bao giờ trải nghiệm đang chiếm lấy tâm của hắn, làm cho hai mắt hắn đỏ bừng, vẻ mặt biệt khuất tới cực điểm.

Dưới ánh đèn, hắn không có động.

- Không muốn ư?

Bùi Đông Lai cúi người, đem mặt tiến sát đến trước mặt Dương Sách.

Dương Sách ngừng thở, 2 mắt đỏ bừng nhìn Bùi Đông Lai.

1s, 2s....

2s sau, Dương Sách chuyển động, cúi mặt, cắn răng, như chó nhà có tang, quỳ xuống chậm rãi hướng cửa lết tới.

Vài giây sau, đám người Quý Hồng tránh đường, Dương Sách quỳ lết đến vị trí cửa phòng, mấy người Trần Bưu không dám tiến lên đỡ hắn mà để Dương Sách tự mình đứng lên.

- Tao có thể đi được chưa?

Cửa phòng, thanh âm Dương Sách run rẩy .

Trả lời Dương Sách chính là một tiếng súng.

“Pằng”

Một viên đạn bay sát đỉnh đầu Dương Sách, gào thét bắn vào cửa phòng.

Dương Sách sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất.

- Đừng để cho tao nhìn thấy mày ở Đông Hải.

Bùi Đông Lai thổi nòng súng đang phun khói:

- Mạng bọn hần, cút!

Diệt Hồng Trần

230. Chương 231 : Người Có Tên, Cây Có Bóng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 231 : Người có tên, cây có bóng.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Đối với Dương Sách có xuất thân bần hàn mà nói, đời này hần gặp được hai kỳ ngộ trời cho, để cho hần từ một con lươn trong hồ nước biến thành một con giao long, nhất phi trùng thiên.

Lần đầu tiên hần gặp kỳ ngộ là ở 8 năm về trước, hần nhận Dương Viễn lúc ấy chẳng qua là đang ở cấp Chính làm nghĩa phụ.

Từ lúc đó, hắc đạo Giang Ninh đã chứng kiến một Dương Sách hoàn toàn quật khởi, thể mạnh không thể đỡ.

Lần thứ hai hần gặp kỳ ngộ là ở 3 năm trước đây, lúc ấy hần cưới được nữ nhi của phó chính ủy quân khu Giang Ninh Hầu Đông Bình.

Từ lúc đó, hần hoàn toàn nhất phi trùng thiên, nhất thống hắc đạo Nam Tô, trở thành ông trùm giới hắc đạo Nam Tô tên xứng với thực, ở Nam Tô mảnh khoe thông thiên, dù là ai thấy hần, bất luận thân phận cao thấp cũng đều cung kính gọi hần một tiếng Dương gia.

Có thể nói, kể từ khi Dương Sách gặp được Dương Viễn, cuộc đời của hần liền bắt đầu thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ bị người ta dẫm đạp qua một lần.

Một lần cũng không có!

Vậy mà hôm nay, hần chẳng những bị Bùi Đông Lai dùng súng dí vào đầu, lại còn nhục nhã phải quỳ xuống, trong tư thế quỳ mà rời khỏi phòng.

Loại tương phản hoàn toàn này làm cho hần sắp hỏng mất.

Mà nghe được tiếng súng vang lên, cảm nhận được nhiệt độ của viên đạn xẹt qua đỉnh đầu mình, hần hoàn toàn hỏng mất, trực tiếp xụi lơ ở trên mặt đất.

Mất thấy Dương Sách bị dọa đến xụi lơ ở trên mặt đất, thân là cận vệ của Dương Sách thì Trần Bư sợ hết hồn hết vía vội đỡ Dương Sách từ mặt đất dậy.

6 tên hộ vệ khác thấy thế, không dám nói nhảm, cũng tranh thủ đỡ 2 người Hà Hoa và Ngưu Hải Đào đang bị bất tỉnh ở dưới đất lên.

Sau đó... dưới sự nâng đỡ của Trần Bư thì Dương Sách thất thủ rời đi.

Lúc tới không ai bì nổi, lúc đi tựa như một con chó nhà có tang.

Đây là miêu tả chân thực về Dương Sách.

Trong đại sảnh lầu một, lúc này Trương quản lý đang khần trương lo lắng, nhìn thấy Dương Sách lúc trước ngư bực không ai bì nổi đang được người dìu ra khỏi thang máy, hai người Hà Hoa cùng Ngưu Hải Đào bị bất tỉnh được người mang đi thì đôi của hắn đột nhiên mở lớn, sau đó... Trong nháy mắt hắn hiểu được, Quý Hồng xuất hiện là đứng ở bên Bùi Đông Lai!

Trong lòng hiểu được điểm này, tâm tư Trương quản lý khó có thể bình tĩnh, lại không dám gọi điện lão bản hỏi báo, cũng không còn dám hướng đám người Dương Sách nói chuyện, mà là cong eo, kính sợ cung tiễn đám người Trương Sách rời đi.

- Buông ta ra.

Ra khỏi Hồng Tử Cáp, trên khuôn mặt trắng bệch của Dương Sách dần dần xuất hiện một chút huyết sắc, cặp mắt ảm đạm vô quang kia dần dần khôi phục một chút thần thái, hắn đột nhiên dừng bước lại, thanh âm khàn khàn mở miệng.

Trần Bư đang đỡ lấy Dương Sách, nghe được lời nói của Dương Sách..., không nói hai lời, vội vàng dừng bước lại, buông lỏng Dương Sách ra.

Thấy một màn như vậy, 6 tên hộ vệ của Dương Sách vội vàng dừng bước.

Dưới màn đêm, Dương Sách không nhận được nhắm hai mắt lại.

Gió đêm thổi qua, thổi lên cổ áo sơ mi của hắn, vốn là mang theo vài phần lạnh lẽo của cơn gió mùa thu thổi trên người của hắn, lại làm cho thân thể cứng ngắc lạnh như băng của hắn ấm thêm vài phần.

“Bá!”

Vài giây đồng hồ sau, Dương Sách mở mắt, vành mắt vẫn phấp phồng, ánh mắt lại bình tĩnh lại, chẳng qua là... Trong bình tĩnh lại xen lẫn vài tia lãnh mang làm cho lòng người run sợ.

“Rầm!”

Đột nhiên, ở bãi đậu xe, cửa một chiếc xe Mercedes-Benz bị đẩy ra, 2 gã đại hán áo đen giống như đang xách tiểu gà, đem 2 gã hộ vệ lúc trước Dương Sách lưu lại dưới lầu từ trong ô tô xách ra, hướng Dương Sách đi tới.

Thấy một màn như vậy, vẻ lạnh lẽo trong con ngươi Dương Sách càng ngày càng đậm, hai nắm đấm cũng là kim lòng không được mà nắm chặt lại với nhau.

“Vù!”

“Vù!”

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Dương Sách cùng 7 tên hộ vệ, 2 gã đại hán áo đen đem 2 gã hộ vệ của Dương Sách ném tới trước người Dương Sách, 2 người bị đánh hôn mê bất tỉnh, không hề hay biết.

- Mang theo bọn chúng, rời đi.

Dương Sách nhìn thoáng qua không có trực tiếp rời đi như lời hai gã đại hán áo đen, 2 tay nắm thật chặt, đồng thời nhận thấy được vài ánh mắt tập trung lên người mình, cuối cùng vẫn là không thể nhúc nhích nổi, cũng không có kêu gào, mà là từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ.

Hiển nhiên... Hắn biết, Quý Hồng đem tới cũng không ít người, nếu như hắn tiếp tục gây sức ép thì tuyệt đối sẽ không đòi được tiện nghi gì.

Rất nhanh, dưới sự soi mói âm của một ít thành viên Phong Diệp, đám người Dương Sách lên ô tô, nhanh chóng rời đi.

“Ba!”

Trong xe Lincoln, Dương Sách đốt một điếu thuốc lá.

Thuốc như cũ vẫn là Nam Kinh Cửu Ngũ Chỉ Tôn mà dân chúng bình thường không dám đi mua, chỉ là... Lúc Dương Sách rút nó ra, trên mặt không có nửa điểm thích ý hơn nữa về mặt hắn âm trầm đến dọa người.

Hung hăng phun ra một ngụm khói, Dương Sách lấy điện thoại di động ra, trực tiếp bấm số của Lâm Tường.

- Thu phục được đóa Độc Mân Côi kia chưa?

Điện thoại vừa chuyển được, nghe trong điện thoại truyền ra thanh âm của Lâm Tường. Đối với mọi chuyện thì Lâm Tường vẫn chưa biết được cho nên giọng nói của hắn vô cùng thoải mái.

- Biết lai lịch của Bùi Đông Lai không?

Dương Sách trả lời một nẻo, trong con ngươi lóe ra hận ý khắc cốt铭心, hiển nhiên... Chuyện đêm nay hắn sẽ không từ bỏ ý đồ, chẳng qua là trước khi trả thù Bùi Đông Lai, hắn phải biết rõ ràng thân phận của Bùi Đông Lai.

Bùi Đông lai?

Bên tai vang lên cái tên này, sắc mặt Lâm Tường đột nhiên biến đổi, vẻ mặt hơi có chút ngái ngốc, sau đó... Tròng mắt của hắn đột nhiên lớn lên, suy tư nguyên nhân Dương Sách hỏi mình về thân phận thật của Bùi Đông Lai.

- Dương Sách, chú hỏi hắn làm cái gì?

Trong lòng Lâm Tường mơ hồ cảm thấy trong quá trình Dương Sách thu phục Liễu Nguyệt, bị Bùi Đông Lai ngăn trở, lại không dám khẳng định, cũng không có trực tiếp nói cho Dương Sách biết thân phận của Bùi Đông Lai, mà là hỏi ngược lại.

- Lúc trước, em của anh rơi vào trong tay của hắn, em trai của anh gọi điện thoại tìm ta để cầu cứu, ta dẫn người đi cứu hắn kết quả là thất bại trong tay của Bùi Đông Lai kia.

Dương Sách nói thật dễ dàng, chỉ là... Hận ý trong giọng nói của hắn làm cho Trần Bư đang lái xe sợ hết hồn hết vía:

- Gái điểm Quý Hồng kia không biết tại sao lại đang làm việc cho hắn.

Nói tới đây, Dương Sách dừng lại một chút, giọng nói không chút hoang mang hỏi:

- Lâm thiếu gia, nhìn biểu hiện của anh thì xem ra có vẻ là anh biết lai lịch của hắn, đúng không?

“Lộp bộp!”

Ngạc nhiên nghe được những lời nói của Dương Sách, trong lòng Lâm Tường không khỏi lộp bộp một trận.

Hắn thân là nhân vật đại biểu cho đời thứ tư của Lâm gia, tự nhiên hắn biết lai lịch của Bùi Đông Lai, thậm chí... Hắn còn biết chuyện tình đường đệ Lâm Phong của hắn ở Nạp Lan trang viên bị Bùi Đông Lai dọa cho sợ đến tè ra quần.

Mà sau khi chuyện kia phát sinh, cả trên dưới Lâm gia, một cái rắm cũng không dám phóng.

Lâm Tường không có nói hết thấy chuyện này cho Dương Sách trước lúc hắn đi Đông Hải là bởi vì giao tình của hắn cùng Dương Sách chưa đến nỗi thâm sâu, cũng bởi vì hắn muốn thông qua Dương Sách tìm hiểu một chút về thế lực của Bùi Vũ Phu lưu lại. Kể từ khi Bùi Vũ Phu tái xuất giang hồ, các đại gia tộc kinh thành, đều là muốn biết điểm này, chỉ là hắn chỉ biết cái thứ nhất, mà không biết cái thứ hai.

Không biết chuyện đúng là đáng sợ nhất.

Bởi vì không biết rốt cuộc Bùi Vũ Phu lưu lại thế lực như thế nào, bởi vì kiêng kỵ giá trị võ lực kinh khủng của Bùi Vũ Phu, lúc Bùi Vũ Phu lấy bộ dáng miệt thị tất cả xuất hiện, Lâm gia không dám trả thù mà ngay cả Diệp gia cũng án binh bất động.

Lúc này, nghe được Dương Sách vì cứu cậu em vợ của mình, lại gây sự với Bùi Đông Lai, vẻ mặt Lâm Tường lộ ra vài phần lúng túng, ngoài vẻ lúng túng, còn có vài phần lo lắng, hắn không có dấu điểm nữa, mà là phức tạp nói:

- Dương Sách, nghe một lời khuyên của ta, mau rời khỏi Đông Hải, không cần nghĩ tới việc báo thù.

- Hắn rốt cuộc là người như thế nào?

Nhận thấy được Lâm Tường thân là nhân vật triển vọng đời thứ tư của Lâm gia tựa hồ đối với Bùi Đông Lai còn có kiêng kỵ thật sâu, trong lòng Dương Sách rung mạnh, đồng thời càng thêm hiếu kỳ đối với thân phận của Bùi Đông Lai.

- Hắn là nhi tử của Bùi Vũ Phu.

Sắc mặt Lâm Tường ngưng trọng mở miệng, lúc nói ba chữ Bùi Vũ Phu kia, trong thanh âm mang theo vài phần rung động, trong giọng nói lộ ra sự kính sợ khó có thể che dấu.

Kính sợ là bởi vì 20 năm trước, hắn biết, cái nam nhân được xưng là Võ Thần kia trước mặt Lâm gia, Diệp gia và các gia tộc có người nắm quyền khác, đem cha của Lâm Phong lúc ấy ném như một túi rác rưởi bỏ đi ra khỏi một khách sạn ở Yến Kinh.

Mà lúc đó, bao gồm cả người nắm quyền Diệp gia ở bên trong, không người nào dám nói một câu.

Một người cũng không có!

Nhi tử của Bùi Vũ Phu?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Lâm Tường..., vẻ tức giận, hận ý trên mặt Dương Sách trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó là cảm giác khiếp sợ.

Thân là lão đại xã hội đen Nam Tô thì chẳng những hắn đã nghe nói qua chuyện tình của Bùi Vũ Phu, hơn nữa hắn đã đem nam nhân kia trở thành thần tượng trong lòng mình!

Ở dưới loại tình hình này, Lâm Tường lại nói cho hắn biết, kẻ lúc trước dẫm lên mặt mũi hắn Bùi Đông Lai chính là nhi tử của Bùi Vũ Phu...

Cái này trực tiếp dọa cho hắn sợ ngây người, làm cho hắn quên mất cả trả lời Lâm Tường.

- Hắn... Hắn không phải là đã chết rồi sao?

Không biết qua bao lâu, Dương Sách dần dần lấy lại tinh thần, cảm xúc khiếp sợ bị cảm giác sợ hãi thay thế, giọng nói run rẩy không ngừng.

- Người người đều nói hắn đã chết, hắn lại đột nhiên xuất hiện.

Lâm Tường cảm thấy một trận vô lực:

- Cụ thể chuyện gì đã xảy ra, ta nói vậy cũng không rõ ràng, đợi gặp mặt nói chuyện đi.

- Tốt.

Dương Sách nuốt nước bọt, nhẹ giọng trả lời một câu.

- Không cần đem những gì ta nói với chú nói cho thằng em vợ bất tài của ta, đợi quay lại ta sẽ thu thập hắn.

Thấy Dương Sách đáp ứng, Lâm Tường nghĩ tới điều gì, lại bổ sung.

- Ủh.

Mặc dù không biết Lâm Tường vì sao phải làm như vậy, nhưng lúc này Dương Sách đã không có tâm tư đi suy nghĩ nhiều như vậy, suy nghĩ của hắn thủy chung khó có thể bình tĩnh lại được. Hắn lại không nhịn được quay đầu lại, hướng khách sạn Hồng Tử Cáp phía xa xa nhìn thoáng qua.

Dưới ánh đèn mờ mờ, trên mặt của hắn cũng tìm không được nửa điểm oán khí nữa.

Có chăng chỉ là cảm giác sợ hãi.

Giờ khắc này, hắn rất cục mịch vì sao Bùi Đông Lai dám nổ súng, coi thường hết thảy mọi chuyện.

Hắn cũng rõ ràng, vì sao Xà mỹ nữ Quý Hồng người làm cho nam nhân cả nam bán quốc chỉ dám nhìn chứ không dám khinh nhờn kia, lại thần phục chịu làm việc cho Bùi Đông Lai.

Khiếp sợ qua đi, Dương Sách âm thầm cảm thấy lúc trước hắn lựa chọn ủy khuất mà cảm thấy may mắn.

Hắn có một vận lý do tin tưởng, Bùi Đông Lai dám một súng bắn chết hắn.

Thật sự dám.

Không vì cái gì khác.

Chỉ vì trong thân thể của hắn chảy xuôi dòng máu nam nhân Bùi gia!

Nhận thấy được Dương Sách bị ba chữ Bùi Vũ Phu dọa cho sợ đến hô hấp cũng là trở nên có chút gấp gáp rồi, đầu bên kia điện thoại Lâm Tường không có cảm giác kỳ quái.

Người có tên, cây có bóng.

20 năm trước, Bùi Vũ Phu ở giới võ đạo TQ cùng hắc đạo TQ có lực ảnh hưởng thật sự quá lớn... Quá lớn.

Thậm chí... Lâm Tường mơ hồ nghe được lời của nhóm người bề trên, Bùi Vũ Phu một lần nữa tái xuất giang hồ, làm cho rất nhiều người đứng trên đỉnh quyền lực của Kim Tự Tháp cảm thấy một chút lo lắng bất an.

Bởi vì.

Hắn giống như là một quả bom hẹn giờ, không ai biết hắn lúc nào sẽ nổ tung.

Nhưng là...

Những người đó đều rất rõ ràng, cái nam nhân từng đại náo Tử Cấm thành kia, một lần nữa nổi đóa, đến lúc ấy của TQ cùi bắp sẽ run rẩy.

...

...

Diệt Hồng Trần

231. Chương 232 : Cùng Chung Mục Tiêu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 232 : Cùng chung mục tiêu.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Đêm đã khuya, dưới màn đêm khách sạn Hồng Tử Cáp giống như ngày thường, đèn đuốc sáng trưng, nhưng lúc này bởi vì chuyện tình xung đột giữa Bùi Đông Lai cùng Hà Hoa nên số lượng khách đến đây cũng đã ít hơn so với ngày thường, bãi đỗ xe lớn như thế, cũng không có nhiều ô tô.

Trong phòng trên tầng cao nhất khách sạn Hồng Tử Cáp, Bùi Đông Lai ngậm một miếng thuốc lá, ánh mắt nhìn theo hướng chiếc Lincoln chở Dương Sách đang chậm rãi di chuyển, Quý Hồng một thân trang phục màu đỏ đứng ở bên cạnh Bùi Đông Lai, ánh mắt cũng giống như Bùi Đông Lai, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng mà không có giống như Bùi Đông Lai theo dõi chiếc xe Lincoln kia, mà là âm thầm dùng dư quang quan sát Bùi Đông Lai.

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Bùi Đông Lai, trong đầu hiện ra hết thảy việc Bùi Đông Lai làm lúc trước, trong lòng Quý Hồng thổn thức không thôi.

Nếu như không phải là biết trước cách đó không lâu việc Bùi Đông Lai huyết tẩy cả Phương gia, khiến cho nàng gặp một cao thủ nhất mà từ lúc xuất đạo bản thân nàng chưa gặp được. Nếu như không phải là được thấy được khí phách duy ngã độc tôn kia của Bùi Vũ Phu, Quý Hồng cũng không thể tin được, thanh niên

bên cạnh ngày thường luôn lấy lễ đáp người, bộ dạng rất thấp này, sẽ đột nhiên thay đổi thành một người hoàn toàn khác, cuồng không ai bì nổi.

Cái thế giới này không có nếu như.

Theo Quý Hồng xem ra, chỉ bằng trị giá vô lực cùng thủ đoạn mà Bùi Đông Lai thể hiện ra trong trận đánh tại Hàng Hồ này, hẳn liền có đầy đủ tư cách để khinh thường Dương Sách, kẻ thượng vị nhờ vào nhạc phụ cùng nghĩa phụ.

Dù sao, nếu như vứt bỏ chỗ dựa sau lưng của Dương Sách, Dương Sách ngay cả tư cách làm đối thủ của Quý Hồng cũng không có, mà trước đó không lâu, Bùi Đông Lai có thể dựa vào bản thân mình mà làm cho Quý Hồng lâm vào tuyệt cảnh.

So sánh giữa hai người, khác biệt một trời một vực.

Mà kiến thức giá trị vô lực của Bùi Vũ Phu kia cường đại đến mức làm cho người ta tuyệt vọng, Quý Hồng đối với sự tích của Bùi Vũ Phu, có một vận lý do để tin tưởng, nếu như thế lực của Bùi Vũ Phu chân chính nổi lên mặt nước, cho dù một con chó bên cạnh Bùi Vũ Phu cũng đủ làm cho một tên phú nhị đại nhìn lên, huống chi là nhi tử của hắn?

- Xin lỗi, Quý tỷ, để tỷ đợi lâu rồi.

Mất thấy Dương Sách cùng chiếc Lincoln kia hoàn toàn biến mất trong dòng xe cộ, Bùi Đông Lai thu hồi ánh mắt, chậm rãi bóp tắt tàn thuốc, hơi áy náy nhìn Quý Hồng bên cạnh.

Đối mặt với vẻ mặt xin lỗi của Bùi Đông Lai, Quý Hồng có một loại cảm giác hoảng hốt, dường như nàng không rõ rốt cuộc người nào mới thật sự là Bùi Đông Lai.

- Lão bản thân ái, cậu như vậy làm cho tỷ rất không quen.

Hoảng hốt qua đi, Quý Hồng liền hiểu được, Bùi Đông Lai kế thừa phần cuồng ngạo kia của Bùi Vũ Phu, lần nữa đem phần cuồng ngạo thuộc về nam nhân Bùi gia kia che dấu đi cho nên nàng liền cười trêu.

Bùi Đông Lai hiểu được Quý Hồng ám chỉ hết thấy chuyện mình đã làm vừa rồi, giải thích:

- Dương Sách không biết trời cao đất rộng muốn thu phục Liễu tỷ, ta chỉ làm cho hắn sau này không dám bước vào Đông Hải nữa bước.

- Không trách được cậu đột nhiên lại nổi giận như vậy, hóa ra vì cảm tình với Băng mỹ nhân a?

Nghe được Bùi Đông Lai giải thích, Quý Hồng bưng tỉnh đại ngộ, sau đó... Lại nhịn không được cười:

- Dương Sách không biết trời cao đất rộng, lại không phải bởi vì người che dấu quá sâu —— nếu như hắn biết cậu mới là chủ nhân sau màn của thế giới ngầm Đông Hải, cho hắn mười lá gan, hắn cũng không dám đi thu phục Băng mỹ nhân a?

Bùi Đông Lai âm thầm thở dài, hắn vốn là muốn đợi đến khi hoàn thành mô hình giả thuyết kinh tế mà lão hiệu trưởng phân cho hắn, sau khi cho lão hiệu trưởng một cái công đạo rồi chủ động tìm Trần Anh hiệp đàm, sau đó mới hoàn toàn nổi lên mặt nước, hiện giờ xem ra chỉ có thể từ bỏ thôi.

- Cậu đang lo lắng chuyện tối nay sẽ bị Trần Anh biết?

Quý Hồng thấy Bùi Đông Lai trầm mặc không nói, liền nhìn thấu tâm tư của Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai khẽ gật đầu một cái.

- Mặc dù tỷ không biết quan hệ của cậu cùng Trần Anh tốt đến mức như thế nào, nhưng là... Lấy tính tình Trần Anh, nếu là nàng biết được cậu trở thành lão đại xã hội đen Đông Hải...

Quý Hồng vừa nói, liền ngừng lại.

Tiếp xúc cùng Bùi Đông Lai càng ngày càng nhiều, nàng đối với câu nói ban đầu của Bùi Vũ Phu nói về Bùi Đông Lai “Người khác kính hắn một thước, hắn kính người khác một trượng, ân oán rõ ràng” càng thêm tin tưởng vững chắc.

Bởi vì hiểu được Bùi Đông Lai đối đãi bằng hữu cùng địch nhân có thái độ hoàn toàn khác nhau, cho nên nàng cũng không nói câu kế tiếp.

Theo nàng xem ra, tin tức Bùi Đông Lai nắm trong tay hai giang sơn hắc đạo Hổ Hàng một khi nổi lên mặt nước thì trước mặt Trần Anh, Bùi Đông Lai có thể từ bằng hữu trở thành địch nhân hay không thì đây cũng là một điều khó nói.

Đến lúc đó, không riêng gì Trần Anh phải lựa chọn giữa cảm tính cùng lý trí, mà Bùi Đông Lai cũng như vậy.

Mà một khi Trần Anh bởi vì tính cách không cho phép, vì chấp niệm trong lòng, đứng ở phía đối diện với Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai cũng phải ở giữa cảm tính cùng lý trí mà đưa ra lựa chọn, so sánh với Trần Anh thì Bùi Đông Lai lại khó khăn hơn nhiều.

Quý Hồng chẳng qua là lấy tính cách ân oán rõ ràng của Bùi Đông Lai mà phân tích, nàng không biết là, linh hồn của Bùi Đông Lai dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi, mà Tiêu Phi lại là vị hôn phu của Trần Anh...

Ở dưới loại tình hình này, Bùi Đông Lai phải làm ra lựa chọn, so sánh với trong tưởng tượng của Quý Hồng thì còn khó hơn rất nhiều.

- Nếu như Trần Anh thật sự đứng phía đối lập với cậu, cậu sẽ làm như thế nào?

Do dự một chút, Quý Hồng vẫn là mở miệng hỏi ra nghi ngờ cùng lo lắng trong lòng, sợ dĩ như vậy, là bởi vì nàng hiểu được, cái lựa chọn của Bùi Đông Lai chẳng những quyết định tương lai của Bùi Đông Lai sau này, còn có thể quyết định Bùi Đông Lai có thể làm được lời hứa hẹn ban đầu đối với nàng không.

- Không có ai có thể ngăn cản ta tiến vào Yến Kinh.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt Bùi Đông Lai bình tĩnh như trước, nhưng mà giọng nói lại vô cùng kiên định, phần kiên định kia phảng phất như trời có sập xuống cũng sẽ không thay đổi:

- Bất quá... Vô luận Trần tỷ làm ra lựa chọn như thế nào, ta cũng sẽ không đem hòng súng nhắm vào nàng.

- Điều này thoát nhìn rất khó làm được.

Quý Hồng cũng nhin không được thở dài.

Thấy Quý Hồng than thở, Bùi Đông Lai cười khổ nói:

- Tất cả hết thảy đều có khả năng, đường là ở dưới chân mình.

- Tốt lắm, lão bản thân ái của ta, cái đề tài này đến đây chấm dứt.

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai..., sắc mặt Quý Hồng biến đổi so sánh với cõi trần còn nhanh hơn, lộ ra nụ cười mê chết người không đền mạng:

- Kế tiếp, chúng ta nói một chút, cậu nên bồi thường cho tỷ như thế nào —— cậu không làm lão bản thì thôi, năm lần bảy lượt để tỷ phải đợi, một chút như vậy tỷ vẫn còn nhịn được thể mà cuối cùng cậu còn muốn tỷ tới giúp cậu dẫn người, có lão bản nào giống như cậu sao?

- Không phải tất cả lão bản đều như vậy sao?

Bùi Đông Lai thản nhiên nói.

“——”

Quý Hồng muốn giết người, rất muốn.

- Dựa theo lời nói lúc trước, ta bồi cô uống rượu, ta tự mình phát 1 chai.

Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút nói.

Quý Hồng ngẩng cao cái đầu nhỏ kiêu ngạo:

- Tỷ không có muốn thế.

- Vậy cô nói phải làm sao bây giờ?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Bồi thường!

Quý Hồng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Gì?

Bùi Đông Lai cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

- Đông Lai đệ đệ thân ái, không phải sợ, cậu chỉ cần nằm một chỗ, tỷ làm một hồi nữ vương mà thôi.

Mắt thấy Bùi Đông Lai bị dọa sợ, Quý Hồng lại cười, cười đến mức vô cùng quỵến rũ:

- Ân, tỷ vẫn còn là xử nữ nha...

- Ở chỗ này sao?

Ngoài dự liệu của Quý Hồng chính là Bùi Đông Lai không có giống như dĩ vãng, đối mặt với hấp dẫn của nàng, sau một thoáng khiếp sợ ngần ngừ, hắn lại lộ ra một bộ dáng nghiêng ngả.

- Cút.

Quý Hồng cả giận nói.

Giờ khắc này, nàng không chỉ muốn giết người, mà còn muốn tiền đâm hậu sát.

Mắt thấy Quý Hồng giận đến bộ ngực phập phồng, Bùi Đông Lai không nhịn được cười, mặc dù hắn và Quý Hồng đúng là hóa thù thành bạn, hơn nữa thời gian cũng rất ngắn, chỉ là... Cùng Quý Hồng ở chung một chỗ, hắn có một loại cảm giác rất nhẹ nhàng.

Đây hết thảy là bởi vì ngoại trừ Quý Hồng không biết hắn dung hợp linh hồn của Tiêu Phi ra, những cái khác về hắn thì nàng đều biết rõ ràng, ở trước mặt Quý Hồng thì hắn không có một cái bí mật gì cho nên hắn không cần che dấu cái gì.

- Tốt lắm, nói một chút phương án xác nhập của cô đi.

Bùi Đông Lai cười dời đi đề tài.

- Xin lỗi, năng lực của tỷ có hạn, nghĩ không ra.

Quý Hồng giống như cô bé vừa bị ủy khuất thật lớn, nổi lên tính tình đùa giỡn ương bướng.

Bùi Đông Lai gãi gãi đầu, dường như đang suy nghĩ nên làm cách nào để cho Quý Hồng mở miệng.

- Tại sao tỷ phải bỏ công sức vì cậu bạn trước bạn sau, Bằng mỹ nhân lại ngồi ở nhà, để cậu vì nàng bỏ công sức?

Quý Hồng hừ hừ nói.

Bùi Đông Lai như có điều suy nghĩ nhìn Quý Hồng:

- Hay là tỷ thấy trong lòng không thoải mái, hay là đang ghen?

- Tỷ đang ghen, thì sao nào?

Quý Hồng nâng đôi đại hung khí lên, thân thể thiếu chút nữa dán sát vào người Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai có thể ngửi được mùi thơm trên cơ thể của nàng hơn nữa hắn còn có thể cảm nhận được trong miệng nàng phun ra mùi thơm.

Nhìn bộ dáng Quý Hồng mang theo vài phần tức giận, Bùi Đông Lai không cách nào xác định Quý Hồng đang nguy trang hay là đang giận thật, hắn đành cười khổ một tiếng:

- Bởi vì chúng ta có cùng chung mục tiêu.

Cùng chung mục tiêu.

Ngạc nhiên nghe được năm chữ đó, thân thể Quý Hồng không thể khống chế run lên một chút.

Một chút.

Rất nhỏ.

Sau đó... Cả người nàng bình tĩnh trở lại.

Đột nhiên bầu không khí bỗng trầm xuống.

“Ba!”

Dưới ánh đèn, nàng không có nói thêm gì nữa, mà là từ trong túi áo Búi Đông Lai lấy ra một điều thuốc, đốt, hung hăng rít một hơi.

Sau khi để cho ni cô tin chuyển động một vòng trong phổi, sắc mặt Quý Hồng bình tĩnh nhìn Búi Đông Lai, trầm giọng nói:

- Tập đoàn Thiên Tường cùng tập đoàn Giang Hải ở rất nhiều lĩnh vực đều giống nhau, nếu như thống nhất lại với nhau thì con đường kinh doanh sẽ được nâng cao lên một bước.

Mắt thấy Quý Hồng nói đến chính sự, Búi Đông Lai lộ ra một vẻ mặt nghiêm túc, không có nói chen vào, mà là đợi Quý Hồng nói xong.

- Mà chỉ sợ là... Đông Nguyệt bang cùng Mãnh Hổ Bang không thể dung hợp lại với nhau, cái này sẽ ảnh hưởng đến chuyện làm ăn.

Quý Hồng một lần nữa hút một hơi thuốc, chậm rãi phun ra một ngụm khói, tiếp tục nói:

- Trước mắt, cái cần phải giải quyết chính là phải đảm bảo sau khi thống nhất thì nhân viên song phương sẽ không làm theo ý mình, thậm chí phát sinh xung đột.

Nghe được Quý Hồng nói như vậy, Búi Đông Lai hiểu được, Quý Hồng nói một chút cũng không sai —— Đông Nguyệt bang cùng Mãnh Hổ bang lúc trước là đối đầu sinh tử, mà hôm nay địch nhân lúc trước đột nhiên trở thành đồng bọn thân mật, đối lại bất luận kẻ nào đều không thể ở trong thời gian ngắn mà tiếp nhận được.

- Tỷ bảo phải làm sao bây giờ?

Sau khi hiểu được điểm này, Búi Đông Lai hỏi.

- Hiện tại, chỉ có 3 biện pháp.

Quý Hồng hiển nhiên dựa theo dẫn dắt của Búi Đông Lai, nghiêm túc suy nghĩ phương án xác nhập:

- Thứ nhất, để cho một nhà thầu tóm hoàn toàn. Vô luận là để cho tỷ thầu tóm thế lực của Liễu Nguyệt, hoặc là để cho Liễu Nguyệt thầu tóm thế lực của tỷ, cũng có thể đạt tới mục đích. Bất quá... Ở trong quá trình thầu tóm, cho dù một bên diễn trò, nhưng dù sao người dưới tay cũng không biết đó là diễn trò, cho nên... Tạo thành tổn thất là tất nhiên, trọng yếu hơn chính là còn có thể bị những người khác bắt được nhược điểm. Đây là hạ hạ sách, bất quá cũng là một loại biện pháp che dấu tai mắt người ngoài.

- Thứ hai, ta với Liễu Nguyệt cùng ra mặt, mạnh mẽ làm cho thủ hạ dưới quyền đồng ý thống nhất. Lấy sự uy hiếp của ta cùng Liễu Nguyệt đối với thủ hạ, để cho thủ hạ dưới quyền đồng ý thống nhất, mặc dù khó khăn không nhỏ, nhưng vẫn là có thể làm được. Chẳng qua là... sau khi thống xong thì muốn thủ hạ ở dưới tay cùng làm việc là một điều không thể nào.

- Cách thứ ba đâu?

Búi Đông Lai nhíu mày, hẳn cảm thấy hai biện pháp trước này cũng không quá tốt.

- Cậu ra mặt nắm thế cục trong tay.

Quý Hồng bóp tắt tàn thuốc, gằn từng chữ.

Búi Đông Lai tâm như gương sáng:

- Cô muốn ta giống như Qua tử sao?

- Ủh.

Quý Hồng gật đầu:

- Phụ thân cậu tại hắc đạo TQ có lực ảnh hưởng mà cậu không cách nào tưởng tượng nổi, nhất là ở Đông Hải —— vô luận là Đông Nguyệt bang hay là Mãnh Hổ bang, những người được gọi là nguyên lão đều ở cùng thời với phụ thân cậu, cũng chỉ là một đám gà đất chó kiểng. Nếu như cậu có thể lấy thân phận nhi tử của Bùi Vũ Phu làm nổi bật tâm tư của nhân vật nắm cục diện trong tay, nói vậy, những lão gia hỏa kia ngay cả cái rắm cũng không dám phóng.

Bùi Đông Lai trầm mặc không nói.

- Tỷ biết cậu cũng không nghĩ lệ thuộc vào phụ thân cậu, nhưng là... Vì chúng ta cùng chung mục tiêu, tới lúc quan trọng thì phụ thân cậu chính là chỗ dựa lớn nhất của chúng ta.

Quý Hồng nhắc nhở.

- Còn chưa tới thời điểm cần cha ta ra mặt.

Bùi Đông Lai nhìn bầu trời phương Bắc bao la, giống như là trả lời Quý Hồng, hoặc như là lẩm bẫm tự nói với chính mình.

...

...

Diệt Hồng Trần

232. Chương 233 : Tổ Không Hối Hận.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 233 : Tổ không hối hận.

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

...

...

Bóng đêm như nước, gió đêm thổi lất phất, ban đêm sân trường đại học Đông Hải không có tiếng động lớn náo nhiệt, nhưng cũng không yên tĩnh, trên đường sân trường tùy ý là có thể thấy được nhiều đôi tình lữ dắt tay nhau bước chậm, còn có đôi tình lữ ngồi ở trên bãi cỏ, trong rừng cây vuốt ve, hôn môi nhau, cả sân trường tràn ngập một cỗ không khí lãng mạn.

So sánh với cái gọi là tình yêu thời sinh viên mà nói thì chơi game chính là tiêu tốn thời gian của sinh viên nhiều hơn, cơ hồ trong mỗi ktx cũng đều có thể thấy sinh viên thức đêm chiến đấu hăng hái chơi game. Ngoài ra còn có vài sinh viên muốn cố gắng học tập để thoát khỏi cảnh đói nghèo nên đã tới Giáo Học Lâu, ôm sách giáo khoa ngồi học.

Tuổi thanh xuân hoặc là tiêu xài hoang phí, hoặc là quý trọng.

Bọn họ lựa chọn phương thức khác nhau, con đường khác nhau, kết quả cuối cùng cũng khác nhau.

Nhóm người trước có thể lưu lại tốt đẹp chính là những thương cảm, sau này không cách nào nhớ lại, rồi sau đó chú lại vì tương lai mà điên cuồng phấn đấu.

Đồng dạng, nhóm người trước có thể hưởng thụ tình yêu dễ chịu thời sinh viên ĐH, chơi trò chơi pit-tông khoái cảm, người thuộc bộ phận sau có thể sau khi ra khỏi sân trường đại học thể nghiệm tư vị dùng kim tiền bao nuôi tình nhân cùng Tiểu Tam.

Đường như... Không có người nào là không hưởng thụ tuổi thanh xuân của mình.

Trước cửa ktx nam sinh lầu năm, Ngô Vũ Trạch, Cổ Văn Cảnh cùng Hạ Y Na ba người ngồi ở trên bậc thang, nhìn xuống sân trường, trầm mặc không nói.

Cơ hồ là mỗi nam sinh đi vào ktx lầu này cũng sẽ tìm lòng không đậu đem ánh mắt quăng về hướng ba người, chính xác ra là quăng về hướng Hạ Y Na.

Đối mặt với từng ánh mắt nhìn chăm chú, Hạ Y Na không hề để ý đến, nàng chẳng qua là lẳng lặng nhìn về phía trước sân trường, đang đợi cái thân ảnh bất tri bất giác đã khắc sâu vào trong nội tâm của nàng xuất hiện.

- Hạ Y Na, cậu trở về đi thôi, Đông Lai không có chuyện gì đâu.

Ngô Vũ Trạch mở miệng, đây đã là lần thứ 5 hần khuyên Hạ Y Na trở về phòng rồi, nhưng mà một hiệu quả cũng không có, Hạ Y Na một lần nữa lắc đầu cự tuyệt.

- Tớ chờ hần.

Thanh âm Hạ Y Na rất nhẹ, giọng nói lại vô cùng kiên định.

- Hần thật sự là không có chuyện gì.

Về mặt Ngô Vũ Trạch cười khổ, cũng không có nói tin tức Bùi Đông Lai xưng bá hắc đạo Hàng Hồ, mà là suy nghĩ một chút, nói:

- Cậu cẩn thận suy nghĩ một chút, từ khi chúng ta biết hần tới nay, hần có lúc nào làm chuyện không nắm chắc chưa?

- Tớ đồng ý với cách nhìn của Ngô Vũ Trạch, Đông Lai thực không có chuyện gì.

Mặc dù Cổ Văn Cảnh đối với tin tức sự kiện Hàng Hồ không rõ ràng lắm, chỉ là... Hần đối với Bùi Đông Lai có một loại cảm ứng khó hiểu, phần cảm ứng khó hiểu kia để cho hần cảm thấy vô luận là sự kiện quân sự ban đầu kia hay là sự kiện Hàng Hồ vừa mới xảy ra kia, cũng không đơn giản giống như vẻ ngoài như vậy, hần cảm thấy Bùi Đông Lai vào thời điểm quan trọng thì làm ra những tác động.

- Tớ biết hần chưa bao giờ làm chuyện gì mà không nắm chắc.

Hạ Y Na gật đầu, sau đó... Tâm tình bỗng nhiên trở nên có chút kích động:

- Chỉ là... Các cậu biết không? Cái tên Hà Hoa kia là người của Hà gia Yến Kinh, phụ thân hần là một nhân vật thực quyền trong ngành trọng yếu, đại bá của hần lại là một đại tướng biên giới ở Đông Bắc. Ngoài trừ cái đó ra thì tỷ tỷ của hần gả cho Yến Kinh Lâm gia Lâm Tường, mà Lâm Tường hiện đang nhậm chức ở Giang Ninh... Còn Ngưu Hải Đào kia nữa, phụ thân hần đang là quân đoàn trưởng của một quân khu nào đó ở Giang Ninh...

Lúc trước, lúc mà Hạ Y Na từ tình báo biết được thân phận của Hà Hoa cùng Ngưu Hải Đào, nàng mới hiểu được, vì sao hai người Ngưu Hải Đào cùng Hà Hoa không chỉ một lần nhắc nhở nàng, nơi này là Đông Hải, là vùng châu thổ Trường Giang.

Lúc này, Hạ Y Na nói ra những lời này, trong đôi mắt toát ra vẻ lo lắng thật sâu, đồng thời còn có cảm giác vô lực.

Nàng rất muốn giúp Bùi Đông Lai vượt qua cửa ải khó khăn này, chỉ là... Lý trí nói cho nàng biết, chuyện này nàng có lòng mà không đủ lực — bàn về thực lực, Hạ Hà cha của nàng cùng ông ngoại dôn lại đều là chống không được Hà gia, huống chi phía sau Hà gia còn có Lâm gia, con quái vật còn lớn hơn?

Nghe được lời nói của Hạ Y Na, Ngô Vũ Trạch không khỏi âm thầm thở dài, hẳn rất muốn nói cho Hạ Y Na biết tin tức sự kiện Hàng Hồ, nhưng nghĩ đến dặn dò ban đầu của Bùi Đông Lai, chỉ có thể đem lời nói đến khóe miệng nuốt trở về trong bụng.

Trong lúc nhất thời, 3 người đều trầm mặc.

- Đến lúc khóa cửa phòng rồi, mau trở về phòng ngủ.

Không biết qua bao lâu, bóng người trong sân trường dần dần ít đi, quần túc hướng về phía ba người hô lên.

- Biết rồi, đại thúc, cứ trở về đi.

Ngô Vũ Trạch quay đầu lại, mỉm cười một tiếng, sau đó lấy ra điện thoại di động gọi vào số điện thoại của Bùi Đông Lai nhưng mà vẫn như cũ không cách nào liên lạc được.

- Hạ Y Na, trở về đi thôi.

Không cách nào liên lạc với Bùi Đông Lai, Ngô Vũ Trạch không thể làm gì khác hơn là một lần nữa khuyên Hạ Y Na trở về phòng.

Lúc này, Hạ Y Na chưa trả lời.

Về cảm xúc kích động đột nhiên hiện ra trên khuôn mặt nàng, cả người nàng đột nhiên đứng lên.

“Ách?”

Ngạc nhiên nhận thấy được vẻ dị thường của Hạ Y Na, 2 người Ngô Vũ Trạch và Cổ Văn Cảnh không hẹn mà cùng nhìn về phía trước, rõ ràng thấy được Bùi Đông Lai hướng về phía này đi tới.

- Bùi Đông Lai!

Dưới màn đêm, Hạ Y Na kích động hô lên một tiếng Bùi Đông Lai, sau đó... Giống như nhận được tiếng lòng gọi về, cả người kìm lòng không được hướng phía Bùi Đông Lai chạy tới.

Trên đường sân trường, Bùi Đông Lai vốn là đang suy nghĩ tới lúc cùng Quý Hồng thương lượng quyết sách, ngạc nhiên nghe được lời của Hạ Y Na mà nói..., lập tức ngừng đầu nhìn về phía trước.

Sau một khắc.

Hắn rõ ràng thấy, Bạch Phú Mỹ toàn trường người người đều biết kia, người được rất nhiều nam sinh ngầm đánh giá là đóa hoa xinh đẹp nhất giảng đường, đang hướng về phía hắn mà chạy như điên.

Tóc dài phát phới, làn váy tung bay.

Dưới màn đêm, Hạ Y Na chạy như vậy.

Cảm giác kia giống như nàng sợ Bùi Đông Lai lại đột nhiên một lần nữa biến mất trong tầm mắt của nàng.

Thấy một màn như vậy, 2 người Ngô Vũ Trạch cùng Cổ Văn Cảnh liếc mắt nhìn nhau, xoay người trở về phòng, tựa hồ không muốn làm bóng đèn.

Mà Bùi Đông Lai nhìn mỹ nhân hướng về phía mình mà chạy như vậy, bước chân hắn hơi chậm lại.

- A...

Đột nhiên, dưới chân Hạ Y Na bị vướng vào cái gì, cả người phát ra một tiếng thét kinh hãi, thân thể theo tác động của lực quán tính, bay thẳng đến phía trước ngã quỵ xuống.

“Vù!”

Bùi Đông Lai thấy thế, cả người ngay tại chỗ bắn ra, hóa thành một đạo tàn ảnh, hướng phía Hạ Y Na mà đến.

Trong một sát na, lúc mà Hạ Y Na sắp ngã trên mặt đất thì một bàn tay to có lực lượng chụp tới, giống như mò kim dưới đáy biển, trực tiếp từ bên eo của nàng đem nàng bế lên.

Sau đó... Hạ Y Na lập tức cảm thấy thân thể của mình ngã vào trong lòng của Bùi Đông Lai, mùi vị quen thuộc mà xa lạ kia theo gió tràn vào trong mũi nàng, thân thể của nàng đột nhiên cứng ngắc, về mặt ngây ngốc nhìn Bùi Đông Lai.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy mình đang nằm mơ.

- Làm sao vậy?

Nhìn về mặt ngây ngốc của Hạ Y Na, Bùi Đông Lai buông Hạ Y Na ra, cười khổ hỏi.

Không trả lời.

Bên tai vang lên lời của Bùi Đông Lai..., nhận thấy được Bùi Đông Lai buông lỏng tay ra, Hạ Y Na không biết dừng khí từ đâu ra, kìm lòng không nổi vươn hai tay ra, ôm lấy Bùi Đông Lai, ôm rất chặt... Rất chặt!

Về mặt Bùi Đông Lai liền đơ lại.

- Tổ lo lắng cho cậu.

Hạ Y Na đem mặt dán tại trên ngực Bùi Đông Lai, nghe thấy tiếng tim đập của Bùi Đông Lai, thanh âm run rẩy nói:

- Tổ lo lắng cho cậu.

Tổ lo lắng cho cậu.

Mấy chữ nhẹ nhàng, theo gió phiêu tán, lại giống như một tiếng nhu thuận không một tiếng động rơi vào trong tai Bùi Đông Lai, một lần nữa làm hắn cảm thấy xúc động.

Thân thể Bùi Đông Lai hơi cứng đờ, sau đó... Hắn do dự một chút, cuối cùng là vươn tay ra, vỗ vỗ vai Hạ Y Na, cười khổ nói:

- Tổ không sao.

Nhận thấy được trên tay Bùi Đông Lai truyền đến hơi ấm cùng lực lượng, Hạ Y Na hít sâu một hơi, chậm rãi thoát khỏi lồng ngực Bùi Đông Lai.

Hai mắt nàng mông lung nhìn Bùi Đông Lai người đàn ông này đã khắc sâu vào trong nội tâm của nàng, ánh mắt thâm tình.

Nhận thấy được trong ánh mắt Hạ Y Na lộ ra tình ý yêu thương nồng đậm, nội tâm xúc động của Bùi Đông Lai dần dần bình tĩnh lại, tựa hồ... Làm ra quyết định gì đó.

- Thật xin lỗi, Hạ Y Na...

Cho tới nay, Bùi Đông Lai cũng không phải là người không quyết đoán, sau khi trong lòng làm ra quyết định, hắn cố gắng cùng Hạ Y Na đối mặt.

- Không... Không cần.

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Hạ Y Na giống như con thỏ bị chấn kinh, về mặt khuôn hoảng đưa tay phải ra, dùng bàn tay chặn ngay miệng Bùi Đông Lai, khiến câu nói kế tiếp của Bùi Đông Lai không cách nào nói ra khỏi miệng.

- Tổ...tổ biết, cậu không thích tổ.

Trong cơn gió đêm, nước mắt không kìm nổi từ trong hốc mắt Hạ Y Na chảy ra, thân thể của nàng cũng không thể khống chế nổi mà run lên, giống như một đóa hoa bị vùi dập trong gió bão, tùy thời đều có thể điêu linh:

- Nhưng là, tổ thích cậu.

Tổ thích cậu.

Mấy chữ nhẹ nhàng, một lần nữa kích thích cõi lòng của Bùi Đông Lai, hắn cố gắng thoát khỏi tay phải của Hạ Y Na, chỉ là... Không đợi hắn giơ tay lên, Hạ Y Na một lần nữa mở miệng:

- Dưa xanh hái không ngọt, tớ biết rằng cậu sẽ không tiếp nhận tình ý của tớ nhưng... Nhưng mà cậu đừng bao giờ nói ra khỏi miệng, được chứ?

Vừa nói xong, nước mắt Hạ Y Na từ trong hốc mắt chảy xuống, mắt nàng đỏ hoe, nước mắt trong suốt chảy xuống, nhẹ nhàng di chuyển tay phải đang che đôi môi của Bùi Đông Lai, nhẹ giọng nói:

- Cho tớ lưu lại một tia ảo tưởng cuối cùng, được chứ?

Nói xong, nước mắt mông lung Hạ Y Na nhìn Bùi Đông Lai.

Trong con người Hạ Y Na hiện lên vẻ khấn trương lo lắng cùng sắc mặt ưu thương, cái nội tâm bình tĩnh kia của Bùi Đông Lai một lần nữa bị ném vào một cục đá, tạo nên từng đợt rung động, theo bản năng hẳn vươn tay ra, nhẹ nhàng mà... Nhẹ nhàng mà lau nước mắt trên mặt Hạ Y Na:

- Thật xin lỗi.

Hạ Y Na cắn môi, không có lên tiếng, thân thể lại run lên càng thêm lợi hại.

- Tớ đã từng đáp ứng một cô bé, trong vòng 4 năm, tớ sẽ đứng thẳng lưng đi vào thành Yến Kinh, đi vào nhà của nàng, quang minh chính đại dắt tay nàng.

Mặc dù Hạ Y Na thẳng thắn làm cho nội tâm của Bùi Đông Lai xúc động, nhưng là... Cuối cùng, Bùi Đông Lai vẫn cự tuyệt tình ý của Hạ Y Na, đồng thời quyết định nói rõ với Hạ Y Na.

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, nước mắt của Hạ Y Na một lần nữa từ hốc mắt chảy xuống, tốc độ chảy xuống vượt xa tốc độ lau của Bùi Đông Lai.

Sau đó... Khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Hạ Y Na cùng tay của Bùi Đông Lai rơi xuống.

Nàng chậm rãi... Chậm rãi ngồi xổm xuống.

- Nếu như tớ đáp ứng cậu, vậy đối với cậu sẽ không công bằng.

Bùi Đông Lai nhẹ giọng nói:

- Hơn nữa... Cuối cùng sẽ có một ngày, cậu sẽ hối hận.

- Tớ không hối hận.

Trên mặt đất, cô bé Tây Nam thẳng thắn, xinh đẹp kia cúi đầu xuống, 2 tay nắm lấy vai mình, giống như một con Tiểu Miêu bị thương, lệ rơi đầy mặt.

...

...

Diệt Hồng Trần

233. Chương 234 : Nạp Lan Minh Châu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 234 : Nạp Lan Minh Châu.

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

”Hô. . . Hô. . .”

Đường như nhận ra Bùi Đông Lai trầm mặc, Hạ Y Na liên tục thở sâu 2 hơi, chậm rãi đứng lên, nàng không lau nước mắt trên mặt mà miễn cưỡng cười:

- Tớ về đây.

- Tớ đưa cậu đi.

Bùi Đông Lai âm thầm thở dài, hẳn cũng không ghét Hạ Y Na ngược lại mọi việc Hạ Y Na làm đều khiến hắn cảm động.

Nhưng mà.

Cảm động không thể nào bằng tình yêu.

Nói hẳn yêu Hạ Y Na thì ngay bản thân hắn cũng không tin.

Đồng thời hắn cũng biết tạm thời không đề cập tới chuyện gia cảnh, chỉ nói đến Tần Đông Tuyết thôi thì đối với Hạ Y Na mà nói thì đó là một điều không công bằng.

- Không cần, tớ không sao.

Hạ Y Na lau nước mắt trên mặt, cố gắng để bản thân tỏ ra bình tĩnh:

- Chúc ngủ ngon.

- Chúc ngủ ngon.

Bùi Đông Lai biết rõ tính tình của Hạ Y Na cho nên cũng không cưỡng cầu.

Nghe được 3 chữ “ Chúc ngủ ngon” Hạ Y Na cũng không nói gì, chỉ nhìn Bùi Đông Lai một cái thật sâu, sau đó xoay người trở về phòng ngủ của mình.

Bùi Đông Lai đứng nguyên tại chỗ, đưa mắt nhìn Hạ Y Na rời đi.

Lúc xoay người rời đi, những giọt nước mắt cứ như vậy mà tuôn rơi, nàng không có lau đi những dòng nước mắt, mà cắn môi, cố gắng.... cố gắng để bước chân mình không run rẩy.

Nhưng mà...

Cho dù cố gắng đi thế nào chăng nữa thì nàng vẫn không thể làm được điều này.

Cùng lúc đó.

Trên đường cao tốc đi Giang Ninh, một chiếc Audi A6 mang theo bảng số xe của chính phủ đậu ở chỗ này.

Trong ô tô, Lâm Tường hút một điếu thuốc, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Rốt cuộc, ở khi hắn chờ đợi, một chiếc Lincoln biển số 4444 của Dương Sách xuất hiện.

“ Vù”

Lâm Tường thấy thế, bắn bay tàn thuốc, không đợi thư ký mở cửa, hắn liền tự mình mở cửa xe, đi xuống.

Rất nhanh, Dương Sách liền chạy ra khỏi xe.

- Anh rể.

Phía trước chiếc Lincoln là một chiếc Benz, trong xe Hà Hoa thấy Lâm Tường thì vội vàng kêu lên một tiếng, giọng nói vô cùng ủy khuất.

Tuy rằng hắn nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được Dương Sách lại có thể quỳ xuống trước mặt Bùi Đông Lai nhưng mà hắn đã thấy hết tất cả mọi chuyện, đồng thời hắn cũng hiểu rõ Bùi Đông Lai không phải là một vật muốn đụng là đụng, muốn quăng là quăng.

Mặc dù hiểu được điểm này nhưng hắn vẫn không tin Bùi Đông Lai có thể ngu hơn cả Hà gia và Lâm gia, 2 gia tộc có tiếng ở kinh thành.

Ngược lại, ở hắn xem ra, chỉ cần anh rể hắn là Lâm Tường ra mặt thì đêm nay chắc chắn Bùi Đông Lai sẽ chịu nhục.

- Anh rể.

Vài giây sau, Hà Hoa chạy đến trước người Lâm Tường, giống như là một đứa trẻ bị ủy khuất.

- Đồ phế vật vô dụng.

Thấy vậy Lâm Tường liền mắng một tiếng, sao đó trực tiếp tát một bạt tai vào mặt Hà Hoa.

“ Bốp”

Hà Hoa bất ngờ không phòng bị, thiếu chút nữa ngã lặn trên mặt đất.

Trên mặt truyền đến một cơn đau, Hà Hoa như bị choáng váng, ngơ ngác nhìn Lâm Tường:

- Anh...Anh rể... tại... tại sao lại đánh em?

”Bá!”

Lâm Tường vốn là đang tức giận nghe Hà Hoa nói vậy thì hắn càng tức giận đến run người.

Sau đó, hắn không nói hai lời, vung chân lên, tung một cước vào người Hà Hoa.

“ Bịch”

Một cước này Lâm Tường dùng hết sức, làm cho Hà Hoa trực tiếp ngã xuống đất.

- Anh... Anh rể... anh làm gì thế?

Hà Hoa ủy khuất khóc, ở hắn xem ra sau khi Lâm Tường biết chuyện này sẽ giúp hắn đối phó với Bùi Đông Lai mới đúng. Mà hiện giờ hắn không hiểu vì sao Lâm Tường lại đánh hắn?

Nghe được Hà Hoa nói vậy, Lâm Tường rất muốn hỏi có phải đầu của Hà Hoa chứa phân không, một người đã khiến cho Dương Sách phải quỳ lạy như con chó chết. Hà Hoa lại muốn mình hắn báo thù giúp?

- Cút.

Lâm Tường quát lạnh nói.

Chẳng... Chẳng lẽ anh rể cũng không dám đối phó với tên tiểu tạp chủng kia?

Thấy được Lâm Tường thật sự tức giận, bỗng nhiên Hà Hoa nghĩ đến việc này, sau đó nói:

- Anh... Anh rể, em cùng Dương ca bị tên Bùi Đông Lai kia đánh, chẳng những anh không giúp em, đánh em làm gì?

- Mà còn nói nhảm nữa thì tao sẽ cắt đứt chân chó của mày.

Lâm Tường thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, giác ngộ của Hà Hoa thật sự khiến hắn rất thất vọng.

- Chẳng... Chẳng lẽ anh sợ tên Bùi Đông Lai kia ư?

Nghe được Lâm Tường nói vậy thì vẻ mặt Hà Hoa không thể tin hỏi.

Lúc này đây, Lâm Tường không trả lời mà đi thẳng đến xe của Dương Sách.

Thấy hành động của Lâm Tường, Hà Hoa hoàn toàn há hốc mồm.

Lý trí nói cho hắn biết, Lâm Tường kiêng kỵ Bùi Đông Lai, nếu không thì sẽ không có như vậy.

- Xin lỗi, Dương Sách.

Lâm Tường đi đến trước người Dương Sách, mang theo vài phần xin lỗi nói.

Hiển nhiên, hắn cũng biết, đối với thủ đoạn thông thiên của Dương Sách ở Nam Tô mà nói thì thủ đoạn của Dương Sách tàn nhẫn như thế nào.

Mà hết thấy mọi việc này đều do Hà Hoa, cậu em vợ của hắn gây ra.

- Lâm thiếu, những lời này không cần phải nói.

Đối mặt với câu giải thích của Lâm Tường, Dương Sách không thêm để ý, chỉ chau mày, nói:

- Việc quan trọng trước mắt là chúng ta nên giải quyết vấn đề này như thế nào?

Giải quyết như thế nào?

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Dương Sách, Lâm Tường không phản bác được.

Bởi vì hắn biết sự tồn tại của Bùi Vũ Phu, cho dù hắn vận dụng toàn bộ thể lực của gia tộc thì cũng không thể ngăn nổi thế tiến công của Bùi Đông Lai, lại càng không nói đến chuyện trả thù Bùi Đông Lai.

Nếu như không phải như thế thì ngày đó Lâm gia đã ra mặt cho Lâm Phong.

- Nói với người ở Đông Hải không nên truy cứu đến việc này.

Một lúc sau, sắc mặt Lâm Tường ngưng trọng, mở miệng.

Nghe được Lâm Tường nói thế thì Dương Sách liền trầm mặc.

Tuy hắn hiểu rằng Bùi Đông Lai đã thả hắn đi thì Bùi Đông Lai sẽ không có ý định đối phó với hắn nhưng mà tiếng tăm của Bùi Vũ Phu đã làm cho hắn không thể nào không lo lắng.

- Nếu hắn truy cứu thì chúng ta nên làm gì để ứng phó?

Trầm mặc một lát, Dương Sách lo lắng hỏi.

- Chúng ta chỉ có thể nhận sai.

Sắc mặt Lâm Tường khó coi:

- Bởi vì mấy tháng trước, một vị đường đệ của ta đã bị 2 cha con hắn làm cho nhục nhã, kết quả là thúc thúc cùng ông nội của ta chẳng những không ra mặt giúp hắn mà còn giảm bớt thể lực của gia tộc ủng hộ hắn.

“ Bạch ”

Nghe được cuộc nói chuyện giữa 2 người Lâm Tường và Dương Sách, Hà Hoa liền hôn mê bất tỉnh.

Trong lúc hôn mê, hắn không ngừng hỏi thăm bản thân: “ Rốt cuộc Bùi Đông Lai là thần thánh phương nào? Làm sao hắn.. hắn lại dám vũ nhục Lâm Phong? ”

Thấy Hà Hoa hôn mê, Dương Sách cũng trầm mặc.

Trong đôi mắt Dương Sách hiện lên vẻ sợ hãi, không có cách nào che dấu được.

“ Reng... Reng.. ”

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Lông mày Lâm Tường nhíu lại, hắn cầm điện thoại lên, rõ ràng thấy số gọi là ở Yến Kinh.

Thấy vậy, hắn liền nghe máy:

- Alo, là vị nào?

- Nạp Lan Minh Châu.

Sân bay Yến Kinh, đi theo dòng người đăng ký, Nạp Lan Minh Châu tay cầm điện thoại giống như là một con khổng tước, lăm lăm nam nhân xung quanh phải ngược nhìn. Nàng chậm rãi mở miệng.

Nạp Lan Minh Châu?

Nghe được cái tên này thì 2 mắt của Lâm Tường đột nhiên mở to ra.

Thân là nhân vật đại biểu đời thứ 4 của Lâm gia, hắn cũng được coi như là một nhân vật có tiếng ở Tử Cẩm Thành.

Lần đầu tiên hắn nghe đến cái tên Nạp Lan Minh Châu này là từ 1 năm trước, từ chính trong miệng của vị đường đệ của mình.

Đối với việc này thì hắn cũng không để ý.

Lần thứ 2 hắn nghe đến Nạp Lan Minh Châu là chuyện Lâm Phong bị 2 cha con Bùi Đông Lai hù sợ đến tè quần ở trong chính trang viện của Nạp Lan gia.

Lúc ấy, Lâm Tường vô cùng căm tức đối với hành động lấy Lâm Phong làm tấm mộc của Nạp Lan Minh Châu, hắn tính toán giáo huấn Nạp Lan Minh Châu, khiến Nạp Lan Minh Châu phải rút khỏi Yến Kinh.

Nhưng mà.

Về sau, hắn đã bỏ qua suy nghĩ này.

Không phải không muốn, mà là không dám.

Bởi vì vị Nạp Lan tiểu thư kia không biết làm cách nào lại có thể bu theo vị Diệp đại thiếu gia Diệp Tranh Vành kia, đồng thời trở thành người tâm phúc bên cạnh Diệp Tranh Vành, không ít nhân vật ở Tử Cẩm Thành đều muốn lấy lòng nàng.

- Nạp Lan tiểu thư, có chuyện gì sao?

Mặc dù là không cam lòng, nhưng giọng nói của Lâm Tường vẫn phải nhẹ đi không ít.

- 2 tiếng nữa ta sẽ đến Giang Ninh.

Bên kia điện thoại, Nạp Lan Minh Châu kiêu ngạo nói:

- Người cùng với tên phế vật Dương Sách kia tới đón ta.

- Nạp Lan tiểu thư, cô?

Trong lòng Lâm Tường vừa động, lại không dám khẳng định suy đoán của mình.

- Đó là yêu cầu của Diệp thiếu.

Nạp Lan Minh Châu lạnh lùng nói một câu, sau đó không đợi Lâm Tường đáp lời, trực tiếp cúp điện thoại. 10' sau.

Một chiếc máy bay ở Yến Kinh bay trên bầu trời, trong nháy mắt đã bay vào những đám mây, biến mất trong đêm tối.

Nạp Lan Minh Châu cảm đại kỳ của Diệp đại thiếu gia xuôi Nam.

...

...

Diệt Hồng Trần

234. Chương 235 : Chuyện Gì Nên Đến Thì Sẽ Đến.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 235 : Chuyện gì nên đến thì sẽ đến.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Lúc Bùi Đông Lai trở lại phòng 108 thì Trang Bích Phàm đã nằm ngủ như lợn ở trên giường, mà Cổ Văn Cảnh thì đang đọc sách, còn về phần Ngô Vũ Trạch thì hẳn đang nhắn tin với Tô Thị Vận.

“ Két”

Nghe được tiếng mở cửa, Cổ Văn Cảnh cùng Ngô Vũ Trạch liền quay đầu ra nhìn thì thấy Bùi Đông Lai xuất hiện ở trước cửa phòng.

- Đông Lai, cơ hội tốt thế này mà chú không đi ra thuê phòng cùng với Hạ mỹ nữ sao?

Thấy Bùi Đông Lai, Ngô Vũ Trạch liền ngồi dậy, cười nói:

- Chỉ cần 2 người ngồi nói nhảm một chút, sau đó đóng cửa lại, đại chiến một hồi, hết thấy mọi chuyện sẽ như nước chảy a.

- Cút.

Bùi Đông Lai tức giận mắng một câu, sau đó nhìn thoáng qua Trang Bích Phàm đang ngủ say trên giường, nói:

- Bích Phàm dị ứng với rượu, lần sau đừng để hần uống nhiều.

- Ai có thể ngăn được hần uống?

Ngô Vũ Trạch cười nói, nhưng trong lòng hẳn hiểu được hơn phân nửa là Bùi Đông Lai từ chối Hạ Y Na nếu không lấy tình cảm của Hạ Y Na đối với Bùi Đông Lai, chỉ cần Bùi Đông Lai muốn thì Hạ Y Na liền... chuyện abc, xyz cũng sẽ vô cùng đơn giản.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, Bùi Đông Lai cũng biết những lời Ngô Vũ Trạch nói là sự thật cho nên hẳn chỉ cười khổ một tiếng.

- Đông Lai, không có sao chứ?

Cùng với Ngô Vũ Trạch có chút bất đồng, Cổ Văn Cảnh cũng không biết sự kiện ở Hàng Hồ tuy rằng hẳn cảm giác được Bùi Đông Lai không có việc gì nhưng từ miệng của Hạ Y Na thì hẳn biết được thân phận thật sự của Hà Hoa và Ngư Hải Đào cho nên hẳn vẫn có chút lo lắng.

- Không sao.

Cảm nhận được Cổ Văn Cảnh quan tâm mình, trong lòng Bùi Đông Lai liền cảm thấy ấm áp, lắc đầu cười nói.

- Không sao là tốt rồi.

Cổ Văn Cảnh cười cười, sau đó lại do dự một chút, nói :

- Nếu có chuyện gì thì cứ mở miệng, nhất là bên ông nội, nếu chú không tiện thì cứ để ka nói.

- Lão hiệu trưởng đã sắp xếp nhiệm vụ cho ka rồi.

Bùi Đông Lai cười nói:

- Văn Cảnh, nếu không thì chú đi làm cái giả thuyết mô hình Kinh Tế kia đi?

- Ka không biến thái như chú.

Cổ Văn Cảnh cười mắng một câu, ở hẳn xem ra về phương diện Kinh Tế thì Bùi Đông Lai quả thực rất biến thái, trừ cái đó ra thì năng lực lĩnh ngộ cùng khả năng học tập của hẳn khiến cho người ta phải ganh tỵ.

Lời nói của Cổ Văn Cảnh khiến Bùi Đông Lai dở khóc dở cười, hẳn cũng không nói thêm gì nữa. Liền đi tới trước bàn chuẩn bị thức đêm để nghiên cứu mô hình Kinh Tế này.

Trước khi đọc sách, hẳn rút điện thoại ra, vẫn như thường ngày vẫn nhìn vào ảnh chụp của Tần Đông Tuyết trong máy.

- Tần Đông Tuyết đồng học, chúc ngủ ngon.

Nhìn vào bức ảnh khoảng 30s, sau đó Bùi Đông Lai theo thường lệ nhắn cho Tần Đông Tuyết một tin.

- Chúc ngủ ngon, Bùi Đông Lai đồng học, thời tiết chuyển lạnh, chú ý mặc thêm y phục, coi chừng cảm lạnh.

Rất nhanh, Tần Đông Tuyết liền trả lời một tin nhắn, Bùi Đông Lai nhìn vào tin nhắn cả nửa ngày vẫn không lên tiếng, sau đó cười ngây ngô.

“ Phù...”

Sau đó, Bùi Đông Lai hít một hơi thật sâu, chuẩn bị nghiên cứu mô hình Kinh Tế.

“ Reng... Reng”

Đột nhiên, di động của hắn vang lên, không phải là tin nhắn mà là có người gọi tới.

Mang theo vài phần nghi hoặc, hắn liền bắt điện thoại thì thấy người gọi tới là Trần Anh.

Thấy người gọi tới là Trần Anh thì trong lòng Bùi Đông Lai cười khở, sau đó bắt máy:

- Trần tỷ.

- Ta ở cửa trường học đợi cậu.

Giọng nói của Trần Anh vô cùng phức tạp:

- Cậu xuống đây, ta có chuyện muốn nói với cậu.

Tuy rằng Bùi Đông Lai sớm đoán được Trần Anh sẽ tìm mình nhưng hắn không ngờ lại nhanh như vậy.

Lúc này nghe Trần Anh nói như thế, Bùi Đông Lai liền biết được mục đích của Trần Anh khi đến tìm mình, cho nên hắn liền đáp:

- Được.

“ Đô...Đô”

Nghe được Bùi Đông Lai trả lời, Trần Anh liền cúp điện thoại.

- Vũ Trạch, Văn Cảnh, ka ra ngoài một chuyến.

Bùi Đông Lai đứng dậy, nói với Ngô Vũ Trạch và Cổ Văn Cảnh.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, Ngô Vũ Trạch tưởng rằng Hạ Y Na gọi tới, vốn muốn trêu chọc Bùi Đông Lai vài câu nhưng thấy sắc mặt Bùi Đông Lai lộ ra vẻ ngưng trọng cho nên hắn cũng giống như Cổ Văn Cảnh, cả hai đều gật đầu.

Đối diện với ĐH Đông Hải, ở một ngã tư đường một chiếc SUV (xe việt dã) của đặc công Đông Hải đứng ở đây.

Trong ô tô, Trần Anh thân mang một bộ quần áo thể thao, dưới chân mang theo một đôi giày cả người toát lên vẻ ôn nhu của một người phụ nữ.

Nhưng mà sắc mặt của nàng thì vô cùng lãnh mạc, làm cho người ta khi thấy nàng thì cảm thấy rằng mình cách xa nàng cả ngàn dặm.

Chẳng qua...

Bên trong vẻ lãnh mạc kia còn mang theo vài phần phức tạp.

Dưới ánh đèn, nàng nhìn vào cửa của ĐH Đông Hải, trong lòng không biết đang nghĩ việc gì.

20' sau.

Bùi Đông Lai xuất hiện, thân hình mỏng manh hướng xe của nàng đi tới.

Thấy được Bùi Đông Lai, đồng tử của Trần Anh đột nhiên co lại, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai đã đi đến bên cạnh xe.

”Hô ~ ”

Trần Anh lấy lại tinh thần, mở cửa sổ ra , nói :

- Lên xe.

Thấy được khuôn mặt phức tạp của Trần Anh, nghe được Trần Anh nói như vậy, Bùi Đông Lai không nói hai lời, trực tiếp bước lên xe.

Sau đó, Trần Anh khởi động xe rồi phóng nhanh như một con quái thú.

Có lẽ do tâm tình không tốt nên dọc đường đi, tốc độ lái xe của Trần Anh rất nhanh.

Không biết qua bao lâu, khi đến được bờ sông Hoàng Phố thì Trần Anh cho dừng xe.

- Bùi Đông Lai, cậu còn coi ta là một vị tỷ tỷ của cậu sao?

Khi xe dừng lại, Trần Anh trầm mặc trong giây lát, sau đó quay đầu nhìn Bùi Đông Lai, giọng nói vô cùng nghiêm túc, ánh mắt lại hết sức phức tạp.

- Dương nhiên.

Bùi Đông Lai cười khở, đối với hấn mà nói, hấn có thành tựu như ngày hôm nay trừ việc được Qua tử giúp ra thì hoàn toàn là do dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi.

Mà Trần Anh là vị hôn thê của Tiêu Phi thậm chí dựa vào trí nhớ trước kia của Tiêu Phi thì hai người đã bước vào nhà thờ, đã trở thành vợ chồng hợp pháp.

- Vậy cậu còn nhớ những lời lúc trước của tỷ không?

Nghe được câu trả lời của Bùi Đông Lai, ánh mắt của Trần Anh nhu hòa vài phần, bất quá rất nhanh đã trở nên nghiêm khắc, thậm chí còn mang theo vài phần trách cứ.

Bùi Đông Lai thở dài:

- Nhớ rõ, tỷ đã từng nói sau này tỷ không hy vọng có một ngày ta có tên trong danh sách truy bắt của tỷ.

- Vậy thì cậu đã làm như thế nào?

Trần Anh cao giọng, giọng nói mang theo vài phần tức giận.

Bùi Đông Lai không phản bác được.

Hấn biết rõ, Trần Anh đã tìm hấn thì tự nhiên nàng đã biết được mọi chuyện.

- Đông Lai, nói cho tỷ biết, chuyện ở Hàng Hồ có phải là do cậu làm không?

Trần Anh thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, hỏi:

- Cha con Phương Chấn hấn là chết trong tay cậu phải không?

- Vâng.

Bùi Đông Lai không có giấu diếm, mà là thừa nhận.

”Bá!”

Mặc dù là Trần Anh đoán được cha con Phương Chấn chết ở trong tay của Bùi Đông Lai nhưng nghe chính miệng Bùi Đông Lai thừa nhận thì nàng càng thêm tức giận:

- Ngoài ra, theo ta biết được gần tỷ Quý Hồng có qua lại với cậu, nếu ta đoán không sai, hiện giờ nàng ta đã hợp tác với cậu rồi, đúng không?

- Nàng đã làm việc cho ta.

Bùi Đông Lai khở sở nói.

- Làm việc cho cậu?

Bởi vì không dùng hệ thống tình báo của Long Nhan nên Trần Anh còn chưa biết Bùi Đông Lai là con của Bùi Vũ Phu cho nên khi nghe Bùi Đông Lai nói Quý Hồng làm việc cho hắn thì nàng liền giật mình.

Nhưng mà.

Trần Anh cũng không suy nghĩ vì sao Quý Hồng lại làm việc cho Bùi Đông Lai, nàng cười lạnh:

- Hắc, nguyên bản ta còn lo lắng cậu sẽ gia nhập Đông Nguyệt bang, lại không ngờ tiền đồ của cậu lại cao hơn so với tưởng tượng của ta, chẳng những tiêu diệt Phương gia còn khiến cho Quý Hồng phải khuất phục, làm việc cho cậu. Quả thật là anh hùng xuất thiếu niên a!

Chuyện gì tới có muốn ngăn cản cũng vẫn tới.

Nghe Trần Anh nói thế, trong lòng Bùi Đông Lai liền thở dài.

...

...

tinhlinh2

235. Chương 236 : Là Địch Hay Bạn?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 236 : Là địch hay bạn?

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

- Trần tỷ...

Bùi Đông Lai muốn nói cái gì đó.

- Không nên gọi ta là Trần tỷ. Ta nhận không nổi.

Dường như Trần Anh đã phát hỏa, vẻ mặt tức giận nhìn Bùi Đông Lai, nghiêng răng nghiêng lợi, nói :

- Bùi Đông Lai, cậu từng nói với ta rằng cậu có vài lần duyên phận với Tiêu Phi nên cậu cũng được xem là nửa đồ đệ của Tiêu Phi.

- Vâng.

Bùi Đông Lai gật đầu.

- Nếu đã như vậy thì ta hỏi cậu, trong thời gian cậu đi theo Tiêu Phi thì Tiêu Phi có nói cho cậu vào hắc đạo, làm đại ca của hắc đạo không?

Trần Anh càng nói càng tức giận.

Theo bản năng Bùi Đông Lai đáp:

- Có.

“ Vù”

Bên tai vang lên từ “ Có” Trần Anh tức giận đến cả người run lên, không nói hai lời vội vung tay ra, tát một phát vào mặt Bùi Đông Lai.

“ Vù”

Đối mặt với một tát của Trần Anh, Bùi Đông Lai vẫn không có né tránh.

- Vì sau cậu không né?

Bàn tay của Trần Anh cách mặt của Bùi Đông Lai khoảng 1cm thì liền dừng lại.

Lúc trước, khi hắn muốn làm chuyện kia cho Tiêu Phi thì cần phai đâm thân vào hắc đạo, cho nên khi Trần Anh hỏi câu ấy thì theo bản năng hắn nói “ Có”. Lúc này, khi đã lấy lại được tinh thần thì hắn cũng cười khổ không thôi.

Ở hắn xem ra, cho dù hắn có nói thật thì Trần Anh cũng không tin.

Hắn cũng không giải thích nhiều, chỉ đành cười khổ:

- Bởi vì, tỷ là tỷ tỷ của ta.

Tỷ của ta.

Nghe được Bùi Đông Lai gọi mình là tỷ, nghĩ đến lúc này mình động thủ mà Bùi Đông Lai không né thì vẻ tức giận trên khuôn mặt của Trần Anh đã biến mất quá nửa, nằng thu tay về, giận dữ nói:

- Đông Lai, nếu cậu đã coi ta là tỷ thì như vậy tỷ đây cũng có mấy lời muốn cho cậu biết.

Bùi Đông Lai gật đầu, ý bảo Trần Anh nói.

- Tỷ không biết Tiêu Phi có nói cho cậu biết Long Nha là một tổ chức như thế nào không?

- Long Nha là một tổ chức thần bí của TQ, mỗi thành viên trong đó đều là tinh anh trong tinh anh. Thành viên trong Long Nha cũng giống như quân nhân đều lấy nhiệm vụ bảo vệ quốc gia, bảo vệ nhân dân làm nhiệm vụ của mình, nhưng mà có chỗ khác biệt là trong Long Nha mọi thành viên đều chấp hành những nhiệm vụ có tính nguy hiểm cao hơn.

Nói những lời này, thân là một thành viên trong Long Nha, vẻ mặt của Trần Anh lộ ra vài phần tự hào.

Bùi Đông Lai thấy thế thì biết rõ, có thể gia nhập Long Nha thì đó quả thật là một sự quang vinh.

- Từ khi thành lập cho đến nay, TQ xuất hiện không quá 3 Long Nha, cái gọi là Long Nha chính là người xuất sắc nhất trong tổ chức, hơn nữa làm ra những cống hiến lớn nhất cho quốc gia.

Trần Anh nói tới đây, nhịn không được thở dài:

- Mà cậu thân là đồ đệ của Tiêu Phi, tỷ không mong cậu giống anh ấy trở thành Long Nha, niềm kiêu ngạo của nhân dân TQ nhưng tỷ hy vọng cậu dùng những bản lĩnh mà anh ấy dạy cho cậu để đi vào con đường chính đạo. Cậu có hiểu được ý của tỷ không?

- Hiểu được.

Bùi Đông Lai gật đầu.

- Cậu đã hiểu được, như vậy tỷ đây cũng không cùng cậu nhiều lời nữa.

Trần Anh nghiêm mặt nói:

- Bây giờ ta cho cậu 2 con đường, nếu cậu thật sự xem ta là tỷ thì như vậy cậu hãy quay đầu lại. Tuy rằng ta không biết tại sao trong thời gian ngắn này cậu có thể làm được những việc nhưng vậy nhưng mà lúc này cậu quay đầu cũng chưa phải là muộn. Còn về phần sau khi quay đầu lại cậu sẽ có con đường khác, ta nghe nói cậu được Cổ lão thu làm đệ tử, lấy bốn sự cùng với nhân mạch của Cổ lão thì chỉ cần cậu hảo hảo theo ông ấy, ngày sau thành tựu của cậu sẽ không nhỏ. Mặt khác nếu cậu không có hứng thú đối với thương giới thì chỉ cần cậu mở miệng, bằng bản lĩnh của cậu nếu gia nhập vào một chi bộ đội nào cũng không phải là việc quá khó... cho dù cậu muốn vào Long Nha thì tỷ đây cũng sẽ cố gắng giúp cậu.

Nghe được Trần Anh nói những lời này, Bùi Đông Lai có thể hiểu được tất cả mọi việc Trần Anh giúp mình phần lớn đều là do Tiêu Phi, trong lòng hắn không khỏi cảm động.

- Nếu cậu tiếp tục muốn làm đại ca giang hồ như vậy sau đêm nay cậu cũng đừng coi ta là tỷ nữa, ta cùng cậu từ nay về sau đường ai nấy đi.

Nói tới đây, giọng nói Trần Anh hoàn toàn lạnh xuống:

- Long Nha có một quy định, phàm là những thành viên rời khỏi tổ chức sẽ không được lợi dụng những bổng sự mà mình học được nơi ấy để làm xằng làm bậy, làm ra những chuyện gây hại đến xã hội, nếu không Long Nha sẽ thanh lý môn hộ. Tuy rằng cậu không phải là thành viên của Long Nha nhưng cậu là đệ tử của Long Nha thứ 3. Cho nên, nếu cậu cứ một mực khăng khăng đi theo con đường đó, như vậy ta mặc kệ cậu có thể lực như thế nào đi chăng nữa thì ta sẽ thay Tiêu Phi thanh lý môn hộ, chỉ cần một ngày ta chưa chết thì cậu đừng nghĩ rằng mình đã yên ổn.

Bùi Đông Lai giữ im lặng.

- Cậu đừng tưởng rằng mọi chuyện cậu làm có thể che giấu được thế nhân, ta cho cậu biết chỉ cần ta muốn, ta sẽ vận dụng mạng lưới tình báo của Long Nha, sớm hay muộn ta cũng sẽ tìm được bằng chứng phạm tội của cậu. Đến lúc đó, ta sẽ không bỏ qua cho cậu, ta sẽ không để cậu tiếp tục gây hại đến xã hội.

Sắc mặt Trần Anh lạnh lẽo mở miệng nhưng mà trong đôi mắt hiện lên vài phần chờ mong, dường như nàng chờ mong Bùi Đông Lai có thể cải tài quy chánh.

Nghe Trần Anh nói thế, Bùi Đông Lai lại cười khổ.

Ở hắn xem ra, lấy bối cảnh ở phía sau của Trần Anh, nếu hiện tại nàng muốn bắt mình cũng không khó.

So sánh với Quý Hồng mà nói thì thực lực của Trần Anh lại càng cao hơn, nàng đã đạt tới cảnh giới Âm Kinh đại thành cũng coi như là một cao thủ tuyệt đỉnh.

Ngoài ra, Trần Anh từng là thành viên của Long Nha, nàng ta rất hiểu cái loại thuật ám sát nếu dùng thuật này để ám sát, bằng vào thân phận cao thủ Âm Kí nh của nàng thì người ám sát chỉ có một con đường chết.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, nếu Trần Anh thật sự muốn trở mặt để đối phó hắn thì trừ phi hắn nhờ Qua tử ra mặt nếu không thì nhất định sẽ gặp bi kịch.

- Trần tỷ, ta biết tỷ muốn ta tốt.

Về mặt Bùi Đông Lai chân thành nói cảm ơn với Trần Anh:

- Cảm ơn tỷ.

- Đông Lai, cậu biết là tốt.

Trần Anh nghe Bùi Đông Lai nói thế, nghĩ đến Bùi Đông Lai đã dao động thì ánh mắt trở nên nhu hòa rất nhiều:

- Lấy bản lĩnh của cậu, nếu phát triển trong quân đội, tỷ tin tưởng cậu sẽ trở thành quân át chủ bài trong Long Nha thậm chí có thể đạt đến thành tựu giống sư phụ của cậu.

Bùi Đông Lai trầm mặc không nói, sắc mặt không ngừng thay đổi.

- Chẳng lẽ cậu không thể buông tay sao?

Trần Anh cảm thấy Bùi Đông Lai âm trầm bất định thì mơ hồ đoán được cái gì, nàng liền dùng một loại ngữ khí chỉ tiếc chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp.

Bùi Đông Lai cười khổ:

- Tỷ, đây không phải là vấn đề buông hay không buông, Ân, nếu nói buông thì quả thật ta bỏ xuống không được.

- Một khi đã như vậy, ta cũng không còn gì để nói.

Về mặt Trần Anh hoàn toàn lạnh xuống, trên người còn tỏa ra vài phần sát khí lạnh lẽo:

- Cậu đi đi.

- Tỷ, tỷ nghe ta nói hết lời có được không? Nếu đến lúc đó tỷ muốn ta đi thì ta sẽ bước đi.

Bùi Đông Lai nói.

Đôi mắt của Trần Anh hiện lên vẻ nghi hoặc:

- Nói đi.

- Ta nói ta không thể buông xuống, không phải là muốn hưởng thụ quyền lực cùng tiền bạc, mà bởi vì ta cần chúng nó.

Bùi Đông Lai nghĩ một chút rồi nghiêm mặt nói:

- Tỷ biết Tần gia ở Yên Kinh không? Không đối gạt tỷ, trước khi lên ĐH thì ta có quen với một người con gái tên là Tần Đông Tuyết, nàng ta là thành viên ở Tần Gia, qua tháng 7, nàng ta trở về Yên Kinh đính hôn, người nàng đính hôn chính là Diệp thiếu Diệp Tranh Vành của Diệp gia.

“ Ách”

Đúng như lời của Bùi Đông Lai, Trần Anh quả thật biết Tần gia và Diệp gia vì thế nghe Bùi Đông Lai nói như vậy thì nàng giật mình.

Nàng không thể ngờ, Bùi Đông Lai sẽ có quan hệ với Tần gia, thậm chí là cả Diệp gia.

- Người con gái Tần Đông Tuyết bởi vì ta cho nên không quan tâm đến lợi ích của gia tộc đã cự tuyệt lời cầu hôn của Diệp Tranh Vành, làm cho quan hệ giữa Diệp gia và Tần gia trở nên căng thẳng, vì thế nàng đã bị giam lỏng hơn 1 tháng.

Bùi Đông Lai nói xong, cảm thấy ngực nhói đau, hần biết, Tần Đông Tuyết cũng chịu áp lực không ít.

Dù sao, giữa lợi ích gia tộc và tình yêu, nếu làm ra một sự lựa chọn thì đó là một việc vô cùng khó khăn.

- Ta hứa với nàng 4 năm sau, ta sẽ quang minh chính đại đi vào cửa của Tần gia.

Bùi Đông Lai nói tới đây, mơ hồ có chút kích động:

- Tỷ, tỷ nói đi, dưới tình hình như thế ta có thể phụ tấm chân tình của nàng ta sao?

- Vậy cậu cũng không nên đi con đường hắc đạo này.

Tuy rằng Trần Anh ghét ác như cừu, tính khí lại cường liệt nhưng khi nghe được Bùi Đông Lai nói xong thì nàng có chút xúc động, nàng nhận không được mà mở miệng.

- Tỷ, tỷ nói không sai, so sánh với con đường Quân Sự hay Chính Trị thì đây là con đường dễ đi hơn, thêm nữa, tỷ nên biết nếu đi vào con đường Quân Sự hay Chính Trị thì nếu không có lai lịch hay chỗ dựa thì chẳng khác nào rơi vào đầm rồng hang hổ. Cho nên, nếu ta bước vào con đường đó, trong 4 năm, ta có thể tự tin mà bước vào Tần gia không?

Trần Anh trầm mặc.

Thân là cháu gái của nhân vật số 1 ở Quân Khu Giang Ninh thì nàng rất rõ, nếu một gia tộc đã ấn định việc hôn nhân thì nói khó nghe một chút đó chính là hôn nhân chính trị, căn bản 2 bên sẽ không có hạnh phúc cũng như không có quyền lựa chọn người mình yêu thương.

- Chẳng lẽ cậu đi con đường hắc đạo này thì sẽ có tư cách bước vào Tần gia sao?

Sau một lúc trầm mặc, Trần Anh nhíu mày, nói:

- Cậu nên biết, Quan – Hắc, 2 thứ này xung đột với nhau. Nếu như cậu đã dấn thân vào hắc đạo, cho dù sao này thành tựu có lớn đến chừng nào thì cũng không thể lọt vào mắt của đại nhân vật.

- Cho nên ta lựa chọn ngồi ở phía sau, đến lúc đó sẽ lấy thân phận của thương giới đi vào Tần gia.

Bùi Đông Lai giận dữ nói:

- Ta biết, cho dù ta đứng ở phía sau, bằng vào địa vị của bọn họ thì có thể điều tra được, nhưng mà ít nhất là ở mặt ngoài, ta vẫn sạch sẽ, đúng không?

Trần Anh lại trầm mặc, tuy rằng nàng biết những việc làm Bùi Đông Lai là không đúng nhưng ít nhất là những lời Bùi Đông Lai nói cũng có đạo lý.

- Trần tỷ, ta biết được tỷ đã trải qua việc gì cho nên tỷ cực ghét hắc đạo.

Thấy Trần Anh không nói lời nào, Bùi Đông Lai trầm ngâm một chút rồi nói.

Lúc này đây, sắc mặt Trần Anh thay đổi.

Tuy rằng nàng đã từng là thành viên của Long Nha nhưng nàng đối với hắc đạo còn chưa cảm hận đến mức như thế.

Sở dĩ, nàng ghét ác như cừu chính là do cái chết của Tiêu Phi.

Nguyên bản, dựa theo tiến trình của lịch sử thì 5 năm sau Tiêu Phi mới chết.

Mà dựa theo lời nói của Tiêu Phi thì linh hồn của hắn là từ 5 năm sau, vượt qua thời không để đến với thế giới này.

Lúc ấy, Tiêu Phi cùng vài thành viên trong Long Nha chấp hành một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm.

Vào thời điểm quan trọng, đột nhiên linh hồn 5 năm sau của Tiêu Phi lại xuất hiện trong cơ thể của Tiêu Phi hiện giờ, hắn và Bùi Đông Lai giống nhau, bởi vì dung hợp linh hồn cho nên đã mất đi sự không chế của bản thân, kết quả là bị bọn cường đạo bắn vỡ đầu.

Trong thế giới này, sau khi Tiêu Phi chết thì linh hồn 5 năm sau của Tiêu Phi lại xuất hiện trong thân thể của Bùi Đông Lai..

Lúc ấy, thấy Tiêu Phi chết, Trần Anh liền nổi điên, nàng giống như một cỗ máy giết người, giết hết đám cường đạo.

Bởi vì giết quá nhiều người cho nên nàng đã bị khai trừ ra khỏi tổ chức Long Nha, đồng thời từ đó về sau tính cách ghét ác như cừu xuất hiện trong con người của nàng.

Đối với việc này, Bùi Đông Lai cũng không nắm rõ.

Thấy Trần Anh không nói lời nào, hắn tiếp tục nói:

- Nhưng mà Trần tỷ, tỷ có nghĩ tới chưa, từ xưa đến nay, bất kỳ thời đạo nào, bất kỳ nơi nào, hắc đạo đều luôn tồn tại.

Bùi Đông Lai mở miệng, kéo Trần Anh trở lại hiện thực, nàng cau mày, không biết nên trả lời như thế nào.

Tuy rằng nàng không muốn thừa nhận những mà nàng biết những lời Bùi Đông Lai nói rất đúng.

- Thế giới này, có trắng cũng có đen. Nếu hắc đạo không thể bị tiêu diệt thì cách tốt nhất là hãy khống chế nó, đem ảnh hưởng nguy hại xã hội của nó hạ xuống mức thấp nhất.

Bùi Đông Lai nhìn Trần Anh, gần từng chữ:

- Trần tỷ, ta không dám nói ta bước trên con đường hắc đạo này sẽ tạo phúc cho xã hội bởi vì việc ngay cả bản thân ta cũng không tin. Nhưng mà ta dám cam đoan, ở địa bàn của ta, ta sẽ đem ảnh hưởng của hắc đạo đối với xã hội hạ đến mức thấp nhất.

- Cậu đi đi.

Đột nhiên, trong lòng Trần Anh có chút dao động, suy nghĩ có chút hỗn loạn:

- Vẫn là câu nói kia, đừng nên để ta nắm lấy nhược điểm nếu không ta sẽ không lưu tình.

- Trần tỷ, vô luận tỷ làm ra quyết định gì, ta vẫn không đem nòng súng chĩa vào họng tỷ.

Bùi Đông Lai cũng biết trong thời gian này Trần Anh khó có thể chấp nhận việc này, cho nên hắn cũng không tiếp tục nói tiếp đề tài lúc này.

Nói xong, Bùi Đông Lai liền mở cửa xe, đi xuống.

Cả người Trần Anh rung mạnh, nhìn vào bóng lưng Bùi Đông Lai suy nghĩ xuất thần.

Là địch hay bạn?

...
tinhlinh2

236. Chương 237 : Ma Tước Biển Thành Phượng Hoàng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 237 : Ma Tước biển thành Phượng Hoàng.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Giang Ninh, sân bay Lộc Khẩu.

Lúc 12h đêm, đèn đuốc cả sân bay sáng trưng, máy bay đáp rồi lại bay, ngoài ra còn có những chuyến xe buýt cùng taxi chở những hành khách, có người tới đón người thân, có người đến gặp đối tác, nói chung là một tình cảnh bận rộn ở sân bay, người vào người ra vô số.

Trong màn đêm, một chiếc Audi A6 mang biển số xe của Yến Kinh chạy đến, phía sau chính là chiếc Lincoln của Dương Sách.

Sự xuất hiện của 2 chiếc xe hơi làm hấp dẫn ánh mắt của nhiều người.

Sau khi Audi A6 dừng lại, Dương Sách không đợi Lâm Tường xuống xe hắn liền mở cửa chiếc Lincoln ra rồi bước nhanh đến trước chiếc Audi A6.

Giờ phút này, trên mặt hắn không còn vẻ nhục nhã khi bị Bùi Đông Lai vũ nhục, mà thay vào đó là vẻ mừng rỡ như điên.

Cảm giác kia giống như người ta mua số đề mà trúng được cả triệu bạc.

Tất cả chuyện này, đơn giản là từ trong miệng Lâm Tường hắn biết được có một nhân vật ở Tử Cẩm Thành xuống đây muốn khai đao cùng với Bùi Đông Lai và Bùi Vũ Phu.

Trong Audi A6, Lâm Tường không có nóng lòng xuống xe, hắn rút một gói con ngựa ra hút.

Lúc này, khóe hiện hắn nở lên một nụ cười đắc ý.

Thấy vẻ mặt mừng rỡ như điên của Dương Sách thì Lâm Tường khẽ phun ra một ngụm khói sau đó mở cửa kính xe xuống.

- Lâm thiếu, bây giờ chúng ta nên đi tới cửa nào?

Nếu như nói, trước đêm nay Dương Sách còn coi Lâm Tường là một người hợp tác thì tại giờ phút này hắn đã đem Lâm Tường trở thành vị cứu tinh của mình, thái độ vô cùng cung kính so với lúc trước.

- Không vội, còn 1 tiếng nữa máy bay mới đến.

Lâm Tường lắc lắc đầu, sau đó nói:

- Cậu lên đây đi.

- Được.

Nghe được Lâm Tường nói vậy, Dương Sách vội vàng gật đầu rồi mở cửa, bước lên xe.

Cùng lúc đó, lái xe của Lâm Tường không đợi Lâm Tường mở miệng, hắn liền bật cửa kính giữa xe lên, hiển nhiên là hắn biết ông chủ của mình có chuyện muốn nói với Dương Sách.

- Lâm thiếu, rốt cuộc là ai sẽ khai đao đối với Bùi Đông Lai và Bùi Vũ Phu?

Sau khi lên xe, Dương Sách vội vàng hỏi.

Lâm Tường mỉm cười, chậm rãi nói ra 5 chữ:

- Diệp gia, Diệp Tranh Vành.

Diệp Tranh Vành

”Bá!”

Nghe được cái tên này, sắc mặt của Dương Sách liền cuồn cuộn.

Thân là lão đại hắc đạo ở Nam Tô thì hẳn từng nghe qua cái tên Diệp Tranh Vành này.

Có thể nói không khoa trương chút nào, Dương Sách nằm mơ cũng muốn thông qua các loại qua hệ để có thể qua hệ với Diệp Tranh Vành. Cho dù Diệp Tranh Vành có muốn hẳn làm chó thì hẳn vẫn nguyện ý.

Nhưng mà...

Hắn lại vô cùng hiểu rõ, hẳn ngay cả tư cách làm chó thì hẳn cũng không có.

Bởi vì, trên đầu Diệp Tranh Vành là quang sáng của Diệp gia, là người thừa kế đời thứ 4 của Diệp gia.

- Dương Sách, không phải cậu muốn vươn tay vào Yến Kinh sao?

Thấy được vẻ kích động trên khuôn mặt Dương Sách, Lâm Tường nhin cười không được:

- Mỗi người trong đời đều có thể gặp một kỳ ngộ, quan trọng là có thể nắm bắt được hay không? Nếu lần này cậu có thể nắm bắt lấy cơ hội thì chẳng những cậu có thể vươn tới Tử Cẩm Thành, ngoài ra cậu còn có thể dựa vào Diệp Tranh Vành.

“ Hô...Hô”

Nghe Lâm Tường nói thế, Dương Sách liền hít sau 2 hơi, sau đó kích động hỏi:

- Lâm thiếu, ta nên làm thế nào?

- Cụ thể còn chưa biết, đợi Nạp Lan tiểu thư đến rồi tiếp tục bàn bạc.

Lâm Tường lắc lắc đầu, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước, hiển nhiên là so với Dương Sách thì hẳn biết năng lực của Diệp gia khủng bố đến cỡ nào.

- Nạp Lan tiểu thư?

Dương Sách hơi sững sờ.

- Nạp Lan Minh Châu, đại tiểu thư Nạp Lan gia ở Đông Bắc, nguyên bản lấy thân phận của nàng vào 1 năm trước thì nàng ta chưa đủ tư cách để ta đến nghênh đón.

Lâm Tường giải thích nói::

- Nhưng mà, hiện tại lại khác, không biết tại sao nàng trở thành một hồng nhân bên cạnh Diệp Tranh Vành, có thể nói không khoa trương chút nào, ở Yến Kinh, tất cả các hoàn khổ khi thấy nàng đều chủ động lấy lòng.

Lời nói của Lâm Tường đã khiến Dương Sách hiểu rõ, một nữ nhân dựa vào một nam nhân, trừ bỏ việc PHÉT nhau trên giường thì còn việc gì nữa?

Nhưng mà.

Đối với loại quy tắc ngầm này, hẳn không có chút khinh thường, càng không coi thường Nạp Lan Minh Châu, ngược lại hẳn vô cùng hâm mộ, cảm giác kia như hận hẳn không thể biến thành nữ nhân để giang háng ra cho Diệp Tranh Vành tàn sát.

- Đúng rồi Lâm thiếu, ta nghe nói năm đó sau khi Diệp Văn Tình chết thì trên dưới Diệp gia vô cùng tức giận. Chẳng những tiêu diệt một ít thế lực của Bùi Vũ Phu mà còn cắt đứt một chân của Bùi Vũ Phu, có phải điều này đã làm cho Bùi Vũ Phu mai danh ẩn tích?

Đột nhiên Dương Sách nghĩ tới việc này, đối với hắn mà nói dĩ Diệp gia đến đây chính là vì nguyên nhân này.

Dù sao, ở hắn xem ra, 20 năm trước, Bùi Vũ Phu như lúc mặt trời ban trưa mà còn không phải là đối thủ của Diệp gia huống gì là bây giờ?

- Ủh.

Lâm Tường gật đầu, cười lạnh nói:

- Năm đó, nếu không phải Bùi Vũ Phu lựa chọn mai danh ẩn tích thì bây giờ hắn đã biến thành một đồng hài cốt.

- Không phải nói năm đó Bùi Vũ Phu từng một chiêu đánh bại Võ Thần của NB sao? Người nào có thể đánh bại hắn?

Dương Sách tò mò hỏi.

- Chú có từng nghe qua Long băng chưa?

Lâm Tường cười hỏi.

Dương Sách vốn là ngần ra, sau đó tỉnh ngộ:

- Chẳng... chẳng lẽ là người ở Long băng sao?

- Người đứng thứ 2 là người của Diệp gia.

Lâm Tường cũng cười, tuy rằng hắn không biết vì sao Diệp gia lại chưa hạ thủ với Bùi Vũ Phu.

Nhưng mà...

Hắn có một vận lý do để tin, nếu Diệp gia đã ra tay thì chắc chắn Bùi Vũ Phu sẽ biến mất trên cõi đời này.

Còn về phần Bùi Đông Lai.

Lâm Tường cảm thấy một khi Bùi Vũ Phu đã chết đi thì Bùi Đông Lai cũng chỉ là một chuyện nhỏ.

- Hắc hắc, ta còn lo lắng nên đối phó như thế nào với sự trả thù của tên vương bát đần họ Bùi kia, hiện tại đã không cần lo lắng.

Dương Sách kích động nói:

- Thật sự ta muốn nhìn tên tiểu tử Bùi Đông Lai kia quỳ xuống trước mặt, sau đó dập đầu mà cầu xin tha thứ.

- Cảnh ấy rất nhanh sẽ thực hiện được.

Lâm Tường mở cửa sổ xe rồi bắn tàn thuốc ra ngoài, vẻ mặt cười đắc ý.

40' sau.

Lâm Tường cùng Dương Sách đứng ở trước sân bay đợi Nạp Lan Minh Châu.

1h sau.

Chuyến máy bay từ Yến Kinh bay đến Giang Ninh hạ cánh.

Sau khi máy bay hạ xuống, Nạp Lan Minh Châu giống như một con chicken giữa bầy gà, vẻ mặt không coi ai ra gì, cùng với một tên nam tử mặc áo màu đen đi ra.

- Đã tới.

Mắt thấy Nạp Lan Minh Châu bước ra, Lâm Tường liền nhấc.

Trên thực tế, không cần Lâm Tường nhắc, Nạp Lan Minh Châu vừa mới bước ra thì Dương Sách cũng đã thấy.

Tất cả mọi chuyện là do Nạp Lan Minh Châu quá nổi bật.

Ngày hôm nay, Nạp Lan Minh Châu thân mang theo một bộ trang phục được thiết kế ở Milan, trên cổ tay làm ột chiếc đồng hồ có giá trị 8 số, ngoài ra trên tay nàng là một túi LV được sản xuất có hạn trên thế giới.

Mà đối với người thường thì tiền chính là biện pháp để giúp con người tự tin nhất.

Đối với những người đã ở trong vòng luẩn quẩn thì quyền thế chính là vật tốt nhất.

Bởi vì đã bu vào Diệp Tranh Vành cho nên ở Yến Kinh, Nạp Lan Minh Châu đã được nhiều tên hoàn khố lấy lòng, nhưng mà ánh mắt nhìn cao của nàng đã khiến những tên kia ngay cả dũng khí cũng không dám đến gần nàng.

Không riêng gì người thường mà ngay cả Dương Sách khi thấy Nạp Lan Minh Châu thì hắn cũng cảm nhận được một cỗ áp lực. Trực giác cùng lý trí nói cho hắn biết, đây là nữ nhân không phải người như Dương Sách hắn có thể chinh phục.

Mà Lâm Tường đã từng gặp qua Nạp Lan Minh Châu một lần, thậm chí hắn còn muốn giáo huấn Nạp Lan Minh Châu, muốn đuổi Nạp Lan Minh Châu cút ra khỏi Yến Kinh.

Ở trong mắt người thường, Nạp Lan Minh Châu là đại tiểu thư của Nạp Lan gia ở Đông Bắc tuyệt đối là một con Phượng Hoàng.

Nhưng đối với Lâm Tường, thì đó chẳng qua chỉ là một con Ma Tước mà thôi.

Hiện giờ, thấy Nạp Lan Minh Châu đã đổi đời, so với Nạp Lan Minh Châu 1 năm về trước đã thay đổi rất nhiều, từ ánh mắt, cách ăn mặc đến cách đi đứng thì không riêng gì Dương Sách mà ngay cả Lâm Tường cũng đã biết....

Xa nhau 3 ngày, khi gặp lại sẽ thấy bằng cặp mắt khác.

Ma Tước biến thành Phượng Hoàng.

Nạp Lan Minh Châu, xưa đâu bằng nay.

...

tinhlinh2

237. Chương 238 : Cầm Quyền, Hành Trình Mới.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 238 : Cầm quyền, hành trình mới.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Biệt thự Tử Đàn, sáng sớm khi mặt trời vừa ló ra khỏi rặng núi, Quý Hồng đã thức dậy, bắt đầu luyện công buổi sáng.

Từ sau khi Bùi Đông Lai vào Đông Hải thì mỗi sáng hắn sẽ rời giường, luyện quyền.

Mà còn Quý Hồng thì sáng sớm nàng đều luyện kiếm.

5 năm như một ngày, chưa dừng bao giờ.

Thân là cận vệ của Quý Hồng thì Ân Ly đứng ở phía sau, trong tay mang theo một thanh kiếm màu trắng. Đây chính là thanh kiếm mà trước khi trở về Thiên Sơn, Cô Độc Phong Ảnh đã giao lại cho Quý Hồng, thanh kiếm này có giá trị vô giá hơn nữa chém sắt như chém bùn.

“ Hô”

Nương theo một tiếng xé gió, Quý Hồng truyền Âm Kinh vào thanh kiếm, nàng nhảy lên chém vào một thân cây phía trước.

“ Rắc”

Âm Kinh bùng nổ, phát ra một tiếng vang.

“ Rầm”

Thanh kiếm trực tiếp chém thân cây thành 2 đoạn, ngã xuống đất.

- Muốn bước thêm bước nữa thật sự là quá khó khăn.

Một kiếm chặt gãy thân cây, Quý Hồng đã luyện kiếm xong, trên mặt nàng không tìm thấy vẻ vui sướng mà nàng thở dài một tiếng, đột nhiên nàng nhớ lại cái gì đó, trong đôi mắt hiện lên vẻ hiều kỳ:

- Thật không biết tên tiểu tử Bùi Đông Lai kia làm thế nào mà trong một thời gian ngắn như vậy đã đạt đến cảnh giới như thế, hôm nào cần phải thỉnh giáo hần.

Sau đó, Quý Hồng cười khổ một tiếng, đem thanh kiếm đưa cho Ân Ly rồi lấy khăn lau mồ hôi.

8h.

Quý Hồng đi chiếc Rolls-Royce Phantom tới dưới lầu của tập đoàn Thiên Tường.

2 tên bảo vệ thấy chiếc Rolls-Royce Phantom cùng với Quý Hồng thì lập tức 2 mắt tỏa sáng.

- Haizz, thật không ngờ Liễu lão đại lại có thể bại một cách nhanh chóng như vậy.

Đưa mắt nhìn Quý Hồng và Ân Ly vào tập đoàn Thiên Tường, 2 gã bảo vệ thổn thức không thôi. Bọn hần không cam lòng...

Lúc này, trong phòng hội nghị của tập đoàn Thiên Tường, sắc mặt của mấy vị cổ đông ở trong này vô cùng khó coi.

Ngoài những tên cổ đông cùng với CEO của tập đoàn Thiên Tường ra thì có thêm vài vị nguyên lão của Đông Nguyệt bang.

Mặc dù Liễu Nguyệt đã giải thích, trước mắt Quý Hồng đã có Bạch gia làm chỗ dựa cho nên không thể đối chọi, đành phải khuất phục. Để Mãnh Hổ bang thầu tóm Đông Nguyệt bang, đồng thời 2 tập đoàn Hồng Hải và Thiên Tường cũng sáp nhập thành một.

- Tiểu Nguyệt, chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác sao?

Rốt cuộc cũng có người phá tan không khí trầm mặc ở trong phòng, người mở miệng là một người có dáng mập mạp, đầu tóc đã bạc không ít, là một trong những người lớn tuổi nhất trong phòng, mọi người thường gọi là Giang thúc.

- Đúng vậy, Liễu tiểu thư, chúng ta không thể đem giang sơn mà Phương đại ca đánh đuổi cả đời mà giao lại cho Quý Hồng kia được.

- Đúng vậy, như thế thật sự quá ủy khuất, thật sự không được, ta không tin Quý Hồng có thể tiêu diệt sạch chúng ta.

....

Giang thúc vừa mới mở miệng ra nói thì tất cả các cổ đông khác liền mở miệng phụ họa.

Nghe mọi người nói như vậy lại thấy vẻ mặt bất mãn của mọi người thì trong lòng Liễu Nguyệt rất rõ. Từ sau khi Đông Phương Thần chết đi thì rất có nhiều người phản đối việc đầu nhập Quý Hồng là vì không ít

người nhớ đến tình cũ của Đông Phương Thần nhưng cũng có nhiều người sợ sau khi đầu nhập Quý Hồng thì lợi ích sẽ bị mất đi thậm chí là bị Quý Hồng chiếm đoạt hết.

Còn về đám trung lập, chẳng qua vì lợi ích của bản thân nên mới mở miệng nói.

- Nếu mọi người muốn giống như Phương Chấn thì ta không phản đối.

Cuối cùng Liễu Nguyệt mở miệng.

Liễu Nguyệt vừa nói xong thì tất cả mọi người đều im lặng.

Tuy rằng mọi người không muốn ích lợi của bản thân bị hao tổn nhưng mà bọn hắn cũng rõ Bạch gia trong thời gian ngắn nhất có thể tiêu diệt Phương gia thì bọn hắn cũng chỉ là đám tép tôm mà thôi.

- Vừa rồi là ai mới mắng ta đó?

Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Quý Hồng và Ân Ly xuất hiện trước cửa phòng.

”Bá!”

Nghe được Quý Hồng nói như vậy, theo bản năng tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn.

Thấy nụ cười trên mặt Quý Hồng, tất cả mọi người không rét mà run.

Trong đó, tên vừa mới mắng Quý Hồng lại phản ứng kịch liệt nhất, cả người hắn lộ ra vẻ sợ hãi, trên trán còn chảy rất nhiều mồ hôi.

Trong phút chốc, cả phòng họp lặng ngắt như tờ.

Thấy Quý Hồng đi tới, Liễu Nguyệt vẫn giữ im lặng, sắc mặt vẫn bình tĩnh.

- Chư vị, nói vậy thì Liễu tiểu thư đã đem tình huống cụ thể nói cho mọi người.

Thản nhiên ngồi xuống vị trí chủ tọa, nụ cười trên mặt Quý Hồng vẫn không giảm, giọng nói vẫn hấp dẫn như ngày thường:

- Ta nhắc lại một lần nữa, từ nay về sau, tập đoàn Thiên Tường không còn tồn tại, nó với tập đoàn Hồng Hải sẽ hợp lại trở thành tập đoàn Đông Hải.

- Mà ta cũng đã đáp ứng Liễu tiểu thư, để tỏ lòng tôn trọng đối với chư vị, sau khi 2 đại tập đoàn hợp lại, mọi người vẫn như cũ, vẫn dựa theo cổ phần mà nhận hoa hồng.

Quý Hồng nói tới đây, đột nhiên cười híp mắt nhìn một vòng:

- Đương nhiên, nếu có người nào không tin Quý Hồng ta thì có thể đem cổ phần trong tay bán lại cho ta.

Ân?

Nghe được Quý Hồng nói vậy, không ít cổ đông rục rịch.

- Chư vị yên tâm, giá cả sẽ không thấp.

Quý Hồng thấy vậy thì cười nói:

- Đồng thời, tất cả đều mua bằng tiền mặt.

Tiền mặt?

2 chữ này giống như một vở nhạc hay nhất trên trời, mấy tên cổ đông này liền cảm thấy vui vẻ.

- Quý... Quý tiểu thư, cô xác định rằng sẽ lấy tiền mặt để mua lại cổ phần của chúng ta?

Đột nhiên có một gã cổ đông không nhịn được mà mở miệng hỏi.

Không riêng gì hắn, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ chờ mong.

Tất cả chuyện này, chỉ bởi vì tiền mặt là vua thời đại!

Tầm quan trọng của tiền mặt đối với thương nhân thì không cần nói cũng biết.

- Mọi người cảm thấy rằng ta rảnh quá không?

Thân thể Quý Hồng khẽ nghiêng qua một bên, hỏi.

- Nếu chư vị đã có ý định muốn bán thì chiều hôm nay, Mã tiên sinh của tập đoàn Hồng Hải sẽ đến đây để ký hợp đồng với chư vị.

Quý Hồng nói xong thì liền khẽ cười, đột nhiên giọng nói của nàng trở nên lạnh như băng:

- Nhưng mà, ta nhắc nhở mọi người một chút, nếu đã lựa chọn bán ra thì phải bán ra toàn bộ.

Bên tai vang lên lời nói của Quý Hồng, nhìn thấy bộ dạng như nắm chắc đại cục trong tay. Mặc dù Liễu Nguyệt đã biết rõ mọi chuyện nhưng mà nàng không thể không thừa nhận, năng lực của Quý Hồng rõ ràng là vượt xa bản thân nàng.

10' Sau, trừ Liễu Nguyệt ra thì tất cả các cổ đông đã ra khỏi phòng.

- Băng mỹ nhân, cô không cần phải sùng bái ta, ân, năng lực của ta so với cô còn cao hơn một bước nhưng mà biện pháp này cũng không phải là do ta nghĩ ra.

Đợi sau khi đám cổ đông đi hết, Quý Hồng nhìn Liễu Nguyệt cười hì hì:

- Đây chính là biện pháp do lão bản của chúng ta nghĩ ra, ấy nếu dùng lời nói của cậu ấy thì đây chính là dùng tiền để đuổi bọn chúng. Đợi sau khi tập đoàn Đông Hải được hợp lại thì sẽ bắt đầu thay máu, đến lúc ấy sinh cơ sẽ được bừng sáng. Còn về phần tiền thì không cần lo lắng, tất cả tiền là của Phương gia.

Trong lòng Liễu Nguyệt hơi kinh hãi.

Nàng thật không ngờ Bùi Đông Lai có thể nghĩ ra biện pháp hoàn mỹ như vậy.

- Lão bản thân ái của ta, có thể nói bây giờ Hàng Hồ là của cậu, kế tiếp có phải nên chinh chiến ở Giang Ninh hay Giang Tô không?

Thấy Liễu Nguyệt không nói lời nào, trong lòng Quý Hồng tự nhủ, vẻ mặt lại chờ mong.

...

tinhlinh2

238. Chương 239 : Hành Động Nguy Hiểm.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 239 : Hành động nguy hiểm.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Màn đêm xuống xuống. Bên dòng sông Hoàng Phố, trong khách sạn Jean Georges.

Một đôi nam nữ hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Nam tử trẻ tuổi là lão đại ở phía sau hắc đạo ở Đông Hải, đó chính là Bùi Đông Lai. Còn nữ nhân này là Xà mỹ nữ Quý Hồng.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì đây chính là lần thứ 2 hấn đến nơi này, lần đầu tiên là hấn tới đây dùng cơm với Liễu Nguyệt, Mộ Khuynh Nhan.

Hôm nay tuy rằng thân phận hắn đã khác nhưng mà hắn vẫn không tỏ ra bộ dạng hung hăng, càn quấy của một tên công tử ăn chơi trách táng. Ngược lại cử chỉ của hắn vô cùng tao nhã.

- Tục ngữ nói “ Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân” Lão bản thân ái của ta, thật không ngờ bộ quần áo hôm nay cậu mặc lại có mị lực đến thế.

Quý Hồng nhẹ nhàng nuốt một miếng thịt bò, sau đó bưng chén rượu bên cạnh lên, từ từ nhấp môi, thân hình nàng khẽ nghiêng về phía trước, chớp chớp đôi mắt làm mê hoặc lòng người, nũng nịu cười nói:

- Từ sau khi cậu vào đây thì vô số vị phu nhân đều nhìn cậu, chỉ cần cậu nguyện ý thì hôm nay có thể hưởng được hương vị 3p, 4p a.

Bên tai vang lên lời nói Quý Hồng, lại thấy nàng giống như một quả đào chín mọng, toàn thân toát lên một hơi thở thành thực, cho dù là một người có định lực mạnh như Bùi Đông Lai cũng khó tránh mà phải phản ứng như một người đàn ông bình thường, bất quá trên mặt hắn không hề có chút dục vọng nào, chỉ giả vờ tức giận nói:

- Đệ đệ đây còn là xử nam, mà mấy người kia đã bị qua tay cả rồi, nếu cùng các nàng lăn qua lăn lại trên giường thì giá trị của ta đây sẽ giảm đi sao?

- Cậu còn là xử nam?

Quý Hồng cười, mở to hai mắt:

- Tỷ tỷ đây cũng còn là xử nữ, cậu có muốn cùng tỷ trải qua một đêm không?

- Muốn, rất muốn, vô cùng muốn.

Có lẽ là đã quá quen với trò khiêu khích này của Quý Hồng nên mặt hắn không đổi sắc:

- Ta sợ cái động không đáy của tỷ tỷ kia sẽ không ngăn cản được cây thương của ta đâm vào a. (Nguyên văn, ko thêm)

- Vô sỉ, hạ lưu.

Sắc mặt Quý Hồng biến đổi.

- Như nhau, như nhau.

Bùi Đông Lai cười bưng chén rượu đổ lên, nói :

- Tỷ tỷ, cùng cạn một chén nào.

- Linh hồn của cậu mới dơ bẩn.

Quý Hồng cố ý quệt mồm, nói.

Chẳng hiểu tại sao, mỗi lần thấy Quý Hồng làm ra hành động này thì Bùi Đông Lai lại cảm thấy vô cùng thú vị, lúc này Bùi Đông Lai không biết liêm sỉ nói:

- Đệ đệ đây chẳng những có tâm hồn dơ bẩn, mà còn có một thân cường tráng, ân, dùng sức mạnh cường tráng của đệ đệ để thỏa mãn linh hồn của tỷ tỷ, tỷ tỷ có muốn thử một chút không?

- Bùi Đông Lai, tỷ phát hiện càng ngày cậu càng không biết xấu hổ.

Quý Hồng mắng một câu, sau đó giơ ly rượu lên chạm vào ly rượu của Bùi Đông Lai.

Sau đó hai người nhấp một ngụm rượu.

- Được rồi, nói đến việc chính.

Mất thấy Quý Hồng không dám trêu chọc mình nữa, Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói:

- Kế hoạch hợp lại giữa 2 tập đoàn đã diễn ra thuận lợi, kế tiếp chúng cần phải làm một việc.

- Việc gì?

Thấy Bùi Đông Lai nói đến chính sự thì Quý Hồng nghiêm túc hỏi.

- Thứ nhất, trước kia sinh ý thuốc phiện là do người của cô làm, hiện giờ hai bên đã hợp lại nên thuốc phiện vẫn được tiếp tục nhưng mà phải hạn chế số lượng, ngoài ra phải nói cho bọn hần biết, ngày sau ở Hàng Hồ nếu có người nào dám bắt buộc hoặc dụ dỗ người bình thường hít thuốc phiện thì ta sẽ cắt đứt chân hần, sau đó ném xuống sông Hoàng Phố.

Bùi Đông Lai trầm giọng nói:

- Về vấn đề mất mẻ vẫn tiếp tục như cũ nhưng mà mọi việc phải do tự nguyện. Nói cách khác, bất kỳ cô nào bởi vì gia đình bần cùng hay bắt đắc dĩ mới đi làm hay những người tham giàu, muốn giang háng kiếm tiền thì được nhưng nếu ta biết được người nào bắt buộc hoặc uy hiếp thì nhất định ta sẽ biến hần thành thái giám, sau đó đuổi hần cút ra khỏi Hàng Hồ.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì Quý Hồng nhìn Bùi Đông Lai bằng ánh mắt kỳ lạ.

- Thứ 3, hãy tuyên bố với bên ngoài, nếu có bọn đạo tặc nào dám đến Hàng Hồ cướp bóc thì Hồng Nguyệt bang chính là người thứ nhất đưa hần đi gặp Diêm vương.

Bùi Đông Lai tiếp tục nói:

- Tạm thời là 3 việc này, ta mặc kệ cô dùng biện pháp gì nhất định trong thời gian sớm nhất phải thực hiện được.

- Lão bản thân ái của ta, ta cảm thấy cậu nên làm công bộc cho nhân dân thì tốt hơn.

Quý Hồng đỏ khóc đỏ cười:

- Có đại ca hắc đạo nào làm những việc này không? Cậu chẳng những muốn lợi ích của bản thân bị hao tổn mà cậu còn đang phá bỏ những quy cũ.

- Quy củ là do người đặt.

Về mặt Bùi Đông Lai kiên định.

Quý Hồng thấy vậy thì liền tỉnh ngộ:

- Lão bản thân ái của ta, nếu ta đoán không sai thì tất cả những việc cậu làm là vì muốn ngăn cản miệng của Trần Anh, khiến cho Trần Anh không đi tìm chúng ta gây phiền phức?

Bùi Đông Lai cười cười, không có giải thích.

30' sau.

Bùi Đông Lai và Quý Hồng uống cạn ly rượu, sau đó, Quý Hồng không đợi Bùi Đông Lai đứng dậy, nàng liền tính tiền.

Thấy một màn như vậy thì tất cả nam nhân trong phòng ăn liền xem Bùi Đông Lai giống như một tiểu bạch kiếm.

Thấy một màn như vậy, Bùi Đông Lai cũng chẳng thèm để ý, mà Quý Hồng thấy vậy thì liền khoát tay thân mật với Bùi Đông Lai, hơn nữa nàng còn dùng 2 cái bánh bao của mình cọ cọ vào cánh tay của Bùi Đông Lai, khiến cho những tên nam nhân kia suýt nữa hộc máu mà chết.

- Đệ đệ thân ái của ta, có muốn đến biệt thự của tỷ tỷ không?

Ra khỏi khách sạn, bệnh cũ của Quý Hồng lại nổi lên, giọng nói của nàng vô cùng mê hoặc hơn nữa lại khê thổi một hơi vào tai Bùi Đông Lai.

Về mặt Bùi Đông Lai tức giận nhìn nàng:

- Nếu ta chưa có bạn gái thì nhất định ta sẽ cưỡng gian cô.

"Khanh khách. . ."

Quý Hồng phóng đàng cười to.

Bùi Đông Lai không nói nữa, mà đi đến chiếc Audi A4 của mình.

- Tần Đông Tuyết, tuy rằng cô là người trong danh gia vọng tộc nhưng mà cô có thể khiến một người đàn ông lúc nào cũng nghĩ đến cô, đời này cô sống cũng không uổng.

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi, Quý Hồng nhin không được mà cảm thán một câu.

Trong xe, Bùi Đông Lai khẽ vẫy tay với Quý Hồng sau đó trở lại biệt thự Đan Cung.

Lúc Bùi Đông Lai trở lại biệt thự Đan Cung thì Liễu Nguyệt đã mặc một bộ áo ngủ màu đen, ngồi trên ghế salon trong phòng khách. Mà tiểu loli Uyển Nhi lại chống vó nằm trên ghế, xem phim hoạt hình.

- Đông Lai.

Mắt thấy Bùi Đông Lai vào nhà, Liễu Nguyệt đứng lên, mỉm cười chào hỏi.

Mà tiểu loli vốn đang xem hoạt hình, thấy Bùi Đông Lai về thì liền nhảy lên khỏi ghế, nhìn thẳng vào Bùi Đông Lai.

- Liễu tỷ.

Bùi Đông Lai mỉm cười chào Liễu Nguyệt, sau đó đến bên cạnh tiểu loli:

- Uyển Nhi càng ngày càng xinh a.

- Khẩu thị tâm phi. (miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo)

Tiểu la lỵ rất khinh thường tròng mắt liếc Bùi Đông Lai một cái:

- Đông Lai ca, trên người ca chẳng những có mùi rượu hơn nữa lại có mùi nước hoa của nữ nhân, khẳng định lúc này ca ra ngoài đi chơi với nữ nhân, có phải là hồ ly tinh Quý Hồng không?

”Ách. . .”

Nghe được tiểu Loli nói vậy thì Bùi Đông Lai liền dừng bước, quay mặt lại nhìn.

- Đông Lai ca.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, Đông Phương Lãnh Vũ đã từ trong thư phòng chạy ra, vẻ mặt hưng phấn vẫy vẫy tay với Bùi Đông Lai.

- Tiểu Vũ, cô và Đông Lai nói chuyện vài câu, cháu cứ vào làm bài đi.

Liễu Nguyệt thấy Đông Phương Lãnh Vũ xuống lầu thì mở miệng nói:

- Uyển Nhi, thời gian không còn sớm nữa, trở về phòng ngủ đi.

- Đông Lai ca...

Vẻ mặt Đông Phương Lãnh Vũ tỏ ra đáng thương nhìn Bùi Đông Lai.

- Hừ, đi thì đi, hông cần nói nhiều với nam nhân hoa tâm như vậy.

So sánh với Đông Phương Lãnh Vũ thì tiểu loli có cốt khí hơn nhiều, nàng mắng Bùi Đông Lai một câu rồi đắc ý rời đi.

- Tiểu Vũ, cứ làm bài trước đi.

Thấy tiểu loli nói vậy thì Bùi Đông Lai đỡ khóc đỡ cười, sau đó hần nhìn lên Đông Phương Lãnh Vũ rồi nói.

- Được rồi.

Vẻ mặt Đông Phương Lãnh Vũ khổ sở, sau đó xoay người trở lại thư phòng.

- So với ta thì Tiểu Vũ nó nghe lời cậu hơn.

Bùi Đông Lai thản nhiên ngồi xuống:

- Dù sao thì cũng lớn hơn tiểu Vũ vài tuổi, nên giữa hai người cũng có tiếng nói chung.

- Ủh.

Liều Nguyệt khỏ gật đầu cười, sau đó nghĩ nghĩ, nói :

- 1 tuần nữa là đến ngày giỗ của ca ca, tỷ tính toán mang theo tiểu Vũ và Uyển Nhi đi bái tế.

Ân?

Nghe được Liều Nguyệt nói vậy, Bùi Đông Lai có chút sửng sốt, hần không rõ vì sao Liều Nguyệt lại phải nói chuyện này với mình.

- Tỷ và ca ca của tỷ đã lớn lên từ cô nhi viện ở Giang Ninh, cho nên trước khi chết ca ấy có dặn tỷ đem tro của hần về an táng ở Giang Ninh.

Liều Nguyệt nói ra mục đích của mình.

Giang Ninh?

Khóe mắt Bùi Đông Lai khẽ giật lên, trong đầu hiện lên hình ảnh của Dương Sách.

- Liều tỷ, ta đi với mọi người.

- Không cần.

Liều Nguyệt hiểu được lo lắng của Bùi Đông Lai, lắc lắc đầu:

- Cho dù tỷ đây quang minh chính đại đến đó thì chưa chắc Dương Sách đã ra tay, huống chi âm thầm đi.

- Ta không an tâm.

Bùi Đông Lai mở miệng lần nữa, ngữ khí kiên định:

- Còn nữa, ta cũng muốn đi gặp Đông Phương đại ca.

- Được rồi.

Liều Nguyệt nghĩ nghĩ, nói:

- Đến lúc đó, sẽ để người của Huyết Sát dò đường, hần là không vấn đề gì.

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, nhưng trong lòng là hiểu được, đây là một hành động nguy hiểm.

Đồng thời, trong lòng hần làm ra một quyết định.

...

...

239. Chương 240 : Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 240 : Sơn vũ dục lai phong mãn lâu.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, bởi vì thành tích của hần nghịch thiên khi thi vào ĐH, bởi vì Mộ Khuynh Nhan từng cảm tạ hần cho nên mặc dù hần không nổi tiếng như Hạ Y Na ở trong ĐH Đông Hải nhưng hần cũng là một người có danh khí không nhỏ.

Nhưng mà.

Sau khi trận bóng rổ kết thúc thì hấn trực tiếp trở thành người có tiếng nhất ở ĐH Đông Hải.

Trạng Nguyên đế, tiểu vương tử bóng rổ.

Một đám người liền bắt đầu đặt danh hiệu cho Bùi Đông Lai.

Đối với hết thảy mọi việc này, Bùi Đông Lai cũng không cố ý tránh né, cũng không có ý nói thêm vào. Hấn vẫn như trước, mỗi sáng vẫn luyện công sau đó đi học, một lòng một dạ nghiên cứu mô hình Kinh Tế mà Cổ Bồi Nguyên giao cho hấn.

Không quan tâm đến mọi việc, bây giờ Bùi Đông Lai lại đang âm thầm chú ý đến Hạ Y Na.

Để cho hấn yên tâm chính là cô gái kia sau khi bị hấn cự tuyệt thì nàng cũng không có thất bại hoàn toàn, lại càng không có oán hận, mà nàng vẫn như cũ, vẫn cười nói bình thường, vẫn nói chuyện với đám bạn của Bùi Đông Lai.

Nhưng mà...

Mỗi khi đối mặt với Bùi Đông Lai thì ánh mắt của nàng cũng không lộ ra vẻ tình ý nữa, mà nàng thẳng thắn, dường như nàng đã đem Bùi Đông Lai trở thành bạn bè.

Trên mạng có câu nói : “ Nếu sau khi 2 người chia tay vẫn còn làm bạn với nhau thì điều đó chứng tỏ nàng chưa từng yêu cậu.”

Bùi Đông Lai và Hạ Y Na chưa yêu nhau, mà hấn cũng chưa từng nhìn thấy những câu nói này trên mạng cho nên hấn cảm thấy tình cảm hiện nay giữa hai người rất tốt.

6 ngày trôi qua.

Sáng sớm, sau một đêm thức dài chiến đấu thì cuối cùng Bùi Đông Lai cũng đã hoàn thành đề tài này, hấn thấy cả người vô cùng nhẹ nhàng.

Trong phòng, đám người Ngô Vũ Trạch vẫn đang say giấc, Bùi Đông Lai đứng lên, duỗi người một cái, chuẩn bị rửa mặt, bắt đầu luyện công buổi sáng.

“ Reng.. Reng...”

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Bùi Đông Lai chưa bao giờ nhận được điện thoại vào lúc sáng sớm, lúc này nghe được tiếng chuông điện thoại thì hấn có chút nghi hoặc, sau đó trực tiếp cầm điện thoại lên thì thấy người gọi là Quý Hồng.

Bùi Đông Lai thấy thế thì thầm mắng mình hồ đồ, sau đó hấn đi ra ngoài ban công, nhận điện.

- Xem ra ta đoán không sáng, hấn là cậu đã rời giường để luyện công.

Điện thoại được chuyển, trong điện thoại liền truyền ra giọng nói của Quý Hồng.

- Không phải rời giường mà nguyên tối qua không ngủ.

Bùi Đông Lai cười nói.

Quý Hồng ngẩn ra, theo sau đó khò khò cười:

- Cậu lại làm cái mô hình chó má đấy à?

- Hung đại vô não.

Bùi Đông Lai tức giận mắng một câu, sau đó không đợi Quý Hồng đáp trả lại, hấn đã noi sang chuyện khác:

- Nói chính sự.

- Dựa vào yêu cầu của cậu thì ta đã ra lệnh chỉnh đốn lại các tụ điểm ăn chơi, thuốc phiện đã được quản lý một cách chặt chẽ còn đám đạo tặc lại không dám đến gây án.

Quý Hồng vốn đang tức giận, bắt quá nghe Bùi Đông Lai muốn nói chính sự thì nàng cũng không tranh cãi với Bùi Đông Lai nữa, mà nói:

- Tính cho đến trước mắt, tính hiệu quả vô cùng tốt nhưng mà ở trong hắc đạo của TQ lại nổi một hồi sóng to gió lớn, một ít lão đại có quan hệ không tồi đã gọi điện cho ta, hỏi ta có phải điên rồi hay không?

Bùi Đông Lai âm thầm thở một hơi nhưng hẳn không có nói ý kiến của mình mà là đợi Quý Hồng nói hết.

- Lão bản thân ái của ta, ta thấy được hẳn là cảnh sát Đông Hải phải tặng cho chúng ta một lá cờ, trên lá cờ ấy có ghi dòng chữ “ Hắc đạo có cuộc sống giống như Lôi Phong.”

Quý Hồng nhin không được trêu ghẹo nói :

- Bởi vì một câu của cậu mà trị an của Đông Hải đã trở nên tốt hơn, trừ bỏ bọn trộm cắp ở bên ngoài thì các án kiện đều đã giảm hơn phân nửa. Nếu không cậu hãy đem người bắt hết bọn trộm cắp đi? Đến lúc đó sẽ trở nên thái bình a.

- Trộm cướp mặc dù có tạo ra ảnh hưởng đến cuộc sống của mọi người nhưng mà lại không nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa cũng không có thể tiêu diệt hoàn toàn.

Bùi Đông Lai nói.

- Lão bản thân ái, cậu thật âm hiểm.

Quý Hồng nói móc một câu, sau đó lại nói:

- Phía bên Giang Ninh, đúng như suy đoán của cậu, đám người Dương Sách đã tính toán lợi dụng cơ hội lần này để trả thù. Căn cứ vào tin tức ta tìm được thì Dương Sách đã triệu tập toàn bộ mọi người ở Đông Hải trở về Giang Ninh.

- Xem ra lần này đến Giang Ninh, huyết chiến không thể tránh được rồi.

Đối với lời nói của Quý Hồng, Bùi Đông Lai cũng không có cảm thấy kinh ngạc, mà là cười lạnh nói.

- Ta cũng cho rằng như vậy.

Quý Hồng nói:

- Bất quá, lấy tính cách của Băng mỹ nhân, kêu ngày giỗ của Đông Phương Thần mà không để cho nàng đi cúng bái thì quả thật còn khó chịu hơn so với giết chết nàng.

- Để người Phong Diệp chuẩn bị nhanh một chút, đêm nay lên vào Giang Ninh.

Bùi Đông Lai trầm mặc vài giây đồng hồ, nói:

- Ta nghĩ nếu Dương Sách đã lựa chọn động thủ thì nhất định hẳn sẽ mai phục người ở trên ngọn núi mai táng Đông Phương Thần.

- Được.

Quý Hồng liền trả lời một câu, nàng hiểu được Bùi Đông Lai làm ra như vậy là vì muốn che dấu tai mắt người khác, hơn nữa hẳn không muốn để người khác biết.

Nàng cùng Bùi Đông Lai cũng không biết, Dương Sách chỉ là một con cờ nói chính xác chỉ là một con pháo hôi.

Sơn vũ đục lai phong mãi lâu. (gió thổi mưa giông trước cơn bão)

...

...

tinhlinh2

240. Chương 241 : Làm Ra Quyết Định.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 241 : Làm ra quyết định.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Lúc chạng vạng tối, ánh trời chiều chiếu vào Đặc Cảnh đại đội Đông Hải.

Bởi vì sắp đến giờ tan sở, trừ người trực ban ra thì tất cả các đặc cảnh khác đều đổi lại thường phục, lục đục đi ra đi vào.

- Vài lần càn quét đều không có hiệu quả, toàn bộ thiên hạ đều thái bình, các chú nói đây là cái gì?

- Đây quả thật là làm mất mặt mũi của đám cảnh sát chúng ta.

Trong đám người, có 2 người trẻ tuổi bởi vì thấy tình hình của Đông Hải trở nên tốt hơn mà cảm thán, hoặc nói đúng là bức tức.

- Các chú đừng có được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

- Ha ha... rất cuộc là vẫn còn trẻ a.

Nghे 2 gã đặc cảnh trẻ tuổi bức tức thì 4 gã đặc công trung niên nhin không được mà bật cười.

So với 2 gã đặc công thì 4 gã trung niên này có suy nghĩ khác, bọn hấn trên có người già dưới có trẻ nhỏ, trong lòng cũng khá băn khoăn khi phải làm nghề cảnh sát đầy nguy hiểm này. Bọn hấn sẽ không giống với lúc trẻ, lúc nào cũng đầy nhiệt huyết xung phong đi đầu, mà bây giờ bọn hấn sẽ đứng ở phía sau của đội ngũ, suy nghĩ nên làm gì để giữ mạng.

Khôn khéo cũng tốt, nhát gan cũng được.

Hành động như vậy có chút khinh nhờn với tầm huy chương và bộ quần áo bọn hấn mặc trên người nhưng mà trên thực tế, đây là việc không có cách nào thay đổi sự thật.

Bọn hấn chỉ vì cuộc sống mà làm như vậy.

- Cái này làm sao gọi là khoe mẽ được? Chúng ta thân làm cảnh sát mà không đảm bảo được bình yên, để lão đại đám cặn bã đó ra lệnh mới yên ổn được, đây không phải châm chọc chứ là cái gì?

Mất thấy đồng bạn của mình bị cười nhạo, một gã đặc cảnh trẻ tuổi có chút kích động.

4 gã trung niên thấy thế vốn định an ủi mấy câu nhưng thấy Trần Anh bước ra.

- Có chuyện gì ?

Nhìn thấy mọi người tranh luận, Trần Anh lên tiếng hỏi, vẻ mặt vẫn như cũ làm cho người ta có cảm giác ở ngoài ngàn dặm, giọng nói làm cho người khác có một loại áp lực vô hình.

Lãnh diệm diệm la.

Đây là ngoại hiệu của nhiều người thâm cấp cho Trần Anh.

- Không có việc gì đâu Trần đội trưởng, chúng ta chỉ nói chuyện phiếm.

Lúc này, thấy vẻ mặt lạnh như băng của Trần Anh thì 4 gã đặc cảnh trung niên liền dùng ánh mắt ý bảo 2 gã trẻ tuổi không nên nói lung tung.

- Trần đội trưởng, ta cùng Vương ca nói chuyện thân làm cảnh sát mà không bằng bọn phản động, 4 vị đại ca này còn nói chúng ta được tiện nghi mà khỏe mẽ, đội trưởng hãy tới đây phân xử một cách công bình đi.

Trong đó một gã bởi vì còn trẻ, bởi vì đi vào xã hội quá ít cho nên căn bản không biết cái gì là tròn trịa, lên tiếng nói.

Tên trẻ tuổi kia vừa nói xong thì 4 gã trung niên liền âm thầm kêu khổ, trong đó một gã lập tức cúi mình, nói:

- Trần đội trưởng, là do tư tưởng của chúng tôi có chỗ lầm lẫn, chúng tôi nguyện ý kiểm điểm.

Dưới ánh trời chiều, đối mặt với vẻ mặt nghiêm túc của 4 gã đặc cảnh trung niên, sắc mặt Trần Anh phức tạp.

Cuối cùng, nàng không mở miệng mà là xoay người trở về phòng làm việc của mình.

- Ta đánh chết 2 tên nhóc nhà ngươi.

Mất thấy Trần Anh vào phòng, 4 gã trung niên liền tức giận mắng rồi đuổi theo 2 gã trẻ tuổi kia, tiếng cười mắng vang vọng của sở.

Trở lại văn phòng, Trần Anh ngồi ở trên ghế làm việc, bên tai nghĩ lại lời nói lúc nãy của gã trẻ tuổi kia, nghĩ lại trong thời gian này trị an của Đông Hải vô cùng tốt đẹp, các loại án kiện đã giảm xuống hơn một nửa. Trong đầu nàng không khỏi hiện lên vẻ mặt của Bùi Đông Lai, vẻ mặt non nớt, không ánh tuấn nhưng đầy kiên nghị.

- Nhưng mà Trần tỷ, tỷ có nghĩ tới chưa, từ xưa đến nay, bất kỳ thời đạo nào, bất kỳ nơi nào, hắc đạo đều luôn tồn tại.

- Thế giới này, có trắng cũng có đen. Nếu hắc đạo không thể bị tiêu diệt thì cách tốt nhất là hãy khống chế nó, đem ảnh hưởng nguy hại xã hội của nó hạ xuống mức thấp nhất.

- Trần tỷ, ta không dám nói ta bước trên con đường hắc đạo này sẽ tạo phúc cho xã hội bởi vì việc ngay cả bản thân ta cũng không tin. Nhưng mà ta dám cam đoan, ở địa bàn của ta, ta sẽ đem ảnh hưởng của hắc đạo đối với xã hội hạ đến mức thấp nhất.

Trong đầu hiện ra thân ảnh của Bùi Đông Lai, Trần Anh nhin không được mà nhớ lại những lời ngày đó Bùi Đông Lai nói với mình, tâm tình nàng trở nên phức tạp.

Bởi vì Bùi Đông Lai đã làm được lời hứa ngày hôm đó.

- Đông Lai, có lẽ cậu nói không sai.

Thật lâu sau đó, Trần Anh nhin không được mà thở dài:

- Nhưng mà.. cậu đã quên, cho dù như vậy thì cậu vẫn là đại ca hắc bang, thân phận này vĩnh viễn không thể thay đổi, đồng thời, đợi đến thời cơ chính mùi chắc chắn bên trên sẽ không vì tất cả những việc cậu làm mà bỏ qua cho cậu.

Nói xong, trong lòng Trần Anh vừa động, khuôn mặt lạnh lùng hiện lên một vẻ kích động.

Sau đó, nàng cắn chặt răng, cầm lấy điện thoại bấm một dãy số.

Khoảng 10s sau, trong điện thoại truyền ra một giọng nói:

- Alo, là ai?

- Tôi là Trần Anh, giúp tôi nói lại cho ông nội một tiếng, ngày mai tôi sẽ trở lại Giang Ninh.

Trần Anh nói.

Đầu bên kia điện thoại, một gã cảnh vệ viên quân khu Giang Kinh ngạc nhiên nghe được Trần Anh nói vậy, sau đó vui vẻ:

- Là Tiểu Anh sao?

- Ừh.

- Được, ta sẽ báo lại cho thủ trưởng.

Cảnh vệ viên cười nói.

- Cảm ơn.

Trần Anh lễ phép nói cảm tạ một câu, sau đó cúp điện thoại.

”Đô. . . Đô. . .”

Đầu bên kia điện thoại thấy Trần Anh cúp máy thì tên cảnh vệ viên cảm thấy tò mò.

Bởi vì trong trí nhớ của hắn, từ sau vị hôn phu của Trần Anh là Tiêu Phi chết đi thì Trần Anh đã rời khỏi Long Nha, tính tình nàng trở nên thân đổi, cho dù là người thân thì nàng cũng trầm mặc ít nói.

Hiện giờ, Trần Anh chẳng những chủ động gọi điện thoại về nhà, hơn nữa lại gọi điện thoại đến gia gia của nàng, điều này có thể làm cho tên cảnh vệ viên không kinh ngạc sao?

Nhưng mà.

Hắn cũng biết Trần Anh là cháu gái mà Trần Ái Quốc yêu thương nhất.

Không ai.

Tất cả chuyện này đơn giản là do Trần Anh được tiến vào Long Nha, đây chính là niềm kiêu ngạo của Trần Ái Quốc, ở trước mặt không ít lão đại quân đội lão ta đã thổi phồng không ít.

Dưới tình hình như vậy hắn có lý do để tin tưởng khi Trần Anh trở về Giang Ninh, người được xưng là Trần Diêm Vương Trần Ái Quốc sẽ rất cao hứng, đến lúc hơn phân nửa Trần Ái Quốc sẽ bỏ hết mọi công việc để gặp Trần Anh.

Hắn không biết, Trần Anh làm ra thay đổi là vì một người.

...

...

tinhlinh2

241. Chương 242 : Trước Cơn Bão Táp.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 242 : Trước cơn bão táp.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Chuyện của Trần Anh, Bùi Đông Lai cũng không biết rõ.

Bởi vì sáng mai phải cùng Liễu Nguyệt, Đông Phương Lãnh Vũ và Đông Phương Uyển Nhi đến Giang Ninh bái tế Đông Phương Thần cho nên sau khi học xong ở trường hắn liền lái chiếc Audi a4 trở lại biệt thự Đàn Cung.

Lúc Bùi Đông Lai trở về khu biệt thự Đàn Cung thì sắc trời đã tối, cả khu biệt thự trở nên vắng vẻ, chỉ có vài tòa biệt thự lên đèn, trong đó có biệt thự của Liễu Nguyệt.

Trong biệt thự, người được xưng là Độc Mân Côi Liễu Nguyệt không lộ ra bộ dạng cường thế, ngược lại vẻ mặt nàng có chút kém cỏi, trong đôi mắt hiện lên vài phần bi thương.

Mà tiểu loli Đông Phương Uyển Nhi lại không giống như ngày thường, không ngồi xem hoạt hình hay đi vẽ, mà là giống một chú mèo, yên lặng ở một bên Liễu Nguyệt, nắm lấy cánh tay của Liễu Nguyệt.

- Liễu tỷ.

Đi vào biệt thự, Bùi Đông Lai chứng kiến tất cả chuyện này, nhin không được ở trong lòng ngầm thở dài.

Bùi Đông Lai hiểu được, Liễu Nguyệt biết rõ ở Giang Ninh sẽ gặp nhiều nguy hiểm nhưng lại muốn đi là bởi vì tình cảm giữa nàng và Đông Phương Thần.

2 người từ nhỏ không có cha mẹ, dựa nhau mà sống, tình cảm anh em giữa 2 người khó có thể so sánh được.

Nếu không phải như thế, Liễu Nguyệt cũng sẽ không tự bắt mình làm chủ nhân của Đông Nguyệt bang cùng với tập đoàn Thiên Tường.

- Đông Lai, đến đây.

Thấy Bùi Đông Lai, Liễu Nguyệt cười gượng nói.

Mà tiểu loli cũng không giống với ngày thường, không tranh cãi với Bùi Đông Lai nữa mà là gắt gao nắm lấy cánh tay của Liễu Nguyệt, muốn dùng phương thức này để an ủi Liễu Nguyệt.

Bùi Đông Lai thấy thế, đi đến trước, vươn tay vuốt nhẹ đầu tiểu loli, sau đó hỏi:

- Uyển Nhi, Tiểu Vũ ca đâu rồi?

- Tâm tình Lãnh Vũ ca ca hôm nay không tốt, Nhật Xuất Đông Lai, ca lên nói chuyện với ca ấy đi.

Vẻ mặt tiểu loli buồn bã nói.

Bùi Đông Lai nghe vậy, trong lòng vừa động, trầm ngâm một chút, nói :

- Liễu tỷ, ta lên nói chuyện với Tiểu Vũ một lát.

- Ừh.

Liễu Nguyệt cảm kích nhìn Bùi Đông Lai một cái.

Trên lầu 2, trong phòng, Đông Phương Lãnh Vũ không có giống như thường ngày, không có ngồi đọc sách mà là nằm ở trên giường, miệng ngâm một điệu xì gà, đôi mắt phiếm hồng nhìn lên trần nhà.

Dưới ánh đèn, xì gà đã sớm tắt nhưng mà dường như hần không có thấy được, chỉ ngẩn ngơ nhìn lên trần nhà.

“ Két”

Nương theo một tiếng vang nhỏ, Bùi Đông Lai đẩy cửa đi vào, đi thẳng tới trước mặt Đông Phương Lãnh Vũ.

- Xì gà đã hết, còn ngâm làm gì?

Bùi Đông Lai cười cười, lấy điệu xì gà trong miệng Đông Phương Lãnh Vũ xuống.

- Đông Lai ca.

Thấy Bùi Đông Lai, trên mặt Đông Phương Lãnh Vũ hiện lên một tia vui mừng.

Nhưng mà.

Cùng ngày thường bất đồng, tia vui mừng ấy chỉ thoáng hiện ra, sau đó hần lại khôi phục lại bộ dạng giống như lúc trước.

- Tâm tình không tốt ư?

Bùi Đông Lai châm xì gà, hút một hơi rồi đưa đến trước mặt Đông Phương Lãnh Vũ.

Đông Phương Lãnh Vũ tiếp nhận xì gà, hưng hăng hút một hơi, phun ra một ngụm khói, giữ im lặng gật đầu.

- Tinh thần cũng không cần phải sa sút đến như vậy.

Bùi Đông Lai vỗ vỗ bả vai Đông Phương Lãnh Vũ.

Đông Phương Lãnh Vũ trầm mặc không nói, chỉ là hút điếu xì gà.

- Nếu trong lòng không thoải mái, cứ nói ra.

Bùi Đông Lai nghĩ nghĩ, nói :

- Nói ra sẽ dễ chịu một ít.

- Đông Lai ca, mẹ của ta chết sớm, ba của ta bởi vì công việc cho nên ít có thời gian gặp ta, ta được một tay tiểu cô nuôi lớn.

Đôi mắt Đông Phương Lãnh Vũ đỏ lên, nhẹ nói sau đó lại hút một hơi xì gà rồi nói:

- Vì thế, từ nhỏ quan hệ giữa 2 cha con đã không được tốt, căn bản không giống 2 cha con, lúc trước giữa 2 người cũng từng có cãi vã, thậm chí ta từng đã ra ngoài thuê nhà sống.

Bùi Đông Lai không có mở miệng, chỉ lẳng lặng ngồi nghe.

- Về sau, khi ta trưởng thành, cảm thấy được bên ngoài tuy rằng cha mình phong quang đó nhưng mà kỳ thật cũng không dễ dàng gì, vừa lo cừu gia trả thù vừa lo cảnh sát bắt.

- Bởi vì hiểu được điểm này cho nên ta đã không gây chuyện, không hề gây thêm phiền toái gì nữa, cho dù gặp chuyện gì khó khăn cũng tự mình giải quyết. Cho dù là chuyện bất bình, bị người khác mắng, đánh ta cũng chôn ở trong lòng, không nói ra.

Đông Phương Lãnh Vũ nói xong, thanh âm run rẩy lên:

- Khi đó, ta không nói cho người biết nhưng mà ba của ta cũng biết nhưng mà người không ra mặt giúp, mà vẫn giống như thường ngày vẫn làm việc của người.

- Ngày người chết cũng chính là ngày sinh nhật của ta, đêm trước sinh nhật, bởi vì người có một số chuyện quan trọng nên đã giải quyết, bắt quả người lại nói với tiểu cô rằng sẽ cho ta một món quà sinh nhật.

Nói tới đây, thân mình Đông Phương Lãnh Vũ hơi hơi run lên, đôi mắt đỏ hơn:

- Ngày đó, bởi vì là đi xa cho nên 11h người mới trở về Đông Hải, vì không muốn thất hứa cho nên vừa xuống máy bay người đã kêu bảo tiêu lái xe nhanh, kết...kết quả là xảy ra tai nạn.

Nói xong, Đông Phương Lãnh Vũ quật cường cắn răng không cho nước mắt chảy xuống.

Bùi Đông Lai vỗ vỗ bả vai của Đông Phương Lãnh Vũ, sau đó cầm lấy điếu xì gà trên tay của Đông Phương Lãnh Vũ, hút một hơi, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Muốn nghe chuyện xưa của ka không?

Tính đến trước mặt, Đông Phương Lãnh Vũ còn không biết thân phận thật sự của Bùi Đông Lai, cho tới nay, hẳn đều hết sức tò mò, lúc này nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì hẳn hơi tò mò.

- Từ khi sinh ra cho đến bây giờ, ta chưa biết mặt mũi của mẹ mình là như thế nào.

Bùi Đông Lai cười một cách chua xót, nói:

- Bởi vì là ta sinh non, nghe nói lúc ấy mới hơn 3 tháng. Lúc ấy, bác sĩ có nói mẹ ta và ta, 2 người chỉ có thể giữ một cho nên đề nghị nên bỏ đứa bé đi. Mà mẹ ta cũng biết nếu lần này không sinh được thì say này sẽ không thể sinh nữa. Vì thế, nàng liền muốn sinh ta ra, sau đó nàng đã rời khỏi thế gian này. Bởi vì sinh non cho nên thể chất ta rất yếu, bác sỹ đã từng nói qua, có thể ta sẽ sống không qua mùa đông, hơn nữa nếu sống được thì sau này sẽ không giống với những đứa con nít bình thường, khi lớn lên sẽ gặp một số vấn đề.

- Giống như lời của bác sỹ nói, sau khi sinh được nửa năm, ta luôn được nằm ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, có vài lần đưa đi cấp cứu.

- Sau đó, Qua tử đưa ta vào Đông Bắc, vào núi sống. Bởi vì thể chất ta quá kém cho nên từ nhỏ đã là ốm yếu, mỗi ngày đều phải dùng thuốc hơn nữa còn phải ngâm mình trong nước thủy, đồng thời dựa vào yêu cầu của Qua tử, hằng ngày đều phải luyện “ Dẫn thể thuật”

Dường như Bùi Đông Lai đang lâm vào hồi ức, giọng nói bất tri bất giác nhỏ xuống:

- Sau đó, ta dần dần lớn lên, cơ thể cũng chuyển biến tốt hơn đồng thời ta cũng biết được một việc.

- Ta cùng Qua tử ở một nơi gọi là núi Đại Hưng An, nơi ấy tuy rộng nhưng rất ít người. Ta thấy những hài tử khác đều có ba mẹ, ta liền hỏi Qua tử rằng mẹ ta đâu? Qua tử nói cho ta biết, ba mẹ của ta đã chết hết, ta là được hẩn nhậ .

- Bắt đầu từ đó, ta không còn nói đến chuyện ấy nữa, mà cơ thể của ta càng ngày trở nên tốt hơn cho nên ta đã vào núi săn thú, hái thuốc, Thẳng cho đến năm 12t, ở yêu cầu mãnh liệt của ta, cuối cùng ta và Qua tử đã rời khỏi núi.

- Lúc ra khỏi núi, ta tự nhủ với lòng mình, tuy rằng Qua tử không phải là cha ruột của ta nhưng mà ta sẽ liều mạng, phải học thật giỏi, vượt trội, cố gắng đợi sau khi tốt nghiệp, cố gắng kiếm được việc làm, mua phòng đẹp, cưới vợ cho Qua tử.

- Bởi vì lời thề đó, cho nên từ nhỏ đến lớn ta đều đứng đầu.

Nói tới đây Bùi Đông Lai khẽ thở dài:

- Về sau, bởi vì một ít nguyên nhân đặc thù mà thành tích của ta đi xuống, từ một thiên chi kiêu tử biến đổi tượng thành nhạo báng, chịu đủ trào phúng, xem thường.

- Đoạn thời gian ấy là đoạn thời gian tối tăm nhất trong cuộc đời, vì không muốn Qua tử lo lắng cho nên mỗi ngày trở về ta đều làm bộ không có việc gì. Mà lúc ấy dường như Qua tử cũng không phát hiện được điều khác thường, cả ngày chỉ người ngây ngô. Bị người khác mắng là què thì người cũng chỉ cười.

- Qua tử là ai?

Nghe đến đó, Đông Phương Lãnh Vũ nhin không được mà hỏi.

- Là ba của ta.

Bùi Đông Lai nhẹ giọng nói:

- Là người thân.

Ngực Đông Phương Lãnh Vũ không khỏi đau xót.

- Điều này, cách đây 3 tháng ta mới biết.

Điều xì gà trong tay của Bùi Đông Lai đã hết nhưng mà dường như hẩn không có nhận thấy, tiếp tục nói:

- Sau khi đến Đông Hải ta mới biết được, 20 năm trước người rất lợi hại. Ta còn biết, vào ngày ta sinh ra, người đã bị người ta cắt đi 1 chân.

- Nghe nói người cắt đi chân của người chính là ông ngoại của ta.

Bùi Đông Lai nói tới đây, nhin không được bật cười lên:

- Mà bây giờ, ta vẫn chưa thấy được ai gọi là anh hay chị của mình cả.

- Đông... Đông Lai ca, vì sao ông ngoại của ca lại cắt đứt chân của Qua tử?

Về mặt Đông Phương Lãnh Vũ kinh ngạc, do dự một chút hỏi:

- Còn về phần, anh hay chị thì cũng quá đáng đi chứ?

- Tin tức cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm.

Bùi Đông Lai khẽ lắc đầu, tự giấu cười:

- Nhưng có thể khẳng định là, vô luận là ba của ta là con rể, hay ta là cháu ngoại thì bọn họ tuyệt đối sẽ không nhận.

Về mặt Đông Phương Lãnh Vũ tức giận.

- Tiểu Vũ, kỳ thật... chúng ta cũng không khổ lắm.

Bùi Đông Lai nhin cười không được, cười đỏ hai mắt:

- Bởi vì chú có tiểu cô mà ta thì lại có Qua tử.

...

tinhlinh2

242. Chương 243-245 : Gió Tanh Mưa Máu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 243-245 : Gió tanh mưa máu.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Mặt trời còn chưa lên cao, một chiếc Camry đã chạy ra khỏi khu biệt thự Đàn Cung, bên cạnh có 5 chiếc Benz hộ tống.

Trong chiếc Camry, Liễu Nguyệt mặc áo màu đen cúi người vuốt ve khuôn mặt tiểu loli Đông Phương Uyển Nhi, tiểu loli nằm trên đùi của Liễu Nguyệt mà ngủ.

Bởi vì một đêm không ngủ nên đôi mắt của Đông Phương Lãnh Vũ có chút hồng.

Bởi vì tối qua đã nói chuyện với Bùi Đông Lai nên hôm nay sắc mặt của Đông Phương Lãnh Vũ không còn vẻ khó chịu nữa.

Bùi Đông Lai ngồi bên cạnh Đông Phương Lãnh Vũ, ánh mắt nhìn ra bên ngoài, không biết là trong lòng đang nghĩ gì.

Dựa theo ý của Liễu Nguyệt thì vì muốn tránh sự việc ngoài ý muốn nên không đi đường cao tốc mà đi quốc lộ, Bùi Đông Lai lại đề nghị đi đường cao tốc. Vô luận là đi đường cao tốc hay đường quốc lộ thì chắc chắn Dương Sách sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Biết được điểm này nên hắn đã ra lệnh cho thành viên Phong Diệp vào Giang Ninh trước, vốn định ám sát Dương Sách nhưng lại không có cách nào tìm được tung tích của Dương Sách, vì vậy đành phải từ bỏ, lấy bất biến ứng vạn biến.

Trời tờ mờ sáng, 6 chiếc xe hơi chạy nhanh trên đường cao tốc, Bùi Đông Lai chủ động ngồi vào trong chiếc xe Benz thứ nhất, Liễu Nguyệt biết được suy nghĩ của Bùi Đông Lai cho nên không cự tuyệt.

Hôm nay, vì muốn đảm bảo an toàn cho Liễu Nguyệt nên tất cả thành viên Huyết Sát đều đi theo Liễu Nguyệt.

Đội 2 tên thành viên Huyết Sát ngồi vào chiếc Camry thì đoàn xe lại một lần nữa lẩn tránh, rất nhanh cả đoàn xe đã đến trước một khu mộ nổi tiếng của Giang Ninh “ Phổ Giác Tự”

Trong xe, Bùi Đông Lai lấy điện thoại ra, bấm số cho một thủ lĩnh của Phong Diệp có ngoại hiệu là Hồng Diệp.

- Bùi tiên sinh.

Rất nhanh, từ trong điện thoại liên truyền ra giọng nói của Hồng Diệp, giọng nói vô cùng cung kính.

- Tình huống hiện tại như thế nào?

Sắc mặt Bùi Đông Lai bình tĩnh hỏi.

- Dựa vào yêu cầu của ngài, tối qua người của chúng ta đã đến Phổ Giác Tự, cũng đã phái người điều tra xung quanh nơi này nhưng không phát hiện được người của Dương Sách.

Đầu bên kia điện thoại, Hồng Diệp báo cáo:

- Hiện giờ, người của chúng ta đã ở nơi này, một khi người của Dương Sách xuất hiện trong bán kính 5km thì người chúng ta sẽ phát hiện.

Bên tai vang lên lời nói của Hồng Diệp, Bùi Đông Lai cũng trầm mặc lại.

Lý trí nói cho hắn biết, lần này Dương Sách sẽ động thủ.

Nhưng mà.

Nếu Dương Sách muốn động thủ thì nơi này chính là một nơi động thủ tốt nhất, nơi này là một nơi thích hợp để mai phục và chặn giết.

- Để mọi người mở rộng phạm vi tìm kiếm, tiếp tục kiểm tra lại cho kỹ, bảo đảm chắc chắn không có sơ hở.

Ngắn ngủi trầm mặc đi qua, Bùi Đông Lai làm ra an bài.

- Vâng.

Hồng Diệp lên tiếng, sau đó hỏi:

- Bùi tiên sinh, nếu phát hiện người của Dương Sách thì trực tiếp xử lý hay là giám thị?

- Trực tiếp xử lý.

Bùi Đông Lai trầm giọng nói:

- Có tình huống nào thì báo lại cho ta.

- Vâng.

Nghe được câu trả lời của Hồng Diệp, Bùi Đông Lai liền cúp máy.

Cùng lúc đó.

Tử Kim sơn trang ở Giang Ninh, trong một căn phòng xa hoa.

Dương Sách mặc một bộ áo ngủ, đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài, trên mặt hiện lên nụ cười thản nhiên

“ Két ”

Cửa phòng được mở ra, một gã đầu tóc húi cua, có thân hình khô ngô tiến vào.

- Dương gia.

Sau khi vào cửa, nam tử đứng nguyên tại cửa, cung kính chào hỏi Dương Sách.

- Vương Hùng, một lát nữa người hãy dẫn người đến Phổ Giác Tự, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được giao chiến với người của Phong Diệp.

Dương Sách nghe vậy liền quay người lại, cả người tràn đầy sát khí nhìn vào nam tử, nói:

- Lần động thủ này giao cho Lão mao tử.

- Vâng.

Nam nhân tên là Vương Hùng gật đầu, sau đó lại hội báo:

- Theo tin tức nhận được thì đám người Phong Diệp đã mở rộng phạm vi tìm kiếm.

- Hắc, tên khốn kiếp Bùi Đông Lai kia vừa mới tới Giang Ninh, không phát hiện ra ta thì liền đem người mai phục ở chỗ đó.

Dương Sách nói tới đây thì nhin cười không được:

- Nhưng mà, hắc nằm mơ cũng không nghĩ ra, các người chỉ là khói mù, người ra tay chính là đám Lão mao tử kia.

Thân là thủ hạ dưới tay của Dương Sách thì Vương Hùng biết được chuyện hợp tác giữa Dương Sách cùng với Diệp gia đại thiếu, biết được Diệp thiếu sẽ khai đao đối với Bùi Đông Lai và Quý Hồng.

Lúc này nghe được Dương Sách nói như thế thì Vương Hùng không khỏi bội phục thủ đoạn của Dương Sách, Dương Sách làm như vậy chẳng những có thể dẫn dắt được đám người Phong Diệp rời đi, để cho đám lính đánh thuê đến từ Serbia động thủ Bùi Đông Lai.

Dù sao, lần động thủ này là do đám lính đánh thuê kia làm, cùng Dương Sách không có quan hệ nào.

- Vương Hùng, đám người kia có thực lực như thế nào?

Dương Sách thấy Vương Hùng không trả lời thì mở miệng hỏi:

- Ta hao hết tâm tư mới có thể đưa bọn hắc vào quốc nội, không nên để bọn chúng làm hỏng việc.

- Xin Dương gia yên tâm, đám lính đánh thuê Serbia kia là đám lính thuê tinh nhuệ, chinh chiến hằng năm trên chiến trường, hơn nữa người trong trong đó đều xuất thân từ các bộ đội đặc chủng nổi tiếng như Alpha, Grew.

Vương Hùng âm hiểm cười:

- Lấy thực lực bọn chúng, nếu đối phó với đám người Huyết Sát thì quá dễ dàng.

- Vậy là tốt rồi.

Nghe Vương Hùng nói như thế thì Dương Sách yên lòng:

- Tốt lắm, người ra ngoài chuẩn bị đi, theo kế hoạch mà làm.

- Vâng, Dương gia.

Vương Hùng lĩnh mệnh, cung kính rời phòng.

"Ba!"

Sau khi Vương Hùng rời khỏi phòng, Dương Sách ngồi ở trên ghế salon, cầm lấy hộp thuốc lá, lấy ra một điếu, châm lửa rồi hút.

- Bùi Đông Lai, tuy rằng mày đã đạt đến cảnh giới Âm Kính nhưng mà võ công cao tới đâu cũng phải sợ thái đao, huống hồ bây giờ là thời đại của súng ống?

Khói vờn quanh khuôn mặt Dương Sách, trên mặt Dương Sách hiện lên vẻ âm trầm, cười cười:

- Mày dám để tao quỳ cút ra khỏi Đông Hải, tao sẽ để mạng mày ở lại Giang Ninh.

Nói xong, Dương Sách thở ra một ngụm khói:

- Còn về phần cha của mày, hừ, chỉ cần hắc đám báo thủ thì lão tử sẽ tìm đến đám lính đánh thuê kia. Nếu như cha mày dám ra mặt đối phó với đám lính thuê kia thì.... Hừ... đến lúc ấy vị ở Tử Cấm thành kia sẽ nắm được nhược điểm mà đối phó với cha của mày. Hắc hắc, 20 năm trước, phụ thân mày như mặt trời ban trưa còn bị vị kia cắt đứt một chân, hiện giờ, chỉ sợ cha của mày ngay cả 3 chiêu cũng đỡ không nổi.

"Ha ha. . ."

Nói xong, Dương Sách nhin không được mà cười phá lên.

Lúc cười, trong đầu hắn không khỏi hiện lên gương mặt lãnh diễm cùng với thân thể mềm mại của Liễu Nguyệt, trong đôi mắt hiện lên vẻ dục vọng:

- Liễu Nguyệt, con đàn bà thúì, ta đã cho cô cơ hội nhưng cô không biết quý trọng, Hừ.. vậy đừng trách ta không biết thương hương tiếc ngọc!

Dương Sách chậm rãi bóp tắt tàn thuốc sau đó lấy di động, bấm số của Nạp Lan Minh Châu.

Khách sạn Hitlon, trong một gian phòng.

Đã đến Giang Ninh được 7 ngày, Nạp Lan Minh Châu vẫn không như trước không có ngủ nướng mà nằm trên giường mà lúc này nàng đang bưng một ly rượu đỏ, không biết là đang nghĩ gì. Khuôn mặt hiện lên vẻ mệt mỏi nhưng lại hưng phấn.

“ Reng... Reng..”

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên làm Nạp Lan Minh Châu lấy lại tinh thần.

Nàng không có lập tức nhấc máy mà là ngẩng cổ, một hơi uống sạch ly rượu.

Sau đó, nàng mới cầm điện thoại lên.

Thấy người gọi là Dương Sách thì Nạp Lan Minh Châu cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ thản nhiên:

- Nói.

- Nạp Lan tiểu thư, người của ta đã xuất động.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Dương Sách vô cùng tôn kính.

- Biết rồi.

Nạp Lan Minh Châu nói:

- Bất kể như thế nào cũng phải để mạng hắn lại Giang Ninh này.

- Xin Nạp Lan tiểu thư yên tâm, cho dù hắn có cánh cũng không thoát khỏi Giang Ninh.

Dương Sách thề son thề sắt, nhưng hắn không có nói cho Nạp Lan Minh Châu biết việc mình tìm lính đánh thuê.

- Có tin tức thì báo lại cho ta.

Nạp Lan Minh Châu thản nhiên trả lời một câu, không đợi Dương Sách nói chuyện, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, nàng liền vén chăn, đứng dậy, đi đến tới trước cửa sổ.

“ Xoạt”

Mở màn ra, ánh mặt trời xuyên qua ô kính thủy tinh, chiếu vào gian phòng.

Đối mặt với ánh mặt trời, Nạp Lan Minh Châu hơi nhú nhú mắt lại.

- Bùi Đông Lai, ta thừa nhận ta đã từng xem thường ngươi, ta cũng đánh giá thấp phụ thân Bùi Vũ Phu của ngươi, điều ấy đã làm cho ta bị ngươi vũ nhục một lần, nhưng mà, như thế có sao đâu?

- Cuối cùng ngươi cũng thất bại bởi tay ta, ân, ngươi nằm mơ cũng không nghĩ tới mục đích cuối cùng của trò chơi này là muốn một lưới bắt hết 2 cha con ngươi, Dương Sách chỉ là một con cờ thứ nhất, kế tiếp còn có con cờ thứ 2, thứ 3... Ngươi cùng phụ thân ngươi cứ từ từ mà hưởng thụ.

”Khanh khách. . .”

Nói xong, Nạp Lan Minh Châu ngửa đầu lên cười.

Dưới ánh mặt trời, nàng cười đến đắc ý.

Đường như, nàng xem Bùi Đông Lai và Bùi Vũ Phu đã trở thành miếng thịt nằm trên thớt, có thể tùy ý xâu xé.

Ngư Thủ Sơn bắc giáp với Thúy Bình, nam giáp Tô Đường. Khắp núi chính là những rừng liễu, rừng tùng, u tĩnh giống như tiên cảnh, cùng Tiên Hà sơn được xưng là “Xuân Ngư Thủ, thu Tê Hà”

Nghĩa trang Phổ Giác Tự nằm ở phía chân núi Ngư Thủ Sơn.

Bởi vì thời gian còn quá sớm, hơn nữa lại vào mùa thu cho nên cả nghĩa trang không một bóng người.

Trên ngọn núi của nghĩa trang, thân là người dẫn đầu của Phong Diệp, Hồng Diệp cầm một kính viễn vọng quân sự quan sát khắp nơi, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Bên cạnh hắn đã có bố trí mấy tay súng bắn tỉa, ngoài ra còn có 3 gã thành viên Phong Diệp cầm súng tiểu liên.

Ngoài ra, lấy nghĩa trang làm trung tâm thì bán kính xung quanh đã bố trí 40 người của Phong Diệp, tổng cộng chia làm 3 tầng, bảo vệ nghĩa trang.

- Đại ca, cách chân núi khoảng 3km xuất hiện nhiều ô tô, trong đó chủ yếu là xe thương vụ, rất có thể là người của Dương Sách.

Đột nhiên, trong vô tuyến truyền ra một giọng nói, người nói chính là người được Hồng Diệp an bài công tác canh gác ở chân núi.

- Đã biết.

Nghe được thủ hạ báo cáo, Hồng Báo liền trả lời, sau đó đi đến đỉnh núi, cầm kính viễn vọng quan sát, quả nhiên là thấy có 7, 8 chiếc xe đang chạy đến chân núi.

- Mục tiêu đã xuất hiện cách chân núi khoảng 3km, tổng cộng có 7 chiếc xe, nhân số khoảng 50 người.

Thấy một màn như vậy, Hồng Diệp buông kính viễn vọng xuống, lấy vô tuyến ra rồi nói:

- Trước đó Bùi tiên sinh đã ra lệnh, sau khi thấy người Dương Sách thì trực tiếp xử lý. Hiện tại mọi người hãy đến bên đồng đá lớn tại sườn núi để tập hợp.

- Tổ 1 nghe được.

- Tổ 2 nghe được.

- Tổ 3 nghe được.

- Tổ 4 nghe được.

Hồng Diệp vừa nói xong, 4 gã tổ trưởng liền trả lời.

- Nếu không có gì xảy ra, 30' nữa Bùi tiên sinh sẽ đến.

Hồng Diệp lạnh lùng nói:

- Thời gian của chúng ta chỉ có 30', trong vòng 30' nhất định phải giải quyết xong.

Nói xong, Hồng Diệp không nói lời vô ích, xoay người trở lại bên tay súng bắn tỉa, đối mặt với 3 tên thành viên Phong Diệp khác, nói:

- Các cậu cứ ở đây quan sát, không cần lo lắng bên này, tuyệt đối không thể để một con bọ đến gần nghĩa trang.

- Dạ.

3 tay súng bắn tỉa trầm giọng đáp, sau đó dùng ống ngắm trên súng để quan sát bốn phía.

Cùng lúc đó, những thành viên Phong Diệp nhận được mệnh lệnh của Hồng Diệp liền giống như dã thú, chạy như điên đến sườn núi để bắt đầu chặn giết đám người Dương Sách.

Cách chân núi 3km, trong một chiếc xe Buick.

Thân là mãnh tướng đệ nhất của Dương Sách, Vương Hùng ngậm một miếng xì gà, vẻ mặt âm lãnh.

Bỗng nhiên hắn thấy được mấy bộ đàm trong tay sáng lên, khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, bóp tắt xì gà, rồi bấm nghe máy.

- Vương tiên sinh, ông cùng với người của ông đã xuất hiện thành công hấp dẫn được đám ngu ngốc kia, người của ta có thể hành động được chưa?

Trong mấy bộ đàm truyền ra một giọng nói âm trầm, đó là tiếng Nga.

Wương Hùng hằng năm hoạt động ở biên cảnh cho nên cũng hiểu một ít tiếng Nga, nghe đối phương nói vậy thì trầm giọng nói:

- Có thể, bất quá ... Luke Fu, nói cho ông biết, ngàn vạn lần đừng để bị phát hiện, một khi bị phát hiện thì có thể kế hoạch sẽ thất bại.

- Yên tâm đi, lấy năng lực ẩn núp cùng với khả năng nguy trang thì dù là đám đặc công của quý quốc cũng không thể phát hiện được, huống gì là đám ngu ngốc kia.

Trong núi, Luke Fu một thân màu xanh biếc hoàn toàn dung nhập vào cảnh vật trong rừng, tự tin nói.

Nghe được Luke Fu nói thế, Vương Hùng mỉm cười:

- Một khi đã như vậy, ông hãy cho người của ông bắt đầu đi.

- Huynh đệ, đám ngu ngốc đã bị hấp dẫn mà rời khỏi đây.

Luke Fu liền lấy ra một bộ đàm khác, trầm giọng nói:

- Bất quá người tập kích ở trên đỉnh núi không rời đi. Nhất định trong vòng 20' chúng ta phải đến gần nghĩa trang, hơn nữa không được để bị phát hiện. Còn về phần mấy tên bắn tỉa kia cứ giao cho ta----- bắt đầu hành động.

Sau đó Luke Fu ra lệnh, mấy tên lính đánh thuê Seberia liền hướng về phía nghĩa địa.

Ánh rạng đông, bọn hắn mặc y phục tác chiến màu xanh biếc, hoàn toàn dung nhập vào cảnh vật xung quanh, hơn nữa lại phối hợp với nhau cực kỳ hiệu quả, lợi dụng cây cối, bụi cỏ xung quanh để di chuyển, cơ hồ là không phát ra tiếng động.

Cùng lúc đó, Vương Hùng mang theo thủ hạ đến chân núi, còn đám người Phong Diệp đang tiến hành ẩn núp để mai phục.

Trong bất tri bất giác, 7 chiếc xe đã đến chân núi.

Nhưng mà...

Khiến Hồng Diệp khó hiểu chính là sau khi ô tô đến chân núi thì dừng lại.

Chẳng lẽ bọn hắn muốn đứng ở chân núi để chặn giết sao?

Hồng Diệp thầm hỏi mình, sau đó hắn phủ định suy nghĩ này.

Dù sao, chân núi là địa phương trống trải, căn bản không phải là nơi để mai phục. Người của Dương Sách không có khả năng làm như thế.

- Đại ca, dường như bọn hắn không muốn lên núi, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Không riêng gì Hồng Diệp mà tất cả thành viên Phong Diệp đều thấy, trong đó một tên tổ trưởng mở miệng hỏi.

- Dựa theo kế hoạch mà mai phục, chỉ cần đám người Dương Sách lên núi thì chúng ta nhất định phải một lưới bắt gọn.

Hồng Diệp liền quyết đoán, ra lệnh.

Sau đó, hắn lấy điện thoại gọi cho số của Bùi Đông Lai, nhưng mà lại thấy di động không có tín hiệu.

Trong nháy mắt Hồng Diệp liền hiểu, đối phương đã dùng thiết bị để quấy nhiễu tin hiệu.

Hiểu được điểm này trong lòng Hồng Diệp không khỏi trầm xuống.

Lúc trước hắn không liên hệ với Bùi Đông Lai là cảm thấy tuy rằng Bùi Đông Lai đã đạt đến cảnh giới Âm Kính nhưng mà dù sao hắn cũng không biết đến loại tác chiến này. Sau đó, hắn tự tin cho rằng người của Dương Sách sẽ lên núi, tính toán đến lúc ấy sẽ nổ súng chặn giết, sau đó mới gọi cho Bùi Đông Lai.

- Vì không để đám Phong Diệp ngu ngốc đó hoài nghi, chúng ta đi lên một đoạn, sau đó lui về.

Ở dưới chân núi, vẻ mặt Vương Hùng cười lạnh, thông qua bộ đàm hạ mệnh lệnh cho đám thủ hạ.

Mệnh lệnh được truyền ra, 7 chiếc xe liền đi chậm chậm đến chân núi, bắt đầu lên núi.

“ Phù..”

Thấy một màn như vậy, Hồng Diệp âm thầm thở phào một hơi, nói:

- Chuẩn bị.

Lúc này đây, 4 gã tổ trưởng Phong Diệp không trả lời mà là cùng với thuộc hạ đứng ở 2 bên bụi cỏ sườn núi mai phục.

Sau đó, ở dưới cái nhìn chăm chú của Hồng Diệp và đám người Phong Diệp, 7 chiếc xe chậm chậm lên núi. Mà đám lính đánh thuê Seberia lợi dụng cơ hội này để tiến gần đến nghĩa trang.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

- Đại ca, dường như bọn hắn đã phát hiện chúng ta, chuẩn bị quay đầu rời đi, có động thủ không?

Lúc này, một gã tổ trưởng Phong Diệp thấy Vương Hùng quay đầu xe thì lập tức xin chỉ thị từ Hồng Diệp.

- Không nên động thủ.

Trầm ngâm một lát, Hồng Diệp liền làm ra quyết định, hắn biết rõ lần này Bùi Đông Lai phái hắn tới Giang Ninh chính là muốn ám sát Dương Sách, hơn nữa còn muốn bảo đảm sự an toàn của Bùi Đông Lai và Liễu Nguyệt trong lúc bối rối.

Hiện giờ, nếu Dương Sách thấy nguy hiểm rời đi thì như vậy mục đích đã đạt được.

- Mọi người lập tức trở lại nghĩa trang, bảo đảm khi Bùi tiên sinh đến thì chung quanh ngay cả một con muỗi cũng không vào được.

Sau khi làm ra quyết định, Hồng Diệp liền bổ sung.

- Vâng.

4 gã tổ trưởng không hẹn mà cùng trả lời, sau đó dẫn thuộc hạ đi đến nghĩa trang.

Rất nhanh, 7 chiếc xe không có chạy đến nghĩa địa mà là đi đường khác, rời khỏi Ngưu Thủ Sơn.

Thấy một màn như vậy, Hồng Diệp lại lấy điện thoại ra, rõ ràng thấy điện thoại có tín hiệu.

Nguyên bản hắn thấy hành động của đám người Vương Hùng thì có chút nghi ngờ, lúc này thấy sau khi đám người Vương Hùng rời đi thì lại có tín hiệu nên hắn liền yên tâm lại, bấm số điện thoại của Bùi Đông Lai.

- Bùi tiên sinh, vừa rồi đám người Dương Sách muốn lên núi nhưng thấy người của chúng ta mai phục nên đã rời đi.

Sau khi điện thoại được chuyển, Hồng Diệp liền báo.

Đầu bên kia điện thoại, Bùi Đông Lai khẽ nhăn mày. Mặc dù lý trí nói cho hắn biết Dương Sách sẽ không buông tha cơ hội lần này, nhưng mà thực lực của Phong Diệp hắn đã thấy qua, nếu Hồng Diệp nói không có nguy hiểm thì sẽ không có.

- Để người giám thị 4 phía.

Bùi Đông Lai nghiêm mặt, nói:

- 10' ta sẽ đến.

- Đã rõ.

Hồng Diệp trầm giọng đáp một câu, sau đó cúp điện thoại, rồi lấy bộ đàm ra thông báo cho mọi người trong vòng 10' nữa phải giám sát thật tốt.

Cùng lúc đó.

Trong chiếc Buick, Vương Hùng lấy bộ đàm đặc thù ra, liên lạc với Luke Fu:

- Luke Fu, người của ông đã đến được chưa?

- Sớm đã đến rồi.

Núp sau một bụi cỏ, Luke Fu liếm liếm môi:

- Nếu không phải mục còn chưa xuất hiện, ta cam đoan trong 10' người của ta sẽ giải quyết được đám Phong Diệp ngu ngốc này. Ừh... Đám người này quả thật là ngu ngốc.

“ Ha... Ha...”

Trong xe, nghe Luke Fu nói vậy thì Vương Hùng bật cười:

- Tốt lắm Luke Fu, tiếp tục kiên nhẫn. Chiến đấu rất nhanh chóng sẽ bắt đầu, ta chờ mong màn biểu diễn này của huynh đệ các ông.

10' sau.

Chiếc Camry của Liễu Nguyệt cùng 5 chiếc Benz đi đến dưới chân núi Ngưu Thử Sơn.

Trên núi, sát khí mai phục khắp nơi.

- Bùi tiên sinh, người của chúng ta đã được bố trí xung quanh.

Mất thấy đoàn xe Bùi Đông Lai đến chân núi, Hồng Diệp liền gọi điện báo cáo cho Bùi Đông Lai.

Bên tai nghe được lời nói của Hồng Diệp, nhìn cảnh vật xung quanh Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy nội tâm hơi hoảng hốt, không thể nào bình tĩnh.

Thân là Long Nha thứ 3 của Tung của thì năng lực cảm ứng tử vong của Tiêu Phi khiến người khác phải lú lừ.

Sau khi Bùi Đông Lai hoàn thành giai đoạn dung hợp thứ nhất với Tiêu Phi thì năng lực Tiên Thiên của hắn tăng lên, đến giai đoạn thứ hai thì hắn đã nhớ được một ít trí nhớ của Tiêu Phi, đã khôi phục lại kỹ năng đua xe cùng một ít kỹ năng sinh tồn, hơn nữa khả năng cảm ứng với nguy hiểm cũng được tăng cao.

Lúc này, cảm thấy trong lòng không yên tĩnh, Bùi Đông Lai biết rõ đây là dấu hiệu cảm ứng được nguy hiểm.

- Tiếp tục kiểm tra, phải bảo đảm không có sơ hở.

Vài giây sau, Bùi Đông Lai trầm giọng nói:

- Mặt khác, chờ sau khi ta lên núi, mọi người cũng không cần lộ diện.

Bởi vì trong lòng không yên tĩnh, Bùi Đông Lai vẫn lo lắng như cũ, đồng thời hắn cũng rõ ràng chuyện đến bây giờ nếu khuyên bảo Liễu Nguyệt dừng vào nữa thì đó là việc không có khả năng. Ngoài ra, trước kia giữa Đông Nguyệt bang và Mãnh Hổ bang tranh đấu với nhau, hiện giờ tuy rằng 2 bên đã hợp lại nhưng nếu để cho Liễu Nguyệt và thành viên Huyết Sát biết được Phong Diệp đến đây thì hơn phân nửa trong lòng mọi người sẽ không thoải mái.

Bởi vậy, Bùi Đông Lai chẳng những thừa dịp hắn và Liễu Nguyệt lên núi để Phong Diệp điều tra lại, hơn nữa còn không để Phong Diệp lộ diện.

- Vâng, Bùi tiên sinh.

Hồng Diệp liền trả lời, sau đó hần truyền mệnh lệnh của Bùi Đông Lai xuống dưới.

Mà Bùi Đông Lai thì để điện thoại xuống, âm thầm tự hỏi nguy hiểm phát ra từ chỗ nào, nhưng mà hần cũng không thể nào nghĩ ra được.

Dù sao, dựa vào tình báo của Liễu Nguyệt và Quý Hồng thì trừ bỏ vài tên quân nhân đặc chủng bên người Dương Sách ra thì thủ hạ lợi hại nhất của Dương Sách chính là Vương Hùng kẻ giúp hần buôn lậu vũ khí, đạn dược.

Mà hiện giờ, theo lời Hồng Diệp nói, đám người Vương Hùng đã đến Ngưu Thử Sơn hơn nửa lại bị hù chạy.

Dưới tình hình như vậy mà Bùi Đông Lai vẫn còn cảm thấy được có nguy cơ tồn tại.

- Chẳng lẽ là mình đa nghi sao?

Bùi Đông Lai trầm nghĩ, bất quá hần không có bụng lỏng, mà vẫn chăm chăm nhìn về phía trước.

Ước chừng 20' sau, 5 chiếc Benz cùng với chiếc Camru kia đã tới bãi đỗ xe của mộ địa.

Khi xe dừng lại, trừ những người phụ trách bảo vệ Liễu Nguyệt, Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi và tiểu Lang ra thì tất cả thành viên Huyết Sát khác đều nhảy xuống xe, sau đó nhìn về khắp nơi, sau khi xác định không có góc chết thì mới mở cửa xe để 3 người đi xuống.

Thấy như vậy một màn, Bùi Đông Lai yên lòng, xuống xe, hướng về đám người đi tới.

Cửa xe Camry được mở ra, tiểu Lang cũng 2 gã thành viên Huyết Sát xuống, sau đó là Đông Phương Lãnh Vũ.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc như lâm vào đại địch của thành viên Huyết Sát, Đông Phương Lãnh Vũ dường như đã biết được cái gì nhưng không hé răng.

Sau khi Liễu Nguyệt xuống xe thì Đông Phương Uyển Nhi là người xuống xe cuối cùng.

- Liễu tỷ, để ta.

Bùi Đông Lai thấy thế liền tiến đến phía trước nói.

Liễu Nguyệt nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, sau đó đem Đông Phương Uyển Nhi giao cho Bùi Đông Lai.

Có lẽ là do đi bái tế Đông Phương Thần, cũng có lẽ là do không khí quá nghiêm túc cho nên tiểu loli cũng không nghịch ngợm, mà là nhu thuận, ôm lấy cổ của Bùi Đông Lai.

Mấy năm qua, năm nào Liễu Nguyệt cũng đến đây. Vì thế người quản lý của nghĩa trang thấy vậy cũng không để ý, mà là vào phòng, ngồi uống rượu.

Dần dần, khoảng cách giữa đoàn người Bùi Đông Lai và nghĩa trang càng gần.

Mắt thấy đám người Bùi Đông Lai sắp bước vào nghĩa trang, thì Luke Fu sớm núp ở trong bụi cỏ ra tay thủ thế.

Thấy hần thủ thế, 2 tên lính đánh thuê liền hiểu, liền đeo mặt nạ phòng độc, sau đó lặng yên không một tiếng động bò về phía đỉnh núi.

Luke Fu đi ở phía sau 2 gã, 3 người tạo thành một thế trận tam giác.

Trên đỉnh núi, ánh mắt của Hồng Diệp vẫn nhìn chăm chăm vào đoàn người Bùi Đông Lai, mà bên cạnh hần 3 tay súng bắn tỉa vẫn thông qua ống nhắm trên súng để quan sát ở các vị trí khác.

“Vù”

“Vù”

Đột nhiên, 2 trái lựu đạn cay được 2 gã lính đánh thuê quăng tới bên người của Hồng Diệp.

“Bịch... Bịch...”

2 trái lựu đạn cay vừa rời xuống đất thì liền nổ ra, khói trong lựu đạn bay ra khắp nơi.

- Cẩn thận.

Hồng Diệp thấy thế, biến sắc, hét lớn một tiếng, ngừng thở, thuận thế lăn qua một bên.

Không đợi Hồng Diệp nói xong, 3 người Luke Fu sớm đã đều mặt nạ phòng độc, cả người giống như u linh, trực tiếp đi đến bên người 3 tay súng bắn tỉa, sau đó bóp cò.

“Pằng ...Pằng... Pằng ...”

Dường như 3 tiếng súng cùng vang lên một lúc, 3 gã thành viên Phong Diệp liền chết tại chỗ.

“ Pằng”

Bên tai vang lên tiếng súng , Hồng Diệp không ngừng lại, sau khi nhảy qua một bên thì liền nổ súng, trực tiếp bắn thẳng vào đầu một tên lính đánh thuê.

“ Bạch”

Thân hình Hồng Diệp ngã xuống đất.

“ Vũ”

Sắc mặt Luke Fu lạnh lùng, cả người giống như là liệt báo, đánh về phía Hồng Diệp.

“ Bốp”

Ngay sau đó, không đợi Hồng Diệp bóp cò, Luke Fu đã nhanh như gió, một cước đá vào cổ tay của Hồng Diệp, trực tiếp làm khẩu súng lục văng ra xa, đồng thời rút thành M9 đâm vào ngực Hồng Diệp.

“ Phịch”

Hồng Diệp thuận thế lăn một vòng, né tránh một đao trí mạng.

Một đao Luke Fu đâm vào đất nhưng mà hấn không rút ra, cả người giống như mãnh thú đánh về phía Hồng Diệp, cùi chỏ hung hăng đánh về ngực Hồng Diệp, tốc độ nhanh như chớp.

“ Phịch”

Hồng Diệp không né kịp, bị cùi chỏ Luke Fu nện thẳng vào ngực, xương sườn liền gãy, miệng phun ra một ngụm máu.

Hắn không để ý đến đau đớn mà hóa thủ vi đao chém về phía cổ Luke Fu.

Luke Fu cười lạnh, đầu chợt lóe lên thoát một kích của Hồng Diệp, tay phải thuận thế vung lên, một phát nắm được cổ của Hồng Diệp.

“ Rắc”

Tiếng xương gãy truyền ra, cổ của Hồng Diệp đã bị vặn gãy, cả người trùng to mắt, gất gao nhìn vào Luke Fu.

- Mà có thể chết trong tay Luke Fu tao cũng coi như là may mắn.

Luke Fu cười lạnh lùng, buông tay ra.

Luke Fu, một trong thập đại Dong Binh chi vương?

Bên tai nghe được tên của Luke Fu, đồng tử của Hồng Diệp mở to ra sau đó tắt thở ngay tại chỗ.

Mất thấy Hồng Diệp tắt thở, Luke Fu lập tức xoay người trở lại, chuẩn bị ra tay với đám bắn tỉa ở bên dưới.

Cùng lúc đó.

Nghĩa trang im lặng sớm đã trở thành hỗn loạn, lúc Luke Fu vừa ra tay thì các tên lính đánh thuê còn lại ở xung quanh liền nổ súng bắn về phía đám thành viên Phong Diệp, bởi vì không biết có người mai phục nên Phong Diệp đã trở tay không kịp, trong chốc lát số thương vong đã quá nửa.

Bùi Đông Lai nghe có tiếng súng thì liền nhấc nhỡ, yêu cầu mọi người lui lại.

Trên đường quay lại bãi đỗ xe, đám thành viên Huyết Sát liền tạo thành hình tròn, bảo vệ 4 người Liễu Nguyệt.

Trong đám người, sắc mặt Bùi Đông Lai âm trầm, mà Đông Phương Uyển Nhi đã bị hấn đánh ngất đi, đây là lần đầu tiên Đông Phương Lãnh Vũ gặp cảnh tượng này nên 2 chân mềm nhũn, may là được A Long đỡ lấy, mà một bên Tiểu Lang lại che chở Liễu Nguyệt, không để cho Liễu Nguyệt bại lộ.

“ Pằng... Pằng..”

Trong lúc nhất thời, xung quanh đều phát ra tiếng súng, đạn bay tứ tung.

“ Phốc... Phốc”

Bỗng nhiên, không biết tại sao có 2 gã thành viên Huyết Sát nằm xuống, tắt thở ngay tại chỗ.

- Có tay súng bắn tĩa, đi mau lên.

Bùi Đông Lai thấy thế thì quát một tiếng, theo bản năng nhìn về phía đỉnh núi.

“ Phốc... Phốc”

Lại có thể 2 tên thành viên Huyết Sát nữa ngã xuống, đám người liền xuất hiện lỗ hổng, tên thành viên Huyết Sát bên cạnh thấy thế thì vội vàng tiến đến, lấp lại lỗ hổng.

- Tiểu Lang, ôm lấy Uyển Nhi.

Mắt thấy có 2 người ngã xuống, Bùi Đông Lai rất rõ, nếu cứ tiếp tục như thế thì người bên mình sẽ chết hết.

Nói xong, Bùi Đông Lai trực tiếp đem Uyển Nhi đưa cho Tiểu Lang, sau đó chạy ra.

- Đông Lai, không nên.

Liễu Nguyệt thấy thế, biết Bùi Đông Lai sẽ đi ra hấp dẫn lực chú ý của tay súng bắn tĩa cho nên sợ tới mức kêu lên.

Không riêng gì Liễu Nguyệt, mà tất cả các thành viên Huyết Sát thấy hành động của Bùi Đông Lai cũng ngẩn ngơ.

- Lão tử gọi là Bùi Đông Lai, các người muốn nổ súng thì hướng lão tử mà bắn.

Không để ý đến Liễu Nguyệt, hấn liền giống như một trận gió chạy như điên, vừa chạy vừa vận khí đan điền rồng lớn.

- Đội trưởng, dường như tên kia chính là mục tiêu của chúng ta.

Trên đỉnh núi, tay súng bắn tĩa đứng chung với Luke Fu nghe được Bùi Đông Lai rống to thì quay đầu lại nói với Luke Fu.

- Hắc, thật không ngờ hấn lại dám làm như thế.

Luke Fu cười lạnh một tiếng:

- Mẹ nó, hấn tưởng hấn là siêu nhân, có thể coi thường tay súng bắn tĩa ư?

Nói xong, Luke Fu liền cúi người xuống, cầm khẩu súng nhắm lên, cả người tập trung vào bóng dáng Bùi Đông Lai, tay phải đã để lên cò súng.

“ Pằng”

Cò súng bị bóp, viên đạn bay ra khỏi nòng hướng về phía Bùi Đông Lai.

Một viên đạn mang theo hơi thở của tử vong, hướng về phía Bùi Đông Lai.

Sinh tử một đường.

243. Chương 246 247 : Gió Tanh Mưa Máu (2)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 246 247 : Gió tanh mưa máu (2)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

“ Pằng”

Ánh rạng đông, viên đạn từ trong khẩu súng bắn tủa của Luke Fu bắn về phía Bùi Đông Lai.

Tuy rằng Bùi Đông Lai đã né được nhưng trên vai của hắn vẫn bị thương, hắn cố gắng nhịn đau, đứng lên, làm cho người khác không thể nào nhìn rõ thấy bóng dáng của hắn.

Cùng lúc đó, một hình ảnh giống như thủy triều bắt đầu tiến về trong đầu của hắn, trong trí nhớ hắn thấy được cảnh giáo quan của Tiêu Phi từng huấn luyện Tiêu Phi nên tránh viên đạn như thế nào, hình ảnh Tiêu Phi chạy như điên trong làn mưa bom bão đạn.

Vào thời khắc sinh tử này, rốt cuộc Bùi Đông Lai lại dung nhập linh hồn với Tiêu Phi.

Hơn nữa đây chính là điều mà Bùi Đông Lai mong muốn từ lâu.

Đã trải qua mấy lần dung hợp cho nên lúc này Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy đau đớn, hắn chỉ cảm thấy bản thân giống như một con cuồng sư đã thức giấc, hình ảnh tàn khốc của Tiêu Phi lúc huấn luyện không ngừng xuất hiện trong đầu của hắn.

Đột nhiên, cả khu rừng bỗng trở nên yên tĩnh, vô luận là những tên dong binh Seberia hay là thành viên của Phong Diệp đều ngừng súng.

Bọn hắn không nhện được mà đem ánh mắt nhìn về phía Luke Fu.

- Đoàn... Đoàn trưởng.

Trên đỉnh núi, tay súng bắn tủa số 2 của dong binh Seberia nhìn về phía Bùi Đông Lai di chuyển, lại nhìn về phía Luke Fu, cảm giác kia giống như đang hỏi : “ Đội trưởng, tại sao ngài lại thất thủ rồi?”

Giờ phút này, trên mặt hắn tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Bởi vì hắn biết rõ, Luke Fu chẳng những là đoàn trưởng hơn nữa hắn còn là tay súng bắn tủa số 1 của Dong Binh Seberia, ngoài ra hắn còn là 1 trong 10 người bắn tủa hay nhất của Dong Binh trên thế giới.

Ở hắn xem ra, mỗi khi Luke Fu phát súng thì chắc chắn mục tiêu của hắn sẽ chết.

Mà hiện giờ, mục tiêu không những không chết hơn nữa lại toát ra vẻ điên cuồng.

So sánh với tay súng bắn tủa số 2 thì bản thân Luke Fu lại càng khiếp sợ hơn.

Tuy rằng hắn không phải người xuất sắc nhất thế giới nhưng mà hắn xưng với 2 chữ “ Vĩ đại”

Trong 10 năm, chưa từng có một tên nào thoát khỏi được sự ám sát của hắn.

Một người cũng không có.

- Đến đây, bọn hèn nhất, con mẹ nó dám bắn lão tử a.

Lúc này, Bùi Đông Lai dựa vào trí nhớ của Tiêu Phi để né tránh những tay súng bắn tỉa, thân ảnh hóa thành những đạo ảo ảnh, rống giận to.

Hắn biết rõ, khoảng cách đám địch nhân giữa mình và Liễu Nguyệt quá xa, nếu không dùng súng nhắm thì căn bản sẽ không tạo ra được uy hiếp.

Chỉ có đám người tập kích trên đỉnh núi là đang lo ngại nhất.

Hắn dùng cách này để hấp dẫn lực chú ý của tay súng bắn tỉa đồng thời để đám người Liễu Nguyệt tranh thủ thời gian.

“Ách?”

Mắt thấy Bùi Đông Lai chẳng những bị đối thủ ám sát hơn nữa lại hiện ra vẻ cuồng ngạo thì đám Dong Binh Seberia hiện lên vẻ nghi ngờ.

Giờ phút này bọn hắn chỉ có một ý niệm “Đội trưởng đang làm gì đó?”

Làm gì?

Lúc này, sắc mặt Luke Fu trở nên vô cùng âm trầm.

Hắn bị chọc giận!

Hoàn toàn giận dữ!

“FUCK”

Trên đỉnh núi, Luke Fu rống to một tiếng, cúi người xuống, nhìn vào nòng nhắm trong khẩu súng nhắm, cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Bùi Đông Lai.

Cuối cùng hắn cũng thấy được thân ảnh Bùi Đông Lai.

- Bọn hèn nhát, nổ súng đi, cm chúng mày nổ súng đi.

Dường như đã phát hiện được có tay súng bắn tỉa đang nhắm mình cho nên Bùi Đông Lai đem tốc độ phát huy tới cực hạn, đồng thời hắn dựa vào trí nhớ của Tiêu Phi để nhớ lại các kỹ xảo để tránh né viên đạn, cả người hắn giống như quỷ mị, lúc cao lúc thấp, lúc đông lúc tây, căn bản không để cho Luke Fu tập trung được.

Trên đỉnh núi, Luke Fu vô cùng phẫn nộ, có thể thấy 2 tay của hắn run run, nhưng mà hắn cũng không để mất đi lý trí, một lát sau cả người hắn trở nên bình tĩnh trở lại.

Phẫn nộ, bình tĩnh cùng tồn tại!

Một lần nữa Luke Fu tập trung đánh giá địch nhân.

Thông qua ống nhắm hắn lạnh lùng nhìn Bùi Đông Lai, tay phải đặt lên lại cò súng.

Lần này, Luke Fu không có nhắm vào đầu Bùi Đông Lai, mà hắn nhắm vào chân Bùi Đông Lai.

Hắn muốn bắn trúng chân của Bùi Đông Lai, khiến Bùi Đông Lai mất đi khả năng hành động, sau đó đợi đến lúc chiến đấu kết thúc hắn sẽ đứng trước mặt Bùi Đông Lai nói cho Bùi Đông Lai biết đây chính là kết quả khiêu khích hắn.

Sau đó.

Hắn sẽ dùng chủy thủ cắt đầu Bùi Đông Lai, treo đầu Bùi Đông Lai lên đỉnh núi, chỉ có làm như vậy hắn mới có thể tiết mỗi hận trong lòng.

Cuối cùng.

Luke Fu cũng đã bắn.

“Pằng”

Viên đạn bay ra khỏi nòng súng.

Ánh mắt Luke Fu nhìn chăm chăm vào ống nhắm.

Đáng tiếc, hắn thất vọng rồi.

“ Bụp”

Bùi Đông Lai đã né tránh được, viên đạn găm thẳng xuống đất.

Lại bắn hụt sao?

Mắt thấy Bùi Đông Lai né được viên đạn kia thì mấy tên lính thuê đều mở to 2 mắt nhìn.

- Đội... Đội trưởng, nếu không ta cùng ngài đồng loạt ra tay?

Vẻ mặt của tay súng bắn tỉa số 2 cũng kỳ lạ đồng thời hắn hướng Luke Fu đưa ra ý kiến, hắn sẽ nổ súng để uy hiếp mục tiêu, sau đó Luke Fu sẽ phong tỏa con đường thì chắc chắn mục tiêu sẽ chết.

- Người phụ trách phá hủy ô tô của bọn hắn.

Luke Fu lạnh lùng cự tuyệt đề nghị, đồng thời hắn rút ra thiết bị truyền tin, trầm thấp quát:

- Chết tiệt, các người đang làm gì đó? Giết chết đám Phong Diệp ngu ngốc đó đi, sau đó xử lý đám bảo tiêu rồi bắt sống con đàn bà kia lại cho ta.

Nghe được mệnh lệnh của Luke Fu , tất cả mọi người đều không bắn nữa, bọn chúng lấy lại tinh thần sau đó một lần nữa bước vào cuộc chiến.

Bọn chúng cũng biết nhiệm vụ lần này chính là xử lý một người tên là Bùi Đông Lai, bắt sống một nữ nhân tên là Liễu Nguyệt.

“ Pằng... Pằng.... Pằng...”

Trong lúc nhất thời, tiếng súng nổ lên 4 phương.

- Nhanh lên.

Bên tai vang lên tiếng súng, Bùi Đông Lai biết được đối phương quyết tâm giữ chân mình chỗ này. Cho nên hắn quyết đoán xông ra, chạy về chỗ đoàn ô tô của Liễu Nguyệt.

“ Pằng”

Tiếng súng lại vang lên.

Người ra tay chính là tên bắn tỉa số 2.

“ Bùm”

Ngay sau đó là một tiếng nổ mạnh.

Một chiếc xe Benz đột nhiên nổ mạnh, ánh lửa phóng lên cao, mảnh nhỏ rơi xuống đất phát ra những tiếng “ Leng keng”

- Không nên lên xe, chạy về hướng khác.

Thấy một màn như vậy Bùi Đông Lai liền hô to.

“ Bùm”

Lại một chiếc Benz nổ tung.

“ Pằng”

Cùng lúc đó, một viên đạn lướt qua bên cạnh Bùi Đông Lai.

Cả người đau đớn nhưng Bùi Đông Lai cũng không dừng lại.

Hắn biết rõ, đối phương đang tập kích mình, nếu hắn dừng bước chỉ có một kết cục “ CHẾT”

Nhưng mà...

Hắn vẫn dùng những tư thế quái dị để tránh né các viên đạn, đồng thời ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đỉnh núi.

Trên đỉnh núi, thông qua ống nhắm thì Luke Fu thấy được một loạt động tác của Bùi Đông Lai.

Đồng thời, hắn cũng thấy được trong mắt Bùi Đông Lai có ẩn chứa sát ý.

- Chết đi.

Luke Fu lại bóp cò, giọng nói khàn khàn.

“ Pằng”

Cũng giống như lúc trước, một súng này của Luke Fu vẫn không có bắn trúng Bùi Đông Lai.

Bắn liên tục 4 phát mà miss hết, Luke Fu cảm thấy trong lòng xuất hiện một vết rách.

” Ta không có khả năng bắn trúng hắn. ”

Một giọng nói vang lên trong lòng của hắn.

Sau đó.

Luke Fu thở sâu, hắn muốn dùng phương thức này để làm cho bản thân bình tĩnh trở lại, mà phía dưới Bùi Đông Lai bỗng nhiên dừng lại.

Đúng vậy.

Hắn ngừng lại!

Bởi vì thông qua thị lực biến thái của mình thì Bùi Đông Lai thấy được Luke Fu cũng không nhắm bắn mình nữa.

- Tao mặc kệ mày là ai, hôm nay nhất định mày phải chết.

Ánh rạng đông buông xuống.

Bùi Đông Lai lại một lần nữa mở miệng.

Tuyên chiến!

...

Bất tri bất giác, ánh mặt trời đã lên tới đỉnh đầu. Trên nghĩa trang 8 gã thành viên Huyết Sát nằm trong bãi máu, không nhúc nhích, vĩnh viễn rời khỏi thế giới này.

Xung quanh, tiếng súng đã giảm bớt, một đám Dong Binh Seberia giống như cỗ máy giết người, trải qua 10' chiến đấu cuối cùng cũng đã giết hết toàn bộ đám thành viên Phong Diệp.

Nguyên bản nếu luận về năng lực tác chiến giữa các thành viên thì giữa Phong Diệp và Dong Binh Seberia ngang nhau, nhưng luận về năng lực tác chiến đội hình thì quả thật là chênh lệch.

Còn về phần tác chiến trong rừng thì...

Một bên giống như một học sinh tiểu học, một bên giống như một lão sư. Căn bản không thể so sánh được.

“ Phốc”

Lại thêm một viên đạn nữa bắn trúng vào một thành viên Huyết Sát.

Một đạo huyết hoa nổ rộ trên không trung, dưới ánh mặt trời tên kia ngã xuống, hoàn toàn tắt thở.

Trong phòng quản lý của nghĩa trang, trên quản lý viên chưa kịp báo nguy thì đã bị một màn phát sinh trước mắt hình làm cho hôn mê bất tỉnh.

Những thành viên Huyết Sát còn sống, sắc mặt của cả đám người trở nên âm lãnh, trong đôi mắt tràn ngập vẻ hận ý.

Đối với hắc đạo Phương Nam mà nói thì trong chiến đấu bọn hắn giống như những sát thần.

Nhưng mà ngày hôm nay, bọn hắn đã trở thành bia tập bắn cho người khác.

Thậm chí, nếu không có Bùi Đông Lai hấp dẫn lực chú ý thì giờ này bọn chúng chỉ là những cái xác không hồn.

- Đông... Đông Lai đâu?

Liễu Nguyệt lộ ra vẻ lo lắng hỏi.

Nàng hiểu rõ, nếu bản thân nàng không khẳng khẳng muốn tới bãi tế Đông Phương Thần thì sẽ không có cảnh tượng này.

- Đông Lai ca đang lên núi.

Mở miệng chính là Đông Phương Lãnh Vũ.

Giờ phút này, mới đầu Đông Phương Lãnh Vũ còn bị hù dọa đến sắc mặt trắng bệch nhưng chẳng biết tại sao lúc này lại trở nên bình tĩnh.

Trên khuôn mặt hắn tràn đầy vẻ dữ tợn.

Lúc trước, tất cả mọi người vào nhà đều không chú ý đến Bùi Đông Lai.

Chỉ có một mình Đông Phương Lãnh Vũ.

Hắn xuyên qua khe hở giữa đám người đã thấy được Bùi Đông Lai vọt lên núi.

Lên núi?

Nghe được Đông Phương Lãnh Vũ trả lời, đôi mắt Liễu Nguyệt đột nhiên mở to ra, trong mắt hiện lên vài phần lo lắng.

- Liễu tỷ, lấy thực lực của Bùi tiên sinh thì chắc không có việc gì.

Lúc này, Tiểu Lang mở miệng:

- Nếu ta đoán không sai, đối phương chính là một đám lính đánh thuê. Hiện tại, đối phương đã dùng máy để làm nhiễu sóng, khiến chúng ta không thể liên lạc với bên ngoài. Đông tĩnh vừa rồi chắc chắn là do bắn nhau. Dựa vào phán đoán của ta, có thể trong vòng 30' nữa cảnh sát sẽ đến, việc làm của chúng ta bây giờ chính là thủ vững trong vòng 30' này.

Nghe được Tiểu Lang nói như vậy thì tất cả mọi người đều nhìn ra bên ngoài, mơ hồ có thể thấy được đám lính đánh thuê đang tiến vào ngải trang.

Có thể nói một cách chính xác, rất nhanh bọn hắn sẽ bao vây đám người Liễu Nguyệt.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Bọn họ rất rõ, căn phòng này có diện tích khoảng 100m², nếu bị đối phương bao vây thì chắc chắn bọn họ sẽ trở thành những tấm bia thịt cho đám lính đánh thuê kia tập bắn.

- Hiện nay, chỉ có cách tử chiến.

Thân là lão đại của Đông Nguyệt bang, Liễu Nguyệt tuy rằng cố chấp nhưng lúc này nàng cũng đang lo lắng cho an toàn của Bùi Đông Lai, vẻ mặt tỏ ra bình tĩnh.

- Nếu ta đoán không sai, Đông Lai hẳn là đi đối phó với 2 tên bắn tỉa kia. Chỉ cần có thể giải quyết 2 tên kia, sau đó đứng trên đó, dùng cách gây ông đập lưng ông, như vậy áp lực của chúng ta sẽ trở nên nhỏ hơn.

- Chuẩn bị chiến đấu.

Tiểu Lang vô cùng đồng ý với cách nói của Liễu Nguyệt cho nên hạ mệnh lệnh.

Tiểu Lang vừa ra lệnh thì tất cả thành viên Huyết Sát đều lấy súng ra, chuẩn bị nghênh chiến.

Cùng lúc đó.

Trên đỉnh núi, sắc mặt Luke Fu vô cùng khó coi.

- Tên hỗn đản kia đã lên núi, mọi người chú ý, nhất định phải để hắn biến mất khỏi thế gian.

Luke Fu nhìn xuống kia, nói:

- Cảnh sát sẽ rất nhanh mà tới đây cho nên những người khác dùng tốc độ nhanh nhất bao vây tòa nhà kia, trong vòng 10' phải giải quyết hết, bắt sống được con đàn bà kia.

Nói xong, không đợi thủ hạ trả lời, Luke Fu trực tiếp cúp vô tuyến, ánh mắt gắt gao ngó về phía trước.

Thân là một trong những đoàn Dong Binh cường đại khắp thế giới, Luke Fu chẳng những biết được tiếng Nga, Pháp, Đức mà còn hiểu cả Trung văn.

Lúc trước, hắn nghe được Bùi Đông Lai giận dữ rống lên, tự nhiên biết Bùi Đông Lai không có lựa chọn tiến về ngôi nhà kia, mà hướng về phía hắn chạy tới.

Mặc dù Luke Fu cảm thấy ở trong núi Bùi Đông Lai không phải là đối thủ của 6 gã lính đánh thuê kia.

Nhưng mà...

Trong lòng Luke Fu có chút bất an.

Sự bất an kia đến từ ánh mắt tràn đầy sát ý của Bùi Đông Lai.

Ánh mắt kia giống nhưng là những tên ác quỷ tập trung vào hắn, như muốn nói cho hắn biết : “ Mày cứ chạy đi, cho dù mày chạy đến chân trời góc biển thì tao cũng giết được mày.”

Sau khi nghe được mệnh lệnh của Luke Fu thì trừ 6 tên lính đánh thuê đang ở trong núi thì còn lại đều đi về phía chân núi, hướng về phía tòa nhà ngay chỗ nghĩa trang chạy tới.

Mà lúc này 6 gã lính đánh thuê kia nghe được mệnh lệnh của Luke Fu thì liền chia ra làm 2 tổ, mỗi tổ 3 người, hướng về phía chân núi ẩn nấp.

2 tổ cách nhau khoảng 300m.

Mỗi thành viên của mỗi tổ đều hợp thành một tam giác đều, có thể hỗ trợ với nhau.

Dưới tình như vậy, vô luận là thành viên nào bị công kích thì 2 tên thành viên còn lại đều có thể phát hiện.

Trong núi, Bùi Đông Lai đang nằm trong một bụi cỏ, xuyên qua khe hở giữa các bụi cỏ, hắn lẳng lặng nhìn về phía trước.

Phía trước là một rừng tùng, mỗi cây tùng cách nhau khoảng 5m, ở giữa là những đám cỏ dại rậm rạp.

Giờ phút này, trong ánh mắt hắn thậm chí trên người hắn không có toát ra sát ý.

Sát ý đã bị hắn dấu đi.

Bởi vì, dựa theo trí nhớ của Tiêu Phi thì những tên lính đánh thuê nào trên thế giới cũng có thể cảm nhận được sát ý của đối phương.

Dưới cái nhìn chăm chú của Bùi Đông Lai, phía trước không có bóng người.

Nhưng mà...

Bùi Đông Lai không hề động.

Dựa vào năng lực biến thái của hắn, hắn có thể nghe được phía trước truyền đến những tiếng bước chân.

Cho nên hắn kiên nhẫn chờ, chờ đợi sau khi địch nhân xuất hiện thì hắn sẽ nhất kích tất sát.

Đây là một cuộc chiến đấu.

So đấu ai kiên nhẫn hơn.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

1' sau.

Xuyên qua khe hở, hắn có thể thấy được phía trước, một gã đang bò trong bụi cỏ, phát ra những tiếng “Soạt.. Soạt”

Bùi Đông Lai thấy thế, cũng không có nóng lòng ra tay, mà là kiên nhẫn chờ đợi như trước.

Vài giây sau, tên lính đánh thuê kia thấy được phía trước không có nguy hiểm thì liền ra tay thủ thế với mấy người còn lại ở phía sau.

Thấy hắn ra tay thủ thế thì 2 gã thành viên ở phía sau hiện thân, sau đó vẫn duy trì khoảng cách, chậm rãi bò tới nơi Bùi Đông Lai ẩn nấp.

50m.

30m.

10m.

5m.

“ Pằng.”

Bùi Đông Lai giơ khẩu súng P- 210 lên, sau đó bóp cò, viên đạn hướng tên lính đánh thuê gần Bùi Đông Lai nhất mà bay ra.

“ Phốc”

Bởi vì khoảng cách quá gần cho nên tên lính đánh thuê kia không kịp phản ứng, chết ngay tại chỗ.

“ Pằng”

Không đợi tên kia ngã xuống, Bùi Đông Lai lại giơ súng, nhắm ngay một tên khác rồi bóp cò.

“ Phốc”

Cũng giống như tên trước, tên thứ 2 cũng bị mất mạng.

“ Bịch”

“Pằng Pằng Pằng Pằng”

Sau đó, tên lính đánh thuê cuối cùng liền trốn sau một cây tùng, bóp cò, viên đạn liền bay về phía ẩn nấp của Bùi Đông Lai.

Vài giây sau, hắn dựa vào thân cây, điều chỉnh hơi thở của mình.

- Nói cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra? Xử lý tên hỗn đản kia được không?

Trên đỉnh núi, Luke Fu nghe được tiếng súng, dùng vô tuyến hỏi.

“ Pằng”

Trả lời Luke Fu chính là một tiếng súng vang.

Trong núi, tên lính đánh thuê cuối cùng kia vừa mới cảm vô tuyến lên, há mồm ra, chưa kịp nói chuyện thì đã gục xuống.

- Thật đáng tiếc, thủ hạ của mày đã chết.

Vài giây sau, Bùi Đông Lai nhặt vô tuyến từ dưới đất lên, chậm rãi mở miệng, trả lời Luke Fu .

- Tên tiểu tạp chủng, nhất định tao sẽ tự tay giết mày.

Đầu bên kia, Luke Fu nghe được thanh âm của Bùi Đông Lai thì liền liên quát lên.

- Tao cũng vậy.

Nói xong, Bùi Đông Lai liền bóp nát vô tuyến, tay cầm lấy ba lô của tên lính đánh thuê cuối cùng rồi biến mất trong núi.

...

244. Chương 248 : Gió Tanh Mưa Máu (3)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 248 : Gió tanh mưa máu (3)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Người đứng ở chỗ này, ta đi hỗ trợ đối phó với những tên ở trong phòng kia.

Trên đỉnh núi, Luke Fu lạnh lùng hạ mệnh lệnh với tên bắn tỉa thứ 2 ở bên cạnh.

Nói xong, Luke Fu liền xoay người bỏ đi.

Bên tai vang lên lời nói của Luke Fu, nhìn thân ảnh Luke Fu biến mất, tay súng bắn tỉa số 2 rất rõ, Luke Fu đúng là muốn giết Bùi Đông Lai. Hành động của Bùi Đông Lai rõ ràng là đã chọc giận đến Luke Fu.

Mặc dù Luke Fu chỉ xếp thứ 10 trong những lính đánh thuê có tiếng trên thế giới, nhưng mà hắn có lòng kiêu ngạo của hắn.

Ngoài ra, tay súng bắn tỉa thứ 2 cũng hiểu được, Luke Fu làm ra hành động bất đắc dĩ như vậy cũng chính là do khoảng cách giữa Bùi Đông Lai và Liễu Nguyệt quá gần.

Bởi vì khoảng cách quá gần cho nên Bùi Đông Lai hoàn toàn có thể tiêu diệt đám lính đánh thuê Seberia đang tiến hành bao vây Liễu Nguyệt.

Trong núi, chỉ trong chớp lát Bùi Đông Lai đã thay đổi trang phục với tên lính đánh thuê kia, cả người của hắn hoàn toàn dung nhập với núi rừng.

Sau khi đổi y phục, Bùi Đông Lai không lựa chọn ẩn núp giống như trước, lúc này lưng hắn đang mang theo ba lô và một khẩu súng máy bán tự động. Cả người giống như là u linh, vô thanh vô tức tiến đến một tên ở gần đó.

Dựa vào phán đoán của Bùi Đông Lai, thì 3 tên lính đánh thuê còn lại sau khi nghe được tiếng súng nhất định là sẽ đến bên này trợ giúp, hơn nữa bọn chúng sẽ vô cùng cảnh giác.

Cho nên, nếu hắn làm ra hành động ẩn núp rồi âm thầm động thủ thì như vậy sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Mà lúc này, dưới chân núi đám người Liễu Nguyệt đã bị bao vây.

Trong thời gian ngắn nhất định hắn phải giết chết 3 tên lính đánh thuê còn lại, sau đó xuống núi đánh lén những tên kia, cố gắng để Liễu Nguyệt an toàn.

Đúng như suy nghĩ của Bùi Đông Lai, thông qua vô tuyến thì 3 tên lính đánh thuê còn lại đã biết được đồng bạn của mình bị Bùi Đông Lai giết, cho nên bọn chúng mang súng hướng về phía này mà tới.

3 người bọn chúng hợp lại thành một tam giác đều, cách nhau 30m.

Bọn chúng nhanh như mèo, thân thể áp sát vào đất, lúc bò phát ra những tiếng “ Soạt... Soạt..”

“ Pằng..”

Đột nhiên, phía trước truyền đến một tiếng súng.

“Pằng..Pằng..Pằng..”

Đường như cùng một lúc 3 người liền ngồi xổm dậy, cả người nhìn về phía phát ra tiếng súng.

Sau đó, 3 người đồng loạt nằm úp xuống đất, núp trong bụi cỏ, cả người ngừng hô hấp, vểnh tai lắng nghe động tĩnh phía trước.

Ánh mặt trời xuyên qua những cành tùng chiếu xuống mặt đất, vẻ yên tĩnh trong rừng làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Không biết qua bao lâu, một tên lính đánh thuê từ từ đứng dậy, làm ra một động tác thủ thế sau đó cả người giống như linh miêu phóng về hướng nổ súng, mà 2 tên lính đánh thuê còn lại thì tập trung cao độ.

Có thể đoán được, nếu tên đồng bạn hấn ở phía trước gặp điều không may hoặc xuất hiện động tĩnh thì bọn hấn sẽ bóp cò.

Cách đám lính đánh thuê kia 10m, thân mang một thân y phục màu xanh, Bùi Đông Lai thông qua những kẽ hở của bụi cỏ nhìn về phía 2 tên lính đánh thuê kia.

Sau đó hấn đặt khẩu súng máy bán tự động lên vai, từ bắp chân rút ra thanh quân đao M9, cả người phẳng phất giống như u linh, lặng lẽ không một hơi thở tiến đến.

10m, 8m, 5m.

Khoảng cách giữa Bùi Đông Lai và tên lính đánh thuê kia càng ngày càng gần.

Sau đó, khoảng cách giữa Bùi Đông Lai và tên lính đánh thuê kia còn khoảng 1m thì sát ý trên người Bùi Đông Lai hiện ra làm cho tên lính đánh thuê kia cả kinh, hấn cố gắng xoay người, hướng nòng súng về Bùi Đông Lai.

“Vù”

Không đợi tên kia lính đánh thuê xoay người, tay trái Bùi Đông Lai vươn ra che miệng hấn sau đó ta phải vùng thanh M9 lên.

“Bụp”

Thanh M9 hóa thành một đạo bạch quang, đâm thẳng vào cổ họng của hấn.

“Phốc”

Máu tươi bắn ra.

Tên lính đánh thuê kia còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Bùi Đông Lai một đao cắt đứt cổ họng, trong nháy mắt liền mất mạng.

Bùi Đông Lai cũng không có để ý đến vết máu tươi trên người, mà là nhẹ nhàng để thi thể của tên lính đánh thuê kia xuống đất.

Làm xong hết mọi chuyện thì hấn nhìn về phía trước.

Cách Bùi Đông Lai khoảng 30m, tên lính đánh thuê này không có thấy được cảnh đồng bạn mình bị giết chết, cả người hấn vẫn nhắm bắn về phía trước.

Bùi Đông Lai thấy thế thì đem ánh mắt nhìn về phía trước, hấn thấy rõ tên lính đánh thuê kia giống như là một con linh miêu, ẩn núp trong đó.

Sau khi thấy một màn như vậy, Bùi Đông Lai không có giơ súng bắn mà lợi dụng bụi cỏ để che chắn cơ thể của mình, lặng lẽ không phát ra một hơi thở, hướng về tên lính đánh thuê cách mình 30m.

Sở dĩ Bùi Đông Lai phải làm như vậy là hấn phải đảm bảo rằng bản thân mình thuận lợi giết chết 2 gã lính đánh thuê còn lại.

Chỉ có làm như vậy, Bùi Đông Lai mới có thể yên lòng xuống chân núi để trợ giúp Liễu Nguyệt.

Mà bởi vì khoảng cách giữa 2 tên lính này khá xa nên Bùi Đông Lai không cách nào dùng súng để giết một người sau đó đổi nòng súng giết một người khác.

“ Soạt.. Soạt”

Gió nhẹ thổi qua, phát ra những tiếng động rất nhỏ.

Dưới ánh sáng yếu ớt, bởi vì không để cho tên lính đánh thuê kia nhìn thấy mình nên Bùi Đông Lai đã lách ra xa một chút.

Không biết qua bao lâu, lúc Bùi Đông Lai còn cách tên lính đánh thuê kia khoảng 25m thì nghe tên lính đánh thuê kia nói chuyện vô tuyến:

- Mẹ kiếp, đúng con thỏ.

“ Phù..”

Nghe được đồng bạn mình nói như thế thì tên lính đánh thuê ở phía sau nhẹ nhõm thở phào, hấn để súng xuống lấy lại bình tĩnh rồi cả người từ từ ngồi thẳng lên.

“ Vù”

Trong giây lát, tên lính đánh thuê kia liền cảm giác được có một cỗ nguy hiểm bao phủ bên người hấn làm cho đôi mắt hấn co rụt lại.

“ Phốc”

Sau đó, không đợi hấn né tránh thì thanh M9 đã hóa thành một đạo bạch quang, trực tiếp đâm thẳng vào cổ họng của hấn, trong nháy mắt máu tươi từ cổ họng hấn trào ra ngoài.

Từ bản năng tên lính đánh thuê kia dùng 2 tay che lại vết thương, đồng thời cả người cố gắng quay đầu lại, cố gắng trước khi chết nhìn thấy Bùi Đông Lai một cái.

“ Bạch”

Một đạo mất mạng!

1s sau, thân thể của hấn ngã xuống bụi cỏ, phát ra một tiếng động.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai sớm đã giơ súng nhắm ngay tên lính đánh thuê ở phía trước, không do dự một chút nào mà liền bóp cò.

“ Pằng”

Đạn bay ra khỏi nòng súng, trực tiếp bay thẳng về tên lính đánh thuê còn lại.

Bên ngoài 60m, bởi vì nghe được trong vô tuyến truyền ra một âm thanh ngã xuống đất cho nên tên lính đánh thuê đi dò đường hơi khựng lại.

Chỉ một chút.

Rất ngắn.

Nhưng mà.

Bùi Đông Lai lại thấy.

“ Phốc”

Trong nháy mắt, đạn trực tiếp xuyên thẳng vào mi tâm của hấn.

Một súng nổ đầu!

Sau khi giải quyết xong 3 tên lính đánh thuê, Bùi Đông Lai không có dừng lại mà là giơ súng lên, hướng về phía Liễu Nguyệt chạy đến.

“Pằng Pằng Pằng Pằng”

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai đến gần, thì hấn đã nghe thấy những tiếng súng vang lên từ phương hướng của Liễu Nguyệt.

Dưới ánh mặt trời, những tên lính đánh thuê Seberia không ngừng bắn vào trong, mà bên trong phòng, đám người Liễu Nguyệt núp một bên cửa sổ, thỉnh thoảng lại bắn ra.

“Loảng xoảng loảng xoảng!”

Miếng kính của phòng đã bị bắn nát, rớt xuống trên mặt đất phát những tiếng vang thanh thúy, đồng thời trên vách tường cũng xuất hiện một đồng lỗ đạn.

“ Phốc”

Bên cửa sổ, một tên thành viên Huyết Sát vừa mới lộ đầu ra thì liền bị viên đạn bắn vào, cả người liền đổ gập xuống đất.

Thấy một màn như vậy, Liễu Nguyệt đang ôm Đông Phương Uyển Nhi liền cau mày, sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, 2 nắm đấm nắm chặt lại, cảm giác kia hận mình không thể bước lên cầm súng chiến đấu.

Nhưng mà.

Cuối cùng lý trí của nàng chiến thắng, nàng vẫn ngồi yên đó.

“ Phốc”

Lại một tên thành viên Huyết Sát nữa banh chề.

Cùng lúc đó, khoảng cách giữa đám lính đánh thuê và căn phòng cũng được rút ngắn lại.

Dựa vào kế hoạch thì chỉ cần bọn chúng đến gần thì cuộc chiến sẽ có thể kết thúc, đến lúc đó, bọn chúng sẽ ném vào bên trong lựu đạn cay rồi tiến vào tiêu diệt đám thành viên Huyết Sát.

Dần dần, tiếng súng trở nên ngừng lại, khoảng cách giữa đám lính đánh thuê với căn phòng là khoảng 100m.

Dưới ánh mặt trời, mấy tên lính đánh thuê dùng tay ra hiệu, tiến hành phương án tấn công cuối cùng.

Trong phòng, Liễu Nguyệt nhìn những thành viên Huyết Sát chết đi mà lòng đau như cắt.

- Lão bản, nếu không chúng ta xông ra liều mạng với bọn hần!

Bỗng nhiên, một gã thành viên Huyết Sát nói.

- Không được, lấy thực lực của bọn chúng, khi chúng ta xông ra thì chỉ có một con đường chết.

Không đợi Liễu Nguyệt mở miệng, Tiểu Lang đã bác bỏ ý kiến này.

- Nhưng... nhưng mà chúng ta ở trong này cũng chết

Tên thành viên Huyết Sát kia cắn răng, vẻ mặt ủy khuất nói.

- Chuyện tới bây giờ, chúng ta chỉ mong Bùi tiên sinh có thể tạo ra kỳ tích.

Tiểu Lang khe khẽ thở dài.

Nghe được Tiểu Lang nói như vậy, cảm giác liền trầm mặc.

Bọn họ không nhìn được, đem ánh mắt nhìn về hướng Liễu Nguyệt.

Trong góc tường, Liễu Nguyệt cúi đầu nhìn Đông Phương Uyển Nhi đang ở trong ngực, run run tay vuốt nhẹ đầu nàng, ánh mắt tràn đầy vẻ tự trách.

Thật xin lỗi.

Trong lòng, nàng thầm nói câu này.

“ Pằng”

Đúng lúc này.

Một tiếng súng vang lên.

Một viên đạn bay chính xác vào một tên lính đánh thuê.

“ Phốc”

Một súng nổ đầu, huyết hoa nở rộ.

“ Rầm”

Tên lính đánh thuê ngã xuống, những người khác thấy vậy thì liền kinh sợ, vội vàng nằm úp xuống đất.

Trong núi, Bùi Đông Lai ngạo nghễ đứng, vẻ mặt trấn định mà lạnh lùng.

Một người, một súng.

Một mình hấn đấu với cả Dong Binh Seberia.

....

Mặt trời lên cao, ánh mặt trời khiến người khác cảm thấy chói mắt.

Dưới ánh mặt trời, tên lính đánh thuê kia ngã xuống mặt đất, không nhúc nhích.

Trong bụi cây, những tên lính đánh thuê khác thấy một màn như vậy cũng không người nào dám động dấy.

Bởi vì... bọn hắn không biết Bùi Đông Lai đứng ở đâu nổ súng.

Súng bắn chim đầu đàn.

Bọn hắn sợ khi mình hiện thân thì sẽ giống với tên kia.

Chỉ là một súng, Bùi Đông Lai có thể uy hiếp được những tên lính đánh thuê còn lại.

- Tên tiểu tạp chủng kia ở hướng 5h, một tiểu đội dùng hỏa lực áp chế, những người khác lập tức tiến sâu vào tấn công. Nhớ kỹ, chúng ta chỉ có 10', sau 10' chúng ta phải rút lui.

Lúc này, từ trong bộ đàm truyền ra giọng gào thét của Luke Fu.

Quân nhân lấy mệnh lệnh làm thiên chức.

Dong Binh Seberia cũng thế.

Luke Fu vừa hạ lệnh, dường như cùng một lúc đám lính đánh thuê kia ngồi thẳng lên, trong đó một tiểu đội gồm 5 tên hướng về phía 5h.

“ Pằng... Pằng.... Pằng... Pằng... Pằng.”

Bọn họ liền đồng loạt bắn về hướng 5h.

Cùng lúc đó, 9 tên lính đánh thuê còn lại thừa dịp đồng bạn dùng hỏa lực để áp chết Bùi Đông Lai thì tiến về phía chỗ ẩn nấp của Liễu Nguyệt.

“ Pằng”

Bùi Đông Lai sớm đã thấy được nơi đối phương ẩn nấp vì vậy liền bóp cò.

“ Phốc”

Tên lính đánh thuê đi ở phía trước liền bị một viên đạn bắn xuyên qua đầu, ngã xuống đất.

Đột nhiên xuất hiện một màn những vậy, một lần nữa những tên lính đánh thuê kia dừng bước lại.

Cùng lúc đó, 5 tên lính đánh thuê khác liền thay đổi hòng súng, hướng về chỗ của Bùi Đông Lai, điên cuồng bắn phá.

“ Pằng... Pằng.... Pằng... Pằng... Pằng.”

Vô số viên đạn bay về phía ẩn nấp của Bùi Đông Lai.

Trong núi, Bùi Đông Lai cầm súng chạy như điên, thoắt mái tránh được đợt càn quét vừa rồi của bọn chúng.

Mất thấy đồng bạn dùng hỏa lực áp chế, 8 tên lính đánh thuê còn lại liền đứng dậy một lần nữa tiến về phía ẩn nấp của Liễu Nguyệt.

“ Pằng... Pằng.... Pằng... Pằng... Pằng.”

Lúc này, không đợi Bùi Đông Lai giơ súng bắn. Trong phòng, Tiểu Lang thấy được Bùi Đông Lai động thủ thì liền hướng đầu ra bên ngoài, bắn về phía đám lính đánh thuê.

Bởi vì lúc này Bùi Đông Lai liền tiếp giết chết 2 tên lính đánh thuê, cho nên những tên còn lại đều chú ý đến Bùi Đông Lai, sợ Bùi Đông Lai bắn lên.

Lúc này, đột nhiên đám người Tiểu Lang ra tay, lập tức khiến cho bọn lính đánh thuê trở tay không kịp. Có 2 tên lính đánh thuê không kịp tránh liền ngã xuống đất, một tên trúng đạn mất mạng ngay tại chỗ, còn một tên thì trúng đạn ở bắp vai, máu tươi chảy đầm đìa.

Trong lúc nhất thời, bọn lính đánh thuê không dám hành động vội vã.

- Đám Nga cùi bắp, nơi này là Tung cầu, không phải là thứ mà các ngươi muốn chơi là chơi.

Thấy một màn như vậy, Bùi Đông Lai âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó khí vận đan điền, điên cuồng gào thét nói:

- Nơi này sẽ là nơi chôn sống của chúng mày.

Giọng nói của Bùi Đông Lai vang khắp cả khu rừng.

Bên tai nghe được giọng nói cuồng ngạo của Bùi Đông Lai, lại thấy những đồng bạn mình chết đi. Cuối cùng những tên đánh thuê còn lại cũng lộ ra bộ dạng sợ hãi.

Đối với bọn hăn mà nói, bọn hăn đã trải qua vô số trận chiến cho nên bọn hăn phối hợp với nhau vô cùng ăn ý cho nên mới có thể hoàn toàn chế trụ đám thành viên Huyết Sát.

Mới vừa rồi, Bùi Đông Lai xuất hiện giống như là một chậu nước lạnh tát vào mặt bọn chúng, đem sự kiêu ngạo của bọn chúng bóp nát, làm cho bọn chúng cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Người tức giận nhất chính là 5 tên lính đánh thuê chip trách nhiệm dùng hỏa lực áp chế Bùi Đông Lai.

Bọn hăn tuy rằng không phải là những lính đánh thuê ưu tú nhất, nhưng mà thực lực của bọn hăn không tồi, hơn nữa đã trải qua vô số trận chiến.

Có thể nói, chưa từng có một trận chiến nào mà bọn hăn cảm thấy chật vật như thế này.

Nhưng mà.

Tức giận thì tức giận, bọn chúng cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Bất đắc dĩ sao?

Đúng vậy!

Lúc trước bọn hăn có thể thông qua Luke Fu mà biết được tung tích của Bùi Đông Lai nhưng mà hiện tại ngay cả bóng dáng của Bùi Đông Lai bọn hăn cũng không thấy, chỉ có thể thông qua âm thanh để suy đoán chỗ ẩn nấp của Bùi Đông Lai.

Dưới tình hình như vậy, cho dù Thượng Đế có hiện ra chỉ chỗ của Bùi Đông Lai thì bọn hăn cũng không thể bắn trúng được.

- Đội....Đội trưởng, lấy tình huống bây giờ, chúng ta không thể nào hoàn thành nhiệm vụ lần này —— tạm thời không nói đến cảnh sát cùng quân đội của Tung cầu rất nhanh sẽ tới nơi này, chỉ một mình tên Tung cầu kia thôi cũng đã khiến chúng ta khó hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Ngay tại lúc này, một gã lính đánh thuê hồi báo với Luke Fu:

- Tôi đề nghị hủy bỏ nhiệm vụ này.

Nghe được tên lính đánh thuê kia hồi báo, mấy tên còn lại đều âm thầm đồng ý.

Ở bọn hăn xem ra, tên người Tung cầu chó chết ở trong núi bắn lên thật đáng sợ.

Tên đó có tốc độ thật biến thái, có thể tránh đạn hơn nữa thuật bắn súng của hăn quá ngu.

- Dong Binh Seberia không có 2 chữ “ Hủy bỏ”

Giọng nói của Luke Fu trầm thấp thông qua vô tuyến truyền vào tai của mỗi tên lính đánh thuê:

- Khoảng cách giữa ta và tên cầu tạp chủng kia khá gần, tên kia giao lại cho ta, mọi người tiếp tục tiến công. Nói xong, ánh mắt Luke Fu liền như dao mổ về phía trước.

Nghe được mệnh lệnh của Luke Fu không chỉ có đám lính đánh thuê mà còn có cả Bùi Đông Lai.

- Rốt cuộc cũng đã tới sao?

Mắt thấy cuộc trò chuyện bị cắt đứt, Bùi Đông Lai cười lạnh liếm liếm đôi môi, một lần nữa biến mất ở trong núi.

“ Vù.. Vù...”

Cùng lúc đó, mấy tên lính đánh thuê kia không dùng súng bắn nữa, mà móc từ trong ba lô ra mấy trái lựu đạn cay rồi ném vào bên trong phòng.

“Bịch!”

“Bịch!”

“Bịch!”

...

Mười mấy trái lựu đạn cay liền được ném vào cách phòng khoảng 20m, bắn ra khói trắng.

Trong lúc nhất thời, khói trắng tràn ngập, làm ảnh hưởng tầm mắt của đám người Huyết Sát.

Thấy một màn như vậy, tất cả những tên lính đánh thuê đều đồng loạt tiến công về phía phòng.

“ Pằng”

Tiếng súng lại một lần nữa vang lên.

Dưới ánh mặt trời, lại có một gã lính đánh thuê bị bắn vỡ đầu.

Nhưng mà..

Bởi vì Luke Fu đã ra mệnh lệnh cho nên những lính đánh thuê kia không có dừng bước lại, mà là xung phong lên.

“ Pằng”

Bùi Đông Lai lại bóp cò, một tên lính đánh thuê nữa lại chết.

Lại thấy một tên lính đánh thuê nữa chết, rốt cuộc cũng làm cho những tên khác dừng bước.

Mặc dù Luke Fu đã hạ lệnh, hơn nữa nói cho bọn hắn biết Luke Fu sẽ đích thân giết Bùi Đông Lai, nhưng mà Bùi Đông Lai chẳng những còn sống, hơn nữa vẫn còn nổ súng!

Sau khi bắn xong 2 phát, Bùi Đông Lai không bắn phát thứ 3.

Bởi vì, hắn nghe được có một tiếng bước chân đang hướng về phía hắn mà đến.

- Tiếp tục xông lên.

Bên ngoài, Luke Fu thấy bọn lính đánh thuê dừng bước thì liền lạnh lùng ra lệnh.

Không có phản ứng.

Lần này, không có một người nào, không một tên lính đánh thuê nào đứng dậy.

Thấy một màn như vậy, Luke Fu giận đến cả người run lên, cặp mắt đỏ lên như phún ra lửa.

Tức giận thì tức giận nhưng hắn cũng biết, việc đã đến nước này, trừ phi hắn giết chết Bùi Đông Lai, nếu không bọn thủ hạ sẽ không tiến công nữa.

- Tạt chủng, tao thề, tao sẽ cắt đầu mày.

Luke Fu nắm chắc súng máy bán tự động, trong lòng thầm nói một câu, một cỗ sát ý lạnh lẽo lan tràn trong người hắn làm cho hắn giống như là một vị sát thần bước xuống thế gian.

Sau đó, dường như hắn hiểu được khoảng cách giữa mình và Bùi Đông Lai khá gần cho nên hắn dừng bước lại, thu liễm sát khí.

Sau đó, hắn núp vào một bụi cỏ, cố gắng nhớ lại chỗ mà lúc này Bùi Đông Lai nổ súng, âm thầm suy nghĩ Bùi Đông Lai sẽ xuất hiện ở chỗ nào tiếp theo.

Cuối cùng, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu, hắn nhanh như mèo hướng về một chỗ khác để ẩn núp.

Đột nhiên.

Trong lòng Luke Fu nổi lên một cảm giác nguy hiểm.

“ Pằng.. Pằng.. Pằng..”

Phía trước cách đó không xa, nhận thấy được Luke Fu đang đến gần, Bùi Đông Lai quyết đoán bóp cò, đạn hướng Luke Fu quét ngang đi.

Chẳng qua là..

Bùi Đông Lai vừa mới nổ súng sát cơ đã tỏa ra cho nên trong nháy mắt Luke Fu đã cảm ứng được, cả người hắn nhảy qua một bên.

Sau khi né được, Luke Fu liền bắn lại về phía Bùi Đông Lai.

Dường như đã đoán được Luke Fu sẽ nổ súng, sau khi nổ súng xong Bùi Đông Lai liền nhảy sang chỗ khác.

“ Pằng.. Pằng.. Pằng..”

Đạn liền bắn về phía Bùi Đông Lai đứng trước đó, làm bùn đất văng khắp nơi.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không bị trúng đạn, sau khi tiếp đất Luke Fu thuận thế lăn một vòng, né ở một bên bụi cỏ.

- Các người tiếp tục tiến công.

Sau khi né qua một bên, Luke Fu lại một lần nữa hạ lệnh.

Dưới chân núi, trước đó những tên lính đánh thuê đã nghe được tiếng súng, lúc này nghe được Luke Fu ra lệnh thì cho rằng Bùi Đông Lai đã chết, cho nên bọn chúng không do dự nữa mà là phát động tiến công.

Dường như đã đoán được Luke Fu sẽ hạ lệnh, biết rõ đây là thời khắc sinh tử cho nên Bùi Đông Lai không dám chậm trễ, trực tiếp nhảy người lên rồi bóp cò.

“ Pằng”

Đạn bay thẳng về phía Luke Fu.

“ Pằng”

Lại một tiếng súng vang lên.

“ Pằng”

Vừa đi vừa nổ súng.

Bùi Đông Lai vừa nổ súng, vừa tiến lại gần chỗ ẩn nấp của Luke Fu.

Luke Fu không có lộ diện, hắn thông qua tiếng bước chân để tính khoảng cách giữa hắn và Luke Fu.

“ Đỉnh”

Coi như lúc Bùi Đông Lai cách hấn khoảng 10m thì cây súng máy bán tự động hấn đột nhiên phát ra một tiếng vang nhỏ.

Súng hết đạn.

Trong lòng Luke Fu vừa động, không nói 2 lời, liền ló đầu lên.

“ Vù”

Cổ tay Bùi Đông Lai run lên, thanh quân đao M9 từ tay hấn bay thẳng về phía Luke Fu.

Phát giác được nguy hiểm, sắc mắt Luke Fu cuồng biến rồi lập tức nằm xuống.

”Hô!”

Thanh quân đao sắc bén M9 bay thẳng qua đỉnh đầu của Luke Fu, làm cho Luke Fu ngừng hô hấp, cả người rợn tóc gáy.

- Mày không có cơ hội nổ súng.

Sau đó.

Không đợi Luke Fu giơ súng lên, một giọng nói như sấm rền vang lên bên tai của hấn.

Lời nói rơi xuống, bóng người hiện ra.

Bùi Đông Lai giống như quỷ mị, hiện ra bên cạnh Luke Fu, hóa thủ vi đao, chém về phía đầu Luke Fu.

...

245. Chương 249 250 : Gió Tanh Mưa Máu (4)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 249 250 : Gió tanh mưa máu (4)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Mặt trời lên cao, ánh mặt trời khiến người khác cảm thấy chói mắt.

Dưới ánh mặt trời, tên lính đánh thuê kia ngã xuống mặt đất, không nhúc nhích.

Trong bụi cây, những tên lính đánh thuê khác thấy một màn như vậy cũng không người nào dám động dấy.

Bởi vì... bọn hấn không biết Bùi Đông Lai đứng ở đâu nổ súng.

Súng bắn chim đầu đàn.

Bọn hấn sợ khi mình hiện thân thì sẽ giống với tên kia.

Chỉ là một súng, Bùi Đông Lai có thể uy hiếp được những tên lính đánh thuê còn lại.

- Tên tiểu tạp chủng kia ở hướng 5h, một tiểu đội dùng hỏa lực áp chế, những người khác lập tức tiến sâu vào tấn công. Nhớ kỹ, chúng ta chỉ có 10', sau 10' chúng ta phải rút lui.

Lúc này, từ trong bộ đàm truyền ra giọng gào thét của Luke Fu.

Quân nhân lấy mệnh lệnh làm thiên chức.

Dong Binh Seberia cũng thế.

Luke Fu vừa hạ lệnh, dường như cùng một lúc đám lính đánh thuê kia ngồi thẳng lên, trong đó một tiểu đội gồm 5 tên hướng về phía 5h.

“ Pằng... Pằng.... Pằng... Pằng... Pằng.”

Bọn họ liền đồng loạt bắn về hướng 5h.

Cùng lúc đó, 9 tên lính đánh thuê còn lại thừa dịp đồng bạn dùng hỏa lực để áp chết Bùi Đông Lai thì tiến về phía chỗ ẩn nấp của Liễu Nguyệt.

“ Pằng”

Bùi Đông Lai sớm đã thấy được nơi đối phương ẩn nấp vì vậy liền bóp cò.

“ Phốc”

Tên lính đánh thuê đi ở phía trước liền bị một viên đạn bắn xuyên qua đầu, ngã xuống đất.

Đột nhiên xuất hiện một màn những vậy, một lần nữa những tên lính đánh thuê kia dừng bước lại.

Cùng lúc đó, 5 tên lính đánh thuê khác liền thay đổi hòng súng, hướng về chỗ của Bùi Đông Lai, điên cuồng bắn phá.

“ Pằng... Pằng.... Pằng... Pằng... Pằng.”

Vô số viên đạn bay về phía ẩn nấp của Bùi Đông Lai.

Trong núi, Bùi Đông Lai cầm súng chạy như điên, thoắt má tránh được đợt càn quét vừa rồi của bọn chúng.

Mất thấy đồng bạn mình dùng hỏa lực áp chế, 8 tên lính đánh thuê còn lại liền đứng dậy một lần nữa tiến về phía ẩn nấp của Liễu Nguyệt.

“ Pằng... Pằng.... Pằng... Pằng... Pằng.”

Lúc này, không đợi Bùi Đông Lai giơ súng bắn. Trong phòng, Tiểu Lang thấy được Bùi Đông Lai động thủ thì liền hướng đầu ra bên ngoài, bắn về phía đám lính đánh thuê.

Bởi vì lúc này Bùi Đông Lai liền tiếp giết chết 2 tên lính đánh thuê, cho nên những tên còn lại đều chú ý đến Bùi Đông Lai, sợ Bùi Đông Lai bắn lên.

Lúc này, đột nhiên đám người Tiểu Lang ra tay, lập tức khiến cho bọn lính đánh thuê trở tay không kịp. Có 2 tên lính đánh thuê không kịp tránh liền ngã xuống đất, một tên trúng đạn mất mạng ngay tại chỗ, còn một tên thì trúng đạn ở bắp vai, máu tươi chảy đầm đìa.

Trong lúc nhất thời, bọn lính đánh thuê không dám hành động vội vã.

- Đám Nga cùi bắp, nơi này là Tung cầu, không phải là thứ mà các ngươi muốn chơi là chơi.

Thấy một màn như vậy, Bùi Đông Lai âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó khí vận đan điền, điên cuồng gào thét nói:

- Nơi này sẽ là nơi chôn sống của chúng mày.

Giọng nói của Bùi Đông Lai vang khắp cả khu rừng.

Bên tai nghe được giọng nói cuồng ngạo của Bùi Đông Lai, lại thấy những đồng bạn mình chết đi. Cuối cùng những tên đánh thuê còn lại cũng lộ ra bộ dạng sợ hãi.

Đối với bọn hăn mà nói, bọn hăn đã trải qua vô số trận chiến cho nên bọn hăn phối hợp với nhau vô cùng ăn ý cho nên mới có thể hoàn toàn chế trụ đám thành viên Huyết Sát.

Mới vừa rồi, Bùi Đông Lai xuất hiện giống như là một chậu nước lạnh tạt vào mặt bọn chúng, đem sự kiêu ngạo của bọn chúng bóp nát, làm cho bọn chúng cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Người tức giận nhất chính là 5 tên lính đánh thuê chip trách nhiệm dùng hỏa lực áp chế Bùi Đông Lai.

Bọn hắn tuy rằng không phải là những lính đánh thuê ưu tú nhất, nhưng mà thực lực của bọn hắn không tồi, hơn nữa đã trải qua vô số trận chiến.

Có thể nói, chưa từng có một trận chiến nào mà bọn hắn cảm thấy chật vật như thế này.

Nhưng mà.

Tức giận thì tức giận, bọn chúng cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Bất đắc dĩ sao?

Đúng vậy!

Lúc trước bọn hắn có thể thông qua Luke Fu mà biết được tung tích của Bùi Đông Lai nhưng mà hiện tại ngay cả bóng dáng của Bùi Đông Lai bọn hắn cũng không thấy, chỉ có thể thông qua âm thanh để suy đoán chỗ ẩn nấp của Bùi Đông Lai.

Dưới tình hình như vậy, cho dù Thượng Đế có hiện ra chỉ chỗ của Bùi Đông Lai thì bọn hắn cũng không thể bắn trúng được.

- Đội....Đội trưởng, lấy tình huống bây giờ, chúng ta không thể nào hoàn thành nhiệm vụ lần này —— tạm thời không nói đến cảnh sát cùng quân đội của Tung cầu rất nhanh sẽ tới nơi này, chỉ một mình tên Tung cầu kia thôi cũng đã khiến chúng ta khó hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Ngay tại lúc này, một gã lính đánh thuê hồi báo với Luke Fu:

- Tôi đề nghị hủy bỏ nhiệm vụ này.

Nghe được tên lính đánh thuê kia hồi báo, mấy tên còn lại đều âm thầm đồng ý.

Ở bọn hắn xem ra, tên người Tung cầu chó chết ở trong núi bắn lén thật đáng sợ.

Tên đó có tốc độ thật biến thái, có thể tránh đạn hơn nữa thuật bắn súng của hắn quá ngu.

- Dong Binh Seberia không có 2 chữ “ Hủy bỏ ”

Giọng nói của Luke Fu trầm thấp thông qua vô tuyến truyền vào tai của mỗi tên lính đánh thuê:

- Khoảng cách giữa ta và tên cầu tạp chủng kia khá gần, tên kia giao lại cho ta, mọi người tiếp tục tiến công.

Nói xong, ánh mắt Luke Fu liền như dao mổ về phía trước.

Nghe được mệnh lệnh của Luke Fu không chỉ có đám lính đánh thuê mà còn có cả Bùi Đông Lai.

- Rất cuộc cũng đã tới sao?

Mắt thấy cuộc trò chuyện bị cắt đứt, Bùi Đông Lai cười lạnh liếm liếm đôi môi, một lần nữa biến mất ở trong núi.

“ Vù.. Vù...”

Cùng lúc đó, mấy tên lính đánh thuê kia không dùng súng bắn nữa, mà móc từ trong ba lô ra mấy trái lựu đạn cay rồi ném vào bên trong phòng.

“Bịch!”

“Bịch!”

“Bịch!”

...

Mười mấy trái lựu đạn cay liền được ném vào cách phòng khoảng 20m, bắn ra khói trắng.

Trong lúc nhất thời, khói trắng tràn ngập, làm ảnh hưởng tầm mắt của đám người Huyết Sát.

Thấy một màn như vậy, tất cả những tên lính đánh thuê đều đồng loạt tiến công về phía phòng.

“ Pằng ”

Tiếng súng lại một lần nữa vang lên.

Dưới ánh mặt trời, lại có một gã lính đánh thuê bị bắn vỡ đầu.

Nhưng mà..

Bởi vì Luke Fu đã ra mệnh lệnh cho nên những lính đánh thuê kia không có dừng bước lại, mà là xung phong lên.

“ Pằng”

Bùi Đông Lai lại bóp cò, một tên lính đánh thuê nữa lại chết.

Lại thấy một tên lính đánh thuê nữa chết, rốt cuộc cũng làm cho những tên khác dừng bước.

Mặc dù Luke Fu đã hạ lệnh, hơn nữa nói cho bọn hăn biết Luke Fu sẽ đích thân giết Bùi Đông Lai, nhưng mà Bùi Đông Lai chẳng những còn sống, hơn nữa vẫn còn nổ súng!

Sau khi bắn xong 2 phát, Bùi Đông Lai không bắn phát thứ 3.

Bởi vì, hăn nghe được có một tiếng bước chân đang hướng về phía hăn mà đến.

- Tiếp tục xông lên.

Bên ngoài, Luke Fu thấy bọn lính đánh thuê dừng bước thì liền lạnh lùng ra lệnh.

Không có phản ứng.

Lần này, không có một người nào, không một tên lính đánh thuê nào đứng dậy.

Thấy một màn như vậy, Luke Fu giận đến cả người run lên, cặp mắt đỏ lên như phún ra lửa.

Tức giận thì tức giận nhưng hăn cũng biết, việc đã đến nước này, trừ phi hăn giết chết Bùi Đông Lai, nếu không bọn thủ hạ sẽ không tiến công nữa.

- Tập chúng, tao thề, tao sẽ cắt đầu mày.

Luke Fu nắm chắc súng máy bán tự động, trong lòng thầm nói một câu, một cỗ sát ý lạnh lẽo lan tràn trong người hăn làm cho hăn giống như là một vị sát thần bước xuống thế gian.

Sau đó, dường như hăn hiểu được khoảng cách giữa mình và Bùi Đông Lai khá gần cho nên hăn dừng bước lại, thu liễm sát khí.

Sau đó, hăn núp vào một bụi cỏ, cố gắng nhớ lại chỗ mà lúc này Bùi Đông Lai nổ súng, âm thầm suy nghĩ Bùi Đông Lai sẽ xuất hiện ở chỗ nào tiếp theo.

Cuối cùng, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu, hăn nhanh như mèo hướng về một chỗ khác để ẩn núp.

Đột nhiên.

Trong lòng Luke Fu nổi lên một cảm giác nguy hiểm.

“ Pằng.. Pằng.. Pằng..”

Phía trước cách đó không xa, nhận thấy được Luke Fu đang đến gần, Bùi Đông Lai quyết đoán bóp cò, đạn hướng Luke Fu quét ngang đi.

Chẳng qua là..

Bùi Đông Lai vừa mới nổ súng sát cơ đã tỏa ra cho nên trong nháy mắt Luke Fu đã cảm ứng được, cả người hăn nhảy qua một bên.

Sau khi né được, Luke Fu liền bắn lại về phía Bùi Đông Lai.

Dường như đã đoán được Luke Fu sẽ nổ súng, sau khi nổ súng xong Bùi Đông Lai liền nhảy sang chỗ khác.

“ Pằng.. Pằng.. Pằng..”

Đạn liền bắn về phía Bùi Đông Lai đứng trước đó, làm bùn đất văng khắp nơi.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không bị trúng đạn, sau khi tiếp đất Luke Fu thuận thế lăn một vòng, né ở một bên bụi cỏ.

- Các người tiếp tục tiến công.

Sau khi né qua một bên, Luke Fu lại một lần nữa hạ lệnh.

Dưới chân núi, trước đó những tên lính đánh thuê đã nghe được tiếng súng, lúc này nghe được Luke Fu ra lệnh thì cho rằng Bùi Đông Lai đã chết, cho nên bọn chúng không do dự nữa mà là phát động tiến công.

Dường như đã đoán được Luke Fu sẽ hạ lệnh, biết rõ đây là thời khắc sinh tử cho nên Bùi Đông Lai không dám chậm trễ, trực tiếp nhảy người lên rồi bóp cò.

“ Pằng”

Đạn bay thẳng về phía Luke Fu.

“ Pằng”

Lại một tiếng súng vang lên.

“ Pằng”

Vừa đi vừa nổ súng.

Bùi Đông Lai vừa nổ súng, vừa tiến lại gần chỗ ẩn nấp của Luke Fu.

Luke Fu không có lộ diện, hẩn thông qua tiếng bước chân để tính khoảng cách giữa hẩn và Luke Fu.

“ Đinh”

Coi như lúc Bùi Đông Lai cách hẩn khoảng 10m thì cây súng máy bán tự động hẩn đột nhiên phát ra một tiếng vang nhỏ.

Súng hết đạn.

Trong lòng Luke Fu vừa động, không nói 2 lời, liền lộ đầu lên.

“ Vù”

Cổ tay Bùi Đông Lai run lên, thanh quân đao M9 từ tay hẩn bay thẳng về phía Luke Fu.

Phát giác được nguy hiểm, sắc mắt Luke Fu cuồn cuộn rồi lập tức nằm xuống.

”Hô!”

Thanh quân đao sắc bén M9 bay thẳng qua đỉnh đầu của Luke Fu, làm cho Luke Fu ngừng hô hấp, cả người rợn tóc gáy.

- Mà không có cơ hội nổ súng.

Sau đó.

Không đợi Luke Fu giơ súng lên, một giọng nói như sấm rền vang lên bên tai của hẩn.

Lời nói rơi xuống, bóng người hiện ra.

Bùi Đông Lai giống như quỷ mị, hiện ra bên cạnh Luke Fu, hóa thủ vi đao, chém về phía đầu Luke Fu.

...

...

Bởi vì lo lắng đám người Tiểu Lang không thể ngăn cản được đám lính đánh thuê cho nên Bùi Đông Lai lợi dụng lúc Luke Fu ra lệnh thì hẩn đã dùng hỏa lực để áp chế Luke Fu sau ném thanh quân đao M9 trong tay ra, bức bách khiến Luke Fu phải né tránh.

“ Vù”

Thanh M9 bị hấn phóng ra bay thẳng về phía Luke Fu.

Kình phong truyền đến, Luke Fu chỉ cảm thấy hít thở không thông, ánh mắt hấn bị kình phong đâm vào làm cho đau.

Cảm thấy được nguy hiểm nhưng Luke Fu không bóp cò, không phải là hấn không muốn căn bản là không kịp nữa rồi, nếu hấn lựa chọn bóp cò, không đợi viên đạn bay ra khỏi nòng súng, bản thân hấn sẽ bị Bùi Đông Lai giết chết.

Bằng vào kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm trong nháy mắt Luke Fu đã lặn một vòng.

“ Vèo”

Nhưng mà kình phong sắc bén đã cắt ngang qua phía bên tai trái của Luke Fu khiến máu tươi chảy ra.

Thuận thế lặn một vòng, Luke Fu không đứng dậy, hấn ngẩng đầu lên, cố gắng nhắm bắn Bùi Đông Lai.

“ Bạch”

Không đợi Luke Fu bóp cò, chân phải Bùi Đông Lai đột nhiên phát lực, trực tiếp đá vào cánh tay đang cầm khẩu súng máy của Luke Fu, Âm Kình bùng nổ, trong chốc lát khẩu súng máy đã vỡ tung.

Lực phản chấn đã làm ổ khẩu của Luke Fu rách ra, máu tươi chảy ròng.

- Fuck.

Không để ý đến sự đau đớn trên cánh tay, Luke Fu quát một tiếng, thuật thế rút thanh chủy thủ ở bắp chân ra, hướng cổ Bùi Đông Lai mà đâm tới.

Đối với Luke Fu mà nói, hấn không biết cái gì gọi là Minh Kính hay Âm Kính, hấn và Jason giống nhau đều luyện thuật giết người.

Thân là một trong 10 lính đánh thuê nổi tiếng nhất thế giới, thuật giết người của hấn vô cùng bá đạo, ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay liền nhanh như thiểm điện. thanh chủy thủ trong tay hấn phát ra một đạo bạch quang.

Đối mặt với một kích của Luke Fu , Bùi Đông Lai đành phải nghiêng người tránh né.

“ Vù”

Mắt thấy Bùi Đông Lai không bị tổn thương, Luke Fu không ngừng lại, cổ tay phát lực, thanh chủy thủ trong tay bay ra, giống như là một lưỡi hái tử thần, bay thẳng vào yết hầu Bùi Đông Lai.

Sau khi ném thanh chủy thủ, bộ mặt dữ tợn của Luke Fu nở ra nụ cười lạnh như băng, ở hấn xem ra, khoảng cách ngắn như thế này thì Bùi Đông Lai sẽ không có khả năng né tránh.

Nhưng mà.

Nụ cười trên mặt Luke Fu nhanh chóng cứng ngắc.

Hấn chỉ thấy thân hình Bùi Đông Lai khẽ cong lại làm thanh chủy thủ bắn vào hư không.

“ Vù”

Thấy vậy cả người Luke Fu liền bắn ra, lao thẳng đến Bùi Đông Lai, đùi phải vung lên hướng về nửa thân dưới của Bùi Đông Lai mà đá vào.

- Gãy cho ta.

Bùi Đông Lai quát một tiếng, đùi phải hấn cũng vung lên, dùng cứng đối cứng.

“ Bạch”

Hai chân chạm nhau, giống như là 2 thanh sắt va vào nhau.

Sau đó.

Không đợi Luke Fu rút chân về, một cổ Ấm Kinh từ chân của Bùi Đông Lai bạo phát.

Ấm Kinh bộc phát, Luke Fu chỉ cảm giác đùi phải của mình vỡ nát, truyền đến một cơn đau đớn làm cho hắn khẽ run lên, cơ thể hơi khựng xuống.

“ Vù ”

Bùi Đông Lai cũng không thu chân lại, tay phải của hắn chém ra, trực tiếp chụp vào cổ họng của Luke Fu .

Bị trúng một cước này, chân phải của Luke Fu đã bị thương nặng, đối mặt với một trảo của Bùi Đông Lai, hắn né hơi chậm. Kết quả là bị Bùi Đông Lai bắt được bả vai.

“ Rốp ”

Một phát bắt được bả vai Luke Fu, Bùi Đông Lai liền bóp lại, Ấm Kinh bùng nổ, trực tiếp xé rách bả vai của Luke Fu.

“ Bịch ”

Sau đó, Bùi Đông Lai thuận thế quăng hắn ra xa, rồi trực tiếp đạp vào mặt Luke Fu.

Nhân cơ hội này, 5 ngón tay của Bùi Đông Lai mở ra hóa trảo thành chưởng, hướng thẳng về trái tim của Luke Fu.

Bởi vì đùi phải và bả vai bị thương cho nên Luke Fu phản ứng hơi chậm.

Lúc này, không đợi Luke Fu né tránh, bàn tay của Bùi Đông Lai đã giống như một thanh chủy thủ sắc bén, trực tiếp cắm thẳng vào ngực Luke Fu, một phát bắt được trái tim của Luke Fu sau đó dùng sức kéo ra.

Hắc hỏ đào tâm!

“ Phốc ”

Một cổ máu tươi phun ra, trái tim của Luke Fu đã bị Bùi Đông Lai nắm lấy.

“ Ách ”

Cảm nhận được cơn đau từ lồng ngực truyền ra, nhìn vào quả tim của mình nằm trên tay Bùi Đông Lai, 2 mắt Luke Fu trợn to ra, miệng cũng mở ra nhưng mà không phải là nói, mà là phum ra dòng máu đỏ tươi.

“ Bịch ”

Sau đó, cả người Luke Fu ngã xuống đất, giống như là một con chó chết.

Luke Fu một trong thập đại Dong Binh Vương cứ như thế mà chết.

Mắt thấy Luke Fu đã chết đi, Bùi Đông Lai liền ném quả tim xuống, sau đó trực tiếp xách thi thể của Luke Fu lên rồi bỏ đi.

Cùng lúc đó.

Dưới chân núi, trong phòng, hơn 10 trái lựu đạn cay đã bay thẳng vào phòng, cả phòng tràn ngập khói trắng.

”Khụ. . . Khụ. . .”

Tất cả mọi người trong phòng đều ho khan.

Về phần Liễu Nguyệt, một bên nàng ho kịch liệt, một bên dùng áo che miệng Đông Phương Uyển Nhi lại.

- Chuyện cho đến bây giờ, chúng ta chỉ có thể đánh cược một lần.

Tiểu Lang thấy thế vội nói:

- Đối phương đã sử dụng lựu đạn khói, mặc dù không tạo thành nguy hiểm đối với chúng ta nhưng mà nó cũng sẽ gây ảnh hưởng, hơn nữa nó sẽ quấy nhiễu tầm mắt tay súng bắn tỉa của chúng ta. Lao ra thì còn có hy vọng.

- 5 người ra cửa sau, có nhiệm vụ canh phòng, còn những người khác dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía Tây trong rừng núi.

Thời khắc mấu chốt, Tiểu Lang quyết đoán:

- Liễu tử, đưa Uyển Nhi cho ta.

Nói xong, Tiểu Lang liền bước đến trước mặt kéo lấy Uyển Nhi ôm vào trong lòng:

- Liễu tử, tử đi sau ta, những người khác chuẩn bị.

Phía bên ngoài.

Đám lính đánh thuê mang theo mặt nạ phòng độc, tay cầm lấy thanh M9, mai phục ở 2 bên cửa.

“Ồ e...Ồ e...”

Sau đó, đột nhiên ở bên ngoài vang lên từng tiếng còi xe cảnh sát.

Nghe được tiếng còi xe cảnh sát, trong lòng bọn chúng khẽ động nhưng không cảm thấy sợ hãi, trong đó một tên là đội trưởng mở miệng:

- Cảnh sát đến đây, tốc chiến tốc thắng.

- Đám con nít ranh kia, thủ lĩnh của chúng mày đã chết, kế tiếp là đến lượt chúng mày.

Đột nhiên, một tiếng rống vang khắp Ngưu Thủ Sơn.

Đội...đội trưởng đã chết.

Nghe được tiếng rống của Bùi Đông Lai, tất cả đám lính thuê liền dừng động tác, xuất phát từ bản năng bọn chúng đem ánh mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Ngay sau đó.

Dưới ánh mặt trời.

Thi thể Luke Fu bị Bùi Đông Lai ném ra, từ trong rừng bay thẳng lên cao.

“Pằng... Pằng.... Pằng”

Sau đó, Bùi Đông Lai liền nổ súng, 3 liên đạn lần lượt được bắn ra, trước sau bắn thẳng vào đầu của Luke Fu.

“Phốc”

Dưới ánh mặt trời, đầu của Luke Fu trực tiếp vỡ nát, hóa thành một đạo huyết vụ, giống như một đóa huyết hoa nở rộ trên bầu trời.

Máu chảy như mưa rơi!

“Ưc .. Ưc”

Thấy một màn huyết tinh này, đám lính đánh thuê không khỏi lạnh người, ánh mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Bọn hắn không tin được Luke Fu, đội trưởng của mình lại chết trong tay của Bùi Đông Lai.

Hơn nữa lại chết một cách tức tưởi.

“Két”

Đúng lúc này, cửa phòng được mở ra, 5 tên thành viên Huyết Sát liền phóng ra.

Ra khỏi phòng, tuy rằng đám thành viên Huyết Sát vẫn bị ảnh hưởng của khói trong lựu đạn cay, nhưng vẫn có thể thấy được bóng dáng của đám lính đánh thuê.

Không một chút do dự, 5 tên thành viên Huyết Sát liền bóp cò.

“Pằng Pằng Pằng Pằng Pằng”

5 viên đạn bắn ra khỏi nòng súng.

Từng viên đạn hướng về phía đám lính đánh thuê bắn tới.

“ Phốc”

“ Phốc”

“ Phốc”

....

Nhất thời đám lính đánh thuê trở tay không kịp.

Trong phút chốc, vài tên trúng đạn, ngã xuống trong vũng máu.

“Pằng Pằng Pằng Pằng Pằng”

Cùng lúc đó, 5 tên lính đánh thuê cảnh giới ở bên ngoài lấy lại được tinh thần liền nổ súng, trong nháy mắt 5 tên thành viên Huyết Sát liền đổ gục xuống. Cùng lúc đó, 2 tên thành viên Huyết Sát đang định phóng ra, thấy một màn như vậy thì liền lui về phía góc tường trong nhà.

“ Pằng”

“ Pằng”

Trong núi, dường như cùng một lúc hai tiếng súng vang lên, 2 viên đạn lần lượt xuyên qua đầu của 2 tên lính đánh thuê, máu tươi phun đầy đất.

Thấy đồng bạn mình chết đi, 3 tên lính đánh thuê còn lại liền nằm xuống đất.

Sợ.

Giờ phút này.

Bọn hấn thật sợ.

Bởi vì.

Bóng ma trong lòng bọn hấn lại xuất thủ.

...

...

246. Chương 251: Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (1)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 251: Nạp Lan Minh Châu sám hối! (1)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hồi Long)

Nguồn: 4vn.eu

“Phanh! Phanh! Phanh!”

Thấy một màn như vậy, mặc dù Bùi Đông Lai không cách nào xác định được bóng dáng của 3 tên lính đánh thuê nhưng mà hấn vẫn nổ 3 phát súng, hấn muốn dùng phương thức này để uy hiếp 3 tên lính đánh thuê đang chạy trốn.

Nghe được tiếng súng, 3 tên lính đánh thuê chẳng những không có dừng bước chân lại mà còn chạy trốn nhanh hơn, cảm giác kia tựa như có Ác Ma đuổi theo phía đằng sau bọn hắn.

Trong rừng núi, sau khi liên tục bắn ra ba phát súng, Bùi Đông Lai lấy ra ống nhòm quân sự, nhìn về phía phương xa trên đỉnh núi.

Hiện tại ba tên lính đánh thuê đã sợ mày bỏ chạy, cái duy nhất có thể khiến hắn lo lắng chính là tay súng bắn tỉa trên đỉnh núi kia.

Trên đỉnh núi, tay súng bắn tỉa thứ hai của đơn vị đoàn Seberia cuối cùng nhìn thấy ba tên đồng bạn giống như là binh sĩ bại trận, lựa chọn chạy trốn, hắn lập tức làm ra quyết định rút lui.

Thông qua ống nhòm quân sự thì hắn thấy tay súng bắn tỉa kia lựa chọn rút lui, Bùi Đông Lai hoàn toàn yên lòng, sau đó lại dùng ống nhòm quân sự nhắm ngay dưới chân núi Ngưu Thủ Sơn.

Dưới chân núi Ngưu Thủ Sơn, tiếng còi cảnh sát kêu lên mãnh liệt, đèn báo hiệu lóe lên, mấy tên cảnh sát vây quanh bên cạnh xe cảnh sát, cũng không có lên núi.

Thấy một màn như vậy, chân mày Bùi Đông Lai khẽ nhú lại, hắn biết rõ chuyện còn chưa kết thúc, bắt quá hắn rất rõ ràng, so với nguy hiểm vừa rồi mà nói thì phiền toái kế tiếp hắn cũng không coi vào đâu.

- Liễu tử, đối phương đã rút lui, mọi người lập tức rời khỏi phòng, ở phía sau chờ ta.

Ước chừng nửa phút đồng hồ sau, Bùi Đông Lai một lần nữa dùng ống nhòm quân sự xem xét một phen, sau khi xác định đám lính đánh thuê Seberia đã rút lui thì liền lập tức làm ra quyết định.

Nói xong, Bùi Đông Lai cũng không hề dừng lại, nhanh chóng xuống núi.

Trong phòng.

Bởi vì Liễu Nguyệt, Tiểu Lang không biết tình huống bên ngoài, nên không dám tự tiện rời khỏi phòng, lúc này nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì toàn bộ đều giống như là người sắp chết đuối cuối cùng bắt được cọng cỏ cứu mạng, lại có một cảm giác như Địa Ngục trở lại Thiên Đường.

Bọn họ không nói hai lời, liền chạy ra khỏi phòng.

Cùng lúc đó.

Dưới chân núi.

Vô luận là người dân chạy tới đồn công an báo án. Hay là sau đó cảnh sát chạy tới hiện trường cũng không có một ai dám lên núi.

Đối với những cảnh sát kia mà nói, bọn họ không dám lên núi, là bởi vì sau khi bọn hắn tới dưới chân núi thì liền nghe được tiếng súng kịch liệt.

Điều này làm cho bọn họ mấy năm nay không nã một phát súng nào, thật sự không cách nào lấy hết dũng khí, lấy tính mạng của mình ra làm tiền đánh cược.

Bởi vì, bọn họ cảm thấy đó là hành động chịu chết.

Mà đối với cảnh sát chạy tới đây mà nói, bọn họ vốn là muốn lên núi, nhưng mà khi thấy Bùi Đông Lai đem thân thể Luke Fu quảng lên không trung, sau đó một súng bạo đầu, bọn họ trực tiếp bỏ qua ý nghĩ lên núi này trong đầu.

Theo bọn họ xem ra, đừng bảo là bọn họ, ngay cả đội Đặc Cảnh tinh anh cũng không cách nào làm được, đem người quảng lên không trung hơn 10m, một súng bạo đầu.

Bởi vì nhiệm vụ khó khăn cùng tính nguy hiểm vượt ra khỏi dự tính của bọn họ chọn nên bọn họ chỉ có thể thỉnh cầu trợ giúp của cấp trên.

- Các đồng chí cảnh sát, lãnh đạo thành phố đã phái ra đội Đặc Cảnh tới trước trợ giúp, ngoài ra, quân khu Giang Ninh, tổng đội võ cảnh tỉnh, cục an ninh tỉnh đều đã phái người đến tăng viện.

Một chiếc Buick có rèm che dừng lại, một gã nam nhân trung niên có sắc mặt kiên nghị trầm giọng nói:

- Lãnh đạo đã ra lệnh yêu cầu chúng ta lập tức phong tỏa quốc lộ phụ cận Ngưu Thủ Sơn, trước khi bộ đội tiếp viện tới đây, không cho phép để cho bất luận kẻ nào rời khỏi đây!

- Ngũ đội trưởng, Trương đội trưởng, Vương đội trưởng, ba người các anh dẫn người của đội các anh, phong tỏa ba đường quốc lộ thông với Ngưu Thủ Sơn, những người khác theo ta thủ tại chỗ này.

Nam nhân trung niên thân là đội trưởng đại đội Hình Cảnh Giang Ninh giọng nói như chém đinh chặt sắt, không thể nghi ngờ:

- Bắt đầu hành động!

- Rõ!

3 gã thuộc đại đội Hình Cảnh nghe được mệnh lệnh của chi đội trưởng, vội vàng đáp lại.

Sau đó... Kèm theo tiếng còi cảnh sát dồn dập, từng chiếc xe cảnh sát rời khỏi chân núi, đi trước đến ba đường quốc lộ nối Ngưu Thủ Sơn, mà gần một nửa lực lượng cảnh sát còn lại đứng nguyên tại chỗ, phong tỏa hoàn toàn lối vào quốc lộ.

Mắt thấy xe cảnh sát gào thét rời đi, thân là đội trưởng đại đội Hình Cảnh thì nam nhân trung niên cũng nhũu chặt đôi mày, hẩn biết đại kiều hùng Đông Hải năm đó là Đông Phương Thần được chôn cất ở chỗ này, mà hôm nay lại là ngày giỗ của Đông Phương Thần.

Ở dưới loại tình hình này, nơi này phát sinh bắn nhau, hơn phân nửa cùng đại tỷ Đông Hải Liễu Nguyệt có liên quan, chỉ là... Theo hẩn xem ra, chẳng qua chỉ là hắc bang giao chiến, không đến nỗi gây ra động tĩnh lớn như thế.

Huống chi, một màn lúc trước thực sự quá kinh người, hẩn không tin một phần tử Hắc bang có thể đem người ném lên cao hơn 10m, sau đó một súng bạo đầu.

Trọng yếu hơn chính là, hẩn nghe được Bùi Đông Lai kia điên cuồng gào thét, biết được từ hẩn một tin tức trọng yếu: có lính đánh thuê Russia gia nhập chiến đấu.

Hẩn thân là đội trưởng đại đội Hình Cảnh, mặc dù không biết tại sao tổ chức lính đánh thuê được xưng là cỗ máy giết người này lại có thể thần không biết, quỷ không hay chạy đến Trung Quốc, chỉ là... Hẩn có một vạn lý do để tin tưởng, chuyện này thật không đơn giản.

Chính là bởi vì như thế, mặc dù biết được thế lực khắp nơi đều đã phái người tăng viện, hẩn cũng không dám để cho thủ hạ lên núi. Hẩn biết rõ, những người dưới tay hẩn đối phó với phần tử tội phạm bình thường thì không thành vấn đề, nhưng để đối phó với những tên lính đánh thuê giết người không chớp mắt kia thì chỉ có một con đường chết.

Lúc nam nhân trung niên truyền đạt mệnh lệnh thì ở trong vùng giao phong chính diện thuộc Ngưu Thủ Sơn.

Thủ hạ dưới tay Vương Hùng đã rút lui hết, trong ghế xe chiếc Buick thương vụ, sắc mặt của Vương Hùng khó coi bấm số điện thoại của Dương Sách.

- Ta vừa mới nhận được tin tức, cảnh sát, quân đội, võ cảnh, đặc công toàn bộ đều hướng tới Ngưu Thủ Sơn mà đến.

Điện thoại vừa chuyển, không đợi Vương Hùng làm ra hồi báo, đầu bên kia điện thoại Dương Sách liền trầm giọng hỏi:

- Tình huống hiện tại như thế nào?

- Dương gia, tình huống cụ thể tôi cũng không rõ lắm. Bất... bất quá, tôi vừa mới nghe được tin tức có người giết chết Luke Fu thì liền lập tức liên lạc với hẩn, kết quả không liên lạc được...

- Vương Hùng, ý của ngươi là, hành động đã thất bại?

Không đợi Vương Hùng nói cho hết lời, Dương Sách lại một lần nữa mở miệng, giọng nói khiếp sợ mà tức giận.

- Chắc là... như thế.

Vương Hùng thấp giọng trả lời, thanh âm bé đến nỗi thiếu chút nữa ngay cả chính hắn cũng không nghe được.

“Tê ~”

Mặc dù đoán được điểm này, nhưng mà nghe được câu trả lời của Vương Hùng thì Dương Sách giận đến hít vào một hơi, không nhịn được mắng:

- Vương Hùng a Vương Hùng, trước đó người bảo đảm như thế nào với ta? Người không phải nói đám mao tử kia có thể cùng ngang tài ngang sức với loại bộ đội Alpha sao? Hành động làm sao có thể thất bại được?

Vương Hùng khóc không ra nước mắt.

Nếu như không phải là hắn dùng vô tuyến điện không liên lạc được với Luke Fu, hắn cũng không tin được Luke Fu thân là một trong mười dong binh Vương lại sẽ chết.

- Người lập tức rời khỏi đó cho ta.

Mặc dù Dương Sách rất không cam lòng lãng phí cơ hội tuyệt tốt để giết Bùi Đông Lai lần này nhưng chuyện cho đến bước này chỉ có thể bỏ qua, mặt khác... Hắn cũng biết, cho dù hắn đem tổ tông mười tám đời Vương Hùng ân cần thăm hỏi một lần cũng không giải quyết được chuyện gì.

- Rõ, Dương gia.

Vương Hùng vội vàng đáp một tiếng, sau đó trong lòng vừa động, thử dò xét hỏi:

- Dương gia, mặc dù đám mao tử kia thất bại nhưng mà chuyện này cùng chúng ta không có bất cứ quan hệ nào, tôi nghĩ hay là kế tiếp có thể lợi dụng cảnh sát, thế lực quân đội đối phó Bùi Đông Lai.

- Ngu ngốc!

Dương Sách lạnh lùng mắng:

- Sở dĩ ta thuê lính đánh thuê nước ngoài chính là không muốn làm quân cờ của Nạp Lan Minh Châu, tự mình giải quyết chuyện này. Nếu như, kế tiếp chúng ta làm như vậy thì sẽ phải làm tay sai cho Nạp Lan Minh Châu! Thậm chí... Hiện tại chúng ta rất có thể làm con tốt thí của Nạp Lan Minh Châu!

- Tại sao?

Vương Hùng không giải thích được.

Dương Sách giận đến run cả người:

- Người có thể đảm bảo những tên lính đánh thuê kia toàn bộ đã chết không? Nếu như bọn chúng có người rơi vào tay cảnh sát hoặc là đặc công rồi khai ra chúng ta thuê bọn họ, người nói chúng ta sẽ gặp phải kết quả như thế nào?

“Bá!”

Vương Hùng bị hù dọa đến nỗi sắc mặt biến đổi, không dám lên tiếng nữa.

“Đô... Đô...”

Sau đó... Đợi Vương Hùng sau khi lấy lại tinh thần, Dương Sách đã cúp điện thoại, trong ống nghe truyền ra thanh âm đô đô.

Đầu bên kia điện thoại, sau khi Dương Sách cúp điện thoại, sắc mặt ngưng trọng đốt một điếu thuốc lá, hung hăng rít mạnh dường như hắn muốn dùng chất nicotine để cho đầu óc của mình trở nên tỉnh táo hơn một chút.

Một phút đồng hồ sau, Dương Sách bóp tắt tàn thuốc, trực tiếp bấm số điện thoại của Nạp Lan Minh Châu.

- Dương Sách, ta vừa mới nhận được tin tức, nói là Ngưu Thủ Sơn xuất hiện lính đánh thuê Russia.

Điện thoại vừa chuyển, giọng nói cao ngạo trước sau như một của Nạp Lan Minh Châu truyền ra, mang theo mùi vị chất vấn:

- Có phải người đã thuê lính đánh thuê nước ngoài?

- Ừh.

Mặc dù không có nghĩ đến Nạp Lan Minh Châu sẽ nhận được tin tức nhanh đến như vậy, nhưng mà nghĩ đến Nạp Lan Minh Châu đúng là tâm phúc bên cạnh Diệp đại thiếu gia thì Dương Sách cũng không cảm thấy kỳ quái, sắc mặt phức tạp thừa nhận điểm này.

- Ngu ngốc! Lá gan của người thật lớn a?

Nạp Lan Minh Châu lạnh giọng mắng.

- Nạp Lan tiểu thư, ta cũng là vì đề phòng chuyện xảy ra...

Mặc dù nén giận trong lòng, nhưng là đối mặt với lời trách cứ của Nạp Lan Minh Châu, Dương Sách không dám nổi giận mà là chột dạ giải thích.

Không đợi Dương Sách nói cho hết lời, Nạp Lan Minh Châu liền lạnh lùng cắt đứt:

- Đề phòng chuyện xảy ra? Hắc, Dương Sách, ta xem ra là người không thèm đếm xỉa đến ta thì có lý hơn?
“_____”

Lần này, Dương Sách không phản bác được.

- Dương Sách, một mình người gây ra chuyện này vậy người tự mình giải quyết chuyện này đi.

Thấy Dương Sách không nói lời nào, Nạp Lan Minh Châu dùng một loại giọng điệu không thể nghi ngờ:

- Mặt khác, vạn nhất người không thu xếp được chuyện này, tốt nhất giữ chặt miệng của người, nếu không thì lửa giận của Diệp thiếu gia không phải là người có thể thừa nhận được!

“Bụp!”

Thanh âm vừa dứt, Nạp Lan Minh Châu không đợi Dương Sách đáp lời, liền hung hăng cúp điện thoại.

“Đô...Đô...”

Bên tai vang lên thanh âm đô đô truyền ra, Dương Sách hiểu được mình đã hoàn toàn bị Nạp Lan Minh Châu bỏ rơi, sắc mặt bị chọc tức đến trắng bệch, không nhận được mắng:

- Mẹ kiếp, một con kỹ nữ mà thôi, mà nghĩ rằng mình là nữ hoàng sao?

Chửi má nó thì chửi má nó, tức giận thì tức giận, trong lòng Dương Sách cũng rất rõ ràng chuyện cho đến nước này nếu như đoàn lính đánh thuê Seberia có người rơi vào tay cảnh sát, quân đội hoặc là đặc công thì nhất định hẳn phải dùng tới quan hệ giải quyết chuyện này nếu không hậu quả hẳn cũng không chịu nổi.

- Dương Sách a Dương Sách, người cho rằng tâm tư nhỏ bé của người bốn tiểu thư không biết ư?

Cùng lúc đó, đầu bên kia điện thoại, trên mặt Nạp Lan Minh Châu lại không có chút nào tức giận, trên mặt nở ra một nụ cười giễu cợt, tựa hồ cười nhạo Dương Sách tự cho là mình thông minh.

Thanh âm vừa dứt, nàng lấy điện thoại di động bấm số điện thoại của Lâm Tường Lâm đại thiếu gia.

- Nạp Lan tiểu thư.

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Tường tựa hồ đã sớm đợi điện thoại của Nạp Lan Minh Châu, điện thoại di động chỉ một hồi chuông đã nghe máy.

- Lâm Tường, căn cứ vào tin tức của tên phế vật Dương Sách kia hồi báo, Bùi Đông Lai hẳn là chưa có chết.

Nạp Lan Minh Châu trầm giọng nói:

- Bên kia không có xảy ra sự cố gì chứ?

- Nạp Lan tiểu thư xin cứ yên tâm, tỉnh ủy Nam Tô sau khi nhận được tin tức đã lập tức liên hệ với quân khu Giang Ninh, cục an ninh tỉnh, tổng đội võ cảnh tỉnh để xin trợ giúp. Trước mắt, Ngưu Chí Quân đã suất lĩnh bộ đội đi tới Ngưu Thủ Sơn.

Lâm Tường không nóng không vội cấp ra câu trả lời chắc chắn, nhưng trong lòng thì đang âm thầm suy đoán: “ Bàn cờ nước kế tiếp này Diệp Tranh Vành bố trí như thế nào?”

...

...

Diệt Hồng Trần

247. Chương 252: Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (2)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 252: Nạp Lan Minh Châu sám hối! (2)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Lâm Tường thân là nhân vật đứng đầu đời thứ tư của Lâm gia, được cho là một trong những đại thiếu gia nổi danh kinh thành, không tới ba mươi tuổi đã tới cấp sảnh, hơn nữa đang chủ quản một tỉnh.

Nhân vật như thế nếu có người đem hắn trở thành đứa ngốc thì đây tuyệt đối là một sự việc rất ngu xuẩn.

Lâm Tường tự nhiên sẽ không bởi vì Nạp Lan Minh Châu mà làm việc trước tiên hắn liền liên lạc với người của Lâm gia.

Hắn từ nơi đại lão Lâm gia kia biết được, kể từ khi Bùi Vũ Phu tái xuất thì thế lực khắp nơi đều là hết sức chú ý, bao gồm cả Diệp gia ở bên trong, tất cả cừu gia của Bùi Vũ Phu cũng không có tùy tiện xuất thủ.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì những cừu gia kia của Bùi Vũ Phu không biết Bùi Vũ Phu ở mười tám năm trước rốt cuộc để lại bao nhiêu thế lực, hơn nữa bọn chúng chính là kiêng kỵ giá trị vô lực kinh khủng của Bùi Vũ Phu.

Bọn họ đều là rất rõ ràng, mười tám năm trước, Bùi Vũ Phu bị cắt đứt một chân, biến mất biệt tích, hoàn toàn là bởi vì người của Diệp gia kia xuất thủ.

Ngoài trừ người kia ra, Hoa Hạ to lớn không người nào là đối thủ của Bùi Vũ Phu.

Mà cái người kia trời sinh tính tình cổ quái, hơn nữa ở nước cộng hòa có địa vị đặc thù, dù là gia chủ của Diệp gia cũng không nhất định có thể sai khiến được hắn.

Ở dưới loại tình hình này, sau khi Lâm Tường bàn bạc cùng với đại lão Lâm gia, nhất trí cho là Diệp Tranh Vành lần này không có được đại lão Diệp gia trao quyền, cụ thể vì sao lại làm như thế bọn họ cũng không có đoán ra.

Đối với lần này, dựa vào yêu cầu của đại lão Lâm gia, Lâm Tường lựa chọn không đếm xỉa đến, thờ ơ lạnh nhạt chẳng qua là hắn làm trung gia để Ngưu Chí Quân phụ thân của Ngưu Hải Đào liên hệ với Nạp Lan Minh Châu.

Ngưu Hải Đào bị Bùi Đông Lai phẩy đi một cái tay, Ngưu Chí Quân đang lo làm sao báo được thù. Sau khi biết được Diệp gia sẽ khai đao đối với Bùi gia thì liền hợp tác ngay.

- Bùi Đông Lai a Bùi Đông Lai, người đừng tưởng rằng người tránh được một kiếp này, có thể ung dung rồi.

Điện thoại vừa tắt, đầu bên kia điện thoại Nạp Lan Minh Châu lộ ra một nụ cười lạnh như băng:

- Người nằm mơ cũng không nghĩ ra, bàn cờ này bây giờ mới bắt đầu.

Thân là người chỉ huy bố cục bên ngoài của Diệp Tranh Vành, Nạp Lan Minh Châu rất rõ ràng: Lần này Diệp Tranh Vành bày ra cái bố cục này cũng không phải là lợi dụng thế lực Diệp gia giao phong chính diện cùng Bùi gia, mà là núp ở phía sau màn, lợi dụng thủ đoạn chính khách thường dùng “ Tá lực đả lực.”

Lợi dụng Dương Sách đánh chặn đường Bùi Đông Lai.

Đây là nước cờ đầu tiên của Diệp Tranh Vành.

Bởi vì Diệp Tranh Vành âm thầm biết được thế lực chân chính của Bùi Đông Lai, cho nên ngay từ đầu không có nghĩ qua sẽ đem Bùi Đông Lai táng mạng tại Hoàng Tuyền.

Bức bách Bùi Đông Lai cùng thế lực của Dương Sách phát sinh xung đột, giao chiến, đây mới là mục đích thực sự của Diệp Tranh Vành khi đi nước cờ đầu tiên này!

Lợi dụng chuyện tình Ngưu Hải Đào bị Bùi Đông Lai phết một tay, để cho Ngưu Chí Quân suất lĩnh bộ đội, lấy cớ vì Bùi Đông Lai tham gia chiến tranh hắc bang, bắt Bùi Đông Lai.

Đây là nước cờ thứ hai của Diệp Tranh Vành.

Nếu chỉ có hai nước cờ này, Nạp Lan Minh Châu cũng không cảm thấy Diệp Tranh Vành có thể đối phó được với phụ tử Bùi gia.

Bởi vì, sau khi Nạp Lan Minh Châu biết được thế lực chân chính của phụ tử Bùi gia nên cảm thấy được tạm thời không đề cập tới Bùi Vũ Phu, chỉ bằng mạng lưới quan hệ hiện nay của Bùi Đông Lai đang có, Ngưu Chí Quân phụ thân của Ngưu Hải Đào cũng tốt, cảnh sát Nam Tô cũng được, đều không nhất định có thể động được tới Bùi Đông Lai, lại càng không nói động tới Bùi Vũ Phu.

Mục đích của Diệp Tranh Vành là để cho Ngưu Chí Quân đem Bùi Đông Lai giao vào trong tay Trần Anh.

Đây là nước cờ thứ ba của Diệp Tranh Vành.

Đây cũng là một bước quan trọng nhất trong bố cục bàn cờ này.

Ở Diệp Tranh Vành xem ra, Trần Anh từng là một thành viên Long Nha và là nhân vật số 1 quân khu Giang Ninh, hơn nữa bởi vì vị hôn phu Tiêu Phi chết đi cho nên đã bị khai trừ khỏi Long Nha cho nên tính tình thay đổi, ghét ác như thù.

Ở dưới dạng tình hình này, một khi Bùi Đông Lai rơi vào trong tay Trần Anh, lấy tình tình Trần Anh thì nhất định nàng sẽ điều tra Bùi Đông Lai.

Kể từ đó, lấy thân phận Trần Anh, nếu như Bùi Vũ Phu không ra mặt, Bùi Đông Lai tất chịu bị kích trong tay Trần Anh; nếu như Bùi Vũ Phu ra mặt mà nói thì mọi chuyện sẽ càng hợp với sắp xếp của Diệp Tranh Vành

Gia chủ của Trần gia là nhân vật số 1 quân khu Giang Ninh có tính tình bốc lửa, ở trong quân có danh xưng Trần Diêm Vương, cùng rất nhiều đại lão trong quân có quan hệ mật thiết, ở trong quân có địa vị cực cao. Cho dù Bùi Vũ Phu ra mặt cũng khó có thể cứu được Bùi Đông Lai từ trong tay của Trần Anh và Trần Diêm Vương ra.

Ngược lại, Bùi Vũ Phu sẽ dùng thứ lực ẩn tàng 18 năm.

Lợi dụng Trần gia bức ra thế lực mà Bùi Vũ Phu dấu diếm, song phương đều tổn thương.

Đây là nước cờ thứ tư của Diệp Tranh Vành.

Nạp Lan Minh Châu rõ ràng nhớ được, ngày đó lúc Diệp Tranh Vành đặt quân cờ xuống bàn cờ đã nói, một khi Trần gia cùng Bùi Vũ Phu sống mái với nhau, Bùi Vũ Phu động thủ với Trần gia, hoặc là nói động thủ với Trần Anh thì cái người mười tám năm trước cắt đứt một chân của Bùi Vũ Phu kia sẽ ra mặt đối phó với Bùi Vũ Phu.

Bởi vì... Nam nhân tên là Diệp Cô Thành kia, chính là sư phó của Trần Anh!

Hắn, chính là thủ lĩnh Long Nha của nước cộng hòa!

Mười tám năm trước.

Diệp gia Diệp Cô Thành, một mình đấu với Bùi Vũ Phu, cắt đứt một chân của Bùi Vũ Phu, đánh một trận Phong Thần!

Cho đến ngày nay.

Diệp Tranh Vành có một vận lý do để tin tưởng, cái nam nhân đã sớm xưng bá Long bang kia nếu như không nhớ tình cũ mà một lần nữa động thủ với Bùi Vũ Phu thì chắc chắn Bùi Vũ Phu hẳn phải chết.

Ép Diệp Cô Thành rời núi, chém giết Bùi Vũ Phu!

Đây là nước cờ thu quan của Diệp Tranh Vành.

“Bùi Đông Lai a Bùi Đông Lai, một khi tên người què cha người kia táng mạng xuống cửu tuyền, Diệp thiếu gia muốn giết người cũng giống như bóp chết một con kiến, người có biết không?”

“Khanh khách...”

Trong đầu hiện ra bố cục bàn cờ của Diệp Tranh Vành, Nạp Lan Minh Châu giống như một tên tiểu nhân đắc chí, nhìn có chút hả hê.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của nàng nhìn vô cùng đắc ý cùng ngông cuồng.

...

Cùng lúc đó, một chiếc Passsat có treo giấy phép của đại đội Đặc Cảnh Đông Hai ngừng lại trước cửa quân khu Giang Ninh, dựa theo lệ cũ tiếp nhận kiểm tra.

Thấy ô tô dừng lại, binh sĩ đeo súng gác cửa bước nhanh đi tới trước chiếc Passa, thấy Trần Anh một thân quần áo thể thao, đầu tiên là chào theo tiêu chuẩn của nghi thức quân đội, sau đó sắc mặt nghiêm túc nói:

- Chào cô, xin lấy ra giấy tờ tùy thân (xe không chính chủ rồi)

Đối mặt với yêu cầu của người lính gác, Trần Anh biết đối phương cũng không biết mình, cho nên nàng không có bày ra tư thế đại tiểu thư, mà là dựa theo yêu cầu của tên lính gác móc ra giấy chứng nhận.

Thấy trên giấy chứng nhận ghi là Trần Anh 26 tuổi đúng là đội trưởng đại đội Đặc Cảnh Đông Hải thì trong lòng tên lính gác không khỏi cả kinh.

Mặc dù hắn chỉ là một gã binh sĩ bình thường nhưng cũng biết một nữ nhân mới hai mươi sáu tuổi có thể đảm nhiệm đội trưởng đại đội Đặc Cảnh Đông Hải thì đó là một việc đại biểu cho cái gì rồi.

- Thủ trưởng, xin hỏi ngài tìm ai?

Sau khi kinh ngạc, tên lính gác mở miệng lần nữa, giọng nói không hề nghiêm túc giống như lúc trước, mà là lộ ra một chút cảm giác tôn kính.

- Thủ trưởng Trần Quốc Đào.

Sắc mặt Trần Anh bình tĩnh nói.

Trần... Trần Quốc Đào?

Ngạc nhiên nghe được lời của Trần Anh..., tên lính gác không khỏi sửng sốt!

Bởi vì... Trần Quốc Đào chính là nhân vật số 1 quân khu Giang Ninh.

- Xin chờ một chút.

Khiếp sợ qua đi, mặc dù tên lính gác đầy bụng nghi vấn nhưng vẫn không dám hỏi nhiều mà là xoay người bước nhanh trở về, cố gắng hồi báo.

Một phút đồng hồ sau.

- Thủ trưởng, mời!

Gã lính gác quay lại, sắc mặt kính sợ một lần nữa chào Trần Anh, sau đó làm ra một thủ thế mời đi.

Trần Anh thấy thế, biết rõ đối phương đã biết thân phận của mình, cũng không có nói gì, mà là chậm rãi kéo cửa xe lên, lái ô tô đi vào đại viện quân khu.

Bởi vì nhận được thông báo, sau khi Trần Anh lái ô tô đi vào đại viện quân khu, vô luận là trạm canh gác hay là cọc ngầm cũng không có đi ra ngoài ngăn trở, mà là một đường không trở ngại, trực tiếp lái vào trong đại viện quân khu, cuối cùng đem xe hơi dừng lại ở trước lầu tòa nhà tướng quân ở cuối nội viện.

- Tiểu Anh.

Bên ngoài lầu tướng quân, sau khi cảnh vệ viên Trần Quốc Đào nhận được hồi báo phía dưới thì liền ra cửa chờ chực. Lúc này thấy Trần Anh từ trong ghế xe đi ra, vội vàng nghênh đón.

- Chung thúc.

Nhìn thấy nam tử tóc húi cua, mày kiếm, cả người gầy gò tràn đầy một loại khí tức quân nhân này thì vẻ lạnh lùng trên mặt Trần Anh giảm bớt mấy phần.

Bởi vì Trần Anh biết, nam nhân trung niên trước mắt này có hi vọng rất tốt để phát triển, vì cảm tạ Trần gia nên trong hơn mười năm qua vẫn đảm nhiệm chức cảnh vệ viên bên cạnh Trần Quốc Đào, một tác cũng không rời.

- Thủ trưởng tối hôm qua đã trở về gấp rồi, ở trong thư phòng chờ cháu lâu rồi, mau vào đi thôi.

Đối mặt với vẻ lạnh lùng của Trần Anh, nam nhân trung niên biết rõ tin tức cũng không để ý, mà là cười cười, dẫn đường phía trước.

Thân là nhân vật số 1 quân khu Giang Ninh, chỗ ở của Trần Quốc Đào cũng giống như chỗ khác trong quân khu, từ trong ra ngoài lộ ra một cổ hơi thở nghiêm túc, tòa nhà 2 tầng ngăn nắp, trang hoàng đơn giản, điển hình của tác phong quân nhân.

- Thủ trưởng ở bên trong, một mình cháu vào đi thôi.

Mang theo Trần Anh đi tới cửa thư phòng lầu 2, Chung Cương nhẹ giọng nói.

Trần Anh gật gù đầu, đang muốn gõ cửa, lại nghe bên trong truyền ra một thanh âm mười phần lo lắng:

- Tiểu Anh, mau vào, để cho gia gia nhìn một cái.

Nghe được trong thư phòng truyền ra tiếng Trần Quốc Đào... Chung Cương không nhịn được cười một cái.

Thân là cảnh vệ viên của Trần Quốc Đào, hẳn biết rõ cả trên dưới Trần gia thì Trần Anh có địa vị không người nào có thể thay thế được trong lòng Trần Quốc Đào, quả thực chính là tâm can bảo bối của Trần Quốc Đào.

Nếu không phải là như thế, Trần Quốc Đào cũng sẽ không biết được sự kiện trọng đại phát sinh ở Ngưu Thử Sơn, vẫn ở trong thư phòng chờ Trần Anh trở về.

“ Két ”

Kèm theo một tiếng vang nhỏ, Trần Anh đẩy cửa vào.

Cùng rất nhiều phú hào, quan lớn bất đồng, thư phòng Trần Quốc Đào vẫn hết sức đơn giản, chẳng qua là để mấy hàng tủ sách, trong giá sách toàn là những bộ sách có liên quan đến quân sự, có binh pháp cổ đại, cũng có bộ sách tin tức chiến tranh hiện đại.

Ngồi trên chiếc ghế trước bàn đọc sách, Trần Quốc Đào tay phải đang kẹp một điếu thuốc của quân đội, ngẩng đầu ưỡn ngực, một bộ dáng ngồi của quân nhân.

Sương khói vờn quanh khuôn mặt của hắn, làm cho người ta thấy rõ ràng cái đầu đã mơ hồ toàn tóc trắng kia, cũng có thể thấy trên trán hắn đầy nếp nhăn.

Những thứ này, cũng là năm tháng mang cho hắn.

Hắn giống như là một bảo đao niêm phong cất vào kho, chẳng qua là đơn giản ngồi ở chỗ đó, liền cho người khác mọi loại cảm giác oai hùng!

Nhất là cặp con mắt lấp lánh hữu thần kia, trong đó bắn ra ánh mắt, kiên định mà sắc bén!

Năm tháng mang đi thanh xuân của hắn, mang đi tinh lực của hắn, tuy nhiên nó không có mang đi đáng về thuộc về quân nhân thế hệ trước Tung của độc hữu đó chính là quân hồn!

Ánh mắt kiên định kia phẳng phất nói cho mỗi người biết: Chỉ cần tổ quốc cùng nhân dân cần, lão binh cũng có thể cầm súng ra trận!

Diệt Hồng Trần

248. Chương 253: Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (3)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 253: Nạp Lan Minh Châu sám hối! (3)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Bác sĩ không phải nói là ông cần phải bỏ thuốc sao?

Đối mặt với Trần Quốc Đào được xưng là Diêm Vương trong quân, Trần Anh chẳng những không có cảm thấy kính sợ, còn cố ý mặt lạnh, trực tiếp giáo huấn.

- A... Ông không cần thận liên quên mất, không hút, không hút nữa.

Nghe được lời nói của Trần Anh..., Trần Quốc Đào liền giống như là từ Lão Hồ biến thành một con mèo bệnh, cười ha ha một cái rồi bóp tắt tàn thuốc, nói:

- Tới, Tiểu Anh, lại đây để cho gia gia xem một chút.

Nhận thấy được vẻ mặt biến hóa của Trần Quốc Đào, cảm nhận được tình thương yêu phát ra từ nội tâm của Trần Quốc Đào, vẻ mặt lạnh lùng kia của Trần Anh trở nên nhu hòa rất nhiều, không nói gì trực tiếp đi tới trước người Trần Quốc Đào.

Thấy Trần Anh đi tới trước người, Trần Quốc Đào đứng lên, vươn tay, từ ái sờ lên đầu Trần Anh, sau đó hai tay khoác lên trên đầu vai Trần Anh, quan tâm hỏi:

- Đã thích ứng hoàn cảnh công việc mới chưa?

Lúc hỏi trong đôi mắt Trần Quốc Đào cũng toát ra một chút lo lắng.

Bởi vì... Hắn biết, Tiêu Phi chết đi cùng với chuyện tình bị khai trừ khỏi Long Nha đường như đã phá vỡ nhân sinh lúc trước của Trần Anh.

Từ sau lúc đó, cả người Trần Anh giống như thay đổi thành người khác, từ tính cách hướng ngoại biến thành hướng nội.

- Hoàn hảo.

Trần Anh gật đầu.

- Vậy thì tốt.

Thấy khí sắc Trần Anh cũng không tệ lắm, Trần Quốc Đào yên lòng.

- Gia gia...

Trần Anh muốn nói lại thôi.

“ Ách?”

Ngạc nhiên nhận thấy được vẻ dị thường của Trần Anh, Trần Quốc Đào không khỏi ngần ra:

- Sao vậy?

- Cháu có chuyện muốn nói với ông.

Trần Anh cẩn rằng nói.

- Chuyện gì?

Vốn là Trần Quốc Đào đối với việc Trần Anh đột nhiên về nhà cảm thấy hết sức tò mò, hôm nay thấy Trần Anh luôn luôn làm việc gọn gàng trở nên có chút do dự, vẻ nghi ngờ trong lòng Trần Quốc Đào càng đậm.

- Cháu muốn đề cử một người vào đại đội đặc chủng quân khu.

Trần Anh nói ngay vào điểm chính:

- Hẳn có thể giúp ông đạt được chức vô địch trong cuộc tỷ võ bộ đội đặc chủng toàn quân.

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Trần Anh, may là Trần Quốc Đào đã trải qua sóng to gió lớn, luyện nên một trái tim kiên cường, nhưng cũng không tránh khỏi hơi giật mình.

Cùng Trần Quốc Đào quan hệ tốt trong quân đội. Đại lão các phương đều là rất rõ ràng, Trần Quốc Đào xuất thân trình sát binh kể từ sau khi nhậm chức ở quân khu Giang Ninh liền có một nguyện vọng: có một ngày nào đó, đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh có thể đạt được chức vô địch ở cuộc tỷ võ toàn quân bộ đội đặc chủng!

Bởi vì nguyện vọng này, trong quá khứ nhiều năm trước, Trần Quốc Đào ở phương diện này đã đầu tư không ít nhân lực, vật lực, chỉ là nguyện vọng thủy chung không có thực hiện được.

Mà hôm nay, Trần Anh lại nói có người có thể giúp hắn thực hiện nguyện vọng này, điều này có thể không làm cho Trần Quốc Đào kinh ngạc sao?

So sánh với điểm này mà nói, Trần Anh chủ động đề cử người tiến vào đại đội đặc chủng mới là điều khiến cho Trần Quốc Đào kinh ngạc nhất.

Bởi vì... Trần Quốc Đào so với bất luận kẻ nào đều rất rõ ràng, đứa cháu gái này bị chính mình nhấn tâm đưa đi bồi dưỡng, cuối cùng trở thành một thành viên của Long Nha, kể từ khi vị hôn phu Tiêu Phi chết đi, cũng như rút khỏi tổ chức Long Nha, tính tình cả người liền thay đổi. Ngoài trừ nghĩ hết mọi biện pháp diệt trừ cái ác bên ngoài, đối với sự tình khác đều là thờ ơ!

Hôm nay, Trần Anh lại chủ động đề cử người gia nhập đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh...

- Tiểu Anh, sao cháu lại đề cử người cho ta?

Trần Quốc Đào sắc mặt kinh ngạc nhìn Trần Anh:

- Rốt cuộc là ai mà có thể khiến cháu nhìn bằng ánh mắt khác như vậy?

- Người kia là quân nhân trời sinh, thiên phú trên người hẳn thậm chí không thua gì Tiêu Phi.

Sắc mặt Trần Anh phức tạp thờ dài, cho ra câu trả lời nửa thật nửa giả:

- Cháu không hi vọng thấy hắn bị mai một.

Thiên phú không thua gì Tiêu Phi?

Ngạc nhiên nghe được lời của Trần Anh..., Trần Quốc Đào sợ hết hồn.

Thân là nhân vật số 1 quân khu Giang Ninh, Trần Quốc Đào chứng kiến Trần Anh cùng Tiêu Phi trở thành vợ chồng, liền biết rõ Tiêu Phi.

Mà kể từ sau khi Trần Anh cùng Tiêu Phi đính hôn, Trần Quốc Đào mỗi khi nhìn thấy đại lão trong quân các phương khác, cũng sẽ đều nhắc tới chuyện này, tâm tình có chút đặc ý.

Có thể nói không khoa trương, ở trong một đoạn thời gian rất dài, hẳn cảm thấy được Tiêu Phi Long Nha của nước cộng hòa có thể trở thành tôn nữ tể của hắn, đúng là trời cao một lần ban ân khi hắn về già!

- Tiểu Anh, cháu nói là sự thật?

Trên khuôn mặt kiên nghị của Trần Quốc Đào hiện ra mấy phần hưng phấn, cảm giác kia hẳn không được lập tức được gặp một lần người mà Trần Anh đề cử.

- Dạ.

Trần Anh gật đầu, nhưng không có nói cho Trần Quốc Đào, chuyện tình Bùi Đông Lai là đồ đệ của Tiêu Phi.

- Hắn tên gọi là gì? Đang làm gì?

Thấy Trần Anh gật đầu, Trần Quốc Đào khẩn cấp hỏi.

- Hắn tên là Bùi Đông Lai, là sinh viên đại học Đông Hải.

Trần Anh không dám nói Bùi Đông Lai âm thầm nắm trong tay hắc đạo Hồ Hàng.

- Sinh viên?

Trần Quốc Đào cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng mà ——

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng Trần Quốc Đào hiểu rõ Trần Anh, biết Trần Anh sẽ không nói hươu nói vượn, mà là trực tiếp đồng ý, nói:

- Tiểu Anh, hôm nào cháu mang hắn đem đến cho ta nhìn một cái. Nếu như hắn đúng như lời cháu nói như vậy thì cho dù cướp thì gia gia cũng cũng phải đem hắn cướp về!

“ Hì..Hì”

Có lẽ là bởi vì được sự đáp ứng của Trần Quốc Đào, có lẽ là lời nói của Trần Quốc Đào vô cùng buồn cười nên khóe miệng Trần Anh nở ra nụ cười nhạt.

Nụ cười mặc dù nhạt.

Nhưng lại nhất tiểu khuynh thành.

- Tiểu Anh, cháu cùng người gọi là tiểu tử Bùi Đông Lai kia quan hệ như thế nào?

Thấy nụ cười của Trần Anh, Trần Quốc Đào lại không nhịn được tò mò mở miệng hỏi, bởi vì trong ký ức của hắn kể từ khi Trần Anh trải qua hai chuyện đau lòng kia thì đã không cười lần nào.

Mà hôm nay, Trần Anh chẳng những chủ động đề cử Bùi Đông Lai gia nhập đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh, hơn nữa còn cười.

Chuyện này thật sự khiến cho Trần Quốc Đào cảm thấy quá kỳ quái.

- Cháu nhận hắn làm đồ đệ.

Trần Anh suy nghĩ một chút nói.

Đồ đệ?

Trần Quốc Đào há hốc mồm.

“Reng...Reng”

Sau đó... Không đợi Trần Quốc Đào hỏi thêm cái gì, thư phòng vốn an tĩnh vang lên tiếng chuông điện thoại.

Đột nhiên xuất hiện tiếng chuông điện thoại khiến cho Trần Quốc Đào đang ngáy người lấy lại tinh thần, trong nháy mắt nghĩ tới điều gì, cũng không có tránh Trần Anh, mà là trực tiếp cầm điện thoại lên:

- Alo.

- Thủ trưởng, Ngưu Chí Quân mới vừa báo cáo lại, người của đại đội Đặc Cảnh cùng võ cảnh còn chưa có chạy tới.

Điện thoại vừa chuyển, trong ống nghe truyền ra một thanh âm mười phần lo lắng:

- Ngưu Chí Quân muốn mang quân lên núi, do đó xin chỉ thị.

- Phê chuẩn!

Lúc nói Trần Quốc Đào theo thói quen mắng một câu thô tục:

- Con mẹ nó, nhân dân nuôi dưỡng chúng ta, không phải là để chúng ta bảo vệ chủ quyền giang sơn sao? Hôm nay, người ngoại quốc dám chạy đến địa bàn của chúng ta giương oai, chúng ta há có thể bởi vì gặp nguy hiểm mà lùi bước? Cậu nói cho Ngưu Chí Quân biết, thấy một lão mao tử giết một người, thấy hai người giết hai người, sỉ nhục bọn hắn cho ta. Mẹ nó!

Thanh âm vừa dứt, Trần Quốc Đào không đợi đối phương trả lời, liền trực tiếp cúp điện thoại, vẻ tức giận trên khuôn mặt hắn liền lộ ra.

- Gia gia, chuyện gì thế?

Nghe được Trần Quốc Đào nhắc đến lão mao tử, thấy bộ dáng giận dữ của Trần Quốc Đào, chân mày Trần Anh cau lại, hỏi.

- Mấy tên lính đánh thuê lão mao tử không biết làm thế nào tiềm nhập vào Giang Ninh, lúc nãy ở Ngưu Thủ Sơn xảy ra bắn nhau, người tỉnh ủy gọi điện thoại tới thỉnh cầu trợ giúp, ông phái người qua hỗ trợ.

Trần Quốc Đào trầm giọng nói.

- Lính đánh thuê?

Từng là một thành viên của Long Nha, năng đối với lính đánh thuê cũng không xa lạ gì, ngược lại năng cũng thường xuyên giao thủ cùng với lính đánh thuê, giết chết lính đánh thuê không có một trăm thì cũng có tám mươi người.

Hôm nay nghe được hai chữ lính đánh thuê, năng liền có phản xạ có điều kiện tựa như một loại phản ứng nghề nghiệp.

Chẳng lẽ là Dương Sách lợi dụng lính đánh thuê tới Giang Ninh đối phó với Liễu Nguyệt?

Rất nhanh, Trần Anh nghĩ tới ba chữ Ngưu Thủ Sơn, liên tưởng đến hôm nay là ngày giỗ của Đông Phương Thần, Liễu Nguyệt hẳn là dẫn người tới đó tế bái, liên tưởng đến trước đó không lâu, Bùi Đông Lai khiến cho Dương Sách rút ra khỏi Đông Hải, trong lòng vừa động, lập tức đã tuôn ra một phỏng đoán

Vừa đoán ra nguyên nhân, sắc mặt Trần Anh biến hóa, nhưng bởi vì không dám chắc, không dám lên tiếng, mà là âm thầm quyết định một hồi gọi điện thoại cho Bùi Đông Lai hỏi một chút tình huống.

...

Đối với hết thảy chuyện này, Bùi Đông Lai cũng không hề hay biết.

Lúc này hắn mang theo Liễu Nguyệt, Đông Phương Lãnh Vũ cùng tiểu la lỵ Đông Phương Uyển Nhi, dưới sự bảo vệ của Tiểu Lang cùng hai gã tinh anh của Huyết Sát khác ngồi vào phòng xe Camry, dọc theo núi theo đường lớn đi xuống.

Dưới ánh mặt trời, chiếc Camry vốn cao quý, hoa lệ bỗng trở nên tanh bành, lúc này tay súng bắn tỉa thứ 2 của đơn vị đoàn Seberia mặc dù không có phá hủy được nhưng hai chiếc Mercedes bên cạnh bị phá hủy mảnh nhỏ đập vào trên thân xe đã phá hư sườn xe.

Trong ô tô, Bùi Đông Lai đã thay chiếc áo nhuộm đầy máu tươi bằng đồng phục tác chiến xanh biếc, hơn nữa cũng tẩy rửa một phen.

Nhưng mà.

Cứ cho là như thế, trên người của hắn như cũ tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm.

So ra mà nói, đám người Liễu Nguyệt, Tiểu Lang bởi vì không có làm ra chiến đấu, thật ra cũng không có mùi máu tươi, chẳng qua là mùi lựu đạn hơi cay lưu lại cũng thật nồng.

- Nhật Xuất Đông Lai, mùi trên người anh thật là khó ngửi nha.

Tiểu la lỵ Đông Phương Uyển Nhi ngay lúc tiếng súng đầu tiên vang lên, liền bị Bùi Đông Lai đánh hôn mê bất tỉnh, cũng không biết huyết chiến vừa mới phát sinh thế nào, hiện tại ngửi được mùi máu tươi nồng đậm trên người Bùi Đông Lai, không nhận được che lỗ mũi lại.

Ngạc nhiên nghe được lời của Đông Phương Uyển Nhi..., Đông Phương Lãnh Vũ nhớ tới lúc đám người A Long chết đi thì không nhận được nắm chặt hai đấm, hai mắt đỏ bừng.

Thậm chí... Ngay cả Tiểu Lang chịu trách nhiệm lái xe, vành mắt cũng là đỏ hồng.

Liễu Nguyệt cũng vậy, nàng đầu tiên là đỏ mắt, cắn răng, nhẹ nhàng vuốt ve Đông Phương Uyển Nhi ở trong lòng, sau đó ngẩng đầu, sắc mặt tự trách nhìn Bùi Đông Lai.

Dường như không có nhận thấy được ánh mắt của Liễu Nguyệt, Bùi Đông Lai vươn tay ra rồi véo trên gương mặt phẫn nộ của Đông Phương Uyển Nhi:

- Ca ca ta không phải chỉ là mấy ngày chưa tắm sao, làm gì mà bốc mùi như vậy?

- Đi, đi, đi ,không ngờ lại mấy ngày chưa tắm? Ta xem anh mới từ đi từ lò mổ heo ra.

Đông Phương Uyển Nhi tức giận nói một câu.

“Khụ... Khụ...”

Thanh âm vừa dứt, Đông Phương Uyển Nhi không nhận được ho khan một tiếng —— mặc dù lúc trước nàng được Liễu Nguyệt cùng Tiểu Lang bảo vệ trước sau, tuy nhiên lượng lựu đạn cay ném vào quả thực rất nhiều, huống chi lúc này trên người Liễu Nguyệt, Đông Phương Lãnh Vũ còn lưu lại mùi vị rất nồng của lựu đạn hơi cay.

- Em đã không muốn ngửi, ca ca ta mạn phép cho em ngửi luôn.

Bùi Đông Lai giống như ngày thường cùng tiểu la lỵ đấu võ mồm, sau đó trực tiếp đem tiểu la lỵ từ trong lòng Liễu Nguyệt ôm lấy.

Liễu Nguyệt thấy thế, trong lòng khẽ run lên, ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai tràn đầy cảm kích.

Phần cảm kích kia, là bởi vì nàng biết Bùi Đông Lai đem Đông Phương Uyển Nhi ôm lấy, vì để tránh cho Đông Phương Uyển Nhi ngửi thấy mùi vị lựu đạn hơi cay cường độ cao còn lưu lại trên người nàng.

Phần cảm kích kia, cũng bởi vì hành động lúc trước của Bùi Đông Lai.

Nàng rất rõ ràng, bởi vì nàng khư khư cố chấp, làm cho mọi người lâm vào nguy hiểm, nếu như không phải là Bùi Đông Lai ngăn cơn sóng dữ, lúc này, vô luận là Đông Phương Uyển Nhi, Đông Phương Lãnh Vũ hay là nàng cùng Tiểu Lang bốn người đều đã đi trình diện Diêm Vương gia.

Nhận thấy được ánh mắt cảm kích của Liễu Nguyệt, Bùi Đông Lai không nói gì chỉ cười cười, nhưng trong lòng thì đang suy tư làm thế nào giải thích với cảnh sát cùng quân đội ở dưới chân núi.

Dưới chân núi.

Ngư Chí Quốc nhận được mệnh lệnh của Trần Quốc Đào, trước tiên chào hỏi đội trưởng chỉ huy đội Hình Cảnh chịu trách nhiệm hiện trường, sau đó dẫn đầu dẫn người lên núi.

- Bùi Đông Lai đúng không?

Nhìn Ngưu Thủ Sơn khắp nơi xanh biếc, Ngưu Chí Quốc ngồi trong xe việt dã ánh mắt lạnh như băng, âm thầm siết chặt hai tay, trong lòng cười lạnh nói:

- Mặc dù ta không cách nào tự mình báo thù cho nhi tử của ta, nhưng là... Ta sẽ đích thân đem người cùng phụ thân người dẫn vào Địa Ngục!

249. Chương 254: Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (4)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 254: Nạp Lan Minh Châu sám hối! (4)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

“Ồ e...Ồ e...”

Tiếng còi cảnh sát chói tai một lần nữa phá vỡ bầu trời của Ngưu Thủ Sơn, 2 chiếc xe cảnh sát gào thét đã tới dưới chân núi.

Đèn báo hiệu lóe trên xe dừng lại, một gã Đặc Cảnh được trang bị đầy đủ võ trang từ trong xe nhảy xuống, đội trưởng đội đặc cảnh vội vàng hướng chỉ đội trưởng cảnh sát nghênh đón.

- Ông khỏe chứ, Tào đội trưởng, tình huống hiện tại như thế nào?

Đội trưởng đội đặc cảnh cùng Tào đội trưởng bắt tay nhau, cũng không có khách sáo, hỏi thẳng vào vấn đề.

- Chào ông, Cảnh đội trưởng, Ngưu Chí Quốc đã dẫn binh sĩ lên núi trình sát rồi, tình huống cụ thể trên núi tôi cũng không rõ.

Tào đội trưởng đáp chi tiết.

- Cấp trên yêu cầu tôi dẫn người lên núi đối phó với địch nhân, ông cho người của ông phong tỏa các con đường quanh Ngưu Thủ Sơn này.

Bởi vì biết được ở Ngưu Thủ Sơn có lính đánh thuê nước ngoài tham gia chiến đấu, vì thế Cảnh đội trưởng cũng không có nói là bắt tội phạm, trực tiếp gọi là địch nhân.

“Vù... Vù...”

Cảnh đội trưởng vừa nói dứt lời, phương xa xuất hiện 2 chiếc trực thăng võ trang giống như Liệp Ưng hướng Ngưu Thủ Sơn bay tới.

- Tốt.

Tào đội trưởng cũng biết, chỉ có nhóm Đặc Cảnh thân kinh bách chiến kia mới có thể đối phó được những cỗ máy giết người kia.

- Số 5, nghe rõ trả lời.

Thấy Tào đội trưởng không có dị nghị gì, Cảnh đội trưởng nói vài câu rồi xoay người rời đi, đồng thời lấy ra vô tuyến điện hô lên.

- Số 1, Số 5 thu được, xin ra lệnh.

- Tôi đem các huynh đệ lên núi, ước chừng cần 15'. Trong vòng 15' các cậu cần phải tập trung xác định chính xác vị trí của địch nhân, đến lúc đó có thể trực tiếp tiến hành công kích.

- Số 5 thu được!

Sau khi thủ hạ cho câu trả lời chắc chắn, Cảnh đội trưởng không nói thêm gì nữa, trực tiếp lên xe.

Sau đó... Hai chiếc xe trước sau khởi động, chạy nhanh về hướng đỉnh núi.

Chỗ giữa sườn núi.

Từng chiếc xe tải quân sự dọc theo đường núi hướng về phía nghĩa trang trên đỉnh núi đi tới, tựa như một hàng dài màu xanh biếc.

Trong xe tải quân dụng, các chiến sĩ quân đoàn xx, tay cầm súng, đeo ba lô, vẽ mặt tiêu điều xơ xác.

Bởi vì... Biết được có lính đánh thuê từ Russia tham gia chiến đấu vì thể thân là xx quân đoàn. Đội quân mà Ngưu Chí Quân phải ra thi hành nhiệm vụ lần này chính là đội Thiết Quân thuộc quân đoàn xx, có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng tinh anh của quân đoàn xx.

- Thủ trưởng, phía trước xuất hiện 2 chiếc xe, dường như đối phương phát hiện chúng ta nên đã cố ý giảm tốc độ xe, xin chỉ thị.

Đột nhiên, một tên lính trinh sát mở đường thông qua ống nhòm quân sự thấy phía trước xuất hiện một chiếc xe Benz cùng một chiếc Camry, lập tức cầm lấy điện thoại hồi báo cho Ngưu Chí Quân đang cùng bộ đội đi phía sau.

- Phát ra cảnh cáo, để cho đối phương xuống xe, nếu như đối phương phản kháng, trực tiếp bắn chết.

Ngưu Chí Quân nhớ tới mệnh lệnh của Trần Quốc Đào, lập tức nói.

- Rõ, thủ trưởng.

“Pằng! Pằng!”

Đội trưởng lính trinh sát hoàn thành xong báo cáo, trước tiên cho ra câu trả lời chắc chắn, sau đó cắt đứt điện thoại, cầm lấy súng, vươn ra ngoài cửa sổ, liên tục bắn liên hai phát súng, tiếng súng trầm muện vang dội bầu trời Ngưu Thủ Sơn.

- Người phía trước nghe đây, chúng ta là quân đoàn xx nhân dân giải phóng TQ, chúng ta yêu cầu mọi người lập tức xuống xe! Lập lại một lần nữa, chúng ta yêu mọi người lập tức xuống xe!

Sau khi tiếng súng vang lên, tên lính trinh sát rống lớn nói.

- Tiểu Lang, để cho hai người bọn họ dừng xe.

Trong chiếc Camry, Bùi Đông Lai nghe được tiếng hét thì liền ra lệnh cho Tiểu Lang.

- Rõ, Bùi tiên sinh.

Tiểu Lang vội vàng đáp lại, đồng thời dùng vô tuyến điện truyền đạt mệnh lệnh của Bùi Đông Lai.

- Nhật Xuất Đông Lai, sao lại có nhiều quân xa như vậy nhỉ?

Lúc này, tiểu la lý Đông Phương Uyển Nhi thấy phía trước xuất hiện rất nhiều xe tải quân sự, mắt to chớp chớp hỏi.

Bùi Đông Lai âm thầm thở dài, bất đắc dĩ, một lần nữa nhẹ nhàng đánh ngất Đông Phương Uyển Nhi, sau đó đem Đông Phương Uyển Nhi giao cho Liễu Nguyệt, nói:

- Liễu tỷ, ta xuống xe nói chuyện một chút, tỷ cùng Tiểu Vũ ở phía sau chờ ta.

- Ừ.

Liễu Nguyệt ôm lấy Đông Phương Uyển Nhi, khẽ gật đầu một cái, nàng rất rõ ràng mặc dù lúc này rơi vào trong tay bộ đội cũng không phải là chuyện tốt nhưng mà so với hiểm cảnh mới vừa rồi mà nói còn hài hước hơn, dù sao dựa vào mạng lưới quan hệ ở bạch đạo của nàng cùng Quý Hồng nếu không cách nào giải quyết hết thấy chuyện này thì vẫn còn có Bùi Vũ Phu.

Rất nhanh, chiếc Camry cùng chiếc Benz ngừng lại phía trước, Bùi Đông Lai dẫn đầu xuống xe, đi thẳng đến trước chiếc quân xa dừng ngay chỗ khúc cua.

Nương theo ánh sáng ban ngày, có thể rõ ràng thấy, vẻ mặt Bùi Đông Lai vô cùng bình tĩnh, bước đi vẫn ổn định.

Ngay chỗ khúc cua, trong một chiếc xe jeep quân sự, tên tiểu đội trưởng trinh sát thấy Bùi Đông Lai xuống xe đi tới, đầu tiên là hướng Ngưu Chí Quân áp trận phía sau hồi báo nói:

- Báo cáo thủ trưởng, xuống xe không phải là lính đánh thuê Russia, mà là một gã người Trung Quốc, xin chỉ thị.

Ở bên trong chiếc xe việt dã quân sự ở phía sau, Ngưu Chí Quân sau khi nghe được hồi báo, trước tiên lấy ra ống nhòm quân sự, rõ ràng thấy được khuôn mặt quen thuộc của Bùi Đông Lai đã được hằn nhớ kỹ.

Trong đôi mắt hiện lên thân ảnh của Bùi Đông Lai, khuôn mặt Ngưu Chí Quân lộ ra một vẻ hận thấu xương:

- Lập tức tiến hành khống chế đối với hắn và người của hắn, mặt khác, nếu như hắn dám phản kháng, trực tiếp bắn chết!

Thanh âm vừa dứt, Ngưu Chí Quân lại trở nên hưng phấn, theo hắn xem ra, vô luận Bùi Đông Lai phản kháng hay không thì cũng là một cái tử lộ, chẳng qua chỉ là sớm hay muộn thôi — nếu phản kháng, hắn có thể lợi dụng tội danh làm trở ngại thi hành quân vụ mà cho thủ hạ bắn chết Bùi Đông Lai, không phản kháng thì với lời nói của hắn có thể đem Bùi Đông Lai bắt đi, dựa theo kế hoạch của Nạp Lan Minh Châu, nhất cử đem hai người Bùi Đông Lai cùng Bùi Vũ Phu tiêu diệt.

Hưng phấn rất nhiều, Ngưu Chí Quân lại hạ mệnh lệnh để cho thủ hạ dừng lại lên, đồng thời để cho cảnh vệ viên lái ô tô mang theo hắn đi tới khúc cua phía trước.

P phía trước khúc cua, tiểu đội trưởng sau khi nhận được mệnh lệnh của Ngưu Chí Quân, trước tiên dẫn người xuống xe.

- Giơ 2 tay lên đầu, đứng nguyên tại chỗ để kiểm tra!

Sau khi xuống xe, tên tiểu đội trưởng hướng về phía Bùi Đông Lai la lớn, đồng thời kêu gọi đầu hàng, mười mấy tên trinh sát binh võ trang đầy đủ đứng ở phía sau hắn liền giơ cao súng trong tay, đem họng súng nhắm ngay Bùi Đông Lai, một bộ dáng đàng đàng sát khí, cảm giác kia giống như nếu Bùi Đông Lai không làm theo thì bọn hắn sẽ lập tức nổ súng bắn chết Bùi Đông Lai.

Thấy một màn như vậy, Bùi Đông Lai dừng bước chân lại, dựa theo yêu cầu của tên tiểu đội trưởng kia, dừng chân lại, đem 2 tay giơ lên đầu, vẻ mặt bình tĩnh như trước.

Tên tiểu đội trưởng thấy thế liền lập tức mang theo 4 gã thủ hạ hướng Bùi Đông Lai đi tới.

- Soát người.

Lúc sắp đến gần Bùi Đông Lai, tên tiểu đội trưởng hạ mệnh lệnh, 4 gã trinh sát binh không nói hai lời vội bước nhanh đi tới trước người Bùi Đông Lai, trong đó 2 người dùng họng súng nhắm ngay Bùi Đông Lai, ý bảo Bùi Đông Lai không cần phản kháng, 2 người khác thì tiến hành soát người đối với Bùi Đông Lai.

- Báo cáo đội trưởng, trên người hắn không có phát hiện bất kỳ vũ khí nào.

Sau khi soát người xong, một gã trinh sát binh hồi báo nói.

- Cậu tên là gì? Đang làm cái gì? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Còn có, những người đi cùng cậu là ai?

Nghe được thủ hạ hồi báo, tên tiểu đội trưởng ánh mắt như đao gió chùng Bùi Đông Lai, trầm giọng hỏi.

- Bùi Đông Lai, chủ tịch tập đoàn Đông Hải. Tôi cùng chị kết nghĩa đi tảo mộ kết quả là gặp phải tập kích.

Bùi Đông Lai trả lời rất đúng mực.

Chủ tịch tập đoàn Đông Hải?

Ngạc nhiên nghe được Bùi Đông Lai báo ra thân phận, tên tiểu đội trưởng không khỏi ngẩn ra.

Mặc dù không biết chuyện tình tập đoàn Thiên Tường cùng tập đoàn Hồng Hải thống nhất, nhưng mà danh tiếng một chủ tịch tập đoàn cũng đủ dọa người rồi.

Phát hiện Bùi Đông Lai mặt đối mặt với đoàn người của mình, mặt không đổi sắc, một bộ dáng rất bình tĩnh, tên tiểu đội trưởng cũng không có hoài nghi những điều Bùi Đông Lai vừa nói mà là hơi trầm ngâm một chút, nói:

- Chào cậu, tôi là Lưu Cương tiểu đội trưởng thuộc quân đoàn xx, chúng tôi nhận được tin tức nói Ngưu Thủ Sơn xảy ra bắn nhau, mời cậu nói rõ chi tiết một chút tình huống vừa rồi, mặt khác, lập tức để cho bằng hữu của cậu xuống xe tiếp nhận kiểm tra!

- Tốt.

Nghe được lời nói của tên tiểu đội trưởng..., Bùi Đông Lai xoay người, hướng về đám người Liễu Nguyệt đang ngồi trên xe phía sau, la lớn:

- Liễu tỷ, tỷ bảo bọn người Tiểu Lang xuống xe để kiểm tra.

Trong chiếc Camry phía sau, dựa theo yêu cầu của Bùi Đông Lai, đám người Liễu Nguyệt đem vũ khí vứt bỏ rồi bước xuống xe. Cùng lúc đó, 8 tên trinh sát binh giơ lên họng súng, hướng đám người Liễu Nguyệt chạy tới.

- Lúc trước tôi cùng bằng hữu đón xe lên núi nhưng chưa kịp tới nghĩa trang thì trên ấy đã xảy ra bắn nhau. Tôi cùng bằng hữu của tôi liền cả kinh trực tiếp chạy vào trong xe, kết quả là ở trên đường đã chết vài người hộ vệ, hơn nữa còn bị phá hủy 2 chiếc xe hơi.

Bùi Đông Lai mặt không đổi sắc nói:

- Sau đó chúng tôi chạy vào trong rừng núi, kẻ bắt cóc vốn là muốn hạ thủ với chúng tôi, kết quả dưới chân núi vang lên tiếng còi cảnh sát, bọn bắt cóc thấy vậy liền bị dọa cho sợ chạy mất.

- Ý của cậu nói là hộ vệ của cậu cùng bọn bắt cóc xảy ra bắn nhau?

Tên tiểu đội trưởng cau mày hỏi.

Bùi Đông Lai lắc đầu:

- Không có, hộ vệ của tôi chẳng qua là bảo vệ tôi cùng bằng hữu của tôi rồi đi, cùng bọn bắt cóc phát sinh xung đột chính là một nhóm người khác, cụ thể là ai thì tôi cũng không rõ ràng lắm.

Một lần nữa nghe được câu trả lời bình tĩnh của Bùi Đông Lai, tên tiểu đội trưởng cau mày nhìn kỹ Bùi Đông Lai vài giây đồng hồ, sau đó... Không đợi hắn mở miệng lần nữa, một gã trinh sát binh chạy tới phía trước, hô bảo:

- Báo cáo đội trưởng, trên xe cùng trên người bọn họ không có vũ khí.

Thủ hạ hô báo làm cho chân mày tên tiểu đội trưởng nhíu chặt lại, hắn vốn còn muốn hỏi thêm, nhưng phát hiện xe của Ngưu Chí Quân đang lái tới phía sau thì liền ra lệnh để thủ hạ hạ súng xuống, xếp thành hàng nghênh đón.

Nửa phút đồng hồ sau, dưới sự nghênh đón của tiểu đội trinh sát, trong ánh nhìn chăm chú của Bùi Đông Lai, chiếc xe việt dã quân sự đã ngừng lại phía trước.

Ô tô dừng lại, cảnh vệ viên Ngưu Chí Quân liền nhảy xuống xe, mở cửa xe cho Ngưu Chí Quân, Ngưu Chí Quân đi xuống xe, ánh mắt như đao nhìn về hướng Bùi Đông Lai.

Cảm nhận được trong ánh mắt Ngưu Chí Quân chột lóe lên vẻ âm nhu, chân mày Bùi Đông Lai khẽ nhíu lại.

- Lưu Cương, xảy ra chuyện gì?

Nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai vài giây đồng hồ, Ngưu Chí Quân thu hồi ánh mắt rồi hướng về phía Lưu Cương hỏi.

- Báo cáo thủ trưởng, người kia tên là Bùi Đông Lai, tự xưng là chủ tịch tập đoàn Đông Hải.

Lưu Cương lập tức báo cáo, nói:

- Dựa theo lời hắc nói, hắc và bằng hữu của hắc đi tảo mộ, kết quả gặp phải chuyện đầu súng.

- Mang hắc tới đây, ta tự mình thẩm vấn.

Ngưu Chí Quân biết rõ tin tức về mặt nghiêm túc nói.

- Rõ, thủ trưởng!

Lưu Cương gật đầu đồng ý, hướng về phía 2 gã trinh sát phía trước đang trông chừng Bùi Đông Lai làm ra một cái thủ thế.

- Đi!

2 gã trinh sát thấy thủ thế, dùng súng đẩy phía sau lưng Bùi Đông Lai, trầm giọng nói.

Cảm thụ được nòng súng truyền đến cảm giác lạnh lẽo, chân mày Bùi Đông Lai nhíu lên, không có phản kháng, mà là quay đầu lại nhìn thoáng qua đám người Liễu Nguyệt, dùng ánh mắt ý bảo Liễu Nguyệt bình tĩnh chờ vọng động.

“Reng...Reng..”

Cùng lúc đó, bên cạnh chiếc xe việt dã quân sự, điện thoại của Ngưu Chí Quân khê rung lên.

Ngưu Chí Quân trong lòng vừa động, lấy điện thoại di động ra nhìn, con người lập tức mở lớn, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Bởi vì.

Người gọi tới là Trần Quốc Đào.

Ngoại hiệu là Trần Diêm Vương.

Nhân vật số 1 quân khu Giang Ninh!

....

250. Chương 255: Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (5)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 255: Nạp Lan Minh Châu sám hối! (5)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Mặc dù Ngưu Chí Quân là quân đoàn trưởng quân đoàn xx nhưng lấy thân phận của hắc thì lúc bình thường sẽ không thể nào gặp mặt được Trần Quốc Đào ngay cả trò chuyện cũng không thể.

Đối với lần này, hắc thấy số điện thoại gọi đến là văn phòng của Trần Quốc Đào thì liền cả kinh không nhẹ.

- Lưu Cương, cậu để cho hắc ở đây chờ một lát.

Kinh ngạc qua đi, đầu tiên là Ngưu Chí Quân hạ mệnh lệnh với Lưu Cương, sau đó cầm lấy điện thoại di động đi qua một bên, nhận điện thoại:

- Báo cáo thủ trưởng, tôi quân đoàn trưởng quân đoàn xx, Ngưu Chí Quân, xin chỉ thị.

- Chào ông, Ngưu quân trưởng, ta là đội trưởng Trần Anh của đại đội Đặc Cảnh Đông Hải.

Đầu bên kia điện thoại, Trần Anh dùng điện thoại trong thư phòng Trần Quốc Đào liên lạc với Ngưu Chí Quân, tự giới thiệu.

Trần Anh?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Trần Anh..., Ngưu Chí Quân đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mừng như điên.

Mặc dù hắn không biết vì sao lúc này Trần Anh lại dùng số điện thoại thư phòng của Trần Quốc Đào gọi tới nhưng mà dựa vào kế hoạch của Nạp Lan Minh Châu thì ban đầu hắn sẽ chủ động lĩnh mệnh dẫn người thi hành mục đích là bắt được Bùi Đông Lai, sau đó nghĩ biện pháp giao vào trong tay Trần Anh.

Hiện giờ Trần Anh chủ động xuất hiện, đối với hắn mà nói, quả thực chính là “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai bất phí công phu”.

- Chào cô, Trần đội trưởng.

Trong lòng âm thầm mừng như điên nhưng Ngưu Chí Quân không có biểu hiện ra, mà là rất nghiêm túc gọi chức vụ của Trần Anh.

- Ngưu quân trưởng, xin hỏi người của ông lên núi sao? Có đựng phải một thanh niên tên là Bùi Đông Lai không?

Trần Anh biết được Ngưu Thủ Sơn có xuất hiện lính đánh thuê hơn nữa phát sinh xung đột, nàng lo lắng Bùi Đông Lai có tham dự cho nên gọi điện thoại cho Bùi Đông Lai, kết quả không liên lạc được, bất đắc dĩ nàng chỉ có thể thông qua Ngưu Chí Quân để tìm hiểu tình huống.

Chẳng lẽ bởi vì Bùi Đông Lai cho nên Trần Anh mới trở về Giang Ninh?

Nghe được Trần Anh hỏi thăm Bùi Đông Lai, trong lòng Ngưu Chí Quân vừa động, lập tức đã nảy ra một cái nghi vấn, sau đó hắn liền tự tin vào điểm này.

Theo hắn xem ra, vào lúc này Trần Anh xuất hiện tại Giang Ninh không rõ lý do, hơn nữa gọi điện thoại hỏi thăm tình huống của Bùi Đông Lai, nhất định là hướng về phía Bùi Đông Lai.

Sau khi khẳng định điểm này, trên mặt Ngưu Chí Quân lộ ra nét mặt hưng phấn, hắn vội vàng đáp:

- Trần đội trưởng, 10' trước người của tôi vừa lên núi, trước mắt còn chưa tới được nghĩa trang trên đỉnh núi. Mới vừa rồi người của tôi có bắt được mấy người, trong đó có một người chính là Bùi Đông Lai như cô nói.

- Ngưu quân trưởng, tôi lập tức qua đó.

Nghe được lời nói của Ngưu Chí Quân, trong lòng Trần Anh vừa động, suy nghĩ một chút, nói:

- Nếu như có thể, trước khi tôi tới đó xin Ngưu quân trưởng không đem Bùi Đông Lai cùng bằng hữu của hắn giao cho bất luận kẻ nào.

- Được.

Ngưu Chí Quân sáng khoái đáp ứng.

“Đô... Đô...”

Thanh âm vừa dứt, Ngưu Chí Quân phát hiện điện thoại đã cúp, không khỏi cười lạnh.

Bởi vì, thông qua cuộc nói chuyện cùng Trần Anh, hắn càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, theo hắn xem ra sở dĩ Trần Anh muốn chạy tới đây, hơn phân nửa là sợ Bùi Đông Lai vận dụng quan hệ sau lưng bóp méo sự thật để giải quyết chuyện này.

Sau khi có ý nghĩ như vậy, Ngưu Chí Quân không nhin được mà cười lạnh rồi nhìn Bùi Đông Lai một cái, cảm giác kia giống như đang nói: Tiểu tử, Trần Anh đã đem đầu mâu nhắm vào mày, mày đừng cho rằng bản thân có thể vận dụng mạng lưới quan hệ của mày, chỉ sợ lão tử của mày ra mặt cũng là uống công!

Thấy vẻ mặt cười lạnh của Ngưu Chí Quân, Bùi Đông Lai cũng không biết thân phận đích thực của Ngưu Chí Quân nên hắn cho là Ngưu Chí Quân là nhạc phụ của Dương Sách, vẻ mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Bởi vì... Lúc trước trên núi, hắn đã gọi điện thoại cho Quý Hồng, tiến hành an bài.

- Lưu lại 8 người trông coi bọn hắn.

Bởi vì biết được Trần Anh muốn tới, Ngưu Chí Quốc ngay cả hứng thú thăm vấn Bùi Đông Lai cũng không có, mà là vung tay lên hạ mệnh lệnh:

- Những người khác tiếp tục lên núi, cần phải tiêu diệt bọn cướp.

Ngưu Chí Quốc truyền đạt mệnh lệnh, ngoại trừ 8 tên trinh sát binh lưu lại thì những binh lính khác đều là ngồi lên xe hướng đỉnh núi đi tới.

Cùng lúc đó, quân khu Giang Ninh, trong thư phòng của Trần Quốc Đào.

- Tiểu Anh, tiểu tử mà cháu để cử cho ta kia sao lại có liên quan đến sự kiện Ngưu Thủ Sơn lần này?

Sắc mặt Trần Quốc Đào phức tạp nhìn Trần Anh hỏi:

- Còn nữa, sở dĩ cháu vội vàng trở về tìm ta đem hắn chuẩn bị tiến vào đại đội đặc chủng quân khu không phải là vì cháu biết hắn có tham dự vào chuyện tình Ngưu Thủ Sơn lần này, muốn giúp hắn sao?

Lúc trước, Trần Anh không liên lạc được với Bùi Đông Lai, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là thỉnh cầu Trần Quốc Đào lợi dụng số điện thoại của hắn hỏi thăm tình hình của Bùi Đông Lai, mặc dù Trần Quốc Đào đầy bụng nghi ngờ nhưng cũng không hỏi, chờ đến khi Trần Anh nói chuyện điện thoại xong, thì mới không kìm được nữa mà hỏi.

- Thật xin lỗi, gia gia.

Trần Anh sắc mặt phức tạp nhìn thoáng qua Trần Quốc Đào:

- Thời gian trước cháu cũng không biết Ngưu Thủ Sơn có phát sinh bắn nhau, cũng không nghĩ tới hắn có tham dự trong đó. Bất quá... Đúng như lời ông nói, cháu quả thật muốn giúp hắn.

- Hắn rốt cuộc là ai? Còn nữa tại sao hắn lại tham gia vào vụ đấu súng ở Ngưu Thủ Sơn?

Sắc mặt Trần Quốc Đào kinh ngạc hỏi.

- Bên ngoài hắn đúng là sinh viên đại học Đông Hải, nhưng thực ra đang âm thầm nắm trong tay hắc đạo Hồ Hàng. Sự kiện Hàng Hồ trước đó không lâu, chính là hắn một tay đạo diễn.

Giọng nói Trần Anh phức tạp:

- Ngoài trừ cái đó, mấy ngày hôm trước, hắn và Dương Sách đã xảy ra xung đột. Mà hôm nay lại đúng là ngày giỗ của Đông Phương Thần, đại ca xã hội đen ngày trước của Đông Hải nên hắn và Liễu Nguyệt cùng nhau đi tảo mộ Đông Phương Thần bị Dương Sách ám toán.

“Bá!”

Nghe được lời nói của Trần Anh thì Trần Quốc Đào liền cả kinh.

Lấy thân phận của hắn, tự nhiên sẽ biết được chuyện phát sinh ở Hàng Hồ, hơn nữa hắn còn biết vào lúc đó Bạch gia liền trả thù Diệp gia, nuốt lấy quân cờ của Diệp gia ở Hồ Giang.

Có thể nói, trong chuyện kia đứng ở giữa thu lợi lớn nhất cũng không phải là Bạch Quốc Du, mà là người thay thế Phương Hiểu Hồng cùng Phương gia, xưng bá hắc đạo Hồ Giang, nhúng chàm vào thị trường vay mượn tiền Quý Hồng.

Mà hôm nay, Trần Anh lại nói cho Trần Quốc Đào, Bùi Đông Lai âm thầm nắm trong tay hắc đạo Hồ Hàng...

Lúc trước, khi Trần Anh đề cử Bùi Đông Lai gia nhập đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh có nói Bùi Đông Lai đang là sinh viên, Trần Quốc Đào bị dọa không nhẹ, hiện tại biết được Bùi Đông Lai đúng là lão đại xã hội đen Hồ Hàng, vẻ khiếp sợ trong lòng có thể hình dung được ư?

Phải biết rằng, Trần Anh luôn luôn ghét ác như cừu a...

- Tiểu Anh, tại sao cháu muốn giúp hần?

Có lẽ là hoàn toàn bị thái độ của Trần Anh làm cho kinh hãi, thế cho nên Trần Quốc Đào không có để ý chuyện tình Dương Sách rất có thể cuốn vào sự kiện Ngưu Thủ Sơn lần này, mà là khẩn cấp muốn biết vì sao Trần Anh luôn luôn ghét ác như cừu lại giúp một đại ca xã hội đen, hơn nữa không tiếc đem đối phương cột vào trên chiến xa Trần gia.

- Bởi vì hần là đồ đệ của Tiêu Phi.

Trần Anh một lần nữa thở dài:

- Ngoài trừ cái đó, mặc dù hần nhúng chàm vào hắc đạo, tuy nhiên nó cùng những người trong hắc đạo khác bất đồng, cháu không hy vọng thấy hần chết.

- Cho nên cháu chuẩn bị thân phận một bộ đội của đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh để bảo vệ hần sao?

Trần Quốc Đào hiểu ra ý đồ của Trần Anh, mở to hai mắt nhìn.

- Thật xin lỗi, gia gia.

Có lẽ là quyết định như vậy cùng tín ngưỡng của chính mình có điểm xung đột, nàng còn chưa thuyết phục được chính bản thân mình, và có lẽ là không biết nên đối mặt với Trần Quốc Đào như thế nào sau hết thấy chuyện này, Trần Anh cúi đầu không dám nhìn Trần Quốc Đào.

- Cháu nói hần là đồ đệ của Tiêu Phi, có chuyện này thật chứ?

Trần Quốc Đào cười khổ lắc đầu, suy nghĩ một chút hồi.

- Hần cùng Tiêu Phi có vài lần duyên phận gặp gỡ, cho nên Tiêu Phi đã dạy cho hần một ít bản lĩnh.

Trần Anh giải thích.

- Thì ra là như vậy a.

Trần Quốc Đào nhìn Trần Anh, nói:

- Tiểu Anh, từ nhỏ đến lớn cháu đều là niềm kiêu ngạo của gia gia, gia gia chưa từng làm gì vì cháu. Hôm nay cháu đã mở miệng như vậy gia gia sẽ đáp ứng cháu —— vô luận hần có ưu tú như lời cháu nói hay không thì ta cũng sẽ để hần lấy danh nghĩa thuộc đại đội đặc chủng quân khu. Mặc khác dựa phán đoán của cháu, mặc dù hần có tham dự vào sự kiện ở Ngưu Thủ Sơn nhưng không phải là hần cấu kết với người nước ngoài, cho nên gia gia sẽ giúp hần giải quyết chuyện này.

- Cảm ơn gia gia.

Trần Anh mơ hồ có chút kích động.

- Tiểu Anh, cháu nên biết một chút tin tức về sự kiện Hàng Hồ. Tiểu tử kia nếu có thể trở thành người có được lợi ích nhiều nhất trong sự kiện Hàng Hồ, đủ để cho thấy hần và Bạch Quốc Du có quan hệ không tầm thường.

Trần Quốc Đào vừa nói, vẻ mặt trở nên nghiêm túc:

- Gia gia đúng là người thô hào, không thích cũng không muốn tham gia chuyện tranh đấu. Cho nên, nếu như sau này hần làm ra chuyện thương thiên hại lý, hoặc là nói có dính dáng đến chuyện tranh đấu thì gia gia sẽ đem hần xóa tên khỏi đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh!

- Gia gia, nếu như hần không làm chuyện thương thiên hại lý hơn nữa lại giúp ông đoạt được chức vô địch tỷ võ bộ đội đặc chủng, trong lúc quan trọng ông có ra mặt giúp hần không?

Trần Anh do dự một chút hồi.

“Ách...”

Trần Quốc Đào há to mồm:

- Hắn thật sự làm được sao?

Trần Anh dùng sức gật gật đầu.

Trần Quốc Đào trầm mặc không nói.

...

Lúc này, trên Ngưu Thủ Sơn.

Ngưu Chí Quân vẫn để cho 8 tên trinh sát canh chừng đám người Bùi Đông Lai, mà hắn lại tìm một góc khuất không bóng người, bấm số điện thoại của Nạp Lan Minh Châu.

- Nạp Lan tiểu thư, kế hoạch vô cùng thuận lợi.

Điện thoại vừa chuyển, Ngưu Chí Quân liền hạ giọng, sắc mặt hưng phấn nói:

- Trước mắt, Bùi Đông Lai đã rơi vào trong tay của ta, hơn nữa... Mới vừa rồi ta nhận được điện thoại của Trần Anh!

- Điện thoại của Trần Anh ư? Chuyện gì xảy ra ?

Có lẽ là lời nói của Ngưu Chí Quân bất ngờ quá mức thế cho nên đầu bên kia điện thoại Nạp Lan Minh Châu không có bày ra bộ dáng cao cao tại thượng như trong dĩ vãng, mà là theo vài phần tò mò, mấy phần vui mừng hỏi.

- Trần Anh dùng số điện thoại thư phòng gia gia cô ta gọi cho tôi. Ở trong điện thoại nói cho tôi biết, nàng đang ở Giang Ninh, nàng bảo tôi trước khi nàng tới hiện trường thì không cho phép đem đám người Bùi Đông Lai giao cho bất cứ kẻ nào.

Ngưu Chí Quân hưng phấn mà nói:

- Theo tôi thấy, sở dĩ Trần Anh đột nhiên xuất hiện ở Giang Ninh, tuyệt đối là nhắm về phía tiểu tử Bùi Đông Lai kia rồi. Vì thế cho nên Trần Anh không để cho tôi đem tiểu tử Bùi Đông Lai kia giao cho người khác, hẳn là lo lắng Bùi Đông Lai vận dụng mạng lưới quan hệ sau lưng giải quyết chuyện này.

- Khanh khách... Chuyện này so với trong tưởng tượng của chúng ta càng thuận lợi chứ sao.

Nghe Ngưu Chí Quân hồi báo, đầu bên kia điện thoại Nạp Lan Minh Châu cười vui vẻ:

- Ngưu quân trưởng, nếu Trần Anh đã nói như vậy thì ông hãy làm theo. Dù sao thì cũng có tòa núi lớn Trần gia kia cản trở.

Ừh.

Ngưu Chí Quân vô cùng tin vào điểm này dù sao thân phận Trần Diêm Vương cũng không phải chỉ để trưng bày.

- Tốt lắm, Ngưu quân trưởng, nhiệm vụ của ông coi như là hoàn thành, kế tiếp, ông cứ chậm chậm mà thưởng thức màn diễn xuất này đi.

Nạp Lan Minh Châu vừa nói vừa nở nụ cười, trong tiếng cười tràn đầy cảm giác đắc ý.

“Hải Đào, cha rất nhanh có thể giúp con trả được mối thù này.”

Bên tai vang lên lời nói của Nạp Lan Minh Châu..., Ngưu Chí Quân âm thầm nắm chặt quả đấm, cười lạnh không dứt.

“Bùi Đông Lai a Bùi Đông Lai, trước kia mày tỏ ra nguy hiểm, đó là Diệp thiếu gia lười so đo cùng với mày. Lần này, Diệp thiếu gia chẳng qua là tùy ý theo mày vui đùa một chút, mày sẽ phải nhận lấy kết thúc bi thảm. Mày nói, với bộ dạng của mày làm sao mà có thể cùng Diệp thiếu gia tranh đoạt nữ nhân? Tao xem mày ngay cả tư cách liêm giày cho Diệp thiếu gia cũng không có!”

Cúp điện thoại, Nạp Lan Minh Châu đứng trước cửa sổ, trong đầu hiện ra bộ dáng Bùi Đông Lai đang mặc một bộ quần áo rẻ tiền, giống như là một nữ vương cao cao tại thượng, sắc mặt khinh thường.

Nhảy nhót càng vui mừng, rơi càng thảm.

Nạp Lan Minh Châu không nhớ lâu.

....

....

....

251. Chương 256: Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (6)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 256: Nạp Lan Minh Châu sám hối! (6)

Dịch giả: huhuie

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Vào buổi trưa khi mặt trời đỏ rực treo cao trên đỉnh đầu, ánh mặt trời sáng rõ chiếu xuống, tựa như khoác thêm cho Ngưu Thủ Sơn một tấm áo khoác màu kim sắc chói mắt.

Theo thời gian trôi qua, xe cộ tập trung dưới chân núi Ngưu Thủ Sơn càng ngày càng nhiều.

Phàm là xe tới đây đều có chung một điểm là bảng số xe của nó đều trâu bò.

Dưới ánh mặt trời, các đại lão đến từ các nơi đang tề tụ lại, một bên đang đợi kết quả, một bên không nhận được đem ánh mắt nhìn về phía chiếc Camry cách đó không xa.

Mặc dù Trần Anh yêu cầu Ngưu Chí Quân trước khi nàng tới đó, không đem Bùi Đông Lai giao cho bất cứ kẻ nào, nhưng mà bởi vì chuyện tình thực sự quá mức đặc thù, hơn nữa lấy “Địa phương” làm chủ, vì thế, lúc các đại lão chỉ huy chịu trách nhiệm hiện trường biết được Ngưu Chí Quân không chế đám người Bùi Đông Lai, đều là yêu cầu Ngưu Chí Quân đem người mang xuống núi, để cho bọn hắn trực tiếp hiểu rõ tình hình.

Trong vòng 10', các đại lão này đều là tự mình tiến hành tra hỏi đối với đám người Bùi Đông Lai, kết quả là câu trả lời của Bùi Đông Lai vẫn như lúc trả lời với Ngưu Chí Quân.

Sau khi biết rõ tình hình, các đại lão chịu trách nhiệm hiện trường kia liền mau chóng đem tình huống trước mắt hồi báo cho cấp trên của họ nhưng các đại lão đều trả lời một câu: Không cần lo cho Bùi Đông Lai, ở tại chỗ đợi lệnh.

Đối với câu trả lời mặc dù các đại lão khẳng định đám người Bùi Đông Lai hoàn toàn tham gia vào việc này.

Nhưng mà bọn họ không có bất kỳ ý kiến phản bác nào.

Thứ nhất, mệnh lệnh của lãnh đạo lớn hơn tất cả.

Còn nữa, bọn họ từ cấp trên biết được Bùi Đông Lai chính là ông chủ phía sau của tập đoàn Đông Hải.

Mặc dù bọn họ không biết tại sao Bùi Đông Lai lại thu phục được Liễu Nguyệt cùng Quý Hồng để trở thành long đầu mới của hắc đạo Đông Hải, nhưng mà bọn họ rất rõ ràng vô luận là Liễu Nguyệt hay Quý Hồng, tùy tiện lôi ra một người, đều có được mạng lưới quan hệ không hề kém, một khi hai người dùng đến mạng lưới quan hệ của mình, muốn định tội cho đám người Bùi Đông Lai khẳng định sẽ rất khó khăn.

Huống chi, nếu Bùi Đông Lai thu phục được Quý Hồng thì có thể nói phía sau Bùi Đông Lai còn có Bạch Quốc Du.

Ở dưới dạng tình hình này, đám người Bùi Đông Lai giống như là một củ khoai lang nóng bỏng tay, ai cũng không muốn đụng vào.

Mà vừa vặn lúc các đại lão có liên quan trả lời lại, cấp trên lại cố ý nói rõ, Trần Anh cháu gái của Trần Quốc Đào đang trên đường chạy tới hiện trường, hơn nữa chỉ đích danh muốn gặp Bùi Đông Lai.

Tin tức này lập tức khiến các đại lão kia thở phào nhẹ nhõm. Tính tình Trần Anh ghét ác như thù có thể nói là vang dội giới cảnh sát vùng châu thổ Trường Giang, Trần Anh chủ động yêu cầu gặp Bùi Đông Lai, tự nhiên là muốn tiếp tục truy cứu chuyện này. Chỉ cần Trần Anh tới đây, bọn họ có thể đem củ khoai lang nóng bỏng tay này ném cho Trần Anh. Còn về phần Trần Anh muốn xử lý đám người Bùi Đông Lai như thế nào, không liên quan gì với bọn họ.

Dưới ánh mặt trời, Ngưu Chí Quân nhận thấy vô tuyến điện của mình sáng lên, biết có câu trả lời của thủ hạ thì cười xin lỗi, sau đó trở về trong ô tô, nghe báo cáo.

- Báo cáo thủ trưởng, dưới sự trợ giúp của đặc công, mới vừa rồi chúng ta tập kích 2 gã địch nhân, bắt sống được 1 tên, xin chỉ thị.

Vô tuyến điện vừa chuyển, thanh âm một tiểu đội trưởng thông qua vô tuyến điện chính xác truyền vào trong tai Ngưu Chí Quân.

- Nghĩ biện pháp cạy miệng của hắn ra, hỏi hắn rốt cuộc còn có bao nhiêu đồng bọn trên núi.

Ngưu Chí Quân trong lòng vừa động, lập tức hạ mệnh lệnh, nhưng ý hắn rất rõ ràng, tiểu đội trưởng này lấy bức cung thành danh.

- Rõ, thủ trưởng!

Tiểu đội trưởng trước tiên cấp ra một câu trả lời chắc chắn, sau đó làm ra một thủ thế, ý bảo thủ hạ bức cung.

Mà Ngưu Chí Quân thì đem vô tuyến điện thả xuống một bên, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì đó.

Bởi vì nguyên nhân hợp tác cùng Nạp Lan Minh Châu nên hắn là người duy nhất trong các đại lão biết tin tức bên trong chuyện này.

Ở dưới dạng tình hình này, hắn biết rõ nếu để cho những tên lính đánh thuê kia rơi vào trong tay đặc công hay đặc cảnh mà nói thì chuyện tình Dương Sách thuê lính đánh thuê định giết Bùi Đông Lai sẽ bị phát giác.

Điều này đối với Dương Sách mà nói, đúng là tai nạn!

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, ánh mắt Ngưu Chí Quân lóe lên một tia kiên định, tựa hồ làm ra quyết định gì đó.

- Báo cáo thủ trưởng, căn cứ vào những gì địch nhân vừa khai, bọn họ chỉ còn lại có 3 người, mới vừa rồi bị chúng ta đánh chết 2 người, trước mắt chỉ còn lại 1 người.

Giống như trong phán đoán của Ngưu Chí Quân, tiểu đội trưởng này thông qua một chút thủ đoạn đặc thù mà tàn nhẫn cuối cùng làm cho tên tay súng bắn tỉa thứ 2 thuộc đơn vị binh đoàn Seberia kia phải mở miệng.

- Lập tức bắn chết địch nhân.

Nghe được thủ hạ trả lời thuyết phục, Ngưu Chí Quân quyết đoán hạ mệnh lệnh.

“Ách?”

Đầu vô tuyến điện bên kia, tiểu đội trưởng nghe được mệnh lệnh của Ngưu Chí Quân, lập tức ngẩn ra sau đó có chút không dám tin, hỏi lại:

- Thủ trưởng, hắn là người duy nhất còn sống nếu như chúng ta muốn biết nhiều tin tức hơn nữa, hoàn toàn hiểu rõ chân tướng sự tình chuyện này...

- Ta bảo cậu bắn chết hắn.

Ngưu Chí Quân lạnh lùng nói:

- Đây là mệnh lệnh!

- Rõ!

Mặc dù không biết vì sao Ngưu Chí Quân phải làm như vậy nhưng mà nghe thấy được giọng nói bất thiện của Ngưu Chí Quân, tên tiểu đội trưởng cũng không dám nói nhảm nữa, mà là trước tiên cấp ra một câu trả lời chắc chắn, sau đó đích thân giết chết tay súng bắn tỉa thứ 2 của đơn vị Seberia.

Nghe được trong vô tuyến điện truyền ra tiếng súng trầm muộn, Ngưu Chí Quân điều chỉnh lại tâm tình, trực tiếp đi xuống xe.

- Chư vị, mới vừa rồi thủ hạ của tôi bắt sống được một gã lính đánh thuê, hơn nữa đã bắt được tên lính đánh thuê này phải mở miệng.

Ngưu Chí Quân không chút hoang mang đi tới trước người mấy vị đại lão phụ trách chỉ huy, mặt không đổi sắc nói:

- Thông qua lời nói của tên lính đánh thuê kia, bọn chúng chỉ còn lại có 3 người, trừ bỏ hắn ra, 2 gã lính đánh thuê khác đã bị tiêu diệt.

“Bá!”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Ngưu Chí Quân thì sắc mặt mấy vị đại lão đều biến đổi.

- Đáng tiếc chính là, lúc người của ta tính toán tiếp tục muốn hỏi nhiều tin tức hơn, tên lính đánh thuê kia cố gắng phản kháng, kết quả đã bị bắn chết.

Ngưu Chí Quân bổ sung.

Đã bị bắn chết rồi ư?

Một lần nữa nghe được lời nói của Ngưu Chí Quân..., đôi mắt của mấy vị đại lão đột nhiên lớn hơn, trên mặt hiện lên sự kinh ngạc.

Trong lúc nhất thời, trong đầu bọn họ hiện ra đủ loại ý niệm, nhưng không có nói ra.

- Vào lúc quan trọng vẫn là dựa vào quân đội nhân dân. Đề nhất binh a!

Trầm mặc ngắn ngủi qua đi, đại lão cảnh sát chỉ huy hiện trường vươn tay, mỉm cười cùng Ngưu Chí Quân:

- Ngưu quân trưởng, chúng tôi muốn cảm tạ ông a.

Bên tai vang lên lời nói của đại lão cảnh sát chỉ huy hiện trường..., 2 gã đại lão khác đến từ hệ thống khác liếc mắt nhìn nhau, đều là đọc hiểu ý tứ trong ánh mắt đối phương, lập tức mở miệng phụ họa lời nói của tên đại lão cảnh sát kia.

- Đây là trách nhiệm của chúng tôi, tốt lắm, chư vị, tôi cho rằng trước tiên chúng ta cần phải đem tình huống hồi báo lên cấp trên.

Ngưu Chí Quân cười cười.

- Tốt.

3 vị đại lão kia không có bất kỳ dị nghị gì, trở lại trong xe riêng của mình tiến hành hồi báo lên cấp trên.

Sau khi Ngưu Chí Quân hồi báo xong, trầm ngâm một chút, lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Dương Sách.

- Ngưu quân trưởng?

Điện thoại vừa chuyển, trong ống nghe truyền ra thanh âm của Dương Sách, giọng nói mang theo vẻ lo lắng.

- Dương Sách, mới vừa rồi người của ta đã bắt sống được một gã lính đánh thuê, ta hạ lệnh cho người của ta đem tên lính đánh thuê kia giết chết rồi.

Nhận thấy được lo lắng trong giọng nói của Dương Sách, Ngưu Chí Quân làm ra một ám hiệu.

“Ủa?”

Bên tai vang lên lời nói của Ngưu Chí Quân..., Dương Sách ở đầu bên kia điện thoại đầu tiên là ngẩn ra, sau đó bình tĩnh đại ngộ, sắc mặt kích động nói:

- Cảm ơn!

- Ngày đó cậu vì muốn cứu nhi tử của ta mà bị vũ nhục ở Đông Hải chuyện này ta cũng có biết, cho nên không cần phải khách khí.

Ngưu Chí Quân mỉm cười nói, nhưng trong lòng thì rất rõ ràng, ngày đó Dương Sách cứu Hà Hoa, cứu Ngưu Hải Đào nhi tử của hắn chẳng qua là thuận tiện, tương đương với việc dệt hoa trên gấm thối. Mà chuyện tình vừa rồi hắn làm chẳng qua là giúp Dương Sách một tí mà thôi.

2 chuyện căn bản không thể so sánh!

- Ngưu quân trưởng, ân tình của ngài, Dương Sách khắc ghi trong lòng.

Tựa như vì xác minh suy đoán trong lòng Ngưu Chí Quân, Dương Sách lập tức đưa ra ám hiệu.

Bên tai vang lên lời nói của Dương Sách..., nghĩ đến thân phận của nghĩa phụ cùng nhạc phụ của Dương Sách, trong lòng Ngưu Chí Quân không khỏi cảm thấy may mắn với quyết định vừa rồi, không nhịn được cười nói:

- Mặt khác, Dương Sách, cậu cũng không cần phải lo lắng Bùi Đông Lai sẽ trả thù cậu.

- Ngưu thúc, ngài...

Đối với Dương Sách mà nói, hắn biết được chính mình bị Nạp Lan Minh Châu biến thành quân cờ thí, trừ bỏ chuyện tình hắn thuê lính đánh thuê bị bại lộ. Thì hắn sợ nhất chính là sự trả thù của Bùi gia, lúc này nghe được Ngưu Chí Quân vừa nói như thế thì liền cả kinh không nhẹ, trong lúc vô tình xưng hô với Ngưu Chí Quân đã thay đổi.

- Một tiếng đồng hồ trước, Trần Anh chỉ đích danh kêu tên Bùi Đông Lai.

Ngưu Chí Quân cười nói:

- Nơi như vậy cậu cũng đã nghe nói về tính tình của Trần Anh. Thử nghĩ một chút, nếu như tiểu tử kia rơi vào trong tay Trần Anh sẽ gặp kết cục gì?

- Thì ra là như vậy.

Trong lòng Dương Sách hiểu ra, càng thêm khẳng định chính mình đã bị Nạp Lan Minh Châu bỏ rơi, đồng thời càng cảm kích đối với Ngưu Chí Quân:

- Cảm ơn Ngưu thúc lần nữa!

- Trần Anh tới rồi, cứ như vậy đã.

Ngưu Chí Quân vốn là muốn nói thêm cái gì, đột nhiên thấy xe của một vị đại lão quân khu Giang Ninh đang hướng phía này đi tới thì liền nói một tiếng với Dương Sách, sau đó trực tiếp cúp điện thoại, xuống xe nghênh đón.

Đợi Ngưu Chí Quân đi tới trước người mấy vị đại lão khác, ô tô liền dừng lại phía trước, Trần Anh mặc một bộ đồ thể thao dẫn đầu xuống xe, sau đó chính là đại lão của quân khu Giang Ninh.

- Lý tham mưu.

Lý tham mưu vừa xuống xe, những đại lão của mấy hệ thống khác mỉm cười chào hỏi.

- Báo cáo thủ trưởng, tính đến trước mắt, toàn bộ địch nhân đã bị tiêu diệt.

Ngưu Chí Quân hỏi báo.

- Tiểu Ngưu, làm không tệ.

Lý tham mưu trả một lễ, cười cười hỏi:

- Người thanh niên gọi là Bùi Đông Lai kia ở đâu?

- Ở trong chiếc xe kia.

Ngưu Chí Quân dần dần nói ra.

Thanh âm của hắn vừa dứt, tất cả ánh mắt của các đại lão đều là kim lòng không đậu ném về hướng Trần Anh.

Dưới ánh mặt trời, Trần Anh chẳng biết lúc nào đã hướng chiếc Camry đi tới, hiển nhiên... Nàng đã nhìn ra Bùi Đông Lai ở trong xe.

Trong xe, thấy Trần Anh xuất hiện, sắc mặt Liễu Nguyệt đột nhiên biến đổi!

Nguyên bản nàng cảm thấy Bùi Đông Lai vận dụng mạng lưới quan hệ trong tay, giải quyết chuyện này hẳn là không có vấn đề gì, lúc này lại không dám khẳng định —— thân là đại tỷ lớn của Đông Hải, đối với Trần Anh thì nàng rất rõ!

Kể từ khi Trần Anh đảm nhiệm chức đội trưởng đội Đặc Cảnh Đông Hải, vẫn luôn luôn tìm nhược điểm của nàng cùng Quý Hồng, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, lấy tính cách Trần Anh tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Không riêng gì Liễu Nguyệt sắc mặt thay đổi, chân mày Bùi Đông Lai cũng nhướng lên.

Hắn thiên tính vạn tính cũng không tính được Trần Anh sẽ xuất hiện vào lúc này.

- Liễu tỷ, tỷ ở trên xe chờ ta.

Mặc dù rất không muốn đối mặt với Trần Anh lúc này, nhưng Bùi Đông Lai cũng biết, có trốn cũng không được.

Thanh âm vừa dứt, Bùi Đông Lai không đợi Liễu Nguyệt đáp lời, liền lập tức xuống xe trước, sắc mặt phức tạp đứng nguyên tại chỗ đợi Trần Anh đi tới phía hắn.

Trong lúc tâm tình của Bùi Đông Lai trở nên phức tạp, trong tâm tình âm thầm may mắn của mấy vị đại lão, trong ánh nhìn soi mói âm thầm hưng phấn của Ngưu Chí Quân, Trần Anh nện từng bước mạnh mẽ, từng bước đi tới trước người Bùi Đông Lai.

- Không có sao chứ?

Dừng bước lại, Trần Anh ngưng mắt nhìn khuôn mặt Bùi Đông Lai, chậm rãi mở miệng, giọng nói hơi có vẻ phức tạp, càng nhiều hơn lại là quan tâm.

.....

....

.....

252. Chương 257: Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (7)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 257: Nạp Lan Minh Châu sám hối! (7)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Không có sao chứ?

Bên tai vang lên lời nói không còn lạnh lùng của Trần Anh, nhận thấy được sự quan tâm đôi mắt của Trần Anh. 2 mắt của Bùi Đông Lai đột nhiên mở to ra, cố gắng hé miệng muốn nói cái gì, nhưng một chữ cũng không nói được, kinh ngạc nhìn Trần Anh.

Từ ý nào đó mà nói, bởi vì mạng lưới quan hệ sau lưng, bởi vì có Qua tử ngọn núi lớn này, Bùi Đông Lai cũng không sợ bị cảnh sát hoặc là ngành đặc thù mang đi.

Nhưng mà.

Lúc Trần Anh xuất hiện, trong lòng hắn lại xuất hiện lo lắng. Hắn không biết nên đối mặt như thế nào với Trần Anh.

Theo hắn xem ra, lấy tính tình Trần Anh, nếu như hắn tham dự vào chuyện này mà nói thì nhất định nàng sẽ đứng ở phía đối lập hắn đi.

Bởi vì nguyên nhân là Tiêu Phi, bởi vì phần cảm kích với Trần Anh từng trợ giúp hắn, hắn không thể nào đem hòng súng nhắm vào Trần Anh được.

Hôm nay, cảm nhận được phần quan tâm không chút chút nào che dấu kia của Trần Anh, trong lòng hắn liền kinh ngạc.

Trần Anh muốn làm gì?

Không riêng gì Bùi Đông Lai cảm thấy kinh ngạc, trong xe, vẻ mặt đám người Liễu Nguyệt, Tiểu Lang cũng nghi ngờ.

Đối với các đại lão khác mà nói, bởi vì bọn họ nhận được mệnh lệnh của cấp trên nên bọn họ tính toán đem củ khoai lang nóng phồng tay này ném cho Trần Anh.

Nguyên bản bọn họ cho rằng Trần Anh sẽ trực tiếp tiến hành tra hỏi đối với Bùi Đông Lai, hoặc là sẽ mang Bùi Đông Lai đi, hiện tại lại thấy Trần Anh chẳng những không có làm như vậy, hơn nữa... Về mặt so sánh với quá khứ lại ôn hòa hơn một chút!

Các đại lão khác còn như thế, huống chi là Ngưu Chí Quân?

Đem Bùi Đông Lai giao cho Trần Anh, sau đó lợi dụng tính tình ghét ác như cừu của Trần Anh để đối phó với Bùi Đông Lai, tiếp theo sẽ dẫn dụ Bùi Vũ Phu xuất hiện, đây là một bước mấu quan trọng trong kế hoạch của Diệp Tranh Vành!

Có thể nói, mọi chuyện lúc trước cũng là để chuẩn bị cho một bước quan trọng này.

Mà hiện giờ... Sau khi Trần Anh đứng trước mặt Bùi Đông Lai thì nàng không có hạ thủ đối với Bùi Đông Lai, ngược lại với lúc đối mặt với những người khác, nàng tỏ ra thái độ ôn hòa.

Loại tương phản hoàn toàn này, làm cho Ngưu Chí Quân khiếp sợ.

- Trần tỷ.

Trừ bỏ Lý tham mưu ra, mấy tên đại lão kia đều lộ ra một bộ dáng kinh ngạc, Bùi Đông Lai ngưng mắt nhìn Trần Anh rồi cười khổ nói.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai..., nhìn nụ cười khổ kia của Bùi Đông Lai, cảm nhận được mùi máu tươi nồng đậm trên người Bùi Đông Lai, Trần Anh một trận hoảng hốt.

Trong hoảng hốt, nàng cảm thấy lúc này đứng ở trước mặt nàng không phải là Bùi Đông Lai, mà là nam nhân kiêu ngạo Long Nha của nước cộng hòa kia.

Sau đó, nàng lấy lại tinh thần, một lần nữa đánh giá Bùi Đông Lai, rõ ràng phát hiện được chẳng biết tại sao trên người Bùi Đông Lai có một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Cái loại cảm giác này Tiêu Phi từng cho nàng.

Cũng chính là bởi vì phần cảm giác kia, mới vừa rồi, nàng mới bị ma xui quỷ khiến đem Bùi Đông Lai trở thành Tiêu Phi trong lòng nàng.

Nhận thấy được điểm này, trong lòng Trần Anh không khỏi rung động một trận, tiết tấu hô hấp của nàng bị loạn nhịp.

Nàng không có nói cái gì nữa, chẳng qua là kinh ngạc nhìn Bùi Đông Lai.

Cứ lẳng lẳng nhìn như vậy...

- Trần tử, tử làm sao vậy?

Nhận thấy được cảm xúc dao động của Trần Anh, chân mày Bùi Đông Lai khẽ nhướng lên, mang theo vài phần nghi ngờ hỏi.

- Không có... Không có chuyện gì.

Lời nói của Bùi Đông Lai kéo Trần Anh trở về thực tế, nàng âm thầm lắc đầu, đem những ý nghĩ lung tung kia ném ra khỏi đầu, nói:

- Chuyện tình lúc trước của cậu ta đã nghe nói, không phải là cậu sai, cậu là người bị hại.

“Ách?”

Nếu như nói lúc trước Bùi Đông Lai chẳng qua là hoài nghi thái độ thay đổi của Trần Anh, sẽ không tìm hấn gây phiền toái nhưng giờ phút này, nghe được Trần Anh nói những lời này, Bùi Đông Lai trực tiếp khẳng định điểm này!

“Bá!”

Cùng lúc đó trong xe, đám người Liễu Nguyệt, Tiểu Lang mở cửa sổ nghe được câu nói của Trần Anh liền sắc mặt liền trở nên kinh ngạc nhìn vào Trần Anh. Thái độ của Trần Anh đã nằm ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Nếu như không phải là Trần Anh đứng sờ sờ ở trước mắt thì đám người Liễu Nguyệt, Tiểu Lang hẳn là hoài nghi mình có nằm mộng hay không.

- Đông Lai, ông nội của ta muốn gặp cậu.

Trần Anh thấy Bùi Đông Lai trợn mắt há hốc mồm mà đứng nguyên tại chỗ, không nhin được thở dài.

Đối với nàng mà nói, sở dĩ nàng phá lệ, làm trái với nguyên tắc cùng tín ngưỡng của mình để trợ giúp Bùi Đông Lai, ngoài trừ Bùi Đông Lai đúng là đệ tử của Tiêu Phi ra, cũng bởi vì Bùi Đông Lai giống cái người kia, từng buông lời thề “Đứng thẳng lưng bước vào Tử Cấm thành”, hơn nữa vì Bùi Đông Lai làm được hứa hẹn ban đầu đối với nàng — trong quá khứ một đoạn thời gian trước, tội phạm tại 2 khu Hồ Hàng ngày càng giảm xuống, mặc dù chưa nói tới thái bình thịnh thế nhưng là so với những địa phương khác mà nói thì trị an tốt hơn rất nhiều.

Cái này trực tiếp phá vỡ cái nhìn của Trần Anh.

Cũng làm cho tín ngưỡng trong nội tâm nàng xuất hiện một chút dao động, hơn nữa cuối cùng nàng làm ra quyết định làm trái với nguyên tắc của nàng là lợi dụng quyền lực của Trần Quốc Đào ở quân khu Giang Ninh để cho Bùi Đông Lai gia nhập đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh, cấp cho Bùi Đông Lai một cái ô dù hàng khủng.

Đối với hết thảy chuyện này, Bùi Đông Lai cũng không biết.

Chẳng lẽ là Qua tử âm thầm ra tay sao?

Trong lòng Bùi Đông Lai tràn đầy nghi ngờ.

Nhưng mà.

Không đợi Bùi Đông Lai hỏi ra nghi vấn trong lòng, Trần Anh đã xoay người rời đi.

- Liễu tử, Quý Hồng sẽ rất nhanh tới Giang Ninh, tử mau sớm cùng tử ấy hội hợp.

Ngưng mắt nhìn thoáng qua bóng lưng đã đi xa của Trần Anh, Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút, không có lập tức đuổi theo sau, mà là xoay người phân phó với Liễu Nguyệt vài câu.

- Tốt.

Mặc dù cho đến ngày hôm nay, Liễu Nguyệt vẫn không hòa hợp cùng Quý Hồng, nhưng mà nàng cũng biết nàng phải cùng Quý Hồng phải hóa thù thành bạn, hơn nữa hiện nay thế cục phức tạp, nàng chỉ có thể lắng lặng giải quyết khúc mắc.

Thấy Liễu Nguyệt đáp ứng, Bùi Đông Lai không chút do dự, bước nhanh đuổi theo Trần Anh.

Mắt thấy Trần Anh mang theo Bùi Đông Lai đi tới, tất cả mọi người đều người nhìn ta, ta nhìn người, dường như đang hỏi: Trần Anh vừa làm chuyện gì vậy?

Chuyện vừa rồi?

Bởi vì không có nghe được Bùi Đông Lai cùng Trần Anh nói chuyện với nhau, bọn họ không cách nào đoán được Trần Anh muốn làm gì, chính là thái độ mơ hồ thay đổi của Trần Anh khiến cho bọn họ cảm thấy dường như Trần Anh đến tìm Bùi Đông Lai để gây phiền toái.

- Lý thúc, nếu như không có chuyện gì khác mà nói..., tôi đem Đông Lai đi trước.

Rất nhanh, trong vẻ mặt kinh ngạc của đám người Ngưu Chí Quân, Trần Anh trầm ổn đi tới trước đám người Ngưu Chí Quân, khôi phục bộ dáng lạnh lùng.

”Ách...”

Nghe được lời của Trần Anh, tất cả mọi người liền trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Bọn họ tròn tròn cặp mắt, khe khẽ miệng, giống như là dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh nhìn vào Trần Anh.

Lúc trước, bọn họ chẳng qua là hoài nghi Trần Anh sẽ không tìm phiền toái cho Bùi Đông Lai, hiện giờ lời nói của Trần Anh trực tiếp nói cho bọn họ hẳn biết: Trần Anh không những sẽ không tìm phiền toái cho Bùi Đông Lai, hơn nữa cùng Bùi Đông Lai rất quen thuộc với nhau!

- Trần... Trần đội trưởng, cô?

Ngưu Chí Quân trực tiếp tròn tròn mắt, hần hần lòng không được mà mở miệng hỏi thăm Trần Anh, cảm giác kia tựa hồ như xác nhận chính mình mới vừa rồi có nghe nhầm hay không.

Không trả lời, Trần Anh không nhìn Ngưu Chí Quân.

Mà dường như Bùi Đông Lai có điều suy nghĩ nhìn Ngưu Chí Quân một cái. Lúc trước, Ngưu Chí Quân núp ở trong ô tô cùng Dương Sách trò chuyện, những người khác không có nghe được nhưng mà bởi vì thính lực hẳn quá biến thái nên hẳn đã mơ hồ nghe được một chút chuyện.

- Tiểu Ngưu, dựa vào hồi báo lúc trước của cậu, Bùi tiên sinh cũng không có tham dự sự kiện bắn nhau lần này, đúng không?

Lý tham mưu không có trả lời Trần Anh, mà là trước tiên hướng Ngưu Chí Quân xác định điểm này.

“Ừc.”

Ngưu Chí Quân nuốt nước bọt, cố gắng mà làm cho mình trấn định một chút, nhưng mà vô luận hần cố gắng như thế nào cũng không thể làm được điểm này, cuối cùng đành phải gật gật đầu.

- Chư vị, các vị có dị nghị gì sao?

Thấy Ngưu Chí Quân gật đầu, Lý tham mưu đem ánh mắt ném về hướng mấy vị đại lão khác:

- Nếu như không có dị nghị gì..., Bùi tiên sinh cùng Tiểu Anh sẽ rời đi trước.

Lắc đầu.

Những đại lão khác, cơ hồ cùng lắc đầu cùng một lúc.

Dựa theo ý nghĩ của bọn hắn, sau khi bọn hắn đem đám người Bùi Đông Lai giao cho Trần Anh thì mọi chuyện đều trở nên tốt đẹp. Hiện giờ, mặc dù thái độ của Trần Anh đối với Bùi Đông Lai thoát nhìn rất không bình thường, nhưng là... Trần Anh muốn dẫn Bùi Đông Lai đi, bọn họ tự nhiên là không có bất kỳ ý kiến nào.

- Tiểu Anh, vậy cháu về quân khu trước, thúc đi tỉnh ủy tham gia một hội nghị.

Thấy mấy vị đại lão khác lắc đầu, Lý tham mưu hướng về phía Trần Anh cười cười nói.

- Dạ.

Trần Anh do dự một chút, nói:

- Bằng hữu của Đông Lai cũng là người bị hại, mà lúc trước bọn họ đã khai báo chuyện đã xảy ra, bọn họ cũng có thể rời đi chứ?

“Bá!”

Một lần nữa nghe được lời nói của Trần Anh..., không riêng gì đám người Ngưu Chí Quân, ngay cả Lý tham mưu mơ hồ biết một chút tin tức cũng là cả kinh không nhẹ.

Theo bọn hắn xem ra, Trần Anh hôm nay giống như là một người hoàn toàn khác, cảm giác kia giống như là một tên háo sắc bỗng dưng biến thành Liễu Hạ Huệ, một người ra vẻ đạo mạo quân tử biến thành một tên bỉ ổi vậy.

- Có thể.

Ngẩn ngừ kinh ngạc qua đi, ánh mắt Lý tham mưu phức tạp nhìn Bùi Đông Lai một cái, chẳng lẽ Tiểu Anh thích tiểu tử này?

Lý trí nói cho Lý tham mưu, người trọng tình trọng nghĩa như Trần Anh không thể trong thời gian ngắn ngẩn như thế mà yêu người khác!

Sau khi phủ định điểm này, hắn lại tràn ngập tò mò, tò mò không biết rốt cuộc Bùi Đông Lai dựa vào cái gì để cho Trần Anh từ khi rời bỏ Long Nha, lần đầu tiên làm ra thay đổi, hơn nữa còn là thay đổi nghiêng trời lệch đất!

Ngay cả Lý tham mưu biết một chút tin tức còn nghi ngờ, huống chi mấy người Ngưu Chí Quân?

Chẳng qua là... Nghi ngờ thì nghi ngờ, đối mặt với vẻ mặt lạnh như băng như sương của Trần Anh, không người nào dám hỏi, mà là tùy ý Trần Anh và Bùi Đông Lai ngồi một chiếc xe việt dã có treo giấy phép của quân khu Giang Ninh rời đi.

- Chư vị, chúng ta đi thôi.

Lý tham mưu thấy Bùi Đông Lai cùng Trần Anh rời đi thì mở miệng đề nghị.

Mợ nó chứ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bên tai vang lên lời nói của Lý tham mưu..., Ngưu Chí Quân rất muốn vả cho mình một cái, làm cho mình thanh tỉnh ra một chút.

Sau đó... Không đợi Ngưu Chí Quân suy nghĩ nên làm như thế nào, Lý tham mưu cùng mấy vị đại lão khác mang theo nghi ngờ tách ra rồi lên xe riêng của mình rời đi.

Ngưu Chí Quân thấy thế, chợt tỉnh ngộ hiểu ra, đồng thời chỉ cảm thấy cả người mình như bị tưới một chậu nước lạnh, từ đầu đến chân đều lạnh run. Vốn là dựa theo kế hoạch của Diệp Tranh Vành, dựa vào Trần Anh, Trần gia để đối phó với Bùi Đông Lai, kéo ra Bùi Vũ Phu, hôm nay Trần Anh cùng Bùi Đông Lai về chung một phe, kế hoạch của Diệp Tranh Vành tự nhiên sụp đổ!

Kế hoạch đổ vỡ cùng nghĩa với việc Bùi Đông Lai thoát khỏi nguy hiểm.

Vậy thì, tất cả những người tham dự vào cái kế hoạch này, đều phải chịu lửa giận của phụ tử Bùi gia!

.....

....

.....

253. Chương 258: Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (8)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 258: Nạp Lan Minh Châu sám hối! (8)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Đối với Ngưu Chí Quân mà nói, hắn có thể hỗn được cho tới ngày hôm nay, ngoại trừ ở thời năm 1970 lập được nhiều chiến công ra, cũng bởi vì lúc ấy hắn ở trên chiến trường kết giao với một nhóm huynh đệ, trong đám người này không thiếu hổ môn chi tử (*)

Trong quá khứ hai mươi năm qua, mặc dù không có gia tộc cường đại làm chỗ dựa cho mình nhưng bằng vào những trợ giúp của những chiến hữu kia, Ngưu Chí Quân từng bước đi tới ngày hôm nay.

Bởi vì có chiến hữu là đám hổ môn chi tử kia nên tin tức của hắn so với những người khác rộng hơn không ít.

Ở dưới dạng tình hình này, hắn không thể nào không có nghe nói đến danh tiếng của Bùi Vũ Phu.

Ngược lại.

Vô luận là Bùi Vũ Phu dựa vào sức của mình, đã chiến thắng tứ đại thiếu gia kinh thành, ôm mỹ nhân về trong tay, hay là cuối cùng Bùi Vũ Phu làm cho Diệp Cô Thành phải xuất lĩnh Long Nha, chuyện tình bị cắt đứt một chân rồi quy ẩn. Tất cả chuyện này Ngưu Chí Quân đều là nghe chiến hữu kể lại.

Đồng dạng như vậy, hắn còn biết đạo lý lạc đà gầy vẫn béo hơn ngựa.

Cho nên... Lúc biết được nhi tử Ngưu Hải Đào của mình bị Bùi Đông Lai phé đi một cánh tay, mặc dù Ngưu Chí Quân giận đến nghiến răng nhưng hắn cũng không dám đi tìm Bùi Đông Lai gây sự, cho đến khi Nạp Lan Minh Châu dưới đại kỳ của Diệp Tranh Vành xuất hiện thì hắn mới lựa chọn bí quá hóa liều.

Hiện giờ, kế hoạch của Diệp Tranh Vành thất bại, nghĩ đến sắp phải chịu lửa giận của phụ tử Bùi gia, Ngưu Chí Quân chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng.

Sau khi lên xe, trước tiên Ngưu Chí Quân phân phó tài xế đi theo xe của Lý tham mưu, sau đó không dám chậm trễ, trước tiên bấm số điện thoại của Nạp Lan Minh Châu.

- Ngưu quân trưởng, người đã giao cho Trần Anh rồi sao?

Điện thoại vừa chuyển, thanh âm của Nạp Lan Minh Châu vang lên, giọng nói trước sau đều tỏ ra cao ngạo, ngoài vẻ cao ngạo lại mang theo vài phần mong đợi, mong đợi Bùi Đông Lai gặp bị kịch.

- Giao...Giao rồi.

Có lẽ là 3 chữ Bùi Vũ Phu mang đến cho Ngưu Chí Quân áp lực quá lớn quá lớn thế cho nên lúc hắn trả lời thì hắn có cảm giác sợ hãi tội lỗi, giọng nói mang theo vài phần run rẩy.

- Ngưu quân trưởng, ông làm sao vậy?

Nhận thấy được vẻ khác lạ trong giọng nói của Ngưu Chí Quân, Nạp Lan Minh Châu không vui hỏi.

- Nạp Lan tiểu thư, chuyện tình so với kế hoạch của chúng ta có khác biệt rất lớn!

Ngưu Chí Quân điều chỉnh tâm tình một phen, nói.

- Nga?

Lông mày Nạp Lan Minh Châu chau lại, lạnh giọng hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

- Người đã giao cho Trần Anh rồi, nhưng..nhưng mà không biết chuyện gì đã xảy ra, Trần Anh không có đối phó với tiểu tử kia hơn nữa kỳ quái hơn chính là, thái độ của Trần Anh đối với tiểu tử kia hết sức tốt đẹp..hơn ...nữa...cô ta còn mang theo tiểu tử kia trở về quân khu Giang Ninh!

Mặc dù lúc trước chứng kiến hết thấy chuyện này, nhưng khi tự mình nói ra khỏi miệng, Ngưu Chí Quân vẫn cảm thấy chuyện này thật sự quá hoang đường.

Bên tai vang lên lời nói của Ngưu Chí Quân..., vẻ kiêu ngạo trên khuôn mặt của Nạp Lan Minh Châu trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó là vẻ mặt khiếp sợ thật sâu!

Ngay cả Ngưu Chí Quân cũng biết Trần Anh ở trong bàn cờ này có tác dụng quan trọng như thế nào, huống chi là Nạp Lan Minh Châu?

Có thể không chút nào khoa trương, bàn cờ này, thành bởi Trần Anh, bại cũng bởi Trần Anh!

- Ông nói cái gì?

Có lẽ là quá mức khiếp sợ nên Nạp Lan Minh Châu chẳng những không có đem phần cao cao tại thượng kia lộ ra ở trên mặt. Lúc này giọng nói của nàng trở nên bén nhọn, giống như là một con mèo bị dẫm phải đuôi.

- Nạp Lan tiểu thư, mặc dù không biết vì sao Trần Anh luôn luôn ghét ác như cừu chẳng những không có truy cứu trách nhiệm tiểu tử kia, hơn nữa thái độ đối với hắn hết sức ôn hòa. Nhưng mà tôi dám khẳng định, quan hệ của bọn họ không đơn giản!

Ngưu Chí Quân nói tới đây, trong giọng nói bất tri bất giác toát ra vài phần lo lắng cùng sợ hãi:

- Đây cũng chính là nói, kế hoạch của chúng ta đã thất bại!

- Điều đó không có khả năng!

Đầu bên kia điện thoại, Nạp Lan Minh Châu “Bá” một tiếng từ trên ghế salon đứng lên, dùng sức lắc đầu, rồi hét to lên:

- Tính tình Trần Anh ghét ác như cừu ở giới cảnh sát vùng châu thổ Trường Giang nay người người đều biết, làm sao nàng có thể bỏ qua cho cái tên Bùi Đông Lai khốn kiếp kia?

- Nạp Lan tiểu thư, tôi cũng cảm thấy chuyện này thực sự quá hoang đường, nhưng sự thật đúng là như thế.

Ngưu Chí Quân buồn bực muốn hộc máu:

- Tôi cho rằng chuyện đã đến nước này, chúng ta cần suy nghĩ một chút nên đối phó với sự trả thù của Bùi gia như thế nào/.

- Ngưu Chí Quân, tốt nhất ông đừng để cho ta biết ông đang ở đây hồ lộng ta, nếu không, kết quả của ông nhất định sẽ rất thê thảm.

Ngay cả Ngưu Chí Quân cũng không tin, cái tin tức có thể gây động đất là Trần Anh cùng Bùi Đông Lai chẳng những không có trở thành địch nhân, hơn nữa còn trở thành bằng hữu. Chỉ sợ là Nạp Lan Minh Châu cũng không tin, nàng cho rằng bởi vì một ít nguyên nhân khác mà Ngưu Chí Quân bỏ qua hợp tác cùng nàng.

”_____”

Ngưu Chí Quân giận đến thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

- A!

Sau đó... Không đợi Ngưu Chí Quân nói cái gì nữa, Nạp Lan Minh Châu trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Nạp Lan Minh Châu không dừng lại, trước tiên bấm số điện thoại của Lâm Tường.

- Lâm thiếu gia, làm phiền cậu hỗ trợ hỏi thăm một chút tình huống cụ thể.

Điện thoại vừa chuyển, Nạp Lan Minh Châu không có ra vẻ một bộ dáng cao cao tại thượng, ngược lại, sắc mặt hết sức phức tạp.

Thứ nhất, Ngưu Chí Quân nói lại làm rối loạn tâm tình của nàng, làm cho nàng có một loại cảm giác con vịt đã bị luộc chín lại bay đi mất, còn nữa, thân phận của Lâm Tường thì nàng biết rõ, mặc dù nàng ở dưới đại kỳ của Diệp Tranh Vành, ở Tử Cẩm thành hòa đồng vui vẻ, nhưng còn chưa có tư cách bày ra cái giá trước mặt Lâm Tường.

- Nạp Lan tiểu thư, ta mới vừa nhận được tin tức nói là Bùi Đông Lai bị Trần Anh mang đi.

Trong giọng nói của Lâm Tường tràn đầy vẻ nghi ngờ:

- Mặt khác, ta còn nghe nói, thái độ Trần Anh chẳng những đối với Bùi Đông Lai hết sức ôn hòa, hơn nữa còn để cho đám người Liễu Nguyệt được an toàn rời đi.

- Cậu... cậu xác định?

Nguyên bản Nạp Lan Minh Châu đối với lời nói của Ngưu Chí Quân còn tràn đầy hoài nghi, nhưng mà hiện nghe được câu trả lời của Lâm Tường, điều này làm cho nàng cảm thấy trái tim của mình co quắp, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

- Chắc chắn không sai đâu.

Lâm Tường rất khẳng định trả lời một câu, sau đó như có suy nghĩ gì đó nói:

- Nạp Lan tiểu thư, nếu như ta không có đoán sai, kế hoạch của Diệp Tranh Vành là lợi dụng Trần Anh đối phó với Bùi Đông Lai, sau đó kéo ra Bùi Vũ Phu để cho Bùi Vũ Phu cùng Trần gia cá chết lưới rách, cuối cùng để Diệp Cô Thành ra tay à?

“Bá!”

Không trả lời, Nạp Lan Minh Châu chỉ cảm thấy trong nháy mắt cả người giống như bị rút sạch khí lực, vô lực ngã xuống trên ghế salon, điện thoại di động từ trong tay của nàng rơi ra, rơi ngay trên ghế salon.

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Tường thấy Nạp Lan Minh Châu không trả lời, không có nói thêm gì nữa, mà là trực tiếp cúp điện thoại, hẳn cũng tin vào phán đoán của mình, cũng đoán được lúc này Nạp Lan Minh Châu khẳng định bị dọa cho hồn phách lên mây.

Điều này sao có thể?

Trần Anh, nàng làm sao có thể làm như vậy?

Giống với trong suy đoán của Lâm Tường, Nạp Lan Minh Châu có cảm giác giống như từ Thiên Đường rơi xuống Địa Ngục, điên cuồng mà lắc đầu, ở trong lòng thầm hỏi chính mình.

Nàng có một ngàn, một vạn lý do không tin đây hết thảy là sự thật, chỉ là... Lý trí nói cho nàng biết, Lâm Tường cũng không có lừa gạt nàng.

Cùng lúc đó.

Ngưu Chí Quân không có cách nào gọi điện thoại được cho Nạp Lan Minh Châu, giống như là bị bệnh thần kinh, luống cuống tìm cách chạy chữa, đem điện thoại gọi cho Dương Sách.

- Dương Sách, cậu lập tức thông qua nhạc phụ của cậu tìm hiểu một chút, Trần Anh cùng Bùi Đông Lai rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?

Điện thoại vừa chuyển, Ngưu Chí Quân khẩn cấp mở miệng nói.

Đầu bên kia điện thoại, Dương Sách bởi vì hành động đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi của Ngưu Chí Quân, bởi vì biết được Trần Anh sắp đối phó với Bùi Đông Lai, tâm tình nhẹ xuống, hiện tại nghe được lời

nói của Ngưu Chí Quân..., nghe thấy được vẻ kinh hoàng trong giọng nói của Ngưu Chí Quân, lập tức ngăn ra:

- Ngưu thúc, ngài làm sao vậy?

- Dương Sách, trước tiên cậu không nên hỏi nhiều như vậy, mau làm theo lời ta nói!

Ngưu Chí Quân quả thật nóng nảy, hần khẩn cấp muốn biết, hết thấy chuyện này rốt cuộc là tại sao.

Nhưng Dương Sách không có lập tức làm theo, mà là tiếp tục hỏi:

- Ngưu thúc, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Thanh âm vừa dứt, lông mày Dương Sách chau lại, nội tâm một lần nữa tuôn ra tâm tình bất an.

- Trần Anh không có đối phó với Bùi Đông Lai, ngược lại còn mang hần về quân khu Giang Ninh, hơn nữa còn để đám người Liễu Nguyệt rời đi!

Ngưu Chí Quân cũng biết nếu như không để cho Dương Sách biết sự thật thì Dương Sách sẽ không đi điều tra chuyện này. Cho nên, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại giải thích.

- Cái gì?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Ngưu Chí Quân..., Dương Sách bị dọa cho sợ trực tiếp từ trên ghế salon nhảy dựng lên:

- Tại sao có thể như vậy?

- Ta cũng không biết.

Trên mặt Ngưu Chí Quân hiện rõ hai chữ hối hận, cảm giác kia hận không thể đảo ngược thời gian, hần lựa chọn nén giận, mà không lựa chọn nhổ lông trên đầu lão hổ:

- Cậu gọi điện thoại hỏi nhạc phụ cậu, lấy thân phận nhạc phụ của cậu chắc chắn biết chuyện này.

- Tốt.

Dường như Dương Sách đã nhận ra tính nghiêm trọng của chuyện này cho nên vội vàng đồng ý, sau đó trước tiên hần bấm số điện thoại của nhạc phụ Hầu Đông Bình.

...

Ngay tại lúc đám người Nạp Lan Minh Châu, Ngưu Chí Quân, Dương Sách bởi vì quyết định của Trần Anh mà náo loạn thì trên Ngưu Thủ Sơn. Dưới sự chỉ đạo của Lý tham mưu thì các đại lão khác cũng lên xe rời đi, sự tình trên núi tạm thời kết thúc, nhóm binh lính thi hành nhiệm vụ trình sát cùng đội Đặc Cảnh bắt đầu thu đội, nhóm cảnh sát cùng võ cảnh lúc trước không dám lên núi cũng bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

2 gã cảnh sát cùng võ cảnh đã tới nghỉ trên đỉnh núi, thấy xác chết nằm la liệt đầy trên mặt đất, đều bị dọa cho sợ đến mặt không còn chút máu!

Trong đó không ít người trực tiếp khom lưng ói ra tại chỗ!

Bọn họ không phải là không có thi hành qua nhiệm vụ, cũng không phải là không có gặp qua người chết, chỉ là... Máu tanh như thế, hình ảnh thật kinh khủng, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy!

Nhất là những tên lính đánh thuê mặc đồng phục tác chiến xanh biếc kia toàn bộ đều là bị một súng nổ đầu, trong lòng bọn họ chỉ có một nghi vấn: Thuật bắn súng cần chính xác đến trình độ nào mới có thể làm được điểm này?

Bùi Đông Lai không biết những phát súng của hần, làm cho những cảnh sát cùng võ cảnh đang thu thập tàn cuộc kia rung động như thế nào.

Sau khi lên xe, hần vốn muốn hỏi ra nghi ngờ trong lòng. Tại sao gia gia của Trần Anh lại muốn gặp hần?

Nhưng mà ——

Không đợi hần hỏi, Trần Anh liền bắt đầu hỏi hần những chuyện đã xảy ra.

Đối với lần này, Bùi Đông Lai không có giấu diếm, mà là ăn ngay nói thật.

- Dựa theo những lời cậu vừa nói, những tên lính đánh thuê kia cơ hồ đều chết trong tay cậu?

Đội Bùi Đông Lai nói xong tất cả quá trình cùng tình tiết, trong lòng Trần Anh nhắc lên kinh đào hải lãng, thân là một thành viên Long Nha, tự nhiên là nàng biết dong binh đoàn Seberia, theo nàng xem ra, coi như là nàng gặp phải cục diện loại này, cũng không thể nào làm được giống như Bùi Đông Lai!

Nhất là Bùi Đông Lai chủ động đem chính mình bại lộ dưới họng súng bắn tỉa của Luke Fu.

Trần Anh thật sự rất muốn hỏi Bùi Đông Lai một chút, sự tự tin cùng dũng khí của hắn là từ đâu ra —— Phải biết rằng Luke Fu chính là một trong 10 dong binh chi Vương a!

Hơn nữa còn là xạ thủ rất nổi danh trong giới lính đánh thuê...

- Ủh.

Có lẽ là bởi vì lần đầu tiên thấy Trần Anh lộ ra bộ dáng giật mình, Bùi Đông Lai không nhịn được cười.

- Nếu để cho ông nội của ta biết hết thấy chuyện này, ông nhất định sẽ rất vui vẻ.

Trần Anh cũng cười, vốn là nàng chẳng qua là có lòng tin đối với Bùi Đông Lai trong việc ôm chức vô địch trong cuộc tỷ võ bộ đội đặc chủng cả nước, hiện giờ nàng cảm thấy chỉ cần Bùi Đông Lai dự thi, thì mấy cái tên đến từ đội quân tinh anh trong ba quân kia chỉ biết làm nền cho Bùi Đông Lai tỏa sáng!

Nàng tin chắc vào điều này.

....

.....

254. Chương 259: Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (9)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 259: Nạp Lan Minh Châu sám hối! (9)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Trần tỷ, sao gia gia của tỷ lại muốn gặp ta?

Nghe Trần Anh nhắc tới Trần Quốc Đào, nhân cơ hội này Bùi Đông Lai hỏi ra nghi vấn ở trong lòng.

- Ta đề cử cậu với ông nội của ta, muốn để cậu gia nhập đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh, ông nội của ta cũng đã đồng ý.

Trần Anh đem chuyện tình nói cho Bùi Đông Lai.

Cùng lúc trước bất đồng, giờ phút này giọng nói của Trần Anh không hề phức tạp.

Bởi vì... Biết được Bùi Đông Lai bằng vào sức một người huyết tủy cả Seberia dong binh đoàn, nàng cảm thấy Bùi Đông Lai quả thực chính là quân nhân trời sinh, không làm quân nhân thật sự là quá đáng tiếc.

Nguyên bản, thái độ biến chuyển của Trần Anh khiến cho Bùi Đông Lai rất kinh ngạc, hiện giờ nghe được lời nói của Trần Anh thì lại một lần nữa Bùi Đông Lai bị kinh hãi!

Ngoài vẻ khiếp sợ, trong lòng của hắn tràn đầy vẻ cảm động.

Hắn biết rõ, Trần Anh làm như vậy tương đương với cấp cho hắn một thân phận ở trong quân đội, để cho hắn vô duyên vô cớ có nhiều hơn một chỗ dựa.

Ồ dù, thậm chí có thể nói là ngọn núi Trần gia!

- Cảm ơn tử, Trần tử.

Cảm động với hành động của Trần Anh nhưng Bùi Đông Lai cũng không có nói gì nhiều..., chẳng qua là dùng lời cảm ơn đơn giản nhất, biểu lộ cảm kích trong nội tâm.

- Đông Lai, có lẽ cậu cảm thấy bởi vì ta nhìn cậu có chút giống Tiêu Phi nên mới giúp cậu.

Bên tai vang lên lời cảm ơn của Bùi Đông Lai, Trần Anh thở dài, nói:

- Thật ra thì nếu không —— nếu như không phải là cậu làm được lời nói ban đầu với ta, ta nghĩ mặc dù cậu là đồ đệ của Tiêu Phi, ta cũng sẽ không thể nào giúp cậu được, ngược lại ta không dám cam đoan sẽ đối phó cậu hay không .

Lời nói của Trần Anh khiến cho Bùi Đông Lai lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời âm thầm may mắn với quyết định ban đầu của chính mình đúng là chính xác.

- Lúc trước, ta còn thấy bàng hoàng, ta không biết làm mọi chuyện đó có phải là quyết định chính xác hay không.

Trần Anh vừa nói, phun ra một ngụm khó chịu, cả người tựa hồ nhẹ nhàng hơn rất nhiều:

- Mới vừa rồi nghe cậu chiến đấu cùng với dong binh đoàn Seberia xong, ta mới cảm thấy quyết định của mình không sai —— chỉ cần cậu nguyện ý thì ta sẽ đem cậu trở thành quân nhân ưu tú nhất nước cộng hòa!

- Ta sẽ không để cho Trần tử phải thất vọng, cũng sẽ không khiến cho sư phụ phải thất vọng.

Bùi Đông Lai đưa ra lời hứa hẹn, thanh âm không lớn, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định cùng tự tin.

Phần tự tin kia, nguyên nhân là một lần nữa hắn dung hợp linh hồn Tiêu Phi, đạt được một phần kinh nghiệm cùng kỹ năng chiến đấu, hơn nữa mới vừa rồi vừa cùng Seberia dong binh đoàn chiến đấu sinh tử!

- Vậy thì tốt.

Trần Anh vui mừng gật gật đầu, do dự một chút rồi lại nhắc nhở:

- Đông Lai, mặc dù ta tiến cử cậu vào trong quân đội coi như là che chở cho cậu, chỉ là ông nội của ta cũng nói, nếu như cậu làm ra chuyện thương thiên hại lý, vô luận cậu ưu tú cỡ nào, ông cũng sẽ xóa tên cậu khỏi quân khu.

- Ta không có tư cách nói mình là một người tốt, cũng không xứng làm một người tốt.

Bùi Đông Lai nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, trầm mặc một hồi lâu, nhẹ giọng nói:

- Nhưng mà ta sẽ không làm những chuyện có lỗi với lương tâm của mình, không làm những chuyện có lỗi với công ơn nuôi dưỡng của phụ thân ta.

...

Lúc Trần Anh mang theo Bùi Đông Lai tiến vào nội viện quân khu, Trần Quốc Đào đã sớm đứng ở đó.

Trước lầu tướng quân, Trần Quốc Đào đứng chấp tay, ngẩng đầu ưỡn ngực, thân thể thẳng tắp giống như một cây thương.

Gió nhẹ thổi lên mái tóc màu hoa râm, ánh mặt trời chiếu rọi cái khuôn mặt kiên nghị kia, sắc mặt hắn tức tưởi, ánh mắt như đao nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai đang đi theo sau Trần Anh.

Đón nhận ánh mắt sắc bén như dao găm kia của Trần Quốc Đào, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy ánh mắt kia giống như bị một bảo kiếm sắc bén, có thể đem người đâm thủng , đồng thời, trong lòng lại hiện lên một cái ảo giác —— luận về giá trị võ lực, Bùi Đông Lai cảm thấy cho dù là chiến sĩ bình thường cũng có thể

quật ngã Trần Quốc Đào, nhưng mà Trần Quốc Đào chỉ đứng ở nơi đó nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác không thể chiến thắng được.

Hơi suy tư, Bùi Đông Lai liền hiểu được, loại ảo giác này phát ra không phải bởi vì áp bách của Trần Quốc Đào thân là cấp trên, mà nguyên nhân là ở Trần Quốc Đào thân làm một người lão quân nhân, trong xương tủy kế thừa phần tinh thần không sợ chết kia.

Chẳng bao lâu sau, ở trên lãnh thổ của chúng ta có rất nhiều người giống như Trần Quốc Đào có tinh thần cách mạng đi tiên phong, dùng dao găm với súng trường, dám xách cái đầu lúc cái bô liều mạng với địch, đánh bại tiểu quỷ tử có phi cơ với đại pháo, đánh cho tiểu quỷ tử chạy trở về chỉ có mỗi cái bằng vệ sinh quần mông trở về đảo nhỏ của bọn chúng. (vãi bọn khựa :220:)

Sau khi hiểu được điểm này, ánh mắt của Bùi Đông Lai nhìn về Trần Quốc Đào hiện lên vẻ sùng kính, lúc bước đi, hoàn toàn dựa theo bộ dạng quân nhân, ngẩng đầu ưỡn ngực, nhịp bước trầm ổn có lực.

- Trần gia gia.

Rất nhanh, dưới ánh nhìn chăm chú của Trần Quốc Đào, Bùi Đông Lai từng bước đi tới trước mặt Trần Quốc Đào, cúi người chào vắn an.

Không trả lời, trả lời Bùi Đông Lai chính là một cái thủ đao.

“Vù!”

Kèm theo một tiếng xé gió, người cảnh vệ viên Chung Cương vốn đứng ở phía sau Trần Quốc Đào, tựa như một con báo săn, ngay tại chỗ nhảy lên, hóa thủ vi đao, chém về phía cổ Bùi Đông Lai.

Nhận thấy được Chung Cương xuất thủ, Trần Anh hơi ngẩn ra một lúc, sau đó trong nháy mắt liền hiểu được dụng ý kia, cũng không có lo lắng gì mà là bình tĩnh nhìn Bùi Đông Lai hóa giải như thế nào.

Không thể không nói, Chung Cương từng là một thành viên đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh mặc dù bị năm tháng mang đi tuổi thanh xuân, nhưng mà thân thủ vẫn có chút rất cao, chẳng những hấn xuất thủ nhanh như thiểm điện, hơn nữa chọn thời cơ rat ay cũng rất khá, đó chính là lúc Bùi Đông Lai khom lưng.

Kể từ đó, là có thể đánh cho Bùi Đông Lai trở tay không kịp.

Đối với cao thủ Âm Kính mà nói, bọn họ có thể thông qua khí huyết của đối thủ phán đoán lộ tuyến công kích của đối thủ, sau đó làm ra kế sách ứng phó.

Hôm nay Bùi Đông Lai đã cũng bước vào cảnh giới Âm Kính nhập môn, đang tiến lên Âm Kính đỉnh phong, hơn nữa lực cảm ứng so với cao thủ Âm Kính bình thường thì mạnh hơn nhiều.

Đối với lần này, trong nháy mắt lúc Đồng Cương ra tay, Bùi Đông Lai liền cảm ứng được.

“Hô ~”

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Trần Quốc Đào cùng Trần Anh, cước bộ của Bùi Đông Lai không có di chuyển mà hơi nghiêng thân thể một chút, làm cho thủ đao của Đồng Cương chém vào khoảng không.

“Hô!”

Một kích không trúng, Đồng Cương cũng không dừng lại, thủ đao chém ra đột nhiên ngừng lại, mà chém về phía cổ Bùi Đông Lai.

Đột nhiên Bùi Đông Lai khê cong eo, dễ dàng tránh thoát, làm cho thủ đao của Đồng Cương lướt qua đỉnh đầu.

Tinh quang trong mắt Đồng Cương chợt lóe, ngay tại lúc hấn biến thủ đao thành trảo, năm ngón tay liền mở ra, hướng về phía đỉnh đầu Bùi Đông Lai rồi hung hăng chụp xuống, thanh thế kinh người, không để lộ lối thoát nào.

“Vèo!”

Đối mặt với một trảo này của Đồng Cương, thân thể Bùi Đông Lai phẳng phất như một cái lò xo, đầu tiên là hướng về sau hướng lên, đợi một trảo này của Đồng Cương chụp vào khoảng không, sau đó thân thể trong nháy mắt khôi phục tại chỗ, cước bộ thủy chung không di chuyển.

- Thủ trưởng, ta cùng với hắn có chênh lệch quá lớn.

Lấy Bùi Đông Lai không di chuyển một bước làm điều kiện tiên quyết, liên tục 3 chiêu thất bại, Chung Cương cũng không có tiếp tục phát động công kích, mà là mang theo vài phần tự trách hồi báo với Trần Quốc Đào.

- Ông nội, mới vừa rồi ở Ngưu Thủ Sơn bằng vào sức một mình mà huyết tẩy đám lính đánh thuê kia.

Nghe được lời nói của Chung Cương..., không đợi Trần Quốc Đào tỏ thái độ, Trần Anh cười khổ nói:

- Ông hoàn toàn không cần thiết tiến hành khảo nghiệm đối với hắn.

“Bá!”

Nghe được lời nói của Trần Anh..., sắc mặt Chung Cương đột nhiên biến đổi —— bằng vào lần giao thủ vừa rồi, hắn đoán được Bùi Đông Lai rất mạnh, nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới rằng Bùi Đông Lai có thể bằng vào sức một mình huyết tẩy dòng binh đoàn Seberia tiếng tăm lừng lẫy trong giới lính đánh thuê.

Không riêng gì Chung Cương không nghĩ tới, Trần Quốc Đào cũng không nghĩ tới, trên mặt của hắn hiện lên một tia kinh ngạc, trong con ngươi tinh quang đại thịnh, toát ra tia sáng hưng phấn.

- Tiểu tử, sau này thấy ta không cần cúi người chào, chỉ cần chào thôi.

Mặc dù trong lòng hết sức vui mừng, chỉ là Trần Quốc Đào vẫn nghiêm mặt dạy dỗ, thanh âm tục tũn.

- Rõ, Trần gia gia!

Trong lòng Bùi Đông Lai dở khóc dở cười, bất quá vẫn là dựa theo yêu cầu của Trần Quốc Đào, chào.

- Đi theo ta.

Trần Quốc Đào thấy Bùi Đông Lai làm ra động tác chào thì ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai nhu hòa hơn một chút, vừa nói liền xoay người dẫn đầu đi vào đại viện.

Thấy một màn như vậy, Trần Anh cùng Chung Cương liếc mắt nhìn nhau cũng không đi lên, mà tùy ý để một mình Bùi Đông Lai đi theo phía sau Trần Quốc Đào.

Tiến vào biệt thự, Trần Quốc Đào trực tiếp đi vào thư phòng, ngồi ở trước bàn đọc sách, rút ra một điều thuốc Lào rồi châm lửa hút.

- Tiểu tử, Tiểu Anh nói với ta rằng cậu rất mạnh, mặc dù cậu ta không nghi ngờ lời nói của nó, lại nghĩ tự mình nghiệm chứng một chút cho nên mới có màn dò xét vừa rồi.

Sương khói vờn quanh khuôn mặt của Trần Quốc Đào, Trần Quốc Đào trầm giọng nói:

- Ta không thể không thừa nhận, màn biểu hiện vừa rồi của cậu để cho ta nhìn với cặp mắt khác.

Thân thể Bùi Đông Lai đứng nghiêm, không có lên tiếng.

- Ta đã đáp ứng Tiểu Anh, đồng ý để cậu gia nhập đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh.

Trần Quốc Đào dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bất quá... Ta còn muốn nghe một chút ý kiến của cậu —— nếu như cậu không muốn gia nhập, lão tử cũng không có ép cậu, trên đời này không chỉ có một mình cậu mới thích hợp làm quân nhân đặc chủng.

Chẳng biết tại sao, nghe được nửa sau câu nói của Trần Quốc Đào, khóe miệng Bùi Đông Lai hiện ra một nụ cười.

Nhận thấy được khóe miệng Bùi Đông Lai nở nụ cười, Trần Quốc Đào biết kế sách bị nhìn thấu, nét mặt già nua có chút nóng lên, nghiêm mặt quát lên:

- Chẳng lẽ cậu cho rằng lão tử không hù dọa được cậu ư?

- Cảm ơn Trần gia gia.

Bùi Đông Lai trả lời một nẻo, một lần nữa chào Trần Quốc Đào.

- Học nhanh đó.

Khỏe miệng Trần Quốc Đào hiện lên một nụ cười, lại suy nghĩ một chút nói:

- Tiểu Anh nói cho ta nguyện vọng của cậu, nó hỏi ta, nếu như cậu có thể đoạt được chức vô địch khi luận võ bộ đội đặc chủng cả nước thì vào lúc quan trọng nhất có có ủng hộ cậu không?

- Lão tử là một người thô hào, không thích chơi những trò chính trị kia, bản thân mình có bao nhiêu cân lượng, ta rất rõ ràng. Nơi như thế, nếu cậu muốn kết hôn với tiểu cô nương Tần gia kia lúc nhà họ biết chuyện này, lão tử cho dù có ra mặt cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Trần quốc Đào nghiêm mặt nói:

- Bất quá... Ở các chuyện khác, chỉ cần cậu không làm chuyện thương thiên hại lý, chỉ cần cậu chiếm được đạo lý, lời nói của lão tử sẽ có tác dụng.

Bùi Đông Lai muốn nói lại thôi.

- Tạm thời không cần nói cảm ơn với lão tử, lão tử cũng không cần, lão tử chẳng qua là muốn hỏi một câu thôi, có thể vô địch được hay không?

Trần Quốc Đào không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, liền nghiêm mặt hỏi, trầm giọng hỏi.

- Báo cáo thủ trưởng, có thể!

Bùi Đông Lai trả lời.

Trần Quốc Đào lớn giọng nói:

- Nói lớn hơn một chút cho lão tử.

- Có thể!

- Tốt.

Tốt cực Trần Quốc Đào cũng đem vẻ hưng phấn cùng vui sướng lộ ra trên mặt:

- Tiểu tử, mặc dù năng lực của lão tử có hạn, không thể giúp cậu lấy được cô bé Tần gia kia nhưng chỉ cần cậu giúp lão tử đoạt chức vô địch, lão tử bảo đảm tìm cho cậu một chỗ dựa vững chắc tốt hơn cả ta.

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, trong nháy mắt hắn liền hiểu rõ ám chỉ trong lời nói của Trần Quốc Đào.

....

.....

tinhlinh2

255. Chương 260: Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (10)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 260: Nạp Lan Minh Châu sám hối! (10)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Tử Kim sơn trang tọa lạc ở nơi có phong cảnh xinh đẹp nhất tại vùng Chung Sơn, gần với sân Golf Chung Sơn 27, cách núi với khu nghỉ dưỡng ven vịnh 30 phút đồng hồ chạy xe. Khách sạn cũng chiếm diện tích 12000 mét vuông, diện tích của hồ đạt 2.100 mét vuông. Cả Giang Ninh này chỉ có duy nhất một nhà có được Tử Kim sơn trang vừa ngắm được cảnh hồ cảnh núi vừa có khách sạn xa hoa cấp năm sao.

Bên trong sơn trang, mười tòa tiểu lâu trong suốt như ngọc thạch nằm tán lác trong khung cảnh yên tĩnh tươi đẹp, đường đi vắng vẻ, không gian tràn ngập hơi thở tự nhiên, gấm lộng ngịch nước, điều ngửi hoa hương.

Lúc trước Dương Sách tham gia vụ bắn nhau ở Ngưu Thủ Sơn, bởi vì biết được Phong Diệp lên vào Giang Ninh, vì tránh bị ám sát cho nên hắn đến ở tại Tử Kim sơn trang.

Lúc buổi trưa, Dương Sách đứng ở sân thượng căn biệt thự số 6, có thể nhìn được khung cảnh bên ngoài cùng mùi hương từ hồ cho người ta cảm giác thật thoải mái.

Nhưng mà.

Đối mặt với cảnh đẹp như thế, Dương Sách lại không có một chút tâm tư thưởng thức nào, ngược lại chân mày hắn cau lại hình chữ xuyên, vẻ mặt ngưng trọng.

Bởi vì không cách nào thừa nhận được sự vũ nhục của Bùi Đông Lai gây cho hắn ở Đông Hải, bởi vì sợ Bùi Vũ Phu sẽ xuất thủ đối phó hắn, hắn bí quá hóa liều lựa chọn hợp tác cùng Nạp Lan Minh Châu, hơn nữa còn tự cho là mình thông minh, thông qua quan hệ sai phụ tá đặc lực Vương Hùng liên lạc với dong binh đoàn Seberia, tính toán mượn tay dong binh đoàn Seberia để diệt trừ Bùi Đông Lai.

Lý tưởng rất phong phú, thực tế lại rất phũ phàng.

Dương Sách không nghĩ tới Bùi Đông Lai có thể sống sót trong sự mai phục cẩn thận của dong binh đoàn Seberia, càng là không nghĩ đến một người ghét ác như cừu như Trần Anh chẳng những không có gây phiền toái cho Bùi Đông Lai, hơn nữa còn bảo vệ cho Bùi Đông Lai.

Hết thấy chuyện này làm cho tâm tình vô cùng phiền não, càng nhiều hơn là cảm giác hoảng sợ bất an.

“Reng...Reng...”

Đột nhiên, thanh âm điện thoại di động kêu lên phá vỡ cảnh hồ an tĩnh trên sân thượng, trong lòng Dương Sách vừa động, vội vàng xoay người đi tới bên cạnh chiếc bàn đặt ở giữa sân thượng, một tay nhấc điện thoại di động lên.

- Em giúp anh tìm hiểu rồi, tên thanh niên gọi là Bùi Đông Lai kia đúng là bị Trần Anh mang về quân khu, hơn nữa... Nghe nói Trần Quốc Đào muốn cho cái tên kia gia nhập đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh.

Điện thoại vừa chuyển, trong tai nghe truyền ra thanh âm một nữ nhân, thanh âm này đối với Dương Sách mà nói thì hết sức quen thuộc.

Chủ nhân của thanh âm này chính là vợ của hắn, Hầu Bình.

“Lộp bộp!”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Hầu Bình..., trong lòng Dương Sách run lên, hô hấp nhất thời trở nên dồn dập.

- Anh làm sao vậy?

Nhận thấy được hô hấp của Dương Sách có chút dồn dập, đầu bên kia điện thoại, Hầu Bình đang ở đại viện quân khu như nghĩ tới điều gì, hỏi:

- Em vừa mới nghe nói hôm nay ở Ngưu Thủ Sơn xảy ra chuyện lớn, hình như thanh niên gọi là Bùi Đông Lai kia bị đánh chặn đường Dương Sách, chuyện này không có liên quan gì với anh đấy chứ?

Thanh âm vừa dứt, đột nhiên Hầu Bình bị cái ý niệm trong đầu làm nàng sợ hết hồn.

Thân là con gái của Hầu Đông Bình thì nàng cũng coi như là một nhân vật lớn trong đại viện quân khu, tự nhiên rõ ràng Trần Anh từng thân là một thành viên của Long Nha và cũng biết Trần Anh có địa vị như thế nào trong lòng Trần Diêm Vương Trần Quốc Đào.

Theo nàng xem ra, đột nhiên trong lúc này Trần Quốc Đào lại cho Bùi Đông Lai gia nhập đại đội đặc chủng quân khu, tuyệt đối là có liên quan đến Trần Anh.

Ở dưới dạng tình hình này, nếu là chuyện tình ở Ngưu Thủ Sơn có liên quan tới Dương Sách, hoặc là nói do một tay Dương Sách bày ra, như vậy hậu quả thì nàng dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được.

Hầu Bình chỉ có thể nghĩ tới đó, không thể nghĩ đến toàn bộ sự việc.

Vốn là sau khi kế hoạch của Dương Sách thất bại thì hắn cảm thấy sợ hãi đối với lửa giận của cha con Bùi gia. Hiện giờ từ trong miệng vợ mình là Hầu Bình biết được Bùi Đông Lai đã dựa được trên ngọn núi lớn Trần gia...

Việc này liền khiến cho hắn nhảy dựng lên thiếu chút nữa thì nói ra toàn bộ sự việc.

- Không có, anh chỉ là hỏi giúp người khác mà thôi.

Mặc dù trong lòng sợ muốn chết, nhưng Dương Sách cũng không có nói thật với Hầu Bình, mà là thuận miệng nói dối.

- Không có là tốt rồi.

Nghe được Dương Sách trả lời, Hầu Bình thở phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt Dương Sách âm u bất an:

- Tốt lắm, Tiểu Bình, anh có chút chuyện, gặp lại em sau.

Thanh âm vừa dứt, Dương Sách trực tiếp cúp điện thoại.

“Reng...Reng...”

Dương Sách vừa mới ấn phím kết thúc trò chuyện, tiếng chuông điện thoại một lần nữa vang lên.

Nhìn trên màn hình biểu hiện ba chữ Ngưu Chí Quân, mặc dù Dương Sách tâm phiền ý loạn nhưng nhớ tới đối phương từng ở thời điểm mấu chốt ra tay giúp đỡ mình cho nên hắn liền bắt máy.

- Dương Sách, cậu đã hỏi được chưa? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lo lắng trong lòng Ngưu Chí Quân cũng không ít hơn so với Dương Sách bao nhiêu, thế cho nên khi điện thoại vừa được chuyển không đợi Dương Sách mở miệng, liền hỏi trước.

- Hỏi rồi.

Sắc mặt Dương Sách có chút trắng bệch đáp:

- Trần Quốc Đào muốn cho tên tiểu tử kia gia nhập đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh.

- Cái gì? (wtf?)

Đầu bên kia điện thoại, Ngưu Chí Quân mới vừa kết thúc hội nghị, ngồi xe trở về, nghe được lời nói của Dương Sách thì thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Ba.”

Lần này, Dương Sách không có nói cái gì nữa, mà là trực tiếp cúp điện thoại.

Bởi vì... Hắn biết, chuyện cho đến bây giờ, Ngưu Chí Quân căn bản không giúp được gì cho hắn, ngược lại Ngưu Chí Quân cùng với hắn đều giống như cá nằm trên thớt chờ phụ tử Bùi gia tới làm thịt.

Cúp điện thoại, đầu tiên Dương Sách đốt một liều thuốc lá, hung hăng hít mạnh.

Ni cô tin vào phổi, lo lắng trong lòng hấn cũng không có giảm bớt nửa phần, ngược lại, bởi vì nguyên nhân quá sợ hãi, tay phải của hấn kẹp điều thuốc giống như bị điện giật, không thể khống chế được mà run lên, sắc mặt lại trắng bệch thêm vài phần.

“Hô ~”

Mười mấy giây đồng hồ sau, Dương Sách hung hăng phun ra một ngụm sương khói, đem nửa đoạn tàn thuốc còn lại bóp tắt, sau đó lấy ra điện thoại di động, bấm số điện thoại của Nạp Lan Minh Châu.

- Đơ... Đơ... Thật xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận.

Bấm điện thoại, nhưng không liên lạc được với Nạp Lan Minh Châu, hấn trực tiếp cúp điện thoại.

- Con gái điếm!

Dương Sách tức giận trong lòng không nhịn được mắng một tiếng.

Không liên lạc được với Nạp Lan Minh Châu, Dương Sách không cam lòng, lại bấm số điện thoại của Lâm Tường.

- Đơ... Đơ... Thật xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi vĩnh viễn không liên lạc được, xin quý khách vui lòng hẹn kiếp sau. ()

Cùng với lúc vừa rồi gọi điện thoại cho Nạp Lan Minh Châu giống nhau, Lâm Tường cũng không liên lạc được, điện thoại trên tay hấn trực tiếp rớt xuống đất.

“Tê ~”

Dương Sách thiếu chút nữa bị tức đến ngất đi, phải biết rằng. Sở dĩ hấn đắc tội Bùi Đông Lai, trừ nguyên nhân chinh phục Liễu Nguyệt ra thì phần rất lớn chính là muốn ra mặt giúp Hà Hoa cậu em vợ của Lâm Tường.

Tức giận thì tức giận, trong lòng Dương Sách cũng rất rõ ràng, hấn và Nạp Lan Minh Châu cũng được, Lâm Tường cũng được, cũng chỉ là đồng minh dựa trên lợi ích. Khi không có cùng chung lợi ích, quan hệ của bọn họ cùng người đi đường cũng không có gì khác nhau, huống chi hiện tại hấn sắp gặp phải tai nạn?

Không cách nào liên lạc được với Nạp Lan Minh Châu cùng Lâm Tường, một tia may mắn cuối cùng trong lòng Dương Sách bị nghiền nát, hấn run rẩy tìm số điện thoại nghĩa phụ Dương Viễn của hấn, nhưng lại chậm chạp không dám bấm.

Bởi vì hấn không biết nên giải thích như thế nào với Dương Viễn. Hấn cấu kết với lính đánh thuê nước ngoài là đã đủ cho Dương Viễn phải giận dữ rồi, huống chi hấn còn sắp đối mặt với lửa giận của phụ tử Bùi gia?

Cuối cùng, Dương Sách không có bấm số điện thoại của Dương Viễn, mà là tức giận tới mức ném điện thoại di động vào trong hồ.

Giờ khắc này, đột nhiên hấn cảm giác được, thế giới to lớn này nhưng lại không có chỗ cho hấn dung thân.

Dương Sách không dám gọi điện thoại cầu cứu Dương Viễn và Hầu Đông Bình. Lúc này, Nạp Lan Minh Châu đang ở khách sạn Hilton Giang Ninh cũng là sau khi biết được kế hoạch thất bại thì liền báo ngay cho Diệp Tranh Vành.

Biết được tin tức kế hoạch thất bại, Diệp Tranh Vành không có giận dữ, cũng không có trách cứ nàng, chẳng qua là nhàn nhạt nói một câu “Tôi biết rồi”, sau đó liền cúp điện thoại.

Bởi vì Diệp Tranh Vành không có trách cứ, trong lòng Nạp Lan Minh Châu nhẹ đi, phần mất mát cùng khó chịu trong lòng cũng bị hòa tan đi nhiều.

Theo nàng xem ra, chỉ cần nàng không có bị Diệp Tranh Vành vứt bỏ, như vậy Bùi Đông Lai cũng không dám động tới một đầu ngón tay của nàng, đồng thời, nàng tin tưởng lấy thủ đoạn cùng năng lực của Diệp Tranh Vành và Diệp gia ở nước cộng hòa thì cũng sẽ có một ngày có thể đưa chết Bùi Đông Lai.

- Dương Sách a Dương Sách, nếu lúc trước mày giác ngộ một chút thì lúc này ta đã giúp mày rồi.

Nhẹ nhàng mà để điện thoại di động đặt ở trên bàn trà, Nạp Lan Minh Châu khinh thường cười nói.

“ Két”

Nạp Lan Minh Châu vừa dứt lời, kèm theo một tiếng vang nhỏ, cửa phòng bị đẩy ra, một gã đại hán vóc người khô ngô tiến vào gian phòng, cung kính cúi người chào Nạp Lan Minh Châu:

- Tiểu thư, chuyến bay xế chiều nay đã hết vé rồi, chỉ có vé máy bay lúc 10h tối thôi, cô xem là buổi tối đi, hay là sáng mai đi?

- Đặt vé máy bay tối nay.

Nạp Lan Minh Châu dùng một loại giọng nói không thể nghi ngờ:

- Ở Giang Ninh này đã không có bất kỳ ý nghĩa nào.

- Vâng!

Trước tiên tên hộ vệ của Nạp Lan Minh Châu trả lời một câu sau đó khom người từ từ thối lui ra khỏi gian phòng, thái độ có thể nói là vô cùng cung kính.

...

Đối với hết thảy chuyện này, Bùi Đông Lai cũng không biết. Sau khi hắn và Trần Quốc Đào kết thúc cuộc nói chuyện thì liền cùng Trần Anh cùng nhau phụng bồi Trần Quốc Đào dùng bữa trưa.

Trong bữa cơm, Trần Quốc Đào hứng trí dạt dào, cùng Bùi Đông Lai với Trần Anh nói về chuyện tình suất binh đánh giặc ở phía nam năm đó, hơn nữa... Càng nói càng kích động, cuối cùng trực tiếp thừa dịp khó có được thời gian nghỉ ngơi nên muốn vào lúc xế chiều dẫn Bùi Đông Lai đi bắn súng.

Cho nên, 2 người Bùi Đông Lai, Trần Anh đành phải phụng bồi Trần Quốc Đào đến một bãi súng trường ở quân khu Giang Ninh bắn súng cả buổi trưa.

Mà sau khi Bùi Đông Lai tùy ý phô bày một chút thuật bắn súng, ánh mắt của Trần Quốc Đào nóng rực nhìn về phía hắn cảm giác kia hận không được lập tức mang theo Bùi Đông Lai đi tham gia cuộc tỉ võ bộ đội đặc chủng cả nước.

Lúc mặt trời chiều chiều dần rơi xuống đỉnh núi, bởi vì Trần Quốc Đào phải dự một hội nghị qua điện thoại truyền hình cho nên hắn cùng với cảnh vệ viên rời đi trước, bất quá trước lúc rời đi nói cho Bùi Đông Lai, ngày mai sẽ tự mình đem Bùi Đông Lai đi tới trại huấn luyện đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh.

- Ông nội của ta đời này nằm mộng cũng muốn binh lính của mình có thể đạt được chức vô địch trong cuộc tỷ võ bộ đội đặc chủng cả nước.

Sau khi Trần Quốc Đào rời đi, Trần Anh mang theo Bùi Đông Lai rời khỏi trường bắn, thuận tiện giải thích cho Bùi Đông Lai.

“Reng..Reng...”

Bùi Đông Lai vốn là muốn nói cái gì nhưng lại nhận thấy được điện thoại di động rung lên, vừa lấy ra nhìn thì phát hiện người gọi đúng là Quý Hồng cho nên hơi áy náy nhìn Trần Anh một cái:

- Xin lỗi, Trần tỷ, ta phải nghe điện thoại một chút.

Trong lòng Trần Anh mơ hồ đoán được cái gì nhưng không nói gì, mà là tăng nhanh cước bộ dẫn đầu rời khỏi trường bắn kia.

- Lão bản thân ái của ta, nghe nói cậu chẳng những thu phục xong Lãnh Diện Diêm La Trần cảnh hoa hơn nữa lại thuận tiện thu phục xong gia gia của nàng Trần Diêm Vương. Ta bội phục cậu quá nha.

Điện thoại vừa chuyển, Quý Hồng liền dùng một loại giọng nói nũng nịu chế giễu hắn.

- Sự tình như thế nào?

Bởi vì đánh một trận ở Ngưu Thủ Sơn, chẳng những làm cho thành viên Huyết Sát toàn quân bị diệt, lại làm cho hai phần ba thành viên Phong Diệp táng mạng Hoàng Tuyền, Bùi Đông Lai đối mặt với chế giễu của Quý Hồng cũng không có cột nhả, mà là trầm giọng hỏi.

Phảng phất có thể cảm nhận được sát ý lạnh lẽo ẩn chứa trong giọng nói của Bùi Đông Lai, Quý Hồng thu liễm nụ cười trên mặt, giọng nói cũng trở nên băng lãnh:

- Dựa theo yêu cầu của cậu thì ta bắt được Vương Hùng, hơn nữa từ trong miệng Vương Hùng biết được hết thấy tin tức. Sở dĩ Dương Sách dám đùa với lũ, là bởi vì hợp tác cùng một nữ nhân tên là Nạp Lan Minh Châu, mà người đàn bà kia nghe nói là đại hồng nhân bên cạnh Diệp gia Diệp Tranh Vành.

Nạp Lan Minh Châu?

Nghe được cái tên này, Bùi Đông Lai đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trầm giọng hỏi:

- Đã tra ra vị trí cụ thể của Dương Sách cùng Nạp Lan Minh Châu chưa?

- Dương Sách ở trong biệt thự số 6 Tử Kim sơn trang, Nạp Lan Minh Châu ở phòng tổng thống của khách sạn Hilton.

- Hiện tại cô lập tức dẫn người đi khách sạn Hilton trông chừng Nạp Lan Minh Châu.

Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm, nheo mắt lại, giọng nói lạnh lẽo nói:

- Trước lúc ta tới khách sạn Hilton cho dù Thiên Vương lão tử tới, tuyệt đối cô cũng không thể để nàng rời khách sạn nửa bước!

....

tinhlh2

256. Chương 261: Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (11)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 261: Nạp Lan Minh Châu sám hối! (11)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Màn đêm buông xuống, ánh đèn màu rực rỡ, đèn đuốc trong Tử Kim sơn trang sáng trưng, ánh đèn sáng như ngọc, quang ba lẫn tẩn trên mặt hồ như ẩn như hiện.

Dưới màn đêm, một chiếc Passat có rèm che dừng lại ở bãi đậu xe của Tử Kim sơn trang, sau khi ô tô dừng lại, một nam nhân trung niên xuống xe, bước nhanh tới biệt thự số 6 trong sơn trang.

Trong bóng đêm, nam nhân trung niên không có đi thưởng thức cảnh đêm mê người, ngược lại khuôn mặt hần lộ ra vẻ hết sức nghiêm túc, bước chân hơi có vẻ lo lắng.

5' sau, nam nhân trung niên đã tới cửa biệt thự số 6.

Cửa biệt thự, thân là hộ vệ của Dương Sách thì Trần Bưu nhìn thấy nam nhân trung niên đi tới, không dám lên tiếng, mà là cúi đầu, khom lưng nghênh đón, không dám thở mạnh trước người này.

- Dương Sách đâu?

Nam nhân trung niên trầm giọng hỏi.

- Dương thư ký, lão bản ở bên trong.

Đối mặt với Dương Viễn, Trần Bư không dám gọi Dương Sách là Dương gia.

Nghe được Trần Bư trả lời thì Dương Viễn không có nói gì nữa, trực tiếp tiến vào biệt thự.

Trong đại sảnh biệt thự, Dương Sách ngồi ở trên ghế sa lon, trong tay đang kẹp một điếu thuốc lá, nhưng mà không có hút, 2 mắt vô thần nhìn trần nhà.

Sương khói bao phủ cả đại sảnh, trước người Dương Sách là cái gạt tàn bên trong chất đầy tàn thuốc, trong đó phần lớn cũng chỉ hút được một nửa.

Dưới ánh đèn, sắc mặt Dương Sách có chút trắng bệch, hai mắt mơ hồ đỏ lên, cả người giống như là một bệnh nhân thất hồn lạc phách.

Tiến vào biệt thự, nhìn thấy sương khói bao phủ đại sảnh lại thấy Dương Sách giống như là người mất hồn, trong nháy mắt chân mày Dương Viễn nhíu lại với nhau, không nhịn được quát lên:

- Xem con kia, còn ra hình dạng gì nữa không?

Bên tai vang lên lời nói của Dương Viễn..., Dương Sách theo bản năng quay đầu, mờ mịt nhìn Dương Viễn một cái, cặp mắt vốn ảm đạm kia liền trở nên sáng ngời, sau đó trực tiếp đứng lên khỏi ghế salon, giọng nói khàn khàn:

- Cha.

Không trả lời, Dương Viễn nhướng mày, mặt lạnh cắt bước đi tới chiếc ghế salon.

Bởi vì biết tính nghiêm trọng của sự tình, bởi vì nhìn ra Dương Viễn đang tức giận cho nên Dương Sách không dám ngồi xuống mà là cúi đầu, giống như một hài tử đã làm sai chuyện gì.

- Tại sao trước đó không thông báo với ta?

Rất nhanh, Dương Viễn đi tới trước người Dương Sách, lạnh lùng hỏi.

- Con...

Dương Sách biết Dương Viễn hỏi chính là chuyện tình thuê lính đánh thuê chặn đường Bùi Đông Lai. Hắn há mồm ra nhưng lại không biết trả lời như thế nào.

“ Bốp ”

Dương Viễn thấy thế, tức giận tới mức vung tay tát cho một phát.

Cái bạt tai vang dội.

Dương Sách bị một tát vào mặt thiếu chút nữa ngã xuống trên ghế salon.

- Chuyện lớn như vậy, con không cùng ta thương lượng cũng thôi, lại cấu kết với lính đánh thuê nước ngoài, đầu con chỉ để cho lừa nó đá thôi sao?

Thấy Dương Sách không dám thở mạnh, Dương Viễn chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

Dương Sách không có lau đi vết máu ở khóe miệng, mà là cúi đầu, lo lắng không thôi nói:

- Thật xin lỗi, cha.

Bởi vì nhì tử ruột thịt năm xưa chết non, kể từ sau khi Dương Viễn thu Dương Sách làm nghĩa tử thì hắn vô cùng yêu thương Dương Sách, chưa từng có động một ngón tay với hắn hơn nữa cũng chưa bao giờ trách cứ hay mắng mỏ gì.

Lúc này, một lần nữa nghe được Dương Sách hô lên tiếng “Cha” thì trong lòng Dương Viễn mềm nhũn, cơn tức giận trong lòng cũng tiêu tán không ít, nặng nề thở dài một hơi, nói:

- Chuyện tình con cấu kết lính đánh thuê nước ngoài có bị người khác biết không?

- Trừ con ra, chỉ có Nạp Lan Minh Châu, Lâm Tường, Ngưu Chí Quân, Trần Bư cùng Vương Hùng biết.

Dương Sách thành thật trả lời.

- Vương Hùng đâu?

Dương Viễn hơi trầm ngâm, hỏi.

- Liên... không liên lạc được.

Giọng nói Dương Sách run rẩy, hiển nhiên... Hắn cũng biết, vào lúc này không liên lạc được với Vương Hùng là có ý nghĩa như thế nào.

- Con...

Nghe được Dương Sách trả lời, Dương Viễn giận đến nỗi giương tay lên một lần nữa, nhưng mà không có tát cho phát nữa, mà là bàn tay dừng lại ở trên không.

Bởi vì... Hắn nhận thấy phía cửa truyền đến tiếng bước chân.

- Lão Dương, chuyện tình đã đến nước này rồi cho dù ông có đem hần giết đi cũng không làm nên chuyện gì. Việc trước mắt là phải nghĩ biện pháp xử lý chuyện này thế nào đi.

Hầu Đông Bình bước vào cửa thấy Dương Viễn làm ra bộ dáng muốn đánh Dương Sách thì hung hăng trừng mắt nhìn Dương Sách một cái, sắc mặt khó coi nói.

Bên tai vang lên lời nói của Hầu Đông Bình..., Dương Viễn thu tay lại, thở dài, không nói gì.

- Cha.

Trước tiên Dương Sách liền chào hỏi Hầu Đông Bình.

Bởi vì bị Nạp Lan Minh Châu cùng Lâm Tường đem con bỏ chợ, Dương Sách cùng đường nên chỉ có thể đem Dương Viễn cùng Hầu Đông Bình trở thành cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

Ở dưới dạng tình hình này, ngay cả khi hắn biết Hầu Đông Bình đáp ứng đem nữ nhi gả cho hắn, là bởi vì coi trọng quan hệ của hắn và Dương Viễn, mà không phải là thưởng thức hắn, nhưng hắn vẫn là biểu hiện đủ tôn kính đối với Hầu Đông Bình.

- Lão Dương, chuyện cho tới nước này, quan trọng nhất chính là không để cho chuyện tình Dương Sách cấu kết với lính đánh thuê nước ngoài tiết lộ ra ngoài.

Hầu Đông Bình nhất châm kiến huyết nói:

- Một khi chuyện này bị tiết lộ ra ngoài, cho dù tôi và ông cộng lại cũng không thể bảo vệ được hần.

- Mới vừa rồi tôi đã hỏi hần, hần nói trừ hần ra, chỉ có Nạp Lan Minh Châu, Lâm Tường, Ngưu Chí Quân cùng hai gã thủ hạ của hần biết tin tức.

Dương Viễn thở dài thật sâu nói:

- Bất quá... Một gã thủ hạ của hần hiện tại không liên lạc được.

“Tê ~”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Dương Viễn, Hầu Đông Bình giận đến run người.

- Dựa theo lời của Tiểu Sách mà nói, đám người lính đánh thuê kia đúng là do Vương Hùng một tay liên lạc. Tinh quang trong mắt Dương Sách lóe lên:

- Cho nên, mặc dù Vương Hùng rơi vào tay kẻ khác, chúng ta cũng có thể để cho Vương Hùng làm pháo hôi.

Hầu Đông Bình như có điều suy nghĩ rồi cũng gật gật đầu.

Đối với hần mà nói, hần cũng không phải lo lắng quá mức đến kết cục của Dương Sách, mà là lo lắng Dương Sách có thể đem hần dính lứu vào.

- Còn về phần trả thù của tiểu tử Bùi Đông Lai kia...

Dương Viễn nhắc tới Bùi Đông Lai, cũng không khỏi nhúc nhúc đầu một trận:

- Lão Hầu, ông có biết rốt cuộc tiểu tử kia cùng Trần gia là có quan hệ như thế nào không? Tại sao Trần Quốc Đào tự nhiên lại muốn hấn gia nhập vào đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh?

- Nghe nói là tiểu tử kia có quan hệ rất tốt với Trần Anh.

Hầu Đông Bình cũng cảm thấy Bùi Đông Lai cùng Trần gia có mối quan hệ thực sự có chút khó giải quyết:

- Ông cũng biết, đời sau của Trần gia có nhiều người như vậy nhưng Trần Quốc Đào chỉ coi Trần Anh là bảo bối.

- Theo ý kiến của ông, Trần Quốc Đào sẽ ra mặt vì tiểu tử kia sao?

Dương Viễn hỏi ra lo lắng nhất trong lòng.

Theo hấn xem ra, mặc dù Bùi Đông Lai tại Hồ Hàng hô phong hoán vũ, có mạng lưới quan hệ kinh khủng nhưng muốn với tay tới Nam Tô thì vẫn còn kém một chút.

Còn về phần Bạch Quốc Du, lấy kinh nghiệm nhiều năm của Dương Sách thì hấn không cho Bạch Quốc Du sẽ vì giúp Bùi Đông Lai mà vận dụng mạng lưới quang hệ của Bạch gia để đối phó với Dương Sách.

Dù sao, chuyện này đối với Bạch gia mà nói cũng không có lợi ích quá lớn.

Ở dưới dạng tình hình này, hấn lo lắng nhất chính là Trần gia bên kia. Trần Quốc Đào ở trong quân có danh xưng là Diêm Vương, lúc nổi giận lên thì ngay cả những đại lão cấp trên kia cũng muốn kiêng kỵ ba phần, nếu thật sự khai đao đối với Dương Sách thì đây tuyệt đối sẽ là một đại phiền toái.

- Chỉ cần không để cho Trần Quốc Đào biết chuyện tình Dương Sách cấu kết lính đánh thuê nước ngoài thì chắc hấn Trần Quốc Đào sẽ không ra mặt.

Hầu Đông Bình trầm mặc một hồi lâu, nói ra ý kiến của mình:

- Dù sao chuyện này không chỉ có liên lụy đến tôi và ông, nếu mà đem chuyện này làm lớn lên, chân tướng lộ ra thì một nhóm người đều sẽ gặp phải tai ương.

- Ủ, đúng thế.

Dương Viễn đồng ý với lời nói của Hầu Đông Bình, đồng thời quay đầu, hướng về phía Dương Sách, gần từng chữ:

- Con lập tức nghĩ biện pháp liên lạc với tên thủ hạ Vương Hùng kia của con. Sau khi liên lạc được với hấn, để cho hấn trong thời gian ngắn nhất biến khỏi Nam Tô, tốt nhất là biến mất khỏi quốc nội.

- Vâng, thưa cha.

Sắc mặt Dương Sách khó coi đáp một tiếng, lo lắng vẫn chưa giảm.

- Có phải là còn chuyện gì giấu ta và cha cậu không?

Thấy sắc mặt Dương Sách có gì đó không đúng, Hầu Đông Bình nghi ngờ hỏi.

Trong lòng Dương Sách run lên, sau đó giống như là phạm nhân bị tuyên án tử hình, run rẩy nói từng chữ:

- Bùi Đông Lai có phụ thân là... là... Bùi... Bùi Vũ Phu.

Thanh âm vừa dứt, Dương Sách có cảm giác cả người giống như là bị hư thoát.

- Người nào?

Nghe được lời nói của Dương Sách..., đầu tiên Dương Viễn cùng Hầu Đông Bình là sửng sốt, sau đó mở to hai mắt, trằm miệng một lời hướng Dương Sách hỏi.

- Bùi Vũ Phu.

Dương Sách không dám ngẩng đầu lên nhìn mặt Dương Viễn cùng Hầu Đông Bình, mà là cúi đầu, cả người run run một lần nữa cấp ra câu trả lời chắc chắn.

- Mày... mày là nói Bùi Vũ Phu mà 20 năm trước đại náo thành Yên Kinh?

Dương Viễn cảm thấy trái tim của mình co quắp, giọng nói đột nhiên đề cao.

Hầu Đông Bình vốn là cũng muốn hỏi như thế, thấy Dương Viễn hỏi trước thì liền im lặng không có mở miệng. Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Dương Sách đang đợi Dương Sách trả lời.

Dường như là nhận thấy được vẻ khiếp sợ cùng khấn trương của Dương Viễn cùng Hầu Đông Bình, Dương Viễn ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên trả lời cũng không có, chẳng qua là yên lặng gật đầu.

“ Bốp”

Thấy Dương Sách gật đầu, Dương Viễn thở hổn hển một lần nữa cho Dương Sách một cái tát:

- Nếu mày đã biết Bùi Đông Lai kia đúng là nhi tử của Bùi Vũ Phu, tại sao mày lại còn không biết trời cao đất rộng đi trêu chọc hắn? Mày muốn chết phải không?

Vừa nói, Dương Viễn giậm đến cả người run run không ngừng.

Bởi vì trong quá khứ 20 năm nay, Dương Viễn nhậm chức ở vùng châu thổ Trường Giang, đối với chuyện này, đối với Bùi Vũ Phu nhân vật hô phong hoán vũ tại hắc đạo Trung Quốc cùng giới võ học Trung Hoa thì hắn có ấn tượng vô cùng sâu sắc, biết rõ 3 chữ Bùi Vũ Phu lúc ấy có uy lực khủng bố đến thế nào.

Mà Dương Sách biết rõ Bùi Đông Lai là nhi tử của Bùi Vũ Phu thế nhưng hắn lại không biết trời cao đất rộng mà thuê lính đánh thuê ám sát Bùi Đông Lai, điều này làm sao có thể để cho Dương Viễn nén giận?

- Lão Dương, chuyện này ta không thể ra sức.

Yêu nhiều, hận cũng nhiều, bởi vì Dương Viễn đã coi Dương Sách trở thành nhi tử ruột thịt cho nên sau khi giận dữ hắn lại tát Dương Sách một cái nữa. Mà Hầu Đông Bình sau khi nghe được Bùi Đông Lai đúng là nhi tử của Bùi Vũ Phu xong, trực tiếp tính toán phải sạch quan hệ:

- Ta còn có việc, đi trước một bước.

Nói xong, Hầu Đông Bình trực tiếp rời đi.

Nhìn bóng lưng Hầu Đông Bình rời đi, tâm tư Dương Sách trực tiếp nguội lạnh một nửa, sau đó thu hồi ánh mắt, dùng một loại ánh mắt cầu xin nhìn Dương Viễn.

Dương Viễn thở hổn hển nhìn chăm chăm Dương Sách vài giây đồng hồ, cuối cùng phất tay áo, theo Hầu Đông Bình rời đi.

- Cha!

Dương Sách thấy thế, trực tiếp nóng nảy.

Không quay đầu lại, Dương Viễn sải bước rời khỏi biệt thự.

Dương Viễn trực tiếp hồng mắt, cả người vô lực té ngã trên ghế salon.

2' sau.

Trần Bưu hộ vệ của Dương Sách đi vào biệt thự, thấy Dương Sách giống như là một xác chết, vô lực tựa vào trên ghế salon, tiến lên cúi người nói:

- Dương gia, Dương thư ký ở lúc gần đi để cho ta chuyển cáo ngài, ông ấy trở về nghĩ biện pháp, mặt khác, ông ta còn nói ngài mau chóng rời khỏi nơi này.

- Muộn rồi cưng.

Không đợi Dương Sách trả lời, một giọng nói vang lên trong đại sảnh.

Bùi Đông Lai uyển chuyển như quỷ魅, từ sân thượng đi vào đại sảnh.

....

....

tinhlinh2

257. Chương 262 : Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (12)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 262 : Nạp Lan Minh Châu sám hối! (12)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

“Bá!”

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai thì sắc mặt Trần Bư biến đổi, theo bản năng hắn làm ra động tác quay người rồi rút súng.

- Không cần giãy dụa làm mja gì.

Bùi Đông Lai không nhìn Trần Bư, nhịp bước ổn định đi về phía Dương Sách:

- Tao có thể huyết tẩy Seberia dong binh đoàn, giết ày cùng với bóp chết một con kiến cũng không có gì khác nhau.

“Lộp bộp!”

Trong lòng Trần Bư chấn động, tay phải đang sờ khẩu súng trực tiếp cứng ngắc.

Mặc dù hắn không biết Bùi Đông Lai nói chuyện một mình huyết tẩy Seberia dong binh đoàn là thật hay giả, nhưng mà hắn biết Bùi Đông Lai ở trong sự mai phục hoàn hảo của dong binh đoàn Seberia có thể bình yên vô sự còn sống mà dong binh Seberia đoàn toàn quân bị diệt.

Ngoại trừ việc đó, hắn còn biết Bùi Đông Lai là một cao thủ Âm Kính!

Đối mặt với cao thủ Âm Kính, rút súng khoảng cách gần như thế tương đương muốn chết!

“Vù!”

Cuối cùng, Trần Bư từng phục vụ trong bộ đội đặc chủng vẫn là rút súng ra, đem họng súng nhắm ngay Bùi Đông Lai.

- Trần Bư, hạ súng xuống.

Không đợi Trần Bư bóp cò, sắc mặt Dương Sách phức tạp ngẩng đầu lên, nhìn Bùi Đông Lai một cái, thanh âm khàn khàn nói.

“Vù!”

Lúc Dương Sách mở miệng, cả người Bùi Đông Lai chợt lóe lên, giống như một trận gió lốc trong nháy mắt đã tới trước mặt Trần Bư, tay phải thuận thế xuất ra, 5 ngón tay vươn ra, một trảo vô cùng mạnh mẽ, đánh về hướng cổ tay của Trần Bư.

Mặt Trần Bư liền biến sắc, theo bản năng muốn bóp cò súng.

—— đã muộn!

“Răng rắc!”

Tiếng xương gãy vang lên giòn tan, cổ tay Trần Bư bị Bùi Đông Lai trực tiếp bóp nát.

“Bá!”

Súng lục từ trong tay Trần Bư rơi xuống, Bùi Đông Lai không có buông tay phải ra, mà là đưa chân nhấc lên, trực tiếp đá khẩu súng lục lên, dùng tay trái bắt được.

Trần Bưư vừa muốn giãy dụa, lại thấy Bùi Đông Lai đem nòng súng đen nhánh nhắm ngay trán của hắn.

Cảm nhận được nòng súng truyền đến cảm giác lạnh như băng, Trần Bưư giống như là bị trúng thuật định thân cả người cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ.

- Tao nhớ là, ta đã nói trước mặt mày rằng bản thân tao không thích bị người khác dùng súng chĩa vào.

Sắc mặt Bùi Đông Lai bình tĩnh nhìn Trần Bưư, hơi hợt nói:

- Một chút như thế mà mày cũng không nhớ.

Dứt lời.

- A!

Bùi Đông Lai buông tay phải ra, bàn tay đập vào ngay ngực của Trần Bưư.

“Răng rắc!”

Thanh âm xương gãy một lần nữa vang lên, lực đạo kinh khủng đánh nát xương sườn Trần Bưư làm cho Trần Bưư bị chấn bay ra ngoài.

“ Bịch!”

Thân thể Trần Bưư hung hăng đụng vào trên vách tường, phát ra một thanh âm trầm muộn, há mồm phun ra một ngụm máu đỏ tươi, sắc mặt tái nhợt, ngã xuống đất không dậy nổi, cả người hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu.

Dễ dàng giải quyết Trần Bưư, Bùi Đông Lai trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Dương Sách.

Nhận thấy được Bùi Đông Lai ngồi xuống cạnh mình, thân thể Dương Sách run lên kịch liệt, trở nên cực kỳ cứng ngắc.

- Mày không cần khẩn trương, Diêm Vương gia đang chờ mày.

Bùi Đông Lai tiện tay đem súng lục để trên bàn trà, cầm lấy gói thuốc là trên bàn, rút ra một điếu rồi đốt lên, hướng về phía Dương Sách phun ra một ngụm sương khói.

“Hô ~”

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai..., Dương Sách hung hăng phun ra một ngụm khó chịu, giống như là một hơi đem toàn bộ sợ hãi trong nội tâm phun ra ngoài, cả người lại dần dần trấn định lại.

- Nói đi, sao mày lại hợp tác với Nạp Lan Minh Châu?

Bùi Đông Lai nhẹ nhàng thở ra một ngụm khói, giọng nói bình tĩnh mở miệng:

- Không cần cố gắng lừa tao, cũng không cần giữ lại điều gì. Điều ấy chỉ khiến mày chết thống khổ hơn mà thôi.

- Chỉ cần mày đáp ứng một cái điều kiện của tao, tao liền sẽ toàn bộ mọi chuyện cho mày biết.

2 mắt Dương Sách phấp phồng nhìn khuôn mặt của Bùi Đông Lai, thanh âm khàn khàn nói:

Bùi Đông Lai nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn chằm chằm vào gương mặt đã bình tĩnh trở lại của Dương Sách, mỉm cười nói:

- Mày cho rằng mày còn có tư cách bàn điều kiện với tao sao?

Dương Sách trầm mặc.

- Nếu như điếu thuốc trong tay tao cháy hết, mày vẫn không muốn nói hết thật cho tao biết thì tao đảm bảo rằng mày sẽ van xin tao giết mày.

Thanh âm vừa dứt, Bùi Đông Lai dùng sức hút một hơi thuốc thật sâu, điếu thuốc trực tiếp bị đốt hết một phần, chỉ còn lại nửa đoạn.

Ánh lửa tàn thuốc chiếu rọi cặp mắt kia của Bùi Đông Lai, đôi tròng mắt kia nhìn qua giống như là đang nhìn người chết, không mang theo bất cứ tia sắc thái cảm tình nào.

- Đây là chuyện giữa tao và mày, không cần hạ thủ đối với phụ thân của tao.

Dương Sách cắn răng nói.

“Ách”

Nghe được cái điều kiện này của Dương Sách, đôi mắt Bùi Đông Lai hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng không có tỏ thái độ.

- Đáp ứng tao.

Hồ hấp của Dương Sách trở nên có chút dồn dập.

- Lời hứa của tao đối với địch nhân so sánh với trình tiết của gái điếm còn rẻ hơn.

Bùi Đông Lai bóp tắt tàn thuốc.

“Hô... Hô...”

Thấy Bùi Đông Lai bóp tắt tàn thuốc, trái tim của Dương Sách treo lên tới cổ họng, cảm xúc sợ hãi một lần nữa hiện lên trên mặt hắn, hắn liên tục hít sâu hai hơi, sau đó không đợi Bùi Đông Lai mở miệng lần nữa, liền chủ động nói:

- Nạp Lan Minh Châu chẳng qua chỉ là bù nhìn của Diệp Tranh Vành.

- Tiếp tục.

Lại một lần nữa nghe được cái tên Diệp Tranh Vành này, ánh mắt Bùi Đông Lai khẽ híp vào một chút.

- Nạp Lan Minh Châu lợi dụng đại kỳ của Diệp gia đã động tào, tào ở Ngưu Thủ Sơn đánh chặn đường đối phó với mày đây chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của Diệp Tranh Vành. Lợi dụng Ngưu Chí Quân bắt mày, đây là bước thứ hai trong kế hoạch của Diệp Tranh Vành.

Có lẽ là bởi vì sợ cái chết, có lẽ là biết đến lúc này, tất cả phản kháng cũng đều trở nên vô dụng, Dương Sách lựa chọn nói ra toàn bộ:

- Đem mày giao vào trong tay Trần Anh, lợi dụng tính tình ghét ác như cừu của Trần Anh đối phó với mày, đây là bước thứ ba trong kế hoạch của Diệp Tranh Vành.

Ánh mắt Bùi Đông Lai híp lại.

- Lợi dụng Trần gia làm cho phụ thân mày là Bùi Vũ Phu xuất thủ, để cho Trần gia cùng Bùi Vũ Phu cá chết lưới rách, đây là bước thứ tư trong kế hoạch của Diệp Tranh Vành.

Dương Sách thấy Bùi Đông Lai không có mở miệng, tiếp tục nói:

- Mày nên biết, Trần Anh là đồ đệ của Diệp Cô Thành. Nếu như phụ thân mày đối phó với Trần gia hoặc là Trần Anh mà nói thì Diệp Cô Thành sẽ một lần nữa xuất thủ đối phó với phụ thân mày. Đây là bước cuối cùng trong kế hoạch của Diệp Tranh Vành, hắn tính toán đem mày cùng phụ thân mày một lưới bắt hết.

Diệp Cô Thành.

Bên tai vang lên cái tên này, chân mày của Bùi Đông Lai chau lại.

Hắn nghe Liễu Nguyệt kể lại, năm đó Bùi Vũ Phu bị Diệp Cô Thành cắt đứt một chân, cuối cùng mang theo hãn mai danh ẩn tích.

- Người nào nói cho mày biết chuyện Diệp Cô Thành là sư phụ của Trần Anh?

Trầm mặc một hồi lâu, Bùi Đông Lai mở miệng hỏi.

Dương Sách không có giấu diếm, mà là trước tiên đáp:

- Nạp Lan Minh Châu, nga, không, chính xác ra là Ngưu Chí Quân. Lúc mới bắt đầu, tao cũng không biết toàn bộ kế hoạch của Diệp Tranh Vành, chỉ biết bản thân bị Diệp Tranh Vành biến trở thành pháo hôi, mà Ngưu Chí Quân lại biết tất cả. Điểm này đúng là chính miệng Nạp Lan Minh Châu nói cho Ngưu Chí Quân biết.

Bùi Đông Lai lại một lần nữa trầm mặc.

Trong lúc trầm mặc, hắn một lần nữa cầm lấy gói thuốc lá ở trên bàn, rút ra một điếu, đốt, hung hăng hút.

Sương khói vờn quanh ở trước người Bùi Đông Lai.

Trong phút chốc, Dương Sách thấy gương mặt vốn đang bình tĩnh của Bùi Đông Lai, hơi có vẻ dữ tợn hơn nữa một cổ sát ý kinh khủng đột nhiên phát ra.

Cảm nhận được sát ý hiện ra trên người Bùi Đông Lai, Dương Sách chỉ cảm thấy bộ ngực giống như là bị một tòa núi lớn đè nén, khó có thể hô hấp, mồ hôi lạnh to như hạt đậu không ngừng rỉ ra từ trán của hắn, chậm rãi chảy xuống.

Không riêng gì Dương Sách nhận ra, Trần Bưư nằm ở góc tường cũng nhận ra sát ý khiến cho hắn sợ hết hồn hết vía, vốn là hắn nằm đó thờ hờ hển không nói, trong đôi mắt hiện ra vẻ sợ hãi không cách nào che giấu.

Bởi vì... Lý trí cùng trực giác nói cho hắn biết, Bùi Đông Lai dám giết hắn và Dương Sách.

Thật sự dám.

- Tao đã nói hết thấy những gì tao biết cho mày.

Lúc Trần Bưư khấn trương vạn phần, Dương Sách dùng hết sức chế trụ tâm tình sợ hãi trong nội tâm của mình, không để cho nó lan ra nhưng mà khóe mắt của hắn đã giật giật lên:

- Xin mày đừng động thủ với phụ thân tao.

- Có thể.

Bùi Đông Lai một lần nữa bóp tắt tàn thuốc, chậm rãi mở miệng.

- Thật sự?

Trên mặt Dương Sách hiện lên một tia vui mừng, dường như giờ khắc này hắn đã không để ý đến sinh tử của bản thân nữa, chỉ quan tâm Bùi Đông Lai có động thủ đối với Dương Viễn hay không.

Hắn biết rõ, bởi vì có chút quy tắc, Bùi Đông Lai sẽ không đối phó với Dương Viễn giống như đối phó với hắn, nhưng mà hắn tin chắc, Bùi Đông Lai có Bùi Vũ Phu làm hậu thuẫn, muốn đưa chết Dương Viễn sắp lui về tuyến hai cũng không phải là việc khó.

- Tao chẳng những sẽ không động thủ với phụ thân mày, còn có thể tha cho mày một mạng.

Bùi Đông Lai ngữ xuất kinh nhân.

“Bá!”

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai..., Dương Sách trực tiếp bị dọa cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm, hắn mở to hai mắt nhìn, không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, trên mặt hiện ra vẻ không thể tin. Hắn không tin Bùi Đông Lai sẽ bỏ qua cho hắn.

Dù sao, chính là hắn đã lợi dụng dòng binh đoàn Seberia tiến hành ám sát Bùi Đông Lai, làm cho tổ chức Huyết Sát trong tay Bùi Đông Lai toàn quân bị diệt, cũng làm cho tổ chức Phong Diệp tổn thất hơn phân nửa.

Không riêng gì Dương Sách không tin, ngay cả Trần Bưư bị thương không nhẹ cũng giống như là ban ngày nhìn thấy quỷ, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Bùi Đông Lai.

- Mày muốn tao làm gì cho mày?

Khiếp sợ qua đi, Dương Sách đột nhiên lấy lại tinh thần, sắc mặt kích động hường Bùi Đông Lai hỏi.

Hiển nhiên... Hấn không tin cỏi đời này có bữa cơm trưa miễn phí, hấn càng không tin Bùi Đông Lai vô duyên vô cớ bỏ qua cho hấn!

- Thần phục ta. ()

Bùi Đông Lai chậm rãi mở miệng, giọng nói không thể nghi ngờ.

“Ách...”

Dương Sách há to mồm, nhất thời quên mất cả trả lời.

- Mà không có lựa chọn nào khác.

Bùi Đông Lai đứng lên, nói:

- Đi theo tao.

“Bá!”

Dương Sách phản xạ có điều kiện lập tức đứng lên, giống như là một con chó TQ đi theo chủ nhân, đi theo Bùi Đông Lai.

Nửa giờ sau.

- Quý tử, đó là xe của Dương Sách.

Tại bãi đậu xe khách sạn Hilton trong một chiếc Mercedes-Benz s350 đang đỗ, Ân Ly hướng về phía Quý Hồng nói.

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Ân Ly..., Quý Hồng nghiêng đầu sang chỗ khác, rõ ràng thấy chiếc xe Lincoln kia treo biển tứ quý 4 rõ ràng là của Dương Sách, chậm rãi đã tới bãi đậu xe.

Chẳng lẽ hấn không có giết Dương Sách?

Mất thấy xe ô tô của Dương Sách dừng lại, Quý Hồng biết rõ Bùi Đông Lai tự mình đi đối phó với Dương Sách, chân mày khẽ chau lại, trong lòng thầm tự hỏi.

Không có giết.

Trong lòng Quý Hồng tuôn ra một cái đáp án khẳng định.

Bởi vì... Theo nàng xem ra, lấy thực lực hôm nay của Bùi Đông Lai, thần không biết, quỷ không hay chém giết Dương Sách là một việc rất dễ dàng, Dương Sách nếu không có chết, khẳng định là Bùi Đông Lai nường tay.

Hấn muốn làm gì?

Trong lúc nhất thời, Quý Hồng mê hoặc.

- Hắc, xem ra Dương Sách có thể ở hắc đạo Nam Tô lấy thúng úp voi hoàn toàn là dựa vào nghĩa phụ cùng nhạc phụ hấn a. Một chút giác ngộ đem con bỏ chợ cũng không có!

Cùng lúc đó, Nạp Lan Minh Châu đứng trước cửa sổ trong phòng Tổng thống khách Hilton, thấy ô tô của Dương Sách tới, cho là Dương Sách chuẩn bị van xin nàng, cười khinh miệt, đột nhiên xoay người, vẻ mặt cao cao tại thượng nói với hộ vệ của nàng:

- Tôi không thích bị ruồi bọ vây quanh, cậu đi xuống bảo với Dương Sách có bao xa thì cút bấy nhiêu.

- Rõ, tiểu thư!

Tên hộ vệ của Nạp Lan Minh Châu lĩnh mệnh lui ra.

Bùi Đông Lai mang theo Dương Sách bước vào khách sạn.

....

.....

258. Chương 263 : Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (13)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 263 : Nạp Lan Minh Châu sám hối! (13)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Ân Ly, em nói xem hần sẽ làm gì đối với người đàn bà Nạp Lan Minh Châu kia?

Trong chiếc Mercedes-Benz s350, Quý Hồng nhìn Bùi Đông Lai cùng Dương Sách đi vào khách sạn Hi Nhĩ Đốn, vẻ mặt giống như có điều gì suy nghĩ, giống như là đang hỏi Ân Ly, hoặc cũng như đang hỏi chính nàng.

- Chuyện tình mà Quý tỷ không nghĩ tới, Ân Ly cũng không nghĩ ra.

Ân Ly trầm mặc vài giây đồng hồ, nói:

- Bất quá... Ân Ly cảm thấy lấy phong cách làm việc của Bùi thiếu, kết cục của Nạp Lan Minh Châu hần là rất thâm.

- Không chỉ là Nạp Lan Minh Châu, còn bao gồm cả Nạp Lan gia ở Đông Bắc.

Trên mặt Quý Hồng ẩn hiện lên nụ cười nũng nịu:

- Đáng tiếc a, vốn là Nạp Lan gia có thể dựa vào Bùi gia mà vượt qua Sơn Hải Quan xuôi nam.

Thanh âm vừa dứt, Quý Hồng thốt một trận.

Theo nàng xem ra, Nạp Lan gia bởi vì Nạp Lan Trường Sinh cùng phụ thân của hần ánh mắt thiên cận đi nhầm bước đầu tiên đưa đến sai lầm ngày hôm nay, hiện giờ Nạp Lan Minh Châu nơi đó đủ để đem Nạp Lan gia đưa vào vực sâu.

Đồng thời hiểu được điểm này, trong đầu Quý Hồng không khỏi hiện ra một màn Bùi Vũ Phu giống như là thiên thần hạ phàm đánh bại sư phó Cô Độc Phong Ảnh của nàng, không nhận được cười khổ không riêng gì Nạp Lan gia, sợ rằng trên cái thế giới này tất cả mọi người đều đánh giá thấp năng lực của Bùi Vũ Phu.

Đồng dạng, cũng có rất nhiều người đánh giá quá thấp Bùi Đông Lai!

- Dương tiên sinh.

Trong lúc Quý Hồng âm thầm cảm thán, Bùi Đông Lai mang theo Dương Sách dưới nụ cười chức nghiệp của tên bảo vệ ở bên trong, tiến vào khách sạn Hi Nhĩ Đốn, quản lý đại sảnh khách sạn trước tiên tiến lên nghênh đón, hướng Dương Sách vắn an.

Đồng thời vắn an, hần thuận tiện đánh gia một phen Bùi Đông Lai, trong lòng âm thầm tò mò Bùi Đông Lai rốt cuộc là thần thánh phương nào mà khiến cho Dương Sách mảnh khốc thông thiên ở Nam Tô này giống như là tiểu đệ đi theo ở phía sau.

Đối mặt với vẻ mặt lấy lòng của quản lý đại sảnh, Dương Sách không để ý đến, nhưng là Bùi Đông Lai lại hướng tên quản lý đại sảnh lộ ra một khuôn mặt tươi cười, nụ cười của hần không có bởi vì thân phận thay đổi làm cho người ta có một loại cảm giác kiêu ngạo, mà là như trước giống nhau không cố ý không làm bộ.

- Dương tiên sinh, vị tiên sinh này là?

Mặc dù biểu hiện của Bùi Đông Lai rất nhẹ nhàng, làm cho người ta có một loại cảm giác bình dị gần gũi, chỉ là trực giác cùng lý trí nói cho người quản lý đại sảnh, thân phận Bùi Đông Lai tuyệt đối không đơn giản, thậm chí có thể dùng hai từ nghịch thiên để hình dung, nếu không thế cũng không thể nào khiến Dương Sách làm như thế.

- Không cần nói nhảm.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Dương Sách trầm giọng nói:

- Chúng ta cần đến phòng Tổng thống có việc cần làm, để cho người của người cách xa một chút.

- Đã biết, Dương tiên sinh.

Quản lý đại sảnh không dám nhiều lời mà là trước tiên đồng ý, trong đầu cũng hiện ra cái ngày Dương Sách thật cẩn thận đi theo phía sau Nạp Lan Minh Châu tới khách sạn.

Bởi vì quản lý đại sảnh đối với hai người Bùi Đông Lai cùng Dương Sách phá lệ nhiệt tình cùng tôn kính, những nhân viên khác đang làm việc trong khách sạn cũng giống như vậy —— bọn họ sau khi nhìn thấy Bùi Đông Lai cùng Dương Sách vội vàng dừng bước lại khẽ khom người nở ra nụ cười sáng lạn, nghênh đón hai người.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai mang theo Dương Sách đi tới cửa thang máy, Dương Sách chủ động tiến lên hai bước, ấn nút mở cửa.

“Đỉnh!”

Kèm theo một tiếng giòn vang, cửa thang máy mở ra.

“Bá!”

Trong thang máy, tên hộ vệ của Nạp Lan gia dựa theo chỉ thị của Nạp Lan Minh Châu muốn cho Dương Sách “Có bao xa thì lần bấy nhiêu” thấy Dương Sách giống như chó TQ đứng ở phía sau Bùi Đông Lai, con người đột nhiên lớn hơn, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi!

Thân là hộ vệ của Nạp Lan gia tộc, hẳn đối với Bùi Đông Lai cũng không xa lạ gì, ngược lại hẳn trừ lần đầu tiên ở Nạp Lan trang viên chứng kiến Bùi Vũ Phu lúc ấy giống như một lão nông dân để nhui đánh cho Nạp Lan Trường Sinh như một con chó chết ngoài đường ra, vẫn chịu trách nhiệm thu thập tin tức về Bùi Đông Lai cho Nạp Lan Minh Châu cho nên hẳn đối với bộ dạng của Bùi Đông Lai có thể nói là khắc sâu trong lòng.

Ở dưới dạng tình hình này, hẳn ngạc nhiên thấy Dương Sách bị Nạp Lan Minh Châu bỏ rơi lại giống như một con chó TQ đi theo Bùi Đông Lai đến tìm Nạp Lan Minh Châu, điều này sao có thể khiến hắn không kinh ngạc?

Ngoài cảm giác kinh ngạc, trong lòng của hắn liền tuôn ra một cái trực giác không tốt.

Chính là ——

Không đợi hắn làm ra bất kỳ phản ứng nào, Bùi Đông Lai liền dẫn đầu tiến vào thang máy, nhìn hắn một cái, nói:

- Dừng giây dựa vô ích.

Lộp bộp!

Lời nói của Bùi Đông Lai càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng của tên hộ vệ của Nạp Lan Minh Châu, trong lòng của hắn run lên, theo bản năng định móc súng nhưng sau khi nghĩ đến Bùi Đông Lai hiện giờ đã đạt tới cảnh giới Âm Kính, lại trực tiếp bỏ qua cái quyết định cực kỳ ngu xuẩn này.

Bởi vì... Hắn biết, trong khoảng cách ngắn này, Bùi Đông Lai có thể trước khi hắn rút súng, đã giết hắn hơn mười lần rồi!

“Hô... Hô...”

Mắt thấy Dương Sách tiến vào thang máy, cửa thang máy chậm rãi đóng lại, tên hộ vệ của Nạp Lan Minh Châu chỉ cảm thấy bộ ngực giống như là bị một tòa núi lớn đè ép, hô hấp trở nên dồn dập không nói được trên người trong nháy mắt dựng ngược lên, từ đầu đến chân có một cảm giác lạnh như băng.

Hắn rất muốn gọi điện báo cho Nạp Lan Minh Châu, chỉ là... làm như vậy sẽ khiến Bùi Đông Lai động thủ đối với hắn, chỉ dám nghĩ đến trong lòng...

Hắn không dám hành động như vậy!

Một giây đồng hồ sau, thang máy bắt đầu từ từ đi lên, chạy thẳng tới tầng lầu dành cho phòng Tổng thống, Bùi Đông Lai đứng ở bên cạnh tên hộ vệ của Nạp Lan Minh Châu sắc mặt bình tĩnh trước sau như một, chỉ là... Về mặt bình tĩnh kia rơi vào trong mắt tên hộ vệ của Nạp Lan Minh Châu so với Tử Thần mỉm cười còn muốn kinh khủng hơn.

“Đình!”

Thanh âm thanh thúy một lần nữa vang lên, thang máy dừng lại cửa thang máy từ từ mở ra Bùi Đông Lai quay đầu nhìn tên hộ vệ của Nạp Lan Minh Châu đang mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thần nhiên nói:

- Anh có thể đi vào mật báo cho chủ tử của anh.

Một lần nữa nghe được lời nói của Bùi Đông Lai..., về mặt tên hộ vệ của Nạp Lan Minh Châu một mảnh trắng bệch, hắn không dám nói gì, mà là run run hoạt động cước bộ, đi ra khỏi thang máy.

Ba bước ngắn ngủn, đối với hắn mà nói, liền giống như mấy thế kỷ trôi qua vậy, một khắc kia khi hắn đi ra khỏi thang máy, cả người hắn thậm chí có loại cảm giác hư thoát.

Sau đó... Hắn hít sâu một hơi, cố nén sợ hãi trong nội tâm, bước nhanh hướng về phía cửa phòng Tổng thống, mà Bùi Đông Lai lại mang theo Dương Sách không chút hoang mang từ trong thang máy đi ra.

Rất nhanh, tên hộ vệ của Nạp Lan Minh Châu đi tới cửa phòng Tổng thống, không có giống như dĩ vãng đầu tiên là gõ cửa xin chỉ thị, mà là trực tiếp dùng thẻ mở cửa.

Bên trong đại sảnh căn phòng, Nạp Lan Minh Châu ngồi ở trên ghế salon, trong tay bưng một ly rượu đỏ, đang muốn uống, đột nhiên phát hiện tên hộ vệ chưa được sự đồng ý của nàng liền tự tiện mở cửa phòng, chân mày lập tức nhảy lên giọng nói tương đối bất mãn:

- Mãn Giang, chẳng lẽ ngươi không biết trước khi vào cửa phải xin chỉ thị của ta sao?

- Tiểu thư... Tiểu thư.

Tên hộ vệ gọi là Mãn Giang trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nói chuyện cũng không lưu loát.

Nạp Lan Minh Châu cho là Mãn Giang biết sai, giọng nói hòa hoãn hơn một chút:

- Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Dương Sách đã đi chưa?

Mãn Giang lắc đầu.

- Hắc, hắn thật đúng là không thấy quan tài thì vẫn chưa đổ lệ a?

Thấy Mãn Giang lắc đầu, Nạp Lan Minh Châu trong lòng có chút tức giận, theo nàng xem ra Dương Sách mặc dù ở hắc đạo Nam Tô mảnh khốc thông thiên nhưng là so với thái tử Diệp Tranh Vành, ngay cả chó cũng không bằng mà nàng đại biểu cho Diệp Tranh Vành mà đến Dương Sách lại dám làm trái với ý nàng lấy tính tình tâm cao khí ngạo của nàng có thể thoải mái sao?

- Tiểu thư, Dương Sách cùng Bùi Đông lai cùng tới!

Liên tục làm ra ba động tác hít sâu, cảm xúc của Mãn Giang ổn định hơn một chút nói chuyện lưu loát hơn, bất quá lúc đang nói chuyện về sợ hãi trên mặt hết sức rõ ràng.

“Bá!”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Mãn Giang..., về mặt của Nạp Lan Minh Châu nhất thời biến đổi.

- Anh nói Dương Sách hắn đi theo Bùi Đông Lai tới đây?

Khiếp sợ ngăn ngui qua đi, Nạp Lan Minh Châu đột nhiên đề cao thanh âm hỏi, giọng nói vẫn làm cho người ta có một loại cảm giác khiếp sợ, nhưng càng nhiều hơn chính là tức giận.

Vốn là, Dương Sách không nghe lời của nàng đã làm cho nàng hết sức khó chịu rồi, hiện giờ xem ra Dương Sách chẳng những đem lời của nàng trở thành rắm thúi, hơn nữa rất có thể lại lâm trận phản chiến đầu phục Bùi Đông Lai!

Bên tai vang lên lời nói của Nạp Lan Minh Châu, dư quang trong ánh mắt nhìn thấy Bùi Đông Lai mang theo Dương Sách đang sắp tới gần, Mãn Giang chỉ cảm thấy thân thể của mình giống như bị định thân không thể nào di chuyển, chẳng qua là vẫn gặt đầu một cách máy móc.

Thấy Mãn Giang gặt đầu, Nạp Lan Minh Châu tức giận thiếu chút nữa đập vỡ ly rượu trong tay, nàng hiểu được vẻ mặt kinh hồn của Mãn Giang lúc trước không phải là vì tùy tiện xông vào phòng của nàng, mà là bởi vì biết được Bùi Đông Lai tới đây.

- Không phải là Bùi Đông Lai tới rồi sao? Anh làm gì mà bị dọa đến thành như vậy?

Tức giận thật nhiều, Nạp Lan Minh Châu mặt lạnh dạy dỗ.

Lần này, phát hiện Bùi Đông Lai đã tới rất gần, Mãn Giang không trả lời, mà là trực tiếp lui trở về phòng.

- Anh ở bên ngoài chờ tôi.

Bùi Đông Lai thấy thế, cũng không có cản trở Mãn Giang, cũng không có phòng ngừa Mãn Giang đóng cửa mà là quay đầu lại phân phó một câu đối với Dương Sách.

- Rõ, Bùi thiếu.

Dương Sách liền vội vàng gặt đầu đồng ý.

Cấp ra câu trả lời, Dương Sách liền dừng lại, mà Bùi Đông Lai thì đang đứng trước cửa phòng.

- Bùi Đông Lai, ta với cậu đã không có bất kỳ quan hệ gì, cậu đến tìm tôi làm gì?

Thấy khuôn mặt của Bùi Đông Lai khiến mình chán ghét, Nạp Lan Minh Châu mặt lạnh, trước tiên mở miệng không chút nào che dấu hận ý trong nội tâm.

- Có câu nói trả lễ lại, cô đại biểu cho Diệp Tranh Vành đưa cho tôi một phần đại lễ, ta nếu như không không đáp lại mà để cho cô rời đi, chẳng phải là nói Bùi Đông Lai này không biết cách làm người sao?

Bùi Đông Lai cười cười, giọng nói bình tĩnh như trước, giống như là đang cùng lão bằng hữu nói chuyện phiếm.

Chẳng qua là

Lời nói hời hợt kia của Bùi Đông Lai, rơi vào trong tai Mãn Giang giống như là nói lên cái gì khiến cho Mãn Giang trong lòng chấn động, theo bản năng một lần nữa định rút súng.

- Lời của ta chưa bao giờ nói hai lần.

Nhận thấy được tâm tư của Mãn Giang, nụ cười trên mặt Bùi Đông Lai dần dần trở nên lạnh lẽo:

- Cút!

Một tiếng “Cút” hời hợt, rơi vào trong tai Mãn Giang, tựa như một đạo lôi điện kinh thiên động địa, khiến cho hần sợ đến hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã xuống đất, sau đó... Nhận thấy được ánh mắt kia của Bùi Đông Lai nhìn như bình tĩnh trên thực tế lại không mang theo bất cứ tia sắc thái cảm tình nào, hần chỉ cảm thấy giống như bị Tử Thần nhìn chằm chằm toàn thân lạnh toát, làm cho động tác móc súng của hần dừng lại tay phải cứng ngắc trên không trung.

- Bùi Đông Lai, cậu...

Mất thấy Bùi Đông Lai vừa vào cửa liền kêu hộ vệ của mình cút, Nạp Lan Minh Châu giận đến sắc mặt xanh mét, “Bá” một tiếng từ chỗ ngồi đứng lên.

- Cút, hay là không cút?

Bùi Đông Lai không để ý đến vẻ tức giận của Nạp Lan Minh Châu, chẳng qua là đầy hứng thú nhìn sang Mãn Giang.

Không trả lời.

Mãn Giang chỉ cảm thấy lời nói của Bùi Đông Lai giống như là mang theo ma lực nào đó, khiến cho hắn bị không chế bước ra khỏi cửa phòng.

- Mãn Giang, anh!

Nạp Lan Minh Châu thấy thế, liền giận dữ.

- Thật xin lỗi, tiểu thư!

Bên tai vang lên lời nói của Nạp Lan Minh Châu..., Mãn Giang hít sâu một hơi, nói:

- Tôi không muốn chết.

Nạp Lan Minh Châu giận đến cả người run lên, thiếu chút nữa thì ngất đi.

Không để ý tới Nạp Lan Minh Châu, Mãn Giang làm ra quyết định giống như là chạy trốn rời khỏi căn phòng.

Trong lúc nhất thời.

Phòng Tổng thống lớn như thế, chỉ còn lại hai người Bùi Đông Lai cùng Nạp Lan Minh Châu.

...

...

tingling2

259. Chương 264 : Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (14)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 264 : Nạp Lan Minh Châu sám hối! (14)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Nạp Lan tiểu thư, có phải cảm thấy rất không thoải mái, rất ủy khuất?

Mắt thấy Nạp Lan Minh Châu giận đến muốn mắng cha mắng mẹ, vẻ mặt Bùi Đông Lai bình tĩnh đi về phía ghế salon:

- Bởi vì theo ý của cô, hộ vệ của cô hẳn là nên trung thành đỡ cho chủ mà không phải lâm trận bỏ chạy. Hoặc là nói, hẳn đã khiến cho cô cảm thấy mất mặt, khiến cho Nạp Lan gia mất mặt, có phải hay không?

- Bùi Đông Lai, mày đừng khinh người quá đáng!

Nạp Lan Minh Châu giận đến run người nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai, cảm giác kia hận không được lập tức đem Bùi Đông Lai băm thây vạn đoạn mới có thể giải mối hận trong lòng nàng.

Bên tai vang lên lời nói của Nạp Lan Minh Châu..., nhận thấy được hận ý ngập trời kia của Nạp Lan Minh Châu, Bùi Đông Lai sắc mặt bình tĩnh đi tới bên cạnh ghế salon, thản nhiên ngồi xuống, thản nhiên nói:

- Khinh người quá đáng? Nạp Lan tiểu thư, ta chỉ khiến cho hộ vệ của cô làm ra lựa chọn thông minh nhất mà thôi, vậy cũng là khinh người quá đáng sao?

- Mày...

Một lần nữa Nạp Lan Minh Châu giận đến cả người run lên, không biết nên phản bác như thế nào.

- Nói khinh người quá đáng, phải là Nạp Lan tiểu thư hoặc là Nạp Lan gia các cô mới đúng?

Bùi Đông Lai vừa nói, dừng lại một chút, từ trong túi lấy ra một điều thuốc rồi đốt, nhẹ nhàng mà hít một hơi, phun ra một ngụm sương khói, sau đó ngẩng đầu nhìn Nạp Lan Minh Châu, nói:

- Năm đó, Nạp Lan Trường Sinh bái ông nội ta để học nghệ, sau khi học được công phu, trở lại Nạp Lan gia đại triển quyền cước, áp bức những thúc thúc kia của cô trở thành gia chủ đời này của Nạp Lan gia.

- Bùi Đông Lai, không phải hôm nay mày tới tìm tao là vì nói những chuyện cũ năm xưa đấy chứ?

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai..., Nạp Lan Minh Châu cười, cười đến rất khinh thường:

- Hắc, mày có phải muốn nói phụ thân ta nên cảm kích mày cùng Bùi Vũ Phu hay không?

- Theo lý thuyết, Nạp Lan Trường Sinh có thể trở gia chủ Nạp Lan gia, ông nội của ta có một nửa công lao, hắc hắc là nên cảm ơn. Nhưng mà hắc không có, 18 năm trước, lúc phụ thân ta ở thời điểm khó khăn nhất, hắc lại lựa chọn làm rùa rút đầu.

Sương khói vờn quanh khuôn mặt của Bùi Đông Lai, vẻ mặt hắc vẫn bình tĩnh như trước, giọng nói không nóng không lạnh, giống như là đang nói đến một chuyện bé nhỏ không đáng kể:

- Hắc không cảm ơn thật ra thì cũng không có gì, dù sao, ban đầu phụ thân ta chọn tới chính là Diệp gia. Chẳng qua là... 18 năm sau hắc không nên muốn làm kỹ nữ mà lại muốn lập đền thờ!

- Bùi Đông Lai, mày...

Nạp Lan Minh Châu thấy Bùi Đông Lai nói năng lỗ mãng, lập tức vươn ra đầu ngón tay chỉ vào Bùi Đông Lai.

- Ân, Nạp Lan Trường Sinh vì muốn chữa bệnh cho cái lão bất tử Nạp Lan Dịch Đức kia mà quỳ gối đi cầu Miêu lão gia tử, chỉ là... Miêu lão gia tử không để cho hắc mặt mũi, bắt đắc dĩ, hắc lại tìm đến phụ thân ta, nói “Nạp Lan gia từng bất nhân, sau này sẽ không bất nghĩa”.

Bùi Đông Lai hoàn toàn không thấy Nạp Lan Minh Châu kêu gào, mà là tiếp tục nói:

- Phụ thân ta nhớ lại ân tình năm xưa của Nạp Lan Trường Sinh nên một lần nữa ra mặt giúp Nạp Lan gia các cô một lần nữa. Bởi vì phụ thân ta mở miệng nên Miêu lão gia tử liền chữa bệnh cho cái lão bất tử Nạp Lan Dịch Đức kia, để cho hắc tiếp tục sống trên thế giới này.

- Sau đó, lão tử của cô Nạp Lan Trường Sinh vì muốn thực hiện cái hứa hẹn kia nên nói với phụ thân ta hôn ước giữa ta và cô.

Bùi Đông Lai nói tới đây, nhẹ nhàng gạt tàn thuốc, tiếp tục nói:

- Khi đó, lúc cô biết được hôn ước, bởi vì cảm thấy phụ thân ta đã không còn phong quang như ngày xưa, không thể mang đến lợi ích cho Nạp Lan gia các cô. Bởi vì cô cảm thấy ta Bùi Đông Lai chính là một tên phế vật, không xứng với người đại tiểu thư Nạp Lan gia cao quý cho nên trong lúc ta không biết tình huống cô đã một mình chạy đến Trầm Thành cùng phụ thân ta giải trừ hôn ước hơn nửa lúc ta và người vô tình gặp nhau vì chứng minh người là tiểu thư Nạp Lan gia cao quý nên cô nhục nhã ta một phen biến ta trở thành trò cười giữa thiên hạ, cố ý trong lúc ta khó khăn nhất thì cô nói gì nhỉ, à. Chỉ cần ta có thể trở thành Trọng nguyên trong kỳ thi tốt nghiệp trung học, cô liền gả cho ta... Nói, có đúng không?

- Bùi Đông Lai, rốt cuộc mày muốn nói cái gì?

Mắt thấy Bùi Đông Lai nhắc lại chuyện xưa, Nạp Lan Minh Châu hoàn toàn nóng nảy.

- Sau đó, ta trở thành Trọng nguyên cả nước.

Bùi Đông Lai miệng hút điều thuốc, như cũ không nóng không lạnh nói:

- Sau khi cô biết được ta trở thành Trạng nguyên cả nước, cô nóng vội, người sợ chuyện cô đi tìm phụ thân ta từ hôn sẽ bị phụ thân cô biết. Vì muốn che dấu sai lầm của cô, vì chứng minh phé vật như ta quả thật không xứng với cô, vì không muốn thực hiện ước định ban đầu nên cô đem Lâm Phong của Lâm gia dẫn tới Nạp Lan sơn trang, khiến Nạp Lan Trường Sinh hám lợi thay đổi chủ ý, lựa chọn vừa muốn làm kỹ nữ vừa muốn lập đền thờ.

“Xoảng!”

Nạp Lan Minh Châu đột nhiên ném ly rượu đỏ trong tay, ném đến vỡ nát bấy, sắc mặt nàng tức giận nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai, nói:

- Đủ rồi, Bùi Đông Lai! Ta nói cho mày biết, ta chính là xem thường mày, ở trong lòng ta mày chính là một tên phé vật! Trước kia là thế, bây giờ cũng thế, tương lai cũng vậy! Thế thì sao nào?

- Nạp Lan tiểu thư, chẳng lẽ cô không cảm thấy có mấy lời nói đó, lúc làm một ít chuyện sẽ cảm thấy khá hơn một chút sao?

Bùi Đông Lai khẽ mỉm cười, một chút cũng không thêm để ý đến lời nói chói tai của Nạp Lan Minh Châu.

Lần này, Nạp Lan Minh Châu không có quát lên như sấm, mà là theo bản năng hỏi:

- Mày muốn làm gì?

- Thật ra thì... Vô luận là lợi thế của cô cũng tốt, dù là tầm nhìn ông già của cô hạn hẹp cũng được, ta cùng phụ thân ta đều là không thêm để ý. Ân, giống với như cô làm thôi, ta chỉ phải đi thỏa mãn nguyện vọng của cô, không hề với cao tới đại tiểu thư Nạp Lan gia, giải trừ hôn ước của chúng ta.

Bùi Đông Lai trả lời một néo nói:

- Vốn là, nếu các người tiếp nhận cái kết quả này, thật ra thì cũng không có gì. Chỉ là cô lại đi tìm Lâm Phong đến làm bia đỡ đạn thật không vui a, hấn cố chấp nhảy ra đùa bỡn, không chỉ như thế, Nạp Lan Trường Sinh nghĩ đến muốn liếm đầu ngón chân của Lâm gia nên trực tiếp trở mặt, lộ ra diện mục kỹ nữ chân chính, lấy oán báo ân, đứng ở phía đối lập với ta cùng phụ thân ta, kết quả chọc giận phụ thân ta, bị phụ thân ta lập tức phé đi công phu.

- Bùi Đông Lai, ta cho mày biết, chuyện mày vũ nhục ta cùng Nạp Lan gia, sớm muộn gì ta cũng trả lại cho mày cùng Bùi Vũ Phu!

Nghe được Bùi Đông Lai nhắc tới chuyện Nạp Lan Trường Sinh bị đánh thành phé nhân, hận ý của Nạp Lan Minh Châu ngập trời:

- Mày đừng tưởng rằng Bùi Vũ Phu có thể muốn làm gì thì làm! Ta cho mày biết, nếu như Bùi Vũ Phu thực sự là lợi hại như vậy thì 18 năm trước hấn cũng sẽ không bị Diệp Cô Thành đánh gãy một chân, giống như chó nhà có tang mà cút khỏi Yên Kinh, từ đó mai danh ẩn tích, ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ diện gặp người khác.

- Nạp Lan Minh Châu, thật ra cô không nhớ kỹ lời ta nói.

Mắt thấy Nạp Lan Minh Châu lên tiếng vũ nhục Bùi Vũ Phu, Bùi Đông Lai chậm rãi bóp tắt tàn thuốc, giọng nói lạnh dần:

- Ta nói với cô nhiều chuyện như vậy, chỉ là muốn nói cho người biết Bùi gia chúng ta không có bất kỳ lỗi lầm nào với Nạp Lan gia các cô, ngược lại, không chỉ một lần giúp đỡ Nạp Lan gia các cô. Nhưng mà Nạp Lan gia các v vì lợi ích, lấy oán báo ân, cuối cùng chịu hậu quả, không thể trách người khác được!

- Hắc, Bùi Đông Lai, mày nói nhiều chuyện tình cảm như vậy chỉ là muốn chứng minh mày cùng phụ thân của mày là chính nhân quân tử quang minh lỗi lạc a?

Nạp Lan Minh Châu không ngừng cười lạnh.

Bùi Đông Lai cũng cười:

- Nạp Lan gia có thể không cảm ơn, nhưng là không thể lấy oán báo ơn. Tất cả mọi chuyện đều là Nạp Lan gia các cô tự gây nghiệt!

“Bá!”

Thanh âm vừa dứt, Bùi Đông Lai trực tiếp đứng lên.

- Bùi Đông Lai, mày đừng tưởng rằng có Bùi Vũ Phu là chỗ dựa cho mày, mày có thể muốn làm gì thì làm!

Làm như nhận thấy được Bùi Đông Lai muốn động thủ, Nạp Lan Minh Châu giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, tiếng nói bèn nhọn, hô lên:

- Lần này ta tới Giang Ninh chính là nhận được ủy thác của Diệp thiếu gia! Nếu mày dám động đến một đầu ngón tay của ta, Diệp thiếu gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!

- Phải không?

Bùi Đông Lai cười, hất một bên cười, vừa đi về phía Nạp Lan Minh Châu.

- Bùi Đông Lai, ta khuyên mày đừng nên đùa với lửa, lửa giận của Diệp thiếu gia không phải bản thân mày có thể thừa nhận được!

Mắt thấy Bùi Đông Lai đi tới, trên mặt Nạp Lan Minh Châu hiện ra một tia kinh hoàng, bất quá lại vẫn như cũ kêu gào nói:

- Cũng như vậy, lửa giận của Diệp gia cũng không phải là Bùi Vũ Phu có thể thừa nhận! 18 năm trước chính là ví dụ tốt nhất!

“Bộp...Bộp!”

Không trả lời, Bùi Đông Lai chỉ là một bước rồi lại một bước đi về phía Nạp Lan Minh Châu.

- Bùi Đông Lai, rốt cuộc mày muốn làm gì?

Dường như là đã cảm nhận được vẻ tức giận sâu trong nội tâm Bùi Đông Lai, vẻ kinh hoàng trên mặt Nạp Lan Minh Châu càng ngày càng hiện ra, lúc nàng nói chuyện không kìm lòng được mà di chuyển bước chân về phía sau, cố gắng tránh xa Bùi Đông Lai một chút...

Vẫn im lặng như cũ, Bùi Đông Lai nhìn chằm chằm vào Nạp Lan Minh Châu, thưởng thức vẻ mặt biến hóa của Nạp Lan Minh Châu, tiếp tục đi tới.

Một bước, hai bước, ba bước.

Sau khi qua bước 5 bước, Nạp Lan Minh Châu hoảng sợ đã thối lui đến trước cửa sổ, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

- Bùi Đông Lai, mày cút cho ta, cút ngay đi!

Nạp Lan Minh Châu miễn cưỡng ổn định thân hình, 2 tay theo bản năng che lên ngực, hét lớn.

Bùi Đông Lai lại cười một lần nữa, nụ cười kia khiến cho Nạp Lan Minh Châu không rét mà run:

- Nạp Lan Minh Châu, ta nói rồi, cô đại biểu cho Diệp Tranh Vành tặng ta một phần đại lễ, ta hẳn là phải cho các người một chút lòng thành.

”Lộp bộp!”

Một lần nữa nghe được những lời này của Bùi Đông Lai, nhìn thấy khuôn mặt Bùi Đông Lai đã gần trong gang tấc, Nạp Lan Minh Châu bị hù dọa đến sắc mặt có chút trắng bệch, bất quá rất nhanh, trong nội tâm nàng vừa động, nghĩ tới điều gì, trên khuôn mặt một lần nữa hiện ra nụ cười khinh thường:

- Bùi Đông Lai, không phải mày muốn lấy được thân thể của ta sao? Phải dùng tới một đồng lý do như vậy, có giống với chính nhân quân tử sao?

- Ta cho mày biết, mày trước kia ở trong lòng ta chính là một tên tiểu nhân âm hiểm hèn hạ, hiện tại lại càng như. Mặc dù mày mạnh mẽ cưỡng đoạt thân thể của ta, vậy sẽ chỉ làm ta càng thêm xem thường mày thôi, ở trong lòng ta mày vĩnh viễn chính là phế vật, đồ bỏ đi! Mặt khác, mày sẽ phải thừa nhận lửa giận của Diệp thiếu gia!

Nạp Lan Minh Châu thấy Bùi Đông Lai đứng ở trước người của nàng, trái tim treo lên tới cổ họng, giống như là sắp bị hiếp. Giống như một hoàng hoa đại khuê nữ, hai tay che ngực, chân kẹp lại, bảo vệ trinh tiết, lớn tiếng rống giận.

- Mạnh mẽ cường đoạt thân thể của cô? Nạp Lan Minh Châu, ta thật sự tò mò, rốt cuộc là cô dựa vào cái gì mà lại ảo tưởng như thế, lại tự cho mình là đúng như vậy.

Đối mặt với khuôn mặt giận dữ của Nạp Lan Minh Châu, Bùi Đông Lai khẽ nghiêng thân thể về phía trước, ngưng mắt nhìn khuôn mặt sau khi trang điểm của Nạp Lan Minh Châu trong khoảng cách gần, giấu cợt nói:

- Nói khó nghe một chút, thân thể mà cô vẫn lấy làm tự hào trong mắt ta so sánh với thân thể những tiểu thư gọi đầu massage kia còn hèn hạ hơn. Cho dù cô khóc lóc, quỳ, van xin để cho lão tử chơi cô thì lão tử cũng đếch thèm!

...

tinhlinh2

260. Chương 265 : Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (15)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 265 : Nạp Lan Minh Châu sám hối! (15)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Đúng như lời của Nạp Lan Minh Châu, lúc Bùi Đông Lai là một tên phế vật ở Trầm Thành, nàng cho rằng Bùi Đông Lai không xứng với nàng, là thứ cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga. Sau này khi Bùi Đông Lai thi được 745 điểm đứng đầu kỳ thi tốt nghiệp trung học cả nước, trong nội tâm nàng vẫn cho là Bùi Đông Lai trừ thành tích học tập tốt ra thì cũng chỉ một tên phế vật, căn bản không có tư cách để xứng với nàng.

Thậm chí khi nàng biết được Bùi Đông Lai lấy phương thức không thể tin nổi quật khởi ở vùng châu thổ Trường Giang, nàng vẫn xem thường Bùi Đông Lai!

Bởi vì, nàng cảm thấy Bùi Đông Lai có thể quật khởi hoàn toàn là bởi vì có Bùi Vũ Phu chống lưng, nếu như không có Bùi Vũ Phu thì Bùi Đông Lai không làm được, còn nữa nàng đã trở thành người tâm phúc bên cạnh thái tử Diệp Tranh Vành. Ở nàng xem ra cho dù có Bùi Vũ Phu chống lưng thì so với Diệp Tranh Vành mà nói thì Bùi Đông Lai không đáng được nhắc tới!

Bởi vì có loại tâm lý này, cho nên khi Bùi Đông Lai từng bước ép tới nàng, lúc cách nàng không tới nửa thước, nàng vẫn như cũ tự cao tự đại như thế, cho dù Bùi Đông Lai có quật nàng đi chăng nữa.

Ở dưới dạng tình hình này, câu nói sau cùng của Bùi Đông Lai giống như là một cái chủy thủ sắc bén đâm vào nơi sâu nhất trong nội tâm của Nạp Lan Minh Châu, đem lòng kiêu ngạo mà nàng tự cho là đúng đâm nát thành từng mảnh nhỏ, làm cho vẻ mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, thân thể run run không ngừng.

- Ha ha...

Chẳng qua là.

Mười mấy giây đồng hồ sau, Nạp Lan Minh Châu bị Bùi Đông Lai hung hăng vũ nhục bỗng nhiên cười phá lên ha ha, lúc nàng cười thì buông 2 tay đang che trước ngực xuống, cố ý để lộ đỉnh nhọn nhô lên trước ngực, sắc mặt khinh miệt nhìn Bùi Đông Lai, gần từng chữ:

- Bùi Đông Lai, không phải là mày không muốn, mà là mày không dám! Bởi vì mày biết ta là nữ nhân của Diệp thiếu gia, mày sợ Diệp thiếu gia trả thù! Mà sự trả thù của Diệp thiếu gia hay là cả Diệp gia, mày cùng Bùi Vũ Phu không thể chịu nổi!

- Thật không?

Bùi Đông Lai cũng cười, đồng thời lúc hắn mỉm cười, cũng không quay đầu lại mà hô:

- Dương Sách, mày vào đây cho tao!

“ Két”

Tại cửa gian phòng, Dương Sách chờ chực đã lâu, đột nhiên nghe được Bùi Đông Lai gọi vào thì giống như là nô lệ nghe được mệnh lệnh của chủ nhân, không nói hai lời liền đẩy cửa bước vào.

- Bùi thiếu.

Đi vào phòng, Dương Sách trước tiên hướng về phía Bùi Đông Lai cúi người chào chín mươi độ, thái độ vô cùng cung kính.

- Dương Sách, mày lại dám phản bội Bùi thiếu gia, về phe với tên phế vật Bùi Đông Lai này!

Mắt thấy Dương Sách giống như là nô tài nhìn thấy chủ nhân hành lễ với Bùi Đông Lai, Nạp Lan Minh Châu giận đến mức cắn răng. Phải biết rằng lần đầu tiên lúc Dương Sách đối diện với nàng thì hắn cũng không có ăn nói khép nép như vậy.

- Nạp Lan Minh Châu, cô nói lão tử phản bội Diệp Tranh Vành? Ta nhớ vào! Con mẹ nó hắn lợi dụng lão tử xong, đá lão tử một cước văng ra, để cho lão tử tự sinh tự diệt, ta thần phục Bùi thiếu, cái này mà là phản bội sao?

Từ ý nào đó mà nói, hận ý của Dương Sách đối với Nạp Lan Minh Châu so với hận ý với Bùi Đông Lai chỉ có hơn chứ không có kém, lúc này nghe được lời nói của Nạp Lan Minh Châu thì cơn tức giận trong lòng hắn càng lên đồng thời vì nghĩ tại trước mặt Bùi Đông Lai biểu hiện một chút mà làm ra phản kích.

- Tốt, tốt, tốt, rất tốt!

Nghe được Dương Sách mắng cha chửi mẹ, Nạp Lan Minh Châu giận đến cười lạnh:

- Dương Sách, mày làm rất khá! Chẳng qua là... Không bao lâu sau, mày sẽ biết kết quả của việc phản bội Diệp thiếu gia, đến lúc đó, ta bảo đảm, cái thế giới này không có ai có thể cứu được mày!

“Lộp bộp!”

Lời nói của Nạp Lan Minh Châu khiến trong lòng Dương Sách không khỏi run lên một chút.

Mặc dù hắn đối với Nạp Lan Minh Châu hận thấu xương, nhưng mà trong lòng hết sức kiêng kỵ với thái tử Diệp Tranh Vành còn về phần hắn thần phục Bùi Đông Lai, chẳng qua là bất đắc dĩ mà thôi.

- Bùi Đông Lai, còn mày nữa, tiếp theo mày sẽ không may mắn như lần này nữa đâu!

Nạp Lan Minh Châu thấy Dương Sách bị một câu nói của mình dọa cho sợ đến không dám nói tiếp nữa, khí thế bùng lên mãnh liệt, nhìn Bùi Đông Lai cười lạnh không ngừng.

Bùi Đông Lai không để ý đến Nạp Lan Minh Châu, mà là xoay người đi tới bên cạnh ghế salon, một lần nữa ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Dương Sách một cái, hơi hợt nói:

- Dương Sách, Nạp Lan tiểu thư cho tới nay đối với vóc người cùng vẻ thù mị của mình rất có lòng tin, hơn nữa lại tự xưng là nữ nhân của Diệp đại thiếu gia. Cậu có muốn thưởng thức tư vị đùa bỡn nữ nhân của Diệp đại thiếu gia hay không?

Vốn là Dương Sách trên đường đi tới đây thật tò mò, vì sao Bùi Đông Lai đột nhiên trong lúc đó lại muốn tha cho hắn, hiện giờ nghe được lời nói của Bùi Đông Lai thì hắn càng thêm đại ngộ. Bùi Đông Lai muốn lợi dụng hắn đối phó với Nạp Lan Minh Châu, lấy đạo của người trị lại người, đồng thời cũng làm cho hắn hoàn toàn đắc tội với Diệp Tranh Vành, sau này sẽ khẳng định một mực làm chó cho Bùi Đông Lai.

Sau khi hiểu được điểm này, trong con người Dương sách hiện ra vẻ sợ hãi nồng đậm, sợ hãi thật nhiều, cũng không dám trả lời câu hỏi của Bùi Đông Lai.

Mà Nạp Lan Minh Châu giống như là nghe được chuyện bất khả tư nghị nhất trên cái thế giới này, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Bùi Đông lai, tựa hồ như đang hỏi: “Bùi Đông Lai, mày dám?”

- Tốt nhất là cường bạo nàng.

Bùi Đông Lai đốt một điều thuốc lá, nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói, chậm rãi mở miệng, thanh âm không lớn nhưng giọng nói lại không thể nghi ngờ.

- Bùi Đông Lai, mày mà dám làm như vậy thì Diệp thiếu gia sẽ không bỏ qua cho mày! Tuyệt đối sẽ không!

Một lần nữa nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, không đợi Dương Sách làm ra lựa chọn, Nạp Lan Minh Châu giống như là bị kích động rất lớn, sắc mặt kích động vươn tay ra chỉ vào mặt Bùi Đông Lai, tiếng nói bén nhọn, giống như một con diên.

Bùi Đông Lai không để ý đến Nạp Lan Minh Châu, chẳng qua là nhìn Dương Sách một cái.

Chỉ nhìn một cái.

Nhận thấy được ánh mắt của Bùi Đông Lai, trong lòng Dương Sách chấn động kịch liệt, không dám nói nhảm, mà là cẩn thận, đi thẳng đến chỗ Nạp Lan Minh Châu.

- Dương Sách, mày phải rõ ràng hiện tại mày đang làm cái gì. Lửa giận của Diệp thiếu gia mày không có cách nào thừa nhận đâu! Còn nữa, chẳng lẽ mày muốn liên lụy đến nghĩa phụ cùng nhạc phụ của mày sao?

Mắt thấy Dương Sách hướng nàng đi tới, Nạp Lan Minh Châu giống như là kiến bò trên chảo nóng, nhanh chóng dụ dỗ:

- Dương Sách, chỉ cần hiện tại cậu trợ giúp tôi đối phó với tên vương bát đản Bùi Đông Lai này, sau này trở về tôi nhất định sẽ tiến cử cậu với Diệp thiếu gia...

Không để ý đến.

Dương Sách rất rõ Diệp Tranh Vành cùng Bùi Đông Lai hẳn đều không đắc tội nổi. Đắc tội Diệp Tranh Vành thì hẳn còn có thể được Bùi Đông Lai che chở mà sống sót. Đắc tội với Bùi Đông Lai thì hẳn có một vạn lý do để tin tưởng rằng lập tức hẳn sẽ biến thành một cỗ thi thể lạnh băng.

- Bùi... Bùi Đông Lai.

Mắt thấy Dương Sách đã bất chấp bất cứ giá nào rồi, Nạp Lan Minh Châu rốt cục cũng sợ hãi, trên mặt của nàng toát ra sợ hãi nồng đậm, cả người dựa vào trên cửa sổ, cả người run rẩy nhìn Bùi Đông Lai, cố gắng nói cái gì đó nhưng là bởi vì nguyên nhân quá mức sợ hãi lúc hô lên cái tên Bùi Đông Lai xong thì một câu cũng không nói ra được.

- Ta biết, cô định nói, cô là nữ nhân của Diệp Tranh Vành, ta động vào cô thì Diệp Tranh Vành nhất định sẽ trả thù ta. Nói thật, tại ta nghe nhiều quá nên đã bị điếc rồi.

Bùi Đông lai nhìn Nạp Lan Minh Châu vùng vẫy giãy dụa, thản nhiên nói:

- Cô đã cảm thấy ta không dám đắc tội Diệp Tranh Vành, như vậy hiện tại cô gọi điện thoại cho Diệp Tranh Vành, hãy nói ta muốn tìm người để cường bạo cô.

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai thì trong lòng Nạp Lan Minh Châu không khỏi động, giống như là một người diên nàng bước nhanh tới bên cạnh bàn trà, một tay nhắc lên điện thoại di động, tìm kiếm số điện thoại của Diệp Tranh Vành, rồi bấm.

Mặc dù nàng không có hoàn thành nhiệm vụ lần này Diệp Tranh Vành phân phó cho nàng nhưng nàng nhớ được, Diệp Tranh Vành cũng không có trách tội nàng!

Ở dưới dạng tình hình này, nàng tin chắc Diệp Tranh Vành sẽ bảo vệ nàng!

“Đồ... Đồ...”

Trong ống nghe truyền ra thanh âm “Đô đô”, Nạp Lan Minh Châu giống như người bắt được ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng, kích động đến không gì sánh kịp, đồng thời sắc mặt hận ý nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, thanh âm khàn khàn nói:

- Bùi Đông Lai, rồi mày sẽ phải hối hận!

Không trả lời, Bùi Đông Lai chẳng qua là dùng ánh mắt ý bảo Dương Sách trước tiên không nên hành động.

- Thật xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi không bắt máy.

Ước chừng nửa phút đồng hồ sau, trong ống nghe truyền ra giọng nói dễ nghe của tiểu thư trực đài làm cho vẻ mặt của Nạp Lan Minh Châu trong nháy mắt động lại.

“Hô... Hô...”

Ngay sau đó, không đợi Bùi Đông Lai mở miệng lần nữa, Nạp Lan Minh Châu thở hổn hển, một lần nữa bấm số điện thoại của Diệp Tranh Vành.

Lúc này đây.

Nàng không hề kích động giống như lúc trước, ngược lại trái tim của nàng trực tiếp treo tới tận cổ họng hơn nữa hô hấp lại trở nên dồn dập, tay phải cầm điện thoại giống như bị chạm điện vậy, không ngừng run lên.

- Đô... Đô... Thật xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận.

Giọng nói của tiểu thư trực đài lại vang lên một lần nữa, Châu cả người Nạp Lan Minh chấn động kịch liệt sau đó cả người giống như mất hết sức lực vậy, trực tiếp ỉu xiu.

Bùi Đông Lai thấy thế, chậm rãi bóp tắt điều thuốc.

Trong đôi mắt hiện lên cử động của Bùi Đông Lai, Nạp Lan Minh cảm giác phần kiêu ngạo kia trong lòng mình bị giẫm đạp đến nát bấy, cả người trở nên vô cùng kích động, một lần nữa lớn giọng hét lên:

- Bùi Đông Lai, Diệp thiếu gia chẳng qua là không tiện nghe điện thoại lúc này mà thôi...

Cùng lúc trước bất đồng, giờ khắc này trên khuôn mặt Nạp Lan Minh Châu không có nửa điểm kiêu ngạo, có chẳng qua là kinh hoàng, thế cho nên nàng rất lo lắng, câu nói kế tiếp thậm chí ngay cả chính nàng cũng đều không có nghe được.

Bởi vì... Nàng biết cùng lần đầu tiên bất đồng, lần vừa rồi, không phải là Diệp Tranh Vành không nghe điện thoại, mà là thấy số điện thoại của nàng gọi đến, liền cúp máy!

Đồng dạng, nàng còn biết, nàng có thể với tới Diệp Tranh Vành không phải là cái mà rất nhiều người suy đoán —— Diệp Tranh Vành có hứng thú đối với thân thể của nàng, ngược lại, nàng không chỉ một lần muốn giang rộng hai chân ra với Diệp Tranh Vành. Nhưng mà đối với thân thể của nàng thì Diệp Tranh Vành không có một chút hứng thú. Lúc trước nàng nói mình là nữ nhân của Diệp Tranh Vành, chẳng qua là vì hù dọa Bùi Đông Lai mà thôi!

Ở dưới dạng tình hình này, Diệp Tranh Vành từ chối không tiếp điện thoại của nàng thì nàng dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được!

Mất thấy Nạp Lan Minh Châu sững sờ ngay tại chỗ, Bùi Đông Lai dùng ánh mắt ý bảo Dương Sách.

Nhận thấy được ánh mắt của Bùi Đông Lai, Dương Sách không nói lời nào, tiến lên một bước, vươn tay, một phát nắm được tóc Nạp Lan Minh Châu, dùng sức kéo đi!

- A...

Nạp Lan Minh Châu bị Dương Sách một phát kéo đến trước người, hoảng sợ hét lên một tiếng, theo bản năng vung tay lên, hướng về phía Dương Sách hét tát lại cào, điện thoại di động cũng thuận thế bị nàng ném tới trên ghế salon.

Đối mặt với Nạp Lan Minh Châu đang giãy dụa, Dương Sách đã làm ra quyết định, hắn không hề lo lắng sợ Diệp Tranh Vành trả thù mà động chân tay, liền kích phát hận ý trong nội tâm đối với Nạp Lan Minh Châu, không nói lời nào, giơ tay lên tát cho phát.

- A!

Tiếng bạt tai vang lên thanh thúy, Nạp Lan Minh Châu bị một cái tát của Dương Sách đánh ngã xuống đất.
“Tê...”

Thấy Nạp Lan Minh Châu ngã xuống đất, Dương Sách không dừng lại, liền nhào tới trên người Nạp Lan Minh Châu, một tay kéo áo khoác của Nạp Lan Minh Châu, xé nát áo ở bên trong.

Mất đi áo khoác cùng áo dài che phủ, nửa người trên của Nạp Lan Minh Châu chỉ còn lại có một chiếc áo ngực Lace màu đen chống đỡ 2 cái bánh bao trước ngực, nàng tiếp tục dùng 2 tay hướng Dương Sách tát, cầu loạn lên, vô lực phản kháng, lời nói đứt quãng không mạch lạc:

- Diệt... Diệt thiếu gia sẽ giết chúng mày!

- A!

Trả lời Nạp Lan Minh Châu là một cái bạt tai vang dội!

Một bạt tai khiến cho đầu óc của Nạp Lan Minh Châu choáng váng, ngậm miệng lại. 2 mắt Dương Sách đỏ ngầu, một phát giật cái quần của Nạp Lan Minh Châu xuống rồi nhanh chóng cởi quần của mình ra, móc súng phía dưới rồi thô lỗ dang rộng hai chân Nạp Lan Minh Châu!

- A... Bù... Bù Đông Lai, mày sẽ không được chết tử tế!

Lúc Dương Sách hoành thương mà vào, Nạp Lan Minh Châu phát ra một tiếng gầm rú tê tâm liệt phế, giống như là lệ quỷ, 2 mắt oán độc nhìn chằm chằm vào Bù Đông Lai.

Bù Đông Lai dùng một loại ánh mắt không đành thậm chí thương hại nhìn Nạp Lan Minh Châu một cái, sau đó dùng điện thoại di động của mình, bấm số điện thoại của Diệp Tranh Vành.

Hắn muốn cho Nạp Lan Minh Châu tuyệt vọng, sám hối hoàn toàn!

...

...

tinhlinh2

261. Chương 266 : Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (16)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 266 : Nạp Lan Minh Châu sám hối! (16)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Bởi vì có ánh hào quang của Nạp Lan gia ở Đông Bắc, Nạp Lan Minh Châu đã đem mình trở thành cảnh vàng lá ngọc, trở thành Nạp Lan công chúa cao cao tại thượng, đối với những người theo đuổi xung quanh ngay cả con mắt cũng không nhìn một cái. Nàng cho rằng những người theo đuổi nàng ngay cả tư cách xách giày cho nàng cũng không có.

Sau đó, nàng tiến vào Yên Kinh, giống như trước gặp được rất nhiều rất nhiều người theo đuổi, trong đó không thiếu những công tử như Lâm Phong.

Bởi vì gia thế sau lưng những công tử như Lâm Phong này, Nạp Lan Minh Châu không còn cảm thấy bọn họ là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, nhưng mà nàng tự cho là bản thân mình bất phàm, vẫn không có

đồng ý, ngược lại, những công tử ca kia theo đuổi nàng khiến cho lòng tự tin cùng kiêu ngạo trong nội tâm nàng tăng lên...

Cho đến khi nàng gặp được Diệp Tranh Vành.

Sau khi nhìn thấy Diệp Tranh Vành người giống như chân mệnh thiên tử, Nạp Lan Minh Châu mới có mục tiêu, nàng muốn làm nữ nhân của Diệp Tranh Vành.

Vì muốn thực hiện mục tiêu này, vì khiến cho Diệp Tranh Vành chú ý, nàng không ngừng lượn lờ quanh kinh thành, bất quá... Nàng vẫn bảo vệ trinh tiết của mình.

Bởi vì... Nàng muốn trinh tiết của mình trao cho Diệp Tranh Vành, giống như trước nàng cảm thấy chỉ có Diệp Tranh Vành mới có tư cách đoạt đi lần đầu tiên của nàng!

Mà bởi vì ma xui quỷ khiến trở thành đại hồng nhân bên cạnh Diệp Tranh Vành, sự tự tin cùng kiêu ngạo trong lòng Nạp Lan Minh Châu bành trướng tới cực điểm, thế cho nên sau khi nàng nhìn thấy Dương Sách thì nàng hoàn toàn không có đem Dương Sách để vào trong mắt, thậm chí nàng đã đem Dương Sách trở thành một con chó TQ.

Ở dưới dạng tình hình này, lúc này cảm nhận được phía dưới truyền đến cảm giác đau nhức, nàng liền biết lần đầu tiên của nàng định giữ lại cho Diệp Tranh Vành đã bị con chó hạ tiện Dương Sách kia cướp đi, Nạp Lan Minh Châu chỉ cảm thấy sống không bằng chết, nàng dùng hết mọi lực lượng phản kháng, nhưng mà tất cả chỉ là phí công.

Hưởng thụ lần đầu tiên của Nạp Lan Minh Châu, đối mặt với sự phản kháng của Nạp Lan Minh Châu, Dương Sách đang cười ở trên người Nạp Lan Minh Châu lại không có một chút điểm khoái cảm cùng hưng phấn nào.

Bởi vì... Trong lòng của hắn tuôn ra một cái ý niệm đáng sợ: Hắn đã triệt để đắc tội với Diệp Tranh Vành, Bùi Đông Lai có giống với Diệp Tranh Vành không, sẽ đem hắn bỏ rơi sao?

Sẽ.

Đây là đáp án trong lòng Dương Sách.

Đáp án này khiến cho Dương Sách khủng hoảng, thế cho nên hắn căn bản không có hưởng thụ cơn khoái cảm mà là máy móc di chuyển thân thể, đồng thời không nhận được đem ánh mắt quăng về phía Bùi Đông Lai.

Trên ghế salon, Bùi Đông Lai lặng lẽ ngậm lấy điều thuốc, đưa điện thoại di động đặt ở bên tai, nghe thanh âm “Đô đô” truyền vào trong tai, nhìn hết thấy chuyện xảy ra trước mắt, trên mặt không có đồng tình, không có nhân từ, không có kích động cùng hưng phấn, mà là khuôn mặt bình tĩnh không chút thay đổi.

Ngoài ngàn dặm, Yên Kinh thành.

Diệp Tranh Vành đang đứng ở trước cửa sổ sát mặt đất, nhìn đèn đuốc sáng trưng trong Tử Cấm thành, cảm thụ được điện thoại di động rung lên, chân mày hơi nhíu lại.

Bởi vì hắn đã rõ tin tức của Bùi Đông Lai hiện nay nên hắn biết chủ nhân cuộc điện thoại chính là Bùi Đông Lai.

Mà đúng như Nạp Lan Minh Châu nói lúc trước, bởi vì niềm kiêu ngạo thuộc về Diệp đại thiếu gia nên Diệp Tranh Vành đã khinh thường, không muốn giao thủ cùng Bùi Đông Lai. Sau đó, khi biết được trong thời gian ngắn Bùi Đông Lai đã xưng bá Hồ Hàng, hắn mới cảm thấy Bùi Đông Lai đáng giá để hắn xuất thủ chơi một chút.

Cho nên, hắn mọi tạo ra đại bố cục này, hoặc là nói là một hồi trò chơi.

Hiện giờ, trò chơi kết thúc, Bùi Đông Lai thông qua cửa, trở thành người thắng.

Vào lúc này, Bùi Đông Lai gọi điện thoại tới có dụng ý gì, Diệp Tranh Vành dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được.

Vài giây đồng hồ sau, Diệp Tranh Vành thu hồi ánh mắt, đưa mắt nhìn một chút số điện thoại biểu hiện trên màn hình điện thoại di động, cuối cùng lựa chọn nghe.

- Ầu..zeah..a..a..a..ư..ư..ư...

Điện thoại vừa chuyển được, trong ống nghe liền truyền ra tiếng kêu sung sướng của một nữ nhân.

Chỉ một lần, Diệp Tranh Vành liền nhận ra chủ nhân của thanh âm này là Nạp Lan Minh Châu.

Phát hiện này khiến trong lòng mắt của hắn hiện lên một tia lo lắng, bất quá... Rất nhanh, trên mặt của hắn lộ ra một nụ cười lạnh khinh thường:

- Bùi Đông Lai, cậu đang ném quả ngọt thắng lợi sao?

Giang Ninh, trong phòng Tổng thống khách sạn Hi Nhĩ Đốn.

Sau khi Bùi Đông Lai nhận thấy được Diệp Tranh Vành tiếp điện thoại, liền nói to lên.

Diệp thiếu gia?

Lúc này, giọng nói của Diệp Tranh Vành thông qua loa ngoài vang lên truyền vào trong tai Dương Sách cùng Nạp Lan Minh Châu, làm cho hai người cùng dừng lại, không hẹn mà cùng đem ánh mắt ném về hướng Bùi Đông Lai.

Sau phút ngây người ngẩn ngủ, Nạp Lan Minh Châu xác định chủ nhân giọng nói vừa rồi đúng là Diệp Tranh Vành, theo bản năng nàng muốn la lớn tiếng lên, hướng Diệp Tranh Vành cầu cứu, nhưng mà lời vừa lên đến khóe miệng thì nàng chỉ cảm thấy cổ họng mình nghẹn ứ, không dám gọi ra một tiếng.

Bởi vì lý trí nói cho nàng biết, lấy phần kiêu ngạo cùng tự phụ kia của Diệp Tranh Vành. Nếu để cho Diệp Tranh Vành biết thân thể của nàng bị Dương Sách cười lên, như vậy, đời này của nàng vĩnh viễn không thể nào trở thành nữ nhân của Diệp Tranh Vành, thậm chí ngay cả cơ hội làm một cái bình hoa, một món đồ chơi cũng không có!

Sau khi hiểu được điểm này, Nạp Lan Minh Châu không những đem lời nói đến khóe miệng nuốt xuống bụng, ngược lại, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, sắc mặt lo lắng nhìn Bùi Đông Lai.

Giờ khắc này, trong ánh mắt nàng nhìn về Bùi Đông Lai không có khinh miệt, không có cao cao tại thượng, cũng không có hận ý, có chăng qua là khẩn cầu.

Khẩn cầu Bùi Đông Lai đừng nói chuyện này cho Diệp Tranh Vành biết!

Dường như đã sớm đoán được một màn này, Bùi Đông Lai dùng ánh mắt thương hại nhìn Nạp Lan Minh Châu một cái.

- Bùi Đông Lai, đối với ta mà nói, chỉ có quyền lực mới có thể tượng trưng cho vinh quang cùng cường đại! Ngoài cái đó ra... Nữ nhân, các nàng chỉ là những bó hoa tươi xinh đẹp, chỉ là đồ trang sức đối với vinh quang mà thôi, làm đẹp thêm cho vinh quang mà thôi!

Thấy Bùi Đông Lai trầm mặc, đầu bên kia điện thoại Diệp Tranh Vành trầm mặc một hồi lâu, lại nói:

- Cái thế giới này, nữ nhân có thể sánh với Diệp Tranh Vành ta không nhiều lắm, Tần Đông Tuyết coi như là một người. Cậu hiểu không... còn về Nạp Lan Minh Châu thì ngay cả tư cách làm đồ chơi cho ta cũng không có!

“Oanh!”

Lời nói hời hợt của Diệp Tranh Vành, giống như một tia sét giữa trời nắng nỏ vang bên tai Nạp Lan Minh Châu, hoặc là như một cái búa tạ, hung hăng đánh mạnh vào trái tim của nàng.

Đem tự tin của nàng,

Đem kiêu ngạo của nàng,

Đem tia may mắn cuối cùng trong nội tâm của nàng,

Toàn bộ đập nát bấy!

Một cổ khuất nhục cùng tuyệt vọng lan ra trong lòng của nàng.

Sắc mặt nàng trắng bệch, thân thể cứng ngắc, hai mắt vô thần nhìn Bùi Đông Lai.

“Nạp Lan tiểu thư, chẳng lẽ cô không cảm thấy có mấy lời nói đó, lúc làm một ít chuyện sẽ cảm thấy khá hơn một chút sao?”

“Ta mới vừa rồi nói với cô nhiều chuyện như vậy, chỉ là muốn nói cho người biết, Bùi gia chúng ta không có bất kỳ lỗi lầm nào với Nạp Lan gia các cô, ngược lại, không chỉ một lần giúp đỡ Nạp Lan gia các cô. Nhưng mà Nạp Lan gia các cô vì lợi ích, lấy oán báo ơn, cuối cùng chịu hậu quả, không trách được người khác!”

Trong đôi mắt hiện ra khuôn mặt bình tĩnh như trước của Bùi Đông Lai, bên tai nhớ lại lời nói lúc trước của Bùi Đông Lai. Rốt cuộc Nạp Lan Minh Châu cũng hiểu được nguyên nhân những lời nói trước đó của Bùi Đông Lai.

Tự gây nghiệt, không thể sống!

Đột nhiên Nạp Lan Minh Châu có cảm giác được rằng bản thân nàng giống như một con hề đang nhảy nhót trên sân khấu, giờ phút này, nàng đã lộ nguyên hình là một đứa hề.

Dưới ánh đèn, nàng giống như là bị đánh cắp linh hồn, hai mắt vô thần, mặt xám tro như người chết.

- Bùi Đông Lai, nói thật, ngay cả nữ nhân không xứng làm đồ chơi cho ta mà cậu cũng động tâm, ta thật lòng cảm thấy việc đem cậu trở thành đối thủ là chuyện tình ngu xuẩn nhất đời này của ta!

Lúc này, giọng nói Diệp Tranh Vành một lần nữa vang lên:

- Nếu như để cho Tần Đông Tuyết đau khổ chờ trực cậu bước vào Tử Cấm thành biết chuyện này, nàng có hối hận không nhỉ? Giống như trước, một ngày kia khi nàng trở thành nữ nhân của ta, nàng hẳn là nên may mắn không có trở thành nữ nhân của cậu, mà là may mắn trở thành nữ nhân của ta!

- Có câu nói, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, thật ra là ta còn rất tò mò, rốt cuộc Nạp Lan Minh Châu bằng vào cái gì, mà cứ một lần, lại một lần tự cho mình là đúng.

Trên ghế salon, Bùi Đông Lai chậm rãi bóp tắt tàn thuốc, cười:

- Hiện tại ta đã biết, nàng là học theo mày —— ngược ngùng rồi, Diệp đại thiếu gia, ở trong lòng mày, Nạp Lan Minh Châu ngay cả tư cách làm đồ chơi cho người cũng không có, thì ở trong lòng ta, thân thể của nàng so với thân thể của tiểu thư trên đường còn muốn rẻ hơn. Mày cảm thấy rằng tao sẽ dụng nàng ư?

“Ách?”

Bởi vì nghe được tiếng rên của Nạp Lan Minh Châu, theo bản năng Diệp Tranh Vành cho là Bùi Đông Lai đang hưởng trái ngọt thắng lợi, cường đoạt thân thể Nạp Lan Minh Châu. Hiện giờ, Bùi Đông Lai nói như vậy cũng khiến cho Diệp Tranh Vành khê ngờ ngạc một chút.

- Diệp Tranh Vành, tao biết nhất định mày đang hoài nghi lời nói của tao.

Bùi Đông Lai dùng một loại ngữ khí giống như đang nói chuyện phiếm với lão bằng hữu nói:

- Nếu không, tao chụp mấy tấm ảnh cho mày nhìn xem nhé?

“Bá!”

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai..., Nạp Lan Minh Châu đã tuyệt vọng không có bất kỳ phản ứng nào. Nhưng Dương Sách lại bị hù dọa đến sắc mặt biến đổi không ngừng, trên mặt cũng tìm không được nửa điểm dục vọng nữa.

- A... Thoạt nhìn nội tâm của mày đang dao động.

Thấy Diệp Tranh Vành không nói lời nào, vẻ mặt Bùi Đông Lai hờ hững, nói:

- Tao cũng không dối gạt mày, người cường đoạt Nạp Lan Minh Châu chính là Dương Sách, ả, là một con cở trong bàn cờ của mày, hoặc là nói một con chó của mày, nhưng giờ đây hẳn đã lựa chọn làm con chó của tao.

Một lần nữa nghe được lời nói của Bùi Đông Lai..., sắc mặt Diệp Tranh Vanh rốt cục thay đổi, cảm xúc lo lắng một lần nữa hiện ra trên mặt hắn.

Đối với hắn mà nói, mặc dù Nạp Lan Minh Châu ngay cả tư cách làm đồ chơi cho hắn cũng không có nhưng mà dù sao Nạp Lan Minh Châu cũng là một con cờ của hắn. Mà Dương Sách cũng là một con cờ của hắn thế nhưng hắn lại phản bội mình, trợ giúp Bùi Đông Lai. Điều này khiến hắn cảm thấy bị khiêu khích.

“Bịch!”

“Bịch!”

“Bịch!”

Cùng lúc đó, sau khi nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Dương Sách bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng ngã quỵ xuống, dập đầu với Bùi Đông Lai, mỗi một lần dập đầu đều là ra hết sức.

- Bùi... Bùi thiếu, Dương Sách đúng là con chó của ngài, ngài để cho Dương Sách cắn người nào, Dương Sách liền cắn người đó.

Sau mấy cái dập đầu, trán của Dương Sách be bét máu, máu chảy không ngừng, nhưng mà hắn lại không để ý đến, mà là hướng Bùi Đông Lai tỏ rõ lòng trung thành.

- Diệp thiếu gia, nghe được không, chó của mày lại muốn cắn ngược lại mày.

Thấy bộ dáng ra sức dập đầu của Dương Sách, nghe những lời nói của Dương Sách..., Bùi Đông Lai không nhìn được mỉm cười trên gheo nói.

- Bùi Đông Lai, mày chó vội đắc ý, trò chơi mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Đầu bên kia điện thoại, Diệp Tranh Vanh giận đến không nhẹ, bắt quá không có thể hiện trong giọng nói, ngữ khí của hắn vẫn tràn đầy cảm giác tự phụ:

- Tao nghĩ đồ trong tay tao, không có ai có thể cướp đi được; chuyện mà tao muốn làm thì không có ai có thể ngăn cản. Tần Đông Tuyết, nàng nhất định sẽ trở thành bó hoa tươi chúc mừng nghi thức lên ngôi của tao!

- Không có khả năng.

Bùi Đông Lai nhẹ giọng nói:

- Bởi vì nàng sẽ trở thành bến cảng tình yêu của tao còn mày sẽ trở thành hài cốt dưới chân của tao.

...

tinhlinh2

262. Chương 267 : Nạp Lan Minh Châu Sám Hối! (17)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 267 : Nạp Lan Minh Châu sám hối! (17)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Bởi vì nàng sẽ trở thành bến cảng tâm linh cho tao, mà mày sẽ trở thành hài cốt dưới chân của tao.

Bên tai vang lên lời nói có vẻ hời hợt, nhưng lại như chém đinh chặt sắt của Bùi Đông Lai..., cho dù Diệp Tranh Vanh tu dưỡng không tệ, lòng dạ cũng sâu, cũng bị chọc tức đến mặt mày biến sắc.

- A... Ha hả... Ha Hả a... Ha hả ha hả...

Sau đó, Diệp Tranh vanh giống như nghe được chuyện đáng cười nhất cái thế giới này, nở nụ cười càng cười càng điên cuồng.

Nghe được tiếng cười mang theo vài phần khinh thường của Diệp Tranh Vành, Bùi Đông Lai không nói gì nữa mà là trực tiếp cúp điện thoại.

Điện thoại vừa cúp, tiếng cười biết mất đại sảnh lại một lần nữa khôi phục về an tĩnh, an tĩnh đến mức thậm chí có thể nghe được tiếng thở hổn hển của Dương Sách.

Trong phòng khách, Dương Sách vẫn giống như một con chó TQ quỳ rạp trên nền đất, cái trán hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ không nói, trên mặt còn lưu lại nhiều vết máu.

Dưới ánh đèn, hắn không có đưa tay lau đi vết máu trên mặt, mà là vẫn chăm chú nhìn Bùi Đông Lai đang đợi Bùi Đông Lai cho hắn một cái hứa hẹn.

Trên mặt thảm, Nạp Lan Minh Châu quần áo xộc xệch, thân thể phần lớn lỏa lồ lộ ra ngoài không khí, chỉ là, nàng lại không có để ý mà là giống như một người đần độn hai mắt vô thần nhìn lên trần nhà.

- Đi rửa vết máu trên mặt đi

Bùi Đông Lai nhìn thoáng qua Dương Sách dùng giọng điệu không thể nghi ngờ nói.

Trong con người Dương Sách hiện ra một loại cảm xúc tên là thất vọng, bất quá cũng là trước tiên đáp ứng, sau đó liền đứng dậy kéo quần lên đi về phía phòng vệ sinh.

Mà Bùi Đông Lai ngay cả nhìn cũng không nhìn Nạp Lan Minh Châu một cái, đứng dậy hướng cửa phòng đi tới.

- Bùi Đông Lai!

Ngạc nhiên nhận thấy được Bùi Đông Lai có ý định rời đi, Nạp Lan Minh Châu bỗng nhiên thức tỉnh nhìn chăm chăm vào bóng lưng Bùi Đông Lai lớn tiếng la lên.

Không để ý đến, thậm chí... nhịp bước của Bùi Đông Lai cũng không có dừng lại.

- Bùi Đông Lai, cậu đứng lại đó cho tôi!

Nạp Lan Minh Châu chưa từ bỏ ý định.

Như cũ vẫn không trả lời.

- Bùi Đông Lai...

- Cô còn gọi nữa, lão tử đem cô bán vào kỹ viện!

Lúc này đây, không đợi Nạp Lan Minh Châu nói tiếp, Dương Sách đi rửa vết máu trên mặt từ trong phòng vệ sinh chạy ra, sắc mặt dữ tợn hướng về phía Nạp Lan Minh Châu rống một câu.

Nạp Lan Minh Châu bị dọa cho sợ đến đem nửa câu nói sau nuốt trở về bụng.

Dương Sách không để ý tới nàng nữa, sải bước đuổi theo Bùi Đông Lai.

Cùng lúc đó.

Ở bãi đỗ xe, Quý Hồng dựa theo phân phó của Bùi Đông Lai, cũng chưa đi lên, mà là ngồi trong chiếc Mercedes-Benz s350 kiên nhẫn chờ đợi.

Đồng thời chờ đợi, trong lòng nàng nghĩ tới việc Bùi Đông Lai rút cuộc thì sẽ đối phó Nạp Lan Minh Châu như thế nào.

- Ân Ly, đi đem cái tên kia lại đây cho chị.

Đột nhiên, Quý Hồng thấy tên hộ vệ của Nạp Lan Minh Châu giống như binh sĩ bại trận, thất kinh từ trong khách sạn đi ra hai mắt nàng liền tỏa sáng lập tức ra lệnh cho Ân Ly.

Không trả lời, Ân Ly trước tiên mở cửa xuống xe, cả người biến thành một bóng trắng cấp tốc chạy về phía cửa khách sạn.

“Bá!”

Cửa khách sạn, tên hộ vệ Mãn Giang của Nạp Lan Minh Châu nhận thấy được có người tiếp cận mình, liền bị dọa cho mặt mũi biến sắc, theo bản năng cho tay vào trong ngực.

- Không muốn chết thì đi theo tôi.

Ân Ly dừng bước lại, mặt không thay đổi nhìn Mãn Giang, phảng phất như đang nhìn một người chết.

Nhận thấy được sát ý hiện lên trên người Ân Ly cảm thụ được áp lực Ân Ly mang tới, Mãn Giang vừa bị Bùi Đông Lai dọa cho sợ đến hồn phi phách tán, do dự một chút cuối cùng bỏ qua chống cự đưa tay từ trong lồng ngực ra không có móc súng ra mà là giống như một tên tù binh đi theo Ân Ly đi về hướng chiếc Mercedes-Benz s350.

- Quý tử, người đã mang đến rồi.

Ân Ly mang theo Mãn Giang đi tới bên cạnh chiếc ô tô, cung kính hồi báo với Quý Hồng.

Quý Hồng gật đầu, ánh mắt đánh giá Mãn Giang một phen, sau đó... Theo thói quen lộ ra một nụ cười nũng nịu mê chết người không đền mạng:

- Tiểu đệ đệ, cậu không cần khẩn trương tôi cũng không làm gì cậu cả, tôi chỉ là muốn hỏi cậu vài vấn đề.

Thân là hộ vệ của Nạp Lan Minh Châu, Mãn Giang trong lúc thu thập tin tức về Bùi Đông Lai từng nhiều lần biết đến tin tức về Quý Hồng nên đối với Quý Hồng cũng không xa lạ gì.

Ở dưới dạng tình hình này, đối mặt với Xà mỹ nữ Quý Hồng uy danh lan xa tại nam bán quốc, Mãn Giang giống như là đứa trẻ nhìn thấy lão sư nghiêm khắc, không dám có bất kỳ càn rỡ cùng bất mãn nào mà thất kinh gật gật đầu.

- Vì sao cậu vứt bỏ chủ tử của mình mà một mình chạy trốn như vậy?

Quý Hồng mỉm cười hỏi, cười đến giống như một ma nữ, nụ cười tràn đầy mỉa mai hoặc người không biết còn tưởng rằng nàng đang câu dẫn nam nhân.

Mắt thấy Quý Hồng lộ ra nụ cười rất dễ dàng làm cho nam nhân hiểu lầm, Mãn Giang chẳng những không có suy nghĩ bậy bạ, ngược lại bị dọa cho sợ đến cả người khẽ run rẩy, không dám giấu diếm, mà là biết gì đều nói hết:

- Là Bùi thiếu để cho tôi cút.

- Nga?

Quý Hồng nháy mắt một chút, hứng thú hỏi:

- Vậy chủ tử Nạp Lan Minh Châu của cậu đâu?

Lúc trước, Mãn Giang bị Bùi Đông Lai dọa cho sợ chạy ra khỏi căn phòng, bởi vì Bùi Đông Lai không có bảo hấn rời khỏi khách sạn, cho nên hắn không dám rời đi mà là cùng Dương Sách đứng ở cửa; khi hắn thấy Dương Sách đi vào, nghe được Dương Sách dựa theo chỉ thị của Bùi Đông Lai mà cưỡng bạo Nạp Lan Minh Châu thì hắn trực tiếp bị dọa sợ mà rời đi.

“Rầm!”

Lúc này, nghe được Quý Hồng hỏi như vậy, Mãn Giang đầu tiên là khẩn trương nuốt nước bọt sau đó mới lắp bắp nói:

- Bùi... Bùi thiếu để cho Dương Sách cưỡng bạo nàng...

“Bá!”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Mãn Giang..., trên khuôn mặt lạnh lùng của Ân Ly hiện lên một tia kinh ngạc, tựa hồ nàng không nghĩ tới Bùi Đông Lai có thể xử lý Nạp Lan Minh Châu như vậy.

So ra mà nói, Quý Hồng trấn định hơn nàng nhiều, nàng chẳng qua là hơi bị giật mình chân mày nhướng lại, sau đó lại hỏi:

- Cậu biết toàn bộ kế hoạch của chủ tử cậu không?

Mãn Giang gật đầu, đem toàn bộ kế hoạch mà Diệp Tranh Vành cùng Nạp Lan Minh Châu chế định ra nói cho Quý Hồng.

- Tốt lắm, nếu Bùi thiếu cho cậu đi, như vậy cậu đi đi.

Nghe Mãn Giang trả lời xong, Quý Hồng đầu tiên là trầm ngâm trong chốc lát, sau đó khẽ vén tóc lên cười nói:

- Mặt khác, tôi đề nghị cậu, Bùi thiếu tha cho cậu một mạng, cậu hẳn là nên cảm thấy may mắn, không cần làm chuyện không có đầu óc chạy về Nạp Lan gia báo tin. Nếu như cậu làm như vậy, tạm không nói đến có thể hay không bị người Nạp Lan gia nổi giận giết chết, ít nhất, lúc tiếp theo đối mặt với Bùi thiếu, cậu hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- Ách...

Có lẽ không nghĩ tới Xà mỹ nữ Quý Hồng tiếng xấu lan xa này lên tiếng nhắc nhở, Mãn Giang kinh ngạc há to miệng.

Mặc dù hẳn không biết Quý Hồng tại sao lại lên tiếng nhắc nhở, chỉ là... Hẳn biết, Quý Hồng nói một chút cũng không sai —— nếu hẳn trở lại Nạp Lan gia, hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Vô luận là Nạp Lan Minh Châu hay là Nạp Lan Trường Sinh đều sẽ là không bỏ qua cho hẳn!

Đồng thời hiểu được điểm này, hẳn cảm kích nhìn Quý Hồng một cái không nói gì nữa mà là thật nhanh rời đi.

- Quý tử, Bùi thiếu hẳn?

Sau khi đợi Mãn Giang rời đi, Ân Ly vẫn trầm mặc không nhận được mở miệng, lời tuy chưa nói xong; chính là ý tứ lại rất rõ ràng: Bùi Đông Lai tại sao phải làm như vậy?

- Tiểu Ly, em cảm thấy đối với Bùi Đông Lai mà nói cái gì trọng yếu nhất?

Quý Hồng ngẩng đầu nhìn về khách sạn Hi Nhĩ Đốn, hỏi lại nàng.

- Tình cảm, hoặc là nói cô bé Tần Đông Tuyết kia.

Ân Ly hơi trầm mặc, cho ra câu trả lời chắc chắn nàng sẽ nói như vậy là bởi vì nàng biết, Bùi Đông Lai một lòng muốn đứng thẳng lưng bước vào Tử Cấm thành, quang minh chính đại nắm tay Tần Đông Tuyết đi ra cửa chính của Tần gia.

- Không đúng.

Quý Hồng cười lắc đầu, giọng nói phức tạp nói:

- Chính là phụ thân hẳn Bùi Vũ Phu.

Ân Ly ngạc nhiên.

- Bởi vì đặc thù kinh nghiệm, tình cảm của hẳn và phụ thân hẳn người ngoài không thể hiểu được địa vị của phụ thân hẳn trong lòng hẳn dù là bất luận người nào cũng không thể nào sánh bằng bao gồm cả Tần Đông Tuyết!

Trong đầu Quý Hồng hiện ra thân ảnh phụ tử Bùi Vũ Phu, Bùi Đông Lai, thở dài nói:

- Rõ ràng có nghịch lân, nghịch lân của Bùi Đông Lai chính là phụ thân hẳn —— Nạp Lan Minh Châu cùng Diệp Tranh Vành cấu kết tính toán với Bùi Vũ Phu, tương đương với việc chạm vào nghịch lân của hẳn!

- Nhưng mà thủ đoạn của hẳn.

Quý Hồng cười khổ:

- Hấn và phụ thân hấn bất đồng, phụ thân hấn là anh hùng mà hấn là kiêu hùng.

Ân Ly bưng tỉnh đại ngộ.

- Mười tám năm trước, Diệp gia có thể đuổi đi một anh hùng, mười tám năm sau, phụ tử Bùi gia cùng áp trận bản thân chị cũng muốn xem người Diệp gia tiếp chiêu như thế nào!

Quý Hồng trong lòng thầm nghĩ một câu, trong con ngươi hiện lên một tia hận ý đồng thời đem ánh mắt quàng về hướng cửa khách sạn.

Theo ánh nhìn chăm chú của Quý Hồng ở bên trong, Bùi Đông Lai mang theo Dương Sách đi ra khỏi khách sạn Hi Nhĩ Đốn.

Nương theo ánh đèn, Quý Hồng có thể thấy rõ ràng, Bùi Đông Lai giống hệt với lúc đi vào khách sạn, vẻ mặt giống như mặt hồ không có gợn sóng, bình tĩnh như nước nhịp bước ổn định phẳng phất như không có chuyện gì phát sinh.

Mà Dương Sách thì là một bộ dáng tâm sự nặng nề, nhịp bước lúc bước đi có vẻ lố mãng phẳng phất tùy thời có thể bị một trận gió xô ngã không có một chút phong phạm của “Dương gia” năm xưa.

Mất thấy Bùi Đông Lai mang theo Dương Sách sắp đến gần, Quý Hồng cùng Ân Ly đều là xuống xe nghênh đón.

- Anh trở về đi, chờ điện thoại của tôi.

Lúc tới gần chiếc Mercedes-Benz s350 của Quý Hồng, Bùi Đông Lai dừng lại quay đầu nhìn thoáng qua Dương Sách.

Dương Sách vội vàng cúi người gật đầu:

- Rõ, Bùi thiếu!

Thanh âm vừa dứt, trong biểu tình trợn mắt há hốc mồm của tên bảo vệ khách sạn Dương Sách từng tại Nam Tô không ai bì nổi, cong eo lùi bước lại lùi đến năm sáu thước, mới khom người tựa như chó nhà có tang xám xịt đi về phía chiếc xe Lincoln treo biển tứ quý 4 kia.

Mặc dù hấn rất muốn từ miệng của Bùi Đông Lai nhận được một lời hứa hẹn, chính là hấn cũng biết, van xin lời hứa hẹn so sánh với trình tiết của xử nữ còn muốn rẻ hơn!

- Nếu như không có đoán sai, cậu tính toán cũng không có bỏ qua cho Dương Sách đi?

Mất thấy Dương Sách lái Lincoln rời đi, Quý Hồng cười hỏi nhưng trong lòng thì đã có đáp án: sẽ không bỏ qua.

- Hấn làm hại Huyết Sát cơ hồ toàn quân bị diệt, Phong Diệp cũng chết một nửa, ta mà thả hấn tỷ cùng Liễu tỷ sẽ bỏ qua cho ta sao?

Bùi Đông Lai cho ra câu trả lời cùng với đáp án trong lòng Quý Hồng giống nhau, không thể nghi ngờ.

- Cậu không phải là đã lợi dụng hấn trả thù Nạp Lan Minh Châu cùng Diệp Tranh Vành sao? Vì sao còn muốn giữ hấn lại?

Sau khi nghe câu trả lời chắc chắn của Bùi Đông Lai, Quý Hồng mang theo vài phần tò mò hỏi, theo nàng xem ra Bùi Đông Lai lưu lại Dương Sách không phải là vì dùng phương thức gây ông đập lưng ông trả thù Nạp Lan Minh Châu cùng Dương Sách sao?

Một khi đã như vậy, để tránh phiền phức sau này, hấn là trăm thảo trừ căn mới đúng.

- Giết người nhất định phải chính mình ra tay sao?

Bùi Đông Lai nhìn Quý Hồng hỏi.

Quý Hồng ngạc nhiên một trận, sau đó... Cặp mắt câu hồn một trận chuyển động, giống như là hiểu cái gì, nói:

- Lấy tính tình tự phụ của Diệp Tranh Vành, hành động phản bội của Dương Sách đầu nhập cho cậu trợ giúp cậu trả thù hắn, hắn hơn phân nửa sẽ không bỏ qua cho Dương Sách.

- Không riêng gì Diệp Tranh Vành, còn có Lâm Tường.

Bùi Đông Lai nheo mắt lại nói:

- Tỷ làm tốt công tác chuẩn bị tiếp nhận hắc đạo Nam Tô đi.

Nghe Bùi Đông Lai nói một câu hai ý nghĩa, Quý Hồng trong lòng rất rõ ràng —— kế hoạch muốn mạ vàng của Lâm Tường ở Nam Tô đến lúc chấm dứt thất bại rồi, mà Dương Sách sẽ trở thành vật hy sinh trong chuyện này.

Vận mệnh của binh sĩ, không thể sửa đổi!

...

...

Diệt Hồng Trần

263. Chương 268: Đại Nữ Nhân, Tiểu La Ly

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 268: Đại nữ nhân, tiểu la ly

Dịch giả: huhuie

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Giang Ninh miếu Phu Tử được xây dựng vào đời Tống, bay giờ đã trở thành một biểu tượng cho nền giáo dục và văn hóa cho cả Giang Ninh, thậm chí được gọi là 1 trong 4 miếu lớn nhất của TQ.

Ban đêm, trước quảng trường miếu Phu Tử, có rất nhiều người, những quán rượu lấp lóe ánh đèn bên bờ sông Tần Hoài, bốn chữ to “Tần Hoài nhân gia” chiếu sáng cảnh đêm của sông Tần Hoài. Thuyền hoa đèn lầu bỏ neo ở bờ sông, theo từng đợt sóng chập chờn, quang cảnh bên hai bờ sông lấp lánh ngũ sắc, làm cho người ta không nhìn được liên tưởng tới một câu ca đời Minh “Tướng thanh đăng ảnh liên thập lý, ca nữ hoa thuyền hí trực ba”.

- Có rất nhiều đồ ăn vặt, thật là nhiều người nga!

Trong đám người, tiểu la ly Đông Phương Uyển Nhi phảng phất như một kỳ sỹ, cười ở trên vai Bùi Đông Lai, 2 tay ôm lấy cổ Bùi Đông Lai, nhìn hoàn cảnh náo nhiệt xung quanh, sắc mặt hưng phấn mà nói.

Bởi vì sợ ảnh hưởng tới tâm trí chưa thành thực, đơn thuần của Đông Phương Uyển Nhi nên ở Ngưu Thủ Sơn Bùi Đông Lai đã hai lần đem Đông Phương Uyển Nhi đánh ngất xỉu. Bất quá cũng không cách nào đảm bảo Đông Phương Uyển Nhi có nhìn được cái gì hay không, có bị ảnh hưởng gì không.

Lúc này, nghe được lời nói vui vẻ của tiểu la ly thì Bùi Đông Lai âm thầm thở phào nhẹ nhõ. Mặc kệ tiểu la ly có biết chuyện xảy ra ở Ngưu Thủ Sơn hay không, ít nhất chuyện này đối với nàng không có tạo thành ảnh hưởng.

- Uyển Nhi, muốn ăn cái gì sao?

Bùi Đông Lai khẽ nghiêng đầu, hướng Đông Phương Uyển Nhi hỏi.

- Nhật Xuất Đông Lai, anh ngăn trở em, thật đáng giận...

Tiểu la ly không những không linh tình, còn dùng tay đẩy đầu Bùi Đông Lai ra, sau đó nhìn đồ ăn vặt rực rỡ muôn màu, đem ngón trỏ đặt ở khóe miệng, một bộ dáng mèo tham ăn nói:

- Bánh chẻo, mì hoành thánh, chân gà nướng, tiết canh vịt...thoạt nhìn tựa hồ rất ngon a.

“Khanh khách ~”

Nhìn bộ dạng không ngừng do dự của tiểu la ly, Quý Hồng không nhịn được bật cười lên:

- Uyển Nhi, nếu muốn ăn thì có thể thưởng thức mỗi món một chút.

Có lẽ không nghĩ tới Quý Hồng từng đối đầu sinh tử cùng Liễu Nguyệt sẽ chủ động đáp lời, tiểu la ly rất kỳ quái nhìn Quý Hồng một cái:

- Đại ma nữ, cô rất dần nha. Dạ dày của ta đâu có lớn như vậy, có thể ăn nhiều như vậy sao?

Lúc nói chuyện, Uyển Nhi chỉ chỉ vào dạ dày của mình, khoa tay múa chân một chút.

“ Ách”

Một lần nữa nghe được lời nói của tiểu la ly. Thấy động tác khoa chân múa tay của tiểu la ly, nụ cười trên mặt Quý Hồng hơi cứng đờ, sau đó nàng lại cười sáng lạn hơn.

Cho tới nay, bởi vì có nguyên nhân của mình mặc dù ngoài mặt nàng vẫn tỏ ra vui vẻ giống như là một damsai nhưng mà chỉ có nàng tự mình biết được trong quá khứ những năm trước, nàng sống trong âm mưu quỷ kế.

Có thể nói, trong sinh hoạt của nàng những năm qua chẳng bao giờ thể nghiệm qua loại giờ phút mà nàng buông lỏng cảnh giác này, thậm chí... Không có nghĩ qua, thì ra đi ăn đồ ăn vặt cũng có thể làm cho lòng người vui vẻ đến vậy.

Không riêng gì Quý Hồng bị tiểu la ly chọc cười, Bùi Đông Lai cũng không nhịn cười được , thậm chí ngay cả Liễu Nguyệt luôn luôn lạnh lùng kia cũng khẽ nở ra một nụ cười.

Dường như, nàng đã bắt đầu cùng Quý Hồng học cách sống chung với nhau giải trừ những hiểu lầm.

Nhận thấy được khóe miệng Liễu Nguyệt lộ ra nụ cười yếu ớt, Đông Phương Lãnh Vũ đi ở bên cạnh Liễu Nguyệt không nhịn được mà sùng bái nhìn Bùi Đông Lai một cái. Ở hắn xem ra, trên đời này có thể làm cho Liễu Nguyệt cùng Quý Hồng vốn là oan gia mà sống chung giống như bây giờ như vậy chỉ sợ cũng chỉ có Bùi Đông Lai mới làm được.

Ánh mắt Đông Phương Lãnh Vũ nhìn về phía Bùi Đông Lai tràn đầy sùng bái, mà ánh mắt những nam nhân xung quanh kia nhìn về phía Bùi Đông Lai ngoại trừ hâm mộ ghen tỵ hận không thể thay thế cho hắn. Vô luận là Quý Hồng hay là Liễu Nguyệt thì 2 người cũng là đại mỹ nữ khó gặp, hương chi khí chất của 2 người hoàn toàn bất đồng, một người lãnh diễm cao quý, một người quyến rũ mê người.

Trái ôm phải ấp là giấc mộng của nam nhân, hương chi trên vai Bùi Đông Lai còn có một tiểu la ly hoạt bát khả ái?

Cùng nam nhân bất đồng, những nữ nhân xung quanh kia đều đem ánh mắt ném về hướng Bùi Đông Lai.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì các nàng không dám nhìn Quý Hồng cùng Liễu Nguyệt. Bởi vì càng nhìn thì các nàng càng tự ti, hơn nữa, các nàng thật sự rất tò mò rốt cuộc Bùi Đông Lai bằng vào cái gì mà để cho 2 vị tuyệt đại mỹ nữ này đi theo bên cạnh?

- Đoán chừng chúng ta đều đã đói bụng rồi, ăn mì hoành thánh cho no bụng trước đã, sau đó sẽ suy nghĩ ăn những thứ khác.

Bùi Đông Lai không có để ý đến những ánh mắt khác thường xung quanh, cũng không có giác ngộ bị vây xem, đề nghị.

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai..., tiểu la ly vốn đang do dự, khe khẽ thở dài:

- Được rồi, nể tình anh làm ngựa cho em cười này giờ, tối nay anh nói gì em sẽ nghe đấy.

...

Sau đó, trong ánh mắt nhìn chăm chú của những người xung quanh, Bùi Đông Lai vai công tiểu la ly khả ái, trái mang theo Bảg mỹ nhân Liễu Nguyệt, phải mang theo Hỏa mỹ nhân Quý Hồng, đi thẳng tới tiệm mỹ.

Mì hoành thánh, bánh chẻo, chân gà nướng, tiết canh vịt...

Tiểu la ly thật là một người gian xảo.

Nàng nhìn qua một lượt, tất cả đều ném qua một lần.

Bởi vì tiểu la ly gian trá như vậy nên 3 người Liễu Nguyệt, Quý Hồng, Đông Phương Lãnh Vũ cũng ném thử một lần các món ăn vặt.

Bùi Đông Lai cùng bọn họ bắt đồng. Hắn đem tất cả đồ ăn vặt ăn sạch.

Ôm theo nguyên tắc không lãng phí, cơ hồ tất cả đồ ăn vặt còn lại, cuối cùng cũng bị hắn một mình tiêu diệt, kết quả bị tiểu la ly nhìn hắn như đang nhìn quái vật:

- Nhật Xuất Đông Lai, anh là quỷ chết đói đầu thai à?

Vô luận là tập đoàn Giang Hải hay là tập đoàn Thiên Tường đều có công ty con ở Giang Hải này, vì thế, 2 người Quý Hồng cùng Liễu Nguyệt chẳng những thỉnh thoảng có tới Giang Ninh thị sát công việc, hơn nữa còn có nhà ở Giang Ninh.

Ở Đông Hải, chỗ ở của hai người phân biệt ở tại khu Tử Đàn, ở Giang Ninh, chỗ ở hai người đều ở khu biệt thự Chung Sơn.

Lúc gần mười một giờ, một chiếc Bentley, một chiếc Rolls-Royce Phantom trong sự hộ tống 4 bốn chiếc xe Benz, lái vào khu biệt thự Chung Sơn.

Một phút đồng hồ sau, chiếc Rolls-Royce Phantom dẫn đầu kia dừng lại, Quý Hồng hạ kính xe xuống, hướng về phía 3 người Bùi Đông Lai khoát tay áo, cuối cùng giống như ngày thường vút cho Bùi Đông Lai một cái mị nhãn:

- Đông Lai đệ đệ, đêm dài khó ngủ, nếu không yên giấc được thì tỷ tỷ chuẩn bị rượu đỏ với cà phê, có thể sang đây đàm đạo cùng tỷ tỷ một phen?

“Ách”

Nhìn bộ dáng câu hồn kia của Quý Hồng, nghe thấy lời nói có phần khiêu khích trần trụi của Quý Hồng, Đông Phương Lãnh Vũ khẽ nhếch miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

Không riêng gì hắn, ngay cả Liễu Nguyệt cũng có chút kỳ quái nhìn Bùi Đông Lai một cái.

- Nhật Xuất Đông Lai, anh cùng đại ma nữ không chỉ có một chân, mà là hai chân.

Cuối cùng, hành động của Quý Hồng vẫn bị tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi tổng kết lại một câu.

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt.

Hoặc có lẽ là bởi buổi tối chơi quá mệt nên sau khi trở lại biệt thự tiểu la ly Đông Phương Uyển Nhi ngay cả tắm rửa cũng không làm, lập tức đi tìm Chu công tâm sự trong mộng, mà Đông Phương Lãnh Vũ bởi vì cả ngày lo lắng cho Bùi Đông Lai nên cũng đã kiệt sức vì vậy hắn vội vã tắm rửa sạch sẽ, rồi đi ngủ.

- Đông Lai, cảm ơn cậu.

Liễu Nguyệt ngồi ở trên ghế salon, sắc mặt phức tạp, mang theo vài phần xin lỗi, mấy phần cảm kích nhìn Bùi Đông Lai.

- Liễu tỷ, chuyện đã qua rồi không cần nhắc lại.

Bùi Đông Lai nhún vai cười cười, hắn biết Liễu Nguyệt đang bởi vì chuyện tình tới Giang Ninh tế bái Đông Phương Thần gặp phải ám sát mà cảm thấy tự trách.

- Ủh..

Liều Nguyệt yên lặng gật gật đầu, sau đó nặn ra một nụ cười gượng ép:

- Thoạt nhìn Uyển Nhi rất thích cậu. Mỗi lần ở chung một chỗ cùng cậu, nó đều rất vui vẻ.
- Uyển Nhi rất khả ái, hoạt bát, trời sinh được người khác yêu thích. Bất luận kẻ nào ở chung một chỗ với nó thì đều cảm thấy rất vui vẻ.

Bùi Đông Lai cười cười.

Liều Nguyệt lắc đầu, thở dài nói:

- Không phải, mặc dù bên ngoài Uyển Nhi có vẻ vô tư, hoạt bát khả ái, thật ra thì nó đã sớm quen rồi, rất nhiều chuyện nó cũng biết chẳng qua là chôn dưới đáy lòng, không muốn nói ra. Giống như trước, nó sẽ đem chuyện không vui chôn xuống dưới đáy lòng.
- Liều tử, ta vẫn rất nghi ngờ, Uyển Nhi đúng là nữ nhi của đại ca Đông Phương Thần, cũng là nữ nhi của tử sao?

Nghe được lời nói của Liều Nguyệt..., Bùi Đông lai cũng cảm thấy Đông Phương Uyển Nhi quả thật trưởng thành quá sớm, đồng thời trong lòng vừa động, hỏi ra nghi ngờ ở trong lòng đã lâu.

Theo hần xem ra, Đông Phương Uyển Nhi nếu như là nữ nhi của Đông Phương Thần mà nói thì không nên gọi Liều Nguyệt là mẹ, mà phải cùng Đông Phương Lãnh Vũ giống nhau gọi là tiểu cô.

Huống chi, nếu như Đông Phương Uyển Nhi là nữ nhi của Liều Nguyệt mà nói..., như vậy thì phụ thân của Uyển Nhi là ai?

- Cũng không phải như vậy.

Trên ghế salon, Liều Nguyệt trầm mặc vài giây đồng hồ, cười khổ một tiếng nói:

- Uyển Nhi là do ta đưa về từ cô nhi viện.
- Nguyên lai là như vậy.

Bùi Đông Lai bưng tỉnh đại ngộ.

Liều Nguyệt điều chỉnh tư thế ngồi một chút, tựa vào trên ghế salon, phảng phất như đang nhớ lại chuyện cũ, nhẹ giọng nói:

- Lúc trước khi đại ca của ta còn chưa chết, có rất nhiều người theo đuổi ta, khi đó, ta cảm thấy được bọn họ theo đuổi ta không phải là vì thân thể của ta thì cũng là nhìn vào thế lực của đại ca ta. Cho nên thủy chung không có đáp ứng bất cứ người nào, vẫn độc thân giúp đỡ đại ca ta nuôi lớn Tiểu Vũ.
- Sau đó, ta cảm thấy một mình Tiểu Vũ thực sự quá cô độc, nên đã đề nghị với đại ca ta nhận nuôi một cô bé.

Liều Nguyệt nói tới đây, vẻ mặt hơi có vẻ bi thương:

- Sau này, đại ca của ta ngoài ý muốn rời khỏi thế giới này, ta tiếp nhận thế lực của hần. Năng lực của ta có hạn, thao túng một thế lực khổng lồ như vậy thì thật sự có chút lực bất tòng tâm, cho nên vẫn không có suy nghĩ đến chuyện tình cảm, vẫn đối đãi với Uyển Nhi như con ruột của mình.

Bùi Đông Lai trầm mặc.

- Lúc trước ta nói Uyển Nhi rất nhiều chuyện nó cũng biết, bao gồm cả chuyện biết ta không phải mẹ ruột của nó.

Liều Nguyệt cười khổ, thanh âm mang theo một tia thương xót.

Rất nhỏ

Nhưng mà lại tồn một cách chân thật.

- Liều tử.

Bùi Đông Lai lên tiếng an ủi:

- Mặc dù tỷ không phải mẹ đẻ của Uyển Nhi, nhưng là ta tin tưởng, trong lòng của Uyển Nhi đã đem tỷ trở thành mẹ đẻ của nó rồi. Ta có thể nhìn ra, nó rất lệ thuộc vào tỷ, cũng rất thích Tiểu Vũ.

- Ừh.

Liều Nguyệt khe khẽ thở dài.

- Liều tỷ, không còn sớm, tỷ nghỉ ngơi sớm một chút đi.

Thấy tâm tình Liều Nguyệt không quá tốt, Bùi Đông Lai định kết thúc cuộc nói chuyện.

- Tốt.

Liều Nguyệt cười gượng ép một tiếng, nói:

- Cậu cũng nghỉ sớm một chút đi.

Thanh âm vừa dứt, nàng liền đứng lên, hướng phía cầu thang đi tới.

Đưa mắt nhìn Liều Nguyệt lên lầu, Bùi Đông Lai đốt một điếu thuốc lá, bắt đầu suy tư nên làm như thế nào thu thập loạn cục ở Nam Tô.

- Anh, anh muốn em phải kiên cường nhưng mà tính ỷ lại trên người của em quá nặng, trước kia em lệ thuộc vào anh, hiện tại em phát hiện mình sinh ra lệ thuộc vào nhi tử của Vũ Phu, em nên làm cái gì bây giờ?

Đi lên lầu hai, Liều Nguyệt dừng bước chân lại, không nhìn được liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái, trong lòng thầm tự hỏi.

Giờ khắc này.

Trên mặt của nàng không có vẻ xa cách ngàn dặm nữa, cũng không có khí thế của kẻ nắm trong tay quyền sinh sát, có chăng qua là vẻ nhu nhược của nữ nhân.

Ngực trần của nàng hoàn toàn rớt xuống.

Diệt Hồng Trần

264. Chương 269: Không Biết Trời Cao Đất Rộng

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 269: Không biết trời cao đất rộng

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Bóng đêm dày đặc, trên đường phố người đi lại cùng xe cộ trên đường cũng bắt đầu giảm bớt, trong quân khu Giang Ninh đèn đuốc sáng trưng, bệnh viện ở trong quân khu Giang Ninh đỗ rất nhiều loại ô tô.

- Cha, không phải cha đã nói là có thể làm cho tên khốn kiếp Bùi Đông Lai kia phải trả giá thật nhiều sao? Làm sao lại không làm được?

Trong một gian phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, Ngưu Hải Đào bị Bùi Đông Lai phế đi một cánh tay đang băng vải, nằm ở trên giường bệnh, vẻ mặt không cam lòng nhìn về phía Ngưu Chí Quân hô lên.

Kể từ sau khi về Giang Ninh thì Ngưu Hải Đào liền được đưa đến nơi này.

Mặc dù bác sĩ ngoại khoa tốt nhất bệnh viện đã tiến hành phẫu thuật cho hắn, nhưng mà cánh tay của hắn vẫn bị phế đi

Đối với Ngưu Chí Quân mà nói, sau khi hắn biết được Ngưu Hải Đào bị Bùi Đông Lai phết đi một cánh tay thì hắn rất muốn báo thù cho Ngưu Hải Đào. Nhưng mà bởi vì kiêng kỵ Bùi Vũ Phu nên tuy giận nhưng hắn cũng không dám hành động tùy tiện.

Cho đến khi Nạp Lan Minh Châu xuất hiện.

Sự xuất hiện của Nạp Lan Minh Châu khiến hắn thấy được cơ hội báo thù, hơn nữa sau khi cân nhắc, cuối cùng lựa chọn hợp tác cùng Nạp Lan Minh Châu.

Từ ý nào đó mà nói, hắn lựa chọn hợp tác cùng Nạp Lan Minh Châu, một là cảm thấy kế hoạch của Nạp Lan Minh Châu có tính khả thi rất cao hơn nữa hắn cảm thấy mình không có chính diện giao phong cùng Bùi Đông lai, mà là ẩn tàng ở phía sau. Cho nên hắn không cần phải lo lắng bị Bùi Đông Lai trả thù.

Chỉ là.

Khi hắn biết được Bùi Đông Lai bỗng dưng được Trần Diêm Vương nhìn trúng đưa đến kế hoạch bị thất bại thì hắn cảm nhận được không khí có mùi nguy hiểm.

Lúc này nghe được lời nói của Ngưu Hải Đào..., nhìn sắc mặt hận ý của Ngưu Hải Đào. Ngưu Chí Quân khó dài, không biết nên trả lời như thế nào.

- Cha, sao cha không nói gì?

Mất thấy bộ dáng lo lắng của Ngưu Chí Quân, Ngưu Hải Đào cũng không biết tin tức gì nên thúc giục:

- Cho dù hắn là lão đại hắc đạo Hồ Hàng thì làm sao chứ? Con cũng không tin hắn có thể chống lại nhiều thế lực bao gồm cả Lâm gia, Hà gia ở bên trong.

Ngày đó lúc Ngưu Hải Đào trở lại Giang Ninh, bởi vì chảy máu quá nhiều dẫn đến hôn mê, cũng không nhìn được một màn bị ngắt của Hà Hoa, càng không biết bối cảnh chân chính của Bùi Đông Lai, mà lúc trước hắn cũng nghe được lời thề sắt đá của Ngưu Chí Quân là sẽ để cho Bùi Đông Lai phải trả giá thật nhiều, cho nên cho là Bùi Đông Lai chỉ nắm hắc đạo Hồ Hàng ở trong tay là cùng.

- Hải Đào, nhớ kỹ, sau này không nên đi trêu chọc hắn!

Ngưu Chí Quân trầm mặc một hồi lâu, dùng một loại ngữ khí không thể nghi ngờ nói với Ngưu Hải Đào.

- Cha, cha nói gì?

Ngưu Hải Đào mở to mắt, cho là mình nghe nhầm.

Ngưu Chí Quân khe khẽ thở dài, xoay người rời đi. Mặc dù hắn không cam lòng cứ bỏ qua như vậy nhưng mà đến bước này rồi, việc hắn có thể làm chỉ là cầu xin Bùi Đông Lai bỏ qua cho hắn.

Nếu không, hắn có một vạn lý do để tin tưởng, không đề cập tới Bùi Vũ Phu sau lưng Bùi Đông Lai. Chỉ bằng vào việc hắn làm ở Ngưu Thủ Sơn lúc đó thì bản thân hắn sẽ gặp bị kịch.

- Cha, rốt cuộc là tại sao?

- Cha!

Mất thấy Ngưu Chí Quân xoay người rời khỏi phòng bệnh, Ngưu Hải Đào từ ngạc nhiên lấy lại tinh thần, lớn tiếng gào thét.

Không để ý đến, Ngưu Chí Quân trực tiếp rời khỏi phòng bệnh.

Giang Ninh cuối mùa thu không tính là quá lạnh, nhưng vừa từ trong phòng bệnh đi ra, cảm nhận được gió đêm thổi đến, Ngưu Chí Quân cảm thấy ở cổ không khỏi lạnh lẽo.

Sửa sang lại một chút cổ áo, Ngưu Chí Quân đi về phía xe ô tô của hắn.

“Tư ~”

Cùng lúc đó, một chiếc xe jeep đột nhiên dừng lại phía trước cửa bãi đậu xe, một gã quân nhân mặc đồng phục từ trên xe jeep nhảy xuống, bước nhanh về hướng Ngưu Chí Quân.

Ân?

Ngạc nhiên thấy một quân nhân mặc đồng phục, Ngưu Chí Quân hơi ngần ra, dừng bước.

- Nhị thúc.

Rất nhanh, tên quân nhân mặc đồng phục chạy đến bên cạnh Ngưu Chí Quân, không có chào, mà là rất thân thiết cùng Ngưu Chí Quân lên tiếng chào hỏi, ánh mắt nhìn về phía Ngưu Chí Quân hết sức tôn kính.

Hết thấy đơn giản bởi vì hần thân là đội trưởng đại đội đặc chủng quân khu Giang Ninh, là cháu của Ngưu Chí Quân, hần có thể từ một thanh niên nông thôn trưởng thành cho tới ngày hôm nay ngoại trừ bỏ tự thân cố gắng ra thì không thể bỏ qua công lao trợ giúp của Ngưu Chí Quân.

- Tiểu Lỗi, sao cháu lại tới đây?

Nhìn thân thể Ngưu Lỗi giống như một cây thương đứng trước mặt mình, Ngưu Chí Quân hơi có nghi ngờ nói:

- Không phải cháu đang ở trại tập huấn sao?

- Bọn cháu hôm nay mới vừa kết thúc tập huấn. Nhị thúc, nghe nói Hải Đào bị phé đi một cánh tay cho nên cháu tới hỏi thăm.

Ngưu Lỗi vừa nói, trong đôi máti hiện lên một tia tức giận.

Bởi vì cảm kích với Ngưu Chí Quân, Ngưu Lỗi đã Ngưu Hải Đào trở thành thân đệ đệ của mình. Sở dĩ Ngưu Hải Đào có tính cách hung hăng hăng càn quấy như vậy là có liên quan rất lớn với sự bao che của Ngưu Chí Quân cùng Ngưu Lỗi.

- Nó mới vừa nằm ngủ, cháu không nên tới thăm nó bây giờ.

Ngưu Chí Quân suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định không để cho Ngưu Lỗi cùng Ngưu Hải Đào gặp mặt, nếu không hơn phân nửa Ngưu Hải Đào sẽ kể khổ với Ngưu Lỗi, bởi như vậy, lấy tính cách của Ngưu Lỗi cùng với sự thương yêu đối với Ngưu Hải Đào thì hơn phân nửa Ngưu Lỗi sẽ đi tìm Bùi Đông Lai tính sổ.

- Vậy sáng mai cháu trở lại thăm nó.

Ngưu Lỗi trầm ngâm chốc lát, lại hỏi:

- Đúng rồi, nhị thúc, cháu nghe nói người đả thương Hải Đào có liên quan đến sự tình ở Ngưu Thủ Sơn, hơn nữa hần còn được Trần thủ trưởng nhìn trúng, muốn đi vào đại đội đặc chủng?

- Ủh.

Sắc mặt Ngưu Chí Quân phức tạp gật gật đầu, vẻ khuôn hoảng che dấu sâu trong đôi mắt hần chợt lóe rồi biến mất.

- Nhị thúc, cháu không rõ tại sao một đầu mục xã hội đen lại được thủ trưởng nhìn trúng?

Ngưu Lỗi mang theo vài phần tức giận nói, cảm giác kia của hần xem ra, Trần Quốc Đào đã khinh nhờn mấy chữ đại đội đặc chủng.

- Tiểu tử kia cùng Trần Anh có quan hệ rất tốt, hơn nữa thân thủ cũng không tệ.

Sắc mặt Ngưu Chí Quân khó coi nói.

- Hắc, nguyên lại là dựa vào mối quan hệ.!

Ngưu Lỗi khinh thường cười một tiếng, căn bản là không có cảm thấy thân thủ Bùi Đông Lai có điểm nào hơn mình.

Ngưu Chí Quân thấy thế, trong lòng cả kinh, nhắc nhở:

- Tiểu Lỗi, thúc thúc biết cháu đau lòng chuyện của Hải Đào, nhưng là tốt nhất đừng có trêu chọc tiểu tử kia, cũng đừng đi tìm hần.

- Được rồi.

Ngưu Lỗi vốn là muốn nói cái gì, nhưng nhận thấy vẻ lo lắng trong đôi mắt Ngưu Chí Quân, cho là Ngưu Chí Quân sợ trêu chọc tới Bùi Đông Lai, dẫn tới Trần Quốc Đào nổi giận, cho nên gật đầu đáp ứng.

- Tốt lắm, Tiểu Lỗi, thời gian cũng không còn sớm, cháu mới vừa kết thúc tập huấn, khẳng định là mệt chết đi rồi, về nghỉ ngơi đi.

Thấy Ngưu Lỗi đáp ứng, Ngưu Chí Quân yên lòng nói.

Ngưu Lỗi gật đầu, không nói gì thêm, mà là cung kính tiễn Ngưu Chí Quân lên xe ô tô, sau khi đưa mắt nhìn Ngưu Chí Quân rời đi, mới nhảy lên xe jeep, trở về quân doanh.

Một giờ sau.

Cách Giang Ninh khoảng năm mươi km là một bãi huấn luyện quân sự bí mật.

Một đám quân nhân đặc chủng mặc áo màu đen, quần màu sắc rực rỡ cùng giày quân nhân đặc chủng, thân thể thẳng tắp đứng thành một đội.

- Ta trẻ như thế này còn triệu tập mọi người đến đây là bởi vì có một việc phải nói cho mọi người biết.

Ngưu Lỗi đứng trước đội ngũ hình vuông này, ánh mắt như đao quét qua trên người hơn trăm tên quân nhân đặc chủng, trầm giọng nói.

- Đội trưởng, chẳng lẽ có nhiệm vụ mới hoặc là đợt tập huấn mới?

Một gã bộ đội đặc chủng tính cách hướng ngoại mở miệng hỏi.

Hắn vừa thốt lên xong, những người khác không phụ họa, mà là vẻ mặt nghi ngờ nhìn Ngưu Lỗi, đang đợi Ngưu Lỗi trả lời.

- Lúc trở lại đây, ta nhận được tin tức từ thượng cấp.

Ngưu Lỗi cau mày nói:

- Căn cứ theo như lời thủ trưởng nói, ngày mai thủ trưởng sẽ đến quân khu của chúng ta.

- Hắc hắc, đội trưởng, thủ trưởng muốn tới xem thành quả huấn luyện của chúng ta sao?

- Đội trưởng, chúng ta nhất định phải biểu hiện hết sức, để cho thủ trưởng mở rộng tầm mắt.

Trong lúc nhất thời, phần lớn người trong đội ngũ này nở nụ cười, bọn họ cũng đều biết Trần Quốc Đào thiên vị bộ đội đặc chủng, đối với đại đội đặc chủng đầu tư nhân lực, vật lực vượt xa những chi bộ đội khác, cho nên đều là rất tự hào.

- Không phải thế.

Bên tai vang lên lời nói cùng tiếng cười của các chiến hữu, sắc mặt Ngưu Lỗi có chút khó coi, cảm giác kia theo hắn xem ra, Trần Quốc Đào tới nơi này hẳn là vì quan sát bọn họ mà đến, mà không phải là vì đem một người nhờ mối quan hệ nhét tới đây.

- Vậy là sao?

- Ngày mai chúng ta sẽ nghênh đón một gã thành viên mới.

Ngưu Lỗi trầm giọng nói:

- Hơn nữa nghe nói người kia được thủ trưởng quân khu tự mình thưởng thức.

- Đội trưởng, người nào mà ngưu bức như vậy?

- Đúng vậy a, có thể làm cho thủ trưởng quân khu tự mình phê chuẩn, thực lực của tên kia nhất định rất mạnh mẽ đi?

Lời nói của Ngưu Lỗi nhất thời gợi lên lòng hiếu kỳ trong lòng mọi người, bọn họ rất muốn biết, chiến hữu mới lợi hại đến cỡ nào, có thể để cho thủ trưởng quân khu tự mình phê chuẩn.

- Hẳn có mạnh hay không thì ta không biết.

Ánh mắt Ngưu Lỗi trở nên sắc bén hẳn lên:

- Ta chỉ biết là, hần và cháu gái thủ trưởng quân khu có quan hệ không bình thường, là nhờ mối quan hệ, hơn nữa quan trọng hơn chính là thân phận chân thật của hần là lão đại hắc đạo Hồ Hàng.

“Rầm!”

Lời nói của Ngưu Lỗi giống như một quả bom tấn ném vào sân. Cả sân huấn luyện đang an tĩnh bỗng trở nên xôn xao!

Những thành viên đại đội đặc chủng kia mở to hai mắt ra nhìn, nhìn Ngưu Lỗi, cảm giác kia tựa hồ như đang hỏi: Đội trưởng, ngài có nhầm không? Một lão đại xã hội đen làm sao có thể được thủ trưởng quân khu tự mình dẫn vào bộ đội đặc chủng?

- Ta biết mọi người rất kinh ngạc, trên thực tế, ta cũng là như thế.

Ngưu Lỗi càng nói càng nén giận, một trinh sát binh mũi nhọn tốn bao nhiêu công sức cũng là không vào được đại đội đặc chủng, một lão đại hắc đạo muốn trở thành một thành viên của đại đội đặc chủng, điều này làm cho hần cảm thấy thật sự là quá hoang đường!

- Đội trưởng, để cho một đầu lĩnh hắc đạo gia nhập vào chúng ta, đây không phải là hạ nhục chúng ta sao? Sau khi kinh ngạc, có người đưa ra bất mãn.

Người nọ vừa thốt lên xong, những người khác mặc không có nói ra, chỉ là trên mặt họ chứng minh những gì họ suy nghĩ cũng giống với những lời kia.

- Ta cũng cho là như vậy. Đại đội đặc chủng chúng ta chính là bộ đội ưu tú nhất quân khu, là niềm kiêu ngạo trong suy nghĩ của những người khác! Giống như vậy, chúng ta ở nơi này không phải là địa phương để mạ vàng, những kẻ dựa vào mối quan hệ không nên tới nơi này của chúng ta, mà là nên đưa đến địa phương khác!

Ngưu Lỗi nhú mày nói:

- Nhưng mà đây là mệnh lệnh của thượng cấp, chúng ta không có quyền chất vấn cùng phản bác, chỉ có thể thi hành!

Quân nhân lấy thi hành mệnh lệnh là thiên chức.

Nghe được lời nói của Ngưu Lỗi. Mặc dù mọi người bất mãn, nhưng đều là trầm mặc.

- Bất quá... Cá nhân ta cho rằng mặc dù chúng ta không cách nào làm trái với mệnh lệnh của thượng cấp nhưng mà chúng ta có thể làm cho khối u ác tính của xã hội kia biết khó mà lui, chủ động rút ra khỏi nơi này!

Ngưu Lỗi nói tới đây, ánh mắt một lần nữa quét về phía mọi người:

- Đây cũng là mục đích mà ta triệu tập mọi người. Ta muốn nghe ý kiến của mọi người.

- Đội trưởng, ta tán thành ý kiến của ngài.

- Ta cũng tán thành.

...

Trong lúc nhất thời, mọi người đều là lên tiếng phụ họa, ý kiến tương đối thống nhất.

- Tốt.

Thấy toàn bộ mọi người đều tán thành, Ngưu Lỗi nghĩ đến chuyện tay của Ngưu Hải Đào bị Bùi Đông Lai phế bỏ, lập tức cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngày mai ta sẽ cho hần biết, nơi này của chúng ta không chứa chấp phế vật!

...

...

265. Chương 270: Không Sợ Ngạo Khí, Chỉ Sợ Có Sát Khí

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 270: Không sợ ngạo khí, chỉ sợ có sát khí

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Sáng sớm, khi mặt trời đã mọc, Bùi Đông Lai không hề gián đoạn thói quen luyện công buổi sáng, giống như mọi ngày hần tỉnh dậy thay bộ đồ thể thao đi ra biệt thự, bắt đầu buổi luyện công sáng.

Cũng như rất nhiều khu nhà giàu khác, khu biệt thự Chung Sơn có rất nhiều biệt thự nhưng cũng không có nhiều người. Các biệt thự nơi đây phần lớn thời gian đều bỏ không, những người ở biệt thự phần lớn là các người giàu nuôi dưỡng chim hoàng yến. (DG: chắc là chăn bồ về bồ đây quá)

Đối với những cô gái này, bọn họ thích chính là quần áo hàng hiệu, giày xịn, trang sức, họ để ý chính là làn da, dáng người của mình còn có 2 con sò giữa đùi. (DG : nguyên văn là mộc nhĩ nhưng mà dịch thành sò cho nó thuần khiết)

Bọn họ có thể dùng phần lớn thời gian đi spa, cũng có thể vì giảm béo mà không ăn cơm chỉ ăn trái cây trừ bữa, thậm chí vì để cho đại gia bao nuôi không chê, không vứt bỏ mình, họ còn học cả phương pháp nuôi sò. (DG: ôi mẹ ơi chết cười)

Thế nhưng... Bọn họ chắc chắn sẽ không hao phí thời gian đi luyện công buổi sáng.

Bởi vì họ cảm thấy làm thế là lãng phí thời gian.

Nguyên bản số người ở trong khu biệt thự Chung Sơn cũng rất ít, thêm vào những cô gái bao này rất thích ngủ nướng, khi Bùi Đông Lai rời biệt thự bắt đầu luyện công buổi sáng, cả khu biệt thự rộng lớn có vẻ cô cùng hiu quạnh dường như không nhìn thấy người tập thể dục buổi sáng.

Bùi Đông Lai không hề để ý tất cả những điều này, hần tiếp tục chạy thể dục, sau đó dựa theo cách huấn luyện hần lúc trước của Jason dùng tốc độ nhanh nhất tiến lên, cả người uyển chuyển như một đạo mị ảnh làm cho người ta không thấy hành tung của hần.

Chạy như điên gần 20 phút, Bùi Đông Lai dừng bước ở một địa phương vắng vẻ.

Lúc này, mặt trời chậm rãi mọc lên ở phía đỉnh núi, nhuộm bầu trời bởi ánh rạng đông, trên người của Bùi Đông Lai toát ra một cỗ sương trắng, sương trắng bao phủ toàn thân hần, làm cho người ta nhìn vào có cảm giác như tiến vào tiên cảnh.

- Lão bản thần mện, cảnh giới của cậu lại có sự tăng lên.

Khi trên người Bùi Đông Lai toát ra sương trắng bị gió thổi đi, Quý Hồng ở không xa mặc một bộ đồ thể thao màu đỏ xuất hiện.

Trước khi Bùi Đông Lai chấm dứt việc chạy như bị anh tào đuổi theo Quý Hồng cũng vừa mới bắt đầu việc luyện công buổi sáng.

Thấy được Bùi Đông Lai chạy như điên, trong nội tâm nàng vừa động, dốc toàn bộ tốc độ cố gắng đuổi theo Bùi Đông Lai nhưng mà cảnh giới của nàng so với Bùi Đông Lai kém hơn nên căn bản không thể đuổi kịp Bùi Đông Lai.

Lúc này, thấy chung quanh thân thể của Bùi Đông Lai toát ra sương trắng, trên mặt nàng vẫn toát ra vẻ yếu điệu tươi cười, bất quá sâu trong con mắt vẫn lóe lên sự kinh ngạc.

Đồng dạng là cao thủ Âm Kính, nàng rất rõ ràng, vừa rồi trong quá trình Bùi Đông Lai chạy như điên đã phong bế toàn bộ lỗ chân lông để không cho tinh khí hóa thành mồ hôi tiết ra ngoài, mà là chờ đến khi kết thúc việc chạy mới buông lỗ chân lông, tạo thành cảnh sương mù vờn quanh như lúc này.

Thông thường thì cao thủ mới bước vào Âm Kính, thì có thể khi cùng người quyết đấu phong bế lỗ chân lông không cho tinh khí tiết ra ngoài làm cho toàn thân lực lượng tập trung vào một kích tạo thành một kích toàn lực.

Bùi Đông Lai có thể vừa chạy mà vẫn phong bế lỗ chân lông, sự khống chế lực lượng này không phải người mới bước vào Âm Kính có thể thực hiện được.

- So với cô mà nói thì vẫn có chút chênh lệch.

Bùi Đông Lai cũng thấy Quý Hồng đuổi theo phía sau mình như lúc này trên mặt nàng không hề có một giọt mồ hôi, cười nói.

- Luận về cảnh giới thì cậu còn kém ta một chút.

Quý Hồng vừa cười vừa bước về phía Bùi Đông Lai:

- Bất quá về quyết chiến, thực lực của cậu cũng không kém gì ta, nếu không vừa rồi ta đã đuổi kịp cậu.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười.

Bởi vì tố chất thân thể hắn thật sự quá biến thái, cộng thêm hắn kết hợp việc tập luyện nội công và ngoại công, đã giúp hắn khôi phục một số kỹ xảo chiến đấu của Tiêu Phi đã giúp hắn trong cùng cảnh giới là vô địch, mặc dù gặp phải cao thủ Âm Kính đại thành cũng sẽ không rơi vào hạ phong.

- Nếu như đồng ý sử dụng súng, thì ta thà đi mua khối đạn hũ đập đầu tự sát cũng không cùng cậu quyết đấu.

Quý Hồng bổ sung thêm một câu, nàng biết Bùi Đông Lai một mình huyết tẩy dong binh đoàn Seberia, lúc biết được tin tức ấy nàng cũng cực kỳ rung động.

- Nếu như sử dụng vũ khí lạnh thì khó mà nói được.

Bùi Đông Lai biết Quý Hồng là đồ đệ của Cô Độc Phong Ảnh, biết nàng có một tay kiếm thuật tuy chưa phải là xuất thần nhập hóa nhưng mà nếu kết hợp với Âm Kính thì cho dù hắn vận dụng vũ khí lạnh cũng không nắm chắc thắng được nàng.

- Lão bản thân ái, cậu đã nói như thế không bằng chúng ta luận bàn một phen?

Quý Hồng cười xấu xa nói:

- Ta dùng kiếm, cậu dùng tay không, thế nào?

Bùi Đông Lai một đầu hắc tuyến.

- Nếu không thì ta sử dụng kiếm, cậu dùng song tiết côn của mình?

2 mắt Quý Hồng mị mị nhìn Bùi Đông Lai.

- Cút.

Bùi Đông Lai tức giận mắng.

”Khanh khách...”

Nghe được tiền Bùi Đông Lai chửi bới, Quý Hồng không giận mà lại cười đầy thâm đáng (nguyên văn là thế đó) sau khi ngừng cười nàng bình tĩnh nói:

- Ngày hôm qua cậu nói Trần Quốc Đào muốn dẫn cậu đi đại đội đặc chủng, lúc nào mới đi?

- Sau khi luyện công buổi sáng xong thì qua.

Bùi Đông Lai nghĩ nghĩ nói:

- Cô tiếp tục lưu lại Giang Ninh đi, để Liễu tỷ về Đông Hải trước.

- Tốt.

Quý Hồng hiểu rõ việc Diệp Tranh Vành rất muốn trừng phạt Dương Sách, Bùi Đông Lai muốn nàng lưu lại là vì ngư ông đắc lợi.

- Nếu ta đoán không sai, hôm nay ta đi sẽ bị kiểm tra, nếu không chúng ta luận bàn làm nóng người?

Bùi Đông Lai chủ động đưa ra đề nghị.

Lần này.

Quý Hồng trừng mắt nhìn hấn:

- Cút.

Bùi Đông Lai cười hắc hắc, không nói gì nữa, giống như mọi ngày lại luyện tập bộ quyền pháp vô danh mà Bùi Vũ Phu đã dạy.

- Đại đội trưởng đặc khu Giang Ninh là Ngưu Lỗi, là cháu của Ngưu Chí Quân.

Khi Bùi Đông Lai đánh xong một bài quyền, Quý Hồng bỗng nhiên mở miệng nhắc nhở.

”Nga?”

Bùi Đông Lai dừng lại, như có suy nghĩ gì.

- Ở trong mắt của người dân, quân đội là anh hùng bảo vệ quốc gia, trong mắt người cầm quyền, quân nhân là súng, quân nhân dùng hài cốt của mình xây dựng nên giang sơn của họ.

Quý Hồng như nghĩ đến điều gì đó, nụ cười trên môi chợt biến mất, giọng nói mang theo vài phần lãnh ý:

- Diệp Cô Thành còn như thế huống hồ là một đại đội trưởng quân khu đặc chủng, cậu cẩn thận một chút, đừng để lật thuyền trong mương.

- Nếu như hấn đem mình như là một gã quân nhân, ta sẽ dành cho hấn đủ sự tôn trọng.

Bùi Đông Lai cười nhạt.

Bùi Đông Lai tuy không nói nữa câu sau nhưng Quý Hồng trong lòng lại vì Ngưu Lỗi mà mặc niệm.

7h40', Bùi Đông Lai đến cửa của quân khu Giang Ninh.

- Xin xuất trình giấy tờ.

Tên lính gác cũng không biết thân phận của Bùi Đông Lai, thấy hấn dừng xe bèn lập tức tiến lên hỏi.

Mặc dù Bùi Đông Lai nhìn ra tính của mình và Trần Quốc Hòa rất hợp nhau, đối với hấn cũng rất thương thức, nhưng hấn vẫn mỉm cười đem giấy căn cước đưa cho lính gác.

”Bá!”

Chứng kiến trên căn cước của Bùi Đông Lai viết 3 chữ “Bùi Đông Lai” thì 2 mắt tên lính gác đột nhiên mở to ra sau đó đem căn cước trả lại cho Bùi Đông Lai rồi cúi chào.

Sở dĩ hấn làm như vậy bởi vì sáng nay có người phân phó hấn, có một người tên là Bùi Đông Lai sẽ tiến vào quân khu, cấp trên yêu cầu cho hấn tự do ra vào.

- Cảm ơn.

Mắt thấy tên lính gác ra hiệu được phép đi, Bùi Đông Lai mỉm cười cảm ơn, lái chiếc Mercedes-Benz s350 Quý Hồng lái hôm qua đi vào quân khu.

Sau khi tiến vào quân khu, Bùi Đông Lai một đường thông suốt không ai hỏi hấn, còn cúi chào hoành hành. Mà lính gác ở các vị trí bí mật cũng không xuất hiện.

Đọc theo đường đi trong quân khu, Bùi Đông Lai đi ô tô tới khu nhà của sĩ quan cao cấp.

- Đông Lai, thủ trưởng đợi cậu đã lâu.

Thấy Bùi Đông Lai nhảy xuống xe, cảnh vệ của Trần Quốc Đào vừa cười cùng Bùi Đông Lai chào hỏi.

- Tôi sợ ảnh hưởng tới Trần gia gia, không dám đến quá sớm.

Bùi Đông Lai xấu hổ cười.

Chung Cương cười nói:

- Mấy năm trước mỗi ngày thủ trưởng đều dậy từ sáng sớm để bắn súng, hiện tại không luyện súng nữa mà luyện quyền.

- Thân thể người già tập quyền rất thích hợp.

Chung Cương vừa dứt lời, Trần Quốc Đào từ trong đi ra. Trần Quốc Đào mặc một thân quân trang ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi mạnh mẽ.

- Thủ trưởng tốt.

Mặc dù vừa làm trò trước mặt Chung Nhất xưng hô Trần Quốc Đào là gia gia, nhưng mà khi nhìn thấy Trần Quốc Đào, Bùi Đông Lai vẫn cúi đầu xưng hô thủ trưởng.

”Ha ha...”

Dường như đối với biểu hiện của Bùi Đông Lai thì Trần Quốc Đào rất hài lòng, hần cười ha ha nói:

- Đi, lão tử mang cậu đi trại huấn luyện lính đặc chủng.

Lời nói của Trần Quốc Đào làm Bùi Đông Lai ngẩn ra.

Bởi vì ở xã hội bây giờ khi lãnh đạo đi ra ngoài đều là tiền hô hậu ủng, có người xách cặp, mở cửa xe, mà Trần Quốc Đào đều bỏ qua chỉ đem mình hần đi quân doanh.

Hai loại cách nhau một trời một vực.

Hiểu được điều này, ánh mắt Bùi Đông Lai nhìn Trần Quốc Đào nhiều thêm vài phần tôn kính, không nói một lời theo Trần Quốc Đào đi vào xe.

Ô tô khởi động, một vài tòa nhà xung quanh chính là cha vợ của Dương Sách, Hầu Đông Bình, bên trong không ít quan lớn của quân khu nhìn chiếc ô tô chạy phía xa đều có vẻ suy nghĩ, nhưng không biết được trong lòng họ nghĩ điều gì.

Xe chạy ra khỏi quân khu, ở đó đã sớm có 4 chiếc xe việt dã đợi sẵn, hai trước hai sau, bên trong xe việt dã đều là cảnh vệ binh phụ trách bảo vệ Trần Quốc Đào, tuy rằng Trần Quốc Đào không thích phô trương nhưng thân phận hần dù đi đâu cũng cần người bảo vệ.

- Đông Lai a, đại đội lính đặc chủng kia, cả một đám thằng nhãi con, ai cũng kiêu ngạo vì không muốn để bọn chúng cảm thấy cậu là lão tử có ý nhét vào bọn chúng nên khi đến đó cậu dùng cứ dùng toàn lực, hảo hảo dạy dỗ bọn chúng cho lão tử.

Thấy cảnh vệ viên đi theo, Trần Quốc Đào cũng không có để ý mà híp mắt cười.

Nói xong những câu này, cặp mắt sắc bén của Trần Quốc Đào lóe lên vẻ chờ mong, hiển nhiên hần thực sự muốn biết Bùi Đông Lai mạnh đến mức nào.

- Vâng thưa thủ trưởng

Bùi Đông Lai trả lời ngắn gọn, đầy vẻ quân nhân, nhưng trong lòng thầm nghĩ: “Không sợ ngạo khí, chỉ sợ có sát khí.”

...

...

266. Chương 271: Bước Vào Quân Doanh

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 271: Bước vào quân doanh

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Bộ đội đặc chủng được chấp nhận nhiều nhiệm vụ nhưng trong đó nhiệm vụ quan trọng nhất chính là hành động trực tiếp cùng trinh sát điều tra.

Hành động trực tiếp có 5 loại: hành động trảm thủ, hành động gây rối, hành động bảo vệ, hành động chống khủng bố cùng cứu viện.

- Vượt qua ngàn dặm vào cứ điểm để cướp đoạt, xâm nhập sau lưng địch để tạo nên yếu tố bất ngờ, vào đầm rồng hang hổ để cứu con tin.

Đây chính là những lời dùng để hình dung bọn họ.

- Mãnh Hổ trong rừng, Giao Long trên biển, Liệp Ưng trên trời.

Đây là những lời ca tụng tốt đẹp cho bọn họ.

Đối với một quân nhân đặc chủng chân chính mà nói, mỗi một nhiệm vụ đều không cố định nơi chốn. Có thể là nơi đầy băng giá, có thể là trong những khu rừng nhiệt đới, cũng có thể là trong những khu đô thị phồn hoa hay là những nơi sa mạc.

Dưới tình hình như thế “ Cường độ cao, độ khó cao, độ nguy hiểm cao ” vượt xa người thường, huấn luyện đặc chủng là phải hoàn thành những bài huấn luyện này.

Quân khu Giang Ninh đại đội đặc chủng có tên là Đàng Long, trại huấn luyện đại đội đặc chủng của Đàng Long nằm ở vùng Tử Kim Sơn, thông thường bọn hắn sẽ tập luyện ở nơi này. Nếu tập ở trên biển hoặc trên không thì sẽ di chuyển đến một trụ sở khác.

Lúc 9h, hơn 100 thành viên đại đội đặc chủng Đàng Long thân mặc quân phục, giày chiến trường, vai mang ba lô, cả người giống như một cây súng đứng thẳng trên một bãi đất trống thành một đội ngũ để đợi Trần Quốc Đào đến.

Đội ngũ hình vuông, phía trước là một vị đại tá, cả người đứng thẳng tắp ở đầu hàng.

Khoảng 10' sau, chiếc xe chở theo Trần Quốc Đào cùng với 4 chiếc xe Jeeps bảo vệ xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Trong ô tô, Trần Quốc Đào thấy được trại huấn luyện trước mắt thì nở ra nụ cười sáng lạn, mà Bùi Đông Lai thì đang nhìn về hình vẽ ở trước cửa trại.

Hình vẽ này là một con Cự Long, cũng chính là dấu hiệu của đại đội đặc chủng Đàng Long.

Khoảng cách giữa ô tô và doanh trại càng lúc càng gần, Bùi Đông Lai có thể thấy được toàn bộ cảnh tượng trong doanh trại, hắn thấy được trong quân doanh chủ yếu là những bãi tập bắn cùng với nhiều thiết bị dùng để huấn luyện.

- Toàn đội cúi chào.

Mắt thấy ô tô Trần Quốc Đào đi vào quân doanh thì tên đại tá đứng ở đầu hàng hô to.

“ Bộp”

Lời hấn vừa nói xong, hơn 100 thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long liền cúi chào cùng một lúc, lớn tiếng hô to:

- Thủ trưởng, tốt.

Giọng nói của hơn 100 người vang lên cùng một lúc, giống như là một tiếng sấm, ngay cả Bùi Đông Lai ngồi trong xe cũng nghe rõ.

Nghe được những tiếng hô to, nhìn vào thân ảnh mạnh mẽ của bọn họ, trong lòng Bùi Đông Lai hiện lên cảm xúc.

Quen thuộc.

Lúc huấn luyện quân sự, hấn đã từng bước vào quân doanh nhưng chưa có được cái cảm giác mãnh liệt như thế này.

Giờ phút này, hấn cảm thấy quân doanh giống như nhà của hấn.

Cảm giác quen thuộc xuất hiện, Bùi Đông Lai rất rõ ràng nguyên nhân chính là linh hồn của hấn dung hợp với Tiêu Phi.

Cùng lúc đó, tên đại tá kia liền đi về phía ô tô của Trần Quốc Đào.

- Tiểu tử, thấy nơi này thế nào?

Mất thấy ô tô sắp dừng lại, Trần Quốc Đào nhin không được mà mở miệng hỏi.

- Báo cáo thủ trưởng , nơi này tốt lắm.

Bùi Đông Lai nghiêm trang đáp.

- Nếu đã tốt như vậy thì cậu hãy bỏ học mà đến đây đi?

Biết Bùi Đông Lai là sinh viên của ĐH Đông Hải nên Trần Quốc Đào đưa ra cái chủ ý rầm chó này.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai không có cấp ra trả lời thuyết phục.

Trần Quốc Đào cười mắng:

- Nếu cậu không đồng ý thì lão tử cũng không miễn cưỡng, bắt quá, nhất định trong lần Đại Bĩ Vũ lần này, cậu phải giành chức quán quân cho lão tử.

- Vâng, thủ trưởng.

Sắc mặt Bùi Đông Lai bình tĩnh nói.

Trần Quốc Đào cười cười:

- Hắc, trả lời tự tin nhanh như vậy ư? Để hôm nay lão tử cho cậu nhìn thấy cái gì gọi là tự tin.

Nói xong, ánh mắt Trần Quốc Đào hiện lên vẻ mong chờ.

Khi xe dừng lại, cảnh vệ viên của Trần Quốc Đào tiến đến mở cửa, Trần Quốc Đào liền bước xuống xe.

Cùng lúc đó, ánh mắt của hơn 100 thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long nhìn về phía Trần Quốc Đào, bọn hấn muốn nhìn xem là thần thánh phương nào đến đây cùng với Trần Quốc Đào.

Ngay sau đó.

Dưới ánh mắt của hơn 100 người, Bùi Đông Lai bước xuống xe.

“ Ách”

Thấy người xuống xe là một người trẻ tuổi thì tất cả thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long đều kinh ngạc.

Dựa vào tình báo thì bọn hắc biết Bùi Đông Lai là đại ca hắc đạo ở Hàng Hồ, mà lúc này nhìn Bùi Đông Lai thoát chưa quá 20t.

Một người không đến 20 tuổi lại có thể làm đại ca hắc đạo?

Nếu tin tức này không phải chính miệng Ngưu Lỗi nói ra thì toàn bộ mọi người sẽ không tin.

Sau đó, ánh mắt mọi người thu lại, vẻ khinh miệt trong lòng thoáng giảm đi một chút.

Dương nhiên cũng chỉ là một chút mà thôi.

Dù sao, cái gọi là đại ca hắc đạo trong mắt bọn hắc cũng giống như bọn chó gà, không chịu nổi một kích mà thôi.

“ Bá ”

Mắt thấy Trần Quốc Đào xuống xe, tên đại tá liền cúi chào, lớn tiếng:

- Hoan nghênh thủ trưởng đã đến trại huấn luyện của đại đội đặc chủng Đẳng Long để chỉ đạo công tác.

Trần Quốc Đào hoàn lễ, sau đó không nói gì, đi thẳng đến chỗ đám người đại đội đặc chủng ấy đứng, tên đại tá kia đi sát theo sau mà Bùi Đông Lai cũng đi theo cùng.

Mặc dù là hơi khinh thường Bùi Đông Lai, bất quá thấy Trần Quốc Đào đi tới, thì tất cả thành viên đại đội đặc chủng Đẳng Long đều không có đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai, mà là ánh mắt nhìn về phía trước, cả người thẳng tắp, không nhúc nhích.

- Đám thổ tử các ngươi.

Rất nhanh, Trần Quốc Đào đã đi đến trước đội ngũ, sau đó ánh mắt hắn đảo qua hơn 100 thành viên này, giọng nói to:

- Tuy rằng các anh đã trải qua một thời gian huấn luyện, đạt được tiến bộ lớn, nhưng ta hy vọng các anh nên biết, khoảng cách đến ngày tổ chức đại hội Đại Bể Vũ đã trở nên rất gần, kế tiếp ta không muốn nói nhiều lời. Các anh cần phải sử dụng toàn bộ sức mạnh để ra sức tập luyện.

- Vâng, thủ trưởng.

Bởi vì xuất thân của Trần Quốc Đào là trinh sát cho nên hắn vô cùng thiên vị đối với bộ đội đặc chủng. Thường xuyên đến đại đội đặc chủng Đẳng Long để kiểm tra công việc, đối với việc này tất cả thành viên ở trong này cũng không xa lạ gì, ngược lại mọi người đều quen với cách phát biểu thô lỗ của Trần Quốc Đào.

- Nói cho các anh biết, hôm nay mục đích ta đến đây là để giới thiệu với các anh một chiến hữu mới.

Trần Quốc Đào nói xong, thoáng dừng lại một chút, sau đó la lớn:

- Bùi Đông Lai!

- Đến.

Bên tai vang lên thanh âm điếc tai nhức óc của Trần Quốc Đào , Bùi Đông Lai tiến tới một bước, cúi chào.

”Bá!”

Bởi vì Trần Quốc Đào giới thiệu nên tất cả mọi thành viên của đại đội đặc chủng Đẳng Long đều đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Đối mặt với hàng trăm ánh mắt như vậy, Bùi Đông Lai vẫn lộ ra vẻ bình tĩnh.

- Là ta tiến cử hắc gia nhập vào đại đội đặc chủng Đẳng Long.

Trần Quốc Đào thấy được ánh mắt khinh thường của mọi người thì trong lòng cười thầm, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc:

- Vì để công bằng, không để cho đám nhóc các anh nói là ta thiên vị. Nên Bùi Đông Lai sẽ tiến hành tỷ thí bắn súng cùng với cách đấu với các anh, nếu hắc thua, ta sẽ để hắc rút đi.

Nghe được Trần Quốc Đào nói thế, trong lòng Ngưu Lỗi vừa động, rất muốn chủ động tiến lệnh để nghênh chiến với Bùi Đông Lai. Nhưng mà bởi vì tên đại tá kia chưa nói gì cho nên hắn chỉ có thể cố nén ý muốn ra nghênh chiến lại.

- Trong các anh, ai muốn ra?

Đội trưởng của đại đội đảng chủng Đảng Long trầm giọng hỏi.

- Báo cáo thủ trưởng, tôi nguyện ý.

- Báo cáo thủ trưởng, tôi cũng nguyện ý.

Tên đại tá vừa nói xong, vài tên thành viên đại đội đặc chủng Đảng Long liền hô to.

- Để Ngưu Lỗi ra.

Không đợi tên đại tá kia lên tiếng, Trần Quốc Đào đã nói.

“ Ách”

Nghe Trần Quốc Đào nói thế, tất cả mọi người hơi khiếp sợ.

Bởi vì, mọi người đều biết luận về bắn súng hay cách đấu thì Ngưu Lỗi rất mạnh, trong đại đội đặc chủng Đảng Long không ai là đối thủ của hắn, thậm chí trong lần đại hội Đại Bĩ Vô lần trước thì Ngưu Lỗi chính là người đứng thứ 3.

Dưới tình hình như vậy, Trần Quốc Đào lại kêu Ngưu Lỗi ra để tỷ thí với Bùi Đông Lai, điều này có thể khiến bọn hắn không khiếp sợ sao?

Không riêng gì bọn hắn, ngay cả đương sự là Ngưu Lỗi cũng có chút ngạc nhiên.

Nhưng mà.

Trong phút chốc, hắn liền hưng phấn. Vốn hắn định kiếm cái cơ để được tỷ thí với Bùi Đông Lai, nhưng mà hiện giờ Bùi Đông Lai lại gọi tên chính mình ra, thật sự là tốt quá mà.

- Vâng, thủ trưởng.

Trong lòng vô cùng kích động nhưng Ngưu Lỗi không có biểu hiện lên trên mặt mà là bước lên một bước, cúi chào Trần Quốc Đào.

Lúc cúi chào, ánh mắt hắn khẽ liếc về phía Bùi Đông Lai, khóe miệng nở nụ cười, trong đôi mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Thấy được ánh mắt Ngưu Lỗi hiện lên vẻ tàn nhẫn, Bùi Đông Lai cũng không để ý, mà ánh mắt hắn nhìn về phía cột cờ của Tung cầu.

- Tiêu Phi, anh đừng nói để cho tổ chức Long Nha, thậm chí là cả Tung cầu vì ta mà kiêu ngạo... Đảng Long chính là của ta.

Ánh mặt trời chiếu lên lá cờ Tung cầu, Bùi Đông Lai nắm chặt 2 tay.

Ngày này.

Hắn bước chân vào quân doanh.

...

...

Diệt Hồng Trần

267. Chương 272: Ra Tay Toàn Lực

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 272: Ra tay toàn lực

Dịch giả: huhuie

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Bắn đĩa bay là một trong những hạng mục thi đấu, sau khi đến sân, đĩa bay sẽ được bắn lên, tốc độ khác nhau, số lượng khác nhau. Tuyển thủ cần phải bắn rơi đĩa bay trước khi nó rơi xuống đất.

Bắn đĩa bay so với bắn bia thì có độ khó cao hơn.

Bất quá, bởi vì Tung của quản lý súng ống vô cùng kỹ, cho nên đối với những kẻ ưa thích bắn đĩa bay thì khó có thể thể nghiệm được niềm vui này, trừ phi đến những hội sở cao cấp mới có cơ hội để thể nghiệm.

Đối với đại đội đặc chủng Đằng Long mà nói thì huấn luyện bắn bia không có tác dụng gì đối với bọn hắn. Lúc bình thường bọn hắn sẽ huấn luyện tác xạ hơn nữa sẽ lấy bắn đĩa bay làm chính, có đôi lúc cũng sẽ tiến hành đối chiến mô phỏng.

Dựa theo an bài của Trần Quốc Đào, Bùi Đông Lai cùng Ngưu Lỗi sẽ tiến hành tranh tài bắn đĩa bay.

Tại bãi bắn, trừ Ngưu Lỗi ra thì toàn bộ thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long đều đứng xếp hàng thành một đội. Trần Quốc Đào đứng trước đội hình, còn tên đại tá kia thì làm trọng tài của cuộc tỷ thí này.

- Bùi Đông Lai, đại đội đặc chủng Đằng Long lúc tiến hành huấn luyện bắn đĩa bay là dùng súng trường 95, cậu không có ý kiến gì chứ?

Trước khi trận đấu bắt đầu, tên đại tá đến trước người Bùi Đông Lai rồi hỏi.

Ở trong mắt những người bắn đĩa bay thì lúc bắn thông thường sẽ dùng súng săn, đạn là đạn giả, chỉ cần có thể bắn trúng là thành công rồi.

Dùng súng trường bắn đĩa bay thì quả thật là một chuyện không thể nào.

Dù sao thì dùng súng trường thì người bắn nhất định phải nhắm đúng 100% mới dám nổ súng, như thế mới có thể bắn trúng.

Có thể nói dùng súng trường 95 để bắn đĩa bay so với súng săn thì khó hơn ngàn vạn lần.

Nhưng mà.

Đối với đại đội đặc chủng Đằng Long thì dùng súng trường để bắn đĩa bay thì đây là việc quá quen thuộc.

Cho nên khi nghe tên đại tá hỏi xong, Ngưu Lỗi nhin không được mà quay sang nhìn Bùi Đông Lai, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường, cảm giác kia giống như nếu Bùi Đông Lai ngay cả điểm này làm không được thì không cần phải tỷ thí làm gì.

Bên tai vang lên lời nói của tên đại tá, thấy được ánh mắt khinh miệt của Ngưu Lỗi, vẻ mặt Bùi Đông Lai vẫn tỏ ra bình tĩnh, nói:

- Thế nào cũng được.

- Oh?

Bùi Đông Lai vẫn lộ ra vẻ bình tĩnh, hơn nữa lời nói lại vô cùng tự tin làm cho tên đại tá hơi kinh ngạc, sau đó lại hỏi:

- Theo ý của Ngưu đội trưởng thì cậu muốn 2 người cùng tiến hành bắn một lần hay đợi tung tất cả đĩa bay lên rồi bắn một lần?

Ở Đông Nguyệt hội sở có hạng mục bắn đĩa bay này, lúc Bùi Đông Lai ở căn cứ Huyết Sát huấn luyện thì hắn cũng đã từng thử qua trò này.

- Cho đĩa bay bắn ra nhiều hướng đi.

Bùi Đông Lai lựa chọn cái khó nhất.

Đĩa bay được bắn ra từ nhiều hướng?

Nghe được Bùi Đông Lai nói vậy, khoe miệng Ngưu Lỗi nở ra nụ cười khinh thường.

Đối với người yêu thích bắn đĩa bay mà nói, cho dù dùng súng săn để bắn thì cũng chưa chắc bắn trúng toàn bộ. Nhưng mà Ngưu Lỗi có thể dùng súng trường 95 để bắn trúng, cam đoan sẽ không trượt phát nào.

Đây cũng có thể nói là từ 4 – 6s hắn bắn ra 3 phát, hơn nữa toàn bộ 3 phát đều bắn trúng.

- Cậu xác định?

Tên đại tá kia có chút không tin mà hỏi. Ở hắn xem ra, cho dù Bùi Đông Lai đã từng cầm qua súng, đã từng bắn đĩa bay nhưng tuyệt đối hắn không thể dùng súng trường 95 để bắn trúng nhiều đĩa bay cùng một lúc được. Dưới tình hình như vậy, Bùi Đông Lai muốn thắng Ngưu Lỗi là một việc không thể.

- Xác định.

Bùi Đông Lai trả lời một cách chắc chắn.

- Hắc hắc, người kia muốn tự chuốc lấy nhục a.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đáp ứng, mấy tên thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long không nhin được mà nhìn nhau, trong đầu hiện ra một suy nghĩ như vậy.

- Một tên đại ca hắc đạo muốn đến Đằng Long, mày cho Đằng Long là cái WC, mày muốn tới là tới sao?

Trong lòng Ngưu Lỗi cũng thầm nghĩ, đồng thời hắn cũng làm ra quyết định, trước tiên trong trận đấu bắn đĩa bay này sẽ vũ nhục Bùi Đông Lai một phen. Sau đó đến cách đấu sẽ hung hăng giáo huấn Bùi Đông Lai một phen, phé bỏ một bàn tay của Bùi Đông Lai, báo thù cho Ngưu Hải Đào.

Ở hắn xem ra, lúc tỷ thí cách đấu sẽ khó tránh bị thương, cho dù Bùi Đông Lai có quan hệ tốt với Trần Anh thì Trần Quốc Đào cũng không thể nói gì, càng không có khả năng xử phạt hắn.

Dù sao, Trần Quốc Đào cũng đặt toàn bộ hy vọng lên người của hắn vào lần luận võ giữa các bộ đội đặc chủng trong cả nước. Dựa vào sự an bài của Trần Quốc Đào, đến lúc đó thì Ngưu Lỗi sẽ cùng với 4 chiến hữu của hắn đến Yên Kinh để tham gia Đại Bỉ Võ.

- Cậu bắn trước hay Ngưu đội trưởng bắn trước?

Tuy rằng tên đại tá kia muốn Bùi Đông Lai thay đổi quyết định, để miễn tự rước lấy nhục. Nhưng thấy Bùi Đông Lai vẫn tỏ ra bình tĩnh, trong lòng hắn cũng hết sức tò mò rốt cuộc tài bắn súng của Bùi Đông Lai đạt đến trình độ nào? Cho nên hắn chờ mong Bùi Đông Lai sẽ biểu diễn.

- Ta bắn trước.

Lúc này không đợi Bùi Đông Lai trả lời, Ngưu Lỗi đã mở miệng nói. Hắn tình toán ra tay trước, thông qua màn biểu diễn của mình sẽ khiến Bùi Đông Lai tự động đầu hàng lần tỷ thí này.

Nghe được Ngưu Lỗi nói thế, tên đại tá có chút khó hiểu. Hắn cảm thấy dường như Ngưu Lỗi đang nhắm vào Bùi Đông Lai.

Nhưng mà hắn cũng không nói thêm, mà nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai, thấy Bùi Đông Lai không phản đối thì nói:

- Cậu đã không có ý kiến thì Ngưu đội trưởng sẽ bắn trước.

Thấy tên đại ka kia quyết định, Ngưu Lỗi không nói 2 lời. Cầm khẩu súng trường 95 lên, đi đến chỗ bắn, cố gắng điều chỉnh hơi thở, vẻ mặt vô cùng chăm chú.

“ Vù”

“ Vù”

“ Vù”

Vài giây sau, 3 chiếc đĩa bay dường như cùng bắn lên cùng một lần, độ cao khác nhau, tốc độ khác nhau mà góc độ xuất hiện trên bầu trời cũng khác nhau.

“ Pằng”

“ Pằng”

“ Pằng”

3 tiếng súng vang lên cùng một lúc, 3 viên đạn bay ra khỏi nòng, trước sau bắn trúng 3 cái đĩa bay.

Thấy một màn như vậy, các thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Ngưu Lỗi. Bọn hắn cũng thường xuyên tiến hành bắn đĩa bay tuy nhiên lại không thể nào bắn như Ngưu Lỗi được.

“ Vù”

“ Vù”

“ Vù”

Dưới ánh mắt sùng bái của thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long, 3 chiếc đĩa bay khác được bắn liên. Tốc độ lần này còn nhanh hơn, hơn nữa góc độ lại vô cùng khó.

“ Pằng” “ Pằng” “ Pằng”

3 tiếng súng lại vang lên, 3 chiếc đĩa bay bị bắn trúng.

- Hay.

Lại thấy Ngưu Lỗi bắn trúng, ngay cả Trần Quốc Đào cũng không nhịn được mà vỗ tay bảo hay.

Trần Quốc Đào vừa mở miệng, mấy tên thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long đều sôi nổi vỗ tay.

Bọn hắn dùng phương thức này để thể hiện sự sùng bái của mình đối với Ngưu Lỗi.

Bên tai vang lên những tiếng vỗ tay, thấy Ngưu Lỗi mang theo vài phần kiêu ngạo mà cầm súng bắn, vẻ mặt Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh như cũ. Dường như những chuyện này không tạo thành ảnh hưởng gì đến hắn.

Mà trên thực tế là đúng như vậy.

Lúc trước ở căn cứ huấn luyện Huyết Sát khi được đám người Jason huấn luyện, bởi vì lúc ấy Bùi Đông Lai đã bắt đầu giai đoạn dung hợp thứ 2 với linh hồn Tiêu Phi cho nên thuật bắn súng của hắn tiến bộ vô cùng thần tốc. Lúc ấy, hắn chỉ dùng một tháng để nắm rõ các yếu tố cùng kỹ xảo dùng súng, khi đợt huấn luyện kết thúc. Mặc dù hắn còn chưa đạt tới trình độ “ Súng là một phần của cơ thể” nhưng mà hắn cũng được xem là một cao thủ dùng súng.

Mà trận chiến ở Ngưu Thủ Sơn, hắn lại một lần nữa tiến hành dung hợp với Tiêu Phi, hắn đã nhớ lại từng năng lực tác chiến cho nên lấy một mình hắn đã huyết tẩy cả dong binh Seberia.

Dưới tình hình như vậy, mặc dù hắn chưa từng dùng súng trường để bắn đĩa bay nhưng ở hắn xem ra đây chính là một môn khảo nghiệm tốc độ phản ứng của người bắn, tốc độ phải nhanh hơn nửa còn phải bắn chính xác. So với trận chiến ở Ngưu Thủ Sơn thì quả thật chỉ giống như một trò con nít thôi, không đáng để nhắc tới.

Ngưu Lỗi buông súng xuống không nhin được mà liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái, hấn phát hiện được vẻ mặt Bùi Đông Lai vẫn tỏ ra bình tĩnh cho nên hấn có cảm giác nắm đấm mình đã đụng vào bông, không có chút cảm giác thành công nào.

Chẳng.... chẳng lẽ hấn cũng làm được?

Theo bản năng, trong lòng hấn hiện lên một cái ý niệm trong đầu.

Không có khả năng!

Rất nhanh, Ngưu Lỗi liền phủ định điểm này.

Bởi vì trong trí nhớ của hấn, ở trong quân đội có rất ít người có thể làm được điều này.

Sau đó, Ngưu Lỗi không khỏi tò mò, rốt cuộc là Bùi Đông Lai dựa vào cái gì mà bình tĩnh như vậy?

Không riêng gì Ngưu Lỗi tò mò mà tên đại tá cùng với tất cả các thành viên của đại đội đặc chủng Đảng Long cũng tỏ ra hiếu kỳ.

Trần Quốc Đào không có tò mò làm sao Bùi Đông Lai lại bình tĩnh như thế.

Bởi vì hấn biết được Bùi Đông Lai đã tạo ra kỳ tích trong trận chiến trên Ngưu Thủ Sơn, cho nên hấn biết kỹ thuật bắn súng của Bùi Đông Lai tuyệt sẽ không thua gì Ngưu Lỗi, nếu không phải là như thế thì hấn cũng không chủ động gọi Ngưu Lỗi xuất chiến, hơn nữa cũng không nói “ Nếu Bùi Đông Lai thua trong lần tỷ thí thì rút đi.”

Đối với hấn mà nói, hấn chỉ muốn biết rốt cuộc Bùi Đông Lai mạnh mẽ đến cỡ nào.

Tò mò rất nhiều, Trần Quốc Đào thâm ý nhìn Bùi Đông Lai, dùng ánh mắt nói cho Bùi Đông Lai: “ Tiểu tử, cậu đừng để lão tử mất mặt.”

Dường như là biết được ý tứ của Trần Quốc Đào, nghĩ đến khoe mắt Ngưu Lỗi hiện lên vẻ âm tàn, Bùi Đông Lai quyết định ra tay toàn lực.

Hấn muốn để cho Ngưu Lỗi tuyệt vọng!

...

Diệt Hồng Trần

268. Chương 273: Người Mạnh Là Vua

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 273: Người mạnh là vua

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Sau khi làm ra quyết định, Bùi Đông Lai không dám chậm trễ, trực tiếp đi về phía Ngưu Lỗi.

- Cậu là người được thủ trưởng tiến cử, nói như vậy chắc hấn là thuật bắn súng rất tốt, xin được chỉ giáo.

Về mặt Ngưu Lỗi nghiêm túc nói, nhưng mà trong giọng nói mang theo vài phần khiêu khích thậm chí là châm chọc.

Dù sao, người trong quân đội có thể bắn giỏi hơn hấn thì cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Tự nhiên, hấn sẽ không coi Bùi Đông Lai là một trong số đó.

- Nếu là chỉ giáo thì không thành vấn đề.

Nghe được vẻ trào phúng trong giọng nói của Ngưu Lỗi, Bùi Đông Lai không nóng không lạnh đáp lại, chẳng những lựa chọn đối chọi gay gắt, còn phát ra cảnh cáo đối với Ngưu Lỗi.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, sắc mặt của Ngưu Lỗi trở nên âm trầm, hần hừ lạnh một tiếng. Đưa súng cho Bùi Đông Lai rồi quay trở lại vị trí của mình, khi cùng Bùi Đông Lai gặp thoáng qua thì vẻ âm tàn trong đôi mắt hần chợt lóe lên.

- Thủ trưởng, đổi thành 6 cái đi.

Nhận lấy súng, Bùi Đông Lai không để ý đến Ngưu Lỗi mà cầm lên tay, sau đó quay mặt lại nói với tên đại tá kia.

6 cái?

Tên đại tá kia nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì liên nuốt một ngụm nước miếng, sau đó vẻ mặt khác lạ nhìn Bùi Đông Lai.

Hần biết rõ, nếu đổi thành 6 đĩa bay thì trong vòng 4 – 6s Bùi Đông Lai nhất định phải bắn liên tục 6 phát, hơn nữa tất cả đều phải trúng đích.

Dưới tình hình như thế, cần phải cam đoan 6 phát trúng cả 6, đây là một điều không thể.

Lúc tên đại tá kinh ngạc thì tất cả thành viên của đại đội đặc chủng Đằng Long cũng tỏ ra nghi hoặc.

Bọn hần cảm thấy được nếu đem bọn hần đổi thành Bùi Đông Lai thì bọn hần sẽ trực tiếp nhận thua để tránh mất mặt, mà hiện giờ Bùi Đông Lai lại thay đổi từ 3 cái lên 6 cái, điều này có thể khiến bọn hần không khiếp sợ sao?

Không riêng gì bọn hần mà ngay cả Ngưu Lỗi đang quay lại đội hình cũng phải dừng bước.

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt của hần mở to ra.

Hần từng thử qua bắn 6 cái, kết quả là hần chỉ có thể bắn trúng 3 cái.

Tất cả chuyện này đơn giản là 3 cái cùng 6 cái hoàn toàn là 2 việc, không phải đơn giản như vậy.

Dưới tình hình như vậy mà Bùi Đông Lai lại đề nghị thành đổi từ 3 thành 6, điều này vượt xa suy nghĩ của hần.

Hần biết rõ, dùng súng trường 95 trong vòng 4 – 6s để bắn trúng cả 6 mục tiếp thì đây là việc chỉ tồn tại trên lý thuyết.

Hần cho rằng dù là thành viên của Long Nha cũng không thể làm được.

- Hần nhất định là muốn dùng phương thức này để giảm bớt sĩ nhục.

Trong đầu Ngưu Lỗi suy nghĩ như vậy, Bùi Đông Lai dùng 6 cái nhưng chỉ cần bắn trúng 3 cái thì như vậy cũng có thể ngẩng mặt rồi.

- Cứ đổi thành 6 cái đi.

Trần Quốc Đào cũng bị Bùi Đông Lai làm cho cả kinh, nhưng mà hần liền trở nên bình tĩnh lại, rộng lớn.

Bởi vì hần rất muốn xem Bùi Đông Lai biểu diễn.

- Đổi thành 6 đĩa bay đi.

Mắt thấy Trần Quốc Đào hạ mệnh lệnh, tên đại tá kia tuy rằng khiếp sợ nhưng mà hần liền lấy lại tinh thần, vội vàng hạ lệnh cho tên thành viên của đại đội đặc chủng Đằng Long.

Sau đó, Bùi Đông Lai liền bước đến phía trước.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai cầm súng lên, tinh thần tập trung cao độ.

“ Vù”

“ Vù”

“ Vù”

“ Vù”

“ Vù”

“ Vù”

Sau đó, 6 chiếc đĩa bay được bắn lên.

Nhắm, bắn

“ Pằng”

Một tiếng súng vang, 1 chiếc đĩa bay nổ tung.

“ Pằng”

Tiếng súng thứ 2 vang lên, thêm 1 cái nữa bị nổ tung.

“ Pằng”

Cái thứ 3.

“ Pằng”

“ Pằng”

Trong chớp mắt, 5 đĩa bay đã bị nổ tung.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai bắn lần thứ 6, đĩa bay thứ 6 đã rơi xuống đất.

”Ách. . .”

Mặc dù Bùi Đông Lai không bắn trúng toàn bộ, nhưng mà đã khiến toàn bộ mọi người khiếp sợ.

Dưới ánh mặt trời, bọn hắn đứng ngây ngốc giống như một pho tượng.

“Vèo” Vèo” Vèo” Vèo” Vèo” Vèo”

Sau đó, không đợi mọi người lấy lại tinh thần, 6 cái đĩa bay khác lại được bắn lên.

“ Pằng” “ Pằng” “ Pằng” “ Pằng” “ Pằng” “ Pằng”

Lúc này đây.

Bùi Đông Lai liên tục nổ súng 6 lần.

Lúc này đây.

Toàn bộ đĩa bay trên không trung đã bị nổ tung.

Ngây người!

Thấy như vậy một màn, bao gồm cả Trần Quốc Đào ở bên trong, tất cả mọi người ngây người! !

Bùi Đông Lai bắn trúng 5 cái đã khiến Trần Quốc Đào chấn kinh rồi, hiện giờ Bùi Đông Lai lại bắn trúng hết 6 cái, điều này có thể khiến Trần Quốc Đào không khiếp sợ sao?

Phải biết rằng, bắn trúng 5 cái và 6 cái là một chuyện khác xa nhau.

Trong lúc nhất thời, đám người Trần Quốc Đào đều không thể tưởng tượng nổi, trong đầu chỉ có một suy nghĩ : “ Điều này làm sao có thể?”

Trong chuyện này, người kinh hãi nhất chính là Ngưu Lỗi và Trần Quốc Đào.

Bởi vì 2 năm trước đây, trong lúc tham gia Đại Bĩ Vô thì đã từng thấy một người được xưng là thần súng dùng súng trường 95 bắn đĩa bay, hắn chỉ bắn 4 lần, một lần trúng 3 cái, 2 lần trúng 4 cái và chỉ có 1 lần trúng 5 cái.

Mà mới rồi Bùi Đông Lai bắn 1 lần trúng 5 cái, 1 lần bắn trúng 6 cái.

Đó cũng chính là nói, thuật bắn súng của Bùi Đông Lai so với người xưng là thần súng kia còn nguơ bực hơn.

Mà trước khi tỷ thí, hắn cho rằng bdlđ không có khả năng bắn trúng 3 cái.

Lúc này, hắn cảm giác được bản thân mình đã bị tát một bạt tai vào mặt, hắn không rõ được cảnh tượng trước mắt là thật hay mơ.

So sánh với Ngưu Lỗi mà nói thì trong lòng của Trần Quốc Đào rung động còn nhiều hơn. Lúc trước hắn mang theo Trần Anh và Tiêu Phi trở về Giang Ninh, đã từng nổi hứng mang theo Trần Anh và Tiêu Phi bắn đĩa bay. Kết quả là Trần Anh chỉ có thể bắn trúng nhiều nhất là 5 cái, cho dù người được xưng là Long Nha thứ 3 Tiêu Phi cũng không chắc 100% có thể bắn được 6 cái.

Mà Bùi Đông Lai chỉ bắn 2 lần đã bắn được 6 cái.

Không có để ý đến vẻ khiếp sợ của mọi người, Bùi Đông Lai vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Bởi vì chưa bao giờ dùng súng trường 95 bắn đĩa bay cho nên lúc khi Ngưu Lỗi bước lên bắn thì hắn đã cẩn thận quan sát, hơn nữa còn tính đến tốc độ và quy luật bay của nó.

Thông qua 2 lần quan sát, thì hắn đã nắm rõ. Lúc sau, đến lượt hắn bắn thì lần đầu tiên vì muốn an toàn cho nên hắn chỉ bắn trúng 5 cái.

Đến lần thứ 2, cả người hắn tiến vào một trạng thái không minh, trong đầu dần hiện ra hình ảnh 6 cái đĩa bay, hắn cứ vậy mà bắn, bắn rớt cả 6 cái.

- Xem ra, bản thân đã dung hợp được kỹ năng tác chiến của Tiêu Phi rồi.

Bùi Đông Lai cầm súng xoay người trở lại, không để ý đến gã đại tá đang khiếp sợ, mà là đi đến chỗ của thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long.

- Ngưu đội trưởng, còn muốn tiếp tục tỷ thí sao?

Rất nhanh, Bùi Đông Lai đi đến bên cạnh Trần Quốc Đào, sắc mặt bình tĩnh nhìn Trần Quốc Đào hỏi.

Nghe được Bùi Đông Lai nói vậy, toàn bộ thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long đều từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần.

Giờ phút này, bọn hắn đã thu liễm lại vẻ cuồng ngạo kia.

Ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Bùi Đông Lai không có một chút khinh miệt, nếu có thì đó chính là vẻ sùng bái, so với Ngưu Lỗi thì chỉ có hơn chứ không kém.

Cường giả vi tôn.

Đây là một đạo lý ở khắp mọi nơi.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, bọn hắn chưa bao giờ ngồi ăn nhậu với Bùi Đông Lai, chẳng qua Bùi Đông Lai bằng thân phận của đại ca hắc đạo hơn nữa lại được Trần Quốc Đào đặc cách để gia nhập vào Đằng Long, điều này làm cho bọn hắn có chút khó chịu.

Giờ phút này, bọn hắn thấy thuật bắn súng của Bùi Đông Lai nguơ bực đến như thế, điều đó làm cho bọn hắn tin rằng tuyệt đối Bùi Đông Lai sẽ không giống như những gì Ngưu Lỗi nói ra.

Bởi vì biểu hiện của Bùi Đông Lai mà thái độ toàn bộ đám thành viên của đại đội đặc chủng Đằng Long đã thay đổi, mà vẻ mặt của Ngưu Lỗi thì trở nên vô cùng khó coi.

Mặc dù hắn không tin Bùi Đông Lai có thể dùng súng trường 95 bắn hết 6 cái đĩa bay nhưng mà nhìn vẻ mặt biến hóa của những chiếc hữu bên cạnh hắn, thì hắn biết tất cả mọi chuyện là sự thật.

Còn muốn tỷ thí sao?

Đáp án đã quá rõ ràng.

Ở Ngưu Lỗi xem ra, lấy thuật bắn súng biến thái của Bùi Đông Lai, nếu như hắn còn vác mặt tỷ thí tiếp với Bùi Đông Lai thì quả thật đây chính là tự tìm lấy nhục.

- Kỹ thuật bắn súng của cậu hơn xa ta, ta thua tâm phục khẩu phục.

Bởi vì có Trần Quốc Đào và tên đại tá kia đứng đây nên Ngưu Lỗi chỉ có thể ngăn chặn cơn phẫn nộ trong lòng, bộ dạng làm ra vẻ tâm phục khẩu phục.

Bị người tát một phát vào mặt hơn nữa còn lại tới trước mặt người tát mình, cúi người nói:

- Gia gia, ngài đánh tốt lắm.

Đây là hình ảnh miêu tả chân thật của Ngưu Lỗi ngay lúc này.

Nhưng mà.

Mặc dù Ngưu Lỗi đã cố gắng che dấu vẻ hận ý nhưng Bùi Đông Lai đã nhận thấy.

- Trời có lúc mưa, gái lớn lấy chồng, nếu mày muốn tàn phế thì tao liền thỏa mãn nguyện vọng của mày.

Bên tai vang lên lời nói biệt khuất của Ngưu Lỗi, nhìn thấy vẻ hận ý chôn sâu trong ánh mắt của hắn, trong lòng Bùi Đông Lai không có một chút nhân từ.

...

...

269. Chương 274 : Ra Tay Tàn Nhẫn.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 274 : Ra tay tàn nhẫn.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

- Ha ha.. tốt.

Mắt thấy Ngưu Lỗi mở miệng cam tâm nhận thua, Trần Quốc Đào cười ha ha:

- Đám tiểu tử các cậu, chính miệng đội trưởng các cậu đã mở miệng nhận thua, việc này có tính là công bằng không?

- Báo cáo thủ trưởng, công bằng.

Đối mặt với câu hỏi của Trần Quốc Đào, trừ Ngưu Lỗi ra thì toàn bộ thành viên của đại đội đặc chủng Đàng Long đều trả lời một cách thuyết phục.

Dường như, bọn hắn muốn dùng phương thức này để biểu đạt sự ngưỡng mộ của mình giành cho Bùi Đông Lai.

Bên tai vang lên những tiếng đinh tai nhức óc của đám chiến hữu, Ngưu Lỗi chỉ cảm thấy dường như đó là âm thanh khó nghe nhất trong cuộc đời. Vì vậy, lòng hận ý của hắn đối với Bùi Đông Lai lại tăng cao lên, thậm chí đã biến thành sát ý.

- Tỷ thí bắn súng đã kết thúc, kế tiếp là tiến hành cách đấu.

Trần Quốc Đào tươi cười nói:

- Vẫn là quy cũ, chỉ cần Bùi Đông Lai bại, ta sẽ để hấn rút khỏi đây.

Chẳng... chẳng lẽ thực lực cách đấu của người kia cũng khủng bố như thuật bắn súng sao?

Mặt thấy Trần Quốc Đào vô cùng tin tưởng Bùi Đông Lai, các thành viên của đại đội đặc chủng Đẳng Long liền không nhịn được mà thầm hỏi, đồng thời đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Trong lòng của Ngưu Lỗi cũng thầm nói

Bất quá, rất nhanh hấn liền bỏ qua ý định này.

Hấn và đại đa số thành viên đặc chủng quân nhân đều giống nhau, đều luyện ngoại công, có thân hình cứng rắn như sắt. Hơn nữa năng lực đánh nhau lại mạnh mẽ, tốc độ, lực lượng, sức bật cùng tốc độ phản ứng có thể nói là đứng đầu, trong quân đội người có thể chiến thắng hấn là không nhiều. Ngược lại, trong lần tham gia đại hội bộ đội đặc chủng Đại Bể Vô toàn quốc thì hấn đã nằm trong top 3 của phần cách đấu.

Đây cũng nói là trong quân đội, người có thể chiến thắng cũng chỉ có 2 người.

Dưới tình hình như vậy, hấn cảm thấy được, nếu khả năng cách đấu của Bùi Đông Lai biến thái như thế thì hấn đã vào Long Nha rồi mà không cần phải vào đại đội đặc chủng Đẳng Long làm gì.

- Thủ trưởng, tỷ thí cách đấu cùng bắn súng khác nhau, sẽ dễ gây tổn thương.

Lúc này, tên đại tá kia liền chạy đến bên cạnh Trần Quốc Đào, mang theo vài phần lo lắng nói.

Nghe được tên đại tá kia nói vậy, Trần Quốc Đào cau mày nói:

- Nam nhân chiến đấu tại sao lại không thể bị thương?

- Thủ trưởng, ý của tôi không phải là như vậy, ý của tôi chính là sau này Bùi Đông Lai kia đại biểu cho đại đội đặc chủng Đẳng Long tham gia Đại Bể Vô mà Ngưu Lỗi cũng sẽ thi, nếu 2 người họ tỷ thí dẫn đến bị thương thì...

Tên đại tá kia biết tuy Trần Quốc Đào đã cao tuổi nhưng mà lòng lại chưa lạnh, đành phải cười khổ nói:

- Tôi đề nghị để bọn họ đến điểm thì nên dừng.

- Như thế thì...

Trần Quốc Đào hơi trầm ngâm, cuối cùng cũng chấp nhận ý kiến của tên đại tá kia:

- Được rồi, tới điểm là dừng.

Trước khi đến, Bùi Đông Lai đã tôn trọng Trần Quốc Đào, tôn trọng với một người quân nhân. Chỉ cần Ngưu Lỗi không chủ động bối móc hấn thì hấn sẽ không để cho Ngưu Lỗi khó chịu.

Hiện giờ, nghe được Trần Quốc Đào nói vậy thì Bùi Đông Lai không có phản bác.

Mà Ngưu Lỗi cũng không phản bác, chỉ là trên mặt hấn hiện lên vẻ chần chờ.

Trôi qua rồi biến mất.

Trong chớp mắt, vẻ mặt của Ngưu Lỗi đã trở nên kiên định.

Cuối cùng hấn quyết định phẩy một bàn tay của Bùi Đông Lai.

Bởi vì chỉ có như thế thì hấn mới có thể báo thù giúp Ngưu Hải Đào, mới có thể rửa sạch nỗi sỉ nhục mà Bùi Đông Lai gây ra cho hấn lúc này.

Còn về phần Trần Quốc Đào vừa nói đến điểm là dừng, hấn có thể giải thích.

- Cũng không cần phải đi đến sân thi đấu làm gì, 2 người tỷ thí ở đây đi.

- Xin chỉ giáo.

Nghe được Trần Quốc Đào nói thế, Ngưu Lỗi không hề lãnh đạm mà bước ra ý bảo với Bùi Đông Lai, sau đó bước lên về đất trống bên cạnh, bước đi vô cùng tự tin.

Nếu Bùi Đông Lai không thấy được vẻ âm thầm trong mắt Ngưu Lỗi thì chắc chắn hẳn sẽ đáp lại : “ Cùng nhau học tập”

Hiện giờ, Bùi Đông Lai đã xác định Ngưu Lỗi muốn mượn cơ lần này để trả thù thì hẳn cũng không cần khách sáo, hẳn chỉ im lặng bước lên phía trước.

Vô thanh thắng hữu thanh

Bùi Đông Lai trầm mặc, điều này làm cho Ngưu Lỗi cảm tức.

Vài giây sau, trên bãi đất trống.

Về mặt của Ngưu Lỗi đã trở nên bình thường, không có phần nộ, chỉ có nghiêm túc.

Sau đó, Bùi Đông Lai bước đi tới, 2 người cách nhau khoảng 15m.

15m, đối với người thường mà nói thì đó là một khoảng cách khá xa. Nhưng mà đối với Bùi Đông Lai, người đã đạt đến cảnh giới Âm Kính thì khoảng cách ấy nói xa cũng không xa mà gần cũng không gần.

- Bởi vì cậu là người thủ trưởng tiền cử, vì muốn tôn trọng ông, ta có thể nhường cậu 5 chiêu.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đứng lại, cả người Ngưu Lỗi giống như một thanh lợi kiếm đã được rút ra khỏi vỏ, làm cho người ta có cảm giác phát lạnh.

- Từ lúc ta luyện võ đến giờ, có chưa có người nào nhường ta 5 chiêu.

Đối mặt với lời khiêu khích của Ngưu Lỗi, Bùi Đông Lai chỉ cười cười:

- Bởi vì, ở trong 5 chiêu bọn hắc chưởng sẽ bị đánh bại.

Dưới ánh mặt trời, giọng nói Bùi Đông Lai không lớn, nhưng lại đủ để cho Ngưu Lỗi thậm chí là đám người Trần Quốc Đào nghe rõ.

”Ách. . .”

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, trừ Trần Quốc Đào ra thì toàn bộ mọi người đều hiện lên vẻ quái dị.

Khóe mắt Ngưu Lỗi giật giật, vừa rồi sở dĩ hẳn nói như vậy là muốn đả kích khí thế của Bùi Đông Lai, ngoài ra hẳn còn muốn lấy lại một chút mặt mũi.

Mà Bùi Đông Lai trực tiếp đem lời hẳn trở thành rắm thối.

- Xuất chiêu đi.

Mắt thấy Ngưu Lỗi bị tức giận, Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh, nhưng mà lời nói của hẳn thiếu chút nữa làm toàn bộ mọi người hộc máu:

- Cơ hội chỉ có một lần.

”Bịch!”

Lúc này đây, Ngưu Lỗi không nói nhiều, chân phải hăm giậm xuống đất.

Cả người Ngưu Lỗi trực tiếp bay thẳng đến Bùi Đông Lai, giống như là tên rời khỏi cung, tốc độ vô cùng khủng khiếp, phát ra những tiếng “ Vù.. Vù”

Thấy được Ngưu Lỗi ra tay, Bùi Đông Lai liền biết rõ thực lực của Ngưu Lỗi không thua gì so với Jason, thậm chí có thể nói là hẳn sà sà với Luke Fu .

Nếu là lúc Bùi Đông Lai chưa bước vào cảnh giới Âm Kính, chưa cùng Luke Fu trải qua sinh tử chiến thì chắc chắn hẳn không phải là đối thủ của Ngưu Lỗi.

Thế giới này không có nếu.

Đối với Bùi Đông Lai hiện giờ mà nói, mặc dù thực lực cách đấu của Ngưu Lỗi có thể nói là người đứng đầu trong quân đội, nhưng mà trong mắt hắn không đáng giá để nhắc tới.

Đối mặt với khí thế như cầu vòng của Ngưu Lỗi thì, Bùi Đông Lai vẫn bất động, cả người vững vàng đứng nguyên tại chỗ.

”Ba!”

Rất nhanh, cả người Ngưu Lỗi giống như một trận gió lướt đến bên người cách Bùi Đông Lai khoảng 3m, chân phải hắn lại phát lực.

Không thể không nói, Ngưu Lỗi có thể đạt được hạng 3 trong lần Đại Bĩ Vô là một điều xứng đáng.

Lần này, chẳng những hắn cải biến tiết tấu tấn công, hơn nữa thông qua thanh âm để làm quấy nhiễu tầm mắt cùng hơi thở của Bùi Đông Lai, khiến Bùi Đông Lai trong giây phút không thể phát động công kích.

Nếu là đối thủ bình thường, Ngưu Lỗi làm như vậy, hơn phân nửa sẽ thành công.

Nhưng mà.

Người hắn đối mặt chính là Bùi Đông Lai.

”Hô!”

Một cước giậm xuống đất, cả người hắn thay đổi phương hướng, một cước nhắm ngay mắt cá chân của Bùi Đông Lai đá vào.

Trong cơ thể con người, các khớp xương chính là một trong những nơi yếu nhất, một khi bị đánh trúng sẽ gãy.

Lần này, Ngưu Lỗi muốn đá gãy chân của Bùi Đông Lai.

Ánh mặt trời chói mắt, bụi đất tung bay

Đối mặt với thế công hung ác của Ngưu Lỗi, Bùi Đông Lai nhắm 2 mắt mình lại.

Ngưu Lỗi thấy vậy thì tưởng rằng mắt của Bùi Đông Lai đã bị bụi đất bay vào.

Trong lòng hiện lên ý nghĩ như vậy, khóe miệng hắn nở lên nụ cười lạnh.

Nhưng mà.

Rất nhanh, khóe miệng hắn đã cứng lại.

Bởi vì, đối mặt với một cước của Ngưu Lỗi, Bùi Đông Lai nhắm mắt nhưng lại có thể dễ dàng né tránh một đòn này.

“Hô!”

Thấy vậy, sắc mặt Ngưu Lỗi hơi đổi, sau đó hắn cũng không dừng lại, hóa thủ vi đao, trực tiếp chém về phía xương bả vai của Bùi Đông Lai.

Một khi xương bả vai bị tổn thương, căn bản sẽ không thể làm việc nặng thậm chí là không thể luyện võ.

Ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay liền muốn phế bỏ công phu của Bùi Đông Lai!

Lần ra tay này của Ngưu Lỗi, có thể nói là vô cùng tàn nhẫn.

...

...

270. Chương 275 : Giận Quá Hóa Thẹn.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 275 : Giận quá hóa thẹn.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Đối với một tên phú hào mà nói, trong một đêm hấn từ một tên tử phú biến thành một tên ăn mày, điều này so với giết hấn còn đau khổ hơn.

Đồng dạng, đối với người luyện võ mà nói, một khi phé đi võ công thì điều này sẽ làm hấn sống không bằng chết.

Mục đích của Ngưu Lỗi rất rõ ràng, bởi vì nguyên nhân là Trần Quốc Đào nên hấn không thể giết chết Bùi Đông Lai nhưng mà hấn có thể phé đi công phu của Bùi Đông Lai, khiến Bùi Đông Lai sống không bằng chết!

”Hô!”

Nương theo một tiếng xé gió, cánh tay của Ngưu Lỗi giống như một thanh đao chém thẳng về phía xương tỳ bà của Bùi Đông Lai, kính phong sắc bén làm lông tơ của Bùi Đông Lai dựng đứng lên.

Hai chân Bùi Đông Lai mới chạm đất, cảm nhận được kinh phong đánh đến, cả thân hình hấn liền nghiêng qua, trực tiếp để tay của Ngưu Lỗi đánh vào không khí.

”Bá!”

Sau khi né tránh, Bùi Đông Lai không đợi Ngưu Lỗi phát động lần công kích thứ ba, 2 mắt đang nhắm của hấn đột nhiên mở ra.

Lúc này, tuy rằng 2 mắt Bùi Đông Lai nhắm lại nhưng mà hấn đã đạt đến cảnh giới Âm Kính cho nên căn bản không cần dùng mắt để nhìn công kích của đối thủ, mà hấn thông qua sự biến đổi khí huyết của đối thủ mà đoán được những đòn công kích của đối phương.

Cho nên, mở mắt hay nhắm mắt đối với hấn không quan trọng.

Đây cũng là nguyên nhân mà Bùi Đông Lai có thể thoải mái tránh khỏi một kích của Ngưu Lỗi.

Lúc này, 2 mắt hấn mở ra, giống như là 2 thanh đao nhìn tập trung vào Ngưu Lỗi. Một cỗ chiến ý sôi trào trong người hấn, cả người giống như là chiến thần hạ phàm, làm cho người ta có một loại cảm giác không thể chiến thắng.

“ Ách”

Ngưu Lỗi vốn định rèn sắt khi còn nóng muốn phát động công kích, nhưng mà khi thấy được đôi mắt Bùi Đông Lai tràn ngập sát ý, chiến ý cả người Bùi Đông Lai bùng nổ thì Ngưu Lỗi giống như là con mèo bị giẫm phải đuôi, lông tơ cả người dựng đứng lên, lập tức lui lại.

Bởi vì trong lòng hấn dâng lên một cỗ nguy hiểm.

Ngưu đội trưởng làm sao vậy?

Bên ngoài, tất cả thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long thấy một màn như vậy thì lộ ra vẻ nghi hoặc.

Trần Quốc Đào không có nghi hoặc.

Hấn biết rõ thực lực của Bùi Đông Lai, biết được lúc này Bùi Đông Lai đã không còn che giấu thực lực nữa, điều này đã khiến Ngưu Lỗi nhận ra nguy cơ.

Sao lại thế này?

Khí thế của hấn làm sao mà tăng mạnh như thế?

Bởi vì bị khí thế của Bùi Đông Lai dọa cho hoảng sợ, cho nên sau khi lùi lại khoảng 10m thì Ngư Lỗi mới dừng lại.

Sau khi dừng lại, hắn mang theo vài phần sợ hãi. Ở hắn xem ra, mặc dù là khi hắn thi đấu ở Đại Bể Vô cũng không ai có khí thế khủng bố như Bùi Đông Lai được.

Khiếp sợ đồng thời Ngư Lỗi nhận thấy được ánh mắt của Bùi Đông Lai vẫn tập trung vào mình, hắn không khỏi sinh ra một loại ảo giác. Chỉ cần Bùi Đông Lai nguyện ý, cho dù hắn chạy trốn tới chân trời góc biển cũng sẽ bị chém giết!

Nỗi sợ hãi trong lòng của Ngư Lỗi bắt đầu lan tràn khắp toàn thân.

Sau đó.

Ở lúc Ngư Lỗi kinh hồn.

Ở dưới cái nhìn chăm chú của đám người Trần Quốc Đào, cuối cùng Bùi Đông Lai cũng động.

Chính xác ra là bọn hắn không thấy được Bùi Đông Lai động như thế nào, chỉ là phát hiện được Bùi Đông Lai đã biến mất.

Đúng vậy!

Dưới ánh mặt trời, hắn biến mất giống như là một u linh.

“ Ừc”

Ở trong nháy mắt Bùi Đông Lai biến mất, sắc mặt Ngư Lỗi đột nhiên biến đổi.

Giờ phút này.

Trên khuôn mặt hắn lộ ra vẻ ngưng trọng.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng không suy nghĩ sẽ đánh vỡ xương tỳ bà của bdlđ nữa, mà cả người hắn bị một cổ hơi thở nguy hiểm bao phủ.

Điều này đã bắt đầu làm cho hắn muốn lui ra phía sau.

Dường như hắn muốn cách xa Bùi Đông Lai ra một chút.

- Chuyện gì?

Mất thấy Bùi Đông Lai đột nhiên biến mất, Ngư Lỗi thì lui lại phía sau. Một gã thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long không nhận được mà hỏi.

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn mới ý thức tới sai lầm của mình, vội vàng nhìn Trần Quốc Đào một cái, phát hiện Trần Quốc Đào cũng không thêm để ý, mà lúc này Trần Quốc Đào đang chăm chú nhìn vào cuộc quyết đấu giữa sân, điều này mới làm cho hắn cảm thấy yên lòng.

Sao lại thế này?

Đây cũng là chuyện mà tất cả thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long muốn biết.

Chuyện gì?

Bùi Đông Lai đã trả lời cho câu hỏi của bọn hắn.

Bên trong sân.

Thân ảnh Bùi Đông Lai lại xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Dưới ánh mặt trời, bọn hắn trừng to mắt, chờ người ra.

Bởi vì... bởi vì...Bùi Đông Lai xuất hiện ở sau lưng của Ngư Lỗi.

- Lui đủ chưa?

Bùi Đông Lai dùng một loại ngữ khí hài hước hỏi.

”Bá!”

Nghe được từ sau lưng truyền đến giọng nói của bddl, sắc mặt của Ngưu Lỗi đại biến.

”Hô!”

Trong lúc nguy cấp, hắn không suy nghĩ nhiều mà là xoay người, tay phải như chớp, chém vào giữa 2 đùi của Bùi Đông Lai.

Hầu tử thâu đao!

Lúc này, lấy kinh nghiệm nhiều năm, Ngưu Lỗi liền phản kích, cố gắng lấy công làm thủ!

Mắt thấy Ngưu Lỗi xuất chiêu, Bùi Đông Lai không có né tránh, tay phải đột nhiên chém xuống cánh tay của Ngưu Lỗi.

“ Bụp”

Ám Kinh bùng nổ.

Bởi vì ngoại công của Ngưu Lỗi đã luyện đến cực hạn, xương cốt vô cùng cứng rắn cho nên cánh tay của hắn không bị Ám Kinh làm vỡ ra, nhưng mà cánh tay của hắn cũng run lên. Bất tri bất giác, khí huyết cả người quay cuồng, thân thể cũng theo đó mà dừng lại.

”Bá!”

Sau đó, không đợi Ngưu Lỗi rút tay ra, 5 ngón tay của Bùi Đông Lai đã nhanh như chớp chụp vào, chế trụ cánh tay của Ngưu Lỗi.

- Ta nói rồi, mày chỉ có một cơ hội.

Nói xong, cánh tay Bùi Đông Lai phát lực, trực tiếp kéo Ngưu Lỗi đến trước người mình.

“ Vù”

Cùng lúc đó, tay trái Bùi Đông Lai chém ra, hướng về khuôn mặt của Ngưu Lỗi.

Khí huyết cả người Ngưu Lỗi vốn quay xuống, đột nhiên bị Bùi Đông Lai kéo một cái, trọng tâm hoàn toàn mất đi, căn bản không thể làm ra hành động phản kháng hay trốn tránh.

“ Bốp”

Ngay sau đó.

Một tiếng tát vang lên, bàn tay của Bùi Đông Lai đã tát vào mặt Ngưu Lỗi.

1 tát..2 tát ...3 tát...4 tát.

Động tác của Bùi Đông Lai hành văn liền mạch lưu loát.

Một tát này, mặc dù Bùi Đông Lai không có phát ra Ám Kinh nhưng mà lực đạo cũng vô cùng khủng bố, cả thân thể của Ngưu Lỗi liền trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Dưới ánh mặt trời, khóe miệng Ngưu Lỗi đầy máu, máu tươi cùng răng của hắn rơi xuống đất.

Bên ngoài.

Tất cả mọi người thấy Ngưu Lỗi bị đánh văng ra ngoài thì hoàn toàn sợ ngây người.

Phải biết rằng, thực lực cách đấu của Ngưu Lỗi trong cả đại đội đặc chủng Đằng Long là lợi hại nhất, hơn nữa hắn từng đứng thứ 3 trong Đại Bì Võ.

Hướng chi, bọn hắn đều rõ nếu vừa rồi Bùi Đông Lai hạ sát thì rất có thể Ngưu Lỗi cũng sẽ không thể ngăn cản nổi.

Một người đứng thứ 3 trong Đại Bì Võ lại bị Bùi Đông Lai trêu chọc.

Nếu không phải tận mắt thấy thì bọn hắn sẽ không tin tất cả mọi chuyện.

Thậm chí, ở nhóm bọn hần xem ra, ngay cả cái gọi là thành viên Long Nha cũng không được.

Không riêng gì bọn hần mà ngay cả Trần Quốc Đào cũng bị cả kinh không nhẹ.

Bởi vì cháu gái hần là Trần Anh từng là thành viên của Long Nha cho nên Trần Quốc Đào rất rõ ràng, thành viên Long Nha được chia thành rất nhiều loại, cũng giống như trong Tung của thì trừ Diệp Cô Thành ra thì Tiêu Phi chính là người mạnh nhất, mà thân là đồ đệ của Diệp Cô Thành, Trần Anh cũng được coi là một tinh anh.

Nguyên bản khi nghe Trần Anh nói không chắc thắng được Bùi Đông Lai thì Trần Quốc Đào có lòng tin vào thực lực cách đấu của Bùi Đông Lai.

Hiện giờ thấy được Bùi Đông Lai ra tay, Trần Quốc Đào rất rõ ràng, lấy thực lực cách đấu của Bùi Đông Lai thì cho dù là thành viên yếu nhất của Long Nha cũng không thể miếu sát được Ngưu Lỗi nhưng mà Bùi Đông Lai lại có thể làm được.

Mà hiện tại đúng là như thế, giờ đây Bùi Đông Lai đã bước vào cảnh giới Âm Kính.

Dưới tình hình như vậy, hần dựa vào thân thể biến thái cùng với năng lực tiên thiên vốn có, chẳng những có thể vô địch trong những người cùng cảnh giới thậm chí là có thể khiêu chiến vượt cấp, lúc đối mặt với cao thủ Âm Kính đỉnh phong thì cũng không thể rơi vào thế hạ phong được.

Mà Diệp Cô Thành, người mạnh nhất trong Long Nha cũng chỉ là Âm Kính đại thành mà thôi.

“ Rầm ”

Lúc này Ngưu Lỗi bị một tát của Bùi Đông Lai bắn văng ra ngoài, trực tiếp rớt xuống đất.

Nguyên bản, lấy thực lực của hần thì cho dù trúng một đòn cũng có thể đứng vững, lúc này hần chật vật như thế chính là trong lúc giao đấu, Bùi Đông Lai đã lặng yên phát lực, làm cho hần mất đi quyền không chế thân thể.

Mất thấy Ngưu Lỗi nằm chật vật dưới đất, tên đại tá cùng với thành viên của đại đội đặc chủng Đảng Long liền hiện ra vẻ quái dị.

- Tốt.

Trần Quốc Đào thì vô cùng hưng phấn, hần không ngừng vỗ tay kêu hay.

- Thủ trưởng, thực lực của Ngưu Lỗi và Bùi Đông Lai căn bản là cách xa nhau, tỷ thí nên dừng lại ở đây.

Mất thấy Ngưu Lỗi ngã xuống đất không dậy nổi, nghe được Trần Quốc Đào hô “ Tốt ” thì tên đại tá kia liền xin ý kiến.

- Tốt.

Trần Quốc Đào lại nói ra một chữ “ Tốt ” đồng thời ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai, mặt mày tràn đầy ý cười.

- Tỷ thí đến đây kết thúc.

Nghe được Trần Quốc Đào nói vậy, tên đại tá liền quát.

Bởi vì Trần Quốc Đào nói đến điểm là dừng cho nên Bùi Đông Lai không hạ sát chiêu, chỉ là vũ nhục Ngưu Lỗi một phen mà thôi. Lúc này nghe tên đại tá nói ngừng thì hần không có thừa thắng xông lên mà là bước về phía đám người Trần Quốc Đào.

Trên mặt đất, bởi vì bị một tát của Bùi Đông Lai cho nên trong lòng Ngưu Lỗi vô cùng tức giận và khuất nhục, hần lấy hết dũng khí để đứng dậy.

Lúc này, thấy Bùi Đông Lai sắp đến bên cạnh hần, hần liền rút thanh chủy thủ cắm ở bắp chân lên, cả người nhảy lên, đâm về phía Bùi Đông Lai.

Cơn giận trong lòng tăng lên, ác đấm sinh ra.

Ngưu Lỗi đưa Bùi Đông Lai vào chỗ chết!

...

...

271. Chương 276 : Ác Giả Ác Báo.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 276 : Ác giả ác báo.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

“ Vù”

Đột nhiên một tiếng xé gió vang lên, Ngưu Lỗi nắm thanh chủy thủ, cả người hướng Bùi Đông Lai đâm tới, thanh chủy thủ lạnh lẽo hóa thành một đạo bạch quang, hàn khí bức người.

Đánh lén!

Bởi vì không thể chịu nổi cảnh nhục nhã, bởi vì muốn báo thù cho Ngưu Hải Đào, cho nên Ngưu Lỗi liền dùng phương pháp đề tiện nhất là đánh lén.

Lần đánh lén này, từ khi ngã xuống đất Ngưu Lỗi đã tính toán trước, hơn nữa, khoảng cách lại gần như thế, lựa chọn thời cơ tốt nhất ra tay, có thể nói là quyết tâm giết chết Bùi Đông Lai.

Thấy được Ngưu Lỗi đánh lén, sắc mặt đám người Trần Quốc Đào thay đổi, miệng mở ra, cố gắng muốn nhắc nhở.

- Chết.

Không đợi đám người Trần Quốc Đào ngăn cản, vẻ mặt Ngưu Lỗi hung tợn nắm chủy thủy, hung hăng nhắm ngay trái tim Bùi Đông Lai đâm tới.

Bởi vì đã đạt đến cảnh giới Âm Kính cho nên thông qua khí huyết của đối thủ mà Bùi Đông Lai mới có thể đoán được đòn công kích tiếp theo của đối thủ.

Ngoài ra, bởi vì dung hợp với linh hồn Tiêu Phi nên khả năng cảm ứng nguy cơ của hắn vượt xa hơn người thường.

Vì thế, ngay lúc trong lòng Ngưu Lỗi động sát cơ thì Bùi Đông Lai đã biết, ngay khi Ngưu Lỗi phát động đánh lén thì hắn đã cảm ứng rõ ràng.

Cho nên, một kích này đối với đám người Trần Quốc Đào là nguy hiểm đáng sợ nhưng đối với Bùi Đông Lai cũng không có chút nguy hiểm nào để đáng nói.

”Hô!”

Ngay sau đó, khoảng cách của thanh chủy thủ cách ngực của Bùi Đông Lai không đến 3cm thì chân trái của Bùi Đông Lai đột nhiên bước ra sau, thân mình ngã qua một bên, trực tiếp làm cho thanh chủy thủ của Ngưu Lỗi đâm vào không khí.

”Bá!”

Mất thấy một kích đánh lén đã thất bại, Ngưu Lỗi cả kinh, sắc mặt đột nhiên biến đổi, đại não hắn liền trở nên thanh tỉnh rất nhiều. Một cỗ khiếp sợ bắt đầu chiếm lấy trong thân thể của hắn khiến thân thể của hắn trở nên cứng ngắc, hắn liền quên thu lực, cả người đổ ập về phía trước.

Nhưng mà.

Ngắn ngủi sợ hãi đi qua, trong lòng Ngưu Lỗi cũng hiểu được, hắn hiểu được mặc kệ lần đánh lén này có thành công hay không thì một bản án cũng đang đợi hắn.

“ Vù ”

Hiểu được điểm này, cho nên sau khi thân thể hắn rơi xuống đất thì hắn liền quay đầu lên, cổ tay vung lên, thanh chủy thủ liền bắn vào Bùi Đông Lai.

Bởi vì tốc độ của thanh chủy thủ quá nhanh, Bùi Đông Lai không kịp nhảy lên hay né tránh, chỉ có thể ưỡn lưng ra sau, 2 chân bám trụ vào mặt đất.

Thiết Bản Kiêu!

Thời khắc nguy hiểm nhất, Bùi Đông Lai liền làm ra chiêu Thiết Bản Kiêu. Thanh chủy thủ lướt ngang qua người hắn.

“ Bạch ”

Mắt thấy chủy thủ không đánh trúng, đôi mắt Ngưu Lỗi hiện lên vẻ tuyệt vọng, thân hình hắn hung hăng té ngã xuống đất, bụi đất tung bay, tư thế vô cùng chật vật.

“ Rầm ”

Sau khi né được thanh chủy thủ thì Bùi Đông Lai liền lý ngư dả đỉnh để đứng dậy, hai chân dậm xuống mặt đất.

Thấy một màn như vậy, Trần Quốc Đào và tên đại tá kia đều thở phào một hơi. Mà đám thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long lại há hốc mồm.

Dường như bọn hắn không tin, người mà bọn hắn sùng bái nhất sau khi thất bại lại làm ra hành vi dễ tiệt này.

- Người đâu, đem Ngưu Lỗi trói lại cho ta.

Sau đó, Trần Quốc Đào liền rống lên một tiếng lớn.

Thân là người cầm quyền của quân khu Giang Ninh, uy vọng của hắn rất cao, chưa từng có người nào dám đối nghịch với hắn.

Mà vừa rồi, rõ ràng là hắn nói tỷ thí đến điểm là dừng, kết quả là sau khi thấy Ngưu Lỗi thấy bại thì Bùi Đông Lai đã dừng tay, nhưng mà Ngưu Lỗi lại không. Hắn thừa dịp Bùi Đông Lai không chú ý mà đánh lén, hơn nữa không chỉ đánh lén một lần.

Điều này chẳng khác nào khiêu khích quyền uy của Trần Quốc Đào, có thể làm cho Trần Quốc Đào không tức giận sao?

Nhưng mà.

Không đợi đám thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long phản ứng, sau khi đứng dậy, sắc mặt Bùi Đông Lai âm trầm hướng về phía Ngưu Lỗi đi tới.

Thấy được Bùi Đông Lai đi tới, Ngưu Lỗi biết rõ kết cục của mình sẽ vô cùng thê thảm. Trong lòng muốn sống cho nên hắn liền đứng dậy, cất bước bỏ chạy.

Đánh lén thất bại, hắn lựa chọn chạy trốn.

Bởi vì hắn hiểu được, chỉ có chạy trốn, hắn có thể có một đường sinh cơ!

- Chạy đi đâu?

Mắt thấy Ngưu Lỗi chạy trốn, Bùi Đông Lai quát lên một tiếng lớn, đồng thời cả người hắn liền bắn ra, đuổi theo Ngưu Lỗi.

Bên tai vang lên tiếng rít gào của Bùi Đông Lai, Ngưu Lỗi chỉ cảm thấy khí huyết trong người quay cuồng.

Điều này làm cho trong lòng hấn kinh hãi.

”Hô!”

Sau đó, không đợi Ngưu Lỗi khôi phục lại vẻ bình thường, Bùi Đông Lai giống như quỷ mị xuất hiện phía sau Ngưu Lỗi, tay phải của hấn vung ra, chụp vào gáy của Ngưu Lỗi.

”Bá!”

Một trảo của Bùi Đông Lai, giống như là trảo của chim ưng bắt lấy gà con.

”Hô!”

Cảm thấy được mình bị Bùi Đông Lai nắm lấy, Ngưu Lỗi liền vùng vẫy, hấn hóa thủ vi đao, chém về phía Bùi Đông Lai.

Đối mặt với sự phản kích của Ngưu Lỗi, tay trái Bùi Đông Lai vung lên, Âm Kinh tụ tập ở cánh tay, làm ra tư thế ngăn cản.

“ Bịch”

Ngưu Lỗi chỉ cảm giác bàn tay của mình chém vào một khối thép cứng rắn, lực phản chấn thiếu chút nữa làm cho xương cánh tay hấn gãy ra.

”Bá!”

Sau đó, không đợi Ngưu Lỗi thu thay, tay trái của Bùi Đông Lai liền nắm lấy cổ tay của Ngưu Lỗi, không cho hấn động đậy.

Sau đó, Bùi Đông Lai cũng không ngừng lại, tay trái hấn phát lực.

“ Rắc”

Một tiếng gãy xương vang lên, cổ tay của Ngưu Lỗi đã bị Bùi Đông Lai vặn nát.

“ Tê.”

Đau đớn kịch liệt làm cho Ngưu Lỗi hít sâu một hơi, sau đó hấn cố gắng giãy dụa nhưng lại phát hiện cổ tay mình căn bản là không động đậy được.

- Mày đã muốn chết, tao liền thanh toán giúp mày.

Nhìn vẻ mặt thống khổ cùng sợ hãi của Ngưu Lỗi, sắc mặt Bùi Đông Lai lãnh mạc, mở miệng.

Nói xong, Bùi Đông Lai liền thấy Ngưu Lỗi xuống xuống, sau đó hỏa trảo thành chưởng đập thẳng vào gáy của Ngưu Lỗi.

”Ba!”

Bùi Đông Lai giống như là đập một con rười, trực tiếp làm cho Ngưu Lỗi ngã xuống đất.

Trên mặt đất, trong miệng Ngưu Lỗi phát ra những tiếng rên rỉ thống khổ, cả người giống như là bị điện giật, run rẩy không ngừng.

Thấy một màn như vậy, vô luận là Trần Quốc Đào, tên đại tá hay là thành viên của đại đội đặc chủng Đảng Long cũng đều trầm mặc lại.

Trong đó, sắc mặt Trần Quốc Đào nghiêm túc nhìn vào Ngưu Lỗi, mà tên đại tá cùng đội viên của đại đội đặc chủng Đảng Long lại lộ ra vẻ phức tạp. Bọn hấn không ngờ rằng người mà mình từng sùng bái nhất lại có thể chết một cách như vậy.

Dưới cái nhìn của đám người Trần Quốc Đào. Trên mặt đất, ánh mắt của Ngưu Lỗi nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai, trong ánh mắt tràn ngập vẻ không cam lòng, phẫn nộ, cừ hận. . .

- Mày đã vũ nhục hai chữ “QUÂN NHÂN”

Thấy được hận ý trong ánh mắt Ngưu Lỗi, sắc mặt Bùi Đông Lai không thay đổi liếc nhìn Ngưu Lỗi một cái, sau đó xoay người, đi về phía đám người Trần Quốc Đào.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi. Ngưu Lỗi muốn mở miệng nói cái gì đó nhưng mà cho dù hấn cố gắng như thế nào cũng không thể há mồm được, chỉ có thể trở mặt nhìn Bùi Đông Lai rời đi.

Phía trước, đám người Trần Quốc Đào thấy Bùi Đông Lai đi tới, sắc mặt của hấn liền trở nên phức tạp.

Đối với Trần Quốc Đào mà nói, bởi vì đã thấy được thật lực chân chính của Bùi Đông Lai, vì muốn áp chế nhuệ khí của đám thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long, vì không muốn ai nói sau lưng cho nên hấn mới quyết định để Bùi Đông Lai tỷ thí với Ngưu Lỗi.

Nhưng mà.

Kết quả lần này đã nằm ngoài dự đoán của hấn.

Đối với tên đại tá mà nói, bởi vì hấn là người chủ quản của đại đội đặc chủng Đằng Long lại có quan hệ cái nhân không tồi với Ngưu Lỗi.

Nhưng mà.

Một màn vừa rồi của Ngưu Lỗi làm cho hấn cảm thấy thất vọng, hơn nữa trong lòng lại dâng lên vài phần khùng hoảng, hấn sợ rằng hành động của Ngưu Lỗi sẽ liên lụy đến cả đại đội đặc chủng Đằng Long, thậm chí liên lụy đến chính hấn.

Đối với đám thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long mà nói, bởi vì mọi mặt của Ngưu Lỗi đều ưu tú cho nên hấn là niềm kiêu ngạo của đại đội đặc chủng Đằng Long, là đối tượng sùng bái của mọi người

Lần này, khi nghe Trần Quốc Đào nói để Ngưu Lỗi tỷ thí với Bùi Đông Lai thì bọn hấn đều cho rằng Bùi Đông Lai sẽ bị Ngưu Lỗi hung hăng hạ nhục, tự động rút khỏi đại đội đặc chủng Đằng Long.

Mà hiện giờ, Ngưu Lỗi chẳng những có thể vũ nhục Bùi Đông Lai. Ngược lại, sau khi bị Bùi Đông Lai hung hăng vũ nhục thì hấn đã phạm sai lầm trí mạng, bị Bùi Đông Lai phế đi, sống chết không rõ.

Kết quả này khiến cho bọn hấn cảm thấy vô cùng phức tạp.

Lấy tình cảm giữa đồng đội thì bọn hấn đồng tính với cách làm của Ngưu Lỗi, nhưng mà lý trí lại nói cho bọn hấn biết Bùi Đông Lai không sai, tất cả mọi chuyện là do Ngưu Lỗi tự chuốc lấy.

Mà câu cuối cùng “Mày đã vũ nhục hai chữ QUÂN NHÂN” của Bùi Đông Lai dường như đã đánh thức lòng tự trọng là một người quân nhân của bọn hấn, cho nên bọn hấn hoàn toàn không có địch ý gì với Bùi Đông Lai, thậm chí cảm giác bài xích cũng không có.

Bởi vì Ngưu Lỗi đã làm bẩn đi quang vinh của quân nhân.

Nhục nhân giả, nhân hăng nhục chi.

Thương nhân giả, tất tự thương chi. (*)

Ngưu Lỗi không phải là người đầu tiên cũng không phải là kẻ cuối cùng.

...

...

(*) 2 câu này mình cũng ko hiểu lắm, nói thế này cho đơn giản : Ví dụ như 1 người nào đó muốn đánh, muốn giết 1 kẻ nào khác, kết quả cuối cùng là chính bản thân mình bị.

272. Chương 277: Chạy Trời Không Nhả Ngựa.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 277: Chạy trời không khỏi nắng.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Trong nhất thời, hiện trường liền trở nên yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến nỗi đám người Trần Quốc Đào có thể nghe được tiếng bước chân của Bùi Đông Lai.

Dưới ánh mặt trời, vẻ mặt của Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

30s sau, dưới cái nhìn của tất cả mọi người, Bùi Đông Lai đã đi đến trước người Trần Quốc Đào.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Bùi Đông Lai, Trần Quốc Đào rất rõ ràng, tuy rằng giờ phút này người ngã xuống là Ngưu Lỗi nhưng mà Bùi Đông Lai không làm ra điều gì sai. Ngược lại, sau khi đến điểm dừng Bùi Đông Lai đã dừng tay, chẳng qua là do Ngưu Lỗi liều lĩnh cho nên Bùi Đông Lai mới hạ thủ tàn nhẫn.

- Trước khi tỷ thí ta đã nói nếu Bùi Đông Lai thua trận này thì hắn sẽ rút đi.

Sau một lúc trầm mặc, sắc mặt Trần Quốc Đào nghiêm túc nói:

- Vừa rồi 2 người tỷ thí, mọi người cũng đã thấy được, mọi người cho rằng Bùi Đông Lai có tư cách trở thành thành viên của đại đội đặc chủng Đẳng Long không?

- Có.

Đối mặt với câu hỏi của Trần Quốc Đào, tất cả thành viên của đại đội đặc chủng Đẳng Long không hẹn mà cùng trả lời một câu thuyết phục.

- Từ Đại Hữu.

Nghe được câu trả lời của mọi người, Trần Quốc Đào đột nhiên quát lớn.

- Đến.

Từ Đại Hữu liền tiến lên một bước, cúi đầu chào, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhưng trong lòng lại rất khẩn trương.

- Từ hôm nay trở đi Bùi Đông Lai chính thức trở thành thành viên của đại đội đặc chủng Đẳng Long. Hơn nữa để cho hắn và 7 thành viên khác tạo thành một tiểu đội quân khu Giang Ninh, tham gia cuộc tỷ thí bộ đội cả nước Đại Bể Võ.

Trần Quốc Đào ra lệnh:

- Còn chuyện cụ thể thì ông hãy xử lý đi.

- Vâng, thủ trưởng.

Từ Đại Hữu không dám chậm trễ, vội vàng trả lời một câu thuyết phục. Hắn biết rõ, tạm thời không nói đến biểu hiện lúc này của Bùi Đông Lai. Lấy thân phận cùng uy tính của Trần Quốc Đào ở quân khu Giang Ninh này thì chỉ cần Trần Quốc Đào nói một câu, không chỉ Từ Đại Hữu hắn mà cả nhân vật có máu mặt trong quân khu Giang Ninh cũng không dám thờ ơ.

- Ngưu Lỗi thân là thành viên của đại đội đặc chủng Đẳng Long nhưng coi thường mệnh lệnh cấp trên. Sau khi tỷ thí thất bại thì đã dùng cách đánh lén dè tiện.

Trần Quốc Đào nói xong, đem ánh mắt nhìn về phía Ngưu Lỗi đang nằm dưới đất, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ, hỏi:

- Mọi người nói nên xử trí hắn như thế nào?

Trầm mặc.

Lúc này đây, đối mặt với câu hỏi của Trần Quốc Đào, vô luận là Từ Đại Hữu, tên đại tá kia hay tất cả thành viên của đại đội đặc chủng Đăng Long đều lâm vào trầm mặc.

- Từ Đại Hữu, ta hạn cho ông đến 6h chiều hôm nay phải đến báo cáo về vấn đề này.

Mất thấy mọi người trầm mặc, Trần Quốc Đào lạnh lùng nói.

- Vâng, thủ trưởng.

Trái tim Từ Đại Hữu trầm xuống, cũng không dám phản bác mà là đáp ứng.

- Bùi Đông Lai, cậu đã trở thành người của đại đội đặc chủng Đăng Long, sau này phải nghe theo sự bố trí của Từ Đại Hữu.

Cuối cùng ánh mắt của Trần Quốc Đào nhìn về phía Bùi Đông Lai, ánh mắt cực kỳ phức tạp, có may mắn, cũng có tiếc nuối.

May mắn chính là hắn cảm thấy thực lực của Bùi Đông Lai vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn. Nuối tiếc chính là tuy rằng Ngưu Lỗi không bằng Bùi Đông Lai nhưng cũng là một hảo thủ nhất đẳng. Giờ đây Ngưu Lỗi đã thảm bại trong tay của Bùi Đông Lai, trực tiếp làm cho quân khu Giang Ninh mất đi một viên đại tướng cho lần tham gia Đại Bĩ Võ.

- Vâng, thủ trưởng.

Đối mặt với mệnh lệnh của Trần Quốc Đào, Bùi Đông Lai không có dị nghị, trước tiên cúi chào, trả lời thuyết phục.

Bên tai vang lên câu trả lời thuyết phục của Bùi Đông Lai, Trần Quốc Đào không nói cái gì nữa, mà là liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong. Hắn chờ mong Bùi Đông Lai sẽ đem lại vinh quang cho quân khu Giang Ninh trong lần tham gia vào Đại Bĩ Võ sắp tới.

Thấy được ánh mắt của Trần Quốc Đào, Bùi Đông Lai không nói gì mà Trần Quốc Đào lại xoay người rời đi.

- Cúi chào.

Thấy Trần Quốc Đào rời đi, Từ Đại Hữu thét một tiếng, sau đó khom mình xuống.

”Bá!”

Tất cả mọi người đều cúi chào, nhìn vào bóng lưng Trần Quốc Đào rời đi.

Mấy phút sau, đám người Bùi Đông Lai buông cánh tay xuống, nghiêm mình đứng thẳng.

- Lập tức khiêng Ngưu Lỗi vào phòng cứu thương.

Ánh mắt thd quét khắp thành viên của đại đội đặc chủng Đăng Long, trầm ngâm một lát rồi hạ lệnh:

- 30’ sau sẽ họp tại phòng hội nghị, giải tán.

- Bùi Đông Lai, cậu đi theo ta một chuyến.

Nói xong, vẻ mặt Từ Đại Hữu phức tạp nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai.

- Vâng, thủ trưởng.

Bởi vì một câu của Trần Quốc Đào, cho nên Bùi Đông Lai đã trở thành thành viên của đại đội đặc chủng Đăng Long, lúc này nghe thd nói vậy thì lập tức trả lời.

10’ sau.

Trong một gian phòng của trại huấn luyện.

Từ Đại Hữu ngồi ở trước bàn, châm một điếu thuốc lát, hung hăng hút một hơi, dường như hắn muốn dùng thuốc để cho bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Ở phía đối diện, Bùi Đông Lai đứng thẳng tắp, đợi Từ Đại Hữu mở miệng.

- Bùi Đông Lai, cậu là người được thủ trưởng tiến cử vào, hơn nữa cậu đã dùng hành động thực tế để chứng minh thực lực của mình.

Sau một lúc trầm mặc, Từ Đại Hữu chậm rãi mở miệng:

- Ta nghĩ sẽ hướng lên thủ trưởng tiến cử cậu làm đội trưởng của đại đội đặc chủng Đằng Long, cậu có ý kiến gì không?

- Báo cáo thủ trưởng, cá nhân tôi cho rằng không thích hợp.

Mặc dù Bùi Đông Lai không ngờ Từ Đại Hữu sẽ làm ra quyết định như vậy nhưng bất quá hắn vẫn từ chối.

- Oh?

Có lẽ thật không ngờ Bùi Đông Lai sẽ cự tuyệt, Từ Đại Hữu hơi kinh ngạc.

- Báo cáo thủ trưởng, cá nhân tôi cho rằng có mấy nguyên nhân. Thứ nhất, hôm nay là ngày đầu tiên tôi gia nhập đại đội đặc chủng Đằng Long mà trước đây lại chưa bao giờ đi lính, không có bất kỳ thành tích gì, nếu đảm nhận chức đội trưởng của đại đội đặc chủng Đằng Long thì sẽ làm cho những chiến hữu khác bất mãn. Thứ hai, đúng như lời ngài vừa nói, tôi là do thủ trưởng tự mình tiến cử, nếu tôi trở thành đội trưởng thì tất có người nói ra nói vào. Thứ ba, giống như lời tôi vừa nói, tôi chưa bao giờ đi lính cho nên đối với mọi chuyện trong quân ngũ cũng không rõ lắm, không thể đảm nhận chức vụ đội trưởng này.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy thì Từ Đại Hữu lại trầm mặc.

Bùi Đông Lai cũng không có tiếp tục bổ sung cái gì.

Đối với hắn mà nói, hắn gia nhập quân khu Giang Ninh theo ý nào mà nói chính là trao đổi điều kiện với Trần Quốc Đào, Trần Quốc Đào sẽ cho hắn một món đồ để bảo vệ. Nhưng mà hắn phải giúp Trần Quốc Đào giành được chức quán quân của lần tỷ thí Đại Bĩ Võ sắp tới.

Đây cũng chính là nói hắn không có khả năng trở thành một người quân nhân, ở trong bộ đội chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.

- Cậu nói cũng có lý, chuyện này tạm thời để qua một bên.

Từ Đại Hữu trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu lên nhìn Bùi Đông Lai:

- Vừa rồi, lúc thủ trưởng rời đi cũng đã nói muốn để cậu cùng dẫn dắt 7 người khác cùng tham gia lần Đại Bĩ Võ sắp tới.

Bùi Đông Lai gật đầu, ý bảo chính mình nghe được.

- Trừ tỷ thí cá nhân ở Đại Bĩ Võ ra thì còn có hạng mục tập thể, đó chính là khảo nghiệm về tinh thần, khả năng phối hợp của toàn đội.

Từ Đại Hữu lại nói:

- Năng lực cá nhân của cậu thì không thể nghi ngờ, nhưng mà để bảo đảm ở hạng mục tập thể có thể giành được thành tích xuất sắc nhất cho nên những ngày tiếp theo cậu cần phải làm quen với các chiến hữu khác. Nhất định trước khi Đại Bĩ Võ bắt đầu, mọi người phải quen thuộc với nhau.

- Báo cáo thủ trưởng, ngài có điều không biết, trước mắt tôi vẫn còn là sinh viên của ĐH Đông Hải.

Bùi Đông Lai nói:

- Cho nên, tôi không cam đoan mỗi ngày có thể đứng ở trại huấn luyện cùng huấn luyện với những chiến hữu khác. Tôi chỉ có thể huấn luyện ở đây vào 2 ngày cuối tuần cùng bọn họ.

Lúc này đây, Từ Đại Hữu không khỏi nhíu mày. Nếu không phải Bùi Đông Lai là người do Trần Quốc Đào tiến cử, nếu không phải Bùi Đông Lai có thực lực cao cường như vậy thì hắn sớm đã đuổi Bùi Đông Lai ra khỏi đại đội đặc chủng Đằng Long.

Nhưng mà.

Thế giới này không có nếu.

- Điều này ta không thể đáp ứng cậu, cần xin chỉ thị của thủ trưởng.

Bởi vì Bùi Đông Lai cùng Trần Quốc Đào có quan hệ không bình thường hơn nữa thực lực của Bùi Đông Lai cao cường cho nên Từ Đại Hữu không phát hỏa, ngược lại hần biểu hiện vô cùng khách khí.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà hần muốn Bùi Đông Lai đảm nhận chức đội trưởng.

- Vâng, thủ trưởng.

Mặc dù Bùi Đông Lai biết Trần Quốc Đào nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của hần nhưng mà hần không có nói ra.

- Bùi Đông Lai, cậu cảm thấy nên xử trí Ngưu Lỗi như thế nào.

Từ Đại Hữu bóp tàn thuốc, chuyển sang chuyện khác.

Dường như sớm đã đoán được Từ Đại Hữu sẽ nói đến vấn đề này cho nên Bùi Đông Lai liền trả lời:

- Mọi chuyện đều do thủ trưởng làm chủ, bất kể là quyết định gì thì tôi cũng không có ý kiến.

”_____”

Từ Đại Hữu một trận không nói gì.

. . .

Tuy rằng Trần Quốc Đào bảo rằng 6h là Từ Đại Hữu phải lên báo cá nhưng mà lúc 4h chiều hần cùng Lý tham mưu đã xuất hiện trong phòng làm việc của Trần Quốc Đào.

- Báo cáo thủ trưởng, Từ Đại Hữu đến để báo cáo.

- Vào đi.

Trần Quốc Đào buông tài liệu trong tay ra, ngẩng đầu nhìn Từ Đại Hữu và Lý tham mưu một cái.

- Báo cáo thủ trưởng, sau khi tiến hành thảo luận xong thì chúng tôi xét thấy đối với hành động đánh lén của Ngưu Lỗi vô cùng nghiêm trọng, trai qua thảo luận, chúng tôi đã quyết định tước bỏ quân tịch của Ngưu Lỗi đồng thời đưa hần ra tòa án quân sự để xử lý.

Mặc dù buổi sáng Trần Quốc Đào yêu cầu Từ Đại Hữu báo cáo nhưng mà lúc này đây người mở miệng là Lý tham mưu.

- Tiểu Lý, các cậu có hỏi Ngưu Lỗi, vì sao hần phải làm như vậy không?

Trần Quốc Đào không đề cập tới một chữ nào của báo cáo này.

- Báo cáo thủ trưởng, Ngưu Lỗi có nói đường đệ của hần là Ngưu Hải Đào đã bị Bùi Đông Lai phé đi một bàn tay, ngày hôm qua sau khi tiến hành huấn luyện xong thì hần đã đến bệnh viện để thăm Ngưu Hải Đào. Ở bệnh viện hần đã gặp Ngưu Chí Quân, Ngưu Chí Quân lại muốn lợi dụng cơ hội Ngưu Lỗi tỷ tí với Bùi Đông Lai, để Ngưu Lỗi trả thù.

Có lẽ sớm đoán được Trần Quốc Đào sẽ hỏi như vậy, Lý tham mưu vội vàng cấp ra câu trả lời thuyết phục.

Mà trên thực tế đúng là như thế.

So với bất kỳ kẻ nào thì Lý tham mưu biết quan hệ giữa Bùi Đông Lai và Trần Anh tốt đến cỡ nào. Mà Trần Anh lại là người Trần Quốc Đào yêu thương nhất.

Đối với chuyện Bùi Đông Lai bị Ngưu Lỗi đánh lén như thế, lửa giận trong lòng Trần Quốc Đào không nói cũng có thể biết.

Cho nên, Lý tham mưu biết Ngưu Lỗi không có khả năng chịu toàn bộ trách nhiệm về việc này.

Ngược lại, chuyện này cần phải có một nhân vật có phân lượng không nhỏ đi ra tính tiền.

Ngưu Chí Quân là sự chọn lựa tốt nhất.

Ngưu Chí Quân tránh được mồng một nhưng không tránh được mười lăm.

...

...

Diệt Hồng Trần

273. Chương 278: Kết Cục Đã Được Định Đoạt.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 278: Kết cục đã được định đoạt.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Màn đêm buông xuống, ánh đèn nê-on bao phủ khắp Giang Ninh, làm cho Giang Ninh giống như một người phụ nữ hiện đại khoác lên một bộ trang phục cổ xưa, làm cho người ta cảm thấy ghen tỵ.

Ban đêm 9h, trong thư phòng của một khu biệt thự ở Giang Ninh.

Ngưu Chí Quân ngồi trên ghế trong thư phòng, ngửa đầu, hai mắt vô thần nhìn trần nhà, suy nghĩ xuất thần.

Trên bàn sách, trong gạt tàn đã chất đầy tàn thuốc, khói thuốc tràn ngập khắp phòng.

“ Kết ”

Lúc này, đột nhiên cửa thư phòng bị đẩy ra, một người phụ nữ có dáng người mập mạp bước vào.

- Ngưu Chí Quân, ông hút hay ăn thuốc đó hả?

Bởi vì một tay Ngưu Hải Đào đã bị phế đi, cho nên gần đây tâm tình mẹ của Ngưu Hải Đào luôn không tốt, lúc này thấy trong phòng toàn là khói thuốc thì cau mày, vẻ mặt hờn giận.

Dường như là Ngưu Chí Quân không nghe được những lời của Ngưu mẫu nói, hắn không thèm để ý, vẫn nhìn lên trần nhà, trong lòng cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

- Ngưu Chí Quân, ông còn giả vờ ư.

Thấy Ngưu Chí Quân không nói lời nào, Ngưu mẫu vội vàng bước đến:

- Không phải là ông luôn nói báo thù cho Hải Đào sao? Nhiều ngày đã trôi qua rồi, sao ông lại không báo thù cho Hải Đào, còn nữa tôi nghe Hải Đào nói, ông bắt nó không nên đi trên ghẹo cái tên vương bát đản kia nữa sao?

Lại nghe được Ngưu mẫu nói như vậy, Ngưu Hải Đào gật đầu.

- Không phải ông đã thổi phồng rằng các chiến hữu của ông lợi hại lắm hay sao? Sao đến giờ phút này mà trước mặt 2 mẹ con tôi ông vẫn không làm gì, không phải là ông đang khoắc lác đấy chứ?

Có lẽ là lâu nay chịu quá nhiều áp lực nên lúc này Ngưu mẫu liền đem toàn bộ oán khí phát tiết trên người Ngưu Chí Quân.

- Bà câm miệng cho tôi.

Rốt cuộc Ngưu Chí Quân cũng đã nổi giận.

- Tốt, Ngưu Chí Quân, ông không báo thù cho con, hơn nữa lại còn muốn nổi giận với mẹ con tôi nữa phải không?

Thấy Ngưu Chí Quân phát hỏa thì Ngưu mẫu vốn ngẩn ra, sau đó giận dữ, kêu gào.

“ Rầm”

Ngưu Chí Quân nắm gạt tàn thuốc lên rồi đập xuống đất.

- Tôi nói một lần nữa, bà im miệng cho tôi.

Ngưu Chí Quân liền từ trên ghế đứng lên, vẻ mặt dữ tợn nói.

- Ngưu Chí Quân.

Ngưu mẫu cũng mặc kệ, lúc này nàng liền chìa tay chỉ thẳng vào mặt Ngưu Chí Quân, rồi hét lên.

- Ta cmn, bà im miệng đi, bà không hiểu tiếng người à?

Ngưu Chí Quân cơ hồ là rống lên, sau đó bước tới tát vào mặt Ngưu mẫu.

“ Bốp”

Cái tát vang dội, Ngưu mẫu lập tức ngã xuống đất.

Cảm thấy được cơn đau từ trên mặt truyền đến, Ngưu mẫu vốn là sưng sốt, sau đó liền khàn giọng :

- Ông đánh tôi? Tại sao ông đánh tôi?

Mất thấy Ngưu mẫu còn lải nhải, Ngưu Chí Quân tức giận đến mức muốn đạp một phát vào người Ngưu mẫu, nhưng cuối cùng là vẫn thu chân lại.

Dưới ánh đèn, cả người hắn run lên, 2 mắt nhắm lại, run rẩy nói:

- Chẳng lẽ bà nghĩ rằng tôi không muốn báo thù sao? Nói cho bà biết, tôi cũng đã cố gắng báo thù cho Hải Đào, nhưng mà... bà có biết kết quả là cái gì không?

Dường như là nhận ra vẻ khác thường trên khuôn mặt Ngưu Chí Quân, Ngưu mẫu bỗng im lặng.

- Hải Đào bị phế một cánh tay, Ngưu Lỗi bị đánh trở thành người sống đời sống thực vật, mà tôi... rất nhanh chóng sẽ bị chuyển khỏi XX quân đoàn, mọi cố gắng cả đời đều trở thành bọt nước.

Bên tai nhớ lại cuộc điện thoại kia, Ngưu Chí Quân chỉ cảm thấy tương lai trước mặt là một mảnh đen tối.

- Sao....sao lại thế?

Nghe được Ngưu Chí Quân nói vậy, vẻ mặt Ngưu mẫu sợ tới mức không còn giọt máu.

- Trên thế giới này, có vài người mà chúng ta không thể trêu vào.

Ngưu Chí Quân cắn chặt môi, chậm rãi mở miệng, thanh âm khàn khàn.

Nói xong, trên mặt hắn tràn đầy vẻ hối hận.

- Ông...Ông nói là...?

Ngưu mẫu sợ tới mức nằm xụi lơ trên mặt đất.

Ngưu Chí Quân trầm mặc.

Hắn biết trên thế giới này không có bán thuốc hối hận, có một số việc đã làm nhất định phải trả giá.

Bởi vì Ngưu Chí Quân biết được chuyện của Ngưu Lỗi nên tâm tình của hắn trở nên không xong.

So sánh với Ngưu Chí Quân mà nói, lần này Lâm đại thiếu gia Lâm Tường xuôi nam cũng trở nên không xong.

Lần này hắn đảm nhận nhiệm vụ xuôi nam, chuẩn bị thi triển quyền cước, muốn lấy được Giang Ninh.

Cho nên, hiểu được điểm này chẳng những hắn có được người trong Lâm gia ủng hộ hắn, hơn nữa hắn lại kết thân với Dương Sách, cố gắng muốn thông qua Dương Sách để đánh đổ cây vàng này.

Nhưng mà.

Lý tưởng thì phong phú nhưng sự thật lại tàn khốc.

Sự thật nghiền nát lý tưởng, không thể thay đổi

Tất cả mọi chuyện mà hấn cố gắng đã tan thành bọt nước.

- Dương Sách, tên vương bát đản nhà mày, tuyệt đối tao sẽ không tha cho mày.

Lúc này, Lâm Tường vừa mới kết thúc tham dự hội nghị thường ủy, hấn nghĩ đến Dương Sách thì tức giận đến xanh mặt.

Nhưng mà, tuy rằng nói là như thế nhưng hấn cũng biết, bởi vì Dương Sách dám mạo hiểm để đắc tội cùng với Lâm gia hoàn toàn là bởi vì sau lưng có Bùi Đông Lai ra lệnh.

Vừa nghĩ tới Bùi Đông Lai, Lâm Tường hận đến nghiến răng, nhưng mà cũng hết cách.

”Ba!”

Rơi vào đường cùng. Lâm Tường lại châm một điếu thuốc lá, hung hăng hút một hơi.

“ Reng... Reng...”

Cùng lúc đó, tiếng chuông điện thoại của hấn vang lên.

Sắc mặt Lâm Tường khó coi rút điện thoại ra, thì thấy người gọi chính là gia gia của hấn.

Lúc này, hấn vội tắt điếu thuốc, mang theo vài phần lo lắng hỏi:

- Ông nội.

- Tiểu Tường, chuyện bên cháu thì ta đã nghe nói cả rồi.

Ngoài dự đoán của Lâm Tường, thân là gia chủ của Lâm gia, Lâm Trạch Hải gia gia của hấn lại không trách cứ hấn mà mang theo vài phần bình thản nói:

- Vừa rồi ông cũng đã nói chuyện với ba của cháu, chúng ta chuẩn bị để cho cháu rời khỏi Giang Ninh, cháu đi chuẩn bị một chút.

- Ông nội...

Nghe được câu nói của Lâm Trạch Hải thì Lâm Tường vốn là ngẩn ra, sau đó cố gắng muốn nói cái gì.

- Tiểu Tường, ông biết cháu không cam lòng nhưng mà cháu cũng biết người trẻ tuổi Dương Sách kia nhắm vào cháu là do Bùi Đông Lai ra lệnh, tiểu tử Bùi gia muốn đối phó với cháu.

Không đợi Lâm Tường nói ra câu nói kế tiếp. Lâm Trạch Hải mở miệng lần nữa.

Lâm Tường trầm mặc.

- Theo ta được biết Diệp Tranh Vanh sẽ lợi dụng một ít quan hệ để khai đao với Dương Sách, kể từ đó, Giang Ninh sẽ trở thành chiến trường tranh đấu giữa Bùi gia và Diệp gia, nếu cháu còn ở lại nơi này thì sẽ bị cuốn vào cuộc phân tranh này.

Lâm Trạch Hải giận dữ, nói:

- Đây là nguyên nhân mà ông muốn cháu rời đi.

- Đã biết, ông nội.

Lâm Tường liền hiểu ra, thì ra Lâm Trạch Hải muốn hấn thờ ơ nhìn Bùi gia và Diệp gia tranh đấu.

- Cháu chuẩn bị đi, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì sau này cháu sẽ bị điều đi đến Tây Bộ.

Lâm Trạch Hải lại nói.

- Xin ông nội yên tâm, Tiểu Tường tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của ông nội.

Trong lòng Lâm Tường rất rõ ràng, may mắn là hấn xuất thân từ Lâm gia, nếu hấn chỉ là một kẻ bình thường thì chắc chắn con đường làm quan sau này của hấn coi như là bị chấm dứt.

Nhưng mà.

Hắn cảm thấy may mắn đồng thời hắn lại vô cùng hận Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai lợi dụng Dương Sách để trả thù, trực tiếp làm cho lần xuôi Nam của hắn thất bại, mọi việc lại phải bắt đầu lại từ đầu.

Lúc này, trong biệt thự Đế Hào ở Giang Ninh.

Sau khi nhận được điện thoại của nghĩa phụ Dương Viễn thì Dương Sách sợ tới mức xanh mặt, hắn không do dự là bấm lấy số điện thoại của Bùi Đông Lai.

- Bùi. . . Bùi thiếu.

Sau khi điện thoại được chuyển, Dương Sách cố gắng khống chế tâm tình của mình nhưng mà nghĩ lại những lời nói của Dương Viễn lúc này thì cả người hắn không thể trấn định được.

Bởi vì, trong điện thoại Dương Viễn đã nói cho hắn biết rằng Diệp Tranh Vành đã coi Dương Sách là cây đinh trong mắt, nhất định phải nhổ.

- Có chuyện gì?

Đầu bên kia điện thoại, đang ở khu nhà Chung Sơn, Bùi Đông Lai mở miệng hỏi.

- Bẩm Bùi thiếu, dựa vào yêu cầu của ngài thì tôi đã khiến cho Lâm Tường rơi vào khốn cảnh.

Dương Sách không nói chuyện bị Diệp Tranh Vành khai đao với hắn mà trước hết bấm báo lại nhiệm vụ mà Bùi Đông Lai giao cho hắn.

- Ừh.

Đầu bên kia điện thoại, thông qua Quý Hồng thì Bùi Đông Lai đã biết chuyện Dương Sách trả thù Lâm Tường.

- Bùi... Bùi thiếu... nghĩa phụ tôi vừa mới gọi nói cho tôi biết, nói Diệp Tranh Vành tính toán sẽ khai đao với tôi.

Dương Sách lấy hết dũng khí nói ra mục đích khi mình gọi điện đến cho Bùi Đông Lai:

- Xin...xin Bùi thiếu cứu tôi.

Nói xong, Dương Sách khẩn trương đến cả ngừng thở.

Bởi vì hắn biết rõ, nếu Bùi Đông Lai không ra mặt giúp hắn thì chắc chắn hắn phải chết.

- Dương Sách, mày hắn là rõ ràng, từ sau khi mày lựa chọn hợp tác với Nạp Lan Minh Châu thì kết cục của mày đã được định sẵn rồi.

Bùi Đông Lai không mang theo chút cảm tình nào nói.

“ Ừc”

Trong lòng Dương Sách liên lộn bộp, vẻ tuyệt vọng xuất hiện trên khuôn mặt của hắn, cả người hắn run rẩy, thiếu chút nữa làm rớt điện thoại.

”Hô. . . Hô. . .”

Hắn cố gắng muốn nói một chữ gì, nhưng mà lại không thể nói được.

- Tao đáp ứng lời hứa với mày, không hề động vào nghĩa phụ của mày.

Thấy được hơi thở dồn dập của Dương Sách, bên tai lại nhớ đến lời thỉnh cầu ngày đó của Dương Sách, trong đầu hiện ra hình ảnh của Bùi Vũ Phu thì giọng nói của Bùi Đông Lai có chút phức tạp.

...

...

Diệt Hồng Trần

274. Chương 279: Nạp Lan Gia Đến Cửa Nhận Sai (thượng)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 279: Nạp Lan gia đến cửa nhận sai (Thượng)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Sáng sớm, khi những tia nắng đầu tiên xuất hiện trên bầu trời, Bùi Đông Lai thân một bộ quần áo thể thao, chạy bộ trong khu nhà giàu Chung Sơn.

Ánh rạng đông, hần đem tốc độ phát huy đến mức cực hạn, thân thể giống như một U Linh.

Một đường chạy như điên, sau khi dừng lại, hần liền đi tới rừng cây để luyện quyền.

Trong rừng cây, Quý Hồng thân mặc một bộ đồ thể thao màu đỏ, quơ bảo kiếm trong tay giống như những con bươm bướm đang nhảy múa.

- Lão bản thân ái, tôi đã đợi cậu 20' rồi.

Thấy Bùi Đông Lai đến, Quý Hồng liền dừng lại, sắc mặt hơi đỏ nhìn Bùi Đông Lai nói.

- Tối hôm qua, Dương Sách có gọi điện nói cho tôi rằng Diệp Tranh Vành sẽ khai đao đối với hần, cô có nghe được tiếng gió gì sao?

Bùi Đông Lai đi tới trước mặt Quý Hồng hỏi.

- Dương Sách tự sát.

Quý Hồng đem tin tức này nói cho Bùi Đông Lai.

Tự sát?

Nghe Quý Hồng nói như thế thì Bùi Đông Lai hơi ngẩn ra, sau đó hần nhớ lại cách đây mấy ngày Dương Sách nói mình tha cho Dương Viễn thì hần liền trở lại bình thường.

- Nếu tôi đoán không sai, Dương Sách tự biết khó thoát khỏi cái chết, vì không muốn liên lụy nhạc phụ và nghĩa phụ hầnb cho nên hần mới tự sát.

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Quý Hồng nói ra giải thích của mình.

Bùi Đông Lai bội phục nhìn Quý Hồng một cái, gật đầu nói:

- Đúng là như thế, tuy rằng Dương Viễn không phải là người sinh ra Dương Sách nhưng mà Dương Sách coi mạng của Dương Viễn còn quan trọng hơn mạng của bản thân. Ở bên trên đã muốn khai đao đối với hần, một khi hần rơi vào trong tay cảnh sát thì khó tránh sẽ liên lụy đến Dương Viễn. Hiện giờ hần lựa chọn tự sát, coi như Diệp Tranh Vành muốn nhắm vào Dương Viễn hoặc Hầu Đông Bình thì cũng không còn cách nào. Huống chi, cá nhân tôi cho rằng, nếu Diệp Tranh Vành không có Diệp gia ủng hộ thì căn bản hần không có khả năng động thủ với Dương Viễn và Hầu Đông Bình.

- Hắc, ngay cả đảm lượng động vào Dương Viễn và Hầu Đông Bình không có thì Diệp Tranh Vành càng không có khả năng động vào cậu.

Quý Hồng mỉm cười, liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái.

Lúc này đây Bùi Đông Lai không có hé răng mà là chấp nhận cách nói của Quý Hồng.

Từ sau khi biết được người đưa ra kế hoạch này là Diệp Tranh Vành, thì Bùi Đông Lai xem như đã biết được thể lực của Bùi Vũ Phu.

Hắn biết rõ, một lần nữa Qua tử rồi núi, chỉ cần Diệp Cô Thành không ra mặt, ngay cả gia chủ của Diệp gia cũng không dám tùy tiện động thủ đối với Bùi gia .

- Một lát nữa sau khi ăn sáng xong tôi sẽ trở lại Đông Hải, mọi chuyện còn lại cô cứ xử lý.

Hiểu được điểm này, đồng thời Bùi Đông Lai cũng biết, Dương Sách chết, chuyện ở Giang Ninh cần phải có một người lưu lại để thu thập lấy thể lực của Dương Sách.

- Hiện giờ cậu đã có Trần gia làm chỗ dựa vững chắc, mà Hầu Đông Bình lại là một kẻ hám lợi, hơn nữa luôn luôn khinh thường Dương Sách, chúng ta tiếp nhận thể lực của Dương Sách, thể lực bên kia cũng không thể ngăn cản.

Quý Hồng nhíu mày nói:

- Nhưng mà Dương Viễn thì lại khó nói, tuy rằng bên ngoài Dương Sách tự vẫn là do Diệp Tranh Vanh bức tử nhưng trên thực tế thì hẳn chết trong tay cậu. Đến lúc luống tuổi Dương Viễn mới có một người con nuôi là Dương Sách, cho nên hẳn coi Dương Sách như là đứa con ruột của mình, điều quan trọng hơn chính là quyền thế đối với hắn đã không còn tác dụng, sắp tới hẳn sẽ lui lại tuyến hai. Nếu làm không tốt chuyện này sẽ dẫn đến cá chết lưới rách.

- Đúng là như thế, nhưng bằng thực lực của chính mình mà Dương Viễn có thể hỗn đến ngày hôm nay cho nên hẳn hiểu được, Diệp Tranh Vanh không dám động đến chúng ta, nếu lúc tuổi già này hắn có ra mặt thì mạng của hắn cũng khó giữ.

Bùi Đông Lai mặt không đổi sắc nói.

Quý Hồng hơi trầm ngâm, cảm thấy được Bùi Đông Lai nói không sai.

- So sánh với việc tiếp lấy thể lực Phương gia thì lúc này đã hơi chậm. Chúng ta không có Dương Viễn ủng hộ, hơn nữa cũng đã đánh mất đi một bộ phận quan trọng của Dương Sách, còn nữa, có Diệp Tranh Vanh ra tay đối phó với Dương Sách, phỏng chừng đối với chuyện này thì có không ít quan lão gia ở phía trên sẽ kiêng kỵ.

- Cá nhân tôi cho rằng, trong lúc cô tiếp nhận thể lực của Dương Sách thì cô cần phải phân chia lợi ích cho bọn hắn, đồng thời cũng nhắc nhở bọn hắn rằng bây giờ bọn hắn và chúng ta đã đứng cùng trên một chiếc thuyền, nếu bọn hắn muốn nhảy xuống thì chúng ta cũng mặc kệ.

Thấy Quý Hồng không nói lời nào, Bùi Đông Lai đề nghị.

- Lão án thân ái, ngài thật là tiến bộ một cách nhanh chóng.

Bên tai vang lên lời nói Bùi Đông Lai, Quý Hồng không nhận được mà cảm thán một câu.

Bùi Đông Lai cười khổ một tiếng, cũng không nói gì mà tiếp tục luyện quyền.

- Nói vậy một ngày nào đó Bùi Đông Lai bước vào Yên Kinh thì toàn bộ thể lực của Bùi Vũ Phu sẽ nổi lên mặt nước sao?

Mắt thấy Bùi Đông Lai luyện quyền, trong lòng Quý Hồng thầm hỏi một câu, trên mặt hiện lên vẻ chờ mong.

Đông Bắc, trang viện của Nạp Lan.

Nạp Lan Trường Sinh không có luyện võ ở bên ngoài trang viện, từ sau khi hắn bị Bùi Vũ Phu phế đi công phu thì hẳn đã không còn làm việc này nữa.

Nhưng mà.

Tuy vậy, nhưng sáng nào Nạp Lan Trường Sinh cũng vẫn dậy sớm.

Khi ánh rạng đông chiếu vào trang viện của Nạp Lan gia, Nạp Lan Trường Sinh thân mặc một bộ trường bào ngồi ở trên ghế thư phòng, một tay nắm lấy hai viên ngọc châu, một tay cầm lấy cái tẩu hút thuốc.

- Tiểu vương gia, dựa vào tin tức bên Giang Ninh truyền về, đêm qua Dương Sách đã tự sát. Sau khi tin tức Dương Sách chết được truyền ra ngoài thì dựa vào tin tức nhận được ở Yên Kinh thì toàn bộ người của Diệp gia đã hủy bỏ kế hoạch đối phó với Dương Sách.

A Cửu đứng ở một bên báo cáo tình hình cho Nạp Lan Trường Sinh nghe.

Nghe được A Cửu báo cáo, Nạp Lan Trường Sinh cau mày, liên tục hút thuốc, không có hé răng.

- Cậu đi ra ngoài đi.

Qua một lúc, Nạp Lan Trường Sinh dập tàn thuốc, nói.

- Vâng, Tiểu Vương gia.

A Cửu khom mình rồi bước ra.

Thấy A Cửu rời đi, Nạp Lan Trường Sinh trầm ngâm trong thư phòng gần 5' rồi mới đứng dậy bước ra khỏi thư phòng.

10' sau.

Nạp Lan Trường Sinh một mình đi tới phòng của Nạp Lan Dịch Đức.

- Cha.

Thấy Nạp Lan Dịch Đức, Nạp Lan Trường Sinh giống như ngày thường, cúi người hành lễ.

- Ngồi xuống đi.

Nạp Lan Dịch Đức bảo Nạp Lan Trường Sinh ngồi xuống, đôi chân mày cũng nhíu lại, dường như là tâm tình không được tốt lắm.

Mà đúng là như thế.

Từ sau khi biết chuyện của Nạp Lan Minh Châu ở Giang Ninh thì tâm tình của toàn bộ thành viên trong Nạp Lan gia đều không tốt.

- Cha, vừa rồi con nghe A Cửu nói về tin tức bên Giang Ninh cũng với Yên Kinh.

Sau khi ngồi xuống, Nạp Lan Trường Sinh liền hướng Nạp Lan Dịch Đức báo lại.

- Chuyện cụ thể ta đã biết.

Không đợi Nạp Lan Trường Sinh nói hết lời, Nạp Lan Dịch Đức đã lên tiếng, sau đó nhìn vào Nạp Lan Trường Sinh, rồi hỏi:

- Trường Sinh, con cảm thấy chuyện này như thế nào?

- Dựa vào lời nói của Minh Châu, chuyện tình Diệp Tranh Vành muốn đối phó với Bùi Đông Lai cũng không được Diệp gia ủng hộ và trợ giúp. Hiện giờ hần muốn đối phó với Dương Sách chính là do Dương Sách khiêu khích với quyền uy của hần, hơn nữa hần còn muốn giết gà dọa khỉ.

Sắc mặt Nạp Lan Trường Sinh phức tạp, mở miệng nói, nói đến hai chữ Minh Châu thì hần có chút mất tự nhiên:

- Hiện giờ Dương Sách đã tự sát, bên Yên Kinh cũng không có động tĩnh, chắc là Diệp Tranh Vành đã thu tay lại.

- Thật sự là hần đã thu tay lại rồi. Bởi vì hần biết rõ không có Diệp gia ủng hộ, không chỉ nói Bùi Gia, ngay cả Dương Viễn và Hầu Đông Bình thì 2 người đó hần đều không thể động vào được.

Lúc nói chuyện, lông mày Nạp Lan Dịch Đức nhíu lại vào nhau:

- Đối với Diệp Tranh Vành mà nói thì Minh Châu chỉ là một con cờ, nói đúng ra là một khẩu súng. Rất rõ ràng, hiện giờ Minh Châu đã bị Diệp Tranh Vành quên đi. Thậm chí, nếu bây giờ Diệp Tranh Vành đồng ý nhưng Diệp gia chắc hần là sẽ không đồng ý để chúng ta đến gần Diệp gia.

Lúc trước, khi biết Nạp Lan Minh Châu trở thành người tâm phúc bên cạnh Diệp Tranh Vành. Nạp Lan Dịch Đức cảm thấy được cho dù sau này Nạp Lan Minh Châu không thể trở thành vợ của Diệp Tranh Vành nhưng cũng có thể làm một trong những nữ nhân của hắn.

Sau khi chuyện Giang Ninh xảy ra thì hắn biết được Nạp Lan Minh Châu chỉ là một quân cờ trong tay của Diệp Tranh Vành.

Hiện giờ, nghe Nạp Lan Trường Sinh nói như thế thì sắc mặt hắn lại càng trở nên khó coi.

- Trường Sinh, từ lúc tiểu tử Bùi gia dùng thủ đoạn đối phó với Minh Châu thì cha xem ra, so với Bùi Vũ Phu cha hắn thì thủ đoạn của hắn lại âm tàn hơn.

Biểu tình Nạp Lan Dịch Đức trở nên ngưng trọng:

- Theo cha thấy, lấy tính khí cùng với thủ đoạn của tiểu tử Bùi gia, nếu làm không tốt chắc chắn Nạp Lan gia sẽ bị hắn khai đao.

- Cha, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Nạp Lan Trường Sinh mang theo vài phần lo lắng hỏi.

- Nếu tiểu tử Bùi gia muốn động thủ với Nạp Lan gia chúng ta. Tạm thời không nói đến thế lực của Bùi Vũ Phu, chỉ bằng vào thế lực của tiểu tử Bùi gia thì chúng ta đã chống đỡ vô cùng khó khăn rồi.

Nạp Lan Dịch Đức nheo mắt lại, nói:

- Cho nên, không quản cách gì, nhất định phải ngăn cản không cho tiểu tử Bùi gia động thủ với Nạp Lan gia.

- Ngăn cản ư?

Nạp Lan Trường Sinh biến sắc, sau đó trong lòng vừa động, nghĩ tới điều gì, hỏi:

- Ý của cha là muốn chúng ta hướng Bùi gia nhận lỗi?

- Chính xác ra là hướng tiểu tử Bùi gia nhận lỗi?

Nạp Lan Dịch Đức thở dài.

Nạp Lan Trường Sinh trầm mặc.

- Trường Sinh, từng bước sai, từng bước sai, chúng ta không thể tiếp tục sai lầm nữa.

Thấy Nạp Lan Trường Sinh không nói lời nào, Nạp Lan Dịch Đức tiếp tục nói:

- Ta biết làm như vậy, không nói Minh Châu, cho dù là con cũng không thể chấp nhận được. Nhưng mà vì lợi ích gia tộc, chúng ta chỉ có thể đem cái gọi là tôn nghiêm kia vứt đi cho chó ăn, ta mặc kệ con dùng biện pháp gì, nhất định phải thuyết phục Minh Châu, sau đó mang theo Minh Châu đến Đông Hải tìm tiểu tử Bùi gia để nhận sai.

...

...

Diệt Hồng Trần

275. Chương 280: Nạp Lan Gia Đến Cửa Nhận Sai (trung)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 280: Nạp Lan gia đến cửa nhận sai (Trung)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Tục ngữ có nói : “ Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khán” (Không gặp mặt 3 ngày, lúc gặp lại thì nhìn bằng cặp mắt khác.)

Bên tai vang lên lời nói của Nạp Lan Dịch Đức, trong đầu hiện ra tình hình ngày ấy của Bùi Đông Lai khi ở khu dân nghèo trong Trầm Thành, Nạp Lan Trường Sinh có một loại cảm giác hoảng hốt.

Hắn nhớ rõ lần ấy hắn thấy được Bùi Đông Lai thì Bùi Đông Lai đã lợi dụng Nạp Lan gia để dọa Trịnh Kim Sơn tới mức xanh mặt, trợ giúp cho khu dân nghèo để nhận lấy một khoản tiền khi bị giải tỏa, đã trở thành người anh hùng trong khu dân nghèo.

Ở hắn xem ra, khi đó Bùi Đông Lai chỉ là một đứa con nít được Bùi Vũ Phu che chở.

Hiện giờ, chưa đến 1 năm mà Bùi Đông Lai từ một đứa con nít đã trở thành một đại kiêu hùng, người nắm quyền vùng tam giác Trường Giang.

“ Phù...”

Nạp Lan Trường Sinh khẽ thở dài một hơi, sau đó đứng dậy, cúi đầu chào một cái thật sâu với Nạp Lan Dịch Đức:

- Đã biết, thưa cha.

Nói xong, Nạp Lan Trường Sinh không nói gì mà xoay người rời đi.

Ra khỏi phòng, Nạp Lan Trường Sinh nhìn thoáng qua chỗ ở của Nạp Lan Minh Châu, đôi chân mày của hắn nhíu lại.

Ở hắn xem ra, ngay cả hắn còn không muốn đến tìm Bùi Đông Lai để nhận sai, huống chi là Nạp Lan Minh Châu, người hận Bùi Đông Lai đến thấu xương.

Khẽ thở dài, Nạp Lan Trường Sinh bước chân đi về phía chỗ của Nạp Lan Minh Châu.

10' sau.

Khi Nạp Lan Trường Sinh đến chỗ Nạp Lan Minh Châu thì Nạp Lan Minh Châu cũng đã rời giường.

- Cha, có phải là Diệp Tranh Vành đã động thủ với tên súc sinh Bùi Đông Lai kia không?

Mất thấy Nạp Lan Trường Sinh đi vào, Nạp Lan Minh Châu liền kích động đứng dậy:

- Vâng, nhất định là như vậy, Diệp Tranh Vành là kẻ tự phụ, chắc chắn sẽ không tha thứ cho hành động khiêu khích của tên súc sinh Bùi Đông Lai kia.

- Haizz..

Mất thấy Nạp Lan Minh Châu tóc tai bù xù giống như người điên thì Nạp Lan Minh Châu ngẫm thở dài:

- Minh Châu.

- Cha, Diệp Tranh Vành dùng thủ đoạn gì để đối phó tên súc sinh kia? Tên súc sinh kia có phải là chết rồi không?

Không đợi Nạp Lan Trường Sinh nói hết, Nạp Lan Minh Châu đã lên tiếng.

- Minh Châu.

Mất thấy Nạp Lan Minh Châu cố chấp không chịu tỉnh ngộ thì Nạp Lan Trường Sinh đành phải gọi to lên.

Ấn? !

Nghe được tiếng rống của Nạp Lan Trường Sinh thì Nạp Lan Minh Châu mới thanh tỉnh được một chút.

- Minh Châu, Diệp Tranh Vành không có động thủ với Bùi Đông Lai, hắn chỉ khiến cho Dương Sách tự sát.

Nạp Lan Trường Sinh trầm giọng nói.

- Diệp Tranh Vành không động thủ với tên súc sinh kia sao?

Nghe được Nạp Lan Trường Sinh nói vậy, Nạp Lan Minh Châu vốn là ngẩn ra sau đó điên cuồng lắc đầu:

- Điều này không có khả năng, lấy tính cách tự phụ của Diệp Tranh Vành tuyệt đối hẳn sẽ không nuốt giận.

Từ sau khi Nạp Lan Minh Châu từ Giang Ninh trở về, chẳng những là nàng mất đi sự khôn khéo của ngày xưa, hơn nữa tình thần có chút thất thường, giống như là người bị bệnh tâm thần, lúc nào cũng hô muốn giết Bùi Đông Lai.

Tuy rằng Nạp Lan Trường Sinh biết Nạp Lan Minh Châu đã nhận lấy đả kích rất lớn nhưng mà hẳn cảm thấy Nạp Lan Minh Châu cần phải thanh tỉnh lại, cho nên giọng nói của hắn to lên, vẻ mặt nghiêm túc:

- Diệp Tranh Vành thật sự là không muốn nén giận nhưng mà con có nghĩ hay không, không có Diệp gia ủng hộ thì Diệp Tranh Vành dựa vào cái gì để đối phó với Bùi Đông Lai?

- Cha, làm sao cha biết Diệp gia không ủng hộ Diệp Tranh Vành? Phải biết rằng, Diệp Tranh Vành chính là người thừa kế của Diệp gia đó a?

Nạp Lan Minh Châu buộc miệng nói ra.

”Tê ~ ”

Nạp Lan Minh Châu khăng khăng làm cho Nạp Lan Trường Sinh tức giận, hắn hít một hơi thật sâu, sau đó cũng không phát hỏa mà từ từ giải thích:

- Minh Châu, con nên biết, Diệp Cô Thành trong Diệp gia có thân phận đặc thù, ngay cả Diệp Thạch là gia chủ của Diệp gia cũng không thể huy động được. Cũng chính bởi nguyên nhân này sau khi Bùi Vũ Phu rời núi, Diệp gia vẫn không có người nào dám ra tay đối phó với Bùi Vũ Phu.

- Diệp Thạch không thể sai khiến Diệp Cô Thành, Diệp Tranh Vành lại càng không thể. Con nghĩ đi, nếu không có Diệp Cô Thành ra mặt, dưới gầm trời này thì ai có thể làm gì Bùi Vũ Phu?

- Huống chi, trước kia chúng ta còn đánh giá thấp Bùi Đông Lai, sau lưng Bùi Vũ Phu còn có rất nhiều thế lực ẩn tàng. Đây cũng chính là nguyên nhân là Diệp gia không dám động thủ.

- Hiện giờ, kế hoạch của Diệp Tranh Vành đã thất bại, con nghĩ rằng Diệp gia sẽ ủng hộ Diệp Tranh Vành đối phó với Bùi Đông Lai nữa sao?

Sau khi nói xong, hơi thở của Nạp Lan Trường Sinh có chút dồn dập, nhưng mà sắc mặt vẫn phức tạp nhìn vào Nạp Lan Minh Châu.

Bên tai vang lên lời nói của Nạp Lan Trường Sinh, sắc mặt Nạp Lan Minh Châu trong nháy mắt trở nên một mảnh trắng bệch, không có mở miệng phản bác.

Nhưng mà.

Sau đó, nàng đột nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi:

- Cho dù là hiện tại Diệp gia không động thủ với cha con tên súc sinh kia, nhưng mà một ngày nào đó Diệp gia sẽ động thủ. Con tin chắc vào điểm này.

Lúc này đây, Nạp Lan Trường Sinh cũng không có phản bác.

Bởi vì hẳn cảm thấy được, sớm muộn gì trận chiến giữa Diệp gia và Bùi gia cũng sẽ xảy ra.

- Minh Châu, ta tới đây là muốn nói với con một việc.

Hơi trầm ngâm, Nạp Lan Trường Sinh nói sang chuyện khác, đi thẳng vào vấn đề

Nạp Lan Minh Châu nghi hoặc nhìn Nạp Lan Trường Sinh:

- Chuyện gì?

- Gia gia của con muốn ta mang con đi tìm Bùi Đông Lai để xin lỗi.

Giọng nói của Nạp Lan Trường Sinh vô cùng phức tạp.

- Cái gì?

Nghe được Nạp Lan Trường Sinh nói vậy, vẻ mặt Nạp Lan Minh Châu khiếp sợ nhìn vào Nạp Lan Trường Sinh.

Nạp Lan Trường Sinh nhú mày không nói.

- Cha, cha muốn mang con đến xin lỗi với tên súc sinh kia sao?

Thấy Nạp Lan Trường Sinh không nói lời nào, Nạp Lan Minh Châu khẽ lắc đầu để làm cho thanh tỉnh một ít. Sau đó, nàng mở miệng hỏi, giọng nói hơi run rẩy.

- Ủh.

Nạp Lan Trường Sinh gật đầu dứt khoát.

Thấy được câu trả lời khẳng định của Nạp Lan Trường Sinh, Nạp Lan Minh Châu trở nên kích động, giọng nói của nàng trở nên sắc nhọn hơn:

- Cha, tên súc sinh kia đã cưỡng bạo con...cha...tại sao cha muốn con đi xin lỗi hắn? Cha có làm hay không?

- Minh Châu.

Nạp Lan Trường Sinh có thể hiểu được tâm tính lúc này của Nạp Lan Minh Châu, cho nên cố gắng an ủi.

- Cha, con nằm mơ cũng muốn giết tên hỗn đản đó, cha cảm thấy rằng con có thể tìm hắn để xin lỗi sao, có thể sao?

Nạp Lan Minh Châu nói xong, vẻ mặt đầy hận ý:

- Con mặc kệ nguyên nhân gì khiến cha và ông nội đã làm ra quyết định như vậy, tóm lại là tuyệt đối con sẽ không đi tìm tên súc sinh kia để nhận lỗi, có chết cũng không được.

- Minh Châu, chắc hẳn con cũng biết Bùi Đông Lai là một người như thế nào?

Sắc mặt Nạp Lan Trường Sinh khó coi, nói:

- Lấy tính cách tâm ngoan thủ lạt của hắn, nếu ta là hắn thì nhất định sẽ khai đao với Nạp Lan gia. Nếu thật sự hắn dám làm như vậy thì đối với Nạp Lan gia là một kiếp nạn.

Khai đao với Nạp Lan gia sao?

Trong lòng Nạp Lan Minh Châu chấn động, nàng cố gắng muốn nói cái gì nhưng lại không thể nói được một chữ.

Sự thật nói cho nàng biết, tên phế vật trong mắt nàng hiện nay trở nên đủ lông đủ cánh.

Hắn đã đủ lông đủ cánh.

Cho đến bây giờ, nàng vẫn lấy ánh hào quang của Gia tộc, vẫn dựa vào Diệp gia cho nên đối với Bùi gia, thậm chí là Bùi Đông Lai thì nàng cho rằng đó cũng không phải là uy hiếp gì quá lớn.

Cho nên, nếu thật sự giống như Nạp Lan Trường Sinh nói, nếu Bùi Đông Lai khai đao với Nạp Lan gia thì quả thật Nạp Lan gia sẽ gặp nguy cơ.

Trong đầu nghĩ đến cảnh này, thân thể Nạp Lan Minh Châu không nhịn được mà run lên.

Nạp Lan Trường Sinh thấy thế lại ngậm thở dài.

- Cha, chuyện cho tới bây giờ con cũng không gạt cha, con quả thật là ghét Bùi Đông Lai. Thứ nhất là trong hơn hai mươi mấy năm qua, con hoàn toàn không biết chuyện hôn sự này, đột nhiên lại xuất hiện một vị hôn phu thì làm cho con không thể nào chấp nhận được sự thật này. Thứ hai, ở Yến Kinh thì người theo đuổi con rất nhiều mà toàn là danh gia vọng tộc, so với đám người đó thì Bùi Đông Lai quả thật là ếch ngồi đáy giếng, không đáng được nhắc tới. Thế nhưng mà hắn lại rất cuồng, cuồng đến nỗi ko biết được trời cao đất dày!

- Cha, con có năng lực để tìm hạnh phúc cho bản thân con, con không muốn, cũng không cho phép mình gả cho một người mà hấn không có khả năng đem lại lợi ích cho gia tộc.

- Con thừa nhận là Bùi Vũ Phu có lịch sử huy hoàng nhưng tất cả những thứ kia đều là quá khứ rồi. Lần này con quay về Yên kinh là muốn tìm hiểu chuyện của hấn, trong mắt con cho dù là hấn có thể đồng sơn tái khởi nhưng hấn cũng không có khả năng đạt tới được sự huy hoàng như lúc trước, thậm chí cho dù là một phần mười thì cũng khó có thể xảy ra.

- Con cũng thừa nhận là ngày đó con có xem thường Bùi Đông Lai , nguyên bản con cho rằng hấn làm một tên phế vật nhưng lại không ngờ hấn có thể thi được một điểm số chết người như vậy! Nhưng mà, điều này cũng không thể đại biểu được hấn là một người vĩ đại, càng không thể đại biểu được sau này nếu hấn làm rể ở Nạp Lan gia thì có thể đem lại chỗ tốt cho Nạp Lan gia

Bên tai quanh quẩn lên lời nói ngày đó của Nạp Lan Minh Châu, cả người Nạp Lan Trường Sinh vô lực, trên mặt hiện ra vẻ hối hận.

Ở hấn xem ra, nếu năm đó khi Diệp gia động thủ với Bùi Vũ Phu thì hấn ra tay, nếu ngày đó khi Bùi Vũ Phu mang theo Bùi Đông Lai tiến vào Nạp Lan gia, hấn kiên quyết để Nạp Lan Minh Châu lấy Bùi Đông Lai thì cũng không xuất hiện tình cảnh như ngày hôm nay.

Trên thế giới này không có nếu, cũng không có bán thuốc hối hận.

Nạp Lan Trường Sinh biết điều này.

Cho nên khi thấy sắc mặt tái nhợt của Nạp Lan Minh Châu thì Nạp Lan Trường Sinh liền vươn tay ra, nâng 2 vai Nạp Lan Minh Châu dậy, nói lời thăm thía:

- Minh Châu, cha biết con ủy khuất, nhưng con cũng biết bây giờ chúng ta đã bị dồn vào đường chết, vì lợi ích và tương lai của gia tộc, con nhất định phải đi với cha đến xin lỗi Bùi Đông Lai.

Lợi ích cùng tương lai của gia tộc...

Nghe được câu này, sắc mặt Nạp Lan Minh Châu liền trắng nhợt.

Lúc trước sở dĩ nàng cự tuyệt gả cho Bùi Đông Lai, trừ đi tâm cao khí ngạo ra thì nàng cảm thấy Bùi Đông Lai không thể mang đến chỗ tốt cho Nạp Lan gia, ngược lại nàng cho rằng Bùi Đông Lai dễ ăn bám.

Mà hiện giờ, quyết định của Bùi Đông Lai lại có thể phán quyết sinh tử của Nạp Lan gia.

Loại tương phản này khiến cho nàng có cảm giác đang đi từ trên thiên đường lại rơi xuống địa ngục.

Chẳng... chẳng lẽ ta sai rồi sao?

Nạp Lan Minh Châu ngẩng đầu, mở miệng nhìn Nạp Lan Trường Sinh, ở trong lòng tự hỏi.

...

...

276. Chương 281: Nạp Lan Gia Đến Cửa Nhận Sai (hạ)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 281: Nạp Lan gia đến cửa nhận sai (Hạ)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

So với những ngày nóng bức của mùa hè thì trời vào mùa thu dịu mát hơn một ít.

Lúc 7h tối, một chiếc Audi A4 chạy trên đường chạy vào khu biệt thự Đàn Cung.

Trong ô tô, một bên vừa lái xe, một bên Bùi Đông Lai vừa nghe điện thoại của Quý Hồng ở Giang Ninh gọi về.

- Lão bản thân ái, sự việc so với dự đoán của chúng ta thì khó khăn hơn một ít, những kẻ làm ô dù cho Dương Sách cũng không thêm đếm xỉa đến chúng ta. Một số kẻ thì sợ đắc tội với Dương Viễn, một số kẻ khác thì sợ Diệp Tranh Vành, còn nữa, những kẻ dưới tay của Dương Sách cũng không an phận.

Đầu bên kia điện thoại, vẻ mặt Quý Hồng buồn bực kể khổ.

Bùi Đông Lai nhíu mày:

- Đối với mấy lão quan gia kia thì cứ dựa vào kế hoạch cũ mà làm, cứ dùng cây gậy và củ cà rốt là được, nếu cần thì áp dụng mạnh vào. Còn về phần đám người dưới tay của Dương Sách, cứ thẳng tay vào, giết gà dọa khỉ.

- Ý cậu là xử lý kẻ phụ tá đắc lực của Dương Sách là Vương Hùng?

Trong lòng Quý Hồng vừa động, nháy mắt liền hiểu ý của Bùi Đông Lai.

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật đầu:

- Vương Hùng là kẻ có uy tín cực cao, thế lực cũng không nhỏ, nếu có thể xử lý Vương Hùng thì đủ có tác dụng uy hiếp. Huống chi dòng binh Seberia là do hắn liên hệ, hắn phải chết.

- Tuân mệnh, lão bản thân ái.

Quý Hồng cảm thấy đề nghị của Bùi Đông Lai không tồi, giọng nói trở nên thoải mái hơn nhiều.

Nghe được Quý Hồng trêu chọc, Bùi Đông Lai cũng biết Quý Hồng tiếp nhận thế lực của Dương Sách quả thật là không dễ dàng cho nên an ủi:

- Vất vả cho cô rồi.

- Ấy za, lão bản thân ái, cuối cùng thì cậu cũng cảm thông với kẻ dưới a?

Quý Hồng cười mắng:

- Tôi còn tưởng cậu hắt hủi những kẻ làm dưới như tôi đây a.

- Chờ cô về sẽ mời cô một bữa rượu.

Bùi Đông Lai cười xấu hổ.

- Uống rượu, không làm cái khác sao?

Quý Hồng dùng một loại ngữ khí dụ người để hỏi.

- Cô không nghe nói, say rượu loạn tính sao?

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, hiện giờ hắn đã quen thuộc với sự trêu chọc của Quý Hồng.

Quả nhiên thấy Bùi Đông Lai trêu chọc thì Quý Hồng liền trở mặt:

- Lão bản thân ái, cậu suy nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ muốn nói, tôi cũng không phải là thùng rượu, chỉ cùng cậu uống rượu không ăn cơm, đầu óc tôi còn chưa bị trúng gió a?

Bùi Đông Lai trực tiếp không nói gì.

"Khanh khách. . ."

Dường như có thể thấy được biểu tình của Bùi Đông Lai, Quý Hồng liền cười phá lên.

- Đệ đệ xử nam thân ái, chúc cậu buổi tối mơ thấy tỷ tỷ sẽ mộng tỉnh.

Quý Hồng lộ ra bản sắc yêu tinh, giọng nói nũng nịu:

- Đến hôn một cái.

Nói xong, Quý Hồng liền dùng ngón tay gõ nhẹ vào điện thoại.

Làm xong mọi chuyện, Quý Hồng cố nén cười mà đưa điện thoại lên tai, kết quả lại thấy điện thoại sớm đã bị tắt.

- Tên lưu manh đáng chết.

Quý Hồng khóc không ra nước mắt.

Đầu bên kia điện thoại, Bùi Đông Lai cười khở, sau đó hần tăng tốc, chuẩn bị cùng Liễu Nguyệt, Đông Phương Lãnh Vũ cùng Đông Phương Uyển Nhi ba người cùng đi ăn tối.

Cùng lúc đó.

Trong một khách sạn 5 sao ở Đông Hải, Nạp Lan Trường Sinh mặc trường bào ngồi trên ghế salon, sắc mặt ngưng trọng mà hút thuốc, mà Nạp Lan Minh Châu ngồi ở một bên, vẻ mặt mờ mịt nhìn vào trước cửa, cũng không biết là trong lòng nghĩ đến cái gì.

So với ngày xưa thì khác xa, ngày hôm nay Nạp Lan Minh Châu không có trang điểm.

Đồng thời, nàng cũng không lộ ra bộ dáng ngồi trên thiên hạ mà là lông mày của nàng chau lại, lộ ra vẻ thống khổ.

Nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói thuốc, thấy được bộ dạng thống khổ của Nạp Lan Minh Châu, Nạp Lan Trường Sinh rất rõ, tuy rằng Nạp Lan Minh Châu đã đến đây nhưng trong lòng nàng vẫn không muốn xin lỗi Bùi Đông Lai, ngược lại, Nạp Lan Dịch Đức muốn Nạp Lan Minh Châu đến xin lỗi Bùi Đông Lai, điều này làm cho hận ý của Nạp Lan Minh Châu đối với Bùi Đông Lai lại càng tăng lên.

Sở dĩ Nạp Lan Minh Châu đến đây, chẳng qua là nàng lo lắng đến tương lai của Nạp Lan gia mà thôi.

- Minh Châu, bất kể trong lòng con hận hần đến cỡ nào, một lát nữa nếu gặp hần thì còn phải biết che dấu cảm xúc đi, có biết không?

Nạp Lan Trường Sinh khẽ dập tắt thuốc, lo lắng nói.

- Vâng.

Nạp Lan Minh Châu biệt khuất gật gật đầu.

- Haizz...

Nạp Lan Trường Sinh thở dài, muốn nói lại thôi. Sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, A Cửu bước vào.

- Tiểu Vương Gia, mới vừa nhận được tin tức, tiểu tử đó đang trên đường đến biệt thự Đan Cung, hần là đi tìm Liễu Nguyệt.

A Cửu đem tin tức vừa nhận được báo cho Nạp Lan Trường Sinh.

- Đi.

Nghe A Cửu báo xong, Nạp Lan Trường Sinh quyết đoán làm ra quyết định rồi đứng lên.

Nạp Lan Minh Châu thấy thế, vội vàng cố gắng đem hận ý đối với Bùi Đông Lai chôn dấu sâu trong lòng, đứng dậy, theo Nạp Lan Trường Sinh bước ra khỏi phòng.

30' sau.

Một chiếc Mercedes-Benz S600 đang trên đường chạy đến khu biệt thự Đan Cung, trong ô tô, Nạp Lan Trường Sinh mang theo vài phần lo lắng, dường như hần sợ Bùi Đông Lai sẽ không nhận lời xin lỗi của Nạp Lan Minh Châu, mà ở một bên, Nạp Lan Minh Châu lại vô cùng bình tĩnh.

Bởi vì lần này đến xin lỗi cho nên Nạp Lan Trường Sinh chỉ mang theo một mình A Cửu.

- Tiểu Vương Gia, phía trước có người chặn đường.

Đột nhiên, ngồi ở vị trí lái xe, A Cửu thấy ở phía trước có một bóng người cho nên để xe đi từ từ lại.

Nghe được A Cửu nói vậy, Nạp Lan Trường Sinh liền căng thẳng, vội vàng nhìn về phía trước.

Hắn chỉ thấy phía trước là một bóng người lơ mơ, sau đó, khoảng cách dần dần được rút ngắn, Nạp Lan Trường Sinh thấy rõ người chặn đường ở phía trước, sắc mặt đột nhiên đại biến.

- Bùi Vũ Phu?

A Cửu cũng nhìn thấy người chặn đường là Bùi Vũ Phu cho nên hô to.

Sau đó, theo bản năng A Cửu giậm vào phanh xe.

“ Kít ”

Khi xe dừng lại, Nạp Lan Trường Sinh, Nạp Lan Minh Châu cùng A Cửu, 3 người đều trợn tròn mắt mà nhìn Bùi Vũ Phu đứng ở trước, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Nương theo ánh đèn, bọn hắn có thể thấy được Bùi Vũ Phu vẫn như lúc trước vẫn ăn mặc lôi thôi, trên miệng vẫn ngậm một điếu thuốc lá rẻ tiền.

”Hô ~ ”

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Bùi Vũ Phu, Nạp Lan Trường Sinh không nhận được mà khẩn trương, sau đó hắn thở ra một hơi, cắn răng làm ra quyết định.

- Xuống xe.

Nghe được mệnh lệnh của Nạp Lan Trường Sinh, A Cửu không nói 2 lời, vội vàng bước xuống xe rồi đi ra sau mở cửa cho Nạp Lan Trường Sinh và Nạp Lan Minh Châu.

Cửa xe được mở ra, Nạp Lan Trường Sinh đi xuống xe, sau đó quay đầu nhìn Nạp Lan Minh Châu, nói:

- Minh Châu, con đi theo cha.

- Vâng.

Nạp Lan Minh Châu máy móc đáp một câu, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Bùi Vũ Phu, vẻ mặt vô cùng quái dị.

Ở phía trước, Bùi Vũ Phu thấy sắc mặt Nạp Lan Trường Sinh phức tạp, bước chân có vẻ run rẩy mà dẫn theo Nạp Lan Minh Châu đi tới, Bùi Vũ Phu chỉ lẳng lặng đứng đợi.

Khoảng cách chưa đến 100m đối với Nạp Lan Trường Sinh giống như là khoảng cách từ địa cầu đến mặt trăng, chờ khi hắn bước đến trước người Bùi Vũ Phu thì hai chân hắn có chút run rẩy, hơn nữa mồ trên trán lại tuôn như mưa.

So ra mà nói thì Nạp Lan Minh Châu lại tương đối bình tĩnh hơn.

- Vũ... Vũ Phu.

Cách Bùi Vũ Phu khoảng 5m thì Nạp Lan Trường Sinh dừng lại, hắn không lau mồ hôi ở trên trán mà là cúi người chào Bùi Vũ Phu.

Bùi Vũ Phu không có để ý đến Nạp Lan Trường Sinh mà là ánh mắt nhìn thoáng qua Nạp Lan Minh Châu, ánh mắt không sắc bén mà làm cho người ta có cảm giác ôn hòa.

- Minh Châu, quỳ xuống.

Mắt thấy Bùi Vũ Phu nhìn về phía Nạp Lan Minh Châu thì trong lòng Nạp Lan Trường Sinh liền căng thẳng, lập tức hắn liền kéo tay áo của Nạp Lan Minh Châu.

Bên tai vang lên lời nói của Nạp Lan Trường Sinh, Nạp Lan Minh Châu liền im lặng quỳ xuống đất, nói:

- Bùi thúc thúc, cháu cùng cha cháu đến đây là để xin lỗi với thúc và Bùi Đông Lai. Trước kia là cháu có mắt mà không thấy Thái Sơn, trên thực tế là cháu không xứng đáng với Bùi Đông Lai, xác thực cháu cùng với Nạp Lan gia chỉ là một con cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga. Hy vọng Bùi thúc thúc có thể rộng lòng tha thứ cho hành động của cháu.

- Vũ Phu, Nạp Lan gia xin lỗi người của Bùi Gia, sau này người của Nạp Lan gia sẽ không tiếp tục vong ân bội nghĩa nữa, xin anh hãy mở lòng từ bi.

Nạp Lan Minh Châu nói xong, Nạp Lan Trường Sinh vội vàng nhận sai, sau đó hẩn cúi người 90 độ, mồ hôi lạnh không ngừng từ trên trán hẩn chảy xuống.

- Nạp Lan nha đầu, ta biết trong lòng các người cũng không muốn đến tìm Đông Lai để xin lỗi, ngược lại cô rất mong thấy được cảnh Đông Lai sẽ thua trong tay người của Diệp gia, đúng không?

Bùi Vũ Phu nhìn vào Nạp Lan Minh Châu, mỉm cười hỏi.

“Lộp bộp!”

Lời nói của Bùi Vũ Phu khiến cho trong lòng Nạp Lan Trường Sinh nhảy loạn, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Nạp Lan Minh Châu.

Nạp Lan Minh Châu giống như là bị người khác nhìn thấu nội tâm, vẻ mặt tái nhợt, không biết làm sao.

- Kỳ thật, điểm này, không riêng gì ta mà ngay cả Đông Lai cũng biết.

Bùi Vũ Phu không đợi Nạp Lan Minh Châu mở miệng, nói thêm:

- Tương lai không xa, sự thật sẽ cho mọi người có một câu trả lời thuyết phục.

- Nạp Lan Trường Sinh, tục ngữ có câu quá tam ba bận, cha con ta đã cho các ông 2 cơ hội, nhưng mà các ông lại không nắm lấy trong tay.

Khi nói chuyện, ánh mắt của Bùi Vũ Phu nhìn về phía Nạp Lan Trường Sinh.

”Phù phù!”

Nạp Lan Trường Sinh sợ tới mức hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỵ rạp xuống đất:

- Vũ...Vũ Phu, mong anh niệm tình chúng ta là sư huynh đệ đồng môn mà thả cho Nạp Lan gia một con đường sống.

- Việc này ta không làm chủ được.

Bùi Vũ Phu nghiêm mặt nói:

- Nhân sinh của Bùi Đông Lai do nó làm chủ.

...

...

Diệt Hồng Trần

277. Chương 282: Say Rượu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 282: Say rượu.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

”Hô. . . Hô. . .”

Nghe Bùi Vũ Phu nói thế, Nạp Lan Trường Sinh vốn là ngẩn ra, sau đó hơi thở của hắn trở nên dồn dập, hắn muốn mở miệng nói cái gì đó nhưng mà một chữ cũng không nói được.

Trong màn đêm, mồ hôi hắn tuôn như mưa.

Còn về phần Nạp Lan Minh Châu thì không dám hồ ngôn loạn ngữ, mà là thành thật quỳ ở dưới đất.

Bùi Vũ Phu thấy thế, không có nói cái gì nữa, mà là xoay người rời đi.

Trong phút chốc, Bùi Vũ Phu liền tiến vào đêm tối, biến mất trong tầm mắt của 3 người Nạp Lan Trường Sinh. Trên đường lại khôi phục lại vẻ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng thở hổn hển của Nạp Lan Trường Sinh.

- Cha....cha..

Thấy Nạp Lan Trường Sinh giống như là bị choáng váng, vẫn không nhúc nhích nhìn vào phương hướng Bùi Vũ Phu rời đi thì Nạp Lan Minh Châu không nhịn được mà lên tiếng.

Bên tai vang lên lời nói của Nạp Lan Minh Châu, Nạp Lan Trường Sinh nhịn không được nhắm mắt lại, sắc mặt trắng bệch.

Thân là sư huynh của Bùi Vũ Phu thì hắn biết được Bùi Vũ Phu. Ở hắn xem ra, ngay cả Bùi Vũ Phu cũng không có mở miệng nói buông tha cho Nạp Lan gia, thì lấy thủ đoạn âm tàn của Bùi Đông Lai không nói cũng có thể biết kết quả của Nạp Lan gia.

Trong lòng hiểu được điều này, Nạp Lan Trường Sinh không đợi Nạp Lan Minh Châu mở miệng, cả người mệt mỏi, nói:

- Đi về.

Đối với Nạp Lan Minh Châu mà nói, sở dĩ nàng đến xin lỗi Bùi Đông Lai chỉ là lo lắng đến tương lai của Nạp Lan gia, hiện giờ nghe Nạp Lan Trường Sinh nói trở về thì nàng không có chút phản đối nào, âm thầm thở nhẹ một hơi.

- Cha, nếu Bùi gia muốn diệt sạch thì chúng ta cùng bọn hắn cá chết rách lưới.

Sau khi đứng dậy, vẻ mặt Nạp Lan Minh Châu đầy hận ý nói.

- Haiz...

Nạp Lan Trường Sinh khe khẽ thở dài, yên lặng đi vào ô tô.

Nếu Nạp Lan gia có thực lực đối phó với Bùi gia thì hắn cần phải ăn nói khép nép như thế này sao?

1' sau.

Trong Mercedes-Benz S600, Nạp Lan Trường Sinh ở một bên hút thuốc, còn Nạp Lan Minh Châu thì vẻ mặt âm trầm, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Trong bóng đêm, Cô Độc Phong Ảnh nhìn chiếc Mercedes-Benz S600 rời đi, khóe miệng nở nụ cười:

- 20 năm trước, bởi vì hắn biết Diệp gia sẽ ra tay ông ông cho nên lựa chọn thờ ơ đứng ở bên ngoài hơn nữa lại còn âm thầm ném đá xuống giếng. 20 năm sau, hắn lại xem ông là hoa cúc của ngày xưa, điều này thật là ngu xuẩn. So ra mà nói, con gái của hắn quả thật là đại đột hết thuốc chữa, theo ta thấy, nếu để con gái hắn gả cho con trai ông thì quả thật đối với con ông là một điều sỉ nhục.

Bùi Vũ Phu cười, hắn rất thích người khác thổi phồng con trai của hắn.

- Vũ Phu, ông vẫn nhớ tình cũ a. So với con của ông thì ông lại nhân từ hơn nhiều.

Thấy Bùi Vũ Phu cười, cđpa mang theo vài phần tò mò hỏi:

- Vũ Phu, cá nhân ta cho rằng con ông sẽ không bỏ qua Nạp Lan gia. Nếu con ông muốn động thủ, ông sẽ không bởi vì nhớ tình cũ mà ngăn cản sao?

- Ta nói rồi, nhân sinh của hần do hần làm chủ.

Bùi Vũ Phu phun ra một ngụm khói, cười:

- Nó muốn tự bản thân mình quang minh chính đại bước vào cánh cửa của Tần gia, ta sẽ không phản đối chỉ ủng hộ nó. Nếu nó muốn khai đao với Nạp Lan gia, ta cũng vẫn như thế.

- Ông đúng là dụng tâm lương khổ a.

Cô Độc Phong Ảnh nhìn không được mà cảm thán, hần biết Bùi Vũ Phu không ra mặt làm chỗ dựa cho Bùi Đông Lai là muốn Bùi Đông Lai tôi luyện. Hơn nữa, khi Bùi Đông Lai quang minh chính đại bước vào Tần gia thì căn bản không có kẻ nào không tâm phục khẩu phục cả.

.....

Đối với mọi chuyện, Bùi Đông Lai cũng không biết.

Lúc này ô tô của Bùi Đông Lai đã tới biệt thự Đan Cung.

- Đông Lai ca.

Cửa biệt thự, Đông Phương Lãnh Vũ sớm đã đợi lâu thấy Bùi Đông Lai xuống xe thì vội ra nghênh đón.

- Bùi tiên sinh.

Cùng lúc đó, 4 gã bảo tiêu liền chào hỏi Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai mỉm cười nhìn 4 gã, sau đó hần nắm lấy vai của Đông Phương Lãnh Vũ, nói:

- Đang êm đẹp như thế này, tiểu cô của chú muốn gọi ka đến dùng cơm để làm gì?

- Hàng năm, sau khi đi cúng tế cha ta thì tiểu cô liền đền bù cho ta một bữa tiệc sinh nhật.

Đông Phương Lãnh Vũ mang theo vài phần ẩm đạm nói, sau đó hần liền tươi cười:

- Còn nữa, tiểu cô muốn cảm ơn ka nữa đấy.

Bùi Đông Lai vuốt đầu Đông Phương Lãnh Vũ một cái rồi không nói gì thêm.

- Nhật Xuất Đông Lai, ca thật đáng giá a, để chúng ta nhiều người chờ lâu như vậy.

Mắt thấy Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh Vũ đi vào thì tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi liền từ trên ghế salon xoay người lại, hừ hừ nói.

”_____”

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt, sau khi tan học hần liền vội chạy đến đây a.

- Đông Lai.

Không đợi Bùi Đông Lai trả lời, Liễu Nguyệt đang buộc tạp dề từ phòng bếp đi ra, cười cười, cùng Bùi Đông Lai chào hỏi.

- Liễu tỷ.

Bùi Đông Lai cười cười cũng không nhìn tiểu ma nữ.

- Đông Lai đã trở lại rồi, lập tức dọn cơm thôi.

Liễu Nguyệt nói:

- Tiểu Vũ, con cùng Uyển Nhi đến bưng thức ăn.

- Mẹ, con còn chưa rửa tay mà.

Nói xong, tiểu ma nữ liền nhảy xuống đất, sau đó làm mặt quỷ với Bùi Đông Lai rồi đi vào phòng vệ sinh.

Thấy như vậy một màn, Liễu Nguyệt cùng Bùi Đông Lai đều là bị chọc cười.

10' sau.

Liễu Nguyệt đem món “ Cá chiên ” để lên bàn, buổi tối chính thức được bắt đầu.

Nhìn bữa cơm trên bàn, Bùi Đông Lai âm thầm cảm thán tay nghề nấu cơm của Liễu Nguyệt, đồng thời cũng hiểu được Liễu Nguyệt không thích hợp làm cường nhân, thích hợp làm bà chủ trong gia đình.

- Ly thứ nhất là chúc mừng sinh nhật của Tiểu Vũ.

Liễu Nguyệt tự mình rót rượu rồi nâng ly.

- Mẹ, mọi người đều uống rượu sao con lại không được, điều này không công bằng.

Tiểu ma nữ vênh cái miệng nhỏ nhắn:

- Con cũng muốn uống rượu.

- Uyển Nhi còn nhỏ, không thể uống rượu.

Bùi Đông Lai nói.

Tiểu ma nữ vênh cái miệng nhỏ, tức giận liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái, nâng ngực lên:

- Con mắt nào ca thấy ta nhỏ? Ta nhỏ ở chỗ nào?

”_____”

Bùi Đông Lai rất muốn nói là Uyển Nhi nhỏ toàn thân, chỗ nào cũng nhỏ cả.

- Được rồi, chỉ cho uống một chút.

Liễu Nguyệt thấy Tiểu ma nữ lại bắt đầu ‘Khi dễ’ Bùi Đông Lai, đành phải cười khổ dằn xép.

Nghe được Liễu Nguyệt nói thế tiểu ma nữ đắc ý nhìn Bùi Đông Lai mà thè lưỡi một cái.

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt.

- Cạn ly.

Sau khi tiểu ma nữ rót 1 ly rượu thì Liễu Nguyệt đề nghị nâng chén.

“ Cong ”

Tiếng ly rượu đụng vào nhau, Bùi Đông Lai, Liễu Nguyệt và Đông Phương Lãnh Vũ là 3 người ngẩng cổ lên, đem toàn bộ rượu đổ vào trong miệng.

Tiểu ma nữ thấy vậy cũng bắt chước.

Sau khi uống xong một ly rượu, 3 người Liễu Nguyệt, Đông Phương Lãnh Vũ và Bùi Đông Lai cũng không có phản ứng gì mà khuôn mặt tiểu ma nữ bắt đầu hồng hồng.

- Uyển Nhi, được rồi, uống cái này đi.

Liễu Nguyệt thấy thế vội hoảng sợ, vội vàng rót cho tiểu ma nữ một ly nước trái cây, rồi rót cho mình, Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh Vũ mỗi người một ly rượu.

Sau khi uống hết nửa ly rượu thì tiểu ma nữ có cảm giác muốn ngắt đi cho nên không tiếp tục cật lực nữa.

- Đông Lai, ly thứ 2 là để cảm ơn cậu.

- Liễu tỷ, khách khí.

Bùi Đông Lai cười khổ một tiếng, lại bưng ly rượu lên chạm cốc.

Sau khi uống 2 ly, dưới sự đề nghị của Liễu Nguyệt thì 4 người bắt đầu động đũa.

- Mẹ, uống hoài cũng không có ý nghĩa, không bằng chúng ta chơi trò chơi đi?

Sau khi rượu qua tam tuần, đồ ăn qua ngũ vị. Tiểu ma nữ liền đề nghị.

- Tốt, chơi trò gì?

Bởi tâm tình tốt cho nên Liễu Nguyệt liền đồng ý đề nghị của tiểu ma nữ

- Kéo, búa, bao thôi.

Mặt của tiểu ma nữ đỏ lên, chớp chớp đôi mắt:

- Ai thua thì uống rượu, nếu không uống được thì phải biểu diễn tiết mục.

Nghe tiểu ma nữ nói thế, Liễu Nguyệt liền đỏ khóc đỏ cười nhìn về phía Bùi Đông Lai, trưng cầu ý kiến Bùi Đông Lai.

Thấy được ánh mắt Liễu Nguyệt, Bùi Đông Lai cười cười, ý bảo cứ làm.

- Nhật Xuất Đông Lai, ca đến trước, chúng ta 3 người cùng chơi một lần nha.

Tiểu ma nữ giống như là đã thực hiện được âm mưu, lộ ra nụ cười xấu xa.

- Được.

Thấy mọi người đều có hứng như vậy thì Bùi Đông Lai cũng đồng ý.

- Búa, kéo, bao....

- Tiểu Vũ ca ca, ca chơi tệ quá.

Mắt thấy ván đầu tiên, Bùi Đông Lai dùng kéo thắng bao của Đông Phương Lãnh Vũ thì tiểu ma nữ liền thù hận mà nói.

- Nói rất đúng, em có thể thắng được không mà nói anh.

Đông Phương Lãnh Vũ bĩu môi, bưng ly rượu lên, uống sạch một hơi.

- Nhật Xuất Đông Lai, chúng ta chơi.

Tiểu ma nữ đã bị kích thích, trực tiếp đứng lên khiêu chiến với Bùi Đông Lai.

- Búa, kéo, bao.....

Sau đó, Bùi Đông Lai ra búa mà tiểu ma nữ lại ra bao, hơn nữa còn chơi ăn gian, đợi Bùi Đông Lai ra xong rồi thì nàng mới ra.

- Cái này, không tính.... Là ta ra chậm.

Tiểu ma nữ đứng lý hợp tình nói.

Nghe tiểu ma nữ nói thế, Bùi Đông Lai liền hết nói. Còn Liễu Nguyệt thì bị chọc cười.

- Được rồi, búa..kéo...bao...

Bùi Đông Lai cùng tiểu ma nữ chơi lại, vẫn như cũ, lần này Bùi Đông Lai ra búa mà tiểu ma nữ vẫn ra kéo.

"Ha ha. . ."

Thấy một màn như vậy, Đông Phương Lãnh Vũ liền cười to.

Tiểu ma nữ tức giận đến quyết quyết miệng:

- Không phải chỉ là một ly rượu thôi... Ồ...

Không đợi tiểu ma nữ nói hết, đột nhiên nàng ợ một cái.

Sau đó, nàng sờ sờ cái bụng, vẻ mặt hiên ngang lăm liệt, nói:

- Vì muốn điều chỉnh lại không khí, em sẽ không uống nữa, sẽ biểu diễn một tiết mục.

- Ok.

Bùi Đông Lai thấy Tiểu ma nữ đùa giỡn, nổi lên khôn vặt, dở khóc dở cười.

”Hừ!”

Tiểu ma nữ tức giận trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái, sau đó đi đến trước mặt Bùi Đông Lai, đem mũi nhắm ngay Bùi Đông Lai, giơ ra một tư thế POSS (Cái này chịu, cao thủ nào biết thì giúp m’)

- one, two, three, four!

Tiểu ma nữ giơ tay lên, sau đó tay đặt vào eo, lắc lắc cái mũi:

- Một con vịt xòe ra 2 cái cánh, nó kêu rằng cấp cấp cấp cấp cấp....

(o)(o)

Một giờ sau.

Bữa tiệc tối chấm dứt, tiểu ma nữ uống rượu cho nên trực tiếp ngã trên bàn, Đông Phương Lãnh Vũ bởi vì cùng Bùi Đông Lai cùng rượu cho nên cùng ngà ngà say, thậm chí là Liễu Nguyệt cũng như vậy.

Rơi vào đường cùng, Bùi Đông Lai đành phải một tay ôm Tiểu ma nữ, một tay giúp đỡ Đông Phương Lãnh Vũ lên lầu

Bên cạnh bàn ăn, bởi vì uống qua nhiều nên Liễu Nguyệt dựa vào trên ghế, vẻ mặt hồng hào, giống như một trái đào chín mọng, kiều diễm ướt át.

Dưới ánh đèn, nàng nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai, suy nghĩ xuất thần.

...

...

Diệt Hồng Trần

278. Chương 283: Hành Trình Đến Yên Kinh, Không Thể Tránh Được.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 283: Hành trình đến Yên Kinh, không thể tránh được.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hồi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Nhật Xuất Đông Lai, tối hôm qua em say rượu rồi có nói linh tinh gì không?

Sáng sớm, trong một chiếc Audi, tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi mặc đồng phục, lưng mang cặp sách, ngồi ở vị trí kế bên tay lái, đôi mắt trong veo mở to hướng về Bùi Đông Lai hỏi.

- Có.

Nghe tiểu ma nữ hỏi, Bùi Đông Lai nhớ đến màn lắc mũi ngày hôm qua thì không nhận được mà cười một tiếng.

- Hả?

Quả nhiên, tiểu ma nữ bị dọa đến không nhẹ, vẻ mặt khấn trương nói:

- Em nói cái gì?

- Uhm, anh cũng đã quên rồi.

Bùi Đông Lai giả bộ nói.

- Kể lừa đảo.

Tiểu ma nữ hơi ngẩn ra, sau đó vốn định giơ tay lên đánh Bùi Đông Lai, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến Bùi Đông Lai lái xe nên đành phải làm ra bộ dáng giương nạnh múa vuốt.

”Ha ha. . .”

Bùi Đông Lai cười ha ha.

- Xuống xe đi.

Dừng xe lại trước cửa trường học, Bùi Đông Lai sờ sờ đầu tiểu ma nữ nói.

”Hừ.”

Đối với hành động lừa gạt của Bùi Đông Lai, tiểu ma nữ vẫn còn tức giận, tức giận đánh vào tay của Bùi Đông Lai, xuống xe, lại xoay người, thề lời:

- Gặp lại, đại lừa gạt.

Bùi Đông Lai cười cười, chờ khi tiểu ma nữ vào trường học thì mới vào xe rồi rời đi.

7h30', Bùi Đông Lai đã lái xe tới ĐH Đông Hải.

- Đông Hải.

Khi Bùi Đông Lai vừa ra khỏi bãi đỗ xe của trường thì lão hiệu trưởng cũng đang lái chiếc Audi A4 đến, Cổ Bồi Nguyên mở cửa xe rồi vẫy vẫy tay đối với Bùi Đông Lai.

Nghe Cổ Bồi Nguyên kêu mình, Bùi Đông Lai lập tức đi tới.

- Lên xe rồi nói.

Ánh mắt Cổ Bồi Nguyên phức tạp nhìn Bùi Đông Lai, chủ động mở cửa ra để Bùi Đông Lai vào.

Thấy được vẻ mặt phức tạp của Cổ Bồi Nguyên, Bùi Đông Lai liền rõ chắc Cổ Bồi Nguyên lại nghe được tiếng gió gì. Hắn chỉ cười khổ mà bước vào trong xe.

- Không có việc gì chứ?

Giống như suy nghĩ của Bùi Đông Lai, quả thật Cổ Bồi Nguyên đã nghe được một số chuyện, thấy Bùi Đông Lai lên xe thì quan tâm hỏi.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu.

- Haiz...

Thấy Bùi Đông Lai lắc đầu, Cổ Bồi Nguyên yên lòng, sau đó lại thở dài:

- Đông Lai, ta đã cho đưa cái mô hình nghiên cứu kinh tế để học học tập, cậu lại chạy đông chạy tây, ta xem, cậu muốn đối nghịch với ta phải không?

- Không phải, lão hiệu trưởng.

Bùi Đông Lai cười khổ, cố gắng giải thích nhưng mà lại không biết nên giải thích như thế nào. Hắn biết Cổ Bồi Nguyên đưa hắn mô hình quản lý kinh tế chính là muốn hắn chú tâm học tập, chứ không phải để hắn đặt tâm tư vào các cuộc tranh đấu.

- Đã nghiên cứu được gì chưa?

Cổ Bồi Nguyên biết sẽ không thuyết phục được Bùi Đông Lai cho nên không hề hỏi nhiều mà hỏi sang chuyện khác.

Bùi Đông Lai mang theo vài phần áy náy nhìn Cổ Bồi Nguyên:

- Đại khái đã làm được, nhất định sẽ nộp đúng hạn.

Oh?

Câu trả lời của Bùi Đông Lai đã nằm ngoài dự đoán của Cổ Bồi Nguyên, hẳn thật không ngờ Bùi Đông Lai vừa đặt tâm tư tranh đấu, lại vừa có thể nghiên cứu nhanh đến như vậy.

- Bởi vì khắp nơi trên cả nước đều nghiên cứu đến giả thuyết mô hình kinh tế này cho nên được cấp trên coi trọng. Cuối năm nay, ở Yên Kinh sẽ tổ chức một buổi thảo luận, đến lúc đó các học giả kinh tế học trong cả nước sẽ đến tham gia.

Trong lòng Cổ Bồi Nguyên có chút ngứa ngáy, muốn nhìn xem Bùi Đông Lai đã làm ra cái gì nhưng mà cuối cùng lão cũng bỏ qua suy nghĩ này.

- Hiệu trưởng, ngài sẽ không để cháu tham gia đó chứ?

Bùi Đông Lai hiểu được ý tứ của Cổ Bồi Nguyên, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

- Vô nghĩa.

Cổ Bồi Nguyên tức giận nói:

- Mô hình là do cậu làm, cậu không đi thì ai đi?

Bùi Đông Lai nhất thời trầm mặc.

- Như thế nào? Chẳng lẽ không tin vào bản thân sao?

Cổ Bồi Nguyên thấy Bùi Đông Lai trầm mặc thì không khỏi có chút tò mò.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu, cười khổ nói:

- Cũng không phải, chỉ sợ là làm mất mặt lão nhân già ngài thôi.

- Ta không sợ, cậu còn sợ cái gì?

Cổ Bồi Nguyên cười cười, vỗ vào bả vai Bùi Đông Lai, nói:

- Nếu ta đã dám ném đề tài kia cho cậu, tự nhiên là sẽ tin tưởng cậu. Cậu cần phải có lòng tin vào bản thân mình, ta tin cậu sẽ làm cho những lão gia hỏa kia phải chấn động.

Bùi Đông Lai khổ sở cười, không có lên tiếng.

- Tốt lắm, cậu đi học đi, chờ làm xong rồi thì hãy mang đến cho ta xem.

Tuy rằng cảm thấy hôm nay Bùi Đông Lai có chút khác thường nhưng Cổ Bồi Nguyên cũng không hỏi nhiều mà là vỗ vỗ vai của Bùi Đông Lai, chuẩn bị chấm dứt cuộc nói chuyện.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, giữ im lặng xuống xe.

- Hiệu trưởng, thoát nhìn hôm nay Đông Lai có gì không đúng a?

Mắt thấy Bùi Đông Lai xuống xe, trợ thủ của Cổ Bồi Nguyên là Trương Thụy liền cảm thấy tò mò.

- Nếu ta đoán không sai, hẳn là nó không muốn đến Yên Kinh sớm như vậy.

Nghe được câu hỏi của Trương Thụy, Cổ Bồi Nguyên nhớ đến một chuyện tình có quan hệ với Bùi Đông Lai, nhìn qua kính xe quan sát Bùi Đông Lai rời đi, đột nhiên Cổ Bồi Nguyên giận dữ nói:

- Quên nói cho nó biết, cô bé mà nó thích cũng sẽ xuất hiện tại buổi hội thảo kia.

Về mặt Trương Thụy nghi hoặc.

Cổ Bồi Nguyên thu hồi ánh mắt, không có tiếp tục giải thích cái gì.

Giống như suy nghĩ của Cổ Bồi Nguyên, quả thật là Bùi Đông Lai không có nghĩ qua sẽ đến Yên Kinh nhanh như vậy.

Dựa theo lời của Trần Quốc Đào, thì lần Đại Bĩ Vô sẽ được tiến hành trong tháng tới, mà hiện giờ Cổ Bồi Nguyên lại nói cuối năm sẽ diễn ra buổi thảo luận.

Dưới tình hình như thế, Bùi Đông Lai biết lần này đến Yên Kinh là quá sớm nhưng mà trước sau gì cuối năm hẳn cũng phải có mặt ở Yên Kinh, đây là việc không thể tránh.

Hiểu được điểm này, Bùi Đông Lai cũng không tỏ ra rối rắm, mà là chọn thuận theo tự nhiên.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Bùi Đông Lai lắc lắc đầu. Hắn cũng không nghĩ đến hành trình một tháng sau khi đến Yên Kinh mà là nhìn đồng hồ rồi lấy điện thoại ra gọi điện cho Ngô Vũ Trạch, nhờ cậu ta mang sách vở giữ.

Sau khi cúp điện thoại, Bùi Đông Lai liền đi đến Giáo Học Lâu của khoa Kinh Tế.

- Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai vừa mới chân trước đến Giáo Học Lâu thì nghe thấy có người kêu tên mình, hơn nữa giọng nói có chút quen thuộc.

Nghe được tiếng kêu, Bùi Đông Lai dừng bước nhìn qua, thì ra người gọi mình là Hạ Y Na. Lúc này Hạ Y Na, Tăng Khả Tâm cùng Dương Tĩnh 3 người đang ôm sách giáo khoa đi tới.

Thấy 3 người đi đến, Bùi Đông Lai mỉm cười.

Thân là con gái của Ngọc Thạch Vương Hạ Hà lại có ông ngoại là người của quân khu thì cuộc sống của Hạ Y Na so với người bình thường lại càng hạnh phúc hơn, từ nhỏ đến lớn, có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Cho nên, lần đầu tiên nàng thích một nam hài tử, hơn nữa lại bị người ta chủ động từ chối, loại đả kích này so với người khác thì không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà.

Nàng không có đem sự thống khổ biểu hiện ra bên ngoài, càng không có cảm thấy thất bại mà đi quán lấy Bùi Đông Lai. Mà là nàng đem toàn bộ thống khổ chôn sâu vào trong lòng, lúc nào cũng tươi cười, vẫn coi Bùi Đông Lai là một người bạn bình thường.

Mặc dù như thế nhưng mà mỗi lần thấy Bùi Đông Lai thì trong lòng nàng lại khó có thể bình tĩnh được.

Nhất là lúc này đây!

Nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Bùi Đông Lai, Hạ Y Na cũng không có phát sinh biến hóa nhưng mà trong lòng lại nổi lên từng đợt sóng.

Bởi vì, nàng biết chuyện Bùi Đông Lai làm ra ở Hàng Hồ, hơn nữa 2 ngày trước còn tại Giang Ninh nhắc lên gió tanh mưa máu.

Bên tai nhớ lại những lời của Hạ Hà, nghĩ đến bản thân mình muốn giúp đỡ Bùi Đông Lai thì trong lòng Hạ Y Na cười khổ không thôi.

Ở nàng xem ra, tất cả những chuyện nàng làm đều là dư thừa. Căn bản Bùi Đông Lai sẽ không cần đến sự trợ giúp của nàng.

- Bùi Đông Lai, làm sao đi một mình thế?

Ở bên cạnh, Tăng Khả Tâm không thấy vẻ khác lạ của Hạ Y Na mà là hướng Bùi Đông Lai hỏi.

- Tớ tới hơi trễ, nên không đi qua ktx.

Bùi Đông Lai mỉm cười, ánh mắt khẽ nhìn qua Hạ Y Na.

- Đúng rồi, tớ nghe Trang Bích Phạm nói mấy ngày nay cậu đang nghiên cứu một mình hình kinh tê gì đó, nghiên cứu như thế nào rồi.

Cho đến này, Dương Tĩnh quả thật là người sùng bái bdl nhất, lúc này thấy Bùi Đông Lai đến thì không nhận được mà hỏi.

- Cũng đã chuẩn bị xong.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Sau này cũng cần nhờ cậu hỗ trợ thêm.

- Đừng nói giỡn, phỏng chừng cho dù xem thì tớ cũng không hiểu.

Dương Tình lắc đầu.

- Cậu cho rằng ai cũng biến thái giống như cậu sao?

Hạ Y Na cười trêu ghẹo:

- Khóa học cũng không có mấy người có thể nghiên cứu mô hình kinh tế. Theo tớ xem ra thì với chỉ số thông minh của cậu thì hoàn toàn có thể ở nhà tự học a.

- Cũng đúng a.

Dương Tình cùng Tăng Khả Tâm mở miệng phụ họa.

- Đông Lai.

Lúc này không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, đột nhiên phía trước truyền đến một tiếng kêu.

Nghe tiếng gọi, 4 người đều nhìn qua thì thấy được mấy người Ngô Vũ Trạch, Trang Bích Phàm cùng Cổ Văn Cảnh đang ôm sách giáo khoa chạy đến.

- Kháo, Đông Lai, chú để bọn ka làm culy mang sách cho chú, chú lại ở đây nói chuyện với mấy mỹ nữ rồi ngắm hoa, thật là không công bằng a.

Ngô Vũ Trạch ném sách giáo khoa cho Bùi Đông Lai, cố ý xụ mặt, oán giận nói.

- Vũ Trạch, con mắt nào của chú thấy hoa?

Trang Bích Phàm đi ở phía sau, mở miệng đả kích Ngô Vũ Trạch.

”Ách. . .”

Ngô Vũ Trạch quay đầu lại nhìn thì thấy hoa trong ao sớm đã tàn héo rồi.

”Khanh khách. . .”

Thấy bộ dạng quỳnh quáng của Ngô Vũ Trạch, 3 người Hạ Y Na không nhịn được mà cười.

- Đông Lai, ngày mai có thời gian không?

Đợi 3 người Hạ Y Na cười xong, Trang Bích Phàm hỏi.

- Có.

Bùi Đông Lai có chút nghi hoặc:

- Có chuyện gì ư?

- Y Na, nói cho Đông Lai biết đi.

Trang Bích Phàm vỗ tay một cái, giả vờ lên tiếng.

- Trang Bích Phàm, còn giả vờ Trang B nữa a.

Không đợi Hạ Y Na lên tiếng, Ngô Vũ Trạch đã mở miệng:

- Đông Lai, chị của Trang Bích Phàm tham gia vào “ TQ ai đồ “ , đã bước vào vòng tứ kết, ngày mai sẽ diễn ra ở Đông Hải, cho nên cậu ấy muốn chúng ta đến cổ vũ.

- Thật hay giả vậy?

Bùi Đông Lai có chút kinh ngạc nhìn về phía Trang Bích Phàm, hẳn chưa từng nghe Trang Bích Phàm nói qua chuyện này.

- Chắc chắn 100%.

Trang Bích Phàm tiêu sái gật đầu.

- Thế thì phải đi a.

Thấy Trang Bích Phàm giả vờ, Bùi Đông Lai lại học theo cách của Trang Bích Phàm mà lên tiếng đáp lại một câu, trong lúc nhất thời lại nhớ đến Mộ Khuynh Nhan.

- Khi nào Mộ Khuynh Nhan mới ra album mới?

Trong đầu nhớ đến hình ảnh Mộ Khuynh Nhan. Nghĩ đến lúc trước Mộ Khuynh Nhan gọi điện đến nói tháng 11 này sẽ ra album mới, trong lòng Bùi Đông Lai có chút chờ mong.

Chờ mong kết quả của lần đầu tiên mình lợi dụng trí nhớ trong tương lai để làm càn.

...

...

Diệt Hồng Trần

279. Chương 284: Thực Hiện Quy Tắc Ngâm, Phá Vỡ Công Bằng (1)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 284: Thực hiện quy tắc ngâm, phá vỡ công bằng (1)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Sân khấu Đông Hải nằm ở phía Tây Nam của Đông Hải, đối diện với khách sạn Hoa Đình. Sân khấu Đông Hải được xây vào những năm 1975, cả sân có kiến trúc hình tròn, có thể chứa hơn 18.000 người. Vào năm 1995 thì được xây lại, tăng tổng diện tích sân khấu lên đến 1250 mét vuông, là một trong những sân khấu hiện đại nhất TQ.

Từ khi sân khấu Đông Hải được khánh thành đến nay thì có rất nhiều minh tinh đã biểu diễn ở nơi này.

Dựa theo lời của Trang Bích Phàm, vòng tứ kết của “ TQ ai đồ “ sẽ được diễn ra tại sân khấu ở Đông Hải, chung kết có thể diễn ra ở sân vận động Đông Hải có sức chứa hơn 8 vạn chỗ ngồi.

Ngày hôm sau, sau khi học xong thì đoàn người Bùi Đông Lai đã đón xe đến sân khấu Đông Hải.

Mặc dù là đã 5h chiều nhưng mà sân khấu Đông Hải vẫn tấp nập, bãi đỗ xe sớm đã có nhiều ô tô đậu, trong đó có nhiều chiếc tốt hơn Land Rover mà Ngô Vũ Trạch, Hạ Y Na lái đến.

- Như thế nào mà nhiều người vậy nhỉ?

Thấy bên ngoài đông người ra vào thì Bùi Đông Lai có chút kinh ngạc, hẳn không ngờ chỉ một tiết mục cùi bắp thế này mà lại sôi nổi như vậy.

- Đông Lai, chú đúng là chicken, chương trình này hiện tại đang hót đấy, người xem cũng đến mấy triệu người rồi.

Ngồi ở sau, Trang Bích Phàm nghe Bùi Đông Lai nói vậy thì liền đắc ý giải thích:

- Tiết mục sôi động như thế, theo ka thấy nếu được biểu diễn ở sân khấu có 8 vạn chỗ ngồi thì đến lúc đấy sân khấu sẽ full chỗ a.

Đối mặt với câu nói trang bức của Trang Bích Phàm, Ngô Vũ Trạch cũng không có trêu chọc vào, mà về mặt cổ quái nhìn về phía Bùi Đông Lai. Mà Bùi Đông Lai thì âm thầm chặc lưỡi, cảm thán đúng là một đám FAN cuồng mà.

- Đông Lai, không phải là một chút tình hình chú cũng không biết đó chứ?

Sau khi xe dừng lại, Ngô Vũ Trạch thấy Trang Bích Phàm và Cổ Văn Cảnh xuống xe thì nhin không được mà hỏi Bùi Đông Lai.

- Biết cái gì?

Về mặt Bùi Đông Lai tỏ ra khó hiểu.

- Kháo.

Ngô Vũ Trạch làm ra một động tác khinh bỉ, nói:

- “ TQ ai đồ” này là do công ty Hồng Tinh và Đông Nguyệt phối hợp với nhau tổ chức, do Đông Hải tuyên truyền ra ngoài.

”Ách. . .”

Bùi Đông Lai liền ngạc nhiên, tập đoàn Đông Nguyệt hiện nay đã là của hắn a.

Mà thân là lão bản, nhưng mà một chút tiết mục này hắn lại không biết.

- Nếu chú âm thầm sử dụng một chút thì chị của Trang Bích Phàm sẽ đạt được giải quán quân a.

Ngô Vũ Trạch thấy Bùi Đông Lai ngạc nhiên thì cười trêu ghẹo.

- Cút.

Bùi Đông Lai cười đùa một câu, trong lòng rất rõ, nếu hắn làm như thế thì đúng là vũ nhục chị của Trang Bích Phàm và Trang Bích Phàm. Nếu hắn muốn giúp chị của Trang Bích Phàm thì sau này cuộc thi kết thúc, hắn có thể để cho chị của Trang Bích Phàm gia nhập vào công ty, sau đó ủng hộ mạnh mẽ.

Ngô Vũ Trạch sớm đã đoán được tâm tư của Bùi Đông Lai cho nên hắn cười cười, không nói gì nữa.

Sau khi Bùi Đông Lai và Ngô Vũ Trạch xuống xe, thì đám người Hạ Y Na cũng hướng về phía Bùi Đông Lai mà đi tới.

Hiệu ứng mỹ nữ quả là không tệ a.

Thân là hoa hậu giảng đường thì mị lực của Hạ Y Na không thể nghi ngờ. Mặc dù thời tiết đã vào đông, Hạ Y Na đã ăn mặc hơi kín đáo nhưng mà cũng bày ra được làn da trắng bóng, ngay khi nàng vừa xuất hiện thì một đám sắc lang đều đem ánh mắt nhìn về phía nàng.

- Hạ mỹ nữ, tớ cảm thấy cho cậu đi thi thì tốt hơn, lấy tư sắc của cậu thì mấy tên nam nhân sẽ bầu phiếu cho cậu a.

Thấy Hạ Y Na hấp dẫn ánh mắt của đám nam nhân thì Ngô Vũ Trạch mở miệng trêu.

- Ngô Vũ Trạch, nếu cậu chịu bán mình(*) thì mấy nữ giám khảo tuyệt đối sẽ cho cậu giành giải quán quân.

Hạ Y Na trả đũa một câu.

(*) ý của cái này là Ngô Vũ Trạch làm trai bao ..

”Ách. . .”

Ngô Vũ Trạch há miệng thở dốc:

- Hạ mỹ nữ, chẳng lẽ cậu không biết là có rất nhiều giám khảo nam sao?

- Cây cúc tàn, đất đầy tổn thương. (**)

(**) Ý nói là @ss tàn, cây con thì mềm không thể làm ăn được

Hạ Y Na bĩu môi.

- Đi thôi, chị của ka đang chờ chúng ta, chúng ta vào thì gọi nàng một tiếng, sau đó để chị ấy đi làm công tác chuẩn bị.

Có lẽ là nóng lòng muốn gặp chị của mình cho nên Trang Bích Phàm không nhân cơ hội này mà đả kích Ngô Vũ Trạch.

Ngô Vũ Trạch tự biết mình không phải là đối thủ của Hạ Y Na cho nên không tiếp tục tranh đấu nữa.

Bởi vì người đến sân coi rất nhiều cho nên khi đoàn người Bùi Đông Lai tiến vào trong sân khấu thì đã tốn gần hơn 20'.

20' sau.

Đoàn người Bùi Đông Lai đã đi đến một gian phòng trong sân vận động để gặp được chị của Trang Bích Phàm.

So với Trang Bích Phàm thì chị của hắn cao gần 1m7, dưới chân lại mang thêm một đôi giày cao gót nên lúc này dáng người gần 1m8, chân dài eo thon, trước sau lồi lõm, dáng người quả là phải dùng từ ma quỷ để hình dung.

- Mọi người khỏe, tôi là chị của Trang Bích Phàm, tên là Trang Hiểu Vân.

Sau khi Trang Hiểu Vân xuất hiện thì mỉm cười chào hỏi đám người Bùi Đông Lai.

- Trang Bích Phàm, chú xác định đây là chị của chú?

Thấy dáng người Trang Hiểu Vân cao ráo, hơn nữa nhan sắc cũng thuộc dạng nhất lưu, giọng nói lại êm tai, vẻ tươi cười mê người, Ngô Vũ Trạch trừng to mắt hỏi.

Ách?

Nghe Ngô Vũ Trạch hỏi thế, Trang Bích Phàm liền có chút tức giận, nói:

- Kháo, không phải chị của ka thì chẳng lẽ là chị của chú à?

- Chị chú a, Trang Bích Phàm này, chị chú có dáng người cao lớn như thế, bộ dạng lại xinh đẹp nữa. Không ngờ lại có một tên đệ đệ không đúng đắn như chú a?

Ngô Vũ Trạch cười nói:

- Nếu chị ta thật sự là chị của chú thì ka một vạn lý do tin rằng chú là người đột biến gen rồi.

"Khanh khách. . ."

Nghe được Ngô Vũ Trạch trêu chọc, Hạ Y Na, Dương Tĩnh, Tăng Khả Tâm 3 người không nhịn được mà bật cười thậm chí ngay cả một người ít nói như Cổ Văn Cảnh trên miệng của nở ra nụ cười.

- Chị đừng để ý, 2 đứa nó gặp nhau lại cãi nhau như chó với mèo.

Bùi Đông Lai cười bước lên, vốn là định giải thích với Trang Hiểu Vân một câu, sau đó lại hướng Trang Bích Phàm hỏi:

- Trang Bích Phàm, tên đại gia hỏa chú sao không giới thiệu một chút đi?

Trang Bích Phàm bị Ngô Vũ Trạch trêu ghẹo đến mức không còn mặt mũi, vốn là hắn đang tức giận trừng mắt Ngô Vũ Trạch, sau đó nghe Bùi Đông Lai nói thế thì cười cười:

- Mọi người, đây là chị của ka, tên là Trang Hiểu Vân, được xưng là mỹ nữ đó a.

"Hi hi."

Trang Hiểu Vân là chị của Trang Bích Phàm nhưng lúc này nghe em của mình giới thiệu như thế thì cũng bị chọc cười.

...

...

Diệt Hồng Trần

280. Chương 284: Thực Hiện Quy Tắc Ngâm, Phá Vỡ Công Bằng (2)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 284: Thực hiện quy tắc ngâm, phá vỡ công bằng (2)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Chị, 2 người này là bạn cùng phòng với em, Bùi Đông Lai, Cổ Văn Cảnh. 2 người này chính là bạn học của em, Hạ Y Na và Dương Tĩnh.

Trang Bích Phàm theo thứ tự giới thiệu, sau đó đến Tăng Khả Tâm thì tự hào nói:

- Chị, người này chính là người mà em hay nói với chị.

- Chị, chào chị.

Tăng Khả Tâm thiên tính đơn thuần, nghe được Trang Bích Phàm giới thiệu như vậy thì có chút ngượng ngùng nhưng vẫn bước lên chào hỏi với Trang Hiểu Vân.

Dường như Trang Hiểu Vân cũng thích Tăng Khả Tâm, thấy Tăng Khả Tâm chào hỏi thì liền bước lên nắm tay Tăng Khả Tâm, nói:

- Khả Tâm, chị thường nghe Bích Phàm nói về em, chị đã sớm muốn gặp em, hôm nay rốt cục cũng gặp được.

Nghe Trang Hiểu Vân nói thế, Tăng Khả Tâm xấu hổ đến mặt đỏ lên, không biết nên nói gì cho phải.

- Kháo, Trang Bích Phàm, tại sao chú lại quên ka hả?

Ngô Vũ Trạch thấy Trang Bích Phàm không giới thiệu mình thì có chút buồn bực, sau đó chủ động tiến lên tự giới thiệu:

- Mỹ nữ xinh đẹp, em gọi là Ngô Vũ Trạch, là bạn cùng phòng với Trang Bích Phàm.

- Chào cậu.

Trang Hiểu Vân buông tay Tăng Khả Tâm ra, cười cười với Ngô Vũ Trạch, vốn muốn nói gì thêm. Nhưng mà thấy thợ trang điểm vẫy vẫy tay, thì về mặt nàng xin lỗi nói:

- Xin lỗi mọi người, sắp đến giờ lên diễn, chị cũng cần phải chuẩn bị một chút. Chờ sau khi cuộc thi kết thúc, chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện.

- Bích Phàm, em đưa bạn của em qua bên kia ngồi đi, chị sớm đã nói chuyện với người phụ trách rồi.

Khi nói chuyện, Trang Hiểu Vân chỉ vào dãy ghế sát ngay sân khấu.

- Chị Hiểu Vân, chị bận thì cứ đi, đừng lo đến chúng em làm gì.

- Đúng vậy, mỹ nữ cố lên.

Hạ Y Na cùng Ngô Vũ Trạch trước sau mở miệng.

Trang Hiểu Vân gật đầu cười, sau đó chào mọi người rồi đi vào hậu trường, mà đoàn người Bùi Đông Lai đã đến vị trí mà Trang Hiểu Vân chỉ.

Cùng lúc đó.

Một chiếc Maybach, một chiếc Mercedes-Benz và một chiếc BMW đến bãi đỗ xe của sân khấu Đông Hải.

Khi chiếc Maybach dừng lại, một gã đại hán thân mặc âu phục màu đen xuống xe.

Sau khi đại hán xuống xe thì liền cung kính mở cửa sau, một gã thanh niên từ sau xe đi xuống.

Vóc dáng của tên thanh niên không tính là cao, lại vô cùng gầy yếu làm cho bộ trang phục đắt tiền trên người hằn mặt không có chút mỹ cảm nào.

Có lẽ là biết bản thân quá kém cho nên thanh niên mới dùng bộ trang phục đắt tiền để che dấu đi, hơn nữa trên cổ tay còn mang một chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Patek Philippe có giá hơn trăm vạn.

- Phương tiên sinh.

Mắt thấy thanh niên xuống xe, một gã nam nhân trung niên mang theo một tên khác từ trong Mercedes-Benz S600 đi ra, đi đến trước người tên thanh niên chào hỏi, vẻ mặt vô cùng sáng lạn.

Nam nhân trung niên không phải là ai khác chính là người phụ trách tổ chức “ TQ ai đồ ” lần này.

Mà sở dĩ hần tôn kính với tên thanh niên như thế là bởi vì hần biết thanh niên này họ Phương tên Húc Vĩ là một trong những cổ đông của công ty giải trí Hồng Tinh, hơn nữa tên thanh niên này lại có một thân phận hiển hách.

Thân nam nhân trung niên chào đón, Phương Húc Vĩ lộ ra bộ dáng cao ngạo, liếc nhìn nam nhân trung niên một cái.

Bởi vì túng dục quá độ nên ánh mắt của Phương Húc Vĩ hơi âm đạm, sau khi chào hỏi với tên nam nhân trung niên xong thì bước vào sân khấu, bước chân đi rất tùy tiện giống như có thể bị vấp ngã lúc nào.

- Phương tiên sinh, thật không ngờ là ngài lại đích thân đến xem.

Sau khi vào một gian phòng trong sân khấu, nam nhân trung niên chủ động bắt chuyện với Phương Húc Vĩ, bất quá Phương Húc Vĩ cũng không có liếc nhìn cũng không để ý đến nam nhân trung niên, mà là vẫn tươi cười.

Phương Húc Vĩ rút ra một điếu xì gà Cuba, châm rồi hút một ngụm, sau đó nở nụ cười đậm:

- Ta cũng mới quyết định đến Đông Hải để xem thôi.

”Nga?”

Nam nhân trung niên lộ ra vẻ nghi hoặc:

- Chẳng lẽ Phương tiên sinh thấy được chương trình có chỗ không tốt, muốn cải thiện thêm ư?

Sở dĩ nam nhân trung niên nghi hoặc là bởi vì tiết mục “ TQ ai đồ ” này rất độc đáo, hơn nữa lại có những vị giám khảo tai to mặt lớn, một khi truyền ra sẽ thu hút nhiều người xem.

Dưới tình hình như vậy, Phương Húc Vĩ nên hài lòng mới đúng.

- Không phải, các ông làm vô cùng tốt.

Phương Húc Vĩ lắc lắc đầu, cười nói.

Nghe Phương Húc Vĩ nói thế, nam nhân trung niên mới yên lòng sau đó dường như đã đoán được cái gì, nhưng lại lộ giả vờ hồ đồ:

- Vậy Phương tiên sinh, ngài...?

- Cá nhân ta cho rằng người con gái tên là Trang Hiểu Vân kia thực lực để đoạt giải quán quân, ta vô cùng xem trọng tương lai của nàng, cho nên đặc biệt đại diện cho công ty đến tìm nàng để ký hợp đồng.

Phương Húc Vĩ nói xong, phỉ phỉ bụi, cười xấu:

- Tôi hy vọng ông chuyển lời giúp tôi. Ủh, nếu nàng có hứng thú thì tốt nay ta sẽ mời nàng bữa tối để trao đổi thêm.

- Mặt khác, thuận tiện ông hãy nhắc nhở nàng một chút, cơ hội chỉ có một, nếu nàng không có hứng thú thì ta sẽ đem cơ hội giao cho người khác.

Giọng nói Phương Húc Vĩ không thể nghi ngờ:

- Cô gái gọi là Phương Linh Linh cũng không tồi.

Nghe được Phương Húc Vĩ nói vậy, nam nhân trung niên không khỏi biến sắc.

Thân là người phụ trách thì hẳn biết sơ dĩ tiết mục này lại có đông người ủng hộ như thế cũng là bởi vì lúc thi đấu sẽ diễn ra một cách công bằng.

Mà ý của Phương Húc Vĩ rất rõ, nếu Trang Hiểu Vân nguyện ý bởi Phương Húc Vĩ trên giường thì chẳng những nàng sẽ đoạt được giải quán quân của cuộc thi lần này, hơn nữa lại có thể được công ty Hồng Tinh ký hợp đồng. Nếu Trang Hiểu Vân không làm như thế vậy thì Trang Hiểu Vân sẽ được cắt đi, Ngô Linh Linh sẽ thế chỗ vào đó.

Hiển nhiên, đây chính là những quy tắc ngầm trong giới giải trí.

- Như thế nào? Chẳng lẽ ông không hiểu lời ta nói sao?

Thấy nam nhân trung niên do dự, Phương Húc Vĩ bóp tắt tàn thuốc, ngữ khí chuyển lạnh.

Thân là một trong những cổ đông của công ty Hồng Tinh, đây không phải là lần đầu tiên Phương Húc Vĩ thấy những chuyện này.

Ngược lại, trong công ty giải trí Hồng Tinh, ngoài Mộ Khuynh Nhan bởi vì có Tương Cương che chở ra thì toàn bộ minh tinh đều đã qua tay của hắn.

- Tôi biết nên làm như thế nào rồi.

Nghe được giọng nói bất mãn của Phương Húc Vĩ, nam nhân trung niên âm thầm thở dài rồi đáp ứng.

Tuy rằng hắn không muốn phá hư đi tính công bằng của cuộc thi nhưng mà hắn biết, hắn không thể đắc tội với Phương Húc Vĩ.

...

...

Diệt Hồng Trần

281. Chương 285 : Muốn Lên Là Lên Sao?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 285 : Muốn lên là lên sao?

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Đợi một chút.

Mắt thấy nam nhân trung niên đáp ứng thì Phương Húc Vĩ cũng không thấy bất ngờ.

Nam nhân trung niên tên là Ngô Hiểu Phong, tuy rằng hắn là người phụ trách của cuộc thi “ TQ ai đồ “ nhưng trong mắt Phương Húc Vĩ hắn chỉ là một người làm công mà thôi.

Ngô Hiểu Phong nghe vậy thì hắn liền ngăn cơn phần nộ trong lòng, làm ra bộ dạng tươi cười với Phương Húc Vĩ:

- Xin hỏi, Phương tiên sinh còn gì phân phó?

- Trước tiên đừng nói cho nàng, đợi sau khi nàng biểu diễn xong rồi hãy nói.

Phương Húc Vĩ cười nói.

Ngô Hiểu Phong liền hiểu.

- Lấy thực lực của nàng, tiến vào bán kết là một điều bình thường.

Phương Húc Vĩ chậm rãi nói:

- Thử nghĩ lại đi, nếu nàng có thể tiến vào bán kết, đến lúc đó nàng có thể không muốn giành chức quán quân sao?

Ngô Hiểu Phong vốn là sợ hãi sau đó không khỏi mắng thầm Phương Húc Vĩ thật sự quá đê tiện, chẳng những lại dùng quy tắc ngầm hơn nữa lại đánh vào tâm lý của Trang Hiểu Vân, quả thật là một tên xấu xa.

- Tốt. Phương tiên sinh.

Mặc dù là trong lòng không thoải mái với Phương Húc Vĩ nhưng mà Ngô Hiểu Phong cũng không dám tức giận, hắn đành phải đồng ý.

- Ngoài ra, cô gái gọi là Ngô Linh Linh có biểu hiện không tồi, nhưng thiên phú không đủ, nếu không có gì bất ngờ thì sẽ bị loại.

Phương Húc Vĩ làm ra bộ dáng chỉ điểm giang sơn:

- Ở trên sân khấu nàng phong tao, tạm thời cứ để nàng tiến vào bán kết đã.

Thế thân.

Nghe Phương Húc Vĩ nói thế, trong lòng Ngô Hiểu Phong hiện lên 2 chữ này.

Phương Húc Vĩ là phòng ngừa vạn nhất, nếu một khi Trang Hiểu Vân cự tuyệt thì vẫn còn có Ngô Linh Linh.

- Tốt.

Ngô Hiểu Phong đáp ứng.

- Tối nay lại có cảm giác với mỹ nữ chân dài.

Thấy Ngô Hiểu Phong đáp ứng, Phương Húc Vĩ nhắm mắt lại, nghĩ đến tối nay sẽ tiến hành thể doggy với Trang Hiểu Vân thì cười một cách tà ác.

Rốt cuộc là “ TQ ai đồ”

Hay là “ Muốn cùng ai lên giường?”

Trong lòng Ngô Hiểu Phong nổi lên một cảm giác vô lực, sau đó xoay người rời khỏi văn phòng.

Hắn dựa vào chỉ thị của Phương Húc Vĩ đi đến gặp những vị giám khảo để khai thông.

Đối với hết thảy mọi chuyện, các thí sinh sắp lên sân khấu cũng không biết. Hơn nữa khán giả lại càng không biết.

Dựa vào an bài thì chương trình sẽ bắt đầu vào lúc 7h, nhưng mà lúc 6h thì cả sân khấu đã chật kín chỗ ngồi.

“ HỨ...”

- Hiểu Vân tới rồi.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên đám FAN hâm mộ liền sôi nổi đứng lên, cao giọng hoan hô.

Trong tiếng hoan hô Trang Hiểu Vân thì trên màn hình lớn sân khấu xuất hiện hình ảnh của Trang Hiểu Vân khi lần đầu tiên tham gia chương trình “ TQ ai đồ” này.

Trong màn hình, tóc của Trang Hiểu Vân được búi lên, mặc một bộ áo màu đen cùng quần bò màu xanh đậm, chậm rãi đi về phía chính giữa của sân khấu.

Ngọn đèn sân khấu chiếu rọi vào thân hình mềm mại của nàng.

Vài giây sau nàng ra chính giữa sân khấu, tay cầm microphone, 2 mắt nhắm lại.

Hình ảnh dừng lại, âm nhạc vang lên.

Tí tách tí tách tí tách tí tách.

Kim đồng hồ không ngừng chuyển động

Tí tách tí tách tí tách tí tách

Tiểu Vũ, nàng vươn tay đón những giọt nước

Sau đó, bài hát “ Chuyện tình yêu xưa tại Bắc Kinh” vang lên, Trang Hiểu Vân giống như là đã quên hết mọi chuyện, 2 mắt nhắm lại, hát lên bài hát.

Cả sân khấu liền trở nên im lặng.

Tí tách tí tách tí tách tí tách

Còn có người lo lắng

Không biết qua lâu, Trang Hiểu Vân mới mở mắt ra.

“ HỨ”

Cùng lúc đó, đám FAN cuồng liên gào thét không dứt.

- Trang Bích Phàm, chị của cậu hát thật dễ nghe.

Trong sân khấu, Hạ Y Na nghe được Trang Hiểu Vân hát xong thì nhin không cảm thán được mà nói một câu.

- Đúng vậy, nếu chị của chú cứ giữ vững phong độ thì không chỉ là đoạt giải quán quân mà ngay cả trở thành minh tinh cũng là một việc dễ dàng a.

Ngô Vũ Trạch cũng bị tiếng ca của Trang Hiểu Vân chinh phục.

Nghe Hạ Y Na và Ngô Vũ Trạch nói thế, Bùi Đông Lai cũng biết rằng tuy Trang Hiểu Vân không có được giọng hát được như các ca sỹ chuyên nghiệp nhưng mà giọng hát quả thật rất êm tai, hát thật sự có tình cảm, thiên phú thật tốt.

- Đúng a, các chú cũng không nhìn đó là chị của ai à?

Trang Bích Phàm có chút bình tĩnh, nâng đôi kính mắt lên.

”_____”

Tất cả mọi người đều không nói gì.

- Các vị bằng hữu, các vị bằng hữu ngồi trước TV, mọi người khỏe.

Sau đó không đợi đám người Bùi Đông Lai mở miệng, một gã nam nhân mặc âu phục bước ra từ sau sân khấu:

- Nơi này là Đông Hải TQ, nơi này là nơi trực tiếp “ TQ ai đồ”..

”A. . .”

Mắt thấy MC đi lên sân khấu, đám khán giả biết chương trình sắp bắt đầu cho nên hưng phấn kêu to.

- Sau đây, xin mời các vị giành một tràng pháo tay cho các vị giám khảo hôm nay.

Sau đó, tên MC lại làm ra một tư thế, 5 vị khán giả lần lượt giơ tay chào hỏi với mọi người.

“ HỨ...”

5 vị giám khảo ra sân đã làm cho không khí của sân khấu được hâm nóng lên.

- Sau đây xin mời Ngô Linh Linh ra trình bày ca khúc “ 36 kể trong tình yêu” (Bài hát gì có tên sến vãi...)

Đợi sau khi 5 vị giám khảo ngồi xuống, MC một lần nữa lên tiếng.

Lời hân vừa nói xong, ngọn đèn sân khấu liền tắt.

- Linh Linh cố lên.

Khán giả ủng hộ Ngô Linh Linh liền đứng dậy giơ cao băng rôn, hò hét trợ uy cho Ngô Linh Linh.

“Bá”

Ngọn đèn sáng lên, âm nhạc vang lên, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, thân mặc một bộ váy ngắn màu trắng, chân đi đôi giày cao gót màu đỏ. Ngô Linh Linh cùng với 2 vũ công xuất hiện.

“ HỨ...”

Khi Ngô Linh Linh bước lên sân khấu, đám FAN dưới sân khấu liền điên cuồng lên.

Là ai nói nữ sinh xinh đẹp không có não

Chỉ thích chưng diện cùng cười khúc khích

....

Tiếng hò hét dừng lại, Ngô Linh Linh bắt đầu biểu diễn.

Đúng như lời Phương Húc Vĩ nói, diện mạo, dáng người, vũ đạo của Ngô Linh Linh cũng không tầm thường nhưng mà giọng hát lại quá bình thường, bởi vì quá mức khản trương nên hơi lạc âm.

Nhưng mà.

Cái này cũng không ảnh hưởng đến các FAN của nàng, sau khi nàng kết thúc biểu diễn thì đám FAN liền hô to tên của nàng.

Biểu diễn kết thúc, 5 vị giám khảo liền bình luận về màn biểu diễn của Ngô Linh Linh, cả 5 người đều nói giống nhau đều nói rằng vũ đạo của Ngô Linh Linh khá tốt nhưng giọng hát lại không đủ, cuối cùng coi như là không tệ.

Có lẽ là bởi vì sự thẳng tính của ban giám khảo cho nên khi kết thúc biểu diễn, sắc mặt của Ngô Linh Linh có chút khó coi.

- Nói cho nàng biết, là ta để cho nàng có cơ hội bước vào vòng bán kết, hơn nữa chỉ cần một câu nói của ta thì nàng có thể trở thành nghệ sĩ của công ty giải trí Hồng Tinh, nhất định nàng sẽ cảm động có lấy thân báo đáp a?

Trong một gian phòng VIP, Phương Húc Vĩ hút lấy xì gà, vẻ mặt thích ý nói.

Ngô Hiểu Phong ngậm thở dài, không lên tiếng.

Sau khi Ngô Linh Linh kết thúc thì các thí sinh khác đều bước lên sân khấu để thể hiện phần thi của mình, mỗi thí sinh đều có một lượng FAN của mình, đồng thời khi biểu diễn xong đều nhận được những lời bình luận của ban giám khảo.

Thời gia cứ trôi qua, bất tri bất giác 6 thí sinh đã ra sân khấu biểu diễn. Lúc này ánh đèn trên sân khấu lại vụt tắt, trên màn hình lớn lại xuất hiện hình ảnh của Trang Hiểu Vân.

- Tôi gọi là Trang Hiểu Vân, đến từ tỉnh Nam Đông.

Trên màn hình chính là quen hương của Trang Hiểu Vân, những con đường nhỏ ở nông thôn, Trang Hiểu Vân ngồi trên xe đạp, hát một bài hát.

Không đến 1' sau, ngọn đèn sân khấu bắt đầu được mở lên.

Nương theo ánh sáng của ngọn đèn, có thể thấy được trên sân khấu xuất hiện một thân ảnh.

- Hiểu Vân.
- Hiểu Vân, cô giỏi nhất.
- Hiểu Vân, anh yêu em.

Thấy được bóng người thoáng hiện, đám FAN của Trang Hiểu Vân liền kích động đứng dậy, quơ quơ những ngọn đèn huỳnh quang trong tay, giơ cao những băng- rôn cùng biểu ngữ, hô to không dứt.

Tiếng kêu càng lúc càng lớn, ngọn đèn càng lúc càng sáng, bóng người trên sân khấu càng lúc càng rõ.

Dưới ánh đèn, Trang Hiểu Vân mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen bước ra sân khấu.

Vài giây sau, giọng ca của Trang Hiểu Vân vang lên, đám FAN hâm mộ liền yên lặng, cả sân khấu giống như lâm vào trong bể lặng.

Trong phút chốc, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người của Trang Hiểu Vân.

Bao gồm của Phương Húc Vĩ trong gian phòng VIP.

Nhưng mà.

Ánh mắt của hắn so với đám người xem thì khác nhau.

Trong ánh mắt của hắn không có sùng bái cùng chờ mong, nếu có thì đó chính là dục vọng.

Giống như thợ săn thấy được con mồi.

...

...

tinhlinh2

282. Chương 286 : Quy Tắc.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 286 : Quy tắc.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Trời mưa xuống.

Ngã bệnh không ai lo.

Tình yêu đến rồi lại qua đi.

Còn có thể là một người.

Cha và mẹ thề non hẹn biển.

Cuối cùng lại ly hôn.

Đây là tiếng hát trong bài “ Thương Tâm”

Cả sân khấu im lặng, tiếng hát của Trang Hiểu Vân vang lên.

Dưới sân khấu, bất kể là khán giả hay 5 vị giám khảo đều nhìn Trang Hiểu Vân hát, bọn họ không kim lòng được mà nhắm 2 mắt lại, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, đắm chìm trong tiếng hát đầy thương cảm của Trang Hiểu Vân.

Bên tai vang lên tiếng ca, ánh mắt lại thấy được vẻ bi thương của Trang Hiểu Vân thì Bùi Đông Lai có thể khẳng định được nhất định Trang Hiểu Vân đã trải qua một số chuyện nào đó, nếu không nằng không thể đem những chuyện bi thương này hòa nhập vào ca khúc được.

Xác định được điều này, ánh mắt của Bùi Đông Lai khẽ liếc qua Trang Bích Phàm, chỉ thấy lúc này Trang Bích Phàm đã bỏ kính mắt xuống, đôi mắt đỏ hồng, nước mắt lăn trên khuôn mặt của hân.

Ách?

Thấy được Trang Bích Phàm rơi lệ thì Bùi Đông Lai cả kinh.

Bùi Đông Lai cùng Trang Bích Phàm quen biết không phải là ngắn, trong trí nhớ của hân thì Trang Bích Phàm lúc nào cũng lộ ra bộ dạng vui vẻ.

Mà hiện giờ, Bùi Đông Lai có thể thấy được trong ánh mắt của Trang Bích Phàm lộ ra vẻ bi thương.

Phần bi thương này giống với Trang Hiểu Vân đang biểu diễn trên sân khấu.

Phát hiện được điều này khiến cho Bùi Đông Lai lập tức nhíu mày, trong lòng âm thầm đoán không biết rốt cuộc chị em Trang Bích Phàm đã xảy ra chuyện gì trong quá khứ? Làm sao lại có biểu hiện bi thương như thế này?

Không đợi Bùi Đông Lai nghĩ hết đột nhiên tiếng ca dừng lại.

Bùi Đông Lai lấy lại tinh thần, đem ánh mắt nhìn về phía sân khấu.

Trên sân khấu, Trang Hiểu Vân mở mắt ra, để microphone xuống, tháo đôi giày trên chân ra rồi xoay người đi vào phía trong của sân khấu.

Nói chung là nghệ sĩ trên sân khấu sẽ không bao giờ đưa lưng và mông ra cho khán giả thấy.

Bởi vì như thế là không tôn trọng khán giả.

Nhưng mà.

Giờ phút này, thấy Trang Hiểu Vân xoay người đi vào thì vô luận là 5 người giám khảo kia hay là khán giả đều không lộ ra vẻ bất mãn.

Trên sân khấu, Trang Hiểu Vân xoay người, bối cảnh trên sân khấu bỗng nhiên được thay đổi, trên màn hình xuất hiện một ngã tư đường, ở ngã tư đường này không có một chiếc xe cũng không có một ai ở nơi này.

Trang Hiểu Vân đi về phía trước, dường như muốn tìm kiếm cái gì ở cuối đường.

Một bước, hai bước, ba bước...

Nàng cúi đầu, đi tới, tiếp tục đi tới.

Qua một cái góc đường, lại một cái góc đường.

Con đường dường như không có điểm cuối.

Trang Hiểu Vân bước chậm lại, cuối cùng dừng bước ở một ngã tư đường.

Nàng nhìn xung quanh, giống như một đứa trẻ bị lạc đường, vẻ mặt bàng hoàng.

Cuối cùng, nàng vô lực ngã xuống đất, hát một câu cuối cùng.

Giọng hát vang lên, hình ảnh biến mất, sân khấu một mảnh im lặng.

Dưới sân khấu, ai ai cũng thấy dường như lồng ngực của mình bị một tòa núi lớn chặn lại, làm cho bọn hắn cảm thấy khó thở.

Bọn hắn muốn mở miệng nói nhưng vô luận cho dù bọn hắn có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể nói được một chữ.

Bọn hắn trở mắt nhìn hình ảnh phía trên sân khấu, bọn hắn thấy Trang Hiểu Vân lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt rồi đứng lên đi vào phía sau sân khấu.

”Bành bạch. . .”

Cả sân khấu im lặng, Bùi Đông Lai là người đầu tiên vỗ tay.

”Bành bạch. . .”

Nhất thời, đám người trong sân khấu liên tưởng, bọn hắn không có hô to tên của Trang Hiểu Vân mà là giống như Bùi Đông Lai, tất cả đều vỗ tay.

Dùng sức vỗ tay!

Trong lúc nhất thời, tiếng vỗ tay vang lên như thủy triều, thật lâu sau cũng chưa hết.

Ước chừng 1’ sau.

Tiếng vỗ tay mới dần dần dừng lại.

Mất thấy tiếng vỗ tay dừng lại, tên MC mới đi đến bên cạnh Trang Hiểu Vân:

- Xin mời 5 vị giám khảo bình luận về phần biểu diễn của thí sinh Trang Hiểu Vân.
- Một giọng ca xuất sắc không phải là nàng biểu diễn hay như thế nào, mà là tiếng ca của người ấy có thể làm người nghe xúc động không?

Dưới sân khấu, một vị giám khảo nữ lau khóe mắt, nói:

- Chúc mừng em, Trang Hiểu Vân, tiếng hát của em chẳng những khiến người nghe xúc động hơn nữa lại có thể in sâu vào linh hồn của người nghe. Chị tin tưởng, không bao lâu, TQ sẽ vì em mà kiêu ngạo.
- Cảm ơn.

Trang Hiểu Vân cúi đầu nói cảm ơn.

- Cảm động, từ bắt đầu khi cô ấy hát, trong lòng tôi liên cảm động, loại cảm động này tồn tại liên tục thẳng cho đến khi kết thúc.

Tên giám khảo nam thứ 2 chân thành nói.

- Nhìn thấy hình ảnh, nghe thấy giọng ca của nàng. Tôi cảm thấy dường như bản thân mình đã đi vào nơi cuối con đường vắng vẻ ấy, tiếng ca của nàng đã làm tôi say mê, không thể nào kìm chế được.
- Tiếng ca của nàng làm cho tôi cảm thấy được dường như nàng có một chuyện xưa. Tôi không biết nàng đã xảy ra chuyện gì trong quá khứ, nhưng tôi hy vọng Trang Hiểu Vân cô vẫn luôn giữ được phong độ như thế này.
- Trang Hiểu Vân, sự xuất hiện của em chính là thu hoạch lớn nhất lần này của cuộc thi. Chị mặc kệ sau này em có thể trở thành ca sỹ hay nhất không nhưng trong mắt chị, em tuyệt đối là người hay nhất, cố lên.

5 vị giám khảo lần lượt bình luận về phần trình diễn của Trang Hiểu Vân, có người chảy nước mắt, có người thì nước mắt đảo quanh vành mắt.

Giờ phút này, bọn họ không có đem bản thân trở thành những tai to mắt lớn, mà mỗi người đều đem những cảm xúc trong lòng mình nói ra cho Trang Hiểu Vân.

Đối với mỗi một lời bình luận, Trang Hiểu Vân đều cúi đầu cảm ơn.

”Bành bạch. . .”

Khi tên giám khảo cuối cùng nói xong, khán giả không kìm lòng được mà đứng dậy vỗ tay.

- Hừ.

Trong phòng VIP, Phương Húc Vĩ thấy Trang Hiểu Vân đi xuống sân khấu thì khóe miệng lộ ra nụ cười khinh thường.

Thân là người trong giới giải trí thì hẳn rất đã tham gia nhiều hoạt động, cũng đã trải qua nhiều quy tắc ngầm.

Phần lớn những nữ nhân khi tham gia vào một cuộc thi nào đó đều nói có quá khứ bi thảm, nhưng mà cuối cùng vì danh lợi lại nằm dưới häng của người khác.

Bởi vì đã trải qua nhiều chuyện như vậy cho nên hẳn không tin chuyện cũ của Trang Hiểu Vân, hẳn cho rằng Trang Hiểu Vân làm ra vẻ bi thương như vậy chính là giả vờ mà thôi.

Ngô Hiểu Phong ở một bên cũng bị tiếng ca của Trang Hiểu Vân làm cho cảm động.

Lúc này, nghe Phương Húc Vĩ hừ lạnh một tiếng thì trong lòng hẳn không khỏi căm giận.

- Ông nói nếu nàng dùng giọng nói khàn khàn, thương cảm này ở trên giường thì có phải là sẽ khiến cho người khác ta phiêu phiêu dục tiên không?

Phương Húc Vĩ cũng không thấy được vẻ khác thường của Ngô Hiểu Phong mà là uống một ngụm rượu rồi cười tà, hỏi.

Nghe được câu nói của Phương Húc Vĩ, Ngô Hiểu Phong rất muốn xách chai rượu trên bàn đập vào đầu hẳn.

Nhưng mà.

Lý trí chiến thắng xúc động.

Hắn không có làm như vậy.

Mấy phút sau, sau khi thí sinh cuối cùng biểu diễn thì 5 vị giám khảo liền chấm điểm giành cho 8 thí sinh dự thi.

5' sau.

Điểm của 8 thí sinh xuất hiện trên màn hình lớn, Trang Hiểu Vân là người đứng đầu, dễ dàng bước vào vòng bán kết.

Ngoài ra, bởi vì có tác động của Phương Húc Vĩ mà đêm nay Ngô Linh Linh cũng thành công bước vào vòng bán kết.

Điều này là cho Ngô Linh Linh vui mừng không thôi.

- Ông xem, Ngô Linh Linh kia thật kích động a?

Thấy một màn như vậy, toàn thân Phương Húc Vĩ tràn ngập một loại khoái cảm khó nói thành lời, hẳn cười nói:

- Nàng nhất định là nghĩ rằng bản thân mình đã biểu diễn tốt nên mới có thể bước vào vòng tứ kết. Thật là một hài tử đáng thương.

Ngô Hiểu Phong không có lộ ra vẻ phẫn nộ nữa.

Một chút cũng không có!

Ánh mắt hẳn vô lực nhìn vào những thí sinh đang ôm nhau, nhìn thấy mọi người cười nói, rơi lệ.

- Tốt lắm, ông có thể đi tìm các nàng để nói rồi đấy.

Thấy Ngô Hiểu Phong không nói lời nào, Phương Húc Vĩ lè lưỡi, liếm liếm vào chân cốc rượu, vẻ mặt cười dâm nói:

- Nếu được thì tối nay ta sẽ song phi cùng với 2 nàng.

“Âm nhạc cùi bắp của TQ đã bị một tên cặn bã như thế phá hoại.”

Trong lòng Ngô Hiểu Phong gầm hét nhưng mà hắn không dám nói ra.

Cuối cùng.

Cả người hắn giống như là một cái xác không hồn, bước ra khỏi phòng.

Ta có tư cách gì mà mắng Phương Húc Vĩ đây?

Đi tới cửa, Ngô Hiểu Phong tự giễu, mặc dù hắn có nhiệt huyết nhưng lại không có cách nào thay đổi mọi chuyện, ngược lại hắn đã trở thành tên tay sai, trợ giúp Phương Húc Vĩ bóp chết tương lai của Trang Hiểu Vân, đem Trang Hiểu Vân kéo vào vực sâu.

Có người chỉ có thể tuân theo quy tắc của trò chơi.

Có người nắm lấy quy tắc của trò chơi.

Có người đặt ra quy tắc của trò chơi.

Ngô Hiểu Phong là loại người thứ nhất.

Phương Húc Vĩ là loại người thứ hai.

tinhlinh2

283. Chương 287 : Chơi Dao Có Ngày Đứt Tay.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 287 : Chơi dao có ngày đứt tay.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Sau khi thí sinh đi vào sau hậu trường, buổi biểu diễn kết thúc, sân khấu liền sáng đèn. Màn hình lớn trên sân khấu hiện ra hình ảnh của Trang Hiểu Vân với bài hát “ Thương Tâm”

Thấy hình ảnh Trang Hiểu Vân trên sân khấu, một ít người vốn định đứng dậy rời đi liền quay đầu lại nhìn, có chút lưu luyến.

- Trang Bích Phàm, chị của chú mà không đoạt được giải quán quân thì ông trời không có mắt a.

Thấy một màn như vậy, Ngô Vũ Trạch liền mở miệng trêu ghẹo.

Lúc này, Trang Bích Phàm đã đeo kính lên, hắn lặng lẽ lau đi những giọt nước mắt trên mặt.

- Nhất định.

Có lẽ là muốn chôn dấu phần đau thương tận sâu trong đáy lòng nên Trang Bích Phàm theo thói quen mà lộ ra vẻ trang bức.

Đối mặt với vẻ trang bức của Trang Bích Phàm, đám người Hạ Y Na vốn đã thích ứng được nhưng mà vẫn bị chọc cười.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai không cười.

Hắn biết, một người lúc nào cũng luôn lộ ra bộ dạng tươi cười nhưng trên thực tế, trong lòng nam hài kia lại giấu kín nỗi đau, không muốn cho ai biết cả.

Mấy phút sau, khán giả trật tự rời khỏi sân khấu.

Đám người Bùi Đông Lai đứng dậy nhìn về phía trước, dựa vào lời nói của Trang Bích Phàm thì Trang Hiểu Vân cần phải thay quần áo, bọn hắn đứng ở trước sân vận động đợi Trang Hiểu Vân.

Trong phòng hóa trang, Trang Hiểu Vân đã thay xong quần áo, cùng với các thí sinh chào hỏi xong rồi bước ra.

Nhìn bóng lưng Trang Hiểu Vân rời đi, những thí sinh rời cuộc thi đều lộ ra vẻ hâm mộ và bội phục.

Ngô Linh Linh không có.

Mặc dù là nàng đã tiến vào bán kết nhưng nàng cũng biết chỉ cần buổi biểu diễn tiếp theo nếu Trang Hiểu Vân không xuất hiện sai lầm lớn thì chắc quán quân chắc chắn là sẽ thuộc về Trang Hiểu Vân.

Điều này làm cho nàng vô cùng ghen tị.

- Hiểu Vân, Ngô tiên sinh muốn gặp cô.

Bên ngoài phòng hóa trang, một tên nhân viên thấy Trang Hiểu Vân bước ra thì vội vàng bước lên nghênh đón.

Ân?

Trang Hiểu Vân nghe vậy thì lộ ra vẻ kinh ngạc, dừng bước lại rồi nghi hoặc hỏi:

- Xin lỗi, Ngô tiên sinh tìm tôi có chuyện gì không?

- Tôi cũng không biết cụ thể lắm, Ngô tiên sinh đang ở văn phòng chờ cô, cô qua đó sẽ biết.

- Được.

Bởi vì đã trải qua chuyện xưa nên tâm trí của Trang Hiểu Vân so với lứa bạn cùng tuổi thì thành thực hơn nhiều, dường như nàng cảm nhận được có điều không đúng nên lòng mảy mòi nhú lên. Bất quá lấy tính công bằng của cuộc thi này thì nàng mới yên lòng lại, sau đó chào hỏi một câu rồi một mình bước vào phòng làm việc của Ngô Hiểu Phong.

1' sau, Trang Hiểu Vân đi đến trước cửa phòng làm việc của Ngô Hiểu Phong, thấy cửa mở rộng thì vẻ lo lắng trong lòng nàng liền biến mất.

“ Cốc.. Cốc”

Trang Hiểu Vân không có trực tiếp đi vào mà là lễ phép gõ cửa.

Trong phòng, Ngô Hiểu Phong đang ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu hút thuốc, nghe được tiếng gõ cửa thì hắn ngẩng đầu lên nhìn, sau khi thấy Trang Hiểu Vân thì hắn bóp tắt tàn thuốc, cười một cách gượng ép rồi phát phát tay, nói:

- Hiểu Vân, vào đây.

Trang Hiểu Vân gật gật đầu, đi vào phòng:

- Ngô tiên sinh, ngài tìm tôi.

- Ừh.

Sắc mặt Ngô Hiểu Phong phức tạp, gật đầu:

- Ngồi xuống rồi nói.

Trang Hiểu Vân giữ im lặng ngồi xuống, mỉm cười nhìn Ngô Hiểu Phong, đợi Ngô Hiểu Phong nói chuyện.

- Hiểu Vân, biểu hiện hôm nay của cô vô cùng tốt.

Giọng nói của Ngô Hiểu Phong có chút chua xót:

- Tiếng ca thật êm tai, thật thương cảm, ngay cả tôi một người lớn tuổi như thế này cũng bị cô làm cho cảm động.

- Cảm ơn Ngô tiên sinh đã khích lệ, tôi sẽ cố gắng.

Trang Hiểu Vân đứng dậy, cúi đầu cảm tạ Ngô Hiểu Phong.

- Hiểu Vân, không cần phải khách khí.

Ngô Hiểu Phong khoát tay, đợi Trang Hiểu Vân ngồi xuống, rồi do dự một lát, giọng nói tỏ ra phức tạp:

- Hiểu Vân, tôi mặc kệ sau này sẽ phát sinh chuyện gì cũng hy vọng cô vẫn kiên cường, tiếp tục đi trên con đường âm nhạc mà cô đã chọn. Tôi tin tưởng một ngày nào đó cô sẽ trở thành một đại minh tinh, giống như Mộ Khuynh Nhan vậy.

- Cảm ơn.

Trang Hiểu Vân lại cảm ơn, nàng cảm thấy được có chút là lạ.

Giống như phán đoán của Trang Hiểu Vân, Ngô Hiểu Phong liền trầm mặc.

- Ngô tiên sinh, có phải là ngài muốn nói điều gì?

Ngô Hiểu Phong trầm mặc làm cho Trang Hiểu Vân cảm thấy bất an, nàng nhú mày, chủ động hỏi.

”Ba.”

Ngô Hiểu Phong không trả lời mà là châm lửa, đốt lên một điếu thuốc.

- Hiểu Vân.

Liên tục hút vài hơi thuốc, giọng nói của Ngô Hiểu Phong vô cùng phức tạp:

- Có người nhờ tôi chuyển lời lại với cô, hẳn có thể giúp cô đoạt được giải quán quân trong cuộc thi này, còn có thể cho cô tiến vào công ty Hồng Tinh, thậm chí còn có thể lãng-xê cho cô.

“Lộp bộp!”

Nghe được những lời này của Ngô Hiểu Phong thì trong lòng Trang Hiểu Vân không khỏi nhảy lên, nụ cười trên mặt cũng đã cứng đờ.

- Ngô tiên sinh, từ nhỏ đến lớn tôi đều tin tưởng một câu “ Trên thế giới này không có buổi ăn nào là miễn phí”

Trong nháy mắt, Trang Hiểu Vân đã lộ ra vẻ đề phòng:

- Nếu tôi đoán không sai thì ít nhất tôi phải trả một cái giá lớn mới có thể được người kia giúp đỡ?

Ngô Hiểu Phong há mồm ra, cố gắng nói cái gì đó, nhưng mà hẳn không biết nên giải thích thế nào cho phải.

- Ngô tiên sinh, người kia hẳn là muốn bồi tôi ngủ với hẳn?

Thấy Ngô Hiểu Phong trầm mặc, Trang Hiểu Vân trực tiếp nói ra, khuôn mặt lộ ra vẻ phẫn nộ.

Ngô Hiểu Phong hút một hơi thuốc rồi gạt đầu.

- Ngô tiên sinh, phiền ngài nói lại với hẳn, tuy rằng tôi thật hy vọng có nhiều người sẽ nghe được tiếng ca của tôi nhưng mà tôi sẽ không vì âm nhạc mà bán đứng cơ thể cùng với linh hồn của mình.

Trang Hiểu Vân đứng dậy, mặt không đổi sắc nói.

”Hô ”

Chẳng biết tại sao, mắt thấy Trang Hiểu Vân cự tuyệt thì Ngô Hiểu Phong liền âm thầm thở dài, trong lòng cảm thấy may mắn.

Bởi vì, từ sâu trong lòng hắn, hắn không muốn thấy cảnh Trang Hiểu Vân ngã vào quy tắc ngầm. Hắn cảm thấy cái đó sẽ làm bẩn đi Trang Hiểu Vân.

Nhưng mà.

Ngô Hiểu Phong cũng lộ ra vài phần tiếc nuối.

Hắn biết rõ, Trang Hiểu Vân từ chối việc này thì sẽ mất đi cơ hội giành giải quán quân trong cuộc thi lần này, hơn nữa cũng mất đi cơ hội có thể tiến vào giới âm nhạc. Hắn có lý do để tin, lấy địa vị trong giới giải trí của Phương Húc Vĩ thì muốn phong sát Trang Hiểu Vân là một điều dễ dàng.

- Cảm ơn ngài, Ngô tiên sinh.

Có lẽ là đã nhận thấy được Ngô Hiểu Phong quan tâm đến mình cho nên Trang Hiểu Vân liền cảm ơn hắn.

Nói xong, không đợi Ngô Hiểu Phong trả lời, Trang Hiểu Vân liền xoay người bước ra.

Nhìn bóng lưng Trang Hiểu Vân rời đi, Ngô Hiểu Phong há miệng định nói gì nhưng mà cuối cùng hắn đành vô lực thở dài, trơ mắt nhìn Trang Hiểu Vân rời đi.

”Hô ”

Ra khỏi phòng, Trang Hiểu Vân phun ra một ngụm oai bước, dường như là muốn đem tất cả những phần nộ trong lòng phun ra ngoài.

Sau đó, nàng mở to 2 mắt, cả người đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Đem tất cả những thứ kia ném ra ngoài?

Hay là chôn nó vào trong lòng không cho ai biết?

Chỉ có nàng biết.

10’

Trang Hiểu Vân đi ra cửa sân vận động, thấy được đoàn người Bùi Đông Lai đứng đó thì liền lộ ra vẻ tươi cười bước đến.

- Chị, chỉ hát rất hay.

Trang Bích Phàm là người đầu tiên chạy tới, hắn hưng phấn mà nắm lấy cánh tay của Trang Hiểu Vân.

- Mỹ nữ, giọng ca của cô đã làm cho tôi phải nghiện rồi, không thể kiềm chế được bản thân.

Ngô Vũ Trạch làm ra bộ dạng say mê.

- Ngô Vũ Trạch, đừng có hồ nháo.

Hạ Y Na trừng mắt nhìn Ngô Vũ Trạch rồi sau đó đề nghị:

- Để ăn mừng chị Hiểu Vân thuận lợi tiến vào vòng sau, tôi đề nghị đêm nay chúng ta không say không về.

Sau khi Hạ Y Na mở miệng, không đợi mọi người trả lời. Bùi Đông Lai đã thấy được sắc mặt Trang Hiểu Vân đột nhiên biến đổi.

Sau đó, Bùi Đông Lai theo ánh mắt của Trang Hiểu Vân mà nhìn về phía trước, chỉ thấy lúc này Ngô Linh Linh đang thân mật nắm lấy cánh tay của Phương Húc Vĩ, sóng vai cùng bước ra khỏi sân vận động.

Lúc này, Ngô Linh Linh đã thay đồ. Trên người nàng khoác một chiếc áo màu đen, bên trong là một chiếc áo 2 dây cổ rộng, cổ ỹ lộ ra cặp ngực, phía dưới là một chiếc váy ngắn màu đen phối hợp với tất chân màu đen, nàng cũng mang một đôi giày cao gót màu đen.

Dường như là đã nhận thấy được ánh mắt của Trang Hiểu Vân cho nên Ngô Linh Linh liền đem ngực mình chà sát vào cánh tay của Phương Húc Vĩ, đồng thời lộ ra bộ dạng tiểu nhân đắc chí, khinh miệt mà liếc mắt nhìn Trang Hiểu Vân một cái, giống như đang nói : “ Hát hay thì như thế nào? Cũng không phải là bị loại sao?”

Đường như là đọc được ý tứ trong ánh mắt của Ngô Linh Linh, Trang Hiểu Vân cố gắng không chế tâm tình của mình, không để vẻ phẫn nộ cùng biệt khuất hiện lên trên mặt.

Nhưng mà.

Thân thể của nàng không tự chủ được mà run rẩy.

- Trang Hiểu Vân, chỉ cần cô nguyện ý thì ta vẫn sẽ cho cô 1 cơ hội.

Đường như là đã nhận thấy Trang Hiểu Vân không cam lòng cho nên khi đi ngang qua Trang Hiểu Vân thì Phương Húc Vĩ liền hơi dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Trang Hiểu Vân, vẻ mặt cười tà nói.

Có đạo không nên đùa giỡn nhưng hẳn lại đùa.

...

...

tingling2

284. Chương 288 : Động Thủ Trên Đầu Thái Tuế.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 288 : Động thủ trên đầu thái tuế.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

“ Ách?”

Nghe được Phương Húc Vĩ nói như thế, đoàn người Bùi Đông Lai liền quay mặt lại nhìn.

Trong đó, mặc dù mấy người Hạ Y Na không hiểu được ý tứ của Phương Húc Vĩ nhưng bởi vì nụ cười của Phương Húc Vĩ vô cùng thâm tiện cho nên cảm thấy rất khó chịu với Phương Húc Vĩ.

Lúc này, Bùi Đông Lai đã nhận thấy ánh mắt khinh miệt của Ngô Linh Linh khi nhìn về phía Trang Hiểu Vân, giờ phút này hẳn lại thấy vẻ mặt cười cười của Phương Húc Vĩ thì trong lòng Bùi Đông Lai liền đoán được điều gì. Bất quá hẳn cũng không hề rầy mà là yên lặng nhìn xem.

- Không có khả năng.

Ngay cả Trang Hiểu Vân cũng bùng nổ, giọng nói lạnh như băng mà kiên định.

“ Haiz...”

Nghe được câu trả lời của Trang Hiểu Vân, vẻ mặt Phương Húc Vĩ lộ ra vài phần khó chịu, sau đó cười lạnh chỉ vào Trang Bích Phàm:

- Cô là vì hắn mới làm ra lựa chọn như vậy sao?

Hiển nhiên, bởi vì Trang Bích Phàm kéo lấy cánh tay của Trang Hiểu Vân cho nên Phương Húc Vĩ đã coi Trang Bích Phàm là bạn trai của Trang Hiểu Vân.

- Ừh.

Trang Hiểu Vân lãnh mạc trả lời một câu.

- Ta thật sự rất tò mò, một tên gia hỏa xấu trai như vậy làm sao lại có thể được cô chọn làm bạn trai?

Phương Húc Vĩ cười cười:

- Bất quá, nếu cô đã làm ra lựa chọn thì ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của cô.

Trang Hiểu Vân cắn môi, không có hé răng.

- Phương thiếu, cùng người như thế nói chuyện quả thực chính là đàn gảy tai trâu, chúng ta đi thôi.

Thấy Trang Hiểu Vân không nói lời nào, Ngô Linh Linh liền nũng nịu nói, lúc nói chuyện cả người liền dán trên người Phương Húc Vĩ, cảm giác kia như hận không thể giang rộng 2 chân để Phương Húc Vĩ đâm vào.

Sở dĩ nàng nói như vậy là bởi vì nàng nhìn ra được Phương Húc Vĩ đã nhìn trúng Trang Hiểu Vân, mà Trang Hiểu Vân so với nàng thì lại càng hoàn hảo hơn.

Dưới tình hình như vậy, nếu Trang Hiểu Vân thay đổi lựa chọn thì nàng chính là người bị Phương Húc Vĩ đá văng đi.

Đây là kết quả nàng không muốn nhìn thấy.

- Câm cái miệng chó của cô lại.

Bên tai vang lên lời nói nũng nịu của Ngô Linh Linh, Hạ Y Na liền không nhịn được mà ra mặt giúp Trang Hiểu Vân.

- Ấy za?

Nghe được giọng nói của Hạ Y Na, Phương Húc Vĩ liền nghiêng đầu ngó sang, nhìn thấy được dung mạo cùng với thân hình của Hạ Y Na thì hắn giống như là một tên thợ săn nhìn thấy được con mồi, 2 mắt sáng ngời.

- Chị Hiểu Vân , chuyện gì vậy?

Hạ Y Na trừng mắt nhìn Phương Húc Vĩ rồi hướng Trang Hiểu Vân hỏi.

- Mỹ nữ, nếu cô đã biết được một ít quy tắc ngầm của giới giải trí thì hãy đi theo ta, ta cam đoan có thể thỏa mãn nguyện vọng của cô.

Không đợi Trang Hiểu Vân lên tiếng, vẻ mặt Phương Húc Vĩ đậm ô, nói.

- Mà đúng là một tên cận bã.

Hạ Y Na vốn đã không vừa mắt với sự xuất hiện của Phương Húc Vĩ, lúc này nghe Phương Húc Vĩ nói như thế thì lập tức nghĩ đến điều gì. Sắc mặt đột nhiên thay đổi, tức giận mắng một tiếng rồi giơ tay lên, định tát vào mặt Phương Húc Vĩ một cái.

“Bốp”

Phương Húc Vĩ không nghĩ rằng Hạ Y Na sẽ động thủ, nhất thời không kịp đề phòng cho nên ăn luôn 1 tát vào mặt.

Thấy bộ dạng không kịp trở tay của Phương Húc Vĩ thì Ngô Linh Linh liền sợ ngây người.

Hiển nhiên, nàng không ngờ rằng bạn của Trang Hiểu Vân lại có thể dám ra tay với Phương Húc Vĩ.

Không riêng gì Ngô Linh Linh, mà chính bản thân Phương Húc Vĩ cũng vậy.

Theo bản năng Phương Húc Vĩ đưa tay xoa lấy khuôn mặt, dường như hắn cảm thấy toàn bộ mọi chuyện phát sinh đều là ảo giác.

Nhưng mà.

Cơn đau trên mặt truyền đến làm cho Phương Húc Vĩ biết đây là sự thật, hắn đã bị Hạ Y Na tát vào mặt.

- Gái điếm, mày dám đánh tao?

Hiểu được điểm này, vẻ mặt Phương Húc Vĩ liền trở nên dữ tợn, cùng lúc đó 2 tên đại hán áo đen liền chạy nhanh tới bên này.

Không trả lời.

Tay trái Hạ Y Na liền giơ lên, tát vào mặt Phương Húc Vĩ thêm một cái.

”Vù!”

Lúc này đây, Phương Húc Vĩ sớm đã chuẩn bị, thấy được Hạ Y Na vung tay lên thì hấn hừ lạnh một tiếng, sau đó lui về sau một bước, chân phải vung lên, nhắm ngay bụng của Hạ Y Na, hung hăng đá tới.

Trên mặt của hắn lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Nhưng mà.

Rất nhanh, nụ cười trên mặt của Phương Húc Vĩ đã đọng lại.

Bởi vì, có một bàn tay giống như cái kìm sắt đã kẹp cổ hắn, trực tiếp xách hắn lên.

Thời khắc mấu chốt, Bùi Đông Lai giống như một ngọn núi lớn che trước người Hạ Y Na, tay phải hắn kẹp lấy cổ Phương Húc Vĩ giống như là đang xách một con gà.

”Ô. . . Ô. . .”

Bởi vì Phương Húc Vĩ đã bị Bùi Đông Lai kẹp cổ, cho nên hắn tỏ ra khó thở, cả khuôn mặt đỏ bừng giống như là một con vịt bị cắt tiết.

- Thả Phương thiếu xuống.

Thấy một màn như vậy, 2 gã bảo tiêu của Phương Húc Vĩ liền lên tiếng.

- Không...Không nên.

Có lẽ không ngờ Hạ Y Na sẽ ráng mặt giúp mình mà tát một bạt tai vào mặt Phương Húc Vĩ, điều này đã khiến Trang Hiểu Vân cả kinh.

Lúc này, nghe tiếng hô của 2 gã bảo tiêu, thấy Bùi Đông Lai đã kẹp cổ Phương Húc Vĩ thì sắc mặt của Trang Hiểu Vân liền biến đổi, vẻ mặt khẩn trương, hô lên.

Nàng biết được nếu Phương Húc Vĩ là một kẻ không tầm thường, nếu Bùi Đông Lai ra tay làm bị thương Phương Húc Vĩ thì chắc chắn đến lúc đó Bùi Đông Lai sẽ bị Phương Húc Vĩ báo thù.

Cho nên, nếu lúc này Bùi Đông Lai làm Phương Húc Vĩ bị thương thì nhất định lấy tính cách của Phương Húc Vĩ thì hắn sẽ trả thù.

- Cút.

Nghe được tiếng kêu lo lắng của Trang Hiểu Vân, Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm rồi nói ra. Sau đó liền đem Phương Húc Vĩ vứt về phía 2 gã bảo tiêu.

“ Vù”

Phương Húc Vĩ liền trực tiếp đụng phải 2 gã áo đen.

Mặc dù thân thể của Phương Húc Vĩ đã bị tửu sắc ăn mòn nhưng bằng lực đạo của Bùi Đông Lai thì vẫn làm cho mấy tên đại hán kia lui ra sau 3 bước.

- Thả ta xuống.

Phương Húc Vĩ bị Bùi Đông Lai dọa tới mức kinh hồn, sau đó thấy được 2 gã bảo tiêu bên mình thì liền lấy lại tinh thần, vẻ mặt hung tợn nói:

- Đánh gãy 2 cái chân chó của nó cho tao.

- Tao kêu mày cút.

Không đợi bảo tiêu của Phương Húc Vĩ thả hắn xuống, Bùi Đông Lai đã giống như quỷ mị, xuất hiện trước mặt Phương Húc Vĩ, sau đó mở miệng, giọng nói giống như tiếng sấm rền.

”Bá!”

Nói xong, bàn tay của Bùi Đông Lai liền vung lên.

“ Bốp”

Cái tát vang dội, mặc dù Bùi Đông Lai đã không sử dụng Âm Kinh hơn nữa đã khống chế lực đạo nhưng mà cả người Phương Húc Vĩ liền từ trong lòng 2 gã bảo tiêu văng ra ngoài.

“ Bộp...Bộp”

Thấy mình của Phương Húc Vĩ liền va vào lan can, làm cho lan can không ngừng rung lên.

Sau khi rớt xuống, Phương Húc Vĩ chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân giống như là bị gãy hết, đau đớn làm cho hắn cảm thấy tối sầm, thân hình cuộn lại một chỗ giống như một con chó TQ, không ngừng run lên.

”A”, “. . .”

Thấy một màn như thế, Ngô Linh Linh liền kêu lên một tiếng, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

”Ách”, “. . .”

Trang Hiểu Vân trực tiếp bị cả kinh há to miệng.

Đám người Hạ Y Na sớm đã thấy thân thủ của của Bùi Đông Lai cho nên cũng không cảm thấy kỳ quái.

“Ách”

2 gã bảo tiêu của Phương Húc Vĩ cũng cả kinh, bọn hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng Phương Húc Vĩ sẽ bị người khác làm trò, dám trước mặt bọn hắn mà đánh Phương Húc Vĩ.

- Cút.

Thấy 2 gã bảo tiêu của Phương Húc Vĩ há to mồm, Bùi Đông Lai liền lên tiếng.

Lại nghe được một chữ “ Cút”, thấy được vẻ tức giận trong đôi mắt của Bùi Đông Lai, nhớ lại một màn vừa rồi. 2 tên bảo tiêu của Phương Húc Vĩ liền không dám động thủ, thậm chí ngay cả kêu gào cũng không dám mà là nhìn nhau một cái, sau đó liền chạy về phía Phương Húc Vĩ.

- Phương...Phương thiếu.

Chạy đến trước người Phương Húc Vĩ, 2 gã bảo tiêu liền đỡ Phương Húc Vĩ dậy, rõ ràng thấy được mặt của Phương Húc Vĩ đã đầy máu.

- Chúng mày...

Nghe được thủ hạ lên tiếng thì Phương Húc Vĩ cũng thanh tỉnh một ít, hắn hé miệng cố gắng nói 2 gã bảo tiêu xử lý Bùi Đông Lai, kết quả lại không nói được. Vài chiếc răng từ trong miệng của hắn rơi ra ngoài.

- Phương thiếu, hắn rất mạnh, chúng tôi không phải là đối thủ của hắn.

Sau đó, không đợi Phương Húc Vĩ mở miệng, một gã bảo tiêu liền nói, hắn sợ hãi liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái.

”Tê ~ ”

Phương Húc Vĩ đau đến hít sâu một hơi, tức giận đến thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

- Chúng ta đi thôi.

Không để ý đến 3 người Phương Húc Vĩ, Bùi Đông Lai xoay người, nói với đám người Hạ Y Na.

Nghe được Bùi Đông Lai lên tiếng, Hạ Y Na nhin không được mà nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh của Bùi Đông Lai. Trong lòng nàng rất rõ ràng, Bùi Đông Lai nói như vậy là không muốn để mọi người nhìn thấy cảnh bạo lực.

- Đi thôi.

Không riêng gì Hạ Y Na mà Ngô Vũ Trạch cũng hiểu được điểm này cho nên hắn liền mở miệng phụ họa.

Trang Hiểu Vân vốn là muốn nói gì nhưng mà khi nghe được Bùi Đông Lai cùng Ngô Vũ Trạch nói “ Đi” thì nàng liền im lặng.

Bởi vì mọi chuyện phát sinh trước sân vận động cho nên không đợi đám cảnh sát đến , Bùi Đông Lai đã mang mọi người đến chỗ đậu xe.

Nhìn bóng lưng đám người Bùi Đông Lai rời đi, Phương Húc Vĩ tức giận đến cả người run lên.

- Đuổi... Đuổi theo bọn hắn.

Cầm lấy cái khăn của tên bảo tiêu bên cạnh đưa cho, Phương Húc Vĩ vừa lau vết máu trên mặt, vừa nói.

Nói xong, Phương Húc Vĩ liền phun ra một ngụm máu.

Sau đó, hắn liền rút điện thoại ra, trực tiếp bấm lấy một số điện thoại.

Hắn muốn tìm viện binh.

Dám động thủ trên đầu thái tử sao?

...

...

tinhlinh2

285. Chương 289 : Tôi Là Bùi Đông Lai.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 289 : Tôi là Bùi Đông Lai.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Thân là người phụ trách công ty giải trí Đông Nguyệt, cho nên lúc Phương Húc Vĩ đến Đông Hải thì Triệu Triết đã từng mời Phương Húc Vĩ đi dùng cơm để tẩy trần, kết quả là bị Phương Húc Vĩ từ chối.

Đối với việc này, Triệu Triết không có cường cầu nữa.

Bởi vì hắn cảm thấy Phương Húc Vĩ sẽ thực hiện quy tắc ngầm với các thí sinh dự thi.

Dưới tình hình như vậy cho nên khi thấy số của Phương Húc Vĩ gọi đến thì Triệu Triết phản ứng đầu tiên của Triệu Triết là “ Chẳng lẽ Phương Húc Vĩ đã thất bại sao?

Mặc dù hiểu kỳ nhưng hắn vẫn nghe điện thoại:

- Phương thiếu, cậu đã xem xong buổi biểu diễn của hôm nay chưa?

- Triệu tiên sinh, ta cần mượn ông vài người.

Lúc này Phương Húc Vĩ đã đau đến nỗi thiếu chút hôn mê cho nên làm gì còn tâm tư cùng Triệu Triết hàn huyên?

- Phương thiếu, đã xảy ra chuyện gì?

Nghe được Phương Húc Vĩ nói thế, Triệu Triết không khỏi ngẩn ra.

- Ta mới vừa ra khỏi sân vận động thì liền gặp phải một tên cô hồn, hắn đã làm ta bị thương.

Phương Húc Vĩ âm trầm nói:

- Ta muốn cho hần biết 2 chữ hối hận viết như thế nào.

”Bá!”

Nghe được Phương Húc Vĩ nói thế, sắc mặt Triệu Triết không khỏi biến đổi.

Bởi vì công ty Đông Nguyệt cùng với Hồng Tinh cùng hợp tác lâu dài cho nên Triệu Triết cũng không xa lạ gì với Phương Húc Vĩ.

Hần biết rõ, sở dĩ Phương Húc Vĩ có thể chơi giỡn với những minh tinh khác là vì hần là con của Phương Khôn.

Phương Khôn.

Tên này ở Nam Cảng thậm chí là cả giới hắc đạo Nam Phương thì không người nào không biết, hần chính là nhị đương gia của Hồng Tinh, chỉ sau Tương Cường.

- Phương thiếu, cậu đang ở chỗ nào?

Bởi vì biết thân phận thật sự của Phương Húc Vĩ cho nên Triệu Triết liền không do dự, mở miệng hỏi Phương Húc Vĩ ở nơi nào.

- Tên kia sắp cùng với bạn của hần đang rời đi, bảo tiêu của ta đang âm thầm theo dõi.

Phương Húc Vĩ được một gã bảo tiêu đỡ đi về phía bãi đỗ xe, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai, cảm giác kia hận không thể lập tức đem xương Bùi Đông Lai nghiền thành tro:

- Ông chuẩn bị người đi, lát nữa ta sẽ gọi điện.

- Được.

Triệu Triết liền đáp ứng.

Phương Húc Vĩ không nói cái gì nữa, mà là trực tiếp cúp điện thoại.

”Đô. . . Đô. . .”

Thấy Phương Húc Vĩ cúp điện thoại thì Triệu Triết hơi trầm ngâm, cuối cùng hần cũng bỏ qua ý định gọi điện cho Liễu Nguyệt.

Nếu hần gọi cho Liễu Nguyệt thì Liễu Nguyệt sẽ mắng hần rằng vô tích sự, chỉ một việc nhỏ thế này mà không giải quyết được.

- Phương thiếu, nếu không thì cậu hãy đi bệnh viện để băng bó một chút?

Mắt thấy máu tươi trên mặt Phương Húc Vĩ không ngừng chảy ra thì một tên bảo tiêu mở miệng.

- Băng bó con mẹ nhà mày.

Tên bảo tiêu đã khiến cho Phương Húc Vĩ nổi giận lôi đình, hần lạnh lùng nói:

- Nhất định phải đuổi kịp tên kia, nếu làm mất dấu hần thì lão tử sẽ băng bó cho mày.

Nói xong, thấy đoàn người Bùi Đông Lai đã lên xe rời đi thì Phương Húc Vĩ liền vội vàng lao vào ô tô.

Tên bảo tiêu cũng không cảm thấy bất mãn, hần buồn bực đi vào ô tô rồi sau đó khởi động xe.

Mà tên bảo tiêu còn lại thì lấy một hộp cứu thương ra, sau đó xử lý vết thương cho Phương Húc Vĩ.

- Vương bát đản, nhất định lão tử sẽ ném mày xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn.

Phương Húc Vĩ tức giận đến cả người run lên, thân là nhị công tử của Phương gia, chưa bao giờ hần phải chịu nhục như lần này.

- Tên vừa rồi nhất định là có thân phận không nhỏ.

Phía trước, trong một chiếc Land Rover màu đỏ, vẻ mặt Trang Hiểu Vân lo lắng nói:

- Bùi Đông Lai làm hần bị thương, nhất định sẽ bị hần trả thù.

- Đúng a, Y Na tỷ, nếu tên bại hoại kia tìm Bùi Đông Lai để trả thù thì chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Nếu không thì chúng ta báo cảnh sát đi?

Mặc dù Tăng Khả Tâm và Dương Tĩnh 2 người đã thấy được thân thủ của Bùi Đông Lai nhưng mà lại không biết được thế lực phía sau của Bùi Đông Lai, cho nên đều lo lắng Bùi Đông Lai sẽ bị Phương Húc Vĩ trả thù.

- Yên tâm đi, Bùi Đông Lai không có việc gì.

Hạ Y Na cười khở, ở nàng xem ra, Bùi Đông Lai không đánh cho Phương Húc Vĩ tàn phế thì đó là phước của Phương Húc Vĩ rồi, nếu Phương Húc Vĩ còn muốn trả thù thì nàng có lý do để tin rằng, cho dù Phương Húc Vĩ có là thượng đế đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ gặp bi kịch.

- Tại sao?

3 người Trang Hiểu Vân, Tăng Khả Tâm cùng Dương Tĩnh không hện mà cùng lên tiếng hỏi.

- Đông Hải lớn như vậy, tên kia làm sao có thể tìm được Đông Lai chứ?

Hạ Y Na liền tìm một cái cớ để nói.

- Cũng đúng a.

Tâm tính của Tăng Khả Tâm đơn thuần nhất cho nên cảm thấy Hạ Y Na nói rất có lý.

Tuy rằng Dương Tĩnh đem toàn bộ tinh lực đặt vào việc học nhưng mà chỉ số thông minh của nàng rất cao, lý trí nói cho nàng biết, nếu như đối phương là người có thân phận thì một khi hắn quyết tìm Bùi Đông Lai, đến lúc đó có thể không tìm được sao?

- Chị cảm thấy, nếu tên kia một lòng muốn trả thù thì có thể tìm ra được Bùi Đông Lai.

Trang Hiểu Vân là người biết cách đối nhân xử thế, cũng biết được cái hắc ám trong thế giới này, ở nàng xem ra, một người có địa vị, có thân phận nếu muốn tìm một người bình thường thì không phải là việc gì khó.

- Tìm được cũng không sợ.

Nghe Trang Hiểu Vân nói thế thì Hạ Y Na có chút tò mò nhìn Trang Hiểu Vân, sau đó nói tiếp:

- Chị Hiểu Vân, không cần phải lo lắng, Bùi Đông Lai sẽ không có việc gì.

Nói xong, Hạ Y Na không nhẹn được mà nở nụ cười khở.

Nàng nhớ lại cảnh lúc trước Bùi Đông Lai đã thương Hà Hoa và Ngưu Hải Đào, lúc ấy nàng cũng lo Bùi Đông Lai xảy ra chuyện, nhưng mà Ngô Vũ Trạch và Cổ Văn Cảnh đã an ủi nàng, nói cho nàng biết Bùi Đông Lai không có việc gì.

Khi đó, nàng không tin, chỉ một mực lo lắng.

Hiện giờ, nàng tin chắc Bùi Đông Lai không có chuyện gì cho nên liền an ủi Trang Hiểu Vân.

Điều này giống như một vòng luân hồi.

Giọng nói tự tin của Hạ Y Na làm cho Trang Hiểu Vân bớt lo lắng, ở nàng xem ra nếu Hạ Y Na có thể lái được chiếc Land Rover thì tự nhiên thân phận sẽ không tầm thường.

Nếu Hạ Y Na đã tin tưởng Bùi Đông Lai thì khẳng định là sẽ có căn cứ.

- Đúng rồi, chị Hiểu Vân, chị cùng đừng lo chuyện đêm nay sẽ ảnh hưởng đến thành tích của chị.

Thấy Trang Hiểu Vân không nói lời nào, Hạ Y Na nói thêm:

- Không một ai có thể ngăn cản chị đoạt được giải quán quân.

- Cảm... Cảm ơn.

Lời nói của Hạ Y Na làm Trang Hiểu Vân cả kinh, sau đó nàng liền cảm ơn nhưng trong lòng lại tò mò “Rốt cuộc nàng là ai?”

- Đông Lai, tên kia ở phía sau.

Trong chiếc Cayenne khác, Ngô Vũ Trạch thấy được Phương Húc Vĩ giống như là âm hồn không tan ở phía sau thì nhin không được nói.

- Không sao, chú cứ coi như chưa thấy đi, cứ theo Hạ Y Na là tốt.

Bùi Đông Lai sớm đã thấy được Phương Húc Vĩ ở phía sau, hiện giờ nghe Ngô Vũ Trạch nói thế thì về mặt bình tĩnh nói.

- Đông... Đông Lai, nếu tên kia luôn đi theo thì chúng ta làm gì bây giờ?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, Trang Bích Phàm liền khẩn trương.

- Lo lắng cái rắm, lấy thực lực của Đông Lai thì bọn hần chỉ là chicken.

Ngô Vũ Trạch cười trêu ghẹo.

Trang Bích Phàm sửng sốt, sau đó nhớ đến hình ảnh Bùi Đông Lai ra tay vừa rồi thì về lo lắng trong lòng liền giảm bớt, hần cảm kích muốn mở miệng nói cảm ơn với Bùi Đông Lai.

- Bích Phàm, ka là ka thích bộ dạng trang bức của chú, không thích cái bộ dạng giống đàn bà như bây giờ của chú đâu.

Không đợi Trang Bích Phàm mở miệng nói cảm ơn, Bùi Đông Lai đã cười nói.

- Lúc nào ka chả trang bức?

Trang Bích Phàm vỗ đầu vai của Bùi Đông Lai rồi cười mắng.

Vẫn là cái giọng nói kiêu trang bức kia nhưng mà giọng nói của hần có chút run rẩy, đôi mắt phấp hờng.

- Chú cứ yên tâm, chức quán quân thuộc về chị của chú, không ai có thể đoạt được.

Thấy mắt Trang Bích Phàm đỏ lên, Bùi Đông Lai an ủi một câu.

- Ủh.

Trang Bích Phàm gạt đầu, cố nén không để nước mắt chảy ra.

Bùi Đông Lai híp mắt, thông qua kính phản quang nhìn thấy chiếc Maybach ở phía sau, hần cũng không gọi điện cho Liễu Nguyệt để điều tra thân phận của đối phương mà tính toán đợi sau khi đến nơi sẽ điều tra sau.

30' sau.

2 xe của Hạ Y Na và Ngô Vũ Trạch đậu trước một nhà hàng.

- Ăn no xong thì quyết định đến chỗ nào chơi.

Sau khi xuống xe, Hạ Y Na liền mở miệng nói.

Mọi người không trả lời, đồng loạt đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Trong lúc vô hình, Bùi Đông Lai đã trở thành linh hồn của cả đám người.

- Tớ không có ý kiến, hết thấy nghe theo lời của Hạ mỹ nữ.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Mọi người vào trước, tớ gọi điện thoại đã.

- Đi thôi, chúng ta vào thôi.

Hạ Y Na biết Bùi Đông Lai cần giải quyết hậu quả cho nên dẫn mọi người vào bên trong nhà hàng.

Thấy đám người Hạ Y Na vào, Bùi Đông Lai liền thoáng nhìn qua chiếc Maybach ở phía trước sau đó lấy điện thoại ra bấm số của Liễu Nguyệt.

- Xin lỗi, thuê bao quý khách....

Trong điện thoại truyền ra giọng nói của một tiểu thư.

Ách?

Bùi Đông Lai liền nao nao sau đó hần bấm số của Quý Hồng.

- Lão bản thân ái, muộn như thế này còn gọi điện, chẳng lẽ là cậu tịch mịch, khó nhịn sao?

Rất nhanh, giọng nói quen thuộc của Quý Hồng đã truyền vào tai của Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai cũng không có đùa giỡn với Quý Hồng mà nghiêm mặt nói:

- Dem điện thoại của công ty giải trí Đông Nguyệt giao cho tôi.

- Được.

Tuy rằng không biết Bùi Đông Lai muốn làm gì, bắt quả Quý Hồng đã nhận ra giọng nói của Bùi Đông Lai vô cùng nghiêm túc cho nên cũng không giỡn nữa mà là đáp ứng.

Cùng lúc đó.

Ở bên ngoài, trong chiếc Maybach.

- Triệu tiên sinh, ta đang ở đường XXX, dưới nhà hàng Hồng Dương, bao lâu nữa thì người của ông mới đến?

Phương Húc Vĩ nắm điện thoại, nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai đứng ở phía bên ngoài nhà hàng, lạnh giọng hỏi.

- 10' nữa người của tôi sẽ đến.

Triệu Triết liền trả lời một cách thuyết phục.

”Ba!”

Phương Húc Vĩ cúp điện thoại, vẻ mặt đầy hận ý nhìn vào Bùi Đông Lai, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Vương bát đản, ngày tận thế của mày sắp đến rồi.

“ Reng... Reng..”

Lúc này, sau khi cúp điện thoại của Phương Húc Vĩ thì đột nhiên điện thoại của Triệu Triết vang lên, hần hơi ngẩn ra một lúc rồi cầm điện thoại lên nghe.

- Tôi là Bùi Đông Lai.

Trong màn đêm, Bùi Đông Lai bấm số của Triệu Triết rồi tự giới thiệu.

...

...

tinhlinh2

286. Chương 290 : Gậy Ông Đập Lưng Ông.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 290 : Gậy ông đập lưng ông.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Lúc này nghe được 5 chữ “ Ta là Bùi Đông Lai” cả người Triệu Triết liền run lên, sau đó Triệu Triết liền nhìn thấy số người gọi đến là một số lạ hoắc.

Phát hiện này làm cho đồng tử Triệu Triết phóng to ra.

Bởi vì trước đó vài ngày, Bùi Đông Lai sợ sẽ bại lộ thân phận cho nên hắn luôn đứng ở phía sau, biết được hắn cũng không có mấy ai.

Thân là người phụ trách công ty giải trí Đông Nguyệt, tuy rằng Triệu Triết là người tâm phúc của Liễu Nguyệt nhưng hắn lại không biết Bùi Đông Lai là người nắm giữ hắc đạo Hồ Hàng.

Nhưng mà.

Hắn biết quan hệ giữa Bùi Đông Lai và Liễu Nguyệt.

Đối với việc này, tuy rằng hắn không biết rõ thân phận của Bùi Đông Lai, nhưng hắn vẫn khách khí hỏi:

- Ngài....Ngài là Bùi tiên sinh?

Bùi Đông Lai nói:

- Triệu quản lý, đêm nay có một tên lái trên chiếc Maybach tham gia “ TQ ai đồ”, hắn nói tiếng Quảng Châu, hắn là người trong giới giải trí, ông biết thân phận của hắn không?

Maybach?

Nói giọng Quảng Châu?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, trong đầu Triệu Triết liền hiện ra hình ảnh của Phương Húc Vĩ:

- Bẩm Bùi tiên sinh, người kia gọi là Phương Húc Vĩ, là phó tổng của công ty giải trí Hồng Tinh, phụ thân hắn là Phương Khôn.

- Thì ra là thế.

Dường như Bùi Đông Lai suy nghĩ gì đấy:

- Theo tôi được biết, chương trình “ TQ ai đồ” là do công ty giải trí Đông Nguyệt cùng với công ty giải trí Hồng Tinh liên kết với nhau để tổ chức, đúng không?

Chẳng....chẳng lẽ người Phương Húc Vĩ chọn là Bùi Đông Lai?

Nghe được Bùi Đông Lai nói vậy, một cái ý niệm liền hiện ra trong đầu Triệu Triết.

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, hắn liền hoảng sợ, không dám hỏi lại mà liền đáp:

- Vâng, Bùi tiên sinh.

- Tôi hy vọng có thể duy trì tính công bằng của cuộc thi, ông làm có được không?

Bùi Đông Lai dùng một giọng điệu không thể nghi ngờ.

“ Ách?”

Lúc này đây, Triệu Triết hơi chần chờ.

- Ông làm không được ư?

Giọng nói Bùi Đông Lai chuyển lạnh.

- Không không phải... tôi có thể làm được.

Tuy rằng không biết vì sao Bùi Đông Lai lại can dự vào chuyện này nhưng mà Triệu Triết rất rõ, bằng vào quan hệ của Bùi Đông Lai và Liễu Nguyệt thì lời nói của Bùi Đông Lai thì bản thân Triệu Triết hẳn phải nghe.

Thấy Triệu Triết đáp ứng, Bùi Đông Lai không nói gì thêm, trực tiếp cúp điện thoại.

”Đô. . . Đô. . .”

Đầu bên kia điện thoại, sau khi nghe được Bùi Đông Lai cúp điện thoại thì Triệu Triết liền bấm số của Liễu Nguyệt.

- Xin lỗi quý khách....

Cũng giống như Bùi Đông Lai, Triệu Triết cũng không thể gọi được cho Liễu Nguyệt.

Không thể gọi cho Liễu Nguyệt, Triệu Triết liền bấm số của Phương Húc Vĩ.

- Tụi mày thấy tên cậu tạp chủng kia đi về phía nào không?

Mất thấy Bùi Đông Lai biến mất ở trước cửa nhà hàng, ngồi ở phía sau chiếc Maybach, Phương Húc Vĩ liền mở miệng hỏi 2 gã bảo tiêu.

- Không...không thấy.

- Hắn đi vào bên trong nhà hàng.

Một tên bảo tiêu lắc đầu, tên còn lại thì nói ra suy đoán ở trong lòng.

Nghe được 2 gã bảo tiêu nói thế, Phương Húc Vĩ thiếu chút nữa chửi lớn nhưng đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Lấy điện thoại ra, thấy người gọi là Triệu Triết thì Phương Húc Vĩ liền nghe máy.

- Phương thiếu, tên chọc giận ngài có phải gọi là Bùi Đông Lai không?

Lúc này đây, không đợi Phương Húc Vĩ mở miệng, Phương Húc Vĩ liền hỏi, trong giọng nói mang theo vài phần lo lắng.

- Ta không biết hắn tên gì.

Bởi vì Phương Húc Vĩ ở Nam Cảng cho nên hắn không nghe được sự tích của Bùi Đông Lai, càng không biết tên của Bùi Đông Lai, lúc này nghe Triệu Triết nói thế hắn liền cảm giá có chút không đúng:

- Mà sao?

- Là như vậy, tên Bùi Đông Lai mà tôi vừa nhắc đến, hắn là bằng hữu của Liễu lão bản.

Triệu Triết cân nhắc một chút, nói:

- Vừa rồi hắn mới gọi điện thoại đến nói, yêu cầu cuộc thi phải diễn ra một cách công bằng.

- Công bằng? Đầu hắn bị nhúng vào nước rồi sao?

Phương Húc Vĩ vốn đang đợi người của Triệu Triết đến giúp, hiện giờ nghe được Triệu Triết nói vậy thì hắn liền khó chịu:

- Khi nào thì giới giải trí đã có sự công bằng?

- Phương thiếu, hắn vào Liễu lão bản có quan hệ rất tốt, hơn nữa cùng quen biết với Tương tiên sinh.

Triệu Triết giải thích.

- Chuyện này nói sau, ông hãy để người ông đến mau đi.

Phương Húc Vĩ tâm phiền ý loạn nói.

- Được.

Triệu Triết hơi trầm ngâm rồi đáp ứng, trước khi cúp điện thoại, hắn nhìn không được mà nhắc:

- Phương thiếu, nếu...nếu người cậu chọc là Bùi Đông Lai thì cậu đừng nên phát sinh xung đột với hắn.
- Mẹ nó, tên tiểu tạp chủng kia đánh ta, không phải là ta chọc hắn.

Phương Húc Vĩ trực tiếp nổi giận.

”Ách. . .”

Triệu Triết không phản bác được, mặc dù trong lòng còn có điều lo lắng, nhưng mà cũng không nói cái gì nữa.

- Mẹ nó, một đám người Đại Lục ngu xuẩn, đúng là một tên không biết khuôn phép.

Cúp điện thoại, Phương Húc Vĩ liền lải nhải mắng.

Nói xong, Phương Húc Vĩ nhớ tới lúc này không thấy bóng dáng của Bùi Đông Lai, lửa giận trong lòng liền tăng lên, lập tức nhìn về phía 2 gã bảo tiêu, định mở miệng mắng một phen.

Ngay sau đó.

Đột nhiên con người của hắn mở to ra, cả người giống như là bị trúng phải ma pháp, thân hình liền cứng ngắc.

Bùi Đông Lai đột nhiên xuất hiện trước ô tô của hắn.

“ Ừc”

So sánh với Phương Húc Vĩ mà nói, 2 gã bảo tiêu bên cạnh lại biết được thân thủ của Bùi Đông Lai lợi hại đến thế nào, nhìn thấy Bùi Đông Lai giống như quỷ mị xuất hiện. 2 gã bảo tiêu liền nuốt một ngụm nước miếng.

Sau đó, dưới cái nhìn của 3 người, Bùi Đông Lai đi đến trước cửa xe, đột nhiên vỗ một phát thật mạnh vào kính xe.

“ Rầm”

Ám Kinh tụ tập trên bàn tay của Bùi Đông Lai đột nhiên bùng nổ.

“ Loảng Xoảng “

Ám Kinh bùng nổ, chiếc Maybach giống như là bị va chạm vào thứ cứng rắn gì cả, cả xe liền rung lên, toàn bộ kính trước liền bị vỡ nát.

“ Ừc”

Thấy một màn như vậy, 2 gã bảo tiêu của Phương Húc Vĩ liền nuốt một ngụm nước miếng, mà Phương Húc Vĩ thì trực tiếp sợ ngây người.

Nếu không phải thấy kính xe vỡ ra, cảm nhận được gió đêm thổi vào thì bọn hắn hoài nghi bản thân mình xuất hiện ảo giác.

- Xuống xe.

Không đợi đám người Phương Húc Vĩ lấy lại tinh thần, Bùi Đông Lai đi đến bên cạnh nói.

Không có phản ứng.

Dường như Phương Húc Vĩ còn đang đắm chìm vào một chướng vừa nay của Bùi Đông Lai.

”Bá!”

Thấy Phương Húc Vĩ không có phản ứng, lông mày của Bùi Đông Lai nhíu lại. Không nói lời vô ích. Mà là tay phải đột nhiên vung lên, như là lấy đồ trong túi thông thường, một phát túm lấy tóc của Phương Húc Vĩ, dùng sức kéo ra.

“ AAA”

Bên vì cửa xe quá nhỏ, cho nên cả người của Phương Húc Vĩ liền bị những mảnh thủy tinh còn dính lại cắt vào, máu tươi chảy ròng, cơn đau đớn làm cho hắn phải rên lên.

- Mày nên cảm thấy may mắn bởi vì mày là người của Tương tiên sinh.

Bùi Đông Lai cầm lấy tóc của Phương Húc Vĩ, đem Phương Húc Vĩ đưa đến trước mặt.

Phương Húc Vĩ sợ tới mức mặt không có chút máu:

- Mày....Mày là ai?

- Nể mặt của Tương tiên sinh, tao tha cho mày một mạng.

Bùi Đông Lai hỏi một đằng, trả lời một nẻo, giọng nói lạnh như băng:

- Nhưng mà, mày không nên để tao thấy mày ở Đông Hải nữa, nếu không lần sau sẽ không có may mắn như vậy đâu.

Nghe được Bùi Đông Lai nói đến Tương Cương, Phương Húc Vĩ định nói tên Phương Khôn ra, nhưng mà lúc này hắn thấy được mấy chiếc xe hơi từ sau chạy đến, một đám người từ trong xe đi ra.

- Ta ta là Phương Húc Vĩ.

Thấy những tên đại hán kia, Phương Húc Vĩ giống như là thấy được cọng cỏ cứu mạng, hắn liền rống lên.

Nghe được tiếng kêu cứu của Phương Húc Vĩ, ánh mắt thấy được đám người kia xuất hiện, Bùi Đông Lai hơi nheo mắt.

Cùng lúc đó ở phía trước, một gã là đầu lĩnh liền dẫn người hướng bên này đi tới.

- Tiểu tạp chủng, cmn buông tao ra.

Thấy đám người của Triệu Triết đi tới, Phương Húc Vĩ liền mở miệng.

Không trả lời, vẻ mặt của Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh.

- Là ta đã gọi điện cho Triệu Triết.

Thấy Bùi Đông Lai thờ ơ, Phương Húc Vĩ liền nở ra nụ cười dữ tợn, sau đó quay đầu nhìn đám thủ hạ của Triệu Triết, nói:

- Cmn, còn đứng đó làm gì? Đánh tên tiểu tạp chủng nào cho tao.

- Xin hỏi ngài là Bùi tiên sinh sao?

Không để ý đến Phương Húc Vĩ, tên đầu lĩnh cung kính hướng Bùi Đông Lai hỏi, hắn vừa nhận điện thoại của Triệu Triết, trong điện thoại Triệu Triết nói cho hắn biết trước tiên phải hỏi thử đối phương là có phải là Bùi Đông Lai hay không?

- Tao kháo, cmn, tao là Phương Húc Vĩ.

Thấy đám người không những không động thủ, còn coi thường mình, trực tiếp chào hỏi Bùi Đông Lai, Phương Húc Vĩ tức giận đến mức thiếu chút nữa mà ngất đi, lập tức mắng một câu. Đột nhiên, hắn nhớ lại lúc này Triệu Triết từng nói...chẳng lẽ đây chính là Bùi Đông Lai mà Triệu Triết đã nói sao?

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật gật đầu.

- Ngài khỏe chứ Bùi tiên sinh, xin hỏi ngài có gì phân phó?

Thấy Bùi Đông Lai gật đầu, tên đầu lĩnh liễu hiểu ra, hắn lập tức cúi đầu hỏi Bùi Đông Lai.

”Ách. . .”

Thấy một màn như vậy, Phương Húc Vĩ trực tiếp ngây dại.

- Đánh gãy một chân của hắn, để hắn cút khỏi Đông Hải.

Bùi Đông Lai buông tóc của Phương Húc Vĩ ra, liếc nhìn tên đầu lĩnh một cái.

- Vâng Bùi tiên sinh.

Tên đầu lĩnh cung kính nhận mệnh, sau đó vung tay lên.

Thấy tên đầu lĩnh ra hiệu, gần 20 tên đại hán áo đen liền vây quanh chiếc Maybach.

Bùi Đông Lai thấy thế liền xoay người rời đi.

- Mày...có phải là người của Triệu Triết không?

Sắc mặt Phương Húc Vĩ trở nên tái nhợt, hỏi.

- Dẫn hắn đến đây.

Tên đầu lĩnh khinh thường, không thèm trả lời câu hỏi của Phương Húc Vĩ mà hạ lệnh.

Nghe được mệnh lệnh, 2 gã áo đen liền trực tiếp lôi Phương Húc Vĩ đến.

- Ta...ta là bằng hữu của Triệu Triết, không ta là người hợp tác cùng Liễu Nguyệt.

Sắc mặt Phương Húc Vĩ trở nên tái nhợt, vội lấy tên của Liễu Nguyệt ra.

- Ta cmn biết rồi.

- Vậy các người.

- Chúng ta được Triệu quản lý phái tới, mày là tên gốc, dám đến Đông Hải gây chuyện với Bùi tiên sinh, cmn mày chê mày thở nhiều rồi sao?

Tên đầu lĩnh liền nói:

- Đánh, đánh gãy 2 cái chân của hắn.

”_____”

Hai mắt Phương Húc Vĩ tối sầm, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

...

...

tinhlinh2

287. Chương 291: Rượu Vào Lời Ra.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 291: Rượu vào lời ra.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

“Răng rắc”

“ AAA”

Tiếng xương gãy vang lên, dưới cơn đau đớn Phương Húc Vĩ liền thét lên một tiếng, sau đó theo bản năng hắn lấy tay che lên cái chân phải.

“ Răng rắc”

Sau đó, tên đại hán kia lại giẫm xuống, lần này là đánh vào chân trái của Phương Húc Vĩ.

Chẳng qua là. . .

Lần này, hẳn không có kêu thảm thiết, mà là hôn mê bất tỉnh.

Đau ngất.

- Nhớ kỹ lời của Bùi tiên sinh, mau rút khỏi Đông Hải.

Thấy thủ hạ đã hoàn thành xong nhiệm vụ của Bùi Đông Lai phân phó, tên đầu lĩnh liền quát lên một tiếng, sau đó vung tay lên:

- Đi thôi.

“ Vù”

Đám người liền tản ra, hơn 20 tên áo đen liền lần lượt đi vào 6 chiếc xe hơi, sau đó khởi động xe.

Tới cũng vội vã, đi cũng vội vã.

Sau khi đám người áo đen rời đi thì những người hiếu kỳ đến vây quanh cũng không có bỏ đi, bọn hắn cúi đầu thầm thì với nhau, cố gắng muốn xem thử cuối cùng Phương Húc Vĩ có chết hay không?

“ Ò..E...Ò...E’

Sau đó, không biết là ai báo cảnh sát, một chiếc xe cảnh sát từ đằng xa chạy đến.

Bên tai vang lên tiếng còi xe cảnh sát, 2 gã hộ vệ của Phương Húc Vĩ liền liếc mắt nhìn nhau, trong nháy mắt làm ra quyết định, một tên liền chạy nhanh vào bên trong ô tô, tên còn lại liền ôm lấy Phương Húc Vĩ rồi tiến vào xe.

Mặc dù bọn hắn không biết Bùi Đông Lai lúc này là thần thánh phương nào, nhưng mà người có thể khiến Triệu Triết phải kiêng kỵ, thân phận khẳng định sẽ rất trâu bò.

Người như vậy, không phải là địa bàn của mình thì không nên trêu chọc.

“ Oành”

Trong phút chốc, chiếc Maybach liền được khởi động, sau đó liền giống như một con quái thú, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

- Tìm một bệnh viện gần đây, trước tiên xử lý vết thương của Phương thiếu đã.

Trong xe ô tô, một tên bảo tiêu liền đưa ra đề nghị của mình.

Nghe tên đồng bạn nói như vậy, tên còn lại cũng không phản đối, lấy tính tình của Phương Húc Vĩ, có quỷ mới biết sau khi được cứu tỉnh thì Phương Húc Vĩ có phát tiết lửa giận trên người bọn họ không?

Trước nhà hàng, Bùi Đông Lai thấy chiếc Maybach chạy đi thì hẳn biết chuyện này đã tạm thời được xử lý, cho nên cũng yên lòng đi vào trong.

=====

- Đông Lai, mau nào, mọi người còn đang chờ chú đây.

Thấy Bùi Đông Lai đi vào nhà hàng, Ngô Vũ Trạch biết rõ mọi việc Bùi Đông Lai đã xử lý xong cho nên lập tức giơ tay chào hỏi.

Bùi Đông Lai cười cười, trực tiếp đi tới.

- Mọi người, chén thứ nhất chúng ta kính hảo hán Bùi Đông Lai đồng học, hy vọng sau này Bùi Đông Lai đồng học tiếp tục phát huy tác phong “‘Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ”

Thấy Bùi Đông Lai ngồi xuống, Hạ Y Na là người nâng ly đầu tiên.

- Nào, uống.

Đám người Ngô Vũ Trạch liền thét to.

- Cảm ơn cậu.

Trang Hiểu Vân cảm kích nhìn Bùi Đông Lai một cái, ngoài ra nàng cũng rất tò mò, tò mò một người có thân phận là sinh viên như Bùi Đông Lai lại có thân thủ giỏi như vậy.

- Là anh em với Trang Bích Phàm, cho nên chị không cần cảm ơn.

Bùi Đông Lai cười cười, sau đó nhìn Bùi Đông Lai:

- Hạ mỹ nữ, theo tớ thấy, một chén này mời cậu mời đúng, quả thật cậu chính là một Tôn nhị nương thời hiện đại a.

”Ha ha. . .”

- 2 người các cậu, một người là Tôn nhị nương, một người là Trương Thanh, chén thứ nhất kính 2 cậu.

Ngô Vũ Trạch nói một câu, sau đó sợ Bùi Đông Lai và Hạ Y Na công kích cho nên hẩn liền bưng chén rượu lên, uống hết.

Hạ Y Na nở nụ cười mà Bùi Đông Lai cũng cười khổ không ngừng, những người còn lại thì nở ra nụ cười hàm hậu.

Sau khi uống xong chén đầu tiên, bữa tiệc tối liền được bắt đầu.

Vốn dựa theo ý của Hạ Y Na thì mọi người ở đây ăn vài món đơn giản, sau đó liền đi tới Bar để vui chơi.

Kết quả, bởi vì tửu lượng của Trang Bích Phàm quá chicken cho nên uống được một lúc gương mặt của hẩn liền trở nên đỏ bừng, cả người lung lay, đến nỗi lúc đi cũng không vững.

- Kêu em uống ít thôi mà lại không nghe.

Thấy Trang Bích Phàm có chút say, Trang Hiểu Vân dạy dỗ một câu, sau đó nói với Hạ Y Na:

- Y Na, cảm ơn mọi người về buổi tối hôm nay, Bích Phàm uống quá nhiều rồi, chúng ta đi ra ngoài chơi hay là về nhà đây?

“ Ờc...”

Không đợi Hạ Y Na trả lời, thân thể Trang Bích Phàm khẽ cong lên, dường như muốn ói.

- Mọi người chờ một lát, tớ đưa Bích Phàm vào phòng vệ sinh đã.

Bùi Đông Lai thấy thế thì liền đỡ Trang Bích Phàm, không đợi mọi người trả lời, hẩn đã mang Trang Bích Phàm đi vào phòng vệ sinh.

- Chị Hiểu Vân, đợi lúc nào chị đoạt được giải quán quân thì chúng ta lại đi ăn mừng.

Thấy Trang Bích Phàm say như vậy, Hạ Y Na không thể làm gì khác cho nên đành phải bỏ kế hoạch tối nay, nàng mở miệng cười nói một câu, sau đó mang mọi người đi ra bên ngoài.

“ Ờc...”

Vừa mới vào phòng vệ sinh, dạ dày Trang Bích Phàm liền quay cuồng, hẩn há mồm ói ra.

- Uống không được thì sau này uống ít một chút.

Một tay của Bùi Đông Lai vịn Trang Bích Phàm, một tay vỗ vỗ vào lưng hẩn.

“ Ờc...”

Chưa trả lời, Trang Bích Phàm ói không ngừng.

Khoảng 1’ sau, đợi sau khi Trang Bích Phàm ói xong thì Bùi Đông Lai mới đem giấy vệ sinh đưa cho hẩn.

Trang Bích Phàm im lặng không lên tiếng nhận lấy giấy vệ sinh rồi lau miệng .

- Đông... Đông Lai...rượu tối nay, nhất định ka phải uống.

Lau một ít chất bẩn còn dính trên miệng, Trang Bích Phàm hơi kích động nói.

Bùi Đông Lai trầm mặc.

Hắn biết mặc dù mỗi lần đi uống là Trang Bích Phàm sẽ uống đến say mềm nhưng trên thực tế Trang Bích Phàm là một kẻ ghét uống rượu.

Mà hôm nay, bởi vì Trang Bích Phàm cảm kích Bùi Đông Lai ra tay trợ giúp Trang Hiểu Vân cho nên hắn mới mời Bùi Đông Lai 3 chén.

- Đông Lai, cảm ơn chú.

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Trang Bích Phàm cắn chặt môi, vành mắt hơi hồng nói.

- Được rồi.

Bùi Đông Lai vỗ vỗ bả vai Trang Bích Phàm.

- Không.

Trang Bích Phàm lắc đầu, cố gắng không để nước mắt rơi xuống, nói:

- Đông...Đông Lai, chú biết cuộc thi lần này đối với chị ka, nó có quan trọng như thế nào không?

Lần này, Bùi Đông Lai không nói gì, chẳng qua là nhìn Trang Bích Phàm.

- Đông Lai, cho ka một điều thuốc.

Tâm tình Trang Bích Phàm có chút không khống chế được.

Mặc là từ trước đến nay Trang Bích Phàm không hút thuốc, nhưng Bùi Đông Lai cũng rút ra một điều, tự mình châm lửa rồi đưa cho Trang Bích Phàm.

Nhận lấy điều thuốc từ Bùi Đông Lai, Trang Bích Phàm hung hăng hút một hơi, kết quả là hắt ho lên.

- Ka cùng với chị ka là do một tay mẹ ka nuôi lớn, lúc ka mới được sinh ra, tên cầm thú kia đã bỏ 3 người chúng ta rồi rồi đi.

Liên tục hút 3 hơi, Trang Bích Phàm lâm vào ký ức, trên mặt xuất hiện hận ý:

- Khi đó, nhà chúng ta ở nông thôn, cho nên mẹ của ka lúc nào cũng mặt hướng xuống đất lưng gior lên trời, vừa là mẹ vừa cha.

- Sau này, ka lên trung học, mẹ ka cảm thấy chất lượng trường học ở nông thôn không tốt cho nên đưa 2 chị em ka lên thành phố. Mẹ ka kiếm một công việc để cho 2 chị em ka đi học. Qua 2 năm, bởi vì làm việc quá mệt nhọc cho nên bà ấy...bà ấy đã ngã bệnh.

Nói đến tay, hai tay của hắn không khống chế được mà run lên, nước mắt cứ như thế mà lăn xuống:

- Lúc này, mặc dù mẹ ka chỉ làm được 3 phần việc nhưng lúc nào bà ấy cũng đi làm. Ngoài số tiền để lo cho chị em ka đến trường thì tiền trong người bà ấy cũng không dư được mấy, cho nên...bởi vì không có tiền cho nên bà ấy đã không dậy nổi, vĩnh viễn rời khỏi chúng ta.

Nói xong, Trang Bích Phàm vô lực mà ngã xuống đất, nước mắt cứ như thế mà chảy ra.

"A!"

Bùi Đông Lai ngồi xổm xuống, lấy một điều thuốc khác đưa cho Trang Bích Phàm.

- Sau khi mẹ ka chết, chị ka vì muốn ka tiếp tục đi học cho nên nàng đã bỏ học để đi làm. Khi đó thành tích của nàng so với ka thì tốt hơn, nhưng mà lúc ấy ka còn nhỏ, không hiểu chuyện, cho nên không có ngăn cản quyết định của nàng.

Hung hãn rít một hơi thuốc, Trang Bích Phàm lại mở miệng:

- Từ nhỏ chị ka đã có năng khiếu ca hát cho nên nàng liền bắt đầu đi hát để kiếm tiền nuôi ka ăn học, lúc đầu là nàng hát rong ở ngoài đường, sau đó hát ở quán Bar rồi những chỗ ăn chơi.

- Bởi vì nàng rất xinh đẹp, giọng ca lại hay cho nên từng bị nhiều người có mưu đồ bất chính quấy rối, vì thế mỗi lần đi hát chị ấy liền thủ sẵn một thanh chủy thủ ở bên mình, chỉ cần có tên nào dám hành động gì thì chị ấy liền lấy thanh chủy thủ để trên cổ của mình.

Trang Bích Phàm lấy nước mắt rửa mặt:

- Vừa bắt đầu, chị ấy không đem chuyện này nói cho ka mà là một mực giấu ở trong lòng để cho ka không phải phân tâm mà một lòng học tập. không ngờ cha mẹ ở trên trời linh thiêng, sau này ka tình cờ nghe được một tên bàn học nói chị ấy ở một quán Bar bị một tên lão bản uống rượu vô lễ, chị ấy dùng cái chết để phản kháng nhưng kết quả là bị đánh một bạt tai. Khi ấy ka đã trưởng thành, cho nên không để chị ấy đi vào mấy quán Bar để hát nữa mà là tìm các cửa hàng khai trương để nàng hát.

- Vừa lúc đó, phong trào thi làm ca sỹ diễn ra rất nóng, ka liền đề nghị chị ấy tham gia. Chẳng qua là, làm cho ka không nghĩ tới, cái gọi là cuộc thi chọn ca sỹ còn hắc ám hơn so với những quán Bar, bởi vì chị ka xinh đẹp cho nên mỗi lần lúc ở vòng loại đều gặp phải quy tắc ngầm, bởi vì chị ấy không muốn cúi đầu cho nên mỗi lần tham gia thì nàng liền bị loại.

Nói tới đây, Trang Bích Phàm vứt tàn thuốc, lau lấy nước mắt, hít sâu một hơi, cảm kích nhìn Bùi Đông Lai, nói:

- Bởi vì tính công bằng ở cuộc thi lần này cho nên chị của ka không bị loại, một đường đi tới bây giờ, lại không nghĩ rằng....

- Bích Phàm, không cần phải lo lắng, ka đã nói rồi, chức vô địch lần này sẽ thuộc về chị chú, không ai có thể đoạt được.

Thấy Trang Bích Phàm nói ra hết tâm sự thì tâm tình liền chuyển biến tốt lên, Bùi Đông Lai mỉm cười vỗ vỗ bả v ai của Trang Bích Phàm.

“ Két”

Không đợi Trang Bích Phàm trả lời, cửa phòng vệ sinh bị đẩy ra, Ngô Vũ Trạch thấy hai người ngồi chồm hổm trên mặt đất thì liền ra về cả kinh:

- Ka kháo, 2 người các chú muốn làm gì thì cũng nên đóng cửa lại đi a?

- Còn không phải đợi chú đến đưa cúc hoa ra sao ?

Trên mặt Trang Bích Phàm nở ra nụ cười sáng lạn.

Sau nụ cười ấy là vẻ đau xót mà không người nào nhìn thấy được.

...

...

Diệt Hồng Trần

288. Chương 292: Đường Thi Nhiều Nhưng Chỉ Nên Chọn Một.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 292: Đường thi nhiều nhưng chỉ nên chọn một.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Ban đêm cả bầu trời bao la giống như là bị một chiếc khăn bao phủ, dưới bầu trời đêm, trong một bệnh viện.

Bên trong một phòng bệnh cao cấp trong bệnh viện, Phương Húc Vĩ nằm ở trên giường bệnh, vết máu trên chân hắn đã được lau sạch, đồng thời còn được chườm đá để giảm sưng.

- Tại sao còn chưa làm phẫu thuật? Lỡ chân của ta bị phế đi, các ông có thể chịu trách nhiệm được không?

Lúc hôn mê, Phương Húc Vĩ cũng không cảm thấy đau đớn, lúc này khi tỉnh lại thì hắn liền cảm thấy vô cùng đau đớn cho nên tâm tình trở nên nóng nảy.

- 2 chân của cậu đã bị một đòn nghiêm trọng dẫn đến gãy lìa, hiện giờ nơi xương gãy đã sưng lên, cần phải để khi nào bớt sưng mới có thể làm phẫu thuật được.

Có lẽ là do đạo đức nghề nghiệp hoặc có lẽ là do bảo tiêu của Phương Húc Vĩ đã đút một ít tiền lì xì cho nên đối với câu hỏi ngu xuẩn của Phương Húc Vĩ thì bác sĩ cũng không có nổi giận, mà là kiên nhẫn giải thích.

- Vậy sau này, chân của ta có thể đi lại được không?

Nghe bác sĩ nói thế, Phương Húc Vĩ liền cảm thấy tình hình nghiêm trọng, hắn cố nén cơn đau mà hỏi.

- Xương của cậu đã bị gãy lìa, hơn nữa xương còn bị nát bấy, sau khi giải phẫu thì vẫn có khả năng hành động.

Bác sĩ nghiêm mặt nói:

- Bất quá, sau này vẫn để lại một ít di chứng, ví dụ như không thể tiến hành vận động kịch liệt.

- Cái gì gọi là để lại di chứng? Mẹ kiếp, các ông có chữa được hay không mà lại nói vậy.

Phương Húc Vĩ vừa nghe xong liền tức giận:

- Để bệnh viện chuẩn bị một chiếc xe cứu thương, ta muốn trở về Hồng Kông.

- Được rồi.

Bác sĩ cau mày gật đầu. Mang theo hai gã hộ sĩ thối lui ra khỏi phòng bệnh.

- Mẹ kiếp, nuôi hai người phế vật chúng mày còn không bằng nuôi 2 con chó, ít nhất là chúng còn biết trung thành, ra mặt cho chủ nhân của nó.

Thấy bác sĩ ra khỏi phòng bệnh, Phương Húc Vĩ liền đem lửa giận phát tiết lên người 2 tên bảo tiêu.

Đối mặt với lời mắng của Phương Húc Vĩ, 2 tên bảo tiêu không dám lên tiếng.

Từ ý nào đó mà nói, thân là bảo tiêu mà lại không thể bảo vệ được sự an toàn của Phương Húc Vĩ, đó đúng là sai lầm của bọn hắn.

- Đem điện thoại ra đây.

Thấy 2 gã bảo tiêu giống như là học sinh tiểu học chỉ biết cúi đầu, Phương Húc Vĩ cũng biết cho dù có chửi nữa thì cũng không ăn thua gì.

Vì vậy hắn liền mở miệng, sau đó một tên bảo tiêu liền đưa điện thoại cho Phương Húc Vĩ. Phương Húc Vĩ do dự một chút không có trực tiếp bấm số Phương Khôn, mà là bấm số của Phương Húc Đông, ca ca của hắn.

- Tiểu Vĩ ư?

Sau đó từ trong điện thoại liền vang lên một giọng nói trầm thấp.

- Là em đây anh.

Bên tai vang lên giọng nói của Phương Húc Đông, Phương Húc Vĩ không nhịn được mà khóc:

- Anh, em bị người ta đánh.

- Cái gì?

Nghe Phương Húc Vĩ nói thế, thiếu chút nữa Phương Húc Đông cảm thấy tai mình nghe lầm, sau đó chân mày hấn nhú lại, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Em bị một tên đánh, sau đó tìm người của Liễu Nguyệt hỗ trợ, kết quả là người của Liễu Nguyệt chẳng những không giúp em, ngược lại...ngược lại còn đánh gãy 2 chân của em.

Phương Húc Vĩ nói xong liền có cảm giác muốn giết người.

- Tại sao có thể như vậy?

Phương Húc Đông cả kinh, lấy quan hệ hợp tác giữa Hồng Tinh và Đông Nguyệt bang, lấy quan hệ giữa Liễu Nguyệt và Tương Cương thì cho dù Liễu Nguyệt không ra mặt giúp Phương Húc Vĩ thì thủ hạ của nàng cũng không thể nào đánh Phương Húc Vĩ a?

- Em...Em cũng không biết.

Phương Húc Vĩ buồn bực trả lời một câu, sau đó dường như nhớ được điều gì, vội vàng hỏi:

- Đúng rồi, anh, người đánh em gọi là Bùi Đông Lai, anh biết hấn không?

- Là ai?

Phương Húc Đông lại cả kinh một lần nữa.

- Triệu Triết bảo là Bùi Đông Lai, sao đó em gọi điện thoại tới hỏi tên khốn kiếp Triệu Triết kia nhưng mà hấn không nghe máy.

Phương Húc Vĩ nói.

- Thì ra là thế.

Một lần nữa nghe cái tên Bùi Đông Lai, Phương Húc Đông liền hiểu ra, vẻ mặt trở nên âm trầm.

- Anh, anh biết hấn ư?

Phương Húc Vĩ không thể hiểu rằng vì sao Phương Húc Đông ít khi rời khỏi Nam Cảng mà lại có thể biết Bùi Đông Lai.

- Biết.

Về mặt Phương Húc Đông trở nên âm trầm, nói:

- Hấn là người bên cạnh Liễu Nguyệt, có quan hệ thân mật với Liễu Nguyệt, hơn nữa việc Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc ở Đông Hải cũng là do một tay hấn trợ giúp.

Phương Húc Vĩ không khỏi ngẩn ra.

Thân là em của Phương Húc Đông thì Phương Húc Vĩ rất hiểu rằng anh trai của mình đã theo đuổi Mộ Khuynh Nhan từ lâu.

Ban đầu, sau khi buổi biểu diễn của Mộ Khuynh Nhan ở Đông Hải kết thúc, Phương Húc Đông có đến mời Mộ Khuynh Nhan đi ăn tối nhưng nàng đã lấy lý do Bùi Đông Lai ra để cự tuyệt, lúc ấy Phương Húc Đông liền điều tra thân phận của Bùi Đông Lai, sau khi biết được thân phận của Bùi Đông Lai thì hấn cũng không làm ra cái gì.

- Làm sao em lại chọc hấn?

Trầm ngâm một lát, Phương Húc Đông tính toán điều tra mọi chuyện.

- Em vốn là nghĩ...nghĩ ký hợp đồng với cô bé tên là Trang Hiểu Vân tham gia cuộc thi “ TQ ai đồ” nhưng ai ngờ rằng Trang Hiểu Vân kia lại có quen biết với hấn.

Phương Húc Vĩ cảm thấy vô cùng ủy khuất:

- Trang Hiểu Vân kia không muốn ký hợp đồng với công ty chúng ta, sau đó Bùi Đông Lai cùng với một con bé nào đó đánh em một bạt tai, em tính hoàn thủ lại nhưng mà tên kia liền....

Thân là anh trai của Phương Húc Vĩ thì Phương Húc Đông vô cùng hiểu rõ tính tình của Phương Húc Vĩ, biết vị em trai này của mình nói ký hợp đồng là giả cái chính chính là quy tắc ngầm.

- Anh gọi điện thoại nói chuyện với cha một chút, để cha tìm Tương tiên sinh ra mặt.

Bởi vì chuyện này không liên quan đến Phương Húc Đông hơn nữa lại thêm thân phận không tầm thường của Bùi Đông Lai cho nên Phương Húc Đông liền làm ra quyết định:

- Em cứ xử lý vết thương trước đi đã.

- Được.

Phương Húc Vĩ cảm thấy ủy khuất nhưng hấn lại biết rõ, nếu Bùi Đông Lai tầm thường thì Phương Húc Đông sớm đã tìm người dạy dỗ hấn rồi.

Sau đó, coi như lúc Phương Húc Đông gọi điện thoại đến cho Phương Khôn thì lúc này Bùi Đông Lai đang cùng Ngô Vũ Trạch trên đường trở về ĐH Đông Hải.

Trong xe, Trang Bích Phàm đang say rượu, mà chị của hấn Trang Hiểu Vân bởi vì phải tham gia chương trình “ TQ ai đồ” nên phải ở lại khách sạn, không có cùng đám người Hạ Y Na trở về.

Sau khi trở về ĐH Đông Hải thì đám người Bùi Đông Lai và Hạ Y Na chia tay nhau, Bùi Đông Lai đem xe đến dưới KTX của nam sinh sau đó Bùi Đông Lai cùng Cổ Văn Cảnh dìu Trang Bích Phàm vào phòng.

“ Reng...Reng”

Sau khi đem Trang Bích Phàm để lên giường, không đợi Bùi Đông Lai lấy hơi, điện thoại trong người hấn đã rung lên.

Bùi Đông Lai lấy điện thoại ra, thấy người gọi đến là Liễu Nguyệt, suy nghĩ một chút hấn liền đi lên sân thượng rồi nghe máy.

- Đông Lai, điện thoại của tỷ đã hết pin.

Điện thoại được chuyển, Liễu Nguyệt liền mở miệng nói:

- Mới vừa rồi tỷ nhận được điện thoại của Triệu Triết, hấn nói cậu cùng với con của Phương Khôn đã xảy ra xung đột, rốt cuộc đã có chuyện gì?

- Chi của một người bạn trong nhóm tham gia chương trình “ TQ ai đồ” tên Phương Húc Vĩ kia muốn dùng quy tắc ngầm với chị ấy, vừa rồi tôi đụng phải.

Bùi Đông Lai giải thích một cách đơn giản.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, sắc mặt của Liễu Nguyệt không khỏi hơi đổi.

Cùng quen biết với Bùi Đông Lai lâu như vậy, Liễu Nguyệt rất hiểu tính cách của Bùi Đông Lai, ở nàng xem ra Bùi Đông Lai không ra tay tàn nhẫn với Phương Húc Vĩ không phải là do Bùi Đông Lai e ngại thể lực của Hồng Tinh mà chẳng qua hấn đã bán cho Tương Cương một cái nhân tình.

- Liễu tỷ, tỷ hãy gọi điện cho Triệu Triết bảo với hấn rằng không cần phải đụng chân đụng tay vào, chỉ cần để cuộc thi diễn ra một cách công bằng là tốt rồi.

- Ngoài ra, tỷ hãy phái thêm một ít người đi đến khách sạn Minh Châu bảo vệ cho nàng ta, nàng ta tên là Trang Hiểu Vân.

- Được.

Liễu Nguyệt đồng ý. Sau đó như có điều suy nghĩ nói:

- Đông Lai, Phương Khôn là nhân vật số 2 của Hồng Tinh bang. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Phương Khôn sẽ tìm Tương Cương.

Liễu Nguyệt cũng không nói hết câu, nhưng mà ý vị rất rõ ràng, nếu như Tương Cương ra mặt giúp Phương Húc Vĩ thì nên xử lý như thế nào?

Ồ Liễu Nguyệt xem ra lấy quan hệ giữa Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan.

Thì có thể Tương Cương sẽ không truy cứu chuyện này.

Nhưng mà, thế sự không có tuyệt đối, một khi Tương Cương ra mặt giúp Phương Húc Vĩ thì như vậy chuyện này cũng trở nên khó giải quyết. Đến lúc ấy hợp tác giữa Hồng Tinh bang và Đông Nguyệt bang có thể dừng lại, hơn nữa lại có thể hóa bạn thành địch.

- Nếu Tương Cương ra mặt giúp Phương Húc Vĩ thì tỷ cứ để hấn phóng ngựa đến đây.

Bùi Đông Lai hơi hột nói.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, hấn không cần cùng Hồng Tinh hợp tác.

Lúc trước hấn không ra tay với Phương Húc Vĩ là bởi vì Tương Cương có quan hệ tốt với Đông Phương Thần cùng Liễu Nguyệt, cộng thêm Tương Cương là cha ruột của Mộ Khuynh Nhan cho nên Bùi Đông Lai mới nể mặt Tương Cương.

Mà lúc này, nếu Tương Cương còn muốn ra tay thì Bùi Đông Lai sẽ không lưu tình.

- Được.

Liễu Nguyệt cười khổ gật đầu, nàng rất hiểu, lấy tính cách của Bùi Đông Lai, làm tới bước này đã khó rồi, sau này chỉ cần nhìn vào lựa chọn của Tương Cương mà thôi.

“ Reng...Reng...”

Liễu Nguyệt mới vừa cúp điện thoại thì điện thoại của nàng lại vang lên, lần này người gọi là Tương Cương.

- Thật là đến nhanh mà.

Liễu Nguyệt trầm nghĩ, sau đó nghe máy:

- Tương tiên sinh.

- Tiểu Nguyệt, tôi mới vừa nghe Phương Khôn nói, con của hấn là Phương Húc Vĩ ở Đông Hải đã bị người của cô đánh gãy 2 chân, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Mặc dù là hỏi Liễu Nguyệt nhưng mà giọng nói của Tương Cương có một chút bức người.

Ồ hấn xem ra, lấy quan hệ giữa 2 bên khi Phương Húc Vĩ đến Đông Hải thì Liễu Nguyệt phải tận tình khoản đãi mới đúng.

- Là thế này, Phương Húc Vĩ muốn dùng quy tắc ngầm với một thí sinh tham gia cuộc thi “ TQ ai đồn” nhưng mà thí sinh ấy lại là chị một người bạn của Đông Lai, lúc ấy Đông Lai cũng có mặt.

Liễu Nguyệt giải thích.

Bởi vì cho đến này Quý Hồng là người ở ngoài, Bùi Đông Lai ở phía sau, cho nên Tương Cương cũng không biết Bùi Đông Lai là nắm quyền ở Hồ Hàng.

Nghe Liễu Nguyệt giải thích xong, Tương Cương liền nghĩ đến việc Bùi Đông Lai cứu Mộ Khuynh Nhan, cho nên hấn hơi trầm ngâm rồi nói:

- Chuyện này cũng là do con của Phương Khôn không làm tốt, bị dạy dỗ một trận cũng đáng, tôi sẽ nói lại với Phương Khôn để hấn dạy dỗ con mình lại. Sẽ không để chuyện này ảnh hưởng đến quan hệ giữa 2 bên.

- Tốt.

Liễu Nguyệt thở phào một cách nhẹ nhõm.

Vô luận là bởi vì quan hệ cá nhân giữa Tương Cương và Đông Phương Thần tốt cũng được, hay là quan hệ hợp tác lâu năm giữa hai bên cũng thế, Liễu Nguyệt cũng không muốn để cho Tương Cương trở thành địch nhân với Bùi Đông Lai.

Có ngàn vạn con đường nhưng chỉ chọn một nơi.

Liễu Nguyệt tin tưởng, nếu như Tương Cương làm ra quyết định sai lầm thì tới lúc đó hắn sẽ trở thành một khối đá kê chân trong hành trình của Bùi Đông Lai.

Diệt Hồng Trần

289. Chương 293: Cảm Ơn Tâm.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 293: Cảm ơn tâm.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

3 ngày sau.

Vòng chung kết của “ TQ ai đồ ” đã được diễn ra tại sân vận động Đông Hải.

Ban đêm, lúc 9h30’

Nương theo những ngọn đèn ở Đông Hải, trên đường phố, người người đều tập trung về phía sân vận động Đông Hải.

Cả một sân vận động lớn như vậy, đôi mắt nhìn lại thì đâu đâu cũng là đầu người.

- Lưu Đồng, Lưu Đồng.

Trên sân khấu, sau khi MC bắt đầu tuyên bố vòng chung kết của “ TQ ai đồ ” được diễn ra, thì hắc mã của cuộc thi là Lưu Đồng liền bước lên sân khấu biểu diễn ca khúc “ Hoa Hỏa”, cả hiện trường liền sôi trào.

Trải qua gần 2h tranh tài thì hôm nay trận chung kết chỉ còn lại Lưu Đồng và Trang Hiểu Vân.

Trước lúc cuộc thi bắt đầu, Ngô Linh Linh đã bị loại.

Mà một cô bé khác hát một bài hát bằng tiếng Anh, bởi vì giọng ca không được tốt cho nên cũng đã bị loại.

Mà sở dĩ Lưu Đồng thuận lợi tiến vào vòng trong, hơn nữa còn khiến cho cả sân khấu nổ tung là bởi vì hắn đã hát một ca khúc của những năm 80, ca khúc này đã làm cho mọi người sôi trào.

Mà Trang Hiểu Vân cũng thế, giọng hát của nàng vẫn mang theo sự thương cảm, tiếng hát đã đả động vào lòng người, làm cho người nghe và ban giám khảo cũng phải xúc động.

Lúc này trên sân khấu, ánh đèn chậm rãi được sáng lên.

Một thân mặc áo T-shirt màu đen, giống như một cao bồi, Lưu Đồng vẫn mang theo một chiếc đàn ghi-ta cũ đứng trước microphone.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt hết sức bình tĩnh.

Hắn là một trong những người có tố chất trở thành ca sĩ nhất, mà cũng bởi vì như thế cho nên trước hay sau cuộc thi tài thì hắn vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Đây là một việc không có kết thúc.

Bao gồm tất cả những điều hoang đường và điên cuồng.

Cũng giống như một đứa bé.

Về bị thương ở trong lòng đã ngủ say trong lòng đất.

...

Tiếng đàn ghi-ta vang lên, người xem ở sân khấu liền yên lặng trở lại. Lưu Đồng vỗ một tay chơi đàn, vẫn hát như ngày thường.

Hiện tại ta hơi say.

Say đến nỗi con tim không thể tìm được một phương hướng nào.

Cho nên ta bắt đầu thay đổi

Trở nên một đóa hoa nóng bỏng trên sa mạc.

...

”Ai! !”

Lưu Đồng hát đến câu cuối cùng, không kìm lòng được mà 2 mắt nhắm lại, ngửa mặt lên trời, hân kết thúc bài biểu diễn của mình.

”Ngao! !”

Tiếng hoan hô liền vang lên khắp sân khấu, nội tâm tất cả khán giả liền kích động, một đám FAN cuồng liền giống như là uống phải máu gà, quơ những thanh đèn huỳnh quang trong tay lên, không ngừng reo hò, hoan hô.

Ước chừng khoảng 30s sau tiếng hoan hô mới dừng lại, đợi sau khi Lưu Đồng lui về sau thì mọi người mới yên lặng lại.

- Thực lực của người này rất mạnh a.

- Đúng a, vòng Tứ Kết sao lại không phát hiện được hân lại lợi hại như thế này?

Ngô Vũ Trạch cùng Hạ Y Na nghe Lưu Đồng biểu diễn xong thì liền cảm thấy có chút khấn trương.

Bởi vì, có thể nói biểu hiện của Lưu Đồng là vô cùng hoàn mỹ.

- Phong cách của hân có chút giống Thiên Diêu, giọng hát lại khá giống với Vương Phong, rất thích hợp để biểu diễn ở những sân khấu lớn.

Ngay cả một người lý tính như Cổ Văn Cảnh cũng bình luận một câu thỏa đáng.

- Đúng là có cảm giác như vậy a.

Tằng Khả Tâm có tâm tình đơn thuần nhất liền bình tĩnh, không nhin được mà lo lắng ngó qua nhìn Trang Bích Phàm một chút.

Có lẽ là bởi vì quá khấn trương cho nên Trang Bích Phàm cũng không giống như lúc trước, không lộ ra bộ dạng đùa giỡn mà là lặng lẽ, không nhúc nhích ngó vào trong sân khấu, đang đợi Trang Hiểu Vân ra sân.

Bùi Đông Lai cũng không có phát biểu quan điểm.

- Đông Lai, chú cho ai là người đoạt chức vô địch?

Mắt thấy Trang Bích Phàm cùng Bùi Đông Lai cùng trầm mặc thì Ngô Vũ Trạch hướng Bùi Đông Lai mở miệng hỏi, mặt ngoài là hỏi nhưng mà trong lòng hân đang tự hỏi : “ Liệu chú có âm thầm động tay động chân giúp Trang Hiểu Vân không?”

- Hiện giờ nếu nói ra thì hơi sớm, cứ để Trang Hiểu Vân biểu diễn rồi nói sau.

Bùi Đông Lai cười khổ nói.

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, Ngô Vũ Trạch cùng Hạ Y Na đều hiểu Bùi Đông Lai không động tay động chân vào cuộc thi lần này mà để nó diễn ra một cách công bằng.

Trên thực tế đúng là như thế.

Bùi Đông Lai chỉ dặn dò Triệu Triết rằng nhất định phải để cuộc thi diễn ra một cách công bằng.

Điều này đơn giản là hắn đã từng nghe qua giọng hát của Trang Hiểu Vân cho nên đối với Trang Hiểu Vân mà nói, vô địch là điều quan trọng nhưng khát vọng thông qua cố gắng, để bản thân mình đạt giải quán quân mới là quan trọng nhất.

Chỉ có như vậy, nàng mới có thể chứng minh chính mình!

Chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho phần đau khôn trong lòng của nàng vơi bớt đi.

Mặc dù Triệu Triết không biết trong hồ lô Bùi Đông Lai bán thuốc gì cho nên hắn cũng không dám vi phạm ngược lại dường như là muốn lấy lòng Bùi Đông Lai cho nên hắn muốn mời Bùi Đông Lai và bạn bè của hắn đến hàng ghế Vip để xem cuộc thi đấu.

Bùi Đông Lai từ chối ý tốt của Triệu Triết, mà là vẫn giống như lần trước, vẫn ngồi ở chỗ Trang Hiểu Vân sắp xếp.

Bởi vì hắn không muốn để Trang Hiểu Vân biết hắn có quyền lực trong cuộc thi đấu này, bởi như vậy cho dù Trang Hiểu Vân có đoạt được chức quán quân đi chăng nữa thì nàng cũng khó tránh khỏi việc nghi ngờ hắn có âm thầm động tay động chân vào kết quả hay không.

- Sau đây xin mời Trang Hiểu Vân lên biểu diễn.

Mắt thấy Lưu Đồng xuống sân khấu, MC liền lên tiếng, sau đó hắn cũng chậm rãi đi xuống sân khấu.

”Ngao!”

”Hiểu Vân, Hiểu Vân!”

Một lần nữa sân khấu lại tối đen như mực, những tiếng hoan hô ủng hộ Trang Hiểu Vân liền vang lên.

Vài giây sau đó, ánh đèn sân khấu từ từ sáng lên, một bóng hình chậm rãi đi ra.

Cô bé kia, không có giống lúc trước, không để mái tóc xõa ngang vai mà lúc này nàng ta thắt một mái tóc đuôi ngựa.

Cô bé kia, không giống lần thi lúc trước, không mặc váy để có thể khoe ra những đường cong của cơ thể mà là mặc một chiếc áo màu lam bình thường.

Cô bé kia cũng không có cởi giày ra đi chân đất mà là mang theo một đôi giày vải bình thường.

Áo lam bình thường, tóc thắt kiểu đuôi ngựa.

Ngoài dự liệu của mọi người, tay nàng cầm microphone đứng tại vòng tròn giữa sân khấu, rồi sau đó từ từ được di chuyển lên.

Trong nháy mắt tiếng reo hò liền biến mất, khán giả cùng ban giám khảo liền mở mắt to ra nhìn vào khung cảnh trên sân khấu.

Lúc này, dưới cái nhìn nghi hoặc của mọi người, tiếng nhạc lại được vang lên.

Tình cờ, tôi đến từ nơi giống như bụi đất.

Có ai nhìn thấy vẻ yếu ớt của tôi.

....

Lúc này, Trang Hiểu Vân bắt đầu biểu diễn ca khúc của mình.

Giọng hát thương cảm của Trang Hiểu Vân vang lên, giọng hát của nàng cũng không có giống như Lưu Đồng lúc trước, giọng hát của nàng khiến cho người nghe không cảm lòng được mà theo bản năng quơ quơ những ngọn đèn huỳnh quang trên tay lên.

Mặc dù trên con đường rộng này lại khó đi.

Cuộc sống trong nhân gian còn bao nhiêu điều cực khổ.

Tôi còn bao nhiêu lệ nữa

Cảm ơn cậu

Cậu đã đến khiến tôi có dũng khí hơn

....

Cô bé thắt tóc kiểu đuôi ngựa, mặc chiếc áo lam bình thường, đi giày vải kia đang nhớ lại từng ly từng tý những năm tháng trôi qua, dùng giọng hát của nàng, dùng những kinh nghiệm đã trải qua trong cuộc đời để kể lại cuộc đời đầy bi thương của nàng.

Đến lúc cuối cùng.

2 giọt nước mắt trong suốt trên khuôn mặt nàng cứ từ từ chảy xuống, chảy vào trong miệng nàng.

Có chút khổ, có chút mặn, còn có một chút ngọt.

Ấm lạnh chỉ có một mình nàng biết.

"Bành bạch. . . Bành bạch. . ."

Trên khán đài, khán giả không có cao giọng hoan hô như lúc Lưu Đồng hát xong mà lúc này tất cả mọi người không kìm lòng được mà phải vỗ tay.

Bên tai vang lên tiếng vỗ tay vang dội của mọi người, Trang Hiểu Vân không có cảm tạ, mà đi về 4 hướng sau đó lần lượt cúi người cúi chào người xem.

Cúi người chào 90 độ.

Tiếng vỗ tay lại mạnh hơn, lan truyền khắp các khán đài....

Không biết qua bao lâu, lúc tiếng vỗ tay dần dần kết thúc, Lưu Đồng từ một chỗ phía sau sân khấu bước ra, cũng giống như Trang Hiểu Vân, hắn cũng đi lên vòng tròn giữa sân khấu.

- Cảm ơn phần trình diễn của Lưu Đồng và Trang Hiểu Vân.

Mắt thấy 2 người Trang Hiểu Vân và Lưu Đồng đứng tại vòng tròn giữa sân khấu, MC liền chậm rãi đi lên, đứng ở giữa 2 người rồi nói:

- Cá nhân tôi cho rằng, đến lúc này đối với Lưu Đồng và Trang Hiểu Vân mà nói thì những lời đánh giá của ban giám khảo đã không còn quan trọng nữa rồi. Bởi vì...tối hôm nay, 2 người bọn họ đã đã biểu có thể nói là hoàn mỹ. Mọi người nói có phải hay không?

- Phải.

Khán giả cùng reo hò.

- Giọng nói không đủ lớn.

Theo thói quen, MC liền kích động mọi người.

- Phải.

Khán giả rất phối hợp, liền reo to lên, thanh âm rung trời động đất, dường như muốn đem tất cả mây đen trên bầu trời đánh cho xơ xác.

- Tốt, tiếp theo, xin mọi người hãy cầm lá phiếu cho tay của mọi người, chọn lựa thật kỹ càng rồi hãy bỏ.

MC liền nghiêm mặt nói:

- Nếu mọi người cảm thấy Lưu Đồng xứng đáng đoạt chức quan quân thì hãy bầu cho Lưu Đồng, nếu mọi người cảm thấy Trang Hiểu Vân biểu hiện xuất sắc hơn thì như vậy mời mọi người hãy bỏ cho Trang Hiểu Vân.

Nghe được MC nói như thế, tất cả mọi người đều cầm chặt lá phiếu trong tay của mình.

- Tốt lắm, nói như vậy tất cả mọi người đã chọn ra người đoạt giải quán quân của buổi tối hôm nay.

30s sau, thấy mọi người đã bỏ hết phiếu trong tay thì MC lại nói:

- Sau đây, xin mời 99 người đại diện cho truyền thông đi ra sân khấu, bọn họ sẽ chọn thí sinh mà mình cho rằng người ấy xứng đáng đoạt chức quán quân, cuối cùng nếu người nào giành được nhiều phiếu nhất của giới truyền thông cùng với số phiếu của các bạn thì người đó sẽ trở thành quán quân trong cuộc thi “ TQ ai đồ” lần này.

“ Kết”

Người MC vừa nói xong, theo một tiếng vang nhỏ, áp phích phía sân sân khấu liền được mở ra, 99 người đại diện cho những tờ báo lớn nhất trong nước liền đi ra, phân chia đi về phía Trang Hiểu Vân và Lưu Đồng.

Trong phút chốc, cả sân vận động liền trở nên yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về sân khấu.

Trên sân khấu, Lưu Đồng vẫn đứng bất động như cũ nhưng mà khóe mắt của hắn lại hơi giật lên, chứng tỏ giờ phút này hắn đang khẩn trương đến cỡ nào.

So ra mà nói, Trang Hiểu Vân lại giống như một đứa bé đứng yên lặng, lẳng lặng đợi chờ kết quả cuối cùng.

1 người, 2,3...

Lúc này toàn bộ 99 người đã phân chia đứng ra 2 bên.

52 so với 47.

Trang Hiểu Vân đã giành được thắng lợi trong lần bỏ phiếu này.

Bất quá.

Số phiếu của khán giả vẫn chưa được công bố.

- Hiện tại, 99 người đại diện cho truyền thông đã lựa chọn xong, lúc này Trang Hiểu Vân tạm thời vượt lên dẫn đầu.

Giọng nói của MC lại vang lên:

- Sau đây, xin mời các bạn cùng hướng lên màn hình lớn trên sân khấu để xem những lá phiếu mà chính tay các bạn đã lựa chọn.

”Bá!”

Dường như cùng một lúc, toàn bộ người xem đều đem ánh mắt nhìn lên màn hình lớn.

Mà Lưu Đồng cũng không ngoại lệ, hắn tỏ ra vô cùng khẩn trương nhìn lên trên màn hình.

Mà Trang Hiểu Vân lại ngẩng đầu lên nhìn trời, dường như nàng đang kiếm một ánh sao nào đó trên bầu trời.

67 .

Đây là số phiếu giành cho Trang Hiểu Vân.

”Ngao!”

Thấy số phiếu của Trang Hiểu Vân hiện ra trên màn hình thì những FAN ủng hộ cho Trang Hiểu Vân liền đứng lên, vung cánh tay hô to.

Lần này, bọn họ dùng phương thức này để phát tiết niềm vui sướng trong lòng.

- Chúc mừng Trang Hiểu Vân, cô ấy đã giành được chức quán quân trong cuộc thi lần này.

Thấy kết quả được công bố, MC liền mở miệng chúc mừng Trang Hiểu Vân.

Bên tai vang lên lời tuyên bố kết quả của MC, Trang Hiểu Vân khẽ nhắm mắt lại, sau đó hít sâu một hơi, đi xuống sân khấu cùng ôm Lưu Đồng một cái.

- Hiểu Vân, nói vậy tất cả mọi người đều muốn biết tại sao hôm nay cô lại mặc trang phục như vậy, cô có thể đem đáp án nói cho mọi người biết được không?

Đợi sau khi Trang Hiểu Vân ôm xong Lưu Đồng thì người MC lại mở miệng.

- Đây là trang phục lần đầu tiên tôi đi biểu diễn ở trên đường, tôi cảm thấy đây là một kỷ niệm rất có ý nghĩa.

Trong đầu Trang Hiểu Vân dần dần nhớ lại hình ảnh bản thân mình mặc bộ quần áo này đứng ở ngã tư đường hát rong.

“Bánh bạch. . .”

Nghe được câu trả lời của Trang Hiểu Vân trả lời, khán giả lại một lần nữa vỗ tay.

- Hiểu Vân, trong lúc quan trọng này, cô có muốn nói lời nào với quý vị khán giả ở nơi đây cùng với khán giả ngồi trước màn hình TV không?

Đợi sau khi tiếng vỗ tay vang hết, MC lại một lần nữa hỏi.

Chưa trả lời.

Không có một tiếng nào vang lên trong microphone.

Trên sân khấu.

Cô bé thắt tóc kiểu đuôi ngựa, mặc chiếc áo màu lam, chân đi giày vải một lần nữa cúi người chào.

Cảm ơn từ trong trái tim.

Cảm ơn, ở trong lòng.

Diệt Hồng Trần

290. Chương 294: Giai Nhân Ước Hẹn, Phong Vân Tái Khởi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 294: Giai nhân ước hẹn, phong vân tái khởi.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Quán Bar ở Đông Hải nhiều vô số kể, trong đó cấp bậc không đồng nhất, có nơi xa hoa cũng có nơi bình dân.

Quán Bar Hoàng Hậu nằm giữa chốn phồn hoa của Đông Hải, giao thông thuận lợi, cảnh sắc trong quán Bar được trang hoàng một cách tráng lệ ngoài ra DJ còn là DJ mời ở trong và nước ngoài đến biểu diễn.

3 ngày trước, vốn là Hạ Y Na đề nghị mọi người đến quán Bar này để chơi một phen, nhưng mà lúc ấy Trang Bích Phàm đồng học của chúng ta có tấu lượng thật quá kém cho nên mọi người mới đành bỏ qua.

Tối nay, để ăn mừng Trang Hiểu Vân đạt được chức quán quân của cuộc thi “ TQ ai đỏ” cho nên sau khi cuộc thi kết thúc, Hạ Y Na liền trực tiếp đề nghị đến quán Bar.

10h 30’.

Đoàn người Bùi Đông Lai đã đến quán Bar Hoàng Hậu.

Lúc đoàn người Bùi Đông Lai vừa đến thì bãi đậu xe trong quán Bar cũng đã đầy chỗ, phần lớn là những chiếc xe có giá hơn trăm vạn.

Bởi vì quán Bar Hoàng Hậu là tập đoàn con của Thiên Tường cho nên trước khi đến Bùi Đông Lai đã gọi điện tới thông báo trước một tiếng.

Bây giờ Trang Hiểu Vân đã là quán quân của cuộc thi “ TQ ai đồ” cho nên nàng cũng coi là một có danh tiếng, vì không muốn bại lộ thân phận cho nên Hạ Y Na đã giành sẵn đồ để cho Trang Hiểu Vân thay, lúc này trên đầu của Trang Hiểu Vân có đội một chiếc mũ lưới trai, hơn nữa lại mang theo một đôi kính đen, cơ hồ là che cả nửa mặt, căn bản không có cách nào làm cho người khác nhận ra nàng.

Mặc dù như thế nhưng lúc đoàn người Bùi Đông Lai đi vào quán Bar thì lại trở thành tiêu điểm cho mọi người chú ý.

Thứ nhất thân là hoa khôi của ĐH Đông Hải nên Hạ Y Na thật sự quá mức nổi tiếng, hơn nữa mặc dù Trang Hiểu Vân đã che đi khuôn mặt nhưng mà vóc người của nàng vô cùng bốc lửa, bất kỳ đi đến nơi nào cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt của nam nhân.

Thứ hai, khi đoàn người Bùi Đông Lai tiến vào quán Bar thì người quản lý của quán Bar lại đích thân lên nghênh đón, hơn nữa còn tự mình dẫn đường, đưa nhóm người Bùi Đông Lai đến một hàng ghế lô tốt nhất, sau đó lão bản của quán Bar còn đi ra chào hỏi với đám người Bùi Đông Lai. Thân là một quán Bar có tiếng của Đông Hải cho nên lão bản của quán Bar cũng là một người rất ngầu, hôm nay hẳn lại tự mình đi đến chào hỏi Bùi Đông Lai, điều này có thể khiến cho đám khách nhân trong quán Bar không kinh ngạc sao?

Rốt cuộc bọn họ là ai?

Mắt thấy đoàn người Bùi Đông Lai ngồi xuống, phần lớn khách nhân đều hiện ra một suy nghĩ.

Đợi cho lão bản của quán Bar tự mình đưa lên một thùng rượu thì Bùi Đông Lai mới đề nghị chúc mừng Trang Hiểu Vân.

11h, quán Bar bắt đầu diễn ra ca nhạc, đám người Bùi Đông Lai cũng giống như những khách nhân khác, đều đem ánh mắt nhìn về phía sân khấu.

“ Reng...Reng”

Đột nhiên, điện thoại của Bùi Đông Lai rung, hắn liền rút điện thoại ra thì thấy người gọi đến là Mộ Khuynh Nhan.

Từ sau khi từ biệt ở Đông Hải thì Bùi Đông Lai chưa từng gặp mặt Mộ Khuynh Nhan, bất quá Mộ Khuynh Nhan đã từng gọi điện với Bùi Đông Lai để nói chuyện, trừ ở trong điện thoại Mộ Khuynh Nhan tự mình mở miệng nói cảm ơn với Bùi Đông Lai vì hắn đã đưa cho nàng ca khúc kia thì nàng cũng đã hỏi đến cuộc sống của hắn.

- Tớ đi ra ngoài nghe điện thoại một chút.

Bùi Đông Lai cầm lấy điện thoại đứng lên, nói cho mọi người một tiếng rồi hướng bên ngoài quán Bar đi ra. Bởi vì khoảng cách khá xa cho nên lúc Bùi Đông Lai vừa ra ngoài cửa quán Bar thì điện thoại hắn cũng đã tắt.

- Làm sao lại không nghe máy? Chẳng lẽ là đang bận sao?

Nam Cánh, Vịnh Nước Cạn, Mộ Khuynh Nhan mặc một bộ đồ ngủ màu trắng, trên mặt còn đang đắp một lớp mặt nạ, nhìn thấy điện thoại bị ngắt thì mở miệng nói.

Mặc dù là muốn cùng Bùi Đông Lai nói vài lời nhưng mà nghĩ đến Bùi Đông Lai rất có thể đang bận cho nên Mộ Khuynh Nhan cố nén vọng động, khuôn mặt lộ ra vẻ mất mát, đặt chiếc điện thoại lên bàn.

“Reng...Reng..”

Sau đó, coi như lúc Mộ Khuynh Nhan định gỡ mặt nạ ra thì điện thoại lại rung chuông.

Thấy vậy, Mộ Khuynh Nhan liền giống như một hải tử, cười cười rồi cầm điện thoại lên, bấm nút nghe.

- Ý không tốt, Khuynh Nhan, vừa rồi tớ đang ở quán Bar, trong quán Bar quá ồn cho nên không thể nào nghe điện thoại của cậu được.

Sau khi điện thoại được chuyển, giọng nói của Bùi Đông Lai liền vang bên tai của Mộ Khuynh Nhan.

- Không sao, tớ còn tưởng cậu đang bận mà.

Mộ Khuynh Nhan một bên gỡ mặt nạ, một bên nở ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành:

- Đúng rồi, đến quán Bar làm gì thế?

- Chị của một bằng hữu đoạt được chức quán quân của cuộc thi “ TQ ai đồ” nên mọi người mới đến quán Bar để chúc mừng nàng.

Bùi Đông Lai cũng không có giấu diếm Mộ Khuynh Nhan.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, Mộ Khuynh Nhan liền tỏ ra kinh ngạc:

- Người ấy tên là Trang Hiểu Vân, là chị của bằng hữu cậu luôn à?

- Ủh.

- Thật thần kỳ a.

Mộ Khuynh Nhan có chút kinh ngạc:

- Công ty vốn là để tớ đến trao giải, bất quá bởi vì album mới sắp được phát hành cho nên tớ không thể đi được, bỏ qua cơ hội rồi. À nè Đông Lai, Trang Hiểu Vân hát thật êm tai, có cơ hội thì cậu phải giới thiệu Trang Hiểu Vân cho tớ quen biết một chút nha.

- Không thành vấn đề.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Cậu chính là một minh tinh có tiếng, nếu để cho nàng ta biết cậu cũng muốn làm quen với nàng ta thì khẳng định nàng ta sẽ rất vui vẻ.

- Nàng ta rất có thiên phú, nếu như được đào tạo một cách bài bản thì thành tựu sau này có lẽ cũng sẽ vượt qua tớ đấy chứ.

Mộ Khuynh Nhan cười nói.

Bên tai vang lên lời nói Mộ Khuynh Nhan, trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, nói:

- Khuynh Nhan, cậu nói thử, nếu tương lai 2 người các cậu tạo thành một nhóm nhạc thì như vậy có khả thi hay không?

- Có a.

Mộ Khuynh Nhan không suy nghĩ mà liền trả lời, nàng liền hưng phấn nói:

- Nàng rất có thiên phú, giọng hát lại rất đặc biệt, quan trọng nhất là tiếng hát lại có tình cảm trong đấy, nếu như tớ và nàng tạo thành một nhóm nhạc thì tớ nghĩ đến lúc ấy chúng tớ sẽ là rất có triển vọng.

- Nhưng mà Đông Lai, chuyện này phải có cha nuôi đồng ý mới được.

Mộ Khuynh Nhan nói xong lời cuối cùng. Lại nhớ ra cái gì đó, bổ sung.

- Tớ chỉ nhất thời nói ra mà thôi.

Bùi Đông Lai thâm mắng mình hồ đồ, Mộ Khuynh Nhan chính ra cây rụng tiền của tập đoàn Hồng Tinh hơn nữa là nữ nhi thân sinh của tç, làm sao tç có thể để nàng cùng với người khác tạo thành một ban nhạc được?

- Lại nói, để tớ với cha nuôi thương lượng một chút, nếu có thể thì tớ liền báo cho cậu.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Bùi Đông Lai thỉnh cầu mình, mặc dù chỉ là một giả thiết nhưng mà Mộ Khuynh Nhan rất chú ý.

Bùi Đông Lai biết rõ tính cách của Mộ Khuynh Nhan, nghe Mộ Khuynh Nhan nói thế thì hẳn cũng cười khở.

- Đúng rồi Đông Lai, 3 ngày sau album của tớ sẽ được phát hành, trong đó cũng có bài hát mà cậu đưa cho. Đường như tất cả mọi người đều coi trọng lần này.

Mộ Khuynh Nhan vừa nói, do dự một chút, hỏi:

- Mặt khác, sau khi album của tớ được phát hành thì cũng là đến sinh nhật của tớ, đến lúc đó, công ty sẽ tổ chức một buổi party. Cậu có thể tới tham dự được không?

Nói xong, khuôn mặt của Mộ Khuynh Nhan lộ ra vài phần khấn trương, ngoài ra trong lòng lại tràn đầy mong đợi.

- Được.

Đường như đã nhận ra vẻ mong đợi và khấn trương của Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm một chút rồi cũng đáp ứng yêu cầu này của Mộ Khuynh Nhan.

“ Ừc”

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, Mộ Khuynh Nhan giống như là một đứa trẻ được người lớn thưởng cho một món đồ, nằng hưng phần mà từ trên ghế salon bật dậy.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười

- Vậy tốt lắm, không gặp không về.

Mộ Khuynh Nhan nở nụ cười, hơi thở có vẻ hơi dồn dập.

.....

Cùng lúc này, trong một bệnh viện cũng là sản nghiệp của tập đoàn Hồng tinh ở Nam Cảng, trong một phòng bệnh cao cấp, vừa mới làm phẫu thuật xong, Phương Húc Vĩ lộ ra vẻ thống khổ nhìn về phía Phương Khôn, nói:

- Cha, bác sĩ nói sau này chân của con có thể để lại di chứng, cha nhất định phải báo thù cho con.

Trước giường, Phương Khôn mới từ Đông Nam Á về, nghe được tiếng nói của Phương Húc Vĩ thì hẳn nhủu mày, trầm mặc không nói, vẻ mặt vô cùng âm trầm.

- Cha, mặc dù tên Bùi Đông Lai kia có quan hệ thân mật với Liễu Nguyệt nhưng mà tiểu Vĩ đã bị đánh cho gãy chân, Tương tiên sinh đã không ra mặt giúp cho tiểu Vĩ thì thôi hơn nữa lại dạy dỗ tiểu Vũ, thật là quá đáng mà.

Thấy Phương Khôn không nói lời nào, vẻ mặt Phương Húc Đông liền bất mãn, nói.

- Húc Đông, chuyện ấy cha đã nghe qua rồi.

Phương Khôn cau mày nhìn thoáng qua Phương Húc Đông, giọng nói vô cùng nghiêm nghị:

- Không nên quan tâm được mất trước mắt, phải bảo trì bình thần, có như vậy thì mới nhìn xa được.

- Cha dạy dỗ phải.

Phương Húc Đông trong lòng căm giận, vội vàng cúi người chào.

- Chuyện tình của tiểu Vĩ không cần con lo, không lâu nữa, cha sẽ đòi lại một cái công đạo cho tiểu Vĩ.

Về mặt Phương Khôn không thể nghi ngờ, nói;

- Nhiệm vụ quan trọng trước mắt của con là phải làm sao chiếm được trái tim của Mộ Khuynh Nhan, chỉ cần con làm được điều này thì cả Hồng Tinh sẽ là thiên hạ của cha con ta.

- Biết rồi, cha.

Phương Húc Đông liền gật đầu, mà Phương Húc Vĩ lại cảm thấy kích động, trong trí nhớ của hắn, Phương Khôn luôn luôn là một người giữa lời hứa, chuyện hắn đã đáp ứng thì sẽ không bao giờ bỏ qua.

Diệt Hồng Trần

291. Chương 295: Ở Trường Chạy Trong Máy Bay!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 295: Ở trường chạy trong máy bay!

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Thời gian này Bùi Đông Lai đều dùng toàn bộ tinh lực của mình vào “ Mô hình giả thuyết kinh tế” mà Cổ Bồi Nguyên giao cho hắn.

Sở dĩ như vậy, không phải là do Bùi Đông Lai muốn trở nên nổi tiếng trong buổi thảo luận sắp tới tại Yên Kinh, mà là hắn không muốn phụ sự kỳ vọng của Cổ Bồi Nguyên, càng không muốn làm mất mặt Cổ Bồi Nguyên. Thân là đệ tử của ngôi sao trong lĩnh vực Kinh Tế, nếu như hắn làm không tốt đề tài này thì đến lúc đó những người khác sẽ mượn cái cớ này để cười nhạo Cổ Bồi Nguyên, đây là điều mà hắn không muốn nhìn thấy chút nào.

Giữa trưa, 3 ngày sau.

Sau khi hoàn thành xong một phần trong “Mô hình giả thuyết kinh tế” thì Bùi Đông Lai cũng nhớ ra hôm nay là ngày phát hành album của Mộ Khuynh Nhan, cũng là ngày sinh nhật của Mộ Khuynh Nhan.

Nhớ tới 3 ngày trước mình đáp ứng đi dự sinh nhật của Mộ Khuynh Nhan thì Bùi Đông Lai thầm nghĩ mình hồ đồ, sau đó hắn không có cùng với đám người nvt đi đến phòng ăn để ăn cơm mà là lấy điện thoại ra bấm số của Liễu Nguyệt.

- Liễu tỷ, hôm nay là sinh nhật của Mộ Khuynh Nhan, ta đã đáp ứng đi dự sinh nhật của nàng, kết quả là quên mất cho nên chưa có đặt vé máy bay.

Điện thoại được chuyển, Bùi Đông Lai liền nói vào điểm chính:

- Nhờ tỷ đặt giúp 1 vé máy bay bay tới Nam Cảng vào chiều nay, chỉ cần khoảng 7h tối đến nơi là được rồi.

- Đông Lai, bây giờ cậu là người đã có thân phận, có địa vị, sau này muốn đi nơi nào cũng không cần phải ngồi máy bay của các hãng khác. Tập đoàn chúng ta có máy bay thương vụ, để lát nữa tỷ an bài cho cậu.

Đầu bên kia điện thoại, nghe Liễu Nguyệt nói như thế thì Bùi Đông Lai cười khở.

- Tạm thời tỷ hãy đặt giúp ta một vé máy bay đi, nếu không có thì dùng chuyên cơ của công ty cũng được.

Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút rồi nói.

- Được rồi.

Liễu Nguyệt biết Bùi Đông Lai là người không muốn phô trương, chỉ thích khiêm nhường cho nên đáp ứng sau đó lại nhắc nhở:

- Đúng rồi, Khuynh Nhan đã là Thiên Hậu của châu Á, thân phận không giống tầm thường, người tham gia sinh nhật của cô ấy cũng toàn là người có máu mặt. Như vậy đi, cậu trở về thay đổi trang phục rồi hãy đến sân bay.

- Được.

Mặc dù Bùi Đông Lai là người khiêm tốn nhưng mà cũng phải tùy trường hợp, một thân y phục của hắn lúc này không thích hợp để đến dự những buổi tiệc xa hoa như thế này cho nên hắn liền đáp ứng lời đề nghị của Liễu Nguyệt.

Mặc dù Bùi Đông Lai đã không chế hắc đạo của Hồ Hàng, hơn nữa rất có thể sẽ nhanh chóng nắm quyền hắc đạo của Giang Tô, nhưng mà hắn không có thời gian để tốn vào những việc mua quần áo linh tinh, vì thế cũng chỉ có Liễu Nguyệt vì suy nghĩ cho hắn mà đã nhờ những người thiết kế nổi tiếng để thiết kế những bộ quần áo giành riêng cho Bùi Đông Lai.

Lúc 3h chiều, Bùi Đông Lai thân mang theo một bộ Yến Vĩ Phục cho chính một vị thiết kế Italy có tiếng thiết kế ra, hắn liền từ chối lời đề nghị đưa đến sân bay của Liễu Nguyệt mà hắn muốn tự mình đến, bên cạnh hắn cũng chỉ có một thành viên Huyết Sát ngoại hiệu là Lưu Làng làm lái xe.

Một trận ở Ngưu Thủ Sơn, dường như toàn bộ thành viên Huyết Sát đều chết hết, ngoài Tiểu Lang ra thì Huyết Sát chỉ còn 2 người, Lưu Làng chính là 1 trong 2 người đó.

- Bùi tiên sinh, dựa vào sự an bài của Liễu tiểu thư thì tôi chính là người phụ trách an toàn của ngài trong chuyến đến Nam Cảng lần này.

Xe vừa đến sân bay, Lưu Làng dừng xe, vẻ mặt cung kính hướng Bùi Đông Lai nói.

Đối với Lưu Làng mà nói, hắn tôn kính Bùi Đông Lai là bởi vì thân phận và thực lực của Bùi Đông Lai, cảm thấy một trận đánh không thể nào tin tưởng được ở Ngưu Thủ sơn của Bùi Đông Lai đã cứu sống tính mạng của hắn.

- Tôi chỉ đi tham gia bữa tiệc sinh nhật của Mộ tiểu thư, cũng không có nguy hiểm gì.

Bùi Đông Lai cười cười, nói:

- Huống chi, bên Nam Cảng là địa bàn của Tương tiên sinh, cho nên sẽ không có người nào trêu chọc tôi, anh cứ trở về đi.

- Được rồi.

Lưu Làng cũng biết, lấy thực lực của Bùi Đông Lai thì cũng sẽ không có mấy ai có thể uy hiếp được Bùi Đông Lai cho nên hắn không nhiều lời mà liền đáp ứng.

Bởi vì thời gian không còn sớm nữa cho nên khi thấy Lưu Làng rời đi thì hắn không có nhiều lời nữa, mà là cầm 2 món lễ vật xuống xe sau đó đi vào.

Vốn là trong điện thoại Mộ Khuynh Nhan nói Bùi Đông Lai không cần chuẩn bị quà, bất quá Bùi Đông Lai vẫn thông qua hên từ vua ngọc thạch Hạ Hà mua được một đôi vòng tay làm bằng Phỉ Thúy.

Ngoài ra, mặc dù Liễu Nguyệt không có đi tới Nam Cảng tham dự buổi tiệc sinh nhật của Mộ Khuynh Nhan nhưng mà nàng cũng chuẩn bị một sợi dây chuyền Hồng Bảo Thạch cho Mộ Khuynh Nhan.

- Phía trước dường như là đại minh tinh Chu Nhược Đồng.

- Không phải đâu.

- Tuyệt đối không sai, lát nữa em sẽ nhờ nàng ký tên.

Lúc lên máy bay, một đôi vợ chồng chuẩn bị đến Nam Cảng để hưởng thụ tuần trăng mật, thấy có một nhóm người đang đến máy bay thì mở miệng nói.

Thuận theo ánh mắt của bọn họ có thể thấy được phía trước là một cô gái có dáng người gợi cảm, cách ăn mặc vô cùng thời thượng, bên cạnh là 4 gã đại hán khôi ngô, 3 nữ nhân mặc đồ công sở cùng với một nam nhân trung niên đeo kính viền vàng.

- Anh Nhâm, một hồi dừng để 2 người ngu ngốc ấy đến quấy rầy tôi.

Sau khi lên máy bay, nữ nhân cao ngạo kia ngẩng đầu lên, hoàn toàn không thèm nhìn vào mặt của nữ tiếp viên hàng không, mà là quay đầu lại nói chuyện với người đàn ông trung niên đeo kính viền vàng ở phía sau.

Nghe được nữ nhân này nói như vậy, nam nhân trung niên nở ra nụ cười khổ.

Thân là người đại diện của Chu Nhược Đồng thì hẳn biết rõ, sau khi bước chân vào con đường ca hát thì Chu Nhược Đồng luôn muốn cố gắng một ngày nào đó mình có thể trở thành Thiên Hậu giống như Mộ Khuynh Nhan.

Bởi vì xuất thân của Mộ Khuynh Nhan vô cùng tốt, bởi vì công ty Hồng Tinh không ngại tiền bạc để đầu tư. Ngay cả khi nàng là nữ nhân của Lăng Hoa Cường lão đại sau màn của công ty Hồng Tinh thì cho dù thế nào đi chăng nữa nàng cũng không làm được việc này.

Mà hôm nay, sau khi quay xong quảng cáo Chu Nhược Đồng lại biết hôm nay Mộ Khuynh Nhan đã tung ra album mới, hơn nữa tốc độ tiêu thụ lại vô cùng nhanh chóng, thậm chí là một bài hát trong album có thể nói là một ca khúc kinh điển của nền âm nhạc TQ cùi bắp trong thế kỷ 21.

Sau khi biết tin này, tâm tình Chu Nhược Đồng liền trở nên hồng hét, ngay cả quảng cáo cũng không quay nữa mà là trở về.

Mà bởi vì kế hoạch là ngày mai sau khi quay xong quảng cáo thì Chu Nhược Đồng mới trở về Nam Cảng vì thế máy bay riêng của công ty Đông Tinh chưa tới cho nên nàng đành phải lên chuyến bay này.

- Nhược Đồng, không thể dùng thái độ như vậy để đối đãi với Fan hâm mộ, sau này đối với cô sẽ vô cùng bất lợi.

Đợi sau khi Chu Nhược Đồng ngồi xuống thì tên nam nhân trung niên tên là Nhâm Khải mở miệng khuyên.

- Tôi không có tâm tình để ý đến bọn họ.

Về mặt Chu Nhược Đồng cao cao tại thượng cự tuyệt, giọng nói vô cùng bất mãn.

Nghe Chu Nhược Đồng nói thế, thì Nhâm Khải âm thầm thở dài, không nói gì thêm.

Thông thường mà nói, nếu có thể ngồi ở khoang hạng nhất trên máy bay thì chứng tỏ chú là người có tiền.

Ở dạng tình hình như thế, cho nên sau khi lên máy bay trừ đôi vợ chồng kia ra thì ở khoang hạng nhất cũng có vài người đang âm thầm đánh giá Chu Nhược Đồng, trong đó đa số nữ nhân thì tỏ ra đối lập mà các nam nhân thì nhìn vào, không thể nào che dấu nội tâm muốn chinh phục.

- Chị mạnh khỏe, Nhược Đồng, từ khi chị bắt đầu đi hát thì tôi đã là Fan của chị. Tôi cùng chồng chuẩn bị đi tuần trăng mật ở Nam Cẩm thật không nghĩ rằng ở nơi này có thể gặp được chị, xin hỏi, chị có thể ký lên áo của tôi được không?

Sau khi lên máy bay thì người vợ kia liền hướng Chu Nhược Đồng hỏi.

Đối mặt với lời thỉnh cầu của cô vợ này thì Chu Nhược Đồng chẳng những không có lấy mắt kính đen xuống, thậm chí ngay cả con mắt cũng không thèm liếc nhìn một cái, mà là nàng tiếp tục xem tạp chí.

- Xin lỗi, thân thể của Chu tiểu thư đang khó chịu, không thể nào thỏa mãn thỉnh cầu lần này của cô được. Nhâm Khải thấy thế thì không thể làm gì khác hơn là ra mặt giảng hòa giùm Chu Nhược Đồng.

- Xin Chu tiểu thư thỏa mãn nguyện vọng này của Tiểu Tiểu.

Thấy vậy thì người vợ vẫn không có tức giận, ngược lại nàng vẫn mở miệng nói, nhưng mà thấy Chu Nhược Đồng vẫn đem mình trở thành không khí thì sắc mặt nàng có chút mất mát.

Sau đó, các hành khách liền theo thứ tự ngồi xuống vị trí của mình.

Vì tránh để cho Chu Nhược Đồng bị người khác nhận ra cho nên Nhâm Khải cố ý dùng thân thể của mình để che mặt Chu Nhược Đồng lại.

Cho dù như thế nhưng cũng không có ít hành khách nhìn thấy được.

- Ngài khỏe chứ tiên sinh, xin ngài hãy lấy vé của mình.

Sau khi hành khách lên máy bay, Bùi Đông Lai vừa mới chạy tới cửa lên máy bay thì nhân viên kiểm thẻ liền nở ra nụ cười.

Bùi Đông Lai mỉm cười lấy vé ra, thuận lợi lên máy bay.

- Ngài khỏe chứ tiên sinh, mời đi theo tôi.

Mắt thấy Bùi Đông Lai ngồi ở khoang hạng nhất thì một nữ tiếp viên hàng không liền cúi người mỉm chào.

- Không cần đâu.

Bùi Đông Lai cười cười, ý bảo mình có thể tìm được chỗ ngồi.

Nói xong Bùi Đông Lai liền đi tới trước.

Rất nhanh Bùi Đông Lai đã tìm thấy được chỗ ngồi của mình, đó chính là chỗ gần với Chu Nhược Đồng.

Bên cạnh Chu Nhược Đồng, Nhâm Khải thấy Bùi Đông Lai đang đi về phía này thì lông mày không khỏi nhăn lại.

- Xin lỗi, thân thể của Chu tiểu thư đang khó chịu, không thể ký tên cho cậu.

Đợi Bùi Đông Lai đến gần, theo bản năng Nhâm Khải cho rằng Bùi Đông Lai là Fan hâm mộ của Chu Nhược Đồng cho nên hần mở miệng nói.

Ký tên ư?

Bùi Đông Lai thấy Nhâm Khải ngồi ở vị trí của mình, lúc này nghe Nhâm Khải nói như thế thì ngẩn ra, sau đó cười khổ:

- Vị tiên sinh này, chỉ sợ ông lầm rồi, tôi không đến tìm vị Chu tiểu thư này để ký tên.

- Vậy cậu đến đây làm gì?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, vốn tâm tình Chu Nhược Đồng đang khó chịu vì thể nàng liền bỏ quyển tạp chí trong tay xuống, liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái.

“ Ếch”

Bên tai vang lên lời nói của Chu Nhược Đồng, nhìn khuôn mặt hơi quen của Chu Nhược Đồng thì trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, sau đó, thông qua trí nhớ có liên quan đến Mộ Khuynh Nhan và Tương Cương thì Bùi Đông Lai đã nhận ra Chu Nhược Đồng. Hơn nữa hần còn biết, sau khi Tương Cương chết thì Chu Nhược Đồng sẽ thay thế Mộ Khuynh Nhan trở thành Thiên Hậu.

- Đây là chỗ của tôi.

Trong đầu hiện lên những thứ này, Bùi Đông Lai như có điều suy nghĩ nhìn Chu Nhược Đồng một cái, sau đó chỉ vào chỗ ngồi của Nhâm Khải.

”Bá!”

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, sắc mặt b ỉ hơi đổi, sau đó mở miệng nói:

- Tôi không có thói quen ngồi cùng với nam nhân xa lạ, cho nên ta hy vọng anh có thể cùng hộ vệ của ta đổi lại chỗ ngồi. Dĩ nhiên, nếu anh cảm thấy bất tiện thì tôi có thể bồi thường tiền cho anh, nói đi, cần bao nhiêu tiền thì anh mới nguyện ý đổi chỗ này?

- Tiểu thư, ta đưa cô tiền, cô nguyện cưỡi truông đi lại trong này không?

Bùi Đông Lai khẽ nheo lại ánh mắt.

Diệt Hồng Trần

292. Chương 296: Tôi Không Có Hứng Thú Cũng Không Có Tình Thú.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 296: Tôi không có hứng thú cũng không có tình thú.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Cho tới nay, Bùi Đông Lai đều cảm thấy trên thế giới này có nhiều người tự cho rằng bản thân mình luôn là nhất

Nạp Lan Minh Châu cũng thế mà bây giờ Chu Nhược Đồng cũng vậy.

Bùi Đông Lai thật sự rất buồn bực, rốt cuộc Chu Nhược Đồng dựa vào cái gì mà nghĩ rằng Bùi Đông Lai hẳn muốn ký tên.

Chẳng lẽ là bởi vì Chu Nhược Đồng là một người có cái... khác với những nữ nhân khác sao?

Hay là nàng tự cho mình là đẹp, ai ai đi ngang qua cũng phải liếc nhìn nàng một cái?

Còn về phần Chu Nhược Đồng muốn nói để Bùi Đông Lai và hộ vệ nàng đổi chỗ thì cái này làm cho Bùi Đông Lai hết chỗ nói rồi, nếu như Chu Nhược Đồng không muốn ngồi cùng với nam nhân xạ lại thì nàng có thể đổi chỗ với hộ vệ của mình a.

Lúc này, dựa vào trí nhớ của Tiêu Phi thì Bùi Đông Lai đã biết được sau này khi Tương Cương chết đi, Thiên Hậu Mộ Khuynh Nhan sẽ bị Chu Nhược Đồng soán chỗ, hơn nữa cuối cùng Mộ Khuynh Nhan sẽ buồn bực mà chết.

Cho nên, ấn tượng của Bùi Đông Lai đối với Chu Nhược Đồng liền rơi xuống đáy cốc, thậm chí hắn còn tỏ ra khó chịu, hắn không thích cái loại người luôn coi mình là ông trời kia.

Ngoài khó chịu ra Bùi Đông Lai cũng éo có khách khí cùng với Chu Nhược Đồng.

”Bá!”

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì những người bên cạnh Chu Nhược Đồng đều biến sắc, bọn họ đều liếc nhìn nhau, cảm giác kia giống như đang hỏi :” Tên tiểu tử này ở đâu ra mà kiêu ngạo thế?”

- Mà...mày nói ai là tiểu thư?

Sau khi kinh ngạc, Chu Nhược Đồng giận đến bộ ngực run lên, lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, dùng ngón tay chỉ vào Bùi Đông Lai, phảng phất nếu như Bùi Đông Lai không xin lỗi nàng thì nàng sẽ liều mạng cùng với hắn.

”Bá!”

Tất cả mọi người bên cạnh, đi theo Chu Nhược Đồng đều đứng dậy hết.

Cùng lúc đó, những người ngồi ở khoang hạng nhất đều quay lại nhìn vào Bùi Đông Lai, mà những hành khách ngồi ở xa thì lại ngẩng cổ lên, vểnh tai lắng nghe cuộc PK của 2 người.

Còn về phần các nữ tiếp viên hàng không thì các nàng cũng nhìn lẫn nhau, không biết nên xử lý như thế nào.

Từ góc độ đạo lý xem ra, người đại diện của Chu Nhược Đồng đang ngồi ở vị trí của Bùi Đông Lai, hắn là hắn phải nên đứng dậy.

Nhưng mà.

Bởi vì thân phận của Chu Nhược Đồng không giống tầm thường cho nên tiếp viên hàng không cũng không dám tới mở miệng, không dám xử lý việc này.

- Được rồi, tôi thừa nhận là sai khi đã gọi cô là tiểu thư. Bác gái, tôi sẽ đưa tiền, bác nguyên ý cởi đồ ra rồi chạy đi chạy lại trên máy bay không?

Thấy đoàn người Chu Nhược Đồng muốn bức người, khóe miệng Bùi Đông Lai nở nụ cười khinh thường, liền đem Chu Nhược Đồng từ tiểu thư biến thành bác gái.

- Mày...

Chu Nhược Đồng thiếu chút nữa bị chọc tức làm cho hôn mê bất tỉnh, bởi vì là một minh tinh, bởi vì nàng là nữ nhân của Lăng Hoa Cường cho nên vô luận đi đến nơi nào Chu Nhược Đồng cũng được người khác nghênh đón, chưa bao giờ nàng chịu nhục nhã như thế này.

- Càn rỡ.

Mắt thấy Chu Nhược Đồng bị vũ nhục, 4 gã hộ vệ của Chu Nhược Đồng liền rút hướng về phía Bùi Đông Lai, trong đó một tên liền hét lớn.

- Nếu như các ông không muốn thiếu đi cánh tay, gãy đi một cái chân, bị ta ném xuống thì tốt nhất là ngậm cái miệng lại, đừng hoảng mà ngồi ở chỗ của mình đi.

Bùi Đông Lai xoay người, ánh mắt lướt qua 4 gã đại hán khôi ngô, sát ý trên người liền hiện ra.

“Lộp bộp”

Bên tai vang lên tiếng nói của Bùi Đông Lai, cảm nhận được cổ sát ý kinh khủng trên người của Bùi Đông Lai thì 4 gã hộ vệ của Chu Nhược Đồng chỉ cảm thấy đột nhiên rơi vào hố sâu vạn trường, sợ hãi liền chiếm sâu tâm hồn bọn hắn, làm cho bọn hắn dừng lại không dám tiếng lên một bước cũng không dám nói một câu.

Chu Nhược Đồng tức giận khi nghe những lời như thế, thấy hộ vệ xuất thủ thì nàng vốn định để hộ vệ của mình hảo hảo dạy dỗ Bùi Đông Lai một phen, để cho Bùi Đông Lai biết cách kẹp cái đuôi mà làm người, nhưng mà lúc này thấy hộ vệ của mình bị Bùi Đông Lai hù dọa làm cho không dám nhúc nhích thì nàng liền giận đến 2 mắt tối sầm, ngã quỵ về phía sau.

- Nhược Đồng.

Nhâm Khải thấy thế thì liền biến sắc, vội vàng đưa tay ra đỡ lấy Chu Nhược Đồng.

Chu Nhược Đồng bị Nhâm Khải đỡ lấy, mở mắt, hé miệng cố gắng nói gì nhưng mà không đợi nàng mở miệng, Bùi Đông Lai đã quay người, cười híp mắt nhìn nàng:

- Nếu như tôi nhớ không lầm thì cô gọi là Chu tiểu thư đúng không? Ừ, Chu tiểu thư, có câu nói trong xã hội hiện đại, kim tiền, bạo lực và sắc đẹp được gọi là 3 thứ quan trọng nhất. Mới vừa rồi cô nói dùng kim tiền và bạo lực để khiến ta khuất phục, kế tiếp có phải cô muốn nói, chỉ cần ta cùng với hộ vệ của cô đối chỗ thì cô sẽ ngủ chung với tôi, có đúng không?

“Ha Ha”

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì những hành khách liền phì cười, ở bọn hắn ra thì Bùi Đông Lai quả thật là hơi ác độc một tí, ngoài ác độc ra thì còn có một chút khả ái nữa.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, nhìn thấy vẻ kiêu ngạo của Bùi Đông Lai cùng với nghe tiếng cười của những hành khách khác, sắc mặt của Chu Nhược Đồng liền trở nên trắng bệch, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

- Chu tiểu thư, mặc dù cô muốn gương mặt thì có gương mặt, muốn vóc dáng thì có vóc dáng nhưng mà là một người đàn ông thì tôi có thể nhìn thấy được bộ ngực của cô hơi xệ, đầu gối của cô thâm đen quá, mắt của cô cũng sưng vù nữa chứ... Đây cũng chính là nói, cô là xử nữ, ừ, các loại nữ nhân bị các nam nhân phác nhiều lần rồi ấy.

Những lời nói của Bùi Đông Lai giống như là một thanh đao nhọn đâm vào tim Chu Nhược Đồng, làm cho nàng có cảm giác vô lực:

- Mà tôi đối với nữ nhân như thế thì éo có hứng thú cũng éo có tình thú, cho nên mặc dù cô có muốn dùng sắc đẹp để đổi chỗ thì xin lỗi anh đây cũng éo thêm. Dĩ nhiên cô cũng có thể tìm những người khác để đổi chỗ, có lẽ những người khác sẽ có tình thú đối với cô a.

“Ách. . .”

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì những hành khách kia liền tròn tròn mắt, bọn hắn thầm mặc Bùi Đông Lai quả thật là quá độc ác mà.

Mà các hành khách nữ trong máy bay lại bị lời nói Bùi Đông Lai chọc cười.

- Tôi đưa chỗ cho cậu là được rồi, đừng nói nữa.

Mắt thấy Bùi Đông Lai càng ngày càng quá, Nhâm Khải sợ Chu Nhược Đồng giận thì hắn một bên đỡ lấy Chu Nhược Đồng, một bên hướng Bùi Đông Lai mở miệng nói, nói xong thì hắn cảm thấy như vậy quả thật là quá mất mặt cho nên bổ sung thêm:

- Bất quá, tiểu tử, tôi nhắc cho cậu một câu, vừa rồi những lời nói của cậu đã làm tổn hại đến hình tượng của Chu tiểu thư, cậu sẽ phải chịu trách nhiệm về những việc này.

- Tôi nói rồi, ta không có hứng thú với nàng.

Thấy được Nhâm Khải uy hiếp thì Bùi Đông Lai cười tủm tỉm:

- Còn nữa, sự kiên nhẫn của tao có hạn, nếu như còn nói luyên thuyên thì tao không cam đoan tao sẽ không xé rách mành quăng ra đằng kia a.

- Cậu....

Nhâm Khải giận đến không phản bác được.

- Mày...mày chờ đó, chuyện này ta sẽ không để yên đâu.

Chu Nhược Đồng nhảy dựng lên, giống như là một con Khổng Tước bị nhổ sạch lông, gương nanh múa vuốt ném lại một câu ngoan thoại, sau đó sắc mặt tức giận rồi đi.

Nhâm Khải thấy thế thì hắn liền trừng mắt liếc Bùi Đông Lai một cái rồi bỏ đi.

Đối mặt với câu uy hiếp của Chu Nhược Đồng, Bùi Đông Lai cũng không để ở trong lòng, một núi có thể chứa được 2 hồ sao. Ở Nam Căng, sớm muộn gì thì giữa Hồng Tinh và Đông Tinh cũng sẽ xảy ra một trận chiến, chuyện tình của Phương Húc Vĩ thì Tương Cương đã làm ra lựa chọn đứng về phía Bùi Đông Lai, điều này làm cho Bùi Đông Lai cảm thấy Tương Cương là một người bằng hữu đáng để kết giao.

Cho nên, nếu Hồng Tinh cùng Đông Tinh khai chiến, Bùi Đông Lai sẽ không ngần ngại mà giúp cho Tương Cương một chút.

Còn về phần nếu Đông Tinh muốn ra mặt giúp cho Chu Nhược Đồng, nữ nhân ngốc nghếch này thì hắn sẽ không ngần ngại mà để cho hắc đạo Nam Căng xóa đi đến của Đông Tinh.

.....

Sau khi ngồi vào chỗ ngồi khác thì Chu Nhược Đồng liền lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn cho Lăng Hoa Cường.

Sau khi gửi tin nhắn xong thì Chu Nhược Đồng cười lạnh liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái, cảm giác kia như muốn nói, chờ khi đến Nam Căng, tao sẽ từ từ tính sổ với mày.

Đối với hết thảy mọi chuyện, Bùi Đông Lai cũng nhìn thấy nhưng mà hắn không để ở trong lòng.

Thấy vẻ mặt của Bùi Đông Lai thì những hành khách khác đều không nhận được mà thầm hỏi : “ Người này rất cuộc là ai? Làm sao lại kiêu ngạo như thế?”

- Các vị hành khách, máy bay sắp phải cất cánh, xin mời mọi người thắt chặt dây an toàn.

Mất thấy mọi chuyện qua đi, tiếp viên hàng không liền âm thầm thở dài, sau đó, một nữ tiếp viên hàng không liền lên tiếng nhắc nhở mọi người.

5' sau.

Máy bay liền cất cánh.

2 tiếng 40' sau.

Máy bay chậm chậm đáp xuống sân bay ở Nam Cảng.

Thông qua cửa sổ trên máy bay thì Bùi Đông Lai thấy được bên ngoài có một chiếc Rolls-Royce.

Trong xe chính là Lăng Hoa Cường, người đứng đầu của Đông Tinh.

Diệt Hồng Trần

293. Chương 297: Chó Cẩn Là Chó Không Sủa.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 297: Chó cẩn là chó không sủa.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Lúc 6h, ánh chiều tà dần dần lặn sau vào những ngọn núi. Sân bay Nam Cảng, một trong những sân bay tốt nhất của quốc tế nên lúc này ở sân bay cũng vô cùng bận rộn.

Khi máy bay bay từ Đông Hải đến Nam Cảng dừng lại, không đợi nữ tiếp viên hàng không mở miệng thì Chu Nhược Đồng liền đứng dậy, hướng về phía Bùi Đông Lai cười lạnh một cái, sau đó lắc lắc cái miệng nhỏ, mang theo người đại diện cùng với mấy tên hộ vệ đi xuống.

Trong máy bay, hành khách thấy được chiếc Rolls-Royce Phantom ở đằng xa, không ít người biết nó chính là xe của Lăng Hoa Cường người nắm quyền của Đông Tinh.

Cho nên, khi thấy Chu Nhược Đồng vội vàng xuống xe thì những hành khách biết chuyện liền quay lại nhìn Bùi Đông Lai, thầm nghĩ Bùi Đông Lai sẽ gặp phải tai họa.

Thấy được Chu Nhược Đồng vội vàng đi xuống, lại thấy được ánh mắt của những hành khách khác nhìn mình, Bùi Đông Lai cũng không có tỏ ra lo lắng, hắn chỉ híp mắt một cái, cân nhắc nhìn vào chiếc Rolls-Royce Phantom đang đậu ở đằng xa kia, cũng không biết là trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Sau đó.

Bùi Đông Lai mang theo 2 món lễ vật mà mình chuẩn bị cho Mộ Khuynh Nhan đi xuống máy bay.

Cùng lúc đó một chiếc Maserati dưới sự hộ tống của 2 chiếc Mercedes-Benz s200 chạy dọc theo sân bay, hướng máy bay mà Bùi Đông Lai ngồi, chạy tới.

Cách đó không xa, tại chiếc Rolls-Royce Phantom, một tên đại hán có vóc người khô ngô bước xuống xe, sau đó đi nhanh ra mở cửa sau của xe.

Trong xe, thân là một trong hai lão đại của hắc đạo Nam Cảng, Lăng Hoa Cường không có xuống xe mà nhẹ nhàng lắc chén rượu trong tay, thông qua kính phản quan thì hắn nhìn thấy 3 chiếc xe hơi kia đang dần dần chạy đến nơi này.

- Lăng tiên sinh, phía sau chính là xe của Mộ Khuynh Nhan, 2 chiếc xe khác thuộc về đội bảo vệ của Hồng tinh.

Thân là cận vệ kiêm tài xế Nguyên Nhận liền hồi báo.

- Theo ta được biết thì hôm nay Mộ Khuynh Nhan sẽ ra ablum mới, hơn nữa cô ta sẽ tổ chức sinh nhật của mình. Chắc hẳn là giờ này cô ta phải ở biệt thự tại Vịnh Nước Cạn để tổ chức bữa tiệc mới đúng, làm sao lại chạy tới đây để đón người được?

Lăng Hoa Cường tiếp tục lắc nhẹ chén rượu trong tay, sau đó hần hỏi Nguyên Nhận:

- Nguyên Nhận, cậu nói cô ta đến đón ai?

Nghe được Lăng Hoa Cường hỏi thế thì Nguyên Nhận cũng không dám hồ ngôn loạn ngữ, mà là lựa chọn trầm mặc.

"A. . ."

Lăng Hoa Cường nở ra nụ cười sau đó hần ngẩng cổ lên, chậm rãi uống hết chén rượu, sau đó chậm rãi bước xuống xe.

Bởi vì lúc này trên máy bay Bùi Đông Lai đã chọc tức Chu Nhược Đồng cho nên nàng đã gửi một tin nhắn cho Lăng Hoa Cường, để Lăng Hoa Cường giúp nàng hảo hảo dạy cho Bùi Đông Lai một bài học, để cho Bùi Đông Lai biết cách làm người.

Mặc dù là nhắn như thế nhưng bản thân nàng không nghĩ rằng Lăng Hoa Cường sẽ đích thân đến đây, điều này đã làm cho nàng có cảm giác như mở cờ trong bụng.

- Anh Cường.

Lúc này thấy Lăng Hoa Cường đi xuống xe, Chu Nhược Đồng giống như là thiếu phụ thiếu tình vậy, nét mặt nở ra nụ cười hưng phấn.

Nói xong, nàng liền chạy về phía Lăng Hoa Cường.

Vài giây sau, Chu Nhược Đồng đã chạy đến bên cạnh Lăng Hoa Cường, không biết là cố ý hay vô tình mà nàng bị trượt chân, cả người nhào về phía Lăng Hoa Cường.

Hành động của Lăng Hoa Cường đã nằm ngoài dự đoán của Chu Nhược Đồng, hần không có ôm nàng vào trong ngực mà vươn tay ra đỡ nàng:

- Chậm thôi, làm gì mà chạy gấp vậy.

- Người ta không phải là nghĩ đến anh Cường sao.

Vẻ mặt của Chu Nhược Đồng lộ ra vẻ quyến rũ, làm nũng với Lăng Hoa Cường người có số tuổi bằng với tuổi cha của nàng.

- Tốt lắm, bây giờ em đã là một đại minh tinh, phải chú ý mỗi hành động, cẩn thận kẻo bị đám chó săn chụp được.

Đối với hành động làm nũng của Chu Nhược Đồng, Lăng Hoa Cường cũng cười cười, dường như cũng không ghét.

- Đám chó săn kia dám chụp anh Cường sao?

Chu Nhược Đồng nũng nịu cười một tiếng, bất quá cũng biết Lăng Hoa Cường rất chú ý đến ảnh hưởng của mọi người cho nên cũng không hồ nháo nữa mà là đứng thẳng người.

"Ách?"

Đột nhiên Chu Nhược Đồng thấy được Mộ Khuynh Nhan một thân mang bộ lễ phục dạ hội từ trong chiếc Maserati đi xuống, bên cạnh nàng còn có 4 tên hộ vệ.

- Mộ Khuynh Nhan tới đây làm gì?

Sau khi thấy được cảnh tượng như vậy thì Chu Nhược Đồng liền nhú mày lại, đôi mắt hiện ra vẻ địch ý mãnh liệt.

- Nhược Đồng, em nói lúc trên máy bay em bị một tên khi dễ, em xem thử hắn đang đứng ở đâu?

Lăng Hoa Cường không trả lời vấn đề của Chu Nhược Đồng, mà là nhìn về đám người phía trước rồi hỏi.

- Anh Cường, đợi tí để em tìm đã.

Nghe Lăng Hoa Cường nhắc tới Bùi Đông Lai, Chu Nhược Đồng liền nhớ lại chuyện trên máy bay, nàng liền nhìn vào đám người tìm kiếm bóng dáng của Bùi Đông Lai.

Có lẽ là do quan tâm đến Bùi Đông Lai nên Mộ Khuynh Nhan không có để ý đến đám người Chu Nhược Đồng và Lăng Hoa Cường.

Mộ Khuynh Nhan không để ý nhưng mà 4 tên hộ vệ Hồng Tinh lại lộ ra bộ dạng cảnh giác.

- Wey, đây không phải là Mộ Khuynh Nhan sao?

- Đúng là Mộ Khuynh Nhan rồi.

- Ta nhớ được Mộ Khuynh Nhan là người thuộc công ty Hồng Tinh, làm sao hôm nay nàng cùng chủ tịch tập đoàn Đông Tinh là Lăng Hoa Cường cùng xuất hiện? Chẳng lẽ là nàng đi theo Đông Tinh rồi ư?

- Mộ Khuynh Nhan chẳng những là trụ cột của Hồng Tinh hơn nữa còn là con gái nuôi của Tương tiên sinh, làm sao có thể bị Hồng Tinh đuổi đi được?

Lúc Mộ Khuynh Nhan đi về phía máy bay thì những hành khách thấy nàng liền bàn tán to nhỏ.

- Anh Cường, chính là tên hỗn đản kia.

Lúc này, Chu Nhược Đồng thấy Bùi Đông Lai từ máy bay đi ra thì liền đưa tay chỉ về phía Bùi Đông Lai.

Lăng Hoa Cường nhìn về phía Chu Nhược Đồng chỉ, phát hiện được là Bùi Đông Lai thì trong lòng hắn liền động.

Thân là đại ca của Đông Tinh thì Lăng Hoa Cường chẳng những biết được chuyện Mộ Khuynh Nhan bị bắt, mà hắn còn biết Mộ Khuynh Nhan được Bùi Đông Lai cứu ra, thậm chí ngay cả chuyện Mộ Khuynh Nhan vì muốn cảm ơn Bùi Đông Lai cho nên đã đến ĐH Đông Hải biểu diễn thì hắn cũng biết rõ.

Ngoài ra, Lăng Hoa Cường cũng đã có ảnh chụp và tư liệu của Bùi Đông Lai cho nên đối với Bùi Đông Lai thì hắn cũng không cảm thấy xa lạ gì.

- Anh Cường là tên hỗn đản kia, hắn không những khi dễ em mà còn nói năng lỗ mãng với công ty nữa, anh nhất định phải hảo hảo dạy dỗ hắn mới được.

Chu Nhược Đồng vốn tưởng rằng sau khi nghe mình nói thì Lăng Hoa Cường sẽ kêu thủ hạ đến dạy dỗ hắn, lúc này nàng thấy Lăng Hoa Cường trầm mặc không nói thì liền lên tiếng nhắc nhở lần nữa.

- Đông Lai.

Không đợi Lăng Hoa Cường trả lời Chu Nhược Đồng, lúc này Mộ Khuynh Nhan đã thấy Bùi Đông Lai đi xuống, nàng liền hướng về phía Bùi Đông Lai vẫy vẫy tay.

Đông Lai là ai?

Nghe được Mộ Khuynh Nhan lên tiếng kêu thì đám hành khách liền nhìn đông nhìn tây, dường như muốn nhìn Mộ Khuynh Nhan rốt cuộc là gọi người nào.

Lúc trước ở trong điện thoại Mộ Khuynh Nhan từng nói muốn ra sân bay đón hắn nhưng Bùi Đông Lai đã cự tuyệt, hôm nay thấy Mộ Khuynh Nhan không nói lời nào liền chủ động đến đón mình thì Bùi Đông Lai liền có chút cảm động, vì vậy hắn liền phát phát tay ý bảo đã thấy Mộ Khuynh Nhan.

“ Ách?

Thấy Bùi Đông Lai hướng về phía Mộ Khuynh Nhan vẫy vẫy tay thì đám hành khách ở trên máy bay liền ngây ngốc.

Người này...người này chẳng những vũ nhục Chu Nhược Đồng hơn nữa còn có quan hệ với Mộ Khuynh Nhan, rốt cuộc hẳn là người nào?

Không phải riêng gì đám hành khách trên chuyến bay ấy mà còn có cả Chu Nhược Đồng.

Tên hỗn đản này làm sao lại quen biết với Mộ Khuynh Nhan được chứ?

Dưới ánh trời chiều, Chu Nhược Đồng thấy Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan vẫy vẫy tay nhau thì liền đơ như cây cơ.

- Nhược Đồng, chúng ta đi.

Ở khi Chu Nhược Đồng ngây người thì Lăng Hoa Cường liền mở miệng.

- Cường, anh cường... anh...

Lời nói của Lăng Hoa Cường làm cho Chu Nhược Đồng vừa mới lấy lại tinh thần lại thêm một lần ngây dại nữa.

Giờ phút này Chu Nhược Đồng hoài nghi lỗ tai của mình có vấn đề.

Phải biết rằng, Lăng Hoa Cường nhận được tin nhắn của nàng mới đến đây để dạy dỗ Bùi Đông Lai, mà lúc này Lăng Hoa Cường thấy được Bùi Đông Lai thì liền rời đi, điều này có thể làm cho nàng không cảm thấy khiếp sợ sao?

- Nhược Đồng, hẳn khi dễ em nên phải trả giá thật đắt nhưng mà bây giờ còn không phải lúc.

Lăng Hoa Cường liền mở miệng, phảng phất như đang nhắc đến một chuyện nhỏ không đáng kể.

- Anh Cường sợ ảnh hưởng hình ảnh đến công chúng sao?

Trong lòng Chu Nhược Đồng liền động, làm ra phán đoán.

Có câu nói quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Tục ngữ còn nói, thù không cách đêm.

Đối với Chu Nhược Đồng mà nói thì nàng hận không thể làm cho Bùi Đông Lai giống như một con chó TQ quỳ rạp xuống trước mặt nàng để nhận sai, dưới tình hình như vậy, mặc dù lúc này nàng đoán được ý đồ của Lăng Hoa Cường nhưng trong lòng nàng cũng không cam lòng, nàng liền quay đầu trừng mắt liếc Bùi Đông Lai một cái.

Trong đám người, Bùi Đông Lai không có nhìn Chu Nhược Đồng mà là hẳn đang âm thầm quan sát Lăng Hoa Cường.

Bởi vì trong đầu dung hợp trí nhớ của Tiêu Phi cho nên Bùi Đông Lai liền nhận ra Lăng Hoa Cường đồng thời hẳn cũng biết Lăng Hoa Cường đến đây là để báo thù cho Chu Nhược Đồng.

Nhưng mà.

Nhưng thứ này không phải là nguyên nhân làm cho Bùi Đông Lai âm thầm quan sát hẳn.

Hắn vẫn âm thầm quan sát Lăng Hoa Cường là bởi vì hắn cảm thấy được Lăng Hoa Cường giống một người nhưng nhất thời hắn lại không nghĩ ra.

Sau đó.

Lúc Lăng Hoa Cường mang theo Chu Nhược Đồng đi vào chiếc Rolls-Royce Phantom thì Bùi Đông Lai cảm nhận được một tia nguy hiểm, chó cắn là chó không sửa - mà chó nào sửa là chó không cắn, Lăng Hoa Cường thuộc về loại người đầu tiên.

Đột nhiên, linh quang trong đầu Bùi Đông Lai hiện lên.

Rốt cuộc Bùi Đông Lai cũng nhớ được Lăng Hoa Cường giống ai.

Trang Bích Phàm.

Diệt Hồng Trần

294. Chương 298: Tự Động Cút Khỏi Nam Căng.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 298: Tự động cút khỏi Nam Căng.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Chẳng lẽ...chẳng lẽ Lăng Hoa Cường là cha ruột của Trang Bích Phàm?

Phát hiện được Lăng Hoa Cường có khuôn mặt giống Trang Bích Phàm, nhớ đến những lời Trang Bích Phàm nói trong lúc say rượu thì trong đầu Bùi Đông Lai lại hiện lên ý nghĩ này.

Sau khi nghĩ đến ý niệm này, Bùi Đông Lai lại cảm thấy đây là một chuyện quá buồn cười. Dựa theo lời nói của Trang Bích Phàm thì khi hắn còn bé ở nông thôn thì cha của hắn lúc ấy chỉ là một người nông dân.

Một người nông dân đi ra ngoài kiếm việc làm, một người bây giờ là lão đại của hắc đạo Nam Căng, thân phận 2 người quả thật là chênh lệch quá lớn.

Lúc này Bùi Đông Lai đã dừng bước đưa mắt nhìn theo đoàn người Lăng Hoa Cường rời đi, lúc Mộ Khuynh Nhan đến cạnh hắn thì hắn cũng chưa lấy lại tinh thần.

Mắt thấy Bùi Đông Lai cứ nhìn chăm chăm vào đám người Lăng Hoa Cường thì Mộ Khuynh Nhan trực tiếp đi tới bên cạnh, sau đó quơ quơ cánh tay trước mặt Bùi Đông Lai, hỏi:

- Đông Lai, cậu làm sao vậy?

“ À ”

Nghe Mộ Khuynh Nhan hỏi thế thì Bùi Đông Lai liền lấy lại tinh thần, cười cười:

- Không có gì, chỉ là đang nhớ lại một chuyện.

- Cậu biết Lăng Hoa Cường cùng Chu Nhược Đồng sao?

Mộ Khuynh Nhan nhớ tới lúc này Bùi Đông Lai nhìn vào Lăng Hoa Cường và Chu Nhược Đồng đến xuất thần thì hơi tò mò.

Bùi Đông Lai lắc đầu, cười nói:

- Ở Nam Căng tớ chỉ biết Mộ Khuynh Nhan đại mỹ nữ cùng Tương tiên sinh mà thôi.

”Hi Hi.”

Lời nói của Bùi Đông Lai làm cho Mộ Khuynh Nhan vui lên.

- Đây, tặng cậu, sinh nhật vui vẻ.

Bùi Đông Lai thấy thế, đem lễ vật chuẩn bị đưa tới trước mặt Mộ Khuynh Nhan:

- Vòng tay là của mình mua cho cậu, còn dây chuyền là của Liễu tỷ tặng cho, tỷ ấy chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

- Không phải nói là không cần mua quà rồi sao?

Trên mặt Mộ Khuynh Nhan hơi ửng đỏ, sau đó nhu tình như nước nhìn Bùi Đông Lai một cái, cầm lấy quà:

- Cảm ơn.

- Đi lên xe rồi xem.

Mắt thấy Mộ Khuynh Nhan nhận lấy lễ vật rồi muốn mở ra xem thì Bùi Đông Lai dở khóc dở cười:

- Nếu để cho mọi người biết cậu đến đón tớ thì chỉ sợ bọn hán sẽ ném tớ xuống sông cho cá ăn.

- Hừ, kệ bọn họ.

Mộ Khuynh Nhan vênh cái miệng nhỏ nhắn lên nói, sau đó cầm gói quà để vào trong lòng giống như là một bảo bối vậy. Nàng cùng Bùi Đông Lai đi đến chiếc Maserati.

1' sau, Bùi Đông Lai cùng Mộ Khuynh Nhan vào xe, sau đó 3 chiếc xe hơi khởi động, hướng về phía biệt thự Vịnh Nước Cạn chạy tới.

Trong xe, Mộ Khuynh Nhan để quà của Liễu Nguyệt tặng một bên, sau đó nàng gấp gấp mở gói quà mà Bùi Đông Lai tặng cho mình.

Mở gói quà ra, Mộ Khuynh Nhan hít sâu một hơi.

Trong hộp, một đôi vòng tay xanh biếc, linh khí bức người tản ra ánh sáng lóng lánh làm cho người ta có cảm giác không dám động vào nó, sợ làm bẩn nó.

- Thật đẹp.

Nhìn đôi vòng tay, một người không có nghiên cứu ngọc thạch như Mộ Khuynh Nhan cũng trợn to 2 mắt, kìm không được mà thở dài, nói.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì đây là lần đầu tiên hán đi dự sinh nhật của một người bạn khác phái, cũng là lần đầu tiên hán tặng quà.

Vì muốn tặng quà cho Mộ Khuynh Nhan nên hán đã nhờ đám người Ngô Vũ Trạch tư vấn. Kết quả là Trang Bích Phàm mở miệng nói ra mua kim cương nhưng lại bị Ngô Vũ Trạch mắng đó là thứ phàm phu tục tử, Ngô Vũ Trạch lại đề nghị tặng phỉ thủy.

Lúc này thấy Mộ Khuynh Nhan thích món quà mình tặng thì Bùi Đông Lai âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hán không biết, bản thân Mộ Khuynh Nhan thích chính là thích tấm lòng của Bùi Đông Lai chứ không phải là thích món phỉ thủy này, đây cũng là nói, cho dù Bùi Đông Lai có tặng hòn đá ở bên bờ sông thì Mộ Khuynh Nhan cũng sẽ coi nó là bảo bối.

- Cảm ơn cậu Đông Lai, nó thật là đẹp.

Trong lòng Mộ Khuynh Nhan giống như là đã ăn phải mật, sắc mặt hạnh phúc nói.

Nói xong, nàng không nhịn được mà ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn Bùi Đông Lai một cái.

Sau đó, nàng liền cúi đầu xuống, khuôn mặt đỏ lên giống như một đứa trẻ làm sai việc gì đó, cảm giác kia hận không thể tìm một cái lỗ nào để chui vào.

Ban đầu ở Đông Hải, lúc Bùi Đông Lai đưa cho Mộ Khuynh Nhan ca khúc kia thì Mộ Khuynh Nhan cũng kích động rồi hôn hán, lúc ấy Bùi Đông Lai cũng không có suy nghĩ nhiều.

Dù sao con người cũng có lúc vọng động mà, mà đối với ca sĩ thì bài hát kia quả thật là một bảo vật vô giá. Nhưng mà.

Giờ phút này lại hưởng thụ một lần nữa môi thơm của Mộ Khuynh Nhan thì Bùi Đông Lai mơ hồ cảm thấy Mộ Khuynh Nhan đã không coi hán là một bằng hữu bình thường mà...

Có cái ý nghĩ này, trong lòng Bùi Đông Lai âm thầm kêu khổ.

Tần Đông Tuyết là nữ nhân của ta.

Ý nghĩ này đã khắc sâu vào tâm linh của hắn.

Vì lời ước định ngày đó mà Bùi Đông Lai không ngừng phấn đấu, cố gắng để thể lực bản thân mình tăng lên.

Vô luận là Hạ Y Na hay Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai đều cảm nhận được các nàng là người ưu tú.

Từ góc độ nam nhân mà nói thì Bùi Đông Lai không dám nói mình không yêu nàng, nếu nói như vậy thì đó chính là lừa dối bản thân.

Ban đầu đối với Hạ Y Na chủ động tỏ tình thì Bùi Đông Lai sợ sẽ phụ tấm chân tình của Tần Đông Tuyết, hắn sợ Hạ Y Na sẽ không được công bằng cuối cùng hắn liền dứt khoát cự tuyệt lời tỏ tình Hạ Y Na, khiến Hạ Y Na lệ rơi đầy mặt.

Giờ phút này cảm nhận được tình cảm của Mộ Khuynh Nhan đối với mình, Bùi Đông Lai liền có chút chần chờ.

Ở Bùi Đông Lai xem ra, mặc dù Mộ Khuynh Nhan có cuộc sống như thế này là do một tay Tương Cường che chở.

Nàng giống như một khối thủy tinh trong suốt, trắng không tỳ vết.

Muốn để cho Bùi Đông Lai đích thân phá hủy tấm thủy tinh này thì hắn cảm thấy đó là việc quá mức tàn nhẫn.

Nhưng mà.

Muốn để hắn để Tần Đông Tuyết chờ trong yên lặng, còn bản thân cùng Mộ Khuynh Nhan ở chung một chỗ thì hắn không làm được.

- Đúng rồi Đông Lai, nghĩa phụ tớ đã đi NB nói chuyện làm ăn, sáng mai sẽ trở về, người nhờ tớ nói lại với cậu một tiếng.

Mất thấy sau khi được mình hôn Bùi Đông Lai tỏ ra ngơ ngác thì Mộ Khuynh Nhan liền lấy hết dũng khí, len lén nhìn Bùi Đông Lai một cái, sắc mặt thẹn thùng nói.

- Ủh.

Lời nói của Mộ Khuynh Nhan làm cho Bùi Đông Lai lấy lại tinh thần, hắn có chút không yên lòng đáp một tiếng nhưng trong lòng thì thầm quyết định, nếu không thể làm tổn thương Mộ Khuynh Nhan, cũng không muốn có lỗi với Tần Đông Tuyết thì biện pháp tốt nhất chính là giữ khoảng cách với Mộ Khuynh Nhan.

Có lẽ là do trong lòng quá mức khẩn trương cho nên Mộ Khuynh Nhan không có thấy được vẻ khác thường của Bùi Đông Lai, sau khi nói xong câu ấy thì nàng liền trở lại trạng thái ban đầu, cả người giống như là một con chim nhỏ, lú rít bên cạnh Bùi Đông Lai mà giới thiệu cảnh sắc ở Nam Cảng, phong tục Nam Cảng, cuối cùng là nói đến đề tài ăn vặt.

- Đông Lai, sau khi bữa tiệc kết thúc thì tớ sẽ dẫn cậu đến Miếu Nhai để ăn vặt.

Nói đến đồ ăn vặt Mộ Khuynh Nhan liền giống như một chú mèo tham ăn, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng rồi đề nghị:

- Đồ ăn vặt ở Miếu Nhai không thể so sánh với Miếu Thành Hoàng ở Đông Hải nha.

- Được.

Hơi chân chờ, cuối cùng Bùi Đông Lai cũng đáp ứng đề nghị của Mộ Khuynh Nhan, dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của Mộ Khuynh Nhan, vô luận như thế nào thì cũng không thể để Mộ Khuynh Nhan không vui.

Lúc này, trong một gian phòng bệnh cao cấp thuộc tập đoàn Đông Tinh. Phương Húc Vĩ thấy anh trai mình sau khi nhận được điện thoại xong thì sắc mặt trở nên âm lãnh dọa người, hắn liền hỏi:

- Anh, điện thoại của ai thế ? Đã xảy ra chuyện gì?

- Tên tiểu tạp chủng làm cho em bị thương đã đến Nam Cảng.

Về mặt Phương Húc Đông âm trầm, nắm chặt 2 đấm, nói:

- Sau khi Khuynh Nhan biết tin hắn đến thì liền ra sân bay đón hắn.
- Anh, tên tiểu tạp chủng này quả thật là khinh người quá đáng, chúng ta phải dạy cho hắn một bài học nếu không thì hắn sẽ cảm thấy chúng ta là chó mèo.

Nghe được Phương Húc Đông nói thế thì Phương Húc Vĩ không khỏi sửng sốt, sau đó tức giận nói.

Sắc mặt Phương Húc Đông tỏ ra âm lãnh, dọa người không nói gì.

- Anh, em biết cha không để cho anh nhúng chân với việc của em. Nhưng mà không riêng gì em mà người người ở Nam Cảng đều biết Mộ Khuynh Nhan là nữ nhân mà anh ưa thích. Cái tên tiểu tạp chủng kia đã thương em đã đành, thế nhưng hắn lại không biết trời cao đất rộng mà dám cướp lấy Mộ Khuynh Nhan, đây quả thật là đánh vào mặt anh mà.

Thấy Phương Húc Đông không nói lời nào, Phương Húc Vĩ biết bởi vì Phương Khôn mà Phương Húc Đông bần khoản cho nên liền đổ dầu vào lửa, nói:

- Lui một bước mà nói, cha để cho anh và Mộ Khuynh Nhan ở chung một chỗ không phải là muốn để anh thuận lợi tiếp nhận cả Hồng Tinh sao? Anh thử nghĩ một chút đi, nếu...nếu như tên tiểu tạp chủng kia dùng miệng lưỡi để lừa gạt Mộ Khuynh Nhan vào tay, đến lúc đó chẳng phải kế hoạch của anh và cha sẽ tan thành bọt biển sao?
- Thiên đường có lối hắn không đi, địa ngục không cửa hắn lại vào.

Bên tai vang lên lời nói của Phương Húc Vĩ thì 2 tay Phương Húc Đông nắm chặt lại, vẻ mặt tràn đầy sát ý nói:

- Tốt nhất là hắn nên rút ra khỏi Nam Cảng nếu không thì ta sẽ không ngại mà để cho Nam Cảng này trở thành mồ chôn của hắn.

Diệt Hồng Trần

295. Chương 299: Bị Cô Lập.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 299: Bị cô lập.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Lúc 7h tối, lúc này Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan đang ngồi trên chiếc Maserati hướng về phía Vịnh nước cạn mà chạy tới, ngồi trong xe nhìn những ngôi biệt thự bên ngoài thì trong lòng Bùi Đông Lai không khỏi âm thầm cảm thán, Vịnh nước cạn có thể so sánh được với Los Angeles quả thật là không phải hư danh.

Bất tri bất giác, chiếc Maserati đã đi đến trước một ngôi biệt thự.

Cửa biệt thự, 4 gã thành viên bảo vệ Hồng Tinh, người mặc tây trang màu đen, đeo tai nghe, giống 4 cây thương đứng thẳng tắp ở đó, chịu trách nhiệm để xác định thân phận của những khách nhân khi tiến vào biệt thự.

Ngoài ra, chung quanh biệt thự còn có thành viên của Hồng Tinh âm thầm bảo vệ.

Hiển nhiên, kể từ khi sự việc bắt cóc Mộ Khuynh Nhan xảy ra thì Tương Cương liền tăng cường công tác bảo vệ.

Bởi vì bữa tiệc sắp bắt đầu cho nên trước biệt thự có không ít khách nhân.

- Khuynh Nhan, còn 30' nữa là buổi tiệc bắt đầu rồi, mọi người đang chờ cô đấy.

Mắt thấy chiếc Maserati dừng lại thì người đại diện của Mộ Khuynh Nhan liền đi ra chào đón, có chút lo lắng nói:

- Cô đi theo tôi lên lầu để thay quần áo rồi còn hóa trang nữa.

Khi nói chuyện, người đại diện Mộ Khuynh Nhan không nhin được mà nhìn Bùi Đông Lai một cái, trong lòng hấn âm thầm tò mò rốt cuộc Bùi Đông Lai có mị lực gì mà có thể khiến cho Mộ Khuynh Nhan tự mình đi đến sân bay để nghênh đón.

- Đông Lai, cậu đi vào trước đi, tớ đi thay quần áo.

Nghe người đại diện nói thế thì Mộ Khuynh Nhan hơi có vẻ lúng túng, hướng về phía Bùi Đông Lai nói.

- Ủh.

Bùi Đông Lai cười cười, không để ý.

Thấy Bùi Đông Lai không để ý thì Mộ Khuynh Nhan liền yên lòng đi vào, mà Bùi Đông Lai thì một mình đi vào đại sảnh biệt thự.

Trong biệt thự có xây dựng một sân khấu tạm, bên trên sân khấu ban nhạc đang trình diễn những bản nhạc nhẹ nhàng.

Phía tây đại sảnh, từng chiếc bàn có trải khăn màu trắng xếp thành một loạt, phía trên để những món ăn cùng những đồ uống đắt tiền. Mà bên cạnh ấy thì lại có một đám người mặc đồng phục phục vụ thống nhất, đứng ở đây phục vụ cho những khách nhân đến tham gia buổi tiệc.

Mười mấy trên khách nhân đứng tề tụ nói chuyện, nâng cốc lên.

Trong bọn họ có nhân sĩ nổi danh, chính giới cũng như thương giới.

Đối với bọn hấn, tham gia buổi tiệc sinh nhật của Mộ Khuynh Nhan chẳng qua là nể mặt Tương Cương, hơn nữa bọn hấn còn muốn mượn cơ hội lần này để kết giao bằng hữu, khuếch trương nhân mạch của mình.

Đây là một cuộc tụ hội đúng theo phong cách thượng lưu.

- Hoan nghênh Bùi tiên sinh.

Đột nhiên, giọng nói của quản gia Tưởng gia ở cửa đại sảnh vang lên.

Bùi tiên sinh?

Nghe được giọng nói vang lên thì những khách nhân đang nói chuyện liền ngừng lại, đem ánh mắt nhìn về phía cửa biệt thự.

Đối mặt với những ánh mắt ngạc nhiên, nghi hoặc thì Bùi Đông Lai cũng không có để ý mà là đỉnh đạc cất bước đi vào, ánh mắt thâm liếc nhìn xung quanh, phát hiện không có người quen.

- Tiên sinh tôn kính, buổi tối tốt.

Một gã bồi bàn thấy Bùi Đông Lai tiến vào thì liền bưng khay rượu đi tới bên cạnh Bùi Đông Lai, giống như là một thân sĩ, một tay chấp ra sau lưng, khẽ người cúi chào, bưng một chén rượu đưa đến trước mặt Bùi Đông Lai.

- Cảm ơn.

Bởi vì trong này không có người quen cho nên Bùi Đông Lai thu hồi ánh mắt lại, mỉm cười nhận lấy chén rượu.

- Chúc ngài có một buổi tối vui vẻ.

Bồi bàn một lần nữa khom người, nói một câu rồi lui về.

- Các ông có biết người thanh niên mới vào cửa là ai không?
- Tôi không biết.
- Tôi cũng vậy, chưa từng nghe qua ở Nam Cảng có nhân vật như vậy?
- Chẳng lẽ là từ Đại Lục tới?

Sau khi bồi bàn đi, Bùi Đông Lai liền đứng vào một góc khuất trong đại sảnh, bằng vào thính lực biến thái của mình thì hẳn có thể nghe được những tiếng nghị luận của mọi người.

Tò mò thì tò mò, những nhân vật có uy tính ở Nam Cảng này cũng không lên bắt chuyện với Bùi Đông Lai.

Trong lúc nhất thời, Bùi Đông Lai bị những khách nhân kia cô lập.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì đêm nay hẳn đến là bởi vì xem Mộ Khuynh Nhan là bằng hữu chứ không phải là ôm mục đích đến giống những tên khách nhân kia.

Đối với việc này Bùi Đông Lai cũng không để ý, cũng không lộ ra vẻ khó chịu.

Trong một gian phòng trên lầu 2, sau khi đổi trang phục xong thì Mộ Khuynh Nhan ngồi trước gương để thợ trang điểm hóa trang.

- Khuynh Nhan, anh nghe mới vừa rồi em có đến sân bay để đón một người?

Đứng ở bên cạnh Mộ Khuynh Nhan, Phương Húc Đông mở miệng hỏi.

Lúc mở miệng hỏi, trên mặt Phương Húc Đông không có lộ ra vẻ bất mãn.

- Đúng vậy, anh Húc Đông.

Nghe được Phương Húc Đông nói thế thì Mộ Khuynh Nhan liền trả lời:

- Em đến sân bay để đón Đông Lai.
- Đông Lai là ai?

Phương Húc Đông lựa chọn giả ngu.

- Cậu ta là bạn thân của em, đến từ Đông Hải.

Mộ Khuynh Nhan vừa nói, khóe miệng liền nở ra nụ cười hạnh phúc:

- Anh Húc Đông, một lát nữa em sẽ giới thiệu để 2 người làm quen với nhau.

Nghe được Mộ Khuynh Nhan nói thế, nhìn thấy nụ cười trên miệng của Mộ Khuynh Nhan thì ánh mắt của Phương Húc Đông lóe lên, sau đó hắn vẫn mỉm cười nói:

- Khuynh Nhan, trước tiên em cứ trang điểm đi, anh đi xuống nói chuyện với những khách nhân ở bên dưới.
- Tốt, đã làm phiền anh Húc Đông rồi.

Mộ Khuynh Nhan cũng không có nhận thấy được vẻ âm lãnh trong đôi mắt Phương Húc Đông.

Phương Húc Đông không có nói cái gì nữa mà là xoay người rời đi.

Trong lúc xoay người rời đi, nụ cười trên mặt hắn đã biến mất thay vào đó là vẻ mặt âm trầm.

Rất nhanh, Phương Húc Đông đã đi xuống bên dưới, hắn đi tới bồi bàn lấy một chén rượu, giống như là chủ nhân ở nơi này, đi dạo quanh khắp nơi rồi trò chuyện với các khách nhân.

- Húc Đông, người trẻ tuổi kia là ai?

Một gã có thân phận hiển hách của giới tài chính Nam Cảng mở miệng hỏi Phương Húc Đông.

- Lương thúc, nghe nói hắn là bằng hữu của Khuynh Nhan, đến từ Đại Lục, bất quá cháu không nhận ra.

Phương Húc Đông nhìn Bùi Đông Lai một cái rồi nói.

- Như vậy a.

Người được Phương Húc Đông gọi là Lương thúc liền cười cười, phần tò mò đối với thân phận Bùi Đông Lai liền biến mất.

Bởi vì ở hân xem ra nếu Bùi Đông Lai có thân phận không tầm thường thì Phương Húc Đông sẽ nhận ra.

Sau đó, Phương Húc Đông cũng bị những khách nhân khác hỏi về thân phận của Bùi Đông Lai.

Mỗi một lần, Phương Húc Đông đều trả lời thuyết phục.

Nghe được câu trả lời của Phương Húc Đông thì mọi người đều không để ý đến Bùi Đông Lai nữa, đã coi Bùi Đông Lai trở thành không khí.

Kể từ đó, Bùi Đông Lai hoàn toàn bị cô lập.

Đối mặt với hết thảy, Bùi Đông Lai cũng không tỏ thái độ, vẻ mặt hân vẫn bình tĩnh đứng ở đó.

Âm thầm phát hiện thấy Bùi Đông Lai không thêm để ý, không có một chút giác ngộ tự động rút khỏi nơi này thì Phương Húc Đông nhú mày, trong đôi mắt hiện lên vẻ lo lắng.

7h30, Mộ Khuynh Nhan thân mang một bộ lễ phục dạ hội màu trắng, giống như là một nàng công chúa xinh đẹp từ trên lầu đi xuống.

Thấy Mộ Khuynh Nhan đi xuống, thì toàn bộ khách nhân là nam nhân 2 mắt đều tỏa sáng, đồng thời nghĩ đến cảnh Phương Húc Đông có thể trở thành nam nhân của Mộ Khuynh Nhan, trở thành con rể của Tương Cương, giành được tập đoàn Hồng Tinh thì đều cảm thán.

Lúc này Mộ Khuynh Nhan đang âm thầm tìm kiếm bóng dáng của Bùi Đông Lai.

Sau khi nàng thấy được Bùi Đông Lai thì khóe miệng nở ra một nụ cười mê người, sau đó chậm rãi đi về phía sân khấu giữa đại sảnh.

- Cảm ơn mọi người đã bỏ thời gian để đến tham gia buổi tiệc hôm nay của Khuynh Nhan.

Rất nhanh, Mộ Khuynh Nhan đã đi tới sân khấu rồi cầm lấy microphone nói lời cảm tạ với mọi người.

”Bàn bạch. . .”

Tất cả mọi người đều vỗ tay.

- Khuynh Nhan hy vọng mọi người có thể vui vẻ trong buổi tiệc hôm nay.

Tiếng vỗ tay rơi xuống, Mộ Khuynh Nhan lại lên tiếng một lần nữa.

”Bàn bạch. . .”

Tiếng vỗ tay lại vang lên một lần nữa, một tên bồi bàn liền đẩy xe bánh ngọt đi đến giữa sân khấu.

Sau khi xe dừng lại, đèn đuốc trong đại sảnh liền bị tắt đi, Phương Húc Đông từ trong đám người bước ra, đi lên cùng Mộ Khuynh Nhan thấp nền.

Mộ Khuynh Nhan vốn là muốn để bản thân mình và Bùi Đông Lai cùng nhau thấp nền nhưng thấy Phương Húc Đông đi lên thì nàng liền bỏ qua ý niệm này, tuy ý để Phương Húc Đông cùng nàng thấp nền.

- Chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Mắt thấy 2 người thấp nền thì toàn bộ khách nhân đều hát lên bài hát “ Háp Pi Bớt Đây”

- Khuynh Nhan, ước đi nào.

Sau khi mọi người hát xong, Phương Húc Đông cười nói.

Mộ Khuynh Nhan gật gật đầu, xuyên qua khe hở giữa đám người, nhìn thấy được khuôn mặt Bùi Đông Lai thì khuôn mặt nàng lộ ra vẻ hạnh phúc rồi nhắm mắt lại.

Vài giây đồng hồ sau, Mộ Khuynh Nhan mở mắt, một hơi thổi tắt tất cả cây nến.

”Bánh bạch. . .”

Nền được thổi tắt, ánh đèn trong lại sảng lại sáng lên, những tiếng vỗ tay lại được vang lên.

Trong tiếng vỗ tay, Phương Húc Đông chủ động cầm lấy dao ăn cắt một miếng bánh ngọt đưa cho Mộ Khuynh Nhan.

- Cảm ơn anh Húc Đông.

Mộ Khuynh Nhan nhận lấy bánh ngọt, lễ phép nói cảm ơn.

Sau đó, Mộ Khuynh Nhan cũng không có ăn liền mà là bưng miếng bánh ngọt đi xuống sân khấu.

Mộ Khuynh Nhan muốn làm gì?

Thấy như vậy một màn, khuôn mặt các khách nhân hiện lên vẻ nghi ngờ.

Ngay sau đó.

- Đông Lai, một mình tớ ăn không hết, chúng ta cùng nhau ăn đi?

Ở dưới cái nhìn nghi hoặc của nhiều người, Mộ Khuynh Nhan bưng miếng bánh ngọt đi đến bên cạnh Bùi Đông Lai, mở miệng hỏi.

Trong phút chốc, toàn trường yên tĩnh.

Thân ảnh bị cô lập kia không còn cô đơn nữa.

Diệt Hồng Trần

296. Chương 300: Tự Chui Đầu Vào Rọ

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 300: Tự chui đầu vào rọ

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Đông Lai, một mình tớ ăn không hết, chúng ta cùng nhau ăn đi?

Bên tai vang lên lời nói ôn nhu của Mộ Khuynh Nhan, nhìn chiếc bánh ngọt, Bùi Đông Lai có thể cảm nhận được tình cảm của Mộ Khuynh Nhan giành cho mình, hắn cũng cảm nhận được ánh mắt toàn trường đang nhìn tập trung vào hắn.

Hắn cũng không có để ý đến những ánh mắt đó mà cười khổ:

- Tớ không ăn đồ ngọt, cậu ăn đi.

“ Ách”

Bùi Đông Lai vừa nói xong thì toàn đại sảnh liền xôn xao.

Vốn là Mộ Khuynh Nhan mang bánh ngọt đến mời Bùi Đông Lai đã khiến cho đám khách nhân khiếp sợ, lần này Bùi Đông Lai lại từ chối đề nghị cùng ăn với Mộ Khuynh Nhan, điều này có thể làm cho đám khách nhân không hoảng sợ sao?

Khiếp sợ rất nhiều, những khách nhân có tâm tư linh thông thì liền đem ánh mắt nhìn về phía Phương Húc Đông.

Dưới ánh đèn, nụ cười trên mặt Phương Húc Đông đã biến mất.

Mặc dù hắn đã cố gắng khống chế bản thân không để cho xúc động hiện ra trên mặt, nhưng mà khóe mắt liên tục giật giật đã bán đứng nội tâm của hắn.

Tức giận!

Vô cùng tức giận!

Vì để cho Bùi Đông Lai biết Mộ Khuynh Nhan là nữ nhân của Phương Húc Đông hắn, vì để cho hắn không cần mơ tưởng đến cảnh cóc ghẻ ăn thịt thiên nga, vì muốn để cho Bùi Đông Lai tự động rút khỏi Nam Cảng cho nên lúc này Phương Húc Đông đã sử dụng một ít thủ đoạn để khiến Bùi Đông Lai hoàn toàn bị cô lập. Hơn nữa từ sau khi Mộ Khuynh Nhan xuống lầu thì hắn đã hết sức thân mật với Mộ Khuynh Nhan, chủ động cùng Mộ Khuynh Nhan thấp nền rồi sau đó hắn tự mình cắt bánh ngọt rồi đưa cho Mộ Khuynh Nhan.

Lúc này, Mộ Khuynh Nhan chẳng những không có cắt bánh cho Phương Húc Đông hơn nữa nàng lại còn chủ động đề nghị muốn cùng ăn chung với Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Bùi Đông Lai lại từ chối.

Loại tương phản hoàn toàn này đã khiến Phương Húc Đông giống một chú hề.

- Tớ không chịu, hôm nay là sinh nhật của tớ, thế nào đi nữa thì cậu cũng phải ăn một chút.

Đối với sự oanh động kia, Mộ Khuynh Nhan hồn nhiên không biết lúc này trong mắt nàng chỉ có một mình Bùi Đông Lai, nàng giống như là một cô bé đang làm nũng với bạn trai vậy.

Bên tai vang lên lời nói Mộ Khuynh Nhan, nhìn thấy bộ dạng làm nũng của Mộ Khuynh Nhan. Tay phải cầm dao của Phương Húc Đông run lên, cảm giác kia như hận không thể lập tức chém một đao vào Bùi Đông Lai.

Về mặt biến hóa của Phương Húc Đông rơi vào trong mắt của đám khách nhân, để cho những khách nhân kia hiểu được một điều. Nếu như Bùi Đông Lai không muốn chết thì tốt nhất là nên từ chối Mộ Khuynh Nhan rồi sau đó tự động biến mất.

Mộ Khuynh Nhan cũng không có để ý, mà Bùi Đông Lai lại có thể nhận thấy được vẻ tức giận trong đôi mắt của Phương Húc Đông, hắn cũng có thể nhìn thấy được vẻ mặt cổ quái của đám khách nhân đang nhìn về phía mình.

Đối với mọi chuyện hắn cũng không để ở trong lòng.

Bùi Đông Lai thở dài nói:

- Được rồi, chỉ một chút thôi.

- Ừh.

Mộ Khuynh Nhan hưng phấn gật gật đầu, không biết có ý hay là vô tình mà tự mình đút cho Bùi Đông Lai một miếng.

"Ách. . ."

Thấy một màn như vậy thì đám khách nhân liền trở nên phấn khích.

Mà Phương Húc Đông thì ức giận đến 2 mắt tối sầm, thiếu chút nữa là ngất đi.

- Để tớ được rồi.

Mất thấy Mộ Khuynh Nhan tự mình đút cho mình thì Bùi Đông Lai có thể xác định Mộ Khuynh Nhan đã yêu mình, hắn chỉ cười khổ nói một câu rồi cầm lấy đĩa bánh ngọt của Mộ Khuynh Nhan rồi tự mình ăn một miếng nhỏ.

Phương Húc Đông rốt cục cũng không thể nhịn được nữa.

Nhưng mà.

Hắn biết được Bùi Đông Lai có thân thủ không tệ cho nên không dám đến trước mặt Bùi Đông Lai đểPk, hắn bỏ dao cắt bánh xuống, sắc mặt âm trầm rời đi.

Thấy một màn như vậy, những khách nhân đều dùng một loại ánh mắt bi ai nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Lúc trước, Bùi Đông Lai đã cảm thấy Phương Húc Đông có vẻ giống với Phương Húc Vĩ, sau đó lúc bị Phương Húc Đông cô lập thì dựa vào thính lực biến thái của mình nên Bùi Đông Lai đã nghe được những khách nhân âm thầm nói chuyện với nhau. Cho nên hắn đã khẳng định Phương Húc Đông và Phương Húc Vĩ là 2 anh em.

Lúc này thấy Phương Húc Đông rời đi thì trong lòng Bùi Đông Lai đã rõ như gương sáng, hắn và Phương gia đã hoàn toàn xong.

Mặc dù hiểu được điểm này nhưng Bùi Đông Lai cũng không để ý.

Người không phạm ta, ta không phạm người.

Nếu người phạm ta, ắt hẳn 3 phần.

Người lại phạm ta, hoàn trả gấp 10 lần.

Nếu mày còn tiếp tục chơi tao thì liền thảo thảo trừ căn.

Đây là châm ngôn của Bùi Đông Lai.

Đối với hắn mà nói nếu không phải bán cho Tương Cương một cái nhân tình thì chuyện Phương Húc Vĩ cũng sẽ không đơn giản như vậy.

Nếu như Phương Húc Đông muốn giẫm lên vết xe đổ kia thì Bùi Đông Lai sẽ thỏa mãn nguyện vọng của hắn.

Mộ Khuynh Nhan không có nhìn thấy được Phương Húc Đông rời đi, lúc này trong mắt nàng chỉ có một mình Bùi Đông Lai.

Cùng với lúc trước bất đồng, lúc này Bùi Đông Lai đã là tiêu điểm của toàn trường.

Đợi cho mọi người ăn hết bánh ngọt thì tên bồi bàn liền đẩy xe qua một bên, sau đó tiếng nhạc khiêu vũ được vang lên.

Khúc nhạc vang lên, mọi người đều đem ánh mắt dịch chuyển ra người của Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan. Trong đó, một số khách nam mang bạn gái tới thì liền nắm tay bạn gái mình đi vào sàn nhảy, còn một đám vương bát đần còn FA thì chỉ biết giơ mắt liên nhìn những đôi tình nhân đang nhảy.

Mộ Khuynh Nhan vốn định để Bùi Đông Lai chủ động mời mình khiêu vũ, thấy một hồi lâu mà Bùi Đông Lai không có động tĩnh thì nàng đỏ mặt lên lên nhìn trộm Bùi Đông Lai một cái sau đó lấy hết dũng khí, vươn tay ra rồi nhỏ giọng nói:

- Chúng ta cũng nhảy một điệu nào?

- Ngô, tớ chưa từng nhảy lần nào, đi ra chỉ bêu xấu thêm mà thôi.

Bùi Đông Lai liền âm thầm kêu khổ.

- Không sao, tớ sẽ dạy cho cậu.

Không biết Mộ Khuynh Nhan lấy dũng khí ở đâu, đang khi nói chuyện thì nàng liền trực tiếp nắm tay Bùi Đông Lai, kéo Bùi Đông Lai đi về phía sàn nhảy.

Cảm nhận được bàn tay mềm yếu của Mộ Khuynh Nhan thì Bùi Đông Lai âm thầm thở dài, trong lòng hiểu được nếu tối này mình muốn giữ khoảng cách với Mộ Khuynh Nhan thì điều ấy quả thật là còn khó hơn so với lên trời.

Trong sàn nhảy, một tay Bùi Đông Lai ôm lấy eo thon của Mộ Khuynh Nhan, một tay nắm lấy cánh tay nhỏ bé của Mộ Khuynh Nhan. Đông tác rất tốt, hơn nữa ánh mắt cũng trong suốt không lộ ra một tia dục vọng nào.

So sánh với Bùi Đông Lai mà nói thì Mộ Khuynh Nhan lại không như vậy, dưới ánh đèn nàg không dám nhìn thẳng vào Bùi Đông Lai hơn nữa gương mặt lại đỏ hồng, trái tim đập liên hồi giống như là một chú nai con đang bị lạc đường.

Đối với những khách nhân thường xuyên tham gia tụ hội thì khiêu vũ chính là một trong những kỹ năng mà bọn hắn tự tin nhất.

Cho nên bọn hắn liền cảm thấy vũ kỹ của Bùi Đông Lai quá tệ, nói đúng hơn là giống như một chút hề đang biểu diễn.

Điều này làm cho bọn hắn buồn bực, buồn bực vì sao Mộ Khuynh Nhan lại coi trọng Bùi Đông Lai được.

Nhưng mà.

Rất nhanh, ánh mắt của bọn họ liền thay đổi.

Bởi vì lúc này điệu nhạc đã chuyển sang điệu Tăng-gô, lúc này không biết vì sao mà động tác khiêu vũ của Bùi Đông Lai lại trở nên hoành văn liền mạch lưu loát.

Nhận thấy được biến hóa của Bùi Đông Lai không riêng gì đám khách nhân mà ánh mắt của Mộ Khuynh Nhan cũng thay đổi, nàng hơi ngẩn ra không nghĩ rằng Bùi Đông Lai lại có thể nhảy được điệu Tăng-gô, điệu khó nhất này.

Mộ Khuynh Nhan nằm mơ cũng không ngờ rằng lúc tiếng nhạc Tăng-gô vừa vang lên thì trí nhớ của Tiêu Phi liền ùa về trong đầu của Bùi Đông Lai.

Thân là Long Nha thứ 3 của TQ thì đối với Tiêu Phi mà nói thì hắn đã từng học qua vũ kỹ, tuy rằng vũ kỹ không thể so sánh với những đạo sư nhưng so với những tên nghiệp dư thì tuyệt đối ăn đứt.

Mặc dù rất buồn bực tại sao Bùi Đông Lai lại nhảy tốt như thế, bất quá Mộ Khuynh Nhan cũng không suy nghĩ nhiều mà là phối hợp cùng nhảy với Bùi Đông Lai.

”Bành bạch. . .”

Bất tri bất giác, những khách nhân liền thối lui ra khỏi sàn nhảy, lúc tiếng nhạc kết thúc thì một số khách nhân không kịp lòng được mà vỗ tay.

“ Phù..Phù...”

Trên trán Mộ Khuynh Nhan đầy mồ hôi, hô hấp trở nên hơi dồn dập, mùi thơm trong miệng thổi về phía mũi Bùi Đông Lai, đôi thánh nữ phong trước ngực khôn biết là cố ý hay vô tình mà ma sát vào thân thể của Bùi Đông Lai, làm cho Bùi Đông Lai dựng cở, trực tiếp đâm vào bụng của Mộ Khuynh Nhan.

“ Ách”

Cảm nhận được trước bụng bị vật gì đâm phải, cả người Mộ Khuynh Nhan giống như là bị điện giật, thân thể run lên, sau đó giống như là bị rút cạn hết khí lực, cả người mềm nhũn ngã vào lồng ngực của Bùi Đông Lai.

Thấy một màn như vậy thì tất cả các vị khách nhân mặc dù biết Bùi Đông Lai sẽ bị Phương Húc Đông trả thù nhưng mà bọn hắn vẫn không khỏi hâm mộ Bùi Đông Lai.

Trước cửa biệt thự, Phương Húc Đông vẫn hút thuốc, trong đôi mắt hiện lên vẻ sát cơ nồng đậm.

Sau đó hắn bóp tắt tàn thuốc, đi đến một bên rồi bấm số điện thoại của thủ hạ.

Hắn muốn để Nam Cảng trở thành nghĩa địa của Bùi Đông Lai.

Diệt Hồng Trần

297. Chương 301: Chúng Màỵ Tin Không?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 301: Chúng màỵ tin không?

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Ban đêm lúc 10h, các quán ăn bên đường của Miếu Nhai đã bắt đầu buôn bán, đèn đuốc làm cho cả con đường trở nên sáng trưng, tiếng ồn ào, tiếng cười nói, những âm thanh buôn bán vang vọng một góc phố.

- Đông Lai, ở gần đây có không ít thầy coi bói cùng với các quán ăn vặt. Hay là chúng ta qua bên đó nhìn xem một lát?

Trên đường, Mộ Khuynh Nhan và Bùi Đông Lai giống như là một đôi tình nhân đi dạo, Mộ Khuynh Nhan thân mật khoác lên cánh tay Bùi Đông Lai, vẻ mặt hưng phấn tươi cười.

Bởi vì sợ mọi người nhận ra mình nên Mộ Khuynh Nhan đã thay một bộ đồ T-shirt, phía dưới là một chiếc quần bò màu đen, tóc để rũ xuống, trên đầu có mang theo một chiếc mũ lưỡi trai màu trắng, hơn nữa trên mặt còn mang theo một chiếc kính mát.

Ngay cả khi đã thay đổi hình dạng để cho mọi người không nhận ra nàng nhưng vô luận đi đến nơi nào thì nàng cũng khiến người khác chú ý.

- Thầy bói ư?

Nghe được Mộ Khuynh Nhan nói thế thì Bùi Đông Lai cảm thấy đau đầu, từ nhỏ đến lớn hẳn đều không tin những thứ này, hẳn cho rằng những kẻ kia tuyệt đối là những tên lừa đảo.

- Ủh, nghe nói có thầy coi chính xác lắm.

Mộ Khuynh Nhan gật đầu cười:

- Đi thôi.

Nói xong, Mộ Khuynh Nhan liền nắm lấy cánh tay Bùi Đông Lai hướng về phía căn miếu ở phía trước chạy tới.

Ở phía nam của Miếu Nhai là một bãi đất trống nhưng giờ phút này thì có đám thầy bói đang ngồi ở đây để xem bói cho các khách du lịch.

Lúc Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan vừa đến thì thấy được phía trước sạp của thầy bói có một đôi nam nữ đang đến hỏi chuyện nhân duyên.

Mà người được gọi là bán tiên lúc thấy Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan đến thì 2 mắt của hắn liền sáng người giống như là con sói thấy được miếng mồi.

Hiển nhiên, đối với bọn hắn mà nói thì Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan đúng là dê béo.

- Đông Lai, chính là thầy bói kia, cậu xem có nhiều người chưa kia.

Mộ Khuynh Nhan kéo Bùi Đông Lai, chỉ vào một thầy bói cách đó không xa.

Bùi Đông Lai nhìn tới thì liền thấy phía trước đúng là như Mộ Khuynh Nhan nói, hơn mười mấy thầy bói đang ngồi ở đây.

Lúc này Bùi Đông Lai mơ hồ nhận ra điều gì, trong lòng hắn vừa động, khóe miệng nở ra nụ cười, hơn nữa hắn lại phát hiện trong đám người kia có 2 gã đại hán dừng mãnh đang âm thầm theo dõi hắn.

Bùi Đông Lai biết được bản thân mình đang bị người theo dõi nhưng mà hắn cũng không có để ý mà là nắm lấy cánh tay Mộ Khuynh Nhan rồi đi đến một tên thầy bói có bộ dạng tiên phong đạo cốt.

- Tốt lắm, mọi người trở về đi. Thầy có chút mệt mỏi, hôm nay dừng ở đây thôi.

Mắt thấy Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan đi tới, tên thầy bói kia liền cười thầm, lại làm ra bộ dạng mệt mỏi, phất phất tay ý bảo mọi người rời đi.

- Lão thần tiên, chúng ta đã chờ lâu rồi, ngài coi giùm chúng ta một quẻ đi?

- Đúng a.

Tên thầy bói vừa nói xong thì mọi người đều lên tiếng khẩn cầu.

- Lão đạo ta không cầu tài, không cầu ân huệ, lão đạo làm chỉ là vì niềm vui, thật sự hôm nay lão đạo không rảnh nữa mọi người thông cảm giùm cho.

Tên thầy bói một bên thu thập quầy hàng, một bên nói:

- Mọi người giải tán đi, ngày khác lại đến.

- Haizz, biết thế thì chúng ta đến sớm một chút là được rồi.

Mắt thấy tên thầy bói thu quán, mọi người lục đục rời đi thì Mộ Khuynh Nhan cảm thấy tiếc nuối.

- Khuynh Nhan, cậu có tin rằng lão ta sẽ coi cho chúng ta không?

Bùi Đông Lai hướng Mộ Khuynh Nhan hỏi.

Mộ Khuynh Nhan ngẩn ra, chớp mắt to:

- Không thể nào. Ông ấy nói dọn rồi mà.

- Người trẻ tuổi, lão đạo cần phải dọn, các người còn đứng đây làm gì?

Không đợi Bùi Đông Lai trả lời, tên thầy bói liền chủ động bắt chuyện nói.

Thấy lão thầy bói bắt chuyện, Mộ Khuynh Nhan vui vẻ:

- Lão thần tiên, ngài có thể coi giùm chúng tôi một quẻ không?

Lão thầy bói chần chờ.

- Lão thần tiên, chỉ một quẻ thôi, không mất nhiều thời gian đâu.

Mộ Khuynh Nhan thấy lão thầy bói do dự, vội vàng nói.

- Được rồi, xem tiểu cô nương thành tâm như vậy thì lão đạo ta đây cũng sẽ xem cho 2 người một quẻ.

Sau đó làm thầy bói làm ra quyết định.

- Cảm ơn lão thần tiên.

Mộ Khuynh Nhan hưng phấn hoa tay múa chân nói, vội vàng lôi kéo Bùi Đông Lai tiến lên.

Bùi Đông Lai thấy thế thì liền có chút dở khóc dở cười.

Thấy 2 người đi lên, lão vẻ mặt lão thầy bói tỏ ra bí hiểm, nói:

- 2 người là coi tình duyên sao?

Nghe được lão thầy bói nói như thế thì trên mặt Mộ Khuynh Nhan liền hơi ửng hồng, nàng cúi đầu xuống không nói tiếng nào, mà là trộm nhìn Bùi Đông Lai một cái.

- Tiểu cô nương, ta xem 2 người, một người là thanh niên tài tuấn, một người thì đẹp như tiên, quả thật là một đôi kim đồng ngọc nữ do trời đất tạo nên a.

Lão thầy bói thấy Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan không lên tiếng thì mở miệng nói.

- Thật ư?

Mộ Khuynh Nhan liền vui mừng.

- Tiểu cô nương, không cần vui vẻ nhanh như vậy, lão đạo đây còn chưa nói hết.

Lão thầy bói nói xong thì vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nhìn vào Bùi Đông Lai, nói:

- Vị tiểu sinh này, thiên đình sung mãn, vẻ mặt phúc tướng, ngày sau tất nhiên là người có phúc.

- Còn gì nữa không?

Có lẽ là vẻ mặt của lão thầy bói rất nghiêm túc nên Mộ Khuynh Nhan có chút khấn trương. Mà Bùi Đông Lai lại làm ra bộ dáng lắng nghe, nhưng trên thực tế hắn đang thầm quan sát 2 tên đại hán theo dõi kia.

- Cái gọi là phúc có rất nhiều loại, vị tiểu sinh này trời sinh có một đôi mắt đào hoa, nhất định điểm phúc ngày sau sẽ không ít.

Về mặt lão thầy bói thành thật quan sát Bùi Đông Lai:

- Cho nên, con đường hôn nhân của 2 người sẽ nhấp nhô, không cẩn thận sẽ mỗi người một ngã, người ở nam kẻ ở bắc.

Nghe được lời nói của lão thầy bói, Mộ Khuynh Nhan tỏ ra lo lắng.

- Tiểu cô nương, cô đừng sợ, cô tìm đúng người rồi. Ta sẽ có cách giúp 2 người vượt qua cửa ải khó khăn này.

Thấy được bộ dạng lo lắng của Mộ Khuynh Nhan thì lão thầy bói thần bí nói.

- Xin lão thần tiên chỉ điểm.

Mộ Khuynh Nhan vội vàng thỉnh cầu nói.

- Chỗ này của lão đạo có một lá bùa, vị tiểu sinh này mang nó trên người trong 3 năm, chẳng những có thể hóa giải mọi khó khăn của 2 người mà nó còn có thể làm cho vị tiểu sinh này gặp dữ hóa lành, con đường tương lai sẽ bừng sáng.

Lão thầy bói thấy cá đã cắn câu liền thao thao bất tuyệt giảng.

Bùi Đông Lai cười nói:

- Lão thần tiên nói đi, bùa này bao nhiêu tiền?

- Cái này...

Lời nói của Bùi Đông Lai khiến lão thầy bói có chút xấu hổ.

- Lão thần tiên, ngài nói giá đi.

Mộ Khuynh Nhan liền hận không thể lấy được lá bùa đó.

- 1 vạn đồng.

Lão đạo sĩ liền căn nhắc một lát rồi nói ra một giá.

Nghe được lão thầy nói như thế, mọi người xung quanh đều cảm thấy đau buốt tiểu JJ.

- Lão thần tiên, nếu tôi nhớ không lầm thì lúc này ngài đã nói không cầu tiền cũng không cầu ân, ngài lấy đó là niềm vui. Sao lúc này lại có thể mở miệng ra là 1 vạn đồng thế?

Bùi Đông Lai liền vạch trần tên thầy bói.

”Ách. . .”

Lão thầy bói liền lúng túng.

- Đi thôi, Khuynh Nhan.

Bùi Đông Lai thấy thế thì không nói vô ích, nắm lấy cánh tay Mộ Khuynh Nhan rời đi.

- Haiz... 8000.

- 6000.

- 5000.

- 1000, chỉ cần 1000, thì tắm bồn này là của 2 người.

Mộ Khuynh Nhan vốn không muốn rời đi, lúc này nghe được lão thầy bói nói như thế thì liền phát hiện hắn là một tên lường gạt, vẻ mặt nàng có chút buồn khổ nói:

- Đông Lai, có phải cậu đã nhận ra hắn ta là một kẻ lừa đảo, cho nên cậu mới nói rằng hắn sẽ coi bói cho chúng ta?

- Ừh.

Bùi Đông Lai cười nói:

- Lúc này tớ đã chú ý, vừa rồi hắn coi bói cho người khác thì chỉ lấy mấy trăm đồng. Hắn cố ý muốn dọn quán là nhìn ra chúng ta có tiền, hắn muốn dùng cách lạt mềm buộc chặt. Bởi vì chúng ta đi đến chỗ của hắn nên mấy tên thầy bói còn lại liền lộ ra bộ dạng hâm mộ cùng với ganh tỵ với hắn.

- Thật sự là quá ghê tởm, làm sao bọn hắn có thể gạt người như thế?

Mộ Khuynh Nhan tức giận, sau đó nghĩ tới vừa rồi mình nói coi nhân duyên thì khuôn mặt liền đỏ lên.

Bùi Đông Lai cười khổ không thôi, đồng thời hắn cũng thấy 2 tên đại hán kia vẫn đang theo dõi mình.

- Đông Lai, quán hải sản này không tệ nha.

Mấy phút sau, Mộ Khuynh Nhan cùng Bùi Đông Lai đứng trước một quán hải sản.

Mắt thấy sinh ý của quán ăn vô cùng tốt, chẳng những bên trong đầy người mà còn có người đứng ở cửa để đợi, Bùi Đông Lai cười nói:

- Vậy thì đi vào thôi.

Mộ Khuynh Nhan hưng phấn gật đầu, sau đó cùng Bùi Đông Lai đứng đợi gần 10' mới có chỗ ngồi.

Sau khi ngồi xuống, Mộ Khuynh Nhan liền lấy menu giới thiệu các món ăn cho Bùi Đông Lai, sau đó nàng liền hỏi Bùi Đông Lai có muốn ăn thêm cái gì không.

Trong lòng Bùi Đông Lai hơi xúc động, cười cười rồi để cho Mộ Khuynh Nhan tự làm chủ.

Cùng lúc đó, trước cửa quán xuất hiện một đám người. Đầu lĩnh là một tên thanh niên tóc húi cua, thân mặc một bộ âu phục màu đen.

Phía sau thanh niên có gần 10 tên đại hán.

Dáng người của những tên đại hán kia vô cùng khôi ngô hơn nữa vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, vừa nhìn vào thì biết đó không phải là những tên côn đồ cắc kè mà là những người đã nhiễm qua máu, thậm chí cũng đã có người đã bỏ mạng trên tay của bọn hắn.

Đám người xuất hiện lập tức khiến cho quản lý của quán liền ngó qua, ánh mắt tên quản lý lộ ra vẻ sợ hãi, mà tên chủ quán thì liền bất an, vội vàng chạy đến nghênh đón.

- Ông chủ, cho chúng ta 3 bàn, ở bên kia đi.

Một gã đại hán liền mở miệng nói, hắn chỉ chỉ vào 3 bàn ở phía sau Bùi Đông Lai.

- Vâng, vâng.

Ông chủ nhìn ra đám người này không phải dễ chọc, cho nên không dám lãnh đạm vội vàng cười làm lành đáp ứng.

Cùng lúc đó, khách nhân ở 3 bàn phía sau Bùi Đông Lai liền đứng dậy rời đi.

Thấy mấy người khác rời đi thì ông chủ liền cầm lấy khăn, tự mình lau cái bàn.

- Đám người kia thật bá đạo.

Mộ Khuynh Nhan thấy vậy thì liền nhú mào, có chút không vui nói.

Không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, cả đám người kia liền đi đến trước mặt Bùi Đông Lai.

- Mẹ nó, ánh mắt của mày bị mù sao, không thấy đại gia đang đi sao?

Tên đại hán đi gần tới Bùi Đông Lai, vội vàng làm ra bộ dáng thiếu chút nữa bị té ngã. Sau đó hắn dừng lại, trợn tròn mắt, hướng về phía Bùi Đông Lai quát lớn một tiếng.

- Trình độ biểu diễn của mày còn kém lắm.

Bùi Đông Lai cầm lấy đôi đũa, đũa bốn trong tay sau đó cười híp mắt, liếc nhìn về phía tên thanh niên ở sau:

- Tao nói, tao chờ chúng mày đã lâu rồi, chúng mày có tin không?

Diệt Hồng Trần

298. Chương 302: Gió Tanh Mưa Máu Lên

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 302: Gió tanh mưa máu lên

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Nghe Bùi Đông Lai nói thế không riêng gì tên đại hán đi đầu mà ngay cả những tên đại hán ở phía sau tên thanh niên kia đều cảm thấy nao nao.

Bọn họ đều là thủ hạ tinh anh của Phương Húc Đông, nhận được mệnh lệnh của Phương Húc Đông đến phế bỏ Bùi Đông Lai.

Vì đề phòng Bùi Đông Lai phát hiện nên sau khi Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan ra khỏi biệt thự ở Vịnh Nước Cạn thì bọn hắn cũng không có theo dõi, đợi sau khi 2 người đến Miếu Nhai thì bọn hắn mới tiến hành theo dõi.

Bởi vì sợ Tương Cương trách móc nên Phương Húc Đông không để cho bọn họ cùng động thủ với Bùi Đông Lai, mà là kêu tội hắn cố ý tạo ra một xung đột, sau đó lộ ra thân phận trước Mộ Khuynh Nhan rồi mới động thủ.

Như vậy cho dù Tương Cương có truy xét sự việc thì Phương Húc Đông cũng có thể giải thích đó là chuyện hiểu lầm, dù sao thì Mộ Khuynh Nhan cũng đã hóa trang, rất khó để nhận ra.

Vôn dựa theo tính toán của tên thanh niên thì sau khi bọn chúng đụng vào Bùi Đông Lai thì sẽ ra tay.

Nhưng mà.

Hiện giờ, thấy Bùi Đông Lai tỏ ra bình tĩnh hơn nữa lại nói “ Tao đã chờ chúng mày rồi” thì tất cả bọn hắn liền quên cả động thủ.

- Các người muốn làm gì?

Lúc này, Mộ Khuynh Nhan đứng lên, vẻ mặt tức giận nói.

- Phắc, mày muốn chết.

Lời nói của Mộ Khuynh Nhan khiến một tên đại hán lấy lại tinh thần sau đó hần quát lên một tiếng lớn rồi vùng quyền hướng về phía Bùi Đông Lai.

Mắt thấy một quyền của tên đại hán kia thì tay phải của Bùi Đông Lai chém ra, ngăn cản nắm đấm của tên đại hán kia.

“ Bốp ”

Nắm đấm của tên đại hán nện ngay vào lòng bàn tay Bùi Đông Lai, hần chỉ cảm thấy giống như đấm vào một miếng sắt.

Sau đó, không đợi hần thu quyền, 5 ngón tay của Bùi Đông Lai khê bốp lại, trực tiếp nắm lấy tay của tên đại hán kia rồi đột nhiên bẻ xuống.

“ Răng rắc ”

Tiếng xương gãy vang lên, cổ tay của tên đại hán trực tiếp bị Bùi Đông Lai bẻ gãy, cả người hần liền quỳ rạp xuống đất.

“ Bạch ”

Bùi Đông Lai cũng không dừng lại mà một cước đá vào người tên đại hán kia.

“ Rầm...Loảng xoảng ”

Thân hình tên đại hán liền nện trên một chiếc bàn gỗ, tất cả những thứ chén , đĩa trên bàn đều rơi hết xuống đất.

”A. . . ”

Khách nhân của bàn đó thấy một màn như vậy thì liền hét lên một tiếng thét chói tai, sau đó cất bước bỏ chạy.

- Các anh em, cmn, đập chết mẹ tên vương bát đản này.

Một gã đại hán liền quăng một bao đen lên bàn.

Dưới ánh đèn, có thể thấy trong bao toàn là mã tấu.

”A. . . ”

Thấy được trong bao toàn là mã tấu thì những tên khách nhân đều sợ hãi kêu lên rồi chạy trốn còn ông chủ thì núp ở phía sau chỗ thu tiền.

Mà Mộ Khuynh Nhan thì bị một màn này dọa cho sắc mặt trắng bệch, nàng liền quên nói ra thân phận của mình, dùng Tương Cương để uy hiếp bọn chúng.

Tên thanh niên đầu lĩnh thấy vậy thì liền rút một cây mã tấu ra, làm ra bộ dạng lúc nào cũng có thể chém vào Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế thì không nói nhiều, một cước đá vào chiếc ghế ở trước mặt.

“ Bạch ”

Chiếc ghế liền bay thẳng đến trước mặt của tên thanh niên và 3 gã đại hán.

“ Rầm ”

Một gã đại hán liền bị chiếc ghế nện trúng người, lực đạo khủng bố trực tiếp làm hần ngã ra sau, hơn nữa còn đụng vào 2 tên đại hán ở phía sau.

“ Bạch ”

Sau đó, không đợi hần đứng dậy, hần chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một bóng đen, đầu vai liền truyền đến một cơn đau, cả người liền xụi lơ xuống đất.

Tên thanh niên đầu lĩnh núp ở sau tên đại hán chỉ thấy Bùi Đông Lai giẫm lên bả vai của tên đại hán kia rồi lẳng không một vòng, điều đó làm cho hắn không khỏi ngẩn ra sa đó theo bản năng hắn vùng mã tấu trong tay lên.

- Nếu tao muốn giết thì mày đã chết rồi.

Không đợi tên thanh niên kia vùng mã tấu lên, Bùi Đông Lai rơi xuống đất, đứng trước người tên thanh niên kia.

“ Ách”

Lời nói của Bùi Đông Lai giống như một đạo sấm rền nổ vang bên tai tên thanh niên, làm cho cây mã tấu của hắn dừng lại ở trên không, sắc mặt cũng biến đổi, lông tơ cả người liền dựng lên.

Nhưng mà, tên thanh niên kia dứt khoát lựa chọn chém mã tấu xuống người Bùi Đông Lai.

- Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Bùi Đông Lai thấy thế thì liền quát lên một tiếng, tay trái hóa thành trảo, một phát bắt lấy cổ tay của tên thanh niên kia rồi dùng sức kéo tới, đem cổ tay của tên thanh niên đầu lĩnh để ở trên bàn.

”Bá!”

Sau đó, Bùi Đông Lai liền nắm lấy cây đũa, dùng chiếc đũa đâm xuyên vào bàn tay của tên thanh niên.

“ Phốc”

Máu tươi liền phun ra bên ngoài. Bởi vì Bùi Đông Lai đã truyền Âm Kinh vào chiếc đũa nên nó chỉ đâm xuyên qua bàn tay của tên thanh niên kia chứ không trực tiếp đâm thủng vào bàn.

Cơn đau đớn làm cho tên thanh niên há mồm ra, không đợi hắn phát ra tiếng kêu rên, thấy một màn như vậy thì hắn giống như thấy quỷ giữa ban ngày, cả người liền đơ như cây cơ.

Mà ở phía sau, đám đại hán kia không thấy được một màn kinh hãi thế tục này.

Dưới tình hình như vậy tuy rằng bọn hắn nhìn ra Bùi Đông Lai không phải là người dễ chọc nhưng nghĩ đến mệnh lệnh của Phương Húc Đông, lại thấy tên A Uy là đầu lĩnh bị chế ngự thì cả đám liền cầm mã tấu, xông tới Bùi Đông Lai.

- Nếu thằng nào cảm thấy chán sống thì cứ bước lên.

Thấy đám đại hán xách mã tấu xông lên thì Bùi Đông Lai từ trong người của A Uy rút ra một khẩu súng lục, đem nòng súng nhắm về phía trước.

“ Ực”

Thấy nòng súng thì những tên đại hán liền dừng bước lại, hít một hơi thật sâu.

- Tao đếm đến 3, thằng nào không bỏ hàng xuống đất thì đánh ăn 1 viên đạn vào đầu nhé.

Một tay Bùi Đông Lai nắm lấy tóc A Uy, một tay cầm khẩu súng, giọng nói lạnh như băng:

- 1.

Không có phản ứng, dường như những tên đại hán kia còn chưa lấy lại tinh thần.

Bùi Đông Lai cố ý nâng nòng súng lên.

“ Leeng Keeng.”

Một tên liền bỏ mã tấu xuống nhưng không có quỳ.

Bùi Đông Lai đem nòng súng nhắm vào tên đại hán đứng ở phía trước.

“ Bạch”

“ Leeng Keeng.”

Không đợi Bùi Đông Lai lên tiếng, tên đại hán đứng trước liền sợ tới mức 2 chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống đất mà những tên đại hán ở phía sau liền vứt bỏ mã tấu rồi quỳ xuống nhưng cũng có vài tên cứng xương, thà chết chứ không chịu hy sinh.

Sắc mặt Bùi Đông Lai lạnh lùng, đem nòng súng nhắm vào tên đại hán khô ngô nhất, tay phải để trên cò súng, chậm rãi nói:

- 3.

“ Bạch!”

“ Bạch!”

Mắt thấy Bùi Đông Lai muốn nổ súng thì 4 tên đại hán liền quỳ xuống.

Cùng lúc đó tên thanh niên đầu lĩnh tên là A Uy liền cắn răng một cái, dùng hết sức vùng chân lên hướng về giữa 2 đùi Bùi Đông Lai đá tới.

- Mày thử động đây xem sao?

Chân của A Uy vừa mới động, Bùi Đông Lai liền đem nòng súng nhét vào họng hắn, làm cho thân thể hắn cứng ngắc, không dám xê dịch.

- Hôm nay tao không muốn giết người, nhưng mà mày đừng có xạo quần, nếu không thì tao liền cho mày xuống đó gặp ông bà nói chuyện chơi.

Bùi Đông Lai hỏi:

- Mày là người của Lăng Hoa Cường hay là người của Phương gia?

“ Tách”

Không trả lời, mồ hôi lạnh từ trên trán không ngừng chảy vào mắt của hắn, làm cho hắn cảm thấy có chút mơ hồ.

Bùi Đông Lai khẽ nói:

- Là ai?

Thân thể A Uy chấn động, trái tim đập liên hồi.

Bùi Đông Lai mở miệng lần nữa, vẻ tươi cười trên mặt không giảm.

A Uy sợ tới mức hồn phi phách tán, hắn không thể mở miệng, chỉ có thể phát ra tiếng “ Ô..Ô”

Bùi Đông Lai thấy A Uy muốn mở miệng thì rút nòng súng ra.

- Là ...là... Đông ca phái ta tới.

Mặc dù A Uy là một trong những thủ hạ đắc lực của Phương Húc Đông, nhưng mà lý trí nói cho hắn biết Bùi Đông Lai quả thật dám nổ súng, cho nên hắn không dám giấu diếm điều gì.

- Phương Húc Đông ư?

Bùi Đông Lai hỏi.

“ Ừc”

A Uy nuốt nước bọt, điên cuồng mà gật đầu.

- Mày nói láo, anh Húc Đông làm sao lại phái người đến đối phó với Đông Lai được?

Thấy A Uy nói là do Phương Húc Đông phái tới, Mộ Khuynh Nhan liền lấy lại tinh thần mở miệng nói.

- Mộ...Mộ tiểu thư, thật sự là Đông ca phái tới...

A Uy sắp khóc, đồng thời vì muốn tăng thêm độ thuyết phục, hắn chỉ vào những tên đại hán đang quỳ dưới đất kia:

- Nếu không tin thì Mộ tiểu thư có thể hỏi bọn hắc, chúng ta đều là người giúp Đông ca quản lý bãi Cửu Long.

Lại nghe A Uy nói nữa, Mộ Khuynh Nhan liền sững sờ ngay tại chỗ. Nàng thật không nghĩ ra vì sao Phương Húc Đông lại phải người đến đối phó với Đông Lai.

- Làm sao Phương Húc Đông lại có thể làm như thế?

Sắc mặt Mộ Khuynh Nhan giãn nở trên trắng bệch, nói:

- Đông Lai, hiện tại tớ đem chuyện này nói cho nghĩa phụ biết để người trừng phạt Phương Húc Đông.

Nói xong, không đợi Bùi Đông Lai trả lời, Mộ Khuynh Nhan liền cầm điện thoại ra bấm số của Tương Cương.

Bùi Đông Lai thấy thế, nghĩ nghĩ, không có ngăn cản hành động của Mộ Khuynh Nhan.

- Khuynh Nhan.

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Tương Cương liền vang lên.

- Nghĩa phụ, Phương Húc Đông quá ghê tởm, hắc dám phải người đối phó với Đông Lai, nghĩa phụ nhất định phải trừng phạt hắc.

Mộ Khuynh Nhan liền trực tiếp nói.

“ Ách”

Đầu bên kia điện thoại, Tương Cương nghe được thì ngẩn ra, sau đó nhíu mày hỏi:

- Khuynh Nhan, Đông Lai có bị thương không?

- Không.

- Cậu ta đang ở bên cạnh con sao?

- Vâng.

- Con để cho cậu ta nghe điện thoại.

Mộ Khuynh Nhan nghe xong thì liền đi đến trước người Bùi Đông Lai, nức nở nói:

- Đông Lai, nghĩa phụ muốn nói chuyện với cậu.

- Tương tiên sinh.

Bùi Đông Lai tiếp nhận di động, ngữ khí bình tĩnh nói.

- Đông Lai, thật sự không ngờ sẽ phát sinh chuyện như vậy, thật sự có lỗi với cậu quá.

Đầu bên kia điện thoại, trước tiên Tương Cương nói lời cảm ơn sau đó thề son thề sắt nói:

- Cậu yên tâm, chuyện này nhất định ta sẽ cho cậu một công đạo, ta sẽ trở về Nam Cảng.

- Được.

Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm rồi cấp ra trả lời thuyết phục.

Nam Cảng.

Gió tanh mưa máu lên.

299. Chương 303: Mãnh Long Quá Giang (1)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 303: Mãnh Long Quá Giang (1)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Trong phòng tổng thống của khách sạn 5 sao Đông Kinh Mỗ Gia.

Sau khi Tương Cương cúp điện thoại xong thì hắn cũng không có đặt nó lên bàn mà là cầm trên tay, vẻ mặt đang suy nghĩ điều gì.

- Làm sao thế?

Một nữ nhân thân mặc một chiếc áo dài màu vàng phối hợp với một chiếc váy màu đen, tay bưng 2 chén rượu đỏ, đi đến trước người rồi đặt 2 chén rượu lên bàn, đôi tay khoát lên vai Tương Cương nhẹ nhàng vuốt ve, thân mật hỏi.

Nương theo ánh sát của ngọn đèn có thể thấy được mái tóc của nữ nhân có màu đỏ được uốn lại, khuôn mặt chữ xoan, nước da trắng nõn, đôi môi màu hồng nhạt khiến cho người ta không nhìn được mà muốn hôn một cái.

Dưới ánh đèn nữ nhân này khẽ nép vào người Tương Cương.

- Nam Cảnh xảy ra chút việc, chúng ta lập tức trở về.

Cảm nhận được vẻ thân mật của nữ nhân, Tương Cương quay đầu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nữ nhân này một cái rồi mỉm cười.

- Chuyện gì mà gấp thế?

Nghe được những lời của Tương Cương thì nữ nhân này khẽ kinh ngạc.

- Nhã Hình, còn nhớ rằng anh từng nói với em là bên cạnh Liễu Nguyệt có một người trẻ tuổi gọi là Bùi Đông Lai không?

Tương Cương hỏi.

Nữ nhân tên là Ôn Nhã Hình gật đầu:

- Nhớ rõ, anh nói Liễu Nguyệt vô cùng quan tâm người trẻ tuổi này hơn nữa hắn còn là đệ tử của Cổ Bồi Nguyên, ngoài ra lúc hắn và Khuynh Nhan bị bắt cóc thì 2 người đã kết bạn. Khuynh Nhan vì muốn cảm ơn hắn mà đã tự mình đến ĐH Đông Hải biểu diễn một ca khúc.

- Ủh, là hắn.

Giọng nói Tương Cương phức tạp, sau đó giận dữ:

- Nhưng mà có điều em không biết, 2 ngày trước Phương Húc Vĩ muốn dùng quy tắc ngầm với một cô gái tham gia chương trình “ TQ ai đỏ ” nhưng ai ngờ cô gái kia là bằng hữu của hắn, kết quả là Phương Húc Vĩ bị đánh gãy 2 chân.

Ôn Nhã Hình cả kinh.

- Đêm nay, hắn được Khuynh Nhan mời đến dự buổi tiệc sinh nhật, kết quả là Phương Húc Đông lại phái người đối phó với hắn.

Nói tới đây, Tương Cương cảm thấy chuyện này vô cùng khó giải quyết, chỉ mỉm cười:

- Vừa rồi Khuynh Nhan gọi điện cho anh để nói chuyện này, nói hắn cũng không có bị thương.

Bên tai vang lên cái tên Phương Húc Đông, khóe mắt Ôn Nhã Hình nháy lên một cái nhưng mà nàng cũng liền che dấu, đợi sau khi Tương Cương nói xong thì liền hỏi:

- Vậy anh tính làm gì?

- Tiểu tử Bùi Đông Lai kia có thân thủ không tề nếu không cho hắn công đạo thì chỉ sợ hắn sẽ không dễ yên.

Tương Cương cũng không có đem chuyện Bùi Đông Lai giết chết đám bắt cóc, cứu Mộ Khuynh Nhan nói cho Ôn Nhã Hình nghe mà là đổi đề tài, đột nhiên trên mặt hắn hiện ra vài phần tức giận:

- Lúc trước khi Phương Húc Vĩ bị đánh gãy 2 chân thì anh cũng nói với pk để hắn không nên đi tìm người trẻ tuổi kia gây phiền phức. Phương Húc Đông coi thường mệnh lệnh của anh, anh phải trừng phạt hắn nếu không thì hắn sẽ không biết bản thân mình là ai.

Ôn Nhã Hình trầm mặc không nói.

Miếu Nhau, ngay tại quán ăn, bởi vì chuyện tình đánh nhau đã xảy ra nên những khách nhân đã bỏ chạy.

Lúc này đám người A Uy cùng thủ hạ hắn vô cùng sợ hãi, bọn hắn không dám hung hăng càn quấy nữa mà là giống như một con chó TQ, vẻ mặt chờ mong nhìn Bùi Đông Lai, hy vọng Bùi Đông Lai có thể tha cho bọn hắn.

- Trở về nói cho Phương Húc Đông, chuyện lúc này ta sẽ không truy cứu nhưng nếu hắn muốn chơi tiếp thì tốt nhất là hắn nên chuẩn bị một cái quan tài đi.

Hôm nay là sinh nhật của Mộ Khuynh Nhan, nhớ lại những lời của Tương Cương thì Bùi Đông Lai cũng tính toán đợi sau khi Tương Cương trở lại thì mới nói sau.

- Được được, chúng em sẽ đem lời của đại ka nói lại.

Mắt thấy Bùi Đông Lai muốn thả thì đám người A Uy liền giống như một đám nô tài cúi đầu, khom lưng.

- Cút.

Đang lúc nói chuyện, tay phải Bùi Đông Lai vừa động, một viên đạn liền bắn xuống đất.

“ Rốp ”

Sau đó không đợi đám người A Uy cút đi, khẩu súng trong tay đã bị Bùi Đông Lai bóp nát.

A Uy sợ tới mức té đái, không nói nhiều lời mà là dùng ánh mắt ra hiệu, cổ nén đau đớn trên bàn tay rồi cút đi.

Thấy A Uy rời đi, những tên đại hán kia liền khom lưng, không dám thở mạnh rồi chạy đi.

- Xin lỗi Đông Lai, tớ...

Mộ Khuynh Nhan cúi đầu, vẻ mặt tự trách nhìn Bùi Đông Lai, vốn nàng muốn mượn cơ hội lần này để mang theo Bùi Đông Lai đi chơi đùa ở Nam Cảng nhưng không ngờ lại phát sinh chuyện này.

- Khuynh Nhan, việc này không liên quan đến cậu, cần gì phải nói xin lỗi.

Bùi Đông Lai không để ý, cười cười.

- Nhưng...Nhưng mà...

Về mặt Mộ Khuynh Nhan ủy khuất, nước mắt xuất hiện trên vành mắt tuy rằng nàng không biết tại sao Phương Húc Đông lại đối phó với Bùi Đông Lai nhưng trực giác nói cho nàng biết rằng nguyên nhân chính là bản thân nàng.

- Được rồi, không nên nói nữa, khách nhân đều đã chạy hết để tớ tới bồi thường thiệt hại cho ông chủ.

Bùi Đông Lai cười cười rồi vỗ vỗ bả tai Mộ Khuynh Nhan sau đó hướng quầy thu ngân đi tới.

Quầy thu ngân, ông chủ cũng 3 gã phục vụ nghe được tiếng bước chân đến thì đều khẩn trương.

- Chuyện vừa rồi đã ảnh hưởng đến việc buôn bán của mọi người, đã gây ra thiệt hại cho mọi người.

Bùi Đông Lai đi đến trước quầy thu ngân, lấy ra một ít tiền mà trước khi đi Nam Cảng thì Quý Hồng đã đưa cho mình mà đặt trên bàn:

- Số tiền này bồi thường cho mọi người.

Nói xong, Bùi Đông Lai liền xoay người bỏ đi đến bên cạnh Mộ Khuynh Nhan, sau đó hắn do dự một lát rồi vẫn là nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Mộ Khuynh Nhan, bước ra khỏi quán.

- Ông...Ông chủ hắn để lại thật nhiều tiền.

Sau khi Bùi Đông Lai rời đi thì một tên phục vụ thấy được số tiền trên bàn thì 2 mắt liền mở to ra.

- Làm sao hắn lại để tiền cho chúng ta?

- Đúng a, thật lạ. Vừa rồi hắn còn cầm súng nhét vào mồm tên kia, thế mà bây giờ....

- Hắn là người tốt, hắn làm như vậy chính là ăn miếng trả miếng, lấy bạo chế bạo thôi.

Ông chủ cũng không có đi ra lấy tiền mà là nhìn vào bóng lưng của Bùi Đông Lai, thì thào tự nói.

- Xem xem, tên kia có ở phía sau không?

Lúc này, đám người A Uy đã chạy đến một chỗ khác rồi ra lệnh cho thủ hạ coi thử Bùi Đông Lai có đuổi theo không.

- Uy ca, hắn không đi theo chúng ta.

- Xác định là không có?

- Dạ.

Nghe thủ hạ trả lời như thế, A Uy liền thở nhẹ một hơi sau đó hắn rút điện thoại ra rồi bấm số của Phương Húc Đông.

- Mọi chuyện đã làm xong chưa?

Điện thoại vừa được chuyển đã truyền ra giọng nói của Phương Húc Đông, giọng nói của hắn vẫn âm trầm như trước nhưng mà mang theo vài phần hưng phấn cùng chờ mong.

- Đông...Đông ca...hắn rất...lợi hại...

Có lẽ là hành động vừa rồi của Bùi Đông Lai đã làm cho A Uy run sợ cho nên lúc nói chuyện giọng nói của A Uy hơi cao hơn nữa tay cầm điện thoại cũng run run.

“ Ách”

Nghe được câu trả lời của A Uy thì vẻ mặt của Phương Húc Đông lại trở nên âm trầm hơn, giọng nói lạnh lùng hỏi:

- Ý của mày là làm không được ư?

- Vâng....xin lỗi anh Đông , hắn quá lợi hại, các anh em không phải là đối thủ của hắn, em vốn muốn dùng súng của hắn nhưng kết quả là ngay cả cơ hội cầm súng cũng không có.

- Phế vật.

A Uy chẳng những không hoàn thành nhiệm vụ mà Phương Húc Đông giao cho hơn nữa lại còn tâng bốc Bùi Đông Lai, điều này làm cho Phương Húc Đông vô cùng tức giận hận không thể lập tức chạy đến trước mặt A Uy, tát vào mặt hắn mấy chục cái để hả giận.

- Hắn ở đâu?

Vô cùng phẫn nộ, Phương Húc Đông liền lấy lại tinh thần, vẻ mặt âm trầm hỏi.

- Không...không biết.

Mới vừa rồi Bùi Đông Lai thiếu chút lấy mạng A Uy, hắn còn dám tìm xem Bùi Đông Lai ở nơi nào nữa ư?

- Dạ chmm.

Câu trả lời của A Uy đã làm cho Phương Húc Đông nổi giận, cho nên hắn liền mắng ra một câu thô tục.

A Uy khóc không ra nước mắt, ở hắn xem ra nếu bản thân hắn và mấy tên thủ hạ chạy chậm thì quý mới biết Bùi Đông Lai có nổ súng không?

- Đúng...đúng rồi, anh Đông , hắn để em nhấn lại với anh 1 cạu.

A Uy liền mở miệng nói.

- Câu gì?

Phương Húc Đông lạnh lùng hỏi

- Hắn nói hắn sẽ không truy cứu chuyện này nữa nhưng nếu anh còn muốn đối phó với anh thì hắn sẽ động thủ.

A Uy hơi sợ Phương Húc Đông cho nên hắn hơi thay đổi lời nói của Bùi Đông Lai.

- A Uy, nếu để lão tử còn gặp cái mặt mày ở Nam Cảng này thì lão tử sẽ làm thịt mày.

Phương Húc Đông mắng một câu rồi cúp điện thoại sau đó hắn vung chân lên đá thẳng vào cái bàn sách.

“ Reng...Reng...”

Đột nhiên sau đó điện thoại của hắn lại vang lên.

Nghe được tiếng chuông điện thoại, sắc mặt Phương Húc Đông liền nhìn vào màn hình, chỉ thấy trong đó có một tin nhắn: “ Chuyện đêm nay đã khiến hắn tức giận, hắn muốn đi suốt đêm trở về, nói là muốn trừng phạt anh. Anh đi chỗ nào tránh gió đi, để hắn hết giận rồi hãy về.”

Ôn Nhã Hình.

...

300. Chương 304: Mãnh Long Quá Giang (2)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 304: Mãnh Long Quá Giang (2)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Nhìn tin nhắn trên điện thoại, sắc mặt Phương Húc Đông liền âm trầm trở lại, 2 mắt giống như là muốn phun ra lửa.

- Đạch mja.

Hắn mắng ra 2 chữ, giọng nói khàn khàn sau đó cố nén giận không đập điện thoại mà là châm một điếu thuốc lên hút.

Hút xong một điếu thuốc, tâm tình của Phương Húc Đông cũng tốt hơn một ít.

Sau đó, hắn đứng dậy xoay người đi ra khỏi thư phòng.

- Anh Đông.

Đại sảnh trong biệt thự, vài tên thủ hạ thấy Phương Húc Đông xuống lầu thì liền đứng dậy, hành lễ.

- Mang tên A Uy về đây.

Phương Húc Đông lạnh lùng bỏ lại một câu rồi rời đi khỏi biệt thự.

“ Ách”

Nghe Phương Húc Đông nói như thế thì đám thủ hạ của Phương Húc Đông đều người nhìn ta, ta nhìn người, về mặt nghỉ ngơi.

Phải biết rằng, A Uy cũng là một trong những thuộc hạ thân tín của Phương Húc Đông, mà hiện giờ Phương Húc Đông lại muốn đem A Uy trở về, điều này có thể làm cho bọn hắn không cảm thấy kinh ngạc sao?

- Chẳng lẽ A Uy không làm xong việc mà Đông ca giao cho sao?

Sau đó, một tên liền phản ứng nhanh, mở miệng nói.

Hắn vừa nói xong thì những tên khác liền tỉnh ngộ, sau đó về mặt liền trở nên ngưng trọng. Bọn hắn không dám cam đoan nếu sau này bản thân bọn chúng không hoàn thành chuyện Phương Húc Đông giao cho thì kết cục có giống với A Uy không?

Trong lúc nhất thời, tất cả thủ hạ của Phương Húc Đông đều đem ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dưới cái nhìn chăm chú của bọn hắn, Phương Húc Đông ngồi trên một chiếc xe, chạy nhanh ra biệt thự.

Mặc dù Phương Húc Đông ở Hồng Tinh là một nhân vật đại biểu, trong tay nắm giữ không ít thủ hạ nhưng mà bởi vì niên kỷ của hắn còn nhỏ, lý lịch đơn giản cho nên địa vị của hắn ở trong Hồng Tinh cũng không cao.

Cho nên, hắn cũng không ở trong biệt thự ở Vịnh Nước Cạn.

Nửa giờ sau.

Phương Húc Đông đi ô-tô đến Vịnh Nước Cạn nhưng hắn không chạy đến biệt thự Mộ Khuynh Nhan mà là chạy thẳng vào biệt thự Phương Khôn.

Thân là nhân vật số 2 của Hồng Tinh thì địa vị của Phương Khôn ở Nam Cảng cũng không thấp, lúc nào bên cạnh người cũng có hơn 10 bảo tiêu.

Lúc Phương Húc Đông lái ô-tô vào biệt thự của Phương Khôn thì trước cổng 4 tên bảo tiêu nhìn thấy xe của Phương Húc Đông thì cũng không có cho xe vào, mà là tiến lên kiểm tra, bọn hắn cần xác định bên trong có phải là Phương Húc Đông hay không?

- Mở cửa.

Không đợi tên dẫn đầu đi tới, Phương Húc Đông đã cho xe đi chậm lại, mở cửa xe xuống rồi lên tiếng.

- Vâng, Phương thiếu.

Thấy sắc mặt dọa người của Phương Húc Đông, âm thầm nghe nói chuyện đã xảy ra tại buổi tiệc của Mộ Khuynh Nhan, tên dẫn đầu cũng không có biểu hiện gì mà là cúi đầu làm ra một động tác cho đi.

Cửa được mở ra, Phương Húc Đông liền lái xe vào ga ra biệt thự rồi đi xuống xe.

Cơn gió thổi qua trên mặt của Phương Húc Đông, vẻ phẫn nộ trên mặt hắn liền biến mất thay vào đó là vẻ bình tĩnh.

Cùng với Tương Cương bất đồng là tuy rằng vợ của Phương Khôn đã mất đi nhưng mà hắn cũng sẽ không tìm nữ nhân. Nếu như có nhu cầu thì hắn sẽ gọi một điện thoại để kêu gái tới, sau khi làm việc xong thì hắn liền đuổi đi. Không lưu một nữ nhân nào bên người.

Đối với việc này, Phương Húc Vĩ từng hỏi qua Phương Khôn tại sao không tìm một nữ nhân để chăm sóc hắn.

- Đối với nam nhân mà nói thì quyền lực là chuyện quan trọng nhất, nữ nhân đối với nam nhân chỉ có một ý nghĩ đó chính là nối dõi tông đường.

Đây là câu trả lời của Phương Khôn.

Lúc ấy Phương Khôn cố gắng muốn để Phương Húc Vĩ cải tà quy chánh, giống như Phương Húc Đông đem tinh lực đặt trên sự nghiệp.

Kết quả là Phương Húc Vĩ đã cô phụ tấm lòng của Phương Khôn, hoặc có thể nói là hần hiểu sai ý nghĩa câu nói của Phương Khôn cho nên kể từ đó về sau hần liền đem tinh lực đặt lên gái.

Lúc Phương Húc Đông vào biệt thự thì Phương Khôn không có ở trong phòng ngủ mà là mặc đồ ngủ ngồi ở bàn đọc sách, đọc “ Sử ký”

“ Cốc...Cốc”

Đi vào thư phòng, Phương Húc Đông cũng không dám đi vào mà là trước tiên gõ cửa.

- Vào đi.

Phương Khôn sớm đã nghe bảo tiêu nói Phương Húc Đông đến, lúc này nghe được tiếng gõ cửa thì liền ngẩng đầu lên.

- Cha.

Phương Húc Đông liền lên tiếng chào hỏi trước sau đó đi đến trước bàn đọc sách, nhìn Phương Khôn rồi mở miệng:

- 1 tiếng trước con đã để A Uy dẫn người đi đối phó với tiểu tử họ Bùi kia, kết quả là A Uy đã thất bại.

Mặc dù lúc trước Phương Khôn đã dặn Phương Húc Đông là không nên hành động thiếu suy nghĩ, lúc này nghe được Phương Húc Đông nói như thế thì Phương Khôn cũng không phát hỏa, mí mắt của hần chỉ hơi giật lên một chút.

- Cha, vốn là con dựa theo yêu cầu của cha là nén giận, trước là thu phục Mộ Khuynh Nhan sau đó tiếp nhận Hồng Tinh rồi mới tìm tên khốn kiếp trả thù...nhưng mà....

- Chuyện tại bữa tiệc của Mộ Khuynh Nhan, cha đã nghe rồi.

Lúc này đây, không đợi Phương Húc Đông nói hết, Phương Khôn đã cắt lời.

Phương Húc Đông ngậm miệng, trầm mặc không nói.

- Húc Đông, cha từng nói nữ nhân là hồng nhan họa thủy, con chỉ cần coi nữ nhân là công cụ dùng để nói dối tông đường là được rồi. Nhưng mà con nói cho ta biết, nữ nhân trừ bỏ nói dối tông đường thì còn có thể giúp đỡ nam nhân đánh chiếm giang sơn.

Sắc mặt Phương Khôn phức tạp nhìn vào Phương Húc Đông, nói:

- Con vì muốn chứng minh quan điểm của con là đúng nên thông qua một loạt thủ đoạn con đã chinh phục được Ôn Nhã Hình.

- Ngay cả nữ nhân của Tương Cương mà con cũng chinh phục được, có thể để Tương Cương bị cầm sừng.

Nói xong Phương Khôn nhìn thẳng vào Phương Húc Đông.

”Ách. . .”

Phương Húc Đông hé miệng cố gắng giải thích nhưng mà một lời hần cũng không nói được.

- Chuyện của Ôn Nhã Hình đã chứng minh quan điểm của con là đúng khiến ấn tượng của Tương Cương đối với con tốt hơn một ít, thậm chí là hần đã thâm đồng ý để con trở thành con rể của hần nhưng mà chuyện ấy cũng đã làm cho lòng tự tin của con bành trướng, từ tự tin biến thành tự phụ.

Lời nói của Phương Khôn sắc bén:

- Bởi vì tự phụ cho nên khi thấy được Mộ Khuynh Nhan thân mật với tên tiểu tử Bùi gia kia thì con đã thẹn quá hóa giận, mất đi bình tĩnh không có nghe lời của ta mà phái người đi đối phó với tên tiểu tử đó. Ta nói có đúng không?

- Xin lỗi, cha.

Phương Húc Đông cung kính cúi đầu.

- Ta vẫn thấy 2 từ xin lỗi kia không có ý nghĩ gì, sai chính là sai, thay vì nói xin lỗi thì con hãy tự nghĩ lại bản thân của mình sai ở chỗ nào rồi rút ra bài học, có như thế thì bản thân mới phát triển lên được.

Phương Khôn thản nhiên nói.

- Vâng.

Phương Húc Đông gật đầu, sau đó do dự một lát rồi nói:

- Ôn Nhã Hình nhắn tin đến cho con nói Tương Cường đang rất tức giận, muốn trừng phạt con, cô ta bảo con nên chạy trốn đi. Cha xem thế nào?

- Húc Đông, về Hồng Tinh thì con muốn thông qua nữ nhân để tiếp nhận hay là muốn dùng phương thức của nam nhân?

Phương Khôn hỏi một đằng, trả lời một nẻo:

- Nói cách khác, con muốn thông qua Mộ Khuynh Nhan để chiếm lấy Hồng Tinh hay là thông qua một loại thủ đoạn khác.

- Con không cam lòng.

Phương Húc Đông do dự một chút, nói.

- Đã như vậy, ta cho con thêm 1 cơ hội.

Trong mắt Phương Khôn hiện lên vẻ thất vọng:

- Còn về phần trốn thì không cần, nếu như Tương Cường vì một người ngoài mà đối phó với con thì ta cũng không để ý mà để Hồng Tinh đổi thành họ Phương.

Trong lòng Phương Húc Đông liên sôi trào, hẳn biết rõ, sở dĩ Phương Khôn dám buông tay để hắt cho Ôn Nhã Hình đi câu dẫn Tương Cường là bởi vì cho dù Tương Cường có phát hiện bản thân bị Phương Húc Đông cho đội nón xanh thì Phương Khôn cũng có thể xoay chuyển càn khôn.

2h30' sáng.

Một bên sân bay Nam Càng, Bùi Đông Lai ngồi trong chiếc Maserati của Mộ Khuynh Nhan lẳng lặng nhìn về phía sân bay, cũng không biết là trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Bởi vì Mộ Khuynh Nhan muốn tới đón nên Bùi Đông Lai đành phải đuổi bảo tiêu của Mộ Khuynh Nhan đi rồi tự mình lái xe đưa Mộ Khuynh Nhan đến sân bay.

Nương theo ngọn đèn thì có thể thấy lúc này Mộ Khuynh Nhan đang nằm ngủ ở trên ghế xe, trên người nàng đắp chiếc áo khoác ngoài của Bùi Đông Lai.

5' sau.

Máy bay tư nhân của Tương Cường đáp xuống sân bay Nam Càng.

Thấy vậy thì Bùi Đông Lai liền liếc mắt nhìn Mộ Khuynh Nhan một cái, không nhịn cười được mà vỗ vỗ vai của Mộ Khuynh Nhan một cái.

“ Ách”

Bị Bùi Đông Lai vỗ vỗ, Mộ Khuynh Nhan liền tỉnh dậy, vẻ mặt mờ mịt nhìn Bùi Đông Lai.

- Nghĩa phụ của cậu tới rồi.

Bùi Đông Lai khẽ đỡ lưng của Mộ Khuynh Nhan, để cho Mộ Khuynh Nhan tỉnh ngủ lại.

- Đông... Đông Lai, cậu cứ yên tâm, có tớ ở đây thì Phương Húc Đông sẽ không dám tìm cậu gây phiền toái nữa đâu. Tớ sẽ nói nghĩa phụ tìm hắt để tính sổ.

Sau khi tỉnh ngủ một lát, Mộ Khuynh Nhan kích động nói.

Bùi Đông Lai cười khỏ nói:

- Nữ nhân ngọc, nam nhân là dùng để che chở nữ nhân chứ không phải để nữ nhân bảo vệ.

Nói xong, Bùi Đông Lai không khỏi nhớ lại lúc mình ở Trầm Thành có đoạn thời gian bị Đông Bắc Nạp Lan gia khi dễ, lúc ấy hắn đã uyển chuyển từ chối sự giúp đỡ của Tần Đông Tuyết, sau đó bản thân hắn đã dùng cách của mình để dạy cho Nạp Lan Minh Châu cùng Nạp Lan gia một bài học.

Khi đó.

Hắn chưa mất đi cái biệt danh phế vật ở Trầm Thành.

Lúc này hắn đã cầm quyền hắc đạo ở Nam Tô, hắn sẽ làm như thế nào?

Mãnh long quá giang.

301. Chương 305: Mãnh Long Quá Giang (3)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 305: Mãnh Long Quá Giang (3)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Ngay tại lúc Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan đứng chờ thì sau khi máy bay dừng lại, Tương Cương mang theo Ôn Nhã Hình cùng với 16 gã bảo tiêu chậm rãi bước xuống.

- Nghĩa phụ.

Thấy một màn như vậy thì Mộ Khuynh Nhan kích động vùng đôi tay nhỏ bé lên, dẫn đầu vọt tới.

Bùi Đông Lai thấy thế thì vẻ mặt bình tĩnh đi theo sau Mộ Khuynh Nhan.

Lúc này Tương Cương phát phát tay với Mộ Khuynh Nhan, ánh mắt có chút phức tạp nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai.

So với Tương Cương mà nói thì Ôn Nhã Hình lại càng hứng thú đối với Bùi Đông Lai, lúc máy bay chưa dừng lại thì nàng cũng đã quan sát Bùi Đông Lai, lúc này đây nàng vẫn nhìn như cũ.

Sở dĩ là như vậy là bởi vì nàng muốn biết, rốt cuộc là Bùi Đông Lai dựa vào cái gì mà dám đến Nam Càng để gọi nhíp với Phương gia.

Dựa vào vũ lực như lời của Tương Cương sao?

Ôn Nhã Hình không tin điều này.

Bởi vì nàng cảm thấy được, tại xã hội này quy tắc cuộc chơi càng lúc càng được hoàn thiện hơn, vũ lực cũng sẽ bị nghiền nát.

Còn trí tuệ có thể đùa giỡn với pháp tắc, điều khiển mọi việc.

Nhưng mà nàng không biết trí tuệ có thể điều khiển pháp tắc nhưng vũ lực thì có thể phá vỡ quy luật để tạo ra một quy luật mới.

Nàng càng không biết Bùi Đông Lai cũng không phải là một người mẫn phu chỉ biết giết người.

- Nghĩa phụ.

Rất nhanh, khi Tương Cương và Ôn Nhã Hình xuống máy bay thì Mộ Khuynh Nhan đã nhào vào lòng Tương Cương.

- Nha đầu ngọc, nghĩa phụ đã trở lại, không có việc gì rồi.

Tương Cương ôm bả vai Mộ Khuynh Nhan, vỗ nhẹ lên phía sau lưng của Mộ Khuynh Nhan đồng thời nhìn Bùi Đông Lai.

- Tương tiên sinh.

Thấy được ánh mắt của Tương Cương thì Bùi Đông Lai mỉm cười lên tiếng chào hỏi nhưng không có để ý Ôn Nhã Hình.

- Nghĩa phụ, Phương Húc Đông thật sự quá ghê tởm. Đông Lai là khách của con, là bạn của con thế mà hắt lại dăm dối phó với Đông Lai. Người nhất định phải ra mặt giáo huấn Phương Húc Đông.

Nghe Bùi Đông Lai mở miệng thì Mộ Khuynh Nhan liền phần nộ nói.

- Yên tâm đi, việc này ta sẽ cấp cho Đông Lai một công đạo.

Tương Cương như là trả lời với Mộ Khuynh Nhan, như là trả lời với Bùi Đông Lai:

- Nơi này gió lớn, đi thôi, chúng ta lên xe.

Tương Cương nói xong, thì liền bước chân đi tới.

- Nhã Hình, em đi xe với Khuynh Nhan đi.

Tương Cương để Mộ Khuynh Nhan tùy ý ôm cánh tay đi đến trước chiếc Lincoln thì nghỉ nghỉ một chút rồi nói.

- Được.

Ôn Nhã Hình mỉm cười gật đầu, không đợi Mộ Khuynh Nhan phản đối, nàng đã nắm lấy cánh tay của Mộ Khuynh Nhan đi đến chiếc Maserati. Nàng biết Tương Cương sẽ có chuyện muốn nói với Bùi Đông Lai.

- Đông Lai, cậu lên đây ngồi với ta.

Thấy 2 người rời đi, Tương Cương cười cười nói.

Bùi Đông Lai gật đầu gật đầu đi theo Tương Cương vào chiếc Lincoln.

Có lẽ là ngồi máy bay suốt một đêm nên hơi mệt trong người cho nên sau khi ô-tô chuyển bánh thì Tương Cương cũng không có mở miệng nói chuyện mà trước tiên rút ra 2 điếu xì gà, ném cho Bùi Đông Lai một điếu.

Bùi Đông Lai lấy rồi chủ động châm lửa cho Tương Cương.

- Ném thử đi, là xì gà Ba-cu chính tông đó.

Thấy Bùi Đông Lai không có hút thì Tương Cương cười nói.

- Không quen mùi xì gà.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Tương Cương liền nao nao. Chỉ bằng một câu của Bùi Đông Lai thì hẳn liền biết rằng Bùi Đông Lai là một người có chủ kiến, sẽ không vì người khác mà thay đổi quyết định của mình.

Hiểu được điểm này, Tương Cương cũng biết được Bùi Đông Lai muốn làm cho ra chuyện cho nên chân mày của hắn nhíu lại, căn nhắc một chút rồi nói:

- Đông Lai, sự việc của anh em Phương gia, nói đến cùng cũng không phải lỗi tại cậu.

Thấy Tương Cương không lên tiếng, Tương Cương liền hơi dừng lại.

- Cậu tính xử lý chuyện này như thế nào?

Tương Cương đi thẳng vào vấn đề.

Bùi Đông Lai trả lời thuyết phục:

- Ở trong vòng luẩn quẩn đều có quy tắc, giới giải trí cũng vậy, tôi không thể nào thay đổi được việc này nhưng nếu Phương Húc Vĩ muốn đụng vào bạn của tôi thì như vậy hẳn sẽ.... Còn về phần Phương Húc Đông phải người đối phó với tôi, nếu tôi đoán không sai thì hẳn vì muốn trả thù cho Phương Húc Vĩ nhưng quan trọng hơn là bởi vì tôi và Khuynh Nhan đã thân mật quá mức.

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, chân mày Tương Cương càng nhíu chặt lại.

- Ngay cả tôi còn nhìn ra được Phương Húc Đông có ý tứ với Khuynh Nhan, nói như vậy trong lòng Tương tiên sinh chắc đã có tính toán.

Bùi Đông Lai nói tới đây, dừng lại một chút, lại nói:

- Phương Húc Đông thành tâm thật ý thích Khuynh Nhan hay là muốn thông qua Khuynh Nhan để đạt được mục đích, nói như vậy chắc trong lòng Tương tiên sinh cũng biết.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, Tương Cương liền dừng hút thuốc, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Thấy được vẻ mặt biến hóa của Tương Cương, trong lòng Bùi Đông Lai không nhịn được mà thở dài.

Dựa vào trí nhớ của Tiêu Phi, Bùi Đông Lai biết được 1 năm sau Tương Cương sẽ bị giết chết, sau đó Hồng Tinh sẽ bị người khác chiếm lấy.

Ngay cả trong trí nhớ của Tiêu Phi cũng không có nguyên nhân cùng quá trình cụ thể, nhưng mà trực giác nói cho Bùi Đông Lai biết, chuyện Tương Cương chết tuyệt đối có liên quan đến Phương gia.

Đúng như lời hắn mà nói thì Phương Húc Đông theo đuổi Mộ Khuynh Nhan quả thật chính là muốn chiều lòng người, muốn trở thành con rể của Tương Cương để tiếp nhận Hồng Tinh.

Mà dựa theo tiến trình lịch sử thì Mộ Khuynh Nhan cũng không có ở chung một chỗ với Phương Húc Đông.

Mặc dù trong lòng khẳng định được điểm này nhưng Bùi Đông Lai sẽ không đem việc này nói ra. Dựa theo tiến trình lịch sử thì những việc này sẽ phát sinh sau 1 năm nữa, nói ra Tương Cương cũng sẽ không tin, ngược lại hẳn sẽ cho rằng Bùi Đông Lai đang châm ngoại ly gián.

- Sau cùng, tôi sẽ trả lời một ít vấn đề của Tương tiên sinh. Nguyên tắc của tôi là người không phạm ta ta sẽ không phạm người, nếu người phạm ta, ấn nhẫn 3 phần. Nếu người còn phạm ta thì....Nếu không phải xem thể diện của Tương tiên sinh thì Phương Húc Đông đã biến mất khỏi nhân gian rồi.

Giọng nói của Bùi Đông Lai vô cùng bình tĩnh nhưng mà rơi vào tai Tương Cương lại giống như một tiếng sét làm cho Tương Cương trừng to 2 mắt nhìn Bùi Đông Lai.

Bởi vì hắn biết lấy giá trị vô lực của Bùi Đông Lai thì muốn ám sát Phương Húc Đông thì dễ như trở bàn tay.

- Đông Lai, cậu hẳn là nhìn ra được Khuynh Nhan rất thích cậu.

Trầm mặc một lúc lâu, Tương Cương bóp tắt điếu xì gà, quay đầu nhìn Bùi Đông Lai:

- Cậu có thích nó không?

“Ách”

Có lẽ là không ngờ Tương Cương sẽ hỏi câu như thế. Bùi Đông Lai liền lộ ra vẻ nghi hoặc nhưng mà hắn cũng không suy nghĩ nhiều, nói:

- Khuynh Nhan là một cô gái tốt, nàng có tấm lòng thiện lương, đơn thuần giống như một viên bảo thạch không có tỳ vết. Cô gái như thế sẽ khiến cho người khác có cảm giác muốn che chở nàng, tôi cũng không ngoại lệ.

- Vậy cậu sẽ ở cùng một chỗ với nó sao?

Tương Cương hỏi thẳng.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu:

- Không biết.

- Vì sao?

Tương Cương nhìn ra được Bùi Đông Lai không nói dối nhưng đột nhiên nghe Bùi Đông Lai nói không muốn ở chung một chỗ với Khuynh Nhan thì điều này làm cho hắn khó hiểu.

- Tôi có nguyên nhân của tôi.

Bùi Đông Lai mơ hồ trả lời.

Thấy Bùi Đông Lai không muốn nói nhiều, Tương Cương cũng không có nói vấn đề này nữa mà là trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đông Lai, đầu tiên ta cảm ơn cậu đã nể mặt của ta mà không tự tiện ra tay động thủ với Phương gia. Chuyện này ta sẽ có cậu một công đạo.

- Tương tiên sinh, có lẽ là ngài không hiểu hết ý của tôi.

Bùi Đông Lai nghĩ nghĩ rồi nói:

- Tôi muốn động thủ với Phương Húc Đông là bởi vì hắn đã xúc phạm vào nguyên tắc làm người của tôi, còn về phần không động thủ không phải là tôi sợ ảnh hưởng đến chuyện hợp tác giữa ngài và Liễu tỷ. Tôi không động thủ là bởi vì Khuynh Nhan là bạn của tôi, mà ngài là cha của nàng, đáng để cho tôi tôn trọng. Còn nữa, tôi cảm thấy ngài là một người đang để kết giao.

“Ách?”

Chẳng biết tại sao nghe được những lời nói này, Tương Cương cảm thấy tuy Bùi Đông Lai nói mình là trưởng bối nhưng mà giọng nói lại không có coi hắn là trưởng bối mà là ngang hàng.

Rốt cuộc hắn là ai?

Trong lúc nhất thời, trong lòng Tương Cương hiện ra một dấu chấm hỏi.

Ở hắn xem ra nếu Bùi Đông Lai là người được Liễu Nguyệt chiếu cố, là đệ tử của Cổ Bồi Nguyên thì hắn sẽ không thể thần nhiên như thế được.

- Tương tiên sinh, nếu ngài lựa chọn trở về xử lý chuyện này thì cho dù ngài xử lý như thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ không để ý.

Không được Tương Cương suy nghĩ ra nguyên nhân, Bùi Đông Lai lại mở miệng nhắc nhở:

- Hiện tại Khuynh Nhan rất hạnh phúc, thân là bạn của nàng thì tôi hy vọng nàng có thể được hạnh phúc. Tôi tin tưởng thân là phụ thân của nàng thì nàng có thể làm được điều này.

“Lộp bộp”

Trong lòng Tương Cương run lên, trầm mặc không nói.

Thấy Tương Cương không nói lời gì thì Bùi Đông Lai cũng không nói nữa mà là buông điều xì gà trong tay xuống. Từ trong túi rút ra điều thuốc con ngựa rồi châm lửa, hút một hơi.

Sương khói bao quanh khuôn mặt Bùi Đông Lai làm cho Tương Cương không thể nào nhìn rõ được Bùi Đông Lai. Vì thế Tương Cương liền đem ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe.

Ngoài xe.

Cuồng phong tàn sát bờ bãi, mây đen áp đỉnh.

Giống như lúc nào bão tố cũng có thể bùng xuống.

302. Chương 306: Mãnh Long Quá Giang (4)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 306: Mãnh Long Quá Giang (4)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Đêm đã khuya, cả khu nhà tại Vịnh Nước Cạn đều yên tĩnh, cả khu biệt thự đều một mảnh tối đen, trong đó chỉ có một tòa biệt thự là sáng đèn.

Đó là biệt thự của Phương Khôn.

Trong đại sảnh, Phương Khôn ngồi ở trên ghế salon, hút xì gà, sắc mặt bình tĩnh nhưng không biết trong lòng đang nghĩ gì nữa.

- Cha, Tương Cương không có về nhà mà là trực tiếp dẫn người tới bên này rồi.

Về mặt Phương Húc Đông tức giận đi đến bên người Tương Cương, hẳn thật không ngờ Tương Cương sẽ coi trọng một người bên ngoài như thế.

- Húc Đông, an tâm một chút chờ vội nóng nảy.

Phương Khôn phun ra một ngụm khói, thản nhiên nói.

Có lẽ là thấy được biểu hiện bình tĩnh của Phương Khôn cho nên Phương Húc Đông cũng hơi bình tĩnh, không nói gì mà là cung kính đứng ở phía sau Phương Khôn, lẳng lặng chờ đợi Tương Cương đến.

Mấy phút sau, ở bên ngoài biệt thự truyền đến tiếng xe.

Chiếc Lincoln dừng lại, cận vệ của Tương Cương liền xuống trước mở cửa xe, sau đó Tương Cương liền dẫn đầu xuống xe, Bùi Đông Lai đi sát ở phía sau.

- Tương tiên sinh.

Thấy Tương Cương xuống xe, mấy tên bảo tiêu của Phương Khôn liền hành lễ, vắn an.

Tương Cương gật đầu rồi bước vào biệt thự.

Bùi Đông Lai giữ im lặng đi theo sau, ánh mắt thầm đánh giá xung quanh biệt thự đồng thời hẳn cũng suy nghĩ nếu như bản thân mình đi ám sát Phương Khôn thì xác suất thành công sẽ đạt được bao nhiêu.

Dọc theo hoa viên, Tương Cương mang theo Bùi Đông Lai đi tới cửa phòng khách.

- Tưởng thúc.

- Đại ca.

Thấy Tương Cương và Bùi Đông Lai xuất hiện ở cửa phòng khách của biệt thự thì Phương Húc Đông liền đứng dậy chào hỏi, đồng thời ánh mắt không nhịn được mà liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái. Mà Phương Khôn thì luôn nhìn về Tương Cương, hoàn toàn đem Bùi Đông Lai trở thành không khí.

- A Khôn, tôi đi cả đêm để trở lại Nam Cảng, muộn như vậy mà còn tới tìm cậu, chắc là cậu biết được mục đích.

Tương Cương lập tức đi đến ghế sofa rồi ngồi xuống, hỏi thẳng:

- Rất cuộc là tại sao?

- Húc Đông, mang A Uy tới đây.

Phương Khôn không trả lời Tương Cương mà là quay đầu phân phó cho Phương Húc Đông một tiếng.

Lông mày Tương Cương nhíu lại, im lặng mà rút ra một điều thuốc. Mà Bùi Đông Lai thì bình tĩnh ngồi ở trên ghế salon, lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt.

Rất nhanh, A Uy đã được Phương Húc Đông mang vào biệt thự.

Dưới ánh đèn, A Uy bị thương tay trái, sắc mặt một mảnh trắng bệch, cả người giống như một cái xác vô hồn.

Nhưng mà.

Nếu cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện được khi bước vào biệt thự thấy được Tương Cương cùng Bùi Đông Lai thì khóe mắt của hắn run lên vài cái, thậm chí ngay cả bắp chân cũng có chút run run.

- A Uy, đêm nay nói cho đại ca.

Phương Khôn quay đầu nhìn A Uy, nói một cách bình thản:

- Nhớ rõ là ăn ngay nói thật.

Bên tai vang lên lời nói của Phương Khôn, dường như A Uy nhớ ra cái gì đó, trong đôi mắt hiện lên một tia sợ hãi.

“ Bịch”

Ngay sau đó, A Uy trực tiếp quỳ rạp xuống đất, giọng nói khàn khàn:

- Thật xin lỗi Tương tiên sinh là em...là em không thấy Thái Sơn chọc phải Bùi tiên sinh.

- Nói đi.

Sắc mặt Tương Cương nghiêm túc, giọng nói không thể nghi ngờ.

- Đêm nay, em mang theo mấy anh em đi Miếu Nhai ăn khuya, kết quả là ở quán ăn đụng phải Bùi tiên sinh và Mộ tiểu thư. Lúc ấy, Mộ tiểu thư đã hóa trang cho nên em đã không nhận ra.

A Uy giống như là đọc kịch:

- Thủ hạ của em không cẩn thận nên đã đụng phải Bùi tiên sinh rồi sau đó...chúng em đã xảy ra xung đột.

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Khi nói chuyện, A Uy liên tục đập đầu 3 cái, cầu xin tha thứ nói:

- Tương tiên sinh, thật sự em không nhận ra Bùi tiên sinh cũng không nhận ra Mộ tiểu thư, nếu không cho dù có 100 lá gan em cũng sẽ không động thủ.

Nghe được A Uy nói thế, nhìn thấy bộ dạng cầu xin của A Uy, trong lòng Bùi Đông Lai liền hiểu rõ. A Uy xuất hiện ở nơi đó tất nhiên là do một tay Phương Khôn an bài, cho nên cho dù như thế nào nữa thì A Uy cũng sẽ không thừa nhận là đã nhận lệnh của Phương Húc Đông.

Sự thật đúng là như thế, sau khi A Uy ở bệnh viện băng bó vết thương xong thì liền bị người của Phương Húc Đông bắt đi.

Ngoài ra, cha mẹ hắn, em gái hắn cũng bị Phương Húc Đông phái người bắt đi.

Cho nên, A Uy rất rõ, nếu hắn không làm dựa theo những lời của Phương Húc Đông thì không những bản thân hắn chết mà hắn còn liên lụy đến người nhà của mình nữa.

- Đại ca, A Uy có mắt như mù đã chọc phải Bùi tiên sinh, hắn phải bị trừng phạt nghiêm khắc.

Thấy Tương Cương hút lấy xì gà, Phương Khôn liền mở miệng nói, sau đó không đợi Tương Cương lên tiếng, hắn đã hướng về phía Bùi Đông Lai hỏi:

- Bùi tiên sinh, lúc này cậu đã phê đi một bàn tay của A Uy, nếu cậu còn cảm thấy chưa đã giận thì có thể lấy mạng của hắn.

- A Khôn, dường như sự việc không phải như vậy.

Tương Cương thâm ý nhìn Phương Khôn một cái, sau đó nhìn A Uy, nói:

- A Uy, Khuynh Nhan nói cậu bị người khác sai khiến đến để đối phó với Đông Lai.

- Không...Không có.

A Uy diên cuồng mà lắc đầu.

- Thật không có sao?

Tương Cương nhíu mày hỏi một câu, sau đó cao giọng nói:

- A Uy, thời gian cậu vào Hồng Tinh cũng không ngắn cho nên cậu cũng đã biết tính của ta, cậu cảm thấy ta xử lý mọi chuyện có công bằng không?

- Công bằng.

A Uy không chút suy nghĩ, buột miệng nói ra.

- Đã vậy, cậu cứ đem mọi chuyện nói thẳng ra cho mọi người cùng nghe.

Giọng nói Tương Cương lạnh xuống:

- Ta sẽ cho cậu một công đạo.

- Em....

Theo bản năng A Uy muốn nói cái gì nhưng mà dư quang thấy được khuôn mặt của Phương Khôn, nghĩ đến cha mẹ, em gái mình còn nằm trong tay Phương Húc Đông thì A Uy liền đem những lời nói vừa đến bên miệng nuốt xuống bụng, mặt xám như tro tàn, nói:

- Bẩm Tương tiên sinh, những lời A Uy vừa nói đều là sự thật, A Uy nguyện ý nhận lấy hậu quả.

Nghe A Uy nói thế, Tương Cương có cảm giác được mình đang bị khiêu khích, trên mặt hiện ra một tia phẫn nộ.

Bộ dạng của Phương Khôn vẫn như cũ, dường như mọi chuyện đã nằm trong tay của hắn.

Trong lòng Phương Húc Đông cười lạnh không thôi, đồng thời liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái tựa hồ đang cười nhạo Bùi Đông Lai ngu ngốc. Tương Cương ra mặt cho mày thì như thế nào? Con mja mày, phải biết nơi này là Nam Cánh chứ không phải là Đông Hải, mày chỉ là một tên tiểu tạp chủng từ bên ngoài đi vào mà thôi.

- Mày không cần phải chịu hậu quả gì cả.

Lúc này đây không đợi Tương Cương mở miệng, Bùi Đông Lai đã lên tiếng.

”Bá!”

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, không riêng gì A Uy mà ngay cả Tương Cương, cha con Phương Khôn đều đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Tương tiên sinh, tôi nhớ lúc này ngài từng nói qua mọi chuyện đều do tôi định đoạt.

Bùi Đông Lai khẽ mỉm cười, nói:

- Tôi làm như vậy cũng không tính là quá phận chứ?

Bùi Đông Lai vừa nói xong, vẻ mặt Tương Cương lại trở nên vô cùng khó coi.

Phải biết rằng hắn là đại ca của Hồng Tinh, mà Bùi Đông Lai lại...

Đây quả thật là đã kích thích hắn, thậm chí là đã chế nhạo hắn.

Lúc này, đồng tử của Phương Khôn cũng co rút lại, đôi mắt hiện lên một tia kỳ dị.

Không riêng gì Tương Cương cùng Phương Khôn hiểu được ý tứ của Bùi Đông Lai. Ngay cả Phương Húc Đông cũng hiểu được, Bùi Đông Lai là đang muốn nói khích Tương Cương, người ta Phương Khôn hoàn toàn không coi ông để vào trong mắt.

Thời gian giống như đứng lại.

Trong đại sảnh đã không còn ai nói nữa.

- A Khôn, việc này là do một tay A Uy tạo thành, nhưng mà A Uy chính là thuộc hạ của Húc Đông.

Không biết qua bao lâu, ánh mắt của Tương Cương nhìn về phía Phương Húc Đông, giọng nói lạnh như băng:

- Tiểu Đông là Đường Chủ, chẳng lẽ hần không biết Đông Lai là người hợp tác cùng chúng ta sao?

Phương Khôn vẫn trầm mặc không nói mà trong đôi mắt của Phương Húc Đông thì tràn ngập lửa giận.

- Ta đã nghe Khuynh Nhan nói qua, trong buổi party của Khuynh Nhan thì tiểu Đông cũng đã thấy Đông Lai, cho nên tiểu Đông không có khả năng không biết Đông Lai.

Tương Cương gằn từng chữ.

- Tưởng thúc, quả thật là cháu đã gặp qua Bùi tiên sinh, cũng biết thân phận của Bùi tiên sinh nhưng mà chiều này Bùi tiên sinh mới đến Nam Cảng, cả đám người A Uy chưa gặp qua hần cho nên mới đại thủy trôi long vương miếu.

Bởi vì trong lòng không phục lắm, cho nên Phương Húc Đông liền giải thích.

- Cậu cảm thấy rằng bản thân mình không sai?

Ánh mắt Tương Cương nhìn chằm chằm Phương Húc Đông, giọng nói hoàn toàn lạnh xuống.

- Tiểu Đông là Đường Chủ ở Cửu Long, tiểu đệ dưới tay bất lực đúng là nó phải có trách nhiệm.

Không đợi Phương Húc Đông mở miệng, Phương Khôn đã lên tiếng.

“ Ếch”

Nghe được Phương Khôn nói thế, trong lòng Phương Húc Đông liền nao náo, hần không rõ vì sao Phương Khôn lại nói như vậy.

- Lập tức cấp cho Đông Lai một câu xin lỗi.

Tương Cương lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phương Khôn.

Xin lỗi?

Bên tai vang lên 2 chữ này, cả người Phương Húc Đông liền ngơ ngác nhìn Tương Cương, cảm giác kia như đang nói : “Vì sao ta lại phải xin lỗi?”

- Tưởng thúc, cháu phụ trách cả khu Cửu Long, tính cả tiểu đệ bên ngoài thì dưới tay có hơn mấy ngàn người, chẳng lẽ thủ hạ dưới tay không cẩn thận phải mà trêu chọc Bùi tiên sinh, cháu phải nói lời xin lỗi sao?

Phương Húc Đông giải thích.

- Câm miệng.

Đột nhiên Tương Cương quát lớn một tiếng, thuận tay đem điều xì gà ném về phía Phương Húc Đông.

Phương Húc Đông không chuẩn bị liền bị điều xì gà bay thẳng vào mắt, đóm lửa văng khắp nơi.

303. Chương 307: Mãnh Long Quá Giang (5)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 307: Mãnh Long Quá Giang (5)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Cảm nhận được cơn đau ở trên mặt, ngửi được trong không khí tràn đầy mùi thịt nướng, lửa giận trong lòng của Phương Húc Đông liền bị đốt lên.

- Có phải cậu cảm thấy rằng hiện nay mình đã đủ lông đủ cánh, ta không có tư cách giáo huấn cậu sao?

Mắt thấy vẻ mặt Phương Húc Đông phẫn nộ, Tương Cương liền vỗ mạnh một phát lên bàn.

“ Bịch”

Tương Cương vỗ xong liền nhìn chăm chăm vào Phương Húc Đông , gần từng chữ:

- Ta cho cậu 2 lựa chọn, hoặc là xin lỗi Đông Lai ngay lập tức, hoặc là bắt đầu từ ngày mai rút khỏi Hồng Tinh.

Nghe được Tương Cương nói như thế, trong lòng Phương Húc Đông không khỏi run lên.

Giờ phút này thấy được Tương Cương tức giận hần đột nhiên nhớ lại một sự thật, mặc kệ là cha hần Phương Khôn còn con bài nào chưa lật đi chăng nữa thì ít nhất bây giờ Hồng Tinh là của Tương Cương.

Tương tiên sinh.

3 chữ kia đại biểu cho điều gì ở Nam Cánh thậm chí là hắc đạo cả phương Nam.

Trong lòng hiện lên điều này, Phương Húc Đông liền tỉnh mộng, lập tức nhìn về phía Phương Khôn.

- Tiểu Đông, đại ca nói đúng đấy, mặc dù A Uy chọc phải Bùi tiên sinh nhưng mà con cũng phải có trách nhiệm trong việc này.

Phương Khôn lại mở miệng, giọng nói bình tĩnh giống như là đang nhắc tới một chuyện nhỏ:

- Đi xin lỗi Bùi tiên sinh đi.

”Bá!”

Nghe Phương Khôn nói thế, sắc mặt Phương Húc Đông không khỏi biến đổi.

“Còn về phần trốn thì không cần, nếu như Tương Cương vì một người ngoài mà đối phó với con thì ta cũng không để ý mà để Hồng Tinh đổi thành họ Phương.”

Giờ phút này, trong lòng hần nghĩ lại những câu nói này của Phương Khôn.

- Thất thần cái gì nữa?

Thấy Phương Húc Đông còn đứng nguyên thì Phương Khôn liền nhú mày, nói:

- Đi.

Chẳng...chẳng lẽ cha đang dùng kế hoãn binh?

Nghe được Phương Khôn nói vậy, trong lòng Phương Húc Đông vừa động, hần liền áp chế cơn tức giận trong lòng đi đến trước người Bùi Đông Lai rồi cúi đầu xuống, về mặt biệt khuất mở miệng:

- Bùi tiên sinh, là tôi không dạy dỗ tốt thủ hạ của mình, để cho chúng nó chọc phải ngài, mong ngài bỏ qua chuyện này không cần phải chấp nhậ với bọn nó.

- Ta vừa nói, hấn không cần phải chịu hậu quả gì.

Bùi Đông Lai nói.

Phương Húc Đông không nói cái gì nữa, mà là cúi đầu, cắn răng, cố gắng không để cho bản thân phát tác.

- Đông Lai, đi.

Thấy Bùi Đông Lai không dị nghị, Tương Cương liền đứng lên nói.

Bùi Đông Lai gật đầu đứng dậy rồi đi theo phía sau Tương Cương.

- Khuynh Nhan không thích cậu, sau này tránh xa nàng một chút.

Lúc bước ngang qua Phương Húc Đông ,Tương Cương dừng bước lại, lạnh lùng nói.

Cả người Phương Húc Đông rung mình.

Vẻ lãnh mang trong mắt của Phương Khôn chợt lóe lên nhưng đã bị Bùi Đông Lai nhìn thấy.

- Cha, tên tiểu tạp chủng kia thật sự quá khinh người mà. Còn có Tương Cương nữa, hấn vì một kẻ bên ngoài mà dám trước mặt cha động thủ với con.

Chân trước chân sau Tương Cương và Bùi Đông Lai vừa mới đi thì Phương Húc Đông liền không kìm lòng được mà phẫn nộ nói.

- Húc Đông, con hấn là còn nhớ rõ, bởi vì con không cam lòng nên ta cho con thêm một cơ hội.

Phương Khôn châm một điếu thuốc lá, nhẹ nhàng hút một hơi, nói:

- Mà mọi chuyện vừa rồi đã đập nát cơ hội của con.

- Húc Đông sai rồi, xin cha ra mặt.

Trong lòng Phương Húc Đông cả kinh, vội vàng cúi đầu.

Phương Khôn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mỉm cười:

- Trời của Nam Cẩng, hấn là nên thay đổi rồi.

Lúc này, sau khi Tương Cương rời khỏi biệt thự của Phương Khôn thì sắc mặt của hấn vẫn tỏ ra âm trầm.

Hấn ngồi trong ô tô, hút xì gà, không nói một lời.

Sau đó, đột nhiên trong ô tô truyền ra một tiếng bật bật lửa.

Tương Cương quay đầu lại thì thấy Bùi Đông Lai đang nhẹ nhàng hút lấy điếu xì gà.

- Tưởng thức, hương vị của nó cũng không tệ.

Bùi Đông Lai cười cười, nói.

Bên tai vang lên lời nói thoải mái của Tương Cương, nhìn nụ cười trên mặt Tương Cương, nghĩ đến lúc này Bùi Đông Lai nói ra một câu châm ngoà ly gián quan hệ giữa mình và Phương gia. Tương Cương cười không nổi, hấn đang rất muốn hỏi vì sao Bùi Đông Lai lại làm như vậy nhưng mà hấn không biết nên mở miệng như thế nào.

- Tưởng thức, mọi chuyện xảy ra lúc này thì ngài đã nhìn thấy, ngài cảm thấy được Phương Húc Đông sợ ngài sao?

Dường như là đã nhận ra tâm tình của Tương Cương, Bùi Đông Lai liền nói thẳng:

- Hoặc là nói, ngài cảm thấy Phương Khôn không sợ một người là đại ca như ngài sao?

- Cậu có ý gì?

Sắc mặt Tương Cương thay đổi, tuy rằng hắn nhận ra cha con Phương gia cũng không úy kị hắn nhưng mà chính Bùi Đông Lai đã làm trò nói ra những lời này, điều này làm cho hắn có chút không nhịn được.

- Tương thúc, tôi biết thân phận của ngài ở Nam Cảng vô cùng hiển hách, địa vị cao, thanh danh cao, có thể nói là nhất hô bá ứng. (được nhiều người ủng hộ)

Bùi Đông Lai hỏi một đàng, trả lời một nẻo:

- Tất cả những chuyện này đã làm ngài buồn lòng cảnh giác, bởi vì ngài cảm thấy rằng ở Hồng Tinh thậm chí là cả hắc đạo Nam Cảng ngài nói 1 là 1, không ai dám nói 2. Bởi vì ngài là Tương tiên sinh là Tương tiên sinh độc nhất vô nhị.

”Bá!”

Nghe được những lời này của Bùi Đông Lai, sắc mặt Tương Cương không khỏi biến đổi:

- Vừa rồi cậu hao hết tâm tư để phá quan hệ giữa ta và Phương gia, rốt cuộc là cậu muốn làm gì?

- Tương tiên sinh, theo ngài thì tôi muốn làm gì?

Có lẽ là trước khi đi đã nhận thấy vẻ lãnh mang trong mắt Phương Khôn, Bùi Đông Lai lo lắng về tương lai của Mộ Khuynh Nhan cho nên hắn cũng nói thẳng với Tương Cương.

Muốn làm gì?

Bị Bùi Đông Lai hỏi như vậy, Tương Cương không phản bác được.

Ở hắn xem ra thì Hồng Tinh chính là thứ mà người khác muốn lấy nhất.

Mà nếu như Bùi Đông Lai lựa chọn cùng Mộ Khuynh Nhan ở một chỗ thì Hồng Tinh chính là của hồi môn của Bùi Đông Lai.

- Không phải là cậu muốn nói đến Hồng Tinh sao?

Tương Cương nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai, vẻ mặt phức tạp nói:

- Một mặt cậu nói cậu không có hứng thú với Hồng Tinh, hơn nữa cho dù cậu muốn thông qua phương thức này để nhúng chàm vào thì cũng không thể được.

- Cũng không đúng.

Bùi Đông Lai nhìn thẳng Tương Cương, lắc đầu.

“ Ách”

Lời nói của Bùi Đông Lai làm cho Tương Cương hoàn toàn bị mê hoặc.

- Hồng Tinh ở trong mắt nhiều người là một tòa Kim Sơn. Rất nhiều người mong muốn có được nó ví dụ như cha con Phương gia, mà tôi giống như ngài nói, đối với Hồng Tinh cũng không có hứng thú quá lớn.

Bùi Đông Lai thấy Tương Cương không nói lời nào liền ngừng xuất kinh nhân:

- Đây cũng chỉ là một nguyên nhân.

- Hay là cậu có năng lực nhúng chàm vào Hồng Tinh?

Trong lòng Tương Cương vừa động, mang theo vài phần kinh ngạc nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai cười cười rồi hỏi lại:

- Tương tiên sinh, ngài cảm thấy Hồng Tinh so với hắc đạo ở Hồ Hàng thì cái nào nặng hơn?

“ Bạch”

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, Tương Cương cảm thấy được ý thức của mình đã chết đi. Hắn trừng to mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Bùi Đông Lai, thế cho nên khi xì gà trong tay hắn rơi xuống thảm ô tô thì hắn cũng không nhận thấy được.

Thân là đại của Hồng Tinh thì Tương Cương hiểu rõ hắc đạo Hồ Hàng đại biểu cho cái gì?
Có thể nói không khoa trương, lợi ích của hắc đạo Đông Hải không phải Hồng Tinh có thể nghĩ tới.
Huống chi còn có 2 tỉnh Hồ Giang và Nam Tô?

Nhưng mà.

Đối với Tương Cương mà nói, sở dĩ hắc kinh ngạc là bởi vì hắc nghe được ý tứ khác trong lời nói của Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế liền cúi người xuống, nhặt miếng xì gà lên rồi bỏ vào tàn thuốc.

“ Ừc”

Tương Cương nuốt nước bọt, mang theo vẻ không thể tin nhìn Bùi Đông Lai, hỏi:

- Cậu muốn nói cho ta biết điều gì?
- Hắc đạo ở Hồ Hàng là do tôi đánh đoạt được, ngài cảm thấy tôi không thể định đoạt sao?

Bùi Đông Lai hỏi lại.

- Điều này làm sao có thể được?

Mặc dù ý tứ của Bùi Đông Lai rất rõ ràng nhưng mà dựa vào tin tức mà Tương Cương lấy được thì Tương Cương biết được Quý Hồng dựa vào người có lai lịch thần bí thông qua Bạch gia đã làm cho ln thuận phục, còn nuốt cả hắc đạo Hồ Giang, trong 2 ngày nay đang chậm rãi cắn nuốt hắc đạo ở Nam Tô.

Huống chi, thân là đại ca của Hồng Tinh thì hắc biết rõ được Bùi Đông Lai không thể nào thu phục được Quý Hồng, Xà mỹ nữ này.

Dù sao ở trong nhiều năm qua đã có rất nhiều người muốn thu phục Quý Hồng nhưng không một ai có thể làm được.

Đối mặt với nghi ngờ của Tương Cương, Bùi Đông Lai cũng không có giải thích thêm.

”Hô. . . Hô. . .”

Thấy Bùi Đông Lai trầm mặc, Tương Cương liên tục hít sâu 2 hơi, vẻ mặt dần dần bình tĩnh, nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai:

- Rốt cuộc là cậu muốn làm gì?
- Xem ra Tương tiên sinh cũng tin lời tôi ư?

Bùi Đông Lai cười hỏi.

Sắc mặt Tương Cương phức tạp, tuy rằng hắc cảm thấy những lời của Bùi Đông Lai nói vô cùng khó tin nhưng mà từ sau khi hắc và Bùi Đông Lai gặp mặt cho đến nay thì những biểu hiện của Bùi Đông Lai đã làm ra thì bản thân hắc thấy rõ cả. Hắc cũng từng có cái nhìn khác với Bùi Đông Lai.

Tự tin, không sợ hãi.

Đây là cảm giác của hắc.

Bởi vì phần cảm giác này không tìm thấy được trên những người cùng tuổi với Bùi Đông Lai, bởi vì không tìm được động cơ của Bùi Đông Lai cho nên Tương Cương tin rằng Bùi Đông Lai không có lừa dối hắc.

- Giống như lời nói lúc trước, thân là bạn của Khuynh Nhan, tôi không hy vọng thấy hạnh phúc của nàng bị biến mất. Mà một ít hành động của ngài có thể hủy sạch tất cả chuyện này.

Bùi Đông Lai trầm giọng nói:

- Phương Khôn là một người rất nguy hiểm, nếu ngài muốn tiếp tục làm Tương tiên sinh độc nhất vô nhị ở Nam Cánh, muốn Khuynh Nhan được hạnh phúc như ta đề nghị ngài nên khai đao với Phương gia.

“ Đùng”

Không trả lời.

Ngoài cửa sổ, sấm sét nổ vang.

Bão táp đã nổi lên.

304. Chương 308: Mãnh Long Quá Giang (6)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 308: Mãnh Long Quá Giang (6)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Mưa như trút nước, nước mưa rơi xuống kính xe phát ra những tiếng “Bịch! Bịch!”

Trong Lincoln, Tương Cương lại đốt lên một điếu xì gà mà Bùi Đông Lai thì lại bóp tắt điếu xì gà đang cầm trên tay.

Thấy Tương Cương trầm mặc hút lấy xì gà, Bùi Đông Lai cũng không có nói cái gì nữa

Bởi vì dựa vào trí nhớ của Tiêu Phi, bởi vì thấy được sát khí trong mắt của Phương Khôn cho nên Bùi Đông Lai cho rằng việc Hồng Tinh sụp đổ và cái chết của Tương Cương có quan hệ với nhau.

Vì không để cho Mộ Khuynh Nhan mất đi hạnh phúc nên Bùi Đông Lai đã nói rõ ra cho Tương Cương biết.

- Đông Lai, cảm ơn lời nhắc nhở của cậu.

Không biết qua bao lâu, sau khi chiếc Lincoln chạy vào biệt thự trong Vịnh Nước Cạn thì Tương Cương nhìn về phía Bùi Đông Lai, trong ánh mắt hiện lên vẻ cảm kích, càng nhiều là tán thưởng.

Thân là đại ca của Hồng Tinh thì hẳn đã gặp qua nhiều người trẻ tuổi có tài nhưng mà ở hắn xem ra những người đó không thể so sánh được với Bùi Đông Lai, khí thế, khí độ trên người của Bùi Đông Lai làm cho hắn cảm thấy không bằng.

- Xem ra Tương thúc đã chấp nhận đề nghị của tôi?

Mắt thấy Tương Cương không hề rời rắm, cả người thoải mái rất nhiều, Bùi Đông Lai cười cười, liền xưng hô là Tương thúc.

- Ủh.

Tương Cương gật đầu, đôi mắt hiện lên vẻ kiên quyết:

- Giống như lời của cậu, mấy năm qua ta đã buông lỏng cảnh giác, cho nên A Khôn mới lộng hành, tạo ra cục diện như ngày hôm nay.

- Vậy Tương tiên sinh tính toán làm thế nào?

Bùi Đông Lai hơi do dự một chút rồi cũng hỏi ra, ở hắn xem ra lấy địa vị của Phương Khôn ở Hồng Tinh thì Tương Cương muốn vận ngã Phương Khôn là một việc không dễ dàng.

- Từ khi xuất đạo đến nay, hằng năm ta đều lên Thái Bình sơn để bái Quan Nhị gia.

Tương Cương nghĩ nghĩ rồi nói:

- Ngày mai cả Hồng Tinh sẽ cùng ta lên Thái Bình sơn bái Quan Nhị gia, chờ sau khi bái xong, ta sẽ thu lại toàn bộ quyền lực trong tay của A Khôn cùng con của hắn.

Nghe Tương Cương nói thế, Bùi Đông Lai muốn nói nhưng lại thôi.

Có lẽ là muốn nghe kết quả xử lý nên Ôn Nhã Hình và Mộ Khuynh Nhan cũng không có ngủ mà là ngồi ở trong phòng khách cùng đợi.

- Nghĩa phụ, Đông Lai.

Thấy Tương Cương cùng Bùi Đông Lai tiến vào đại sảnh thì Mộ Khuynh Nhan liền bật dậy.

Ôn Nhã Hình cũng đứng lên, bất quá là không nói gì mà chỉ nhìn Tương Cương cùng Bùi Đông Lai.

Thấy bộ dáng bình tĩnh của Bùi Đông Lai thì trong lòng Ôn Nhã Hình có chút bận tâm, nàng rõ ràng nếu Bùi Đông Lai không có việc gì thì kết quả của mọi chuyện không nói cũng biết.

Ôn Nhã Hình không dám mở miệng hỏi, nhưng Mộ Khuynh Nhan liền khẩn cấp hỏi:

- Nghĩa phụ, người đã giúp Đông Lai hảo hảo giáo huấn tên bại hoại Phương Húc Đông kia chưa?

Tương Cương gật gật đầu rồi thân mật vuốt ve đầu của Mộ Khuynh Nhan:

- Khuynh Nhan muộn rồi, đi nghỉ đi.

- Nhã Hình, em đi giúp Đông Lai thu thập phòng khách một chút.

Khi nói chuyện, Tương Cương hướng Ôn Nhã Hình phân phó một câu.

- Được.

Ôn Nhã Hình mỉm cười gật đầu, lắc lắc thân hình như rắn nước đi lên lầu.

- Đông Lai, tớ đi ngủ đây.

Mộ Khuynh Nhan biết được Tương Cương đã giúp Bùi Đông Lai giáo huấn Phương Húc Đông thì liền vui mừng, nàng mở miệng ngáp một cái.

Bùi Đông Lai nhẹ nhàng nói “Ừ” một tiếng.

- Nghĩa phụ, Đông Lai, chúc ngủ ngon.

Mộ Khuynh Nhan phát phát tay rồi đi lên lầu.

10' sau.

Sau khi giúp Bùi Đông Lai dọn dẹp xong phòng thì Ôn Nhã Hình đi đến thư phòng, nàng thấy Tương Cương ngồi trước bàn đọc sách hút xì gà thì liền bước lên, 2 tay khoác lấy vai Tương Cương:

- Đã muộn rồi, đi ngủ đi.

- Em đi ngủ đi, anh vào liền.

Tương Cương lắc lắc đầu, một chút buồn ngủ cũng không có.

- Còn đang nghĩ đến chuyện đêm nay ư?

Ôn Nhã Hình do dự một lát rồi hỏi.

- Anh cần yên lặng một chút, em đi ngủ đi.

Tương Cương liền nói.

Ôn Nhã Hình thấy thế cũng không dám hỏi nhiều mà là ôn nhu nói:

- Em đi ngủ trước đây, anh coi mà đi ngủ sớm một chút.

Nói xong, Ôn Nhã Hình liền bước ra khỏi thư phòng.

Sau khi ra khỏi thư phòng, khuôn mặt nàng liền hiện ra vẻ lo lắng.

Mười mấy giây sau, sau khi trở về phòng thì Ôn Nhã Hình liền đóng cửa phòng lại. Cả người giống như là một tên trộm, đi rón rén trước bàn trang điểm, từ trong túi LV lấy ra một cái điện thoại rồi nhấn một tin nhắn.

“ Đã ngủ chưa? Sau khi hấn về thì liền một mình ngồi trong thư phòng, em hỏi hấn đêm nay đã xảy ra chuyện gì nhưng hấn không nói. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế?

Khẩn trương nhấn xong một tin, Ôn Nhã Hình liền gửi đi.

Không có tin nhắn reply.

Khoảng 5' sau, Ôn Nhã Hình đợi mà vẫn không thấy tin nhắn của Phương Húc Đông.

Sợ bản thân mình liên lạc với Phương Húc Đông bị Tương Cương phát hiện, Ôn Nhã Hình liền nhanh chóng cất điện thoại lại vào túi rồi nhảy lên giường.

Trong khách phòng.

Bùi Đông Lai cũng không ngủ mà đứng trước cửa sổ nhìn mưa rơi bên ngoài, suy nghĩ xuất thần.

Không biết qua bao lâu, Bùi Đông Lai thu hồi lại ánh mắt, vốn gọi điện cho Quý Hồng nhưng nghĩ lại bây giờ đã muộn vì thế liền tính toán để sáng mai gọi cho Quý Hồng.

Rạng sáng vào lúc 4h, một tòa biệt thự tại Bán Sơn vẫn còn sáng đèn.

“ Reng...Reng..”

Trong phòng ngủ của biệt thự, nghe được tiếng điện thoại vang lên, thân là lão đại của Đông Tinh liền mở đèn lên rồi cầm lấy điện thoại. Nhìn thấy người gọi tới thì Lăng Hoa Cường cũng không có tức giận vì bị quấy rầy giấc ngủ, ngược lại khóe miệng của hấn nở lên một nụ cười hưng phấn.

Nhưng mà hấn không có nghe liền, mà là đi xuống giường, bước ra khỏi phòng ngủ rồi mới bắt máy.

- Alo, vị nào?

Mặc dù biết chủ nhân của số điện thoại này là ai nhưng mà Lăng Hoa Cường vẫn giả ngu.

- Thật có lỗi, Lăng lão đại muộn như vậy mà quấy rầy ông.

Đầu bên kia điện thoại, trước tiên Phương Khôn liền xin lỗi sau đó tự giới thiệu:

- Tôi là Phương Khôn.

- Phương Khôn ư?

Về mặt Lăng Hoa Cường kinh ngạc:

- Điều này làm cho tôi cảm thấy ngoài ý muốn.

- Lăng lão đại, mình nhận bắt thuyết ám thoại (người sáng mắt không nói tiếng lóng) , muộn như vậy mà tôi còn tìm ông là muốn cùng ông bàn bạc về chuyện làm ăn.

Phương Khôn đi thẳng vào vấn đề.

- Nói chuyện làm ăn?

Lăng Hoa Cường âm thầm nhấn nút ghi âm lại, sau đó lại làm ra vẻ kinh ngạc:

- Phương Khôn, ông là huynh đệ sinh tử của Tương Cương, lại muốn cùng ta nói chuyện làm ăn, ông xác định mình không nhầm đây chứ?

- Lăng lão đại không cần ghi âm làm gì, nếu ông có hứng thú thì 8h sáng mai tại cảng Victoria, không gặp không về.

Dường như đã đoán được hành động của Lăng Hoa Cường nên Phương Khôn mỉm cười nói một câu sau đó không đợi Lăng Hoa Cường mở miệng hấn liền cúp điện thoại.

”Đô. . . Đô. . .”

Bên tai vang lên tiếng ”Đô. . . Đô. . .” nghĩ đến suy đoán của mình biến thành sự thật, Lăng Hoa Cường không nhin được mà bật cười.

- Anh Cường, anh làm sao vậy?

Lúc này, toàn thân Chu Nhược Đồng không mặc gì cả bước ra, hướng Lăng Hoa Cường hỏi.

Có lẽ là suy đoán trong lòng biến thành sự thật nên tâm tình của Lăng Hoa Cường cũng tốt hơn, hấn nhin không được mà kéo Chu Nhược Đồng vào lòng sau đó một tay bóp vào chiếc bánh bao kia, mỉm cười:

- Nhược Đồng, biết tại sao anh không giúp em đối phó với tên người đại lục kia không?

- Vì sao?

Bên tai vang lên lời nói của Lăng Hoa Cường, nghĩ đến thân ảnh của Bùi Đông Lai, vẻ buồn ngủ của Chu Nhược Đồng đã biến mất.

- Có người sẽ ra tay giúp em dạy hấn.

Ma thủ của Lăng Hoa Cường vuốt xuống dưới, cuối cùng dừng lại giữa 2 đùi của Chu Nhược Đồng, cười nói:

- Nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì tên đại lục kia sẽ chôn vùi ở Nam Căng.

- Thật sự à? Vậy thì tốt quá.

Nghe Lăng Hoa Cường nói thế, cả người Chu Nhược Đồng liền hưng phấn, nàng liền dí sát thân thể vào người Lăng Hoa Cường, dùng sức hôn Lăng Hoa Cường một cái:

- Em biết Cường ca sẽ ra mặt giúp em mà.

Hạ thân Lăng Hoa Cường liền cứng lên, không nói 2 lời, ôm Chu Nhược Đồng đi vào phòng ngủ.

Vịnh Nước Cạn, trong biệt thự của Phương Khôn.

Phương Húc Đông từ miệng của Phương Khôn biết được Phương Khôn đã liên thủ với Lăng Hoa Cường để giết Tương Cường, cướp lấy quyền không chế Hồng Tinh. Thấy Phương Khôn cúp điện thoại thì hấn liền hỏi:

- Cha, Lăng Hoa Cường là người lắm mưu nhiều kế, chúng ta thật sự sẽ hợp tác với hấn sao?

- Húc Đông, đây chỉ là mượn đao giết người.

Trong lòng Phương Khôn đã có dự tính, nói:

- Lăng Hoa Cường đã nhòm ngó Hồng Tinh từ lâu, tuy rằng hấn là một kẻ giảo hoạt nhưng mà cũng là một người đáng để hợp tác.

- Nếu cha đã nói được thì nhất định sẽ được.

Thấy vẻ mặt tự tin của Phương Khôn thì Phương Húc Đông yên lòng, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh:

- Tương Cường dùng thuốc quăng vào mặt con, con muốn đích thân lấy đầu của hấn. Còn Mộ Khuynh Nhan, con kỹ nữ kia con cũng sẽ không bỏ qua cho nàng. Quan trọng hơn là tên tiểu tạp chủng kia, con sẽ cho hấn biết thế nào là sống không bằng chết.

- Cái người trẻ tuổi gọi là Bùi Đông Lai kia không cần chúng ta động thủ.

Phương Khôn lắc đầu.

- Ý của cha là để cho Lăng Hoa Cường động thủ?

Phương Húc Đông ngẩn ra.

Phương Khôn lại lắc đầu:

- Không phải, hấn sẽ làm mọi chuyện cần thiết.

Vẻ mặt Phương Húc Đông tỏ ra ngạc nhiên.

Phương Khôn cười mà không nói, bộ dạng giống như là đã nắm mọi chuyện trong lòng bàn tay.

305. Chương 309: Mãnh Long Quá Giang (7)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 309: Mãnh Long Quá Giang (7)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Mặt trời chiều ngã về phía Tây, cả một mảnh trời bị nhuộm một màu đỏ bùng. Lúc này là giờ cao điểm, tại ngã tư đường, từng chiếc ô tô nối đuôi nhau, từ từ nhích lên một chút, đưa mắt nhìn tới cũng không thấy được điểm cuối.

Trong đó, một loạt 8 chiếc xe Lincoln, 12 chiếc Mercedes-Benz S350 tạo thành một đoàn xe.

Trong đó 5 chiếc Mercedes-Benz chạy trước dẫn đường, 5 chiếc Mercedes-Benz ở phía sau, còn 2 chiếc thì phân biệt chạy hai bên những chiếc Lincoln kia.

- Thấy mấy chiếc xe đó không? Đó là mấy lão đại của Hồng Tinh đó.
- Thật hay giả thế?
- Nói nhảm, anh Nam ta đây có bao giờ gạt chú chưa?
- Bọn họ muốn làm gì thế?
- Chú nghe không hiểu sao? Ta nghe B ca nói qua, hàng năm Tương tiên sinh đều dẫn theo anh em của mình lên Thái Bình sơn để bái Quan Nhị gia.
- Chưa nghe qua, bắt quá câu nói của Tương tiên sinh thì em vẫn còn nhớ kỹ “ Đi ra ngoài lẩn lộn, cần phải nói đến nghĩa khí.”

Một bên ngã tư đường, 2 tên côn đồ thấy đoàn xe rời đi thì vẻ mặt hâm mộ, trong đôi mắt hiện lên vẻ quang mang cực nóng.

Bởi vì trực giác và lý trí nói cho Bùi Đông Lai biết Phương Khôn sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này nên sau khi được Tương Cường mời thì hắn đã quyết định ở lại Nam Cảng, đi Thái Bình sơn bái Quan Nhị gia cùng Tương Cường.

Trong chiếc Lincoln, Tương Cường hút một điếu xì gà, vẻ mặt hơi phức tạp.

Hàng năm Tương Cường đều triệu tập các vị lão đại của Hồng Tinh đến Thái Bình sơn bái tế Quan Nhị gia là vì muốn nhớ lại những anh em ngày trước cùng mình tranh đấu, đánh lấy thiên hạ.

Nhưng mà.

Từ xưa đến nay, có nạn cùng chịu thì rất dễ nhưng có phúc cùng hưởng lại rất khó.

Mặc dù Tương Cường đã phát huy tới đa chữ “ NGHĨA” nhưng mà những người năm đó đi theo hắn đã bị dục vọng chiếm lấy.

Thấy Tương Cường trầm mặc hút thuốc, Bùi Đông Lai biết tâm tình của Tương Cường đang rối rắm, vì vậy lên tiếng hỏi:

- Tương thúc, cho tôi hỏi một chút về Lăng Hoa Cường?

Lăng Hoa Cường?

Nghe được cái tên này, Tương Cương lập tức lấy lại tinh thần, vẻ mặt có chút nghi hoặc nhìn Bùi Đông Lai:

- Đông Lai, cậu hỏi Lăng Hoa Cường để làm gì?

- Lúc đến Nam Cảng, tôi cùng với nữ nhân của Lăng Hoa Cường xảy ra một chút xung đột. Lúc Lăng Hoa Cường đến sân bay để đón người, mặc dù hắn không tìm ta tính sổ nhưng tôi cảm thấy hắn sẽ tạo phiền phức cho ta nên tôi muốn tìm hiểu lai lịch của hắn để phòng ngừa bất trắc.

Bùi Đông Lai giải thích nói một câu, cũng không nói bộ dạng của Lăng Hoa Cường cùng Trang Bích Phàm có chút giống nhau.

Tục ngữ nói : Hiểu rõ mây nhất không phải là bằng hữu của mây cũng không phải là người thân của mây mà là địch nhân của mây.

Hồng Tinh cùng Đông Tinh cũng giống như Đông Nguyệt bang và Mãnh Hổ bang, hai bang phái tranh đấu với nhau, oán hận chồng chất.

Dưới tình hình như vậy, Lăng Hoa Cường và Tương Cương tranh đấu cũng không phải ngày một ngày hai, có thể nói 2 người vô cùng quen thuộc với nhau.

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì trong lòng của Tương Cương liền động:

- Lăng Hoa Cường không phải là người Nam Cảng mà là người Nam Đông.

Nam Đông?

Nghe được 2 chữ này, đôi mắt của Bùi Đông Lai mở to nhưng mà không lên tiếng, chờ Tương Cương nói tiếp.

- Hắn xuất thân từ một làng chài ở Nam Đông, nghe nói từ nhỏ hắn sinh hoạt ở làng chài đó hơn nữa còn cưới một người vợ ở đó rồi sinh ra một đứa con gái. Sau này không biết vì sao hắn lại đi khỏi làng chài kia, đến Nam Châu gia nhập vào Triều Châu bang.

- Bởi vì đầu óc nhanh nhạy hơn nữa cách làm việc vô cùng ác độc cho nên dưới sự giúp đỡ của các vị lão đại trong Triều Châu bang, danh khí ở hắc đạo của hắn ở phương Nam cũng không nhỏ.

Tương Cương có thể nói là rõ Lăng Hoa Cường như lòng bàn tay:

- 15 năm trước, một lần vô tình đại ca của Triều Châu bang mang hắn đến sông bài ở Macao, lúc đó đụng phải nữ nhi của Lăng Vinh Huy đại ca của Đông Tinh.

- Chẳng lẽ hắn tiến vào Đông Tinh là nhờ vào báм váy sao?

Mặc dù trong lòng đã cảm thấy Lăng Hoa Cường là cha của Trang Bích Phàm nhưng mà đối với sự trải qua của Lăng Hoa Cường thì Bùi Đông Lai cũng cảm thấy kinh ngạc.

- Đúng, là báм váy đàn bà.

Tương Cương cười khinh thường, nói:

- Lúc ấy không biết hắn dùng thủ đoạn gì mà đã đem nữ nhi của Lăng Vinh Huy lên giường hơn nữa còn làm cho nàng một lòng với hắn.

Nói tới đây, Tương Cương có chút cảm thán, nói:

- Đông Lai, nói vậy thì cậu cũng biết, chúng ta đi ra ngoài hỗn thì tuy rằng ở trong mắt người thường chúng ta một ma quỷ, mẹ nó chứ họ coi chúng ta làm những chuyện táng tận lương tâm. Nhưng mà đối với thân nhân mình thì bản thân mình hoàn toàn là một người khác.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, hắn có thể nhìn ra được trước mặt Mộ Khuynh Nhan thì Tương Cương không làm ra bộ dáng của một đại ca mà là giống như một người cha.

- Bởi vì con của Lăng Vinh Huy cố chấp ở một chỗ với Lăng Hoa Cường nên cuối cùng Lăng Vinh Huy cũng bất đắc dĩ mà cho 2 người ở chung một chỗ, nhưng mà cũng đưa ra một điều kiện.

Tương Cương nói:

- Lãng Vinh Huy để Lãng Hoa Cường rời khỏi Triều Châu bang, đến Hồng Kông để giúp hắn làm việc hơn nữa là đổi sang họ Lãng, coi như là ở rể đi.

- Tưởng thúc, vậy tên gọi thật sự của Lãng Hoa Cường lúc trước là gì?

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, mang theo vài phần chờ mong hỏi.

- Ta nhớ được lúc hắn ở Triều Châu bang thì được gọi là Vương Dũng nhưng mà dựa vào tư liệu ta điều tra được thì hắn không phải họ Vương mà là họ Trang, tên là Hồ.

Tương Cương nói:

- Làng chài hắn xuất thân đa số mọi người đều là họ Trang.

Trang Hồ?

Nghe được cái tên này, trong lòng Bùi Đông Lai không khỏi kinh hoàng.

Giờ phút này, tuy rằng hắn cảm thấy tất cả chuyện này thật sự là chuyện khó tin nhưng mà hắn có thể khẳng định Lãng Hoa Cường chính là cha ruột của Trang Bích Phàm.

- Lãng Hoa Cường lấy thân phận ở rể tiến vào Đông Tinh, hiện giờ lại trở thành đại ca của Đông Tinh, vậy Lãng Vinh Huy đâu?

Bùi Đông Lai hơi híp mắt, sau đó khuôn mặt đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Chân mày Tương Cương nhíu lại:

- Bị hắn giết, bao gồm cả nữ nhi của Lãng Vinh Huy cũng bị hắn giết.

“Ách?”

Mặc dù trong lòng đã hiện lên ý nghĩ này nhưng mà bây giờ nghe được chính miệng của Tương Cương nói ra thì Bùi Đông Lai không khỏi cảm thán Lãng Hoa Cường quả là một người tâm ngoan thủ lạt.

- Lúc ấy hắn tiến vào Đông Tinh, Lãng Vinh Huy sợ hắn vì Đông Tinh mà tiến vào nên đã không trọng hắn thậm chí là có chút khinh thị hắn. Điều này đã làm cho tâm lý bất mãn của hắn trở nên bùng nổ, trong 5 năm hắn đã quen thuộc với mọi chuyện trong Đông Tinh, cuối cùng thông qua một đám huynh đệ trong Đông Tinh, hắn đã tự tay giết chết Lãng Vinh Huy.

Tương Cương lại nói:

- Đúng rồi Đông Lai, anh em của hắn bây giờ còn sống cũng không ít, đều là người bỏ tù xác chết trong chiến trường ra. Hơn nữa sau này lại trải qua mười mấy năm chém giết trong hắc đạo, trên tay đều nhuộm vô số máu, sức chiến đấu không thua gì đám sát thủ hay đám lính đánh thuê.

Nghe Tương Cương nói thế thì Bùi Đông Lai rất rõ, trong vài năm qua Tương Cương không thể nào đánh đổ được Lãng Hoa Cường là bởi vì dưới tay Lãng Hoa Cường có một đám tử sĩ giết người như ngóe.

Còn về phần Lãng Hoa Cường không có nuốt trọn Hồng Tinh là bởi vì Tương Cương là người ở Nam Cánh.

Dù sao ở Nam Cánh 3 từ “ Tương tiên sinh “ cũng là một loại tượng trưng.

- Đông Lai, cậu muốn đối phó với Lãng Hoa Cường sao?

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào thì Tương Cương liền hỏi, vẻ mặt vô cùng phức tạp, có chút chờ mong có chút lo lắng. Bởi vì hắn biết được chân tướng của Bùi Đông Lai nên hắn rất rõ, lấy thực lực của Bùi Đông Lai thì mặc dù bây giờ Bùi Đông Lai chỉ là mãnh long quá giang nhưng mà cũng có thể đập chết mịa đám người Lãng Hoa Cường kia.

Hắn cũng là như thế.

Cho nên, nếu Bùi Đông Lai động thủ với Lãng Hoa Cường thì...

Bùi Đông Lai cười cười nói:

- Tương thúc cứ yên tâm, cho dù tôi có động thủ giết Lăng Hoa Cường thì cũng sẽ không tiến quân vào Nam Căng.

Tương Cương vốn là cả kinh sau đó liền có chút kích động.

Hắn biết rõ nếu như Bùi Đông Lai thật sự tiêu diệt Lăng Hoa Cường hơn nữa không tiến quân vào Nam Căng thì chẳng gì Bùi Đông Lai đã đưa một món quà đến cho mình, để cho mình trở thành đại ca của cả Nam Căng.

Nhưng mà.

Tương Cương lại nghi hoặc, hắn không rõ vì sao Bùi Đông Lai làm như vậy, lý trí nói cho hắn biết Bùi Đông Lai không vì một chuyện xung đột nhỏ với nữ nhân của Lăng Hoa Cường mà liền muốn tiêu diệt của Đông Tinh.

- Đông Lai, cậu cùng Lăng Hoa Cường đã xảy ra đụng chạm gì sao?

Do dự một chút, cuối cùng Tương Cương cũng hỏi ra nghi vấn ở trong lòng.

Bùi Đông Lai híp mắt, gật đầu:

- Người hắn vứt bỏ năm xưa là bạn của tôi.

”Ách. . .”

Nghe được câu giải thích này của Bùi Đông Lai. Mặc dù Tương Cương là một người có tố chất tâm lý vững mạnh cũng không khỏi bị cả kinh.

Cùng lúc đó.

Trong một chiếc Lincoln ở phía sau, trong tay Phương Khôn cầm lấy một điều xì gà.

“ Reng..Reng..”

Bỗng nhiên, điện thoại bên tay của Phương Khôn reng lên.

“ Người của ta đã đến.”

Mở điện thoại ra, Phương Khôn thấy được một tin nhắn.

- Đại ca, vốn ta nghĩ nếu ông đồng ý để cho Mộ Khuynh Nhan và Húc Đông ở chung một chỗ sau đó đem Hồng Tinh làm của hồi môn thì chúng ta có thể làm huynh đệ một đời, còn có thể làm thông gia.

Nhẹ nhàng xóa đi tin nhắn, ánh mắt Phương Khôn nhìn vào chiếc Lincoln ở phía trước, đôi mắt hiện lên sát khí:

- Nhưng mà, trên thế giới này không có từ nếu. Nếu như ông đã đứng về người ngoài thì cũng đừng nên trách ta độc ác, con đường này chính là do ông chọn.

306. Chương 310: Mãnh Long Quá Giang (8)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 310: Mãnh Long Quá Giang (8)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Màn đêm buông xuống, trên con đường lên Thái Bình sơn có không ít du khách đi lên, bọn họ một bên quan sát cảnh sắc ở Hồng Kông một bên quan sát cảng Victoria.

Lúc này bọn họ cũng không có phát hiện một đám hắc y nhân có trang bị võ trang đầy đủ thừa dịp bóng đêm, lấy cây cối 2 bên ven đường để che dấu, cấp tốc đi lên đỉnh núi.

- Bù tiên sinh đã đến đã đến chân núi, chúng ta phải lên công viên tại đỉnh núi trước khi mọi người lên đây. Phía bên miếu Quan Công đã tiến hành kiểm tra cẩn thận, bảo đảm chắc chắn không có sơ hở.

Lúc này một người thân mặc y phục màu đen, trên y phục có thêu 2 chữ Phong Diệp màu đỏ, tay cầm bộ đàm rồi hạ mệnh lệnh.

Hắn chính là Phong Diệp- thủ lĩnh của Phong Diệp.

Bởi vì không xác định được Tương Cương có thể vận ngã Phương Khôn không nên lúc sáng Bùi Đông Lai đã gọi điện cho Quý Hồng, để nàng điều động Phong Diệp.

Sau khi nhận được điện của Bùi Đông Lai, Quý Hồng liền phái Phong Diệp đến Nam Cảng, nhưng mà trên người Phong Diệp có mang theo vũ khí nên tốn thời gian một chút. Sau đó Phong Diệp liền dùng tốc độ nhanh nhất đến Thái Bình sơn.

Phong Diệp vừa hạ mệnh lệnh, tất cả các thành viên còn lại trong Phong Diệp liền tăng tốc.

Trong một rừng cây trong công viên trên đỉnh núi, hai mươi mấy người thân mặc âu phục màu đen, sắc lạnh lãnh mạc đứng thành một loạt. Cùng đứng đợi nam nhân trung niên kia ra lệnh.

Nương theo ánh trăng có thể thấy được trên mặt nam nhân trung niên kia có một vết sẹo, đó là lúc hắn bảo vệ quốc gia, bảo vệ nhân dân bị địch nhân làm tổn thương.

Từng vết thương trên người hắn chính là huy chương của cuộc đời làm binh sĩ của hắn.

Mà hiện giờ, vết sẹo trên mặt của hắn càng làm cho hắn thêm dữ tợn, khủng bố.

Đang lúc mọi người nhìn vào hắn, nam nhân trung niên cầm lấy kính viễn vọng quân dụng, thông qua kính viễn vọng thì hắn có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện dưới chân núi.

Mất thấy đoàn xe của Hồng Tinh tiến đến, nam nhân trung niên liền buông kính viễn vọng xuống, ánh mắt như đao quét qua mọi người, giọng nói khàn khàn:

- Bọn hắn đã lên núi, kế tiếp chúng ta dựa vào hành động mà làm, một tên cũng không để lại.

- Lão Lưu, nhiệm vụ lần nào chúng ta cũng lưu lại người sống sao?

Nghe được Lưu Kiến nói như thế thì một tên đồng đội của hắn liền nở nụ cười.

Dưới bóng đêm, nụ cười của hắn vô cùng âm trầm.

- Các huynh đệ, tôi hy vọng mọi người nên cẩn thận, bởi vì dựa theo lời của lão đại thì Phương Khôn biết hành động lần này của chúng ta. Phương Khôn là một kẻ âm mưu dối trá, chúng ta không biết được mục đích cuối cùng của hắn cho nên nhất định phải cẩn thận.

Lông mày Lưu Kiến nhíu lại, nhắc nhở.

- Hắc, cho dù Phương Khôn đem những tên Hồng Tinh kia ra thì sao? Tuy rằng những tên kia đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp nhưng mà bọn hắn chưa từng giết người, bọn chúng chỉ nhìn mà không dùng được.

"Ha ha. . ."

Trong lúc nhất thời, hơn hai mươi mấy người liền nở nụ cười khinh thường.

Sau đó.

Mọi người liền tản ra, dựa theo kế hoạch trước đó mà tiến hành mai phục.

Cùng lúc đó, dọc theo đường lên Thái Bình sơn, trong một chiếc Lincoln đột nhiên điện thoại của Phương Khôn vang lên.

- Phương gia, người của Lăng Hoa Cường đã mai phục.

Điện thoại được chuyển, trong điện thoại liền truyền ra một giọng nói âm trầm.

- Để người của cậu sẵn sàng chuẩn bị, tiếng súng vang lên thì chúng ta liền rút lui.

Phương Khôn thản nhiên nói:

- Mặt khác, thông tri cho Tương Cương, nói trên đỉnh núi không có điều gì khác thường.

- Vâng, Phương gia.

Công viên trên đỉnh núi, đội phó bảo vệ của Hồng Tinh liền cung kính trả ra câu trả lời chắc chắn.

Sau đó, hắn liền cúp điện thoại, cầm lấy bộ đàm, liên lạc với đội trưởng của Hồng Tinh.

- Anh Long, mọi chuyện trên đỉnh núi đều bình thường.

- Nghe rõ, tiếp tục quan sát, có tình huống khác thường thì thông báo.

Thân là đội trưởng đội bảo vệ của Hồng Tinh cũng là cận vệ của Tương Cương thì Hắc Long liền hạ lệnh.

Sau đó, hắn quay sang Tương Cương nói:

- Tương tiên sinh, A Minh vừa nói rằng trên đỉnh núi không phát hiện điều khác lạ.

Bởi vì nghe được lời đề nghị của Bùi Đông Lai, cho nên Tương Cương đã phái người lên núi.

Hiện giờ nghe được Hắc Long nói thế, về mặt Tương Cương bình tĩnh:

- Đông Lai, mọi chuyện trên đỉnh núi đều bình thường.

Bùi Đông Lai khẽ nhú mày, hơi có vẻ nghi hoặc.

- Đông Lai, cho dù A Khôn có trái ý của ta nhưng hắn cũng sẽ không lựa chọn hôm nay.

Thấy Bùi Đông Lai có chút nghi hoặc, Tương Cương mang theo vài phần tự tin tươi cười:

- Bởi vì hắn biết, mỗi lần ta đi bái Quan Nhị gia đều sẽ mang theo bảo tiêu của Hồng Tinh, không nói người của A Khôn cho dù người của Lăng Hoa Cường tham gia vào việc này thì cũng chưa chắc có thể chiếm được ưu thế.

- Có thể là tôi quá lo lắng.

Bùi Đông Lai cười cười, cũng không nói mình vận dụng Phong Diệp cho Tương Cương nghe. Dù sao nếu nói ra thì Tương Cương sẽ cho rằng Bùi Đông Lai khinh thường bảo tiêu của Hồng Tinh, thậm chí là khinh thường Tương Cương.

Theo thời gian trôi qua, 8 chiếc Lincoln cùng 10 chiếc Mercedes-Benz chậm rãi đi đến bãi đỗ xe của công viên trên đỉnh núi.

Bởi vì công viên đang sửa chữa nên đoàn người Tương Cương chỉ có thể đem xe đỗ lại ở phía ngoài, sau đó mới đi bộ vào bên trong, đi bộ khoảng 800m về phía Tây thì sẽ thấy miếu Quan công.

Sau khi xe dừng lại, cửa của 10 chiếc Mercedes-Benz liền mở ra trước, sau đó một đám đại hán mặc âu phục lần lượt từ trong xe đi ra rồi chia 2 đội. Trong đó một đội đi nhanh vào công viên, đứng ở cạnh đường đi vào miếu Quan Công.

Mà một đội khác thì bước nhanh đến xe của Tương Cương.

- Tương tiên sinh, Bùi tiên sinh.

Thân là bảo tiêu của Tương Cương thì Hắc Long liền bước xuống xe, chủ động mở cửa xe cho Tương Cương và Bùi Đông Lai.

Tương Cương hướng về phía Bùi Đông Lai ý bảo một chút sau đó xuống xe, Bùi Đông Lai theo sát rồi bước xuống sau. Cùng lúc đó, một chiếc Mercedes-Benz S350 đi đến, Ôn Nhã Hình từ trong xe bước xuống đi đến bên cạnh Tương Cương rồi thân thiết nắm lấy cánh tay của Tương Cương.

Ngoài ra, còn có 5 tên lão đại của Hồng Tinh đi đến phía sau Tương Cương.

- Chuyện gì xảy ra đối với bọn họ?

Mắt thấy Phương Khôn cùng 3 tên lão đại của Hồng Tinh không xuống xe thì Tương Cương nhướng mày, sắc mặt hết sức khó coi.

Nghe Tương Cương nói thế, sắc mặt của 5 tên lão đại đều giống như Tương Cương. Bọn hắn đều đem ánh mắt nhìn về 8 chiếc Lincoln cách đó không xa.

Mà Bùi Đông Lai thì hơi híp mắt.

Sau đó, không đợi Tương Cương và 5 vị lão đại chờ đợi, bảo tiêu của Phương Khôn đã nhanh chóng đi tới.

- Đám người A Khôn làm gì đó ? Chẳng lẽ muốn ta đi mời bọn hắn sao?

Mắt thấy bảo tiêu của Phương Khôn đến gần, khuôn mặt của Tương Cương trở lên lạnh lùng.

Đối mặt với cơn tức giận của Tương Cương, bảo tiêu của Phương Khôn vội vàng cúi đầu, trả lời:

- Bẩm Tương tiên sinh, Hồng gia, Phương gia, Trịnh gia nói bọn họ sẽ ở ngoài, không vào bái Quan Công rồi.

”Bá!”

Nghe được bảo tiêu của Phương Khôn nói thế, sắc mặt của 5 tên lão đại liền thay đổi. Theo bản năng bọn hắn quay lại nhìn Bùi Đông Lai một cái. Sau đó mang theo vài phần lo lắng nhìn Tương Cương, muốn nói gì nhưng lại thôi.

”Hừ!”

Tương Cương nói xong, sắc mặt liền trở nên đoan người, hắn hung hăng nhìn thoáng qua chiếc Lincoln rồi nói:

- Nếu bọn hắn không đi thì cũng không cần, chúng ta đi.

Nói xong, Tương Cương không hề chờ đợi mà nắm lấy cánh tay của Ôn Nhã Hình bước đi vào công viên.

Bùi Đông Lai liền bước nhanh đuổi theo Tương Cương:

- Tương tiên sinh.

Có lẽ là bị tức giận đến không nhẹ nên sắc mặt Tương Cương có chút khó coi, nghe Bùi Đông Lai gọi thì hắn cũng không có hé răng mà chỉ nhìn Bùi Đông Lai một cái.

- Có điểm lạ.

Bùi Đông Lai nhắc nhở nói.

Tương Cương lắc lắc đầu:

- Ta đã cho người tiến hành điều tra trong này, không có phát hiện gì đặc biệt.

Thấy vẻ mặt tự tin của Tương Cương thì Bùi Đông Lai biết mình không thể thuyết phục được Tương Cương nữa nên hắn cũng không nói gì mà quyết định đi bên cạnh Tương Cương.

Như vậy, hắn có thể bảo đảm an toàn của Tương Cương.

Còn về phần sinh tử của những người khác thì hắn cũng không quan tâm.

Trong bóng đêm, thân là nhân vật cầm đầu thì Lưu Kiến bấm số điện thoại của Lăng Hoa Cường, hạ giọng hội báo:

- Đại ca, Tương Cương đã vào công viên. Bất quá Phương Khôn, Hồng Cương, Trịnh Cử không có đi vào.

- Hắc, Phương Khôn quả nhiên là lão hồ ly. Hắc đoán chúng ta sẽ nhân cơ hội lần này mà một lưới bắt hết cho nên đã thông minh lựa chọn đứng ở bên ngoài.

Đầu bên kia điện thoại, Lưu Kiến cũng không có tức giận mà trầm ngâm một chút rồi nói:

- Thay đổi kế hoạch, tạm thời không cần động thủ với đám người Phương Khôn. Toàn lực giết chết đám người Tương Cương, sau khi thành công thì rời đi.

- Vâng.

Lưu Kiến trả lời một cách gọn gàng.

- Anh Phong, vừa rồi mới có tin hiệu, hướng 3h cách đây 600m, phát hiện có người mai phục.

Lúc Lưu Kiến cúp điện thoại, chuẩn bị hạ lệnh cho thủ hạ hành động thì một thành viên của Phong Diệp thông qua một loại trang bị đặc biệt đã phát hiện được nơi ẩn thân của Lưu Kiến. Hắc liền báo cho Phong Diệp.

Không trả lời, Phong Diệp vội vàng lấy bộ đàm gọi cho Bùi Đông Lai:

- Bùi tiên sinh.

- Khụ!

Bùi Đông Lai đi sát bên Tương Cương, càng ngày càng tới gần miếu Quan Công. Nghe được giọng nói của Phong Diệp thì cố ý ho một cái. Đây là tín hiệu trả lời của hắc.

- Chúng tôi vừa đến đỉnh núi, phát hiện trong công viên có người mai phục.

Nghe Bùi Đông Lai ho một cái thì Phong Diệp vội vàng báo:

- Bọn hắc ở hướng 3h.

- Ừh.

Lông mày Bùi Đông Lai nhíu lại, liếc mắt nhìn hướng 3h một cái, sau đó đi lên 2 bước, ngăn cản đường đi của Tương Cương.

Hướng 3h bên ngoài 500m, một tay súng bắn tỉa vốn đã nhắm vào Tương Cương, chuẩn bị bóp cò. Lúc này thấy Bùi Đông Lai bước lên chặn đường Tương Cương thì hắc mỉm cười, sau đó đem nòng súng nhắm vào đầu Bùi Đông Lai.

- Sao thế?

Bị Bùi Đông Lai cản đường. Về mặt Tương Cương nghi hoặc hỏi.

- Có mai phục.

“ Pằng!”

Dứt lời, tiếng súng vang lên.

Một viên đạn bắn về phía đầu của Bùi Đông Lai.

307. Chương 311: Mãnh Long Quá Giang (9)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 311: Mãnh Long Quá Giang (9)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, lúc trước hẳn có thể khiêu vũ trước họng súng bắn tĩa của Luke Fu một trong mười lính đánh thuê cường đại nhất thế giới, ngoại trừ có tốc độ phản ứng thần kinh khủng bố cùng tổ chất thân thể ra thì năng lực cảm ứng siêu cường đối với nguy cơ cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng.

Lúc Bùi Đông Lai hô lên ba chữ “Có mai phục” thì hẳn liền nhận ra nguy hiểm, thuận thể đem Tượng Cương đẩy ngã xuống đất.

“Vù!”

Bùi Đông Lai mới vừa đẩy Tượng Cương ngã xuống đất, một viên đạn bắn lén bắn ra, phá vỡ lực cản của không khí, mang theo hơi thở tử vong, gào thét xuyên qua chỗ mà Bùi Đông Lai mới vừa đứng.

“Phốc”

Bên cạnh Bùi Đông Lai, một gã bảo tiêu Kim Tim của Hồng Tinh không kịp làm ra phản ứng, liền bị tử đạn bắn nát đầu.

“Pằng!Pằng!Pằng”

Sau đó, không đợi tay súng bắn tĩa kia có cơ hội bóp cò lần nữa, thành viên của Phong Diệp đã bắn phá mãnh liệt về phương hướng mà tay súng bắn tĩa kia ẩn nấp, đạn bắn như mưa gào thét quét về phía chỗ tay súng bắn tĩa, làm cho tên tay súng bắn tĩa kia nằm gục trên mặt đất, không dám cựa quậy.

“Pằng! Pằng! Pằng!”

Những phương hướng khác, nhóm lính đánh thuê mai phục kia, giống như là đang tiến hành luyện tập bắn bia, mãnh liệt bắn phá về phía những đại lão Hồng Tinh cùng những thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh đang còn chưa kịp lấy lại tinh thần kia.

Đột nhiên xuất hiện tiếng súng phá vỡ không gian yên tĩnh trên núi, mấy tên Hồng Tinh bảo tiêu ở bên ngoài bị tử đạn bắn trúng, ngã xuống trong vũng máu.

Trên mặt đất, dường như Tượng Cương ngã xuống đất quá mạnh, có lẽ là bị một màn phát sinh trước mắt làm cho mơ hồ, nên nhất thời không kịp lấy lại tinh thần, thế cho nên được Bùi Đông Lai thuận thể nhắc lên cũng không có phản ứng gì.

Thân là cận vệ của Tượng Cương, Hắc Long thấy Bùi Đông Lai nhắc Tượng Cương lên chạy về phía khác thì Hắc Long từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần không nói hai lời, một tay ôm lấy Ôn Nhã Hình chạy theo hướng Bùi Đông Lai rời đi.

Cùng lúc đó, những tên cận vệ của năm đại lão Hồng Tinh cũng liền bảo vệ bọn hắn, rất nhanh che bọn hắn ở bên trong.

Mấy tên hộ vệ Hồng Tinh còn lại kia sau khi lấy lại tinh thần trước tiên làm ra phản kích, hướng về phía phương hướng của địch nhân mà điên cuồng nổ súng bắn trả.

Trong lúc những thành viên Phong Diệp cùng hộ vệ của Hồng Tinh bắn trả, những tên lính thuộc Đông Tinh kia bị hỏa lực áp chế, chẳng những để cho Bùi Đông Lai thành công mang theo Tượng Cương thoát khỏi nguy hiểm đồng thời năm tên đại lão Hồng Tinh kia cũng nhân cơ hội này mà tìm được chỗ ẩn nấp.

- Phong Diệp, để cho người của chúng ta lưu lại mấy người sang đường nhỏ phía tây tiếp ứng, những người khác dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt địch nhân!

Mang theo Tượng Cương ẩn nấp ở phía sau một tảng đá lớn, trước tiên Bùi Đông Lai liền hạ mệnh lệnh với Phong Diệp.

- Rõ, Bùi tiên sinh!

Nghe được Phong Diệp trả lời Bùi Đông Lai liền cắt liên lạc, phát hiện ánh mắt Tượng Cương phức tạp nhìn hắn, mà sắc mặt của Ôn Nhã Hình thì tái nhợt, ôm thật chặt lấy Tượng Cương, há miệng thở dốc.

- Tôi sợ không an toàn, cho nên âm thầm cho người của tôi theo tới đây.

Bùi Đông Lai thấy ánh mắt phức tạp của Tương Cương nhìn mình thì lên tiếng giải thích.

- Cảm ơn... Cảm ơn.

Tương Cương liền tự trách, nói cảm ơn với Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai không có để ý, mà là nheo mắt lại, quét một vòng về phương hướng truyền ra tiếng súng.

- Đông Lai, đối phương có tay súng bắn tỉa, hẳn không phải là người của Phương Khôn, rất có thể là người của Lăng Hoa Cường.

Thấy Bùi Đông Lai quan sát thế cục, Tương Cương trầm ngâm nói:

- Dĩ nhiên cũng không loại bỏ là sát thủ cùng lính đánh thuê.

- Dịch nhân phân tán rộng hơn, chúng ta không cách nào xác định nhân số của chúng.

Bên tai vang lên lời nói của Tương Cương..., Bùi Đông Lai thu hồi ánh mắt, suy nghĩ một chút nói:

- Việc trước mắt chúng ta cần làm lúc này là lập tức rời khỏi đây.

- Cửa trước công viên có đám người Phương Khôn nên chúng ta đi từ đường nhỏ phía tây miếu Quan công rời đi. Người của tôi ở bên kia, bên kia là nơi an toàn nhất.

Bùi Đông Lai quyết đoán làm ra quyết định.

- Tốt.

Có lẽ là bởi vì thân phận chân thực của Bùi Đông Lai và cũng có lẽ là phương pháp tránh rắc rối của Bùi Đông Lai có hiệu quả, có lẽ là mới vừa rồi Bùi Đông Lai cứu Tương Cương một mạng, Tương Cương đối với quyết định của Bùi Đông Lai cũng không có bất kỳ dị nghị gì.

- 4 người các cậu tiến hành yểm hộ, ta chịu trách nhiệm bảo vệ Tương tiên sinh, cậu chịu trách nhiệm bảo vệ Ôn tiểu thư.

Thấy Tương Cương không có dị nghị gì, Bùi Đông Lai lập tức làm ra an bài.

- Dựa theo an bài của Bùi tiên sinh mà làm.

Tương Cương vội vàng phụ họa.

- Yểm hộ, đi!

Bùi Đông Lai lạnh giọng truyền mệnh lệnh, sau đó một tay nhấc Tương Cương lên, giống như là đang xách gà, không có cảm giác nặng mảy.

Trong đêm tối, thân ảnh của hắn uyển chuyển như quỷ my, một tay nhấc Tương Cương lên chạy như điên.

Mất thấy Bùi Đông Lai tựa như một trận gió bình thường biến mất ở trong bóng đêm, Hắc Long lúc này mới chính thức cảm nhận được thực lực kinh khủng của Bùi Đông Lai.

- Xin lỗi, Ôn tiểu thư.

Đồng thời biết được thực lực chân chính của Bùi Đông Lai, nhưng Hắc Long không có bị khiếp sợ, sắc mặt không đổi hướng về phía Ôn Nhã Hình nói một câu, sau đó giơ tay đánh ngất Ôn Nhã Hình, một tay kẹp lấy Ôn Nhã Hình lên rồi hướng về phía Bùi Đông Lai biến mất mà chạy.

“Pằng! Pằng! Pằng!...”

Cùng lúc đó, 4 gã bảo tiêu của Hồng Tinh dựa theo an bài của Bùi Đông Lai, nhắm về phương hướng truyền ra tiếng súng mà bóp cò, dùng hỏa lực áp chế dịch nhân, yểm hộ bốn người Bùi Đông Lai rời đi.

- Lão Lưu, tình huống có chút không đúng —— những tên ở phía tây kia có kỹ thuật bắn súng rất chuẩn, bọn họ hẳn không phải là người của Hồng Tinh.

- Đúng vậy, hình như chúng ta bị tính kế!

- Chẳng lẽ là tên khốn kiếp Phương Khôn kia giả trò quỷ?

Lúc Bùi Đông Lai cùng Hắc Long lần lượt mang theo hai người Tương Cương, Ôn Nhã Hình chạy về phía đường nhỏ phía tây thì mấy tên thành viên thuộc Đông Tinh đang vây quanh ở bên cạnh Lưu Kiến, vẻ mặt ngưng trọng nói.

- Chắc là không phải thế.

Đám người của Lưu Kiến đã tham gia chiến tranh phía nam ra bắc, đã từ trong đồng người chết mà sống lại nên hẳn khẳng định lắt đầu:

- Dựa vào hợp tác của Phương Khôn cùng đại ca, chúng ta chịu trách nhiệm giết chết Tương Cương, nếu Phương Khôn có thể tìm được thể lực trợ giúp mạnh như vậy, thì không có đạo lý nào lại cùng đại ca hợp tác. Còn nữa, lui một bước mà nói, cho dù Phương Khôn có thể tính kế chúng ta thì hẳn nên đợi đến sau khi chúng ta thành công giết chết Tương Cương, mà không phải là hiện tại!

- Không sai, ta cũng cảm thấy không phải là Phương Khôn giả trò quỷ, bởi vì những tên ở phía tây kia căn bản cũng không có nổ súng vào đám người Tương Cương, rõ ràng cho thấy chúng cùng một nhóm!

Một gã thành viên phụ họa nói.

- Lão Lưu, chúng ta đã chết cùng bị thương không ít huynh đệ rồi, hơn nữa đoán chừng cảnh sát cũng sẽ mau chạy tới đây, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Lại một gã thành viên hỏi.

- Ta gọi điện thoại hỏi ý kiến của đại ca xem.

Lưu Kiến vừa nói, lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Lăng Hoa Cường.

- Thế nào rồi Tiểu Kiến?

Điện thoại vừa chuyển thì Lăng Hoa Cường ở đầu dây bên kia gấp gáp hỏi.

Lưu Kiến mang theo vài phần tự trách nói:

- Đại ca, chúng ta bị mắc bẫy —— có một nhóm người thực lực rất mạnh đột nhiên xuất hiện trợ giúp đám người Tương Cương.

- Cái gì?

Đầu bên kia điện thoại, Lăng Hoa Cường nghe được lời nói của Lưu Kiến..., đột nhiên cả kinh, “Bá” một tiếng đứng lên, lắt đầu nói:

- Không thể nào! Cả Hồng Tinh cũng chỉ có đám người đội bảo vệ Hồng Tinh kia là có chút uy hiếp đối với các cậu, những người khác đối với các cậu mà nói thì các cậu giết bọn hắn như giết gà.

- Đại ca, chúng ta cũng cảm thấy hết sức tò mò, trang bị của đối phương vô cùng tốt hơn nữa thuật bắn súng cũng rất chuẩn, còn có tay súng bắn tỉa, giống như là lính đánh thuê.

Lưu Kiến trả lời.

Một lần nữa nghe được Lưu Kiến hồi báo Lăng Hoa Cường trầm ngâm chốc lát, liền làm ra quyết định:

- Bỏ nhiệm vụ lần này, lập tức rời đi!

- Rồi!

Lưu Kiến khẽ quát một tiếng, sau đó lập tức lợi dụng vô tuyến điện truyền đạt lại mệnh lệnh của Lăng Hoa Cường:

- Thực lực của địch nhân quá mạnh mẽ, lập tức rút lui, tập hợp ở xe cấp ở phía đông!

“Vù... Vù... Vù...”

Nhận được mệnh lệnh của Lưu Kiến những thành viên Đông Tinh kia không ham chiến nữa, mà là nhanh chóng hướng về phía xe Jeep mà chạy tới.

Đám người Lưu Kiến bỏ qua nhiệm vụ, A Minh thân là đội phó đội bảo vệ Hồng Tinh trước tiên làm ra hồi báo với Phương Khôn đã rời khỏi:

- Phương gia, kế hoạch có biến.

- Chuyện gì xảy ra?

Trong chiếc Lincoln, bởi vì Phương Khôn đã nghe được tiếng súng nổ lớn, vốn là hưng phấn không thôi. Lúc này nghe được A Minh hồi báo thì liên cả kinh.

- Con đường nhỏ phía tây đột nhiên xuất hiện một nhóm người, bọn họ ra tay áp chế đám người Đông Tinh, yểm hộ đám người Tương Cương chạy trốn.

A Minh vừa nói, trong lòng không khỏi cảm thấy tim đập nhanh một trận, theo hấn xem ra đám người xuất hiện ở phía tây kia thực lực thật sự quá biến thái, vừa xuất hiện liền khống chế hoàn toàn đối với người của Đông Tinh.

- Tại sao lại có thể như vậy?

Câu trả lời của A Minh khiến cho Phương Khôn cảm thấy kinh hoảng.

- Phương gia, tôi cũng không biết, mặt khác, người của Đông Tinh đã bắt đầu rút lui.

A Minh cũng tỏ ra buồn bực, đồng thời hấn cũng có chút lo lắng. Hấn biết rõ, nếu như không thể mượn tay đám người Lưu Kiến giết chết Tương Cương mà nói..., như vậy kế tiếp Phương Khôn rất có thể để cho hấn ra mặt áp dụng kế hoạch B.

- Lập tức áp dụng kế hoạch B, vô luận như thế nào, đêm nay cũng phải giết chết Tương Cương!

Phảng phất vì xác minh suy đoán của A Minh, Phương Khôn sau khi trầm ngâm ngắn ngủi, quyết đoán hạ mệnh lệnh.

- Rõ, Phương gia!

Mặc dù trong lòng có chút lo lắng, nhưng A Minh vẫn là quyết đoán cấp ra câu trả lời chắc chắn.

Sau khi kết thúc nói chuyện cùng Phương Khôn, A Minh lấy ra vô tuyến điện liên lạc với Hắc Long:

- Đội trưởng, tôi là A Minh, có chuyện cần hồi báo.

- Nói.

Trong bóng tối, Hắc Long đang kẹp Ôn Nhã Hình chạy như điên đã không cách nào thấy được thân ảnh của Bùi Đông Lai, hấn giấu người ở phía sau ghế đá trong công viên, nói chuyện cùng A Minh.

- Phục kích người của chúng ta đúng là đám tạp chủng Đông Tinh kia!

Giọng nói của A Minh lộ ra vẻ dòn dập:

- Bất quá... Sau khi đám người ở phía tây kia xuất hiện, đám tạp chủng Đông Tinh chết không ít, bọn hấn bây giờ đã lựa chọn rút lui —— đám người ở phía tây kia là người của chúng ta sao?

- Là người của Bùi tiên sinh.

Hắc Long không có giấu diếm A Minh.

- Thì ra là người của Bùi tiên sinh.

Trong lòng A Minh cả kinh, nhưng không có biểu hiện ra ở trong giọng nói, mà là hỏi:

- Đội trưởng, các người bây giờ đang ở chỗ nào? Tôi dẫn người qua đó.

- Cậu dẫn người đến khu nghỉ ngơi phía Tây Bắc công viên chờ ta.

Hắc Long vốn là muốn để cho A Minh trực tiếp dẫn người đến đường nhỏ phía tây hội hợp, nhưng lại sợ đám người A Minh sẽ bị người của Bùi Đông Lai giết nhầm, không thể làm gì khác hơn là trước tiên để cho A Minh dẫn người hội hợp cùng hấn trước.

2' sau.

Bùi Đông Lai dẫn đầu mang theo Tương Cương đã tới con đường nhỏ phía tây, đứng ở đầu đường, lấy Phong Diệp cầm đầu các thành viên Phong Diệp chờ chực đã lâu.

- Bùi tiên sinh.

Nhìn thấy Bùi Đông Lai, một nhóm 12 thành viên Phong Diệp liền chào hỏi Bùi Đông Lai.

- Tình huống hiện tại như thế nào?

Bùi Đông Lai để Tương Cương xuống rồi hỏi.

- Địch nhân đã từ phía đông rút lui.

Phong Diệp trả lời:

- Tôi lúc lên núi quan sát địa hình, phía đông có một xe Jeep đứng chờ, địch nhân hẳn là sẽ lợi dụng xe Jeep để chạy trốn.

Nghe được Phong Diệp hồi báo, Bùi Đông Lai cau mày đem ánh mắt nhìn về hướng đông, dường như đang do dự có nên truy kích hay không.

- Bùi tiên sinh, thủ hạ cùng ta hội hợp, đang tới gần con đường nhỏ phía tây, ngài hãy ra lệnh để người của ngài không nên động thủ.

Lúc Bùi Đông Lai đang do dự, trong bộ đàm của một gã hộ vệ Hồng Tinh truyền ra thanh âm của Hắc Long.

2' sau.

Dưới sự chờ đợi của đám người Bùi Đông Lai, Hắc Long một tay kẹp Ôn Nhã Hinh, mang theo một nhóm gần 20 người của A Minh đã tới nơi.

- Tưởng thúc, tôi dẫn người đi xuống núi nhìn xem dưới chân núi có mai phục hay không, nếu là không có mai phục, tôi đề nghị chúng ta áp dụng truy kích đối với người của Đông Tinh.

Thấy đi theo phía sau Hắc Long gần 20 người, Bùi Đông Lai yên lòng, nói với Tương Cương:

- Ngài cùng người khác gặp nhau đi, ở trên núi chờ tin tức của tôi, sau đó lại từ đường nhỏ xuống núi.

- Tốt.

Tương Cương gật đầu.

- Hắc Long, bảo vệ tốt cho Tương tiên sinh.

Thấy Tương Cương gật đầu, Bùi Đông Lai nhìn vào mắt Hắc Long, sau đó không nói gì nữa, mang theo một nhóm 12 người Phong Diệp, nhanh chóng biến mất ở trong đêm tối.

Mất thấy Bùi Đông Lai dẫn người rời đi, nỗi lo trong lòng A Minh chậm rãi rơi xuống, sát cơ chợt hiện lên trong mắt của hắn.

308. Chương 312: Mãnh Long Quá Giang (10)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 312: Mãnh Long Quá Giang (10)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Tương Cương cũng không biết mình đã thành cá nằm trên thớt, tùy thời sẽ bị A Minh giết chết, sau khi hắn thấy Bùi Đông Lai dẫn người rời đi, vội vàng ra lệnh:

- Mau sớm liên lạc với những người khác, để cho bọn họ tới đây tập hợp.
- Rõ, Tương tiên sinh.

Mặc dù A Minh thấy Bùi Đông Lai dẫn người rời đi nhưng hắn cũng vội vàng đồng ý, chuẩn bị dựa theo an bài của Phương Khôn, đợi những người trung thành với Tương Cương đến đây rồi sau đó sẽ giết hết.

Sau đó, lúc một gã hộ vệ phía sau A Minh chịu trách nhiệm liên lạc với năm tên đại lão Hồng Tinh kia, Bùi Đông Lai không có mang người chạy thẳng tới phía chiếc xe cấp kìa mà là dừng bước.

- Bùi tiên sinh, có chuyện gì thế?

Đám người Phong Diệp thấy Bùi Đông Lai dừng lại, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cho là Bùi Đông Lai phát hiện nguy hiểm, về mặt cảnh giác nhìn bốn phía.

- Trong đám hộ vệ kia của Tương tiên sinh có nội gián bên trong, mới vừa rồi sở dĩ ta nói rời đi, là muốn dẫn xà xuất động.

Bùi Đông Lai xuyên thấu qua rừng cây, nhìn đám người A Minh cách đó không xa, về mặt bình tĩnh nói:

- Chúng ta thần không biết quỷ không hay ẩn núp ở đây, một khi tên nội gián hiện thân, lập tức giết chết.
- “Ách?”

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, cho dù là đám người Phong Diệp đã trải qua huấn luyện cực kỳ tàn khốc, tố chất tâm lý cũng thật tốt nhưng cũng khó tránh khỏi ngẩn ra.

Bùi Đông Lai không có nói gì nữa, mà là liền động thân, tính toán vây quanh phía sau đám người Tương Cương.

Theo hắn xem ra, những thủ hạ kia của Lăng Hoa Cường thực lực cũng không tầm thường nhưng mà chỉ cần hắn mang theo Tương Cương tránh khỏi một kiếp này, những tên thủ hạ kia cũng không có bất cứ uy hiếp nào nữa.

Ngược lại, nội gián bên cạnh Tương Cương lại có uy hiếp rất lớn, dù sao những thứ nội gián kia núp phía sau màn người không thể biết hắn lúc nào sẽ nhảy ra.

“Reng... Reng...”

Bùi Đông Lai vừa mới động thân, điện thoại trong túi áo liền rung lên.

Bên tai vang lên âm thanh chấn động của điện thoại di động, cước bộ Bùi Đông Lai đột nhiên dừng lại, làm ra một cái thủ thế, ý bảo đám người Phong Diệp cứ ẩn núp trước.

Ngồi xổm người xuống, lấy ra điện thoại di động, con người Bùi Đông Lai đột nhiên lớn hơn, trong lòng tuôn ra một cái trực giác không tốt!

Bởi vì... Chủ nhân cuộc gọi tới chính là Mộ Khuynh Nhan!

Bởi vì đoán được Phương Khôn sẽ lợi dụng cơ hội báii Quan Nhị gia tối nay để động thủ, cho nên trước lúc Bùi Đông Lai đi theo Tương Cương đến núi Thái Bình, đã bàn với Tương Cương đem Mộ Khuynh Nhan dời đến một địa phương tuyệt đối bí mật, hơn nữa còn dặn Mộ Khuynh Nhan tối nay không tiếp bất kỳ điện thoại của ai, cũng không gọi điện thoại cho ai.

Ở dưới dạng tình hình này, Mộ Khuynh Nhan đột nhiên gọi điện thoại tới, khiến cho về mặt của Bùi Đông Lai trong nháy mắt trở nên cực kỳ ngưng trọng, bất quá vẫn là trầm ổn ẩn núp trả lời, trước tiên mở miệng hỏi:

- Khuynh Nhan?
- Khuynh Nhan? Ai ui, gọi thật là thân mật a.

Phảng phất xác minh suy đoán của Bùi Đông Lai là đúng, trong điện thoại không có truyền ra giọng nói của Mộ Khuynh Nhan, mà là một giọng nói không xa lạ với Bùi Đông Lai.

Chủ nhân của thanh âm này đúng là Phương Húc Đông!

Nghe ra đúng là giọng nói của Phương Húc Đông, chân mày Bùi Đông Lai trong nháy mắt nhíu lại thành hình chữ Xuyên, không có lên tiếng.

- Tiểu tạp chủng, mày có phải đang suy nghĩ tao làm sao có thể lấy được điện thoại của Mộ Khuynh Nhan?

Đầu bên kia điện thoại, Phương Húc Đông thấy Bùi Đông Lai trầm mặc, âm trầm nói:

- Chúng mày nghĩ chúng mày len lén đem Mộ Khuynh Nhan dời đi, tao liền không tìm được nàng ư?

- Ha ha ha ha ha ha...

Nói tới đây, Phương Húc Đông lại âm trầm nở nụ cười:

- Tiểu tạp chủng, lại nói tao còn phải cảm tạ mày, tên hộ vệ của Mộ Khuynh Nhan buổi tối hôm qua bị mày đuổi đi nhắc nhở tao, tao liền biết bọn mày sẽ có trò này, cho nên, tao đã để cho người của tao len lén đặt thiết bị theo dõi mini ở trong hộp hóa trang của Mộ Khuynh Nhan.

- Mày dám động vào một đầu ngón tay của Mộ Khuynh Nhan, tao đảm bảo Phương gia từ nay xóa tên khỏi Hương Cảng!

Nghe được lời nói của Phương Húc Đông..., ánh mắt Bùi Đông Lai híp lại thành một đường nhỏ, sát ý trong giọng nói không thể nghi ngờ.

Bất quá Phương Húc Đông một chút cũng không có cảm thấy sợ mà là giống như nghe được chuyện đáng cười nhất thế giới này, cười phá lên:

- Tiểu tạp chủng, tao thật mong đợi mày diệt cả nhà Phương gia chúng tao đấy, đến đây đi, tao bây giờ đang ở một club tư nhân tên là Baby, mày tới đây giết tao đi.

- Mày phải tới nhanh một chút, nếu không mày không thể nhìn thấy Mộ Khuynh Nhan đang lẳng lơ quỳ ở chỗ kín của tao cầu xin tao thượng nàng, mặt khác, mày không cần ảo tưởng báo cảnh sát, nếu như tao phát hiện mày báo cảnh sát mà nói..., sau khi thượng nàng xong tao sẽ để cho thủ hạ của tao thay phiên thượng nàng, hơn nữa còn có thể đem nàng ném xuống cái hộp đêm nát nhất Hương Cảng này, làm cho nàng ngày ngày bị nam nhân dày vò.

Dường như cảm thấy đã kích như vậy đối với Bùi Đông Lai còn chưa đủ, vẻ mặt Phương Húc Đông hiện lên nụ cười tà ác tiếp tục nói:

- Thử nghĩ xem, Thiên Hậu đại danh鼎鼎 đỉnh Châu Á ngày sau biến thành kỹ nữ hạ tiện nhất, những thứ khách làng chơi kia có thể điên cuồng hay không?

Không đợi Phương Húc Đông nói ra câu kế tiếp khỏi cửa miệng, Bùi Đông Lai đã cúp điện thoại.

“Đô... Đô...”

Nghe được trong ống nghe truyền ra thanh âm đô đô, Phương Húc Đông có một loại cảm giác thú vị, hắn suy nghĩ một chút, nói:

- Tên tiểu tạp chủng kia thân thủ rất tốt, khiến cho người ta xem trọng rồi, nếu như hắn đem theo rất nhiều người hoặc là có cảnh sát xuất hiện, lập tức báo cho ta biết. Nếu như hắn đến một mình, như vậy soát hết vũ khí trên người hắn, dẫn hắn đi vào.

- Rõ, anh Đông!

Một gã thủ hạ của Phương Húc Đông lớn tiếng lĩnh mệnh.

- Anh Đông, đã để cho tiểu kỹ nữ Mộ Khuynh Nhan kia ăn “Khoái nhạc nhất hào” rồi, được tính sau 20 phút nữa sẽ phát tác.

Lại một gã thủ hạ khác của Phương Húc Đông, vẻ mặt cười dâm nói:

- Anh xem lúc nào thì thượng nàng?

Thanh âm vừa dứt, trên mặt của hắn lộ ra vẻ mặt mong đợi, trong đôi mắt đều là dự vọng —— vừa rồi hắn nghe được Phương Húc Đông nói chuyện cùng Bùi Đông Lai, biết sau khi Phương Húc Đông chơi xong Mộ Khuynh Nhan, rất có thể để cho bọn họ cùng nhau thượng nàng.

- Không vội.

Phương Húc Đông cười lạnh lắc đầu:

- Tiểu kỹ nữ Mộ Khuynh Nhan này ở trong sinh nhật cùng tiểu tử kia thân mật, không nề mặt ta, như vậy, ta sẽ để nam nhân nàng thích, trở mặt nhìn nàng tự mình lẳng lơ, van xin, quỳ, khóc, hô lên xin ta thượng nàng. Các người ngẫm lại xem, lúc ta đem đoạn video đó cho nàng nhìn xem, nàng sẽ có tâm tình như thế nào? Ha ha ha ha...

Thanh âm vừa dứt, dường như Phương Húc Đông nghĩ tới một màn kia, cười phá lên cực kỳ biến thái.

Bùi Đông Lai cũng không biết kế hoạch của Phương Húc Đông.

Mặc dù trong lòng của hắn đang có một cỗ lửa giận thiêu đốt, chỉ là sau khi cúp điện thoại, hắn hết sức điều chỉnh tâm tình một phen, làm cho mình tỉnh táo lại, sau đó dùng vô tuyến điện hạ mệnh lệnh với đám người Phong Diệp, nói:

- Tất cả mọi người trở về chỗ của ta.

Tất cả thành viên Phong Diệp căn bản đã ẩn núp xung quanh đám người Tương Cường, nghe được mệnh lệnh của Bùi Đông Lai, không dám hỏi nhiều, mà là lập tức thật cẩn thận di chuyển về phía Bùi Đông Lai đang ẩn núp.

- Tưởng thúc!

Nửa phút đồng hồ sau, Bùi Đông Lai mang theo đám người Phong Diệp hướng về phía đám người Tương Cường đi tới, vì cho thấy thân phận, nên lớn tiếng gọi.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ hắn biết kế hoạch của Phương gia?

Không thể nào!

Trong lòng A Minh hiện lên một tia ý niệm hoảng sợ, bất quá rất nhanh liền phủ định suy nghĩ này.

Trong lòng mặc dù nhắc lên kinh đào hải lãng, nhưng là bởi vì A Minh đang cùng Hắc Long đứng cùng một chỗ, vì thế vẻ mặt của những thủ hạ kia của A Minh cũng không có bất kỳ khác thường nào.

- Đông Lai?

Tương Cường Lại lại là mang theo vài phần nghi ngờ hỏi một tiếng.

- Là tôi!

Bởi vì trong lòng lo lắng cho an nguy của Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai không dám lãng phí thời gian, mà là sải bước đi nhanh tới hướng Tương Cường.

- Đông Lai, cậu...

Thấy Bùi Đông Lai dẫn người xuất hiện, vẻ mặt Tương Cường đầy vẻ nghi ngờ.

- Tưởng thúc, tôi có việc cần nói với thúc.

Không đợi Tương Cường nói xong, Bùi Đông Lai liền cắt đứt lời của Tương Cường.

- Tốt.

Tương Cường cũng gật gật đầu, đi theo Bùi Đông Lai sang một bên để nói chuyện riêng.

- Tưởng thúc, Khuynh Nhan bị Phương Húc Đông bắt cóc rồi!

Vì tiết kiệm thời gian, Bùi Đông Lai lựa chọn đi thẳng vào vấn đề.

- Cái gì?

Đối với Tương Cương mà nói, Mộ Khuynh Nhan là người thân duy nhất của hắn, là tâm can bảo bối của hắn được hắn nâng niu che chở, lúc này lại nghe được Bùi Đông Lai nói Mộ Khuynh Nhan bị rơi vào trong tay Phương Húc Đông, cả người hắn trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ, sắc mặt khiếp sợ nhìn Bùi Đông Lai, cảm giác kia dường như đang hỏi: “Làm sao Khuynh Nhan lại bị bắt được?”

- Mới vừa rồi Phương Húc Đông dùng điện thoại của Khuynh Nhan gọi điện thoại cho tôi, nói là đã bắt được Khuynh Nhan. Dựa theo lời hắn nói, người của hắn đã lén cài thiết bị theo dõi vào trong hộp hóa trang của Khuynh Nhan.

Nói tới đây, Bùi Đông Lai có chút tự trách, lúc hắn cùng Mộ Khuynh Nhan tách ra, đã kiểm tra y phục, giày, bao tay cùng điện thoại di động của Mộ Khuynh Nhan, duy nhất chỉ có không kiểm tra hộp hóa trang của Mộ Khuynh Nhan.

- Phương... Phương Húc Đông, hắn muốn làm gì?

Bởi vì quá mức lo lắng cho an nguy của Mộ Khuynh Nhan, trên mặt của Tương Cương cũng không tìm được nửa điểm trấn định, có chăng qua là kinh hoàng.

- Phương Húc Đông bắt cóc Khuynh Nhan, là vì muốn dụ tôi tới đó, sau đó giết tôi!

Bùi Đông Lai cực kỳ nhanh nói:

- Tưởng thúc, hiện tại tôi sẽ lập tức đi cứu Khuynh Nhan.

- Ta cùng đi với cậu!

Tương Cương không chút nghĩ ngợi nói.

- Tưởng thúc, thúc đi cùng tôi không có chút tác dụng nào, ngược lại sẽ làm tôi phân tâm.

Bùi Đông Lai rất dứt khoát cự tuyệt đề nghị của Tương Cương

Tương Cương há mồm ra, nhưng không biết nói cái gì cho phải.

- Tưởng thúc, thời gian cấp bách, tôi không cùng chú nhiều lời. Thúc cần phải nhớ kỹ một điểm —— trong đội hộ vệ của thúc có nội gián, nhưng tôi không biết chính xác là người nào. Vốn là tôi định dẫn xà xuất động tiêu diệt một lượt. Hiện giờ Khuynh Nhan bị bắt cóc, chỉ có thể buông tha cho kế hoạch kia. Tôi dẫn người đi cứu Khuynh Nhan, đồng thời lưu lại tám người bảo vệ an toàn của thúc!

Bùi Đông Lai dùng một loại giọng nói không thể nghi ngờ.

Có lẽ là chuyện tình của Mộ Khuynh Nhan khiến cho Tương Cương mất hết tinh thần, thế cho nên nghe được Bùi Đông Lai nói hộ vệ bên cạnh hắn có nội gián, phản ứng của hắn cũng không có kịch liệt, mà là máy móc gật đầu.

Thấy Tương Cương đáp ứng, Bùi Đông Lai hỏi Tương Cương địa điểm hội sở Baby ở đâu, sau đó bước nhanh đi tới trước người Phong Diệp, hướng về phía Phong Diệp nói:

- Phong Diệp, cậu lưu lại bảy người bảo vệ Tương tiên sinh, bốn người còn lại đi theo ta!

- Xin Bùi tiên sinh yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt sự an toàn của Tương tiên sinh.

Mặc dù Phong Diệp không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, chỉ là theo hắn xem ra, nếu một cú điện thoại có thể khiến cho Bùi Đông Lai thay đổi kế hoạch dẫn xà xuất động tiêu diệt nội gián, như vậy chuyện đó khẳng định hết sức nghiêm trọng.

- Đi!

An bài hết thấy mọi việc xong, Bùi Đông Lai không hề dừng lại, mang theo bốn gã thành viên Phong Diệp, chạy nhanh về hướng xe cấp ở phía tây.

Mà bảy gã thành viên Phong Diệp còn lại dưới sự chỉ huy của Phong Diệp lưu lại, che ở bên cạnh Tương Cương, cảnh giác nhìn tất cả thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh bao gồm cả Hắc Long, A Minh.

l' sau.

Bùi Đông Lai mang theo bốn gã thành viên Phong Diệp chạy như điên đến chỗ xe cấp đứng chờ, lại phát hiện không có xe cấp.

- Thất lưng!

Bùi Đông Lai thấy thế, quay đầu nói với một gã thành viên Phong Diệp.

Tên thành viên Phong Diệp kia dường như đoán được cái gì, lại không dám khẳng định, mà là đem dây lưng có chất lượng đặc biệt lấy xuống, đưa cho Bùi Đông Lai.

- Các cậu trở về cùng Phong Diệp bảo vệ Tương tiên sinh!

Bùi Đông Lai nhận lấy thất lưng, phân phó một tiếng, sau đó không đợi bốn gã thành viên Phong Diệp đáp lời, liền dùng dây lưng quàng lên đường cấp treo, tung người nhảy lên, hướng về phía chân núi mà trượt xuống.

Mặc dù bốn gã thành viên Phong Diệp đều đã trải qua huấn luyện cực kỳ tàn khốc, chỉ là nhìn thấy phương pháp liều mạng của Bùi Đông Lai thì đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của bốn gã thành viên Phong Diệp, 2 tay Bùi Đông Lai nắm thật chặt lấy cái thất lưng có chất liệu đặc biệt, dưới tác dụng của trọng lực, phảng phất như một trận gió cấp tốc lướt đi.

“Pằng!Pằng!Pằng!Pằng!Pằng!”

Lúc Bùi Đông Lai lướt đi đến giữa sườn núi, trên đỉnh núi vang lên tiếng súng nổ, phá vỡ đêm tối yên lặng.

Tâm Bùi Đông Lai liền chìm đến đáy cốc.

309. Chương 313: Mãnh Long Quá Giang (11)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 313: Mãnh Long Quá Giang (11)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

”Ồ e...Ồ e...”

Đồng thời với tiếng súng vang lên trên đỉnh núi, tiếng còi cảnh sát dưới chân núi cũng vang lên, từng chiếc xe cảnh sát gào thét chạy tới núi Thái Bình.

Dưới chân núi Thái Bình, bởi vì lúc trước phát sinh chuyện bắn nhau, những du khách nghe được tiếng súng vội vàng trốn xuống núi, một lần nữa nghe được tiếng súng, đều là lộ ra bộ dáng sợ hãi, không nhìn được đem ánh mắt nhìn lên hướng đỉnh núi.

Bọn họ không cách nào nhìn thấy được mọi chuyện phát sinh trên đỉnh núi, cũng không cách nào phát hiện thấy Bùi Đông Lai đang lợi dụng đai lưng đặc biệt lướt xuống dưới chân núi.

Dưới màn đêm, Bùi Đông lai cấp tốc lướt xuống dưới chân núi, sau khi nghe được tiếng súng, phản ứng đầu tiên là biết Tương Cương đã xảy ra chuyện.

- Phong Diệp, chuyện gì xảy ra vậy?

Trong lòng hiện ra ý nghĩ này, Bùi Đông lai nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng về phía bộ đàm rỗng lớn.

“Hô... Hô...”

Bởi vì tốc độ trượt thật sự quá nhanh, thanh âm của Bùi Đông Lai bị tiếng gió bao phủ, căn bản không có cách nào thông qua bộ đàm truyền vào trong tai Phong Diệp.

Nhận thấy được điểm này, mặc dù trong lòng Bùi Đông Lai lo lắng vạn phần, nhưng hắn biết dù mình có hét rách cổ họng thì Phong Diệp cũng không nghe được, không thể làm gì khác hơn là đợi đến khi xuống dưới chân núi xong sẽ liên lạc lại với Phong Diệp.

Sau đó, mắt thấy khoảng cách với xe cáp dưới chân núi đã càng ngày càng gần, hai tay Bùi Đông Lai đột nhiên phát lực hạ xuống.

“Vù...”

Đai lưng có tính chất đặc biệt cùng dây cáp ma sát kịch liệt với nhau, vang lên không ngừng, tia lửa văng khắp nơi, tốc độ của Bùi Đông Lai bắt đầu giảm bớt.

- A, nhìn xem!

Đột nhiên, một gã du khách đứng ở bên cạnh xe cáp thấy Bùi Đông Lai đang giảm tốc độ, hai tay nắm đai lưng, trượt xuống dọc theo đường cáp treo, kéo đồng bạn bên cạnh thất thanh hét to.

“Vèo!”

Không đợi gã du khách kia nghiêng đầu sang nhìn, Bùi Đông Lai đột nhiên buông đai lưng có tính chất đặc biệt ra, tung người nhảy xuống, hai tay chụp vào thân của một cây đại thụ.

“Ba!”

“Răng rắc!”

Một tiếng giòn tan vang lên, hai tay Bùi Đông Lai chộp vào trên thân cây, thân cây không cách nào thừa nhận lực lượng khổng lồ đó, trực tiếp gãy lìa.

Sau khi mượn thân cây đỡ phần lớn lực đạo, Bùi Đông Lai nhẹ buông tay, cả người rơi xuống trên mặt đất, thân mình lăn lộn ngay tại chỗ, hoàn toàn giải hết lực đạo khi rơi.

- Có chuyện gì xảy ra?

Cùng lúc đó, tên đồng bạn bị tên đứng bên cạnh xe cáp kéo áo nhìn đường cáp treo trống rỗng, sắc mặt nghi ngờ nói.

“ Ách...”

Tên du khách mới vừa nhìn Bùi Đông Lai trượt xuống theo đường cáp treo kia trợn mắt há hốc mồm mà đứng nguyên tại chỗ, hắn há to mồm ra nhưng lại không cách nào nói được một tiếng.

Bùi Đông Lai không có để ý hành động của mình khiến cho tên du khách kia có bao nhiêu khiếp sợ, cũng không rảnh để suy nghĩ điểm này, sau khi hắn ổn định thân hình, trước tiên dùng bộ đàm hỏi:

- Phong Diệp, nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?

- Bùi tiên sinh, bốn người Hắc Tử bọn họ bỗng nhiên trở về, hấp dẫn lực chú ý của chúng tôi, nội gián trong hộ vệ của Tương tiên sinh nhân cơ hội động thủ, khiến chúng tôi trở tay không kịp!

Phong Diệp cùng thủ hạ ẩn nấp ở trong bụi cây, sắc mặt ủy khuất nói:

- Bọn chúng có quá nhiều người, trừ cái người gọi là Hắc Long kia ra, toàn bộ những người khác đều là nội gian!

“Lộp bộp!”

Lời nói của Phong Diệp khiến trong lòng Bùi Đông Lai không khỏi run lên!

Hắn đoán được trong đội bảo vệ Hồng Tinh sẽ có người của Phương Khôn, nhưng lại không nghĩ tới, lại có nhiều người như vậy!

Đồng thời cảm thấy khiếp sợ, tâm Bùi Đông Lai hoàn toàn trầm xuống, lại không cam lòng hỏi:

- Tương tiên sinh đâu?

- Tương tiên sinh bị giết rồi.

Ánh mắt Phong Diệp nhìn chằm chằm vào địa phương đám người A Minh ẩn thân, nói:

- Chúng tôi cùng bọn chúng giằng co, sau lại sợ ngài bị tên khốn kia vu oan, nên không có nổ súng, ngài định làm như thế nào?

- Không nên động thủ.

Bùi Đông Lai nắm chặt hai tay lại, sắc mặt âm trầm dọa người, hẩn nhìn thấy xe cảnh sát đã tới dưới chân núi, trầm giọng nói:

- Các cậu lập tức rời khỏi núi Thái Bình, chờ lệnh của tôi.

Hiển nhiên... Bùi Đông Lai cũng biết Phong Diệp nói rất đúng sự thật —— nếu như đám người Phong Diệp nổ súng bắn trả mà nói thì những huynh đệ sinh tử của Tương Cương tuyệt đối sẽ tin tưởng là hẩn dẫn người giết chết Tương Cương!

Đồng dạng, hẩn biết rõ, chuyện cho tới bước này, đã không có cách nào vãn hồi, việc phải làm trước mắt chính là, nghĩ hết mọi biện pháp cứu Mộ Khuynh Nhan ra.

Đỉnh núi.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Bùi Đông Lai, đám người Phong Diệp mặc dù hết sức tức giận cùng khó chịu, nhưng không có bắn trả, mà là trước tiên lựa chọn rút lui.

Đám người Phong Diệp rút lui khiến tiếng súng ngừng lại.

Trên con đường trong khu nghỉ ngơi, Tương Cương cùng Hắc Long ngã xuống trong vũng máu, không nhúc nhích.

Ngoài ra, khoảng cách ngắn ngủi mười thước từ rừng cây đến ven đường, nằm xuống bảy tám tên thủ hạ của A Minh.

Mặc dù thủ hạ đã chết bảy tám người, nhưng là bởi vì thành công giết chết Tương Cương, nên trên mặt A Minh không có chút nào buồn bực, ngược lại, cả người hẩn giống như là uống máu gà, hết sức kích động.

Hiển nhiên, hẩn biết rõ, Tương Cương chết rồi, Phương Khôn hẩn là có thể thuận lý thành chương trở thành lão đại của Hồng Tinh, thân phận hẩn như vậy cũng sẽ nhất phi trùng thiên!

- A Minh, chúng ta đã đến, cậu đang ở đâu?

Đồng thời lúc A Minh kích động, từ xa truyền đến tiếng hô to.

Nghe ra chủ nhân của thanh âm này đúng là một trong các đại lão của Hồng Tinh, A Minh trong lòng vừa động, không để cho thủ hạ của mình chạy ra, mà là tiếp tục núp trong bụi cây, lớn tiếng trả lời:

- Tiết gia, là tôi! Tôi ở trong bụi cây bên cạnh con đường trong khu nghỉ ngơi! Tương tiên sinh bị tên khốn kiếp Bùi Đông Lai kia dẫn người giết chết, người của tôi cũng đã chết không ít!

- Cái gì? Đại ca đã chết?

Cách xa hơn 100m, đại lão của Hồng Tinh được A Minh gọi là Tiết gia nghe được tin tức Tương Cương bị giết, lập tức cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Không riêng gì hẩn, ba tên đại lão phía sau hẩn may mắn sống sót trong cuộc phục kích cùng đội hộ vệ Hồng Tinh bảo vệ bọn họ cũng đều là trợn tròn mắt.

Tiết Khiêm chính là người có tình nghĩa huynh đệ sâu đậm nhất với Tương Cương trong tất cả các đại lão Hồng Tinh, năm đó lúc tranh đấu giành thiên hạ, Tương Cương đã cứu hẩn không chỉ một lần.

Ở dưới dạng tình hình này, hẩn sau khi biết được tin tức Tương Cương bị giết, sau phút khiếp sợ ngăn ngửi, đỏ mắt quát:

- Đại ca bị ám sát, chúng ta đi qua đó xem một chút!

Thanh âm vừa dứt, Tiết Khiêm không đứng lại, mà mang theo cận vệ hướng địa phương A Minh đang núp tiến tới.

Ba tên lão đại khác thấy thế, liếc mắt nhìn nhau, cũng đều dẫn người đi theo sau.

- Anh Minh, mấy lão già kia tới rồi, có cần tiếp tục động thủ không?

Một gã thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh thông qua ống nhòm thấy đám người Tiết Khiêm hướng bên này chạy tới, hỏi A Minh.

- Bọn họ có không ít người. Chúng ta không cách nào bảo đảm có thể giết chết tất cả bọn họ.

A Minh lắc đầu:

- Huống chi Phương gia đã nói, mục đích chủ yếu của chúng ta là giết chết Tương Cương, những người khác có thể giết được thì giết, không thể giết thì lưu lại.

Nghe được A Minh nói như thế, hơn mười tên thủ hạ của A Minh không dám hỏi nhiều nữa.

Trong sự chờ đợi của đám người A Minh, đám người Tiết Khiêm đã tới khu nghỉ ngơi, rõ ràng nhìn thấy Tương Cương cùng Hắc Long ngã xuống trong vũng máu, trong đó Tương Cương giống như là bị loạn súng bắn chết, cả người cơ hồ bị máu tươi nhuộm đỏ.

Thấy một màn như vậy, đám người Tiết Khiêm sắc mặt cuồng biến.

- Đại... Đại ca!

Tiết Khiêm bước nhanh vọt tới bên cạnh Tương Cương, một tay đỡ Tương Cương lên, thất thanh kêu lên.

“Bộp!”

A Minh thấy thế, đỏ mắt, sắc mặt bị phản quỳ rạp xuống đất.

“Bộp Bộp Bộp ...”

Những tên thủ hạ của A Minh thấy thế, cũng đều quỳ rạp xuống đất.

- Là chúng tôi không bảo vệ được Tương tiên sinh, chúng tôi cam nguyện nhận hình phạt!

A Minh quỳ rạp xuống đất, sắc mặt tự trách nói.

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Nghe được lời nói của A Minh..., Tiết Khiêm đang bị phản quay đầu lại, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào A Minh hỏi.

Về mặt của A Minh thống khổ nói:

- Lúc trước, chúng tôi bị đám Đông Tinh khốn kiếp kia phục kích, thật vất vả mới thoát được bọn chúng, ai ngờ tên tạp chủng ngoại lai Bùi Đông Lai kia lại âm thầm tính kế chúng tôi!

- Ta nhớ được lúc tiếng súng vang lên, chính là Bùi Đông Lai nhắc nhở chúng ta, hơn nữa đẩy ngã đại ca tránh đạn.

Một gã đại lão Hồng Tinh cau mày nói:

- Làm sao hần có thể giết đại ca?

- Ông gia, tên tạp chủng ngoại lai kia, sở dĩ cứu Tương tiên sinh, chính là không muốn bại lộ bản thân, muốn giá họa lên trên người của Đông Tinh!

Sắc mặt của A Minh không đổi, tim không đập nhanh nói:

- Thời điểm lúc trước, tôi cùng người của tôi mai phục ở phía tây, thấy hần mang theo Tương tiên sinh, Ôn tiểu thư, Hắc long đi tới đây, vốn muốn cùng bọn họ hội hợp, lại phát hiện tên tạp chủng ngoại lai kia đầu tiên là đánh chết Hắc long, sau đó hướng Tương tiên sinh cùng Ôn tiểu thư động thủ. Chúng tôi thấy vậy,

liền nổ súng ngăn cản, kết quả Ôn tiểu thư bởi vì bị hù dọa hôn mê bất tỉnh nên tránh được một kiếp, mà Tương tiên sinh thì bị... Bị bọn chúng bắn chết!

- Uổng phí Tương tiên sinh đem tên tạp chủng kia trở thành người mình!

- Đúng vậy, tên tạp chủng kia thật sự rất đáng hận!

- Tiết gia, Ôn gia, Tương tiên sinh chết quá oan khuất, chúng ta nhất định phải báo thù cho Tương tiên sinh!

A Minh vừa dứt lời, một ít thủ hạ của hắn đều mở miệng phụ họa, cảm giác kia tựa hồ giống như cha mẹ của mình bị hại chết, một đám đều mắt đỏ hồng, bộ dáng giống như không giết được Bùi Đông Lai không bỏ qua.

Bên tai vang lên những lời nói của mấy tên đội bảo vệ Hồng Tinh kia..., nhìn sắc mặt bi phẫn của bọn hắn, bộ dáng đặng đặng sát khí, bao gồm cả Ôn Chu lúc trước chất vấn bọn chúng ở bên trong, tất cả mọi người đều tin lời nói của đám người A Minh.

- Ta nhất định phải đích thân giết hắn.

Tiết Khiêm nghe xong, hai mắt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi quát.

- Cảnh sát đã tới dưới chân núi rồi, chúng ta trước tiên mang theo thi thể của đại ca rời đi thôi.

Ôn Chu được cho là nhân vật số ba trong Hồng Tinh, lúc này Tương Cương đã chết, trong chỗ này thân phận cùng uy vọng của hắn là cao nhất, hắn trầm ngâm chốc lát, làm ra quyết định.

Nghe được lời nói của Tiết Khiêm cùng Ôn Chu..., đám người A Minh đều là âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỗ sâu nhất trong đôi mắt hiện lên một tia vui sướng.

Sau đó, bọn họ không dám chậm trễ, trước tiên ôm lấy thi thể của Tương Cương cùng Hắc Long.

Mà Ôn Chu lại là lấy ra điện thoại di động bấm số điện thoại của Phương Khôn.

Phương Khôn đã rời khỏi núi Thái Bình đã sớm nhận được tin nhắn báo tin mừng của A Minh, biết được tin tức Tương Cương đã bị giết chết, đang ngồi ở trong ô tô, nhìn màn đêm của núi Thái Bình, sắc mặt thích ý hút xì gà.

“Reng... Reng...”

Nghe được thanh âm chấn động của điện thoại di động, thấy trên màn hình biểu hiện là số điện thoại của Ôn Chu, Phương Khôn mỉm cười gạt tàn thuốc, cầm lấy điện thoại di động ấn nghe, giả vờ ngu ngốc hỏi:

- Tiểu Chu, chúng tôi sau khi xuống núi nghe được trên núi truyền đến tiếng súng, rốt cuộc có chuyện xảy ra vậy?

- Đại ca đã chết.

Ôn Chu cắn răng nói.

- Cái gì?

Đầu bên kia điện thoại, tuy trong lòng Phương Khôn vui vẻ nở hoa, nhưng lại diễn xuất một bộ dáng hết sức khiếp sợ.

- Chúng tôi bị người của Đông Tinh phục kích ở trong công viên, thật vất vả mới thoát ra được, kết quả lại bị tên Bùi Đông Lai kia tính kế —— hắn dẫn người giết chết đại ca!

Sắc mặt của Ôn Chu đầy hận ý nói.

- Mẹ kiếp, tôi cũng biết là cái tên tiểu súc sinh kia cố ý lấy lòng đại ca là có ý đồ mà!

Phương Khôn hờn hển mắng.

- Anh Khôn, trước tiên anh hãy nói chuyện với bên cảnh sát để bọn chúng đừng nên cản trở bọn tôi xuống núi.

Ông Chu nói:

- Mặt khác, lấy danh nghĩa của anh ban bố một cái lệnh truy sát —— vô luận phải trả giá cỡ nào, chúng ta nhất định phải vì đại ca báo thù!

- Không riêng gì lệnh truy sát trong hắc đạo, còn có lệnh truy nã của cảnh sát.

Phương Khôn nghiêng răng nghiêng lợi nói ra kế hoạch đã sớm nghĩ kỹ:

- Ta muốn tên tiểu súc sinh kia phải để mạng ở lại Nam Cảng bồi táng cùng đại ca!

310. Chương 314: Mãnh Long Quá Giang (12)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 314: Mãnh Long Quá Giang (12)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

”Ồ e...Ồ e...”

“Ồ e...Ồ e...”

Tiếng còi cảnh sát chói tai vang dội bầu trời Nam Cảng, từng chiếc xe cảnh sát gào thét chạy ở trên đường phố Nam Cảng, hoàn toàn phá vỡ đêm tối tĩnh lặng.

Hai bên đường, người dân nhìn xe cảnh sát gào thét đi lại, đều là nghị luận xem đã có chuyện gì xảy ra, khiến cho nhiều cảnh sát xuất động như vậy.

Cùng những người dân bất đồng, một ít người trong các vòng luẩn quẩn đặc thù chẳng những biết lão đại xã hội đen Nam Cảng Tương Cương gặp bất trắc ở núi Thái Bình, hơn nữa còn biết hung thủ là một đám người đến từ đại lục.

Vì báo thù cho Tương Cương, Hồng Tinh trước tiên hạ lệnh truy sát, treo giải thưởng một trăm ngàn đô la Hồng Kông, ngoài ra, cảnh sát vì phòng ngừa hung thủ chạy trốn, đã phái người tiến hành phong tỏa sân bay cùng các bến tàu lớn.

Đồng thời lúc phát sinh hết thảy chuyện này, Bùi Đông Lai bị Phương Khôn cho làm sơn dương thế tội đang lái một chiếc xe tầm thường, cấp tốc chạy tới hội sở Baby trong lời nói của Phương Húc Đông.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, sở dĩ hắn ở lại Nam Cảng có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, hắn không muốn Mộ Khuynh Nhan bị liên lụy trong cuộc nội chiến của Hồng Tinh.

Thứ hai, hắn muốn đem Lăng Hoa Cường từ trên cao một cước đá xuống đất, khiến cho Lăng Hoa Cường tới sấm hồi trước mặt tỷ đệ hai người Trang Hiểu Vân, Trang Bích Phàm!

Ở dưới dạng tình hình này, nếu như không phải là có nhân tố Mộ Khuynh Nhan ở bên trong, Hồng Tinh có thịnh vượng hay là diệt vong, cũng không có bất cứ quan hệ nào với hắn.

Trên cái thế giới này không có nếu như.

Bởi vì Tương Cương thân là lão đại của Hồng Tinh lại là cha của Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai lo lắng cuộc nội chiến trong Hồng Tinh sẽ liên lụy đến Mộ Khuynh Nhan, khiến cho Mộ Khuynh Nhan gặp phải tai ương như trong tiến trình lịch sử, cho nên hắn ra tay giúp Tương Cương.

Chẳng qua là.

Sau khi hắn biết được Mộ Khuynh Nhan bị Phương Húc Đông bắt cóc trong khi hắn đang giúp Tương Cương bắt nội gian thì hắn liền lập tức lựa chọn đi cứu Mộ Khuynh Nhan. Ở hắn xem ra, Phương Húc Đông chỉ danh đích thân hắn phải qua đó, nếu là hắn chậm chạp không đi thì hắn không cách nào bảo đảm Phương Húc Đông có đủ kiên nhẫn hay không, do đó sẽ hạ thủ đối với Mộ Khuynh Nhan!

Đến khi hắn lưu lại bọn người Phong Diệp cũng không có cách nào giữ được tính mạng của Tương Cương, cũng là điều khiến hắn bất ngờ.

Dù sao, đội bảo vệ Hồng Tinh ở Hồng Tinh cũng tương tự với Phong Diệp của Mãnh Hổ bang, Huyết Sát của Đông Nguyệt bang.

Thông thường mà nói vô luận người của Hắc bang xã đoàn nào thì lực lượng vương bài loại này cũng sẽ bị lão đại vững vàng nắm ở trong tay, Bùi Đông Lai chẳng qua là đoán được trong đội bảo vệ Hồng Tinh có phản đồ, xuất hiện nhiều phản đồ như vậy hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Bùi Đông Lai không biết sơ dĩ Tương Cương dựa theo tiến trình lịch sử bị sát hại ở giữa, cũng là bởi vì Mộ Khuynh Nhan cự tuyệt cùng Phương Húc Đông ở cùng một chỗ do đó làm cho Phương Khôn không còn lòng kiên nhẫn, cuối cùng bị Phương Khôn âm thầm nắm đội bảo vệ Hồng Tinh trong tay giết chết.

Hội sở Baby đúng là được mở dưới danh nghĩa một club tư nhân, ở bên cạnh bờ biển, chủ yếu phục vụ đối tượng tinh anh trong xã hội, cấp cho bọn hắn một nơi vui chơi, để cho bọn họ sau khi làm việc căng thẳng ngoài xã hội tới nơi đây được buông lỏng bản thân.

Cùng quá khứ bất đồng chính là, hội sở Baby tối nay cũng không có mở cửa đón khách, bãi đậu xe lớn như thế chỉ có mấy chiếc ô tô đậu.

Lúc 9h, Bùi Đông Lai lái chiếc xe đến bãi đậu xe của hội sở.

Dừng xe lại, không đợi Bùi Đông Lai xuống xe, bốn gã đại hán mặc tây trang màu đen, đeo tai nghe liên hướng ô tô đi tới.

Nương theo ánh đèn trong bãi đỗ xe, Bùi Đông Lai có thể rõ ràng nhìn thấy camera trên đỉnh đầu cũng như thấy được ngực của bốn gã đại hán phồng lên.

Nhận thấy được hết thảy điểm này, Bùi Đông Lai không có lựa chọn động thủ với bốn gã đại hán đang đi tới phía mình, mà là đẩy cửa xe ra, đi xuống.

- Không được nhúc nhích, giơ tay lên trời!

Mất thấy Bùi Đông Lai xuống xe bốn gã đại hán vội vàng dừng lại, móc súng trong ngực ra nhắm ngay vào Bùi Đông Lai.

- Nhìn trong xe xem có còn người nào khác hay không.

Trong đại sảnh hội sở, Phương Húc Đông thông qua màn hình camera thấy một màn như vậy, ra lệnh:

- Nếu như không có người khác, lục soát vũ khí trên người hắn, đem hắn vào đây.

- Rõ, anh Đông!

Đầu lĩnh đại hán thông qua bộ đàm hỏi báo Phương Húc Đông, sau đó để cho một gã đồng bạn tiến lên soát người Bùi Đông Lai, một gã đồng bạn khác đi kiểm tra ô tô.

Rất nhanh, súng lục, điện thoại di động thậm chí cả cái bật lửa trên người Bùi Đông Lai cũng bị tịch thu.

- Dẫn hắn vào đây.

Phương Húc Đông thông qua màn hình theo dõi thấy như vậy liền yên lòng.

- Đi!

Nghe được mệnh lệnh của Phương Húc Đông, ba tên đại hán dùng súng đẩy đẩy Bùi Đông Lai, ý bảo Bùi Đông Lai đi theo đại hán đầu lĩnh tiến vào hội sở.

Thân là một trong các club tư nhân nổi danh của Hồng Tinh, hội sở Baby che dấu phi thường tốt, hội sở ở dưới lòng đất hơn nửa cửa vào hội sở còn có hai cái, một cái thông qua cửa ngầm ở bãi đậu xe tiến vào, sau đó theo thang máy tiến vào hội sở, còn một lối đi còn lại là từ trên biển ngồi ca nô tiến vào.

Thông thường mà nói, chỉ có khách nhân có thân phận nhạy cảm, không muốn bại lộ thân phận mới có thể hưởng thụ đặc quyền ngồi ca nô tiến vào cửa hội sở.

Sau khi bị ba tên đại hán dùng súng đẩy đẩy tiến vào cửa ngầm, Bùi Đông Lai thấy trước cửa thang máy bốn gã đại hán có súng trong người giống bốn tên kia, hơn nữa trang bị tai nghe thống nhất, một khi phát sinh vấn đề, bọn họ sẽ biết được đầu tiên.

- Đi vào!

Cửa thang máy mở ra, ba tên đại hán dùng súng ép Bùi Đông Lai, đồng thời đem Bùi Đông Lai đẩy vào thang máy, đại hán đầu lĩnh ấn vào nút tầng ngầm thứ hai, thang máy bắt đầu hạ xuống.

“Đinh!”

Vài giây đồng hồ sau, kem theo một tiếng vang nhỏ, thang máy dừng lại, cửa thang máy từ từ mở ra.

- Anh Đông bảo các người ra trông coi bên ngoài, một khi có biến lập tức báo cáo.

Cửa thang máy, tám tên đại hán vác người khô ngô, vẻ mặt bực tức chờ đợi đã lâu, chỉ thấy một gã đại hán đầu trục quét mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái, sau đó hướng về phía tên đại hán đầu lĩnh kia đang đứng trong thang máy nói một tiếng.

- Tốt.

Đại hán đầu lĩnh đứng trong thang máy đáp một tiếng, ý bảo thủ hạ đem người giao cho thủ hạ của gã đại hán đầu trục.

Giống với lúc trước, sau khi ra khỏi thang máy, Bùi Đông Lai vẫn bị người dùng súng chìa vào người, hơn nữa nhân số từ ba người biến thành bốn người, súng từ ba khẩu biến thành bốn khẩu.

Ngoài ra, ở phía sau có ba tên đại hán đi theo mắt nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, cảm giác kia tựa như một khi Bùi Đông Lai dám có hành động thiếu suy nghĩ liền sẽ động thủ.

Nửa phút đồng hồ sau, Bùi Đông Lai dưới họng súng của mấy tên đại hán đi xuyên qua hành lang màu sắc rực rỡ, đã tới đại sảnh hội sở.

Diện tích đại sảnh chiếm khoảng gần ba trăm thước vuông, bên trong bày biện mấy bộ bàn ghế bằng gỗ Lê Hoa cùng mấy chậu cây cảnh.

Phương Húc Đông ngồi ở bàn trung ương trong đại sảnh, hai chân bắt chéo, mồm ngậm xì gà, tám tên đại hán chia ra đứng ở xung quanh hắn, cơ hồ đem hắn bao bọc lại, chỉ chừa ra khe hở đủ để nửa thân thể có thể đi quơ, trong đó có bốn gã đại hán có súng, họng súng hướng về phía Bùi Đông Lai.

Hiển nhiên, bởi vì thủ hạ A Uy của hắn từng chịu lỗ ở trong tay Bùi Đông Lai, nên Phương Húc Đông biết thân thủ của Bùi Đông Lai rất cao, vì bảo đảm không có tỷ sai sót nào, hắn cơ hồ đem toàn bộ thủ hạ tinh anh tới đây.

- Tiểu tạp chủng, mày không cần khẩn trương, tao sẽ không giết mày, tao chỉ muốn mời mày nhìn thấy một trò hay mà thôi.

Phương Húc Đông thích ý hút xì gà, thông qua khe hở nhỏ, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai, chậm rãi mà đàm đạo:

- Bởi vì, dựa vào an bài của cha tao thì mày nên trả giá cho mọi mọi chuyện xảy ra tối nay. Ân, mày có thể còn không biết, hiện giờ, hai bên hắc bạch ở Nam Cảng đều đã bắt đầu truy nã mày.

- Khuynh Nhan đâu?

Đường như đã đoán được cục diện sẽ xảy ra như vậy, Bùi Đông Lai cũng không có cảm thấy kinh ngạc, mà là lạnh lùng nhìn vào Phương Húc Đông, đồng thời mở miệng, trong lòng hắn âm thầm suy nghĩ kế tiếp nên làm như thế nào.

- Hắc, nhìn bộ dạng của mày hẳn là rất muốn nhìn thấy nàng?

Phương Húc Đông cười hai tiếng, nói:

- Đã như vậy, tao liền thỏa mãn nguyện vọng của mày.

Thanh âm vừa dứt, Phương Húc Đông làm ra một cái thủ thế, một gã đại hán ngằm hiểu, vội vàng mở ra màn hình lớn trên vách tường đại sảnh.

“A... A...”

Màn hình lớn sáng lên, tiếng rên rỉ mê người nhất thời vang lên trong đại sảnh, trong màn hình, Mộ Khuynh Nhan tay chân bị trói trên cái võng, hai chân giang rộng ra, hiện ra một hình chữ “Nhân”.

Bởi vì bị ép uống vào “Khoái nhạc nhất hào”, cộng thêm được tính đã hoàn toàn phát tác, lúc này Mộ Khuynh Nhan đã hoàn toàn lâm vào tình cảnh “muốn đàn ông”, gương mặt của nàng đỏ ửng một mảnh, bên tai, cổ, thậm chí hai cánh tay cùng bắp đùi cũng đều đỏ ửng.

Da thịt trắng hồng, cái bụng bằng phẳng, hai chân thon thả đều lộ ra ngoài không khí.

Dưới tác dụng của thuốc kích thích, nàng phát ra tiếng rên rỉ mê người, đồng thời không ngừng giãy dụa thân thể mềm mại nóng bỏng, hai đùi khép chặt lại, không ngừng mà cựa quậy, cái quần cụt màu trắng dưới hạ thân đã đầy nước.

Ngạc nhiên thấy một màn như vậy, hai con người Bùi Đông Lai đột nhiên thu nhỏ lại.

- Thật không nghĩ tới, Khuynh Nhan luôn luôn thuần khiết mà lại thêm nam nhân điên cuồng thế kia.

Thấy trên mặt Bùi Đông Lai toát ra vẻ tức giận, Phương Húc Đông trong lòng thoải mái một trận, vẻ mặt thiếu chút nữa nở nụ cười, nói:

- Nhìn xem kìa, kiểu nữ của chúng ta đã gấp gáp đến thế nào.

- A...!

Phảng phất vì phối hợp với lời nói của Phương Húc Đông, trong màn hình, Mộ Khuynh Nhan khẽ mở mắt, trong con ngươi đều là dục vọng, thở hổn hển rên rỉ, thân thể mềm mại giãy dụa với biên độ càng lúc càng lớn.

Một tiếng rên rỉ mất hồn này, phảng phất như mang theo ma lực dụ hoặc, tràn đầy lực hấp dẫn, làm cho Phương Húc Đông cùng thủ hạ của hắn theo bản năng đem ánh mắt nhìn vào màn hình, trong đó có mấy người lại càng là hai mắt nhìn đắm đắm vào hình ảnh nóng bỏng trong màn hình, âm thầm nuốt từng ngụm nước bọt.

Bùi Đông Lai không có bị tiếng rên rỉ mê người cùng thân thể mềm mại của Mộ Khuynh Nhan hấp dẫn.

Trong nháy mắt này.

Bùi Đông Lai động!

Chỉ thấy thân hình hắn vừa động, hóa thành một đạo tàn ảnh, cấp tốc bắn về phía Phương Húc Đông!

Bắt giặc phải bắt vua trước!

“Bá!”

Không đợi Phương Húc Đông cùng thủ hạ làm ra bất kỳ phản ứng nào, Bùi Đông Lai đem tốc độ phát huy đến cực đại, trong nháy mắt đã tới trước người Phương Húc Đông, tay phải xuất ra một trảo, giữ ở cổ họng của Phương Húc Đông.

Sắc mặt của Phương Húc Đông đột nhiên biến đổi, nụ cười trên mặt cứng ngắc, hắn giống như là bị trúng thuật định thân, cả người cứng ngắc!

- Buông Anh Đông ra!

Thủ hạ của Phương Húc Đông đột nhiên bừng tỉnh, không hẹn mà cùng đem hòng súng nhắm ngay Bùi Đông Lai.

- Tắt màn hình, hạ súng xuống, nếu không tao sẽ bóp nát cổ họng của hần.

Thanh âm Bùi Đông Lai bình tĩnh, giọng nói lại lạnh lẽo như nước sông Seberia mùa đông, làm cho người ta không rét mà run:

- Không nên có ý đồ đùa với lửa, trước lúc chúng mày nổ súng bắn tao, tao có thể giết nó mười lần!

Dứt lời.

Một cỗ sát ý cuồng bạo áp súc đã lâu, liền giống như núi lửa phun trào, đột nhiên hiện lên ở trên người Bùi Đông Lai!

311. Chương 315: Mãnh Long Quá Giang (13)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 315: Mãnh Long Quá Giang (13)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Đối với Phương Húc Đông mà nói, mặc dù hần biết em trai của hần cùng thủ hạ A Uy đều chịu thiệt trong tay Bùi Đông Lai, nên chẳng những tiến hành lực soát đối với Bùi Đông Lai, hơn nữa cơ hồ đem tất cả thủ hạ tinh anh tới đây, thậm chí còn trang bị cả súng ống.

Từ ý nào đó mà nói, hần đã chuẩn bị không có tí sai sót nào.

Chẳng qua là.

Hần đã đánh giá thấp thực lực của Bùi Đông Lai!

Lấy thực lực có thể sánh ngang với cảnh giới Âm Kính đại thành của Bùi Đông Lai, trong vòng mười thước, binh lính bình thường ngay cả súng cũng không kịp rút ra thì đã bị giết chết, huống chi mới vừa rồi bao gồm cả Phương Húc Đông cùng đồng bọn ở bên trong, đều bị tiếng rên rỉ mê người của Mộ Khuynh Nhan thu hút.

- Tắt... Tắt màn hình, hạ... hạ súng xuống.

Cảm nhận được sát ý kinh khủng trên người Bùi Đông Lai, Phương Húc Đông cảm giác được dường như bản thân mình đã rơi vào trong tay Tử Thần, lông tóc cả người dựng đứng lên, hô hấp trở nên dồn dập, nói chuyện có chút cà lăm.

Nghe được mệnh lệnh của Phương Húc Đông, mấy tên thủ hạ của Phương Húc Đông sắc mặt tức giận nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai, đem súng ném xuống dưới chân, mà tên đại hán lúc trước mở màn hình trên tường lại đi tắt màn hình lớn.

“Vù!”

Bùi Đông Lai thấy thế, chân phải nhấc lên, hất một khẩu súng nằm dưới đất lên, tay trái vung lên không trung, thuận thế chộp vào trong tay.

“Bá!”

Thấy một màn như vậy, những tên thủ hạ kia của Phương Húc Đông đều sắc mặt đại biến.

- Lăn qua đây!

Bùi Đông Lai nắm chặt cổ họng của Phương Húc Đông, dùng họng súng chỉ về mấy tên đại hán phía sau đang định đánh lên.

Mấy tên đại hán kia vốn đang định đánh lên từ phía sau Bùi Đông Lai, đột nhiên thấy Bùi Đông Lai dùng súng chỉ hướng bọn hắn, đều bị hù dọa tới mức mặt biến sắc, liền bỏ qua ý niệm đánh lên trong đầu, bọn hắn giống như chuột thấy mèo, cước bộ như nhũn ra đi tới hướng đồng bọn đang đứng đối diện.

- Dẫn tao đi gặp Khuynh Nhan, nhanh lên!

Mất thấy thủ hạ của Phương Húc Đông tụ tập lại một chỗ, Bùi Đông Lai không có nổ súng, mà là đem họng súng lạnh như băng chĩa vào cái ót của Phương Húc Đông.

Cảm thụ được nòng súng truyền đến cảm giác lạnh như băng cùng sát ý không có chút nào che dấu trên người Bùi Đông Lai, trái tim Phương Húc Đông co quắp kịch liệt, hai chân có chút nhũn ra.

Sau đó, trong sự tức giận mà khẩn trương cùng ánh nhìn chăm chú của mấy tên thủ hạ của Phương Húc Đông, Phương Húc Đông cắn răng, sắc mặt trắng bệch mà dẫn Bùi Đông Lai đi về phía sau hành lang.

Một bước, hai bước, ba bước...

Qua năm bước chân, Bùi Đông Lai cùng Phương Húc Đông thối lui đến đầu hành lang.

Những tên thủ hạ kia của Phương Húc Đông thấy thế, đều khom lưng, chuẩn bị nhặt súng lên đuổi theo.

Chẳng qua là.

Bùi Đông Lai lại không hề do dự nổ súng, không cho bọn hắn có cơ hội!

“Pằng!Pằng!Pằng!...”

Cò súng giật mấy phát, đạn bay ra khỏi nòng súng, thanh âm tử vong vang lên.

Mấy viên đạn viên sau nối viên trước từ nòng súng bay ra, mang theo hơi thở tử vong, quét về phía mấy tên thủ hạ của Phương Húc Đông.

“Phốc! Phốc! Phốc!”

Từng tiếng đạn xuyên qua thân thể lần của mấy tên đại hán lần lượt vang lên ở trong đại sảnh, mấy tên thủ hạ của Phương Húc Đông giống như bị tử thần hỏi thăm bình thường, ngã xuống một mảng lớn trên mặt đất.

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh tán loạn, máu tươi văng khắp nơi, huyết nhục đầy đất, tựa như địa ngục trên nhân gian.

“ A...”

- Đừng... đừng bắn!

Sau khi bắn quét một vòng, chỉ còn hai người may mắn còn sống sót cả người xụi lơ, gắt gao nằm gục trên mặt đất, bọn hắn dùng một loại ánh mắt hoảng sợ tới cực điểm nhìn Bùi Đông Lai.

“Pằng!”

“Pằng!”

Không chút do dự, Bùi Đông Lai liền bắn ra hai phát, ngay giữa đầu hai gã đại hán, đều là một súng nổ đầu.

- A!

Trơ mắt nhìn hai gã thủ hạ bị bắn nổ đầu, Phương Húc Đông hoảng sợ hét lên.

Sau đó...

Hai chân hần mềm nhũn, trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, một cổ chất lỏng màu vàng từ giữa hai chân của hần chảy ra.

- Đừng... Đừng... Đừng giết tôi...

Phương Húc Đông xụi lơ trên mặt đất, cả người run run van xin tha thứ, trong đôi mắt của hần hoàn toàn bị nỗi sợ hãi chiếm lấy.

Sợ!

Hần thật sự rất sợ!

Hần thân là nhân vật trẻ tuổi có thực quyền trong Hồng Tinh, hần đã từng giết người, hơn nữa không chỉ là một người!

Chỉ là.

Hần cảm thấy mới vừa rồi Bùi Đông Lai không phải là đang giết người, mà là đang giết gà!

Ông nội biến thành cháu trai, chỉ cần trong nháy mắt.

Giờ khắc này Phương Húc Đông không giống với lúc mới nhìn thấy Bùi Đông Lai mà hò hét điên cuồng, ngược lại, hần chỉ cảm thấy mình giống như con sâu cái kiến, tùy thời sẽ bị Bùi Đông Lai bóp chết!

Mắt thấy Phương Húc Đông giống như một con chó TQ quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, Bùi Đông Lai sắc mặt không đổi ngồi xổm người xuống, một tay nắm lấy Phương Húc Đông, hướng cuối hành lang mà đi tới.

“ A... A...”

Theo bước chân của Bùi Đông Lai đi tới, tiếng rên rỉ của Mộ Khuynh Nhan càng ngày càng gần.

Tiếng rên rỉ câu hồn, mê người kia rơi vào trong tai Phương Húc Đông, không hề gợi lên hứng thú của hần, cũng không làm hần thú huyết sôi trào, mà giống như là ma âm đến từ địa ngục tập kích vào tâm thần của hần.

- Giải được.

Xác định Mộ Khuynh Nhan ở gian phòng phía trước, Bùi Đông Lai dừng bước lại, lạnh lùng nói.

Không trả lời, Phương Húc Đông giống như là bị đánh cắp linh hồn, hai mắt vô thần nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế, liền lục soát một vòng thật nhanh ở trên người Phương Húc Đông, kết quả không có tìm được giải được.

Phát hiện này khiến cho chân mày Bùi Đông Lai cau lại, tay phải đang nắm lấy cổ áo của Phương Húc Đông, đột nhiên buông ra.

Thân thể Phương Húc Đông rơi xuống, Bùi Đông Lai không có rút tay về, mà là thuận thế vung lên!

“ A!”

Một tiếng giòn vang, Bùi Đông Lai cho Phương Húc Đông một cái bạt tai vang dội, sau đó không đợi thân thể Phương Húc Đông bay ra ngoài, lại một phát nắm được cổ áo của Phương Húc Đông, đem Phương Húc Đông treo trên không trung.

- Giải được ở đâu?

Mắt thấy Phương Húc Đông đã tỉnh lại một chút, Bùi Đông Lai đem mặt ghé sát vào Phương Húc Đông, thanh âm khàn khàn hỏi.

“Hô... Hô...”

Vẫn như cũ không trả lời, Phương Húc Đông thở hổn hển, chất lỏng màu vàng tùy ý từ giữa hai chân của hần chảy ra.

“A... Ư... A...”

Trong phòng, tiếng kêu của Mộ Khuynh Nhan càng lúc càng lớn, tựa hồ như tùy thời sẽ hít thở không thông.

- Tao hỏi mày một lần cuối cùng, giải được ở đâu?

Bùi Đông Lai dùng súng nhắm ngay mi tâm của Phương Húc Đông.

- Ổ... Ổ... Ổ trong cái tủ ngay đầu giường.

Đôi mắt Phương Húc Đông trợn to ra, sợ hãi lắp bắp nói.

“Bốp!”

Nghe được lời nói của Phương Húc Đông, Bùi Đông Lai lập tức đánh ngất Phương Húc Đông, một tay kéo Phương Húc Đông, nhanh chóng mở cửa phòng.

“ A...Ư...A...Ư”

Trên giường trong gian phòng, Mộ Khuynh Nhan giống như bị điện giật bình thường, cả người dạng ra thành hình chữ “Nhân” nằm ở trên giường, điên cuồng giãy dụa thân thể mềm mại, lớn tiếng rên rỉ.

Bởi vì Mộ Khuynh Nhan mặc váy ngắn nằm đối diện cửa phòng, Bùi Đông Lai vừa bước vào cửa phòng, lập tức nhìn thấy cái quần lót Lace che chắn chôn đào nguyên hoàn toàn ướt đầm hơn nửa phía dưới của khăn trải giường cũng ướt nhẹp một mảnh.

Đối mặt với cảnh sắc đủ để cho nam nhân điên cuồng này, sắc mặt Bùi Đông Lai hết sức khó coi, một tay hất ném Phương Húc Đông vào góc tường, sau đó nhanh chóng bước vọt tới bên giường, một tay nhấc ra hộp thuốc trong chiếc tủ đầu giường.

Phương Húc Đông ép Mộ Khuynh Nhan uống vào “Khoái nhạc nhất hào” là đồ của Mỹ sản xuất. Do ngành đặc biệt của Mỹ đặc biệt nghiên cứu chế tạo ra, được lực cực kỳ bá đạo, một khi nữ nhân uống vào thì cho dù là trinh nữ cũng sẽ biến thành dâm phụ.

Không chỉ như vậy, nữ nhân một khi uống vào “Khoái nhạc nhất hào”, đối với hơi thở của đàn ông cực kỳ nhạy cảm.

Lúc này Mộ Khuynh Nhan cũng là như thế, lúc Bùi Đông Lai đi tới bên giường, cầm lấy hộp thuốc trên cái tủ đầu giường, đang xác định có phải giải được hay không thì đồng thời lúc đó nàng đột nhiên mở mắt.

Dưới ánh đèn, cặp mắt của nàng vốn là trong suốt, trong đôi mắt đơn thuần tràn ngập mê ly, hoàn toàn bị dục vọng chiếm cứ.

- Đàn ông... Ngứa quá...

Ngửi được hơi thở nam nhân trên người Bùi Đông Lai, được lực trong cơ thể Mộ Khuynh Nhan tựa hồ như bị trực tiếp triệt để kích phát vậy, khiến cho đôi mắt của nàng toát ra quang mang cực nóng, toàn thân đổ tới mức muốn nhả ra máu.

Mặc dù lực khống chế của Bùi Đông Lai cực kỳ xuất sắc, hơn nữa bởi vì Mộ Khuynh Nhan bị bắt cóc, bỏ thuốc cùng chuyện tình Tương Cương bị giết, trong lòng hấn tràn ngập sát ý, chỉ là... Hấn là một nam nhân chân chính, nghe được tiếng rên rỉ của Mộ Khuynh Nhan có thể làm cho bất cứ nam nhân nào cũng nổi điên, cũng không thể khống chế mà nổi lên phản ứng mà nam nhân nên có, giữa hai chân hấn trong lúc vô tình nổi lên một cái lều nhỏ.

- Em ngứa... Giúp em... Giúp em với...

Dưới ánh đèn, Mộ Khuynh Nhan hoàn toàn điên cuồng, nàng giãy dụa muốn ngồi dậy, nhưng hai chân bị trói chặt, căn bản không cách nào đứng dậy, chỉ có thể lợi dụng cái eo của mình uốn éo, hai tòa Thánh Nữ Phong trước ngực đung đưa kịch liệt không ngừng, chiếc giường theo nhịp uốn éo của nàng mà vang lên tiếng kêu.

Sau khi xác định được vật trong tay đích xác là giải được, Bùi Đông Lai biết rõ được lực trong cơ thể Mộ Khuynh Nhan đã hoàn toàn phát tác, không dám chậm trễ, đầu tiên là mạnh mẽ chế trụ dục vọng trong nội tâm, sau đó nhanh chóng xoay người, một tay nâng cằm của Mộ Khuynh Nhan lên, khiến Mộ Khuynh Nhan hé miệng ra, đem một viên thuốc màu đen bóp nát, đưa vào trong miệng Mộ Khuynh Nhan.

Làm xong hết thấy, Bùi Đông Lai không hề dừng lại, mà là một lần nữa xách Phương Húc Đông lên, bước ra khỏi gian phòng.

Hắn hiểu được, mặc dù đã cho Mộ Khuynh Nhan uống giải được, cũng phải chờ được tính phát tác cần một chút thời gian, mà hắn vừa rồi đem giải được bóp nát, chính là vì để cho được tính trong thời gian ngắn nhất phát huy tác dụng.

Vừa ra khỏi phòng, Bùi Đông Lai liền nghe được tiếng bước chân hỗn loạn, lập tức giơ súng lên hướng đại sảnh đi tới.

Cùng lúc đó.

Tám tên thủ hạ của Phương Húc Đông đang chờ ở cửa thang máy cùng bãi đậu xe, bởi vì nghe được tiếng súng nên đã chạy tới đại sảnh.

Trong đại sảnh, hơn mười tên thủ hạ của Phương Húc Đông đã biến thành một đồng tử thi, máu tươi nhuộm đỏ cái thảm màu trắng. Hơn nữa trong không khí tràn ngập mùi máu tươi gay mũi, thậm chí còn lơ lửng một tầng huyết khí nhàn nhạt.

“ Qe”

Thấy một màn máu tanh này, dù tám tên thủ hạ của Phương Húc Đông đều là kẻ tàn nhẫn trên tay nhuộm không ít máu tươi, nhưng cũng bị dọa cho hồn phi phách tán không nói, dạ dày co quắp kịch liệt, khom lưng nôn lên nôn xuống.

Đột nhiên.

Một gã đại hán ngừng nôn mửa, hắn giống như là nhìn thấy ma quỷ vậy, đôi mắt đột nhiên tròng lên lớn nhất, không nhúc nhích nhìn Bùi Đông Lai đang giơ súng, dọc theo hành lang mà đi tới đại sảnh.

Sau đó, bảy tên đại hán kia bởi vì nghe được tiếng bước chân, cũng không hẹn mà cùng đem ánh mắt ném về hướng Bùi Đông Lai.

Hình ảnh dừng lại.

Dưới ánh đèn, tám tên đại hán không có rút súng, mà là giống như tám bức tượng điêu khắc đứng im ở nơi đó, không nhúc nhích nhìn Bùi Đông Lai.

“ A...”

Nhìn, nhìn, một gã đại hán trong đó đột nhiên thức tỉnh, phát ra một tiếng kêu bèn nhọn, liền quay đầu bỏ chạy.

Tiếng kêu của tên đại hán kia khiến cho bảy tên đại hán kia từ trong sợ hãi đều lấy lại tinh thần, bọn hắn không có rút súng ra, mà là học theo tên đại hán kia, lựa chọn xoay người bỏ chạy.

Bởi vì, ở trong mắt bọn hắn, Bùi Đông Lai chính là tử thần tới để thu gặt sinh mạng của tám người bọn hắn.

Bọn hắn chỉ muốn cách xa Bùi Đông Lai... Càng xa càng tốt!

Thấy tám tên đại hán muốn chạy, Bùi Đông Lai tay giơ súng lên, cò súng lại động một lần nữa.

“Pằng!”

“Phốc!”

“Pằng!”

“Phốc!”

Âm thanh tử vong lại vang lên một lần nữa.

Mỗi một viên đạn là nổ một đầu.

Bùi Đông Lai đại khai sát giới.

312. Chương 316: Mãnh Long Quá Giang (14)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 316: Mãnh Long Quá Giang (14)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Có lẽ là bởi vì cái chết của Tương Cương khiến cho Nam Cảng thay đổi nghiêng trời lệch đất, ban đêm ở nơi đặc thù này, những người ngụ tại khu nhà giàu quyền quý ở tại lưng chừng núi cùng những tinh anh xã hội thuộc nhiều lĩnh vực cũng không tham gia các bữa tiệc xã giao ngày thường, mà là đều cho ô tô quay lại nhà mình.

Dường như cùng một lúc mọi người tiến vào khu nhà giàu xong, cũng sẽ theo bản năng liếc mắt nhìn về biệt thự của Lăng Hoa Cường.

Hiển nhiên, bọn họ đều rất rõ ràng, qua đêm nay, thế cục của thế giới ngầm ở Nam Cảng sẽ biến đổi —— lão đại xã hội đen từ hai người trước kia giờ chỉ còn một người!

Ngay cả những người ngoài cuộc cũng biết điểm này, huống chi là bản thân Lăng Hoa Cường?

Nhưng mà.

Mặc dù Lăng Hoa Cường biết Tương Cương đã chết, nhưng cũng không có buông xuôi tất cả ở trên giường yêu thương chim hoàng yến Chu Nhược Đồng của hắn, cũng không có triệu tập thủ hạ lập tức phát động tấn công đối với Hồng Tinh.

Trong thư phòng biệt thự, Lăng Hoa Cường ngồi ở trước bàn đọc sách, ngậm xì gà, cau mày, Lưu Kiến lúc trước dẫn người phục kích Tương Cương đẩy cửa vào, trực tiếp đi tới trước bàn đọc sách, mang theo vài phần tự trách nói:

- Đại ca.

- Lão Lưu, theo ý cậu, cái lão hồ ly Phương Khôn kia đang giở trò quỷ gì?

Lăng Hoa Cường cũng không có trách cứ Lưu Kiến, mà là phun ra một ngụm khói, hỏi ra nghi vấn khiến hắn suy nghĩ cả đêm.

Lúc buổi sáng, hắn đi tới cảng Victoria gặp Phương Khôn, hơn nữa cùng Phương Khôn đặt thành nhất trí —— hắn phải người lợi dụng cơ hội lúc Tương Cương bái lạy Quan Nhị Gia giết chết Tương Cương, mà Phương Khôn thì đáp ứng sau khi thượng vị thay thế Tương Cương sẽ đem lợi nhuận làm ăn ma túy của Hồng Tinh nhường lại cho Lăng Hoa Cường.

Trong kế hoạch của Lăng Hoa Cường, hắn vốn định đem cả Tương Cương cùng Phương Khôn giết hết một lượt.

Chẳng qua là.

Phương Khôn cũng không có đi theo Tương Cương lên đỉnh núi Thái Bình, làm cho kế hoạch của hắn thất bại.

So ra mà nói, điều càng làm cho hắn khiếp sợ hơn chính là, thủ hạ chủ chốt là lá bài mà hắn vẫn lấy làm tự hào gặp phải tập kích ở trong công viên, tổn thất thảm trọng.

Mà sau khi người của hắn rút lui xong, Tương Cương lại bị giết.

Đối với Lăng Hoa Cường mà nói, mọi chuyện phát sinh tối nay tựa hồ như một một vỡ tuồng, hẳn chẳng qua là chịu trách nhiệm vén màn sân khấu, nhưng lại không biết quá trình cụ thể của màn tuồng này.

- Đại ca, lúc trước lúc mà Tương Cương còn chưa bị giết, tôi cùng các anh em cũng từng hoài nghi đám người đột nhiên xuất hiện kia có phải là người của Phương Khôn hay không. Nhưng cuối cùng, chúng tôi đều nhất trí cho rằng không phải.

Lưu Kiến sắp xếp lại một phen, trầm giọng nói:

- Dù sao, nếu như bọn họ là người của Phương Khôn, dù muốn đem chúng tôi một lưới bắt hết, như vậy, ít nhất cũng phải đợi đến khi chúng tôi thành công giết chết Tương Cương, mà không phải lúc chúng tôi đối phó với Tương Cương, lại ngăn chặn hành động của chúng tôi.

Nói tới đây, Lưu Kiến dừng lại một chút, thấy Lăng Hoa Cường không có nói gì, mà là ý bảo hắn nói tiếp.

- Chỉ là, sau khi Tương Cương bị giết, tôi lại cảm thấy những người đó rất có thể đúng là người của Phương Khôn —— lấy thực lực mà đám người kia thể hiện ra, bọn họ hoàn toàn có thể thịt sạch chúng tôi, sau đó lại hạ thủ đối với Tương Cương.

Sắc mặt của Lưu Kiến ngưng trọng nói.

- Ta cũng cho là như vậy.

Lăng Hoa Cường hung hăng hút vài hơi xì gà, vẻ mặt lộ ra vẻ âm trầm:

- Phương Khôn lão hồ ly này cũng đủ xảo hoạt, tính kế với tất cả chúng ta!

- Đại ca, kế tiếp làm sao bây giờ? Có nên nghĩ biện pháp điều tra rõ ràng thân phận của những người đó, sau đó xuất thủ giết chết bọn họ, hay là thừa dịp Hồng Tinh đang đại loạn mà ra tay tiêu diệt Hồng Tinh hay không?

Lưu Kiến hỏi.

- Tương Cương đã chết, cả Nam Cảnh đều đang rối loạn, cơ hồ tất cả cảnh sát đều xuất động, lúc này chúng ta không thể động thủ. Phương Khôn dám lớn mật yên tâm cùng ta hợp tác, cũng chính là bởi vì coi trọng điểm này. Chỉ cần chúng ta không nhân cơ hội Hồng Tinh đang loạn mà động thủ, là có thể cho Phương Khôn cơ hội chinh đồn, Phương Khôn có thể thượng vị thuận lợi.

Lăng Hoa Cường lắc đầu nói:

- Bất quá... Mặc dù Phương Khôn thượng vị, nội bộ Hồng Tinh cũng sẽ không vững chắc, đến lúc đó chúng ta động thủ một lần nữa cũng không muộn.

- Điều cần cần phải làm bây giờ chính là, lập tức đi điều tra thân phận của những người thần bí kia, nhất định phải điều tra ra kết quả!

Lăng Hoa Cường lại bổ sung.

Lưu Kiến ngay lập tức vội vàng gật đầu lĩnh mệnh:

- Rõ, đại ca!

Dưới chân núi Thái Bình.

Phương Khôn dẫn người hội hợp với đám người Ưông Chu vẫn ủng hộ Tương Cương, sau khi tiến hành nói chuyện đơn giản với nhau, liền trở về tổng bộ tập đoàn Hồng Tinh, chuẩn bị thương lượng bước kế tiếp nên làm cái gì.

- A Minh, làm tốt lắm.

Ô tô khởi động, Phương Khôn chủ động bấm số điện thoại của A Minh, không chút keo kiệt lời ca ngợi của mình.

- Phương gia quá khen, đây là chuyện mà A Minh phải làm.

Ở trong một chiếc Mercedes-Benz s350 đi trước đoàn xe A Minh có một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh.

- Đúng rồi, A Minh, lúc trước ta quên mất chưa hỏi cậu, đám người thần bí ngăn chặn Đông Tinh rốt cuộc là ai? Cậu đã cùng bọn họ đối mặt sao?

Thời điểm lúc trước, sau khi A Minh nhận một cái tin cho Phương Khôn báo rằng Tương Cương đã chết xong, Phương Khôn bởi vì lo lắng A Minh cùng đám người Uông Chu đang đứng cạnh nhau, gọi điện thoại sẽ khiến họ hoài nghi, nên hắn không dám gọi điện thoại cho A Minh, hiện giờ mọi chuyện đã kết thúc, hắn trước tiên liền hỏi ra nghi vấn trong lòng.

- Thật xin lỗi, Phương gia, là tôi sơ sót.

Trong chiếc xe Mercedes-Benz s350, A Minh vừa nghe được lời nói của Phương Khôn..., cả người tựa hồ như bị dội một chậu nước lạnh, cảm giác vui sướng trong lòng không còn sót lại chút gì, hắn trước là cho ra lời xin lỗi, sau đó mới nói:

- Bọn họ là người của Bùi Đông Lai.

- Người nào?

Phương Khôn cả kinh, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Là người của Bùi Đông Lai.

A Minh giải thích một lần nữa:

- Vốn là Bùi Đông Lai đem những người đó lưu lại bảo vệ Tương Cương, khiến cho tôi không tìm được cơ hội hạ thủ, về sau lại chẳng biết tại sao, bốn gã đi theo Bùi Đông Lai rồi đi lại quay lại, tôi nhân lúc bọn chúng không để ý mà ra tay.

- Điều... Điều này sao có thể?

Phương Khôn giống như là nghe được chuyện bất khả tư nghị nhất trên thế giới này, sắc mặt khiếp sợ nói:

- Theo ta được biết, tiểu tử kia cũng chỉ là có quan hệ khá thân mật với Liễu Nguyệt thời, bên cạnh hắn làm sao có thể có nhiều hảo thủ như vậy?

Ngoài vẻ khiếp sợ, trên mặt Phương Khôn lộ ra vẻ nghi ngờ cùng lo lắng.

- Tôi cũng không biết.

A Minh theo bản năng trả lời một câu.

- Anh Minh, trên y phục của đám người kia có một đồ án, hình như là thêu một mảnh Phong Diệp.

Tên lái xe thuộc đội bảo vệ Hồng Tinh mơ hồ nghe được A Minh cùng Phương Khôn nói chuyện với nhau, không nhận được nói:

- Không lẽ bọn họ là Phong Diệp của Mãnh Hổ bang?

Ngạc nhiên nghe được hai chữ này, sắc mặt A Minh không khỏi biến đổi, sau đó chửi to:

- Con mẹ nó sao mày không nói sớm?

- Có chuyện gì vậy?

Phương Khôn cũng không có nghe được A Minh cùng thủ hạ nói chuyện với nhau, thấy A Minh mở miệng dạy dỗ thủ hạ, liền hỏi.

- Phương... Phương gia, A Vượng nói trên y phục những người thần bí kia thêu đồ án Phong Diệp, rất có thể là Phong Diệp thuộc Mãnh Hổ bang!

A Minh hỏi báo chi tiết.

“Bá!”

Sắc mặt Phương Khôn cuồng biến.

Sau khi Tương Cương chết, Phương Khôn đem toàn bộ sự việc đổ lên đầu Bùi Đông Lai, chẳng những ban bố lệnh truy sát đối với Bùi Đông Lai trong hắc đạo, lại sử dụng mối quan hệ bạch đạo ban bố lệnh truy nã với Bùi Đông Lai.

Mà hiện giờ, Phong Diệp uy chấn hắc đạo Nam Phương lại là người của Bùi Đông Lai.

- Cậu xác định?

Khiếp sợ ngăn ngừa qua đi, Phương Khôn lại cảm thấy chuyện này không có khả năng —— căn cứ tình báo hần có được, Xà mỹ nữ Quý Hồng bất chiến tự nhiên thành, thành công thâm tóm Đông Nguyệt bang cùng tập đoàn Thiên Tường của Liễu Nguyệt trong tay.

Ở dưới dạng tình hình này, Quý Hồng cho dù không giết Liễu Nguyệt, vậy cũng không cần phải trợ giúp người bên cạnh Liễu Nguyệt chứ?

- Phương gia, A Vương nói hần không nhìn lầm.

A Minh tựa hồ ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, tâm tình có chút lo lắng:

- Mà tôi cũng tự mình thấy đám người kia rất nghe lời Bùi Đông Lai.

Một lần nữa nghe được câu trả lời của A Minh, sắc mặt Phương Khôn trở nên cực kỳ khó coi, hần không nói gì nữa, mà là trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Phương Khôn trầm mặc gần hai phút, sau đó cầm điện thoại di động, mang theo vài phần lo lắng bấm số điện thoại của Quý Hồng —— Hồng Tinh mặc dù không có hợp tác cùng Mạnh Hổ bang, chỉ là... Dù sao cũng là lão đại hắc đạo, Phương Khôn từng gặp gỡ Quý Hồng vài lần, có để lại phương thức liên lạc.

Giang Lăng, trong phòng tổng thống của khách sạn Hilton.

Quý Hồng sau khi tắm rửa nằm trên ghế salon, tay bưng ly rượu đỏ, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Reng...Reng...”

Ngạc nhiên nghe được thanh âm chấn động của điện thoại di động, Quý Hồng cho là Bùi Đông Lai gọi điện thoại tới, lập tức cầm lấy điện thoại di động.

“Ách?”

Nhìn trên màn hình điện thoại di động biểu hiện số điện thoại của Phương Khôn, Quý Hồng hơi ngần ra, sau đó dăm chiêu trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng cũng nghe máy:

- Phương gia sao?

- Quý lão đại, đúng là Phương mỗ.

Nghe được Quý Hồng gọi mình như thế, Phương Khôn không dám lên mặt, mà là đem bộ dạng để rất thấp.

- Phương gia khiêm tốn rồi.

Mặc dù trong lòng đoán được Phương Khôn gọi điện thoại tới hơn phân nửa cùng Bùi Đông Lai có liên quan, bất quá Quý Hồng không có bóc mẽ, mà là giả vờ ngây ngốc cười cười, nói:

- Không biết Phương gia tìm tiểu nữ có chuyện gì?

- Quý lão đại, thật xin lỗi trẻ như vậy còn quấy rầy cô.

Quý Hồng giả vờ ngây ngốc, Phương Khôn lại là một bụng lo lắng, do dự một hồi lâu, cuối cùng lựa chọn hỏi thẳng vào vấn đề:

- Tôi nghe nói Phong Diệp, thủ hạ của cô tiến vào Nam Cảng, có phải không?

- Phương gia, ông hỏi chuyện này để làm gì?

Buổi sáng Quý Hồng nhận được điện thoại của Bùi Đông Lai gọi tới, biết Bùi Đông Lai trợ giúp Tương Cương bình định nội loạn, sẽ động thủ với Phương Khôn, hơn nữa rất có thể sẽ động thủ với cả Lăng Hoa Cường, cho nên phải ra Phong Diệp, bất quá nàng lại không trả lời câu hỏi của Phương Khôn..., mà là hỏi ngược lại một câu.

- Tối nay, đại ca của chúng tôi dẫn chúng tôi lên núi Thái Bình bái lạy Quan Nhị Gia, kết quả gặp phải phục kích của Đông Tinh, đã gặp bất trắc.

Phương Khôn cố ý ra vẻ một bộ dáng tức giận:

- Mà người của tôi ở núi Thái Bình có gặp qua người của Phong Diệp, vì để tránh cho song phương chúng ta có hiểu lầm, tôi nghĩ tìm Quý lão đại xác nhận một chút.

Tương Cương đã chết?

Nghe được tin tức kia, Quý Hồng không khỏi cả kinh —— nàng cũng không có nhận được điện thoại của Bùi Đông Lai hay của thành viên Phong Diệp, nên không biết ở Nam Cảng có chuyện gì xảy ra.

- Quý lão đại, chuyện này mang tính trọng đại, xin cô cho câu trả lời chắc chắn.

Thấy Quý Hồng không nói lời nào, Phương Khôn lại nói:

- Mặt khác, tôi còn nghe nói người của cô tiến vào Nam Cảng có liên quan với người thanh niên gọi là Bùi Đông Lai kia.

- Phương Khôn, mặc dù ta không biết Tương Cương bị giết chết như thế nào, nhưng ta tin tưởng, cái chết của Tương Cương không thoát khỏi liên quan tới ông? Hoặc là nói, màn kịch này, từ đầu đã do một tay ông bày ra.

Ngẩn ngừ kinh ngạc qua đi, giọng nói Quý Hồng biến đổi, nhất châm kiến huyết.

Trong lòng Phương Khôn cả kinh:

- Quý lão đại, cô có ý gì?

- Xem ra ta đoán trúng.

Quý Hồng cười lạnh nói:

- Ân, để cho ta đoán một chút, ông gọi điện thoại cho ta xác nhận Phong Diệp thủ hạ của ta có quan hệ với Bùi Đông Lai hay không, sau đó kế tiếp ông sẽ động thủ với Bùi Đông Lai, đúng không?

- Quý lão đại, tôi không hiểu cô đang nói cái gì.

Lời nói của Quý Hồng khiến trong lòng Phương Khôn nhấc lên kinh đào hải lãng, bất quá... Hắn lại lựa chọn giả vờ ngây ngốc, giọng nói không có chút khác thường nào.

- Phương Khôn, Bùi thiếu để ta phái ra Phong Diệp tới Nam Cảng, vì chính là trợ giúp Tương Cương diệt trừ tên phản đồ là ông, ông lại muốn tiếp tục giả ngu hay sao?

Bùi thiếu?

Ngạc nhiên nghe được xưng hô Quý Hồng gọi Bùi Đông Lai, Phương Khôn cảm giác lỗ tai của mình có vấn đề, sắc mặt hắn không tin hỏi:

- Quý lão đại, cô gọi tiểu tử kia là Bùi thiếu? Hắn rốt cuộc là ai? Cô cùng hắn có quan hệ như thế nào?

- Ta là người của hắn.

Quý Hồng nói:

- Nga, không, là ta muốn làm người của hắn, bất quá không được như ý nguyện, chỉ có thể đi làm công cho hắn.

- Cái gì?

Bên tai vang lên lời nói của Quý Hồng, nghĩ đến những việc làm trong quá khứ của Quý Hồng, lấy bộ dạng không ai bì nổi, thống nhất hắc đạo Hồ Hàng, tiến quân vào Nam Tô, Phương Khôn cả kinh thiếu chút nữa đánh rơi điện thoại di động xuống đất.

- Phương Khôn, mặc dù ta không biết tại sao ông có thể trước mặt Bùi thiếu mà giết chết Tương Cương, nhưng người của ông cũng đừng mong sống sót qua lần này.

Không đợi Phương Khôn lấy lại tinh thần trong cơn khiếp sợ, Quý Hồng cười lạnh nói:

- Ông có thể cho người chuẩn bị sẵn quan tài.

“ Bộp!”

Điện thoại di động từ trong tay Phương Khôn rơi xuống, rơi nát bầy.

Dưới ánh đèn.

Vẻ mặt Phương Khôn trắng bệch.

313. Chương 317: Mãnh Long Quá Giang (15)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 317: Mãnh Long Quá Giang (15)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Thâu tóm Đông Nguyệt bang, thống nhất hắc đạo Đông Hải.

Mãnh long quá giang, áp Hồ Giang địa đầu xà.

Chỉ quân hướng tây, diệt trừ Dương Sách, chiếm được Nam Tô.

Hết chuyện này, khiến cho Quý Hồng trong một thời gian ngắn, trở thành một viên minh châu lỏng lắt nhất trong giới hắc đạo TQ.

Phương Khôn thân là nhân vật số hai của Hồng Tinh, tự nhiên cũng nghe nói tới một loạt những sự kiện không thể tin nổi liên quan tới Quý Hồng.

Lúc trước, khi Quý Hồng còn chưa làm ra những chuyện này, bao gồm cả Phương Khôn ở bên trong nam nhân nam bán quốc chỉ dám đứng nhìn, không dám khinh nhờn nằng; hôm nay, Quý Hồng lấy bộ dạng không ai bì nổi khuếch trương thế lực, trở thành lão đại xã hội đen vùng tam giác Trường Giang lấy thúng úp voi, Phương Khôn lại càng không dám đi trêu chọc Quý Hồng —— song phương từ đầu, đã luôn luôn không có liên quan gì tới nhau!

Ở dưới dạng tình hình này, Bùi Đông Lai người bị hấn biến thành sơn dương thế tội lại trở thành lão bản của Quý Hồng.

Rung động này đối với Phương Khôn quả thực không cách nào dùng ngôn ngữ để miêu tả, thế cho nên cả người hấn hoàn toàn bị dọa sợ đến trợn mắt há hốc mồm, ngay cả điện thoại rơi ở trên xe, màn hình nứt vỡ cũng không có phát hiện.

Phương... Phương gia làm sao vậy?

Cận vệ của Phương Khôn thấy hấn giống như là bị mất hồn, vẫn duy trì bộ dáng trợn mắt há hốc mồm, trong lòng hết sức nghi ngờ, lại không dám lên tiếng quấy rầy Phương Khôn.

- Điện... Điện thoại di động!

Không biết qua bao lâu, trong lòng Phương Khôn vừa động, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ngạc nhiên lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn thoáng qua điện thoại di động, phát hiện màn hình di động đã nứt vỡ, lập tức hướng về phía tên cận vệ rống lớn một tiếng.

Phương Khôn đột nhiên rống lớn khiến cho tên hộ vệ sợ đến mặt biến sắc, tay khê run rẩy, ô tô chao đảo một trận.

Có lẽ nhìn ra Phương Khôn dường như bị chuyện gì đó kích thích, tên hộ vệ không dám lên tiếng, mà cực kỳ nhanh lấy điện thoại di động từ trong túi ra, đưa cho Phương Khôn.

- Số điện thoại của Húc Đông là gì?

Một tay nhận lấy điện thoại di động, Phương Khôn vốn định trực tiếp bấm số điện thoại của Phương Húc Đông, kết quả bởi vì quá mức khẩn trương và kích động, đầu có chút say xe, căn bản nhớ không ra, không thể làm gì khác hơn là hỏi tên hộ vệ.

- Phương gia, ở trong list danh bạ.

Tên hộ vệ hồi đáp.

Nghe được lời nói của tên hộ vệ..., Phương Khôn không nói gì nữa, mà là mở danh bạ ra, tìm kiếm số điện thoại của Phương Húc Đông.

Cùng lúc đó, trong hội sở Baby, tất cả thủ hạ của Phương Húc Đông toàn bộ chết dưới họng súng của Bùi Đông Lai, chỉ còn một mình hắn còn sống.

“Oe...”

Trong đại sảnh, tấm thảm bằng lông dê có màu trắng hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ, huyết khí ngất trời, Phương Húc Đông nằm trên mặt đất, dạ dày co quắp một trận, cái eo đột nhiên cong lên, cong thành hình dáng con tôm, há mồm ới lên ới xuống.

Phương Húc Đông phun ra ước chừng nửa phút, đem hết cả dịch dạ dày phun hết ra.

Sau khi ới xong, cả người Phương Húc Đông thư thái hơn rất nhiều, cũng thanh tỉnh lại, hắn mờ mịt nhìn thoáng qua thi thể ở khắp nơi, thân thể giống như là bị chạm điện, từ từ co quắp lại, sau đó... Tốc độ co quắp càng lúc càng nhanh, biên độ càng lúc càng lớn.

- Lúc trước tao với mày nói chuyện với nhau, tao đã nói rồi, nếu như mày dám động vào một cọng tóc của Khuynh Nhan, tao sẽ đồ sát cả nhà mày (bá đạo vài).

Đại sảnh vốn đang an tĩnh, thì giọng nói của Bùi Đông Lai bỗng nhiên vang lên.

Phương Húc Đông thân thể cứng đờ, ngừng thở, ngẩng đầu nhìn về hướng Bùi Đông Lai.

Có lẽ là không cách nào thấy rõ khuôn mặt của Bùi Đông Lai, Phương Húc Đông không ngừng rướn cổ lên, chỉ là... Vô luận hắn cố gắng như thế nào, hắn đều không thể thấy rõ khuôn mặt của Bùi Đông Lai khiến cho hắn kinh hồn táng đảm.

- Tao nhớ được, lúc ấy mày rất ngu bực nói cho tao biết mày đang ở chỗ này, hơn nữa còn bảo tao nhanh lên một chút, nếu không mày sẽ vũ nhục Khuynh Nhan, còn muốn đem nàng bán vào hộp đêm dơ bẩn nhất, đúng không?

Bùi Đông Lai lại mở miệng một lần nữa, giọng nói phá lệ bình tĩnh, tựa hồ như đang nói đến một chuyện nhỏ không đáng kể.

”Ừc!”

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai..., Phương Húc Đông kim lòng không đậu nuốt nước bọt, sắc mặt trắng bệch một mảnh, thân thể co quắp một lần nữa.

“Bịch!”

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai mở miệng một lần nữa, Phương Húc Đông quỳ rạp xuống mặt đất, giống như một con chó TQ, ôm lấy chân phải của Bùi Đông Lai, khóc lóc cầu xin tha thứ:

- Tôi... Tôi sai rồi, tôi không nên trêu chọc anh! Cầu xin... Cầu xin anh, đừng có giết tôi! Đừng có giết tôi, được không?

Giọng nói vừa dứt, Phương Húc Đông đem đầu mình dí sát trên mặt thảm, hàm răng không ngừng va vào nhau, phát ra một trận giọng nói lập cập rất nhỏ.

“Ta không làm đại ca thật nhiều năm...”

Bùi Đông Lai không trả lời, chuông điện thoại di động của Phương Húc Đông vang lên, là bài hát “Đại ca” nổi danh đại giang nam bắc năm đó.

Mới đây thôi, mỗi lần Phương Húc Đông nghe được tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cũng sẽ âm thầm tự nói với mình, một ngày nào đó, hắn sẽ được làm đại ca, làm đại ca của Hồng Tinh, làm đại ca của cả Đài Loan!

Giờ khắc này, giai điệu quen thuộc quanh quẩn ở bên tai, lại giống như lời châm chọc tàn khốc nhất thế gian.

Chẳng qua.

Đối mặt với những lời châm chọc đó, Phương Húc Đông lại không cảm thấy có gì mất mặt.

Bởi vì, giờ khắc này, hắn đã không có bất kỳ thể diện nào nữa rồi, hắn bây giờ chỉ muốn sống!

- Đưa điện thoại di động cho tao.

Trong tâm tình khẩn trương lo lắng của Phương Húc Đông, Bùi Đông Lai mở miệng, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước, khiến cho Phương Húc Đông có một loại cảm giác không thể kháng cự.

Phương Húc Đông giống như là nghe được thánh chỉ, không nói hai lời, run rẩy lấy điện thoại di động ra, đưa tới trước người Bùi Đông Lai.

Ánh mắt của Bùi Đông Lai khê nheo lại, ấn nút nghe.

- Húc Đông!

Điện thoại vừa chuyển, Phương Khôn ở đầu bên kia điện thoại đang ngồi trong xe Lincoln không có giống như ngày thường chém gió với con trai, mà là làm cho người có một loại cảm giác lửa đốt mông, nôn nóng vô cùng.

- Phương Khôn, nghe giọng nói của mày có chút khẩn trương.

Bùi Đông Lai thản nhiên nói.

“Àn?”

Ngạc nhiên nghe được giọng nói của Bùi Đông Lai, Phương Khôn trong lòng căng thẳng:

- Mày... Mày là ai? Húc Đông đâu?

- Phương Khôn, mày mới vừa rồi ban bố lệnh truy sát với tao trong hắc đạo, lại khiến cảnh sát phong tỏa sân bay, bến tàu, tiến hành truy nã đối với tao, vậy mà hiện giờ mày lại hỏi tao là ai, trí nhớ của mày cũng không phải là quá kém sao?

Bùi Đông Lai trên đường đi tới hội sở Baby, nhận được điện thoại của Phong Diệp, biết được chính mình bị biến thành sơn dương thế tội.

Lộp bộp!

Trái tim của Phương Khôn đập kịch liệt, hô hấp của hắn trở nên dồn dập.

- Cha, cứu con! Cứu con!

Đồng thời lúc Phương Khôn trầm mặc, Phương Húc Đông nghe ra chủ nhân giọng nói ở đầu bên kia điện thoại đúng là cha của hắn thì trong cơ thể không biết từ đâu sinh ra một cỗ lực lượng bùng nổ chân của Bùi Đông Lai ra không nói, hướng về cái loa điên cuồng hò hét không ngừng.

- Quỳ xuống cho tao!

Bùi Đông Lai quát lạnh một tiếng, một cú phách thổi hướng về phía Phương Húc Đông.

- A!

“Răng rắc!”

Một tiếng giòn vang truyền ra, cả vai Phương Húc Đông không cách nào thừa nhận lực lượng khổng lồ, trong nháy mắt gãy lìa, tựa hồ như con ruồi bị chụp trúng, hung hăng ngã thẳng tấp xuống mặt đất, xương mũi đụng vào mặt đất trực tiếp bị dập nát bấy, máu tươi chảy ra giàn giụa.

- Đứng... Đứng giết con của ta!

Nghe được tiếng quát lạnh của Bùi Đông Lai, Phương Khôn ý thức được cái gì, thất kinh hô lên.

- Mày âm thầm tính kế Tương tiên sinh, con của mày thiếu chút nữa lãng nhục Khuynh Nhan, mày lại bảo tao bỏ qua cho con của mày?

Bùi Đông Lai một chân giẫm lên lưng Phương Húc Đông từ phía sau, giọng nói chuyển sang lạnh lẽo:

- Mày cảm thấy chuyện này có thể sao?

- Ô... Ô...

Phương Húc Đông bị Bùi Đông Lai dùng chân dẫm lên lưng, không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể nhịn đau nhức nhăn nhó khuôn mặt, giống như là nhận được kích thích lớn lao, hoàn toàn phát điên một bên học máu loãng, một bên quát to:

- Tiểu tạp chủng, mày dám giết tao, ba tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày!

- Phương Khôn, đã nghe thấy chưa? Con của mày bắt đầu uy hiếp tao đấy.

Nghe được lời nói của Phương Húc Đông..., Bùi Đông Lai cười, cười đến lạnh lẽo.

“Ông... Ông...”

Phương Khôn nghe vậy đầu ông ông một trận không nói, thiếu chút nữa ngất đi.

- Phương Khôn, con của mày cố gắng cho tao xem một hồi kịch hay, kết quả thất bại.

Bùi Đông Lai không nói tiếp, sau đó lại mở miệng nói:

- Kể tiếp tao sẽ cho mày nghe một khúc kịch tuồng.

Giọng nói vừa dứt, Bùi Đông Lai ngồi xổm người xuống đưa điện thoại di động qua một bên, từ trên người một gã đại hán đã chết lấy ra một cây chủy thủ.

- Mày... Mày muốn làm gì? Không... Đừng... Đừng qua đây!

Mất thấy Bùi Đông Lai gơ chủy thủ lên, chậm rãi ngồi xổm xuống thân thể mình, Phương Húc Đông mới vừa rồi nghe được tiếng của Phương Khôn mà khôi phục được một ít bình tĩnh giờ không còn sót lại chút gì, không để ý đến cả người đang đau nhức, từ từ di chuyển về phía sau.

- Đừng, chỉ cần cậu không giết con của tôi, cậu có điều kiện gì tôi cũng có thể đáp ứng!

Đầu bên kia điện thoại, Phương Khôn tựa hồ ý thức được Bùi Đông Lai muốn động thủ, rống lớn nói.

Không trả lời.

Bùi Đông Lai vung chủy thủ lên!

“Bá!”

Giơ tay chém xuống, chủ thủ sắc bén tựa hồ như đang cắt một miếng đậu hũ, trực tiếp gọt một lỗ tai của Phương Húc Đông.

“Phốc!”

“AAA”

Máu tươi phun ra, lỗ tai rơi xuống máu chảy đầm đìa, Phương Húc Đông phát ra một tiếng tru bén nhọn, theo bản năng đưa tay lên bịt tai lại.

“Phốc!”

Lại là một đao, tay phải của Phương Húc Đông đang bịt lấy vết thương ở lỗ tai trực tiếp bị chặt thành hai khúc.

“ AA...AA ”

Phương Húc Đông đau đến tru lên thảm thiết, bị dọa cho sợ đến tâm tê liệt phế.

Mà ở đầu bên kia điện thoại, Phương Khôn chỉ cảm thấy có người cầm lấy một thanh chủ thủ sắc bén, một đao lại một đao đâm vào tim của hắn, khiến cho hắn có một loại cảm giác sống không bằng chết.

Hai đao liên tiếp gọt lỗ tai cùng chặt đứt một cái tay của Phương Húc Đông, Bùi Đông Lai bởi vì nghe được tiếng rên rỉ của Mộ Khuynh Nhan trong phòng dần dần nhỏ xuống, không có tiếp tục giơ chủ thủ lên nữa, mà là cầm lên điện thoại di động.

- Phương Khôn, không cần khẩn trương, con của mày còn chưa có chết, chẳng qua hắn chỉ ít đi một lỗ tai, một bàn tay mà thôi.

Bùi Đông Lai chủ động mở miệng, giọng nói bình tĩnh như mặt hồ không có sóng.

- Mày... Mày...

Phương Khôn giận đến bộ ngực thấy đau đớn, muốn nói cái gì, lại chỉ có thể nói lên một từ “Mày”.

- Tao nhớ được, mới vừa rồi mày nói chỉ cần tao không giết con của mày, tao có thể tùy ý nói điều kiện, đúng không?

Không đợi Phương Khôn nói ra câu kế tiếp, Bùi Đông Lai mở miệng một lần nữa.

“Ách?”

Lời nói của Bùi Đông Lai như một tia sáng trong bóng đêm vậy, khiến cho Phương Khôn không khỏi ngẩn ra, sau đó... Hắn khẩn cấp nói:

- Đúng vậy! Chỉ cần cậu không giết con trai của tôi, cậu có điều kiện gì xin cứ nói!

- Tốt, bây giờ chúng ta nói chuyện qua màn hình.

Bùi Đông Lai vừa nói vừa bật màn hình lên.

Đầu bên kia điện thoại, Phương Khôn luôn luôn lấy tỉnh táo bình tĩnh là phương châm cũng là bị dọa đến thất thần, cơ hồ không chút suy nghĩ, liền bật màn hình nói chuyện lên, sau đó đưa điện thoại di động để trước mặt.

Nương theo ánh đèn trong xe, hắn rõ ràng nhìn thấy, trên màn hình, Phương Húc Đông khuôn mặt mơ hồ đầy huyết nhục, trên người hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ, tựa hồ như một huyết nhân, dựa vào trên tường.

- Húc Đông!

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Phương Khôn bi thống hô to.

“Pằng!”

Đáp lại Phương Khôn chính là một tiếng súng vang lên.

“Phốc!”

Trong cái nhìn chăm chú của Phương Khôn ở bên trong, đầu Phương Húc Đông trong nháy mắt nở hoa, tựa như một vòi máu phun ra.

“AAA!”

Phương Khôn cả người chấn động, điện thoại di động một lần nữa từ tay hắn rơi xuống.

- Điều kiện mà tao muốn chỉ có một, đó là Phương gia từ trên xuống dưới, gà chó không tha!

Không đợi điện thoại di động rơi xuống đất, một giọng nói lạnh lẽo từ ống nghe truyền ra.

314. Chương 318: Mãnh Long Quá Giang (16)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 318: Mãnh Long Quá Giang (16)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

“Bốp”

Cúp điện thoại, cổ tay Bùi Đông Rung lên, điện thoại di động hóa thành một đạo hắc quang bay ra, nện vào trên vách tường, vỡ thành năm bảy mảnh, mảnh vụn rơi ở trên thi thể Phương Húc Đông, hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ.

Làm xong hết chuyện này, nhận thấy được trong gian phòng cuối hành lang kia, tiếng rên rỉ của Mộ Khuynh Nhan đã hoàn toàn im bặt, Bùi Đông Lai bước nhanh tới.

Trong phòng, vẻ đỏ ửng trên khuôn mặt cùng trên người Mộ Khuynh Nhan đã tiêu tán hơn phân nửa, hô hấp vẫn như cũ hơi có vẻ dồn dập, bất quá tiếng rên rỉ không còn nữa.

Có lẽ là bởi vì mới vừa rồi tiêu hao tất cả thể lực, Mộ Khuynh Nhan nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

“Két!”

Bùi Đông Lai xuyên qua hành lang, mở cửa phòng ra.

Ngạc nhiên nghe được tiếng mở cửa, lông mi Mộ Khuynh Nhan vừa động, vô lực mở mắt ra, mờ mịt nhìn về phía cửa.

Dưới ánh đèn, nàng nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ, thân ảnh này cho nàng một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Phát hiện này khiến cho ý thức của nàng dần dần trở nên thanh tỉnh, nàng cố gắng... cố gắng mở to hai mắt, cố gắng khiến cho mình nhìn càng thêm rõ ràng một chút.

- Đông... Đông Lai!

Rốt cục, nàng thấy rõ ràng rồi, thân thể hư thoát mềm mại nhẹ nhàng run lên, vô lực nói nhỏ.

Bên tai vang lên tiếng gọi của Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai không có nhìn vào phong cảnh dưới váy nàng, cũng không có đi nhìn vết ướm lưu lại trên giường, mà là bước nhanh tới bên cạnh Mộ Khuynh Nhan.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đến gần, Mộ Khuynh Nhan cố gắng đứng dậy kết quả bởi vì bị trói chặt tay chân cộng thêm thân thể suy nhược, mới nhúc nhích thân thể thì đã rơi xuống giường.

- Đông Lai... Ô ô...

Nước mắt tựa hồ như những hạt châu bị đứt từ trong mắt Mộ Khuynh Nhan rơi xuống, chảy dọc theo khuôn mặt vẫn còn vài nét đỏ ửng của nàng.

- Không có chuyện gì... Không có chuyện gì...

Bùi Đông Lai tiến lên, liên tục xuất ra bốn đao, chặt đứt dây thừng trói tay chân Mộ Khuynh Nhan, một tay kéo lấy Mộ Khuynh Nhan vào trong ngực, nhẹ nhàng dùng tay vỗ vỗ sau lưng Mộ Khuynh Nhan.

Cảm nhận được trên người Bùi Đông Lai truyền đến hơi thở quen thuộc mà xa lạ. Mộ Khuynh Nhan nghĩ đến hết thấy chuyện phát sinh lúc trước lập tức ôm chặt lấy Bùi Đông Lai, thất thanh khóc ồ lên.

Bùi Đông Lai thấy thế, không có nói gì nữa, chẳng qua là ôn nhu, nhẹ nhàng mà vỗ về sau lưng Mộ Khuynh Nhan, an ủi nàng.

Hắn biết rõ cho tới nay, Mộ Khuynh Nhan bởi vì có Tương Cương che chở, cuộc sống trôi qua rất hạnh phúc, tâm tư cũng rất đơn thuần.

Ở dưới dạng tình hình này, hết thấy chuyện phát sinh lúc trước, thương tổn tạo thành với Mộ Khuynh Nhan có thể đoán được.

Không biết qua bao lâu vật áo trước ngực Bùi Đông Lai hoàn toàn bị nước mắt của Mộ Khuynh Nhan làm cho ướt đầm, tiếng khóc của Mộ Khuynh Nhan dần thấp xuống, giống như một con mèo nhỏ bị thương, núp ở trong ngực của Bùi Đông Lai, ngủ thiếp đi.

Mặc dù nàng đã uống vào giải dược, nhưng là thể lực tiêu hao quá lớn, mới vừa rồi lại kích động quá độ nên thể lực càng tiêu hao nhiều hơn.

Nhận thấy được Mộ Khuynh Nhan ngủ thiếp đi, Bùi Đông Lai cố gắng đứng dậy mang theo Mộ Khuynh Nhan rời đi, lại phát hiện Mộ Khuynh Nhan đang ngủ say, hai tay vẫn ôm thật chặt lấy cổ của hắn không buông tay.

Hắn vừa mới động, chân mày Mộ Khuynh Nhan liền trong lúc lơ đãng vắt lại với nhau không nói, hai tay của nàng càng ôm chặt hơn.

Bất đắc dĩ, Bùi Đông Lai chỉ có thể mặc cho Mộ Khuynh Nhan ôm lấy cổ của mình tay phải nâng đùi của Mộ Khuynh Nhan lên, đem Mộ Khuynh Nhan bế lên.

5' sau, Bùi Đông Lai lái ô tô rời khỏi bãi đậu xe, từng chiếc xe cảnh sát gào thét đi tới, hội sở Baby trong giới xã hội thượng lưu Nam Cảng có danh khí không nhỏ biến thành một biển lửa.

Không có để ý tới xe cảnh sát đang gào thét chạy tới, Bùi Đông Lai nhìn thoáng qua Mộ Khuynh Nhan đang nằm ngủ say ở băng ghế sau, cố ý thả chậm tốc độ xe, lái vào đường phố, biến mất trong dòng xe cộ.

10' sau.

Trong chiếc Lincoln của Phương Khôn.

Về mặt Phương Khôn dữ tợn, hai mắt đỏ bừng, tay phải nắm thật chặt chiếc điện thoại di động của tên hộ vệ, cái sim điện thoại đã đổi thành của hắn.

Nương theo ánh đèn nê ông chiếu vào bên trong chiếc xe, có thể thấy rõ ràng, trong ánh mắt Phương Khôn không còn sợ hãi và lo lắng, có chẳng qua là hận ý, hận ý khắc cốt铭心!

Về hận ý này giống như lệ quỷ, khiến cho tên hộ vệ đang lái ô tô không rét mà run.

“Reng... Reng ...”

Lúc đám người đại lão Hồng Tinh ngồi ô tô sắp đến dưới tòa nhà của tập đoàn Hồng Tinh, điện thoại trong tay Phương Khôn bỗng rung lên.

Sắc mặt Phương Khôn dữ tợn cầm lấy điện thoại di động, nhìn thoáng qua màn hình biểu hiện số điện thoại gọi tới, chuyển máy.

- Phương tiên sinh, người phía dưới hồi báo, hội sở Baby bị phóng hỏa, trước mắt, nhân viên phòng cháy chữa cháy đang cứu hỏa.

Đầu bên kia điện thoại, thân là nhân vật số 2, phó trưởng phòng cảnh sát Nam Cảng, giọng nói phức tạp:

- Tình hình rất nghiêm trọng, ông nói cái tên kia, hẳn đã đào tẩu.

Phương Khôn cắn răng, không lên tiếng.

Hắn vốn định để cho cảnh sát kịp thời chạy tới, cho dù không thể bắt Bùi Đông Lai ngay tại hiện trường, thì cũng muốn căn cứ vào đó quy Bùi Đông Lai vào tội giết người, đem Bùi Đông Lai đưa vào chỗ chết, hiện giờ lời nói của Vệ trưởng phòng khiến cho kế hoạch của hắn phá sản.

- Phương tiên sinh, thủ đoạn của hung thủ thật sự quá tàn nhẫn, hẳn rốt cuộc là ai?

Thấy Phương Khôn không nói lời nào, Vệ trưởng phòng do dự một chút, hỏi.

- Vệ trưởng phòng.

Phương Khôn gọi một tiếng, trong giọng nói mang theo hận ý nồng đậm:

- Mấy năm nay, chỉ cần ngài yêu cầu, vô luận là đại ca của tôi hay là tôi cũng sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngài.

Chân mày của Vệ trưởng phòng cau lại, không nói lời nào.

- Hiện giờ, có người giết chết đại ca của tôi, còn giết chết con trai của tôi.

Hai mắt Phương Khôn đỏ rực lên tưởng chừng sắp rỉ ra máu, giọng nói lạnh lẽo khiến cho người khác không rét mà run.

Vệ trưởng phòng trầm giọng nói:

- Phương tiên sinh, ông không cần nhiều lời, tôi biết nên làm như thế nào —— coi như là đào lên ba thước đất, tôi cũng sẽ giúp ông tìm ra hung thủ!

- Cảm ơn!

Phương Khôn lạnh lùng nói một tiếng cảm ơn, lời nói mặc dù khách khí, chỉ là vẻ lạnh lẽo trong giọng nói kia khiến cho Vệ trưởng phòng có chút sởn tóc gáy.

Sau đó, mắt thấy đoàn xe đã dừng lại dưới tòa nhà của tập đoàn Hồng Tinh, Phương Khôn không nói gì nữa, mà là trực tiếp cúp điện thoại.

Ô tô dừng lại, bốn gã đại lão Hồng Tinh trung thành với Tương Cương, sắc mặt tức giận xuống xe.

So ra mà nói, hai gã đại lão Hồng Tinh cùng phe với Phương Khôn mặc dù trên mặt lộ ra vẻ tức giận, chỉ là... Trong lòng chính là mừng thầm.

Có câu nói “Một người đắc đạo, gà cho thắng thiên”

Tương Cương đã chết, Phương Khôn thượng vị là điều tất nhiên.

Bọn hắn trong quá khứ mấy năm trước, một mực âm thầm ủng hộ Phương Khôn, kể từ đó, sau khi Phương Khôn tại vị, tự nhiên cũng không thiếu chỗ tốt của bọn họ.

“Ách?”

Khôn ca diễn kịch giống như vậy sao?

Bởi vì còn không biết chuyện Phương Húc Đông bị Bùi Đông Lai giết chết, hai gã đại lão Hồng Tinh âm thầm ủng hộ Phương Khôn kia thấy vẻ mặt hắn dữ tợn, hai mắt đỏ bừng xuống xe, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liếc mắt nhìn nhau, đều cho là Phương Khôn đang diễn kịch.

Có lẽ là bởi vì trong lòng tất cả mọi người ở đây đều nhen một cỗ lửa giận, bao gồm cả Phương Khôn ở bên trong, bảy gã đại lão Hồng Tinh đều không nói gì, mà là im lặng mang theo hộ vệ đi vào tòa nhà tập đoàn Hồng Tinh, đi thẳng tới phòng họp trên tầng cao nhất.

5' sau, Phương Khôn dẫn đầu mọi người đi vào phòng họp.

- Đại ca đã chết, Hồng Tinh lâm vào nguy cơ.

Mọi người vừa ngồi xuống, Phương Khôn hai mắt đỏ lên, ánh mắt theo thứ tự quét trên mặt từng người, trầm giọng nói:

- Còn sống là còn hi vọng, tôi hi vọng mỗi người chúng ta đang ngồi đây, có thể đoàn kết lại, tạo nên sức mạnh.

- Lão Khôn, đừng nói những thứ nhảm nhí này, cái chúng ta cần thảo luận bây giờ chính là nên báo thù như thế nào?

Phương Khôn vừa dứt lời, Uông Chu thân là nhân vật số 3 trong Hồng Tinh mở miệng nói.

- Cần bắt ngay tên khốn giết chết đại ca kia, băm thây vạn đoạn, đồng thời trả thù đám khốn kiếp Đông Tinh kia.

Tiết Khiêm có quan hệ tốt nhất với Tương Cương về mặt đẳng đẳng sát khí nói.

- Đúng là phải báo thù.

Da thịt trên mặt Phương Khôn hoàn toàn vụn vụn lại với nhau, trong con người bắn ra quang mang oán độc:

- Tôi sẽ dùng đầu của tên tiểu tạp chủng kia tế vong linh của đại ca!

- Một đao giết hần là quá tiện nghi cho hần, hần là phải băm thây thành vạn đoạn!

Tiết Khiêm nắm chặt hai tay nói.

Phương Khôn hít một hơi thật sâu, hết sức điều chỉnh lại tâm tình một phen, sau đó nói:

- Trước mắt, việc quan trọng chúng ta phải làm chính là bắt được tên tiểu tạp chủng giết chết đại ca kia! Còn Đông Tinh ở bên kia, đêm nay xảy ra động tĩnh lớn như vậy, cảnh sát xuất động hơn một nửa lực lượng. Vào lúc này, chúng ta tạm thời không thể điên cuồng trả thù Đông Tinh, muốn trả thù cũng chỉ có thể thông qua mạng lưới quan hệ của chúng ta với cảnh sát mà hạ thủ đối với Đông Tinh!

- Đại ca đã chết, còn sợ cái rắm gì nữa?

Tiết Khiêm rất bất mãn đối với quyết định của Phương Khôn.

Mà Uông Chu cùng ba tên đại lão ủng hộ Tương Cương bởi vì tình nghĩa huynh đệ bao năm đối với đề nghị của Phương Khôn cũng ít nhiều có chút bất mãn, nhưng là lý trí nói cho bọn hắn biết, đề nghị của Phương Khôn rất chính xác!

Ở thời điểm nhạy cảm này, cảnh sát tuyệt đối không cho phép hai đại xã đoàn hắc bang chém giết quy mô lớn, mà là sẽ vận dụng hết mọi biện pháp khống chế toàn cục.

Chính vì lẽ đó, nếu Hồng Tinh cố ý động thủ, tương đương với việc khiêu khích quyền uy của cảnh sát, sẽ gặp phải sự đàn áp của chính quyền.

- Vậy trước tiên để cho người phía dưới chuẩn bị sẵn sàng.

Uông Chu trầm ngâm một chút, mở miệng:

- Chờ chúng ta bắt được tên khốn kiếp kia, báo thù cho đại ca, lúc đó tình hình đã dịu xuống rồi, đến lúc đó có thể tìm Đông Tinh tính sổ!

Uông Chu vừa mở miệng, Tiết Khiêm còn muốn nói điều gì, bất quá lại bị Uông Chu dùng ánh mắt ngăn lại, mà hai gã đại lão còn lại ủng hộ Tương Cương cũng lên tiếng phụ họa đề nghị của Uông Chu.

Bốn người Uông Chu không có ý kiến, hai gã đại lão ủng hộ Phương Khôn tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến phản đối.

“Tiểu tạp chủng, tao không cần biết mày là người nào, mày dám giết con của Phương Khôn tao, tao sẽ dám đem mạng của mày lưu lại Nam Căng!”

Mắt thấy mọi người thống nhất ý kiến, Phương Khôn âm thầm siết chặt hai tay, trong lòng ác độc nói.

Hiển nhiên, hắn cũng biết, nếu dù sao cũng là một lần chết, không bằng liều một phen —— hắn phải biết thân phận chân thực của Bùi Đông Lai trước, sau đó mượn tay cảnh sát cùng Hồng Tinh báo thù cho Phương Húc Đông!

Phương Khôn giống như một con bạc điên cuồng, ở trong canh bạc cuối cùng này, lựa chọn tất tay, đánh bạc tính mạng của mình cùng tương lai của Phương gia.

Lúc đó Bùi Đông Lai đang lái xe mang Mộ Khuynh Nhan đưa đến một cứ điểm bí mật mà người phụ trách của tập đoàn Đông Hải tại Nam Căng cung cấp.

Sau khi an bài cho Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai đi tới đại sảnh lầu một, người phụ trách tập đoàn Đông Hải tại Nam Căng cùng nhóm người Phong Diệp cung kính đứng thành một hàng, đang đợi chỉ thị của Bùi Đông Lai.

Không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, đại sảnh đang an tĩnh bỗng nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại di động, tiếng chuông là bài “Nữ nhân hoa” từng nổi danh đại giang nam bắc.

Nghe được tiếng chuông điện thoại di động, Bùi Đông Lai bóp tắt tàn thuốc, đứng dậy đi tới ghế salon bên cạnh, lấy ra túi xách của Mộ Khuynh Nhan, cầm lấy điện thoại của Mộ Khuynh Nhan, thấy trên màn hình biểu hiện số điện thoại gọi tới là Ôn Nhã Hình.

Tay cầm điện thoại, Bùi Đông Lai cũng không có nhận máy, mà là lẳng lặng chờ tiếng chuông im bật.

“Tít...”

Sau đó, giọng nói nhắc nhở có tin nhắn vang lên.

“Khuynh Nhan, bảo Bùi Đông Lai gọi điện thoại cho tôi, tôi có thứ đồ mà hắn muốn.”

Dưới ánh đèn, trên màn hình hiện ra một hàng chữ như vậy.

Dường như Bùi Đông Lai đang suy nghĩ đến cái gì đó.

315. Chương 319: Mạnh Long Quá Giang (17)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 319: Mạnh Long Quá Giang (17)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Đêm đã khuya, có lẽ là bởi vì sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của người dân, tiếng còi cảnh sát bắt đầu giảm dần xuống.

Bất quá, tại sân bat, bến tàu vẫn trong tình trạng bị phong tỏa, tất cả những người muốn rời đi đều phải tiếp nhận kiểm tra cực kỳ nghiêm khắc.

Ngoài ra, cảnh sát áp dụng một đợt hành động truy quét tên là “Gió thu”, tiến hành kiểm tra đối với các hội sở tiêu khiển, các dịch vụ mát xa, khách sạn của Nam Căng.

Mục đích kiểm tra chỉ có một —— đó là tìm ra Bùi Đông Lai!

Bùi Đông Lai thông qua con đường đặc thù biết được hết thấy chuyện này, hẳn cũng không có bị dọa sợ trốn chui trốn nhủi, ngược lại, hẳn một mình lái ô tô rời khỏi cứ điểm bí mật của người phụ trách tập đoàn Đông Hải cung cấp, đã tới bờ biển.

Dưới ánh trăng nhu hòa rải trên mặt biển, tạo thành một dải ngân quang đẹp mắt, sóng biển đánh vào trên đá ngầm tạo thành bọt sóng trắng khắp nơi, tiếng sóng biển phá vỡ vẻ yên lặng của bờ biển.

Trên đường lớn cạnh bờ biển, một chiếc Alpha Romeo lẳng lẳng đậu ở bên đường, Bùi Đông Lai rất dễ dàng tìm thấy.

Trong chiếc xe thể thao, Ôn Nhã Hình nhìn mặt biển xa xa, hút một điếu thuốc dành cho nữ giới, trong lòng cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Gió biển thổi qua, thổi lên mái tóc dài nhuộm màu đỏ của nàng, nương theo ánh trăng, có thể thấy rõ trên khuôn mặt quyến rũ cùng ôn nhu của nàng lưu lại vài vệt nước mắt.

Xa xa nhìn thấy chiếc Alpha Romeo, Bùi Đông Lai cũng không nóng lòng tới gần chiếc ô tô, mà là cẩn thận xem xét chung quanh một phen, sau khi xác định không có mai phục, mới tiến lại gần chiếc ô tô.

Thông qua gương chiếu hậu thấy được một chiếc Passat tầm thường dần dần đến gần, Ôn Nhã Hình dần dần lấy lại tinh thần, thu hồi ánh mắt, bắn tàn thuốc lên không trung, tàn thuốc bay trên không trung thành một vòng cung xinh đẹp sau đó bị gió thổi đi.

Ô tô vừa dừng lại, Bùi Đông Lai không đợi Ôn Nhã Hình xuống xe, liền bước xuống xe, trực tiếp đi tới trước cửa sổ xe thể thao Alpha Romeo, nhìn Ôn Nhã Hình một cái.

Thấy Bùi Đông Lai đến gần, Ôn Nhã Hình chủ động xuống xe.

Có lẽ là bởi vì nàng ăn mặc quá phong phanh, cũng có lẽ là bởi vì hết thấy chuyện đã phát sinh tối nay khiến cho lòng nàng lạnh như băng, lúc nàng xuống xe theo bản năng làm ra một động tác ôm ngực, cổ găng xua tan cái lạnh.

Sau đó, nàng cởi bỏ giày cao gót, đi tới trước lan can trên con đường đón gió biển, hai tay chống ở trên lan can.

- Nếu như tôi không có đoán sai, cô hẳn là người nằm vùng của Phương Khôn ở bên cạnh Tương tiên sinh?

Bùi Đông Lai đi theo Ôn Nhã Hình đi tới lan can đứng bên cạnh Ôn Nhã Hình hỏi, giọng nói mặc dù là một bộ dáng hỏi thăm, nhưng trong lòng cơ hồ đã khẳng định điểm này. Nếu như Ôn Nhã Hình không phải là người của Phương Khôn, không thể nào còn sống cho đến bây giờ, mà sẽ giống như Tương Cương, đều bị giết chết ở núi Thái Bình.

Ôn Nhã Hình đầu tiên là lắc đầu sau đó lại gật đầu một cái.

Bùi Đông Lai chân mày cau lại, nhất thời không biết ý tứ của Ôn Nhã Hình.

- Tám năm trước, tôi có may mắn quen biết Tương tiên sinh, hơn nữa cùng ông ấy đi lại với nhau.

Ôn Nhã Hình không có giải thích, mà là nhìn mặt biển xa xa, phảng phất như lâm vào trong hồi ức, chậm rãi mở miệng nói:

- Mặc dù tôi biết hẳn trước kia từng có nữ nhân hơn nữa không chỉ có một người, mặc dù tôi biết tôi đời này cũng không cách nào có thể trở thành vợ chính thức của hẳn, nhưng mà tôi lại thành công tiến vào biệt thự Tương gia, hơn nữa còn được Khuyển Nhan yêu quý —— đó là khoảng khắc vui vẻ nhất trong cuộc đời tôi.

“Haizz”

Mặc dù không biết Ôn Nhã Hình rốt cuộc đang giở trò quỷ gì, nhưng Bùi Đông Lai vẫn kiên nhẫn, hẳn không có nóng lòng hỏi Ôn Nhã Hình rốt cuộc muốn cho hẳn cái gì, mà là đốt một điếu thuốc là chờ Ôn Nhã Hình nói tiếp.

- Tôi là một nữ nhân kiểu bình hoa, không cách nào trợ giúp hẳn ở công ty làm một ít chuyện, hẳn cũng không cho tôi phải làm việc.

Ôn Nhã Hình tiếp tục nói:

- Mà vô luận là hấn hay là Khuynh Nhan, đều là công việc bề bộn, bận đến nỗi khó có cơ hội cùng nhau ăn cơm.

- Ngay từ đầu, tôi đã tự nói với lòng mình, thân phận của hấn hiển hách, một mình quản lý công ty khổng lồ như vậy, nuôi sống nhiều người như vậy, bận một chút cũng là chuyện bình thường. Chỉ là, theo thời gian trôi qua, tôi bắt đầu cảm thấy nhàm chán, cuối cùng chuyển thành tịch mịch, cô đơn.

Ôn Nhã Hình nói tới đây, cười tự giễu:

- Mà tôi cuối cùng cũng rất nhiều nữ nhân giống nhau, không có nhận được tịch mịch.

Động tác hút thuốc của Bùi Đông Lai nhẹ nhàng ngừng lại.

- Cho tôi một điếu thuốc.

Ôn Nhã Hình nghiêng đầu sang chỗ khác, xin Bùi Đông Lai một điếu thuốc.

Bùi Đông Lai trầm mặc móc ra hộp thuốc lá, đem một điếu thuốc ném cho Ôn Nhã Hình.

Ôn Nhã Hình một tay nhận lấy, dùng bật lửa châm điếu thuốc, hung hăng hút một hơi, để cho ni cô tin tuần hoàn một vòng trong phổi, sau đó phun ra một ngụm khói nồng đậm, động tác rất quen thuộc, vừa nhìn là nhận ra người thường xuyên hút thuốc.

- Năm năm trước, tôi theo hấn tới tham dự một buổi tiệc tối từ thiện quen biết Phương Húc Đông. Một tháng sau, Phương Húc Đông thừa dịp Tương tiên sinh ra nước ngoài một thời gian, bắt đầu gửi tin nhắn cho tôi.

- Sau này, cô đã phản bội Tương tiên sinh?

Bùi Đông Lai mở miệng nói.

- Ủh.

Ôn Nhã Hình rất dứt khoát thừa nhận điểm này:

- Lúc bắt đầu, bởi vì tôi cho là làm như vậy thật có lỗi với Tương tiên sinh, còn nữa là thân phận đặc thù của Phương Húc Đông, tôi sợ hấn tiếp cận tôi là có mục đích, cho nên, tôi mặc dù có thể nhìn ra Phương Húc Đông đang theo đuổi tôi, tuy nhiên cố ý giữ một khoảng cách với hấn. Giống như trước, tôi sợ sau này Tương tiên sinh biết chuyện này sẽ nổi giận, cho nên vẫn giấu không dám nói.

- Cho đến một năm sau, vào ngày sinh nhật của tôi, Tương tiên sinh bởi vì chuyện tình làm ăn một lần nữa ra nước ngoài, mà Khuynh Nhan thì đi đại lục biểu diễn, tôi một mình ở nhà. Phương Húc Đông gọi điện thoại cho tôi, đầu tiên là chúc mừng sinh nhật tôi, sau đó nói sẽ cho tôi một sinh nhật cả đời khó quên.

- Ngày đó, tôi không có kháng cự lại được hấp dẫn, len lén theo hấn đi ra ngoài, hơn nữa phản bội Tương tiên sinh.

Ôn Nhã Hình nói tới đây, vẻ mặt hết sức phức tạp, tốc độ hút thuốc càng ngày càng nhanh:

- Ngày thứ hai, tôi rất hối hận, cũng rất sợ. Tôi sợ bị Tương tiên sinh phát hiện chuyện này.

- Bởi vì hối hận, bởi vì sợ, mấy ngày sau Phương Húc Đông một lần nữa hẹn tôi ra ngoài, tôi cự tuyệt hấn, bất quá, hấn ở trong điện thoại nói cho tôi biết, trên tay hấn có clip giường chiếu của ta. Nếu như tôi muốn cùng hấn đoạn tuyệt quan hệ, hấn sẽ công bố đoạn clip này lên internet.

Dường như Ôn Nhã Hình như nhớ lại tình hình lúc đó, trên mặt lộ ra mấy phần lo lắng, sợ hãi, đồng thời còn kèm theo mấy phần hận ý:

- Bởi vì tôi sợ bị Tương tiên sinh biết chuyện này, bất đắc dĩ, cùng hấn gặp mặt, chuẩn bị nói rõ ràng. Kết quả, thái độ của hấn hết sức cường ngạnh, nói với tôi là phải cùng hấn giữ mối quan hệ cùng với Tương tiên sinh, hai chọn một.

Thanh âm vừa dứt, Ôn Nhã Hình lộ ra một nụ cười tự giễu cực độ.

- Tôi nhớ được ở trong một quyển sách đã từng gặp một câu nói “Tình dục chính là lối đi tốt nhất vào lòng nữ nhân”. Khi ấy, lúc tôi thấy được câu nói kia, còn cho là lối suy nghĩ của tác giả kia không đúng, một chút cũng không phù hợp thực tế. Chỉ là, sau này, tôi mới biết được, câu nói kia đúng là hình dung chuẩn xác nhất đối với nữ nhân.

Ôn Nhã Hình vẫn đang cười, trong nụ cười ngoài vẻ tự giễu, còn cho người ta có một loại cảm giác thâm trầm:

- Nam nhân từ mười tám tuổi đến hai mươi lăm tuổi, ham muốn mạnh nhất, mà nữ nhân lại là từ hai mươi tám tuổi đến ba mươi tám tuổi là lúc ham muốn nhất. Tương tiên sinh bận làm ăn, cùng nhiều chuyện khác, một tuần căn bản mới có một lần muốn ta. Ách, có đôi khi thậm chí một tháng mới muốn ta một lần, hơn nữa hần mặc dù lão luyện trên thương trường, phương diện kia lại không được, mà Phương Húc Đông lại là thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, năng lực ở phương diện kia cùng kỹ xảo của hần rất tốt.

- Vụng trộm cùng với Phương Húc Đông được mấy lần, từ lúc bắt đầu tôi vốn ghét bỏ, kháng cự, đến cuối cùng lại hoàn toàn lún sâu, không cách nào tự kiềm chế, hơn nữa đối với hần còn sinh ra một chút tình cảm.

Ôn Nhã Hình nói xong, vẻ mặt hết sức phức tạp.

- Tình dục có phải là lối vào lòng phụ nữ nhanh nhất hay không, nữ nhân có phải là không chịu nổi tịch mịch hay không, tôi không biết.

Bùi Đông Lai cau mày, lạnh lùng nói:

- Nhưng tôi nhìn ra được, trong xương tủy của cô chính là đồ dê tiện, một con dâm phụ, cô một chút cũng không đáng được đồng tình.

- Đúng vậy, tôi cũng biết mình là một nữ nhân hạ tiện, căn bản không đáng được đồng tình.

Ôn Nhã Hình vẫn đang cười, chỉ là nàng cười so với khóc còn khó coi hơn.

Bùi Đông Lai mặt lạnh như tiền, một lần nữa đốt một điếu thuốc lá.

- Tôi biết, cậu muốn biết trong tay tôi rốt cuộc có đồ vật gì, chỉ cần cậu nghe cho hết câu chuyện này, liền sẽ biết.

Dường như Ôn Nhã Hình nhìn ra được Bùi Đông Lai đã không còn tâm tình nghe nàng kể chuyện, thở dài nói:

- Sau này, lúc tôi dần dần có tình cảm với Phương Húc Đông, hần bắt đầu lộ ra mục đích thật sự, hần bắt tôi phải giám thị nhất cử nhất động của Tương tiên sinh.

- Lúc bắt đầu tôi kiên quyết cự tuyệt điểm này, chỉ là, sau này tôi lại khuất phục.

Chẳng biết tại sao, vẻ mặt Ôn Nhã Hình dần dần bình tĩnh lại:

- Tôi chẳng những trợ giúp hần nằm vùng bên cạnh Tương tiên sinh mà còn cài đặt máy quay lén ở trong biệt thự Tương gia, hơn nữa còn dựa theo yêu cầu của hần, ở trên mỗi cái ví da của tôi đều cài đặt máy quay lén — cứ như vậy, mỗi khi tôi cùng Tương tiên sinh đi ra ngoài, hần đều có thể biết được nhất cử nhất động của Tương tiên sinh.

- Nói như vậy, trên tay cô có những hình ảnh mà những phản đồ kia giết chết Tương tiên sinh?

Bùi Đông Lai trong lòng vừa động, như hiểu được cái gì.

- Đúng vậy — lúc đám người A Minh giết chết Tương tiên sinh, tôi theo dõi liền chụp được hình ảnh lúc đó.

Ôn Nhã Hình gật đầu, móc ra một cái USB đưa cho Bùi Đông Lai:

- Lúc tôi rời khỏi núi Thái Bình, liền trực tiếp đi tới địa điểm hẹn trước với Phương Húc Đông, kết quả phát hiện Phương Húc Đông không có ở đó, cho nên sao chép lại hình ảnh này.

Bùi Đông Lai do dự một chút, không có nói tự mình đã giết chết Phương Húc Đông, mà là nhận lấy USB.

- Tôi mặc dù không biết thân phận chân thực của cậu, nhưng mà tôi tin tưởng, cậu có đồ vật này ở trong tay, nhất định có thể khiến cho Phương Khôn không cách nào trở thành đại ca của Hồng Tinh.

Ôn Nhã Hình nhìn thẳng vào Bùi Đông Lai nói.

Cảm thụ được vẻ hận ý toát ra trong con ngươi của Ôn Nhã Hình, Bùi Đông Lai hơi có chút ngạc nhiên, cảm giác không hiểu được Ôn Nhã Hình nghĩ gì.

Ôn Nhã Hình cả người run lên, sau đó... Im lặng không nói gì đi tới bên cạnh chiếc xe thể thao Alpha Romeo, mở cửa xe, chui vào.

“Ruỳnh~”

Kèm theo một trận tiếng động cơ đình tai nhức óc, chiếc Alpha Romeo khởi động, hóa thành một cơn gió lốc thẳng tiến phía trước.

- Thật xin lỗi.

Trong xe thể thao, Ôn Nhã Hình kim lòng không đậu nước mắt chảy ra, nàng không có đi sát lễ, mà là chân dẫm mạnh chân ga, hướng lan can phía trước vọt tới.

“Rầm!”

Một tiếng va chạm thật mạnh, chiếc Alpha Romeo đạt đến tốc độ cao nhất trực tiếp đụng gãy lan can, lao thẳng tới bờ biển đầy đá ngầm phía trước.

Thấy một màn như vậy, đôi mắt của Bùi Đông Lai khê trừng to.

“Bùm!”

Một tiếng nổ thật lớn phá vỡ chân trời tối đen, một đạo hỏa quang phóng lên cao, ánh lửa đỏ rực bờ biển, chiếc Alpha Romeo giá trị đắt đỏ biến thành một đồng phế tích, mảnh vỡ văng khắp nơi.

Nàng dùng cái chết để chuộc tội.

316. Chương 320: Mãnh Long Quá Giang (18)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 320: Mãnh Long Quá Giang (18)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Mắt thấy ánh lửa dần biến mất, bóng tối một lần nữa bao phủ bờ biển, Bùi Đông Lai cầm lấy USB mà Ôn Nhã Hình trước khi chết giao cho hắn, khởi động ô tô rời đi.

“Reng... Reng ...”

Lúc Bùi Đông Lai lái ô tô vào khu vực thành thị, điện thoại trong túi áo của hắn khẽ chấn động.

Bùi Đông Lai một tay lái xe, một tay lấy điện thoại di động ra nhìn, thấy là Phong Diệp gọi điện thoại tới, lập tức ấn nút nghe.

- Bùi tiên sinh, tôi đã bắt được người gọi là A Minh kia, ngài xem nên xử trí như thế nào?

Điện thoại vừa chuyển, Phong Diệp lập tức hồi báo.

Nghe được Phong Diệp hồi báo, Bùi Đông Lai rất dứt khoát nói:

- Cậu lập tức liên lạc với Hàn Ngọc, bảo với hắn cung cấp một địa điểm trong thành phố, sau đó nói cho tôi biết địa điểm, tôi lập tức qua đó.

- Tốt.

Đầu bên kia điện thoại, Phong Diệp cung kính trả lời một câu, sau đó vung tay lên, để cho thủ hạ đánh ngất xỉu A Minh cùng hai gã thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh cho vào rương cất vào cốp phía sau xe ô tô, sau đó dựa theo chỉ thị của Bùi Đông Lai liên lạc với Hàn Ngọc người phụ trách của tập đoàn Đông Hải tại Nam Cảng.

Nửa giờ sau.

Bùi Đông Lai lái ô tô tới một kho hàng của công ty thuộc tập đoàn Đông Hải tại Nam Cảng.

Tại cửa kho hàng, đám người Phong Diệp đã tới trước, thấy Bùi Đông Lai xuống xe, vội vàng nghênh đón:

- Bùi tiên sinh.

Bùi Đông Lai gật đầu, sau đó dắt đám người Phong Diệp tiến vào kho hàng.

Trong kho hàng, A Minh cùng hai gã thành viên thuộc đội bảo vệ Hồng Tinh đều bị đánh hôn mê bất tỉnh, tựa như chó chết nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

- Làm bọn chúng tỉnh lại.

Bùi Đông Lai đi tới bên cạnh ba người A Minh, ra lệnh.

Nghe được mệnh lệnh của Bùi Đông Lai, một gã thành viên Phong Diệp đã sớm chuẩn bị móc ra chủy thủ tiến phía trước một bước, ngồi xổm xuống, xuất ra chủy thủ trong tay.

“Vù Vù Vù!”

Tiếng xé gió vang lên, tên thành viên Phong Diệp kia dùng chủy thủ ghim vào ngón trỏ của ba người A Minh.

Có câu nói, tay đứt ruột xót.

Ba người A Minh bị tên thành viên Phong Diệp kia ghim vào ngón tay, lần lượt phát ra tiếng kêu to, đột nhiên thức tỉnh.

Nhưng mà.

Sau khi bọn hắn tỉnh lại lại chỉ dám kêu lí nhí.

Dưới ánh đèn bọn hắn đều sợ hãi nhìn đám người Bùi Đông Lai, chính xác là nhìn Bùi Đông Lai cầm đầu đám người.

Hiển nhiên, trong lòng bọn họ đều là rõ ràng, rơi vào tay Bùi Đông Lai, muốn sống đi ra khỏi kho hàng này rất khó!

- Bọn mày bị Phương Khôn mua chuộc, tiềm phục bên cạnh Tương tiên sinh cuối cùng cũng hoàn thành sứ mạng mà Phương Khôn giao cho chúng mày, giết chết Tương tiên sinh.

Mất thấy vẻ mặt sợ hãi của ba người A Minh nhìn mình, Bùi Đông Lai trước tiên mở miệng nói:

- Cho nên, mày đối với các kế hoạch của Phương Khôn đều là biết rõ, đúng không?

Ba người A Minh mặc dù trong lòng sợ hãi tới cực điểm, nhưng không có mở miệng trả lời, bọn hắn đều rất rõ ràng, một khi mở miệng nói ra sự thật mà nói..., Bùi Đông Lai rất có thể lợi dụng đoạn clip phá hỏng kế hoạch thượng vị của Phương Khôn, bởi như vậy, cho dù Bùi Đông Lai không giết bọn hắn, Phương Khôn cũng sẽ không bỏ qua cho bọn hắn!

- Tao có thể cho chúng mày có cơ hội giữ lại mạng sống.

Thấy cả ba người đều trầm mặc, Bùi Đông Lai một lần nữa mở miệng ngữ xuất kinh nhân.

“Àn?”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, ba người A Minh đều là ngẩn ra, sau đó lại dùng một loại ánh mắt hoài nghi nhìn Bùi Đông Lai, tựa hồ không tin tưởng lời nói của Bùi Đông Lai.

- Nhưng là, trong ba người chúng mày, chỉ có thể còn một người sống sót!

Bùi Đông Lai đón nhận ánh mắt hoài nghi của ba tên sau đó bổ sung:

- Người nào mở miệng trước nói cho tao biết toàn bộ kế hoạch của Phương Khôn thì có thể sống còn hai người còn lại thì sẽ vĩnh viễn rời khỏi cái thế giới này!

- Hắc, mày gọi là Bùi Đông Lai đúng không?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Bùi Đông Lai..., A Minh liền biến sắc mặt, trong nháy mắt nhìn rõ dụng ý của Bùi Đông Lai, vẻ mặt cười lạnh nói:

- Ba huynh đệ chúng tao đã rơi vào trong tay bọn mày, muốn chém muốn giết muốn tóc thịt tùy bọn mày. Mày không cần ảo tưởng từ trong miệng chúng tao mà biết được bất cứ chuyện gì. Giống như trước, mày không cần ảo tưởng chằm ngồi ly gián, chúng tao sẽ không bao giờ mở miệng.

- Trước khi tới nơi này, tao đã giết chết Phương Húc Đông cùng đồng bọn, cộng dồn lại vượt qua hai mươi mạng. Nếu như chúng mày không muốn tranh thủ cơ hội lần này thì tao không ngần ngại tự thân động thủ lần nữa, cho chúng mày thể nghiệm một chút cái gì mới thật sự sống không bằng chết. Tao từng học được từ huấn luyện viên ma quỷ Jason hơn một trăm lẻ tám loại phương pháp bức cung, tao tin tưởng, làm được điểm này cũng không khó.

Bùi Đông Lai sắc mặt không đổi nhìn A Minh nói cứng miệng, nói:

- Phong Diệp, bắt đầu tính giờ, qua một phút đồng hồ, nói cho tôi biết!

“Bá!”

Một lần nữa nghe được lời nói của Bùi Đông Lai..., bao gồm cả A Minh vừa mới mạnh mẽ ở bên trong, ba người đều biến đổi sắc mặt!

Hiển nhiên, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, Bùi Đông Lai lại giết chết Phương Húc Đông.

Rung động ngắn ngủi qua đi, A Minh tiếp tục cười lạnh nói:

- Tiểu tử, mày hù dọa ai đó?

Không trả lời, Bùi Đông Lai nhận lấy thanh chủy thủ trong tay một gã thành viên Phong Diệp, rồi đùa nghịch.

Nhìn động tác đùa giỡn chủy thủ của Bùi Đông Lai, hồi tưởng lại lời nói lúc nãy của Bùi Đông Lai, nhận thấy được thời gian trôi đi vô tình, A Minh không dám mạnh miệng nữa, mà vẻ mặt của hai gã thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh còn lại giống như là tắc kè hoa, không ngừng biến ảo, tựa hồ giấy dựa có nên mở miệng hay không.

Một giây, hai giây, ba giây...

Cứ mỗi một giây trôi qua, mồ hôi lạnh rỉ ra trên trán hai gã thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh càng ngày càng nhiều, trong con ngươi bọn hắn toát ra ánh mắt hoảng sợ bất an.

- Tôi nói!

Lúc thời gian trôi qua được ba mươi giây, một gã thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh sắc mặt sợ hãi trước tiên mở miệng nói.

- Tôi cũng nói!

Một gã thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh khác thấy vậy, cũng vội vàng nói, cảm giác kia sợ đồng bạn giành nói trước, sau đó hắn sẽ chết vậy.

A Minh thấy thế, mặc dù trong lòng rất tức giận, nhưng cũng không cách nào ngăn cản.

- Mày mở miệng trước, như vậy mày nói trước đi.

Bùi Đông Lai chỉ vào tên thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh thứ nhất, nói:

- Bất quá... Nếu như sau khi mày nói xong, đồng bạn của mày còn có bổ sung thêm cái gì thì như vậy tao sẽ giết mày, để cho đồng bạn của mày sống.

Vốn là, tên thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh kia mở miệng trước tiên thấy Bùi Đông Lai để cho hắn nói trước, thì có một loại cảm giác từ địa ngục trở lại thiên đường, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà khi hắn nghe được câu nói kế tiếp của Bùi Đông Lai xong, lại trở nên khẩn trương vạn phần.

Dưới ánh đèn, hắn không có nóng lòng mở miệng, mà là cẩn thận sắp xếp lại hết thảy những gì mình biết trong đầu, bảo đảm không bỏ sót cái gì.

Không riêng gì hắn, gã thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh bên cạnh hắn cũng là hết sức nhớ lại mọi thứ.

- Mày xác định sẽ bỏ qua cho người nói hết mọi chuyện cho mày chứ?

A Minh một lần nữa mở miệng, giọng nói vẫn như cũ tràn đầy không tin tưởng.

- Dường như mày đã mất tác dụng.

Bùi Đông Lai khẽ mỉm cười, không đùa giỡn chủ thủ trong tay nữa, từng bước đi tới phía trước.

- Tao... Tao so với bọn hắn thì biết nhiều hơn, tao nói!

A Minh thấy thế, bị dọa cho sợ đến biến sắc, sắc mặt hoảng sợ nói.

- Mày đã muốn nói, như vậy cứ dựa theo quy củ mà làm. Ân, mày là người cuối cùng, nếu như mày có thể bổ sung những gì bọn nó không biết, tao sẽ lưu lại cho mày một mạng.

Bùi Đông Lai cũng không có cấp cơ hội mở miệng cho A Minh.

- Dựa vào an bài của Phương gia, à không là sự an bài của Phương Khôn —— đêm nay chúng tôi đã tới núi Thái Bình trước, ngoài mặt là tiến hành kiểm tra công viên trên đỉnh núi, sau đó nói cho Tương tiên sinh, công viên trên đỉnh núi không có gì nguy hiểm. Đợi Tương tiên sinh lên núi xong, Phương Khôn cùng hai người Giang Hải, Trầm Bân vẫn ủng hộ hắn kiểm soát công viên trên đỉnh núi, người của Đông Tinh đã mai phục từ trước liền tiến hành ám sát đối với Tương tiên sinh.

Sau đó, đối mặt với máy quay, tên thứ nhất chỉnh sửa lại những gì mình biết, rồi tự mình đem hết thảy nói ra:

- Sau đó, bởi vì người của ngài đột nhiên xuất hiện, người của Đông Tinh hành động thất bại, đều chạy trốn. Đối với lần này, Phương Khôn thay đổi kế hoạch, nói chúng ta tìm cơ hội giết chết Tương tiên sinh, sau đó gài cho ngài tội danh ám sát Tương tiên sinh.

Thanh âm vừa dứt, tên thứ nhất có chút khẩn trương nhìn về phía A Minh cùng gã còn lại của đội bảo vệ Hồng Tinh kia.

- Mày còn điều gì muốn bổ sung sao?

Bùi Đông Lai đem ánh mắt ném về hướng tên thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh còn lại.

- Phương Khôn nói cho chúng tôi không chỉ tìm cơ hội giết chết Tương tiên sinh, nếu thuận tiện thì giết luôn năm người ủng hộ Tương tiên sinh.

Gã thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh còn lại bổ sung.

“Bá!”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của đồng bạn..., tên thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh thứ nhất vừa mở miệng liền biến sắc, trên mặt hiện ra biểu tình hối hận, hối hận chính mình lại quên mất chuyện trọng yếu như vậy!

Mà gã vừa lên tiếng bổ sung kia lại là khẩn trương nhìn về hướng A Minh.

- Chúng tôi sợ dĩ không có giết Ôn Nhã Hình là bởi vì Ôn Nhã Hình là người của Phương Húc Đông.

A Minh vội vàng bổ sung:

- Ngoài ra, hộ vệ của hai người Tiết Khiêm cùng Uông Chu đều âm thầm bị Phương Khôn mua chuộc rồi.

Thấy A Minh mở miệng bổ sung, hai gã thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh mở miệng lúc trước thân thể không khống chế được run lên, mặt xám như tro tàn nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai không để ý đến ánh mắt sợ hãi của hai tên này, cũng không động thủ giết chết hai người, mà là nhìn A Minh, tiếp tục hỏi:

- Còn gì nữa không?

A Minh suy nghĩ một chút, lắc đầu:

- Tôi chỉ biết có như vậy.

Bên tai vang lên lời nói của A Minh, Bùi Đông Lai làm ra một thủ thế, để cho tên thành viên Phong Diệp kia dừng máy quay lại, đồng thời thu hồi chủy thủ, móc ra một khẩu súng.

“Pằng!”

“Pằng!”

Cò súng giật hai phát, đạn bay ra khỏi nòng súng, vô cùng chính xác găm vào đầu hai gã thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh, đều là headshot.

“Hô... Hô...”

Thấy hai gã thủ hạ ngã xuống trong vũng máu, A Minh bị dọa sợ đến xụi lơ trên mặt đất, hô hấp trở nên dồn dập.

- Yên tâm, tao nói rồi sẽ không giết mày.

Bùi Đông Lai thổi khói toát ra từ nòng súng, nói:

- Mày biết số điện thoại của Uông Chu không?

- Biết.

A Minh gật đầu như gà con mổ thóc.

- Bấm vào điện thoại di động của tao.

Bùi Đông Lai lấy điện thoại di động ra, đưa tới trước mặt A Minh.

A Minh mồ hôi lạnh đầm đìa, hai tay run rẩy vươn ra, giống như là đang nhận lấy một bảo bối quý giá vậy, vô cùng cẩn thận.

Nhận lấy điện thoại di động, A Minh hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh, sau đó bấm số điện thoại của Uông Chu vào điện thoại di động của Bùi Đông Lai.

- Mặc dù tao không giết mày, nhưng mày cần làm một việc cho tao.

Cầm lại điện thoại di động, Bùi Đông Lai lại nói.

- Ngài cứ nói.

Chuyện cho tới nước này, A Minh cũng biết, chính mình cũng chỉ có thể mặc cho Bùi Đông Lai dắt mũi.

- Lên xe rồi tao sẽ nói cho mày biết.

Bùi Đông Lai vừa nói, tay cầm điện thoại di động, đi ra ngoài kho hàng.

Phong Diệp thấy thế, vội vàng làm ra một cái thủ thế, hai gã thành viên Phong Diệp không nói gì, trực tiếp đem A Minh nhấc lên, đi theo Bùi Đông Lai, mà các thành viên Phong Diệp còn lại nhanh chóng dọn dẹp thi thể cùng vết máu lưu lại.

Ngoài kho hàng, mây đen che mất ánh trăng, bầu trời tối đen một mảnh; gió đêm càng lớn, thổi vào nhánh cây lắc trái lắc phải.

Bầu trời tối đen như mực.

Diệt Hồng Trần

317. Chương 321: Mãnh Long Quá Giang (19)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 321: Mãnh Long Quá Giang (19)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Qua nửa đêm, trong thành phố đã không còn tiếng ồn ào náo nhiệt, xe cộ cùng người đi đường rõ ràng giảm bớt, chỉ có những người thích sống về đêm lại tiếp tục hăng hái chiến đấu ở những chỗ ăn chơi có cấp bậc không đồng nhất, mong đợi có thể tìm được đối tượng thích hợp, đi tìm khách sạn đàm đạo chuyện nhân sinh.

Cùng ngày thường bất đồng chính là, ban đêm ở khu nhà giàu Vịnh Nước Cạn có hơi náo nhiệt một chút, gần một phần ba biệt thự ở đây vẫn lóe lên ánh đèn.

Trong đó, náo nhiệt nhất chính là biệt thự Tương gia.

Có lẽ dùng từ náo nhiệt để hình dung biệt thự Tương gia cũng không thích hợp, bởi vì mặc dù cả biệt thự Tương gia đèn đuốc sáng trưng, người ra vào biệt thự rất nhiều, chỉ là lại rất an tĩnh, khiến cho người ta có một loại cảm giác tiêu điều xơ xác.

Trên đường cái bên ngoài biệt thự, đậu một đoàn xe kéo dài, hơn một trăm tên thành viên Hồng Tinh, đứng xung quanh biệt thự.

Bên trong đại viện của biệt thự tạm thời bố trí một cái linh đường, thi thể của Tương Cương sau khi trải qua xử lý, đặt ở trong một bộ quan tài bằng thủy tinh, tám tên thành viên Hồng Tinh đứng ở bên cạnh linh cữu, chịu trách nhiệm thủ hộ di thể của Tương Cương.

Dựa vào an bài của đám người Phương Khôn, chỉ sau khi bắt được Bùi Đông Lai, dùng đầu cùng máu tươi của Bùi Đông Lai tế linh hồn Tương Cương xong, mới đem di thể của Tương Cương đến nhà tang lễ hỏa táng, sau đó mới hạ táng.

Trong đại sảnh biệt thự, sương khói mông lung, ngoài trừ Tương Cương cùng một gã đại lão Hồng Tinh bị giết ra, còn lại bảy tên đại lão trong số đó Ôn Chu không có mặt ở đây.

- Tên khốn kiếp kia đã bị người của tôi bắt được!

Một giọng nói đột nhiên vang lên ở trong đại sảnh vốn an tĩnh, người mở miệng chính là Ôn Chu, hắn từ bên trong phòng vệ sinh đi ra, vừa đi về phía mọi người vừa nói, giọng nói mang theo vài phần kích động cùng mấy phần tức giận.

“Xôn xao!”

Lời nói của Ôn Chu tựa như một quả boom tấn ném vào trong đại sảnh, khiến cho sắc mặt đám người Phương Khôn đều biến đổi, sau đó nhất tề đều ngồi dậy từ ghế salon nhìn về phía Ôn Chu.

Khiếp sợ sao?

Đúng vậy!

Phải biết rằng, sau khi Tương Cương chết đi, đầu tiên Phương Khôn ban bố lệnh truy sát trong hắc đạo, cả Hồng Tinh đều xuất động, ngoài ra cảnh sát cũng ban bố lệnh truy nã đối với Bùi Đông Lai, phái ra rất nhiều cảnh sát tiến hành kiểm tra các tụ điểm ăn chơi, trung tâm mát xa, khách sạn của Nam Cảng.

Tính đến trước mắt vô luận là thành viên của Hồng Tinh hay là cảnh sát bên kia cũng không có truyền đến tin tức bắt được Bùi Đông Lai thậm chí ngay cả tung tích của Bùi Đông Lai cũng không có phát hiện ra.

Ở dưới dạng tình hình này, Ônng Chu lại nói Bùi Đông Lai đã rơi vào trong tay hắn, cái này mang tới rung động như thế nào với đám người Phương Khôn?

- Anh Ônng , cái đồ chó hoang kia ở đâu?

Người đầu tiên từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần là Tiết Khiêm có mối quan hệ tốt nhất với Tương Cương, hai mắt hắn đỏ rực, tựa hồ hận không được ngay lập tức đem Bùi Đông Lai băm thây vạn đoạn.

- A Chu, người của ông làm thế nào mà bắt được hắn?

Bất đồng với Tiết Khiêm đang kích động, nóng lòng muốn báo thù, Phương Khôn sau khi bình tĩnh lại trong cơn khiếp sợ, mang theo vài phần hoài nghi hỏi Ônng Chu.

Hoài nghi là bởi vì hắn là người duy nhất trong mọi người biết được thân phận đích thực của Bùi Đông Lai.

Theo hắn xem ra, thân là lão đại sau màn của hắc đạo vùng tam giác Trường Giang bên cạnh Bùi Đông Lai có Phong Diệp thân kinh bách chiến, lấy những tên thủ hạ giá áo túi cơm kia của Ônng Chu, làm sao có thể bắt được Bùi Đông Lai?

- Lợi dụng Khuynh Nhan.

Ônng Chu trầm giọng nói:

- Tôi đoán chắc hắn sẽ đi tìm Khuynh Nhan, cho nên đã bố trí mai phục. Kết quả là mới vừa rồi, hắn một mình đi tìm Khuynh Nhan, trúng phải mai phục của tôi.

- Thì ra là như vậy.

Bởi vì Phương Khôn cũng không biết chuyện Phương Húc Đông bắt cóc Mộ Khuynh Nhan, cộng thêm lúc trước hắn từng đề nghị muốn tìm được Bùi Đông Lai thì phải dùng Mộ Khuynh Nhan làm mồi nhử. Chỉ là bởi vì không biết hiện tại Mộ Khuynh Nhan đang ở đâu nên mới không có áp dụng biện pháp này, lúc này nghe được Ônng Chu nói như vậy, hắn liền bỏ qua nghi ngờ trong lòng, bắt quá vấn hỏi:

- A Chu, bây giờ Khuynh Nhan đang ở đâu?

- Đang đi về biệt thự bọn chúng, hắn là đi cùng nhau tới đó.

Ônng Chu nghiêm mặt nói.

- Đã như vậy, nói cho người phía dưới chuẩn bị sẵn sàng, tí nữa sẽ dùng đầu của tiểu tạp chủng kia tế linh hồn của đại ca!

Phương Khôn trầm ngâm một chút, làm ra quyết định:

- Còn nữa, những người bên cạnh tiểu tạp chủng đó có thực lực không tầm thường, vì phòng ngừa những tên đó tới quấy rối, để cho người phía dưới chuẩn bị thật tốt, còn nữa tôi sẽ gọi một cú điện thoại cho Vệ trưởng phòng, để cho hắn phái đội Phi Hồ tới đây trợ giúp chúng ta, một khi những tên đó xuất hiện, sẽ khiến cho bọn chúng có đi mà không có về!

- Tốt.

Nghe được lời nói của Phương Khôn thì Ônng Chu đáp một tiếng, tâm tư liền thu lại, trong chỗ sâu nhất của con người hiện lên một tia sát ý rất nhạt.

Sát ý, trôi qua rồi biến mất.

Phương Khôn cũng không có nhận thấy được sát ý rất nham trong con người của Ưng Chu, hắn trực tiếp lấy ra điện thoại di động, trước mặt mọi người bấm số điện thoại của Vệ trưởng phòng.

- Vệ trưởng phòng, hung thủ giết chết đại ca của chúng tôi đã bị người của chúng tôi bắt được.

Điện thoại vừa chuyển, Phương Khôn đi thẳng vào vấn đề:

- Bất quá, bên cạnh hung thủ còn có mười tên tội phạm, vì đề phòng những tên tội phạm kia tiếp tục phạm pháp, hi vọng ngài có thể điều động đội Phi Hổ đến khu Vịnh Nước Cạn, bố trí mai phục. Một khi những tên tội phạm kia xuất hiện, liền một lưới bắt hết bọn chúng!

- Được.

Đầu bên kia điện thoại, Vệ Minh thân là phó trưởng phòng cảnh sát Nam Cảng sau khi nghe được lời nói của Phương Khôn, trước tiên là có chút kinh ngạc, sau đó đợi cho Phương Khôn nói xong, nhưng không có hỏi thêm cái gì, mà rất dứt khoát cấp ra câu trả lời chắc chắn.

Mặc dù hắn không biết người của Hồng Tinh làm cách nào mà bắt được Bùi Đông Lai, nhưng hắn biết rõ, dựa theo quy củ của hắc đạo, Bùi Đông Lai giết chết Tương Cường, hơn phân nửa là sẽ bị người của Hồng Tinh đem ra huyết tể.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Phương Khôn, Vệ Minh không chờ đợi, mà là trực tiếp gọi điện thoại điều động đội Phi Hổ, đi đến khu Vịnh Nước Cạn.

10' sau.

Trong gian phòng làm việc của đội Phi Hổ ở Nam Cảng.

- Lãng tiên sinh, vừa mới nhận được mệnh lệnh của thượng cấp, hung thủ giết chết Tương Cường đã bị người của Hồng Tinh bắt được. Vì để đề phòng những tên đồng bọn của hung thủ kia đến Vịnh Nước Cạn cứu hung thủ, thượng cấp yêu cầu chúng ta lập tức xuất động, bố trí mai phục ở Vịnh Nước Cạn.

Một gã nam nhân mặc đồng phục tác chiến của đội Phi Hổ, đứng ở trước cửa sổ, cầm lấy điện thoại di động nói.

Lãng Hoa Cường đã thông qua con đường đặc thù biết được người ngăn chặn đám người Lưu Kiến ở núi Thái Bình chính là Bùi Đông Lai, thậm chí hắn còn biết Bùi Đông Lai dẫn người chém giết Phương Húc Đông, một mối lửa đốt hội sở Baby.

Ở dưới dạng tình hình này, hắn mặc dù không giống như Phương Khôn biết được thân phận thật sự của Bùi Đông Lai, nhưng cũng vì lực chiến đấu cùng thủ đoạn kinh khủng mà đám người Bùi Đông Lai thể hiện ra mà cảm thấy run sợ.

- Đội trưởng Lữ, nếu tình hình như vậy, để cho người của anh trong lúc thi hành nhiệm vụ, cố ý sơ sẩy một chút, tốt nhất là để cho đồng bọn của tên hung thủ kia tiến vào trong mấy người.

Lời nói của đội trưởng Lữ đầu tiên là khiến cho Lãng Hoa Cường sững sốt, ngây người trong chốc lát, sau đó trong lòng hắn vừa động, cười hưng phấn.

- Lãng tiên sinh, cái này...

Lữ Duy thân là người nắm vùng trong cảnh sát của Lãng Hoa Cường tự nhiên là nghe ra ý tứ của hắn. Lãng Hoa Cường là muốn cho Bùi Đông Lai đánh nhau sứt đầu mẻ trán với đám người Hồng Tinh, sau đó lưỡng bại câu thương, Lãng Hoa Cường ngồi ung dung làm ngư ông đắc lợi.

- Đội trưởng Lữ, Tương Cường đã chết, không bao lâu sau nữa thì hắc đạo Nam Cảng sẽ tùy cho Lãng Hoa Cường này định đoạt!

Thấy Lữ Duy không nói lời nào, Lãng Hoa Cường cười lạnh nói:

- Đến lúc đó, anh muốn làm quan, ta giúp anh làm quan, anh muốn tiền, ta có thể cho anh tiền, anh muốn có nữ nhân, nữ nhân trong giới giải trí cho anh chọn mái thoải! Thậm chí, ta còn có thể giúp anh ra nước ngoài...

- Xin Lăng tiên sinh yên tâm, tôi biết nên làm như thế nào.

Lời nói của Lăng Hoa Cường dường như mang theo ma lực nào đó, gọi lên dục vọng sâu trong lòng Lữ Duy, khiến cho vẻ mặt của Lữ Duy trở nên kiên định.

“ Ha ha...”

Đầu bên kia điện thoại, Lăng Hoa Cường đang ở trong biệt thự ở tại Bán Sơn sau khi kết thúc cuộc nói chuyện cùng Lữ Duy, không nhịn được cười phá lên ha ha.

- Anh Cường , chuyện gì mà làm anh cao hứng như vậy?

Thấy Lăng Hoa Cường giống như người trúng xổ số mấy trăm triệu, cuồng tiếu không dứt, Chu Nhược Đồng một thân váy ngủ màu đen, lắc lắc thân hình như rắn nước đi về phía Lăng Hoa Cường, nũng nịu hỏi?

Dưới ánh đèn đơn bạc, váy ngủ màu đen hơi mờ cũng không thể che dấu thân thể mềm mại mê người của Chu Nhược Đồng, ngược lại còn khiến người ta thấy được một nửa cái mông tròn đầy đặn, kích thích mãnh liệt dục vọng của nam nhân.

- Nhược Đồng, tiểu vương bát đản vũ nhục em trên máy bay ngày đó rất nhanh sẽ bốc hơi khỏi nhân gian!

Lăng Hoa Cường nghiêng đầu sang chỗ khác, nụ cười trên mặt không giảm.

Chu Nhược Đồng ngẩn ra, sau đó cũng không có vì tin tức Bùi Đông Lai sắp chết mà cảm thấy kinh ngạc, ngược lại lộ ra vẻ mặt có chút hưng phấn:

- Anh Cường , anh nói thật sao?

- Đương nhiên.

Về mặt Lăng Hoa Cường đặc ý gật gật đầu, bàn tay to vuốt ve cái mông của Chu Nhược Đồng, một tay ôm lấy Chu Nhược Đồng vào lòng, tiếp tục nói:

- Ngoài ra, không bao lâu sau, em sẽ trở thành nữ nghệ sĩ người Hoa thành công nhất.

“ Ách...?”

Một lần nữa nghe được lời hứa của Lăng Hoa Cường, Chu Nhược Đồng cả kinh há to miệng, sau đó nàng không có biểu hiện ra hưng phấn giống như lúc này, mà là cong tay lên, làm bộ nhẹ nhàng đánh vài cái vào lồng ngực Lăng Hoa Cường, uốn éo cái mông làm nũng nói:

- Anh Cường lại gạt người.

- Hắc, Nhược Đồng, em là đang lo lắng Mộ Khuynh Nhan sao?

Tay của Lăng Hoa Cường đã vuốt ve trên tòa Thánh Nữ Phong của Chu Nhược Đồng, dùng ngón tay cái cùng ngón trỏ xoa nắn cái đỉnh nhọn hoắt, cười nói.

- Anh Cường biết rồi còn hỏi.

Chu Nhược Đồng cố ý di chuyển thân thể, tay mân mê cái miệng, làm nũng một lần nữa.

- Ha ha, tâm can bảo bối của anh, anh đã lúc nào lừa gạt em chưa?

Cho tới nay, Lăng Hoa Cường đều là chết mê chết mệt về nũng nịu của Chu Nhược Đồng, lúc này lại thấy Chu Nhược Đồng giống như một con hồ ly tinh, hẳn chẳng những không có tức giận, ngược lại lộ ra vẻ mặt hưng phấn:

- Tối nay, Nam Cảng phát sinh chuyện lớn —— hắc, Tương Cương đã bị giết!

- Cái gì?

Chu Nhược Đồng cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

- Tương Cương đã chết, hắc đạo của Nam Cảng sẽ do Lăng Hoa Cường anh định đoạt!

Lăng Hoa Cường hăng hái, tựa hồ như thấy được tương lai tốt đẹp của mình:

- Em nói xem, đến lúc đó anh có thể biến em trở thành nữ nghệ sĩ người Hoa thành công nhất hay không?
- Em cũng biết là anh Cường hiểu em nhất!

Chu Nhược Đồng lấy lại tinh thần trong cơn khiếp sợ, không hỏi Tương Cường chết như thế nào, mà là hưng phấn khoa tay múa chân, đang khi nói chuyện, liền hôn lên mặt Lăng Hoa Cường một cái, lưu lại một dấu son môi màu hồng phấn, đồng thời đem cái tay nhỏ bé như không xương sờ nắn vật thể giữa hai chân của Lăng Hoa Cường.

Lăng Hoa Cường lập tức nổi lên phản ứng vốn có của nam nhân, đưa tay ấn đầu Chu Nhược Đồng xuống, đem đầu của Chu Nhược Đồng dí vào giữa hai chân...

Giờ khắc này.

Hắn không nhớ người phụ nữ sinh hạ cho hắn một đứa con gái, cuối cùng lại bị hắn vứt bỏ, một người phụ nữ cả ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời, khổ cực nuôi con gái của hắn khôn lớn, cuối cùng bởi vì không có tiền chữa bệnh mà người phụ nữ luống tuổi ấy đã chết trên giường bệnh.

Giờ khắc này.

Hắn cũng không nghĩ tới, hai đứa con của hắn rốt cuộc còn sống hay đã chết.

Hắn đã quên mất chính mình từng được gọi là Trang Hổ.

Hắn, chỉ biết mình hiện tại gọi là Lăng Hoa Cường, là đại ca của Đông Tinh, lão đại xã hội đen Nam Cảng, hơn nữa, sắp trở thành lão đại xã hội đen duy nhất của Nam Cảng!

Hắn, chỉ muốn tâm can bảo bối Chu Nhược Đồng của hắn dùng cái miệng anh đào nhỏ nhắn kia hầu hạ hắn, lấy phương thức này nghênh đón tương lai tươi sáng!

Tương lai?

Hắn, nghênh đón chính là ác mộng!

Diệt Hồng Trần

318. Chương 322: Mãnh Long Quá Giang (20)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 322: Mãnh Long Quá Giang (20)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Dưới màn đêm, bảy chiếc ô tô tạo thành một đoàn xe, lần lượt đi vào khu nhà giàu Vịnh Nước Cạn.

Lúc còn cách biệt thự Tương gia không đến 200m thì đoàn xe bị người của đội bảo vệ Hồng Tinh ngăn lại.

- A Bang, Phương gia sẽ lợi dụng đội Phi Hổ đối phó với đám tạp chủng kia, cậu lưu lại mấy huynh đệ ở cửa biệt thự, còn lại cho những người khác rút lui đến cửa tiểu khu.

Cửa kính chiếc Mercedes-Benz s350 mở ra, A Minh thân là đội phó đội bảo vệ Hồng Tinh cố gắng không chế nỗi sợ hãi trong nội tâm, nói mấy câu với đầu lĩnh của đội bảo vệ Hồng Tinh.

Lúc trước, sau khi Phương Khôn gọi điện thoại cho Vệ trưởng phòng xong, lập tức lại gọi một cú điện thoại cho A Minh, lệnh cho A Minh trước tiên chạy tới khu Vịnh Nước Cạn, hơn nữa tạm thời để cho người của đội bảo vệ Hồng Tinh rút đi, để cho đội Phi Hổ ra mặt đối phó với người của Phong Diệp.

Hiện giờ, A Minh coi như là dựa theo phân phó của Phương Khôn mà làm, cũng khiến cho Bùi Đông Lai cùng thành viên của Phong Diệp có thể thuận lợi tiến vào biệt thự của Tương gia.

- Ok, anh Minh!

Phương Khôn âm thầm thu phục đến gần một nửa thành viên của đội bảo vệ Hồng Tinh, toàn bộ đều do A Minh phụ trách, ở dưới dạng tình hình này, tên thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh gọi là A Bang kia nghe được mệnh lệnh của A Minh, không có bất kỳ dị nghị nào, lập tức cho ra câu trả lời chắc chắn, sau đó dựa theo mệnh lệnh của A Minh mà an bài thủ hạ.

Đoàn xe tiếp tục đi tới, cách biệt thự khoảng 50m thì dừng lại, Uông Chu dẫn đầu đi xuống trước từ mấy chiếc ô tô, áp giải một tên thanh niên đeo mặt nạ, bởi vì tên thanh niên này đeo mặt nạ, cho nên thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh đứng trước cửa chính khu biệt thự không cách nào thấy rõ diện mạo của hắn.

Mất thấy phần lớn thành viên Hồng Tinh áp giải tên đeo mặt nạ rời đi, Bùi Đông Lai cùng Phong Diệp từ trong xe đi xuống, dưới sự hướng dẫn của A Minh cùng tên thủ hạ của Uông Chu hướng tới cửa chính của biệt thự đi tới.

Dưới màn đêm, bọn họ cũng mặc tây trang giống với thủ hạ của Uông Chu, căn bản là không người nào nhìn ra được bọn họ trà trộn vào.

- Mấy người các cậu canh chừng ở đây, một khi có biến lập tức thông báo.

Lúc sắp tới cửa biệt thự, A Minh hướng về phía tám tên thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh đứng ở cửa dặn dò một tiếng.

- Rõ!

Tám tên thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh thấy thế liền vội vàng gật đầu, căn bản không có đi kiểm tra đám người Bùi Đông Lai.

A Minh thành công hấp dẫn sự chú ý của tám tên thành viên đội bảo vệ Hồng Tinh, khiến đám người Bùi Đông Lai thành công tiến vào biệt thự, hướng thẳng đại sảnh biệt thự đi tới.

- Mẹ kiếp, người phía dưới nói không phải đã bắt được rồi sao? Sao bây giờ vẫn chưa thấy?

Trong đại sảnh biệt thự, đám người Uông Chu, Phương Khôn tề tụ một chỗ, mà Tiết Khiêm bởi vì nóng lòng báo thù, có chút không đợi được chờ đợi đứng lên.

Không riêng gì Tiết Khiêm, ngay cả Phương Khôn luôn luôn bình tĩnh khôn ngoan, cũng lộ ra vẻ kích động hiếm thấy, hai nắm tay kim lòng không đợi được siết chặt lại, hai mắt đỏ hồng đến dọa người.

- Tới rồi!

Trầm Bân ngồi ở cái ghế salon gần cửa nhất, thấy một nhóm người đông nghịt hướng đại sảnh biệt thự đi tới.

Nghe được lời nói của Trầm Bân, Tiết Khiêm kích động trực tiếp giơ chủ thủ lên đứng dậy từ ghế salon, bộ dáng đàng đàng sát khí.

Mà Phương Khôn lại là nắm chặt hai nắm tay, nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện ra thân ảnh của Phương Húc Đông, tự nói với lòng mình là: “Húc Đông, cha rất nhanh sẽ giết tên tiểu tạp chủng này báo thù cho con! Cha sẽ cho hắn sống không bằng chết!”

“Bá!”

Hai mắt mở ra, một cỗ sát ý bén nhọn nhất thời lấy thân thể của Phương Khôn làm trung tâm tràn ra bốn phía, ánh mắt của hắn sắc bén như đao, nhìn chằm chằm vào đám người đang đi tới đại sảnh.

Nhận thấy được Phương Khôn có chút khác thường, trong con ngươi Uông Chu cũng hiện lên sát cơ nồng đậm.

Sau khi tiến vào vườn hoa biệt thự, A Minh cùng mấy tên thủ hạ của Uông Chu đều thối lui đến phía sau Bùi Đông Lai, mà tên thanh niên bị tạm giữ kia, lấy xuống mặt nạ trên mặt, đi theo phía sau đám người.

- Chờ sau khi tôi tiến vào, đem mấy tên canh cửa kia giết đi, động tác nhanh gọn một chút, đừng gây ra tiếng động.

Mắt thấy sắp đi tới đại sảnh biệt thự, Bùi Đông Lai phân phó vài câu với Phong Diệp bên cạnh.

Phong Diệp gật đầu, dừng bước lại, âm thầm làm ra một thủ thế, mang theo mấy tên thành viên Phong Diệp biến mất ở hoa viên trong biệt thự.

“Bá!”

Lúc Bùi Đông Lai dẫn theo đám người A Minh tiến vào đại sảnh biệt thự, trong đại sảnh biệt thự, ngoài Ưông Chu ra, tất cả mọi người bao gồm cả Phương Khôn đều đứng lên, ánh mắt như đao nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai, hận không được lập tức xé xác Bùi Đông Lai thành trăm mảnh.

- Tiểu tạp chủng, nợ máu phải trả bằng máu. Mày đã giết đại ca, hôm nay, chúng tao muốn dùng đầu cùng máu tươi của mày để tế linh hồn của đại ca!

2 mắt của Phương Khôn đỏ bừng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai, gần từng chữ:

- Người đâu, trước tiên đánh gãy hai chân của hắn cho ta, để cho hắn quỳ xuống nói chuyện!

Không có phản ứng.

Vô luận là A Minh hay là những tên thủ hạ của Ưông Chu, đều đem lời nói của Phương Khôn thành rắm thúi, không nhúc nhích đứng ở phía sau lưng Bùi Đông Lai.

- Chúng mày còn đang làm gì?

Mắt thấy không có ai động thủ, Phương Khôn giận đến run cả người, sau đó tức giận quét mắt nhìn đám người A Minh một cái, cuối cùng đem ánh mắt rơi trên người A Minh:

- A Minh, đánh gãy chân của hắn cho ta!

Vẫn như cũ không có phản ứng.

A Minh giống như là không nhận ra Phương Khôn, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào bóng lưng của Bùi Đông Lai, chẳng qua là trong lòng hắn hết sức khẩn trương, không phải là lo lắng Phương Khôn sẽ làm gì hắn, mà là lo lắng hắn dựa theo phân phó của Bùi Đông Lai mà làm, Bùi Đông Lai có bỏ qua cho hắn hay không!

- A Minh, con mẹ nó cậu bị điếc sao?

Phương Khôn lại nổi giận, hoàn toàn nổi giận, hắn giống như một đầu sư tử nổi giận, trợn tròn hai mắt màu đỏ, hướng về phía A Minh rít gào.

Phải biết rằng, hắn là nhân vật số hai của Hồng Tinh, ở Hồng Tinh có địa vị gần với Tương Cương nhất!

Mà hiện giờ, Tương Cương đã chết, hắn là người có địa vị tối cao nhất trong Hồng Tinh!

Ở dưới dạng tình hình này, mắt thấy “Hung thủ” giết chết Tương Cương tiến vào biệt thự, hắn hạ lệnh đánh gãy hai chân của Bùi Đông Lai, người của Ưông Chu không thi hành mệnh lệnh của hắn đã đành, A Minh thân là con chó ở bên cạnh hắn thế nhưng lại thờ ơ, điều này có thể làm hắn không tức giận sao?

Đây quả thực là đang gây hấn với quyền uy của hắn!

- Phương Khôn, nợ máu, đúng là phải trả bằng máu!

(nợ máu trả bằng kotex)

Bùi Đông Lai mở miệng, hắn giống như là đang ở trên địa phương của mình, nện từng bước trầm ổn, hướng Phương Khôn đi tới:

- Chẳng qua là, người phải trả không phải là tao Bùi Đông Lai, mà là mày Phương Khôn!

“Bá!”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Bùi Đông Lai..., trừ Ưông Chu cùng Phương Khôn ra, những tên đại lão Hồng Tinh kia sắc mặt đều biến sắc, bọn họ đều là đã nhận ra một tia hơi thở không tầm thường, trong đó

có hai người Trầm Bân cùng Giang Hải ủng hộ Phương Khôn, trong lòng họ nhấc lên sóng to gió lớn, không nhìn được đem ánh mắt ném về hướng Phương Khôn, mà đám người Tiết Khiêm ủng hộ Tương Cương lại là ném ánh mắt về hướng Uông Chu.

- Mày... Mày nói cái gì?

Trong lòng Phương Khôn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, chỉ là hắn cũng không biết rốt cuộc là ở đâu.

- Phương Khôn, đến lúc này mày còn muốn diễn trò sao?

Lần này, không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, Uông Chu từ chỗ ngồi đứng dậy, sắc mặt hắn tức giận nhìn chằm chằm vào Phương Khôn, gần từng chữ:

- Mẹ kiếp, đại ca có điểm nào có lỗi với mày? Thế nhưng mày lại cấu kết với người ngoài, giết chết đại ca?

- Uông... Uông Chu, ông...

Mắt thấy Uông Chu nhảy ra chỉ trích mình, rốt cục sắc mặt của Phương Khôn thay đổi, trên mặt hắn trong lúc này xuất hiện vẻ kinh hoàng không cách nào che giấu.

Tiết Khiêm vẫn duy trì vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía hai người Uông Chu cùng Phương Khôn, mà hai người Trầm Bân cùng Giang Hải lại là dường như đã ý thức được cái gì, cả người cứng ngắc đứng im tại chỗ.

- A Minh.

Bùi Đông Lai lại một lần nữa mở miệng, hắn lấy ra USB, không quay đầu lại nói.

Nghe được Bùi Đông Lai gọi mình, A Minh giống như là nghe được thánh chỉ của hoàng đế vậy, vội vàng từ trong đám người đi ra, vội vã chạy đến bên cạnh Bùi Đông Lai, nhận lấy USB trong tay của Bùi Đông Lai, cắm vào thiết bị kết nối với TV.

- Chưa vị, Phương Khôn cấu kết với Đông Tinh bố trí mai phục ở đỉnh núi Thái Bình, muốn đem mọi người chúng ta một lưới bắt hết. Bởi vì người của tôi kịp thời xuất hiện, đánh cho người của Đông Tinh rút chạy, bắt quả Phương Khôn lợi dụng phản đồ nằm vùng ở bên cạnh Tương tiên sinh, giết chết Tương tiên sinh.

Mắt thấy A Minh đem USB cắm vào thiết bị kết nối, mở TV, ánh mắt của Bùi Đông Lai theo thứ tự quét qua mọi người một vòng, gần từng chữ:

- Kế tiếp mọi người nhìn lên màn hình sẽ rõ hết thảy!

Thanh âm vừa dứt, màn hình TV sáng lên, hình ảnh hiện lên rõ nét, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Hình ảnh đầu tiên hiện ra chính là A Minh dẫn theo một nhóm người của đội bảo vệ Hồng Tinh, lợi dụng lúc bốn gã thành viên Phong Diệp quay lại tạo thành hỗn loạn, nhân cơ hội hạ thủ đối với Tương Cương.

- Phương Khôn, mày tên vương bát đản này!

- Phương Khôn, lão tử phải một đao làm thịt mày!

Khi hình ảnh thứ nhất vừa truyền tải lên, không đợi những hình ảnh kế tiếp xuất hiện, Tiết Khiêm cùng các đại lão ủng hộ Tương Cương liền nổi giận, đem tất cả cừu hận chuyển dời lên người Phương Khôn, trong đó Tiết Khiêm lại giờ chủ thủ lên hướng Phương Khôn đâm tới.

- Người đâu! Người đâu!

Phương Khôn thấy thế, bị dọa cho sợ nhảy dựng lên, một bên thất kinh rống to, một bên xông về phía cửa ra.

- Cho dù mày có la rách cổ họng, cũng sẽ không có ai tới cứu mày!

Bùi Đông Lai quát lạnh một tiếng, ngay tại chỗ bắn ra, trong nháy mắt xuất hiện ở trước người Phương Khôn, ngăn cản Phương Khôn muốn chạy trốn.

“Bốp!”

Lời vừa dứt, một cái tát vung tới.

“ A!”

Ảo ảnh hiện lên, một tát của Bùi Đông Lai trúng khuôn mặt của Phương Khôn, một tiếng giòn tan vang lên, Phương Khôn giống như là quả bóng bị sút trúng, bay ra xa, ngã ở giữa đại sảnh, nửa bên mặt trực tiếp móp lại, huyết nhục mơ hồ.

Thấy một màn như vậy, hai người Trầm Bán cùng Giang Hải thân là người ủng hộ Phương Khôn, bị dọa cho sợ đến hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống trên ghế salon.

Dưới ánh đèn, mặt của bọn họ trắng bệch một mảnh, thân thể giống như là bị chạm điện, điên cuồng mà co quắp lại, trong con ngươi hiện lên nỗi sợ hãi sâu tận xương tủy!

Mà Tiết Khiêm thì lại không nói lời nào, một lần nữa giơ chủy thủ lên, chuẩn bị chặt đầu Phương Khôn xuống.

- Tiết tiên sinh, trước tiên đừng động thủ vội, cứ xem hết đoạn video đã.

Bùi Đông Lai thấy thế, lên tiếng ngăn cản.

Lúc trước Tiết Khiêm vẫn cho rằng là Bùi Đông Lai giết chết Tương Cương, đối với Bùi Đông Lai hận thấu xương, hiện giờ biết được Bùi Đông Lai chịu oan, trong lòng lập tức xấu hổ, nghe được lời nói của Bùi Đông Lai thì lập tức dừng lại.

Hình ảnh chợt lóe, biến thành hình ảnh đám người A Minh tự khai.

Nhìn hình ảnh đám người A Minh tự khai, Ưông Chu, Tiết Khiêm cùng mấy đại lão ủng hộ Tương Cương đều vô cùng phẫn nộ, sát ý bừng bừng nhìn chằm chằm vào ba người Phương Khôn, Trầm Bán cùng Giang Hải.

- Ưông tiên sinh, cá nhân tôi cho là, cái loại phản đồ vong ân phụ nghĩa này, ăn cây táo, rào cây sung, đích thân giết chết bọn chúng chỉ làm bẩn tay chúng ta!

Nhận thấy được sát ý hiện trên người đám người Ưông Chu, Bùi Đông Lai mở miệng nói.

- Bùi tiên sinh, ý của cậu là?

Bởi vì đã biết thân phận của Bùi Đông Lai, cộng thêm cảm kích đối với hết thảy việc mà Bùi Đông Lai đã làm, Ưông Chu hết sức tôn kính đối với Bùi Đông Lai.

- A Minh!

Bùi Đông Lai không trả lời Ưông Chu, mà là nhìn A Minh một cái.

Cả người A Minh chấn động, không dám lên tiếng, mà là sắc mặt hiện lên sát ý đi đến bên cạnh Giang Hải, hai tay xuất ra, một tay ấn chặt đầu Giang Hải, một tay nâng cằm Giang Hải lên, dùng sức bẻ một cái!

“Răng rắc”

Thanh âm thanh thúy vang lên, đầu Giang Hải nghiêng một cái, tắt thở ngay tại chỗ!

“Ừc”

Thấy một màn như vậy, đầu óc của Phương Khôn liền đau nhức, hần cổ gằng... cố gắng mở to hai mắt, cố gắng làm cho mình thấy rõ ràng một chút... lại thêm một chút...

Hần thấy rõ ràng.

A Minh vốn là một con chó bên cạnh hắn, lúc trước đem lời của hắn trở thành rắn thúi, hiện giờ lại bởi vì một câu nói của Bùi Đông Lai, sau khi giết chết Giang Hải, lại đi thẳng tới chỗ Trầm Bán đang bị dọa cho sợ đến xụi lơ trên mặt đất.

“Phốc!”

Loại tương phản hoàn toàn này, khiến cho Phương Khôn giống như bị sét đánh, cả người rung mạnh, há mồm phun ra một búng máu, hai mắt tối sầm, trực tiếp bị hù chết.

Diệt Hồng Trần

319. Chương 323: Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (1)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 323: Tới trước mộ mẹ, dập đầu sám hối (1)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Đừng... Đừng mà!

Mắt thấy A Minh đằng đằng sát khí hướng phía mình đi tới, Trầm Bân giống như một hoàng hoa khuê nữ sắp bị cường bạo, sắc mặt hoảng sợ hét lên một tiếng, co rúc lại ở trên ghế salon, sắc mặt cầu xin nhìn A Minh.

Giờ khắc này, hắn đã không có tâm tư suy nghĩ vì sao A Minh vốn là một con chó săn bên cạnh Phương Khôn lại đột nhiên phản bội Phương Khôn, lựa chọn làm chó của Bùi Đông Lai.

Hắn... Chỉ muốn sống!

Đối mặt với lời van xin của Trầm Bân, trên mặt A Minh không chút nhân từ nào. Đường như hắn đã bị Bùi Đông Lai biến thành mộ cổ máy giết người, chỉ biết thi hành mệnh lệnh của Bùi Đông Lai, thấy Bùi Đông Lai không có mở miệng ngăn cản, hắn liền không giảm tốc độ đi tới phía Trầm Bân.

- Cái này..., hết thấy chuyện này đều do Phương Khôn làm, cầu xin cậu đừng giết tôi!

Mắt thấy A Minh không có dừng lại, Trầm Bân trong lúc sợ hãi đột nhiên nghĩ đến tính mạng của hắn bây giờ không phải là A Minh nắm giữ, mà là bị Bùi Đông Lai nắm trong tay, nhất thời liền giống như một con kiến hôi hèn mọn cầu xin thần linh tha thứ, hướng về phía Bùi Đông Lai cầu xin tha thứ.

Không trả lời.

Trên khuôn mặt của Bùi Đông Lai không có lộ ra dù chỉ một chút chút nhân từ, có chăng là sự thờ ơ lạnh nhạt.

“Hò!”

Dưới sự cầu xin tha thứ của Trầm Bân, trong ánh mắt nhìn chăm chú của đám người Bùi Đông Lai, A Minh tiến sát Trầm Bân, hóa thủ thành đao, thủ đao chém về phía cổ họng Trầm Bân, tiếng gió rung động vù vù.

Kình phong đập vào mặt, Trầm Bân phảng phất như bị rút cạn tất cả khí lực, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

“Răng rắc”

Tiếng xương gãy lại vang lên, thủ đao của A Minh vô cùng chính xác chém vào cổ họng của Trầm Bân, lực đao khổng lồ đem cổ họng hắn chấn nát bấy, máu tươi tràn ra ngoài.

- Ách...

Cảm thụ được cổ họng truyền đến cảm giác đau nhức, hô hấp của Trầm Bân trong nháy mắt bị cắt đứt, hắn theo bản năng dùng hai tay che cổ họng, há to mồm, cố gắng hít từng ngụm không khí, kết quả lại không có chút tác dụng nào, chỉ còn sức lực để co quắp lại.

Dần dần, trong ánh nhìn chăm chú của đám người Bùi Đông Lai, gương mặt Trầm Bân càng ngày càng đỏ, cuối cùng trực tiếp biến thành màu gan heo.

Sau đó, không đợi A Minh động thủ một lần nữa, Trầm Bân nghiêng đầu một cái, tắt thở ngay tại chỗ!

“Hô... Hô...”

Liên tục giết chết hai người, hô hấp của A Minh trở nên dồn dập, vẻ mặt hắn nhìn qua hết sức phức tạp, vừa có khoái cảm quyết định sinh tử của đại nhân vật, lại vừa lo lắng mình vừa giết chết ba người Phương Khôn, Giang Hải cùng Trầm Bân xong, Bùi Đông Lai có giết mình không.

Thời điểm tâm tính hắn phức tạp, hắn phun ra một ngụm khó chịu, sau đó quay đầu nhìn về phía Phương Khôn đã bị hù chết, một lần nữa đi tới.

- Được rồi.

Mắt thấy A Minh sắp động thủ với Phương Khôn, Bùi Đông Lai lên tiếng ngăn cản.

“Ân?”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Bùi Đông Lai..., vẻ mặt của đám người Uông Chu đều là nghi ngờ nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Lúc trước bởi vì nghe được Bùi Đông Lai muốn mượn tay A Minh diệt trừ đám người Phương Khôn, bọn họ cũng không có động thủ, hiện giờ..., lúc A Minh giết chết Giang Hải cùng Trầm Bân xong, Bùi Đông Lai lại bảo hắn dừng lại khiến cho bọn họ không hiểu Bùi Đông Lai muốn làm gì.

So sánh với đám người Uông Chu mà nói, nghi ngờ trong lòng A Minh càng nhiều, bất quá hắn lại không dám hỏi thêm cái gì, mà là trước tiên dừng lại, giống như một đứa trẻ nghe lời người lớn đứng im ở nơi đó.

- Phương Khôn đúng là đầu sỏ gây nên cái chết của Tương tiên sinh, giết hắn như vậy e là quá tiện nghi cho hắn, hơn nữa lại bất lợi với chuyện tình chúng ta sắp làm sau đây.

Thấy đám người Uông Chu lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói:

- Tôi có ý kiến là, chúng ta lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai diệt trừ những thủ hạ của Phương Khôn, đợi sau khi nắm được cục diện trong tay, lại diễn một hồi kịch trước mặt các thành viên nòng cốt của Hồng Tinh, dùng đầu cùng máu tươi của Phương Khôn tế vong hồn của Tương tiên sinh. Tốt nhất là để cho những thành viên nòng cốt kia toàn bộ đều động thủ, đưa đến một tác dụng chấn nhiếp, ngăn chặn sự tình loại này phát sinh một lần nữa!

- Tốt, tôi cũng cảm thấy một đao làm thịt tạp chủng Phương Khôn cái loại ăn cây táo, rào cây sung này thật sự quá tiện nghi cho hắn!

Bùi Đông Lai vừa nói xong, Tiết Khiêm lập tức gật đầu tán thành.

Mà Uông Chu thân là nhân vật số ba của Hồng Tinh lại là hai mắt tỏa sáng, đồng thời cũng âm thầm kinh hãi, kinh hãi tâm tư cẩn thận của Bùi Đông Lai, kinh hãi thủ đoạn tàn nhẫn của Bùi Đông Lai quả thực làm cho người ta không thể tin Bùi Đông Lai chỉ là một thanh niên chưa tới hai mươi tuổi!

- Phương Khôn có thể sau này mới giết, còn hắn thì sao?

Tiết Khiêm hôm nay là muốn quyết tâm báo thù cho Tương Cương, thấy không thể ngay lập tức giết Phương Khôn, lập tức đem đầu mâu nhắm ngay A Minh.

“Bá!”

Nhận thấy được ánh mắt đằng đằng sát khí của Tiết Khiêm, trong lòng A Minh chấn động, sát ý trên người dường như bị bốc hơi hết, không còn sót lại chút gì.

Giờ khắc này, hắn giống như hai người Giang Hải cùng Trầm Bân vừa bị giết, từ vị thế là người đứng ở trên cầu ngắm phong cảnh, biến thành người ngắm phong cảnh ở trên cổng thành, trong lòng sợ hãi vô cùng.

- Tiết tiên sinh, hắn vẫn còn hữu dụng, chưa thể giết.

Thấy Tiết Khiêm muốn lấy máu A Minh, Bùi Đông Lai lên tiếng ngăn cản.

“Àn?”

Lời nói của Bùi Đông Lai không chỉ khiến cho Tiết Khiêm sửng sốt, tất cả mọi người bao gồm cả Uông Chu ở bên trong đều là vẻ mặt nghi ngờ nhìn Bùi Đông Lai, cảm giác kia tựa hồ như đang hỏi: Hắn còn có tác dụng gì?

- Chưa vị, mặc dù Tương tiên sinh chết bởi trong tay phản đồ, nhưng mà trước lúc phản đồ động thủ, Lăng Hoa Cường đã cấu kết cùng Phương Khôn nên đã phái ra thủ hạ định ám sát Tương tiên sinh.

Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói.

- Đúng vậy, ngoại trừ tên phản đồ Phương Khôn ra, chúng ta còn muốn cho Lăng Hoa Cường nợ máu phải trả bằng máu!

Uông Chu gật đầu, hắn biết rõ là nếu như không có sự xuất hiện của Bùi Đông Lai cũng như không có thành viên Phong Diệp kịp thời xuất hiện, chỉ e là đám thủ hạ của Lăng Hoa Cường đã trải qua chiến trường tay nhuộm đầy máu tanh kia có thể đã giết được Tương Cường rồi!

Không riêng gì Uông Chu biết được điểm này, đám người Tiết Khiêm cũng là tâm như gương sáng.

Trong lúc nhất thời, bọn họ đều dùng một loại ánh mắt cảm kích nhìn Bùi Đông Lai.

- Bùi tiên sinh, đúng là chúng ta phải tìm tên tạp chủng Lăng Hoa Cường kia để báo thù, chẳng qua là tôi không rõ lưu lại tên tạp chủng này có lợi ích gì?

Sau đó, Tiết Khiêm lại một lần nữa mở miệng, lúc nói chuyện hắn dùng chủy thủ chỉ vào A Minh:

- Chẳng lẽ để hắn cùng với người của Phương Khôn đi liều mạng với Lăng Hoa Cường?

- Không phải.

Bùi Đông Lai lắc đầu:

- Đêm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, cả Nam Cảng này e là loạn hết rồi, trong thời điểm nhạy cảm này, nếu còn phát sinh một lần huyết chiến nữa, cho dù quan hệ của Hồng Tinh với cảnh sát tốt đến thế nào, cũng khó tránh khỏi sẽ phải chịu trừng phạt. Còn nữa, hắn chẳng qua chỉ là một con chó của Phương Khôn thôi muốn hắn đem người của Phương Khôn đi liều mạng với Lăng Hoa Cường, cái này không thực tế.

- Vậy ý tứ của Bùi tiên sinh là?

Trong lòng Uông Chu mơ hồ đoán được cái gì, lại không dám khẳng định.

Lúc này đây, không đợi Bùi Đông Lai mở miệng trả lời câu hỏi của Uông Chu..., Phong Diệp tựa hồ như U Linh, lặng lẽ không phát ra hơi thở từ bên ngoài biệt thự đi vào.

Lúc tiến vào biệt thự, Phong Diệp không để ý đến đám người Uông Chu mà là đi thẳng tới chỗ Bùi Đông Lai lúc còn cách Bùi Đông Lai khoảng một thước thì dừng lại, cúi người xuống hỏi báo:

- Bùi tiên sinh, cảnh sát xuất động đã tới biệt thự, có để cho bọn họ đi vào không?

- Ách...

Nghe được lời nói của Phong Diệp thì bao gồm cả Uông Chu ở bên trong, những đại lão Hồng Tinh kia dùng một loại ánh mắt nhìn quái vật mà nhìn Phong Diệp.

Bởi vì..., bọn họ đều nghe ra ý tứ của Phong Diệp — chỉ cần Bùi Đông Lai lắc đầu một cái, Phong Diệp sẽ dẫn người khiến cảnh sát không cách nào tiến vào biệt thự nữa bước!

- Bùi tiên sinh, cảnh sát đến đây là thông qua quan hệ của Phương Khôn.

Ngắn ngủi kinh ngạc qua đi, Uông Chu vội vàng giải thích:

- Lúc trước, tôi giả vờ nói cho Phương Khôn cậu bị người của tôi bắt được sau đó Phương Khôn cố gắng lợi dụng cậu làm mồi nhử để kéo thủ hạ của cậu tới đây, sau đó mượn tay cảnh sát diệt trừ. Cho nên, Bùi tiên sinh không cần lo lắng cảnh sát tiến vào biệt thự.

Bùi Đông Lai cũng biết Hồng Tinh có thể xưng bá nhiều năm ở Nam Cảng, hoàn toàn là dựa vào mạng lưới quan hệ trong bạch đạo, lúc này nghe Uông Chu nói như thế, đầu tiên là gạt đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, sau đó lại hướng Phong Diệp nói:

- Nói với các anh em cứ nấp trong bóng tối chờ mệnh lệnh của tôi.

- Rõ, Bùi tiên sinh!

Phong Diệp lĩnh mệnh liền thối lui, từ đầu đến cuối không có nhìn đám người Uông Chu một cái, tựa hồ như ở trong mắt của hắn, Uông Chu cùng mấy đại lão oai phong một cội hắc đạo Nam Cảng căn bản không đáng được nhắc tới.

Bởi vì biết được cảnh sát đến nên đám người Uông Chu không có tiếp tục truy vấn Bùi Đông Lai rốt cuộc muốn lợi dụng A Minh làm cái gì.

2' sau.

Trong sự chờ đợi của đám người Bùi Đông Lai, Lữ Duy thân là đội phó đội Phi Hổ một mình tiến vào biệt thự.

“Ân?”

Lúc tiến vào biệt thự hắn thấy Phương Khôn giống như một con chó chết nằm trên mặt đất không nhúc nhích, hai người Giang Hải cùng Trầm Bân thì đầu ngã sang một bên, một bộ dáng đã chết, sắc mặt của Lữ Duy không khỏi biến đổi, cước bộ cũng vì thế dừng lại.

- Đội trưởng Lữ.

Cùng lúc đó, Uông Chu dẫn người tiến lên chào hỏi Lữ Duy.

Lời nói của Uông Chu kéo Lữ Duy từ trong kinh ngạc trở về thực tại, hắn nhìn đám người Uông Chu một cái, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở trên người Bùi Đông Lai.

Nếu như nói lúc trước Lữ Duy thấy đám người Phương Khôn nằm trên mặt đất chẳng qua chỉ là kinh ngạc, vậy thì giờ khắc này, khi nhìn thấy Bùi Đông Lai đối với hắn mà nói không tính là quen thuộc, nhưng hắn tuyệt đối không xa lạ khuôn mặt này, cả người hắn giống như là gặp quỷ, hoàn toàn sững sờ đứng im tại chỗ!

Hắn rõ ràng nhớ được, cấp trên nói Bùi Đông Lai là “hung thủ giết chết Tương Cương”, hiện đã rơi vào tay Hồng Tinh, hắn là sẽ bị huyết tể, còn phải hắn dẫn người tới trước bố trí mai phục, đem những tên thủ hạ kia của Bùi Đông Lai một lưới bắt hết!

Mà hiện giờ..., Bùi Đông Lai thân là “hung thủ” lại giống như không có chuyện gì đứng ở đó, mà Phương Khôn thân là nhân vật số hai của Hồng Tinh, sắp trở thành đại ca lại giống như chó chết nằm trên mặt đất, sống chết không rõ...

Hết thấy cái này khiến cho Lữ Duy khiếp sợ quả thực không cách nào dùng lời nói để mà hình dung được!

- Đội trưởng Lữ.

Thấy sắc mặt khiếp sợ của Lữ Duy, Uông Chu lại lên tiếng chào hỏi một lần nữa.

- Uông tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì?

Lữ Duy lấy lại tinh thần thu hồi ánh mắt, mồm hỏi Uông Chu nhưng trong lòng thì âm thầm suy đoán nguyên nhân trong đó, kết quả là dù hắn vắt hết óc ra suy nghĩ cũng không cách nào biết được nguyên nhân, chỉ có thể mong đợi Uông Chu cho hắn câu trả lời xác đáng.

- Đội trưởng Lữ, hôm nay đại ca của chúng tôi gặp tai nạn ở đỉnh núi Thái Bình.

Uông Chu nghiêm mặt nói:

- Chúng tôi đang xử lý chuyện trong nội bộ, mong rằng Đội trưởng Lữ thông cảm cho.

- Được.

Mặc dù không phải là đáp án hần muốn, nhưng Lữ Duy cũng không phải là người mới gia nhập vào giới cảnh sát, hần không có biểu hiện bất mãn đối với câu trả lời của Uông Chu, mà là gật đầu đáp ứng, sau đó lại không nhin được nhìn thoáng qua Phương Khôn đang nằm co quắp trên mặt đất, do dự một chút hỏi:

- Uông tiên sinh, tiếp theo không có chuyện gì chứ?

- Không có chuyện gì nữa rồi, cảm ơn đội trưởng Lữ quan tâm.

Uông Chu lắc đầu nói:

- Chờ tôi xử lý xong những chuyện này, sẽ đích thân tới cửa báo phỏng đội trưởng Lữ.

Lữ Duy biết báo phỏng trong lời nói của Uông Chu là có ý gì, nhưng không có biểu hiện ra, mà là im lặng không lên tiếng gật đầu, sau đó liền xoay người rời đi.

Chẳng qua là.

Trong nháy mắt xoay người đó, hần lại không nhin được đem ánh mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái, kết quả là vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Bùi Đông Lai cũng đang nhìn hần.

Trong phút chốc, trong không khí dường như lóe qua một tia lửa vô hình.

Có lẽ nguyên nhân cầu kết cùng Lăng Hoa Cường làm nhiều chuyện xấu, khiến nội tâm Lữ Duy có quỷ, lúc ánh mắt của hần tiếp xúc với ánh mắt của Bùi Đông Lai, trong lòng hần không khỏi run lên, vội vàng thu hồi ánh mắt.

- Lăng tiên sinh, ba người Phương Khôn, Trầm Bân cùng Giang Hải chẳng biết tại sao đã bị giết chết, mà cái tên hung thủ giết chết Tương Cương kia lại bình yên vô sự, hơn nữa nhìn qua hần cùng đám người Uông Chu đã đạt thành một cái hiệp nghị nào đó.

Ra khỏi biệt thự, Lữ Duy trước tiên lấy điện thoại di động ra nhấn một cái tin nhắn cho Lăng Hoa Cường.

“Ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha ha...”

Lăng Hoa Cường đang ở biệt thự Bán Sơn, thấy tin nhắn gửi đến đầu tiên là sừng sốt, sau đó, một cái âm mưu hiện lên trong lòng hần, hần giống như được uống máu gà vậy kích động vạn phần:

- Trời cũng giúp ta! Thật là trời cũng giúp ta a!

Diệt Hồng Trần

320. Chương 324: Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (2)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 324: Tới trước mộ mẹ, dập đầu sám hối (2)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Đối với Lăng Hoa Cường mà nói, khi hần liếc mắt phát hiện là tin nhắn của Lữ Duy, phản ứng đầu tiên chính là kinh ngạc.

Chẳng qua là.

Ngắn ngủi kinh ngạc qua đi, Lăng Hoa Cường nghĩ đến sức chiến đấu kinh khủng của đám người bên cạnh Bùi Đông Lai, theo bản năng cho là người của Bùi Đông Lai một lần nữa xuất thủ.

Trong lòng hiện ra ý nghĩ này, hắn liền giống như nữ nhân bị chọt trúng điểm G, trực tiếp cao trào. Cho dù Phương Khôn có còn sống đi chăng nữa, hắn vẫn là có lòng tin trở thành lão đại xã hội đen duy nhất của Nam Cảng này, huống chi là hiện giờ Phương Khôn đã chết?

Hồng Tinh cùng Đông Tinh tranh đấu đã nhiều năm, thân là lão đại của Đông Tinh, Lăng Hoa Cường hiểu rõ về Hồng Tinh hơn nhiều người tưởng tượng, hắn biết rõ là cả Hồng Tinh, ngoài Tương Cương nghĩa bạc vân thiên, có nhân mạch cực kỳ khủng bố ở hai lĩnh vực Chính - Thương, Phương Khôn lại là loại giấu diếm rất sâu, thuộc về loại tiểu diện hồ, chịu trách nhiệm sự vụ làm ăn trong hắc đạo của Hồng Tinh, ở Hồng Tinh tuyệt đối là nhân vật có thực quyền, hơn nữa mạng lưới quan hệ với bạch đạo cũng rất khủng bố.

So sánh với Tương Cương cùng Phương Khôn mà nói, các đại lão Hồng Tinh khác, ngoại trừ Uông Chu tham gia quản lý sản nghiệp bạch đạo của Hồng Tinh, những đại lão khác vốn là dựa vào công lao năm đó cùng Tương Cương tranh đấu giành thiên hạ mà có cổ phần ở tập đoàn Hồng Tinh, hàng năm được chia một phần lợi nhuận, căn bản không có thực quyền.

Ở dưới dạng tình hình này, Tương Cương cùng Phương Khôn đều đã chết, hơn nữa còn là tàn sát lẫn nhau. Theo Lăng Hoa Cường xem ra, quả thực chính là một cơ hội tốt trời ban. Chỉ cần hắn diệt trừ cái tên tạp chủng ngoại lai Bùi Đông Lai kia, thì thu phục Hồng Tinh lúc ấy tan thành năm bè bảy mảng tàn sát lẫn nhau thật sự là không có bất kỳ khó khăn nào!

Vì thế, hắn không đợi Lữ Duy hồi báo cho Vệ Minh, liền bấm số điện thoại của Vệ Minh.

Hắn muốn cùng Phương Khôn giống nhau, mượn đao giết người, mượn tay cảnh sát diệt trừ Bùi Đông Lai cùng đồng bọn!

Đầu bên kia điện thoại, Vệ Minh vẫn chưa đi ngủ tay cầm điện thoại di động, đứng ở bên cửa sổ thư phòng, nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, chân mày không khỏi nhíu lại.

Thân là phó trưởng phòng cảnh sát Nam Cảng, Vệ Minh chính là ô dù trong cảnh sát của Hồng Tinh.

Ở dưới dạng tình hình này, hắn và Lăng Hoa Cường không có bất kỳ quan hệ nào, ngược lại, lúc trước hắn đã từng giúp đỡ Hồng Tinh thu thập Đông Tinh, cũng coi như là một cừu nhân của Đông Tinh.

Mặc dù không có bất kỳ quan hệ nào với Lăng Hoa Cường, ngược lại có thành kiến rất lớn nhưng bởi vì tính chất cùng thân phận đặc thù của công việc nên khi liếc mắt một cái thì Vệ Minh liền nhìn ra số điện thoại biểu hiện trên màn hình là số điện thoại của Lăng Hoa Cường.

- Alo, ai đó?

Mười mấy giây đồng hồ sau, Vệ Minh cau mày ấn nút nghe máy, lựa chọn giả vờ không biết.

- Ngài khỏe chứ, trưởng phòng Vệ, tôi là Lăng Hoa Cường.

Lăng Hoa Cường trước tiên tự giới thiệu.

- Lăng Hoa Cường, dường như giữa chúng ta không có quan hệ gì, muộn như thế này rồi mà ông còn gọi điện thoại cho tôi làm gì?

Trong lòng Vệ Minh có thể khẳng định mục đích Lăng Hoa Cường gọi điện thoại tới cùng cái chết của Tương Cương có quan hệ, nhưng vẫn lựa chọn giả vờ không biết.

- Trưởng phòng Vệ, có lẽ ngài còn chưa biết, Hồng Tinh lại xảy ra chuyện lớn. Ừh, tôi nghe nói ba người Phương Khôn, Trầm Bân cùng Giang Hải chết trong biệt thự Tương gia.

Lăng Hoa Cường cười nói, không chút che dấu hưng phấn trong lòng.

“Bá!”

Bên tai vang lên lời nói của Lăng Hoa Cường thông qua điện thoại, sắc mặt của Vệ Minh nhất thời đại biến!

Lúc trước, bởi vì nhận được điện thoại của Phương Khôn nên hắn đã phái ra đội Phi Hổ đến khu Vịnh Nước Cạn bố trí mai phục, chuẩn bị đem thủ hạ của Bùi Đông Lai một lưới bắt hết.

Hiện giờ, đội Phi Hổ bên kia còn chưa hồi báo bất cứ tin tức gì, Lăng Hoa Cường lại nói cho hắn biết, Phương Khôn, Trầm Bân cùng Giang Hải lại chết trong biệt thự Tương gia?

- Lăng Hoa Cường, nếu như ông cảm thấy ngứa ngáy, tôi liền không ngần ngại cho ông thư giãn gân cốt.

Ngắn ngủi kinh ngạc qua đi, vẻ mặt của Vệ Minh trở nên có chút âm trầm, giọng nói lạnh xuống, ý tứ uy hiếp không cần nói cũng biết.

Đối mặt với uy hiếp trần trụi của Vệ Minh, Lăng Hoa Cường trong quá khứ còn có chút kiêng kỵ với Vệ Minh lại không có lộ ra chút vẻ mặt sợ hãi nào, mà là vẫn cười nói:

- Trưởng phòng Vệ, thoát nhìn ngài không tin lời của tôi. Nếu như vậy, trước tiên ngài gọi điện thoại cho thủ hạ của ngài để họ nói tình huống cụ thể cho ngài, sau đó tôi đợi câu trả lời của ngài.

Thanh âm vừa dứt, Lăng Hoa Cường rất dứt khoát cúp điện thoại, giống như là đã ném ra một mồi câu đối với Vệ Minh, đang chờ con cá tự động mắc câu.

Quả nhiên như dự đoán, khi nghe thấy trong ống nghe truyền ra thanh âm “Đô đô”, Vệ Minh giận đến tái mặt, sau đó âm trầm trực tiếp bấm số điện thoại của Lữ Duy.

- Lữ Duy, bên kia xảy ra chuyện gì?

Điện thoại vừa chuyển, Vệ Minh không có chửi ầm lên, mà là trầm giọng hỏi.

Đầu bên kia điện thoại, Lữ Duy vừa mới rời khỏi biệt thự Tương gia nghe được lời nói của Vệ Minh..., nhận thấy được có hỏa khí trong giọng nói của Vệ Minh, vội vàng đáp:

- Báo cáo trưởng phòng, tôi vừa rồi tiến vào biệt thự Tương gia, phát hiện ba người Phương Khôn, Trầm Bân cùng Giang Hải ngã trên mặt đất, trong đó hai người Trầm Bân cùng Giang Hải ở cổ có vết thương, rõ ràng là đã chết, còn Phương Khôn thì sống chết không rõ.

- Khốn kiếp!

Mất thấy Lữ Duy hồi báo cùng với lời nói của Lăng Hoa Cường giống nhau như đúc, Vệ Minh nhất thời đem một thân tu dưỡng ném cho chó ăn, hỗn hển mắng:

- Chuyện trọng yếu như vậy tại sao cậu không hồi báo?

- Báo cáo trưởng phòng Vệ, tôi mới vừa rồi gọi điện thoại cho ngài thì vẫn không liên lạc được.

Lữ Duy mới vừa rồi nhận được chỉ thị của Lăng Hoa Cường, không có hồi báo cho Vệ Minh, lúc này thấy Vệ Minh nổi giận, sợ hết hồn hết vía, đầu tiên là tìm một lý do miễn cưỡng chống chế, sau đó không đợi Vệ Minh nổi giận, liền nói sang chuyện khác:

- Mặt khác, trưởng phòng Vệ, tôi còn phát hiện một chuyện rất kỳ quái.

- Cái gì?

- Tôi nhìn thấy trong biệt thự Tương gia cái tên hung thủ đã giết chết Tương Cương kia vẫn bình yên vô sự, hơn nữa bên cạnh không có bất kỳ người nào khống chế hắn, nhìn qua hắn cùng những đại ca kia của Hồng Tinh có quan hệ không tệ.

Mất thấy thành công hấp dẫn sự hiếu kỳ của Vệ Minh, Lữ Duy trong lòng vui mừng, vội vàng đáp.

Một lần nữa nghe được hồi báo của Lữ Duy, Vệ Minh không trả lời, mà là lâm vào trầm tư.

Theo hắn xem ra, Phương Khôn chịu thiệt như vậy, giải thích duy nhất chính là Bùi Đông Lai động thủ.

Chỉ là, nếu như Bùi Đông Lai động thủ thì lại có một vấn đề khác: Tại sao những đại ca kia của? Đồng thời cũng không có làm gì đối với Bùi Đông Lai?

- Cậu dẫn người đứng ở đó đợi lệnh.

Vệ Minh trầm tư một hồi lâu, không cách nào làm rõ đầu mối, lại nhớ lại cú điện thoại vừa rồi của Lăng Hoa Cường, trong lòng vừa động, lập tức làm ra chỉ thị.

- Rõ, trưởng phòng Vệ.

Lữ Duy cho ra một câu trả lời chắc chắn, sau đó... Sau khi đợi Vệ Minh cúp điện thoại, hắn không nhịn được nhìn thoáng qua biệt thự Tương gia trong miệng thầm lẩm bẩm:

- Xem ra Hồng Tinh sắp bị xóa tên khỏi hắc đạo Nam Cảng.

Lữ Duy cảm thán Vệ Minh chắc chắn là không nghe được, bất quá trong lòng hắn cũng tuôn ra một cái ý niệm tương đồng.

Đồng thời lúc trong lòng tuôn ra ý niệm này, hắn không đợi Lăng Hoa Cường gọi điện thoại tới, liền chủ động bấm số điện thoại của Lăng Hoa Cường.

- Lăng Hoa Cường, nói cho tôi biết, ông biết được những gì?

Điện thoại vừa chuyển, Vệ Minh là người hỏi trước vẫn là giọng nói hỏi thăm nhưng không giống giọng điệu cả vú lấp miệng em lúc trước.

Dường như đã đoán được trước cái kết quả này, Lăng Hoa Cường cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn, mà là thích ý hút một hơi xì gà, cười nói:

- Trưởng phòng Vệ, sở dĩ tôi biết được chuyện phát sinh tối nay ân, tôi biết chính là tin tức.

Trong lòng Vệ Minh vừa động, nhưng không có lên tiếng.

- Tối nay, tôi cùng Phương Khôn của Hồng Tinh liên thủ, lợi dụng cơ hội Tương Cương đi bái lạy Quan Nhị Gia, trong ứng ngoài hợp định ám sát Tương Cương.

Lúc này đây, Lăng Hoa Cường không đợi Vệ Minh chủ động hỏi, liền trực tiếp giải thích:

- Vốn là dựa theo kế hoạch của chúng tôi, Tương Cương hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Sau đó, bởi vì tên tiểu tử gọi là Bùi Đông Lai kia âm thầm phái người trợ giúp, kế hoạch ám sát của chúng tôi thất bại. Bất quá, Phương Khôn âm hiểm狡 hoạt có lưu lại hậu chiêu. Hẳn lợi dụng người nằm vùng ở bên cạnh Tương Cương, giết chết Tương Cương!

Nghe được lời nói của Lăng Hoa Cường, Vệ Minh không khỏi âm thầm tiếc hận cho Tương Cương.

Chẳng qua là.

Tiếc hận thì tiếc hận, trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, tính cách nghĩa bạc vân thiên của Tương Cương chỉ thích hợp với quá trình tranh đấu giành thiên hạ chứ không thích hợp để giữ giang sơn. Tương Cương sùng bái chữ “Nghĩa” đối lập với chữ “Lợi”, tương đương với vi phạm quy tắc trò chơi này, chuyện này xảy ra không sớm thì muộn!

Thậm chí, Vệ Minh cảm thấy, với tính cách nghĩa bạc vân thiên như Tương Cương có thể ngồi trên vị trí lão đại cho tới ngày hôm nay, đã là một loại kỳ tích!

- Hiện giờ, 3 người Phương Khôn, Trầm Bân cùng Giang Hải chết trong biệt thự Tương gia, những tên đại ca khác của Hồng Tinh cùng tên Bùi Đông Lai kia lại bình yên vô sự, nói như vậy hẳn là ngài cũng đoán được nguyên nhân trong đó.

Thấy Vệ Minh không nói lời nào, Lăng Hoa Cường lại tiếp tục nói.

Đoán được sao?

Đúng vậy!

Nếu như Vệ Minh ngay cả điểm này cũng không đoán được, như vậy hẳn liền không có tư cách ngồi lên vị trí hiện tại!

Mặc dù trong lòng hiểu hết thấy chuyện này, bất quá Vệ Minh cũng không có tiếp tục nói chuyện này, mà là lạnh lùng hỏi:

- Lăng Hoa Cường, ông nói cho tôi biết những thứ này, không sợ tôi bắt ông sao?
- Bắt tôi? Không, không, trưởng phòng Vệ, tôi cho là ngài sẽ không bắt tôi, ngược lại tôi tin tưởng, chúng ta sẽ trở thành những đồng bạn hợp tác tốt, hoặc là nói bằng hữu.

Lăng Hoa Cường không nóng không lạnh, một bộ dáng định liệu trước mọi tình huống.

Vệ Minh trầm mặc.

- Tương Cương đã chết, Phương Khôn cũng đã chết, hơn nữa còn là tàn sát lẫn nhau, cái này có ý nghĩa gì? Hồng Tinh đã sắp đến hồi kết rồi, trưởng phòng Vệ, điểm này hẳn là trong lòng ngài càng rõ ràng hơn so với tôi!

Lăng Hoa Cường không vòng vo nữa, một châm thấy máu nói:

- Giống như trước, trưởng phòng Vệ ngài hẳn là cũng rõ ràng, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, kế tiếp trong nội bộ Hồng Tinh sẽ diễn ra một màn tàn sát lẫn nhau.
- Tiếp tục.

Vệ Minh một lần nữa mở miệng, thái độ biến chuyển rất rõ ràng.

- Tối nay xảy ra chuyện lớn như vậy, áp lực với ngài hẳn không nhỏ. Nếu như Hồng Tinh tiếp tục có nội chiến, cái đó đối với con đường làm quan tương lai của ngài sẽ sinh ra ảnh hưởng cực kỳ tồi tệ!

Có lẽ là biết được trưởng phòng Vệ đang do dự, giọng nói của Lăng Hoa Cường làm cho người ta có một loại cảm giác không sợ hãi.

- Ông đang uy hiếp tôi sao?

Quả nhiên, Vệ Minh đang nắm chức to bị lời nói của Lăng Hoa Cường kích thích.

- Dĩ nhiên không phải, tôi nói rồi chúng ta có thể trở thành bằng hữu, những lời vừa rồi của tôi chẳng qua là đang nhắc nhở ngài mà thôi.

Lăng Hoa Cường cười nói một câu, sau đó giọng nói đột nhiên biến chuyển:

- Tôi có thể giúp ngài ngăn cản hết thảy chuyện này, hơn nữa những gì Hồng Tinh có thể cho ngài, sau này tôi có thể cho ngài gấp đôi!

Vệ Minh trầm mặc một lần nữa, trái tim trong lúc lơ đãng nhảy lên kịch liệt, dục vọng đột nhiên bành trướng.

- Ông là muốn mượn tay cảnh sát diệt trừ tên thanh niên gọi là Bùi Đông Lai kia cùng đồng bọn của hắn sao?

Vệ Minh tâm như gương sáng nói.

- Đối với ngài mà nói, cái này tuyệt đối không có vấn đề gì. Dù sao hẳn cũng tham dự vào chuyện này, hơn nữa người của hắn đúng là đã xuất hiện trên công viên đỉnh núi Thái Bình, quan trọng hơn chính là, 3 người Phương Khôn, Trầm Bân cùng Giang Hải đúng là chết trong tay hắn. Chẳng lẽ ngài không cảm thấy hắn là sơn dương thể tội tốt nhất hay sao?

Lăng Hoa Cường rất dứt khoát thừa nhận:

- Nếu như hắn đã chết, ngài tốt, tôi cũng tốt, tất cả mọi người đều tốt. Nếu như hắn không chết, hẳn nhất định sẽ làm rối cục diện, mà lấy thực lực đám người dưới tay hắn thể hiện ra, nếu như thật sự làm chuyện này âm ỉ lên, hậu quả thật không cách nào tưởng tượng.
- Nhớ kỹ lời của ông, nếu như ông không làm được, tôi dù có không còn ở vị trí này, ông cũng sẽ không được sống an ổn.

Trầm mặc một hồi lâu, Vệ Minh cho ra câu trả lời chắc chắn.

Nghe được uy hiếp trong lời nói của Vệ Minh, cái gì cũng phải dựa trên sự thỏa hiệp, Lăng Hoa Cường lộ ra nụ cười của người chiến thắng:

- Trưởng phòng Vệ, chúc cho sự hợp tác tốt đẹp của chúng ta.

Vệ Minh không có nói gì nữa, mà là trực tiếp cúp điện thoại.

30s' sau.

Một chỉ thị mới liền truyền đạt đến trong tai Lữ Duy.

Một lớp chưa ổn, một lớp nữa lại đến.

Có người ngại bị chết quá chậm.

Diệt Hồng Trần

321. Chương 325: Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (3)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 325: Tới trước mộ mẹ, dập đầu sám hối (3)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Có người từng nói, trên cái thế giới này không có địch nhân vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn.

Từ ý nào đó mà nói, Lăng Hoa Cường cùng Vệ Minh đem những lời này vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn.

Bởi vì cho tới nay Vệ Minh chính là ô dù trong cảnh sát của Hồng Tinh, Vệ Minh đối với Lăng Hoa Cường mà nói chính là sát tinh, là cừu nhân, mà hôm nay, lúc nội bộ Hồng Tinh tàn sát lẫn nhau, hẳn không có để ý Vệ Minh từng chen ép đối với Đông Tinh, mà là lựa chọn hợp tác cùng Vệ Minh.

Trái lại, mặc dù Vệ Minh hẳn có mối quan hệ cá nhân rất tốt với Tương Cương, hơn nữa hàng năm thông qua Hồng Tinh đạt được lợi ích mà người thường không cách nào tưởng tượng nổi, nhưng mà sau khi Tương Cương bị giết, lúc Hồng Tinh gặp phải khó khăn, hẳn liền đem cái gọi là tình cảm cá nhân vứt cho chó ăn.

Lợi ích có thể biến bạn rất thân trở thành tử địch, lợi ích cũng có thể biến tử địch trở thành bằng hữu.

Đối với rất nhiều người mà nói, ranh giới địch nhân cùng bằng hữu chỉ có một đường chỉ ngăn cách.

Cái này mặc dù có chút châm chọc, nhưng lại sự thực không cách nào sửa đổi.

Trong đêm tối, lúc Lữ Duy nhận được chỉ thị của Vệ Minh, trước tiên đem mệnh lệnh của Vệ Minh truyền đạt cho hơn một trăm tên thành viên đội Phi Hổ, sau đó bọn hắn lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai thẳng tiến biệt thự Tương gia.

Lúc trước, khi Lữ Duy một mình tiến vào biệt thự Tương gia tìm Phương Khôn để nói chuyện, đám người Phong Diệp dựa theo chỉ thị của Bùi Đông Lai, tất cả đều núp trong bóng tối, không có lộ diện.

Hiện giờ, phát hiện hơn một trăm tên thành viên đội Phi Hổ đột nhiên hướng biệt thự Tương gia chạy tới, Phong Diệp trước tiên nhận ra có chút gì đó không đúng, hắn đánh ra một thủ thế, để cho thủ hạ làm tốt công tác đề phòng đồng thời nhanh chóng trở về đại sảnh biệt thự.

Trong đại sảnh biệt thự, Bùi Đông Lai vốn là đang cùng đám người Ônng Chu thương lượng nên diệt trừ thế lực của Phương Khôn như thế nào để tránh cho Hồng Tinh xảy ra mâu thuẫn nội bộ, thấy Phong Diệp tiến vào đại sảnh biệt thự, tất cả đều không hẹn mà cùng dừng lại.

- Bùi tiên sinh, có điểm gì đó không đúng.

Giống như lúc trước, Phong Diệp vẫn không để ý đến đám người Ưông Chu, mà là bước nhanh tới trước người Bùi Đông Lai hồi báo.

Từ ý nào đó mà nói, Bùi Đông Lai đối với Phong Diệp cũng không xa lạ gì.

Bùi Đông Lai rất rõ ràng, lấy thực lực cách đấu có thể sánh ngang với võ giả Minh Kính đỉnh phong của Phong Diệp, nếu bàn về năng lực tác chiến cá nhân, hẳn hoàn toàn có thể ám sát võ giả vừa tiến vào cảnh giới Âm Kính, hơn nữa Phong Diệp là một người cực kỳ bình tĩnh tỉnh táo, là người có thể ở trong thời khắc sống chết vẫn có thể giữ được một cái đầu lạnh, làm ra lựa chọn tốt nhất.

Bởi vì có hiểu biết nhất định về tính cách của Phong Diệp, lúc này nghe được Phong Diệp hồi báo, Bùi Đông Lai chân mày không khỏi nhướng lên, lý trí nói cho hắn biết, chuyện có thể xuất hiện biến cố nên lập tức hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Hiện giờ có hơn một trăm tên đội Phi Hổ đang cấp tốc tới gần biệt thự này, hơn nữa trên người võ trang đầy đủ.

Phong Diệp hồi báo chi tiết.

Bên tai vang lên lời nói của Phong Diệp..., Bùi Đông Lai lại càng nhíu chặt hơn, trong con ngươi lóe lên ánh mắt nghiêm ngặt, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

- Bùi tiên sinh không cần lo lắng, mặc dù tôi không biết đội Phi Hổ rốt cuộc muốn làm gì, nhưng có thể khẳng định là, bọn họ sẽ không tìm chúng ta gây phiền phức.

Thấy Bùi Đông Lai im lặng không lên tiếng, vẻ mặt Ưông Chu tự tin nói.

Không riêng gì Ưông Chu, ngay cả đám người Tiết Khiêm cũng lộ ra vẻ mặt tự tin.

Phần tự tin kia là do mối quan hệ trong bạch đạo của Hồng Tinh.

Dù sao Hồng Tinh trong quá khứ nhiều năm như vậy có thể vững vàng áp chế Đông Tinh, đều là dựa vào mạng lưới quan hệ trong bạch đạo.

Bùi Đông Lai có thể rõ ràng nhận thấy được sự tự tin toát ra từ đám người Ưông Chu, giống như trước, hẳn cũng biết mạng lưới quan hệ ở bạch đạo của Hồng Tinh đúng là không đơn giản.

Nhưng mà.

Hắn vẫn không có yên tâm.

Mới vừa rồi Lữ Duy đã tới biệt thự, ở dưới dạng tình hình này nếu như Lữ Duy suất lĩnh đội Phi Hổ không phải là tới tìm phiền toái thì như vậy Lữ Duy không có lý do gì mà quay lại.

Dường như vì xác minh suy đoán trong lòng Bùi Đông Lai, không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, trong tai nghe của Phong Diệp truyền ra một thanh âm hồi báo của một gã thành viên Phong Diệp:

- Phong Diệp, đội Phi Hổ muốn tiến vào biệt thự, hơn nữa cảnh cáo chúng ta không nên cản trở, nếu không sẽ đem toàn bộ chúng ta bắt lại.

- Bùi tiên sinh, đội Phi Hổ muốn tiến vào biệt thự, hơn nữa phát ra cảnh cáo, không cho phép cản trở.

Nghe được hồi báo của thủ hạ, Phong Diệp không dám chậm trễ, trước tiên truyền đạt lời nói cho Bùi Đông Lai.

“Ách?”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Phong Diệp..., đám người Ưông Chu không khỏi ngẩn ra.

So ra mà nói, Bùi Đông Lai dường như đã đoán trước được cái kết quả này, hẳn không có cảm thấy kinh ngạc, mà là nghĩ được một hơi thở không tầm thường, ánh mắt khẽ híp lại.

- Để cho bọn hắn tiến vào, bản thân ta muốn xem bọn hắn muốn làm gì.

Tiết Khiêm mở miệng, khẩu khí rất cuồng, dường như cũng không có đem đội Phi Hổ để vào trong mắt.

Phong Diệp dường như đem lời nói của Tiết Khiêm trở thành không khí, chẳng qua là vẫn đang nhìn Bùi Đông Lai đợi Bùi Đông Lai cho chỉ thị.

- Bảo các anh em không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút nói:

- Để bọn họ tiến vào.

- Không cần cản trở, để cho bọn họ tiến vào.

Không trả lời, Phong Diệp trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh của Bùi Đông Lai.

Phong Diệp vừa ra mệnh lệnh, ở cửa biệt thự các thành viên Phong Diệp đều nhường đường.

- Coi chừng bọn họ.

Ánh mắt Lữ Duy như dao đánh giá chín gã thành viên Phong Diệp một phen, tựa hồ nhìn ra chín gã thành viên Phong Diệp cũng không phải là người của Hồng Tinh, lạnh lùng hạ một mệnh lệnh.

“Bá bá bá...”

Nghe được mệnh lệnh của Lữ Duy, mười mấy tên thành viên đội Phi Hổ đều giơ khẩu súng tự động MP5 được sản xuất ở Đức lên, họng súng nhắm ngay chín gã thành viên Phong Diệp, cảm giác kia giống như chín gã thành viên Phong Diệp dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ sẽ lập tức nổ súng.

Đối mặt với sát khí lạnh lạnh của một đám thành viên đội Phi Hổ, đối mặt với mười mấy họng súng đen nhánh, sắc mặt chín gã thành viên Phong Diệp biến hóa, nhưng không có làm ra phản kháng, mà là dựa theo chỉ thị của Phong Diệp, đứng bên cạnh cửa điện tử của biệt thự.

Lữ Duy thấy thế, không nói thêm gì nữa, suất lĩnh ba mươi tên thanh viên đội Phi Hổ, hùng hổ tiến vào biệt thự Tương gia.

Bên cạnh linh đường tạm thời, thuộc hạ của Uông Chu cùng những đại lão kia nhìn thấy thành viên đội Phi Hổ vũ trang đầy đủ thì đều lộ ra sắc mặt nghi ngờ, ngoài nghi ngờ ra cũng không có tiến lên ngăn trở.

Rất nhanh, Lữ Duy dẫn người xuyên qua vườn hoa biệt thự, xuất hiện ở cửa đại sảnh biệt thự.

- Đội trưởng Lữ, anh đây là?

Cửa đại sảnh, Uông Chu mang theo đám người Tiết Khiêm chờ đã lâu, thấy Lữ Duy dẫn người xuất hiện liền lập tức nghênh đón, nhưng trong giọng nói mang theo vài phần không vui.

- Uông tiên sinh.

Cùng lúc trước bất đồng, lần này đối mặt với Uông Chu thái độ của Lữ Duy xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, giọng nói không hề khách khí khiến cho người ta có một loại cảm giác bức người:

- Tôi vừa mới nhận được mệnh lệnh của cấp trên, cấp trên yêu cầu tôi mang tội phạm về cục cảnh sát, mong rằng Uông tiên sinh cùng người của ông không nên cản trở chúng tôi thi hành nhiệm vụ.

Đang lúc nói chuyện, tay Lữ Duy chỉ vào Bùi Đông Lai đứng ở phía sau đám người Uông Chu.

- Bùi tiên sinh là bạn của Tương tiên sinh, là đối tác làm ăn của tập đoàn Hồng Tinh, các anh sao lại bắt hắn?

Uông Chu nhíu mày lộ ra vẻ mặt có chút căm tức. Hắn vừa mới biểu hiện ra vẻ mặt tự tin nói cho Bùi Đông Lai cảnh sát sẽ không gây chuyện, hiện giờ Lữ Duy vừa vào cửa đã chỉ đích danh Bùi Đông Lai, điều này có thể không làm hắn căm tức sao?

- Uông tiên sinh, thứ cho tôi không thể trả lời!

Thấy Uông Chu mơ hồ có chút tức giận, Lữ Duy giọng nói hoàn toàn lạnh xuống, dùng một loại giọng điệu cảnh cáo nói:

- Mặt khác Ông tiên sinh, tôi vừa mới nói hết sức rõ ràng, nếu như ông cố ý gây trở ngại trong quá trình chúng tôi thi hành nhiệm vụ, như vậy tôi chỉ có thể đem tất cả mọi người ở đây mang về cục cảnh sát!

- Anh dám?

Lữ Duy vừa dứt lời, không đợi Ông Chu đáp lời Tiết Khiêm liền nổi giận, kể từ khi Hồng Tinh trở thành hắc bang xã đoàn đệ nhất Nam Cảng, hắn có lúc nào bị mấy tên cảnh sát tép riu trước mặt chọc tức?

- Mang đi!

Lữ Duy lạnh lùng nhìn Tiết Khiêm một cái, đột nhiên hạ mệnh lệnh.

“Vù..Vù..Vù...”

Mấy tên thành viên đội Phi Hổ phía sau Lữ Duy nghe được mệnh lệnh của Lữ Duy, không nói lời nào trực tiếp bước lên phía trước bắt người.

- Đội trưởng Lữ, chờ một chút.

Ông Chu thấy thế đưa tay ngăn cản nói:

- Tôi muốn gọi điện thoại cho trưởng phòng Vệ hỏi một chút.

- Ông cứ gọi đi.

Lữ Duy mang theo vài phần châm chọc nhìn Ông Chu một cái:

- Bất quá, Ông tiên sinh đừng trách tôi không có nhắc nhở ông, tôi là nhận được mệnh lệnh của trưởng phòng Vệ, ông có gọi điện thoại cũng là vô ích.

“Tê ~”

Lời nói của Lữ Duy khiến cho Ông Chu tức giận không thôi, nhưng hắn không có đi nói nhiều với Lữ Duy, mà là trực tiếp lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của trưởng phòng Vệ.

- Đô đô... Thật xin lỗi thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Điện thoại vừa chuyển, trong ống nghe đầu tiên là truyền ra một tiếng “Đô”, sau đó vang lên thanh âm của tiểu thư trực đài.

“Bá!”

Mắt thấy Vệ Minh không những không nghe điện thoại, lại trực tiếp cúp điện thoại, sắc mặt của Ông Chu nhất thời thay đổi.

Chẳng qua là.

Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, một lần nữa bấm số điện thoại của Vệ Minh.

Lữ Duy thấy thế, vẻ châm chọc trong ánh mắt càng ngày càng đậm.

Thân là đội phó đội Phi Hổ, hắn biết rõ Vệ Minh hạ cái chỉ thị kia tương đương với việc đặt thành hiệp nghị với Lăng Hoa Cường, mục đích bắt Bùi Đông Lai là tính toán để cho Bùi Đông Lai trở thành sơn dương thể tối, chịu hoàn toàn trách nhiệm chuyện xảy ra tối nay!

Ở dưới dạng tình hình này, hắn tuyệt đối không tin Vệ Minh sẽ nghe điện thoại của Ông Chu.

- Đô đô... Thật xin lỗi thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Trong điện thoại lại một lần nữa truyền ra thanh âm của tiểu thư trực đài, Ông Chu thân thể khẽ run lên, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Mặc dù hắn không cách nào tiếp nhận chuyện này, nhưng lại không thể nào không chấp nhận, Vệ Minh không muốn nghe điện thoại của hắn!

Cái này có ý vị như thế nào, hắn dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được!

Không riêng gì Uông Chu sắc mặt trở nên rất khó coi, đám người Tiết Khiêm cũng là một cảm giác lúc ăn cơm nuốt phải con ruồi, vẻ mặt hết sức khó chịu.

- Uông tiên sinh, tránh ra nào.

Thấy đám người Uông Chu giống như mấy tên hề làm trò trước mặt mình, Lữ Duy cười lạnh một tiếng nói.

Lúc này đây, đám người Uông Chu không có nói gì nữa, mà là sắc mặt gian nan quay đầu nhìn về phía Bùi Đông Lai, trong ánh mắt lộ ra lo lắng thật sâu.

- Đội trưởng Lữ, nếu như tôi không có đoán sai, anh mới vừa rồi nhận được chỉ thị chính là do trưởng phòng Vệ chỉ thị à?

Mắt thấy mọi người đem ánh mắt nhìn về phía mình, Bùi Đông Lai vẫn là vẻ mặt bình tĩnh nghênh đón.

“Ách?”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Lữ Duy hơi có vẻ nghi ngờ, ngoài nghi ngờ ra nhưng cũng không có đi hỏi Bùi Đông Lai dựa vào cái gì mà đoán được điểm này, mà là lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, tôi biết thân thủ của cậu không tệ, nhưng mà tôi cảnh cáo cậu, cậu tốt nhất thành thật một chút không cần tự mình chuốc lại cực khổ!

- Xem ra bị tôi đoán đúng.

Đối mặt với uy hiếp của Lữ Duy, Bùi Đông Lai không thêm để ý chút nào tiếp tục nói:

- Trưởng phòng Vệ đúng là bằng hữu của Hồng Tinh, hiện giờ lại hạ một cái mệnh lệnh như vậy, nhất định là bởi vì cùng Lăng Hoa Cường đạt thành hiệp nghị nào đó... Hẳn cho các người tới bắt tôi, hơn phân nửa là muốn để cho tôi trở thành sơn dương thế tội, đi chịu trách nhiệm cho cái chết của Tương tiên sinh, đúng không?

“Bá!”

Bùi Đông Lai vừa thốt ra những lời kia, đám người Uông Chu giống như là hải tử bị lạc trong bóng tối, đột nhiên thấy được con đường về nhà mình, bừng tỉnh đại ngộ, sắc mặt cuồn cuộn không ngừng.

Cùng lúc đó, Lữ Duy trong lòng nhắc lên sóng to gió lớn, dùng ánh mắt giống như là nhìn quái vật mà nhìn Bùi Đông Lai, tựa hồ như đang hỏi: “Tiểu tử này làm sao biết được chuyện này?”

- Đội trưởng Lữ, không phải là tôi xem thường các anh, chỉ bằng bọn gà đất chó kiểng các anh, nếu tôi muốn đi thì không ai có thể ngăn cản.

Thấy Lữ Duy bị dọa cho sững sờ ngay tại chỗ, Bùi Đông Lai cười, cười đến ánh mắt híp lại thành một khe hở nhỏ:

- Bất quá..., anh yên tâm, tôi sẽ không rời đi, Lăng Hoa Cường tặng tôi một phần đại lễ như vậy, nếu như tôi đi, chẳng phải là cô phụ ý tốt của hắn sao?

Diệt Hồng Trần

322. Chương 326: Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (4)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 326: Tới trước mộ mẹ, dập đầu sám hối (4)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

“Rầm!”

Lời nói hời hợt của Bùi Đông Lai giống như là một chậu nước lạnh hắt vào cái chảo đang sôi trào khiến nó trực tiếp tắt ngúm.

Dưới ánh đèn, ngoại trừ Ưông Chu đã biết Bùi Đông Lai là lão đại xã hội đen vùng tam giác Trường Giang ra, về mặt những lão đại khác của Hồng Tinh đều là ngây ngốc nhìn Bùi Đông Lai, trong con ngươi tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Vốn là bọn họ thấy Lữ Duy đi rồi lại tiến vào biệt thự một lần nữa thì cảm thấy hết sức nghi ngờ, hiện giờ nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy, mới phản ứng được, cây đổ bầy khi tan, Tương Cương vừa chết, Vệ Minh từng là ô dù trong cảnh sát của Hồng Tinh trực tiếp làm phản rồi!

Điều này trực tiếp khiến cho Hồng Tinh lâm vào một cục diện cực kỳ nguy hiểm không nói, cũng khiến cho trong lòng của bọn họ tràn đầy lo lắng, không riêng gì lo lắng cho cục diện kế tiếp của Hồng Tinh, cũng lo lắng cho kết cục của Bùi Đông Lai.

Theo bọn hắn xem ra, nếu như cảnh sát quyết tâm muốn Bùi Đông Lai trở thành sơn dương thế tội, trừ phi Bùi Đông Lai chạy trốn, nếu không thì chậu nước bẩn này hắn phải chịu rồi!

Đồng thời hiểu được điểm này, bọn họ cảm thấy đối mặt với ba mươi tên thành viên đội Phi Hổ vô trang đầy đủ, Bùi Đông Lai muốn rời khỏi biệt thự này, cơ hồ là không có khả năng!

Ở dưới dạng tình hình này, Bùi Đông Lai lại đem thành viên đội Phi Hổ ví thành gà đất chó kiểng, hoàn toàn không có đem thành viên đội Phi Hổ để vào trong mắt hơn nữa còn nói không muốn rời đi, đem đầu mâu chỉ thẳng vào Lăng Hoa Cường!

Điều này khiến cho bọn hắn rung động quả thực không cách nào dùng lời nói mà hình dung được!

So với mấy tên đại ca Hồng Tinh kia mà nói, lấy Lữ Duy cầm đầu cho đến các thành viên đội Phi Hổ nghe được lời nói nhìn qua hời hợt, trên thực tế lại cuồng không ai bì nổi kia, đầu tiên là cũng giống như mấy tên đại lão Hồng Tinh, đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, sau đó... Bọn họ giống như bị chạm vào lòng kiêu ngạo thuộc về thành viên của đội Phi Hổ mà trực tiếp nổi giận!

“Bá bá bá...”

Vì tức giận nên các thành viên của đội Phi Hổ không đợi Lữ Duy làm ra chỉ thị, liền đẳng đẳng sát khí giờ khẩu mp5 lên, hòng súng nhắm ngay vào Bùi Đông Lai.

“ A... Ha hã... Ha hã ha hã...”

Thấy thủ hạ chủ động đem hòng súng nhắm ngay vào Bùi Đông Lai, Lữ Duy trực tiếp bị chọc cười, hắn giống như là nghe được chuyện đáng cười nhất trên thế giới này, vẻ mặt cười nhạo nhìn Bùi Đông Lai:

- Tiểu tử, tao thật sự rất tò mò, mày lấy đầu ra dùng khí để nói ra những lời vừa rồi? Chúng ta là gà đất chó kiểng? Tao khinh, mày cho rằng mày là siêu nhân à?

Lữ Duy vừa dứt lời, liền phát hiện không thấy Bùi Đông Lai đâu!

Không sai...

Bùi Đông Lai dường như chưa bao giờ xuất hiện ở chỗ đó, biến mất trước mắt bao nhiêu người.

- Tao có phải siêu nhân hay không thì không biết, nhưng tao có thể giết mày như giết gà!

Bóng người chớp động, Bùi Đông Lai tựa hồ như U Linh, đột nhiên xuất hiện ở trước người Lữ Duy, tay phải đột nhiên xuất ra, không đợi Lữ Duy làm ra bất kỳ phản kháng nào thì đã kẹp cứng cổ của Lữ Duy, giống như là xách con gà vậy trực tiếp nhắc Lữ Duy lên khỏi mặt đất.

“ Ách...”

Mắt thấy Bùi Đông Lai giống như là ảo thuật đột nhiên xuất hiện ở trước người Lữ Duy đem Lữ Duy nhấc lên thì vô luận là Uông Chu cùng các đại lão Hồng Tinh hay là những thành viên đội Phi Hổ kia đều có cảm giác nhìn thấy quỷ giữa ban ngày, miệng trực tiếp há thành hình chữ o.

Giờ khắc này, thậm chí bọn họ còn nghi ngờ mắt mình xuất hiện ảo giác!

Bởi vì, bọn họ không thể tin được cũng không cách nào tiếp nhận Lữ Duy thân là nhân vật tinh anh số một của đội Phi Hổ ở trước mặt Bùi Đông Lai cũng không cách nào chịu được một kích!

Sau đó, những thành viên đội Phi Hổ kia đều mở to mắt cố gắng dùng phương thức này nhìn rõ ràng một chút, nhìn kỹ xem liệu mình có xuất hiện ảo giác hay không.

Bọn họ thấy rõ.

Dưới ánh đèn, Lữ Duy bị Bùi Đông Lai nắm chặt lấy cổ, giống như là bị cố định ở trên không trung, trong nháy mắt gương mặt đỏ bừng lên, hần cổ gồng giãy dựa kết quả là vừa mới nhúc nhích Bùi Đông Lai liền gia tăng thêm lực đạo tùy thời có thể bóp nát cổ họng của hần kết thúc tính mạng của hần.

Nhận thấy được điểm này, Lữ Duy bị dọa sợ đến nỗi trái tim đập liên hồi, lập tức dừng giãy dựa chẳng qua là hoảng sợ nhìn Bùi Đông Lai.

- Để đội trưởng xuống.

Thấy một màn như vậy, những tên thành viên đội Phi Hổ kia đều lấy lại tinh thần trong cơn khiếp sợ, hòng súng đồng loạt nhắm ngay vào Bùi Đông Lai dường như sẽ tùy thời nổ súng nếu Bùi Đông Lai có hành động gì khác.

- Nếu tao có thể trước lúc chúng mày nổ súng chế phục hần thì cũng có thể trước lúc chúng mày nổ súng thì tao đã giết hần rồi.

Đối mặt với mấy chục họng súng đen nhánh, trên mặt Bùi Đông Lai không có chút sợ hãi nào, thay vào đó là vẻ khinh thường:

- Không tin, chúng mày có thể thử một lần.

“Ô... Ô...”

Không đợi những tên thành viên đội Phi Hổ kia trả lời, Lữ Duy kịch liệt vùng vẫy đứng lên, cổ họng phát ra những tiếng ô ô như tiếng như vịt đẻ, dùng phương thức này nhắc nhở thủ hạ không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Thấy Lữ Duy phản ứng, những tên thành viên đội Phi Hổ kia liếc nhau một cái, đều nhận thấy được lo lắng trên mặt đồng đội, cũng không dám nổ súng?

Mắt thấy những tên thành viên đội Phi Hổ kia sợ ném chuột vỡ bình, Bùi Đông Lai cũng không nói gì thêm mà là từ trên người Lữ Duy lục soát lấy điện thoại của hần ra sau đó tìm được số điện thoại của Vệ Minh.

Sau khi nhớ kỹ số điện thoại của Vệ Minh, Bùi Đông Lai liền lấy điện thoại của mình ra bấm số điện thoại của Quý Hồng.

- Lão bản trời đánh, chẳng lẽ cậu không biết nửa đêm quấy rầy giấc ngủ của mỹ nữ là hành động rất thiếu đạo đức sao?

Ước chừng 10s sau, điện thoại vừa chuyển điện thoại truyền ra giọng nói lười nhác của Quý Hồng.

Có lẽ là bởi vì hoàn cảnh không cho phép Bùi Đông Lai cũng không giống như ngày thường trêu đùa Quý Hồng mà là nói ngay vào điểm chính:

- Phó trưởng phòng cảnh vụ Nam Cảng Vệ Minh cùng lão đại Đông Tinh Lăng Hoa Cường hợp tác tính toán lợi dụng quyền lực trong tay, muốn ta đi làm sơn dương thế tội phải chịu trách nhiệm cái chết của Tương Cương.

“Ách...”

Đầu bên kia điện thoại, Quý Hồng vốn đang nằm ngủ, lúc này nghe được lời nói của Bùi Đông Lai thì trực tiếp cả kinh ngồi dậy từ trên giường, hiện ra vẻ kinh ngạc.

“Khanh khách...”

Kinh ngạc qua đi, Quý Hồng giống như là nghe được chuyện gì đáng cười vậy, nàng nở nụ cười cười đến gập cả người lại bộ ngực sữa đung đưa khiêu khích rất phong tình:

- Lão bản thân ái của tỷ, cậu thật sự rất đáng yêu, thật sự...

- Tôi đưa số điện thoại của hần cho cô, cô nghĩ biện pháp liên lạc cùng với hần.

Bùi Đông Lai đem số điện thoại của Vệ Minh nói cho Quý Hồng nhưng không có nói cho Quý Hồng tại sao phải liên lạc với Vệ Minh, bởi vì hần tin tưởng Quý Hồng hiểu ý tứ của hần.

- Lão bản thân ái của tỷ, cậu đây là muốn để cho tỷ đi hù dọa hần sao?

Giống như Bùi Đông Lai dự liệu, Quý Hồng quả thật là hiểu rõ ý tứ của Bùi Đông Lai nên cười trêu nói:

- Nói thật, tỷ thật hận không được lập tức bay đến Nam Cảng tự mình nói chuyện trực tiếp cùng với hần. Ngẫm lại mà xem, nếu như hần biết cậu là lão đại đứng sau màn của hắc đạo vùng tam giác Trường Giang, biết được ngay cả thái tử Diệp gia quyền thế đang như mặt trời ban trưa cũng không dám theo cậu gọi nhép, về mặt của hần nhất định sẽ rất phấn khích nhỉ? Ủ, thiếu chút nữa thì quên mất lão bản thân ái của tỷ còn có một phụ thân ngưư bức nữa chứ, tỷ sợ là sẽ đem hần hù dọa thành có bệnh tim đó...

“Đô... Đô...”

Quý Hồng giống như là lâm vào ảo tưởng vậy tự nói một mình trong điện thoại, kết quả không đợi nàng nói xong Bùi Đông Lai liền cúp điện thoại.

- Mày không cần khẩn trương, tao sẽ không giết mày.

Điện thoại vừa cúp, Bùi Đông Lai thấy ánh mắt hoảng sợ của Lữ Duy nhìn mình hần thản nhiên nói:

- Tao chỉ là muốn mày cùng thủ hạ của mày cùng tao chờ điện thoại từ cấp trên của mày thôi.

“Ách...”

Một lần nữa nghe được lời nói của Bùi Đông Lai..., ngoại trừ Uông Chu ra, những tên đại lão Hồng Tinh kia đều là vẻ mặt quỷ dị nhìn Bùi Đông Lai, cảm giác kia dường như đang hỏi: “Người này rốt cuộc là ai?”

Mà những tên thành viên đội Phi Hổ kia thì lại hoàn toàn mù tịt, bọn họ thật sự nghĩ không ra Bùi Đông Lai rốt cuộc dựa vào cái gì mà có thể khiến nhân vật số hai của cảnh sát Vệ Minh tự mình gọi điện thoại tới.

Dựa vào cái gì?

Đầu bên kia điện thoại, Quý Hồng nhận thấy được Bùi Đông Lai đã cúp điện thoại, giận đến bộ ngực sữa run lên tức giận mắng:

- Cái tên khốn kiếp ngàn đao chém chết này, chỉ biết sai tỷ tỷ đi chùi đít cho hần, xem lần sau làm sao tỷ tỷ này cắt tiểu jj của cậu!

Nói là nói như vậy nhưng Quý Hồng có thể tưởng tượng ra được cục diện khó khăn mà Bùi Đông Lai gặp phải hiện tại, liền lập tức hành động nhắn cho Vệ Minh một cái tin nhắn, nội dung của tin nhắn hết sức đơn giản: Tôi là Quý Hồng chủ tịch tập đoàn Đông Hải.

“Reng...”

Tiếng tin nhắn vang lên phá vỡ vẻ an tĩnh trong thư phòng của Vệ Minh.

Trong thư phòng, Vệ Minh vốn là đang ngồi hút thuốc ở trước bàn đọc sách, trong lòng cũng không biết đang nghĩ cái gì đột nhiên nghe được thanh âm tin nhắn vang lên theo bản năng cho là Uông Chu chưa từ bỏ ý định mới nhắn tin đến, bất quá... Cũng là cầm điện thoại di động lên.

“Ách?”

Ngạc nhiên thấy nội dung tin nhắn, trong nháy mắt đôi mắt của Vệ Minh tròn to ra.

Một đoạn thời gian trước, Quý Hồng đầu tiên là nhất thống hắc đạo Đông Hải, sau đó mãnh long quá giang tiêu diệt Phương Chấn ở Hàng Hồ cướp lấy giang sơn hắc đạo Hàng Hồ, lại trực chỉ hướng tây lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chiếm lấy hắc đạo Nam Tô...

Thân là nhân vật số hai của cảnh vụ Nam Căng, Vệ Minh tự nhiên là có nghe nói qua một loạt sự tích kinh thiên động địa của Quý Hồng.

Ở dưới dạng tình hình này, lại đột nhiên xuất hiện tin nhắn như thể mang theo ma lực nào đó trực tiếp khiến trong lòng của Vệ Minh rung động không thôi.

“Reng... Reng ...”

Sau đó, không đợi Vệ Minh từ trong kính ngạc hồi phục lại tinh thần, điện thoại di động của hắn chấn động một lần nữa.

Lúc này đây, không phải là tin nhắn mà là cuộc gọi tới.

Mắt thấy trên màn hình biểu hiện số điện thoại gọi tới chính là số mới vừa rồi gửi đến tin nhắn, Vệ Minh từ trong kính ngạc lấy lại tinh thần, sắc mặt nghi ngờ nghe điện thoại:

- Quý tiểu thư?

- Không nghĩ tới trưởng phòng Vệ còn nhớ rõ tiểu nữ, thật là có cảm giác vinh hạnh sâu sắc.

Quý Hồng vẫn một bộ dáng nũng nịu nói.

- Quý tiểu thư thiên tư quốc sắc, mỗi một người đàn ông đã gặp một lần đều sẽ không quên.

Vệ Minh không phải là dạng gà mờ trong quan trường, hắn không cho là Xà mỹ nữ này đang đem gọi điện thoại cho mình nói chuyện yêu đương, ngược lại hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, cho nên hắn đầu tiên là bất động thanh sắc khen một câu, sau đó trực tiếp hỏi thẳng Quý Hồng:

- Quý tiểu thư, tôi rất khỏe, trẻ như vậy mà cô gọi điện thoại cho tôi, có gì không?

- Cứu ông.

Quý Hồng cười nói.

- Cứu tôi?

Vệ Minh sửng sốt, vẻ nghi ngờ trong lòng càng ngày càng đậm, bất quá hắn không lộ ra trong giọng nói mà là cười nói:

- Quý tiểu thư, cô đùa thật thú vị.

- Trưởng phòng Vệ, tôi nghe nói ông hợp tác cùng Lăng Hoa Cường, cố gắng dùng quyền lực trong tay khiến cho một thanh niên tên là Bùi Đông Lai phải đi làm sơn dương thế tội chịu trách nhiệm cái chết của Tương Cương, đúng không?

Thấy Vệ Minh giả vờ không biết, Quý Hồng trực tiếp hỏi.

“Lộp bộp!”

Lời nói của Quý Hồng khiến cho trái tim của Vệ Minh không khỏi căng thẳng, mình cũng chỉ là mới làm ra quyết định hợp tác cùng với Lăng Hoa Cường, Quý Hồng làm sao biết được?

- Trưởng phòng Vệ, biết tại sao tôi nói muốn cứu ông không?

Quý Hồng vừa nói, nụ cười trên mặt không giảm giọng nói lại lạnh lẽo làm lòng người phát run:

- Bởi vì... Ông đang đi tìm cái chết!

Diệt Hồng Trần

323. Chương 327: Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (5)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 327: Tới trước mộ mẹ, dập đầu sám hối (5)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

- Bởi vì... Ông đang đi tìm cái chết!

Trong thư phòng an tĩnh, giọng nói lạnh như băng của Quý Hồng thông qua điện thoại rơi vào trong tai của Vệ Minh, giống như một đạo sấm rền nổ vang khiến trong lòng Vệ Minh nhắc lên sóng to gió lớn, suy nghĩ miên man thế cho nên quên cả trả lời.

Nếu như không phải là xác định người ở đầu bên kia điện thoại là Xà mỹ nữ người khiến nam nhân nam bán quốc kinh hồn táng đảm, nhất định Vệ Minh sẽ cúp điện thoại, sau đó khiến cho đối phương biết rõ cuộc là người nào đi tìm chết!

Trên cái thế giới này không có nếu như.

Thân là nhân vật số hai của cảnh vụ Nam Cảng, Vệ Minh không phải là kẻ ngu ngốc lý trí nói cho hắn biết Quý Hồng mới quật khởi gần đây hơn nửa đêm gọi điện thoại cho hắn, nói ra một câu như vậy tuyệt đối không phải là nói đùa cũng không phải là ăn nói bừa bãi.

Đồng thời trong lòng hiểu được điểm này về mặt của Vệ Minh trong lúc lơ đãng trở nên ngưng trọng:

- Quý tiểu thư, ý của cô là tôi không chọn nổi cái tên thanh niên gọi là Bùi Đông Lai kia?

- Trưởng phòng Vệ, Nam Cảng là một nơi đặc thù ông thân là phó trưởng phòng cảnh vụ hẳn là nắm được quyền to, thế cho nên dù là Tương Cương hay là Lăng Hoa Cường đều phải cần lấy lòng ông.

Quý Hồng trả lời một nẻo mà lại là một câu trả lời lập lờ nước đôi sau đó lại hỏi ngược lại:

- Chẳng qua... Ông cảm thấy quyền lực ông nắm giữ trong tay lớn hay là quyền lực trong tay Tào Nghiễm Giang mới ngả ngửa không lâu trước lớn hơn?

Tào Nghiễm Giang.

Quý Hồng vừa dứt lời, trong lòng Vệ Minh liền hiện ra một cái đáp án.

Đúng như lời của Quý Hồng, Nam Cảng là một nơi hết sức đặc thù, dù hắn chỉ là một phó trưởng phòng cảnh vụ bàn về cấp bậc hành chính cũng chỉ là cấp phó sảnh, bàn về thực quyền cũng chỉ là trong hệ thống cảnh sát hơn nữa còn không phải là người đứng đầu!

Mà Tào Nghiễm Giang thân là nhân vật số ba chương quản kinh tế của tỉnh Hồ Giang, chính là cấp phó tỉnh hàng thật giá thật, bàn về quyền lực thì lớn hơn hắn nhiều lắm, bàn về thân phận thì càng hiển hách hơn so với hắn!

Huống chi Tào Nghiễm Giang là một thành viên của phe cánh Diệp gia?

Ở dưới dạng tình hình này, hắn lấy cái gì đánh đồng cùng Tào Nghiễm Giang?

Chẳng qua là.

Đồng thời trong lòng hiện ra đáp án thì về mặt của Vệ Minh cũng là hết sức nghi ngờ sau đó trong lòng hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhất thời sắc mặt biến đổi nhưng lại không dám khẳng định.

- Trưởng phòng Vệ, ông có phải rất nghi ngờ hay không, tại sao tôi lại đem ông cùng Tào Nghiễm Giang so sánh với nhau?

Đầu bên kia điện thoại, Quý Hồng dường như có thể đoán được tâm tư của Vệ Minh, vẫn là một giọng nói mê chết người không cần đèn mạng nói:

- Ân, tôi nghĩ ông cũng đã đoán được một chút rồi nhỉ, vậy thì ông nói một chút xem ông đoán được cái gì?

Nếu như là bình thường thì giọng nói nũng nịu kia của Quý Hồng sẽ làm dậy lên ham muốn chinh phục của Vệ Minh, chỉ là... Giờ khắc này lời nói nũng nịu đó lại mang đến cho Vệ Minh một loại cảm giác sợ hết hồn hết vía.

- Theo tôi được biết, Tào Nghiễm Giang sở dĩ ngã ngựa hoàn toàn là bởi vì cô liên thủ cùng Bạch gia gây nên.

Mặc dù giọng nói của Quý Hồng mang theo vài phần trêu chọc khiến cho Vệ Minh thân ở địa vị cao cảm thấy rất không thoải mái, bất quá hẳn cũng không có biểu hiện ra ở trong giọng nói mà là trầm giọng nói:

- Tối nay cô vì thanh niên tên là Bùi Đông Lai kia mà tự mình gọi điện thoại cho tôi, chẳng lẽ là muốn nói cho tôi biết rằng Tào Nghiễm Giang ngã ngựa hoàn toàn là kiệt tác của tiểu tử kia sao?

- Chúc mừng ông (đã trúng thưởng chai dầu ăn)

Quý Hồng nở một nụ cười “Khanh khách” như đâm phụ giữa ngày thường.

“ Ách...”

Tuy rằng trong lòng Vệ Minh mơ hồ đoán được điểm này, chỉ là nghe được chính miệng Quý Hồng thừa nhận thì trong lòng Vệ Minh hết hoảng, miệng cũng hơi mở lớn ra, trên mặt hẳn hiện lên vẻ khiếp sợ.

- Trưởng phòng Vệ thân ái, ông không cần khẩn trương, ân, tôi chỉ là ăn ngay nói thật với ông mà thôi.

Nụ cười trên mặt Quý Hồng không còn sót lại chút gì, bất quá giọng nói của nàng vẫn mê người tựa hồ như đang trêu chọc tình lang:

- Nói đến đây hẳn là ông cũng đã nhìn ra rồi, tôi chỉ là một người làm công, ân, Bùi thiếu là lão bản của tôi. Mà ba cái địa bàn Đông Hải, Hồ Giang cùng Nam Tô sở dĩ xảy ra chuyện cũng là tác phẩm của Bùi thiếu, mà tôi cũng chỉ là chân chạy vặt mà thôi.

“Tê ~”

Một lần nữa nghe được lời nói của Quý Hồng..., cho dù Vệ Minh có tố chất tâm lý thật tốt cũng bị kích thích không nhẹ, trực tiếp hít vào một hơi.

- Mặt khác, trưởng phòng Vệ, ông có thể còn chưa biết, vô luận là trận chiến ở Hồ Giang hay là trận chiến ở Nam Tô đều có bóng dáng của Diệp gia trong đó, nhất là ở trong trận chiến ở Nam Tô, thái tử của Diệp gia đứng phía sau màn thao túng toàn cục, Lâm Tường nhân vật đại biểu cho đời thứ tư Lâm gia lại chỉ bo bo giữ mình...

- Hẳn... Hẳn rốt cuộc là ai?

Lần này không đợi Quý Hồng nói cho hết lời, Vệ Minh liền cắt đứt lời nói của Quý Hồng.

Giọng nói vừa dứt, nỗi lo lắng dâng lên tận cổ họng hẳn, trong con ngươi của hẳn toát ra vài phần sợ hãi, mặc dù tại Nam Cảng thì hẳn cũng tính là một nhân vật nhưng mà nếu so sánh với những đại thiếu gia của kinh thành kia thì hẳn chỉ là đồ hai lúa mà thôi.

- Trưởng phòng Vệ, chẳng lẽ ngài chưa nghe nói qua nóng vội không ăn được đậu hũ nóng? Nhất là chiếm tiện nghi của nữ nhân... Khanh khách...

Dường như đã nhận ra trong giọng nói của Vệ Minh toát ra vài phần sợ hãi, Quý Hồng một lần nữa cười phá lên rất phóng đảng:

- Ân, tôi nói tiếp chuyện vừa rồi. Trận chiến ở Nam Tô rất nhiều thế lực bị cuốn vào, cuối cùng thái tử Diệp gia thất bại thảm hại, ngay cả cái rắm cũng không dám phóng. Mà lão bản thân ái của tôi, hẳn chẳng

những có thể danh chính ngôn thuận tiếp nhận hắc đạo Giang Tô hơn nữa còn được Trần Diêm Vương của quân khu Giang Ninh nhìn trúng, trở thành bảo bối trong lòng ông ta.

Lời nói của Quý Hồng dường như là một thanh dao găm vô hình không ngừng đâm vào trái tim của Vệ Minh, một cỗ sợ hãi không cách nào dùng ngôn ngữ trong nháy mắt chiếm cứ thân thể của hắn, khiến cho tay phải của hắn không thể khống chế được run rẩy dữ dội, cái điện thoại di động tùy thời tuột khỏi tay hắn rơi xuống đất.

- Dĩ nhiên, tôi cũng biết trưởng phòng Vệ quyền cao chức trọng, những lời này tự nhiên là sẽ không để ở trong lòng.

Thấy Vệ Minh không nói lời nào, Quý Hồng liền châm chọc một câu sau đó cố ý ngáp một cái nói:

- Tốt lắm, tôi mệt rồi không quấy rầy ngài nữa.

- Đợi... Đợi một chút!

Mắt thấy Quý Hồng sắp cúp điện thoại, Vệ Minh liền khẩn trương:

- Quý tiểu thư, hắn rốt cuộc là ai?

- Trưởng phòng Vệ, hắn chẳng qua chỉ là một sinh viên bình thường của đại học Đông Hải mà thôi, lấy thân phận của trưởng phòng Vệ chỉ cần tùy tiện phái ra một hai tên thủ hạ là có thể khiến cho hắn không chịu nổi rồi.

Quý Hồng cười nói.

Một sinh viên đại học bình thường?

Vệ Minh muốn mua một khối đậu hủ để tự sát rồi.

- Quý tiểu thư, tại sao tôi phải tin tưởng lời nói của cô?

Liên tục bị Quý Hồng trêu chọc, Vệ Minh cũng có chút phát cáu, không nhịn được hỏi.

- Tôi có yêu cầu ông tin lời của tôi sao? Có sao?

Quý Hồng tức giận nói:

- Trưởng phòng Vệ, ngài đầu rồi, có thể ngài cho là ngài quyền cao chức trọng cao lớn uy mãnh, tiểu jj bên bỉ hơn người thế cho nên nửa đêm tôi gọi điện cho ngài gợi tình. Ngài cũng có thể lựa chọn cùng Lăng Hoa Cường liên thủ đối phó với tên sinh viên đại học kia nhưng hắn thật ra là một ông trùm lớn, có thể một cái tát mà đập chết ông.

Giọng nói vừa dứt, Quý Hồng trực tiếp cúp điện thoại.

- Đậu xanh rau má...

Nghe được trong ống nghe truyền ra thanh âm “Đô đô”, Vệ Minh tức giận tới mức chửi ầm lên không nói thiếu chút nữa thì đập nát điện thoại di động.

Chẳng qua là.

Tức giận ngắn ngủi qua đi, Vệ Minh lại nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hắn đốt một điếu thuốc lá, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ chân tướng chuyện này.

2' sau.

Hút hết điếu thuốc lá, Vệ Minh bóp tắt tàn thuốc một lần nữa cầm lấy điện thoại di động bấm số điện thoại của Lữ Duy.

Biệt thự Tương gia.

Bùi Đông Lai ngồi trên ghế salon ở trong đại sảnh, tay đang đùa giỡn với khẩu MP5 của Đức sản xuất của Lữ Duy, Lữ Duy ngồi ở bên cạnh hắn giống như một đứa trẻ dễ bảo, không dám làm ra một cử động nhỏ nào không nói, hắn còn không dám thở mạnh.

Những tên thành viên đội Phi Hổ còn lại đều bỏ súng xuống, đứng thành một hàng nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, dường như đang tìm cơ hội giết chết Bùi Đông Lai. Mà ngoại trừ Uông Chu ra thì mấy tên đại lão Hồng Tinh còn lại đều trừng to hai mắt, về mặt quỹ dị nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, trong lòng suy đoán liệu Vệ Minh ngay cả điện thoại của Uông Chu gọi tới cũng không nghe thì có phải hay không giống như lời của Bùi Đông Lai sẽ gọi điện thoại tới.

Trong đại sảnh an tĩnh đến nỗi khiến cho người ta hít thở không thông.

“Reng... Reng ...”

Tiếng điện thoại di động phá vỡ nét an tĩnh trong đại sảnh, điện thoại của Lữ Duy đặt ở trên bàn trà rung lên.

“Bá!”

Nghe được tiếng chuông báo của điện thoại di động, trừ Bùi Đông Lai ra tất cả mọi người đều kinh lòng không dẫu đem ánh mắt nhìn về hướng cái điện thoại di động, về mặt đều là quỹ dị tựa hồ như đang hỏi: đúng là Vệ Minh gọi điện thoại tới sao?

- Nghe điện thoại đi.

Bùi Đông Lai để khẩu MP5 xuống rồi nhìn Lữ Duy một cái.

Lữ Duy và những người khác đều giống nhau, đều to mò xem Vệ Minh có gọi điện thoại tới hay không? Lúc này hẳn nghe được chỉ thị của Bùi Đông Lai thì sắc mặt phức tạp cầm điện thoại di động lên.

“Bá!”

Sau một khắc, về mặt của Lữ Duy liền thay đổi bởi vì... Hắn thấy trên màn hình điện thoại biểu hiện lên số của Vệ Minh.

Dưới ánh đèn, hắn không có ngay lập tức nghe điện thoại mà là không kìm chế được quay đầu lại, sắc mặt sợ hãi nhìn Bùi Đông Lai cảm giác kia dường như trong tay hắn đang cầm một quả lựu đạn đã rút chốt.

Nhìn, nhìn, tay của Lữ Duy khẽ run rẩy, trực tiếp ấn nút nghe hơn nữa còn mở loa ngoài.

- Lữ Duy, tình huống hiện tại thế nào rồi?

Điện thoại vừa chuyển thì liền truyền ra giọng nói vô cùng rõ ràng của Vệ Minh đủ để cho mọi người trong đại sảnh đều nghe được, đồng thời cũng khiến mọi người nhận ra được vẻ ngưng trọng cùng lo lắng trong giọng nói của hắn.

Lữ Duy không nói gì mà là ngược mắt nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai cũng không nói gì, tựa hồ như mọi chuyện không liên quan đến hắn vậy.

Lữ Duy thấy thế nổi lo lắng lập tức treo lên đến tận cổ họng, không biết nên trả lời Vệ Minh như thế nào.

- Lữ Duy, nói đi!

Đầu bên kia điện thoại, Vệ Minh đã tin lời của Quý Hồng..., ở dưới dạng tình hình này mặc dù hắn không biết Bùi Đông Lai rốt cuộc là thần thánh phương nào nhưng hắn tin tưởng rằng nếu như Bùi Đông Lai có thể khiến cho Quý Hồng nói cho hắn nhiều như vậy thì việc Bùi Đông Lai có thể đùa chết hắn tuyệt đối là một chuyện hết sức dễ dàng. Vì thế thấy Lữ Duy không nói lời nào hắn liền gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

- Vệ... Trưởng phòng Vệ, tôi... Tôi bị mục tiêu bắt cóc.

Một lần nữa nghe thấy lời của Vệ Minh, sắc mặt của Lữ Duy ảm đạm, lo lắng hồi báo.

Bắt cóc?

Vệ Minh lập tức sửng sốt sau đó giọng nói trở nên ngưng trọng hơn:

- Lữ Duy, để cho người của cậu không can thiệp động thiếu suy nghĩ, mặt khác cậu đem điện thoại cho Bùi tiên sinh, tôi muốn nói chuyện với hắn.

- Trưởng phòng Vệ, tôi ở ngay bên cạnh.

Bùi Đông Lai giọng nói bình tĩnh nói.

- Xin lỗi, Bùi tiên sinh chuyện đêm nay đúng là một cái hiểu lầm, tình huống cụ thể chờ chúng ta gặp mặt tôi sẽ cho ngài một lời giải thích.

Trái tim của Vệ Minh đập điên cuồng nói:

- Hiện tại tôi lập tức qua đó, trong vòng ba mươi phút nữa sẽ đến.

- Tốt, tôi chờ ông.

Đối mặt với cục diện như thế, trên mặt Bùi Đông Lai không có lộ ra chút xú kinh ngạc nào, theo hần xem ra nếu Vệ Minh vì lợi ích mà bỏ qua Hồng Tinh hợp tác cùng Lăng Hoa Cường, như vậy lúc đối mặt với cường quyền trước mặt tuyệt đối sẽ trở mặt cùng Lăng Hoa Cường.

“ Ách...”

Cùng Bùi Đông Lai bất đồng, trong đại sảnh ngoại trừ Uông Chu đã biết được thân phận chân thực của Bùi Đông Lai ra những người khác đều khẽ nhếch miệng, dùng một loại ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh mà nhìn Bùi Đông Lai —— hần rốt cuộc là ai?

Diệt Hồng Trần

324. Chương 328: Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (6)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 328: Tới trước mộ mẹ, dập đầu sám hối (6)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Đêm khuya.

Đèn đường hai bên đường phố tỏa ra ánh đèn hiu hắt, ánh đèn chiếu sáng phố lớn ngõ nhỏ Nam Cảng.

Dưới màn đêm, Vệ Minh lái xe riêng đem tốc độ lên đến cực hạn, chiếc xe giống như một trận gió lốc bay ở trên đường, chạy thẳng tới khu biệt thự Vịnh Nước Cạn.

Ánh đèn xuyên qua kính chiếu vào trong ô tô, nương theo ánh đèn yếu ớt có thể thấy rõ ràng vẻ mặt của Vệ Minh đã hoàn toàn khôi phục tỉnh táo, trong con ngươi không ngừng lóe ra tinh quang.

Tựa hồ hần đã hoàn toàn nghĩ thông suốt chuyện này.

25' sau.

Vệ Minh lái ô tô đã tới biệt thự Tương gia.

Cửa biệt thự Tương gia, những tên thành viên đội Phi Hổ kia không có giống như lúc trước cầm khẩu MP5 đem họ súng nhắm ngay vào chín gã thành viên Phong Diệp, mà là đứng thành một hàng đợi Vệ Minh đến.

- Chào trưởng phòng!

Mắt thấy Vệ Minh từ trong ô tô đi ra, hơn một trăm tên thành viên đội Phi Hổ liền cúi chào.

- Đội trưởng Lữ đâu?

Có lẽ là bởi vì tình thế rất không ổn nên Vệ Minh không có quan tâm đến lời chào hỏi của thành viên đội Phi Hổ mà là trực tiếp hỏi.

- Báo cáo trưởng phòng đội trưởng Lữ ở bên trong biệt thự.

Một gã thành viên đội Phi Hổ hồi báo.

Nghe được hồi báo, Vệ Minh không có nói gì nữa mà là bước nhanh đi vào biệt thự.

Rất nhanh, trong sự chờ đợi của Bùi Đông Lai, Lữ Duy cùng đám người đại lão Hồng Tinh, Vệ Minh liền xuất hiện ở cửa biệt thự.

- Trưởng... Trưởng phòng Vệ.

Thấy Vệ Minh đến thì Lữ Duy là người đầu tiên đứng dậy từ ghế salon.

Năm tên đại lão Hồng Tinh đều đứng dậy nhưng mà không có lên tiếng.

Bùi Đông Lai không có đứng dậy hắn vẫn ngồi yên ở trên ghế salon sắc mặt bình tĩnh nhìn Vệ Minh.

Vệ Minh không để ý đến Lữ Duy cũng không để ý đến đám người Uông Chu mà là đem ánh mắt nhìn về hướng Bùi Đông Lai.

Mắt thấy bộ dáng Lã Vọng buông cần nắm đại cục trong tay của Bùi Đông Lai, trong lòng Vệ Minh càng thêm khẳng định Quý Hồng không có lừa gạt hắn, tim không khỏi đập nhanh hơn. Sau đó hắn không chế tâm tình của bản thân rồi quay ra nói với Lữ Duy:

- Đội trưởng Lữ, cậu đi ra ngoài trước, đứng ở cửa chờ chỉ thị của tôi.

- Rõ, trưởng phòng Vệ!

Theo bản năng Lữ Duy đứng nghiêm chào.

Chẳng qua là.

Khi hắn buông cánh tay xuống, hướng phía trước bước một bước, hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó khiến cho hắn sợ đến mức trực tiếp dừng bước lại, không dám bước thêm bước nữa.

Dưới ánh đèn, hắn không nhận được quay đầu lại nhìn Bùi Đông Lai, tựa hồ là xin chỉ thị của Bùi Đông Lai.

“Àn?”

Thấy một màn như vậy, Vệ Minh giận đến run người, nhưng nghĩ đến thân phận thực sự của Bùi Đông Lai thì hắn cũng không có nói gì, mà là chấp nhận cách làm của Lữ Duy.

- Đội trưởng Lữ, trưởng phòng Vệ là cấp trên của anh, ông ta cho anh ra ngoài, anh nhìn tôi làm gì?

Bùi Đông Lai cười nhạt.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai thì Lữ Duy âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại cảm giác mình vô hình đắc tội với Vệ Minh, không nhận được lo lắng nhìn Vệ Minh một cái sau đó mới mang theo cái đuôi xám xịt rời khỏi đại sảnh.

- Bùi tiên sinh.

Mắt thấy Lữ Duy rời khỏi, Vệ Minh nhìn thẳng vào Bùi Đông Lai như muốn nói gì lại thôi.

- Trưởng phòng Vệ bọn họ đều là huynh đệ sinh tử của Tương tiên sinh, không cần phải tránh mặt.

Bùi Đông Lai hiểu được Vệ Minh muốn nói chuyện riêng với mình nên lập tức nói.

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai thì Vệ Minh hơi lộ ra vẻ khó xử trên mặt, sau đó hắn thấy được ba người Phương Khôn, Trầm Bân cùng Giang Hải nằm trên mặt đất không nhúc nhích thì cho là ba người đều bị giết chết rồi, hắn bị dọa cho sợ khiến trong lòng căng thẳng nên vội vàng gạt đầu với đề nghị của Bùi Đông Lai.

Mắt thấy Vệ Minh dù là Tương Cương gặp mặt cũng phải để cho mặt mũi lại đối với Bùi Đông Lai nói gì nghe nấy không nói, trước mặt Bùi Đông Lai lộ ra bộ dáng hoảng sợ bất an thì ngoại trừ Uông Chu ra thì bốn vị đại lão Hồng Tinh kia đối với thân phận của Bùi Đông Lai càng thêm hiếu kỳ.

Bọn họ thật sự muốn biết rốt cuộc Bùi Đông Lai là thần thánh phương nào mà có thể khiến cho Vệ Minh lúc trước đã định vứt bỏ Hồng Tinh nay lại biến thành bộ dáng như thế này.

Nhưng mà.

Mặc dù bọn hắn có nghĩ nát óc cũng không thể nào nghĩ ra nổi nguyên do tại sao, chỉ có thể buông tha ý nghĩ này mà đợi đáp án Bùi Đông Lai cấp cho bọn hắn.

So sánh với các đại lão Hồng Tinh kia mà nói thì Vệ Minh càng muốn biết thân phận thật sự của Bùi Đông Lai.

Dù sao Quý Hồng ở trong điện thoại có nói cho hắn biết trận chiến ở Nam Tô hoàn toàn là do thái tử của Diệp gia đứng sau màn chỉ huy tất cả, cuối cùng lại nhận lấy thất bại kết thúc trận chiến ngay cả một cái rầm cũng không dám phóng.

Không biết gì đúng là đáng sợ nhất.

Người có thể khiến cho thái tử Diệp gia ngay cả cái rầm cũng không dám phóng thì người đó phải trâu bò đến cỡ nào?

Vệ Minh không nghĩ ra được nhưng hắn biết nhân vật như thế cách hắn rất xa... rất xa...

Đồng dạng nhận vật như thế không phải là Vệ Minh hắn có thể trêu chọc được!

- Xin lỗi, Bùi tiên sinh...

Trong ánh nhìn chăm chú của đám người Uông Chu, Vệ Minh trực tiếp đi tới bên cạnh Bùi Đông Lai giống hệt như một thuộc hạ muốn báo cáo công việc với thượng cấp, thân thể đứng nghiêm, giọng nói vô cùng cung kính.

- Trưởng phòng Vệ, có những chuyện cá nhân tôi cho là không nên nói ra thì hơn, nếu nói ra rồi thì chúng ta đều cảm thấy không thoải mái ông cảm thấy thế nào?

Không đợi Vệ Minh đem câu kế tiếp nói ra khỏi miệng, Bùi Đông Lai liền lên tiếng cắt đứt.

“Ách..”

Vệ Minh liền đem những lời định nói nuốt trở về bụng, vốn là hắn cũng không biết giải thích chuyện tình lúc trước với Bùi Đông Lai như thế nào nếu Bùi Đông Lai không muốn đề cập tới thì hắn tự nhiên cũng không nói nữa.

- Trưởng phòng Vệ, nói như vậy thì hắn là ông rất muốn biết Tương tiên sinh chết như thế nào?

Bùi Đông Lai cầm lấy hộp thuốc là trên bàn, rút ra một điều thuốc lá đưa cho Vệ Minh, sau khi đợi Vệ Minh dùng hai tay nhận lấy thì nói:

- Nếu như trưởng phòng Vệ không bận gì mà nói thì tôi muốn mời ngài xem một đoạn clip.

Giọng nói vừa dứt, Bùi Đông Lai đốt một điều thuốc lá ý bảo Uông Chu phát lại đoạn clip A Minh giết chết Tương Cương.

Mặc dù Uông Chu không biết Bùi Đông Lai muốn làm cái gì nhưng hắn cũng biết Hồng Tinh có thể tiếp tục tồn tại được hay không đều hoàn toàn phải dựa vào Bùi Đông Lai. Cho nên hắn không nói nhiều mà liền tiến lên phát lại đoạn clip.

Vệ Minh thấy thế thì do dự một chút sau đó ngồi ở trên ghế salon, cố ý giữ một khoảng cách nhất định cùng Bùi Đông Lai.

Sau đó trong tâm tình lo lắng bất an của Vệ Minh, TV treo tường một lần nữa sáng lên, trong màn hình hiện lên một màn A Minh giết chết Tương Cương.

- A!

Đợi trên màn hình hết hình ảnh xong, Bùi Đông Lai lại đốt một liều thuốc là phun ra một ngụm sương khói nói:

- Giết chết Tương tiên sinh là một người gọi là A Minh.

Lời nói của Bùi Đông Lai khiến cho Vệ Minh ngẩn ra nhưng không có nói tiếp.

- Bất quá trước khi hấn động thủ, tôi cùng Tương tiên sinh ở trên đỉnh núi bị Đông Tinh phái người ám sát, bởi vì người của tôi kịp thời chạy tới nên người của Đông Tinh bị buộc phải rút đi.

Bùi Đông Lai vừa nói vừa gạt tàn thuốc, thâm ý nhìn Vệ Minh hỏi:

- Không biết thủ hạ của trưởng phòng Vệ có phát hiện thi thể thủ hạ của Lăng Hoa Cường tại hiện trường hay không?

Lúc trước thời điểm mà thủ hạ của Lăng Hoa Cường chiến đấu với các thành viên Phong Diệp bởi vì nóng lòng rời đi nên không kịp mang theo thi thể của đồng bọn, sau khi cảnh sát tới hiện trường liền đem toàn bộ những thi thể kia đi.

Vệ Minh đã nghe thuộc hạ hồi báo hết thấy chuyện này nên lúc này đây nghe được Bùi Đông Lai hỏi tới lập tức đáp:

- Tại hiện trường đúng là có thi thể thành viên của Đông Tinh.

- Dựa theo lời của A Minh, hấn là gian tế mà Lăng Hoa Cường cài vào trong nội bộ của Hồng Tinh. Chuyện tối nay là hấn cùng Lăng Hoa Cường trong ứng ngoài hợp giết chết Tương tiên sinh.

Bùi Đông Lai một lần nữa mở miệng giọng nói vẫn như cũ không nóng không lạnh không có cho người ta một loại cảm giác cả vú lấp miệng em, nhưng lại khiến cho Vệ Minh có một loại cảm giác không thể làm trái:

- Tương tiên sinh là nhân vật nổi tiếng trong xã hội Nam Cảng, là chủ của một công ty lớn, cái chết của ông ta hấn là sẽ tạo thành đề tài bàn tán của người dân. Cá nhân tôi cho là cảnh sát nên kịp thời bắt hung thủ khiến hung thủ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, trưởng phòng Vệ ông nói xem có đúng không?

- Nhất định phải khiến hung thủ chịu sự trừng phạt của pháp luật, đây cũng là trách nhiệm của cảnh sát chúng tôi!

Vệ Minh hùng hực chính nghĩa cấp ra câu trả lời chắc chắn.

- Trưởng phòng Vệ, tôi nghe nói những tên thủ hạ kia của Lăng Hoa Cường từng tham gia chiến tranh phía nam, phần lớn đều là những người sống sót trong đồng người chết nên rất khó đối phó. Cho nên tôi đề nghị trưởng phòng Vệ phải thêm người truy bắt.

Bùi Đông Lai vừa nói vừa chậm rãi bóp tắt tàn thuốc.

- Xin Bùi tiên sinh cùng chư vị yên tâm, tôi đảm bảo đem tất cả hung thủ bắt về quy án!

Vệ Minh thề son sắt.

Nghe được lời nói của Vệ Minh..., mấy tên đại lão Hồng Tinh đều kính sợ nhìn Bùi Đông Lai một cái, vốn là lúc trước bọn họ tò mò vì sao Bùi Đông Lai lại phải lưu lại A Minh, hiện giờ xem ra Bùi Đông Lai đã có tính toán thật tốt muốn cho A Minh cung cấp cái gọi là “khẩu cung”, khai ra những tên thủ hạ kia của Lăng Hoa Cường để cho cảnh sát có thể danh chính ngôn thuận xuất thủ truy kích tội phạm.

Nếu Bùi Đông Lai khiến cho “hung thủ thật sự” A Minh cung cấp khẩu cung, bọn họ tin rằng đừng nói là Bùi Đông Lai cảnh sát cũng có thể làm được điểm này!

- Trưởng phòng Vệ, cá nhân tôi lại cho rằng ông thân là bằng hữu của Tương tiên sinh, ngoài trách nhiệm nên có của một công bộc của người dân ra, ông cũng nên thực hiện nghĩa vụ của một người bạn chứ nhỉ, ông nói có đúng không?

Đang khi nói chuyện, Bùi Đông Lai cầm lấy khẩu mp5 mà Lữ Duy lưu lại chơi đùa trong tay.

“Lộp bộp!”

Thấy Bùi Đông Lai cầm khẩu súng lên, Vệ Minh sợ Bùi Đông Lai một súng bắn chết hắn, hắn bị dọa sợ đến trái tim co quắp, cả người cứng ngắc lại, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, giọng nói mang theo vài phần run run nói:

- Bùi tiên sinh cứ nói.

- Trưởng phòng Vệ, ông là bằng hữu của Tương tiên sinh, tôi cũng là bằng hữu của Tương tiên sinh và tất cả mọi người cũng vậy.

Thấy Vệ Minh bị dọa sợ đến nổi mồ hôi lạnh ứa ra, Bùi Đông Lai thản nhiên nói:

- Chúng ta cũng là nên thực hiện nghĩa cử nên có của những người bạn, ân, tôi bảo đảm những chuyện này sẽ không làm khó ông ngược lại còn có thể cho con đường làm quan của ông tiến thêm một bước!

Trong lòng Vệ Minh vừa động, hắn biết Bùi Đông Lai muốn mượn tay hắn diệt trừ Lăng Hoa Cường nên hắn biết rõ cái câu “Không làm khó dễ” từ đâu mà đến.

Lúc mà Vệ Minh vĩnh tai lắng nghe an bài của Bùi Đông Lai thì đồng thời bên ngoài biệt thự, Lữ Duy lúc trước thiếu chút nữa bị dọa chết nhận thấy điện thoại di động rung lên.

Phát hiện này khiến cho sắc mặt của hắn hơi đổi, sau đó hắn do dự một chút nói với thủ hạ mấy câu sau đó lại đi tới một góc tối không người lấy điện thoại di động ra trực tiếp ấn nút nghe.

- Đội trưởng Lữ, chuyện thế nào rồi?

Điện thoại vừa chuyển, giọng nói của Lăng Hoa Cường thông qua điện thoại rơi vào trong tai Lữ Duy, giọng nói có chút thoải mái.

- Lăng tiên sinh, rốt cuộc tên thanh niên gọi là Bùi Đông Lai kia c là ai?

Lữ Duy không trả lời là là hỏi ra nghi ngờ lớn nhất trong nội tâm hắn.

“Ân?”

Nghe được lời nói của Lữ Duy thì nụ cười trên mặt của Lăng Hoa Cường đơ lại:

- Đội trưởng Lữ, anh hỏi cái này làm gì?

- Lăng tiên sinh, lúc trước tôi dẫn người tiến vào biệt thự định bắt hắn nhưng mà thân thủ của hắn mạnh đến nỗi không thể tin nổi, dễ dàng chế trụ tôi!

Trong đầu hiện ra cảnh tượng lúc trước từng ly từng tý một, trên mặt của Lữ Duy vẫn hiện lên nét sợ hãi, vẻ sợ hãi trong giọng nói căn bản không cách nào che giấu:

- Sau đó, hắn không biết đã gọi cho ai một cú điện thoại khiến cho Vệ trưởng phòng chẳng những gọi điện thoại cho tôi bảo tôi dừng lại hành động hơn nữa còn tự mình đến biệt thự Tương gia tìm hắn!

- Anh nói Vệ trưởng phòng bảo các anh dừng lại hành động, hơn nữa tự mình đi tới biệt thự Tương gia tìm hắn sao?

Đầu bên kia điện thoại, Lăng Hoa Cường đứng lên từ ghế salon, nụ cười trên mặt biến mất không sót lại chút gì, có chăng qua là cảm giác khiếp sợ.

- Đúng vậy, hơn nữa Vệ trưởng phòng đối với thanh niên gọi là Bùi Đông Lai kia hết sức cung kính sợ hãi! Sợ hãi?

Vệ Minh sợ tiểu tử kia?

Cái này con mẹ nó làm sao có thể?

Lăng Hoa Cường cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Diệt Hồng Trần

325. Chương 329: Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (7)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 329: Tới trước mộ mẹ, dập đầu sám hối (7)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Không thể nào!

Tuyệt đối là không thể nào!

Dưới ánh đèn, Lăng Hoa Cường dùng sức lắc đầu, không ngừng tự nói với lòng mình như vậy.

Bởi vì, hẳn thật sự không cách nào tìm ra lý do khiến cho Vệ Minh phải sợ Bùi Đông Lai!

Dù sao, Bùi Đông Lai chỉ là một người đến từ đại lục, ở Nam Căng không có bất kỳ căn cơ nào, mà Vệ Minh lại chính là nhân vật số hai của cảnh sát Nam Căng!

Hai người so với nhau thì khác biệt hoàn toàn.

Mặc dù lý trí nói cho Lăng Hoa Cường biết chuyện này có vẻ quá mức hoang đường, nhưng mà Lăng Hoa Cường cũng hiểu được Lữ Duy không thể nào vô cớ lại lừa gạt hắn, cho nên hắn chưa từ bỏ ý định hỏi:

- Lữ đội trưởng, làm sao anh biết Vệ trưởng phòng sợ hãi tiểu tử đại lục kia?

- Vệ trưởng phòng đã gọi điện thoại cho tên thanh niên gọi là Bùi Đông Lai kia để xin lỗi, hơn nữa còn nói rõ là muốn gặp mặt đích thân giải thích. Rồi sau đó tới biệt thự Tương gia bảo tôi đi ra ngoài. Lúc ấy tôi bị tên kia chế trụ không dám làm ra cử động nào chỉ có thể đợi tên kia mở miệng, kết quả là Vệ trưởng phòng ngay cả cái rắm cũng không dám phóng!

“Đô... Đô...”

Lữ Duy vừa dứt lời, liền phát hiện Lăng Hoa Cường đã cúp điện thoại.

Trong biệt thự Bán Sơn, Lăng Hoa Cường nhận được kích thích to lớn không có tâm tình đi suy nghĩ vì sao Vệ Minh lâm trận phản bội, mà là trực tiếp bấm số điện thoại của Vệ Minh.

“Reng... Reng ...”

Trong biệt thự Tương gia, Vệ Minh vừa kết thúc cuộc nói chuyện với Bùi Đông Lai lúc vừa đứng dậy liền phát hiện điện thoại trong túi áo rung lên.

Nhận thấy được điểm này, chân mày Vệ Minh không khỏi nháy lên.

- Vệ trưởng phòng, nếu như tôi không có đoán sai hẳn là điện thoại của Lăng Hoa Cường?

Bùi Đông Lai vô tình nhắc nhở.

Vệ Minh liền biến sắc mặt, vẻ mặt trở nên cực kỳ khó coi sau đó hắn lấy điện thoại di động ra thấy trên màn hình di động biểu hiện đúng là số điện thoại của Lăng Hoa Cường, lúng túng gật gật đầu.

- Vệ trưởng phòng, trong đội ngũ của ông có nội gian.

Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói:

- Vì bảo vệ cho kế hoạch của chúng ta không có tí sai sót nào tôi đề nghị ông tí nữa không để cho toàn bộ thủ hạ tham gia chuyện lúc này tham gia vào hành động lần này.

- Xin Bùi tiên sinh yên tâm, tôi biết nên làm như thế nào.

Vệ Minh gạt đầu sau đó cấp ra câu trả lời chắc chắn, sắc mặt lúng túng rời khỏi biệt thự.

Mất thấy Vệ Minh rời đi, năm tên đại lão bao gồm cả Hồng Tinh đều là kính sợ nhìn Bùi Đông Lai.

Theo bọn hắn xem ra, nếu như kế hoạch mà Bùi Đông Lai vừa vạch ra lúc này có thể áp dụng mà nói thì Lăng Hoa Cường sẽ tự ngã xuống hoàn toàn đồng thời từ nay về sau Hồng Tinh sẽ xóa tên khỏi hắc đạo Nam Cảng.

- Bùi tiên sinh vì giúp báo thù cho đại ca mà làm hết thảy chuyện này, chúng tôi đều được thấy tận mắt.

Uông Chu trầm ngâm một chút mở miệng tỏ thái độ:

- Đồng dạng nếu không có Bùi tiên sinh hẳn là mọi người chúng tôi đang ngồi đây rất có thể đã giống với đại ca, Hồng Tinh cũng không còn tồn tại nữa!

Đối với lời nói của Uông Chu thì bốn vị đại lão Hồng Tinh không có bất kỳ dị nghị nào.

- Đợi sau khi chuyện này kết thúc năm huynh đệ chúng tôi sẽ đề cử Bùi tiên sinh lên đảm nhiệm chức đại ca của Hồng Tinh.

Về mặt của Uông Chu nghiêm túc nói.

“Ân?”

Lúc này đây, mặt của đám người Tiết Khiêm đều biến sắc.

Chẳng qua là.

Vừa nghĩ tới hết thảy chuyện tình phát sinh tới nay, cùng với năng lực cùng thủ đoạn mà Bùi Đông Lai thể hiện ra thì bọn họ lại bình thường trở lại. Nếu như không có Bùi Đông Lai bọn họ sau này sống hay chết còn khó nói, làm sao còn không biết xấu hổ đi tranh đoạt vị trí lão đại cùng Bùi Đông Lai?

Quan trọng hơn chính là, lúc trước bọn họ đều đã được chứng kiến thủ đoạn lật tay làm mây úp tay làm mưa của Bùi Đông Lai nên bọn họ có một vạn lý do để tin tưởng nếu như bọn họ trở thành địch nhân của Bùi Đông Lai, kết quả chỉ có một: CHẾT!

- Uông tiên sinh, chuyện này sau này hãy bàn việc trước mắt các ông cần phải làm là mượn tay cảnh sát diệt trừ những thế lực còn lại của Phương Khôn đồng thời dùng thời gian ngắn nhất ổn định người phía dưới.

Mất thấy Uông Chu hai tay dâng vị trí đại ca của Hồng Tinh, Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút nói:

- Vô luận như thế nào, tôi có thể bảo đảm với các người rằng tôi sẽ cướp lấy lợi ích thuộc về các người, ngược lại tôi sẽ khiến cho các người nhận được nhiều lợi ích hơn nữa!

“Hô ~”

Nghe được Bùi Đông Lai nói như vậy, năm người Uông Chu đều là âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đối với bọn hắn mà nói chỉ cần có thể bảo đảm lợi ích hiện tại không bị tổn hại bọn họ sẽ rất hài lòng huống chi Bùi Đông Lai nói còn cho bọn họ nhiều lợi ích hơn nữa?

5' sau.

Phong Diệp hoàn thành chỉ thị của Bùi Đông Lai dựa theo tin tức Uông Chu cung cấp suất lĩnh chín gã thành viên Phong Diệp rời khỏi khu Vịnh Nước Cạn.

10' sau.

Vệ Minh một lần nữa làm ra chỉ thị, hơn một trăm tên thành viên đội Phi Hổ nộp lên dụng cụ liên lạc, rồi sau đó rời khỏi khu Vịnh Nước Cạn.

Trong biệt thự Bán Sơn.

Bởi vì không cách nào liên lạc được với Vệ Minh nên lúc này Lăng Hoa Cường đang cau mày mồm ngậm xì gà đi qua đi lại trong thư phòng.

Bất tri bất giác, một điều xì gà đã cháy hết mà Lăng Hoa Cường vẫn không có nghĩ ra nguyên nhân tại sao Vệ Minh lâm trận phản bội.

“ Haiz..”

Phiên nào bóp tắt điều xì gà, sắc mặt Lăng Hoa Cường khó coi ngồi ở trước bàn đọc sách đốt tiếp một điều xì gà tiếp tục suy nghĩ rốt cuộc là tại sao.

“Tít... Tít...”

Không biết qua bao lâu, lúc điều xì gà trong tay Lăng Hoa Cường cháy hết, máy báo động màu đỏ trên bàn đọc sách sáng lên âm thanh chói tai phá vỡ vẻ an tĩnh trong thư phòng, làm cho trong lòng Lăng Hoa Cường chấn động khóe mắt giật mạnh.

- Chuyện gì vậy?

Kinh ngạc qua đi, Lăng Hoa Cường cầm lấy điện thoại chân mày hấn vất thành hình chữ “Xuyên”, trầm thấp hỏi.

- Đại ca, anh em phía dưới phát hiện người của đội Phi Hổ đang đi tới nơi này, dường như là đang đi về phía chúng ta!

Bên ngoài biệt thự, Lưu Kiến được xưng là đệ nhất mãnh tướng dưới trướng Lăng Hoa Cường đã từng mai phục ám sát Tương Cương ở đỉnh núi Thái Bình, sau đó lại sợ người của Hồng Tinh chó cùng rứt giậu trực tiếp lui về biệt thự ở lưng chừng núi chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn của Lăng Hoa Cường, mới vừa rồi nghe được người phía dưới hồi báo phát hiện người của đội Phi Hổ đang tiến về biệt thự, nhận thấy được có cái gì đó không đúng trước tiên là hướng Lăng Hoa Cường hồi báo.

“Bá!”

Nghe được Lưu Kiến hồi báo, Lăng Hoa Cường đột nhiên ý thức được cái gì, sắc mặt không khỏi đại biến.

- A Kiến, cậu lập tức mang theo các huynh đệ rút lui!

Đồng thời trong lòng cảm ứng được nguy hiểm Lăng Hoa Cường đang nhớ lại đám người Lưu Kiến lúc buổi tối bởi vì nóng lòng rút lui không có mang theo thi thể những người kia, lập tức làm ra quyết định.

- Đại ca, vậy còn anh?

Bên ngoài biệt thự, Lưu Kiến cũng ý thức được nguy hiểm bất quá lại có chút bận tâm đến an nguy của Lăng Hoa Cường.

- Hừ! Mặc dù tôi không biết người của đội Phi Hổ muốn làm gì, chỉ là thân phận của tôi so sánh với máu tươi của xử nữ còn muốn sạch hơn, bọn họ sẽ không làm gì tôi!

Lăng Hoa Cường lạnh lùng nói:

- Các cậu không cần lo cho tôi, đi nhanh lên, cố gắng đừng để rơi vào trong tay cảnh sát, vạn nhất không cách nào chạy trốn thì cũng ngàn vạn lần không nên giao thủ với người của đội Phi Hổ, tôi sẽ nghĩ biện pháp cứu các cậu ra!

- Biết rồi, đại ca!

Nghe Lăng Hoa Cường nói như vậy Lưu Kiến cũng không nói gì nữa liền cắt đứt liên lạc, thông qua bộ đàm truyền đạt mệnh lệnh của Lăng Hoa Cường, sau đó triệu tập thủ hạ chuẩn bị rời đi.

Mà sắc mặt Lăng Hoa Cường lại là khó coi đứng dậy bước nhanh đi tới trước cửa sổ thư phòng, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, không có đèn báo hiệu lóe lên chỉ có thể nhìn từng chiếc xe ô tô chia làm ba hướng đi tới gần biệt thự, đèn xe sáng ngời đem con đường chiếu thành một mảnh sáng sủa.

Sau đó... Lúc những chiếc xe hơi kia cách biệt thự của Lăng Hoa Cường không tới 500m, trong đó có mấy chiếc dừng lại phong tỏa con đường mà những chiếc khác thì tiếp tục tới gần biệt thự.

“Lộp bộp!”

Thấy một màn như vậy, lòng của Lăng Hoa Cường trầm xuống, hắn nhìn ra cảnh sát là muốn bắt con ba ba trong hũ, khiến cho đám người Lưu Kiến không thể trốn thoát!

Đường như vì xác minh suy đoán trong lòng Lăng Hoa Cường, thanh âm “Tít..Tít” chói tai lại vang lên một lần nữa.

Sắc mặt của Lăng Hoa Cường khó coi trở về trước bàn đọc sách một tay nhắc máy truyền tin lên.

- Đại ca, người của đội Phi Hổ phong tỏa toàn bộ đường đi, chúng tôi nếu muốn rời đi thì phải giao thủ cùng bọn họ.

Lưu Kiến trong giọng nói lộ ra vẻ ngưng trọng:

- Anh bảo phải làm sao bây giờ?

- Không được giao thủ cùng họ, toàn bộ rút về biệt thự!

Lăng Hoa Cường quyết đoán làm ra quyết định, sau đó cắt đứt liên lạc, sắc mặt âm trầm đi ra khỏi thư phòng.

Sau đó lúc Lăng Hoa Cường mặc đồ ngủ đi tới đại sảnh biệt thự, Lưu Kiến dẫn theo hai mươi mấy tên thân kinh bách chiến đều dựa theo chỉ thị của Lăng Hoa Cường vứt bỏ súng ống sau đó đi tới đại sảnh biệt thự.

10’ sau.

Mười mấy tên thành viên võ trang đầy đủ mặc đồng phục tác chiến của đội Phi Hổ xông vào biệt thự.

- Các anh muốn làm gì?

Lăng Hoa Cường thân là đại ca của Đông Tinh cũng không phải là mấy tên côn đồ cắc kè trên đường nhìn thấy cảnh sát là run người lại ngược lại hắn căn bản không có đem mấy tên cảnh sát có chức vụ thấp bé trước mắt này để vào trong mắt.

- Lăng tiên sinh, dựa theo chứng cứ chính xác mà chúng tôi nắm giữ, những tên bảo tiêu này của ông có liên quan đến vụ án Tương tiên sinh bị giết trên núi Thái Bình, chúng tôi phải dẫn bọn hắn trở về cục cảnh sát, mong ông phối hợp!

Một gã đầu lĩnh của đội Phi Hổ lạnh lùng nói, lúc nói chuyện móc ra một tờ công văn do Vệ Minh đích thân ký.

Lăng Hoa Cường nhíu mày, cố gắng tìm kiếm thân ảnh Lữ Duy trong đám người này.

- Lăng tiên sinh, ông đang tìm Lữ đội trưởng sao?

Tên chỉ huy thay thế Lữ Duy trở thành đầu lĩnh của đội Phi Hổ trong hành động lần này cười lạnh nói:

- Thật ngại quá, Lữ đội trưởng bởi vì lúc trước cùng ông nói chuyện đã vi phạm kỷ luật của đội nên không có tham gia vào hành động lần này.

Lăng Hoa Cường giận run người.

- Mang đi!

Đầu lĩnh đội Phi Hổ vung tay lên truyền đạt mệnh lệnh.

“Vù..Vù..Vù...”

Mệnh lệnh của hắn vừa ban ra những tên thành viên đội Phi Hổ phía sau lập tức tiến lên bắt người.

Đám người Lưu Kiến thấy Lăng Hoa Cường không có làm ra chỉ thị nên đều không có phản kháng.

Sau đó, trong vẻ mặt âm trầm của Lăng Hoa Cường, toàn bộ thủ hạ cùng Lưu Kiến được coi là lực lượng trung thành nhất với Lăng Hoa Cường đều bị người của đội Phi Hổ mang đi.

“ Rầm”

Đội thành viên đội Phi Hổ rút lui khỏi biệt thự xong, Lăng Hoa Cường hỗn hển chụp chén lấy chén trà trên bàn ném xuống đất vỡ tan.

- Anh Cường, xảy ra chuyện gì vậy?

Cùng lúc đó, Chu Nhược Đồng nghe được động tĩnh mặc đồ ngủ từ trên lầu đi xuống thấy Lăng Hoa Cường đập vỡ chén trà thì sợ hết hồn.

“Reng..Reng...”

Không đợi Lăng Hoa Cường trả lời Chu Nhược Đồng, điện thoại của hắn một lần nữa rung lên.

- Đại ca, không xong rồi Hoa ca mới vừa rồi bị cảnh sát mang đi, cảnh sát phát hiện rất nhiều ma túy ở trong biệt thự của Hoa ca.

Điện thoại vừa chuyển, trong ống nghe truyền ra thanh âm hoảng sợ của một gã thủ hạ.

- Cái gì?

Ngạc nhiên nghe được hồi báo của thủ hạ, Lăng Hoa Cường hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa không nhận được mà ngất đi, Hoa ca trong miệng tên thủ hạ kia là phụ tá đắc lực của Lăng Hoa Cường chẳng những chịu trách nhiệm sự vụ làm ăn trong hắc đạo, hơn nữa còn quản lý một chút sản nghiệp bạch đạo của Đông Tinh, có tác dụng với Lăng Hoa Cường như thế nào không cần nói cũng biết.

- Hoa ca nói hắn bị gài tang vạt, bảo đại ca ngài nghĩ biện pháp cứu hắn.

- Ta biết rồi.

Lăng Hoa Cường ý thức được cái gì, sắc mặt dữ tợn đáp một câu sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

“Reng..Remg...”

Điện thoại di động lại vang lên, Lăng Hoa Cường vừa nhìn liền phát hiện là số điện thoại của tên hộ vệ mình phái ra bảo vệ CEO của tập đoàn Đông Tinh, trong lòng một lần nữa hiện lên cái một cái trực giác không tốt tay phải hơi run tiếp điện thoại.

- Lão đại, tôi là A Hổ mới vừa rồi một đám cảnh sát phát hiện rất nhiều ma túy ở trong biệt thự của Chu tiên sinh, liền đem Chu tiên sinh đi rồi!

“Oanh!”

Một lần nữa nghe được hồi báo của thủ hạ, Lăng Hoa Cường chỉ cảm thấy có một đạo sấm rền nổ ở bên tai, cả người vô lực ngã xuống ghế salon.

- Anh Cường!

Chu Nhược Đồng thấy thế bị dọa cho sợ đến vội vàng tiến lên đỡ lấy Lăng Hoa Cường.

“Hô... Hô...”

Không để ý đến Chu Nhược Đồng Lăng Hoa Cường đầu tiên là dùng sức phun ra hai ngụm khó chịu, sau đó hai mắt tỏa ra hỏa khí cúp điện thoại nghiêng răng nghiêng lợi gọi điện thoại cho Vệ Minh.

Cùng lúc trước bất đồng, lúc này đây điện thoại rất nhanh được nối.

- Vệ Minh, con mẹ nó, tôi cần một lời giải thích!

Dưới ánh đèn, Lăng Hoa Cường giống như là một đầu sư tử bị chọc giận hai mắt đỏ bừng, ánh mắt lạnh lẽo khiến cho người khác không rét mà run.

- Ông còn có mặt mũi gọi điện thoại cho tôi để đòi giải thích sao?

Đầu bên kia điện thoại, Vệ Minh nghĩ đến chính mình thiếu chút nữa bị Lăng Hoa Cường kéo lên thuyền giặc xuống báo cáo với Diêm Vương gia, thì cũng nổi giận lôi đình trực tiếp nói tục:

- Lăng Hoa Cường, con mẹ nó tôi còn muốn hỏi ông có ý gì đấy? Con mẹ nó ông biết thân phận của cái người gọi là Bùi Đông Lai kia không?

- Hấn là ai vậy?

Lời nói của Vệ Minh khiến cho Lăng Hoa Cường ý thức được cái gì, hỏa khí tiêu tan vài phần theo bản năng hỏi.

- Quý Hồng ở thời gian ngắn gần đây ở vùng tam giác Trường Giang hô phong hoán vũ còn đi làm công cho hấn, con mẹ nó ông nói hấn là ai hả?

Vệ Minh gầm nhẹ lên.

- Cái gì?

Bên tai vang lên lời nói của Vệ Minh..., Lăng Hoa Cường bị dọa sợ đến nỗi trực tiếp nhảy dựng khỏi ghế salon.

Người có tên, cây có bóng.

Lăng Hoa Cường thân là đại ca của Đông Tinh chẳng những nghe nói qua đại danh của Quý Hồng lại nghe nói đến một loạt sự tích nghịch thiên gần đây của Quý Hồng!

Hấn thậm chí còn biết Quý Hồng thông qua sự trợ giúp của Bạch gia một trong tứ đại gia tộc của nước cộng hòa cứng rắn lấy thế mãnh long quá giang đè nén địa đầu xà của Hồ Giang là Phương Chấn, hơn nữa đem con cờ Tào Nghiễm Giang mà Diệp gia cầm ở Hồ Giang kéo xuống ngựa!

Trước đó không lâu, khi hấn thông qua con đường đặc thù biết được hết thấy chuyện này, trong lòng hấn chỉ còn một ý niệm: kinh khủng.

Theo hấn xem ra, đồng dạng là đại ca xã hội đen hấn và Quý Hồng căn bản là người của hai tầng lớp khác biệt!

Mà hiện giờ Vệ Minh lại nói cho hấn biết Quý Hồng kia khiến cho hấn kính sợ trong lòng lại là người làm công cho Bùi Đông Lai...

Loại tương phản hoàn toàn này khiến cho Lăng Hoa Cường bị rung động quả thực không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung!

- Lăng Hoa Cường a là Lăng Hoa Cường, nói như vậy ông cũng biết trong trận chiến Hồ Giang ngay cả thái tử Diệp gia quyền thế như mặt trời ban trưa cũng phải chịu thua, con mẹ nó tôi cũng thật tò mò, ông lấy cái gì đấu với người ta chỉ bằng mấy tên thủ hạ điều nhân của ông sao? Con mẹ nó tôi nghĩ ông đời này làm chó còn hơn đấy!

Trong lòng của Vệ Minh vẫn còn sợ hãi mà mắng nhiệt tình, cảm giác kia hận không được một đao làm thịt Lăng Hoa Cường vậy:

- Quan trọng hơn là, ông muốn làm chó thì làm một mình đi, có muốn chết thì cũng đừng lôi kéo ta vào chứ?

“Xôn xao!”

Không trả lời, điện thoại di động trực tiếp rơi khỏi tay của Lăng Hoa Cường.

“Bịch”

Lăng Hoa Cường trực tiếp bị dọa cho ngất trên mặt đất.

Diệt Hồng Trần

326. Chương 330: Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (8)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 330: Tới trước mộ mẹ, dập đầu sám hối (8)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Sáng sớm, mặt trời đỏ từ từ mọc lên từ phương đông, ánh rạng đông nhuộm đỏ chân trời phía đông, ánh nắng xuyên qua tầng mây chiếu lên phố lớn ngõ nhỏ của Nam Cảng, Nam Cảng tựa hồ như một viên Đông Phương Minh Châu trong truyền thuyết vậy.

Trên đường phố, dòng xe cộ như thủy triều; trạm xe buýt, trạm xe lửa đầy người đến người đi...

Một ngày mới bắt đầu.

Cái này dường như như xác minh tính chính xác của một câu nói: vô luận phát sinh cái gì, ngay thứ hai mặt trời cứ đúng hẹn là mọc; Địa cầu sẽ không bởi vì chuyện gì đó mà dừng chuyển động lại.

Đối với người bình thường mà nói, hết thấy những chuyện phát sinh tối hôm qua chẳng qua là đề tài câu chuyện để tán nhảm mà thôi, chỉ là đối với một số vòng luẩn quẩn đặc thù mà nói, hết thấy chuyện phát sinh tối hôm qua không thể nghi ngờ là động đất cấp mười hai.

Tương Cương bị giết, Hồng Tinh nội loạn, thành viên nòng cốt của Đông Tinh bởi vì đủ loại lý do mà bị bắt...

Hết thấy chuyện phát sinh tối hôm qua giống như là một vở tuồng.

Người chân chính hiểu được vở tuồng này không có mấy người.

Nhưng tất cả mọi người đều biết thời thế của Nam Cảng đã thay đổi!

Lúc tất cả mọi người hoặc là một ít người có dính líu vào vở tuồng này đều ngược mắt đợi xem, đợi lúc vở tuồng này kết thúc thì Bùi Đông Lai thân là đạo diễn phía sau màn của vở tuồng này lại không có sống ở trong biệt thự Tương gia mà là ở trong biệt thự cạnh biển mà người phụ trách tập đoàn Đông Hải ở Nam Cảng cung cấp, đang đợi Mộ Khuynh Nhan tỉnh lại.

Trong phòng ngủ, Mộ Khuynh Nhan mặc quần áo nằm nghiêng giống như con tôm co rúc lại với nhau, trên khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn lưu lại nước mắt, chân mày cũng khẽ nhăn lại.

Nhìn bộ dáng cau mày của Mộ Khuynh Nhan Bùi Đông Lai biết rằng bởi vì ảnh hưởng của cơn ác mộng tối hôm qua nên dù trong giấc mộng thì Mộ Khuynh Nhan cũng vô cùng thiếu cảm giác an toàn.

- Dừng... Dừng mà!

Đột nhiên đang trong giấc mộng mộ thì Khuynh Nhan phát ra một tiếng kêu hoảng sợ sau đó đột nhiên thức tỉnh.

- Không có chuyện gì rồi, Khuynh Nhan.

Bùi Đông Lai thấy Mộ Khuynh Nhan thức tỉnh mà trên mặt đầy sợ hãi thì đưa tay ra vuốt ve gương mặt tái nhợt kia của Mộ Khuynh Nhan, ôn nhu nói.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đưa tay ôm mình, đôi mắt Mộ Khuynh Nhan đột nhiên lớn hơn, cả người chấn động kịch liệt theo bản năng chuyển dịch thân thể về đằng sau.

Sau đó nàng nghiêng đầu sang chỗ khác mờ mịt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Đông Lai!

Nhìn nhìn, hai mắt Mộ Khuynh Nhan đỏ ngầu từ trên giường bò dậy nhào về phía Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế mở hai tay ra tùy ý để Mộ Khuynh Nhan nhào vào ngực của hắn.

Mộ Khuynh Nhan nhào vào trong ngực của Bùi Đông Lai thì hai tay ôm thật chặt cổ của Bùi Đông Lai, thân thể mềm mại không khống chế được run lên dữ dội.

- Không có chuyện gì rồi, không phải sợ có tớ ở đây.

Bùi Đông Lai vỗ nhẹ phía sau lưng của Mộ Khuynh Nhan, ôn nhu nói.

Bên tai vang lên lời nói ôn nhu của Bùi Đông Lai, cảm thụ được quan tâm của Bùi Đông Lai thân thể của Mộ Khuynh Nhan dần dần bình tĩnh xuống.

- Đông... Đông Lai, ngày hôm qua tớ nghe tên khốn Phương Húc Đông kia nói... nói... nghĩa phụ của tớ đã xảy ra chuyện, cái này có thật không?

Không biết qua bao lâu, Mộ Khuynh Nhan đem đầu dịch chuyển khỏi lồng ngực của Bùi Đông Lai, ngẩng đầu lên hai mắt đỏ hoe, nước mắt lưng tròng nhìn Bùi Đông Lai hỏi.

Trong đôi mắt của Mộ Khuynh Nhan hiện ra vẻ thương tâm thì Bùi Đông Lai rất rõ ràng, mặc dù Mộ Khuynh Nhan không biết Tương Cương là cha đẻ của nàng, chỉ là cho tới này nàng cũng vẫn xem Tương Cương như cha đẻ của mình.

Mà Tương Cương bởi vì áy náy trong nội tâm, tình thương yêu đối với Mộ Khuynh Nhan vượt xa tình cảm phụ thân đối với hài tử bình thường, cảm giác kia như hận không được đem Mộ Khuynh Nhan ôm chặt trong lòng bàn tay không cho Mộ Khuynh Nhan có một chút không vui nào.

Ở dưới dạng tình hình này, cái chết của Tương Cương có ảnh hưởng với Mộ Khuynh Nhan như thế nào thì hẳn có thể nghĩ ra.

- Ủh.

Đồng thời hiểu được hết thủy điểm này nên Bùi Đông Lai rất không muốn nói cho Mộ Khuynh Nhan biết sự thật, nhưng hẳn cũng biết nhân sinh trên đời có một số việc quan trọng mà chỉ bản thân tự mình đi đối mặt, không có ai có thể chiếu cố che chở mình cả đời, sau đó sẽ tự mình trưởng thành.

Thấy Bùi Đông Lai gật đầu, thân thể của Mộ Khuynh Nhan đột nhiên cứng ngắc, nước mắt không thể khống chế được từ hốc mắt nàng chảy ra, khiến cho tầm mắt nàng trở nên mơ hồ, nước mắt dọc theo khuôn mặt mỹ lệ của nàng lặng lẽ chảy xuống.

Nàng không có nói gì nữa, cả người nàng giống như bị hút mất linh hồn nước mắt tùy ý lặng lẽ chảy xuống.

Bùi Đông Lai thấy thế, không nhịn được giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt của Mộ Khuynh Nhan đã bị nước mắt làm cho ướt nhoe, nhẹ nhàng mà chậm rãi lau đi nước mắt trên khuôn mặt nàng.

Chẳng qua là.

Tốc độ lau nước mắt của hắn không có nhanh bằng tốc độ nước mắt chảy xuống.

- Đông Lai, tớ muốn đi thăm nghĩa phụ.

Không biết qua bao lâu, Mộ Khuynh Nhan lệ rơi đầy mặt nhìn Bùi Đông Lai nhẹ cắn môi nói.

Bùi Đông Lai gật đầu, đồng ý với thỉnh cầu của Mộ Khuynh Nhan.

Một giờ sau.

Bùi Đông Lai mang theo Mộ Khuynh Nhan đi tới biệt thự Tương gia.

Mặc dù Bùi Đông Lai mượn tay cảnh sát bắt hết đám người Lưu Kiến thủ hạ của Lăng Hoa Cường, khiến cho Lăng Hoa Cường biến thành một con hổ bị nhốt rãnh nanh, nhưng mà vì đề phòng có chuyện xảy ra, Bùi Đông Lai lại bảo Ông Chu điều động rất nhiều thành viên của Hồng Tinh thủ hộ ở biệt thự Tương gia, tránh cho Lăng Hoa Cường chó cùng rứt giậu kinh động đến vong hồn của Tương Cương.

- Tiểu thư, Bùi tiên sinh.

Thấy Bùi Đông Lai mang theo Mộ Khuynh Nhan từ trong xe đi xuống, mấy tên thành viên Hồng Tinh gác cửa đều vắn an hai người.

Ánh rạng đông, bọn họ đều mặc tây trang màu đen trước ngực đeo khăn tang, vẻ mặt thương tâm túc mục.

Thấy một màn như vậy, lỗ mũi Mộ Khuynh Nhan đau xót, vành mắt một lần nữa lại ướt át.

Bùi Đông Lai thấy thế, khe khẽ thở dài chủ động nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Mộ Khuynh Nhan, kéo Mộ Khuynh Nhan tiến vào biệt thự.

So sánh với những thành viên Hồng Tinh ở cửa biệt thự mà nói, một ít thành viên chịu trách nhiệm thủ hộ linh đường ở bên trong càng lộ ra vẻ thương tâm, mắt của bọn họ đều đỏ hồng hơn nữa trên mặt có thể thấy nước mắt.

Thấy linh đường dừng tạm thời cùng mấy bó hoa tươi ở bên trong vây quanh quan tài thủy tinh, Mộ Khuynh Nhan giống như là bị trúng định thân thuật, cước bộ đột nhiên dừng lại, không nhúc nhích nhìn lên.

Nhìn, nhìn, nước mắt một lần nữa chảy xuống từ khuôn mặt của nàng.

- Cha!

Nhìn, nhìn, Mộ Khuynh Nhan bỗng nhiên dùng hết khí lực toàn thân hô lên một tiếng “Cha” mà bao năm nay nàng chưa từng nói.

Bên tai vang lên câu gọi thương tâm của Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai buông tay của Mộ Khuynh Nhan ra, tùy ý để Mộ Khuynh Nhan khóc lóc chạy tới linh đường.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm hướng về phía mấy tên thành viên Hồng Tinh thủ hộ linh đường đánh ra một cái thủ thế.

Những tên thành viên Hồng Tinh kia tối hôm qua đều ở trong biệt thự Tương gia biết rõ là Bùi Đông Lai cứu vãn Hồng Tinh không nói, Uông Chu đã yêu cầu bọn họ đối với Bùi Đông Lai nói gì nghe nấy.

Đối với Bùi Đông Lai, bọn họ hẳn có thể nói là tôn kính đến tận xương tủy, thấy Bùi Đông Lai làm ra một cái thủ thế, bọn họ đều thức thời rời khỏi linh đường để cho Mộ Khuynh Nhan có không gian yên tĩnh, để cho Mộ Khuynh Nhan một mình cáo biệt với Tương Cương.

- Cha... Cha...!

Mộ Khuynh Nhan khóc, hô, chạy như điên tới bên cạnh linh đường, quỳ rạp xuống trước quan tài thủy tinh hai tay khoát lên trên quan tài thủy tinh, cố gắng vuốt ve khuôn mặt an tĩnh của Tương Cương.

Nhưng mà.

Vô luận là nàng cố gắng như thế nào, nàng đều không thể vuốt ve khuôn mặt của Tương Cương, nàng chỉ có thể khóc, dường như muốn đem toàn bộ nội tâm bi thống hóa thành nước mắt.

Nhìn nữ nhân lúc ở trên sân khấu tỏa ra mị lực cùng sức sống vô hạn được gọi là Thiên Hậu của Châu Á ngày sau khóc đến tê tâm liệt phế thì những thành viên Hồng Tinh trong ngoài biệt thự đều là đỏ tròng mắt, có người lặng lẽ lau đi nước mắt.

Cho dù là Bùi Đông Lai cũng không khỏi có chút động dung.

Chẳng qua là hẳn không có tiến lên an ủi Mộ Khuynh Nhan mà là tùy ý để cho Mộ Khuynh Nhan khóc thống khoái.

Khóc lần này, chính là một ngày.

Từ hơn bảy giờ sáng đến sáu giờ tối, suốt mười một tiếng đồng hồ, Mộ Khuynh Nhan vẫn khóc ở trong linh đường, nàng không có ăn cơm không có uống nước cũng không có rời đi nửa bước.

Nàng khóc đến nỗi mắt sưng lên, tiếng nói đứt đoạn, khóc đến bất tỉnh thì Bùi Đông Lai mới đưa nàng từ trong linh đường ôm ra, để cho thành viên của Phong Diệp đem nàng đến bệnh viện của Hồng Tinh lại yêu cầu Vệ Minh phái ra đội Phi Hổ đến bệnh viện Hồng Tinh cùng thành viên của Phong Diệp cùng nhau bảo vệ an toàn của Mộ Khuynh Nhan.

Lúc bảy giờ tối, mặt trời đỏ dần dần rơi xuống đỉnh núi, từng chiếc xe ô tô đi tới biệt thự Tương gia, trừ Phương Khôn cùng đồng bọn bị cảnh sát bắt ra, còn lại những thành viên trọng yếu của Hồng Tinh đều đã tới biệt thự.

Lấy biệt thự Tương gia làm trung tâm trong vòng 500m quanh đó trừ Bùi Đông Lai ra nếu có người không phải là người của Hồng Tinh đều bị đuổi đi.

7h30.

Lúc tia nắng cuối cùng trong ngày hoàn toàn ẩn vào sau đường chân trời, màn đêm buông xuống thì biệt thự Tương gia sáng đèn, các thành viên qua trọng của Hồng Tinh dựa vào thân phận, địa vị cao thấp theo thứ tự đứng thành một cái đội ngũ.

Trong đám người không ai nói chuyện, không khí lộ ra vẻ tức mưng dị thường, áp lực trong không khí khiến người ta khó thở.

- Dừng... Dừng giết tôi!

Đột nhiên, một giọng nói hoảng sợ từ trong biệt thự truyền ra, làm cho mọi người đều nhìn về hướng phát ra giọng nói đó.

Trong ánh nhìn chăm chú của mọi người ở bên trong, cha con Phương Khôn, Phương Húc Vĩ bị bắt đi ra ngoài, trong đó sắc mặt Phương Khôn như tro tàn không nói tiếng nào mà Phương Húc Vĩ mới làm xong phẫu thuật là bị hù dọa đến vỡ mật, kêu rên không ngừng.

“Phanh! Phanh!”

Rất nhanh, bốn gã thành viên Hồng Tinh đem hai người đi vào linh đường, tất cả thành viên của Hồng Tinh đều là lộ bộ dáng đặng đặng sát khí.

- Bùi tiên sinh, có thể bắt đầu được chưa?

Uông Chu tiến lên một bước hướng Bùi Đông Lai đang đứng trước linh đường hỏi.

- Không... Dừng có giết tôi! Van cầu anh, đừng giết tôi!

Không đợi Bùi Đông Lai trả lời, Phương Húc Vĩ nhìn thấy Bùi Đông Lai thì lại không có giống như gặp mặt cừu nhân, không có cừu hận cũng không có lộ ra bộ dáng khiếp sợ mà là giống một con chó TQ, khóc, hô, bò xuống dưới chân của Bùi Đông Lai.

Phương Khôn thấy thế, da thịt trên khuôn mặt co quắp lại.

Bùi Đông Lai không để ý đến Phương Húc Vĩ đang khóc lóc cầu xin tha thứ dưới chân mà là hướng Uông Chu gật đầu.

- Các anh em, đại ca của chúng ta tối hôm qua ở đỉnh núi Thái Bình đã bị tên cầu tặc Phương Khôn này hãm hại, thân gặp bất trắc!

Uông Chu theo chỉ thị của Bùi Đông Lai xoay người, mắt đỏ lớn tiếng nói:

- Các anh em nói xem, chúng ta nên xử trí tên cầu tặc Phương Khôn này như thế nào!

- Giết!

Tất cả các thành viên nòng cốt của Hồng Tinh trăm miệng một lời, sát ý ngập trời.

Một chữ “Giết” đơn giản mà khiến cho Phương Húc Vĩ trực tiếp xụi lơ ở trên mặt đất không nói, cả người co quắp lại chất lỏng màu vàng từ giữa hai chân tuôn ra.

- Không... Không... Dừng có giết tôi, tôi không có hãm hại Tương thúc, đều là... Đều là ba tôi cùng anh trai của tôi làm!

Sau đó, không đợi những tên thành viên nòng cốt kia của Hồng Tinh động thủ, Phương Húc Vĩ hoảng sợ vạ phần hét lên nhưng cũng không mạch lạc.

Nghe được lời nói của con mình, trên mặt Phương Khôn không có xuất hiện bất cứ tia tình cảm nào rồi cuộn xuất hiện cảm xúc dao động kịch liệt, cảm xúc tức giận và thất vọng trong nháy mắt hiện lên trên khuôn mặt của hắn!

Đường như đối với hắn mà nói, lời nói vừa rồi của Phương Húc Vĩ so sánh với giết hắn còn muốn khó chịu hơn!

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Sau đó, trong ánh mắt tức giận và thất vọng của Phương Khôn, Phương Húc Vĩ nằm trên mặt đất hướng về phía Bùi Đông Lai ra sức đập đầu, dường như muốn dùng phương thức này để Bùi Đông Lai bỏ qua cho hắn.

- Cầu tặc Phương Khôn, để mạng lại!

Lúc cái trán của Phương Húc Vĩ chảy đầy máu tươi, Tiết Khiêm đã sớm không thể nhìn được nữa hét lớn một tiếng giờ chủ thủ lên tiến lên trước người Phương Khôn, ấn chặt đầu Phương Khôn xuống, hướng về phía bộ ngực của Phương Khôn rồi đâm xuống!

“Phốc!”

Chủ thủ đâm vào, máu tươi chảy ra thân thể của Phương Khôn run lên kịch liệt.

“ A...!”

Thấy một màn máu tanh này, Phương Húc Vĩ giống như một con mèo bị đâm phải đuôi phát ra một tiếng thét hoảng sợ chói tai, miệng sùi bọt mép, cả người co quắp kịch liệt một trận sau đó đầu nghiêng một cái, tắt thở ngay tại chỗ!

Hắn đang sống sờ sờ mà bị hù chết!

- Mà thật nham hiểm!

Mất thấy con của mình bị hù chết, Phương Khôn không để ý đến một đao của Tiết Khiêm mà là nghiêng đầu sang chỗ khác hai mắt đỏ lên nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai, cảm giác kia giống như lệ quỷ đang nhìn chằm chằm vào.

- Tao nói rồi, trên dưới Phương gia, gà chó không tha.

Trong đầu hiện ra một màn khóc lóc tê tâm liệt phế của Mộ Khuynh Nhan, mặt Bùi Đông Lai không đổi sắc, nói.

Diệt Hồng Trần

327. Chương 331: Tới Trước Mộ Mẹ, Đập Đầu Sám Hối (9)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 331: Tới trước mộ mẹ, đập đầu sám hối (9)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Trời nắng đẹp, bầu trời xanh ngắt, một hồi gió thổi vi vu qua hàng lá cây xào xạc khiến cho người ta có một tia cảm giác thoải mái.

Nơi này là khu nghĩa trang công cộng của Nam Cảng.

Trong bãi đậu xe của nghĩa trang công cộng, có đủ nhiều loại xe có rèm che trong đó xe sang trọng là chủ yếu mà cũng không thiếu xe treo biển Quan và Quân.

Bởi vì nguyên nhân có quá nhiều xe ô tô, bãi đậu xe của nghĩa trang công cộng còn lâu mới có thể đáp ứng, bắt buộc dĩ mọi người tới tham gia tang lễ của Tương Cương mượn một chút chỗ có thể đem xe ô tô đậu ngoài bên đường cái của bãi đậu xe, xe ô tô nối thành một hàng dài trông không thấy đuôi.

Trong khu vực nghĩa trang công cộng, mọi người tới phúng viếng đều dựa theo thân phận, địa vị mà theo thứ tự phúng viếng.

Dâng hương, tặng hoa, cúi người chào, người nhà tạ lễ...

Trình tự tuy đơn giản mà kéo dài cả một buổi sáng, cho đến buổi trưa thì tang lễ của Tương Cương mới kết thúc.

- Khuynh Nhan, chúng ta về thôi.

Mắt thấy mọi người tới phúng viếng đã rời đi, Bùi Đông Lai nhẹ nhàng vỗ vỗ vào vai Mộ Khuynh Nhan, nhắc nhở.

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Mộ Khuynh Nhan đem ánh mắt dịch chuyển khỏi tấm bia mộ của Tương Cương, vô lực nhắm hai mắt lại khẽ gật đầu một cái, sau đó tùy ý Bùi Đông Lai dắt nàng ra khỏi nghĩa trang, đi tới bãi đậu xe.

- Bùi tiên sinh, Khuynh Nhan.

Ở bãi đậu xe, Uông Chu dẫn đầu một đám đại lão Hồng Tinh đứng chờ đã lâu, thấy Bùi Đông Lai dắt Mộ Khuynh Nhan đi tới vội vàng ra nghênh đón.

Đầu tiên là Bùi Đông Lai gật đầu chào hỏi đám người Uông Chu, sau đó đưa Mộ Khuynh Nhan vào xe ô tô.

- Bùi tiên sinh.

Mắt thấy Bùi Đông Lai cũng muốn tiến vào trong xe, Uông Chu do dự một chút rồi gọi:

Bùi Đông Lai nghe thấy vậy liền nhẹ nhàng vỗ vào vai Mộ Khuynh Nhan rồi nói:

- Khuynh Nhan, cậu ở trên xe chờ tớ một chút.

Dường như Mộ Khuynh Nhan vẫn chưa khôi phục lại trong nỗi bi thương, nàng nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, chẳng qua là chỉ gật đầu gật gù.

- Uông tiên sinh, có chuyện gì?

Xuống xe, Bùi Đông Lai cùng Uông Chu đi sang một bên, hẩn mang theo vài phần nghi ngờ hỏi.

- Bùi tiên sinh, Vệ Minh mới vừa rồi trước khi rời đi đã gọi tôi qua một bên để bảo tôi hỏi ngài tính lúc nào xuất thủ giải quyết Lăng Hoa Cường thì nói trước để hẩn làm tốt chuẩn bị.

Có lẽ là bởi vì cam tâm tình nguyện muốn dâng lên ngài vàng lão đại xã hội đen Nam Cảng nên Uông Chu ở trước mặt Bùi Đông Lai biểu hiện ra vô cùng khách khí.

Nói xong, vẻ mặt Uông Chu ít nhiều lộ ra vẻ nghi ngờ.

Nghi ngờ là bởi vì hẩn biết trong ba ngày vừa qua, Bùi Đông Lai mượn tay cảnh sát đầu tiên là bắt giữ đám người Lưu Kiến, chính là thủ hạ của Lăng Hoa Cường, nhờ xong rằng nanh của Lăng Hoa Cường sau đó lại thông qua phương thức gài tang vật hãm hại bắt hai gã thủ hạ của Lăng Hoa Cường là hai nhân vật quan trọng quản lý tập đoàn Đông Tinh.

Ngoài ra, Bùi Đông Lai còn thông qua cảnh sát phong tỏa mấy cái hội sở dưới cờ của tập đoàn Đông Tinh, còn hai cái sông bạc của Đông Tinh có thể nói là hoàn toàn bị phong sát.

Tính đến trước mắt, trong Đông Tinh ngoài công ty giải trí Đông Tinh còn đang hoạt động ở bên ngoài ra thì vô luận là sản nghiệp trong hắc đạo hay là trong bạch đạo đều toàn bộ dừng hoạt động.

Có thể nói là Bùi Đông Lai đã hoàn toàn đem Lăng Hoa Cường từ trên cao đá xuống mặt đất, tùy thời có thể khiến cho Lăng Hoa Cường xóa tên khỏi hắc đạo Nam Cảng!

Ở dưới dạng tình hình này mà Bùi Đông Lai lại chậm chạp không có xuất thủ giải quyết Lăng Hoa Cường, chẳng những làm cho Vệ Minh không giải thích được mà ngay cả Uông Chu cũng là có chút ít nghi ngờ.

- Uông tiên sinh, ông cảm thấy chết đáng sợ hay là trước khi chết khiến cho tên tạp chủng kia cảm thấy sợ hãi thì mới đáng sợ hơn?

Bùi Đông Lai không trả lời Uông Chu mà là hỏi ngược lại.

Uông Chu đầu tiên là ngăn ra sau đó không hề lưỡng lự nói:

- Cái sau.

- Không sai, theo tôi được biết thì rất nhiều bệnh nhân mắc ung thư không phải là bị căn bệnh đó cướp đi tính mạng mà là bởi vì biết được mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ thì chính mình bị dọa chết.

Bùi Đông Lai híp mắt nói:

- Hiện giờ Lăng Hoa Cường cũng giống như một bệnh nhân ung thư bị tuyên bố tử hình, hẳn biết mình sẽ chết nhưng lại không biết cái chết rốt cuộc sẽ đến vào lúc nào, cái dày vò này so sánh với một đao giết hẳn thì còn làm cho hẳn thống khổ hơn.

Sắc mặt Uông Chu hơi đổi, trong lòng cảm thấy lạnh ngắt.

- Hiện nay trong tay hẳn chỉ còn lại duy nhất sản nghiệp công ty giải trí Đông Tinh sao?

Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút hỏi.

Uông Chu gật đầu:

- Đúng vậy.

- Uông tiên sinh, ông báo cho người phụ trách công ty giải trí Hồng Tinh một chút, yêu cầu hẳn bắt kể là dùng biện pháp gì trước lúc sáu giờ chiều ngày hôm nay đem toàn bộ nghệ sĩ của công ty giải trí Đông Tinh kia đem về Hồng Tinh.

Giọng nói của Bùi Đông Lai không lớn nhưng lại không thể nghi ngờ:

- Mặt khác, nghĩ biện pháp đem tin tức tiết lộ cho Chu Nhược Đồng hoặc là người đại diện của nàng.

- Tốt!

Uông Chu đầu tiên là gật đầu đáp ứng sau đó do dự một chút mang theo vài phần không hiểu nói:

- Bùi tiên sinh, ngài đây là?

- Tôi muốn cho Lăng Hoa Cường phải chịu cảnh hai bàn tay trắng, bao gồm cả nữ nhân của hẳn!

Trong đầu hiện ra cảnh ngày đó Trang Bích Phàm trong phòng vệ sinh nói với mình những lời xuất phát từ nội tâm của hẳn mà nói..., Bùi Đông Lai lần đầu tiên ở trước mặt Uông Chu nói ra mục đích thực sự của mình.

Hai bàn tay trắng?

Trong lòng Uông Chu cả kinh, không dám hỏi nhiều hơn.

Công ty giải trí Hồng Tinh từ Nam Cảng cho tới Châu Á đều là công ty giải trí số một số hai, làm việc bên trong thì những công ty giải trí khác không cách nào có thể so sánh bằng năng lực cũng như tài lực.

Trong quá khứ ít năm trước đây, sở dĩ công ty giải trí Đông Tinh có thể cạnh tranh cùng công ty giải trí Hồng Tinh, hoàn toàn là bởi vì sau lưng có Đông Tinh ủng hộ.

Hôm nay, Đông Tinh bị phong sát, nghệ sĩ của công ty giải trí Đông Tinh đều là thông qua con đường đặc thù mà hỏi thăm được một chút tin tức.

Ở dưới dạng tình hình này, Bùi Đông Lai lại cho người phụ trách công ty giải trí Hồng Tinh đến đào góc tường của công ty giải trí Đông Tinh, cơ hồ là không có bất kỳ khó khăn nào.

Lúc năm giờ chiều, người phụ trách công ty giải trí Hồng Tinh liền hoàn thành nhiệm vụ mà Bùi Đông Lai giao phó cho hắn, tất cả nghệ sĩ của công ty giải trí Đông Tinh ngoại trừ Chu Nhược Đồng tình nhân của Lăng Hoa Cường ra thì tất cả những nghệ sĩ khác bất kể danh tiếng lớn hay nhỏ đều toàn bộ được công ty giải trí Hồng Tinh lấy về đây.

Tin tức này trước tiên là Bùi Đông Lai biết sau đó mới đến tai Lăng Hoa Cường.

Biệt thự Bán Sơn.

Thời điểm Lăng Hoa Cường nghe được tin tức kia, hắn cũng không có giận dữ cũng không có bị dọa sợ đến mất mật giống như ba ngày trước.

Thờ ơ.

Đây là phản ứng của hắn.

Trong đại sảnh biệt thự, hắn vô lực tựa vào trên ghế salon, trong tay đang kẹp một điếu xì gà nhưng hắn không có hút mà là hai mắt vô thần nhìn chằm chằm trần nhà.

Sương khói mông lung, mơ hồ có thể thấy sắc mặt của hắn ố vàng hốc mắt hăm sâu xung quanh viền mắt tràn ngập tơ máu.

Rốt cuộc Bùi Đông Lai là ai?

Đây là vấn đề mà trong suốt ba ngày nay Lăng Hoa Cường luôn suy nghĩ.

Sau khi đám lính đánh thuê Lưu Kiến cùng hai người phụ trách sự việc của tập đoàn Đông Tinh bị cảnh sát mang đi thì trước tiên Lăng Hoa Cường liền vận dụng mạng lưới quan hệ trong tay, không tiếc bất cứ giá nào muốn cứu người ra. Kết quả những nhân sĩ bạch đạo yêu tiền như mạng kia thấy điện thoại của hắn thì giống như thấy ôn thần đều không tiếp điện thoại của hắn hoặc là để cho thư ký nghe điện thoại nói bọn họ đang bận.

Sau đó, Bùi Đông Lai lợi dụng cảnh sát đã phong sát toàn bộ hộp đêm, trung tâm mát xa, club tư nhân, sòng bạc khắp nơi dưới cờ của Đông Tinh, Lăng Hoa Cường căn bản không cách nào ngăn cản được!

Hôm nay, mắt thấy Hồng Tinh nhân cơ hội đào tường nghệ sĩ của Đông Tinh, hắn cũng là như thế.

Cửa thang lầu biệt thự Chu Nhược Đồng thấy Lăng Hoa Cường vẫn giống như ba ngày trước đó, ngồi trầm lặng ở trong đại sảnh, nàng không dám đi xuống quấy rầy mà là thân thể lùi lại, sắc mặt buồn bực trở về phòng ngủ.

Buồn bực sao?

Đúng vậy!

Ba ngày trước, sau khi Lăng Hoa Cường nói cho nàng biết tin Tương Cương chết, hơn nữa còn nói cho nàng biết Bùi Đông Lai kẻ mà ngày đó sỉ nhục nàng ở trên máy bay sẽ chết ở Nam Cảng, hơn nữa hắn còn thề son sắt sẽ cho nàng thay thế Mộ Khuynh Nhan trở thành nữ nghệ sĩ nổi tiếng nhất Châu Á!

Hiện giờ, kế hoạch to lớn mà Lăng Hoa Cường vẽ ra cho nàng chẳng những không có thực hiện được mà nàng còn thông qua một ít quan hệ biết được hết thấy phát sinh trong ba ngày qua, nàng chẳng những biết Lăng Hoa Cường bị dồn đến tuyệt cảnh mà Đông Tinh gặp phải hết thấy chuyện này còn liên quan đến Bùi Đông Lai đã nhục nhã nàng lúc đầu!

Loại tương phản hoàn toàn này khiến cho nàng có một loại cảm giác từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục.

“Reng... Reng ...”

Chu Nhược Đồng vừa mới trở lại phòng ngủ thì điện thoại di động của nàng rung lên.

Chu Nhược Đồng là một người thông minh vừa cầm lấy điện thoại di động vừa nhìn, rõ ràng phát hiện là số điện thoại của người đại diện cho nàng gọi tới.

- Nhược Đồng, cô có tiện nghe điện thoại không?

Điện thoại vừa chuyển, trong điện thoại truyền ra giọng nói quen thuộc của người đại diện của nàng.

- Tiện.

Chu Nhược Đồng có chút lo sợ nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ, nhỏ giọng nói:

- A Phi, chuyện gì vậy?

- Nhược Đồng, dựa vào tin tức có thể tin cậy thì xế chiều hôm nay tất cả nghệ sĩ của công ty đã đầu nhập vào công ty giải trí Hồng Tinh rồi.

Đầu bên kia điện thoại, A Phi thân là người đại diện cho Chu Nhược Đồng nói.

- Cái gì?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của A Phi, Chu Nhược Đồng sợ hết hồn:

- Tại sao có thể như vậy?

- Cô còn hỏi là tại sao à?

Có lẽ là Chu Nhược Đồng còn hỏi ngây thơ như vậy, A Phi buồn bực nói:

- Còn không phải rõ ràng rồi sao? Lăng Hoa Cường gặp phải bi kịch, Hồng Tinh cũng xong đời!

“ Ách...”

Vốn là Chu Nhược Đồng mong đợi Lăng Hoa Cường có thân phận hiển hách ở Nam Cảng có thể xoay chuyển càn khôn, hiện giờ nghe được A Phi nói như vậy thì nàng lập tức sững sờ ngay tại chỗ khê nhếch miệng, nhưng không cách nào nói ra một lời nào.

- Nhược Đồng, tôi nói lời thật với cô nhé, nói cho cô biết cho đến bây giờ cô không thể trông cậy vào Lăng Hoa Cường được nữa rồi, ngược lại cô nếu như muốn tiếp tục lăn lộn trong giới giải trí thì nên nhanh chóng rời khỏi Lăng Hoa Cường đi, cùng những nghệ sĩ khác gia nhập công ty giải trí Hồng Tinh đi!

Thấy Chu Nhược Đồng không nói lời nào, A Phi liền nhắc nhở.

- Nhưng... Là...

- Còn nhưng mà cái gì?

A Phi tức giận nói:

- Tôi đã giúp cô liên lạc với người phụ trách công ty giải trí Hồng Tinh rồi, hần nói vô cùng hoan nghênh cô gia nhập công ty giải trí Hồng Tinh, điều kiện tiên quyết là cô phải nói lời xin lỗi với người thanh niên ngày đó làm nhục cô ở trên máy bay.

Nói xin lỗi?

Bên tai vang lên lời nói của A Phi, trong đầu của Chu Nhược Đồng không khỏi hiện ra gương mặt của Bùi Đông Lai làm nàng uất nghẹn, nhất thời không có lên tiếng.

- Nhược Đồng, cô vì muốn trở thành đại minh tinh mà ngay cả hai chân đều có thể giang rộng ra cho Lăng Hoa Cường thượng thì nói xin lỗi có là cái gì?

Có lẽ đoán được Chu Nhược Đồng có cảm giác ủy khuất, A Phi tiếp tục nói:

- Cô phải biết rằng tên thanh niên gọi là Bùi Đông Lai kia chính là người dòn Lăng Hoa Cường vào tuyệt cảnh.

- Tôi... Tôi không biết số điện thoại của hần.

Chu Nhược Đồng giống như mới tỉnh lại trong giấc mộng, cảm giác kia hận không được lập tức quỳ rạp trước mặt Bùi Đông Lai liếm gót giày cho hần.

- Tôi có số của hần, cô nhớ cho kỹ. Mặt khác không được cho Lăng Hoa Cường biết.

A Phi vừa nói liền đem số điện thoại lấy được nơi người phụ trách công ty giải trí Hồng Tinh nói cho Chu Nhược Đồng.

Chu Nhược Đồng nhớ kỹ số điện thoại sau đó trực tiếp bấm.

- Anh... Chào anh, xin hỏi anh là Bùi tiên sinh phải không?

Điện thoại vừa chuyển, Chu Nhược Đồng giống như là hoàng hoa đại khuê nữ bị cướp đi trinh tiết, vẻ mặt hoảng sợ nói.

- Là tôi.

Đầu bên kia điện thoại, Bùi Đông Lai nhàn nhạt đáp lại.

- Tôi... Tôi là Chu Nhược Đồng.

Hồ hấp của Chu Nhược Đồng trở nên dồn dập.

- Tôi biết.

- Thật xin lỗi, Bùi tiên sinh, ngày đó do tôi có mắt không trông mạo phạm ngài, kính xin ngài đại nhân đại lượng không chấp nhặt với tôi.

Chu Nhược Đồng ăn nói khép nép xin lỗi, cảm giác kia tựa như chỉ cần một câu nói của Bùi Đông Lai, nàng liền lập tức giang rộng hai chân ra cho hắn chà đạp.

- Chỉ cần cô giúp tôi làm một việc, tôi sẽ đáp ứng cho cô gia nhập công ty giải trí Hồng Tinh.

Bùi Đông Lai cắt đứt lời nói của Chu Nhược Đồng.

- Việc gì?

Chu Nhược Đồng khẩn trương đến nỗi ngừng cả hô hấp.

328. Chương 332: Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (10)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 332: Tới trước mộ mẹ, dập đầu sám hối (10)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Lúc bóng tối che lấp hoàn toàn bầu trời, màn đêm buông xuống, ngọn đèn rực rỡ chiếu lên cùng hàng vạn ngọn đèn khác chiếu sáng màn đêm Nam Cảng.

Kể từ khi Trương Cương chết đi, nhóm người giàu ở khu biệt thự Bán Sơn này sợ bị tai ương, trong ba ngày nay không dám ở trong khu biệt thự ở Bán Sơn, khiến cho khu biệt thự ở Bán Sơn lộ ra vẻ hiu quạnh.

Tối hôm nay cũng là như vậy.

Khu biệt thự Bán Sơn lớn như vậy, ngoại trừ căn biệt thự của Lăng Hoa Cường ra thì chỉ có mấy ngôi biệt thự lóe lên ánh đèn mà những biệt thự kia cách biệt thự của Lăng Hoa Cường rất xa.

Trong phòng ngủ lầu hai biệt thự, Chu Nhược Đồng khẩn trương đứng ở phía trước cửa sổ nhìn về phía cửa biệt thự.

Trong đại sảnh lầu một, Lăng Hoa Cường đem toàn bộ thức ăn mà người giúp việc mang tới ném ở trên mặt đất không nói chén đĩa rơi đầy đất thậm chí ngay cả TV treo tường cũng bị hấn đập vỡ, cả đại sảnh là một mảnh hỗn độn.

- Biến, cút hết đi!

Bỗng nhiên, Lăng Hoa Cường đang ngồi hút thuốc ở trên ghế salon liếc mắt nhìn thấy trước cửa xuất hiện một đạo thân ảnh thì cho là thủ hạ của mình muốn đi vào hồi báo chuyện gì, hấn giống như kẻ bị nhận đả kích thật lớn cũng không ngần đầu lên mắng to.

Không trả lời.

Bùi Đông Lai dễ dàng đi vào biệt thự, sải bước đi về phía Lăng Hoa Cường, tiếng bước chân trầm ổn phá vỡ vẻ an tĩnh trong đại sảnh.

“Àn?”

Bên tai vang lên tiếng bước chân trầm ổn, Lăng Hoa Cường ý thức được cái gì đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Xoạch!”

Hắn nhìn thấy khuôn mặt của Bùi Đông Lai đã khắc sâu trong nội tâm của hắn thì Lăng Hoa Cường giống như là nhìn thấy quỷ giữa ban ngày, hấn cả kinh trợn mắt há hốc mồm, điều xì gà trong miệng trực tiếp rơi xuống đất.

- Mày... Mày vào đây bằng cách nào?

Hoảng sợ rất nhiều nhưng Lăng Hoa Cường vẫn hỏi theo bản năng.

Bùi Đông Lai dừng bước lại ở khoảng cách gần đánh giá Lăng Hoa Cường một lúc rồi khinh thường cười một tiếng:

- Chẳng lẽ mày cho rằng những thứ thủ hạ phế vật kia của mày có thể ngăn cản tao sao?

“ Ách”

Lăng Hoa Cường không phản bác được, trong ba ngày vừa qua hắn tốn rất nhiều công sức đi điều tra thân phận của Bùi Đông Lai, kết quả là chỉ điều tra được Bùi Đông Lai là sinh viên đại học Đông Hải, được Cổ Bồi Nguyên thu làm đệ tử ngoài ra có quan hệ tốt cùng với Liễu Nguyệt.

Ngoài những chuyện đó ra thì hấn hấn không biết thêm được gì về Bùi Đông Lai nên tự nhiên cũng không biết thân thủ Bùi Đông Lai kinh khủng cỡ nào.

- Mày rốt cuộc mày là ai?

Mất thấy Bùi Đông Lai ở trong nhà mình mà lại tùy ý, trực tiếp ngồi ở trên ghế salon đốt một điếu thuốc lá thì Lăng Hoa Cường tức giận hỏi.

- Tao là ai không quan trọng, quan trọng là... Những thứ mày cố gắng lấy được sắp hóa thành hư vô.

Bùi Đông Lai phun ra một ngụm sương khói nhìn Lăng Hoa Cường sắp bị tức điên mà gằn từng chữ.

“Hô... Hô...”

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, nghĩ đến khoảng thời gian ngắn ngủi có mấy ngày mà mình từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, mất đi hết thấy thì hô hấp của Lăng Hoa Cường trở nên dồn dập, hấn giống như một con dã thú sắp nổi điên gắt gao nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai, cảm giác kia hận không được lập tức đem Bùi Đông Lai băm thây thành vạn đoạn.

Dường như Bùi Đông Lai cũng không thêm để ý Lăng Hoa Cường sắp chó cùng rứt giậu, hấn không chút hoang mang lấy điện thoại di động ra trực tiếp bấm số điện thoại của Chu Nhược Đồng.

Bởi vì vách tường của biệt thự có hiệu quả cách âm thật tốt nên Chu Nhược Đồng ở trong phòng ngủ lầu hai không cách nào nghe được Bùi Đông Lai cùng Lăng Hoa Cường nói chuyện với nhau, nàng vẫn đứng ở phía trước cửa sổ nhìn phía cửa biệt thự với vẻ mặt mong đợi.

Giờ khắc này nàng quên mất chính mình lúc ban đầu là muốn cho Bùi Đông Lai trả giá thật nhiều, ngược lại bây giờ nàng chỉ hy vọng Bùi Đông Lai có thể mau chóng tới biệt thự!

Cái này có chút châm chọc nhưng đúng là sự thật!

“Reng... Ông Reng

Trong sự chờ đợi Bùi Đông Lai gọi điện cho nàng tới mức khẩn cấp thì điện thoại trong tay nàng chợt rung lên.

Thanh âm rung lên rất nhỏ rất bình thường của cái điện thoại mà làm cho nàng kích động không gì sánh kịp, nàng liền mong chóng nghe điện thoại, thanh âm run rẩy nói:

- Bùi... Bùi tiên sinh.

- Tôi ở dưới lầu.

Trong đại sảnh lầu một, trong ánh mắt nhìn chăm chú của Lăng Hoa Cường thì Bùi Đông Lai chậm rãi mở miệng sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

“Bá!”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Lăng Hoa Cường trong lòng vừa động đột nhiên ý thức được cái gì lại không dám khẳng định:

- Mày vừa gọi điện thoại cho Nhược Đồng?

- Lăng Hoa Cường, mày cảm thấy Chu Nhược Đồng yêu mày không?

Bùi Đông Lai hỏi ngược lại:

- Hoặc là nói mày cảm thấy nàng ở chung một chỗ với mày là vì cái gì?

- Rốt cuộc mày muốn làm gì?

Lời nói của Bùi Đông Lai khiến cho Lăng Hoa Cường có một loại cảm giác muốn nổi điên, hắn muốn phản kháng nhưng lý trí nói cho hắn biết, Bùi Đông Lai nếu dám ngênh ngang tới đây thì tuyệt đối có thể thoải mái khiến cho hắn đi tìm Diêm vương gia đàm luận chuyện nhân sinh.

“Xoạch! Xoạch!”

Lúc này đây không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, thanh âm giày cao gót dẫm ở trên sàn nhà vang lên, Chu Nhược Đồng đã thay một thân lễ phục dạ hội từ trên lầu đi xuống.

Lăng Hoa Cường nghe thấy thì lập tức đem ánh mắt quăng về hướng cầu thang.

Mắt thấy Chu Nhược Đồng được hắn coi là tâm can bảo bối mà yêu thương che chở giống như ngày thường cùng với hắn tham gia yến tiệc, một bộ dáng trang phục tỉ mỉ thì Lăng Hoa Cường giận đến cả người run lên.

- Chu tiểu thư, tôi mới vừa hỏi Lăng Hoa Cường, cô có yêu hắn hay không nhưng hắn chưa trả lời.

Mắt thấy Chu Nhược Đồng từ trên lầu đi xuống, Bùi Đông Lai chậm rãi bóp tắt tàn thuốc nói:

- Cô tới nói cho hắn biết đi.

“Khanh khách...”

Dưới ánh đèn, Chu Nhược Đồng giống như một phu nhân cao cao tại thượng, ngẩng cao cái đầu dùng một loại ánh mắt của thần linh nhìn xuống một con kiến hôi, nhìn Lăng Hoa Cường một cái, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng, khinh thường nói:

- Lăng Hoa Cường, ông sẽ không cho là tôi thật sự yêu ông đấy chứ?

- Cô...

Lăng Hoa Cường giận đến cả người run cầm cập.

- Lãng Hoa Cường, ông cũng không soi gương nhìn lại xem mình là cái dạng gì, cái đầu của ông lùn thì không nói làm gì, nhìn có khác gì một con tinh tinh không, với lại ông cũng sắp 60 rồi cái tuổi đó có thể làm cha của tôi rồi đó, tôi sẽ yêu ông sao?

Mặc dù nhìn ra Lãng Hoa Cường đang tức giận đến cực điểm nhưng nghĩ đến Bùi Đông Lai có thể đem Lãng Hoa Cường bức đến tuyệt cảnh hơn nữa có thể dễ dàng đi tới biệt thự như trở về nhà mình thì Chu Nhược Đồng trong lòng không có chút điểm sợ hãi nào, nàng giống như là đang đóng phim đem cái vai phụ nhân cao cao tại thượng này diễn xuất ra vô cùng nhuần nhuyễn:

- Nếu như không phải bởi vì trong tay ông có tiền, ở Nam Cảng có địa vị và có thể mang lại vinh hoa cho tôi thì tôi làm sao có thể cùng loại người sắp bước một cái chân vào quan tài như ông ở chung một chỗ chứ?

- Cô là đồ dê tiện!

Thân là đại ca của Đông Tinh nên Lãng Hoa Cường tự nhiên biết nguyên nhân mình có thể làm cho Chu Nhược Đồng trẻ tuổi xinh đẹp phong tao tựa như hồ ly tinh ở chung một chỗ với hắn, chẳng qua là mắt thấy Chu Nhược Đồng nói ra sự thật trần trụi đó thì hắn có cảm giác bị phản bội thật nhiều nên lập tức nổi giận.

- Ai u ầy, Lãng Hoa Cường, ông gọi tôi là gì? Đồ dê tiện?

Chu Nhược Đồng không thêm để ý chút nào tới Lãng Hoa Cường đang tức giận mà là vẻ mặt tươi cười trào phúng:

- Chẳng lẽ ông đã quên mất mỗi lần ông trước khi cùng tôi làm tình cũng sẽ gọi tôi là bảo bối? Nga, tôi thiếu chút nữa thì quên mất, đầu ông thấp như vậy thì thôi nhưng đồ chơi phía dưới kia cũng là ngắn kinh người, hơn nữa nếu mà không uống thuốc thì ngay cả kiên trì một phút cũng không được, ông nói một chút xem không được thì coi như xong luôn rồi mỗi lần uống thuốc vào thì ông cảm thấy có gì sao?

“Hô... Hô...”

Mất thấy Chu Nhược Đồng từng đem mình trở thành Thượng Đế trở mặt còn nhanh hơn cả cối quần dùng hết mọi lời nói ác độc nhục nhã chính mình thì may là Lãng Hoa Cường biết hết thấy chuyện này là Bùi Đông Lai giả trò quỷ nhưng hắn vẫn giận đến hai mắt biến thành màu đen.

- Như thế nào, chẳng lẽ ông không thừa nhận à?

Tựa hồ cảm thấy dả kích như vậy với Lãng Hoa Cường vẫn chưa đủ, không thể để cho Bùi Đông Lai hài lòng, Chu Nhược Đồng khinh thường liếc nhìn giữa hai chân Lãng Hoa Cường:

- Còn có nữa tôi vẫn là muốn nói với ông, ông cho rằng ông uống thuốc thì đồ chơi phía dưới của ông có thể biến thành lợi hại sao? Mỗi lần đều hỏi tôi có thoải mái hay không, có đạt tới cao triều hay không, ông cảm thấy cái đồ chơi như con giun kia ra ra vào vào mấy chục cái là có thể khiến cho tôi cao triều sao? Tôi cao triều cái cmn!

- Đồ dê tiện, tao giết mày!

Một lần nữa nghe được Chu Nhược Đồng nói ra những lời độc ác thì Lãng Hoa Cường rốt cuộc không cách nào nhịn được nữa, chỉ thấy hai mắt đỏ lên hai tay nắm chặt chột từ trên ghế salon đứng lên, giống như một con dã thú điên cuồng đánh về phía Chu Nhược Đồng.

- Bùi... Bùi tiên sinh!

Mất thấy Lãng Hoa Cường đánh tới, Chu Nhược Đồng bị dọa cho sợ đến hoa dung thấy sắc liền lên tiếng kêu cứu Bùi Đông Lai.

- Tôi chỉ đáp ứng cho cô tiến vào công ty giải trí Hồng Tinh chứ không có đáp ứng phải bảo vệ cô.

Bùi Đông Lai thờ ơ lạnh nhạt với hết thấy nhưng trong lòng thì cảm thấy Lãng Hoa Cường cùng Chu Nhược Đồng quả thực chính là tuyệt phối, một người vì vinh hoa phú quý mà vứt bỏ vợ con trở thành người giàu có rồi cũng chưa từng nghĩ tới người vợ cùng đứa con của mình, một người vì danh lợi mà tình nguyện giang rộng hai chân ra, hơn nữa bản lĩnh biến sắc mặt so với cối quần còn nhanh hơn.

- Anh...

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Chu Nhược Đồng theo bản năng cho là chính mình bị Bùi Đông Lai đùa bỡn, cả kinh sững sờ ngay tại chỗ.

Lăng Hoa Cường nhào tới trước một phát tóm được tóc Chu Nhược Đồng, thuận tay cho một cái tát.

- A...!

“Bốp”

Tiếng thét chói tai vang lên, Chu Nhược Đồng trực tiếp bị một bạt tai này đánh ngã trên mặt đất, hai tay ôm đầu.

“Bốp! Bốp! Bốp”

- A! A! A!

Lăng Hoa Cường giống như là phát điên, hướng về phía khuôn mặt quỵn rũ của Chu Nhược Đồng đá liên tiếp một trận, Chu Nhược Đồng đau đến nỗi lăn lộn trên mặt đất kêu rên không ngừng.

Không biết qua bao lâu, lúc khuôn mặt của Chu Nhược Đồng máu me be bét thì Lăng Hoa Cường dường như đã đem hết lửa giận của mình phát tiết ra ngoài, hắn quay đầu lại hai mắt đỏ lên sắc mặt hận ý nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai.

- Lăng Hoa Cường, mày cảm thấy cảm giác hai bàn tay trắng thoải mái hay là tư vị bị nữ nhân của mày vũ nhục thoải mái hơn?

Bùi Đông Lai vẽ mặt trào phúng hỏi.

- Tiểu tạp chủng, có gan thì mày giết tao đi!

Lăng Hoa Cường thanh âm khàn giọng gầm nhẹ nói.

- Tao muốn giết mày thì mày đã sớm chết một trăm lần rồi.

Bùi Đông Lai cười lạnh nói:

- Nếu như chỉ là bởi vì mày nghĩ muốn đem mạng của tao để lại Nam Cảng thì có lẽ tao sẽ đưa mày đi gặp Diêm vương gia.

- Mày... Rốt cuộc mày muốn làm gì?

Lời nói của Bùi Đông Lai khiến cho Lăng Hoa Cường đầu tiên là ngẩn ra, hắn cố gắng nhớ lại mình đã đắc tội với Bùi Đông Lai lúc nào, kết quả là nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được.

- Có người muốn mày quỳ gối dập đầu sám hối trước mộ mẹ của hắn.

Bùi Đông Lai đứng lên, trực tiếp đi tới trước người Lăng Hoa Cường nhìn khuôn mặt bởi vì tức giận mà vằn vẹo của Lăng Hoa Cường nói:

- Hắn là con của mày cũng là anh em của tao.

Trương gia đại thiếu

329. Chương 333: Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối.(11)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 333: Tới trước mộ mẹ, dập đầu sám hối.(11)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Cùng với thành phố lớn xa hoa trụy lạc bất đồng, lúc mặt trời đỏ dần dần mọc lên, thôn Đình nằm ở phía nam tổ quốc đã xuất hiện những dòng người như nước thủy triều.

Không có tiếng động náo nhiệt không có tiết tấu hối hả, có chăng qua là yên lặng.

Ánh rạng đông, vài làn khói xanh toát ra từ ống khói trên nóc nhà, nhóm phụ nữ trung niên dậy sớm đã bắt đầu nhóm lửa làm điểm tâm rồi, mà nam nhân của các nàng thì đợi cho các nàng làm xong bữa sáng mới rời giường, ăn no sau đó mới ra biển đánh cá.

Bởi vì gần với biển lớn nên đánh cá cùng trồng trọt là ngành nghề chủ yếu của người dân thôn Đình.

Chẳng qua là.

Bởi vì thôn Đình dựa vào hải vực không có ngư trường thiên nhiên hơn nữa cá cũng không nhiều vì thế lúc rất nhiều làng chài thông qua việc đánh cá làm giàu thì thôn Đình vẫn nghèo khó rơi lại phía sau.

Ngay cả thôn Đình hết sức nghèo khó rớt lại phía sau thì bất quá dựa vào chính sách của quốc gia vẫn có một đường quốc lộ có thể trực tiếp đi thẳng vào thôn.

Sáng sớm lúc các nam nhân trong thôn ăn no bụng, thu thập xong các dụng cụ đánh cá tính toán ra biên thì một chiếc Audi Q7 tuyệt đối có thể được xem là một điều hiếm thấy ở thôn Đình chạy dọc theo đường quốc lộ tiến thẳng tới thôn Đình.

Trong ô tô ngồi ba nam một nữ.

Người nữ duy nhất có mái tóc dài phiêu dật, mặt trứng ngỗng, mắt to, ngũ quan không tính là tinh xảo nhưng kết hợp lại một chỗ thì khiến cho người ta có một loại phối hợp cực kỳ mỹ cảm.

Nói riêng về khuôn mặt lúc không trang điểm này thì cũng được tính là mỹ nữ trong hàng ngũ nữ nhân.

Nếu như cộng thêm vóc người mà nói thì hai chữ mỹ nữ quả thật không đủ để hình dung, phía trước mỹ nữ phải cộng thêm hai chữ cực phẩm nữa.

Thánh nữ phong cao ngất, thân hình mảnh khảnh thon thả, đôi chân dài thẳng tắp mà cân xứng.

Nàng có dáng người ma quỷ mà nữ nhân ước mơ tha thiết cũng như làm điên đảo nam nhân.

So sánh với nữ nhân mà nói thì nam nhân ngồi ở bên cạnh nữ nhân, chính xác ra là một nam hài thì thuộc vào loại người lẫn vào trong đám người cũng sẽ không bị chú ý.

Các nàng là tỷ đệ nhưng là nói riêng về diện mạo lại không chút nào giống tỷ đệ.

- Hiểu Vân, phía trước là thôn Đình sao?

Lúc chỉ cách thôn Đình không tới 300m thì một gã nam nhân đeo mắt kính viền vàng ngồi ở vị trí kế bên tài xế quay đầu lại về mặt mỉm cười hướng Trang Hiểu Vân ngồi ở hàng ghế sau hỏi.

Ánh rạng đông xuyên qua cửa kính ô tô chiếu vào trong ô tô, chiếu rọi nụ cười trên mặt nam nhân làm cho người ta rõ ràng cảm giác được, trong nụ cười của nam nhân không có chút cảm giác bỉ ổi nào, trong con người cũng không có một chút điểm dục vọng.

Không có dục vọng không phải là hẳn cảm thấy Trang Hiểu Vân không đủ mê người, cũng không phải là lực khống chế của hẳn rất tốt mà là bởi vì không dám.

Đúng vậy, hẳn không dám.

Ngay cả hẳn là một trong những nhân vật thực quyền của công ty giải trí Đông Nguyệt, tay nắm tiền đồ của nghệ sĩ, tiền đồ có thể làm cho rất nhiều nghệ nhân khóc, hô van xin để cho hẳn vận dụng quy tắc ngầm.

Chỉ là.

Đối mặt với Trang Hiểu Vân vừa mới gặp may đạt được giải quán quân tiếng hát thì hẳn không có một chút suy nghĩ không an phận.

Bởi vì hẳn biết, Phương Húc Vĩ thủ đoạn độc ác có tiếng xấu trong giới giải trí từng nghĩ vận dụng cái quy tắc ngầm lên cô bé hát rong có xuất thân bình dân này trong quán bar thì kết quả là bị cắt đứt hai chân, xam xị chạy trở về Nam Càng.

Hơn nữa người động thủ là người của Đông Nguyệt bang.

Ở dưới dạng tình hình này, mặc dù hẳn không biết là người nào đang âm thầm bảo vệ Trang Hiểu Vân nhưng theo hẳn xem ra, cái người kia nếu có thể vận dụng người của Đông Nguyệt bang đi đối phó với đồng bọn hợp tác với công ty giải trí Đông Nguyệt thì tự nhiên là người không phải là hẳn có thể động vào.

- Ủh.

Nghe được câu hỏi của nam nhân đeo mắt kính viền vàng, sắc mặt Trang Hiểu Vân phức tạp nhìn thấy đã sắp tới thôn Đình, chính xác hơn là sau tòa núi không tính là quá cao này thì về mặt năng hơi có vẻ bị thương trong giọng nói mang theo vài phần âm rung.

Dường như có thể nhận thấy được tâm trạng bi thương của Trang Hiểu Vân nên nam nhân đeo mắt kính viền vàng cũng không có hỏi thêm cái gì nữa.

Dựa theo an bài của công ty thì hẳn chịu trách nhiệm đưa Trang Hiểu Vân về thôn Đình, đợi Trang Hiểu Vân tế bái mẹ của nàng xong thì lại đưa Trang Hiểu Vân sang nam Úc, cùng với các thành viên khác cử hành một buổi biểu diễn âm nhạc ở nam Úc.

So sánh với Trang Hiểu Vân mà nói thì Trang Bích Phàm luôn luôn thích ẩm ỉ trên thông thiên văn dưới tường địa lý được xưng là trí khôn lão nhân nhìn thấy cuộc sống đặc thù ở nơi này, sau đó nghĩ tới chính mình sắp về tới địa phương mình ra đời thì lại yên tĩnh lạ thường.

Hắn mang mũ đội đầu cùng với một gọng kính đen ngồi ở bên cạnh Trang Hiểu Vân không nói tiếng nào trong lòng cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau khi chiếc Audi Q7 khó gặp ở thôn Đình này chạy tới đầu thôn đưa tới lực chú ý của không ít hài tử cùng thôn dân.

- Hiểu Vân, có cần chào hỏi cùng người dân ở đây không?

Thấy đầu thôn có một nhóm người đứng khá đông thì nam nhân đeo mắt kính viền vàng lại quay đầu hướng Trang Hiểu Vân hỏi.

- Không cần.

Lúc này đây, không đợi Trang Hiểu Vân mở miệng thì Trang Bích Phàm vẫn trầm mặc không nói chột mồm, giọng nói như chém đinh chặt sắt không nói trong giọng nói lại lộ ra mấy phần hận ý.

Trang Hiểu Vân trầm mặc không nói khiến cho nam nhân đeo mắt kính viền vàng ngạc nhiên.

Trong ký ức của hẳn, rất nhiều thí sinh tham gia vào giới giải trí này khi thành công mà trở lại quê hương của mình thì thường sẽ được mọi người tung hô đón chào, cái này đối với các thí sinh có xuất thân bình dân mà nói cũng coi như là một chuyện làm rạng rỡ tổ tông.

Hắn không biết là năm đó lúc Lăng Hoa Cường, nga, không, khi Trang Hồ bởi vì không cam lòng cả ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời mà rời khỏi thôn Đình thì những người dân lấy ăn no bụng làm mục tiêu để tồn tại kia không có năng lực trợ giúp cho các nàng thì thôi, ngược lại bởi vì trong nhà không có nam nhân nên mẹ của Trang Bích Phàm và Trang Hiểu Vân bị không ít nam nhân trong thôn khi dễ.

Bởi vì mẹ Trang Hiểu Vân tính cách cương liệt nên những nam nhân kia cuối cùng cũng không có được như ý, bất quá lại đem cả nhà bọn họ đuổi ra khỏi thôn Đình.

Sau đó, trong ánh nhìn chăm chú đầy tò mò của người dân thì chiếc Audi Q7 ở thành phố lớn nhiều vô kể nhưng ở thôn Đình này lại khó gặp vòng qua thôn chạy nhanh hướng ngọn núi phía sau thôn.

Bởi vì đường quốc lộ chỉ tới thôn là hết nên xe hơi bị buộc phải dừng lại, hai chị em Trang Hiểu Vân, Trang Bích Phàm xuống xe từ chối ý tốt của nam nhân đeo mắt kính viền vàng cùng tài xế đi mua đồ tế bái cần thiết mà đi tới đỉnh núi mà đối với bọn họ mà nói đã rất quen thuộc.

- Dương tổng, ông nói Trang Hiểu Vân sinh ra ở một cái địa phương *** chim cũng không có này thì rốt cuộc bằng vào cái gì khiến cho Phương Húc Vĩ không thể vận dụng quy tắc ngầm thành công?

Đưa mắt nhìn hai chị em Trang Hiểu Vân, Trang Bích Phàm lên núi, tên tài xế đốt một điếu thuốc lá vừa hút thuốc vừa nói.

Dương Hải Bình cười nói:

- Tiểu Lý, trên mạng không phải là truyền lưu một câu nói sao? Một nữ nhân cố chấp không có gì hơn hai loại tình huống, một loại là mẹ của nàng là một người cố chấp, cái thứ hai là nam nhân của nàng là người cố chấp, mẹ của Trang Hiểu Vân mất sớm nên kết quả chỉ có thể là loại thứ hai.

- Có lý.

Tài xế gật đầu đồng ý với quan điểm của Dương Hải Bình.

- Dương tổng, tôi nghe nói Phương Húc Vĩ chẳng những không có vận dụng quy tắc ngầm thành công với Trang Hiểu Vân hơn nữa còn bị Triệu tổng phái người đánh gãy hai chân.

Có lẽ là bởi vì việc chờ đợi dưới chân núi thực sự quá nhàm chán, có lẽ là bởi vì muốn thông qua Dương Hải Bình hoàn thành một chút tin tức để sau này trong lúc khoắc lác với bằng hữu còn có chuyện mà nói nên tên tài xế do dự một chút hỏi:

- Người bao nuôi Trang Hiểu Vân rốt cuộc là ai?

- Tiểu Lý, có một số việc hay là không biết vẫn tốt hơn, nếu không đối với cậu cũng không có chỗ nào tốt.

Mặc dù bản thân Dương Hải Bình cũng không biết chuyện này, chỉ là hắn cũng không có thừa nhận mà là cảnh cáo Tiểu Lý một tiếng.

- Thật xin lỗi, Dương tổng là tôi hồ đồ.

Tên tài xế Tiểu Lý vội vàng cười cầu tài, từ đầu tới cuối vẫn không có hoài nghi Dương Hải Bình không biết tin tức.

Cùng lúc đó, những nữ nhân cùng hài tử nhìn thấy chiếc Audi q7 sau khi dừng lại ở sau thôn thì một đám hài tử kết bạn cùng nhau lại đi về hướng phía sau núi, cố gắng nhìn xem đến cùng là có chuyện gì.

- Mau nhìn, lại có mấy chiếc xe hơi tới!

Đột nhiên, một thằng bé chảy nước mũi nhìn thấy phương xa đi tới mấy chiếc xe hơi thì giống như là phát hiện ra đại lục mới mà hét lên.

Nghe được tiếng hét của thằng bé, những thôn dân chuẩn bị đi tới phía sau núi nhìn xem có chuyện gì lại dừng bước lại, quay đầu nhìn về hướng khác.

Ánh rạng đông, 4 chiếc xe hơi xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Trong đó, chiếc xe mở đường là chiếc Audi Q7 giống với xe của Trang Hiểu Vân cùng Trang Bích Phàm ngồi, phía sau cùng là một chiếc Mercedes-Benz S0, hai chiếc xe còn lại là Land Rover.

Tổ hợp như vậy xuất hiện ở thành thị lớn một chút như Đông Hải hay Nam Cảng cũng không có gì đặc biệt, nhưng nếu xuất hiện ở tiểu thành thì tuyệt đối có khả năng hấp dẫn không ít ánh mắt hướng chỉ là thôn Đình nghèo khó này?

Trong lúc nhất thời, mọi người đều là dừng bước đợi bốn chiếc xe hơi đi tới.

Ở trong chiếc Mercedes-Benz S3, Bùi Đông Lai cùng Lăng Hoa Cường cùng nhau ngồi ở hàng ghế sau, Bùi Đông Lai nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ cũng như đỉnh núi nơi xa kia, trong lúc lơ đãng lại nhớ lại cái thôn phía bắc TQ kia và cũng đang nhớ lại cuộc sống của hắn cùng qua tử ở nơi đó từng ly từng tý một.

Bùi Đông Lai tức cảnh sinh tình, Lăng Hoa Cường dường như cũng thế.

Lúc thôn Đình xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn, cái khuôn mặt đầy đầy tro tàn, tuyệt vọng kia lại xuất hiện một tia tâm tình dao động.

Rất nhỏ, nhưng lại tồn tại chân thật.

Dường như cảm giác được cảm xúc của Lăng Hoa Cường đang xao động, Bùi Đông Lai thu hồi ánh mắt nhìn Lăng Hoa Cường một cái:

- Lăng Hoa Cường, nói thật tao rất hiếu kỳ, rốt cuộc là cái gì khiến cho mày đang công thành danh toại ở đây mà vẫn chẳng quan tâm gì đến vợ con của mày như vậy?

Lăng Hoa Cường khôi phục vẻ mặt tro tàn, trầm mặc không nói.

- Chẳng lẽ vinh hoa phú quý đối với mày mà nói thì nó rất quan trọng như vậy sao?

Bùi Đông Lai tiếp tục hỏi.

Một lần nữa nghe được câu hỏi của Bùi Đông Lai, Lăng Hoa Cường chân mày khẽ nhướng lên, lạnh lùng nhìn Bùi Đông Lai một cái:

- Không cần tỏ ra mình là người thiện lương, nam nhân nào không phải là vì muốn thượng vị mà không chừa thủ đoạn nào? Như chính bản thân mày thôi, mày dám vỗ tay lên ngực nói mày nhúng tay vào chuyện tình ở Nam Căng chỉ vì giúp báo thù cho Tương Cương cùng với mày không có quá nhiều giao tình không?

- Chắc không phải đâu nhỉ mày có để ý đến bọn họ chết hay sống đâu?

Đang lúc nói chuyện, vẻ mặt Lăng Hoa Cường cười lạnh nói:

- Hắc, khi một câu nói của mày là có thể khiến cho những nữ nhân cao cao tại thượng kia quỳ gối giữa hai chân của mày thì liệu mày có thể nghĩ đến một người đàn bà quê mùa không?

Bùi Đông Lai không có nói cái gì nữa.

Hắn cảm thấy cùng Lăng Hoa Cường nói mấy cái này đúng là đàn gảy tai trâu.

5' sau.

Giữa sườn núi.

Hai chị em Trang Hiểu Vân, Trang Bích Phàm tìm được mộ của mẹ.

Nói là mộ phần thật ra thì chỉ là một gò đất nhô cao, ngay cả bia cũng không có chẳng qua là ở trước gò đất có gắn một tảng đá.

Bởi vì trong thời gian dài không có ai tới thăm nom nên chung quanh gò đất cỏ dại mọc đầy.

- Mẹ, con mang Bích Phàm tới thăm mẹ.

“Bích”

Dưới ánh mặt trời chói chang.

Hai chị em Trang Hiểu Vân cùng Trang Bích Phàm hai mắt đỏ bừng nhất tề quỳ xuống gò đất phía trước.

Dưới chân núi.

4 chiếc xe hơi trước sau dừng lại, Bùi Đông Lai tay xách Lăng Hoa Cường như xách một con chó chết ra khỏi xe hơi.

Tới mộ phần phụ tử.

330. Chương 334: Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (12) (1)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 334: Tới trước mộ mẹ, dập đầu sám hối (12) (1)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Ở dưới chân núi, tên tài xế Tiểu Lý cùng phó tổng Dương Hải Bình của công ty giải trí Đông Nguyệt thấy 4 chiếc xe ô tô đều dừng lại thì liền tròn cặp mắt, bọn họ thật sự không nghĩ ra rốt cuộc là ai lại giống với bọn họ rảnh rỗi đi trên những chiếc xe tốt tới địa phương ngay cả *** chim cũng không có này.

“Ách...”

Thấy một đám thành viên Phong Diệp mặc áo đen đeo kính đen tựa như đóng phim từ trong ô tô đi xuống đi về phía chiếc Mercedes-Benz s600, Bùi Đông Lai một thân trang phục cao quý, một tay xách Lăng Hoa Cường như xách một con chó chết từ trong ô tô ném ra thì tên tài xế Tiểu Lý bị cái khí thế lạnh lẽo này dọa cho sợ đến tròn mắt há hốc mồm mà Dương Hải Bình thì lại là sợ choáng váng.

Đúng vậy...

Ánh rạng động, hấn há to mồm tròn tròn hai mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm Lăng Hoa Cường trong tay Bùi Đông Lai.

Thân là phó tổng của công ty giải trí Đông Nguyệt, Dương Hải Bình cũng không phải là tay ngang, ngược lại hắn đã từng rất nhiều lần tự mình xuất hiện trong các buổi lễ trao giải của giới giải trí và hắn cũng đã từng nhiều lần tới Nam Cảng.

Đối với Lăng Hoa Cường thì hắn cũng không xa lạ gì, ngược lại hắn hết sức quen thuộc người này!

Hắn biết Lăng Hoa Cường là chủ tịch tập đoàn Đông Tinh, là đại ca của Đông Tinh cùng với Tương Cường nổi danh là lão đại xã hội đen của Nam Cảng.

Hắn thậm chí còn biết tin tức Tương Cường đã chết.

Ở dưới dạng tình hình này, theo hắn xem ra thì Lăng Hoa Cường vốn là nên thống nhất giang sơn hắc đạo Nam Cảng. Thế nhưng mà lúc này lại giống như một con chó chết bị xách từ trong ô tô đi ra, cái này có thể khiến hắn không rung động sao?

Giờ khắc này hắn thậm chí hoài nghi mình nhận lầm người!

Nhưng mà.

Khi hắn thấy nốt ruồi đen ở phía dưới bên trái khóe miệng của Lăng Hoa Cường thì hắn biết mình không có nhận lầm người!

Mặc dù hắn không thể tin được cái người tên là Lăng Hoa Cường kia từng khiến cho hắn và rất nhiều ông trùm giới giải trí phải nhìn lên lại giống như một con chó chết bị ném ra ngoài xe ô tô!

- Phong Diệp, cậu dẫn người trông coi ở đây không cho thôn dân lên núi.

Bùi Đông Lai không để ý đến Dương Hải Bình cùng tài xế Tiểu Lý bị hù dọa đến há hốc mồm mà là phân phó với Phong Diệp một tiếng, sau đó một tay nhắc Lăng Hoa Cường lên rồi lên núi.

- Rõ, Bùi tiên sinh.

Phong Diệp trước tiên là cúi người xuống đáp ứng sau đó đánh ra một cái thủ thế, đầu tay vừa ra thì lập tức có 4 gã thành viên Phong Diệp hướng đường phía trước đi tới chuẩn bị phong tỏa.

Bùi tiên sinh?

Nghe được lời nói của Phong Diệp, Dương Hải Bình cùng tài xế Tiểu Lý liếc mắt nhìn nhau, cảm giác kia như muốn hỏi đối phương: Bùi tiên sinh này là thần thánh phương nào?

Không có đáp án, trong mắt hai người nhìn nhau ngoài trừ khiếp sợ ra thì vẫn là khiếp sợ!

Giữa sườn núi.

Trang Hiểu Vân không có lau đi nước mắt trên mặt mà là lấy ra một cái lưỡi hái đã chuẩn bị trước đó, chuẩn bị nhỏ cỏ trên mộ phần của mẫu thân.

Trong quá khứ những năm trước, hàng năm nàng cùng Trang Bích Phàm cứ vào tiết thanh minh lại trở về thôn Đinh bá tử mẹ của mình, mỗi một lần đều sẽ tu sửa lại mộ phần của bà hơn nữa cũng chính là do nàng nhỏ cỏ.

- Chị, để em.

Mắt thấy Trang Hiểu Vân muốn nhỏ cỏ trên mộ của mẹ giống như những lần tế bá tử trước thì Trang Bích Phàm lau hết nước mắt thanh âm khàn khàn nói.

- Để chị làm, em đem giấy, rượu cùng hương lấy ra.

Trang Hiểu Vân đầu tiên là ngẩn ra sau đó nói.

Nghe được lời nói của Trang Hiểu Vân, Trang Bích Phàm trong quá khứ luôn nghe lời nàng lại không có làm theo lời nàng, mà là đứng dậy im lặng không lên tiếng đi tới trước người Trang Hiểu Vân.

Nhìn bộ dáng thương tâm mà quật cường kia của Trang Bích Phàm thì Trang Hiểu Vân không nói gì nữa mà đem lưỡi hái đưa cho Trang Bích Phàm.

Một tay nhận lấy lưỡi hái, Trang Bích Phàm tháo kính cũng cái mũ xuống bắt đầu cắt cỏ.

- Mẹ, thật lâu không có tới thăm mẹ, mẹ ở dưới đó có khỏe không?

Mắt Trang Hiểu Vân đỏ hoe theo thứ tự đem rượu, giấy, hương lấy ra nhẹ giọng nói:

- Mẹ, mẹ không cần lo lắng cho con cùng với em trai, chúng con đều sống rất tốt.

Nói tới đây Trang Hiểu Vân không nhịn được cười:

- Mẹ, khi con còn bé mẹ luôn nói em trai so với con thì thông minh hơn thật ra là nói đúng, nó thi được vào trường đại học tốt nhất của cả nước, hơn nữa còn là người có số điểm cao nhất chuyên ngành đó.

- Còn có a, Mẹ, con tham gia một hoạt động “TQ ai đó” hơn nữa đã đoạt được giải nhất, rồi được còn ký hợp đồng với một công ty lớn.

- Mẹ, từ nay về sau con có thể kiếm được nhiều tiền hơn có thể thoải mái nuôi nó ăn học đại học sau đó lại cho hắn lên học nghiên cứu sinh.

Dưới ánh mặt trời, Trang Bích Phàm giơ lưỡi hái lên một bên khóc một bên cắt cỏ, mà Trang Hiểu Vân thì quỳ gối trước nấm mồ goings như là đang núp ở trong lồng ngực ấm áp của người mẹ lặng lẽ nói chuyện cùng mẫu thân:

- Mặt khác, con cùng nó đã tính toán rồi, chúng con sẽ lập cho mẹ một tấm bia sau đó sửa sang lại ngôi mộ cho mẹ, như vậy thì sau này quanh mộ của người sẽ không còn cỏ dại nữa...

Vừa nói thì lỗ mũi của Trang Hiểu Vân hít mạnh, khóc đến nỗi tê tâm liệt phế mà Trang Bích Phàm lại là đỏ hồng con mắt, máu tươi do bị lưỡi hái cứa vào tùy ý chảy ra nhưng hắn vẫn giơ cao lưỡi hái nhỏ cỏ trên mộ phần của mẫu thân.

- Bích Phàm, tay của em chảy máu rồi để chị làm cho.

Trang Hiểu Vân thấy thế lấy tay lau nước mắt đứng lên nói.

- Không sao đâu chị, sắp xong rồi.

Trang Bích Phàm lắc đầu tăng nhanh tốc độ cắt cỏ.

Nửa phút đồng hồ sau, Trang Bích Phàm đã dọn sạch cỏ dại bốn phía nắm mồ, sau đó tới trước nắm mồ quỳ rạp xuống giống như Trang Hiểu Vân.

- Trước tiên lau qua cái tay đi.

Trang Hiểu Vân từ trong ví lấy ra khăn giấy đưa tới trước người Trang Bích Phàm.

Trang Bích Phàm không đón lấy mà là dùng cái tay chảy máu mót ra cái bật lửa, đốt tiền âm.

Trang Hiểu Vân thấy thế, thu hồi khăn giấy đem tiền âm ném vào trong đồng lửa.

Hóa vàng mã, dâng hương, mời rượu...

Làm xong hết thấy chuyện này, hai chị em Trang Hiểu Vân cùng Trang Bích Phàm dập đầu ba cái trước mộ mẫu thân.

Cùng với cắt cỏ giống nhau, trước kia bởi vì nhát gan nên việc đốt pháo này toàn là Trang Hiểu Vân làm (đốt pháo tiễn vong nhé mọi người)

Hôm nay, Trang Bích Phàm chẳng biết tại sao chẳng những xung phong nhận việc cắt cỏ hơn nữa sau khi dập đầu xong lại dẫn đầu lấy ra một quả pháo chuẩn bị đốt.

- Đông Lai!

Đột nhiên, Trang Bích Phàm chuẩn bị đi tới một bên đốt pháo thì thấy được Bùi Đông Lai đứng ở cách đó không xa, lập tức hô lên.

Đông Lai?

Nghe được hai chữ này, trong lòng Trang Hiểu Vân vừa động, vội vàng đứng dậy ánh mắt nhìn theo hướng phía trước Trang Bích Phàm.

Trong bụi cỏ, Bùi Đông Lai tay nhắc Lăng Hoa Cường thấy được một màn vừa rồi, vốn là muốn đợi Trang Bích Phàm đốt pháo xong mới đi qua, lúc này mắt thấy Trang Bích Phàm đã phát hiện ra mình thì lập tức một tay nhắc Lăng Hoa Cường lên đi tới.

“Ách?”

Mắt thấy trong tay Bùi Đông Lai giơ lên một người sống thì hai chị em Trang Hiểu Vân, Trang Bích Phàm rất nhanh đem ánh mắt dịch chuyển khỏi trên người Bùi Đông Lai mà nhìn về Lăng Hoa Cường đang ở trong tay Bùi Đông Lai.

“Xôn xao ~”

Thấy khuôn mặt của Lăng Hoa Cường cùng với chính mình có vài phần tương tự thì cả người Trang Bích Phàm chấn động kịch liệt, tay phải run lên làm cho quả pháo từ trong tay của hắn rơi xuống, mà Trang Hiểu Vân thì giống như bị trúng ma pháp thân thể cứng ngắc, không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào Lăng Hoa Cường cả người nàng hoàn toàn ngây dại.

- Đông... Đông Lai, hắn là ai vậy?

Sau đó, Trang Bích Phàm hồi phục lại tinh thần trong cơn khiếp sợ đầu tiên, trong lòng hắn mơ hồ đoán được cái gì lại không dám khẳng định cả người hắn đột nhiên trở nên kích động vô cùng, hai nắm đấm gắt gao nắm chặt lại với nhau.

- Hắn chính là người chú hận nhất.

Bùi Đông Lai vừa nói vừa một tay nắm lấy Lăng Hoa Cường ném tới trước nắm mồ.

Hắn là người mà chú hận nhất!

Dưới ánh mặt trời, lời nói của Bùi Đông Lai rất hời hợt nhưng khi rơi vào trong tai Trang Bích Phàm cùng Trang Hiểu Vân thì lại tựa như ngũ lôi oanh đỉnh khiến cho bọn họ ngây dại một lần nữa!

Bọn họ mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chăm vào Lăng Hoa Cường, nhìn chăm chăm vào tên nam nhân năm đó đã vứt bỏ bọn họ cũng như mẹ của bọn họ.

Trước năm mờ, Lăng Hoa Cường đã nhìn thấy con gái ruột thịt cùng vợ đã chết đi của mình nhưng hẳn cũng không có một chút tâm tình dao động, vẫn là một bộ dáng trầm lặng.

- Ông, tên súc sinh này!

Sau đó, Trang Hiểu Vân đột nhiên lấy lại tinh thần, cả người giống như là bị nhận một kích thích vô cùng lớn lao khóc lóc vọt tới trước người Lăng Hoa Cường, hướng về phía Lăng Hoa Cường định đánh hấn một trận:

- Tại sao ông lại nhẫn tâm như vậy? Lòng của ông chẳng lẽ là làm bằng sắt thép hay sao?

“ Ô... Ô...”

Khóc nức lên, Trang Hiểu Vân vô lực ngã ngồi xuống nền đất, gào khóc rống lên, nàng một bên vừa khóc vừa mắng:

- Ông có biết là sau khi ông đi thì mẹ đã bị bao nhiêu người làm khổ không? Ông có biết là trong thời gian hai năm ông đi thì mỗi lần con trai của ông hỏi ông đâu thì mẹ cũng sẽ nói ông đi ra ngoài kiếm tiền, đợi kiếm được nhiều tiền sẽ trở lại? Ông có biết hay không, mẹ vì lo cho hai chị em chúng tôi đi học mà một mình lao động gấp ba người bình thường, cuối cùng ngã bệnh bởi vì không có tiền nên đã vĩnh viễn rời bỏ chúng tôi không?

- Ông biết không?

Nói tới đây, Trang Hiểu Vân trở nên vô cùng kích động nàng giống như một con sư tử giận dữ hướng về phía Lăng Hoa Cường gầm thét:

- Ông không biết!

“Bốp!”

Thanh âm vừa dứt, Trang Hiểu Vân trực tiếp hướng về phía Lăng Hoa Cường xuất ra một cái tát.

Tiếng bạt tai theo dự đoán không có truyền ra, dưới ánh mặt trời Lăng Hoa Cường bắt được tay của Trang Hiểu Vân, mặt không chút thay đổi nói:

- Mày tính làm gì vậy? Cũng dám đánh tao

“Hô!”

Không đợi Trang Hiểu Vân phản kháng, không đợi Bùi Đông Lai xuất thủ, Trang Bích Phàm cho tới này luôn trang bức để che dấu nội tâm hèn yếu cùng tự ti của chính mình chẳng biết lúc nào đã giơ lưỡi hái xuất hiện ở phía sau Lăng Hoa Cường, mắt hấn đỏ ngầu sắc mặt hận ý xuất ra lưỡi hái chém về phía cánh tay của Lăng Hoa Cường.

Dưới ánh mặt trời, trên mặt của hắn không có chút sợ hãi do dự nào, có chỉ là kiên quyết!

“Tư ~”

“Phốc xuy!”

Dao rơi, máu tươi.

Lưỡi hái sắc bén trực tiếp đem cánh tay của Lăng Hoa Cường chặt xuống!

“Tê ~”

Máu tươi phun ra, đau đớn kịch liệt khiến cho đại não của Lăng Hoa Cường mê muội một trận, không nhận được hít vào một hơi.

Trang Hiểu Vân bị dọa cho sững sờ ngay tại chỗ, sắc mặt nàng khiếp sợ nhìn về đệ đệ của mình mà ngày thường vốn nhất gan sợ phiền phức.

- Quỳ xuống.

Giọng nói khàn khàn vang lên, sắc mặt Trang Bích Phàm dữ tợn đem lưỡi hái đặt ở trên cổ họng của Lăng Hoa Cường, đao phong lạnh như băng, vết máu chói mắt còn lưu lại trên lưỡi hái.

Cảm nhận được đao phong truyền đến cảm giác lạnh lẽo, nhìn Trang Bích Phàm cùng mình có mấy phần giống nhau nhưng trên mặt lại toát ra hận ý cùng sát ý thì Lăng Hoa Cường không khỏi ngẩn ra.

Tựa hồ, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, hắn tự cho mình là siêu phàm rơi vào hoàn cảnh như vậy sẽ bị đứa con chính mình vứt bỏ năm đó chém xuống một cánh tay!

- Bích Phàm, không cần làm thế!

331. Chương 334: Tới Trước Mộ Mẹ, Dập Đầu Sám Hối (12) (2)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 334: Tới trước mộ mẹ, dập đầu sám hối (12) (2)

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Cùng lúc đó, Trang Hiểu Vân lấy lại tinh thần, sắc mặt lo lắng hướng về phía Trang Bích Phàm hô to.

- Ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha ha...

Không đợi Trang Bích Phàm làm thêm cái gì, Lăng Hoa Cường cố nén cảm giác đau đớn truyền đến từ cánh tay, bỗng nhiên cười phá lên hắn dùng một loại ánh mắt khinh miệt tới cực điểm nhìn Trang Bích Phàm:

- Mà đang uy hiếp lão tử đó sao? Lúc lão tử năm đó giơ đao lên chém người thì mày vẫn còn ở chỗ này nghịch bùn đấy!

Không trả lời.

Trang Bích Phàm một lần nữa vùng lưỡi hái lên.

“Bá!”

Tay nâng, đao rơi.

Lăng Hoa Cường chợt nghiêng người qua khiến cho một đao này của Trang Bích Phàm chém vào không khí, đồng thời chân phải đá ra cố gắng một cước đem Trang Bích Phàm đá ngã xuống đất.

- Quỳ xuống cho tao!

Bùi Đông Lai bước tới trong nháy mắt đã tới trước người Lăng Hoa Cường, một cước dẫm lên mắt cá chân Lăng Hoa Cường.

“Răng rắc”

Tiếng xương gãy giòn tan, chân của Lăng Hoa Cường trực tiếp bị dẫm cho nát bấy, vừa lúc ngã nhào xuống trước năm mồ.

- Lăng Hoa Cường, mày có phải cảm thấy là mày ở Nam Càng hô phong hoán vũ thì ở trước mặt con trai, con gái cùng vợ của mày rất có cảm giác ưu việt?

Một cước này dẫm nát bàn chân của Lăng Hoa Cường sau đó Bùi Đông Lai lại dẫm lên đầu Lăng Hoa Cường khiến cho đầu của hắn chôn vào trong bùn đất:

- Con mẹ nó mày coi như là một con súc sinh thì cũng phải có chút cảm giác áy náy chứ?

- Hắc hắc...

Miệng của Lăng Hoa Cường ngậm đầy đất không cách nào mở miệng nhưng lại phát ra tiếng cười âm trầm.

- Nói thật, Lăng Hoa Cường, tao thật không rõ đến lúc này mày tại sao còn có thể cười được. Đúng, không sai, mày ở Nam Cảng đúng là người có quyền thế, mày có thể ở biệt thự tốt nhất, đi xe tốt nhất, ngủ cùng nữ nhân xinh đẹp, một câu nói của mày có thể khiến cho rất nhiều người vì mày bán mạng, một câu nói của mày cũng có thể quyết định sinh tử của người khác, chỉ là... Những thứ đó có thể đại biểu cho cái gì? Đại biểu rằng Lăng Hoa Cường làm người rất thành công sao?

- Tao nhỏ vào!

Bùi Đông Lai càng nói càng phát cáu:

- Trong mắt tao, mày chỉ là một kẻ đáng thương! Bởi vì... Bên cạnh mày không có một ai chân chính quan tâm đến mày, những thứ kia sở dĩ vây quanh mày nếu không phải là vì tiền của mày thì cũng là vì quyền của mày! Chu Nhược Đồng chính là ví dụ tốt nhất, đến lúc mày không còn quyền lẫn tiền thì cái nữ nhân ngày ngày đem mày trở thành ông tướng mà hầu hạ kia ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn mày một cái, mày ở trong mắt nàng ta ngay cả đồ bỏ đi cũng không bằng!

Giọng nói vừa dứt, Bùi Đông Lai nhận thấy được thân thể Lăng Hoa Cường run lên kịch liệt liền dịch chuyển cái chân ra.

“Phi!”

Lăng Hoa Cường phun ra bùn đất trong miệng, sắc mặt âm trầm nhìn Bùi Đông Lai:

- Tiểu tử, tao đã rơi vào trong tay mày thì tùy mày muốn chém muốn giết hay muốn róc thịt tùy mày, nhưng mày không nên hy vọng tao sẽ dập đầu nhận sai trước người đàn bà nhà quê này, đó là chuyện không thể nào!

- Không sai, nàng đúng là một người đàn bà quê mùa nhưng nàng có thể dưới tình huống nam nhân của nàng từ bỏ nàng cùng con gái của nàng mà vừa làm cha vừa làm mẹ đem con gái của nàng nuôi khôn lớn! Có lẽ, nàng còn chưa được hưởng qua một ngày hạnh phúc vui vẻ nhưng cho dù là nàng đã chết, con gái của nàng vẫn nghĩ tới nàng, yêu nàng, hơn nữa hàng năm cũng sẽ đến thăm nàng!

Bùi Đông Lai gằn từng chữ:

- Nhưng... Còn mày? Mày có cái gì? Mày chỉ có hai bàn tay trắng! Tiền và quyền mà mày tự nhận là không ai bì nổi trong chớp mắt tan biến thành mây khói, hơn nữa con của mày, con ruột thịt của mày chẳng những đối với mày không có một chút tình cảm, thậm chí đem mày trở thành địch nhân tự mình chặt đi một cánh tay của mày! Mà mày hẳn là đã nhìn ra, hẳn chẳng những muốn chặt một cái tay của mày mà còn muốn giết chết mày! Đây quả thực là một loại bi ai!

“Bá!”

Lúc này đây, Lăng Hoa Cường giống như là bị đánh trúng điểm yếu chí mạng, sắc mặt hơi đổi, da thịt nơi khoeo mắt nhăn nhúm một trận.

- Mày sống còn như thế thì mày cảm thấy sau khi mày chết thì sẽ như thế nào?

Lời nói của Bùi Đông Lai tựa như một thanh chủy thủ sắc bén hung hăng cắm vào trái tim của Lăng Hoa Cường, một dao thấy máu:

- Tao cho mày biết, sau khi mày chết những người đã từng a dua nịnh hót mày sẽ lập tức quên mày, sẽ không nhớ đến mày! Thậm chí, tao dám đánh cược, trong bọn họ sẽ không có bất cứ người nào đến nhặt xác cho mày! Không ai nhặt xác cho mày, mày biết không? Cho dù thi thể của mày có bị sói núi tha đi thì bọn họ cũng sẽ không có bất kỳ phản ứng nào!

- Đủ rồi!

Lăng Hoa Cường kích động rống lớn một tiếng.

- Lăng Hoa Cường, có lẽ mày cảm thấy Lăng Hoa Cường mày ở Nam Cảng hô phong hoán vũ, có thể tùy tiện ngủ với những nữ nhân mà người khác tặng mày sẽ rất có cảm giác thành tựu! Nhưng là... tao cho mày biết, thân là một người đàn ông hắc có bao nhiêu thành tựu không phải là đời này hắc có thể ngủ cùng bao nhiêu nữ nhân mà là một nữ nhân cả đời quan tâm hắc, yêu hắc!

Bùi Đông Lai lạnh lùng nói:

- Đã từng có một nữ nhân như vậy đáng giá để mày dùng một đời đi yêu thương nàng! Người đàn bà kia sau khi mày rời đi vừa làm cha vừa làm mẹ, đã hy sinh thanh xuân cùng tính mạng, bằng vào hai tay của mình dùng những đồng tiền sạch sẽ nhất đem các con của nàng nuôi lớn! Người đàn bà kia thậm chí lúc mày rời đi được ba năm chẳng những mong đợi mày có thể trở về lại còn nói dối với các con của mày, nói mày là đi ra ngoài kiếm tiền! Khi mày nằm với những nữ nhân mà mày tự nhận là rất cao quý kia, nữ nhân kia bởi vì yêu mày nên gả cho mày cuối cùng lại bị mày vứt bỏ, bởi vì không có tiền chữa bệnh mà nàng đang sống sờ sờ lại phải chết trên giường ở nhà!

“Xôn xao ~”

Lưỡi hái từ trong tay Trang Bích Phàm rơi xuống, hắc vô lực ngồi xổm trên mặt đất khóc không ra tiếng.

“Ô... Ô...”

Trang Hiểu Vân ngồi ngay cạnh đó ôm đầu thất thanh khóc rống.

Bên tai quanh quẩn lời nói của Bùi Đông Lai, nghe thấy tiếng khóc bi thống, lại nhìn bộ dáng lệ rơi đầy mặt của Trang Hiểu Vân cùng Trang Bích Phàm, Lăng Hoa Cường chỉ cảm thấy tín ngưỡng kiên trì rất nhiều năm trong nội tâm bắt đầu sụp đổ, một cỗ cảm xúc tự trách chưa bao giờ có tràn ngập trong lòng hắc...

- Mày cho rằng mày chiếm được vinh hoa phú quý trở thành người có tất cả.

Mặt của Bùi Đông Lai không chút thay đổi nói:

- Trên thực tế, mày đã mất đi thứ quý giá nhất, mày là người thật đáng buồn, đáng hận nhưng không phải người đáng thương!

Oanh!

Câu nói sau cùng của Bùi Đông Lai giống như một đạo sấm rền nổ vang bên tai Lăng Hoa Cường, hắc mở mắt quay đầu, nhìn tới cái nắm mồ tằm thường trước mắt trong đầu trong lúc lơ đãng hiện ra thân ảnh người đàn bà kia.

Người đàn bà kia, thân mặc một thân quần áo vải thô, tóc kết đuôi sam, khuôn mặt tươi lúc nào cũng tươi cười ôn nhu.

Người đàn bà kia, từng ở lúc nhà không có gạo mà cam chịu dâng lên canh cá, dành hết những thứ ngon lành cho hắc cùng con của hắc ăn, chính mình chỉ ăn cái đầu cá nhưng về mặt lại nở nụ cười nói nàng thích ăn nhất là đầu cá.

Người đàn bà kia, khi hắc thấy được vẻ xa hoa trụy lạc của thành thị mà đã tâm đầy lòng oán giận lão Thiên bất công thì nàng liền lên tiếng an ủi hắc nghèo một chút cũng không sao chỉ cần có thể cho hài tử ăn học tử tế là được.

Người đàn bà kia bị hắc coi là người quê mùa, bị hắc vứt bỏ cuối cùng vì không muốn ném bỏ chức đại ca trước mặt, vì lòng tự ái đáng thương mà chưa lúc nào trở về tìm nàng không nói, thậm chí còn đem nàng quên lãng!

Người đàn bà kia mặc dù rời xa hắc nhưng dường như lại đang ở trước mắt, ở trước mặt hắc cười nói:

- Hồ, anh đã về!

“Lộp bộp!”

Nụ cười ôn nhu trăm năm không thay đổi kia dường như là một phát dao vô hình trong nháy mắt đâm trúng lương tri ẩn nấp tận cùng của lương tâm hắc, khiến cho hắc tự cúi xuống cái đầu mà hắc tự nhận là rất cao quý kia.

“Bích”

Hắn không thể không chế được mà quỳ xuống trước nằm mồm mà hắn không coi trọng trước đó.

Trang Bích Phàm một lần nữa cầm lưỡi hái lên.

- Bích Phàm, dừng!

Trang Hiểu Vân thất thanh hô to.

“Vù!”

“Phốc!”

Tay phải giơ lên chém xuống, cột máu cao ngất trời, đầu người rơi xuống đất.

Tới mộ phần phụ tử,

Dập đầu sấm hồi muộn màng.

Yêu hận chỉ cách nhau một lần ranh.

Mất đi không thể lấy lại!

332. Chương 335: Đồng Bệnh Tương Liên.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 335: Đồng bệnh tương liên.

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Mặt trời chiều ngã về tây, một chiếc Mercedes-Benz S600, một chiếc Audi Q7 cùng hai chiếc Land Rover hộ tống dọc theo xa lộ cao tốc chạy nhanh tới hướng bên cảng Hoàng Cương thuộc Nam Quyển.

Một canh giờ sau, trời chiều dần dần rơi xuống đỉnh núi, bốn chiếc xe ô tô trước sau đã tới bến cảng Hoàng Cương

Người phụ trách tập đoàn Đông Hải tại Nam Cảng là Đồng Vĩ đã sớm dẫn người chờ chực đã lâu, thấy xe của Bùi Đông Lai đã tới thì vội vàng nghênh đón.

- Bùi tiên sinh.

Đồng Vĩ cực kỳ bước nhanh đi tới trước người Bùi Đông Lai, cúi người chào vắn an thái độ cực kỳ tôn kính hơn nữ ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai khiến cho người ta có một loại cảm giác kính sợ.

Vài ngày trước, lúc Đồng Vĩ nhận được điện thoại của Quý Hồng, biết được Bùi Đông Lai là người nắm quyền phía sau màn của tập đoàn Đông Tinh, hơn nữa còn yêu cầu hắn phối hợp với hết thảy hành động của Bùi Đông Lai ở Nam Cảng, phản ứng của Đồng Vĩ chỉ có một: Khiếp sợ!

Một khắc kia, hắn thậm chí không cách nào tiếp nhận sự thật này!

Lúc khiếp sợ qua đi, hắn không có tự tung tự tác mà hỏi thêm một chút tin tức nào từ Quý Hồng mà là vỗ ngực đảm bảo nhất định toàn lực phối hợp với Bùi Đông Lai.

Có thể nói, mặc dù hắn rất thông minh nhanh chóng đáp ứng nhưng trong lòng hắn đối với chuyện Bùi Đông Lai vì sao có thể trở thành người nắm quyền phía sau màn của tập đoàn Đông Hải lại hết sức tò mò,

cộng thêm bởi vì hấn đối với Bùi Đông Lai không biết gì cả cho nên lúc lần đầu tiên hấn đối mặt với Bùi Đông Lai chỉ là bởi vì thân phận của Bùi Đông Lai mà tôn kính hấn mà thôi.

Hiện giờ, hấn kính sợ Bùi Đông Lai chính là bởi vì Bùi Đông Lai đã làm ra những hành động lớn ở Nam Cảng.

Nhận thấy được trong đôi mắt của Đồng Vĩ toát ra kính sợ, Bùi Đông Lai gạt đầu một cái đột nhiên sau đó xoay người đi về phía chiếc Audi Q7 phía sau.

Trong chiếc Audi Q7, cả khuôn mặt của Trang Bích Phàm đỏ bừng nằm ở ghế phía sau say bất tỉnh nhân sự, Trang Hiểu Vân ngồi ở vị trí kế bên tài xế vốn là sắc mặt phức tạp như đang suy nghĩ cái gì thì thấy Bùi Đông Lai đi tới liền lấy lại bình tĩnh đẩy cửa xe bước xuống.

- Bích Phàm không sao chứ?

Bùi Đông Lai trực tiếp đi tới bên cạnh Trang Hiểu Vân, quan tâm hỏi trong giọng nói cũng là hơi lộ vẻ phức tạp.

Từ ý nào đó mà nói thì Bùi Đông Lai nghĩ rằng sau khi Trang Bích Phàm nhìn thấy Lăng Hoa Cường dù không khống chế được tâm tình cũng chỉ nhục mạ hoặc đánh Lăng Hoa Cường nhưng hấn nằm mơ cũng không nghĩ tới Trang Bích Phàm luôn luôn tự ti, hèn yếu sẽ lại một đao chém xuống cánh tay của Lăng Hoa Cường, cuối cùng còn chém đầu hấn.

Dù sao, đối với người bình thường mà nói giết người là một việc cực kỳ đáng sợ, không đơn giản là chỉ cần dũng khí là có thể làm được.

Mà sau khi Trang Bích Phàm giết chết Lăng Hoa Cường cũng không có giống như trong tưởng tượng của Bùi Đông Lai là hấn sẽ thất kinh mà ngược lại hấn lại trầm mặc không nói.

Cho đến buổi trưa, Bùi Đông Lai lợi dụng mạng lưới quan hệ trong tay che dấu, giải quyết chuyện của Trang Bích Phàm, Trang Bích Phàm mới khôi phục lại một chút sau đó lôi kéo Bùi Đông Lai đi uống rượu, kết quả tửu lượng của hấn quá kém nên không có gì bất ngờ khi hấn uống rượu say đến bất tỉnh nhân sự.

- Trên đường phun ra một lần, hấn là không có chuyện gì.

Trang Hiểu Vân lắc đầu, vẻ mặt so sánh với Bùi Đông Lai còn phức tạp hơn.

- Trong nháy mắt mà Bích Phàm động thủ đó, tôi có thể ngăn cản hấn nhưng tôi không có làm như vậy.

Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút liền giải thích:

- Có hai nguyên nhân, thứ nhất, đây là chuyện nhà của các người, quyền quyết định xử trí Lăng Hoa Cường như thế nào nằm trong tay chị cùng Bích Phàm. Tiếp theo, trong nháy mắt mà Bích Phàm động thủ thì tôi nhìn ra được biểu hiện của hấn không kích động một chút nào, ngược lại, hết sức tỉnh táo cùng kiên quyết.

Giọng nói vừa dứt, trong lòng Bùi Đông Lai mơ hồ có chút ngạc nhiên, tò mò là Trang Bích Phàm luôn luôn tự ti, yếu đuối vì sao lại thay đổi thành một người như vậy.

- Ngay từ đầu, tôi không nghĩ tới Bích Phàm sẽ làm như vậy nhưng là lúc đi trên đường thì tôi cũng đã nghĩ thông suốt rồi.

Trang Hiểu Vân thở dài nói:

- Giống như cậu đã nói, hấn hẳn muốn làm chuyện này đã lâu rồi mà không phải nhất thời kích động.

- Tại sao?

Bùi Đông Lai nghi ngờ hỏi.

Trang Hiểu Vân cười khổ một tiếng:

- Nó cùng tôi bất đồng, lúc người kia rời khỏi bọn tôi, tôi đã 5 tuổi rồi tuy rằng chưa nói tới hiểu chuyện nhưng cũng biết một ít chuyện. Hơn nữa tôi cùng người kia chung sống 5 năm thì cũng phải có chút trí nhớ thậm chí là tình cảm. Nhưng nó lại bất đồng, khi đó nó mới sinh ra đời không bao lâu nên đối với Lăng Hoa Cường căn bản không có chút ấn tượng gì chứ đừng nói tới tình cảm.

Bùi Đông Lai bưng tỉnh đại ngộ.

- Từ nhỏ đến lớn, sở dĩ nó có tính cách tự ti, nhát gan ngoại trừ bởi vì là người nghèo ra thì là bởi vì trong nhà bọn tôi không có nam nhân làm chủ thường hay bị người khác khi dễ. Ở trong thôn Đình, hay là sau này vào trong thành thị cũng thế. Có thể nói, từ lúc nó còn rất nhỏ thì nó đã bắt đầu hận người kia.
- Bởi vì mẹ của tôi không tiền chữa bệnh mà chết đau đớn, điều này đã trực tiếp khiến cho hận ý của nó đối với người kia tăng lên mức độ mà người ngoài không thể hiểu nổi, nó nắm lấy tay mẹ mà khóc suốt ba ngày ba đêm, khóc đến nỗi hôn mê đi.

Trang Hiểu Vân nói tới đây, giọng nói có chút run rẩy:

- Ở dưới dạng tình hình đó, người kia đứng ở phía trước mộ phần của mẹ tôi không có một chút hối hận nào trực tiếp khiến cho nó hạ quyết tâm. Cũng chính là nói kiên quyết như cậu nói.

Trong lòng của Bùi Đông Lai ngẫm thử dài, sau đó lại hỏi:

- Trong lòng chị khẳng định cũng không dễ chịu đúng không?
- Lúc mới bắt đầu quả thực là không dễ chịu, dù sao nói như thế nào thì ông ấy cũng là cha ruột của bọn tôi, trong xương tủy bọn tôi có chảy xuôi dòng máu của ông ấy.

Trang Hiểu Vân thử dài nói:

- Nhưng lại nghĩ tới những năm tháng mà 3 mẹ con tôi phải trải qua thì lại bình thường trở lại, hấn nếu không muốn bọn tôi trở thành người thân thì việc gì tôi phải coi hấn là người thân chứ?

Nghe Trang Hiểu Vân nói như vậy, Bùi Đông Lai âm thầm thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng cũng cảm thấy Trang Hiểu Vân có thể thoải mái cũng là chuyện tình hợp lý, mẹ của Trang Hiểu Vân, Trang Bích Phàm một tay nuôi họ khôn lớn hơn nữa cuối cùng bởi vì không có tiền chữa bệnh mà chết ở trên giường bệnh. Mà trong khi đó, Lăng Hoa Cường lại ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, trong tay hấn chẳng những có quyền mà còn có tiền.

Có thể nói, chỉ cần khi đó Lăng Hoa Cường xuất hiện mà nói thì mẹ của Trang Hiểu Vân cùng Trang Bích Phàm cũng sẽ không chết. Huống chi, Lăng Hoa Cường là ông chủ của tập đoàn Đông Tinh đã từng rất nhiều lần đem nghệ sĩ đùa bốn chỗ kín, mà Trang Hiểu Vân vừa vận chính là một nghệ sĩ trong đó, hơn nữa cũng nhiều lần bị áp dụng quy tắc ngầm, mặc dù bởi vì nàng tính tình cương liệt không có chịu tiềm quy tắc bẩn này nhưng là sâu trong nội tâm nàng đối với quy tắc ngầm thì căm thù đến tận xương tủy!

Kể từ đó, điểm tình cảm bé nhỏ không đáng kể này so sánh với hận ý của nàng thì không đáng giá được nhắc tới.

- Nó sẽ không bị làm sao chứ?

Mất thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào thì Trang Hiểu Vân lại lo lắng.

Bùi Đông Lai biết Trang Hiểu Vân nói chính là Trang Bích Phàm giết chết Lăng Hoa Cường sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật không liên lạc đầu:

- Yên tâm đi Bích Phàm sẽ không có việc gì.

Lời nói khẳng định của Bùi Đông Lai khiến cho Trang Hiểu Vân yên lòng sau đó cảm kích nhìn Bùi Đông Lai, chẳng qua là ngoài vẻ cảm kích còn kèm theo mấy phần cảm xúc phức tạp.

- Lấy kinh nghiệm của chị thì nên biết rằng ở cái thế giới này có thật nhiều người vẫn ở ngoài vòng pháp luật, thậm chí trực tiếp coi rẻ pháp luật. Đối với những loại người này thì chúng ta chỉ có thể lấy đạo của người trị lại người.

Bùi Đông Lai dường hồ có thể đoán được tâm tư của Trang Hiểu Vân, cũng không che dấu nàng cái gì mà là cười như không có gì:

- Từ ý nào đó mà nói thì tôi cùng bọn họ là cùng một loại người.
- Không, cậu cùng bọn họ bất đồng.

Trang Hiểu Vân rất kiên định lắc đầu:

- Cậu là người tốt.

Người tốt?

Nghe được hai chữ này, Bùi Đông Lai cười khổ không dứt hẳn không có tiếp tục cái đề tài này mà là suy nghĩ một chút nói:

- Tôi đã giúp cho chị từ chối buổi biểu diễn ở Nam Úc rồi.

- Ủh.

Mặc dù trong lòng đã để chuyện đó xuống nhưng Trang Hiểu Vân quả thật không có chút tâm tư nào tham gia buổi biểu diễn, đối với quyết định lần này của Bùi Đông Lai thì nàng không có bất kỳ dị nghị gì, bất quá sau đó nhớ ra cái gì đó mang theo vài phần nghi ngờ hỏi:

- Cậu dẫn hai chị em chúng tôi đi Nam Căng làm gì?

- Tôi cần đi cáo biệt một vị bằng hữu một chút thuận tiện giới thiệu cho mọi người biết nhau.

Bùi Đông Lai nói:

- Chẳng lẽ chị vẫn còn lo Bích Phàm sẽ không yên lòng.

Nghe Bùi Đông Lai nói như vậy thì Trang Hiểu Vân không khỏi cảm thấy căng thẳng trong lòng, trên khuôn mặt đẹp hiện lên vẻ lo lắng chuyện lần này có để lại bóng ma không cách nào xóa đi trong lòng Trang Bích Phàm hay không.

Bởi vì lo lắng nên nàng không có đi hỏi Bùi Đông Lai rốt cuộc muốn giới thiệu người nào cho nàng biết mà là chau mày trầm mặc không nói.

- Chuyện lần này sẽ không lưu lại bóng ma trong lòng Bích Phàm bởi vì trong lòng hẳn sớm có loại ý nghĩ này, không phải là vọng động bố trí mà là mưu sau mà động!

Bùi Đông Lai một lần nữa trấn an nàng.

Đôi mắt của Trang Hiểu Vân không nhúc nhích nhìn Bùi Đông Lai, trong đó lại tràn đầy sự tò mò.

- Chuyện gì vậy?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Thật không biết trong 18 năm qua cậu rốt cuộc đã trải qua những gì mà cậu có thể đoán được tâm tư của người khác không nói còn có thể biết nhiều thứ như vậy, hoàn toàn không giống một người 18 tuổi.

Trang Hiểu Vân nói.

Bùi Đông Lai cười khổ một tiếng nhưng không có nói gì nữa.

Bởi vì sợ Mộ Khuynh Nhan xúc cảnh sinh tình nên Bùi Đông Lai không để Mộ Khuynh Nhan ở lại khu nhà giàu Vịnh Nước Cạn hay là khu biệt thự ở Bán Sơn mà là để cho Mộ Khuynh Nhan ở trong biệt thự cạnh biển mà Đồng Vĩ cung cấp.

Bốn mươi phút sau, Bùi Đông Lai mang theo hai chị em Trang Hiểu Vân, Trang Bích Phàm đã tới căn biệt thự cạnh biển mà lúc ban đầu Đồng Vĩ cấp cho Bùi Đông Lai ở Nam Căng.

Trong biệt thự, Mộ Khuynh Nhan nằm ở trên giường lớn trong phòng ngủ, tựa vào đầu giường tuy rằng không có giống mấy hôm trước lấy nước mắt rửa mặt nhưng bất quá cả người nàng nhìn rất phờ phạc không có một chút sức sống nào.

- Khuynh Nhan.

Bùi Đông Lai đi vào phòng ngủ thấy trạng thái của Mộ Khuynh Nhan thì biết rõ Mộ Khuynh Nhan chưa hết bàng hoàng vì cái chết của Tương Cương để khôi phục lại như cũ.

Mộ Khuynh Nhan nghe tiếng quay đầu lại thấy người đến là Bùi Đông Lai thì trong đôi mắt ẩm đậm kia hiện ra mấy phần thần sắc.

- Tớ muốn giới thiệu một vị bằng hữu cho cậu biết, nàng ở dưới lầu chờ cậu rồi.

Không đợi Mộ Khuynh Nhan mở miệng, Bùi Đông Lai đi tới trước người Mộ Khuynh Nhan cười nói:

- Chuẩn bị một chút rồi theo tớ xuống lầu nhé.

- Ừh.

Kể từ khi Tương Cương chết đi, Mộ Khuynh Nhan đối với Bùi Đông Lai có một loại cảm giác vô cùng lệ thuộc, lúc này nghe được lời nói của Bùi Đông Lai liền không có dị nghị nào hơn nữa nàng cũng không hỏi Bùi Đông Lai giới thiệu người nào cho nàng biết.

5' sau.

Lúc Mộ Khuynh Nhan chuẩn bị đơn giản một phen rồi đi theo Bùi Đông Lai xuống lầu đi tới đại sảnh biệt thự thì Trang Hiểu Vân trực tiếp cả kinh đứng lên, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Mộ Khuynh Nhan sau đó lại nhìn Bùi Đông Lai một chút, cảm giác kia phẳng phất như đang hỏi: Người mà cậu muốn giới thiệu cho chị là Mộ Khuynh Nhan sao?

Trong lòng của Mộ Khuynh Nhan cũng là ngẩn ra.

Sở dĩ Bùi Đông Lai tới Nam Cảng là bởi vì nhận được lời mời của nàng tham gia sinh nhật của nàng.

Mà trong lần nói chuyện đó thì nàng biết được Bùi Đông Lai biết em của Trang Hiểu Vân, hơn nữa nàng lại nói với Bùi Đông Lai rằng nàng quá bận nên không thể đi Đông Hải dự buổi lễ trao giải cho Trang Hiểu Vân, cũng nói với Bùi Đông Lai rằng muốn hắn giới thiệu Trang Hiểu Vân với nàng.

Lúc ấy, Bùi Đông Lai chẳng những đáp ứng còn nói giỡn rằng sẽ cho hai người tạo thành một nhóm.

- Mộ tiểu thư, thật không nghĩ tới sẽ được gặp cô như vậy.

Kinh ngạc qua đi, Trang Hiểu Vân là người đầu tiên phá vỡ vẻ an tĩnh trong đại sảnh mang theo vài phần hưng phấn nói:

- Cho tới này, cô vẫn là thần tượng của tôi, tất cả các bài hát của cô tôi đều rất thích.

- Các bài hát của chị cũng vậy, hát rất khá.

Trang Hiểu Vân đến khiến cho tâm tình bị đè nén của Mộ Khuynh Nhan chuyển biến tốt đẹp một chút:

- Mới vừa rồi Đông Lai nói với em là sẽ giới thiệu một vị bằng hữu cho em biết, thật không nghĩ tới là chị.

- Nga, các người đã đều biết nhau rồi, cũng không cần tôi phải giới thiệu nữa.

Bùi Đông Lai thấy thế liền cười trừ ghẹo nhưng trong lòng thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Theo hắn xem ra, Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân đều phải trải qua những chuyện giống nhau cho nên sẽ đồng bệnh tương liên.

Ở dưới dạng tình hình này, giới thiệu cho hai người biết nhau mà nói chẳng những có thể khiến cho hai người sớm khôi phục lại như cũ mà còn có thể khiến cho hai người trở thành đôi bạn thân, một tổ hợp tốt.

“Reng... Reng ...”

Bùi Đông Lai vừa dứt lời thì nhận thấy được điện thoại trong túi áo rung lên.

- Mấy người cứ nói chuyện đi nhé nhé, tôi đi nghe điện thoại.

Bùi Đông Lai cười nói một chút sau đó cầm lấy điện thoại di động đi ra ngoài.

- Lão bản thân á, tôi dựa theo chỉ thị của ngài, hấp tấp chạy tới Nam Cảng chùi đất cho ngài.

Điện thoại vừa chuyển, thanh âm mê người của Quý Hồng liền truyền ra.

- Cục khổ rồi.

- Không cực khổ, một chút cũng không cực khổ, tôi có khi là thừa tình lực.

Đầu bên kia điện thoại, Quý Hồng mới vừa xuống máy bay dùng một loại ngữ khí mê chết người không cần mạng nói:

- Chẳng qua là... Vạn nhất lúc chùi dít cho ngài tôi không cẩn thận lướt qua jj của ngài thì phải làm sao bây giờ?

Bùi Đông lai một đầu hắc tuyến.

Diệt Hồng Trần

333. Chương 336: Nhất Thống Nam Càng, Kiếm Chỉ Bắc Phương.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 336: Nhất thống Nam Càng, kiếm chỉ Bắc Phương.

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Căn biệt thự cạnh biển mà Đồng Vĩ cấp cho Bùi Đông Lai tuy rằng không có bằng biệt thự cao quý ở Vịnh Nước Cạn nhưng ở nơi tắc đất tắc vàng như Nam Càng này thì giá tiền cũng là quá cao, khiến cho người khác chặc lưỡi, khiến cho người bình thường phải nhìn lên.

Cùng rất nhiều khu nhà giàu giống nhau, lúc sáng sớm thì ở khu biệt thự cạnh bờ biển này có không ít người tập thể dục, có một cặp nam nữ khiến người khác phải chú ý.

Nữ nhân vóc dáng không tính là cao, đại khái khoảng 1m65 nhưng mà thân thể của nàng có tỷ lệ phối hợp có thể nói là hoàn mỹ, nhất là cặp hung khí trước ngực kia có chút đồ sộ.

Cặp hung khí như vậy thì ở bất cứ địa điểm hoặc bất kỳ thời gian nào đều sẽ hấp dẫn ánh mắt của nam nhân.

Mà bản thân nàng tựa hồ cũng biết cặp hung khí mà nàng tự hào nhất rất đẹp rất hấp dẫn cho nên nàng cố ý mặc một bộ quần áo màu đỏ bó sát người hơi hở ngực, chẳng những ngực nàng lộ ra một mảng da thịt tuyết trắng mà còn có thể rõ ràng nhìn thấy được chiến hào hoặc là nói khe hở chết người kia, hai nhục cầu đè ép cùng một chỗ khiến cho người ta có một loại cảm giác nó tùy thời sẽ bung ra.

Ngoài ra nàng còn có một gương mặt quyến rũ mê hoặc chúng sinh, cặp mắt hoa đào kia toát ra ánh sáng dường như mang theo một ma lực nào đó có thể trong thời gian ngắn nhất khiến cho kích thích tố thượng thận của người thẳng tiến mạnh nhất!

Đôi môi đỏ tươi kia khiến cho người vừa nhìn liền có cảm giác muốn ngấu nghiến lên nó.

Đây là một nữ nhân hấp dẫn từ trong ra ngoài.

Thanh niên bên cạnh nữ nhân có thể ở cạnh nàng thì trăm phần trăm có quan hệ rất lớn đến nữ nhân này, vô luận là nam hay nữ đều rất muốn biết có thể hàng phục loại yêu tinh này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Đối mặt với những ánh mắt đánh giá trực tiếp hoặc âm thầm của những người tập thể dục kia thì Quý Hồng không những không ngại, ngược lại luôn tặng cho đối phương một nụ cười nũng nịu, nụ cười kia khiến cho người ta có một loại cảm giác trên chộc tựa hồ như đang nói: Đến đây đi, chỉ cần cậu có dũng khí đẩy ngã tỷ thì tỷ liền giang rộng hai chân ra cho cậu chơi đùa!

Trong đó một ít nam nhân không biết Quý Hồng thì bị mê hoặc đến điên đảo đầu óc không phân biệt được đông tây nam bắc; mà những nam nhân có gặp qua hoặc là biết Quý Hồng thì chỉ cảm thấy nụ cười quyến rũ kia của Quý Hồng giống như nụ cười của ác ma khiến cho bọn họ không rét mà run.

- Lão bản thân ái, nếu để cho đôi hoa tỷ muội kia cùng đi luyện công buổi sáng thì cậu nói xem những nam nhân kia có thể hay không vì ghen tỵ mà nhảy xuống biển?

Ánh rạng động, Quý Hồng và Bùi Đông Lai cùng nhau chạy bộ ở bờ biển, gió sớm thổi lên mái tóc dài phiêu dạt của nàng tung bay phấp phới, cặp hung khí trước ngực đung đưa với biên độ kinh người khiến cho người ta sợ rằng nó sẽ trực tiếp rơi xuống.

- Tôi cảm thấy được một cô tỷ cũng có thể làm được điểm này.

Bên tai vang lên lời nói của Quý Hồng, Bùi Đông Lai không có né tránh mà là nhìn về phía gương mặt quyến rũ của Quý Hồng, thậm chí... Dư quang ánh mắt còn có thể thấy chiến hào thâm thúy kia.

“Khanh khách...”

Lời khen tặng hiếm thấy của Bùi Đông Lai khiến cho Quý Hồng nở nụ cười, cười đến rất mê người:

- Lão bản thân ái, có câu nói “không gặp mặt ba ngày lúc gặp lại nhìn với cặp mắt khác xưa”, tôi cùng cậu cũng chỉ là mấy ngày không gặp mà miệng lưỡi của ngài trở nên ngọt ngào như vậy chẳng lẽ là đã luyện qua đối với hoa tỷ muội kia sao?

- Luyện với em gái cô a.

Bùi Đông Lai tức giận mắng.

- Tỷ không có em gái nếu có thì tuyệt đối sẽ cho cậu luyện.

Quý Hồng chuyển dịch thân thể, cặp hung khí kinh khủng kia thiếu chút nữa áp vào trên người Bùi Đông Lai, miệng nàng phuc mùi thơm nói:

- Bởi như vậy, ngài là muốn là hai đôi hoa tỷ muội a.

“ Ách...”

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười nhắc nhở:

- Tôi cùng các nàng chẳng qua là quan hệ bạn bè, ở trước mặt tôi thì cô nói lung tung cũng không sao nhưng đừng có làm trò trước mặt các nàng.

- Tôi nhớ rõ ràng mà, tối hôm qua lúc nhìn thấy đôi hoa tỷ muội kia thì một người trong đó rất lệ thuộc vào cậu, một người lại đối với cậu rất cảm kích?

Quý Hồng bĩu môi:

- Còn nói là quan hệ bạn bè cậu coi tỷ là tiểu hài tử ba tuổi dễ lừa gạt hay sao?

Bùi Đông Lai im lặng một trận nhưng trong lòng thì biết Quý Hồng nói không sai, kể từ khi Tương Cương chết đi thì Mộ Khuynh Nhan đối với mình lệ thuộc hoàn toàn vượt ra khỏi thân phận bạn bè, còn Trang Hiểu Vân thì là bởi vì mình trợ giúp nàng dạy dỗ Phương Húc Vĩ, thuận lợi trở thành quán quân chương trình “TQ ai đồ” cộng thêm việc khiến cho Lăng Hoa Cường quỳ xuống trước mộ phần mẫu thân của nàng, do đó đối với mình có cảm kích trong lòng.

1 tiếng sau, Bùi Đông Lai kết thúc luyện công buổi sáng, cùng 4 người Quý Hồng, Mộ Khuynh Nhan, Trang Hiểu Vân cùng Trang Bích Phàm cùng nhau dùng bữa sáng.

Trải qua tiếp xúc tối hôm qua, hai người Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân quen thuộc lẫn nhau rất nhiều hơn nữa đối với đề nghị của Bùi Đông Lai muốn hai người bọn họ tạo thành một nhóm nhạc không có bất kỳ dị nghị gì mà Trang Bích Phàm cũng dần dần thoát ra khỏi ám ảnh từ chuyện tình của Lăng Hoa Cường.

Bởi vì có Quý Hồng ở đây nên hai người Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân trong lúc dùng cơm không có nói chuyện với nhau.

Bùi Đông Lai nhìn ở trong mắt nhưng không nói gì, hắn biết rõ lấy khí tràng mà yêu tinh Quý Hồng này thể hiện ra thì trong nữ nhân có thể chống lại đã ít lại càng ít.

Dùng xong bữa sáng, Bùi Đông Lai đề nghị Mộ Khuynh Nhan mang theo 2 chị em Trang Hiểu Vân, Trang Bích Phàm đi dạo phố, mua sắm mà hắn thì lại là mang theo Quý Hồng đi tới tập đoàn Hồng Tinh.

Lúc Bùi Đông Lai mang theo Quý Hồng tới phòng họp trên tầng cao nhất của tòa nhà tập đoàn Hồng Tinh thì lấy Uông Chu cầm đầu năm vị đại lão Hồng Tinh đã sớm chờ chực đã lâu.

Bởi vì cho tới nay thì tập đoàn Hồng Tinh cũng là đối tác của Đông Nguyệt bang nên cho dù Quý Hồng không bao giờ xuất hiện ở Nam Cảng nhưng đám người Uông Chu cũng chỉ nghe nói đến danh tiếng của Quý Hồng mà chưa bao giờ gặp mặt.

Lúc này, mắt thấy Quý Hồng mặc áo màu đỏ, quần da màu đỏ, giày cao gót cũng màu đỏ đi theo Bùi Đông Lai tiến vào phòng họp, năm người Uông Chu đứng dậy đúng là kim lòng không đậu nhìn Quý Hồng một cái sau đó mới đem ánh mắt nhìn về Bùi Đông Lai

- Bùi tiên sinh.

- Chư vị, ngồi đi.

Bùi Đông Lai mỉm cười chào lại mọi người sau đó mang theo Quý Hồng đi thẳng tới ghế chủ tọa của phòng họp.

Thấy Bùi Đông Lai làm ra hành động như vậy nhưng trên mặt đám người Uông Chu không có bất kỳ biến hóa nào thì trong lòng Quý Hồng không khỏi âm thầm cảm thán thủ đoạn của Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai có thể diệt trừ Đông Tinh cũng không làm nằng kỳ quái nhưng Bùi Đông Lai có thể trong thời gian thật ngắn khiến cho đám người Uông Chu thần phục từ trong thâm tâm, thủ đoạn này của hắn khiến cho nàng bội phục.

- Chư vị, vị này là tiểu thư Quý Hồng.

Ngồi xuống, Bùi Đông Lai chỉ về phía Quý Hồng ngồi ở bên trái phía dưới mình nói:

- Tôi ở trong tập đoàn Đông Hải thuộc về thành phần giữ chức không quyền, hết thấy sự vụ đều là do Quý tiểu thư toàn quyền quyết định, sau này cũng là như vậy.

- Chào mọi người.

Quý Hồng thấy vậy thì mỉm cười đứng dậy, ánh mắt theo thứ tự quét qua trên mặt đám người Uông Chu.

Có lẽ là thanh danh bên ngoài của Quý Hồng nên đối mặt với nụ cười nũng nịu của Quý Hồng thì đám người Uông Chu không có bị mê hoặc đến đầu óc choáng váng, mà là trước tiên đứng dậy mỉm cười chào hỏi, nhưng trong lòng âm thầm khiếp sợ, khiếp sợ vì sao Bùi Đông Lai lại tín nhiệm Quý Hồng như thế.

- Chư vị, đại cục hôm nay đã định, Đông Tinh diệt vong chỉ còn là vấn đề thời gian.

Đợi đám người Quý Hồng cùng năm người Uông Chu ngồi xuống một lần nữa, Bùi Đông Lai khẽ nghiêng thân thể về phía trước, hai tay đặt ở trên bàn hội nghị mở miệng nói:

- Hôm nay, tôi dựa theo đề nghị của mọi người tổ chức cái hội nghị này nhằm mục đích rất đơn giản, đem những chuyện cần giải quyết ra tiến hành thảo luận tìm ra một phương án hợp lý.

- Bùi tiên sinh, cái này cũng không cần thảo luận, dựa theo lời nói lúc trước cậu sẽ làm đại ca.

Bùi Đông Lai vừa nói hết lời xong thì Tiết Khiêm liền trước tiên mở miệng thái độ hết sức thành khẩn vẻ mặt không có chút do dự nào.

Đối với Tiết Khiêm mà nói, ban đầu hắn ngộ nhận là Bùi Đông Lai là hung thủ giết chết Tương Cương, Bùi Đông Lai không có trách hắn không nói lại hoàn thành việc báo thù cho Tương Cương bảo vệ Hồng Tinh, bảo vệ tính mạng của hắn và mấy vị huynh đệ, khiến cho hắn đối với Bùi Đông Lai tràn đầy cảm kích đồng thời trong thâm tâm cũng bội phục hắn vô cùng.

- A Khiêm nói không sai, năm huynh đệ chúng tôi cũng muốn để cho Bùi tiên sinh làm đại ca, Bùi tiên sinh cậu cũng không nên từ chối.

Uông Chu biểu lộ thái độ.

Uông Chu vừa thốt lên xong thì ba tên đại lão Hồng Tinh khác mặc dù không có mở miệng nhưng vẻ mặt lại tán thành điều đó.

- Nếu mọi người đã nói như vậy thì tôi đây cũng không phải nói thêm gì, nếu như quyết định cá nhân của tôi có vấn đề gì thì mọi người có ý kiến đều có thể nói ra.

Thấy năm người Uông Chu đứng là cam tâm tình nguyện dâng lên vị trí đại ca thì Bùi Đông Lai cũng không từ chối nữa mà là nói ngay vào điểm chính:

- Thứ nhất, ngoài mặt thì vẫn là Uông tiên sinh ra mặt đảm nhiệm chức vụ đại ca của Hồng Tinh, phát cờ hò reo mượn lực lượng của cảnh sát tiêu diệt Đông Tinh, Thứ hai, toàn bộ cổ phần của Tương tiên sinh ở tập đoàn Hồng Tinh đều chuyển cho tiểu thư Mộ Khuynh Nhan, cổ phần của Phương Khôn chia ra làm năm phần mỗi phần chuyển cho các vị mỗi người một phần, Thứ ba, chờ chúng ta tiếp nhận sản nghiệp của Đông Tinh đối với tất cả sản nghiệp dưới quyền của Đông Tinh thì tiến hành tính toán giá trị sau đó một nửa quy về tập đoàn Đông Hải, một nửa tùy năm người các ông chia đều. Các ông thấy thế nào?

“ Ách...”

Có lẽ không nghĩ tới Bùi Đông Lai sẽ sáng khoái như vậy nên năm người Uông Chu nghe được lời nói của Bùi Đông Lai chẳng những không có dị nghị gì mà đều sắc mặt vui mừng lắc đầu.

- Nếu chư vị đối với việc phân phối cổ phần không có dị nghị gì như vậy kế tiếp tôi nói một chút cách quản lý.

Bùi Đông Lai tiếp tục nói:

- Theo tôi được biết thì chư vị đây ngoại trừ Uông tiên sinh ra những người khác ở tập đoàn Hồng Tinh cũng không có chức vụ cụ thể, chẳng qua là lấy thân phận cổ động hàng năm nhận được tiền hoa hồng.

- Đúng vậy, Bùi tiên sinh.

Uông Chu gật đầu.

- Ý kiến cá nhân của tôi là, đợi tập đoàn Đông Tinh thu tóm tập đoàn Đông Tinh xong, thì cùng thống nhất với tập đoàn Đông Hải. Cứ như thế mà nói thì tiền cả đôi đường, mạng lưới quan hệ có thể cùng hưởng, xung đột về sản nghiệp có thể gom thành nhóm đạt tới lợi ích lớn nhất.

Bùi Đông Lai nói tới đây thì dừng lại một chút thấy đám người Uông Chu không có dị nghị gì lại tiếp tục nói:

- Hai đại tập đoàn thống nhất lại, Uông tiên sinh đảm nhiệm chức vụ người phụ trách Nam Cảng, tổng thể do Quý Hồng tiểu thư chịu trách nhiệm.

- Bùi tiên sinh, chúng tôi không có ý kiến.

Ánh mắt Uông Chu theo thứ tự từ Tiết Khiêm quét qua ba người còn lại thấy bốn người trước sau gật đầu cho thấy thái độ ủng hộ của bọn họ.

- Nếu mọi người không có ý kiến gì thì mời Quý Hồng tiểu thư lên tiếng phát biểu một chút.

Bùi Đông Lai vừa nói vừa dẫn đầu vỗ tay.

“Bành bạch...”

Năm người Uông Chu cũng là vỗ tay hoan nghênh.

Thấy một màn như vậy, Quý Hồng có cảm giác hoang đường, theo nàng xem ra thì ngoài mặt Bùi Đông Lai nhượng lại một nửa cổ phần của Đông Tinh, lại thu tóm Đông Tinh vào dưới cờ Hồng Tinh tương đương với việc thu tóm quyền lực vào trong tay.

Làm như vậy không những tiêu trừ sự nghi ngờ của đám người Uông Chu hơn nữa còn tránh khả năng có người nắm quyền trong tay bởi vì đã tâm bành trướng mà nghĩ đoạt lại tất cả, đám người Uông Chu chiếm được cổ phần trong hai tập đoàn Đông Tinh và Hồng Tinh tuy không tính là ít nhưng khi gộp vào trong tập đoàn Đông Hải thì lại rất bình thường.

Đến gần buổi trưa, Quý Hồng liền sắp xếp kế hoạch công việc cùng đám người Uông Chu đạt thành nhất trí, hội nghị kết thúc mọi người cùng nhau dùng cơm ăn mừng ở khách sạn Hồng Tinh.

Sau khi kết thúc bữa trưa, Quý Hồng cùng Bùi Đông Lai cùng nhau lên xe trở về biệt thự cạnh biển.

- Lão bản thân ái, chuyện này so với trong tưởng tượng của tôi thì quá thuận lợi rồi, chúc mừng cậu lại chinh phục được một tòa thành trì.

Trong ô tô, Quý Hồng bởi vì nguyên nhân uống rượu mà hai gò má đỏ ửng kết hợp với đôi môi đỏ mọng của nàng khiến chỉ số hấp dẫn tăng vọt.

- Thế sự khó liệu.

Bùi Đông Lai cười khỏ một tiếng, vốn là hấn tới Nam Cảng tham dự sinh nhật của Mộ Khuynh Nhan kết quả bất đắc dĩ bị buộc phải phản kích cuối cùng lại trở thành người nắm quyền của thế giới ngầm Nam Cảng.

- Lão bản thân ái, trải qua trận chiến này thì dù cậu không có bại lộ thân phận chân thật nhưng dựa vào hết thấy việc cậu đã làm thì những người kia không nên ở trước mặt cậu mà làm ra chuyện gì gây bất lợi cho cậu.

Quý Hồng cười trêu ghẹo:

- Ngược lại, tỷ cảm thấy được bọn họ ngày sau thấy Sát Thần cậu liền sẽ trốn rất xa.

Bùi Đông Lai cười cười, coi như là chấp nhận lời nói của Quý Hồng.

- Kế tiếp, nên đi Yên Kinh thôi?

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, nụ cười trên mặt Quý Hồng đột nhiên biến mất, thay vào đó là vẻ mong đợi thật sâu.

- Ủh.

Bùi Đông Lai nhìn bầu trời phương Bắc bao la lặng lẽ nắm chặt hai tay.

Diệt Hồng Trần

334. Chương 337: Anh Nghĩ Muốn Tối Nay Mấy P A?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 337: Anh nghĩ muốn tối nay mấy P a?

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Lúc màn đêm buông xuống, ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng cả sân bay Phổ Đông to lớn, nương theo ánh đèn có thể thấy từng chiếc máy bay lần lượt hạ xuống hay cất cánh bay.

Đây là một sân bay bận rộn.

Sau khi bóng tối hoàn toàn bao phủ bầu trời, một chiếc máy bay hành khách loại nhỏ đúng lúc hạ xuống sân bay Phổ Đông.

Tuy nói là máy bay thương vụ hành khách loại nhỏ nhưng cũng có thể ngồi hơn mười người, bắt quá bên trong buồng máy bay chỉ có mấy người, trừ tổ nhân viên công tác bảo dưỡng ra thì chỉ có hai nam hai nữ.

Hai nam nhân thoát nhìn cũng tầm thường, một người thì cắt tóc húi cua mặc một thân Yếu Vĩ Phục không nói tới đẹp trai nhưng lại cho người ta có một loại cảm giác kiên định rất có tư vị của nam nhân hơn nữa nhìn đi nhìn lại cũng không tài nào phán đoán được hần bao nhiêu tuổi.

Một người đàn ông khác hoặc là nói một nam hài có vóc người nhỏ thấp, mang theo một gọng kính đen nhìn qua có chút văn nhực.

So sánh với hai nam nhân mà nói thì hai nữ nhân đều là sắc nước hương trời tuyệt đại phương hoa khiến cho nam nhân say mê điên cuồng, đáng người mà quý nhất là đôi chân của hai người, một đôi chân tùy tiện trong hai người cũng là cực phẩm nếu như cùng xuất hiện thì quả thực chính là cực phẩm trong cực phẩm.

Mặc dù hai nữ nhân thuộc về loại người có thể trong thời gian ngắn khiến cho nam nhân mê chết cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn khiến cho nữ nhân ghen ghét sau đó ngay cả lòng ghen tỵ cũng không có nữa, mặc dù hai nữ nhân vừa mới hợp thành một nhóm “Hoàng hậu” khiến trong giới giải trí nhắc lên một cơn động đất cấp mười hai nhưng là toàn bộ nhân viên trong buồng máy bay vô luận là nam hay nữ cũng không có đem ánh mắt ném về hướng hai người bọn họ, mà là nhìn về phía thanh niên mặc Yếu Vĩ Phục kia.

Bởi vì thân phận của hần các nàng cũng biết, tên kia nhìn qua không đẹp trai kia nhưng lại là một nam nhân chính là người nắm quyền phía sau màn của tập đoàn Đông Hải!

Chiếc máy bay này chính là chuyên cơ của hần, các nàng cũng là vì thanh niên này mà phục vụ!

Đối mặt với ánh nhìn chăm chú lẫn âm thầm của nhân viên đội bay cùng nữ tiếp viên hàng không, Bùi Đông Lai cũng không có để ý mà là đợi máy bay hạ xuống liền mở ra điện thoại di động.

“Reng... Reng ...”

Bùi Đông Lai mới vừa mở ra điện thoại di động thì điện thoại di động liền rung lên.

- Alo.

Bùi Đông Lai nhìn thoáng qua số điện thoại biểu hiện trên màn hình cười khổ chuyển máy.

- Kháo, Đông Lai, các chú đã tới chưa?

Điện thoại vừa mới chuyển được thì trong điện thoại đã truyền ra thanh âm quen thuộc của Ngô Vũ Trạch, giọng nói hơi lộ vẻ vội vàng:

- Bọn ka đều là đang đợi hai người các chú này giờ!

- Máy bay vừa mới hạ cánh tí nữa chúng ta mới qua được.

Lúc mà rời khỏi Nam Cảng, Bùi Đông Lai nhận được điện thoại của Ngô Vũ Trạch biết được hôm nay là sinh nhật của Ngô Vũ Trạch, hần muốn tiến hành một dạ hội sinh nhật mang tính chất cá nhân, lúc này nghe được lời nói của Ngô Vũ Trạch thì hần liền lập tức trả lời chắc chắn.

- Kháo, nhanh lên một chút, bọn ka đợi lâu lắm rồi.

Sắc mặt Ngô Vũ Trạch buồn bực tố khổ.

Bùi Đông Lai dỗ khóc dỗ cười cúp điện thoại.

“Reng... Reng ...”

Điện thoại vừa cúp, không đợi Bùi Đông Lai nói gì thì điện thoại của hần lại rung lên một lần nữa.

“Ách?”

Bùi Đông Lai hơi có vẻ nghi ngờ, đưa điện thoại di động ra trước mặt nhìn thì phát hiện là số điện thoại của Đông Phương Lãnh Vũ.

- Anh Đông Lai, anh đang ở đâu?

Điện thoại vừa chuyển, Đông Phương Lãnh Vũ liền hỏi trước.

- Ka đi nước ngoài làm một ít chuyện vừa tới Đông Hải, máy bay cũng vừa mới hạ cánh thôi có chuyện gì vậy?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Anh Đông Lai, anh ở sân bay chờ em, em hiện tại lái xe qua đó đón anh.

Đông Phương Lãnh Vũ đáp một nẻo.

Nghe được lời nói của Đông Phương Lãnh Vũ thì Bùi Đông Lai cho là Đông Phương Lãnh Vũ bên kia đã xảy ra chuyện gì, chân mày không khỏi nhíu lên hỏi lần nữa:

- Tiểu Vũ, xảy ra chuyện gì?

- Không có... Không có chuyện gì.

Đầu bên kia điện thoại, Đông Phương Lãnh Vũ hơi lộ vẻ lúng túng gãi gãi đầu, Đông Phương Uyển Nhi mặc trang phục công chúa ở một bên liền khinh bỉ một trận:

- Hôm nay không phải là chủ nhật sao, em muốn đi tìm anh đi chơi, Đông Lai ca anh có thời gian không?

- Tiểu Vũ...

- Nhật Xuất Đông Lai, anh nghe đây.

Nghe Đông Phương Lãnh Vũ nói không có chuyện gì, Bùi Đông Lai yên lòng, vốn định lấy sinh nhật của Ngô Vũ Trạch làm cái cớ để cự tuyệt thì kết quả không đợi hắn đem lời cự tuyệt nói ra khỏi miệng, trong biệt thự Đan Cung tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi rất không nhịn được cướp lấy điện thoại trên tay Đông Phương Lãnh Vũ, một tay chống nạnh, một tay nắm điện thoại di động giống như là một Tiểu Công Chúa phát ra mệnh lệnh mà người được kêu là một thần tử.

- Ách...

Nghe được giọng nói của tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi, Bùi Đông Lai không thể làm gì khác hơn là đem lời nói đến khóe miệng nuốt trở về trong bụng cười nói:

- Uyển Nhi, em nói đi.

- Nhật Xuất Đông Lai, em cùng anh Tiểu Vũ ở trong biệt thự rất nhàm chán, anh ý đề nghị đi tìm anh để đi chơi, em cảm thấy đề nghị này vô cùng không tệ cho nên quyết định cùng anh ý cùng đi tìm anh.

Tiểu ma nữ hừ hừ nói:

- Anh nếu là dám cự tuyệt, em liền đem anh đánh cho thành đầu heo.

Bên tai vang lên lời nói của tiểu ma nữ, Đông Phương Lãnh Vũ làm ra một thủ thế của người chiến thắng, mà Bùi Đông Lai lại là dở khóc dở cười. Ở trong lòng hắn, tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi có thể sánh bằng đại ma đầu Quý Hồng thuộc loại trâu bò càng khó dây dưa hơn.

- Tiểu cô nãi nãi, coi như là anh sợ em.

Tiểu ma nữ này vừa mở miệng, Bùi Đông Lai thật ra lại nói ngược ngược:

- Như vậy đi, em cùng tiểu Vũ ca ca của em hiện tại đi tới phòng 888 của hội sở Uy Liêm, anh lập tức qua đó bây giờ. Anh có hai người bạn tới trước rồi nếu như các em đến trước lúc anh tới thì liền nói cho bọn hắn biết các em là bằng hữu của anh.

- Tốt, ngoan tay treo ngược, một trăm năm cũng không thay đổi.

Mưu kế của tiểu ma nữ được như ý thì đầu tiên là hướng về phía Đông Phương Lãnh Vũ giờ giờ cái đầu nhỏ lên sau đó sắc mặt biến đổi so với lật sách còn nhanh hơn, uy hiếp nói:

- Nhớ kỹ, Nhật Xuất Đông Lai, anh nếu dám bỏ boom chúng em thì em sẽ đánh anh thành đầu trâu.

- Rốt cuộc là đầu heo hay là đầu trâu?

Bùi Đông Lai không biết nói gì.

Tiểu ma nữ hừ hừ nói:

- Còn xem vào biểu hiện của anh.

- Ngô, tuân lệnh.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười nói một tiếng sau đó cúp điện thoại.

Trong máy bay, Mộ Khuynh Nhan vốn là đang cùng Trang Hiểu Vân trò chuyện gì đó sau khi nghe được cuộc trò chuyện của Bùi Đông Lai với tiểu ma nữ xong thì không hện mà cùng đình chỉ cuộc nói chuyện lại sau đó dùng một loại ánh mắt nhìn quái vật nhìn Bùi Đông Lai, cảm giác kia dường như đang hỏi: người nào có thể khiến cho Bùi Đông Lai ăn nói như vậy?

- Tôi có một đứa em gái, nàng muốn rủ tôi đi chơi, một lúc nữa hai người sẽ được gặp nó.

Bùi Đông Lai dường như có thể đoán được tâm tư của hai người, liền cười giải thích một câu.

Câu giải thích này của Bùi Đông Lai thật ra lại khiến cho hai người Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân đều cảm thấy có một chút không tốt, đồng thời trong lòng tràn ngập lên một cỗ cảm giác kỳ quái khiến cho hai người chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, gương mặt nóng lên hơi lộ vẻ kinh hoàng “Nha” một tiếng sau đó liền dịch chuyển ánh mắt.

Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân bởi vì một câu giải thích của Bùi Đông Lai mà trong lòng không khỏi khẩn trương, vui mừng, trong biệt thự Đan Cung, Đông Phương Lãnh Vũ thấy tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi cúp điện thoại, vẻ mặt khẩn trương mong đợi hỏi:

- Uyển Nhi, anh Đông Lai đồng ý sao?

- Anh cũng không nhìn là ai ra tay?

Tiểu ma nữ kiêu ngạo mà hếch bộ ngực nhỏ bằng phẳng giống như sân bay của mình lên, sau đó khinh thường nhìn Đông Phương Lãnh Vũ một cái.

- Uyển Nhi number one.

Đông Phương Lãnh Vũ hưng phấn mà đem tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi bế lên xoay quanh tại chỗ.

- Tiểu Vũ, đừng đem Uyển Nhi xoay vòng như thế.

Liễu Nguyệt một bên mặc đồ ngủ thấy thế vẻ mặt bất đắc dĩ ngăn cản.

Đông Phương Lãnh Vũ nghe thấy vậy liền để Đông Phương Uyển Nhi xuống sau đó hưng phấn mà hướng Liễu Nguyệt hỏi:

- Tiểu cô, anh Đông Lai đáp ứng cho cháu đi chơi cùng anh ấy, cô có đi không?

“ Ách...”

Trong lòng của Liễu Nguyệt vừa động, lại không khỏi xấu hổ khi nói ra khỏi miệng, trầm ngâm một chút hỏi:

- Các cháu đi nơi nào?

- Nhật Xuất Đông Lai bảo chúng cháu đi tới phòng 888 của hội sở Uy Liêm tìm hấn, hấn nói còn có mấy bằng hữu của hấn nữa.

Tiểu ma nữ vẻ mặt đắc ý cười nói, dường như muốn nói đây là công lao của nàng.

- Như vậy a...

Nghe được tiểu ma nữ nói như vậy thì Liễu Nguyệt do dự một chút nói:

- Các cháu đi chơi đi, cô không đi đâu. Tiểu Vũ, lái xe chậm một chút.

- Yên tâm đi, tiểu cô, xe của cháu sẽ đi rất chậm.

Trong cơn hưng phấn Đông Phương Lãnh Vũ cũng không có nhận thấy được Liễu Nguyệt có vẻ dị thường nào, thấy Liễu Nguyệt không đi cũng không có suy nghĩ nhiều mà là vẻ mặt tự hào nói.

- Anh Tiểu Vũ, anh dám tăng tốc độ, chờ em nhìn thấy Nhật Xuất Đông Lai em sẽ bảo hắc đem anh đánh cho thành đầu heo!

Tiểu ma nữ hừ hừ nói:

- Nếu là hắc không đem anh đánh cho thành đầu heo thì em sẽ đem hắc đánh cho thành đầu heo!

Đông Phương Lãnh Vũ một đầu hắc tuyến.

Bởi vì sân bay cách hội sở Uy Liêm khá xa cộng thêm ngày chủ nhật thường kẹt xe cho nên một nhóm bốn người Bùi Đông Lai phải dùng một canh giờ mới tới được nơi cần tới.

Cùng quán bar Hoàng Hậu giống nhau, hội sở Uy Liêm trước kia cũng là sản nghiệp dưới quyền Đông Nguyệt bang, hôm nay Đông Nguyệt bang cùng Mãnh Hổ bang hợp hai thành một, hội sở Uy Liêm cùng một chút hội sở hạng sang khác, khách sạn giống nhau, đều là thuộc quyền công ty giải trí ăn uống dưới quyền tập đoàn Đông Hải.

Mặc dù lấy thân phận lão bản của hội sở Uy Liêm thì vẫn còn chưa đủ tư cách biết bí mật Bùi Đông Lai là người nắm quyền phía sau màn của tập đoàn Đông Hải, nhưng hắc biết Bùi Đông Lai cùng Liễu Nguyệt có quan hệ không tầm thường cộng thêm mới vừa nhìn thấy hai người Đông Phương Lãnh Vũ cùng Đông Phương Uyển Nhi tới hội sở.

Ở dưới dạng tình hình này, biết được Bùi Đông lai sẽ tới hội sở cho nên hắc đã thật sớm đứng chờ trực ở cửa hội sở khiến cho nhóm nhân viên mỹ nữ thu nhập cao kia có vẻ mặt buồn bực, buồn bực không biết là dạng khách quý gì có thể khiến cho lão bản của hội sở Uy Liêm làm như thế.

Ở cái thời đại đồng tiền làm vua này, đối với nam nhân mà nói, quyền lực, kim tiền là pháp bảo tốt nhất chứng minh địa vị của họ trong xã hội; mà muốn phán đoán một nữ nhân rốt cuộc là Ma Tước hay là chim hoàng yến hoặc là Phượng Hoàng thì không phải là đánh giá nàng có bao nhiêu châu báu mà là thông qua nam nhân ở bên cạnh các nàng.

Đối với rất nhiều nam nhân mà nói, nữ nhân chỉ là làm đẹp cho bọn hắc, như Diệp Tranh Vành là một ví dụ.

Nhưng không thể phủ nhận chính là, khi mà người không cách nào nhìn ra thân phận chân chính cùng địa vị của một người nam nhân thì nhìn xem nữ nhân bên cạnh hắc hoặc là địch nhân của hắc là sự lựa chọn tốt nhất.

Mặc dù Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân bởi vì sợ bại lộ thân phận nên đã đeo cái mũ cùng kính mát che một nửa khuôn mặt, chỉ là hai người vừa xuất hiện lập tức khiến cho lão bản hội sở Uy Liêm hiện lên vẻ mặt ngạc nhiên, khiến cho những nhân viên nữ đứng ở cửa kia tự nhận là đẹp về vóc người cũng không khỏi tự ti mặc cảm.

- Bùi tiên sinh.

Ngẩn ngứ ngạc nhiên qua đi, lão bản hội sở Uy Liêm trước tiên chào đón cung kính hướng Bùi Đông Lai mà vãn an:

- Đông Phương thiếu gia, Đông Phương tiểu thư cùng bằng hữu của ngài đều đã đến.

- Ủh.

Bùi Đông Lai mỉm cười chào lại sau đó trong ánh mắt tò mò của những tiểu thư đứng ở cửa, tùy ý lão bản hội sở Uy Liêm tự mình cùng đi tiến vào hội sở, đi thang máy tới phòng 888.

1' sau.

Lão bản hội sở Uy Liêm đi trước một bước vì Bùi Đông Lai mà đẩy cửa phòng 888 ra.

“Két!”

Trong chốc lát, ánh mắt của mọi người trong rạp đều là quang về hướng cửa ghế lô, tụ tập ở trên người Bùi Đông Lai.

- Ba nữ nhân một bàn diễn, Nhật Xuất Đông Lai, anh tối nay nghĩ chơi mấy P a?

Trong nháy mắt an tĩnh này, tiểu ma nữ này là người đầu tiên nhìn thoáng qua Hạ Y Na đang âm thầm tranh đấu với nàng, sau đó lại nhìn một chút hai người Mộ Khuynh Nhan, Trang Hiểu Vân đứng ở phía sau Bùi Đông Lai, hai tay ôm ngực, vẻ mặt xấu xa cười nói.

Diệt Hồng Trần

335. Chương 338: Hoàng Hoa Khuê Nữ Tới, Hoàng Thân Quốc Thích Không Có Tới.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 338: Hoàng hoa khuê nữ tới, hoàng thân quốc thích không có tới.

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

- Ba nữ nhân một bàn, Nhật Xuất Đông Lai, anh tối nay nghĩ chơi mấy P a?

Trong phòng an tĩnh, lời nói không sợ thiên hạ không loạn của tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi rơi vào trong tai mỗi người ở đây.

Hình ảnh như dừng lại, thời gian chậm dần.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều đem ánh mắt ném về tiểu ma nữ một thân trang phục công chúa, không khí quỷ dị vô cùng.

- Kháo, Đông lai, cuối cùng các chú cũng tới!

Ngẩn ngủ ngạc nhiên qua đi, Ngô Vũ Trạch đã biết tiểu ma nữ cùng Hạ Y na đấu võ mồm âm thầm cảm thán hiện tại tiểu hài tử xấu xa này chưa có dậy thì thân thể mà trong lòng đã dậy thì rồi, cảm thán đồng thời đứng dậy cứu tràng.

- Ngô, kẹt xe nên tới trễ.

Bùi Đông Lai cười cười, sau đó mang theo mọi người tiến vào phòng, lão bản hội sở Uy Liêm thấy thế vội vàng thức thời lui ra ngoài.

Trong phòng, hai người Ngô Vũ Trạch, Cổ Văn Cảnh ngồi ở trên một cái ghế salon, Hạ Y Na, Tăng Khả Tâm cùng Dương Tình ngồi ở trên một ghế salon, Đông Phương Lân Vũ cùng Đông Phương Uyển Nhi ngồi cùng một chỗ, Sở Hán rõ ràng chia làm ba phe cánh.

Mắt thấy đoàn người Bùi Đông Lai tiến vào phòng, tất cả mọi người đều nghĩ chào hỏi một chút nhưng lại không dám mở miệng, không khí lại có chút quỷ dị.

- Vũ Trạch, theo lý thuyết thì hôm nay là sinh nhật của chú, bắt quá hay là để ka giới thiệu mọi người làm quen một chút đi.

Bùi Đông Lai thấy thế liền cười khở một tiếng, chỉ vào Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân phía sau mình nói:

- Hai người các nàng đối với mọi người cũng không có xa lạ gì.

Thấy Bùi Đông Lai giới thiệu thì Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân vội vàng tháo xuống mắt kính đen.

- Hiểu Vân tỷ?

- Mộ Khuynh Nhan?

- Nhóm nhạc Hoàng hậu?

Trong lúc nhất thời, giọng nói hô lên khắp bốn phía.

Mọi người đều hô lên khiến cho Trang Hiểu Vân có chút giật mình cũng là Mộ Khuynh Nhan thoải mái cười một tiếng nói:

- Chào mọi người, thật vui khi có thể gặp mặt mọi người ở chỗ này.

- Nhật Xuất Đông Lai, không nhìn ra nhé, thưởng thức cao thật, bắt đầu hướng giới giải trí phát triển rồi.

Giọng nói của Mộ Khuynh Nhan vừa dứt, tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi thấy Bùi Đông lai đem ánh mắt nhìn về nàng thì chủ động đi lên phía trước hứng thú đánh giá một phen Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân nói:

- Hai vị mỹ nữ tỷ tỷ, chào các chị, mới vừa rồi bọn họ đã biết em rồi. Em bây giờ giới thiệu mình một chút, em gọi là Đông Phương Uyển Nhi.

- Chào em.

- Chào em.

Đối mặt với nụ cười biết điều của tiểu ma nữ, vô luận là Mộ Khuynh Nhan hay là Trang Hiểu Vân đều là có một loại cảm giác hoảng hốt, cảm giác kia dường như không thể tin được cô bé khả ái trước mắt mới vừa rồi đã nói những lời chết không cần đền mạng vừa rồi.

- Đại ca ca, mắt kính của anh rất xứng đôi với anh, rất tuấn tú nha.

Tiểu ma nữ lại hướng về phía Trang Bích Phàm chào hỏi.

Có lẽ là bởi vì chưa thoát được ra khỏi sự kiện Lăng Hoa Cường nên Trang Bích Phàm không giống như ngày thường tỏ ra trang bức, chẳng qua là mỉm cười một chút.

- Hai vị mỹ nữ tỷ tỷ, anh Bích Phàm , chào các vị em là Đông Phương Lãnh Vũ là em kết nghĩa của anh Đông Lai hay là đồ đệ của anh Đông Lai.

Đông Phương Lãnh Vũ đứng dậy tự giới thiệu bản thân, lúc trước hấn từ Ngô Vũ Trạch mà biết Trang Bích Phàm cùng đi với Bùi Đông Lai.

Đồ đệ?

Ngạc nhiên nghe được hai chữ này, trừ tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi ra thì những người khác đều là vẻ mặt quái dị nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế cũng không có giải thích mà là theo thứ tự giới thiệu đám người Ngô Vũ Trạch với Mộ Khuynh Nhan.

- Tới nào, chúng ta cùng nhau nâng chén chúc mừng Vũ Trạch sinh nhật vui vẻ!

Giới thiệu xong xuôi Bùi Đông Lai chủ động tiến lên bưng một ly Laffey mà lão bản hội sở Uy Liêm tự mình đưa tới.

- Sinh nhật vui vẻ!

Mọi người đều nâng chén chúc mừng Ngô Vũ Trạch.

Thông thường mà nói thì bữa tiệc là nơi nói chuyện làm ăn, là nơi cầu người làm việc tốt nhất mà rượu chính là cây cầu nối thông tất cả.

Một chén rượu xuống bụng, ngăn cách giữa mọi người tiêu trừ không ít, không khí không còn quý dị nữa ngược lại trở nên náo nhiệt.

Sau đó, dưới sự đề nghị của mọi người thì Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân mới vừa tạo thành nhóm nhạc Hoàng Hậu cùng hợp ca một bài “Luân hồi” khiến cho cả sảnh vỗ tay hoan hô.

Chẳng qua là.

Đồng thời vỗ tay trầm trồ khen ngợi thì Hạ Y Na cùng tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi đều là âm thầm đánh giá Bùi Đông Lai, trong đó Hạ Y Na thấy ánh mắt Bùi Đông Lai nhìn về phía hai người Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân rất trong suốt thì bỏ đi nghi ngờ trong lòng mà tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi lại là vẻ mặt nghi ngờ, nghi ngờ mối quan hệ của Bùi Đông Lai với hai người Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân.

- Anh Tiểu Vũ , anh xem Nhật Xuất Đông Lai cùng các nàng rốt cuộc có quan hệ gì?

Đợi hai người Mộ Khuynh Nhan, Trang Hiểu Vân cùng với ba người Hạ Y Na, Tăng Khả Tâm, Dương Tinh ngồi cùng một chỗ xong thì tiểu ma đầu dùng ngón tay thọt bên hông Đông Phương Lãnh Vũ, chớp đôi mắt to hỏi.

- Tiểu hài tử xấu xa quá nhiều như vậy làm gì, đi ra chỗ khác, anh muốn đi tìm anh Đông Lai uống rượu.

Đông Phương Lãnh Vũ bởi vì lần đầu tiên gặp mặt đám người Ngô Vũ Trạch, không dám lộ ra bản sắc Hỗn Thế Ma Vương lúc này thấy không khí trở nên náo nhiệt thì không còn khách sáo nữa.

“ Hừ!”

Nghe được lời nói của Đông Phương Lãnh Vũ, tiểu ma nữ tức giận hừ một tiếng, sau đó không đợi Đông Phương Lãnh Vũ đứng dậy liền đứng lên trước tay bưng ly nước trái cây, lắc lắc cái mông nhỏ bước nhanh tới trước người Bùi Đông Lai nói:

- Nhật Xuất Đông Lai, chúng ta chơi trò chơi đi.

Bùi Đông Lai vốn là đang cùng Ngô Vũ Trạch nói chuyện thì nghe được lời nói của tiểu ma nữ, thấy một bộ dáng anh mà không chơi em liền đem anh đánh thành cho thành đầu heo của tiểu ma nữ, dở khóc dở cười nói:

- Chơi trò chơi gì?

- Hai con tiểu ong mật, anh thua thì uống rượu, em thua thì uống nước trái cây.

Tiểu ma nữ nói như đúng rồi.

- Được.

Bùi Đông Lai gật đầu đáp ứng, biết rõ tiểu ma nữ này rất kinh khủng nên Ngô Vũ Trạch liền tắt nhạc.

Thấy Bùi Đông Lai đáp ứng, tiểu ma nữ đem nước trái cây đặt ở trên bàn, không để ý ánh mắt của mọi người mà rất tự nhiên ngồi ở trên đùi Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai sớm tập thành thói quen chiều chuộng tiểu ma nữ, cũng không có để ý.

- Hai con Tiểu ong mật a, bay bên phải, bay bên phải, bay lên, chụt... chụt... chụt... chụt... chụt...

Sau đó trong ánh nhìn chăm chú cùng biểu lộ trợn mắt há hốc mồm của đám người Ngô Vũ Trạch, tiểu ma nữ cười ở trên đùi Bùi Đông Lai học tư thế bay lượn của tiểu ong mật, bay trái một chút, lượn phải một chút, sau đó mở ra cái miệng nhỏ nhắn kêu gọi làm ra động tác hôn môi, cảm giác đó hận như không được trực tiếp hôn Bùi Đông Lai một cái.

Ngoài ra mỗi một lần Bùi Đông Lai thua nàng cũng sẽ mân mê miệng nhỏ liếc mắt nhìn về phía Hạ Y Na, Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân một cái sau đó tự mình bưng chén rượu lên hướng miệng Bùi Đông Lai rót vào...

Thấy một màn như vậy, Ngô Vũ Trạch len lén nhìn một chút Hạ Y Na lúc trước bị tiểu ma nữ đánh bại, không khỏi âm thầm cảm thán Trường Giang sóng sau đê sóng trước, nếu so sánh cùng với tiểu ma nữ mà nói thì không riêng gì Hạ Y Na, hai người Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân cũng kém bạo dạn thậm chí ba người ở cùng một chỗ cũng không phải là đối thủ của tiểu ma nữ.

Mặc dù nhìn ra tiểu ma nữ không biết điều giống như bề ngoài đơn thuần như vậy nhưng là vẻ mặt của tiểu ma nữ thật sự có chút lừa tình quá mức rồi, cộng thêm tuổi nàng còn nhỏ nên mọi người cũng không để ý.

Tiểu ma nữ biểu diễn xong thì đến lượt Đông Phương Lãnh Vũ cũng không cam chịu rơi ở phía sau, hần xung phong nhận việc chúc rượu, hần uống cạn một chai Laffey rồi bất quá thoát nhìn cũng không có chuyện gì nên trực tiếp kéo gần quan hệ cùng với mọi người.

“Két”

Sau đó lúc Đông Phương Lãnh Vũ chuẩn bị tìm Bùi Đông Lai uống mấy chén rượu thì cửa phòng mở ra.

“Bá!”

Cửa phòng vừa mở ra, mọi người đều đem ánh mắt nhìn tới rõ ràng phát hiện ở cửa xuất hiện thêm một nữ nhân chính xác ra là một mỹ nữ.

Nữ nhân này mái tóc dài phiêu dật tùy ý choàng qua vai, một khuôn mặt trứng ngỗng tiêu chuẩn nhất lưu, ngũ quan hết sức tinh xảo, nàng mặc trên người một cái áo khoác ngoài màu trắng phối hợp với quần vải tơ cùng bớt ngắn cả người nhìn qua hết sức thanh thuần, ngoài vẻ thanh thuần ra cũng khó mà che dấu khí chất tiểu thư nhiều năm dưỡng thành trên người của nàng.

Dưới ánh đèn, nữ nhân mặc dù không mời mà đến nhưng mà tay trái của nàng cầm một bó hoa tươi, tay phải lại cầm một món quà giống như là đã có chuẩn bị từ trước.

“Ách?”

Tại sao lại xuất hiện thêm một người?

Tiểu ma nữ làm ra một bộ dáng đề phòng.

Cùng tiểu ma nữ bất đồng, ngoại trừ Bùi Đông Lai cùng Ngô Vũ Trạch ra thì những người khác đều là vẻ mặt nghi ngờ nhìn nữ nhân không mời mà đến.

Khi mọi người còn đang nghi ngờ thì trong sắc mặt khiếp sợ của Ngô Vũ Trạch, Tô Thi Vận đang đứng ở cửa rất nhanh liền tìm được đám người Ngô Vũ Trạch, trên mặt lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Sau đó, nàng không để ý đến ánh mắt của mọi người, cầm lấy bó hoa tươi cùng hộp quà trực tiếp tới bên cạnh Ngô Vũ Trạch nói:

- Sinh nhật vui vẻ.

“Ách...”

Ngô Vũ Trạch há to miệng, dường như cảm thấy mình đang nằm mơ hần dùng lực xoa mắt một chút cố gắng làm cho mình nhìn rõ ràng hơn một chút.

Tô Thi Vận mỉm cười đem bó hoa tươi cùng hộp quà đặt ở bên cạnh Ngô Vũ Trạch, sau đó nhìn thoáng qua mọi người cuối cùng đem ánh mắt rơi vào trên người Bùi Đông Lai mỉm cười nói:

- Chào mọi người, tớ là bạn gái của Ngô Vũ Trạch, tớ tên là Tô Thi Vận. Tớ không nói cho hần biết là tớ sẽ tới là muốn dành cho anh ý một kinh hỉ, hi vọng không có ảnh hưởng đến cuộc vui của mọi người.

- Vũ Trạch, không tốt nha, có một người bạn gái đẹp như thiên tiên như vậy cũng không nói cho chúng tớ, phạt các người trước mặt mọi người hôn nhau.

Nghe được lời giới thiệu không chê vào đâu được của Tô Thi Vận, Hạ Y Na âm thầm biết Ngô Vũ Trạch cùng Tô Thi Vận là người yêu ồn ào nói.

- Đúng vậy, anh Vũ Trạch, hôn đi!

Đông Phương Lãnh Vũ hò hét ủng hộ, một bộ dáng không sợ thiên hạ đại loạn.

- Hôn đi!

Trong lúc nhất thời, thanh âm ồn ào nổi lên bốn phía.

Đúng như theo lời của Tô Thi Vận, nàng xác thực cho Ngô Vũ Trạch một cái kinh hỉ vì thế cho nên Ngô Vũ Trạch sau khi bất ngờ thì bị cảm động đến rối tinh rối mù.

Lúc này, mắt thấy mọi người ồn ào thì Ngô Vũ Trạch hít sâu một hơi, một tay kéo lấy Tô Thi Vận ôm vào trong ngực sắc mặt hạnh phúc nói:

- Lão bà yêu dấu, hôn nhau nào!

Thanh âm vừa dứt, Ngô Vũ Trạch trước mặt mọi người hôn Tô Thi Vận một cái khiến cho Tô Thi Vận đỏ mặt.

Thấy một màn như vậy, ba người Hạ Y Na, Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân tràn đầy hâm mộ đều là không nhịn được len lén nhìn Bùi Đông Lai một cái.

Trong ánh mắt mong chờ của ba người, Bùi Đông Lai mỉm cười dần dần vỗ tay hoan hô.

Có lẽ là ánh đèn quá mờ nên không có nhận thấy được trong mắt Bùi Đông Lai lóe lên cô đơn.

Tô Thi Vận xuất hiện khiến cho bầu không khí càng thêm náo nhiệt, nàng lấy thân phận nữ chủ nhân mời rượu một vòng không nói, cử chỉ ưu nhã nói năng nhẹ nhàng rất nhanh liền hòa hợp cùng mọi người.

Gần hai giờ sáng bữa tiệc sinh nhật mới kết thúc, lão bản hội sở Uy Liêm chủ động yêu cầu không cần trả tiền, Ngô Vũ Trạch bởi vì uống quá chén mà một mình Tô Thi Vận không cách nào đỡ được nên Bùi Đông Lai chủ động hỗ trợ.

- Bùi Đông Lai.

Sau khi xuống lầu mắt thấy những người khác đi phía trước, Tô Thi Vận do dự một chút hướng về phía Bùi Đông Lai nhẹ nhàng kêu một tiếng.

- Chuyện gì vậy?

Bùi Đông Lai mỉm cười hỏi.

- Đông Tuyết rất nhớ cậu, nàng rất muốn tới nơi này.

Tô Thi Vận khe khẽ thở dài.

- Tôi biết.

Nụ cười trên mặt Bùi Đông Lai không giảm, trái tim lại co quắt một cái.

Chỉ một chút.

Rất nhỏ.

Cũng rất đau

Hoàng hoa khuê nữ tới, hoàng thân quốc thích không có tới.

Không phải là không muốn.

Mà là không thể.

Diệt Hồng Trần

336. Chương 339: Thời Đại Kết Thúc Rồi ư?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 339: Thời đại kết thúc rồi ư?

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Bóng đêm như mực, gió muộn thổi qua hai hàng cây bên đường bị thổi đến rung lên “sàn sạt”, bởi vì đã về đêm nên xe cộ trên đường phố tự nhiên giảm đi nhiều, người đi đường lại càng khó gặp, cả con đường trông có vẻ hiu quạnh.

Dưới màn đêm, một chiếc Land Rover màu đỏ lướt như bay trên đường phố, Hạ Y Na ngồi ở hàng ghế sau đầu dựa vào ghế ngồi.

Ánh đèn nê ông ngoài cửa sổ chiếu sáng vào trong ô tô, nương theo ánh sáng yếu ớt có thể mơ hồ nhận thấy khuôn mặt trứng nồn của Hạ Y Na hiện lên một tầng đỏ ửng, nàng kinh ngạc ngẩng nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, trong lòng cũng không biết suy nghĩ cái gì.

- Tiểu thư, cô không sao chứ?

Lái xe là một nam nhân trung niên nhìn qua kính chiếu hậu thấy vẻ mặt Hạ Y Na hơi có vẻ mất mát thì không nhận được hỏi.

Không trả lời, dường như Hạ Y Na không có nghe thấy lời nói của nam nhân trung niên, chẳng qua là lẳng lặng nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Nam nhân trung niên thấy thế không khỏi ngậm thở dài.

Trong ký ức của hắn kể từ khi Bùi Đông Lai ở khách sạn Hồng Tử Cáp dẫn Hà Hoa, Ngưu Hải Đào cùng với Dương Sách từ Nam Tô tới xong thì nam nhân trung niên cảm giác được Hạ Y Na giống như đã thay đổi thành người khác.

Mặc dù nàng ở trước mặt người ngoài vẫn cười nói bình thường nhưng mà những lúc nàng ở một mình lại thường trầm mặc.

Mà mỗi khi Hạ Y Na tâm huyết dâng trào ở biệt thự quận Golf, cơ bản là nàng thức trắng đêm không ngủ, trong phòng ngủ ánh đèn lóe lên cả đêm.

Đối với lần này, nam nhân trung niên biết Hạ Y Na thay đổi cùng Bùi Đông Lai có liên quan rất lớn.

Hắn không biết là Hạ Y Na chỉ khi nghĩ tới Bùi Đông lai tới mức đau lòng lúc đó mới đi tới biệt thự quận Golf.

Bởi vì.

Bùi Đông Lai đã từng tới biệt thự kia, đi vào phòng ngủ của nàng, thậm chí đã từng đem nàng đẩy ngã xuống giường lớn trong phòng ngủ.

Mặc dù ngày đó Bùi Đông Lai cái gì cũng không làm chỉ là Hạ Y Na cảm thấy ngôi biệt thự kia, cái phòng ngủ kia, cái giường lớn kia đã từng lưu lại chút gì đó của Bùi Đông Lai, hiện tại cũng làm cho lòng nàng say mê.

Có lẽ là biết tâm tình Hạ Y na rất mất mát nên nam nhân trung niên không có quấy rầy Hạ Y Na nữa mà là hết sức chuyên chú vào việc lái xe.

Nửa giờ sau.

Xe hơi đã tới khu nhà giàu quận Golf, cả khu nhà giàu trước sau như một vắng lạnh, chỉ có mấy ngôi biệt thự lóe lên ánh đèn.

“Ách?”

Ngạc nhiên thấy ngôi biệt thự mà vua ngọc thạch Hạ Hà mua cho Hạ Y Na lóe lên ánh đèn thì nam nhân trung niên đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trong lòng vừa động đoán được cái gì, mang theo vài phần hưng phấn nói:

- Tiểu thư, ông chủ tới.

Lời nói của nam nhân trung niên khiến cho Hạ Y Na lấy lại tinh thần, theo bản năng nàng nhìn thoáng qua tòa biệt thự kia, sau khi thấy biệt thự lóe lên ánh đèn thì trong đôi con ngươi ảm đạm vô quang của nàng hiện lên vài phần sắc thái.

Mấy phút đồng hồ sau, nam nhân trung niên lấy chiếc Land Rover màu đỏ đi dọc theo con đường trong khu nhà giàu tới trước cửa căn biệt thự của Hạ Y Na.

Giống như nam nhân trung niên đoán giống nhau, Hạ Hà đúng là đã tới biệt thự, trong biệt thự chẳng những xe của Hạ Hà là xe ở Đông Hải hơn nữa hộ vệ của Hạ Hà giống như một cây thương đứng thẳng tắp ở cửa biệt thự.

Cùng hộ vệ của Hạ Y Na giống nhau, hộ vệ của Hạ Hà cũng là một nam nhân trung niên tuy người không cao nhưng thân thể rất bền chắc, cả người tràn đầy lực lượng mang tính chất bạo tạc.

- Sao bây giờ mới về?

Mất thấy xe hơi dừng lại, Ma Phong thân là hộ vệ của Hạ Hà mang theo vài phần không vui hỏi:

- Ông chủ đợi tiểu thư đã lâu rồi.

Làm như đã nhận ra vẻ bất mãn trong giọng nói của Ma Phong, hộ vệ của Hạ Y Na hơi lộ vẻ khấn trương.

- Chú Ma, hôm nay cháu cùng bạn bè tụ hội nên về muộn một chút.

Thấy hộ vệ không nói lời nào Hạ Y Na chủ động mở miệng giải thích.

Nàng sở dĩ gọi Ma Phong là chú một là vì từ bé ông ta đã là gia sư của nàng hơn nữa nàng cũng biết từ khi nàng ra đời thì Ma Phong đã đi theo bên người Hạ Hà, là tài xế, hộ vệ của Hạ Hà nhưng lại càng giống cái bóng của Hạ Hà hơn!

Nàng không biết Ma Phong rốt cuộc đi theo Hạ Hà bao nhiêu năm nhưng nàng từng nghe người ta nói qua năm đó Hạ Hà một mình một người liều mạng ở biên cảnh thì lúc đó Ma Phong đã đi theo bên người Hạ Hà rồi, có một lần Ma Phong ở giữa tình huống ba họng súng chỉ vào người vẫn dám cùng Hạ Hà chạy thoát khỏi cừu địch bao vây xung quanh.

Có người nói Ma Phong là tâm phúc mà Hạ Hà tín nhiệm nhất nhưng càng nhiều người nói Ma Phong chính là huynh đệ sinh tử của Hạ Hà, có thể lúc liều mạng đem cái lưng giao lại cho đối phương đủ để nói lên sự tín nhiệm này.

- Vào đi thôi, tiểu thư, ông chủ ở đại sảnh chờ cháu.

Ma Phong không nói thêm về chuyện vừa rồi mà chủ động kéo cửa xe cho Hạ Y Na.

Nửa phút đồng hồ sau, Hạ Y Na Một mình một người xuyên qua vườn hoa biệt thự đi tới đại sảnh.

Trong đại sảnh, vóc người Hạ Hà hơi lộ vẻ mập mạp ngồi ở trong đại sảnh biệt thự, ngậm một miếng thuốc Lào đang nhả khói.

Người quen thuộc Hạ Hà đều biết, mặc dù Hạ Hà là dạng nhà giàu mới nổi hận không được cho tất cả mọi người trên thế giới biết hẳn có tiền, chỉ là Hạ Hà có hai thói quen khiến người cả ngoài lẫn trong vòng tròn đều biết hẳn có chết cũng không bao giờ thay đổi.

Nguyên nhân thứ nhất là từ khi còn nhỏ đã nghèo khó nên vô luận lúc nào Hạ Hà cũng sẽ để ở trên giường của mình một túi ngủ cộc, mấy chục năm như một.

Thứ hai, Hạ Hà vô luận lúc ra khỏi cửa cũng sẽ mang theo hai loại thuốc, một loại là thuốc lá hạng sang, một loại là thuốc Lào, mời bằng hữu của mình hút thuốc xịn còn chính mình thì rút thuốc Lào ra hút.

Người có quan hệ tốt với Hạ Hà cũng biết, Hạ Hà lúc mới bắt đầu xông pha giang hồ cũng hút thuốc Lào, ngoài ra có một lần Hạ Hà ở biên cảnh bị người phục kích, trúng đạn một bên rút thuốc Lào ra hút một bên tự mình dùng chủy thủ đem đạn ở trên người lấy ra, cả quá trình không nói một câu nào.

- Nha đầu bảo bối, về rồi à.

Mắt thấy Hạ Y Na đi vào đại sảnh, Hạ Hà giống như là học sinh len lén hút thuốc là bị thầy giáo phát hiện, trước tiên bốp tát điều thuốc, cười hắc hắc đứng lên:

- Tới đây, để cha ôm một cái.

- Hạ bàn tử, cha tới Đông Hải tại sao không nói với con một tiếng?

Hạ Y Na cũng không có nghe theo thỉnh cầu của Hạ Hà mà là chất vấn.

- Cha đây không phải là nhớ con sao? Nghĩ muốn cho con một cái niềm vui bất ngờ.

Hạ Hà vừa nói bàn tay như ảo thuật lấy từ trong túi ra một cái hộp tinh xảo từ từ mở ra.

Cái hộp mở ra, một viên Dạ Minh Châu lóe sáng nằm an tĩnh trong hộp hiện ra trong mắt của Hạ Y Na.

- Viên Dạ Minh Châu này cha mất sức chín trâu hai hổ mới đoạt được trong tay của Phỉ Thúy Vương đấy, nữ nhi bảo bối có thích không?

Hạ Hà đem viên Dạ Minh Châu đưa tới trước người Hạ Y Na cười hắc hắc nói.

Không trả lời.

Thấy viên Dạ Minh Châu mà có tiền cũng chưa chắc mua được kia cùng ánh mắt yêu thương của Hạ Hà thì Hạ Y Na chỉ cảm thấy trong cổ họng giống như có cái gì chèn ngang vậy, không nói nên lời.

- Cha.

Sau đó, vành mắt nàng đỏ lên, cái mũi chua xót trực tiếp nhào vào trong ngực Hạ Hà.

- Nữ nhi bảo bối, có người khi dễ con hả? Con mau nói cho cha, cha sẽ đánh cho hắn hoa đào nở đầy mặt.

Đưa tay kéo Hạ Y Na vào trong ngực Hạ Hà một tay cầm lấy viên Dạ Minh Châu một tay vỗ sau lưng Hạ Y Na mỉm cười an ủi nhưng trong lòng thì giống như gương sáng.

Hắn biết nguyên nhân khiến Hạ Y Na không vui.

- Không có... Không có.

Hạ Y Na giống như một hài tử yếu ớt bình thường dựa vào lồng ngực béo ú của Hạ Hà khẽ lắc đầu nhẹ nhẹ.

- Vậy tại sao con khóc?

Hạ Hà vẫn đang cười.

- Con đâu có khóc đâu.

Dường như Hạ Y Na cảm thấy mắt thể diện vội vàng lau lấy nước mắt mạnh mẽ nói.

Hạ Hà cười hắc hắc:

- Khóc tu tu như vậy còn nói không có khóc, vành mắt đều đỏ cả rồi.

- Con... Con nhớ cha thì khóc không được sao.

Hạ Y Na lại gỡ bản tính của mình ra hừ hừ nói:

- Hạ bàn tử, nếu mà cha không có lương tâm như vậy thì sau này con sẽ không nhớ cha nữa.

Hạ Hà nhẹ nhàng giơ tay lên lau đi nước mắt còn lưu lại trên mặt Hạ Y Na, ôn nhu nói:

- Nha đầu ngốc, còn không phải do tiểu tử kia đi?

“Lộp bộp!”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Hạ Hà, thân thể của Hạ Y Na không khỏi run lên, nụ cười trên mặt biến mất không còn sót lại chút gì.

- Ngồi xuống cha nói chuyện với con.

Hạ Hà mỉm cười vỗ vỗ bả vai Hạ Y Na.

Cảm thụ được lực lượng truyền đến từ bàn tay của Hạ Hà, thân thể cứng ngắc của Hạ Y Na chậm rãi buông lỏng, im lặng không nói gì ngồi xuống.

- Tối nay nhìn thấy tiểu tử kia rồi, đúng không?

Hạ Hà để viên Dạ Minh Châu xuống theo thói quen rút ra một điều thuốc Lào vừa đưa lên khoe miệng nhưng không có đốt mà là gài lên trên tai.

Hạ Y Na cúi đầu mười ngón tay đặt ở trên đầu gối khẽ gật đầu một cái.

- Vẫn còn thích nó?

Hạ Hà tiếp tục hỏi.

Hạ Y Na gật đầu một lần nữa.

- Nha đầu ngốc.

Hạ Hà khẽ thở dài vuốt ve cái đầu của Hạ Y Na:

- Có muốn biết nó gần đây đã làm những gì không?

- Có ạ.

Hạ Y Na nhẹ giọng nói.

- Mấy ngày hôm trước, hắc đạo Nam Cánh đại loạn, Tương Cương của Hồng Tinh cùng Lăng Hoa Cường của Đông Tinh trước sau đều biến mất khỏi nhân gian. Hôm nay, hắc đạo Nam Cánh ngoài mặt là do Uông Chu của Hồng Tinh cầm quyền trên thực tế chẳng qua là một con cò của tiểu tử kia.

Hạ Hà vừa nói không nhịn được thở dài nói:

- Hắc, chỉ trong thời gian mấy ngày bình định hắc đạo Nam Cánh, chuyện này quả thực khó có thể khiến người ta tin được.

Hạ Y Na trầm mặc không nói, tựa hồ kinh nghiệm gió tanh mưa máu của Bùi Đông Lai cùng nàng cách xa cả thế kỷ.

- Nha đầu ngốc, con từng nói với cha rằng hắc cũng không phải là không thích con ngược lại nó đối với con cũng có chút động tâm, nó sợ dĩ cự tuyệt con là bởi vì trong lòng nó một cô bé khác, hơn nữa đáp ứng cô bé kia trong vòng bốn năm sau đi vào Yên Kinh đón cô bé kia ra khỏi nhà một cách đường đường chính chính.

Hạ Hà đang khi nói chuyện ánh mắt khẽ híp lại:

- Trong thời gian này cha điều tra chuyện này nhưng có thể nói chuyện này là thật.

Thân thể của Hạ Y Na khẽ run lên, cắn chặt môi tiếp tục trầm mặc.

- Nha đầu ngốc, nếu như nó thật sự có ý đối với con thì cha nghĩ là khả năng con cùng hắc ở chung một chỗ còn có thể lớn hơn khả năng nó cùng cô bé kia ở chung một chỗ.

Hạ Hà ngừng xuất kinh nhân.

“ Ách...”

Hạ Y Na há to mồm ngẩng đầu nhìn về Hạ Hà trên mặt hiện lên nét kinh ngạc.

- Bởi vì cô bé kia họ Tần là một thành viên của Tần gia Yên Kinh.

Hạ Hà nói thẳng ra:

- Hơn nữa bởi vì cô bé kia bị Tần gia dùng để kéo gần quan hệ với Diệp gia, nàng sẽ bị gả cho Diệp Tranh Vành là nhân vật nổi trội của Diệp gia đời thứ tư.

- Cha... Cha là nói người nhà của cô bé kia không đồng ý cho hần và cô bé kia ở chung một chỗ?

Tâm tình của Hạ Y Na giống như có đủ năm loại cảm xúc, hết sức phức tạp.

- Không riêng gì Tần gia, Diệp gia cũng sẽ không.

Hạ Hà nghiêm mặt nói:

- Nếu như chẳng qua là dựa vào một mình nó thì ngay cả tư cách bước vào cửa nhà cô bé kia nó cũng không có, ở trong mắt người bình thường, tất cả những việc nó cố gắng làm đủ để dùng hai chữ nghịch thiên để hình dung, chỉ là ở trong mắt người Tần gia cùng Diệp gia thì hết thấy những việc hần làm không đáng giá được nhắc tới không nói, từ đầu tới cuối hoàn toàn không thể được mang ra bàn luận.

Hạ Y Na lại trầm mặc một lần nữa.

Nàng từ nhỏ lớn lên trong đại viện quân khu, tai nghe mắt thấy không ít những chuyện như thế này, nàng rất rõ ràng trên thế giới này có một ít nhóm người như vậy, hôn nhân của bọn họ cho tới nhân sinh cũng là buộc chặt cùng với lợi ích của gia tộc.

Những người như vậy giống như tượng gỗ dưới sự khống chế của gia tộc đã sớm sắp đặt nhân sinh của bọn họ sống như vậy cho đến hết một đời.

Trong cuộc đời có lẽ sẽ xuất hiện một chút sai lệch nhưng tuyệt đối sẽ không bao giờ lệch khỏi quỹ đạo đã đặt sẵn!

- Cái duy nhất để nó dựa vào chính là cha của nó.

Đang khi nói chuyện, trong đầu Hạ Hà không khỏi hiện ra thân ảnh của nam nhân đã từng đập bằng Hoa Hạ năm đó, thốt nhiên nói:

- Nếu như là hai mươi năm trước, chỉ cần một câu nói của cha nó thì Tần gia cũng được Diệp gia cũng được, tuyệt đối ngay cả cái rắm cũng không dám phong, nhưng là... Hiện tại thì thời đại của hần đã kết thúc!

Diệt Hồng Trần

337. Chương 340: Từng Ân Oán, Từng Vòng Luân Hồi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 340: Từng ân oán, từng vòng luân hồi.

Dịch giả: huhuhe

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hồi Long)

Nguồn: 4vn.eu

- Cha, cha của hần là ai?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Hạ Hà, Hạ Y Na sắc mặt không khỏi biến đổi, bật thốt lên hỏi.

Kể từ khi từ Hạ Hà biết được sự tích nghịch thiên của Bùi Đông Lai xong thì Hạ Y Na vô cùng tò mò đối với thân thể của Bùi Đông Lai, cũng đã từng hỏi qua Hạ Hà kết quả khi đó Hạ Hà cũng không có cách nào điều tra ra chuyện này.

Hiện giờ, Hạ Hà nói Bùi Đông Lai chỉ có thể dựa vào cha của hắn không nói, còn nói hai mươi năm trước là thời đại của cha Bùi Đông Lai, cái này khiến cho Hạ Y Na rung động quả thực không cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

- Cha của hắn gọi là Bùi Vũ Phu, hai mươi năm trước có một ngoại hiệu nổi tiếng “Vô Thần”. Vô thần, tên như ý nghĩa, công phu của Bùi Vũ Phu rất cao từng một chiêu đánh bại Vô thần Nhật Bản, ở hắc đạo cùng giới võ học Hoa Hạ nhất hô bá ứng.

Hạ Hà nói tới đây kim lòng không đau toát ra vài phần bội phục:

- Ngoài ra, năm đó Bùi Vũ Phu dưới áp lực của tứ đại thiếu gia kinh thành mà cưới được đệ nhất mỹ nhân của kinh thành.

“ Ách...”

Hạ Y Na khiếp sợ há to miệng, cảm giác kia dường như không phải người nói ra những lời này không phải là Hạ Hà thì đánh chết nàng cũng không tin cha của một người từng đeo bao lớn màu đen kia đến đại học Đông Hải báo danh lại có quá khứ huy hoàng như vậy thậm chí là không thể tin nổi!

- Cha của con cũng là một trong những người thất bại năm đó.

Hạ Hà cười tự giễu một tiếng:

- Cha năm đó cũng theo đuổi đệ nhất mỹ nhân kinh thành Diệp Văn Tinh, bắt quá ngay cả cơ hội ước hẹn cùng nàng cũng không có. Bởi vì chuyện này mà mẹ con cười nhạo cũng như oán giận cha cả đời.

Cả người Hạ Y Na run lên, hai mắt tối sầm thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Dường như Hạ Hà cũng biết hết thấy chuyện này quá mức thần kỳ khiến cho Hạ Y Na rung động rất lớn, thấy Hạ Y Na muốn té xỉu liền vội vàng vịn chặt tay Hạ Y Na.

“Hô... Hô...”

Dưới ánh đèn, Hạ Y Na thở hổn hển từng ngụm lớn, đôi mắt trông mong nhìn Hạ Hà như muốn hỏi cái gì nhưng lại không biết hỏi từ đâu.

- Cha biết con có một bụng nghi vấn nên cha liền nói đơn giản thôi. Hai mươi năm trước Bùi Vũ Phu đại náo Yên Kinh dưới áp lực của tứ thiếu gia kinh thành cướp đi đệ nhất mỹ nhân kinh thành, Diệp gia giận mà không dám nói gì.

- Hai năm sau, Diệp Văn Tinh vì Bùi Vũ Phu mà sinh một đứa con cũng chính là tiểu tử kia, kết quả chết ở trên bàn mổ.

Hạ Hà vừa nói tới đây dường như bởi vì cái chết của Diệp Văn Tinh mà cảm thấy tiếc hận nên trong giọng nói mang theo vài phần thương cảm:

- Cái chết của Diệp Văn Tinh khiến cho Diệp gia tức giận, phái người thanh tẩy thể lực của Bùi Vũ Phu hơn nữa còn phái người đánh gãy một chân của Bùi Vũ Phu. Sau đó Bùi Vũ Phu mang theo tiểu tử kia quy ẩn cho đến năm nay mới hiện thân.

- Cha, không phải cha nói là Bùi... Cha của Bùi Đông Lai một chiêu đánh bại Vô Thần Nhật bản sao? Sao có thể bị người khác đánh gãy một chân như vậy?

Chẳng biết tại sao, nghe Hạ Hà nói đến cố sự của Bùi Đông Lai thì Hạ Y Na không khỏi cảm thấy đau lòng một trận:

- Còn có, mẹ của Bùi Đông Lai gọi là Diệp Văn Tinh kia nàng cùng Diệp gia có quan hệ như thế nào?

- Bùi Vũ Phu ở lĩnh vực võ học có thành tựu quả thật khiến cho người ta sợ hãi thán phục nhưng con phải biết rằng, võ công cao tới đâu cũng phải sợ thái đao, song quyền nan địch tứ thủ, huống chi trong Diệp gia có một người bàn về công phu cũng không hề thua kém Bùi Vũ phu.

Hạ Hà thốt thức nói:

- Còn về phần Diệp Văn Tình nàng quả thật cùng Diệp gia có quan hệ. Cha của nàng cùng Diệp Thạch người nắm quyền Diệp gia hiện tại có thể nói là chiến hữu sinh tử, mạng của Diệp Thạch là cha của Diệp Văn Tình hi sinh thân mình giành lại!

Lần này, Hạ Y Na không có lên tiếng mà là đang đợi Hạ Hà nói tiếp.

- Sau khi cha mẹ của Diệp Văn Tình chết tại chiến trường thì Diệp Thạch vì muốn cảm ơn nên đã đem Diệp Văn Tình về, đối đãi như với con ruột của mình.

Bởi vì nguyên nhân năm đó theo đuổi Diệp Văn Tình nên Hạ Hà đối với chuyện tình của Diệp Văn Tình vô cùng hiểu rõ:

- Mà đợi đến khi Diệp Văn Tình lớn lên xinh đẹp như hoa hơn nữa thái độ đối đãi với người khác khiến cho những lão nhân kia hết sức vừa lòng, những lão nhân kia muốn để cho con của mình cưới nàng về làm dâu trong đó có cả Diệp Thạch. Bởi vì không muốn nước phù sa chảy vào ruộng người ngoài, Diệp Thạch tính toán để cho Diệp Văn Tình cùng con của hắn Diệp Cẩm ở chung một chỗ.

Nói tới đây, Hạ Hà dừng lại một chút, cười khổ không dứt:

- Bởi vì Diệp Văn Tình cùng Diệp Cẩm cũng không có quan hệ máu mủ nên quyết định của Diệp Thạch cũng không có tranh cãi quá lớn, để cho Diệp Thạch cùng mọi người năm mơ cũng không nghĩ tới chính là Diệp Văn Tình, đệ nhất mỹ nữ kinh thành này cuối cùng bị Bùi Vũ Phu đoạt đi.

- Chuyện tình năm đó đưa tới oanh động rất lớn ở trong một ít vòng luẩn quẩn đặc thù, Diệp gia vô cùng nhục nhã. Chẳng qua là thời kỳ lúc ấy vô cùng mất cảm cộng thêm Diệp gia đối với Bùi Vũ Phu có một chút kiêng kỵ, sợ Bùi Vũ Phu cá chết lưới rách cho nên giận mà không dám nói gì.

Hạ Hà tiếp tục nói:

- Hai năm sau, lúc Diệp Văn Tình chết đi, Diệp gia đã hoàn toàn đứng vững vàng trên đỉnh kim tự tháp quyền lực. Ở dưới dạng tình hình này, Diệp Văn Tình chết đi khiến cho Diệp gia tức giận cuối cùng cùng Bùi Vũ Phu thù mới hận cũ tính cùng một lượt mới có chuyện sau đó.

- Nguyên lai là như vậy.

Hạ Y Na nghe được thì sợ hết hồn hết vía, nàng cố gắng suy nghĩ xem năm đó Bùi Vũ Phu là như thế nào mà dưới chân Thiên Tử dám cướp đi Diệp Văn Tình.

Nhưng mà.

Vô luận nàng cố gắng như thế nào thì nàng cũng không thể hình dung ra được.

- Nha đầu ngốc, nếu như không ngoài dự liệu, tiểu tử kia không cách nào bước vào được cửa chính của Tần gia, đến lúc đó hiện thực tàn khốc sẽ nói cho hắn biết, hết thấy cố gắng của nó không là gì không nói còn có thể biến thành trò cười!

Trong con người Hạ Hà lóe ra tinh quang gần từng chữ:

- Kể từ đó, chuyện tình của tiểu tử kia cùng cô bé Tần gia cũng coi như thất bại, nữ nhi bảo bối hoàn toàn có thể thay thế cô bé Tần gia kia cùng tiểu tử đó ở chung một chỗ.

Tâm tình Hạ Y Na phức tạp không có tổ thái độ.

- Nữ nhi bảo bối, con có phải cảm thấy thắng như vậy không chút vinh quang đúng không?

Hạ Hà xem thấu tâm tư của Hạ Y Na cười hỏi.

Hạ Y Na khẽ gật đầu một cái sau đó thở dài nói:

- Con rất muốn cùng hắn ở chung một chỗ nhưng mà phương thức này sẽ làm cho lòng con bất an. Hơn nữa, con không biết còn lại hi vọng hắn có thể quang minh chính đại bước vào cửa lớn của Tần gia.

“ Ách...”

Lúc này đây, đến lượt Hạ Hà giật mình hắn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Hạ Y Na:

- Nữ nhi bảo bối, con không có bị ám đầu đó chứ?

- Cha, chẳng lẽ cha không cảm thấy hấn rất khổ sao? Con thật không dám nghĩ hấn vì lời thề của chính mình mà cố gắng như vậy, đến cuối cùng lại thành trò cười của người khác, cái này đối với hấn mà nói tàn nhẫn như thế nào!

Hạ Y Na dường như có thể hình dung ra được một màn kia, sắc mặt lộ ra mấy phần lo lắng.

- Đứa nhỏ ngốc, cái thế giới này cũng không phải là chỉ cần cố gắng là có thể có hồi báo.

Hạ Hà thở dài:

- Ngược lại, đôi khi cố gắng rất nhiều nhưng lại không nhận được gì.

- Con biết.

Hạ Y Na khẽ lắc đầu:

- Chẳng lẽ cha không có phát hiện hấn cố gắng so với những người khác cố gắng khác nhau sao?

Hạ Hà hơi ngẩn ra không hiểu.

- Từ ý nào đó mà nói thì hấn đang đi lại con đường cha hấn đã đi.

Sắc mặt Hạ Y Na phức tạp nói:

- Mà dựa vào lời cha đã nói, mười tám năm trước cha hấn mặc dù phong quang vô hạn cuối cùng lại chột vật quý ẩn. Hấn hôm nay xa xa không có bằng với huy hoàng năm đó của cha hấn, càng không có giống như cha hấn cùng nữ nhân mình yêu thích ở chung một chỗ, nhưng mà hấn lại cùng cha hấn rơi vào cùng một cái kết quả, cái này quá tàn nhẫn!

- Nữ nhi bảo bối, con xác định con thật sự yêu nó?

Hạ Hà bị lời nói của Hạ Y Na khiến cho hôn mê rồi, theo hấn xem ra nếu Hạ Y Na thật sự yêu Bùi Đông Lai thì không có đạo lý nào ủng hộ Bùi Đông Lai ở chung một chỗ với cô bé khác.

- Con không biết cái gì gọi là yêu cũng không có tư cách nói cái gì là yêu, con chỉ biết là con thích hấn, con thích cảm giác cùng hấn ở chung một chỗ.

Hạ Y Na hồi tưởng lại từng ly từng tý lúc ở chung một chỗ cùng Bùi Đông Lai kim lòng không đậu nở một nụ cười hạnh phúc:

- Con rất muốn rất muốn cùng hấn ở chung một chỗ, cuối cùng gả cho hấn trở thành thê tử của hấn. Thật rất muốn. Nhưng mà nếu cùng con ở chung một chỗ mà hấn thống khổ thì con tình nguyện làm một người khách qua đường đứng ở nơi xa nhìn hấn hạnh phúc, vui vẻ!

Bên tai vang lên lời nói của Hạ Y Na, Hạ Hà hoàn toàn bị sợ ngây người, hấn dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn Hạ Y Na.

Giờ khắc này, hấn đột nhiên cảm giác được nữ nhi bảo bối của hấn khiến cho hấn cảm thấy có chút xa lạ.

Bởi vì.

Nữ nhi bảo bối của hấn không hề lấy mình làm trung tâm mà là nghĩ cho người khác.

Nữ nhân có thể khiến chon am nhân trưởng thành; đồng thời nam nhân cũng có thể khiến cho nữ nhân trưởng thành.

Nàng đã trưởng thành.

“Hô ~”

Một lúc lâu sau, Hạ Hà phun ra một ngụm khó chịu thật sâu một lần nữa vươn tay xoa đầu Hạ Y Na, lộ ra nụ cười vui mừng:

- Y Na, con đã trưởng thành, cha rất vui mừng.

Hạ Y Na cười gượng một tiếng, cười đến đỏ cả mắt, thật lòng mình hi vọng nam nhân mình thích cùng những nữ nhân khác ở chung một chỗ, cái này cần bao nhiêu dũng khí, cần bao nhiêu ý chí?

Ấm lạnh tự biết.

- Nhưng mà đứa nhỏ ngốc này, con phải nhớ kỹ nhân sinh trên đời ngắn ngủn mấy chục năm trong nháy mắt mà qua, có một số việc lúc còn trẻ có thể làm thì phóng tay mà làm, chỉ có như vậy lúc già rồi mới sẽ không lưu lại tiếc nuối!

Hạ Hà đem Hạ Y Na kéo vào trong ngực nhẹ giọng nói:

- Cha con năm đó thích Diệp Văn Tình biết rõ là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, nhưng cha con dám theo đuổi Diệp Văn Tình. Mặc dù không có thành công nhưng cha con không mất mặt, cũng không có tiếc nuối. Con nếu yêu nó thì hãy theo đuổi đi. Chỉ cần nó còn chưa có kết hôn thì cuộc tỷ thí này nữ nhi của Hạ bàn tử ta còn chưa có thua!

- Con nói con hi vọng nó hạnh phúc, cái này có đúng hay không, cái này là biểu hiện của lòng yếu đuối hay có thể nói là biểu hiện lòng dạ rộng lượng. Nhưng mà cha hi vọng con hiểu được đối với tiểu tử kia mà nói, hạnh phúc chân chính chưa chắc là cưới về được một người thuộc gia tộc lớn, trừ phi hắn có thể khiến cho những người ở thủ đô kia tâm phục khẩu phục! Nhưng mà con cũng biết, chuyện đó là không thể nào. Kể từ đó, nữ nhi của Hạ bàn tử ta lại càng không có lý do gì làm một người khách qua đường trong cuộc đời hắn!

Hạ Y Na nghe vậy liền ngẩn ngơ.

- Hai mươi năm trước, cha con không có tranh giành được với Bùi Vũ Phu, hiện tại cha hi vọng nữ nhi của cha không thể thua trong tay nữ tử của hắn, cha chỉ hi vọng con có thể đem Bùi Đông Lai dẫn tới trước mặt cha để cho cha của con có thể hao hao thắng Bùi Vũ Phu một lần!

Hạ Hà mỉm cười khích lệ:

- Có được hay không?

Hạ Y Na lắc đầu.

- Không dám?

Hạ Hà lại khích tướng.

- Không phải.

Hạ Y Na lắc đầu một lần nữa, nói ra một câu để cho chính nàng đều là cảm thấy không giải thích được:

- Bởi vì... Con cảm thấy được hắn có thể thành công.

Diệt Hồng Trần

338. Chương 341: Thái Tử, Hồng Kinh Hội.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 341: Thái tử, Hồng Kinh hội.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Trường An ở không dễ, người trong quan trường không có ai rảnh rỗi.

Nói khoa trương một chút thì người bình dân xem quan trường cũng giống như người dương gian nhìn xuống âm phủ, chỉ cần rướn cổ lên nhìn một chút là nổi da gà rồi.

Sáng sớm, khi ánh mặt trời vừa lên trên ngọn cây.

Thân là người nổi nghiệp đời thứ tư của Diệp gia Diệp Tranh Vành ngồi ở trong phòng làm việc, hắn không giống như những nhân viên công vụ khác mà ngồi thưởng thức trà ngon hay đọc báo. Mà lúc này hắn đang nhanh chóng viết lại toàn bộ công việc của ngày hôm qua, rồi lựa chọn ra những việc nào cần phải làm trước, những việc nào cần phải giải quyết sau.

“ Reng...Reng”

Đột nhiên, lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên.

Diệp Tranh Vành để bút xuống, hắn không lập tức nhắc máy lên nghe mà thoáng nhìn qua số người gọi điện, sau đó mới nghe điện thoại:

- Vương chủ nhiệm.

- Tranh Vành, đến phòng làm việc của tôi một chuyến.

Đầu bên kia điện thoại, vị đại lão kia liền nói ngay vào điểm chính, giọng nói cũng không tỏ ra cao cao tại thượng mà cũng không tỏ ra không thể nghi ngờ, giọng điệu của người này vô cùng bình thản.

- Được.

Diệp Tranh Vành trả lời một câu chắc chắn, sau khi cúp điện thoại xong thì hắn đứng dậy, bước ra khỏi phòng làm việc.

Đi ở trong hành lang, bước chân của Diệp Tranh Vành vô cùng ổn định, không để ý đến các phòng làm việc ở 2 bên.

Mặc dù hắn biết rõ, sau lưng của mỗi phòng làm việc đều là những chuyện tranh đấu khi xưa.

Nhưng mà.

Những việc này đối với Diệp đại thiếu gia hắn không có quan hệ với nhau.

Bởi vì, đối với nhiều người quan trường mà nói thì đều muốn vỡ đầu nát óc để chen chân vào một chức vụ hoặc là một phòng làm việc nào đó, nhưng đối với hắn mà nói thì đó chẳng qua chỉ là một cái ao nhỏ thậm chí thì đó chỉ là một cái ván cầu mà thôi.

Rất nhanh, Diệp Tranh Vành đã đi đến cửa phòng của Vương chủ nhiệm, hắn đứng lại rồi gõ vào cửa.

- Vào đi.

Trong phòng truyền ra một giọng nói hời hợt, vô hình làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách.

“ Kết!”

Diệp Tranh Vành đẩy cửa vào.

- Ngồi đi Tranh Vành.

Mắt thấy Diệp Tranh Vành đi vào phòng làm việc, thân là nhân vật số 3 Vương chủ nhiệm nhìn thoáng qua, giờ tay lên ý bảo Diệp Tranh Vành ngồi xuống.

Đối mặt với sự khách khí của Vương chủ nhiệm thì Diệp Tranh Vành cũng không tỏ ra khách sáo, hắn cũng không tỏ ra mình là Diệp đại thiếu gia mà cuồng ngạo. Hắn gật đầu, ngồi ở trên ghế sa-lon, ngẩng đầu ưỡn ngực, tư thế vô cùng đoan chính.

- Tranh Vành, hôm nay tôi gọi đến đây là muốn an bài cho cậu một công việc.

Vương chủ nhiệm nhìn tư thế ngồi đoan chính của Diệp Tranh Vành mà có chút cảm thán, hắn cười nói.

- Xin Vương chủ nhiệm cứ nói.

Diệp Tranh Vành tỏ ra đúng mức.

- Ngày 25 – 12 tới đây, chúng ta sẽ tiến hành một buổi hội thảo về vấn đề nghiên cứu Kinh Tế học. Chúng ta sẽ lo các công việc chính của buổi thảo luận ấy. Các bộ, các ủy ban trung khác đều sẽ tham gia.

Vương chủ nhiệm nghiêm mặt nói:

- Ngày hôm qua, trước khi tan việc chúng tôi đã tính toán để cho cậu chịu trách nhiệm về lần hội nghị này. Cậu hãy nghĩ rồi làm một bản báo cáo, sau đó đưa đến đây để tôi nhìn xem.

- Đã biết, Vương chủ nhiệm.

Diệp Tranh Vành nhanh chóng đem những công tác mà Vương chủ nhiệm nói save vào Laptop hơn nữa còn dùng ký hiệu đó là công việc quan trọng.

Mọi việc đều được Vương chủ nhiệm nhìn thấy ở trong mắt, hẳn thầm khen ở trong lòng.

Ở hẳn xem ra, cho dù Diệp Tranh Vành không dựa vào Diệp gia thì chỉ bằng năng lực cá nhân của hẳn thì tiền đồ ngày sau sẽ vô hạn lượng.

Mà thân là nhân vật đầu lĩnh của đời thứ tư trong Diệp gia, được Diệp gia dùng vô số nguồn lực ủng hộ nên không thể nghi ngờ năng lực của Diệp Tranh Vành.

Bởi vì biết được tầm quan trọng lần này của hội nghị nên Diệp Tranh Vành cũng không nôn nóng làm, mà là hẳn tính toán nên làm gì cho tốt.

Sau khi tan việc, Diệp Tranh Vành không có về nhà liền mà là ngồi trên một chiếc Volvo rồi đi ra khỏi cơ quan đại viện.

40' sau.

Diệp Tranh Vành đón thẳng xe đến thẳng một hội sở có tên là “ Hồng Kinh hội.”

Đối với người bình thường mà nói thì 3 chữ Hồng Kinh hội kia vô cùng xa lạ đối với họ.

Nhưng mà.

Đối với những người ở trong cái vòng luẩn quẩn thì cánh cửa Hồng Kinh hội kia còn cao..cao hơn cánh cửa của những hội sở khác.

Có thể nói không khoa trương chút nào thì ở quốc nội, người nào mà có thể gia nhập được vào Hồng Kinh hội thì đó chính là một điều vẻ vang.

Bởi vì, trong Hồng Kinh hội có tụ tập rất nhiều đệ tử cán bộ cao cấp, trong đó có tướng, có doanh nhân, có đại tướng ở biên giới...còn nhiều hơn nữa những hài tử đời sau ở trong Hoàng thành.

Trong vòng 8 năm lại đây, Hồng Kinh hội phát triển với một tốc độ chóng mặt, giống như một cái lưới lớn, lấy toàn bộ lợi ích của mọi người buộc chặt vào nhau, phần năng lực có thể nói là vô cùng kinh khủng.

Trong 8 năm qua, cánh cửa kia chỉ có một lần rơi chậm lại.

Một lần, bởi vì một câu nói của Diệp đại thiếu gia đã khiến cho công chúa của Nạp Lan gia trở thành Phương Hoàng, leo lên đầu cành.

Hồng Kinh hội.

Hội sở giành cho tất cả các hoàn khổ là do một tay Diệp Tranh Vành thành lập ra.

Hắn được xưng là thái tử, cũng là người đảm nhận chức hội trưởng.

7h30, Hồng Kinh hội, Diệp Tranh Vành ở trong phòng ăn riêng.

Diệp Tranh Vành ngồi trước bàn ăn, bộ dạng ưu nhã tiêu diệt thức ăn ở trước mắt.

Một nữ nhân đeo kính đen, có gương mặt xinh đẹp, dáng người ma quỷ, làn da trắng nõn ngồi đối diện với Diệp Tranh Vành, chăm chú nhìn vào hẳn ăn.

- Có thể nói rồi.

Không biết qua bao lâu, Diệp Tranh Vành dừng dừng cơm, cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng lau miệng, nhìn vào nữ tử đối diện, thản nhiên nói.

- Vâng, hội trưởng.

Nghe được Diệp Tranh Vành nói thế, nữ nhân liền nói:

- Đã qua được một tuần, Bùi Đông Lai đi xuống Nam Cảng. Hẳn dùng thời gian một tuần đã khiến cho hắc đạo ở Nam Cảng đổi chủ.

- Ta muốn điều mà người khác không biết.

Diệp Tranh Vành khẽ nhú mày, cắt ngang lời nói của nữ nhân này, giọng nói tỏ ra bất mãn.

- Tương Cương bị Phương Khôn và Lăng Hoa Cường hạ thủ, chết trên đỉnh núi Thái Bình. Đầu tiên là Bùi Đông Lai chém giết con của Phương Khôn là Phương Húc Đông, sau đó âm thầm câu kết với Uông Chu của Hồng Tinh, lại mượn tay của cảnh sát để tiêu diệt Lăng Hoa Cường.

Có lẽ làm nhận ra Diệp Tranh Vành đã bất mãn, trong lòng nữ nhân này liền hơi căng thẳng nhưng mà giọng nói vẫn tỏ ra bình tĩnh:

- Điều đáng ngờ duy nhất chính là sau khi Bùi Đông Lai ra tay với Lăng Hoa Cường thì đem Lăng Hoa Cường đến một nơi tên là thôn Đình rồi bí mật giết chết Lăng Hoa Cường.

- Nguyên nhân?

Diệp Tranh Vành lại mở miệng.

- Dựa vào tình báo mà chúng ta thu được thì Trang Bích Phàm bạn cùng phòng với Bùi Đông Lai là con riêng của Lăng Hoa Cường, Bùi Đông Lai đối phó với Lăng Hoa Cường cũng có một ít quan hệ với hắn.

Nữ nhân bổ sung.

Nghe được Bùi Đông Lai giết chết Lăng Hoa Cường, trở thành người phía sau màn của hắc đạo Nam Cảng thì vẻ mặt của Diệp Tranh Vành cũng không có biến hóa, dường như hắn cũng không để ý đến chuyện này, trầm ngâm một lát, hắn lại hỏi:

- Còn về phần Bùi Vũ Phu?

Nữ nhân khẽ lắc đầu, sắc mặt chán nản cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mặt của Diệp Tranh Vành.

- Tiếp tục điều tra đi.

Chân mày Diệp Tranh Vành khẽ nhú lên, bất quá hắn không có trách cứ với nữ nhân tên là Hoàng Oanh này.

Bởi vì hắn biết, tra không ra thế lực phía sau và hướng đi của Bùi Vũ Phu không phải là do Hoàng Oanh bắt lực, cũng không phải là mạng lưới tình báo của Hồng Tinh quá kém mà là bởi vì Bùi Vũ Phu giấu diếm quá sâu.

Sâu đến nỗi Diệp gia vận dụng toàn bộ thế lực cũng không có cách nào điều tra ra được.

Thấy Diệp Tranh Vành không có trách mình, Hoàng Oanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm • sau đó ngẩng đầu, do dự một chút, nói:

- Hội trưởng, lấy khuynh hướng phát triển của Bùi Đông Lai thì càng lúc thế lực của Bùi Đông Lai càng trở nên lớn hơn. Chúng ta có cần âm thầm ngăn cản không?

- Không cần.

Diệp Tranh Vành nhẹ nhàng lắc đầu, khóe miệng nở ra một nụ cười khinh thường:

- Tạm thời không nói đến chuyện hấn vẫn là một đứa hài tử, hắc đạo vĩnh viễn không thể lên được mặt bàn. Hấn ở bên hắc đạo càng lợi hại thì sẽ khiến người của Tần gia càng trở nên thất vọng đối với hấn mà thôi. Hoặc là nói, cho tới bây giờ người của Tần gia chưa bao giờ hy vọng gì vào người của Bùi Đông Lai cả.

- Nếu như không có cha của hấn thì hấn sớm đã chết một trăm lần.

Về mặt Hoàng Oanh cũng khinh thường, nàng không hiểu rõ một người không có bất cứ căn cơ gì, chỉ bằng một người phụ thân là Bùi Vũ Phu thì có tư cách gì mà đấu với Diệp đại thiếu gia đây?

- Ở thời đại này, hợp lại cũng là một loại bản lãnh, ta và cô không phải cũng như vậy sao?

Dường như đã đoán được ý nghĩ trong lòng Hoàng Oanh, Diệp Tranh Vành cười nhạt.

Sắc mặt Hoàng Oanh liền biến sắc, do dự một chút, nói:

- Nếu không có gì bất ngờ thì 25-12 này Bùi Đông Lai sẽ cùng Cổ Bồi Nguyên đến Yên Kinh để tham gia hội nghị nghiên cứu và thảo luận Kinh Tế, hơn nữa rất có thể hấn sẽ là người lên phát biểu, ngoài ra, Tần Đông Tuyết cũng đại diện cho Trần Tử đạo sư lên phát biểu, chúng ta cần phải làm gì?

- Ta cho cô một tháng để cô làm một mô hình luận văn.

Giọng nói của Diệp Tranh Vành vẫn hời hợt nhưng lại làm cho người ta có một cảm giác không thể nghi ngờ:

- Cô chuẩn bị để còn mà lên phát biểu.

- Vâng, hội trưởng.

Đầu tiên là Hoàng Oanh ngẩn ra, sau đó tràn đầy vui mừng mà đứng lên, hướng về phía Diệp Tranh Vành cúi chào lĩnh mệnh.

Diệp Tranh Vành phát tay kết thúc nói chuyện, Hoàng Oanh thức thời rời đi.

- Tần Đông Tuyết a Tần Đông Tuyết, cô thật là có phúc mà không chịu hưởng, nếu cô cứ khăng khăng một mực như vậy thì một tháng sau tôi sẽ cho cô biết lựa chọn của cô là ngu xuẩn như thế nào. Tôi còn cho cô biết, thảo căn vẫn mãi là thảo căn cho dù hấn có phủ lên người một bộ y phục hoa lệ thì hấn vẫn không bỏ được tật xấu của một tên thảo căn.

Lặng lẽ thối lui ra khỏi gian phòng của Diệp Tranh Vành, trên mặt Hoàng Oanh nở ra nụ cười lạnh, lặng lẽ nắm chặt 2 đấm.

Cùng lúc đó.

Diệp Tranh Vành đi đến bên cửa sổ, nhìn đèn đuốc sáng trưng bên ngoài Tử Cấm Thành rồi lấy ra di động, bấm lấy một số:

- Tôi bất kể cậu dùng biện pháp gì, cậu cần phải giành được chức quán quân của lần Đại Bĩ Võ năm nay.

- Biết rồi, anh.

Đầu bên kia điện thoại, một người đang ở trong trụ sở huấn luyện, trên mặt có trét một lớp nước sơn trước tiên cung kính trả lời Diệp Tranh Vành, sau đó hỏi thêm:

- Có cần phế bỏ tên phế vật ấy trong lúc cách đấu không?

- Không cần.

Diệp Tranh Vành lắc đầu:

- Ta sẽ khiến hấn giống như chó có tang mà cút ra khỏi Yên Kinh.

Diệt Hồng Trần

339. Chương 342: Sẽ Không Để Mất Thể Diện.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 342: Sẽ không để mất thể diện.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Mùa đông ở Đông Hải tuy không rét bằng ở phương Nam nhưng mà vẫn làm cho người ta có cảm giác lạnh thấu xương.

Bởi vì mùa đông ở Đông Hải khác với mùa đông ở phương Bắc.

Mùa đông ở phương Bắc là lạnh và khô, chỉ cần ăn mặc nhiều thì gió sẽ thổi không lọt, sẽ không còn cảm giác lạnh. Còn mùa đông ở Đông Hải thuộc về cái lạnh của phương Nam, cái lạnh này thấm sâu vào trong xương, cho dù cậu có ăn mặc nhiều như thế nào đi chăng nữa thì nó cũng vẫn lạnh.

Lúc này đây, trong sân trường, Bùi Đông Lai thân mặc một bộ đồ đen bó sát người, bắt đầu luyện công buổi sáng.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì mỗi ngày hấn ở sân thể dục chạy một vòng cho nóng người, sau đó hấn sẽ ra phía sau rừng cây của trường, tiến hành luyện tập quyền pháp.

Mùa hè, lúc Bùi Đông Lai thường xuyên ra sau rừng thì hấn còn gặp phải nhiều đôi nam nữ đánh dã chiến, nhưng lúc này khí trời đã chuyển sang lạnh rồi, nơi này đã trở nên yên tĩnh hơn nhiều.

“ Haiz...”

Sau khi Bùi Đông Lai chạy xong một vòng thì phía sau lại xuất hiện những tiếng bước chân, đây là một cô bé mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, xuất hiện ở phía sau Bùi Đông Lai không xa, đang đuổi theo Bùi Đông Lai.

“ Phù”

Có lẽ là khí trời buổi sáng hơi lạnh nên cô bé kia vốn có khuôn mặt xinh đẹp, lúc này lại trở nên có chút hồng, 2 tay nàng bỏ vào trong túi áo, thoát nhìn thì không ra bộ dạng của một vận động viên chuyên nghiệp.

Trên thực tế, nàng cũng không phải là một vận động viên chuyên nghiệp.

Cách đây 20 ngày nàng mới chạy bộ, sau khi rời giường nàng liền ra sân tập thể dục.

- Lạnh không?

Nhận thấy được phía sau truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Bùi Đông Lai cố ý chạy chậm lại, quay đầu lại cười hỏi.

- Ừh.

Hạ Y Na gật đầu, sau đó có lẽ là cảm thấy có chút mất thể diện nên bỏ 2 tay ra ngoài, nhưng mà gương mặt nàng lại càng đỏ hơn.

- Nghỉ một hồi đi, chân nóng rồi đến lúc đó sẽ không còn thấy lạnh nữa.

Bùi Đông Lai cười an ủi một câu nhưng trong lòng có chút cảm động, cảm động vì hành động của Hạ Y Na.

Bởi vì.

Hắn biết, một cô bé được sinh ra trong một gia đình không thiếu gì lại có thể không ngủ nướng, mỗi ngày rời giường dậy sớm để chạy bộ với mình cũng không phải là để tăng cường sức khỏe, cũng không phải là như lời nàng nói là để giảm cân.

Đối với nữ nhân mà nói thì họ tình nguyện uống trà để giảm cân, không ăn cơm để giảm cân nhưng không bao giờ vận động để giảm cân.

Huống chi một người được nuông chiều từ bé như Hạ Y Na?

- Cậu...cậu không lạnh sao?

Hạ Y Na nhìn Bùi Đông Lai rồi hỏi.

- Quen rồi nên không cảm thấy lạnh nữa.

Bùi Đông Lai cũng không có giải thích cho Hạ Y Na biết, trong lúc hắn chạy bộ thì hắn lợi dụng Âm Kinh để phong bế lỗ chân lông, căn bản là sẽ không sợ cái lạnh.

- Cắt, quỷ sứ gì đâu.

Hạ Y Na cùng chạy song song với Bùi Đông Lai, bĩu môi:

- Tổ cũng đã chạy 20 ngày rồi nhưng tại sao vẫn thấy lạnh?

- Cậu mới chạy có 20 ngày nhưng tổ đã được 20 năm rồi.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười, từ lúc hắn 3 tuổi dưới sự yêu cầu của Bùi Vũ Phu thì ngày nào hắn cũng rèn luyện thân thể, chỉ có lúc bởi vì cơ thể dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi nên hắn mới gián đoạn trong khoảng thời gian này.

- Từ lúc trong bụng mẹ cậu đã bắt đầu rèn luyện rồi à?

Hạ Y Na hừ một tiếng, sau đó thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào thì do dự một chút, hỏi:

- Nghe Vũ Trạch nói cậu sẽ cùng với lão hiệu trưởng đi Yên Kinh tham dự hội thảo nghiên cứu và thảo luận Kinh Tế, chuẩn bị như thế nào rồi?

- Ngày hôm qua vừa mới làm xong, chút nữa sẽ đưa cho lão hiệu trưởng xét duyệt.

Về mặt Bùi Đông Lai tự tin, nói:

- Vấn đề không lớn.

Hạ Y Na hỏi câu này cũng có 2 ý nghĩa, một mặt là hỏi Bùi Đông Lai chuẩn bị xong mô hình Kinh Tế kia, mặt khác là hỏi Bùi Đông Lai đã chuẩn bị bước vào Tần gia chưa?

Lúc này nghe Bùi Đông Lai nói thế, Hạ Y Na cũng không có hỏi thêm nữa mà là cười cười rồi vươn tay ra làm động tác vỗ tay:

- Tên gia hỏa biến thái, chúc cậu may mắn.

- Cảm ơn.

Bùi Đông Lai gơ tay lại.

“ Bộp”

2 bàn tay đập vào nhau, một lớn một nhỏ, một cứng một mềm.

Bàn tay kề nhau, trái tim của Hạ Y Na không khỏi đập mạnh, nàng không nhịn được mà đem ánh mắt nhìn vào bàn tay của 2 người.

“Ý hợp tâm đầu sao? “

Trong đầu Hạ Y Na thầm hỏi, khóe miệng nở ra nụ cười sáng lạn, sau đó nói:

- Bùi Đông Lai đồng học, trở về phải mời khách nha.

Bùi Đông Lai đồng học...

Bên tai vang lên 5 chữ này thì Bùi Đông Lai không khỏi nhớ đến lúc trước Tần Đông Tuyết cũng thường gọi mình bằng tên này. Hắn liền mỉm cười, gật đầu với Hạ Y Na một cái.

Sau khi kết thúc việc chạy bộ thì Bùi Đông Lai liền mang theo Hạ Y Na ra phía rừng cây sau trường để luyện quyền.

Đạt được mục đích thì Hạ Y Na liền chủ động nhờ Bùi Đông Lai dạy phương thức đứng tấn, tư thế nài đứng thì rất đẹp nhưng mà làm cho người ta có chút bận tâm là bởi vì 2 chân nài hơi nghiêng lúc nào cũng sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Đối với người luyện võ mà nói thì đứng tấn là một môn căn bản nhất, Bùi Đông Lai đã bước qua cánh cửa Âm Kinh, đang bước đến Âm Kinh đại thành tự nhiên là sẽ không cần đứng tấn nữa.

Lúc Hạ Y Na đứng tấn thì Bùi Đông Lai liền luyện một bộ quyền vô danh mà Bùi Vũ Phu đã dạy cho hắn.

Từ lúc thực lực cùng cảnh giới tăng lên, Bùi Đông Lai càng ngày càng cảm giác được bộ quyền pháp này của Bùi Vũ Phu bác đại tinh thần, cho đến hôm nay hắn cũng chỉ lĩnh ngộ được một ít mà thôi.

“ Rằm ”

Một canh giờ sau, Bùi Đông Lai thu quyền, trong nháy mắt, một bàn tay đặt trên một cây khô, Âm Kinh đột nhiên bùng nổ, cây khô liền lập tức chia năm xẻ bảy.

- Biến thái.

Mặc dù trong vài ngày đây, Hạ Y Na đã thấy được những tuyệt kỹ thần kỳ của Bùi Đông Lai nhưng lúc này Hạ Y Na cũng bị cả kinh không nhẹ.

- Hôm nay đến đây là kết thúc, tớ đến phòng lão hiệu trưởng đây.

Bùi Đông Lai cười rồi nói.

Hạ Y Na vật đầu nhưng trong lòng lại nổi lên những đợt sóng, chẳng lẽ hắn giống với trong sách, mỗi người đều là hóa thân của Thiên Sư và Ác Ma, bên trái là Thiên Sư, bên phải là Ác Ma?

Không có đáp án.

Thông qua tin tức do Hạ Hà cung cấp thì Hạ Y Na biết được Bùi Đông Lai ở trong hắc đạo sát phạt, động tác vô cùng quyết đoán, lòng dạ vô cùng ác độc điều này đã làm cho nài động dung. Mà giờ phút này, Bùi Đông Lai lại hiện ra vẻ hiền hòa và tôn kính đối với lão hiệu trưởng, 2 điều này hoàn toàn trái ngược với nhau.

7h25', Bùi Đông Lai cầm lấy phần tài liệu kia đi đến cửa phòng làm việc của Cổ Bồi Nguyên.

Giống như dự đoán của Bùi Đông Lai, lúc này cửa phòng làm việc đang khóa, Cổ Bồi Nguyên vẫn chưa đến.

- Đông Lai.

7h30, Cổ Bồi Nguyên đi đến phòng làm việc thì nhìn thấy Bùi Đông Lai, đầu tiên là ngẩn ra sau đó đã hiểu ra cái gì, lộ ra một nụ cười mong đợi.

- Lão sư.

Bùi Đông Lai liền lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

- Mau đem đồ vật của cậu cho ta nhìn xem nào.

Cổ Bồi Nguyên gấp gấp mở cửa phòng ra, hận không thể kéo tay Bùi Đông Lai đi vào.

Bùi Đông Lai cười cười, đi vào phòng làm việc, chủ động lấy ra tài liệu rồi bỏ lên bàn làm việc của Cổ Bồi Nguyên.

“ Ách? ”

Thấy chỉ có hơn 30 tờ tài liệu thì Cổ Bồi Nguyên hơi ngẩn ra, chân mày hơi nhíu lại.

Bùi Đông Lai nhìn thấu tâm tư của Cổ Bồi Nguyên nhưng mà không lên tiếng, hẩn xoay người lại giúp Cổ Bồi Nguyên dọn dẹp lại phòng làm việc.

- Đông Lai.

Cổ Bồi Nguyên do dự một lát cũng không có xem phần tài liệu kia mà là gọi Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai nghe vậy, dừng bước rồi quay đầu lại:

- Lão sư, có chuyện gì thế?

- Có lẽ cậu còn chưa biết, bạn gái của cậu cái cô bé gọi là Tần Đông Tuyết kia cũng tham gia buổi thảo luận lần này.

Cổ Bồi Nguyên khẽ thở dài:

- Nàng đại diện cho Trần Tử Viết, mà Trần Tử Viết chính là một ngôi sao sáng trong lĩnh vực Kinh Tế học của quốc nội, người này từng du học bên VN và từng được Góp đại ka chỉ cho vài chiêu cơ bản.

- Cháu biết.

Bùi Đông Lai trả lời:

- Cháu còn biết, Bắc có Trần Tử Viết, Nam có Bồi Nguyên, cả 2 được xưng là tuyệt đại song kiêu trong lĩnh vực Kinh Tế.

- Sự tích của 2 người, cháu cũng đã nghe qua.

Cổ Bồi Nguyên nhìn vào khuôn mặt của Bùi Đông Lai, thâm ý nói:

- Đối với cậu mà nói thì lần thảo luận này có ý nghĩa vô cùng quan trọng, cậu hiểu chưa?

- Dạ!

Bùi Đông Lai gật đầu, hẩn biết rõ, lần thảo luận này sẽ không chỉ có quan hệ đến thể diện của Bùi Đông Lai mà còn quan trọng với hẩn, đây là Cổ Bồi Nguyên muốn dùng lần thảo luận này để rửa đi phần nhuộm đen trên người Bùi Đông Lai. Để cho người của Tần gia thậm chí là nhiều người nhìn Bùi Đông Lai bằng một con mắt khác.

- Lão sư này cả đời không bao giờ làm việc gì trái lương tâm nhưng mà vì cậu có thể ta sẽ phá lệ một lần.

Cổ Bồi Nguyên trầm mặc một hồi lâu rồi thở dài:

- Chỉ cần cậu nguyện ý, ta sẽ tranh thủ thời gian còn lại mà vì cậu làm phần mô hình Kinh Tế này. Đến lúc đó, cậu sẽ lấy danh nghĩa của mình để đi lên đài đọc bài luận văn này.

- Cảm ơn ngài lão sư, rất cảm ơn ngài.

Nghe Cổ Bồi Nguyên nói thế, nhìn mái tóc trắng cùng với vẻ kiên quyết trên mặt của Cổ Bồi Nguyên thì trong lòng Bùi Đông Lai run lên, hẩn chân thành nói cảm ơn rồi sau đó nhẹ giọng nói:

- Lão sư, xin ngài hãy tin tưởng học sinh của mình. Cháu sẽ không để Bùi gia bị mất mặt càng không ném đi mặt mũi của ngài.

Cả người Cổ Bồi Nguyên rung mạnh.

Hẩn thấy được một vẻ mặt bất khuất.

Diệt Hồng Trần

340. Chương 343: Ai Mạnh Ai Yếu? Sự Thật Sẽ Chứng Minh.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 343: Ai mạnh ai yếu? Sự thật sẽ chứng minh.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Đến trường thật sự rất tốt sao?

Vào lúc hoàng hôn, đối diện với ĐH Đông Hải, Trần Anh ngồi ở trên một chiếc Jeep Wrangler nhìn vào cảnh tượng náo nhiệt trước trường, không nhận được mà thầm hỏi chính mình.

Không có đáp án.

Đối với một người từ nhỏ khắc khổ huấn luyện để trở thành thành viên chính thức trong Long Nha như Trần Anh mà nói thì 2 chữ “ Sinh Viên” cách xa nàng cả vạn dặm.

Có lẽ là ở trước trường học có quá nhiều xe nên chiếc Jeep Wrangler của Trần Anh cũng không có quá nhiều người chú ý.

Rất nhanh, Trần Anh thấy được Bùi Đông Lai từ trong sân trường đi ra.

Thấy một màn như vậy thì Trần Anh liền đẩy cửa ra rồi bước xuống xe.

Trần Anh vừa mới xuống xe thì liền hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người.

Mọi người nằm mơ cũng không ngờ rằng từ trong chiếc Wrangler xuống lại là một nữ nhân oai hùng, xinh đẹp như vậy.

Thấy mọi người vây quanh Trần Anh thì Bùi Đông Lai cười khổ một tiếng, hần bước chân nhanh đi đến bên cạnh Trần Anh.

- Wey, đây không phải Trang Nguyên lang sao?

- Là hần, chẳng...chẳng lẽ mỹ nữ kia lại là bạn gái của hần?

- Phát, mỹ nữ kia thoát nhìn cũng đã 25t, còn Trang Nguyên lang thì bao nhiêu?

Là một nhân vật phong vân trong ĐH Đông Hải thì mỗi hành động của Bùi Đông Lai đều được mọi người chú ý, vô luận hần đi đến chỗ nào cũng sẽ trở thành tiêu điểm. Vì vậy khi hần đến gặp Trần Anh thì làm cho đám sinh viên kia nghị luận riu rít.

- Ăn cơm chưa?

Sắc mặt Trần Anh phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai nhưng trong vẻ phức tạp đó còn có vài phần quan tâm.

- Còn chưa ăn.

Bùi Đông Lai cười cười, quả thật là hần chưa ăn cơm, sau khi tan học thì hần liền nhận được điện thoại của Trần Anh, căn bản là không có thời gian để ăn cơm.

Mà trước đây, cứ 2 ngày là Trần Anh lại gọi điện thoại đến cho Bùi Đông Lai, mục đích chỉ có một đó chính là Trần Diêm Vương ngồi không yên.

Đối với Trần Diêm Vương mà nói, hần và Bùi Đông Lai đạt thành hiệp nghị. Hần đem toàn bộ hy vọng đoạt chức quán quân tại lần Đại Bể Võ toàn quốc đặt vào người Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Từ sau khi Bùi Đông Lai ở trại huấn luyện đại đội đặc chủng Đẳng Long đánh bại Ngưu Lỗi ra thì đến bây giờ hần vẫn còn chưa bước đến nơi ấy nửa bước.

Mà cái gọi là thi đấu bộ đội đặc chủng toàn quốc chính là tiến hành tỷ thí, người giành chiến thắng cuối cùng sẽ giành chức vô địch.

6 người tạo thành một tiểu đội đặc chiến, một người là đội trưởng, hai người là tay súng bắn tỉa, hai người quan sát cùng cùng một người có nhiệm vụ đột kích tạo thành một tiểu đội.

Ở Trần Diêm Vương xem ra, tuy rằng năng lực tác chiến từng binh sĩ thì Bùi Đông Lai không thể chê vào đâu nhưng mà dù sao đây không phải là tranh tay giành cho từng người mà chính là toàn đội. Cho nên, Bùi Đông Lai cũng cần phải phối hợp với 5 đồng đội còn lại để có thể phối hợp ăn ý với nhau.

Mà Bùi Đông Lai chẳng những không có huấn luyện chung với 5 người đồng đội kia, thậm chí ngay cả huấn luyện quân sự thì hắn cũng chưa từng trải qua. Điều này làm cho Trần Quốc Đào ngồi yên mới là chuyện lạ.

- Đi ăn cơm rồi ta sẽ đưa cậu đến Giang Ninh.

Trần Anh nói ngay vào điểm chính:

- Lên xe đi.

Bùi Đông Lai gật đầu rồi đem balô ném vào trong xe, rồi bước vào.

Sau đó, ở cái nhìn kinh ngạc của mọi người, chiếc Jeep Wrangler giống như là một con quái thú xông ào lên trên đường, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Có lẽ là thời gian quá gấp cho nên đi được một đoạn thì Trần Anh tùy ý đưa xe đến một quán cơm ở bên đường.

- Đây là danh sách các thành viên của các đội tham gia Đại Bể Võ lần này, mỗi đội đều có một bảng giới thiệu chi tiết.

Sau khi xe dừng lại, Trần Anh liền đưa cho Bùi Đông Lai một xấp tài liệu:

- Cậu cần phải chú ý đến 3 chiến đội, Tây Bắc Tuyết Báo, Đông Bắc Mãnh Hổ cùng Yến Kinh Lang Nha, trong đó cần phải đặc biệt chú ý đến Lang Nha, bọn họ đã liên tục đoạt chức quán quân của Đại Bể Võ trong 3 năm liền. Cũng ở năm ngoái trong lúc tham gia Đại Bể Võ toàn cầu, bởi vì có một chút sai lầm nên bọn họ đã bại dưới tay của đội Phòng Không Không Quân Việt Nam.

- Lang Nha?

Bùi Đông Lai cầm lấy xấp tài liệu, như có điều gì suy nghĩ, nói:

- Nó cùng Long Nha có quan hệ như thế nào?

- Không có quan hệ gì cả.

Thân mình của Trần Anh dừng lại:

- Bất quá, ngoài Long Nha ra thì Lang Nha chính là chiến đội đặc biệt nhất, nếu không phía trên cũng sẽ không phái bọn họ tham gia Đại Bể Võ toàn cầu.

- Tại sao không phái Long Nha đi?

Bùi Đông Lai không nhận được mà hỏi, ở hắn xem ra nếu phái Long Nha đi thì đấu thì sẽ giành được chức quán quân ngay. Nhưng mà so với quân đội VN thì đám quân đội TQ chỉ là một lũ chicken mà thôi.

- Thành viên Long Nha không được bại lộ.

Sắc mặt Trần Anh ngưng trọng, trong giọng nói mang theo vài phần tiếc nuối, vài phần thương cảm.

Nàng đã bại lộ, nàng không thể quay lại Long Nha nữa.

Dường như đã nhận ra vẻ thương cảm của Trần Anh, Bùi Đông Lai cũng không nói gì thêm mà cầm xấp tài liệu xuống xe, sau đó đi theo Trần Anh vào quán cơm.

2 người ngồi gần ở cửa sổ.

Đợi khi Trần Anh gọi hết món rồi thì Bùi Đông Lai mới mở xấp tài liệu ra, đập vào mắt hắn chính là tài liệu có liên quan đến đặc chiến đội Lang Nha.

- Cậu cần phải chú ý vào người ở giữa.

Thấy Bùi Đông Lai đang nhìn xấp tài liệu kia thì Trần Anh nhắc nhở.

Bùi Đông Lai không có lên tiếng mà nhìn thẳng vào cái người ở giữa trong bức hình kia.

Người kia có cấp bậc là Thượng Úy, trong tay đang cầm một khẩu súng, tuổi cũng không quá lớn, ánh mắt làm cho người ta có một loại cảm giác thâm thúy, sắc bén.

Danh hiệu: Huyết Lang.

Tuổi: 21 tuổi.

Chiều cao: 182cm.

Thân phận: Tay súng bắn tỉa số một của bộ đội đặc chủng Lang Nha.

Vinh dự: Liên tục 2 lần được đứng hạng nhất về thể loại tác chiến cá nhân trong Đại Bì Võ, trong Đại Bì Võ toàn cầu đã đạt được danh hiệu đệ nhất xạ kích, 2 lần giành được danh hiệu đệ nhất cách đấu.

- Thực lực của hắn so với thành viên dự bị của Long Nha thì còn mạnh hơn.

Thấy Bùi Đông Lai xem tư liệu của Huyết Lang thì Trần Anh mở miệng.

- Vậy tại sao hắn không tiến vào Long Nha?

Bùi Đông Lai cũng không có tỏ ra khẩn trương khi gặp phải một cao thủ như vậy, vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như nước.

- Bởi vì hắn không muốn ở dưới đáy của Long Nha, hắn sẽ vượt qua thành viên chính thức của Long Nha rồi mới tiến vào Long Nha.

Trần Anh giải thích:

- Ngày hôm nay, hắn đã làm được điều này, thậm chí là còn vượt xa hơn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sau đợt Đại Bì Võ lần này, hắn sẽ được tiến vào Long Nha.

Bùi Đông Lai lại nhìn về tấm ảnh.

- Hắn họ Diệp tên Thiên.

Giọng nói Trần Anh phức tạp:

- Là người của Diệp gia.

- Thoạt nhìn, đối với hắn thì tỷ rất quen thuộc?

Bùi Đông Lai cười cười.

- Ừh.

Trần Anh gật đầu, chậm rãi nói:

- Bởi vì hắn là sư đệ của ta, hơn nữa Diệp gia có ý để hắn kế thừa y bát của sư phụ ta. Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, hắn sẽ thay thế sư phụ của ta, trở thành thủ lĩnh của Long Nha.

Diệp Thiên.

Diệp Cô Thành.

Bùi Đông Lai trầm mặc không nói, khẽ nheo ánh mắt lại.

Trần Anh thấy thế thì có chút hối hận vì đã nói ra chân tướng, nàng cầm lấy ly nước rồi uống, dường như muốn làm cách này để che dấu phần lúng túng kia đi. Dư quang lại nhìn chăm chú vào Bùi Đông Lai.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai cũng không chú ý đến tư liệu của Diệp Thiên nữa mà lần lượt mở tư liệu của từng người trong đặc chiến đại đội Lang Nha ra xem.

Bởi vì lúc này Trần Anh đã nhắc nhở, nên Bùi Đông Lai chỉ chú ý đến Lang Nha, Mạnh Hồ cùng Tuyết Báo, mấy tư liệu khác thì hắn chỉ nhìn sơ qua mà thôi.

Đợi phục vụ mang hết thức ăn lên thì bddl cũng đem tất cả tài liệu cất lại, rồi đưa tới trước mặt Trần Anh.

- Không lấy về nghiên cứu một chút ư?

Trần Anh hơi nghi ngờ.

Bùi Đông Lai cười cười rồi chỉ vào đầu:

- Đầu nhớ hết rồi, hơn nữa tôi tin tưởng những tài liệu này chiến hữu của tôi cũng đã nhìn hết rồi.

Trần Anh hơi ngẩn ra, lộ ra một nụ cười khổ.

Bùi Đông Lai không nói gì thêm mà lấy giấy lau đôi đũa rồi đưa đũa cho Trần Anh.

- Có lòng tin không?

Trần Anh nhận lấy đôi đũa, do dự một chút hỏi.

- Tôi đã đáp ứng gia gia của tỷ, phải giúp ngài lấy chức vô địch.

Bùi Đông Lai khẽ mỉm cười, giọng nói hơi hợt nhưng lại tràn đầy tự tin.

“ Ách?”

Thấy Bùi Đông Lai tự tin như vậy thì Trần Anh có chút kinh ngạc. Dù sao ở nàng xem ra, nói về tác chiến cá nhân thì cho dù Bùi Đông Lai có mạnh hơn Diệp Thiên đi chăng nữa nhưng mà Diệp Thiên cùng với các thành viên đặc chiến Lang Nha suốt ngày ở chung với nhau để huấn luyện, thi hành nhiệm vụ, sự ăn ý vô cùng tốt hơn nữa đã trải qua bao biết bao lần khảo nghiệm, còn Bùi Đông Lai thì không có kinh nghiệm bằng.

Mặc dù Bùi Đông Lai đã nhận ra được Trần Anh đang nghi ngờ mình nhưng hắn cũng không có giải thích gì, mà là lơ đãng hỏi:

- Trần tỷ, có rất nhiều người nói năm đó cha tôi bị sư phụ của tỷ đánh gãy một chân rồi khỏi Yên Kinh, tỷ thấy việc này như thế nào?

”Ách...”

Trần Anh há mồm ra, nhưng chưa trả lời.

- Hoặc là nói, tỷ cảm thấy giữa cha tôi và sư phụ của tỷ, người nào lợi hại hơn?

Bùi Đông Lai đổi phương thức hỏi thăm.

- Bàn về thực lực cách đấu thì bọn họ sàn sàn như nhau.

Trần Anh nhìn Bùi Đông Lai, nghiêm mặt nói:

- Nhưng nếu như cha của cậu cùng sư phụ ta tiến hành quyết đấu sinh tử thì người chết chắc chắn là cha của cậu. Bởi vì cha của cậu là võ giả còn sư phụ của ta lại là chiến sĩ đặc chủng ưu tú nhất.

- Không có khả năng.

Bùi Đông Lai nhẹ nhàng lắc đầu, chậm rãi mở miệng, giọng nói không lớn nhưng vô cùng kiên định.

- Vì sao?

Trần Anh hơi ngẩn ra, bật thốt lên hỏi.

- Sự thật sẽ chứng minh hết mọi chuyện.

Bùi Đông Lai một câu hai ý nghĩa.

Diệt Hồng Trần

341. Chương 344: Đông Lai Vào Kinh.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 344: Đông Lai vào kinh.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Thời gian thấm thoát trôi đi, cho dù cậu có cố gắng như thế nào đi chăng nữa thì nó cũng lặng lẽ trôi qua.

Bất tri bất giác đã đến lễ Giáng Sinh, lúc này đại giang nam bắc đều tràn ngập hơi thở của lễ hội, lúc nào đi ra đường cũng thấy cây thông giáng sinh, ông già Noel.

Lúc này đây, trong trại huấn luyện của đại đội đặc chủng Đằng Long lại không có không khí của ngày lễ.

Tất cả mọi người, hơn 100 thành viên của đại đội đặc chủng Đằng Long đều đứng thành một đội ngũ, đang đợi Trần Quốc Đào đến.

Trên sân, lúc này khi Trần Quốc Đào chưa đến thì mọi người không nhìn được mà đem ánh mắt tập trung vào một người.

Bùi Đông Lai.

Lúc này đây ánh mắt của mọi người không còn khinh thường như lúc Bùi Đông Lai mới bước vào quân nữa, mà thay vào đó là ánh mắt sùng bái và khâm phục.

Sùng bái!

Sùng bái!

Mẹ nó, vô cùng sùng bái.

Hết thấy mọi chuyện, đơn giản là biểu hiện của Bùi Đông Lai trong đoạn thời gian vừa qua.

Trong thời gian vừa qua, Bùi Đông Lai cùng với 5 thành viên tinh anh của tiểu đội đặc chủng Đằng Long tiến hành huấn luyện với nhau.

Vốn là tất cả mọi người trong tiểu đội đặc chủng Đằng Long đều không lo lắng năng lực tác chiến cá nhân của Bùi Đông Lai, cái lo lắng chính là làm sao Bùi Đông Lai có thể phối hợp ăn ý với 5 thành viên tinh anh kia.

Nhưng mà.

Sự thật đã chứng minh lo lắng của bọn hắn đã dư thừa.

Bùi Đông Lai chẳng những là một quân nhân đặc chủng ưu tú hơn nữa đối với vấn đề tác chiến thì hắn cũng tỏ ra hiệu rõ, quan trọng hơn là hắn đã chứng tỏ được bản thân hắn trời sinh ra đã là một người chỉ huy.

5 ngày.

Hắn và 5 thành viên tinh anh của tiểu đội đặc chủng Đằng Long phối hợp ăn ý với nhau.

20 ngày.

Dưới sự chỉ huy của hắn thì sức chiến đấu của tiểu đội đặc chủng Đằng Long đã bước thêm một bước nữa.

3 ngày trước.

Bùi Đông Lai chỉ huy 5 thành viên tinh anh của đại đội đặc chiến Đằng Long cùng với hơn 30 tên tiểu đội đặc chủng Đằng Long tạo thành một hồi diễn tập.

Kết quả là 30 tên kia đều thảm bại.

Điều này đã làm cho tất cả các thành viên của tiểu đội đặc chủng Đẳng Long đều không tin nổi, ngay cả Trần Quốc Đào nhân vật số 1 của quân khu Giang Ninh cũng không tin nổi.

Chẳng qua là.

Đây cũng không là nguyên nhân thực sự mà bọn hắn sùng bái Bùi Đông Lai.

Bọn hắn sùng bái Bùi Đông Lai là bởi vì trong 23 ngày qua, Bùi Đông Lai chẳng những cho thấy hắn là một người có năng lực tác chiến cá nhân cùng với năng lực chỉ huy mạnh mẽ, hơn nữa hắn còn cho mọi người thấy được nghị lực cùng với sức lực của hắn.

Trong 23 ngày qua.

Mỗi ngày Bùi Đông Lai chỉ ngủ 4 tiếng, thời gian còn lại thì hắn cùng tập với những thành viên của đặc chiến đại đội, ngoài ra hắn còn tự mình rèn luyện các hạng mục khác.

Cách đấu, bắn súng, gỡ mìn, đặt mìn, lái trực thăng...

Diên rồi.

Đây là đánh giá của mọi người đối với Bùi Đông Lai.

Đối mặt với ánh mắt sùng bái của nhiều người như thế thì Bùi Đông Lai cũng không tỏ ra dao động, hắn lặng lẽ đứng im, đem ánh mắt nhìn về phía trước cửa, đang đợi Trần Quốc Đào đến.

Sau đó, bên ngoài truyền đến tiếng xe, những thành viên tiểu đội đặc chủng Đẳng Long nghe được như thế liền đem ánh mắt nhìn sang.

Rất nhanh, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người mấy chiếc xe Jeep đang tiến vào trại huấn luyện của đại đội đặc chiến Đẳng Long.

“ Nghiêm”

Mắt thấy Trần Quốc Đào và mấy vị đại lão khác đang đi tới phía mình thì tên đội trưởng liền hô to.

“Bốp”

Tất cả mọi người đều đứng nghiêm, ngẩng đầu ưỡn ngực, hai mắt nhìn về phía trước, dáng người như là một khẩu súng.

Tên đội trưởng liền hướng đám người Trần Quốc Đào chạy tới.

- Báo cáo thủ trưởng, tất cả cả tập hợp xong, xin mời thủ trưởng ra lệnh.

Tên đội trưởng của đại đội đặc chủng Đẳng Long tên là Ngũ Cương, khi cách Trần Quốc Đào 3m thì Ngũ Cương dừng bước lại thì kính lễ một cái rồi lớn tiếng báo cáo.

Trần Quốc Đào hoàn lễ rồi sau đó đi tới trước đội ngũ.

- Các đồng chí tốt.

Trần Quốc Đào vừa đi vừa đem ánh mắt nhìn về các thành viên của đại đội đặc chiến Đẳng Long, cuối cùng ánh mắt của hắn dừng lại trên người Bùi Đông Lai.

- Thủ trưởng tốt.

Đám người Bùi Đông Lai lớn tiếng đáp lại.

- Thoạt nhìn, tinh thần của mọi người rất tốt.

Trần Quốc Đào đứng lại, mỉm cười:

- Ta thật cao hứng.

Đám người Bùi Đông Lai im lặng.

- Tiểu đội đặc chiến Đằng Long bước ra khỏi hàng.

Trần Quốc Đào trầm giọng nói.

“ Bộp!”

6 người liền bước ra khỏi hàng, tiếng bước chân liền vang lên.

- Chỉ còn 20 ngày nữa là đến Đại Bĩ Võ.

Sắc mặt Trần Quốc Đào hài lòng, nói:

- Bởi vì Bùi Đông Lai cần phải đi đến Yên Kinh trước nên đợt đặc huấn của mọi người đến đây là kết thúc.

Bên tai vang lên lời nói của Trần Quốc Đào, thấy được ánh mắt của Trần Quốc Đào đang nhìn mình thì Bùi Đông Lai vẫn im lặng.

- Lần này, các cậu đại diện cho quân khu tham gia Đại Bĩ Võ, là vinh quang của đại đội đặc chiến Đằng Long chúng ta cũng chính là vinh quang của cả quân khu. Các cậu sẽ có cơ hội cọ xát và thi đấu với các chiến sĩ đặc chủng trong nước, ta hy vọng mọi đừng làm mất mặt quân khu của chúng ta.

Nói tới đây, Trần Quốc Đào cũng có chút kích động:

- Mọi người chuẩn bị xong chưa?

- Đã xong.

Đám người Bùi Đông Lai lớn tiếng trả lời.

- Tốt, hy vọng mọi người không có làm nhục sứ mạng của mình.

Trần Quốc Đào hài lòng gật đầu sau đó nhìn về phía Bùi Đông Lai:

- Bùi Đông Lai, cậu đi theo ta.

- Vâng, thủ trưởng.

Bùi Đông Lai đi ra khỏi hàng rồi trả lời, sau đó đi theo Bùi Đông Lai.

- Tiểu tử, biểu hiện của cậu rất tốt, làm cho ta rất vui mừng.

Mang theo Bùi Đông Lai đến một nơi yên tĩnh, Trần Quốc Đào dừng bước lại rồi xoay người nhìn về phía Bùi Đông Lai nở ra nụ cười, nhưng trong lòng Trần Quốc Đào lại thổn thức không thôi.

Mới đầu khi hắn nhận được tin về kế hoạch tập luyện của hắn thì mặc dù hắn lo cho thân thể của Bùi Đông Lai sẽ không chịu nổi nhưng hắn muốn biết Bùi Đông Lai có thể kiên trì được bao lâu.

Kết quả, Bùi Đông Lai kiên trì suốt 23 ngày.

23 ngày như 1 ngày,

Điều này làm cho Trần Quốc Đào khiếp sợ với năng lực của Bùi Đông Lai đồng thời hắn cảm thấy bội phục.

- Báo cáo thủ trưởng, đây là việc mà tôi phải làm

Bùi Đông Lai lớn tiếng trả lời.

- Ngày tranh tài, ta sẽ đi đến Yên Kinh để tận mắt thấy cậu chiến thắng đối thủ.

Trần Quốc Đào gần từng chữ:

- Giống như lúc trước, ta cũng sẽ không quên lời hứa hẹn đối với cậu.

- Cảm ơn thủ trưởng.

Về mặt Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh.

- Đi thay quần áo đi, ta nói Trần Anh đưa cậu trở về Đông Hải.

Trần Quốc Đào cười khở một tiếng:

- Cổ lão đầu vừa gọi điện đến đây.

- Vâng thủ trưởng.

Bùi Đông Lai lĩnh mệnh rồi rời đi.

20' sau.

Bùi Đông Lai đã thay xong đồ, dưới ánh mắt sùng bái của các thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long, hẳn cùng với Trần Anh rời đi.

- Đông Lai, cậu đi trước đi, chúng ta sẽ đến đó.

Ngũ Cương thấy vậy thì không nhịn được mà hô to.

- Tôi chờ mọi người.

Bùi Đông Lai dừng bước lại, xoay người, nắm tay nhẹ nhàng vung hai cái.

Ngũ Cương cùng với 5 thành viên đại đội đặc chiến Đằng Long thấy thế thì cũng vung nắm tay lên.

Thấy một màn như vậy thì Trần Anh liền rung động.

Giờ khắc này.

Đột nhiên nàng cảm giác được bản thân mình đã hiểu Bùi Đông Lai.

2 tiếng sau.

Bùi Đông Lai mang trên người một cái balo, đi theo Cổ Bồi Nguyên và Trương Thụy đến sân bay để đi Yên Kinh.

Đối với người bình thường mà nói thì có thể mua được biệt thự trong Tử Viên hay Đan Cung thì đó chính là tượng trưng cho thân phận của họ. Mà đối với người có tiền mà nói, ở Yên Kinh có thể mua được tư hợp viện thì đó mới đúng là PRO.

Bởi vì, không phải có tiền là mua được.

Lúc bóng đêm bao phủ thành Yên Kinh.

Một nam nhân đầu tóc húi cua, râu đã được cạo sạch sẽ, mang theo một chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn đang ngậm một điếu con ngựa, ngắm nhìn bầu trời bao la.

- Vũ Phu, rốt cuộc cũng đã thay đổi rồi sao?

Thấy bộ dạng mang giày Tây, thân mặc trường bào của Bùi Vũ Phu thì Cô Độc Phong Ảnh mở miệng trêu ghẹo.

- Cùng con của mình đi gặp thân gia, không nên làm nó mất mặt.

Dưới màn đêm, Bùi Vũ Phu phun ra một ngụm khói rồi cười.

- Có nóng vội quá hay không?

Một người luôn cao ngạo như Cô Độc Phong Ảnh cũng hơi do dự một chút rồi mang theo vài phần nghi ngờ mở miệng hỏi.

Sở dĩ nghi ngờ, cũng không phải là Cô Độc Phong Ảnh cho rằng Bùi Đông Lai không có tư cách đến Yên Kinh cũng không có tư cách bước vào cửa Tần gia.

Ngược lại, sau khi biết được thế lực trong tay Bùi Vũ Phu thì Cô Độc Phong Ảnh có một vạn lý do để tin tưởng chỉ cần Bùi Vũ Phu ra mặt giúp Bùi Đông Lai thì đừng nói là cánh cửa Tần gia, cho dù là nơi nào đi chăng nữa Bùi Đông Lai cũng có thể bước vào.

Hắn nghi ngờ là bởi vì dựa theo tính toán của Bùi Vũ Phu thì Bùi Vũ Phu muốn làm theo tâm ý của Bùi Đông Lai, để Bùi Đông Lai tự cố gắng để có thể có tư cách bước vào cánh cửa của Tần gia.

- Không vội.

Nụ cười trên mặt của Bùi Vũ Phu vẫn không giảm:

- Chẳng qua là nếu nó muốn làm ra quyết định gì thì ta đều ủng hộ nó.

Nói xong, Bùi Vũ Phu bắn tàn thuốc ra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Một chiếc máy bay từ Đông Hải bay đến Yên Kinh trên bầu trời.

Đông Lai vào kinh.

Diệt Hồng Trần

342. Chương 345: Thế Giới Rất Lớn Cũng Rất Nhỏ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 345: Thế giới rất lớn cũng rất nhỏ.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Ban đêm cả Yên Kinh đều giống những thành phố khác, đèn đuốc sáng trưng, đông nghẹt.

Kể từ khi máy bay tiến vào bầu trời Yên Kinh thì Bùi Đông Lai ngồi ở bên cửa sổ, mắt nhìn xuống cảnh vật ban đêm ở phía dưới Yên Kinh, sắc mặt bình tĩnh như nước, cũng không biết là trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì đây là lần đầu tiên hắn đến Yên Kinh.

Mùa hè lúc trước khi hắn ngồi xe lửa xuôi nam đến Đông Hải thì cũng từng đi ngang qua Yên Kinh.

Ngày hôm đó, hắn chỉ dám ngồi trên xe lửa mà ngắm cảnh bên ngoài chứ không có bước xuống.

Không phải là không muốn, mà là không dám.

Bởi vì.

Khi đó hắn cảm thấy Yên Kinh là địa ngục đối với hắn, chỉ cần hắn dám bước lên mảnh đất này thì hắn sẽ trở thành một bộ hài cốt.

Lần này, thông qua cửa sổ trên máy bay, nhìn Yên Kinh từ trên bầu trời xuống.

Không biết là thân phận thay đổi hay tâm tình thay đổi mà ánh mắt của Bùi Đông Lai nhìn lại đầy vẻ thưởng thức.

Lần này, hắn cảm thấy Yên Kinh không còn đáng sợ nữa, cũng không còn là nơi để hắn cảm thấy kính sợ.

- Nghĩ gì thế.

Sau khi máy bay hạ xuống, Cổ Bồi Nguyên thấy Bùi Đông Lai thu hồi lại ánh mắt thì cười hỏi.

- Có cảm giác giống như là đang nằm mơ.

Bùi Đông Lai mở miệng nói nhưng trong lòng thì cảm thán không thôi. Vốn là hắn tính toán thông qua 4 năm cố gắng sau đó mới bước chân vào Yên Kinh, hôm nay khoảng cách so với kế hoạch 4 năm đã giảm đi rất nhiều, điều này làm cho hắn có cảm giác như mộng như ảo.

Bắc Tử Viết, Nam Bồi Nguyên.

Thân là một trong những ngôi sao sáng trong lĩnh vực kinh tế, mặc dù Cổ Bồi Nguyên không có hồn vào quan trường hay là đi xuống biển để buôn bán nhưng thanh danh của Cổ Bồi Nguyên cũng đã lan xa.

Để tỏ lòng kính trọng với Cổ Bồi Nguyên, cho nên một người đứng đầu sự kiện lần này đã đến sân bay đón Cổ Bồi Nguyên, lúc thấy Cổ Bồi Nguyên thì khuôn mặt của người này mỉm cười, tôn trọng. Đối với Bùi Đông Lai thì hẳn tỏ ra mỉm cười.

Chẳng qua.

Hắn đã âm thầm đánh giá Bùi Đông Lai 3 lần.

Sau đó, hắn nghĩ mãi không ra, Bùi Đông Lai dựa vào cái gì mà dám gọi nhip cùng với thái tử của Diệp gia.

- Cổ lão, lần hội nghị này được tiến hành ở Yên Kinh, trong lúc hội nghị được tiến hành thì mọi người sẽ ở trong khách sạn Yến Viên.

Trong chiếc Audi A6, nam nhân họ Diêu tên Lập mở miệng chủ động bắt chuyện với Cổ Bồi Nguyên:

- Tính đến trước mắt thì đa số đại biểu đã đến. Dựa vào an bài của buổi thảo luận lần này thì ngài mai các đại biểu có thể được tụ tập lại với nhau rồi tự do thảo luận. Ngày mốt vào lúc 9h sáng, hội nghị sẽ được tiến hành tại trung tâm hội nghị quốc tế Yến Viên.

Cổ Bồi Nguyên mỉm cười gật đầu.

- Ngoài ra, Cổ lão, tôi đã an bài một phòng để một lát nữa ngài cùng với trợ thủ và học trò của mình đi ăn cơm, có được không?

Diêu Lập thấy Cổ Bồi Nguyên không có dị nghị thì lại hỏi thêm.

Cổ Bồi Nguyên lắc đầu nói:

- Buổi tối tôi ăn rất ít nên không cần.

Đang lúc nói chuyện, Cổ Bồi Nguyên quay đầu lại phía Bùi Đông Lai, hỏi:

- Đông Lai, cháu cùng Diêu cục trưởng dùng cơm đi.

- Không cần đâu lão sư, lúc này ở trên máy bay cháu đã ăn no rồi.

Bùi Đông Lai mỉm cười, từ chối.

- Diêu cục trưởng, tâm ý của cậu thì chúng tôi lĩnh, cơm tối sợ rằng sẽ không ăn.

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Cổ Bồi Nguyên hơi áy náy nhìn về Diêu Lập, nói.

- Có lẽ khách khí.

Đối với lời từ chối của Cổ Bồi Nguyên, Diêu Lập cũng không nói gì thêm mà là cười cười.

1 tiếng sau, xe hơi đã đến Yến Viên.

Bởi vì quy mô của buổi thảo luận này không nhỏ, dường như là hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của các nhà Kinh Tế học trong quốc nội, cộng thêm có nhiều đại của các ngành tham dự nên công tác an ninh cũng hết sức được chú trọng.

- Cổ lão, tôi không quấy rầy ngài nữa, ngài nghỉ sớm một chút.

Sau khi đưa Cổ Bồi Nguyên đến một gian phòng trong khách sạn Yến Viên thì dp khẽ mỉm cười, chuẩn bị cáo từ.

Cổ Bồi Nguyên mỉm cười, vươn tay ra cùng bắt tay với Diêu Lập:

- Làm phiền Diêu ti trưởng rồi.

- Là điều nên làm.

Diêu Lập cười rồi trả lời, sau đó quay lại mỉm cười với Trương Thụy và Bùi Đông Lai rồi liền rời khỏi phòng.

- Đông Lai, tối nay cháu nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai ta sẽ dẫn cháu đến tham gia buổi thảo luận.

Có lẽ biết Bùi Đông Lai mới đến Yên Kinh thì tâm tư không thể bình tĩnh nên đợi sau khi Diêu Lập đi rồi thì Cổ Bồi Nguyên liền không có nóng lòng dẫn Bùi Đông Lai đi gặp các vị học giả ở vấn đề Kinh Tế học mà là để Bùi Đông Lai hảo hảo nghỉ ngơi.

- Tốt, lão sư.

Bùi Đông Lai gật đầu, cúi người chào rồi cáo lui.

Để tỏ lòng tôn trọng với Cổ Bồi Nguyên cho nên Chủ Bạn Phương đã đặt cho Cổ Bồi Nguyên một gian phòng hơn nữa 2 người Trương Thụy và Bùi Đông Lai mỗi người cũng ở riêng một phòng.

Phòng của Bùi Đông Lai nằm đối diện với phòng của Cổ Bồi Nguyên.

“ Reng...Reng”

Đi vào phòng, Bùi Đông Lai để ba lô xuống, đang chuẩn bị đi tắm rửa thì đột nhiên tiếng điện thoại di động lại vang lên.

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, lấy điện thoại ra nhìn thì phát hiện người gọi điện không phải là Tần Đông Tuyết mà là bạn gái của Ngô Vũ Trạch, Tô Thi Vận.

Hơi có chút mất mát, Bùi Đông Lai nhấn nút nghe:

- Alô

- Bùi Đông Lai, tớ là Tô Thi Vận.

Đầu bên kia điện thoại, Tô Thi Vận liền giới thiệu.

- Tớ biết rồi.

- Cậu đã đến Yên Kinh chưa?

- Ừh, vừa mới tới.

- Buổi tối có rảnh không? Nếu có thời gian thì tớ mời cậu uống ly cà phê.

Tô Thi Vận chủ động mời.

- Ok.

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động cho nên liền đáp ứng.

Quán cà phê mà Tô Thi Vận hẹn Bùi Đông Lai là quán cà phê Vi Nhạc Thạch.

Sau khi bắt xe taxi đến, bước vào quán thì Bùi Đông Lai liền thấy được Tô Thi Vận đang ngồi ở gần bên cửa sổ.

Thấy được Bùi Đông Lai thì Tô Thi Vận liền đứng lên ý bảo, Bùi Đông Lai thấy thế thì mỉm cười, sau đó đi về phía của Tô Thi Vận.

- Ngài khỏe chứ tên sinh, xin hỏi ngài dùng gì?

Bùi Đông Lai vừa mới ngồi xuống thì người phục vụ liền bước lên đưa cho Bùi Đông Lai một ly nước.

- Nước đá, cảm ơn.

Bùi Đông Lai khẽ mỉm cười.

Nước đá?

Nụ cười trên mặt người phục vụ liền cứng ngắc, đôi mắt hiện lên vẻ nghi ngờ.

- Cà phê ở nơi này rất ngon, mùi vị cũng không tệ, cậu dùng thử đi?

Tô Thi Vận thấy tên phục vụ lộ ra vẻ lúng túng thì mở miệng hướng Bùi Đông Lai nói.

- Tớ không quen uống cà phê, nước đá là được rồi.

Bùi Đông Lai cười lắc đầu.

Nghe Bùi Đông Lai nói như thế thì Tô Thi Vận cũng biết Bùi Đông Lai là một người kiên định, một khi đã làm ra quyết định gì rồi thì sẽ không thay đổi.

Đối với việc này, Tô Thi Vận cũng không có miễn cưỡng mà là mỉm cười ý bảo tên phục vụ cho Bùi Đông Lai một ly nước đá.

- Một tuần trước, Đông Tuyết đã bị mang về nhà rồi.

1' sau, sau khi phục vụ mang lên cho Bùi Đông Lai một ly nước đá thì Tô Thi Vận liền nói vào điểm chính:

- Trước khi đi thì cậu ấy nói cho tớ biết, trước khi buổi thảo luận về vấn đề Kinh Tế học diễn ra thì nàng có thể bị giam lỏng, không cách nào liên lạc được với cậu. Mấy ngày nay cậu có liên lạc với Đông Tuyết không?

- Không có.

Bùi Đông Lai lắc đầu.

“Haizz”

Thấy Bùi Đông Lai lắc đầu, Tô Thi Vận thở dài, nói:

- Cậu định làm như thế nào?

- Nên làm gì thì làm.

Bùi Đông Lai cười cười rồi bưng ly nước lên.

- Cậu....cậu sẽ không trách Đông Tuyết chứ?

Mắt thấy Bùi Đông Lai bưng ly nước đá lên thì Tô Thi Vận sợ Bùi Đông Lai sẽ trách Tần Đông Tuyết cho nên nàng mang theo vài phần lo lắng hỏi.

- Nếu như trách cậu ấy thì tớ cũng đã không đến đây.

Bùi Đông Lai uống một miếng nước đá rồi nói:

- Tớ hiểu được cậu ấy bất đắc dĩ.

“ Hô!”

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Tô Thi Vận âm thầm thở nhẹ một hơi:

- Vậy thì tốt, đúng rồi thiếu chút nữa quên nói cho cậu biết, Đông Tuyết nói nếu như cậu cảm thấy lần này quá nhanh thì cứ từ từ, dù sao cũng còn hơn 3 năm, cậu ấy chịu được.

- Nếu như đã tới thì sẽ đem mọi chuyện làm cho xong xuôi.

Bùi Đông Lai cười cười, cười rất tự tin.

Tô Thi Vận liền ngạc nhiên, nàng không biết vì sao Bùi Đông Lai lại tự tin đến như vậy.

30' sau, Bùi Đông Lai và Tô Thi Vận kết thúc cuộc nói chuyện, cả 2 rời khỏi quán cà phê.

Để cho Bùi Đông Lai cảm thấy ngoài ý muốn là Tô Thi Vận không đi xe tới mà là ngồi taxi.

Bởi vì ngược đường nhau nên 2 người đã chia tay, Bùi Đông Lai tự ngồi lên taxi trở về khách sạn Yến Viên.

Không biết qua bao lâu, xe taxi dừng lại ở một ngã tư đường. Xuyên qua cửa kính xe thì Bùi Đông Lai thấy được một chiếc Audi A6 mang biển số Yên Kinh dừng ở bên cạnh.

Cửa xe mở ra, một gương mặt lạnh diễm đập vào mắt Bùi Đông Lai.

Đối mặt với gương mặt này Bùi Đông Lai cũng không xa lạ gì.

Có lẽ là nhận ra Bùi Đông Lai đang chăm chú nhìn mình nên nữ nhân kia quay đầu lại nhìn về phía Bùi Đông Lai.

4 mắt đụng nhau, đồng tử của nữ nhân đột nhiên mở to ra, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Đèn đỏ chuyển thành xanh, Bùi Đông Lai thu hồi lại ánh mắt, xe taxi khởi động cùng chiếc Audi A6 gấp thoảng qua.

Bên trong xe taxi.

Lòng Bùi Đông Lai vững như bàn thạch, sắc mặt bình tĩnh.

Trong chiếc Audi A6 kia, cô bé từng được xưng là một trong những bông hoa giảng đường của Trầm Thành Nhất Trung, tên của nữ nhân này là Cố Mỹ Mỹ, lúc này vẻ mặt nàng vẫn ngây ngốc.

Thế giới rất lớn, cũng rất nhỏ.

Nhân sinh hà xứ bất tương phùng.

Diệt Hồng Trần

343. Chương 346: Tôn Nghiêm.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 346: Tôn nghiêm.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Bùi Đông Lai?

Không phải là hấn đến học ở Đông Hải sao? Làm sao lại xuất hiện ở Yên Kinh đây?

Mắt thấy chiếc taxi rời đi thì trong lòng Cố Mỹ Mỹ rung động, vô số nghi vấn xuất hiện trong đầu của nàng.

- Mỹ Mỹ, em làm sao thế?

Không đợi Cố Mỹ Mỹ nghĩ xong, chiếc Audi A6 đã khởi động, một nam nhân đeo mắt kiếng, da trắng nõn thoạt nhìn có chút nhả nhặn mở miệng, mang theo vài phần nghi ngờ hỏi.

Lời nói của tên thanh niên làm cho Cố Mỹ Mỹ lấy lại được tinh thần, nàng quay đầu lại nhìn thanh niên tên là Chu Kiến một cái, do dự một chút rồi nói:

- Người mới vừa ở trên chiếc taxi kia là bạn thời trung học của em.

Bạn học thời trung học?

Nghe Cố Mỹ Mỹ nói thế thì Chu Kiến nhú mày lại, hơi lộ ra vẻ không vui.

Năm nay hấn sẽ tốt nghiệp ĐH Nhân Dân, trước khi tốt nghiệp thì bằng vào gia thế hiển hách của mình hấn đã mua được Cố Mỹ Mỹ vào trong tay. Nhưng mà có đôi lúc người nhà hấn lại giới thiệu nhưng đối tượng khách cho hấn tuy nhiên hấn cũng không có bỏ rơi Cố Mỹ Mỹ.

Từ ý nào đó mà nói thì hấn thật sự thích Cố Mỹ Mỹ.

Lúc này, thấy Cố Mỹ Mỹ lộ ra vẻ khác thường là bởi vì một người bạn thời trung học thì điều này làm cho hấn có chút khó chịu.

Một người bạn nam thời học trung học làm cho Cố Mỹ Mỹ hoa dung thất sắc, điều này không khỏi làm cho trong lòng Chu Kiến suy nghĩ nhiều điều.

Thấy được Chu Kiến lộ ra vẻ không vui thì Cố Mỹ Mỹ chẳng những không cảm thấy sợ, ngược lại trong lòng nàng không khỏi vui vẻ.

Nữ nhân đều thích được bạn trai của mình chú ý, thích được bạn trai của mình vì một nam nhân khác mà ghen.

Cố Mỹ Mỹ cũng không ngoại lệ.

Ở nàng xem ra, giờ phút này Chu Kiến đang ghen rồi.

- Không nên đoán lung tung.

Cố Mỹ Mỹ cười nói:

- Em cảm thấy kinh ngạc là bởi vì em từng nghe hần nói hần đến Đông Hải để học, không nghĩ rằng ở Yên Kinh này sẽ đụng phải hần.

- Em rất rõ hần a?

Chu Kiến càng nhú chặt mày hơn.

- Cũng không tính là rõ lắm, chỉ biết hần và cha của hần đi từ trong núi ra, cha của hần là một tài xế taxi.

Cố Mỹ Mỹ giơ đầu lên, vẻ mặt khinh thường nói.

- Như thế mà nói là không biết rõ sao?

Nữ nhân không thích nam nhân ở trước mặt mình nói chuyện về những nữ nhân khác, nam nhân cũng vậy. Mặc dù nhận thấy được thái độ khinh thường của ccm nhưng mà trong lòng của Chu Kiến cũng có chút không thoải mái.

- Lại như vậy nữa rồi.

Cố Mỹ Mỹ thấy thế thì liền cười một tiếng, nói dối:

- Lúc học trung học, hần từng viết thư tình gửi cho em để biểu lộ, nhưng mà em đã từ chối hần. Nói cho hần biết học sinh cần phải lấy sách vở để làm trọng, nhưng mà không ngờ hần không linh tình của em. Ngược lại hần lại căm ghét em, lúc nào cũng nhắm vào em.

- Thì ra là thế.

Nghe được Cố Mỹ Mỹ giải thích như vậy thì trong lòng Chu Kiến liền thoải mái hơn nhiều, sau đó trầm giọng hỏi:

- Hần tên gì? Ở Đông Hải học ĐH nào?

- Hần học trường bình thường thôi.

Cố Mỹ Mỹ nói xong, dường như đoán được dụng ý của Chu Kiến, không nhận được mà nở ra nụ cười hạnh phúc:

- Em biết anh muốn xả giận giùm em, bất quá em cảm thấy rằng chúng ta không cần phải chấp nhặt với loại người như hần.

- Tuy nói là như vậy nhưng mà người như thế có tư tưởng rất cực đoan, không biết tiếp theo hần sẽ làm ra chuyện gì.

Chu Kiến trầm ngâm một chút, có chút không yên lòng:

- Ở Đông Hải anh có không ít bạn bè, có thể nhờ bọn họ đi dạy hần cách làm người.

- Thật sự không cần, Chu Kiến, chẳng lẽ anh cảm thấy rằng để bạn anh đi dạy dỗ cho hần một bài học là một chuyện đáng giá ư? Hần hận em, em cũng không mất một miếng thịt nào, thôi cứ để hần hận tiếp đi.

Cố Mỹ Mỹ ra vẻ rộng lượng, nhưng trong lòng thì sợ Chu Kiến sẽ thật sự nhờ người đi tìm Bùi Đông Lai.

Đối với Cố Mỹ Mỹ mà nói thì nàng khi ở Trầm Thành thì nàng và mẹ của nàng bị một tát vào mặt thì sau này từ cha của mình, nàng biết được lúc đó Nạp Lan Trường Sinh ra mặt trợ giúp Bùi Đông Lai là bởi vì Nạp Lan Trường Sinh thiếu nợ cha Bùi Đông Lai một cái nhân tình chứ không phải Bùi Đông Lai có quan hệ mật thiết với Nạp Lan gia.

Mà hôm nay, nàng cũng không biết được sự tồn tại của Bùi Đông Lai ở vùng tam giác Trường Giang cùng Nam Căng, nàng vẫn cho rằng Bùi Đông Lai chỉ là một con chicken.

Cho nên, nàng không để cho Chu Kiến tìm Bùi Đông Lai. Nàng cũng không phải là sợ Bùi Đông Lai, ngược lại nàng hận không thể khiến Bùi Đông Lai dập đầu trước mặt nàng rồi cầu xin tha thứ.

Sở dĩ nàng không để Chu Kiến tìm Bùi Đông Lai là bởi vì nàng sợ Bùi Đông Lai nói ra mọi chuyện, điều đó sẽ ảnh hưởng đến chuyện tình cảm giữa nàng và Chu Kiến.

Phải biết rằng, mặc dù Chu gia ở Kinh Thành không phải là nhà giàu có nhưng cũng là một hào môn. Chu gia có không ít người hỗn ở trong quan trường, trong đó mẹ của Chu Kiến là phó bộ trưởng bộ nông nghiệp, cha mẹ của nàng luôn ủng hộ nàng ở chung một chỗ với Chu Kiến, mà chính nàng cũng biết đây là một cơ hội tốt, làm sao có thể để Bùi Đông Lai, một kẻ trong mắt nàng chỉ là tiểu nhân phá hoại chuyện tốt này được chứ?

- Được rồi.

Chu Kiến suy nghĩ một lát rồi cuối cùng cũng bỏ qua ý nghĩ tìm Bùi Đông Lai tính sổ, dường như hẳn cảm thấy tìm một tên tiểu nhân vật để phân cao thấp cũng không có ý nghĩa.

- Đúng rồi, cưng ơi, chuyện tình ngày mốt có vấn đề gì không?

Lúc này Cố Mỹ Mỹ chuyển sang chuyện khác, giọng nói trở nên thân mật hơn nhiều.

Đoạn thời gian trước, Cố Mỹ Mỹ biết được Chu Kiến bận rộn với buổi thảo luận Kinh Tế, nàng có ý nghĩa hỏi Chu Kiến, có thể để nàng đến đó phục vụ buổi hội thảo được không.

- Không thành vấn đề, đã sắp xếp xong xuôi.

Thân là hội viên của Hồng Kinh hội thì Chu Kiến cũng nghĩ biện pháp để đưa Cố Mỹ Mỹ vào làm nhân viên đón khách trong đó.

- Cảm ơn anh, cưng ơi.

Cố Mỹ Mỹ hưng phấn hôn lên mặt Chu Kiến một cái, nàng rất rõ, lần thực tập này sẽ lưu lại trên lý lịch của nàng. Sau này khi ở Yên Kinh nàng đi xin việc ở cơ quan thì lúc đó bản thân nàng sẽ trở thành trụ cột.

Cùng lúc đó.

Trong Hồng Kinh hội.

Diệp Tranh Vanh đứng ở trước cửa sổ, ánh mắt nhìn về những ngọn đèn sáng trưng tượng trưng cho quyền lực kia, trong con mắt lộ ra vẻ dã tâm không thể nào che dấu được.

Thân là người nối nghiệp đời thứ tư của Diệp gia thì những nhân viên công vụ hoặc là những người làm lâu trong cơ quan không đáng để hắn nhắc tới, mục tiêu của hắn chính là leo lên đỉnh quyền lực.

“Cốc...Cốc..”

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi.

Diệp Tranh Vanh thu hồi lại ánh mắt, đi về phía ghế salon trong gian phòng.

“Két”

Cửa phòng được mở ra.

Hoàng Oanh thân mang một bộ đồ công sở đi vào.

Nhìn dáng người lả lướt, khuôn mặt xuất chúng lại khôn khéo của nàng, nghe được tiếng giày cao gót vang lên thì trong đôi mắt của Diệp Tranh Vành không hiện lên vẻ dục vọng nào cả, thay vào đó hấn nhứ chân mày lại, lộ ra vẻ không vui, nói:

- Ta hy vọng sau này ở trong phòng này, ta sẽ không còn nghe cái loại âm thanh như thế này nữa.

Bước chân Hoàng Oanh hơi dừng lại, sắc mặt hời hợt, sau đó xin lỗi nói:

- Xin lỗi, tôi sẽ bỏ cái thói quen này.

Diệp Tranh Vành không nói gì nữa mà là bưng một ly rượu đỏ lên rồi nhấp một miếng.

- Luận văn về mô hình Kinh Tế đã hoàn thành, là thành quả 18 nhà nghiên cứu Kinh Tế học.

Hoàng Oanh đi tới trước người Diệp Tranh Vành, không có sự cho phép của Diệp Tranh Vành nên nàng cũng không dám ngồi xuống mà hỏi:

- Ngài có cần xem qua không?

- Không cần.

Diệp Tranh Vành lắc đầu, hỏi:

- Ta chỉ muốn biết nếu như Trần Tử Viết và Cổ Bồi Nguyên đích thân khai đao thì luận văn trong tay cô có khả năng thắng không?

- Có thể.

Hoàng Oanh trả lời dứt khoát, sau đó do dự một lát rồi nhắc nhở:

- Theo tôi được biết thì vô luận là Tần Đông Tuyết hay Bùi Đông Lai thì bọn họ đều lấy luận văn của mình làm ra....

Hoàng Oanh nói được một nửa thì thấy chân mày Diệp Tranh Vành nhíu lại thì nàng liền lập tức ngừng lại.

- Cô cho rằng bằng vào thực lực của Tần Đông Tuyết và Bùi Đông Lai thì bọn họ sẽ dám đem luận văn của mình lên cho các nhà Kinh Tế học nổi tiếng trong quốc nội xem sao?

Diệp Tranh Vành lạnh giọng nói.

Sắc mặt Hoàng Oanh biến đổi, không dám trả lời.

- Không có Trần Tử Viết và Cổ Bồi Nguyên thì những thứ đó căn bản không lọt vào mắt của các nhà Kinh Tế học, thậm chí cũng không có cơ hội xuất hiện ở trong buổi thảo luận kia.

Diệp Tranh Vành nói.

- Hội trường nói rất đúng.

Hoàng Oanh gật đầu phụ họa:

- Nếu như không có gì xảy ra thì 2 người bọn họ sẽ lấy những bài luận văn mà đích thân Trần Tử Viết cùng Cổ Bồi Nguyên viết ra.

- Ta hy vọng sau này lúc làm việc thì cô hãy nghĩ đến kết quả xấu nhất đi đã.

Diệp Tranh Vành nhìn Hoàng Oanh một cái thật sâu.

Chẳng...chẳng lẽ bài luận văn của Bùi Đông Lai đúng là do tự mình Cổ Bồi Nguyên làm sao?

Trong lòng Hoàng Oanh vừa động.

Sau đó, càng nghĩ thì nàng càng cảm thấy khả năng này rất cao.

- Đúng rồi hội trưởng, vào lúc 19h50' tối nay thì Bùi Đông Lai và Cổ Bồi Nguyên đã đến Yên Kinh, ở tại khách sạn Yên Viên.

Mặc dù trong lòng nghĩ đến khả năng này rất cao nhưng mà Hoàng Oanh cũng không có nhắc nhở Diệp Tranh Vành, mà nàng liền chuyển đề tài:

- Trước mắt Tần Đông Tuyết vẫn bị người của Tần gia giam lỏng, bọn họ không có gặp mặt.

Nói xong, Hoàng Oanh không nhin được mà nhìn Diệp Tranh Vành một cái, rõ ràng nhận thấy được trong đôi mắt của Diệp Tranh Vành hiện lên vẻ âm độc.

Nàng biết, sở dĩ Diệp Tranh Vành chinh phục Tần Đông Tuyết không phải là bởi vì dung nhan thậm chí cũng không phải là Tần gia ở phía sau lưng của Tần Đông Tuyết.

Mà là bởi vì tôn nghiêm.

Tôn nghiêm của Thái Tử, không để cho ai khiêu khích.

Diệt Hồng Trần

344. Chương 347: Muôn Người Mong Đợi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 347: Muôn người mong đợi.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Vì muốn đảm bảo an toàn cho buổi thảo luận nên những người có trách nhiệm tổ chức sự kiện lần này đã để cho cảnh sát, võ cảnh xuất động, thậm chí điều tới những quân nhân đặc chủng ưu tú nhất để làm nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho buổi thảo luận này.

Tối hôm qua, Bùi Đông Lai đi theo Cổ Bồi Nguyên tiến vào khách sạn Yên Viên, lúc đi vào khách sạn thì liền hấp dẫn ánh mắt chú ý của những binh lính. Sáng sớm khi Bùi Đông Lai dậy sớm tìm một khoảng không trong khách sạn để luyện quyền thì đã làm hấp dẫn ánh mắt của vô số đám binh lính làm nhiệm vụ bảo vệ khách sạn.

Đối với việc này, Bùi Đông Lai cũng không che dấu gì mà vẫn làm theo thói quen hằng ngày.

Cao thủ.

Mất thấy sau khi Bùi Đông Lai đánh xong bài quyền, toàn thân bị sương trắng bao phủ thì những binh lính kia liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng tuôn 2 ra chữ “ Cao thủ”

Những binh lính kia có thể nói là vô cùng tò mò với thân phận của Bùi Đông Lai nhưng bọn hắn lại không dám mạo muội bước lên nói chuyện cùng với Bùi Đông Lai.

1 tiếng sau, Bùi Đông Lai kết thúc luyện công buổi sáng, trở về khách sạn.

- Đông Lai, Cổ hiệu trưởng cùng với mấy lão bằng hữu đã đi đến nhà ăn rồi.

Trước cửa phòng, Trương Thụy đứng đợi Bùi Đông Lai đã lâu, lúc này thấy Bùi Đông Lai đi đến thì liền bước lên chào hỏi:

- Cậu đi tắm rửa trước rồi tôi sẽ dẫn cậu đến đó.

- Được.

Bùi Đông Lai gật đầu cười đáp, trong lòng thì hiểu được Cổ Bồi Nguyên muốn mình tới là để làm quen với những nhà Kinh Tế học nổi danh kia.

20' sau.

Lúc Trương Thụy mang Bùi Đông Lai đến phòng ăn thì Cổ Bồi Nguyên đang cùng với những lão bằng hữu của mình tán gẫu, ngoài ra trong phòng còn có những nhà Kinh Tế học khác tới tham gia buổi thảo luận lần này.

- Đông Lai.

Thấy Bùi Đông Lai tiến vào phòng ăn, Cổ Bồi Nguyên dừng nói chuyện, hướng về phía Bùi Đông Lai vẫy tay.

”Bá!”

Trong phút chốc, vô luận mà những lão bằng hữu của Cổ Bồi Nguyên hay là những nhà Kinh Tế học khác đều đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Hiển nhiên, bọn họ cũng biết một chút về việc Cổ Bồi Nguyên nhận một người làm đệ tử. Bọn họ muốn biết người mà Cổ Bồi Nguyên nhận làm đệ tử có chỗ nào hơn người a.

Đối mặt với cái nhìn chăm chú của mọi người, Bùi Đông Lai thản nhiên, mỉm cười hướng phía Cổ Bồi Nguyên đi tới.

- Đông Lai, tới đây để tôi giới thiệu một chút cho cậu.

Thấy Bùi Đông Lai đến gần, Cổ Bồi Nguyên mỉm cười:

- Vì này là Cổ Dật lão sư, trước mắt là một nhà Kinh Tế học người Hoa nổi tiếng khắp thế giới, hiện tại đang dạy tại ĐH Kinh Tế ở Nam Cảng.

- Cổ lão sư, khỏe.

- Vị này là Vu Thanh Hồ lão sư, là viện sĩ viện Trung Khoa, có nhiều bài luận văn về vấn đề Kinh Tế được dư luận trong nước và quốc tế quan tâm.

- Vị này là Lịch Uẩn lão sư hiện đang giảng dạy tại học viện Thanh Hoa, là ủy viên ủy ban của học viện Thanh Hoa.

- Lịch lão sư, khỏe.

Mỗi người Cổ Bồi Nguyên giới thiệu thì Bùi Đông Lai đều khom người mà chào hỏi, bộ dạng vô cùng khiêm tốn, mà những nhà Kinh Tế học có thanh danh lan xa kia cũng riu rít mỉm cười chào hỏi Bùi Đông Lai. Đồng thời bọn họ cũng âm thầm đánh giá Bùi Đông Lai từ đầu đến chân, cố gắng tìm kiếm một điều bất phàm trên người của Bùi Đông Lai.

- Lão Cổ a, lão để cho Đông Lai gọi chúng ta là lão sư, chẳng lẽ lão nghĩ để chúng ta làm lão sư cho cậu ấy sao?

Lúc Cổ Bồi Nguyên giới thiệu xong hết thì Lịch Uẩn, người đang giảng dạy ở học viện Thanh Hoa liền mở miệng trêu ghẹo.

- Cho dù các ông có vui lòng, Đông Lai có đồng ý thì tôi cũng không

Cổ Bồi Nguyên cười ha ha.

- Phải không đó?

Cổ Dật người đến từ Nam Cảng mang theo vài phần mòng đợi, nói:

- Nếu ông đã nói như vậy thì cậu nhóc hãy đem mô hình Kinh Tế mà cậu đã làm, cho mấy lão già này xem một chút.

- Không sai a lão Cổ, ông nhìn thấy chúng ta thì liền ném mồi ra, nói là bài luận văn của đệ tử mình sẽ khiến mấy lão già chúng ta phải giật mình. Hiện tại chúng ta đang rất hiếu kỳ, ông cùng cậu nhóc kia lại không lấy bài luận văn cho chúng ta nhìn xem, đây cũng không hiền hậu a?

Vu Thanh Hoa mở miệng phụ họa.

Cổ Bồi Nguyên chỉ cười mà không nói.

- Cậu trai trẻ, lão Cổ đã tán thưởng bài luận văn của cậu. Như vậy đi, cậu đem ý nghĩ của mình nói ra cho mọi người cùng nghe một chút.

Thấy Cổ Bồi Nguyên không nói gì thì mọi người không làm gì khác là đem toàn bộ hy vọng gửi lên người Bùi Đông Lai.

- Đông Lai, đừng nói, để bọn họ sốt ruột đi.

Cổ Bồi Nguyên cười ha ha một tiếng, có chút đắc ý.

Bùi Đông Lai thấy thế, lần nữa khom người, mỉm cười nói:

- Chưa vị lão sư, Đông Lai tài sơ học thiển...

- Tiểu tử, cậu nói như vậy chẳng phải là tát vào mặt lão sư của cậu là ta sao?

Cổ Bồi Nguyên tức giận cười mắng:

- Khiêm tốn cũng không sai nhưng mà lúc nên cần lên mặt thì phải lên mặt. Đợi ngày mai lên buổi thảo luận, hảo hảo để cho bọn họ khai mở nhãn giới.

- Khai mở nhãn giới?

Lúc này, không đợi mấy người bạn bên cạnh của Cổ Bồi Nguyên mở miệng, một giọng nói không hài lòng liền vang lên.

Mọi người nghe vậy thì quay đầu lại nhìn, rõ ràng thấy được mười mấy người từ cửa bước đến. Người đi đầu cũng không cao, nhìn qua có chút cao ngạo, nhưng mà đám người đi sau hẳn mặc dù không tỏ ra cao ngạo như hẳn nhưng ánh mắt nhìn về đám người Cổ Bồi Nguyên lại lộ ra vẻ không phục lắm.

Thấy ánh mắt mọi người nhìn về phía này, một người trung niên đi mất kiếng liền đi ra mỉm cười với Cổ Bồi Nguyên, nói:

- Cổ lão, ngài thân là một ngôi sao sáng trong lĩnh vực Kinh Tế, thế mà cũng không giữ được khí tiết tuổi già a.

- Ông nói như vậy là có ý gì?

Nghe được nam nhân trung niên nói như thế thì nụ cười trên mặt Cổ Bồi Nguyên biến mất, vẻ mặt không vui hỏi.

Không riêng gì Cổ Bồi Nguyên mà những người bạn của Cổ Bồi Nguyên cũng lộ ra vẻ không vui. Còn về phần những nhà Kinh Tế học ở bên phía bên kia thì lựa chọn trầm mặc, không lên tiếng mà ngồi nhìn xem kịch hay.

- Cổ lão, theo tôi được biết thì học sinh này mặc dù trên danh nghĩa đang là sinh viên của ĐH Đông Hải, hơn nữa còn được ngài thu làm đệ tử nhưng mà trên thực tế cậu ta là đại ca hắc bang nổi danh của vùng tam giác Trường Giang.

Nam nhân trung niên cười lạnh:

- Một đại ca xã hội đen làm ra mộ hình luận văn rồi muốn cho những người nhân sĩ như chúng ta mở rộng tầm mắt, đây không phải là nói đùa sao? Mọi người nói có đúng hay không?

Nói xong, nam nhân trung niên nhìn về những người bạn bên cạnh mình.

“Ha hã...”

Trong lúc nhất thời, tiếng cười nhạo liền vang lên.

Bên tai nghe được tiếng cười nhạo kia, sắc mặt của Cổ Bồi Nguyên liền trở nên xanh mét mà những lão bằng hữu của Cổ Bồi Nguyên kia bởi vì không biết thân phận thật tể của Cổ Bồi Nguyên cho nên khuôn mặt cũng lộ ra vẻ nghi ngờ.

- Theo tôi được biết, một vị đại ca xã hội đen từng ngồi trong trại giam đã đạt được giải Nobel hòa bình, mà Dương giáo thụ nhà Kinh Tế học nổi tiếng, người khai sáng ra hệ thống lý luận Kinh Tế cũng đã ngồi trong lao tù 10 năm.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai thấy lão sư của mình bị vũ nhục thì liền 2 từ khiêm tốn vút cho chó ăn, cười lạnh phản kích lại.

"Ách..."

Mắt thấy Bùi Đông Lai thay đổi thành một người khác thì những lão bằng hữu của Cổ Bồi Nguyên liền mở to 2 mắt nhìn vào Bùi Đông Lai.

Mà khuôn mặt của nam nhân trung niên kia cùng với đám bạn của hắn liền trở nên đơ như cây cơ, hắn muốn mở miệng phản bác nhưng lại không tìm được sơ hở nào trong lời nói của Bùi Đông Lai.

- Tiểu tử, miệng lưỡi thật sắc bén.

Lúc này đây, Tổng Kim người đang đảm nhiệm một chức vụ ở ủy ban liền cười lạnh một tiếng:

- Hy vọng cậu không làm mất thể diện của lão sư mình.

Nói xong, hắn cùng với đám người kia liền bước đi qua nhóm người Cổ Bồi Nguyên.

- Lão Cổ, đây là?

Đám người Tổng Kim vừa đi, Vu Thanh Hồ liền không nhịn được mà mở miệng hỏi. Hắn là bạn của Cổ Bồi Nguyên đồng thời trong đám người kia hắn cũng quen biết không ít người. Ở hắn xem ra, lấy thân phận của đám người kia thì tuyệt đối sẽ không ăn nói lung tung như vậy.

- Ở trong mắt tôi, Đông Lai làm gì tôi không cần biết nhưng hắn có khả năng làm người thừa kế y bát của tôi.

Cổ Bồi Nguyên liền trả lời.

Trong lòng Bùi Đông Lai ầm ập, cảm kích nhìn Cổ Bồi Nguyên một cái nhưng không có lên tiếng.

Sau đó không đợi Cổ Bồi Nguyên ngồi xuống, lại một nhóm người nữa bước vào phòng ăn. Người bước vào không ai khác, cũng chính là người được khen là ngôi sao sáng trong lĩnh vực Kinh Tế Trần Tử Viết.

Sau khi đoàn người Trần Tử Viết vào phòng ăn thì liền mỉm cười với đoàn người Cổ Bồi Nguyên rồi bắt chuyện, cuối cùng hắn đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Cậu chính là môn sinh đặc ý của Cổ Lão, Bùi Đông Lai đúng không?

Đánh giá Bùi Đông Lai đơn giản một phen, Trần Tử Viết cười hỏi.

- Đúng vậy, Trần lão.

Nghe được giọng nói của Trần Tử Viết, thấy được trong ánh mắt Trần Tử Viết không lộ ra vẻ ác ý thì Bùi Đông Lai khẽ khom người trả lời. Thái độ so với đám người Tổng Kim thì cách xa một trời một vực.

- Học sinh bảo bối của tôi suốt ngày ở trước mặt đều nói cậu là thiên tài về Toán Lý Hóa, nó còn nói lần này sẽ đến tỷ thí với cậu. Nói như vậy thì chắc hẳn nó không phải là đối thủ của cậu a.

Trần Tử Viết cười cười, nói:

- Nàng đã làm ra một bài luận văn nhưng khi tôi nhìn vào thì có thể nói là nó đã vượt qua tưởng tượng của tôi. Cho nên, tôi rất mong đợi biểu hiện ngày mai của cậu.

Bùi Đông Lai liền ngạc nhiên, hẳn biết được học sinh bảo bối trong miệng của Tần Tử Viêt là Tần Đông Tuyết.

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, đoàn người Tần Tử Viêt liền cười mỉm chào với Cổ Bồi Nguyên, sau đó đi về phía chỗ trống.

Cùng lúc đó.

Trong một tòa tứ hợp viện ở Yên Kinh.

Tần Đông Tuyết bị giam lỏng đứng ở trước cửa sổ, tay cầm điện thoại di động, nhìn vào ảnh chụp của Bùi Đông Lai lúc ở Hàng Hồ mà suy nghĩ xuất thần.

- Vừa nghĩ tới ngày mai chúng ta có thể gặp mặt thì tớ liền kích động không thôi. Nhưng nghĩ đến nhanh như vậy, vội như vậy thì tớ có chút lo lắng.

Không biết qua bao lâu, Tần Đông Tuyết chậm rãi lấy lại tinh thần, run rẩy vươn tay, nhẹ khẽ vuốt vuốt gương mặt hơi lộ vẻ gầy gò của Bùi Đông Lai kia trên màn hình điện thoại di động. đau lòng nói:

- Bất quá, tớ vẫn tin cậu, Nạp Lan Minh Châu không phải là người thứ nhất cũng không phải là người cuối cùng bị cậu tát vào mặt. Kế tiếp, cậu hãy để cho đám người kia, những người xem thường cậu cảm thấy hối hận đi.

Diệt Hồng Trần

345. Chương 348: Không Biết Cũng Là Tội.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 348: Không biết cũng là tội.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hồi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Trong một tòa tứ hợp viện.

Sáng sớm, Tần Đông Tuyết đã rời giường, hôm nay là một ngày đặc biệt cho nên nàng phá lệ ngồi trước gương để trang điểm.

Bởi vì Tần Tranh cùng Tiểu Ái Linh bận công việc, không có thời gian chiếu cố cho Tần Đông Tuyết nên từ nhỏ Tần Đông Tuyết đã được một tay vú Lan nuôi lớn.

Từ ý nào đó mà nói thì vú Lan chính là người mẹ thứ 2 của Tần Đông Tuyết, đối với Tần Đông Tuyết thì nàng còn hiểu rõ hơn cả Tiểu Ái Linh.

Lúc này, thấy Tần Đông Tuyết ngồi vào trước gương để trang điểm thì vú Lan rất kinh ngạc, sau đó bà nghĩ đến Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết sẽ tham gia buổi thảo luận và nghiên cứu Kinh Tế thì liền bình thường trở lại.

Bà biết.

Hôm nay, Tần Đông Tuyết muốn trang điểm như vậy là để cho Bùi Đông Lai xem.

Hôm nay, Tần Đông Tuyết mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, phía dưới là một chiếc váy màu đen không quá gối, cặp đùi đẹp chiếc một đôi tất màu đen ôm sát, dưới chân chính là một đôi giày cao gót.

- Vú Lan, vú xem kẽ lông mày như thế này có đẹp không?

- Đẹp.

- Vú Lan, vú nói chọn sơn môi màu hồng có đẹp mắt không?

- Đẹp.

- Vú Lan, vú nói có nên đánh phấn lót không?

- Không cần đâu Đông Tuyết, thế là đẹp lắm rồi.

Có lẽ là do không có kinh nghiệm trang điểm, hoặc có lẽ là sợ bản thân không phơi bày hết vẻ đẹp trước Bùi Đông Lai cho nên một bên Tần Đông Tuyết trang điểm, một bên lại hỏi vú Lan.

8h, dưới sự trợ giúp của vú Lan thì Tần Đông Tuyết đã trang điểm xong.

- Vú Lan, vú xem con có đẹp không?

Sau khi trang điểm xong thì Tần Đông Tuyết liền nhìn vào trong gương một chút, sau đó có chút không yên lòng hỏi vú Lan.

- Đẹp lắm, Đông Tuyết không cần trang điểm cũng đã đẹp rồi huống hồ là lúc này?

Nhìn thấy gương mặt được trang điểm của Tần Đông Tuyết, đầu tóc lại được buộc kiểu đuôi ngựa thì vú Lan không ngừng cười khở:

- Nhanh lên một chút, nếu không thì sẽ không kịp đó.

- Nha..Vâng ạ.

Tần Đông Tuyết gạt đầu, sau đó lại nhìn thoáng qua hình ảnh của mình trong gương. Nàng khó nén kích động cùng hưng phấn ở trong lòng, sau đó liền thu dọn đồ đạc rồi đi tới Yến Viên.

So sánh với Tần Đông Tuyết mà nói thì Bùi Đông Lai, một người không chú trọng đến việc ăn mặc nhưng lúc này hẳn cũng biết được đây là một buổi lễ quan trọng cho nên hẳn cũng không ăn mặc quá tùy tiện nữa. Mà là mặc theo một bộ kiểu áo Tôn Trung Sơn do Quý Hồng nhờ một chuyên gia thiết kế của Ý thiết kế cho, dưới chân là một đôi giày da màu đen.

Giày da là do Quý Hồng mua cho Bùi Đông Lai.

Giá tiền của đôi giày này có thể mua được một ngôi nhà có diện tích hơn 100 mét vuông a.

Từ miệng Quý Hồng biết được giá trị của đôi giày này thì Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt.

- Lão bản thân ái của tôi, lần này ngài tham gia vào buổi thảo luận và nghiên cứu Kinh Tế, chẳng những ngài đại diện cho bản thân ngài mà ngài còn đại diện cho tập đoàn Đông Hải. Thân là người làm công của ngài thì ta phải chuẩn bị đồ tốt nhất cho ngài, không thể để mất mặt tập đoàn Đông Hải a.

Đây là lời giải thích của Quý Hồng.

Buổi thảo luận sẽ được diễn ra vào lúc 9h, bởi vì Cổ Bồi Nguyên phải xuất hiện ở trên đài chủ tịch cho nên không thể cùng với Bùi Đông Lai đi tới hội trường.

Ngoài Cổ Bồi Nguyên ra thì bởi vì lúc nào cũng phải ở bên cạnh Cổ Bồi Nguyên nên Trương Thụy cũng không thể cùng Bùi Đông Lai tham gia hội nghị.

Đối với việc này, Bùi Đông Lai chỉ có thể đi một mình đến hội trường.

8h40' Bùi Đông Lai đã đến đại sảnh, nơi sẽ tổ chức hội nghị.

- Tiên sinh, xin hãy lấy thẻ để chứng minh thân phận của ngài.

Trong đại sảnh, một nhân viên thấy Bùi Đông Lai đến gần thì mỉm cười nói.

Bùi Đông Lai mỉm cười lấy ra giấy căn cước rồi đưa cho nhân viên. Nhân viên thấy vậy thì cầm lấy rồi đi vào chỗ máy vi tính để kiểm tra, sau đó đưa lại thẻ cho Bùi Đông Lai:

- Xin chào Bùi tiên sinh, hoan nghênh ngài đến tham gia hội nghị lần này.

- Cảm ơn.

Bùi Đông Lai nhận lấy thẻ rồi đeo ở trước ngực, dưới sự hướng dẫn của nhân viên thì Bùi Đông Lai đã đi đến trước cửa thang máy.

- Bùi tiên sinh, hội trường ở tầng 3, ngài đi thang máy lên sẽ có người đưa ngài đi vào hội trường.

Thang máy mở ra, nhân viên kia nở nụ cười rồi nói.

Bùi Đông Lai gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

”Đỉnh Đong!”

Kèm theo một tiếng vang nhỏ, thang máy đã tới tầng ba, cửa thang máy chậm rãi

Cửa thang máy, thông qua bạn trai của mình là Chu Kiến thì lúc này Cố Mỹ Mỹ chịu trách nhiệm đứng ở đây để nghênh đón khách nhân đến tham gia hội nghị.

Mắt thấy cửa thang máy mở ra thì theo phản xạ nàng liền đem 2 tay đặt ở trước bụng, cúi người chào:

- Tiên sinh tôn tính, buổi sáng tốt lành.

“Ách?”

Lúc Cố Mỹ Mỹ cúi đầu xuống thì Bùi Đông Lai thấy được dung mạo của Cố Mỹ Mỹ, điều này làm cho hắn không khỏi nghi ngờ, nghi ngờ vì sao Cố Mỹ Mỹ lại xuất hiện ở nơi này.

- Tiên sinh tôn kính, mời đi theo tôi...

Sau khi cúi người chào xong thì Cố Mỹ Mỹ ngẩng đầu lên, trên mặt mỉm cười làm ra một động tác mời.

Chẳng qua là.

Sau khi nói xong, nàng há to miệng, sắc mặt khiếp sợ nhìn vào Bùi Đông Lai.

Thần là nhân viên của hội nghị lần này thì nàng hiểu được nhân vật được tham gia hội nghị này có thân phận tôn quý như thế nào.

Ở dưới dạng tình hình như vậy cho nên nàng mới nhờ Chu Kiến thông qua con đường đặc thù để trở thành nhân viên trong lần hội nghị hôm nay. Lúc này nàng thấy Bùi Đông Lai xuất hiện ở đây thì liền cả kinh, nụ cười trên mặt nàng liền đọng lại.

- Bùi Đông Lai, sau cậu lại có mặt ở nơi này?

Sau khi khiếp sợ trôi qua, Cố Mỹ Mỹ nhìn gắt gao vào Bùi Đông Lai, giọng nói vô cùng bất thiện.

Hiển nhiên, có đánh chết thì nàng cũng không tin tưởng Bùi Đông Lai là nhân viên hay là người tham gia vào hội nghị hôm nay. Xế chiều ngày hôm qua, tất cả các nhân viên của hội nghị được mời nàng cũng không có nhìn thấy Bùi Đông Lai.

- Tham gia hội nghị.

Thấy Cố Mỹ Mỹ cả kinh trợn mắt khi nhìn thấy mình, sau đó dùng một loại giọng điệu hoài nghi để chất vấn mình thì Bùi Đông Lai giải thích một cách hờ hững.

Tham gia hội nghị?

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì vẻ mặt Cố Mỹ Mỹ cảnh giác đánh giá lại Bùi Đông Lai.

Rất nhanh, ánh mắt của nàng nhìn thấy tấm thẻ đeo trên ngực Bùi Đông Lai.

Trên thẻ có ghi tên và ảnh chụp của Bùi Đông Lai.

”Ách...”

Thấy vậy thì Cố Mỹ Mỹ liền há to miệng ra.

Bùi Đông Lai thấy thế cũng lười chấp nhặt với loại tiểu nhân như Cố Mỹ Mỹ này. Hắn không đợi Cố Mỹ Mỹ lấy lại tinh thần mà đã một mình đi vào trong hội trường.

Chẳng...chẳng lẽ hắn thật sự đến đây để tham gia hội nghị sao?

Nhìn bóng lưng của Bùi Đông Lai rời đi thì trong lòng Cố Mỹ Mỹ thầm hỏi.

Không thể nào!

Đây tuyệt đối là không thể nào!

Hắn chỉ là một tên cùi bắp, làm gì có tư cách để tham gia một buổi hội nghị như thế này?

Rất nhanh, Cố Mỹ Mỹ đã bỏ qua suy đoán của mình. Mặc dù nàng không biết Bùi Đông Lai đến đây để làm gì nhưng mà nàng kiên quyết cho rằng Bùi Đông Lai không phải là nhân viên tham dự buổi hội nghị này, ngược lại nàng cho rằng Bùi Đông Lai đã làm giả thẻ để được đi vào.

- Bùi Đông Lai, cậu đứng lại.

Trong lòng nghĩ đến giả thuyết này, Cố Mỹ Mỹ hướng về phía Bùi Đông Lai rồi hô to.

Không để ý đến, Bùi Đông Lai đem lời nói của Cố Mỹ Mỹ trở thành rắm thúi, tiếp tục bước đi.

- Cậu...cậu đứng lại cho tôi.

Cố Mỹ Mỹ thấy Bùi Đông Lai không dám dừng lại thì càng khẳng định suy nghĩ ở trong lòng mình, nàng lập tức đuổi tới Bùi Đông Lai.

Sau đó, Cố Mỹ Mỹ liền túm lấy Bùi Đông Lai.

- Chuyện gì xảy ra?

Trước cửa hội trường cũng có những nhân viên, lúc này các nàng nghe Cố Mỹ Mỹ kêu lên, sau đó thấy sắc mặt Cố Mỹ Mỹ khó coi nắm lấy cánh tay của Bùi Đông Lai thì một nữ nhân viên đứng đầu liền bước lên, hướng về phía Cố Mỹ Mỹ hỏi.

- Hắn... hắn giả mạo để đến tham gia hội nghị.

Cố Mỹ Mỹ thở hổn hển nhưng lại có chút hưng phấn mà nói. Mặc dù nàng không biết vì sao Bùi Đông Lai phải giả mạo để đến tham gia hội nghị lần này nhưng nàng dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ đến kết quả của Bùi Đông Lai sau khi bị mình vạch trần.

- Tiên sinh, xin hỏi ngài tên là gì?

Nghe được những lời nói của Cố Mỹ Mỹ thì nữ nhân viên kia liền sửng sốt sau đó sắc mặt nghiêm túc hỏi.

- Bùi Đông Lai.

Mất thấy Cố Mỹ Mỹ giống như một con ruồi bu lấy mình thì chân mày Bùi Đông Lai hơi nhíu lại rồi chỉ vào thẻ trước ngực mình:

- Đây là thẻ tham dự của tôi.

- Thẻ này là giả.

Cố Mỹ Mỹ cười lạnh, dường như nàng rất muốn nhìn thấy bi kịch của Bùi Đông Lai sau khi bị vạch trần.

- Tiên sinh, xin ngài chờ một lát.

Nữ nhân viên thấy thẻ trước ngực Bùi Đông Lai vốn là muốn dạy dỗ Cố Mỹ Mỹ một trận, nhưng thấy Cố Mỹ Mỹ khẳng định cho rằng Cố Mỹ Mỹ là giả mạo cho nên nàng lấy bộ đàm ra rồi liên lạc:

- Xin hỏi, có phát thẻ tham gia vào hội nghị cho người nào gọi là Bùi Đông Lai tiên sinh không?

- Đúng rồi, cậu ấy mới vừa đi vào, sao thế?

- Không có chuyện gì.

Nữ nhân viên kia liền trừng mắt nhìn Cố Mỹ Mỹ một cái sau đó sắc mặt áy náy nhìn Bùi Đông Lai, làm một động tác mời vào:

- Thật xin lỗi Bùi tiên sinh, xin lỗi vì đã làm phiền ngài.

- Quản lại nhân viên của cô đi.

Bùi Đông Lai nhàn nhạt nói một câu, liền trực tiếp bước chân vào hội trường.

- Cố Mỹ Mỹ, sau khi hội nghị kết thúc thì cô phải làm giải thích với mọi việc đã xảy ra lúc này. Còn nữa, nếu Bùi tiên sinh còn cảm thấy bất mãn đối với hành vi ngu xuẩn lúc này của cô thì mọi hậu quả cô hãy gánh chịu hết.

Thấy Bùi Đông Lai đi vào hội trường, nữ nhân viên kia liền không khách khí mà nói.

Hắn thật sự đến đây để tham gia hội nghị ư?

Cả người Cố Mỹ Mỹ chấn động, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Không biết cũng là tội.

Diệt Hồng Trần

346. Chương 349: Cuối Cùng Cũng Gặp Nhau.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 349: Cuối cùng cũng gặp nhau.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Mắt thấy sắc mặt Cố Mỹ Mỹ trắng bệch đứng ở đó thì 4 nữ nhân viên liền khó hiểu nhìn về phía Cố Mỹ Mỹ.

Dường như đã nhận ra ánh mắt khác lạ của 4 nữ nhân viên kia, Cố Mỹ Mỹ lấy lại tinh thần. Nàng không lên tiếng giải thích mà bước xuống lầu, cố gắng coi thử có phải Bùi Đông Lai là khách mời đến tham gia buổi thảo luận ngày hôm nay không? Cho tới bây giờ, nàng vẫn không tin, một người xuất thân cơ hàn, mới chỉ 18 tuổi mà lại có tư cách tham gia vào một buổi thảo luận cao quý như thế này.

Rất nhanh, Cố Mỹ Mỹ đã xuống đại sảnh phía dưới, nàng trực tiếp đi tới chỗ ghi danh nơi đại sảnh rồi mở miệng hỏi:

- Xin hỏi, Bùi Đông Lai là người đến tham gia buổi thảo luận ngày hôm nay phải không?

- Đúng vậy.

Mặc dù nữ nhân viên kia khá khinh thường Cố Mỹ Mỹ nhưng nàng không dám cười lên tiếng, bởi nàng biết làm như vậy thì sẽ ảnh hưởng đến công việc của mình, ngoài ra nếu đắc tội Cố Mỹ Mỹ thì chẳng khác gì đắc tội Chu Kiến. Đối với phát triển sau này của thì sẽ gặp bất lợi, cho nên nàng cố nén vẻ khinh thường trong lòng mình lại rồi trả lời câu hỏi của Cố Mỹ Mỹ.

- Tôi nghĩ muốn nhìn qua tin tức của nhân của anh ấy.

Cố Mỹ Mỹ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Đối mặt với yêu cầu của Cố Mỹ Mỹ, nữ nhân viên cũng không nhận được mà chỉ vào thông tin của Bùi Đông Lai trên máy tính, nói:

- Cô qua xem đi.

Cố Mỹ Mỹ nghe vậy thì cố gắng mở to 2 mắt nhìn vào màn hình máy tính.

Tên họ: Bùi Đông Lai.

Đơn vị: đại học Đông Hải.

Chức vụ: Sinh viên khoa Quản Lý Kinh Tế của ĐH Đông Hải, là đệ tử của Cổ Bồi Nguyên.

Ghi chú: Được lên phát ngôn tại buổi thảo luận.

Rất nhanh, một đồng thông tin liền hiện ra trước mắt Cố Mỹ Mỹ.

Thấy thấy đồng tin tức kia liền mắt của Cố Mỹ Mỹ liền mở to ra, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

- Hẳn là đệ tử của Cổ Bồi Nguyên ư? Hẳn còn là người có quyền lên nói chuyện tại buổi thảo luận ngày hôm nay nữa sao?

Cố Mỹ Mỹ lẩm bẩm tự nói một mình.

Giờ phút này, nàng có ngàn vạn lý do không tin mọi chuyện là sự thật, nhưng mà hết thấy mọi chuyện nói cho nàng biết đây là sự thật không thể chối cãi được.

Bởi vì nàng tin người hội nghị này sẽ không đưa ra những tin tức sai.

Đồng thời nàng cũng biết hiện nay Bùi Đông Lai đang học tại ĐH Đông Hải.

Như vậy, , Bùi Đông Lai trở thành đệ tử của Cổ Bồi Nguyên lại còn có quyền nói chuyện tại buổi hội nghị này thì hết thấy mọi chuyện đều có thể giải thích được.

- Cô khỏe chứ, xin mời cô chứng nhận thân phận của mình để chúng tôi đưa thẻ tham gia hội nghị hôm nay cho cô.

Không đợi Cố Mỹ Mỹ lấy lại tinh thần, nữ nhân viên kia thấy Tần Đông Tuyết đi vào thì liền nở ra nụ cười, nói.

Nghe được nữ nhân viên kia mở miệng thì Cố Mỹ Mỹ lấy lại tinh thần, theo bản năng nàng ngẩng đầu lên.

Sau một khắc.

Tần Đông Tuyết đã xuất hiện trong tầm mắt của Cố Mỹ Mỹ.

“Lộp bộp.”

Thấy được Tần Đông Tuyết xuất hiện trước mặt mình thì trong lòng Cố Mỹ Mỹ không khỏi căng thẳng.

Bởi vì đi tới Yên Kinh học, bởi vì có Chu Kiến bạn trai của nàng là một hội viên trong Hồng Kinh hội nên Cố Mỹ Mỹ chẳng những biết được Tần Đông Tuyết là người của Tần gia. Hơn nữa nàng còn biết Diệp Tranh Vành đã xem nàng là thái tử phi rồi.

Mà người được xưng là thái tử Diệp Tranh Vành kia cũng đủ khiến cho bạn trai của nàng là Chu Kiến phải cuối xuống liếm giày rồi.

- Hừ, không phải là đề thi này đơn giản nàng cô mới làm được điểm cao như thế sao?

- Wey, không nghĩ rằng một người lúc nào cũng tỏ ra là Thánh nữ như Tần Đông Tuyết đồng học lại an ủi mày, thật là mặt trời mọc ở phía Tây a.

Bên tai vang lên những lời chê cười của mình đối với Tần Đông Tuyết lúc trước, nhìn ngày hôm nay ngay cả tư cách xách giày cho Tần Đông Tuyết thì bản thân mình cũng không có. Cố Mỹ Mỹ cảm thấy rằng bản thân mình giống như chú hề đứng trên sân khấu, nàng hận không thể tìm một cái lỗ nào để chui xuống.

Lúc này đây, tuy rằng đã nhận ra sự có mặt của Cố Mỹ Mỹ nhưng Tần Đông Tuyết cũng không có chào hỏi Cố Mỹ Mỹ mà là liếc mắt nhìn Cố Mỹ Mỹ một cái. Sau đó nhận lấy thẻ rồi hướng về phía thang máy mà đi tới.

Nhìn thấy Tần Đông Tuyết nhìn thoáng mình thì Cố Mỹ Mỹ cảm thấy rằng mặt của mình đã bị tát một phát.

Lòng hư vinh của nàng rất mạnh. Theo bản năng nàng cho rằng Tần Đông Tuyết cố ý giả vờ không nhận ra nàng là muốn trả thù năm đó nàng đã chê cười Tần Đông Tuyết.

Người TQ thường rất ngu xuẩn, lúc nào gặp phải chuyện gì to lớn không biết cách giải quyết thì đều cũng tự tỏ ra là thông minh, rồi sau đó liền dùng tinh thần AQ để tự an ủi mình.

Lúc này Cố Mỹ Mỹ cũng như thế.

Mặc dù bị Tần Đông Tuyết đả kích làm cho trọng thương đầy người nhưng mà nàng nghĩ tới Tần Đông Tuyết từng nói qua lời yêu thương với Bùi Đông Lai thì trong lòng liền thoải mái hơn nhiều. Trong lòng không ngừng cười lạnh: “Bùi Đông Lai à Bùi Đông Lai, mày tưởng rằng hôm nay mày đến tham dự hội nghị thì đã rất ngu sao? Hắc hắc, mày nằm mơ cũng không nghĩ ra được trong lần hội nghị này, mày chỉ làm nền cho những người khác. Mày chỉ là diễn viên phụ, phối hợp với những đại nhân vật trong đó mà thôi.”

Còn về phần tình yêu của Bùi Đông Lai với Tần Đông Tuyết ư? Hắc, thân là người xuất thân bản hàn như Bùi Đông Lai thì vận mệnh của mày đã được định rồi, mày có cố gắng đi thế nào chẳng nữa thì cũng chỉ là một con chicken mà thôi.

“Thế giới của Tần Đông Tuyết là thế giới mà mày không có tư cách để bước vào. Lúc mày biết được Tần Đông Tuyết là Thái Tử Phi thì một khắc đó thì không biết về mặt của mày sẽ ra sao đây?”

Chẳng qua là.

Nàng nằm mơ cũng không ngờ rằng, người thiếu niên kia lại biết hết thấy mọi chuyện.

Lúc này đây, trong hội trường, khi bước vào thì Bùi Đông Lai liền tìm kiếm bóng dáng của Tần Đông Tuyết, kết quả là phát hiện Tần Đông Tuyết chưa đến.

Đối với việc này hắn cũng không cưỡng cầu, mà đi chào hỏi mấy vị lão bằng hữu của Cổ Bồi Nguyên, sau đó đến ngồi tại vị trí của mình.

Bởi vì buổi thảo luận sắp bắt đầu cho nên mọi người đều ngồi vào chỗ của mình.

Thông qua thị lực biến thái của mình thì Bùi Đông Lai có thể thấy được trên đài chủ tịch có 7 chiếc ghế giành cho 7 người. Trong đó ở giữa là một vị đại lão cấp quốc gia, bên cạnh là 3 vị cán bộ thuộc ủy ban trung ương. Ngoài ra còn có Cổ Bồi Nguyên, Trần Tử Viết thêm vào đó chính là Tống Kim, người mà Bùi Đông Lai đã gặp mặt ở phòng ăn.

“Ách”

Sau đó, ánh mắt của Bùi Đông Lai ngó về phía cửa hội trường, hắn thấy được một bóng dáng thân quen xuất hiện ở đó, trong lòng không khỏi run lên.

“Bá”

Sau đó, đạo thân ảnh ấy xuất hiện đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người trong hội trường.

Một loại cảm xúc tên là kinh diễm xuất hiện trong tâm mắt mọi người.

Kinh diễm không phải vì dung mạo của nào.

Kinh diễm là bởi vì tài hoa hơn người của nàng.

Đối với mọi người tham gia buổi thảo luận hôm nay mà nói thì bọn họ đều biết Trần Tử Viết là Cổ Bồi Nguyên là người tài hoa như thế nào. Họ nhận đệ tử không cần quan tâm đến xuất thân, địa vị...chỉ chú trọng để một điểm đó là: Tài hoa.

Đối với lần này, bọn họ cũng rõ ràng cô bé Tần gia được Trần Tử Viết nhìn trúng thu làm đệ tử cũng không phải là bởi vì ánh hào quang của Tần gia mà là bởi vì tài hoa hơn người của nàng.

Dưới ánh đèn, Bùi Đông Lai nhìn chăm chăm vào thân ảnh mà lúc nào mình cũng nghĩ kia. May là hắn đã sớm luyện được một trái tim tăng cường nếu không là lên tăng xông rồi banh chè rồi. Đôi mắt của hắn hiện lên mấy phần kích động cùng hưng phấn.

Bất quá hắn cũng không có đứng lên, cũng không vẫy vẫy tay về phía Tần Đông Tuyết mà chỉ lặng lặng nhìn vào.

So sánh với Bùi Đông Lai mà nói thì trong đôi mắt của Tần Đông Tuyết lại hiện lên vẻ kích động, nàng vừa đi về vị trí của mình, ánh mắt lại ngó qua ngó lại để tìm bóng dáng Bùi Đông Lai.

Một người, hai người, ba...

Mặc dù Tần Đông Tuyết đã rất cố gắng nhưng số người trong hội trường quá nhiều, cho nên khi nàng vừa bước đến vị trí của mình thì vẫn không tìm được bóng dáng của Bùi Đông Lai đâu cả.

Nhưng mà.

Tần Đông Tuyết không bỏ qua.

Đợi sau khi đến vị trí của mình, nàng không có lập tức ngồi xuống mà vẫn không cam lòng, tiếp tục tìm kiếm.

Sau đó, không đợi Tần Đông Tuyết tìm được bóng dáng Bùi Đông Lai. Một nhóm 8 người đã xuất hiện ở cửa hội trường.

Trong bọn họ, trừ Diệp Tranh Vành ra thì những người khác đều ngồi ở trên đài chủ tịch, bọn họ được coi là diễn viên của buổi hội nghị hôm nay.

8 người xuất hiện lại hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Sau đó, Diệp Tranh Vành đi về phía chỗ trống bên cạnh Tần Đông Tuyết, mà 7 người còn lại thì đi lên đài chủ tịch.

Mất thấy Tần Đông Tuyết không nhìn về phía đài chủ tịch mà đưa mắt tìm bóng hình ai đó trong đám người thì chân mày của Diệp Tranh Vành khẽ nhíu lại, hắn không nhận được mà liếc qua vị trí của Bùi Đông Lai thì thấy Bùi Đông Lai cũng giống như Tần Đông Tuyết cả 2 đang tìm nhau.

Ánh mắt của hắn khẽ nheo lại, trong đôi mắt hiện lên tinh quang.

Trong lòng Tần Đông Tuyết vừa động, theo ánh mắt của Diệp Tranh Vành mà nhìn tới.

Sau một khắc.

Nàng đã nhìn được khuôn mặt mà mình vẫn luôn khắc sâu trong nội tâm.

Bùi Đông Lai không chú ý đến ánh mắt không có ý tốt của Diệp Tranh Vành mà hắn hướng về phía Tần Đông Tuyết, nở ra nụ cười.

Diệp đại thiếu gia.

Tần gia kim chi.

Thiếu niên Bùi gia.

Cuối cùng cũng gặp nhau.

Diệt Hồng Trần

347. Chương 350: Lên Đài, Tâm Tư Của Mỗi Người.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 350: Lên đài, tâm tư của mỗi người.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Trong đôi mắt hiện ra bóng dáng thân quen, khuôn mặt tươi cười của Bùi Đông Lai thì trong lòng Tần Đông Tuyết không khỏi run lên, sau đó nàng giống như là bị trúng phải ma pháp, cả người đứng ngơ ngác nhìn vào khuôn mặt quen thuộc sớm đã khắc sâu trong lòng mình.

Hắn gầy rồi.

Trong lòng nàng nhói đau.

Nhìn, nhìn, Tần Đông Tuyết thấy được Bùi Đông Lai làm ra một động tác ý bảo nàng ngồi xuống. Nàng mỉm cười gật đầu rồi ngồi xuống, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía đài chủ tịch, hoàn toàn không để ý đến Diệp Tranh Vanh ở bên cạnh nàng.

Mắt thấy Tần Đông Tuyết đem mình trở thành không khí, thân là đại thiếu gia của Diệp gia thì Diệp Tranh Vanh cũng không có biến hóa gì, hần lẳng lẳng không lên tiếng rồi ngồi ở bên cạnh Tần Đông Tuyết.

Sau đó, mọi người trên đài chủ tịch ngồi xuống. Buổi thảo luận và nghiên cứu học thuật Kinh Tế chính thức được bắt đầu.

Dựa theo lễ thường của buổi hội nghị thì thân là người phụ trách thì Lý chủ nhiệm liền bước lên đài rồi giới thiệu những vị đại biểu đến tham gia, mỗi khi giới thiệu một vị nào thì tiếng vỗ tay liền được vang lên.

Đợi sau khi giới thiệu các vị đại biểu và các lãnh đạo xong thì Lý chủ nhiệm lại mời người chịu trách nhiệm của buổi lễ hôm nay lên nói chuyện. Sau đó là giới thiệu sơ qua các mô hình rồi mời những chủ nhân của những người làm ra những mô hình Kinh Tế ấy lên nói chuyện.

Vị đại lão chủ quản Kinh Tế kia đi giày Tây, đầu tóc được chải chuốt cẩn thận. Cũng giống như vị đại lão khác, vị đại lão này cũng nắm quyền cao, làm cho người ta có cảm giác không giận mà uy.

- Các đồng chí, theo xã hội phát triển và tiến bộ thì tầm quan trọng của giả thuyết Kinh Tế đã được mọi người thấy rõ. Xử lý như thế nào để vấn đề giả thuyết Kinh Tế và Kinh Tế thực thể được tốt hơn, đó chính là mệnh đề của các nhà nghiên cứu Kinh Tế trên khắp toàn quốc cũng như quốc tế. Đây cũng là lý do để tổ chức buổi thảo luận và nghiên cứu Kinh Tế hôm nay.

Vị đại lão kia nói ngắn gọn và xúc tích nên đạt được những tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

So ra mà nói thì người thứ 2 lên tiếng là Lý chủ nhiệm lại nói đến vấn đề khủng hoảng tài chính, nói rõ tầm quan trọng của giả thuyết Kinh Tế, cùng với mối quan hệ điều tiết của nó với nền Kinh Tế vĩ mô của quốc gia.

Thông thường mà nói thì đối với lũ người TQ ngu si, mỗi khi có đại hội gì, chỉ cần là lãnh đạo lên tiếng thì đều đạt được những tràng pháo tay.

Lý chủ nhiệm của vậy, mặc dù cách nói chuyện của hắn vẫn hơi rườm rà nhưng mà vẫn được mọi người vỗ tay hoan hô.

Sau khi Lý chủ nhiệm kết thúc cuộc nói chuyện của mình thì một nam nhân trung niên hiện đang giảng dạy tại ĐH Nam Quan bước lên đài, đề tài của người này là “ Giả thuyết cùng ý nghĩa lý luận của Kinh Tế”

Từ ý nào mà nói thì bài luận văn của người này được đánh giá khá cao, điều đó cũng làm cho Bùi Đông Lai được khai mở nhãn giới.

Người lên đài tiếp theo là một vị có thanh danh không nhỏ hiện đang giảng dạy ở ĐH Kinh Tế Tài Chính. Hơn nữa đối với giả thuyết Kinh Tế này thì hắn đã nghiên cứu, tiến hành trình bày và phân tích kết quả mới nhất.

Sau đó, mấy vị có danh khí không nhỏ của ngành Kinh Tế học đều lên trình bày đề tài của mình.

Đề tài của bọn hần căn bản là toàn nói đến lý luận chưa có bước đột phá gì cả.

Điều này làm cho các vị lãnh đạo cùng với những nhà Kinh Tế học có tiếng trong quốc nội cảm thấy thất vọng. Đồng thời bọn họ cũng kỳ vọng vào mấy người lên sau, nhất là Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết. Bọn hần đều cho rằng 2 người này sẽ dùng bài luận văn của Cổ Bồi Nguyên và Trần Tử Viết, đây cũng nói chính là đem kết quả nghiên cứu của 2 ngôi sao sáng trong lĩnh vực Kinh Tế phân tích cho mọi người nhìn xem.

10'30, lúc người thứ 6 vừa nhận được tiếng vỗ tay của mọi người rồi bước về vị trí ngồi của mình thì Tần Đông Tuyết từ chỗ ngồi của mình đứng lên.

“ Bá!”

Thấy Tần Đông Tuyết đứng lên, toàn bộ mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía nàng. Bọn họ mong đợi Tần Đông Tuyết hoặc là nói Trần Tử Viết ở phía sau Tần Đông Tuyết viết ra cái gì.

Cùng những người kia bất đồng, Bùi Đông Lai mong đợi chính là biểu hiện của Tần Đông Tuyết. Từ Tô Thị Vận thì hẳn biết được bài luận văn của Tần Đông Tuyết chính là do một tay nàng làm, thân là lão sư của Tần Đông Tuyết thì Trần Tử Viết chỉ giúp nàng hoàn thiện mà thôi, cũng không có thay đổi nội dung chính trong bài luận văn đó.

- Chúc mọi người có một buổi sáng tốt lành.

Ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Tần Đông Tuyết xuất hiện trên bục, đầu tiên là nàng mỉm cười với mọi người sau đó cúi chào một cái thật sâu rồi bắt đầu lên tiếng:

- Tôi là Tần Đông Tuyết sinh viên của khoa Kinh Tế của trường ĐH Yên Kinh, hôm nay, chủ đề của tôi là “ Quan hệ giữa giả thuyết Kinh Tế và khủng hoảng Kinh Tế.”

Mặc dù đối diện với nhiều người như vậy nhưng mà Tần Đông Tuyết đứng ở trên đài cũng không tỏ ra khấn trương.

Luận văn này không phải là do Trần Tử Viết làm.

Tần Đông Tuyết lên tiếng không bao lâu, dường như tất cả mọi người đều hiểu rõ điểm này.

Mặc dù bài luận văn này không phải là do chính tay Trần Tử Viết làm ra hơn nữa cũng có một vài chỗ sai sót. Nhưng mà, nói lại làm cho người ta có một cảm giác mới mẻ.

Dưới dạng tình hình như vậy, đợi sau khi Tần Đông Tuyết kết thúc bài luận văn của mình thì nàng liền nhận được nhiều tiếng vỗ tay.

Nghe được tiếng vỗ tay vang lên, trên miệng Tần Đông Tuyết nở ra nụ cười. Sau đó nàng hướng về phía dưới đài cúi chào rồi nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai, sau đó mới bước xuống đài.

Nhìn Tần Đông Tuyết đi tới, trong mắt Diệp Tranh Vành hiện lên một tia cân nhắc.

Nếu trước kia, nói đơn giản là Tần Đông Tuyết khiêu khích đến tôn nghiêm của hần làm cho hần muốn thuần phục Tần Đông Tuyết ở dưới chân mình, để nàng làm đẹp cho nghi thức lên ngôi của hần nhưng mà, nghe xong bài luận văn vừa rồi của Tần Đông Tuyết thì Diệp Tranh Vành cảm thấy Tần Đông Tuyết so với tưởng tượng của hần thì còn xuất sắc hơn một chút.

Bởi vì, hần cũng nhìn ra được bài luận văn này không phải là do Trần Tử Viết làm ra, mà chính là của Tần Đông Tuyết làm.

Thấy được ánh mắt của Diệp Tranh Vành, Tần Đông Tuyết cũng không để ý mà là ngồi vào chỗ của mình, trong lòng mong đợi Bùi Đông Lai lên tiếng.

Đối với tính của Bùi Đông Lai thì nàng rất hiểu.

Nàng tin tưởng, người thanh niên nông nghênh kia cũng giống nàng, cũng không lấy bài luận văn của người khác mà lấy chính thành quả nghiên cứu của mình.

Sau đó, lên đài không phải là Bùi Đông Lai mà là Hoàng Oanh, chủ đề của nàng là: “ Quan hệ giữa giả thuyết Kinh Tế và Kinh Tế thực tế”

So sánh với Tần Đông Tuyết thì chủ đề của Hoàng Oanh lại lớn hơn nhiều, hơn nữa lại cùng mệnh đề nghiên cứu chung của các nhà Kinh Tế học trong nước cũng như quốc tế.

Bởi vì không ít người tham gia cũng không ôm hy vọng quá lớn vào Hoàng Oanh, ở bọn họ xem ra dù sao Hoàng Oanh cũng còn trẻ, có thể lên đài phát biểu cũng chỉ là muốn mạ vàng, vì con đường làm quan sau này của mình mà thôi.

Nhưng.

Từ lúc Hoàng Oanh mở miệng thì sắc mặt của mấy người đó liền thay đổi.

Bởi vì bọn họ nghe được, mặc dù chủ đề của Hoàng Oanh là rất lớn hơn nữa lại nêu ra nhiều quan điểm mới, đưa ra nhiều phương hướng phát triển nhưng mà nếu áp dụng vào thực tế thì rất có khả năng.

“ Bành Bạch! Bành Bạch!”

Cho nên, không đợi Hoàng Oanh lên tiếng kết thúc, tiếng vỗ tay trong hội trường đã vang lên.

Bên tai vang lên tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc, Diệp Tranh Vành không nhận được mà quay đầu liền Tần Đông Tuyết một cái, khóe miệng nở lên một nụ cười.

Đôi mi thanh tú của Tần Đông Tuyết khẽ nhú lại.

Dường như đã nhận ra Tần Đông Tuyết tức giận, Diệp Tranh Vành cười nhạt:

- Nếu như hấn cảm ra thứ bản thân hấn làm thì căn bản sẽ không có mặt mũi nào để bước lên đài. Nếu như hấn giống cô để cho Cổ Bồi Nguyên sửa đổi, hoàn thiện, thậm chí cho dù Cổ Bồi Nguyên có tự thân làm ra thì cũng không thể so sánh được bài luận văn của Hoàng Oanh. Dù sao thì 3 tên đánh giày cũng hơn Gia Cát Lượng, hưởng gì là nhiều người mưu trí như vậy?

Về mặt Tần Đông Tuyết khinh thường.

- Tần Đông Tuyết, tôi biết cô khinh thường thủ đoạn như vậy. Nhưng mà cô có nghĩ đến mục đích của hấn đến đây là để muốn bước vào cánh cửa Tần gia là muốn để cho trưởng bối Tần gia liếc mắt nhìn hấn một cái.

Nụ cười trên mặt Diệp Tranh Vành không giảm:

- Chuyện đến bây giờ, mặc kệ cô có thừa nhận hay không thì ván này hấn đã thua.

- Sau đây xin mời Bùi Đông Lai học tại ĐH Đông Hải lên đài phát biểu.

Diệp Tranh Vành vừa dứt lời, giọng nói của người chủ trì liền vang lên.

Dưới ánh đèn.

Sắc mặt Bùi Đông Lai bình tĩnh rồi đứng dậy.

- Nếu cậu ấy đã tới đây thì chắc chắn sẽ không thua.

Tần Đông Tuyết ngưng mắt nhìn vào bóng dáng cao ngạo của Bùi Đông Lai, giống như là trả lời Diệp Tranh Vành, cũng giống như là lầm bầm.

Diệt Hồng Trần

348. Chương 351: Bốn Phương Khiếp Sợ (thượng)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 351: Bốn phương khiếp sợ (Thượng)

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

”Bá!”

Bùi Đông Lai đứng dậy liền thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong hội trường.

Hắn cũng giống với học trò của Trần Tử Viêt, đều dùng bài mô hình của mình sao?

Thấy Bùi Đông Lai đứng dậy không ít người trong phòng đoán thẳm.

Không có đáp án

Đối với họ, trước khi Bùi Đông Lai mở lời thì chẳng ai đoán được.

Đây là đáp án trong lòng bạn bè của Cổ Bồi Nguyên.

Bởi vì hắn thấy rằng nếu phát biểu của Bùi Đông Lai là kết quả nghiên cứu của Cổ Bồi Nguyên thì Bùi Đông Lai cũng chẳng đem lại cho hắn chút gì mới lạ.

Hiểu ra điểm này, nhớ tới việc Cổ Bồi Nguyên từng khoe khoang về nhân giới cực cao của mình, cả đám đều tỏ vẻ háo hức, chờ mong Bùi Đông Lai phát biểu.

Cứ vậy mà nói thì mục đích chủ yếu khi tham gia hội nghị hôm nay của bọn họ là muốn nhìn xem, rốt cục Bùi Đông Lai có cái gì mà Cổ Bồi Nguyên khoe khoang khoáng lác, chém gió đủ đường.

Cổ Bồi Nguyên cũng chờ mong.

Nhưng mà.

Hắn mong chờ không phải bài phát biểu của Bùi Đông Lai mà là những lời của Bùi Đông Lai sẽ ảnh hưởng lớn tới khu vực kinh tế trong nước, thậm chí là quốc tế.

Vô cùng kì vọng, sự kích động khó lòng che giấu trên gương mặt Cổ Bồi Nguyên.

Bởi Tần Đông Tuyết đánh giá quá cao Bùi Đông Lai nên lúc này Trần Tử Viêt cũng rất mong chờ biểu hiện hôm nay của đối phương, giờ thấy Cổ Bồi Nguyên khó kiềm chế được sự kích động thì hắn càng xác định Bùi Đông Lai sẽ đưa ra vốn riêng của mình như Tần Đông Tuyết.

Xác định điểm này đồng thời thấy được biểu hiện khác thường của Cổ Bồi Nguyên, trong lòng hắn cũng mong chờ sự thăng hoa của Bùi Đông Lai.

Tiếp đó, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Bùi Đông Lai đang chậm rãi lên đài.

- Chào quý vị đại biểu và các thầy cô giáo, chúc mọi người buổi sáng tốt lành!

Cũng như Tần Đông Tuyết, Bùi Đông Lai chào hỏi một lượt rồi bắt đầu bài phát biểu của mình:

- Tôi là Bùi Đông Lai, là sinh viên của giáo sư Cổ Bồi Nguyên tại đại học Đông Hải.

- Thú thực thì một thanh niên gần 20 tuổi đầu, lấy mô hình Kinh Tế làm luận văn của bản thân, chính tôi cũng cảm thấy mình chưa biết tự lượng sức. Không sợ các vị chê cười, vài tháng trước, thầy đã khiến tôi khiếp sợ với giả thuyết mô hình kinh tế, thậm chí còn tưởng là ông đang nói đùa.

Trên đài, Bùi Đông Lai không đi thẳng vào bài thuyết trình mà thản nhiên dẫn dắt mọi người sang một vấn đề lạ hoắc:

- Kết quả là, thầy đã nói cho tôi biết, ông tin tôi có thể hoàn thành nhiệm vụ mà ông giao cho. Cảm tạ sự đãi ngộ này, tôi đã không làm ông thất vọng, tôi đã cố gắng hoàn thành nhiệm vụ được giao.

- Trước khi đi vào bài phát biểu, tôi muốn mượn cơ hội này nói lời cảm ơn với thầy của tôi, Cổ Bồi Nguyên lão tiên sinh.

Vài người đã bắt đầu mắt kiên nhẫn, Bùi Đông Lai cúi thật sâu với Cổ Bồi Nguyên:

- Cảm tạ ơn tri ngộ của thầy, cảm ơn sự tin tưởng của thầy với em, cảm ơn thầy cho em cơ hội được đứng ở đây để được nghe các thầy cô khác phát biểu mà thu được lợi ích không nhỏ.

“Bảnh bạch..”

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên, đại đa số người tham dự tạm đều thấy tạm thời chưa biết bài phát biểu của Bùi Đông Lai ra sao, chỉ cần thái độ khiêm tốn và sự biết ơn với Cổ Bồi Nguyên thì ấn tượng của họ với Bùi Đông Lai đã cực kì tốt đẹp.

Đám người Tổng Kim nghe Bùi Đông Lai nói xong liền cảm thấy dường như đối phương muốn giữ thể diện cho bản thân và Cổ Bồi Nguyên nên vừa vào đã gián tiếp nhận thua để sau đó sẽ không quá xấu hổ.

Không thèm quan tâm Tổng Kim đang giễu cợt bên trên, Cổ Bồi Nguyên thấy Bùi Đông Lai cảm tạ thì sự kích động cũng nhạt dần, thay vào đó là sự hân hoan.

- Chủ đề tôi phát biểu hôm nay là “Giả thuyết về hệ thống kinh tế mới”.

Mười giây sau, tiếng vỗ tay dần lắng xuống, mọi người chăm chú lắng nghe Bùi Đông Lai mới bắt đầu bài phát biểu của mình.

Giả thuyết về hệ thống kinh tế mới?

Xôn xao!

Lời Bùi Đông Lai tựa như từng trái tạc đạn ném về phía hội trường im ắng, toàn trường như nổ tung.

Dù là khu vực gì, hệ thống hoàn thiện gì cũng cần thời gian nghiên cứu rất lâu, qua thử nghiệm và kiểm chứng mới có thể hoàn thiện.

Cả trong lịch sử nhận loại, dù ở khu vực nào thì người tự mình sáng tạo ra một hệ thống cũng có thể đi vào sử sách.

Dưới tình hình này, Bùi Đông Lai lấy “Giả thuyết hệ thống kinh tế mới” làm chủ đề phát biểu khiến những khách mời rung động tới mức nào?

- Không biết tự lượng sức.

Trên ghế chủ tịch, Tổng Kim khinh thường cất lời.

Không chỉ riêng Tổng Kim, khá nhiều người tham dự đều có cảm giác như hấn đối với Bùi Đông Lai, đúng là không biết lượng sức mình, bọn họ thấy dù Trần Tử Viết hay Cổ Bồi được xưng là Thái Sơn Bắc Đẩu về khu vực kinh tế Nguyên cũng không dám mạnh miệng nói về việc sáng lập ra giả thuyết hệ thống kinh tế mới huống chi là Bùi Đông Lai miệng còn hôi sữa?

Nhìn biểu hiện của đám người, Diệp Tranh Vành nở nụ cười, nhếch môi tỏ ý châm chọc.

Tần Đông Tuyết ở bên cạnh Diệp Tranh Vành lại không hề để ý nụ cười châm chọc của đối phương. Giờ phút này nàng trong mắt nàng chỉ còn lại một mình Bùi Đông Lai!

- Giả thuyết hệ thống kinh tế do hệ thống M1, M2, M3, M4 tạo thành, các hệ thống này được xây dựng từ các góc độ khác nhau của nền kinh tế ảo và nền kinh tế thực, các mối quan hệ kinh tế sai lầm, cũng như tầm quan trọng của nó.

Không để ý tới tiếng xôn xao ở dưới, Bùi Đông Lai vẫn bình thản nói:

- Cá nhân tôi cho rằng, hệ thống này cũng cho thấy hội nhập của ngôi làng toàn cầu, gia tăng tiền tệ quốc tế, xu hướng thu hẹp lại và hiện các trạng thái - quốc tế còn lại chuyển động của đồng USD, rất nhiều quốc gia, bao gồm cả TQ, chiếc nhẫn thụ động vào vòng xoáy ảo kinh tế quốc tế, hoặc chiến tranh làm thế nào để đối phó với chiến tranh, Tất cả chúng ta cần phải suy nghĩ về vấn đề này.

- Dưới đây là nền kinh tế ảo và nền kinh tế thực, mối quan hệ giữa một nền kinh tế giả làm cơ sở, để đáp ứng với một cuộc chiến tranh kinh tế ảo là mô hình sản xuất cốt lõi của nền kinh tế ảo, hệ thống kinh tế ảo do tôi định nghĩa, mời các lãnh đạo và giáo viên cùng xem qua.

Bùi Đông Lai nói xong liền nhấp chuột đưa ra giả thuyết mô hình kinh tế hao tổn mấy tháng trời của bản thân.

- Khoác lác.
- Cuồng vọng.
- Ngựa non hấu đá.

Rất nhiều người bên dưới cho rằng Bùi Đông Lai đưa ra chủ đề này chỉ để làm màu, giờ thấy hấn dùng mô hình với số liệu khổng lồ liền chẳng thèm liếc nhìn đã quay ra chỉ trích.

Một đứa trẻ ranh mà có thể đưa ra giả thuyết hệ thống kinh tế mới?

Không chỉ bọn họ, ngay cả Trần Tử Viết hay Cổ Bồi Nguyên đều không dám lớn tiếng nói mình có thể đưa ra một hệ thống mới, mô hình Bùi Đông Lai chiếu trên màn hình đại biểu cho giả thuyết kinh tế mới được ư?

Đây không phải là tát lên mặt mọi người sao?

Làm trò cười cho thiên hạ.

- Các vị, cá nhân tôi cho rằng bài phát biểu của cậu ấy không cần tiếp tục nữa.

Toàn trường xôn xao, một kẻ ngầm ủng hộ Diệp Tranh Vành đứng lên nói:

- Một sinh viên dám mở mồm nói về giả thuyết hệ thống kinh tế mới, rõ là học khi đu dây!
- Đúng vậy, rõ ràng là làm bậy, đây là sự không tôn trọng học thuật!

Hấn vừa nói xong liền nhận được không ít kẻ tán thành.

- Nếu học trò của tôi đã đem kiệt tác của cậu ấy ra, tại sao các vị không nhìn qua rồi hãy phát biểu ý kiến chứ?

Thấy chẳng ai thèm nhìn mô hình của Bùi Đông Lai đã lên tiếng bác bỏ, Cổ Bồi Nguyên liền kéo micro tới cất lời.

Thấy Cổ Bồi Nguyên lên tiếng, những kẻ vừa kêu gào e dè thể diện của ông liền dán mắt lên màn hình, Trần Tử Viết thấy ông bạn Cổ Bồi Nguyên cực kì xem trọng Bùi Đông Lai nên vội vàng hướng lên phía màn hình.

Nhất thời toàn trường im ắng, tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về phía mô hình do Bùi Đông Lai tạo ra, mà Bùi Đông Lai vẫn thản nhiên đứng trên đài.

- Các vị lãnh đạo, các thầy cô, nếu mọi người có thắc mắc gì có thể trực tiếp nói ra, tôi sẽ giải đáp.

Không biết qua bao lâu, Bùi Đông Lai phát hiện âm thanh nghị luận bắt đầu vang lên nên hấn nói.

- Nói thực thì tôi không hiểu mô hình của cậu là cái dạng gì, cậu xác định nó đại biểu cho một loại hệ thống ư?

Bùi Đông Lai vừa dứt lời, kẻ ngầm ủng hộ Diệp Tranh Vành liền chen vào, giọng điệu tỏ rõ sự châm chọc.

- Xin thứ lỗi, nếu ngài không hiểu thì tôi chẳng biết lấy gì mà giải đáp.

Thấy đối phương bối rối, Bùi Đông Lai không hề từ tốn như lúc đầu mà dùng lời lẽ sắc bén không chút khách khí đáp lại.

- Hả, thử hỏi cái thứ cậu đưa ra ai có thể hiểu được?

Bình thường kẻ nghiên cứu học thuật đều có chút ngạo khí, kẻ kia bởi ngầm ủng hộ Diệp Tranh Vành nên khó chịu với Bùi Đông Lai, giờ thấy đối phương tỏ vẻ cao ngạo thì người này cực kì tức giận.

- Tôi không hiểu.
- Tôi cũng không hiểu.

Hấn vừa dứt lời, không ít người nhao nhao lên tỏ ý không hiểu về mô hình Bùi Đông Lai đưa ra.

Nghe đám người này hòa theo, nhận thấy họ không quan tâm tới mô hình của Bùi Đông Lai, kẻ a dua kia cười lạnh tựa như đang chờ xem Bùi Đông Lai cùng Cổ Bồi Nguyên xấu mặt, tuy mô hình không phải do Cổ Bồi Nguyên tạo ra nhưng Bùi Đông Lai đưa tới thì cũng đã được Cổ Bồi Nguyên xem qua!

Dưới tình huống này, nếu Bùi Đông Lai không làm cho mọi người hiểu được thì hiển nhiên Cổ Bồi Nguyên cũng sẽ mất mặt.

- Tôi cảm thấy khó hiểu!

Rất nhiều người không hiểu theo dõi màn hình thì Trần Tử Viêt cũng mở miệng.

Tiếng xôn xao nhạt dần.

Người vốn là Thái Sơn Bắc Đẩu trong ngành kinh tế như Cổ Bồi Nguyên cũng phải nhảy dựng lên.

Diệt Hồng Trần

349. Chương 352: Bốn Phương Khiếp Sợ (trung)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 352: Bốn phương khiếp sợ (Trung)

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Đối với sắc lang, bọn chúng nhìn thấy gái đẹp thì mắt cứ dán vào, dâm tính nổi lên, với kẻ ăn hàng, chỉ cần nhìn thấy đồ ăn ngon thì nước rãi rỏ ra, với kẻ sưu tầm thì chỉ cần nhìn thấy kỳ trân dị bảo sẽ kích động vạn phần.

Tần Tử Viêt cũng là Thái Sơn Bắc Đẩu trong ngành Kinh Tế như Cổ Bồi Nguyên, ông không vì tiền, chẳng vì lợi mà chỉ vì nghiên cứu học thuật... Ông dành cả cuộc đời dâng hiến cho việc nghiên cứu.

Lòng nhiệt tình của ông với việc nghiên cứu chẳng kém gì so với đám sắc lang sấm soi gái đẹp!

Dưới tình huống này, sau khi ông xem mô hình Bùi Đông Lai đưa ra thì trong lòng cực kì kích động, không biết dùng từ ngữ nào lột tả nổi, bởi vậy mà ông chẳng thèm quan tâm tới hình tượng, chẳng màng quen biết mà đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Thấy hành động khác thường của Tần Tử Viêt, Cổ Bồi Nguyên cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Đúng vậy!

Một chút cũng không.

Với Cổ Bồi Nguyên, sở dĩ mấy tháng nay ông để Bùi Đông Lai nghiên cứu giả thuyết mô hình Kinh Tế mới, ban đầu cũng chỉ mong chỉ đạo giúp Bùi Đông Lai hình thành giả thuyết mô hình Kinh Tế, cho Bùi Đông Lai có thêm kiến thức ở phương diện nghiên cứu, giúp hắn có thêm một lá bài tẩy, có thêm chút lợi thế!

Vậy nên dù sau này Bùi Đông Lai không kiềm chế được bản thân, phạm tội trong giới xã hộ đen thì phía trên truy cứu tới cũng sẽ nương tay.

Bởi ước nguyện như vậy nên lúc ban đầu Cổ Bồi Nguyên chẳng hề nghĩ tới việc Bùi Đông Lai có thể đưa ra cái thành quả nghiên cứu kinh thiên động địa gì.

Chính vì vậy mà sau khi xem qua giả thuyết mô hình Kinh Tế và đại diện cho hệ thống P1 mà Bùi Đông Lai hao tổn tâm huyết nghiên cứu xong, sự chấn động trong lòng Cổ Bồi Nguyên cũng chẳng khác gì Tần Tử Viêt lúc này.

Ông thấy rằng mô hình nghiên cứu này của Bùi Đông Lai hoàn toàn có thể giành được giải Nobel! (Vãi khựa, sướng kinh quá cơ)

Đây cũng là nguyên nhân ông dám vỗ ngực khoe khoang với bạn tốt của mình ở ngành Kinh Tế.

Bởi trước đó một tháng Cổ Bồi Nguyên từng xem qua mô hình nghiên cứu của Bùi Đông Lai nên hiểu rất rõ nên cũng không hề ngạc nhiên vì hành động khác thường của Tần Tử Viết, những người khác thì không được như vậy.

Dù là các lão làng trên đài cùng Tổng Kim hay các nhà Kinh Tế học phía dưới khi nghe thấy Tần Tử Viết nói “Tôi không hiểu” xong đều giật mình nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi của mình.

Tần Tử Viết là ai?

Thái Sơn Bắc Đẩu trong ngành Kinh Tế.

Nếu Tần Tử Viết nói mình hiểu liền chứng minh mô hình của Bùi Đông Lai không phải thứ văt đi mà đó là thứ có giá trị.

Nhưng biểu hiện vô cùng kích động của Trần Không Tử đã càng cho thấy mô hình của Bùi Đông Lai không chỉ là thứ có giá trị, hẳn phải có giá trị phi thường!

“Phù....Phù...”

Dường như Tần Tử Viết nhận ra mình quá mức kích động nên ông vội vàng hít sâu hai cái điều chỉnh cảm xúc xong liền cười khổ:

- Xin lỗi quý vị, tại tôi quá kích động.

Không một tiếng động, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tần Tử Viết.

- Vốn học trò của tôi nói với tôi rằng cậu ta nhất định sẽ chiến thắng trò ấy, tôi cũng không tin.

Sắc mặt Tần Tử Viết tràn ngập cảm xúc đan xen trong khi nhìn Bùi Đông Lai với ánh mắt lẫn lộn giữa sự tán thưởng và nhiều hơn là vẻ khiếp sợ:

- Giờ tôi đã tin, tuy rằng tôi vẫn chưa hoàn toàn hiểu về mô hình này nhưng tôi thấy rằng nó là một mô hình cực kì thâm ảo, thực sự thì... Có thể đại biểu cho một cái hệ thống hay không tôi cũng chưa thể xác định.

“Rầm!”

Tần Tử Viết vừa dứt lời toàn trường vốn im lặng liền trở nên náo nhiệt.

Rất nhiều người hiểu được một phần nào đó liền chăm chú nhìn lên màn hình tựa như phát hiện ra bảo bối yêu dấu, căng não ra suy nghĩ về mô hình của Bùi Đông Lai. Bởi thời gian quá ngắn nên những người xem không hiểu đều lộ ra sắc mặt xấu hổ.

Bởi vì...mô hình của Bùi Đông Lai họ không hiểu nổi không phải là thứ văt đi mà là do trình độ của bọn họ có hạn!

Trong đó, nhà Kinh Tế học tên Minh Huy kia cực kì xấu hổ!

Bởi âm thầm ủng hộ Diệp Tranh Vành cùng với sự bất mãn về biểu hiện cuồng ngạo của Bùi Đông Lai, hẳn không chỉ châm chọc mà còn kích động những kẻ xem không hiểu đứng ra đả kích Bùi Đông Lai.

Lúc này Minh Huy nghe Tần Tử Viết đứng dậy nói mô hình của Bùi Đông Lai rất thâm ảo thì điều này làm cho hắn cảm thấy được bản thân bị tát một cái vào mặt.

Cực kì xấu hổ. Hắn liền tục liếc cái mô hình kia, rõ ràng chưa từng thấy qua, mà cũng chẳng hiểu gì cả liền nhú mày nói:

- Trần lão, ngài xác định mô hình này rất thâm ảo sao? Tôi nhớ là ngài vừa nói ngài cũng chẳng hiểu gì, tôi thì cảm thấy rằng hắn đang cố làm ra vẻ huyền bí.

Không trả lời.

Không thêm quan tâm.

Tần Tử Viết coi Minh Huy giống như là không khí, ông đứng dậy nói với Bùi Đông Lai ở trên đài:

- Tôi nhớ là cậu vừa nói, nếu chúng tôi có nghi vấn liên có thể nói ra để cậu giải thích. Nếu không ngại thì tôi nêu vài vấn đề để cậu giải đáp, được chứ?

- Thầy Trần, mời ngài nói.

Trước bao nhiêu người cười nhạo chỉ trích trước đó hay sự tán dương của Tần Tử Viết, biểu hiện của Bùi Đông Lai vẫn luôn bình tĩnh.

Lúc này nghe Tần Tử Viết hỏi Bùi Đông Lai vẫn trầm ổn tựa như nắm chắc thế cục trong tay, cảm giác kia tựa như hắn đã đoán được sự việc xảy ra tiếp sau đó.

Mà sự thực đúng là vậy!

Bởi lẽ giả thuyết mô hình Kinh Tế hắn đưa ra đúng là đại biểu cho một hệ thống Kinh Tế mới, thậm chí hệ thống này có thể khiến khu vực tài chính quốc tế chấn động, có thể gây nên một hồi chiến tranh tài chính khốc liệt.

Chỉ là...

Tất cả chuyện này xảy ra vào ba năm trước.

Dựa theo trí nhớ của Tiêu Phu, mô hình này do một nhà Kinh Tế nổi tiếng trên thế giới cùng đoàn nghiên cứu của ông nghiên cứu mất tám năm, vào ba năm cuối cùng nghiên cứu ra nguyên mẫu, mà bị Mỹ lợi dụng nên gây ra một cuộc chiến tranh tài chính chưa từng có trên toàn cầu, nhiều quốc gia nhờ đó mà giàu lên.

Ngay từ đầu, để giảm bớt tổn thất, cấp trên đã triệu tập các nhà Kinh Tế học nổi tiếng trên trong nước để nghiên cứu đối sách nhưng lại chẳng có kết quả gì.

Lúc nguy cấp, cấp trên tìm tới Tiêu Phi giao cho hắn một nhiệm vụ đặc thù- điều tra rõ ràng chân tướng về sự việc này!

Tiêu Phi không phụ sự mong đợi của mọi người, hắn lên vào Mỹ, chẳng những tra rõ sự tình mà còn thông qua thủ đoạn đặc thù khiến nhà Kinh Tế học nổi tiếng kia đưa ra thành quả nghiên cứu, cũng chính là số liệu trong giả thuyết đại biểu cho mô hình hệ thống Kinh Tế mới.

Giống như Bùi Đông Lai nói với chính mình, từ lúc nhận nhiệm vụ Cổ Bồi Nguyên đưa cho còn tưởng rằng ông nói đùa, lúc đó hắn cũng chẳng tin rằng mình có thể làm ra giả thuyết về mô hình khu vực Kinh Tế.

Chỉ là.

Vì không muốn phụ sự kì vọng của Cổ Bồi Nguyên nên Bùi Đông Lai kiên trì hoàn thành, kết quả là trong lúc dung hợp với linh hồn Tiêu Phi hắn đã thu được trí nhớ phương diện này.

Bởi lẽ trong trí nhớ Tiêu Phi chỉ là một nguyên mẫu, số liệu không tổ hợp liền mạch, Bùi Đông Lai đành phải tiêu phí khá nhiều thời gian nghiên cứu, hiểu rõ số liệu này xong liền bắt đầu tổ hợp, cuối cùng cho ra số liệu liên kết chặt chẽ với nhau, hợp thành mô hình hiện tại.

Chính vì vậy mà trình độ lí giải về mô hình này của Bùi Đông Lai so với Cổ Bồi Nguyên còn cao hơn, hiển nhiên sẽ chẳng sợ việc bị hỏi.

Thấy Bùi Đông Lai đáp ứng, Tần Tử Viết càng thêm kích động, một hơi cẩn thận nói ra sáu vấn đề ông chưa sáng tỏ.

- Ngại quá, tôi quá kích động rồi, thế này nhé, tôi hỏi từng câu một vậy.

Đưa ra liên tục sáu vấn đề xong Tần Tử Viết cười khỏ nói.

Bùi Đông Lai lắc đầu:

- Không cần thưa thầy Trần, em đã nhớ kĩ câu hỏi của thầy, em sẽ trả lời vấn đề đầu tiên: trong hệ thống này, liên kết giữa các nền Kinh Tế ảo và nền Kinh Tế thực và những gì là sự khác biệt giữa.....

Tần Tử Viết gật đầu, tỏ rõ sự chờ mong với câu trả lời của Bùi Đông Lai.

Không chỉ riêng Tần Tử Viết, các nhân vật lão làng dù hiểu mô hình hay không đều hướng ánh mắt về phía Đông Lai.

Trong đó, không ít người loáng thoáng hiểu được cũng tỏ vẻ mong chờ như Tần Tử Viết, mà những người xem không hiểu cũng có chút thấp thỏm.

Còn Diệp Tranh Vành trước đó nói với Tần Đông Tuyết rằng Bùi Đông Lai nhất định sẽ thua, hắn cũng không hiểu mô hình của Bùi Đông Lai, mà lúc này Bùi Đông Lai trở thành tiêu điểm duy nhất thì khê nhủu này.

Tần Đông Tuyết bên cạnh hắn nhìn Bùi Đông Lai không chớp mắt.

Khác với lúc trước, trên mặt nàng không phải sự tín nhiệm mà là sự kích động và kiêu ngạo!

Trước những ánh mắt của đám đông, Bùi Đông Lai bắt đầu trả lời sáu vấn đề Tần Tử Viết đưa ra.

Vấn đề thứ nhất trả lời xong, một số người hiểu sơ sơ đã tỉnh ngộ, những người chưa hiểu cũng đã nắm bắt được chút gì đó, lại hướng về phía mô hình cũng đã hiểu ra ít nhiều.

Vấn đề thứ hai trả lời xong.

Những người hiểu được mô hình vỗ tay nhiệt liệt, những người chưa hiểu trước đó đều cảm thấy xấu hổ chỉ hận không có cái lỗ nẻ nào mà chui.

Vấn đề thứ ba được Bùi Đông Lai giải đáp.

Tiếng vỗ tay vang dội khắp hội trường.

Xong vấn đề thứ tư.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Vấn đề cuối cùng hoàn tất.

Một mảnh tĩnh lặng.

Ngoài Diệp Tranh Vành cũng những kẻ ủng hộ hắn, Tần Tử Viết và những người còn lại đều nhìn Bùi Đông Lai bằng ánh mắt khó tin, giống như đang thăm hỏi: Hắn mới hai mươi tuổi tại sao lại có thể làm tất cả những thứ này?

- Thầy Trần, ngài còn vấn đề gì sao?

Bùi Đông Lai lên tiếng xua tan sự im lặng trong hội trường.

- Tạm thời tôi chỉ có sáu vấn đề này.

Bùi Đông Lai làm Tần Tử Viết bừng tỉnh sau cơn khiếp sợ, ông cười khổ đáp.

- Tôi có.

- Tôi cũng muốn hỏi.

- Tại sao....

.....

Tần Tử Viết nói tạm thời không có vấn đề còn những nhà Kinh Tế học kia lại trở nên điên cuồng, liên tục giơ tay chỉ muốn Bùi Đông Lai giải đáp thắc mắc trong lòng họ.

Nhất thời hội trường trở nên hỗn loạn.

Diệt Hồng Trần

350. Chương 353: Bốn Phương Khiếp Sợ (hạ)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 353: Bốn phương khiếp sợ (Hạ)

Dịch giả: Trầm Phong

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

- Chư vị, xin mọi người yên tĩnh một chút.

Mắt thấy các nhà kinh tế học ở dưới trở nên quá khích thì người chủ trì phải đi ra lên tiếng.

- Cá nhân tôi cho rằng, nếu để mỗi người hỏi một vấn đề thì chỉ sợ đến 12h tối hội nghị cũng chưa kết thúc a.

Đợi cho mọi người bình tĩnh trở lại thì người chủ trì cười khỏ nói.

- Vậy thì đến 12h tối đi.

- Đúng a, lúc trẻ tôi từng vì nghiên cứu mà 3 ngày 3 đêm không chợp mắt, đến 12h thì tính là gì?

Người chủ trì vừa nói xong thì không ít người lên tiếng trả lời, nghe vậy thì không ít người cười lên, không khí trong hội trường cũng được thả lỏng một chút.

Người chủ trì thấy thế thì liền dùng ánh mắt nhìn lên các vị đại lão ở bên trên, thấy mấy vị đại lão gật đầu thì hần liền đề nghị:

- Tôi đề nghị để đồng chí Bùi Đông Lai lên trình bày bài luận văn của mình, như vậy mới có thể giải thích được những nghi vấn trong lòng mọi người, cũng có thể giảm bớt thời gian đi. Mọi người cảm thấy thế nào?

- Tốt.

Mọi người đều trầm miệng một lời.

- Đồng chí Bùi Đông Lai, vậy thì vất vả cho cậu rồi.

Người chủ trì mỉm cười nhìn Bùi Đông Lai, thầm nghĩ hôm nay Diệp Tranh Vanh đã mất hết mặt mũi rồi.

- Tốt.

Đối với ý kiến của người chủ trì thì Bùi Đông Lai khẽ gật đầu sau đó bước lên đài, bắt đầu giảng giải mô hình luận văn của mình:

- Bản chất của kinh tế là một giá trị hệ thống, cũng chính là giá cả vật chất và tài sản....

1 tiếng sau.

Dựa vào an bài của buổi hội nghị hôm nay thì lúc này đã đến giờ dùng cơm nhưng mà toàn trường không ai rời đi.

2 tiếng sau.

Không ít người cảm thấy đói bụng nhưng mà lại không có ai đề nghị dùng cơm.

3 tiếng sau.

Bùi Đông Lai đã phát biểu xong phần của mình.

“Bành Bạch! Bành Bạch!”

Tiếng vỗ tay liên vang lên khắp cả hội trường.

Đối với tiếng vỗ tay đình tai nhức óc như thế thì Bùi Đông Lai cũng không lộ ra vẻ kiêu ngạo mà là giống với những người lên phát biểu trước đó, cúi đầu chào mọi người rồi bước xuống.

Sau khi làm xong hết chuyện này thì hắn mới chậm rãi đi xuống, đi về chỗ của mình.

- Tốt.

Mất thấy Bùi Đông Lai đi xuống thì Cổ Dật kêu một tiếng rồi đứng lên, vỗ tay bảo hay.

“ Ào!”

Cổ Dật vừa đứng lên thì dưới đài dường như mọi người đều đứng lên, vỗ tay.

Thấy một màn như vậy thì trên đại chủ tịch, vị đại lão chủ quan kinh tế kia cũng lên, sau đó tất cả mọi người trên đài chủ tịch cũng đứng lên.

Mặc dù là người bên cạnh Diệp Thạch, mặc dù là người ủng hộ Diệp Tranh Vành nên Tống Kim cũng không muốn đứng lên.

Nhưng mà.

Hắn cũng biết, nếu hắn không đứng dậy thì sẽ đắc tội với mọi người nên hắn đành cắn răng mà đứng lên.

Ở dưới đài chủ tịch, thấy Tống Kim đứng lên thì một nhóm nhà Kinh Tế học đi theo Tống Kim đều không tình nguyện mà đứng dậy, vẻ mặt xấu hổ mà giống như người xung quanh, đều vỗ tay.

Trong lúc nhất thời, tiếng vỗ tay vang khắp hội trường. Trừ Diệp Tranh Vành và Hoàng Oanh ra thì tất cả mọi người đều đã đứng lên.

- Diệp tỉnh trưởng, ngài đã hiểu chưa?

Tần Đông Tuyết đứng lên nhìn vào Diệp Tranh Vành.

Không trả lời.

Về mặt Diệp Tranh Vành hết sức khó coi.

- Nga, tôi thiếu chút nữa đã quên, mặc dù ngài là thạc sĩ nhưng mà khẳng định ngài cũng không hiểu một màn vừa rồi đâu a.

Trên mặt Tần Đông Tuyết nở ra nụ cười sáng lạnh, hỏi:

- Tôi thật muốn biết rằng ngài nghe có hiểu không?

Nghe hiểu không?

Lời nói hờ hững của Tần Đông Tuyết giống như là một thanh đao đâm vào niềm kiêu ngạo trong lòng của Diệp Tranh Vành.

Cả người hắn cứng ngắc, á khẩu không trả lời được.

Dựa vào kế hoạch của hắn thì Hoàng Oanh sẽ lên trên phát biểu bài luận văn kia, hơn nữa đám người Tống Kim cũng sẽ phụ họa vào làm cho bài luận văn ấy có sức thuyết phục hơn.

Như vậy, hắn cảm thấy cho dù Bùi Đông Lai cầm thành quả của Cổ Bồi Nguyên lên đài thì cũng chỉ có bị miếu sát.

Mà hiện giờ, bị miếu sát chính là Hoàng Oanh, chính là những người lên phát biểu trước đó.

- Có phải ngài muốn nói cho ta biết là bài luận văn kia không phải là do Bùi Đông Lai làm mà là do Cổ Bồi Nguyên giúp cậu ấy làm ra?

Tần Đông Tuyết thấy vẻ mặt biệt khuất, trong đôi mắt hiện lên vẻ phẫn nộ của Diệp Tranh Vành thì tiếp tục mỉm cười hỏi.

Không trả lời.

Mặc dù trong lòng Diệp Tranh Vành nghĩ đến điều này nhưng mà hấn cũng biết lúc này trả lời thì chính là tự rước phải nhục.

- Nếu như hấn cảm ra thứ bản thân hấn làm thì căn bản sẽ không có mặt mũi nào để bước lên đài. Nếu như hấn giống cô để cho Cổ Bồi Nguyên sửa đổi, hoàn thiện, thậm chí cho dù Cổ Bồi Nguyên có tự thân làm ra thì cũng không thể so sánh được bài luận văn của Hoàng Oanh. Dù sao thì 3 tên đánh giày cũng hơn Gia Cát Lượng, huống gì là nhiều người mưu trí như vậy?

- Tần Đông Tuyết, tôi biết cô khinh thường thủ đoạn như vậy. Nhưng mà cô có nghĩ đến mục đích của hấn đến đây là để muốn bước vào cánh cửa Tần gia là muốn để cho trưởng bối Tần gia liếc mắt nhìn hấn một cái.

- Chuyện đến bây giờ, mặc kệ cô có thừa nhận hay không thì ván này hấn đã thua.

- Diệp cục trưởng, tôi biết là trong lòng ngài nghĩ như thế nhưng mà ngài có quên những lời trước kia ngài nói với tôi không? Ân, đây là toàn bộ những lời ngài nói với tôi trước đó, một chữ cũng không sai.

Những câu nói của Tần Đông Tuyết làm cho Diệp Tranh Vành có cảm giác muốn giết người nhưng mà không đợi hấn mở miệng, Tần Đông Tuyết đã nói thêm:

- Chuyện đến nước này, ngài cảm thấy là ngài bị hấn đánh bại hấn hấn bị ngài đánh bại đây?

Diệp Tranh Vành nhắm mắt lại, khóe mắt giật giật lên.

- Thế nào Diệp cục trưởng, Diệp đại thiếu gia? Ngài không dám đối mặt với thực tế sao? Niềm kiêu ngạo của người đâu rồi?

Tần Đông Tuyết tiếp tục đả kích:

- Ngài đã bị đánh bại, hơn nữa bài luận văn kia là do hấn làm chứ không phải là do Cổ Bồi Nguyên làm ra. "Bá!"

Đột nhiên Diệp Tranh Vành mở mắt ra, hấn rất muốn tát cho Tần Đông Tuyết một cái.

Nhưng mà.

Cuối cùng lý trí cũng đã chiến thắng xúc động.

Hấn biết, nếu hấn làm như vậy thì sẽ ảnh hưởng đến 2 nhà Tần Diệp. Hơn nữa sẽ ảnh hưởng đến bố cục sau này của hấn, thậm chí nếu làm như thế thì bản thân hấn sẽ trở thành trò cười của Yên Kinh thậm chí là của TQ.

Bởi vậy nếu hấn còn không vỗ tay thì sẽ không tôn trọng, hơn nữa còn làm mất mặt Diệp gia.

Mất thấy Diệp Tranh Vành không nói một tiếng với ai thì Tần Đông Tuyết ngừng vỗ tay, sau đó đem ánh mắt nhìn vào Bùi Đông Lai. Khuôn mặt lộ ra vẻ mỉm cười rồi từ từ ngồi xuống.

- Cổ lão sư, hấn là bài luận văn vừa rồi là kiệt tác của ngài sao?

Sau đó, coi như lúc Bùi Đông Lai ngồi xuống, Hoàng Oanh liền không nhin được mà đứng lên, mở miệng hỏi.

“ Ách?”

Nghe được Hoàng Oanh hỏi như thế thì toàn bộ mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía Cổ Bồi Nguyên. Trong đó không ít người cũng nghĩ như thế nhưng mà bọn hấn biết loại chuyện như thế này không thích hợp nói ra ở bên ngoài.

- Diệp tỉnh trưởng, dường như là người của ngài không cam lòng a.

Tần Đông Tuyết thấy Hoàng Oanh đứng lên thì thản nhiên nói.

Diệp Tranh Vành cau mày, trong lòng rất muốn ngăn cản nhưng mà cũng biết lúc này ngăn cản cũng đã quá muộn rồi.

- Nha đầu, bài luận văn vừa rồi là của cô sao?

Trên đài chủ tịch, Cổ Bồi Nguyên thấy Hoàng Oanh đứng dậy hỏi trong tâm như gương sáng, bất động thanh sắc hỏi.

“Bá!”

Khuôn mặt Hoàng Oanh biến sắc, không dám trả lời.

- Cô đã không dám trả lời thì nó đã chứng minh bài luận văn hôm nay không phải là thành quả nghiên cứu của cô. Ừh, nếu cô cho rằng lão già như tôi đây vu oan cô thì tôi cũng không để ý mà có mấy vấn đề muốn hỏi cô.

Cổ Bồi Nguyên không nhẹ không nặng nói:

- Chỉ cần cô có thể trả lời mấy vấn đề của tôi thì tôi liền giải thích vấn đề mà cô vừa hỏi ban nãy.

Hoàng Oanh cúi đầu, khuôn mặt biến thành màu gan heo, không phản bác được.

- Tôi biết, trừ nha đầu này ra thì đoán chừng có không ít người đều nghĩ như vậy.

Thấy Hoàng Oanh không dám lên tiếng, Cổ Bồi Nguyên liền đem ánh mắt trên người Hoàng Oanh chuyển đi, về mặt thần nhiên, nói:

- Cho nên, tôi xin mọi người một ít thời gian để giải thích cho mọi người rõ.

- Đối với học sinh này của tôi mà nói thì đây là lần đầu tiên nó đến Yên Kinh để tham gia hội nghị, nó rất muốn chứng minh bản thân mình.

Cổ Bồi Nguyên nói xong thì không nhận được mà đem ánh mắt nhìn về phía chỗ ngồi của Bùi Đông Lai, gần từng chữ một:

- Cuối tháng 11 vừa rồi, lúc nó cầm bài luận văn đến gặp tôi thì tôi cũng không có xem luận văn mà nói với nó một câu.

- Tôi nói với nó rằng Cổ Bồi Nguyên tôi cả đời này chưa làm một chuyện gì đui lý, không thẹn với lương tâm nhưng chỉ cần nó gạt đầu, tôi có thể vì nó mà phá lệ một lần. Tôi sẽ hoàn thành bài luận văn cho nó, để cho nó có mặt mũi.

Nói tới đây, Cổ Bồi Nguyên nhớ đến những lời hôm đó của Bùi Đông Lai thì về mặt có chút kích động:

- Kết quả nó nói với tôi rằng: “Cổ lão sư, xin ngài tin tưởng vào học trò của mình, cháu sẽ không làm mất mặt Bùi gia càng không làm mất mặt ngài.”

- Có người từng làm học trò của tôi mà cảm thấy kiêu ngạo, hôm nay tôi ngồi ở chỗ này, có một người học trò như Bùi Đông Lai thì tôi cảm thấy vô cùng tự hào.

Cả hội trường im lặng, vị lão nhân đầu bạc kia, người được xưng là Thái Sơn Bắc Đầu trong Kinh Tế khu vực kia liền kích động, giọng nói vang vọng:

- Bởi vì, ngay cả bài luận văn tôi làm ra cũng không có tư cách để đánh đồng với bài luận văn do chính tay Đông Lai làm ra.

Toàn trường trầm mặc.

Giọng nói của Cổ Bồi Nguyên cứ như vậy mà không ngừng quanh quẩn bên tai mọi người....

Thiếu niên Bùi gia đứng lên, cúi đầu vái Cổ Bồi Nguyên một cái thật sâu.

Cúi đầu 90 độ.

- Diệp Tranh Vành, sau này mời ông thu lại nụ cười kiêu ngạo của mình.

Mắt của cô gái Tần gia đỏ lên, hàm chứa lệ, giọng nói lại lạnh như băng.

Diệt Hồng Trần

351. Chương 354: Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 354: Trộm gà không được còn mất năm gạo.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Diệp Tranh Vành, sau này mời ông thu lại nụ cười kiêu ngạo của mình.

Bên tai vang lên lời nói lạnh như băng của Tần Đông Tuyết, thấy được mắt Tần Đông Tuyết hồng lên, nước mắt đảo quanh tròn mắt thì Diệp Tranh Vành chỉ cảm thấy lồng ngực bị người ta dùng búa tạ hung hăng đập vào, vô cùng đau đớn.

“Bành Bạch! Bành Bạch!”

Không đợi Diệp Tranh Vành nói gì, trong hội trường lại vang lên tiếng vỗ tay.

Tiếng vỗ tay hạ xuống, Bùi Đông Lai sớm đã ngồi vào chỗ của mình.

Lúc này đây, Diệp Tranh Vành không có dùng ngôn từ nào để phản kích lại Tần Đông Tuyết, ngược lại hắn điều chỉnh cảm xúc rất nhanh. Cả người giống như không có việc gì, giống những người khác, đều lẳng lặng ngồi nghe Lý chủ nhiệm phát biểu tổng kết.

Bởi vì mọi người còn chưa ăn cơm nên Lý chủ nhiệm không có thao thao bất tuyệt mà ngắn phát biểu vô cùng ngắn gọn, hơn nữa còn đánh giá rất cao Bùi Đông Lai.

Sau đó, hắn dựa vào sự an bài của buổi thảo luận mà để cho 10 nhà Kinh Tế học nổi tiếng cho điểm.

- Sau đây, mời đồng chí Trình Kiến lên đọc kết quả của buổi thảo luận ngày hôm nay.

Đợi cho công tác thống kê xong xuôi thì Lý chủ nhiệm lại mở miệng nói.

Nghe được Lý chủ nhiệm nói như vậy thì phía dưới liền trở nên im lặng, im lặng để đợi kết quả được công bố.

- Sau đây, tôi xin tuyên bố kết quả của buổi thảo luận và nghiên cứu Kinh Tế hôm nay.

Trình Kiến tiếp lấy microphone trong tay Lý chủ nhiệm rồi nói:

- Đạt giải 3 đó chức là “ Giả thuyết và ý nghĩa lý luận Kinh Tế” Tác giả là đồng chí Phùng Quốc Động, hiện đang giảng dạy tại ĐH Kinh Tế Nam Quan.

“ Bành Bạch!”

Nói xong, mọi người ở phía dưới đều vỗ tay chúc mừng. Tuy rằng bọn hắn biết được mô hình Kinh Tế của Phùng Quốc Động làm ra còn nhiều hạn chế nhưng đó cũng coi như là phần thưởng xứng đáng của Phùng Quốc Động đối với nền Kinh Tế trong khu vực.

- Đạt được giải nhì chính là chủ đề “Quan hệ giữa giả thuyết Kinh Tế và Kinh Tế thực thể” của đồng chí Hoàng Oanh.

“ Bành Bạch!”

Lúc này đây, tiếng vỗ tay đã ít đi nhiều, dù sao thì mọi người cũng biết lấy năng lực của Hoàng Oanh thì không có khả năng làm ra bài luận văn này thậm chí ngay cả tư cách để tham gia vào buổi thảo luận này thì cũng không có.

Mà sau khi Hoàng Oanh làm hành động tự rước lấy nhục ấy thì những nhà Kinh Tế học đều cảm thấy rằng nàng rất ngu xuẩn.

Như vậy, bọn hăn lại có thể vỗ tay chúc mừng sao?

- Giành giải nhất, nói vậy chắc mọi người cũng đã biết.

Trình Kiến nói tới đây rồi dừng lại một chút, sau đó đề cao giọng nói:

- Chúng ta cùng nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng đồng chí Bùi Đông Lai đến từ ĐH Đông Hải.

“ Bành Bạch! Bành Bạch!”

Trình Kiến vừa nói xong thì cả hội trường vốn đang im lặng liền trở nên sôi trào, tiến vỗ tay đinh tai nhức óc vang lên.

- Sau đây, xin mời đồng chí Phùng Quốc Đống, đồng chí Hoàng Oanh, đồng chí Bùi Đông Lai lên đài nhận thưởng.

Đợi tiếng vỗ tay hạ xuống thì Trình Kiến mở miệng lần nữa.

“ Bành Bạch!”

Tiếng vỗ tay lại vang lên một lần nữa.

Trong tiếng vỗ tay, Phùng Quốc Đống là người đầu tiên bước lên, người thứ hai là Bùi Đông Lai, mà người cuối cùng lại là Hoàng Oanh.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt của nàng hiện lên vẻ biệt khuất.

Nàng chỉ cảm giác được khuôn mặt của mình bị người ta tát một phát vào, nhưng mà nàng vẫn phải nhịn xuống, cùng người ta bước lên nhận thưởng.

Đối với nàng loại cảm giác này so với việc bản thân mình bị mất tờ rynch thì nó còn đau đớn hơn.

Mặt nàng không còn chút máu, chậm rãi bước lên, đi phía sau Bùi Đông Lai giống như một cái xác không hồn hướng đài chủ tịch đi lên.

Cùng lúc đó, cửa hội trường đã bị đẩy ra, 3 nhân viên mặc sườn xám, cầm giấy chứng nhận và cúp đi vào hội trường.

Các nàng mặc sườn xám, các nàng có khuôn mặt xuất chúng, dáng người, khí chất, thậm chí là cả chân dài cũng như vậy.

Nhưng mà.

Tâm tình của các nàng lại khác nhau.

Trong đó, 2 nữ nhân viên đến từ cơ quan Yên Kinh, thông qua tự thân cố gắng để bản thân trở thành nhân viên trong hội nghị lần này, trên mặt họ lại nở ra nụ cười sảng lạn, vẻ mặt mơ hồ có chút kích động.

Mà thông qua bạn trai của mình là Chu Kiến, trở thành nhân viên trong buổi hội nghị hôm nay thì Cố Mỹ Mỹ, tuy rằng trên mặt của nàng nở ra nụ cười nhưng mà so với khóc thì nụ cười của nàng còn khó coi hơn. Hơn nữa, mỗi lần bước đi, chân của nàng lại run lên dường như lúc nào cũng có thể ngã xuống. Vốn nàng nghĩ rằng tham gia buổi hội nghị là một chút đáng kiêu ngạo, đáng tự hào nhưng hiện giờ nó đã biến thành ác mộng.

Dưới ánh đèn, nàng cố gắng để mình nở ra nụ cười, cố gắng khống chế thân thể để không ngã xuống, cố gắng không nhìn thấy Bùi Đông Lai nhưng mà thay là diễn viên chính của ngày hôm nay thì cho dù nàng làm như thế nào cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của Bùi Đông Lai được.

30s sau.

Tiếng vỗ tay dần dần nhỏ dần, Bùi Đông Lai, Phùng Quốc Đống cùng Hoàng Oanh 3 người theo thứ tự bước lên đài chủ tịch, trong đó Phùng Quốc Đống đi ở đằng trước, Bùi Đông Lai ở giữa còn Hoàng Oanh thì rơi lại ở phía sau.

- Chúc mừng, đồng chí Phùng Quốc Đống hy vọng đồng chí không ngừng cố gắng.

Phụ trách trao giải cho Phùng Quốc Đống thì là vị đại lão SW, vẻ mặt hần mỉm cười cầm 2 tay Phùng Quốc Đống sau đó từ trong khay của nữ nhân viên kia mà lấy la cúp và giấy khen đưa cho Phùng Quốc Đống.

- Cảm ơn.

Phùng Quốc Đống luôn miệng nói cảm ơn, 2 tay run rẩy mà nhận lấy, vô cùng kích động.

- Chúc mừng, đồng chí Hoàng Oanh.

Phụ trách trao giải cho Hoàng Oanh là Lý chủ nhiệm, thân là lực lượng của Diệp gia thì hẳn biết được quan hệ giữa Hoàng Oanh và Diệp Tranh Vành, thậm chí hẳn biết lần này Hoàng Oanh chỉ là một con rối, một con cờ trên bàn cờ của Diệp Tranh Vành. Cho nên, hẳn có thể đoán được tâm tình lúc này của Hoàng Oanh nhưng mà hẳn vẫn mỉm cười chúc mừng.

- Cảm...cảm ơn....

Hoàng Oanh máy mồm nói cảm ơn rồi tiếp lấy cúp, trong lúc nhận cúp thì 2 tay của nàng run lên, thiếu chút nữa đem giấy khen cùng cúp rơi xuống đất.

- Từ xưa tới nay anh hùng xuất hiện liền.

Trình Kiến cầm tay Bùi Đông Lai, trong lòng cảm thán hàng vạn hàng nghìn lần, nhưng ở bên ngoài thì lộ ra vẻ mình cười:

- Đồng chí Bùi Đông Lai, biểu hiện hôm nay của đồng chí chẳng những làm cho Cổ Bồi Nguyên người dạy dỗ đồng chí cảm thấy kiêu ngạo, mà bản thân tôi cũng như vậy, đồng dạng, tôi cũng tin tưởng tất cả mọi người sẽ vị đồng chí mà cảm thấy kiêu ngạo.

- Cảm ơn.

Bùi Đông Lai nói cảm ơn.

- Tôi hy vọng đồng chí không ngừng cố gắng, không ngừng cống hiến cho nền Kinh Tế của nước ta.

- Tôi sẽ cố gắng.

Bùi Đông Lai gật đầu.

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Bùi Đông Lai thì Trình Kiến có chút nghi ngờ, bất quá hẳn biết được cha của thiếu niên này từng đại náo ở Yên Kinh thì trở nên bình thường trở lại.

Lúc này, hẳn đi tới phía trước, đột nhiên thấy Cổ Mỹ Mỹ cách hẳn 1m thì không khỏi nhú mày, cô bé này thật là....

Thấy được vẻ bất mãn của Trình Kiến thì Cổ Mỹ Mỹ như ở trong mộng tỉnh lại, vội vàng bước lên, cố gắng đem giấy khen và cúp đưa cho Trình Kiến.

“ A...”

Hoặc là do quá mức khẩn trương nên chân của Cổ Mỹ Mỹ liền mềm nhũn rồi trượt ngã ra phía sau, sợ tới mức hét lên một tiếng kinh hãi.

Cổ Mỹ Mỹ ngã thì cúp và giấy khen trong tay của Cổ Mỹ Mỹ cũng rơi xuống.

Thấy được diễn này thì đôi mắt của Cổ Mỹ Mỹ mở to ra, giống như là bị sỗ choáng váng.

Mà dường như Trình Kiến không ngờ sẽ phát sinh chuyện như vậy, lúc này thấy một màn như thế thì liền giật mình.

“ Bá”

Bùi Đông Lai thấy thế thì đột nhiên vươn 2 tay ra, lập tức đón lấy giấy khen và cúp.

“ Bạch!”

Cố Mỹ Mỹ nặng nề rút xuống, bắt quá ánh mắt gắt gao nhìn vào cúp đang nằm trong tay của Bùi Đông Lai, nàng dùng sức mà nuốt nước miếng một cái.

Trình Kiến thấy Bùi Đông Lai lấy được cúp và giấy khen thì âm thầm thở phào, sau đó vẻ mặt lạnh như băng nhìn về phía Lý chủ nhiệm, giống như đang nói: “ Chuyện gì đang xảy ra?”

Thấy được ánh mắt tức giận của Trình Kiến thì Lý chủ nhiệm cả kinh, sau đó vội vàng hạ giọng với 2 nữ nhân viên bên cạnh:

- Đỡ nàng dậy.

Nói xong, sắc mặt Lý chủ nhiệm âm trầm liếc nhìn Cố Mỹ Mỹ một cái, cảm giác kia hận không thể một đao làm thị Cố Mỹ Mỹ.

Thấy được vẻ tức giận của Lý chủ nhiệm thì Cố Mỹ Mỹ bưng tỉnh, sau đó 2 mắt nàng tối sầm, hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Diệt Hồng Trần

352. Chương 355: Lịch Sử Tái Hiện.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 355: Lịch sử tái hiện.

Dịch giả: Tiểu Dương

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Thấy một màn như vậy, Lý chủ nhiệm thiếu chút nữa ngất đi.

2 nữ nhân viên còn lại liền vội vàng đi tới nâng Cố Mỹ Mỹ dậy, dìu Cố Mỹ Mỹ rời khỏi hiện trường.

Trong lúc nhất thời, bao gồm cả Trình Kiến, sắc mặt của mấy vị đại lão trên đài chủ tịch đều có chút khó coi.

Mà Diệp Tranh Vanh đang ngồi ở dưới đài, thì lại nhíu chặt lông mày. Cố Mỹ Mỹ có thể trở thành thành viên của tổ hội nghị là được sự gật đầu của hắn, hiện giờ Cố Mỹ Mỹ ở trên đài chủ tịch làm trò cười cho thiên hạ, làm mất mặt mũi của chư vị đại lão, hắn đương nhiên không thể trốn tránh trách nhiệm.

Cho nên hắn và Cố Mỹ Mỹ giống nhau, đều là trộm gà không được còn mất nắm gạo. Thông qua hội nghị lần này hắn không những không thể làm nhục Bùi Đông Lai, ngược lại mục đích đánh bóng tiếng tăm của mình lại tan thành bọt nước.

- Xin cảm ơn ngài.

Trên đài Chủ tịch, Bùi Đông Lai phát hiện không khí có chút xấu hổ, tay trái cầm giấy chứng nhận và cúp, hướng về phía Trình Kiến chìa tay phải ra.

- Đây là vinh dự cậu nên nhận được, tiếp tục cố gắng!

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, thấy Bùi Đông Lai vươn tay ra, Trình Kiến cũng liền vươn tay ra bắt. Vẻ mặt dịu đi rất nhiều, trên mặt lại hiện vẻ tươi cười nhưng trong lòng thầm giật mình với năng lực đối nhân xử thế Bùi Đông Lai. Vốn hắn còn đau đầu không biết nên xử lý cục diện này như thế nào thì Bùi Đông Lai đã mở miệng, chẳng những không làm cho hắn xấu hổ, trái lại còn làm cho bầu không khí xấu hổ này chuyển nên tốt đẹp hơn rất nhiều.

Sau khi bắt tay với Trình Kiến xong, Bùi Đông Lai cầm giấy chứng nhận và cúp, theo thứ tự bắt tay với những chủ tịch khác trên đài.

- Chàng trai trẻ, rốt cuộc là tôi đã biết vì sao Đông Tuyết lại thích cậu.

Trần Tử Viết nắm tay Bùi Đông Lai, ý cười đầy mặt:

- Cổ lên, Trần lão sư ủng hộ cậu.

- Cám ơn ngài.

Bùi Đông Lai buông tay, cúi đầu thật sâu cám ơn Trần Tử Viết.

Trần Tử Viết vui mừng về mặt tươi cười, nhưng mà đằng sau sự vui mừng còn có chút gì đó ghen tị, ghen tị với Cổ Bồi Nguyên tìm được một người thừa kế giỏi như vậy.

Cổ Bồi Nguyên đứng bên cạnh Trần Tử Viết thấy Bùi Đông Lai đi tới phía hắn, không đợi Bùi Đông Lai tỏ vẻ điều gì, liền vươn tay khoác qua hai vai Bùi Đông Lai, sau đó vui mừng, vỗ vỗ 2 cái thật mạnh vào vai của Bùi Đông Lai.

Sau khi làm xong chuyện này, Cổ Bồi Nguyên cũng không nói gì, liền thu tay về, mà Bùi Đông Lai không nói cám ơn, cũng không cần cúi đầu.

Lúc này cảm giác như vô thanh thắng hữu thanh.

Sau đó, Bùi Đông Lai, Hoàng Oanh cùng Phùng Quốc Đống ba người cùng với đám người Trình Kiến chụp ảnh chung, ba người bọn hắn đứng ở phía trước, đám người Trình Kiến đứng ở phía sau, chia ra 2 bên mà đứng.

Ánh mắt nàng nhìn thấy Bùi Đông Lai đứng ở giữa đám người, đối diện với máy ảnh thì trong lòng Hoàng Oanh tràn ngập uất ức, hận không thể lập tức vứt bỏ giấy chứng nhận và cúp, tìm cái lỗ nào mà chui vào.

Uất ức rất nhiều, nàng nhịn không được đem ánh mắt nhìn về phía vị trí Diệp Tranh Vành và Tần Đông Tuyết .

Trong nhất thời, nàng nhìn thấy mặt Diệp Tranh Vành không chút thay đổi đang ngồi ở chỗ kia, giống như tất cả chuyện này không có quan hệ gì với hắn vậy.

Nhưng mà, nàng biết, người mà nàng sùng bái và thâm mến, là thiên chi kiêu tử, giờ phút này, chỉ sợ uất ức trong lòng hắn so với nàng còn nhiều hơn không ít.

Và rồi trong chốc lát, nàng nhìn thấy cô gái được vinh dự là ‘Yên kinh đệ nhất mỹ nhân’, đang thâm tình nhìn Bùi Đông Lai trên đài chủ tịch, còn đang nở nụ cười hạnh phúc.

Thấy một màn như vậy, nàng không khỏi nhớ lại sự sáng khoái cái ngày rời khỏi phòng tư nhân của Diệp Tranh Vành ở Hồng Kinh, lúc đó nàng còn thâm vui mừng:

“Tần Đông Tuyết à Tần Đông Tuyết, cô thật là có phúc mà không chịu hưởng, nếu cô cứ khẳng khẳng một mực như vậy thì một tháng sau tôi sẽ cho cô biết lựa chọn của cô là ngu xuẩn như thế nào. Tôi còn cho cô biết, thảo căn vẫn mãi là thảo căn cho dù hắn có phủ lên người một bộ y phục hoa lệ thì hắn vẫn không bỏ được tật xấu của một tên thảo căn!”

Bên tai hồi tưởng lại câu nói của mình ngày đó, hiện giờ Hoàng Oanh nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của Tần Đông Tuyết thì cảm thấy giống như đang châm chọc lấy nàng, châm chọc sự ngu muội không biết gì của nàng .

Trong phút chốc, Hoàng Oanh như bị sét đánh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Bụp bụp”

Ánh đèn phụt sáng lên, hình ảnh được lưu vào máy ảnh.

Hình ảnh này vĩnh viễn được niêm phong cất giữ vào kho.

Trong tấm hình, Bùi Đông Lai trần định tự nhiên còn sắc mặt Hoàng Oanh tái nhợt đã hình thành hoàn toàn tương phản.

Cùng lúc đó, bên ngoài hội trường, 2 nữ nhân viên vừa nãy mang Cố Mỹ Mỹ ra khỏi hội trường, giờ trực tiếp đem Cố Mỹ Mỹ vất ở trên mặt đất.

Tục ngữ nói, một con sâu làm rầu nồi canh.

Hành động trước đó của Cố Mỹ Mỹ chẳng những hoàn toàn làm mất mặt cô ta, đồng thời còn làm mất mặt cả tổ hội nghị, mà từ đó, cũng tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với các nàng.

Như vậy, các nàng nào còn tâm tư đi quản sống chết của Cố Mỹ Mỹ ?

Các nàng hận không thể đi đá Cố Mỹ Mỹ mấy đá để trút giận!

Cũng vì 2 nữ nhân viên ném Cố Mỹ Mỹ trên mặt đất, Cố Mỹ Mỹ rơi không nhẹ, trực tiếp bị đau đòn làm cho tỉnh.

Trong ánh mắt lạnh lùng và phần nộ của 2 nữ nhân viên kia, Cố Mỹ Mỹ giãy dựa từ mặt đất bò lên, hai tay vô lực dựa vào vách tường, thân mình lung lay sắp đổ, cứ như gần ngã đến nơi.

- Đưa điện thoại cho cô ấy.

Lúc trước, sau khi Cố Mỹ Mỹ thay sườn xám bởi vì không có chỗ để điện thoại, nên cô đã giao cho một người của tổ hội nghị giữ gìn, giờ thấy Cố Mỹ Mỹ đứng lên, cô gái kia lạnh lùng bước tới đưa điện thoại di động đến trước người Cố Mỹ Mỹ.

Cố Mỹ Mỹ mờ mịt nhìn về phía cô gái của tổ hội nghị kia, nhìn thấy vẻ chán ghét trong ánh mắt của đối phương, nàng không khỏi cảm thấy được một trận rét run.

Cuối cùng, sắc mặt của nàng trở nên trắng bệch tiếp nhận di động.

“Từng từng từng từng...”

Chuông điện thoại di động vang lên.

Điện thoại đổ chuông đột ngột làm cho Cố Mỹ Mỹ chấn động cả người, tay phải khẽ run rẩy, làm cho cái di động thiếu chút nữa bị rơi xuống.

Trong ánh mắt lạnh lùng của mấy cô gái tổ hội nghị, Cố Mỹ Mỹ cúi đầu nhìn thoáng qua màn hình điện thoại di động, hóa ra là bạn trai Chu Kiến gọi đến.

Nhìn thấy điều này, Cố Mỹ Mỹ giống như là người sắp chết đuối vớ được khúc gỗ cứu mạng, trong con người ảm đạm của nàng thoáng hiện một tia sáng, khuôn mặt trắng bệch không máu của nàng cũng toát lên vẻ kích động.

Trong sự kích động, nàng vội vàng ấn nút nhận điện thoại, mang theo vài phần khóc nức nở nói :

- Chu Kiến, em...

- Em làm cái gì vậy?

Đầu bên kia điện thoại, Chu Kiến không còn nói chuyện ôn nhu với Cố Mỹ Mỹ như ngày xưa nữa, mà là nổi giận đùng đùng lớn tiếng quát tháo.

Chu Kiến chẳng những là thành viên trẻ tuổi kiệt xuất của Chu gia, còn là một thành viên Hồng Kinh hội, vừa rồi hắn đang theo dõi hội nghị, tất nhiên liền nhìn thấy biểu hiện dọa người của Cố Mỹ Mỹ tại thời điểm trao giải.

Phải biết rằng, Cố Mỹ Mỹ có thể trở thành một thành viên tổ hội nghị, chính là hắn tự mình đi tìm Diệp Tranh Vanh xin giúp đỡ.

Bây giờ, biểu hiện của Cố Mỹ Mỹ ở trên đài chủ tịch, chẳng những làm mất mặt Cố Mỹ Mỹ đồng thời còn mất mặt Chu Kiến hắn hơn nữa càng làm mất mặt Diệp Tranh Vanh!

Với tình hình này, Chu Kiến biết rõ tính cách Diệp Tranh Vành, từ nay về sau, Chu Kiến hẳn chỉ sợ sẽ bị đá ra Hồng Kinh hội hơn nữa e rằng còn bị toàn bộ đệ tử và cán bộ cao cấp của kinh thành cô lập mất!

Cũng vì đoán trước hậu quả này, cho nên Chu Kiến vô cùng kích động, hẳn muốn biết vì sao ở thời điểm quan trọng như thế mà Cố Mỹ Mỹ lại làm ra cái hành động như thế?

“Lộp bộp!”

Nghe thấy người bạn trai lâu nay nâng mình trong lòng bàn tay, luôn luôn che chở cho mình, giờ đây thay đổi thành một người khác, chẳng những không an ủi mình, mà còn chất vấn tới tấp thì trong lòng Cố Mỹ Mỹ không khỏi chấn động, về mặt vô cùng ủy khuất, nhất thời quên cả trả lời.

- Nói cho tôi biết, rốt cuộc vì sao lại thế?

Cố Mỹ Mỹ trầm mặc không những không làm cho Chu Kiến nguôi giận, ngược lại còn làm cho hắn thêm căm tức.

- Thật... Thật xin lỗi, em...

Cố Mỹ Mỹ cũng không ngốc, mắt thấy Chu Kiến phát hỏa nàng cũng biết biểu hiện vừa rồi của mình sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với Chu Kiến. Đối với việc này thì nàng không dám tranh luận, mà là lần đầu tiên nói ra ba chữ ‘thật xin lỗi’ với Chu Kiến.

- Xin lỗi có lợi ích gì chứ?

Chu Kiến tức giận không thể tả:

- Anh không muốn nghe em xin lỗi, anh chỉ muốn biết, em ...vì sao em lại như vậy?

- Vì sao ư?

Chẳng lẽ muốn mình nói cho Chu Kiến biết chỉ vì nhìn thấy tiểu nhân vật trong mắt mình vốn dưới đáy của xã hội, giờ như cá chép vượt Long Môn Nhất Phi Trùng Thiên sao?

Hay là nói cho Chu Kiến biết mình đã nói dối, người từ chối lời yêu năm xưa là thiếu niên kia chứ không phải là bản thân mình?

Không trả lời, về mặt Cố Mỹ Mỹ hối hận cúp điện thoại, vô lực ngồi ngã xuống đất.

“Kétttttt.....!”

Cùng lúc đó, sau một tiếng vang nhỏ, cửa lớn của phòng họp mở ra, đại lão lấy Trình Kiến cầm đầu cùng Cổ Bồi Nguyên, Trần Tử Viết, Tống Kim ba người dẫn trước đi ra.

Bên tai vang lên tiếng mở cửa, đột nhiên Cố Mỹ Mỹ cả kinh, vội vàng lau nước mắt, nhanh chóng đứng lên, nhưng mà chỉ dám cúi đầu chứ không dám nhìn vào khuôn mặt không giận mà uy của Trình Kiến.

Dường như đám người Trình Kiến đã quên đi biểu hiện vừa rồi của Cố Mỹ Mỹ trên đài chủ tịch, vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện với nhau.

Dù là như thế, khi đám người Trình Kiến tới gần thì cũng khiến cho cả người Cố Mỹ Mỹ cứng ngắc, cảm giác như có cái gì đó mắc ở cổ họng, khiến nàng hoàn toàn ngừng thở.

“Phù”

Chờ khi đám người Trình Kiến đi qua, Cố Mỹ Mỹ âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Ngay sau đó, không đợi cho nàng phục hồi tinh thần lại sau cú sốc, ánh mắt của nàng lại chứng kiến đám người đi theo sau Trình Kiến, chính Diệp Tranh Vành.

Phát hiện này khiến cho tâm tình của Cố Mỹ Mỹ vừa mới buông lỏng lại liền căng lên, tim cũng đột nhiên đập nhanh hơn nhiều, cứ như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Cũng giống như Trình Kiến, Lý chủ nhiệm, Diệp Tranh Vành cũng không phát hỏa với Cố Mỹ Mỹ, thậm chí còn không liếc mắt nhìn Cố Mỹ Mỹ một cái, mà chỉ vội vàng bước qua người Cố Mỹ Mỹ, bước nhanh đuổi kịp đám người Trình Kiến.

“Phù... phù...”

Mắt thấy Diệp Tranh Vanh rời đi, Cố Mỹ Mỹ thở hổn hển từng hơi từng hơi, nhưng tiếp đó con mắt của cô trợn trừng tròn xoe, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn vào cánh cửa hội trường!

Trước cửa hội trường, trong ánh sáng kì dị hắt ra từ căn phòng hội nghị, Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết đang sánh vai nhau bước ra, cứ như là đôi tình nhân vậy, hành động rất thân mật.

Sao có thể như vậy?

Chu Kiến không phải nói Tần Đông Tuyết đã được chọn trở thành thái tử phi sao?

Vì sao nàng vẫn ở bên Bùi Đông Lai?

Làm sao Diệp Tranh Vanh có thể khoan dung tất cả chuyện này?

Sao Tần gia có thể cho phép chuyện này xảy ra?

Dưới ánh đèn.

Cố Mỹ Mỹ như bị trúng nguyên rủa, ngơ ngác nhìn Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết sóng vai nhau đi qua người nàng, một đám nghi vấn không ngừng xuất hiện liên tục trong đầu nàng.

“ Từng từng từng từng...”

Giống như để trả lời những câu hỏi của Cố Mỹ Mỹ, chuông điện thoại di động lại vang lên.

“Ừc”

Cố Mỹ Mỹ cả người chấn động kịch liệt, thoáng buông tay, di động trực tiếp rơi xuống.

“Bịch”

Di động rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh. (ý là nắp, pin điện thoại rơi ra đây mà).

Cố Mỹ Mỹ không khom người kiểm tra di động mà con mắt của nàng vẫn cứ nhìn chăm chăm bộ dáng thân mật của Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết, trong đầu lại xuất hiện cảnh ba tháng trước trong buổi gặp mặt phụ huynh bị Bùi Đông Lai làm cho nhục nhã.

Lịch sử tái hiện.

codon.traid

353. Chương 356: Hôm Nay, Tổ Là Của Cậu.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 356: Hôm nay, tổ là của cậu.

Dịch giả: Tiểu Dương

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Dựa theo an bài của tổ hội nghị, toàn bộ thành viên tham dự cùng với những đại lão có mặt quyết định sẽ ăn trưa bằng đồ ăn Tung Của lúc mười hai giờ ở đại sảnh khách sạn Yến Viên , tuy nhiên bởi vì Bùi Đông Lai phát biểu tới 3 tiếng đồng hồ, nên lúc mọi người rời khỏi phòng hội nghị tới khách sạn thì đã hơn 3 giờ.

Con đường nhộn nhịp, hai người Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết sóng vai nhau đi đến nhà ăn, 2 người bước đi khá chậm, nên so với đám người phía trước thì cách một khoảng không khá lớn.

Cứ như là 2 người đều đang quý trọng thời khắc ở riêng bên nhau này.

Ánh mặt trời chiếu qua, Tần Đông Tuyết cúi đầu, vừa đi, vừa dùng ánh mắt liếc trộm nhìn Bùi Đông Lai, làm như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lại không biết bắt đầu từ đâu, chỉ một mực mím chặt môi, cười nhẹ, giống như một chú chim nhỏ đang vui vậy.

- Bùi Đông Lai đồng học, chúng ta phải đi nhanh lên thôi.

Cứ bước đi...bước đi như vậy Tần Đông Tuyết ngẩng đầu, nhìn thoáng qua khuôn mặt kiên nghị của Bùi Đông Lai, cười nói:

- Phải biết rằng, cậu là nhân vật chính của hội nghị năm nay, muộn quá cũng không hay.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì dừng bước lại, dường như đang cân nhắc 2 người nên đi tới nhà ăn cùng với mọi người hay là cùng Tần Đông Tuyết trốn đi, tận hưởng khoảnh khắc của 2 người.

Thấy Bùi Đông Lai hơi do dự, Tần Đông Tuyết đoán được tâm tư Bùi Đông Lai, đồng thời nàng rất rõ ràng, đối với Bùi Đông Lai mà nói, đây là một cơ hội mở rộng nhân mạch tuyệt vời, không thể bỏ qua.

Đồng thời nàng cũng hiểu được, đây là thời gian hiếm có để 2 người có thể ở riêng bên nhau, nhưng mà... Nàng cuối cùng vẫn từ bỏ ý tưởng mê người này, mà là cười cười nói:

- Đồ ngốc, cả ngày hôm nay tớ đều là của cậu, gấp cái gì?

Hả?

Nghe được lời nói của Tần Đông Tuyết, Bùi Đông Lai đang do dự không khỏi nao nao, sau đó vẽ mặt cười xấu xa nhìn về phía Tần Đông Tuyết.

- Đi nhanh lên... Bùi Đông Lai đồng học.

Có lẽ cảm thấy lời mình nói quá mập mờ, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tần Đông Tuyết thoáng đỏ ửng, sau đó cũng không quản mình đang mang giày cao gót, nàng chạy nhanh về phía trước, rồi quay đầu lại ngoắc ngoắc Bùi Đông Lai .

Bùi Đông Lai cười cười, bước nhanh đuổi kịp.

Khi Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết đến nhà ăn thì mọi người tham dự hội nghị, nhân viên và những vị đại lão đều đã đến đông đủ.

Cứ như là một buổi liên hoan vậy, vấn đề chỗ ngồi là không thể loạn, Trình Kiến mang theo 3 người phụ trách các bộ và ủy ban trung ương cùng Cổ Bồi Nguyên, Trần Tử viết, Tống Kim ngồi vào một bàn, còn các nhân viên và những thành viên tham dự có quen biết nhau thì ngồi vào một bàn, chuyện trò vui vẻ, cơ bản đều thảo luận về mô hình Bùi Đông Lai làm ra.

- Đông Lai, Đông Tuyết.

Nhìn thấy Bùi Đông Lai mang theo Tần Đông Tuyết tiến vào nhà ăn, Trần Tử Viết ngồi đối diện cửa ra vào liền hướng về phía hai người vẫy vẫy tay.

- Thầy Trần kêu chúng ta qua kìa, đi nhanh đi.

Mất thấy Trần Tử viết gọi tới, Tần Đông Tuyết liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái, nàng không cảm thấy ngồi ở đó có gì không ổn ngược lại, nàng còn muốn cho cả thế giới này đều biết, nam nhân của nàng là nhân vật chính của buổi lễ tối nay.

Nghe Tần Đông Tuyết nói, Bùi Đông Lai gật gật đầu, mang theo Tần Đông Tuyết đi tới bàn của đám người Trình Kiến.

Trong quá trình đi tới, đại đa số thành viên và nhân viên tham dự hội nghị đều mỉm cười chào hân, mỗi lần như vậy hân đều mỉm cười chào đáp lại.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai mang theo Tần Đông Tuyết đi tới cạnh bàn đám người Trình Kiến, ở giữa Trần Tử Viết và Cổ Bồi Nguyên đang thừa ra 2 cái ghế dành chỗ cho 2 người.

Hai người mới vừa nhập tọa, Diệp Tranh Vành lặng lẽ đi tới bên cạnh lãnh đạo trực tiếp của hân, Lý chủ nhiệm, cúi người, thấp giọng nói câu gì đó bên tai Lý chủ nhiệm.

Lý chủ nhiệm nghe xong hơi gật gật đầu, rồi nhìn về phía Trình Kiến xin chỉ thị:

- Trình Kiến, mọi người đến đông đủ, mời ngài bắt đầu bữa tiệc!

- Được.

Trình Kiến ha ha cười, nâng chén đứng lên, nói :

- Chư vị, thay mặt mọi người chúc mừng hội nghị thảo luận và nghiên cứu kinh tế học thuật năm nay thành công tốt đẹp! Nào... mọi người chúng ta cùng nâng chén!

"1...2...3...Zô!" =))

Trình Kiến vừa dứt lời, không khí liền trở nên sôi nổi, bên cạnh đó, Diệp Tranh Vành sau khi báo cáo xong, liền ngồi xuống bên cạnh Lý chủ nhiệm.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt của Diệp Tranh Vành cứ như là mặt hồ không gợn sóng, hoàn toàn bình tĩnh giống như là hẳn tuyệt không để ý những gì xảy ra lúc trước.

Chó sủa không cắn người, chó cắn người thì không sủa.

Diệp Tranh Vành ẩn nhẫn, điều này càng làm cho Bùi Đông Lai âm thầm ghi nhớ trong lòng.

- Chén thứ hai, chúng ta cùng nhau chúc mừng đồng chí Bùi Đông Lai, hi vọng cậu ta có thể không ngừng cố gắng, tiếp tục mang tới kỳ tích!

Một chén uống xong, Trình Kiến không ngồi xuống nhập tiệc, mà tiếp tục đề nghị nâng chén thứ 2.

Vừa nói xong, hắn ngửa đầu đem ly rượu Mao Đài rót vào trong miệng, một ngụm uống hết.

- Chén thứ ba, hi vọng toàn thể đồng chí đang ngồi ở đây có thể tiếp tục cố gắng, đem về thêm nhiều cống hiến cho kinh tế đất nước chúng ta!

Liên tục đề nghị uống cạn 3 ly rượu, Trình Kiến mới ngồi xuống, bữa tiệc trưa giờ cũng chính thức bắt đầu.

- Đồng chí Bùi Đông Lai , mô hình cậu chế tạo và hệ thống cậu đưa ra thật khiến cho tôi mở rộng tầm mắt, đồng thời, phát biểu của cậu thật khiến ai cũng phải phấn khích.

Sau khi nhập tọa, Trình Kiến ăn một miếng tượng trưng, sau đó liền nâng ly rượu người phục vụ vừa mới rót, đưa lên nhìn Bùi Đông Lai nói :

- Nào, tôi mời cậu một ly.

- Trình Kiến, tôi mời ngài.

Bùi Đông Lai thấy thế, vội vàng đứng lên, hai tay nâng chén, tư thế cúi người thật thấp.

- Như lời tôi vừa nói, hi vọng cậu không ngừng cố gắng, tiếp tục mang về kỳ tích.

Ấn tượng của Trình Kiến đối với Bùi Đông Lai cũng không tồi, mỉm cười nói:

- Ngồi xuống uống đi."

Bùi Đông Lai gật gật đầu, nhưng không ngồi xuống, mà một hơi đem ly rượu Mao Đài của mình uống cạn.

Thấy Trình Kiến dẫn đầu, những người khác cũng sôi nổi hưởng về Bùi Đông Lai mời rượu.

Thấy một cảnh như vậy, Tần Đông Tuyết vừa cao hứng, vừa cảm thấy lo lắng.

Cao hứng là nàng vì Bùi Đông Lai mà cảm thấy kiêu ngạo, còn lo lắng là sợ Bùi Đông Lai uống nhiều như vậy thì ảnh hưởng đến sức khỏe.

Nhận ra được sự lo lắng của Tần Đông Tuyết, và nhìn mấy đại lão các bộ và ủy ban trung ương còn muốn chúc rượu cứ như muốn chuốc say hẳn, Bùi Đông Lai nhìn về phía Tần Đông Tuyết khe khẽ lắc đầu, ý bảo chính mình không có việc gì.

- Đồng chí Bùi Đông Lai , xin tự giới thiệu một chút, tôi gọi là Diệp Tranh Vành, công tác dưới trướng của Lý chủ nhiệm, tôi cũng mời cậu một ly.

Chờ đợi mọi người kính rượu xong xuôi, Diệp Tranh Vành bưng chén rượu đứng lên, mỉm cười nhìn Bùi Đông Lai nói.

Hử?

Nghe âm thanh của Diệp Tranh Vành vang lên, lại nhìn vẻ tươi cười tự nhiên của Diệp Tranh Vành, Tần Đông Tuyết hơi hơi nhú mào.

- Diệp tỉnh trưởng, Diệp thiếu, hình như chúng ta đã sớm quen biết mà.

Bùi Đông Lai bưng chén rượu lên, nhưng không có đứng dậy mà là thản nhiên nói.

”Bá!”

Bùi Đông Lai vừa thốt lên xong, tất cả mọi người trong bàn liền dừng động tác trong tay, nhin không được đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Tranh Vành.

- Quả thật là húng ta có quen biết, nhưng mà tôi muốn cho cậu thêm chút ấn tượng, đồng thời cũng hi vọng cậu chớ quên lời nói của tôi với cậu.

Về mặt tươi cười của Diệp Tranh Vành không giảm, khi nói chuyện, hữu ý vô ý nhìn thoáng qua Tần Đông Tuyết đang ngồi bên cạnh Bùi Đông Lai.

- Đồng chí cũng vậy.

Bùi Đông Lai nói xong đem chén rượu trong tay một hơi uống sạch.

Hắn biết, tranh đấu giữa mình và Diệp Tranh Vành mới chính thức bắt đầu.

Thời gian đến tầm 4h, bữa tiệc trưa đã xong.

Trong 1 giờ qua, khoảng hơn 1 nửa số người tham gia bữa tiệc đến chúc rượu Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai cũng không cự tuyệt ai, đều nâng ly uống cạn.

- Bùi Đông Lai đồng học, tổ tiên của cậu là tử quỷ sao?

Mắt thấy Bùi Đông Lai uống nhiều rượu như vậy, ngoại trừ mặt hơi đỏ ra thì không có gì đáng lo ngại, Tần Đông Tuyết dở khóc dở cười hỏi han.

- Cái này, đều là nhờ như vậy.

Bùi Đông Lai đem lòng bàn tay mở ra, trong lòng bàn tay ướm sừng một mảnh.

Tần Đông Tuyết nhìn vậy cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao thì nàng luôn âm thầm chú ý đến nhất cử nhất động của Bùi Đông Lai, nên nàng biết hết thấy sự tình của Bùi Đông Lai mấy tháng qua, và tất nhiên nàng cũng biết được thực lực đánh nhau của Bùi Đông Lai đã đạt đến một cảnh giới khủng bố như thế nào.

- Tần Đông Tuyết đồng học, tớ nhớ được cậu vừa rồi trên đường đến nhà ăn có nói với tớ rằng cả ngày hôm nay thì cậu đều là của tớ, đúng không?

Bùi Đông Lai xoa xoa rượu trong tay, cười hỏi.

- Có sao?

Tần Đông Tuyết một tay nâng cằm lên, ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

- Không được nuốt lời.

Bùi Đông Lai tiến tới một bước ra vẻ tức giận.

- Có? Hay không có đây?

Tần Đông Tuyết cố nén ý cười, mắt liếc qua Bùi Đông Lai một bộ dạng khiêu khích.

Bùi Đông Lai không nói lời vô ích, hai tay đột nhiên tập kích tới kia vòng eo mảnh khảnh của Tần Đông Tuyết.

- A... Có... Có!

Cảm nhận được nhột nhột dưới phần eo truyền tới, Tần Đông Tuyết thở nhẹ một tiếng, cười cầu xin tha thứ.

Bùi Đông Lai hài lòng buông tay ra, cười hỏi:

- Đi nơi nào đây?

- Địa bàn của tớ, tớ làm chủ.

Tần Đông Tuyết ngẩng đầu lên, chủ động nắm lấy bàn tay Bùi Đông Lai.

Hai tay nắm lấy nhau, Tần Đông Tuyết chỉ cảm thấy cứ như có một dòng điện chạy qua người, cả người run run khe khẽ, còn Bùi Đông Lai thì cơ thể không khỏi trở nên căng thẳng.

Sau đó, hai người thâm tình liếc nhìn nhau, mười ngón đan xen, cùng đi về phía bãi đỗ xe.

- Bùi Đông Lai đồng học, tớ nghe nói kỹ thuật lái xe của cậu không tồi, có dám cho tớ thưởng thức một chút hay không?

Đi đến một chiếc Audi biển số G6 -6666, Tần Đông Tuyết mỉm cười hướng Bùi Đông Lai hỏi. (Dịch: chém cái biển số chơi, biên lại đề. Biên : Để lại đó :88:)

Bùi Đông Lai cười khổ không thôi:

- Tuy nói tắt cả cảnh sát giao thông Yên kinh đều không dám chặn chiếc xe này, nhưng đây không phải là tác phong của cậu, để lần sau đi.

- Được rồi.

Tần Đông Tuyết nghĩ nghĩ, cuối cùng bỏ qua cái ý niệm điên cuồng trong đầu.

- Lên xe đi.

Bùi Đông Lai chủ động ngồi vào vị trí lái xe, ý bảo Tần Đông Tuyết lên xe.

Tần Đông Tuyết cười gật đầu, mở cửa ô tô, ngồi vào vị trí kế bên tài xế.

- Đi đâu đây?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Bát Đạt Lĩnh.

Tần Đông Tuyết cười mở to mắt nhìn, cảm giác như đang muốn hỏi: "Bùi Đông Lai đồng học, người biết đường không?"

- Tuân mệnh, lãnh đạo.

Bùi Đông Lai cười to một tiếng, khởi động ô tô.

Tần Đông Tuyết cũng mỉm cười lộng lẫy.

Khi Bùi Đông Lai lái ô-tô đến "Bát Đạt Lĩnh" thì sắc trời dần tối, các du khách đều chuẩn bị quay trở về.

Đối với việc này thì Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết không có để ý, mà là thừa dịp bóng đêm tiến vào bên trong.

- Tần Đông Tuyết đồng học, mang giày cao gót đi Bát Đạt Lĩnh, đoán chừng cậu là người đầu tiên đó.

Trong bóng đêm, Bùi Đông Lai thấy tốc độ của Tần Đông Tuyết khá chậm, di chuyển hết sức khó khăn thì nhận không được trêu ghẹo nói.

Sắc mặt Tần Đông Tuyết đỏ lên, vẻ mặt đáng thương.

- Nhắc chân lên.

Bùi Đông Lai ngồi xổm người xuống, nhẹ giọng nói.

Tần Đông Tuyết nao nao, nhưng rồi cũng nghe lời nhắc chân phải lên, đợi Bùi Đông Lai cởi bỏ chiếc giày, lại nâng chân trái lên.

- Này, cầm lấy.

Bùi Đông Lai đem đôi giày cao gót đưa tới trước mặt Tần Đông Tuyết, đợi Tần Đông Tuyết nhận lấy, sau đó liền ngồi xổm đưa lưng về phía Tần Đông Tuyết, nói :

- Lên đây nào.

Gió lạnh thoáng thổi, bóng đêm như vẽ.

Tần Đông Tuyết cả người chấn động, sau đó thần tình hạnh phúc mỉm cười, nhu thuận ghé vào trên lưng Bùi Đông Lai, tùy ý để hai tay Bùi Đông Lai nâng cặp mông nảy nở của mình, rảo bước về phía Trường Thành đi tới.

” Mưa rơi trên nỗi đau nào. Lòng chợt thấy nghẹn ngào vì bao khát khao. Đợi chờ làm chi nỗi đau ai ngờ. Tình yêu đôi ta như là mơ”

Trong màn đêm.

Một cô gái được xung kinh thành đệ nhất mỹ nhân - Tần gia mỹ nữ, đang ghé vào trên lưng Bùi Đông Lai, lắc lắc cái đầu, trên tay cầm đôi giày cao gót, vừa cười vừa hát, lại rơi lệ đầy mặt.

Ngày này, nàng đã đợi lâu lắm rồi. ! .

codon.tra

354. Chương 357: Võ Kịch Hiện, Màn Che Rơi.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 357: Võ kịch hiện, màn che rơi.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Màn đêm buông xuống, Hồng Kinh hội sở, trong gian phòng của Diệp Tranh Vành.

Sau khi tắm rửa xong, Diệp Tranh Vành mang một bộ áo ngủ màu trắng, khoanh tay mà đứng ở sát cửa sổ, nhìn màn đêm trong Yên Kinh, cũng không biết là trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

“ Kết”

Một tiếng động nhỏ vang lên, cửa phòng bị đẩy ra, Hoàng Oanh bước vào phòng.

Có lẽ có mới tắm rửa xong nên da thịt của nàng hơi ửng đỏ, bộ đồ ngủ màu đen kia không thể che dấu nữa đường cong khêu gợi trên người nàng, làm cho người ta nhìn vào phải chảy máu mũi.

Nhìn Diệp Tranh Vành đứng khoanh tay trước cửa sổ, Hoàng Oanh hít sâu một hơi rồi làm ra quyết định, nàng nhẹ nhàng đi về phía Diệp Tranh Vành.

Diệp Tranh Vành vẫn không cử động, mắt vẫn nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

- Thật xin lỗi, hội trưởng.

Vài giây sau, Hoàng Oanh đi đến phía sau Diệp Tranh Vành, khi cách Diệp Tranh Vành thì nàng dừng lại, cúi đầu rồi nhẹ giọng nói.

Không trả lời, Diệp Tranh Vành đã đem lời nói của Hoàng Oanh trở thành không khí.

Diệp Tranh Vành trầm mặc làm cho sắc mặt của Hoàng Oanh hơi đổi, sau đó nàng khẽ cắn môi, cuối cùng lấy hết dũng khí, nói:

- Hội trưởng, cá nhân tôi cho rằng Tần Đông Tuyết không đáng giá để ngài làm như vậy.

Diệp Tranh Vành nghe xong thì xoay người, ánh mắt nhìn thẳng vào Hoàng Oanh.

- Hội trưởng.

- Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

Lúc này đây, không đợi Hoàng Oanh nói tiếp, Diệp Tranh Vành đã lạnh giọng cắt ngang lời nói của Hoàng Oanh.

- Vâng, hội trưởng.

Cả người Hoàng Oanh chấn động, nàng biết Diệp Tranh Vành không phải trách cứ hành động của nàng trong buổi thảo luận, mà Diệp Tranh Vành trách nàng vì nàng chưa nhận được sự cho phép của Diệp Tranh Vành mà nàng đã chủ trương tự làm.

Bởi vì.

Hai chữ “Thần phục” chính là yêu cầu của Diệp Tranh Vành.

- Sau khi dùng cơm xong thì Bùi Đông Lai đã mang theo Tần Đông Tuyết đi Bát Đạt linh, hơn nữa còn có bảo tiêu của Tần gia.

Mất thấy Diệp Tranh Vành không nói thêm gì, Hoàng Oanh do dự một chút rồi lại nói:

- Còn về phần Bùi Vũ Phu thì vẫn chưa có tin tức gì của hắn.

Nói xong, Hoàng Oanh hơi có vẻ lo lắng mà nhìn vào Diệp Tranh Vành, nàng phát hiện Diệp Tranh Vành không hề tức giận chút nào.

- Hội trưởng, tuy rằng vào buổi thảo luận hôm nay thì Bùi Đông Lai đã bỗng nhiên nổi tiếng, nhưng mà cá nhân tôi cho rằng sẽ không ai tin tưởng cái đề tài kia là do hắn làm.

Hoàng Oanh tiếp tục nói:

- Như vậy, thu hoạch lớn nhất hôm nay của hắn chỉ là lực ủng hộ của Cổ Bồi Nguyên cùng với những lời khen thưởng của đám người kia.

Nói tới đây thì Hoàng Oanh hơi dừng lại một chút, nàng thấy Diệp Tranh Vành không lên tiếng thì nói tiếp:

- Bằng vào biểu hiện hôm nay của hắn thì hắn vẫn không có tư cách bước vào cửa của Tần gia, cho dù hắn có tư cách thì người của Tần gia cũng sẽ không lựa chọn hắn.

- Nói xong chưa?

Diệp Tranh Vành thần nhiên hỏi.

Hoàng Oanh muốn lại thôi.

- Nói xong rồi thì đi ra đi.

Diệp Tranh Vành ra lệnh trực khách.

Hoàng Oanh không có bước ra ngoài mà là quật cường, sau đó đưa tay cởi áo ra.

Lông mày của Diệp Tranh Vành nhíu lại.

“...”

Áo được cởi ra, cả người của Hoàng Oanh liền bại lộ trước mặt Diệp Tranh Vành.

- Hội trưởng, Tần Đông Tuyết không đáng để ngài làm như vậy.

Thân thể của Hoàng Oanh trần truồng bước lên một bước.

- Ta đã nói rồi, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

Diệp Tranh Vành lạnh lùng nhìn vào Hoàng Oanh, giọng nói không thể nghi ngờ:

- Cô đã bị khai trừ khỏi Hồng Kinh hội, mặc xong quần áo rồi cút.

“ Bá”

Giọng nói lạnh như băng của Diệp Tranh Vành giống như là một thanh kiếm đâm thẳng vào trái tim của Hoàng Oanh, nước mắt không kịp được mà rơi xuống.

- Nạp Lan Minh Châu vì danh vì lợi mới tiến vào Hồng Kinh hội, còn tôi là vì ngài.

Nước mắt của Hoàng Oanh chảy xuống, nàng khẽ cắn môi, nhẹ giọng mở miệng.

Nói xong, nàng khom xuống nhặt quần áo rồi chạy ra khỏi phòng.

- Bùi Đông Lai, mày cho rằng bản thân mày đã lọt vào mắt của người Tần gia sao?

Đưa mắt nhìn bóng lưng Hoàng Oanh chạy ra khỏi phòng, mặt Diệp Tranh Vành vẫn không đổi sắc, lãnh mạc vô tình nói:

- Mày quá ngây thơ rồi.

Cùng lúc đó.

Hoàng Gia Lâm Viên, trong một biệt thự được bảo vệ nghiêm.

Tần Tranh từ trong xe bước xuống, dưới sự dẫn dắt của một nam nhân trung niên, Tần Tranh tiến vào biệt thự.

- Lão gia tử ở bên trong chờ cậu, cậu vào đi.

Tiến vào biệt thự, thân là thư ký của Tần lão gia tử thì nam nhân trung niên chỉ vào thư phòng, cười nói.

- Ủh.

Tần Tranh mỉm cười gật đầu, sau đó một mình hướng thư phòng bước đến.

“ Cốc...Cốc”

Cửa phòng được đóng lại, bất quá Tần Tranh cũng không có tiến vào mà là đứng ở trước cửa, nhẹ gõ cửa.

- Vào đi.

Trong thư phòng, thân là gia chủ của Tần gia Tần Hồng Sơn đang ngồi ở trước bàn đọc sách để đọc một tài liệu mật, nghe được tiếng gõ cửa thì cũng không ngẩng đầu lên.

“ Kết”

Tần Tranh đẩy cửa vào, thấy Tần Hồng Sơn đang đọc tài liệu thì cũng không có quây rầy mà là ngồi ở trên ghế sa-lon chờ đợi.

Không biết qua bao lâu, Tần Hồng Sơn buông tập tài liệu ra rồi tháo kính mắt xuống.

- Cha, chuyện lúc sáng cha đã biết chưa?

Thấy Tần Hồng Sơn tháo kính xuống, Tần Tranh chủ động mở miệng hỏi.

- Con thấy thế nào?

Tần Hồng Sơn lại đeo kính lên, nói thẳng vào vấn đề.

- Bài luận văn kia chắc hẳn là do Cổ Bồi Nguyên làm ra.

Tần Tranh nói ra cách nhìn của mình, ngay cả khi hắn biết được Bùi Đông Lai là con của Bùi Vũ Phu, ngay cả khi hắn biết được đạo lý hổ phụ vô khuyến tử nhưng mà lý trí nói cho hắn biết, một người mới 18t đang là sinh viên thì không thể làm ra một đề tài mà nó có thể đoạt được giải Nobel được.

Tần Hồng Sơn trầm mặc không nói.

- Con từng tiếp xúc qua với Cổ Bồi Nguyên, biết được người này là một người vô cùng chính trực.

Thấy Tần Hồng Sơn không nói lời nào, Tần Tranh lại nói:

- Tiểu tử này có thể làm cho Cổ Bồi Nguyên làm trái quy tắc của mình để giúp hắn, đúng là hiếm có.
- Ừh.

Lúc này đây, Tần Hồng Sơn khẽ gật đầu, hiển nhiên hắn đối với Cổ Bồi Nguyên cũng không xa lạ gì. Bùi Đông Lai có thể làm cho Cổ Bồi Nguyên coi trọng như thế tất cũng có chỗ hơn người.

- Cuối tháng 10, tiểu tử đó sẽ đại diện cho quân khu Giang Ninh tham gia Đại Bĩ Võ của cả nước.

Tần Tranh bổ sung:

- Nửa tháng kế tiếp, hắn cũng không rời khỏi Yên Kinh.
- Tiếp tục quản thúc Đông Tuyết.

Sau một lúc trầm mặc, Tần Hồng Sơn làm ra quyết định:

- Mặc khác, tai nghe là giả, mắt thấy là thật, để bọn tiểu Yến tự mình gặp hắn.
- Được.

Tần Tranh liền gật đầu đáp ứng:

- Cha, cha có muốn gặp hắn không?
- Không cần.

Tần Hồng Sơn lắc đầu nói:

- Bùi Vũ Phu không hiện thân, con cũng cần ra mặt.
- Vâng.

Tần Tranh đáp lại nhưng trong lòng lại chờ mong nhìn thấy Bùi Vũ Phu, người ở năm đó đã từng đánh bại hắn trên tình trường.

- Tiểu Tranh, kể từ đời gia gia của con thì Tần gia của chúng ta đã bắt đầu xuống dốc rồi.

Tần Hồng Sơn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Tần Tranh:

- Vốn bản thân cha muốn thông qua đám hỏi cùng Diệp gia để con được thuận lợi tiến thêm bước nữa. Nếu như vậy thì ít nhất trong vòng 10 năm Tần gia của chúng ta sẽ không bị rút xuống.

Tần Tranh chăm chú nghe.

- Chẳng qua là người định không bằng trời định, Haiz...thật không ngờ đứa bé Đông Tuyết kia.. Haiz...

Nhắc tới Tần Đông Tuyết thì Tần Hồng Sơn không khỏi cảm thấy đau đầu, sau đó giận dữ nói:

- Chuyện lần này là phúc hay họa còn rất khó nói, tóm lại nhất định chúng ta phải cẩn thận. Bởi vì nó sẽ quyết định tương lai Tần gia của chúng ta.

- Con đã hiểu.

Trong lòng Tần Tranh cũng thở dài, nếu như hắn không biết được điểm này thì làm sao lại làm con gái của mình khó xử như vậy, làm sao lấy hạnh phúc của con gái mình ra làm trò đùa đây?

Hắn muốn làm một người cha tốt.

Nhưng mà hần càng muốn làm một gia chủ tốt.

30' sau.

Tần Tranh đón xe rời khỏi Hoàng Gia Lâm Viên.

- Tần thư ký, trước mắt tiểu thư cùng với thanh niên tên là Bùi Đông Lai đang ở Bát Đạt lĩnh.

Ô tô chạy ra khỏi Hoàng Gia Lâm Viên, lái xe của Tần Tranh xin chỉ thị, nói:

- Có cần đón tiểu thư trở về không?

- Không cần, đứa nhỏ kia cũng không dễ dàng gì.

Tần Tranh khẽ thở dài, sau đó đem ánh mắt nhìn ra cửa xe, nhìn về tòa tứ hợp viện của Bùi Vũ Phu, nhin không được mà thầm nghĩ: “ Vũ Phu, 20 năm trước ông đã đại náo kinh thành, lấy tư thế không ai bì nổi mà mang theo Văn Tình rời đi. Hiện tại, con của ông lại muốn đem đi con gái của tôi, điều này cần phải xem lễ hỏi của ông có đủ trọng lượng không?”

Khi ánh mặt trời vừa nhô lên khỏi ngọn cây, trong bãi đỗ xe trên Bát Đạt lĩnh, Bùi Đông Lai ngồi ở trong chiếc Audi A6 có biển số Yên Kinh, Tần Đông Tuyết đang đắp chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn của hần ngồi ở bên cạnh, dựa vào vai hần, khoe miệng nàng nở ra nụ cười hạnh phúc.

Tối qua, sau khi hần và Tần Đông Tuyết lên Bát Đạt lĩnh, bởi vì nhiệt độ hơi thấp, hần sợ Tần Đông Tuyết cảm lạnh cho nên 2 người đã trở về trong xe.

Sau khi vào xe, Tần Đông Tuyết muốn nghe chuyện nửa năm qua của Bùi Đông Lai, bddl cũng không có giấu diếm mà đem mọi việc kể ra cho tđr nghe. Kết quả, mới nghe được một nửa thì Tần Đông Tuyết đã lẩn ra ngủ.

Không biết qua bao lâu, Tần Đông Tuyết mở to mắt, nhìn thấy Bùi Đông Lai gần trong gang tấc:

- Tại sao không gọi tớ dậy?

Nói xong, Tần Đông Tuyết cảm thấy có chút tự trách, nàng cảm thấy được thời gian ở bên cạnh Bùi Đông Lai mà để ngủ thì thật sự quá lãng phí.

- Nhìn cậu ngủ ngon như vậy, tớ không đành lòng.

Bùi Đông Lai ôn nhu nói:

- Hơn nữa, tối hôm trước cậu cũng đã không ngủ.

Về mặt Tần Đông Tuyết ngạc nhiên, nàng muốn hỏi vì sao Bùi Đông Lai lại biết nàng không ngủ vào tối hôm trước. Nhưng lúc này nàng lại thấy được một tên bảo tiêu của Tần gia đang đi tới.

Thấy một màn như vậy, Tần Đông Tuyết hơi nhú mày.

- Cần phải trở về rồi.

Bùi Đông Lai nhẹ nhàng giúp đỡ Tần Đông Tuyết sửa sang lại đầu tóc rồi bởi một lát sau đó bước xuống xe.

- Chúng tôi muốn đưa tiểu thư trở về, xin cậu hãy phối hợp một chút.

Tên bảo tiêu Tần gia kia đi đến trước người Bùi Đông Lai rồi nói thẳng.

Bùi Đông Lai mỉm cười gật đầu.

- Ngoài ra, Tần thư ký còn muốn nói cho cậu biết, 2 ngày sau sẽ có người sẽ gọi điện cho cậu, ước chừng sẽ gặp mặt cậu, ngài đề nghị cậu nên đi gặp người đó một lần.

Bảo tiêu Tần gia bổ sung thêm.

Trong lòng Bùi Đông Lai liền hiểu rõ, nụ cười trên mặt vẫn không giảm:

- Cảm ơn.

- Đông Lai.

Sau đó, không đợi tên bảo tiêu kia mở miệng, Tần Đông Tuyết đi đến bên người Bùi Đông Lai, cầm 2 tay của Bùi Đông Lai rồi nắm chặt, vẻ mặt kiên định nói:

- Cậu phải nhớ rõ, vô luận phát sinh chuyện gì thì sự việc giữa 2 chúng ta vẫn là do 2 chúng ta định đoạt.

- Tớ nói rồi, tớ sẽ quang minh chính đại đi vào Tần gia để bắt cậu rời đi.

Dưới ánh rạng đông.

Bùi Đông Lai vươn tay ra vuốt vào má của Tần Đông Tuyết, nói ra từng lời hứa hẹn.

codon.traí

355. Chương 358: Qua Tử Ra Tay, Bạch Gia Ủng Hộ.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 358: Qua tử ra tay, Bạch gia ủng hộ.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Cảm nhận được vẻ ôn nhu của của Bùi Đông Lai, trong lòng Tần Đông Tuyết vô cùng cảm động.

Nàng rất hiểu nam nhân này, người khác đụng phải tường thì sẽ quay đầu lại nhưng mà đối với nam nhân này thì hẳn lại lựa chọn đánh ngã tường, tiếp tục cất bước đi tới.

Bởi vì hiểu được tất cả chuyện này nên Tần Đông Tuyết cắn môi, khẽ gật đầu rồi nói:

- Tớ sẽ đưa cậu đến khách sạn để nghỉ ngơi.

- Không cần đâu Tần Đông Tuyết đồng học, ở Yên Kinh này tớ đã có chỗ ở.

Bùi Đông Lai cười cười, chỉ vào chỗ cách đây không xa.

Nhìn vào hướng Bùi Đông Lai chỉ, Tần Đông Tuyết thấy được cách đó có 3 chiếc xe hơi đang đậu, trong đó dẫn đầu là một chiếc Rolls-Royce Phantom ngoài ra còn có 2 chiếc Mercedes-Benz s350.

Thấy một màn như vậy thì Tần Đông Tuyết thầm mắng mình hồ đồ, đứng ở trước mặt mình không phải là Bùi Đông Lai lúc ở Trầm Thành nữa. Hẳn chẳng những là người thần bí mà có một người cha vô cùng cường đại nữa, hơn nữa bằng vào sự cố gắng của mình mà hẳn đã nhắc lên gió tanh mưa máu ở hắc đạo tại TQ, mơ hồ có xu thế nhất thống hắc đạo của TQ.

- Trở về hãy ngủ một giấc đi.

Bùi Đông Lai mỉm cười nói:

- Chờ tớ đi đón cậu.

- Ừh.

Tần Đông Tuyết khẽ gật đầu.

Bùi Đông Lai thấy thế, không nói lời vô ích lập tức đi về phía 3 chiếc xe kia.

Trong ô tô, nam nhân trung niên thấy Bùi Đông Lai đang tới thì vội vàng đẩy cửa xe ra, xuống xe rồi cung kính đứng ở bên cửa xe, lẳng lặng đợi Bùi Đông Lai tới.

- Lão bản.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đến gần, nam nhân trung niên tên là Lôi Đại Bằng liền cúi chào.

- Lôi quản lý, lên xe rồi nói.

Bùi Đông Lai không có lên mặt mà là giống như ngày thường, nở ra nụ cười.

- Vâng, lão bản.

Lôi Đại Bằng gật đầu đồng ý, chủ động mở cửa xe cho Bùi Đông Lai, hơn nữa âm thầm làm ra một động tác thủ thế, ý nói bảo tiêu ở phía sau đi theo.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai cùng Lôi Đại Bằng đã tiến vào chiếc Rolls-Royce Phantom.

Ô tô khởi động, 3 chiếc xe lăn bánh rời đi.

Trong chiếc Rolls-Royce Phantom, thân là người phụ trách tập đoàn Đông Hải tại Yên Kinh thì Lôi Đại Bằng vô cùng khấn trương.

Bởi vì biết được vị lão bản này đã thu phục được Xà mỹ nữ Quý Hồng, đã trở thành người phía sau màn của tập đoàn Đông Hải. Hơn nữa, người thanh niên này còn xưng bá hắc đạo ở vùng tam giác Trường Giang, rồi còn quét ngang hắc đạo ở Nam Cảng, Lôi Đại Bằng cũng đã nghe được mục đích đến Yên Kinh lần này của Bùi Đông Lai.

Dưới một dạng tình như vậy, đối mặt với Bùi Đông Lai thì hẳn còn tỏ ra khấn trương hơn so với lúc đối mặt với Quý Hồng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

- Lão bản, ở Côn Ngọc Hà tôi đã chuẩn bị cho ngài một ngôi biệt thự, trước tiên ngài đến đó để nghỉ ngơi một chút đi?

Vô cùng khấn trương, Lôi Đại Bằng chủ động mở miệng, lúc nói chuyện thì hẳn lộ ra bộ dạng cẩn thận.

- Được.

Bùi Đông Lai khẽ xoa nhẹ huyệt thái dương đồng ý đề nghị của Lôi Đại Bằng, sau đó hỏi:

- Thứ tôi nói ông chuẩn bị đã chuẩn bị xong chưa?

- Tất cả đều có trong này.

Lôi Đại Bằng liền lấy ra một xấp tài liệu đưa cho Bùi Đông Lai. Bên trong tài liệu là toàn bộ ghi chép có liên quan đến thành viên của Tần gia.

- Lão bản, sáng nay Quý tổng đã gọi điện thoại đến cho tôi, Quý tổng nói nếu ngài có việc gì thì cứ mở miệng nói với tôi.

Lôi Đại Bằng do dự một chút, lại nói:

- Ở kinh thành này thì tôi cũng có quen thuộc với một ít người.

Bùi Đông Lai cúi đầu nhìn xấp tài liệu cũng không tỏ thái độ gì.

- Lão bản, tuy rằng Tần gia là một hào môn ở kinh thành nhưng mà nếu chúng ta dùng toàn bộ quan hệ thì nó cũng sẽ phát huy được một ít tác dụng.

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào thì Lôi Đại Bằng lại bổ sung.

- Bây giờ chưa phải lúc.

Bùi Đông Lai ngẩng đầu lên:

- Chờ đến lúc thích hợp, tôi sẽ thông báo cho ông.

- Vâng, lão bản.

Lôi Đại Bằng liền trả lời nhưng trong lòng lại tò mò, hắn tò mò nếu Bùi Đông Lai không vận dụng mạng lưới quan hệ của Đông Hải thì rốt cuộc Bùi Đông Lai dựa vào cái gì mà bước vào cánh cửa của Tàn gia đây?

“ Reng...Reng”

Không đợi Lôi Đại Bằng nghĩ hết, đột nhiên trong xe vang lên tiếng chuông điện thoại.

Nhanh như vậy sao?

Nghe được tiếng chuông điện thoại vang lên thì trong lòng Bùi Đông Lai ngẩng ra. Hắn lấy chiếc Nokia kiểu cũ mà Qua tử mua cho hắn, thấy được số gọi điện là một số xa lạ ở Yên Kinh.

- Aloo.

Bùi Đông Lai nghe điện thoại nhưng trong lòng lại tò mò là ai đã gọi đến cho mình.

- Anh Đông Lai, chào anh.

Một giọng nói hưng phấn liền vang lên:

- Em gọi là Bạch Kiến Khôn, cha em là Bạch Quốc Du.

- Chào cậu.

Biết được đối phương là con của Bạch Quốc Du thì Bùi Đông Lai liền cảm thấy tò mò:

- Tiểu Khôn, cậu tìm anh có việc gì sao?

- Việc này...anh Đông Lai, bây giờ anh có rảnh không?

Đầu bên kia điện thoại, lúc này Bạch Kiến Khôn đang học ở trường trung học Thanh Hoa lộ ra vẻ chờ mong hỏi:

- Nếu có thời gian thì em nghĩ muốn gặp anh gặp mặt một chút.

- Được, cậu đang ở đâu, để anh tới đó sao?

Nghĩ đến việc hợp tác giữa mình và Bạch Quốc Du, nhớ tới việc Bạch Quốc Du đã từng trợ giúp mình. Tuy rằng Bùi Đông Lai khôn biết vì sao Bạch Kiến Khôn lại muốn gặp hắn nhưng hắn liền đáp ứng đề nghị của Bạch Kiến Khôn.

- Điều này...anh Đông Lai, ba mẹ em quản em vô cùng nghiêm, không cho phép em trốn học, nếu không thì anh hãy đến phụ cận của trường trung học Thanh Hoa đi, sau đó rồi gọi cho em, em sẽ chuồn ra gặp anh.

Bạch Kiến Khôn nói.

- Được.

Bùi Đông Lai nói xong cúp điện thoại rồi nói:

- Đi tới trường trung học Thanh Hoa, tốc độ nhanh một chút.

Một giờ sau.

Bùi Đông Lai đến gần trường trung học Thanh Hoa sau đó liên lạc với Bạch Kiến Khôn, biết được Bạch Kiến Khôn đang học, Bạch Kiến Khôn đề nghị xin phép nghỉ học để gặp hắn nhưng lại bị hắn từ chối mà hắn đi đến Giáo Học Lâu để gặp Bạch Kiến Khôn.

“ Reng...Reng..”

Vào lúc 10, tiếng chuông nghỉ giữa giờ vang lên, tất cả mọi học sinh trong trường đều chạy ra sân trường, tranh thủ hưởng thủ cảm giác nghỉ ngơi lúc giữa giờ này.

Bạch Kiến Khôn ra người đầu tiên lao ra lớp 11/1, hắn đem đầu ngó qua cửa sổ, thấy được thân ảnh của Bùi Đông Lai thì liền lao nhanh xuống lầu.

- Anh Đông Lai.

Rất nhanh Bạch Kiến Khôn đã chạy xuống dưới lầu, một bên chạy, một bên hướng về phía Bùi Đông Lai vẫy vẫy tay.

Bùi Đông Lai nghe tiếng thì quay đầu lại, thấy được một nam hài mặc đồng phục chạy về phía mình thì liền bước tới.

- Anh Đông Lai, cảm ơn anh đã đến đây để gặp em.

2 người gặp nhau, Bạch Kiến Khôn liền âm thầm đánh giá Bùi Đông Lai một phen sau đó nói tiếng cảm ơn.

Nghe được Bạch Kiến Khôn nói tiếng cảm ơn, thấy được vẻ phấn chấn trên người của Bạch Kiến Khôn. Nếu Bùi Đông Lai không biết thân phận của Bạch Kiến Khôn thì hẳn sẽ cho rằng đây là một học sinh bình thường.

Bởi vì trên người của Bạch Kiến Khôn không có một chút bộ dáng của mấy đứa nhà quyền thế.

- Không có gì.

Bùi Đông Lai cười cười, nói:

- Đúng rồi, tiểu Khôn, cậu tìm anh có việc gì không?

- Ba của em nói anh là một người vĩ đại nói để cho anh làm quen với anh, từ anh học được một ít kiến thức.

Bạch Kiến Khôn nói:

- Ngoài ra, lớp em thậm chí là cả trường em có rất nhiều bạn sùng bái anh. Bọn họ cảm thấy anh quả đúng là một yêu quái, có thể thi ĐH đạt được 745 điểm số điểm cao nhất cả nước từ trước đến nay hơn nữa lại ở trong buổi thảo luận và nghiên cứu Kinh Tế vừa rồi lại phóng ra những tia sáng kỳ lạ.

”_____”

Nghe Bạch Kiến Khôn nói thế thì Bùi Đông Lai một trận hắc tuyến, hẳn không nghĩ Bạch Kiến Khôn tìm hắn để nói những chuyện này.

- Anh Đông Lai, nếu có thể thì anh hãy thu em làm đệ tử đi, đến lúc đó em sẽ thi vào ĐH Đông Hải, cùng với anh học chung một trường.

Bạch Kiến Khôn thấy Bùi Đông Lai không mở miệng thì nói tiếp.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười:

- Đây là ý của ba cậu phải không?

- Không phải.

Bạch Kiến Khôn lộ ra vẻ hơi xấu hổ, sau đó cười nói:

- Bất quá, ba của em chắc cũng sẽ đồng ý.

- Được rồi.

Về mặt Bùi Đông Lai kỳ quái mà đáp ứng nhưng trong lòng lại tò mò. Lúc trẻ Bạch Quốc Du là một trong tứ đại thiếu gia của kinh thành hơn nữa lại là một người sắc bén nhất trong 4 người thế mà lại có một đứa con đáng yêu như thế này.

- Để tỏ lòng cảm ơn với anh Đông Lai, em sẽ nói cho anh một bí mật.

Thấy Bùi Đông Lai đáp ứng, Bạch Kiến Khôn liền kích động sau đó nói.

- Cái gì?

Bùi Đông Lai hỏi.

Bạch Kiến Khôn đến gần, hạ giọng nói nhỏ:

- Mục đích đến Yên Kinh của anh thì em biết, là vì cưới chị Tần Đồng Tuyết mà nghe nói chị Tần Đồng Tuyết kia được định làm thái tử phi cho Diệp đại thiếu gia. Như vậy, anh sẽ bị người của Tần gia làm khó dễ hơn nữa cũng sẽ bị người của Diệp gia tìm cách gây cản trở anh.

Nếu nói lúc này Bạch Kiến Khôn khiến cho Bùi Đông Lai cảm thấy hắn là một học sinh trung học bình thường thì lúc này Bùi Đông Lai lại cảm thấy Bạch Kiến Khôn đã kế thừa gen của Bạch Quốc Du.

- Đây là bí mật mà cậu muốn nói ư?

Bùi Đông Lai hỏi.

- đương nhiên là không phải.

Bạch Kiến Khôn lắc đầu, sau đó vẻ mặt thần bí nói:

- Hôm qua, bạn của em đến gặp ông nội, nếu không có gì bất ngờ thì lúc này đây, Bạch gia nhà em sẽ ra mặt ủng hộ anh.

Qua tử đến rồi?

Bạch gia ủng hộ mình?

Nghe được Bạch Kiến Khôn nói thế thì Bùi Đông Lai không khỏi biến sắc, trong lòng cũng nổi lên những gợn sóng.

- Anh đừng bao giờ nói cho người nhà em biết rằng em đã nói điều này cho anh, nếu không thì em sẽ bị mẹ em quất một trận a.

Thấy Bùi Đông Lai hơi khiếp sợ thì Bạch Kiến Khôn liền mở miệng nói thêm.

- Ừh.

Bùi Đông Lai liền lấy lại tinh thần, hắn gật đầu cười.

- Anh Đông Lai cố lên, 20 năm trước ở trên tình trường thì ba của em đã bại trong tay ba của anh, hiện nay anh nhất định sẽ đánh bại tên Diệp Tranh Vành chó má kia.

Bạch Kiến Khôn nắm tay lại rồi quơ quơ lên, ý bảo Bùi Đông Lai cố lên.

- Biết rồi.

Bùi Đông Lai thấy thế thì càng cảm thấy được Bạch Kiến Khôn thật sự rất đáng yêu.

- Được rồi, em lên lớp đây.

Bạch Kiến Khôn nói xong thì cười hắc hắc:

- Lớp em có không ít người sùng bái anh đâu, em đi lên thổi phồng vài câu đã.

”_____”

Bùi Đông Lai cười khổ lắc lắc đầu, đưa mắt nhìn Bạch Kiến Khôn lên lầu nhưng trong lòng không nhịn được mà âm thầm cảm than. Xã hội này thật là, có một đám người mới nổi lên nhưng lúc nào cũng làm ra bộ dạng ta đây là số một, nhưng mà Bạch Kiến Khôn thì khác, tuy rằng cậu nhỏ này sống trong sung sướng từ nhỏ đến giờ nhưng lại rất đáng yêu.

Điều này giống như một sự châm chọc.

Sau khi đi ra khỏi trường trung học Thanh Hoa thì Lôi Đại Bằng vẫn cung kính đưa Bùi Đông Lai vào trong chiếc Rolls-Royce Phantom.

- Qua tử, người đang ở đâu?

Ô tô khởi động, Bùi Đông Lai đem mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, đôi mắt hơi phiếm hồng.

Không có đáp án.

Qua ra tay, Bạch gia ủng hộ, đánh cờ bắt đầu.

356. Chương 359: Khát Nước 3 Ngày, Chỉ Lấy Một Bầu?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 359: Khát nước 3 ngày, chỉ lấy một bầu?

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Côn Ngọc Hà là một trong những khu vực giành cho người thượng lưu ở Yên Kinh.

Thân là người phụ trách của tập đoàn Đông Hải tại Yên Kinh thì trước đây Lôi Đại Bằng từng là CEO của tập đoàn Hồng Hải, là trợ thủ đắc lực của Quý Hồng, phụ trách xử lý công việc của tập đoàn Hồng Hải.

Hiện giờ, tập đoàn Hồng Hải, tập đoàn Thiên Tường, tập đoàn Vân Đạt, tập đoàn Hồng Tinh hợp lại với nhau tạo thành tập đoàn Đông Hải. Tổng bộ vẫn đặt ở Đông Hải, bất quá ở Yên Kinh, Hàng Hồ cùng Nam Cảng cũng có 3 công ty con của nó.

Cho nên, tuy rằng thân phận của Lôi Đại Bằng đã trở thành người phụ trách công ty tại Đông Hải nhưng thực lực trên tay của Lôi Đại Bằng chẳng những không có giảm bớt mà ngược lại nó còn tăng lên. Mạng lưới quan hệ của 4 công ty ở Yên Kinh đều là một mình hắn khai thông.

Bất động sản ở lưu vực Côn Ngọc Hà là do Lôi Đại Bằng mua, bởi vì lúc trước lúc ở ngoại thành, hắn cảm thấy được quá lãng phí thời gian cho nên muốn mua một tòa nhà ở trong khu nội thành.

Nhưng mà.

Bởi vì công việc quá nhiều cho nên Lôi Đại Bằng còn chưa kịp chuyển nhà.

Như vậy, trước khi Bùi Đông Lai tiến vào khu biệt thự này thì nơi này chưa từng có người ở qua.

Sáng sớm 2 ngày sau, Bùi Đông Lai chấm dứt luyện công buổi sáng, Lôi Đại Bằng giống như 2 ngày trước, sáng sớm đã chuẩn bị xong bữa sáng giành cho Bùi Đông Lai.

- Lôi quản lý, từ hôm nay trở đi, ông có chuyện gì thì cứ làm đi, nếu tôi có chuyện gì cần thì sẽ thông báo cho ông.

Sau khi ngồi xuống, Bùi Đông Lai trầm ngâm một lát rồi nói.

- Lão bản, có phải là tôi đã làm điều gì không tốt?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Lôi Đại Bằng hoảng hồn.

- Không phải.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu, nói:

- Ông là người phụ trách tập đoàn Đông Hải tại Yên Kinh này. Trên vai đảm nhận nhiều việc nặng, công việc bề bộn, nếu ông cứ ở bên cạnh tôi hoài như thế này thì sẽ làm chậm trễ chuyện của công ty.

- Trong điện thoại Quý lão bản đã phân phó, lấy ngài làm việc chính còn sinh ý có thể bỏ lại.

Lôi Đại Bằng nhẹ nhàng thở ra, cười cười, nói:

- Bất quá, nếu lão bản đã mở miệng thì tôi đây sẽ làm theo yêu cầu của ngài.

Bùi Đông Lai gật đầu, không nói gì nữa. Hắn biết rõ sở dĩ Quý Hồng phân phó Lôi Đại Bằng làm vậy làm bởi vì Quý Hồng hiểu hắn, biết hắn vì một số việc, vì một số người mà hoàn toàn không lo lắng tới lợi ích.

“ Reng..Reng”

Dùng xong bữa sáng, sau khi Lôi Đại Bằng rời đi thì điện thoại của Bùi Đông Lai lại vang lên.

Rốt cuộc đã tới.

Bùi Đông Lai thăm nghĩ trong lòng một câu rồi bắt máy:

- Alo.

- Tôi là Tần Yến là tiểu cô của Đông Tuyết.

Điện thoại được chuyển, Tần Yến liền nói thẳng:

- Giữa trưa cậu đến hội sở U Lan tìm tôi.

Nói xong, Tần Yến không đợi Bùi Đông Lai trả lời thì liền cúp điện thoại.

”Đồ. . . Đồ. . .”

Nghe điện thoại bị cúp thì Bùi Đông Lai cũng không có tức giận mà sắc mặt bình tĩnh để điện thoại xuống. Trong đầu hiện ra tư liệu của Tần Yến : “Tần Yến, nữ, 34 tuổi, là thành viên ít tuổi nhất đời thứ ba của Tần gia. Sau khi kết hôn đã đến cục GD đảm nhận chức vụ tổng cục.”

Lúc 11h, Bùi Đông Lai rời khỏi biệt thự. Đi trên chiếc Rolls-Royce Phantom tới hội sở U Lan.

11h40, Bùi Đông Lai đã đến trước cửa hội sở U Lan.

Hội sở U Lan là một hội sở giành cho nữ nhân, người ở trong này toàn là nữ nhân. Bất quá cũng không thiếu người bỏ tiền ra nuôi tiểu bạch kiểm bởi thế khi Bùi Đông Lai tiến vào hội sở U Lan thì cũng không khiến cho các nhân viên tiếp khách kinh ngạc.

- Tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai ạ?

Chân trước Bùi Đông Lai mới bước vào hội sở thì liền có một nữ nhân thành thực bước ra chào đón, nàng nở ra một nụ cười nhưng trong lòng lại âm thầm cảnh giác.

- Vâng, tôi tới đây tìm người.

Thấy được vẻ cảnh giác của thiếu phụ thì Bùi Đông Lai trực tiếp thừa nhận.

- Xin hỏi, ngài tìm ai?

Nụ cười trên mặt của thiếu phụ này vẫn không giảm.

- Tần Yến.

Bùi Đông Lai lại bổ sung thêm:

- Nàng nói tôi đến đây.

- Thì ra là Bùi thiếu, Tần tiểu thư đã có nói qua, mời ngài.

Nghe được Bùi Đông Lai muốn tìm Tần Yến thì thiếu phụ nhẹ nhàng thở ra một hơi. Sau đó làm ra một động tác mời rồi lắc lắc thân hình rắn nước đi trước.

Bùi Đông Lai không có nhìn cái mông mê người của thiếu phụ kia. Hắn âm thầm quan sát thì phát hiện trong này ngoài một ít máy Camera ra thì còn có mấy người núp trong bóng tối, âm thầm quan sát.

- Có chút ý tứ.

Trong một gian phòng Vip trong hội sở, thông qua màn hình thấy được nhất cử nhất động của Bùi Đông Lai thì Tần Yến ly cà phê trong tay xuống rồi lấy ra một cái điện thoại, bấm một dãy số rồi nói:

- Có thể nói cho các nàng, để các nàng đến đây.

- Vâng, Tần tiểu thư.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của nữ nhân viên vô cùng tôn kính.

- Bản thân tôi muốn nhìn xem tiểu tử nhà cậu dựa vào cái gì mà khiến cho Đông Tuyết khẳng khái một mực với cậu.

Để điện thoại xuống, Tần Yến đưa mắt nhìn Bùi Đông Lai và thiếu phụ kia tiến vào trong thang máy thì trong mắt nàng hiện lên vẻ hứng thú.

“Đình Đông”

Nương theo một tiếng vang nhỏ, thang máy dừng lại, cửa thang máy từ từ mở ra. Bùi Đông Lai đi theo thiếu phụ ra khỏi thang máy, đập vào mắt hắn chính là một cái hành lang rực rỡ.

Mấy phút sau, sau khi đi vòng qua mấy hành lang thì thiếu phụ đã mang Bùi Đông Lai đến vào một gian phòng ở cuối hành lang.

- Bùi tiên sinh, Tần tiểu thư ở bên trong chờ ngài, mời ngài vào.

Thiếu phụ mỉm cười nhìn Bùi Đông Lai nói.

- Cảm ơn.

Bùi Đông Lai gật gù đầu, đợi sau khi thiếu phụ rời đi thì hắn nhẹ nhàng gõ cửa.

- Cửa không có khóa, vào đi.

Trong phòng truyền ra một giọng nói trong trẻo.

“Két”

Bùi Đông Lai nghe vậy thì liền mở cửa đi vào.

Cửa phòng được mở ra, Bùi Đông Lai không ngừng lại mà cất bước đi vào.

Ngay sau đó.

Bước chân của Bùi Đông Lai dừng lại.

Thuận theo ánh mắt thì hắn thấy được trong phòng có 3 người.

3 nữ nhân.

3 nữ nhân xinh đẹp.

“Ách...”

Khi Bùi Đông Lai dừng bước lại thì trong phòng 2 nữ nhân chân dài đều trừng to mắt, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Bùi Đông Lai, miệng mở to ra đủ để nhét vào đó một cái trứng gà.

- Đông Lai.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai bước tiếp, hai nữ nhân đó đã đứng lên, trằm miệng một lời, trên mặt hiện lên vẻ vui sướng cùng hưng phấn.

Bên tai vang lên tiếng kinh hô của Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân, nhìn bộ dạng khiếp sợ của 2 người thì Bùi Đông Lai biết được 2 người này là bị Tần Yến tính kế để đến đây.

Còn về phần mục đích của Tần Yến để cho Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân đến đây thì Bùi Đông Lai dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được.

- Mọi người đã biết nhau thì tôi cũng không giới thiệu nữa.

Thấy được ánh mắt của Bùi Đông Lai nhìn về phía mình hơi lộ ra vẻ tức giận thì Tần Yến cũng không có để ý mà là mỉm cười đứng lên.

- Chị Tần, chị cũng biết Đông Lai ư?

Nghe Tần Yến nói thế, không đợi mở miệng thì Mộ Khuynh Nhan đã hỏi.

Thân là Thiên Hậu thì Mộ Khuynh Nhan cũng có quen biết với Tần Yến.

Cho nên, khi nàng nhận được lời mời của Tần Yến đến Yên Kinh để quay MV thì nàng liền cùng với Trang Hiểu Vân liền tới đây để gặp Tần Yến, nhưng không ngờ rằng Bùi Đông Lai sẽ đến đây, càng không nghĩ đến Tần Yến lại quen biết với Bùi Đông Lai.

- Chị không biết cậu ấy.

Tần Yến lắc đầu:

- Bất quá, cháu gái của chị quen cậu ta.

Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân nghe vậy cũng không hiểu ra sao.

Mà Bùi Đông Lai thì giữ im lặng, đi tới.

- Cháu gái của chị là Tần Đông Tuyết, là bạn gái của cậu ta, mục đích đến Yên Kinh lần này của hắn mà muốn đoạt cháu gái chị.

Tần Yến không kiên kị mà giải thích.

Bạn gái?

Nghe được 2 chữ này, Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân đều chấn động sau đó về mặt nhìn về phía Bùi Đông Lai. Lại thấy trên mặt Bùi Đông Lai không tỏ ra vẻ vui sướng gì, đôi mắt của Bùi Đông Lai một mảnh âm đạm, đứng nguyên tại chỗ, có chút không biết phải làm sao.

- Bùi Đông Lai, tôi nhìn ra được, các nàng đều thích cậu.

Tần Yến mở miệng.

“Lộp bộp”

Nghe Tần Yến nói thế thì trong lòng Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân đều rung mạnh, các nàng thất kinh nhìn về phía Bùi Đông Lai, bộ dạng muốn nói nhưng lại thôi.

Bùi Đông Lai nhìn qua Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân, ý bảo 2 người an tâm chớ nên nóng nảy, sau đó ánh mắt nhìn về phía Tần Yến:

- Nếu cô đừng để họ xuất hiện ở chỗ này thì tôi có thể gọi cô một tiếng tiểu cô hoặc là dì.

- Còn hiện tại?

Tần Yến hững hờ hỏi, dường như không sợ Bùi Đông Lai tức giận.

- Tần tiểu thư, các nàng thích tôi, đó là chuyện của tôi cùng các nàng ấy, không liên quan đến cô.

Bùi Đông Lai thản nhiên nói.

Tần Yến ngưng mắt nhìn Bùi Đông Lai, cười lạnh nói:

- Đông Tuyết là do một tay tôi ôm lớn, tôi không chấp nhận để nàng chịu ủy khuất. Nếu cậu không xử lý sạch sẽ đám cỏ dại bên người thì đừng hòng bước vào cửa của Tần gia.

Cổ đại.

Nghe Tần Yến nói thế thì sắc mặt của Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân liền trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt một mảnh âm đạm.

- Có một số việc, người khác không nói, chỉ cần tôi cho rằng đó là việc phải làm thì tôi sẽ toàn lực làm, để nó không thẹn với lương tâm của mình.

Bùi Đông Lai đi đến bên cạnh Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân sau đó vỗ vỗ bả vai của 2 người, đợi cho 2 người ngồi xuống rồi thì hắn xoay người nhìn về Tần Yến, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước:

- Có một số chuyện, tôi không muốn làm cho dù thiên vương lão tử đến đây thì cũng đừng hòng khiến tôi thay đổi chủ ý.

- Vậy là cậu muốn khát nước 3 ngày, chỉ lấy một bầu thoi sao?

Tần Yến nhìn thẳng vào đôi mắt của Bùi Đông Lai, mở miệng gần từng chữ.

codon.tra

357. Chương 360: Nói Năng Chua Ngoa, Lòng Như Đậu Hũ, Tiên Lễ Hậu Binh.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 360: Nói năng chua ngoa, lòng như đậu hũ, tiên lễ hậu binh.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

”Bá!”

Lời kia của Tần Yến vừa thốt ra xong thì 2 người Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân không kìm lòng được mà đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Cảm giác kia giống như một người bị tuyên bố tử hình, đột nhiên lại được có một đường sinh cơ, chỉ cần được sống sót thì chuyện gì bọn họ cũng chấp nhận cả.

- Vì tôi mà Đông Tuyết phải chịu áp lực từ Tần gia thậm chí là của Diệp gia, nỗi khổ của nàng thì tôi hiểu cho nên tôi sẽ không để nàng phải chịu ủy khuất.

Đối mặt với vấn đề xảo quyệt của Tần Yến thì Bùi Đông Lai bình tĩnh mà trả lời.

- Tốt cho một câu sẽ không để cho nó ủy khuất.

Tần Yến cười lạnh nói:

- Tôi không muốn nghe được đáp án kiểu lập lờ như vậy, cậu cần phải trả lời một câu chắc chắn cho tôi biết.

- Vì sao cô phải làm như vậy?

Bùi Đông Lai nhú mày, mang theo vài phần không vui nhìn Tần Yến.

- Bởi vì tôi là tiểu cô của nó, nó là một tay tôi ôm lớn.

Dường như Tần Yến không ngờ Bùi Đông Lai sẽ lộ ra vẻ cường thế như thế, trên mặt mang theo vài phần tức giận:

- Nếu như tôi không đồng ý thì cậu sẽ không có khả năng bước vào cảnh cửa của Tần gia.

- Nếu cô không phải là tiểu cô của nàng thì hiện giờ cô không phải bình yên vô sự mà đứng đây nói chuyện đâu.

Vẻ mặt của Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh như trước, nhưng mà trong giọng nói lại lộ ra vẻ uy hiếp, đủ để Tần Yến cảm thấy được.

- Cậu đang uy hiếp tôi sao?

Về mặt Tần Yến lạnh xuống:

- Cậu có biết nếu làm như vậy sẽ có hậu quả thế nào không?

- Đông Tuyết cùng tôi đã nói rồi, đây là chuyện của 2 người người chúng tôi, không liên quan đến ai cả.

Bùi Đông Lai không có để ý đến vẻ tức giận của Tần Yến mà là không nhanh không chậm nói:

- Nhưng tôi không hy vọng nàng bị áp lực của gia tộc đánh vào người, bị người trong gia tộc nói rằng nàng có mắt không trông tìm một tên phế vật vô dụng. Cho nên, tôi mới không ngừng cố gắng bản thân để chứng minh nàng không có nhìn lầm người.

- Có vẻ phần ụy hiếp...

Bùi Đông Lai nở nụ cười, cười rất khinh thường:

- Tôi đã từng nói với Diệp Tranh Vành, Tần Đông Tuyết sẽ là bến cảng trong tâm hồn của tôi, còn hấn sẽ trở thành đồng hành cốt dưới chân tôi, điều này có được tính là ụy hiếp không?

“Bá”

Nghe được những lời nói cuồng ngạo của Bùi Đông Lai, cảm nhận được trong lòng Bùi Đông Lai giống như núi lửa phun trào, rốt cuộc sắc mặt của Tần Yến cũng thay đổi.

Thông qua điều tra về tư liệu của Bùi Đông Lai thì nàng biết Bùi Đông Lai là một người không ưng phô trương, nhưng mà một khi hấn đã cuồng thì sẽ cuồng không ai bì nổi.

Dù vậy, nàng vẫn không ngờ rằng Bùi Đông Lai dám nói như thế trước mặt của Diệp đại thiếu gia.

- Tôi biết cô rất tò mò rằng tôi dựa vào cái gì mà nói những lời như vậy.

Thấy sắc mặt Tần Yến phức tạp nhìn mình, Bùi Đông Lai tiếp tục nói:

- Cuộc sống của tôi một nửa là do Qua tử cấp cho, một nửa còn lại là do bản thân tôi tự cố gắng.

- Cậu có biết nếu làm như vậy thì việc bước vào cánh cửa Tần gia của cậu sẽ trở nên vô cùng khó khăn, hơn nữa cũng sẽ khiến Đông Tuyết vô cùng khó xử không?

Lúc này đây, Tần Yến không giống như lúc trước, không lộ ra vẻ cường thế mà giọng nói của nàng mang theo vài phần lo lắng.

- Đối với một người bình thường mà nói thì giữa ích lợi và tình cảm , cái nào nặng cái nào nhẹ thì họ còn biết. Nhưng đối với một hào môn gia tộc mà nói thì tình cảm ở trước ích lợi chỉ là một chuyện cười mà thôi.

Bùi Đông Lai thản nhiên nói:

- Nếu đã là kỹ nữ rồi thì rồi cần gì phải lập đền thờ nữa?

Tần Yến trầm mặc.

Bởi vì nàng biết tuy rằng Bùi Đông Lai nói khó nghe như vậy nhưng nó vẫn không sai.

- Tiểu cô, tuy rằng tôi biết cô đang diễn trò nhưng mà cô đã đem bạn của tôi kéo vào tuồng vui này, khiến các nàng bị tổn thương. Điều này làm cho tôi không thoải mái, cho nên mong cô thứ lỗi cho hành động và những lời nói lúc nãy của tôi.

Bùi Đông Lai mở miệng lần nữa, giọng nói không những thay đổi mà còn thay đổi luôn cách xưng hô:

- Nhưng, tôi còn muốn cảm ơn sự quan tâm của tiểu cô đã giành cho Đông Tuyết, đã ủng hộ tôi và Đông Tuyết ở cùng một chỗ.

“Ách”

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Tần Yến chỉ cảm thấy bên tai vang lên một tiếng sấm, vẻ mặt nàng giật mình nhìn về Bùi Đông Lai:

- Cậu đã nhìn ra sao?

- Trước khi đến đây thì tôi đã biết.

Bùi Đông Lai thản nhiên nói.

- Làm sao cậu biết được?

Về khiếp sợ trên mặt Tần Yến càng đậm.

- Nếu tiểu cô cũng giống với những kẻ hám lợi thì cô sẽ không ở buổi lễ tốt nghiệp mà mà buông tha cho Tần gia một con đường, để tự mình đi làm người chủ trì.

Bùi Đông Lai nhìn thẳng vào Tần Yến:

- Trong lòng của tiểu cô cũng muốn phản nghịch lại nhưng mà cuối cùng tiểu cô lại lựa chọn khuất phục.

- Rất nhiều người cho rằng những điều cậu làm là bằng vào sự ủng hộ phía sau của cha cậu, có một số người lại cho rằng cậu thông qua cố gắng của bản thân.

Ánh mắt Tần Yến nhìn về phía Bùi Đông Lai đầy vẻ phức tạp, nói:

- Trước đây khi chưa gặp cậu thì tôi cho rằng cậu là loại người thứ nhất, hiện giờ thì ta đã tin cậu là loại người thứ hai, không hổ danh là con của Bùi Vũ Phu và Diệp Văn Tình.

- Tiểu cô, tôi hy vọng lúc trở về cô có thể đem những lời tôi nói nói lại cho bọn họ nghe, không cần phải giúp tôi nói tốt làm gì.

Bùi Đông Lai nói.

- Vì sao?

Về mặt Tần Yến khó hiểu.

- Dù sớm hay muộn cũng cần phải vạch mặt.

Bùi Đông Lai nói thẳng:

- Cần gì phải giả tạo như thế?

Tần Yến nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai thật lâu, sau đó cười khổ gật đầu.

Hiển nhiên, nàng rất rõ, trước khi Bùi Đông Lai bước vào cảnh cửa của Tần gia thì không riêng Tần gia sẽ tìm mọi cách để gây khó dễ, hơn nữa Diệp gia cũng không cho phép.

Dù sao, 2 nhà Tần Diệp cũng đã đám hỏi. Dưới một tình hình như vậy, Bùi Đông Lai lại tiến vào Tần gia, quang minh chính đại mang theo Tần Đông Tuyết rời đi, điều ấy tương đương với việc đánh vào thể diện của Diệp gia.

Mà đối với một gia tộc hào môn mà nói thì bọn hắn có thể vì lợi ích mà bỏ đi thể diện nhưng mà bọn hắn không cho phép nhân vật ở dưới đáy xã hội vể lên mặt bọn hắn.

Đối với bọn họ mà nói thì đó chính là khinh nhờn lòng kiêu ngạo của mình.

- Khuynh Nhan, Hiểu Vân, chị sẽ giải thích cho mọi người nghe.

Sau đó, Tần Yến không nói với Bùi Đông Lai gì nữa mà là đem ánh mắt nhìn về Mộ Khuynh Nhan và Tần Đông Tuyết, nói:

- Kỳ thật, ở trước khi đến đây, chị đã nắm kỹ tư liệu về Đông Lai, biết bên cạnh hắn có rất nhiều nữ hài tử nhưng mà cậu ta vẫn không chấp nhận người nào cả.

Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân có chút không biết phải làm sao.

- Nhưng mà tư liệu là tư liệu, vì muốn xác nhận điểm này, vì muốn nghe chính miệng của Đông Lai nói ra cho nên chị mới kéo mọi người vào vở kịch này, cũng như nói những lời khó nghe như lúc này.

Tần Yến thấy vẻ mặt mất mát của Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân thì thở dài, nói:

- Chị biết nói những lời này sẽ để cho 2 người phải chịu khổ sở nhưng mà 2 người nên hiểu rằng, mấy lời nói ra này đối với 2 người cũng có chỗ tốt.

Mộ Khuynh Nhan không hiểu gì nhưng mà Trang Hiểu Vân người đã lăn lộn nhiều năm trong xã hội lại nghe được một tầng ý tứ khác trong lời nói của Tần Yến.

- 2 người không cần phải tỏ ra khó chịu như thế bởi vì tình yêu của Đông Tuyết nhà chị giành cho hẳn so với 2 người thì chỉ có nhiều chứ không ít hơn. Đồng dạng, cái giá mà nó phải trả cũng nhiều hơn. Ở trong nửa năm qua, mặc dù nó không có đi Đông Hải để nhìn Đông Lai một cái nhưng mà áp lực của nó không giống như 2 người có thể tưởng tượng được.

- Đông Lai vừa nói có một số việc nó cảm thấy được thì cho dù người khác không nói thì nó cũng sẽ cố gắng đi làm, để không thẹn với lương tâm.

Tần Yến nói xong mang theo vài phần thưởng thức nhìn Bùi Đông Lai:

- Cậu ta có thể nói ra những lời như vậy đủ để chứng minh trong lòng cậu ta biết tất cả chuyện này. Mà Đông Tuyết nói, chuyện của nó và Đông Lai là chuyện riêng của 2 người cho nên 2 người không cần để ý đến lời của chị, chỉ cần Đông Tuyết chấp nhận để 2 đứa bên cạnh Đông Lai và nếu Đông Lai nguyện ý tiếp nhận 2 đứa thì không một ai có thể ngăn cản được.

- Tuy rằng chị biết 2 đứa đã có Đông Lai bảo vệ, 2 đứa có thể rời xa giới văn nghệ dơ bẩn gì đó nhưng mà để tỏ lòng xin lỗi, chị cũng nên nói cho 2 đứa một chút.

Tần Yến suy nghĩ một chút rồi nói:

- Bởi có như vậy thì tương lai của 2 đứa mới thoải mái hơn được một chút.

Nói xong, giống như Tần Yến sợ Bùi Đông Lai tức giận, nàng nhìn Bùi Đông Lai, cười khổ một tiếng rồi nói:

- Tôi biết cậu không thích nghe những lời như vậy nhưng mà tôi có thể nghĩ biện pháp để giúp cho các nàng được tốt hơn.

Bùi Đông Lai không có tỏ thái độ.

- Đông Lai, vốn tiểu cô đây nghĩ rằng sau khi về gặp lão gia tử sẽ nói những lời dễ nghe về cậu, nhưng mà cậu đã không muốn như vậy thì cậu có muốn cho tiểu cô này hướng về cậu để xin lỗi không?

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Tần Yến hướng về Bùi Đông Lai hỏi.

Bùi Đông Lai cười lắc đầu:

- Không cần đâu, bởi vì tiểu cô là người duy nhất dám tán thành chuyện cháu và Đông Tuyết ở cùng một chỗ.

Tần Yến cảm thấy dở khóc dở cười, sau đó vỗ vỗ tay, nói:

- Tốt lắm, diễn cũng đã diễn xong, chúng ta đi ăn cơm nhĩ?

Bùi Đông Lai không trả lời mà quay đầu lại nhìn về phía Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân.

Ngay cả Tần Yến cũng có thể nhìn ra Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân thích Bùi Đông Lai, hướng chỉ là bản thân của hắn?

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì hắn chỉ xem Trang Hiểu Vân là bạn, nhưng mà quan hệ giữa hắn Mộ Khuynh Nhan lại tương đối phức tạp, muốn nói hắn không có ý gì đối với Mộ Khuynh Nhan thì đó chính là lừa quỷ a.

Cho nên, hẳn sợ chuyện hôm nay sẽ làm vấy bẩn tâm hồn trong sáng của Mộ Khuynh Nhan, khiến nàng phải tiếp tục chịu đả kích.

- Đông Lai, tớ biết cái cô gái tên là Tần Đông Tuyết thích cậu, mà cậu cũng thật sự thích cô ấy.

Thấy được ánh mắt lo lắng của Bùi Đông Lai, Mộ Khuynh Nhan thâm tình nói:

- Điều này làm cho trong lòng của tớ cũng khó chịu nhưng mà nó cũng nhắc nhở tớ, 2 người ở chung một chỗ thì phải nỗ lực. Cho tới nay, cuộc sống của tớ lúc nào cũng được nghĩa phụ che chở giống như bảo bối. Tớ nghĩ sau này tớ phải học cách lớn lên, học cách để nỗ lực hơn nữa.

Bên tai vang lên lời nói của Mộ Khuynh Nhan, trong lòng Bùi Đông Lai khẽ thở dài, cũng không nói gì thêm.

Hắn biết, từ sau khi Tương Cường mất thì cô bé đơn thuần này đã bắt đầu học cách trưởng thành hơn.

Một khi con người đã lớn lên thì sẽ mất đi nhiều điều vui vẻ nhưng mà người ấy sẽ học được nhiều bài học quý báu, Bùi Đông Lai không thể giúp Mộ Khuynh Nhan thay đổi điểm này.

Nếu Tần Đông Tuyết và hắn cùng đi bên nhau thì hắn sẽ không biết nên xử lý những nữ nhân bên cạnh mình như thế nào đây? Đây cũng là một vấn đề rất nhức đầu.

Sắc mặt Tần Yến phức tạp nhìn Mộ Khuynh Nhan một cái, từ một góc độ nữ nhân mà nói thì nàng cảm thấy Mộ Khuynh Nhan là một cô gái thiện lương đơn thuần, hắn là nên được hạnh phúc. Nhưng mà từ góc độ là tiểu cô của Đông Tuyết mà nói thì nàng càng hy vọng trong thế giới của Bùi Đông Lai chỉ có một nữ nhân và đó chính là Đông Tuyết.

Sau đó, Tần Yến mang theo Bùi Đông Lai, Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân đến phòng ăn của cửa hội sở U Lan để cùng nhau dùng cơm trưa.

Ăn cơm trưa xong, Bùi Đông Lai liền đưa Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân đi đến khách sạn bởi vì chiều nay các nàng còn phải quay MV.

- Đông Lai.

Mất thấy Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân đã vào xe thì Tần Yến liền kêu Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì lập tức đi tới trước người Tần Yến.

- Cậu có biết, tôi là người duy nhất trong Tần gia ủng hộ chuyện giữa cậu và Đông Tuyết.

Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt cao quý cùng xinh đẹp của Tần Yến, nàng khẽ thở dài, nói:

- Nếu những người khác còn đến gặp cậu thì cậu phải cẩn thận một chút.

- Nếu bọn họ đem mình làm trưởng bối thì cháu sẽ tôn trọng họ....

Bùi Đông Lai mỉm cười.

Tần Yến nghe vậy thì cười khổ không thôi, mặc dù Bùi Đông Lai không nói hết câu nhưng mà nàng lại hiểu được ý của Bùi Đông Lai.

Tiên lễ hậu binh.

codon.tra

358. Chương 361: Đại Môn Tần Gia, Bùi Đông Lai Ta Chắc Chắn Bước Qua!

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 361: Đại môn Tần gia, Bùi Đông Lai ta chắc chắn bước qua!

Dịch giả: FA mọi

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

- Các cậu đến Yên Kinh lúc nào?

Bởi vì trước khi Bùi Đông Lai đến Yên Kinh thì hắn đều ở trong trại huấn luyện của đại đội đặc chủng Đảng Long nên cơ hồ không tiếp xúc với bên ngoài, mà đến Yên Kinh thì vốn là để tham gia thảo luận nghiên cứu về học thuyết kinh tế, sau đó gặp mặt Tần Đông Tuyết rồi một lòng một dạ tìm hiểu về Tần gia để chuẩn

bị bước vào sau này, hần cũng không biết chuyện Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân đến Yên Kinh quay MV.

- Công ty bọn tớ cho bọn tớ ra album mới, trong đó có hai MV cần quay lấy cảnh trong cổ cung.

Nghe được câu hỏi của Bùi Đông Lai, Mộ Khuynh Nhan trả lời trước:

- Ba ngày trước bọn tớ tới đây, còn cậu thì sao? Tới lúc nào?

- Tớ đến đây được năm ngày rồi.

Bên tai vang lên lời nói của Mộ Khuynh Nhan, cảm nhận được hình như Mộ Khuynh Nhan đã bình tâm trở lại sau khi bị đả kích thì trong lòng Bùi Đông Lai nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Hần biết tâm tư Mộ Khuynh Nhan đơn thuần, dù có biết một số việc đã xảy ra cũng không vướng bận. So với Mộ Khuynh Nhan mà nói, Trang Hiểu Vân đã lăn lộn kiếm ăn trong xã hội từ năm mười mấy tuổi, tuy rằng đã biết xã hội tàn khốc, lòng người hiểm độc, nhưng mà ... có một số việc chưa chắc đã có thể nhìn thông được như Mộ Khuynh Nhan.

Đây cũng chính là cái gọi là xem sơn là sơn, xem thủy là thủy; xem sơn không phải sơn, xem thủy không phải thủy; xem sơn vẫn là sơn, xem thủy vẫn là thủy - ba cảnh giới nhân sinh. (Chịu, chả hiểu gì :88:)

Mộ Khuynh Nhan hiện tại còn ở cảnh giới thứ nhất, mà Trang Hiểu Vân đã đạt cảnh giới thứ hai.

Mà cảnh giới thứ hai chính là cảnh giới rối rắm nhất, nhưng cũng lại chiếm quãng đời của con người dài nhất, thậm chí có người đến khoảnh khắc chết đi mới đạt tới cảnh giới cuối cùng.

Mặc dù hiểu được điều này nhưng Bùi Đông Lai lại không có ý né tránh vấn đề này, bởi vì hần nhận ra tình cảm của Trang Hiểu Vân khác với tình yêu đơn thuần tinh khiết của Mộ Khuynh Nhan, Trang Hiểu Vân vì cảm kích mà mới thích hần.

Nhưng mà.

Cảm kích và tình yêu nhìn thì có vẻ rất gần nhau, nhưng thực tế thì không có khả năng cùng xuất hiện.

- Hai ngày sau chúng tớ phải về Nam Cảng, khi nào thì cậu đi khỏi đây?

Mộ Khuynh Nhan chớp mắt hỏi.

- Ít nhất cũng còn phải ở chỗ này nửa tháng nữa.

Bùi Đông Lai không có ý giấu diếm, kể tiếp hần cần gặp mặt những người của Tần gia, sau đó phải tham gia Đại Bĩ Vĩ của bộ đội đặc chủng cả nước, trong thời gian ngắn không thể rời Yên kinh.

Bởi vì không muốn gây thêm phiền toái không cần thiết, hơn nữa Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân là người mà công ty giải trí Đông Hải điều tới Yên Kinh nên Bùi Đông Lai không đưa hai người về biệt thự mà đưa hai người tới khách sạn, sau đó một mình ly khai.

Thời gian gặp mặt trưởng bối thứ hai của Tần gia sớm hơn dự liệu của Bùi Đông Lai, ngay sau khi rời khỏi khách sạn, Bùi Đông Lai đang định quay về thì lại nhận được một cuộc điện thoại xa lạ.

Chủ nhân cuộc điện thoại là nhị bá của Tần Đông Tuyết, Tần Phong - một trong những nhân vật đại biểu của đời thứ ba Tần gia, đảm nhận chức vụ phó cục trưởng ở bộ Giao Thông Vận Tải.

Tần Phong hẹn Bùi Đông Lai gặp mặt tại phòng làm việc của ông ta.

Thân phận ngầm của Bùi Đông Lai là người đứng đầu hắc đạo vùng tam giác khu Trường Giang và Nam Cảng..

Khiến cho một lão đại hắc đạo phải đi tới nơi ông ta làm việc để gặp mặt, Tần Phong ra oai phủ đầu trực tiếp.

3h chiều, Bùi Đông Lai dựa theo ước hẹn đến trước đại viện ga bộ, hần bước từ trên xe Rolls-Royce Phantom xuống, một mình bước vào nơi mà nhiều đại ca hắc đạo khác chỉ nghe tên cũng sợ tới chân tay mềm nhũn, bước chân hần trầm ổn, ung dung.

Tần Phong khoanh tay đứng phía trước cửa sổ trong văn phòng nhìn Bùi Đông Lai ung dung bước tới cao ốc, trong con người lóe lên tinh quang, không biết trong lòng ông ta đang nghĩ gì.

Cho dù trong quá trình quật khởi Bùi Đông Lai đã cẩn thận xóa dấu vết nhưng không may vẫn bị người khác nhìn ra nhược điểm, thân phận ngầm của hắn lộ ra, muốn cho cảnh sát không chú ý tới hắn là một chuyện vô cùng khó khăn. Tư liệu về hắn sớm đã có đủ ở đây, hơn nữa còn thuộc loại đối tượng cần chú ý đặc biệt.

Dưới tình hình như thế ngay khi Bùi Đông Lai bước vào đại sảnh, rất nhiều ánh mắt không có hảo cảm hướng về phía hắn, thậm chí có thể nói đó là những ánh mắt dò xét.

Đối với điều đó thì Bùi Đông Lai cũng không để ý, chỉ dựa theo lời dặn trước đi thẳng tới văn phòng Tần Phong.

Lên từng lầu từng lầu, bước qua lần lượt các gian phòng, sắc mặt của Bùi Đông Lai không đổi tiến đến cửa phòng làm việc của Tần Phong, nhẹ nhàng gõ cửa.

Không có phản ứng.

Bùi Đông Lai tiếp tục gõ, độ mạnh yếu, tiết tấu và nhịp gõ giống y lúc trước.

- Vào đi.

Lúc này trong văn phòng mới truyền ra một giọng nói mang theo uy nghiêm vô thượng.

“Két!”

Bùi Đông Lai đẩy cửa bước vào thì thấy Tần Phong đang ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu xem một văn kiện nào đó dường như không biết hắn đã đi vào, cũng không ngẩng đầu lên.

Bùi Đông Lai thấy thế cũng không đi tới chỗ Tần Phong, mà đứng thẳng ở cửa phòng, kiên nhẫn chờ đợi.

Một phút đồng hồ, hai phút, ba phút. . .

Ước chừng mười phút trôi qua Tần Phong mới buông tài liệu trong tay, ngẩng đầu nhìn Bùi Đông Lai.

- Ngài khỏe chứ, chú Tần, tôi là Bùi Đông Lai.

Mặc dù đối phương biết thân phận của mình nhưng Bùi Đông Lai vẫn chủ động mở miệng giới thiệu, còn sử dụng cả vai vế lễ nghi.

- Tôi không phải là chú của cậu, đồng thời trong cao ốc này cũng không có ai kêu là chú cả.

Tần Phong nghiêm mặt lạnh lùng nói.

Bùi Đông Lai im lặng.

- Tôi có một cuộc họp gấp cần tham gia.

Thấy Bùi Đông Lai không nói gì, Tần Phong lại nói, ngữ khí vẫn lãnh đạm như trước:

- Cậu có thể lựa chọn ở đây chờ tôi, hoặc cũng có thể bỏ đi.

- Được.

Bùi Đông Lai bình tĩnh trả lời chắc chắn, sau đó không đợi Tần Phong nói thêm gì đã đi đến ghế sofa, thản nhiên ngồi xuống.

Tần Phong không nói thêm lời vô ích, cầm lấy tài liệu và giấy bút bỏ đi.

Thấy Tần Phong bỏ đi Bùi Đông Lai nhìn thoáng qua cuốn “Luật hình pháp” trên bàn trà, hắn vươn tay cầm lấy xem.

Một giờ sau, Tần Phong quay lại, thấy Bùi Đông Lai đang xem cuốn Luật Hình pháp cũng không cảm thấy ngoài dự kiến.

- Nhìn quyển sách này cậu có thấy chột dạ hay không?

Ngồi xuống, châm một điếu thuốc lá, Tần Phong lãnh đạm nhìn Bùi Đông Lai hỏi.

Bùi Đông Lai khép sách lại, thẳng thắn tiếp ánh mắt soi xét của Tần Phong, thản nhiên nói:

- Đối với người bình thường mà nói, học tập pháp luật là để tuân thủ pháp luật, còn với người thông minh thì học pháp luật chỉ để lách luật.

- Xem ra cậu là người thông minh sao?

Tần Phong khinh thường cười:

- Hơn nữa còn tuyệt không chột dạ?"

- Vì sao tôi phải chột dạ?

"Hắc!"

Tần Phong khẽ cười, bóp tắt tàn thuốc đưa tay kéo ngăn kéo, từ trong ngăn kéo lấy ra một tập hồ sơ tiện tay quăng về phía Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai đưa tay bắt lấy, bắt rất chuẩn.

Đối với việc đó Tần Phong cũng không cảm thấy ngạc nhiên, mà chỉ cười lạnh, nói:

- Đừng tưởng rằng những chuyện cậu làm không có ai biết, trên thế giới này không có con đường đi đêm nào không lọt gió, kiểu gì cũng sẽ gặp quỷ.

- Tôi chưa thấy ma quỷ, cũng không tin trên thế giới này có ma quỷ, mà cho dù gặp được tôi cũng không sợ.

Bùi Đông Lai nhẹ buông hồ sơ của mình, hờ hững đáp.

- Bùi Đông Lai, cậu cho rằng cậu lén lút làm mấy hành động không thể đưa ra ánh sáng thì đã cho là mình đạt được thành công? Có thể từng bước từng bước khiến người Tần gia ta nhìn cậu với cặp mắt khác xưa.?

Tần Phong lạnh lùng nói.

Bùi Đông Lai cười nhạt một tiếng:

- Thành công hay không thành công tôi không biết, chỉ biết rằng sau cha tôi, tôi là người duy nhất có thể làm chủ màn đêm ở tam giác Trường Giang.

- Càn rỡ!

Tần Phong trừng mắt, quát to một tiếng:

- Bùi Đông Lai, cậu có biết đây là nơi nào không?

- Tôi biết, tôi còn biết ông là phó bộ trưởng.

Nét cười trên mặt Bùi Đông Lai không dịu xuống:

- Kể tiếp có phải ông muốn nói chỉ cần ông ra lệnh một tiếng thì mọi chuyện của ta nhất định sẽ bị điều tra rõ ràng, sau đó ta sẽ bị giam vào ngục hoặc ăn kẻo đồng chăng.

Tần Phong khẽ nheo mắt lại, bởi vì ông ta cảm nhận được, thái độ của Bùi Đông Lai lúc này không phải là thái độ nói chuyện của văn bối với trưởng bối, cũng không phải sự kính sợ giữa giặc cướp và cảnh sát, càng không phải là thái độ của người bình thường với người cầm quyền, mà là thái độ ngang hàng nhìn thẳng, ánh mắt nhìn còn mang theo vài phần đùa cợt, khinh thường.

- Cậu cho là có Bùi Vũ Phu là chỗ dựa nên ta không dám động đến cậu sao?

Bùi Đông Lai khiêu khích khiến cho giọng nói của Tần Phong càng thêm lạnh, dường như tùy thời đều có thể xuống tay với Bùi Đông Lai.

- Coi như không có Qua tử, ông cũng không dám.

Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói:

- Bởi vì ông không có bất kì chứng cứ gì có thể chứng minh tôi vi phạm pháp luật, trừ khi ông lạm dụng quyền lực.

Tần Phong nhíu mày.

- Tôi từng nghe người ta nói rằng phương pháp của cảnh sát hay dùng với hắc đạo là cứ nuôi dưỡng từ từ, thời cơ chín muồi thì sẽ xuống tay. Thế cục nửa trắng nửa đen cần phòng làm việc đứng ra.

Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói:

- Mà muốn động tới đại ca hắc đạo của một tỉnh thì ít nhất cần các ông ở đây lên tiếng. Còn muốn động tới người có thể quyết định tới hắc đạo cả vùng Trường Giang và Nam Cảnh, ông cảm thấy một câu nói của ông có đủ không?

Sắc mặt Tần Phong đã khó coi.

- Không thể.

Bùi Đông Lai tự hỏi tự trả lời:

- Bởi vì việc đó liên quan tới lợi ích của rất nhiều người, các ông cần biết rằng cho dù các ông có điều tra ra đi nữa thì vẫn cần thông qua sự phối hợp của một số ngành khác và sự gật đầu của cả cấp trên.

- Xem ra cậu thật sự không sợ hãi sao?

Tần Phong giận quá nở nụ cười.

Lúc này Bùi Đông Lai lại lựa chọn im lặng, hắn lấy một điều thuốc lá trong túi ra, không cần Tần Phong đồng ý đã tự châm lửa hút.

- Bùi Đông Lai, cậu quả thực rất ngông cuồng, rất càn rỡ!

Bùi Đông Lai mặc cho lửa giận của Tần Phong bạo phát:

- Ông cho rằng tôi không làm được, như vậy chúng ta cứ thử xem.

- Coi như ông có thể làm được thì cũng không phải bởi vì thân phận bề ngoài của ông, mà vì ông là người Tần gia.

Bùi Đông Lai nhả ra một vòng khói, nói:

- Huống chi với tôi mà nói thì như thế cũng chỉ coi như ông làm tôi tổn thất mất một nguồn thu mà thôi, cùng lắm thì tính là động chạm tới gân cốt, không thể chết được.

- Bùi Đông Lai, tôi thừa nhận cậu rất thông minh, chẳng những làm việc không lưu lại dấu vết mà hơn nữa còn không có danh tiếng ở Đông Hải mà lại có thể âm thầm nắm trong tay tất cả chuyện này.

Mọi việc đều đã rõ ràng, Tần Phong cũng biết căn bản không thể làm gì Bùi Đông Lai, chỉ có thể tung đòn sát thủ:

- Nhưng tôi cho cậu biết, nếu cậu cho rằng chỉ dựa vào cái danh đại ca hắc đạo đã đủ tư cách bước vào Tần gia thì đó hoàn toàn là si tâm vọng tưởng! Mặt khác, tạm thời không có đề cập tới việc cậu có tư cách bước vào cửa Tần gia hay không, nếu cậu không cắt đứt quan hệ cùng với hắc đạo thì cả đời này đừng mơ bước vào đại môn của Tần gia nửa bước!

- Thật xin lỗi, bởi vì tôi đã đáp ứng lời phớt lờ của người kia, đồng thời cũng hứa hẹn với một người khác cho nên tôi không thể vứt bỏ những chuyện này.

Bùi Đông Lai nói xong, chậm rãi bóp tắt tàn thuốc, bình tĩnh nhìn khuôn mặt Tần Phong đang phẫn nộ mà gần từng chữ:

- Tôi tới Tần gia không phải vì lợi dụng hay tìm chỗ dựa, tôi chỉ tới vì người con gái của tôi.

- Mà....

Tần Phong tức giận chỉ tay vào Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai không rảnh mà để ý, hấn đứng dậy bỏ đi.

Nhưng mà.

Ngay khi chuẩn bị ra khỏi văn phòng, hấn dừng lại nhưng cũng không quay đầu, nói:

- Trở về nói cho Tần Hồng Sơn, đại môn Tần gia tôi chắc chắn bước qua rồi!

codon.traí

359. Chương 362: Trời Cao Làm Chứng, Hấn Lập Lời Thề

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 362: Trời cao làm chứng, hấn lập lời thề

Dịch giả: FA mọi

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

Ngày tháng qua mau, thời gian như thoi đưa.

Bất tri bất giác năm mới đã qua, Bùi Đông Lai ở trong biệt thự Côn Ngọc Hà đã được mười ngày.

Trong mười ngày qua ngoại trừ Tần Yến và Tần Phong khảo hạch Bùi Đông Lai ra thì không còn thành viên nào của Tần gia nào động tới hấn nữa.

Như thế Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy bất ngờ.

Dù sao khi hấn gặp Tần Phong cũng đã nói nhiều lời tục tĩu, cơ hồ đã hoàn toàn xé rách da mặt, Tần gia tiếp tục cử người ngăn cản Bùi Đông Lai cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Sáng sớm, ánh nắng rực rỡ vẩy khắp Yên Kinh, mang đến một tia ấm áp cho mùa xuân.

Vì nhiệt độ không khí khá thấp nên Côn Ngọc Hà có hiện tượng kết băng, người tập thể dục bên bờ sông đã vắng hơn một ít.

Bờ sông Côn Ngọc Hà, Bùi Đông Lai đang luyện một bộ quyền không rõ tên, tốc độ lúc nhanh lúc chậm.

Những người tập thể dục thấy Bùi Đông Lai đánh quyền thì sôi nổi đứng xem.

Mặc dù bọn họ không phải lần đầu thấy Bùi Đông Lai luyện quyền nhưng chỉ là bọn họ vẫn rất tò mò, người trẻ tuổi như Bùi Đông Lai sao lại có thời gian chạy tới đây luyện võ.

Tầm tuổi của hấn lẽ ra phải ở trong trường học cố gắng vật lộn mới đúng.

Cho dù tò mò nhưng suốt mười ngày qua bọn họ cũng không tiếp xúc với Bùi Đông Lai, phần lớn chỉ chào hỏi thoáng qua, mỗi lần Bùi Đông Lai đều mỉm cười chào lại.

Vì ở đây có rất nhiều người chú ý nên Bùi Đông Lai không lạm dụng đánh hỏng cây cối hai bên bờ sông, mỗi lần đều đánh hụt quyền.

Liên tục tập năm lần bộ quyền pháp không rõ tên mà Qua tử dạy, Bùi Đông Lai ngừng lại, phong bế lỗ chân lông rồi đột nhiên buông ra, sương mù nháy mắt bao phủ toàn thân hấn khiến cho những người xem xung quanh đều cảm thấy hiếu kì.

- Xem ra đã đạt tới cánh cửa Âm Kính đại thành, bắt quá lại gặp phải bình cảnh.

Không để ý tới những ánh mắt kinh ngạc xung quanh, Bùi Đông Lai nhớ lại trong quá trình luyện quyền vừa rồi mình có thể nhẹ nhàng phong bế lỗ chân lông không cho kinh lực tiết ra ngoài, nhưng lại chỉ có thể đem kinh lực tập trung lên hai tay và hai chân.

Điều đó có nghĩa là Bùi Đông Lai lợi dụng hai tay và hai chân để công kích, cho dù đang phòng ngự cũng có thể sử dụng Âm Kính, chỉ là những bộ vị khác lại không thể.

Mà tiêu chí của Âm Kính đại thành là toàn thân trừ bỏ đầu ra thì cả nửa thân trên và nửa thân dưới đều phải sử dụng được Âm Kính.

Đây cũng chính là cái gọi là đem kinh lực luyện đến lực phủ ngũ tạng, khiến cho lực phủ ngũ tạng càng cường đại hơn, các cơ năng của thân thể được đề cao, sức chiến đấu cũng đề cao rõ rệt.

- Xem ra chỉ có thông qua chiến đấu thực tế trong Đại Bĩ Võ lần này mới có thể đề cao thực lực chiến đấu của mình.

Hiều được điểm này làm cho Bùi Đông Lai càng thêm chờ mong Đại Bĩ Võ cho bộ đội đặc chủng sắp được tổ chức, bởi vì nó không chỉ quan hệ tới việc hắn đặt chân vào Tần gia mà còn quan hệ tới việc hắn có bước vào cảnh giới Âm Kính đại thành hay không.

Chờ mong rất nhiều, trong đầu Bùi Đông Lai không tự chủ hiện lên khuôn mặt lạnh lùng và ánh mắt tự cao tự đại của Diệp Thiên.

Chờ cho sương trắng trên người bị gió lạnh thổi tan đi, Bùi Đông Lai lại phong bế lỗ chân lông để tránh bị hàn khí xâm lấn, đồng thời đi bộ về biệt thự.

"Reng..Reng ."

Vừa bước được vài bước Bùi Đông Lai chợt thấy điện thoại trong túi áo rung lên.

Chả lẽ Tần gia lại cử người gặp mình?

Thấy điện thoại rung, Bùi Đông Lai thầm nghĩ một câu rồi lấy điện thoại ra, nhưng hắn phát hiện gọi tới không phải số ở Yên kinh, mà là một số ở Giang Lăng.

Thấy dãy số trên màn hình là từ Giang Lăng gọi tới, trong lòng Bùi Đông Lai khẽ động, như đoán được cái gì vội vàng ấn nút nghe.

- Đông Lai?

Điện thoại kết nối, bên tai vang lên một âm thanh quen thuộc, chủ nhân thanh âm đó là đội trưởng đại đội đặc chủng Đằng Long - Ngũ Cương, cũng là tiểu đội Đằng Long tham gia đặc chiến, mà Bùi Đông Lai là đội trưởng tiểu đội đặc chiến đó.

- Ngũ đại ca, các anh đến Yên Kinh sao?

Với Bùi Đông Lai mà nói thì Yên Kinh là một mảnh đất xa lạ, hiện tại nhận được điện thoại của Ngũ Cương, hắn cảm thấy dường như đám người Ngũ Cương đã đến Yên Kinh nên trong lòng cảm thấy rất cao hứng.

- Ủh.

Ngũ Cương có vẻ cũng hưng phấn:

- Chiều qua bọn anh đã ngồi trực thăng đến quân vùng Đường sơn, hôm nay thủ trưởng đặc cách cho bọn anh một ngày nghỉ nên bọn anh mới tới Yên Kinh dạo chơi, thuận tiện đón chú về quân khu, sắp tới tổ chức Đại Bĩ Võ ở đó.

- Hiện tại các anh ở đâu?

Đối với việc Đại Bĩ Võ được tổ chức ở quân khu Đường sơn, Bùi Đông Lai cũng không quá ngạc nhiên, dù sao thì Yên Kinh cũng không phải là nơi thích hợp.

- Vừa mới ra khỏi đường cao tốc, chuẩn bị đi Thiên An Môn chơi, chú cũng qua đó đi, chúng ta tập hợp ở đây.

Ngũ Cương đề nghị.

- Ok.

Bùi Đông Lai sẵn khoái đáp ứng, sau đó cúp điện thoại nhanh chóng quay về biệt thự.

40 phút sau Lôi Đại Bằng - người phụ trách lái xe ở Yên Kinh của tập đoàn Đông Hải - lái chiếc Rolls-Royce Phantom đưa Bùi Đông Lai tới phố Trường An.

- Lát nữa anh thả tôi xuống đây rồi tự đi về đi.

Bùi Đông Lai hiểu rằng đám người Ngũ Cương ở trong tiểu đội đặc chiến Đằng Long đều là những chiến sĩ thiết huyết chân chính, họ đối với việc hưởng thụ vật chất căn bản không để ý.

Do đó Bùi Đông Lai không muốn có sự ngăn cách cùng với bọn họ.

- Vâng, Bùi đồng.

Lái xe tuy rằng không biết Bùi Đông Lai nói thế là có mục đích gì nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Mấy phút đồng hồ sau Bùi Đông Lai xuống xe ở nơi cách quảng trường Thiên An Môn không xa, sau đó đi bộ tới quảng trường, rất nhanh chóng tìm được năm người Ngũ Cương, năm người đang quay lưng về quảng trường, giờ di động về phía cổng lớn chụp ảnh.

Dưới ánh mặt trời, nét mặt bọn họ đầy sự vui vẻ tươi cười, tựa hồ với những người lớn lên ở núi rừng, sau lại tòng quân như bọn họ thì có thể chụp ảnh trước cửa Thiên An Môn là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

- Đông Lai!

Nhìn thấy Bùi Đông Lai đi tới thì 5 thành viên tiểu đội đặc chiến Đằng Long dù đang mãi mê chụp ảnh cũng ngừng lại vậy hấn.

Bùi Đông Lai cười chạy tới.

- Đông Lai, còn thiếu mỗi cậu thôi, cậu đứng ra đ để anh chụp ảnh cho các cậu.

Thấy Bùi Đông Lai đến gần Ngũ Cương cười nói.

Bùi Đông Lai cũng cười đáp:

- Anh Ngũ, chúng ta là một tập thể, chụp ảnh sao lại thiếu anh được? Mọi người đều đứng ra đi, tìm người chụp hộ là được.

- Ái chà, cậu thấy anh ngu không, lại không nghĩ tới chuyện này.

Ngũ Cương vỗ vỗ trán sau đó bước nhanh tới gần một cậu thanh niên đang tản bộ cùng bạn gái, nói:

- Đồng chí thanh niên, 6 người chiến sĩ chúng ta muốn chụp chung một bức ảnh, cậu chụp giúp có được không?

Đồng chí? !

Ngạc nhiên nghe được cách xưng hô mười năm mới thấy một lần như thế, thanh niên kia lúc đầu hơi sững sờ sau rồi gạt đầu, nhận lấy điện thoại di động của Ngũ Cương.

- Chuẩn bị xong chưa?

Mất thấy Bùi Đông Lai và 5 người còn lại đã đi tới cạnh nhau, thanh niên đó giờ màn hình di động về phía sáu người và hỏi.

- Được rồi.

- Đợi một chút, em cũng muốn chụp bọn họ.

Bạn gái của người thanh niên nói xong cũng rút ra một con Iphone.

“Ba, Hai, Một, Chụp!”

Hình ảnh được chụp.

Trong tấm ảnh Bùi Đông Lai và năm người Ngũ Cương giống nhau, đều tươi cười sáng lạn.

- Cám ơn cậu, đồng chí.

Chụp ảnh xong, Ngũ Cương chạy tới cảm ơn thanh niên kia, thanh niên đó với cách xưng hô đồng chí cũng không có phản ứng gì, ngược lại bạn gái hắn còn thấy vui vẻ cười không ngừng.

- Đi thôi, chúng ta đi đến Bia nhân dân anh hùng tế bái những liệt sĩ cách mạng một chút.

Chờ cho thanh niên mang bạn gái rời đi, Ngũ Cương nghiêm túc đề nghị.

- Ok.

Bốn thành viên còn lại cũng gật gật đầu, nụ cười trên mặt đã tắt đi không còn bóng dáng, chỉ còn sự nghiêm túc.

Rất nhanh chóng, Bùi Đông Lai đi theo năm người Ngũ Cương tới trước bia tưởng niệm anh hùng liệt sĩ, sáu người đứng thành một hàng uốn ngược ngẩng đầu nhìn tấm bia.

- Tiểu đội đặc chiến Đằng Long.. Kính...Lễ!

Thân là chỉ đạo viên của tiểu đội, Ngũ Cương hô nhẹ một tiếng.

“Bộp”

Dưới ánh mặt trời chênh chếch, không ít người xung quanh kinh ngạc, trong mắt họ sáu thân ảnh đứng thẳng cương nghị trước bia tưởng niệm anh hùng, đồng loạt cúi đầu chào, vẻ mặt đều trang nghiêm túc mịch.

Nhìn tấm bia tưởng niệm trước mặt, nhìn năm chiến hữu của mình nghiêm trang cúi chào, Bùi Đông Lai cũng cảm thấy như có thứ gì đó được gọi lên trong nội tâm, vô cùng xúc động.

Hắn biết, vô luận xã hội này như thế nào, ở trên lãnh thổ này luôn có những con người làm nhiệm vụ bảo vệ quốc gia, bảo vệ sự yên bình cho nhân dân, bọn họ không mong được hồi báo, không cầu hạnh phúc cá nhân, chỉ cầu có thể làm cho đất nước được phồn vinh, hùng mạnh.

Sau khi rời quảng trường Thiên An Môn, 5 người Ngũ Cương đều muốn đi dạo một vòng Yên Kinh đồng thời mua một ít đồ vật gửi về cho thân nhân của mình qua đường bưu điện.

Suốt thời gian sau đó, dù Bùi Đông Lai mới là lần đầu tiên đến Yên Kinh nhưng đã nghiên cứu kỹ lưỡng bản đồ nơi này, nắm rõ Yên Kinh như lòng bàn tay nên hắn đảm đương trách nhiệm dẫn đám người Ngũ Cương đi dạo phố.

Hắn không dẫn mấy người đó đi tới những con đường lớn, bởi vì, hắn biết rằng đồ ở nơi đó đám người Ngũ Cương không mua nổi, và căn bản cũng sẽ không mua.

Về phần, những hiểu biết về 5 người kia giúp hắn hiểu rằng nếu hắn trả tiền cho bọn họ thì bọn họ tuyệt đối không tiếp nhận, mà thậm chí còn có thể coi là sự vũ nhục đối với họ!

Mà sự thật đã chứng minh những điều Bùi Đông Lai nghĩ, suốt quá trình mua đồ năm người Ngũ Cương chỉ chọn mua những thứ đồ rẻ, thẳng thắn không cho Bùi Đông Lai trả tiền.

Mãi tới xế chiều, 6 nam nhân mới dừng việc đi dạo phố, Bùi Đông Lai tự nhận mình tới Yên Kinh trước nên được coi là nửa chủ nhà, cần mời khách ăn cơm.

Với đề nghị này thì 5 người Ngũ Cương không từ chối.

Nơi dùng cơm là khách sạn nổi tiếng Toàn Tự Đức, đám người Nam Cương vừa bước tới khách sạn xanh vàng rực rỡ này liền đã ồn ào từ chối nhưng Bùi Đông Lai khẳng khái kéo năm người đi vào.

Bởi vì dựa theo chỉ thị trực tiếp của Trần Quốc Đào, đám người Nam Cương nhất định phải mang Bùi Đông Lai về đơn vị trước 10h tối.

Nên ngay khi ăn xong cơm chiều, Bùi Đông Lai cũng không có ý định quay về chuẩn bị mà lập tức đi theo mấy người Nam Cương tới Đường Sơn.

”Reng..Reng... ”

Ngay khi Bùi Đông Lai vừa bước chân ra khỏi khách sạn Toàn Tụ Đức, điện thoại di động lại kêu.

Dãy số xuất hiện lại là một số từ Giang Lăng.

- Tiểu tử, cậu đã gặp được đám người Ngũ Cương rồi chứ?

Điện thoại kết nối, bên kia truyền tới thanh âm của Trần Quốc Đào.

- Vâng, thủ trưởng.

Bùi Đông Lai cung kính trả lời.

- Tiểu tử, ta đã đến Yên Kinh.

Trần Quốc Đào nói xong khe khẽ thở dài:

- Vốn ta định mang cậu tới Tiêu gia một chuyến nhưng sau lại cảm thấy có vẻ hơi sớm, nên sau khi Đại Bử Võ kết thúc mới đưa cậu đi.

- Cảm ơn thủ trưởng!

- Cảm ơn cái rắm ấy, ta cho cậu biết, tên tiểu tử, cậu cấp cho Cổ lão đầu bao nhiêu mặt tốt thì cũng không thể đánh mất thể diện của lão Trần ta, nếu không ta tuyệt đối băm vằm cậu ra.

Trần Quốc Đào cố ý nói.

Bùi Đông Lai ngẩng đầu nhìn ban đêm Yên Kinh trên cao, nhẹ giọng nói:

- Xin thủ trưởng yên tâm, danh hiệu quán quân đã chắc chắn thuộc về tiểu đội đặc chiến Đảng Long rồi!

Trời cao làm chứng, hấn lập lời thề!

codon.tra

360. Chương 363: Làm Đối Thủ Của Tôi, Anh Xứng Sao?

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 363: Làm đối thủ của tôi, anh xứng sao?

Dịch giả: FA mọi

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Lông)

Nguồn: 4vn.eu

9h30 đêm, Bùi Đông Lai và năm người Ngũ Cương trở lại một căn cứ bí mật ở phân khu Đường sơn.

Theo như lời của Ngũ Cương thì căn cứ này là một trong những địa điểm huấn luyện trước kia của đại đội đặc chủng Lang Nha.

Cả trụ sở chỉ có vài phòng ốc, trên khoảng trống của sân vận động còn lại bảy chiếc trực thăng.

- Đông Lai, trừ đại đội đặc chủng Lang Nha ra thì những bộ đội đặc chủng khác quân khu và đội hải quân lục chiến đều đã đến.

Chờ khi ô tô dừng lại trước máy bay trực thăng thì Ngũ Cương mới giải thích.

Nghe được lời nói đó của Ngũ Cương thì Bùi Đông Lai cũng không ý kiến gì, hắn hiểu rằng những tiểu đội tinh anh của các quân khu thường coi trực thăng như ký túc xá của mình, bọn họ ăn cơm, ngủ nghỉ đều ở trên trực thăng, ngoài ra ngay cả đi chấp hành nhiệm vụ cũng sẽ dùng trực thăng đưa đến nơi cần đến.

Mà theo chỉ thị của cấp trên thì bên tổ chức thi đấu sẽ không cấp nơi ăn nghỉ cho các tiểu đội dự thi, chỉ cung cấp cơm nước, tất cả các đội tham gia tự dùng cơm ở chỗ mình.

- Bộ đội đặc chủng Lang Nha ở gần đây nhất, bọn họ có thể tới cuối cùng và cũng có thể chuẩn bị tốt nhất.

Bùi Đông Lai không phát biểu ý kiến của mình, một gã thành viên của Đàng Long tiểu đội bất bình nói một câu.

Trước khi Bùi Đông Lai tham gia đội đặc chủng Đàng Long, Ngưu Lỗi vốn là đội trưởng đồng thời là tay súng bắn tỉa số một của đội lại bị Bùi Đông Lai đánh cho tàn phế, còn gã này là tay súng giỏi thứ hai, hơn nữa đã từng tham gia Đại Bĩ Võ.

Đã nhiều lần tham dự Đại Bĩ Võ tiểu độ đặc chủng Đàng Long gặp phải tiểu đội đặc chủng Lang Nha, kết quả đều bị Lang Nha hung hăng làm nhục, thất bại thảm hại!

- Bọn chúng đã ba lần liên tục đạt được danh hiệu quán quân Đại Bĩ Võ, tự nhiên có tư cách kiêu ngạo.

Một gã thành viên khác nói.

Tiếng nói vừa dứt, bao gồm cả Ngũ Cương, năm người đồng loạt quăng ánh mắt lên người Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai khẽ mỉm cười, nói:

- Từ năm nay, danh hiệu quán quân và bọn họ không còn liên quan gì nữa.

Bên tai vang lên lời nói hời hợt nhưng lại mang theo dáng vẻ tự tin mười phần của Bùi Đông Lai thì mấy người Ngũ Cương rất xúc động, cảm giác hận không thể lập tức phát tác.

Bởi vì chỗ ở của đám người Bùi Đông Lai là căn cứ trước kia của đội Lang Nha nên các hạng đồ dùng phương tiện huấn luyện đều đầy đủ, theo như an bài thi đấu thì trong mấy ngày trước khi bắt đầu tám tiểu đội dự thi có thể tự hành huấn luyện ở trụ sở bí mật của mình.

Rạng sáng ngày thứ hai, ngay từ tờ mờ sáng trong căn cứ đã vang lên những tiếng hô khẩu hiệu và âm thanh chạy bộ.

Hiển nhiên có tiểu đội đặc chiến đã bắt đầu luyện tập.

Tiểu đội Đàng Long đang ở trong máy bay trực thăng, tất cả mọi người đều đã dậy, bao gồm cả Bùi Đông Lai. Thân là chỉ đạo viên nên Ngũ Cương nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai hỏi:

- Đông lai, chúng ta cũng nên luyện tập đi?

- Được.

Bùi Đông Lai gật đầu nói:

- Bất quá chỉ điểm đến là dừng, không cần liều mạng.

Với quyết định đó của Bùi Đông Lai thì năm người cũng không có dị nghị gì, bọn họ tuy rằng biết nước đến chân mới nhảy là không tốt nhưng chỉ là thi đấu đã sắp diễn ra, cho dù họ có liều mạng luyện tập cũng không thể đề cao được thực lực quá nhiều, hơn nữa còn làm hao phí thể lực và tinh thần, bước vào thi đấu hẳn là sẽ vô cùng bất lợi.

Chờ khi đám người Bùi Đông Lai thay y phục chỉnh tề ở trong trực thăng thì những tiểu đội đặc chiến khác đều đã bắt đầu luyện tập, trong đó tiểu đội hải quân lục chiến mặc y phục xanh lam còn năm tiểu đội đặc chiến thuộc các quân khu khác và cả tiểu đội đặc chủng Đàng Long đều mặc quần áo giống nhau, màu xanh lá cây. Đó là y phục tác chiến chuyên dụng của bộ đội đặc chủng.

- Toàn đội, nghỉ!

- Điểm danh.

- Một, hai, ba, bốn, năm, sáu!

- Tiểu đội đặc chiến Đằng Long, 1 người vì 6 người, 6 người vì 1 người.

- Trước tiên chúng ta rèn luyện thể lực, chạy hai mươi vòng quanh sân thể dục, sau đó tiến hành huấn luyện chiến đấu. Cuối cùng sẽ tiến hành huấn luyện tác xạ.

Bùi Đông Lai và Ngũ Cương đứng đầu đội ngũ, do là đội trưởng nên Bùi Đông Lai hô mệnh lệnh:

- Toàn đội, quay phải, chạy!

”Bá!”

”Ba!”

Giọng nói của Bùi Đông Lai vừa dứt thì toàn bộ đội viên tiểu đội đặc chiến Đằng Long lập tức quẹo phải chuẩn bị chạy ra bên rìa sân thể dục.

Thấy hai người Bùi Đông Lai và Ngũ Cương dẫn đầu các thành viên của tiểu đội Đằng Long, mấy thành viên của các tiểu đội đặc chiến khác đang huấn luyện cũng sôi nổi quảng ánh mắt lại.

Đối với việc này thì mấy người Bùi Đông Lai cũng không để ý.

Một lát sau những người kia đều thu hồi ánh mắt, chuyên tâm tập luyện.

Đến khi Bùi Đông Lai và các thành viên tiểu đội Đằng Long hoàn thành hai mươi vòng chạy rèn luyện thể lực thì sắc trời đã sáng rõ, mặt trời đỏ nhô lên ở phía Đông nhuộm đỏ cả góc trời.

”Vù...Vù”

Tiếp đó khi tiểu đội Đằng Long còn chưa tiến hành huấn luyện chiến đấu thì bỗng có một chiếc trực thăng từ phương Bắc bay tới, cánh quạt quay tròn phát ra âm thanh vang vọng trên không trung.

”Bá!”

Phút chốc ánh mắt của các thành viên bảy tiểu đội đặc chiến đến trước đều hướng về chiếc trực thăng.

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, trực thăng từ từ đổ xuống khoảng trống trên sân thể dục, các thành viên của tiểu đội đặc chiến Lang Nha trong đó theo thứ tự bước ra.

- Người kia là đội trưởng trước kia của tiểu đội đặc chiến Lang Nha, hiện tại là chỉ đạo viên, ngoại hiệu Dã Lang, mấy năm trước luôn luôn là quán quân của hạng mục bắn súng cá nhân và chiến đấu cá nhân của Đại Bể Võ. Hai năm qua Huyết Lang mới xuất hiện, thay thế Dã Lang.

Ngũ Cương cũng từng tham gia hai lần Đại Bể Võ nên đối với các nhân vật nổi tiếng trong các đội ngũ hết sức quen thuộc, thấy tiểu đội đặc chiến Lang Nha bước xuống thì liền giới thiệu cho Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai không hé răng, hần tiếp tục nhìn chăm chú chờ đợi Diệp Thiên xuống máy bay.

Thân là đội trưởng tiểu đội đặc chiến Lang Nha nên Diệp Thiên là người cuối cùng bước xuống trực thăng.

Gã mặc y phục tác chiến giống hệt năm thành viên Lang Nha còn lại, động tác gọn gàng.

- Tên đó chính là Huyết Lang Diệp Thiên, nghe nói thực lực của hần đã đạt tới tư cách bước vào Long Nha, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì sau cuộc thi này hần sẽ gia nhập Long Nha.

Thấy Diệp Thiên bước từ trên trực thăng xuống thì Ngũ Cương tiếp tục giới thiệu:

- Hần là tên đó sẽ đại diện cho tiểu đội đặc chiến Lang Nha tham gia hai hạng mục bắn súng cá nhân và chiến đấu cá nhân như hai lần trước, Đông Lai, cậu phải cẩn thận đề phòng tên đó, vô luận đánh nhau hay bắn súng thực lực của hần đều rất mạnh.

- Đã hiểu.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, đang chuẩn bị rời mắt đi thì lại thấy được Diệp Thiên ở xa xa vô tình hay hữu ý nhìn thoáng qua hần.

Ngay sau đó.

Ánh mắt hai người gặp nhau trên không trung mơ hồ khuấy động lên một tia lửa vô hình.

Sau đó dường như hai người cùng lúc thu hồi ánh mắt.

Mặc dù trong căn cứ có tám bãi bia tập bắn, đủ để đáp ứng tám tiểu đội đặc chiến tập bắn nhưng Bùi Đông Lai cũng không tiến hành huấn luyện bắn súng mà tiến hành huấn luyện cách đấu.

Kết thúc luyện tập, Bùi Đông Lai mang theo các chiến hữu trở lại máy bay trực thăng, cởi bỏ trang bị và balo, tắm rửa sơ qua một chút rồi tới nhà ăn.

Khi đám người Bùi Đông Lai đến thì trừ tiểu đội đặc chiến Lang Nha ra thì tất cả các tiểu đội khác đều đã tới.

Phòng ăn chuẩn bị dưới hình thức tiệc đứng, các đội viên có thể tùy ý lựa chọn thức ăn phù hợp khẩu vị.

”Bá!”

Bùi Đông Lai và đồng đội bước vào nhà ăn khiến rất nhiều ánh mắt đổ dồn lại, toàn bộ tập trung lên Bùi Đông Lai, bởi vì trừ hắn ra thì năm người kia đều đã từng tham gia Đại Bĩ Vĩ nên với bọn họ cũng không còn xa lạ gì.

- Ngũ Cương, nghe nói mày có thể trở thành đại đội trưởng đại đội Đằng Long là do có người đánh tàn phế đại đội trưởng tiền nhiệm, chả lẽ chính là thằng này?

Không đợi mấy người Bùi Đông Lai chọn đồ ăn, một giọng nói đã phá vỡ sự im lặng trong phòng.

Người mở miệng là đội trưởng tiểu đội đặc chiến Mạnh Hổ. Thân hình y cao gần hai mét, dáng người dũng mãnh, toàn thân tràn ngập lực lượng, không chỉ đầy những vết chai trên ngón tay khi cầm súng mà ngay cả bàn tay y cũng rất nhiều vết chai.

Liếc mắt một cái Bùi Đông Lai cũng nhận ra người này được xưng là Hổ Vương, cũng là người luyện võ, hơn nữa thực lực không tồi.

- Vương Khuê, mày có ý gì?

Ngũ Cương thấy Hổ Vương Vương Khuê chìa mũi nhọn vào Bùi Đông Lai thì có chút bất mãn.

- Không có ý gì, chỉ muốn biết một chút mà thôi.

Vương Khuê lên tiếng, hé ra hàm răng trắng rồi bỗng đứng lên đi nhanh tới chỗ Bùi Đông Lai.

- Xin chào, tôi gọi là Vương Khuê, là tiểu đội trưởng tiểu đội Mạnh Hổ.

Trong ánh nhìn chăm chú của toàn bộ đội viên các tiểu đội, Vương Khuê đi tới trước người Bùi Đông Lai giơ tay phải ra, mỉm cười muốn bắt tay với Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thản nhiên nói:

- Đội trưởng tiểu đội đặc chiến Đằng Long. Bùi Đông Lai.

Vừa nói Bùi Đông Lai vừa đưa tay bắt tay Vương Khuê.

”Bá!”

Nháy mắt mọi người đều tập trung lên hai tay đó.

Nét cười trên mặt Vương Khuê không giảm, tay phải y đột nhiên phát lực, lực đạo khủng bố tuôn ra nhưng núi lửa phun trào.

Bùi Đông Lai tỉnh bơ.

“Ách?”

Thấy một màn như thế trừ các thành viên của Đằng Long thì tất cả các đội viên khác đều kinh ngạc, bọn họ hiểu rõ rằng, thân thể Vương Khuê cường tráng mà gã còn luyện võ, lực lượng cực kỳ khủng bố.

Dưới tình hình đó thì nếu thực lực Bùi Đông Lai kém xa Vương Khuê thì tay phải coi như không phé cũng phải bị thương, chắc chắn phải bỏ cuộc luận võ toàn quốc lần này.

Mà lúc này đây bọn họ lại thấy Bùi Đông Lai không hề phát lực đã có thể chống lại Vương Khuê.

Mắt thấy lực đạo của mình bị Bùi Đông Lai dễ dàng ngăn cản, nét cười trên mặt Vương Khuê thoáng nhưng động lại, y không ngừng gia tăng lực lượng, về sau cánh tay không chỉ nổi lên gân xanh lờ lờ mà bắp tay cũng to hơn một vòng.

Tuy vậy nhưng sắc mặt Bùi Đông Lai vẫn không hề thay đổi, còn khuôn mặt Vương Khuê thì đã đỏ lên.

- Vương đội trưởng, có thể buông tay chưa?

Bùi Đông Lai cười hỏi.

Vương Khuê hơi xấu hổ gật đầu, chờ Bùi Đông Lai giảm bớt lực liền buông tay rút về, cười khổ:

- Nghe nói cậu đánh Ngưu Lỗi tàn phé, tôi còn tưởng lời đồn, hiện giờ mà xem thì chắc là thật rồi.

- Hắn chẳng những đánh tàn phé đội trưởng tiền nhiệm của Đằng Long mà còn dẫn người huyết tẩy đoàn dong binh Seberia, hơn nữa còn tự mình chém chết người được coi là một trong mười đại Dong Binh Vương - Luke Fu.

Không chờ Bùi Đông Lai mở miệng, một đoàn người từ cửa bước vào, người lên tiếng là người cầm đầu - Diệp Thiên.

Huyết tẩy đoàn dong binh Seberia?

Chém chết Dong Binh Vương?

Trừ người của tiểu đội đặc chiến Lang Nha ra thì trong tư liệu của sáu tiểu đội đặc chiến còn lại đều không có hai sự tích này.

Vì thế nên nghe được lời nói của Diệp Thiên, tất cả đều khiếp sợ nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai nghiêng đầu nhìn ra chỗ khác, như có suy nghĩ riêng gì đó khi thấy Diệp Thiên.

- Có người muốn đưa cậu thành đối thủ của ta, ta không muốn, vì khi đó ta cảm thấy cậu không đủ tư cách.

Đối mặt với ánh mắt của Bùi Đông Lai, Diệp Thiên mang theo vài phần khinh miệt nói:

- Vì thế người đó cho ta biết hai sự tích trên của cậu để ta coi trọng cậu, coi cậu là đối thủ. Hiện tại ta thừa nhận, cậu có tư cách trở thành đối thủ của ta.

Bùi Đông Lai không hé răng.

- Bùi Đông Lai, nhớ kĩ, cậu là đối thủ duy nhất đáng giá để ta phải ra tay trong trận đấu này, hi vọng cậu không để ta thất vọng.

Thấy Bùi Đông Lai không nói gì Diệp Thiên cười lạnh bổ sung thêm.

- Làm đối thủ của tôi, anh xứng sao?

Ánh mắt Bùi Đông Lai nheo lại, nhìn Diệp Thiên như thần linh nhìn xuống con kiến bình thường.

codon.traí

361. Chương 364: Thật Thật Giả Giả.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 364: Thật thật giả giả.

Dịch giả: FA mọi

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Nói chung, người cuồng ngạo thường có hai loại.

Loại thứ nhất, có tư cách để cuồng ngạo; còn loại thứ hai, là loại thiếu năng.

Diệp Thiên không thể nghi ngờ là thuộc loại người thứ nhất.

Không nói đến việc trên đầu hắn dính lên hào quang của Diệp gia, năng lực tác chiến của hắn có thể dùng từ yêu nghiệt để miêu tả, hơn nữa hắn còn được các đại lão của Diệp gia vô cùng ưa thích.

Không khoa trương mà nói thì trong các thành viên đời thứ tư của Diệp gia, địa vị của Diệp Thiên chỉ đứng sau Diệp Tranh Vành.

Đồng dạng, sự kiêu ngạo, hoặc nói là cuồng ngạo của hắn cũng không ít hơn so với Diệp Tranh Vành.

Mà trong hai lần Đại Bĩ Vô trước đây, hắn đã phơi bày sự cuồng vọng của mình vô cùng rõ nét.

Đây cũng là nguyên nhân mà sau khi hắn nói rằng “Bùi Đông Lai, nhờ kỹ, cậu là đối thủ duy nhất xứng đáng để tôi ra tay trong trận đấu này, hi vọng cậu không khiến tôi thất vọng” thì đám người của các tiểu đội đặc chiến khác, bao gồm cả Hồ Vương cũng không hề mở miệng phản bác.

Bởi vì, trong lòng bọn hắn đều hiểu rằng nếu luận năng lực tác chiến của từng binh sĩ thì một mình Diệp Thiên đích xác có thể đối phó cả nhóm bọn họ!

Nhưng mà.

Tới khi Bùi Đông Lai dùng một ánh mắt như thần linh nhìn xuống con kiến nhỏ nhoi để nhìn Diệp Thiên và nói câu nói kinh điển “Làm đối thủ của tôi, anh xứng sao?” thì đám đội viên các tiểu đội kia gồm cả Hồ Vương mới phát hiện ra một sự thật, độ cuồng của Diệp Thiên so với Bùi Đông Lai thì thực là gấp phải mười lần!

- Cậu nói cái gì?

Theo như những tư liệu về Bùi Đông Lai mà Diệp Thiên biết cùng với chuyện tình của Tần Đông Tuyết và Bùi Đông Lai thì hắn cũng đoán được Bùi Đông Lai hắn cũng là người cuồng ngạo, nhưng chỉ là hắn nằm mơ cũng không thể ngờ Bùi Đông Lai cuồng ngạo tới trình độ này, hắn không thể không cho rằng lỗi tại mình có vấn đề.

Không để ý đến.

Bùi Đông Lai coi như lời nói của Diệp thiên chỉ là gió thoảng ngang tai, hắn xoay người nhìn Ngũ Cương nói:

- Ăn cơm đi.

Lời nói vừa dứt, Bùi Đông Lai không nhìn Diệp Thiên chút nào mà đi thẳng tới chuẩn bị lấy bát đũa.

”A... Ha ha... Ha ha a...”

Mất thấy Bùi Đông Lai coi thường mình, Diệp Thiên không hề giống như mấy thằng đầu đường xó chợ lao vào đánh đấm với Bùi Đông Lai, cũng không tiếp tục nói thêm lời thừa thãi, hắn giận quá hóa thành cười, cười tới âm lãnh.

Bên tai vang lên điệu cười lạnh lẽo của Diệp Thiên, đội viên các tiểu đội khác đều đã hiểu rằng đám người Bùi Đông Lai coi như đã kết thù với y.

Đồng dạng, bọn họ cũng hiểu rằng Đại Bĩ Vô năm nay nhờ có màn quyết đấu của Bùi Đông Lai và Diệp Thiên mà càng trở nên hấp dẫn.

Bởi vì Bùi Đông Lai và Diệp Thiên có xung đột nên toàn bộ đội viên tới dùng cơm đều không nói năng gì, chỉ đem ánh mắt đảo qua đảo lại hai người, giống như đang suy đoán Bùi Đông Lai và Diệp Thiên ai lợi hại hơn.

Nhất thời, không khí trong phòng ăn trở nên vô cùng quỷ dị.

Bùi Đông Lai không hề để ý những ánh mắt tò mò dày đặc của đám đội viên này, cũng không để ý cái nhìn chăm chú đầy giận dữ và âm lãnh của Diệp Thiên bên kia, hắn chỉ tập trung giải quyết chỗ thức ăn trước mặt.

- Đông Lai, bọn tôi đều tin tưởng cậu!

Sau khi ăn cơm xong, Ngũ Cương cùng 4 gã đội viên tiểu đội đặc chủng Đằng Long đều dùng một ánh mắt nhìn hắn, sau đó y đưa tay tới trước mặt Bùi Đông Lai.

- Chúng ta cũng thế!

4 gã đội viên tiểu đội đặc chiến Đằng Long thấy thế đều giờ nắm tay phải ra.

Bùi Đông Lai nhìn vậy cười cười, đồng dạng chìa tay phải.

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của các đội viên, sáu người nắm tay chặt chẽ với nhau. (Gay c m n r :196:)

Đồng tâm hiệp lực.

Thấy một màn như thế, mấy thành viên các tiểu đội đặc chiến khác không nhịn được nhìn thoáng qua bên bàn của tiểu đội Lang Nha.

- Tiểu Thiên. Thực lực của cậu không cần nghi ngờ, cũng không cần tức giận với hắn.

- Đúng thế, đội trưởng, thực lực của anh hoàn toàn có thể tiến vào Long Nha, hắn thì đã tính làm gì?

Thấy đội viên các tiểu đội đặc chiến khác đều hướng ánh mắt về phía này, Dã Lang thân là chỉ đạo viên của tiểu đội Lang Nha đành mở lời trước, các đội viên khác của Lang Nha liên tục phụ họa theo, trong lời nói chưa đầy sự tôn sùng với khả năng tác chiến cá nhân của Diệp Thiên, còn đối với Bùi Đông Lai thì coi như không ngó ngang tới.

Dẫn người huyết tẩy đoàn dong binh Seberia?

Chém chết Luke Fu – một trong thập đại Dong Binh Vương.

Bọn họ tin chắc Diệp Thiên cũng có thể làm được như thế, hơn nữa còn làm khá hơn Bùi Đông Lai.

Nhưng là.

Nếu bọn họ biết rằng Bùi Đông Lai chỉ bằng sức một mình huyết tẩy cả dong binh đoàn Seberia kia thì bọn họ tuyệt đối không dám thể hiện đáng vẻ không thềm ngó tới ấy nữa.

Dù chỉ là một chút cũng không dám.

Bữa trưa kết thúc, toàn bộ tiểu đội đặc chiến đều không nghỉ trưa mà đều tiếp tục luyện tập.

Bùi Đông Lai hướng dẫn tiểu đội đặc chiến Đằng Long luyện tập bắn súng, điều đó thu hút ánh mắt không ít người. Những người đó đều muốn biết rằng trình độ bắn súng của Bùi Đông Lai rốt cuộc như thế nào.

Nhưng thật khiến bọn họ thất vọng, suốt buổi luyện tập Bùi Đông Lai không hề thể hiện kĩ năng bắn súng của mình.

...

Khi chiều tối, ánh mặt trời cuối cùng cũng khuất sau đường chân trời thì toàn bộ tiểu đội dự thi đã trải qua ngày luyện tập đầu tiên, lại quay trở về căn cứ ăn cơm.

So với bữa trưa, bữa tối thiếu một người, là Diệp Thiên.

Sau khi dừng việc tập luyện, Diệp thiên không hề cùng đồng đội tới nhà ăn dùng cơm mà lái một chiếc xe Jeep ly khai căn cứ.

Nửa giờ sau.

Diệp Thiên mặc quân trang, lái xe Jeep tiến vào thành Yên Kinh, hắn không thèm để ý tới những cảnh sát làm nhiệm vụ quản lý trật tự, thẳng đường đi tới Hồng Kinh.

Hai giờ sau.

Diệp Thiên lái xe tới Hồng Kinh, nét mặt lạnh nhạt nhảy xuống xe, tiến thẳng vào cửa chính của Hồng Kinh hội.

Không ai ngăn cản.

Bởi vì cả Hồng Kinh hội đều hiểu rằng tuy Diệp Thiên không phải thành viên của Hồng Kinh hội nhưng chỉ cần gã nguyện ý thì địa vị của hắn trong Hồng Kinh hội chắc chắn chỉ đứng sau Diệp Tranh Vành.

Rất nhanh chóng, Diệp Thiên dùng thang máy chuyên dụng của Diệp Tranh Vành đi tới tầng cao nhất của hội sở, đến trước phòng của Diệp Tranh Vành mới dừng lại, gõ cửa.

- Vào đi.

Trong phòng nhanh chóng có giọng nói trầm thấp đáp lại.

Diệp Thiên nghe thế, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Trong phòng, Diệp Tranh Vành mặc một bộ áo ngủ đang ngồi trước bàn đọc sách để luyện viết bút lông.

Nghe được tiếng mở cửa và tiếng vang rất nhỏ của đế giày giẫm lên sàn nhà, Diệp Tranh Vành cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục viết chữ.

- Anh.

Diệp Thiên tiện tay đóng cửa phòng, nét mặt không thay đổi nhìn Diệp Tranh Vành.

- Sao cậu lại tới đây?

Diệp Tranh Vành viết xong chữ cuối cùng, buông bút lông xuống rồi ngẩng đầu lên nhìn Diệp Thiên.

- Em muốn giết hắn.

Diệp Thiên lạnh nhạt mở miệng, sát khí dày đặc trên người hắn tỏa ra khiến người khác không lạnh mà run.

- Vì sao?

Diệp Tranh Vành nghe thế thì hơi hơi nhíu mày, nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh như băng của Diệp Thiên.

- Hắn thật ngông cuồng.

Diệp Thiên không thay đổi sắc mặt nói:

- Hoặc là nói hắn rất không biết tự lượng sức mình.

- Cậu đã phát sinh xung đột với hắn sao?

Diệp Tranh Vành như nghĩ gì đó, hỏi.

- Hắn nói em không xứng làm đối thủ của hắn.

Diệp Tranh Vành nghiêng răng nghiêng lợi nói.

”Ha ha...”

Diệp Tranh Vành cười, cười đến âm lãnh:

- Hắn còn nói rằng hắn muốn làm cho ta trở thành hài cốt dưới chân hắn đấy.

- Anh cũng muốn giết hắn. Nhưng không tìm thấy cơ hội thích hợp.

Diệp Thiên lạnh lẽo nói:

- Em thì lại khác, em sẽ lợi dụng Đại Bĩ Võ lần này để xử lý hần. Em nghĩ dù Bùi Vũ Phu có biết chuyện này thì cũng không thể tìm chúng ta gây phiền phức, dù sao thì cũng là do tài nghệ của hần không bằng người. Mà coi như hần muốn gây phiền toái cho chúng ta thì chú 3 cũng không ngồi yên bỏ mặc, lúc đó hần sẽ chặt nốt chân còn lại của hần.

- Không được.

Diệp Tranh Vành trực tiếp lắc đầu bác bỏ ý kiến của Diệp Thiên.

- Tại sao lại không được?

Diệp Thiên nhủ mảy mòi, không mấy may để ý tới việc Diệp Tranh Vành có vì thế mà tức giận hay không.

- Vẫn chưa tới lúc đưa hần vào chỗ chết.

Diệp Tranh Vành nhìn lên khuôn mặt góc cạnh của Diệp Thiên, gần từng chữ:

- Ta muốn chính hần không thể tự mình bước qua cửa chính Tần gia, chỉ có thể thông qua Bùi Vũ Phu mới có thể bước vào được cửa chính của Tần gia.

Diệp Thiên trầm mặc, trong mắt hiện lên vẻ không cam chịu.

Diệp Tranh Vành thấy thế đành thở dài, hần biết rõ đứa em của mình tập võ từ nhỏ, lại được các trưởng bối của Diệp gia coi trọng, năng lực rất cao nên sự kiêu ngạo của nó không kém gì mình.

Hiểu được điều này, Diệp Tranh Vành không trách cứ Diệp Thiên mà thản nhiên nói:

- Đây là ý của ông nội.

- Lý do.

Diệp Thiên hỏi.

- Tần Đông Tuyết vì Bùi Đông Lai mà cự tuyệt sự cầu hôn của chúng ta, khiến cho đám hỏi bị trở ngại, nhưng mà từ đầu tới cuối Tần gia lại không bày tỏ thái độ gì.

Diệp Tranh Vành nói xong cười lạnh một tiếng, nói:

- Tần gia làm như thế thực tế là muốn đạt được lợi ích lớn nhất, nói khó nghe một chút thì chính là mượn gió bẻ măng - Tần gia sẽ đợi sau khi thế lực phía sau Bùi Vũ Phu lộ ra rồi mới quyết định tiếp.

- Không riêng Tần gia muốn biết sau lưng Bùi Vũ Phu rốt cuộc cất giấu thế lực như thế nào, rất nhiều đại nhân vật cũng muốn biết điều đó.

Diệp Tranh Vành nói tới đây dừng lại một chút, nhìn Diệp Thiên:

- Ông nội cũng có ý như thế.

- Một khi đã như vậy thì em sẽ lưu lại một mạng cho hần.

Diệp Thiên trầm mặc một lúc sau mới nói tiếp:

- Nhưng em muốn phế hần.

- Phế hần thì có thể, nhưng cậu phải cam đoan hần còn có thể đứng để bước vào cửa Tần gia.

Dường như Diệp Tranh Vành cũng hiểu được câu nói kia của Bùi Đông Lai đã làm nội tâm kiêu ngạo của Diệp Thiên tổn thương nên hần cũng không tiếp tục ngăn cản em mình.

- Được.

Diệp Thiên liếm liếm môi:

- Em sẽ nhân lúc thi đấu cách đấu mà chặt đứt hai tay của hần, bẻ mười cái răng của hần.

- Chú 3 có tiết lộ cái gì cho cậu không?

Diệp Tranh Vành biết đây là điểm chấp nhận cuối cùng của Diệp Thiên, không nói thêm nữa mà đổi đề tài.

- Nguyên bản em đáp ứng anh không xuống tay với tiểu tử kia, chỉ cần làm nhục hắn, không để hắn giúp Đẳng Long đạt được quán quân mà thôi.

Diệp Thiên thành thật nói:

- Nhưng là, chú 3 đã bảo em coi tiểu tử kia là đối thủ. Lúc đầu em không quan tâm nhưng rồi chú nói cho em biết, tên đó từng mang theo một đám phản động huyết tủy dong binh đoàn Seberia, hơn nữa còn tự mình giết chết Luke Fu - một trong thập đại Dong Binh Vương. Từ đó em mới đồng ý với chú 3 coi hắn là đối thủ.

- Vẫn là mạng lưới tình báo của Long Nha chính xác.

Diệp Tranh Vành nhin không được cảm thán một câu rồi trầm ngâm giây lát, hỏi:

- Chú 3 có nói chuyện của Bùi Vũ Phu hay không?

- Không có.

Diệp Thiên lắc đầu hỏi:

- Anh, vì sao anh cũng kiêng kị thế lực sau lưng Bùi Vũ Phu như thế? Theo em thấy nếu như sau lưng hắn thực có thế lực cường đại thì sao mười tám năm trước hắn lại mang theo cái đuôi rời khỏi Yên Kinh như chó nhà có tang thế?

- Đây là ý của cấp trên, bọn họ lấy đại cục làm trọng.

Diệp Tranh Vành giải thích.

- Nói vậy nên Bùi Vũ Phu không biết trời cao đất dày mà tiếp tục gây sức ép thì chú 3 sẽ dẫn Long Nha đi diệt trừ?

Trong lòng Diệp Thiên vừa động liền nghĩ tới điều gì.

- Chỉ mong Bùi Vũ Phu đừng có càng sống càng hồ đồ.

Diệp Tranh Vành cười lạnh nói:

- Mười tám năm trước hai người bọn chúng chặt vật cút khỏi Yên Kinh, bây giờ nếu như Bùi Vũ Phu còn tiếp tục dung túng thẳng con không biết trời cao đất dày của hắn kia thì có lẽ lần này sẽ không đuổi bọn chúng ra khỏi Yên Kinh đơn giản như thế!

codon.tra

362. Chương 365: Bắt Đầu Trận Chiến.

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cường

Chương 365: Bắt đầu trận chiến.

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Trong bất tri bất giác, 4 ngày đã trôi qua, hôm nay chính là ngày 1-10.

Dựa vào an bài của quân đội thì Đại Bĩ Võ sẽ được cử hành vào ngày hôm nay.

Sáng sớm ngày hôm nay, tất cả chi bộ đội tham gia Đại Bĩ Võ đều không có tiến hành huấn luyện mà là đang đứng ở trên thao trường, cùng đợi các đại lão đến.

Lúc 8h, 8 chiếc xe quân đội chạy vào bên căn cứ.

8h30' lại có thêm mấy chiếc xe nữa chạy vào căn cứ, bảng số xe của mỗi chiếc xe đều rất nguôi bài.

“ Ách?”

Thấy được đoàn xe đến thì toàn bộ thành viên của các đại đội đặc chiến đều ngẩn ra.

- Kính...Lễ!

Sau đó, đội mấy chiếc xe kia dừng lại, đội trưởng của tiểu đội Lang Nha hét lên một tiếng.

”Bá!”

Nói xong, tất cả mọi người đều để tay lên đầu kính chào.

Sau đó, cửa của mấy chiếc xe kia mở ra, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người thì 8 vị đại lão đã lên chức tướng xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Trong đó có 2 vị mang 3 sao, còn lại thì toàn bộ mọi người đều là có 2 sao ở trên vai.

Người mang 3 sao ở trên vai chính là một vị đại lão trong quân đội và Trần Quốc Đào, còn 2 sao chính là các vị tham mưu trưởng.

Thấy được đội hình này thì tất cả các thành viên của các tiểu đội đặc chủng tham gia Đại Bĩ Võ lần này đều sửng sốt.

Bởi vì, trước đây mỗi lần diễn ra Đại Bĩ Võ thì chỉ có một hoặc hai vị đến đây, mà lúc này đến đây đều là Tướng, hơn nữa đều là các đại lão.

Phía trên đối với lần thi đấu lần này vô cùng coi trọng.

Ngắn ngủi giây người qua đi, dường như toàn bộ thành viên của các tiểu đội đặc chiến đều hiện ra một cái ý niệm này.

Ý niệm đó xuất hiện trong đầu, đồng thời bọn hắn cũng nhìn ra quân khu Giang Ninh là được coi trọng nhất, dù sao thì Trần Quốc Đào nhân vật số 1 của quân khu Giang Ninh cũng đã đến đây.

30s sau, 8 vị đại lão bước lên đài chủ tịch.

- Các đồng chí, Đại Bĩ Võ được tổ chức mỗi năm một lần, tôi thật vinh hạnh và may mắn khi tuyên bố bắt đầu Đại Bĩ Võ lần này.

Sau khi 8 vị đại lão ngồi xuống, một vị đại lão có thực quyền liền bước lên, nói:

- Bộ đội đặc chủng nước ta đã tiến hành nhiều nhiệm vụ, trong đó quan trọng nhất chính là hành động trực tiếp và trinh sát đặc chủng, là mũi nhọn của quân đội ta. Các đồng chí đều là những tinh anh từ trong các chi bộ đội đặc chủng chọn ra, là tinh anh trong tinh anh.

Nói tới đây, vị đại lão kia dừng lại một chút, ánh mắt theo đảo lại trên người các thành viên tham gia lần Đại Bĩ Võ lần này rồi tiếp tục nói:

- Tinh thần và trạng thái của mọi người làm cho tôi rất hài lòng. Tôi hy vọng, biểu hiện trong trận thi đấu này của mọi người cũng khiến cho tôi vừa lòng! Nói cho tôi biết, có thể làm được hay không?

- Có thể.

Toàn bộ thành viên của đại đội đặc chiến đều lên tiếng, giọng nói vang trời.

- Tốt lắm.

Vị đại lão kia gật gật đầu, sau đó đi về chỗ ngồi của mình.

- Tiếp theo tôi xin tuyên bố những hạng mục thi đấu của Đại Bĩ Võ lần này.

Người thứ hai phát biểu chính là một tham mưu trưởng, người chịu trách nhiệm trong cuộc thi lần này:

- Đại Bĩ Võ lần này được chia thành hạng mục cá nhân và hạng mục đồng đội. Hạng mục cá nhân là xạ kích và cách đấu, còn hạng mục đồng đội là vượt qua 30 km trong núi rừng.

Vượt qua 30km núi rừng?

Nghe được nội dung của hạng mục này thì tất cả thành viên của các tiểu đội đặc chiến đều sửng sốt.

Những lần Đại Bĩ Võ trước đây đều tiến hành đối kháng, cũng chính là các hành động trực tiếp trong quân đội như: “Hành động trăm thủ, hành động gây rối, hành động bảo vệ, hành động chống khủng bố cùng cứu viện.”

- Tôi biết, đối với việc vượt qua 30km núi rừng đối với mọi người là một chuyện dễ như ăn sáng.

Dường như đã đoán được tất cả thành viên của các tiểu đội đặc chiến tỏ ra ngạc nhiên. Vị tham mưu trưởng này cũng không có cảm thấy kỳ quái mà đột nhiên đề cao giọng nói:

- Nhưng mà tôi tin tưởng, việc vượt qua 30km trong cuộc thi lần này so với tưởng tượng của mọi người là khác nhau bởi vì trong lúc vượt qua này thì mọi người sẽ bị phục kích.

Nghe được vị tham mưu trưởng này nói như vậy thì lúc này đây tất cả thành viên của các đại đội đặc chiến cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn.

- Mà người phục kích mọi người chính là thành viên dự bị của Long Nha.

Vài giây sau, vị tham mưu trưởng kia nói ra đáp án.

“Bá”

Nghe vị tham mưu trưởng nói như vậy thì tất cả mọi người đều biến sắc.

Trong bọn họ không có Vương Khuê, không có Tôn Nhận, không có Diệp Thiên cũng không có Bùi Đông Lai.

Trong đó, lúc đầu 2 người Vương Khuê và Tôn Nhận đều kinh ngạc nhưng sau đó trong mắt lại hiện ra vẻ hưng phấn, còn Diệp Thiên thì vẫn lộ ra vẻ khinh thường.

Còn về phần Bùi Đông Lai thì từ đầu đến cuối vẻ mặt của hắn vẫn vô cùng bình tĩnh.

- Long Nha, 2 chữ này đại biểu cho cái gì thì tất cả mọi người đều biết rõ ràng, tôi cũng không giải thích thêm nữa.

Vị tham mưu trưởng kia lại mở miệng, nói:

- Dựa vào quy tắc thi đấu thì chỉ khi nào cả một tiểu đội đặc chiến vượt qua được 30km núi rừng thì mới chiến thắng trong hạng mục này. Xin các đồng chí nhớ kỹ, là cả tiểu đội đặc chiến chứ không phải là một cá nhân. Đây cũng chính là nói, khi vượt qua được 30km núi rừng thì tiểu đội đặc chiến phải có ít nhất 2 người trong đó vượt qua được.

- Báo cáo thủ trưởng.

Vị tham mưu trưởng kia vừa nói xong thì đột nhiên phía dưới trong đám người truyền ra một giọng nói.

Giọng nói vừa vang lên, dường như tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về chủ nhân của nó.

Thấy người mở miệng là Bùi Đông Lai thì tất cả mọi người đều nghi hoặc, nghi hoặc vì sao Bùi Đông Lai lại phải cắt đứt lời nói của thủ trưởng.

So với các thành viên của các đại đội đặc chiến thì trên đài chủ tịch, mấy vị đại lão đều ra bộ dạng hứng thú.

Đối mặt với mấy chục ánh mắt như vậy mà mặt Bùi Đông Lai cũng không đổi sắc, hắn đang đợi vị tham mưu trưởng kia truyền mệnh lệnh để hắn mở miệng nói.

- Thiếu úy, mời nói.

Vị tham mưu trưởng kia vốn là dùng ánh mắt xin ý kiến về mấy vị đại lão kia, thấy mấy vị đại lão kia không có ý kiến thì mở miệng ý bảo Bùi Đông Lai có thể nói.

- Báo cáo thủ trưởng, cá nhân tôi cho rằng quy tắc này rất mơ hồ hoặc có thể nói là nó không có hợp lý.

Bùi Đông Lai lớn tiếng nói.

- Thiếu úy, nói tiếp.

Vị tham mưu trưởng kia nhú mày, quy tắc lần này là do ở trên quy định, nếu không phải như thế thì cũng sẽ không xuất động đội dự bị Long Nha, đồng thời trên đài chủ tịch cũng sẽ không xuất hiện các vị đại lão.

Dưới tình hình như vậy, lúc này đây mà Bùi Đông Lai lại nói quy tắc không hợp lý?

- Báo cáo thủ trưởng, dựa theo lời nói của ngài thì đội nào vượt qua 30km núi rừng nhanh nhất thì sẽ giành thắng lớn, yêu cầu là trong đội đó phải có ít nhất 2 thành viên vượt qua.

Mặt Bùi Đông Lai không đổi sắc, lớn tiếng nói:

- Như vậy, ví dụ như tiểu đội đặc chiến A hoàn thành bài thi đấu nhưng trong quá trình vượt qua núi rừng thì hy sinh 3 người chỉ còn lại 2 người. Còn tiểu đội đặc chiến B thì vượt qua nhưng kém đội A 5' nhưng lại không hy sinh một ai. Dựa theo quy tắc như ngài nói thì tiểu đội đặc chiến A sẽ giành thắng lợi nhưng mà theo cá nhân tôi cho rằng, đội B có tư cách giành thắng lợi hơn. Điều này để chứng minh năng lực tác chiến của cả đội. Đương nhiên, tôi chỉ nói trận đấu này mà thôi. Nếu như là chiến tranh thì chúng ta thân là đội đột kích thì thích hợp với quy tắc mà ngài nói hơn.

- Lão Trần, hẳn chính là vũ khí bí mật năm nay của ông sao?

Trên đài chủ tịch, vị đại lão ngồi ở chỗ đầu tiên nghe Bùi Đông Lai nói xong thì cười cười với Trần Quốc Đào ở bên cạnh, nói:

- Có chút ý tứ.

Cmn, cậu cho rằng đội dự bị Long Nha dùng để trang trí sao?

Nghe được vị đại lão bên cạnh nói như vậy, thấy được tất cả các vị đại lão đều đem ánh mắt nhìn về phía mình thì Trần Quốc Đào khóc không ra nước mắt. Ở hẳn xem ra, lấy năng lực của Bùi Đông Lai thì việc vượt qua 30km núi rừng là một chuyện đơn giản, nhưng mà nếu mang theo tiểu đội đặc chiến Đẳng Long để vượt qua thì đó là một si tâm vọng tưởng.

Không riêng gì Trần Quốc Đào mà tất cả các vị đại lão khác cũng nghĩ như vậy.

- Thiếu úy, vấn đề này, tôi trả lời cho cậu biết.

Ngay sau đó, không đợi vị tham mưu trưởng kia mở miệng, một vị đại lão đã đứng dậy, nói:

- Nếu chỉ tiểu đội đặc chiến không có thương vong có thể vượt qua 30km núi rừng, bất luận là sớm hay muộn thì đều đoạt được giải quán quân trong hạng mục thi đấu này.

- Vâng, thủ trưởng.

Trước tiên Bùi Đông Lai liền trả lời.

- Còn ai có điều gì muốn hỏi nữa không?

Mất thấy vị đại lão kia dùng mắt ý bảo mình tiếp tục, vị tham mưu trưởng kia liền mở miệng hỏi.

Không trả lời.

- Tốt, nếu mọi người không có ý kiến gì thì tôi tiếp tục nói quy tắc.

Tên kia tham mưu trưởng tiếp tục nói:

- Nếu như không có chỉ tiểu đội đặc chiến nào thành công thì như vậy sẽ lấy số giết địch để tính, ai giết được nhiều hơn thì sẽ đoạt được chức quán quân.

Nói xong, tên tham mưu trưởng kia lại quét ánh mắt nhìn một vòng, thấy không ai có ý kiến thì lại nói:

- Dựa theo sắp xếp thì hôm nay sẽ tổ chức hạng mục xạ kích, ngày mai sẽ tiến hành hạng mục đồng đội ngày cuối cùng sẽ tiến hành hạng mục cách đấu.

- Đã tuyên bố quy tắc xong, sau đây xin mời XXX lên tuyên bố bắt đầu lần Đại Bĩ Võ năm nay.

Sau khi tuyên bố xong quy tắc thi đấu thì tên tham mưu trưởng kia đem microphone giao chỉ vị đại lão bên kia, sau đó trở về vị trí của mình.

- Sau đây, tôi xin tuyên bố bắt đầu Đại Bĩ Võ năm nay.

Giọng nói của vị đại lão kia vang lên.

- Mới tất cả thành viên tham gia vào xạ kích chuẩn bị, 10' sau sẽ tiến hành trận đấu tại bãi bắn số 1.

- Mọi người....Nghiêm.

Sau đó, mắt thấy vị đại lão bước xuống thì đội trưởng của tiểu đội đặc chiến Lang Nha rống tiếng lớn, nói:

- Quẹo phải, bước đều bước.

”Bá!”

”Ba... Ba...”

Trong lúc nhất thời, tiếng bước chân chinh tề vang vọng lên, 48 thành viên tiểu đội đặc chiến bước đều đến bãi bắn số 1.

Cuộc chiến giữa Bùi Đông Lai và Diệp Tranh Vành chính thức bắt đầu.

Diệt Hồng Trần

363. Chương 366: Ai Mới Là Thần Súng? (1)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 366: Ai mới là Thần Súng? (1)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

”Ba... Ba...”

Ánh mặt trời lên cao, tiếng bước chân vang vọng trong doanh trại làm cho bụi đất tung bay.

48 thành viên của các tiểu đội đặc chiến chạy bộ hướng về bãi bắn số 1.

5' sau.

Trong sự chờ đợi của mấy vị đại lão, tất cả 48 thành viên đã đi đến bãi bắn số 1 rồi dừng bước.

- Toàn bộ mọi người.... Nghiêm.

Đội trưởng của tiểu đội Lang Nha liền hô to, xoay đó xoay người hướng về mấy vị đại lão kia chạy tới:

- Báo cáo thủ trưởng, 8 chi tiểu đội đặc chiến đã có mặt, xin thủ trưởng ra lệnh.

- Thi đấu bắt đầu.

Vị đại lão kia liền trầm giọng ra lệnh, ánh mắt không biết là vô tình hay cố ý mà nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai.

Thân là nhân vật nắm quyền số 3 trong quân đội thì đối với sự kiện Ngưu Thử Sơn, đối với việc một mình Bùi Đông Lai huyết tẩy cả dòng binh Seberia thì hẳn rất rõ ràng.

Dưới tình hình như vậy, hẳn rất chờ mong biểu hiện ngày hôm nay của Bùi Đông Lai.

- Các thành viên tham gia xạ kích thì bước ra khỏi hàng.

Tên tiểu đội trưởng của tiểu đội đặc chiến Lang Nha trở lại trước đội hình rồi rống lớn.

“Ba!”

Nói xong, 8 thành viên tham gia xạ kích liền bước lên một bước, đứng trước đội ngũ.

Trong đó, đại diện cho tiểu đội đặc chiến Mãnh Hổ là Vương Khuê, đại diện cho tiểu đội đặc chiến Tuyết Báo là Tôn Nhận, ngoài ra, 4 chi tiểu đội đặc chiến đặc chủng khác đều phái ra những tay súng bắn tỉa số 1.

Còn về phần tiểu đội đặc chiến Lang Nha và Đằng Long thì đó là Bùi Đông Lai và Diệp Thiên.

- Hải quân lục chiến bắt đầu trước, theo thứ tự tiến hành so tài.

Tên đội trưởng của tiểu đội đặc chiến Lang Nha lại ra lệnh.

- Đại diện cho hải quân lục chiến bước lên tiến hành phần thi của mình, các đội viên khác chuẩn bị sẵn sàng.

- Vâng, thủ trưởng.

Nghe được tên đội trưởng tiểu đội đặc chiến Lang Nha nói thế thì tay súng bắn tỉa đại diện cho hải quân lục chiến liền lên tiếng trả lời. Sau đó chạy về phía trước, đầu gối trái chống xuống đất, chân phải hơi đưa về phía trước rồi cầm lấy khẩu M99, một khẩu súng ngắm bán tự động, có tầm bắn xa, trọng lượng nhẹ, dễ sử dụng.

- Bia ngắm bên ngoài 200m bắt đầu di chuyển.

Mất thấy tay súng của hải quân lục chiến đã sẵn sàng thì tham mưu trưởng của quân khu, người chịu phụ trách thi đấu hôm nay là Hà Huy liền nói.

Hà Huy nói xong thì bên ngoài 200m một tấm bia có một tên cường đạo đang bắt lấy con tin xuất hiện.

Mất thấy tấm bia kia xuất hiện thì tay súng của hải quân lục chiến liền ngắm.

Dưới ánh mặt trời, thông qua ống ngắm thì hẳn cảm thấy có điều gì không đúng lắm, nhưng mà cuối cùng vẫn quyết đoán bóp cò.

Hiển nhiên, hẳn biết tấm bia cách mình 200m là phần thi đơn giản nhất, nếu hẳn nhắm cả nửa ngày rồi bắn thì cũng đừng nên tham gia vào trận đấu nữa.

“Đoàng”

Tiếng súng vang lên, viên đại bay ra khỏi nòng, bắn vào tấm bia phía trước.

Nhưng mà...

Viên đạn không bắn trúng tên cường đạo trên tấm bia mà là trúng đầu của con tin.

“Ách?”

Thấy một màn như vậy thì tất cả thành viên của các tiểu đội đặc chủng đều ngẩn ra.

Thân là thành viên tham gia vào lần Đại Bĩ Vĩ lần này thì bọn hẳn chính là những thanh quân đao, có thể nói không chút khoa trương chút nào, bọn hẳn là những tay súng bắn tỉa xuất sắc nhất.

Cho nên, khi thấy tay súng của hải quân lục chiến bắn sai thì bọn hẳn liền kinh ngạc.

So với bọn hẳn thì tay súng bắn tỉa của hải quân lục chiến lại hoàn toàn bị sợ ngây người. Hẳn mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào mô hình cách đó 200m, dường như hẳn không thể tin nổi bản thân mình đã bắn trúng đầu con tin.

- Người tiếp theo.

Hà Huy thấy tay súng bắn tỉa của hải quân lục chiến hoàn toàn ngây người đứng sững sờ tại chỗ thì liền mở miệng.

“ Lộp bộp”

Về mặt của tay súng bắn tỉa hải quân lục chiến thống khổ nhìn vào Hà Huy mà các chiến hữu của hắn thì tỏ ra khiếp sợ nhìn về phía hắn, dường như bọn họ không thể tin rằng người mà mình tin tưởng nhất lại có thể kết thúc trận đấu nhanh như vậy.

- Báo...báo cáo thủ trưởng.

Tay súng bắn tỉa của hải quân lục chiến lấy hết dũng khí hô.

- Thiếu úy, mời nói.

Về mặt Hà Huy không chút thay đổi, nói.

- Súng của tôi có vấn đề.

Tay súng bắn tỉa của hải quân lục chiến mở miệng.

- Sớm đã biết là có vấn đề mà còn bắn sao?

Hà Huy lạnh lùng nói:

- Lui xuống.

- Vâng, thủ trưởng.

Nghe được mệnh lệnh của Hà Huy thì tay súng bắn tỉa của hải quân lục chiến liền biệt khuất buông súng xuống, sau đó chạy về lại đội ngũ của mình.

Nhưng mà.

Biệt khuất thì biệt khuất nhưng hắn cũng biết hối hận, hối hận vì mình đã quá sơ ý, trước khi bắn đã không kiểm tra súng, đợi cho sau khi bắn xong rồi mới biết súng có vấn đề.

Mà theo lời của Hà Huy nói thì bên trên đã cố ý xếp một khẩu súng chưa được kiểm tra vào.

- Thành viên của tiểu đội đặc chủng Hắc Cốc tiến lên bắn.

Mất thấy tay súng bắn tỉa của hải quân lục chiến bước về đội ngũ thì Hà Huy lên tiếng.

- Vâng, thủ trưởng.

Tay súng bắn tỉa của tiểu đội đặc chiến Hắc Cốc trả lời, sau đó chạy đến trước chỗ để súng rồi cầm lấy súng.

Lúc này đây, tay súng bắn tỉa của tiểu đội đặc chiến Hắc Cốc không có cầm súng nhắm bắn liền mà hắn cẩn thận kiểm tra súng một phen, hơn nữa còn tiến hành động tác nhắm bắn nữa.

- Trung úy, chuẩn bị xong chưa?

Ước chừng 10s sau, Hà Huy trầm giọng hỏi.

- Báo cáo thủ trưởng, đã chuẩn bị xong.

- Mô hình bên ngoài 200m di chuyển.

Giọng nói Hà Huy vang lên, bên ngoài 200m mô hình cường đạo bắt cóc con tin đã xuất hiện . Tay súng bắn tỉa của tiểu đội đặc chiến Hắc Cốc không có bắn liền mà là âm thầm tính toán đường đi của viên đạn.
(Siêu Nhân cm nr)

“ Đoàn”

Vài giây sau, tiếng súng vang lên, viên đại đã bắn thẳng vào tên đầu tên cường đại trên mô hình.

Thấy một màn như vậy thì tất cả thành viên của tiểu đội đặc chiến Hắc Cốc âm thầm thở ra, mà thành viên của của hải quân lục chiến lại ỉu xiu.

- Bên ngoài 400m phát hiện được quân địch.

Mất thấy tay súng bắn tỉa của tiểu đội đặc chiến Hắc Cốc bắn trúng thì Hà Huy lại mở miệng.

Hắn vừa dứt bên, bên ngoài 400 đã xuất hiện mô hình địch nhân.

Tay súng bắn tỉa của tiểu đội đặc chiến Hắc Cốc liền ngồi xuống, nhắm bắn.

“Đoàng!”

Tiếng súng lại vang lên.

Một phát trúng đầu.

- Bên ngoài 800m mô hình người điều khiển máy bay trực thăng xuất hiện.

Không đợi cho tay súng bắn tỉa của tiểu đội đặc chiến Hắc Cốc lấy hơi, giọng nói của Hà Huy lại vang lên.

Tay súng bắn tỉa của tiểu đội đặc chiến Hắc Cốc liền nằm xuống, tiếng hành nhắm.

Vài giây sau, tay súng bắn tỉa của tiểu đội đặc chiến hắc Cốc liền nhứ mảy, hắn nắm một nắm cát lên rồi thả xuống.

Chờ cho cát rơi xuống hết thì hắn lại cầm súng lên, bắt đầu nhắm bắn.

“Đoàng!”

Vài giây sau, tiếng súng lại vang lên.

Nhưng mà.

Lúc này đây, hắn không bắn trúng mục tiêu.

Thấy một màn như vậy thì hắn liền buông súng xuống, không đợi Hà Huy mở miệng đã chủ động chạy về đội ngũ của mình.

Đưa mắt nhìn tay súng bắn tỉa của tiểu đội đặc chiến Hắc Cốc trở lại đội ngũ, vẻ mặt Diệp Thiên khinh thường, ánh mắt khẽ liếc qua nhìn Bùi Đông Lai.

Thấy được ánh mắt khiêu khích của Diệp Thiên thì Bùi Đông Lai cũng không để ý đến mà là nhìn vào các tuyến thủ khác chuẩn bị lên bắn.

Sau đó, 2 gã thành viên của tiểu đội đặc chiến khác đều lên bắn nhưng mà bọn hắn cũng giống với tay súng bắn tỉa của tiểu đội đặc chiến Hắc Cốc cũng không bắn được mô hình máy bay ở ngoài 800m.

- Tiểu đội đặc chiến Hắc Báo.

Nghe được Hà Huy kêu tên thì Tôn Nhận có chút hưng phấn, sau đó hắn lấy lại bình tĩnh rồi bước lên điểm bắn.

Giống như những thành viên trước đó, Tôn Nhận cũng kiểm tra súng một phen sau đó mới bắt đầu nhắm bắn.

So sánh với vài người thi trước đó thì thời gian Tôn Nhận hoàn thành xong bài bắn ở bên ngoài 200m, 400m tương đối ngắn hơn nhiều, có thể nói là thuật bắn súng nhất lưu.

Không chỉ như thế, đối với phần thi mô hình lái trực thăng ở bên ngoài 800m thì Tôn Nhận cũng đã thuận lợi vượt qua, hơn nữa còn là một súng bạo đầu.

- Mô hình xe Tank bên ngoài 1200m, tốc độ 60km/h.

Giống như đã dự liệu được Tôn Nhận sẽ vượt qua được những bài thi đó, trên mặt Hà Huy cũng không có lộ ra vẻ kinh ngạc mà là hô to.

Hà Huy vừa hô lên thì bên ngoài cách 1200m đã xuất hiện mô hình một chiếc xe Tank chạy nhanh với vận tốc 60km/h.

Sau đó vì muốn xác định hướng gió nên Tôn Nhận cũng nắm lên một nắm cát rồi bỏ xuống, 10s đó mới nhắm bắn.

“ Đoàn!”

Viên đạn bay ra khỏi nòng nhưng mà không bắn trúng mục tiêu.

- Haizz...

Tôn Nhận nhin không được mà nhắm mắt thở dài. Lần Đại Bĩ Võ trước đó thì hắn cũng không có bắn trúng mô hình xe Tank, do đó mà đã bại trong tay của Diệp Thiên, đứng ở vị trí thứ 2.

Trong một năm qua, hắn đã luyện bắn súng, chủ yếu là bắn vào mô hình xe Tank, lúc tập luyện đó thì xác suất của hắn là 8/10.

Mà hôm nay, hắn không có bắn trúng mục tiêu, trừ thiếu may mắn ra thì quan trọng hơn là bởi vì viên đạn.

Ở môn xạ kích lần trước thì Tôn Nhận là người giành chức á quân còn trong cách đấu Vương Khuê là người giành chức á quân. Luận về thực lực bắn súng thì Vương Khuê còn kém hơn Tôn Nhận.

Nhưng mà.

Hắn cũng thuận lợi mà vượt qua bài thi mô hình máy bay trực thăng ở bên ngoài 800m nhưng lại dừng bước ở mô hình xe Tank bên ngoài 1200m.

- Tiểu đội đặc chiến Lang Nha.

Mất thấy Vương Khuê bỏ xuống súng, trở về đội ngũ thì Hà Huy lại mở miệng, đồng thời ánh mắt của hắn cũng nhìn về phía người được xưng là đặc chủng binh vương Diệp Thiên.

- Báo cáo thủ trưởng.

Nghe được Hà Huy gọi thì Diệp Thiên cũng không có bước lên chỗ bắn mà là đứng ngay tại chỗ.

- Thiếu úy, mời nói.

Trong lòng Hà Huy vừa động, dường như đoán được Diệp Thiên muốn làm cái gì.

- Đối với tôi mà nói thì 3 bài thi đầu đã không còn ý nghĩa gì.

Về mặt Diệp Thiên cao ngạo:

- Tôi muốn trực tiếp vào bài thi thứ 4, 1200m bên ngoài mô hình xe Tank, xin thủ trưởng phê chuẩn.

Nghe được Diệp Thiên nói như thế thì Hà Huy không khoi nao nao, sau đó hắn đem ánh mắt nhìn về phía mấy vị đại lão kia.

- Thượng úy, tôi phê chuẩn ý kiến của cậu.

Mất thấy vị đại lão kia gật đầu, Hà Huy trầm giọng nói.

- Cảm ơn thủ trưởng.

Diệp Thiên mỉm cười bước lên phía trước, đồng thời ánh mắt khê liếc về phía Bùi Đông Lai tràn đầy vẻ khinh miệt.

Như muốn nói : “ Tiểu tử, tao sẽ cho mày biết cái gì gọi là thần súng.”

codon.traí

364. Chương 367: Ai Mới Là Thần Súng? (2)

Siêu Cấp Cường Giả

Tác giả: Phong Cuồng

Chương 367: Ai mới là Thần Súng? (2)

Dịch giả: Goncopius

Biên Dịch: Goncopius

(Nhóm Dịch : Quân Đoàn Hôi Long)

Nguồn: 4vn.eu

Mặc dù là biết Diệp Thiên là một người cuồng ngạo nhưng lúc này nghe được Diệp Thiên nói muốn thi bài thứ 4 thì trừ thành viên của tiểu đội đặc chiến Đằng Long ra thì các thành viên của các tiểu đội đặc chiến khác đều lộ ra vẻ khó chịu.

Nhất là Tôn Nhận, Vương Khuê và các tay súng bắn tỉa đã thi đấu những bài thi trước, bọn hắn có cảm giác bị Diệp Thiên tát vào mặt một cái.

Nhưng mà.

Khó chịu thì khó chịu nhưng bọn họ cũng biết người được xưng là đặc chủng binh vương Diệp Thiên có tư cách để cuồng ngạo hơn nữa thủ trưởng cũng đã phê chuẩn, bọn hắn còn có thể nói gì nữa.

Hướng chi, nếu bọn hắn lên tiếng thì Diệp Thiên có thể nói lại : “ Nếu các người cảm thấy không phục thì có thể làm giống như ta” để đánh trả bọn hắn.

Bởi vậy nếu bọn hắn làm là tự chuốc lấy nhục.

Không riêng gì thành viên của các tiểu đội đặc chiến mà ngay cả người dẫn đầu của các tiểu đội đặc chiến khác cũng cảm thấy khó chịu. Đối với việc này thì Hà Huy chỉ cười khổ, ý bảo mọi người không nên làm gì.

- Vỡ kịch hay giờ mới bắt đầu mà thôi.

Mất thấy Diệp Thiên đi đến chỗ ngắm bắn thì vị đại lão là nhân vật số 3 trong quân đội nở nụ cười.

Nghe được vị đại lão kia nói như thế thì mấy vị đại lão rất rõ ràng, vị đại lão này bỏ cả công tác để đến đây quan sát là hoàn toàn hướng về phía Bùi Đông Lai và Diệp Thiên.

Hiểu được điểm này thì Trần Quốc Đào liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái, phát hiện trên mặt của Bùi Đông Lai lộ ra vẻ bình tĩnh thì vẻ lo lắng trong lòng Trần Quốc Đào liền biến mất, trên mặt hiện lên nụ cười.

Bởi vì biết súng có vấn đề cho nên Diệp Thiên liền cầm súng lên kiểm tra một phen.

So sánh với Vương Khuê thì tốc độ kiểm tra súng của Diệp Thiên vô cùng nhanh, hắn không đợi Hà Huy truyền ra mệnh lệnh thì liền nằm ngã xuống đất, chủ động nói:

- Báo cáo thủ trưởng, chuẩn bị xong.

Nói xong, Diệp Thiên liền ngậm một cọng cỏ trong miệng, muốn dùng phương thức này để đoán tốc độ gió.

- Bên ngoài 1200m mô hình người rơm trên xe Tank xuất hiện.

Mất thấy Diệp Thiên đã chuẩn bị xong, Hà Huy liền truyền ra mệnh lệnh.

Mệnh lệnh của Hà Huy vừa được truyền ra thì ở bên ngoài 1200m, mô hình người rơm trên xe Tank đã hiện ra.

- Báo cáo thủ trưởng, tốc độ đã đạt đến 60km/h.

Rất nhanh, trong bộ đàm đã truyền ra giọng hồi báo.

- Thượng úy, cậu có thể bắn.

Nghe thế thì Hà Huy liền hướng Diệp Thiên để truyền đạt mệnh lệnh, sau đó vẻ mặt hắn cũng giống với những đại lão đều lộ ra vẻ chờ mong.

Mặc dù Bùi Đông Lai không dùng ống nhòm để quan sát bất quá bằng thị lực biến thái của mình thì hắn có thể thấy được mô hình Tank ở ngoài 1200m.

Ngay sau đó.

Diệp Thiên quyết đoán mà bóp cò.

“Đoàng!”

Tiếng súng vang lên, viên đạn bay ra khỏi nòng súng, trực tiếp bắn thẳng vào mô hình người rơm trên xe Tank ở bên ngoài 1200m.

- Tốt.

Thấy một màn như vậy, thân là nhân vật số 3 của quân đội thì vị đại lão kia cũng không có keo kiệt lời khen ngợi của mình.

Nghे lời đại lão kia nói thế thì Diệp Thiên mỉm cười, cũng không có tiếp tục tiến hành thi đấu nữa.

Thân là quán quân của Đại Bĩ Vô lần trước thì hẳn biết rõ hạng mục thi đấu xạ kích chỉ có 4 nội dung.

Sao đó, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người thì Diệp Thiên bỏ súng xuống, đứng lên, rồi xoay người trở lại đội ngũ.

Lúc này, hẳn không có quay lại nhìn Bùi Đông Lai.

Diệp Thiên không nhìn Bùi Đông Lai nhưng mà thành viên của các tiểu đội đặc chủng khác đều nhìn về Bùi Đông Lai, trong lòng âm thầm suy đoán Bùi Đông Lai có thể hoàn thành bài thi giống Diệp Thiên hay không?

- Đông Lai, cố lên.

Thấy một màn này thì tất cả thành viên của tiểu đội đặc chủng Đằng Long đều lộ vẻ chờ mong mà nhìn Bùi Đông Lai. Trong đó thân là đội trưởng của tiểu đội đặc chủng Đằng Long thì Ngũ Cương lại nhỏ giọng cổ vũ một câu.

Bùi Đông Lai nghe vậy, mỉm cười gật đầu.

- Tiểu đội đặc chiến Đằng Long.

Hà Huy nhìn vào Bùi Đông Lai vài giây rồi trầm giọng mở miệng.

Bùi Đông Lai không có để ý đến ánh mắt của Hà Huy cũng không để ý ánh mắt của các vị đại lão, thậm chí ngay cả Trần Quốc Đào thì hẳn cũng không nhìn một cái nào mà là trực tiếp đi tới cầm súng rồi ngắm bắn.

So với các thành viên tham gia thi đấu trước thì Bùi Đông Lai cũng không có kiểm tra súng mà là cầm súng lên, làm ra một động tác nhắm.

- Báo cáo thủ trưởng, chuẩn bị xong.

Làm xong một động tác nhắm bắn, Bùi Đông Lai liền nói.

“Ách?”

Mắt thấy Bùi Đông Lai làm một động tác đơn giản như vậy thì trong lòng mọi người liền ngẩn ra.

- Bản thân tao muốn nhìn xem mày sẽ làm được gì?

Dường như Diệp Thiên có thể nhận thấy rằng Bùi Đông Lai là cố ý nhắm vào hắn cho nên liền cười lạnh.

- Thiếu úy, cậu muốn thi bài thi thứ mấy?

Không riêng gì Diệp Thiên đã nhận ra điểm này, ngay cả Hà Huy cũng biết. Hẳn nghĩ đến Bùi Đông Lai muốn giống như Diệp Thiên cho nên hỏi.

- Báo cáo thủ trưởng, tôi muốn dựa vào trình tự mà tiến hành, từ bài thi số 1 mà bắt đầu.

Bùi Đông Lai cầm súng, nói.

Nghे được Bùi Đông Lai nói thế thì ấn tượng của Bùi Đông Lai đối với thành viên của các tiểu đội đã tăng lên.

- Còn giả vờ nữa sao? Coi như là mày thức thời.

Diệp Thiên khinh miệt nhìn Bùi Đông Lai, trong lòng cười lạnh không thôi.

- Mô hình ngoài 200m bắt đầu.

“ Đoàn!”

Nói xong, mô hình hiện, tiếng súng vang.

Một súng bạo đầu, ở ngay giữa mi tâm.

“ Ách?”

Thấy một màn như vậy thì tất cả mọi người đều lú lút, ở bọn hắn xem ra tốc độ bắn của Bùi Đông Lai thật sự là quá nhanh, nhanh đến nỗi khi cầm súng lên nhắm là đã bắn rồi.

Ở bọn hắn xem ra, phải là có lòng tin vào tài bắn súng của mình mới dám làm như thế.

- Bên ngoài 400m phát hiện quân địch.

“ Đoàn!”

Dứt lời, mô hình hiện ra, tiếng súng vang lên.

Vẫn là một súng bạo đầu.

Vẫn là ngay giữa mi tâm.

“ Tê!”

Thấy một màn như vậy thì tất cả mọi người đều không nhận được mà hít vào một hơi, âm thầm cảm thán Bùi Đông Lai quả thật là yêu nghiệt mà.

Ngay cả mấy tay súng bắn tỉa còn cảm thấy Bùi Đông Lai có chút nghịch thiên thì huống gì là mấy vị đại lão?

Dưới ánh mặt trời, tất cả các vị đại lão đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Nhưng mà.

Ở lúc mọi người đang lộ ra vẻ kinh ngạc thì Trần Quốc Đào không nhận được mà nở nụ cười, cười đến đắc ý.

Cùng lúc đó.

Cuối cùng Diệp Thiên cũng thu lại lòng khinh thị đối với Bùi Đông Lai.

Bởi vì ngay cả hắn cũng không cam đoan bản thân có thể làm được như Bùi Đông Lai, một phát bạo đầu hơn nữa lại là ngay giữa mi tâm.

- Bên ngoài 800m, mô hình máy bay trực thăng xuất hiện.

Hà Huy cố gắng ngăn chặn nỗi khiếp sợ trong lòng, thông qua bộ đàm mà hạ lệnh.

Bên ngoài 800m liền xuất hiện một mô hình máy bay trực thăng được điều khiển, Bùi Đông Lai cũng không có giống như Tôn Nhận cũng không cầm cát lên hay ngậm cỏ để đoán tốc độ gió, hắn vẫn đứng tại chỗ cầm súng lên.

Nắm bắn.

“ Đoàn!”

Tiếng súng vang lên, viên đạn bay ra khỏi nòng súng.

Vẫn là....một phát bạo đầu.

- Tốt.

Thấy được biểu diễn của Bùi Đông Lai thì vị đại lão nhân vật số 3 trong quân liền nhìn về Bùi Đông Lai, lớn tiếng khen.

- Tốt lắm.

Nghe được nhân vật số 3 trong quân trầm trồ khen ngợi, sớm đã không kìm được tâm tình, Trần Quốc Đào cũng là vỗ tay kêu hay, cười vô cùng đắc ý.

Mà trừ Diệp Thiên ra thì toàn bộ thành viên của các tiểu đội đặc chiến đều ngẩn người, ánh mắt của bọn hắn nhìn về Bùi Đông Lai giống như là nhìn người ngoài hành tinh: “ Người này còn là người không?”

Diệp Thiên nhú mày, lý trí cùng trực giác nói cho hắn biết, thuật bắn súng của Bùi Đông Lai tuyệt đối không thua hắn.

- Bên ngoài 1200...

- Báo cáo thủ trưởng.

Lúc này đây, không đợi Hà Huy truyền ra mệnh lệnh, Bùi Đông Lai đã buông súng xuống rồi mở miệng.

- Thiếu úy, mời nói.

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Hà Huy vốn là ngẩn ra sau đó hỏi.

- Báo cáo thủ trưởng, theo tôi được biết trên lý luận nếu vận tốc gió là 4m/s thì nếu dùng súng ngắm M99 thì sẽ bắn trúng mục tiêu cách xa 1000m có bán kính là 0.5m, đối với mục tiếp cách xa 1500m thì bắn trúng vật có bán kính 2.5m, nếu mục tiêu cách xa 2500m thì có thể trúng mục tiêu có bán kính là 5m, điều này có đúng không?

Bùi Đông Lai ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn tiếng hỏi.

“ Ách?”

Người kia muốn làm gì?

Chẳng...chẳng lẽ hắn muốn tăng lên khoảng cách sao?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó dường như là đã đoán được dụng ý của Bùi Đông Lai.

- Đúng như vậy, thiếu úy.

Trong lòng âm thầm đoán được dụng ý của Bùi Đông Lai, Hà Huy vẫn tin rằng Bùi Đông Lai sẽ không dám làm như vậy:

- Cậu hỏi vấn đề này để làm gì?

- Báo cáo thủ trưởng, tôi muốn tăng khoảng cách lên 2000m.

Giọng nói của Bùi Đông Lai vô cùng bình tĩnh.

“ Rầm”

Lời nói của Bùi Đông Lai giống như là một tiếng sét vang lên giữa trời xuân làm cho tất cả mọi người đều không dám tin. Người kia điên rồi sao?

Điên rồi sao?

Miệng của Trần Quốc Đào mở ra cố gắng muốn ngăn cản điên cuồng của Bùi Đông Lai nhưng thấy được vẻ mặt kiên định của Bùi Đông Lai, thấy được ánh mắt tự tin của Bùi Đông Lai thì Trần Quốc Đào liền đem lời nói nuốt xuống bụng.

- Thiếu úy, cậu xác định muốn làm như vậy?

Lúc này đây, mở miệng không phải là Hà Huy mà là vị nhân vật số 3 trong quân kia.

- Báo cáo thủ trưởng , tôi xác định!

Giọng nói mạnh mẽ của Bùi Đông Lai vang lên.

- Tốt.

Nghe được câu trả lời thuyết phục của Bùi Đông Lai thì vị đại lão kia có chút kích động, nói:

- Hà tham mưu trưởng, dựa theo yêu cầu của thiếu úy mà truyền ra mệnh lệnh, hôm nay, bản thân tôi muốn nhìn xem cậu ta có thể sáng tạo ra kỳ tích hay không?

365. Chương 368: Ai Mới Là Thần Súng? (3)

- Vâng, thủ trưởng.

Nghe vị đại lão kia nói như thế thì Hà Huy liền trả lời, sau đó nhin không được mà nhìn Bùi Đông Lai một cái rồi hạ mệnh lệnh vào trong bộ đàm:

- Đem mô hình xe Tank ra ngoài 2000m, tốc độ vẫn giữ 60km/h.

- Vâng, thủ trưởng.

Trong bộ đàm liền truyền ra một giọng nói, mặc dù tên binh lính này không biết vì sao Hà Huy lại ra lệnh như vậy nhưng mà với một người quân nhân như hắn thì hắn cũng không dám hỏi nhiều mà liền thi hành.

Nhưng mà.

Khi trả lời xong thì hắn hoài nghi lỗi tai mình xảy ra vấn đề nên hỏi một tên chiến hữu bên cạnh:

- Mới vừa rồi thủ trưởng kêu chúng ta đem mô hình này ra 2000m, tốc độ vẫn là 60km/h, đúng không?

- Ừh.

Tên chiến hữu bên cạnh mơ hồ mà gật đầu.

- Thủ trưởng muốn làm gì? Chẳng lẽ lại có người có thể bắn trúng vào mô hình đến được 2000m ư?

- Vô nghĩa, cậu cho rằng tên kia là siêu nhân sao?

Nghe được tiến chiến hữu bên cạnh nói như thế thì sắc mặt tên binh lính đơ như cây cơ bất quá hắn vẫn làm theo mệnh lệnh của Hà Huy là đem mô hình người rơm trên xe Tank chạy ra ngoài 2000m.

Cùng lúc đó, bãi bắn số 1.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn vào người Bùi Đông Lai.

- Thủ trưởng, ngài từng thị sát qua tổ chức Long Nha, trong tổ chức Long Nha có người nào từng dùng súng ngắm M99 bắn trúng mô hình người rơm trên xe Tank cách 2000m không?

Trần Quốc Đào nhin không được mà hỏi nhân vật số 3 trong quân đội bên cạnh. Mặc dù hắn có lòng tin vào Bùi Đông Lai hơn nữa thoát nhìn Bùi Đông Lai cũng vô cùng tự tin nhưng mà hành động của Bùi Đông Lai vô cùng nghịch thiên. Thế cho nên đã khiến cho phần tin tưởng trong lòng của Trần Quốc Đào đối với Bùi Đông Lai dao động.

- Điều này chỉ làm được trên lý luận mà thôi.

Vị đại lão kia mang theo vài phần chờ mong, nói:

- Long Nha có thể làm được hay không thì tôi không biết, bởi vì trong Long Nha cũng chưa từng biểu diễn qua.

Trong lòng Trần Quốc Đào khẽ hốt hoảng.

Tuy rằng vị đại lão này không có cho ra một câu trả lời thuyết phục nhưng mà Trần Quốc Đào lại nghe được ý trong lời nói của đối phương rằng Long Nha cũng khó làm được điều này.

Long Nha còn khó làm được, Bùi Đông Lai có thể làm được ư?

Trần Quốc Đào bắt đầu có chút hối hận vì không đã ngăn cản hành động điên cuồng của Bùi Đông Lai.

- Như thế nào? Chẳng lẽ lão Trần ông lại không tin tưởng vào vũ khí bí mật của mình ư?

Trần Quốc Đào hơi có vẻ xấu hổ gật gật đầu, nói:

- Tôi tin rằng hấn có thể thuận lợi bắn trúng mục tiêu ở bên ngoài 1200m nhưng với lần 2000m này thì không tin tưởng được.
- Bản thân tôi cảm thấy rằng tiểu tử này rất tự tin.

Vị đại lão này ý cười đầy mặt nhìn vào Bùi Đông Lai.

Trần Quốc Đào nghe vậy thì nhìn về phía Bùi Đông Lai, thấy được Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh đứng đó chờ Hà Huy hạ mệnh lệnh.

Không riêng gì vị đại lão số 3 trong quân nhận thấy được Bùi Đông Lai vô cùng tự tin mà mấy vị đại lão khác cùng các thành viên của các tiểu đội đặc chiến cũng nhìn ra điểm này.

Mặc dù là như thế, mặc dù là vừa rồi Bùi Đông Lai đã biểu hiện nghịch thiên làm cho bọn họ cảm thấy được tài bắn súng của Bùi Đông Lai cũng không thua kém gì Diệp Thiên, thậm chí là Bùi Đông Lai đã hơn Diệp Thiên, nhưng mà bọn hấn vẫn cho rằng Bùi Đông Lai không thể bắn với một khoảng cách quá xa như vậy.

Dù sao thì đây cũng chỉ là lý luận mà thôi.

Trong chuyện này, lấy Diệp Thiên để so sánh.

Thân là thành viên của Diệp gia, bởi vì thiên phú của hấn từ nhỏ đã xuất sắc, thêm vào từ lúc nhỏ tuổi đã bắt đầu tòng quân cho nên hấn may mắn trở thành đồ đệ thứ 3 của Diệp Cô Thành.

Ở hấn xem ra, không nói riêng về hấn, ngay cả sư tỷ của hấn là Trần Anh cũng không thể làm được điều này.

Thậm chí là Tiêu Phi, người từng được xưng là Long Nha thứ 3 trong lịch sử cũng chưa chắc đã làm được điều này.

Ở trong lòng của hấn, chỉ có vị thủ lĩnh Long Nha, người đứng thứ 2 trên Long Bảng, người mà 18 năm trước ra tay đánh gãy chân của Bùi Vũ Phu, Diệp Cô Thành mới có thể làm được điều này.

Bởi vì sau khi dung hợp linh hồn với Tiêu Phi cho nên thánh lực của Bùi Đông Lai vượt xa hơn người thường. Hấn nghe được cuộc nói chuyện của vị đại lão cùng với Trần Quốc Đào, hơn nữa hấn cũng nhận ra vẻ tín nhiệm trong mắt của những người đồng đội của hấn.

Đối với việc này thì về mặt của hấn cũng không có bất kỳ vẻ biến hóa nào. Hấn chỉ lẳng lặng đứng đợi Hà Huy truyền ra mệnh lệnh.

- Báo cáo thủ trưởng, mô hình người rơm trên xe Tank đã vào vị trí, mời thủ trưởng ra lệnh.

Không biết bao lâu, trong bộ đàm truyền ra một giọng nói.

- Giữ nguyên tốc độ, để mô hình chạy từ Nam xuống Bắc.

Hà Huy liền hạ mệnh lệnh cho tên binh lính kia sau đó quay đầu nhìn về Bùi Đông Lai:

- Thiếu úy, cậu có thể tiến hành bắn.
- Báo cáo thủ trưởng, tôi muốn mượn chiếc xe Jeep của ngài một chút.

Bùi Đông Lai cũng không có bắn liền mà hướng về Hà Huy rồi nói.

- Được.

Dường như Hà Huy đã nhận ra Bùi Đông Lai muốn đứng ở trên xe để bắn cho nên hấn cũng không xin chỉ thị của vị đại lão kia mà liền đồng ý với yêu cầu của Bùi Đông Lai.

- Cảm ơn thủ trưởng.

Bùi Đông Lai mỉm cười, sau đó đi tới chiếc xe Jeep rồi nhảy lên bên trên xe.

Sau khi lên xe thì Bùi Đông Lai liền nhắm.

Các vị đại lão thấy thế thì liền cầm ống nhòm nhìn về mô hình người rơm trên xe Tank cách đó 2000m, mà thành viên của các tiểu đội đặc chủng khác lại ngừng thở nhìn vào Bùi Đông Lai.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai cũng không có vội vàng bắn mà cố gắng để cho bản thân mình bình tĩnh trở lại.

Dần dần, dưới sự chờ đợi của mọi người, tâm tình của Bùi Đông Lai đã trở nên bình tĩnh, nhịp đập của tim cũng đã ổn định.

Giờ phút này, Bùi Đông Lai có cảm giác được khẩu súng trong tay mình là một bộ phận của cơ thể.

Ngưng thần, ngừng thở.

Bùi Đông Lai dùng ống ngắm trên súng nhìn vào mô hình xe Tank cách hắn 2000m, trong đầu hiện ra vận tốc của gió. (Đậu má, siêu nhân vãi :88:)

Một giây, hai giây, ba giây...

3s sau, ở trong khi mọi người ngừng thở chờ đợi.

“ Đoàn!”

Lại một tiếng súng vang lên.

Tiếng súng vang lên giống như là một cái búa tạ đập vào tim của mọi người, khiến cho trái tim trong lồng ngực của bọn hắn liền ngừng đập.

Thời gian ngưng lại, hình ảnh dừng lại.

Thông qua ống nhòm thì các vị đại lão thấy được viên đạn đã bắn trúng vào mô hình người rơm trên xe Tank.

”Ách...”

Thấy được một màn như thế thì tất cả các vị đại lão đều trợn to mắt, miệng mở to ra, hoàn toàn sững sờ ngay tại chỗ.

Hắn...hắn thật sự làm được sao?

Thành viên của các tiểu đội đặc chiến không có ống nhòm để quan sát tình huống bên ngoài, bắt quá khi bọn hắn thấy được vẻ mặt ngây ngốc của các vị đại lão thì trong lòng liền hiện ra một câu hỏi như vậy.

Dường như để trả lời vấn đề của mọi người, bên ngoài 2000m, tên lính kia trợn to mắt, cà lăm nói:

- Mô....mô hình đã bị bắn trúng rồi sao?

- Hình...hình như là...

Chiến hữu bên cạnh hắn nuốt nước bọt, lắc lắc đầu, dường như có chút không tin vào cảnh tượng trước mắt.

- Đi...đi lên xem một chút.

Tên lính kia liền mở miệng, hắn muốn đi lên xem, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì.

- Được.

Tên chiến hữu liền tỉnh ngộ rồi bước lên, khi tới nơi thì hắn trợn to mắt ra. Mô hình người rơm trên xe Tank chỉ còn lại vài cọc rơm.

“ Ực!”

- Thật...thật sự hắn bắn trúng sao?

Thấy chiến hữu mình đơ như cây cơ thì tên lính điều khiển xe Tank không nhịn được mà hỏi.

Không trả lời.

- Rốt cuộc là hình nộm bị bắn trúng hay là bị gió cuốn đi rồi?

Còn không có trả lời.

- Tôi đang hỏi cậu đấy.

- Trời ạ, hình nộm đã bị hấn bắn trúng. Tên này là yêu quái ngàn năm sao?

Tên chiến hữu bên cạnh liền nói năng lộn xộn.

· ”Ách...”

Tên điều khiển xe Tank chỉ cảm thấy đầu mình “ Ông” lên một cái sau đó hấn quay trở lại doanh trại.

Cùng lúc đó.

Không đợi mấy vị đại lão lấy lại tinh thần, Bùi Đông Lai là từ trên xe nhảy xuống.

- Tiểu Bùi, hấn có thể làm được sao?

Lúc này đây, các vị đại lão đã lấy lại tinh thần, không đợi vị nhân vật số 3 trong quân kia mở miệng, Trần Quốc Đào đã giống như một con gà đá, cả mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập hỏi.

Không trả lời, Bùi Đông Lai đứng thẳng tắp ngay tại chỗ, vẻ mặt bình tĩnh như trước.

- Thiếu úy, cậu đã cho tôi thấy ai là thần súng lợi hại nhất.

So sánh với Trần Quốc Đào mà nói thì vị đại lão kia cũng rung động không ít, thế cho nên giọng nói của hấn có chút run rẩy.

Nghe được vị đại lão này nói như thế thì các vị đại lão còn lại cũng không có bất kỳ dị nghị gì, ánh mắt bọn hấn nhìn về Bùi Đông Lai tràn đầy vẻ không tưởng.

Mà thành viên của các tiểu đội đặc chiến thì sùng bái, ánh mắt cực nóng nhìn vào Bùi Đông Lai.

Giờ khắc này.

Giờ phút này, trong lòng của bọn hấn thì Bùi Đông Lai đã là thần súng.

Trong bọn họ không có Diệp Thiên.

Dưới ánh mặt trời.

Cả người Diệp Thiên giống như là đã ăn phải phân heo vào miệng, khuôn mặt tái nhợt, hấn không ngừng lắc đầu, trong lòng tự hỏi:” Hấn làm sao có thể bắn trúng được? Làm sao bắn trúng được?”

Điều này con mọt nó làm sao có thể được.

Không ai trả lời.

Sự thật thẳng hùng biện.

366. Chương 369: Long Vương, Diệp Cô Thành Hiện Thân.

Cả bãi bắn số 1 liền trở nên yên tĩnh trở lại, ánh mắt của mọi người đều nhìn vào Bùi Đông Lai.

Đối mặt với lời tán dương của các vị đại lão, đối mặt với ánh mắt đầy vẻ sùng bái của các thành viên tiểu đội đặc chiến thì bên ngoài Bùi Đông Lai vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng hấn vẫn hơi kích động.

Người ở bên ngoài xem một súng của Bùi Đông Lai vừa rồi là khiêu chiến với kỳ tích nhưng mà đối với Bùi Đông Lai mà nói thì hấn đang khiêu chiến với Tiêu Phi, hoặc nói đúng hơn là khiêu chiến với bản thân mình.

Từ ngày bắt đầu dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi thì hấn đã tự nhủ rằng Tiêu Phi là Tiêu Phi, mình là mình, một ngày nào đó bản thân mình sẽ ưu tú hơn Tiêu Phi.

Thấy được bộ dạng bình tĩnh như núi của Bùi Đông Lai thì các vị đại lão biết rõ mục đích đến Yên Kinh lần này của Bùi Đông Lai thì đột nhiên hiểu rõ được vì sao Bùi Đông Lai dám thẳng lưng mà bước đến Yên Kinh này. Hấn không chỉ dựa vào người cha đứng ở phía sau hấn mà hấn còn dựa vào thực lực của bản thân mình.

Không biết qua bao lâu, Hà Huy dùng ánh mắt hướng về vị đại lão kia, hỏi nên làm gì bây giờ.

- Hà tham mưu trưởng, để cho bọn họ trở về nghỉ ngơi đi.

Thấy được ánh mắt của Hà Huy thì vị đại lão liền hạ mệnh lệnh.

- Vâng, thủ trưởng.

Hà Huy liền đáp lại, sau đó nhìn vào đội trưởng của tiểu đội đặc chiến Lang Nha rồi nói:

- Lý lữ trưởng, ông mang các thành viên trở về nghỉ ngơi đi, chờ đợi chỉ thị.

- Vâng, thủ trưởng.

Nghe Hà Huy nói thế thì Lý lữ trưởng cúi chào trả lời sau đó nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai, nói:

- Thiếu úy, trở về hàng đi.

- Vâng, thủ trưởng.

Bùi Đông Lai lớn tiếng trả lời một tiếng rồi súng xuống, sau đó dưới cái nhìn sùng bái của mọi người thì hắn đã trở lại trong đội hình của tiểu đội đặc chiến Đằng Long.

- Mọi người nghiêm, bên phải quay, mục tiêu là thao trường, bắt đầu chạy.

Lý lữ trưởng liền hô to một tiếng, sau đó liền cúi chào các vị đại lão rồi mới đi theo đội ngũ.

- Lão Trần, lão đã nhận được bảo bối a.

Đưa mắt nhìn thành viên của các tiểu đội đặc chiến rời đi, vị đại lão kia liền cười a a nói với Trần Quốc Đào.

- Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn, tiểu tử đó làm không tốt là lừa gạt.

Trần Quốc Đào cười ha ha.

Mà mấy vị đại lão của quân khu khác thấy thế đều tức giận trừng mắt liếc nhìn Trần Quốc Đào một cái.

Thấy được ánh mắt ghen tị và hâm mộ của các vị đại lão bên cạnh thì Trần Quốc Đào cười ngửa đầu kia hận không thể vĩnh miện lên tới bầu trời a.

Cả đời này hắn có rất nhiều nguyện vọng, một trong những nguyện vọng đó là hắn mong muốn thủ hạ của mình có thể giành được chức quán quân trong Đại Bì Võ, cho nên một súng vừa rồi của Bùi Đông Lai, chẳng những đã tạo ra kỳ tích, hơn nữa cũng làm cho Trần Quốc Đào cảm thấy được giấc mơ đã trở thành sự thật.

Lùi một bước mà nói thì cho dù Bùi Đông Lai không thể dẫn dắt tiểu đội đặc chiến Đằng Long giành chức quán quân trong lần Đại Bì Võ lần này nhưng mà bằng một súng vừa rồi của Bùi Đông Lai cũng đủ để cho Trần Quốc Đào nở mày nở mặt.

1' sau, tất cả các vị đại lão đều lên xe rời khỏi trường bắn số 1.

- Đông Lai, cậu quả thật quá tuyệt vời.

- Đông Lai, cậu làm như thế nào?

- Đông Lai, khi nào rảnh thì hãy chỉ cho chúng ta thuật bắn súng đi.

Đối với các thành viên của tiểu đội đặc chiến Đằng Long mà nói thì sau khi thấy được một súng nghịch thiên của Bùi Đông Lai thì bọn hắn liền kích động không thôi. Nhưng mà bọn hắn ngại các vị đại lão ở đây cho nên đã không biểu lộ ra ngoài, lúc này sau khi các vị đại lão đi mất thì bọn hắn liền không nhịn được mà một đám mở miệng nói.

Bên tai vang lên lời nói của các thành viên tiểu đội đặc chiến Đằng Long, nhìn thấy khuôn mặt kích động của bọn họ thì Lý lữ trưởng cũng không lên tiếng ngăn cản.

Mà các thành viên của các tiểu đội đặc chiến còn lại thì lộ ra vẻ mặt chờ mong, vĩnh tai lên, cố gắng nghe Bùi Đông Lai nói ra vì sao hắn lại có thể làm ra hành động nghịch thiên như vậy.

Diệp Thiên không có.

Đối với một người kiêu ngạo mà nó thì thực lực chính là vốn để bọn hắn kiêu ngạo.

Lúc này đây, thấy được một màn như vậy thì thân là “ Đặc chủng binh vương” Diệp Thiên giống như là mất đi linh hồn, máy móc mà đi sau đội ngũ trở lại thao trường.

Khiến cho mọi người thất vọng là Bùi Đông Lai không có nói gì mà chỉ cười cười.

Cùng lúc đó.

Trong một chiếc ô tô, trong lòng của vị đại lão là nhân vật số 3 trong quân đội hơi động, sau đó hắn cầm lên điện thoại rồi bấm một dãy số đặc thù.

Sở dĩ là đặc thù là bởi vì cả TQ, biết được số này cũng không quá 2 người.

- Thủ trưởng.

Qua khoảng 10s thì mới có tiếng trả lời, trong giọng nói không lộ ra vẻ kính sợ, giọng nói giống như là phát ra từ máy móc vậy.

- Tiểu Diệp a, vừa rồi ta đã thấy được một kỳ tích sinh ra.

Nghe được giọng nói không mang theo bất kỳ tình cảm nào của Diệp Cô Thành thì vị đại lão này cũng không có tỏ ra tức giận mà cười cười nói.

- Thủ trưởng nói là trận thi đấu xạ kích của Đại Bĩ Vô lần này ư?

Đầu bên kia điện thoại, người được xưng là thủ lĩnh Long Nha, được gọi là Long Vương Diệp Cô Thành mở miệng.

- Ủh.

Nghĩ lại một màn vừa rồi, vị đại lão kia có chút kích động:

- Có một chiến sĩ gọi là Bùi Đông Lai dùng súng ngắm M99 bắn vào mô hình người rơm trên xa Tank với khoảng cách là 2000m, tốc độ 60km/h a.

“ Ách?”

Nghe được vị đại lão kia nói như thế thì đồng tử của Diệp Cô Thành mở to ra, trên mặt hiện lên một chút dao động.

Kinh ngạc.

- Tiểu Diệp, cậu là Long Nha thứ 2 của nước cộng hòa, nếu đổi lại là cậu thì cậu có thể làm được không?

Vị đại lão kia mang theo vài phần tò mò, hỏi.

- Được.

Giọng nói của Diệp Cô Thành không lớn nhưng rất kiên quyết.

- Còn Tiêu Phi thì sao?

Vị đại lão kia không có hoài nghi lời nói của Diệp Cô Thành mà là mở miệng lần nữa. Nhắc tới cái tên Tiêu Phi này thì trong lòng hắn có cảm giác tiếc hận.

Tiếc hận khi ở hắn cảm thấy người có hy vọng kế thừa được tài năng của Diệp Cô Thành, người được xưng là Long Nha thứ 3 Tiêu Phi lại tang thân ở nơi xứ người.

- Không được.

Lúc này đây, Diệp Cô Thành trầm mặc vài giây đồng hồ rồi mới trả lời.

- Nói như thế thì trong nước cộng hòa, trừ cậu ra thì thuật bắn súng của người trẻ tuổi gọi là Bùi Đông Lai kia là tốt nhất sao?

Vị đại lão nói xong thì trầm ngâm một chút:

- Nếu như có thể thì ta hy vọng hấn có thể tiến vào Long Nha.

Diệp Cô Thành trầm mặc.

- Để cho đội dự bị của Long Nha sẵn sàng.

Vị đại lão kia có thể hiểu được Diệp Cô Thành đang khó xử, cười khổ nói:

- Mặc khác nếu ngày mai không bận gì thì hãy cùng ta đến quan sát trận thi đấu.

- Vâng, thủ trưởng.

Diệp Cô Thành máy móc trả lời.

Nghe Diệp Cô Thành trả lời thì vị đại lão kia cũng không nói gì mà là cúp điện thoại.

1h sau.

Diệp Cô Thành đón xe đến căn cứ huấn luyện của đội dự bị Long Nha.

Trên thao trường, các thành viên của đội dự bị Long Nha đã đứng đó, vẻ mặt kích động chờ Diệp Cô Thành đến.

Thân là thành viên của đội dự bị Long Nha thì sau khi tiến vào trong đội thì nằm mơ tụi hấn cũng muốn nhìn thấy thủ lĩnh truyền thuyết trong Long Nha, Long Vương – Diệp Cô Thành.

Nhưng mà.

Bởi vì cho tới nay, Diệp Cô Thành thần long kiến thủ bất kiến vĩ (thấy đầu không thấy đuôi) cho nên bọn hấn không có khả năng gặp mặt.

Lúc này đây, bọn hấn thấy được một chiếc xe Jeep chạy vào căn cứ.

1' sau, chiếc xe kia đã dừng lại trước đội hình của bọn hấn. Một nam nhân đầu tóc húi cua, mặc một bộ y phục màu đen, chân đi đôi giày lính bước từ trong xe xuống.

Dưới ánh mặt trời, vẻ mặt của người nam nhân kia băng lãnh.

Ánh mắt của hấn không sắc bén, không lãnh mạc mà là vô cùng bình tĩnh.

Nhưng mà.

Khi ánh mắt của người nam nhân này nhìn vào một thành viên nào của đội dự bị Long Nha thì bọn hấn chỉ cảm thấy có một thanh cương đao đang đặt trên cổ mình, lông tơ cả người bọn hấn liền dựng lên.

“ Bộp! Bộp!”

Sau đó, Diệp Cô Thành bước về phía bọn hấn.

Bước chân của hấn trầm ổn, mạnh mẽ.

Phảng phất trong nháy mắt giống như là cả thế kỷ.

Không đợi cho thành viên của đội dự bị Long Nha hồi phục tâm tình, Diệp Cô Thành đã đứng trước đội hình. Ánh mắt theo thứ tự mà nhìn qua 20 thành viên dự bị Long Nha này.

- Dựa vào mệnh lệnh của cấp trên thì ngày mai, các đồng chí sẽ tiến hành mai phục, chặn đánh những tiểu đội đặc chủng tham gia Đại Bĩ Võ trong nước.

Mặt của Diệp Cô Thành không chút thay đổi, mở miệng:

- Mọi người là những thành viên được chọn từ những các tiểu đội đặc chủng tham gia vào các lần Đại Bĩ Võ trước, cho nên trong mọi người sẽ có một số người sẽ nương tay.

“Lộp bộp”

Nghe được những lời nói này của Diệp Cô Thành thì trong lòng những thành viên dự bị Long Nha liền căng thẳng.

- Nhưng mà tôi nói cho các đồng chí biết, đối với các đồng chí mà nói thì ngày chính là khảo nghiệm của các đồng chí, khảo nghiệm xem thử các đồng chí có đủ tư cách để bước vào Long Nha hay không?

Diệp Cô Thành tiếp tục nói:

- Tôi hy vọng mọi người có thể dùng 100% tinh sức lực của mình.
- Xin Long Vương yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ toàn lực ứng phó.

Nghe Diệp Cô Thành nói như thế thì tên giáo qua của đội dự bị Long Nha liền lớn tiếng trả lời.

- Xin Long Vương yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ toàn lực ứng phó.

Toàn thể thành viên của đội dự bị Long Nha liền rống lớn, thanh âm động trời.

- Ngày mai, ai có thể đánh gục được Diệp Thiên thì trực tiếp tiến vào Long Nha.

Diệp Cô Thành nói xong thì dừng lại một chút:

- Đánh gục được Bùi Đông Lai thì ta thu hần làm đồ đệ.

“ Ếch?”

Nghe được Diệp Cô Thành nói như thế thì tất cả thành viên của đội dự bị Long Nha đều ngẩn ra sau đó thì mừng như điên, không riêng gì bọn hắn, cho dù là cả tổ chức Long Nha thì ai có thể là đồ đệ của Diệp Cô Thành thì đó chính là một điều vẻ vang.

Nhưng mà.

Bọn hắn biết rõ Diệp Thiên chính là đồ đệ của Diệp Cô Thành nhưng mà còn Bùi Đông Lai là ai? So với đồ đệ của Long Vương là Diệp Thiên thì hắn còn khó đối phó hơn sao?

Con của Vũ Phu.

Diệp Cô Thành thầm nói như thế ở trong lòng.

367. Chương 370: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (1)

Sáng sớm, khi ánh mặt trời dần dần lên cao, 48 thành viên của các tiểu đội đặc chiến đã có mặt tại thao trường rồi xếp thành một phương đội.

- Toàn thể mọi người...Nghiêm.

Lúc này đây, Lý lữ trưởng đã đi lên, ánh mắt như đao nhìn vào 48 thân ảnh kia. Vẻ mặt của Lý lữ trưởng nghiêm túc, nói.

- Dựa vào an bài thi đấu của Đại Bì Võ thì hôm nay chúng ta bắt đầu tiến hành hạng mục thi đấu thứ 2.

Lý lữ trưởng lại nói thêm:

- Ngày hôm qua, thủ trưởng đã tiến hành giới thiệu với mọi người rồi nhưng hôm nay tôi cũng sẽ bổ sung thêm một chút để mọi người biết rõ hơn. Dựa vào an bài thi hôm nay 8 chi tiểu đội đặc chiến sẽ lần lượt tham gia vượt qua 30km núi rừng, trong lúc mọi người vượt qua thì mọi người sẽ bị đội dự bị Long Nha phục kích. Mà thành viên của đội dự bị Long Nha đã đến đó trước, đây cũng là nói bọn họ có đủ thời gian để tiến hành bố trí địa lôi, tạo ra những chạm bẫy.

Mặc dù đã biết trong quá trình thi đấu sẽ bị đội dự bị Long Nha chặn đánh nhưng mà lúc này nghe Lý lữ trưởng nói đội dự bị Long Nha xuất động hơn 20 người, hơn nữa lại đến đó bố trí trước chạm bẫy thì trừ Diệp Thiên và Bùi Đông Lai ra thì toàn bộ mọi người đều hít sâu một hơi.

Dù sao, cũng là một quân số thì bọn hắn cũng không phải là đối thủ của thành viên đội dự bị Long Nha huống chi lúc này bên Long Nha lấy gấp 4 lần quân số bên mình?

- Tôi biết mọi người đều rất tò mò vì sao năm nay lại áp dụng phương thức này?

Mắt thấy vẻ mặt của mọi người đều lộ vô cùng quái lạ thì trong lòng Lýữ trưởng hiểu rõ, tiếp tục nói:

- Nhưng mà tôi hy vọng mọi người hiểu được, sau tổ chức Long Nha thì đội dự bị Long Nha chính là một chi bộ đội đặc thù nhất của nước ta, có thể cùng bọn họ giao thủ thì đối với mọi người mà nói thì đó chính là một cơ hội để rèn luyện. Cho nên, dù mọi người không thể vượt qua được 30km núi rừng nhưng mà trong quá trình hành động, mọi người cũng sẽ học được một số kỹ năng mới.

Nghe được Lýữ trưởng nói như thế thì mọi người liền bình tĩnh.

- Sau đây, tôi nói sơ qua thứ tự của các tiểu đội tham gia vào lần này.

Mắt thấy mọi người đã lấy lại bình tĩnh thì Lýữ trưởng nói:

- Đội thứ nhất là tiểu đội đặc chiến Tuyết Báo, đội thứ hai là hải quân lục chiến.... Đội thứ bảy là tiểu đội đặc chiến Lang Nha, và đội cuối cùng là tiểu đội đặc chiến Đằng Long.

- Như vậy, hôm nay tiểu đội đặc chiến Hắc Báo sẽ tham gia đầu tiên.

Lýữ trưởng nói xong, đột nhiên đề cao thanh âm:

- Tiểu đội đặc chiến Tuyết Báo chuẩn bị, 30' sau sẽ có trực thăng để đưa mọi người đến nơi tổ chức thi đấu. Còn các tiểu đội đặc chiến khác thì tự tổ chức huấn luyện.

Nghe được mệnh lệnh của Lýữ trưởng thì các tiểu đội đặc chiến khác đều giải tán. tiểu đội đặc chiến Hắc Báo thì chuẩn bị xong rồi lên trực thăng, còn các tiểu đội đặc chiến khác thì bắt đầu huấn luyện.

Cùng lúc đó.

Trong một gian phòng hội nghị.

Tất cả các vị đại lão đều có mặt trong này, chờ vị nhân vật số 3 trong quân xuất hiện thì sẽ thông qua vệ tinh mà quan sát trận thi đấu hôm nay của tiểu đội đặc chiến Tuyết Báo.

Không biết qua bao lâu, dưới sự chờ đợi của bọn họ thì vị đại lão kia đã xuất hiện cùng với một nam nhân trung niên rồi cả 2 đi vào phòng họp.

“ Ách?”

Thấy được nam nhân trung niên kia thì tất cả các vị đại lão có mặt trong phòng đều ngẩn ra.

Thân là các đại lão trong quân đội thì bọn họ đều từng đã gặp qua nam nhân trung niên này rồi cũng biết thân phận của nam nhân trung niên này.

- Chưa vị, để trận đấu càng thêm sinh động thì hôm nay thiếu tướng Diệp Cô Thành sẽ cùng chúng ta quan sát trận đấu, hơn nữa cũng sẽ tiến hành bình luận trận đấu này.

Mắt thấy mọi người đều lộ ra vẻ nghi hoặc thì vị đại lão kia giải thích một câu.

Nói xong thì Diệp Cô Thành đi phía sau vị đại lão kia liền bước lên trước một bước, giữ im lặng mà cúi chào.

Đám người Trần Quốc Đào thấy thế thì vội đứng dậy đáp lễ.

- Tiểu Diệp, cậu cho rằng tiểu đội đặc chiến Tuyết Báo sẽ có ít nhất 2 thành viên thành công vượt qua 30km núi rừng không?

Bởi vì trận đấu chưa bắt đầu cho nên sau khi ngồi xuống, vị đại lão kia không nhận được mà quay sang hỏi Diệp Cô Thành.

- Báo cáo thủ trưởng, cá nhân tôi cho rằng sẽ không có bất kỳ tiểu đội đặc chiến nào sẽ làm được điều này.

Diệp Cô Thành liền trả lời nhưng trong giọng nói lại lộ ra sự tự tin.

Phần tự tin kia là sự tin nhiệm vào thành viên của đội dự bị Long Nha.

- Vậy, có người nào có thể thuận lợi vượt qua 30km núi rừng không?

Vị đại lão kia lại hỏi.

- Diệp Thiên cùng Bùi Đông Lai, 2 người này có khả năng làm được.

Diệp Cô Thành lại trả lời.

Vị đại lão kia mang theo vài phần chờ mong, khi nói chuyện lại nhớ ra cái gì, cười trêu ghẹo, nói:

- Thiếu chút nữa đã quên, tên tiểu tử gọi là Bùi Đông Lai từng nói muốn dẫn dắt tiểu đội đặc chiến Đẳng Long vượt qua 30km núi rừng.

Lúc này đây, Diệp Cô Thành không lên tiếng.

Bởi vì, trầm mặc chính là câu trả lời tốt nhất---điều đó không có khả năng.

Vị đại lão kia trêu ghẹo và Diệp Cô Thành trầm mặc khiến cho Trần Quốc Đào đỏ mặt, kết quả 6 vị đại lão còn lại liền nở nụ cười.

1 tiếng sau.

Lúc này đây, tiểu đội đặc chiến Tuyết Báo đã bắt đầu tiến vào tiến vào núi. Trong đó, Tôn Nhận là người áp trận.

Kết quả, sau khi tiến vào rừng được 3km thì tiểu đội đặc chiến Tuyết Báo đã bị thành viên của đội dự bị Long Nha phát hiện.

Phát hiện được hành tung của tiểu đội đặc chiến Tuyết Báo, 2 tên thành viên của đội dự bị Long Nha cũng không có tiến lên chặn đánh mà là đem tin tức truyền về phía sau để chiến hữu ở phía sau thiết lập mai phục.

Cuối cùng, dưới sự mai phục của 5 thành viên đội dự bị Long Nha thì toàn bộ thành viên của tiểu đội đặc chiến đã bị diệt, bất quá, dựa vào tài bắn súng của mình thì Tôn Nhận đã bắn trúng 2 thành viên của đội dự bị Long Nha. Nhiều ít cũng đã lấy lại mặt mũi cho tiểu đội đặc chiến Tuyết Báo.

- Ngay cả thành viên dự bị của Long Nha cũng đã lợi hại như thế, tôi thật sự không dám tưởng tượng đến thực lực của thành viên chân chính Long Nha sẽ mạnh đến cỡ nào.

Sau khi trận thi đấu thứ nhất kết thúc, vị đại lão đến từ quân khu Tây Bắc cười khổ lắc lắc đầu:

- Long Nha quả không hổ là một thanh quân đao lợi hại nhất trong quân ta, trận này tôi thua tâm phục khẩu phục.

Nghe được vị đại lão này nói như thế thì trên mặt Diệp Cô Thành cũng không tỏ thái độ gì mà các vị đại lão còn lại cũng đã chấp nhận với lời nói của vị đại lão đến từ Tây Bắc kia.

Phải biết rằng, 20 thành viên của đội dự bị Long Nha đã chia thành 4 tổ, tạo thành 4 phòng tuyến, ngay cả phòng tuyến thứ nhất mà tiểu đội đặc chiến Tuyết Báo cũng chưa vượt qua, mấy phòng tuyến sau có năng lực như thế nào thì không nói cũng biết.

Nghe vị đại lão đến từ quân khu Tây Bắc nói như thế thì Trần Quốc Đào nghĩ đến Bùi Đông Lai muốn dẫn dắt tiểu đội đặc chiến Đẳng Long vượt qua 30km núi rừng thì không khỏi nóng mặt.

Nhưng mà.

Nghĩ đến trận xạ kích Bùi Đông Lai đã sáng tạo ra kỳ tích, trong lòng Trần Quốc Đào không khỏi có chút chờ mong : “ Tiểu tử này còn có thể sáng tạo ra kỳ tích không?”

Vượt qua được sao?

Trận đấu trong vài ngày kế tiếp làm hy vọng trong lòng Trần Quốc Đào tan biến.

Bởi vì trừ tiểu đội đặc chiến Long Nha và tiểu đội đặc chiến Đẳng Long chưa thi đấu thì toàn bộ các tiểu đội đặc chiến khác đều đã gặp bị kịch, không một chi tiểu đội đặc chiến nào có thể vượt qua đạo phòng tuyến thứ nhất của đội dự bị Long Nha.

Dưới tình hình như thế, Trần Quốc Đào không còn chờ mong Bùi Đông Lai có thể dẫn dắt t tiểu đội đặc chiến Đằng Long vượt qua 30km núi rừng nữa, chỉ cần một mình Bùi Đông Lai có thể vượt qua thì hẳn cũng đã hài lòng lắm rồi.

Ngày thứ 7.

Tiểu đội đặc chiến Lang Nha vào trận.

So với các tiểu đội đặc chiến khác thì thành viên của tiểu đội đặc chiến Lang Nha được chia làm 2 tổ, một tổ lấy danh hiệu là Huyết Lang do Diệp Thiên cùng với chỉ đạo viên là Dã Lang 2 người tạo thành một đội, một đội khác do 4 thành viên của tiểu đội đặc chiến Lang Nha tạo thành một đội.

- Hà Huy, xem ra lính cậu của muốn thi sẽ giữ tướng a.

Mất thấy 4 thành viên của tiểu đội đặc chiến Lang Nha tiến vào núi làm pháo hôi dò đường, còn Diệp Thiên và Dã lang ở phía sau thì vị đại lão nhân vật số 3 trong quân hướng về phía Hà Huy nói:

- Cá nhân ta cho rằng kế hoạch này không tồi, ít nhất là có một cơ hội.

Nghe được vị đại lão kia nói như thế thì mấy vị đại lão còn lại đều âm thầm gật đầu, chấp nhận lời nói của vị đại lão này.

Bọn hắn không có chú ý đến Diệp Cô Thành thầm nhủ mày lại.

Giống như đã suy đoán lời nói của vị đại lão kia nên khi dùng phương án bỏ xe bảo soái kia thì Diệp Thiên cùng với Dã Lang đã tiến hành đột phá được 2 đạo phòng tuyến mà 4 thành viên của tiểu đội đặc chiến Lang Nha đã hy sinh. Đến đạo phòng tuyến thứ 3 vì muốn để cho Diệp Thiên thuận lợi bước qua nên Dã Lang đã tự mình làm pháo hôi sau đó đã bị đánh gục, mà Diệp Thiên đã không sự phụ kỳ vọng của mọi người. Một mình Diệp Thiên bằng vào năng lực tác chiến của mình đã bắn gục hết toàn bộ thành viên của đội dự bị Long Nha, thành công vượt qua 30km núi rừng.

Biểu hiện xuất sắc của Diệp Thiên đã để cho tiểu đội đặc chiến Lang Nha tạm thời xếp thứ 1.

- Tiểu Diệp a, Diệp Thiên tiểu tử này không hổ là đồ đệ của cậu, hẳn toàn toàn có thực lực để tiến vào Long Nha. Chờ sau khi cuộc thi kết thúc thì sẽ cho hắn gia nhập vào Long Nha.

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, vị đại lão kia nhớ lại biểu hiện của Diệp Thiên thì hướng về phía Diệp Cô Thành nói.

- Vâng, thủ trưởng.

Diệp Cô Thành liền trả lời một cách khẳng định, so với lúc vị đại lão kia nói để Bùi Đông Lai gia nhập vào Long Nha thì khác một trời một vực.

Thấy Diệp Cô Thành đáp ứng thì vị đại lão kia cũng không cảm thấy kỳ quái dù sao thì Diệp Thiên cũng là người truyền thừa của Diệp Cô Thành.

- Tiểu tử a tiểu tử, chút nữa cậu phải làm cho những tên không có cậu vào Long Nha mở to mắt ra nhìn xem.

Cùng lúc đó, Trần Quốc Đào người muốn Bùi Đông Lai gia nhập vào Long Nha nhưng không được chấp thuận lại có chút biệt khuất ở trong lòng mà thầm động viên cho Bùi Đông Lai.

368. Chương 371: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (2)

Màn đêm buông xuống, trong một trụ sở bí mật ở vùng ngoại thành Yên Kinh là một mảnh yên lặng.

Thao trường, hai mươi thành viên được chọn ra từ quân đội để trở thành thành viên dự bị của Long Nha, được huấn luyện hoàn toàn khác biệt so với trước kia. Nhưng bây giờ cả đám đang đứng thành một hàng, giống như là đám binh lính bị đánh bại vậy, bộ dáng gục đầu ủ rũ.

Tất cả chuyện này, đơn giản vì... Vào hôm nay sẽ chấm dứt Đại Bĩ Võ thi đấu biểu diễn dành cho bộ đội đặc chủng cả nước. Chẳng những bọn họ không thể xử lý được Diệp Thiên. Chưa nói đến chuyện để Diệp Thiên xuyên qua 30 km núi rừng, mà còn bị Diệp Thiên và tiểu đội đặc chiến của Lang Nha thủ tiêu 10 người.

Những việc này đối với lòng kiêu ngạo của những binh sĩ có năng lực tác chiến siêu cường đang một lòng muốn bước vào Long Nha chính là một đả kích trầm trọng không thể nghi ngờ.

- Làm sao vậy? Cả đám đều không thể thừa nhận thất bại ngày hôm nay sao?

Đứng trước đội ngũ đang xếp hàng, giáo quan của đội dự bị Long Nha chứng kiến vẻ mặt buồn khổ của 20 thành viên, hẳn không có trách cứ mà ngược lại hẳn còn có hơi mỉm cười hời hợt.

Dường như... Đối với hẳn mà nói, chứng kiến những đệ tử luôn tự cho mình là đúng bị đả kích là một chuyện cực kỳ vui sướng.

Mà trên thực tế đúng là như thế. Trong mắt của hẳn, hai mươi thành viên dự bị của Long Nha này, đều được chọn ra từ trong bộ đội đặc chủng. Mỗi người đều là tinh anh trong tinh anh!

Nhưng mà...

Bọn hẳn thiếu sự suy sụp khi thất bại.

Mà cảm giác suy sụp trong quá trình phát triển của mỗi người đều là thứ không thể thiếu được, cũng là một quá trình cực kỳ quan trọng.

Cường giả chân chính, chỉ có thể ở trong suy sụp và nghịch cảnh mà dục hỏa trùng sinh.

Bởi vì đã hiểu được tầm quan trọng của suy sụp, giáo quan cảm thấy bọn họ gặp phải một đòn cảnh cáo chính là một chuyện tốt. Dù sao thì đây cũng chỉ là diễn tập, đánh bại còn có thể tổng kết kinh nghiệm. Cố gắng đề cao, tranh để sau này gặp phải sai lầm tương tự trên chiến trường.

Mà một khi đã ở trên chiến trường, thất bại đại biểu cho tử vong!

- Báo cáo giáo quan, hôm nay là do chúng tôi đã sơ xuất.

Đột nhiên một gã thành viên dự bị của Long Nha mới khoảng 19 tuổi có chút không phục nói.

Hắn vừa thốt lên, không ít thành viên của đội dự bị Long Nha cũng ủa lên phụ họa.

- Sơ xuất sao?

Nghe được lời nói của tên thành viên đội dự bị Long Nha kia, nhìn vẻ mặt phụ họa của những thành viên còn lại, nụ cười trên mặt của giáo quan không sót lại chút gì. Hẳn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thành viên không phục của đội dự bị Long Nha, gần từng chữ một.

- Chẳng lẽ chính là sơ xuất sao?

Mắt thấy giọng nói của giáo quan trở nên nghiêm khắc, không người nào dám mở miệng phản bác.

- Không phải!

Giáo quan lạnh lùng nói.

- Bởi vì cho dù có đấu lại một lần nữa, các cậu cũng không thể đánh bại Diệp Thiên kia.

Nghe giáo quan bói như vậy, tên thành viên của đội dự bị Long Nha kia cố gắng mở miệng, kết quả thì nhận được ánh mắt lạnh như băng của giáo quan, không còn cách nào khác hẳn liền đem những lời vừa ra đến miệng nuốt trở vào.

- Làm sao? Không phục sao?

Giáo quan thấy thế, cười lạnh nói.

- Tiểu Tử Diệp Thiên đó dùng đồng đội để hy sinh để che dấu và phá tan đạo phòng tuyến thứ ba các cậu mà các cậu đã thành. Cả đám các cậu đều đã bao vây tiêu diệt hẳn! Kết quả là sao? Kết quả là thân là

các thành viên đội dự bị Long Nha nhưng phải tốn sức chín trâu hai hổ cũng không tìm được tung tích của hắc ở trong rừng, để hắc thành công vượt qua!

Á khẩu không trả lời được.

Đối mặt với lời đả kích trắng trợn của vị giáo quan thì 20 thành viên của đội dự bị Long Nhanh không ai dám mở miệng phản bác.

Bởi vì...Giáo quan nói rất đúng sự thật, sau khi Diệp Thiên nguyệt trang che giấu xong, căn bản là bọn hắc không thể tìm được Diệp Thiên.

- Các cậu không chỉ sơ suất, mà còn rất ngu xuẩn.

Mất thấy không ai phản bác, giáo quan đả kích không chút lưu tình nào, nói.

- Các cậu biết rõ mục đích của đối phương là vượt núi thành công, cũng không biết bố trí mai phục ở chỗ cửa ra, mà tất cả mọi người cố gắng đi tìm hắc. Đúng, ta biết các cậu rất có lòng tin đối với năng lực tác chiến đơn độc của mình, các cậu cảm thấy được hắc không có khả năng lẩn được qua ánh mắt của các cậu, các cậu cũng kỳ vọng có thể xử lý được hắc, sau đó thuận lợi tiến vào Long Nha, chính là đây? Đã thấy ngu chưa?

Bên tai vang lên tiếng răn dạy quả măng của giáo quan, Các thành viên trong đội dự bị Long Nha đều áy náy cúi đầu.

Đúng như lời của giáo quan nói, nếu không phải bọn hắc quá mức tự tin, không nghĩ đến việc nhanh chóng xử lý Diệp Thiên, mà là nghiêm khắc chấp hành kế hoạch chế địch trong lời nói trước. Như vậy bọn hắc hoàn toàn có thể bố trí mai phục ở lối ra, lúc đó Diệp Thiên có chạy đằng trời.

- Theo ý nào đó mà nói, các cậu thua ở trong đồ đệ Long Vương cũng không xấu mặt! Nhưng mà nói vậy các cậu cũng không có quên, Long Vương đã nói qua, trong các cậu nếu ai có thể tự mình xử lý Diệp Thiên thì có thể tiến vào Long Nha, mà xử lý được Bùi Đông Lai thành viên của tiểu đội đặc chủng Đẳng Long thì trở thành đồ đệ của Long Vương!

Giáo quan chuyển đề tài đến trên người Bùi Đông Lai.

Bá!”

Ngạc nhiên nghe được những lời này của giáo quan, những thành viên của đội dự bị Long Nha bị đả kích vừa rồi giờ giống như một đám khát cái vài ngày chưa được ăn cơm nhìn thấy một đồng thức ăn ngoan vậy, bọn hắc toát ra ánh mắt cực nóng.

Giờ khắc này, đối với bọn họ mà nói, đánh gục Bùi Đông Lai là đệ tử của Long Vương đã là thứ yếu, quan trọng hơn là, bọn hắc muốn dùng hành động thực tế để rửa sạch sỉ nhục ngày hôm nay!

- Thời gian các cậu gia nhập đội dự bị Long Nha đã ngắn, nhưng. chỉ đến ngày hôm qua các cậu mới được nhìn thấy chân diện của Long Vương.

Giáo quan tiếp tục nói.

- Long Vương có thể đến bảo các cậu chú ý một người, như vậy thì các cậu có thể thấy được địa vị của người kia ở trong lòng Long Vương như thế nào. Đồng dạng Long Vương cũng đã nói, nếu ai trong các cậu có thể đánh gục Bùi Đông Lai liền có thể trở thành đồ đệ của ngài, như vậy có thể chứng minh, Bùi Đông Lai người mà các cậu gặp này mai, so với Diệp Thiên các cậu gặp hôm nay còn khó giải quyết hơn!

- Báo cáo giáo quan.

Từ bên trong đội ngũ, vang lên giọng nói của một thành viên của đội dự bị Long Nha.

- Nói.

- Báo cáo giáo quan, chúng tôi đều muốn biết, cái tên Bùi Đông Lai kia rốt cục là ai? Vì sao hắc lại được Long Vương coi trọng như thế?

Tên thành viên kia đã nói ra toàn bộ nghi vấn trong lòng các thành viên của đội dự bị Long Nha.

- Trong trận đấu xạ kích thì cá nhân hắn đã dùng súng ngắm M99 bán tự động bắn hạ xe tank đang chạy với tốc độ 60 km/h ở ngoài 2000 mét!

Giáo quan đột nhiên đề cao giọng nói của mình lên.

“Ách...”

Ngạc nhiên khi nghe giáo quan nói những lời này, những thành viên của đội dự bị Long Nha giống như là nghe được tiếng quỷ sứ vậy, hoàn toàn khiến cho bọn họ sợ ngây người.

Thấy một màn như vậy, giáo quan không có nói cái gì nữa, hắn biết mục đích của cấp trên khi để cho đội dự bị Long Nha tham gia vào cuộc thi đấu Đại Võ Bửu dành cho bộ đội đặc chủng cả nước. Hắn cần lợi dụng cơ hội lần này để rèn luyện những tên gia hỏa tự cho mình là đúng này, sau đó kích thích ý chí chiến đấu của bọn họ. Lấy 200% trạng thái cho cuộc chiến đấu ngày mai. Để cho những người này thí nghiệm một chút, rốt cuộc thì Bùi Đông Lai đã mạnh đến tình trạng nào!

- Giáo quan, điều đó không thể nào được.

- Đúng vậy... Tôi cảm thấy được ngay cả thành viên chính thức của Long Nha cũng chưa chắc làm được điều này.

Khiếp sợ qua đi, vài tên thành viên đội dự bị Long Nha lộ ra biểu tình không tin.

- Ngoại trừ Long Vương ra, hắn là người đầu tiên có thể làm được chuyện này!

Giáo quan cải chính:

- Về phần tính chân thực của trận này, toàn bộ thủ trưởng quan sát trận đấu đều tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ các cậu nói thủ trưởng sẽ nhìn nhầm sao?

“Ừc”

Toàn thể thành viên đội dự bị Long Nha đều hít vào một hơi khí lạnh, lý trí nói cho bọn họ biết, giáo quan sẽ không lừa bọn hắn. Nhưng mà cảm tính lại khiến bọn họ không thể thừa nhận sự nghịch thiên này.

- Mặt khác, các cậu đừng tưởng rằng hắn chỉ có thuật bắn súng là vượt qua đám tân binh viên nhất lưu chưa qua chiến đấu sinh tử. Ta nói cho các cậu biết, hắn từng dẫn dắt một đám đạo quân ô hợp phản động, ở Ngưu Thủ Sơn đã huyết tẩy cả dòng binh đoàn Seberia, hơn nữa chính tay hắn còn chém đầu của Luke Fu, một trong thập đại dòng binh vương.

Trầm mặc.

Lúc này đây, những thành viên của đội dự bị Long Nha luôn tự cho là đúng có lẽ đã cả kinh chết lặng, cả đám bọn họ ngơ ngác nhìn giáo quan. Trong lòng chỉ có một nghi vấn, đây rốt cục là một con quái vật như thế nào?

- Nói vậy, các cậu đều đã nghe nói qua sự tồn tại của Long Bổng. Cũng biết được thần tượng Long Vương của các cậu được bài danh thứ hai ở trong Long Bổng. Sở dĩ Long Vương chú ý tới tiểu tử tên là Bùi Đông Lai như vậy là bởi vì tiểu tử này còn có một thân phận khác. Hắn chính là con trai của Vũ Thần Bùi Vũ Phu người đứng đầu Long Bổng năm đó!

”Bá!”

Ngạc nhiên nghe được những lời nói của giáo quan, toàn bộ thành viên của đội dự bị Long Nha đều mở to hai mắt nhìn, sau đó bọn hắn đều lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

- Hôm nay sở dĩ ta nói với các cậu nhiều như vậy, là hi vọng các cậu có thể mau chóng từ thất bại mà đứng lên, giữ vững tinh thần!

Mất thầy toàn bộ thành viên của đội dự bị Long Nha lại ngẩng đầu lên, giáo quan biết đã đạt được mục đích của mình. Kế tiếp cần phải ủng hộ sĩ khí, vì thế lời nói xoay chuyển, nói.

- Ta muốn các cậu xuất ra 200% sức lực của mình, cố gắng để tập trung vào ngày mai. Dùng thực lực của các cậu để nói cho mọi người biết, cho dù các cậu không có tư cách để trở thành đồ đệ của Long Vương, nhưng mà các cậu có thể xử lý được con trai của cao thủ đệ nhất trên Long Bảng.

“Hô...Hô...”

Toàn bộ hơi thở của thành viên của đội dự bị Long Nha đều trở nên dồn dập, đôi mắt mơ hồ chuyển thành màu đỏ, như là một đám chiến sĩ sôi máu, hận không thể lập tức lao tới chiến trường giết địch.

- Nói cho ta biết, có thể làm được hay không!

- Long Nha vô địch!

Trong phút chốc, tiếng hô rung trời vang lên, truyền đi rất xa...Rất xa về phía chân trời...

....

Đối với hết thảy chuyện này, Bùi Đông Lai và các đội viên của tiểu đội đặc chiến Đằng Long cũng không biết gì.

Nhóm của hắn lúc này, cũng vì cuộc chiến ngày mai mà được mời tới hội nghị dự họp do Ngũ Cương tổ chức.

- Tiểu đội đặc chiến Lang Nha, mặc dù không đạt được điều kiện tiên quyết là có hai thành viên tồn tại may mắn xuyên qua núi rừng, nhưng mà tiểu tử Diệp Thiên đó đã thành công vượt rừng, hơn nữa bằng vào biểu hiện xuất sắc của Diệp Thiên, những thành viên của tiểu đội đặc chiến Lang Nha đã thành công tiêu diệt mười thành viên của đội dự bị Long Nha, tạm thời có thể xếp hạng thứ nhất.

Bên trong buồng phi cơ của máy bay trực thăng. Ngũ Cương vốn là truyền đạt những tình thế mới nhất, sau đó nhìn Bùi Đông Lai, thoáng do dự một chút, nói.

- Đông Lai, hay là chúng ta cùng dùng chiến thuật đồng dạng, chúng ta sẽ ra làm mồi cho cậu, để cậu che giấu, cậu hãy nhân cơ hội này đánh gục mấy thành viên của đội dự bị Long Nha, sau đó thuận lợi xuyên qua núi rừng, cứ như vậy là chúng ta có thể vượt qua tiểu đội đặc chiến Lang Nha, trở thành đệ nhất trong trận đấu lần này.

- Đúng vậy, đội trưởng, lấy thực lực tác chiến riêng lẻ của cậu thì có thể làm được chuyện này mà không hề có trở ngại gì.

Nghe được Ngũ Cương đề nghị, bốn gã thành viên trong tiểu đội đặc chiến Đằng Long đều trầm miệng một lời mà phụ họa, tràn đầy chờ mong nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Có người đã từng nói cho tôi biết, đội trưởng của bộ đội đặc chủng có xuất sắc hay không, không phải là xem hắn có thể tiêu diệt bao nhiêu địch nhân ở trên chiến trường, uy phong đến cỡ nào, khí thế không ai bì nổi cỡ nào, mà điều kiện quan trọng nhất chính là hắn có khả năng hoàn thành nhiệm vụ hay không, dẫn được toàn bộ huynh đệ bên cạnh mình ra khỏi chiến trường mà không thiếu một người nào hay không?

Bên tai vang lên lời nói của các chiến hữu, cảm nhận được ánh mắt tràn đầy khát vọng của các chiến hữu, Bùi Đông Lai khẽ lắc đầu, ngửa mặt cười kỳ diệu kiên định:

- Tôi là chỉ huy của các anh, các anh đều là chiến hữu của tôi là an hem của tôi, tôi sẽ không vứt bỏ các cậu! Đồng dạng dùng các anh làm vật hy sinh để đổi lấy cái gọi là danh hiệu anh hùng và vinh dự quán quân, Bùi Đông Lai tôi không làm được!

369. Chương 372: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (3)

Lúc 8h sáng, mặt trời đỏ đã dâng lên đỉnh núi, ánh sáng rực rỡ tỏa xuống ở trong sơn cốc, mang cho sơn cốc mùa đông một tia ấm áp.

“Vù...Vù”

Một chiếc máy bay trực thăng từ phương xa bay đến như bay, cánh quạt xoay tròn phát ra thanh âm đánh vỡ sự im lặng của sơn cốc.

Một lát sau, chiếc trực thăng đổ xuống ở một bãi đất trống bên cạnh sơn cốc, lấy Bùi Đông Lai dẫn đầu, những thành viên của tiểu đội đặc chiến Đàng Long theo thứ tự từ trên trực thăng nhảy xuống.

Dưới ánh mặt trời, trên mặt của bọn hắc trát đầy nước sơn, đỉnh đầu đội mũ sắt màu xanh biếc, trên người cũng là quần áo mô phỏng y phục tác chiến màu xanh biếc, bên trong mặc áo chống đạn, trong tay đều mang theo vũ khí.

Dựa theo yêu cầu của Bùi Đông Lai, các thành viên của đội đặc chiến Đàng Long đều mang theo gấp ba số đạn cao su và thức ăn.

Sau khi biết được điểm này, phi công lái chiếc trực thăng đưa bọn hắc trát đến sơn cốc tổ chức Đại Bĩ Vô đều cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

Trong mắt hắc trát, dựa theo quy định và an bài của trận đấu, tiểu đội đặc chiến Đàng Long phải trong thời gian ngắn nhất xuyên qua 30km núi rừng, mà theo như chuẩn bị của đám người Bùi Đông Lai thì có lẽ đã tính toán đánh lâu dài.

- Cái cửa sơn cốc phía trước kia chính là địa phương diễn tập trận đấu lần này của các đồng chí.

Sau khi hạ phi cơ, những binh lính tổ chức Đại Bĩ Vô chỉ về một cái sơn cốc rộng khoảng 1 km dài đến 30 km kia, nói.

- Các cậu cần xuyên qua sơn cốc, sau đó sẽ đến một chỗ khác của sơn cốc. nơi đó sẽ có chiến hữu của tôi đang chờ các cậu, chúc các cậu may mắn.

- Cảm ơn.

Nghe được lời nói của người này, Bùi Đông Lai cúi chào, cảm ơn.

Đối phương hoàn lễ một cái, sau đó liền xoay người vào trong cabin, lái trực thăng rời đi.

Đưa mắt nhìn chiếc trực thăng rời đi, ánh mắt của Bùi Đông Lai đảo qua trên người các chiến hữu, sau đó đưa nắm tay của mình đặt ở trước ngực.

5 tên đội viên của đội đặc chiến Đàng Long thấy thế cũng giơ nắm tay của mình lên đặt trước ngực như Bùi Đông Lai.

Không nói tiếng nào.

Ngay sau đó.

6 nắm tay va đập vào nhau.

Bọn hắc trát dùng loại phương thức không tiếng động này để cổ vũ lẫn nhau.

Thu tay lại, Bùi Đông Lai là người làm công tác tình báo cho nên hắc trát liền xoay người rời đi.

- Đông Lai!

Ngũ Cương thốt lên một tiếng gọi Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai dừng bước, xoay người lại.

- Cần thận.

Ánh mắt của 5 người Ngũ Cương phức tạp nhìn Bùi Đông Lai, dựa theo kế hoạch của bọn họ, để cho Bùi Đông Lai làm tình báo đi điều tra rõ ràng tình hình phía trước, sau đó thông tri qua vô tuyến cho bọn hắc trát. Bọn hắc trát sẽ tiến lên phía sau.

Kể từ đó, tính nguy hiểm của Bùi Đông Lai là lớn nhất, tương đương với Diệp Thiên đi một mình.

Nhìn thấy được ánh mắt lo lắng của các chiến hữu, Bùi Đông Lai cười cười, giống như một con báo săn, trực tiếp đi vào sơn cốc.

Bởi vì trong sơn cốc được mặt trời chiếu sáng nên toàn bộ cây cối trong sơn cốc đều có cành lá rậm rạp, có những bụi cỏ ước chừng cao bằng nửa thân người. Là một nơi thích hợp để che dấu hành tung.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, trước đây thì hắn đã lớn lên ở núi Đại Hưng An to lớn ở Đông Bắc, không ít lần đi theo Qua tử đi vào rừng săn thú, đối với việc đi lại ở trong núi rừng, nguy trang đã hết sức quen thuộc, thêm vào đó hắn có được các kỹ năng chiến đấu ở núi rừng của Tiêu Phi, sau khi tiến vào núi rừng quả thực chính là như cá gặp nước, chẳng những che giấu cực kỳ hoàn mỹ, hơn nữa tốc độ của hắn vô cùng mau lẹ.

Trong gian phòng hội nghị của quân ủy.

Vị đại lão của quân đội và đám người Diệp Cô Thành, Trần Quốc Đào đã sớm ngồi ở trước màn hình lớn, thông qua vệ tinh quân dụng để quay lại hình ảnh, quan sát trận đấu này.

Trong đó, bởi vì vị đại lão của quân đội kia đã truyền đạt mệnh lệnh, hình ảnh chỉ tập trung vào trên người Bùi Đông Lai, đồng thời bên cạnh đó còn có mấy điểm sáng nhỏ, chính là tọa độ cụ thể của các thành viên đội dự bị Long Nha và đội viên của đội đặc chiến Đằng Long.

Kể từ đó, chẳng những các lão đại có thể quan sát được Bùi Đông Lai biểu diễn mà còn có thể thông qua hình ảnh nhỏ để nắm giữ thế cục tổng thể.

- Tiểu tử này cũng quá quen thuộc đối với tác chiến trong núi rừng a?

Mất thấy Bùi Đông Lai tiến vào trong núi rừng thì trở nên nhẹ nhàng như là trở về nhà mình vậy thì vị lão đại của quân đội không nhìn được mà cảm thán một câu.

Bên tai vang lên tiếng cảm thán của vị lão đại quân đội kia, đám người Diệp Cô Thành và Trần Quốc Đào không hề hé răng, chỉ gất gao nhìn chăm chăm vào thân ảnh của Bùi Đông Lai ở trên màn hình, đồng thời thông qua màn hình nhỏ mà phát hiện tiểu đội đặc chiến Đằng Long bên này lấy Bùi Đông Lai làm thám báo tiên phong, những đội viên khác và Bùi Đông Lai thủy chung vẫn duy trì khoảng cách an toàn là một ngàn bước.

Đội dự bị Long Nha bên kia thì chia thành hai phòng tuyến, mỗi bên chia ra 4 người.

Trong đó ở đạo phòng tuyến phía trước kia thì 2 gã thành viên của đội dự bị Long Nha thì đảm đương nhiệm vụ tình báo, 8 người khác thì nguy trang đan chéo, cách nhau một trăm bước nhỏ, gần như là đã phong tỏa trọn hết sơn cốc.

Mà đạo phòng tuyến phía sau kia thì lại sát vào chỗ cửa sơn cốc, kể từ đó, cho dù là đám người Bùi Đông Lai có thuận lợi thông qua đạo thiên la địa võng thứ nhất. Cũng rất khó để thông qua đạo thứ hai.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Không biết qua bao lâu, ở trong lúc các vị lão nhân đang nhìn chăm chú, Bùi Đông Lai đang chạy như điên ở trong rừng bỗng nhiên dừng bước, ngã ngồi xuống đất, ánh mắt cảnh giác nhìn về bốn phía.

Sau đó...Hắn có thể thấy được rất rõ ràng ba đường dây nhỏ mà mắt thường rất khó nhìn thấy được che dấu ở trong bụi cỏ.

- Ngũ Cương.

- Ngũ Cương thu được, mời nói.

- XXX có địa lôi, xong.

- Nghe rõ, xong.

Báo cáo chi tiết tình huống cho Ngũ Cương xong, Bùi Đông Lai thay đổi tuyến đường, hướng về phương hướng 1h tiến về phía trước.

- Tiểu Diệp, xem ra trình độ chôn địa lôi của bọn nhóc kia cần phải được đề cao rồi.

Thấy một màn như vậy, vị lão đại quân đội kia trêu ghẹo nói.

Diệp Cô Thành trầm mặc như trước.

Mấy phút đồng hồ sau, thân ảnh của Bùi Đông Lai lại ngừng lại.

Hắn cẩn thận ngồi xuống đất, cẩn thận nhìn xung quanh một chút, sau đó tiến lên vài bước, dùng chủ thủy chậm rãi đào lên một quả khiêu lôi(*).

(*) Quả khiêu lôi này được chôn ở dưới đất, khi giậm phải thì nó bật lên, nắp ở trên quả khiêu lôi này bắn xoáy thẳng lên phía trên rồi nổ. Cái này nếu ai coi film Mỹ nhiều r' thì đã thấy

Kết cấu của khiêu lôi rất chặt chẽ, sức nặng nhẹ, cấu tạo đơn giản, bố trí giản tiện, có thể bố trí riêng lẻ hoặc xâu chuỗi thành một đám, là một loại địa lôi rất khó dỡ bỏ, sẽ không nổ mạnh khi địch nhân bước lên, nhưng mà khi sức nặng dời đi nó mới nổ mạnh, cách mặt đất ước chừng 3 thước Anh, có thể đồng thời phóng ra 2000 phương hướng, sẽ phá hư trong phạm vi năm mươi bước của con ngựa, gần như không có góc chết.

Bởi vì chỉ là diễn tập nên Bùi Đông Lai chỉ đào ra được một quả khiêu lôi diễn tập. Một khi kíp nổ bị kích hoạt, sẽ không phun ra mảnh nhỏ, nhưng mà sẽ làm cho người bị nổ trực tiếp rời khỏi diễn tập.

Sau khi đào được một quả khiêu lôi ra, Bùi Đông Lai cũng không có nóng nòng dỡ bỏ, mà là kiểm tra xung quanh một chút. Cuối cùng liền phát hiện ra viên khiêu lôi này không phải là được bố trí riêng lẻ, mà là có chính viên khiêu lôi khác xâu chuỗi với nhau.

Suy nghĩ một lát, Bùi Đông Lai cũng không có lập tức đem tình hình một đám khiêu lôi được bố trí nói lại cho đám người Ngũ Cương, bởi vì hắn đã phát hiện địa thế hai bên vị trí phát hiện ra khiêu lôi tương đối cao, nếu không dỡ bỏ được, tạm không nói đến việc chính hắn có thể đi qua mà không bị phát hiện hay không mà đám người Ngũ Cương đến sau đi qua bãi đất trống chắc chắn sẽ bị phát hiện, do đó tạo thành nguy hiểm.

Sau đó, dưới sự chú ý của vị lão đạo, Bùi Đông Lai liền giống như chơi đùa với đám đồ chơi vậy, cực kỳ thuần thực dỡ bỏ toàn bộ 10 quả lôi khiêu.

- Tiểu Diệp, tiểu tử này trước khi tiến vào đội đặc chủng Đằng Long đã từng vào quân đội sao?

Mất thấy Bùi Đông Lai dỡ bỏ lôi khiêu với tốc độ cực nhanh, vị lão đại của quân đội kia không nhịn được hỏi.

- Báo cáo thủ trưởng, không có.

Mặt của Diệp Cô Thành không chút thay đổi đưa ra câu trả lời, ở chỗ sâu bên trong con ngươi lại hiện lên một tia quang mang kỳ dị.

- Vậy thì thật kỳ quái. Theo ta được biết, Bùi Vũ Phu chính là người luyện võ, cũng không biết loại đồ chơi này, hắn không thể dạy con hắn được?

Vị lão đại quân đội kia cảm thấy rất kỳ quái.

- Báo cáo thủ trưởng, hắn từng vào một cái hội sở ở Đông Hải, nhận 4 gã giáo quan nổi tiếng ở nước ngoài, trải qua huấn luyện ma quỷ. Nói vậy hắn là đã được huấn luyện dỡ bỏ địa lôi.

Diệp Cô Thanh nói ra tin tức tình báo của mình.

- Huấn luyện trong thời gian bao lâu?

- Nửa tháng.

- Nửa tháng là có thể huấn luyện dỡ bỏ địa lôi giỏi vậy sao?

Cặp mắt của vị lão đại quân đội kia đã trắng dã.

Diệp Cô Thanh lại trầm mặc, đem ánh mắt quang về phía màn hình.

Trên màn hình, Bùi Đông Lai thuần thực dỡ bỏ đám khiêu lôi mà thành viên của đội dự bị Long Nha đã tỉ mỉ bố trí, sau đó cũng không có nóng lòng đi tới, mà là lấy ra ống nhòm, cẩn thận quan sát ở phía trước.

10s đồng hồ sau, chiếc ống nhòm trong tay hắn ngừng lại, nhìn thấy ở một cái cây đại thụ cách đó khoảng 100m, rõ ràng có một gã thành viên của đội dự bị Long Nha đang ngồi trên một cái cành xum xuê lá, đồng dạng cũng đang dùng kính viễn vọng quan sát bên này.

Phát hiện điểm này, Bùi Đông Lai cũng không có nóng lòng xử lý đối phương mà lại đưa ống nhòm, hướng tới phương đan chéo nhìn lại. Rõ ràng phát hiện bên trên một cái cây đại thụ khác, có một gã thành viên của đội dự bị Long Nha.

- Ngũ Cương.

- Ngũ Cương tiếp nhận, mời nói.

- Tôi hiện tại đang ở XXX, nơi này có 10 quả khiêu lôi được dịch thủ bố trí, đã bị tôi dỡ bỏ. Ở vị trí XXX và XXX có 2 gã tình báo của đối phương, bọn hắn trốn ở trên cây to, có cành lá che dấu, xong.

- Vậy chúng ta phải làm thế nào? Xong.

- Các anh đi dọc theo hướng 12 giờ tiến về phía trước 800m. Sau đó cẩn thận che dấu, tiếp tục dọc theo hướng 1 giờ tiến về phía trước 20m, đến vị trí hiện tại của tôi, tôi sẽ truyền đạt mệnh lệnh sau, các anh hãy xử lý 2 tên tình báo của đối phương, xong.

- Vậy còn cậu? Xong.

- Tôi muốn đi vòng ra sau bọn họ để xác minh tình huống, xong.

Bùi Đông Lai nói xong liền cắt đứt tín hiệu truyền tin, chui vào trong bụi cỏ như một con mèo, lại một lần nữa biến mất ở trong núi rừng.

- Hắn là hắn đã phát hiện 2 tên tình báo kia, vì sao lại không ra tay giải quyết?

Mắt thấy Bùi Đông Lai không có nổ súng, vị tham mưu trưởng đến từ hải quân kia không nhìn được hỏi.

- Lấy khả năng bắn súng của hắn, từ khoảng cách này, hoàn toàn có thể bắn rụng hai tên thám báo kia.

Nghe được lời nói của vị tham mưu trưởng hai quân kia, vị lão đại quân đội và Trần Quốc Đào đều đưa mắt nhìn về phía Diệp Cô Thành.

- Một khi hắn hạ 2 tên tình báo kia, những người còn lại của đối phương sẽ biết rõ phát hiện rất nhanh.

Mặt của Diệp Cô Thành không chút thay đổi nói:

- Hắn muốn tương kế tựu kế, lén đi qua bên dưới mí mắt của hai gã thám báo, sau khi đã thăm dò tình huống rõ ràng, sẽ để cho chiến hữu của hắn xử lý 2 gã tình báo, đồng thời hắn sẽ ra tay đối phó với đạo phòng tuyến thứ nhất, nhân lúc đối thủ đang thả lỏng cảnh giác mà đánh cho đối thủ không kịp trở tay.

Nghe được Diệp Cô Thành giải thích, mọi người đều tỉnh ngộ, sôi nổi thán than Bùi Đông Lai giao hoạt.

Sau đó, giống như vì muốn xác minh suy đoán của Diệp Cô Thành, Bùi Đông Lai lại sử dụng kỹ thuật chiến đấu trong rừng thoải mái tránh thoát hai tên thám báo của đội dự bị Long Nha, đi vòng ra phía sau hai người. Mà đám người Ngũ Cương còn lại thì cũng dựa theo chỉ thị của Bùi Đông Lai, cẩn thận đi tới địa phương chôn khiêu lôi.

Sau khi vòng ra phía sau hai tên thám báo, rõ ràng Bùi Đông Lai đã giảm bớt tốc độ tiến tới, nguy trang càng thêm hoàn mỹ, dường như khiến người ta không thể nhìn ra dấu vết.

1000m.

800m.

600m.

Khi Bùi Đông Lai ẩn núp thành công đến gần đạo phòng tuyến thứ nhất của đội dự bị Long Nha còn cách có 600m thì hắn liền lợi dụng bụi cỏ để nguy trang, bảng vào kinh nghiệm mà phán đoán vị trí của thành viên đội dự bị Long Nha, sử dụng ống nhòm quân dụng tìm ra từng người một.

Làm xong tất cả những chuyện này, hần di chuyển đến vị trí ngoài cùng bên trái sơn cốc, sau khi che dấu hoàn hảo thì nhắm ngay một tay súng bắn tỉa của đội dự bị Long Nha mà chuẩn bị hạ sát thủ.

- Ngũ Cương.

- Ngũ Cương xin nghe.

- 3s sau bắn, xong.

Sau khi nói xong, Bùi Đông Lai liền cắt đứt liên lạc, tập trung vào mục tiêu.

1s.

2s.

Diễn xuất bắt đầu rồi!

370. Chương 373: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (4)

“Pằng!”

“Pằng!”

“Pằng!”

“Pằng!”

Dường như 4 tiếng súng vang lên cùng một lúc.

Trong đó hai viên đạn vô cùng chuẩn xác bắn vào cái mũ sắt trên đầu hai gã tình báo đang trốn ở trên cây, phát ra tiếng “Bang” vang giòn.

Bởi vì là đạn cao su, lại thêm có mũ sắt che chở, cho nên 2 gã tình báo cũng không cảm thấy đau đớn bao nhiêu, nhưng mà sắc mặt của bọn họ đều đã đại biến.

Bởi vì bọn hần biết, nếu như là chiến tranh chân chính thì đối thủ đối thành súng bắn tỉa thật, cho dù là bọn hần có mũ sắt cũng sẽ bị bắn xuyên qua đầu.

Bởi vì biết điểm này, cho nên bọn hần yên lặng tắt tín hiệu của trang bị trên người, vẻ mặt lo lắng thối lui ra khỏi diễn tập.

Cùng lúc đó.

Đám thành viên của đội dự bị Long Nha đang phục kích ở bên trái sơn cốc kia cũng bị Bùi Đông Lai dùng một phát súng bắn trúng mũ sắt, thối lui ra khỏi diễn tập.

Bên tai bất ngờ vang lên tiếng súng, 6 gã thành viên còn lại của đội dự bị Long Nha lập tức nằm xuống đất, che dấu thân mình.

Nhân cơ hội này, Bùi Đông Lai đứng dậy, dưới chân phát lực, đập một đập ngay tại chỗ, hướng về phía cây đại thụ bên cạnh nhảy tới.

“ Bộp...Bộp...Bộp”

Ba phát mượn lực, Bùi Đông Lai uyển chuyển linh hoạt giống như con khỉ vậy, bò ở trên cây đại thụ, từ trên cao nhìn xuống, giờ súng, dựa theo trí nhớ ước chừng vị trí của tên thành viên đội dự bị Long Nha gần nhất kia mà tiến hành ngắm, dễ dàng phát hiện ra bong bóng của đối phương.

“Pằng!”

Bóp cò súng, âm thanh vang lên, viên đạn bay ra khỏi cò súng.

Một viên đạn cao su xé toang không khí, vô cùng chuẩn xác bắn trúng đầu của tên thành viên đội dự bị Long Nha này.

“Bang!”

Viên đạn cao su đánh vào cái mũ sắt trên đầu của tên thành viên đội dự bị Long Nha kia phát ra một tiếng vang giòn, sau đó viên đạn cao su rơi xuống mặt đất, lăn vài vòng ra xa.

Thành viên của đội dự bị Long Nha kia tuy rằng biết rõ chính mình đã trúng đạn, nhưng dựa vào kinh nghiệm và cảm ứng đã có thể phát hiện ra vị trí của Bùi Đông Lai.

Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, Bùi Đông Lai đã xoay hòng súng lại.

Thấy một màn như vậy, hắn rất muốn dùng bộ đàm để mà nhắc nhở chiến hữu của mình, nhưng mà hắn cũng biết, nếu ở trên chiến trường, hắn đã biến thành một khối thi thể lạnh băng, cho nên hắn rất biết điều mà lựa chọn trầm mặc.

“Pằng!”

Tiếng súng lại vang lên, một gã thành viên của đội dự bị Long Nha khác vừa mới ngẩng đầu lên liền bị viên đạn của Bùi Đông Lai bắn trúng đầu.

“Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!”

Sau đó, gần như 4 tiếng súng cùng đồng thanh vang lên, bốn viên đạn từ bốn phương hướng khác nhau bắn về phía Bùi Đông Lai.

“Bịch!Bịch!Bịch!Bịch”

Viên đạn cũng không có đánh trúng Bùi Đông Lai mà đánh trúng vào đám cành cây khô, phát ra từng tiếng vang giòn.

Trước khi 4 gã của đội dự bị Long Nha nổ súng thì Bùi Đông Lai đã nhảy xuống khỏi cây đại thụ. Hắn lăn một vòng dưới đất, núp ở bên trong bụi cỏ. Lợi dụng bụi cỏ che dấu, hắn liền chạy như điên.

- Cẩn thận, là Bùi Đông Lai.

Mất thấy đối thủ dễ dàng tránh thoát loạt đạn của mình và chiến hữu, thì tổ trưởng tổ một của đội dự bị Long Nha nhắc nhở chiến hữu.

Sau khi chạy như điên ra ngoài gần 100m, Bùi Đông Lai liền dừng bước, nằm sấp ở trong bụi cỏ, dựa vào khe hở của bụi cỏ mà quan sát động tĩnh phía trước, không dám thò đầu ra ngoài.

Hắn biết rõ, chỉ cần mình thò đầu ra, nhất định sẽ lọt vào tầm bắn. Mà thuật bắn súng của thành viên đội dự bị Long Nha, dưới tình huống không có chiến hữu hỗ trợ, đối phương chỉ có một người bắn, hắn nắm chắc trăm phần trăm có thể né tránh viên đạn, nếu là hai người bắn hắn có thể miễn cưỡng làm được. Nhưng mà nếu là bốn người đồng thời bắn, tất nhiên hắn sẽ bị bắn trúng.

- Ngũ Cương, dẫn các anh em dùng tốc độ nhanh nhất đi tới phía trước 600 m, sau đó ẩn núp cẩn thận rồi tiến lên 200 m.

Sau khi che dấu thân hình, Bùi Đông Lai lại lập tức lấy bộ đàm ra thông báo cho Ngũ Cương.

- Hướng 11h, 12h, 1h, 2h đều có địch nhân. Hiện tại tôi đang cảm chân bọn hắn, chờ sau khi mọi người đến địa điểm thì sẽ chuẩn bị bắn, tôi sẽ làm bia cho bọn họ ngắm bắn, các anh phụ trách tiêu diệt địch nhân, xong!

- Ngũ Cương nhận được, nhưng mà nếu làm như vậy thì cậu sẽ bị bắn trúng mất, xong.

- Tôi sẽ dùng bom khói và thiểm quang đạn để che giấu. Chỉ cần các anh có thể xử lý được địch nhân trong 3s thì tôi sẽ không có việc gì, xong.

- Ngũ Cương nhận được, xong!

Ngũ Cương đưa ra câu trả lời thuyết phục, sau đó làm ra một cái thủ thế, ra lệnh cho các thành viên của đội đặc chiến Đẳng Long lập tức đứng dậy, hướng về phía trước chạy như điên.

- Số 1, chúng ta phải làm sao bây giờ? Vừa nguy trang bao vây hắn, hay là ở nguyên tại chỗ chờ hắn xuất hiện? Hay là lui lại?

Ngay trong lúc Bùi Đông Lai đang an bài chiến thuật, thì 4 gã thành viên tổ một của đội dự bị Long Nha cũng đang xin chỉ thị.

- Chúng ta không thể xác định có còn những địch nhân khác đang mai phục bốn phía hay không, cho nên không thể thối lui và tiến công, chỉ có thể chờ đợi tại chỗ.

Tổ trưởng tổ một của đội dự bị Long Nha nhìn chằm chằm vào bụi cỏ nơi Bùi Đông Lai đang ẩn thân, chuẩn bị tùy lúc đều có thể bắn, nói:

- Chỉ cần hấn xuất hiện, 4 người chúng ta cùng nhau bắn, xử lý hấn không thành vấn đề, chỉ cần hấn bị giết chết, cho dù là toàn đội chúng ta bị giết chết cũng không sao, chúng chỉ còn lại 4 tên, không thể vượt qua tổ hai được.

Những thành viên còn lại của đội dự bị Long Nha dựa theo mệnh lệnh của đội trưởng, thế cục đã trở nên giằng co.

- Chỉ mới giao thủ lần đầu tiên mà đã tiêu diệt được 6 gã thành viên của đội dự bị Long Nha, lão Trần, lính của ông rất không tồi.

Trong phòng hội nghị, vị lão đại của quân đội nhận thấy thế cục đã trở nên giằng co, không nhin được mà hướng đến Trần Quốc Đào ở một bên trêu ghẹo nói.

- Thủ trưởng, thăng nhóc này may mắn mà thôi.

Tuy rằng miệng nói vậy, nhưng mà ý cười trên mặt của Trần Quốc Đào cũng không thể nhin được nữa.

Còn lại mấy vị lão đại bên kia cũng thấy thế, tuy rằng không tỏ vẻ gì, nhưng bọn hấn đều rất rõ ràng, tiêu đội đặc chiến Đằng Long bắt đầu có thể thuận lợi như vậy hoàn toàn là bởi vì năng lực cá nhân của Bùi Đông Lai.

- Lão Trần, ông muốn cười thì cứ cười đi, không cần chịu đựng.

Vị lão đại quân đội kia tức giận trừng mắt nhìn Trần Quốc Đào, sau đó lại nhìn cái màn hình nhỏ, nói.

- Chiến hữu của tiểu tử này cách vị trí của hấn không xa, có thể đuổi tới trong khoảng thời gian ngắn, sẽ tiến hành viện trợ đối với hấn, mà tổ thứ hai của đội dự bị Long Nha thì còn cách khá xa, xem ra tiếp theo tiểu tử này sẽ lợi dụng sự trợ giúp của chiến hữu để thoát thân.

- Nhưng mà cứ như vậy, hấn cũng không thể nào có thể dẫn dắt tất cả thành viên của đội đặc chiến Đằng Long xuyên qua núi rừng được.

Nói tới đây, vị lão đại quân đội kia không nhin được cười, tuy rằng tiểu đội đặc chiến Đằng Long bắt đầu rất tốt, nhưng mà hấn vẫn không tin Bùi Đông lai có thể làm được hành động nghịch thiên như vậy.

Sau khi nói ra phán đoán của mình, vị lão đại quân đội kia lại nhìn về phía Diệp Cô Thành:

- Tiểu Diệp, khoảng cách đến đợt giao chiến thứ hai còn có một lát, nói ra cách nhìn của cậu xem.

- Thủ trưởng, cá nhân tôi cho là hấn có một biện pháp có thể bảo đảm chắc chắn không bị bắn trúng, thành công thông qua đạo phòng tuyến thứ nhất, tiêu diệt 4 gã thành viên còn lại của đội dự bị Long Nha.

Diệp Cô Thành nhìn chằm chằm vào màn hình, mặt không chút thay đổi nói.

“Ách?”

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Diệp Cô Thành, không riêng gì vị lão đại quân đội kia. Ngay cả đám người Trần Quốc Đào cũng không nhin được mà đem ánh mắt hướng về phía Diệp Cô Thành, về mặt tỏ ra kinh nghi (ngạc nhiên nghi ngờ).

- Tiểu Diệp, nếu tiểu tử đó muốn thoát khốn, chỉ có thể dùng chiến hữu làm vật hy sinh, hấp dẫn hỏa lực.

Vị lão đạo quân đội kia nói xong, đột nhiên trong lòng vừa động, nghĩ tới điều gì, thần tình hồ nghi hỏi:

- Cậu vừa nói có biện pháp, chẳng lẽ hấn muốn dùng thân mình làm mồi nhử, hấp dẫn hỏa lực, sau đó để cho chiến hữu đuổi tới tiêu diệt 4 gã thành viên của đội dự bị Long Nha?

- Đúng vậy, thủ trưởng.

Diệp Cô Thành nói.

- Chỉ cần hấn có thể tránh được 4 viên đạn của 4 thành viên đội dự bị Long Nha bắn ra, chiến hữu của hấn sẽ giúp hấn diệt sát 4 gã kia.

- Thực Lực của đám thành viên đội dự bị Long Nha chúng ta cũng đã thấy qua, hấn muốn tránh né được loạt đạn do 4 người bắn ra, thật sự là quá khó khăn hơn nữa cũng rất mạo hiểm. Một khi hấn thất bại, sẽ bị bắn trúng rồi rời khỏi diễn tập. Như vậy chỉ dựa vào đồng đội của hấn, căn bản là không có khả năng xông qua đạo phòng tuyến thứ hai. Ngược lại nếu hấn lợi dụng đồng đội để hấp dẫn hỏa lực, cho dù hy sinh một vài người thì vẫn có hy vọng xông qua đạo phòng tuyến thứ hai khá lớn. Cá nhân tôi cho rằng hấn sẽ không vì cái gọi là tình đồng đội mà mạo hiểm phiêu lưu lớn như vậy.

- Thủ trưởng, dựa theo những thông tin mà tôi nắm giữ, hấn là một người đã nói là làm.

Diệp Cô Thành lắc lắc đầu, ngữ khí vẫn không mang theo chút cảm tình nào như trước:

- Nếu hấn đã nói ra, vậy thì hấn sẽ cố gắng hết sức để làm.

- Ồh?

Vị lão đại quân đội kia cũng không có tức giận bởi vì Diệp Cô Thành đưa ra ý kiến khác mình, ngược lại hấn lại lộ ra bộ dạng chờ mong:

- Tôi đây thật muốn nhìn xem, hấn sẽ tránh né loạt đạn của bốn gã thành viên đội dự bị Long Nha bắn ra như thế nào?

Không riêng gì vị lão đại quân đội, mà ngoại trừ Trần Quốc Đào ra, vẻ mặt của những người khác cũng rất chờ mong.

Mà Trần Quốc Đào thì vừa chờ mong lại vừa lo lắng.

Một mặt trong lòng hấn cực kỳ chờ mong Bùi Đông Lai có thể làm được điều được mặt khác hấn lại lo lắng Bùi Đông Lai vì quá cố chấp mà sẽ làm ra hành động mạo hiểm.

Bởi vì nếu như vậy, chỉ còn lại 4 gã thành viên tiểu đội đặc chiến Đằng Long, chắc chắn sẽ không thể nào xông qua đạo phòng tuyến thứ hai, tương đương không thể hoàn thành nhiệm vụ xuyên qua núi rừng, sẽ đem chức quán quân dân tặng cho tiểu đội đặc chiến Lang Nha.

Trong lúc Trần Quốc Đào có chút chờ mong có chút lo lắng, và những vị lão đại khác chờ mong, Diệp Cô Thành thì đang lãnh đạm nhìn chăm chú lên trên màn hình, 5 chấm đỏ đại biểu cho năm thành viên của tiểu đội đặc chiến Đằng Long đã dừng lại.

- Chuẩn bị xong chưa?

Trong bụi cỏ, Ngũ Cương sử dụng bộ đàm liên lạc với 4 gã thành viên khác của tiểu đội đặc chiến Đằng Long.

- Chuẩn bị xong rồi.

- Các cậu nhất định phải nhớ kỹ, Đông Lai vì không muốn thương vong mà lấy thân mạo hiểm. Cho nên các cậu nhất định phải cam đoan trong 3s sẽ xử lý được địch nhân, nếu không trận đấu này của chúng ta sẽ thất bại.

- Hiểu rồi!

Nghe các chiến hữu trả lời, Ngũ Cương không nói lời vô ích mà bắt liên lạc với Bùi Đông Lai:

- Đông Lai, chúng ta đã đến địa điểm chỉ định, hơn nữa cũng dựa theo tọa độ mà cậu đã cung cấp tiến tiến hành ngắm, đã làm xong chuẩn bị, chỉ cần bọn hấn vừa lộ diện liền có thể tiến hành bắn.

- 1' nữa tôi sẽ quăng bom khói qua, 70s sau ta sẽ ném thiểm quang đạn, đồng thời sẽ để lộ vị trí của mình.

Bùi Đông Lai trả lời một câu, sau đó không ngừng điều chỉnh lại tâm tình và tình huống thân thể của mình, cố gắng để thân thể đạt tới tình trạng tốt nhất.

1s, 2s, 3s.....

Bang!

1' sau.

Một quả bom khói bị Bùi Đông Lai ném lên không trung, một làn sương trắng toát ra, tràn ngập ở xung quanh bụi cỏ.

Bốn gã thành viên của đội dự bị Long Nha vẫn bất động.

70s sau.

“ Xì”

Tiếng nổ lại vang lên, thiểm quang đạn nổ tung ở bên trên bụi cỏ, Bùi Đông Lai nhảy vọt ra khỏi bụi cỏ.

“Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!”

Gần như 4 tiếng súng cùng vang lên cùng một lúc, 4 viên đạn từ 4 phương hướng khác nhau bắn về phía Bùi Đông Lai, hợp thành một chiếc võng tử vong, bao trùm lấy Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai nhảy về phía sau, cả người cuộn lại, khiến thân mình như một trái bóng tròn bằng thịt.

“Vù..Vù..Vù..Vù”

4 viên đạn bay sát qua thân thể hắn.

“Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!”

4 tiếng súng lại vang lên một lần nữa.

Lúc này đây tiếng súng chính là từ 4 thành viên của tiểu đội đặc chiến Đằng Long.

“Bang!Bang!Bang”

Thanh âm đạn cao su đánh lên mũ sắt lần lượt vang lên, gần như 3 gã thành viên của đội dự bị Long Nha bị trúng đạn cùng một lúc.

Nguy hiểm!

Trong đó có một gã đội viên của tiểu đội đặc chiến Đằng Long thấy mình không có bắn trúng địch nhân, trong lòng đột nhiên chấn động.

Sau đó...

Không đợi hắn nhắm bắn lần nữa, tên thành viên đội dự bị Long Nha kia dựa vào sức phản ứng khùng bố, tránh thoát một kích trí mệnh, sau đó lại đưa súng ngắm về phía Bùi Đông Lai đang rơi xuống đất.

“Pằng”

Tiếng súng vang lên, một viên đạn gào thét hướng về phía đầu Bùi Đông Lai bay tới.

Hình ảnh như dừng lại.

Bùi Đông Lai muốn tránh cũng không được.

371. Chương 374: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (5)

Thời gian giống như là bị dừng lại ngay trong lúc này.

Trong phòng hội nghị, vị đại lão quân đội và mọi người kia đều gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình. Rõ ràng chứng kiến 4 điểm sáng trên màn hình đã bị biến mất hết 3, đây cũng chính là nói, có một thành viên

của đội dự bị Long Nha không bị xử lý, mà Bùi Đông Lai lấy một phương thức không thể tưởng tượng nổi để tránh né 4 viên đạn, cả người cuộn thành một quả bóng rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, Ngũ Cương thân là chỉ đạo của tiểu đội đặc chiến Đằng Long, luôn luôn dùng ống nhòm quan sát Bùi Đông Lai.

“Pằng”

Trong khi hắn đang nhìn chăm chú, thì một viên đạn cao su vô cùng chuẩn xác bắn trúng Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Trong một khắc khi viên đạn bắn trúng vào Bùi Đông Lai thì đột nhiên thân mình của Bùi Đông Lai xoay mạnh một chút, không để cho viên đạn bắn trúng đầu của hắn, mà là bắn vào vai của hắn.

Sau đó không đợi tên thành viên may mắn tồn tại của đội dự bị Long Nha kia kịp bắn phát thứ ba, sau khi hạ xuống, Bùi Đông Lai một tay xách súng, bắn một phát vào chỗ của tên kia.

“Pằng”

Nương theo tiếng súng vang giòn, viên đạn cao su gào thét bay ra, bắn trúng vào ấn đường của tên thành viên đội dự bị Long Nha này.

“Bang”

Bởi vì vị trí mi tâm được mũ sắt che chở, nên viên đạn cao su chỉ bắn vào mũ sắt, phát ra một tiếng vang.

“Ách”

Bên tai vang lên tiếng động giòn vang, cảm nhận được từ vị trí mi tâm truyền đến đau đớn thì tên thành viên đội dự bị Long Nha kia há mồm ra, muốn nói Bùi Đông Lai làm càn, nhưng mà khi hắn dùng ống ngắm chứng kiến Bùi Đông Lai một tay cầm súng, sau đó bắn hắn thì lời nói vừa ra khỏi miệng đành phải nuốt vào trong bụng.

Bởi vì hắn biết rõ, mặc dù là ở trên chiến trường, dưới tình huống bên vai trái bị trúng đạn, Bùi Đông Lai vẫn có thể dùng tay phải để nổ súng.

- Đông Lai, cậu không sao chứ?

Sau đó, từ trong bộ đàm truyền đến tiếng kinh hô của Ngũ Cương.

Không trả lời.

Trong khi Ngũ Cương và bốn gã thành viên của đội dự bị Long Nha kia đang dùng ống nhòm nhìn mình chăm chú, Bùi Đông Lai không nói hai lời, rút con dao trên người mình ra, đâm một nhát vào bả vai trái của mình.

“Phốc”

Dao đâm vào, máu tươi phun ra.

Một khối máu thịt đâm đĩa, xen lẫn y phục tác chiến đầm máu tươi rơi xuống.

Sắc mặt của Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh, ngay cả lông mày cũng không nhú một cái.

Thấy một màn như vậy, nguyên bản đám thành viên của đội dự bị Long Nha còn đang lo lắng không thể làm thế nào để thể hiện được tình huống Bùi Đông Lai bị bắn trúng vai trái liền trở nên trầm mặc.

Bọn họ cũng đều biết, cái kẻ mà bọn hắn cho là đối thủ lớn nhất trong lần diễn tập Đại Bì Vô cho bộ đội đặc chủng cả nước kia đã dùng phương thức tự hại mình để bắt chước cảnh bị thương trên chiến trường.

Đây cũng chính là nói, giờ phút này Bùi Đông Lai tự tay dùng dao đâm vào đầu vai mình, cắt ra một miếng thịt vai thì trình độ bị thương cơ bản cũng tương đương với bị đạn bắn trúng vào vai.

Kính nể.

Trong nhất thời, ánh mắt của 4 gã thành viên đội dự bị Long Nha nhìn về phía Bùi Đông Lai đã tràn ngập vẻ kính nể.

Trong mắt bọn họ, ở trong diễn tập, không tiếc dùng phương thức tự hại mình để cho bản thân của mình bị thương, chỉ cần được cái gọi là công bằng, quân nhân như vậy đủ để cho bọn hắn kính nể!

4 gã thành viên của đội dự bị Long Nha kính sợ trong lòng, đồng thời cũng lựa chọn trầm mặc. Ngũ Cương và mấy thành viên của tiểu đội đặc chiến Đằng Long thì bị dọa cho sợ ngây người. Tròng mắt của bọn họ đã đỏ hoe, gắt gao nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, trong lòng đã hoàn toàn bị một cỗ cảm xúc cảm động không tên tràn ngập.

Ở trong mắt bọn hắn, nếu không phải vì Bùi Đông Lai muốn hoàn thành tuyên bố lúc trước. Nếu không phải vì tên thành viên của đội đặc chiến Đằng Long kia không có bắn trúng mục tiêu, Bùi Đông Lai hoàn toàn sẽ không cần như vậy.

- Đông Lai, thực xin lỗi.

Nhìn thấy vậy, tên thành viên sai lầm của tiểu đội đặc chiến Đằng Long kia nóng mắt lên, vẻ mặt tự trách, ghen ngào nói.

- Tiểu Trư, ai cũng có lúc sai lầm, hướng chỉ đối thủ chính là những chiến sĩ tinh nhuệ nhất của nước mình. Cậu không bắn trúng đối thủ cũng là chuyện bình thường.

Giọng nói của Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh như trước, trong lời nói không mang theo một chút rung động :

- Chỉ cần tiếp theo nếu các chiến hữu giao tính mạng cho cậu, cậu có thể ổn định tâm thần, không cần tiếp tục sai lầm là tốt rồi.

- Tôi sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh lần nữa!

Tên thành viên của tiểu đội đặc chiến Đằng Long có biệt hiệu là Tiểu Trư kia, trên má đã có hai dòng nước mắt nóng bỏng chảy xuống, đôi mắt hắn đỏ hồng, nắm hai đấm lại, gằn từng chữ.

Bùi Đông Lai không có nói cái gì nữa, mà đi nhanh về chỗ đám người Ngũ Cương, Tiểu Trư, Hầu Tử.

Trong phòng hội nghị.

Vị đại lão của quân đội kia và mọi người trong phòng đều trầm mặc.

- Ở trong buổi diễn tập, vì muốn công bằng mà hắn dám rút dao ra cắt thịt trên vai mình, tôi tin tưởng, ở trên chiến trường, tuyệt đối hắn dám xông đến liều mạng với địch nhân, hắn mới chân chính là chiến sĩ, là anh hùng!

Không biết qua bao lâu, đến khi Bùi Đông Lai mặc kệ vết thương đang rướm máu mà đi đến bên cạnh đám người Ngũ Cương, vị đại lão của quân đội kia mới không kìm lòng được mà cảm thán nói.

Nghe được lời nói của vị đại lão quân đội kia, Diệp Cô Thành và Trần Quốc Đào cùng toàn bộ những người khác cũng đều không có hé răng.

Hồ phụ vô khuỷn tử, không hổ là con trai của Bùi Vũ Phu.

Nhìn thấy như vậy, Diệp Cô Thành thầm than một câu trong lòng, đôi mắt lãnh đạm kia cũng không thể che dấu được vẻ tán thưởng.

Mà Trần Quốc Đào chỉ cảm thấy sợi dây cung trong lòng được buông lỏng, trên mặt tràn ngập cảm động và kích động.

- Đông Lai, thương thế của cậu phải làm sao bây giờ?

Bởi vì trong diễn tập sử dụng đạn cao su, cho nên song phương đều không mang theo đồ y tế, kể từ đó, nếu muốn trị liệu vết thương trên vai Bùi Đông Lai thì chỉ có thể chờ đến khi diễn tập chấm dứt.

Mà bởi vì một dao vừa rồi của Bùi Đông Lai rất ngoan độc, cho nên lúc này mặc dù đã dùng quần áo để băng bó nhưng miệng vết thương vẫn chảy máu như cũ.

Dưới tình huống này, né Bùi Đông Lai tiếp tục kiên trì diễn tập, đợi cho đến khi diễn tập kết thúc, sẽ chảy mất nhiều máu, miệng vết thương còn có thể bị nhiễm trùng nữa.

- Lúc trước tôi đã phát hiện trong sơn cốc có thảo dược cầm máu, sau khi tìm được loại thảo dược này, đắp lên miệng vết thương thì sẽ không có gì đáng ngại nữa.

Bùi Đông Lai hồ hững hờ cười:

- Đi thôi, chiến đấu còn chưa chấm dứt đâu.

Bất vi sở động, sắc mặt của 5 người Ngũ Cương đều phức tạp nhìn Bùi Đông Lai, bọn hắn thật muốn biết, một quân nhân chưa từng ra chiến trường như Bùi Đông Lai vì sao lại dùng loại phương thức này để bảo vệ vinh quang cho quân nhân!

- Trận chiến kế tiếp sẽ càng gian nan, nhất định chúng ta phải cố gắng 200%!

Bùi Đông Lai thấy thế, liền thu liễm nụ cười, nhắc nhở một câu. Sau đó nắm chặt tay lại, đưa ra phía trước.
“Hô...Hô...”

Thấy một màn như vậy, năm người Ngũ Cương không nói hai lời, đôi mắt đỏ lên, cũng nắm chặt tay lại.

- Linh tử vong, đồng tâm hiệp lực!

Ngay sau đó, nắm tay của ba người lại chạm vào nhau, Bùi Đông Lai nói.

- Linh tử vong, đồng tâm hiệp lực!

Đám người Ngũ Cương cắn răng, thanh âm khàn khàn nói.

Bùi Đông Lai thu hồi nắm tay, đi đến trước người Tiểu Trư vừa phạm sai lầm, vỗ vỗ bả vai của Tiểu Trư, không nói gì mà xoay người rời đi, biến mất khỏi núi rừng giống như là quỷ quái vậy.

- Ngũ Cương, tiếp tục dựa theo chiến thuật lúc trước mà tiến hành. Tôi đảm đương thám báo, các anh đi theo sau tôi khoảng một ngàn thước, chờ tôi thông báo.

Chờ khi Bùi Đông Lai biến mất trong tầm mắt của đám người Ngũ Cương, giọng nói của Bùi Đông Lai mới vang lên ở trong tai nghe của Ngũ Cương.

- Ngũ Cương nhận được, xong.

Thanh âm khàn khàn của Ngũ Cương vang lên, sau đó không nhận được mà nhắm hai mắt lại.

“Bá!”

Sau đó Ngũ Cương mở hai mắt, diễn cảm đã hoàn toàn khôi phục lại bình tĩnh.

- Các anh em, nếu nói trước kia chúng ta chiến đấu vì vinh quang của bộ đội đặc chủng Đằng Long thì tôi hi vọng bây giờ tất cả chúng ta vì Bùi Đông Lai mà chiến!

Hắn lặng lẽ nhìn bốn gã chiến hữu bên cạnh.

- Một trận chiến này, chúng ta không thể bại!

- Xuất phát!

Sau khi nói xong, Ngũ Cương không đợi đến khi 4 gã chiến hữu tỏ thái độ, liền truyền đạt mệnh lệnh.

Mệnh lệnh vừa ra, Ngũ Cương dẫn đầu hướng về phương hướng mà Bùi Đông Lai vừa biến mất đi tới, 4 gã thành viên của đội đặc chiến Đằng Long cũng không dám chậm trễ, vội vàng đuổi theo.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai đã chạy đến chỗ mấy tên thành viên của đội dự bị Long Nha đang rời khỏi ở phía trước 600m.

Mất thấy bả vai của Bùi Đông Lai máu tươi đầm đìa, nghĩ đến vừa rồi Bùi Đông Lai lấy thân làm mồi nhử, sau khi trúng đạn liền dùng một dao cắt bả vai mình xuống, 10 tên thành viên của đội dự bị Long Nha

dùng ánh mắt tôn trọng nhìn Bùi Đông Lai, sôi nổi hướng tới Bùi Đông Lai làm một cái chào theo đúng nghi thức của quân đội.

Bùi Đông Lai thấy thế cũng vội làm một cái tư thế chào lại, rồi nói:

- Nếu đây là chiến trường, các anh đều đã bỏ mạng. Cho nên, vũ khí và trang thiết bị trên người các anh đều trở thành của tôi.

Nghe thấy Bùi Đông Lai nói như vậy, 10 tên thành viên của đội dự bị Long Nha đều rất ngạc nhiên. Bọn hắn không biết Bùi Đông Lai muốn làm gì.

Bùi Đông Lai không có tiếp tục giải thích cái gì, mà bước đến trước mặt một thành viên của đội dự bị Long Nha, tháo cái bộ đàm của hắn xuống trước mặt mọi người.

- Chiến hữu của chúng tôi nếu phát hiện chúng tôi đã bỏ mình, sẽ lập tức thay đổi tần số, cho dù cậu lấy đi bộ đàm cũng chẳng làm được gì đâu.

Chứng kiến hành động của Bùi Đông Lai, tên thành viên kia của đội dự bị Long Nha không nhận được nói.

- Thu được tần số của bọn họ đối với tôi mà nói cũng không phải là một việc khó.

Bùi Đông Lai cười cười, sau đó ở trước ánh mắt chăm chú của mười tên thành viên đội dự bị Long Nha, biến mất ở trong núi rừng rất nhanh.

10' sau, Bùi Đông Lai đã tìm được loại thảo dược cầm máu, trước tiên dùng dao đào lên, sau đó giã dập ra rồi đắp lên đầu vai.

Mệnh vết thương đã được xử lý, không còn chảy máu nữa, nhưng mà vẫn hơi rướm máu, đồng thời chỉ cần thân thể của Bùi Đông Lai hơi phát lực một chút thì có thể khiến cho miệng vết thương rách ra.

Trong lòng hắn hiểu được, tất cả những chuyện này là điều tất nhiên, Bùi Đông Lai cũng không có để ý, hắn lợi dụng bụi cỏ để ẩn mình, chạy băng băng trong rừng.

- Một tổ thành viên đều đã bỏ mình, bây giờ chúng ta không biết được tình huống của đối thủ.

Cùng lúc đó, ở trong một sơn cốc cách đó không xa, tổ trưởng tổ hai của đội dự bị Long Nha đang thay đổi tần số, sau đó sử dụng bộ đàm truyền đạt mệnh lệnh, nói:

- Vì bảo vệ vinh quang của Long Nha, bất kể như thế nào chúng ta cũng không thể để đối thủ đột phá phòng tuyến của chúng ta.

- Thề sống chết bảo vệ, Long Nha vô địch!

Tiếng trả lời đều đặn vang lên trong tai nghe.

- Tiểu Diệp, hiện tại cậu cho rằng tiểu tử đó có thể dẫn dắt anh em của hắn qua sơn cốc mà không thiếu một ai không?

Trong phòng hội nghị, sau khi vị đại lão kia thấy thành viên của tiểu đội đặc chiến Đằng Long kia chiến đấu, liền hướng về Diệp Cô Thành hỏi.

- Không thể.

Diệp Cô Thành nhìn thấy 10 điểm sáng trên màn hình đại biểu cho vị trí của mười thành viên đội dự bị Long Nha, lấy phương thức đan chéo để nguy trang, hoàn toàn đã phong tỏa cửa ra của sơn cốc, mặt không chút thay đổi đưa ra câu trả lời thuyết phục.

Trong mắt hắn, tiểu đội Đằng Long có thể đột phá đạo phòng tuyến thứ nhất dưới tình trạng không có ai tử vong, chính là dựa vào khả năng ẩn núp xuất thần nhập hóa của Bùi Đông Lai, tránh thoát thám báo điều tra, do đó có thể đánh cho thành viên tổ một của đội dự bị Long Nha không kịp trở tay.

Mà giờ phút này, thành viên tổ hai của đội dự bị Long Nha đã ý thức được điểm này nên đã triệu hồi 2 gã thám báo trở về, tính toán cố thủ.

Dưới tình huống như vậy, dù cho Bùi Đông Lai có được năng lực tác chiến đơn độc và khả năng chỉ huy xuất sắc, cũng không thể dẫn dắt tiểu đội đặc chiến Đàng Long vượt qua núi rừng mà không chút tử vong được.

- Đồng chí Diệp Cô Thành, vô luận hắn có thể làm được điều này hay không thì hắn đều là người thắng trong trận đấu này!

Nghe lời nói tự tin của Diệp Cô Thành, nghĩ đến việc dù biểu hiện của Bùi Đông Lai có xuất sắc hơn nữa cũng rất khó tiến vào Long Nha, Trần Quốc Đào hừ lạnh nói:

- Long Nha được xưng là vô địch ở trong nước, ở trước mặt hắn hoàn toàn là chuyện cười!

Diệp Cô thành mỉm cười, cuối cùng lựa chọn trầm mặc.

372. Chương 375: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (6)

Trong đôi của bọn họ hiện lên thân ảnh của Bùi Đông Lai, bên tai vang lên lời nói vũ nhục của Bùi Đông Lai, đội trưởng tổ hai của đội dự bị Long Nha nhú mày, nói:

- Mọi người, không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Nghe được tổ trưởng tổ hai nói như vậy thì vẻ mặt của 9 thành viên còn lại của tổ dự bị Long Nha đều rất buồn bực, trong mắt của bọn hắn, Bùi Đông Lai thực sự quá vô sỉ. Bùi Đông Lai đoán chắc bọn hắn không thể dùng đạn cao su bắn trúng hắn từ khoảng cách 1100 m cho nên mới không sợ hãi mà hiện thân, lợi dụng ngôn ngữ mà tiến hành công kích.

Mà nếu như ở trên chiến trường, đổi từ súng bắn đạn cao su thành đạn thật, lời nói của Bùi Đông Lai vừa mới mở miệng thì bọn hắn sẽ thoải mái mà giết chết Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Trên thế giới này không có nếu.

Bùi Đông Lai đã lợi dụng quy tắc này.

Mắt thấy đám thành viên của đội dự bị Long Nha không có hành động gì, khuôn mặt của Bùi Đông Lai tỏ vẻ khinh thường:

- Lúc buổi trưa, tôi đã dẫn dắt huynh đệ của tôi thủ tiêu 10 tên chiến hữu các anh. Bây giờ các anh lại sợ hãi tôi và các huynh đệ của tôi, thật giống như là một đám nhu nhược, canh chừng lối ra sơn cốc, đã canh suốt cả buổi trưa rồi. Lúc này khi thấy tôi xuất hiện, cũng không dám xông lên báo thù cho chiến hữu, mà lại lựa chọn như một đám người nhu nhược, tiếp tục cuộn tròn ở nơi này, các anh thật sự đã làm nhục hai chữ Long Nha!

- Mẹ nó!

Lại nghe thấy lời nói hết sức vũ nhục của Bùi Đông Lai, một gã thành viên tâm cao khí ngạo của đội dự bị Long Nha không nghe nổi nữa, hắn mắng lên một câu, sau đó liên tục làm ra một cái thủ thế đối với tổ trưởng tổ hai cách đó 100m, ý bảo để cho hắn làm mỗi nhử đi đối phó Bùi Đông Lai. Sau đó âm thầm để cho tay súng bắn tỉa núp tới, tiêu diệt Bùi Đông Lai.

Chứng kiến tên thành viên của đội dự bị Long Nha ra hiệu như vậy, tổ trưởng tổ hai của hắn lắc đầu bác bỏ.

- Tôi từng nghe người ta nói, tổ chức Long Nha chính là quân nhân tinh nhuệ nhất của nước chúng ta, bọn họ chính là niềm kiêu ngạo của nước chúng ta! Nhưng mà vào hôm nay thì tôi mới thật sự là hoài nghi tính chân thật của những lời này.

Mắt thấy thành viên của đội dự bị Long Nha vẫn không hề cử động, Bùi Đông Lai khí vận đan điền, tiếp tục lớn tiếng nói:

- Bởi vì, tôi đã dẫn theo huynh đệ của tôi dễ dàng tiêu diệt 10 tên thành viên của đội dự bị Long Nha. Ừ, là dưới tình huống không hề có tử vong! Đây cũng chính là nói đám người kiêu ngạo cường đại các anh, ở trong mắt của tôi quả thực là không chịu nổi một kích. Tôi đã giết chết huynh đệ các anh như giết gà!

Trong lúc nhất thời, giọng của Bùi Đông Lai như sấm rền, vang vọng cả trên không sơn cốc.

“Tê~”

Lại nghe thấy lời nói cuồng vọng không ai bì kịp của Bùi Đông Lai, ngoại trừ tổ trưởng tổ hai ra thì toàn bộ những thành viên khác của đội dự bị Long Nha đều cảm thấy giống như bị Bùi Đông Lai hung hăng tát cho một cái, tức giận đến hít vào một hơi.

- Tôi biết đám các anh chính là đám nhu nhược, lời của tôi nói trúng nhược điểm trong lòng của các anh, thật đáng thương, các anh phần nộ sao, nhưng mà phần nộ thì các người có thể làm con mẹ nó cái gì? Các anh chỉ có thể làm người nhu nhược như cũ. Mà không dám hiện thân chiến một trận với huynh đệ tôi!

Bùi Đông Lai tiếp tục dùng ngôn ngữ để khiêu khích thành viên của đội dự bị Long Nha, càng nói càng khó nghe:

- Bởi vì các anh biết, chỉ cần các anh hiện thân thì các anh sẽ bị giết chết giống như huynh đệ của các anh, bị huynh đệ của tôi giết như giết con gà!

- Bùi Đông Lai, có dũng khí thì cậu đi ra phía trước 200m thử xem?

Bị Bùi Đông Lai liên tục vũ nhục, rốt cuộc một gã thành viên của đội dự bị Long Nha không nhịn được. Hắn phần nộ đã kích nói.

- Tên trốn ở hướng 10 giờ là một kẻ hèn nhát, anh rất muốn dùng anh ở trong tay người để xử lý tôi, nhưng mà anh lại không dám tùy tiện tiến lên. Bởi vì anh sợ bị tôi dùng một phát bắn vỡ đầu, cho nên anh chỉ có thể kêu tôi tiến tới phía trước 200m, trở thành bia ngắm của anh và chiến hữu của anh, phải không?

Khi Bùi Đông Lai nói chuyện, vẻ mặt của hắn tỏ ra khinh miệt nhìn về tay súng bắn tỉa ở hướng 10h:

- Chẳng lẽ đây là vẻ kiêu ngạo của thành viên của đội dự bị Long Nha cường đại sao? Ta khinh, quả thực là không đáng để tôi chú ý.

- Bùi Đông Lai, cậu có thể vì thắng lợi mà sử dụng thủ đoạn đê tiện để dẫn dụ chúng ta đi ra ngoài, nhưng tôi xin cậu, đừng có vũ nhục vinh quang của Long Nha!

Tổ trưởng tổ hai của đội dự bị Long Nha cũng nổi giận, nhưng mà hắn vẫn không có truyền đạt mệnh lệnh tấn công.

- A! Vinh quang? Các anh xứng sao? Các anh có xứng không?

Bùi Đông Lai cười lạnh nói:

- Không hề sợ chết mà xông lên! Những tiền bối của chúng ta đều đã từng xách súng trường xông lên liều mạng cùng địch nhân, không hề khoan nhượng mà đánh đuổi kẻ xâm lược! Các anh thì sao? Các anh có được trang bị hoàn mỹ của đất nước nhưng lại lãng phí quân phí của đất nước, được xưng là niềm tự hào của quân đội, nhưng mà khi các anh đối mặt địch nhân thì chỉ có thể làm rùa đen rút đầu, đám người các anh là lũ nhu nhược, cũng dám tự xưng là vinh quang của quân đội sao? Thật sự là buồn cười!

- Số 1, tôi thỉnh cầu xuất chiến!

- Tôi cũng thỉnh cầu xuất chiến!

Nổi giận.

Giờ khắc này, vài thành viên trẻ tuổi của thành viên đội dự bị Long Nha, hoàn toàn bị lời nói của Bùi Đông Lai chọc giận.

- Câm miệng!

Tổ trưởng tổ hai của đội dự bị Long Nha lạnh giọng quát lớn:

- Các cậu nhớ kỹ cho, đây là chiến tranh! Chẳng lẽ giáo quan không có nói cho các cậu biết, trong chiến tranh cần phải bảo trì bình tĩnh tuyệt đối sao?

- Những lời của anh là lời nói của huấn luyện viên Diệp Cô Thành sao?

Bùi Đông Lai cười ngả ngớn, tiếp tục nói móc:

- Nếu tôi nhớ không nhầm, hắc có một ngoại hiệu là Long Vương? Mà các anh hắc là Long tử Long tôn, ở trong lòng các anh thì hắc là tồn tại không thể chiến thắng, hắc là thần, là người mà các anh sùng bái, là đối tượng các anh ngưỡng mộ, đúng không?

Trầm mặc.

Lúc này đây, các thành viên đội dự bị Long Nha chỉ có thể trầm mặc.

Bởi vì lời nói của Bùi Đông Lai đã động đến Diệp Cô Thành, địa vị của Diệp Cô Thành ở trong lòng bọn hắc, bất luận là kẻ nào cũng không thể lật đổ!

- Có người nói mười tám năm trước, Diệp Cô Thành, được xưng là Long Vương, bài danh thứ hai trên Long Bảng đã dẫn toàn bộ thành viên của Long Nha đi đối phó với cha của tôi, kết quả là khiến cha của tôi bị mất một chân, đuổi ông ra khỏi Yên Kinh!

Mũi nhọn lời nói của Bùi Đông lai đột nhiên vừa chuyển, giọng nói lại đề cao lên không ít:

- Trong mắt của tôi thì đây thực là thối! Diệp Cô Thành chỉ có thể dạy dỗ đám yếu kém các anh làm người nhất gan, làm một đám phế vật, nhưng mà hắc có năng lực gì chứ? Tôi có thể giết các anh như giết gà, cha ta cũng có thể giết Diệp Cô Thành như giết gà!

Vừa nói xong, Bùi Đông Lai giơ súng lên trời, đột nhiên bóp cò.

“Pằng..Pằng..Pằng..Pằng..Pằng”

Tiếng súng vang lên cả sơn cốc, Bùi Đông Lai đứng thẳng lưng, đi nhanh về phía trước:

- Các anh là một đám nhu nhược, nếu không phục vậy thì chiến đi!

373. Chương 376: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (7)

Trong phòng hội nghị, tất cả mọi người đều thấy được cảnh tượng Bùi Đông Lai khinh thường, nói những lời gì đó. Sau đó, thành viên đội vị của Long Nha đều di động, mà 5 người thuộc đại đội đặc chiến Đẳng Long cách Bùi Đông Lai không xa, 5 người này đang mai phục.

- Rốt cuộc tiểu tử này nói gì mà khiến cho đội viên dự bị của Long Nha mạo hiểm như vậy?

Thấy một màn như vậy, vị đại lão trong quân đội liền mang theo vài phần tò mò hỏi.

Sở dĩ tò mò là bởi vì hắc rất rõ tuy rằng thực lực của đội viên dự bị Long Nha không bằng thành viên chính thức nhưng mà so với những chi bộ đội khác thì nó lại cường đại hơn. Ngoài ra thì kỷ luật cùng ý chí ở đây vô cùng sắt thép.

Mà hiện giờ bọn hắc lại bị mấy câu nói của Bùi Đông Lai là nhiễu loạn tâm thần, làm ra hành động hết sức nguy hiểm.

Không riêng gì vị đại lão kia mà tất những vị đại lão khác đều lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Diệp Cô Thành không có.

Trên mặt hắc lộ ra vài phần quái dị, hắc có thể thấy được miệng của Bùi Đông Lai nói những gì.

Giờ phút này trong đôi mắt hắc hiện lên vẻ quang mang, không ai biết trong lòng hắc đang nghĩ cái gì.

Bùi Đông Lai cũng không biết, nhất cử nhất động của mình đều đã rơi vào trong mắt của mấy vị đại lão kia.

Sau khi liên tục hạ nhục những thành viên dự bị của Long Nha thì Bùi Đông Lai phát hiện 5 tên thành viên dự bị của Long Nha đang hướng về phía ẩn núp của mình, mà còn 5 tên thành viên dự bị của Long Nha khác ở trong sơn cốc lại án binh bất động.

Phát hiện này làm cho Bùi Đông Lai cảm thấy vui mừng, hấn liền vội vàng dùng bộ đàm liên lạc với Ngũ Cương:

- Ngũ Cương, địch nhân đã bị tôi chọc giận, đang hướng về phía tôi, các anh chuẩn bị nhắm bắn, xong.

- Ngũ Cương nhận được, xong.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì tuy rằng Ngũ Cương tò mò rất cuộc Bùi Đông Lai đã dùng phương thức nào để dụ rắn bò ra khỏi hang nhưng mà hấn cũng không có hỏi nhiều, sau khi ngắt liên lạc thì hấn liền hạ mệnh lệnh cho 4 thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long ở phía sau.

- Tên hèn đang núp ở hướng 10h, tôi biết anh đang núp ở đó, anh cho rằng như vậy là có thể bắn trúng tôi sao?

Thông qua kính viễn vọng quân dụng thì Bùi Đông Lai thấy được một tên thành viên dự bị của Long Nha đang ở hướng 10h, vì muốn chọc giận đối phương nên Bùi Đông Lai tiếp tục khiêu khích:

- Lão tử ở nơi này, anh tới đây, nếu anh bắn không trúng lão tử thì tốt nhất anh hãy về nhà cho con bú đi, không cần phải xấu hổ như vậy.

- Mẹ kiếp.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, tên thành viên dự bị của Long Nha hướng 10h hoàn toàn bị chọc giận, hấn tức giận mắng một tiếng. Sau đó cũng không tiếp tục ẩn nấp nữa mà dùng tốc độ nhanh nhất tiến tới.

1000m.

900m.

800m.

Khi tên thành viên dự bị của Long Nha kia còn cách Bùi Đông Lai 800m thì hấn liền giơ súng lên ngắm vào Bùi Đông Lai rồi bóp cò.

“ Pằng..Pằng..Pằng..Pằng”

Trông nháy mắt tên thành viên dự bị của Long Nha đã hoàn toàn đem lửa giận trong lòng trút ra. Từng viên, từng viên đạn bay về phía Bùi Đông Lai.

Ngay sau đó.

Bùi Đông Lai giống như là quỷ mị, lúc cao lúc thấp, lúc trái lúc phải, liên tục né hơn 5 6 phát đạn của hấn, hơn nữa làm cho tên thành viên dự bị của đội Long Nha kia cũng không thể nào nhắm rõ được thân ảnh của Bùi Đông Lai.

Sau đó.

Đợi sau khi tên thành viên dự bị của Long Nha ngừng bắn thì đột nhiên Bùi Đông Lai giơ súng lên rồi xoay người nhắm bắn, cả động tác diễn ra vô cùng hành văn liền mạch.

“ Ực”

Mắt thấy Bùi Đông Lai đưa súng về phía mình thì tên thành viên dự bị của Long Nha kia liền vội vàng nằm xuống đất.

Đã muộn.

”Pằng”

Tiếng súng vang lên, một viên đạn bắn ngay vào ẩn đường của hấn.

Một phát bạo đầu.

Cảm nhận được cơn đau đớn truyền đến, nghe được tiếng đạn cao su đập vào mũ sắt thì thân hình của tên thành viên dự bị của Long Nha liền cứng ngắt. Trên mặt hắn hiện lên vẻ hối hận, hối hận vì mình đã quá xúc động nên trúng phải gian kế của Bùi Đông Lai.

- Hắc, tôi đã nói đám người các anh là một đám đáng thương, là một đám nhu nhược, anh nhìn xem, xem đồng bạn của anh đã bị người của tôi xử lý hết.

Bùi Đông Lai đứng nguyên tại chỗ, âm thầm tính toán tốc độ của 4 tên thành viên dự bị còn lại của Long Nha, làm ra bộ dạng khiêu khích:

- Hắn là các anh nhất định rất muốn báo thù cho hắn? Đến đây đi, đám cùi bắp, lão tử đứng ở nơi này chờ người các anh đó.

- Đổi đến tần số xx.

Mất thấy Bùi Đông Lai xử lý tên thành viên dự bị của Long Nha hướng 10h, lại còn tiếp tục khiêu khích 4 tên thành viên dự bị của Long Nha còn lại thì tên đội trưởng tổ 2 vội vàng đổi tần số, sau đó ra lệnh:

- Số 9, số 11, số 2, số 3, các cậu không nên hành động liều lĩnh, cận thận mà di chuyển tới, chờ sau khi vào tầm ngắm thì cùng nhau bắn về phía hắn.

- Nhận được, xong.

4 tên thành viên dự bị của Long Nha liền trả lời.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai thấy được bộ đàm của mình không thể nghe được động tĩnh của đám thành viên Long Nha thì hắn biết được đối phương đã đổi tần số.

Đối với việc này, Bùi Đông Lai cũng không có mảy mò để tìm tần số bởi vì như thế sẽ mất nhiều thời gian.

- Đến đây đi đám cùi bắp, có dũng khí thì bắn vào lão tử đi.

Mặc dù là không nghe được cuộc trò chuyện nhưng Bùi Đông Lai cũng vận khí đan điền, dùng hết khí lực rồi hét to lên một tiếng, giọng hét kia giống như là hổ gầm, vang vọng cả sơn cốc, làm cho đám thành viên dự bị của Long Nha đều nghe rõ.

- Số 9 đã đến nơi.

- Số 11 đã đến nơi.

- Số 2 đã đến nơi.

- Số 3 đã đến nơi.

Một lát sau, sau khi tiến vào tầm ngắm thì 4 tên thành viên dự bị của Long Nha liền báo.

- Nổ súng.

Tên đội trưởng tổ 2 thông qua ống nhòm quân sự, thấy được thân ảnh của Bùi Đông Lai thì liền quyết định hạ mệnh lệnh.

“ Pằng..Pằng..Pằng..Pằng..”

Dường như trong một lúc, 4 tiếng súng đều vang lên, 4 viên đạn liền bắn thẳng về phía Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Dường như Bùi Đông Lai đã đoán được hành động của bọn chúng cho nên cả người hắn liền vọt về phía sau của một cây đại thụ.

- Hắc, đám cùi bắp, chẳng lẽ Diệp Cô Thành dạy các anh bắn như thế sao? Theo tôi thấy thì các anh nên bỏ súng mà về cho con bú đi.

Bằng vào năng lực cảm ứng Bùi Đông Lai đã trốn ra phía sau của cây đại thụ, sau đó hắn tiếp tục khiêu khích đối phương.

“ Bịch”

Nói xong, Bùi Đông Lai liền ném ra một quả lựu đạn cay, cả người liền nhảy ra ngoài.

“ Pằng..Pằng..Pằng..Pằng..”

1s sau, tiếng súng lại vang lên, 4 tên thành viên dự bị của Long Nha cùng nổ súng một lần.

Nhưng mà.

Cũng giống lúc này, tốc độ bắn súng của bọn hắn vẫn chậm hơn nên không bắn trúng Bùi Đông Lai, hơn nữa Bùi Đông Lai đã chạy ra khỏi phạm vi ngắm bắn của bọn hắn.

- Đến đây, đám cùi bắp, nổ súng tiếp đi, lão tử đứng ở đây cho các người bắn, con mja nó có gan thì bắn đi?

Biết rõ bản thân mình đã nằm ngoài tầm bắn của 4 tên thành viên dự bị của Long Nha kia nên Bùi Đông Lai dừng bước lại, không những khiêu khích mà còn làm ra một động tác khinh bỉ đúng tiêu chuẩn ISO-2013.

Bên tai nghe được câu nói của Bùi Đông Lai, nhìn thấy động tác giờ ngón tay thối của Bùi Đông Lai thì 4 tên thành viên dự bị của Long Nha thiếu chút nữa là ngất đi.

Sau đó, bọn hắn khai thông bộ đàm một chút rồi hướng tới chỗ của Bùi Đông Lai.

- Đến đây, đạch mja có gan thì đến đây.

Thông qua ống nhòm quân dụng thì Bùi Đông Lai thấy được 4 tên thành viên dự bị của Long Nha đang hướng về phía mình cho nên hắn lui về phía sau.

Giờ phút này, cả người hắn giống như một đạo sao băng, lúc bên này lúc bên kia, làm cho người ta không thể nào thấy được bóng dáng của hắn.

Vừa tiến vừa lui.

Người đuổi ta chạy.

Trong lúc nhất thời, cục diện liền trở nên có chút quỷ dị.

Bùi Đông Lai cố gắng khống chế tốc độ của mình cho nên khoảng cách của hắn và 4 tên thành viên dự bị của Long Nha lúc nào cũng là 800m.

Mà 800m là ngoài tầm sát thương.

Điều này làm cho 4 tên thành viên dự bị của Long Nha không có cơ hội nổ súng.

“ Pằng”

“ Pằng”

“ Pằng”

“ Pằng”

Một lát sau, không đợi cho 4 tên thành viên dự bị của Long Nha có cơ hội nổ súng. 4 gã thành viên đại đội đặc chủng Đẳng Long sớm đã ẩn núp liền bóp cò, 4 viên đạn liền bắn thẳng về phía 4 tên thành viên dự bị của Long Nha.

Một phát bạo đầu.

Một súng đặc thủ, Ngũ Cương và 5 tên đại đội đặc chủng Đẳng Long liền tiến hành thay đổi vị trí, mà lợi dụng đó cả người Bùi Đông Lai liền giống như quỷ mị, dung nhập vào bóng tối. Biến mất trong tầm mắt của 5 tên thành viên dự bị của Long Nha còn lại.

- Tiểu Diệp, xem ra lính của cậu đã thất bại.

Thấy một màn như vậy, trong phòng hội nghị, vị đại lão kia liền nhịn không được mà mở miệng nói.

Trầm mặc.

Diệp Cô Thành dùng phương thức này để chấp nhận câu nói của vị đại lão kia.

Mặc dù hẳn thấy rõ 5 tên thành viên dự bị của Long Nha vì muốn báo thù cho đồng bạn mà đã quyết định thay đổi vị trí nhưng mà hẳn biết rõ nếu như Bùi Đông Lai có thể dễ dàng xử lý 15 thành viên dự bị của Long Nha thì 5 người còn lại cũng không phải là to tát gì.

Dù sao, trải qua một màn vừa rồi, 5 thành viên dự bị của Long Nha còn lại đã mất đi nhuệ khí, căn bản không thể phát huy được thực lực vốn có của mình.

Diệp Cô thành gắt gao nhìn vào bóng dáng của Bùi Đông Lai trong tấm hình, trong đầu cũng hiện ra bóng dáng của Tiêu Phi.

Vì sao lại giống nhau như thế?

Trong lòng Diệp Cô Thành thầm hỏi.

374. Chương 377: Đánh Một Trận, Kinh Tam Quân (8)

- Số 1, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Trong một bụi rậm ở sơn cốc, một tên thành viên dự bị của Long Nha dùng bộ đàm liên hệ với tên đội trưởng tổ 2.

- Mặc kệ hẳn, cho dù hẳn khiêu khích như thế nào đi nữa thì chúng ta cũng không nên xuất hiện.

Sắc mặt của tên đội trưởng tổ 2 trở nên ngưng trọng, ở hẳn xem ra nếu như bản thân mình và chiến hữu còn xuất hiện thì bọn hẳn sẽ bị Bùi Đông Lai phát hiện. Biện pháp tốt nhất bây giờ là ẩn náu, ẩn binh bất động, ôm cây đợi thỏ. Đại thành viên của đại đội đặc chủng Đằng Long tiếp cận.

Địch không động, ta không động.

Đây là kế hoạch của tên đội trưởng tổ 2.

Nếu như bọn hẳn thực hiện được kế hoạch này thì những tên thành viên đại đội đặc chủng Đằng Long không có khả năng xử lý 5 thành viên dự bị của Long Nha.

Mà hiện giờ, bọn hẳn đã bị đại đội đặc chủng Đằng Long xử lý xong 5 chiến hữu khiến tuyến phòng thủ bên mình xuất hiện một lỗ hổng.

Trong sơn cốc, 5 tên thành viên dự bị của Long Nha vẫn không nhúc nhích, lợi dụng ống nhòm để quan sát về phía trước.

Trong phòng hội nghị, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào thân ảnh của Bùi Đông Lai đang di chuyển trên màn hình.

Mai phục, tiến về phía trước.

Không biết qua bao lâu, Bùi Đông Lai đã phong tỏa con đường tiến lên của 5 tên thành viên dự bị của Long Nha.

Như vậy, chỉ cần hẳn nguyện ý thì hẳn có thể thoải mái xuyên qua núi rừng, giúp đại đội đặc chủng Đằng Long đoạt giải quán quân trong cuộc thi lần này.

Nhưng mà.

Tất cả các vị đại lão của quân đội cùng Diệp Cô Thành đều cho rằng Bùi Đông Lai sẽ không làm như vậy.

Sự thật đã chứng minh rằng suy đoán của bọn hẳn chính xác, sau khi vây quanh 5 tên thành viên dự bị của Long Nha thì Bùi Đông Lai cũng không đi về ra khỏi sơn cốc mà là leo lên một cây đại thụ, hoàn toàn dung nhập vào bóng tối. Sau khi trèo lên cây thì Bùi Đông Lai liền lấy ra ống nhòm, cố gắng tìm vị trí ẩn nấp của 5 tên thành viên dự bị của Long Nha.

Thời gian từng phút trôi qua, cục diện lại trở nên giằng co, vô luận là Bùi Đông Lai, các thành viên của đại đội đặc chủng Đằng Long hay bên Long Nha cũng không nhúc nhích.

Trong lúc nhất thời, trận thi đấu đã biến thành so đấu về sự kiên nhẫn.

Kiên nhẫn.

Đây chính là tố chất mà mỗi người quân nhân đặc chủng cần phải có.

Mặc dù cục diện đã trở nên giằng co nhưng tất cả mọi người đều biết rằng bên Long Nha sẽ thất bại nhưng mà cái bọn họ muốn biết là Bùi Đông Lai sẽ dùng phương thức nào để xử lý 5 tên thành viên dự bị của Long Nha còn lại. Cho nên, bọn họ không có rời đi khỏi phòng họp mà là kiên nhẫn chờ đợi một màn tiếp theo.

Cuộc giằng co diễn ra gần 9 tiếng đồng hồ.

5h sáng.

Đây là thời gian mà mọi người dễ ngủ nhất, Bùi Đông Lai lặng yên không một tiếng động bò xuống cây, cả người như quỷ mị, hướng đến chỗ ẩn núp của một tên thành viên dự bị của Long Nha.

“ Ách?”

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người trong phòng hội nghị liền từ trong cơn buồn ngủ tỉnh dậy, mở to 2 mắt nhìn vào màn hình.

- Làm sao hắn có thể phát hiện được vị trí của tên kia?

Vị đại lão trong quân đội nhìn về phía Diệp Cô Thành, hỏi ra nghi vấn ở trong lòng của mình.

- Trực giá cùng với phán đoán.

Diệp Cô Thành trả lời một cái đáp án lập lờ:

- Đối với một người quân nhân đặc chủng ưu tú mà nói thì bọn hắn có thể thông qua chiến đấu để tích lũy thêm kinh nghiệm, có được trực giác cùng sức phán đoán đáng sợ.

- Tên tiểu tử này trước đây có tham gia vào quân đội sao? Hắn lấy kinh nghiệm từ chỗ nào thế? Chẳng lẽ chỉ bằng vào một trận chiến cùng với đám dong binh Siberia kia sao?

Vị đại lão quân đội lại lên tiếng hỏi.

Hắn vừa dứt lời, toàn bộ mọi người đều nhìn về phía Diệp Cô Thành.

Bên tai vang lên câu hỏi của vị đại lão kia, trong đầu Diệp Cô Thành không khỏi hiện ra bóng dáng của Tiêu Phi, nhưng mà hắn liền lắc lắc đầu, ý bảo mình cũng không biết.

Mất thấy Diệp Cô Thành lắc đầu, vị đại lão kia lại đem ánh mắt nhìn về phía màn hình.

Lúc này, Bùi Đông Lai giống như là u linh, bằng kỹ năng ẩn núp thành thạo của mình. Cả người hắn lặng yên không tiếng động, tiếp cận với tên thành viên dự bị của Long Nha kia.

“ Bá”

Trong ánh sáng mờ mờ, bằng vào trực năng lực cảm ứng nguy hiểm hơn người của mình thì tên thành viên dự bị của Long Nha đã phát hiện ra có nguy hiểm, sau đó hắn liền thay đổi nòng súng.

- Anh chết rồi.

Ngay sau đó, không đợi tên thành viên dự bị của Long Nha làm ra hành động gì, một nòng súng như băng đã chĩa vào đầu của hắn.

“ Ách”

Nhìn thấy Bùi Đông Lai gần đó, nhận thấy được cái lạnh của nòng súng, tên thành viên dự bị của Long Nha tỏ ra kinh hãi.

Hắn nhịn không được mà há mồm ra, hắn muốn hỏi Bùi Đông Lai làm cách nào mà tiếp cận hắn được.

Nhưng mà.

Nghĩ đến những câu vũ nhục tối qua của Bùi Đông Lai thì hắn cũng không mở miệng hỏi.

Bùi Đông Lai không nói gì mà từ trong tay tên thành viên dự bị của Long Nha kia lấy một khẩu súng bắn tỉa cùng với một bộ đàm.

Sau đó, Bùi Đông Lai úp sát người vào đất, rồi gờ nòng súng lên, hướng về một bụi cỏ rồi bóp cò.

“ Pằng”

Viên đạn bay ra khỏi nòng súng, âm thanh của nó phá tan sự im lặng trong sơn cốc.

- Số 4, đã xảy ra chuyện gì?

Ngay sau đó, trong bộ đàm liền truyền ra tiếng nói của tên đội trưởng tổ 2.

“ Pằng”

Trả lời cho tên đội trưởng chính là một tiếng súng, viên đạn đã bắn vào bụi cỏ mà Bùi Đông Lai chỉ trước đó.

Lúc này, người nổ súng không phải là Bùi Đông Lai mà là Ngũ Cương.

“ Bá”

Nghe được tiếng súng nổ, tên đội trưởng tổ 2 cùng với 4 tên thành viên dự bị của Long Nha còn lại liền không nói nữa, dựa vào sự phán đoán của mình mà gờ nòng súng hướng về phía Ngũ Cương.

Trong bụi cỏ, Ngũ Cương vừa dựa theo chỉ thị của Bùi Đông Lai, cả bộ y phục tác chiến màu xanh biếc xuống rồi dùng súng gờ lên, chậm rãi vươn ra phía bên ngoài của bụi cỏ.

“ Pằng”

“ Pằng”

“ Pằng”

“ Pằng”

4 tiếng súng cùng vang lên cùng một lúc, 4 viên đạn cao su bắn vào y phục tác chiến của Ngũ Cương.

Bùi Đông Lai nghe được tiếng súng vang, trên mặt liền hiện ra nụ cười. Sau đó, hắn liền dùng tốc độ nhanh nhất mà leo lên một ngọn cây, từ trên cao nhắm xuống, nhắm vào tên một thành viên dự bị của Long Nha rồi bóp cò một cách quyết đoán.

“ Pằng”

Viên đạn bay ra khỏi nòng súng, bắn vào chiếc mũ sắt đang đội trên đầu của tên thành viên dự bị Long Nha kia.

Một phát xử lý được đối phương, Bùi Đông Lai không ngừng lại, vội vàng thay đổi nòng súng, nhắm ngay vào tên thứ 2, rồi bóp cò.

“ Pằng”

Lại là một phát trúng đầu.

“ Pằng! Pằng!”

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai nổ phát súng thứ 3 thì 2 tên thành viên dự bị của Long Nha đã nổ súng bắn về phía Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Ngay lúc bọn hắn nổ súng thì Bùi Đông Lai đã thả người, nhảy xuống đất, làm cho đạn của bọn trúng bắn vào thân cây.

“ Pằng..Pằng..Pằng..Pằng”

Ngay sau đó, 4 tiếng súng vang lên, Ngũ Cương cùng với thành viên của đại đội đặc chủng Đẳng Long liền nổ súng, bắn về phía 2 tên còn lại.

Toàn bộ đội dự bị của Long Nha đã bị tiêu diệt.

- Tốt.

Thấy toàn bộ điểm sáng trên màn hình đều biến mất, vị đại lão quân đội kia nhin không được mà đứng lên, vỗ tay bảo hay.

Trừ Trần Quốc Đào và Diệp Cô Thành ra thì toàn bộ các vị đại lão khác đều há mồm tròn mắt, dường như bọn hắn không thể tin được Bùi Đông Lai có thể dẫn dắt đại đội đặc chủng Đằng Long tiêu diệt được đội dự bị Long Nha.

- Thiếu tướng Diệp Cô Thành, dường như phán đoán của ông còn xuất hiện một vẩn vẩn đền.

Lúc này đây, Trần Quốc Đào đứng lên, mang theo vài phần đùa giỡn nhìn về phía Diệp Cô Thành rồi mở miệng nói.

Không trả lời.

Trong đầu Diệp Cô Thành có một cảm giác quen thuộc đối với chiến thuật lần này của Bùi Đông Lai, hắn không trả lời Trần Quốc Đào mà lâm vào trầm tư.

- Đông Lai, chúng ta thắng, chúng ta đã làm được.

Cùng lúc đó, trong bộ đàm truyền ra giọng hoan hô của Ngũ Cương.

- Đây là thành quả mà chúng ta đã làm được.

Bùi Đông Lai cười đáp một câu, sau đó đi đến trước mặt một tên thành viên dự bị của Long Nha.

- Chúng tôi thừa nhận cậu rất mạnh nhưng mà cậu không thể vũ nhục Long Nha, không thể vũ nhục Long Vương, làm bẩn quang bình của một người quân nhân.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đến gần thì tên thành viên dự bị của Long Nha liền tức giận, nói.

- Chiến tranh rất tàn khốc, nó chỉ có 2 kết quả, thất bại hoặc chiến thắng.

Bùi Đông Lai thản nhiên nói:

- Là người thì ai cũng có nhược điểm, tôi chỉ tìm nhược điểm của các anh mà thôi, đương nhiên những lời này không phải là chủ ý của tôi.

- Cậu không cần phải tỏ ra bộ dạng giả vờ giả vịt, cậu chẳng phải muốn dùng phương thức này để chứng minh rằng bản thân cường đại hơn chúng ta, có tư cách trở thành anh hùng sao?

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì tên thành viên dự bị của Long Nha kia vốn là sừng sốt sau đó liền trừng mắt nói.

- Các anh là chiến sĩ ưu tú nhất, cũng là anh hùng trong lòng mọi người.

Ngoài dự đoán của tên kia, Bùi Đông Lai không có hạ nhục mà là dùng nghi thức trong quân đội, nhẹ giọng nói:

- Nhưng mà, bất kể là vì chính mình hay là vì cha tôi, trận đấu này tôi nhất định phải chiến thắng.

Nói xong, Bùi Đông Lai hạ tay xuống, xoay người rời đi.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, nhìn vào vết máu trên cánh tay của Bùi Đông Lai thì tên kia liền hiểu được cái gì.

- Lời của cậu, tôi sẽ nhớ kỹ.

Vài giây sau, tên thành viên dự bị của Long Nha kia nhìn chăm chăm vào bóng lưng Bùi Đông Lai rồi làm ra một động tác đúng theo tiêu chuẩn nha binh, về mặt kính nề:

- Cậu rất mạnh, chúng tôi thua trong tay cậu, chúng tôi tâm phục khẩu phục.

Bùi Đông Lai nghe được thì dừng bước lại, xoay người rồi mỉm cười với tên thành viên dự bị Long Nha kia.

- Hắn không chỉ thắng trong trận đấu này mà còn được đối thủ tôn trọng.

Thông qua màn hình thấy được một màn kia thì tên đại lão trong quân đội không nhìn được mà thở dài nói.

Các vị đại lão khác đều gật đầu.

Đồng thời, bọn hắn rất rõ ràng, trải qua một trận chiến này, Bùi Đông Lai đã danh chấn tam quân.

375. Chương 378: Cách Biệt Nhau Một Trời Một Vực.

Lúc sáng sớm, khi ánh mặt trời bắt đầu lên cao. Ngay chỗ sơn cốc, 26 tên quân nhân đứng ở đó, 2 chiếc máy bay trực thăng đậu ở phía sau bọn họ, cách bọn họ một khoảng không xa.

- Chào cậu, tôi là đội trưởng đội dự bị Long Nha, Bằng Phong.

Ánh rạng đông, Bằng Phong đi đến trước người Bùi Đông Lai rồi cúi chào, sau đó giơ cánh tay phải lên.

Sắc mặt Bùi Đông Lai nghiêm túc làm ra một động tác theo kiểu nhà binh, sau đó nắm lấy tay Bằng Phong:

- Chào anh, tôi là Bùi Đông Lai, là đội trưởng của tiểu đội đặc chiến Đằng Long.

- Cảm ơn cậu đã dạy cho chúng tôi một bay học.

Bằng Phong nhìn thoáng qua vết thương ngay cánh tay trái của Bùi Đông Lai, sau đó nhìn vào khuôn mặt hơi trắng bệch vì mất nhiều máu của Bùi Đông Lai, vẻ mặt chân thành nói.

- Tỷ thí với nhau, cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ.

Bùi Đông Lai mỉm cười nói.

- Thương thế của cậu cần phải tiến hành xử lý nhanh một chút cho nên tôi cũng không làm phiền cậu nữa.

Khi nói chuyện, Bằng Phong buông lỏng cánh tay phải của Bùi Đông Lai, nói:

- Tôi hy vọng có một ngày, chúng ta sẽ được kề vai chiến đấu.

- Tôi cũng vậy.

Bùi Đông Lai nghiêm túc gật đầu, sau đó xoay người mang theo 5 tên tiểu đội đặc chiến Đằng Long lên trực thăng.

- Tất cả mọi người, kính lễ...

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi, thân là đội trưởng đội dự bị Long Nha thì Bằng Phong hô lên một tiếng rồi cúi chào.

“Bá!”

19 tên thành viên còn lại của đội dự bị Long Nha đều cúi chào.

Bên tai nghe được tiếng hô của họ, Bùi Đông Lai cùng với mấy gã tiểu đội đặc chủng Đằng Long không hẹn mà cùng dừng bước.

”Ba!”

”Bá!”

Xoay người hoàn lễ, hành văn liền mạch lưu loát

Thời gian chậm dần, hình ảnh như dừng lại.

Giờ phút này.

26 quân nhân tinh anh nhất của nước cộng hòa dùng phương thức này để chào nhau.

1’ sau, Bùi Đông Lai mang theo đội viên của tiểu đội đặc chiến Đằng Long lên trực thăng.

- Tôi nghe nói các cậu đã đánh bại đội dự bị Long Nha, điều này có thật không?

Trên trực thăng, tên phi công không có điều khiển trực thăng rời đi mà nhìn về 6 người Bùi Đông Lai rồi mở miệng hỏi.

Nghe được viên phi công nói như thế nhìn thấy vẻ mặt kỳ dị của tên phi công này thì Ngũ Cương liền nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai.

Thấy được ánh mắt của các chiến hữu thì Bùi Đông Lai liền gật đầu cười khổ.

"Ách..."

Mắt thấy Bùi Đông Lai gật đầu thì tên phi công liền mở to miệng, cả nửa ngày mới lấy lại tinh thần sau đó hần liền đứng lên, dùng một loại ánh mắt kính sợ nhìn vào đám người Bùi Đông Lai, cúi chào, nói:

- Chúc mừng mọi người, có thể chờ mọi người những người chiến thắng là điều vinh quang và may mắn của tôi.

6 người Bùi Đông Lai thấy thế thì có chút đỡ khóc đỡ cười, sau đó liền hoàn lễ.

- Có thể nói cho tôi biết, mọi người đã làm cách nào hay không?

Buông cánh tay xuống, dường như tên phi công đã quên nhiệm vụ của mình, cả người hần ngửa ngáy, mở miệng hỏi.

- Báo cáo thượng úy, người anh em này của tôi đang bị thương, cần phải tiến hành cứu thương, xin thiếu úy hãy trở lại căn cứ.

Ngũ Cương thấy thế thì vội vàng đứng dậy cúi chào, vẻ mặt nghiêm túc, nói:

- Còn về tình hình trận đấu thì đợi sau khi đến căn cứ thì tôi sẽ nói lại cho ngài biết.

- Ngại quá, ngại quá.

Nghe Ngũ Cương nói thế thì tên phi công xấu hổ, sau đó liền ngồi vào vị trí rồi điều khiển trực thăng cất cánh, rời khỏi sơn cốc.

Sau khi máy bay đến căn cứ thì Bùi Đông Lai liền bị đưa đến phòng y tế, mà đám người Ngũ Cương vốn là một đi cùng nhưng cuối cùng là bị vị quân y ngăn cản lại.

Bất đắc dĩ, đám người Ngũ Cương đành phải trở lại khu nhà ở.

Sau khi đám người Ngũ Cương rời đi thì Bùi Đông Lai được nằm trên một băng ca, đưa vào trong một chiếc xe cứu thương.

- Nghe nói trong lúc diễn tập cậu tự dùng dao đâm vào vai trái của mình nên mới bị thương?

Trong xe cứu thương, một nữ quân y tầm 30t, một bên rửa sạch vết thương của Bùi Đông Lai, một bên nhún mày hỏi.

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật đầu, khẽ ừ.

Nữ quân y khó hiểu, hỏi:

- Vì sao lại làm như vậy?

- Vì muốn công bằng

Bùi Đông Lai mỉm cười, không để ý đến cõn đang kích thích vết thương ở trên tay:

- Tôi bị đối thủ đánh trúng vai trái, nếu không làm như vậy thì đó chính là không công bằng.

- Công bằng ư? Tôi xem ra cậu tham gia quân ngũ đến u mê rồi.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, nữ quân y vốn là ngẩn ra sau đó mang theo vài phần trách cứ, nói:

- Cậu biết nếu miệng vết thương chậm xử lý thêm một lát nữa thì nó sẽ để lại di chứng, như vậy cho dù ở lại bộ đội đặc chủng cũng là một việc khó đối với cậu.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai lựa chọn trầm mặc.

- Để máu rơi trên chiến trường không tốt hay sao?

Nữ quân y không nhin được, hỏi.

- Đối với tôi mà nói thì mỗi trận đấu là một chiến trường.

Bùi Đông Lai nghĩ đến mục đích của mình là Yên Kinh thì nhẹ giọng nói:

- Cô có thể cho rằng đây là một chiến trường khác.

Nữ quân y nghe vậy thì cảm thấy nao nao, sau đó nàng có thể cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc trên người của Bùi Đông Lai.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh hiện ra trong đầu của nàng, sắc mặt của nàng đột nhiên biến đổi, toát ra vài phần bi thương.

Ủa?

Thấy được vẻ mặt của nữ quân y thì Bùi Đông Lai cũng nao nao, sau đó không đợi hắn nói cái gì thì một cỗ trí nhớ giống như là thủy triều truyền vào trong đầu của hắn.

Có lẽ là đã nhiều lần dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi nên hiện giờ Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy khó chịu nữa.

Dần dần, dần dần, những mảnh trí nhớ này lần lượt xâu chuỗi lại với nhau. Khuôn mặt của nữ quân y kia bỗng trở nên quen thuộc đối với Bùi Đông Lai.

Bởi vì.

Nữ quân y kia tên là Tiêu Nam, sinh ra ở Tiêu gia trong kinh thành.

Nàng là chị của Tiêu Phi.

Người thân.

- Nếu có một ngày cậu thật sự lên chiến trường thì nhất định phải bảo vệ bản thân mình.

Chờ cho đến khi xe cứu thương đến trước phòng cấp cứu, thì Tiêu Nam lấy lại tinh thần, nhìn vào Bùi Đông Lai, nói:

- Bởi vì, nếu cậu bị thương hay chết đi tại chiến trường thì điều đó sẽ khiến cho người thân của cậu cảm thấy đau lòng.

- Cảm ơn chị, chị Tiêu.

Lời nói của Tiêu Nam giống như một đạo ma chú, làm cho trong lòng Bùi Đông Lai xúc động, hắn không nghĩ ngợi gì mà nói.

- Cậu... cậu làm sao biết được tôi họ Tiêu?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, Tiêu Nam không khỏi sửng sốt.

- Trước ngực chị có tấm băng, trên đó có ghi tên và nơi làm việc của chị mà.

Mặt Bùi Đông Lai không thấy đổi, tim không đập nhanh chỉ vào tấm thẻ công tác trước ngực của Tiêu Nam, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ. Bởi vì mình vừa mới dung hợp với trí nhớ của Tiêu Phi, cho nên khi nghe được câu nói quan tâm kia của Tiêu Nam thì không kìm lòng được mà mở miệng nói.

Hiểu được điểm nàu, trong lòng Bùi Đông Lai cũng có chút nghi hoặc. Không phải Tiêu Phi đã nói là sau khi cùng dung hợp với linh hồn của hắn thì linh hồn của Tiêu Phi sẽ bị hủy diệt sao? Vì cái gì mà vừa rồi khi gặp Tiêu Nam thì linh hồn trong cơ thể hắn lại dao động như thế?

Không có đáp án.

Bùi Đông Lai lâm vào trầm tư, mà Tiêu Nam thì cùng với một nữ quân y còn lại, đem Bùi Đông Lai xuống xe rồi đẩy vào phòng cứu thương.

- Vết thương của cậu rất sâu, đã ảnh hưởng đến xương cốt bên trong. Hơn nữa cậu không có xử lý vết thương kịp thời nên khiến cho miệng vết thương bị nhiễm trùng.

Sau khi giúp Bùi Đông Lai băng bó vết thương xong thì Tiêu Nam dặn dò:

- Tuy rằng tôi đã giúp cậu xử lý miệng vết thương nhưng mà trong vòng 3 tháng tới cậu không được để tay trái làm việc gì nặng, hơn nữa sau khi trở về thì cần phải thay thuốc đầy đủ vào.

Nghe được câu dặn dò của Tiêu Nam, Bùi Đông Lai cũng không nói gì mà mỉm cười.

- Nếu cậu còn muốn ở lại bộ đội đặc chủng thì nhất định phải làm theo lời của tôi.

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào thì Tiêu Nam có chút tức giận, trong lòng nàng cảm thấy rằng Bùi Đông Lai thật sự giống với em trai Tiêu Phi của mình, đều thuộc về loại người quật cường.

Dường như đã nhận ra Tiêu Nam đã tức giận, Bùi Đông Lai cười nhẹ:

- Đã biết rồi, cảm ơn chị, chị Tiêu.

- Chiến hữu của cậu chờ cậu đã lâu, tôi biết cậu cũng muốn nói chuyện với bọn họ cho nên cho phép cậu tán gẫu với bọn họ một lát. Sau đó cậu phải ăn cơm rồi ngủ một giấc.

Tiêu Nam lại nói.

Bùi Đông Lai lâm vào trầm tư.

Sau đó, Tiêu Nam rời khỏi phòng bệnh, Ngũ Cương cùng với 5 tên tiểu đội đặc chiến Đằng Long đi vào phòng bệnh.

- Đồng chí Bùi Đông Lai, cậu đúng là niềm kiêu ngạo của đại đội đặc chủng Đằng Long, cũng là niềm kiêu ngạo của quân khu chúng ta.

Sau khi đi vào phòng bệnh thì một tên dẫn đầu của tiểu đội đặc chủng Đằng Long kích động nói:

- Vì muốn chúc mừng lần này cậu đã dẫn dắt tiểu đội chúng ta giành thắng lợi đội dự bị Long Nha, đạt được chức quán quân trong cuộc thi lần này nên thủ trưởng đã đặc biệt đến đây, một lát nữa ngài sẽ có mặt ở đây.

- Báo cáo thủ trưởng, đây là việc mà tôi phải làm.

Khí nói chuyện, Bùi Đông Lai cố gắng đứng dậy cúi chào.

- Đồng chí Bùi Đông Lai, tôi ra lệnh cho cậu nằm yên trên giường, không cho phép nhúc nhích.

Tên dẫn đầu tiểu đội đặc chủng Đằng Long có chút tức giận, ra lệnh một câu làm cho Bùi Đông Lai đờ như cây cọc. Thấy một màn như vậy thì đám người Ngũ Cương liền cười ha ha, mà ngay cả tên tiểu đội trưởng cũng không nhịn được mà cười to.

Buổi trưa, đầu bếp dựa vào yêu cầu của Tiêu Nam mà làm cơm cho Bùi Đông Lai, đám người Bùi Đông Lai không phải là người bệnh nên không có đãi ngộ này vì vậy bọn họ đành phải xuống căn-tin để ăn.

"Bá!"

Mắt thấy đám người Ngũ Cương tiến vào căn-tin thì toàn bộ mọi người trong căn-tin liền ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về đám người Ngũ Cương như nhìn quái vật.

Thấy được ánh mắt khác thường của những tên thành viên tiểu đội đặc chiến khác thì trong lòng đám người Ngũ Cương liền như gương sáng, bọn hắn cũng không nói gì thêm mà là bước vào.

- Ngũ Cương, tại sao các cậu lại đến đây?

Vương Khuê, người được gọi là Hổ Vương thấy thế thì liền mặt dày đứng lên, đi đến trước đám người Ngũ Cương.

Mặc dù ngày đầu tiên Vương Khuê thấy Bùi Đông Lai thì hấn liền cùng bắt tay với Bùi Đông Lai, muốn dùng phương thức đó để kiểm tra thực lực của Bùi Đông Lai. Nhưng mà thông qua trận đấu trong lần tỷ võ thì Ngũ Cương đã hiểu Vương Khuê, đây là một người có tính nam nhi.

Bởi vì đã hiểu Vương Khuê, nên Ngũ Cương cũng không ghét Vương Khuê.

- Đội trưởng của chúng tôi đã giành chức vô địch trong cuộc tỷ thí năng lực tác chiến, chúng tôi đến đây để cùng chúc mừng.

Ngũ Cương nói xong, cố ý nhìn về phía bàn của tiểu đội đặc chiến Lang Nha, nhưng lại không thấy Diệp Thiên ở đâu vì vậy quay đầu lại 4 thành viên tiểu đội đặc chiến Đằng Long, nói:

- Có phải như vậy hay không, các anh em?

- Đông Lai vô địch.

4 người đồng thanh hô lên.

"Ách..."

Nghe được câu trả lời của Ngũ Cương, tất cả mọi người trong phòng ăn liền ngẩn ra, sau đó dường như Vương Khuê đã nhớ ra điều gì, hấn nói:

- Đúng rồi Ngũ Cương, tôi nghe nói Bùi Đông Lai bị thương, có nghiêm trọng không? Có ảnh hưởng đến việc tham chiến vào ngày mai không?

"Lộp bộp"

Đối mặt với câu hỏi của Vương Khuê, trong lòng của Ngũ Cương liền dao động, nụ cười trên mặt hấn đã biến mất. Lý trí nói cho hấn biết, lấy thương thế của Bùi Đông Lai thì trận chiến ngày mai, Bùi Đông Lai có khả năng không tham gia được.

- Đáng tiếc, vốn là muốn coi Bùi Đông Lai giáo huấn tên Diệp Thiên không biết trời cao đất rộng kia một phen, xem ra không thể thấy rồi a.

Vương Khuê thấy sắc mặt Ngũ Cương khó coi thì mang theo vài phần nuối tiếc, nói.

- Ai giáo huấn ai còn chưa biết được.

Vương Khuê vừa dứt lời thì trong phòng ăn truyền ra một tiếng hừ lạnh.

Chủ nhân của giọng nói này là thành viên của tiểu đội đặc chủng Lang Nha.

- Tạm thời không nói đến trận chiến ngày mai, chỉ bằng những gì Đông Lai đã làm thì vô luận là năng lực tác chiến cá nhân hay năng lực chỉ huy của Đông Lai đủ để đội trưởng Diệp Thiên của các anh rút lại ở phía sau mấy cái ngạ tư rồi.

Nghe được tên thành viên của tiểu đội Lang Nha hừ lạnh, trong lòng tiểu Trư cảm thấy hổ thẹn với Bùi Đông Lai nên phần nộ nói:

- Một người hy sinh chiến hữu để hoàn thành nhiệm vụ nhưng cuối cùng lại không thể hoàn thành được. Một người cam tâm lấy bản thân mình làm mồi, chỉ mong huynh đệ có thể bình an ra khỏi chiến trường, cuối cùng là có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, 2 người này cách biệt một trời một vực.

Lời nói của tiểu Trư giống như một cái tát, tát vào mặt tên thành viên tiểu đội đặc chủng Lang Nha kia, làm cho hấn ngậm miệng không dám nói gì thêm.

Không riêng gì hấn mà tất cả thành viên còn lại của tiểu đội đặc chủng Lang Nha đều tỏ ra bộ dạng xấu hổ.

Mà thành viên 6 tiểu đội đặc chủng còn lại đều lộ ra bộ dạng kính nể.

Kính nể người nam nhân đang nằm ở giường bệnh.

Đối với hết thảy mọi chuyện thì Bùi Đông Lai cũng không rõ, lúc này hắn không dùng cơm nữa mà đem ánh mắt nhìn về phía trước cửa, nhìn vào một vị khách không mời mà đến.

Diệp Thiên!

376. Chương 379: Tôi Không Tin.

- Cậu làm sao thế?

Trong phòng bệnh, nữ y tá mang cơm cho Bùi Đông Lai ăn, lúc này thấy Bùi Đông Lai dừng ăn cơm thì cảm thấy có chút kỳ quái, mở miệng hỏi.

- Chiến hữu đã đến rồi, để lúc nữa rồi ăn thêm.

Bùi Đông Lai nhìn vào y tá rồi mỉm cười, nói.

Y tá nghe vậy, theo bản năng thì quay đầu ra ngoài người, thì thấy được khuôn mặt kiêu ngạo của Diệp Thiên.

- Thân thể của cậu mất máu rất nhiều nên còn yếu, cần phải ăn cơm, bổ sung thêm chất dinh dưỡng.

Y tá làm tròn bốn phân của mình:

- Cho nên cậu cần phải ăn hết đi.

- Biết rồi, cảm ơn.

Bùi Đông Lai mỉm cười nói cảm ơn, nhưng trong lòng đang suy nghĩ mục đích đến đây của Diệp Thiên.

Ngoài cửa, Diệp Thiên cũng không có trực tiếp đi vào phòng mà là đợi y tá rời đi.

- Các cậu không phải đã tới rồi sao? Tại sao lại đến nữa? Chẳng lẽ không biết người bệnh cần phải được ăn cơm và nghỉ ngơi sao?

Y tá cũng không nhận ra Diệp Thiên, cũng không biết Diệp Thiên không phải là chiến hữu của Bùi Đông Lai cho nên vừa bước ra khỏi cửa thì nàng liền nói một tràng.

Không trả lời, Diệp Thiên chỉ lạnh lùng liếc nhìn y tá một cái rồi đẩy cửa đi vào phòng.

Y tá tức giận đến bộ ngực run lên, nàng muốn túm Diệp Thiên lại nhưng mà chẳng biết tại sao khi nhìn vào cặp mắt lạnh như băng của Diệp Thiên thì trong lòng nàng không khỏi run lên, dừng bước lại.

Mắt thấy Diệp Thiên đi vào phòng, Bùi Đông Lai dựa vào đầu giường, sắc mặt bình tĩnh nhìn vào Diệp Thiên.

Nhìn bộ dạng bị băng bó của Bùi Đông Lai, Diệp Thiên không khỏi nhớ tới một màn ở sơn cốc.

Thân là một trong những người được xem trọng nhất đời sau của Diệp gia thì thông qua con đường đặc thù Diệp Thiên đã thấy được toàn bộ hành trình chiến đấu của Bùi Đông Lai và tiểu đội đặc chủng Đằng Long vs đội dự bị Long Nha, thấy được Bùi Đông Lai sáng tạo kỳ tích.

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc thì cả người của Diệp Thiên thì đã xụi lơ.

Hắn không tin được Bùi Đông Lai có thể thành công dẫn dắt đội của hắn vượt qua được đội dự bị Long Nha, thuận lợi xuyên qua sơn cốc hơn nữa bên đội của Bùi Đông Lai lại không tổn thất người nào.

Nhưng mà.

Sự thật nói cho Diệp Thiên biết, Bùi Đông Lai đã làm được việc này.

Hơn nữa, còn làm vô cùng hoàn mỹ.

Sau khi chấp nhận sự thật thì Diệp Thiên chỉ cảm thấy nội tâm kiêu ngạo của mình bị Bùi Đông Lai giảm lấy, hắn muốn biết rốt cuộc là Bùi Đông Lai đã làm như thế nào?

Nhưng mà, đối mặt với Bùi Đông Lai ngay lúc này đây thì Diệp Thiên hỏi ra nghi hoặc lớn nhất trong lòng của hắn:

- Vì sao chiến thuật của cậu lại giống với Tiêu Phi như thế? Cậu và hắn có quan hệ như thế nào?
- Điều này có quan hệ tới anh sao?

Nhìn bộ dạng xạo quần của Diệp Thiên, nhớ lại tình cảnh bản thân mình bị Diệp Thiên khiêu khích lúc trước thì Bùi Đông Lai trả lời, hoàn toàn không nể mặt Diệp Thiên.

Đối với Diệp Thiên mà nói thì lòng kiêu ngạo của hắn cũng không kém gì Diệp Tranh Vành, lúc này đây nghe được lời nói khinh thường của Bùi Đông Lai thì lửa giận của hắn liền bị đốt lên, hắn trực tiếp bạo phát.

Một cỗ sát ý lạnh như băng bắt đầu từ người hắn lan tràn ra khắp phòng bệnh, đôi mắt của hắn híp lại thành một đường, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai.

- Như thế nào? Muốn động thủ à?

Nhận thấy được sát ý trên người của Diệp Thiên thì Bùi Đông Lai cũng không có sợ hãi mà nở ra nụ cười chế nhạo:

- Tôi nói rồi, anh không phải là đối thủ của tôi, cho nên anh không cần phải tự rước lấy nhục.
- Bùi Đông Lai, tôi phải thừa nhận rằng cậu rất cuồng, mà cậu cũng có vốn để cuồng như thế.

Diệp Thiên chậm rãi buông nắm đấm ra, giọng nói khàn khàn mà lạnh như băng:

- Nếu cậu đã cuồng như thế thì chắc hẳn cậu sẽ không vì một chút vết thương nhỏ này mà bỏ qua trận thi đấu ngày mai?
- Cái này cùng với anh cũng không có quan hệ gì.

Bùi Đông Lai vẫn không nể mặt Diệp Thiên, một mặt là Diệp Thiên quả thật rất xạo quần, hơn nữa Diệp Thiên lại là người của Diệp gia.

- Bùi Đông Lai, tôi đã nói rồi, trong lần Đại Bị Vỡ lần này chỉ có cậu mới xứng đáng làm đối thủ của tôi. Tôi thừa nhận rằng những trận đấu trước cậu đã thắng nhưng mà tôi sẽ giành chức quán quân trong trận cách đấu ngày mai, tôi sẽ cho cậu biết thực lực chân chính của tôi.

Diệp Thiên lạnh lùng nói.

- Hắc, Diệp Thiên, tôi vốn cho rằng anh là một người hơi cuồng vọng mà thôi nhưng không nghĩ rằng anh lại cuồng vọng đến thế. Nhưng mà, hiện tại tôi cảm thấy rằng anh muốn dùng cái sự cuồng vọng ấy để che dấu đi phần tự ti trong lòng của mình mà thôi.

Bùi Đông Lai cười nói:

- Anh không thể thừa nhận được cái cảm giác thua cuộc trong 2 trận thi đấu vừa rồi cho nên cậu thừa dịp tôi bị thương đến khích tướng tôi xuất chiến, sau đó ở trong trận đấu cậu đánh bại tôi. Anh muốn dùng cái này để trấn an cái cảm giác yếu đuối ở trong lòng mình, đúng không?
- Mày....

Diệp Thiên tức giận đến cả người run lên, bất quá hắn vẫn không động thủ với Bùi Đông Lai mà lạnh lùng nói:

- Chỉ cần mày tham gia thi đấu, trận đấu ngày mai tao chỉ dùng một tay. Nhớ kỹ, tao chỉ dùng một tay là có thể đánh bại mày.
- Tôi nói rồi, anh không đủ tư cách để làm đối thủ của tôi.

Bùi Đông Lai khinh thường, nói.

- Không đủ tư cách?

Diệp Thiên tức giận:

- Bùi Đông Lai, mày sợ chứ gì? Cha của mày là người luyện võ, ngoại hiệu là Vũ Thân, xếp ở vị trí thứ nhất trên Long bảng nhưng mà 18 năm trước hắn đã bị sư phụ của tao cắt đứt một chân, cút khỏi Yên Kinh. Ngày hôm nay, tuy rằng mày có một thân bản lĩnh nhưng mà căn bản mày không dám tỷ thí với tao...bởi vì...mày sợ sẽ rập khuôn giống như ông già của mày.

Có rất ít người biết, Bùi Vũ Phu chính là nghịch lân của Bùi Đông Lai.

Đã từng, Nạp Lan Minh Châu đã đụng vào nghịch lân của Bùi Đông Lai nên nàng đã bị một kết cuộc thâm.

Giờ phút này, nghe được Diệp Thiên nói năng mất dạy như thế thì Bùi Đông Lai liền nheo mắt lại.

Người quen sẽ biết lúc này đây, Bùi Đông Lai đã tức giận.

- Tao vẫn cho rằng đối với một có chó điên chuyên đi sửa bậy thì căn bản không cần hạ thấp thân phận để chú ý đến nó. Nhưng mà, nếu nó không biết thân phận, muốn cắn người thì tao sẽ không để ý mà đập chết mja nó rồi làm món cay 7 món.

Trên giường bệnh, Bùi Đông Lai mở miệng, vẻ mặt của hắn vẫn bình tĩnh như trước nhưng lại làm cho người ta có cảm giác sợ hãi:

- Nếu mày muốn chết thì tao liền thỏa mãn nguyện vọng của mày.

"Ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha ha..."

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, Diệp Thiên liền ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Bùi Đông Lai, tao vốn đã đáp ứng Diệp Tranh Vành chỉ phế đi 2 cánh tay của mày, gõ rụng 10 cái răng của mày, nếu mày đã nói như vậy thì tao sẽ không làm mày thất vọng.

- Mày có thể cút.

Bùi Đông Lai nói.

- Bùi Đông Lai, nhớ kỹ nếu ngày mai mày không dám lên đấu với tao thì mày liền cút khỏi Yên Kinh, sau này cũng không cần bước vào Yên Kinh cũng không cần mơ bước vào cánh cửa của Tần gia nữa.

Lấy bản tính kiêu ngạo của Diệp Thiên thì hắn đã nín giận trong bụng từ lâu rồi, hiện giờ nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì hắn liền bạo phát, hắn muốn hung hăng đem Bùi Đông Lai giẫm nát ở dưới chân, dẫm thành từng nát, hắn muốn lấy lại lòng tự tôn của mình.

Cho nên, hắn liền hạ chiến thư với Bùi Đông Lai.

Đối mắt với sát ý khủng bố của Diệp Thiên, Bùi Đông Lai cũng không có để ý mà là nhắm 2 mắt lại.

Thấy thế thì Diệp Thiên tức giận đến cắt chặt răng sau đó quay người rời khỏi phòng.

Ra khỏi bệnh viện thì Diệp Thiên thấy được một chiếc Audi A6 có biển số quân đội đang tiến về phía này.

Bước chân của hắn dừng lại, hắn thấy rõ người ở trong xe là Trần Quốc Đào.

Cùng lúc đó, Trần Quốc Đào cũng thấy được Diệp Thiên, điều này khiến ánh mắt của Trần Quốc Đào chau lại.

- Diệp Thiên, cậu đến đây làm gì?

Lúc xe đi ngang qua Diệp Thiên, Trần Quốc Đào liền bảo tài xế dừng lại, hắn mở cửa xe xuống, hỏi Diệp Thiên một câu.

- Thủ trưởng, nếu tôi nhớ không lầm thì ngài chỉ quản người ở quân khu Giang Ninh, tôi làm cái gì cũng không cần phải báo cáo lại cho ngài, có đúng không?

Đối mắt với Trần Quốc Đào, Diệp Thiên cũng không cảm thấy sợ hãi, ngược lại hắn nói năng lỗ mãng, một chút tôn kính cũng không có.

- Tiểu tử, đừng tưởng rằng cậu là người của Diệp gia thì có thể vô pháp vô thiên, ta nói cho cậu biết nếu cậu động tay động chân với Bùi Đông Lai thì cho dù ông nội của cậu có đến đây thì ta cũng bắn chết mje cậu.

Vẻ mặt Trần Quốc Đào tức giận, nói.

Thấy Trần Quốc Đào nổi giận thì Diệp Thiên cũng do dự một lát, cuối cùng cũng không dám bật lại mà hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Sắc mặt Trần Quốc Đào âm trầm bước xuống xe, đi nhanh vào phòng bệnh của Bùi Đông Lai.

- Đông Lai, không sao chứ?

Vào phòng bệnh, Trần Quốc Đào liền mở miệng hỏi.

- Báo cáo thủ trưởng, tôi không sao.

Bùi Đông Lai đứng thẳng lưng, trả lời.

- Diệp Thiên, thằng nhóc kia tìm cậu làm gì?

Trần Quốc Đào hỏi.

Bùi Đông Lai cười nhạt:

- Hắn không thể nào thừa nhận thất bại nên cố gắng đến đây đả kích, muốn bản thân cân bằng lại.

- Chưa đủ lông đủ cang mà cho mình là pro.

Trần Quốc Đào tức giận mắng:

- Nếu không phải có những lão gia hỏa Diệp gia kia thì chỉ bằng hắn, không nói đến việc kế thừa y bát của Diệp Cô Thành, ngay cả cánh cửa Long Nha cũng chưa đủ tư cách để bước vào.

Bùi Đông Lai cười cười, không hé răng.

- Tiểu tử, thật sự có lỗi, bởi vì một số người làm khó dễ nên ta không thể nào giúp cậu vào Long Nha được.

Trần Quốc Đào thấy thế, vẻ mặt tự trách nhìn Bùi Đông Lai, nói:

- Bất quá, ta cùng với Tiêu XX đã nói qua, sau này ta sẽ mang cậu đến gặp hắn, hắn nghe chuyện của cậu cũng rất muốn gặp cậu.

- Có vào Long Nha hay không cũng không sao.

Bùi Đông Lai cười cười, dường như không để ý.

Chẳng biết tại sao, khi thấy biểu hiện không để ý của Bùi Đông Lai thì Trần Quốc Đào lại càng cảm thấy áy náy. Hắn tháo chiến quần mạo (Mũ quân đội) xuống, bước qua bước lại vài bước, nói:

- Tiểu tử, trận đấu vừa rồi cậu đã chứng minh thực lực của mình, cho dù không vào Long Nha cũng không sao cả.

- Vâng.

Bùi Đông Lai có thể hiểu được tâm tình áy náy của Trần Quốc Đào cho khê ừ một tiếng.

- Ngoài ra lúc này cậu đang bị thương cho nên cũng đừng tham gia trận cách đấu vào ngày mai, một hồi cậu theo ta, chờ sau khi thương thế của cậu tốt lên thì ta sẽ mang cậu đến gặp Tiêu XX.

Trần Quốc Đào đội mũ lên rồi nhìn vào Bùi Đông Lai, mở miệng nói.

- Không sao đâu thủ trưởng.

Bùi Đông Lai lắc đầu cười nói:

- Tôi đã đáp ứng với ngài rằng sẽ đoạt chức quán quân....

- Tiểu tử, mau thành thật nói cho ta biết, có phải tiểu tử Diệp gia kia muốn thừa dịp cậu bị thương thắng cậu, để nó lấy lại danh dự không?

Thân là nhân vật số 1 của quân khu Giang Ninh, Trần Quốc Đào không phải là kẻ ngốc.

- Rất nhiều người nói nằm đó cha của tôi bị Diệp Cô thành đánh gãy một chân, rút khỏi Yên Kinh nhưng mà tôi không tin.

Bùi Đông Lai ngẩng đầu nhìn trần nhà, nhớ lại nụ cười phúc hậu của Bùi Vũ Phu thì nhẹ giọng nói;

- Hiện tại đồ đệ của Diệp Cô Thành nói muốn đánh gãy 2 cánh tay, gõ rụng 10 cái răng của tôi, muốn để tôi rút ra khỏi Yên Kinh. Tôi cũng không tin.

377. Chương 380: Sát Cơ Trần Ngập.

Sáng sớm ngày thứ 2, khi Bùi Đông Lai mang theo băng ở trên tay cùng với đám người tiểu đội đặc chiến Đằng Long xuất hiện ở sân thi đấu thì tất cả mọi người đều không nhìn được mà nhìn về phía hắc.

Trong đó, những thành viên của các tiểu đội đặc chiến khác thì dùng một loại ánh mắt nghi ngờ nhìn vào Bùi Đông Lai.

Dựa vào tin tức bọn hắc nhận được thì vì muốn cho trận đấu ngày hôm qua công bằng nên Bùi Đông Lai đã tự đâm một nhát dao vào vai mình, sau đó mang theo tiểu đội đặc chủng Đằng Long tiêu diệt toàn bộ thành viên dự bị của Long Nha. Làm cho quân khu Giang Ninh lần đầu tiên đạt được chức quán quân về hạng mục thi đấu đồng đội.

Mà bởi vì vết thương của Bùi Đông Lai không xử lý kịp dẫn đến mất máu nhiều nên miệng vết thương của Bùi Đông Lai đã bị sưng lên.

Vậy mà, Bùi Đông Lai lại không hảo hảo dưỡng thương lại dẫn đội của mình xuất chiến, điều này làm cho bọn họ không biết Bùi Đông Lai đến đây là để xem đồng đội của mình thi đấu hay là tự bản thân hắc lên tham gia vào trận đấu.

Trên mặt của Diệp Thiên vẫn bình tĩnh, ánh mắt của hắc nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, trong mắt hiện lên chiến ý.

- Lão Trần a, ông muốn cho quân khu của mình giành luôn 3 giải sao?

- Tôi nói lão Trần, làm người cần phải phúc hậu, ông làm như thế thì chẳng khác nào để quân khu Giang Ninh đoạt hết giải a?

Cùng lúc này, thấy một màn như vậy thì ở cách đó không xa, mấy đại lão của các quân khu khác nhìn không được mà nhìn về phía Trần Quốc Đào, mở miệng trêu ghẹo.

Nghe được lời trêu ghẹo của 2 vị đại lão bên cạnh thì Trần Quốc Đào cười khở, thở dài một hơi.

Tuy rằng hắc muốn Bùi Đông Lai thi đấu để giúp quân khu Giang Ninh đoạt luôn chức quán quân lần này nhưng mà hắc càng lo lắng thương thế Bùi Đông Lai, lo lắng chuyện ngoài ý muốn xảy ra khi Bùi Đông Lai vẫn một mực khẳng định muốn lên thi đấu.

Chỉn bởi vì như thế cho nên trưa ngày hôm qua hắc đã nói chờ sau khi thương thế Bùi Đông Lai trở nên tốt hơn một chút thì hắc sẽ dẫn Bùi Đông Lai đi đến gặp Tiêu XX, là nhân vật số 2 của TQ cũng là gia chủ của Tiêu gia.

Nhưng mà.

Làm cho hắc không ngờ chính là Bùi Đông Lai đã từ chối ý tốt của hắc, hơn nữa Bùi Đông Lai lại chủ động tham chiến.

Tuy rằng hắc đã nhận ra sự tự tin của Bùi Đông Lai nhưng mà hắc vẫn có chút bận tâm, trước khi đoạt chức quán quân thì hắc cần phải vượt qua người được xưng là binh trung chi vương Diệp Thiên, nhưng mà trước đó hắc cần phải vượt qua 2 đối thủ của 2 tiểu đội đặc chủng khác.

- Tôi cũng không muốn, đây là chủ ý của nó.

Cười khở một chút, Trần Quốc Đào giải thích.

2 người mở miệng lúc này có quan hệ cá nhân rất tốt với Trần Quốc Đào, bọn hắn biết rõ thái độ làm người của Trần Quốc Đào, biết Trần Quốc Đào không phải là người đặt nặng hư danh vì thế khi nghe được lời giải thích của Trần Quốc Đào thì 2 người bọn họ cũng không cảm thấy kỳ quái.

Không riêng gì 2 người bọn họ mà ngay cả nhân vật số 1 của quân khu Yên Kinh cùng 5 vị đại lão khác cũng không cảm thấy kỳ quái, còn về phần vị đại lão số 3 trong quân phương kia vì bận công tác cho nên không có thời gian đến quan sát trận đấu này.

- Lão Trần, mục đích đến Yên Kinh của tiểu tử đó thì tôi và ông đều rõ, mà tính cách của tiểu tử Diệp Thiên kia ông cũng hiểu.

Hà Huy mang theo vài phần lo lắng, hỏi:

- Tiểu tử đó muốn thi đấu, hơn phân nửa là hướng về phía Diệp Thiên. Tạm thời mặc kệ ai sẽ là người chiến thắng, tôi chỉ lo lắng sẽ xuất hiện cục diện “Thương địch nhất thiên, tự thương bát bách” (*)

(*): Giết địch một ngàn, tự thương tám trăm

- Điều này ta biết, nhưng mà tiểu Hà, cậu cũng nên biết, có một số chuyện chúng ta không thể ngăn cản.

Trần Quốc Đào gật gật đầu, khẽ thở dài:

- Trận chiến này đã không thể tránh được. Bất kể là Bùi Đông Lai hay là Diệp Thiên thì bọn hắn không vì bản thân mình mà còn vì người khác mà chiến. Một khi đã như vậy, cho dù bọn nó không có gặp mặt trên lôi đài này thì cũng sẽ tìm một chỗ khác để quyết chiến, nếu như vậy thì không bằng để bọn nó quyết chiến ở đây đi, như vậy thì chúng ta có thể khống chế được tình thế.

- Haizz..

Hà Huy biết những điều Trần Quốc Đào nói là sự thật. Hắn nghĩ nghĩ một lát rồi mở miệng:

- Cũng chỉ có thế, một khi 2 đứa nó đã phân được thắng bại thì tôi sẽ lập tức cho tay súng bắn tĩa dùng thuốc mê để đánh ngất bọn nó, tránh cho tình thế phát sinh ngoài ý muốn. Nhưng mà, nếu trong quá trình quyết đấu phát sinh điều ngoài ý muốn thì đây không phải là việc mà tôi có thể ngăn cản được.

Nghe Hà Huy nói thế, Trần Quốc Đào cũng không nói gì thêm mà là khẽ gật đầu.

- Báo cáo thủ trưởng, 8 đội trưởng cùng với 48 thành viên của các tiểu đội đặc chiến đã đến nơi, xin đợi lệnh.

Chờ sau khi mọi người đã có mặt đầy đủ, Lý lữ trưởng, đội trưởng của tiểu đội đặc chiến Lang Nha liền xoay người chạy lên trước đài chủ tịch, cúi chào rồi lớn tiếng báo cáo.

- Dựa theo sắp xếp mà tiến hành bốc thăm, 10' sau sẽ diễn ra trận thi đấu thứ nhất.

Thân là người phụ trách thì Hà Huy liền làm ra chỉ thị.

- Vâng, thủ trưởng.

Lý lữ trưởng lớn tiếng trả lời rồi trở về trước đội hình:

- 8 đội viên tham gia thi đấu bước ra khỏi hàng.

“Bộp! Bộp! Bộp”

Nghe Lý lữ trưởng nói thế thì 8 thành viên tham gia cách đấu liền đi ra.

“Xôn xao”

Mất thấy Bùi Đông Lai là đại diện của tiểu đội đặc chiến Đằng Long thì trừ Diệp Thiên ra, toàn bộ mọi người đều cả kinh không nhẹ.

Sau đó, mọi người liền lên tiến hành bốc thăm.

- Vì muốn hiện ra phong thái của quân nhân, tránh để các cậu phải biểu diễn trong lúc thi đấu. Dựa vào sự an bài thì các cậu không cần phải nương tay, mọi người cần phải phát huy 200% sức lực của mình.

Rút thăm xong, Hà Huy tiếp lấy kết quả bốc thăm từ tay Lý lữ trưởng, trầm giọng nói:

- Như vậy thì trong lần cách đấu này sẽ có người bỏ mạng.

Nói xong, Hà Huy nhin không được mà ngó sang Bùi Đông Lai cùng Diệp Thiên. Hắn phát hiện được Bùi Đông Lai thì thờ ơ mà Diệp Thiên thì đằng đằng sát khí.

- Nhưng mà, mọi người đều là những thanh quân đao của bộ đội. Nếu có người chết trên lôi đài thì đó chính là tổn thất lớn của quân đội ta. Cho nên, một khi có một đội viên thi đấu bị đánh bại thì người đang tranh tài với anh ta phải biết dừng tay lại, mọi người có nghe hiểu không?

- Báo cáo thủ trưởng, hiểu được.

8 người tham gia thi đấu đều đồng thanh hô lên.

- Sau đây ta tuyên bố kết quả bốc thăm vòng thứ nhất: Tổ A gồm có : Tiểu đội đặc chiến Lang Nha Diệp Thiên, chiến đội hải quân lục chiến Trần Hạc, tiểu đội đặc chiến Tuyết Báo Tôn Nhận, tiểu đội đặc chiến Đào Phong Cô Phòng. Tổ B gồm có: Tiểu đội đặc chiến Đằng Long Bùi Đông Lai, tiểu đội đặc chiến Mãnh Hồ Vương Khuê....

Nghe được kết quả bốc thăm thì mọi người đều biết trận chiến giữa Bùi Đông Lai và Diệp Thiên chính là trận chung kết.

- Toàn thể thành viên tham gia thi đấu chuẩn bị, 5' sau sẽ diễn ra trận thi đấu đầu tiên giữa Diệp Thiên và Tôn Nhận.

Chờ sau khi Hà Huy đọc xong kết quả bốc thăm thì Lý lữ trưởng liền ra lệnh.

- Đông lai, vì để giữ thể lực, tránh để thương thế nặng hơn thì cậu cần phải tốc chiến tốc thắng.

Sau khi đến địa điểm được chỉ định thì đám người Ngũ Cương liền vây quanh Bùi Đông Lai, nhắc nhở.

- Đúng a, chỉ có như vậy thì cậu mới có đủ thực lực để nghênh chiến với Diệp Thiên trong trận chung kết.

Một thành viên ngoại hiệu là Hẫu Tử liền mở miệng phụ họa.

Tiểu Trư cũng muốn mở miệng phụ họa nhưng nghĩ tới vì sai lầm của mình mà Bùi Đông Lai mới bị thương, cho nên hắn không nói gì mà cúi đầu xuống.

- Các anh em cứ yên tâm, tôi đã nắm chắc.

Bùi Đông Lai mỉm cười trả lời, sau đó vỗ vỗ bả vai của tiểu Trư, nói:

- Tiểu Trư, chúng là là quân nhân đặc chủng, chút thương thế ấy thì nhằm nhò gì. Cậu không cần phải tự trách, bằng không đợi khi thi đấu ta sẽ cố ý để đối phương tổn thương mình, để cậu càng cảm thấy áy náy nữa.

- Đông...Đông Lai...ta

"Ha ha..."

Tiểu Trư vốn là định giải thích nhưng lại thấy Bùi Đông Lai và các chiến hữu khác cười lớn thì cũng không nhin được mà cười theo.

Trong lúc nhất thời, vì một câu đùa của Bùi Đông Lai mà không khí trở nên thoải mái hơn nhiều.

5' sau.

Tôn Nhận liền bước lên lôi đài được làm bằng bê tông.

Diệp Thiên thấy thế thì liền đạp một cái ngay chỗ mình đứng, cả người giống như quỷ mị, nhảy lên lôi đài.

"Bá!"

Mắt thấy 2 người đã lên lôi đài thì toàn bộ mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía bên trên lôi đài.

- Anh không phải đối thủ của tôi.

Cách Tôn Nhận 10m, Diệp Thiên mở miệng, giọng nói lạnh lùng:

- Nếu không muốn bị thương thì hãy nhận thua rồi bước xuống.

Nghe được Diệp Thiên nói thế, ở phía dưới lôi đài, 5 tên thành viên tiểu đội đặc chủng Tuyết Báo liền biến sắc, bọn hắn muốn mở miệng phản bác nhưng nghĩ đến thực lực của Diệp Thiên thì bọn hắn chỉ có thể biệt khuất, lựa chọn trầm mặc.

Trừ Bùi Đông Lai ra thì toàn bộ mọi người đều cảm thấy khó chịu đối với câu nói của Diệp Thiên, cảm thấy được Diệp Thiên quá xạo quần, hẳn chẳng những xạo quần mà còn không coi tiểu đội đặc chủng Tuyết Báo cùng Tôn Nhận vào mắt.

- Tôi sẽ thua nhưng tôi sẽ không nhận thua.

”Ba!”

Tôn Nhận nắm chặt 2 tay, sau đó bắn ra tại chỗ, cả người hóa thành một mũi tên bắn về phía Diệp Thiên.

“Vù! Vù!”

Tốc độ của Tôn Nhận vô cùng nhanh, trong không khí vang lên những tiếng “Vù..Vù”

Đây là dấu hiệu Minh Kính.

Tôn Nhận vừa ra tay thì Bùi Đông Lai liền biết được Tôn Nhận đã đạt đến cảnh giới Minh Kính đỉnh phong. Nếu kết hợp nó với thuật giết người của bộ đội đặc chủng thì đủ sức chiến đấu để PK vào võ cảnh Âm Kính nhập môn.

Thấy Tôn Nhận ra tay, Diệp Thiên vẫn đứng yên tại chỗ, vẻ mặt tỏ ra khinh thường.

”Bá!”

Tôn Nhận đã đến trước người Diệp Thiên, hóa thủ vi đao, chém về phía Diệp Thiên.

- Không biết tự lượng sức mình.

Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng, tay phải vươn ra để ngăn cản đòn công kích của Tôn Nhận.

“Bốp”

Ngay sau đó, cánh tay của Tôn Nhận chém vào trên cánh tay của Diệp Thiên, hắn muốn bạo phát kinh lực.

“Rắc”

Tiếng xương gãy vang lên.

Nhưng mà.

Không phải là cánh tay của Diệp Thiên gãy mà là cánh tay của Tôn Nhận, cánh tay của hắn đã bị Âm Kinh của Diệp Thiên làm cho gãy.

Nhìn động tác vươn tay hồ hững của Diệp Thiên, chẳng những có thể ngăn cản đòn tấn công của Tôn Nhận hơn nữa còn đánh gãy cánh tay của Tôn Nhận, đã đạt được mục đích lấy thủ làm công.

Thực hiện được một kích, Diệp Thiên không có dừng lại, chân trái bước lên một bước đến trước mặt Tôn Nhận, tay phải liền đánh ra, giống như một quả đạn pháo, đâm thẳng vào ngực của Tôn Nhận.

“Rắc..Rắc”

Âm Kinh bùng nổ, lực lượng khủng bố liền làm gãy xương ngực của Tôn Nhận, trực tiếp đánh văng Tôn Nhận.

“Phốc”

Tôn Nhận há mồm phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, giống như một con diều đứt dây, rớt khỏi lôi đài.

2 chiêu.

Diệp Thiên chỉ dùng 2 chiêu là đã làm cho Tôn Nhận tàn phế, kết thúc trận đấu.

Sau đó, không đợi Tôn Nhận rơi xuống đất, Bùi Đông Lai liền giống như quỷ mị, xuất hiện ở bên trên, đỡ lấy Tôn Nhận.

- Mau chóng đưa cậu ta đến phòng cứu thương.

Mắt thấy ngực của Tôn Nhận đã lún vào, sắc mặt Bùi Đông Lai khó coi găm lên một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên ở trên lôi đài.

- Bùi Đông Lai, đây là kết cục của mày.

Ánh mắt của Diệp Thiên giống như một thanh đao nhìn vào Bùi Đông Lai, cả người nhún lên, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Ánh mắt Bùi Đông Lai nheo lại, trong mắt tràn đầy sát khí.

378. Chương 381: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (1)

Trong lúc nhất thời, trừ đội viên của tiểu đội đặc chiến Lang Nha ra thì toàn bộ đội viên của các tiểu đội đặc chủng khác đều tức giận nhìn vào Diệp Thiên, hận không thể xông lên giáo huấn Diệp Thiên một trận.

Ở bọn hắn xem ra, hành động của Diệp Thiên quả thật là quá đáng mà.

Bọn hắn có thể miễn cưỡng chấp nhận bộ dạng “ Lão tử là ngư bực ” của hắn nhưng mà bọn hắn không thể nhìn được cách mà Diệp Thiên ra tay với Tôn Nhận, hắn dùng phương thức ác nhất để làm cho Tôn Nhận tàn phế, sinh tử không rõ.

Nhưng mà.

Tức giận thì tức giận, nhưng bọn hắn cũng không dám ra tay giáo huấn Diệp Thiên thậm chí ngay cả mở miệng chỉ trích Diệp Thiên cũng không có.

Bọn hắn đều cảm thấy biệt khuất mà đứng yên đó.

Không riêng gì bọn hắn mà ngay cả đội viên của tiểu đội đặc chiến Lang Nha cũng thấy được Diệp Thiên làm hơi quá.

Nhưng mà, bọn hắn cũng biết một người luôn luôn tự phụ như Diệp Thiên liên tiếp thất bại Bùi Đông Lai thì trong lòng hắn đã tràn đầy lửa giận, mà một câu “ Ta sẽ thua nhưng không nhận thua ” của Tôn Nhận đã trực tiếp chọc giận Diệp Thiên, làm cho Diệp Thiên hạ tử thủ.

Các đội viên của các tiểu đội đặc chiến đều nhìn thấy Diệp Thiên cố ý hạ tử thủ, đám đại lão quân đội làm sao không nhìn ra được?

Trên đài chủ tịch, tất cả mọi người đều nhíu mày, khuôn mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Trong đó Hà Huy là tối đen nhất.

Nếu Diệp Thiên chỉ là một binh lính bình thường hoặc chỉ là một quân nhân đặc chủng không có bối cảnh thì hắn có thể yêu cầu Diệp Thiên ở trận đấu kế tiếp không được làm như vậy.

Nhưng mà.

Đối mặt với xuất thân của Diệp Thiên, hơn nữa chính Diệp Thiên lại được Diệp gia lão nhân dạy bảo thì hắn có thể lấy được dũng khí để đi nói chuyện với Diệp Thiên.

Huống chi, từ ý nào mà nói thì hành động của Diệp Thiên cũng không trái với quy định, dù sao thì trước lúc thi đấu chính miệng hắn đã nói cố gắng phát huy 200% thực lực.

Bởi vì cách đấu có thể dẫn đến bị thương hoặc tử vong nên quân y đều ở một bên chờ đợi, một khi xảy ra tình huống khẩn cấp thì bọn họ lập tức bước đến xử lý.

Lúc này đây nghe Bùi Đông Lai nói thế thì đám người bên quân y liền vọt tới bên cạnh Bùi Đông Lai, đem Tôn Nhận đặt trên băng ca.

Đau đớn kịch liệt làm cho mặt của Tôn Nhận không có một chút huyết sắc, làm cho ý thức của hắn có chút mơ hồ nhưng mà lấy ý chí của hắn thì hắn vẫn nở ra một nụ cười thản nhiên với Bùi Đông Lai.

Cười xong, thân thể hắn đột nhiên giật lên, phun ra một ngụm máu.

- Mau đưa người này lên xe cứu thương.

Hôm nay người phụ trách xử lý tình huống khẩn cấp không phải là Tiêu Nam mà là một nam nhân trung niên, thấy Tôn Nhận phun ra máu thì sắc mặt hắn liền trở nên nghiêm túc ra lệnh, sau đó cùng một nữ quân y đẩy Tôn Nhận vào xe cứu thương.

Trên đài chỉ tịch, vị đại lão của quân khu Tây Bắc thấy Tôn Nhận được đưa vào xe cứu thương thì sắc mặt hắn khó coi nhìn đội viên của tiểu đội đặc chủng Hải Báo một cái. Sau đó hắn liền truyền một mệnh lệnh cho một thành viên, rồi bước xuống đài chỉ tịch, đi vào ô tô đuổi theo xe cứu thương.

Đối mặt với ánh mắt phẫn nộ của đội viên tiểu đội đặc chiến khác, đối mặt với những vị đại lão kia. Mắt thấy sinh tử của Tôn Nhận không rõ được mang đi thì Diệp Thiên vẫn tỏ ra lạnh lùng, cảm giác kia giống như tất cả mọi chuyện không liên quan đến hắn. Ánh mắt của hắn vẫn chỉ tập trung vào Bùi Đông Lai, hơn nữa trong đôi mắt lại hiện lên vẻ chiến ý dày đặc.

- Trận đấu thứ 2, Bùi Đông Lai của tiểu đội đặc chiến Đằng Long vs Sở Phong của tiểu đội đặc chiến Hắc Ưng.

Sau đó, sắc mặt của Lý lữ trưởng tỏ ra phức tạp, nói.

Nghe Lý lữ trưởng nói thế thì Sở Phong người đại diện cho tiểu đội đặc chủng Hắc Ưng là người đầu tiên bước lên lôi đài, sau đó Bùi Đông Lai cũng bước lên lôi đài.

- Bùi Đông Lai, trong trận thi đấu bắn súng cậu đã dùng súng máy bán tự động M99 để bắn trúng xe tăng ở ngoài 2000m, hơn nữa cậu cũng đã dẫn dắt tiểu đội đặc chiến Đằng Long để tiêu diệt đội dự bị Long Nha, đoạt được giải quán quân, sáng tạo kỳ tích.*

Sau khi lên lôi đài, Sở Phong đi đến đối diện với Bùi Đông Lai, ánh mắt kính nể nhìn vào Bùi Đông Lai, gần từng chữ:

- Cậu rất mạnh, điều này mọi người đều biết, cậu cũng là tấm gương để cho những đội viên của các tiểu đội đặc chủng khác noi theo.

- Mặc dù tôi biết rằng trận đấu này phần thắng của tôi rất ít, thậm chí có thể nói là không có hy vọng để chiến thắng, nhưng mà tôi không muốn buông bỏ cơ hội luận bàn với một quân nhân ưu tú nhất trong TQ này, trong trận đấu này tôi sẽ dùng toàn lực để ứng chiến.

”Bá!”

Nói xong, Sở Phong liền nâng tay lên kính lễ với Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai cũng không trả lời mà là hắn đưa tay phải lên, chào lại Sở Phong theo nghi thức quân đội.

Sau đó Sở Phong xoay người đi lui ra phía sau, hắn bày ra tư thế, ánh mắt như đao nhìn vào Bùi Đông Lai, sau đó từng bước từng bước chậm rãi hướng về phía Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế cũng bày ra một tư thế nhưng mà bởi vì hắn đang bị thương nên tư thế có chút khó coi.

“Vù”

Đột nhiên, ngay tại chỗ Sở Phong liền bắn ra, cả người giống như một trận gió đánh về phía Bùi Đông Lai.*

“Vù! Vù”

Cùng Tôn Nhận giống nhau, Sở Phong cũng là một cao thủ Minh Kính, trong lúc ra tay thì kinh phong liền nổi lên.

Đối mặt với một đòn công kích của Sở Phong, sắc mặt Bùi Đông Lai không đổi ngênh đón.

Mặc dù biết thực lực Bùi Đông Lai cao hơn mình nên Sở Phong cũng không có mù quáng mà ra tay, sau khi cách Bùi Đông Lai khoảng 3m thì tốc độ của hắn giảm lại.

“ Vù”

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai ra tay, Sở Phong liên tục bước ra 2 bước, vọt đến phía trước Bùi Đông Lai, đùi phải xuất ra, nhắm về phía mắt cá chân của Bùi Đông Lai mà quét tới.

Bùi Đông Lai nhẹ nhàng lui về phía sau, thoải mái tránh được một đòn công kích của Sở Phong nhưng vẫn không có ra tay.

“ Vù! Vù”

Một kích không trúng, Sở Phong cũng không ngừng lại mà là liên tục phát động công kích đối với Bùi Đông Lai, hắn gia tăng quyền cước, chiêu thức tàn nhẫn, thanh thế kinh người, tiếng xé gió vang lên không ngừng.

Một người tiến, một người lui.

Một người công, một người thủ.

Bất kể Sở Phong phát ra bao nhiêu chiêu công kích, Bùi Đông Lai vẫn có thể tránh thoát được.

379. Chương 381: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (1) (tiếp)

- Tôi không phải là đối thủ của cậu.

Sau những đợt công kích về phía Bùi Đông Lai như thủy triều thì Sở Phong phát hiện ngay cả quần áo của Bùi Đông Lai mà hắn cũng không đụng tới được.

Đối với việc này, Sở Phong cũng không cho rằng Bùi Đông Lai sợ cùng hắn lấy cứng đối cứng, ngược lại hắn biết được Bùi Đông Lai đang dùng phương thức này để hắn thi triển hết thực lực của bản thân.

Hiểu được điểm này, Sở Phong liền không công kích nữa, về mặt tỏ ra tôn kính nhìn Bùi Đông Lai:

- Cảm ơn cậu đã cho tôi cơ hội để xuất thủ.

Nói xong, Sở Phong nói với trọng tài rằng mình nhận thua, sau đó hắn hướng về Bùi Đông Lai kính lễ một cái rồi mới bước xuống lôi đài.

Bùi Đông Lai giữ im lặng đáp lại Sở Phong một cái chào theo nghi thức quân đội rồi cũng bước xuống lôi đài.

”Bành bạch...”

Trong lúc nhất thời, tiếng vỗ tay liền vang lên như thủy triều. Bất kể là đội viên của các tiểu đội đặc chủng hay là các đại lão cũng vỗ tay.

Bên tai vang lên tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc, Diệp Thiên vẫn to ra lạnh lùng, dường như hắn không thèm để ý đến trận chiến lúc này, trong lòng hắn chỉ nghĩ đến trận chiến giữa mình và Bùi Đông Lai.

Trận thứ 3 là Trần Hạc của tiểu đội lục chiến hải quân vs với Cô Phong của tiểu đội đặc chiến Dao Phong, 2 người giao chiến mười mấy hiệp, cuối cùng Trần Hạc ném Cô Phong xuống lôi đài, ít nhiều đã lấy lại thế diện cho tiểu đội đặc chiến hải quân.

So sánh với trận của Trần Hạc mà nói thì trận của Vương Khuê lại đơn giản hơn nhiều, hắn chỉ dùng 1' là có thể chiến thắng được đối thủ.

Bất quá.

Hắn không hạ tử thủ giống như Diệp Thiên mà là đối đầu phương phát huy ra toàn bộ thực lực rồi hắn tìm được điểm yếu của đối phương, chuyển thủ thành công, không khoan nhượng mà đem đối thủ quăng xuống lôi đài.

- Trận thi đấu thứ 5, Diệp Thiên của tiểu đội đặc chiến Lang Nha vs Trần Hạc đội hải quân lục chiến, mời 2 bên lên lôi đài.

Sau khi cuộc tranh tài của Vương Khuê kết thúc thì Lý lữ trưởng liền tuyên bố trận thi đấu thứ 5.

Nghe được Lý lữ trưởng nói thế không ít đội viên tiểu đội đặc chiến không nhin được mà đưa mắt nhìn về phía Diệp Thiên.

Dưới ánh mặt trời, bọn hắn vẫn thấy khuôn mặt tự phụ cùng lãnh ngạo kia của Diệp Thiên.

Thấy một màn như vậy, bọn hắn đều rõ, Diệp Thiên sẽ giống như trận thứ nhất, sẽ ra tay không lưu tình.

- Báo cáo thủ trưởng.

Lúc này đây, Trần Hạc không có bước lên lôi đài mà hướng về Lý lữ trưởng để xin ý kiến.

- Thiếu úy cứ nói.

Sắc mặt Lý lữ trưởng phức tạp nhìn Trần Hạc, thân là lữ trưởng của đặc chiến Lang Nha thì hắn muốn mở miệng nói cho Trần Hạc không nên lên lôi đài, hắn chỉ không muốn Trần Hạc phải rập khuôn giống như Tôn Nhận.

Nhưng hắn cũng biết, hắn không thể làm như vậy, bởi vì một khi làm như thế thì hắn không tôn trọng đội hải chiến lục quân, là vũ nhục Trần Hạc, thậm chí còn có thể đắc tội với vị đại lão của hải quân lục chiến kia.

- Tôi....tôi bỏ cuộc.

Trần Hạc nắm chặt 2 đấm, đôi mắt phấp phồng, vẻ mặt ủy khuất, giọng nói run rẩy.

“ Ách?”

Nghe Trần Hạc nói như vậy thì trừ Diệp Thiên ra, toàn bộ mọi người đều không nhin được mà đem ánh mắt nhìn về phía Trần Hạc.

Thấy được ánh mắt của mọi người đang nhìn mình, Trần Hạc biết khuất mà cúi đầu, cổ họng mấp máy, những giọt nước mắt không thể khống chế được mà chảy xuống.

Khóc.

Một người từng trải qua những lần tuyển chọn nghiêm khắc, trải qua những cuộc đặc huấn khắc khổ, đã từng xé rách đầu của đám hải tặc, đã từng chiến đấu với đám phần tử khủng bố, thà đổ máu chứ không đổ lệ.

Nhưng mà.

Lúc này đây, hắn nhận được mệnh lệnh của cấp trên là phải bỏ cuộc, thân là quân nhân thì hắn phải chấp nhận mệnh lệnh nhưng mà đối với tôn nghiêm của một quân nhân thì hắn không cam...không cam lòng.

Hắn không sợ chiến đấu, không ngại bỏ mạng!

Hắn tình nguyện chết trong vinh quang, cũng không nguyện sống trong khuất nhục !

Nhưng mà.

Hắn là một quân nhân, lấy thi hành mệnh lệnh là thiên chức nhưng mà hắn lại là một người đàn ông, một người lính.

Thấy một màn như vậy thì tất cả mọi người càng khó chịu, mà Bùi Đông Lai thì lặng yên nắm chặt tay phải.

- Trần Hạc của hải quân lực chiến bỏ cuộc, Diệp Thiên của tiểu đội đặc chiến Lang Nha tiến vào trận chung kết. Sạo đây là trận đấu giữa Bùi Đông Lai của tiểu đội đặc chiến Đằng Long vs Vương Khuê tiểu đội đặc chiến Mãnh Hổ.

Lý lữ trưởng âm thầm thở ra, mở miệng nói.

- Báo cáo thủ trưởng, tôi cũng bỏ cuộc.

Lý lữ trưởng vừa dứt lời, Vương Khuê liền bước từ trong hàng ngũ đi ra, cúi chào nói.

“ Ách”?

Nghe được Vương Khuê nói bỏ cuộc thì không gì đội viên của các tiểu đội đặc chủng khác mà ngay cả một ít đại lão cũng tỏ ra ngạc nhiên.

Bởi vì, bọn hần đều rất rõ, Vương Khuê từng thất bại Diệp Thiên cho nên hần từng canh cánh ở trong lòng, lúc nào cũng muốn tìm Diệp Thiên để phân cao thấp.

Lúc này đây, Vương Khuê lại bỏ cuộc, đưa cơ hội lại cho Bùi Đông Lai, điều này có thể làm cho mọi người không kinh ngạc sao?

- Vương Khuê của tiểu đội đặc chiến Mãnh Hổ bỏ cuộc, Bùi Đông Lai của tiểu đội đặc chiến Đằng Long được tiến vào trận chung kết.

Sau đó, Lý lữ trưởng lại mở miệng an bài:

- Sau đây, sau 10’ nữa sẽ diễn ra trận chung kết giữa Bùi Đông Lai và Diệp Thiên.

Lý lữ trưởng vừa nói xong, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Bùi Đông Lai, tuy rằng tôi rất muốn cùng luận bàn với cậu, cũng rất muốn lên trên lôi đài đánh bại hần.

Đột nhiên Vương Khuê mở miệng, hần hướng về phía Bùi Đông Lai, lớn tiếng nói:

- Nhưng mà tôi biết, nếu 2 người chúng ta giao thủ, tôi không phải là đối thủ của cậu nhưng tôi cũng không dễ dàng bại trong tay cậu, đến lúc đó cậu sẽ tiêu hao sức lực, thậm chí là vết thương trên người sẽ càng trở nên nặng hơn.

Vương Khuê vừa mở miệng thì làm cho Lý lữ trưởng nhú mày lại, hần liền nhìn lên phía đài chủ tịch, thấy các vị đại lão trên đó không mở miệng nói gì thì hần liền nhìn về Vương Khuê, muốn biết Vương Khuê đang làm cái gì.

Lý lữ trưởng không có ngăn cản, ngay cả người dẫn đầu của tiểu đội đặc chiến Mãnh Hổ cũng không mở miệng. Khi Vương Khuê vừa mở miệng nói xong thì hần vốn định mở miệng ngăn cản nhưng lại nhìn thấy vị đại lão đến từ quân khu Đông Bắc dùng ánh mắt ra hiệu, ý bảo hần không nên làm gì.

- So với tôi thì cậu thích hợp để chiến với hần hơn, mà tôi cũng hy vọng lúc cậu chiến với hần thì có thể lấy ra 100% thực lực, cho nên tôi mới lựa chọn bỏ cuộc.

Ở dưới cái nhìn của nhiều người, Vương Khuê đứng thẳng lưng, không chú ý đến ánh mắt của mọi người đang nhìn mình. Hần trừng to mắt nhìn vào Bùi Đông Lai, đột nhiên lớn tiếng:

- Bùi Đông Lai, tôi biết, tôi nói những lời này thì có thể làm cho đời quân nhân của tôi chấm dứt, nhưng mà, hôm nay ta con mịa nó, ta mà không nói ra thì sẽ hối hận cả đời.

- Tôi chỉ hỏi cậu một câu: Cậu có đánh bại được một tên tự cao tự đại như hần không, để cho hần biết thế nào là một quân nhân TQ chân chính?

Dưới ánh mặt trời, Vương Khuê thẳng eo, 2 mắt đỏ lên, giống như là một con hổ vương, lớn tiếng hỏi Bùi Đông Lai.

- Từ nay về sau, trong quân sẽ không còn ai gọi là Diệp Thiên nữa.

Ngay sau đó.

Bùi Đông Lai bước ra, đi về phía lồi đài.

Mục đích chung.

380. Chương 382: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (2)

- Từ nay về sau, trong quân sẽ không còn ai gọi là Diệp Thiên nữa.

Câu trả lời hờ hững của Bùi Đông Lai giống như một tiếng sét vang lên giữa trời trưa. Làm cho tất cả mọi người đều ngẩn ra, sau đó bọn hắn chỉ cảm thấy dường như máu trong người mình đang sôi lên, tất cả mọi người đều kích động, chờ mong màn biểu hiện của Bùi Đông Lai.

Trên đài chủ tịch, tất cả các vị đại lão cũng bị lời nói của Bùi Đông Lai làm cho cả kinh không nhẹ, sau đó bọn hắn lấy lại tinh thần, liếc mắt trao đổi một phen. Cuối cùng là dựa theo quy định, để trận chung kết diễn ra.

- Bùi Đông Lai, bản thân tao muốn xem mày dựa vào cái gì mà để cho tao biến mất ở trong quân.

Vốn đã bị Bùi Đông Lai hạ nhục 2 lần, lúc này nghe được lời nói hờ hững mà tràn đầy khí phách của Bùi Đông Lai thì sát khí trong mắt Diệp Thiên hiện lên, hắn hét lớn một tiếng, thả người bắn ra, trực tiếp nhảy lên lồi đài.

Tuy rằng giọng nói của Diệp Thiên to hơn Bùi Đông Lai, tuy rằng trên người hắn phát ra chiến ý và sát ý nhưng mà hắn lên lồi đài cũng không ra rung động gì đối với các tiểu đội đặc chủng cũng như các vị đại lão.

Bọn hắn chỉ nhìn vào Bùi Đông Lai đang từng bước, từng bước bước lên lồi đài.

Rất cục.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Bùi Đông Lai đã bước lên lồi đài, khi cách Diệp Thiên khoảng 10m thì hắn đứng lại.

- Bùi Đông Lai, tao nói rồi, vai của mày đã bị thương, tao dùng một tay cũng có thể thắng mày.

Mắt thấy Bùi Đông Lai dừng bước lại, chiến ý trên người Diệp Thiên không ngừng tăng cao, lạnh lùng nói.

Không trả lời, ánh mắt của Bùi Đông Lai nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên. Hắn cảm nhận được sát ý và chiến ý trên người Diệp Thiên ngày càng tăng lên.

- Tao có thể cho mày ra tay trước.

Một lát sau, chiến ý trên người Diệp Thiên đã đạt được đỉnh, hắn giống như một thanh bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, lạnh lùng nói:

- Đến đây đi, để cho tao biết, rốt cuộc con của Bùi Vũ Phu có trình độ nào?

Vẫn như cũ, không trả lời.

Đột nhiên, Bùi Đông Lai động.

Hắn bước từng bước chậm về phía Diệp Thiên.

Những bước chân giống như muốn nói cho mọi người biết, lúc này người đối mặt với hắn không phải là Diệp Thiên đồ đệ của Diệp Cô Thành người được xưng là binh trung chi vương, mà là đối mặt với một con chicken, chỉ một cái bóp là con chicken quẹo cổ ngay.

“Bộp! Bộp! Bộp!”

Mỗi bước chân Bùi Đông Lai bước ra đều làm cho khí thế trên người hắn tăng lên.

Bên tai vang lên tiếng bước chân của Bùi Đông Lai, cảm nhận được khí thế trên người Bùi Đông Lai không ngừng tăng lên thì Diệp Thiên chỉ cảm thấy mình đối mặt với một đội thiên binh vạn mã.

Bước chân của Bùi Đông Lai làm cho mặt đất khi hắn đi qua đều rung lên, hơn nữa còn xuất hiện những vết nứt.

Cảm nhận được áp lực Bùi Đông Lai mang đến cho mình, phần khinh thường trong lòng Diệp Thiên liên biến mất, vẻ mặt của hắn liền trở nên ngưng trọng, thậm chí trong nội tâm của hắn cũng xuất hiện một tia dao động.

“ Hú”

Lúc này, Diệp Thiên liền tập trung, khí vận đan điền hét lớn lên một tiếng, hắn muốn dùng phương thức này để ổn định lại bản thân, đồng thời muốn làm quấy nhiễu Bùi Đông Lai.

Đồng thời, hắn liền ngay tại chỗ bắn ra, bắn thẳng về phía Bùi Đông Lai.

Cùng với Tôn Nhận và Sở Phong bất đồng, Diệp Thiên ra tay vô thanh vô tức, cả người giống như quỷ mị, trong nháy mắt đã đến trước người của Bùi Đông Lai.

“ Ách?”

Mắt thấy Diệp Thiên ra tay vô thanh vô tức thì trong lòng Vương Khuê liền động, đồng tử của hắn đột nhiên thu nhỏ lại.

Năm ngoai lúc hắn và Diệp Thiên giao thủ với nhau thì hắn mới bước vào cảnh giới Âm Kinh nhập môn mà Diệp Thiên đã bước và cảnh giới Âm Kinh đại thành, hiện giờ hắn thấy Diệp Thiên ra tay thì đã nhìn ra chẳng những Diệp Thiên đã củng cố cảnh giới Âm Kinh đại thành hơn nữa nhìn bộ dáng thì có thể đạt tới cảnh giới Âm Kinh đỉnh phong.

Tiếng xé gió vang lên, bóng người hiện ra.

Diệp Thiên xuất hiện trước mặt Bùi Đông Lai, tay phải hắn chém ra, hóa thủ vi đao chém thẳng vào cổ của Bùi Đông Lai.

Lấy thực lực của Diệp Thiên, nếu truyền Âm Kinh vào thủ đao thì uy lực không nói cũng biết. Nếu lúc này Bùi Đông Lai bị chém trúng cổ thì cổ của Bùi Đông Lai sẽ trực tiếp gãy ra, làm cho Bùi Đông Lai đi đời nhà ma.

Không những thế, một khắc này, cả người Diệp Thiên giống như một cây đại đao chém về phía Bùi Đông Lai. Hơi thở khủng bố của hắn đã bao phủ lấy Bùi Đông Lai, giống như đã đem Bùi Đông Lai cách ly với thế này, vô luận trốn đến chân trời góc biển nào cũng không thể né được một phát này của hắn.

Nhân đao hợp nhất!

Ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay lại là sát chiêu!

Diệp Thiên, người đã đạt đến cảnh giới Âm Kinh đỉnh phong, ôm nỗi hận ra tay, vừa ra tay đã là Nhân Đao hợp nhất!

Đối mặt với một kích này của Diệp Thiên, Bùi Đông Lai cũng không có né tránh mà là âm thầm phong bế lỗ chân lông lại, đem Âm Kinh tụ tập vào cánh tay rồi vùng cánh tay lên đỡ một đòn này của Diệp Thiên.

“ Bốp”

Thủ đao của Diệp Thiên đã chém vào cánh tay của Bùi Đông Lai.

- Gãy cho ta.

Sau đó, Diệp Thiên gầm lên một tiếng, Âm Kinh trên cánh tay Diệp Thiên bạo phát như núi lửa, trong nháy mắt đã bùng nổ.

“ Bốp”

Tiếng vang lại vang lên, cánh tay của Bùi Đông Lai không có bị gãy, ngược lại hắn lấy thủ làm công, Âm Kinh trên tụ tập trên cánh tay Bùi Đông Lai chẳng những hóa giải một chiêu này của Diệp Thiên hơn nữa lại đem cánh tay của Diệp Thiên đánh vỡ ra.

“ Ủa?

Thấy một màn như vậy, Diệp Thiên liền cả kinh, bất quá hắn liền biến chiêu, hóa đao thành trảo, trực tiếp chụp vào cánh tay của Bùi Đông Lai.

“ Bốp ”

Lại một tiếng vang vang lên, Diệp Thiên chỉ cảm giác được mình đã chụp trên một khối đá. Cho dù một trảo này đã ẩn chứa Âm Kinh nhưng không có cách nào kéo được cánh tay của Bùi Đông Lai.

Đối với việc này, Diệp Thiên cũng không cảm thấy có bất ngờ.

Bởi vì, hắn biết, thân là cao thủ Âm Kinh thì Bùi Đông Lai đã sớm đem kinh lực luyện nhập vào da thịt, khung xương, làm cho cánh tay cứng rắn như thép.

Cánh tay bị Diệp Thiên chế trụ, Bùi Đông Lai cũng không có hoang mang, đột nhiên cổ tay phát lực, đột nhiên vừa chuyển, chụp vào cổ tay của Diệp Thiên.

Tả lực đã lực, phản cảm nã!

Lần này, Bùi Đông Lai kết hợp Thái Cực quyền cùng với Tả lực đẩy lực, chuyển thủ thành công, 5 ngón tay giống như là cương trảo, nắm lấy cổ tay của Diệp Thiên.

Đột nhiên bị Bùi Đông Lai nắm lấy cổ tay, Diệp Thiên liền cười lạnh, hắn run cổ tay lên, rồi sau đó mượn lực một trảo của Bùi Đông Lai thuận thế đẩy tới, tay phải chém ra , 5 ngón tay mở ra giống như là một cái đầu rắn vậy, nhắm thẳng ngay cổ của Bùi Đông Lai mà đâm tới.

Xà hình Thảo Thượng Phi!

Diệp Thiên sử dụng chiêu trong Hình Ý Quyền.

Hình Ý Quyền còn được gọi là Hành Ý Quyền, Tâm Ý Quyền, là môn võ thuật truyền thống của TQ cũng giống như Thái Cực Quyền và Bát Quái chương đều là nội gia quyền.

Một chiêu này của của Diệp Thiên bên trong có xà, ý động thân tùy. Dĩ ý lĩnh khí, dĩ ý hiển hình, cả người lấy tay phải làm đầu rắn giống như một con rắn lớn phóng ra, nhanh như gió, mạnh như sấm khiến người chống đỡ tan tác, làm cho người khác khó lòng đề phòng.

Thấy một màn như vậy, trái tim của Vương Khuê liền treo lên cổ họng, hắn nhìn ra được Diệp Thiên đã luyện Hình Ý Quyền đến mức thuần thục, Bùi Đông Lai muốn tránh một chiêu này quả thật là rất khó, mà một khi không né được thì sẽ mất mạng.

Thời khắc sinh tử, thân mình Bùi Đông Lai đột nhiên co lại, đầu phải giống như là sấm, đánh ra phía trước.

Hoàng Cẩu Tát Niệu! (Chó vàng đi đái)

Bùi Đông Lai bắt chước tư thế đi tè của chú cún, chân phải giống như đao phong nhắm về phía nửa mình dưới của Diệp Thiên mà đá ra.

Diệp Thiên chỉ thấy hạ thân của mình truyền đến cảm giác lạnh lẽo, làm cho hắn không cam lòng mà thu chiêu phải lui về sau vài bước.

Một cước này của Bùi Đông Lai đá vào khoảng không nhưng mà hắn cũng không thu chân, mà là dùng chân trái đỡ lấy thân hình rồi đột nhiên phát lực. Cả người liền bắn ra, trên không trung đầu phải của hắn một lần nữa vung ra, giống như là một con mãnh long, hướng về ngực của Diệp Thiên mà đá tới.

“ Ách? ”

Thấy vậy, trong lòng Diệp Thiên liền động, theo bản năng hắn liền dùng 2 tay đỡ lấy ngực của mình.

“ Bốp ”

Tiếng vang giòn truyền ra, một cước này của Bùi Đông Lai đã đá vào 2 cánh tay của Diệp Thiên, Âm Kinh phát ra làm cho 2 tay của Diệp Thiên rút lại, hắn không tự chủ được mà phải lui về sau từng bước nữa.

Lần đầu tiên Bùi Đông Lai chủ động công kích, chẳng những làm cho Bùi Đông Lai lui ra sau, hơn nữa còn làm cho câu “ Tao dùng một bàn tay cũng có thể bóp chết mày ” của Diệp Thiên trở thành rầm thú.

Bất quá Bùi Đông Lai cũng không lộ ra vẻ khinh địch.

Bởi vì, thông qua đợt giao thủ vừa rồi, Bùi Đông Lai có thể thấy được Diệp Thiên đã đem Kinh lực luyện vào lục phủ ngũ tạng, tương đương đã bước chân vào cảnh giới Âm Kinh đỉnh phong.

Sở dĩ Bùi Đông Lai có thể đối kháng lại hoàn toàn là do thân thể biến thái của hắn, làm cho lúc hắn bộc phát Âm Kinh thì cũng không kém Diệp Thiên là bao. Do đó có thể ở lực lượng và tốc độ cùng đối kháng với Diệp Thiên, tiến hành khiêu chiến vượt cấp, hơn nữa thông qua kinh nghiệm chiến đấu của Tiêu Phi thì hắn liền chuyển thủ thành công, làm giảm đi khí thế của Diệp Thiên.

Mặc dù như thế nhưng Bùi Đông Lai cũng biết, nếu muốn đánh bại Diệp Thiên thì phải đem Kinh lực đánh trúng vào đầu, chỉ có như vậy thì mới có thể chiến thắng được.

Một kích làm cho Diệp Thiên lùi ra sau, khí thế của Bùi Đông Lai liền tăng lên, hắn muốn rèn sắt khi còn nóng cho nên phát động tiến công về phía Diệp Thiên.

Bởi vì một đoạn thời gian trước cảnh giới của Bùi Đông Lai đã đạt được bình cảnh (chứng ngại) cho nên hắn từng cùng Quý Hồng luận bàn, kết quả không được như ý nhưng mà hắn từ Quý Hồng cũng học được vài chiêu “Cô độc kiếm pháp” Của Cô Độc Phong Ảnh người được xưng là “TQ đệ nhất kiếm khách”.

Đấm, bổ, chém.

Mặc dù Bùi Đông Lai không thể lĩnh ngộ hết tinh túy của “Cô độc kiếm pháp” nhưng mà lúc này bằng tốc độ khủng khiếp của hắn, hắn hóa thủ vi kiếm, cả người giống như giao long đâm thẳng về phía Diệp Thiên làm cho Diệp Thiên không có cơ hội thở gấp, chỉ đành phải trốn tránh, tiếp theo là phải trốn chạy như thể Diệp Thiên đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

- Hay.

Dưới đài, Vương Khuê thấy Bùi Đông Lai sử dụng “Cô độc kiếm pháp” thì 2 mắt liền tỏa sáng, sau đó thấy Diệp Thiên phải trốn chạy thì liền âm thầm cảm thán kiếp pháp của Bùi Đông Lai quá tình diệu đồng thời lớn tiếng khen ngợi.

“Hú”

Dưới tình thế cấp bách, Diệp Thiên lại hét lớn một tiếng, hai chân phát lực, đột nhiên bắn lên.

“Bộp”

Mặt đất trên lôi đài liền vỡ vụn lưu lại dấu chân của Diệp Thiên, Diệp Thiên mượn lực phản chấn, cả người giống như đại bàng giương cánh bay thẳng lên cao, bổ nhào về phía Bùi Đông Lai, tay phải vung lên, hung hăng nện về phía đỉnh đầu của Bùi Đông Lai.

Dường như đã biết được Diệp Thiên sẽ phản kích bằng cách này, mặt Bùi Đông Lai không đổi sắc, hắn nghiêng người qua tránh thoát khỏi một chiêu Pháo quyền này của Diệp Thiên.

Sau đó.

Bùi Đông Lai không đợi Diệp Thiên hạ xuống đất, chân phải của hắn liền bắn ra, thẳng về phía giữa lưng của Diệp Thiên mà tới.

Một kích này của Diệp Thiên đánh vào khoảng không làm cho hắn mất đi trọng tâm, căn bản không thể trốn tránh.

“Rầm”

Tiếng trầm đục vang lên, cả người Diệp Thiên bị một cước của Bùi Đông Lai đá vào, mặc dù hắn đã luyện nhận Kinh lực vào lục phủ ngũ tạng nhưng mà hắn vẫn bị một cước của Bùi Đông Lai làm cho chật vật, cả người giống như gục ngã mà hướng xuống mặt đất.

381. Chương 383: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (3)

Trên sân, Bùi Đông Lai cùng Diệp Thiên 2 người đã người tới ta đi hơn 10 chiêu rồi nhưng mà trên thực tế chỉ là phát sinh trong một thời gian ngắn.

Trong đó, có thể nhìn thấy rõ cảnh so chiêu giữa Bùi Đông Lai và Diệp Thiên thì chỉ có Vương Khuê và vài người có thực lực cách đấu không tầm thường, ngoài ra thành viên của các tiểu đội đặc chiến chỉ nhìn được mơ hồ.

Các vị đại lão trên đài chủ tịch lại chỉ thấy quyền ảnh, cước ảnh liên tiếp, căn bản không thể thấy rõ mỗi một chiêu, mỗi một thức của Bùi Đông Lai và Diệp Thiên.

Bất quá.

Giờ phút này, bọn hắn lại thấy được Diệp Thiên giống như là một con chó TQ chết, cả người trực tiếp bị đá bay ra ngoài.

”Ách...”

Thấy một màn như vậy thì không riêng gì các vị đại lão, ngay cả đại bộ phận thành viên của các tiểu đội đặc chủng đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Diệp Thiên là ai?

Là người đứng thứ 2 ở Đại Bể Võ toàn cầu và là người giành chức quán quân ở hạng mục cách đấu.

Là đồ đệ thứ 3 của Diệp Cô Thành.

Là người được xưng là đặc chủng binh vương, luận về thực lực thì có thể tiến vào Long Nha. Hơn nữa lại còn là người kế thừa y bát của Diệp Cô Thành, trở thành một Long Vương mới.

Mà giờ phút này, Bùi Đông Lai bị thương ở vai trái lại có thể áp chế được Diệp Thiên, một cước đá bay Diệp Thiên.

Bọn hắn không thể khiếp sợ sao?

Bùi Đông Lai quá mạnh mẽ.

Trong lòng mọi người thâm nghĩ.

Bởi vì dựa vào quy tắc thì phạm là tuyển thủ bị đánh bại, ngoài ra tuyển thủ khác không được tiếp tục công kích vì thế Bùi Đông Lai cũng không có nhân cơ hội rèn sắt khi còn nóng, thừa lúc Diệp Thiên chưa rơi xuống đất thì tiếp tục phát động thế công. Mà Bùi Đông Lai đứng nguyên tại chỗ, đợi Diệp Thiên rơi xuống.

Tuy nhìn Diệp Thiên chật vật như thế nhưng trên thực tế hắn đã lợi dụng Âm Kinh để hóa giải một chiêu của Bùi Đông Lai cho nên trên thực tế hắn cũng không bị thương tổn gì cả.

Sau khi rớt xuống đất thì đột nhiên 2 tay của Diệp Thiên vung ra, dùng sức vỗ mạnh xuống lôi đài.

“ Bốp!”

Một tiếng trầm đục vang lên, thân mình của Diệp Thiên liền bay trở ngược lên lại, rồi phiêu nhiên rơi xuống đất.

Lúc này đây, trên mặt Diệp Thiên không có nửa điểm cuồng ngạo hay khinh thường, mà thay vào đó là vẻ kinh ngạc và ngưng trọng.

Kinh ngạc tại sao thực lực của Bùi Đông Lai lại mạnh mẽ đến thế.

Dựa vào tình báo mà hắn thu được thì Bùi Đông Lai chỉ là Âm Kinh nhập môn mà thôi.

Mà bản thân hắn đã bước vào cảnh giới Âm Kinh đỉnh phong.

Tương đương với nửa bước Âm Kinh đỉnh phong.

Ám Kính nhập môn so với nửa bước Ám Kính đỉnh phong.

2 người chỉ kém nhau một bậc nhưng mà đối với người luyện võ thì nó lại cách xa nhau một trời một vực.

Cho nên, Diệp Thiên cho rằng bản thân mình không cần xuất ra toàn lực cũng có thể làm cho Bùi Đông Lai giống như một con chó chết.

Mà hiện giờ Bùi Đông Lai đang mang thương thế trong người, trong khi đó hắn đã vận dụng 100% thực lực nhưng vẫn không làm cho Bùi Đông Lai chống vó, ngược lại hắn còn bị Bùi Đông Lai đánh ngược lại.

Điều này làm cho hắn vô cùng kinh ngạc.

Ngưng trọng là hắn biết được lực lượng và tốc độ của Bùi Đông Lai không thua gì mình, hơn nữa hắn còn có một bộ kiếm pháp có uy lực khủng bố, điều này đã làm cho tín niệm của Diệp Thiên xuất hiện một vết rách, hơn nữa hắn cũng không biết nên phá giải bộ kiếm pháp đó của Bùi Đông Lai như thế nào đây.

- Bùi Đông Lai, tuy rằng thực lực của mày vượt xa tưởng tượng của tao. Nhưng mà mày nên biết, muốn chiến thắng được tao thì căn bản không thể được.

Lúc này đây, Diệp Thiên muốn dùng ngôn từ của mình để quấy nhiễu Bùi Đông Lai.

- Lúc trận đấu mới bắt đầu, mày đã nói là dùng một bàn tay là có thể bóp chết tao. Hiện giờ mày dùng cả tay và chân cũng không thể đánh bại tao, hơn nữa còn bị tao đánh giống như một con chó TQ chết.

Bùi Đông Lai biết được Diệp Thiên muốn dùng cái tinh thần TQ chó đẻ này để an ủi bản thân hắn để cho hắn tăng lên khí thế, nhưng mà Bùi Đông Lai sẽ không cho Diệp Thiên được nguyện ý:

- Hiện giờ, mày còn nói rằng tao không có khả năng thắng mày, mày đang ai ủi mày đó à?

”Bá!”

Nghe được lời nói hờ hững của Bùi Đông Lai thì sắc mặt Diệp Thiên không khỏi biến đổi.

- Tao nói rồi, từ này trong quân sẽ không còn ai tên là Diệp Thiên nữa.

Nói xong, Bùi Đông Lai lại động.

Vẫn là từng bước chậm chậm đi về phía Diệp Thiên.

Nhưng mà.

Đối với Diệp Thiên mà nói thì phương thức này của Bùi Đông Lai lại vô cùng khủng bố.

Một loại cảm xúc sợ hãi chưa bao giờ có bỗng nhiên xuất hiện trong lòng Diệp Thiên.

”Hú!”

Biết được điều này, dường như Diệp Thiên cũng biết nếu hắn cứ như vậy thì trận đấu này sẽ chấm dứt. Vì thế hắn liền hét to lên một tiếng, muốn dùng cách này để tăng khí thế cho bản thân, đồng thời hắn liền chủ động công kích về phía Bùi Đông Lai.

Dựa vào lời nói của Quý Hồng thì năm đó sau khi bị cha của mình là Bùi Vũ Phu đánh bại thì Cô Độc Phong Ảnh đã bế quan 10 năm ở Thiên Sơn, trong 10 năm một mài luyện kiếm. Nghiên cứu ra được “ Cô Độc Kiếm Pháp” có uy lực vô cùng khủng bố, mà “ Cô Độc Kiếm Pháp” được chia thành 5 cảnh giới : “ Duy khoái bất phá, Trọng kiếm vô phong, Nhân kiếm hợp nhất, Thảo mộc giai kiếm cùng với Tâm trung vô kiếm.”

Cô Độc Phong Ảnh đã đạt đến cảnh giới thứ tư, mà Bùi Đông Lai thông qua luận bàn với Quý Hồng nên chỉ lĩnh ngộ được tới cảnh giới thứ nhất mà thôi.

Duy khoái bất phá.

Coi trọng nhất là tốc độ, ở trong nháy mắt địch nhân ra tay thì phát hiện được sơ hở, sau đó không đợi địch nhân đến gần đã liền dùng tốc độ để chế địch, khiến địch nhân khó lòng phòng bị.

Lúc này đây, đối diện với thế công kích của Diệp Thiên thì đột nhiên cả người Bùi Đông Lai biến mất.

Hóa thủ vi kiếm.

Kiểm đến, người đến!

Bùi Đông Lai hung hăng bổ về phía đầu của Diệp Thiên.

Diệp Thiên vốn định công kích vào hạ bàn của Bùi Đông Lai cho nên ở phía trên đã xuất hiện sơ hở, lúc này thấy Bùi Đông Lai hóa thủ làm kiếm, một kiếm chém tới thì hắn liền ngừng lại, cả người lui ra.

Diệp Thiên vừa lui, khí thế trên người hắn liền suy yếu đi.

Một kích của Bùi Đông Lai không trúng cũng không ngừng lại, sau khi thân mình hạ xuống thì mũi chân liền điểm một cái, cả người liền bắn thẳng về phía Diệp Thiên, cùng lúc đó tay phải hóa kiếm giống như là thích khách vậy, mang theo một quyết tâm, đâm về phía Diệp Thiên.

Một người tiến, một người lui.

Người trốn, ta đuổi.

Trong lúc nhất thời, khoảng cách giữa Diệp Thiên và dây ở lõi đài không ngừng được thu ngắn lại.

Đồng tử của Diệp Thiên không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng híp lại.

- Phá rồi lại lập.

Mắt thấy bản thân sắp ra khỏi lõi đài thì Diệp Thiên hét lớn một tiếng, cả người dừng lại, 2 chân phát lực.

Cả người dừng lại, Diệp Thiên liền phong bế lỗ trận lòng. Âm Kinh tụ tập trên cánh tay phải sau đó chạy nhanh về phía trước, toàn lực chém ra.

Có lẽ là đã bị bức đến đường cùng nên một quyền của Diệp Thiên có uy lực vô cùng lớn.

Thấy được như thế thì trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, sau đó tay của hắn liền hóa kiếm thành chưởng.

Chưởng khắc quyền!

“ BỐP!”

Nắm tay của Diệp Thiên đập thẳng vào lòng bàn tay của Bùi Đông Lai, Âm Kinh của 2 bên bùng nổ, phát ra một tiếng vang lớn.

“ Rắc”

Quyền chưởng chạm nhau, sau đó cả 2 người liền tác ra rồi lui lại phía sau, mặt đất ở dưới chân liền vỡ vụn ra.

“ Bá!”

Sau đó, không đợi Diệp Thiên thu quyền lại, Bùi Đông Lai hóa chưởng thành trảo, chế trụ cánh tay của Diệp Thiên sau đó dùng sức kéo một cái.

Bởi vì thân hình còn chưa đứng vững, lúc này đột nhiên bị Bùi Đông Lai kéo một cái thì trọng tâm của Diệp Thiên không giữ được. Tay của hắn đã bị Bùi Đông Lai tóm lấy, hơn nữa hắn còn thấy được đùi phải của Bùi Đông Lai đang đá thẳng vào mặt của mình.

“Ừc”

Một chiêu tưởng chừng là đơn giản nhất nhưng lúc này ở trong tay Bùi Đông Lai lại trở thành một sát chiêu.

Lúc này đây, Diệp Thiên cũng bất chước với Bùi Đông Lai lúc đầu, hắn xuất ra “ Phản cầm nã” chế trụ lấy cánh tay của Bùi Đông Lai, sau đó dùng sức để nhảy lên, tránh một cú cước của Bùi Đông Lai.

Dường như Bùi Đông Lai đã hiểu rõ ý đồ của Diệp Thiên cho nên Bùi Đông Lai liền rút tay ra, làm cho Diệp Thiên chụp vào khoảng không.

Lúc này đây, khi chụp vào khoảng không thì cả người Diệp Thiên liền hướng xuống mặt đất mà ngã xuống.

”Ba!”

Chân trái Bùi Đông Lai lui về sau nửa bước, chân phải vung lên, hung hăng nện vào đầu Diệp Thiên.

“ Phách thối”

Vẫn là một chiêu đơn giản nhưng mà đối với Diệp Thiên mà nói thì đó là một sát chiêu, hắn không chút nghĩ ngợi gì, bằng vào bản năng mà giơ 2 tay lên, ngăn cản Phách thối của Bùi Đông Lai.

“ Bốp!”

“ Rầm!”

Một chiêu Phách thối của Bùi Đông Lai đã trúng vào tay của Diệp Thiên, Âm Kinh bùng nổ, trực tiếp làm cho Diệp Thiên té xuống.

Hai đầu gối của Diệp Thiên liền hung hăng đập vào mặt đất, đồng thời quỳ xuống trước mặt của Bùi Đông Lai.

Một kích đắc thủ, Bùi Đông Lai cũng không dừng lại, tay phải hóa thành chưởng rồi bỏ về phía đầu của Diệp Thiên.

Nếu trúng phải một kích này của Bùi Đông Lai thì Diệp Thiên sẽ banh chề.

- Ta không cam lòng.

2 mắt Diệp Thiên đỏ lên, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng giận dữ.

Tiếng rống này phát ra từ trong lòng của hắn.

Một rống này của hắn chính là hắn muốn sống.

Tiếng rống vang lên, chưởng xuống.

Cánh tay của Bùi Đông Lai đã trực tiếp vỗ thẳng vào đỉnh đầu của Diệp Thiên.

“ Bốp!”

Tiếng vang giòn ra, đầu của Diệp Thiên không có bị vỡ ra giống như suy nghĩ của Bùi Đông Lai. Ngược lại, một cổ lực lượng kinh khủng đã phản chấn lại, làm cho cánh tay của hắn run lên.

Âm Kinh đỉnh phong?

Trong lòng Bùi Đông Lai chấn động.

382. Chương 384: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (4)

Âm Kinh đỉnh phong.

Trong lòng Bùi Đông Lai nghĩ đến 4 chữ này.

Hắn biết, lúc sắp chết Diệp Thiên đã đột phát được cảnh giới.

“ Ủa?”

Cùng lúc đó, toàn bộ mọi người đều sửng sốt, toàn bộ chuyện này đã hoàn toàn vượt qua nhận biết đối với võ học của họ.

So với các vị đại lão mà nói thì trong lòng thành viên của các tiểu đội đặc chiến lại càng rung động hơn.

Thân là những thành viên tinh nhuệ nhất trong quân khu thì bọn họ cũng biết được Minh Kính và Âm Kính, đồng thời bọn họ cũng biết có thể đem kinh lực truyền vào đầu. Ngoài công phu “ Thiết đầu công” đã thất truyền ra thì chỉ có cao thủ Âm Kính đỉnh phong mới có thể làm như thế.

Hiện giờ, Diệp Thiên đã trúng một chưởng của Bùi Đông Lai thế nhưng hắn lại không có việc gì...

Diệp Thiên đã đạt tới cảnh giới Âm Kính đỉnh phong.

Trong phút chốc, toàn bộ thành viên của tiểu đội đặc chủng đều nghĩ như thế.

Hiểu được điểm này thì trên mặt những người khó chịu với Diệp Thiên đều đã không còn tỏ ra vẻ kích động nữa, mà thay vào đó chính là lo lắng.

Ở bọn hắn xem ra, khi Diệp Thiên đạt đến cảnh giới Âm Kinh đỉnh phong thì có thể đem kinh lực truyền hết vào toàn thân. Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì đó tương đương với Kim Cương Bất Tử Chi Thân, cho dù Bùi Đông Lai có công kích thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không tạo được vết thương trí mạng đối với Diệp Thiên.

Đây cũng chính là nói, Diệp Thiên đã bắt bại.

Ngoài ra, cảnh giới Diệp Thiên đã tăng lên thì lực lượng, tốc độ và các cơ năng của Diệp Thiên cũng đã được tăng lên.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai cũng không có tiếp tục công kích mà lui lại mấy bước.

”Ha... Ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha ha...”

Mắt thấy Bùi Đông Lai lui ra sau thì Diệp Thiên cũng không có truy kích mà nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, càng ngày càng khùng bố.

- Bùi Đông Lai, tao thật sự vô cùng cảm ơn mày, nhờ mày mà tao mới có thể đột phá đến cảnh giới Âm Kinh đỉnh phong.

Cười rất lớn, Diệp Thiên từ từ đứng dậy rồi nhìn vào Bùi Đông Lai, nở ra nụ cười lạnh:

- Vừa rồi mày đánh rất thoải mái phải không?

Không trả lời, vẻ mặt Bùi Đông Lai không còn bình tĩnh nữa mà thay vào đó là vẻ ngưng trọng.

Thấy vẻ mặt ngưng trọng của Bùi Đông Lai thì Diệp Thiên giống như là tiểu nhân đắc chí, vẻ khinh miệt càng lúc càng đậm, hắn chỉ vào đầu nói:

- Lão tử đứng nơi này cho mày đánh, tới đây mà đánh.

Thờ ơ.

Bùi Đông Lai không có tiến lên mà là nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên, đang suy nghĩ về đối sách để ứng phó.

- Đây đây, cmn mày không dám đánh sao? Như thế nào hả thằng ranh con?

Mắt thấy Bùi Đông Lai không dám tiến lên, Diệp Thiên giống như là một đầu dã thú theo dõi con mồi, gầm lên:

- Được, nếu mày không dám đánh thì như vậy sẽ tới phiên tao.

”Bộp!”

Nói xong, Diệp Thiên liền bước lên phía trước, mỗi bước đi của hắn đều làm cho lồi đài run lên, bệ tông trên mặt đất nổ tung.

Đây....đây chính là thực lực của Âm Kinh đỉnh phong sao?

Thấy một màn như vậy thì ở dưới Vương Khuê âm thầm kinh hãi, đồng thời sự lo lắng trong lòng lại tăng lên. Ở hắn xem ra, lấy thực lực lúc này của Bùi Đông Lai thì dường như không có khả năng để chiến thắng.

”Bộp!”

”Bộp!”

”Bộp!”

Giống như là khoe khoang thực lực của mình, Diệp Thiên cũng đi từ từ, mỗi bước đi của hắn đều làm cho mặt đất dưới chân vỡ vụn, thanh thế vô cùng khùng bố.

Lúc này, mắt thấy Diệp Thiên đi tới, cảm nhận được khí thế của Diệp Thiên thì tâm tình tâm tình của Bùi Đông Lai đã bị hỗn loạn.

Dưới ánh mắt trời, vẻ mặt của hắn càng ngày càng ngưng trọng, chân mày nhíu lại với nhau, khóe mắt không tự chủ được mà giật lên không ngừng.

Trong lòng hỗn loạn, hắn không thể tìm ra được phương thức nào để chiến thắng Diệp Thiên cho nên hắn không dám chủ động tiến đến công kích Diệp Thiên mà là sử dụng “Toái bộ”.

- Không phải mày thích đánh hay sao? Tiếp tục, cmn mày có đến hay không?

Mắt thấy Bùi Đông Lai sử dụng “Toái bộ” để di chuyển thì Diệp Thiên cười lạnh một tiếng.

Dứt lời, người hiện.

Diệp Thiên giống như đã sử dụng thuần di trong tiểu thuyết Huyền Huyền, đột nhiên hắn xuất hiện trước mặt Bùi Đông Lai, cả người giống như là chiến thần hạ phẩm, hóa thủ vi đao, chém thẳng về phía Bùi Đông Lai.

Hắn muốn chém vào đầu Bùi Đông Lai.

Hắn muốn dùng phương thức này để rửa nhục nhẽ.

Nhanh, nhanh đến cực hạn.

Một chém của Diệp Thiên làm cho Bùi Đông Lai không thể thở nổi, hơn nữa làm cho ánh mắt của Bùi Đông Lai vô cùng đau đớn làm cho hắn không thể mở mắt ra.

Cũng may là thông qua khí huyết nên Bùi Đông Lai đã đoán được hướng công kích của Diệp Thiên, cho nên hắn đã nghiêng qua làm cho một chém của Diệp Thiên trảm vào khoảng không, sát vai trái của hắn.

Tuy rằng Diệp Thiên không chém trúng được Bùi Đông Lai nhưng mà kinh phong sắc bén đã quét vào miệng vết thương bên tay trái của Bùi Đông Lai.

Miệng vết thương vỡ, máu tươi tràn ra làm cho Bùi Đông Lai cảm thấy đau đớn.

Không rảnh để quan tâm đến vết thương trên vai trái, sau khi tránh được một kích của Diệp Thiên thì Bùi Đông Lai cũng không ngừng lại mà là tiếp tục né tránh Diệp Thiên như né tránh ôn thần vậy.

- Hừ, tao xem mày trốn ở nơi nào?

Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng rồi đuổi theo.

Lúc trước, tốc độ của Bùi Đông Lai có thể nói là nhỉnh hơn Diệp Thiên một chút.

Nhưng mà.

Hiện giờ, Diệp Thiên đã đạt đến cảnh giới Âm Kính đỉnh phong, các cơ năng trong thân thể đã tăng mạnh, tốc độ so với lúc trước thì còn nhanh hơn.

Cho nên, mặc dù Bùi Đông Lai đem tốc độ phát huy tới mức nhanh nhất nhưng mà trong chớp mắt Diệp Thiên đã đuổi theo kịp, sau đó hắn thuận thế xuất ra Pháo Quyền, đánh tới Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai biết rõ lúc này bản thân không phải là đối thủ của Diệp Thiên cho nên không dám lấy cứng đối cứng, chỉ có thể trốn tránh.

Một kích không trúng, Diệp Thiên không để cho Bùi Đông Lai có cơ hội ra tay, hắn liên phát động tấn công, thanh thể khủng bố, chiêu thức trí mạng.

Bùi Đông Lai bị Diệp Thiên làm cho không thở nổi, liên tiếp lui về phía sau, rất nhanh hắn đã thối lui đến bên cạnh lối đi.

Diệp Thiên thấy thế thì cười lạnh một tiếng, học Bùi Đông Lai lúc trước, hắn hóa thủ làm kiếm đâm vào yết hầu của Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai liên tiếp lui về phía sau, khuôn mặt của hắn đỏ bừng, lồng ngực muốn nổ tung ra. Lúc này thấy Diệp Thiên hóa thủ làm kiếm đâm vào thì thân thể hắn co rút lại, thuận thế lăn một vòng.

383. Chương 385: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (5)

- Nói cho tao biết, mày muốn chết như thế nào?

Giọng nói khàn khàn của Bùi Đông Lai giống như hổ gầm, sầm rền vang lên khắp lôi đài.

”Ách...”

Nhìn thấy một màn vừa rồi thì trên đài chủ tịch, các vị đại lão liền bị cả kinh, vẻ mặt khiếp sợ.

Bọn hắn không hiểu được cảnh giới Âm Kính mạnh đến cỡ nào nhưng bọn hắn nhớ rõ, ngày từ đầu trận là Bùi Đông Lai chiếm ưu thế, sau đó Diệp Thiên bị một chiêu của Bùi Đông Lai, giống như là choàng tỉnh vậy, chiến lực của hắn liền tăng lên, đánh cho Bùi Đông Lai không có cơ hội để hoàn thủ.

Mà hiện giờ, Bùi Đông Lai người đang chật vật lại đột nhiên bùng nổ, một quyền đánh cho Diệp Thiên lui về sau 4 bước.

Biến đổi bất ngờ.

Một loạt biến hóa này làm cho bọn hắn không biết đến rốt cuộc là Bùi Đông Lai mạnh hay là Diệp Thiên mạnh hơn.

So với mấy vị đại lão mà nói thì trong lòng các thành viên tiểu đội đặc chiến lại càng rung động hơn.

Chẳng...chẳng lẽ ngay vào lúc nguy khốn ấy, Bùi Đông Lai đã bước chân vào cảnh giới Âm Kính đỉnh phong sao?

Lúc này, bọn hắn thấy được Diệp Thiên bị ăn một chiêu vào đầu nhưng vẫn không có việc gì, bọn họ cũng biết được Diệp Thiên đã bước vào cảnh giới Âm Kính đỉnh phong, lúc này thấy một quyền của Bùi Đông Lai đánh lui Diệp Thiên thì trong lòng trầm hoi.

- Mày... mày cũng đã bước vào cảnh giới Âm Kính đỉnh phong hay sao?

Không riêng gì mọi người, ngay cả Diệp Thiên cũng mở to 2 mắt, vẫn không nhúc nhích mà nhìn Bùi Đông Lai, theo bản năng hỏi ra nghi vấn ở trong lòng.

Bùi Đông Lai cũng không có trả lời, mà là phong bế lỗ chân lông lại làm cho vết thương bên vai trái ngừng chảy máu.

- Cho dù mày bước vào cảnh giới Âm Kính đỉnh phong thì sao? Mày cũng là Âm Kính đỉnh phong, tao cũng vậy.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào thì Diệp Thiên lạnh lùng nói:

- Tuy rằng tao không biết vì sao lực lượng của mày lại mạnh hơn tao nhưng mà thể năng của mày đã đạt đến cực hạn, mày chống đỡ không được bao lâu nữa, người thắng sau cùng vẫn là tao.

- Nếu tao là Âm Kính đỉnh phong thì giết mày dễ như giết gà.

Nói xong, thân hình Bùi Đông Lai lóe lên, cả người như quỷ mị nhảy về phía Diệp Thiên.

Vô thanh vô tức như cũ.

Nhưng mà.

Lần này, tốc độ của Bùi Đông Lai đã nhanh hơn.

Cho nên, khi Bùi Đông Lai vừa động thì trên đài chủ tịch, các vị đại lão không thể nào thấy rõ được động tác của Bùi Đông Lai, chỉ có thể thấy được một đạo tàn ảnh.

So ra mà nói thì đám người Vương Khuê có nhãn lực tốt hơn, nhưng cũng chỉ thấy Bùi Đông Lai hóa thành một cái bóng chạy về phía Diệp Thiên.

- Thật nhanh.

Giờ phút này, thấy tốc độ của Bùi Đông Lai thì Diệp Thiên cũng cảm thấy giật mình.

Hơi giật mình, Diệp Thiên lại thấy Bùi Đông Lai lại hóa thủ thành kiếm, sử dụng chiêu kiếm pháp vừa rồi, điều này làm cho hắn phải lựa chọn né tránh.

- Phong lôi thị nhất biến, sơn trạch thị nhất biến, thủy hỏa thị nhất biến!

Diệp Thiên trốn tránh, trong đầu Bùi Đông Lai liền hiện ra khẩu quyết của “ Cô độc kiếm pháp” hóa chém thành đâm, truy theo Diệp Thiên.

Sau khi đạt đến cảnh giới Âm Kính đại thành thì Bùi Đông Lai sử dụng “ Cô độc kiếm pháp” có thể nói là tùy tâm sở dục, uy lực tăng lên gấp bội.

Nhận thấy được khí thế trên người Bùi Đông Lai tăng lên, cả người giống như một thanh bảo kiếm, đang hướng về phía mình thì Diệp Thiên liền bỏ đi ý niệm phản kích lại Bùi Đông Lai, cả người lại lui ra phía sau.

Một bước, hai bước, ba bước...

Sau khi lùi về sau ba bước thì cả người Diệp Thiên chợt lóe lên.

”Hô!”

Tay phải của Bùi Đông Lai hóa thành trường kiếm chém sát vào người của Diệp Thiên. Kinh phong sắc bén làm cho Diệp Thiên cảm thấy một trận đau đớn.

Tránh được một kích này của Bùi Đông Lai, đột nhiên tay phải của Diệp Thiên chém ra, hóa thủ vi tiên, hướng phía về hậu tâm của Bùi Đông Lai mà đâm tới.

”Ba! Ba! Ba!”

Cảm nhận được khí huyết trên người Diệp Thiên biến hóa, đột nhiên dưới chân Bùi Đông Lai phát lực, tốc độ nhanh hơn, thân hình nhảy lên giống như là một chiếc xe đột nhiên tăng tốc vậy, trong nháy mắt đã nhảy ra được 1m, thoải mái né tránh một đòn của Diệp Thiên.

- Càn khôn tương kích, chấn đoán tương kích, ly tổn tương kích.

Né thoát một đòn này của Diệp Thiên, Bùi Đông Lai cũng không tiếp tục công kích, trong đầu của hắn hiện ra khẩu quyết của “ Độc cô kiếm pháp.”

Duy khoái bất phá là lấy tốc độ để chiến thắng, trong lúc đối phương không kịp trốn tránh và phòng bị thì phát động công kích, một kích giết chết đối phương.

Trọng kiếm vô phong là giảm bớt lại tốc độ, thu liễm mũi nhọn lại, giống như là Thái Cực vậy, lấy nhu thắng cương, nhìn thì rất chậm, không hề có lực sát thương nhưng đó chỉ là hư chiêu làm cho đối phương không kịp đề phòng. Sau đó, trong nháy mắt nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt tất cả lực lượng đều bùng nổ, khiến cho đối phương khó lòng phòng bị.

Trong đầu hiện lên khẩu quyết, Bùi Đông Lai liền hiểu được cái gì rồi.

Sau khi một kích không thành công, Diệp Thiên cũng không biết lúc này Bùi Đông Lai đang lĩnh ngộ cảnh giới thứ hai của “ Cô độc kiếm pháp” là “ Trọng kiếm vô phong”. Lúc này đây, Diệp Thiên không có lựa chọn tiến lên phản kích mà là lui ra sau, né tránh phạm vi nguy hiểm.

- Bùi Đông Lai, có phải thể năng của mày đã không còn được tốt?

Lúc này, thấy Bùi Đông Lai đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích thì Diệp Thiên nghĩ đến thể năng Bùi Đông Lai đã đạt đến cực hạn, hắn nở nụ cười lạnh:

- Lúc thể năng của mày không còn thì đó cũng là lúc mày thua.

“ Hú!”

Lúc này đây, khi đã lĩnh ngộ được cảnh giới thứ hai của “ Cô độc kiếm pháp” thì cả lòng của Bùi Đông Lai liền trở nên bừng sáng. Thấy Bùi Đông Lai xạo quần như thế thì hắn rống lên một tiếng rồi chạy về phía Diệp Thiên.

“ Ách?”

Đột nhiên, lúc này thấy Bùi Đông Lai phóng tới mình nhưng mà hắn không cảm ứng được khí huyết của Bùi Đông Lai, điều này đã làm cho hắn không khỏi cả kinh.

Kinh hãi rất nhiều, Diệp Thiên lại xuất ra “ Hổ phách” trong “ Hình Ý Quyền” cả người giống như mãnh hổ xuống núi, đánh về phía Bùi Đông Lai.

Đối mặt với một quyền toàn lực của Diệp Thiên, Bùi Đông Lai cũng không né không tránh mà là đem tốc độ giảm bớt, dường như muốn tránh mà không có năng lực để trốn tránh vậy.

“ Hử?”

Thấy được điểm này, 2 mắt Diệp Thiên tỏa sáng, tưởng rằng thể năng Bùi Đông Lai đã giảm xuống cho nên phản ứng chậm chạp không kịp trốn tránh. Nghĩ đến điểm này thì Diệp Thiên liền nở nụ cười lạnh.

Nhưng mà.

Nụ cười trên mặt Diệp Thiên nhanh chóng biến mất.

Bởi vì, ngay tại lúc quả đấm của hắn đâm vào ngực của Bùi Đông Lai thì đột nhiên tốc độ của Bùi Đông Lai trở nên nhanh hơn, thân đột nhiên nghiêng qua một bên, né được một đấm của hắn. Sau đó, tay phải của Bùi Đông Lai chém ra, hóa thủ thành kiếm, chém về phía cổ Diệp Thiên, tốc độ so với lúc trước thì nhanh hơn nhiều.

Bởi vì một đòn của Bùi Đông Lai quá mức ngạc nhiên, hơn nữa khoảng cách lại gần cho nên Diệp Thiên không có cơ hội để tránh né, trong lúc vội vàng hắn chỉ có thể giơ cánh tay đỡ lên.

“ Rầm”

Bùi Đông Lai chém vào trên cánh tay của Diệp Thiên, Âm Kinh bùng nổ làm cho Diệp Thiên lui ra phía sau.

Một kích đắc thủ, Bùi Đông Lai giống như là con sam vậy, lúc nào cũng theo sát Diệp Thiên, tay phải lại hóa kiếm hướng đến yết hầu của Diệp Thiên.

Lúc này đây, động tác của Bùi Đông Lai rất chậm, chậm đến nỗi các vị đại lão trên đài cũng có thể thấy được.

Đối mặt với đòn công kích chậm chạp của Bùi Đông Lai, Diệp Thiên chẳng những không có cảm thấy thoải mái. Ngược lại, hắn chỉ cảm thấy bản thân mình đang bị bao phủ bởi hơi thở tử vong, khí huyết trong người quay cuồng đồng thời hắn cũng không dám đỡ nữa mà là né tránh.

Thấy được Diệp Thiên né tránh thì đột nhiên tốc độ tay phải của Bùi Đông Lai tăng lên, mau lẹ như sấm, tát vào mặt của Diệp Thiên.

Như chậm lại giống như mau chóng, trong chậm có mau, trong mau có chậm.

Giờ phút này thì Bùi Đông Lai đã lĩnh ngộ được “ Trọng kiếm vô phong” trong “ Cô Độc kiếm pháp” hơn nữa hắn là người học một biết mười, nên đã dụng nhập võ học của mình vào bên trong.

“ Bốp!”

Lúc này đây, Diệp Thiên không trốn tránh được, ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có, khuôn mặt của Diệp Thiên liền bị một tát của Bùi Đông Lai tát vào.

“ Rắc”

Mặc dù Diệp Thiên đã bước vào cảnh giới Âm Kinh đỉnh phong nhưng mà lúc này đây một tát của Bùi Đông Lai đã làm cho xương gò má trên mặt của Diệp Thiên nát ra.

“ Phốc”

Xương gò má vỡ vụn, làm cho má phải của Diệp Thiên nát ra, máu tươi văng khắp nơi.

“ Vèo”

Diệp Thiên giống như là một con diều đứt dây, bị Bùi Đông Lai tạt một cái bay ra ngoài.

Không đợi Diệp Thiên rơi xuống đất, Bùi Đông Lai đã động, truy thẳng tới Diệp Thiên.

- Trở lại cho tao.

Bùi Đông Lai hét lên một tiếng, tay phải chém ra giống như là lấy đồ trong túi vậy, trực tiếp nắm lấy Diệp Thiên.

384. Chương 386: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (6)

Diệp Thiên thấy thế thì phần eo khẽ uốn lên, thân mình liền lộn ngược một vòng. Sau đó, chân phải thuận thế đá ra, đầu ngón chân giống như một lưỡi dao sắc bén, đá vào yết hầu của Bùi Đông Lai.

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, hóa trở thành chưởng, chậm chậm nghênh đón chân phải của Diệp Thiên, nhìn giống như là một dùng bàn tay để đỡ lấy một cước này của Diệp Thiên vậy.

Nhưng mà.

Lúc chân của Diệp Thiên sắp đá trúng tay của Bùi Đông Lai thì đột nhiên tay phải của Bùi Đông Lai tăng tốc, vỗ vào mắt cá chân của Diệp Thiên.

“ Bốp!”

Diệp Thiên chỉ cảm thấy dưới chân truyền đến cơn đau nhức, giống như là khí cầu bị đâm thủng vậy. Kinh lực cả người đều thoát ra ngoài, cả người giống như là một con ruồi bị người ta dùng vợt điện vợt vào vậy, ngã xuống đất.

Bùi Đông Lai thấy thế cũng không ngừng lại, tiến lên từng bước. Tay phải lại chém ra, hóa thủ vi đao, chém về phía cổ Diệp Thiên.

“ Vù..Vù..Vù”

Đột nhiên, 3 viên đạn gây mê liền về phía Bùi Đông Lai.

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, đành phải không công kích nữa mà nghiêng người ra, tránh né 3 viên đạn này.

“ Bạch!”

Cùng lúc đó, thân mình Diệp Thiên hung hăng nện xuống đất.

Dưới ánh mặt trời, nửa mặt của hắn đã hoàn toàn bị lún vào, huyết nhục lẫn lộn, làm cho người ta nhìn vào có cảm giác dữ tợn, dọa người.

- Bùi Đông Lai, cuộc tranh tài này cậu thắng rồi.

Thấy được bộ dạng của Diệp Thiên, Hà Huy thật sự không thể tưởng tượng được nếu để người của Diệp gia thấy được tình cảnh hiện giờ của Diệp Thiên thì bọn họ sẽ trả thù với Bùi Đông Lai như thế nào?

Mà vừa rồi, sở dĩ hắn hạ lệnh nổ súng chính là không muốn để cho Bùi Đông Lai đánh chết Diệp Thiên trên lời đài.

Bởi vì, hắn tin chắc nếu Bùi Đông Lai thật sự giết chết Diệp Thiên thì chẳng khác gì đắc tội hoàn toàn với Diệp gia, Diệp gia sẽ không chết không ngừng.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì liền nhìn về phía Hà Huy, thấy được trong mắt Hà Huy hiện lên vẻ lo lắng thì hắn biết đối phương Hà Huy cũng đang nghĩ cho mình. Vì thế hắn cũng không có động thủ nữa.

- Ai nói ta thua?

Không đợi Bùi Đông Lai mở miệng. Diệp Thiên bỗng bò từ dưới đất lên, huyết nhục nửa bên mặt lẫn lộn, giống như là ác ma hàng lâm xuống nhân gian vậy.

- Diệp Thiên, cậu không phải là đối thủ của Đông Lai.

Mất thấy Diệp Thiên không chết không thôi thì Hà Huy nóng nảy. Ở hắn xem ra, nếu Diệp Thiên còn tiếp tục chiến với Bùi Đông Lai thì chỉ có một con đường chết, mà nếu Diệp Thiên chết ở trong lần tỷ võ này thì đến lúc đó Bùi Đông Lai sẽ gặp tai họa.

Mặc dù là hắn đang làm nhân vật chủ chốt trong quân nhưng đối mặt với Diệp gia thì ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

- Câm miệng.

Dưới ánh mặt trời, Diệp Thiên để máu trên khuôn mặt chảy xuống, hắn lạnh giọng quát một tiếng. sau đó giống như là lệ quỷ nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai, gần từng chữ:

- Bùi Đông Lai, hôm nay tao không giết được mày thì tao sẽ không làm người.

- Thủ trưởng, cảm ơn ý tốt của ngài.

Nghe được Diệp Thiên nói thế thì không đợi Hà Huy mở miệng, Bùi Đông Lai đã nói một tiếng cảm ơn với Hà Huy, sau đó nhắc nhở thêm:

- Ngoài ra, ngài không cần phải lo lắng bởi vì việc này mà sẽ liên lụy đến ngài. Ở đây có nhiều người như vậy có thể làm chứng cho ngài, ngài muốn ngăn cản trận đấu này nhưng mà Diệp Thiên gây tội thì phải chịu tội, chính hắn muốn chết.

- Chết ư? Ha..Ha..Ha..

Diệp Thiên nghe vậy thì nở nụ cười âm trầm, sau đó giống như là đã quyết định một việc quan trọng. Hắn cắn chặt răng, sau đó vỗ vào 2 huyệt vị quan trọng trên người mình.

“ Ách?”

Thấy Diệp Thiên làm ra hành động như thế thì ở dưới lời dài, sắc mặt Vương Khuê vốn là ngẩn ra sau đó liền nhắc nhở:

- Bùi Đông Lai cẩn thận, hắn muốn đi vào trạng thái “ Hóa ma”

Nghe Vương Khuê nói như thế thì trong lòng Bùi Đông Lai liền động.

Lúc trước, khi cùng Quý Hồng luận bàn võ nghệ thì Quý Hồng cũng nói cho hắn biết trong giới võ học có một loại bí thuật thần kỳ gọi là “ Hóa ma”.

Cái gọi là “ Hóa ma” không phải là người luyện võ tẩu hỏa nhập ma mà biến thành ma quỷ. Mà đó chính thông qua con đường đặc thù, võ giả kích thích tiềm năng trong cơ thể, trong nháy mắt phát ra năng lượng cực kỳ khủng bố.

Đã từng, có tin tức nói rằng có một ông cụ vì muốn cứu cháu mình mà đã nâng lên một chiếc xe tải gần 1 tấn. Kỳ thật đó chính là dưới tình huống đặc thù mà kích phát tiềm năng trong cơ thể con người, tương đương với võ giả “ Hóa ma”.

Trong khoảng thời gian kích phát tiềm năng cơ thể, tuy rằng có thể nói ra lực lượng khủng bố nhưng mà có một tác dụng phụ rất lớn. Sau khi ông lão kia nâng xe lên cứu cháu mình xong thì cả người liền tắt thở, bỏ mình.

Nói cách khác thì ông lão kia đem toàn bộ năng lượng còn lại trong cơ thể mình phát huy ra một lần, sau đó sẽ chết đi.

Mà võ giả, sau khi “ Hóa ma” thì con đường võ học sau này sẽ không tiến thêm được một bước, đa số là thực lực của mọi người sẽ bị thụt lại, thậm chí nếu kích thích toàn bộ tiềm năng thì có thể dẫn đến chết bất đắc kỳ tử mà chết!

Bởi vì tác dụng phụ quá lớn cho nên những người luyện võ đã phải bỏ loại bí thuật này đồng thời gọi nó là “Hóa ma” ngụ ý là bảo chỉ có ma quỷ mới làm như vậy.

Hiển nhiên giờ phút này Diệp Thiên đã không tiếc mạng sống để “Hóa ma” để mong có thể đánh bại, giết chết Bùi Đông Lai.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai không dám lãnh đạm nữa mà là nhảy lên hướng về phía Diệp Thiên.

Trong chớp mắt, Bùi Đông Lai đã tiến đến trước người Diệp Thiên, không nói 2 lời mà dùng sức vỗ vào đỉnh đầu của Diệp Thiên.

“Bốp!”

Một tiếng giòn vang lên, đầu của Diệp Thiên không có bị chụp vỡ ngược lại Diệp Thiên nở ra một nụ cười khùng bố.

“Ách?”

Trong lòng Bùi Đông Lai cả kinh, tay phải chém ra hóa thành chưởng, chưởng về phía huyệt Thái Dương của Diệp Thiên.

- Chết cho tao

Diệp Thiên hoàn toàn không để ý đến đòn công kích của Bùi Đông Lai, hần xuất ra một quyền, nhắm ngay đầu của Bùi Đông Lai.

Trong lòng Bùi Đông Lai cả kinh, vội vàng thu tay lại, che ở trên đầu.

”Đông!”

Quyền chưởng giao nhau, cả người Bùi Đông Lai lui về sau mấy bước.

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Bùi Đông Lai lui về sau khoảng 10 bước thì mới dừng lại, hổ khẩu của hần đã bị đánh rách tả tơi, khí huyết trong cơ thể cũng quay cuồng.

”Ách...”

Thấy một màn như vậy, Vương Khuê choáng váng.

Thân là cao thủ Âm Kính thì hần rất rõ ràng, sức chiến đấu bây giờ của Diệp Thiên đã vượt xa cao thủ Âm Kính.

- Bùi Đông Lai, Diệp Thiên đã đạt đến cảnh giới Hóa Kính nhập môn, cậu đi nhanh lên.

Hiểu được điểm này, Vương Khuê liền rống to.

Hóa Kính.

Nghe được 2 chữ này, trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Bởi vì hần từng nghe Quý Hồng nói qua, Hóa Kính chính là cảnh giới phía sau của Âm Kính.

- Còn muốn chạy, không có khả năng.

Nói xong, bóng người hiện.

Khoảng cách 10m đối với Diệp Thiên mà nói thì giống như một bước nhỏ, cả người hần bước tới, thuận thế tung một tát vào mặt Bùi Đông Lai.

Mau.

Giờ phút này, tốc độ của Diệp Thiên đã nhanh đến cực hạn, nhanh đến nỗi Bùi Đông Lai không có phản ứng cũng không làm ra phán đoán gì.

Nhưng mà.

Coi như lúc bàn tay của Diệp Thiên sắp đụng vào mặt của Diệp Thiên thì trong đầu Diệp Thiên không nghĩ ra cảnh ngày trước khi hắn luyện võ cùng với Bùi Vũ Phu. Lúc đó mỗi đòn công kích của Bùi Vũ Phu thì hắn cũng không nhìn thấy, sau đó hắn lại công kích lại Bùi Vũ Phu nhưng mà mỗi lần Bùi Vũ Phu đều dùng một phương thức không thể tưởng tượng nổi để né tránh.

Mà Bùi Vũ Phu tránh được đúng là bộ pháp mà hắn đã dạy cho Bùi Đông Lai.

385. Chương 387: Đông Lai Chiến Diệp Thiên (7)

Sau khi Bùi Vũ Phu rời khỏi thì mỗi ngày Bùi Đông Lai đều luyện tập bộ pháp này. Hắn từng muốn làm như Bùi Vũ Phu, ở trong nháy mắt tốc độ tăng lên gấp bội, gấp trăm lần nhưng mà cho dù có vất hết óc cũng không nghiên cứu được.

Nhưng mà.

Lúc này, đối mặt với một kích không thể tránh né của Diệp Thiên thì trong đầu Bùi Đông Lai hiện lên một đạo linh quang, đột nhiên hiểu ra được cái gì đó. Cước bộ vừa động, giống như là biến mất thông thường.

“Ách?”

Thấy trong chớp mắt, Bùi Đông Lai biến mất ở ngoài 10m thì không riêng Vương Khuê mà ngay cả Diệp Thiên cũng ngẩn ra.

- Thì ra là thế.

Xuất phát từ bản năng, sau khi tránh thoát được một kích của Diệp Thiên thì Bùi Đông Lai đã hiểu được sự huyền diệu trong bộ pháp ấy. Thông qua 2 huyết “Dũng Tuyền” và “Thiên Đình” khai thông thiên địa, khiến tốc độ của con người phát huy tới mức tận cùng, đạt tới hiệu quả sức địa thành thốn.

Cái đó cũng gọi là “Thiên Đình phát kinh, túc để Dũng Tuyền”.

Sau khi hiểu được bộ pháp này thì Bùi Đông Lai cũng không ngừng lại mà bắt đầu thực nghiệm với Diệp Thiên.

Ngay sau đó, không đợi Diệp Thiên lấy lại tinh thần, Bùi Đông Lai đã đến bên cạnh hắn, vung lên một tát vào mặt Diệp Thiên.

“Bốp!”

Một tiếng vang lên.

Nhưng mà, một tát này của Bùi Đông Lai không gây thương tổn gì cho Diệp Thiên.

- AAA.

Mặc dù không bị thương tổn nhưng mà Diệp Thiên thấy được mình bị Bùi Đông Lai tát một cái thì liền tức giận đến rống lên một tiếng, thuận thế hóa thủ vi đao.

Bùi Đông Lai thấy thế thì sau khi một kích đắc thủ thì cũng không chần chờ gì mà liền lui ra, làm cho thủ đao của Diệp Thiên chém vào không khí.

”Ngao ngao ngao ngao ngao!”

Diệp Thiên tức giận đến mức cuồng khiêu:

- Bùi Đông Lai, cmn nhu nhược, cmn làm cái trym gì mà giống như chó nhà có tang, lúc nào cũng trốn cũng chạy cả, mày còn có thể làm gì?

“Bốp!”

Trả lời Diệp Thiên chính là một cái bạt tai.

- Bùi Đông Lai, ĐxxCM...

“Bốp!”

Lại là một tát, một tát này đã khiến cho Diệp Thiên ngậm miệng lại.

- Bùì...

“ Bốp! Bốp! Bốp!...”

Sau đó, Bùì Đông Lai lúc chớp lúc hiện, tát cho Diệp Thiên không phân biệt được đông tây nam bắc.

- Bùì Đông Lai, cmm, mày có tôn nghiêm không, cùng tao đánh một trận đường đường chính chính coi?

Liên tục bị ăn tát, mặc dù không bị tổn thương nghiêm trọng nhưng mà Diệp Thiên cũng tức giận đến nổi thiếu chút nữa là hôn mê, 2 mắt hấn đỏ lên, vẻ mặt giận dữ găm lên.

Lúc này đây, Bùì Đông Lai không tiếp tục công kích mà là híp mắt nhìn vào Diệp Thiên:

- Tao nhớ được mày đã từng nói rằng sẽ đánh gãy 2 chùng tao, gõ 10 cái răng, để tao cút khỏi Yên Kinh, đúng không?

- Không chỉ có như thế, chỉ cần mày rơi vào trong tay của tao thì tao sẽ đem mày băm thành vạn đoạn?

Vẻ mặt của Diệp Thiên vô cùng dữ tợn.

- Đúng thế thì sao?

Nói xong, Bùì Đông Lai lại xuất hiện ở trước mặt Diệp Thiên.

- Chết đi.

Diệp Thiên hét lớn một tiếng, vùng quyền đánh tới Bùì Đông Lai.

“ Bốp!”

Tiếng vang giòn truyền ra, Bùì Đông Lai không trốn tránh mà là cầm vào nắm tay của Diệp Thiên.

“ Ừc”

Thấy một màn như vậy thì trong lòng Diệp Thiên ngẩn ra, sau đó trong lòng liền kinh hoảng bởi vì hắn biết trạng thái “ Hóa ma ” đã biến mất, bây giờ hắn chỉ đạt đến cảnh giới Âm Kính đại thành.

Khi trước, Diệp Thiên bước vào Âm Kính đỉnh phong thì còn không phải là đối thủ của Bùì Đông Lai, huống chi là hiện tại?

“ Bốp!”

Ngay sau đó.

Không đợi Diệp Thiên làm ra phản kháng, tay phải của Bùì Đông Lai vùng lên, lại một tát nữa vào miệng Diệp Thiên.

“ Phốc”

Thực lực của Diệp Thiên bây giờ không thể ngăn cản được một tát này, răng của hắn đã bị đánh gãy, trong miệng liền phun ra máu.

“ Rắc”

Một tát vào mặt Diệp Thiên, Bùì Đông Lai cũng không có ngừng lại mà tiếp tục phát lực, trực tiếp bẻ gãy cổ tay của Diệp Thiên.

“ Vù..Vù..Vù”

Cùng lúc đó, mấy viên đạn gậy mê lại bắn tới.

- Hôm nay, tao muốn để cho hắn sống không bằng chết, Thiên Vương lão tử cũng không thể ngăn cản.

Bùì Đông Lai mang theo cả người Diệp Thiên lui lại, lợi dụng “Thiên Đình phát kính, tức để Dũng Tuyên” thoải mái tránh thoát được mấy viên đạn. Sau đó găm lên để tỏ thái độ của mình.

Diệp Thiên nghe vậy thì cố gắng sắp chết mà phản công.

“ Bạch!”

Bùi Đông Lai thấy thế thì dùng sức kéo cánh tay của Diệp Thiên, trực tiếp đem cánh tay của Diệp Thiên nện xuống đất, huyết nhục bay tứ tung.

“ AAA”

Đau đớn làm cho Diệp Thiên không nhìn được mà phát ra một tiếng kêu rên.

”Ách...”

Thấy một màn như vậy thì vô luận là các vị đại lão hay thành viên của các tiểu đội đặc chiến cũng cả kinh, trợn mắt há hốc mồm.

“ Tê~”

Bùi Đông Lai cũng không dừng tay lại mà là đem cánh tay còn lại của Diệp Thiên phé đi.

- Bùi... Bùi... Bùi Đông Lai, không... không nên.

Trên đài chủ tịch, Hà Huy liền kêu to.

“ Rắc”

Trả lời Hà Huy chính là một tiếng gãy xương.

Chân phải của Diệp Thiên lại bị Bùi Đông Lai giậm vỡ, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Bùi Đông Lai. Cả người Diệp Thiên không còn vẻ hung hăng can quấy nữa mà là giống như một con chó chết.

Sau đó, không đợi Diệp Thiên chuyển động thân thể, Bùi Đông Lai lại giẫm xuống khuôn mặt của Diệp Thiên, từ trên cao nhìn xuống Diệp Thiên, gần từng chữ:

- Tao nói rồi, hôm nay tao sẽ để trong quân xóa tên của mày.

”Ô... Ô...”

Bị Bùi Đông Lai giẫm phải khuôn mặt, Diệp Thiên không thể nhúc nhích, không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể phát ra ô ô đồng thời trong đôi mắt cũng hiện ra vẻ sợ hãi.

- Sợ? Mày cũng biết sợ hả?

Thấy được đôi mắt Diệp Thiên hiện lên vẻ sợ hãi thì Bùi Đông Lai lạnh lùng:

- Lúc mày ra tay với Tôn Nhận thì mày cũng từng nghĩ đến cái mùi vị sợ hãi này chưa? Lúc này vũ nhục cha tao, bức tao cùng mày chiến tiếp, để đánh chết tao thì mày có từng sợ hãi không? Mày muốn giết tao mà” Hóa ma” thì mày có cmn mày có sợ không?

Không thể trả lời, Diệp Thiên như là một cái chó chết, dùng một loại ánh mắt cầu xin nhìn Bùi Đông Lai.

- Đúng a, mày là thiếu gia Diệp gia, mày có Diệp gia bao che cho nên mạng người đối với mày là chuyện nhỏ. Mày có thể vì bản thân mà tùy ý chém giết Tôn Nhận, người không tiếc thân mình vì bảo vệ nhân dân, vì bảo vệ quốc gia. Mày cho rằng mạng sống của mọi người giống như là củ cải trắng, đúng không?

Lại nghe Bùi Đông Lai nói thế, ánh mắt Diệp Thiên liền thay đổi, điều ấy như muốn nói cho Bùi Đông Lai biết nếu Bùi Đông Lai giết hắn thì Diệp gia sẽ không bỏ qua cho Bùi Đông Lai.

- Đông...Đông Lai, không nên vọng động.

Mắt thấy Bùi Đông Lai cần hạ tử thủ thì Trần Quốc Đào liền mở miệng ngăn cản. Ở hắn xem ra, Diệp gia có thể khoan dung cho hành động tranh giành nữ nhân của Bùi Đông Lai với Diệp Tranh Vành nhưng tuyệt đối sẽ không tha cho Bùi Đông Lai nếu hắn giết chết Diệp Thiên.

- Người khác sợ Diệp gia chúng mày những Bùi gia của lão tử ẻo sợ, 20 năm trước cũng thế, 20 năm sau cũng thế.

Bùi Đông Lai giống như là trả lời cho Trần Quốc Đào, lại giống như là trả lời cho Diệp Thiên:

- Hôm nay, tao sẽ cho mày sống không bằng chết. Bản thân tao muốn nhìn mấy thằng già của Diệp gia có thể làm được gì tao?

Nói xong, Bùi Đông Lai liền giậm vào xương tỳ bà của Diệp Thiên.

“ Rắc”

Xương tỳ bà của Diệp Thiên trực tiếp bị một cước của Bùi Đông Lai giẫm nát, từ sau về sau sẽ trở thành phế nhân.

Bùi gia, Diệp gia,

Không chết không ngừng!

386. Chương 387: Chọc Thủng Trời (1)

“A”

Sự đau đớn tận xương tủy giống như có siêu vi trùng cắn xé, đâm thủng nội tâm cùng ý chí ngông cuồng của Diệp Thiên, làm cho hắn lần đầu tiên rên ra thất thanh. Quả thực là đau đớn muốn chết.

”Hô...”

Bên tai vang lên tiếng rên như tê tâm liệt phế (Đứng tim, liệt phổi), Bùi Đông Lai đứng bên thấy thân hình của Diệp Thiên run rẩy kịch liệt, cũng không muốn tiếp tục động thủ. Trên đài chủ tịch, dù là Trần Quốc Đào, Hà Huy và các lão đại khác đều thở ra một hơi, cảm thấy nhẹ nhõm, trái tim đang treo trên cổ họng cũng được hạ xuống theo.

Ở đám người Hà Huy xem ra, Bùi Đông Lai dùng phương thức trực tiếp nhất, đầy máu tanh đánh tàn phế Diệp Thiên, sau này vĩnh viễn trở thành phế nhân. Sự tình đã đến như thế này, nhưng cũng còn có thể cứu vãn. Nếu Bùi Đông Lai giết chết Diệp Phong như lời hắn nói, thì hậu quả cho dù chết vô số người, Diệp gia cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua ý định báo thù. Mà chuyện này không chỉ tính trên người Bùi Đông Lai mà bọn hắn cũng không tránh khỏi liên lụy.

Khác với đám người Hà Huy, việc đầu tiên mà Trần Quốc Đào lo lắng không phải là mình bị chuyện này liên lụy hay không, mà hắn ta lo lắng Bùi Đông Lai giết chết Diệp Phong thì hậu quả sau này thật khó tưởng tượng.

Lúc trước, thân là một trong tứ đại tài phiệt gia tộc của nước Cộng Hòa. Sở dĩ Tiêu Nguyên Thanh gia chủ của Tiêu gia muốn cho kẻ hắn coi trọng nhất, đại biểu thế hệ thứ tư của Tiêu gia Tiêu Phi đính hôn cùng Trần Anh là cháu gái của Trần Quốc Đào, ngoại trừ việc bản thân Trần Anh xuất sắc, xét tất cả các điều kiện khác đều cảm thấy rất xứng đôi với Tiêu Phi. Kể đến là Tiêu Phi cùng Trần Anh lại tâm đầu ý hợp, chưa kể đến trong quân lực Trần Quốc Đào có ảnh không tầm thường, Trần Quốc Đào là nhân vật số hai trong quân đội. Và Tiêu Nguyên Thanh cùng với Trần Quốc Đào còn có giao tình từ trước.

Hơn ba mươi năm trước, hai người cùng ở trong một đơn vị bộ đội, tham gia chiến tranh phía Nam kẻ vai sát cánh đánh giặc. Bởi vì tình báo sai lệch, nên hai người đã cùng nhau bước qua đồng xác người chết, có thể nói là vô cùng gian khổ. Điều này ở trên chiến trường cũng là dễ hiểu, đã tham gia chiến tranh thì xác định đem sinh mạng của mình giao cho anh em chiến hữu ở sau lưng.

Thời gian mấy chục năm trôi qua, Trần Quốc Đào không có vòng sáng của gia tộc trên đỉnh đầu, mà bằng vào biểu hiện xuất sắc trong chiến tranh, và tự thân cố gắng đã cầm quyền một phương. Mà Tiêu Nguyên Thanh cũng trở thành nhân vật nắm quyền số hai trong quân đội.

Thân phận khác nhau, thời gian trôi đi, hai người cũng không còn như ngày xưa, ở trên chiến trường mà bồi đắp tình cảm chiến hữu, anh em.

Do những điều đó, khi trước Tiêu Nguyên Thanh rất hài lòng việc Tiêu Phi cùng Trần Anh hai kẻ hậu nhân này tiến đến với nhau.

Nắm rõ điều này, Trần Quốc Đào nắm chắc chuyện đưa Bùi Đông Lai tiến vào Tiêu gia, sẽ không quá khó khăn nên mới giúp đỡ cho Bùi Đông Lai.

Nhưng mà ở Trần Quốc Đào xem ra, nếu Bùi Đông Lai thật sự giết chết Diệp Phong, kẻ được Diệp lão nhân gia xem như bảo vật, sẽ khiến cho toàn bộ Diệp gia phần nộ, đến lúc đó cho dù hấn và Tiêu Nguyên Thanh có quan hệ cá nhân cũng tốt đến mấy đi chăng nữa thì Tiêu Nguyên Thanh sẽ không làm ra chuyện mạo hiểm một mất một còn như vậy, vì trợ giúp một người ngoài như Bùi Đông Lai mà hy sinh lợi ích của phe phái Tiêu gia nói chung cũng như lợi ích của Tiêu gia nói riêng.

Thậm chí...

Trần Quốc Đào nhận thấy được nếu sự tình phát triển thêm một bước nữa, hấn cũng tìm không ra lý do để đi gặp Tiêu Nguyên Thanh.

Mà hiện giờ, mặc dù sự tình khó giải quyết, nhưng vẫn có khả năng vác mặt dày đi tìm Tiêu Nguyên Thanh.

”Hô...”

Trần Quốc Đào cùng những lão đại âm thầm trút ra hơi thở lo lắng, ngoại trừ những thành viên trong tiểu đội đặc chiến Lang Nhan ra thì những thành viên của các tiểu đội khác cũng thở ra không dứt.

Bọn hấn thả lỏng trong lòng không phải là vì Bùi Đông Lai không giết chết Diệp Thiên, mà vì nguyên nhân là Bùi Đông Lai đã thắng trận này.

Bởi vì thân phận cùng địa vị, bọn hấn không nhìn ra được thân phận chính tức của Diệp Thiên, nhưng lúc trước nhìn thấy Diệp Thiên dám to tiếng với lão đại của quân khu Yên Kinh là Hà Huy, sau đó, lại nghe được những lời nói với Bùi Đông Lai, bọn hấn cũng lờ mờ đoán ra gia thế của Diệp Thiên không hề đơn giản.

Ở thời đại này, là thời đại của đồng tiền, rất nhiều kẻ vì lợi ích mà bán rẻ lương tâm, nói cho đúng là vứt hấn lương tâm cho chó gặm.

Nhưng mà...

Bất kể thời đại nào, trên mảnh đất nào, luôn luôn có một nhóm người dùng xương máu của mình, dùng thân thể của mình, để bảo vệ đất nước của mình.

Bọn họ là một thành viên trong những người kia,

Bảo vệ quốc gia đó là chức trách, cũng là tín ngưỡng của bọn họ

Bọn họ không phải là thương nhân, cũng không phải là chính khách

Mà là quân nhân!

Quân nhân chân chính

Nhìn thấy cũng người trên đài chủ tịch thả lỏng, chân mày đang nhíu chặt cũng giãn ra, Bùi Đông Lai thấy lòng mình không hề hổ thẹn.

Riêng với cá nhân hấn, hấn không muốn chém giết Diệp Thiên, một mặt là không muốn cho đám người Trần Quốc Đào vô duyên vô cớ bị kéo vào trận tranh đấu này. Mà quan trọng hơn là hấn cảm thấy Diệp Phong là kẻ điên không ai sánh nổi. Giết hấn, cũng chưa phải là điều tàn nhẫn nhất.

Hung hăng mà chà đạp, hành hạ tên kiêu ngạo Diệp Thiên, để cho Diệp Thiên vĩnh viễn trở thành một kẻ tàn phế, đây mới chính là thủ đoạn tàn nhẫn nhất.

Điều này làm cho Diệp Thiên sống còn khổ hơn chết.

Giống như khẳng định cho suy đoán của Bùi Đông Lai, khuôn mặt của Diệp Phong trên loi đài không còn biểu hiện dữ tợn nữa, vẻ mặt khinh thường, kiêu ngạo ánh mắt khinh miệt vốn có đã không còn. Không còn khí thế của ngày xưa, thay vào đó là vẻ mặt vô thần, giống như một kẻ bị đần độn.

Người đần độn.

Thân xác còn sống nhưng linh hồn đã chết.

Nhìn thấy Diệp Thiên như là kẻ đàn độn, Bùi Đông Lai đang ở trạng thái như dây cung kéo căng liên buồng lòng toàn thân, thân thể như mất hết sức lực, thậm chí hai chân có cảm giác như nhũn ra, lúc nào cũng có thể ngã quỵ.

Thấy thân thể bất thường, Bùi Đông Lai cố gắng ổn định thân thể, kết quả không như hắn mong đợi.

Đối với bản thân hắn lần này, hắn biết rất rõ. Thân thể còn đang bị thương mà lại tham chiến, làm cho thương thể tái phát, thể lực tiêu hao một cách nghiêm trọng. Lúc đánh trúng Diệp Thiên một kích tưởng như đã không thể đứng vững, chẳng qua là dựa vào sự tức giận trọng lòng, ý chí như sắt thép mới có thể kiên trì tới phút chót.

- Đông Lai

Ở dưới lôi đài, thành viên của tiểu đội đặc chiến Đằng Long là Ngũ Cương gọi to một tiếng, đồng thời ngay lập tức vọt lên lôi đài, vài bước chân là tới bên cạnh Bùi Đông Lai, đỡ lấy Bùi Đông Lai.

Không có tiếng trả lời.

Bùi Đông Lai ngã thẳng vào người Ngũ Cương, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

- Lập tức đưa hai người bọn họ đến phòng cứu thương

Trên đài chủ tịch, người phụ trách thi đấu lần này là Hà Huy như người trong mộng mới tỉnh, lớn tiếng ra lệnh:

- Mặt khác, liên hệ với bệnh viện, chuẩn bị phương tiện, dụng cụ tốt nhất để tiến hành giải phẫu.

Đương nhiên là Hà Huy cũng biết, thương thế của Diệp Thiên là cực kỳ nghiêm trọng, cần phải tiến hành phẫu thuật cứu chữa ngay lập tức.

Mệnh lệnh của Hà Huy đưa xuống, tất cả đều thông suốt, các quân y đang chờ đợi ở gần lôi đài cùng với hộ sĩ việc đầu tiên là mang Bùi Đông Lai cùng Diệp phong đến phòng cứu thương. Đồng thời, Hà Huy cũng đang cân nhắc mọi chuyện, nghĩ đến tình hình nghiêm trọng trong chuyện này. Đầu tiên là liên hệ sau đó mới đem mọi việc sắp xếp lại rồi báo cáo.

387. Chương 387: Chọc Thủng Trời (2)

Đối với tất cả mọi chuyện này, Bùi Đông Lai không hề hay biết.

Giờ này hắn đang nằm mơ.

Ở trong mơ, hắn gặp được kẻ mai danh ẩn tích hơn nửa năm Bùi Vũ Phu. Bùi Vũ Phu vẫn bộ dạng như cũ, bộ dáng lôi thôi cùng vẻ mặt trăm năm không đổi, đang cười ngây ngô.

Ở trong mơ, Bùi Đông Lai như là đứa trẻ con làm chuyện tốt, hướng tới người lớn khoe ra như bao đứa trẻ bình thường. Hắn đem chuyện nửa năm qua, kể lại tỉ mỉ cho Bùi Vũ Phu nghe. Sau đó, còn có chút tự hào hỏi Bùi Vũ Phu:

- Này Qua tử, con nguời bức lắm hả?

- Nguời bức.

Qua tử Bùi Vũ Phu cười tới mức mắt híp lại còn như một đường chỉ nhỏ, đưa tay nhẹ nhàng vuốt miệng vết thương của hắn ở trong mơ.

Tiếp tục nguời bức sẽ không còn nguời bức, hai mươi năm trước đã nói Qua tử sẽ làm ra những chuyện nguời bức rồi. Hơn nửa năm qua Qua tử đã đi nơi nào?

Về sau, Bùi Đông Lai nói ra nghi vấn trong lòng, cảnh mơ biến mất, hắn mở mắt.

Khi mở mắt ra, mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện tràn vào lỗ mũi của hắn

- Cậu đã tỉnh rồi à?

Bởi vì thời gian hôn mê dài, Bùi Đông Lai vừa mở mắt nên không thích ứng với ánh sáng trong phòng, không đợi cho hắn kịp nhìn rõ ràng mọi thứ xung quanh, âm thanh không mấy quen thuộc, cũng không xa lạ vang lên. Mang theo trong giọng nói là vài phần trách cứ, còn lại phần nhiều là lo lắng.

Bùi Đông Lai nghe tiếng nói, nhưng nhắm mắt vài cái để thích ứng với ánh sáng ở trong phòng, sau đó theo tiếng nói nhìn lại, nhìn thấy một người mặc áo khoác trắng, là Tiêu Nam.

- Chị Tiêu, sao tôi lại ở đây?

Nhìn Tiêu Nam, Bùi Đông Lai hỏi.

- Đây là bệnh viện, là chỗ làm việc của tôi, không ở đây vậy chứ ở đâu?

Tiêu Nam nghĩ đến chuyện mình năm lần bảy lượt dẫn dò Bùi Đông Lai không được vận động mạnh, Bùi Đông Lai không tuân theo thì thôi, lại còn tham gia cuộc thi đấu khốc liệt của bộ đội đặc chủng Đại Bí Võ, trong lòng có chút tức giận. Ở nàng xem ra thì dường như là Bùi Đông Lai không xem nặng tính mạng của hắn.

- Tại sao tôi lại ở đây?

Nhận thấy sự tức giận của Tiêu Nam, Bùi Đông Lai không biết nói gì, cười khổ hỏi

- Cậu cùng với tiểu tử Diệp gia ngất xỉu cùng nhau, ngã xuống trên lô đài, được quân y tiến hành sơ cứu, sau đó được đưa lên trực thăng, chuyển thẳng tới nơi này.

Tiêu Nam giải thích cho Bùi Đông Lai

Dùng máy bay trực thăng đưa đến bệnh viện?

Nghe được lời của Tiêu Nam, Bùi Đông Lai cũng không lấy làm tự hào và kiêu ngạo. Bởi vì hắn biết rõ, bản thân mình dính dáng tới Diệp Thiên, dù sao muốn dùng máy bay trực thăng bay vào không phận Yên Kinh không phải là chuyện quân khu có thể quyết định, cần phải có lão đại phía trên gật đầu mới được.

- Cậu có muốn sống nữa hay không?

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Tiêu Nam nhin không được nói

Vì thủ hộ sự vinh quang của Bùi Gia mà chiến đấu cũng tốt, bị Diệp Thiên ép mà chiến cũng thế, trận chiến này Bùi Đông Lai có rất nhiều lý do để phải chiến đấu.

Chẳng qua là...

Những lý do kia, hắn không thể nào nói cho Tiêu Nam nghe được.

"K..et..ket"

Theo sau, không đợi Bùi Đông Lai mở miệng nói, cửa phòng bệnh viện bị người đẩy ra, Trần Quốc Đào đi vào phòng bệnh.

- Thủ trưởng .

- Thủ trưởng.

Thấy Trần Quốc Đào bước vào cửa, Tiêu Nam cúi chào trước tiên, Bùi Đông Lai muốn ngồi dậy cúi chào, nhưng hắn thực sự quá suy yếu, căn bản không thể động dậy, chỉ có thể ra tiếng chào hỏi.

- Chưa tính đến cậu mất quá nhiều máu, đã vậy lại còn cạn kiệt toàn bộ thể lực, ít nhất phải nằm trên giường nghỉ ngơi ba ngày.

Thấy hắn muốn đứng lên, Tiêu Nam nghiêm mặt quát lớn một câu.

Bùi Đông Lai hiểu được điều Tiêu Nam nói là sự thật, cho nên không hề phản kháng.

- Tiểu Nam, đã làm phiền cô.

Trần Quốc Đào thấy thế, nhin cười không được, chẳng qua là mặt lúc này ẩn hiện mơ hồ có vài phần lo lắng.

- Thủ trưởng! Đây là trách nhiệm của tôi.

Tiêu Nam cười đáp một câu, sau đó biết điều nói:

- Các vị nói chuyện đi, tôi không làm phiền nữa.

Thanh âm chấm dứt, Tiêu Nam rời khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

- Tiểu tử, cảm giác thế nào?

Trần Quốc Đào đi đến bên cạnh giường bệnh, ngồi xuống, cười khổ hỏi.

- Báo cáo Thủ trưởng, một chữ thích, hai chữ thực thích, ba chữ vô cùng thích.

Bùi Đông Lai cười trả lời.

- Cái thằng nhóc chết tiệt này.

Thấy vẻ mặt Bùi Đông Lai không có chuyện gì, lại còn nói giỡn. Trần Quốc Đào dở khóc dở cười.

- Ngài tới là muốn nói cho tôi biết, lần này gặp phải đại họa chứ gì?

Ngay lúc Trần Quốc Đào bước vào cửa, Bùi Đông Lai đã nhận ra Trần Quốc Đào mặt mày lo lắng, sau khi đùa giỡn một câu, Bùi Đông Lai hỏi.

- Ta thật không thể hiểu nổi, làm sao cậu còn có thể cười được.

Trần Quốc Đào cười khổ, nói:

- Diệp Thiên bị phế hai cánh tay, sau này chỉ có thể lấp tay giả, chưa kể tới xương bả vai hoàn toàn dập nát, đừng nói chuyện luyện võ, dù là cầm đồ vật sinh hoạt hằng ngày cũng đã là tham vọng quá đáng. Có thể nói hắn ta đã trở thành một phế nhân. Lại còn nữa, tinh thần của hắn bị đả kích nghiêm trọng, so với kẻ sống đời sống thực vật cũng không khác nhau là bao.

- Trời muốn làm mưa, gái lớn lấy chồng, chính hắn muốn tìm chết thì không có thể trách người khác.

Biết được kết quả của Diệp Thiên, trên mặt Bùi Đông Lai không hề có biểu hiện của sự nhân từ. Bởi vì hắn biết rõ, nếu không phải vào thời khắc mấu chốt hắn bước vào cảnh giới Âm Kinh đại thành, nếu không phải trong khoảnh khắc của sự sinh tử linh ngộ được "Thiên Đình Phát Kinh, Túc Đế Dũng Tuyền" thì lúc này mình không đơn giản là nằm trên giường bệnh, mà chính là nhà xác.

Nghe được lời nói cứng rắn như đập sắt của Bùi Đông Lai, Trần Quốc Đào muốn mở miệng lại thôi.

- Trần gia gia, tôi biết, tôi đánh tàn phế Diệp Thiên, sẽ rước lấy đại họa, sẽ làm cho toàn bộ người của Diệp gia tức giận.

Không đợi Trần Quốc Đào mở miệng, Bùi Đông Lai nhìn thẳng Trần Quốc Đào, vẻ mặt kiên định nói:

- Xin ngài yên tâm, người nào làm người đó chịu, tôi sẽ không để cho ngài chịu liên lụy

- Thằng nhóc, mẹ nhà nó, cậu nói cái gì đó? Cái gì gọi là người nào làm người đó chịu? Cậu vì quân khu Giang Ninh mà đứng ra ứng chiến, người gặp chuyện, thân làm thủ trưởng như ta có thể buông tay mặc kệ hay sao?

Cổ mặt Trần Quốc Đào tức giận mắng:

- Lão tử đã từng nói qua, chỉ cần cậu giúp cho quân khu Giang Ninh đoạt được chức vô địch thi đấu bộ đội đặc chủng Đại Bể Võ, ta sẽ cho cậu một chỗ dựa vững chắc, một ngọn núi lớn để dựa vào. Bây giờ cậu đã thực hiện được lời hứa của mình, lẽ nào lão tử nói lại không giữ lời?

Bùi Đông Lai thấy trong lòng ảm áp.

Tuy rằng hắn không biết việc này nguy hiểm tới cỡ nào. Nhưng dùng ngón chân để nghĩ thì cũng có thể nghĩ ra việc Diệp Thiên bị đánh tàn phế sẽ làm cho những lão nhân ở Diệp gia vô cùng tức giận

Tình hình lúc này, Trần Quốc Đào thù chung không thay đổi, vẫn lựa chọn như cũ, giúp mình tìm Tiêu gia làm chỗ dựa vững chắc. Điều này quả là hiếm thấy.

Dù sao đi nữa, Trần Quốc Đào lựa chọn như vậy, sẽ chẳng khác nào là đứng ở bên kia chiến tuyến với Diệp gia. Điều này cực kỳ không tốt cho con đường làm quan của Trần Quốc Đào, nói cách khác là Trần Quốc Đào đang chơi với lửa

- Trần gia gia, ý tốt của ngài thì tôi xin tâm lĩnh. nhưng để không ảnh hưởng tới ngài cùng gia tộc, ngài không nên vướng vào chuyện này.

Trong lòng cảm động, Bùi Đông Lai không nhận được, nhắc nhở Trần Quốc Đào.

Trần Quốc Đào hỉ mũi, trừng mắt mắng:

- Thằng nhóc, lão tử đây, một lời nói ra là như đinh đóng cột, ngươi sao như con đàn bà vậy? Cùng lão tử nói những lời vô nghĩa, chờ cậu về quân khu ta phạt ngươi một năm không được ra khỏi cửa.

- Ta là đàn ông, thật như vàng mười.

Bùi Đông Lai nở nụ cười, cười xuất phát chân thật từ trong tâm hồn, ở cái thời đại con người đánh mất hết lương tâm, lại có thể gặp được một người kế thừa được tinh thần, nhiệt huyết của những tiền bối đi trước là việc khó gặp tới cỡ nào.

“Ha ha...”

Trần Quốc Đào nghe vậy, cất tiếng cười to, tiếng cười đầy sáng khoái.

Chờ cho Trần Quốc Đào cười xong, Bùi Đông Lai nhẹ giọng hỏi:

- Chuyện này nghiêm trọng tới mức độ nào?

- Chọc thủng lên trời.

Trần Quốc Đào cười khở nói.

388. Chương 388: Con Chỉ Làm Vợ Của Bùi Gia. (1)

Bệnh viện ABC nằm ở phía Tây của Yên Kinh, giáp với đường tàu điện ngầm số 1, là bệnh viện có quy mô lớn nhất trong quân đội. Ở nơi này bao gồm có chữa bệnh, bảo vệ sức khỏe, dạy học, nghiên cứu khoa học... là một trong những căn cứ bảo vệ sức khỏe quan trọng của quốc gia, bệnh viện này chịu trách nhiệm bảo vệ sự khỏe cho các vị đại lão nắm quyền trên đỉnh Kim Tự Tháp.

Bởi vì nơi này sinh ra là để đảm bảo chữa trị sức khỏe cho các đại lão nên chia thành nội viện và ngoại viện.

Ngoại viện dành cho người bình thường đến trị liệu, còn nội viện là nơi dành cho các vị đại lão có thân phận đặc biệt đến để chữa trị. Bảo vệ cực kỳ nghiêm mật, trong ngoài đâu đâu cũng sâm nghiêm, tổng cộng có sáu trạm kiểm soát, còn âm thầm an bài cao thủ đại nội. Đừng nói là người thường, thậm chí là cán bộ của bệnh viện không được phép thì cũng không thể tiến gần lại nội viện.

Bùi Đông Lai ở một căn phòng cao cấp trong ngoại viện, đãi ngộ cũng tính là không tệ, nhưng so sánh với đãi ngộ dành cho Diệp Phong thì không thể nào với tới. Diệp Thiên quả thật đang nằm ở nội viện làm phẫu thuật, tham dự phẫu thuật cho Diệp Thiên đều là các chuyên gia y học cao cấp.

Ánh tà dương buổi chiều dần dần khuất sau đỉnh núi, trong một căn phòng đặc biệt cao cấp ở nội viện

- Chu viện trưởng, thật không có biện pháp khác sao?

Người đưa ra câu hỏi là một gã trung niên, gương mặt có vẻ phúc hậu, họ Diệp tên Chung. Trước mắt, ở trong ngành hắn đảm nhiệm chức phó bộ trưởng, xét về năng lực cũng được xếp vào hàng ngũ thành viên trung tâm đời thứ ba của Diệp gia, bởi vì con trai hắn là Diệp Thiên có những biểu hiện xuất sắc, được Diệp lão gia tử coi trọng, hắn ăn theo ánh hào quang của con trai tiến vào hàng ngũ thành viên trung tâm của Diệp gia.

Ngay lúc này, biết được con trai của mình sau này sẽ hoàn toàn trở thành một phế nhân, đã vậy lại còn có thể trở thành kẻ bệnh, sống đời sống thực vật. Quan chức cao cấp Diệp Chung không thể bảo trì trấn định, trong giọng nói đã tràn ngập vẻ lo lắng.

- Thật có lỗi, Diệp bộ trưởng, chúng tôi đã cố gắng hết sức.

Viện trưởng có thể hiểu được tâm trạng của Diệp Chung, nhưng cũng không thể làm khác hơn, đồng thời hẳn cũng không nhận được mà âm thầm cảm thán Bùi Đông Lai ra tay ngoan độc.

- Cám... cám ơn!

Nghe được câu trả lời dứt khoát từ viện trưởng. Trong nháy mắt, Diệp chung như bị rút hết sức lực toàn thân, máy móc nói cám ơn.

Viện trưởng thấy thế, không nói thêm điều gì, mang theo nhân viên của mình rời khỏi phòng bệnh.

- Tiểu Thiên, Tiểu Thiên!

Sau khi viện trưởng rời đi, mẹ Diệp Thiên tựa vào đầu giường vừa gọi tên Diệp Thiên vừa đau khổ rên rỉ.

- Diệp Chung, tôi không quan tâm ông làm như thế nào, nhất định phải nhanh chóng báo thù cho Diệp Thiên

Khóc lóc thảm thiết, mẹ của Diệp Thiên như nhớ tới cái gì đó, đứng dậy, bám vào Diệp Chung, nước mắt đầm đìa, hận ý ngút trời nói.

Không có câu trả lời, cho dù Diệp Chung biết người đả thương con trái hẳn là ai, ở đâu, nhưng ở Diệp gia, người cầm quyền hiện tại là Diệp Thạch lại lên tiếng cấm hẳn làm tất cả mọi chuyện báo thù.

- Diệp Chung, nếu vì chuyện này làm cho lão gia tử ở nhà tức giận, ảnh hưởng tới con đường thăng tiến của ông sau này, vậy tôi đi làm

Thấy Diệp Chung không nói lời nào, mẹ của Diệp Thiên dường như cũng hiểu được nỗi băn khoăn trong lòng của Diệp Chung, đỏ mắt lên, nghiến răng nghiến lợi nói, bộ dáng giống như bằng mọi giá phải báo thù được cho Diệp Thiên.

Dứt tiếng nói, nàng buông Diệp Chung ra, rời khỏi bệnh viện.

- Đứng lại!

Nhìn thấy mẹ của Diệp Thiên sắp rời khỏi phòng bệnh. Diệp Chung nhìn Diệp Thiên trở thành phế nhân, hít một hơi hắt lại tinh thần, lớn tiếng gọi mẹ Diệp Thiên trở lại.

- Diệp Chung, ông coi trọng con đường làm quan của ông, còn tôi, tôi không cần. Tôi chỉ có một đứa con trai, hiện tại bị người ta đánh thành phế nhân. Tôi sẽ không để cho tên vương bát đản đó sống dễ chịu.

Mẹ Diệp Thiên tràn đầy hận ý, tức giận nói.

- Hồ đồ.

Diệp Chung quát lạnh một tiếng.

- Ông...

Mẹ Diệp Thiên tức giận run rẩy cả người, đưa tay chỉ Diệp Chung nhưng giận quá nên không đưa tay lên được.

- Bà nghĩ rằng tôi không muốn nhanh chóng báo thù cho Tiểu Thiên hay sao?

Sắc mặt Diệp Chung trở nên cực kỳ âm trầm, hai nắm tay nắm chặt 'răng rắc' kêu lên:

- Tôi hận không thể ngay lập tức phái người đi phế cái tên tiểu vương bát đản kia đi!

Mẹ Diệp Thiên trầm mặc không nói.

- Bà phải hiểu, Tiểu Thiên tham gia ở trong trận đấu, bị thương, dựa theo quy định của trận đấu, chúng ta không có cơ gì đi tìm hắn, mà quan trọng hơn là, thân phận của hắn bà cũng đã biết.

Diệp Chung nói tới đây, dừng lại một chút:

- Chuyện này không phải chúng ta có thể làm chủ, nhất định do lão gia tử đến định đoạt!

- Nhưng mà....!

Tuy rằng mẹ của Diệp Thiên cũng hiểu chuyện này, nhưng thấy đứa con duy nhất của mình bị đánh thành cho như vậy, nàng không thể làm cho mình tỉnh táo là suy nghĩ mọi chuyện.

- Không nhưng nhị gì cả.

Diệp Chung lạnh lùng nói:

- Bà được gả vào Diệp gia từ ngày đó, bà phải hiểu rằng, trong Diệp gia, tất cả mọi người hành động, không phải là hành động của cá nhân mà còn phải đại biểu cho cả Diệp gia.

"Két...Két!"

Vào lúc đó, không đợi mẹ Diệp Phong mở miệng nói, cửa phòng bệnh mở ra, người mở cửa là một người đàn ông trung niên đeo kính, tuy không phải là một thành viên của Diệp gia, nhưng toàn Diệp gia không ai không biết hắn.

Bởi vì, hắn là thư ký của Diệp Thạch, phụ tá trưởng.

Mở cửa phòng bệnh ra, thư ký của Diệp Thạch từng bước lui ra, sắc mặt của Diệp Thạch âm trầm bước vào phòng bệnh. Thư ký đưa tay đóng cửa.

- Cha.

- Cha.

Nhìn thấy Diệp Thạch, Diệp Chung đứng dậy chào hỏi, mẹ Diệp Thiên cũng không khóc nữa, mà đứng lên chào hỏi.

Không để ý đến hai người, Diệp Thạch bước đến giường bệnh, thấy Diệp Phong nằm yên không nhúc nhích. Khuôn mặt không giận mà uy làm cho người khác phải kinh sợ, trong con ngươi hiện lên một tia hàn quang lạnh lùng người, quay sang hai người hỏi:

- Tình huống thế nào rồi?

(@Vài lời dịch giả: DM mấy thằng khựa, chỗ nào cũng "Không giận mà uy, hàn quang lạnh thấu xương, sát khí làm ngộp thở. Với Ken mà nói, nó cầm cái súng dí vào đầu mình, đang cười thật tươi cũng sợ gần chết, sợ ở đây chẳng phải là sát khí cục shit gì mà là sợ cái súng, sợ cái nó cầm làm uy hiếp tính mạng thôi. Biết là văn thơ thì phải thế, nhưng hình như mấy thằng tác giả này nó học cùng 1 trường, 1 thầy ra hay sao ấy. Bối cảnh quanh đi quẩn lại cũng là Nhị thế tổ đấu với Pro, đủ âm mưu nhưng rồi không thắng, lão đại gia đình ra, nhưng cũng ngậm đắng nuốt cay. Còn có thể oánh nhau mở mọi chỗ, mọi nơi, gặp chuyện tất tần tật mọi địa điểm: Rạp phim, quán ăn, quán nhậu, bến xe, sân bay, trên máy bay, trên xe bus. Khỏe oánh nhau quá.)

- Chu viện trưởng nói, sau này Tiểu Thiên sẽ hoàn toàn là một phế nhân, hơn nữa, tinh thần bị đả kích nghiêm trọng, có thể còn trở thành người thực vật.

Diệp Chung vội vàng đáp.

Diệp Chung vừa nói xong, không đợi Diệp Thạch lên tiếng, mẹ của Diệp Thiên nước mắt ngấn, nước mắt dài nói:

- Cha! Tiểu Thiên rất thảm, cha phải chủ trì công đạo cho Tiểu Thiên!

("Lớn cái chù, ngu thì chết chứ ốm đau gì!")

Nghe thấy lời của vợ mình, Diệp Chung vội biến sắc, vội vàng dùng ánh mắt ngăn cản, không cho bà ta nói nữa.

- Tiểu Thiên có thể trở thành phế nhân, không không thể sống đời sống thực vật. Nói cho Chu viện trưởng biết, ta không quan tâm hắn làm cách nào, nhất định phải như vậy.

Diệp Thạch không nhìn mẹ Diệp Thiên, dùng một giọng điệu không thể kháng cự nói với Diệp Chung

- Đã biết thừa cha!

Diệp Chung đưa ra câu trả lời thuyết phục

Diệp Thạch không nói lời vô ích, nhú mào thật sâu, liếc mắt nhìn Diệp Thiên một cái, xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

389. Chương 388: Con Chỉ Làm Vợ Của Bùi Gia. (2)

Hai phút sau, Diệp Thạch ngồi trên chiếc ô tô có treo kính V02 rồi đi khỏi nội viện.

Trong ô tô, gương mặt của Diệp Thạch không biểu cảm, cầm điện thoại, bấm một dãy số thần bí.

- Tại sao lại không ngăn cản chuyện này?

Diệp Thạch lạnh lùng hỏi.

- Tính khí của Tiểu Thiên thì ngài cũng quá hiểu!

Bên kia, thân là Long Vương Diệp Cô Thành, mặt không chút thay đổi nói

- Ta đang hỏi cậu, tại sao cậu không đi đến hiện trường, tự mình ngăn cản?

Diệp Thạch quát lớn, không thể che giấu lựa giận

- Nếu tôi ngăn cản hắn, là sỉ nhục hắn, mà đối với quân nhân cũng chính là vũ nhục!

Diệp Cô Thành lạnh lùng nói.

Diệp Thạch trầm mặc vài giây đồng hồ, cúp điện thoại, bấm thêm một dãy số.

- Lão Tần, đêm nay có thì giờ rảnh không?

Khi điện thoại được nối thông, Diệp Thạch không biểu hiện lạnh lùng như trước, mà giọng nói đã trở nên nhu hòa đi rất là nhiều, giống như hai ông bạn già đang ngồi nói chuyện phiếm

- Ông đã lên tiếng, không có thời gian cũng phải có thời gian.

Đầu bên kia điện thoại, gia chủ của Tần gia là Tần Hồng Sơn cười đáp.

- Tốt lắm, để tôi cho người làm vài món nhậu, đêm nay chúng ta làm vài chén!"

Diệp Thạch đưa ra lời mời.

- Được

Tần Hồng Sơn sẵn khoái đưa ra câu trả lời.

Cúp điện thoại, khoe miệng Tần Hồng Sơn lộ ra một nụ cười.

- Chuyện gì khiến cho cha cao hứng như vậy?

Người đến báo tình hình bộ đội đặc chủng, tình huống Đại Bì Võ Tần Tranh thấy thế liền hỏi.

- Điện thoại của Diệp Thạch.

Ý người trên mặt Tần Hồng Sơn càng đậm:

- Hắn hẹn tối tối nay tới chỗ của hắn uống rượu.

"Hả?"

Tần Tranh nghe vậy, đồng tử đột nhiên mở rộng.

Diệp gia cần phải đưa sính lễ rồi.

....

Một giờ sau, Tần Hồng Sơn đón xe đi đến Hoàng Gia Lâm Viên nơi ở Diệp Thạch. Còn Tần Tranh thì đi xe trở về đơn vị, chuẩn bị xử lý mấy cái văn kiện quan trọng.

”Reng.. reeng!”

Không đợi Tần Tranh đến đơn vị chỉ huy, di động của hắn vang lên. Tần Tranh cầm di động lên, nhìn thấy là vợ hắn, Tiểu Ái Linh gọi điện thoại tới.

- Ông nhanh chóng lại đây một chuyến.

Điện thoại nổi thông, thân là người đứng đầu một doanh nghiệp là nước nhưng giọng mang theo vài phần lo lắng nói.

Tần Tranh nhíu chặt lông mày, hỏi lại

- Có chuyện gì?

- Đông Tuyết biết được tiểu tử đó bị thương, muốn đến bệnh viện làm ầm lên. Tôi ngăn không được.

Tiểu Ái Linh mang theo vài phần lo lắng nói.

- Bà cứ trấn an tinh thần nàng đi, tôi đến liền.

Tần Tranh trầm ngâm sau đó đưa ra câu trả lời thuyết phục. Sau đó nói người lái xe ô tô đi đến Tần gia tư hợp viện, nơi đang giam lỏng Tần Đông Tuyết.

Nửa giờ sau, Tần Tranh ngồi xe hơi đến nơi, phòng vệ không thua gì nhà của một vị thị ủy, đến trước một căn nhà theo kiểu tư hợp viện thì dừng lại.

(Dịch: Tư hợp viện hôm nay là 4 dãy nhà xây đối mặt lại với nhau, ở giữa có cái sân)

Sau khi xuống xe, Tần Tranh bảo thư ký cùng lái xe ở bên ngoài chờ mình, một mình đi vào tư hợp viện.

Trong một gian phòng, Tiểu Ái Linh cùng mẹ chia ra ngồi hai bên ghế salon, mang theo vài phần lo lắng nhìn vào một căn phòng khác.

- Ở bên trong.

Nhìn thấy Tần Tranh đi vào, Tiểu Ái Linh cùng với vú Lan đồng thời đứng dậy, vẻ mặt của Tiểu Ái Linh bồn chồn chỉ vào căn phòng đang đóng chặt cửa.

Tần Tranh im lặng, đi đến cửa phòng, nhẹ nhàng gõ cửa nói:

- Đông Tuyết, là cha.

”Két...Két”

Vài giây sau, cửa phòng được mở ra, mắt của Tần Đông Tuyết đỏ au, nước mắt còn vương lại trên mặt, vẻ mặt quật cường đứng ở cửa phòng

Thấy một màn như vậy, Tần Tranh âm thầm có chút hối hận

Cho dù trong kỳ nghỉ hè, sau khi Bùi Đông Lai đến Yên Kinh, nàng đồng ý bị giam lỏng, nhưng yêu cầu Tần Tranh phải nói cho nàng biết hành tung của Bùi Đông Lai không được giấu diếm.

- Vào trong rồi nói!

Cảm thấy hối hận, Tần Tranh cười nhe, xoa đầu Tần Đông Tuyết.

Tần Đông Tuyết giữ im lặng, đi theo sau Tần Tranh, tới bàn đọc sách, thấy Tần Tranh ngồi xuống ghế, vẻ mặt quật cường nói:

- Hắn bị thương, con muốn nhìn thấy hắn.

- Không được.

Tần Tranh ngay lập tức nói, giọng nói không thể nghi ngờ.

- Con phải đi!

Tần Đông Tuyết nắm chặt hai tay, đỏ mắt lên nhìn chằm chằm Tần Tranh, hai bên đối mặt nhau.

- Hắn chỉ bị thương ở vai trái, không có gì là nghiêm trọng cả, Con có đi hay không cũng không ảnh hưởng gì.

Tần Tranh giải thích.

- Có ảnh hưởng!

Tần Đông Tuyết nhú mày nói:

- Đi và không đi là hai chuyện hoàn toàn khác nhau! Hắn vì con trả giá nhiều như vậy, vì cái gì mà còn không thể bù đắp một chút?

- Bởi vì con sinh ra ở Tần gia.

Tần Tranh trầm giọng nói.

"A..."

Nghe thấy Tần Tranh nói vậy, Tần Đông Tuyết giận quá hóa cười nói:

- Đúng rồi, là vì con xuất thân từ Tần gia, cho nên hôn nhân của con phải theo sự sắp đặt của cha mẹ, không được tổn hại tới lợi ích của gia tộc, cho nên cha cùng ông nội đem con thành hàng hóa, thử xem cha của Đông Lai và Diệp gia, ai đưa lễ nặng hơn, sau đó đem con bán đi có đúng không?

Bên tai vang lên lời nói tức giận của Tần Đông Tuyết, chân mày Tần Tranh nhíu lại

Nhú mày không phải là bất ngờ vì Tần Đông Tuyết có thể đoán ra mọi chuyện. Mà là lời nói của Tần Đông Tuyết quả trực tiếp, mạnh mẽ đem mọi che giấu xé nát.

- Con đã biết, vậy thì con nên hiểu, trước khi hai bên đưa ra lễ hỏi, mọi chuyện con không thể tự quyết!

Tần Tranh nhú mày thở dài nói:

- Chưa kể đến, vừa rồi Diệp gia đã đặt sính lễ rồi.

- Sính lễ ư?

Nghe được Tần Tranh nói vậy, Tần Đông Tuyết ngăn người ra, cắn chặt môi, nhìn Tần Tranh vẻ mặt lạnh lùng, để mặc cho nước mắt chảy dài xuống gương mặt nói:

- Cha, cha có từng nhớ, lúc trước đi khỏi Thẩm Thành, cha nói với con: Chỉ cần 4 năm sau, Bùi Đông Lai có đủ dũng khí và tư cách bước vào Tần gia, cha là người đầu tiên ủng hộ việc chúng con ở cùng một chỗ?

Trong lòng Tần Tranh vừa động, vẻ mặt tỏ ra phức tạp.

- Cha im lặng nghĩa là cha không quên!

Tần Đông Tuyết để mặc cho nước mắt chảy vào miệng nói:

- Như vậy cha hãy nói cho con biết, ở khu vực kinh tế, hẳn ta có thể sáng tạo ra một hệ thống mới, có thể ở đại hội võ thuật bộ đội đặc chủng cả nước, trong cuộc thi đấu Đại Bể Võ làm cho đội dự bị Long Nha toàn bộ bị đánh bại, đạt được ba chức quán quân. Hẳn có hay không cái tư cách tiến vào cửa lớn nhà Tần gia không?

Im lặng

Tần Tranh, không phản bác được.

- Cha cho con biết, có hay không có?

Thấy Tần Tranh không nói lời nào, Đông Tuyết nắm chặt hai tay rồi đột nhiên đề cao âm thanh, lớn tiếng quát:

- Diệp Tranh Vành cùng hắn thì tính là cái gì? Cha... Cha nói cho con biết đi.

- Có.

Tần Tranh nhẹ nhàng thở dài.

- Vậy cha sẽ thực hiện lời hứa lúc trước sao?

Khuôn mặt của Tần Đông Tuyết đầy lệ, hỏi.

- Đông Tuyết, cha...

- Con hận cha!

Tần Đông Tuyết vô lực nhắm mắt lại, sau đó mở hai mắt, vẻ mặt kiên quyết nói:

- Mặc kệ kết quả như thế nào, nhưng con mong cha hiểu một chuyện, con chỉ làm vợ của Bùi gia, chết cũng không hối hận!

390. Chương 389: Trời Sập Xuống, Qua Tử Khiêng.

Tờ mờ sáng, Quý Hồng đã đến Yên Kinh, trên người mặc một bộ áo gió màu đỏ, lái chiếc xe BMW7. chạy nhanh về hướng Yên Kinh, lòng vòng một hồi tới một con hẻm nhỏ nhưng tiếng tắc lại thật lớn.

Sở dĩ nói tiếng tắc lớn là bởi vì ở trong ngõ nhỏ kia tồn tại hơn 10 ngôi nhà kiểu tứ hợp viện, so với Hàng Hồ, Thanh Long sơn trang thì cho dù là người có tiền cũng không mua được.

Tia nắng đầu tiên của ngày mới, xuyên qua đám mây từ phía đông chiếu xuống. Quý Hồng ngồi ô tô đến ngõ nhỏ, lại trước một căn tứ hợp viện, xuống xe nhẹ tay gõ lên cửa.

"Ket...Ket"

Nương sau tiếng mở cửa, cánh cửa được mở ra.

Người mở cửa mặc một thân trường bào màu trắng, làm cho người ta có cảm giác không nhiễm một hạt bụi, cùng với cái khí chất hoàn mỹ, ngạo khí ngút trời dung hợp lại với nhau.

- Sư phụ!

Nhìn thấy một thân ảnh mặc trường bào trắng, Cô Độc Phong Ảnh. Quý Hồng có chút kích động.

- Vào đi.

Kể cả đời kiêu ngạo, Cô Độc Phong Ảnh nhìn thấy đồ đệ duy nhất của mình thì liền lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Quý Hồng gạt đầu, đi vào bên trong tứ hợp viện, nhìn thấy Bùi Vũ Phu đang ngồi trên một cái ghế đá, trên bàn đá bày ra một bàn cờ vây, ván cờ đang đánh được một nửa.

- Bùi thúc.

Nhìn thấy Bùi Vũ Phu không còn bộ dáng lôi thôi, Quý Hồng ngăn người ra, sau đó vội vàng hành lễ.

- Quý nha đầu, sư phụ của cô đã thua ta ba ván rồi, ván này cũng sắp thua, cô có muốn giúp sư phụ cô không?

Bùi Vũ Phu cười hỏi.

"Ách..."

Nghe được lời nói của Bùi Vũ Phu, Quý Hồng hơi giật mình, nàng thật không ngờ tới, tới lúc này rồi mà Bùi Vũ Phu vẫn còn có thời gian rảnh rỗi, ngồi đây nói chuyện lịch sự, tao nhã cùng sư phụ mình đánh cờ.

- Không được.

Cô Độc Phong Ảnh cả đời cô độc, cao ngạo, chỉ khi ở cùng với Quý Hồng, Bùi Vũ Phu mới có thể thấy thoải mái, nghe thấy Bùi Vũ Phu nói thế, tức giận la lớn.

Quý Hồng thấy sư phụ mình làm ra bộ mặt như trẻ con, không nhịn được cười, sau đó đi tới tước hướng Bùi Vũ Phu nói:

- Bùi Thúc, Ngài gọi cháu tới có việc gì cần phân phó sao?

- Có hai việc. Thứ nhất, Đông Lai bị thương, nhưng thương thế không nặng, Cô tới bệnh viện giúp ta chuyển lời tới hần.

Bùi Vũ Phu cầm lấy một con cờ, mân mê ở trong tay:

- Thứ hai, việc Đông Lai tiến tới với Tần gia, cô liên lạc với các quan chức trong tập đoàn Đông Hải xem phản ứng cùng với lựa chọn của bọn họ!

- Được!

Quý Hồng lên tiếng đáp, sau đó, do dự một chút rồi nói:

- Bùi Thúc, xét tình thế hiện tại, đoán rằng những người đó cũng không muốn đi chung với Đông Lai.

- Không dám ngồi chung thuyền thì tốt, nhưng chỉ sợ trước mặt thì không có gì, nhưng sau lưng ra tay mượn gió bẻ măng.

Giờ phút này, trên mặt của Bùi Vũ Phu hoàn toàn không có vẻ mặt tươi cười phúc hậu, mà thay vào đó là vẻ mặt đăm chiêu:

- Sự việc lần này xảy ra, là do những người đó quá cứng nhắc.

- Đúng vậy, Bùi Thúc!

Quý Hồng theo bản năng đưa ra một câu trả lời, nhưng trong lòng rung động cực mạnh, chẳng lẽ Bùi tThúc có cơ hội chắc thắng?

Mười phút sau.

Quý Hồng rời khỏi tứ hợp viện, Độc Cô Phong Ảnh ngồi trên ghế đá, nhưng không có ngay lập tức cầm quân cờ, mà lại mang theo vài phần nghi hoặc hỏi:

- Vũ Phu, tại sao ông lại không tự mình đi đến đó?

- Tôi luôn ủng hộ mọi lựa chọn của nó, cho nên... Nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ tôi sẽ không xuất hiện!

Bùi Vũ Phu nói xong, bật cười, cười theo kiểu thật thà phúc hậu như cũ:

- Huống chi, ông không nhận thấy rằng, đứng ở đằng sau quan sát hần từng ngày trở nên lớn mạnh, là một chuyện rất hạnh phúc hay sao?

- Nếu tôi đoán không sai, ông biết chắc được rằng trong đợt tỉ võ của bộ đội đặc chủng Đại Bể Vĩ, hần đợt phá đại thành, lĩnh ngộ được bộ pháp kia, cho nên ông mới lớn mật yên tâm để cho hần cùng với đồ đệ của Diệp Cô Thành quyết đấu phải không?

Cô Độc Phong Ảnh cười khổ không thôi, hần là người hiểu hơn ai hết, Bùi Vũ Phu trong mọi thời khắc đều chú ý bảo vệ cho Bùi Đông Lai.

- Tôi chỉ tính đến chuyện hần có thể lĩnh ngộ bộ pháp kia thôi.

Bùi Vũ Phu cười khổ lắc lắc đầu:

- Chỉ cần hần lĩnh ngộ được bộ pháp kia thì có thể chiến thắng. Nhưng mà không nghĩ tới lần lại làm cho chúng ta vui mừng và sợ hãi.

- Vũ Phu, dựa như lời ông nói, một năm trước mới bắt đầu luyện võ, sau khi đến Đông Hải mới tiếp xúc với vũ khí, vậy thì tại sao thực lực của hần lại tiến bộ nhanh như vậy?

Cô Độc Phong Ảnh hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Bùi Vũ Phu cười khổ lắc lắc đầu.

Đối với chuyện này, hắn cũng thắc mắc trong lòng, không hiểu tại sao

.....

Ngũ Cương, Tiểu Trư đợi năm tên đội viên trong tiểu đội đặc chiến Đằng Long mang theo trái cây, hoa tươi đến phòng bệnh thăm Bùi Đông Lai

Trong phòng bệnh, đã trải qua một đêm nghỉ ngơi nên khí sắc Bùi Đông Lai đã tốt hơn rất nhiều, nhưng vì thể lực cạn kiệt toàn bộ, cho nên cảm thấy dường như cả người bải hoải, vô lực.

- Vào đi.

Tuy mất hết sức lực nhưng không ảnh hưởng tới thính lực của Bùi Đông Lai. Đám người Ngũ cương chưa đến cửa phòng bệnh hắn đã nghe được bước chân, đoán được là đám người này. Thấy đám người đứng trước cửa phòng bệnh trộm nhìn mình, không nhịn được cười, nói.

Năm người thấy Bùi Đông Lai đem ánh mắt ném về phía bọn hắn, cười cười đẩy cửa bước vào.

- Đông Lai, cảm thấy thế nào?

Bước vào phòng, Ngũ Cương đại diện năm người hỏi.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Không có việc gì.

- Đông Lai, có chuyện cậu không biết, những huynh đệ khác biết được mọi chuyện cậu làm, đều giống như được uống tiết gà, gào khóc, nói là chờ cậu trở về uống rượu chúc mừng!

Ngũ Cương nói:

- Việc này tôi đã xin thủ trưởng rồi, khó khăn lắm mới được phê chuẩn.

- Vốn là tôi cũng tính xin ra viện, nhưng bác sĩ không cho.

Bùi Đông lai với vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

- Không vội, không vội.

Ngũ Cương cười cười, sau đó vẻ mặt thu liễm nụ cười, nhìn khuôn mặt đã khôi phục được vài phần huyết sắc của Đông Lai, chân thành nói:

- Đông Lai, cảm ơn người.

- Biến!

Bùi Đông Lai biết Ngũ Cương cảm tạ mình là vì chuyện ở Giang Ninh quân khu hướng ba người kia mà chứ.

391. Chương 389: Trời Sập Xuống, Qua Tử Khiêng. (2)

- Đông Lai, tôi hiểu được, cơ hội cậu ở lại bộ đội là rất thấp, mà cơ hội ở lại đơn vị bộ đội đặc chủng Đằng Long là gần như không có.

Ngũ Cương thở dài nói:

- Nhưng... cậu hãy vĩnh viễn nhớ kỹ, đơn vị bộ đội đặc chủng Đằng Long là nhà của Bùi Đông Lai cậu, nơi đó có anh em của cậu, vĩnh viễn mở rộng cửa, khi nào cậu muốn trở về thì cứ việc..

”Bá!”

Nói hết câu, tay phải của Ngũ Cương nắm chặt, đưa ra phía trước.

”Bá bá bá bá...”

Bốn người Tiểu Trư cũng giống như Ngũ Cương, đưa tay phải ra:

- Mãi mãi là anh em.

”Bốp!”

Bùi Đông Lai giữ im lặng, chìa tay ra nắm ấy, nắm thật chặt. Cùng đám năm người Ngũ Cương nắm chặt tay nhau.

Vô thanh thắng hữu thanh.

Mười phút sau, đám người Ngũ Cương rời khỏi phòng bệnh, theo lệnh cấp trên trở về quân khu Giang Ninh

”Két...Két!”

Đám người Ngũ Cương vừa đi khỏi, cửa phòng bệnh lại được người ta đẩy ra. Quý Hồng mặc áo gió màu đỏ xuất hiện ở cửa. Theo thói quen, dùng ánh mắt câu hồn mà nhìn Bùi Đông Lai. Dùng giọng nói mê hoặc, chết người quyết không dền mạng nói:

- Lão bản thân mến, ngài có khỏe không?

”Ách...”

Ngạc nhiên thấy được Quý Hồng xuất hiện ở cửa, Bùi Đông Lai không khỏi ngẩn người ra.

Quý Hồng cười hì hì, đóng cửa phòng bệnh, mang theo trái cây cùng hoa tươi hướng tới giường bệnh.

- Cô biên thành nữ thanh niên văn nghệ từ khi nào?

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười.

- Lão bản thân mến, chẳng lẽ ngài không biết tôi là Bách biến nữ lang hay sao?

Quý Hồng đặt mọi thứ xuống, cởi cái áo gió màu đỏ, thân trên chỉ mặc một chiếc áo cổ chữ V. Lộ ra hai khe giữa ngực trắng như tuyết, rất mê người:

- Tôi nghe nói, nhiều người nằm trong bệnh viện lâu ngày, thấy y tá gợi cảm, trong lòng ngứa ngáy khó chịu. Ngài có bị như vậy hay không?

- Chẳng lẽ cô có thể đóng vai nữ y tá nữa hay sao?

Trả qua thời gian ở chung dài như vậy, Bùi Đông Lai đã sớm thích ứng với sự trêu chọc của Quý Hồng, không cảm thấy xấu hổ mà còn đáp trả lại một câu.

- Quần ngắn hở đùi trắng, đặc biệt là đồng phục y tá, giày cao gót màu đen.

Quý Hồng nói xong, mở rộng vòng một, cầm lấy một trái chuối tiêu làm ra một động tác rất chi là xxx, liếm từ trên xuống dưới:

- Từ trên xuống dưới, toàn bộ đều được chăm sóc kỹ lưỡng, đảm bảo ngài hài lòng.

”.....”

Hành động kiểu này của Quý Hồng làm cho đám nam nhân thú tính sôi trào, đã vậy bên tai lại vang lên âm thanh dụ hoặc, chết người không dền mạng. Làm cho đầu Bùi Đông Lai toàn màu đen, bị đánh bại hoàn toàn.

- Lão bản thân ái, tôi đã nghe nói những chuyện kinh thiên động địa ngài làm ở Yên Kinh, giờ đây nghe đồn trong quân đội ngoài Diệp Cô Thành ra thì ngài là người khủng bố nhất.

Quý Hồng dùng bàn tay trắng nõn, suôn như ngó hành nhẹ nhàng lột vỏ chuối:

- Nhưng mà không hiểu sao tôi thấy, hình như là hữu danh vô thực nhỉ? Chẳng lẽ chính là cái kiểu Anh hùng không qua ải mỹ nhân trong truyền thuyết hay sao?

- Tôi không phải là anh hùng.

Bùi Đông Lai tức giận nói.

”Khanh khách...”

Quý Hồng nũng nịu cười, rồi đem trái chuối đã lột vỏ đưa tới miệng Bùi Đông Lai, thổi một hơi thơm ngát rồi nói:

- Hôn trước, rồi tới liếm, sau đó là cắn...

Bùi Đông Lai nắm trái chuối tiêu ném mạnh về phía Quý Hồng, Quý Hồng thoải mái tránh thoát, sau đó giống như dâm phụ, câu dẫn được trai tơ, phóng đảng cười to, cười tới mực hai bầu ngực đồ sộ rung lên liên hồi.

- Tình huống hiện tại như thế nào rồi?

Vui đùa đi qua, Bùi Đông Lai nhin không được hỏi, ngày hôm qua sau cuộc nói chuyện với Trần Quốc Đào hẳn hiểu được tình huống có chút nghiêm trọng, nhưng cụ thể tới mức nào thì Trần Quốc Đào không có nói rõ.

- Lão bản thân ái, quả thực ngài đã chọc vào một tổ ong vò vẽ

Thấy Bùi Đông Lai nói đến chính sự, Quý Hồng cũng không để ý, vẻ mặt cười đùa như cũ nói:

- Cái tên bị cậu đánh cho tàn phế cũng ở trong bệnh viện này, nhưng là khu nội viện. Khi hắn vừa đến, tất cả mọi người của Diệp gia, tất cả thành viên trung tâm của Diệp gia đều đến hỏi thăm hắn. Cả người nắm quyền Diệp gia, Diệp lão gia tử cũng đến.

- Trừ chuyện đó ra, tới hôm qua, Diệp Thạch cùng với Tần Hồng Sơn gặp mặt.

Quý Hồng nói không sót chuyện gì.

- Vậy hả?

Cũng đoán được Diệp gia sẽ hành động, nhưng Bùi Đông Lai không ngờ Diệp Thạch sẽ phản ứng nhanh như vậy.

Cực kỳ sửng sốt, Bùi Đông Lai vừa nghi hoặc vừa hỏi:

- Làm sao cô biết được?

- Cha của cậu nói.

Quý Hồng cười nói.

"Ách..."

Ngạc nhiên nghe lời Quý Hồng nói, Bùi Đông Lai không tránh khỏi một trận kinh hoàng, khẽ nhếch miệng sửng sốt nửa ngày. Sau khi nghĩ tới con trai Bạch Quốc Du từng nói với mình, Bùi Vũ Phu từng đi qua Bạch gia, cười khò nói:

- Chắc chắn là ông ấy đang ở Yên Kinh nhỉ?

- Uh.

Quý Hồng gật gật đầu, mang theo vài phần khó hiểu, nói:

- Tôi hỏi ông ấy vì sao không tới tìm cậu, ông ấy nói chắc chắn cậu hiểu được ý của ông ấy.

Bùi Đông Lai trầm mặc.

Hắn biết Bùi Vũ Phu không đến tìm hắn, là bởi vì... Bùi Vũ Phu biết hắn muốn thông qua cố gắng của mình để cho Tần gia thấy rằng hắn, Bùi Đông Lai có tư cách tiến vào cửa lớn của Tần gia

- Mặt khác, cha của cậu nhờ tôi chuyển cho cậu một câu.

Quý Hồng thấy Bùi Đông Lai trầm mặc, lại nói.

- Câu gì?

- Trời sắp xuống, Qua tử khiêng.

Bùi Đông Lai cả người rung mạnh.

Hắn không khỏi nhớ tới, lúc trước Bùi Vũ Phu cùng hắn bước vào trang viện của Nạp Lan gia, coi rě hết thấy, khí phách đánh cho Nạp Lan Trường Sinh tàn phể.

Ngày nào đó, Bùi Vũ Phu đập tan trang viện nhà Nạp Lan cũng nói ra mấy chữ này.

Ngày nào đó qua đi, ngoài tên Nạp Lan Minh Châu không biết trời cao đất dày, còn tất cả những kẻ khác trong Nạp Lan gia cũng không dám phóng một cái rắm.

Hiện giờ, Bùi Vũ Phu còn nói ra mấy chữ này, nghĩa là như thế nào?

392. Chương 390 + 391: Đáp Án Được Vạch Trần.

Sau khi tập đoàn Hồng Hải, tập đoàn Thiên Tường, tập đoàn Vân Đạt hợp lại tạo thành tập đoàn Đông Hải thì tập đoàn Đông Hải đã trở thành một tập đoàn lớn và nổi tiếng trong nước. Yên Kinh thân là một phân bộ của tập đoàn Đông Hải, nên có hơn 10 công ty con. Trong đó bao gồm bệnh viện tư nhân, các ty phân mềm máy tính.....

Bởi vì Bùi Đông Lai chỉ có thể ở ngoại viện mà Diệp Thiên lại hưởng thụ được các vị đại lão cho ở trong nội viện. Điều này đã khiến Quý Hồng vô cùng khó chịu cho nên Quý Hồng đã đề nghị Bùi Đông Lai chuyển đến bệnh viện Đông Tường.

Bởi vì thương thế của Bùi Đông Lai cũng không nghiêm trọng lắm nhưng mà hắn vẫn cần được nghỉ ngơi cho nên sau khi chuyển viện thì Bùi Đông Lai đã đề nghị không cần Quý Hồng phải chăm sóc cho hắn nữa nhưng mà kết quả đã bị Quý Hồng bác bỏ bởi vì nàng đã nói là do nàng nhận được sự ủy thác của Bùi Vũ Phu.

- Cô có nhiều việc thì cứ đi làm đi, không cần chăm sóc cho tôi.

Trong một gian phòng bệnh cấp cao trong bệnh viện Đông Tường, Bùi Đông Lai thân mang một bộ y phục bệnh nhân, người cột băng, ngửa đầu trên giường bệnh, vẻ mặt buồn bực nhìn vào Quý Hồng ngồi ở phía đối diện.

"Khanh khách..."

Thấy được vẻ buồn bực trên mặt Bùi Đông Lai, Quý Hồng cười:

- Lão bản thân ái, tỷ đây được Đại lão bản nói tới chiếu cố cậu, nếu không có Đại lão bản phê chuẩn thì tỷ phải túc trực 24/24 bên cạnh cậu.

" Ách?"

Mắt thấy Quý Hồng lấy Bùi Vũ Phu ra thì Bùi Đông Lai cảm thấy đau đầu:

- Vậy cô có thể đứng đắn một chút được không?

- Chẳng lẽ tỷ đây không đứng đắn sao?

Quý Hồng cúi đầu bộ đồ y tá mình đang mặc trên người.

- Cô biết cô làm như thế thì sẽ khiến cho người ta muốn phạm tội không?

Bùi Đông Lai nhìn Quý Hồng, khóc không ra nước mắt.

Từ ánh mắt của Bùi Đông Lai thì có thể thấy được bộ y phục trên người Quý Hồng không phải là y phục y tá của bệnh viện. Cổ áo mở rộng ra có thể thấy được chiến hào ở bên trong thậm chí còn có thể thấy được chiếc Lace và 2 cái bánh bao ở bên trong.

Ngoài ra, bởi vì bộ trang phục y tá quá ngắn cho nên có thể thấy được vòng eo bằng phẳng của Quý Hồng.

So với bên trên mà nói thì nửa thân dưới của Quý Hồng càng hấp dẫn ánh mắt của nam nhân hơn. Bên dưới nàng mặc chiếc váy màu trắng cực ngắn, 2 cái đùi đẹp được 2 chiếc tất chân màu trắng bao lấy, dưới chân là một đôi giày đỏ cao gót.

Đôi môi đỏ mọng, chiếc mũ y tá trên đầu nàng cũng màu đỏ.

Hơn nữa, nàng giống như một con mèo nhỏ nằm ở trên giường bệnh, 2 chân giang ra làm cho cảnh xuân hiện ra ngoài.

- Tỷ còn chưa thấy tội phạm a.

Quý Hồng bĩu môi sau đó bắt chéo 2 chân lại, chỉ vào một nữ y tá, nói

- Lão bản thân ái, cậu thấy nàng ta gọi cảm hay là tỷ đây gọi cảm?

Cặp mắt Bùi Đông Lai trắng dã.

- Xem ra là cậu cảm thấy nàng ta gọi cảm hơn tỷ a?

Quý Hồng thấy thế thì sắc mặt liền biến đổi so với cỏi quần thì nhanh hơn:

- Một khi đã như vậy thì ngày mai tỷ sẽ mặc giống nàng ta, để cho cậu trợn mắt hảo hảo mà nhìn.

- Bà cô, tôi sai rồi, tôi thề sẽ không chọc cô nữa.

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt. Sở dĩ Quý Hồng ăn mặc như thế là bởi vì Bùi Đông Lai coi thường Quý Hồng không câu dẫn nổi hắn, hơn nữa còn nói những lời trêu chọc làm khơi dậy tâm lý háo thắng trong người Quý Hồng.

Dùng lời nói của Quý Hồng thì “ Nếu tỷ không để cậu cứng lên thì tỷ liền cạo trọc làm ni cô”

- Hừ, rầm rầm rì rì.

Quý Hồng đặc ý nhìn vào chiếc buồm giữa 2 đùi của Bùi Đông Lai:

- Từ ngày hôm qua đến giờ, cậu đã giương buồm gần 10h, cho dù là cao thủ Âm Kính cũng cảm thấy khó chịu, nói đi có khó chịu không nào?

Bùi Đông Lai nhắm mắt lại giả chết.

- Đông Lai đệ đệ thân ái, có muốn tỷ giúp hạ hỏa không?

Quý Hồng cười hì hì hỏi.

- Cút.

Bùi Đông Lai cầm gối đầu giường rồi ném tới Quý Hồng nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy ấm áp, dễ chịu. Hắn biết rõ Quý Hồng làm như vậy là để hắn trở nên bình tĩnh, đối mặt với chuyện kể tiếp.

Quý Hồng né được cái gối do Bùi Đông Lai ném ra, vừa muốn phản kích lại thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì Quý Hồng nao nao, xuống giường đi đến cái bàn, từ trong túi lấy ra điện thoại. Thấy được số gọi đến là một số lạ.

Thân chủ tịch tập đoàn Đông Hải ngoài sáng thì số điện thoại di động của Quý Hồng có tính bí mật cực cao, người thường không có khả năng biết được.

Đối với việc này, thấy số điện gọi đến là một số lạ thì Quý Hồng do dự rồi cũng bấm nút nghe:

- Nếu không nói cho tỷ biết lý do thì tỷ sẽ đem người ném xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn.

- Tôi là Diệp Cẩm.

Quý Hồng vừa nói xong thì trong điện thoại truyền ra một giọng nói uy nghiêm.

”Bá!”

2 chữ Diệp Cẩm giống như một đạo sấm sét nổ vang bên tai Quý Hồng, làm cho nụ cười trên mặt Quý Hồng biến mất.

- Buổi tối 7h, tại khách sạn Yipin Rivate, tôi chờ cô.

Đường như sớm đoán được Quý Hồng nghe được tên mình sẽ hoảng sợ, đầu bên kia điện thoại, thân là nhân vật đầu lĩnh số ba của Diệp gia, có khả năng lớn bước vào đỉnh quyền lực Kim Tự Tháp, Diệp Cẩm mở miệng lần nữa, giọng nói hồ hững nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác không thể nghi ngờ.

- Tôi không biết ông.

Nghe được giọng nói của Diệp Cẩm, Quý Hồng liền mở miệng, giọng nói của nàng băng lãnh, trong ánh mắt hiện ra vẻ tức giận cùng hận ý.

Không trả lời, Diệp Cẩm trực tiếp cúp điện thoại.

”Tê ~ ”

Nghe được trong điện thoại truyền ra tiếng “Đô..Đô” thì Quý Hồng tức giận hít vào một hơi, thân thể mềm mại run lên.

- Có muốn tôi đi cùng cô không?

Bằng thính lực biến thái của mình Bùi Đông Lai đã nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi, lúc này thấy sắc mặt lãnh mạc của Quý Hồng đứng đó, không nhúc nhích thì liền lên tiếng hỏi.

- Không cần, hần kêu tôi đi là tôi phải đi sao, hần là cái rắm gì?

Quý Hồng nghiêng răng nghiêng lợi nói, cảm giác kia giống như chỉ cần Diệp Cẩm xuất hiện trước mặt nàng thì nàng sẽ bầm vằm Diệp Cẩm ra.

- Đi.

Bùi Đông Lai đứng dậy, lập tức đi đến trước người Quý Hồng, vươn tay phải ra khoát lên vai Quý Hồng, ôn nhu nói:

- Nếu cô không đi thì hần sẽ cho rằng chúng ta sợ hần.

- Không phải là tôi không dám đi mà tôi sợ không khống chế được mình mà sẽ giết hần ngay tại đó.

2 mắt Quý Hồng đỏ lên, sát khí lăm lệt.

- Tỷ tỷ thân ái, tôi tin tưởng năng lực khống chế của tỷ sẽ không kém như thế, nếu không thì tỷ đã sớm cường bạo tôi rồi, tỷ cứ nói đi.

Cảm nhận được sát ý của Quý Hồng, Bùi Đông Lai liền lấy tay nâng cằm Quý Hồng lên, cười trêu ghẹo nói.

”Hi hi!”

Nghe vậy thì Quý Hồng không nhịn được mà cười một tiếng, sau đó nói:

- Cậu nói rất đúng, tỷ chẳng những phải đi hơn nữa phải phong tao một chút, tốt nhất là để mọi người nói rằng Diệp Cẩm đi ra ngoài hẹn với tình nhân.

Cảm nhận được nụ cười của Quý Hồng ẩn chứa vẻ bi thương và hận ý khắc cốt铭心 thì Bùi Đông Lai thở dài, không có hé răng.

Khách sạn Yipin Rivate.

Nghe cái tên này thôi đủ biết đây cũng là một khách sạn nhất phẩm hơn nữa đây là một khách sạn không đơn giản ở kinh thành.

Sự thật đúng là như thế, đây chính là một khách sạn cấp cao ở Yến Kinh, chẳng những phục vụ những đồ ăn ngon miệng, cách phục vụ cũng số dzách hơn nữa tính bảo mật ở nơi này cũng rất tốt, vì vậy cho nên có rất nhiều đại nhân vật thương xuyên đến khách sạn này.

Buổi tối đúng 7h10', Quý Hồng thân mang một bộ quần áo màu đỏ, bước vào khách sạn Yipin Rivate.

- Cô khỏe chứ tiểu thư tôn quý, xin hỏi cô có đặt trước bàn chưa?

Có lẽ là do khí chất của Quý Hồng quá lớn cho nên khi quản lý khách sạn nhìn ra Quý Hồng không phải là hội viên của khách sạn cũng vẫn nở ra nụ cười chuyện nghiệp, cung kính hỏi thăm.

- Tôi là tỷ không phải là tiểu thư, Diệp Cẩm tìm tỷ, ông dẫn tỷ đến đó là được.

Quý Hồng nở ra nụ cười quyến rũ.

”Ách...”

Nghe được Quý Hồng nói thế thì dù là một quản lý đã tiếp không ít đại nhân vật, đã trải qua không ít việc lớn nhỏ nhưng hắn vẫn bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Tên quản lý cũng không dám hỏi thêm mà tự mình đưa Quý Hồng vào thang máy, đi lên lầu 3 rồi đưa Quý Hồng đến một phòng có tên là Giang Nam nhất phẩm.

“ Cốc cốc”

Đi đến trước phòng, quản lý dừng lại rồi gõ cửa.

- Vào đi.

Trong phòng truyền ra một giọng nói uy nghiêm.

Quản lý nhẹ nhàng đẩy cửa vào, cúi đầu 90 độ chào Diệp Cẩm:

- Diệp bí thư.

- Diệp Cẩm, tên vương bát đản này, ông làm lớn bụng lão nương lại còn muốn bỏ chạy, ông có lương tâm hay không hả?

Không đợi quản lý nói hết lớn, Quý Hồng liền kêu lớn lên giống như là một oán phụ bị ném bỏ vậy.

“ Lộp bộp”

Nghe Quý Hồng nói như thế thì tên quản lý sợ tới mức 2 chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã xuống đất.

- Ông đi ra ngoài trước đi.

Diệp Cẩm thâm ý liếc nhìn tên quản lý một cái.

- Ừc...vâng, Diệp bí thư.

Tên quản lý nuốt nước miếng một cái rồi trả lời nhưng trong lòng hiểu được, nếu hắn đem chuyện này nói ra ngoài thì cuộc đời của hắn sẽ chấm dứt.

- Không cần sợ, hắn không dám động đến một đầu ngón tay của ông đâu.

Dường như đã nhận thấy được tên quản lý đang sợ hãi, Quý Hồng mỉm cười an ủi một câu sau đó bước vào trong phòng.

Tên quản lý đầu đầy mồ hôi lạnh, cả người thiếu chút nữa là xụi lơ trên mặt đất.

Trong phòng, Diệp Cẩm bóp tắt tàn thuốc trong tay, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào Quý Hồng.

- Diệp bí thư, nếu ngài muốn nhìn thì tiểu nữ sẽ không ngại mà cởi hết ra để ngài xem.

Quý Hồng cười lạnh một tiếng rồi ngồi xuống ghế salon, đem túi xách để qua một bên rồi rút ra một điếu thuốc, đốt lên rồi hút một hơi.

- So với ảnh chụp thì cô đẹp hơn có sức sống hơn.

Thấy Quý Hồng hút thuốc, sắc mặt Diệp Cẩm bình tĩnh nói.

“ Hừ”

Quý Hồng hừ lạnh một tiếng, tiếp tục hút thuốc.

- Cho tới nay, ta đều muốn tìm cơ hội để gặp con nhưng mà sợ con không muốn cho nên tới ngày hôm nay ta mới gọi điện cho con.

Diệp Cẩm khe khẽ thở dài.

- Wey wey, có thể làm cho Diệp bí thư nhớ, thật sự là phúc của tiểu nữ mà.

Quý Hồng cười lạnh nói.

- Từ sau khi con xuất hiện, ta luôn cố gắng muốn làm chút gì để cho con không còn hận ý đối với ta nữa.

Sắc mặt Diệp Cẩm phức tạp, nói.

- Diệp Cẩm ông cho rằng ông có thể thực hiện được mưu đồ gây rối ta sao?

Quý Hồng cười lạnh.

Diệp Cẩm trầm mặc.

- Ta nói cho ông biết ta có thể giết bọn hán như bóp chết những con kiến.

Quý Hồng đem ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn vào tên bảo tiêu của Diệp Cẩm, cười lạnh nói:

- Ta cũng nói cho ông biết, trước lúc bảo tiêu của ông bóp cò thì ta có thể giết ông 10 lần.

Nói xong, một cổ sát ý từ người Quý Hồng liền hướng ra bốn 4 phía trong phòng.

- Tiểu Hồng, tại sao con lại khổ như vậy chứ?

Cảm nhận được sát ý trên người Quý Hồng, Diệp Cẩm liền lắc lắc đầu ý bảo tên bảo tiêu không nên hành động thiếu suy nghĩ, sau đó về mặt phức tạp nhìn vào Quý Hồng.

- Như thế nào, ông sợ rồi sao?

Quý Hồng bóp tắt tàn thuốc, ánh mắt lạnh nhưng băng nhìn chằm chằm vào Diệp Cẩm, giống như lúc nào cũng có thể bóp chết Diệp Cẩm.

- Ta thật sự xin lỗi mẹ con con, ta biết trong lòng con rất ủy khuất cho nên vô luận con hận ta thế nào, ta đều không thêm để ý.

Diệp Cẩm may may không thêm để ý đến giọng nói đầy vẻ hận ý của Quý Hồng, hần thở dài.

"Khanh khách..."

Quý Hồng giống như là nghe được chuyện cười hay nhất trên thế giới, nàng cười lạnh không thôi:

- Đúng vậy, là ta hồ nháo, ta không giống thằng con Diệp Tranh Vành của ông. Nó được Diệp gia thương như trứng, hứng như hoa. Ta chỉ là một đứa tiểu tạp chủng được sinh ra trên đời này mà thôi.

- Tiểu Hồng, nếu con muốn quay trở về, cánh cửa của Diệp gia luôn rộng mở để đón con.

Sắc mặt Diệp Cẩm phức tạp, nói:

- Ta cam đoan chỉ cần con về nhà thì con sẽ có đãi ngộ không thua kém bất kỳ thành viên nào đời thứ tư của Diệp gia.

- Về nhà?

Nghe được 2 chữ này, trong lòng Quý Hồng liền đau đớn:

- Diệp Cẩm, tôi thật sự không nghĩ được rằng da mặt ông dày như thế nào mới có thể nói được 2 chữ này?

- Từ khi con được sinh ra cho đến nay, ta đã coi con là một thành viên của Diệp gia rồi.

Diệp Cẩm phun ra một ngụm khói thuốc, sắc mặt phức tạp nói.

"Khanh khách..."

Quý Hồng lại nở nụ cười:

- Ta thường nghe mọi người nói hầu hết mấy con kỹ nữ đều lập đền thờ, thật không ngờ một người như Diệp Cẩm tiên sinh đây lại thay đổi thái độ so với tốc độ cỡi quần còn nhanh hơn, hôm nay thấy được, quả là danh bất hư truyền.

Lông mày Diệp Cẩm nhú lại, không lên tiếng.

- Diệp Cẩm, ông nói tôi là người của Diệp gia. Vậy tôi hỏi ông, lúc mẹ tôi mang thai đến Yên Kinh tìm ông thì ông đã ở đâu?

Diệp Cẩm trầm mặc khiến cho Quý Hồng càng trở nên kích động:

- Ông không có gặp bà, bởi vì ông cảm thấy bà chỉ là một người nông thôn. Ông cảm thấy rằng bà là một người nông thôn, chỉ là một người khách qua đường của ông cho nên ông chỉ coi bà là một công cụ để phát tiết trong lúc say rượu mà thôi. Ông cho rằng bà không xứng với ông, thậm chí ngay cả tư cách liêm khiết cho ông cũng không có, đậu mja có đúng không?

- Tiểu Hồng...

Diệp Cẩm biến sắc, cố gắng giải thích cái gì.

- Diệp Cẩm, ông đã quyết định bỏ đi, tôi biết ông muốn cái rắm gì. Tôi biết ông muốn nói, ông xuất thân từ Diệp gia, trên vai gánh vác lấy sứ mệnh chấn hưng Diệp gia cho nên ông không có khả năng kết hôn với bà, không phải là môn đăng hộ đối thôi sao? Tôi hiểu.

- Tiểu Hồng, không phải...

- Không phải sao?

Quý Hồng nắm chặt hai đấm trừng mắt Diệp Cẩm:

- Diệp Cẩm, ông biết tôi vì cái gì mà hận không thể ngay lập tức cắt lấy đầu ông không?

Diệp Cẩm chau mày. Không phản bác được.

- Môn đăng hộ đối, đạo lý này ta hiểu, tôi cũng biết mẹ của tôi xuất thân từ bần hàn, xác thật là không xứng với một trong tứ đại thiếu gia ở Kinh thành như ông.

Khi nói chuyện, thân thể Quý Hồng không nhịn được mà run lên, cảm xúc trở nên kích động:

- Nhưng mà ông đã biết bà không xứng với ông thì tại sao ông lại cởi đồ của bà ra? Chẳng lẽ ông không biết, cởi đồ của nữ nhân là đại biểu cho cái gì sao? Quan trọng hơn là cho dù ông xem bà là khách qua đường, coi bà là công cụ phát tiết của ông, cho rằng bà không xứng với ông. Nhưng mà trong lúc bà mang thai, bà xuất hiện ở trước cửa Diệp gia, nói về tình về lý thì ông hẳn là phải nên nhìn mặt bà một lần?

- Ông không gặp bà thì thôi, khi đó người của Diệp gia còn uy hiếp bà, nhất định bắt bà phải bỏ đi đứa con của mình rồi mới để cho nàng cut khỏi Yên Kinh. Ít nhất lúc đó ông cũng đứng ra bảo vệ bà, thế nhưng ông đã ở đâu?

Nói xong, trong đầu Quý Hồng không khỏi hiện ra hình ảnh mẹ mình đang nằm hấp hối trên giường bệnh:

- Không có, ông không có làm như thế. Ông cho rằng bà sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan của ông, ông cho rằng nếu thừa nhận thì đó sẽ khinh nhờn vào niềm kiêu ngạo của một trong tứ đại thiếu gia của Kinh thành. Ông chẳng những không ngăn cản hành động của bọn hắn ngược lại ông còn âm thầm bức nàng phải bỏ đi đứa con của mình, là tạp chủng tôi đây.

- Tôi thừa nhận ta là tạp chủng. Tôi cũng biết nếu mẹ của tôi không can rằng, chịu đựng ủy khuất, rơi lệ đầy mặt mà rời khỏi Yên Kinh, mạo hiểm tính mạng của mình để sinh tôi thì tôi đã ông bước vào thế giới này rồi mà là sẽ giống bà, sẽ rời khỏi thế giới này, chết ở trong bụng bà.

Quý Hồng nói xong giống như là một Xà mỹ nữ bị chọc giận, nhìn chăm chăm vào Diệp Cẩm:

- Năm đó ông đã bạc tình bạc nghĩa, hiện giờ ông lại nói Quý Hồng tôi là người Diệp gia, cánh cửa Diệp gia luôn rộng mở chào đón ta, ông không cảm thấy buồn cười sao? Cmn ông làm cái chó gì thế?

Diệp Cẩm nghe vậy thì chân mày nhú lại tạo thành hình chữ Xuyên.

- Diệp Cẩm, ông không cần giả mù sau mưa, tôi cho ông biết, không cho sự trợ giúp của ông thì cũng không có tên nào dám động vào một đầu ngón tay của ta tôi

Thấy Diệp Cẩm không nói lời nào, Quý Hồng lạnh lùng nói:

- Đồng dạng, không có Diệp gia ủng hộ thì Quý Hồng tôi cũng làm tốt hơn so với mấy tên phế vật trong Diệp gia.

- Con đã không muốn trở về thì ta cũng không cưỡng bách con nữa.

Diệp Cẩm bóp tắt tàn thuốc. Vẻ mặt nghiêm túc nhìn vào Quý Hồng, nói:

- Nhưng mà con cần phải cách xa Bùi Đông Lai một chút.

”Khanh khách...”

Nghe được Diệp Cẩm nhắc tới Bùi Đông Lai, Quý Hồng cười phá lên:

- Diệp Cẩm ông lo lắng rằng Bùi Đông Lai cũng với tôi sẽ làm cho ông mất mặt sao?

- Tiểu Hồng.

Quý Hồng liên tiếp khiêu khích, nhường Diệp Cẩm có chút nổi giận.

- Diệp Cẩm ông cũng quá mơ tưởng rồi, tôi nói cho ông biết, tiểu tạp chủng tôi đây sẽ chủ động cùng Bùi Đông Lai cho ông xem cho sáng mắt.

- Nói vậy con cũng biết, sau khi Diệp Thiên bị con của Bùi Vũ Phu đánh cho tàn phế thì cha ta và thúc thúc ta đều đi thăm Diệp Thiên.

Giọng nói Diệp Cẩm trở nên trầm thấp:

- Ta không gạt con, Bùi Vũ Phu và con của hắn đã làm ra hành động vượt qua mấu chốt của Diệp gia, vô luận là cha ta hay vị thúc thúc kia ở trong quân đều bị chọc giận. Kết quả thì không nói con cũng biết.

- Ông cho rằng cha con Bùi gia sẽ sợ Diệp gia các người ư?

Vẻ mặt Quý Hồng khinh miệt, cười:

- Tôi nói cho ông biết, nếu Bùi Vũ Phu sợ Diệp gia các người thì năm đó cũng không cướp đi Diệp Văn Tình rồi, nếu Bùi Đông Lai sợ Diệp gia các người thì hắn cũng sẽ không nói, bản thân hắn muốn nhìn thấy lão gia hỏa nào của Diệp gia có thể làm khó dễ hắn?

- 3 ngày sau, Tranh Vành cùng cùng Tần Đông Tuyết sẽ đính hôn tại khách sạn Yên Kinh.

Diệp Cẩm trầm giọng nói:

- Đây chỉ là bước đầu tiên của Diệp gia, kế tiếp Bùi Đông Lai sẽ...

“Lộp bộp!”

Nghe Diệp Cẩm nói như thế thì trong lòng Quý Hồng không khỏi ngẩn ra. Nàng không ngờ rằng vì Diệp Thiên mà Diệp gia muốn sút đầu mẻ trán với Bùi gia.

Thấy Quý Hồng không nói lời nào, Diệp Cẩm lại tiếp tục nói:

- Con là con của ta, trong người con có chảy dòng máu của ta nên ta hy vọng còn không bị liên lụy đến trường tranh đấu này.

- Cho nên ông muốn ta phản bội Bùi Đông Lai, không..là phải cách xa Bùi Đông Lai một chút, đúng không?

Vẻ mặt Quý Hồng trào phúng cười.

- Đúng.

Diệp Cẩm không có giấu diếm, mà là ăn ngay nói thật.

- Thật ngại ngần, Diệp bí thư, tôi đã đem toàn bộ lợi thế đặt ở trên người Bùi Đông Lai.

Quý Hồng cười lạnh nói.

- Tiểu Hồng, con xác định là muốn làm vậy?

Diệp Cẩm có chút không cam lòng mà hỏi, hẳn thực không muốn chứng kiến con gái ruột thịt của mình đứng đối lập với hắn.

- 20 năm trước ông đã vứt bỏ bà ấy chủ động theo đuổi Diệp Văn Tĩnh, lúc ấy Bùi Vũ Phu có thể vũ nhục Diệp Cẩm ông. Từ trong tay Diệp Cẩm ông đã cướp đi đệ nhất mỹ nữ kinh thành, 20 năm sau, Bùi Vũ Phu vẫn có thể đánh bại ông. Hơn nữa con của hắn vẫn có thể đánh bại thằng con phế vật của ông.

Lời nói của Quý Hồng giống như một thanh chủy thủ đâm vào trái tim của Diệp Cẩm, khiến cho cả người Diệp Cẩm run lên.

- 20 năm trước, ở trên tình trường Bùi Vũ Phu có thể đánh bại ông, hôm nay con của hắn cũng sẽ đánh bại con của ông.

Mắt thấy Diệp Cẩm biến sắc Quý Hồng cũng không thêm để ý.

- Không có khả năng.

Giọng nói Diệp Cẩm lạnh xuống.

- Cuối cùng Tần gia sẽ đồng ý để Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết ở một chỗ.

Quý Hồng đứng lên, cười lạnh nói:

- Mặc kệ ông tin hay không, tóm lại là tôi tin.

- Nếu Tần gia không làm thế?

Diệp Cẩm nhú mày hỏi.

Quý Hồng nheo mắt lại:

- Nếu Tần gia không làm thế thì tôi sẽ quỳ trước mặt ông.

- Không cần, chỉ cần con gọi ta một tiếng “ Cha” là ta thỏa mãn rồi.

Diệp Tranh Vành giận dữ nói.

- Nếu Tần gia để cho Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết ở chung một chỗ thì ông sẽ làm gì?

Quý Hồng hỏi lại.

Làm như thế nào?

Diệp Cẩm lại trầm mặc.

- Nếu Tần gia làm được điều này thì ông phải đi đến trước mộ của bà ấy, cúi đầu nhận sai.

- Diệp Cẩm ông có dám cược không?

Chẳng biết tại sao, khi nhắc đến người mẹ của mình thì Quý Hồng không còn kích động nữa mà vẻ mặt nàng trở nên lãnh mạc.

- Được.

Diệp Cẩm cấp ra một câu từ trả lời thuyết phục.

- 3 ngày sau, tôi sẽ mở to mắt nhìn.

Quý Hồng cười lạnh đứng dậy, rời khỏi phòng.

Diệp Cẩm muốn nói lại thôi, cuối cùng không có lên tiếng gọi lại Quý Hồng.

Ra khỏi phòng, Quý Hồng không ngừng lại, trước tiên lấy điện thoại gọi cho Bùi Đông Lai:

- Diệp Cẩm nói với tôi, 3 ngày sau, Diệp Tranh Vành và Tần Đông Tuyết sẽ đính hôn tại khách sạn Yên Kinh.

- Đã rõ.

Bùi Đông Lai trầm mặc một lúc, trả lời một câu rồi cúp điện thoại.

”Đô... Đô...”

Bên tai vang lên tiếng ”Đô... Đô...”, Quý Hồng có thể hiểu được tâm tình giờ này của Bùi Đông Lai, trong lòng nàng khê đau.

Sau đó, nàng lại bấm số của Bùi Vũ Phu

- Bùi thúc, 3 ngày sau, Diệp Tranh Vanh và Tần Đông Tuyết sẽ đính hôn ở khách sạn Yên Kinh.

- 3 ngày sau, thúc mang cháu và Đông Lai đi tới khách sạn Yên Kinh, tát vào mặt Diệp gia.

3 ngày sau.

Vũ Phu rời núi, TQ run rẩy...

393. Chương 392 - 394: Chỗ Dựa Vững Chắc.

- Lão bản thân ái, ngày mốt mới là ngày cậu hiện thân, làm gì mà ra viện sớm như vậy?

Trong một phòng bệnh cấp cao ở bệnh viện Đông Tường, Quý Hồng giống như là nữ nô đứng bên cạnh Bùi Đông Lai, giúp Bùi Đông Lai cởi bộ quần áo bệnh nhân trên người ra rồi thay cho Bùi Đông Lai một chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn do một nhà thiết kế nổi tiếng làm ra.

- Hôm nay có người muốn mang tôi đi Tiêu gia.

Sắc mặt Bùi Đông Lai tỏ ra bình tĩnh nói.

- Bùi thúc sao?

Nghe được Tiêu gia, một trong những nhà cầm quyền trong quân đội của nước cộng hòa thì Quý Hồng ngăn ra sau đó theo bản năng thì nàng liền nghĩ đến Bùi Vũ Phu dù sao thì Bùi Vũ Phu cũng đã nói cho nàng biết, 3 ngày sau thì hẳn muốn dẫn nàng cùng Bùi Đông Lai đi đến khách sạn Yên Kinh để tát vào mặt Diệp gia.

- Không phải, là Trần Quốc Đào.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Tôi với Trần Quốc Đào có một giao dịch, tôi giúp ông ta lấy chức quán quân Đại Bí Võ, ông ta giúp tôi tìm chỗ dựa vững chắc là Tiêu gia này.

- Cậu đã làm cho Diệp Thiên tàn phế, làm cho người của Diệp gia vô cùng tức giận, trong lúc quan trọng này thì cho dù Tiêu gia có thân với Trần Quốc Đào đi chăng nữa thì cũng sẽ không dám hoàn toàn đứng đối lập với Diệp gia.

Quý Hồng không phải là một bình hoa, nàng là một người có trí tuệ.

Nói xong, Quý Hồng không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, lại do dự nói thêm:

- Nếu Bùi thúc đã nói ra thì nói vậy Bùi thúc đã bố trí sẵn hết mọi việc, một khi đã như vậy thì cậu cũng không cần phải đi đến Tiêu gia nữa.

- Nếu otoi không đi thì tôi sẽ phụ ý tốt của Trần Quốc Đào.

Bùi Đông Lai nhìn ra bên ngoài cửa sổ:

- Còn nữa, mặc dù là tôi có tín nhiệm với Qua tử nhưng mà tôi..không cam lòng.

Không cam lòng.

Nghe được ba chữ kia, trong lòng Quý Hồng không khỏi run lên.

Nàng biết, Bùi Đông Lai ở trước mặt nàng đây vì muốn thăng lưng đi thẳng vào cánh cửa của Tần gia cho nên mấy tháng qua hắn đã sáng tạo ra vô số kỳ tích. Từ buổi thảo luận Kinh Tế đến Đại Bĩ Võ thì hắn đã khiến cho 2 giới quân, thương phải nhắc lên những cơn động đất cấp 12.

Nhưng mà Tần gia vẫn lựa chọn con rể dựa vào ích lợi chứ không quan tâm đến năng lực, cho nên mới có cuộc đính hôn giữa Diệp Thiển và tđt. Chính việc này đã làm cho Bùi Đông Lai cảm thấy thương tổn.

- Tôi biết cậu không cam lòng nhưng mà lấy tình hình bây giờ thì cho dù Tiêu gia có quen biết với Trần Quốc Đào đi chăng nữa thì cũng khó có khả năng giúp một người bên ngoài như cậu.

Quý Hồng nói tới đây, hơi có vẻ lo lắng nhìn Bùi Đông Lai liếc mắt một cái:

- Cho nên, nếu cậu đi Tiêu gia thì cũng vô ích thôi, vậy tại sao cậu còn muốn đi nữa?

- Tôi tin tưởng rằng Tiêu gia sẽ nằm về phía bên tôi.

Bùi Đông Lai từ từ mở miệng, giọng nói không lớn nhưng mà trong giọng nói lại tràn ngập tự tin.

- Why?

Trong lòng Quý Hồng chấn động, trừng to mắt, vẻ mặt đầy khiếp sợ hỏi Bùi Đông Lai.

10' sau.

Bùi Đông Lai cùng với Quý Hồng đi xuống thì thấy một chiếc Audi A6 có bảng số xe quân đội dừng ở trước đó.

- Đông Lai.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đi xuống thì thân là cảnh vệ viên của Trần Quốc Đào, Chung Cương liền hạ kính xe xuống rồi hướng về phía Bùi Đông Lai vẫy vẫy tay, ngoài ra thì Trần Quốc Đào cũng hạ kính xe xuống, nhìn về phía Bùi Đông Lai, ánh mắt của Trần Quốc Đào có chút phức tạp.

Rõ ràng là hắn cũng biết, cho dù hắn có đi tìm người bạn từng chinh chiến trên sa trường với mình là gia chủ của Tiêu gia, nhân vật số 2 của quân đội là Tiêu Nguyên Thanh để giúp đỡ đi chăng nữa thì khả năng cũng rất thấp.

- Tôi sẽ gọi điện cho cô.

Thấy Trần Quốc Đào thì Bùi Đông Lai quay đầu nói với Quý Hồng một câu, sau đó liền bước tới chiếc Audi A6 kia.

- Thương thế đã đỡ chút nào chưa?

Lên xe, ngồi ở phía sau thì Trần Quốc Đào liền quan tâm hỏi thăm.

- Không sao cả.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Chỉ cần tiếp tục tịnh dưỡng là tốt thôi.

- Vậy là tốt rồi.

Trần Quốc Đào cười cười nhưng mà nụ cười của hắn có chút chua xót, hắn muốn nói cho Bùi Đông Lai biết lấy tình thế hiện nay thì chưa chắc Tiêu Nguyên Thanh sẽ ra mặt hỗ trợ cho hắn nhưng mà lời nói đến bên miệng thì Trần Quốc Đào lại không thể nói ra.

...

Tây Sơn nằm ở phía Tây của Yên Kinh.

Thân là nhân vật số 2 của quân đội thì Tiêu Nguyên Thanh ở biệt thự ở khu Tây Sơn này.

Cho dù là Trần Quốc Đào sớm đã gọi điện cho Tiêu Nguyên Thanh nhưng mà sau khi xe đi vào Tây Sơn thì vẫn bị kiểm tra 3 lần, lần sau so với lần trước thì cẩn thận hơn.

Sau khi kiểm tra xong thì xe liền chạy đến biệt thự của Tiêu Nguyên Thanh.

Khi xe dừng lại thì Bùi Đông Lai là người đầu tiên bước xuống xe, hắn không có ngẩng đầu lên nhìn về biệt thự phía trước, mà là hắn đứng ở một bên cung kính đợi Trần Quốc Đào xuống xe.

- Thủ trưởng, Tiêu XX đợi ngài đã lâu.

Cảnh vệ viên của Tiêu Nguyên Thanh đứng ở cửa đợi đã lâu, thấy Trần Quốc Đào đi xuống xe thì vội vàng bước lên, cúi chào nói.

- Tiểu Trịnh a, phiền toái cậu dẫn đường.

Trần Quốc Đào liền trả lễ, cười nói.

- Thủ trưởng, nói quá rồi, đây là việc mà tôi phải làm.

Cảnh vệ viên của Tiêu Nguyên Thanh cười cười, ánh mắt liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái, trong lòng không khỏi cả kinh.

Bởi vì lấy thực lực của hắn thì căn bản không nhìn thấy Bùi Đông Lai rốt cuộc đã đạt đến trình độ cỡ nào, thậm chí hắn còn không cảm nhận được một hơi thở cao thủ nào trên người của Bùi Đông Lai nữa.

Điều này làm cho hắn hiểu được, thực lực của hắn và Bùi Đông Lai không ở cùng một cấp bậc.

Kinh hãi rất nhiều, cảnh vệ của Tiêu Nguyên Thanh cũng không nói gì nữa mà liền dẫn đường mang theo Bùi Đông Lai và Trần Quốc Đào đi vào đại viện của biệt thự.

- Ông nội, hôm nay thời tiết lạnh rồi, ông về phòng nghỉ ngơi đi.

Một góc sân trong biệt thự, Tiêu Nguyên Thanh nằm ở trên một chiếc ghế thái sư được làm bằng gỗ lim, ngồi bên cạnh Tiêu Nguyên Thanh là Tiêu Nam đang đo huyết áp cho lão, một bên khẽ xoa vai cho Tiêu Nguyên Thanh, một bên nói.

- Cái này tính là gì hả?

Tiêu Nguyên Thanh không cho là đúng:

- Năm đó ông nội của cháu đi theo chủ tịch lên Tuyết Sơn, so với ở nơi này thì khí hậu ở trên đó còn tồi tệ hơn, không phải ông nội cũng chịu được sao?

- Ông nội, thời đại nào rồi mà ông còn nói những chuyện đó nữa?

Tiêu Nam cười khổ nói.

- Đúng là thời đại khác trước, tổ quốc phát triển hơn rồi nhưng mà cũng có một số việc đã dần dần biến mất.

Tiêu Nguyên Thanh thở dài, trên mặt hiện ra vài phần lo lắng.

Tiêu Nam biết Tiêu Nguyên Thanh một lòng vì nước, cho nên nghe được Tiêu Nguyên Thanh cảm thán thì nàng cũng không nói gì cả.

- Đúng rồi, sáng nay cháu kiểm tra thân thể cho lão thái gia, tình hình như thế nào?

Vô luận là Tiêu Nguyên Thanh hay là vị Thái thượng hoàng của Tiêu gia kia bởi vì có thân phận có chút đặc thù cho nên hằng ngày đều có người đến kiểm tra thân thể cho bọn họ, bất quá thân là người trong quân y thì khi vừa về tới biệt thự ở Tây Sơn này thì Tiêu Nam liền kiểm tra thân thể cho 2 người bọn họ.

- Thân thể của lão thái gia vô cùng cường tráng, buổi sáng còn đánh quyền nữa đó.

Tiêu Nam cười nói.

Tiêu Nguyên Thanh nghe vậy thì nở ra nụ cười, so với người khác thì hắn rõ ràng hơn, Tiêu gia có thể trở thành một trong 4 nhà có quyền ở nước cộng hòa này hoàn toàn là do lão thái gia của Tiêu gia làm ra, đồng dạng chỉ cần một ngày lão thái gia chưa vào đất thì nói về quân đội thì không có gia tộc nào ở nước cộng hòa này có thể so sánh được.

“Ừa?”

Sau đó, vốn là Tiêu Nam còn muốn nói điều gì nhưng mà nàng lại thấy Bùi Đông Lai và Trần Quốc Đào đi vào.

Nhận thấy được vẻ khác lạ của Tiêu Nam thì Tiêu Nguyên Thanh cũng đem ánh mắt nhìn về phía 2 người Trần Quốc Đào và Bùi Đông Lai, ánh mắt của Tiêu Nguyên Thanh như dao đánh giá Bùi Đông Lai.

- Ông nội, Bùi Đông Lai cùng Trần gia gia đến đây để làm gì?

Kinh ngạc qua đi, Tiêu Nam không nhin được mà hỏi:

- Chẳng lẽ bởi vì những biểu hiện của cậu ta ở trong lần Đại Bĩ Vô kia mà ông nội muốn đích thân nhìn thấy cậu ta sao?

- Ừh.

Tiêu Nguyên Thanh gật đầu, bất quá cũng không có giải thích gì thêm.

- Ông nội, lúc trước còn đã xử lý vết thương cho cậu ta.

Tiêu Nam nhìn vào sắc mặt bình tĩnh của Bùi Đông Lai, nhin không được mà nói:

- Cậu ta và Tiêu Phi rất giống nhau.

Tiêu Phi.

Nghe được 2 chữ này thì trong lòng của Tiêu Nguyên Thanh cũng không nhin được mà khẽ run lên một chút.

- Ông với Trần gia gia nói chút chuyện, cháu cùng lão thái gia nói chuyện đi.

Tiêu Nguyên Thanh đứng lên, nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

Từ sau khi Tiêu Phi bị mất trong lúc chấp hành nhiệm vụ thì Tiêu lão thái gia ngày lại càng trở nên yếu đi.

Rất cả chuyện này đơn giản bởi vì Tiêu Phi là bảo bối của Tiêu lão thái gia đồng thời Tiêu Phi cũng là thành viên đời thứ tư khiến cho Tiêu gia cảm thấy tự hào nhất.

- Được.

Tiêu Nam gật gật đầu, đồng ý, sau đó đi tới chào hỏi với Trần Quốc Đào:

- Trần gia gia.

- Tiểu Nam lại đang đo huyết áp cho ông của cháu sao?

Trần Quốc Đào thấy dụng cụ trong tay của Tiêu Nam thì cười cười nói.

Tiêu Nam gật đầu cười, sau đó nhìn Bùi Đông Lai:

- Cũng không nên vận động mạnh quá, nếu không làm cho vết thương tái phát, đến lúc đó bờ vai của cậu sẽ bị phể đi.

- Cảm ơn chị Tiêu đã nhắc nhở.

Bùi Đông Lai cười nói, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Tiêu Nguyên Thanh.

Cùng lúc đó, Tiêu Nguyên Thanh cũng cảm thấy được hơi thở trên người của Bùi Đông Lai cho nên đồng tử của Tiêu Nguyên Thanh cũng hơi phóng to ra, trong đôi mắt hiện lên một vẻ kinh ngạc.

Nhận thấy được điểm này thì trong lòng Trần Quốc Đào mừng thầm, không có hé răng.

Bởi vì lúc trước Tiêu Phi và Trần Anh đã đính hôn cho nên đối với Tiêu Phi thì Trần Quốc Đào cũng không xa lạ gì cả.

Hắn sớm đã phát hiện được trên người của Bùi Đông Lai có hơi thở giống với Tiêu Phi đây cũng chính là một trong những nguyên nhân mà Trần Quốc Đào hắn chiếu cố cho Bùi Đông Lai.

Lúc này, thấy ánh mắt của Tiêu Nguyên Thanh tỏ ra kinh ngạc khi nhìn vào Bùi Đông Lai thì trong lòng Trần Quốc Đào rất rõ ràng, Tiêu Nguyên Thanh có ra mặt giúp Bùi Đông Lai không thì trừ vào quan hệ cá nhân giữa Tiêu Nguyên Thanh và hắn thì ngoài ra việc này còn quyết định bởi hơi thở trên người của Bùi Đông Lai giống với Tiêu Phi nữa.

- Sẽ giúp sao?

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên có chút quỷ dị.

Trần Quốc Đào không nhịn được mà thăm hỏi.

Giống.

Quá giống.

Cảm nhận được khí chất trên người của Bùi Đông Lai giống với Tiêu Phi thì trong lòng Tiêu Nguyên Thanh liền nổi lên những gợn sóng.

- Tiểu tử, chẳng lẽ cậu không biết thủ trưởng sao?

Mắt thấy Tiêu Nguyên Thanh dần dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh thì Trần Quốc Đào cố ý trừng mắt liếc Bùi Đông Lai một cái rồi nhắc nhở.

- Thủ trưởng, tốt.

2 chân Bùi Đông Lai sát vào nhau, ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc cúi chào Tiêu Nguyên Thanh.

- Chào cậu.

Tiêu Nguyên Thanh trả lại một cái chào theo nghi thức quân đội, sau đó nói:

- Lão Trần a, đi đến thư phòng của tôi rồi nói.

- Tốt.

Trần Quốc Đào gật gù đầu, sau đó quay lại nhìn Bùi Đông Lai, nói:

- Tiểu tử, không cần đi đâu cả, đứng ở chỗ này chờ.

- Vâng, thủ trưởng.

Bùi Đông Lai gật đầu rồi nhìn theo bóng dáng của 2 người đi vào.

- Lão Tiêu, ông có thấy nó giống với Tiêu Phi không? Nhất là khí chất trên người nó.

Đi vào thư phòng, Trần Quốc Đào đón lấy điều thuốc Tiêu Nguyên Thanh ném sang, cười khổ mà nói.

Không trả lời, sắc mặt Tiêu Nguyên Thanh hơi phức tạp, châm lửa.

- Lão Tiêu, sở dĩ tôi mặt dày dẫn nó đến tìm ông là muốn ông ra mặt giúp hắn, ngoài cái khí chất giống với Tiêu Phi ra thì trong lần Đại Bĩ Vỡ cả nước nó đã chứng minh thực lực của mình rồi.

Trần Quốc Đào mang theo vài phần lo lắng, nói :

- Nói thật, tôi không hy vọng nhìn một nhân tài ưu tú như thế bước vào con đường ta đạ, không thể dốc sức cho quốc gia.

Tiêu Nguyên Thanh vẫn không trả lời mà là im lặng hút thuốc.

- Lại nói, tiểu tử này thật đáng thương. 18 năm trước, hắn thiếu chút nữa là đã chết đi trên bàn mổ, cuối cùng lại bị Diệp gia bức bách, làm cho hắn và cha của hắn phải rời khỏi Yên Kinh, mai danh ẩn tích.

Trần Quốc Đào thấy Tiêu Nguyên Thanh không nói lời nào, lại nói:

- Còn nữa, coi như Diệp gia tiếp tục hận Bùi Vũ Phu đi chăng nữa thì cũng không nên đem cừu hận đổ vào người hắn. Tuy nói mẹ của hắn Diệp Văn Tình không phải là người Diệp gia chân chính nhưng mà cha của Diệp Văn Tình năm đó cũng đã cứu Diệp Thạch mộ mạng, mà Diệp Thạch cũng đã nhận Diệp Văn Tình

làm con gái nuôi. Từ đó, như thế nào đi chăng nữa thì Diệp Văn Tình cũng được gọi là người của Diệp gia, nó cũng đã cho Diệp Thạch một đứa cháu ngoại. Nhưng mà, sau khi người Diệp gia biết nó và nha đầu của Tần gia ở chung một chỗ thì lại dùng cường quyền để chia rẽ nó và nha đầu của Tần gia.

Tiêu Nguyên Thanh phủ phủ khói thuốc, muốn nói lại thôi.

- Còn về phần hấn đánh tàn phế Diệp Thiên hoàn toàn là bắc đất dĩ. Ngày đó, ông không có mặt trong sân nên không biết được Diệp Thiên chẳng những cuồng ngạo mà còn ra tay hạ tử thủ đối với đội viên tiểu đội đặc chiến khác. Ngoài ra sau khi làm tiểu tử Bùi gia kia bị thương thì không ngừng dùng từ ngữ ác độc để công kích, chọc giận tiểu tử Bùi gia. Diệp Thiên làm như vậy là muốn nghĩ ở trên sân đánh cho tiểu tử Bùi gia tàn phế, thậm chí là giết tiểu tử đó.

Trần Quốc Đào nói tới đây thì có chút cảm giận, hấn rất tức giận cho nên cảm thấy được Bùi Đông Lai đánh cho Diệp Thiên quả là một điều chính xác, điều này đã làm cho hấn hả lòng hả dạ.

Nghe đến đó. Tiêu Nguyên Thanh bóp tắt tàn thuốc, thở dài nhìn Trần Quốc Đào:

- Lão Trần, những điều ông nói thì tôi cũng biết, đồng thời tôi cũng biết Diệp gia đã đem Diệp Thiên trở thành tâm can bảo bối. Diệp gia có thể khoan dung cho tiểu tử Bùi gia cùng với Diệp Tranh Vành tranh giành Tần nha đầu nhưng mà tuyệt đối không buông tha cho hành động đánh Diệp Thiên trở thành người sống thực vật kia, điều này đã vượt qua giới hạn của Diệp gia.

Trần Quốc Đào biết Tiêu Nguyên Thanh nói sự thật, không có hé răng.

- Mà Diệp Thạch cũng đã dùng hành động để chứng minh điểm này.

Tiêu Nguyên Thanh lại nói:

- Cho tới nay, đối với chuyện giữa nha đầu Tần gia và Diệp Tranh Vành thì Tần Hồng Sơn vẫn không tỏ thái độ, người sáng suốt Tần Hồng Sơn vì muốn lấy đại cục làm trọng hơn nữa muốn thông qua phương thức này để làm thế lực của Bùi Vũ Phu nổi lên mặt nước, quan trọng hơn là hấn muốn xem phần lễ hỏi giữa 2 bên, bên nào nặng hơn.

- Hiện giờ, khi tiểu tử Bùi gia và Bùi Vũ Phu vào kinh thì Tần Hồng Sơn đã thay đổi thái độ, trực tiếp để cho nha đầu Tần gia và Diệp Tranh Vành đính hôn. Điều này cũng đủ để chứng minh rằng bên Diệp gia đã đưa ra lễ hỏi thật lớn, lớn đến mức Tần Hồng Sơn cho rằng tiểu tử Bùi gia và cha của hấn không thể nào làm được.

“ Ba!”

Sắc mặt Trần Quốc Đào phức tạp hút lấy điếu thuốc đang cầm trên tay.

- Như vậy, tạm thời không nói đến tôi không không cho Diệp gia mặt mũi đi, cho dù trong lúc đính hôn diễn ra, tôi ra mặt làm chỗ dựa cho tiểu tử Bùi gia thì ông cho rằng Tần Hồng Sơn sẽ thay đổi quyết định sao?

Tiêu Nguyên Thanh nói xong, lắc lắc đầu, nói :

- Sẽ không, bởi vì hấn biết tôi ra mặt chỉ là cấp cho tiểu tử Bùi gia thể diện mà thôi, trên thực tế là cũng không mang đến chỗ tốt gì cho Tần gia cả.

Trần Quốc Đào phun ra một ngụm khói, muốn nói lại thôi.

- Lão Trần, tôi biết ông muốn hỏi tôi, có thể cấp cho Tần gia một chút ưu đãi khiến Tần Hồng Sơn thay đổi quyết định.

Tiêu Nguyên Thanh giống như có thể đoán được tâm tư của Trần Quốc Đào, lắc đầu cười khổ:

- Chuyện này không thể nào. Bởi vì muốn cho Tần Hồng Sơn thay đổi quyết định thì Tiêu gia cần phải hy sinh lợi ích rất lớn, hơn nữa Tiêu gia cùng với Diệp gia đối lập với nhau, điều này sẽ gây ra bất lợi đối với đại cục hiện nay.

- Theo như lời ông nói thì chuyện này sẽ không có cách cứu vãn sao?

Trần Quốc Đào bóp tàn thuốc, cau mày nói.

- Ủh.

Tiêu Nguyên Thanh gật gật đầu, sắc mặt phức tạp, nói:

- Ngoài ra, Diệp gia không tiếc vốn để làm cho Diệp Tranh Vành cùng nhà đầu Tần gia đính hôn như vậy là muốn tính toán chọc giận cha con Bùi gia. Nếu cha con Bùi gia biết điều rời khỏi Yên Kinh thì tốt, nếu không biết điều mà đến đại náo buổi lễ đính hôn thì điều này sẽ khiến cho cha con Bùi gia lâm vào chỗ vạ kiếp bất phục.

Trong lòng Trần Quốc Đào vừa động, lập tức hiểu được ý của Tiêu Nguyên Thanh.

Nếu Bùi Vũ Phu cùng Bùi Đông Lai đi đại náo buổi lễ đính hôn thì như vậy tất cả thế lực của Bùi Vũ Phu sẽ nổi lên mặt nước, kể từ đó Diệp gia cùng Tần gia sẽ liên thủ đem dao mổ chém về phía cha con Bùi gia, cho dù sau lưng cha con Bùi gia có thế lực nào đi chăng nữa thì cũng không thể ngăn cản.

Dù sao, luận về quyền thế thì 2 nhà Diệp Tần cũng đại biểu cho đỉnh của nước cộng hòa.

Luận về võ lực thì 2 nhà Tần Diệp có thể điều động Long Nha, cho dù cha con Bùi gia có bật lại đi chăng nữa thì cũng không thể lật trời được.

- Lão Trần, việc này tôi không phải không muốn giúp mà là không thể giúp.

Thấy Trần Quốc Đào không nói lời nào, Tiêu Nguyên Thanh cười khổ mà nói một câu, sau đó nhắc nhở:

- Mặt khác, vô luận là vì an toàn của tiểu tử đó hay là vì muốn ổn định đại cục. Ông cũng phải khuyên bảo tiểu tử đó, để cho hắn không nên vì lúc nhất thời mà xúc động, gây ra sai lầm lớn.

- Lão Tiêu, ông không biết hắn rồi.

Trần Quốc Đào thở dài, cười khổ nói:

- Ông cảm thấy rằng hắn dám phế đi Diệp Thiên, hô lên “Mấy thằng gia của Diệp gia có thể làm gì được tao?”, vậy thì hắn có khả năng để tôi thuyết phục không? Huống chi, ông chớ quên, so với Bùi Vũ Phu thì hắn cuồng không ít.

Trong biệt thự số 1 Tây Sơn.

Tiêu lão thái gia của Tiêu gia đang nằm ở trên ghế thái sư để cho Tiêu Nam đắp chân.

- Đúng rồi Tiểu Nam, không phải cháu nói sẽ đi đo huyết áp cho gia gia của cháu sau? Tại sao lại đến đây?

Tiêu lão thái gia của Tiêu gia mở to mắt, hỏi.

Nghe được Tiêu lão thái gia của Tiêu gia hỏi như thế thì Tiêu Nam vừa đắp chân, vừa đáp:

- Trần gia gia bên Giang Ninh đến gặp ông nội, ông nội nói cháu đến đây để nói chuyện phiếm với ngài.

- Thì ra là Quốc Đào đến đây.

Tiêu lão thái gia cười a a:

- Ta nghe nói quân khu Giang Ninh giành được chứng quán quân trong cả 3 hạng mục ở lần Đại Bì Võ vừa rồi, chẳng lẽ tiểu tử Quốc Đào kia tìm Nguyên Thanh để khoe à?

- Lão thái gia, ngài lớn tuổi như vậy rồi mà còn quan tâm việc này ư?

Tiêu Nam cười nói.

Tiêu lão thái gia tát nhẹ Tiêu Nam một cái:

- Tiểu nha đầu, chẳng lẽ cháu muốn ông già này cứ nằm này ngủ rồi chờ chết sao?

- Ông, không phải ý này.

Tiêu Nam cũng biết tuy rằng Tiêu lão thái gia đã lui về tuyến 2 nhưng mà ông vẫn luôn quan tâm đến sự phát triển của tổ quốc, hơn nữa cũng thường xuyên cùng Tiêu Nguyên Thanh thậm chí là một ít đại lão khác nghiên cứu, thảo luận một vài vấn đề, lúc này nghe Tiêu lão thái gia nói như thế thì nàng cười nói:

- Lão thái gia, chẳng lẽ lão thái gia không biết gì về lần Đại Bĩ Vô lần này sao?
- Ông chỉ nghe nói quân khu Giang Ninh đoạt được chức quán quân ở cả 3 hạng mục, mấy cái khác cũng không nghe được.

Tiêu lão thái gia nói xong thì nghĩ tới điều gì, mang theo vài phần nghi ngờ nói:

- Theo lý thuyết thì có tiểu tử Diệp gia ở tiểu đội đặc chiến Lang Nha, chức quán quân không nên bị quân khu Giang Ninh đoạt đi mới đúng a? Chẳng lẽ tiểu tử Diệp gia không tham gia vào trận đấu đó?
- Tham gia, hơn nữa còn bị phế đi.

Tiêu Nam trả lời.

“ Ách?”

Nghe được Tiêu Nam nói như thế thì Tiêu lão thái gia hỏi:

- Tiểu Nam, đem tình huống nói rõ cho ông biết một chút.
- Ông, là như thế này. Trần gia gia không biết từ đâu tìm được một vũ khí bí mật. Người kia chẳng những có thể dùng súng ngắm M99 bắn trúng vào mô hình người rơm trên xe Tank ở ngoài 2000m, tốc độ 60km/h. Hơn nữa lại dẫn dắt tiểu đội đặc chiến Đằng Long tiêu diệt đội dự bị Long Nha, giành chức quán quân ở hạng mục đồng đội.
- Đội dự bị Long Nha bị tiêu diệt?

Nghe được Tiêu Nam nói như thế thì Tiêu lão thái gia cả kinh, ngồi dậy hỏi:

- Tiểu Nam, cháu xác định là đúng như thế?
- Lão thái gia, cháu có thể lừa ngài sao?

Tiêu Nam quyết quyết miệng:

- Việc này đã truyền khắp trong quân.
- Theo như lời cháu nói thì người phế tiểu tử Diệp gia chính là tên kia?

Kinh ngạc qua đi, Tiêu lão thái gia đoán được cái gì.

- Dạ.

Tiêu Nam gật gật đầu, lại nói:

- Đúng rồi, ông, Trần gia gia đến đây cũng có mang theo cậu kia nữa.
- Tiểu Lý.

Tiêu lão thái gia nghe vậy thì trong lòng vừa động, nói cảnh vệ viên ở cách đó không xa.

- Đến đây.
- Cậu hãy gọi điện cho Nguyên Thanh, để cho hắn cùng Quốc Đào mang tên tiểu tử kia đến gặp ta.

Tiêu lão thái gia trầm giọng nói.

- Vâng, thủ trưởng.

Cảnh vệ viên của Tiêu lão thái gia liền trả lời sau đó đi ra ngoài gọi điện.

30s sau.

Biệt thự số 2 trong Tây Sơn. Cảnh vệ viên của Tiêu Nguyên Thanh liền tự mình bước vào thư phòng.

- Vào đi.
- Báo cáo thủ trưởng, cảnh vệ viên của lão thủ trưởng gọi điện tới, nói ngài mang theo Trần thủ trưởng cùng thiếu úy ở bên ngoài đi gặp lão thủ trưởng.

Tiến vào thư phòng, tên cảnh vệ viên của Tiêu Nguyên Thanh liền báo cáo.

“Ủa?”

Nghe được cảnh vệ viên nói thế thì Tiêu Nguyên Thanh và Trần Quốc Đào đều ngẩn ra.

- Biết rồi, cậu đi ra ngoài đi.

Lông mày Tiêu Nguyên Thanh nhíu lại, bảo tên cảnh vệ viên rời đi.

- Vâng, thủ trưởng.

Cảnh vệ viên cúi chào, rời khỏi thư phòng.

- Chắc là Tiểu Nam lại đem sự tích của tiểu tử đó nói cho lão thái gia biết, đi thôi, chúng ta cùng đi.

Tiêu Nguyên Thanh đứng lên, nói.

- Tốt.

Trần Quốc Đào gật đầu. Nhưng mà trong lòng hắn cũng biết rõ, nếu như Tiêu Nguyên Thanh đã quyết định không nhúng tay vào chuyện này thì cho dù khí tức trên người của Bùi Đông Lai có giống với Tiêu Phi đi chăng nữa thì Tiêu lão thái gia cũng sẽ không vì vậy mà hy sinh lợi ích của Tiêu gia.

Bên ngoài biệt thự, Bùi Đông Lai giống như một cây sừng, đứng thẳng ở đó, vẫn không nhúc nhích.

- Bùi Đông Lai.

Trần Quốc Đào đi theo Tiêu Nguyên Thanh ra ngoài, lớn tiếng hô.

- Vâng.

- Đi theo ta.

- Vâng, thủ trưởng.

Bùi Đông Lai lớn tiếng trả lời. Thấy vẻ mặt lo lắng của Trần Quốc Đào thì trong lòng hắn liền biết kết quả. Vốn hắn định chủ động cùng Tiêu Nguyên Thanh nói chuyện với nhau để lộ ra con bài chưa lật của mình, nhưng lúc này thấy Tiêu Nguyên Thanh và Trần Quốc Đào cùng rời đi thì trong lòng cũng có chút nghi hoặc nhưng mà hắn cũng không có nóng lòng mà mở miệng hỏi, mà là giữa im lặng đi sau 2 người.

10' sau.

Tiêu Nguyên Thanh cùng Trần Quốc Đào mang Bùi Đông Lai đến biệt thự số 1.

- Báo cáo XX, lão thủ trưởng ở bên trong chờ mọi người.

Cảnh vệ viên của Tiêu lão thái gia thấy Tiêu Nguyên Thanh, Trần Quốc Đào, Bùi Đông Lai đến thì bước lên cúi chào rồi nói.

Tiêu Nguyên Thanh trả lễ rồi dẫn đầu bước vào đại viện, Trần Quốc Đào và Bùi Đông Lai đi ở phía sau.

Trong đại viện, Tiêu lão thái gia không có nằm ở trên ghế thái sư mà là chấp tay sau lưng, đứng ở nơi đó.

Năm tháng không buông tha người.

Bởi vì tuổi đã cao nên tóc hắn đã bạc trắng, hơn nữa trên trán cũng đầy nếp nhăn, thân mình lộ ra vẻ phong phanh.

Bất quá, đúng như lời của Tiêu Nam, thân thể của hắn vẫn còn cường tráng, đứng ở đó giống như là một cây sừng, thân mình thẳng tắp, ánh mắt sáng ngời có thần.

- Cha.

- Lão thủ trưởng.

Nhìn thấy Tiêu lão thái gia, Tiêu Nguyên Thanh cùng Trần Quốc Đào lần lượt mở miệng, trong đó Trần Quốc Đào cúi chào.

- Thủ trưởng, tốt.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai liền bước lên vấn an Tiêu lão thái gia, ánh mắt tràn đầy vẻ kính sợ.

“ Ách?”

Đã từng, Tiêu lão thái gia từng xem Tiêu Phi giống như là bảo bối cho nên đối với Tiêu Phi thì Tiêu lão thái gia càng hiểu biết hơn so với Tiêu Nguyên Thanh.

Tiêu Nguyên Thanh còn cảm thấy khí tức trên người Bùi Đông Lai giống với Tiêu Phi, huống chi là Tiêu lão thái gia?

Thấy vào thân hình thẳng tắp như cây sừng của Bùi Đông Lai, cảm nhận được khí tức trên người của Bùi Đông Lai giống với Tiêu Phi thì Tiêu lão thái gia không khỏi ngẩn ra.

Nhận thấy được Tiêu lão thái gia đang nghi hoặc cùng với kinh ngạc thì trong lòng Bùi Đông Lai hiểu rõ, bất quá hẳn cũng không nói gì.

- Nguyên Thanh, ta đã nghe Tiểu Nam nói về sự tích của tiểu tử này rồi.

Không biết qua bao lâu, Tiêu lão thái gia đem ánh mắt chuyển đi, nhíu mày hỏi Tiêu Nguyên Thanh:

- Chuyện quan trọng như vậy tại sao không nói cho ta?

- Mấy ngày qua bận công tác nên chưa kịp nói là cho cha.

Tiêu Nguyên Thanh cười khổ, mặc dù hẳn là nhân vật số 2 trong quân đội, đồng thời cũng là gia chủ của Tiêu gia nhưng mà trên thực tế mọi việc trong Tiêu gia đều là do vị Tiêu lão thái gia này định đoạt. Tiêu lão thái gia hỏi hẳn chuyện này, ngay cả cơ hội phản bác hẳn cũng không có.

Thậm chí ở trên phương diện quốc gia đại sự, cách nhìn của Tiêu lão thái gia cũng có thể ảnh hưởng đến quyết định của toàn cục.

- Ta nghe nói tiểu tử này tại cách đấu đã đánh cho tiểu tử Diệp gia trở thành tàn phế.

Tiêu lão thái gia không để ý đến lời giải thích của Tiêu Nguyên Thanh, dùng một loại giọng điệu không thể nghi ngờ:

- Chút nữa, con hãy gọi điện cho Diệp Thạch nói rằng ta nói cháu của hẳn tài nghệ không bằng người nên bị đánh cho tàn phế, nếu hẳn còn dám làm gì tiểu tử này thì ta sẽ không để yên đâu.

“ Ách?”

Nghe Tiêu lão thái gia noi thế thì trong lòng Trần Quốc Đào không khỏi vui vẻ, đồng thời dùng ánh mắt ý bảo Bùi Đông Lai mau chóng cảm ơn đi.

Về mặt Tiêu Nguyên Thanh thì tỏ ra lo lắng, hẳn không đợi Bùi Đông Lai nói cảm ơn thì liền nói:

- Cha, chuyện này có chút phức tạp.

- Phức tạp như thế nào?

Lời nói của Tiêu Nguyên Thanh khiến cho Tiêu lão thái gia nhíu mày lại, dường như rất bất mãn.

Tiêu Nguyên Thanh nhất thời không biết trả lời như thế nào.

- Nói.

Tiêu lão thái gia lạnh giọng.

- Lão thái gia, ông nội đang lo lắng đến gia tộc và đại cục.

Dường như nhận ra lo lắng của Tiêu Nguyên Thanh, Tiêu Nam đỡ lấy Tiêu lão thái gia rồi nói.

- Tiểu Nam.

Tiêu Nam mới mở miệng thì Tiêu Nguyên Thanh liền nhíu mày quát một tiếng, ngăn cản không cho Tiêu Nam nói tiếp.

- Tiểu Nam, cháu nói đi.

Tiêu lão thái gia trừng mắt nhìn Tiêu Nguyên Thanh một cái làm cho Tiêu Nguyên Thanh sợ tới mức không dám lên tiếng.

- Lão thái gia, là thế này.

- Theo cháu được biết thì hần là con của Diệp Văn Tình. Bởi vì chuyện tình năm đó mà hần đã được cha của hần mang ly khai khỏi Yên Kinh, mai danh ẩn tích. Hiện giờ, không biết tại sao hần lại quen biết với Tần Đông Tuyết của Tần gia, đồng thời Tần gia cũng muốn cùng đám hỏi với Diệp gia, Tần Đông Tuyết đính hôn cùng với Diệp Tranh Vành.

Nói tới đây, Tiêu Nam dừng một chút, ánh mắt thương thức nhìn Bùi Đông Lai, nói tiếp:

- Bởi vì sự xuất hiện của hần cho nên đám hỏi giữa Tần gia và Diệp gia luôn mắc cạn. Ở trong nửa năm qua hần đã dùng hành động để chứng minh bản thân hần có tư cách bước vào cánh cửa của Tần gia, chính là ở buổi thảo luận và nghiên cứu Kinh Tế vừa rồi hần đã làm một bài luận văn khiến cho hần trở nên nổi tiến, cũng với biểu hiện thần kỳ trong lần Đại Bĩ Vô lần này.

- Ngày đó, ở trong trận cách đấu, sau khi Diệp Thiên làm hần bị thương xong thì Diệp Thiên đã dùng ngôn từ chọc giận hần hơn phân nửa là muốn phẩy hần đi để hần chủ động rời khỏi Yên Kinh. Nhưng không ngờ cuối cùng người bị phẩy lại là Diệp Thiên.

Tiêu Nam nói tới đây thì dừng một chút, nhin không được mà liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái, lại nói:

- Hành động của hần đã hoàn toàn chọc giận Diệp gia, hiện giờ Diệp gia và Tần gia đã cùng nhất trí, vào ngày mai sẽ tổ chức buổi lễ cho Diệp Tranh Vành và Tần Đông Tuyết.

Nói xong, Tiêu Nam cũng không nói gì thêm. Nàng tin tưởng lấy trí tuệ của Tiêu lão thái gia thì tự nhiên có thể hiểu được khó xử của Tiêu Nguyên Thanh, cũng có thể hiểu được lợi và hại trong chuyện này.

- Đứa nhỏ, cha của cậu năm đó chính là Bùi Vũ Phu sao?

Nghe Tiêu Nam nói xong, Tiêu lão thái gia lại đem ánh mắt nhìn về Bùi Đông Lai, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

- Vâng, thủ trưởng.

Bùi Đông Lai ngẩng đầu, ưỡn ngực. Hiển nhiên là hần vô cùng kiêu ngạo đối với sự tích năm đó của Bùi Vũ Phu.

- Cậu tên gì?

Tiêu lão thái gia hỏi.

- Bùi Đông Lai.

- Bùi Vũ Phu, Bùi Đông Lai.

Tiêu lão thái gia lẩm nhẩm 2 cái tên này, nhin không được mà nhắm mắt. Cũng không biết là nghĩ tới điều gì, vẻ mặt có chút bi thương, thân thể gầy yếu kia cũng hơi run lên 2 cái.

“Ủa?”

Thấy vẻ dị thường của Tiêu lão thái gia thì không riêng gì Bùi Đông Lai, ngay cả Trần Quốc Đào, Tiêu Nam cũng Tiêu Nguyên Thanh cũng tỏ ra ngạc nhiên.

- Đứa nhỏ, cậu thích nha đầu của Tần gia ư?

Không biết qua bao lâu, Tiêu lão thái gia mở mắt, khuôn mặt dần dần khôi phục lại vẻ bình thường.

- Thích.

Bùi Đông Lai đáp.

- Nha đầu Tần gia kia có thích cậu không?

Tiêu lão thái gia lại hỏi.

- Có.

Bùi Đông Lai gật đầu, vẻ mặt có chút kích động:

- 20 ngày trước, nàng từng đứng trên Trường Thành nói với cháu, đời này nàng là vợ của Bùi gia.

- Bùi gia...

Nghe đến 2 chữ này thì Tiêu lão thái gia hơi trầm mặc, sau đó bước lên, vuốt nhẹ vào khuôn mặt của Bùi Đông Lai, cười hiền lành, nói:

- Ngày mai, ta sẽ đến tham gia buổi lễ đính hôn của Tần gia và Diệp gia.

“ Bá!”

Nghe được Tiêu lão thái gia nói thế thì Bùi Đông Lai, Trần Quốc Đào, Tiêu Nam và Tiêu Nguyên Thanh đều hiểu được điều gì, sắc mặt cuồn cuộn.

- Ngày mai, ngay trước mặt Tần nha đầu, ta sẽ hỏi nó.

Khi nói chuyện, khí thế cả người Tiêu lão thái gia đột nhiên biến đổi làm cho người ta có cảm giác uy nghiêm, hẳn dùng một loại giọng điệu không thể nghi ngờ:

- Nếu nó thật sự muốn làm con dâu của Bùi gia thì ta sẽ tự mình làm chứng hôn cho 2 đứa.

Sắc trời mông lung, gió lạnh gào thét.

Một công thần có thể dậm chân một phát là làm cho nước cộng hòa run rẩy cuối cùng cũng đã hứa với thiếu niên Bùi gia.

394. Chương 395: Đông Tuyết Khuynh Thành.

Đêm lạnh, những bông tuyết dần dần rơi xuống nhân gian.

Ngày mai là ngày mà toàn bộ nhân sĩ chú ý đến lễ đính hôn giữa Diệp gia và Tần gia. Đột nhiên một trận tuyết lớn bùng xuống Yên Kinh, đem Tử Cẩm Thành biến thành một màu trắng xóa.

Trong lúc tuyết rơi, Bùi Đông Lai dọc theo Côn Ngọc Hà mà chạy chậm, bởi vì vai trái đã bị thương nên sau khi chạy xong thì hẳn không có đi luyện quyền mà trở về biệt thự.

- Lão bản thân ái, tuyết lớn như thế mà ngài vẫn kiên trì chạy bộ sao? Đầu ngài không có phát sốt chứ?

Trong biệt thự, Quý Hồng đã rời giường, trên người mặc một bộ đồ ngủ. Thấy Bùi Đông Lai người đầy tuyết bước vào biệt thự thì nhin không được mà đã kích.

- Có nhiều thứ nhất định phải kiên trì.

Bùi Đông Lai dùng tay phải phủi phủi bông tuyết, ý vị thâm trường nói.

Quý Hồng nghe vậy thì trong lòng vừa động, nàng không khỏi âm thầm cảm thán tâm tình của Bùi Đông Lai thật sự là quá tốt. Hôm nay là một ngày đặc biệt, biết được nữ nhân của mình đính hôn với kẻ khác mà vẫn có thể bảo trì thói quen trước đây, tâm tình như vậy, Quý Hồng tự nhận không thể làm được.

- Đúng rồi, lúc này có người gọi vào điện thoại cho cậu, hình như là Bùi thúc.

Quý Hồng đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng nói:

- Cậu đã đi khỏi nên tỷ đã bắt máy, Bùi thúc nói lễ đính hôn sẽ diễn ra vào lúc 10h, lúc ấy người của Diệp gia và Tần gia sẽ có mặt đầy đủ. Thúc ấy nói, tỷ và cậu đi tới đó trước, thúc ấy và sư phụ của cậu đang ở khách sạn Yên Kinh.

- Rốt cuộc cũng gặp lại Qua tử.

Bùi Đông Lai cười chua xót, trầm ngâm một lát:

- Một hồi cô cứ đi tới tứ hợp viện gặp cha tôi đi, tôi sẽ đến khách sạn Yên Kinh.

- Vì sao?

Về mặt Quý Hồng khó hiểu, ở nàng xem ra không có Bùi Vũ Phu làm chỗ dựa thì Bùi Đông Lai đến đó cũng chẳng làm được gì.

- Áp lực của Đông Tuyết cũng không kém hơn tôi, tuy rằng nàng tin tưởng 100% rằng tôi sẽ đến đó nhưng mà nếu tôi có thể đến đó thì cũng khiến cho nàng thoải mái hơn một ít.

Bùi Đông Lai nhẹ giọng nói.

Quý Hồng cười khỏ một tiếng, nói:

- Có cần gọi thông báo cho Bùi thúc một tiếng không?

- Không cần.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu, sau đó lên lầu tắm rửa, thay quần áo.

Cùng lúc đó.

Trong một biệt thự ở Yên Kinh.

Trong thư phòng, Diệp Cẩm đang ngồi trên ghế, còn Diệp Tranh Vành thì đứng đối diện với hắn, về mặt cung kính mơ hồ có chút kích động.

Bởi vì, ở hắn xem ra, 3 tiếng sau, hắn ở khách sạn Yên Kinh sẽ dắt tay Tần Đông Tuyết, cùng đính hôn với Tần Đông Tuyết. Hung hăng hạ nhục cha con Bùi gia.

- Tranh Vành, thoát nhìn thì con có chút kích động.

Diệp Cẩm nhận thấy được Diệp Tranh Vành kích động, khẽ nhíu mày nói.

- Cha.

Nhận thấy được cha mình có chút bất mãn thì Diệp Tranh Vành do dự một lát, vẫn là nói:

- Cha con Bùi gia quả thật quá kiêu ngạo. Hôm nay, bọn hắn sắp tàn đời rồi, con quả thật có chút kích động bởi vì điều này chẳng những có thể giúp tiểu Thiên báo thù mà còn có thể rửa sạch mối thù năm xưa, hơn nữa nó còn tạo ra uy nghiêm vô thượng cho Diệp gia chúng ta.

- Tranh Vành, trong lúc diệt trừ địch nhân mà bản thân tỏ ra mừng rỡ như điên, điều đó chứng tỏ bản thân không bằng địch nhân. Nếu cảm thấy trút được gánh nặng thì điều đó nói lên bản thân đã đem đối thủ trở thành đại địch.

Diệp Cẩm nghiêm mặt nói:

- Nếu cha đoán không sai thì con đã đem Bùi Đông Lai trở thành đại địch?

Diệp Tranh Vành muốn nói lại thôi.

- Ta thừa nhận là hắn ưu tú nhưng mà Tranh Vành, cha hy vọng con nhớ kỹ. Con xuất thân từ Diệp gia, trên người của con có chảy dòng máu của Diệp gia, điểm xuất phát của con cũng cao hơn những người khác. Con lại được gia tộc ủng hộ mạnh mẽ, tương lai bản thân sẽ đứng trên đỉnh quyền lực, được vạn người kính ngưỡng, cho nên con không nhất định phải đem một tên xuất thân từ bản hàn trở thành đại địch lớn nhất của đời mình.

Diệp Cẩm gằn từng tiếng, nói :

- Con cảm thấy rằng, bản thân mình đi phân cao thấp với hắn thì có ý nghĩa sao?

- Lời dạy bảo của cha rất đúng.

Diệp Tranh Vành cúi đầu thật sâu, thăm mắng mình hồ đồ.

- Một bước này của gia gia con là muốn bức bách thế lực phía sau lưng của Bùi Vũ Phu nổi, về phương diện khác thì người muốn mượn cơ hội này để liên hợp với Tần gia.

Diệp Cẩm mở miệng lần nữa, một câu kích thích ngàn tầng sóng

Cơ thể Diệp Tranh Vành run lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Diệp Cẩm.

- Nếu con không vì chuyện của nhà đầu Tần gia thì cha tin tưởng con có thể nhìn được điểm này.

Diệp Cẩm khe khẽ thở dài, giọng nói hơi lộ tiếc nuối.

- Xin cha yên tâm, sau khi chuyện này kết thúc thì con sẽ đem tất cả tinh lực đặt lên con đường làm quan, tuyệt đối không để cho các vị trưởng bối thất vọng.

Diệp Tranh Vành cúi đầu, thề son thề sắt.

- Ủh.

Diệp Cẩm gật gật đầu, sau đó nói:

- Hôm nay, ngoài người của Diệp gia và Tần gia ra thì cũng có không ít các vị đại lão xuất hiện. Gia gia của con tính thông qua cơ hội lần này để con gặp bọn họ, đối với tương lai của con sau này thì nó sẽ có ý nghĩa quan trọng.

- Cảm ơn cha.

Sắc mặt Diệp Tranh Vành vui vẻ, thân là Diệp gia đại thiếu thì hẳn biết rõ lực lượng của các vị đại lão này kinh khủng đến chừng nào.

- Đi chuẩn bị một chút, một hồi con không cần theo bọn họ đến khách sạn Yên Kinh. Đi với cha cùng XXX đi đón gia gia của con.

Diệp Cẩm an bài.

- Đã biết thưa cha.

Diệp Tranh Vành hít sâu một hơi, rời khỏi thư phòng, nội tâm tràn ngập kích động.

Kích động là bởi vì Diệp gia tính toán lợi dụng cơ hội lần này để cho nhân sinh của hắn bước lên một bước quan trọng.

Một bước này, chỉ cần an phận thủ thường dựa vào an bài của Diệp gia thì hẳn sẽ bước lên trên đỉnh quyền lực.

...

Tần gia tứ hợp viện.

Thân mặc một chiếc áo khoác da chồn, Tần Đông Tuyết đứng ở trong tứ hợp viện nhìn bông tuyết bay ngoài trời, suy nghĩ xuất thần.

Vẻ mặt của nàng vô cùng bình tĩnh.

- Đông Tuyết.

Thấy Tần Đông Tuyết đứng đó thì Tiểu Ái Linh lo lắng kêu lên một tiếng, bước chân đi nhanh đến bên cạnh Tần Đông Tuyết, nhắc đôi tay lạnh lẽo của Tần Đông Tuyết lên:

- Bên ngoài này lạnh lắm, cùng mẹ vào nhà.

- Mẹ, con muốn đứng đây một lúc.

Tần Đông Tuyết nhẹ nói.

- Được rồi.

Tiểu Ái Linh thấy thế thì biết mình không thể thuyết phục được Tần Đông Tuyết, chỉ có thể thở dài, nói:

- Bất quá con chỉ còn 10' nữa. 10' nữa xe sẽ đến đón chúng ta. Vì lo lắng tuyết lớn ảnh hưởng nên gia gia con đã đưa xe đến con đi khách sạn Yên Kinh trước. Gia gia con và cha của con, cùng với đám người Diệp Thạch sẽ đến sau.

Không trả lời, Tần Đông Tuyết chỉ nhìn bông tuyết rơi xuống.

- Đông Tuyết, mẹ biết trong lòng con không dễ chịu.

Chẳng biết thấy khuôn mặt Tần Đông Tuyết như vậy thì trong lòng Tiểu Ái Linh rất khó chịu, nàng không nhịn được mà kéo Tần Đông Tuyết vào lòng, nói:

- Nhưng mà, con nên biết, sinh ra trong gia đình hào phú thì có nhiều việc thân bất do kỷ.

- Mẹ, con không sao.

Tần Đông Tuyết khẽ lắc đầu nhưng thật ra là cũng đang an ủi Tiểu Ái Linh.

“ Haizz”

Nghe Tần Đông Tuyết nói thế, nhìn bộ dạng của Tần Đông Tuyết bây giờ thì Tiểu Ái Linh biết con gái của mình không phải là không đau lòng nhưng mà nàng đem phần đau lòng kia chôn dấu sâu vào tận trong nội tâm, không cho người khác nhìn thấy được. Sau đó Tiểu Ái Linh lại thở dài, nói:

- Đông Tuyết, bình tĩnh mà nói thì Bùi Đông Lai quả thật là một người trẻ tuổi phi thường. So với Diệp Tranh Vanh thì nó càng vĩ đại hơn. Đồng dạng, hấn vì con mà làm hết thảy mọi chuyện.

Bùi Đông Lai.

Nghe được 3 chữ này thì lòng của Tần Đông Tuyết khẽ rung lên, vẻ mặt hơi đổi, toát ra vài phần thương cảm và tưởng nhớ.

- Nhưng mà, Đông Tuyết, mẹ hy vọng con hiểu được, gia gia của con để con đính hôn với Diệp Tranh Vanh. Điều ấy đủ chứng minh gia gia của con đã hạ quyết tâm, sự việc đã không còn cách giải quyết nào khác.

Thấy được ánh mắt Tần Đông Tuyết hiện lên vẻ nhớ thương thì Tiểu Ái Linh cũng có chút không đành lòng, nhắc nhở:

- Mẹ không biết hôm nay nó có đến khách sạn Yên Kinh hay không....

- Có.

Tần Đông Tuyết cắt đứt lời nói của Tiểu Ái Linh, giọng nói vô cùng kiên định.

“Ách?”

Nghe Tần Đông Tuyết nói thế thì Tiểu Ái Linh vốn là ngẩn ra, sau đó nhắc nhở thêm:

- Đông Tuyết theo mẹ biết được thì người của Diệp gia rất tức giận, Diệp gia có thể lợi dụng lần đính hôn lần này để làm cho cha con Bùi gia vọng động, bởi như vậy thì Diệp gia mới có thể khai đao với bọn họ. Cho nên mẹ đề nghị con gọi điện cho nó, nói cho nó biết không nên đi đến đó.

- Mẹ, mẹ không biết hấn, những người khác đụng phải tường thì sẽ lui lại, nhưng mà hấn sẽ đập tường, tiếp tục đi tới.

Sắc mặt Tần Đông Tuyết vô cùng bình tĩnh, giọng nói hờ hững nhưng mà vô cùng tự tin.

Tiểu Ái Linh nghe vậy thì thở dài, lắc lắc đầu, không nói gì thêm nữa mà xoay người rời đi.

Tần Đông Tuyết vươn tay, mở ra, tùy ý để bông tuyết rơi ở trên tay.

Có lẽ là bàn tay của nàng qua lạnh cho nên bông tuyết ở trên lòng bàn tay nàng cũng không có tan ra.

- Đông Lai, tớ biết, cậu có kiêu ngạo của cậu cho nên dù biết khách sạn Yên Kinh có nguy hiểm thì tớ cũng sẽ không ngăn cản cậu. Nếu tớ làm như thế thì sẽ khiến cậu đau lòng.

Tần Đông Tuyết ngẩng đầu nhìn trời, nhẹ giọng nói:

- Còn nhớ rõ ràng tớ đã nói với cậu không? Chuyện của chúng ta sẽ do chúng ta làm cho, tớ..Tần Đông Tuyết, chỉ làm con dâu của Bùi gia.

- Tớ đáp ứng hôm nay đi đính hôn với bọn họ chỉ là làm hết nghĩa vụ với người của Tần gia, báo đáp công nuôi dưỡng của bọn họ. Tớ sẽ không đính hôn với Diệp Tranh Vành, càng không muốn cậu cảm thấy thất vọng vì tớ.

- Cho nên, cậu yên tâm, Tần gia cũng tốt, Diệp gia cũng thế. Nếu có người nào muốn động tới cậu thì phải bước qua xác của Tần Đông Tuyết tớ.

Nói xong, trong đầu Tần Đông Tuyết không khỏi hiện ra khuôn mặt của Bùi Đông Lai. Khóe miệng nở ra một nụ cười hạnh phúc.

Đông Tuyết khuyên thành.

395. Chương 396: Một Mình Bước Đến, Tuyên Ngôn Về Tình Yêu.

9h, bên ngoài khách sạn Yên Kinh tuyết bay đầy trời, mây trắng tận mắt cảnh sát, vô cảnh phong tỏa những con đường xung quanh khách sạn Yên Kinh để đợi 2 nhà Diệp Tần đến.

9h30', từng chiếc xe có biển số xe quân đội, chính trị nổi thành một hàng dài chậm rãi đi tới khách sạn Yên Kinh.

Đám cảnh sát, vô cảnh thấy được những chiếc xe xuất hiện thì vẻ mặt đều kính sợ.

Tần gia.

Rất nhanh, hơn 20 chiếc xe hơi lần lượt đến bãi đậu xe rồi dừng lại.

Người đầu tiên bước ra khỏi chiếc Mercedes-Benz S600 là Tần Yến, tiếp theo là mẹ của Tần Đông Tuyết Tần Ái Linh, người cuối cùng chính là nhân vật chính của buổi lễ đính hôn hôm nay Tần Đông Tuyết.

Sau khi Tần Đông Tuyết bước xuống xe thì Tiểu Ái Linh và Tần Yến đều không hẹn mà nuốn diu lấy nàng.

- Mẹ, tiểu cô, con tự đi được.

Nàng bước xuống xe, không để ý để vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Ái Linh và Tần Yến, nàng cởi đôi giày cao gót ra sau đó đi vào khách sạn Yên Kinh. Cũng không biết là trong lòng nghĩ đến điều gì là lúc bước đi thì nở ra nụ cười vui vẻ.

- Đông Tuyết.

Tiểu Ái Linh vội vàng kêu Tần Đông Tuyết.

- Chị dâu, chẳng lẽ chị quên rằng 20 ngày trước, nó cũng đã từng cởi giày cao gót ra, được tiểu tử Bùi Đông Lai công lên lưng đi ở Trường Thành sao?

Tần Yến thấy thế thì giữ chặt Tiểu Ái Linh.

- Chị biết...nhưng...nhưng mà chị sợ nó lạnh.

Tiểu Ái Linh vô cùng đau lòng.

- Một chút ấy cũng không đáng ngại gì đâu.

Tần Yến cười cười, sau đó nói:

- Em sẽ dẫn Đông Tuyết đi tới phòng hóa trang để thay quần áo.

- Ừh.

Tiểu Ái Linh bất đắc dĩ đáp ứng.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của hơn 100 người thì Tần Đông Tuyết đã cởi đôi giày cao gót ra, đi chân trần cùng Tần Yến bước vào khách sạn Yên Kinh.

Trong một gian phòng trong khách sạn Yên Kinh, Bùi Đông Lai tận mắt thấy những chuyện này, trong lòng hẳn giống như là bị một dao cắt lầy, rất đau.

Mất thấy Tần Đông Tuyết đi vào khách sạn Yên Kinh, Bùi Đông Lai không hề dừng lại, xoay người rời khỏi phòng, cố gắng đi tìm Tần Đông Tuyết.

Mấy phút sau, Tần Yến mang theo Tần Đông Tuyết đi vào phòng hóa trang, 2 thợ trang điểm đã đứng đó từ lâu.

- Tần tiểu thư chỉ còn khoảng 1h20' nữa là đến buổi lễ chính thức, chúng ta phải nhanh chóng lên một lát.

Mất thấy 2 người Tần Đông Tuyết và Tần Yến bước vào thì một người thợ trang điểm liền bước lên, mang theo vài phần lo lắng nhắc nhở.

Lo lắng là bởi vì nàng biết được thân phận của Tần Đông Tuyết.

Nàng hiểu được, nếu không làm cho Tần Đông Tuyết trở nên xinh đẹp thì sự nghiệp sau này của nàng sẽ bị vị hôn phu của Tần Đông Tuyết là Diệp Tranh Vành đánh rớt.

- Gấp cái gì?

Tần Yến tức giận mắng một câu, sau đó hướng về Tần Đông Tuyết nói:

- Đông Tuyết, cháu ngồi xuống đây, để cô giúp chân xoa chân.

Hiển nhiên là Tần Yến lo lắng cho Tần Đông Tuyết.

- Tớ tới đây.

Đột nhiên một giọng nói vang lên ở bên ngoài phòng.

Nghe được giọng nói quen thuộc này thì cả người Tần Đông Tuyết giống như là bị điện giật, còn Tần Yến thì không kìm lòng được mà quay đầu lại nhìn về chủ nhân của giọng nói kia.

Tiếng nói vang lên, bóng người hiện ra.

Ngay sau đó.

Tần Yến thấy được Bùi Đông Lai xuất hiện ở trước cửa phòng.

Nàng không nghĩ rằng Bùi Đông Lai lại có thể xuất hiện ở đây vào giờ phút này, thậm chí nàng không nghĩ rằng lúc này đây Bùi Đông Lai đến đây chỉ đi có một mình.

- Tiểu cô, để tôi tới làm cho.

Không đợi Tần Yến lấy lại tinh thần, không đợi Tần Đông Tuyết xoay người lại thì Bùi Đông Lai đã bước về phía Tần Đông Tuyết.

- Ủh...Được.

Mất thấy Bùi Đông Lai đi tới thì Tần Yến thở dài một hơi, sau đó gật đầu.

Cùng lúc đó, một giọt nước mắt chảy xuống từ khuôn mặt của Tần Đông Tuyết.

Nàng không đưa tay lau đi nước mắt, cũng không xoay người lại. Thân thể của nàng run run lên.

Một bước, hai bước, ba bước.

Bùi Đông Lai bước từng bước đi đến bên cạnh Tần Đông Tuyết.

Gần, gần.

Rốt cuộc, Bùi Đông Lai cũng đã đến phía sau Tần Đông Tuyết.

Đột nhiên, Tần Đông Tuyết xoay người, một bên mỉm cười hạnh phúc, một bên rơi lệ nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Tần Đông Tuyết đồng học, hiện giờ cậu cần ngồi ở trên ghế, sau đó nâng chân của mình lên để tớ xoa bóp cho.

Bùi Đông Lai mỉm cười vươn tay ra lau đi những giọt nước mắt trên mặt Tần Đông Tuyết, sau đó nhu nhu cái mũi của Tần Đông Tuyết rồi nói.

Không trả lời, nước mắt của nàng cứ thế mà chảy xuống, chảy khắp cả khuôn mặt của nàng, thậm chí là có chảy vào trong miệng của nàng.

Có chút khổ, có chút mặn, nhưng phần nhiều là ngọt.

Không riêng gì Tần Đông Tuyết, thấy một màn như thế thì Tần Yến cũng xúc động, nàng lau nước mắt trên mặt rồi nói:

- Cậu ngồi đó giúp tớ bóp chân đi, tớ ra ngoài cửa canh gác cho 2 người.

- Chị Tần, chúng ta đi đâu đây?

Nghe được Tần Yến nói thế thì 2 người thợ trang điểm lại có chút khó hiểu.

- Ở trong trí nhớ của tôi thì vị hôn thê của tôi không cần phải trang điểm làm gì, nàng là người đẹp nhất.

Bùi Đông Lai nắm tay đem Tần Đông Tuyết tới ngồi trước gương, xoay người lại mỉm cười với 2 người thợ trang điểm.

2 người thợ trang điểm nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó vẽ mặt kinh ngạc nhìn về phía Tần Yến. Các nàng là người được Tần Yến thuê tới đây để trang điểm cho Tần Đông Tuyết, nếu Tần Đông Tuyết không cần trang điểm thì Tần Yến thuê các nàng tới đây để làm gì?

- 2 người cứ làm như lời của hắn đi.

Tần Yến cười khổ không thôi:

- Còn về phần thù lao thì vẫn tính như cũ.

- Chị Tần, chúng tôi...

396. Chương 397: Ngang Ngược Vì Ai (1)

Ngoài cửa sổ, tuyết bay tán loạn, cảnh đẹp mê người. Trong phòng, mỹ nhân thở gấp, không khí lãng mạn.

Đều nói nữ nhân được làm từ nước. Sau khi hôn xong thì Tần Đông Tuyết liền mềm nhũn nằm trong lòng Bùi Đông Lai, rúc vào trên cánh tay Bùi Đông Lai, giống như là một con mèo vậy.

Bùi Đông Lai ôm lấy Tần Đông Tuyết, dùng tay nhẹ nhàng vuốt từng sợi tóc trên mặt Tần Đông Tuyết.

“ Két!”

Không biết qua bao lâu, tiếng mở cửa phá tan không khí im lặng trong phòng.

Đẩy cửa vào, thấy 2 người Tần Đông Tuyết và Bùi Đông Lai đang ôm nhau ở cùng một chỗ thì tâm tình của Tần Yến phức tạp.

Bởi vì nàng cũng từng lâm vào tình cảnh giống như Tần Đông Tuyết, hơn nữa trong Tần gia thì nàng và Tần Đông Tuyết có cảm tình tốt nhất, giữa 2 người không giống với cô-cháu mà giống như 2 chị em thì đúng hơn.

Cho nên, ở tận sâu trong lòng của Tần Yến thì nàng luôn hy vọng Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết có thể ở chung một chỗ.

Nhưng mà.

Bởi vì nàng đã từng phản kháng nhưng mà không có hiệu quả, cho nên nàng mới cảm nhận được nhà đế vương vô tình. Tâm tình vô cùng phức tạp nhưng lúc này đây nàng không nhịn được mà mở miệng:

- Đông Lai, còn 30' nữa là đến giờ, 2 lão đầu tử của 2 nhà đang trên đường đến đây. Đông Tuyết cần phải thay quần áo, nhất định phải đi ra ngoài để nghênh đón bọn họ...

Nói tới đây, Tần Yến cố ý ngừng lại, nàng tin tưởng lấy chỉ số thông minh của Bùi Đông Lai thì hẳn sẽ hiểu hết ý tứ của nàng

Khiến cho Tần Yến ngạc nhiên đó là Bùi Đông Lai không hề cử động.

- Đông Lai, ý của tôi là cậu nên tránh mặt một lát, anh chị em của Đông Tuyết sẽ đến đây giúp nó mặc sườn xám. Nếu để bọn họ thấy cậu thì...

Tần Yến nói xong, vẻ mặt tỏ ra bất đắc dĩ, ở nàng xem, nếu để 2 nhà biết được lúc này Bùi Đông Lai đang ôm Tần Đông Tuyết ở chung một chỗ thì có trời mới biết là sẽ phát sinh ra chuyện gì.

- Tiểu cô, bọn họ biết sớm hay muộn cũng không có gì đáng ngại cái.

Bùi Đông Lai trả lời, dường như cũng không để ý lắm.

Thấy được vẻ mặt cùng nụ cười tự tin, nghe giọng nói hờ hững của Bùi Đông Lai thì Tần Yến không khỏi ngẩn ra.

Sau đó, nàng cười khỏ nhìn Bùi Đông Lai:

- Đông Lai, tôi biết hôm nay cha con Bùi gia cậu sẽ không nhận thua. Nhưng mà tôi cho rằng lúc này cha của cậu còn chưa tới đây thì cậu không cần phải lộ diện làm gì.

- Tiểu cô, cô hẳn là nhớ rõ, cháu từng nói với người rằng thì cháu dám đến Yên Kinh này một phần là dựa vào cha cháu, một phần là dựa vào thực lực của bản thân mình.

Khi nói chuyện thì Bùi Đông Lai nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân cho nên hẳn đứng lên, nắm lấy bàn tay phải của Tần Đông Tuyết:

- Còn về phần mấy người bên ngoài thì cháu đã xem họ là làm trưởng bối, nhưng mà nếu họ coi cháu là một con chó thì cháu không để ý mà coi bọn họ là một đám kiến.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Tần Yến muốn nói cái gì nhưng mà thấy được ánh mắt Bùi Đông Lai toát ra vẻ kiên định thì nàng liền đem lời nói ngược trở lại vào trong bụng.

Nàng biết, người thanh niên này, nơi riêng về năng lực cá nhân thì hẳn có đủ tư cách bước vào một cánh cửa nào của một gia tộc bất kỳ ở Tử Cẩm thành này.

“ Két ”

Sau đó, không đợi Tần Yến mở miệng lần nữa. Cửa phòng lại bị người khác đẩy ra, 2 cô gái liền xuất hiện ở trước cửa gian phòng, trong đó cô gái nhỏ hơn thì cầm trong tay một bộ sườn xám màu đỏ.

“ Ách? ”

Đẩy cửa ra, thấy hết cảnh trong phòng thì 2 cô gái liền dừng sững sờ ngay tại chỗ, trừng to mắt, nhìn vào Tần Đông Tuyết và Bùi Đông Lai.

- Tiểu cô, tại sao hẳn lại ở chỗ này?

Sau đó, cô gái có vóc dáng hơi cao, đeo kính đen chán ghét nhìn Bùi Đông Lai, sau đó quay đầu hỏi Tần Yến, trong giọng nói không mang theo quá nhiều sự tôn kính, nếu có chỉ là vẻ hờn giận.

Hờn giận là bởi vì nàng biết nếu để người Diệp gia biết chuyện này thì sẽ làm ầm lên nhưng mà Tần Yến lại không đứng ra ngăn cản chuyện này.

Hờn giận là bởi thì nàng cũng là nhân vật nổi bật đời thứ tư của Tần gia, nàng đang công tác ở văn phòng thị ủy Yên Kinh. Nói về tiền đồ thì Tần Yến không thể so sánh với nàng, thậm chí ngay cả thành viên đời thứ ba cũng không có mấy ai hơn nàng.

Điều này làm cho nàng đủ tự tin để mở miệng chất vấn Tần Yến.

Đối với việc này, Tần Yến thấy vậy thì liền lập tức nổi giận, lạnh lùng:

- Tần Kha, cô tính là cái gì mà dám giáo huấn ta?

- Cô...

Đột nhiên bị Tần Yến trách mắng như vậy thì Tần Kha có chút căm tức, nhưng mà nghĩ đến ngay cả lão gia tử Tần gia và Tần Hồng Sơn mà Tần Yến còn dám bắt lại thì nàng liền áp chế cơn tức giận trong lòng, nghiêm mặt nói:

- Thật xin lỗi tiểu cô, vừa rồi cháu hơi quá khích. Bất quá cô nên nghĩ kĩ lại nếu để mọi người biết nam nhân cùi bắp này xuất hiện ở nơi này thì Tần gia của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng như thế nào?

- Cô nói ai là cùi bắp?

Lúc này người mở miệng không phải là Tần Yến mà chính là Tần Đông Tuyết.

Dưới ánh đèn, trên khuôn mặt nàng vẫn đầy nước mắt nhưng mà vẻ mặt của nàng lại lạnh như băng, giọng nói cũng làm cho người ta có cảm giác xa lạ.

- Đông Tuyết, cô biết cô đang làm cái gì không?

Nghe được giọng nói lãnh mạc của Tần Đông Tuyết thì Tần Kha nhú mày nhìn về phía Tần Đông Tuyết, giọng nói cũng không tốt.

- Tần Kha, chuyện của ta còn không phiên tới cô xen vào.

Mặt Tần Đông Tuyết không chút thay đổi nhìn vào Tần Kha, gần từng chữ:

- Mặt khá, ta xin cô nhớ kỹ cho, đây là nam nhân của ta. Không phải là thứ cùi bắp trong miệng của cô.

397. Chương 397: Ngang Ngược Vì Ai (2)

- Cô...

Sắc mặt Tần Kha biến đổi, nàng muốn tiếp tục giáo huấn Tần Đông Tuyết nhưng mà thấy vẻ lãnh mạc trong đôi mắt của Tần Đông Tuyết thì phải đeo những lời đạo lý nuốt lại xuống bụng, nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

- Tần Đông Tuyết, cô có thể không để ý đến thanh danh của mình. Nhưng cô không thể làm mất mặt Tần gia, cô đã cảm thấy ta không có tư cách quản cô thì như vậy ta sẽ kêu người có tư cách quản cô đến đây.

Nói xong, Tần Kha liền liếc mắt quét Bùi Đông Lai một cái, uy hiếp nói:

- Không biết trời cao đất dày, mày nên tự cút khỏi nơi này đi. Nếu không một hồi, ngay cả cơ hội cút thì mày cũng sẽ không có đâu.

“Vù”

Tần Kha vừa nói xong thì có một chiếc giày cao gót liền bay tới nàng.

“Bốp”

Một màn bất thành linh xảy ra khiến cho Tần Kha không có chút phòng bị nào đã bị chiếc giày cao gót nện trúng, nàng há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin tưởng nhìn Tần Đông Tuyết, cảm giác kia giống như đang hỏi: “Cô dám quăng vào ta sao?”

- Cút.

Trả lời Tần Kha là một chữ “Cút” vang lên, người mở miệng chính là Tần Đông Tuyết.

- Cô....cô....

Cảm nhận được trên mặt truyền đến cảm giác đau đớn, nghe được từ “Cút” thì Tần Kha chỉ cảm thấy tức giận không thôi, cả người nàng run lên, vươn tay phải ra, muốn nói cái gì nhưng mà cuối cùng lại không nói được, chỉ có thể giận dữ giữ áo một cái rồi rời đi.

Cô gái ở bên cạnh có chút không biết phải làm sao.

- Dem quần áo vào đây.

Bùi Đông Lai thấy vậy thì liền mỉm cười, nói.

- Oh, được.

Lúc này nghe Bùi Đông Lai nói thế thì cô gái tên là Tần Diệu Nhiên theo bản năng lên tiếng rồi đi vào phòng.

- Cậu cứ ở đây mà thay quần áo, mọi chuyện kể tiếp để cho tớ xử lý.

Thấy Tần Diệu bước vào cửa thì Bùi Đông Lai buông tay Tần Đông Tuyết ra, ôn nhu nói.

Tần Đông Tuyết muốn nói lại thôi.

- Không tin tớ sao?

Bùi Đông Lai cười hỏi.

- Xin lỗi cậu.

Nhìn nụ cười tự tin của Bùi Đông Lai thì trong lòng Bùi Đông Lai không còn lo lắng nữa.

Bùi Đông Lai không nói gì thêm mà xoay người ra khỏi phòng.

- Diệu Nhiên, cháu hãy giúp chị Đông Tuyết thay quần áo đi.

Tần Yến thấy thế thì bảo Tần Diệu Nhiên một câu rồi đuổi theo Bùi Đông Lai. Nàng sợ Bùi Đông Lai và Tần gia sẽ vạch ma, bùng nổ xung đột. Nếu là như thế thì đối với Bùi Đông Lai hay là Tần gia đều là một chuyện không tốt. Cho nên, nàng muốn làm người hòa giải.

Mất thấy Tần Yến đi ra thì Bùi Đông Lai cũng biết trong lòng Tần Yến nghĩ gì. Hắn không nói gì mà là châm một điếu thuốc rồi hút một hơi.

Cùng lúc đó, người bị Tần Đông Tuyết ném giày vào mặt là Tần Kha tức giận đi vào đại sảnh ở trên lầu.

Thân là thành viên nổi bật đời thứ tư của Tần gia. Tuy rằng Tần Kha không thể làm ra bộ dạng bát phong bất động như Tần Tranh hay Tần Hồng Sơn nhưng mà nàng cũng có thể khống chế được tâm tình của mình.

Đối việc này, khi gần bước lên trên đại sảnh phía trên lầu thì Tần Kha liền điều chỉnh lại tâm tình của mình, nàng nở ra một nụ cười rồi bước vào đại sảnh.

Trong đại sảnh trừ những thành viên quan trọng của 2 nhà Tần Diệp còn chưa đến thì những người khác cũng đã đến đủ.

Bởi vì các nhân vật quan trọng còn chưa đến, buổi lễ đính hôn còn chưa bắt đầu nên mọi người tề tụ lại một chỗ rồi cùng nhau nói chuyện, trêu đùa.

- Cha, tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia đã đến đây, ở trong phòng trang điểm của Đông Tuyết.

Đi vào đại sảnh, Tần Kha liền đi tới trước cha mình là Tần Phong, cúi người nhỏ giọng nói.

“ Ách?”

Nghe được con của mình nói như thế thì hai mắt của Tần Phong mở to ra, sau đó đứng lên, tỉnh bơ lên tiếng chào hỏi với mọi người rồi bước ra khỏi đại sảnh.

- Mang người của cậu đi lên lầu.

Ra đại sảnh, Tần Phong liền bấm một số điện thoại rồi ra lệnh.

1' sau.

12 tên đặc công đi theo Tần Kha cùng Tần Phong vào thang máy, hùng hùng hổ hổ đi tới phòng trang điểm.

Tần Yến thấy thế, sinh lòng bất an nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Điều thuốc đã dập tắt.

Bùi Đông Lai đứng lên, ngạo nghễ mà đứng.

Hắn không để bản thân mình phải chịu ủy khuất một lần nữa.

Thấy lần đầu tiên Bùi Đông Lai đứng thẳng lưng như thế thì trong lòng Tần Yên không khỏi kinh hoàng.

Tuy rằng, nàng phát hiện Bùi Đông Lai vẫn như trước, vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhưng mà nàng cảm thấy được đây chính là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Nàng muốn mở miệng nhắc nhở Bùi Đông Lai nhưng lại nhớ đến những lời Bùi Đông Lai nói với nàng thì nàng liền nuốt ngược lại những điều muốn nói xuống bụng.

Chuẩn bị nhìn xem sự tình phát triển đến mức nào, đến lúc quan trọng thì nàng sẽ ra mặt. Tránh để 2 bên vạch mặt, vung tay.

Cùng lúc đó.

Thấy được Bùi Đông Lai đứng đó thì Tần Phong thâm hồi hận, hồi hận vì mình quá mức qua loa, mang người đến đây.

Mặc dù phía sau của hắn là những tên đặc công tinh anh nhưng mà Bùi Đông Lai lại chính là người giúp cho quân khu Giang Ninh đoạt được chức quán quân trong lần Đại Bĩ Vĩ kia.

P phía sau hắn là hơn 12 quân nhân đặc chủng, nhưng mà Bùi Đông Lai lại là người xuất sắc giành chức quán quân trong lần Đại Bĩ Vĩ kia. Nếu quả thật song phương phát sinh xung đột thì bên mình sẽ không chiếm ưu thế.

Bất quá.

Rất nhanh, Tần Phong lại nghĩ đến hôm nay là một trường hợp đặc biệt, Bùi Đông Lai sẽ không mang theo súng ống thậm chí là không có khả năng ra tay.

Dù sao, nếu làm như vậy thì Bùi Đông Lai sẽ mất đi cơ hội ở một chỗ với Tần Đông Tuyết, hơn nữa cũng có thể sẽ bị bóc lột khỏi nhân gian.

Hắn tin tưởng, Bùi Đông Lai không cần làm như vậy.

Nghĩ thông suốt điểm này, sự lo lắng trong lòng hắn đã biến mất. Ánh mắt như đao nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai rồi tiếp tục đi tới.

Sau đó, khi đám người Tần Phong còn cách Bùi Đông Lai 5m thì dừng lại. Tần Phong bước lên, nhíu mày nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai, nói:

- Bùi Đông Lai, gia gia của Đông Tuyết đã quyết định rồi, sự việc này không còn cách nào khác. Vô luận là cậu hay cha của cậu đều không có khả năng, toàn bộ chỉ là phí công vô ích.

Bùi Đông Lai không có hé răng.

- Cha, nói nhiều với hắn làm gì. Để cho hắn cút đi.

Bởi vì lúc này bị Tần Đông Tuyết quăng giày vào mặt nên trong lòng Tần Kha rất tức giận, lúc này thấy Bùi Đông Lai đối mặt với cha của mình mà vẫn lộ ra bộ dạng bất động như núi thì nàng liền mắng.

- Đây là lần thứ 2 cô kêu ta cút.

Bùi Đông Lai đem ánh mắt nhìn về phía Tần Kha, vẻ mặt bình tĩnh như cũ nhưng mà giọng nói lại lạnh như băng:

- Ta là người luôn luôn không biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, nếu có lần thứ 3 thì ta cam đoan cô sẽ là người đầu tiên cút khỏi khách sạn Yên Kinh này.

Có lẽ không ngờ Bùi Đông Lai lại dám ngừ như thế trước mặt cha mình. Tần Kha trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ.

- Mày..

398. Chương 398: Ngang Ngược Vì Ai (3)

Khiếp sợ trôi qua, Tần Kha liền nổi giận, vươn tay chỉ về mặt Bùi Đông Lai.

- Bùi Đông Lai, cậu hẳn là hiểu rõ, ngày hôm nay nếu cậu dám làm xằng làm bậy thì hậu quả cậu cũng thể tưởng tượng được.

Nghĩ đến 12 năm trước Bùi Vũ Phu từng đem Lâm Viễn của Lâm gia ném ra khỏi khách sạn Yên Kinh. Lúc này nghe được giọng nói cuồng ngạo của Bùi Đông Lai thì trong lòng Tần Phong vừa động, hẳn sợ dậm lên vết xe đổ năm xưa cho nên liền nói:

- Tôi khuyên cậu nên rời đi khỏi đây, đây đối với Đông Tuyết với Tần gia, với cha con cậu là một chuyện tốt.

- Nếu tôi đến đây thì sẽ không đi.

Bùi Đông Lai mở miệng lần nữa, giọng nói vô cùng kiên định. Giống như trời sập xuống hẳn cũng không đổi ý.

Tần Phong liền nhíu mày, dường như lúc này hẳn cũng không muốn vạch mặt cùng Bùi Đông Lai.

Mà 12 tên đặc công phía sau lưng Tần Phong liền làm ra bộ dạng chờ đợi, cảm giác kia chỉ cần Tần Phong ra lệnh thì bọn hắn sẽ bước lên động thủ với Bùi Đông Lai.

- Tôi có thể dẫn dắt tiểu đội đặc chủng Đằng Long tiêu diệt hết đội dự bị Long Nha, ông cho rằng bọn hắn có thể uy hiếp tôi sao?

Dường như nhận ra trong lòng Tần Phong đang đấu tranh với nhau, Bùi Đông Lai mang theo vài phần khinh thường, nói:

- Tôi hy vọng ông hiểu được, tôi không muốn động thủ với bọn hắn chứ không phải là không dám.

”Ách. . .”

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, mặc dù bọn hắn chưa gặp qua Bùi Đông Lai, nhưng mà bọn hắn đã nghe qua sự việc của Đại Bi Vô năm nay.

Cho nên, khi nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì bọn hắn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Bùi Đông Lai: “Chẳng lẽ người này đã đánh cho Diệp Thiên tàn phế, còn đoạt lấy chức Siêu Cấp Binh Vương sao?”

Phải!

Thấy được ánh mắt của Bùi Đông Lai thì trong lòng 12 tên đặc công liền xuất hiện một cái đáp án.

Lúc này đây bọn hắn không còn bất mãn với hành động cuồng ngạo của Bùi Đông Lai nữa mà thay vào đó chính là kính sợ.

Một người có thể dùng súng ngắm M99 bắn trúng người rơm trên xe Tank ở ngoài 1200m, tốc độ 60km/h, một người dẫn dắt tiểu đội đặc chiến tiêu diệt đội dự bị Long Nha, một người làm cho Diệp Thiên tàn phế đủ để bọn hắn cảm thấy sợ hãi, đồng thời trong lòng bọn hắn cũng sinh ra kính ý.

Biến hóa của 12 tên đặc công đã rơi vào mắt của Tần Phong, khiến cho Tần Phong nhíu chặt mày hơn.

Chưa chiến, khí thế đã mất đi.

Đối mặt với cục diện như thế, hẳn chỉ đành phải bỏ qua cái ý niệm dùng vũ lực bức bách Bùi Đông Lai rời khỏi đây. Mà là lúc này hẳn đem ánh mắt nhìn về phía Tần Yến, hy vọng Tần Yến mở miệng.

Lúc này đây, đối mặt với âm chỉ của Tần Phong thì Tần Yến liền lựa chọn giả ngu.

Tần Yến thờ ơ khiến cho Tần Phong tức giận, cơ thể liền run lên.

“ Két!”

Đột nhiên, Tần Đông Tuyết thân mang một bộ sườn xám màu đỏ cùng Tần Diệu Nhiên từ trong phòng trang điểm bước ra.

Mặc dù là lễ đính hôn nàng đã thay lại bộ sườn xám nhưng mà Tần Đông Tuyết không có trang điểm, nàng chỉ để Tần Diệu Nhiên tùy ý lau đi những giọt nước mắt trên mặt mà thôi.

Thấy Tần Đông Tuyết vừa ra thì 2 mắt Tần Phong tỏa sáng, trong lòng vừa động nên lại đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai, lạnh lùng nói:

- Bùi Đông Lai, Đông Tuyết đã nói rõ đã phủi sạch quan hệ với cậu, cậu còn mặt dày mày dạn đến đây, cậu không cảm thấy nhục khi tới đây sao?

- Đại bá, vì Đông Lai mà cháu mới mặc bộ quần áo này.

Không đợi Bùi Đông Lai trả lời, Tần Đông Tuyết đã đi đến bên cạnh Bùi Đông Lai, cùng Bùi Đông Lai sóng vai mà đứng.

“ Tê”

Nghe Tần Đông Tuyết nói thế thì Tần Phong tức giận không thôi. Hắn hít sâu một hơi, vẻ mặt chỉ tiếc rên sất không thành thép nhìn vào Tần Đông Tuyết, nói:

- Đông Tuyết, cháu không nên hồ đồ như thế. Cháu làm như vậy sẽ khiến cho Tần gia chúng ta không còn mặt mũi.

- Đại bá.

Sắc mặt Tần Đông Tuyết bình tĩnh nói:

- Bởi vì cháu là một thành viên Tần gia cho nên cháu mới đáp ứng mọi người đến tham gia buổi đính hôn hôm nay. Nếu hôm nay, Bùi Đông Lai không đến đây thì cháu sẽ không nói 2 lời mà liền gả cho Diệp Tranh Vanh nhưng mà hôm nay Đông Lai đã đến đây. Như vậy, xin cho phép cháu được ích kỷ một lần vì người mình yêu.

Nghe được lời nói của Tần Đông Tuyết, thấy bộ dạng kiên quyết của nàng thì Tần Phong không phản bác được.

“ Đính!”

Cùng lúc đó, cửa thang máy mở ra, Tiểu Ái Linh xuất hiện, bước ra thang máy rồi đi đến.

- Ái Linh.

Thấy Tiểu Ái Linh thì Tần Phong giống như là bắt được một cọng cỏ cuối nàng. Hắn hy vọng Tiểu Ái Linh có thể thuyết phục được Tần Đông Tuyết.

Nghe được Tần Phong kêu thì Tiểu Ái Linh liền bước đến thì thấy rõ Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết đang đứng sóng vai ở trước phòng trang điểm.

Phát hiện này khiến cho bước đi của Tiểu Ái Linh chậm lại, 2 mắt mở to ra, một loại cảm xúc kinh ngạc tràn ngập cả khuôn mặt của nàng.

Ngắn ngủi kinh ngạc qua đi, nàng lại bước đi nhưng mà trong lòng đang nghĩ đến kẻ sách để đối phó với cục diện này.

- Dì.

Không biết qua bao lâu, Bùi Đông Lai liền lên tiếng mở miệng. Giọng nói vô cùng cung kính.

Tiểu Ái Linh không trả lời Bùi Đông Lai mà nhìn Tần Đông Tuyết một cái thì thấy vẻ mặt Tần Đông Tuyết kiên định đứng bên cạnh Bùi Đông Lai. Ánh mắt không hề né tránh.

Tiểu Ái Linh đành phải nhìn sang Bùi Đông Lai:

- Cậu đã gọi tôi một tiếng dì như vậy tôi cũng gọi cậu là Đông Lai. Đông Lai, tôi đã từng nghe Đông Tuyết nói qua cậu là một con người vĩ đại hoàn toàn xứng với nó thậm chí nói về năng lực cá nhân thì cậu còn tốt hơn so với Diệp Tranh Vành.

- Cảm ơn dì đã cho phép.

399. Chương 398: Ngang Ngược Vì Ai (4)

Nghe Tiểu Ái Linh nói thế thì Bùi Đông Lai liền cúi đầu hướng về phía Tiểu Ái Linh.

- Haizz..

Tiểu Ái Linh thấy thế nhịn không được mà thở dài, nói:

- Nhưng mà... Đông Lai, cậu nên biết muốn trở thành chồng của Đông Tuyết thì chỉ lấy năng lực cá nhân thôi là không đủ.

- Cháu biết.

Bùi Đông Lai gật đầu.

- Vậy tại sao cậu lại?

Chân mày Tiểu Ái Linh không khỏi nhíu lại, nàng khá tán tưởng năng lực của Bùi Đông Lai nhưng mà cảm thấy Bùi Đông Lai có chút không tự lượng sức mình.

- Dì, đã từng, cháu từng không biết được 20 năm trước cha cháu đã làm ra những việc gì, cháu biết gia thế của Đông Tuyết rất tốt. Vì muốn cho người nhà của Đông Tuyết cảm thấy rằng Đông Tuyết không nhìn lầm người cho nên cháu tự nhủ với lòng mình rằng cho dù Bùi Đông Lai cháu đây có trở thành một con chó điên, cúi đầu đi giúp người ta cắn người, thậm chí là quỳ xuống van xin thì chỉ cần có cơ hội để thượng vị thì chắc chắn cháu sẽ không bỏ qua.

Bùi Đông Lai nhẹ giọng nói:

- Hiện tại, cháu đã chứng minh cho mọi thấy nhưng mà Tần gia các người lại cảm thấy Bùi gia chúng tôi không bằng Diệp gia, ngay cả cơ hội bước vào cánh cửa Tần gia thì người Tần gia cũng không cho tôi bước vào.

Tiểu Ái Linh trầm mặc.

Mắt của Tần Đông Tuyết đỏ ngầu.

- Dì, tôi biết, giữa tôi và Diệp Tranh Vành thì Tần gia đã làm ra lựa chọn. Tần gia lựa chọn làm cho mọi người cảm thấy rằng hôm nay cha con tôi là một đám hề, đồng thời cũng làm cho Diệp gia rửa sạch đao mổ, tuy thời vung đao chém về phía cha con tôi.

Bùi Đông Lai nắm cánh tay Tần Đông Tuyết, gần từng chữ:

- Cho nên, dưới tình hình như vậy tôi đã dám đến thì tự nhiên không phải đầu nóng lên mà là có chuẩn bị.

Tiểu Ái Linh ngạc nhiên.

Ở nàng xem ra, trong TQ cùi chó như thế này thì không có gia tộc nào có thể đối kháng với hai nhà Diệp Tần, huống chi là một người mai danh ẩn tích suốt 18 năm là Bùi Vũ Phu?

- 18 năm trước, mẹ của tôi bởi vì muốn theo cha tôi rời khỏi Yên Kinh nên đã bị người của Diệp gia sỉ nhục, thế cho nên bà đã chết sau khi sinh ra tôi. Ngay cả tư cách chôn vào mộ của Diệp gia thì bà cũng không có. Ngoài ra, rất có nhiều người cho rằng cha của tôi bị Diệp Cô Thành phế đi một chân, chặt vật rời khỏi Yên kinh.

Bùi Đông Lai mở miệng lần nữa nhưng mà lúc mở miệng hắn không nhịn được mà cười lên, cười rất khinh thường đồng thời làm cho người ta có cảm giác thê lương:

- Hiện tại, tôi là kẻ mà Diệp gia coi là một đứa nghiệt chủng bởi vì muốn ở chung với một cô gái mình thích mà Diệp Tranh Vành đã cố gắng hạ nhục tôi. Bị tôi vẽ mặt thì Diệp Thiên lại cố gắng muốn giết tôi nên bị tôi đánh cho tàn phế làm cho trên dưới Diệp gia phẫn nộ.

- Không có khả năng.

Khi nói chuyện thì Bùi Đông Lai góp lại những oán hận ở trong lòng lại rồi đột nhiên bùng nổ, cả người hắn giống như một thanh bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén:

- Hôm nay, tôi cho các người biết, thằng nghiệt chủng năm đó không chết ở trên bàn mổ kia chẳng những đã đến đây...hơn nữa là quang minh chính đại mà bước đến.

Nói xong, Bùi Đông Lai nắm lấy cánh tay Tần Đông Tuyết, bước đi về phía cuối hành lang.

Thấy một màn như vậy thì 12 tên đặc công cũng không có ngăn trở.

Tần Phong muốn nói lại thôi, đem ánh mắt nhìn về phía Tiểu Ái Linh

Tiểu Ái Linh cúi đầu trầm ngâm, đã thấy mắt Tần Yến đỏ lên, đối với nàng lắc đầu.

- Haizz..

Cuối cùng, Tiểu Ái Linh vô lực nhắm lại hai mắt, thở dài thật sâu cũng không có lên tiếng ngăn trở Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết, Mà là mang theo đám người Tần Phong, Tần Yến đi theo sau Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết.

30' sau.

Bùi Đông Lai nắm tay Tần Đông Tuyết đi ra thang máy, bước đi vào phía đại sảnh.

Qua tử chưa tới.

Hắn muốn một mình hắn đối mặt với hai đại gia tộc Tần Diệp.

“Két!”

Nương theo một tiếng vang nhỏ, cửa đại sảnh đã bị Bùi Đông Lai đẩy ra. Bùi Đông Lai nắm lấy tay của Tần Đông Tuyết, thẳng lưng bước vào đại sảnh.

Trong đại sảnh, không ít người của 2 nhà Tần Diệp đang nói chuyện với nhau. Một bên nhìn về cửa đại sảnh để chờ nhân vật cao tầng của 2 nhà Tần Diệp đến.

”Bá!”

Lúc này, mắt thấy cửa đại sảnh mở ra thì bọn hắn đều nhìn sang.

”Ách. . .”

Bọn hắn thấy được Bùi Đông Lai đang nắm tay Tần Đông Tuyết. Thấy được chuyện này thì bọn hắn chỉ thấy đây là một chuyện không thể nào tin tưởng được, bọn hắn trừng to mắt, há to mồm, hoàn toàn bị sợ ngây người!

Phải biết rằng, hôm nay Diệp Tranh Vành sẽ đính hôn với Tần Đông Tuyết mà lúc này đây Bùi Đông Lai lại nắm cánh tay của Tần Đông Tuyết bước vào..

Điều này làm cho bọn hắn cảm giác rằng tất cả mọi chuyện trước mắt đều là ảo giác.

Ảo giác sao?

Không ít người dùng sức lắc lắc đầu, sau đó lại thử đem ánh mắt trừng lớn, cố gắng làm cho mình nhìn càng thêm rõ ràng một ít!

Thấy rõ.

Bọn hắn lại thấy rõ.

Bọn hấn chẳng những thấy được Bùi Đông Lai đang nắm lấy cánh tay của Tần Đông Tuyết mà Tiểu Ái Linh cùng với đám người Tần Phong đều đi sau lưng 2 người bọn họ.

”Bá!”

Phát hiện này khiến cho mọi người không hện mà cùng đứng lên, ngây ra như phỗng.

Trong giây lát, không khí đã trở nên vô cùng quỷ dị.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai nắm lấy tay Tần Đông Tuyết tiếp tục đi tới. Trong đó, trên mặt Tần Đông Tuyết không có lo lắng, không có khẩn trương dường như mà đang đi dạo với Bùi Đông Lai vậy, hoàn toàn không chú ý của đám người kia.

Dưới ánh đèn, 2 người bước đi.

400. Chương 399: Ngang Ngược Vì Ai (5)

- Sao. . . Sao lại thế này?

Một thanh âm phá tan sự im lặng trong đại sảnh, người mở miệng chính là Tôn Thụy Phương vợ của Tần Phong, đảm nhân chức vụ cục trưởng của Bộ vệ sinh môi trường.

Hỏi xong, Tôn Thụy Phương liền đem ánh mắt nhìn về phía Tần Phong, trong ánh mắt tràn đầy vẻ nghi ngờ.

Nghe được Tôn Thụy Phương mở miệng, thành viên 2 nhà Tần Diệp đều đem ánh mắt nhìn về phía Tôn Thụy Phương và Tiểu Ái Linh, cùng đợi lời giải thích từ miệng của 2 người.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người thì sắc mặt Tiểu Ái Linh phức tạp mà sắc mặt của Tần Phong thì âm trầm, hấn hấn không thể đá một cước để đuổi Bùi Đông Lai đi ra khỏi đây nhưng mà hấn làm không được.

- Dì Tôn, dì không biết hỏi những câu khác sao?

Mắt thấy Tiểu Ái Linh và Tần Phong không mở miệng thì Bùi Đông Lai mỉm cười nhìn Tôn Thụy Phương một cái.

- Mà gọi ai là dì?

Tuy rằng Tôn Thụy Phương không biết vì sao Tiểu Ái Linh và chồng mình không ngăn cản hành động của Bùi Đông Lai nhưng mà lúc này đây nghe Bùi Đông Lai gọi mình là “Dì” thì Tôn Thụy Phương cho rằng đám người Diệp gia nghe được sẽ nghĩ rằng Bùi Đông Lai liên hợp với người Tần gia để lừa gạt Diệp gia.

- Thật ngại qua Tôn cục trưởng, là tôi muốn làm quen...

Bùi Đông Lai dừng bước lại, coi thường ánh mắt phẫn nộ của mọi người, thản nhiên nói:

- Còn về phần bà, rất đơn giản, Tần Đông Tuyết là nữ nhân của tôi. Có người muốn ép nàng đính hôn với nam nhân khác cho nên tôi không chịu được nên tới đây. Lúc này Tần bộ trưởng mang theo 12 đặc công tinh anh cố gắng muốn đem tôi đuổi ra khỏi đây nhưng mà đáng tiếc là hấn không làm được. Cho nên chỉ có thể trở mắt nhìn tôi mang theo nữ nhân của tôi đến đây gặp mặt các vị.

”Tê ~ ”

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Tần Phong chỉ cảm giác được mặt của mình bị ai tát vào. Hấn tức giận đến cả người run lên, khuôn mặt tràn ngập vẻ phẫn nộ nhưng mà hấn cũng không dám đứng ra phản bác lời nói của Bùi Đông Lai.

”Ách. . .”

Mắt thấy Tần Phong trầm mặc thì tất cả thành viên của 2 nhà Tần Diệp đều lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi nhìn vào Tần Phong, cảm giác kia giống như đang hỏi: “Điều này làm sao có thể?”

Có thể sao?

Mặc dù mọi người không muốn tiếp nhận tất cả mọi chuyện nhưng mà nhìn vẻ mặt xanh như tàu là chuối của Tần Phong thì bọn hần cũng không thể không tiếp nhận sự thật này.

- Đồ không có giáo dục, Tần bộ trưởng không muốn đuổi mày ra khỏi nơi này là cảm thấy được trường hợp hôm nay quá mức đặc thù. Cho mày lưu lại vài phần mặt mũi mà thôi, mau đừng nên không biết xấu hổ mà rống to lên như vậy.

Tôn Thụy Phương thấy chồng mình tức giận mà không dám nói gì thì liếc mở miệng. Lời nói của nàng rất thông minh, chẳng những có thể lấy lại mặt mũi cho Tần Phong mà còn nói Bùi Đông Lai không biết điều.

- Đúng vậy, tiểu tử, mau cút khỏi nơi này.

- Tiểu tử, ta nhắc nhở cậu một cậu. Hiện tại cậu không đi thì lát nữa muốn chạy cũng không kịp.

Tôn Thụy Phương vừa nói xong thì Tam thúc và Tiểu thúc của Tần Đông Tuyết liền mở miệng nói.

Bọn hần hiểu rằng nếu Bùi Đông Lai không chủ động cút khỏi đây thì thể diện của Tần gia đã mất hết rồi.

- Theo tình hình thực tế mà tôi biết được thì địa vị của Tần bộ trưởng trong Tần gia cao hơn các vị. Nếu hần đã chấp nhận cách làm của tôi thì các vị còn nhảy nhót ra làm gì? Chẳng lẽ các vị không cảm thấy rằng, các vị làm như thế sẽ khiến cho Tần bộ trưởng của chúng ta càng mất mặt thêm sao?

Ánh mắt của Bùi Đông Lai lần lượt đảo qua 3 người, rồi mở miệng. Không lưu chút mặt mũi nào cho 3 người cùng với Tần Phong.

Đám người Tần gia đã xem hần là chó thì hần cần gì phải tôn trọng bọn họ?

- Tần bộ trưởng, 12 đặc công tinh anh không đủ thì liệu điều đến 120 người. Nếu không thì có thể điều bộ đội đặc chủng, nếu bộ đội đặc chủng không được thì trực tiếp điều Long Nha đến. Tôi không tin tên tiểu tạp chủng đó có thể làm gì?

Bùi Đông Lai vừa nói xong thì đột nhiên một nữ nhân trung niên đứng lên, vẻ mặt đầy hận ý nhìn vào Bùi Đông Lai. Hận không thể đem Bùi Đông Lai xé thành từng mảnh nhỏ.

- Nếu tôi nhớ không lầm thì vị này là mẹ của Diệp Thiên, họ Tạ tên Linh đang ở thị ủy, cấp bậc phó phòng.

Bùi Đông Lai cười híp mắt nhìn Tạ Linh, nói:

- Tạ thánh trưởng, tôi rất hiểu kỳ, tôi phạm tội gì mà bà cần dùng đến đặc công, bộ đội đặc chủng, thậm chí là xuất động cả Long Nha thần bí nhất cũng phải xuất động?

- Mày...

Lời nói của Bùi Đông Lai khiến cho Tạ Linh tức giận, kết quả nàng mở to miệng ra nhưng lại không biết nên phản kích như thế nào.

- Đồng thời, tôi rất tò mò, thân là phó trưởng phòng mà bà dựa vào cái gì để điều động đặc công, bộ đội đặc chủng cùng Long Nha?

Thấy Tạ Linh á khẩu không trả lời được thì vẻ mặt Bùi Đông Lai châm chọc, nói.

Tạ Linh nghe vậy thì liền tức giận, giơ tay chỉ vào mặt Bùi Đông Lai:

- Loại người căn bã, bại hoại như mày thì không cần lưu lại trên thế giới này.

- Vâng a, trong mắt bà thì tôi là một người căn bã. Haiz...Ai mượn tôi dẫn dắt đám chiến hữu đoạt đi 3 chức quán quân, Haiz.. lại còn làm cho hần trở thành người thực vật nữa?

Bùi Đông Lai cười lạnh.

- Nghiệt chủng, mày...

Bởi vì Diệp Thiên là con một của nàng, bởi vì Diệp Thiên được các vị lão nhân Diệp gia coi trọng cho nên Diệp Thiên đã trở thành bảo bối của nàng. Lúc nghe tin Diệp Thiên bị Bùi Đông Lai đánh cho tàn phế thì nàng hận Bùi Đông Lai thấu xương, lúc này nghe Bùi Đông Lai đứng trước mặt mọi người nói ra chuyện này thì nàng giống như một con gà mái bị cạo sạch lông, hét lên.

- Bởi vì mẹ của tôi tu mấy vạn năm mới có phúc được Diệp Thạch thu nhận làm con nuôi. Cho nên đối với Diệp gia các vị mà nói thì tôi đúng là một nghiệt chủng.

Bùi Đông Lai cười châm chọc, nói:

- Nhưng mà, thật ngại qua, mặc dù tôi là nghiệt chủng nhưng mà so với thằng con của bà thì lại PRO hơn một chút, đúng không nhỉ?

- Hạo Nhiên, lập tức gọi điện thoại, ta không tin trên thế giới này không có ai có thể trị được hắn.

Mất thấy Bùi Đông Lai không đem mọi người để vào mắt thì Tạ Linh cũng biết nếu còn tiếp tục cãi với Bùi Đông Lai thì chỉ là tự rước lấy nhục. Vì thế nàng quay đầu lại, quát vào Diệp Hạo Nhiên.

- Hô hô, rốt cuộc là con dâu của nhà giàu có khẩu khí thật lớn nha.

Nghe Tạ Linh muốn gọi điện thoại kêu người đến thì Bùi Đông Lai cũng không tỏ ra sợ hãi.

- Tần bộ trưởng, vì thể diện của 2 nhà chúng ta, chúng ta nhất định phải khiến tên nghiệt chủng rút khỏi nơi này.

Bên tai vang lên lời nói của Tần Linh, Diệp Hạo Nhiên liền đứng giận, sắc mặt nghiêm túc nhìn và Tần Phong, trầm giọng nói:

- Nếu Tần bộ trưởng cảm thấy không tiện thì tôi sẽ gọi cú điện thoại này.

Đối với Tần Phong mà nói thì hắn sớm nghĩ kêu càng nhiều người đến đây để đối phó với Bùi Đông Lai khiến cho Bùi Đông Lai rút khỏi nơi này. Nhưng mà hắn lo lắng nếu làm như thế sẽ chọc giận Bùi Đông Lai, đến lúc đó lấy thực lực của Bùi Đông Lai, nếu hắn thật sự ra tay thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Bởi vì hiểu được điểm này nên lúc này Tần Phong đã bỏ qua cái suy nghĩ gọi điện thoại này.

Lúc này, nghe được Diệp Hạo Nhiên đề nghị thì Tần Phong liền lắc đầu, ý bảo Diệp Hạo Nhiên không nên vọng động.

- Diệp phó tỉnh trưởng phải không, ông cảm thấy mình thông minh hơn Tần bộ trưởng, thể diện lớn hơn Tần bộ trưởng luôn à?

Mất thấy Tần Phong lắc lắc đầu, Bùi Đông Lai cười lạnh nhìn vào Diệp Hạo Nhiên:

- Nếu ông cảm thấy muốn làm như thế thì ông gọi tôi đi, bản thân tôi muốn nhìn xem hôm nay ai có thể khiến ta rút khỏi nơi này?

“Két!”

Lúc này, không đợi Diệp Hạo Nhiên trả lời. Cửa đại sảnh lại bị đẩy ra.

Ngay sau đó.

Đoàn người từ cửa bước vào.

Dẫn đầu là Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch cùng vài lão nhân, phụ trách bảo vệ họ là một nam nhân trung niên mặt chữ quốc, có đầu tóc húi cua.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt của nam nhân trung niên lạnh như băng.

Hắn họ Diệp, tên Cô Thành.

401. Chương 400: Ngang Ngược Vì Ai (6)

Thấy đám người Diệp Thạch, Tần Hồng Sơn bước vào thì cả không khí của đại sảnh liền trở nên im lặng.

Dưới ánh đèn, đám thành viên 2 nhà thấy được sắc mặt của Tần Hồng Sơn khó coi, vẻ mặt của Diệp Thạch thì âm trầm còn các lão nhân thì lộ ra vẻ phức tạp.

“Hô!”

Thấy đám người Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch hơn nữa phía sau còn có Diệp Cô Thành và các vị đại lão bước vào thì Tần Phong thầm thở phào.

Mà Tiểu Ái Linh bên cạnh Tần Phong thì lộ ra vẻ phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai, khi biết được năng lực của Bùi Đông Lai thì nàng cũng hận thưởng dũng khí của Bùi Đông Lai.

Nhiều khi.

Dũng khí có thể làm cho con người ta tự tin.

Nhưng mà.

Khi tự tin biến thần tự phụ thì nó đã không còn là dũng khí nữa là mà đó chính là ngu dốt.

Ở Tiểu Ái Linh xem ra, Bùi Đông Lai không có sự bảo vệ của Bùi Vũ Phu mà một mình bước vào khách sạn Yên Kinh, hơn nữa còn lựa chọn vạch mặt với 2 nhà Tần Diệp thì đúng là ngu dốt.

Lúc này đây, ngoài Tần Phong và Tiểu Ái Linh ra thì toàn bộ những thành viên khác của 2 nhà Tần Diệp thấy đoàn người Diệp Thạch bước vào đại sảnh thì giống như là thấy cứu tinh vậy. Trong lòng bọn hắn mừng như điên, trong đó không ít thành viên đời thứ tư bởi vì kích động mà cười lạnh nhìn vào Bùi Đông Lai, giống như đang nói: “” Tiểu tạp chủng, mày rất cuồng ư, mày rất ngu ư? Cmn, tiếp tục cuồng nữa đi nào?”

Bùi Đông Lai cũng không có để ý đến ánh mắt của Tiểu Ái Linh và Tần Phong, cũng không để ý đến bộ dạng vui sướng khi gặp họa của các thành viên đời thứ 4, thậm chí hắn cũng không có nhìn vào mấy người dẫn đầu kia.

Ánh mắt của hắn bị một đạo thân ảnh hấp dẫn.

Đạo thân ảnh kia giống như là mang theo ma lực, khi bước vào đại sảnh thì làm cho hắn không kìm lòng được mà phải nhìn qua.

Nhìn nam nhân trung niên này, cảm nhận được hơi thở lạnh như băng trên người nam nhân này thì đồng tử Bùi Đông Lai thu nhỏ lại thành một mũi nhọn.

Dường như đã nhận ra ánh mắt của Bùi Đông Lai nên Diệp Cô Thành liền nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai.

Chỉ liếc mắt nhìn một cái.

Rất bình thường.

Nhưng mà.

Bùi Đông Lai cảm thấy toàn thân mình bị buộc chặt, lòng tơ cả người liền dựng lên, một hơi thở tử vong đang bao lấy thân thể của hắn làm cho hắn không động đậy được.

Trong phút chốc, Bùi Đông Lai liền cảm thấy hoảng sợ. Trực giác cùng lý trí nói cho hắn biết, nếu nam nhân trung niên kia muốn giết hắn thì ngay cả năng lực phản kháng thì hắn cũng không có.

Đột nhiên, một cổ trí nhớ tuôn trào vào trong đầu của hắn làm cho hắn biết được thân phận của nam nhân này.

Long Vương, Diệp Cô Thành.

”Hô ~ ”

Trong lòng hiện ra 5 chữ này, Bùi Đông Lai thầm hít vào một hơi. Sau đó cố gắng làm cho bản thân mình tỉnh táo trở lại.

Nhưng mà.

Người có tên, cây có bóng.

Đối mặt với người đứng thứ 2 trong Long bảng, được xưng là Long Vương Diệp Cô Thành thì vô luận Bùi Đông Lai cố gắng như thế nào thì hắn cũng không thể ổn định tinh thần của mình.

Phát hiện được bàn tay của Bùi Đông Lai trở nên lạnh hơn, vẻ mặt khó coi, trên trán chảy ra mồ hôi thì Tần Đông Tuyết biến sắc. Nàng liền nắm chặt tay của Bùi Đông Lai, muốn dùng phương thức này để nói cho Bùi Đông Lai biết. Vô luận chuyện gì phát sinh thì nàng sẽ không bao giờ rời khỏi Bùi Đông Lai, đều đứng bên cạnh để ủng hộ Bùi Đông Lai.

”Trời sắp xuống, Qua tử khiêng.”

Cảm nhận được hơi ấm bàn tay của Tần Đông Tuyết, bên tai nhớ lại lời nói của Qua tử thì Bùi Đông Lai liền thả lỏng mình, dần dần, cơn sợ hãi trong lòng hắn cũng đã biến mất.

- Xem ra, bản thân mình còn chưa cường đại a.

Trong lòng Bùi Đông Lai cười khổ, sau đó đó đứng thẳng lưng, không chút tránh né đón nhận ánh mắt của đám người Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch, Diệp Cô Thành.

Thấy một màn như vậy thì Tần Hồng Sơn hơi nhíu mày, trong đôi mắt Diệp Thạch lóe ra vẻ lãnh mang, mà trong ánh mắt của mấy vị lão nhân thì hiện lên vẻ tán thưởng.

Ở bọn hắn xem ra, Bùi Đông Lai có thể rất nhanh trấn định đối mặt với bọn hắn thì phần định lực này, ở những người cùng lứa với hắn thật là hiếm thấy.

Nhưng mà.

Trong lòng bọn hắn âm thầm lắc đầu, bọn hắn cảm thấy được hành động của Bùi Đông Lai quả thật là quá ngu xuẩn.

Không riêng gì mấy lão nhân mà ngay cả Diệp Cô Thành khi thấy được Bùi Đông Lai đứng thẳng lưng thì trong mắt hắn cũng hiện lên một đạo quang mang kỳ dị.

Tại sao Bùi Vũ Phu lại không tới?

Cùng bất đồng so với mấy vị lão nhân, Tần Tranh, Diệp Cẩm đi sau Diệp Cô Thành thấy một mình Bùi Đông Lai đến đây thì trong lòng thầm hỏi. Trong đầu lại hiện ra hình ảnh Bùi Vũ Phu năm đó một mình đi vào đại sảnh khách sạn Yên Kinh, đem Lâm Viễn của Lâm gia ném ra ngoài.

Lý trí nói cho bọn hắn biết, nếu Bùi Đông Lai đến đây thì Bùi Vũ Phu làm sao lại không đến được.

Còn Diệp Tranh Vành thì không có suy nghĩ vì sao Bùi Vũ Phu không tới. Hắn dùng ánh mắt thương hại nhìn vào Bùi Đông Lai, cảm giác kia giống như muốn nói: “Bùi Đông Lai, không phải mày đã nói sẽ đem tao trở thành hài cốt dưới chân của mày sao? Tại sao khi nhìn thấy tao thì ngay cả một cái rắm mày cũng không đánh được một cái?”

Thời gian chậm dần, hình ảnh chậm lại.

Trong lúc nhất thời, cả đại sảnh to lớn như vậy thì nghe được những tiếng bước chân của đám người Diệp Thạch, Tần Hồng Sơn. Không khí có vẻ vô cùng áp lực giống như một tòa núi lửa bất kỳ lúc nào cũng có thể phun ra vậy.

- Đông Tuyết.

Không biết qua bao lâu, đoàn người Diệp Thạch, Tần Hồng Sơn dừng lại. Tần Hồng Sơn cau mày, cổ nén lửa giận trong lòng, sắc mặt khó coi nhìn vào Tần Đông Tuyết.

Hắn và đoàn người Diệp Thạch đã nghe mấy tên đặc công nói lại chuyện xảy ra ở phòng trang điểm. Hơn nữa còn biết Bùi Đông Lai mang theo Tần Đông Tuyết đi tới đại sảnh này.

Ngoài ra, vừa rồi ở cửa, bọn hắn cũng không được những lời cuồng ngạo của Bùi Đông Lai.

Cho nên, khi bước vào cửa, thấy được Tần Đông Tuyết vẫn nắm lấy tay Bùi Đông Lai thì điều này đã làm cho Tần Hồng Sơn tức giận.

Ở hần xem ra, Tần Đông Tuyết làm như vậy quả thật chính là cho người của Tần Diệp, 2 nhà mắt mặt đây mà.

Cảm nhận được giọng nói áp bách của Tần Hồng Sơn, nhận thấy được lửa giận trong mắt của Tần Hồng Sơn. Nhìn thấy bộ dáng của Diệp Tranh Vành thì Tần Đông Tuyết chỉ cảm thấy được trái tim của mình đã bị cắt một đao.

Rất đau....Rất đau....

Sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, thân mình cũng không khống chế được mà run lên.

- Buông hần ra.

Tần Hồng Sơn lại mở miệng, giọng nói không thể nghi ngờ. hần biết rõ nếu không làm cho Tần Đông Tuyết chủ động buông tay Bùi Đông Lai ra thì thể diện hôm nay của Tần gia sẽ bị mất hết.

Thân là gia chủ của Tần gia, một trong những gia tộc có quyền lực của nước cộng hòa thì hần tuyệt đối không cho phát sinh những chuyện như vậy.

Không trả lời.

402. Chương 401: Ngang Ngược Vì Ai (7)

Ở cái nhìn chăm chú của mọi người. Mắt nàng đỏ lên, cả người run rẩy bước lên phía trước

Chỉ một bước.

Rất ngắn.

Nhưng mà.

Nàng vẫn đứng ở bên người Bùi Đông Lai.

Nàng muốn dùng phương thức này để biểu lộ thái độ của mình: “ Con không buông tay.”

Không bao giờ.

“Bá!”

Thấy một màn như vậy thì sắc mặt của tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh liền biến đổi. Bọn hần không ngờ rằng trước mặt Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch cùng các vị đại lão mà Tần Đông Tuyết dám làm ra hành động như thế.

Trong đó Tiểu Ái Linh muốn mở miệng ngăn cản hành động của Tần Đông Tuyết nhưng mà lời nói đến miệng thì nàng liền nuốt ngược trở lại. Nàng biết được, trong trường hợp này nàng không có tư cách để mở miệng.

- Đông Tuyết.

Giọng nói của Tần Hồng Sơn to lên.

Vẫn không buông.

Tay chân của Tần Đông Tuyết lạnh tanh, thân hình run rẩy, hàm răng va vào nhau tạo thành những tiếng “ lập cập”

Giờ phút này nàng giống như cô gái nhỏ đứng giữa đồng vậy, lúc nào cũng có thể bị gió thổi đi.

- Nữ nhân ngốc, nam nhân phải đứng trước nữ nhân để che mưa che gió. Chứ không phải đứng sau lưng nữ nhân để nữ nhân bảo vệ.

Bùi Đông Lai dùng sức nắm lấy cánh tay của Tần Đông Tuyết, mỉm cười nhìn nàng.

Sau đó.

Hắn đứng thẳng lưng nhìn vào ánh mắt của Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch rồi bước lên từng bước. Giống như một tòa núi lớn đứng chắn trước người Tần Đông Tuyết vậy.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế, cảm nhận được lực lượng trên bàn tay Bùi Đông Lai truyền đến, nhìn vào lưng của Bùi Đông Lai thì những nỗi sợ hãi cùng bất an trong lòng Tần Đông Tuyết đã dần dần biến mất.

Vài giây sau, thân thể của nàng cũng không run lên nữa.

- Tiểu tử, lập tức rời khỏi đây.

Mắt thấy Bùi Đông Lai bước ra thì Tần Hồng Sơn nhìn vào Bùi Đông Lai rồi nói, giọng nói không thể nghi ngờ.

- Tần gia gia.

- Cậu không có tư cách để gọi 3 chữ này, rời đi khỏi nơi này. Chuyện phát sinh lúc này ta sẽ không truy cứu nữa.

Bùi Đông Lai vừa mới hô lên 3 chữ “ Tần gia gia” thì Tần Hồng Sơn liền lên tiếng cắt đứt, hắn dùng phương thức này để nói cho Bùi Đông Lai biết đại cục đã định, Bùi Đông Lai không nên cố gắng làm gì nữa.

- Đồ Tần gia muốn, Bùi gia cũng có thể cấp nổi.

Bùi Đông Lai nhìn vào khuôn mặt của Tần Hồng Sơn, gần từng chữ.

- Bằng vào những sản nghiệp không thể lộ ra ánh sáng hay là bằng vào thẳng cha què một chân của mày sao?

Lúc này đây, không đợi Tần Hồng Sơn mở miệng, Diệp Tranh Vành đã đi ra khỏi đám người. Nhìn vào Bùi Đông Lai rồi nói giống như là hoàng đế đang nhìn tên ăn mày vậy.

- Diệp Tranh Vành, anh dựa vào cái gì mà nói như thế?

Mắt thấy Diệp Tranh Vành bước ra, vẻ mặt Tần Đông Tuyết lạnh như băng nhìn vào Diệp Tranh Vành. Giọng nói vô cùng lạnh mạc.

Mắt thấy Tần Đông Tuyết đi ra, Diệp Tranh Vành cố nén cơn tức giận trong lòng. Lộ ra bộ dạng thái tử của Diệp gia đại thiếu, cuồng ngạo nói:

- Chỉ bằng vào những gì Diệp gia chúng ta cho Tần gia các cô. Hắn làm không được, người cha một chân của hắn cũng không được.

- Ai nói Bùi gia không được?

Diệp Tranh Vành vừa dứt lời, một giọng nói to như sấm nổ vang lên trong khắp đại sảnh.

Giọng nói vang lên, cửa mở.

Trước cửa đại sảnh.

Nam nhân một chân kia giống như là quân vương buông xuống, ngạo nghễ đứng đó.

”Bá!”

Nghe được giọng nói vang như sấm rền của Bùi Vũ Phu thì tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía cửa. Rõ ràng thấy được Bùi Vũ Phu xuất hiện trước cửa đại sảnh.

Ngày hôm nay, Bùi Vũ Phu không lộ ra bộ dạng lôi thôi giống như ở Trầm Thành mà lúc này hắn đi giày Tây, râu được cắt gọn gàng.

Thấy được Bùi Vũ Phu xuất hiện thì thành viên của 2 nhà Tần Diệp đều mở to mắt ra nhìn vào, phảng phất như muốn nhìn kỹ hơn một chút.

Ánh mắt của những người này tỏ ra quái dị khi nhìn thấy Bùi Vũ Phu.

Ở trong trí nhớ của những người đã từng thấy Bùi Vũ Phu ra tay ở trong khách sạn Yên Kinh năm xưa thì lúc ấy Bùi Vũ Phu giống như một thanh bảo kiếm sắc bén làm cho người muốn tránh đi mũi nhọn của thanh kiếm ấy. Nhưng mà hôm nay, trên người Bùi Vũ Phu không lộ ra vẻ sắc bén nào, mà hơi thở trên người Bùi Vũ Phu rất giống với một người bình thường.

So với các thành viên 2 nhà Diệp Tồn thì khi thấy Bùi Vũ Phu xuất hiện thì phản ứng của Tồn Hồng Sơn, Diệp Thạch cũng không giống nhau. Tồn Hồng Sơn thì nhíu chặt mày còn đôi mắt của Diệp Thạch thì lóe ra tinh mang, trên mặt nở ra nụ cười âm hiểm mà người ta không thể phát giác được, điều hình là loại người tiểu lý tàng đao.

Mà mấy vị lão nhân của 2 nhà Tồn Diệp thấy Bùi Vũ Phu thì lại âm thầm lắc đầu.

Cứng quá dễ gãy.

Ở nhóm bọn hắn xem ra, thời gian qua Bùi Vũ Phu cũng đã thay đổi rất nhiều nhưng mà có một số việc không thay đổi được.

Thay đổi sao?

Trong đại sảnh chỉ có một mình Diệp Cô Thành người được xưng là Long Vương, đứng thứ nhì trong Long bảng Diệp Cô Thành mới có thể biết được.

Dưới ánh đèn, ánh mắt của hắn nhìn vào Bùi Vũ Phu tràn đầy vẻ phức tạp, trong lòng cũng không biết nghĩ cái gì.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai thấy được Bùi Vũ Phu xuất hiện thì giống như là một đứa trẻ thấy được người thân, hắn vô cùng kích động. Sau đó, hắn thấy Bùi Vũ Phu nhìn hắn rồi nở một người ngây ngô, phúc hậu. Mặc kệ là thân phận của Bùi Vũ Phu biến hóa như thế nào, đối với Bùi Đông Lai thì hắn vẫn nở ra nụ cười mà 18 năm qua hắn vẫn hay cười.

Cười xong, Bùi Vũ Phu mang theo Quý Hồng, ở cái nhìn chăm chú của mọi người bước vào đại sảnh.

Thấy Bùi Vũ Phu tới gần, 8 gã thành viên tinh nhuệ Long Nha ở phía sau Tồn Hồng Sơn, Diệp Thạch đều lộ ra bộ dạng ngưng trọng. Đồng thời ánh mắt nhìn về Diệp Cô Thành để xin chỉ thị, cảm giác kia chỉ cần Diệp Cô Thành ra lệnh một tiếng thì bọn hắn sẽ xông lên công kích Bùi Vũ Phu.

Đối mặt với 8 gã binh sĩ tinh nhuệ của Long Nha thì Quý Hồng có chút âm thầm kinh hãi, nàng có thể cảm nhận được hơi thở khủng bố của 8 tên binh sĩ tinh nhuệ này. Trục giá và lý trí nói cho nàng biết, một người nào trong số bất kỳ 8 người này cũng có thể đánh bại nàng.

Hiểu được điểm này, đồng thời Quý Hồng cũng phát hiện được vẻ mặt của Bùi Vũ Phu cũng không có chút biến hóa này, bước chân vẫn đi về phía trước.

Thấy một màn như thế. Nghĩ đến Bùi Vũ Phu chỉ dùng một ngón tay mà có thể đỡ được một kiếm của sư phụ mình là Cô Độc Phong Ảnh thì trong lòng Quý Hồng không còn lo lắng nữa.

Mà ánh mắt của Diệp Cô Thành vẫn nhìn vào Bùi Vũ Phu, thấy được thủ hạ của mình xin chỉ thị thì Diệp Cô Thành lắc đầu, ý bảo bọn họ không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Thấy Diệp Cô Thành lắc đầu thì 8 gã binh sĩ tinh nhuệ của Long Nha liền tránh đường, bắt quá ánh mắt vẫn tỏ ra cảnh giác nhìn chăm chăm vào Bùi Vũ Phu và Quý Hồng.

Một bước, hai bước, ba bước.

Khi Bùi Vũ Phu mang theo Quý Hồng bước vào thì trong đại sảnh tất cả mọi người cảm thấy có một loại cảm giác áp bách, hơn nữa lại càng lúc càng rõ ràng.

Phát hiện này khiến cho tất cả mọi người, kể cả Tồn Hồng Sơn, Diệp Thạch cũng âm thầm kinh hãi.

Trong phút chốc, không khí trở nên vô cùng quỷ dị.

403. Chương 401: Ngang Ngược Vì Ai (8)

Sau đó, mắt thấy Bùi Vũ Phu mang theo Quý Hồng tới gần, mấy thành viên của 2 nhà Tần Diệp liền sôi nổi tránh đường.

Thấy một màn như vậy thì vẻ mặt của Diệp Tranh Vanh có chút khó coi. Hắn thật muốn mở miệng phản kích Bùi Vũ Phu nhưng mà đối mặt với khoảng cách càng lúc càng gần thì hắn chỉ cảm thấy trước ngực bị một tòa núi lớn đè lên làm cho hắn không đủ dũng khí để mở miệng. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Bùi Vũ Phu bước qua.

Bùi Vũ Phu đã hoàn toàn xem Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch thành không khí, thậm chí ngay cả mấy lão nhân của 2 nhà Diệp Tần thì Bùi Vũ Phu cũng không hề để ý.

Giờ phút này, trong mắt của hắn chỉ có con hắn cùng con dâu tương lai của hắn.

Rốt cuộc, Bùi Vũ Phu cũng đã đến trước mặt của Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết rồi dừng lại.

- Bùi thúc thúc.

Có lẽ thanh danh khi xưa của Bùi Vũ Phu quá lớn, có lẽ là sau khi xuất hiện thì Bùi Vũ Phu đã tạo ra hiệu quả kinh người như thế, có lẽ Bùi Vũ Phu là cha chồng tương lai của mình. Mắt thấy Bùi Vũ Phu đứng bên người thì Tần Đông Tuyết vô cùng khấn trương.

- Nha đầu, đây là vật gia truyền của Bùi gia truyền lại, hôm nay ta giao nó cho con.

Bùi Vũ Phu cười cười với Tần Đông Tuyết rồi sau đó lấy từ trong lòng ra một cái hộp có phong cách cổ xưa, không có mở ra mà trực tiếp đưa đến trước mặt Tần Đông Tuyết.

Nghe được Bùi Vũ Phu nói thế thì Tần Đông Tuyết vô cùng kích động, nàng rất rõ ràng, Bùi Vũ Phu làm như thế là đã đem nàng trở thành con dâu của Bùi gia.

Cùng lúc đó, sắc mặt của các thành viên 2 nhà Tần Diệp đều đại biến.

Phải biết rằng hôm nay là buổi lễ đính hôn của 2 Tần Đông Tuyết và Diệp Tranh Vanh, Bùi Vũ Phu đem đồ gia truyền của Bùi gia giao cho Tần Đông Tuyết, điều này nói lên cái gì?

Đây là nói cho mọi người biết : Ta Bùi Vũ Phu rất hài lòng với con dâu này, ta nhận nó rồi.

Có lẽ là do qua kích động, Tần Đông Tuyết cũng không có lấy mà vẻ mặt ửng đỏ nhìn vào Bùi Đông Lai, dường như đang muốn hỏi ý kiến của Bùi Đông Lai.

- Lấy đi.

Bùi Đông Lai cười cười, ý bảo Tần Đông Tuyết đón lấy.

- Đông Tuyết.

Bùi Đông Lai vừa nói xong, không đợi Tần Đông Tuyết đưa tay ra lấy thì Tần Hồng Sơn lại mở miệng. Trong giọng nói hắn tràn đầy vẻ tức giận, càng nhiều hơn là lo lắng.

Ở hắn xem ra, nếu Tần Đông Tuyết tiếp nhận đồ vật này thì mặt mũi của Tần gia đã bị ném đi hơn nửa cũng không biết ăn nói với Diệp gia như thế nào.

- Nha đầu, con đã quyết định làm con dâu của Bùi gia thì cứ yên tâm mà lấy.

Nghe Tần Hồng Sơn nói như thế thì Bùi Vũ Phu cũng không quay đầu lại mà vẫn tươi cười như cũ:

- Không ai có thể ngăn cản 2 đứa ở một chỗ.

“ Rầm!”

Lại nghe Bùi Vũ Phu nói như thế thì cả đại sảnh liền trở nên xôn xao, sắc mặt của mọi người liền đại biến.

- Cảm ơn Bùi thúc thúc.

Sau đó, không đợi ai mở miệng ngăn cản, Tần Đông Tuyết đã lấy cái hộp kia rồi cúi đầu cảm ơn.

”Tê ~ ”

Thấy một màn như vậy thì thành viên 2 nhà Tần Diệp đều tức giận hít vào một hơi. Trong đó, một ít thành viên đời thứ ba và thành viên đời thứ tư của 2 nhà Tần Diệp, nếu không phải bận tâm Tần Hồng Sơn và Diệp Thạch thì đã sớm lên tiếng ngăn cản.

So với thành viên của 2 nhà Tần Diệp thì khi thấy Tần Đông Tuyết nhận chiếc hộp kia thì ánh mắt của Quý Hồng lại lộ ra vẻ hâm mộ và ghen tị.

- Bùi Vũ Phu.

Về mặt của Tần Hồng Sơn tái nhợt nhìn vào Bùi Vũ Phu, giọng nói hoàn toàn lạnh xuống.

Không để ý đến.

Dường như Bùi Vũ Phu đã coi Tần Hồng Sơn là cái rắm.

Hắn lại đem ánh mắt nhìn về Bùi Đông Lai, khuôn mặt lại nở ra nụ cười ngây ngô.

- Qua tử ngốc.

Thấy được bộ dạng kia của Bùi Vũ Phu thì trong lòng Bùi Đông Lai liền nhắc lên những tầng sóng lớn. Hắn có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng không biết nên bắt đầu nói từ đâu, chỉ là 2 mắt đỏ lên rồi cười mắng một câu.

Bùi Vũ Phu cười cười rồi vỗ lên vai phải của Bùi Đông Lai một cái.

Rất nhẹ.

Nhưng cũng rất nặng.

Tình thương của cha như núi.

- Bùi Vũ Phu, tôi mặc kệ hôm nay ông muốn làm gì. Tôi khuyên ông nên mang con của ông rồi rời đi khỏi nơi này.

Mất thấy Bùi Vũ Phu hoàn toàn coi thường mình thì Tần Hồng Sơn cảm thấy quyền uy của mình đang bị khiêu khích. Lửa giận trong lòng hắn đã bạo phát, giọng nói không còn khách khí nữa, mơ hồ mang theo vài phần uy hiếp.

Lại nghe được Tần Hồng Sơn rống to lên, Bùi Vũ Phu quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt Tần Hồng Sơn:

- Tần Hồng Sơn, ông nghĩ rằng Bùi gia chúng ta muốn làm xui gia với ông lắm sao?

“ Ách?”

Lời nói của Bùi Vũ Phu khiến cho thành viên 2 nhà Tần- Diệp đều nghi hoặc, nếu Bùi gia không muốn Tần gia trở thành xui gia thì hôm nay tới cướp cô dâu để làm gì?

- Nếu không phải nha đầu này có tình ý thâm thiết với con ta thì cho dù người Tần gia các ông có đồng ý thì Bùi Vũ Phu ta cũng không đồng ý đâu.

Bùi Vũ Phu mở miệng lần nữa, giọng nói làm cho người ta vô cùng kinh hãi.

- Ông.....

Nghe được lời nói ngu bực của Bùi Vũ Phu thì Tần Hồng Sơn tức giận đến cả người run lên, đưa tay chỉ vào Bùi Vũ Phu

- Tần Hồng Sơn, lúc trước ông lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt, để 2 nhà chúng ta đưa ra lễ hỏi. Mặc dù hành vi ấy có chút tệ tiện nhưng mà rất thông minh. Như vậy có thể đem lại cho ông lợi ích lớn nhất. Hiện giờ tuy rằng ta không biết phần lễ hỏi của Diệp gia cho ông nặng như thế nào. Nhưng mà thấy ông đã lựa chọn như vậy thì ta cảm thấy đầu ông đã tràn đầy nước trong đó rồi.

Không đợi Tần Hồng Sơn mở miệng nói tiếp, Bùi Vũ Phu lại mở miệng, ánh mắt nhìn vào Tần Hồng Sơn giống như một thằng ngu ngốc.

- Ách?

Mặc dù thành viên của 2 nhà Tần Diệp đã biết được Bùi Vũ Phu là một người vô cùng cuồng ngạo. Nhưng mà, lúc này nghe được Bùi Vũ Phu nói “ Đầu của Tần Hồng Sơn tràn đầy nước trong đó rồi” thì bọn hắn hoàn toàn sợ ngây người.

Bọn hắn thật sự muốn biết, nam nhân này dựa vào cái gì mà ngu bực đến thế?

- Bùi Vũ Phu, ông muốn giẫm lên vết xe đổ năm xưa sao?

Tần Hồng Sơn giận tím mặt, rống lớn.

- Giẫm lên vết xe đổ năm xưa ư?

Ánh mắt Bùi Vũ Phu như đao quét về phía đám người Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch:

- 20 năm trước, ta không có quỳ mà bước ra khỏi Yên Kinh. Hôm nay, cho dù Thiên vương lão tử đến đây thì cũng đừng hòng khiến con ta bước ra khỏi Yên Kinh nửa bước.

- Bùi Vũ Phu, ông thật sự cảm thấy rằng trên đời này không có ai có thể đối phó với ông sao?

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Vũ Phu, Diệp Thạch cười lạnh một tiếng. Ánh mắt nhìn về phía Diệp Cô Thành:

- Người đâu, bắt tên mãng phu không biết trời cao đất rộng này lại cho ta.

404. Chương 402: Ngang Ngược Vì Ai (9)

“Vù” “Vù” “Vù”

Diệp Thạch vừa nói xong thì 8 gã thành viên tinh nhuệ của Long Nha đã động.

Bọn hắn không có trực tiếp tấn công Bùi Vũ Phu mà là bước lên, đứng phía sau Diệp Cô Thành, đợi Diệp Cô Thành ra lệnh thì bọn hắn mới ra tay.

Sở dĩ là như vậy là bởi vì Diệp Thạch không phải là người trong quân đội hơn nữa Long Nha lại là một chi bộ đội đặc thù. Mặc dù là người ở trong quân đội nhưng mà có thể điều động được Long Nha cũng không có mấy ai.

”Ba!”

Mắt thấy 8 gã thành viên Long Nha đi lên, Bùi Đông Lai buông cánh tay phải Tần Đông Tuyết ra rồi bước lên một bước, đứng bên cạnh Bùi Vũ Phu. Chiến ý trên người hắn liền bùng nổ, thanh thế kinh người.

Không riêng gì Bùi Đông Lai mà sắc mặt của Quý Hồng cũng nghiêm túc đứng bên cạnh Bùi Vũ Phu, làm ra bộ dạng chuẩn bị ra tay.

Thấy một màn như vậy thì tất cả mọi người của 2 nhà Tần Diệp đều lui ra lại phía sau.

Ở giữa đại sảnh, sắc mặt của Diệp Cô Thành hiện lên một tia dao động, vẻ mặt hắn phức tạp nhìn vào Bùi Vũ Phu mà Bùi Vũ Phu cũng đem ánh mắt nhìn vào hắn.

Gương tuốt vỏ, nổ giương dây.

Không khí áp lực làm cho người ngạt thở.

- Còn đứng ngây đó làm gì?

Lui lại phía sau chừng chục bước, Diệp Thạch thấy Diệp Cô Thành thờ ơ thì sắc mặt có chút khó coi, quát lên.

- Diệp Thạch, ông muốn để bọn hắn ra tay sao?

Khí thế của Bùi Vũ Phu đột nhiên thay đổi, giống như thiên thần hạ phàm, đưa tay chỉ vào Diệp Cô Thành, cười lạnh nói:

- Chỉ bằng hần và đám người Long Nha kia ư?

”*. . .”

Bên tai vang lên lời nói khinh thường của Bùi Vũ Phu, toàn bộ mọi người đều tỏ ra ngạc nhiên.

Chuyện gì ddaay

18 năm trước không phải Bùi Vũ Phu bị Diệp Cô Thành phé đi một chân, đuổi ra khỏi Yên Kinh sao?

Giờ phút này, đối mặt với Bùi Vũ Phu thì Diệp Cô Thành lại không lên tiếng, để cho Bùi Vũ Phu chủ động khiêu khích.

Không có đáp án.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Cô Thành.

Vẫn không trả lời, Diệp Cô Thành vẫn nhìn chăm chăm vào Bùi Vũ Phu.

Mặc dù từ tin tình báo biết được 18 năm trước, Bùi Vũ Phu đã bị Diệp Cô Thành phé đi một chân chặt vật cút ra khỏi Yên Kinh nhưng mà Bùi Đông Lai vẫn không tin.

Hần tuyệt không tin.

Giờ phút này, mắt thấy Diệp Cô Thành không dám hành động thiếu suy nghĩ thì Bùi Đông Lai lại càng khẳng định điều này.

Hần chỉ cảm thấy một ngọn lửa đang thiêu đốt lòng mình, làm cho máu hần sôi trào lên.

- Diệp Cô Thành, 18 năm trước ông từng suất lĩnh Long Nha đến bệnh viện vây công ta, ta từng nói với ông rằng : “ Nếu ông đại biểu cho Diệp gia mà chết thì lão tử dùng một bàn tay sẽ bóp chết ông.”

Im lặng trong đại sảnh, giọng nói của Bùi Vũ Phu lại vang lên:

- Hôm nay, những lời này vẫn còn hiệu lực, ông vì ai mà đến?

Thời gian dừng lại, hình ảnh đứng yên.

- Nếu ông đại biểu cho Diệp gia mà đến thì một tay của lão tử sẽ bóp chết ông.

Những lời này của Bùi Vũ Phu giống như là ma pháp, không ngừng vang lên bên tai mọi người trong đại sảnh.

Kinh ngạc.

Choáng váng.

Ngây người.

Trừ Diệp Cô Thành và Bùi Vũ Phu ra thì toàn bộ mọi người trong đại sảnh đều đứng nguyên tại chỗ, trừng to hai mắt há hốc mồm, vẻ mặt không tin tưởng nhìn vào Diệp Cô Thành.

Vẫn cứ như vậy mà nhìn vào, vẫn không có nhúc nhích.

Thấy bộ dạng khinh thường của Bùi Vũ Phu thì trong đầu Diệp Cô Thành không khởi hiện lên hình ảnh 18 năm trước.

Ngày đó, mưa to như trút nước, bởi vì Diệp Văn Tình sinh Bùi Đông Lai mà chết trên bàn mổ, điều này đã làm cho Diệp gia phần nộ, Diệp Cô Thành suất lĩnh Long Nha đi vào bệnh viện, vây quanh phòng phẫu thuật.

Cho đến ngày nay, Diệp Cô Thành vẫn nhớ rõ cảnh tượng hần đi vào phòng phẫu thuật kia.

Một màn kia giống như là đã khắc sâu vào trong lòng của hần.

Khi hần mang thủ hạ tiến vào phòng phẫu thuật thì Vũ Thần người từng kiêu ngạo, đại náo Yên Kinh, cuối cùng cướp đi đệ nhất mỹ nữ từ trong tay tứ đại thiếu gia của kinh thành đang quỳ trước giường, gắt gao nắm lấy cánh tay của Diệp Văn Tình, rơi lệ.

Thấy một màn kia thì Diệp Cô Thành không có hạ lệnh cho thủ hạ công kích Bùi Vũ Phu mà là lẳng lặng đứng thủ ở trước cửa phòng phẫu thuật.

- Diệp Cô Thành, nếu ông đại biểu cho Diệp gia mà chết thì lão tử dùng một bàn tay sẽ bóp chết ông.

Ở trong lúc Diệp Cô Thành và thủ hạ đứng đợi trước phòng phẫu thuật thì Bùi Vũ Phu cũng không có lau đi những giọt nước mắt trên mặt mà đột nhiên đứng giật, nhìn vào Diệp Cô Thành.

Lúc ấy, Bùi Vũ Phu vừa mới thốt lên xong thì thành viên của Long Nha liền nổi giận.

Nhưng mà lúc ấy không đợi thành viên Long Nha động thủ, trên người Bùi Vũ Phu đã tràn ra một cổ sát ý làm cho người ta không thể thở được, cổ sát ý này đã làm cho toàn bộ thành viên Long Nha lúc ấy đứng đơ lại, 2 chân mềm nhũn ra.

- Là vì Văn Tình mà đến.

Đối mắt với sát ý của Bùi Vũ Phu thì Diệp Cô Thành trả lời một câu:

- Trong lòng tôi, mặc dù nó không cùng huyết thống nhưng nó vẫn là em gái của tôi.

- Tuy rằng, tôi biết tôi không phải là đối thủ của ông nhưng tôi vì em gái của mình, tôi phải giáo huấn ông.

Ngày đó, nói ra những lời này rồi Diệp Cô Thành ra lệnh cho thủ hạ của mình đi ra ngoài, kết quả là đám thành viên Long Nha lo lắng một mình đấu với Bùi Vũ Phu thì tương đương với chịu chết cho nên đã chống lại mệnh lệnh của Bùi Vũ Phu, đem họng súng nhắm vào Bùi Vũ Phu.

Sau đó, ở cái nhìn chăm chú của mọi người, sát ý trên người Bùi Vũ Phu liền biến mất, ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ.

Mãi đến khi thành viên của Long Nha hiểu ra thì Bùi Vũ Phu bỗng nhiên huy chương, tự đoạn một chân của mình.

Một màn kia, khiến cho mọi người rung động.

Sau khi tự đoạn một chân, Bùi Vũ Phu không nói gì chỉ ôm lấy Diệp Văn Tình rồi rời đi.

Lúc ấy.

Đám người Diệp Cô Thành không có ngăn trở, bọn hắn tránh đường tro mắt nhìn Bùi Vũ Phu kéo theo một chân, ôm Diệp Văn Tình rời khỏi phòng phẫu thuật.

Diệp Cô Thành vĩnh viễn cũng không quên được ngày nào đó.

Ngày đó.

Hắn mất đi một người em gái của mình là Diệp Văn Tình.

Ngày đó.

Diệp Cô Thành mới thật sự biết được thực lực chân chính của Bùi Vũ Phu. Hắn biết nếu Bùi Vũ Phu không trọng tình trọng nghĩa, áy náy ở trong lòng mà là đại khai sát giới thì hắn và toàn bộ thành viên Long Nha lúc ấy sẽ chết. Ở trước mặt Bùi Vũ Phu, ngay cả cơ hội nổ súng thì bọn hắn cũng không có.

Lúc này, nghe Bùi Vũ Phu nói lại câu nói 18 năm trước thì Diệp Cô Thành nhớ lại sự việc năm đó. Mặc dù bây giờ Diệp Cô Thành không cảm nhận được một chút sát ý nào trên người của Bùi Vũ Phu nhưng mà trực giác nói cho hắn biết, thực lực của Bùi Vũ Phu hôm nay đã đáng sợ hơn, cường đại hơn.

- Cô Thành, không cần bởi vì hắn từng ở chung một chỗ với Văn Tình mà khiến cậu không đành lòng xuống tay.

Diệp Cô Thành trầm mặc làm cho Diệp Thạch nghĩ đến cảm tình của Diệp Cô Thành giành cho Diệp Văn Tình, hắn nói:

- Ngược lại, sở dĩ Diệp Văn Tình đi sớm như thế là bởi vì tên mãng phu này. Hắn chẳng những hại chết Văn Tình mà hôm nay hắn lại dẫn nghiệt chủng đến đây quấy rối, nhất định phải khiến hắn trả giá thật nhiều.

- Vũ Phu, trong lòng tôi trước có quốc, sau có gia.

Không để ý đến Diệp Thạch, sắc mặt Diệp Cô Thành nghiêm túc nhìn vào Bùi Vũ Phu:

- Chỉ khi nào tổ quốc cần thì Long Nha mới xuất động. Hôm nay, tôi chỉ vì quốc, không vì gia.

- Tục ngữ có câu “ Vì nước quên dân” Vũ Phu, năm đó tôi cảm thấy ông là một người anh hùng nên mới để ông đem Văn Tình đi. Hôm nay, tôi vẫn cảm thấy rằng ông là một người anh hùng, tôi tin tưởng, ông sẽ không khiến chúng tôi phải khó xử.

Nói xong, Diệp Cô Thành vẫn không nhúc nhích mà nhìn vào Bùi Vũ Phu.

- Ông yên tâm, hôm nay tôi đến đưa lễ hỏi cho con trai của tôi, để con trai tôi mang con dâu về nhà. Việc vui mừng như vậy sẽ không phát sinh ra sự việc đổ máu gì cả.

Bùi Vũ Phu lộ ra nụ cười ngây ngô.

Nghe được Bùi Vũ Phu cam đoan, Diệp Cô Thành không nói gì nữa mà trực tiếp mang 8 thành viên Long Nha xoay người rời đi.

405. Chương 402: Ngang Ngược Vì Ai (10)

- Cô Thành, cậu có phải là người của Diệp gia không?

Mắt thấy Diệp Cô Thành muốn đi, Diệp Thạch nổi trận lôi đình, trầm giọng quát.

- Bùi Vũ Phu giết tôi như giết gà.

Ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Diệp Cô Thành cũng không dừng bước lại mà mở miệng chậm rãi, giọng nói không lớn nhưng vẫn đủ để mọi người nghe thấy:

- Đồng dạng, chỉ cần hấn nguyện ý thì trước khi cứu binh đến đây hấn sẽ huyết tẩy cả nơi này rồi thoải mái rời đi.

“ Rầm!”

Câu nói của Diệp Cô Thành giống như là một quả bom, nổ vang lên khắp đại sảnh làm cho mọi người trợn tròn mắt.

Choáng váng sao?

Đúng vậy!

Đối với đám người Diệp Thạch, Tần Hồng Sơn mà nói thì bọn hấn vẫn cho rằng 18 năm trước Diệp Cô Thành dẫn người Long Nha đi vây công Bùi Vũ Phu, phé đi một chân của Bùi Vũ Phu rồi khiến cho Bùi Vũ Phu cút ra khỏi Yên Kinh.

Mà hiện giờ, Diệp Cô Thành lại nói Bùi Vũ Phu có thể giết hấn như giết gà.

Loại tương phản hoàn toàn này làm cho đám người Diệp Thạch, Tần Hồng Sơn khiếp sợ, quả thật là không thể dùng từ nào để hình dung được.

Dưới ánh đèn.

Bọn hấn há to miệng, vẻ mặt ngây ngốc nhìn vào bóng lưng Diệp Cô Thành, cảm giác kia như đang hỏi: “ Điều này sao có thể được?”

Không riêng gì bọn hấn mà ngay cả 8 gã thành viên Long Nha phía sau cũng thất kinh hồn vía.

Bọn hấn không tham gia vào chuyện 18 năm trước nhưng mà bọn hấn cũng biết được tin tức năm đó.

Cho nên, ở bọn hấn xem ra sở dĩ Diệp Cô Thành không động thủ là bởi vì sợ liên lụy đến đám người Diệp Thạch, Tần Hồng Sơn ở bên cạnh, sẽ khiến cho quốc gia bị ảnh hưởng.

Hiện giờ, nghe được Long Vương Diệp Cô Thành nói ra “Bùi Vũ Phu giết tôi như giết gà” thì sự rung động trong lòng bọn hắn so với đám người Diệp Thạch, Tần Hồng Sơn lại càng rung động hơn.

Không thể dùng ngôn từ nào để hình dung được sự rung động trong lòng bọn hắn làm cho bọn hắn không kìm lòng được mà quay đầu lại, nhìn vào nam nhân một chân kia.

Bọn hắn thật sự muốn biết thực lực của nam nhân kia đã đạt đến trình độ nào mới khiến cho Long Vương nói ra những lời như vậy.

“Bá!”

Cùng lúc đó, toàn bộ thành viên của 2 nhà Diệp Tần cũng thất kinh nhìn về phía Bùi Vũ Phu.

- Tần Hồng Sơn, hẳn là ông nên đợi Bùi gia xuất ra lễ hỏi rồi mới làm quyết định.

Nhìn thấy khuôn mặt kinh hãi của từng người, Bùi Vũ Phu đem ánh mắt nhìn về phía Tần Hồng Sơn:

- Bởi vì ông ngu xuẩn nên mới khiến cho Tần gia vĩnh viễn mất đi cơ hội đứng ở trên đỉnh của nước cộng hòa.

“Két”

Bùi Đông Lai nói xong những lời này, cửa đại sảnh đã bị người khác đẩy ra.

Lễ hỏi của Bùi gia đến đây.

Bởi vì nghe được sự thật 18 năm trước từ trong miệng của Diệp Cô Thành nên thành viên của 2 nhà Tần Diệp đều khiếp sợ không thôi.

Nhưng mà.

Nỗi khiếp sợ trong lòng của mọi người lại khác nhau.

Ở trong lòng thành viên của đời thứ tư và một ít thành viên đời thứ ba của 2 nhà Tần Diệp thì hành động của Bùi Vũ Phu chỉ có thể dùng 2 chữ “Nghịch thiên” để hình dung, nếu không có gì bất ngờ thì Tần Đông Tuyết sẽ bị cha con Bùi gia mang đi, 2 nhà Tần Diệp sẽ mất hết mặt mũi.

Mà đối với Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch và đám lão nhân đã lui xuống, thậm chí thành viên trung tâm của 2 nhà Tần Diệp thì tuy rằng Bùi Vũ Phu đã bức bách Diệp Cô Thành, làm cho Diệp Cô Thành và quân bài Long Nha trong tay hắn bại, chủ động rời đi. Nhưng mà, đối với quốc gia TQ cùi chỏ như thế này, chỉ lấy quan chức làm tối thượng thì Bùi Vũ Phu muốn phá hư buổi lễ đính hôn hôm nay cũng không dễ gì.

Dù sao.

Nếu việc Bùi Vũ Phu dùng vũ lực cướp đi Tần Đông Tuyết truyền ra ngoài thì thanh danh của Bùi gia cũng chưa chắc sẽ tốt hơn. Ngược lại, còn có thể bị quan trên nói là cưỡng đạo, mang tiếng ác ở trên người.

Như vậy, tuy rằng bọn hắn bị Bùi Vũ Phu làm cho tức giận nhưng mà bọn hắn cũng không nhận thua, mà là đợi thế lực ẩn dấu của Bùi Vũ Phu trỗi lên mặt nước.

Ở hắn xem ra, thực lực ẩn dấu của Bùi Vũ Phu mới là quyết định quan trọng trong lần giao phong lần này.

”Bá!”

Lại nghe cửa đại sảnh mở ra, trừ Bùi Vũ Phu và Bùi Đông Lai ra thì toàn bộ mọi người trong đại sảnh đều nhìn về phía trước.

Lúc này đây, đẩy cửa ra là một nam nhân trung niên.

Sau khi mở cửa ra thì nam nhân trung niên lui về phía sau từng bước, để người phía sau đi vào.

Cùng lúc đó, mọi người đều thấy rõ người đến.

”Ách. . .”

Thấy người đi ở đằng trước thì không riêng gì thành viên 2 nhà Tần Diệp, mà ngay cả Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch cùng với mấy vị lão nhân đã lui xuống cũng bị sợ ngây người.

Bởi vì, cho dù lúc này Bùi Vũ Phu không nói câu kia thì các vị này cũng sẽ không tới đây.

Thậm chí, bọn hắn có đủ lý do để tin rằng, mặc dù đây là buổi lễ kết hôn của dvt và Tần Đông Tuyết thì những vị này cũng không tự mình tham gia tiệc cưới. Nhiều lắm cũng chỉ là gọi điện đến chúc mừng, nếu hơn nữa thì cũng thăm đến thăm 2 nhà Tần Diệp rồi chúc mừng mà thôi.

Sở dĩ là như vậy là bởi vì...thân phận của bọn họ quá hiển hách.

Trong bọn họ, trừ mấy vị đại lão đứng ở trên đỉnh quyền lực giống với Diệp Thạch, Tần Hồng Sơn ra thì còn có mấy vị đại lão mặc dù đã lui xuống tuyến 2 nhưng mà vẫn có ảnh hưởng đến hướng đi của TQ.

Có thể nói không khoa trương chút nào, trừ Tiêu gia ta thì toàn bộ các vị đại lão đến đã đến đây.

Là vì Bùi gia mà đến.

Điều này đã làm cho toàn bộ thành viên 2 nhà Tần Diệp rung động hơn câu nói “Bùi Vũ Phu giết tôi như giết gà” của Diệp Cô Thành.

Thấy vị đại lão số một dẫn đầu đoàn người đi vào đại sảnh thì Quý Hồng và Bùi Đông Lai cũng bị cả kinh, mặc dù bọn hắn biết được lúc này Bùi Vũ Phu sẽ vận dụng thế lực của mình nhưng mà một màn này cũng khiến 2 người bọn họ trợn tròn mắt, há hốc mồm.

2 người bọn họ không kim lòng được mà quay đầu nhìn vào Bùi Vũ Phu.

Thấy được ánh mắt khiếp sợ và nghi hoặc của Quý Hồng và Bùi Đông Lai thì Bùi Vũ Phu chỉ cười cười, cảm giác giống như tất cả chuyện này không đáng để nhắc tới.

Không đáng giá nhắc tới sao?

Khiếp sợ qua đi, toàn bộ thành viên của nhà Tần Diệp liền đem ánh mắt thu lại, rồi nhìn về phía Bùi Vũ Phu.

406. Chương 403: Ngang Ngược Vì Ai (11)

Lúc này đây.

Trong ánh mắt của bọn hắn không còn vẻ phẫn nộ nữa.

Mà thay vào đó là kính sợ.

Mà thân là người cầm quyền của Tần gia Tần Hồng Sơn lại cảm thấy được câu nói trước kia của Bùi Vũ Phu thật sự quá buồn cười. Ở hắn xem ra, cho dù thủ trưởng số một cũng không có tư cách nói để cho Tần gia đứng vào đỉnh quyền lực a?

Dù sao, thì một gia tộc hoặc một người muốn đứng ở trên đỉnh quyền lực thì cũng cần những người khác, gia tộc khác gạt đầu đồng ý. Căn bản không thể vì một câu nói của một người nào đó mà có thể làm được.

Nhưng mà.

Giờ phút này thấy được cảnh tượng trước mắt.

Tần Hồng Sơn một trận hết hồn, càng nhiều hơn là hồi hận.

Đúng vậy.

Hắn hồi hận.

Tuy rằng hắn không biết Bùi Vũ Phu dựa vào cái gì mà có thể để cho các vị đại nhân vật này đi đến đây nhưng mà lý trí nói cho hắn biết nếu hắn không nóng vội làm ra quyết định với Diệp gia. Mà là đợi chờ Bùi Vũ Phu xuất ra lễ hỏi, như vậy lấy thực lực của Bùi gia và thực lực hiện có của Tần gia thì Tần Tranh hoàn toàn có khả năng bước lên đỉnh của quyền lực. Lúc ấy, Tần gia sẽ trở thành một gia tộc đệ nhất của nước cộng hòa.

Lúc này, khi Tần Hồng Sơn cảm thấy hối hận thì trên mặt của Diệp Thạch cũng đã tái xanh, nụ cười trên mặt hắn cũng đã biến mất.

Giờ phút này.

Về mặt của hắn trở nên ngưng trọng.

Tuy rằng hắn và Tần Hồng Sơn giống nhau, cũng không biết vì sao Bùi Vũ Phu lại có thể khiến cho mấy vị đại lão này xuất hiện ở đây. Nhưng mà hắn lại rõ ràng, những người này đối với Diệp gia mà nói thì tuyệt đối không phải là chuyện tốt, thậm chí sẽ khiến cho Tần gia mất đi mặt mũi.

Trong lúc nhất thời, cả đại sảnh liền trở nên im lặng, im lặng đến nỗi có thể nghe rõ tiếng bước chân của mấy vị đại nhân vật kia.

Trong đại sảnh, trong lòng toàn bộ thành viên của nhà Tần Diệp đang hỏi: “Rốt cuộc là Bùi Vũ Phu dựa vào cái gì mới có thể làm được tất cả những chuyện này?”

Không trả lời.

Ở cái nhìn chăm chú của mọi người, lấy vị thủ trưởng số một dẫn đầu, đi phía sau là Cổ Bồi Nguyên, Miêu lão gia tử cùng với Cô Độc Phong Ảnh dẫn đầu mấy vị gia chủ của các đại thế gia võ học, đi về phía Bùi Vũ Phu.

”Bá!”

- Thủ trưởng, tốt.

Diệp Cô Thành cũng bị đoàn người đi đến làm cho kinh sợ nhưng mà thân là thủ lĩnh của Long Nha, được xưng là Long Vương thì tâm lý của hắn đã vượt xa thường nhân. Ngăn ngừa khiếp sợ tở qua, hắn liền cúi chào, vãn an thủ trưởng số một.

”Bá!”

- Thủ trưởng, tốt.

8 gã thành viên Long Nha như ở trong mộng tỉnh dậy, vội vàng cúi chào.

- Mọi người đi ra ngoài đi.

Thủ trưởng số một trả lễ, giọng nói hồ hững nhưng mà làm cho người ta có một loại cảm giác không thể cãi lệnh.

- Vâng, thủ trưởng.

Diệp Cô Thành liền lĩnh mệnh, sau đó mang theo 8 gã thành viên Long Nha rời đi.

Say đó, trên đường đi lên, thủ trưởng số một cũng đã gặp thoáng qua Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch, âm thầm trao đổi ánh mắt, sau đó mang theo mọi người đi đến trước mặt Bùi Vũ Phu.

Thấy mấy vị này thì cho dù Tần Đông Tuyết xuất thân từ Tần gia cũng bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm!

Nàng không ngờ rằng thế lực chân chính của Bùi Vũ Phu lại có thể lay động được hai đại gia tộc Tần Diệp.

So sánh với Tần Đông Tuyết mà nói thì rung động trong lòng Tiểu Ái Linh chỉ nhiều hơn chứ không ít.

- Cậu đã gọi tôi một tiếng dì như vậy tôi cũng gọi cậu là Đông Lai. Đông Lai, tôi đã từng nghe Đông Tuyết nói qua cậu là một con người vĩ đại hoàn toàn xứng với nó thậm chí nói về năng lực cá nhân thì cậu còn tốt hơn so với Diệp Tranh Vành.

- Nhưng mà... Đông Lai, cậu nên biết muốn trở thành chồng của Đông Tuyết thì chỉ lấy năng lực cá nhân thôi là không đủ.

Nghĩ đến những lời nói trước đây mình nói với Bùi Đông Lai thì nàng chỉ cảm thấy có một bàn tay vô hình tát vào mặt nàng làm cho khuôn mặt của nàng trắng bệch, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Cùng lúc đó, nàng liền đem ánh mắt nhìn về Diệp Tranh Vành.

Ngay sau đó.

Nàng thấy được khuôn mặt anh tuấn của Diệp Tranh Vành đã không còn vẻ kiêu ngạo, không còn điểm khinh thị đối với Bùi gia nữa là là khiếp sợ cùng sợ hãi.

Thân là nhân vật chính của buổi lễ đính hôn hôm nay thì Diệp đại thiếu gia Diệp Tranh Vành run lên, cả người giống như là bị điện giật vậy.

Hắn rất muốn hét lớn lên rằng tất cả chuyện này đều là ảo giác, tất cả chuyện này không hợp với lẽ thường nhưng mà thấy mấy vị đại lão đứng trước Bùi Vũ Phu thì lý trí nói cho hắn biết hết thấy mọi chuyện đều là sự thật.

- Vũ Phu, vị này là con của cậu à?

Dừng bước lại, thủ trưởng số một cũng không có để ý đến đám người Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch mà là nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai, cười hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của vị thủ trưởng số một, Bùi Vũ Phu cười ngây ngô, nói:

- Ủh, đây là con trai, còn đây là con dâu.

Lời kia của Bùi Vũ Phu vừa mới thốt lên thì thành viên của Tần gia liền vui sướng.

So sánh với thành viên Tần gia mà nói thì toàn bộ thành viên Diệp gia đều căng thẳng.

Bọn hắn ngừng thở, trừng to mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào thủ trưởng số một, chờ thủ trưởng số một mở miệng.

Mặc dù trong lòng bọn hắn đã biết được thắng bại trong cuộc tỷ thí ngày hôm nay nhưng mà bọn hắn vẫn ôm tâm lý hy vọng, hy vọng ảnh hưởng của Diệp gia mà khiến cho thủ trưởng số một thay đổi quyết định.

- Rất xứng đôi.

Thủ trưởng số một mỉm cười, nói ra 3 chữ, cũng đã biểu lộ thái độ của đoàn người mình.

”Bá!”

Nghe thủ trưởng số một nói như thế thì sắc mặt toàn bộ thành viên Diệp gia đều biến đổi. Trong đó Diệp Tranh Vành giống như là bị tát mấy trăm cái vào mặt vậy, niềm kiêu ngạo của hắn đã bị đập nát, trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa là lăn ngã xuống đất.

Sau đó hắn dùng lực cắn vào lưỡi mình một cái, dưới sự đau đớn này thì ý nghĩ của hắn đã thanh tỉnh lại một ít. Sau đó đem ánh mắt nhìn về phía ông nội của mình.

Hắn biết, lúc này, chỉ có Diệp Thạch mới có thể thay đổi thế cục mà thôi.

Lúc này đây, sắc mặt Diệp Thạch đã trở nên âm trầm, khóe mắt không ngừng nhảy lên. Trong con người lóe lên tinh quang dường như hắn đã quyết định một điều nào đó.

2s sau.

Hắn bước lên, hướng về vị thủ trưởng số một.

407. Chương 404: Ngang Ngược Vì Ai (12)

”Bá!”

Khi Diệp Thạch bước chân đi lên thì toàn bộ mọi người đều không kìm lòng được mà nhìn về phía Diệp Thạch.

Vừa rồi, thủ trưởng số một nói một lời đơn giản như thế nhưng cũng đã biểu lộ thái độ của mình mà các vị đại lão, lão nhân bên cạnh cũng tỏ rõ lập trường.

Lúc sau, Diệp Thạch lại bước lên đi tới thủ trưởng số một, điều này làm cho mọi người ý thức được cái gì.

Trong lúc nhất thời, không khí trong đại sảnh liền yên tĩnh trở lại, chỉ nghe thấy những tiếng bước chân của Diệp Thạch.

Một bước, hai bước, ba bước.

Cuối cùng, Diệp Thạch cũng đã bước đến trước mặt thủ trưởng số một.

- XXX, các vị đến đây cũng không thông báo một tiếng. Cũng may tôi cùng lão Tần kịp nghênh đón các vị.

Dừng bước lại, Diệp Thạch liền vấn an thủ trưởng số một, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, dường như muốn dùng phương thức này để chứng minh cái gì.

- Đến lúc làm ra quyết định thì chưa kịp thông báo cho mọi người biết.

Thủ trưởng số một ảm đảm cười, lời nói thật khó hiểu, cố gắng nhắc nhở Diệp Thạch cái gì đó.

Quả nhiên, nghe được thủ trưởng số một nói như thế thì Diệp Thạch trầm mặc, ánh mắt lóe lên dường như đang suy nghĩ đến Bùi Vũ Phu dựa vào cái gì mà có thể khiến cho thủ trưởng số một cùng các vị đại lão đi đến đây?

Nhưng mà, Diệp Thạch vắt hết óc cũng không nghĩ ra được.

- Lão Diệp, chuyện giữa nha đầu Tần gia và Diệp Tranh Vành thì tôi cũng có nghe qua.

Mất thấy Diệp Thạch không lên tiếng, thủ trưởng số một trầm ngâm một lát rồi mở miệng:

- Lão Diệp a, hiện tại người trẻ tuổi cũng không giống với chúng ta trước đây. Bọn nó được tự do yêu đương, tục ngữ có nói “ Dưa xanh hái không ngọt” nếu nha đầu Tần gia không muốn cùng Tranh Vành nhà ông ở chung một chỗ thì ông cùng lão Tần cũng đừng nên ép buộc nữa.

“ Tê!”

Nghe thủ trưởng số một nói như thế thì Diệp Thạch tức giận đến hít vào một hơi, những thớ thịt trên khuôn mặt hơi run lên.

Hỗn đến vị trí này thì so với bất kỳ kẻ nào bọn hắn đều rất rõ ràng. Hai đại thế gia dám hỏi là đại biểu cho cái gì, mà thủ trưởng số một lại nói cái gì là tự do yêu đương, dưa xanh hái không ngọt, điều này đã tỏ ra lập trường của hắn, hơn nữa cũng đã tát một bạt tai vào mặt hắn.

- XXX, ngài nói không sai.

Tức giận rất nhiều nhưng Diệp Thạch không có biểu hiện ra ở trên mặt mà thản nhiên:

- Vì hạnh phúc của bọn nhỏ ngày sau mà người làm trưởng bối như chúng ta đây cần phải quan tâm đến, hy vọng ngài thông cảm cho nỗi khổ tâm của tôi cùng với lão Tần.

“ Ách?”

Nghe được Diệp Thạch nói như thế thì thủ trưởng số một nhú mày lại, mà mấy vị đại lão, lão nhân bên cạnh đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn vào Diệp Thạch.

Hiển nhiên, bọn hắn cũng hiểu được, đứng càng cao thì cần phải cân bằng lại các thế lực, các thế lực tranh đấu cũng phải yên lặng tuân thủ quy tắc này.

Đối với việc này, bọn hắn đều rõ ràng, tuy thủ trưởng số một đã tỏ thái độ lập trường nhưng Diệp Thạch không cam lòng. Tuy rằng điều này đã khiến cho thủ trưởng số một không thoải mái, nhưng mà quy tắc “ Cân bằng” lấy thủ trưởng số một dẫn đầu thì bọn hắn vì đại cục cũng không có khả năng vạch mặt với Diệp gia.

- Lão Diệp, lời của ông cũng không sai.

Trầm ngâm một lát, thủ trưởng số một cười cười, nói:

- Như vậy đi, chúng ta hỏi thử lão Tần, nghe một chút ý kiến của lão ấy.

“ Lộp bộp!”

Nghe thủ trưởng số một nói như vậy thì trong lòng Tần Hồng Sơn chấn động, sau đó bước nhanh đi lên phía trước.

Trong lúc bước đi, Tần Hồng Sơn có thể cảm nhận được ý tứ trong mắt của Diệp Thạch và thủ trưởng số một, hẳn rõ ràng, quyết định này của hắn sẽ đại biểu cho cái gì của Tần gia sau này.

Thậm chí ở hắn xem ra, sự việc hôm nay thậm chí là có khả năng đến vận mệnh cùng xu thế của Tung cầu trong tương lai.

- XXX.

Rất nhanh, Tần Hồng Sơn đã đến trước người thủ trưởng số một rồi vấn an.

- Lão Tần, ông muốn cho Tần nha đầu cùng với Tranh Vành ở chung một chỗ? Hay là muốn cho Tần nha đầu cùng con của Vũ Phu là Đông Lai ở chung một chỗ?

Mắt thấy Tần Hồng Sơn đứng lại, thủ trưởng số một liền hỏi ngắn gọn.

Thủ trưởng số một vừa hỏi xong thì trừ Tần Hồng Sơn và Diệp Thạch ra thì toàn bộ thành viên 2 nhà Tần Diệp đều căng thẳng.

Hiển nhiên, bọn hắn đều rõ ràng, quyết định của Tần Hồng Sơn sẽ đại biểu cho cái gì.

“ Két!”

Đột nhiên, cửa đại sảnh lại bị đẩy ra.

“ Ách?”

Lại nghe tiếng mở cửa, trừ Bùi Đông Lai đã biết rõ ra thì toàn bộ mọi người đều nhìn về phía trước cửa.

Ngay sau đó.

Lão nhân của Tiêu gia, công thần khai quốc của nước cộng hòa được Tiêu Nam đỡ lấy, mang theo nhân vật số hai trong quân đội là Tiêu Nguyên Thanh xuất hiện ở trước cửa.

Mặc dù thấy đám người thủ trưởng số một đến đây đã làm cho thành viên 2 nhà Tần Diệp rung động thật lớn. Nhưng mà lúc này nhìn thấy lão nhân kia, người tranh giành thiên hạ, chứng kiến TQ quật khởi, lấy trí tuệ và máu của mình để khiến Tiêu gia quật khởi, để Tiêu gia trở thành một trong 4 đại gia tộc ở nước cộng hòa thì vô luận là Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch, hay thành viên của 2 nhà Tần Diệp cũng run rẩy.

Ngoài ra, đoàn người của thủ trưởng số một thấy được vị lão nhân có lực ảnh hưởng lớn nhất trong quân đội xuất hiện thì sắc mặt của bọn họ cũng hơi đổi. Đồng thời dư quang nhìn về phía Bùi Vũ Phu, giống như đang muốn hỏi Bùi Vũ Phu : “ Vì sao không nói cho bọn họ biết, lão thái gia của Tiêu gia cũng tới?”

Hiển nhiên, bọn hắn cho rằng Tiêu lão thái gia là bị Bùi Vũ Phu mời xuống núi.

Thấy được ánh mắt của đám người thủ trưởng số một, Bùi Vũ Phu cười khổ không thôi. Hắn không có mời Tiêu lão thái gia tới a.

Cười khổ rất nhiên, Bùi Vũ Phu liền nhìn về phía Bùi Đông Lai. Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì trong tay hắn có một lá bài tẩy quan trọng, hắn muốn dùng là bài tẩy này để được Tiêu gia ủng hộ, nhưng mà ngay đó chưa đợi hắn lộ ra con bài tẩy thì Tiêu lão thái gia đã chủ động ra mặt giúp hắn, khiến cho hắn theo bản năng cho rằng Bùi Vũ Phu đã âm thầm ra mặt.

Lúc này, thấy được Bùi Vũ Phu nhìn mình thì trong lòng Bùi Đông Lai cũng đầy nghi hoặc, nghi hoặc rất nhiều hắn cũng chỉ cười khổ.

Sau đó, không đợi thành viên 2 nhà Tần Diệp lấy lại tinh thần thì thủ trưởng số một đã bước đi, hướng Tiêu lão thái gia đi tới.

Mắt thấy thủ trưởng số một bước lên thì Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch, gia chủ Bạch gia là Bạch Hà Sầu cùng các vị đại lão cũng đi theo.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt của Tần Hồng Sơn vẫn khiếp sợ, mà vẻ mặt Diệp Thạch cùng với những lão nhân ủng hộ Diệp gia lại càng trở nên ngưng trọng.

Nguyên bản, khi đám người thủ trưởng số một xuất hiện thì đã khiến cho bọn họ có chút chống đỡ không nổi. Hiện giờ thấy Tiêu lão thái gia mang theo Tiêu Nguyên Thanh đến đây thì vô luận là Diệp Thạch hay là những lão nhân ủng hộ Diệp gia liền không cam lòng.

Trong đầu bọn hắn chỉ có một suy nghĩ : “ Bùi Vũ Phu dựa vào cái gì, chẳng những khiến cho thủ trưởng số một và các đại nhân vật, ngay cả vị Tiêu lão thái gia, người không hỏi thể sự này cuối cùng lại ra mặt làm chỗ dựa cho Bùi Đông Lai?”

- Lão thủ trưởng, tại sao ngài tới đây?

Không đợi đám người Diệp Thạch nghĩ ra nguyên nhân, thủ trưởng số một vấn an Tiêu lão thái gia, giọng nói vô cùng cung kính.

- Xảy ra sự việc quan trọng như thế này mà các ông lại không cho ta biết, các ông không biết xấu hổ khi phải hỏi ta câu này ư?

Tiêu lão thái gia tức giận, nói.

Đối mặt với chất vấn của Tiêu lão thái gia, thủ trưởng số một lộ ra vẻ xấu hổ, cười khổ nói:

- Tôi đây không phải là không muốn kinh động đến lão nhân gia ngài sao?

- Quên đi.

Tiêu lão thái gia khoát tay áo, nói:

- Hôm nay ta đến đây là bởi vì từng hứa với tiểu tử Bùi gia một lời hứa.

“ Ách?”

Nghe Tiêu lão thái gia nói thế thì tất cả mọi người lại càng khẳng định Tiêu lão thái gia đến đây là vì Bùi gia. Nhưng mà bọn hắn không biết được bí mật Tiêu lão thái gia đến đây không phải là do Bùi Vũ Phu mời đến.

Trong đám người, Tần Hồng Sơn là người hối hận nhất.

Nếu như trên thế giới này mà có bán thuốc hối hận thì hắn sẽ không mù quáng mà đáp ứng Diệp gia, đem Tần Đông Tuyết gả cho Diệp Tranh Vành. Mà là hắn sẽ đợi cho Bùi Vũ Phu đem những con bài chưa lật mở lên, hoặc là nói nếu hắn biết thế này thì hắn sẽ đem Tần Đông Tuyết gả cho Bùi Đông Lai.

Chỉ là, trên thế giới này không có bán thuốc hối hận.

Một bước sai, từng bước sai.

Dùng lời nói của Bùi Vũ Phu thì chỉ vì Tần Hồng Sơn ngu xuẩn nên mới khiến cho Tần gia mất đi cơ hội đứng ở trên đỉnh quyền lực của nước cộng hòa.

Tần Hồng Sơn hối hận, còn Diệp Thạch lại lộ ra vẻ lo lắng.

Tuy rằng hắn không biết Bùi Vũ Phu dựa vào cái gì để mời được những người này, tuy rằng hắn không tin Bùi Vũ Phu có thể thuyết phục những người này động thủ với Diệp gia nhưng mà đường...đường như hắn đã đắc tội với thủ trưởng số một cùng với các vị đại lão khác, mà giờ phút này, Tiêu lão thái gia cũng ra mặt làm chỗ dựa cho Bùi gia.

Cho nên, giờ phút này cái suy nghĩ “Không ai dám động thủ với Diệp gia” trong lòng của hắn đã bắt đầu có chút dao động.

Sau đó, Tiêu lão thái gia được Tiêu Nam đỡ lấy đi vào trong đại sảnh.

- Tần nha đầu, cháu có nguyện ý gả cho Đông Lai không?

Dừng bước lại, Tiêu lão thái gia liền hỏi thẳng vào vấn đề.

Nghe được Tiêu lão thái gia hỏi như thế, nhìn vào các vị đại lão của Tiêu lão thái gia trước mặt thì Tần Đông Tuyết có cảm giác như mình đang ở trong mơ, nhất thời quên trả lời.

Bùi Đông Lai thấy thế thì âm thầm nắm chặt tay Tần Đông Tuyết.

Cảm nhận được lực lượng trên tay Bùi Đông Lai truyền đến, Tần Đông Tuyết ở trong mộng tỉnh lại. Nàng biết những người trước mặt đây là chỗ dựa của Bùi Đông Lai.

- Đồng...Đồng ý.

Hiểu được điểm này thì Tần Đông Tuyết có chút kích động, nàng giống như con gà mổ thóc mà gật đầu.

- Tiểu tử Diệp gia, Tần nha đầu đã không muốn cùng cậu ở chung một chỗ, cậu vẫn còn muốn quẩn chặt lấy nó sao?

Nghe Tần Đông Tuyết trả lời thuyết phục thì Tiêu lão thái gia lại đem ánh mắt ném về Diệp Tranh Vành đứng cách đó không xa, mở miệng hỏi.

“Đồng!”

Không trả lời.

Vị Diệp gia đại thiếu, người được Diệp gia bồi dưỡng kia liền cảm thấy trước mặt tối sầm, 2 chân mềm nhũn, ngã xuống đất.

Bị hù.

408. Chương 405: Danh Chấn Kinh Hoa.

Đối với Diệp Tranh Vành mà nói thì từ nhỏ hắn đã được người trong nhà rèn luyện, giáo huấn. Sau này cũng đã sáng lập ra Hồng Kinh hội.

Tất cả chuyện này khiến cho Diệp đại thiếu gia Diệp Tranh Vành có tố chất tâm lý vượt xa người thường.

Đi theo Diệp Thạch bước vào đại sảnh, thấy Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết tay trong tay, ở chung một chỗ. Nghe được Diệp Cô Thành chính miệng nói ra “Bùi Vũ Phu giết ta như giết một con gà”. Thấy được một đám đại nhân vật bởi vì Bùi Vũ Phu mà xuất hiện ở đây làm chỗ dựa cho hắn.

Bởi vì có một trái tim kiên cường nên đối mặt với 3 lần đả kích khi này, tuy rằng hắn khó có thể thừa nhận nhưng mà nó vẫn rơi xuống đầu của hắn.

Nhưng mà.

Tâm lý của hắn đã đến mức cực hạn.

Giờ phút này, câu nói của Tiêu lão thái gia đã khiến cho trái tim kiên cường của Diệp Tranh Vành hồng mắt, hắn liền ngã xuống đất.

- Tranh Vành.

Mắt thấy Diệp Tranh Vành ngã xuống đất thì vợ chồng Diệp Cẩm liền bước lên đỡ hắn.

Rất nhanh, vợ chồng Diệp Cẩm đã đỡ hắn dậy.

- Thật xin lỗi, Tiêu lão thái gia, thân thể của Tranh Vành gần đây có chút không khỏe cho nên mới té xỉu.

Sau khi được vợ chồng Diệp Cẩm đỡ dậy, tuy rằng sắc mặt của Diệp Tranh Vành có chút trắng bệch nhưng mà cả người hắn đã thanh tỉnh rất nhiều. Trước tiên hắn cúi đầu chào Tiêu lão thái gia một cái thật sâu, sau đó nói tiếp:

- Nếu Đông Tuyết không muốn cùng ở chung một chỗ với cháu thì cháu sẽ tôn trọng ý kiến của nàng. Cũng chúc nàng được hạnh phúc.

Nghe được Diệp Tranh Vành nói những lời như thế thì trong lòng Bùi Đông Lai liền cảnh giác. Ở hẳn xem ra, trong một thời gian ngắn như vậy mà Diệp Tranh Vành đã lấy lại được tinh thần thì tuy rằng mặt ngoài không có gì khác nhưng mà lòng dạ của hắn thật... không thể so sánh với người thường được.

Mà đối với Diệp Thạch, lúc này nghe được Diệp Tranh Vành nói như thế thì vẻ mặt liền giãn ra, trong đôi mắt hiện lên vẻ vui mừng.

- Tiểu Tàn, Tiểu Diệp, nếu người trẻ tuổi đã không có ý kiến thì các cậu cũng không có ý kiến chứ?

Nghe Diệp Tranh Vành trả lời như thế thì Tiêu lão thái gia liền hỏi Tàn Hồng Sơn và Diệp Thạch.

- Bẩm Tiêu thúc, cháu tôn trọng lựa chọn của bọn nhỏ.

Tàn Hồng Sơn liền đáp.

- Tiêu thúc, cháu cũng tôn trọng lựa chọn của bọn nhỏ đồng thời cũng chúc phúc cho Tàn nha đầu và Đông Lai.

Diệp Thạch cũng mỉm cười gật đầu, khi nhắc đến 2 chữ Đông Lai thì giọng nói của hắn khiến cho người ta có cảm giác hiền hòa. Cảm giác kia giống như Bùi Đông Lai là cháu ngoại của hắn vậy.

- Tốt, mọi người đã không có ý kiến thì như vậy hôm nay ta cũng cạy già mà lên mặt một lần. Đứng làm làm chủ của buổi lễ đính hôn của Đông Lai và Tàn nha đầu.

Nghe Tàn Hồng Sơn và Diệp Thạch trả lời như thế thì Tiêu lão thái gia cười a a nói.

Nghe được Tiêu lão thái gia nói như thế thì Diệp Thạch, Tàn Hồng Sơn và những vị đại lão cũng cười lên. Mà thành viên của 2 nhà Tàn Diệp đều lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Nhất là thành viên Diệp gia. Hôm nay bọn hắn đến đây là tham gia buổi lễ đính hôn của Tàn Đông Tuyết và Diệp Tranh Vành. Hiện giờ lại thấy cảnh đính hôn của Bùi Đông Lai và Tàn Đông Tuyết, đây quả thật là điều khiến cho bọn hắn khó chịu.

Nhưng mà khó chịu thì khó chịu, bọn hắn đều biết được việc đến nước này rồi thì đại cục đã định, không thể thay đổi.

Sau đó, dưới sự chứng kiến của thành viên 2 nhà Tàn Diệp cùng với toàn bộ các vị đại lão, dưới sự chủ trì của Tiêu lão thái gia thì Tàn Đông Tuyết và Bùi Đông Lai đã tiến hành nghi thức đính hôn ngắn gọn.

- Đông Lai, từ này về sau Tàn nha đầu là vị hôn thê của cậu. Thân là nam nhân thì cậu phải biết yêu thương nó, nhường nhịn nó.

Trong đại sảnh, Tiêu lão thái gia làm chủ trì cười ha ha:

- Tàn nha đầu, cháu cũng phải quan tâm, ủng hộ đến Đông Lai. Ta chúc 2 cháu được hạnh phúc.

- Cảm ơn Tiêu lão thái gia làm chủ trì.

Bùi Đông Lai cùng Tàn Đông Tuyết tay trong tay, cúi đầu cảm ơn.

“ Bành bạch...”

Cùng lúc đó, trong đại sảnh liền vang lên tiếng vỗ tay.

Lúc này đây, vẻ mặt của Diệp Tranh Vành nhân vật chính của ngày hôm nay vô cùng bình tĩnh nhưng mà những thớ thịt trên mặt hắn đã run lên, điều này đã bán đứng nội tâm của hắn. Hơn nữa 2 bàn tay của hắn cũng gắt gao nắm chặt vào nhau, cánh tay nổi lên cả gân xanh.

Sau khi nghi thức đính hôn kết thúc, cho dù là Tiêu lão thái gia hay các vị đại lão cũng không có tham gia tiệc rượu, mà là sôi nổi cáo từ rồi rời đi.

Chờ sau khi mấy vị đại lão đi hết thì toàn bộ thành viên của Diệp gia giống như là đám lính bại trận, vẻ mặt người nào người này cũng buồn bã mà rời khỏi đại sảnh.

Sau khi bọn hắn rời đi, cả đại sảnh to lớn như vậy chỉ còn lại người của Tàn gia, Cổ Bồi Nguyên, Miêu lão gia tử, Cổ Độc Phong Ảnh cùng với các gia chủ của các thế gia võ học.

Lúc này đây, vẻ mặt của đám người Tần gia vô cùng xấu hổ.

So ra mà nói thì vẻ xấu hổ trên mặt vợ chồng Tần Tranh lại hiện ra rõ ràng hơn. Bọn hắn không biết nên mở miệng nói thế nào với cha con Bùi gia.

Tần Yến là người duy nhất ủng hộ Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết ở chung một chỗ.

Đối với lần này, trên mặt nàng không lộ ra một chút xấu hổ nào mà đó chính là sự vui sướng.

Vui sướng rất nhiều, nàng cũng phát hiện được không khí có chút xấu hổ nên cười nói:

- Cha, anh, chị dâu, Bùi đại ca, nghi thức đính hôn cũng đã kết thúc rồi. Tiếp theo, em đi gọi người ta mang thức ăn lên nhé?

- Được

Tần Hồng Sơn gật gật đầu.

- Vũ Phu, năm đó trên tình trường tôi đã thua ông. Hôm nay con gái của tôi lại bị con của ông lừa gạt vào lòng, tôi thua khâm phục khẫu phục, một lát nữa rượu lên, tôi sẽ uống 3 ly.

Sau khi ngồi xuống, Tần Tranh thấy không khí có chút xấu hổ thì chủ động mở miệng, nhìn thoáng qua thì trông giống như là những lời nói đùa nhưng trên thực tế là đang giải thích.

- Được.

Bùi Vũ Phu cười, dường như không để ý đến mọi chuyện đã phát sinh lúc này.

- Vũ Phu, tôi biết ông là một người rộng lượng. Một lát nữa, người của Tần gia sẽ lần lượt mời rượu ông, ông cần phải chuẩn bị sẵn sàng a.

Tần Tranh vui đùa nói, lúc mở miệng thì khuôn mặt tràn đầy ý cười nhìn vào Bùi Vũ Phu.

Bùi Vũ Phu biết được Tần Tranh đang dùng phương thức này để thăm dò Bùi Vũ Phu có tha thứ cho hành động của Tần gia hay không? Bùi Vũ Phu nghe thế thì vẫn cười:

- Ai đến cũng không từ chối.

Nghe được Bùi Vũ Phu nói thế thì Tần Hồng Sơn, vợ chồng Tần Tranh, đám người Tần Phong liền thở phào một hơi.

Ở bọn hắn xem ra, mặc kệ sau này Bùi Vũ Phu có ủng hộ Tần gia hay không? Ít nhất bây giờ Bùi Vũ Phu sẽ không nhắm vào Tần gia.

Giống như xác minh suy đoán của bọn hắn, sau khi rượu và thức ăn được đưa lên thì không đợi Tần Tranh tự phạt 3 chén, Bùi Vũ Phu đã chủ động hướng Tần Hồng Sơn mời rượu:

- Tần lão, sau này chúng ta là thông gia, ta mời ngài một ly, chúc ngài thọ bỉ Nam Sơn.

- Cảm...Cảm ơn.

Thấy Bùi Vũ Phu chủ động mời rượu, Tần Hồng Sơn liền cười to, nói:

- Vũ Phu, sau này chúng ta là người một nhà, Tần gia chính là nhà của cậu cùng Đông Lai, 2 người thường về nhà thăm một chút.

Nghe được Tần Hồng Sơn nói những lời như thế, nghĩ đến cảnh lúc này một mình mình bước vào đây. Mặc dù Bùi Đông Lai đã biết được nhà đế vương vô tình cùng bộ đồ nhưng mà trong lòng vẫn cười khổ không thôi.

Hắn cũng nhớ lại một câu: “ Trên thế giới này không có bằng hữu vĩnh viễn chỉ có lợi ích là vĩnh viễn.”

Dường như đã nhận ra tâm tình của Bùi Đông Lai, Tần Đông Tuyết liền cầm lấy bàn tay của Bùi Đông Lai, đưa cho Bùi Đông Lai một ánh mắt xin lỗi.

Bùi Đông Lai mỉm cười, viết trên lòng bàn tay Tần Đông Tuyết vài chữ: “ Không sao.”

Sau khi viết xong thì Bùi Đông Lai phát hiện được trên mặt Tần Đông Tuyết đã ửng đỏ.

Bùi Vũ Phu kính Tần Hồng Sơn một chén rượu xong thì liền cùng vợ chồng Tần Tranh uống hết một ly, Tần Tranh chủ động tự phạt 3 chén sau đó mời cùng ly cùng Bùi Vũ Phu.

- Tần gia gia, Đông Lai cũng kính ngài một ly. Chúc gia gia mạnh khỏe, thọ bỉ Nam Sơn.

Mắt thấy Bùi Vũ Phu không muốn mời rượu mình thì Tần Phong định mời rượu Bùi Vũ Phu nhưng mà chưa đợi hắn mở miệng nói ra thì Bùi Đông Lai đã bưng ly rượu lên, đi đến trước mặt Tần Hồng Sơn.

- Cảm ơn Đông Lai, gia gia cũng chúc cho cháu và Đông Tuyết ân ân ái ái, đến rằng long đầu bạc.

Đối mặt với Bùi Đông Lai mời rượu, Tần Hồng Sơn giống như là đã quên mọi chuyện lúc này, vẻ mặt nở ra nụ cười hiền lành.

- Chú, dì, Đông Lai cũng mời 2 người một ly. Chúc 2 người luôn khỏe mạnh, công tác thuận lợi.

Sau khi mời Tần Hồng Sơn một ly thì Bùi Đông Lai lại mời vợ chồng Tần Tranh.

- Đông Lai, từ nhỏ Đông Tuyết đã là người có tính tình bướng bỉnh. Sau này, nếu nó có cãi nhau với cháu thì cháu hãy gọi điện nói cho chú biết, chú sẽ giúp cháu dạy bảo nó.

Tần Tranh cũng giống với Tần Hồng Sơn, cũng không đề cập đến những chuyện lúc trước. Vẻ mặt hắn tỏ ra tươi cười, nói.

So ra mà nói thì vẻ mặt của Tiểu Ái Linh lại tỏ ra khó xử, cảm giác kia hận không thể tìm được cái lỗ để chui vào.

Bởi vì quá mức xấu hổ nên Tiểu Ái Linh chỉ cười cười mà không nói gì, bưng ly rượu lên rồi uống sạch một hơi.

- Tiểu cô, chúc cô vĩnh viễn luôn xinh đẹp.

Sau khi mời vợ chồng Tần Tranh xong thì Bùi Đông Lai cũng không có đi mời Tần Phong mà là mời Tần Yến, người luôn ủng hộ mình và Đông Tuyết ở chung một chỗ.

- Đông Lai, thật là biết nói chuyện nha.

Nữ nhân cũng thích những lời nói ca ngợi, Tần Yến cũng không ngoại lệ. Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì Tần Yến cảm thấy vui vẻ, vẻ mặt nở ra nụ cười sáng lạn:

- Tiểu cô chúc 2 đứa luôn luôn được hạnh phúc.

Nói xong, Tần Yến một một hơi.

Bùi Đông Lai cũng không có đi mời rượu Tần Phong hay những thành viên khác của Tần gia mà là trở lại chỗ ngồi của mình.

Tần Đông Tuyết thấy thế thì bưng ly rượu lên, đi đến chỗ của Bùi Vũ Phu:

- Bùi thúc thúc, Đông Tuyết chúc ngài thân thể luôn khỏe mạnh.

- Đông Tuyết, cháu cũng biết nếu ta nguyện ý thì ngay từ đầu cháu và Đông Lai đã được ở chung với nhau. Nhưng mà, nếu làm như vậy thì Đông Lai sẽ bị người ta xem thường và cháu cũng sẽ không chịu lấy áp lực lên người.

Bùi Vũ Phu nhận lấy chén rượu của Tần Đông Tuyết vào tay, cũng không có uống liền mà là thở dài, nói:

- Cháu cũng hiểu Đông Lai, nó là một đứa quật cường. Lúc nhỏ nó đã nói sau này lên thành phố mua nhà to, cưới vợ đẹp cho thúc. Vì thế nó luôn cố gắng học tập, kết quả lúc nào cũng luôn đứng thứ nhất. Sau này, nó vì muốn chứng minh bản thân xứng với cháu, có tư cách bước vào Tần gia nên nó đã nỗ lực. Cho dù bị ủy khuất, máu chảy vẫn không lên tiếng, chính là nó tìm một góc tối nào đó, âm thầm liếm miệng vết thương. Sau đó nó rút ra được bài học kinh nghiệm rồi tiếp tục cố gắng, không ngừng đấu tranh, không ngừng bước tới.

Mắt của Tần Đông Tuyết đỏ lên, gật đầu đã hiểu.

- Nó cố gắng, nó không muốn nói thua. Những thứ này là tiền vốn của nó, nó muốn đấu tranh lại vận mệnh của mình.

- Thân là cha của nó thì thúc vô cùng hiểu rõ con người của nó. Cho nên, nó làm cái gì thì thúc vẫn ủng hộ nó.

Bùi Vũ Phu nói tới đây liền đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai, vui mừng cười nói:

- Hôm nay, thúc cảm thấy được nó không làm mất mặt Bùi gia.

Trong phút chốc.

Lời nói của Bùi Vũ Phu vang vọng khắp đại sảnh.

Cả đại sảnh to như vậy liền yên lặng như tờ.

Tần Đông Tuyết cắn chặt môi, lệ rơi đầy mặt.

Tất cả mọi người Tần gia đều không kìm lòng được mà cúi đầu, không dám nhìn vào mặt Bùi Vũ Phu, càng không dám nhìn vào Bùi Đông Lai, người thiếu niên đã thẳng lưng khi bước vào khách sạn Yên Kinh này.

Ngày này.

Tuyết lớn rơi khắp kinh thành.

Bùi Đông Lai danh chấn Kinh Hoa.

409. Chương 406: Một Bước Sai, Từng Bước Sai.

Buổi trưa, tuyết lớn đã ngừng rơi, ánh nắng đã bắt đầu xuất hiện.

Khách sạn Yên Kinh, tiệc rượu cũng chưa có kết thúc bất quá tin tức Bùi Đông Lai cướp lấy Tần Đông Tuyết từ trong tay của Diệp Tranh Vành đã truyền khắp kinh thành.

Biệt thự Hoàng gia.

Vừa mới nhận được điện thoại, biết được tin tức thì Hoàng Oanh liền ngăn người ngay tại chỗ. Khi điện thoại rơi xuống thì nàng cũng không biết mà là giống như một pho tượng bị hóa đá, đứng ngơ ngác ngay tại chỗ, thật lâu cũng chưa lấy lại tinh thần.

Dù đã bị Diệp Tranh Vành vứt bỏ nhưng trong thời gian này nàng vẫn luôn chú ý tới Diệp Tranh Vành và Bùi Đông Lai.

Trước đó vài ngày, sau khi nàng biết được Bùi Đông Lai đã giành được chức quán quân của Đại Bí Võ thì nàng đã thất kinh.

Nhưng mà.

Tin tức hôm nay đã mang đến cho Hoàng Oanh một sự rung động khủng bố hơn.

Tại sao lại như vậy?

Bùi gia dựa vào cái gì mà có thể khiến cho toàn bộ các vị đại lão ra mặt, làm chỗ dựa cho Bùi gia?

Khiếp sợ trôi qua, một đám nghi vấn liền xuất hiện trong lòng Hoàng Oanh.

Không có đáp án.

Hoàng Oanh như ở trong mộng tỉnh dậy, nàng liền cúi người xuống nhặt chiếc điện thoại lên rồi gọi số điện của ông nội nàng. Ở nàng xem ra, lấy địa vị của ông nội nàng thì có thể biết được tin tức này.

- Ông nội, chuyện xảy ra ở khách sạn Yên Kinh thì hẳn là ông nội đã biết được, vậy ông nội có biết được tin tức cụ thể hay không?

Sau khi điện thoại được kết nối thì Hoàng Oanh cũng không có suy nghĩ nhiều mà liền hỏi thẳng vào vấn đề, nàng rất muốn biết được đáp án.

- Tin tức gì?

Đầu bên kia điện thoại, ông nội của Hoàng Oanh hơi bất mãn mà hỏi lại.

- Chính....chính là, Bùi gia dựa vào cái gì mà...?

Hoàng Oanh vội vàng hỏi.

- Dựa vào cái gì ư?

Lời nói của Hoàng Oanh khiến cho ông nội của nàng tức giận:

- Ta cũng muốn biết là dựa vào cái gì nhưng mà lấy thân phận của ta còn không đủ để biết.

“Ách?”

Nghe được ông nội mình, người có quyền cao chức trọng như vậy cũng không biết được tin tin thì Hoàng Oanh liền kinh ngạc, trong lòng lại càng thêm tò mò.

- Tiểu Oanh, ta biết được cho tới nay thì cháu rất quan tâm đến tiểu tử Diệp gia cho nên cần phải chú ý vào chuyện này.

Thấy Hoàng Oanh không nói lời nào thì giọng nói của ông nội của Hoàng Oanh liền trở nên nghiêm túc:

- Ta cảnh cáo cháu, sự việc lần này sẽ không bao giờ được trôi lên mặt nước. Cháu tốt nhất là phải tránh xa tiểu tử Diệp gia một chút, ngoài ra, cháu cũng không cần phải phí công mà hỏi chuyện này.

- Biết rồi thưa ông nội.

Nghe được ông nội mình nói như thế thì Hoàng Oanh liền biết được tầm quan trọng của việc này cho nên nàng liền đáp ứng.

”Đô... Đô...”

Ông nội Hoàng Oanh liền cúp máy.

Thảo căn biến thành thái tử?

Nghe được tiếng “Đô...Đô” vang lên thì vẻ mặt Hoàng Oanh ngây ngốc ngồi ở trên ghế salon, trong đầu không khỏi hiện lên bóng dáng của Bùi Đông Lai và Diệp Tranh Vành.

Nàng cố gắng dùng trí tưởng tượng của mình để hình dung ra mọi chuyện đã phát sinh tại khách sạn Yên Kinh vào sáng nay nhưng mà cho dù nàng cố gắng như thế nào thì nàng cũng không thể tưởng tượng được Bùi Đông Lai đã hạ nhục Diệp Tranh Vành, khiến cho Diệp đại thiếu gia bị sỉ nhục.

Giờ phút này.

Nàng chỉ cảm thấy thế giới này sụp đổ!

Cùng lúc đó.

Trang viên Nạp Lan, trong tiểu lâu của Nạp Lan Minh Châu.

Nạp Lan Minh Châu nằm ở trên giường, dựa đầu vào giường, cầm lấy điện thoại di động.

Đêm qua là một đêm mất ngủ.

Một đêm không ngủ làm cho vành mắt của nàng đỏ lên, thân sắc khó coi nhưng mà nhìn qua thì nàng giống như là ăn phải thuốc kích thích, cả người có vẻ vô cùng kích động.

Là bởi vì hôm nay là ngày đính hôn của Tần Đông Tuyết và Diệp Tranh Vành, nàng chờ mong Diệp đại thiếu gia sẽ hung hăng đạp nát lòng tự tôn của Bùi Đông Lai, tát cho Bùi Đông Lai một cái tát vang dội.

Cuối cùng.

Chuông điện thoại của nàng vang lên.

Nghe được tiếng chuông điện thoại vang lên, bởi vì quá mức kích động mà suýt nữa nàng đã ném điện thoại ra ngoài.

Sau đó, nàng liền vội vàng nghe máy:

- Tình huống thế nào rồi?
- Bùi Đông Lai đã đoạt đi Tần Đông Tuyết từ trong tay của Diệp thiếu.
- Cái gì?

Cả người Nạp Lan Minh Châu liền nhảy dựng lên:

- Cậu nói là Bùi Đông Lai đoạt lấy Tần Đông Tuyết từ trong tay Diệp thiếu sao? Điều này làm sao có thể?
- Tôi cũng giống cô, sau khi nghe được tin này cũng không tin nhưng mà thông qua chứng thật thì chuyện này là có thật.

Đầu bên kia điện thoại, một bị công tử ăn chơi trác táng ở Yên Kinh cũng lộ ra vẻ kì quái, tuy rằng hắn xác định đây là sự thật nhưng mà hắn cũng không thể nào tiếp nhận nổi.

Lại nghe được đối phương mở miệng, cả người Nạp Lan Minh Châu liền hoàn toàn tròn tròn mắt.

“Hô...Hô”

Sau đó, Nạp Lan Minh Châu thở dồn dập, nàng trừng to mắt, hỏi:

- Tại sao lại như vậy? Bùi Đông Lai dựa vào cái gì mà có thể cướp đi Tần Đông Tuyết ở trong tay Diệp thiếu?
- Không biết Bùi Vũ Phu đã dùng cách gì mà đã mời được rất nhiều các vị đại lão đến khách sạn Yên Kinh làm chỗ dựa cho con trai của hắn. Hai nhà của Tần Diệp bị bắt đáp ứng cho Tần Đông Tuyết và Bùi Đông Lai ở chung một chỗ, hơn nữa Tiêu lão thái gia còn trước mặt mọi người, đứng ra làm người chủ trì nghi thức đính hôn giữa 2 người Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết.

“Bá!”

Nghe được như thế thì cả người Nạp Lan Minh Châu liền giống với Hoàng Oanh, nàng liền dờ người ra, điện thoại trong tay liền rơi xuống giường.

- Ngoài ra, Diệp Cô Thành còn nói Bùi Vũ Phu giết hắn như giết gà.

Trong điện thoại lại truyền ra giọng nói của vị công tử ăn chơi trác táng kia.

Không trả lời, Nạp Lan Minh Châu vẫn tỏ ra khiếp sợ.

Nàng sợ ngây người.

Sau đó, đợi cho đối phương cúp điện thoại thì cả người Nạp Lan Minh Châu xụi lơ té xuống, nàng dùng sức lắc lắc đầu, thì thào tự nói:

- Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?

Một lần, hai lần, ba lần...

Nạp Lan Minh Châu hỏi bản thân mình cả trăm lần thì cả người mới dần bình tĩnh trở lại.

Sau đó, nàng nghĩ tới cái gì, nhanh chóng nhảy xuống giường, tùy tay nắm lên một chiếc áo da rồi mặc vào, chạy xuống lầu, đi tới trang viên số 1 của Nạp Lan gia.

Nàng muốn tìm Nạp Lan Dịch Đức cùng Nạp Lan Trường Sinh.

Nàng muốn biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

10' sau, khi Nạp Lan Minh Châu giống như là người điên, tóc tai bù xù tiến vào trang viên số 1 của Nạp Lan gia thì toàn bộ thành viên trung tâm của Nạp Lan gia cũng đã ở đó. Về mặt người nào người này cũng tỏ ra ngưng trọng, không khí trong đại sảnh vô cùng áp lực.

- Ông...Ông nội.

Bước vào đại sảnh, Nạp Lan Minh Châu không chú ý đến mọi người đang nhíu mày nhìn mình. Mà nàng giống như là một con bạc đã thua hết tiền, 2 mắt đỏ ngầu, thở hổn hển nhìn vào Nạp Lan Dịch Đức:

- Cháu nghe nói Bùi Vũ Phu mời được các đại nhân vật đến khách sạn Yên Kinh để làm chỗ dựa cho Bùi Đông Lai, khiến Bùi Đông Lai cướp được Tần Đông Tuyết từ trong tay Diệp Tranh Vành, điều này...có...có thật không ông?

Nghe được Nạp Lan Minh Châu hỏi như vậy thì toàn bộ thành viên của Nạp Lan gia đều không có hé răng, vẻ mặt của bọn hắn càng tỏ ra ngưng trọng hơn. Sở dĩ bọn hắn đến đây để họp hội nghị gia tộc là bởi vì biết được tin tức này.

- Ông...Ông nội.

Mắt thấy mọi người không nói lời nào. Nạp Lan Minh Châu mở miệng lần nữa.

- Cháu nhìn lại mình xem, còn có thể thống gì nữa không?

Lúc này đây, không đợi Nạp Lan Minh Châu nói hết lời, Nạp Lan Dịch Đức liền nhíu mày, trầm giọng quát:

- Đi về mà thay lại quần áo rồi mới tới đây nói chuyện.

- Ông... ông nội, đây là thật ư?

Đối mặt với lời răn dạy và quở mắng của Nạp Lan Dịch Đức, Nạp Lan Minh Châu cũng không để ý mà dự đoán đáp án.

- Thật.

Nạp Lan Trường Sinh nhìn thoáng qua con gái của mình, giọng nói phức tạp:

- Minh Châu, chúng ta ở đây họp. Còn trở về phòng của con đi.

- Thật....thật... điều này là thật ư?

Nạp Lan Minh Châu không có nghe theo lời của Nạp Lan Trường Sinh, sau khi ra khỏi đại sảnh thì nàng lẩm bầm lầu bầu, sau đó đột nhiên nàng ngẩng đầu, trừng to mắt, vẻ mặt không thể tin hỏi:

- Bùi...Bùi Vũ Phu...hắn dựa vào cái gì mà mời được các vị đại nhân vật ấy?

Đối với Nạp Lan gia mà nói, sở dĩ bọn hắn khẩn trương như thế là bởi vì Nạp Lan Minh Châu là một con cờ của Diệp Tranh Vành. Không biết trời cao đất dày mà đã thiết kế một cái bẫy để hãm hại Bùi Vũ Phu và Bùi Đông Lai.

Tuy rằng sau này, Nạp Lan Trường Sinh mang theo Nạp Lan Minh Châu đi nhận sai nhưng mà nửa đường lại bị Bùi Vũ Phu chặn lại, không có nhận.

Như vậy, lấy hiểu biết của bọn hắn đối với Bùi Vũ Phu thì bọn hắn tuy rằng Bùi Vũ Phu chưa chắc đã tìm bọn hắn tính sổ nhưng mà cũng không cam đoan Bùi Đông Lai có tìm đến Nạp Lan gia để tính sổ hay không?

Ở bọn hắn xem ra, lấy thực lực bây giờ của Bùi gia. Nếu Bùi Đông Lai tìm Nạp Lan gia để tính sổ thì cũng giống như chụp một con muỗi, một cái tát là có thể chụp chết cả Nạp Lan gia.

Bởi vì lo lắng chuyện này nên sau khi biết được tin tức thì Nạp Lan Dịch Đức liền kêu mọi người trong Nạp Lan gia đến họp.

“Rầm!”

Lúc này thấy Nạp Lan Minh Châu ăn mặc không chỉnh tề, nói năng lộn xộn, không chịu rời đi thì Nạp Lan Dịch Đức liền phát hỏa, hắn vỗ mạnh vào ghế, lạnh giọng quát:

- Mày cút ra ngoài cho tao.

Nghe được tiếng gầm nổi giận của Nạp Lan Dịch Đức, cảm nhận được ánh mắt của mấy vị chú, bác đều lộ ra vẻ chán ghét với mình thì Nạp Lan Minh Châu bình tĩnh.

Nàng há hồm, muốn nói cái gì nhưng mà cuối cùng không nói được, yên lặng mà lui ra khỏi đại sảnh.

Nàng biết, bởi vì những chuyện nàng làm với Bùi Đông Lai cho nên hiện giờ nàng không còn là niềm kiêu ngạo của Nạp Lan gia nữa, mà trong mắt mọi người nàng chính là tai họa.

- Mày thì tính là cái đồ chơi gì, vì sao Nạp Lan Minh Châu ta phải gả cho mày?

Đi ra đại sảnh, trong đầu hiện ra vẻ mặt chán ghét của Bùi Đông Lai, bên tai nhớ lại những lời trước kia mình nói với Bùi Đông Lai thì Nạp Lan Minh Châu cảm thấy cả người rét run.

Từng bước sai, từng bước sai.

Giờ khắc này.

Nạp Lan Minh Châu giống như là một con khổng tước bị vật sạch lông, vô cùng xấu xí.

410. Chương 407: Chân Tướng Hiện, Phong Vân Nổi (thượng).

Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ khắp Yên Kinh, cả Yên Kinh giống như một mỷ nữa thoát khỏi bộ sườn xám trên người, thay vào đó là những bộ váy ngắn, bikini, chào đón cuộc sống sa đọa vào ban đêm.

Bởi vì chuyện phát sinh vào buổi sáng tại khách sạn Yên Kinh, nên các hội sở tư nhân trong Tử Cấm thành đã chặt kín chỗ.

So với một số hội sở tư nhân thì các thành viên của Hồng Kinh hội bởi vì kiêng kỵ chuyện sáng nay cho nên không có có vẻ vô cùng áp lực, áp lực khiến người ta khó thở.

- Trên mặt tở có mọc hoa sao?

Trong một tòa tứ hợp viện mà Bùi Vũ Phu mua trước đây, Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết ngồi ở trên ghế đá, thấy Tần Đông Tuyết nhìn chằm chằm vào mình thì Bùi Đông Lai cười khổ, hỏi.

- Dự tính của tở là chúng ta phải cần đến 4 năm mới có thể gặp nhau, nắm tay nhau ở chung một chỗ. Không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Tần Đông Tuyết chớp chớp đôi mắt mê người, mở miệng cười nói.

- Quả thật là hơi nhanh.

Bùi Đông Lai khe khẽ thở dài:

- Nói thật, trước lúc đến Yên Kinh, bởi vì trong lòng tở biết Qua tử ngư bài ra sao. Mặc dù tở có dùng khí nhưng mà tiền vốn lại không đủ. Nhưng mà, bởi vì buổi thảo luận và nghiên cứu Kinh Tế học cùng với Đại Bĩ Vô nên tở phải tiến vào Yên Kinh. Xem như là không trâu bắt chó đi cày đi.

Bên tai vang lên lời cảm thán của Bùi Đông Lai, trong lòng Tần Đông Tuyết có chút xúc động, nàng không nhận được mà vươn bàn tay ra, nhẹ nhàng vuốt mặt của Bùi Đông Lai, nhẹ giọng nói:

- Lấy tính tình của cậu, cho dù Bùi thúc thúc có thực lực làm cho cậu thăng lưng bước vào Yên Kinh, bước vào cánh cửa của Tần gia thì cậu cũng sẽ dùng 200% sức lực của mình để bước đến.

Bùi Đông Lai cười cười, xem như là cam chịu. Giống như lời của Bùi Vũ Phu, trong lòng hắn không bao giờ muốn thất bại, cho dù thấy quan tài trước mắt cũng không rơi lệ.

- Một không?

Nhìn Bùi Đông Lai cười như thế thì Tần Đông Tuyết cảm thấy đau lòng.

- Nói không một là gạt cậu, bất quá chờ sau khi làm xong mọi chuyện, quay đầu lại nhìn thì cảm thấy rất tốt.

Bùi Đông Lai vươn tay ra nắm lấy bàn tay của Tần Đông Tuyết.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Tần Đông Tuyết chu miệng:

- Bùi Đông Lai đồng học, xem ra cậu là người thích hưởng thụ quá trình, không coi trọng kết quả a?
- đương nhiên là không phải.

Bùi Đông Lai nhìn Tần Đông Tuyết trở mặt nhanh như lật sách thì mặc dù là hẳn biết nàng đang cố ý nói ra nhưng mà vẫn cười lắc lắc đầu.

Tần Đông Tuyết cố ý hừ nhẹ một tiếng:

- Vậy tại sao cậu nói không muốn nhìn thấy kết quả. Cảm giác mọi cố gắng của mình là đáng giá không?
- Tớ sẽ không nói cho cậu biết.

Nói tới đây, Bùi Đông Lai vội nói sang chuyện khác:

- Đã trễ thế này rồi, xem ra tối nay cậu phải ở lại chỗ này rồi?

”Ách...”

Tần Đông Tuyết vốn muốn tiếp tục bàn đến đề tài vừa rồi, lúc này nghe được Bùi Đông Lai nói thế, nhìn thấy vẻ mặt xấu xa của Bùi Đông Lai nhìn mình thì theo bản năng nàng nghĩ đến điều gì, mặt nàng liền đỏ lên, mang theo vài phần ngượng ngùng mà nhìn vào Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế, từ từ vươn tay ra.

Tần Đông Tuyết liền nín thở, tim đập nhanh hơn, thân hình liền căng thẳng, giống như là một con cừu nhỏ sắp bị một con sói khi dễ.

Dần dần, cánh tay của Bùi Đông Lai vươn đến trước mặt Tần Đông Tuyết rồi nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên.

Dường như đã nhận ra được sự dịu dàng của Bùi Đông Lai, thân thể của Tần Đông Tuyết không còn căng thẳng nữa. nàng ngẩng đầu lên, thì thấy được Bùi Đông Lai đang ngắm nhìn nàng, trong ánh mắt của Bùi Đông Lai tràn ngập vẻ yêu thương, ôn nhu.

Nàng nhìn thấy thân thể Bùi Đông Lai hơi nghiêng về phía trước rồi hôn lên hai cánh hoa kiêu diễm ướt át của nàng.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, giống như là là một cô dâu trong đêm tân hôn vậy, mặc cho chú rể muốn làm gì thì làm.

Ngay sau đó.

Bốn môi đụng vào nhau, thân thể của Tần Đông Tuyết khẽ run lên, nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi ra, chủ động quấn vào đầu lưỡi của Bùi Đông Lai. Giống như là 2 con Giao Long gặp nhau, lúc thì đảo quanh, lúc thì quấn quanh, lúc thì truy đuổi.

Bùi Đông Lai buông cằm của Tần Đông Tuyết ra, một phen nâng chiếc eo thon của Tần Đông Tuyết lên. Kéo nàng vào trong lòng của mình.

”A...”

Hành động bất thành linh của Bùi Đông Lai khiến cho thân thể của Tần Đông Tuyết căng thẳng, đôi môi dịch chuyển rồi phát ra một tiếng nhỏ yếu kiêu.

Tiếng rên của Tần Đông Tuyết giống như là ma lực kích thích lấy Bùi Đông Lai khiến cho Bùi Đông Lai không kìm lòng được mà hôn lên đôi môi của Tần Đông Tuyết. Hơn nữa bàn tay của hắn liền vuốt lên bên tai, hai má, cổ... làm cho thân thể của Tần Đông Tuyết run nhẹ lên.

Sau đó.

Bàn tay của Bùi Đông Lai dừng lại ở trên ngọn núi cao ngất kia, nhẹ nhàng mà xoa xoa nắn nắn.

”Ồ...”

Thân thể của Tần Đông Tuyết liền căng thẳng, mặt đỏ ửng lên giống như một con sơn dương bị lạc đường. Cảm nhận được sự mềm mại và đàn hồi trên đỉnh núi của Tần Đông Tuyết. Xuất phát từ bản năng của một thằng đàn ông, Bùi Đông Lai lấy tay luồn vào chiếc áo khoác, còn cách chiếc sườn xám, nhẹ nhàng mà bóp lấy ngọn núi của Tần Đông Tuyết.

Từ lúc bị Bùi Đông Lai hôn nhẹ, vuốt ve, cảm nhận giữa 2 đùi bị một cái gì đâm vào. Thân thể của Tần Đông Tuyết một trận khô nóng, thân thể mềm mại không nhịn được mà nhẹ nhàng chuyển động.

Khiến khu thay đổi vị trí làm cho cây thương của Bùi Đông Lai khẽ ma sát với cái ấy ấy. Một cỗ khoái cảm kích thích toàn thân Bùi Đông Lai, cho dù bản thân hắn là một người có định lực hơn người cũng nhẹn nhạo, muốn cởi bó cúc áo của Tần Đông Tuyết.

- Dừng...dừng...dừng mà....vào....vào nhà đi.

Cảm nhận được Bùi Đông Lai tác quái, cả người Tần Đông Tuyết mềm nhũn nằm trong lòng Bùi Đông Lai. Nàng đỏ mặt, thở gấp, mị nhân như tơ.

Bùi Đông Lai không nói 2 lời, một tay nâng hương đồn của Tần Đông Tuyết lên. Một tay ôm lấy Tần Đông Tuyết, theo bản năng Tần Đông Tuyết ôm lấy cổ Bùi Đông Lai, tựa đầu vào lồng ngực của Bùi Đông Lai, giống như là một tiểu cô nương then thùng, tùy ý để Bùi Đông Lai ôm vào phòng.

"Hô... Hô..."

Không đợi Bùi Đông Lai ôm Tần Đông Tuyết đi vào trong phòng. Một cơn gió lạnh thổi qua làm cho lửa dục trong người của Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết tan đi vài phần, khiến cho 2 người tỉnh táo lại một chút.

- Nếu cậu không vội thì chúng ta chờ một chút có được không?

Đi vào trong phòng, thấy Tần Đông Tuyết đỏ mặt vùi vào lồng ngực của mình thì Bùi Đông Lai cười xấu xa, một bên thổi vào tai của Tần Đông Tuyết, một bên hỏi.

"Ách?"

Trong lòng Tần Đông Tuyết vốn là có vài phần chờ mong, nhưng phần lớn là khẩn trương cùng sợ hãi do đây là lần đầu tiên.

Lúc này, nghe Bùi Đông Lai nói thế thì nàng hơi ngẩn ra, sau đó nhìn khuôn mặt xấu xa của Bùi Đông Lai thì cười mắng:

- Lạnh mư.

- Kỳ thật tớ cũng muốn nhưng mà sợ trong lúc chúng ta ấy ấy thì đột nhiên Qua tử trở về sẽ không tốt.

Bùi Đông Lai cười nói.

Lúc này đây, Tần Đông Tuyết không có hé răng.

Nàng biết, trong lòng quan trọng nhất mà Bùi Đông Lai không chế bản thân lại là bởi vì tôn trọng nàng, không muốn lấy đầu tiên của nàng trong tình cảnh này.

- Đúng rồi, cậu có biết Bùi thúc dựa vào cái gì mà có thể khiến cho toàn bộ những đại nhanh vật đi đến khách sạn Yên Kinh không?

Lúc này đây, Tần Đông Tuyết không nhịn được mà hỏi ra điều nghi hoặc ở trong lòng.

- Tớ cũng rất tò mò về việc này nhưng mà Qua tử không nói với tớ, tớ cũng không có cơ hội để hỏi người.

Bùi Đông Lai cười khở lắc lắc đầu. Trong buổi tiệc đính hôn, sau khi mời rượu Tần Hồng Sơn, vợ chồng Tần Tranh và Tần Yên ra thì Bùi Đông Lai cũng không có mời rượu người trong Tần gia. Mà hắn lại mời Cổ Bồi Nguyên, Miêu lão gia tử, Cổ Độc Phong Ảnh cùng với các gia chủ của các đại thế gia võ học.

Dưới tình hình như vậy, tuy rằng những người trong Tần gia đã hối hận nhưng không không dám bước lên mời rượu Bùi Đông Lai.

Nhưng mà Bùi Vũ Phu thì ngược lại, ai đến mời rượu hắn thì hắn cũng không có từ chối. Trên bàn tiệc chỉ lo uống, căn bản không có thời gian ngó đến Bùi Đông Lai.

Mà sau khi buổi lễ đính hôn kết thúc, Bùi Vũ Phu lại bị các gia chủ của các thế gia võ học kéo đi uống rượu, Bùi Đông Lai muốn hỏi cũng không có cơ hội.

Tò mò không chỉ là Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết.

Yên Kinh, trong thư phòng một tòa tứ hợp viện, đang ngồi là một lão nhân còn đứng trước mặt hắn là một thanh niên.

Lão nhân chính Diệp Thạch, còn thanh niên chính là Diệp Tranh Vành.

- Tranh Vành, hôm nay mặc dù Diệp gia của chúng ta bị sỉ nhục nhưng mà biểu hiện của cháu đã làm cho ông nội rất vui mừng.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Diệp Tranh Vành, trong mắt của Diệp Thạch hiện lên một tia tán thưởng:

- Kiêu ngạo chính là một thanh kiếm 2 lưỡi. Một ngày nào đó sẽ làm bản thân bị thương. Trước kia, cũng có những người vĩ đạo, cũng vì quá mức kiêu ngạo mà chết sớm. Chuyện lần này ít nhiều đã làm cho cháu rút ra được một bài học, làm cho cháu thích ứng với con đường đi sau này.

Diệp Tranh Vành trầm mặc không nói.

- Tranh Vành, cháu không cần lo lắng chuyện hôm nay sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đến Diệp gia của chúng ta.

Diệp Thạch thấy Diệp Tranh Vành không nói lời nào, giống như là đoán được tâm tư của Diệp Tranh Vành.

“ Ách?”

Trong lòng Diệp Tranh Vành vừa động, hỏi:

- Ông nội, ông đã biết nội tình Bùi Vũ Phu mời được những người kia sao?

- Bọn hắn làm cho Diệp gia chúng ta mất mặt như vậy, khẳng định là phải cho ông một lời giải thích. Dựa theo lời của bọn hắn thì Bùi Vũ Phu đã đáp ứng thủ hộ TQ, đối phó với thế lực bên ngoài. Đương nhiên, ông không tin vào điều kiện này. Khẳng định là Bùi Vũ Phu còn lấy ra nhiều lợi thế khác.

Về mặt Diệp Thạch nghiền ngẫm.

Diệp Tranh Vành lại hỏi:

- Ông nội, hắn còn có lợi thế gì nữa?

- Ông cũng không biết, nhưng có thể khẳng định chính là trao đổi, Bùi Vũ Phu dùng ích lợi của quốc gia để đổi lấy ủng hộ của bọn họ.

Diệp Thạch nói tới đây, trong giọng nói toát ra vài phần khinh thường:

- Căn bản không gây thương tổn đến gân cốt chúng ta, thậm chí ngay cả uy hiếp cũng không tạo được.

Diệp Tranh Vành âm thầm thở phào.

- Tranh Vành, cháu hắn là nhớ rõ câu chuyện Thủy Hử. Hôm nay, mặt ngoài Bùi Vũ Phu nhìn như thắng nhưng trên thực tế thì chính là đang chiêu an bọn khấu tặc.

Dưới ánh đèn, dt lo xa nghĩ rộng nói:

- Cuối cùng, hắn không thoát khỏi vận mệnh chết nơi đất khách quê người.

- Bùi Đông Lai, lúc Bùi Vũ Phu chết ở nơi đất khách cũng chính là lúc chính tay tao sẽ bóp chết mày.

Diệp Tranh Vành tỉnh ngộ, sát khí hiện ra.

411. Chương 408: Chân Tướng Hiện, Phong Vân Nổi (hạ).

Khi Bùi Đông Lai đang nổi danh khắp Kinh Hoa vì chuyện cướp đi Tần Đông Tuyết từ trong tay của Diệp Tranh Vành thì trong một tòa tuyết sơn ở Hokkaido. Một thiếu niên mặc quần dài, đầu húi cua, đang đứng dưới thác nước, hóa thủ vi đao, không ngừng mà chém mạnh vào những dòng nước từ trên thác chảy xuống.

“Vù”

Mỗi lần thiếu niên vung tay lên chém thì đều tạo những tiếng xé gió, uy mãnh.

Cách đó không xa, một nam nhân trung niên mặc võ sĩ phục, mang theo một thanh bảo kiếm màu đen. Thấy thiếu niên không ngừng vung tay chém vào thác nước thì trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra vài phần vui mừng.

- Đằng Dã.

Không biết qua bao lâu, thấy thiếu niên không vung tay chém vào thác nước nữa, tonaf thân đang bị một cỗ sương trắng bao phủ thì nam nhân trung niên liền bước đến gọi.

- Sư phụ.

Nghe được nam nhân trung niên kêu thì thiếu niên gọi là Đằng Dã liền thả người bắn ra, giống như là một trận gió, xuất hiện trước mặt nam nhân trung niên, cung kính hành lễ.

- Đằng Dã, từ 3 năm trước khi con đánh bại đại sư Hợp Khí Đạo, đi theo luyện kiếm 3 năm, đến bây giờ con đã đạt đến một bình cảnh mới. Bây giờ, con cần phải không ngừng chiến đấu với võ giả, có như thế con mới có thể đề cao được năng lực của mình.

Nam nhân trung niên nói.

- Vâng, sư phụ.

Đối với lời nói của nam nhân trung niên thì Đằng Dã vô cùng tin tưởng:

- Đối thủ lần này của con là ai?

- Người TQ.

Nam nhân trung niên nở ra một nụ cười lạnh.

- Người TQ sao?

Đằng Dã ngần ra, trong 19 năm qua, hắn tổng cộng đã tham gia qua 16 trận chiến, ngoài đánh bại 4 tên cao thủ người NB thì hắn đã giết đi không ít bộ đội đặc chủng của Seberia, cùng với một ít cao thủ Thái Quyền của TL, bắt quả chưa bao giờ hắn giao thủ với võ giả người TQ.

Ngắn ngủi kinh ngạc trôi qua, trên mặt Đằng Dã lộ ra một tia hưng phấn, càng nhiều là tàn nhẫn:

- Người TQ cùi chỏ ấy luôn thổi phồng bọn hắn có văn hóa hàng ngàn năm, võ học uyên thâm. Đệ tử sẽ dùng thanh kiếm của mình để làm cho bọn nhu nhược kia không chiến mà bại, để bọn hắn biết được thực lực của người NB chúng ta.

- Từ xưa đến nay, trong chiến tranh người TQ chưa bao giờ thắng qua chúng ta, bắt quả võ học của bọn chúng cũng có chỗ độc đáo.

Nghe được Đằng Dã nói như thế thì nam nhân trung niên nghĩ đến cái gì, nheo mắt lại nói:

- Cha của ta từng chết trong tay của một võ giả người TQ.

”Bá!”

Nghe được nam nhân trung niên nói như thế thì vẻ mặt Đằng Dã liền biến đổi, trên mặt hiện ra vẻ khiếp sợ.

Là khiếp sợ!

Tuy rằng sư phụ của hắn đã mai danh ẩn tích vài chục năm, võ giả của NB cũng không có biết đến. Nhưng mà hắn lại rõ ràng, sư phụ của hắn đã kế thừa Nhẫn Thuật chính tông của NB, trong tay còn mang theo một thanh bảo kiếm, cũng là Sát Thần chi đao của NB là thanh Bô Đô Ngự Hồn.

Mà thanh được đặt ở Lộc Đảo Thần cung kia cũng là Bô Đô Ngự Hồn nhưng mà thanh đó chỉ dùng để lừa gạt người dân mà thôi.

Cho nên, lúc này nghe sư phụ mình nói thế thì Đằng Dã dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ đến đối thủ sắp tới của mình là một cao thủ siêu cấp.

Mà hiện giờ, sư phụ của hắn lại nói cho hắn biết, cha của sư phụ mình lại chết ở trong tay võ giả của TQ, điều này có thể khiến cho hắn không kinh ngạc sao?

- Những năm 40 của thế kỷ trước vào lúc chiến tranh. Có một võ giả người TQ đã giết hại rất nhiều binh lính của chúng ta, quân đội không thể giết chết võ giả thần bí kia nên đành phải tìm đến cha ta.

Nam nhân trung niên nhớ lại chuyện cũ, sắc mặt càng tỏ ra lãnh mạc:

- Lúc ấy cha của ta được xưng là Nhẫn Hoàng là một nhân vật truyền kỳ của giới võ học NB. Sau khi quân đội tìm được võ giả thần bí ấy thì hắn cha của ta liền hạ chiến thư rồi mang theo đệ tử đến TQ, cuối cùng là chết ở trong tay của vị võ giả TQ này.

”Ách...”

Lúc này đây, Đằng Dã không nói gì, mà là há to miệng ra.

- Đương nhiên, sở dĩ cha ta bại trận là vì không mang theo thanh Bô Đô Ngự Hồn.

Trung niên nam nhân lại bổ sung một câu.

- Sư phụ, người kia còn sống không?

Nam nhân trung niên lắc đầu:

- Dựa vào tin tức ta thu được thì hắn đã chết. Bất quá hậu nhân của hắn chính là người 20 năm trước đã đánh bại Nguyên Mộc, vị cường môn của Vô Sinh Kiếm Đạo.

- Thì ra là hắn.

Ánh mắt Đằng Dã nhú lại, sát ý hiện ra. Hắn và rất nhiều võ giả người NB đều biết đến trận chiến 20 năm trước.

Trận chiến ấy là sỉ nhục đối với võ giả NB.

- Sư phụ, ngài muốn cho đệ tử đến tìm hắn sao?

Sau đó, Đằng Dã minh bạch được cái gì rồi, mang theo vài phần kích động hỏi.

Kích động là bởi vì hắn tin chắc mặc dù trong vòng mười mấy năm qua sư phụ của hắn chưa bao giờ rút kiếm không phải là thực lực không đủ. Ngược lại, trong giới võ học NB thì không có ai đủ tư cách để sư phụ hắn rút kiếm cả.

Dù sao, từ nhỏ hắn đã được vị sư phụ này nuôi nhận, lúc 19 tuổi thì hắn đã được xưng là thiên tài của giới võ học NB.

Cho nên, hắn hoàn toàn có lý do để tin tưởng, sư phụ của mình có đủ năng lực để giết Nguyên Mộc như giết gà.

- Người đời sau của Bù gia đã xuất hiện, ta chờ người đã 18 năm rồi.

Nam nhân trung niên ngẩng đầu nhìn về phía TQ, đầu tóc không gió mà bay:

- Vài chục năm qua Bô Đô Ngự Hồn đã chưa từng rút ra khỏi vỏ, ta sẽ dùng nó chém đầu của người. Sau đó đem đầu của người tể đệ cho cha ta, rửa nhục cho giới võ giả NB.

“ Keng..Keng...”

Cảm nhận được sát ý khủng bố trên người của nam nhân trung niên bùng nổ thì thanh Bó Đô Ngự Hồn khẽ rung lên.

- Sư phụ, Bùi gia kia có người nào trẻ tuổi không?

Cảm nhận được sát ý trên người nam nhân trung niên, cả người Đằng Dã liền sôi máu, nhin không được mà hỏi.

- Có.

Nam nhân trung niên gật đầu:

- Hẳn chính là đối thủ tiếp theo của con.

- Thật muốn bây giờ chém đầu tên TQ đó, nhấp nhấp hương vị máu tươi của hắn a.

Nghe nam nhân trung niên nói thế thì Đằng Dã hưng phấn liếm liếm môi.

Lúc này đây, tại Châu Âu trong một tòa thành.

Một gã mặc trường bào màu đen, tay cầm quyền trượng tượng trưng cho quyền lực cùng thân phận địa vị của hắn.

Cửa cung điện có 16 hình trụ, trên hình trụ có điêu khắc những đồ án tinh mỹ. 4 gã hắc ý đang thủ hộ tại cửa cung điện, toàn thân toát ra hơi thở lạnh như băng.

- Xin mời vào nói cho Tôn quý chi thần rằng ta có tin tức cần báo cáo.

Nam nhân hắc bào mang theo vài phần kính sợ nói với tên thủ lĩnh đứng trước cửa.

- Dracula tôn quý, xin ngài chờ một chút.

Tên thủ lĩnh liền hoàn lễ với nam nhân trung niên tên là Dracula sau đó hắn xoay người, đi vào cung điện.

Trong cung điện mà một mảnh tối đen, đưa tay ra cũng không thấy được 5 ngón, làm cho người ta có cảm giác âm trầm đến cực điểm.

Dường như tên thủ lĩnh này đã có thói quen, sau khi đi vào cung điện thì hắn liền đi thẳng một đường, không một tiếng động, giống như là một u linh vậy.

Không biết qua bao lâu, tên thủ lĩnh đi dọc theo hành lang, đi tới cung điện phía trước rồi quỳ xuống, nói:

- Vô sở bất năng đích thần(Vị thần không gì là không làm được), Dracula nói là có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với ngài.

- Để hắn vào.

Trên ghế ngồi khô lâu, tên thần bí nhân kia vẫn không nhúc nhích làm cho người ta có cảm giác không cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

- Vâng, Vô sở bất năng thần.

Tên thủ lĩnh liền chậm rãi đứng dậy rồi cung kính lui ra.

- Vô sở bất năng đích thần.

1' sau, Dracula đi vào Khô Lâu Vương, quỳ một gối xuống, về mặt kính sợ nhìn vào vị thần bí nhân kia.

- Dracula, người có tin gì cần nói với ta ư?

Giọng nói của tên thần bí nhân lại vang lên làm cho người ta có cảm giác đang bị thẩm vấn.

- Thưa Vô sở bất năng đích thần, dựa vào tin tức thuộc hạ thu thập được thì người TQ biến trước 18 năm trước đã hiện thân.

Dracula cung kính nói.

Oh?

Nghe được Dracula nói thế thì tên thần bí nhân kia hơi nghiêng người về phía trước, cười khê:

- Ta đợi hần đã lâu rồi, rốt cuộc hần cũng đã hiện thân.

- Vô sở bất năng đích thần, cho tới nay, chúng ta không dám đem thể lực thâm nhập vào TQ cũng bởi vì sự tồn tại của hần.

Dracula do dự một chút, nói:

- Hiện giờ hần đã hiện thân, ngài xem chúng ta nên làm như thế nào đây?

- Để người phía trước dùng tốc độ nhanh nhất đến ĐNA xử lý việc kia.

Thần bí nhân hơi trầm ngâm, nói:

- Chờ sau khi mọi chuyện được xử lý xong thì người tự mình đi đến TQ một chuyến, lấy danh nghĩa của ta hạ chiến thư với hần.

- Vâng.

Dracula lĩnh mệnh, cung kính lui ra.

- Vô thần TQ, hy vọng người không làm cho ta thất vọng.

Khi Dracula lui ra, giọng nói khàn khàn của thần bí nhân kia lại vang lên.

Lúc này đây.

Giọng nói của hần còn mang theo một tia chờ mong.

Sau đó, cả cung điện làm lâm vào im lặng giống như chết, tên thần bí nhân kia đã hoàn toàn sát nhập vào bóng tối.

- Hô hô, vũ thần TQ, thật sự là cảm ơn sự xuất hiện của người. Bởi vì sự xuất hiện của người mà kế hoạch của chúng ta cũng bớt phiền hơn.

Đi ra khỏi cung điện, bên tai nghe được lời nói của thần bí nhân kia thì Dracula ngẩng đầu nhìn mặt trời, cười một cách âm trầm:

- Ánh sáng đã bao phủ mảnh đất ấy quá lâu, nên để cho bóng tối dưới lòng đất thay thế rồi.

Qua tử hiện, phong vân biến.

412. Chương 409: Con Đường Cường Giả.

Sáng sớm, khi mặt trời vừa ló lên những ngọn cây thì Bùi Đông Lai đã mở mắt.

Ngày hôm nay, trên giường của Bùi Đông Lai còn có Tần Đông Tuyết, lúc này nàng đang nằm ngủ giống như một chú mèo, gối đầu trên cánh tay của hần, một bàn tay vuốt ve khuôn mặt của hần, bàn tay còn lại thì để nơi ấy ấy của hần.

Tuy rằng ngày hôm qua 2 người không có abc, xyz gì cả nhưng mà lúc này đây nhìn thân thể Tần Đông Tuyết mềm mại bên cạnh thì chú chim sê nhỏ nhỏ dưới quần của Bùi Đông Lai đã biến thành một chú đại bàng giương cánh.

Cố gắng áp chế suy nghĩ làm thịt Tần Đông Tuyết, Bùi Đông Lai nhẹ nhàng xốc chăn lên, lẳng lặng đi xuống giường.

Rửa mặt đơn giản một phen, Bùi Đông Lai thay đổi quần áo rồi đi ra đại viện, tính toán luyện công buổi sáng như thường ngày.

“Két!”

Cửa lớn của tứ hợp viện được mở ra, Bùi Đông Lai thấy được Bùi Vũ Phu đang đứng ở đó, trong miệng ngậm lấy một điều thuốc lá.

- Qua tử, người đứng bên ngoài một đêm sao?

Thấy Bùi Vũ Phu thì Bùi Đông Lai liền ngăn ra.

Bùi Vũ Phu vứt điều thuốc xuống, nở ra nụ cười thật thà:

- Sợ ảnh hưởng đến con nên mới vừa đến đây.

”Ách...”

Mặc dù Bùi Đông Lai không cùng với Tần Đông Tuyết abc, xyz nhưng mà nghe Bùi Vũ Phu nói thế thì hẳn hơi xấu hổ.

- Mặc dù thân đồng tử có ảnh hưởng đến người luyện võ nhưng mà ảnh hưởng cũng không lớn. Nhưng mà, nơi Miêu gia gia của con có bài thuốc, có thể khiến con không bị ảnh hưởng.

Bùi Vũ Phu vỗ nhẹ bả vai của Bùi Đông Lai, cười an ủi.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười:

- Con của người là một người đứng đắn.

- Thật là không làm gì à?

Dường như Bùi Vũ Phu có chút không tin.

- Vợ của người còn chưa có cưới, đã nghĩ đến bằng cháu rồi sao?

Bùi Đông Lai tức giận nói.

Qua tử cười ngây ngô không dứt.

- Không được cười.

Bùi Đông Lai hừ nhẹ một tiếng:

- Người dấu diếm con lâu như vậy, hơn nữa lại mất tích lâu như thế, chẳng lẽ không muốn giải thích cái gì cho con sao?

- Ta đáp ứng bọn hắc làm người thủ hộ TQ, bọn hắc đáp ứng ta giúp con đoạt lấy con dâu.

Bùi Vũ Phu cười ngây ngô.

Bùi Đông Lai không tin:

- Chỉ vậy thôi sao?

- Ủh.

Bùi Vũ Phu gật đầu.

- Cất.

Bởi vì lý trí nói cho Bùi Đông Lai sẽ không đơn giản như vậy, bởi vì đã có nhiều kinh nghiệm nên Bùi Đông Lai cũng có hồ đồ mà tin những lời này của Bùi Vũ Phu. Hắc bữu môi, sau đó nghĩ tới điều gì, hứng thú:

- Đúng rồi, Qua tử, công phu của người đã luyện đến mức nào rồi?

Không trả lời, Bùi Vũ Phu chỉ nở nụ cười.

- Xem chiêu.

Bùi Đông Lai thấy thế thì trong lòng vừa động, khẽ quát lên một tiếng, huy chương đánh về phía Bùi Vũ Phu.

Bởi vì nghe được câu nói của Diệp Cô Thành “Bùi Vũ Phu giết ta như giết gà” nên Bùi Đông Lai biết rõ thực lực của Bùi Vũ Phu sâu không thể lường được cho nên hắn liền ra tay toàn lực.

Đối mặt với một đòn công kích của Bùi Đông Lai, Bùi Vũ Phu cũng không có né tránh mà khiến cho Bùi Đông Lai có cảm giác đã đánh trúng vào Bùi Vũ Phu.

Nhưng mà.

Khi tay của Bùi Đông Lai sắp đụng đến Bùi Vũ Phu thì đột nhiên cả người của Bùi Vũ Phu liền biến mất khiến cho một kích của Bùi Đông Lai thất bại.

“ Ách?”

Một kích không trúng, Bùi Đông Lai phát hiện được cước bộ của Bùi Vũ Phu không có động mà là di động nửa người trên.

Gần trong gang tấc, chỉ bằng vào di động nửa thân người mà có thể né tránh được một đòn công kích của cao thủ đạt đến cảnh giới Âm Kính đỉnh phong sao?

Phát hiện này khiến cho Bùi Đông Lai chịu đả kích thật sâu, hấn vỗ vỗ tay, nói:

- Không đánh nữa.
- Có thể trong một năm ngắn ngủi mà con đem công phu luyện đến mức thế này, điều đó đã vượt qua dự đoán của ta.

Bùi Vũ Phu an ủi.

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, hấn muốn đem chuyện mình dung hợp với linh hồn Tiêu Phi nói ra nhưng lại sợ Bùi Vũ Phu lo lắng nên hấn đành bỏ qua ý nghĩ này.

- Mấy vị chú, bác kia của con mời ta đi làm khách.
- Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào. Bùi Vũ Phu lại nói:

- Ta sẽ không còn con trở lại Đông Hải.
- Được rồi.

Bùi Đông Lai bất đắc dĩ mà đáp ứng, hấn biết Qua tử cố ý không ở bên cạnh hấn là muốn hấn nhanh lớn lên.

Mà hấn cũng biết, lấy thực lực bây giờ thì sẽ không giúp được Tiêu Phi làm chuyện kia. Nhất định hấn đề tăng thực lực của mình lên đã.

- Miêu gia gia cùng Cổ lão đang ở tại khách sạn Yên Kinh, lát nữa trở lại đó con hãy thay ta mà cảm ơn bọn họ.
- Vâng.

Bùi Đông Lai lại gật đầu. Hấn biết Miêu lão gia tử, Cổ Bồi Nguyên cùng với các vị gia chủ của các thế gia võ học cũng không phải là vì lợi ích mà đến đây lấy thể diện cho mình.

- Ta đi đây.

Bùi Vũ Phu nói xong thì vỗ nhẹ lên bả vai của Bùi Đông Lai, trên mặt nở ra nụ cười cứng nhắc, đôi mắt hiện ra vài phần không muốn.

- Đi thôi.

Trong lòng của Bùi Đông Lai cũng không muốn bắt quá hấn cũng không có để lộ ra mặt, chỉ tức giận nói:

- Người chơi trò mất tích cũng được nhưng mà điện thoại phải bật nguồn 24/24 đó.

Không trả lời, Bùi Vũ Phu cười cười rồi xoay người, bước đi.

Đưa mắt nhìn Bùi Vũ Phu rời đi, Bùi Đông Lai thu hồi lại ánh mắt, cũng không có tâm tư mà đi luyện công nữa.

- Sao không ngủ tiếp một lát nữa?

Đẩy cửa tứ hợp viện đi vào thì Bùi Đông Lai thấy được Tần Đông Tuyết đang ở trong nhà đi ra, hần không nhận được mà hỏi.

- Mỗi ngày vào giờ này tớ đề rời giường.

Không biết là vì trời hơi lạnh hay là còn chưa thích ứng ngủ chung giường với Bùi Đông Lai, lúc này khuôn mặt của Tần Đông Tuyết hơi hồng, ngượng ngùng. Nàng vội lái sang chuyện khác:

- Vừa rồi, tớ nghe tiếng cậu nói chuyện, là Bùi thúc sao?

- Ừh.

Bùi Đông Lai cười khổ gật đầu, trong nửa năm qua hần từng nhiều lần muốn gặp Bùi Vũ Phu. Nhưng mà vẫn không gặp được, lần này vất vả lắm mới gặp được, 2 cha con chưa kịp nói gì thì Bùi Vũ Phu lại rời đi rồi.

- Bùi thúc làm như vậy là có dụng ý của người.

Tần Đông Tuyết thấy thế, giống như là có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng của Bùi Đông Lai. Nàng bước lên cầm lấy bàn tay của Bùi Đông Lai, ôn nhu nói:

- Tớ đi Đông Hải cùng với cậu nhỉ?

- Không cần.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu, từ chối.

- Đông Lai, vì cậu, tớ có thể buông tha hết thảy mọi chuyện.

Ánh mắt Tần Đông Tuyết lộ ra vẻ nhu tình, giọng nói vô cùng kiên định.

Trong lòng Bùi Đông Lai ấm áp, mỉm cười vươn tay, nhẹ nhàng sửa lấy mái tóc của Tần Đông Tuyết:

- Đồ ngốc, cậu không phải là bình hoa mà tớ cũng không hy vọng cậu làm bình hoa.

Tần Đông Tuyết nghe vậy, trong lòng run lên, không nói cái gì nữa, mà là im lặng rúc vào trong lòng Bùi Đông Lai.

1 tiếng sau, Bùi Đông Lai mang theo Tần Đông Tuyết vào khách đại sảnh của khách sạn Yên Kinh thì thấy 2 vị lão nhân đang nói chuyện với nhau thật vui thì khiến Bùi Đông Lai cảm thấy có chút kinh ngạc.

- Đông Tuyết, Đông Lai, lại đây đi.

Nhìn thấy 2 người Tần Đông Tuyết và Bùi Đông Lai thì Cổ Bồi Nguyên vẫy vẫy tay, mỉm cười.

- Miêu gia gia, lão sư.

- Miêu gia gia, Cổ gia gia.

Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết bước đến rồi vấn an Cổ Bồi Nguyên và Miêu lão gia tử.

- Ngồi đi.

Miêu lão gia tử cười cười, đợi Bùi Đông Lai sau khi ngồi xuống thì hỏi:

- Đông Lai, theo gia gia biết được thì đồ đệ của Cô Độc Phong Ảnh đang giúp cháu làm việc, cháu mới là chủ nhân sau màn của tập đoàn Đông Hải, đúng không?

- Vâng, Miêu gia gia.

Đối mặt với cậu hỏi của Miêu lão gia tử, Bùi Đông Lai cũng không có giấu diếm mà là cảm thấy có chút tò mò:

- Có chuyện gì thể Miêu gia gia?

- Đông Lai, gia gia có đề nghị này.

Miêu lão gia tử trầm mặc vài giây, ngẩng đầu nhìn lên Bùi Đông Lai, mang theo vài phần ưu sầu, vài phần ngưng trọng nói:

- Cháu nên biết, mấy năm nay, bởi vì Tây y áp chế nên Đông y chẳng những không có phát triển ở ngoại quốc, hơn nữa ở trong nước Đông y cũng bắt đầu xuống dốc.

Bên tai vang lên lời nói của Miêu lão gia tử, thấy bộ dạng lo lắng thì Bùi Đông Lai cũng chấp nhận điều này.

Trong tư tưởng của y học thì Tây y chủ trương xác định nguồn gốc gây bệnh, sau đó tiến hành phác đồ để điều trị.

Đông y thì chủ trương tiếp cận nguồn gốc gây bệnh, hơn nữa khi áp dụng để điều trị thì không chỉ vì bệnh mà còn vì bản thân người bệnh.

Nói đơn giản một chút, Tây y chỉ trị phần ngọn thì đã thấy nhanh. Đông y thì trị tận gốc, nhìn vào thì thấy chậm.

Cho nên, Tây y càng ngày càng phù hợp với sự phát triển của xã hội, mà Đông y dần dần xuống dốc.

- Đông Lai, tổ huấn của Miêu gia chúng ta là y thuật của Miêu gia không được truyền ra ngoài.

Miêu lão gia tử thấy Bùi Đông Lai nghi hoặc nhìn mình thì hành văn gãy gọn, nói:

- Nhưng mà, để cho gia gia đây trở mặt nhìn Đông y xuống dốc, ta không cam lòng, ta không hy vọng một ngày nào đó Đông y sẽ hoàn toàn biến mất trên thế giới này. Nếu quả thật có ngày đó thì TQ sẽ bị ai, mà những người như chúng ta đây cũng cảm thấy có tội.

- Đông Lai, vì không để cho Đông y hoàn toàn xuống dốc, Miêu gia gia tính toán đem y thuật hơn một ngàn năm của Miêu gia truyền cho mọi người.

Miêu lão gia tử vạch trần đáp án:

- Còn về phần truyền bá mở rộng như thế nào thì người của Miêu gia không có kinh nghiệm về phương diện này. Cho nên, gia gia hy vọng có thể thông qua tập đoàn Đông Hải của cháu mà có thể phát triển kế hoạch này, kế hoạch cụ thể thì do bên cháu xử lý, cháu thấy thế nào?

“ Ách?”

Nghe được Miêu lão gia tử nói như thế thì Cổ Bồi Nguyên không khỏi ngần ra.

Thân là ngôi sao sáng trong lĩnh vực kinh tế thì hẳn biết rõ, Miêu lão gia tử chẳng những muốn Đông y phát dương quang đại hơn nữa điều này cũng mang cho tập đoàn Đông Hải vô số tác dụng.

Không riêng gì Cổ Bồi Nguyên nhìn ra điểm này, Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết cũng nhìn được.

Nhưng mà.

Bùi Đông Lai lại nhìn được xa hơn một ít.

Ở hần xem ra, sở dĩ Miêu lão gia tử đem chuyện này giao cho mình làm là muốn trợ giúp mình.

- Cảm ơn Miêu gia gia, xin gia gia yên tâm, cháu sẽ cố gắng làm cho Đông y phát triển mà còn khiến cho cả thế giới phải ca tụng Đông y của chúng ta.

Bùi Đông Lai đứng dậy, cúi đầu với Miêu lão gia tử một cái thật sâu, đáp ứng.

- Tốt.

Miêu lão gia tử nghe được Bùi Đông Lai nói vậy thì kích động đứng lên, hai tay đặt lên vai của Bùi Đông Lai:

- Gia gia hy vọng trước khi mình nhắm mắt thì có thể thấy được một màn này.

Bùi Đông Lai không nói gì nữa mà cảm thấy gánh nặng trên vai lại nặng thêm một phần.

Cùng lúc đó.

Một chiếc Mercedes-Benz S600 chạy trên đường cao tốc tại Yên Kinh đi tới sân bay.

- Nói cho nó biết tất cả rồi sao?

Ngồi ở phía sau, Cô Độc Phong Ảnh mở miệng hỏi Bùi Vũ Phu.

Bùi Vũ Phu lắc lắc đầu

- Tại sao lại không nói cho nó?

Cô Độc Phong Ảnh hơi nghi hoặc.

- Năm đó, trước khi Văn Tình chết thì đã có dặn sau này để cho Đông Lai rời xa phân tranh, sống giống như một người bình thường. Vì thế mà tôi đã mai danh ẩn tích suốt 18 năm.

Bùi Vũ Phu khe khẽ thở dài, nói :

- Về sau, ta phát hiện Bùi Đông Lai không cam lòng làm một người bình thường vì thế đã hỏi nó vài lần, cuối cùng nó lại lựa chọn con đường này làm cho ta phải thay đổi lại quyết định.

- Nó thích hợp đi con đường này để làm cường giả.

Cô Độc Phong Ảnh nghĩ đến Bùi Đông Lai trong nửa năm nay không ngừng lớn khôn thì thầm nói.

- Cường giả cũng có cao thấp nhưng cũng có số mệnh gánh ở trên lưng. Nếu nó đã chọn con đường này thì chẳng những nó cần phải có thực lực cường đại mà phải có được lòng của một cường giả. Để hoàn thành sứ mệnh của mình.

- Có một số việc, nó thích hợp làm hơn tôi.

Bùi Vũ Phu lộ ra bộ dạng lo xa nghĩ rộng, trong mắt lóe ra tinh quang:

- Nhưng mà, cơm phải ăn từng miếng, đường cần phải bước từng bước có như thế nó mới bước đi được trên con đường này.

413. Chương 410: Ai Có Thể Nghĩ Đến.

- Lão bản thân ái của tôi, vợ chồng 2 người vất vả lắm mới được sum họp, sao không abc, xyz thêm vài ngày nữa? Hoặc là đem bảo bối tâm can của cậu đến Đông Hải đi?

Vào một buổi trưa, trong chiếc Mercedes-Benz S600 đang chạy đến sân bay. Ngồi ở phía sau, thân mặc một chiếc áo khoác mây đỏ kết hợp với quần da màu đen, Quý Hồng mỉm cười trêu chọc Bùi Đông Lai ở một bên.

Sở dĩ Bùi Đông Lai không có ở lại thêm Yên Kinh vài ngày nữa là bởi vì sáng nay hắn nhận được điện thoại của tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi. Đông Phương Uyển Nhi nói cho hắn biết hôm nay là sinh nhật của nàng, nếu trước khi mặt trời lặn xuống núi mà Bùi Đông Lai không có mặt ở biệt thự Đan Cung thì nàng sẽ đánh Bùi Đông Lai thành đầu heo.

Còn về phần không mang theo Tần Đông Tuyết trở lại Đông Hải là hắn không hy vọng Tần Đông Tuyết vì mình mà biến thành bình hoa.

Lúc này, đối mặt với lời trêu chọc của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai cũng không nói rõ nguyên nhân mà là mặt không đổi sắc, tim không nhảy, cố ý nói:

- Nếu mang Đông Tuyết đi Đông Hải thì chuyện XXX giữa 2 chúng ta sẽ bị bại lộ ra sao?

- XXX hả? Lão bản thân ái, tôi với cậu đã từng XXX rồi à?

Quý Hồng nói xong, cố ý nhích 2 ngọn núi của mình lên, đột nhiên nhớ ra cái gì:

- A.. tôi nhớ rồi, nếu thật sự chúng ta có XXX thì cậu đã thừa dịp tôi đi tắm rửa rồi cậu nhìn lên, đúng không?

”_____”

Bùi Đông Lai không nói gì, tuy rằng hắn sớm thích ứng với những lời trêu chọc của Quý Hồng rồi nhưng mà lấy vẻ phong tao cùng vô sỉ của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai hoài nghi lúc Quý Hồng XXX với nam nhân thì nàng sẽ lựa chọn làm nữ vương a.

- Tuy rằng lần này Qua tử đã ra mặt khiến cho Diệp gia mất đi mặt mũi nhưng mà Diệp gia cũng không có tổn thương đến gân cốt.

Sau khi vui đùa xong thì Bùi Đông Lai khẽ xoa huyết Thái Dương, về mặt cơ trí nói.

- Muốn làm cho bọn hắn tổn thất cũng rất khó, dù sao cũng cần phải lo lắng đại cục trước mặt.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, một lòng muốn trả thù Diệp Cẩm, Quý Hồng cũng lộ ra vẻ hơi tiếc nuối, nàng cười lạnh:

- Bất quá, lại nói có thể tát một cái vào mặt Diệp gia, mà Diệp gia lại không dám nói gì, điều này đã khiến cho chúng ta hả giận.

- Cô nói thử, Diệp gia có nhắm vào tập đoàn Đông Hải, bởi vì tập đoàn Đông Hải đã nhuộm đen, mà thực hiện trả thù không?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Không.

Quý Hồng lắc đầu:

- Có 2 nguyên nhân. Thứ nhất, tuy rằng cha của cậu thông qua phương thức giao dịch để tát vào mặt Diệp gia một cái, không thể làm tổn thương gân cốt của Diệp gia nhưng mà không người nào dám cam đoan cha của cậu có thể giao dịch thêm lần nữa hay không. Bản thân tôi còn không tin cha của cậu lấy ra toàn bộ lợi thế của mình hướng gì là Diệp gia?

- Thứ hai, tuy rằng tập đoàn Đông Hải bây giờ đã có danh tiếng ở trong nước nhưng mà tập đoàn của chúng ta đang có xu thế nhòm ngó ngôi báu. Một tập đoàn lớn như vậy, hằng năm đóng góp rất nhiều cho quốc gia. Diệp gia muốn động thủ với tập đoàn của chúng ta thì cần phải có nhiều người đồng ý hướng chỉ sự phụ của cậu là Cổ lão lại đang giữ ẩn oán, Cổ lão đang nắm giữ chức chủ tịch danh dự của tập đoàn. Mà Miêu lão gia tử cũng đang định mở rộng y thuật của Miêu gia, đúng không?

- Tôi cũng cho rằng như vậy.

Bùi Đông Lai gật đầu, hắn hiểu được tuy rằng nước mình không giống với những quốc gia ở Âu Mỹ, những tập đoàn lớn có thể thao túng chính trị. Nhưng mà nếu lấy thực lực kinh tế thì người ở phía trên cũng không dám vọng động.

3 tiếng sau, Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng đáp chuyên cơ riêng của tập đoàn đến Đông Hải.

Bởi vì Bùi Đông Lai vô cùng coi trọng việc mở rộng y thuật của Miêu gia vì thế chẳng những lúc ở trên máy bay Bùi Đông Lai đã nói Quý Hồng mời những bị cổ đông đến họp mà hắn còn muốn đích thân đến tham gia.

Lúc 2h chiều, khi Bùi Đông Lai mang Quý Hồng đến tập đoàn Đông Hải thì trên tại phòng họp tất cả mọi người đã có mặt ở đây.

”Bá!”

Thấy Bùi Đông Lai, người chưa bao giờ lộ mặt ở tập đoàn Đông Hải đến phòng họp thì sắc mặt toàn bộ mọi người đều biến đổi. Sau đó, trừ Liễu Nguyệt và Ngô Sinh ra thì những người khác đều đứng dậy, ánh mắt tràn đầy vẻ kính sợ nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Kính sợ không chỉ về thân phận chủ tịch của Bùi Đông Lai.

Mà kính sợ là bởi vì bọn hắn nghe được chuyện tình ở Yên Kinh.

- Tất cả mọi người ngồi đi.

Sau đó, không đợi mọi người thu lại ánh mắt, Bùi Đông Lai đã đi đến chỗ ngồi cao nhất tại bàn hội nghị, ý bảo mọi người ngồi xuống, sau đó mỉm cười nói chuyện với Liễu Nguyệt.

- Chư vị, cho tới nay mặc dù tôi là chủ tịch của tập đoàn Đông Hải nhưng mà toàn bộ công việc đều do Quý tiểu thư toàn quyền quyết định.

Mất thấy mọi người đã ngồi xuống, Bùi Đông Lai liền nghiêm mặt, nhìn về phía trước, nói:

- Hôm nay, tôi tới nơi này, mời mọi người họp này không phải là muốn từ phía sau màn đi ra trước đài.

“Ách?”

Vốn bọn hắn rất tò mò vì sao Bùi Đông Lai lại xuất hiện ở nơi này, lúc đầu nghe được câu nói của Bùi Đông Lai thì bọn hắn tưởng rằng Bùi Đông Lai sẽ ra mặt quản lý tập đoàn Đông Hải nhưng mà khi nghe hết câu thì bọn hắn cũng không đoán được mục đích của buổi họp lần này.

- Hôm nay, tôi muốn tổ chức cuộc họp này là muốn nói cho mọi người một việc.

Sau đó, đang lúc mọi người tỏ ra vẻ nghi hoặc thì Bùi Đông Lai vạch trần đáp án:

- Năm nay, nhiệm vụ quan trọng của tập đoàn của chúng ta là tiến vào lĩnh vực y dược.

Lĩnh vực y dược?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì ngoại trừ Liễu Nguyệt ra thì toàn bộ những người khác đều tỏ ra nghi ngờ.

Nghi ngờ là bởi vì tuy rằng tập đoàn Đông Hải do mấy tập đoàn hợp lại mà thành, ngành sản xuất rất nhiều, khu vực rất rộng nhưng mà trừ mấy bệnh viện tư nhân ra thì ở trong lĩnh vực y dược cũng không có bất kỳ căn cơ nào. Cho nên, lúc này nghe Bùi Đông Lai nói muốn tiến quân vào y dược thì bọn hắn cũng cảm thấy có chút khó tin.

Dù sao, lấy tình huống trước mắt của tập đoàn Đông Hải thêm vào Bùi Đông Lai mới danh chấn Kinh Hoa xong thì mỗi ngành sản xuất của tập đoàn Đông Hải đều là một cây rặng tiền, căn bản là không cần phải hao phí sức lực để tiến quân vào lĩnh vực y dược.

- Sau đây, sẽ do Quý tiểu thư nói rõ tình huống cụ thể cho mọi người.

Dường như dự liệu được mọi người sẽ ngỡ ngàng cho nên Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy kỳ quái. Hắn cũng không có tức giận mà là đem quyền nói chuyện giao lại cho Quý Hồng.

- Chư vị, điều mà Bùi tiên sinh muốn nói là như vậy....

Quý Hồng liền hành văn gãy gọn, đem những việc đã bàn với Miêu lão gia tử nói ra cho mọi người biết.

“Xôn xao”

Nghe Quý Hồng nói thì mọi người liền xôn xao.

Hiểu nhiên, mọi người có thể thấy được tương lai tươi sáng của tập đoàn Đông Hải về lĩnh vực y dược này.

- Chư vị.

Sau đó, khi mọi người dần bình tĩnh trở lại thì Bùi Đông Lai lại mở miệng, giọng nói không thể nghi ngờ:

- Tập đoàn tiến quân vào lĩnh vực y dược có thể không kiếm được tiền, thậm chí là phải thua lỗ nhưng mà nhất định phải cam đoan là làm cho Đông y phục hưng, đây là yêu cầu duy nhất của tôi đối với các vị.

Lại nghe được Bùi Đông Lai nói thế, trừ Liễu Nguyệt ra thì toàn bộ mọi người đều cả kinh không nhẹ, sau đó bọn hắn dần bình tĩnh trở lại, có thể ở khách sạn Yên Kinh lực áp Diệp gia, Bùi Đông Lai thiếu tiền sao?

- Hôm nay, nhân lúc mọi người có mặt đầy đủ thì hãy cùng đi ra liên hoan nào.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Quý Hồng hướng Bùi Đông Lai đề nghị.

Bùi Đông Lai cũng biết đây là một cơ hội để mượn sức lòng người, bất quá là hắn vẫn cười khổ lắc đầu:

- Hôm nay không được.

- Vì sao?

Về mặt Quý Hồng nghi hoặc hỏi.

Bùi Đông Lai cũng không có giấu diếm Quý Hồng:

- Tôi đã đáp ứng đi dự buổi sinh nhật của Uyển Nhi rồi.

"Ách..."

Lý do của Bùi Đông Lai khiến cho Quý Hồng ngẩn ra, sau đó nàng có cảm giác khóc không ra nước mắt:

- Lão bản thân ái của tôi, ngài là lão bản mà không muốn chịu trách nhiệm sao?

Tuy rằng nói như vậy nhưng lấy hiểu biết của Quý Hồng đối với Bùi Đông Lai thì có rất nhiều chuyện Bùi Đông Lai không vì lợi ích mà làm, ví dụ như việc chấn hưng Đông y lúc này.

- Có thêm cô thì sao?

Bùi Đông Lai cười nói.

- Đệ đệ thân ái của tôi, càng ngày tôi cảm thấy cậu càng vô sỉ a, tôi cho cậu biết, ngày nào đó tỷ sẽ cho cậu biết cái gì mới gọi là nữ vương chân chính.

Quý Hồng hận đến nghiến răng up hiệp một câu, sau đó tháo chiếc vòng tay ra, nói:

- Tôi không có thời gian chuẩn bị quà sinh nhật cho Uyển Nhi, giúp tôi đưa cái này cho Uyển Nhi đi.

Bùi Đông Lai cười cười rồi đưa tay nhận, sau khi ra khỏi văn phòng Quý Hồng thì hấn xuống lầu đi vào chiếc Mercedes-Benz của Liễu Nguyệt rồi tiến về biệt thự Đan Cung.

- Xem ra Liễu Nguyệt mới là người thông minh a.

Đứng ở cửa sổ, nhìn thấy Bùi Đông Lai và Liễu Nguyệt rời đi. Về mặt Quý Hồng hối hận vỗ vỗ trán.

- Đông Lai, tại sao võ thần không về cùng với cậu?

Trong chiếc Mercedes-Benz, Liễu Nguyệt không nhận được mà hướng về Bùi Đông Lai hỏi, đối với nàng và người anh trai Đông Phương Thần của nàng mà nói thì Bùi Vũ Phi giống như là cha mẹ thứ 2 của mình vậy. Sau khi Bùi Vũ Phu rời núi, nàng vì muốn trả phần ân tình này nên đã giao lại tập đoàn Thiên Tường và cả Đông Nguyệt bang cho Bùi Đông Lai, bất quá nàng vẫn chưa có cơ hội để gặp mặt nói cảm ơn với Bùi Vũ Phu, điều này khiến cho nàng cảm thấy có chút tiếc nuối.

- Người đã nhận được lời mời từ các thế gia võ học nên không thể đến đây được.

Bùi Đông Lai nói.

- Như vậy a.

Liễu Nguyệt cười khổ một tiếng:

- Vậy đành đợi một thời gian nữa vậy, khi nào có cơ hội thì gặp mặt mà nói cảm ơn với Vũ Thần.

- Liễu tỷ, dường như tiểu rất khách khí rồi.

Bùi Đông Lai cười khổ.

Liễu Nguyệt nghe vậy, cười cười, lại không nói cái gì nữa.

40' sau.

Chiếc Mercedes-Benz đi vào biệt thự Đan Cung, khi đến trước biệt thự của Liễu Nguyệt thì xe dừng lại.

Khi xe dừng lại, không đợi bảo tiêu của Liễu Nguyệt là tiểu Lang chủ động mở cửa xe thì Bùi Đông Lai đã đẩy cửa xe ra rồi bước xuống.

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai, trong đầu lại nhớ đến lần đầu tiên Bùi Đông Lai và Cổ Bồi Nguyên đến đây thì Liễu Nguyệt thổn thức không thôi.

Ngày đó.

Bùi Đông Lai một thân một mình đến chốn đô thị phồn hoa, nơi không phù hợp với mình.

Khi đó, ai có thể nghĩ đến một người thiếu niên đi ra khỏi núi, chỉ trong vòng 8 tháng ngắn ngủi mà có thể danh chấn Kinh Hoa?

414. Chương 411: Quyền Lực, Sắc Đẹp.

Tục ngữ nói, một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên.

Từ khi phát sinh sự kiện ở Nam Cánh, Bùi Đông Lai bị bắt phải trôi lên khỏi mặt nước, hẳn cũng không giấu thân phận ông chủ sau màn của mấy tập đoàn nữa.

Ở dưới dạng tình hình này, Đông Phương Lãnh Vũ một công tử ca đã mất chỗ dựa là Liễu Nguyệt lại dưới sự yêu cầu của các trưởng bối trong nhà thì một đám giống như kẹo da trâu xum xoe nịnh hót Đông Phương Lãnh Vũ, khiến cho Đông Phương Lãnh Vũ trở thành Hồn Thể Ma Vương danh xúng với thực ở Đông Hải thậm chí ở cả vùng tam giác Trường Giang này.

Bởi vì bên người có một đám phú nhị đại, quan nhị đại mà chuyện tình của Bùi Đông Lai ở khách sạn Yên Kinh rất nhanh liền truyền vào tai Đông Phương Lãnh Vũ.

Đối với lần này thì Đông Phương Lãnh Vũ đã sớm chờ ở cửa biệt thự thấy Bùi Đông Lai xuống xe thì liền vọt tới trước người Bùi Đông Lai, hẳn như được uống máu gà mà hưng phấn hoa tay múa chân nói:

- Em nói Đông Lai ca, anh cũng quá ngầu đi?

Bùi Đông Lai tuy rằng không biết Đông Phương Lãnh Vũ nguyên nhân vì thân phận của mình trôi lên mặt nước mà lôi kéo theo một đám con nhà giàu, biết được chuyện xảy ra ở Yên Kinh, bất quá nghe được ý tứ ở trong lời nói của Đông Phương Lãnh Vũ thì cũng biết Đông Phương Lãnh Vũ đang nói cái gì.

- Đông Lai ca, anh không biết đâu đám gia hỏa kia vốn sùng bái anh sát đất hiện giờ lại nghe nói sự tích của anh ở Yên Kinh thì đồn dập muốn em có thể giới thiệu anh cho bọn hắn nhận thức, dùng lời của bọn hắn mà nói thì có thể nhận thức anh bọn hắn chính là liêm giày cho anh cũng nguyện ý!

Nguyên nhân có lẽ là quá mức hưng phấn nên không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, Đông Phương Lãnh Vũ nói một tràng ngữ khí hưng phấn vô cùng.

Bùi Đông Lai nghe vậy, tức giận cho Đông Phương Lãnh Vũ một cái đánh:

- Tiểu tử cậu lại cùng đám quần là áo lụa kia hỗn cùng nhau sao? Học kỳ này kết thúc rồi thành tích thế nào?

- Đông Lai ca, làm sao anh có thể đem em so sánh cùng với bọn chúng thế được?

Đông Phương Lãnh Vũ có chút kiêu ngạo mà ưỡn ngực:

- Kiểm tra cuối kì xếp hạng thứ 16 trong lớp, 148 điểm.

- Không tệ, tiếp tục cố gắng.

Nghe được thành tích của Đông Phương Lãnh Vũ, Bùi Đông Lai vui mừng nở nụ cười, hẳn biết lấy khả năng của Đông Phương Lãnh Vũ có thể bắt kịp thành tích học tập như vậy đúng là không dễ.

- Đông Lai ca, làm người phải thành thật một chút, không nên che giấu chứ. Em có nghe nói anh ở trong cuộc tỉ võ bộ đội đặc chủng đạt được ba cái giải quán quân. Đánh đến tàn phế Vương của bộ đội đặc chủng trong truyền thuyết, thật quá ngầu!

Đông Phương Lãnh Vũ nói xong, vẻ mặt lấy lòng nắm chặt lấy cánh tay của Bùi Đông Lai nói:

- Đông Lai ca, anh đã đáp ứng dạy em đua xe cùng luyện võ, thời gian lâu như vậy mà vẫn không thấy động tĩnh gì nếu không thì thừa dịp này anh đến hội sở Đông Nguyệt dạy em công phu cùng kỹ năng tác chiến của bộ đội đặc chủng đi?

- Tiểu Vũ, xem ra cháu rất thích tham gia quân ngũ nhỉ? Nếu như vậy, cháu cũng không cần đi học nữa, Tiểu cô cho cháu đi bộ đội, chỉ cần cháu có được kỹ năng của bộ đội đặc chủng, Tiểu cô tuyệt đối không ngăn cản cháu!

Lúc này đây không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, Liễu Nguyệt vừa xuống xe tức giận trừng mắt nhìn Đông Phương Lãnh Vũ một cái.

Cho tới nay, Đông Phương Lãnh Vũ tuy rằng luôn nghe lời Liễu Nguyệt chứ không phải là sợ hãi. Lúc này nghe Liễu Nguyệt vừa nói như vậy thì quệt miệng hừ lạnh nói:

- Tiểu cô, ai nói cháu muốn đi lính nào? Cháu là muốn giống như Đông Lai ca vậy, kỹ thuật lái xe nhất lưu, công phu nhất lưu, thuật bắn súng nhất lưu, nói đơn giản một chút chính là không cần tham gia quân ngũ cũng có thể thỏa sức tung hoành ngang dọc.

- Đông Lai ca của cháu thành tích học tập nhất lưu, cái này sao cháu không học theo?

Liễu Nguyệt cố ý bày ra khuôn mặt nghiêm nghị, cứng rắn hỏi.

- Ách...

Đông Phương Lãnh Vũ một đầu hắc tuyến không phản bác được, cuối cùng thấy Liễu Nguyệt cùng Bùi Đông Lai đi vào trực tiếp nóng nảy bắt lấy cánh tay của Bùi Đông Lai:

- Tiểu cô, Đông Lai ca, cháu cố gắng học tập như vậy vẫn không được sao?

- Học kỳ này chú có tiến bộ rất lớn, để làm phần thưởng cho chú thì trong kỳ nghỉ đông này anh sẽ dạy chú kỹ năng cách đấu.

Bùi Đông Lai cười nói.

- Ok con dê!

Đông Phương Lãnh Vũ nghe vậy trực tiếp hưng phấn nhảy cẫng lên.

Mà Liễu Nguyệt cũng không có đi ngăn cản mà là hai mắt tỏa sáng, khoe miệng khê hé nở một nụ cười nhẹ không dễ phát giác.

- Nhật Xuất Đông Lai!

Sau đó, Liễu Nguyệt mang theo Bùi Đông Lai cùng Đông Phương Lãnh Vũ đi xuyên qua sân biệt thự đi vào cửa chính thì Đông Phương Uyển Nhi thân mặc quần áo công chúa hai tay chống nạnh đứng ở trước cửa chính trợn mắt nhìn về hướng Bùi Đông Lai, rất có tư thế của “một kẻ làm quan”.

- Ách...

Nhận thấy được vẻ tức giận trên mặt Tiểu ma nữ, Bùi Đông Lai ngạc nhiên một trận, không biết mình đã trêu chọc cô nãi nãi này lúc nào, hần nghi hoặc tiến lên cười nói:

- Uyển Nhi, sinh nhật vui vẻ.

- Hừ!

Tiểu ma nữ bĩu môi:

- Nhật Xuất Đông Lai, anh là đại lừa đảo!

Đại lừa đảo?

Nghe được lời nói của Tiểu ma nữ, không riêng gì Bùi Đông Lai, ngay cả Liễu Nguyệt cùng Đông Phương Lãnh Vũ đều là vẻ mặt nghi hoặc.

- Uyển Nhi, Đông Lai ca trêu chọc em như thế nào?

Nghi hoặc rất nhiều, Đông Phương Lãnh Vũ vừa được ưu đãi nơi Bùi Đông Lai chủ động giải vây cho Bùi Đông Lai.

- Anh ở một bên mà nghe đi.

Tiểu ma nữ tuyệt không linh tình mà là tức giận nhìn Bùi Đông Lai:

- Nhật Xuất Đông Lai, ngày hôm qua anh nói trong điện thoại đáp ứng em cái gì còn nhớ không?

- Ách...

Bùi Đông Lai khẽ nhếch miệng, không biết nên giải thích như thế nào.

Ngày hôm qua hẳn nhận được điện thoại của Đông Phương Uyển Nhi thì hẳn đang đi dạo cùng Tần Đông Tuyết, bên ngoài ồn ào không nghĩ qua là đáp ứng với với tiểu nha đầu sẽ dẫn Tần Đông Tuyết đến dự sinh nhật của Đông Phương Uyển Nhi.

- Ngô... Việc này, này...

Đối mặt với vẻ mặt tức giận của Đông Phương Uyển Nhi đang mân mê cái miệng nhỏ thì Bùi Đông Lai giải thích nói:

- Đông tuyết tỷ tỷ của em có một việc vô cùng trọng yếu cần phải xử lý nên không có cách nào tới tham gia sinh nhật của em được bất quá năng bảo anh mang đến một lễ vật cho em.

Thanh âm vừa dứt thì Bùi Đông Lai từ trong túi lấy ra ba cái hộp:

- Đây là vòng tay mà Đông Tuyết tỷ tỷ tặng cho em, đây là Thủ Liên mà Quý Hồng tặng em còn đây là vòng cổ của anh tặng em...

- Hừ, đại lừa đảo!

Đông Phương Uyển Nhi ngay cả liếc mắt một cái cũng không liếc nhìn lễ vật mà là khẽ hừ một tiếng sau đó tức giận xoay người lắc cái móng nhỏ vào nhà.

- Uyển Nhi trêu cậu thôi, chúng ta vào đi.

Liễu Nguyệt thấy vẻ mặt Bùi Đông Lai quýnh lên đứng nguyên tại chỗ, nhịn không được cười nói.

Bùi Đông Lai cũng biết Đông Phương Uyển Nhi luôn luôn tinh quái thích đùa dai liền cười gật đầu thu hồi lễ vật đi theo Liễu Nguyệt tiến vào đại sảnh.

Bởi vì nguyên nhân tổ chức sinh nhật cho Đông Phương Uyển Nhi mà các kiến trúc trong đại sảnh đều bố trí rất đẹp, trên nóc nhà có mười mấy quả bóng bay không nói, rất nhiều góc trong phòng đều bày biện búp bê rất đáng yêu.

Thấy Bùi Đông Lai đi theo Liễu Nguyệt vào nhà, Tiểu ma nữ ngồi ở trên ghế salon hai tay ôm ngực bắt chéo hai chân khẽ hừ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn Bùi Đông Lai.

- Liễu tiểu thư, Phó thị trưởng tới.

Sau đó, sau khi Bùi Đông Lai đi theo Liễu Nguyệt ngồi ở trên ghế salon xong thì một gã bảo tiêu đi vào đại sảnh nói.

Phó thị trưởng?

Nghe được ba chữ kia, trong đầu Bùi Đông Lai lập tức hiện ra một đạo thân ảnh.

Lúc trước, hẳn đi theo Liễu Nguyệt tham gia buổi tụ hội kinh tế của vùng tam giác Trường Giang. Ở trên Trần Châu Hào đã từng được gặp Phó Dong, nhị đương gia của Đông Hải chủ trì hội nghị ngày đó, lúc ấy hẳn cũng nhìn ra được Phó Dong rất có hảo cảm đối với Liễu Nguyệt.

Nghe bảo tiêu nói là Phó Dong đến đây, Liễu Nguyệt đôi mày thanh tú khẽ nhăn lại.

Bùi Đông Lai thấy thế, biết rõ Liễu Nguyệt không có mời Phó Dong đối phương thuộc loại không mời mà đến.

- Để cho hắn vào đi.

Sau khi hiểu được điểm này, Bùi Đông Lai không đợi Liễu Nguyệt mở miệng liền chủ động nói.

- Vâng, Bùi tiên sinh.

Từ sau trận chiến ở Ngưu Thủ Sơn, thủ hạ của Liễu Nguyệt đối với Bùi Đông Lai thập phần kính sợ, lúc này nghe được Bùi Đông Lai vừa nói như vậy thì cũng không trưng cầu ý kiến của Liễu Nguyệt mà là trực tiếp lĩnh mệnh rồi đi.

Nửa phút đồng hồ sau, Phó Dong trong sự dẫn đường của một gã bảo tiêu vẻ mặt mỉm cười tiến vào đại sảnh.

Àn?

Ngạc nhiên chứng kiến Bùi Đông Lai ngồi ở trên ghế salon trong đại sảnh, đồng tử Phó Dong đột nhiên phóng đại sau đó như là gặp được lão bằng hữu thông thường tiến lên hai bước dùng một một loại ngữ khí cung kính chào hỏi:

- Bùi thiếu.

- Chào ông, phó thị trưởng.

Bùi Đông Lai mỉm cười đứng dậy, thấy Phó Dong chủ động vươn tay ra thì cũng bắt tay một cái.

Đã từng, Bùi Đông Lai ở trên Trân Châu Hào chủ động bắt tay với Phó Dong, mà Phó Dong lúc đó chỉ là vì không muốn mất phong độ mà tùy ý bắt một chút.

Giờ khắc này, Phó Dong nhìn thấy Bùi Đông Lai chẳng những chủ động bắt tay hơn nữa cường độ cũng mạnh hơn không ít.

Chi tiết này, đủ để chứng tỏ địa vị của Bùi Đông Lai ở trong lòng Phó Dong đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Giống như vì xác minh điểm này mà Phó Dong nắm lấy tay của Bùi Đông Lai rồi nói:

- Bùi thiếu từ Yên Kinh trở về lúc nào vậy?

- Buổi chiều vừa tới.

Bùi Đông Lai như cũ vẫn mỉm cười:

- Không biết phó thị trưởng tối nay tới nơi này làm gì vậy?

- Là như vậy, hôm nay là sinh nhật Uyển Nhi, tôi vội tới đây tặng quà sinh nhật cho Uyển Nhi.

Nghe Bùi Đông Lai hỏi thì Phó Dong hơi có vẻ xấu hổ sau đó mỉm cười ngượng ngừng nói rõ ý đồ đến đây.

- Phó thị trưởng, lễ vật của ngài tôi thay mặt Uyển Nhi xin nhận.

Liễu Nguyệt luôn trầm mặc này giờ đột nhiên mở miệng, ngữ khí không nóng không lạnh:

- Ngài thân ở địa vị cao trăm công ngàn việc nếu để cho người khác biết ngài vì chút chuyện nhỏ này mà tự mình đi một chuyến có thể sẽ gây ảnh hưởng không tốt đối với ngài.

- Không sao, không sao, sinh nhật của con trẻ mà náo nhiệt là bình thường thôi.

Phó Dong nghe ra trong lời nói của Liễu Nguyệt có ý tứ bắt quá cũng cười ha ha lấy lòng.

- Phó thúc thúc, ngài nói không sai, sinh nhật của một tiểu hài tử như cháu chính là rất náo nhiệt, bắt quá tới tham gia sinh nhật của cháu đều là bạn học của cháu, Uyển Nhi sợ ngài không theo kịp bọn họ thôi?

Đông Phương Uyển Nhi chớp mắt, vẻ mặt đáng yêu nói.

- Ách...

Nụ cười trên mặt Phó Dong hơi có vẻ cứng ngắc, hẳn đường đường là nhân vật số hai của Đông Hải có thể vui chơi cùng với tiểu hài tử hay sao?

Đương nhiên không thể

Hắn tới nơi này là vì mượn cơ hội muốn tiếp cận Liễu Nguyệt, muốn cùng Liễu Nguyệt thành một đôi.

- Phó thị trưởng, tôi thay mặt Uyển Nhi cảm ơn ý tốt của ngài.

Coi như Phó Dong không biết nên trả lời như thế nào thì Bùi Đông Lai cười nói:

- Bất quá Liễu tỷ nói cũng đúng... Vì con đường làm quan của ngài mà suy nghĩ sau này chuyện tình giống như thế này ngài cũng không cần phải tự mình đích thân tới.

- Bùi thiếu nói rất đúng, là tôi sơ sót.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười vô hại của Bùi Đông Lai thì Phó Dong chỉ cảm giác như mình lọt vào hầm băng, cả người lạnh run sau đó hắn miễn cưỡng cười gật đầu nói:

- Đúng rồi, tôi còn có một cái hội nghị khẩn cấp cần phải tham dự không quấy rầy mọi người nữa, chúc mọi người có một buổi tiệc sinh nhật vui vẻ.

Thanh âm vừa dứt, Phó Dong cười mấy tiếng sau đó xoay người rời khỏi đại sảnh.

Nháy mắt xoay người.

Nụ cười trên mặt Phó Dong không còn sót lại chút gì, khóe mắt điên cuồng giật vài cái trong con người của hắn toát ra mấy phần ủy khuất.

Nguyên nhân bởi vì ở địa vị cao mà đối với chuyện hắn theo đuổi Liễu Nguyệt, phát động thế công đối với Liễu Nguyệt mà Liễu Nguyệt tuy rằng biểu hiện ra thập phần lãnh đạm, chỉ là vì cho hắn mặt mũi mà nàng chưa bao giờ chủ động cự tuyệt giống như ngày hôm nay.

Mà hôm nay, Liễu nguyệt chẳng những ngay trước mặt cự tuyệt ý tốt của hắn mà Bùi Đông Lai còn dùng một loại giọng điệu uy hiếp, ám chỉ hắn sau này cách xa Liễu Nguyệt một chút!

Điều này làm cho hắn có cảm giác còn khó chịu hơn khi lúc ăn cơm nuốt phải một con ruồi.

Khó chịu thật nhiều nhưng so với quyền lực cùng với sắc đẹp thì hắn lựa chọn cái trước.

Bởi vì...

Người trẻ tuổi kia xưa đâu bằng nay đã không còn là tiểu lâu la ở trong mắt của hắn mà là có thể tùy tay một cái cũng có thể bóp chết hắn!

415. Chương 412: Nhà Dột Còn Gặp Mưa Đêm.(1)

Xe riêng của Phó Dong vừa mới rời đi thì một chiếc Cayenne đến biệt thự.

Khi xe dừng lại, năm người Ngô Vũ Trạch, Trang Bích Phàm, Cổ Văn Cảnh, Tăng Khả Tâm cùng Dương Tĩnh cùng nhau xuống xe.

Bởi vì thời điểm tết Nguyên đán đám người Ngô Vũ Trạch đã từng tới nơi này nên bảo tiêu phụ trách ở cửa đối với bọn họ cũng không xa lạ gì, mỉm cười chào hỏi đám người Ngô Vũ Trạch sau đó cho vào.

- Ka káo, Đông Lai!

Tiến vào đại sảnh, chứng kiến Bùi Đông Lai thì năm người Ngô Vũ Trạch đều là sửng sốt, sau đó vẻ mặt của Ngô Vũ Trạch kinh dị hô lên.

- Các chú... mọi người cũng tới sao?

Vẻ mặt Bùi Đông Lai cũng là buồn bực, trong ký ức của hắn đám người Ngô Vũ Trạch chỉ có gặp mặt hai người Đông Phương Lân Vũ, Đông Phương Uyển Nhi lúc hắn từ Nam Cảng trở về, không có lẽ nào lại tới tham dự sinh nhật của Đông Phương Uyển Nhi?

Bùi Đông Lai không biết là trong khoảng thời gian khi hắn tới Yên Kinh đặc huấn cùng với quân khu Giang Ninh thì đám người Ngô Vũ Trạch cứ đến cuối tuần lại cùng hội họp cùng với Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi nên quan hệ nhanh chóng kéo gần lại.

- Dựa vào cái gì mà cậu có thể tới mà tụi ka không thể tới chứ?

- Đúng vậy.

- Tụi ka chính là tới dự sinh nhật của Uyển Nhi.

Ba người Ngô Vũ Trạch, Trang Bích Phàm cùng Cổ Văn Cảnh lần lượt mở miệng.

- Đúng thế, Bùi Đông Lai.

Dương Tinh cùng là vui vẻ nói:

- Trường học đã nghỉ rồi, sợ dĩ chúng tớ chưa trở về là vì muốn dự sinh nhật hôm nay của Uyển Nhi, hơn nữa là muốn đợi cậu trở về làm một bữa tụ tập, ai biết đâu cậu trở về cũng không có thông báo một tiếng.

- Không có lương tâm.

- Quá không có lương tâm.

- Siêu cấp vô tình.

Ba người Ngô Vũ Trạch, Trang Bích Phàm, Cổ Văn Cảnh dồn dập khinh bỉ.

- Đúng rồi, như thế nào mà Hạ Y Na lại không tới?

Bùi Đông Lai thấy thế cười xấu hổ, sau đó phát hiện trong đám người không có Hạ Y Na liền hỏi.

Lấy hiểu biết của hắn đối với Hạ Y Na, nàng là một người thích náo nhiệt, Dương Tinh cùng Tăng Khả Tâm đều đến đây Hạ Y Na không có đạo lý nào lại không đến mới đúng.

- Na tỷ nói trong nhà có việc nên đã trở về rồi.

Tăng Khả Tâm luôn im lặng lên tiếng giải thích.

Bên tai vang lên lời giải thích của Tăng Khả Tâm, Bùi Đông Lai rõ ràng thấy vẻ mặt của Ngô Vũ Trạch có chút quái dị.

Phát hiện này khiến cho hắn mơ hồ cảm thấy được Hạ Y Na có thể gặp phải phiền toái nào đó bất quá cũng không có hỏi ngay tại chỗ.

- Này, này, này, hôm nay là sinh nhật của em nhé, các người vào cửa không nhìn em thì cũng thôi chứ sao lại trò chuyện cùng với tên đại lừa gạt này?

Mất thấy năm người Ngô Vũ Trạch từ lúc đi vào chỉ lo nói chuyện cùng với Bùi Đông Lai hoàn toàn không để ý sự hiện hữu của mình nên tiểu ma nữ lập tức bất mãn đứng dậy kháng nghị.

- Uyển Nhi, Đông Lai lừa em cái gì vậy? Nói cho Vũ Trạch ca biết rồi Vũ Trạch ca sẽ giúp em dạy dỗ hắn một bài học.

Ngô Vũ Trạch cười tiến lên lấy lễ vật từ trong túi ra nói:

- Đây là quà của Vũ Trạch ca tặng cho em.

- Uyển Nhi, em chưa thấy bọn anh khinh bỉ Đông Lai sao?

Trang Bích Phàm cũng tiến lên đưa ra quà tặng.

“ Hì hì...”

Chứng kiến hai người Ngô Vũ Trạch cùng Trang Bích Phàm trở mặt so với cõi quần còn nhanh hơn thì mọi người đều không nhịn được cười.

Liên hoan, hát sinh nhật, cầu nguyện, ăn bánh ngọt...

Sinh nhật của Đông Phương Uyển Nhi cùng với người thường cũng không có gì khác nhau, vô cùng đơn giản.

Chỉ là.

Cùng với sinh nhật người bình thường chính là lúc thời điểm ăn bánh ngọt thì Đông Phương Uyển Nhi thân là người được chúc mừng lại không có bị người dùng bánh ngọt bôi lên mặt, ngược lại Bùi Đông Lai khiến cho mọi người cảm phần bị bôi bánh ngọt lên đây người.

- Vũ Trạch, Hạ Y Na có phải là đã gặp phải chuyện gì đúng không?

Trong phòng vệ sinh, Bùi Đông Lai một bên rửa bánh ngọt trên mặt, một bên hướng Ngô Vũ Trạch hỏi.

- Ông ngoại của Hạ Y Na đã qua đời.

Ngô Vũ Trạch vừa nói vừa lấy tay lau quần dài cười khổ nói:

- Nếu không phải là như thế thì lấy tính tình của nàng chắc chắn sẽ không bao giờ trở về. Bởi vì nàng là người đầu tiên đề nghị chờ chú trở về sẽ tổ chức một buổi tụ họp.

- Chuyện xảy ra khi nào?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Ngô Vũ Trạch, Bùi Đông Lai ngẩn ra, mặc dù là hẳn không có gặp qua ông ngoại của Hạ Y Na, chỉ là lúc trước hẳn ở Hàng Hồ chọc tới Phương Chấn thì ông ngoại của Hạ Y Na bởi vì lời thỉnh cầu của Hạ Y Na mà cố gắng trợ giúp cho Bùi Đông Lai, chỉ là cuối cùng bởi vì thể lực của Phương Chấn thật sự quá lớn khiến cho ông ngoại của Hạ Y Na cũng không thể nhúng tay vào được.

- Ba ngày trước.

Ngô Vũ Trạch thở dài sau đó nói:

- Đông Lai, thái độ làm người của Hạ Y Na rất trọng nghĩa, hay là ngày mai chúng ta đi Tây Nam một chuyến? Nếu ông ngoại của nàng còn chưa có được chôn cất thì chúng ta viếng một vòng hoa còn nếu ông ngoại của nàng đã được chôn cất thì chúng ta tới đó có thể khiến tâm tình của nàng tốt hơn một chút.

- Được.

Bùi Đông Lai đồng ý với lời đề nghị của Ngô Vũ Trạch. Tuy rằng nguyên nhân hẳn bởi vì Tần Đông Tuyết, vì không muốn Tần Đông Tuyết thất vọng mà cũng không muốn Hạ Y Na bị thương tổn nên hẳn lựa chọn đau dài không bằng đau ngắn, không có nhận tình cảm của Hạ Y Na, chỉ là hẳn biết, cô gái có tính cách ngay thẳng kia từng ở trong hai lần sự kiện huấn luyện quân sự cùng với sự kiện ở Hàng Hồ trợ giúp chính mình, chính mình về tình về lý hẳn là nên đến viếng ông ngoại của nàng khiến nàng cảm thấy được an ủi phần nào.

...

Xuân Thành ở Tây Nam trong một nhà tang lễ.

Hạ Y Na quỳ gối trước linh đường đốt giấy để tang, hai mắt nàng đỏ ngầu nước mắt tùy ý chảy xuống.

- Y Na, đừng khóc nữa.

Tổng Hân cũng quỳ gối trước linh đường, đôi mắt bà cũng phiếm hồng đem nữ nhi kéo vào trong lòng.

Tuy là nói như vậy nhưng mà Tổng Hân thân là mẹ của Hạ Y Na rất rõ ràng, bởi vì từ nhỏ Hạ Y Na đã ở trong quân khu đại viện trưởng cho nên tình cảm của Hạ Y Na với ông ngoại của nàng vô cùng tốt.

Bởi vì cảm tình đối với ông ngoại vô cùng tốt, bởi vì không có được gặp mặt ông ngoại lần cuối mà Hạ Y Na sau khi trở về liền luôn luôn lấy nước mắt rửa mặt, đôi mắt khóc đến sưng đỏ nhưng cho dù là như thế thì mỗi lần nàng nhìn lên di ảnh gia gia của nàng thì nước mắt cũng sẽ không thể khống chế mà chảy ra.

- Tiểu Hân, như thế nào mà Hạ Hà còn chưa có quay về?

Mắt thấy Tổng Hân đem Hạ Y Na kéo vào trong lòng thì nam nhân trung niên đứng một bên nhíu mày hỏi.

Hắn là Tổng Dương là anh trai của Tổng Hân, là giáo quan ở trong quân đội có được thân phận so với người thường hơn rất nhiều nhưng nếu so sánh với những người khác ở trong quân khu đại viện thì cũng không đáng được nhắc tới.

Không riêng gì hắn, Tổng Hân ở trong quân y viện đảm nhiệm chức quân y luận thân phận địa vị cũng rất bình thường.

- Hai ngày nay đều không liên lạc được với anh ấy.

Nghe được Tổng Dương nhắc tới chồng của mình, Tổng Hân cũng là nhú mày ba ngày trước, sau khi ông ngoại của Hạ Y Na qua đời thì bà trước tiên gọi điện thoại cho Hạ Hà đang ở nước ngoài, Hạ Hà nói cho bà biết sẽ mau chóng trở về nhưng là đã ba ngày trôi qua vẫn chưa thấy trở lại.

Ngoài ra, trong ba ngày vừa qua trừ cú điện thoại đầu tiên mà Tổng Hân gọi cho Hạ Hà thì cũng không liên lạc được với Hạ Hà.

- Với tính tình của hắn hắn là đã sớm gấp trở về, hắn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Thân là anh vợ của Hạ Hà, Tổng Dương đối với Hạ Hà cũng là biết khá rõ, hắn biết rằng cậu em rể này tuy rằng rất hám tài nhưng lại là một nam nhân trọng tình trọng nghĩa, lúc trước ông ngoại của Hạ Y Na đồng ý gả Tổng Hân cho Hạ Hà cũng chính là bởi vì coi trọng điểm này ở Hạ Hà.

Tổng Dương còn biết điểm này hướng chi là Tổng Hân?

416. Chương 412: Nhà Dột Còn Gặp Mưa Đêm.(2)

Theo Tổng Hân xem ra, lấy tính khí trọng tình trọng nghĩa của nam nhân của mình, biết được cha mình qua đời thì dù sinh ý có lớn đến đâu cũng sẽ vượt qua một bên!

Bởi vì biết điểm này nên lúc này nghe được lời nói của Tổng Dương, Tổng Hân không khỏi nhún mày, trong con người toát ra lo lắng thật sâu.

Sau đó, không đợi Tổng Hân trả lời, một nam nhân có khuôn mặt giống vài phần với Hạ Hà đi vào.

- Hạ Bình, có tin tức của anh chú chưa?

Tổng Hân nhìn thấy thì liền vội vàng hỏi.

Hạ Bình lắc lắc đầu, sau đó thấy vẻ mặt lo lắng của Tổng Hân lại nói:

- Chị dâu, em đã phái người đi Myanmar tìm anh ấy, sẽ rất nhanh truyền về tin tức, chị không cần lo lắng anh ấy sẽ không có chuyện gì.

- Ừh.

Tổng Hân nhẹ nhàng lên tiếng.

Hạ Bình thấy thế cũng có chút bận tâm Hạ Hà có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không, nhưng nghĩ lại Hạ Hà người anh trai của mình từ lúc tay trắng làm nên sự nghiệp đến bây giờ đã trải qua biết bao sóng to gió lớn, mỗi một lần đều có thể vượt qua thì mong là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nghĩ thông suốt điểm này, Hạ Bình có chút yên lòng nói:

- Tổng đại ca, chị dâu, Y Na, thời gian không còn sớm, mọi người trước tiên đi ăn chút gì đi.

- Chị không đói.

Tổng Hân lắc lắc đầu, sau đó vuốt ve đầu của Hạ Y Na nói:

- Y Na, con với cậu của con đi ăn chút gì đi?

Hạ Y Na nhẹ lắc đầu.

- Anh cũng không đói.

Tổng Dương thấy thế thở dài căn bản là cũng không có đỏi.

- Người là sắt, cơm là thép, mọi người không ăn cơm sao mà chịu được?

Hạ Binh khuyên nhủ.

“Reng... Reng...”

Lúc này đây, không đợi ba người cấp ra câu trả lời thuyết phục thì điện thoại trong tay Hạ Binh đột nhiên rung lên.

Nghe được tiếng điện thoại di động, ba người Tổng Hân, Tổng Dương, Hạ Y Na đều là ngẩn ra, không kìm lòng được mà nhìn vào Hạ Binh.

Trong lòng của Hạ Binh cũng vừa động, tưởng điện thoại của Hạ Hà vội vàng lấy điện thoại di động ra.

“Ách”

Ngay sau đó, thấy được dãy số biểu hiện trên màn hình điện thoại di động thì Hạ Binh chẳng những không nghe máy mà còn nhúu mày.

- Hạ Binh, là điện thoại của anh ấy sao?

Tổng Hân không có phát hiện Hạ Binh có gì dị thường mà khẩn trương hỏi.

- Không phải, chị dâu.

Hạ Binh lắc đầu, sau đó ấn nút từ chối nghe không tiếp cuộc điện thoại này.

“Reng... Reng...”

Một giây đồng hồ sau, điện thoại trong tay Hạ Binh lại rung lên lần nữa.

- Em đi ra ngoài nghe điện thoại.

Hạ Binh thấy sắc mặt phức tạp nói một câu sau đó đi ra ngoài.

- Từ Vạn Sơn, hơn nửa đêm ông gọi điện thoại cho tôi làm gì?

Vừa ra ngoài, Hạ Binh liền đi ra thật xa mới nghe điện thoại, giọng nói tương đối bất thiện.

Sở dĩ như vậy là bởi vì Từ Vạn Sơn ở trong miệng hắn được người giang hồ xưng là Từ gia là trùm buôn thuốc phiện lớn nhất quốc nội.

Tục ngữ nói, một núi không chứa được hai hổ.

Từ Vạn Sơn thân là trùm buôn thuốc phiện lớn nhất, quanh năm chiếm giữ vùng Tây Nam, thế lực thâm căn cố đế, đối với ngành sản xuất Ngọc thạch thêm muốn đã lâu, nhất là đồ thạch.

Nhưng mà.

Bởi vì Hạ Hà không phải là người dễ chọc, lại thêm có cha vợ là nhân vật nắm quyền số một của quân khu Tây Nam cho nên từng ấy năm trôi qua cho dù Từ Vạn Sơn động tâm nhưng không có hành động, cùng với Hạ Hà thuộc loại nước sông không phạm nước giếng.

Ở dưới dạng tình hình này, cha vợ của Hạ Hà vừa mới qua đời thì Từ Vạn Sơn lại gọi điện thoại tới, giọng nói của hạ Binh tự nhiên sẽ không khách khí.

- Hạ Binh, anh của cậu hình như còn chưa trở về đúng không?

Đầu bên kia điện thoại, Từ Vạn Sơn cười hỏi.

- Từ Vạn Sơn, ông...

Nghe được lời nói của Từ Vạn Sơn, trong lòng của Hạ Binh vừa động sắc mặt đột nhiên đại biến.

- Hạ Binh a, cậu không nên kích động tôi đây cũng vừa mới lấy được tin tức. Ân, anh của chú không có khả năng quay trở lại bởi vì hắn đã chết, chết ở Myanmar.

Giọng nói của Từ Vạn Sơn tỏ ra thoải mái.

- Đệt con mja...

Hạ Binh tức giận mắng.

- Tôi gọi điện thoại cho cậu không phải là muốn cậu tin lời của tôi, bởi vì rất nhanh thì cậu sẽ thu được tin tức anh của cậu bị giết.

Đầu bên kia điện thoại, Từ Vạn Sơn nhẹ nhàng phỉ phỉ khói bụi xì gà, cười nói.

- Từ Vạn Sơn, lão tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!

Lần thứ hai nghe được lời nói của Từ Vạn Sơn, trực giác cùng lý trí nói cho Hạ Binh, Hạ Hà thật sự đã xảy ra chuyện hơn nữa rất có thể là Từ Vạn Sơn động thủ.

- Hắc... chỉ bằng mày sao Hạ Binh?

Đầu bên kia điện thoại, ngữ khí của Từ Vạn Sơn đột nhiên biến đổi, trở nên vô cùng âm trầm, bên trong âm trầm xen lẫn theo uy hiếp nồng đậm:

- Tao luôn luôn phản đối việc xuống tay với anh của mày, chẳng qua là bởi vì anh của mày có một cha vợ nắm quyền một quân khu trong tay thôi! Cây đổ bầy khỉ tan, hiện giờ chỗ dựa vững chắc của anh mày đã ngã hơn nữa anh của mày cũng đã chết, chỉ bằng Hạ Binh mày mà dám đấu với tao sao?

- Mày...

Hạ Binh không phản bác được, hắn biết Từ Vạn Sơn nói rất đúng sự thật.

- Hạ Binh, tao cho mày biết, của cái của anh mày lưu lại, Từ Vạn Sơn này cần hết, mày có thể lựa chọn bán cho tao cũng có thể lựa chọn lấy trứng chọi đá để cho lão bà cùng nữ nhi của Hạ Hà xuống Diêm Vương điện phụng bồi Hạ Hà!

Từ Vạn Sơn cười lạnh một tiếng:

- Lựa chọn như thế nào, trước khi chôn cất Tổng lão tạp mao thì gọi điện thoại cho tao!

Giọng nói vừa dứt, Từ Vạn Sơn trực tiếp cúp điện thoại.

- Cha, Hạ Binh sẽ đem tập đoàn Hạ thị bán cho chúng ta sao?

Trong một tòa biệt thự ở khu ngoại ô, một gã thanh niên có đôi mắt ưng, sống mũi cao, đầu bóng lưỡng nhìn Từ Vạn Sơn đang ngậm xì gà hỏi.

- Hắn không có lựa chọn nào khác.

Từ Vạn Sơn bóp tắt xì gà, cười lạnh một tiếng:

- Huống chi Hạ Binh cùng Hạ Hà bất đồng, Hạ Hà là một người dám liều mạng, còn Hạ Binh chỉ là một con chó con thôi, không có anh của hắn thì cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám đấu với cha!

- Cũng đúng.

Nghe được lời nói của Từ Vạn Sơn, thanh niên đầu bóng lưỡng không nhịn được cười, hắn biết cha của mình nói mua lại cùng cướp đoạt cũng không sai biệt lắm, là cấp cho bên ngoài một cái “công đạo” mà thôi.

- Đúng rồi, cha, cha nói Hạ Hà tới cùng là chết ở trong tay người nào?

Thanh niên đầu bóng lưỡng lại hỏi.

- Hắn chết ở trong tay ai không quan trọng, quan trọng là... Hắn là người làm nền cho chúng ta!

Từ Vạn Sơn lại nở nụ cười, cười đến vô cùng đắc ý.

Cùng lúc đó.

Nghe trong điện thoại truyền ra thanh âm “đô đô”, Hạ Binh giống như bị trúng phải thuật định thân, thân thể vẫn không nhúc nhích.

“Reng... Reng...”

Không biết qua bao lâu, tiếng điện thoại di động lại vang lên.

Hạ Bình cầm lấy di động vừa nhìn rõ ràng phát hiện là điện thoại của một gã thủ hạ, lập tức lấy lại tinh thần ấn nút nghe máy.

- Binh... Binh gia, Hạ gia đã chết!

Điện thoại vừa chuyển, giọng nói run rẩy của tên thủ hạ kia giống như một đạo sấm rền nổ vang bên tai Hạ Bình khiến cho Hạ Bình lại sững sờ ngay tại chỗ.

- Từ đâu mà cậu có được tin tức này?

Sau một lúc ngây người, giọng nói Hạ Bình trầm thấp hỏi.

- Binh gia, tin tức này đã truyền khắp biên cảnh!

Đầu bên kia điện thoại, thủ hạ của Hạ Bình run rẩy nói:

- Dựa tin tức truyền đi, trên đường rời khỏi Myanmar thì Hạ gia đã bị người chặn giết, bắt quá lại không biết là ai làm.

“Bá!”

Lần nữa nghe được câu trả lời của thủ hạ, tay phải Hạ Bình run lên, di động trực tiếp rơi xuống mặt đất.

Không biết qua bao lâu, Hạ Bình nhắm mắt lại, dùng sức lắc lắc đầu sau đó hít một hơi thật sâu, xoay người đi vào bên trong.

- Chị dâu, em... Em vừa mới nhận được tin tức.

Tiến vào linh đường, Hạ Bình nhìn thoáng qua Hạ Y Na cùng Tống Hân lấy nước mắt rửa mặt, sắc mặt khó coi nói:

- Anh của em đã xảy ra chuyện.

- Cái gì?

Tống Hân cả kinh buông Hạ Y Na ra nhảy dựng lên.

Hạ Bình cắn chặt răng:

- Anh của em ở Myanmar đã xảy ra chuyện.

- Đã... xảy ra chuyện gì?

Tống Hân thanh âm run rẩy hỏi.

- Anh ấy đã chết.

“Bịch!”

Lời nói của Hạ Bình vừa ra khỏi miệng, không đợi Tống Hân trả lời thì Hạ Y Na đã liền trực tiếp ngã xuống, hôn mê.

Nhà đột còn gặp mưa đêm.

417. Chương 413: Rốt Cuộc Là Ai?

Độ ẩm, độ ẩm thích hợp, ánh sáng mặt trời không gay gắt, mùa đông ngắn, hoa tươi hàng năm rất nhiều, cỏ cây bốn mùa đều tươi tốt...

Bốn mùa như xuân, khí hậu dễ chịu ở Xuân Thành chẳng những là thành phố lớn duy nhất ở tỉnh Tây Nam mà còn là thành thị lớn thứ tư vùng tây bộ, vẫn còn đó một lượng lớn di tích lịch sử cấp quốc gia, khách

du lịch đổ đến đây nhiều vô kể thậm chí rất nhiều kẻ có tiền đã sắm riêng cho mình một biệt thự ở Xuân Thành, hàng năm bớt chút thời gian nghỉ phép để nghỉ tại đây.

- Ka khéo, thật nhiều mỹ nữ nha.

Sân bay Phổ Đông, Ngô Vũ Trạch chứng kiến ở trong đại sảnh sân bay có rất nhiều khách du lịch đến Xuân Thành là các MM xinh đẹp thì như phát hiện ra một đại lục mới, hai mắt tỏa sáng.

- Vũ Trạch, cậu không phải là có Thi Vận tỷ rồi sao? Như thế nào còn hoa tâm như vậy?

Nghe được Ngô Vũ Trạch cảm thán, Tăng Khả Tâm mang theo vài phần trách cứ chất vấn.

Trang Bích Phàm luôn luôn giả vờ khó chịu nghe được Tăng Khả Tâm mở miệng biết rõ là cơ hội đã tới lúc mình đi tới lưng dựng thẳng nói:

- Đúng vậy, hẳn đâu phải là người chung tình giống như tớ.

- Đúng a, cậu không nên bị hình tượng của Trang Bích Phàm lừa gạt, tục ngữ nói chó sủa là chó không cắn, chó cắn người thì sẽ không sủa. Nam nhân hoa tâm ngoài miệng không có quỷ đen, nam nhân cả ngày nói mình là người chung tình nhìn thấy nữ nhân đã muốn làm cho đối phương rụng hai chân ra mà thôi.

Ngô Vũ Trạch sớm thành thói quen cùng Trang Bích Phàm đấu võ mồm, thấy Trang Bích Phàm hạ thấp mình tỏ ra nguy hiểm là lập tức mỉm cười phản kích ngay.

“Ách...”

Có lẽ thật không ngờ Ngô Vũ Trạch sẽ nói ra những lời triết lý như vậy cùng với mắt thấy vẻ mặt Tăng Khả Tâm nghiêm túc nhìn mình, Trang Bích Phàm khẽ nhếch miệng không biết nên phản bác như thế nào.

Ngô Vũ Trạch thấy thế, lập tức chém gió ào ào mỉm cười hướng Bùi Đông Lai nói:

- Đông Lai, ka nói có đúng không?

Bùi Đông Lai liếc mắt, không để ý tới.

Thời gian hẳn quen được với Ngô Vũ Trạch cùng Trang Bích Phàm vượt qua nửa năm, hơn nữa còn biết rõ hai người đã trải qua những chuyện gì.

Hắn biết rõ, Ngô Vũ Trạch bề ngoài trông có vẻ hoa hoa công tử nhưng thực ra trong lòng chỉ có một người là Tô Thi Vận, hơn nữa từ khi cùng Tô Thi Vận hóa giải hiểu lầm thì chẳng những trong lòng thề non hẹn biển mà thân thể cũng không có hưởng thụ qua cái thú vui đó.

Về phần Trang Bích Phàm là bởi vì khi còn nhỏ đã có cuộc sống bi thảm, từ nhỏ thiếu thốn tình thương nên sau khi cùng Tăng Khả Tâm yêu nhau thì hoàn toàn rơi vào bể tình, hưởng thụ cảm giác tình yêu vĩ đại thì làm sao còn có tâm tư đi tìm những nữ nhân khác.

Hướng chi, lấy vốn liếng của Trang Bích Phàm thì muốn tìm một người tốt hơn so với Tăng Khả Tâm thì khó khăn thật sự quá lớn.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không để ý tới mình, Ngô Vũ Trạch tựa hồ ý thức được cái gì không hề tranh cãi cùng Trang Bích Phàm nữa mà là bước nhanh đuổi theo Bùi Đông Lai, ngồi ở bên cạnh Bùi Đông Lai cười khỏ nói:

- Ka thấy dọc đường thì mặt mũi của mọi người đều là nghiêm trọng, không khí rất tẻ nhạt cho nên muốn khuấy động một chút không khí. Dù sao, sinh lão bệnh tử là chuyện tình không thể nào thay đổi hướng chỉ chúng ta là vì an ủi Hạ Y Na mà tới, lấy tâm trạng này của chúng ta mà tới Xuân Thành không khéo có khi Hạ Y Na lại an ủi cả nhóm chúng ta ấy chứ.

- Chẳng lẽ chú nghĩ rằng ka tức giận chú sao?

Bùi Đông Lai đỏ khốc đỏ cười nói:

- Chú nhắc mông lên là ka cũng biết chú sắp phóng ra rắm gì rồi.

- Thật không?

Ngô Vũ Trạch vừa nghe vậy liền không tin, hoàn toàn coi thường ánh nhìn chăm chú của mọi người xung quanh, trước mặt mọi người vỗ vỗ mông hai cái nói:

- Đông Lai, chú đoán xem kế tiếp ka thả rắm xịt hay rắm to?

- Đậu xanh!

Bùi Đông Lai một cước đem Ngô Vũ Trạch đá ra xa khiến cho mọi người xung quanh cười đến rung cả người.

- Ka kháo, Đông Lai chú thật sự nở đá ka sao...

Vẻ mặt của Ngô Vũ Trạch u oán đứng dậy, vẻ mặt u oán kia rơi vào trong mắt người ngoài còn tưởng rằng hấn và Bùi Đông Lai có gian tình.

“Reng... Reng...”

Không đợi Ngô Vũ Trạch nói cho hết lời, điện thoại trong túi áo Bùi Đông Lai rung lên.

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, lấy điện thoại di động ra nhìn thì thấy là Quý Hồng gọi tới.

- Chuyện gì vậy?

Chuyển máy xong Bùi Đông Lai hỏi ngắn gọn.

Đầu bên kia điện thoại, Quý Hồng vừa mới nhận được tin tức trọng yếu sắc mặt ngưng trọng nói:

- Tỷ nghe nói cậu hôm nay tới tỉnh Tây Nam?

- Ủ, ông ngoại Hạ Y Na qua đời, tôi muốn đi viếng thuận tiện an ủi nàng một chút.

Bùi Đông Lai nói.

Quý Hồng nghe vậy cười khở nói:

- Cậu cần chuẩn bị hai cái vòng hoa.

- Là sao?

Trong lòng Bùi Đông Lai nhảy dựng, cảm giác bất an càng thêm mãnh liệt.

- Hạ Hà đã chết.

Quý Hồng khe khẽ thở dài, trong giọng nói đã tràn ngập cảm giác tiếc nuối.

Tiếc nuối là bởi vì Hạ Hà là nhân vật kiêu hùng của hắc đạo ở phương Nam được Quý Hồng coi trọng.

- Có chuyện gì xảy ra?

Ngạc nhiên nghe được lời nói của Quý Hồng, sắc mặt Bùi Đông Lai không khỏi biến đổi, giọng nói cũng trở nên ngưng trọng hơn.

- Tỷ cũng là mới nhận được tin tức, biên cảnh truyền đến tin tức nói là Hạ Hà bị người ta giết chết.

Quý Hồng đem tin tức lấy được nói cho Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai hơi hơi nheo mắt lại:

- Người nào làm?

- Tạm thời còn không biết.

Quý Hồng nói xong lại bổ sung tiếp:

- Hạ Hà được xưng là vua Ngọc Thạch của TQ nghe nói cũng đã đạt tới cảnh giới Âm Kính nhập môn, lăn lộn ở biên giới mười mấy năm đã trải qua không biết bao nhiêu mưa bom bão đạn hiện giờ lại đột nhiên bị giết chết, chuyện này thật sự rất kỳ quái.

Đối mặt với cảm thán của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai không trả lời, đôi mày gắt gao nhăn lại diễn cảm ngưng trọng trước nay chưa từng có.

- Đông Lai, có chuyện gì vậy?

Mắt thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Bùi Đông Lai thì Ngô Vũ Trạch lập tức đình chỉ hành vi khuấy động phong trào về mặt nghi hoặc hời hợt.

Nghi hoặc là bởi vì Ngô Vũ Trạch theo lời phụ thân cùng Tô Thi Vận biết được Bùi Đông Lai đã gây chấn động ở Yên Kinh, nên hẳn thật sự rất tò mò chuyện gì có thể khiến cho Bùi Đông Lai biến thành như vậy.

- Cha của Hạ Y Na cũng đã chết rồi.

Bùi Đông Lai nhẹ giọng nói.

- Cái gì?

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Ngô Vũ Trạch trực tiếp nhảy dựng lên trên mặt trần ngập cảm giác không thể tưởng tượng nổi, hẳn thân là thiếu gia của Ngô gia có nghe nói qua danh tiếng của Hạ Hà, biết được Hạ Hà ở trong hắc đạo Tây nam có địa vị cao đến thế nào, hiện giờ Bùi Đông Lai lại nói cho hẳn biết là Hạ Hà đã chết, điều này có thể khiến hẳn không khiếp sợ sao?

Nhưng mà.

Khiếp sợ ngăn ngừa qua đi, sắc mặt Ngô Vũ Trạch cũng giống với Bùi Đông Lai trở nên vô cùng ngưng trọng, trong lòng thâm lo lắng cho Hạ Y Na, đối với Hạ Y Na mà nói thì người ông ngoại là tư lệnh quân khu tỉnh cùng với người cha là vua ngọc thạch kia chính là hai chỗ dựa vững chắc nhất của nàng cũng là hai thân nhân mà nàng quý trọng nhất.

Hiện giờ, hai người thân mà nàng quý trọng nhất trước sau qua đời, đây quả thật là đả kích trầm trọng nhất đối với Hạ Y Na.

Đồng thời âm thầm lo lắng cho Hạ Y Na, Bùi Đông Lai cũng ít nhiều có chút nghi hoặc, hẳn rất nghi ngờ cái chết của Hạ Hà.

Dựa theo lời của Quý Hồng thì cảnh giới của Hạ Hà chính là Âm Kính nhập môn, hơn nữa lẫn lộn ở biên cảnh mười mấy năm đã trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, hơn nữa lại còn có một đám thủ hạ bán mạng vì hắn.

Ở dưới dạng tình hình đó thì cho dù Hạ Hà có gặp phải một đoàn lính đánh thuê đỉnh cấp thì dù không thể cùng thủ hạ thoát thân thì cũng tuyệt đối có thể dưới sự yểm hộ của thủ hạ mà chạy trốn.

- Rất cuộc là ai?

Bùi Đông Lai ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà trong đại sảnh sân bay, ở trong lòng thâm hỏi chính mình.

418. Chương 414: Tương Kế Tự Kế (1)

- Xem ra vận khí hôm nay của chúng ta không tệ a, dọc đường gặp toàn là mỹ nữ.

Lúc mà Bùi Đông Lai đang lâm vào trầm tư thì phía trước cách đó không xa, một thanh niên hình như là một lưu học sinh về nước tay kéo va ly nhìn thấy trong đại sảnh sân bay có không ít cô gái xinh đẹp thì vẻ mặt mỗi vì ngồi máy bay đường dài hoàn toàn biến mất, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở trên người Tăng Khả Tâm thì như phát hiện ra một đại lục mới mà kéo tay một gã ăn mặc sành điệu, xỏ khuyên tai đang kéo va ly LV bên cạnh nói:

- Khúc thiếu, anh xem cô em kia như thế nào?

Thanh niên được gọi là Khúc thiếu nghe vậy cũng nhìn theo ánh mắt tên kia thì thấy được Tăng Khả Tâm ăn mặc thanh thuần thì “wow” một tiếng hai mắt không khỏi sáng ngời:

- Thoạt nhìn thực sự rất tinh khiết, hàng hiếm khó gặp nha.

Thanh âm vừa dứt, trong con người Khúc thiếu toát ra ánh mắt sắc lang khi muốn chiếm hữu mỹ nữ.

- Mẹ kiếp, một cô em xinh đẹp như vậy sao lại làm bạn gái của một tên nhà quê như vậy chứ, thật sự là một đóa hoa tươi cắm trên bãi *** trâu, quá phí phạm mà.

Thanh niên lúc trước mở miệng chứng kiến Tăng Khả Tâm cùng Trang Bích Phàm thân mật với nhau thì hơi có một loại tâm lý không ăn được nhô lại kêu nhô xanh:

- Khúc thiếu, anh ở Châu Úc cười một đám đại dương mã rồi phải không, hôm nay thay đổi khẩu vị một chút được chứ?

Khúc thiếu nghe vậy thì hơi trầm ngâm tựa hồ đang suy nghĩ khả năng thành công.

- Khúc thiếu, anh được chúng ta xưng là ngựa đực của lưu học sinh Trung Quốc, cái gì Châu Úc, Hà Lan, Nhật Bản, Châu Âu... tất cả đều bị anh chinh phục ở dưới háng, chinh phục một em gái quốc nội còn không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Thanh niên biết rõ bản tính háo sắc của Khúc thiếu nên cười bơm xăng.

- Đó là tất nhiên.

Thanh niên nịnh hót làm cho Khúc thiếu có chút hưởng thụ, hơn nữa cũng làm cho hắn làm ra quyết định, khi nói chuyện hắn lộ ra vẻ mặt tự tin mà cười như đúng rồi, bước đi mạnh mẽ mà tao nhã bước đến kéo theo cái va ly đi tới hướng Tăng Khả Tâm.

Khúc thiếu cao lớn, ánh mắt cười rạng rỡ cộng với tiền nhiều trong lúc đi tới rõ ràng chứng kiến không ít cô gái đều đem ánh mắt ném về phía hắn trong đó không ít cô gái trong ánh mắt đã tràn ngập hương vị kinh diễm.

Nhận thấy được ánh mắt kinh diễm của các cô gái nhìn mình thì Khúc thiếu càng thêm tự tin bước tới.

- Xin hỏi, nơi này có người ngồi không?

Rất nhanh, trong ánh nhìn chăm chú của các cô gái Khúc thiếu lập tức đi đến bên cạnh Tăng Khả Tâm, lộ ra chiêu bài nụ cười rạng rỡ đồng thời lúc mỉm cười lại dùng một loại ánh mắt có chút thưởng thức nhìn Tăng Khả Tâm.

- Ách... Không... Không có.

Tăng Khả Tâm tính cách đơn thuần, đối mặt với nụ cười rạng rỡ của Khúc thiếu thì hơi ngẩn ra sau đó mang theo vài phần ngỡ ngàng ngùn cấp ra câu trả lời.

Bộ dáng ngượng ngùng kia của Tăng Khả Tâm rơi vào trong mắt Khúc thiếu làm cho hắn đã từng chinh phục nữ nhân các nước khác lòng tự tin một lần nữa bành trướng nghĩ là Tăng Khả Tâm bị hắn mê hoặc đến không biết phải làm sao.

- Mỹ nữ, anh thấy em thật quen mắt hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu đó rồi?

Đồng thời lòng tự tin bành trướng Khúc thiếu giống như hoàn toàn coi thường Trang Bích Phàm đang đứng bên cạnh, nụ cười mê người trên mặt không giảm.

Thân là một nam nhân cho dù là nhát gan đến đâu đi nữa thì chứng kiến nữ nhân của mình bị một nam nhân xa lạ bắt chuyện cũng sẽ khó chịu.

Trang Bích Phàm từ sau khi loại bỏ khúc mắc trong lòng thì không hề tự ti, rụt rè giống như lúc trước, lúc này thấy Khúc thiếu kia coi hắn trở thành không khí bắt chuyện với Tăng Khả Tâm thì tự nhiên rất khó chịu:

- Suất ca, chú kể tiếp không phải muốn nói là bộ dáng của nàng rất giống bạn gái trước đây của chú chứ? Anh xin chú, bây giờ là cái niên đại nào rồi mà chú còn dùng phương thức lạc hậu như vậy, anh đây có thể nói cho chú biết là bọn anh chưa gặp qua chú.

- Tôi cũng có thể xác định tôi cũng chưa thấy qua cậu bởi vì bộ dáng của cậu thật sự rất có tính nghệ thuật, nếu tôi đã nhìn thấy cậu chắc chắn sẽ không quên.

Đối mặt với phản kích của Trang Bích Phàm, nụ cười trên mặt Khúc thiếu vẫn không giảm.

- Suất ca, anh cùng bạn gái của anh hai mươi bốn giờ ở cùng một chỗ, chú ngay cả khuôn mặt tràn ngập tính nghệ thuật của anh còn chưa nhớ kỹ mà còn nói gặp qua bạn gái của anh sao, chú bốc phét không thấy ngượng à?

Trang Bích Phàm lập tức bộ dáng thoải mái phản kích, nếu so về trang bức thì Khúc thiếu còn kém hẳn mấy cái ngã tư, ngay từ đầu đã hoàn toàn ở thế hạ phong.

Khúc thiếu nghe vậy tựa hồ cũng đã nhận ra điểm này sắc mặt mơ hồ trở nên có chút khó coi:

- Hải tử, mày nhìn vào gương mà xem lại hình hài bản thân mày có lỗi với nhân dân không, vừa lùn vừa xấu mà cũng đòi so cùng với Phan An như anh đây, mày cùng với vị mỹ nữ này đi cùng nhau mà không cảm thấy tự ti sao?

- Này, chú có phải hay không thường xuyên đầu choáng mắt hoa, tứ chi vô lực tinh thần hốt hoảng không tập trung chú ý thậm chí còn bị mất trí nhớ tạm thời không?

Lúc này đây, không đợi Trang Bích Phàm mở miệng thì Ngô Vũ Trạch chẳng biết lúc nào đã xuất hiện phía sau Khúc thiếu, tay nhẹ nhàng vỗ lên bả vai hắn.

- Mày... Mày là ai?

Đột nhiên bị người vỗ vai, Khúc thiếu hơi kinh hãi sau đó ý thức được Ngô Vũ Trạch là đang mắng hắn yếu sinh lý, sắc mặt lập tức biến đổi:

- Tiểu tử, mày có ý gì?

- Chú thận hư thì một chân đã bước vào quan tài rồi, bình thường muốn cương lên cũng là vấn đề mà còn có dũng khí bắt chuyện với mỹ nữ, thật sự khiến cho người ta bội phục.

Bởi vì biết được tin tức cha của Hạ Y Na đã chết nên tâm tình của Ngô Vũ Trạch vô cùng không xong, vừa rồi nhìn thấy Khúc thiếu bắt chuyện với Tăng Khả Tâm thì lập tức nổi giận, chạy nhanh tới xem thì thấy bộ dáng hung hăng càn quấy của Khúc thiếu, hắn cũng không có một lời không hợp lập tức đồ sát mà là nói châm chọc.

- Mother fucker, mày muốn chết phải không?

Bởi vì nguyên nhân tưng dục quanh năm nên cho dù Khúc thiếu có gia cảnh giàu có ăn không ít thuốc bổ nhưng thận của hắn vẫn hỏng rồi, mà lời nói của Ngô Vũ Trạch giống như là một thanh thủy thủ sắc bén chém một nhát vào nơi yếu ớt nhất trong nội tâm của hắn khiến cho hắn lập tức nổi giận, tiếng Trung Anh hỗn hợp chữ má nó buột miệng nói ra.

Thanh âm vừa dứt, Khúc thiếu luôn luôn hung hăng càn quấy nổi giận theo thói quen vừa muốn động thủ thì nhìn thấy Trang Bích Phàm cùng Cổ Văn Cảnh đều đứng lên đem hắn quây vào trong.

- Đi thôi, lên máy bay nào.

Cùng lúc đó, sắc mặt Bùi Đông Lai bình tĩnh đi đến bên cạnh đem Khúc thiếu trở thành không khí, hơn nữa còn quay mặt lại nói với đám người Ngô Vũ Trạch.

419. Chương 414: Tương Kế Tự Kế (2)

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Ngô Vũ Trạch cũng hiểu được không nên chấp nhặt cùng loại người như Khúc thiếu này, thật sự không đáng vì thế không nói gì nữa mà kêu Trang Bích Phàm, Tăng Khả Tâm, Cổ Văn Cảnh cùng Dương Tĩnh rời đi.

- Mẹ nó!

Chứng kiến đoàn người Bùi Đông Lai hoàn toàn coi thường chính mình, Khúc thiếu tức giận tới mức chửi mẹ nó.

- Khúc thiếu, quân tử báo thù mười năm không muộn, mấy tên vương bát đản này muốn tới Xuân Thành.

Tên thanh niên bên cạnh hẳn nhắc nhở.

Àn?

Nghe được tên thanh niên nhắc nhở như vậy, trong lòng Khúc thiếu vừa động vội vàng lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại.

- Anh họ, là em Khúc Phong đây.

Điện thoại vừa chuyển, vẻ mặt Khúc Phong lấy lòng nói.

Đầu bên kia điện thoại, Từ Ứng sờ lên cái đầu bóng lưỡng nghe được lời nói của Khúc Phong thì nói:

- Anh nghe mẹ nói chú hôm nay đã trở về, muốn đến Xuân Thành sao?

- Hiện tại em đang ở Đông Hải sắp lên máy bay rồi.

Khúc Phong trả lời lại câu hỏi của Từ Ứng sau đó đáng thương nói:

- Anh họ, vừa rồi có mấy tên vương bát đản không có mặt đứng phải em, em muốn bọn chúng giải thích nhưng kết quả là bọn hấn ỷ vào nhiều người vô cùng hung hăng càn quấy, em nói anh là anh họ của em thì mấy tên vương bát đản kia trực tiếp cho em một cái bạt tai còn nói anh là đồ cùi bắp!

- Khúc Phong, chú xác định là chú không có gạt anh hoặc là chém gió đó chứ?

Đầu bên kia điện thoại, Từ Ứng thân là con trai của Từ Vạn Sơn đệ nhất trùm buôn thuốc phiện trong quốc nội, được xưng là Tây Nam Tiểu vương gia nghe thấy vậy nhũ mày hỏi.

Trong lòng Khúc Phong cả kinh nhưng nghĩ đến chính mình vừa rồi bị nhục nhã một phen thì cảm giận nói:

- Anh họ, em có thể lừa gạt anh sao?

- Máy bay mấy giờ thì đến?

Từ Ứng trầm giọng hỏi.

- 11h30'

Trong lòng Khúc Phong vui vẻ vội vàng đáp.

- Anh sẽ phái người qua đón chú.

Từ Ứng lạnh lùng nói:

- Nếu để cho anh biết được chú đang nói láo thì năm sau chú khỏi cần gặp anh nữa.

Thanh âm vừa dứt, Từ Ứng không đợi Khúc Phong đáp lời liền trực tiếp cúp điện thoại.

Bên tai quanh quẩn lời nói của Từ Ứng, Khúc Phong nhiều ít cũng có chút chột dạ bất quá vừa nghĩ tới thời điểm đám người Bùi Đông Lai bị ném xuống sông Hoàng Hà mà không hiểu tại sao thì lại bình thường trở lại.

- Mấy tên kia nếu bọn chúng biết được Khúc thiếu ngài là người của Từ gia Tây Nam chỉ e là sẽ sợ tới mức tè ra quần đi?

Thấy Khúc Phong thoải mái, tên thanh niên cùng Khúc Phong đi du học ở Úc vui sướng khi thấy người gặp họa.

- Từ gia Tây Nam?

Cái chết của Hạ Hà cùng bọn hấn có quan hệ sao?

Cửa lên máy bay, một câu trong cuộc nói chuyện của Khúc Phong cùng Từ Ứng lọt vào tai Bùi Đông Lai khiến hấn hơi nheo mắt.

Thân là người cầm quyền phía sau tập đoàn Đông Hải, Bùi Đông Lai ít nhiều cũng nghe nói qua về Từ gia Tây nam. Biết được đối phương được xưng là đệ nhất trùm buôn thuốc phiện trong quốc nội cùng Hạ Hà xưng hùng tại Tây Nam, nước sông không phạm nước giếng.

Lấy chỉ số thông minh của Bùi Đông Lai, không khó đoán ra Từ Vạn Sơn ở Tây Nam có thể lực thâm căn cố đế sở dĩ những năm qua không dám cùng Hạ Hà gọi nhíp ngoại trừ thực bản thân của Hạ Hà ra thì phần lớn là bởi vì cha vợ của Hạ Hà là một đại tá quân khu trong tay nắm binh quyền.

Hiện giờ, cha vợ của Hạ Hà vừa mới buông tay rời khỏi nhân gian liền truyền ra tin tức Hạ Hà bị đồ sát điều này khiến cho Bùi Đông Lai nghi ngờ Từ Vạn Sơn đầu tiên.

Nghi ngờ thì nghi ngờ nhưng Bùi Đông Lai không có đi hỏi hai người Khúc Phong mà là giữ im lặng theo sát đám người Ngô Vũ Trạch lên máy bay.

Bởi vì biết hai người mình không phải là đối thủ của sáu người Bùi Đông Lai thêm nữa trong buồng phi cơ có nhân viên máy bay nên sau khi Khúc Phong tiến vào trong cabin cũng không có đi khiêu khích đoàn người Bùi Đông Lai mà chỉ lộ ra một nụ cười chớ má.

Đối với lần này, Bùi Đông Lai như trước đem Khúc Phong trở thành không khí hoàn toàn không thèm để ý hẳn sẽ giữ thủ đoạn gì.

Đám người Ngô Vũ Trạch thấy Bùi Đông Lai không để ý tới Khúc Phong cũng hoàn toàn coi hắn trở thành không khí.

Ba tiếng sau.

Theo tiếng nhắc nhở hành khách thắt chặt dây an toàn của tiếp viên hàng không thì máy bay đúng giờ xuất hiện trên bầu trời Xuân Thành.

- Mẹ kiếp, thật sự là sống một ngày bằng một năm a, cuối cùng đã tới Xuân Thành!

Thông qua cửa sổ của máy bay thấy được Xuân Thành từ trên cao, Khúc Phong giống như là uống máu gà mà hưng phấn không thôi.

Sau đó, nương theo một trận xóc nảy kịch liệt thì máy bay chạm đất an toàn trượt trên đường sân bay sớm đã chuẩn bị tốt.

Mấy phút đồng hồ sau, máy bay dừng lại không đợi tiếp viên hàng không nhắc nhở hành khách chuẩn bị hành lý thì Khúc Phong là người thứ nhất sớm đã không chờ được nhảy dựng lên mang theo đồng bọn rời khỏi cabin.

Hơn nữa, thời điểm hắn rời khỏi cabin còn nhịn không được quay đầu lại như là một tên tiểu nhân đắc chí cười âm trầm đối với đoàn người Bùi Đông Lai.

Đối với lần này, Bùi Đông Lai cũng không để ý đến mà là chờ đám người Ngô Vũ Trạch lấy được hành lý sau đó mới mang theo mọi người rời khỏi cabin.

- Chính là mấy tên vương bát đản này!

Ở lối đi, Khúc Phong đứng cùng với bốn gã đại hán áo đen nhìn thấy đoàn người Bùi Đông Lai đi ra khỏi cabin thì lập tức cười lạnh chỉ hướng đám người Bùi Đông Lai.

- Từ Vạn Sơn, mày tốt nhất cầu nguyện thượng đế rằng cái chết của Hạ Hà không có quan hệ gì với mày?

Chứng kiến bốn gã đại hán áo đen, Bùi Đông Lai tương kế tựu kế nhắm mắt lại đi nhanh tới.

420. Chương 415: Hổ Xuống Đồng Bằng Bị Chó Khinh. (1)

Từ lúc Bùi Đông Lai đạt tới cảnh giới Âm Kính đại thành thì có thể hoàn toàn thu liễm khí tức của mình chẳng những người thường không thể nhận ra được thậm chí người luyện võ có thực lực kém hẳn cũng không thể cảm ứng được, cũng không thể thấy được thực lực chân chính của hắn.

Bốn gã đại hán áo đen đứng bên cạnh Khúc Phong chỉ là mấy tên Hắc bang bình thường tuy rằng có nhiệm qua máu người nhưng là ở trước mặt Bùi Đông Lai thì không đáng được nhắc tới.

Đối với lần này, nghe được lời nói của Khúc Phong, nhìn thấy đoàn người Bùi Đông Lai thì bọn hán căn bản không có để ý, thậm chí khi bọn hán thấy được Bùi Đông Lai không cố ý bước nhanh hơn thì bọn chúng cũng không có để ý, chính là đợi Bùi Đông Lai đi tới.

- Tiểu tạp chủng, mày rất ngu đấy?

Mắt thấy Bùi Đông Lai một thân một mình dẫn đầu đi tới thì Khúc Phong cười lạnh nói một câu với Bùi Đông Lai, sau đó dùng ánh mắt ý bảo bốn gã đại hán áo đen người của Từ gia có thể động thủ.

- Người của Từ Vạn Sơn?

Bùi Đông Lai đem lời nói của Khúc Phong trở thành rắm thú, sắc mặt bình tĩnh hướng về phía bốn gã đại hán áo đen hỏi như muốn hoàn toàn xác nhận thân phận của đối phương.

Àn?

Nguyên bản bốn gã đại hán áo đen nghe được lời nói của Khúc Phong rằng đám người Bùi Đông Lai xuất khẩu cuồng ngôn nhục mạ Từ Ứng tiểu vương gia Tây Nam thì đều là không tin cho rằng Khúc Phong chém gió, nhưng lúc này đây nghe được Bùi Đông Lai gọi thẳng tên của Từ Vạn Sơn thì bọn hán lập tức sững sốt, ở Tây Nam này người dám gọi thẳng tên của Từ Vạn Sơn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Ngây người một lúc, sau đó bọn hán cũng hoàn toàn tin tưởng lời nói của Khúc Phong.

- Thăng nhóc, chẳng lẽ cha mày không dạy mày cách làm người sao?

Phút giây ngây người ngắn ngủi qua đi, đại hán đầu lĩnh áo đen giận tím mặt nói:

- Mẹ nó, đại danh của Từ gia mà mày cũng dám gọi sao?

“Vù!”

Thanh âm vừa dứt thì đại hán đầu lĩnh áo đen thuận thế vung ra một cái tát đối với Bùi Đông Lai cố gắng khiến cho Bùi Đông Lai ghi nhớ thật lâu.

Cha mày...

Bên tai vang lên mấy chữ đó, trong con người hiện ra động tác chậm rãi của tên đầu lĩnh đại hán kia thì ánh mắt của Bùi Đông Lai chợt lạnh, cũng không né tránh.

Ngay sau đó.

Trong vẻ mặt cười lạnh của Khúc Phong, thấy bàn tay của tên đầu lĩnh đại hán sắp chạm vào trên mặt của Bùi Đông Lai thì tay phải của Bùi Đông Lai đột nhiên vung lên giống như một cái kim chế trụ cổ tay của tên đầu lĩnh đại hán khiến hán không thể nhúc nhích bàn tay.

Cổ tay bị tóm chặt, đồng tử tên đầu lĩnh đại hán đột nhiên phóng đại theo bản năng muốn giãy dụa.

“Răng rắc”

Sau đó, không đợi tên đầu lĩnh đại hán làm ra giãy dụa thì tiếng xương gãy giòn tan vang lên, cổ tay của tên đầu lĩnh đại hán bỗng chốc bị Bùi Đông Lai bẻ gãy, khiến trọng tâm không ổn định lập tức ngã quỵ xuống.

Buông lỏng tay ra, sau đó hóa trở thành chưởng, dùng sức kéo mạnh!

“Bốp!”

Tiếng cái tát vang dội vang lên.

Ở lối đi, tên đại hán đầu lĩnh mới vừa rồi hồ báo không ai bì nổi liền giống như một quả bóng chày bị đánh trúng trực tiếp bị bay ra ngoài.

“Tê ~”

Một màn như vậy bất ngờ xảy ra khiến cho ba gã đại hán còn lại cùng tên bạn học của Khúc Phong giống như là giữa ban ngày ban mặt nhìn thấy quỷ, cả đám cả kinh hít sâu một hơi ánh mắt theo bản năng nhìn theo thân ảnh đang bay lượn của đại hán đầu lĩnh.

Theo ánh nhìn chăm chú của bọn họ, thân hình tên đầu lĩnh đại hán bay ngược mà ra, khoe miệng hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ không nói nửa bên mặt của hắn hoàn toàn lõm vào, xương trắng xuyên thấu qua da thịt bại lộ ra ngoài không khí nhiễm lên vết máu nhìn vô cùng thê thảm.

“Bịch!”

Thân hình của tên đại hán đầu lĩnh bay trên không trung theo một đường cong ngắn ngủi sau đó hung hăng nện xuống mặt đất phát ra thanh âm trầm đục.

Trên mặt đất, tên đầu lĩnh giống như một con chó chết cả người cuộn tròn lại một chỗ run rẩy không ngừng.

- A...

Chứng kiến một màn kinh hãi này, nhóm lũ khách giống như một bầy tuần lộc bị kinh hãi kêu lớn lên mà chạy khắp bốn phía.

Tiếng kêu sợ hãi cùng chạy trốn khiến cho ba gã đại hán còn lại cùng hai người Khúc Phong trong lúc khiếp sợ lấy lại được tinh thần, bọn hắn cũng muốn trốn chỉ là khi bọn hắn nhìn thấy Bùi Đông Lai đang đứng bình tĩnh ở trước mặt, cảm thụ được ánh nhìn bình thản nhưng lại tràn ngập lực áp bách của Bùi Đông Lai thì bọn hắn chỉ cảm thấy dưới chân như đang đeo chì nặng ngàn cân căn bản không thể bước được nửa bước.

Giờ khắc này.

Trên mặt ba gã đại hán còn lại không tìm ra được nửa điểm cuồng ngạo nào.

Tên bạn học của Khúc Phong trên mặt cũng tìm không được nửa điểm vui sướng khi người khác gặp họa.

Trên mặt của Khúc Phong cũng tìm không ra nửa điểm tiểu nhân đắc chí lúc trước.

Có chính là sợ hãi!

- Tao hỏi lại lần nữa, chúng mày có phải là người của Từ Vạn Sơn hay không?

Bùi Đông Lai vẫn như trước coi thường sự tồn tại của Khúc Phong mà quay về hướng ba gã đại hán còn lại mà hỏi.

- Tôi... đúng là người của Từ Vạn Sơn.

Khúc Phong luôn luôn ý thức được người quen rồi cho tới bây giờ chưa từng đá phải thiết bản nên vừa rồi thấy Bùi Đông Lai giống như là đập một con ruồi bình thường, một cái tát đánh bay đầu lĩnh đại hán dọa cho hắn sắc mặt trắng bệch hai chân phát run, nghe được câu hỏi của Bùi Đông Lai thì theo bản năng hồi đáp.

- Mày rất hồ báo.

Bùi Đông Lai nghe vậy quay đầu nhìn về phía Khúc Phong.

”Ách...”

Khúc Phong thấy Bùi Đông Lai quay đầu nghĩ đến Bùi Đông Lai muốn động thủ tới mức miệng há ra hai chân mềm nhũn trực tiếp xụi lơ ở trên mặt đất.

- Tuy rằng tao không biết mày là ai nhưng là tao hi vọng mày hiểu được, ở Tây Nam này không có người nào dám hung hăng cản quấy như thế đối với Từ gia!

Cùng lúc đó, ba gã đại hán áo đen còn lại đều lấy lại được tinh thần sau hành động rat ay của Bùi Đông Lai khiến cho bọn hắn kinh hãi, trong đó một gã đại hán dáng người cao lớn sắc mặt khó coi nói.

- Người khác không dám không có nghĩa là tao không dám.

Bùi Đông Lai nhìn thấy đại hán mở miệng bèn nói:

- Hạ Hà có phải là bị Từ Vạn Sơn xử lý hay không?

Ân?

Bởi vì lúc trước nghe được Bùi Đông Lai gọi thẳng đại danh của Từ Vạn Sơn lại thêm kiến thức thân thủ khủng bố của Bùi Đông Lai nên ba gã đại hán còn lại trong lòng đều đoán mò thân phận của Bùi Đông Lai, lúc này nghe được Bùi Đông Lai đề cập tới Hạ Hà thì sắc mặt chúng đều biến đổi.

- Tao cho chúng mày thời gian ba giây nếu chúng mày không ai trả lời câu hỏi của tao thì tao không ngại cho chúng mày giống như nó.

Dư quang chứng kiến bốn gã cảnh sát đang chạy tới bên này, Bùi Đông Lai mất đi kiên nhẫn.

- 1

- 2

- Không phải.

Khi Bùi Đông Lai đếm đến số 2 thì tên đại hán phía trước còn đang do dự thì bỗng nói ra câu trả lời.

Nghe được lời nói của tên đại hán kia, chứng kiến đối phương không có giống bộ dáng nói dối thì Bùi Đông Lai không có động thủ nữa.

421. Chương 415: Hồ Xuống Đồng Bằng Bị Chó Khinh. (2)

- Dừng tay!

Cùng lúc đó, bốn gã cảnh sát từ phía trước chạy vội đến, người chưa tới mà tiếng đã tới trước.

Bên tai vang lên tiếng hô của bốn gã cảnh sát, ba gã đại hán còn lại đều âm thầm nhẹ nhàng thở ra, bọn hắn tuy rằng không tin bốn gã cảnh sát này có thể bắt được Bùi Đông Lai, nhưng mà bọn hắn cũng không tin Bùi Đông Lai có đảm lượng xử lý bọn hắn trước mặt cảnh sát.

Mất thấy bốn gã cảnh sát tới gần, Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm cuối cùng bởi vì không muốn lưu lại chỗ bần đẽ ngày sau Diệp gia tìm được nhược điểm đối phó với mình. Hắn buông tha xung đột chính diện với cảnh sát cũng không chạy trốn mà là lựa chọn phối hợp.

- Các cậu ở bên ngoài chờ tở một lát.

Sau khi làm ra quyết định, Bùi Đông Lai quay đầu nói một một câu với đám người Ngô Vũ Trạch phía sau.

Lời vừa ra khỏi miệng, Bùi Đông Lai không đợi mấy người Ngô Vũ Trạch rời đi mà lấy ra điện thoại di động bấm một số điện thoại rồi nói:

- Miêu thúc, cháu là Đông Lai, cháu có chút phiền toái nhỏ cần ngài ra mặt xử lý.

- Đông Lai, cháu ở đâu?

Đầu bên kia điện thoại, Miêu Dịch người con cả của Miêu lão gia tử nghe được hai chữ Đông Lai thì vốn là ngẩn ra sau đó lập tức hỏi.

- Đồn công an sân bay Xuân Thành.

Bùi Đông Lai dứt lời rõ ràng thấy bốn gã cảnh sát tiếp cận mình.

- Đông Lai, chờ một chút chú sẽ lập tức tới ngay.

Nghe được Miêu Dịch trả lời thuyết phục thì Bùi Đông Lai cúp điện thoại sau đó cất đi.

Bởi vì Xuân Thành là thành thị lớn gần nhất với biên cảnh Tây Nam thường xuyên có buôn bán ma túy xuất hiện nên áp lực trị an hẳn là nhiều hơn. Vì thế bến xe, nhà ga cùng sân bay đều sẽ có cảnh sát có vũ trang đứng gác. Mất thấy Bùi Đông Lai hoàn toàn coi thường mệnh lệnh thì bốn gã cảnh sát lập tức rút súng lục ra nhắm ngay vào Bùi Đông Lai nói:

- Giờ hai tay lên, ôm đầu ngồi xuống nhanh lên.

Bùi Đông Lai thấy thế, giờ hai tay lên dùng ánh mắt ý bảo đám người Ngô Vũ Trạch rằng mình không có việc gì, bọn họ cứ đi trước đi.

- Đi thôi, Đông Lai không có việc gì.

Ngô Vũ Trạch đối với Bùi Đông Lai có thể nói là nhất thanh nhị sở, hẳn biết rõ chỉ cần Bùi Đông Lai nguyện ý có thể bỏ trốn ngay trong tay bốn gã cảnh sát hết sức thoải mái cho nên nhắc nhở mọi người rời đi.

- Người là do cậu đánh?

Bốn gã cảnh sát thấy Bùi Đông Lai phối hợp giờ hai tay lên liền yên lòng, trong đó một gã cảnh sát tiến lên nghiêm mặt hướng Bùi Đông Lai hỏi.

- Đúng.

Sắc mặt Bùi Đông Lai bình tĩnh gạt đầu.

- Tiểu tử, xuống tay rất độc ác nha, toàn bộ theo chúng tôi về đồn công an một chuyến!

Đầu lĩnh cảnh sát như có suy nghĩ gì nhìn Bùi Đông Lai cùng mấy tên đại hán rồi liếc mắt một cái, thấy xung quanh có không ít người đang vây xem hơi trầm ngâm sau đó vung tay lên làm ra quyết định.

Nghe được lời nói của tên đầu lĩnh cảnh sát, ba gã đại hán còn lại tuy rằng không biết vì sao Bùi Đông Lai không phản kháng nhưng đều là hoàn toàn yên lòng.

Theo bọn hắn xem ra, lấy mạng lưới quan hệ của Từ Vạn Sơn chỉ cần một cú điện thoại liền có thể đưa bọn họ từ trong đồn công an thả ra, ngược lại Bùi Đông Lai nếu là vào đồn công an muốn ra ngoài cũng không phải dễ dàng như vậy.

Không riêng gì ba gã đại hán còn lại hiểu được điểm này mà Khúc Phong cũng là tâm như gương sáng, đối với lần này chứng kiến Bùi Đông Lai bị cảnh sát chế phục thì hẳn theo bản năng muốn mở miệng nhắc nhở cảnh sát rằng Bùi Đông Lai còn có đồng bạn.

Nhưng mà.

Không đợi hắn mở miệng thì nhìn thấy Bùi Đông Lai đem ánh mắt nhìn hắn một cái.

“Lộp bộp!”

Giữa lúc hoảng hốt, Khúc Phong chỉ cảm thấy giống như bị tử thần nhìn trúng, trong lòng rung mạnh lời nói đến bên miệng cũng đành phải nuốt xuống bụng.

- Vũ Trạch, Đông... Đông Lai hẳn thực sự không có chuyện gì chứ?

- Đúng vậy a, nếu không chúng ta gọi điện thoại cho Y Na đi?

Mất thấy Bùi Đông Lai bị cảnh sát mang đi, hai người Tăng Khả Tâm cùng Dương Tĩnh trước sau mở miệng, trong đó Tăng Khả Tâm bởi vì tâm tính đơn thuần chỉ là lo lắng Bùi Đông Lai có chuyện gì mà Dương Tĩnh thì tinh thông đạo lý đối nhân xử thế hơn một chút biết lấy gia thế của Hạ Y Na thì muốn mang Bùi Đông Lai ra khỏi tay cảnh sát là chuyện dễ dàng.

- Yên một trăm cái tâm đi, hắn không có việc gì.

Ngô Vũ Trạch cười khổ không thôi, hẳn rất muốn nói cho mọi người biết Bùi Đông Lai từ trước đến giờ đã làm ra biết bao hành động nghịch thiên nhưng nghĩ lại Bùi Đông Lai đã từng dặn dò hẳn không được cho mọi người biết những chuyện hắn đã làm nên đành thôi:

- Cũng không cần phải gọi điện thoại cho Hạ Y Na, lúc này tâm tình của Hạ Y Na rất mất mát nên chúng ta không thể làm phiền cậu ta nữa, càng quan trọng hơn chính là Đông Lai có thể xử lý chuyện này.

- Vũ Trạch nói đúng đó, các cậu không cần phải lo lắng cho Bùi Đông Lai.

Trang Bích Phàm tuy rằng không biết năng lực thật sự của Bùi Đông Lai nhưng bởi vì Bùi Đông Lai đã trợ giúp hẩn giết tên Lăng Hoa Cường không bằng cảm thú kia thì biết là cảnh sát cũng không làm khó được Bùi Đông Lai.

Thấy hai người Ngô Vũ Trạch cùng Trang Bích Phàm đều nói như vậy thì Tăng Khả Tâm cùng Dương Tĩnh cũng yên lòng.

Cùng lúc đó.

Tại nhà tang lễ lớn nhất thành phố Xuân Thành.

Di thể của ông ngoại Hạ Y Na sau khi trải qua chuẩn bị mặc một thân quân trang trên người đắp một lá cờ đỏ nằm ở trong một bộ quan tài làm bằng thạch anh.

Lễ truy điệu đã bắt đầu, nhân sĩ ở trong hai lĩnh vực quân sự cùng chính trị ở tỉnh Tây Nam đều sắp thành hàng dài theo thứ tự cáo biệt đối với di thể ông ngoại của Hạ Y Na, mỗi lần có người đi đến bên cạnh quan tài thạch anh thì cũng sẽ cúi đầu thật sâu.

Thương tiếc phát ra từ nội tâm hay là xuất phát từ lễ tiết thì không thể nào biết được.

- Nén bi thương.

Nhân vật số một cảnh sát Tây Nam mang theo con của mình sau khi cáo biệt đối với di thể ông ngoại Hạ Y Na đi vòng qua quan tài thạch anh theo lễ tiết bắt tay cùng Tổng Hân sau đó vỗ bả vai của Hạ Y Na.

Nguyên bản là người đứng đầu giới cảnh sát cũng như giữ nguyên chức vụ ở trong quân khu thì phải quen thuộc vô cùng với ông ngoại của Hạ Y Na thì không nên biểu hiện đạo đức giả như vậy.

Nhưng mà.

Từng phát sinh một việc khiến cho hẩn làm như vậy, lúc trước khi hẩn mang theo con của mình tới cửa cầu hôn, kết quả bị tính cách ngay thẳng của Hạ Y Na ngay mặt cự tuyệt khiến hẩn không xuống đài được mất hết mặt mũi.

- Dì Tổng, người chết không thể sống lại, di hãy nén bi thương.

Cao Thế Toàn sau khi cùng mẹ con Hạ Y Na, Tổng Hân an ủi xong, Cao Tường cùng nhi tử Cao Thế Toàn tiến lên phía trước lời nói tuy rằng làm cho người ta có một loại cảm giác an ủi nhưng mà ngữ khí lại mang theo vài phần vui sướng khi người khác gặp họa, cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa song hẩn cũng mang theo vài phần hài hước liếc mắt nhìn Hạ Y Na một cái.

Cảm giác kia giống như đang nói: Hạ Y Na a Hạ Y Na, tặc ngữ nói ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, ngày đó lúc cô cự tuyệt tôi thì cô có nằm mơ cũng thật không ngờ ông ngoại cùng với cha của cô sẽ chết nhanh như vậy đi?

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Hạ Y Na đích xác thật không ngờ.

Chỉ là.

Nếu Cao Tường biết cái thanh niên kia ở khách sạn Yên Kinh cấp cho Diệp gia một cái bạt tai vang dội vì Hạ Y Na mà tới Tây Nam thì hẩn sẽ có cảm tưởng gì?

422. Chương 416: Lời Đã Nói Ra Như Bát Nước Đổ Đi.

Trong đại sảnh, 2 người Tổng Hân và Hạ Y Na giống như là bị mất linh hồn, mặt không chút thay đổi, ánh mắt ngây ngốc cũng không nghe được giọng nói vui sướng cùng ánh mắt hài hước của Cao Tường.

Nhưng mà, lại có người nhận thấy được.

Hạ Binh.

Đối với Hạ Bình mà nói tuy rằng Hạ Hà chết đi cũng làm cho hắn vô cùng khó sống nhưng mà hắn biết đạo lý người chết không thể sống lại, hắn biết Hạ Hà chết sẽ có ảnh hưởng như thế nào đối với Hạ gia.

Tục ngữ có câu: Một ngày vào giang hồ thì cả đời ở giang hồ.

Người ở giang hồ, một bước đã vào nhà tù, một bước đã vào điện Diêm La.

Đây là một nơi có đi mà không về.

Thân là vua Ngọc Thạch thì tuy rằng mấy năm nay Hạ Hà tẩy trắng không ít nhưng mà vết đen trên người của hắn vẫn còn.

Hắn là người trong giang hồ.

Hắn và rất nhiều đại ca giang hồ giống nhau. Ở trong quá trình quật khởi thì trên tay đều nhiễm qua máu, không chỉ một người, cụ thể bao nhiêu người thì phải coi thử cừu địch của hắn đông hay nhiều, có lẽ ngay cả bản thân hắn cũng không rõ được.

Đã từng, bởi vì Hạ Y Na có ông ngoại nằng che chở, bởi vì thế lực của Hạ Hà mạnh mẽ nên những kẻ thù của Hạ Hà không dám trả thù hắn. Hiện giờ Hạ Hà đã chết, ai có thể cam đoan kẻ thù của hắn sẽ không xuống tay với vợ, con hắn, thậm chí là cả Hạ Bình nữa?

Hạ Bình không dám cam đoan.

Từ tối qua sau khi biết Hạ Hà chết thì Hạ Bình đã hiểu được, không biết là có kẻ nào đang nhắm mình báo thù không. Cả một đêm hắn không chợp mắt để tìm cách tự bảo vệ bản thân mình.

Kết quả.

Dù hắn trần trọc cả đêm cũng không nghĩ ra biện pháp.

Bởi vì hắn biết, ông ngoại Hạ Y Na cũng thế, Hạ Hà cũng thế. Sau khi 2 người chết thì những mối quan hệ kia sẽ trở thành những mảnh vỡ.

Lúc này thấy được vẻ hài hước trong mắt Cao Tường thì trong lòng Hạ Bình vừa động, giống như là chú dê bị lạc trong đêm, tìm được đường về nhà.

- Cao thiếu.

Mấy phút sau, thấy Cao Tường đứng một mình trước cửa thì Hạ Bình liền chạy đến chào hỏi.

- Chú Hạ, chào chú.

Lúc trước khi Cao Thế Toàn mang theo Cao Tường đi cầu hôn thì Hạ Bình là người duy nhất ủng hộ hắn vì thế khi thấy Hạ Bình thì Cao Tường cũng không lộ ra vẻ tự cao tự đại mà là thân mật bất chuyện.

- Cao thiếu, tôi có chuyện muốn nói với cậu, không biết là có tiện hay không?

Hạ Bình âm thầm quan sát bốn phía, hạ giọng nói.

Nghe được Hạ Bình nói như thế thì trong Cao Tường hơi trầm tư, mơ hồ đoán được Hạ Bình muốn nói cái chết của Hạ Hà có quan hệ với ai. Hắn liền gật đầu, dẫn đầu đi về phía trước.

- Không biết chú Hạ muốn nói với cháu chuyện gì?

30s sau, Cao Tường cùng Hạ Bình đi đến một góc không có ai cả.

- Nói như vậy thì chắc Cao thiếu cũng biết chuyện anh hai của tôi bị ngộ hại.

Hạ Bình hơi trầm ngâm, sắc mặt khó coi.

Cao Tường gật gật đầu, ý bảo Hạ Bình tiếp tục.

- Thật không dám giấu, trước đây anh hai của tôi có nói Y Na còn nhỏ tuổi, rất tùy hứng là một đứa không hiểu chuyện.

Hạ Bình thấy được câu nói của mình làm cho Cao Tường hơi thay đổi sắc mặt thì nói tiếp:

- Anh hai vốn định dẫn Y Na đến cha con Cao thiếu để giải thích một câu, thuận tiện bàn bạc chuyện đính hôn giữa 2 nhà. Ai ngờ, trời tính không bằng người tính...

Thân là con của Cao Thế Toàn thì từ nhỏ Cao Tường đã được hun đúc, so với bạn bè cùng tuổi thì hẳn vô cùng sắc sảo. Lúc này nghe được Hạ Binh nói như thế thì hẳn biết sau khi ông ngoại của Hạ Y Na cùng Hạ Hà chết thì Hạ gia sẽ lâm vào tuyệt cảnh, Hạ Binh tính toán muốn Hạ Y Na đi vào Cao gia để hóa giải nguy cơ lần này.

Hiểu được điểm này thì Cao Tường không đợi Hạ Binh nói tiếp, đã cắt ngang lời nói của Hạ Binh:

- Chú hạ, Y Na là một người rất xinh đẹp hơn nữa lại thông thạo cầm kỳ thư họa, hơn nữa lại đang học tại ĐH Đông Hải. Cháu và nàng miễn cưỡng cũng... Huống chi, dưa xanh hái không ngọt, Y Na từng nói qua không thích cháu, cho nên...việc này tốt nhất là không nên nói ra.

Lời như vậy, vào trong tai của 2 người lại mang theo 2 ý nghĩa khác nhau.

Nếu để cho người không biết thân phận của Cao Tường nghe được những lời này của Cao Tường thì hơn phân nửa sẽ cho rằng Cao Tường là muốn ăn thịt thiên nga nhưng lại bị cự tuyệt, mọi người sẽ đồng tình với thái độ của Cao Tường.

Nhưng mà.

Lời nói này lọt vào tai Hạ Binh thì Hạ Binh liền hiểu ra, trào cao vào Cao gia sao? Các người cmn đi làm cái gì sao?

Hiểu được điểm này thì Hạ Binh biết Cao Tường vẫn còn canh cánh chuyện này trong lòng, vẫn không quên được. Cho nên, nếu Hạ Y Na chủ động nhận sai thì chuyện này vẫn còn một tia hy vọng.

- Thật có lỗi, Cao thiếu, là tôi thiếu suy nghĩ rồi.

Thân là em trai của Hạ Hà, tuy rằng trí tuệ và quyết đoán của Hạ Binh không bằng Hạ Hà nhưng mà mặc dù trong lòng biết được Cao Tường vẫn có ý với Hạ Y Na nhưng hẳn vẫn dùng cách lạt mềm buộc chặt.

Nghe được Hạ Binh nói thế thì Cao Tường mỉm cười:

- Chú Hạ, tuy nói cháu và Y Na hữu duyên vô phận nhưng mà chỉ cần Y Na nguyện ý thì chúng cháu vẫn còn có thể làm bạn bè.

Nói xong, Cao Tường thâm y nhìn vào Hạ Binh, hẳn tin tưởng Hạ Binh có thể nghe được ý tứ của hẳn.

- Có thể làm bạn của Cao thiếu, chắc Y Na cũng rất nguyện ý.

Hạ Binh nhẹ nhàng thở ra, may mắn vì bản thân đã thành công.

Nghe được Hạ Binh nói thế thì trong đầu Cao Tường không khỏi hiện lên vẻ mặt như thiên sứ của Hạ Y Na, da thịt trắng tinh, thân thể mềm mại. Nghĩ như vậy thì trong lòng hẳn nhộn nhạo, trong mắt hiện ra một tia sắc thái kỳ dị, ra vẻ trầm ngâm, nói:

- Nói vậy thì 2 ngày nay Y Na đã thương tâm quá độ hơn nữa lại không ăn cái gì. Nếu chú Hạ không để ý thì tối nay cháu sẽ mời Y Na ăn một bữa cơm, thuận tiện an ủi, khuyên bảo nàng một chút.

Lời nói của Cao Tường vừa ra khỏi miệng thì Hạ Binh không khỏi ngẩn ra.

Hắn đoán được Cao Tường đã có ý với Hạ Y Na nhưng mà không ngờ Cao Tường lại nóng vội như vậy.

- Được, chú sẽ bảo Y Na qua.

Nghĩ đến bộ dạng tiêu tụy của Hạ Y Na, mặc dù Hạ Binh có chút không đành lòng muốn từ chối Cao Tường nhưng lại sợ chọc giận Cao Tường vì thế hẳn vẫn là đáp ứng.

- Chú Hạ, chiều này cháu sẽ nói cho chú địa điểm.

Khi nói chuyện, khóe miệng Cao Tường nở ra một nụ cười dâm: “ Hạ Y Na, nếu không phải ông ngoại của cô là nhân vật số một trong quân khu, nếu không phải cha của cô có chút năng lực thì cô nghĩ rằng ta sẽ nhìn trúng cô sao? Đúng là đàn bà đầu to mà óc như trái nho, lúc trước lại làm trò trước mặt 2 nhà, nói

rằng 2 chúng ta không hợp, hiện ta cô đã thấy ngu chưa? Không biết cô chủ động đi đến trước mặt ta, cởi quần áo ra thì sẽ khiến cho ta phấn kích đến mức nào đây?”

Đối với việc này thì Bùi Đông Lai vẫn không rõ tình hình.

Lúc này đây, hắn đã bị dẫn tới đồn công an trong sân bay để thẩm vấn.

- Họ tên.

- Bùi Đông Lai.

- Tuổi.

- 18.

- Nghề nghiệp.

- Sinh viên ĐH Đông Hải.

“Ách?”

Nghe được Bùi Đông Lai nói mình là sinh viên ĐH Đông Hải thì ánh mắt của tên thẩm vấn nhìn về phía Bùi Đông Lai, mang theo vài phần đồng tình.

Đồng tình là bởi vì hắn biết thân phận của đám người Khúc Phong.

Hơn nữa, khi bước vào phòng thẩm vấn thì hắn biết được Khúc Ứng là cháu ngoại của Từ Vạn Sơn, hơn nữa vị Tây Nam tiểu vương gia Từ Ứng kia lại gọi điện tới

Lấy thương thế của tên thủ hạ của Tư Ứng thì Bùi Đông Lai cũng bị định vào tội làm trọng thương người khác rồi.

Hiện giờ, Khúc Phong gọi cú điện thoại kia. Nếu không có gì bất ngờ thì Bùi Đông Lai sẽ bị đưa tới một chỗ khác, xác xuất vào nhà tù là rất cao, hơn nữa cho dù Bùi Đông Lai không vô tù thì cũng chỉ có một con đường chết.

- Cậu coi cậu đi, tại sao không chịu đọc sách mà lại đánh nhau?

Đồng tình thì đồng tình nhưng mà tên cảnh sát cũng không có hỏi vì sao Bùi Đông Lai và đám người Khúc Phong phát sinh xung đột, hắn mang theo vài phần tiếc hân mà giáo huấn một câu.

- Cảm ơn ngài.

Dường như đã nhận ra tâm tư của viên cảnh sát này, Bùi Đông Lai chân thành nói một câu cảm ơn.

- Haiz, tiểu tử, cậu cảm ơn ta cũng vô dụng, ta không giúp được cậu.

Viên cảnh sát thở dài, nói:

- Nói đi, vì sao lại đánh người?

“Két”

Không đợi Bùi Đông Lai trả lời thì cửa phòng đã bị người đẩy ra.

“ Đến rồi đây.”

Tên cảnh sát thăm nghĩ một câu, sau đó đứng dậy, cúi chào, nói:

- Sở trưởng.

Không trả lời, sắc mặt của sở trưởng tỏ ra phức tạp nhìn Bùi Đông Lai một cái:

- Tiểu Lý, cậu không cần thẩm vấn, có người sẽ mang hắn đi.

- Sở trưởng, cậu...cậu ta là sinh viên ĐH Đông Hải.

Tên cảnh sát nhìn ra sở trưởng cũng đồng tình với Bùi Đông Lai, vì không muốn để cho Bùi Đông Lai rơi vào địa ngục nên hắn do dự một lát rồi nói.

Sinh viên?

Nghe được 2 chữ này thì sắc mặt tên sở trưởng biến đổi trở nên phức tạp bất quá cuối cùng hẳn chỉ “Nha” một tiếng rồi xoay người rời khỏi phòng thẩm vấn.

Tên cảnh sát thẩm vấn biết sự tình không thể xoay chuyển chỉ đành phải thở dài rồi đi ra.

Mấy phút sau, cửa phòng thẩm vấn lại bị đẩy ra, 4 tên cảnh sát cùng với một tên nam nhân trung niên bụng bia mang theo Khúc Phong đi vào phòng.

- Trần sở trưởng, dựa theo tình huống trước mắt thì hẳn chính là thành viên buôn lậu thuốc phiện, chúng ta muốn dẫn hắn về đồn để tiến hành điều tra.

Nam nhân trung niên bụng bia vừa vào phòng thì liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái, dùng một loại giọng điệu không thể nghi ngờ nói.

Trần sở trưởng nghe vậy thì biến sắc muốn nói cái gì nhưng mà cuối cùng chỉ đành phải ngậm im.

- Lời nói ra giống như bát nước đã đổ, có mấy lời không thể nói lung tung.

Bùi Đông Lai neho mắt lại, không biết là vô tình hay cố tình mà nhìn về phía nam nhân trung niên.

423. Chương 417: Vừa Đánh Trống Vừa La Làng, Bụng Dạ Khó Lường.

- Thằng nhóc, mày thật cứng miêng, mang đi cho ta.

Mắt thấy Bùi Đông Lai nhìn mình, dùng một loại giọng điệu cảnh cáo để nhắc nhở mình thì nam nhân trung niên cười lạnh một tiếng, vung tay lên, truyền mệnh lệnh.

”Bá!”

Không trả lời, Bùi Đông Lai đứng dậy.

- Chu đội trưởng, cẩn thận, hắn biết đánh nhau.

Khúc Phong đứng ở sau thấy Bùi Đông Lai đứng dậy thì liền nhắc nhở.

“Vù..Vù..Vù..Vù”

Khúc Phong vừa dứt lời thì 4 gã cảnh sát liền rút súng ra nhắm vào Bùi Đông Lai, cảm giác kia giống như Bùi Đông Lai chỉ cần hành động thiếu suy nghĩ thì sẽ bóp cò, để cho Bùi Đông Lai xuống kia uống trà với ông bà.

- Tôi nhắc nhở ông một lần nữa, có mấy lời một khi đã nói rồi thì không thể thu trở lại.

Đối mặt với mấy họng súng thì Bùi Đông Lai mặt không đổi sắc nhìn vào Chu đội trưởng.

- Bản thân tao muốn xem mày còn có thể cái bướng tới khi nào.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không để đoàn người mình vào mắt thì vẻ mặt Chu đội trưởng âm trầm, nói:

- Bắt hắn cho ta, nếu phản kháng thì trực tiếp đánh gãy một chân.

Nghe Chu đội trưởng nói thế thì Trần sở trưởng nhướng mày, hẳn muốn ra ngăn cản nhưng mà nghĩ tới Bùi Đông Lai đã được chuyển lại cho Chu sở trưởng thì hẳn liền lựa chọn trầm mặc.

Không riêng gì Trần sở trưởng mà một ít cảnh sát cũng lựa chọn trầm mặc.

Nhưng mà.

Trong đôi mắt bọn hắn tràn đầy lửa giận, 2 tay không kìm được mà nắm lại.

Cùng lúc đó, 2 gã cảnh sát cầm súng đi về phía Bùi Đông Lai.

- Tôi là đội phó của đại đội đặc chủng quân khu Đằng Long ở Giang Ninh.

Mắt thấy 2 gã cảnh sát cầm súng tới gần, Bùi Đông Lai nhú mày nói ra thân phận khác của bản thân.

“Ách?”

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì 2 tên cảnh sát ngẩn ra, dừng ngay tại chỗ.

Bọn hắn không biết thân phận thật sự của Bùi Đông Lai, thậm chí không biết Bùi Đông Lai phạm vào tội gì nhưng mà nghe Chu đội trưởng nói Bùi Đông Lai có quan hệ với một tập đoàn buôn lậu thuốc phiện.

Mà hiện giờ, Bùi Đông Lai lại nói bản thân hắn bộ đội đặc chủng hơn nữa lại còn là đội phó?

- Tiểu Lý, xác minh thân phận của hắn đi.

Trần sở trưởng cũng bị lời nói của Bùi Đông Lai làm cho cả kinh không nhẹ. Sau đó hắn liền hướng về tên cảnh sát vừa mới thẩm vấn Bùi Đông Lai, hỏi.

- Sở trưởng, lúc thẩm vấn thì hắn nói bản thân là sinh viên ĐH Đông Hải.

Dường như tên cảnh sát tên là tiểu Lý hiểu được ý tứ của Trần sở trưởng, nói xong lại bổ sung:

- Bất quá, tôi còn chưa kịp xác minh thân phận chân chính của hắn.

- Chu đội trưởng, tuy rằng không biết ông lấy được tin tình báo ở đâu nói hắn là thành viên của tập đoàn buôn lậu thuốc phiện, nhưng mà tôi cảm thấy cần phải tiến hành xác minh thân phận chân chính của hơn.

Trần sở trưởng nghe vậy thì hướng Chu đội trưởng nói.

- Trần sở trưởng, xin cứ tin vào tin tình báo của chúng tôi.

Đối mặt với thái độ kiên quyết của Chu đội trưởng thì Trần sở trưởng chau mày, trầm ngâm vài giây, cuối cùng cũng không có phát biểu ý kiến.

- Mang đi.

Chu đội trưởng lại vung tay lên.

Nghe được Chu đội trưởng kêu lên thì 2 tên cảnh sát liền bước lên.

Bùi Đông Lai nhú mày.

Sau đó.

Lúc 2 tên cảnh sát đến gần Bùi Đông Lai thì dường như Bùi Đông Lai nghe được cái gì đó.

- Không được nhúc nhích, giơ hai tay lên.

2 tên cảnh sát dùng súng chĩa vào Bùi Đông Lai, ý bảo Bùi Đông Lai không nên hành động thiếu suy nghĩ. Cùng lúc đó, 2 tên cảnh sát còn lại liền đi lên, một người lấy còng ra chuẩn bị còng lấy Bùi Đông Lai.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không dám phản kháng thì về mặt Khúc Phong cười lạnh nhìn vào Bùi Đông Lai, cảm giác kia như muốn nói: “Tiểu tạp chủng, không phải mày biết đánh người sao? Có ngon thì đánh thử xem?”

- Trần Quân Hữu.

Ngay sau đó.

Không đợi tên cảnh sát kia còng tay Bùi Đông Lai lại.

Một giọng vang dội ngoài hành lang phòng thẩm vấn.

Giọng nói vừa vang lên, tất cả mọi người đều biến sắc.

Bởi vì.

Bọn hắn biết được người này.

Vì sao người này lại đến đây?

Trong phút chốc, toàn bộ mấy tên cảnh sát đều nghĩ đến điều này.

Trần sở trưởng mơ hồ nhớ lại, trước khi Bùi Đông Lai đến đây thì hắn từng gọi một cú điện thoại.

Chẳng...chẳng lẽ hắn là đội phó của đại đội đặc chủng Đàng Long sao?

Không có đáp án.

Trần sở trưởng không thể xác định điều này nhưng mà trên mặt hắn lộ ra vài phần vui sướng.

Vui sướng là bởi vì hắn không hy vọng thấy Bùi Đông Lai bị hạ người âm hiểm dùng phương thức hãm hại kia để hại Bùi Đông Lai.

Vui sướng là bởi vì hắn không hy vọng trong đội ngũ cảnh sát sẽ có những tên bại hoại này.

Trần sở trưởng vui sướng còn Chu đội trưởng thì hết hồn, căn bản không có tâm tứ để suy nghĩ vì sao Hầu cục trưởng lại đến đây.

“Rầm”

Một lát sau, ngoài hành lang xuất hiện 2 người.

Một người mặc trường bào màu xám, toàn thân toát là một hơi khí tức nho nhỏ. Một người khác mặc đồ cảnh sát, khuôn mặt hình chữ điền, làm cho người ta có cảm giác không giận mà uy.

”Bá!”

- Hầu cục trưởng.

Mắt thấy nam nhân trung niên mặc bộ đồ cảnh sát xuất hiện thì mấy tên cảnh sát liền cúi đầu chào.

- Hầu cục trưởng.

Không đợi Hầu cục trưởng hoàn lễ, Trần Quân Hữu đã đi ra khỏi phòng thẩm vấn, cúi chào Hầu cục trưởng.

- Trần Quân Hữu, đồng chí tiểu Bùi đâu?

Hắn hoàn lễ lại rồi trầm giọng hỏi.

- Hầu...cục...trưởng...

Lúc này người mở miệng không phải là Trần Quân Hữu mà là Chu đội trưởng.

Có lẽ là do trong lòng có quỷ nên nhìn vào khuôn mặt không giận mà uy của Hầu cục trưởng thì trong lòng Chu đội trưởng nổi lên sóng to gió lớn, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra sau lưng hắn, làm cho hắn có cảm giác đang ở trong hầm băng.

- Chu Mãnh, tại sao ông lại ở chỗ này?

Hầu cục trưởng nhíu mày.

- Tôi...

- Báo cáo Hầu cục trưởng, sự việc là như vậy...

Trần Quân Hữu thấy Chu mãnh ập a ập ứng thì lớn tiếng nói:

- Hôm nay vào lúc 11h35, ở đây nhận được điện thoại, nghe được có vụ đánh nhau ở sân bay thì tôi liền lập tức phái người đến sân bay để ngăn cản rồi mang những người có liên quan về đồn. Tôi vốn để cho người ở dưới tay tiến hành thẩm vấn kết quả là nhận được điện thoại của Chu đội trưởng, Chu đội trưởng nói rằng người trẻ tuổi gọi là Bùi Đông Lai tham gia đánh nhau khi này là thành viên của một tập đoàn buôn lậu thuốc phiện. Ông ta mang người đến, muốn đem Bùi Đông Lai mang đi.

- Ai nói Bùi Đông Lai là thành viên của tập đoàn buôn lậu thuốc phiện? Tầm bậy tầm bạ.

Lời của Trần Quân Hữu vừa nói xong, thì Miêu Dịch đứng bên cạnh Hầu Thần Hải liền nổi giận.

Thân là con trai đầu của Miêu lão gia tử thì hắn biết rõ tình huống của Bùi Đông Lai như lòng bàn tay.

Vậy mà lúc này có người dám mở miệng nói Bùi Đông Lai là thành viên của tập đoàn buôn lậu thuốc phiện.

- Chu đội trưởng, ông thông qua con đường nào mà biết được đồng chí tiểu Bùi là thành viên của tập đoàn buôn lậu thuốc phiện? Còn nữa, vì sao mà người của phân cục lại không nhận được tin tức này?

Bởi vì trước khi đi thì Miêu lão gia tử đã từng dặn Miêu Dịch hỏi Bùi Đông Lai đến đây làm gì, không nên để bại lộ thân phận của Bùi Đông Lai, đối với việc này thì Miêu Dịch cũng không có nói thân phận thật sự của Bùi Đông Lai cho Hầu Thần Hải biết mà chỉ nói Bùi Đông Lai là con của một người bạn Miêu gia.

Miêu gia thân là ngôi sao sáng trong lĩnh vực Đông y, thái độ làm người vô cùng tốt, từng nhiều lần chữa bệnh miễn phí, được cả Tây Nam thậm chí là cả nước ca tụng.

Một gia tộc hiển hách như thế này lại có thể quan hệ với tập đoàn buôn lậu sao?

Hầu Thần Hải không tin.

Huống chi lấy ánh mắt của Hầu Thần Hải thì làm sao không nhìn ra Chu Mãnh có gì không đúng?

“ Tách...Tách...”

Đối mặt với chất vấn của Hầu Thần Hải thì mồ hôi lạnh của Chu Mãnh liên tục chảy ra, hắn chỉ thấy 2 chân có chút nhũn ra. Bất quá, bằng vào tính chất tâm lý hơn người của mình mà Chu Mãnh không để cho bản thân ngã xuống.

- Chu Mãnh, trả lời câu hỏi của tôi.

Biểu hiện của Chu Mãnh làm cho Hầu Thần Hải càng thêm xác định suy đoán của mình, hắn đề cao giọng nói, chất vấn.

- Hầu...cục trưởng...tôi...tôi.

Chu Mãnh có chút nói năng lộn xộn, mồ hôi không ngừng tuôn ra.

- Đúng rồi, Đông Lai đâu?

Lúc này, không đợi Chu Mãnh trả lời. Miêu Dịch nghĩ đến cái gì, thăm mắng mình hồ đồ rồi hỏi.

- Miêu thúc, cháu ở trong này.

Trong phòng thẩm vấn, nghe được câu hỏi của Miêu Dịch thì Bùi Đông Lai lên tiếng trả lời.

4 tên thủ hạ của Chu Mãnh bị biến cố bất thành linh làm cho cả kinh, lúc này nghe Bùi Đông Lai mở miệng thì bọn hắn mới ý thức được cái gì, vội vàng buông lỏng Bùi Đông Lai ra.

- Đông Lai, cháu có sao không?

Miêu Dịch đi vào phòng, thấy Bùi Đông Lai không có bị thương gì thì lại càng thêm lo lắng.

- Không sao đâu chú Miêu.

Bùi Đông Lai không có để ý đến Khúc Phong đang há hốc mồm ở bên cạnh, hắn đi đến trước người Miêu Dịch, khẽ lắc đầu.

- Đông Lai, rốt cuộc là có chuyện gì?

Nghe Bùi Đông Lai nói không có việc gì thì Miêu Dịch yên lòng, sau đó nhú mày hỏi.

- Cháu cùng với mấy người bạn học đến đây du lịch, lên máy bay thì gặp hắn.

Bùi Đông Lai nói xong thì liếc mắt nhìn Khúc Phong, nói:

- Hắn trêu chọc một vị bạn học nữ của bọn cháu, bị cháu ngăn cản nên hai bên đã cãi vả với nhau. Sau đó, sau khi xuống máy bay thì hắn mang theo một đám người đến chặn đường, muốn trả thù bọn cháu. Cuối cùng cháu đánh cả đám người bọn hắn.

”Ách...”

Nghe được Bùi Đông Lai trả lời, Khúc Phong mở miệng, cố gắng giải thích cái gì nhưng mà những điều này đều là sự thật, khiến hắn không thể nào phản bác được.

Mắt thấy Khúc Phong không phản bác được thì Miêu Dịch nhường mày nhìn về phía Hầu Thần Hải, nói:

- Hầu cục trưởng, hần ngậm máu phun người, nói Đông Lai là thành viên của tập đoàn buôn lậu thuốc phiện. Theo tôi thấy thì hần là người có bụng dạ khó lường.

Vừa đánh trống vừa la làng, bụng dạ khó lường?

- Lời nói ra rồi thì giống như bát nước đổ đi, có mấy lời không thể nói lung tung.

Trong lúc nhất thời, những lời nói lúc nãy của Bùi Đông Lai không ngừng vang lên bên tai của Chu Mạnh.

Hần sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

PS: Tung nhiều nhưng mà ít thanks, định ngày làm 4-5ch, mà tình hình như ri thì 1ch/1 ngày nhé

424. Chương 418: Trắng Thì Không Ủa, Ủa Đen Ủ?

Hầu Thần Hải nghe vậy cũng không chất vấn Chu Mạnh mà là hỏi Trần Quân Hữu:

- Trần sở trưởng, trừ đồng chí Tiểu Bùi ra thì mấy người tham gia vào vụ đánh nha đã thẩm vấn xong chưa?

- Đã điều tra xong, trong đó 4 người đang là bảo vệ tại công ty Witt thuộc tập đoàn Vạn Sơn.

Trần Quân Hữu nói xong liền chỉ vào Khúc Phong:

- Hần gọi là Khúc Phong, là cháu ngoại của Từ Vạn Sơn chủ tịch tập đoàn Vạn Sơn.

“Lập cập”

Lại nghe Trần Quân Hữu mở miệng, Chu Mạnh bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, thân mình phát run, hàm răng và lập cập vào nhau.

Hầu Thần Hải trực tiếp lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại cục trưởng nơi Chu Mạnh đang làm việc.

- Tạ cục trưởng, tôi cho ông thời gian 30', ông phải có mặt tại đồn cảnh sát ở sân bay.

Điện thoại được chuyển, Hầu cục trưởng ra lệnh sau đó chỉ vào Chu Mạnh, giọng nói lạnh lùng:

- Trước khi Tạ Vĩnh Dân đến đây thì không cho phép hần bước ra khỏi phòng nửa bước.

“Hô..Hô”

“Bịch”

Nghe được mệnh lệnh của Hầu cục trưởng thì Chu Mạnh sợ tới mức hô hấp trở nên dồn dập, hai mắt tối sầm, thân hình ngã xuống mặt đất, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Ách?”

Thấy một màn như thế thì Khúc Phong đứng ở một bên liền há to mồm, hai cái chân không ngừng run lên, một cổ chất lỏng chảy ra từ giữa 2 chân của hần.

Khúc Phong gian nan nghiêng đầu ngó về phía Bùi Đông Lai.

Giờ phút này.

Hần không tỏ ra vui vẻ nữa mà thay vào đó là vẻ hoảng sợ nhìn vào Bùi Đông Lai, giống như muốn hỏi: “Tại sao lại như vậy?”

- Bác sỹ Miêu, đồng chí Tiểu Bùi. Thật sự là có lỗi, chuyện này tôi nhất định sẽ xử lý công bằng, nếu quả thật trong đội ngũ của tôi có xuất hiện kẻ bại hoại thì tôi tuyệt đối không nương tay. Tôi sẽ cho mọi người một công đạo.

Hầu Thần Hải bước lên vài bước, xin lỗi đối với Miêu Dịch và Bùi Đông Lai rồi giải thích.

- Cảm ơn ngài.

Bùi Đông Lai nhìn ra được Hầu Thần Hải chính là một công bộc của nhân dân cho nên đáng được tôn trọng, hân hoan mở miệng cảm ơn.

- Vậy thì làm phiền Hầu cục trưởng rồi.

Về mặt Miêu Dịch dụ đi một ít, sau đó nhớ ra cái gì, hướng Trần Quân Hữu hỏi:

- Đúng rồi Trần sở trưởng, người bị Đông Lai đánh có trở ngại gì không?

- Chỉ là bị thương một chút mà thôi.

Trần Quân Hữu trả lời nhưng mà trong lòng thì vô cùng kinh ngạc, tên đại hán bị Bùi Đông Lai đánh kia nhìn qua vết thương có vẻ dọa người nhưng mà trên thực tế lại không có vết thương trí mạng. Việc này thì nhiều nhất là xử phạt tiền mà thôi.

- Vậy là tốt rồi.

Tuy rằng Miêu Dịch vô cùng coi trọng Bùi Đông Lai nhưng mà từ xưa đến nay người của Miêu gia làm nghề y đều là người lương thiện vì thế nếu không đến lúc bất đắc dĩ thì hân hy vọng có thể dùng pháp luật để giải quyết chứ không vận dụng những mối quan hệ đặc thù để giải quyết.

Nghe được Miêu Dịch nói thế thì trong lòng Trần Quân Hữu thổn thức không thôi, đồng dạng là người thế mà hành động của Miêu Dịch và Khúc Phong lại khác xa nhau.

- Trần Quân Hữu, vì muốn điều tra rõ đầu đuôi chuyện này nên ông để cho người của ông tiến hành điều tra thân phận của 4 tên bảo vệ của công ty Witt kia, có gì cần giúp đỡ thì cứ mở miệng.

Hầu Thần Hải trầm ngâm một phen, làm ra an bài:

- Mặt khác, trước khi Tạ Vĩnh Dân đến đây thì tôi mặc kệ ai gọi điện tới, ông nhất định phải cam đoan đem Chu Mãnh giao vào tay của Tạ Vĩnh Dân, hơn nữa chuyển lời của tôi đến Tạ Vĩnh Dân. Nói với ông ta rằng buổi giao ban vào thứ 2 tuần sau thì ông ta phải đem kết quả quá trình xử lý báo cáo cho tôi.

- Vâng, Hầu cục trưởng.

Nghe được mệnh lệnh của Hầu Thần Hải thì trong lòng Trần Quân Hữu không khỏi vui vẻ, vội vã cúi đầu lĩnh mệnh.

Hiển nhiên hân biết rõ, nếu Hầu Thần Hải đã làm ra quyết định này thì Chu Mãnh nhất định sẽ gặp bi kịch.

- Bác sĩ Miêu, tối nay tôi cần phải tham gia một buổi hội nghị quan trọng của thị ủy nên cần thời gian để chuẩn bị tài liệu, sẽ không có thời gian để dùng cơm với anh.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc thì Hầu Thần Hải mang theo vài phần xin lỗi hướng Miêu Dịch cười cười:

- Nhớ về giúp tôi vấn an Miêu lão gia, hôm nào tôi sẽ đến nhà để thăm Miêu lão gia.

- Cảm ơn Hầu cục trưởng, anh cứ lo công việc của anh đi, không cần phải quan tâm đến tôi.

Miêu Dịch mỉm cười gật đầu.

Thấy Miêu Dịch gật đầu đáp ứng thì Hầu Thần Hải nhìn qua Bùi Đông Lai rồi mỉm cười.

- Đông Lai, chúng ta nên đi chưa?

Miêu Dịch hướng Bùi Đông Lai hỏi.

Bùi Đông Lai đến Tây Nam chủ yếu là muốn an ủi Hạ Y Na, hiện giờ khúc nhạc đệm này đã kết thúc tự nhiên là không muốn ở đồn công an này nữa.

Tự mình đưa Hầu Thần Hải, Miêu Dịch và Bùi Đông Lai đi ra khỏi đồn công an. Sau đó, Trần Quân Hữu lại trở vào phòng thẩm vấn, liếc mắt nhìn Chu Mãnh:

- Dựa theo mệnh lệnh của Hầu cục trưởng thì nhốt hân ở phòng này nếu hân phản khách thì cứ hầu hạ hân vào.

- Mặt khác, một lần nữa tiến hành thẩm vấn với 4 tên bảo vệ của công ty Witt kia.

Trần Quân Hữu làm ra một loạt an bài, chỉ vào Khúc Phong bị dọa đến tè ra quần:

- Đưa hần nhốt vào một phòng khác, báo cho người nhà hần đến nhận người.
- Vâng, Trần sở trưởng.

Mấy tên cảnh sát liền nhận lệnh.

Ra khỏi đồn công an, đám người Ngô Vũ Trạch đã đứng đợi ở đây thấy Bùi Đông Lai cùng Miêu Dịch đi ra thì cũng không có đi lên mà là đứng nguyên tại chỗ chờ Bùi Đông Lai cáo từ với Hầu Thần Hải cùng Miêu Dịch.

- Đông Lai, Miêu gia gia biết cậu đến Tây Nam thì vô cùng cao hứng. Đặc biệt để cho tôi qua đây gặp cậu, hơn nữa người còn nói chuyện dùng tập đoàn Đông Hải để mở rộng Đông y.

Sau khi tiễn Hầu Thần Hải lên ô tô thì Miêu Dịch mỉm cười nói với Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai nghe vậy, cười khổ nói:

- Chú Miêu, không phải là cháu đi một mình đến đây.

Khi nói chuyện thì Bùi Đông Lai chỉ đám người Ngô Vũ Trạch đứng cách đó không xa.

- Cậu xem là tôi hồ đồ rồi.

Miêu Dịch thấy đám người Ngô Vũ Trạch thì vỗ vỗ cái trán, nói:

- Như vậy đi, Đông Lai, trước tiên cậu cùng với bạn của mình xử lý chuyện của mình xong đi. Chờ sau khi xử lý xong mọi việc thì cứ gọi cho tôi, tôi sẽ đi đón cậu.

- Được.

Bùi Đông Lai gật gù đầu, dù sao khi đến đây thì mình cũng cần phải đến thăm Miêu lão gia tử một chút.

- Bùi Đông Lai, cậu không sao chứ?

Mắt thấy Miêu Dịch rời đi thì đám người Ngô Vũ Trạch liền chạy lên, trong đó Tăng Khả Tâm liền hỏi.

- Khả Tâm, nếu mà có việc gì thì nó có thể bình yên đứng ở đây sao?

Trang Bích Phàm đỡ kính mắt một chút rồi giải thích.

Bùi Đông Lai mỉm cười lắc lắc đầu:

- Tổ không sao, đúng rồi, các cậu đã liên lạc với Y Na chưa?
- Chúng tớ vừa mới bàn bạc một chút, đợi cậu ra rồi mới liên lạc với cậu ta.

Ngô Vũ Trạch nói xong tròng hai mắt, nói :

- Đông Lai, ka cho rằng cuộc điện thoại này thì chú là người thích hợp nhất.
- Ủh.

Nghe được lời đề nghị của Ngô Vũ Trạch thì Trang Bích Phàm, Cổ Văn Cảnh, Tăng Khả Tâm cùng Dương Tinh đều gật đầu. Các nàng biết được chuyện Hạ Y Na từng theo đuổi Bùi Đông Lai, hơn nữa cho đến bây giờ trong lòng Hạ Y Na thì nàng vẫn thích Bùi Đông Lai.

Cho nên, bọn hần biết chỉ có Bùi Đông Lai mới có thể an ủi được Hạ Y Na.

Mắt thấy mọi người đã nhất trí thì Bùi Đông Lai cũng không nói gì thêm mà lấy điện thoại di động ra rồi bấm số của Hạ Y Na.

- Xin lỗi, thuê bao quý khách...

Nghe được giọng nói này thì Bùi Đông Lai ngẩn ra, nói:

- Tắt điện thoại rồi.

- Vậy làm sao bây giờ?

- Đúng a, chúng ta cũng không biết nhà của Y Na ở đâu, hiện giờ không liên lạc được với cậu ấy thì làm cách nào tìm được cậu ấy đây?

Tằng Khả Tâm cùng Dương Tình mở miệng hỏi.

- Để tớ hỏi người quen đã.

Bùi Đông Lai cúp điện thoại rồi bấm số của Miêu Dịch.

- Đông Lai, có gì thế?

Điện thoại được chuyển, Miêu Dịch mang theo vài phần tò mò hỏi.

Bùi Đông Lai hỏi ngắn gọn:

- Là như vậy chú Miêu, chú có biết nhà tang lễ của Tổng tư lệnh quân khu Tây Nam ở đâu không?

- Thì ra cậu là bạn học của cháu ngoại Tổng tư lệnh.

Miêu Dịch nghe vậy thì tỉnh ngộ, trả lời:

- Đông Lai, lễ truy điệu của Tổng tư lệnh được cử hành tại nhà tang lễ XX, bắt quá bây giờ đã qua 12h, chắc lễ truy điệu đã kết thúc rồi.

Đã kết thúc rồi sao?

Nghe được Miêu Dịch nói thế thì trong lòng Bùi Đông Lai trầm xuống:

- Đã biết, cảm ơn chú Miêu.

- Đông Lai, hỏi được không?

Thấy Bùi Đông Lai cúp điện thoại, Ngô Vũ Trạch hỏi.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, lại nói:

- Đã hỏi được, bắt quá chúng ta đã đến chậm rồi, lễ truy điệu vừa mới kết thúc xong.

“A”

Tằng Khả Tâm kinh ngạc mở to miệng:

- Vậy làm sao bây giờ?

- Tớ tìm người hỏi nhà của Y Na ở đâu rồi sau đó chúng ta đến nhà cậu ấy.

Bùi Đông Lai biết sau khi lễ truy điệu kết thúc thì người chết sẽ được hỏa táng sau đó được người thân đem tro cốt đi mai táng ở mộ. Vì thế hắn liền đề nghị đi đến nhà Y Na.

...

- Tôi không phạm pháp, các người dựa vào cái gì mà bắt giam tôi?

Coi như lúc Bùi Đông Lai rời đi khỏi đồn công an thì Khúc Phong đã từ trong khiếp sợ lấy lại được tinh thần, vô cùng tức giận nói:

- Các người đây là giam giữ phi pháp.

- Dựa vào quy định của pháp luật thì công dân có nghĩa vụ phối hợp với cảnh sát để điều tra.

Bởi vì biết được thân phận thật sự của Khúc Phong, thêm vào đó đối với hành vi đánh trống la làng của Chu Mạnh thì cảnh sát của đồn công an đã không thích. Lúc này đối mặt với lời kêu gào của Khúc Phong thì một giọng nói lạnh lùng của một người cảnh sát vang lên:

- Còn nữa, cậu tự tập đánh nhau đã làm trái pháp luật. Hiện tại thông báo cho cha mẹ cậu để đến đây nộp phạt rồi nhận người.

- Tôi.... Tôi không đánh người mà? Ngược lại, chúng ta là người bị hại, các ông cần phải bắt tên hỗn đản kia mới đúng.

Khúc Phong hỗn hển phản bác nói.

- Người ta đã nộp tiền rồi, nếu cậu không thông báo cho cha mẹ của mình thì ...

Một tên cảnh sát nghiêm túc nói.

- Gọi...tôi gọi là được chứ gì?

Khúc Phong khóc không ra nước mắt, không hề lý luận mà là lấy điện thoại rồi gọi cho mẹ của hắn.

5' sau.

Trong một hội sở quốc tế giành cho nữ ở Xuân Thành, một người phụ nữ đang làm đẹp sau khi nghe được một cuộc điện thoại thì liền tức giận mà mắng vài câu. Sau đó đuổi thợ trang điểm đi, trực tiếp bấm số điện thoại của con mình.

- Tiểu Ứng, con làm sao vậy?

Điện thoại được chuyển thì Từ mẫu liền giáo huấn, nói:

- Cậu của con vừa gọi điện thoại tới nói ra tiểu Phong ở Đông Hải trước khi lên máy bay thì có xung đột với một tên nào đó. Con phải người đi giúp nó kết quả là bị bắt vào đồn công an, hiện tại đồn công an còn muốn để cho cậu và vợ của con đến lĩnh người...rất cuộc là tại sao?

- Mẹ, để con gọi điện thoại hỏi một chút rồi gọi lại cho mẹ sau.

Đầu bên kia điện thoại, Từ Ứng đang ở tập đoàn Vạn Sơn biết rõ mẹ của mình rất quan tâm đến người bên nhà mẹ để thì chịu đựng tính tình của bà ấy, rồi trả lời.

Nói xong, hắn liền bấm số điện thoại khác.

- Chuyện gì đó? Không phải là phái Chu Mãnh đi lĩnh người rồi sao? Như thế nào mà ta còn nghe nói đồn công an để cho cậu, vợ của ta đi đến đồn công an để lĩnh người?

Điện thoại được chuyển, Từ Ứng liền hỏi thẳng.

- Từ thiếu, tôi cũng vừa mới nhận được tin tức. Người mà em họ của ngày xích mích có quan hệ với Miêu gia, Miêu Dịch mang theo Hầu Thần Hải đến đồn công an, Chu Mãnh tên ngu ngốc kia nói rằng tiểu tử đó có quan hệ với tập đoàn buôn lậu thuốc phiện để mang tiểu tử kia đi. Kết quả là hắn đã bị đánh bật ngược trở lại.

Đầu bên kia điện thoại, mặt ngoài là người quản lý công ty bảo vệ Witt nhưng thực tế là tay sai trung thành nhất của Tự Vạn Sơn, Lôi Đại Bưu trả lời.

- Mẹ nó, đồ phế vật, có một chút chuyện như thế mà cũng không lo xong.

Từ Ứng tức giận mà chửi má nó.

- Từ thiếu, nghe nói Hầu Thần Hải lên tiếng muốn xử lý nghiêm khắc việc này. Cho nên không thể vận dụng được quan hệ bên bạch đạo. Ngài hãy để cho cậu và vợ ngài đi đến đó nộp phạt đi.

Lôi Đại Bưu khuyên nhủ.

- Hắc, không ngờ rằng lần này đã trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Từ Ứng nghe vậy, giận quá thành cười, nói:

- Có quan hệ với Miêu gia ư? Hắc, trắng chơi không được thì tao chơi đen?

- Từ thiếu, ngài xem khi nào động thủ, tôi lập tức cho người của tôi đi chuẩn bị.

Trong lòng Lôi Đại Bưu vừa động, biết được vị thái tử gia này đã nổi giận.

- Không vội, trước tiên cứ xử lý chuyện của tập đoàn Hạ thị đã, miếng thịt béo này đang bị nhiều người nhìn chăm chăm vào, chúng ta phải nuốt vào bụng trước mới được.

Từ Ứng khẽ nuốt cái độc trọc lóc của mình, vẻ mặt âm trầm nói:

- Còn về phần mấy tên cùi bắp kia thì trước hết để bọn hần nhảy nhót một hồi đi đã, coi như là phần thưởng của bọn hần.

Nghe được Từ Ứng nói tiếp thì Lôi Đại Bưu không có hé răng.

Bởi vì ở hần xem ra, nếu Từ Ứng đã nói như vậy thì đã tuyên án tội chết cho tên kia, hần biết rõ so với cha của Từ Ứng là Từ Vạn Sơn thì Từ Ứng là một người ác hơn, độc hơn, làm chuyện gì cũng không kiêng nể, dùng một câu lưu truyền trong hắc đạo Tây Nam: “ Nếu Từ thiếu muốn người nào chết canh ban thì Diêm Vương không dám để hần sống qua canh năm.”

Nhưng mà.

Hần không biết.

Chơi đen.

Bùi Đông Lai là tổ sư gia.

PS: 20 thanks có thêm ch nữa

425. Chương 419: Khóc Như Một Đứa Bé.

Mặt trời ngã về phía tây, lúc này không khí tại nghĩa trang vô cùng ẩm áp nhưng lại vô cùng thống khổ vì sự chia lìa.

Tro của ông ngoại Hạ Y Na đã được hạ huyết, dường như mọi người đã rời đi.

Dưới trời chiều, ha mẹ con Tống Hân, Hạ Y Na giống như là những bức tượng điêu khắc, đứng ở trước bia mộ, không nhúc nhích.

Giờ phút này, 2 người đã không còn khóc nữa.

Dường như, nước mắt của các nàng đã khô lại rồi.

Cách đó không xa, cậu của Hạ Y Na là Tống Dương lộ ra vẻ bị thương, trên mặt lộ ra vẻ nước mắt mà Hạ Bình ở một bên lại hút thuốc.

- Tiểu Hân, Y Na, trời đã tối rồi, chúng ta về thôi.

Khi ánh mặt trời đã xuống núi, bóng tối bắt đầu bao phủ khắp nơi thì Tống Dương hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình đi đến bên cạnh Tống Hân và Hạ Y Na.

“Hò!”

Tống Hân nghe vậy thì nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó ôm vai Hạ Y Na, nhẹ giọng nói:

- Y Na, chúng ta về thôi.

Không trả lời, Hạ Y Na giống như là bị mất linh hồn, vẻ mặt đờ đẫn.

Tống Hân thấy thế thì không nói lời nào mà là ôm vai của Hạ Y Na, đi theo Tống Dương, Hạ Bình chậm rãi rời khỏi nghĩa trang.

- Anh Tống, anh ngồi xe này đi, em có chuyện muốn nói với chị dâu và Y Na.

Lúc 4 người đi ra bãi đỗ xe của nghĩa trang thì Hạ Bình hướng Tống Dương nói.

Nghe Hạ Bình nói thế thì Tống Dương biết Hạ Bình muốn nói chuyện của Hạ Hà với Tống Hân và Hạ Y Na, tin rằng tin Hạ Hà chết đã truyền ra ngoài nhưng mà đến trước mắt vẫn chưa thấy thi thể của Hạ Hà.

Hiểu được điểm này thì Tống Dương gật đầu.

Đi vào chiếc Benz, Hạ Binh kéo cửa xuống vốn Hạ Binh định nói với mẹ con Hạ Y Na về chuyện của Cao Tường nhưng mà thấy 2 mẹ con rúc vào nhau, vẻ mặt bi thương thì Hạ Binh chỉ cảm thấy lồng ngực bị cái gì đâm vào, như thế nào cũng không thể mở miệng được.

“ Reng...Reng”

Sau đó, không đợi Hạ Binh mở miệng, đột nhiên tiếng điện thoại di động vang lên.

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì mẹ con Hạ Y Na thờ ơ còn Hạ Binh thì chợt nhảy dựng lên, sắc mặt liền biến đổi.

Mang tâm tình lo lắng bất an, Hạ Binh lấy điện thoại ra thì thấy trên màn hình hiện lên một số lạ, do dự một chút, cuối cùng là hần vẫn nghe máy.

- Cái lão bất tử Tống gia kia đã xuống mồ, Hạ Binh, cậu đã nghỉ kỹ chưa?

Giọng nói lạnh như băng của Từ Vạn Sơn truyền vào tai của Hạ Binh làm cho Hạ Binh cảm thấy được vẻ uy hiếp trong giọng nói đó.

- Còn chưa có.

Hạ Binh cố gắng để cho bản thân bình tĩnh nhưng mà những thớ thịt cùng với những ngón tay của hần run lên, điều này đã bán rỏ nội tâm của hần.

- Hắc, xem ra cậu muốn chết kiểu dập đầu đúng không?

Từ Vạn Sơn cười lạnh.

- Không...không phải.

Trong lòng Hạ Binh run lên, vội vàng nói:

- Ngài nên biết, việc này không phải một mình tôi làm chủ được, cần phải thương lượng với các nàng.

- Được rồi, ta cho cậu đến 8h sáng mai, trước 8h sáng mai thì ta muốn một đáp án.

Nói xong thì Từ Vạn Sơn trực tiếp cúp điện thoại.

”Đô... Đô...”

Nghe tiếng ”Đô... Đô...” thì cả người Hạ Binh cứng ngắc.

”Hô... Hô... Hô...”

Sau đó, Hạ Binh cất điện thoại, liên tục thở sâu 3 hơi, đợi khi tỉnh táo lại thì cắn chặt răng nhìn Tống Hân, nói:

- Chị dâu.

Không có phản ứng, Tống Hân giống như không có nghe được tiếng kêu của Hạ Binh, nàng ôm Hạ Y Na vào trong ngực, nhẹ nhẹ vỗ lưng của Hạ Y Na.

- Chị dâu.

Giọng nói của Hạ Binh to hơn..

Lúc này, Tống Hân nghe được, vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía Hạ Binh.

- Chị dâu, em nghỉ có chuyện muốn thương lượng với chị.

- Chuyện gì?

Tống Hân từ từ mở miệng, giọng nói của nàng làm cho người ta có cảm giác vô lực, hơn nữa bởi vì khóc quá nhiều nên giọng nói của nàng đã bị khàn.

- Tối hôm qua, sau khi tin anh hai chết truyền ra...

Hạ Bình cân nhắc một chút rồi nói nhưng mà khi hắn vừa nói câu đầu tiên thì thấy được Hạ Y Na hơi run lên một chút.

Hạ Bình thấy thế thì có chút không đành lòng nhưng cũng biết mình nhất định phải lựa chọn, cho nên không ập a ập ứng nữa mà là nói thẳng:

- Chị dâu, tối hôm qua sau khi tin anh hai chết đi truyền ra ngoài thì Từ Vạn Sơn đã gọi điện thoại cho em.

- Là hắn làm sao?

Nghe được tên của Từ Vạn Sơn thì Tống Hân liền bật dậy, khàn giọng hỏi.

- Không biết, hắn không có nhận.

Chân mày Hạ Bình nhíu lại, sau khi tin Hạ Hà chết truyền ra thì hắn liền phái người đi tìm thi thể của Hạ Hà nhưng mà không tìm được hơn nửa ngày cả hung thủ cũng không tra là ai, chỉ biết được sai khi Hạ Hà rời đi khỏi Myanmar thì bị phục kích.

Trầm mặc.

Tống Hân lại trầm mặc, dường như với chuyện mà Hạ Bình sắp nói thì nàng cũng không có hứng thú để nghe.

- Từ Vạn Sơn nói cho em biết, hắn muốn thua mua tập đoàn Hạ thị.

Hạ Bình cắn răng nói.

Lời của Hạ Bình vừa thốt ra thì vẻ mặt của Tống Hân biến đổi, nàng giận tím mặt.

- Hắn thua mua là giả, âm thầm cướp đoạt là thật. Nếu không có gì bất ngờ thì hắn sẽ ra giá của tập đoàn Hạ thị không đến 1/10 giá trị thật sự.

Thấy Tống Hân tức giận không lên tiếng thì Hạ Bình nói tiếp.

- Hắn đang nằm mơ.

Mắt Tống Hân đỏ lên, lạnh lùng nói.

- Chị dâu, Từ Vạn Sơn đưa cho chúng ta 2 lựa chọn hoặc là đem tập đoàn Hạ thị bán cho hắn, hoặc là lựa chọn cùng đối nghịch với hắn.

Hạ Bình nói xong thì vô lực thở dài:

- Chuyện cho đến bây giờ, chúng ta căn bản là không phải đối thủ của Từ Vạn Sơn, lấy tình tình tâm ngoan thủ lạt của Từ Vạn Sơn mà nói thì nếu như chúng ta cự tuyệt lời đề nghị của hắn thì phân nữa hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta.

- Hắn dám sao?

Tống Hân tức giận đến cả người run lên, buột miệng nói ra.

Nhưng mà.

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng thì dường như nàng minh bạch được cái gì, vẻ hận ý cùng phần nộ trong đôi mắt đã biến mất thay vào đó chính là vẻ mờ mịt.

Mờ mịt là bởi vì nàng hiểu được, nếu cha của nàng không chết, nếu chồng nàng không chết thì cho Từ Vạn Sơn mười lá gan thì hắn cũng không dám hạ độc thủ với Hạ gia.

Thế giới này không có nếu.

Cha của nàng đã chết, giờ đây nàng không còn là tư lệnh chi nữ nữa. (con gái của tư lệnh nữa)

Dưới tình hình như vậy, bởi vì tính khí cha của nàng rất thẳng mà đã đắc tội với rất nhiều người, cha của nàng cũng có nhiều người bạn tốt. Nhưng mà những người này cũng không dám trêu chọc vào Từ Vạn Sơn, kẻ đã thâm căn cố đế ở Tây Nam này, có quan hệ thông thiên.

Còn về phần những người bạn làm ăn của Hạ Hà thì không có khả năng giúp đỡ rồi, bọn hần không mượn gió bẻ măng thì đã là tốt lắm rồi.

Tổng Hân lại một lần nữa trầm mặc, trong xe lại lâm vào cảnh im lặng.

- Chị dâu, chuyện đến nước này thì hoặc là chúng ta nhịn đau, đem tập đoàn Hạ thị bán cho Từ Vạn Sơn.

Hạ Bình thấy Tổng Hân không nói gì thì tiếp tục nói.

- Hạ Hà chết rất có thể là do bàn tay của Từ Vạn Sơn tạo nên, để cho ta bán tập đoàn Hạ thị cho hần thì không có khả năng.

Không đợi Hạ Bình nói thêm biện pháp gì, Tổng Hân liền cự tuyệt. Cho dù có chết, nàng cũng không đem tập đoàn Hạ thị bán cho Từ Vạn Sơn.

- Chúng ta chỉ còn một biện pháp.

Dường như Hạ Bình sớm đã dự liệu được Tổng Hân sẽ lựa chọn như vậy cho nên hần cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Tổng Hân nhíu mày hỏi:

- Biện pháp nào?

- Tìm Cao gia?

Hạ Bình không hề vòng vò mà nói thẳng.

- Cao gia?

Tổng Hân nhất thời không phản ứng kịp.

- Vâng.

Hạ Bình gật đầu:

- Nghe nói Cao gia là người thuộc trận doanh của Diệp gia, nếu có Cao gia ra mặt thì Từ Vạn Sơn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Lúc trước, cha con Cao gia đã bị Y Na từ chối việc cầu hôn, cậu cho rằng Cao gia sẽ ra mặt hỗ trợ sao?

Tổng Hân cười tự giễu.

- Chị dâu, chị có điều không biết. Tuy rằng lúc trước cha con của Cao gia bởi vì chuyện kia mà xuống đài nhưng mà đối với chuyện ấy bọn họ vẫn canh cánh trong lòng, nhất là Cao Tường.

Hạ Bình nói.

Tổng Hân khó hiểu:

- Chú nói bọn hần canh cánh ở trong lòng, bọn hần dựa cái gì mà ra mặt giúp chúng ta?

- Chị dâu, nếu Y Na cùng Cao Tường ở chung một chỗ, chị cho rằng cha con Cao gia có ra mặt không?

Hạ Bình hỏi lại.

- Hắc, Hạ Bình, hay cậu cho rằng con trai của Cao Thế Toàn là một đứa thông minh, nhìn trúng Y Na sao? Tôi cho cậu biết, sau này, chúng ta đi tìm cha con Cao gia cũng chỉ sẽ tự rước lấy nhục mà thôi.

Thân là vợ của Hạ Hà thì Tổng Hân không phải là một bình hoa, nàng nhất tâm kiến huyết, từ chối đề nghị này của Hạ Bình.

- Chỉ dâu, chị hần là nghe qua một câu : “ Không chiếm được mới là thứ tốt nhất.”

Hạ Bình lại nói.

Trong lòng Tổng Hân vừa động, mơ hồ đoán được cái gì, nàng nhíu mày về phía Hạ Bình, chất vấn:

- Hạ Bình, ý của cậu là gì?

- Chỉ cần Y Na đồng ý bỏ đi lòng tự tôn, đi tìm Cao Tường thì Cao Tường sẽ không cự tuyệt.

- Hạ Binh, cậu tên hỗn đản.

Tổng Hân nghe vậy thì càng khẳng định suy đoán ở trong lòng, nàng tức giận mà tát một bạt tai vào mặt Hạ Binh.

Hạ Binh không có né tránh.

“ Bốp!”

Tiếng tát vang lên, Tổng Hân tức giận đến cả người run lên:

- Cậu muốn cả đời Y Na sẽ làm đồ chơi cho con của Cao Thế Toàn sao?

Nói xong, mắt của Tổng Hân đỏ lên, vẻ mặt phần nộ nhìn vào Hạ Binh, thậm chí Hạ Y Na cũng mờ mịt nhìn vào Hạ Binh.

- Chị dâu, nếu Y Na mang thai con của Cao Tường, lấy cái cơ này để bức bách Cao Tường kết hôn thì sao?

Ấn một tát của Tổng Hân nhưng mà Hạ Binh cũng không có tức giận, hần bình tĩnh nói:

- Trong mắt em, cha con Cao gia là người trọng thanh danh hơn phân nữa là sẽ nhận.

- Cậu...

Tổng Hân vươn tay lên nhưng khi nhìn vào khuôn mặt bất đắc dĩ của Hạ Binh thì nàng không có vung tay xuống mà là kiên quyết nói:

- Đây không phải là tác phong của người nhà họ Hạ.

- Vậy em sẽ đi chuẩn bị, cùng chiến với Từ Vạn Sơn tới cùng.

Hạ Binh thở dài, không khuyên nữa, dù sao thì bản thân hần cũng không đành lòng để Hạ Y Na làm như vậy.

- Từ Vạn Sơn muốn giết chúng ta sao?

Nghe được Hạ Binh nói như thế thì Hạ Y Na giống như là chú nai bị hoảng sợ, cả người nàng run lên.

- Y Na đừng sợ, Y Na đừng sợ, có mẹ ở đây thì không ai dám tổn thương đến một sợi lông tơ của con đâu.

Tổng Hân thấy thế thì liền kéo Hạ Y Na vào lòng, ôm rất chặt.

Cảm nhận được tình mẫu thân, nhìn thấy bộ khuôn mặt đầy nước mắt của mẹ mình thì trong lòng Hạ Y Na xuất hiện đáp án:” Nếu không đem tập đoàn Hạ thị bán cho Từ Vạn Sơn thì Từ Vạn Sơn sẽ làm như vậy.”

Chẳng biết tại sao, khi biết được đáp án này thì Hạ Y Na lại run lên.

Bởi vì.

Trước mặt nàng đột nhiên hiện ra hình ảnh của Bùi Đông Lai, nghĩ đến Bùi Đông Lai thống nhất hắc đạo vùng tam giác Trường Giang, mãnh long quá giang khiến cho hắc đạo Nam Cảng đổi chủ.

Nàng cũng nghĩ đến lúc trước Hạ Hà nói cho nàng biết, trước đây Bùi Vũ Phu cha của Bùi Đông Lai là một người rất ngầu.

Trong đầu hiện ra tất cả chuyện này, lập tức trong lòng Hạ Y Na xuất hiện một ý tưởng, gọi điện cho Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Xúc động qua đi.

Nàng liền tỉnh táo lại.

- Dựa theo lời của Hạ Hà thì bởi vì nữ nhân của hắn ở Yên Kinh, đối mặt với Diệp gia thanh thế như ban trưa. Hiện giờ ngay cả tình huống của hắn như thế nào cũng không biết, làm sao lại có thể tìm hắn được? Có thể giờ đây hắn cũng là khó bảo toàn được mạng sống của mình nữa?

- Huống chi, mình không phải là cái gì của hắn, coi như bản thân mình từng giúp hắn vài lần nhưng mà cũng không phải là giúp đỡ một cách chân chính, hắn dựa vào cái gì mà giúp mình đây?

Một đám câu hỏi xuất hiện trong lòng Hạ Y Na, giống như là chậu nước lạnh tạt vào mặt Hạ Y Na, khiến cho cả người nàng lạnh lẽo, khiến nàng yên tĩnh trở lại.

Sau đó.

Nàng giống như là con mèo nhỏ, nằm cuộn tròn trong lòng Tống Hân, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa xe.

- Mẹ.

Không biết qua bao lâu, khi xe chạy vào khu nhà ở thì Hạ Y Na khẽ mở miệng.

- Sao con?

Tống Hân cúi đầu, vẻ mặt yêu thương vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của Hạ Y Na.

- Con đi tìm Cao Tường.

Hạ Y Na nhẹ giọng nói.

“ Ách?”

Tống Hân nghe vậy thì cả kinh, mở to 2 mắt nhìn vào Y Na, sau đó kích động:

- Y Na, làm sao con lại nghĩ như thế? Mẹ không phải đã nói rồi sao? Chỉ cần mẹ ở đây thì không có ai dám động vào một sợi lông tơ của con.

- Mẹ, con không ngốc, con biết được nhà của chúng ta bây giờ không thể so với ngày trước nữa rồi.

Hạ Y Na nằm ở trong lòng Tống Hân, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy đau lòng:

- Chúng ta căn bản đâu không lại cha con Từ Vạn Sơn.

- Y Na.

Tống Hân nóng nảy rồi.

Hạ Y Na ngồi dậy, nhìn vào khuôn mặt Tống Hân, nhẹ nhàng cười, nói:

- Mẹ, từ nhỏ đến lớn, mẹ và cha đều quan tâm che chở con. Con chỉ biết ngồi trong mát ăn bát vàng, chưa bao giờ nghĩ đến nên đền đáp công ơn to lớn của cha và mẹ. Hiện tại, con đã trưởng thành, cha cũng đã xa chúng ta. Con cũng cần phải học và làm những thứ này.

- Ngốc, đứa nhỏ ngốc, mẹ không cần con làm cái gì, mẹ chỉ hy vọng con được sống vui vẻ.

Nước mắt từ trên mặt Tống Hân chảy xuống.

Nàng biết, con gái nàng nhìn thì mỉm cười đây nhưng thực tế thì trái tim của nó đã bị cắt từng vết.

Lúc này đây.

Hạ Y Na không trả lời Tống Hân.

Ánh mắt của nàng nhìn về phía cửa biệt thự, nàng bị một đoàn người hấp dẫn.

Trời đêm như mực, đèn đuốc sáng trưng.

Nương theo những ngọn đèn thì nàng thấy được từng khuôn mặt quen thuộc.

”Hô... Hô...”

Thân thể nàng run lên, thở dồn dập rồi lớn tiếng:

- Dừng xe.

“Két.”

Tên lái xe liền giãm phanh xe lại.

- Y Na, còn làm sao thế?

Tổng Hân hoảng sợ, vẻ mặt lo lắng hỏi han.

Không trả lời.

Hạ Y Na run rẩy mở cửa xe, nhảy xuống xe, nhìn vào bóng dáng quen thuộc kia.

- Bùi Đông Lai.

Nhìn thấy, thân thể của Hạ Y Na khom xuống, dùng hết khí lực hét lên một tiếng.

Ngay sau đó.

Dưới cái nhìn chăm chú của đám người Bùi Đông Lai.

Nàng giống như một cô nhi, cô độc bất lực mà ngồi xuống, hai tay ôm đầu, thất thanh khóc lên.

Thì ra.

Nước mắt của nàng còn chưa khô.

426. Chương 420: Chấn Sốc Rồi.

Bóng đêm như nước, gió đêm phơ phất.

Dưới bầu trời đêm, gió đêm thổi vào mái tóc của Hạ Y Na, làm cho người nào cũng không thể thấy được khuôn mặt của nàng, chỉ có thể nhìn nàng ôm đầu mà khóc rống lên, tiếng khóc truyền đi rất xa.

Thấy Hạ Y Na khóc như vậy thì Cổ Văn Cảnh, Trang Bích Phàm, Tăng Khả Tâm cùng Dương Tĩnh bởi vì không biết chuyện cha của Hạ Y Na mất đi, trong lòng của Hạ Y Na vô cùng đau đớn thì có chút nghi hoặc.

Bởi vì Ngô Vũ Trạch biết được tin tức Hạ Hà chết đi nên cũng không thấy nghi hoặc mà là đồng cảm.

Còn về phần Bùi Đông Lai.

Nghe được tiếng khóc rống của Hạ Y Na, nhìn Hạ Y Na ôm đầu ngồi trên mặt đất thì trong lòng Bùi Đông Lai lại cảm thấy đau đớn.

Đau đớn rất nhiều, hắn không kìm lòng được mà bước đi về phía Hạ Y Na.

Cùng lúc đó, Hạ Bình và Tổng Hân từ trên ô tô đi xuống, 2 người không hẹn mà nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Bởi vì Hạ Y Na chủ động theo đuổi Bùi Đông Lai, vô luận là Tổng Hân hay Hạ Bình thì 2 người cũng không xa lạ gì với Bùi Đông Lai. Ngược lại, 2 người đã nhìn qua ảnh chụp của Bùi Đông Lai, hơn nữa đều biết hành động của Bùi Đông Lai ở Yên Kinh.

Còn về phần, cái tát của Bùi gia đối với Diệp gia thì bọn hắn cũng chưa biết, dù gì thì sau khi ông ngoại của Hạ Y Na mất đi thì bọn hắn đều đem tất cả tin tức xử lý chuyện này. Sau đó lại nghe được tin Hạ Hà chết, bọn hắn không còn tâm tư để chú ý đến Bùi Đông Lai nữa.

Giờ phút này, nhìn vào khuôn mặt của Bùi Đông Lai thì Tổng Hân phức tạp, còn Hạ Bình nhìn thấy Bùi Đông Lai thì giống như nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng, cả người kích động không thôi.

Bùi Đông Lai không có đi qua xem Tổng Hân và Hạ Bình, hắn đi tới cô gái đang ngồi khóc ở đó.

Lúc đi tới thì trong đầu hắn không khỏi nghĩ lại cảnh ở khách sạn Hồng Tử Cáp, lúc đó hắn và đám người Ngưu Hải Đào, Hà Hạo phát sinh xung đột, một màn ở dưới ký túc xá nam sinh, Hạ Y Na cùng Ngô Vũ Trạch, Cổ Văn Cảnh ngồi đó chờ hắn.

Ngày đó, khi nhìn thấy Bùi Đông Lai bình an trở về thì Hạ Y Na kêu lên một tiếng rồi chủ động chạy về phía Bùi Đông Lai.

Tóc dài lay động, làn váy bay lên.

Ngày đó, bởi vì chạy quá nhanh nên thiếu chút nữa Hạ Y Na bị trượt chân té ngã.

Nhưng mà.

Lúc này sắp ngã thì người nọ đột nhiên xuất hiện, đỡ người nàng lại.

Nàng không biết lấy dũng khí ở đâu mà vươn tay ra, ôm Bùi Đông Lai, ôm rất chặt.

- Tổ lo cho cậu.

- Tổ không sao.

- Thật xin lỗi, Y Na.

- Không... Không cần

- Tổ thích cậu nhưng mà tổ biết cậu không thích tổ, Dưa xanh hái không ngọt, tổ biết rằng cậu sẽ không tiếp nhận tình ý của tổ nhưng... Nhưng mà cậu đừng bao giờ nói ra khỏi miệng, được chứ?

- Tổ đã từng đáp ứng một cô bé, trong vòng 4 năm, tổ sẽ đứng thẳng lưng đi vào thành Yến Kinh, đi vào nhà của nàng, quang minh chính đại dắt tay nàng.

- Nếu như tổ đáp ứng cậu, vậy đối với cậu sẽ không công bằng, cuối cùng có một ngày cậu sẽ hối hận.

- Tổ không hối hận.

Ngày nào đó, Bùi Đông Lai nhấn tâm cự tuyệt tình yêu của Hạ Y Na thì Hạ Y Na cũng ngồi dưới đất, lệ rơi đầy mặt, quật cường nói 4 chữ “ Tổ không hối hận.”

Từng hình ảnh ngày nào đó hiện ra trong đầu của Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai đi đến trước người Hạ Y Na.

Hắn không có chào hỏi 2 người Tống Hân, Hạ Bình mà là ngồi xuống trước mặt Hạ Y Na.

Sau đó, Bùi Đông Lai nhẹ vươn tay ra, khẽ vuốt lên mái tóc của Hạ Y Na, hắn muốn dùng cách này để an ủi Hạ Y Na.

Hành động của Bùi Đông Lai khiến cho thân thể của Hạ Y Na run lên, sau đó nàng ngừng khóc, 2 mắt môn lung nhìn vào Bùi Đông Lai, những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt của nàng cứ như vậy mà chảy xuống.

Nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Hạ Y Na, nhìn 2 mắt sưng đỏ của Hạ Y Na thì trong lòng Bùi Đông Lai càng đau lớn, hắn không kìm lòng được mà di chuyển bàn tay lên, vỗ nhẹ vào mặt Hạ Y Na, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt nàng.

Nhưng mà.

Nước mắt của nàng vẫn cứ chảy ra.

- Đừng khóc.

Nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt, Bùi Đông Lai mỉm cười, ôn nhu nói.

Đừng khóc.

Nghe được 2 chữ này, thì toàn bộ những ủy khuất trong lòng Hạ Y Na liền bị đập nát, nàng liền nhào vào trong lòng của Bùi Đông Lai.

Không nói tiếng nào.

Nàng dùng sức, gắt gao ôm lấy chặt Bùi Đông Lai, thân thể nàng không khống chế được mà run lên.

Dường như, nàng rất sợ.

Nàng sợ chỉ cần mình buông lỏng thì Bùi Đông Lai sẽ biến mất.

Thấy được Hạ Y Na run run thì Bùi Đông Lai không có đẩy Hạ Y Na ra mà nhẹ nhàng vỗ vào lưng của Hạ Y Na.

Cảm nhận được động tác của Bùi Đông Lai, thân thể của Hạ Y Na dừng...dừng run.

Một lần nữa nàng vùi đầu vào lồng ngực của Hạ Y Na.

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc từ người Bùi Đông Lai, nghe được tiếng tim đập của Bùi Đông Lai thì Hạ Y Na chỉ cảm thấy toàn bộ nỗi sợ hãi cùng bất an đã biến mất, nàng ngừng khóc.

Nàng giống như một chú mèo nhỏ đã kiệt sức, yên tĩnh trở lại.

Thấy một màn như vậy thì Tống Hân cắn chặt môi, lấy nước mắt rửa mặt. Mà Hạ Bình ở một bên thì kích động, nắm chặt hai bàn tay lại.

2 người không có quấy rầy Bùi Đông Lai cùng Hạ Y Na

Không riêng gì bọn họ, đám người Ngô Vũ Trạch cũng không có bước lên quấy rầy.

Dưới ánh đèn, đôi mắt bọn hắn đỏ lên vì vui mừng.

Một bên cười, một bên chảy nước mắt.

Bọn hắn như là một đám ngốc tử.

- Nàng đang ngủ.

Không biết qua bao lâu, thấy được hơi thở của Hạ Y Na dần trở nên đều hơn thì Bùi Đông Lai ngẩng đầu lên nhìn Tống Hân cùng Hạ Bình, nói:

- Đã 3 ngày 3 đêm nó chưa chớp mắt.

Tống Hân chảy nước mắt, đau lòng nhìn Hạ Y Na đang nằm trong lòng của Bùi Đông Lai, sau đó mới ý thức được gì, vội lau nước mắt, nói:

- Cô là mẹ của Y Na, đây là cậu của Y Na, cậu...mọi người là bạn học của Y Na, đi, đi vào trong nhà rồi nói sau.

Nói xong, Tống Hân liền bước lên, muốn đỡ lấy Hạ Y Na từ trong tay Bùi Đông Lai.

- Dì, cứ để cháu ôm Y Na cho.

Bùi Đông Lai chậm rãi ôm Hạ Y Na đứng dậy, nói với Tống Hân.

- Được, được.

Tống Hân liền tục gạt đầu, sau đó cùng Hạ Bình đi vào nhà.

- Dì, chú.

Cửa biệt thự, đám người Ngô Vũ Trạch liền chào hỏi 2 người Tống Hân và Hạ Bình.

- Thật ngại quá, để mọi người chờ lâu rồi, đều vào nhà thôi.

Tống Hân xin lỗi rồi nói mọi người vào biệt thự.

Tiến vào biệt thự, Hạ Bình liền mời đám người Ngô Vũ Trạch ngồi xuống, còn Bùi Đông Lai thì ôm Hạ Y Na đi theo Tống Hân lên phòng ngủ của Hạ Y Na.

- Cậu là Đông Lai à?

Sau khi đợi Bùi Đông Lai để Hạ Y Na lên trên giường thì Tống Hân liền đắp chăn cho Hạ Y Na rồi hướng Bùi Đông Lai hỏi.

- Vâng.

Bùi Đông Lai gật gật đầu.

- Cảm ơn cậu, Đông Lai.

Tổng Hân chân thành nói cảm ơn.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu:

- Không sao đâu dì, đây là việc mà cháu phải làm.

- Y Na đã ngủ rồi, chúng ta xuống lầu thôi.

Tổng Hân nói.

Bùi Đông Lai gật đầu, đi theo Tổng Hân rời khỏi phòng ngủ của Hạ Y Na.

Dưới lầu, Hạ Bình cũng không có mở miệng tán gẫu với đám người Ngô Vũ Trạch câu nào, không khí lúc này có chút áp lực.

- Chị dâu, chị nói chuyện với mấy người bạn của Y Na nè, em có chuyện muốn nói với Đông Lai.

Mất thấy Tổng Hân và Bùi Đông Lai xuống lầu thì Hạ Bình liền đứng dậy nói.

Nghe được Hạ Bình nói như thế thì Tổng Hân liền hiểu, nhưng mà nàng có chút do dự, do dự nên tìm Bùi Đông Lai hỗ trợ hay không?

- Các cậu trò chuyện với dì Tổng trước đi, tớ cùng chú Hạ nói chuyện một chút.

Vốn Bùi Đông Lai rất tò mò với tin Hạ Hà đã mất, lúc này thấy Hạ Bình chủ động tìm mình nói chuyện thì hẳn biết rõ Hạ Bình cũng muốn nói chuyện Hạ Hà với mình, vì thế hẳn không đợi Tổng Hân mở miệng đã liền đáp ứng.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì cảm xúc của Tổng Hân lẫn lộn với nhau, nàng nhìn Bùi Đông Lai vốn định nói cảm ơn nhưng cuối cùng lại không nói ra khỏi miệng.

- Chú Hạ, cha của Y Na chết như thế nào?

Đi vào thư phòng, Bùi Đông Lai chủ động mở miệng hỏi.

Sắc mặt Hạ Bình khó coi, lắc lắc đầu:

- Anh của tôi biết được tin tức cha vợ qua đời thì liền dẫn người từ Myanmar trở về, kết quả là trên đường trở về thì bị chặn giết, anh ấy và toàn bộ người bên cạnh anh ấy đều chết cả.

- Là ai làm? Thi thể tìm được chưa?

Bùi Đông Lai lại hỏi.

- Tôi đã phái người ra điều tra nhưng bây giờ còn chưa có tin tức, thi thể cũng không có tìm được.

Sắc mặt Hạ Bình khó coi, nói.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì khẽ chau mày.

- Đông Lai.

Hạ Bình do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng nói.

- Chú Hạ, chú cứ nói.

Lời nói của Hạ Bình khiến cho Bùi Đông Lai lấy tinh thần lại.

Hạ Bình nói thẳng:

- Đông Lai, nói vậy thì cậu cũng biết, tuy rằng mấy năm qua anh hai của tôi đã cố gắng tẩy trắng nhưng mà vẫn chưa rời khỏi được giang hồ, hơn nữa trong vài năm qua thì kẻ thù của anh ấy cũng không ít, trong đó lấy Từ Vạn Sơn làm ví dụ.

- Chú Hạ, có phải chú muốn nói là do Từ Vạn Sơn làm?

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, liền hỏi.

Hạ Bình lắc lắc đầu:

- Hiện tại còn chưa biết, bắt...bắt quá lúc tin tức anh hai của tôi chết được truyền ra ngoài thì Từ Vạn Sơn liền gọi điện thoại tới. Nói là muốn thu mua lại tập đoàn Hạ thị, hạn cho tôi đến 8h sáng mai phải cấp cho hắn một câu trả lời thuyết phục.

Nói tới đây Hạ Bình dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hắn còn nói nếu tôi không bán lại tập đoàn Hạ thị cho hắn thì hắn sẽ khiến cho chị dâu cùng với Y Na bồi táng theo anh hai.

- Hán chán sống rồi.

Bùi Đông Lai nheo mắt lại, hàn quang hiện ra.

427. Chương 421: Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (1)

Lúc này, khi thấy Bùi Đông Lai ở ngoài biệt thự thì Hạ Bình nhớ lại chuyện Hạ Y Na từng theo đuổi Bùi Đông Lai, cũng nhớ lại trong nửa năm qua Bùi Đông Lai đã làm ra những chuyện nghịch thiên.

Khi đó, tuy rằng hắn kích động nhưng mà cũng không dám cam đoan Bùi Đông Lai sẽ giúp Hạ gia.

Sau đó, hắn lại thấy Bùi Đông Lai ôm Hạ Y Na vào lòng, rồi tự mình ôm Y Na về phòng ngủ thì hắn cảm thấy khả năng Hạ gia được Bùi Đông Lai trợ giúp là rất lớn.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, vừa mới nghe xong chuyện của Từ Vạn Sơn thì Bùi Đông Lai liền quyết định ra mặt giúp Hạ gia.

Điều này làm cho Hạ Bình kích động.

“ Reng...Reng..”

Sau đó, không đợi Hạ Bình nói gì thêm, điện thoại trong túi của hắn đã vang lên.

- Thật có lỗi Đông Lai, tôi đi nghe điện thoại một chút.

Nghe tiếng điện thoại vang lên thì Hạ Bình nói xin lỗi với Bùi Đông Lai một câu rồi lấy điện thoại ra.

“Ách?”

Ngay sau đó.

Thấy được số gọi đến này thì đồng tử của Hạ Bình mở to ra, vẻ mặt hơi đổi.

Thấy được vẻ biến hóa của Hạ Bình thì Bùi Đông Lai nhìn ra chủ nhân của số điện thoại này cũng không tầm thường.

Giống như suy đoán của Bùi Đông Lai, chủ nhân của số điện thoại này quả thật là không tầm thường.

Bởi vì.

Hắn họ Cao tên Tường.

Là con của Cao Thế Toàn.

Thấy được số Cao Tường gọi đến thì vẻ mặt Hạ Bình lo lắng, dường như không biết là có nên nghe cuộc điện thoại này hay không?

- Cao thiếu.

Cuối cùng, Hạ Bình vẫn lựa chọn nghe điện.

- Chú Hạ, tôi đang ở khách sạn Cửu Phong, ngài mau để cho Y Na đến đây đi.

Đầu bên kia điện thoại, Cao Tường đang đứng ở sát cửa sổ, một tay cầm điện thoại, một tay cầm điều thuốc, vẻ mặt thích ý tươi cười.

Nghe được Cao Tường nói thế thì sắc mặt Hạ Binh có chút khó coi.

Bởi vì sau khi ông ngoại Hạ Y Na mất đi, Hạ gia lâm vào tuyệt cảnh thì Hạ Binh phát hiện được Cao Tường vẫn có ý với Hạ Y Na, hắn cố gắng lợi dùng Hạ Y Na ở chung một chỗ với Cao Tường để bảo vệ Hạ gia, bảo vệ tính mạng Tống Hân và Hạ Y Na. Cho nên hắn mới nhịn đau mà thỏa thuận với Cao Tường, cố gắng thuyết phục Tống Hân để Hạ Y Na đi tìm Cao Tường.

Hiện giờ tuy rằng Hạ Y Na đồng ý đi tìm Cao Tường nhưng mà lúc này Bùi Đông Lai lại xuất hiện.

- Thật có lỗi, Cao thiếu, Y Na sẽ không qua.

Trầm mặt một lát, Hạ Binh ngữ xuất kinh nhân.

“Ách?”

Nghe Hạ Binh nói thế thì vẻ mặt Cao Tường liền kinh ngạc, nụ cười trên mặt liền biến mất, điều thuốc trên tay hắn cũng rơi xuống trên thảm.

Kinh ngạc sao?

Đúng vậy!

Bởi vì biết Hạ gia lâm vào tuyệt cảnh, bởi vì nhìn ra Hạ Binh muốn lợi dụng Hạ Y Na cùng hắn cùng một chỗ, trèo cao vào Cao gia, do đó để hóa giải nguy cơ lần này. Hắn liền chủ động đặt phòng ở đây, để Hạ Y Na chủ động đến nơi này.

Sở dĩ hắn nôn nóng như vậy là bởi vì hắn muốn nhìn thấy Hạ Y Na giống như là một nô tỳ, chủ động cởi bỏ quần áo trước mặt hắn, cam tâm tình nguyện quỳ rạp dưới háng của hắn.

Vì muốn tận hưởng cả đêm nên hắn đã mang theo 2 hộp xuân dược, một hộp giành cho nam, cho dù chinh chiến cả đêm cũng có thể cam đoan kim cương bất khuất. Mà hộp giành cho nữ thì sau khi ăn vào ngọc nữ cũng sẽ biến thành dâm phụ.

Cho nên, lúc này nghe được Hạ Binh nói là Hạ Y Na không tới thì Cao Tường có thể không kinh ngạc sao?

Vài giây sau, Cao Tường lấy lại tinh thần.

Hắn lạnh giọng chất vấn:

- Sao lại thế? Chẳng lẽ Y Na không muốn đến sao?

Hiển nhiên ở Cao Tường xem ra, lấy tình huống hiện giờ thì Hạ gia không có khả năng đối kháng được với Từ Vạn Sơn. Cho nên, trừ việc Hạ Y Na không muốn đến thì hắn không nghĩ ra được nguyên nhân khác.

- Vâng, Cao thiếu.

Hạ Binh nghe vậy cũng không nói cho Cao Tường biết tin tức Bùi Đông Lai xuất hiện.

”Tê ”

Lại nghe Hạ Binh nói như thế thì Cao Tường liền tức giận, dưới ánh đèn, vẻ mặt hắn đã trở nên âm trầm:

- Hạ Binh, ông cho rằng ta là cái gì?

- Cao thiếu, tôi...

Hạ Binh cố gắng giải thích.

Nhưng mà.

Không đợi Hạ Binh đem lời nói hết, Cao Tường đã cắt ngang lời nói của hắn.

- Hạ Binh, lúc trước cha ta mang ta đến Hạ gia cầu hôn thì Hạ Y Na đã cự tuyệt ta. Hiện giờ, ông ngoại cùng với cha của Hạ Y Na đã chết, Hạ gia lâm vào nguy cơ, ông cố gắng muốn để cho Hạ Y Na treo cao,

nuờng nhờ vào Cao gia để hóa giải nguy cơ nên đã chủ động tìm ta nói chuyện. Ta đại nhân đại lượng không nhớ tới chuyện cũ, đề nghị chỉ cần Y Na nguyện ý thì chúng ta có thể làm bạn, hơn nữa chủ động mời Y Na đu ăn tối để an ủi nàng. Hiện giờ, ông lại nói nàng không tới sao? Ông cho rằng ta là một con khỉ, ông muốn giỡn thì giỡn phải không?

Cao Tường nói xong thì càng cảm thấy tức giận, tuy rằng hắn không nghĩ tới sẽ giúp Hạ gia nhưng mà đối mặt với việc Hạ Y Na tìm tới cửa thì hắn cũng rất muốn, hắn cảm thấy rằng sau khi mình XXX xong nàng rồi sẽ đá bay nàng.

Hiện giờ, đồ chơi đã đến dưới háng lại bay đi, hắn có thể không tức sao?

Đối với Hạ Binh mà nói thì hắn sẽ đoán được Cao Tường sẽ không kết hôn với Hạ Y Na thậm chí sẽ không giúp Hạ gia nếu không thì hắn cũng không có nói với Tống Hân rằng cố gắng để Hạ Y Na mang thai, rồi bức bách Cao gia ra mặt.

Vì thế, nghe xong những lời này của Cao Tường thì tự nhiên Hạ Binh hiểu được những lời nói của Cao Tường đều là lời gia dối.

Hiểu được điểm này , Hạ Binh trầm ngâm một chút, nói:

- Cao thiếu, cậu cũng biết, lấy tính khí quật cường của Y Na thì nếu nó không đồng ý thì tôi cũng không có biện pháp.

- Hắc, hảo cho một câu không có biện pháp? Ông cmn ông là cái chó gì? Ta nói cho ông biết, Hạ Binh sự việc là do ông nói ra, hiện tại ông muốn thu hồi lại lời nói cũng không có cửa đâu.

Cao Tường liền mất đi kiên nhẫn, lộ ra bộ mặt thật:

- Đừng trách ta không nhắc ông, vấn đề của tập đoàn Hạ thị không chỉ có một điểm, nếu ông đã đùa giỡn ta thì cũng đừng trách ta không khách khí.

“Lộp bộp”

Mất thấy Cao Tường vạch mặt thì trái tim của Hạ Binh không khỏi trầm xuống, lấy thực lực hiện giờ của Hạ gia thì đối phó với Từ Vạn Sơn là dựa vào Bùi Đông Lai, nếu có thêm Cao gia nữa thì làm sao đây?

- Ta cho ông 30’.

Cao Tường mở miệng lần nữa sau đó không đợi Hạ Binh trả lời, liền trực tiếp cúp điện thoại.

”Đô... Đô...”

Nghe tiếng ”Đô... Đô...” thì Hạ Binh liền hối hận không thôi.

- Chú Hạ, sao thế.

Bùi Đông Lai mở miệng, tuy rằng dựa vào thính lực biến thái của mình thì hắn đã nghe được cuộc nói chuyện của Hạ Binh và Cao Tường nhưng mà hắn lại muốn biết chi tiết hơn.

“Haiz..”

Hạ Binh thở dài cất điện thoại, sắc mặt xấu hổ nhìn Bùi Đông Lai, nói:

- Thật ngại quá, Đông Lai, tôi...

Mấy phút sau.

Hạ Binh đem mọi chuyện nói cho Bùi Đông Lai.

- Chú Hạ, cứ để việc này cho tôi xử lý.

Bùi Đông Lai suy nghĩ một lát rồi nói.

- Cảm...cảm ơn cậu, Đông Lai.

Hạ Binh cảm động đến rơi tình rơi mù.

Bùi Đông Lai không nói gì thêm mà là cầm điện thoại lên, bấm số của Trần Quốc Đào.

- Thật xin lỗi thủ trưởng, đã quấy rầy ngài nghỉ ngơi.

Điện thoại được chuyển, Bùi Đông Lai liền mở miệng nói trước.

- Thằng nhóc, đừng có giả bộ với ta.

Đầu bên kia điện thoại, thân là nhân vật của quân khu Giang Ninh, Trần Quốc Đào tức giận nói:

- Nói đi, muện như thế này rồi mà tìm ta, có chuyện gì sao?

Bùi Đông Lai xấu hổ, nói thẳng vào vấn đề:

- Trần gia gia, là như vậy, ngài cũng biết là tổng tư lệnh quân khu Tây Nam vì đột quỵ nên đã đột nhiên qua đời.

- Việc này ta biết, lão Tổng cùng ta có qua lại với nhau. Vốn là ta định đến đưa hẩn đi một đoạn đường nhưng vì công việc quá nhiều nên không thể phân thân, đành phải nhờ người đưa vòng hoa đến viếng thăm.

Trần Quốc Đào thở dài, hẩn cảm thấy tiếc hận đối với ông ngoại của Hạ Y Na.

- Trần gia gia, nói vậy là ngài cũng biết Tổng tư lệnh có một người con rể tên là Hạ Hà?

Bùi Đông Lai lại nói:

- Ngay tại lúc Tổng tư lệnh qua đời thì con rể của hẩn là Hạ Hà cũng chết ở biên cảnh.

- Oh?

Trần Quốc Đào biết Hạ Hà nhưng lại không biết rõ cái chết của Hạ Hà, nghe Bùi Đông Lai nói như vậy thì không khỏi sửng sốt.

- Trần gia gia, nói như vậy thì ngài cũng biết thân phận của Hạ Hà.

Bùi Đông Lai tiếp tục nói:

- Trong quá trình làm giàu của mình thì Hạ Hà có không ít cừu nhân, hiện giờ Tổng tư lệnh cùng Hạ Hà đã mất đi, điều này đã khiến cho hậu nhân của Tổng tư lệnh lâm vào tuyệt cảnh.

- Tiểu tử, có gì thì cứ nói thẳng đi, không nên lòng vòng với lão tử.

Trần Quốc Đào mơ hồ đoán được cái gì.

Bùi Đông Lai cũng không khách sáo nữa:

- Cháu nhờ ngài gọi điện cho người của quân khu Tây Nam, nói với bọn họ rằng tánh mạng của hậu nhân Tổng tư lệnh gặp nguy hiểm, nhờ quân khu Tây Nam phái người, bảo vệ hậu nhân của Tổng tư lệnh vài ngày.

- Được.

Trần Quốc Đào đáp ứng, sau đó hỏi lại:

- Tiểu tử, cậu sẽ không ra mặt giúp hậu nhân của Tổng tư lệnh đó chứ?

- Cảm ơn Trần gia gia.

Bùi Đông Lai né tránh câu hỏi của Trần Quốc Đào.

Trần Quốc Đào nghe vậy thì liền tức giận, chửi má nó:

- Thằng nhóc, cmn, từ ngày cậu từ Yên Kinh trở về cũng không đến gặp lão tử. Khi gặp việc phiền toái lại gọi điện cho lão tử, hơn nữa còn che dấu lão tử, cậu cmn, có phải cậu chán cơm rồi phải không?

- Báo cáo thủ trưởng, đợi sau khi chuyện này kết thúc thì cháu sẽ tự mình đến nhà chịu đòn nhận tội.

Bùi Đông Lai nói.

- Cút đi cho lão tử.

Trần Quốc Đào cười mắng một câu, sau đó cúp điện thoại.

Xử lý xong việc này thì Bùi Đông Lai yên lòng, hần xuống lầu nói chuyện với nvt một lát rồi lấy xe đi đến khách sạn quốc tế Cửu Châu.

25’.

Trong một gian phòng xa hoa của khách sạn quốc tế Cửu Châu.

Cao Tường không kiên nhẫn mà nhìn đồng hồ trên tay, phát hiện được lúc này chỉ còn 2’ nữa là đến lúc Hạ Bình trả lời yêu cầu của mình.

- Con gái điếm này.

”Ba!”

Phát hiện này làm cho Cao Tường vô cùng tức giận, hần đứng dậy đá một cái vào chiếc ghế ở bên cạnh.

“ Cốc...Cốc”

Sau đó, không đợi cho Cao Tường lấy chiếc áo khoác trên giá để đồ thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Ách?”

Nghe được tiếng gõ cửa thì Cao Tường vốn ngẩn ra sau đó ý thức được cái gì. Hần liền hưng phấn không thôi, liền ngồi vào ghế dựa, bắt chéo chân lên, hăng giọng một cái rồi nói:

- Vào đi.

“ Két!”

Cửa mở ra, Bùi Đông Lai đi vào phòng.

- Mày....mày là ai?

Thấy Bùi Đông Lai đi vào phòng thì nụ cười trên mặt của Cao Tường đã biến mất, sau đó hần nhú mày, nói:

- Ai bảo mày vào đây?

Không trả lời.

Bùi Đông Lai bước về phía Cao Tường.

428. Chương 422: Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (2)

- Cút ra ngoài cho ta.

Mắt thấy Bùi Đông Lai xem thường câu hỏi của mình, đi tới, thì Cao Tường liền biến sắc. Hần lập tức đứng dậy chỉ tay vào mặt Bùi Đông Lai:

- Nếu mày không ra thì tao sẽ gọi bảo vệ.

“ Bạch...Bạch”

Trả lời cho Cao Tường chính là tiếng bước chân.

- Mày....mày muốn làm gì?

Bên tai vang lên tiếng bước chân, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Bùi Đông Lai thì mặc dù Cao Tường không biết Bùi Đông Lai là thần thánh phương nào nhưng mà trong lòng bỗng xuất hiện một trực giác không tốt.

Làm gì ư?

Dưới ánh đèn.

Bùi Đông Lai giống như là quỷ mị, xuất hiện trước mặt Cao Tường rồi thuận tay cho Cao Tường ăn một cái tát.

“Bốp!”

Cái tát vang dội, Cao Tường ăn một tát liền ngã xuống đất.

“ Ừc..Ừc..”

Trên mặt thảm, trước mặt Cao Tường toàn là sao, hắn không phân biệt được đông tây nam bắc.

Vài giây sau, Cao Tường phun ra một ngụm máu, mấy cái răng liền lẫn theo vết máu mà rớt ở phía dưới thảm, nhìn thấy ghê người.

Cao Tường tức giận đến cả người run lên, hắn không lau vết máu nơi khóe miệng mà là ngẩng đầu, phần nộ nhìn vào Bùi Đông Lai, nói năng lộn xộn:

- Mày...con mẹ nó mày muốn làm gì? Mày biết tao là ai không?

Còn không có trả lời

Bùi Đông Lai vươn chân ra đạp vào mặt Cao Tường, khiến cho Cao Tường dính vào trên sàn, không thể động đậy.

”Ô... Ô...”

Cao Tường giãy dụa nhưng mà không có kết quả, khuôn mặt của hắn đỏ bừng, hắn trợn to mắt nhìn Bùi Đông Lai, nói:

- Ta...ta là con của Cao Thế Toàn, cha của ta....

- Cha của mày là Cao Thế Toàn, là nhân vật số một của cảnh sát Tây Nam.

Bùi Đông Lai cúi xuống, nhìn vào mặt của Cao Tường rồi nói.

“Ách...”

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì Cao Tường kinh ngạc, hắn nhìn vào Bùi Đông Lai, cảm giác như muốn hỏi: “ Mày đã biết tao là con của ai, vậy mà còn dám đánh tao sao?”

- Mày...mày là ai?

Một lần nữa Cao Tường mở miệng, lúc này giọng nói của hắn đã không còn vẻ ngạo mạn hệt như lúc đầu, mà giọng nói của hắn run run

Bị hù dọa rồi

Tuy rằng hắn không biết Bùi Đông Lai rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhưng mà nếu Bùi Đông Lai biết cha của hắn là ai rồi mà còn dám đối phó với hắn thì như vậy chỉ có 2 khả năng xảy ra.

Thứ nhất, Bùi Đông Lai là sát thủ chuyên nghiệp.

Sát thủ chuyên nghiệp.

Người như thế chỉ vì tiền mà bán mạng.

Chỉ cần người ra giá cao thì bọn hắn đều dám ám sát bất cứ người nào trên thế giới này.

Thứ hai, Bùi Đông Lai không để Cao gia vào mắt.

Đối với Cao Tường mà nói, nếu Bùi Đông Lai là loại người như vậy thì hắn không trêu chọc nổi.

Bùi Đông Lai không có trả lời câu hỏi của Cao Tường mà là nhìn về phía hai hộp thuốc xuân dược của hắn đang để trên bàn.

Phát hiện này làm cho ánh mắt Bùi Đông Lai hơi nheo lại, sau đó hắn liền dẫm vào chân phải của Cao Tường.

Bùi Đông Lai buông lỏng ra khiến cho Cao Tường liền giây dựa đứng lên, hắn không dám chạy trốn mà ánh mắt kính sợ nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Tôi...tôi không biết anh, anh...có phải anh nhận lầm người rồi hay không?

Cao Tường run giọng nói:

- Nếu...nếu như có người thuê anh đến đối phó với tôi thì...xin...xin anh đừng giết tôi. Tôi sẽ cho anh tiền, anh muốn bao nhiêu thì cứ mở miệng.

Hiển nhiên Cao Tường cho rằng Bùi Đông Lai là một sát thủ chuyên nghiệp.

Dù sao thì công tác của ba hắn quá mức đặc thù, đặc tội không ít thể lực đen trong nước.

- Nhặt lên.

Bùi Đông Lai chỉ vào hộp thuốc trên mặt đất.

“Ách?”

Cao Tường nhìn xuống thì thấy được 2 hộp thuốc xuân dược thì liền há hốc mồm.

- Mà ý diếc sao?

Bùi Đông Lai nhú mày.

- Lượm, tôi lượm...

Cao Tường sợ tới mức cả người chấn động, vội vàng nhặt hộp thuốc lên, sau đó vẻ mặt hoảng sợ nhìn vào Bùi Đông Lai, hắn không biết Bùi Đông Lai muốn hắn nhặt hộp thuốc xuân dược này lên để làm gì.

- Mở ra rồi ăn.

Bùi Đông Lai dùng một loại giọng điệu không thể nghi ngờ.

“Ách?”

Ăn 2 hộp xuân dược này?

Hơn...hơn nữa trong đó có một hộp giành cho nữ nhân?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Cao Tường sợ tới mức run lên, trực tiếp ném 2 hộp thuốc xuân dược đi.

- Tao cho mày 30s.

Mặt Bùi Đông Lai không đổi sắc nhìn Cao Tường, gần từng chữ:

- Mày có thể lựa chọn ăn đồng thuốc này cũng có thể lựa chọn tao đem mày quăng từ đây xuống.

”Ách...”

Nghe được lời uy hiếp trắng trợn của Bùi Đông Lai thì Cao Tường há mồm ra, cố gắng muốn nói cái gì.

Trực giác cùng lý trí nói cho hắn biết, nếu hắn không ăn 2 hộp xuân dược này thì người thanh niên này thật sự sẽ đem hắn ném từ đây xuống đất.

- Tôi...tôi uống rồi thì có phải anh sẽ bỏ qua cho tôi không?

Cao Tường dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, vô cùng hoảng sợ, hỏi.

- 20s.

Mặt Bùi Đông Lai không thay đổi sắc nói.

- Tôi van anh, van anh đừng nên làm như vậy.

Cao Tường sợ tới mức 2 chân run lên, giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Nói xong, hắn liền cúi đầu xuống, giống như muốn dùng cách này để chuộc tội.

- 10s.

- Tôi ăn.

Lại nghe Bùi Đông Lai báo giờ, Cao Tường sợ tới mức hồn phi phách tán, hấn hoảng sợ kêu lên một tiếng rồi nuốt thuốc trong hộp xuân được giành cho nam vào miệng.

Làm xong chuyện này, theo bản năng Cao Tường muốn mở hộp xuân được giành cho nữ kia.

Nhưng mà.

Sau khi hấn mở hộp thuốc kia ra thì hấn không có dũng khí để ăn hết chỗ thuốc này.

Bởi vì hấn biết cái loại thuốc này chỉ giành cho nữ, nam nhân căn bản là không thể dùng được.

Cho nên, hấn vừa mới ăn xong đồng thuốc kia, lúc này nếu dùng thứ này nữa thì có quỷ mới biết sẽ phát sinh chuyện gì.

“Bịch!”

Mắt thấy Cao Tường không ăn vào thì Bùi Đông Lai liền bước lên.

”Ách...”

Cao Tường sợ tới mức há to mồm sau đó hấn nhắm mắt, đem đồng thuốc kia bỏ vào mồm rồi nuốt xuống.

“ Hô...Hô..”

Sau khi ăn xong thì Cao Tường giống như là nuốt phải độc dược, hấn sợ tới mức rét run. Sợ hãi rất nhiều, Cao Tường còn giữ được vài phần tỉnh táo, sợ hãi nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Tôi...tôi ăn rồi, xin anh thả tôi đi.

“Reng...Reng...”

Đột nhiên, điện thoại của Cao Tường đổ chuông.

“Ách?”

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì theo bản năng Cao Tường liền đem ánh mắt nhìn lại.

Ba.

Thấy trên màn hình điện thoại hiện ra chữ “ Cha” thì Cao Tường giống như là người chết đuối vớ được một cọng cỏ cứu mạng, hấn liền bỏ nhào tới bàn, một tay nhấc điện thoại lên, khàn giọng kêu:

- Cha...chaa...cứu con, cứu con.

- Tiểu Tường, con làm sao vậy?

Đầu bên kia điện thoại, nghe được Cao Tường kêu cứu thì Cao Thế Toàn vốn là ngẩn ra sau đó liền trầm giọng hỏi.

- Có...có người muốn giết con.

Cao Tường kêu rên không dứt.

“Lộp bộp!”

Nghe được Cao Tường nói như thế thì Cao Thế Toàn liền cả kinh, nhảy dựng lên:

- Tiểu Tường, con đang ở đâu?

- Khách sạn quốc tế Cửu Châu.

Lúc này không đợi Cao Tường mở miệng, Bùi Đông Lai liền núp lấy điện thoại lên, thay Cao Tường trả lời.

- Cậu là ai?

Cao Thế Toàn nhận ra không phải giọng nói của con mình thì lập tức lạnh giọng hỏi:

- Cậu muốn làm gì?

- Ta họ Bùi, tên Đông Lai.

Bùi Đông Lai tự giới thiệu.

- Ai?

Đầu bên kia điện thoại, Cao Thế Toàn sợ tới mức bàn tay khê run lên, thiếu chút nữa là làm rớt điện thoại xuống.

Không trả lời.

Bùi Đông Lai cúp điện thoại.

”Đô... Đô...”

Nghe được tiếng ”Đô... Đô...” thì ánh mắt của Cao Thế Toàn trợn tròn xoe, miệng há to ra, vẻ mặt đơ như cây cơ.

Thân là nhân vật số một của giới cảnh sát Tây Nam thì Cao Thế Toàn rất rõ sự tồn tại của Bùi Đông Lai.

Không thể tưởng tượng nổi.

Đây là suy nghĩ của hắn khi nhìn vào tư liệu của Bùi Đông Lai, biết được Bùi Đông Lai xưng bá hắc đạo ở vùng tam giác Trường Giang, sau đó lấy mãnh long quá áp áp địa đầu xà ở Nam Cảng.

Lúc ấy, hắn cảm thấy tất cả chuyện này không thể tin được.

Thậm chí hắn còn hoài nghi tính chân thật của phần tư liệu kia.

Bởi vì hắn không tin, một người lấy thời gian chưa tới nửa năm mà lại có thể xưng bá hắc đạo ở vùng tam giác Trường Giang.

Bởi vì không tin cho nên hắn đã gọi điện đến cảnh sát ở Đông Hải và Nam Cảng để chứng thực, kết quả là phần tài liệu kia vô cùng chính xác.

Bùi Đông Lai dựa vào cái gì mà có thể làm được tất cả chuyện này?

Sau khi thông qua Diệp Hạo Nhiên, biết được thế lực của Bùi Vũ Phu trôi lên mặt nước thì mọi nghi ngờ trong lòng hắn liền tan biến.

Mà hôm nay, đối với Bùi Đông Lai thì hắn nắm rõ như lòng bàn tay.

Hắn biết chuyện từ buổi thảo luận Kinh Tế, Đại Bĩ Võ trong cả nước đến chuyện ở khách sạn Yên Kinh.

- Anh ...anh làm sao vậy?

Trong nhà Cao Thế Toàn, mẹ của Cao Tường thấy sau khi Cao Thế Toàn nghe điện thoại xong thì giống như là mất hồn, đứng đó không nhúc nhích thì lập tức hỏi.

“ Ừc”

Cao Thế Toàn hung hăng nuốt nước miếng, sau đó cất điện thoại rồi nói:

- Không có việc gì, anh ra ngoài một chuyến.

Nói xong, Cao Thế Toàn liền vội chạy tới mang áo khoác, thay giày da rồi vội vàng rời khỏi nhà.

Cùng lúc đó.

Trong một gian phòng xa hoa tại khách sạn quốc tế Cửu Châu.

Cao Tường giống như là gặp quỷ giữa ban ngày, vẻ mặt kinh hãi nhìn vào Bùi Đông Lai, lắp bắp hỏi:

- Anh...anh là Bùi Đông Lai ư?

429. Chương 423: Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (3)

Thân là con trai của Cao Thế Toàn thì Cao Tường cũng giống với cha mình, đều nghe sự tích về Bùi Đông Lai.

Bởi vì biết hành động của Bùi Đông Lai tại Yên Kinh nên lúc Bùi Đông Lai nói điện thoại với cha của hắn, nói rằng “ Ta họ Bùi, tên Đông Lai” thì hắn liền rung động.

Rung động đi qua, sau đó chính là sợ hãi, hắn dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được Bùi Đông Lai có thể giết hắn như bóp chết một con kiến.

Dễ như trở bàn tay.

Bùi Đông Lai không để ý đến Cao Tường mà là xoay người đi đến chiếc ghế sofa, ngồi xuống rồi rút một điếu thuốc, châm lên, hút.

- Bùi... Bùi... Bùi thiếu, tôi không trêu chọc anh a.

Bùi Đông Lai trầm mặc khiến cho Cao Tường vô cùng kinh sợ, hắn giống như một con chó TQ quỳ xuống trước mặt Bùi Đông Lai.

“ Bạch..Bạch”

Mắt thấy Bùi Đông Lai trầm mặc hút thuốc thì Cao Tường không nói lời vô ích mà là lạy, tiếp tục lạy...

Một cái.

Hai cái.

Ba cái.

Cao Tường cũng không biết mình dập đầu được bao nhiêu cái, chờ khi hắn ngẩng đầu lên nhìn Bùi Đông Lai thì cái trán hắn đã bị rách một đường dài, vết máu loang lổ.

- Bùi...Bùi thiếu, Bùi gia...ngài là gia gia...

Có lẽ là do xuân được phát tác nên Cao Tường nói năng có chút lộn xộn:

- Cao Tường tôi đây đã động thủ xúc phạm đến thái tử, xin Bùi gia ngài đừng chấp nhậ với loại người như tôi.

Nhìn Cao Tường giống như một con chó TQ thì ánh mắt của Bùi Đông Lai không có chút nhân từ nào.

Hắn biết rõ, nếu mình không ra mặt giúp Hạ Y Na thì kết quả chỉ có 2. Hoặc là Hạ gia rơi xuống, hoặc là Hạ Y Na trở thành đồ chơi của Cao Tường.

“Ách?”

Sau đó, coi như lúc Bùi Đông Lai bóp tắt tàn thuốc thì lúc này đây hơi thở của Cao Tường đã trở nên dồn dập, mặt đỏ tai hồng.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai biết xuân được đã phát tác.

- Nóng...nóng quá.

Giống như xác định đúng suy đoán của Bùi Đông Lai, Cao Tường bắt đầu nói không rõ ràng, bắt đầu tự xé quần áo của mình, giữa 2 đùi hắn cũng nổi lên một cái lều nhỏ.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai cũng không có để ý đến Cao Tường mà ra bước ra khỏi phòng.

- Nóng...ta nóng quá...

Nhưng mà, vượt ra ngoài dự đoán của Bùi Đông Lai chính là sau khi Cao Tường xé hết quần áo thì vẻ mặt đột nhiên biến đổi, hắn kẹp 2 chân lại, vẻ mặt nhăn nhó, trần đầu dục vọng nhìn vào Bùi Đông Lai.

Giờ phút này, dường như trong mắt của Cao Tường thì Bùi Đông Lai chính là một mãnh nam.

Phát hiện này khiến cho Bùi Đông Lai một trận ác hàn.

- Người đẹp, người ta nóng quá, cậu qua giúp nhân gia được không?

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai tiến lên ngăn cản Cao Tường thì Cao Tường đã đứng dậy đi đến bên Bùi Đông Lai, nũng nịu nói.

“Bá!”

Bùi Đông Lai thấy thế thì vung tay phải lên, nắm lấy cổ áo của Cao Tường rồi xách Cao Tường giống như một con gà.

- Nha, cậu thô bạo quá, bắt quá...người ta rất thích.

Bị Bùi Đông Lai xách lên thì Cao Tường chẳng những không có sợ hãi mà lộ ra bộ dạng hưởng thụ.

Bùi Đông Lai thấy thế thì biết bởi vì Cao Tường đã ăn 2 loại xuân dược nên trở thành một tên bán nam bán nữ.

Hiểu được điểm này thì Bùi Đông Lai không nói gì nữa mà là đem Cao Tường đi vào phòng ngủ rồi cột Cao Tường vào chiếc giường lớn.

Làm xong chuyện này thì Bùi Đông Lai lấy chiếc điện thoại trên đầu giường, nói:

- Tìm cho tôi 2 nam nhân đến phòng XX.

- Tiên sinh, ngài... ngài nói cái gì?

Đầu bên kia điện thoại, vị nữ nhân viên kia có chút không kịp phản ứng.

- Tìm 2 con vịt đến phòng XX.

- Đã hiểu, xin tiên sinh chờ một lát, lập tức đến ngay thôi.

Lúc này đây, hiểu được ý tứ của Bùi Đông Lai thì nhân viên nữ kia nũng nịu nói.

10' sau, 2 nam nhân có thân hình rắn chắc bước vào phòng:

- Tiên sinh tôn quý, buổi tối tốt lành.

- Bên trong có người phát xuân, 2 người vào đó thỏa mãn hần đi.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của 2 tên nam nhân kia thì Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy cả người nổi da gà, hần chỉ vào phòng ngủ rồi liền bước tới bật tiếng TV lớn lên.

- Tốt, tiên sinh.

2 tên nam nhân liền đáp ứng.

- Nha, các người rất thô lỗ, nhân gia rất thích....

Rất nhanh, trong phòng liền truyền ra tiếng thoải mái của Cao Tường.

Cùng lúc đó.

Cao Thế Toàn lái chiếc Audi A6L chạy nhanh về phía khách sạn quốc tế Cửu Châu.

Trong xe, vẻ mặt Cao Thế Toàn vô cùng ngưng trọng, mày nhíu lại tạo thành hình chữ Xuyên.

Đã vài lần hần muốn bấm số của Diệp Hạo Nhiên để xin giúp đỡ nhưng cuối cùng hần đã bỏ qua cái ý nghĩ ngu xuẩn này.

Bởi vì hần biết nếu Diệp gia không dám trả thù Bùi gia thì chứng minh Diệp gia vô cùng kiêng kỵ Bùi gia, như vậy tạm thời không nói đến chuyện Diệp Hạo Nhiên có giúp hần đối phó Bùi Đông Lai hay không? Cho dù có giúp thì cũng là hữu tâm vô lực.

15' sau, chiếc xe đã đến bãi đỗ xe của khách sạn, sau khi xe dừng lại thì hần liền bước nhanh vào khách sạn.

Bởi vì Cao Thế Toàn là khách quen của khách sạn này cho nên quản lý của khách sạn vô cùng quen thuộc với hắn. Thấy Cao Thế Toàn chạy vào thì tên quản lý cả kinh sau đó lắc thân hình rần nước của mình đến chào đón:

- Cao cục trưởng, đã lâu rồi ngài không đến nơi này...

- Nói cho người của cô biết, lát nữa mặc kệ phòng XX phát sinh chuyện gì thì cũng không để người của cô đến gần.

Cao Thế Toàn nghiêm túc nói một câu sau đó không để ý đến vẻ mặt nghi hoặc của nữ quản lý, hắn đi thẳng đến thang máy rồi bấm thang máy lên tầng 8.

“Cốc...Cốc”

Dù cho lo lắng đến an toàn của con mình nhưng mà sau khi đến trước phòng XX thì Cao Thế Toàn cũng không có trực tiếp đẩy cửa đi vào mà là giữ cho bản thân tỉnh táo rồi gõ cửa phòng

- Vào đi.

Trong phòng, Bùi Đông Lai ngâm một liều thuốc, nghe có tiếng gõ cửa thì bóp tắt tàn thuốc, ung dung nói.

“Két!”

Cao Thế Toàn đẩy cửa đi vào, nhìn thấy trong phòng có một mình Bùi Đông Lai thì liền ngẩn ra, sau đó đi đến trước người Bùi Đông Lai, nói:

- Bùi thiếu, tuy rằng tôi không biết con mình tại sao lại chộc phải ngài nhưng mà tôi hy vọng ngài không nên chấp nhậ cũng với nó, đồng thời tôi cũng thay mặt nó mà giải thích cho ngài hiểu.

- Con của ông đang ở trong phòng ngủ, ông cứ đi vào trước coi hắn đi, sau đó chúng ta tiếp tục nói chuyện.

Sắc mặt Bùi Đông Lai bình tĩnh nói.

Cao Thế Toàn nghe vậy thì khóe mắt hơi giật giật lên, hắn cũng không nói thêm lời mà là bước nhanh đến trước cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra.

Cửa phòng bị đẩy ra, một cảnh tượng dù cho làm nằm mơ Cao Thế Toàn cũng không ngờ lại hiện ra trước mắt hắn.

Trong phòng, Cao Tường cởi hết quần áo hắn giống như một con chó nhỏ nằm ở trên giường, hưởng thụ những cái đâm vào và rút ra của một tên mãnh nam.

- Nha...dùng sức...dùng sức..

Dược lực phát tác hoàn toàn làm cho Cao Tường không biết có người đến đây mà là điên cuồng lắc lư thân mình, thoải mái kêu lên.

”Ông... Ông...”

Thấy một màn như vậy thì cho dù Cao Thế Toàn là người đã trải qua vô số sóng to gió lớn cũng đỡ người đứng ngay tại cửa phòng.

- Ngừng lại.

Ngắn ngủi ngậy người qua đi, Cao Thế Toàn nắm chặt 2 bàn tay lại rồi rống lớn.

Nghe được tiếng rống lớn của Cao Thế Toàn thì 2 tên mãnh nào đều ngừng lại.

- ĐỪNG...ĐỪNG CÓ NGỪNG...NGƯỜI TA CẦN...CÒN MUỐN MÀ..

Cao Tường thấy 2 tên mãnh nam dừng động tác lại thì làm nũng nói.

”Tê ~ ”

Nghe Cao Tường nói như thế thì Cao Thế Toàn tức giận đến thiếu chút nữa ngất đi.

- Cút.

Cao Thế Toàn nhìn vào 2 tên mãnh nam rồi quát.

- Vâng, tiên sinh.

2 người nghe vậy thì đứng lên, mặc quần áo lại.

- Ta không hy vọng chuyện ngày hôm nay truyền ra ngoài, đem lời này truyền lại cho Uyển Lâm.

Cao Tường âm trầm nói một câu.

Nghe được Cao Thế Toàn nói được tên lão bản phía sau màn của khách sạn này, cảm nhận được vẻ tức giận của Cao Thế Toàn thì tiểu đệ đệ của 2 tên mãnh nam kia liền mềm nhũn, bọn hắn mang theo vài phần sợ hãi rồi rời khỏi phòng.

- Tềnh yêu ơi.... Anh...muốn.

Trên giường, Cao Tường không có nhận ra Cao Thế Toàn hơn nữa hắn còn nhảy lên ôm lấy Cao Thế Toàn.

- Đồ khốn.

Cao Thế Toàn tức giận đến run người, mắng một tiếng rồi đá một cước vào Cao Tường, sau đó nắm lấy đầu tóc của Cao Tường kéo hắn vào phòng tắm. Đem đầu của Cao Tường nhúng vào trong bồn tắm, sau đó mở nước, dùng nước để rửa mặt cho Cao Tường.

”Khụ khụ...”

Mấy phút sau, cả người Cao Tường xụi lơ nằm trên mặt đất, khuôn mặt đỏ bừng, không ngừng ho lên.

- Cha?

Ý thức của Cao Tường thanh tỉnh được vài phần, nhìn thấy Cao Thế Toàn thì liền sửng sốt.

Cao Thế Toàn tức giận đến xanh mặt, cả người run lên, hận không thể một phát tát chết Cao Tường.

Thấy được vẻ tức giận trên mặt Cao Thế Toàn, cảm nhận cơn đau từ ass truyền đến, Cao Tường mơ mơ hồ hồ nhớ lại mọi chuyện phát sinh lúc này.

Cúc hoa tàn, đất bị thương.

“Bịch!”

Nghe đến bản thân mình bị 2 tên mãnh nam tàn phá thì 2 mắt Cao Tường tối sầm, trực tiếp ngã xuống đất.

430. Chương 424: Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (4)

Cao Thế Toàn thấy thế thì tức giận đến nghiến răng nhưng mà không có trừng phạt Cao Tường nữa, mà là đem Cao Tường kéo ra khỏi phòng tắm rồi ném hắn lên giường.

”Hô... Hô...”

Sau khi làm xong tất cả chuyện này thì Cao Thế Toàn liền thở sâu 2 hơi, cố gắng điều chỉnh tâm tình, đem lửa giận ép xuống.

Xác định được cảm xúc đã khôi phục lại bình thường thì Cao Thế Toàn mới ra khỏi phòng.

- Bùì thiếu, không biết con của tôi đã chọc giận ngài như thế nào?

Đi ra khỏi phòng, Cao Thế Toàn liền cố gắng khống chế giọng nói của mình rồi hướng Bùi Đông Lai hỏi.

Hắn không nghĩ ra Cao Tường đã chọc Bùi Đông Lai ở chỗ nào.

Hắn cũng không nghĩ ra vì sao lúc này Cao Tường lại có hứng thú đối với nam nhân như vậy.

- Cao cục trưởng, con của ngài mời bạn của tôi là Hạ Y Na cùng đi ăn tối.

Bùi Đông Lai liếc nhìn Cao Thế Toàn một cái:

- Nhưng mà ông ngoại và cha của Hạ Y Na lần lượt qua đời khiến nàng thương tâm quá độ nên đã tới không được. Nàng nhờ tôi đến thông báo cho con của ngài một tiếng. Tôi đến đây thì phát hiện được con của ngài giống như là một con trâu đực phát xuân, cố gắng muốn gấy rối tôi, rơi vào đường cùng thì tôi đành phải ném hắn vào phòng ngủ rồi giúp hắn gọi một cú điện thoại để thỏa mãn nhu cầu của hắn.

Mưu đồ gây rối?

Thỏa mãn nhu cầu?

Nghe được mấy chữ này thì Cao Thế Toàn không khỏi nhớ lại hình ảnh lúc này trong phòng ngủ, Cao Tường giống như là sắc lang nhìn thấy phụ nữ liền chạy về phía mình.

- Thật có lỗi Bùi thiếu, đứa con bất hiếu của tôi đã khiến ngài phải chê cười rồi.

Tuy rằng Cao Thế Toàn biết chuyện này có liên quan đến Bùi Đông Lai nhưng mà hắn cũng không có nói ra mà là mang theo vài phần xin lỗi hướng Bùi Đông Lai giải thích.

- Cao cục trưởng, xã hội phát triển, thời đại đã tiến bộ, con của ngài cũng không cần phải xấu hổ như thế, dù sao thì ở nước ngoài thì 2 nam nhân cũng có thể kết hôn với nhau.

Bùi Đông Lai mỉm cười rồi đổi đề tài:

- Bất quá, Cao cục trưởng, tôi nghe nói rằng con trai của ngài cùng với Từ Vạn Sơn có quan hệ với nhau. Cá nhân tôi cho rằng đây là một chuyện không tốt, ngài cảm thấy thế nào?

“Ách?”

Thân là nhân vật số một của giới cảnh sát Tây Nam thì Cao Thế Toàn đã lăn lộn nhiều năm trong quan trường, khả năng quan sát có thể nói là hạng nhất, lúc này nghe Bùi Đông Lai nói thế thì trong lòng hắn vừa động, mơ hồ đoán được cái gì.

- Theo tôi được biết thì Từ Vạn Sơn được xưng là trùm thuốc phiện của TQ, thuốc phiện trong nước đều là xuất ra từ tay của hắn.

Thấy Cao Thế Toàn không nói lời nào thì Bùi Đông Lai cười cười hỏi:

- Cao cục trưởng, không biết tin tình báo của tôi có chuẩn xác không?

”Ách...”

Cao Thế Toàn nhất thời nghẹn lời, trầm mặc một lát, nói :

- Chúng tôi đã phát hiện Từ Vạn Sơn có quan hệ với tổ chức buôn bán thuốc phiện quốc tế bất quá đến trước mắt vẫn chưa có chứng cứ xác thực nên vẫn chưa xuống tay đối với hắn.

Bên tai vang lên lời nói của Cao Thế Toàn thì Bùi Đông Lai tâm sáng như gương.

Hắn biết rõ, sở dĩ cảnh sát không xuống tay với tsv không phải là không có chính cứ xác thực mà là Từ Vạn Sơn có liên lụy đến lợi ích của nhiều người, khiến cho cảnh sát không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Cao cục trưởng, tục ngữ có câu “ Ma cao một thước, đạo cao một trượng”, các người cảnh sát như ngài luôn nói” Lời trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt”. Từ Vạn Sơn được xưng là trùm thuốc phiện của TQ, tôi không tin ngay cả một chút dấu vết phạm tội mà hắn cũng không để lại, ngài cảm thấy thế nào.

Bùi Đông Lai cười híp mắt hỏi.

“Ách?”

Trong lòng Cao Thế Toàn vừa động, càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng của mình, nói:

- Bùi thiếu nói rất đúng, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng tìm chứng cứ phạm tội của hắn, một khi có được chứng cứ xác thực thì liền bắt Từ Vạn Sơn về quy án.

- Cao cục trưởng, có lẽ tôi có thể trợ giúp cảnh sát các ngài trừ được khối u ác tính Từ Vạn Sơn này.

Bùi Đông Lai không hề vòng vo, nhất châm kiến huyết nói.

“ Lộp bộp”

Tuy rằng đã đoán được điểm này bất quá nghe được chính miệng của Bùi Đông Lai nói ra thì trong lòng của Cao Thế Toàn cũng khẽ run lên, hần miễn cưỡng mỉm cười, nói:

- Tiêu diệt thế lực tội ác là nhiệm vụ của cảnh sát, trước hết tôi xin đại biểu cảnh sát Tây Nam cảm ơn Bùi thiếu.

- Nhưng mà...

Cao Thế Toàn nói xong thì đột nhiên thay đổi giọng điệu:

- Từ Vạn Sơn chiếm giữ Tây Nam nhiều năm, liên tiếp trốn khỏi cảnh sát, hẳn là một người vô cùng giảo hoạt, nếu chúng ta tùy tiện hành động thì sẽ đả thảo kinh xà. Một khi đã kinh động đến Từ Vạn Sơn thì sẽ khiến cho Từ Vạn Sơn bỏ trốn, hơn nữa muốn bắt hắn lại cũng khó hơn so với lên trời. Ngoài ra, chúng ta cần phải bàn bạc với cảnh sát quốc tế, tính toán dụ Từ Vạn Sơn ra khỏi hang, để đem tập đoàn buôn lậu thuốc phiện của Từ Vạn Sơn xuất hiện, sau đó một lưới bắt hết bọn chúng.

- Cao cục trưởng, ý của ngài là chuyện này ngài không làm chủ được?

Bùi Đông Lai cười híp mắt.

Chẳng biết tại sao, nhìn vào bộ dạng cười của Bùi Đông Lai thì Cao Thế Toàn có cảm giác hết hồn, hần kiên trì gặt đầu, nói:

- Vâng, Bùi thiếu, chúng ta cần nói chuyện với cảnh sát quốc tế mới có thể xác định nên động thủ với Từ Vạn Sơn hay không?

- Cao cục trưởng, cá nhân tôi cho rằng nếu bên ngài có thể cung cấp chứng cứ xác minh Từ Vạn Sơn cấu kết với tập đoàn tội phạm quốc tế thì cảnh sát quốc tế sẽ đồng ý kế hoạch vây bắt.

Bùi Đông Lai không cho là đúng, cười nói:

- Còn về phần tập đoàn thuốc phiện sau lưng của Từ Vạn Sơn thì lấy năng lực của cảnh sát, chẳng lẽ sợ hắn chạy trốn sao?

- Như vậy đi, Bùi thiếu, sau khi trở về cục thì tôi sẽ nói chuyện với cảnh sát quốc tế về vụ án này.

Cao Thế Toàn suy nghĩ một chút rồi nói.

- Tốt.

Bùi Đông Lai cười cười, sao đó nói ra một câu:

- Đúng rồi Cao cục trưởng, nghe nói năm nay ngài đã 53 tuổi, nếu có thể phá được vụ án này, cất được khối u ác tính Từ Vạn Sơn thì tôi tin chắc rằng ngài sẽ trở thành một viên minh châu trong ngành cảnh sát của TQ, trước tiên tôi xin chúc mừng ngài.

- So sánh với việc diệt trừ các thế lực đen, vì dân trừ hại thì việc có được thăng chức hay không cũng không quan trọng.

Cao Thế Toàn lộ ra vẻ đạo đức tốt, nói:

- Đúng rồi Bùi thiếu, lúc này ngài nói có thể giúp đỡ cho cảnh sát, rốt cuộc là có thể giúp đỡ cái gì?

.....

Cùng với các thành phố lớn giống nhau, ở Xuân Thành cũng có một nơi gọi là khu nhà giàu.

Vào lúc hơn 7h30', tại biệt thự số 18 trong khu nhà giàu.

- Cha, Hạ Bình tên khốn kiếp kia còn chưa có gọi điện thoại đến, không biết là hắn...?

Trong phòng ăn của biệt thự, sau khi dùng xong bữa sáng thì Từ Ứng không nhin được mà hướng Từ Vạn Sơn hỏi.

Không trả lời, Từ Vạn Sơn thân mặc một bộ Đường trang, dùng khăn miệng lau tay sau đó đưa khăn cho osin bên cạnh, cũng không quay đầu lại mà là vẩy vẩy tay.

Phía sau Từ Vạn Sơn, 3 tên thủ hạ thấy thế thì liền bước lên, lấy điện thoại đưa cho Từ Vạn Sơn.

Lấy điện thoại rồi sắc mặt Từ Vạn Sơn âm thầm bấm số của Hạ Bình.

- Hạ Bình, xem ra ông muốn Từ mỗ phải làm cho tới nơi sao?

Điện thoại được chuyển thì Từ Vạn Sơn liền mở miệng, giọng nói âm trầm, làm cho người ta có cảm giác không rét mà run.

- Từ Vạn Sơn, ông cho rằng lão tử sẽ sợ ông sao?

Vượt xa sự dự đoán của Từ Vạn Sơn chính là Hạ Bình không có đem lời nói uy hiếp của hắn để vào lòng, mà là khinh thường:

- Có ngon thì ông cứ lại đây.

- Hạ Bình, mày liều.

Nghe vậy thì Từ Vạn Sơn liền tức giận sau đó cúp điện thoại.

- Cha, tên vương bát đản Hạ Bình không đồng ý sao?

Từ Ứng vô cùng nghi ngờ, ở hắn xem ra tuy rằng Hạ Bình là em trai của Hạ Hà nhưng mà hắn lại là một người không dám quyết đoán.

Đôi mắt Từ Vạn Sơn toát ra sát khí:

- Hôm nay con hãy phái người đến theo dõi vợ và con của Hạ Hà đi, lão hổ không phát uy thì bọn chúng coi ta là con mèo bệnh. Mẹ nó.

- Được.

Từ Ứng cười lạnh lên tiếng.

“ Reng...Reng”

Sau khi từ ứng nhân lệnh, chưa kịp rời đi thì tiếng chuông điện thoại của hắn đã vang lên.

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì Từ Ứng lấy điện thoại, phát hiện người gọi đến là Lôi Đại Bưu.

- Từ...Từ thiếu, việc lớn không tốt rồi.

Điện thoại vừa được chuyển thì giọng nói của Lôi Đại Bưu vô cùng run rẩy.

- Có chuyện gì?

Từ Ứng nhíu mày, có chút không vui, nhưng mà hắn rất tò mò. Hắn biết Lôi Đại Bưu chính là một tên mãnh tướng dưới tay của cha hắn, đã trải qua không ít sóng to gió lớn, gặp chuyện gì cũng luôn bình tĩnh nhưng mà lúc này Lôi Đại Bưu lại vô cùng hoảng hốt.

- Từ...Từ thiếu, người mà ngài để cho tôi đi điều tra thân phận...hiện tại đã...đã điều tra được thân phận của hắn...hắn....hắn là....

- Người nào?

Không đợi Lôi Đại Bưu nói xong, Từ Ứng liền lạnh giọng cắt ngang.

- Là người phát sinh xung đột cùng với em họ của Từ thiếu.

Dường như nhận ra Từ Ứng không kiên nhẫn nên Lôi Đại Bưu liền nói.

- Việc này để sau hãy nói.

Lúc này Từ Ứng vội đi hoàn thành việc Từ Vạn Sơn giao cho, làm sao có tâm tư mà giúp em họ của hắn nữa?

- Đợi, đợi đã, Từ thiếu.

Lôi Đại Bưu nghe vậy, trực tiếp nóng nảy:

- Người mà em họ của ngài phát sinh xung đột chính là Bùi...Bùi Đông Lai.

- Là ai?

Từ Ứng cả kinh thiếu chút nữa làm rớt điện thoại xuống mặt đất.

- Chủ tịch tập đoàn Đông Hải, ngầm nắm lấy hắc đạo Trường Giang cùng Nam Càng, Bùi Đông Lai.

Lôi Đại Bưu ngừng thở, cả người run rẩy nói.

“Oanh!”

Nghe được Lôi Đại Bưu nói như thế thì Từ Ứng chỉ cảm thấy có một tiếng sấm nổ bên tai của hắn làm cho cả người hắn đơ như cây cơ.

- Sao vậy?

Một bên Từ Vạn Sơn thấy thế, nhíu mày hỏi.

”Bá!”

Không trả lời, điện thoại của Từ Ứng rớt xuống.

“Bịch”

Điện thoại rớt xuống đất, vỡ ra.

Người có tên, cây có bóng.

20 năm trước, khi nghe được 3 chữ “Bùi Vũ Phu” thì mọi người liền sợ vỡ mật.

Hôm nay.

Bùi Đông Lai cũng thế.

431. Chương 425: Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (5)

Cả biệt thự liền trở nên yên tĩnh.

Vô luận là Từ Vạn Sơn hay là bảo tiêu của hắn đều lộ ra vẻ nghi ngờ nhìn vào Từ Ứng, tò mò vì sao khi nghe xong cuộc điện thoại thì Từ Ứng lại đơ như cây cơ.

Vì cái gì?

Bởi vì thân là con trai của Từ Vạn Sơn thì Từ Ứng biết được 3 chữ “Bùi Đông Lai” đại biểu cho cái gì của giới hắc đạo ở TQ.

- Tiểu Ứng.

Mất thấy Từ Ứng đứng ngây người đó thì Từ Vạn Sơn quát lên, giọng nói có chút không vui.

Không vui là bởi vì hắn cảm thấy biểu hiện của Từ Ứng hoàn toàn không xứng với thân phận của hắn ở Tây Nam.

- Cha...cha..

Tiếng quát của Từ Vạn Sơn làm cho Từ Ứng lấy lại tinh thần, cả người run rẩy:

- Cha...chúng...chúng ta chọn tới đại phiền toái rồi.

“Ách?”

Nghe được Từ Ứng nói như thế thì Từ Vạn Sơn có chút ngạc nhiên:

- Phiên toái gì?

- Cha, ngày hôm qua khi Khúc Phong trở lại đây thì có gây chuyện phải một người...

Từ Ứng kinh hồn táng đảm giải thích.

Tối qua thì Từ Vạn Sơn đã nghe vợ của mình nói chuyện này rồi, hiện giờ nghe Từ Ứng giải thích dài dòng thì Từ Vạn Sơn liền cắt ngang:

- Nói vào điểm chính.

- Người mà Khúc Phong chọc phải chính là Bùi Đông Lai.

Từ Ứng nói xong thì trên mặt hiện ra vẻ hối hận, nếu hắn biết được người Khúc Phong chọc là Bùi Đông Lai thì cho hắn 100 lá gan thì hắn cũng không dám phả người đến tính sổ với Bùi Đông Lai.

- Ai?

Cũng giống với Từ Ứng lúc nãy, lúc này nghe được tên của Bùi Đông Lai thì Từ Vạn Sơn cũng cả kinh từ chỗ ngồi đứng lên.

- Chủ tịch tập đoàn Đông Hải, người nắm giữ hắc đạo của vùng tam giác Trường Giang cùng Nam Căng, Bùi Đông Lai.

Từ Ứng ngừng thở, vội vàng đem nguyên những lời nói của Lôi Đại Bưu nói lại cho Từ Vạn Sơn nghe.

“Bá”

Nghe vậy thì 2 mắt của Từ Vạn Sơn mở to ra, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Sau đó.

Hắn giống như Từ Ứng, cả người liền ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Khuôn mặt của hắn lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Lập tức gọi điện cho Lôi Đại Bưu, hỏi hắn là hiện giờ Bùi Đông Lai ở nơi nào?

Dù sao thì Từ Vạn Sơn cũng là một người trải qua vô số sinh tử, tâm lý cũng tốt hơn nhiều so với Từ Ứng. Khiếp sợ qua đi thì hắn liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh, làm ra an bài.

- Điện...điện thoại của con đã vỡ rồi.

Từ Ứng nói xong thì trong lòng vừa động:

- Cha...chúng ta đi tìm Bùi Đông Lai sao?

- Ừh.

Bởi vì biết danh tiếng của Bùi Đông Lai nên Từ Vạn Sơn cũng không có trách cứ Từ Ứng mà là gật đầu:

- Tuy rằng Khúc Phong tên phé vật có mắt như mù kia chọc phải Bùi Đông Lai nhưng mà việc này thì Bùi Đông Lai cũng chưa gặp tổn thất gì. Như vậy, nếu như chúng ta hạ thấp mình đi giải thích hắn thì hơn phân nữa hắn sẽ không làm khó chúng ta.

- Cha, con nghe nói tên kia tâm ngoan thủ lạt, ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay nhất định làm cho người ta trí mạng. Con lo lắng hắn sẽ không nhận lấy lời giải thích của chúng ta mà sẽ nhân cơ hội này xuống tay với chúng ta để mở rộng thế lực của hắn.

Từ Ứng nói ra lo lắng ở trong lòng.

“Hắc”

Từ Vạn Sơn không cho là đúng, cười lắc lắc đầu:

- Ngay cả Diệp gia mà tiểu tử đó cũng dám chọc vào, chứng tỏ hắn là một người liều. Bất quá, hắn và cha của hắn không làm cho căn cơ của Diệp gia tổn thất, ngược lại, bởi vì chuyện tình ở khách sạn Yên Kinh mà cha nghĩ vô luận là hắn hoặc cha của hắn đều sợ Diệp gia trả thù.

- Cha, ý của ngài là?

Từ Ứng khó hiểu.

- Ta hỏi con, nếu hấn thật sự không đem Diệp gia để vào mắt thì tại sao lúc ở sân bay khi hấn ở sân phát sinh xung đột với thủ hạ của con thì thành thành thật thật đi tới đồn cảnh sát rồi để Miêu Dịch bảo lãnh hấn ra?

Về mặt Từ Vạn Sơn khôn khéo, nói:

- Hấn làm như vậy chính là muốn không xảy ra xung đột với cảnh sát, thậm chí hấn không có làm trò bỏ chạy trước mặt cảnh sát là bởi vì hấn lo lắng Diệp gia trả thù, hấn sợ lộ ra nhược điểm để Diệp gia nắm ở trong tay.

- Hấn không dám trắng trợn phát sinh xung đột với mấy tên cảnh sát kia, chẳng lẽ hấn vì chuyện nhỏ này mà muốn cá chết rách lưới với chúng ta sao?

- Thì ra là thế.

Từ Ứng nghe vậy thì tỉnh ngộ:

- Vẫn là cha cao minh.

- Đưa di động cho ta.

Từ Vạn Sơn mỉm cười, lộ ra bộ dạng mọi việc đã nằm trong lòng bàn tay.

Lúc này khi gọi điện cho Từ Ứng nhưng đột nhiên bị Từ Ứng cúp điện thoại thì Lôi Đại Bưu đã gọi lại vài cuộc nhưng kết quả là không gọi được. Lúc này đây, nghe tiếng chuông điện thoại vang lên thì Lôi Đại Bưu liền nghe máy:

- Từ gia.

- Đại Bưu, hiện tại Bùi Đông Lai đang ở nơi nào?

Từ Vạn Sơn hỏi thẳng.

- Ở biệt thự của Hạ gia.

Lôi Đại Bưu đáp.

- Cái gì?

Nghe được câu trả lời của Lôi Đại Bưu thì một lần nữa Từ Vạn Sơn lại cả kinh.

Thân là thành viên quan trọng bên cạnh Từ Vạn Sơn thì Lôi Đại Bưu biết được Từ Vạn Sơn đã nhắm đến miếng bánh ngọt tập đoàn Hạ thị.

Lúc này, hấn dùng đầu ngón chân cũng nghĩ đến sau khi nghe được câu trả lời của mình thì Từ Vạn Sơn sẽ kinh hãi đến thế nào.

Vì thế, hấn liền lựa chọn trầm mặc, cố gắng để Từ Vạn Sơn lấy lại tinh thần, chủ động mở miệng.

Giống như xác định suy đoán của Lôi Đại Bưu là đúng, lúc này trong lòng của Từ Vạn Sơn nhắc lên sóng to gió lớn nhưng bằng vào tố chất tâm lý hơn người thì hấn cố gắng để cho bản thân bình tĩnh trở lại, hỏi:

- Đại Bưu, tin tức này có thể tin được không?

- Bẩm Từ gia, tuyệt đối là đáng tin.

Lôi Đại Bưu trầm giọng nói:

- Người của tôi tận mắt thấy hấn và bạn của hấn ở biệt thự Hạ gia, ngoài ra bên ngoài biệt thự Hạ gia còn có binh lính canh gác, bảo vệ vô cùng sâm nghiêm.

”Tê ”

Nghe được câu trả lời thuyết phục của Lôi Đại Bưu thì Từ Vạn Sơn tức giận đến cả người run lên ” Cắm treo mà heo nhịn thềm”.

Tuy rằng hắn không biết Hạ gia và Bùi Đông Lai có quan hệ gì nhưng mà hắn hiểu được nếu Bùi Đông Lai xuất hiện ở Hạ gia thì như vậy chính là muốn nói cho mọi người biết, hắn muốn thông qua con đường này để đem Hạ gia vào trong tay mình.

- Cha, thế nào rồi?

Từ Ứng thấy Từ Vạn Sơn tức giận thì hỏi.

- Tập đoàn Hạ thị, miếng thịt béo này chúng ta ăn không được.

Về mặt Từ Vạn Sơn tiếc nuối, nói.

- Vì sao?

Từ Ứng trừng to mắt, sau đó bưng tỉnh:

- Có quan hệ với Bùi Đông Lai sao?

- Ừh.

Từ Ứng gật gật đầu không nói gì thêm mà là đang nghĩ làm sao để đem chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không

Cùng lúc đó.

Biệt thự Hạ gia, Bùi Đông Lai và Hạ Y Na đang cùng ngồi trong phòng ăn dùng bữa sáng.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa kính thủy tinh chiếu vào phòng ăn, chiếu rọi lên khuôn mặt của Hạ Y Na.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tuy rằng nhìn qua thì Hạ Y Na có vẻ không còn tiêu tụy nữa nhưng mà trong mắt nàng vẫn còn nhiều tơ máu, hai mắt sưng đỏ, sắc mặt vẫn còn hơi trắng bệch.

- Người là sắt, cơm là thép, không ăn cơm không được.

Mắt thấy Hạ Y Na không đụng vào bữa ăn sáng thì Bùi Đông Lai khẽ thở dài:

- Người chết rồi thì không thể sống lại, cậu phải học cách chấp nhận tất cả chuyện này.

- Tớ ăn không vô.

Hạ Y Na khẽ cắn môi một cái, nhẹ giọng nói.

Nói xong, Hạ Y Na có nền xúc động rơi lệ, đem ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

- Y Na, tuy rằng biên cảnh truyền về tin cha cậu đã chết nhưng mà tục ngữ có câu “ Sống phải thấy người, chết phải thấy xác”.

Bùi Đông Lai nói xong thì vươn tay ra nhẹ vuốt mái tóc của Hạ Y Na, để cho Hạ Y Na nhìn về mình, rồi tiếp tục nói:

- Có lẽ, cha của cậu vẫn chưa có chết?

Chưa chết?

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì trong lòng Hạ Y Na chấn động, mơ hồ có chút kích động.

Nhưng mà.

Rất nhanh, nàng lại mất tinh thần:

- Không thể nào, nếu như cha của tớ không chết thì cho dù người không về tham dự được lễ tang của ông ngoại thì cũng sẽ liên lạc với tớ và mẹ tớ.

Lời nói của Hạ Y Na khiến cho Bùi Đông Lai không khỏi thở dài ở trong lòng.

Hiển nhiên là hắn cũng đồng ý cách nói này của Hạ Y Na.

Vì muốn để Hạ Y Na có thể ăn được chút gì nên Bùi Đông Lai thoải mái, nói:

- Có lẽ cậu không biết, vùng biên cảnh ấy toàn là núi rừng. Một khi đã vào ấy thì dừng là vài ngày, cho dù là 10 ngày hay nửa tháng cũng rất khó ra được. Nếu cha của cậu bị phục kích ở đó thì chắc là đang lạc ở nơi nào đó trong rừng.

- Nếu là như vậy thì cha ... cha của tớ có thể vẫn còn sống?

Hạ Y Na chớp chớp mắt, trên mặt hiện ra vẻ kích động.

Bùi Đông Lai mỉm cười gật đầu:

- đương nhiên là có thể, đó là núi rừng chứ không phải là sa mạc, trong đó có động vật và nguồn nước mà.

Tuy rằng nàng biết khả năng giống như lời nói của Bùi Đông Lai là rất thấp nhưng mà trong lòng nàng vẫn xuất hiện một tia chờ mong, chờ mong Hạ Hà có thể bình an trở về.

- Ăn đi, ăn cho nó mới có sức để đợi cha của cậu trở về.

Thấy được vẻ biến hóa của Hạ Y Na thì Bùi Đông Lai lại cười cười.

- Cảm ơn cậu.

Hạ Y Na gật đầu rồi cúi xuống ăn một ngụm cháo, sau đó ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói cảm ơn với Bùi Đông Lai.

- Đông Lai.

Đột nhiên, lúc này Hạ Bình cầm điện thoại di động đi vào phòng ăn, cau mày nói:

- Từ Vạn Sơn gọi điện cho cậu.

“ Ếch?”

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, minh bạch được cái gì, nhưng mà không có nghe điện thoại mà là cười với Hạ Y Na rồi nói:

- Tớ đi nghe điện thoại rồi sẽ trở lại.

- Ừh.

Hạ Y Na nhu thuận mà gật đầu.

- Alo.

Mười mấy giây sau, Bùi Đông Lai cầm di động đi ra khỏi phòng ăn.

- Bùi tiên sinh, tôi là Từ Vạn Sơn chủ tịch tập đoàn Vạn Sơn.

Đầu bên kia điện thoại, Từ Vạn Sơn cố gắng ngăn chặn cơn lo lắng ở trong lòng, lộ ra bộ dạng ăn nói khép nép:

- Thực xin lỗi Bùi tiên sinh, tôi xin thay mặt cho hành động ngu xuẩn của con và cháu của mình hướng ngài để xin lỗi. Ngoài ra, tôi sẽ dẫn hân đến nhà, hướng ngài để chịu đòn nhận tội.

- Nếu xin lỗi có ích thì đặt ra pháp luật làm gì?

Trong đầu hiện ra vẻ mặt tiêu tụy của Hạ Y Na, Bùi Đông Lai cự tuyệt, vung đồ đao lên.

432. Chương 426: Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (6)

- Nếu xin lỗi có ích thì còn luật pháp để làm gì?

Bên tai nghe được lời nói lạnh lùng băng của Bùi Đông Lai thì cả người Từ Vạn Sơn căng thẳng lại.

Cự tuyệt.

Bùi Đông Lai cự tuyệt!

Ý nghĩ này không ngừng xuất hiện trong lòng của Từ Vạn Sơn.

Hiểu được điểm này thì vẻ mặt Từ Vạn Sơn trở nên vô cùng ngưng trọng.

Bởi vì hẳn biết rõ nếu Bùi Đông Lai đã cự tuyệt hẳn thì 2 người sẽ trở thành địch nhân với nhau.

- Bùi tiên sinh, tên cháu họ kia của tôi kêu căng quen rồi, có mắt như mù, thật sự là có lỗi.

Trầm ngâm một lát, Từ Vạn Sơn mở miệng lần nữa:

- Còn về chuyện tập đoàn Hạ thị thì ngài cũng biết sau khi Hạ Hà chết thì tập đoàn Hạ thị như quần long vô thủ, người nhìn chăm chăm vào miếng thịt béo này không chỉ có riêng một mình tôi. Đương nhiên, là tôi cũng không biết ngài có quan hệ với Hạ gia, nếu biết thì tôi cũng không dám đụng vào.

- Nếu tôi chỉ là một người bình thường thì ông có nói những lời này với tôi sao?

Bùi Đông Lai giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, hỏi ngược lại.

“Ách...”

Đáp án không cần nói cũng biết, Từ Vạn Sơn á khẩu không trả lời được

- Bùi Đông Lai, cậu thật sự muốn cá chết lưới rách sao?

Từ Vạn Sơn lại mở miệng, giọng nói không hề khép nép nữa là lộ ra bộ mặt âm tàn, bá đạo của Từ gia tại Tây Nam.

- Cá chết lưới rách?

Bởi vì từ Quý Hồng có được tư liệu của Cao Thế Toàn và Từ Vạn Sơn, lúc này nghe được Từ Vạn Sơn nói như vậy thì Bùi Đông Lai khinh thường nói:

- Từ Vạn Sơn ông có tư cách này sao?

- Bùi Đông Lai, cậu....

Từ Vạn Sơn tức giận đến cả người run lên.

Bởi vì được xưng là trùm thuốc phiện của TQ, Từ Vạn Sơn chẳng những có thanh danh vang dội ở thế giới ngầm trong nước mà cả DNA, thậm chí là cả Châu Á thì hẳn cũng là một người nổi tiếng.

Thân phận như vậy, đủ để hẳn đi tới chỗ nào thì cũng được các vị lão đại chiêu đãi nồng nhiệt.

Nhưng mà.

Dù là như thế nhưng đối với lời nói cuồng ngạo của Bùi Đông Lai thì Từ Vạn Sơn không có phản bác được.

Mặc dù hẳn khó chịu, không phục, không cam lòng nhưng mà lý trí nói cho hẳn biết ở trong nước thì hẳn không có tư cách để cùng cá chết lưới rách với Bùi Đông Lai.

Nếu không thì hẳn cũng không phải là Từ gia ở Tây Nam mà là Từ gia của cả TQ.

- Bùi Đông Lai, cậu chớ quên cậu vừa mới đắc tội với Diệp gia, người của Diệp gia đã cố gắng tìm lấy nhược điểm của cậu, nếu một khi cậu cá chết rách lưới với ta thì sẽ bị người của Diệp gia nắm lấy nhược điểm. Đến lúc đó thì cậu cũng sẽ sống không được dễ chịu.

Từ Vạn Sơn lấy Diệp gia hù Bùi Đông Lai.

”Ha ha...”

Nghe Từ Vạn Sơn nói như thế thì Bùi Đông Lai cười to lên:

- Từ Vạn Sơn, chuyện của ta không cần ông quan tâm, mặt khác ta quên nói cho ông biết, ta không thích bị người khác uy hiếp.

Nói xong, Bùi Đông Lai không hề nói nhảm với Từ Vạn Sơn nữa mà liền cúp điện thoại.

”Đô... Đô...”

Nghe tiếng ”Đô... Đô...”, nhớ lại lời nói của Bùi Đông Lai thì Từ Vạn Sơn nhú mày.

- Cha, hần nói sao?

Mắt thấy vẻ mặt Từ Vạn Sơn ngưng trệ để điện thoại xuống thì tuy rằng Từ Ứng đã đoán được kết quả nhưng mà hần cũng chưa từ bỏ ý định.

Bởi vì hần biết thái độ của Bùi Đông Lai sẽ quyết định tương lai của Từ gia.

- Từ gia.

Không đợi Từ Vạn Sơn mở miệng, một tên bảo tiêu của Từ Vạn Sơn từ ở đằng sau đi lên, cau mày nói:

- Anh em phía dưới nói là có mấy chiếc xe quân đội đang đến nơi này, hiện này đã đến tới trước cửa của biệt thự.

Xe quân đội?

Nghe được những từ này thì đôi mắt Từ Vạn Sơn mở to ra, trong lòng hiện ra một trực giác không tốt:” Chẳng lẽ Bùi Đông Lai điều động quân đội đến đối phó với mình sao?”

Ý niệm đó xuất hiện trong lòng nhưng mà Từ Vạn Sơn không biết đáp án.

Một mặt, thân là Từ gia của Tây Nam thì chẳng những lực ảnh hưởng trong hắc đạo của hần kinh người hơn nữa mạng lưới quan hệ trong bạch đạo của hần cũng không tầm thường, nếu không phải như vậy thì hần cũng không thể sống được đến bây giờ.

Như vậy, nếu như Bùi Đông Lai thật sự điều động quân đội đến đối phó với hần thì hần không tin những ô dù trong bạch đạo sẽ không thông báo cho hần biết.

Nhưng mà.

Mặt khác, Bùi Đông Lai có thể khiến cho những vị đại nhân vật có quyền lực trên đỉnh Kim Tự Tháp ra mặt giúp hần, ai có thể cam đoan những ô dù trong bạch đạo của hần vì sợ Bùi Đông Lai mà không dám thông báo cho hần đây?

- Tiểu Huy.

Hơi trầm tư một lát, Từ Vạn Sơn lập tức làm ra quyết định, hần hướng về một nam nhân trung niên cách không xa hô lên.

Nam nhân trung niên tên là Ngô Dũng Huy, mặt ngoài tuy rằng hần là trợ lý chủ tịch của tập đoàn Từ Sơn nhưng mà thân phận của hần là quân sư, là người bày mưu tính kế cho Từ Vạn Sơn.

- Từ gia có gì cần phân phó?

Ngô Dũng Huy liền bước lên, cúi đầu hỏi.

- Người ở bên dưới nói có quân đội đang đến đây.

Từ Vạn Sơn trầm giọng, nói:

- Ta mang tiểu Ứng tránh mặt một lát, cậu ở lại đây, xem bọn hần muốn làm gì?

- Vâng, Từ gia.

Ngô Dũng Huy liền đáp ứng, hần biết sở dĩ Từ Vạn Sơn kêu hần lưu lại là bởi vì coi trọng trí tuệ và năng lực ứng biến của hần.

10’ sau, 1 chiếc xe Jeep và 4 chiếc xe quân dụng dừng lại trước biệt thự của Từ Vạn Sơn, từng tên trinh sát mang theo đầy đủ vũ trang, nhanh chóng nhảy xuống xe, xếp thành một đội ngũ.

Mấy thấy trăm tên trinh sát xếp thành một đội ngũ thì đội trưởng đội biên phòng Tây Nam cùng với một vị đại tá từ trong chiếc xe Jeep kia nhảy xuống.

- Người ở bên trong nghe rõ, mọi người đã bị bao vây, lập tức mở cửa để chúng tôi kiểm tra.

Mắt thấy 2 vị chỉ huy xuống xe thì một tên trinh sát cầm loa lên, rống lớn nói.

“ Két”

Rất nhanh, cửa biệt thự đã được mở, Ngô Dũng Huy mang theo vài tên thủ hạ đi ra biệt thự.

Thấy mấy tên trinh sát được trang bị đầy đủ vũ trang thì Ngô Dũng Huy và mấy tên thủ hạ của hắn đều hết hồn.

- Nơi này là nơi ở của chủ tịch tập đoàn Vạn Sơn, xin hỏi các ngài muốn kiểm tra cái gì?

Sau đó, Ngô Dũng Huy có vẻ nể sợ hãi và bất an ở trong lòng rồi bước lên hỏi.

- Kêu Từ Vạn Sơn ra đây.

Lệnh Vĩ, đội trưởng đội biên phòng Tây Nam liền tiến lên, lạnh giọng quát.

- Chào các vị cảnh quan, Từ đồng có chút việc nên đã xuất ngoại, hiện không có ở trong nhà.

Ngô Dũng Huy bình tĩnh trả lời.

- Xuất ngoại rồi sao?

Lệnh Vĩ nhìn chằm chằm vào Ngô Dũng Huy rồi vung tay lên:

- Bắt lại, vào lục soát cho tôi.

“ Vù..Vù..Vù”

Lời của Lệnh Vĩ vừa thốt ra thì vài tên trinh sát liền xông lên, trong đó một tên trinh sát liền chìa súng vào đám người Ngô Dũng Huy. Ý bảo đám người Ngô Dũng Huy không nên hành động thiếu suy nghĩ.

- Cha bọn hắn là hướng về phía chúng ta.

Cùng lúc đó, thông qua máy nghe trộm được đặt trên người của Ngô Dũng Huy thì Từ Ứng nghe được cuộc nói chuyện giữa hai bên, hắn liền biến sắc.

- Trước tiên không nên hành động thiếu suy nghĩ.

So với Từ Ứng mà nói thì Từ Vạn Sơn là một người bình tĩnh hơn.

Những tên trinh sát lần lượt đi vào biệt thự.

- Báo cáo thủ trưởng, trong biệt thự không có một bóng người, bắt quả trong này đã phát hiện ra một số lượng thuốc phiện khổng lồ.

Rất nhanh, một tên trinh sát liền chạy ra, đi đến trước mặt Lệnh Vĩ và tên đại tá kia, hắn cúi chào rồi báo cáo.

Phát hiện số lượng thuốc phiện khổng lồ?

Nghe được tên trinh sát nói những chữ này thì Ngô Dũng Huy cùng với đám thủ hạ dưới tay liền trực tiếp trợn tròn mắt.

- Mẹ nó, chúng ta bị hãm hại.

Từ Vạn Sơn cũng bị những lời của tên trinh sát kia làm cho cả kinh không nhẹ, nhưng mà rất nhanh hắn ý thức được bản thân mình bị hãm hại, những thứ độc phẩm kia căn bản là không phải của hắn.

- Cha, chúng ta nên làm sao bây giờ?

Nghe được Từ Vạn Sơn nói vậy thì Từ Ứng sợ tới mức cả người run lên, hắn không nhận được mà hỏi Từ Vạn Sơn.

”Bá!”

Từ Ưng vừa thốt lên xong thì những thủ hạ dưới tay của Từ Vạn Sơn đều đem ánh mắt nhìn về phía Từ Vạn Sơn, chờ đợi Từ Vạn Sơn làm ra quyết định.

- Chờ một chút.

Từ Vạn Sơn cũng hiểu được, chính đoàn người bọn hắn đã lâm vào tuyệt cảnh bất quá hắn vẫn duy trì sự bình tĩnh, không có mù quáng làm ra quyết định.

Nghe được lời của Từ Vạn Sơn thì mọi người lại vánh tai lên nghe tiếp cuộc nói chuyện ở bên ngoài.

- Từ Vạn Sơn đâu?

Trước cửa biệt thự, tên trinh sát kia liền nghiêm mặt, hướng về Ngô Dũng Huy quát lên một tiếng.

- Không biết, sáng nay Từ gia đã đi ra ngoài.

Đối mặt với tên đại tá kia thì trong lòng của Ngô Dũng Huy cũng vô cùng khẩn trương, bất quá hắn cũng không đem vẻ khẩn trương hiện ra trên mặt.

- Đậu xanh rau má.

Tên đại tá kia liền mắng.

- Thái lữ trưởng, người của chúng ta từ phía trên nhìn chăm chăm vào nơi này cũng không thấy Từ Vạn Sơn rời đi.

Lúc này đây Lệnh Vĩ, người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú liền chỉ vào biệt thự:

- Từ Vạn Sơn hẳn là trốn ở chân núi.

- Thái lữ trưởng, còn phải làm phiền người của ngài lên núi bắt nữa.

Lệnh Vĩ thu hồi ánh mắt, hướng về Thái lữ trưởng cúi chào:

- Đối thủ của chúng ta là trùm buôn lậu thuốc phiện Từ Vạn Sơn, kẻ này đa mưu túc trí hơn nữa người dưới tay hắn toàn là một đám tàn nhẫn, để cho người của ngài cẩn thận một chút.

- Đây là chức trách của chúng tôi.

Thái lữ trưởng hoàn lễ rồi xoay người lại, hướng về đám trinh sát binh kia, nói:

- Toàn thể đội ngũ, dựa theo mệnh lệnh của đội trưởng, lên núi vây bắt, nếu có người nào phản kháng thì bắn.

- Vâng, thủ trưởng.

Hơn trăm tên trinh sát liền trả lời.

Nói xong, bọn hắn giống như là một cơn lũ, nhắm về phía đỉnh núi bên ngoài mà chạy đến, thanh thế vô cùng khủng bố.

Lấy pháp trị bạo, Bùi Đông Lai vùng kiếm.

433. Chương 427: Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (7)

Bên tai vang lên tiếng gầm động trời của hơn trăm tên trinh sát, nhìn thấy trăm tên trinh sát giống như là mãnh hổ xuống núi, hướng về phía đỉnh núi chạy tới thì không riêng gì Từ Ưng mà ngay cả những thành viên chủ chốt bên cạnh Từ Vạn Sơn cũng bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

So ra mà nói thì Từ Vạn Sơn lại càng trấn định hơn, mặc dù hắn biết sẽ bị Bùi Đông Lai dồn vào tuyệt cảnh nhưng mà hắn không tỏ ra thất kinh nữa mà là hơi trầm ngâm, sau đó lấy điện thoại gọi cho Lôi Đại Bưu, cố gắng để Lôi Đại Bưu phái người đến tiếp ứng.

- Từ Vạn Sơn, ông còn muốn trông cậy vào đám thủ hạ này nữa sao? Tôi cho ông biết, hôm nay cho dù ông có chấp cánh cũng khó mà thoát được.

Điện thoại được chuyển, một giọng nói uy nghiêm liền truyền ra từ trong điện thoại khiến cho Từ Vạn Sơn cả kinh, hẳn biết Lôi Đại Bưu đã bị bắt rồi.

Hiểu được điểm này thì Từ Vạn Sơn không có nói lời vô ích mà là cúp điện thoại, quyết đoán ra lệnh:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì phía sau núi hẳn là còn có mai phục. Bất quá nếu so với phía trước thì phía sau lại càng dễ đi hơn, hiện tại chúng ta chỉ còn một cách là đột phá vòng vây phía sau rồi lao xuống núi.

- Các anh em, đám trinh sát kia đối với chúng ta cũng chỉ là lũ chicken mà thôi, căn bản không đáng để nhắc tới.

Có lẽ là do Từ Vạn Sơn cảm thấy khí thế không nên bổ sung thêm:

- Chỉ cần chúng ta lao ra được bên ngoài thì lũ cảnh sát khốn nạn kia không có khả năng bắt được chúng ta.

- Không phải là một đám cảnh sát chicken thôi sao? Chúng ta sợ cái con trym.

- Đúng, mja nó, cmn.

Lời Từ Vạn Sơn vừa thốt ra xong thì cảm xúc của mọi người dâng trào, nỗi sợ hãi trong lòng đã biến mất mà thay vào đó chính là chiến ý.

Sở dĩ là như vậy là bởi vì bọn hắn nghe được ý tứ trong lời nói của Từ Vạn Sơn. Chỉ cần đột phá vòng vây thì bọn hắn có thể bắt người làm con tin, khiến cho đám cảnh sát sợ ném chuột sợ vỡ bình, kể từ đó thì bọn hắn có thể chạy ra biên cảnh. Chỉ cần chạy ra được biên cảnh thì cảnh sát không có khả năng tiếp tục truy kích bọn hắn.

- Đi.

Mất thấy chiến ý của mọi người đã sôi trào thì Từ Vạn Sơn vung tay lên, ra lệnh.

"Bá bá bá bá bá bá..."

Trong lúc nhất thời, lấy Từ Vạn Sơn dẫn đầu mọi người lần lượt hướng về phía sau núi mà chạy vào. Trong đó đi ở phía trước mở đường là vài tên bảo tiêu của Từ Vạn Sơn, còn Từ Vạn Sơn và Từ Ứng thì được vài tên bảo tiêu bảo vệ đi ở phía sau.

- Hà đội trưởng, bọn hắn bắt đầu xuống núi.

Một gã đặc công tiến hành ẩn núp tại một bụi cây trên đỉnh, thông qua ống nhòm quân sự thì thấy đoàn người Từ Vạn Sơn xuống núi, hẳn liền hướng về đội trưởng đặc công cùng Hà Vũ Bản để báo lại.

- Mục tiêu đã xuống núi, mọi người chuẩn bị sẵn sàng, chờ mệnh lệnh của tôi.

Nghe được thủ hạ báo lại thì Hà Vũ Bản liền thông qua bộ đàm hạ mệnh lệnh:

- Khi có lệnh thì tất cả mọi người đều tiến lên, khiến cho mục tiêu không kịp trở tay. Nhớ kỹ, không được vạ bất đắc dĩ thì phải lưu lại cha con Từ Vạn Sơn và Từ Ứng.

- Đội 1 nhận được.

- Đội 2 nhận được.

- Đội 3 nhận được.

- Đội 4 nhận được.

- Tổ đánh úp nhận được.

Hà Vũ Bản vừa mới hạ lệnh thì toàn bộ đội trưởng của các đội liền trả lời.

- Từ gia, dưới chân núi không thấy ai cả.

10' sau, tên bảo tiêu của Từ Vạn Sơn cẩn thận quan sát chân núi, thấy không có mai phục thì liền báo lại cho Từ Vạn Sơn.

- 2 người các cậu dùng tốc độ nhanh nhất lao xuống núi.

Từ Vạn Sơn nghe thế thì liền ra lệnh.

- Vâng, Từ gia.

2 gã bảo tiêu mặc dù biết được bản thân mình là pháo hôi sẽ gặp nguy hiểm nhưng mà thân là bảo tiêu thì bọn hắn liền không từ chối, dựa theo lời của Từ Vạn Sơn mà lao nhanh xuống núi.

- Hà đội trưởng, 2 tên bảo tiêu của Từ Vạn Sơn đã lao xuống núi, xin ra lệnh.

Rất nhanh, tay súng bắn tỉa phát hiện được 2 gã bảo tiêu của Từ Vạn Sơn thì liền báo.

- Mọi người không cần nổ súng, ẩn núp kỹ vào, chờ khi nào cá lớn mắc câu thì mới động thủ.

Hạ Vũ Bân bình tĩnh hạ lệnh.

Nghe được lệnh của Hạ Vũ Bân thì trừ tay súng bắn tỉa ra thì mấy tên đặc công khác liền thu súng lại, vùi người vào bụi cỏ, đồng thời thông qua khe hở giữa bụi cỏ mà quan sát hướng đi của 2 tên bảo tiêu của Từ Vạn Sơn.

2 tên bảo tiêu của Từ Vạn Sơn nhanh chóng đi xuống chân núi, mà đám người Từ Vạn Sơn lại cẩn thận ẩn núp ở một bụi cây.

- Từ gia, không thấy cảnh sát, an toàn.

2 gã bảo tiêu của Từ Vạn Sơn lập tức báo cáo.

- Xuống núi, động tác nhanh lên một chút.

Nghe 2 tên bảo tiêu báo lại thì Từ Vạn Sơn không hề chần chờ mà liền ra lệnh.

Lại nghe Từ Vạn Sơn hạ lệnh, những tên bảo tiêu liền để Từ Vạn Sơn và Từ Ứng ở giữa, bảo vệ 2 người xuống núi, mà những thành viên chủ chốt của Từ Vạn Sơn lại không hề đi ở phía sau, một đám liền vọt lên phía trước, dẫn đầu chạy xuống.

- Mọi người chú ý, mục tiếp sắp tới gần.

Thông qua ống nhòm thì Hạ Vũ Bân thấy đám người Từ Vạn Sơn xuống núi, hắn liền nhắc nhở một tiếng rồi ra lệnh:

- Tay súng bắn tỉa xử lý 2 mục tiêu ở dưới chân núi, sau đó phụ trách giải quyết hỏa điểm của đối phương. Đội 1, đội 3 từ sau bọc lưng đánh vào, đội 2, đội 4 đánh thẳng vào chính diện.. HÀNH ĐỘNG...

“ Pằng..”

“ Pằng”

“ Vù..Vù..Vù..Vù”

Hạ Vũ Bân vừa mới hạ lệnh xong thì 2 tay súng bắn tỉa liền bắn vào 2 tên bảo tiêu ở dưới núi, cùng lúc đó đội 2 cùng đội 4 liền bóp cò.

“ Phốc”

“ Phốc”

...

Trong khoảng khắc, đạn bay tứ tung, từng viên đạn chính xác bắn trúng vào đầu của thủ hạ Từ Vạn Sơn, cướp lấy tính mạng của bọn hắn.

- Cẩn thận, có cảnh sát.

“ Pằng..Pằng...Pằng”

Cùng lúc đó, đám bảo tiêu của Từ Vạn Sơn liền bình tĩnh, bọn hắn liền nằm xuống rồi bắn trả lại.

- Lão bản, chúng ta bị tiền hậu giáp kích, tình huống vô cùng nguy hiểm.

Bảo tiêu của Từ Vạn Sơn ngoại hiệu là Hạt Tử đem Từ Vạn Sơn giấu vào trong bụi cỏ, giọng nói ngưng trong:

- Vì đảm bảo an toàn cho tính mạng của ngài thì tôi liền mang ngài lao ra khỏi nơi này.

- Con ta đâu?

Trên mặt Từ Vạn Sơn rốt cuộc cũng hiện lên một tia sợ hãi, bởi vì hắn biết tình huống lúc này so với trước đây thì nguy hiểm hơn gấp trăm ngàn lần.

- Lão bản, tôi chỉ có thể bảo vệ được an toàn của một mình ngài.

Mặt Hạt Tử không thay đổi, nói:

- Ngài có thể để người khác bảo vệ an toàn của con trai ngài.

- Cha, đừng bỏ con lại.

Từ Ứng nghe thế thì hoảng sợ, vẻ mặt kinh hoảng, nói.

- Lão bản, nếu ngài khẳng khẳng muốn mang theo con trai của ngài thì tôi chỉ có thể nắm chắc được 2 thành, còn nếu như mang một mình ngài thì tôi nắm chắc 8 thành.

Hạt Tử lạnh giọng, nói:

- Ngài chỉ có 5s để quyết định.

- Tiểu Ứng, con ở lại đây.

Lại nghe Hạt Tử nói như thế thì Từ Vạn Sơn biến sắc. Cuối cùng hắn cắn răng làm ra quyết định.

”Ách...”

2 chân Từ Ứng mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

- Quảng lưu đạn ể hộ cho chúng ta.

Mắt thấy Từ Vạn Sơn làm ra quyết định thì Hạt Tử không hề chờ đợi mà làm liền hạ lệnh với mấy tên thủ hạ xung quanh, sau đó liền ông Từ Vạn Sơn.

“Vù...Vù...Vù”

Nghe Hạ Tử nói thế thì mấy tên bên cạnh liền ném lưu đạn trong tay của mình ra.

“Ầm...Ầm...Ầm..”

Tiếng nổ mạnh vang lên, ánh lửa hiện ra, làm cho vài tên đặc công chết thảm.

“Pằng...Pằng...Pằng”

Cùng lúc đó, mấy tên bảo tiêu còn sống liền bóp cò.

- Tay súng bắn tĩa, xử lý mấy tên...vương bát dẫn kia đi.

Hà Vũ Bân thấy người của mình chết thì khê quát một tiếng.

“Pằng”

“Phốc”

“Pằng”

“Phốc”

...

2 tay súng bắn tĩa nghe vậy thì không nói 2 lời, lập tức nhắm bắn, trực tiếp bắn vỡ đầu của 2 tên bảo tiêu.

Tay súng bắn tĩa áp chế được những tên hộ vệ kia nhưng mà lại để Hạt Tử có được cơ hội.

Hạt Tử nhân cơ hội tay súng bắn tĩa xử lý 2 tên bảo tiêu kia thì liền mang theo Từ Vạn Sơn, giống như là một con báo, lợi dụng cây cối để ẩn nấp rồi xông ra.

- Cha.

Mắt thấy Hạt Tử mang theo Từ Vạn Sơn rời đi thì Từ Ứng liền kêu to lên.

Không để ý đến, Hạt Tử bằng thân thủ linh hoạt của mình, bằng tốc độ khủng khiếp của mình, rất nhanh đã đem theo Từ Vạn Sơn biến mất trong tầm mắt của đám người Từ Ứng.

Cùng lúc đó, bởi vì có sự uy hiếp của tay súng bắn tĩa mà đám người bảo tiêu của Từ Vạn Sơn không dám ngẩng đầu lên bắn, bọn hắn giống như một đám cừu, chờ đợi bầy sói đến ăn thịt.

- Không được nhúc nhích, giơ tay lên.

Mấy phút sau, dưới sự uy hiếp của tay súng bắn tĩa, đội đặc công đã tiến vào, trực tiếp bao quanh đám người Từ Ứng còn sót lại.

Thấy đặc công xông vào thì Từ Ứng liền sợ tới mức ngã xuống đất, mà vài tên bảo tiêu còn sống thì biết điều, liền bỏ súng xuống, giơ tay lên rồi ngồi xuống.

- Hà đội trưởng, Từ Vạn Sơn cùng bảo tiêu của hắn là Hạt Tử đã chạy trốn rồi.

Rất nhanh, một gã tiểu đội trưởng phát hiện trong đám người này không có Từ Vạn Sơn thì liền báo lại cho Hà Vũ Bản.

- Tay súng bắn tĩa chú ý vào 2 biệt thự kia để đề phòng mục tiêu xông vào đó bắt người làm con tin. Một tiêu đội đem mục tiêu mang đi, những người khác dùng tốc độ nhanh nhất đi đến 2 căn biệt thự bên kia, nhất định phải đến đó trước mục tiêu.

Hà Vũ Bản nghe thế thì liền nhìn thoáng qua 2 căn biệt thự bên kia, rồi hạ lệnh.

“Pằng”

Đột nhiên, một tiếng súng liền vang lên.

- A...không...không nên.

Tiếng súng vang lên, một nữ nhân mặc đồ ngủ xuất hiện trên ban công của một ngôi biệt thự, bởi vì sợ hãi quá mà ngã xuống đất, hét lên.

- Các người nghe đây, hiện tại trong tay chúng ta có 3 con tin.

Lúc này Hạt Tử liền hét to lên:

- Nếu không muốn bọn hắn chết thì điều đến đây một chiếc trục thẳng, ta cho các người 30', nếu quá 10' thì tao sẽ giết một người.

“Pằng”

“A..”

Dường như là xác định hắn sẽ giết người thì sau khi nói xong điều kiện thì Hạt Tử liền nổ súng bắn vào người phụ nữ kia.

“Phốc”

Viên đạn liền bắn vào bắp chân của người phụ nữ kia, máu tươi phun ra, người phụ nữ kia sợ hãi kêu lên rồi xụi lơ xuống đất.

“Lộp bộp”

Thông qua ống nhòm nhìn được một cảnh như thế thì trong lòng Hà Vũ Bản liền trầm xuống, sau đó lập tức thông báo thủ hạ dưới tay ngừng hành động.

Sau khi làm xong tất cả chuyện này thì Hà Vũ Bân liền gọi điện đến cho Lệnh Vĩ, đội trưởng đội biên phòng Tây Nam.

Bởi vì sự việc khó giải quyết nên Lệnh Vĩ cũng không dám tự làm chủ, mà đem chuyện này báo lại cho Cao Thế Toàn.

- Cao cục trưởng, bất kể như thế nào thì chúng ta cũng không được đáp ứng yêu cầu của Từ Vạn Sơn, nếu chúng ta đáp ứng yêu cầu của bọn hắn thì bọn hắn sẽ dùng máy bay xuất cảnh, đến lúc đó thì chúng ta chẳng những không bắt được bọn hắn, hơn nữa trực thăng của chúng ta còn tự tiện xông vào vùng trời của các nước láng giềng, Điều này có thể tạo thành ảnh hưởng vô cùng tồi tệ, thậm chí có thể làm bùng nổ chiến tranh, đến lúc ấy thì lấy lực lượng quân sự của chúng ta thì tuổi gì đánh lại với VN.

Sau khi báo cáo xong mọi chuyện thì Lệnh Vĩ nhắc nhở thêm.

- Tôi biết.

Sắc mặt Cao Thế Toàn ngưng trọng, nói:

- Nhưng mà chúng ta phải nhất định bảo đảm tính mạng của con tin.

- Bảo tiêu của Từ Vạn Sơn là Hạt Tử, người này từng là lính đánh thuê cùng sát thủ, hắn là một người tâm ngoan thủ lạt, vì để bảo đảm an toàn của con tin nên tôi đề nghị chúng ta lập tức liên hệ với quân khu, để điều trực thăng đến đây, tạm thời để bọn hắn buông lỏng cảnh giác.

Lệnh Vĩ đề nghị thêm:

- Đồng thời, để quân khu xuất động bộ đội đặc chủng đối phó với Từ Vạn Sơn và Hạt Tử.

- Không nên điều động bộ đội đặc chủng, chúng ta có người có thể cứu được con tin.

Bên tai vang lên mấy chữ “ Bộ đội đặc chủng” thì trong lòng Cao Thế Toàn vừa động, trong đầu hiện ra một bóng dáng.

- Người nào?

Về mặt Lệnh Vĩ ngạc nhiên. Ở hắn xem ra nếu muốn xử lý Hạt Tử, cứu được con tin thì cho dù có xuất động bộ đội đặc chủng cũng không thể nào nắm chắc được, mà hiện giờ Cao Thế Toàn lại mở miệng nói cho hắn biết, chỉ cần một người là đủ.

- Bùi Đông Lai.

Giọng nói Cao Thế Toàn phức tạp:

- Hắn đang ở Tây Nam.

Bùi Đông Lai.

Nghe được cái tên này thì Lệnh Vĩ không khỏi động dung.

434. Chương 428: Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (8)

”Ô... Ô...”

Trong căn phòng ngủ của tòa biệt thự, 2 nữ nhân có tướng mạo giống nhau cuộn tròn ở góc tường, ôm lại một chỗ, sợ tới mức cả người run lên, khóc không thành tiếng.

- Van xin mọi người đừng nên giết chúng tôi, chỉ cần không giết chúng tôi thì các người muốn gì chúng tôi cũng có thể đáp ứng..

2 người này là đôi chị em song sinh, lúc này người chị gắt gao ôm lấy người em của mình, che vết thương trên đùi của người em lại rồi hướng về Hạt Tử cầu xin.

Không có phản ứng, Từ Vạn Sơn thì tỏ ra khó coi ngồi hút thuốc mà Hạt Tử thì cảnh giác nhìn 4 phía của biệt thự, nếu có ai đến gần thì hắn sẽ lập tức nổ súng.

- Từ...Từ gia, chỉ cần ngài không giết tôi thì tôi liền đem toàn bộ tài sản để lại cho ngài.

Lại một giọng nói vang lên, chủ nhân của giọng nói này là một nam nhân trung niên có dáng người mập mạp.

Hắn chính là một thương gia có tiếng ở Tây Nam, ngày hôm qua hắn mới tìm được một cặp chị em song sinh, điên cuồng cả đêm, lại thật không ngờ vừa mở mắt ra thì bản thân đã là con tin trong tay Từ Vạn Sơn.

- Hạt Tử, cậu xác định cảnh sát sẽ điều trực thăng đến đây sao?

Không để ý đến tên nam nhân trung niên kia, Từ Vạn Sơn bóp tắt tàn thuốc, hướng về Hạt Tử hỏi.

- Cảnh sát TQ luôn để ý đến sống chết của con tin, huống chi người có thể ở trong ngôi biệt thự này hơn nửa lại biết ngài, thân phận của hắn tất nhiên là sẽ không đơn giản.

Về mặt Hạt Tử lãnh mạc:

- Có hẳn làm con tin, so với 10 người thì còn hữu hiệu hơn, cảnh sát không có khả năng coi thường sống chết của hắn.

Nghe được Hạt Tử nói như thế thì Từ Vạn Sơn âm thầm thở ra, lại hỏi:

- Ta lo lắng đám người kia muốn cố ý kéo dài thời gian để nghĩ cách cứu viện.

- Xin lão bản yên tâm, bọn hắn không có khả năng lén lút tiến vào đây được.

Giọng nói Hạt Tử vô cùng tự tin.

Tự tin là vì thực lực của hắn.

- Vậy là tốt rồi.

Thấy vẻ mặt tự tin của Hạt Tử thì thần kinh của Từ Vạn Sơn khẽ thả lỏng một tí, sau đó nói:

- Hạt Tử, kêu bọn cảnh sát mang con ta đến đây, ta muốn mang nó cùng đi.

- Vâng, lão bản.

Mặt Hạt Tử không chút thay đổi trả lời, sau đó đi đến trước cửa sổ, trầm giọng quát:

- Đám cảnh sát cùi bắp kia, chúng mày đã 2 lần cố gắng muốn lén vào biệt thự, tục ngữ có câu “ Quá tam ba bận” nên còn có lần thứ 3 thì tao cam đoan chúng mày sẽ thấy một cỗ thi thể.

- Hà đội trưởng, vì muốn bảo đảm an toàn của con tin nên để cho người của ông lui lại phía sau đi.

Cách biệt thự khoảng 100m, Lệnh Vĩ nghe được Hạt Tử nói như vậy thì sắc mặt ngưng trọng, nói:

- Chờ Bùi Đông Lai đến đây, để cho hắn ra tay.

- Lệnh đội trưởng, tuy rằng tôi đã nghe được sự tích của hắn nhưng mà dù sao trong tay đám người kia cũng có con tin. Ngài có thể xác định hắn thật sự có khả năng đảm bảo an toàn của con tin, đánh gục Hạt Tử cùng Từ Vạn Sơn sao?

Trong lòng Hà Vũ Bân có chút không yên tâm.

Từ Vạn Sơn và Hạt Tử từ trong vòng vây của đám người đặc công đào thoát, đây đối với đại đội đặc công là một nỗi sỉ nhục.

Hà Vũ Bân muốn để cho người ở dưới tay nghĩ cách cứu viện, để rửa mối sỉ nhục này nhưng không ngờ vừa rồi khi hắn mới thử 2 lần, kết quả là không đợi thủ hạ của hắn tiến lại gần biệt thự thì Hạt Tử đã nổ súng, làm cho thủ hạ của hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đối với việc này thì hắn cũng nén giận, đồng thời cũng tò mò Hạt Tử dựa vào cái gì mà có thể phát hiện được thủ hạ của hắn.

Lệnh Vĩ thở dài:

- Điều này chỉ sợ là không có một ai có thể cam đoan, bất quá nếu cậu đã nghe sự tích về hắc thì tất nhiên cậu cũng biết được người này có năng lực vô cùng xuất chúng. Hiện giờ, chúng ta đem toàn bộ hy vọng gửi vào trên người của hắc mà thôi.

Nghe được Lệnh Vĩ nói thế thì Hà Vũ Bản trầm mặc.

- Mẹ nó, nếu không như có con tin thì tôi sẽ để cho lính của tôi trực tiếp san bằng ngôi biệt thự kia.

Nghe được cuộc nói chuyện giữa 2 người thì một bên vẻ mặt của Thái lữ trưởng biệt khuất.

- Đám cảnh sát ngu ngốc kia nghe đây, nếu 10' sau mà không để Từ Ứng đi vào biệt thự thì tao sẽ giết một người.

Giọng nói của Hạt Tử lại vang lên.

“Lộp bộp!”

Nghe được Hạt Tử nói như thế thì 3 người liền thay đổi sắc mặt.

- Hạt Tử, Từ Ứng đã bị chúng ta bắn chết rồi.

Lệnh Vĩ liền cầm loa lên, trả lời.

Bắn chết rồi?

Trong biệt thự, Từ Vạn Sơn nghe được lời nói của Lệnh Vĩ thì cơ thể liền run lên, trong mắt hiện ra vẻ bi thương.

- Có câu” Sống phải thấy người, chết phải thấy xác”.

Giọng nói của Hạt Tử vô cùng bình tĩnh:

- Nếu Từ Ứng đã chết thì hãy đem thi thể của hắc đến đây, nếu hắc không chết thì để cho hắc đi vào, nếu các người tùy tiện tìm một kẻ nào để lừa gạt chúng tao thì tao cam đoan 10', chúng mày sẽ thấy được một cái xác.

- A...A...không...không nên.

Lúc này, đôi chị em song sinh kia liền sợ tới mức mà hét lên.

- Làm sao bây giờ?

Sắc mặt Hà Vũ Bản khó coi hướng Lệnh Vĩ hỏi.

- Để tôi xin ý kiến của Cao cục trưởng.

Lệnh Vĩ trầm ngâm một chút rồi lấy điện thoại ra liên lạc với Cao Thế Toàn.

- Cao cục trưởng, Hạt Tử yêu cầu chúng ta phải để cho Từ Ứng đi vào biệt thự. Tôi đã nói cho hắc biết rằng Từ Ứng đã chết nhưng mà hắc không tin, hắc muốn chúng ta đem thi thể ra cho hắc xem.

Điện thoại được chuyển, Lệnh Vĩ liền nói thẳng:

- Ngoài ra hắc còn nói một khi hắc phát hiện chúng ta lừa gạt hắc thì hắc sẽ giết chết con tin.

- Để Từ Ứng đi vào đi.

Cao Thế Toàn trả lời.

- Một khi Từ Ứng đã vào bên ấy thì hành động cứu viện của Bùi Đông Lai sẽ càng trở nên khó hơn.

Lệnh Vĩ nhíu mày.

- Lấy thực lực của hắc thì không là vấn đề gì cả.

Cao Thế Toàn nói một cách chắc chắn.

- Được rồi, vậy tôi sẽ đưa Từ Ứng vào.

Lệnh Vĩ nghe vậy thì trả lời, sau đó lại hỏi:

- Còn bao lâu nữa thì Bùi Đông Lai mới có thể đến đây.
- Hẳn là hẳn đang đi cùng với trực thăng đến đây.

Cao Thế Toàn nói xong thì ra lệnh, giọng nói không thể nghi ngờ:

- Trước khi hẳn đến đây thì tôi mặc kệ các cậu dùng biết pháp gì, nhất định phải đảm bảo an toàn cho đám con tin kia.
- Đã rõ.

Lệnh Vĩ liền trả lời rồi sau đó cúp điện thoại, hướng Hà Vũ Bân nói:

- Cao cục trưởng nói để cho Từ Ứng vào đó đi.
- Đem Từ Ứng đến đây.

Nghe được Lệnh Vĩ nói như thế thì Hà Vũ Bân liền trực tiếp gọi điện cho thủ hạ.

Vài giây sau, Từ Ứng bị 2 gã đặc công áp giải đi tới, trên đầu hẳn có đội một cái mặt nạ màu đen.

”Ô... Ô...”

Từ Ứng đã nghe được cuộc nói chuyện giữa Hạt Tử và đám người cảnh sát này, lúc này hẳn định hô to lên nhưng bởi vì miệng đã bị băng dính lại nên hẳn chỉ có thể phát ra những tiếng ô..ô..

2 gã đặc công thấy thế thì sắc mặt khó coi, bất quá dựa vào mệnh lệnh của Hà Vũ Bân mà tháo tấm mặt nạ trên mặt Từ Ứng xuống.

“Bịch”

Có lẽ là do không cam lòng nên một gã đặc công đá Từ Ứng làm cho hẳn ngã xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

- Cút vào đi.

Từ Ứng ngã xuống, bất quá hẳn cũng không có để ý cơn đau trên người mà là chạy như điên vào biệt thự.

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú và không cam lòng của đám người đặc công kia, Từ Ứng đã chạy vào biệt thự.

- Tiểu Ứng.

Trên hành lang cửa sổ biệt thự, Từ Vạn Sơn thấy Từ Ứng đi vào thì liền vội chạy xuống đón.

”Tê ~ ”

Sau khi xé miếng băng dính trên miệng Từ Ứng ra thì Từ Vạn Sơn xin lỗi, nói:

- Tiểu Ứng, cha xin lỗi, lúc này là do cha bất đắc dĩ, ngoài ra con không cần phải lo lắng, chúng ta có con tin trong tay, đám cảnh sát kia sẽ không dám làm gì chúng ta. Chỉ cần chúng ta lái trực thăng ra khỏi quốc nội thì đám người kia sẽ không thể đụng đến một cọng lông trên người chúng ta.
- Vâng.

Lúc này đây, sắc mặt Từ Ứng vẫn còn trắng bệch mà gật đầu.

- Đi, vào đây với cha.

Từ Vạn Sơn thấy thế thì cũng không nói gì thêm là là vỗ vào vai của Từ Ứng.

”Vù... Vù...”

15’ sau, 2 chiếc trực thăng từ phương xa bay đến.

- Hạt Tử, trực thăng để đến đây, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì nữa?

Mắt thấy trực thăng đã đến thì vẻ lo lắng trên mặt Từ Vạn Sơn đã biến mất, thay vào đó chính là hưng phấn.

- Chờ sau khi trực thăng dừng lại thì tôi sẽ xử lý 2 tên phi công kia. Sau đó sẽ mang ngài, Từ thiếu cùng với 2 nữ nhân kia vào trực thăng.

Hạt Tử bình tĩnh làm cho người ta phải sợ hãi:

- Trong tay của chúng ta có con tin, đám người cảnh sát kia sẽ không dám làm gì ngài và Từ thiếu.

- Tốt.

Từ Vạn Sơn hưng phấn gật gật đầu, sau đó lại nhắc nhở nói:

- Hạt Tử, cậu nhất định phải cẩn thận.

- Bọn hần không giết được tốt

Hạt Tử khinh thường nói, hoàn toàn không đem đám đặc công và trinh sát bên ngoài để vào mắt.

- Có lời này của cậu thì ta an tâm rồi.

Từ Vạn Sơn nghe vậy, trong lòng đại định.

- Cha, chỉ cần chúng ta có thể thành công rời khỏi đây thì nhất định phải báo thù.

Từ Ứng cũng vô cùng hưng phấn nhưng mà hần cũng rất muốn báo thù, báo thù Bùi Đông Lai, thiếu chút nữa thì Bùi Đông Lai đã đưa hần xuống điện Diêm Vương rồi.

Điều này làm cho hần vô cùng căm hận Bùi Đông Lai, hận không thể lập tức nghiền xương của Bùi Đông Lai thành tro.

- Thế lực của hần quá mạnh mẽ, muốn làm hần rút xuống thì vô cùng khó khăn.

Hàn quang trong mắt Từ Vạn Sơn đại thịnh:

- Tuy rằng, không thể xử lý hần nhưng mà cha có thể lấy tiền mượn sát thủ, xử lý đám người bên cạnh hần, nhất là nữ nhân của hần, cha muốn để bọn họ bốc hơi khỏi nhân gian.

Cùng lúc đó, dưới sự chờ mong của đám người Lệnh Vĩ thì một chiếc xe Jeep chạy thẳng đến.

Muôn người chờ mong, binh vương đến.

435. Chương 429: Đông Lai Giận Dữ, Tây Nam Run Rẩy! (9)

- Lão bản, tuy rằng thực lực của hần rất mạnh nhưng mà trên thế giới này người có thể giết chết hần thì không ít, thậm chí cũng có vài người có thể tùy ý bóp chết hần.

Hạt Tử lại mở miệng, đồng thời ánh mắt hần nhìn về chiếc trực thăng ở đằng xa:

- Điều kiện quan trọng là ngài phải đưa ra tiền.

- Ai?

Nghe được Hạt Tử nói thế thì không riêng gì Từ Ứng mà ngay cả Từ Vạn Sơn đều sửng sốt, bọn hần không hẹn mà cùng mở miệng hỏi.

- Lão bản, chờ chúng ta thành công rời khỏi TQ thì tôi sẽ giúp ngài tìm biện pháp liên hệ với bọn họ.

Hạt Tử thu hồi ánh mắt, nhìn vào Từ Vạn Sơn rồi nhắc nhở:

- Trước mắt, việc chúng ta cần làm là phải rời khỏi nơi này.

- Được.

Tuy rằng Từ Vạn Sơn hận không thể đem Bùi Đông Lai ra để rút gân lột da nhưng hần cũng biết chỉ khi nào còn sống rời khỏi đây thì mới có thể báo thù được, cho nên hần không có hỏi kỹ sự việc.

Cùng lúc đó, cách biệt thự 100m, Lệnh Vĩ thấy xe chở Bùi Đông Lai đến thì liền cùng mang theo Hà Vũ Bản cùng Thái lữ trưởng bước lên nghênh đón.

- Bùi đội trưởng, chào cậu.

Lệnh Vĩ liền chào hỏi:

- Tôi là đội trưởng đội biên phòng Tây Nam, Lệnh Vĩ, vị này chính là đội trưởng đội đặc công Tây Nam Hà Vũ Bản, còn vị này đến từ quân khu Tây Nam, Thái lữ trưởng.

- Lệnh đội trưởng, Hà đội trưởng, Thái lữ trưởng, chào mọi người.

Bùi Đông Lai vội vàng đáp lễ, theo thứ tự bắt tay với 3 người.

- Bùi đội trưởng, tình huống khẩn cấp chúng tôi cũng nói nhanh luôn. Tổng cộng hung thủ có 3 người là Từ Vạn Sơn, Từ Ứng cùng bảo tiêu của Từ Vạn Sơn là Hạt Tử. Trong 3 người đó, kẻ khó đối phó nhất là Hạt Tử, người này từng là sát thủ, hắn từng giao thủ với cảnh sát nhiều nước, hơn nữa đều thoát khỏi sự truy đuổi của đặc công các nước khác.

Sau khi bắt tay xong, Lệnh Vĩ liền nói vào vấn đề:

- Trước mắt, trong tay hung thủ có 3 con tin, bọn hắn muốn lợi dụng con tin để uy hiếp chúng ta. Điều kiện của bọn hắn là đem trực thăng đến đây để bọn hắn trốn chạy, nhưng mà một khi làm như vậy thì chẳng những chúng ta không thể bắt được bọn chúng hơn nữa còn có thể khiến tình hình đối ngoại trở nên tồi tệ hơn. Nên biết, quân sự của quân đội VN đã trở nên khủng bố hơn chúng ta, một khi phát sinh xung đột thì chúng ta chỉ có nước úp máng mà thôi. Cho nên, cậu nhất định phải vào biệt thự trước khi bọn chúng lên trực thăng. Quan trọng nhất là phải bảo vệ an toàn của con tin rồi sau đó mới xử lý đám người kia.

- Bùi đội trưởng, chúng ta thông qua đồ dùng đặc biệt mà làm quấy nhiễu hệ thống camera trong nhà, để phòng bọn hắn lợi dụng camera của biệt thự để giám thị chúng ta. Nhưng mà, trước khi cậu đến đây thì bên chúng ta cũng từng thử lén vào biệt thự nhưng vừa gần vào bên trong thì liền bị hung thủ phát hiện, hung thủ liền nổ súng, bảo chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ. Ngoài ra, trước khi giao Từ Ứng cho hung thủ thì chúng ta cũng đã đặt máy nghe lén trên người của hắn nhưng mà sau khi Từ Ứng tiến vào trong ấy thì máy nghe lén đã bị mất tín hiệu, chắc là bị Hạt Tử phát hiện.

Lệnh Vĩ nói xong thì Hà Vũ Bản mang theo vài phần nghi hoặc cùng phần nộ, nói:

- Tuy rằng chúng ta không biết Hạt Tử dùng biện pháp gì để phát hiện nhất cử nhất động của chúng ta, bất quá nếu cậu muốn giải cứu con tin thành công thì điều kiện quan trọng là cậu phải không để cho Hạt Tử phát hiện được, nếu không thì Hạt Tử sẽ giết chết con tin.

- Nếu hung thủ không lợi dụng camera để phát hiện hành động của chúng ta thì như vậy hắn chỉ có thể thông qua thính lực của mình.

Thân là cao thủ Âm Kính đại thành thì Bùi Đông Lai rất rõ. Khi thực lực của người luyện võ tăng lên thì thị lực, thính lực cùng các cơ năng cũng trở nên biến thái.

- Thính lực?

3 người Lệnh Vĩ không phải là người luyện võ, nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì đều lộ ra bộ dạng ngạc nhiên.

- Lệnh đội trưởng, để cho phi công kéo dài thời gian một chút, tôi sẽ tranh thủ lén vào biệt thự.

Mất thấy trực thăng gần đến thì Bùi Đông Lai cũng không có giải thích thêm.

- Được.

Lệnh Vĩ liền đáp ứng.

- Bùi Đông Lai, cần người của tôi trợ giúp gì không?

Hà Vũ Bản nhin không được mà hỏi, dường như là muốn lập công chuộc tội.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu

- Đám cảnh sát cùi chó kia, lập tức để trực thăng hạ xuống, nếu không tao sẽ giết con tin.

Bùi Đông Lai vừa nói xong thì trong biệt thự lại vang ra tiếng hô của Hạt Tử, giọng nói rất đõn, đủ để mọi người bên ngoài biệt thự nghe được.

- Lệnh đội trưởng, ngài thông báo cho phi công hạ trực thăng xuống đi.

Bằng vào năng lực biến thái của mình thì Bùi Đông Lai có thể đoán được vị trí của Hạt Tử, hãn nheo mắt nhìn thoáng qua.

- Tốt, Bùi đội trưởng, cẩn thận.

Lệnh Vĩ liền cúi chào với Bùi Đông Lai rồi thông qua bộ đàm liên lạc với phong công.

Bùi Đông Lai hoàn lễ rồi sau đó liền bắn ra ngay tại chỗ, biến mất trong tầm mắt của 3 người Lệnh Vĩ, hãn dựa vào cây cối xung quan biệt thự, dùng tốc độ nhanh nhất để xông vào biệt thự.

Dưới ánh mặt trời, Bùi Đông Lai dùng tốc độ phát huy đến mức tận cùng, cả người hóa thành một đạo ảo ảnh làm cho người ta không thể nào nhìn được hãn, hơn nữa lúc di chuyển thì không có phát ra bất kỳ tiếng động nào.

- Thật nhanh.

Mắt thấy Bùi Đông Lai sắp tiến vào được biệt thự thì tất cả mọi người đều ngẩn ra.

“Vù...Vù..”

Cùng lúc đó, tên phi công liền dựa vào chỉ thị của Lệnh Vĩ mà điều khiển trực thăng bay quanh biệt thự.

“ Pằng”

Tiếng súng lại vang lên.

- Đậu xanh, đám cảnh sát chó chết kia, chúng mày không nên khiêu chiến sự kiên nhẫn của tao. Nếu trong một phút nữa mà trực thăng không hạ xuống đất thì tao sẽ cho chúng mày thấy được một cỗ thi thể.

Sau khi tiếng súng vang lên thì giọng nói của Hạt Tử liền vang lên.

- Bắt đầu hạ xuống, tốc độ từ từ một chút.

Lại nghe được lời cảnh cáo của Hạt Tử, thì lúc này Lệnh Vĩ thấy được một động tác thủ thế của Bùi Đông Lai thì liền dùng bộ đàm thông báo cho tên phi công kia.

- Vâng, thủ trưởng.

Phi công liền trả lời sau đó liền điều khiển trực thăng từ từ hạ xuống.

- Chúng ta đã dựa theo yêu cầu của người, đã hạ trực thăng xuống, các người nhất định phải thả con tin ra.

Mắt thấy trực thăng sắp hạ xuống đất thì Lệnh Vĩ thông qua chiếc loa mà hô to lên.

- Mẹ nó, nếu chúng ta tha cho đám con tin này thì bọn hãn sẽ phái người đến bắn hạ trực thăng, bọn hãn cho rằng chúng ta là người ngu sao?

Trong biệt thự, nghe được như vậy thì Từ Ứng cười lạnh rồi mắng một tiếng.

Bên ngoài biệt thự.

Đám người Lệnh Vĩ đã không thấy được bóng dáng của Bùi Đông Lai.

- Lão bản, chờ tôi xử lý xong tên phi công thì tôi sẽ mang theo 2 người trốn khỏi nơi nào.

Trong gian phòng ngủ của biệt thự, Hạt Tử thấy được trực thăng sắp hạ xuống thì hướng Từ Vạn Sơn nói.

- Đứng lên.

Nghe được Hạt Tử nói như thế thì Từ Vạn Sơn liền dùng súng nhắm vào đôi hoa tỳ muội kia rồi quát một tiếng.

”A...”

Đôi hoa tử muội kia thấy thế thì liền sợ tới mức hét to lên.

- Đứng lên, nếu không tao sẽ bắn chết bọn mày.

Từ Vạn Sơn lên đạn, lạnh lùng nói.

”Hô... Hô...”

Nghe được lời nói uy hiếp của Từ Vạn Sơn thì một người liền đứng dậy.

Hạt Tử thấy thế thì nghiêng đầu đi chỗ khác, từ từ cầm khẩu súng trường lên rồi nhắm vào chiếc trực thăng kia, chờ đợi sau khi trực thăng dừng lại thì sẽ liền bắn.

Ngoài căn phòng, Bùi Đông Lai đã thành công đột nhập vào biệt thự, hắn mang theo khẩu P-210 chậm rãi đi vào.

“Vù... Vù”

Tại bãi cỏ trong biệt thự, tốc độ cánh quạt càng ngày càng chậm lại.

Trong hành lang lầu 2 của biệt thự.

Khoảng cách giữa Bùi Đông Lai và phòng của đám người Từ Vạn Sơn càng lúc càng gần.

5m.

4m.

3m.

2m.

1m.

“Két”

Tại bãi cỏ trong biệt thự, cửa của trực thăng đã được mở ra.

Trong phòng, ngón trỏ của Hạt Tử chậm rãi để vào cò súng, chỉ cần phi công lao ra thì hắn liền bóp cò.

1s.

2s.

“Vù”

2s sau, Bùi Đông Lai lách người, tay phải nâng lên rồi bóp cò.

“Pằng”

Viên đạn liền bay ra khỏi nòng.

“Phốc”

Viên đạn chuẩn sát bắn vài phía sau gáy của Hạt Tử, máu tươi liền phun ra.

Một súng bạo đầu.

“Loảng xoảng loạt xoảng!”

Viên đạn xuyên qua đầu Hạt Tử rồi đâm thẳng vào tấm thủy tinh trên cửa.

“Rầm”

Thân hình Hạt Tử ngã xuống đất, ánh mắt trừng lên, dường như hắn muốn nhìn xem thử ai đã bắn hắn.

”A...”

Đôi hoa tử muội kia thấy một màn như vậy thì liền thét lên.

Cùng lúc đó, Từ Vạn Sơn lấy lại tinh thần, thay đổi họng súng, nhắm vào Bùi Đông Lai.

“Vù”

Không đợi Từ Vạn Sơn bóp cò, Bùi Đông Lai giống như là quỷ mị đột nhiên xuất hiện trước người Từ Vạn Sơn, tay trái của hắn vươn ra, một phát bắt được cổ tay của Từ Vạn Sơn, khiến Từ Vạn Sơn không thể nổ súng.

”Ách...”

Từ Vạn Sơn cả kinh há to mồm.

“Răng rắc”

Tay trái của Bùi Đông Lai phát lực, dùng sức bẻ một cái, trực tiếp bẻ gãy cổ tay của Từ Vạn Sơn.

”Bá!”

Đồng thời tay phải của hắn vùng lên, đem nòng súng P-210 nhét vào mồm của Từ Vạn Sơn.

- Có muốn nhìn cảnh tượng lúc này một lần nữa không?

Bùi Đông Lai hướng về Từ Ứng rồi hỏi.

”Hô... Hô...”

Không trả lời, Từ Ứng trực tiếp té xuống đất giống như là trúng gió vậy, cả người không ngừng run lên.

“Ừc”

Từ Vạn Sơn nuốt một ngụm nước miếng, mồ hôi lạnh chảy ròng, cả người run run.

Sau đó, Bùi Đông Lai từ từ rút súng ra rồi nhắm vào Từ Ứng.

Dưới cái nhìn đầy vẻ sợ hãi của 2 người thì Bùi Đông Lai mỉm cười, từ từ...từ từ bóp cò.

“Pằng”

Lại một tiếng súng nữa vang lên.

“Bịch”

Viên đạn bắn vào sát bên đầu của Từ Ứng, hắn thấy thế thì liền quẹo đầu, trực tiếp mà ngã đi.

”Ách...”

Từ Vạn Sơn sợ tới mức hồn phi phách tán, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, ánh mắt mở to ra.

- Muốn chơi cò quay nga không?

Dứt lời.

Bùi Đông Lai liền mở băng đạn ra rồi chỉ để lại trong đó 1 viên, sau đó nhét vào miệng của Từ Vạn Sơn.

“Bịch”

Trả lời Bùi Đông Lai chính là một tiếng vang.

Từ Vạn Sơn sợ tới mức ngã sầm xuống đất, hôn mê tại chỗ.

436. Chương 430: Thần Vong, Tung Tích Của Hạ Hà.

Từ thị, tập đoàn buôn lâu lớn nhất TQ đã bị cảnh sát tiêu diệt.

Lúc trưa, đài truyền hình Tây Nam đã phát đi tin này, trong tin tức này đã kể lại quá trình hành động của cảnh sát và quân đội Tây Nam, bọn họ đã dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai để vây bắt đám người Từ Vạn Sơn, trong lúc xảy ra vây bắt thì bởi vì 2 bên đã dùng súng sống mái với nhau nên có 4 chiến sỹ đặc công đã anh dũng hy sinh.

Trong tin tức không có nhắc đến một chữ nào về Bùi Đông Lai, thậm chí cũng không nói đến quá trình chạy trốn của Từ Vạn Sơn và quá trình giằng co của 2 bên.

Sau khi tin tức được truyền ra thì mọi người dân đều vỗ tay, hình tượng của cảnh sát bỗng được đưa lên một tầm cao mới.

So với nhân dân mà nói thì Bùi Đông Lai liền mượn dùng thế lực cảnh sát để tiêu diệt toàn bộ thành viên còn sót lại của tập đoàn buôn lậu thuốc phiện Từ thị.

Trong lúc nhất thời, cái tên Bùi Đông Lai lại vang lên trong hắc đạo, thậm chí người trong hắc đạo còn đặt cho Bùi Đông Lai một cái danh hiệu “Bùi Diêm Vương”.

Tên như ý nghĩa, chỉ cần chọc phải Bùi Đông Lai là liền xuống kia nói chuyện với ông bà.

Lúc này đây, trong một tòa trang viên ở Băng Cốc, Thailand.

Hạ Hà người được cho rằng đã chết đi đang đứng ở cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài cửa sổ có vài tên thành viên phản động của Thailand đang đứng chung quanh làm cho Hạ Hà không có cơ hội để chạy trốn.

Nhìn mấy tên phản động này thì Hạ Hà chau mày.

“Bịch...Bịch”

Lúc này đây, bên ngoài đã truyền đến những tiếng bước chân.

“Két”

Vào giây sau, tiếng bước chân dừng lại, nương theo một tiếng vang nhỏ, cửa phòng đã bị đẩy ra. Một nam nhân có dáng người khôi ngô, có làn da trắng cùng với một nam nhân có dáng người thấp bé, làn da ngăm đen đi vào phòng.

Sau lưng bọn hắn còn có mấy tên đại hán, trên người đám đại hán này đều có súng máy bán tự động hơn nữa trong tay còn có bộ đàm, bộ dạng đàng đàng sát khí.

- Quỷ tha ma bắt, sự kiên nhẫn của tao có hạn, tao hỏi mày một lần nữa, mày có nguyện ý hợp tác làm việc với bọn tao không?

Đi vào phòng, tên nam nhân có làn da trắng liền nhìn vào Hạ Hà, lạnh giọng hỏi.

- Đậu mịa, bọn mày đã giết hết anh em của tao, cmn bọn mày cảm thấy tao sẽ hợp tác sao?

Nghe được những lời nói của tên nam nhân da trắng kia thì Hạ Hà liền nhìn chăm chăm vào hắn, trong đầu không khỏi hiện ra một màn đám người của mình bị phục kích.

Lúc ấy, hắn và toàn bộ người bên hắn đã bị đám người này phục kích, thủ hạ dưới tay đã bị giết hết. Hắn bị bắt giữ, dẫn tới Băng Cốc.

- Hạ lão đại, TQ các ông có câu “Kẻ thức thời trang tuần kiệt”. Nếu ông không làm cho Thiên Vọng thì chẳng những ông chết mà vợ và con ông cũng sẽ chết.

Nghe được lời nói của Hạ Hà thì tên nam nhân da đen bên cạnh mở miệng:

- Không cần hoài nghi năng lực của Thần Vọng, ông đã thấy qua rồi đó, hơn nữa đây chỉ là một phần của tầng băng mà thôi.

Sắc mặt Hạ Hà hơi đổi.

Thân là Ngọc Thạch chi vương của TQ thì Hạ Hà đều không xa lạ gì với đám người này, ngược lại hắn biết đối phương tên là Thái Hổ, là người dẫn đầu phe phái phản động ở Thailand hơn nữa cũng là lão đại của thế giới ngầm trong Thailand. Ở hắc đạo ĐNA thì cũng được coi là một người có thanh danh.

Ngoài ra, hắn còn nghe được tổ chức Thần Vọng kia.

Thần Vọng.

Tổ chức thống trị thế giới ngầm ở Châu Âu.

Nó cũng giống với Mafia ở Bắc Mỹ, bộ lạc Cuồng Nhân ở Nam Mỹ, tổ chức Ma Bò ở Trung Đông...

Hơn nữa, nếu nói về hắc bang thì tổ chức Thần Vồng này đứng đầu.

Đối với việc này thì Hạ Hà rất rõ, sở dĩ Thái Hổ thần phục Thần Vồng là bởi vì Thần Vồng vô cùng cường đại, cường đại đến nỗi ngay cả Thái Hộ cũng không có dũng khí để chống lại. Cường đại đến nỗi chỉ cần Thần Vồng phải là một tên lâu la cũng có thể làm thiet toàn bộ đám người Thái Hổ.

Ngoài ra, Hạ Hà cũng biết sở dĩ đám người Thần Vồng không có xử lý là bởi vì bọn hắn muốn hắn trở thành như Hạ Hà, trở thành tay sai của Thần Vồng, để Thần Vồng có thể thâm nhập vào TQ.

- Hạ Hà, ông suy nghĩ một chút, nếu ông thần phục vào Thần Vồng thì ông sẽ không chết, vợ và con của ông cũng sẽ không chết. Hơn nữa, dựa vào thực lực của Thần Vồng thì cũng có thể giúp ông tiêu diệt được những thế lực đối nghịch với ông, ví dụ như là Từ Vạn Sơn chẳng hạn, đến lúc đó thì ông có thể trở thành ông chủ của thế giới ngầm cả TQ.

Mất thấy Hạ Hà trầm mặc không nói thì lúc này bởi vì chưa biết tin tức Từ Vạn Sơn chết đi, Thái Hổ lại tiếp tục khuyên.

”Hắc!”

Hạ Hà cười khan, trong tiếng người tràn ngập ý vị châm chọc.

- Tao thật tò mò, tại sao mày lại có thể cự tuyệt được lời mời hấp dẫn như thế?

Thấy Hạ Hà không cử động thì tên nam nhân người da trắng kia nhíu mày hỏi.

Nghe được tên da trắng kia nói như thế thì Hạ Hà đứng thẳng lưng, ngạo nghễ nói:

- Tuy rằng lão tử không phải là người tốt gì nhưng mà lão tử không phải là quân bán nước, đệt cm chúng mày.

Không phải là quân bán nước?

Nghe được lời nói này của Hạ Hà thì Thái Hổ và tên nam nhân kia liền sửng sốt.

Dường như bọn hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng Hạ Hà sẽ nói ra cái lý do này.

- Yêu nước sao? Ha ha ha... đây là lý do buồn cười nhất là tao từng nghe được.

Ngắn ngủi ngạc nhiên đi quan, tên nam nhân da trắng kia cười một cách trào phúng, sau đó giọng nói trở nên âm trầm, gằn từng chữ:

- Hạ tiên sinh nếu ông đã muốn làm như thế thì tôi sẽ cho ông phải trả giá vì lựa chọn của mình. Ta sẽ phái người đem vợ và con của mày đến đây, sau đó tìm người đến phao dàn bọn họ, cuối cùng là đem bọn họ bán vào những club đêm lớn nhất ở Thailand.

“ ...”

Nghe được lời uy hiếp kia thì Hạ Hà tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt hiện ra ngọn lửa phẫn nộ.

“Reng...Reng..”

Ngay tại lúc Hạ Hà muốn liều mạng với tên nam nhân da trắng kia thì một tiếng điện thoại vang lên.

“Ách?”

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì tên nam nhân da trắng hỏi ngắn ra sau đó lấy ra một chiếc điện thoại vệ tinh.

- Tôn quý chi thần, tôi Monterey người hầu trung thành nhất của ngài, xin hỏi ngài có gì cần phân phó.

Thấy được số gọi tới thì tên nam nhân da trắng tên là Monterey liền khom người, giọng nói vô cùng tôn kính.

- Monterey, tên người TQ gọi là Hạ Hà kia đã đồng ý chưa?

Một giọng nói âm âm quái quái thông qua điện thoại, truyền vào tai của Monterey.

- Thật có lỗi, tôn quý chi thần, tôi sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ này.

Monterey mang theo vài phần lo lắng và khẩn trương, đáp lại.

- Đưa hân đến khách sạn, ta muốn đích thân nói chuyện với hân.

- Vâng, tôn quý chi thần.

Monterey trả lời, thấy bên kia cúp điện thoại thì hân nhìn qua Thái Hồ ở bên cạnh rồi hạ lệnh:

- Đưa hân đến khách sạn Crowne Plaza, chi thần muốn gặp hân.

- Vâng, Monterey tôn kính.

Nghe được chữ “ Chi thần ” thì Thái Hồ sợ tới mức cả người run lên, vội vàng cúi đầu trả lời.

30’ sau.

Hạ Hà được đưa tới một gian phòng tổng thống trong khách sạn Crowne Plaza.

Cả phòng tổng thống to như vậy chỉ có một tên thanh niên tóc vàng, trên người quần một chiếc khăn tắm, tùy ý vẩy vẩy tay, nhìn về phía Hạ Hà.

Ngay sau đó.

Hạ Hà có thể thấy được khuôn mặt của tên thanh niên tóc vàng này.

Thanh niên tóc vàng này có dáng người khôi ngô, cả người đều là cơ, toàn thân tràn ngập một cỗ lực lượng bạo tạc.

Thứ làm cho Hạ Hà chú ý đến tên thanh niên này chính là đôi mắt của hân.

Thanh niên này có một đôi mắt màu tím, trong mắt hiện ra một mảnh tro tàn, làm cho người ta có một loại cảm giác đây là một kẻ đã chết đi.

- Hạ tiên sinh, ta vốn rất hiếu kỳ vì sao ông lại không thần phục Thần Vồng, hiện giờ ta đã biết được đáp án.

Thanh niên tóc vàng khẽ cười, nói:

- Ủh, mới vừa rồi ta nhận được tin tức, tên gia hỏa tên là Bùi Đông Lai kia đã ra tay xử lý tên Từ Vạn Sơn, đối thủ một mất một còn của ông. Có lẽ là ông sẽ đem toàn bộ hy vọng gửi lên trên người hân, Ấy, hoặc là đặt trên người cha của hân ư?

“Ách?”

Bởi vì lúc này Hạ Hà đang ở Thailand nên căn bản hân không biết chuyện tình ở trong nước, lúc này nghe tên thanh niên tóc vàng kia nói như vậy thì trong lòng hân liền cả kinh.

- Hắc, nếu ta đoán không sai thì sở dĩ các người không dám tiến vào TQ là bởi vì kiêng kỵ Bùi Vũ Phu a?

Mặc dù trong lòng bị cả kinh không nhẹ nhưng mà dựa vào tố chất tâm lý của mình thì Hạ Hà không có đem vẻ ngạc nhiên lộ ra trên mặt mà là khinh thường cười cười.

- Ông đã nói rất chính xác, đúng vậy trong vài năm qua sở dĩ Thần Vồng không có tiến vào TQ đúng là bởi vì tên Vũ Thần TQ kia, hoặc có thể nói hân là thần giữ cửa của TQ.

Thanh niên tóc vàng cười hờ hững rồi giọng nói đột nhiên biến chuyển:

- Bất quá, ông thật sự cho rằng hân có thể bảo vệ được ông, hoặc là nói có thể bảo vệ được TQ sao?

Hạ Hà nhíu mày, tuy rằng hân không biết lực lượng của Thần Vồng đã cường đạt đến trình độ nào nhưng mà ở hân xem ra, ngay cả Thái Hồ người đứng đầu thế giới ngầm ở Thailand, có tiếng trong thế giới ngầm ở DNA mà cũng đều nhập vào Thần Vồng thì....

Bằng vào một mình sức của Bùi Vũ Phu có thể chống lại Thần Vồng sao?

Hạ Hà không dám cam đoan Bùi Vũ Phu có thể làm được điểm này.

- Tương lai không xa, cha của ta sẽ tự mình chém đầu Vũ Thần TQ.

Thấy Hạ Hà không nói lời nào, thanh niên tóc vàng liếm liếm môi, tà ác cười nói:

- Vốn ông là người được chúng ta chọn để phát ngôn tại TQ nhưng hiện tại ta đã thay đổi kế hoạch. Ta sẽ lợi dụng ông để dụ con của Vũ Thần đến Thailand này.

- Mà...

Sắc mặt Hạ Hà đột nhiên thay đổi.

- Nếu hấn bằng lòng giúp con và vợ của ông tiêu diệt Từ Vạn Sơn thì hấn sẽ vì ông mà đến Thailand này.

Thanh niên tóc vàng nói xong, nở nụ cười âm trầm:

- Trước tiên ta sẽ nhắm nháp một chút máu tươi của hấn, Ủh, ta nghĩ, mùi vị nhất định sẽ rất ngon.

Nói xong, một cổ sát ý ở trên người hấn liền tỏa ra khắp nơi trong phòng.

Thật mạnh!

Cảm nhận được cổ sát ý trên người tên thanh niên tóc vàng này thì mặc dù thân là cao thủ Âm Kính nhập môn thì trong lòng Hạ Hà cũng nhắc lên sóng to gió lớn.

Hấn giống như bị thầy mo sử dụng vụ thuật vậy, cả người đứng im, không động đậy được.

PS: Tạm thời ri đã :88, AE Thanks nhiều thì mai có tiếp

437. Chương 431: Còn Sống Trở Về.

Vào lúc chiều tà, từng chiếc xe cảnh sát gào thét mà chạy tới sân bay khiến cho người 2 bên đường đều phải nhìn sang.

Ở phía sau mấy chiếc xe cảnh sát chính là 2 chiếc xe tải quân dụng, trên xe có nhiều trinh sát được trang bị vũ trang đầy đủ, ngoài ra còn có cha con Từ Vạn Sơn, Từ Ứng bị còng lại.

Dưới trời chiều, vô luận là Từ Ứng hay Từ Vạn Sơn thì cả 2 đều không còn lộ ra bộ dạng cuồng ngạo nữa, bay giờ bọn hấn giống như là người chết, 2 mắt vô thần nhìn về phía trước.

- Xem kia, đó không phải là Từ gia tiếng tăm lừng lẫy đó sao?

- Đúng vậy... Là Từ gia, thực thật không ngờ rằng Từ gia kia sẽ có ngày hôm nay.

- Đây là chuyện bình thường, lưới trời tuy thưa mà khó lọt, đối lập với chính phủ thì không phải là tự tìm chỗ chết sao?

...

Đám người 2 bên đường thấy Từ Vạn Sơn lúc này trở thành tù nhân thì liền nghị luận, có người vui, có người mừng....nói túm lại là thể loại nào cũng có cả.

Nghe được những tiếng nghị luận này thì Từ Ứng liền lấy lại tinh thần, hấn giống như là chú dê bị lạc ở trong rừng, vô cùng sợ hãi mà nhìn về bốn phía.

Mà Từ Vạn Sơn thì ngơ ngác, dường như hấn không có nghe được những tiếng nghị luận ấy.

30' sau. Từng chiếc xe cảnh sát cùng áp giải Từ Vạn Sơn, Từ Ứng đến sân bay, bọn hấn được người của cục Quốc An mang đi.

...

- Đông Lai, cảm ơn cậu.

Trong biệt thự Hạ gia, vừa mới biết được tin tức Từ Vạn Sơn và Từ Ứng bị người khác mang đi thì Hạ Bình đi đến trước người Bùi Đông Lai rồi nói cảm ơn.

Giờ phút này, tuy rằng hắn gọi Bùi Đông Lai là Đông Lai nhưng mà trong giọng nói kia lại tràn ngập vẻ kính nể.

Kính nể là bởi vì hắn thấy được chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà Bùi Đông Lai có thể làm cho Từ Vạn Sơn, người cầm rế rất lâu trên Tây Nam này rút đài.

- Chú Hạ khách khí rồi.

Bùi Đông Lai cười cười, sau đó nói sang chuyện khác, hỏi

- Đúng rồi, chú Hạ, Y Na đã khỏe chưa?

“Haiz...”

Hạ Bình khe khẽ thở dài:

- Nó vẫn như thế...

Trong lòng Bùi Đông Lai cũng thở dài.

Hắn biết những lời Hạ Bình là thật. Mặc dù trước mặt đám người nvt thì lúc nào Hạ Y Na cũng cười nói vui vẻ, nhưng mà sau lưng thì nàng đã rơi không biết bao nhiêu là nước mắt.

- Đông Lai, cậu có tin tức gì về anh hai của tôi chưa?

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào thì Hạ Bình lại hỏi.

- Vẫn chưa có.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu, hắn đã gọi cho Quý Hồng, nhờ mạng lưới trong tay Quý Hồng để đi tìm hiểu tin tức của Hạ Hà nhưng mà tính đến trước mắt thì Quý Hồng vẫn chưa liên lạc với hắn.

Chưa liên lạc, có nghĩa là tạm thời không có tin tức.

Hạ Bình nghe vậy thì trầm mặc, hung hăng hút một điếu thuốc.

- Chú Hạ, vương quốc thuốc phiện của Từ Vạn Sơn đã ngã, bắt quá trong tay hắn vẫn còn một ít của cải bạch đạo. Thừa dịp bên trên còn chưa động thủ thì chú có thể âm thầm ra tay chiếm lấy, trừ thuốc phiện ra thì toàn bộ sản nghiệp trong bạch đạo khác thì chú hãy lấy hết.

Bởi vì từng có kinh nghiệm ở Hàng Hồ và Giang Ninh nên ở phương diện này thì Bùi Đông Lai cũng được coi là nửa chuyên gia, hắn biết rõ khi một tên kiêu hùng trong hắc đạo rơi đài thì trừ sinh ý trong bóng tối ra thì toàn bộ của cải trong bạch đạo sẽ bị các vị đại lão chiếm lấy.

- Ủh.

Hạ Bình gật gật đầu, vẻ buồn bực trong lòng đã biến mất hơn phân nửa, sau đó nhin không được mà hỏi:

- Đông Lai, công lao lần này là của cậu, để tỏ lòng cảm ơn thì tôi từ đồng của cải của Từ Vạn Sơn kia sẽ lấy ra 2 phần, một phần giành cho cậu.

Bùi Đông Lai cười lắc lắc đầu:

- Thôi, cứ coi như là quà của cháu tặng cho Hạ gia đi.

- Điều này....

Hạ Bình ngẩn ra, hắn cảm thấy phần lễ vật này thật sự là quá to lớn.

- Chú Hạ, chú đi xử lý đi, cháu đi lên tìm Y Na.

Bùi Đông Lai cười đứng dậy rồi đi tới biệt thự của Hạ Y Na.

Khi Bùi Đông Lai đến biệt thự của Hạ Y Na thì lúc này Hạ Y Na đang cầm một chiếc vòng tay, ngoài ra bên cạnh nàng còn có nhiều hộp, bên trong hộp toàn là Ngọc Thạch, đây là những thứ mà Hạ Hà đã từng mua cho nàng trong mỗi lần sinh nhật của nàng.

10 năm qua, chưa bao giờ đứt đoạn.

Trong tay cầm lên những món quà mà Hạ Hà mua cho mình, nhớ lại bộ dạng của Hạ bàn tử thì đôi mắt của Hạ Y Na có chút hồng, nước mắt đảo quan vành mắt.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai không có quấy rầy Hạ Y Na, hắn đang chuẩn bị rời đi thì nghe giọng nói của Hạ Y Na vang lên:

- Có...có tin tức của cha tớ chưa?

Nghe được giọng nói của Hạ Y Na, nhìn vào vẻ mặt chờ mong của Hạ Y Na thì Bùi Đông Lai rất muốn nói là có nhưng mà cuối cùng hắn lắc lắc đầu:

- Tạm thời còn chưa có.

”Nha...”

Câu trả lời của Bùi Đông Lai khiến cho vẻ chờ mong trong lòng của Hạ Y Na đã biến mất, nàng ngẩng đầu lên, cười gượng một tiếng nhìn Bùi Đông Lai:

- Còn có nửa tháng nữa là tới Tết âm lịch, người nhà của cậu hắn là đều chờ cậu về ăn Tết. Cậu về đi, không cần phải lo cho tớ, tớ không sao đâu.

Bùi Đông Lai thấy như vậy thì trong lòng có chút đau đớn.

“Reng...Reng”

Sau đó, không đợi hắn nói cái gì, điện thoại trong túi áo hắn đã vang lên.

Bùi Đông Lai lấy điện thoại ra thì thấy được người gọi đến là Quý Hồng.

- Có tin tức rồi sao?

Điện thoại được chuyển thì Bùi Đông Lai liền mở miệng hỏi.

- Ừh.

Đầu bên kia điện thoại, Quý Hồng nghiêm mặt nói:

- Mới nhận được tin tức, Hạ Hà còn chưa chết....

- Chưa chết sao?

Quả nhiên nghe được Quý Hồng nói như thế thì Bùi Đông Lai liền kinh ngạc, hắn hưng phấn hỏi:

- Hiện giờ hắn đang ở đâu?

- Ở Thailand.

Quý Hồng trầm giọng nói:

- Dựa vào tin tức mà tôi có được thì hắn đang ở trong tay của Thái Hổ, tên đứng đầu tổ chức phản động ở Thailand.

- Thailand à?

Bùi Đông Lai hơi có chút kinh ngạc

- Ừh.

Quý Hồng nhắc nhở:

- Mặc dù Thái Hồ là kẻ đứng đầu tổ chức phản động ở Thailand nhưng mà ở thế giới ngầm trong DNA cũng có lực ảnh hưởng rất lớn, các nước xung quanh đều có thể lực của hắn. Cá nhân tôi cho rằng, sở dĩ hắn không giết chết Hạ Hà hơn phân nửa là muốn kiếm được ích lợi từ trên người của Hạ Hà.

- Tin tức này có thể tin được không?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Tin tức này là do tôi bỏ 100.000 USD mua từ một tổ chức tình báo, hoàn toàn tin tưởng được.

Về mặt Quý Hồng khẳng định, nói.

Bùi Đông Lai như có suy nghĩ gì.

- Thailand là địa bàn của Thái Hồ, hơn nữa là là nước ngoài, nếu cậu muốn cứu Hạ Hà thì sẽ gặp vô số nguy hiểm.

Quý Hồng nhắc nhở một câu, sau đó lại bổ sung:

- Tôi sẽ để Phong Diệp đi cùng cậu.

- Nếu tôi mang Phong Diệp đi thì kế hoạch sẽ bị bại lộ không thể nào cứu viện được.

Bùi Đông Lai trầm ngâm một lát, từ chối Quý Hồng đề nghị.

Quý Hồng có chút lo lắng:

- Một mình cậu đi thì sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

- Ở nước ngoài tôi có bạn bè.

Bùi Đông Lai ảm đạm cười, nói:

- Yên tâm đi, tôi không có việc gì đâu.

”Ách...”

Lời nói của Bùi Đông Lai khiến cho Quý Hồng kinh ngạc, cho đến bây giờ thì nàng còn chưa nghe qua Bùi Đông Lai có bạn ở nước ngoài:

- Là người của cha cậu sao?

- Không phải.

Bùi Đông Lai giải thích nói:

- Trước khi huấn luyện ở trụ sở Huyết Sát của Liễu tỷ thì tôi có quen với 4 người giáo quan, trước khi bọn họ rời đi thì bọn họ có nói cho tôi biết, nếu có một ngày tôi xuất ngoại thì có thể liên hệ với bọn hắn.

- Thì ra là thế.

Quý Hồng nói xong do dự một chút:

- Chú ý một chút, còn sống trở về.

Bùi Đông Lai vốn là còn muốn nói thêm nhưng thấy được vẻ mặt kích động của Hạ Y Na ở bên cạnh thì hắn không nói với Quý Hồng nữa mà là trực tiếp cúp điện thoại.

- Cha...cha của tớ chưa chết sao?

Mắt thấy Bùi Đông Lai cúp điện thoại, Hạ Y Na gấp gấp mở miệng, bởi vì quá mức kích động mà cả người nàng không ngừng run lên.

- Ừh.

Bùi Đông Lai mỉm cười gật đầu:

- Chú ấy đang ở Thailand, tớ sẽ qua đó đón chú ấy về.

- Thật sự...thật sự không chết.

Nghe được câu trả lời của Bùi Đông Lai thì Hạ Y Na liền kích động mà nhảy lên, sau đó nàng ý thức được cái gì, vẻ vui sướng trên mặt dần dần biến mất, thay vào đó chính là sự lo lắng:

- Hẳn là cha đã rơi vào trong tay của địch nhân, nếu cậu qua đó thì sẽ rất nguy hiểm, đúng không?

- Không sao đâu.

Bùi Đông Lai vốn là không muốn nói chân tướng cho Hạ Y Na biết nhưng nghĩ lại vì để cho Hạ Y Na tin tưởng mà hấn lắc lắc đầu, tỏ ra thoải mái mà cười nói:

- Đừng quên tớ là một superman, không gì là không làm được a.

Bên tai vang lên lời nói đùa giỡn của Bùi Đông Lai, vẻ lo lắng trong lòng Hạ Y Na cũng không giảm, nàng xuống giường, đi đến trước người Bùi Đông Lai, ôm lấy phía sau lưng Bùi Đông Lai, nhẹ giọng nói:

- Tuy rằng tớ rất hy vọng cha tớ có thể còn sống trở về nhưng mà tớ càng không hy vọng bởi vì cứu cha tớ mà cậu xảy ra chuyện.

Bên tai vang lên lời nói của Hạ Y Na, cảm nhận thân thể mềm mại của Hạ Y Na thì Bùi Đông Lai cũng không có chút tà niệm nào, hấn có chút do dự, do dự có nên quay lại ôm Hạ Y Na không?

- Đáp ứng tớ, còn sống trở về.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai quay lại thì Hạ Y Na đã ôn nhu nói.

- Ừh.

Bùi Đông Lai nhẹ nhàng gật đầu, xoay người lại, xoa má Hạ Y Na.

Đây là lần thứ 2 hấn hứa hẹn với một nữ nhân.

438. Chương 432: Lời Dặn Dò Của Tiêu Phi.

Bóng đêm buông xuống, trong một căn cứ phản quân ở một nước Châu Phi, vừa mới tiến hành chiến đấu với đám lính chính phủ xong thì lúc này đám lính phản quân đang ăn lương khô để bổ sung năng lượng, chuẩn bị cho việc chiến đấu vào ngày mai.

So ra mà nói thì lúc này đám thủ lĩnh của phiến quân đang dùng một bữa tối thịnh soạn, có cả thịt bò và rượu đỏ.

- Chư vị, trận chiến này đã diễn ra được 2 tháng, nó cần phải kết thúc rồi.

Trong phòng ăn, một gã thủ lĩnh phiến quân có dáng người khô ngô, làn da ngăm đen, ánh mắt ác độc, trong tay đang nắm dao ăn, ánh mắt nhìn qua từng tên thủ hạ, nói:

- Ngày mai, chúng ta có thể tấn công vào phủ Tổng Thống để chiếm mảnh đất này.

“Ách?”

Nghe được tên thủ lĩnh phản quân nói thế thì mọi người đều mang theo vài phần nghi hoặc nhìn về phía hấn.

Nghi hoặc là bởi vì bọn hấn biết tuy rằng quân chính phủ đã thương vong nặng nề nhưng mà bởi vì bên kia đã thuê 2 đội lính đánh thuê cường đại nên đã làm cho cuộc chiến này lâm vào thế giằng co, phiến quân nếu muốn lật đổ quân chính phủ thì phải cần thời gian.

- Thủ lĩnh, theo tôi được biết thì cái tên hỗn đản Xi Seck kia đã thuê 2 đội lính đánh thuê, nhân số khoảng 100 người, mỗi người bọn hấn đều là những cỗ máy chiến tranh. Làm sao trong ngày mai chúng có thể xử lý được bọn hấn, chiếm được mảnh đất này đây?

Một gã tướng lĩnh phiến quân nhin không được mà mở miệng hỏi, hôm qua hắn đã xuất lĩnh bộ đội bị 2 đội lính đánh thuê kia tập kích, chết thảm trọng. Làm cho hắn cảm nhận được sự cường đại của đám lính đánh thuê này.

- Sau đây, chúng ta cùng đứng dậy hoan nghênh Jason tiên sinh.

Tên thủ lĩnh liền nói, nói xong thì hắn liền đứng dậy.

Jason?

Nghe được cái tên xa lạ này thì bọn hắn đều không hiểu cái gì nhưng mà thấy thủ lĩnh đứng dậy thì bọn hắn cũng không hỏi gì thêm mà liền đứng dậy lên.

Sau đó, dưới sự chờ đợi của mọi người thì Jason đã bước vào phòng.

“Tê”

Thấy Jason xuất hiện thì không ít tướng lĩnh phiến quân đều hít vào một hơi.

Bởi vì bọn hắn cảm nhận được hơi thở cực kỳ nguy hiểm trên người của Jason, cảm giác giống như một đàn hươu trên thảo nguyên gặp phải một con sư tử.

- Jason thân ái, cuối cùng thì anh cũng đã tới.

So với mọi người thì tên thủ lĩnh đã biết được sự lợi hại của Jason cho nên hắn liền mỉm cười, chào đón Jason.

- Xin lỗi tướng quân Seck, gần đây nhiệm vụ của chúng tôi thật sự là quá nhiều.

Mặt Jason không đổi sắc nói ra một câu, sau đó đi đến ôm tên thủ lĩnh một cái.

- Chư vị, tôi xin giới thiệu với mọi người đây là Jason, đội trưởng của dong binh đoàn Satan.

Sau khi ôm xong thì tên thủ lĩnh phiến quân liền giới thiệu.

Dong binh đoàn Satan?

Nghe được cái tên này thì toàn bộ mọi người đều cả kinh, sau đó bọn hắn liền trở nên hưng phấn, mặc dù bọn hắn không có nghe qua cái tên Jason nhưng mà bọn hắn đã nghe về sự tích của dong binh đoàn Satan.

- Jason, tôi nghe nói dong binh đoàn Satan vừa mới được hình thành từ 7 tháng trước.

Hưng phấn rất nhiều, một tên tướng lĩnh không nhin được mà nói:

- Đây cũng chính là nói, ngài cùng với thủ hạ ngài chỉ dùng có 7 tháng mà có thể biến dong binh đoàn Satan trở thành một trong những dong binh đoàn có tiếng nhất thế giới.

- Đều sai rồi.

Mặt Jason không chút thay đổi, liếc nhìn tên tướng lĩnh kia một cái:

- Thứ nhất, là tôi cùng với huynh đệ. Thứ hai, hiện giờ chúng tôi đang đứng ở vị trí thứ 5 trên Bài Hành Bảng.

- Thật có lỗi, xem ra là tin tình báo của tôi có chỗ sai lầm.

Nghe được những lời nói kia của Jason thì tên tướng lĩnh kia cũng không có chút tức giận này mà là vẻ mặt của hắn cùng với các tên tướng lĩnh khác đều giống nhau, đều là hết sức kích động.

Kích động là bởi vì bọn hắn biết, việc Jason xuất hiện ở đây có nghĩa là dong binh đoàn Satan đã đồng ý trợ giúp bọn hắn tiêu diệt quân chính phủ.

- Jason thân ái, tôi đã chuẩn bị cho ngài một bữa ăn phong phú, chúng ta vừa ăn rồi vừa nói chuyện.

Về mặt của tên thủ lĩnh của phiến quân mỉm cười, nhìn Jason rồi mời.

Jason lắc đầu:

- Ăn cơm thì không cần, tôi chỉ hy vọng tướng quân có thể chuẩn bị tư liệu của kẻ địch, để chúng tôi có thể triển khai hành động.

- Được rồi.

Nghe được Jason nói như thế thì ánh mắt của tên thủ lĩnh phiến quân liền híp lại, làm ra một cái thủ thế:

- Dem tư liệu của lão già Xi Seck hỗn đản kia giao cho Jason.

”Tích... Tích...”

Sau đó, không đợi tên binh lính kia trả lời thì đột nhiên trong phòng vang lên những tiếng ”Tích... Tích...”.

“Ách?”

Nghe được tiếng ”Tích... Tích...” thì vẻ mặt của Jason khê thay đổi.

- Tướng quân, tôi có một cuộc điện thoại vô cùng quan trọng.

Kinh ngạc rất nhiều, Jason liền quay lại nói với tên thủ lĩnh phiến quân một câu, sau đó không đợi tên thủ lĩnh phiến quân đáp lời lại thì hắn đã đi ra khỏi phòng.

Thấy một màn như vậy thì tên thủ lĩnh phiến quân khê cau mày nhưng mà lại không dám ngăn trở.

- Tiểu Bùi, là cậu sao?

Bên ngoài phòng, Jason đi đến một góc tối không người, xuất ra một chiếc điện thoại vệ tinh sau đó bấm nghe, lúc nói chuyện thì giọng nói của hắn trở nên kích động.

- Là tôi, giáo quan Jason.

Giọng nói của Bùi Đông Lai truyền vào trong tai của Jason.

- Tiểu Bùi, tôi nghe nói cậu đã gia nhập vào bộ đội đặc chủng của TQ, hơn nữa cậu đã dẫn dắt các anh em của mình lấy được chức quán quân về hạng mục đoàn đội trong Đại Bí Võ trong nước, hơn nữa hạng mục xạ kích và cách đấu thì cậu cũng giành được chức quán quân.

Jason cười nói:

- Khi nghe được tin tức ấy thì ta và đám người Cain liền ăn mừng một phen, cậu không khiến chúng ta phải thất vọng.

- Tất cả là nhờ công lao của các vị giáo quan.

Đầu bên kia điện thoại, Bùi Đông Lai đang ở Xuân Thành, nghe được Jason nói như thế thì liền vỗ mông ngựa.

- Hắc hắc, thằng nhóc nhà cậu rất biết cách nói chuyện.

Jason lên tiếng, cười vui vẻ, sau đó hỏi:

- Đúng rồi, đột nhiên cậu liên hệ với ta, có gì không?

Nói xong thì Jason có chút nghi hoặc.

- Giáo quan Jason, là như vậy, một người bằng hữu của tôi bị đám phản động ở Thailand bắt đi, tôi nghĩ muốn đến Thailand để cứu người.

Đối mặt với câu hỏi của Jason thì Bùi Đông Lai cũng không có dấu giếm mà nói thẳng:

- Bất quá, tôi cảm thấy được tin tình báo có chút vấn đề nên hy vọng ngài có thể tìm giúp tôi tin tình báo chuẩn xác.

Tuy rằng Quý Hồng đã nói cho Bùi Đông Lai biết được tin tức đó nhưng mà Bùi Đông Lai cảm thấy có gì khác lạ. Ở hắn xem ra, Hạ Hà và thế Thái Hồ kia không có xung đột với nhau, hơn nữa đôi bên cũng không có ân oán cá nhân. Thái Hồ đối phó với Hạ Hà, điều này cũng không đúng a.

- Bằng hữu của cậu tên là gì?

Trong lòng Jason vừa động, hắn cũng không có nóng lòng nói ra tin tức mà mình biết được.

- Hạ Hà.

- Là người được xưng là vua Ngọc Thạch TQ Hạ Hà sao?

- Vâng, giáo quan Jason, chẳng lẽ ngài cũng biết hắn sao?

Nghe được Jason nói như thế thì Bùi Đông Lai có chút nghi hoặc.

- Ta không biết, bất quá mấy ngày trước, huynh đệ của ta chấp hành nhiệm vụ ở Châu Á cũng nghe nói đến chuyện của hắn.

Jason trầm giọng nói.

- Hắn chưa chết.

Bùi Đông Lai có chút buồn bực.

- Ta biết.

Jason cười khở, nói:

- Ta chẳng những biết hắn không chết hơn nữa ta còn biết hắn đang bị ai bắt giữ.

”Hô ~ ”

Nghe Jason nói thế thì Bùi Đông Lai thở ra, cười khở nói:

- Giáo quan Jason, khi nào thì ngài học cách nói được một nửa thì...?

- Cậu nói xem, lúc này Hạ Hà đang ở trong tay người nào?

Jason cười hỏi.

- Không phải tôi vừa nói sao? Hắn đang ở trong tay của Thái Hổ, lão đại hắc đạo Thailand.

Bùi Đông Lai có chút khó hiểu nói một câu, sau đó trong lòng vừa động:

- Chẳng lẽ tin tình báo sai sao?

- Dựa vào tin tức mà ta thu được thì trong 2 tháng qua, tổ chức Thần Vồng đang muốn thâm nhập vào hắc đạo của DNA, hiện giờ đã khống chế được cả hắc đạo ở DNA.

Thần Vồng?

Nghe được 2 chữ này thì sắc mặt của Bùi Đông Lai liền cuồn cuộn, bên tai của hắn liền nhớ lại lời nhắc nhở của Tiêu Phi.

- Có lẽ cậu rất tò mò, nếu ta nói với cậu rằng ta có thể giết đám lính đặc chủng của Mỹ và Pháp giống như giết gà thì vì sao ta lại chết vào 5 năm sau?

- 5 năm sau, bản thân của ta chết ở trong tay của một tổ chức có tên là Thần Vồng. Thần Vồng này là tổ chức phạm tội lớn nhất ở châu Âu, nói chính xác thì 5 năm sau, Thần Vồng đã trở thành tổ chức tội phạm lớn nhất toàn cầu. Thế lực của nó trải rộng toàn cầu, nhưng mà 5 năm sau, thế lực này đã thâm nhập vào nước ta, hơn nữa còn khống chế không ít thế lực bóng tối. Điều đáng sợ nhất chính là một ít thành viên làm trong quốc gia mặc dù biết được đây là tổ chức phạm tội nhưng vẫn hợp tác với nó, đối với, điều này đã âm thầm phá hoại căn cơ của quốc gia, tạo thành ảnh hưởng với quốc gia.

- Ta nói với cậu điều này không phải muốn cậu báo thù cho ta. So với báo thù mà nói thì ta càng hy vọng cậu làm cho ta, hoặc nói đúng hơn là làm cho quốc gia một chuyện: “ Không cho phép người của Thần Vồng tiến vào quốc nội nữa bước” Đây là yêu cầu của ta, Tiêu Phi, thành viên Long Nha thứ 3 của nước cộng hòa đối với cậu, hoặc là nói đây là một lời khẩn cầu.

...

- Như thế nào? Chẳng lẽ cậu cũng đã nghe qua tổ chức Thần Vồng này rồi sao?

Jason thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào thì nói thêm:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì người bằng hữu của cậu hần là ở trong tay của Thần Vồng, Thái Hồ chỉ là một con chó săn của Thần Vồng mà thôi.

”Hô ~ ”

Bùi Đông Lai hít một hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh cảm xúc lại rồi nói:

- Giáo quan Jason, hy vọng trong thời gian ngắn nhất ngài có thể đem toàn bộ tư liệu của tổ chức Thần Vồng giao cho tôi.

- Cậu muốn mạo hiểm, đắc tội với Thần Vồng để cứu bằng hữu của cậu sao?

Lúc này đây, đến lượt Jason giật mình. Thân là thủ lĩnh của dong binh đoàn Satan thì hần biết được sự cường đại, nói đúng ra là đáng sợ của tổ chức Thần Vồng này.

Hần cảm thấy được, nếu Bùi Đông Lai đắc tội với Thần Vồng thì chẳng khác gì nhổ lông trên đầu lão hồ...là muốn chết.

Muốn chết?

Ngay sau đó.

Một thanh âm nổ vang bên tai Jason.

- Không phải đắc tội mà là tiêu diệt, một ngày nào đó, tôi sẽ cho tổ chức Thần Vồng này biến mất trên cái thế giới này.

439. Chương 433: Hành Trình Mới, Chiến Con Mja Nó Đi.

- Jason tiên sinh thân ái, vô cùng cảm ơn ngài và anh em của mình, mọi người chính là những chiến sỹ ưu tú nhất thế giới, tôi hướng về Chúa mà thề.

Trong một văn phòng trên lầu Tổng Thống, Hoắc Khắc ngồi ở trên một chiếc ghế da, mang theo vài phần kính sợ nhìn vào Jason, trong lòng hần âm thầm thủ đoạn cường đại của dong binh đoàn Satan.

Vốn dựa theo kế hoạch của hần thì cho dù dong binh đoàn Satan có thực lực mạnh đến cỡ nào đi chăng nữa thì muốn xử lý xong 2 đám lính đánh thuê kia rồi xử lý tên tổng thống ... kia tuyệt đối là một chuyện không dễ dàng gì.

1 tuần.

Đây là thời gian trong dự đoán của hần.

Một buổi tối.

Đây là kết quả của Jason.

Chỉ trong một tối mà dong binh đoàn Satan có thể tiêu diệt được 2 đám lính đánh thuê kia, hơn nữa còn tiến vào phủ tổng thống bắn chết tên tổng thống kia.

- Hoắc Khắc tướng quân, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, mời ngài nhanh chóng đem số tiền còn lại chuyển khoản vào tài khoản của ta.

Jason nghiêm mặt nói:

- Ngoài ra, hiện tại ông hãy lập tức để cho người của ông chuẩn bị cho ta một gian phòng im lặng, hơn nữa trong ấy còn có một cái Computer được nối mạng.

- Không thành vấn đề, tôi sẽ cho người đi làm ngay.

Mặc dù đã thành công cầm quyền quốc gia này nhưng mà cho Hoắc Khắc 10 lá gan thì hần cũng không dám từ chối yêu cầu của Jason.

1' sau, Jason rời khỏi phòng Tổng Thống đi vào một phòng họp, 2 tên thành viên của dong binh đoàn Satan đứng ở ngoài cửa phòng canh gác.

Khi Jason vào phòng thì trên bàn đã đặt một chiếc Laptop có kết nối 3G.

Theo thói quen, Jason tiến hành kiểm tra nơi này một phen, sau khi xác định trong phòng không có máy nghe lén thì Jason liền tiến tới Laptop rồi click một trang web có tính bảo mật cực cao.

- Jason, cậu gấp gấp liên hệ với chúng ta, rốt cuộc là có chuyện gì?

Rất nhanh, trên màn hình xuất hiện 3 hình ảnh, người trong tấm hình không phải là ai khác mà đó chính là Cain, Fan Bate cùng De Rossi.

- Ta nghĩ, chúng ta cần đi tới một chỗ.

Jason nói thẳng.

- Oh My God, Jason, cậu lại tiếp nhận nhiệm vụ gì mà cần phải để chúng ta xuất động hết?

Nghe được Jason nói như thế thì De Rossi lộ ra vẻ kỳ quái hỏi.

Không riêng gì De Rossi mà ngay cả Fan Bate cùng Cain cũng tỏ ra mê hoặc, từ sau khi dong binh đoàn Satan được thành lập thì chưa có nhiệm vụ nào mà cả 4 người cùng xuất động.

- De Rossi chẳng lẽ cậu đã quên được tin tình báo mà ngày hôm qua cậu thu được sao?

Jason lại hỏi.

- Cậu nói là tin tức về tên người TQ gọi là Hạ Hà? Cùng với tin tức Thần Vồng sao?

De Rossi nói xong, lập tức phản ứng lại:

- Chẳng lẽ có người muốn chúng ta giải cứu tên người TQ kia ư? Oh My God, chúng ta sẽ đắc tội với Thần Vồng a.

- Jason, nhiệm vụ lần này quá nguy hiểm, làm không tốt sẽ khiến dong binh đoàn diệt vong. Ta đề nghị cậu không nên nhận nhiệm vụ này.

Cain liền mở miệng, phát biểu quan điểm của mình.

Jason khó được cười cười:

- Fan Bate, ý của cậu thì sao?

- Chỉ cần có người trả giá cao thì ngay cả Thượng Đế thì ta cũng dám ám sát.

Fan Bate trả lời.

- Không ai thuê chúng ta cứu cái tên người TQ kêu là Hạ Hà kia cả nhưng mà...chúng ta phải đi.

Jason trầm giọng nói.

- Vì sao?

Nghe được Jason nói như thế thì cả 3 đều trờ to mắt, vẻ mặt khiếp sợ, hỏi.

- Bởi vì, tên tiểu tử kia muốn đi Thailand.

Nói đến “ Tiểu tử kia” thì Jason nở nụ cười, nụ cười ấy phát ra từ nội tâm của hắn.

- Thật sao?

Nghe được Jason nói như thế thì cả 3 người đều không còn lộ ra vẻ lo lắng hay khiếp sợ nữa mà thay vào đó chính là vẻ hưng phấn.

- Học sinh của chúng ta muốn đi tới Thailand cứu người, nhờ chúng ta đến trợ giúp nó.

Jason nhếch chân bắt chéo, cười trên ghẹo, nói:

- Quan trọng nhất chính là chúng ta sẽ đắc tội với Thần Vồng, vì muốn công bằng cho nên ta đều nghị tiến hành giơ tay biểu quyết.

- Jason, tên Hạ Hà kia rốt cuộc là gì của tên tiểu tử kia? Vì sao hắn muốn mạo hiểm đắc tội với Thần Vồng đi cứu Hạ Hà?

De Rossi mở miệng, cắt ngang lời nói của Jason.

- Không biết.

Jason cười khở xoa nhẹ khuôn mặt:

- Hôm qua trong điện thoại nó nói với ta rằng một ngày nào đó, nó sẽ cho tổ chức Thần Vồng này biến mất trên thế giới này.

”Ách...”

Giống như Jason tối hôm qua, lúc này đây cả 3 người Cain, Fan Bate, De Rossi đều cả kinh há to miệng.

- Oh My God, đầu của tên tiểu tử này nhất định là chứa toàn đậu hủ, ta thề.

Khiếp sợ đi qua, De Rossi thảm thiết kêu.

- Ta cũng cảm thấy tên tiểu tử này rất điên cuồng, hiện giờ xem ra thì hắn còn cuồng hơn sự tưởng tượng của ta nhưng mà điều này lại rất hợp với khẩu vị của ta. Mặc kệ các cậu có giúp hắn hay không, tóm lại, ta nhất định sẽ đi Thailand.

Fan Bate cười âm hiểm rồi làm ra quyết định.

- Hắn là học sinh của chúng ta hơn nữa còn là một người ưu tú nhất, là niềm kiêu ngạo của chúng . Điều này đủ để cho chúng ta giúp đỡ hắn nhưng mà Thần Vồng thật sự quá cường đại, chúng ta cần cẩn thận khi làm ra lựa chọn.

Cain cũng mở miệng, quan hệ giữa hắn và Bùi Đông Lai cũng không kém so với 3 người Jason. Sở dĩ hắn nói như vậy chính là không muốn để người bên mình đi chịu chết.

- Ta hỏi các cậu một vấn đề, mục đích khi thành lập dong binh đoàn Satan của chúng là gì? Hoặc là nói, chúng ta vì cái gì mà chiến?

Jason trầm ngâm một lát, sắc mặt phức tạp nói.

Vì cái gì mà chiến?

- Vì tiền.

Đây là đáp án của người am hiểu ám sát Fan Bate.

- Vì muốn hưởng thụ cái cảm giác tim đập trong khi chiến đấu.

De Rossi cũng nói ra đáp án của mình.

- Vì muốn tìm lại cảm giác sinh tử khi đứng chung với các chiến hữu.

Cain thoáng do dự, cũng mở miệng.

- Các cậu đều sai cả rồi.

Jason cười khở lắc lắc đầu:

- Đáp án chính là “ Vì chiến nhi chiến” (Vì chiến mà chiến)

3 người đều tỏ ra ngạc nhiên.

- Ta và các cậu đều là chiến sĩ trời sinh, các cậu cũng không thể phủ nhận điểm này. Đối với chiến sĩ mà nói thì chúng ta có thể chiến vì quốc gia, có thể chiến vì tiền nhưng mà đối với những chiến sĩ trời sinh như chúng ta mà nói là vì chiến mà chiến, chiến trường cũng là thiên đường của chúng ta, nó cũng là mộ của chúng ta. Chúng ta không thể thay đổi điểm này được.

Về mặt Jason bỗng trở nên kích động:

- Nếu chúng ta chỉ vì chiến mà chiến thì tại sao chúng ta lại không tham gia những trò kích thích, những trò điên cuồng, có tính khiêu chiến cao đây?

3 người Cain liền tỉnh ngộ.

- Nếu học sinh của chúng ta dám nói rằng nó sẽ tiêu diệt Thần Vồng, thì chúng ta có lý do gì để sợ Thần Vồng đây?

Jason cười nói một câu, sau đó nắm chặt tay phải, khàn giọng nói:

- Chiến con mẹ nó đi.

- Chiến.

3 người liền giơ cao tay phải lên, cảm xúc trào dâng.

- De Rossi, trong vòng 30' cậu phải đem toàn bộ tin tình báo cậu thu được rồi truyền cho tên tiểu tử kia.

Mắt thấy 3 người Cain đã làm ra quyết định. Jason không nói lời vô ích:

- Fan Bate, khoảng cách giữa cậu và bên ấy là gần nhất, vậy cậu hãy đến đó trước đi, hơn nữa cậu cũng đừng để cho đám người Thái Hổ phát hiện, sau đó cậu mang theo tiểu tử đó lên vào Thailand.

- Vâng, đội trưởng.

Nghe mệnh lệnh của Jason thì Fan Bate cùng De Rossi liền cúi chào, cấp ra câu trả lời thuyết phục.

- Hành trình mới đã bắt đầu rồi.

Jason cũng đứng lên, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay rồi mỉm cười:

- 24 tiếng sau, chúng ta gặp lại ở Băng Cốc.

...

Ban đêm lúc 9h, sai khi Bùi Đông Lai đến gặp Miêu lão gia rồi dùng cơm với các thành viên trong Miêu gia thì liền lên xe đi tới sân bay của Xuân Thành.

- Đông Lai, cậu cần 2 thứ thuốc kia để làm gì?

Khi ô tô sắp đến sân bay Xuân Thành thì lúc này Miêu Dịch đang lái xe không nhận được mà hỏi. Lúc Bùi Đông Lai rời đi thì Miêu lão gia đã đưa cho Bùi Đông Lai một ít thuốc chữa thương cùng với một ít thuốc phụ trợ luyện võ, Bùi Đông Lai cũng không có từ chối mà còn muốn xin Miêu lão gia 2 loại độc được trong đó có một loại vô sắc vô vị.

- Tính toán đem thuốc của TQ đưa ra nước ngoài để cho đám người ngoại quốc kia biết một chút về thuốc của chúng ta.

Bùi Đông Lai cười trêu ghẹo nói.

"Ách..."

Nghe được câu trả lời của Bùi Đông Lai thì Miêu Dịch cả kinh, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng lại nhin.

Trong đại sảnh của sân bay, biết được Bùi Đông Lai muốn đi tới Thailand nên Hạ Y Na, Tống Hân cùng Hạ Bình đã đến đợi đợi. Lúc thấy Bùi Đông Lai và Miêu Dịch đi vào cửa thì vội vàng bước lên.

Rất nhanh, 2 người gặp nhau, Hạ Y Na cũng không nói được một lời.

- Đông Lai, cẩn thận.

Sắc mặt của Tống Hân tỏ ra phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai, có lo lắng mà càng nhiều là cảm kích.

- Không sao đâu, dì Tống, chú Hạ, Y Na, 3 người trở về đi.

Bùi Đông Lai cười cười, cảm giác kia giống như là đi ra nước ngoài du lịch.

Hạ Y Na nghe vậy thì bước lên một bước, giống như là người vợ giúp đỡ người chồng trước khi ra khỏi nhà vậy, nàng giúp Bùi Đông Lai sửa lại cái cổ áo cho ngay ngắn.

Làm xong tất cả chuyện này thì nàng đi lui lại, đứng bên cạnh Tống Hân cùng Hạ Bình.

Bùi Đông Lai hướng về 4 người mỉm cười sau đó cũng không hề dừng lại mà bước vào.

40' sau.

Máy bay bay tới Singapore bắt đầu cất cánh.

Trong máy bay, Bùi Đông Lai đem ánh mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ, thầm nói.

- Tiêu Phi, anh đã từng nói với tôi rằng anh không muốn tôi báo thù nhưng mà “Tích thủy chi ân, đương dũng tuyền tương báo”. Dựa vào trí nhớ của anh, có tất cả 4 kẻ vậy công anh, một kẻ trong đó hiện tại đang ở Thailan, tôi sẽ tới chặt đầu của hắn, coi như là thu chút tiền lãi.

PS: Tối còn nữa

440. Chương 434: Biết Người Biết Ta, Trăm Trận Trăm Thắng.

Băng Cốc là thủ đô của Thailand cũng là thành phố lớn nhất ở Thailand, ở ĐNA được xưng là thành phố lớn thứ nhì, được xưng là “ Thủ đô của Phật giáo”, “ Thiên sứ chi thành” cùng “Venice’ của phương Đông”.

Ngoài ra, thế giới ngầm của Băng Cốc cũng vô cùng quan trọng, nó được xưng là “ Trạm trung chuyển” rất nhiều tên trùm buôn lậu trước khi tuần hàng ra bên ngoài thì cũng dừng lại ở Băng Cốc, sau đó vận chuyển lên những con thuyền buôn lậu khác.

Bởi vì thế giới ngầm ở Băng Cốc có tầm quan trọng như thế nên nó cũng trở thành một trong những thế lực lớn nhất thế giới, rất nhiều tổ chức đều có căn cứ ở nơi này.

Lúc chạng vạng tối, trong một biệt thự ven biển, Aust Wilson chỉ quần một chiếc khăn tắm, đứng trên ban công, bưng một ly rượu đỏ rồi nhẹ nhàng lắc lắc đồng thời ánh mắt của hắn cũng nhìn về phía bờ biển cách đó không xa.

Trên bãi biển, rất nhiều nam, nữ mặc áo tắm mà tắm biển, trên bờ cát một số người chơi đùa, hoặc là nằm ở dưới cát, hưởng thụ cái cảm giác thả lỏng này.

Lúc này, đột nhiên Aust nghe được tiếng bước chân, bất quá hắn cũng không có quay đầu lại nhìn.

- Tôn quý chi thần.

Vài giây sau, khi còn cách Aust khoảng 3m thì Thái Hổ dừng lại rồi cúi đầu 90 độ, cung kính nói.

- Có tin tức sao?

Aust chậm rãi nhấp một miếng rượu thì mới quay đầu lại nhìn vào Thái Hổ.

Đối mắt với ánh mắt của Aust thì trên mặt của Thái Hổ không có lộ ra vẻ bất mãn nào, ngược lại hắn còn tỏ ra tôn kính hơn.

Tất cả chuyện này đơn giản là hắn biết được Aust đứng ở trước mặt hắn chính là một trong bốn người con nuôi của Odin, thủ lĩnh của Thần Vong.

Ngoài ra, thực lực của Aust cũng làm cho Thái Hổ vô cùng khiếp sợ. Hắn đã tận mắt thấy được trong vòng 5 chiêu thì Aust đã giết được một tên Thái quyền vương cũng chính là hộ vệ trước đó của hắn.

- Tôn quý chi thần, tôi đã liên hệ với các chỗ xuất nhập cảnh để tiến hành xác nhận thân phận của người TQ khi tiến vào Thailand này bất quá cho đến bây giờ vẫn chưa có phát hiện được tung tích của tên TQ kia.

Thái Hổ cúi người xuống:

- Xin ngài yên tâm, một khi có tin tức thì tôi liền lập tức thông báo cho ngài.

Aust trầm mặc không nói.

- Tôn quý chi thần, ngài còn có phân phó khác không?

Aust trầm mặc khiến cho Thái Hồ khẩn trương, khẩn trương rất nhiều, hần liền chủ động dò hỏi.

- Ông có thể cứt.

Aust nhú mào, đương như đối với hiệu suất làm việc của Thái Hồ thì hần không hài lòng lắm.

- Vâng, tôn quý chi thần.

Thái Hồ nghe thế thì giống như một con chó TQ, đứng lên rồi cẩn thận lui ra.

- Tôn quý chi thần.

Sau khi Thái Hồ rời đi thì một gã đại hán có vóc người khôi ngô giống như là u linh xuất hiện ở phía sau Aust, cúi đầu vãn an.

- Chúng ta bên này đã có tin tức rồi sao?

Aust hỏi.

- Tạm thời còn không có.

Tên đại hán kia lắc đầu, nói:

- Tên TQ kia hần là còn chưa tới Thailand, nếu không thì không có khả năng bị phát hiện.

- Hần là như vậy.

Aust cũng hiểu được như thế, dù sao thì trừ Thái Hồ dùng mạng lực hắc bạch đạo để thu thập tin tức ra thì Aust còn lợi dụng mạng lưới tình báo của Thần Vồng nữa.

- Tôn quý chi thần.

Tên đại hán kia do dự một lát rồi mở miệng lần nữa, thấy Aust bảo hần tiếp tục nói thì hần lại nói:

- Tên hỗn đản Thái Hồ kia 2 ngày nay vẫn một mực quẩn lầy vào tình nhân của hần, dường như đối với chuyện của ngài phân phó thì hần không để vào bụng. Ngài xem, chúng ta có cần đổi một người phát ngôn khác hay không?

- Đối với một con chó mà nói thì lòng trung thành chính là thứ quan trọng nhất.

Aust khẽ lắc đầu:

- Thái Hồ tên chó đáng thương này tuy rằng năng lực của hần kém một chút. Nhưng mà hần rất nghe lời, tạm thời hãy giữ đi. Chờ sau khi chúng ta đứng vững gót chân ở ĐNA thì mới tìm người thay thế hần.

- Vâng, tôn quý chi thần.

Tên đại hán cúi đầu, chậm rãi lui ra.

- Cha, tuy rằng con không biết tại sao cha lại đem tên Bùi Vũ Phu người TQ kia trở thành đối thủ của mình, tuy rằng con không biết vì sao cha lại cảm thấy được con kém hơn 3 người bọn họ nhưng mà lúc này đâu con sẽ chứng minh cho người thấy, con sẽ mang đầu đứa con của Bùi Vũ Phu đi gặp ngài.

Ánh trời chiều chiếu vào khuôn mặt của hần, vẻ mặt của hần âm trầm như lệ quỷ.

“ Bộp”

Nói xong, ly rượu trong tay của Aust đã biến thành những mảnh thủy tinh nhỏ, rơi xuống đất.

Nhưng mà.

Trên tay của hần lại không có một chút vết thương nào.

Cùng lúc đó.

Trong một chiếc xe công vụ đang chạy nhanh trên đường.

- Hắc hắc, tiểu tử, rốt cuộc là cậu đã đạt đến trình độ nào? Vì sao mà ngay cả một chút cảm giác mà ta cũng không thể cảm nhận được?

Trong xe, Fan Bate đang lái xe, hắn giống như là một tên sắc lang nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, kết quả là hắn không thể cảm nhận được một chút sát khí nào trên người của Bùi Đông Lai.

- Nếu tôi có thể tham gia giải Đại Bĩ Võ toàn cầu, đến lúc đó giành quán quân ở hạng mục xạ kích và cách đấu cũng không là vấn đề gì.

Bùi Đông Lai cười khở một tiếng, hắn sợ Fan Bate không hiểu cái gì gọi là cao thủ Âm Kính cho nên chỉ có thể giải thích như vậy. Ở hắn xem ra, nếu Diệp Thiên có thể làm như vậy thì hắn tự nhiên là sẽ làm được.

- Mẹ nó, lúc trước Jason nói cậu là một tên biến thái, thật đúng là không có nói sai mà.

Fan Bate nghe vậy thì cười mắng một câu, sau đó nói:

- Còn một tiếng nữa thì Jason, Cain cùng De Rossi sẽ tới đây, chúng đi trước chờ bọn hắn.

- Giáo quan Fan Bate, tôi đi làm một chút chuyện sau đó sẽ đến gặp mọi người.

Bùi Đông Lai nghĩ nghĩ rồi nói:

- Ngài hãy đưa tôi đến phố XX.

- Hắc hắc, tiểu tử, không nghĩ ra đối với Băng Cốc mà cậu cũng quen thuộc như vậy. Xem ra trước khi đến đây thì cậu đã học thuộc bài rồi a.

Fan Bate vốn tò mò Bùi Đông Lai sẽ làm cái gì nhưng sau khi nghe được Bùi Đông Lai nói ra địa điểm thì hắn liền hiểu được dụng ý của Bùi Đông Lai, cười trêu ghẹo nói.

- Tục ngữ có câu “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng” đây là trận chiến đầu tiên của tôi với Thần Võng, tuyệt không thể bại được.

Bùi Đông Lai nheo mắt lại, rồi đột nhiên sát ý trên người xuất hiện mãnh liệt.

“Ách?”

Cảm nhận được vẻ sát ý điên cuồng trên người của Bùi Đông Lai thì Fan Bate liền há to mồm, thiếu chút nữa mà lái xe đâm vào bụi cỏ ven đường.

20’ sau.

Fan Bate chở Bùi Đông Lai đến phố XX thì dừng lại sau đó Bùi Đông Lai liền xuống xe rồi biến mất trong đám người.

Mất thấy không thấy được bóng dáng của Bùi Đông Lai thì Fan Bate cười khở lắc đầu, sau đó lái xe đến nơi gặp mặt.

Lúc này Bùi Đông Lai đeo mũ lưỡi trai, đeo kính nhìn giống qua khi giống một khách du lịch. Hắn dựa vào tư liệu mà bước từ từ vào một tiểu khu.

Màn đêm buông xuống, Bùi Đông Lai đã đến trước cửa tiểu khu. Nương theo bóng đêm, hắn lợi dụng những góc chết mà camera không thể quay tới được, dễ dàng lén vào bên trong tiểu khu.

Sau khi vào tiểu khu thì hắn liền dùng một tốc độ khủng khiếp, làm cho người ta không thể thấy được bóng dáng của hắn.

Mấy phút sau, hắn đã đến được biệt thự, hắn núp ở trong một bụi cây, cẩn thận quan sát mọi thứ chung quanh biệt thự.

Sau khi thăm nhó vị trí chính xác của mấy tên bảo tiêu thì Bùi Đông Lai lại một lần nữa biến mất trong đêm tối.

10’ sau.

4 chiếc xe hơi chạy vào tiểu khu.

”Bá!”

Trước cửa một ngôi biệt thự trong tiểu khu, 4 gã bảo vệ thấy 4 chiếc xe tiến vào thì liền cúi chào đồng thời mở cửa, để 4 chiếc xe chạy vào biệt thự.

Khi xe dừng lại, một gã đại hán từ chiếc Lincoln bước xuống, đi nhanh tới chiếc Lincoln ở giữa rồi mở cửa xe ra.

- Các cậu ở bên ngoài chờ ta.

Trong Lincoln, Thái Hồ bóp tắt xi gà, đi xuống xe, phân phó một câu rồi lập tức đi vào ngôi biệt thự.

- Anh yêu, anh đã về rồi.

Thái Hồ vừa mới vào biệt thự thì một tiểu mỹ nhân chỉ mặc một chiếc áo ngủ liền chạy đến trước người hắn, nhào vào lồng ngực hắn:

- Người ta rất nhớ anh.

- Bảo bối, 2 ngày nay anh có chút việc, đợi sau khi làm xong chuyện này thì anh sẽ có thời gian ở bên em.

Thái Hồ vuốt ve đầu của nữ nhân một cái rồi chỉ vào bụng của nữ nhân:

- Hôm nay có thoải mái hay không?

- Ừh, vẫn là muốn ới.

- Bảo bối, chịu khó một chút, nữ nhân mang thai đều như vậy.

Thái Hồ cười cười, ôm nữ nhân đi về phía sô pha.

- Anh yêu, hôm nay em nghe bác sĩ nói sau 3 tháng là có thể cùng anh thân thiết.

Đi đến bên cạnh sô pha, thấy Thái Hồ ngồi xuống thì nữ nhân này giống như là yêu tinh, khê thối vào lỗ tai của Thái Hồ một cái rồi nói:

- Hiện tại đã hơn 3 tháng, hôm nay người ta cũng tắm rửa sạch sẽ rồi.

- Xem kia, hiện tại anh cũng muốn làm một phen.

Thái Hồ nghe vậy thì mỉm cười vươn tay ra, xoa xoa ngọn núi trước ngực của nữ nhân.

- Chỉ sợ đêm nay không được.

Sau đó.

Không đợi Thái Hồ đem nữ nhân kéo vào trong lòng, đột nhiên một giọng nói vang lên, Bùi Đông Lai giống như là quỷ mị đi ra từ phòng ngủ.

Bùi Đông Lai xuất hiện, làm cho Thái Hồ cùng nữ nhân kinh hãi, trong đó nữ nhân sợ tới mức há mồm ra, chuẩn bị kêu to lên kết quả bị Thái Hồ che miệng của nàng lại.

- Mà...mày là ai?

Sắc mặt Thái Hồ khó coi nhìn vào Bùi Đông Lai, mang theo vài phần sợ hãi hồi.

Sợ hãi là bởi vì hắn biết nếu thanh niên trước mắt có thể tiến vào đây thì hắn cũng có thể giết mình một cách dễ dàng.

- Ừh, so với tưởng tượng của tao thì mày thông minh hơn một chút.

Thấy Thái Hồ che miệng của nữ nhân lại thì Bùi Đông Lai mỉm cười:

- Cứ như vậy đi, chúng ta sẽ nói chuyện càng thoải mái hơn.

- Tao không biết mày, rốt cuộc mày là ai?

Bùi Đông Lai càng tỏ ra bình tĩnh thì Thái Hồ càng tỏ ra khẩn trương.

- Địch nhân cùng chủ nhân, 2 chọn 1.

Bùi Đông Lai đứng trước mặt Thái Hồ, giọng nói không thể nghi ngờ.

441. Chương 435: Tương Kế Tự Kế, Lấy Đạo Của Mày Trả Lại Cho Mày.

- Địch nhân cùng chủ nhân, 2 chọn 1.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai thì vẻ mặt Thái Hồ trở nên ngưng trọng.

Thân là người đứng đầu hắc đạo ở Thailand thì Thái Hồ không phải là một kẻ ngốc, ngược lại hắn là một người khôn khéo.

Bởi vì khôn khéo cho nên sau khi thấy được thực lực khủng bố của Thần Vồng thì hắn liền đem cái gọi là tôn nghiêm vứt đi cho chó ăn, lựa chọn thần phục Thần Vồng, làm con rối của Thần Vồng.

Bởi vì khôn khéo cho nên hắn có thể hiểu được ý tứ của Bùi Đông Lai, hoặc là tiếp tục làm chó của Thần Vồng, hoặc là làm chó cho Bùi Đông Lai.

Trầm mặc một lúc lâu, Thái Hồ liền lắc đầu ý bảo nữ nhân bên cạnh không cần phải lo lắng rồi mới buông tay ra.

”Hô... , hô...” .

Thái Hồ buông tay ra khiến cho nữ nhân liền thở hắt ra, đồng thời nàng cầm lấy cánh tay của Thái Hồ, vẻ mặt kinh hãi nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Cậu muốn đối phó với Thần Vồng?

Mặc dù đã hiểu được ý tứ của Bùi Đông Lai nhưng mà hắn không biết Bùi Đông Lai dựa vào cái gì mà có thể chống lại Thần Vồng, tổ chức tội phạm lớn nhất châu Âu này:

- Cậu có biết rằng Thần Vồng cường đại đến cỡ nào không?

- Hiểu biết về Thần Vồng của tôi so với ông thì nhiều hơn, cho nên ông không cần hoài nghi lời nói của ta.

Bùi Đông Lai thản nhiên ngồi xuống, bắt chéo chân lên rồi nói:

- Ngoài ra, sự kiên nhẫn của tôi cũng có hạn.

- Cậu muốn ta làm gì?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Thái Hồ nhú mày, hắn trầm ngâm một lát rồi sắc mặt tỏ ra ngưng trọng hỏi.

Bùi Đông Lai hỏi một đằng, trả lời một nẻo:

- Không cần phải a dua, lấy lòng 2 bên. Nếu lựa chọn tôi thì tôi có thể tha cho ông một mạng, nếu lựa chọn Thần Vồng thì tôi sẽ cho ông đi gặp Diêm Vương gia.

- Không...Đừng có giết chúng tôi.

Không đợi Bùi Đông Lai nói hết lời thì tình nhân của Thái Hồ liền vô cùng hoảng sợ, cắt ngang lời nói của Bùi Đông Lai.

- TQ chúng ta có câu tục ngữ: “ Oan có đầu, nợ có chủ” yên tâm, ta sẽ không lạm sát người vô tội.

Bùi Đông Lai liếc mắt nhìn Thái Hồ một cái.

- Đáp...Đáp ứng hắn đi.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì tình nhân của Thái Hồ liền cầm lấy cánh tay của Thái Hồ rồi khóc lên, hiển nhiên là nàng rất rõ ràng nếu Thái Hồ làm theo lời nói của Bùi Đông Lai thì nàng và hắn sẽ được sống.

Không trả lời, Thái Hổ nhìn vào Bùi Đông Lai, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

- Ta lựa chọn cái sau.

Trầm mặc một lát, Thái Hổ liền trả lời một câu.

“Meo”

Thái Hổ vừa nói xong thì một con mèo trắng từ phòng ngủ đi ra, mang theo địch ý mà đi tới trước Bùi Đông Lai rồi kêu lên một tiếng.

Bùi Đông Lai híp mắt nhìn vào Thái Hổ, nói:

- Nếu ta đoán không sai thì lúc này tuy rằng ông lựa chọn làm việc cho ta nhưng mà đợi sau khi giải trừ được nguy cơ trước mắt thì ông sẽ đem chuyện này nói cho Aust, để biểu lộ lòng trung thành của mình hơn nữa ông còn tính kế, muốn để cho ta táng thân tại Thailand này, đúng không?

“Lộp bộp”

Mắt thấy Bùi Đông Lai nói đúng suy nghĩ của mình thì trong lòng của Thái Hổ liền cả kinh bất quá hần cũng không đem vẻ khấn trương hay sợ hãi lộ ra trên mặt.

Thấy Thái Hổ không nói lời nào thì Bùi Đông Lai liền cười lên rồi hỏi:

- Nghe nói qua Đông y chưa?

- Ừh.

Thái Hổ gật đầu, không biết vì sao Bùi Đông Lai muốn nói đến Đông y.

- Rất nhiều người đều nói một thầy thuốc nếu muốn giết người thì còn dễ hơn so với việc cứu người.

Khi nói chuyện thì Bùi Đông Lai lấy trong người 2 cái độc được ra:

- Đông y có thể giết người trong vô hình.

Nói xong, Bùi Đông Lai đứng dậy chậm rãi đi tới trước con mèo kia.

Thấy một màn như vậy thì theo bản năng Thái Hổ sờ vào khẩu súng bên người.

Nhưng mà khi đụng vào khẩu súng thì Thái Hổ giống như là chạm vào điện, nhanh chóng thu tay trở về.

Bởi vì lý trí và trực giác nói cho hắn biết nếu Bùi Đông Lai có thể thần không hay quỷ không biết mà lén vào được biệt thự này thì tuyệt đối hắn nổ súng thì Bùi Đông Lai có thể xử lý hắn.

“Meo”

Lúc này đây, Bùi Đông Lai cúi người nhắc con mèo lên.

Bùi Đông Lai không để ý đến tiếng kêu của nó mà là cầm nó đi đến chiến bàn sau đó mở một bình thuốc ra rồi cho một ít bột vào chén nước.

Làm xong chuyện này thì Bùi Đông Lai cầm chén nước lên, mở miệng con mèo ra rồi chậm rãi đổ vào trong miệng của nó.

“Meo”

Đột nhiên bị đổ nước vào miệng, con mèo liền kêu lên một tiếng, phun nước ra.

Sau đó, cả người nó giống như là bị giật điện, cả người bắt đầu run rẩy.

1s, 2s, 3s sau, con mèo đã tắt thở.

“ Ực”

Thấy một màn như vậy thì không riêng gì Thái Hổ mà tình nhân của hắn cũng đều sợ tới mức nuốt nước miếng một cái.

- Theo ta biết được thì người của Thần Vong có một bộ phận đang ở trong biệt thự này, đúng không?

Bùi Đông Lai hồ hững hờ.

- Đúng...Đúng vậy.

Thái Hổ căng thẳng mà gật đầu, sau đó dường như cảm thấy mình trả lời không đủ cho nên hắn mang theo vài phần khẩn trương và sợ hãi, nói:

- Aust âm thầm truyền tin tức này ra ngoài, nói là Hạ Hà rơi vào trong tay tôi bị giam ở trong biệt thự này chính là vì muốn hấp dẫn cậu đi vào đây cứu người. Kỳ thật thì Hạ Hà không ở nơi này, hắn và Aust ở cùng một chỗ. Trong này chỉ có thủ hạ của tôi cùng với 18 tên thành viên của Thần Vong.

- Hạ Hà ở đâu?

Bùi Đông Lai trầm giọng hỏi.

Có lẽ là bị hành động của Bùi Đông Lai dọa cho hù sợ nên Thái Hổ không dám ngang ngạnh nữa mà là thành thành thật thật đáp:

- Hắn và Aust ở trong một tòa biệt thự ven biển, ngoài ra bên cạnh hắn còn có 8 tên bảo tiêu.

- Kế hoạch của các ông là gì?

Mặc dù Bùi Đông Lai đã đoán được kế hoạch của Thái Hổ và Aust, bất quá hắn cũng biết chính xác hơn một ít.

- Dựa vào căn dặn của Aust thì hắn để cho tôi và người của tôi ở nơi này thiết lập mai phục, một khi cậu xâm nhập vào thì liền bắt sống, hắn muốn đích thân giết chết cậu. Nếu không thể bắt sống thì do chính thủ hạ của hắn giết chết cậu.

Thái Hổ cẩn thận đáp.

- Bình thuốc độc này ông cầm lấy, ông hãy đem nó đổ vào bữa ăn sáng giành cho 18 tên thành viên của Thần Vong kia.

Bùi Đông Lai đưa bình thuốc độc đến trước mặt Thái Hổ:

- Ngoài ra, ông nghĩ biện pháp thu lại giọng nói của tên đầu lĩnh trong đám người kia.

- Vâng...vâng.

Thái Hổ máy móc đáp một câu, cũng không dám nhận lấy cái chai, cảm giác kia giống như vừa sờ vào cái chai thì hắn sẽ trúng độc vậy.

- Còn nữa, ông phải ăn viên thuốc này.

Bùi Đông Lai mở bình thuốc kia ra, lấy ra một viên thuốc màu đen.

“Ách...”

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế, nhìn viên thuốc đen thui trong tay của Bùi Đông Lai thì tình nhân của Thái Hổ liền sợ tới mức 2 chân mềm nhũn, ngã vào trong lòng của Thái Hổ. Mà Thái Hổ cũng sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, cả người run lên.

- Không cần sợ hãi, ông ăn viên thuốc này sẽ không chết, điều kiện là trong vòng 3 ngày ông phải dùng thuốc giải của ta.

Bùi Đông Lai mỉm cười:

- Nếu trong 3 ngày mà ông không uống được thuốc giải thì.... Ngoài ra, ông không cần phải ảo tưởng có người sẽ tìm được thuốc giải này, cho dù là những bác sĩ giỏi nhất của Âu, Mỹ cũng không thể giúp ông được.

- Ông có thể tin cũng có thể không tin.

Nói xong, Bùi Đông Lai liền đem viên thuốc độc này đưa đến trước mặt Thái Hổ.

“Tích..Tích”

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống từ trán của Thái Hổ, hắn không dám lau đi mồ hôi cũng không dám cầm lấy viên thuốc.

- Ta đếm đến 3, nếu ông không lấy thì cuộc nói chuyện của chúng ta sẽ kết thúc.

Bùi Đông Lai hơi nheo mắt lại:

- 1.

Cả người Thái Hổ run run, không có dũng khí mà cầm lấy.

- 2.

Bùi Đông Lai lãnh mạc mà mở miệng.

Thái Hổ sợ tới mức cả người cứng ngắc.

- 3.

“Bá!”

Bùi Đông Lai buông tay ra, viên thuốc màu đen rơi xuống.

“Phù”

Thái Hổ quỳ xuống, 2 tay nâng lên, tiếp được viên thuốc.

Trong tay cầm viên thuốc kia, Thái Hổ chỉ cảm thấy giống như đang cầm một quả bom hẹn giờ, cả người run lên, hân không thể lập tức vứt ra.

Nhưng mà nhìn vào Bùi Đông Lai ở bên cạnh thì hắn không dám vứt ra.

Cuối cùng.

Hắn nhắm mắt lại, đem viên thuốc nhét vào trong miệng rồi nuốt xuống.

Có lẽ là do tâm lý cho nên sau khi ăn viên thuốc vào thì Thái Hổ chỉ cảm thấy trong người giống như là có cả ngàn con kiến đốt hắn, cả người không được thoải mái.

“ Ừc...Ừc”

Thái Hổ liên tục nuốt 2 ngụm nước miếng, trên mặt hiện ra vẻ bất an cùng sợ hãi:

- Chỉ... chỉ cần tôi làm theo lời cậu nói thì cậu sẽ...sẽ cho tôi thuốc giải...đúng không?

- Chờ sau khi ông hạ độc đám người kia thì ta sẽ ông đi khỏi đây.

Bùi Đông Lai hỏi một đằng, trả lời một nẻo:

- Hiện tại, ông có thể dẫn cô ta rời khỏi nơi này.

Thái Hổ không hề động đậy, sắc mặt phức tạp nhìn vào tình nhân ở bên cạnh.

- Ông đang do dự, sau khi đi ra khỏi cửa thì có thể nhẫn tâm vứt bỏ nữ nhân của mình, để thủ hạ của ông xử lý ta, cướp đi thuốc giải từ trong tay của ta, đúng không?

Bùi Đông Lai cười thấy thế thì cười trào phúng:

- Ông không cần phải cảm thấy khó xử, thuốc giải không có trên người của ta.

”Ách” . . .”

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Thái Hổ há to miệng, ở hắn xem ra, Bùi Đông Lai giống như con giun trong bụng của hắn có thể hiểu được suy nghĩ của hắn, thật sự... thật sự là đáng sợ mà.

30' sau. Bùi Đông Lai thoải mái rời khỏi biệt thự, đi đến một chỗ khu dân nghèo cùng Jason, Cain, De Rossi cùng Fan Bate, 4 người gặp nhau.

- Tiểu tử, lần này chúng ta có 30 anh em đến đây. Bên người Aust chỉ có 8 người, nếu chúng ta đánh lên thì hẳn sẽ chết không thể nghi ngờ gì.

Từ trong miệng Bùi Đông Lai biết được Hạ Hà và Aust ở cùng một chỗ thì vẻ mặt Cain lộ ra vẻ tự tin, nói.

- Giáo quan Cain, tôi tin tưởng vào ngài và mấy người anh em của ngài nhưng mà nếu chúng ta tập kích như thế thì sẽ không cách nào tránh khỏi thương vong, hơn nữa cũng không thể cam đoan an toàn của Hạ Hà.

Bùi Đông Lai nói.

- Tiểu tử, nói vậy thì cậu đã không chế được Thái Hổ rồi.

So sánh với Cain mà nói thì thân là đoàn trưởng của dòng binh đoàn Satan thì Jasson là một người lo lắng toàn diện hơn:

- Nói kế hoạch của cậu đi.

- Người TQ học của người VN câu “ Tương kế tựu kế” hơn nữa còn học một câu “ Lấy đạo của người trả lại cho người”.

Bùi Đông Lai bày ra tư thế nắm giữ toàn cục trong tay:

- Ngày mai, tôi sẽ dùng phương thức Linh Vong để xử lý Aust, chính thức tuyên chiến với Thần Vong.

442. Chương 436: Tên Hề.

Sáng sớm khi mặt trời lên cao, ánh mặt trời chiếu vào bên trong một tòa biệt thự.

Dưới ánh mặt trời, vài tên tuần tra đeo kính râm, đi loang quanh trong biệt thự.

- Tên hỗn đản kia vẫn chưa xuất hiện, không biết là có phải biết được tin Hạ Hà rơi vào tay chúng ta rồi sợ tới mức không dám tới rồi không?

- Ta cũng cho là như vậy dù sao thì không riêng gì Thái Hổ dùng mạng lưới hắc bạch ở Thailand để thu thập tin tức, mà tôn quý chi thần cũng vận dụng mạng lưới tình báo của Thần Vong, nếu tên hỗn đản đó lên vào Thailan thì chúng ta sẽ là người đầu tiên nhận được tin tức này.

...

Trong biệt thự, 17 tên thành viên của Thần Vong ngồi lại, nghị luận với nhau.

- Câm miệng.

Nghe được đám thủ hạ nói như thế thì Michaux thân là một thanh bảo kiếm dưới tay của Aust liền quát lên một tiếng, sau đó quát:

- Kêu tên phế vật Thái Hổ kia lại đây.

- Michaux tiên sinh.

Giọng nói của Michaux vừa vang lên thì trước cửa biệt thự Thái Hổ đã xuất hiện, đi cùng hắn là 2 tên bảo tiêu.

- Hỗn đản, vì sao lại không gọi điện đến báo cáo sự việc cho ta?

Mặc dù nơi này là biệt thự của Thái Hổ nhưng mà trong mắt của Michaux thì hắn đã đem biệt thự này thành của mình, hơn nữa còn coi Thái Hổ giống như một con chó TQ.

“DCM thẳng chóá”

Lời nói cuồng ngạo và thái độ khốn nạn của Michaux làm cho Thái Hổ thầm mắng một câu, sau đó lộ ra vẻ lấy lòng, tươi cười:

- Thật có lỗi, Michaux tiên sinh, vốn tôi cũng muốn gọi điện thoại cho ngài. Nhưng lại cảm thấy nếu làm như thế thì sẽ không tôn trọng ngài cho nên tôi liền đi tới đây để báo lại cho ngài.

- Vậy tại sao lại không đến sớm một chút?

Nghe được Thái Hổ vuốt mông ngựa thì Michaux cũng ngượng giận một chút, bắt quá hấn vẫn là trách mắng một câu, sau đó hỏi:

- Con tin tức của thằng chó người TQ kia chưa?

- Tạm thời còn không có.

Bởi vì sợ lộ hành động thu âm nên Thái Hổ cúi đầu trả lời, hấn dùng cái này để che dấu vẻ khấn trương trên mặt của mình.

Michaux nghe vậy thì vốn định mở miệng chửi 2-3 câu nhưng nghĩ lại bên Thần Vồng cũng không có tin tức vì thế đành nói:

- Tiếp tục nhìn kỹ vào, một khi có tin tức thì phải báo lại ngay.

- Vâng, Michaux tiên sinh.

Thái Hổ vẫn tiếp tục tư thế cúi đầu.

Michaux không có để ý đến Thái Hổ nữa mà là lấy điện thoại vệ tinh ra, liên lạc với Aust.

- Michaux tiên sinh, bây giờ cũng chưa có tin tức của tên hỗn đản kia hơn nữa lúc này cũng còn sớm. Cá nhân tôi đề nghị đợi cho chúng ta dùng xong bữa sáng rồi mới báo lại cho tôn thần chi quý sau, ngài cảm thấy thế nào?

Thái Hổ đề nghị nói.

Tốt khoe, xấu che.

Đạo lý này Michaux cũng biết, lúc này nghe được Thái Hổ nhắc nhở thì hấn liền ngưng gọi, trừng mắt liếc Thái Hổ một cái:

- Tao cần kẻ đáng thương như ông nhắc nhở sao?

- Kêu người bên dưới mang bữa sáng lên.

Thái Hổ nghe vậy thì trong lòng vui vẻ, liền khẽ nói với tên bảo tiêu ở phía sau.

- Đi, ăn sáng trước đã.

Michaux đứng dậy rồi nói với mấy tên thành viên Thần Vồng còn lại rồi bước vào phòng ăn trong biệt thự.

- Mẹ nội chúng mày, độc chết mja lũ chó để chúng mày.

Đưa mắt nhìn đám người Michaux đi vào phòng ăn, trong lòng Thái Hổ âm thầm mắng rồi rời khỏi biệt thự.

Sữa, cà phê, nước nho, bánh mỳ bơ, chân giò hun khói, pho mát...

Thứ gì đám người người Michaux cần thì Thái Hổ đều chuẩn bị cả.

Có một sự khác nhau chính là bữa sáng hôm nay còn có thuốc độc của Bùi Đông Lai.

Mất thấy đám người Michaux chuẩn bị ăn thì đám người osin liền rời khỏi phòng.

- Bọn hấn ăn chưa?

Mặc dù đầu bếp đã nói cho Thái Hổ rằng thuốc độc của Bùi Đông Lai đưa là vô sắc vô vị nhưng mà Thái Hổ vẫn có chút lo lắng, lúc này hấn thấy đám người osin bước ra thì liền bước lên trước hỏi.

- Đều ăn hết rồi.

Người hạ độc là tên đầu bếp, đám osin này cũng không biết chuyện, nghe được Thái Hổ hỏi thì có chút mơ hồ mà trả lời.

- Đi, đi vào.

Thái Hổ nghe vậy thì cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn qua đồng hồ, được một lát thì hắn mang theo bảo tiêu của mình đi vào phòng ăn.

Trong phòng ăn, đám người Michaux liền nằm trên bàn, không nhúc nhích.

Thấy một màn như vậy thì đám bảo tiêu sau lưng Thái Hổ liền lộ vẻ kinh hãi.

- Mẹ kiếp, bọn chó đẻ này, xem Thailand là châu Âu sao?

Thái Hổ cười lạnh một tiếng:

- Đi kiểm tra, xem thử có ai còn sống không?

Nghe được Thái Hổ nói như thế thì mặc dù đám thủ hạ của hắn cũng không biết vì sao Thái Hổ dám hạ độc, bắt quả bọn hắn cũng không nói nhiều mà dựa theo mệnh lệnh của Thái Hổ mà bước lên xem xét.

- Lão đại, toàn bộ đã chết.

Rất nhanh, thủ hạ của Thái Hổ liền báo lại.

”Tê ~ ”

Mặc dù đã đoán được kết quả này nhưng lúc này nghe chính tên thủ hạ mình trả lời thì Thái Hổ cũng không nhận được mà hít sâu vào một hơi.

- Đi gọi toàn bộ mọi người lại, ta có chuyện muốn nói.

Sợ hãi, lo lắng đi qua, Thái Hổ cố gắng điều chỉnh tâm tình một phen rồi hạ lệnh.

Mất thấy thủ hạ đã rời đi thì Thái Hổ liền lấy điện thoại gọi cho Bùi Đông Lai.

- Chủ nhân tôn quý, toàn bộ thành viên của Thần Vong đều đã chết.

Điện thoại được chuyển, Thái Hổ liền nói thẳng. Giọng nói chẳng những vô cùng tôn kính mà còn gọi Bùi Đông Lai là chủ nhân.

- Biết rồi.

Đầu bên kia điện thoại, lúc này Bùi Đông Lai đã sẵn sàng mang theo đám người Jason đến biệt thự.

30' sau, 5 người Bùi Đông Lai lái một chiếc xe công vụ, tiến vào biệt thự.

Trước cửa, Thái Hổ đã dẫn đám người thủ hạ của mình đứng đợi ở đây.

”Bá!”

Mất thấy 5 người Bùi Đông Lai xuống xe thì đám thủ hạ của Thái Hổ liền đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai đang đi ở đằng trước, bọn hắn muốn biết rốt cuộc Bùi Đông Lai là thần thành phương nào mới có thể làm cho Thái Hổ phản bội lại Thần Vong?

- Đây là băng ghi âm giọng nói của tên hồn đản Michaux.

Thái Hổ dẫn người đến nghênh đón rồi đem cuộn băng ghi âm giao cho Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai cầm lấy rồi mở nghe.

Bùi Đông Lai cẩn thận nghe đồng thời âm thầm bắt chước.

- Có thể gọi điện thoại cho Aust.

Mấy phút sau, xác định có thể bắt chước được giọng nói của Michaux thì Bùi Đông Lai quay sang Thái Hổ rồi nói.

- Vâng, chủ nhân.

Sau khi trả lời xong thì Thái Hổ làm cho người bình tĩnh trở lại rồi lấy ra chiếc điện thoại vệ tinh rồi gọi cho Aust.

- Có tin tức của tên hỗn đản kia chưa?

Rất nhanh, giọng nói của Aust đã truyền vào tai Thái Hổ hơn nữa cũng đủ để cho Bùi Đông Lai nghe được.

- Tôn...tôn quý chi thần, tên hỗn đản kia đã bị người chúng ta bắt được.

Nghe được câu hỏi của Aust thì Thái Hổ giống như là tên trúng số vậy, cả người kích động mà trả lời.

- Bắt được rồi sao?

Câu trả lời của Thái Hổ ít nhiều làm cho Aust cảm thấy giật mình, dù sao trước khi Thái Hổ gọi cho hắn thì hắn vẫn chưa nhận được tin tức Bùi Đông Lai lên vào Thailand, hắn liền vội vàng hỏi:

- Chuyện gì?

- Tôn quý chi thần, tên hỗn đản kia không biết dùng biện pháp gì mà qua mắt được chúng ta, tiềm nhập vào Thailand, bắt quá vừa rồi khi hắn vừa lên vào biệt thự thì bị Michaux tiên sinh dẫn người bắt sống.

Thái Hổ kích động nói.

- Michaux ở bên cạnh ông sao?

Aust nhú mày hỏi.

- Đang ở bên cạnh tôi.

- Để cho hắn nghe máy.

Aust mang theo vài phần tức giận nói.

“Hô...”

Thái Hổ nhẹ nhàng thở ra, đem điện thoại đưa cho Bùi Đông Lai.

Về mặt Bùi Đông Lai bình tĩnh nhận lấy, chủ động mở miệng nói:

- Tôn quý chi thần.

“Ách”

Nghe được Bùi Đông Lai mở miệng nói thì Thái Hổ và đám người thủ hạ của hắn đều ngạc nhiên, cảm giác giống như muốn hỏi: “Làm sao..làm sao hắn có thể nói giống đến như vậy?”

- Michaux, người cái tên hỗn đản này, vì sao không báo lại cho ta?

Làm thế nào không quan trọng, quan trọng là Bùi Đông Lai đã thành công lừa gạt được Aust, lúc này đây giọng nói của Aust vô cùng tức giận.

- Thái Hổ kẻ đáng thương này đã giành trước để liên lạc với ngài... cho nên tôi...

Bùi Đông Lai mang theo vài phần khùng hoảng, giải thích.

- Trông chừng tên người TQ kia, ta lập tức qua đó.

Bùi Đông Lai bắt chước giọng nói của Michaux để giải thích, điều này đã làm cho Aust bớt giận, hắn phân phó một tiếng rồi sau đó trực tiếp tắt điện thoại.

- Các vị giáo quan, mọi người có thể chọn lựa nơi để đánh lén, 30' sau mục tiêu sẽ xuất hiện.

Bùi Đông Lai cất điện thoại, mỉm cười hướng về 4 người Jason.

Không trả lời, 4 người Jason vô cùng hài lòng với biểu hiện giả giọng nói lúc nãy của Bùi Đông Lai, bọn hắn giơ ngón tay cái lên ý nói number one, sau đó chạy về 4 hướng trong biệt thự.

Cùng lúc đó.

Trong biệt thự bên bãi biển, sau khi cúp điện thoại xong thì Aust cũng không có lập tức đi liền mà là mang theo thủ hạ đi đến tầng hầm ga-ra trong biệt thự.

- Cảm ơn ông Hạ tiên sinh, bởi vì ông mà đã làm cho ta thành công câu được con cá lớn Bùi Đông Lai này. Ủh, hiện tại hắn đã ở Thailand, hơn nữa đã rơi vào trong tay thủ hạ của ta.

Về mặt Aust mỉm cười nhìn vào Hạ Hà:

- Có hứng thú cùng ta đến gặp hắn không? Ta nghĩ, nếu ông tận mắt thấy ta chặt đầu hắn xuống thì ông sẽ thay đổi chủ ý, cam tâm dốc sức vì Thần Vồng.

“Bá!”

Nghe được Aust nói như thế thì sắc mặt Hạ Hà liền biến đổi, trên mặt tràn đầy vẻ tự trách và phẫn nộ:

- Nếu may mắn đâm động vào một sợi tóc của hắn thì cha của hắn sẽ không tha cho may. Cho dù may có trốn đến nơi nào đi chăng nữa thì cũng không thể thay đổi được vận mệnh bị giết.

- Ta không biết cha của hắn có cơ hội giết ta không, ta chỉ biết là con của hắn, rất nhanh sẽ bị ta chặt đầu xuống, đi xuống dưới nói chuyện nhân sinh với Satan.

Aust cười lạnh một tiếng, lộ ra tư thế người chiến thắng cuối cùng.

PS: Xong hôm nay , THANKS nhiều lên nào , để ka có cái động lực post tiếp coi

443. Chương 437: Tự Tay Giết Lầy (thượng)

Thất vọng cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là trước đó người hy vọng sau đó lại khiến cho người phải vô cùng thất vọng.

Aust biết đạo lý này.

Hắn căn bản không tin tưởng Hạ Hà thà chết chứ không chịu khuất phục là vì cái gọi là yêu nước, mà hắn cho rằng Hạ Hà đem toàn bộ hy vọng gởi vào trên người Bùi Đông Lai.

Đối với lần này, vì muốn để cho Hạ Hà cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng nên Aust đã để cho bảo tiêu của mình mang Hạ Hà đi đến biệt thự của Thái Hổ.

- Hạ tiên sinh, người TQ các ông có câu” Kể thức thời mới là trang tuần kiệt”.

Trong một chiếc Lincoln, Aust ngồi ở phía sau, trong bay bưng lấy một ly rượu đỏ, nhẹ nhàng lắc lắc rồi nhìn Hạ Hà mà mỉm cười:

- Ông đã đem toàn bộ hy vọng của mình gởi vào trên người Bùi Đông Lai cùng với cha của hắn là Bùi Vũ Phu nhưng mà rất nhanh ta sẽ cho ông thấy được cảnh ta chặt đầu Bùi Đông Lai, mà cha ta sẽ giết chết Bùi Vũ Phu.

Không trả lời, sắc mặt Hạ Hà vô cùng khó coi.

- Thần Vồng xâm nhập vào TQ, kế hoạch xưng bá toàn cầu, không ai có thể ngăn cản.

Mắt thấy Hạ Hà không nói lời nào, Aust cười lạnh nói:

- Chỉ cần ông nguyện ý làm người phát ngôn của Thần Vồng tại TQ thì lúc đó, quyền lực, tiền tài, nữ nhân... chỉ cần ông muốn là có. Ngược lại, nếu ông cự tuyệt thì không riêng gì ông mà cả vợ và con ông sẽ cùng theo ông đi xuống nói chuyện với Satan.

Hạ Hà nắm chặt 2 nắm tay, trên cánh tay hiện lên cả gân xanh, một bộ dạng đằng đằng sát khí.

- Thực lực của ông không tệ nhưng mà nếu ta muốn giết ông thì đó là một việc vô cùng đơn giản.

Thấy được trên người Hạ Hà toát ra vẻ sát ý thì Aust chỉ hờ hững nói:

- Chờ sau khi ta chém rụng đầu của Bùi Đông Lai thì nếu ông vẫn lựa chọn phản kháng thì ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng muốn chết của ông.

”Hô... Hô...”

Nghe được lời nói khinh thường của Aust thì Hạ Hà cố gắng nén giận.

- Vũ Phu, tôi tin tưởng ông sẽ trở mặt nhìn con của mình chết ở nơi đất khác tha hương này.

Hạ Hà cố nén tức giận, đem ánh mắt nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ xe, trầm nghĩ.

Giờ phút này, hắn cũng không biết tình hình thực tế, chỉ đành phải đem toàn bộ hy vọng gởi vào Bùi Vũ Phu.

Cùng lúc đó.

Trong biệt thự của Thái Hổ, 4 người Jason đã tìm được chỗ ẩn núp để tiến hành bắn lên.

- Tiểu tử, 4 chúng ta đã chuẩn bị xong, chỉ cần mục tiêu xuất hiện là có thể ra tay ngay.

Sau khi chuẩn bị xong thì Jason liền thông qua bộ đàm liên hệ với 3 người Cain, rồi sau đó lại liên lạc với Bùi Đông Lai.

- Giáo quan Jason, nhiệm vụ chủ yếu của ngài là xử lý những tên thành viên Thần Vồng bên cạnh Hạ Hà để Hạ Hà có cơ hội chạy thoát.

Trong đại sảnh biệt thự, Bùi Đông Lai thông qua bộ đàm trả lời lại Jason.

- Không cần chúng ta động thủ với những tên khác sao?

Jason hỏi.

- Nếu sau khi giết sạch đám người Thần Vồng bên cạnh Hạ Hà mà vẫn còn rảnh rỗi thì các vị giáo quan cứ ra tay.

Bùi Đông Lai cười cười:

- đương nhiên, quan trọng là bọn chúng còn sống được sau khi bị ăn kẹo đồng của các vị.

- Thu được.

Bởi vì đã biết được thực lực của Bùi Đông Lai nên 4 người Jason cũng nguyện nghe theo lời chỉ huy của Bùi Đông Lai trong lần hành động này.

Nghe được câu trả lời của Jason thì Bùi Đông Lai không nói gì nữa mà là châm một điếu xì gà Bacu rồi hút.

- Chủ nhân, lấy thực lực của tay súng bắn tỉa dòng binh đoàn Satan, thêm vào thủ hạ của tôi ra tay thì có thể tập kích được đám người Aust, cơ bản là có thể xử lý được 8 tên bảo tiêu bên cạnh Aust.

Giọng nói Thái Hổ đột nhiên trở nên lo lắng:

- Nhưng mà, nếu để Aust có thể chạy trốn được thì đối với chúng ta mà nói thì đó là một mối họa.

Nói xong, Thái Hổ không khỏi nhớ lại cảnh Aust một tay đánh vỡ đầu tên bảo tiêu bên cạnh hắn, trong đôi mắt hiện ra vẻ lo lắng.

- Ta sẽ đích thân giết hắn.

Bùi Đông Lai chậm rãi phun ra một ngụm khói, giọng nói không lớn nhưng lại vô cùng tự tin.

Nghe được giọng nói tự tin của Bùi Đông Lai thì trong lòng Thái Hổ yên tâm được phần nào.

- Lão đại, người của Thần Vồng đã đến, còn cách chúng ta khoảng 3km.

Không biết qua bao lâu, trong bộ đàm truyền đến tiếng nói của một gã bảo tiêu của Thái Hổ.

- Tiếp tục theo dõi, chờ sau khi bọn hắn đến cửa biệt thự thì báo lại cho ta.

Thái Hổ nghe vậy thì vốn là cả kinh, sau đó liền hạ lệnh.

- Chủ nhân, xe của tên cướp chúng Aust còn cách chúng ta khoảng 3km.

Sau khi tắt liên lạc thì Thái Hổ liền báo lại cho Bùi Đông Lai, hơn nữa hắn còn gọi Aust là tên cướp chúng, hắn muốn dùng cách này để làm giảm bớt nỗi sợ hãi trong lòng.

Bùi Đông Lai trầm mặc không nói, chỉ lẳng lặng hút lấy điều xì gà.

- Lão đại, người của Thần Vồng đã tiến vào sơn trang, lấy tốc độ của bọn hắn thì 3' sẽ đến trước biệt thự.

Rất nhanh, tin tức lại truyền đến Thái Hổ. Trong lòng Thái Hổ liền căng thẳng, trực tiếp đứng dậy, mang theo vài phần lo lắng, nói:

- Chủ nhân, bọn hắn đã tiến vào sơn trang, 3' nữa sẽ đến đây.

- Để người của ông chuẩn bị sẵn sàng đi.

Bùi Đông Lai phun ra một ngụm khói, vẻ mặt bình tĩnh.

- Kiểm tra vũ khí lại đi, một hồi ra bên ngoài, chỉ cần Hạ Hà nằm xa tầm bắn của chúng ta thì liền lập tức nổ súng bắn đám cướp chừng Thần Vồng kia.

- Vâng, lão đại.

8 gã bảo tiêu của Thái Hổ liền khẽ quát một tiếng, sau đó rút súng ra. Xác nhận đã ổn thì cả đám liền bỏ súng lại vào người rồi nhìn về phía Bùi Đông Lai, đợi Bùi Đông Lai ra lệnh.

Thấy được ánh mắt của đám người Thái Hổ thì Bùi Đông Lai một bên nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, một bên hút thuốc. Sương khói vờn quanh khuôn mặt hắn làm cho đám người Thái Hổ không thể thấy rõ vẻ mặt của hắn, càng không đoán được suy nghĩ của hắn.

Thời gian trôi qua, không khí im lặng trong đại sảnh làm cho người ta có chút áp lực.

2'30s sau, 3 chiếc xe xuất hiện trong tầm mắt của Bùi Đông Lai, đi ở phía trước là 2 chiếc Mercedes-Benz, ở sau là chiếc Lincoln.

"Ba!"

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai liền bóp tắt điều xì gà trong tay, đeo kính râm lên rồi đứng dậy nói:

- Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài đón tiếp bọn chúng.

"Hô ~ "

Nghe được mệnh lệnh của Bùi Đông Lai thì đám người Thái Hổ thở phào một hơi.

Vì để cho đám người Aust mất cảnh giác nên Bùi Đông Lai để cho Thái Hổ đi trước, hắn thì đi ở phía sau đám người.

Rất nhanh, Thái Hổ mang theo bảo tiêu cùng Bùi Đông Lai đi ra bên ngoài biệt thự.

"Ách?"

Ở trong chiếc Lincoln, Aust thấy Thái Hổ mang theo đám người đi ra biệt thự nhưng không thấy bóng dáng của Michaux thì có chút nghi hoặc.

Nghi hoặc rất nhiều, hắn liền lấy điện thoại ra để liên lạc với Michaux.

"Tích... Tích..."

Trước biệt thự, ở phía sau đám người, điện thoại vệ tinh trong túi Bùi Đông Lai vang lên.

" Ừc."

Nghe được tiếng "Tích... Tích...", bọn người Thái Hổ đều biết Aust đang hoài nghi hắn, trong lòng bọn hắn không khỏi chấn động.

So sánh với đám người Thái Hổ mà nói thì Bùi Đông Lai sớm đã đoán được tình huống này, cho nên hắn không cảm thấy kinh ngạc mà còn lấy điện thoại ra:

- Thần chi tử tôn quý.

- Hồn đản, ta đã mang người đến sơn trang, người đang ở đâu?

Trong chiếc Lincoln, Aust bắt mắt hỏi.

- Thần chi tử tôn quý, tôi lập tức dẫn người qua ngay.
- Chết tiệt,....., người càng ngày càng không có quy củ.

Aust bắt mắt trách mắng một câu, mắt thấy xe gần đến biệt thự thì không nói gì thêm mà là trực tiếp cúp điện thoại.

200m.

100m.

50m.

Khoảng cách của 3 chiếc xe với biệt thự không ngừng được thu ngắn lại.

Rất cực.

Khi cách đám người Thái Hổ khoảng 10m thì 3 chiếc xe dừng lại.

Khi xe dừng lại, một gã da đen có vóc người khô ngô liền từ trong chiếc Lincoln nhảy xuống, rất nhanh đã đi ra cửa sau rồi cúi người, mở cửa cho Aust xuống xe. Cùng lúc đó, mấy tên thành viên của Thần Vồng trong 2 chiếc Benz cũng xuống xe rồi đi tới chiếc Lincoln.

Sau đó.

Đám người Bùi Đông Lai thấy được sắc mặt của Austo tỏ ra âm trầm, từ trong xe đi xuống.

Thấy một màn như vậy thì 4 người Jason cũng không có bắn liền mà là đợi cho Hạ Hà xuống xe.

- Thần chi tử tôn quý.

Cùng lúc đó, Thái Hổ không cần Bùi Đông Lai phân phó thì liền dẫn người bước lên chào đón Aust, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười hèn mọn chẳng qua là bước chân của hắn bước lên rất chậm.

“Ân?”

Aust thấy được cảnh này thì lông mày liền chau lại.

- Thành thật một chút.

Cùng lúc đó, Hạ Hà bị 2 tên thành viên của Thần Vồng dùng súng chĩa vào đầu bước xuống xe.

- Động thủ.

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì 4 người Jason liền bóp cò, 4 viên đạn liền bắn thẳng vào 4 tên thần viên Thần Vồng đứng bên cạnh Hạ Hà.

- Cẩn thận.

Aust hét lên một tiếng rồi nhảy lui ra phía sau xe.

“Phốc”

“Phốc”

“Phốc”

“Phốc”

Lời nói của Aust vừa ra khỏi miệng thì 4 viên đạn đã chính xác bắn trúng vào đầu của 4 tên thành viên Thần Vồng đứng bên cạnh Hạ Hà.

Một phát bạo đầu.

Máu tươi cũng óc liền phun ra.

“Vù”

Cùng lúc đó, Hạ Hà liền chạy lên phía trước, tuy rằng hắn không biết là người nào đã nổ súng nhưng mà hắn biết đây là cơ hội để chạy trốn.

Thân là cao thủ Âm Kính nhập môn thì tuy rằng Hạ Hà không phải là đối thủ của Aust nhưng mà thực lực của hắn cũng không yếu, trong nháy mắt thì hắn đã nhảy ra bên ngoài khoảng 10m.

“ Pằng!Pằng!Pằng...”

Bóng dáng của Hạ Hà vừa động thì mấy tên bảo tiêu của Thái Hổ liền rút súng ra bắn, cùng lúc đó, 4 tên bảo tiêu của Aust cũng rút súng ra bắn trả.

Trong nháy mắt, tiếng súng nổ lớn, máu tươi văng ra, 3 tên bảo tiêu của Thái Hổ không kịp né tránh nên đã ngã xuống trong vũng máu. Mà Thái Hổ thì thông minh nằm úp xuống đất cho nên đã may mắn thoát khỏi mấy viên đạn.

“ Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!”

Ngắn ngủi đi qua, tiếng súng nhắm lại vang lên, 4 viên đạn liền bắn thẳng vào đầu 4 tên bảo tiêu còn lại, một phát chết ngay.

Thấy một màn như vậy thì Aust cũng không có suy nghĩ vì sao Thái Hổ dám ra tay đối phó với hắn mà là bắn ra, nhanh chóng chạy đến cây dừa bên cạnh.

- Muốn trốn sao? Trở lại cho tao!

Bùi Đông Lai thấy thế thì quát lên một tiếng lớn, ngay tại chỗ bắn ra, lao thẳng tới Aust.

444. Chương 438: Tự Tay Chém Giết (trung)

Thân là con nuôi của Odin thì địa vị và thực lực của Aust không cần phải bàn, tuy rằng trong 4 người con của Odin thì hắn có thực lực yếu nhất nhưng mà cũng thuộc loại cao thủ đứng đầu trong Thần Vồng.

Thân phận đặc thù, thực lực cường đại làm cho từ nhỏ cho đến bây giờ Aust đã có tính hung hăng càn quấy.

Bởi vì trong người có chảy dòng máu hung hăng càn quấy này nên trong mắt hắn thì Thái Hổ chỉ là một con chó, một con chó TQ vẫy đuôi lấy lòng hắn.

Nhưng khiến cho Aust nằm mơ cũng không thể ngờ rằng con chó TQ đang vẫy đuôi kia bỗng nhiên lộ ra răng nanh, há mồm cắn hắn.

Điều này trực tiếp khiêu khích quyền uy của hắn làm cho hắn nổi giận không thôi.

Nhưng mà.

Nổi giận thì nổi giận, hắn biết chung quanh có tay súng bắn tỉa đang tập kích cho nên đành phải nén giận, thậm chí ngay cả vì sao Thái Hổ phản bội hắn thì hắn cũng không suy nghĩ, mà là hắn liền trước tiên lựa chọn chạy trốn.

Lúc này, nghe được phía sau lưng truyền đến một giọng Tung của thì Aust mơ hồ đoán được đối phương chính là Bùi Đông Lai nhưng mà hắn cũng không dừng lại mà là đem tốc độ đạt đến nhanh nhất.

Trong trận cách đấu ở Đại Bể Võ thì Bùi Đông Lai đã chiến một trận với Diệp Thiên, chẳng những hắn đột phá, bước chân vào cảnh giới Âm Kính đại thành hơn nữa còn lĩnh ngộ được bộ pháp quý dị của Bùi Vũ Phu truyền lại cho hắn “Thiên đình phát kính, tức để dừng tuyền”

Từ sau khi từ Yên Kinh trở về thì tuy rằng Bùi Đông Lai bận rộn nhưng mà mỗi ngày hắn vẫn giữ thói quen luyện công buổi sáng.

Có lẽ là muốn thử nghiệm lại bản thân mình sau khi đạt đến cảnh giới Âm Kinh đại thành nên Bùi Đông Lai cũng không có sử dụng bộ pháp “Thiên đình phát kính, tức để dừng tuyến” mà là dựa vào tốc độ của bản thân.

Nhưng mà tuy rằng tốc độ của Bùi Đông Lai đã cực nhanh nhưng mà tốc độ của Aust lại càng nhanh hơn.

“Ách?”

Phát hiện này làm cho Bùi Đông Lai nhú mày lại. Tuy rằng thông qua đám người Jason thì hắn đã biết được một ít tin tức nhưng mà căn bản hắn không biết thực lực của Aust đã đạt đến trình độ nào.

- Tiểu tử, tốc độ của hắn quá nhanh, chúng ta căn bản không thể nhắm trúng hắn được.

Coi như lúc Bùi Đông Lai thấy được thực lực của Aust thì trong bộ đàm truyền ra giọng nói của Jason.

- Để tôi đối phó hắn.

Bùi Đông Lai liền trả lời, bởi vì hắn quá tức giận nên kinh khí trên người liền tiết ra ngoài, tốc độ đã giảm xuống, khoảng cách ngày càng cách xa Aust.

- Hắc, lấy tốc độ của hắn thì xem ra thực lực của hắn cũng không bằng ta.

Thấy được khoảng cách giữa mình và Bùi Đông Lai càng ngày càng xa thì Aust lắc mình tiến vào rừng cây, sau đó trầm nghĩ một câu trong lòng, trong mắt tràn đầy sát khí.

Sát khí hiện ra, thân hình Aust đột nhiên dừng lại sau đó cả người hắn bắn ra, vọt lại về phía Bùi Đông Lai.

- Chết đi.

Nương theo một tiếng gầm lên, Aust hóa tức giận thành lực lượng, khí thế trên người như núi lửa phun trào, đột nhiên bùng nổ, vô cùng khủng bố.

Cánh tay phải của Aust vung ra, hướng về đầu của Bùi Đông Lai mà đâm tới.

Hắn muốn một quyền đánh nát đầu của Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai vốn là định dùng “Thiên đình phát kính, tức để dừng tuyến” để đuổi theo Aust nhưng lúc này đột nhiên cảm thấy Aust quay lại, công kích vào mình thì Bùi Đông Lai cũng gặp nguy không loạn, tay phải hóa thành chưởng rồi chém về phía trước.

“Bịch”

”Ba!”

”Ba!”

”Ba!”

Quyền chưởng va chạm, tiếng vang giòn truyền ra, lực đạo khủng bố truyền vào cánh tay làm cho cánh tay của Bùi Đông Lai run lên hơn nữa cả người liền lui ra sau 3 bước, trên mặt đất còn in lại dấu chân của hắn, hơn nữa bê tông dưới mặt đất còn vỡ ra.

- Hắc, đây chẳng lẽ là thực lực của con trai Vũ Thần TQ sao?

Một quyền đánh ra làm cho Bùi Đông Lai lui lại 3 bước, Aust sợ bị tay súng bắn tia bắn lấy nên không tiếp tục công kích nữa mà là chạy về phía rừng cây, giọng nói như sấm rền vang lên:

- Xem ra, võ học của người TQ chỉ là cục kít trôi sông mà thôi, nếu không phải tao sợ bị chúng mày tập kích thì tao chỉ cần một tát là có thể đập chết mày.

”Ách...”

Mất thấy Bùi Đông Lai bị một quyền Aust đánh lui, nghe được giọng nói cuồng ngạo của Aust thì đám người Thái Hồ sợ tới mức há to miệng.

Thậm chí ngay cả 4 người Jason cũng cả kinh, kinh ngạc rất nhiều, bọn hắn muốn thông qua ống nhắm để bắn Aust nhưng căn bản là không thể thấy được bóng dáng của Aust.

- Bùi Đông Lai tuy rằng tao không biết mày dùng cách gì mà khiến cho tên Thái Hổ đáng thương kia phản bội lại tao nhưng mà vô luận là mày hay là hắn thì cũng sẽ chết ngay thôi, tao sẽ bóp nát đầu của chúng mày.

Một lần nữa, giọng nói cuồng ngạo của Aust lại vang lên.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai đã tiến vào rừng dừa, phát hiện Aust không có chạy trốn mà là đứng ở bên một thân cây, lợi dụng nhánh cây để né tránh tay súng bắn tỉa hơn nữa còn đang chờ đợi hắn đuổi theo.

Vừa rồi một quyền của Aust đã đánh lui Bùi Đông Lai sau đó hắn liền mở miệng vũ nhục Bùi Đông Lai 2 lần là muốn chọc giận Bùi Đông Lai, dự Bùi Đông Lai tiến vào đây.

Lúc này, mắt thấy Bùi Đông Lai đã đi vào đây thì hắn cười lạnh, liếm liếm môi:

- Tên tạp chủng hèn mọn kia, mày đã dùng quỷ kế để giết chết thủ hạ của tao làm cho tao vô cùng chật vật, kế tiếp mày sẽ phải nhận lửa giận của tao---chết cho tao.

Đột nhiên Aust động, bằng tốc độ khủng khiếp của mình thì hắn đã xuất hiện trước người Bùi Đông Lai, hóa thủ thành chưởng, đánh về phía đầu của Bùi Đông Lai.

Một chưởng đánh ra, kinh phong quét đến đâm vào mắt Bùi Đông Lai làm cho hắn đau đớn chỉ có thể nhắm mắt lại.

Nếu là người luyện võ bình thường thì nếu nhắm mắt lại thì chỉ có một con đường là chết.

Nhưng mà.

Bùi Đông Lai là cao thủ ÂmKính đại thành.

Tới cảnh giới này rồi thì hắn hoàn toàn có thể cảm ứng khí huyết mà phán đoán được công kích của đối thủ.

Đối với lần này, khi Aust mới vừa động thì Bùi Đông Lai liền biết Aust muốn làm cái gì, chỉ thấy dưới chân Bùi Đông Lai khẽ động, nghiêng người qua, thoải mái né thoát một kích của Aust.

”Ba!”

Người Bùi Đông Lai chợt nghiêng qua làm cho một chưởng của Aust chưởng vào trên thân cay.

“Bốp”

“Rắc”

Một chưởng chưởng trúng thân cây làm cho cả cây ngã xuống.

“Lộp bộp”

Đột nhiên, Aust cảm thấy được sau lưng mình truyền đến một trận kinh phong. Phản thủ chính là Pháo Quyền.

Bùi Đông Lai nghiêng người tránh né thì đồng thời tay phải liền chém ra, lúc này thấy một quyền của Aust đập tới thì hắn liền thu chiêu lại, thân mình hơi khom xuống, đùi phải đột nhiên đá ra, nhắm ngay mắt cá chân của Aust mà đá vào.

“Bốp”

Tiếng trầm đục truyền ra, lực đạo khủng bố của Bùi Đông Lai không có đá trúng mắt cá chân của Aust mà đá trúng vào đầu gối của đối phương.

- Chết cho tao.

Aust cũng không có lo lắng, đột nhiên đùi phải của hắn đá ra nhắm ngay vào giữa 2 đùi của Bùi Đông Lai.

“Vù..Vù”

Một cước đá ra, chân chưa tới nhưng kinh phong đã đến, thanh thế vô cùng khủng bố.

Nhưng mà.

Chân phải của Aust vừa mới đá ra thì Bùi Đông Lai giống như là đã sử dụng ma pháp, đã biến mất trước mắt Aust.

“Ách”

Một cước đá vào khoảng không, thấy Bùi Đông Lai đứng cách hắn 10m thì đồng tử của hắn đột nhiên phóng lớn, một loại cảm xúc kinh ngạc xuất hiện trên khuôn mặt của hắn.

Kinh ngạc sao?

Đúng vậy!

Ở trong trí nhớ của hắn thì lúc này Bùi Đông Lai không đuổi kịp hắn đây cũng là nói tốc độ của Bùi Đông Lai không bằng hắn.

Mà giờ phút này, Bùi Đông Lai lại thể hiện ra tốc độ vượt xa hắn.

Aust bởi vì tốc độ của Bùi Đông Lai mà cảm thấy kinh ngạc còn Bùi Đông Lai thì cũng vì thực lực của Aust mà cảm thấy có chút ít kinh ngạc.

Giao thủ ngắn ngủi trôi qua, Bùi Đông Lai có thể xác định rằng thực lực của Aust còn mạnh hơn cả Diệp Thiên nữa.

Sau khi biết rõ được thực lực của Aust thì Bùi Đông Lai biết nếu bản thân muốn chiến thắng thì chỉ có thể thông qua tốc độ.

- Tao nhớ được lúc này mày vừa nói nếu không phải kiêng kỵ tay súng bắn tĩa thì mày dùng một tát là có thể chụp chết tao đúng không?

Ánh mặt trời chiếu vào rừng dừa, chiếu lên khuôn mặt của Bùi Đông Lai, làm cho Aust có thể thấy được sát khí trên người Bùi Đông Lai.

Nói xong, Bùi Đông Lai lại động.

Lúc này đây.

Bùi Đông Lai dùng “Thiên đình phát kính, túc để dừng tuyền”

Hắn giống như là quỷ mỵ, bỗng dưng xuất hiện bên cạnh người Aust rồi vung tay tát vào mặt của Aust.

“Bốp”

Không đợi Aust né tránh hay ngăn cản, một tát cả Bùi Đông Lai đã tát trúng khuôn mặt của, phát ra một tiếng vang giòn.

- FUCK!

Tuy rằng một tát của Bùi Đông Lai không có tạo ra thương tổn gì đối với Aust nhưng mà điều này đã hoàn toàn chọc giận hắn, hắn nổi giận gầm lên một tiếng rồi chụp vào người Bùi Đông Lai.

Dường như sớm đoán được Aust sẽ phản kích, Bùi Đông Lai lập tức lui lại làm cho một đòn của Aust chụp vào khoảng không.

- Mày vừa nói, Vũ Thần TQ cùng võ học TQ đều là chó má.

Bùi Đông Lai lui ra sau rồi nhìn chằm chằm vào Aust:

- Tiếp theo, tao sẽ cho mày biết cái gì gọi là võ học TQ chân chính.

Tiếng rơi, người hiện.

Bùi Đông Lai xuất hiện trước mặt Aust, tay phải vung lên, 5 ngón tay khép lại giống như là đầu rắn, đâm thẳng vào huyệt Thái Dương của Aust.

Huyệt Thái Dương vốn là một huyệt vị quan trọng trong cơ thể con người, nếu người thường bị công kích vào huyệt này thì nhẹ thì hoa mắt, chóng mặt, nặng thì banh chè.

Tuy rằng kinh lực trên người Aust phân bố toàn thân, thân hình cứng rắn như sắt nhưng mà ở Bùi Đông Lai xem ra nếu như hấn toàn lực công kích vào tử huyệt của Aust thì tuyệt đối có thể gây thương tổn cho Aust.

“Bốp”

Lại một tiếng trầm đục vang ra, giống như suy đoán của Bùi Đông Lai, tuy rằng Aust đã dựa vào kinh lực của mình mà triệt tiêu một đòn công kích của Bùi Đông Lai nhưng mà hấn cũng có chút hoa mắt.

Một kích đắc thủ, Bùi Đông Lai cũng không có dừng lại mà là một quyền đánh về phía huyệt Nhân Trung của Aust.

Huyệt Nhân Trung cũng là một tử huyệt.

445. Chương 439: Tự Tay Chém Giết (hạ)

“Bốp”

Một quyền của Bùi Đông Lai đâm thẳng vào huyệt Nhân Trung của Aust khiến cho cả người hấn chấn động, khí huyết quay cuồng, cả người giống như quả bóng chày, bay ngược ra sau.

“Rắc”

Ngay sau đó, thân thể của Aust đập vào một cây dừa làm cho cả cây dừa đổ ngã.

“Mặc dù đối với người luyện võ thì lực lượng và tốc độ là quan trọng nhất nhưng mà kỹ xảo mới chỉ là nhân tố quyết định để giành thắng lợi.”

Một quyền đánh bay Aust, Bùi Đông Lai không có thừa thắng xông lên mà là âm thầm suy tư, tổng kết lại kinh nghiệm.

Cùng lúc đó, Aust đã từ mặt đất bắn lên, hấn cũng không có chủ động công kích Bùi Đông Lai, cũng không có kêu gào mà là trừng to mắt, vẻ mặt kỳ lạ nhìn vào Bùi Đông Lai, cảm giác kia giống như đang hỏi: “Tại..tại sao lại như vậy? Từ lúc nào mà hấn lại đột nhiên mạnh đến như thế?”

Ngay sau đó.

Không đợi Aust lấy lại tinh thần, Bùi Đông Lai lại động, cả người liền bắn về phía Aust, tay phải hóa thành chưởng, đánh về huyệt Ấn Đường của Aust.

Cũng giống với huyệt Thái Dương và Nhân Trung, huyệt Ấn Đường cũng là một trong những tử huyệt trên cơ thể con người.

Nhưng mà so với các bộ phận khác trên người thì huyệt Ấn Đường là một bộ phận yếu nhất, một khi bị trúng vào thì liền chết ngay.

Aust cũng biết được bộ phận ấy là bộ phận yếu nhất trên cơ thể.

Vì thế, Aust không chút suy nghĩ liền vung tay chặn ở trước mặt.

“Bốp”

Tiếng vang giòn truyền ra, một chưởng Bùi Đông Lai đã vỗ vào trên cánh tay của Aust, vẫn chưa tạo thành thương tổn gì lớn với Aust.

- FUCK, chết.

Aust hóa giải một đòn công kích của Bùi Đông Lai rồi liền hóa thủ vi đao, chém thẳng vào đầu của Bùi Đông Lai.

Cảm nhận được Aust công kích lại mình, Bùi Đông Lai chỉ mỉm cười rồi nghiêng người né qua, làm cho một đòn của Aust thất bại.

Tránh được một đòn của Aust, Bùi Đông Lai không có dừng lại mà là tay phải nắm chặt, đột nhiên vung lên, một chiêu Câu Quyền nhắm vào huyết Hắc Hổ Đào Tâm mà đâm vào.

“Hừ”

Lại đối mặt với đòn công kích của Bùi Đông Lai, Aust cũng không né tránh mà là tùy ý để Bùi Đông Lai công kích. Tay phải của hắn hóa thành trảo, chụp vào cổ họng của Bùi Đông Lai, muốn bóp nát cổ họng của Bùi Đông Lai.

Sở dĩ hắn không phòng thủ mà còn công kích lại là bởi vì hắn tin tưởng đòn công kích của Bùi Đông Lai sẽ không tạo thành thương tổn gì đối với mình.

Lý tưởng thật phong mãn nhưng sự thật lại rất hôi lông.

“Bóp”

Một quyền Bùi Đông Lai nện trúng vào huyết Hắc Hổ Đào Tâm của Aust, Âm Kinh bùng nổ, tuy rằng đã bị kinh lực trên người Aust hóa giả đi không ít nhưng mà cũng làm cho khí huyết trên người Aust quay cuồng, tay phải của hắn muốn bóp lấy cổ họng của Bùi Đông Lai dừng lại ở trên không.

“Bóp”

Lại một quyền.

Vẫn nện vào huyết Hắc Hổ Đào Tâm.

“Phốc”

Thân hình của Aust giống như là một con tôm khô, há miệng phun một búng máu.

- Quỳ xuống cho tao.

Liên tục 2 quyền đánh vào huyết Hắc Hổ Đào Tâm của Aust, Bùi Đông Lai liên quát lên một tiếng, hóa thủ thành chưởng, chụp vào ngay giữa đầu của Aust.

Bởi vì kinh khí đã mất hết nên theo bản năng Aust vung tay đỡ lấy.

Nhưng mà.

Bởi vì kinh khí trên người hắn đã mất đi cho nên không thể đem kinh lực tập trung vào cánh tay để đỡ được.

“Bóp”

Một chưởng đánh ra, Âm Kinh bùng nổ.

“Rắc”

Âm Kinh khủng bố đã làm gãy cánh tay của Aust, thế công không giảm vẫn thẳng vào đầu của Aust mà chưởng xuống.

Tuy rằng cánh tay của Aust đã gãy bất quá hắn cũng không dám chậm trễ, cũng không để ý đến cơn đau từ cánh tay và bụng truyền vào. Cả người hắn cố gắng né qua một bên.

“Rắc”

Tuy rằng hắn đã né qua một bên nhưng mà đầu vai của hắn cũng bị Bùi Đông Lai chụp trúng. Âm Kinh trên cánh tay Bùi Đông Lai bùng nổ trong nháy mắt đã đánh vào cơ thể của hắn làm cho xương vai hắn bị vỡ ra hơn nữa 2 chân liền dính sâu vào trong đất.

- Quỳ xuống.

Bùi Đông Lai quát lên một tiếng lớn rồi tay phải phát lực, đánh xuống.

“Bịch”

Liên tục bị trúng chiêu, Aust không thể chịu đựng được nữa, 2 chân hần mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Giờ phút này hần giống như là một con chó TQ quỳ trước mặt Bùi Đông Lai vậy.

“Vù”

Bùi Đông Lai bước lên một bước rồi chân phải của hần đá ra, nhắm ngay ngực của Aust mà đá thẳng vào. Là Tiên Chân.

Lúc này, một đòn này của Bùi Đông Lai đá vào đùi của Aust thì không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với hần.

Nhưng mà lúc này đây, kinh khí trên người của hần đã mất hết, cho dù thân thể có cứng rắn đến đâu cũng không thể ngăn cản.

“Rắc”

Lực đạo khủng bố đã đá gãy xương sườn của Aust, hần giống như một quả bóng bị đá bay ra xa.

“Rầm”

Thân thể của Aust hung hăng đập xuống đất, máu me đầy người. Dưới ánh mặt trời cả người của hần trở nên vô cùng chói mắt.

Cả người hần giống như là một con chó chết, cả người run rẩy, không ngừng học máu.

Ngoài rừng dừa.

Tất cả mọi người đều lo lắng chờ đợi kết quả.

Lo lắng là bởi vì thông qua lần giao chiến ngoài rừng dừa thì bọn hần nhìn ra Bùi Đông Lai không phải là đối thủ của Aust.

Nhưng mà hiện giờ Aust lại giống như một con chó chết nằm trên mặt đất, thở thì nhiều mà hít vào thì ít.

“Ách”

Một màn này đã làm cho bọn hần hoàn toàn sợ ngây người.

- Hần...hần lại mạnh đến mức này rồi.

Khiếp sợ qua đi, Hạ Hà lấy lại tinh thần, cười khổ không thôi:

- Hồ phụ vô khuyến tử, Vũ Phu, ông có đứa con như vậy thì có chết cũng không tiếc.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai giống như là chiến thần, bước từng bước đi tới phía Aust.

Nhìn Bùi Đông Lai đi về phía mình thì khuôn mặt của Aust không còn vẻ cuồng ngạo nữa mà thay vào đó chính là sự sợ hãi.

Sợ hãi rất nhiều, hần giấy dựa muốn đứng lên.

Ở cái nhìn chăm chú của đám người Thái Hồ, Jason thì Aust cố nén đau, 2 tay chống xuống mặt đất, từ từ...từ từ đứng lên.

Ngay sau đó.

Không đợi Aust đứng lên thì Bùi Đông Lai đột nhiên đạp vào người của hần.

“Bốp”

Một cước đạp xuống làm cho cả người Aust liền ngã xuống, 2 chân của hần nện xuống mặt đất. Cả người không ngừng run lên.

Mặc dù là như thế nhưng mà hắn cũng không cam lòng cứ như vậy mà chết đi. Hắn lại giãy dụa rồi muốn đứng lên một lần nữa.

“Bịch”

Lúc này đây không đợi Bùi Đông Lai ra tay thì bởi vì Aust mất máu quá nhiều thêm vào đó là thương thể quá nặng nên thân thể thoát lực, cả người hắn tự ngã xuống.

”Hô... Hô... Hô...”

Sau khi ngã xuống đất thì Aust trừng lớn mắt nhìn vào Bùi Đông Lai, vẻ hoảng sợ trên mặt hắn hiện ra, hắn cố thở sau đó..lại...lại cố gắng đứng dậy một lần nữa.

“Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!”

Sau đó, dưới cái nhìn của đám người Jason, Thái Hổ thì Aust lại giãy dụa đứng lên rồi ngã xuống, mỗi lần ngã xuống đất thì thương thể trên người lại trở nên trầm trọng hơn. Cả người hắn đã hoàn toàn nhuộm đỏ bởi màu máu tươi, ngay cả khí lực đưa tay lên cũng không được.

Nhìn vào hình ảnh trước mặt thì Thái Hổ vô cùng rung động, hắn không kìm lòng được mà đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kính sợ.

Mất thấy Bùi Đông Lai đến gần thì Aust cũng biết được bản thân hắn phải chết cho nên cũng không tiếp tục giãy dụa nữa mà là trừng to mắt, nhìn về Bùi Đông Lai. Hắn cố gắng há mồm, kết quả là há cả nửa ngày mà cũng không há ra được.

Không thể há mồm, Aust chỉ có thể trừng to mắt nhìn vào Bùi Đông Lai, cảm giác kia giống như đang hỏi: “ Chẳng lẽ đây là võ học của TQ sao?”

Không trả lời.

Bùi Đông Lai dừng bước lại, từ trên cao nhìn xuống, dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn vào Aust.

Có lẽ là ánh mắt thương hại của Bùi Đông Lai đã kích thích Aust, cũng có lẽ là hắn bắt đầu hồi quang phản chiếu. Hô hấp của hắn lại được tiếp tục, trong cơ thể tràn ngập một cỗ lực lượng không biết ở đâu ra.

- Tốc độ của mày, lực lượng, năng lực phản ứng cùng năng lực chống trả của mày không bằng tao, tại sao mày lại có thể đánh bại được tao?

Về mặt của Aust không thể tin tưởng nhìn vào Bùi Đông Lai, điên cuồng mà lắc đầu:

- Làm sao mà võ học TQ lại mạnh đến thế?

- Sẽ không, tuyệt đối sẽ không!

Aust nói xong, trong lòng vừa động, đoán được cái gì. Hắn trừng to mắt, nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai:

- Nhất định là mày che giấu thực lực! Nhất định là như vậy.

Vẫn không trả lời.

Bùi Đông Lai từ từ ngồi xuống đất, mặt không thay đổi mà vươn tay ra, một phát bắt trúng cổ của Aust rồi xách hắn lên giống như là xách một con gà.

“Rắc”

Tay của Bùi Đông Lai phát lực, bóp nát cổ họng của Aust rồi sau đó dùng sức kéo một cái.

“Phốc”

Kéo xong một cái thì đầu và người của Aust đã chia đôi cơn mơ, cột máu phóng lên cao.

Bùi Đông Lai mang theo đầu của Aust, ngẩng đầu nhìn trời:

“ Tiêu Phi, hắn là tên Thần Vong thứ nhất tôi giết chết nhưng cũng không phải là tên cuối cùng. Tôi cam đoan, không lâu nữa, trên dưới Thần Vong, gà chó không tha.”

446. Chương 440: Núi Dao Biển Lửa, Không Chối Từ.

“Ừc”

Thấy Bùi Đông Lai cầm đầu của Aust trong tay thì Thái Hổ chỉ cảm thấy trái tim của mình bị người dùng búa đập vào, cả người chấn động không thôi.

“Ừc...Ừc”

Hắn liên tục nuốt nước bọt xuống, sau đó hắn không có đưa tay lau đi những giọt mồ hôi lạnh mà là thân thể cứng ngắc, hai chân run run đi về phía Bùi Đông Lai.

So sánh với Thái Hổ mà nói thì đám bảo tiêu của hắn tuy rằng trên người đều nhuốm máu vô số nhưng mà đây là lần đầu tiên bọn hắn thấy được cảnh một người vịn đầu của người khác xuống, hơn nữa lại còn vịn đầu của Aust thủ lĩnh của Thần Vồng nữa.

Cho nên, so với Thái Hổ thì trong lòng của bọn hắn càng rung động hơn.

Nhưng mà.

Rung động thì rung động, khi bọn hắn thấy được cả người Thái Hổ run run đi về phía Bùi Đông Lai thì mặc dù trong lòng bọn hắn vẫn còn sợ hãi Bùi Đông Lai. Bất quá bọn hắn vẫn kiên trì, sắc mặt trắng bệch mà đi theo sau Thái Hổ.

- Chủ...chủ nhân tôn quý.

Rất nhanh, Thái Hổ liền đi đến trước mặt Bùi Đông Lai, hai chân hắn run run, giống như là một tên nô tài, cúi đầu chào hỏi Bùi Đông Lai.

Cúi người 90 độ.

Giờ phút này.

Trên mặt của hắn không có...chút biệt khuất cùng không cam lòng nào. Thay vào đó là may mắn, may mắn khi đứng về phía Bùi Đông Lai.

Bởi vì sau khi thấy được thủ đoạn của Bùi Đông Lai thì hắn có lý do để tin tưởng nếu ngay lúc đó hắn lựa chọn đứng ở bên phía Thần Vồng thì hắn sẽ là người bị Bùi Đông Lai vịn gậy đầu trước.

- Nơi này truyền ra tiếng súng, rất nhanh cảnh sát sẽ đến đây.

Bùi Đông Lai thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Thái Hổ.

- Xin chủ nhân yên tâm, tôi biết nên xử lý như thế nào.

Bị Bùi Đông Lai nhìn chằm chằm vào thì Thái Hổ cảm giác được bản thân mình như bị tử thần theo dõi, cả người cứng ngắc, lông tơ trên người dựng lên, hắn không đợi Bùi Đông Lai nói xong thì liền khẩn trương thể hiện lòng trung thành của mình.

- Theo ta được biết thì lần này Thần Vồng còn để người thâm nhập vào các nước DNA, chẳng hạn nhưng là Singapore.

Ánh mắt Bùi Đông Lai lóe lên.

Thái Hổ vội vàng gật đầu:

- Vâng, chủ nhân. Thần Vồng cố gắng âm thầm thế giới ngầm của DNA nhưng ở VN thì bởi vì có Góp ka nên bọn nó không có cách nào thâm nhập vào nổi.

- Thái Hổ, ông có hận Thần Vồng không?

Bùi Đông Lai đột nhiên hỏi.

“Ách”

Nghe được câu hỏi của Bùi Đông Lai thì Thái Hổ ngẩn ra, sau đó không kìm lòng được mà gật đầu:

- Bẩm chủ nhân, tôi hận không thể một đao đâm chết mẹ lũ cho dễ kia.
- Ông cảm thấy được mấy vị lão đại của các nước khác cũng sẽ hận Thần Vồng giống ông không?

Bùi Đông Lai lại hỏi.

“Ách?

Lại nghe được câu hỏi của Bùi Đông Lai, trong lòng Thái Hổ vừa động, mơ hồ đoán được cái gì nhưng mà hắn không có nói ra mà là gật đầu:

- Có.
- Một khi đã như vậy thì ông hãy tìm cách liên hệ với những người đó, tìm cách đối phó với đám Thần Vồng, đem Thần Vồng đuổi ra khỏi DNA.

Bùi Đông Lai trầm giọng nói:

- Bộ phận quan trọng của Thần Vồng nằm ở Châu Âu. Mạng lưới quan hệ của bọn hắn ở Châu Á không đáng để nhắc tới. Kể từ đó, nếu như ông liên hệ với các vị lão đại của các nước khác, sau đó nhờ cảnh sát đối phó thì nhất định có thể đuổi được bọn chúng ra khỏi DNA.

Luc này đâu, Thái Hổ không có trả lời ngay.

Tuy rằng hắn đã nhìn ra khả năng thành công của kế hoạch này của Bùi Đông Lai nhưng mà hắn biết được đạo lý súng bắn chim đầu đàn.

Ở hắn xem ra nếu như hắn gặp mặt các vị đại ca kia, đem Thần Vồng đuổi ra khỏi DNA thì Thần Vồng chưa chắc sẽ đối phó với những người khác. Nhưng mà tuyệt đối sẽ trả thù hắn hơn nữa là trả thù một cách điên cuồng.

Chẳng phải Bùi Đông Lai cũng nhìn ra lo lắng trong lòng của Thái Hổ sao?

Mất thấy Thái Hổ trầm mặc không nói, Bùi Đông Lai trầm giọng nói:

- Thái Hổ, ông không có lựa chọn nào khác.

Không có lựa chọn nào khác sao?

Trong lòng Thái Hổ chấn động mạnh, cả người giống như là quả bóng bị xì hơi, trực tiếp dờ người ra. Hiện giờ Aust cùng người của hắn đã chết ở Thailand, hơn nữa còn chết trong sơn trang của hắn, mà người bên ngoài lại không biết là do Bùi Đông Lai động thủ. Dưới tình hình như vậy, nếu hắn không ra mặt liên hợp, vận động những người khác đối phó với Thần Vồng thì Thần Vồng cùng tìm hắn để tính sổ.

Hơn nữa, lui một bước mà nói thì cho dù Thần Vồng không tìm hắn để tính sổ thì Bùi Đông Lai sẽ dễ dàng tha cho hắn sao?

Sẽ không!

Đây là đáp án trong lòng của Thái Hổ.

Bởi vì hắn tin chắc Bùi Đông Lai chỉ muốn lợi dụng hắn để kích động đám người kia, rồi sau đó xuống tay với Thần Vồng mà thôi.

- Chủ nhân, tuy rằng toàn bộ đám đại ca của DNA cũng hận Thần Vồng nhưng mà chắc gì bọn hắn đã ra tay đối phó với Thần Vồng. Ngược lại, tôi cam đoan bọn hắn sẽ xem chừng, xem coi thử có người nào âm thầm mật báo cho Thần Vồng biết hay không?

Sau khi biết mình không còn lựa chọn nào khác thì Thái Hổ nói ra lo lắng ở trong lòng.

- Ta sẽ đem dong binh đoàn Satan ở lại giúp ông xử lý đám thành viên Thần Vồng ở DNA.

Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Còn về phần sau này Thần Vồng tiếp tục phái người vào DNA thì đó chính là việc của ông, ông tự nghĩ biện pháp đi.

- Được.

Thái Hổ cắn chặt răng, gật đầu đáp ứng. Sau đó khuôn mặt tỏ ra lo lắng, hỏi:

- Chủ nhân, về thuốc giải của tôi...

Thái Hổ không nói hết câu nhưng mà ý tứ vô cùng rõ ràng : “ Tôi giúp cậu làm việc, ít nhất cậu phải giúp tôi giải độc.”

- 3 ngày sau sẽ có người đưa cho ông.

Bùi Đông Lai nói xong thì thấy Thái Hổ lộ ra vẻ vui vẻ nhưng mà câu sau của Bùi Đông Lai giống như là thau nước lạnh tạt vào mặt Thái Hổ:

- Bất quá, chờ sau 3 ngày khi ăn thuốc giải này vào thì cách mỗi tháng ông cần phải uống 1 viên thuốc giải, nếu không thì độc tính trong người của ông sẽ phát tác.

“Ách..”

Nghe được Bùi Đông Lai nói lời này thì vẻ vui sướng trên mặt của Thái Hổ lập tức cứng ngắc lại.

Sau đó, hắn cố gắng mở miệng nói cái gì đó nhưng mà khi thấy được đầu của Aust nằm trong tay của Bùi Đông Lai thì hắn đành nuốt lời nói trở lại.

- Tốt lắm, để người của ông đi rửa sạch hiện trường, ông đi đối phó với đám cảnh sát đi.

Bùi Đông Lai thấy thế thì biết rõ Thái Hổ thần phục mình bây giờ chỉ là vì thuốc giải. Tuyệt đối không lo lắng Thái Hổ phản bội hắn.

Nói xong, Bùi Đông Lai thấy 4 người Jason đi tới thì không có nói chuyện với Thái Hổ nữa mà là đi về phía 4 người Jason.

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi thì sắc mặt Thái Hổ trắng bệch, cơ thể không ngừng run lên, cuối cùng hắn vô lực mà nhắm mắt lại, phun ra một ngụm oi bức, trầm giọng nói:

- Còn mẹ nó thất thần làm gì? Mau để người rửa sạch hiện trường cho ta.

- Vâng, lão bản.

3 gã bảo tiêu của Thái Hổ đều nhìn ra tâm tình của hắn không xong, thế nào còn dám nói lời vô nghĩa nữa?

Rất nhanh, 4 người Jason đi đến trước mặt Bùi Đông Lai, Jason cười khổ nói:

- Tiểu tử, thật không ngờ, trình độ của cậu lại mạnh đến như vậy.

Nghe được Jason nói như thế thì 3 người Cain, De Rossi cùng Fan Bate đều lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn vào Bùi Đông Lai.

Lúc này, bởi vì tốc độ của Aust quá nhanh nên bọn hắn không có cách nào bắn trúng Aust được.

Điều này làm cho bọn hắn biết được trình độ của Aust cường đại đến mức nào.

Mặc dù là Aust cường đại như thế nhưng cuối cùng lại bị Bùi Đông Lai vặn gãy cổ. Điều này đã mang đến rung động cho bọn hắn.

- Nếu không phải có sự chỉ dạy của 4 vị giáo quan thì tôi cũng không trở nên cường đại như thế này.

Bùi Đông Lai cười cười nói.

De Rossi cười trêu ghẹo:

- Tiểu tử, càng ngày cậu càng biết nói chuyện. Dừng từ trong nước của các cậu thì đây chính là vô...vô mông ngựa?

”Ha ha...”

De Rossi vừa nói xong thì Jason, Cain cùng Fan Bate đều không nhịn được mà cười lớn, trong nụ cười lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Có thể dạy ra một người đệ tử như Bùi Đông Lai thật là một chuyện đáng để kiêu ngạo.

- 4 vị giáo quan, lần này thành viên của Thần Vồng lên vào ĐNA, người mạnh nhất là Aust cùng với 8 tên thuộc hạ đã bị giết chết, hiện giờ những người còn lại thì nhờ mọi người ra tay.

Bùi Đông Lai nói xong, trên mặt toát lên vài phần cảm kích.

- Tiểu tử, cậu yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho bọn ta. Một ít đám thành viên bình thường thì chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Jason cười cười, sau đó thấy được trên mặt Bùi Đông Lai hiện lên vẻ cảm kích thì liền nói thêm:

- Ngoài ra, cậu không cần phải cảm kích bọn ta. Tuy rằng bọn ta giúp cậu đối phó với đám người Thần Vồng kia nhưng mà càng quan trọng hơn là muốn khiêu chiến bản thân mình, khiêu chiến cực hạn. Huống chi, chúng ta đều chờ mong cậu dùng cách gì để tiêu diệt đám Thần Vồng kia?

Nói xong, ánh mắt của 4 người Jason đều nhìn vào Bùi Đông Lai, trong ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong.

- Cũng giống như đối phó với hắc thôi.

Bùi Đông Lai cầm đầu của Aust lên:

- Tôi sẽ gom đủ đầu của tên Odin và 4 đứa con nuôi của hắn để tế điện cho người anh em đã chết đi.

“Ách?”

4 người Jason đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

- 4 vị giáo quan, nếu sau này dòng binh đoàn Satan cần tiền mua vũ khí hoặc là để xây dựng căn cứ thì cứ gọi cho tôi.

Bởi vì chuyện tình của Tiêu Phi quá mức mơ hồ cho nên Bùi Đông Lai không thể giải thích cho đám người Jason được, hắn đành phải nói sang chuyện khác.

- Ha ha, khẩu khí của cậu thật lớn a...

”Ha ha...”

4 người Jason đều cười phá lên.

- Thái Hổ, đem đầu của tên Aust này rửa sạch, rồi nghĩ cách giữ lạnh nó để tôi đem về TQ.

Bùi Đông Lai cũng cười, sau đó nhìn về phía Thái Hổ, nghĩ nghĩ một lát rồi nói.

- Vâng, chủ nhân tôn quý.

Mặc dù Thái Hổ muốn thoát khỏi sự khống chế của Bùi Đông Lai nhưng mà hắn biết được hắn không thể nào thay đổi tất cả chuyện này, hắn chỉ có thể yên lặng cam chịu.

- 4 vị giáo quan, tôi đi nói với chú Hạ vài câu đã.

Đưa đầu người giao cho Thái Hổ xong, Bùi Đông Lai liền chấm dứt cuộc nói chuyện với 4 người Jason rồi đi về phía Hạ Hà đứng cách đó không xa.

- Chú Hạ.

Bùi Đông Lai đi đến bên cạnh Hạ Hà rồi gọi Hạ Hà bằng chú.

- Tiểu Bùi, Hạ bàn tử tôi đây không thích nhiều lời cho nên 2 từ cảm ơn thì tôi cũng không nói nữa.

Nhìn khuôn mặt dính máu của Bùi Đông Lai thì trên mặt Hạ Hà nở ra nụ cười tiêu sái:

- Cái mạng Hạ bàn tử này là của cậu. Sau này chỉ cần cậu nói một câu, cho dù là nước sôi lửa bỏng thì Hạ bàn tử này cũng không từ chối.

447. Chương 441: Nam Nhân.

Trên thế giới này có hai loại người.

Có một loại người lúc nào cũng bao hoa chích chòe, nói rằng ta đây lúc nào cũng là số một. Nhưng đợi đến khi bạn mình gặp chuyện thì hắn lại không giúp đỡ, thậm chí vì lợi ích của mình mà còn có thể ném đá xuống giếng nữa.

Loại người khác thì rất ít khi hứa với ai điều gì, nhưng mà một khi đã hứa rồi thì cho dù trời có sập xuống thì hắn vẫn làm cho bằng được.

Nạp Lan Trường Sinh thuộc loại người trước, Hạ Hà thuộc loại sau.

Trong 20 năm thì cuộc đời của Hạ Hà đã trải qua vô số biến cố, nào là làm culy cho người khác, giết người.... Nhưng mà.

Trong 20 năm qua, hắn chỉ hứa có một lần duy nhất.

Lần đó, bởi vì xuất thân của hắn còn bần hàn, nên khi bước vào cánh cửa Tổng gia thì hắn đã nói với ông nội của Tổng Hân rằng:

- Nếu ngài không chê thì cháu sẽ gọi ngài là một tiếng ông nội. Ông nội, người nhà của cháu đều đã mất hết, cha mẹ đều đã mất vì thiếu ăn. Năm đó, bọn hắn đã đem tất cả những thứ còn ăn được như vỏ cây, rễ cây... đưa cho cháu và em trai của mình ăn, còn bọn họ thì nằm xuống. Hiện tại, tuy rằng trong tay cháu không có cái gì nhưng mà nếu Tổng Hân một mực đi theo cháu thì như vậy cháu xin hướng về ông và cô dì cam đoan rằng cháu sẽ không để cho nàng kém hơn những người khác, ngược lại cháu sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng.

Bởi vì lời thề kia.

Mà trong 20 năm qua, Hạ Hà giống như là một con chó điên, dùng hết mọi cách để thượng vị.

Đồng thời, cũng vì lời thề kia.

Cho dù Hạ Hà có nổi bật như thế nào, có bị người đời gọi là Ngọc Thạch chi vương của TQ thì lúc nào, khi bước về nhà thì Tổng Hân nói gì thì hắn cũng đều nghe nấy, người trong giang hồ vẫn hay gọi là sợ vợ.

Điều này làm cho rất nhiều người không hiểu được Hạ Hà, bọn hắn không rõ vì sao ở bên ngoài Hạ Hà lại cuồng như thế nhưng về nhà thì vợ bảo gì thì hắn lại làm nấy?

Không có ai biết, mỗi lần khi hắn bước về nhà, nghe vợ của mình rống lên như sư tử hà đông, mỗi lần hắn bị vợ nắm lấy lỗ tai giáo huấn thì trong lòng Hạ Hà lại giống như ăn phải mật, hắn cười đến híp mắt.

Sau 20 năm, Bùi Đông Lai chính là người thứ 2 mà Hạ Hà hứa.

Bùi Đông Lai cũng không biết sự tích của Hạ Hà, nhưng mà hắn có thể cảm nhận thành ý của Hạ Hà, điều này làm cho hắn vô cùng xúc động đồng thời hắn cũng cười khổ nói:

- Chú Hạ, dì Tổng và Y Na đều đang chờ tin tức của chú. Bây giờ chú hãy gọi điện thoại báo an cho họ đi.

- Di động.

Hạ Hà sớm đã muốn gọi điện thoại rồi nhưng mà lại không có điện thoại. Lúc này nghe Bùi Đông Lai nói vậy thì hắn giống như sắc lang, bộ dạng vô cùng gấp gáp.

- Trên tay cháu còn dính máu, chú tự lấy đi.

Bùi Đông Lai thấy thế, đỡ khóc đỡ cười ý bảo Hạ Hà thò tay lấy trong túi của mình.

Hạ Hà nghe vậy thì liền bỏ tay vào túi của Bùi Đông Lai, rồi rút ra một chiếc Nokia đời cũ.

"Ách..."

Thấy được Bùi Đông Lai dùng chiếc 1200 này thì Hạ Hà trừng to mắt, dường như hắn không tin lấy địa vị bây giờ của Bùi Đông Lai thì sẽ dùng chiếc điện thoại cùi bắp này.

- Là của Qua tử mua.

Thấy được vẻ kinh ngạc của Hạ Hà thì Bùi Đông Lai cười cười:

- Cái này cũng không tệ.

- Qua tử là ai?

Hạ Hà hỏi.

- Cha của cháu.

Bùi Đông Lai lộ ra nụ cười ngây ngô giống như Qua tử.

”_____”

Hạ Hà không phản bác được, sau đó trực tiếp bấm điện thoại của biệt thự Hạ gia.

...

Xuân Thành, trong hoa viên khu biệt thự Hạ gia.

Hạ Y Na ngồi trên ghế đá nhìn lên bầu trời, suy nghĩ xuất thần.

Gió nhẹ thổi qua, thổi lên mái tóc dài trên đầu của nàng làm cho người ta không thể thấy rõ được vẻ mặt của nàng.

- Y Na, ghế đá rất lạnh, đừng nên ngồi nữa.

Tổng Hân đầy lo lắng đi đến bên cạnh Hạ Y Na, vốn là sửa sang lại mái tóc của Hạ Y Na sau đó mới ôn nhu nói.

- Không sao đâu.

Hạ Y Na khẽ lắc đầu.

Nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Hạ Y Na thì Tổng Hân không khỏi đau lòng.

Đau lòng là bởi vì nàng biết từ sau khi Bùi Đông Lai xuất ngoại thì tuy rằng nhìn bề ngoài của Hạ Y Na vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng mà trong lòng nàng rất lo lắng.

- Nó không gọi điện cho con sao?

Tổng Hân ngồi ở trên ghế đá, đem Hạ Y Na kéo vào trong lòng, mang theo vài phần chờ mong cùng lo lắng hỏi.

- Vẫn chưa.

Hạ Y Na nhẹ nhàng trả lời một tiếng sau đó dí sát đầu vào lồng ngực của Tổng Hân, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Bùi Đông Lai đã khắc sâu vào tâm trí của mình. Đôi lông mi của nàng khẽ nhú lại, trong đôi mắt hiện lên vẻ lo lắng:

- Mẹ, cậu ấy sẽ không có việc gì chứ?

- Nó tuy còn nhỏ tuổi nhưng mà mọi chuyện sóng to gió lớn trên đời này thì nó cũng đều đã trải qua, lần này tự nhiên cũng sẽ không có việc gì.

Tuy rằng trong lòng Tổng Hân lo lắng nhưng mà nàng vẫn cười nói an ủi Hạ Y Na.

- Nhưng mà lần này khác so với mấy lần trước, lần này cậu ấy đi ra nước ngoài.

Hạ Y Na không có che giấu vẻ lo lắng của mình:

- Hơn nữa, cha còn bị người ta bắt làm con tin.

- Nếu nó dám đi thì tự nhiên là nó sẽ nắm chắc.

Tuy nói là vậy nhưng mà trong lòng Tổng Hân vẫn lo lắng cho Bùi Đông Lai, hơn nữa càng lo lắng cho an nguy của Hạ Hà.

Hạ Y Na trầm mặc.

- Phu...phu nhân, tiểu thư.

Bỗng nhiên, một osin từ trong nhà chạy ra, vẻ mặt kích động hướng về phía 2 người bọn họ hô to.

- Chị Lan, sao thế?

- Là...Hạ...Hạ tiên sinh gọi.

- Cái...cái gì?

Nghe được người osin nói như thế thì 2 người Tống Hân và Hạ Y Na liền đứng lên.

- Hạ tiên sinh nói để cho phu nhân và tiểu thư nghe điện thoại.

Osin thấy thế thì cười nói.

- Không...Không chết! Hạ bàn tử không chết.

Lại nghe được người Osin nói như thế thì Tống Hân giống như là nghe được khúc hát hay nhất trên thế giới này. Nàng kích động không gì sánh kịp, ôm Hạ Y Na, nói năng một cách lộn xộn:

- Hạ bàn tử đã đáp ứng sẽ mang lại hạnh phúc cả đời cho ta, hân còn phải thực hiện lời hứa đó, Diêm Vương cũng không dám thu hân.

Nói xong thì nàng liền rơi nước mắt.

- Mẹ, chúng ta đi nghe điện thoại đi.

Hạ Y Na cũng vô cùng kích động, bắt quả nàng không khó khóc, nàng vỗ vỗ vai Tống Hân rồi an ủi.

- Ủh, nghe điện thoại, lão nương cũng muốn hỏi Hạ bàn tử hân mấy hôm nay đã chết ở nơi nào? Nếu hân không thành thật khai báo thì chết với lão nương, lão nương sẽ để hân quỳ trên cái bàn xát.

Nghe được Hạ Y Na nói thế thì Tống Hân lau nước mắt, mỉm cười.

“Hi hi”

Hạ Y Na thấy Tống Hân lộ ra bộ dạng chân thật thì lập tức bị chọc cười:

- Mẹ, trong nhà có bàn xát không?

- Không có thì mua.

- Đừng có quỳ này quỳ nọ nữa, mau nghe điện thoại thôi.

Hạ Y Na dở khóc dở cười, kéo cánh tay Tống Hân, một đường đi vào biệt thự.

Chẳng biết tại sao, khi 2 người sắp đến bên chiếc điện thoại thì nụ cười trên mặt của 2 người đã biến mất, trong mắt ngân ngấn nước mắt.

- Hạ bàn tử.

Sau đó, Tống Hân đi lên, cầm điện thoại lên rồi quát lớn một tiếng.

- Lão bà đại nhân xinh đẹp, có gì cần sai bảo?

Đầu bên kia điện thoại, Hạ Hà cảm di động đã lâu, lúc này nghe được giọng nói của Tống Hân thì cũng không có tránh mặt Bùi Đông Lai mà là cười đùa hỏi.

“Ách”

Nghe được lời nói của Hạ Hà nhìn vào bộ dáng cợt nhả của hân thì Bùi Đông Lai cả kinh.

Sau đó, vẻ mặt hân tỏ ra quái dị tránh ra để Hạ Hà nghe điện thoại.

Biệt thự Hạ gia.

Sau khi nghe được giọng nói của Hạ Hà thì cả người Tống Hân giống như là bị chạm điện, cả người nàng run lên, nước mắt rơi như mưa.

- Ông là tên mập mập chết tiệt, ông chết ở đâu mà nhiều ngày rồi cũng không gọi điện cho tôi.

Tống Hân khóc lóc thảm thiết rồi nói.

- Báo cáo lão bà đại nhân, 2 ngày trước Bàn tử tôi đi lạc trong rừng, hôm nay dưới sự trợ giúp của Bùi Đông Lai thì mới có thể thoát ra được.

Hạ Hà cười cười, nói dối:

- Lão bà đại nhân, đừng khóc đừng khóc mà. Nữ nhi bảo bố còn ở bên cạnh đó, để nó thấy được bà khóc thì thật là mất mặt a.

- Ông mới mất mặt, mập mập chết tiệt.

Tống Hân nín khóc, mỉm cười mắng một câu rồi nói:

- Tôi để cho Y Na nghe điện.

- Ừh.

Trên mặt của Hạ Hà vẫn là bộ dạng cợt nhả nhưng mà 2 mắt của hắn đã đỏ bừng, tay phải cầm điện thoại cũng run lên.

- Hạ bàn tử.

Cầm điện thoại, Hạ Y Na giống như ngày thường vẫn gọi Hạ Hà là Hạ bàn tử, hơn nữa nàng còn tố cáo Tống Hân:

- Mẹ mới nói, xét hành động của cha nếu cha về thì mẹ sẽ để cha quỳ lên bàn xát, cha cảm thấy thế nào?

- Nữ nhi bảo bố, cái này còn phải hỏi sao? Cả nhà này thì mẹ của con chính là lão đại, cha còn lựa chọn nào khác sao?

Hạ Hà cười trêu ghẹo, đôi mắt có chút ướt át.

Mắt Hạ Y Na rưng rưng nước, nói:

- Hạ bàn tử, ý của cha chính là cha chỉ nghe theo lời của mẹ còn không nghe lời của con sao?

- Nghe, đều nghe hết, 2 người chính là chủ nhân còn cha chỉ là tiểu nhân.

Hạ Hà cười a a nói rồi lau đi những giọt nước trên khóe mắt.

- Cha.

Chẳng biết tại sao nghe được những câu nói hài hước của Hạ Hà thì Hạ Y Na không có cười lên giống như những lần trước mà là nàng cảm thấy trong lòng nhói đau. Nước mắt không kìm được mà rơi xuống, nàng cắn chặt môi, nhẹ giọng hô.

- Ừh.

Một tiếng “ Cha” này làm cho cả người Hạ Hà run lên, thiếu chút nữa là làm rớt điện thoại xuống.

- Ông ngoại đi rồi.

Hạ Y Na khóc, nói.

- Cha biết.

2 mắt Hạ Hà đỏ bừng.

- Bên ngoài nói cha đã xảy ra chuyện, con và mẹ đều lo lắng cho người.

Hạ Y Na ủy khuất khóc rống nói.

- Nha đầu ngốc, đừng khóc nữa, không phải là cha không có chuyện gì rồi sao?

Hạ Hà ngồi xuống đất, tùy ý để nước mắt chảy xuống.

Giờ khắc này.

Nam nhân đã từng ăn vỏ cây để sống sót, trong 20 năm qua sống như một con chó điên để cuối cùng thượng vị, Hạ Hà đã đem 2 chữ “ Nam Nhân ” phát huy ra.

448. Chương 422: Tình Kiếp.

- Chủ nhân, tôi đã giải thích với cảnh sát về vụ nổ súng mới vừa rồi.

Mấy phút sau, không đợi Hạ Hà cúp điện thoại. Sau khi nói chuyện điện thoại xong với đám cảnh sát Thailand thì Thái Hổ lập tức đi tới trước người Bùi Đông Lai, về mặt cung kích nói:

- Còn về phần lợi dụng cảnh sát, quân đội đối phó với Thần Vồng thì tôi không nói trong điện thoại. Tôi muốn đích thân đi gặp người chịu trách nhiệm để nói chuyện với hắn.

- Ta chỉ cần kết quả, không cần quá trình.

Đối mặt với vẻ cung kính cu ả Thái Hổ thì mặt Bùi Đông Lai không chút thay đổi, nói.

- Vâng, chủ nhân.

Thái Hổ cũng biết, hắn muốn lấy được sự tín nhiệm từ Bùi Đông Lai thì so với lên trời còn khó hơn, lui một vịn bước mà nói thì hắn hận không thể thoát khỏi sự khống chế của Bùi Đông Lai.

- Tốt lắm, ông đi chuẩn bị đi.

Bùi Đông Lai nghĩ nghĩ, nói:

- Mặt khác, đặt cho ta mấy vé máy bay.

- Vâng, chủ nhân.

Thái Hổ cung kính lĩnh mệnh, biết điều mà rời đi.

Thái Hổ rời đi không bao lâu, Hạ Hà cũng kết thúc cuộc nói chuyện.

Dưới ánh mặt trời, trên mặt của Hạ Hà đã khôi phục lại vẻ bình thường, trên mặt hắn đã nở ra những nụ cười hớn hở.

- Tiểu Bùi, để tỏ lòng cảm ơn của nhà chúng ta đối với cậu thì cậu đi về Xuân Thành với ta một chuyến, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm.

Bùi Đông Lai đưa điện thoại cho Bùi Đông Lai rồi cười nói.

Đối mặt với lời mời của Hạ Hà thì Bùi Đông Lai cũng không trả lời ngay mà là khuôn mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Hạ Hà đã lăn lộn trong xã hội mấy chục năm, có người nào là chưa từng thấy qua.

Hạ Hà liếc mắt nhìn ra Bùi Đông Lai đang do dự nên cười hỏi:

- Không muốn đi sao?

- Chú Hạ, cháu...

Bùi Đông Lai thở dài, cố gắng giải thích.

- Bởi vì Y Na.

Hạ Hà cười khở cắt ngang lời nói của Bùi Đông Lai.

”Ách...”

Hắn không ngờ rằng Hạ Hà sẽ biết được mình không muốn đi đến Tây Nam là bởi vì Hạ Y Na.

- Tiểu tử, cậu thích con gái ta, đúng không?

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào. Sắc mặt Hạ Hà phức tạp nhìn Bùi Đông Lai, tự hỏi tự đáp:

- Cậu từng nói với Hạ Bình, Hạ gia từng giúp cậu 2 lần cho nên cậu phí hết tâm tư để vận ngã đối thủ của ta là Từ Vạn Sơn, hơn nữa còn bay mưu tính kế để Hạ Bình đi thu thập một ít của cải còn lại của Từ gia.

- Nhưng cá nhân ta cảm thấy rằng sở dĩ cậu tận tâm tận lực như vậy đều không phải là trả nợ ân tình, quan trọng là bởi vì Y Na.

Hạ Hà nói xong, khe khẽ thở dài:

- Lùi một bước mà nói cho dù chuyện tình ở Tây Nam là cậu bởi vì muốn trả ơn nên mới làm. Nhưng mà chuyện ở nơi này đủ để chính mình cậu yêu thích con gái của ta. Tuy rằng ta không biết cậu có cừu hận gì với Thần Vồng nhưng mà lấy thực lực cậu thể hiện ra thì nếu cậu muốn xử lý đám người Thần Vồng kia thì sẽ có nhiều biện pháp, thậm chí cậu không cần ra tay cũng có thể làm được. Cậu hao hết tâm tư đem người Thần Vồng dẫn dụ đến đây là chỉ muốn cứu ta mà thôi.

Nghe được Hạ Hà nói như thế thì Bùi Đông Lai cười khổ không thôi. Đúng như lời Hạ Hà nói, nếu hắn muốn đối phó với Thần Vồng thì hắn có thể thông qua Thái Hổ, lợi dụng đám người cảnh sát, quân đội ra tay đối phó.

Đồng dạng, hắn hao hết tâm tư để cứu lấy Hạ Hà, người mà hắn chưa từng gặp qua cũng là bởi vì Hạ Y Na.

Là ưa thích sao?

Bùi Đông Lai tự hỏi bản thân mình, trong lòng không khỏi hiện ra hình ảnh lúc Bùi Đông Lai bị bản thân mình từ chối. Cũng hiện ra hình ảnh ngày đó mình xuất hiện ở cửa Hạ gia, Hạ Y Na giống như là một đứa con nít, ngồi khóc rống lên.

Lần đầu tiên, hắn có chút không đành lòng.

Lần thứ hai, hắn cảm thấy đau lòng.

- Cậu thật rối rắm.

Hạ Hà thấy Bùi Đông Lai trầm mặc như trước, nhất tâm kiến huyết, nói :

- Cùng lúc, cậu thực sự yêu nha đầu của Tần gia, nếu không phải như thế thì cậu cũng không nghĩ hết mọi cách để thương vị, hơn nữa cậu biết Yên Kinh đối với cậu là đầm rồng hang hổ mà cậu vẫn đi đến đó, hơn nữa cuối cùng cậu lại cướp đi nha đầu ấy trong tay của Diệp đại thiếu gia. Về phương diện khác, có lẽ là tình cảm của cậu đối với con gái ta không có sâu như nha đầu Tần gia kia nhưng mà cậu không thể phủ nhận rằng trong lòng của cậu vẫn ưa thích con gái của ta.

Không biết là do Hạ Hà nói đúng vấn đề hay là khi Hạ Hà nhắc tới Tần Đông Tuyết thì khuôn mặt Bùi Đông Lai có chút nhả lại, vẻ mặt càng trở nên phức tạp.

- Tiểu tử, có phải cậu cảm thấy tự trách hoặc nói đúng ra là kỳ quái, tại sao cậu làm hết tất cả mọi chuyện vì nhà đầu Tần gia kia nhưng vẫn lại thích con gái của ta.

Hạ Hà cười khổ hỏi.

Sắc mặt Bùi Đông Lai khó coi mà gật đầu.

- Điều này rất bình thường.

Hạ Hà nghiêm mặt nói:

- Con người là một động vật có cảm tình, vô luận là nam nhân hay nữ nhân đều khó có khả năng yêu thích một người nhưng mà mức độ thích lại khác nhau.

- Có thể cha của cháu chỉ yêu một người phụ nữ đó chính là mẹ của cháu.

Bùi Đông Lai nhú mày nói.

Hạ Hà bĩu môi nói:

- Mỗi người đều có những lựa chọn khác nhau, có người chỉ yêu một người cũng có người chân đạp vài ba thuyền. Còn về phần cha của cậu thì có 2 nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất chính là mẹ của cậu chính là đệ nhất mỹ nhân của kinh thành thậm chí là của TQ. Thứ hai là cha của cậu cũng mẹ của cậu ở chung với nhau trong thời gian rất ngắn, ngắn đến nỗi khiến cho cha của cậu còn chưa gặp được người phụ nữ thứ 2 khiến hắn có thể động tâm. Rồi sau đó, bởi vì sinh ra cậu mà mẹ của cậu đã rời bỏ thế giới này nên cha của cậu mới cảm thấy áy náy, tự trách bản thân mình. Cho nên đến bây giờ hắn vẫn chưa đi tìm người phụ nữ khác.

Bùi Đông Lai nhú mày, dường như có chút không đồng ý với lời nói này của Hạ Hà.

- Quên đi, chờ sau khi lớn lên, trải qua thì cậu mới có thể hiểu được những lời đấy.

Hạ Hà nói xong, khe khẽ thở dài:

- Ta cũng không gạt cậu, sở dĩ ta để cậu đến Tây Nam là ta hy vọng cậu cùng con gái của ta có một kết thúc.

Khóe mắt cùng cơ thể của Bùi Đông Lai khẽ run lên, hắn cũng không có hé răng.

- Kết thúc ở đây không phải là để cho cậu chọn một trong hai đứa bởi vì ta biết được điều đó không có khả năng. Không có người nào cũng không có nữ nhân nào có thể thay thế được địa vị của nha đầu Tần gia trong lòng của cậu.

Sắc mặt Hạ Hà phức tạp nói:

- Kết thúc ở đây chính là muốn cậu tỏ rõ thái độ trước mặt nó. Hoặc là từ chối hoặc là tiếp nhận tình yêu của nó.

- Chú Hạ, chú....

Bùi Đông Lai mang theo vài phần giật mình nhìn vào Hạ Hà, hắn không ngờ Hạ Hà biết hắn sẽ không có khả năng chia tay với Tần Đông Tuyết nhưng mà vẫn đồng ý để Hạ Y Na ở chung một chỗ với hắn.

- Tiểu tử, ta nói như vậy cũng không phải là ta hy vọng cậu cùng với con gái của ta ở chung một chỗ.

Sắc mặt Hạ Hà nghiêm nghị, nói:

- Ngược lại, tuy rằng cậu còn xuất sắc hơn so với tưởng tượng của ta. Tuy rằng cậu có ơn với Hạ gia, tuy rằng ta tin tưởng nếu cậu tiếp nhận tình yêu của con gái ta thì nó sẽ trở nên hạnh phúc hơn nhưng mà trong nội tâm của ta lại không hy vọng cậu cùng với con gái của ta ở chung một chỗ.

- Có 2 nguyên nhân. Thứ nhất là biểu hiện bây giờ của cậu đã quá xuất sắc nhưng mà điều này cũng có thể làm cho cậu gặp nhiều nguy hiểm, ta không muốn con gái của mình lúc nào cũng lo lắng đề phòng, càng không muốn có một ngày nó sẽ trở thành một người quả phụ. Thứ hai, cha mẹ đều là ích kỷ, đều không muốn nhìn con gái của mình làm vợ bé cho một người đàn ông.

Nghe được những lời này của Hạ Hà thì vẻ giật mình trên mặt của Bùi Đông Lai đã biến mất thay vào đó là vẻ nghi ngờ.

- Cậu không cần phải nghi ngờ, đây là ta tôn trọng lựa chọn của nó mà thôi.

Hạ Hà thở dài:

- Mỗi người đều có cuộc đời riêng của mình, mỗi người đều có quyền để tự quyết định con đường đi sau này của mình. Ta chỉ biết bản thân người làm cha như ta đây là phải cố gắng dẫn đường để con gái của ta có thể tìm được hạnh phúc chứ không phải can thiệp vào cuộc sống của nó. Cho dù nó thích một kẻ ăn mày, chỉ cần ta thấy được kẻ ăn mày kia thật sự yêu nó hơn nữa có thể đem lại hạnh phúc cho nó thì ta sẽ không để ý mà gả nó cho tên ăn mày kia.

- Chú là một người cha tốt.

Tự đẩy lòng Bùi Đông Lai nói một câu.

- Cha của cậu cũng vậy.

Hạ Hà cười cười sau đó nói:

- Tiểu Bùi, có một số việc cuối cùng cũng phải đối mặt để giải quyết cho nên cậu hãy đi về Tây Nam với ta. Nếu cậu không tiếp nhận tình cảm của nó thì như vậy hãy nói với nó rõ ràng với nó còn nếu cậu chấp nhận nó thì ta cũng sẽ tôn trọng quyết định của 2 đứa, đồng thời ta cũng chúc phúc cho 2 đứa. Bất kể cậu quyết định làm gì thì mặc kệ đối với cậu hay là Y Na thì đó cũng là một chuyện tốt.

- Cảm ơn chú, chú Hạ.

Bùi Đông Lai gật đầu, hắn cũng biết mình nên quyết đoán để xử lý mối quan hệ với Hạ Y Na. Nếu không thì đối với mình, Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na cũng không tốt.

...

Lúc chạng vạng tối, một chiếc máy bay bay thẳng từ Thailand đến Xuân Thành, cả máy bay to lớn như vậy mà chỉ có Bùi Đông Lai, Hạ Hà cùng đoàn người nhân viên làm việc trong máy bay.

Cabin mở ra, Hạ Hà đứng dậy đồng thời ánh mắt nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai thì thấy Bùi Đông Lai vẫn nhăn mặt. Hắn biết rõ Bùi Đông Lai vẫn chưa làm ra quyết định.

Đối với việc này thì hắn cũng không có nói gì thêm.

Bởi vì hắn nhận ra được Bùi Đông Lai là một người trọng tình trọng nghĩa, đối với một người trọng tình trọng nghĩa mà nói thì phải làm ra lựa chọn như vậy, đích thật cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Huống chi đây là lần đầu tiên Bùi Đông Lai trải qua chuyện như vậy?

- Cha.

Bên ngoài sân bay, bởi vì hb cùng Hạ Y Na đã được báo cho biết nên khi thấy Bùi Đông Lai cùng Hạ Hà đi ra thì Hạ Y Na vốn là nhìn Bùi Đông Lai một cái, sau đó chạy nhanh về phía Hạ Hà.

- Nữ nhi bảo bối, để cha ôm một cái nào.

Hạ Hà cười a a, mở 2 tay ra, tùy ý để Hạ Y Na nhào vào lồng ngực của mình.

- Thật sự là.... Đừng có lén nhìn nữa, đi qua đi.

Mất thấy Hạ Y Na nhìn trộm Bùi Đông Lai thì Hạ Hà tức giận nói.

Nghe được Hạ Hà nói như thế thì khuôn mặt của Hạ Y Na khẽ ửng đỏ sau đó nàng làm thoát khỏi lồng ngực của Hạ Hà rồi làm với Hạ Hà một cái mặt quỷ. Bước lên vài bước, đứng ở trước mặt Bùi Đông Lai.

- Không có bị thương chứ?

Hạ Y Na âm thầm đánh giá người Bùi Đông Lai từ trên xuống dưới một phen, cuối cùng đem ánh mắt nhìn lại trên mặt Bùi Đông Lai, tuy rằng không phát hiện được trên người Bùi Đông Lai có thương tích nào nhưng mà nàng vẫn có chút lo lắng.

- Cậu đã thấy được tớ là một người có võ công cao cường, làm sao lại bị thương được?

Bùi Đông Lai mở miệng trêu ghẹo.

- Cắt, cậu đừng có mà thổi da bò.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Hạ Y Na bĩu môi, trong lòng cũng hơi yên, nói:

- Đi thôi, mẹ tớ đã gọi điện đến giục nhiều lần. Đúng rồi, đêm nay mẹ tớ tự mình xuống bếp, cậu có lộc ăn rồi đó, tài nấu nướng của mẹ tớ cũng không tồi đâu.

- Ừh.

Bùi Đông Lai nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của Hạ Y Na, nhìn không được mà thầm hỏi bản thân : “ Lại phải làm tổn thương nàng một lần nữa sao?”

Tình kiếp hiện.

449. Chương 443: Thật Xin Lỗi, Xin Tha Thứ Sự Ích Kỷ Của Tổ.

Khi ánh trời chiều hoàn toàn khuất sau đỉnh núi, lúc màn đêm buông xuống thì đoàn người Bùi Đông Lai mới trở về biệt thự Hạ gia.

- Phu nhân, Hạ tiên sinh...bọn họ đã về.

Một tên bảo tiêu thấy xe đến thì vội vàng chạy vào phòng bếp báo lại cho Tống Hân.

- Hả, đã về rồi sao?

Tống Hân vốn là ngẩn ra, sau đó trực tiếp bỏ cái vá trong tay xuống, một bên chạy ra ngoài, một bên lo lắng dặn dò:

- Chị Lan, chị cứ ở lại đây, tôi ra ngoài đón bọn họ.

- Đã biết rồi phu nhân.

Người Osin kia cười cười, lên tiếng.

- Mập mập chết tiệt, ông còn bỏ được về à?

Ra khỏi phòng bếp, không đợi Tống Hân chạy ra khỏi cửa biệt thự thì đã thấy đoàn người Hạ Hà đi vào. Nàng liền lập tức chạy lên, giống như là cộp me, nắm lấy lỗ tai của Hạ Hà rồi giáo huấn.

- Ấy za, lão bà đại nhân, nhẹ...nhẹ thôi.

Hạ Hà giả bộ làm ra bộ dạng thống khổ, cầu xin tha thứ nói.

- Mẹ, mẹ làm cái gì vậy?

Về mặt Hạ Y Na lo lắng nói, nàng hiểu rõ tính “ Từng từng” của mẹ mình nhưng mà hôm nay không giống như lúc khác, lúc này Bùi Đông Lai vẫn còn ở bên cạnh a.

- Lão bà đại nhân, con gái bảo bối nói đúng đó. Đông Lai ở đây, nhiều ít thì bà cũng phải lưu lại mặt mũi cho tôi chứ.

Hạ Hà cũng đem Bùi Đông Lai ra làm tấm chắn.

“Bộp”

Tống Hân tức giận vỗ vào đầu Hạ Hà một cái, hừ hừ nói:

- Đều là người trong nhà cả, lưu mặt mũi cái rắm, đi, ông đi vào phòng bếp lột tởm cho tôi.

- Tuân mệnh, lão bà đại nhân.

Hạ Hà cười a a rồi chạy vào bếp.

- Tên mập mập này 3 ngày không đánh ổng thì ổng sẽ lỳ ra, Đông Lai, cậu cũng đừng chê trách cũng không cần phải mất tự nhiên, cứ coi như đây là nhà của cậu là được.

Tống Hân thấy Hạ Hà lù vào phòng bếp, mỉm cười hạnh phúc , sau đó rồi hướng Hạ Y Na, nói

- Nha đầu chết tiệt kia, còn đứng ngây ra đó làm gì? Đi pha trà cho Đông Lai đi.

Hạ Y Na nghe vậy thì khuôn mặt đỏ lên, tròng mắt liếc nhìn Tống Hân một cái rồi đi pha trà.

- Đông Lai, cậu cùng Y Na nói chuyện phiếm đi, 20' sau sẽ dọn cơm.

Tống Hân nói thêm.

- Dì, dì đừng vội, không cần phải quan tâm đến cháu.

Bùi Đông Lai gật đầu cười rồi đi theo Hạ Bình đến ghế sofa.

- Đông Lai, chú đi tới thư phòng để xem xét một ít giấy tờ, cậu cùng Y Na nói chuyện với nhau đi.

Thấy Bùi Đông Lai ngồi xuống thì Hạ Bình liền tìm lấy cái cốc rồi rời đi.

Bùi Đông Lai cười khổ gật đầu.

- Cậu đừng để ý, mẹ của tớ là như vậy, suốt ngày không biết lớn nhỏ.

Mấy phút sau, Hạ Y Na bưng theo một ấm trà ngon đến, rót cho Bùi Đông Lai một chén, trên mặt ửng hồng, khẽ nói.

- Như vậy cũng rất tốt, rất có hương vị của một gia đình.

Khi nói chuyện thì trong đầu Bùi Đông Lai khẽ nhớ lại lúc ở cùng với Bùi Vũ Phu trong gian nhà ở Thảm Thành.

Gian nhà đó tuy sơ sài, hắt và Bùi Vũ Phu cũng không nói nhiều với nhau nhưng mà cũng có cảm giác của một gia đình.

20' sau.

- Mập mập chết tiết, lấy rượu đi.

Tổng Hân tự mình bưng đồ ăn lên để trên bàn, cởi tạp dề ra rồi ra lệnh với Hạ Hà, sau đó đi ra phòng bếp, nói:

- Đông Lai, đồ ăn đã nấu xong rồi, cậu cùng Y Na qua dùng cơm đi.

- Được rồi, dì.

Bùi Đông Lai cùng Hạ Y Na vốn là đang tán gẫu, nghe Tổng Hân nói như thế thì liền đứng dậy rồi đứng lên, sau đó cùng Hạ Y Na đi vào phòng ăn.

- Dì, Y Na nói tay nghề của dì rất ngon, quả thật ra như thế. Thấy những thức ăn như thế này thì cháu quyết định ăn thêm một chén cơm nữa.

Mắt thấy đồ ăn trên bàn bày ra nhiều kiểu thì Bùi Đông Lai cười nói.

- Đông Lai a, nếu cậu muốn ăn thì sau này cứ đến đây, dì cùng Y Na sẽ làm cho cậu ăn.

Tổng Hân vui vẻ cười nói:

- Cùng lắm là dì nghỉ việc đến Đông Hải thôi.

- Mẹ....

Hạ Y Na thên thùng kêu lên một tiếng, ánh mắt khẽ liếc nhìn qua Bùi Đông Lai, kết quả thấy được khuôn mặt Bùi Đông Lai hơi lộ ra vẻ phức tạp.

“Lộp bộp”

Phát hiện này khiến cho trong lòng Hạ Y Na chấn động, trong lòng có chút nhói đau. Vẻ vui sướng và thẹn thùng trên mặt đã biến mất.

- Cậu đừng nghe mẹ tớ nói bừa, mẹ tớ chính là như vậy đó.

Đau lòng rất nhiều, Hạ Y Na miễn cười cười vui.

Nhìn vẻ tươi cười gượng ép của Hạ Y Na thì Bùi Đông Lai cũng không biết nên nói gì cho phải.

Thấy một màn như vậy thì trong lòng Tổng Hân vừa động, cười cười:

- Tới ngồi đi nào.

- Hạ bàn tử, ông mau nhanh lên.

Nói xong, Tổng Hân lại hướng về phía đại sảnh trong nhà hô lên.

Hạ Hà cầm lấy bình Mao Đài trong tay, đem về biến hóa của Bùi Đông Lai và Hạ Y Na thu vào trong mắt, nhưng mà hắt cũng không nói cái gì mà là cười a a cùng với Hạ Bình đi vào phòng ăn.

- Đông Lai, chúng ta dùng ly lớn uống đi, ly nhỏ không có cảm giác gì.

Đi vào phòng ăn, Hạ Hà lấy ra 3 cái ly lớn, hỏi Bùi Đông Lai.

- Được.

Bùi Đông Lai gật đầu.

- Đông Lai, để tỏ lòng cảm ơn đối với cậu thì ly thứ nhất, cả nhà chú mời cậu.

Mắt thấy Tống Hân đã rót rượu ra thì Hạ Hà liền nâng chén lên.

- Chú Hạ nói quá rồi, hẳn phải là cháu nên mời chú mới đúng.

Bùi Đông Lai bưng ly rượu rồi đứng lên.

- Cái gì mà mời này mời nó, nào, uống đi.

Tống Hân tức giận, trừng mắt liếc nhìn Hạ Hà một cái, đề nghị nói.

- Tốt, uống nào.

Hạ Hà cười to rồi ngẩng cổ lên, uống một hơi.

Bùi Đông Lai, Hạ Bình, Hạ Y Na cùng Tống Hân cũng uống theo.

- Từ từ thôi.

Đặt ly rượu xuống, Hạ Y Na ý bảo Bùi Đông Lai uống chậm thôi, sau đó hướng về phía Hạ Hà nói:

- Cha, mọi người uống hết cũng được nhưng mà đừng để cho Đông Lai uống nhiều như thế.

- Nữ nhi bảo bối, con thì biết cái gì, uống rượu chính là vì say, không say thì uống rượu làm gì?

Nói xong thì Hạ Hà liền hướng về phía Bùi Đông Lai, cười cười:

- Đúng không, Đông Lai?

Bùi Đông Lai nghe vậy thì cười cười, hẳn thật là muốn uống say một phen.

Bởi vì trong lòng có phiền tối, bởi vì có ý muốn say nên khi uống được 10 bình Mao Đài thì Bùi Đông Lai đã say.

- Cha, cậu ta uống không được nữa, không thể để cho cậu ta uống nữa.

Hạ Y Na thấy Bùi Đông Lai cầm chén rượu cũng không xong thì liền nói.

- Đúng rồi, đừng nên uống nữa.

Tống Hân cũng lên tiếng phụ họa.

Tuy rằng 2 người Hạ Hà cùng Hạ Bình liên hợp để chuốc Bùi Đông Lai uống say nhưng mà cả 2 cũng đổ bưng cả mặt:

- Được rồi, để cha dìu nó lên, con nấu cho cậu ta một chén nước sôi đi.

- Ủh.

Hạ Y Na lo lắng nhìn Bùi Đông Lai một cái, sau đó đi ra ngoài rót nước.

Hạ Hà thì đứng dậy rồi đỡ Bùi Đông Lai lên sau đó giúp Bùi Đông Lai đi lên lầu, vào phòng giành cho khách ở trên lầu.

- Không phải nói với cha là đừng nên uống say sao? Cha nhìn xem cậu ta say thành cái dạng gì rồi kìa?

Hạ Hà đi vào phòng, thấy mặt Bùi Đông Lai đổ bưng nằm trên giường, không nhúc nhích thì trừng mắt nhìn Hạ Hà một cái.

Hạ Hà rất muốn nói cho Hạ Y Na biết nếu như Bùi Đông Lai không muốn say thì cho dù hẳn có uống vài chục bình thì cũng tỉnh như ruồi nhưng mà cuối cùng hẳn cũng không nói ra miệng, chỉ cười khổ:

- Là lỗi của cha, lần sau cha sẽ không chuốc say nó nữa.

Hạ Y Na tức giận nhìn Hạ Hà một cái sau đó đi vào phòng vệ sinh, chuẩn bị lấy nước nóng để lau mặt cho Bùi Đông Lai còn Hạ Hà thì cười khở rồi rời khỏi phòng.

- Hạ Bình uống cũng không ít, cậu ta đã về nghỉ rồi.

Bên ngoài phòng, Tống Hân vốn là muốn đi vào xem Bùi Đông Lai ra sao, thấy Hạ Hà đi ra thì lo lắng, hỏi:

- Đông Lai có sao không?

- Chỉ uống say mà thôi, có thể có chuyện gì được.

- Ai nói không có chuyện gì? Uống rượu rất khó chịu, ông cũng thật là, chúc nó nhiều như vậy để làm gì?

Tống Hân giáo huấn.

- Lão bà à, tôi có thể dùng Ấm Kinh để bức cồn ra, thực lực Đông Lai còn vượt xa tôi, nếu nó không muốn uống say thì 10 người như tôi cũng không làm gì được nó.

Hạ Hà liền không che dấu, đem mọi chuyện nói cho Tống Hân.

- Ông nói là?

Tống Hân sững sốt.

- Là chính nó muốn uống say.

- Đang yên đang lành, tự dưng muốn uống say làm gì?

Tống Hân cảm thấy khó hiểu.

- Tâm tình không tốt thôi.

Hạ Hà ôm Tống Hân, cười khở:

- Trước khi đến đây thì tôi đã nói chuyện của Y Na với nó. Tôi nói rằng chỉ cần hắn chấp nhận tình yêu của Y Na thì cho dù có ở chung với nha đầu Tần gia kia thì tôi cũng không phản đối.

“Hả?”

Tống Hân cả kinh, khẩn trương hỏi:

- Làm sao ông có thể làm vậy? Ông để cho Y Na theo hắn....

- Haizz, lấy tính khí của nó thì chỉ cần Đông Lai đồng ý, nó còn để ý đến nha đầu Tần gia kia sao?

Không đợi Tống Hân nói xong, Hạ Hà cười khở:

- Hơn nữa, đau dài không bằng đau ngắn, đối với bọn nó cũng tốt hơn.

Tống Hân nghe vậy thì vốn là ngẩn ra, sau đó cũng biết những điều Hạ Hà nói đều là sự thật, sắc mặt trở nên phức tạp, nói:

- Vậy nó lựa chọn như thế nào?

- Nó thích con gái của chúng ta, điểm ấy không thể nghi ngờ được.

Hạ Hà giận dữ nói:

- Bất quá, theo tôi thấy thì hơn phân nửa là nó sẽ từ chối.

“Haiz...”

Tống Hân cũng thở dài, tâm tình phức tạp. Sau đó cũng không nói gì nữa mà đỡ Hạ Hà xuống lầu.

“Bá”

Trong phòng, Hạ Y Na nghe được cuối nói chuyện của Hạ Hà và Tống Hân thì cả người liền đứng ngơ ngác ngay tại chỗ, thậm chí nàng cũng không cảm nhận được chiếc khăn mặt trên tay đã rơi xuống đất.

Sau đó, đợi khi tiếng bước chân của Hạ Hà và Tống Hân biến mất thì Hạ Y Na mới lấy lại tinh thần, nàng không kìm lòng được mà đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai đang nằm trên giường.

Nhìn Bùi Đông Lai, nước mắt trong mắt nàng tràn ra.

Sau đó, nàng cũng không có lau đi nước mắt trên mặt mà là khẽ cắn môi, cúi người nhặt chiếc khăn lên rồi đi vào phòng vệ sinh. Sau đó nàng đi đến bên giường, đưa tay ra, vuốt ve khuôn mặt Bùi Đông Lai, nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt của Bùi Đông Lai.

Làm xong tất cả chuyện này, nàng không kìm lòng được mà cúi người xuống, đưa khuôn mặt của mình sát vào khuôn mặt Bùi Đông Lai, nhẹ nhàng...hôn...hôn lên khuôn mặt của Bùi Đông Lai.

Hôn một cái, thân thể của nàng trở nên cứng ngắc.

Hôn một cái, nước mắt trên mặt nàng cũng rơi đầy mặt.

Hôn xong, trong đầu nàng bỗng hiện lên một suy nghĩ điên cuồng.

Ý nghĩ xuất hiện trong đầu, nàng thả chiếc khăn ra, từ từ cởi chiếc áo lên của mình ra.

- Đông Lai, tuy rằng đời này tớ biết tớ và cậu không có khả năng ở chung một chỗ. Nhưng mà tớ nghĩ sẽ đem thân thể của mình giao cho cậu, chỉ có như vậy thì tớ mới cảm thấy không nuối tiếc. Xin lỗi, xin cậu hãy tha thứ cho sự ích kỷ của tớ.

Quần áo được cởi ra, Hạ Y Na cúi người xuống, nhẹ nhàng nói bên tai của Bùi Đông Lai một tiếng rồi sau đó mở chăn ra, từ từ cởi bỏ quần áo trên người Bùi Đông Lai ra.

450. Chương 444: Quên Cùng Lựa Chọn!

Bóng đêm như mực, gió đều thổi hiu hiu, thổi bay những nhánh cây trong biệt thự phát ra những tiếng “Xào xạt”.

- Làm sao Y Na còn chưa xuống nhỉ?

Trong đại sảnh biệt thự lầu 1, sau khi Tống Hân rót cho Hạ Hà một chén nước sôi thì ngồi ở bên cạnh Hạ Hà, mở miệng hỏi.

- Tiểu tử kia uống cũng không ít, chắc là Y Na đợi hần tỉnh lại rồi mới rời đi.

Hạ Hà châm một điếu thuốc lá rồi cười khở nói.

- Gần đây Y Na ngủ không ngon.

Tống Hân có chút không đành lòng.

Hạ Hà phun ra một ngụm khói thuốc, giận dữ nói:

- Nếu không có gì bất ngờ thì ngày mai tiểu tử kia sẽ lật bài. Đây là đêm cuối nha đầu ngốc kia ở chung với hần, kệ nó đi.

- Được rồi.

Tống Hân hơi trầm ngâm rồi gật gật đầu.

Cùng lúc đó.

Trên phòng khách lầu 2, Hạ Y Na nhẹ nhàng cởi chiếc áo trên người Bùi Đông Lai, sau đó là áo trong rồi tới chiếc quần tây...

Bởi vì đây là lần đầu tiên nàng cởi quần áo nên tốc độ rất chậm.

Bởi vì Bùi Đông Lai đã uống say mềm nên hoàn toàn không có phát giác được hành động của Hạ Y Na.

Khi cởi xong chiếc quần lót của Bùi Đông Lai xuống thì Hạ Y Na thấy được cây thương của Bùi Đông Lai. Nàng khấn trương, run run cánh tay vuốt lấy khuôn mặt Bùi Đông Lai, rồi hôn lên môi Bùi Đông Lai.

Một cái, hai cái, ba cái...

Hạ Y Na không biết hôn bao nhiêu lần mới có thể mở miệng của Bùi Đông Lai ra.

Sau khi mở được cái miệng của Bùi Đông Lai ra thì Hạ Y Na liền vươn cái lưỡi của mình vào quần lấy chiếc lưỡi đầy hơi rượu của Bùi Đông Lai, lúc bú lúc mút. Bàn tay trắng nõn dọc theo khuôn mặt của Bùi Đông Lai, từ trên xuống dưới, cuối cùng nắm lấy cây thương của Bùi Đông Lai.

Mặc dù là Bùi Đông Lai đã uống say như chết nhưng mà trải qua Hạ Y Na hôn sâu và vuốt ve thì cây thương của hắn đã chào cờ.

Thấy được điểm này thì Hạ Y Na bò lên đầu giường, ngồi chồm hổm lên, 2 chân giang rộng ra, sau đó cầm lấy cây thương của Bùi Đông Lai, nhắm ngay hoa viên thần bí của mình rồi từ từ ngồi xuống.

- Đông Lai, tớ yêu cậu, rất...rất yêu cậu.

Nói xong rồi nàng ngồi xuống.

Hạ Y Na chỉ cảm thấy toàn thân mình giống như là bị xé nát, một cơn đau đớn liên tràn ngập toàn thân của nàng khiến chi thân thể của nàng căng chặt.

Nước mắt chảy xuống, một giọt máu như cánh hoa hồng, tượng trưng cho lần đầu tiên của nữ nhân đã chảy trên ra giường, thân thể Hạ Y Na từ từ thả lỏng. Bắt đầu vận vẹo thân thể của mình, trong đầu lại hiện ra lúc mình cùng chỗ với Bùi Đông Lai.

Nàng nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Bùi Đông Lai.

Ngày đó, khi đại học Đông Hải khai giảng, Hạ Hà tự thân chở nàng đi đến trường khiến cho cả trường náo động. Nàng giống như một viên ngọc minh châu, trở thành tiêu điểm của toàn trường, làm cho toàn bộ nam sinh trong trường lé mắt nhưng mà Bùi Đông Lai chỉ nhìn thoáng qua nàng một chút rồi biến mất trong đám người.

- Thật có lỗi, Bùi Đông Lai đồng học, lúc này bởi vì quá cao hứng nên đã làm phiền cậu. Để tỏ lòng xin lỗi thì tớ mời cậu ăn cơm trưa, ngoài ra tớ cam đoan Tôn Vệ Đông sẽ không đến gây phiền toái cho cậu.

- Cam đoan của cô không có tác dụng gì đối với tôi, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho tôi. Mặt khác, tôi không có hứng thú dùng cơm với cô.

Nàng nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên nàng nói chuyện với Bùi Đông Lai

Bởi vì lúc đó nàng lấy Bùi Đông Lai ra làm lá chắn để từ chối lời theo đuổi của Tôn Vệ Đông, kết quả là Bùi Đông Lai hơi ghét hành động của nàng.

Về sau, tuy rằng nàng cùng những người bạn cùng phòng của mình mời Bùi Đông Lai ăn cơm, kết quả cũng không thay đổi được ấn tượng của mình đối với Bùi Đông Lai. Hơn nữa nàng còn thấy Bùi Đông Lai cùng với Quý Hồng người được gọi là Xà mỹ nữ có quan hệ không bình thường.

Thấy được điều này thì nàng càng hiểu kỳ với Bùi Đông Lai thế cho nên trong lúc huấn luyện quân sự thì nàng không ngừng lợi dụng các loại lý do để được tiếp cận với Bùi Đông Lai. Cuối cùng bằng vào tính cách thẳng thắn của nàng thì nàng mới dần thay đổi được ấn tượng của mình trong mắt Bùi Đông Lai.

- Đông Lai, cậu biết không? Từ lúc đưa cậu ra làm tấm lá chắn để cự tuyệt Tôn Vệ Đông thì tớ đã biết cậu, tớ muốn biết vì sao cậu có thể thi đạt được số điểm vô tiền khoáng hậu như vậy? Tớ cũng muốn biết là đối với cậu thì tớ có một chút lực hấp dẫn nào không?

Trong đầu hiện ra từng ly từng tý thì Hạ Y Na mở mắt ra, vừa cười vừa khóc nói.

- Tên khốn kiếp này, chẳng lẽ hắn không biết nói chúc ngủ ngon rồi mới rời đi sao?

- Hừ, xem ra cậu vẫn không để bốn tiểu thư như tớ vào mắt. Chúng ta hãy chờ xem, bốn tiểu thư sẽ không để cậu trốn khỏi lòng bàn tay của tớ đâu.

Cười, khóc, nàng lại nghĩ đến ngày cuối cùng của đợt huấn luyện quân sự. Bởi vì cái chết của Tôn Vệ Đông nên nàng đã ra mặt giải thích cho Bùi Đông Lai, kết quả là Bùi Đông Lai chỉ đưa nàng về tới ký túc xá rồi liền rời đi.

Nàng cũng nhớ lại cảnh vì muốn Bùi Đông Lai chú ý nên nàng đã ra sức biểu hiện ở buổi dạ hội trong trường.

Nàng cũng nhớ lại, khi ở Hàng Hồ, bởi vì quá lo lắng cho an nguy của Bùi Đông Lai nên nàng đã tựa vào đầu giường, chảy nước mắt, ngây ngốc đợi tình hình.

Nàng càng nhớ lại, bởi vì lo lắng cho an nguy của Bùi Đông Lai nên nàng đã cùng đám người Ngô Vũ Trạch ngồi đợi ở trước ký túc xá nàng. Sau khi thấy Bùi Đông Lai trở về thì nàng giống như đứa ngốc, nhảy lên rồi chạy nhanh về phía Bùi Đông Lai, kết quả là bị trượt chân ngã, bị Bùi Đông Lai kéo vào trong lòng.

Ngày đó, đó là lần đầu tiên nàng được Bùi Đông Lai ôm vào trong lòng.

Ngày đó, nàng còn chưa thổ lộ tình cảm của mình thì liền bị Bùi Đông Lai từ chối. Lúc đó, lòng của nàng đau như cắt, nhưng nàng vẫn miễn cưỡng cười vui đi về, cuối cùng là nàng trở lại phòng của mình rồi rơi lệ.

Nàng không thể nào quên, mấy ngày trước, sau khi thấy Bùi Đông Lai xuất hiện trước biệt thự thì nàng khóc rống lên.

....

Từng cảnh tượng một dần dần hiện ra trong đầu của nàng, dưới ánh đèn, Hạ Y Na giống như là một người ngốc, lúc thì cười, lúc thì khóc, lúc thì thì thào tự nói.

Từng kỷ niệm trôi qua, Hạ Y Na phát hiện được cơn đau đớn ở nửa mình dưới đã giảm bớt rất nhiều. Một cảm giác dưới thân bắt đầu lan tỏa trong con người của nàng, cả người nàng cảm thấy ngứa ngáy, bắt đầu rên rỉ...

Cảm thấy ngứa ngáy nên cả thân người Hạ Y Na mềm nhũn, nàng cúi lên người Bùi Đông Lai. Hai ngón núm trước ngực đè vào thân thể của Bùi Đông Lai, thân thể nàng không ngừng vặn vẹo, không ngừng run rẩy.

“ A...A...Ư...Ư...”

Dần dần, nàng không tìm lòng được mà tăng tốc, hơi thở của nàng trở lên dồn dập, hơn nữa còn phát ra những tiếng rên, làn da trắng của nàng đã dần trở nên ửng đỏ.

“ A...A...”

Không biết qua bao lâu, Hạ Y Na chỉ cảm thấy trong hoa viên thần bí của mình trào ra một dòng nước ấm làm cho nàng cảm thấy vô cùng sung sướng, nàng hét lên một tiếng, ôm chặt lấy Bùi Đông Lai, cả người giống như là điện giật, run lên không ngừng.

Cùng lúc đó, đột nhiên Bùi Đông Lai mở mắt ra.

“Bá”

Nghe được tiếng thở dốc của Bùi Đông Lai, nhìn 2 mắt nàng nhắm lại, thấy Hạ Y Na giống như là kỳ sĩ, ngồi ở trên người mình không ngừng run lên thì 2 mắt Bùi Đông Lai mở to ra. Hoàn toàn trợn to mắt ra.

Sao lại thế này?

Khiếp sợ rất nhiều, một câu hỏi xuất hiện trong lòng Bùi Đông Lai nhưng mà cho dù hấn vất óc suy nghĩ thì cũng không nghĩ được chuyện gì đã xảy ra, hấn chỉ nhớ rõ là mình uống say rồi được Hạ Hà dìu lên phòng, sau đó cái gì cũng không biết nữa.

”Hô... Hô... Hô...”

Coi như lúc Bùi Đông Lai bị một màn này làm cho cả kinh thì thân thể Hạ Y Na cũng đã không còn run rẩy nữa, hơi thở cũng trở nên chậm lại.

Dưới ánh đèn, nàng mở mắt ra.

”Ách...”

Thấy được Bùi Đông Lai đang trừng to mắt nhìn mình thì Hạ Y Na liền giật mình, há to miệng.

Bởi vì trước khi dùng cơm thì nàng đã thấy Bùi Đông Lai che dấu đi vẻ phức tạp, bởi vì nghe được cuộc nói chuyện giữa Hạ Hà và Tống Hân nên Hạ Y Na biết được Bùi Đông Lai sẽ từ chối tình yêu của nàng giành cho hắn.

Sau khi biết được điểm này thì nàng liền cảm thấy đau lòng. Nàng tính toán thừa dịp Bùi Đông Lai ngủ say nên đã đem lần đầu tiên của mình giao cho Bùi Đông Lai, sau đó làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra, chủ động biến mất trong thế giới của Bùi Đông Lai.

Nàng nằm mơ cũng ngờ rằng lúc này Bùi Đông Lai lại tỉnh dậy.

- Thật...xin lỗi...

Vài giây sau, Hạ Y Na cúi đầu, hàm chứa lệ, vẻ mặt tự trách nói.

- Cậu...

Nghe câu giải thích của Hạ Y Na, nhìn thân thể ửng hồng của Hạ Y Na, cảm nhận được đầu thương truyền đến cảm giác ướt át thì Bùi Đông Lai cố gắng muốn nói cái gì nhưng mà không biết nên nói gì đây.

- Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi.

Hạ Y Na ngẩng đầu lên, nước mắt không ngừng chảy xuống, nàng nhìn vào Bùi Đông Lai rồi cắn môi, nói:

- Tôi biết người cậu yêu là Tần Đông Tuyết. Tôi làm như vậy cũng không muốn cậu phải chịu trách nhiệm đối với tôi cũng không cần cậu chấp nhận tình yêu của tôi. Tôi chỉ muốn...muốn đưa lần đầu tiên của mình cho cậu...

- Cậu yên tâm, tôi sẽ không tranh đoạt gì với Tần Đông Tuyết, sau này tôi sẽ biến mất khỏi thế giới của cậu.

Nói xong, Hạ Y Na cắn chặt môi, cố nén cơn đau đớn rồi đứng dậy, cầm lấy quần áo ở trên giường, chuẩn bị mặc vào rồi rời đi.

Có lẽ do quá khẩn trương nên ngay cả áo lót nàng cũng không mặc mà chỉ mặc chiếc áo len.

Bên tai quanh quẩn lời nói của Hạ Y Na, nhìn thấy đóa hoa màu đỏ trên giường kia thì Bùi Đông Lai cảm thấy trong lòng bị cái gì bóp chặt.

- Đồ ngốc, cậu đã là nữ nhân của tôi rồi, làm sao có thể biến khỏi thế giới của tôi được?

Sau đó, không đợi Hạ Y Na mặc xong quần áo thì Bùi Đông Lai đã đứng dậy, vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa lấy khuôn mặt của Hạ Y Na.

Cả người Hạ Y Na chấn động, 2 tay buông ra.

”Bá!”

Chiếc áo len của nàng rơi xuống giường, dường như Hạ Y Na hòa nghi lẫn tai của mình có vấn đề, vẻ mặt của nàng mờ mịt nhìn vào Bùi Đông Lai, tùy ý để Bùi Đông Lai lau đi những giọt nước mắt trên mặt.

Giờ phút này.

Nàng đã quên thở, tim cũng quên cả đập.

Thế nhưng nàng không quên được những kỷ niệm cũ.

451. Chương 445: Nói Với Tần Đông Tuyết.

- Tuy rằng tôi rất muốn...rất muốn làm nữ nhân của cậu nhưng mà tôi cũng biết, thật ra trong lòng của cậu đã làm ra lựa chọn, cậu đã chọn từ chối tôi, bởi vì cậu không muốn khinh nhờn tình cảm của cậu với Tần Đông Tuyết.

Nhìn vào Bùi Đông Lai, Hạ Y Na ngừng khóc, miễn cưỡng cười vui, nói:

- Mới vừa rồi cậu nói như vậy chẳng qua vì cậu muốn chịu trách nhiệm với tớ mà thôi.

Bùi Đông Lai âm thầm thở dài.

Đúng như lời Hạ Y Na nói, sau một lúc suy nghĩ thì cuối cùng hắn đã lựa chọn từ chối Hạ Y Na.

Từ chối không phải là do hắn không động tâm với Hạ Y Na ngược lại giống như Hạ Y Na nói, vị trí của nàng trong lòng hắn cũng không nhẹ.

Từ chối là bởi vì hắn cảm thấy rằng tuy rằng hắn đã thực hiện được lời hứa hẹn với Tần Đông Tuyết, quang minh chính đại dứt tay nàng khỏi Tần gia nhưng mà vì cái hứa hẹn đó mà Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết đã trả giá rất nhiều, nhiều đến nỗi Bùi Đông Lai không đành lòng khinh nhờn phần tình cảm kia.

Nhưng mà.

Khi hắn thấy được Hạ Y Na giống như là ký sĩ ngồi ở trên người mình, trên giường thấy được đóa hoa hồng tượng trưng cho lần đầu tiên thì trong lòng Bùi Đông Lai lại dao động.

Dao động là bởi vì hắn cảm thấy rằng cô gái trước mặt mình là một người dám yêu dám hận.

Dao động là bởi vì hắn cảm thấy thân là một người đàn ông thì hắn cần phải có trách nhiệm.

Trách nhiệm.

Đây là 2 chữ mà từ nhỏ Qua tử luôn dạy hắn.

- Vừa đúng mà cũng không đúng.

Bùi Đông Lai cười khổ, lau đi nước mắt trên mặt Hạ Y Na.

Hạ Y Na vẫn cười nhưng mà so với khóc thì càng khó coi hơn:

- Đông Lai, thật sự cậu không cần có trách nhiệm vì đối với tớ, đây là kết quả mà tớ không muốn nghĩ tới bởi vì căn bản tớ không nghĩ sẽ thông qua phương thức này để đạt được tình cảm của cậu, tớ chỉ nghĩ đến khi cậu hết say rồi thì cậu sẽ không biết....

- Nếu như tớ không có động tâm với cậu thì tớ cần gì phải hao hết tâm tư để giúp Hạ gia, để cứu cha của cậu?

Bùi Đông Lai cười khổ.

"Ách..."

Có lẽ nằm mơ Hạ Y Na cũng không ngờ Bùi Đông Lai sẽ nói những câu này, nàng cả kinh, miệng mở thật to.

- Cậu...cậu thật sự thích tớ? Hoặc là nói cậu đã từng thích tớ?

Theo bản năng, Hạ Y Na hỏi.

Bùi Đông Lai tức giận, vỗ lên khuôn mặt Hạ Y Na:

- Cậu cho rằng trình tiết của nam nhân không đáng giá một xu sao? Một giờ trước, tớ còn là xử nam, nếu cậu là Phượng tỷ thì tớ sẽ làm thịt cậu liền.

"Hô... Hô..."

Nghe được câu nói vui đùa của Bùi Đông Lai thì Hạ Y Na kích động không thời, hơi thở của nàng trở nên dồn dập, thân thể cũng không ngừng run lên.

- Còn...còn Đông Tuyết thì tính làm sao bây giờ?

Kích động đi qua, Hạ Y Na không có vì vậy mà cảm thấy vui vẻ. Ngược lại, vẻ mặt của nàng lo lắng nhìn về Bùi Đông Lai, nàng không muốn vì mình mà khiến Bùi Đông Lai không vui

- Tớ sẽ giải thích với cậu ta.

Bùi Đông Lai cười khỏ thở dài một hơi. Hắn cũng không muốn tiếp tục lừa dối Tần Đông Tuyết.

Hạ Y Na thấy thế thì cắn chặt răng, nói:

- Như vậy đi, để tớ đi giải thích với cậu ấy. Nếu như cậu ấy không chấp nhận sự xuất hiện của tớ thì tớ sẽ chủ động rời đi.

- Nha đầu ngốc, cậu đi giải thích chẳng phải là vừa tô vừa đen sao?

Bùi Đông Lai cười khỏ:

- Cậu không cần quan tâm chuyện này, để đó tớ xử lý cho.

- Còn nữa, tớ không biết lúc này tiếng động trong phòng có lớn hay không. Vì không để cho cha mẹ cậu nghi ngờ, cậu nên đi xuống dưới đi.

Mất thấy Hạ Y Na còn muốn nói điều gì, Bùi Đông Lai lại nói:

- Như thế thì tốt hơn đấy.

Hạ Y Na vốn là còn đang lo lắng phải giải thích với Tần Đông Tuyết như thế nào, lúc này nghe Bùi Đông Lai nói như thế thì trên mặt liền xuất hiện một tia thẹn thùng, khuôn mặt bất tri bất giác cũng đỏ lên.

- Ủh.

Nàng cúi đầu, đỏ mặt, nhẹ nhàng lên tiếng sau đó liền cầm quần áo ở dưới đất lên rồi đi vào phòng vệ sinh.

Ngô Vũ Trạch từng nói cho Bùi Đông Lai biết rằng nữ nhân luôn là một loài động vật kỳ quái. Mặc dù biểu hiện của các nàng tỏ ra ở trên giường vô cùng dâm dăng nhưng mà chờ sau khi chú bắn xong thì nàng sẽ trở nên mất tự nhiên. Sẽ không cho chú xem cũng không cho chú sờ vào người của nàng...

Bùi Đông Lai vốn là không tin những lời nói này nhưng mà lúc này thấy Hạ Y Na tỏ ra bộ dáng thẹn thùng như vậy thì hắn lại chẳng những tin mà tỏ ra ngạc nhiên.

- Tớ...tớ đi về phòng đây.

Sau khi mặc xong quần áo và sửa sang lại đầu tóc thì Hạ Y Na đi ra khỏi phòng vệ sinh. Nàng nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai, thấy Bùi Đông Lai đang tựa đầu vào giường hút thuốc thì nàng biết kế tiếp Bùi Đông Lai sẽ giải thích với Tần Đông Tuyết cho nên nàng liền nói đi ra.

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, đợi sau khi Hạ Y Na ra khỏi phòng thì liền dập tàn thuốc. Sau đó lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại di động rồi đi đến sát bên cửa sổ.

Lúc này đây, khi cầm điện thoại lên, thấy được ảnh chụp của Hạ Y Na trong chiếc điện thoại của mình thì Bùi Đông Lai lại có cảm giác tự trách bản thân mình.

Tự trách rất nhiều, cuối cùng Bùi Đông Lai cũng không do dự nữa mà là bấm số của Tần Đông Tuyết.

- Bùi Đông Lai đồng học, làm phiền giấc ngủ của người khác cũng là một thói quen không tốt a.

Mười mấy giây sau, giọng nói của Tần Đông Tuyết truyền vào trong tai Bùi Đông Lai.

Nghe được giọng nói quen thuộc, thân thiết và ôn nhu của Tần Đông Tuyết thì trong lòng Bùi Đông Lai lại càng cảm thấy tự trách, hắn nhìn lên bầu trời đen nhánh, nói:

- Thật xin lỗi.

“Lộp bộp”

Đầu bên kia điện thoại, Tần Đông Tuyết mặc đồ ngủ, dựa vào đầu giường nghe được 3 chữ “Thật xin lỗi” của Bùi Đông Lai thì nàng liền rung mình.

Run sợ rất nhiều, Tần Đông Tuyết vén chăn lên rồi bước xuống giường, đi đến bên cạnh cửa sổ.

- Đang yên đang lành, tại sao lại nói xin lỗi?

Vài giây sau, Tần Đông Tuyết đi đến bên cạnh cửa sổ, cố gắng điều chỉnh cảm xúc một phen, giả vờ thoải mái mà hỏi.

”Phù”

Bùi Đông Lai thở ra một hơi, cắn răng nói:

- Bởi vì một ít nguyên nhân nên tớ đã tiếp nhận một cô gái.

“ Rằm”

Mặc dù Tần Đông Tuyết đã cố gắng tâm tình của mình nhưng mà lúc này nghe được câu nói của Bùi Đông Lai thì trong đầu nàng liền nổ vang một tiếng. Trong lòng nàng giống như là bị kim đâm vào, đau đến cả người run run, nhin không được mà nhắm hai mắt lại với nhau.

- Tớ...

Bùi Đông Lai cố gắng mở miệng, muốn nói cái gì đó.

- Là Hạ Y Na à?

Không đợi Bùi Đông Lai nói hết thì Tần Đông Tuyết đã chậm rãi mở miệng, đôi mắt nàng hơi đỏ, khẽ cắn môi, nhẹ giọng nói.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì có chút kinh ngạc. Kinh ngạc là làm sao Tần Đông Tuyết lại biết được chuyện này.

- Kỳ thật thì trước khi cậu gọi điện đến cho tớ thì tớ đã đoán được rằng Hạ Y Na đã thích cậu từ lâu lắm rồi, hơn nữa vì cậu mà nàng ta cũng trả giá rất nhiều. Nếu nói nàng không có cảm tình với nàng ta thì cậu cũng đã không ra tay giúp đỡ Hạ gia để tiêu diệt tên Từ Vạn Sơn, hơn nữa cậu còn mạo hiểm tính mạng của mình xuất ngoại để cứu cha của nàng nữa.

Đối với mọi chuyện này thì nàng vô tình nghe được từ miệng lưỡi tình báo của Tần gia. Theo bản năng của mình thì nàng cho rằng Bùi Đông Lai làm những thứ này là vì Hạ Y Na, nàng cũng không biết chuyện Bùi Đông Lai dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi, càng không biết những lời nhắc nhở của Tiêu Phi đối với Bùi Đông Lai.

- Thật xin lỗi...

Mặc dù Bùi Đông Lai xuất ngoại còn có nguyên nhân khác nhưng mà hắn cũng không có giải thích mà là nói xin lỗi.

“Hô”

Lại nghe Bùi Đông Lai nói 3 chữ “ Thật xin lỗi” thì Tần Đông Tuyết cắn chặt môi, cố gắng không chảy nước mắt. Nàng mở cửa sổ ra rồi hít lấy một hơi thật sâu.

- Đông Lai.

Gió lạnh thổi vào mặt, Tần Đông Tuyết dần dần bình tĩnh trở lại:

- Mặc dù là cậu nói cho tớ biết rằng cậu đã tiếp nhận một cô gái khác nhưng mà tớ tin chắc, cậu gọi điện thoại cho tớ không phải là cậu muốn nói chia tay cùng tớ. Ngược lại là cậu không muốn lừa gạt tớ, cho nên cậu muốn đem những chuyện này nói cho tớ biết.

- Uh.

Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy kỳ quái khi Tần Đông Tuyết có thể đoán được điều này.

- Đông Lai, cậu đã rất thẳng thắn với tớ nên tớ cũng nói những gì tớ nghĩ trong lòng cho cậu nghe.

Cơn gió thổi qua, Tần Đông Tuyết cũng không có vén những sợi tóc ở trên trán lên mà là nhẹ giọng nói:

- Mỗi người đều ích kỷ. Đối với nữ nhân mà nói thì ở mặt tình cảm thì sự ích kỷ lại càng được thể hiện rõ hơn. Không có một nữ nhân nào chấp nhận cùng chia sẻ người nam nhân của mình đối với người phụ nữ

khác. Ngược lại, mỗi một nữ nhân đều mong muốn, hy vọng người nam nhân của mình có thể toàn tâm toàn ý đối với mình.

Bùi Đông Lai không phản bác được.

- Tớ là nữ nhân, tớ cũng như vậy.

Nói tới đây thì trong lòng Tần Đông Tuyết lại cảm thấy đau đớn:

- Cho nên, khi nghe được vừa rồi cậu nói tiếp nhận một người con gái thì lòng của tớ...lòng của tớ rất đau... rất khó chịu.

Nói xong, thì Tần Đông Tuyết rơi lệ.

- Rất khó chịu nhưng mà tớ cũng cảm thấy may mắn vì chính miệng cậu đã nói cho tớ biết chứ không phải là gạt tớ.

Sau khi nước mắt chảy xuống, biểu tình Tần Đông Tuyết dần dần trở nên yên tĩnh trở lại:

- Đông Lai, kỳ thật thì tớ luôn chú ý đến cậu, đồng dạng cũng luôn chú ý với những người bên cạnh cậu. Sự việc ở quân huấn, sự việc ở khách sạn Hồng Tử Cáp... Trong những chuyện này thì Hạ Y Na đều cố gắng lợi dụng năng lực của Hạ gia để trợ giúp cậu, điều này cũng đủ để chính mình nàng và tớ đều giống nhau, đều thích cậu. Bởi vì, chỉ có khi một người phụ nữ yêu một người nam nhân mới có không tiếc hy sinh lợi ích của gia tộc để đi giúp nam nhân kia.

- Cô ấy chẳng những hy sinh lợi ích một lần hơn nữa lúc nào cô ấy cũng luôn làm bạn với cậu trong những lúc cậu cảm thấy gian khổ nhất.

Tần Đông Tuyết nói xong thì khẽ thở dài:

- Mà tớ, trừ bỏ việc thông qua mạng lưới tình báo của Tần gia chú ý đến cậu thì việc gì tớ đều không làm được.

- Đông Tuyết...

Nghe được những lời này của Tần Đông Tuyết thì trong lòng Bùi Đông Lai chấn động. Hắn biết không phải Tần Đông Tuyết không muốn giúp hắn mà là Tần Đông Tuyết biết hắn muốn tự thông qua bản thân mình, cố gắng đi vào Tần gia.

- Đông Lai, lúc này tớ đã nói qua, tớ và những nữ nhân khác đều giống nhau, đều là kẻ ích kỷ, nhất là về phương diện tình cảm. Cho nên, nếu tớ nói với cậu rằng tớ không để ý đến chuyện cậu tiếp nhận Hạ Y Na thì đó chính là nói dối cậu cũng như nói dối bản thân mình. Nhưng mà, chính miệng cậu nói cho tớ biết bởi vì một ít nguyên nhân nên cậu mới tiếp nhận Hạ Y Na, như vậy thì tớ sẽ không hỏi nguyên nhân cụ thể nữ. Tớ tôn trọng lựa chọn của cậu.

Tần Đông Tuyết ngẩng đầu nhìn bầu trời, nước mắt tôn như mưa:

- Tôn trọng là bởi vì tớ cảm thấy được Hạ Y Na trả giá cũng không ít hơn tớ, cô ấy còn làm được những chuyện mà tớ không làm được. Tôn trọng là bởi vì, có một nữ nhân gọi là Tần Đông Tuyết, đời này nàng ta chỉ làm vợ của Bùi gia, chết không hối hận.

452. Chương 446: Diệp Tranh Vành, Chó Không Bỏ Thói Quen Ăn Phân.

Trầm mặc.

Nghe những lời ra từ trong lòng của Tần Đông Tuyết thì Bùi Đông Lai trầm mặc như trước.

Hắn liền cảm thấy trong lòng mình vô cùng cảm động, làm cho hắn há miệng, nhưng không biết nên nói cái gì đó.

- Gia gia tớ muốn để cậu cùng Bùi thúc đến Tần gia ăn Tết.

Một hơi nói hết tiếng lòng, Tần Đông Tuyết chỉ cảm thấy phần đau đớn trong lòng đã dần giảm bớt rất nhiều, nàng nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt, nói sang chuyện khác.

”Hô ~ ”

Bùi Đông Lai đẩy cửa sổ ra để cho thoáng, nói:

- Tớ sẽ nói với Qua tử một tiếng, hẳn là không thành vấn đề.

- Được.

Tần Đông Tuyết nói xong, lại nhớ ra cái gì đó, trong giọng nói toát ra lo lắng thật sâu:

- Dựa vào tin tức mà Tần gia lấy được thì lần này cậu vì xuất ngoại cứu Hạ Hà nên đã đắc tội với tổ chức ngầm lớn nhất châu Âu là Thần Vồng, đúng không?

- Đúng cũng không đúng.

Bởi vì đã cùng Tần Đông Tuyết đặt bài xuống, hơn nữa tiêu trừ ngăn cách trong lòng, giải khai khúc mắc, Bùi Đông Lai không dấu diếm nữa, mà là chi tiết nói:

- Tới đi Thailand một mặt là bởi vì cứu Hạ Hà, về phương diện khác cũng là hướng về phía Thần Vồng đi.

- Vì sao?

Tần Đông Tuyết khó hiểu.

- Cậu hẳn đã nghe qua Tiêu Phi của Tiêu gia?

Bùi Đông Lai không đem chuyện bản thân mình dung hợp với Tiêu Phi nói ra Tần Đông Tuyết biết, hẳn đem những lời đã từng nói cho Trần Anh, lặp lại một lần nữa:

- Trước kia tớ cùng Tiêu Phi từng có vài lần duyên phận, hẳn từng dạy ta không ít đồ vật này nọ, được cho là sư phụ của tớ. Mà theo ta được biết hơn 1 năm trước khi hẳn đang làm một nhiệm vụ thì bị người của Thần Vồng ám sát, tớ muốn vì hẳn mà báo thù. Ngoài ra, tớ còn nhận được tin tức, Thần Vồng muốn đem thế lực xâm nhập vào quốc nội, làm ra những chuyện tình bất lợi với quốc gia.

- Thì ra là thế.

Đối với việc trong nửa năm Bùi Đông Lai đã trở nên có năng lực tác chiến cường đại thì Tần Đông Tuyết đã có chút nghi ngờ, lúc này nghe Bùi Đông Lai vừa nói như thế thì tỉnh ngộ, théo sau lại nhú mày:

- Vậy cậu tính toán làm như thế nào?

- Tiêu diệt Thần Vồng!

Bùi Đông Lai như đinh đóng cột nói.

”Bá!”

Tuy rằng đoán được Bùi Đông Lai cần làm như vậy, chính là nghe được lời nói như đinh đóng cột của Bùi Đông Lai, cảm nhận được quyết tâm của Bùi Đông Lai thì trong lòng Tần Đông Tuyết không khỏi chấn động, sau đó tỏ ra lo lắng, nói:

- Tớ biết không thể ngăn cản cậu làm chuyện này nhưng mà cậu nhất định phải cẩn thận, tớ không cho phép cậu xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn!

- Tớ sẽ.

Bùi Đông Lai chậm rãi mở miệng, thanh âm không lớn. Ngữ khí lại vô cùng kiên định:

- Đây là lần thứ 2 tớ hứa với cậu.

- Tục ngữ nói, làm hết khả năng, nghe thiên mệnh, có một số việc không cần bắt bản thân phải miễn cưỡng, dù sao gánh nặng này cũng quá nặng, tớ sợ nó sẽ đè sập cậu.

Mặc dù đã nghe được lời hứa hẹn của Bùi Đông Lai nhưng trong lòng của Tần Đông Tuyết vẫn còn vô cùng lo lắng:

- Làm hết sức. Không thẹn với lương tâm thì tốt.
- Cảm ơn cậu Đông Tuyết.

Trong lòng Bùi Đông Lai vô cùng cảm động.

- Cảm ơn tớ cái gì?

Tần Đông Tuyết hừ nhẹ nói.

”Ách...”

Bùi Đông Lai há to mồm. Không phản bác được.

- Nếu như là cảm ơn những chuyện vừa rồi thì không cần bởi vì tớ đã là vị hôn thê của cậu, tương lai còn có thể là vợ của cậu, chuyện của cậu chính là chuyện của tớ, tớ sẽ không cùng cậu kề vai chiến đấu nhưng luôn ở sau lưng, ủng hộ cậu.

Tần Đông Tuyết ôn nhu nói xong, theo sau lại sợ lời nói này sẽ mang đến áp lực cùng tự trách cho Bùi Đông Lai, thì đột nhiên lại biến đổi, làm ra một bộ dạng trang bức:

- Còn nếu như muốn cảm ơn tớ đồng ý cậu nhận Hạ Y Na thì miễn, tớ bây giờ vẫn còn rất giận cậu xem nên bồi thường cho tớ thế nào đi.

Bùi Đông Lai nghe vậy, chỉ cảm thấy trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lại một chữ cũng nói không nên lời

- Haiz, tớ mệt rồi.

Mắt thấy Bùi Đông Lai trầm mặc, Tần Đông Tuyết giả vờ ngáp một cái, sau đó nói:

- Tớ đi ngủ đây, cậu cũng ngủ sớm một chút.
- Ủh, chúc ngủ ngon.
- Chúc ngủ ngon.

“”Đô... Đô...”

Sau khi tạm biệt xong thì đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng ”Đô... Đô...”.

Đầu bên kia điện thoại, Tần Đông Tuyết ngồi ở trên giường, nhưng không có đi vào giấc ngủ, mà là dựa vào ở đầu giường.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt của nàng tỏ ra lo lắng khi biết Bùi Đông Lai muốn diệt trừ Thần Vong.

Cùng lúc đó, Cùng lúc đó, kinh thành một tòa khác tứ hợp viện khác.

Trong thư phòng tứ hợp viện, Diệp Thạch mặc đồ ngủ, ngồi ở bàn cờ trước, tay cầm cờ trắng mà Diệp Tranh Vành thì ngồi đối diện, tay cầm cờ đen.

Trên bàn cờ đã đặt không ít cờ, xem ra thì cờ trắng đã bị áp chế nhưng phòng tuyến phòng thủ lại vô cùng kiên cố, ngược lại cờ đen thì nhìn khí thế có vẻ hung mãnh nhưng lại có lưu hậu hoạn, chỉ cần hơi mất chú ý là sẽ bị cờ trắng nuốt lại, thua cả bàn cờ.

- Gia gia, thế cờ hôm nay của ông không đúng a.

Mắt thấy hôm nay Diệp Thạch đánh cờ không giống với cách trước đây thì Diệp Tranh Vành nhin không được nói.

Diệp Thạch mỉm cười:

- Như thế nào mà không đúng.

- Gia gia đang để con chiếm thượng phong.

Diệp Tranh Vành cười nói một câu, theo sau thấy Diệp Thạch không có tỏ thái độ, lại nhìn thoáng qua bàn cờ, đột nhiên bình tĩnh:

- Gia...Gia gia, bàn cờ này nhìn qua thì giống như trận quyết đấu bây giờ của chúng với với cha con Diệp gia. Người cầm cờ trắng đại biểu cho Diệp gia mà trong tay con là cờ đen đại biểu cho Bùi gia.

Nói xong, vẻ mặt Diệp Tranh Vành tỏ ra khiếp sợ nhìn vào Diệp Thạch, ở hắn xem ra Diệp Thạch thông qua chơi ở, ở dưới điều kiện là hắn không có phát hiện ra, để ở trên bàn cờ chế tạo ra cục diện trước mắt giữa Bùi gia và Diệp gia, phần cái nhìn về đại cục này đủ để cho hắn cúng bái.

- Cuối cùng cháu cũng không phải rất ngốc.

Diệp Thạch mỉm cười rồi lại hạ cờ.

Àn? !

Cờ hạ xuống, sắc mặt Diệp Tranh Vành không khỏi biến đổi.

Bởi vì một quân cờ này của Diệp Thạch đã làm cho thế cờ biến đổi, cờ đen khí thế như cầu vồng trong nháy mắt lâm vào tuyệt cảnh.

Sát chiêu!

- Cháu thua rồi.

Diệp Tranh Vành cẩn thận nghiên cứu bàn cờ cả nửa ngày, phát hiện không thể phá giải sát chiêu của Diệp Thạch thì chủ động nhận thua, đồng thời liên nghĩ tới điều gì. Thử tính hỏi:

- Gia gia, con cờ này của người vừa rồi ở trong hiện thực chính là Thần Vồng sao?

- Đúng nhưng cũng không hoàn toàn.

Diệp Thạch cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm trà, tinh quang trong mắt lóe lên:

- Chính xác ra con cờ này là đại biểu cho thế lực ngầm ở cảnh ngoại.

- Gia gia, theo cháu được biết thì 2 ngày trước vì muốn cứu Hạ Hà nên Bùi Đông Lai đã đi đến Thái Lan, mà thủ lĩnh của Thần Vồng tại Thái Lan trong lúc này cũng đã mất mạng, hắn là hắc đầu, kể từ đó, Thần Vồng chắc chắn sẽ không bỏ qua! Trừ lần đó ra, còn có nào thế lực ngầm ngoại cảnh nào muốn đối phó hắc đầu?

- Tục ngữ nói, rút dây động rừng. Bùi gia đứng cao. Lấy việc không muốn nhận thua. Thích hành sự nghịch thiên.

Diệp Thạch cười lạnh, nói:

- Nếu hắc đầu dám ra tay 1 lần thì sẽ có lần thứ 2, còn về phần thế lực cảnh ngoại thì hắc, theo ta được biết, lúc trước cháu của gia chủ Thôi gia HQ đã chết trong tay Bùi Đông Lai ở trận đua xe ở Đông Hải, Thôi gia tuy rằng luôn luôn không có ra tay, chẳng qua là bởi vì không có tìm được cơ hội thôi. Mà trừ bỏ Thần Vồng cùng Thôi gia ra thì bởi vì tên tiểu tử kia đã nhúng chàm vào Hắc Kim, bởi vì ích lợi cho nên đã đụng đến nhiều thế lực ngầm khác ở bên cảnh ngoại.

- Vẫn là gia gia nhìn xa.

Diệp Tranh Vành tỉnh ngộ. Một bộ bộ dáng thụ giáo, theo sau trầm ngâm một chút, nói:

- Một khi Bùi Đông Lai chết ở ngoại quốc thì Bùi Vũ Phu tất sẽ ra tay, bởi vì như vậy chẳng những cha con Bùi gia sẽ vì quốc gia đối phó với những thế lực ngầm cảnh ngoại, hơn nữa những việc làm trước đó của bọn chúng sẽ tan thành mây khói.

Nói xong, Diệp Tranh Vành không khỏi cảm thán bố cục cũng những đại nhân vật này thật sự quá sâu, làm cho lòng người sinh kính sợ.

- Tranh Vành, mặc dù cháu rất xuất sắc trong những đứa bạn cùng tuổi nhưng mà cháu vẫn còn quá trẻ, chuyện trải qua còn rất ít.

Diệp Thạch trầm ngâm một lát, nói:

- Mặt khác, thời gian dạo chơi của cháu ở Yên Kinh cũng quá lâu rồi, thời điểm này cần phải đi xuống tôi luyện, cháu hãy chuẩn bị đi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì năm sau cháu sẽ đi xuống.

- Đã biết, gia gia.

Thân là nhân vật linh quân đời thứ tư của Diệp gia thì Diệp Tranh Vành tự nhiên biết được con đường làm quan của hắn so với người thường là hoàn toàn khác nhau, trên căn bản là sự di chuyển qua lại giữa Yên Kinh và những địa phương khác.

- Tốt lắm, thời gian không còn sớm, cháu trở về đi.

Diệp Thạch khoát tay áo.

- Gia gia, ngài cũng đi ngủ sớm một chút, chú ý thân thể.

Diệp Tranh Vành cúi đầu, rời khỏi thư phòng, cùng thư ký Diệp Thạch lên tiếng chào hỏi, sau đó một mình lái chiếc xe hơi rời khỏi Hoàng Gia Lâm Viên.

- Bùi Đông Lai à Bùi Đông Lai, tục ngữ nói, tâm cao ngất, mạng so với giấy bạc, tao vốn còn đợi cha của mày chết ở nước ngoài rồi sau đó khai đao với mày, hiện giờ xem ra, căn bản không cần ta động thủ à.

Sau khi lái xe ra thì Diệp Tranh Vành châm một điếu thuốc, cười lạnh nói:

- Cũng như lời của gia gia tao, tao không cần phải phân cao thấp với hạng thảo căn như mày, mày vĩnh viễn cũng không có đủ tư cách để làm đối thủ của tao.

- Còn về phần Tần Đông Tuyết, một khi cha con Bùi gia chúng mày chết đi, lấy tác phong gió chiều nào xoay chiều ấy của Tần gia thì nói vậy bọn hắn sẽ tự mình đưa nàng ta đến cho tao, đến lúc đó cho dù Tần Đông Tuyết có khó, quỳ xuống cầu xin ở một chỗ với tao thì tao cũng sẽ không nhìn thẳng vào nàng, tao sẽ cho nàng biết được nàng đã hối hận khi chọn lấy mày.

Nói xong, Diệp Tranh Vành mở cửa sổ ra, tàn thuốc trong tay rơi xuống, khuôn mặt của hắn lộ ra vẻ xạo quần.

Giờ khắc này

Hắn đã quên đi chuyện ở buổi thảo luận Kinh Tế.

Hắn cũng đã quên đi chuyện ở khách sạn Yên Kinh, hắn bị Bùi Đông Lai tát vào mặt 1 cái nhưng lại không dám phản kích.

Có câu chớ không bỏ thói quen ăn phân, có một số người không có trí nhớ.

Nạp Lan Minh Châu như thế, Diệp Tranh Vành cũng thế!

PS: Quá nhỏ , mai bắt đầu ngày 1ch lại nhé :Z

453. Chương 447: Gió Mưa Nổi Lên.

Sáng sớm, khi mặt trời đỏ lộ ra khỏi đường chân trời, ánh rạng đông bắt đầu hiện lên.

Trong tòa thành Sheangdeli ở nước Pháp, nơi này chính là tổng bộ của Thần Vồng ở châu Âu, chủ nhân của tòa thành này chính là Odin Wilson, chủ nhân của Thần Vồng cũng là người nắm quyền thế giới ngầm.

Trong đại điện của toàn thành, Odin Wilson tự phong cho mình là “Thần” đang ngồi trên một chiếc Khô Lâu Vương Tọa, toàn thân mặc một chiếc hắc bào, thêm nữa là đại điện lại một mảnh tối đen, căn bản không cách nào làm cho người nào thấy rõ bộ mặt củ hắn, chỉ có thể nhìn thấy được đôi mắt có chút dọa người của hắn.

- Tôn quý chi thần.

Cách Khô Lâu Vương Tọa 10m, một gã nam nhân mặc áo choàng màu đen, thành kính hành lễ về phía Odin.

- Genkn, Sự tình điều đã điều tra xong rồi sao?

Trong đại điện tối đen vang lên lời nói của Odin, thanh âm kia không ngừng quanh quẩn trong đại sảnh, giống như là ma âm đến từ địa ngục.

- Bẩm tôn quý chi thần, đã điều tra xong, con trai của Vũ Thần TQ đã đi tới Thái Lan, lợi dụng lão đại của Thái Lan là Thái Hổ cùng dòng binh đoàn Satan, thiết kế hãm hại Aust thiếu gia, hơn nữa còn giết toàn bộ người chúng ta đã phải đến DNA, làm cho kế hoạch đưa người của chúng ta vào DNA thất bại.

Thân là đoàn trưởng thần vệ cũng thủ lĩnh thị vệ của Thần Vồng, giọng nói của Genk trầm xuống, trong giọng nói mang theo vài phần tức giận.

Giân là bởi vì hắn cảm thấy được quyền uy của Thần Vồng đã bị khiêu khích.

- Con trai của Vũ Thần TQ sao?

So sánh với Genk mà nói thì Odin lại không có tỏ ra tức giận, mà là có vài phần tò mò.

- Tôn quý chi thần, dựa vào tin tức chúng ta nhận được thì hắn đã quay trở về TQ.

- Genk thỉnh chiến, bất quá chỉ cần tôn quý chi thần truyền mệnh lệnh xuống thì thuộc hạ nhất định sẽ chém đầu hắn xuống để báo thù cho Aust thiếu gia.

- Aust tuổi trẻ khí thịnh, nóng lòng biểu hiện, sớm hay muộn cũng sẽ gặp chuyện, nhưng mà lại đến hơi sớm, bất quá, dù sao thì hắn cũng là nghĩa tử của ta, phần thù này tự nhiên là sẽ báo, nhưng không phải hiện tại.

Odin hơi trầm ngâm, nói:

- Người TQ tôn sùng ngày trăng trắng, chờ đêm trăng trắng ta sẽ đích thân giết chết Vũ Thần TQ, sau đó bóp chết con hắn cũng không muộn, Genk, truyền mệnh lệnh xuống, bảo Dracula vào ngày Tết âm lịch của TQ, lấy danh nghĩa của ta hạ chiến thư cho Vũ Thần TQ, thời gian là đêm trăng tròn.

- Vâng, tôn quý chi thần.

Genk cung kính lĩnh mệnh, từ từ lui ra.

...

Cùng lúc đó là buổi chiều ở Tokyo.

Trong một trang viên dưới chân núi Phú Sĩ.

Chủ nhân của trang viên này chính là gia chủ Đảng gia của NB, hội trưởng hội Tam Hợp Đảng Xuyên Nguyên.

Đối với người thường mà nói thì Sơn Khẩu Tổ giống như sấm ở bên tai, được xưng là bang hội xã hội đen lớn nhất ở NB, là một trong những tổ chức phản động toàn cầu, mà đối với một số người có thân phận trong thế giới ngầm thì bọn hắn biết rõ Sơn Khẩu Tổ chỉ là người phát ngôn của hội Tam Hợp, hội Tam Hợp mới chính là người cầm quyền chân chính của thế giới ngầm NB.

Hội Tam Hợp dựa vào tài phiệt làm công cụ bảo đảm, long đầu của hội Tam Hợp cùng với những vị tài phiệt của NB sẽ họp lại rồi nghiên cứu quyết định, đây cũng là nói hội Tam Hợp chẳng những nắm trong tay thế giới ngầm ở NB, mà lại thẩm thấu vào 3 giới Chính, Thương, Quân. Lực ảnh hưởng không thể tưởng tượng được.

Tất cả chuyện này đã làm cho hội Tam Hợp trở thành một thế lực có sức ảnh hưởng lớn ở NB.

- Thúc thúc.

Trong thư phòng trang viên số 1 của biệt thự Đằng gia, Đằng Dã người được xưng là thiên tài võ học số 1 của NB thân mặc một bộ võ sĩ phục màu trắng, quỳ trên mặt đất, vẻ mặt cung kính mở miệng.

Ngồi trước hắn vài m chính là một người đàn ông trung niên.

Hắn không phải người khác, đúng là long đầu của hội Tam Hợp Đằng Xuyên Nguyên.

Tóc trên đầu hắn được cắt ngắn, khuôn mặt giống như đao, góc cạnh rõ ràng, mặc trên người một bộ ki-mô-nô.

Ánh mắt của hắn cũng không sắc bén, nhưng khi quét đến trên người người thì giống như sử dụng thuật độc tâm thông thường, những nhân vật có ít tiếng tăm, khi ngồi trước mặt hắn thì dường như bị hắn nhìn thấu hết tâm tư.

- Tiểu Dã.

Nhìn Đằng Dã quỳ ở đó thì trên mặt Đằng Xuyên Nguyên lộ ra vẻ tươi cười vui mừng:

- Lần này cháu xuất quan sớm hơn so với dự định, chẳng lẽ là cháu đã đạt tới bình cảnh rồi sao?

- Vâng, thúc thúc.

Về mặt Đằng Dã cung kính đáp:

- Nhấn thuật của cháu đã đạt đến Lục đoạn đỉnh phong hơn nữa lại có thể bước lên Thất đoạn nhưng thủy chung lại không thể đột phá cho nên sư phụ mới cho cháu xuất quan, muốn cháu chiến đấu để đột phá cực hạn.

- Chúc mừng cháu, Tiểu Dã.

Đằng Xuyên Nguyên nghe vậy không khỏi vui vẻ, thân là long đầu của thế giới ngầm ở NB thì hắn biết rõ, Nhấn thuật Lục đoạn ở giới võ học NB đã được gọi là đại sư võ học, người có thể đạt tới cảnh giới này không có mấy người, còn về phần Nhấn thuật Thất đoạn thì là thực lực của tông sư võ học.

- Đúng rồi, thúc thúc, sư phụ cháu cũng xuất quan.

Đằng Dã lại nói.

- Tại sao hắn lại xuất quan?

Nghe được tin tức này thì Đằng Xuyên Nguyên cũng ngẩn ra, sau đó trong lòng hắn vừa động:

- Nhấn vì muốn báo thù cho cha của mình nên đã phong đao mấy chục năm, hiện giờ xuất quan, chẳng lẽ là muốn đi TQ khiêu chiến Bùi Vũ Phu sao?

- Vâng, thúc thúc.

Thị huyết quang mang trong mắt Đằng Dã lóe lên:

- Sư phụ muốn chém giết tên đó, còn cháu muốn giết chết đứa con của hắn.

Đằng Xuyên Nguyên nghe vậy, nhất thời trầm mặc.

Trầm mặc là bởi vì hắn cũng không xa lạ gì với Bùi Vũ Phu, ngược lại đối với chuyện 18 năm trước của Bùi Vũ Phu thì hắn đã nắm rõ như lòng bàn tay.

- Tiểu Dã, Nhấn thuật của sư phụ cháu đã đạt tới cảnh giới gì rồi?

Sau khi trầm mặc một lúc thì Đằng Xuyên Nguyên lại mở miệng hỏi:

- Đạt tới Nhấn thuật Cửu đoạn rồi sao?

- 10 năm trước thì người đã đạt đến Nhấn thuật Cửu đoạn.

Nhắc tới sư phụ của mình, ánh mắt Đằng Dã liền tỏ ra sùng bái:

- Hiện giờ người đã bước qua cánh cửa Nhấn thuật Cửu đoạn này rồi, đạt đến một cảnh giới mà người ta không thể tưởng tượng được.

- Trong 200 năm qua thì NB chỉ có 1 người vượt qua được Nhãn thuật Cửu đoạn, ngay cả cha của Nhãn cũng không làm được, không nghĩ tới Nhãn có thể làm được, chẳng trách hấn lại muốn xuất quan khiên chiến Bùi Vũ Phu.

Lời nói của Đàng Dã khiến cho Đàng Xuyên Nguyên cả kinh, sau đó 2 đấm nắm chặt lại, mơ hồ có chút kích động:

- 20 năm trước, Bùi Vũ Phu đem phân hội Tam Hợp ở TQ diệt sạch, làm cho 20 năm qua hội Tam Hợp chưa thể đặt chân nửa bước vào TQ, nếu Nhãn đã vượt qua Nhãn thuật Cửu đoạn, như vậy Bùi Đông Lai tất nhiên sẽ chết dưới Bồ Đô Ngự Hồn của hấn, hội Tam Hợp cũng sẽ bước vào lãnh thổ TQ kia, làm tiên phong cho đế quốc NB chúng ta.

- Vâng, thúc thúc.

Đàng Dã còn vô cùng tín nhiệm Nhãn hơn Đàng Xuyên Nguyên, thậm chí có thể dùng sừng bái mù quáng để hình dung.

- Tiểu Dã, tuy rằng sự phụ của cháu có thể giết chết tên Bùi Vũ Phu nhưng mà trong quân đội và dân gian của đám người TQ kia cũng không thiếu cao thủ, vì để cho hội Tam Hợp có thể thuận lợi cắm rễ ở TQ thì sau khi chuyện này kết thúc, cháu hãy ở lại gia tộc 1 năm, huấn luyện Nhãn đường cho ta.

Đàng Xuyên Nguyên nghĩ nghĩ, nói:

- 1 năm sau, nếu như cháu không muốn tiến vào cao tầng của gia tộc, một lòng theo đuổi Nhãn thuật thì thúc thúc cũng không ngăn cản cháu.

- Vâng thúc thúc.

Đàng Dã cung kính lĩnh mệnh.

- Tốt lắm, cha, mẹ cùng đệ đệ của cháu đang ở nhà chờ cháu, cháu hãy trở về đi.

Đàng Xuyên Nguyên nói xong, lại nói:

- Mặc khác, cháu hãy đệ đệ của cháu là Đàng Tĩnh đến nơi này của ta một chuyến.

- Đã biết, thúc thúc.

Đàng Dã cúi người chào, rời khỏi thư phòng của Đàng Xuyên Nguyên.

10' sau, Đàng Dã có mặt ở trang viên số 3 để gặp mặt cha mẹ cùng đệ đệ của mình.

- Anh, như vậy mà anh đã xuất quan, chẳng lẽ Nhãn thuật của anh đã đạt đến bình cảnh rồi sao?

Trong biệt thự, vẻ mặt Đàng Tĩnh kích động hướng Đàng Dã hỏi.

Kích động là bởi vì hấn biết, người nhà hấn có thể chen chân vào trung tầng của Đàng gia, trừ việc cha của hấn là một người tài giỏi ra thì cũng có liên quan rất lớn đến Đàng Dã. Ở khu vực võ học thì Đàng Dã có thành tựu rất lớn, điều này đã làm cho người nhà bọn hấn thậm chí là cả Đàng gia có địa vị ở NB càng thêm hiển hách.

- Ủh.

Tuy rằng Đàng Dã từ nhỏ đã theo đuổi Nhãn thuật, nhưng cũng có vài lần về thăm nhà cho nên tình cảm đối với Đàng Tĩnh cũng khá tốt.

- Anh, vậy lần này đối thủ khiêu chiến của anh là ai?

Đàng Tĩnh hỏi.

- Người TQ..

Đàng Dã cười lạnh.

Người TQ?

Đàng Tĩnh ngăn ra.

- Thúc thúc có chuyện muốn tìm em đó.

Đằng Dã thấy thế, không tiếp tục cùng Đằng Tĩnh nói lời vô nghĩa.

Chẳng lẽ bởi vì thực lực của anh trait a tăng lên nên thúc thúc mới an bài chức vị mới cho ta sao?

Trong lòng Đằng Tĩnh vui vẻ, liền đi tới biệt thự số 1.

- Thúc thúc, người tìm cháu.

Đi vào thư phòng biệt thự số 1, Đằng Tĩnh cung kính hành lễ đối với Đằng Xuyên Nguyên.

- Tương lai không lâu sau, hội Tam Hợp sẽ tiến vào TQ, làm tiên phong cho đế quốc NB.

Đằng Xuyên Nguyên hành văn gãy gọn, nói:

- Nam Cảng là nơi đầu tiên, trước kia Nam Cảng có Đông Tinh và Hồng Kinh, con trai của Bùi Vũ Phu đã dùng thủ đoạn huyết tinh để chen chân vào, tuy rằng đã uy hiếp hắc đạo Nam Cảng nhưng mà một khi Bùi Vũ Phu bị giết thì lực uy hiếp của con trai hắn sẽ biến mất. Cháu hãy chuẩn bị một chút, 2 ngày nữa hãy đến Nam Cảng, lấy cơ làm hợp tác với công ty giải trí Nam Cảng để tiếp xúc, đánh dẹp cơ sở bọn chúng.

- Vâng thúc thúc.

Về mặt Đằng Tĩnh tỏ ra kích động mà trả lời, hắn biết rõ nếu hắn hoàn thành nhiệm vụ này thì hắn có thể chen chân vào trung tâm của Đằng gia.

....

Cùng lúc đó, thì Bùi Đông Lai từ Thái Hổ và Jason biết được tình huống ở DNA, Thái Hổ thân là mối, hấp dẫn thành viên khác của Thần Vồng tiến vào Thái Lan, cuối cùng làm cho toàn bộ thành viên của Thần Vồng bị cảnh sát, quân đội của Thái Lan cùng dong binh đoàn Satan âm thầm diệt sạch.

Biệt thự Hạ gia.

Biết được tất cả chuyện này, Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói chuyện với Jason thông qua điện thoại vệ tinh:

- Jason giáo quan, tuy rằng các người che dấu rất khá, nhưng là ta tin tưởng lấy tình báo của Thần Vồng thì muốn điều tra các vị cũng không khó. Vì đề phòng Thần Vồng trả thù nên các vị hãy đến Nam Cảng để nghỉ ngơi một lát.

- Tiểu tử, Nam Cảng đúng là địa bàn của cậu, cậu tính toán để cho ta xây dựng căn cứ dong binh đoàn Satan ở đó sao?

Jason đoán được dụng ý của Bùi Đông Lai.

- Vâng, Jason giáo quan, các vị hãy lập tức khởi hành, ta cũng sẽ đến Nam Cảng, những chuyện khác khi gặp mặt chúng ta sẽ bàn kỹ hơn.

Bùi Đông Lai nghĩ nghĩ, quyết định trước đi tới Nam Cảng, dù sao hắn cũng biết dong binh đoàn Satan có vô số tác dụng đối với hắn.

Một hồi gió mưa đã bắt đầu nổi lên.

Nam Cảng trở thành nơi đầu tiên của vùng lốc xoáy.

454. Chương 448: Màn Che Được Kéo Xuống.

Buổi sáng 9h trong một phòng hội nghị của tỉnh ủy Tây Nam, các vị đại lão đang tham dự buổi họp đầu tiên trong năm.

Chủ đề hội nghị cũng rất đơn giản cũng rất cũ: Tổng kết công tác năm cũ, an bài công tác trong năm nay.

- Các đồng chí, hiện tại hội nghị đã bước vào chỗ quan trọng nhất, hiện tại đồng chúng ta hãy biểu quyết để đồng chí Cao Thế Toàn đảm nhận chức vụ phó XX tỉnh....

11h, một người ngồi ở vị trí đầu tiên, mở miệng nói.

Bên tai vang lên nói của người này thì toàn bộ mọi người đều nhìn về phía Cao Thế Toàn thì có thể thấy trên mặt của Cao Thế Toàn không có lấy nửa điểm vui sướng, ngược lại tâm tình của hắn có chút mất mát.

Tất cả chuyện này bởi vì hắn đã giúp Bùi Đông Lai xử lý chuyện của Từ Vạn Sơn. Nhìn thì dường như hắn được đề bạt lên cấp phó tỉnh, nhưng mà trên thực tế thì hắn lại bị người ta dùng ám chiêu, bị ném tới một nơi có vị trí cũng như không, con đường làm quan cứ như thế mà chấm dứt.

Nhưng mà.

Đối với Cao Thế Toàn mà nói thì nếu nói việc đó hắn đứng về phía Bùi Đông Lai thì đã hoàn toàn rạch mặt với Diệp gia, nhưng mà kết cục bây giờ của hắn cũng đã khá lắm rồi.

Hiểu được điểm này thì không riêng gì Cao Thế Toàn mà những người trong này liền vỗ tay, sao đó liền nhìn thoáng qua Diệp Hạo Nhiên ngồi ở bên cạnh.

Ở nhóm bọn hắn xem ra, Cao Thế Toàn vì muốn giúp Bùi Đông Lai, nên đã đổi lập với Diệp Hạo Nhiên, có kết quả như thế này cũng là vô cùng may mắn rồi.

Giống như nhiều cuộc họp khác, cuối cùng việc Cao Thế Toàn đảm nhiệm phó Chính Hiệp tỉnh Tây Nam cũng được mọi người thông qua.

...

Sau giờ ngo, một chiếc Audi A7 cùng một chiếc Audi A8, dưới sự hộ tống của 2 chiếc Mercedes-Benz S350, đi đến sân bay Xuân Thành.

- Sáng nay Cao Thế Toàn đã nhậm chức, trở thành Phó Hiệp Chính tỉnh Tây Nam.

Trong xe, Hạ Hà đem tin tức mình mới nhận được nói cho Bùi Đông Lai, nhưng mà trong lòng cảm thán lực uy hiếp của Bùi Đông Lai thật sự mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi làm cho Cao Thế Toàn đứng về phía đối lập với Diệp Hạo Nhiên.

- Hắn đã tránh được họa, lên như thế là đủ rồi.

Bùi Đông Lai cười nhẹ, đánh giá một câu, cảm giác giống như việc này không có liên quan gì đến bản thân Bùi Đông Lai hắn vậy, mà trên thực tế đúng là như vậy, con đường làm quan của Cao Thế Toàn phát sinh biến hóa là do có sự có mặt của Bùi Đông Lai ở Tây Nam này.

- Tiểu tử, lấy thế lực hiện tại của cậu ở quốc nội thì không thành vấn đề gì nhưng mà ở quốc ngoại thì rất nguy hiểm.

Hạ Hà biết rõ Bùi Đông Lai cùng với tổ chức Thần Vồng sẽ không chết không ngừng, cũng biết Bùi Đông Lai đã tiếp nhận Hạ Y Na, nhịn không được mà nhắc nhở:

- Vì muốn để giảm bớt đề phòng, ta đề nghị cậu không nên xuất ngoại, ít nhất là trước khi đạt đến Hóa Kính thì cậu không cần đi ra quốc ngoại.

- Vâng.

Bùi Đông Lai cũng biết lấy trước mắt thế lực, nóng lòng đi diệt trừ Thần Vồng, không khác người ngốc nói mê, chỉ có thể đi từng bước.

- Tiểu tử, vốn là cậu đã cứu Hạ gia chúng ta, lại trở thành con rể Hạ Hà ta, về tình về lý thì ta hẳn là đem tập đoàn Hạ thị giao lại cho cậu.

Thấy Bùi Đông Lai gật đầu, Hạ Hà yên lòng, cười trêu ghẹo, nói:

- Bất quá ta cũng biết, lấy năng lực kiếm tiền trước mắt của tập đoàn Đông Hải thì tập đoàn Hạ thị nếu nhập vào tập đoàn Đông Hải thì cũng chỉ là dẹt hoa trên găm. Một khi đã như vậy, ta sẽ không làm điều thừa, ta tính toán đợi sau khi Y Na tốt nghiệp thì để nó tới tập đoàn Hạ thị xử lý của cải bạch đạo, cậu có ý kiến gì không?

- Hạ thúc....

Bùi Đông Lai cười khỏ, cố gắng nói cái gì đó.

Hạ Hà thật lưu manh:

- Cứ định như vậy!

- Được.

Hạ Hà biết rõ tính tính của Hạ Hà cho nên cũng không nói gì thêm.

20' sau, 4 chiếc xe hơi đến sân bay, Hạ Hà mang theo Bùi Đông Lai đi ra, còn Tống Hân cùng Hạ Y Na thì ở bên chiếc Audi A8 bên cạnh đi ra rồi vào sân bay.

- Tiểu tử, gặp lại Vũ Phu thì giúp ta chuyển lời cho hắn, 20 năm trước hắn đã đoạt đi nữ thần của ta, hiện tại con trai hắn đã đoạt đi nữ nhi bảo bối của ta, thân là tình địch kiêm thông gia của hắn thì tết này nếu có rãnh thì hãy đến Tây Nam uống rượu cùng ta.

Đi vào trong, Hạ Hà cười nói.

- Hạ bàn tử, ai là nữ thần của ông?

Hạ Hà vừa nói xong thì Tống Hân ở một bên liền bước lên, hung hăng véo lỗ tai của Hạ Hà, hỏi.

- Đương nhiên lão bà đại nhân rồi.

Hạ Hà cợt nhả nói.

- Vậy sao?

Tống Hân hừ hừ nói:

- Vừa rồi tôi nghe ông nói, 20 năm trước Bùi Vũ Phu đã đoạt đi nữ thần của ông, nếu nói như ông thì tôi hẳn là mẹ của Đông Lai chứ không phải là mẹ vợ của nó sao?

- Lão bà đại nhân, bà vốn là mẹ của Đông Lai a.

Hạ Hà cười hắc hắc.

"Ách..."

Tống Hân nghe vậy, trong lòng vừa động, buông lỗ tai Hạ Hà ra:

- Coi như ông thức thời.

Thấy vợ chồng Hạ Hà hoàn toàn xem thường ánh mắt xung quanh thì Hạ Y Na có chút đỏ mặt, đồng thời trộm nhìn Bùi Đông Lai thì đã thấy vẻ mặt Bùi Đông Lai tỏ ra tươi cười.

- Đông lai, trở về nói cho cha cậu biết, vì muốn cảm ơn chuyện 20 năm trước cha cậu đã cướp đi mẹ cậu, khiến cho Hạ bàn tử hết hy vọng, chỉ cần hắn cùng cậu đến Tây Nam thì ta sẽ cùng hắn uống mẹ nó 3 chén.

Tống Hân tùy tiện nói.

"Ách..."

Bùi Đông Lai há to mồm, theo sau dở khóc dở cười gật gật đầu.

- Con nữa, mẹ biết con thích ăn gà lên mâm, trứng chiên... lần sau con đến đây cùng cha con thì mẹ cũng sẽ làm nhiều hơn.

Tống Hân cười hì hì nói xong, tự nhận mình làm mẹ của Bùi Đông Lai khiến cho Bùi Đông Lai một đầu hắc tuyến.

- Tống Hân, đã được chưa?

Hạ Y Na thấy bộ dạng quỳnh quáng của Bùi Đông Lai thì dậm chân, vội vàng gọi thẳng tên của Tống Hân ra.

- Ta chỉ biết, nữ bắt trung lưu, nha đầu chết tiết kia, có trai rồi thì quên mẹ sao?

Tổng Hân tức giận gõ nhẹ vào đầu Hạ Y Na 1 cái.

Hạ Hà thấy thế, dở khóc dở cười:

- Tốt lắm, lão bà đại nhân, để cho người trẻ tuổi chút không gian.

- Hạ bàn tử.

Tổng Hân vừa nghe, nổi giận, lại nhéo lỗ tai Hạ Hà:

- Tôi không trẻ sao? Tôi không trẻ sao?

- Trẻ...Trẻ...

Hạ Hà hướng về phía Hạ Y Na cùng Bùi Đông Lai mở tròng hai mắt, cười trả lời, đồng thời lôi kéo Tổng Hân đi đến một bên.

- Cậu còn đến trường nữa không?

Đợi sau khi vợ chồng Hạ Hà đi rồi thì Hạ Y Na không dám một mình đối mặt Bùi Đông Lai, không dám nhìn thẳng Bùi Đông Lai, có chút ngượng ngùng.

- Có.

- Thật sao?

Mắt nghe Bùi Đông Lai trả lời thì Hạ Y Na liền nhìn vào mặt Bùi Đông Lai, vẻ mặt kích động. Nàng vốn cho rằng bằng địa vị hiện giờ của Bùi Đông Lai sẽ không cần lãng phí thời gian để đến trường, nhưng mà lúc này Bùi Đông Lai lại nói có đi, điều này có thể làm nàng không kích động sao?

- Tôi còn ở trường học một số đồ vật này nọ, hơn nữa Cố hiệu trưởng có ơn với tôi, tôi sẽ tiếp tục học cho đến khi Tốt nghiệp.

- Thật tốt quá.

Nghe được câu trả lời thuyết phục của Bùi Đông Lai thì Hạ Y Na liền hưng phấn.

- Được rồi, tôi đi đây, cậu cùng thúc thúc và dì trở về đi.

Bùi Đông Lai cười nói.

- Được.

Thấy Bùi Đông Lai phải đi thì Hạ Y Na bước lên giúp Bùi Đông Lai sửa sang lại áo quần, ôn nhu nói:

- Thuận buồm xuôi gió.

Bùi Đông Lai nhẹ nhàng vuốt ve đầu Hạ Y Na, xoay người, bước đi vào bên trong.

Mấy phút sau, sau khi kiểm tra xong thì Bùi Đông Lai đứng ở trước cửa vẫy vẫy tay với Bùi Đông Lai, rồi biến mất trong tầm mắt của Hạ Y Na.

- Nha đầu chết tiệt, người cũng đã đi rồi, con đứng ngây ngốc làm gì nữa?

Tổng Hân tiến lên, hừ hừ nói

- Kệ con.

Hạ Y Na quệt quệt miệng, vẻ mặt đắc ý.

Tổng Hân vừa nghe, hỏn hển nói:

- Ấy za, nha đầu chết tiệt này, cô không phải là có bạn trai thôi sao? Có gì mà phải làm như thế? Tôi đây còn chưa có chồng đâu

Tổng Hân nói xong nhìn về phía Hạ Hà:

- Có phải hay không Hạ bàn tử?

- Y Na.

Đối mặt với câu hỏi của Tống Hân thì Hạ Hà cũng không trả lời mà vẻ mặt nghiêm túc nhìn về Hạ Y Na.

Ân?

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hạ Hà thì không riêng gì Tống Hân mà ngay cả Hạ Y Na cũng cảm thấy ngạc nhiên.

- Tuy rằng Bùi Đông Lai tiếp nhận con rồi nhưng mà con nên biết, nhân sinh của nó sẽ vô cùng khó lường.

Hạ Hà đứng ở trước mặt Hạ Y Na, nghiêm túc nói:

- Vì không để người ngoài nói con gái của Hạ Hà ta là một bình hoa, cho nên trước khi làm vợ của Bùi Đông Lai thì con cần phải cố gắng.

- Vâng.

Nghe được Hạ Hà nói như thế, cảm nhận được vẻ quan tâm cùng lo lắng của Hạ Hà thì Hạ Y Na liền gật đầu.

- 2 năm qua con đã học tập những lý luận ở trong trường, bắt đầu từ năm 3 thì con sẽ đến tập đoàn Hà thị thực tập nửa năm, bắt đầu thực tập từ nơi dưới cùng.

Hạ Hà gần từng tiếng, nói.

- Ở dưới đó khổ lắm .

Không đợi Hạ Y Na mở miệng, Tống Hân vốn là nhú mày, có chút không đành lòng.

- Chỉ cần có thể cùng cậu ta ở chung một chỗ thì khổ mấy con cũng chịu được.

Về mặt Hạ Y Na kiên định.

- Được, ta đã cùng với Đông Lai nói chuyện, đợi sau khi con tốt nghiệp thì sẽ đem tập đoàn Hà thị giao lại cho con. Ta tin tưởng, con gái của ta sẽ không để cho ta thất vọng.

Hạ Hà vô cùng vui mừng, nhưng trong lòng lại tràn ngập lo lắng:

- Vũ Phu a Vũ Phu, ta tin tưởng nữ nhi của ta sẽ không kém nha đầu của Tần Tranh. Nhưng mà ta lo lắng tiểu tử kia ở thế giới ngầm sẽ nhắc lên gió tanh mưa máu, chẳng lẽ ông không lo lắng sao?

Không có đáp án.

2h sau.

Một chiếc máy bay thương vụ bay từ Tokyo đến Nam Cảng, xuống sân bay Nam Cảng, Đảng Tỉnh mang theo vài tên nhân viên công tác của trong tập đoàn giải trí Đông Hoàng NB đi xuống.

Màn che được kéo xuống.

455. Chương 449: Không Biết Sống Chết.

Nếu như nói công ty Hồng Kinh chính là công ty giải trí số 1 ở Nam Cảng thì công ty giải trí Đông Hoàng cũng chính là công ty giải trí lớn nhất ở NB.

Bởi vì công ty giải trí Đông Hoàng là công ty lớn của NB vì thế trước khi Tương Cương chết hay là sau khi Tương Cương chết thì công ty giải trí Đông Hoàng vẫn qua lại, làm ăn với công ty giải trí Hồng Tinh, hơn nữa qua tới vô cùng chặt chẽ.

Đối với cái này thì sau khi biết được phó tổng giám đốc của công ty giải trí Đông Hoàng muốn tự mình dẫn người đến Nam Cảng để thăm công ty giải trí Hồng Tinh, để song phương hợp tác, trao đổi ý kiến thì cả cao thấp trong công ty Hồng Kinh đều tỏ ra coi trọng, thậm chí người phụ trách của công ty là Đồng Văn Bản còn đem chuyện này báo lại cho Uông Chu.

Uông Chu vốn là tự mình dẫn người đi đón, bất quá nhận được cuộc điện thoại của Bùi Đông Lai, thì liền phái Đồng Văn Bản đến sân bay nghênh đón, cũng dặn dò Đồng Văn Bản làm tốt công tác nghênh đón.

Thấy nhóm người Đảng Tỉnh xuống máy bay thì Đồng Văn Bản sớm đứng đợi đó vội vàng bước lên nghênh đón.

- Đảng Tỉnh tiên sinh, hoan nghênh đã đến Nam Cảng.

Rất nhanh, hần liền đi tới trước mặt Đảng Tỉnh, mỉm cười vươn tay ra.

- Ngài đây là Đồng tiên sinh?

Diệp Thạch thấy chỉ có một mình Đồng Văn Bản đến thì nhú mày, hơi tỏ ra tức giận:

- Như thế nào mà Uông tiên sinh không đến?

Đồng Văn Bản biết đưa Đảng Tỉnh chẳng những là phó tổng của công ty giải trí Đông Hoàng mà còn là thành viên có địa vị cực cao ở Đảng gia.

Biết được điểm này cho nên đối mặt với việc Đảng Tỉnh tỏ ra bất nể thì Đồng Văn Bản cũng không có để ý mà là cười giải thích, nói:

- Đảng Tỉnh tiên sinh, Uông tổng vốn là muốn đến đây, bất quá lại có chuyện quan trọng cần xử lý, không thể đến đây được, ngài ấy để tôi hướng về phía ngài xin lỗi.

- Xem ra Uông tiên sinh bề bộn nhiều việc a.

Đảng Tỉnh trào phúng nhìn Đồng Văn Bản liếc mắt một cái, không có nắm tay của Đồng Văn Bản.

- Đảng Tỉnh tiên sinh, nói vậy thì mọi người cũng đã đi đường mệt mỏi, tôi đã chuẩn bị khách sạn cùng thức ăn.

Vẻ tươi cười trên mặt Đồng Văn Bản không giảm, thu tay về, đề nghị nói.

Vẻ mặt Đảng Tỉnh kiên cường, không có hé răng, Đồng Văn Bản cũng không để ý mà là đi trước dẫn đường.

Rất nhanh, đoàn người Đảng Tỉnh đã đi vào xe, từng chiếc xe khởi động, rời đi khỏi sân bay.

- Uông tiên sinh, tôi đã gặp đoàn người Đảng Tỉnh, lúc này đang đến khách sạn.

Trong xe, Đồng Văn Bản bấm số Uông Chu rồi hội báo.

- Chiêu đãi bọn hần thật tốt vào.

Uông Chu cùng bảo tiêu đang đứng ở sân bay, một bên đợi máy bay Bùi Đông Lai đáp xuống, một bên trả lời điện thoại của Đồng Văn Bản.

- Vâng Uông tổng.

Đồng Văn Bản cung kính trả lời, sau đó có chút do dự, nói:

- Uông tổng, dường đối với việc ngài không đến đón thì Đảng Tỉnh có chút bất mãn, ngài xem có nên đi gặp mặt một chút không?

- Hắc, một đứa con nít mà muốn để cho ta tự tới đón hần sao, người NB thật đúng là cuồng ngạo tự đại.

Uông Chu nghe vậy, cười lạnh một tiếng:

- Không nói đến hần cho dù Đảng Xuyên Nguyên tự mình đến thì ta cũng không đi đón hần, so với Bùi thiếu thì bọn hần tính là cái gì.

- Xin Uông tổng yên tâm, tôi sẽ chiêu đãi tốt Đảng Tỉnh, bảo đảm việc hợp tác này sẽ thành công.

Thấy Thấy Uông Chu phát hỏa, Đồng Văn Bản cũng biết Bùi thiếu trong miệng của Uông Chu quan trọng đến cỡ nào.

30' sau.

Bùi Đông Lai ngồi từ trên máy bay ở Xuân Thành đáp xuống sân bay Nam Cánh, sau đó từ trên máy bay đi xuống.

- Bùi thiếu.

Mắt thấy Bùi Đông Lai xuất hiện, Ông Chu vội vàng bước lên nghênh đón, vẻ mặt vô cùng cung kính.

- Ông thúc, tại sao ngài lại đến đây?

Cùng Đảng Tỉnh bất đồng, mặc dù được rất nhiều người xưng là hoàng đế của thế giới ngầm TQ nhưng mà Bùi Đông Lai cũng không tỏ ra tự cao tự đại trước mặt Ông Chu, ngược lại bởi vì Ông Chu là anh em kết nghĩa với Tương Cương nên hắn tôn kính, gọi Ông Chu là Ông thúc.

- Bùi thiếu rất khó mới đến Nam Cánh một lần, tất nhiên là tôi phải tự mình ra đón rồi.

Thái độ của Bùi Đông Lai cùng Đảng Tỉnh hoàn toàn bất đồng, khiến cho trong lòng Ông Chu một trận thổn thức, trên mặt nở ra nụ cười xán lạn:

- Bùi thiếu, tôi đã chuẩn bị thức ăn rồi, trước tiên chúng ta đi dùng cơm chứ?

- Ông thúc, tôi ở trên máy bay đã dùng rồi, hiện giờ vẫn còn chưa đói.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Ông thúc, trước tiên ngài hãy dẫn tôi đi gặp bạn bè của mình đi đã.

Ngày hôm qua, Ông Chu đột nhiên nhận được điện thoại Bùi Đông Lai gọi tới, ở trong điện thoại Bùi Đông Lai yêu cầu hắn lấy danh nghĩa Hồng Tinh đăng ký một nhà bảo vệ an ninh, hơn nữa nghĩ biện pháp đem đám người Jason chỉ dẫn đến Nam Cánh.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Bùi Đông Lai thì Ông Chu không dám lãnh đạm, trước tiên đi làm chuyện này.

Vốn Ông Chu thấy đám người Jason thì cho rằng đám người này không đơn giản, lúc này thấy Bùi Đông Lai vừa xuống máy bay thì muốn đi gặp đám người Jason thì hắn liền càng thêm khẳng định điều này, bất quá hắn cũng không có đi hỏi thân phận của đám người Jason, Ông Chu vội vàng gật đầu:

- Vâng Bùi thiếu.

40' sau.

Bùi Đông Lai gặp được đám người Jason trong một biệt thự gần biển.

Bởi vì Jason dựa theo lời nói của Bùi Đông Lai, đem đại bản doanh của dòng binh đoàn Satan chuyển từ châu Âu tới Nam Cánh, chọn nên 3 người Cain, De Rossi cùng Fan Bate đã đi chuẩn bị, chỉ có một mình Jason đi tới Nam Cánh trước.

- Jason giáo quan, cảm giác Nam Cánh thế nào?

Bùi Đông Lai ngồi ở trên ghế sofa, mỉm cười hỏi.

Jason buông chén rượu xuống, châm một điếu xì gà, phun ra một ngụm khói, nói:

- Thật lâu ta sẽ nghĩ đến Nam Cánh nhìn một cái, chỉ tiếc cảnh sát ở Nam Cánh khó chơi, cho nên mới không đến, đây quả là một thành phố hoàn mỹ..

- Có thể từ miệng ngài nói ra được “ Hoàn mỹ” thì cũng không dễ dàng a.

Bùi Đông Lai cười cười, sau đó lời nói xoay chuyển, nói:

- Jason giáo quan, tôi đã đăng ký cho ngài một công ty bảo vệ, hơn nữa đã để người xây dựng một căn cứ bí mật ở trên một hòn đảo gần Nam Cánh, sau này, ngài có thể cùng huynh đệ của mình giả mạo làm công ty bảo vệ, cũng có thể huấn luyện ở trụ sở bí mật, đợi khi nào có nhiệm vụ thì sẽ rời khỏi đây. Ngài thấy thế nào?

- Tiểu tử, ta biết cậu làm như vậy chính là muốn giám thương vong cho huynh đệ bọn ta.

Jason nói xong, lắc lắc đầu:

- Nhưng mà cậu hẳn nên biết, đối với chiến sĩ mà nói thì chiến trường chính là nơi tôi luyện tốt nhất, nếu không trải qua súng thật đạn thật thì công sức huấn luyện cũng uổng phí.

- Ý của ngài là nói?

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động.

- Ta mang theo huynh đệ của ta theo cậu, giúp cậu đối phó Thần Vồng, căn bản sẽ không có lo lắng thương vong.

Jason gần từng tiếng, nói:

- Đại bản doanh của dong binh đoàn Satan sẽ thiết lập tại Nam Cảng nhưng mà trừ căn cứ huấn luyện ra thì bọn ta muốn như trước đây, muốn nhận nhiệm vụ, để đảm bảo sức chiến đấu đồng thời tranh thủ đề cao.

- Vậy cứ làm theo lời ngài.

Bùi Đông Lai đồng ý đề nghị của Jason, dù sao ở phương diện dong binh đoàn thì hẳn cũng không thể so sánh với Jason.

Nếu như không phải thế thì dong binh đoàn Satan cũng sẽ ở gần gũi trong thời gian bảy tháng mà trở thành một trong thập đại binh dong hàng đầu thế giới.

- Tiểu tử, ta biết lấy thân phận bây giờ của cậu thì có nhiều chuyện cần phải xử lý.

Jason bóp tắt xì gà. Nói:

- Cậu cũng không cần lo lắng đến ta, để thu hạ của cậu đi làm là tốt rồi.

- Được.

Bùi Đông Lai nghĩ nghĩ, đồng ý đề nghị của Jason.

1h sau, Jason dẫn người đi tới một hòn đảo xung quanh Nam Cảng để lựa chọn nơi xây dựng cơ sở mới cho dong binh đoàn Satan, Bùi Đông Lai cùng Ưông Chung đi tới tập đoàn Hồng Tinh.

Cùng lúc đó, Đông Văn Bản mang theo đoàn người Đảng Tỉnh đi vào tập đoàn Hồng tinh để tham quan.

- Ai ui, 2 bà cô của tôi, 2 cô có biết MV này quan trọng thế nào trong album không? Các cô mới tập được một nửa mà đã nghỉ rồi.

Trong một phòng thu trong công ty Hồng Tinh, đạo diễn biết được Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân muốn ngừng quay MV thì liền nóng nảy.

- Vương đạo diễn, thân thể Khuynh Nhan cảm thấy không được khỏe, cần được nghỉ ngơi, đợi nàng khỏe lại rồi tiếp tục.

Trang Hiểu Vân cười khổ giải thích, lý do là bởi vì nàng biết được Bùi Đông Lai đã đến Nam Cảng, Bùi Đông Lai đi cùng Ưông Chu đến phân bộ của tập đoàn Đông Hải ở Nam Cảng, sau đó rồi gọi điện thoại cho Mộ Khuynh Nhan nói rằng muốn dùng cơm với 2 nàng.

Sau khi nhận được điện thoại của Bùi Đông Lai thì Mộ Khuynh Nhan liền vui mừng, hận không thể lập tức vọt tới bên người Bùi Đông Lai, thế nào còn có tâm tư quay MV?

- Vậy a, chỉ có thể đợi Khuynh Nhan khỏe lên rồi làm tiếp thôi.

Nghe được câu giải thích của Trang Hiểu Vân thì Vương đạo diễn không dám bắt nạt hay chỉ trích gì.

Bởi vì hẳn chẳng những biết Mộ Khuynh Nhan là cây hái ra tiền chính của công ty giải trí Hồng Tinh, hơn nữa Mộ Khuynh Nhan còn có quan hệ chặt chẽ với lão đại sau màn của tập đoàn giải trí Hồng Tinh này.

- Xin lỗi Vương đạo diễn, hôm nào tôi cùng Hiểu Vân tỷ mời ngài ăn cơm bồi tội nha.

Mộ Khuynh Nhan có chút ngượng ngùng mà thè lưỡi ra, sau đó có chút khấn trương kéo Trang Hiểu Vân, nói:

- Hiểu Vân tỷ, chúng ta về nhà đi.

- Được.

Trang Hiểu Vân biết rõ Mộ Khuynh Nhan là muốn trở về để trang điểm nên cười khổ gật đầu, rồi cùng Mộ Khuynh Nhan rời đi.

- Khuynh Nhan, bọn họ là ai a?

Sau khi đi ra khỏi phòng, Trang Hiểu Vân thấy được đám người Đông Văn Bản đang đi tới nơi này thì lập tức sững sốt, hỏi Mộ Khuynh Nhan.

- Công ty giải trí Đông Hoàng NB.

Mặc dù Mộ Khuynh Nhan chưa gặp qua Đằng Tinh nhưng mà hắn lại thấy được nhân viên công ty giải trí Đông Hoàng NB ở bên cạnh Đằng Tinh.

Àn?

Ngay sau đó, không đợi Trang Hiểu Vân đáp lời, thì 2 mắt của Đằng Tinh đột nhiên sáng người.

- Đồng tiên sinh, nói vậy thì 2 người này chính là nhóm nhạc Hoàng Hậu đây sao?

Nhìn vào, Đằng Tinh chỉ cảm thấy trong bụng có một cỗ khô nóng, mỉm cười hướng Đông Văn Bản bên cạnh hỏi.

Thấy được ánh mắt Đằng Tinh lộ ra vẻ dâm tà khi nhìn vào 2 người Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân thì Đông Văn Bản cả kinh, bất quá hắn cũng mỉm cười gật đầu:

- Vâng, Đằng Tinh tiên sinh.

- Giới thiệu một chút đi.

Đằng Tinh cười híp mắt nhìn chằm chằm về phía đùi của Trang Hiểu Vân và Mộ Khuynh Nhan, cảm giác kia giống như hận không thể xé vấy của 2 nàng rồi rúc đầu vào đó để nhìn cảnh bên trong.

- Khuynh Nhan, Hiểu Vân.

Tuy rằng Đông Văn Bản đã nhận ra Đằng Tinh có ý gì đó, hơn nữa hắn cũng biết Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân có quan hệ chặt chẽ với Bùi Đông Lai, nhưng mà nghĩ đến việc mình phải đón tiếp Đằng Tinh chu đáo cho nên hắn hướng về phía Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân vẫy vẫy tay.

Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân thấy thế, do dự một chút, vẫn là đã đi tới.

- Khuynh Nhan, Hiểu Vân, tôi giới thiệu vị này cho 2 cô, vị này chính là phó giám đốc của công ty giải trí Đông Hoàng NB.

Đông Văn Bản giới thiệu nói

- Mộ tiểu thư, Trang tiểu thư, đã sớm nghe nói nhóm nhạc Hoàng Hậu là một đôi mỹ nhân, hôm nay vừa thấy, quả nhiên như thế.

Đông Văn Bản vừa nói xong thì Đằng Tinh cười híp mắt, chủ động giơ tay:

- Rất hân hạnh được biết 2 cô.

Đối mặt với vẻ mặt dâm tà của Đằng Tinh thì Mộ Khuynh Nhan trở nên bất mãn, mà một bên Trang Hiểu Vân thấy vậy thì lo lắng việc này sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với công ty nên chủ động bắt tay với Đằng Tinh.

- Nếu tôi nhớ không lầm thì 2 cô chưa qua NB diễn lần nào.

Đằng Tinh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trang Hiểu Vân không buông:

- Nếu như 2 cô muốn thì có thể tìm tôi, tôi cam đoan 2 cô sẽ trở thành một trong những ngôi sao có sức hút tại NB.

- Cảm ơn.

Sắc mặt Trang Hiểu Vân khẽ biến đổi, cổ găng rút tay ra.

- Mộ tiểu thư, Trang tiểu thư, lần này tôi đại diện công ty giải trí Đông Hoàng đến đây để đàm phán việc làm ăn với công ty giải trí Hồng Tinh, tối nay Đông tiên sinh đã tiệc, tôi nghĩ muốn mời 2 cô tham gia.

Đằng Tinh nhìn chăm chăm vào Mộ Khuynh Nhan, hỏi.

- Thật chúng tôi, chúng tôi đã có hẹn rồi.

Mộ Khuynh Nhan chán ghét trừng mắt nhìn Đằng Tinh liếc mắt một cái, sau đó đối Đông Văn Bản, nói:

- Đông tổng, chúng tôi có việc đi trước.

Nói xong, Mộ Khuynh Nhan giống như là né ruồi bọ vậy, kéo Trang Hiểu Vân rồi đi.

”Bá!”

Thái độ của Mộ Khuynh Nhan làm cho sắc mặt Đằng Tinh biến đổi, theo sau có chút không vui nhìn Đông Văn Bản, nói:

- Đông tiên sinh, ông hẳn là có biện pháp để các nàng tham gia vào buổi tiệc tối nay của chúng ta?

- Thật có lỗi Đằng Tinh tiên sinh, địa vị của 2 người này có chút đặc thù trong công ty, nên tôi không thể yêu cầu các nàng tham gia vào buổi tiệc tối nay được.

Lúc này đây, thái độ của Đông Văn Bản vô cùng kiên quyết.

Ân?

Có lẽ không ngờ Đông Văn Bản sẽ cự tuyệt, Đằng Tinh vốn là ngẩn ra, sau đó có chút căm tức:

- Đông tiên sinh, ông xác định?

- Xác định.

Nói đùa, lấy mối quan hệ giữa Bùi Đông Lai với 2 người Mộ Khuynh Nhan, Trang Hiểu Vân thì hẳn có thể dám bắt ép 2 người bọn họ tham gia vào buổi tiệc tối nay sao?

Hắn còn muốn sống thêm mấy năm nữa!

Lại nghe được lời nói kiên định của Đông Văn Bản thì chân mày Đằng Tinh nhíu lại, giận mà không nói.

Bất quá.

Nghĩ đến việc phân phó của Đằng Xuyên Nguyên thì Đằng Tinh lại áp chết cơn giận trọng lòng, không có phát tác ra đối với Đông Văn Bản, mà là nhìn chăm chăm vào bóng lưng mê người của Trang Hiểu Vân và Mộ Khuynh Nhan, trong lòng thầm nảy sinh ác độc: Mẹ nó, ở NB thì không có con điểm nào dám không ngủ với ông, đợi cho hội Tam Hợp hoàn toàn đứng vững gót chân ở Nam Cảng thì tao sẽ 2 con nữ nhân ngu ngốc chúng mày phải quỳ dưới quần tao mà cầu xin tha thứ.

- Không biết sống chết.

Dường như đã xem thấu tâm tư của Đằng Tinh, Đông Văn Bản bị ai nhìn Đằng Tinh liếc mắt một cái.

456. Chương 450: Âm Hồn Bất Tán.

Trong một nhà hàng 5*, lúc này Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân 2 người đang ngồi chỗ này để đợi Bùi Đông Lai đến.

Đêm nay, 2 người Trang Hiểu Vân và Mộ Khuynh Nhan đều ăn mặc một cách tinh tế. Mộ Khuynh Nhan thì mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen bó sát người, đem toàn bộ khí chất và vóc người hoàn mỹ của nàng trưng bày ra.

Trang Hiểu Vân thì mặc một bộ lễ phục dạ hội màu hồng, bộ dạ phục này hơi ngắn, vì thế đã đem cặp đùi của nàng đưa ra, dưới chân là một đôi giày cao gót màu hồng.

Có lẽ là do danh khí của nhóm nhạc Hoàng Hậu, cũng có lẽ là do vóc dáng quá sexy của 2 người, mà mọi người trong nhà hàng đều nhìn mắt về phía 2 nàng.

Trong đó ánh mắt của nam nhân thì lộ ra vẻ thưởng thức, còn nữ nhân thì tràn ngập ghen tị.

- Hiểu Vân tỷ, nếu không thì gọi điện cho Đông Lai đi?

Không có để ý đến ánh mắt xung quanh, Mộ Khuynh Nhan giống như là muốn thấy Bùi Đông Lai ngay lập tức nên nhìn không được mà hướng Mộ Khuynh Nhan đề nghị, nói.

Trang Hiểu Vân biết rõ Mộ Khuynh Nhan một lòng say mê Bùi Đông Lai cho nên cười khổ nói:

- Khuynh Nhan chờ một một chút đi hần là đến thôi.

- Được rồi.

Miệng Mộ Khuynh Nhan vểnh lên.

Trang Hiểu Vân muốn an ủi Mộ Khuynh Nhan, kết quả ánh mắt nhìn về phía cửa thì sắc mặt liền hơi đổi.

Từ ánh mắt của Trang Hiểu Vân có thể thấy được mấy người xuất hiện ở cửa chính là người của công ty giải trí Đông Hoàng.

Vốn là Đông Văn Bán muốn mở tiệc chiêu đãi Đằng Tỉnh, bất quá đối với việc 2 người Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân không thể tới dự tiệc cho nên Đằng Tỉnh đã tức giận, hần từ chối lời mời của Đông Văn Bán mà dẫn thủ hạ của mình đến đây dùng cơm.

- Kêu quản lý chuẩn bị cho chúng ta một phòng.

Đi vào nhà hàng, Đằng Tỉnh nhíu mày ra lệnh đối với tên thủ hạ bên cạnh.

- Tiên sinh tôn quý, thật là có lỗi, nhà hàng của chúng tôi đã hết phòng riêng rồi, mọi người có thể ngồi bên ngoài mà dùng cơm.

Quản lý liền xuất hiện ở trước mặt Đằng Tỉnh, xin lỗi giải thích nói.

Vốn tâm tình của Đằng Tỉnh đã không được tốt, nghe được quản lý nói như vậy thì hần liền lạnh lùng nói:

- Ta không tin đã hết phòng.

- Tiên sinh tôn quý, tuy rằng có mấy gian phòng chưa có ai ngồi nhưng mà những phòng đó đều đã được đặt trước rồi.

Quản lý nở ra nụ cười:

- Kỳ thật thì hoàn cảnh ở bên ngoài này cũng không tệ, ngài có thể thông cảm mà ngồi đây dùng cơm, lần sau đến đây tôi sẽ để cho ngài 1 gian phòng tốt.

Ấn?

Ngay sau đó, Đằng Tỉnh thấy được Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân đang ngồi ở góc Tây Nam.

Hần liền nở ra nụ cười vui vẻ:

- Được rồi, chúng ta sẽ ngồi ngoài này dùng cơm.

- Tiên sinh tôn quý, cảm ơn ngài đã thông cảm.

Quản lý nhà hàng thăm thở ra một hơi dài.

Đằng Tỉnh không để ý đến lời vô nghĩa của quản lý mà dưới sự dẫn đường của một tên bồi bàn, đi tới một chỗ không có ai ngồi.

Lúc đi thì ánh mắt của hần vẫn nhìn chăm chăm vào 2 người Trang Hiểu Vân và Mộ Khuynh Nhan, giống như là thợ săn đang nhìn vào con mồi vậy.

”Bá!”

Mắt thấy Đằng Tinh đang hướng về phía mình mà Mộ Khuynh Nhan đi tới, nhận thấy được ý xấu trong ánh mắt Đằng Tinh thì mặt Trang Hiểu Vân hơi đổi, chân mày nhíu lại.

- Hiểu Vân tỷ, tỷ làm sao thế?

Thấy được vẻ khác thường của Trang Hiểu Vân thì Mộ Khuynh Nhan hỏi.

Nói xong thì theo ánh mắt của Trang Hiểu Vân nhìn qua thì nàng thấy được Đằng Tinh đang đi tới chỗ 2 người bọn nàng.

- Tại sao lại gặp được tên gia hỏa đáng giận này.

Nhìn thấy ánh mắt dâm tà của Đằng Tinh thì tâm tình của Mộ Khuynh Nhan có chút khó chịu, nhíu mày nói một câu.

Trang Hiểu Vân thu hồi ánh mắt. Nói:

- Chúng ta không để ý tới hắn thì tốt hơn.

Tuy là nói rằng như vậy nhưng mà chân mày của Trang Hiểu Vân cũng hơi nhíu lại.

Nhiều khi một người không thích nhìn thấy người kia, nhưng mà người kia lại giống như ruồi bọ, không ngừng vo ve bên cạnh.

Lúc này Đằng Tinh chính là như thế, thấy được bộ dạng bất mãn của 2 người Trang Hiểu Vân và Mộ Khuynh Nhan thì Đằng Tinh không cảm thấy tức giận mà chủ động bước lên:

- Mộ tiểu thư, Trang tiểu thư, thật không ngờ là có thể gặp được 2 cô ở chỗ này.

- Thật có lỗi, chúng tôi không biết ông.

Mộ Khuynh Nhan nhíu mày, nói. Ý tứ rất rõ ràng, chúng ta không biết ông, ông không cần phải giống như ruồi bọ mà bu quanh, có được không?

”Bá!”

Nghe được Mộ Khuynh Nhan nói như thế thì sắc mặt Đằng Tinh biến đổi, ánh mắt nhìn vào 2 người Mộ Khuynh Nhan, Trang Hiểu Vân giống như thần linh nhìn vào con kiến, cười lạnh nói:

- Tên hỗn đản Đông Văn Bán nói rằng 2 cô không thể đi ăn cùng ta là bởi vì danh khí của 2 cô lớn, 2 cô là cây hái ra tiền của tập đoàn giải trí Hồng Tinh, bởi vì cô được tên Uông Chu kia chiều chuộng.

Nghe được Đằng Tinh nói như vậy thì sắc mặt Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân biến đổi, mà không ít thực khách ngồi trong nhà hàng đều nhìn sang.

Thấy sắc mặt Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân trở nên khó coi thì Đằng Tinh nghĩ đến đã uy hiếp được 2 người, vẻ mặt càng trở nên đắc ý, cuồng ngạo:

- Ta nhắc nhở các cô một câu, thế giới này thứ gì cũng có cái giá của nó, cho dù nghĩa phụ của Mộ tiểu thư sống dậy, chỉ cần ta ra một cái giá thì ông ta cũng sẽ bán đi thân thể của cô, huống chi bây giờ nghĩa phụ của cô đã chết rồi, các cô cho rằng lão gia Uông Chu kia sẽ bảo vệ các cô sao?

- Ông....

Mắt thấy càng ngày Đằng Tinh càng ăn nói lỗ mãng, hơn nữa còn nói đến nghĩa phụ của mình thì Mộ Khuynh Nhan liền tức giận, chỉ vào mặt Đằng Tinh, sau đó cố gắng khống chế tâm tình của mình, nói với tên bồi bàn bên cạnh:

- Hắn đã làm ảnh hưởng đến tâm tình dùng cơm của tôi, tôi hy vọng các người có thể đừng để hắn đến gần tôi.

- Nàng?

Đằng Tinh khinh miệt nhìn vào tên bồi bàn:

- Ta chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là cô ta thất nghiệp, cô ta lấy cái gì mà ngăn ta?

Bồi vằn nghe vậy thì vô cùng tức giận nhưng mà nàng cũng biết bản thân nàng là người ở tầng dưới chót xã hội, mà Đằng Tĩnh là loại người mà nàng không thể đắc tội được.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của nàng giống như tờ giấy trắng.

- Kêu bảo vệ đến đây.

Bồi vằn nghe vậy thì liền như ở trong mộng lại, vội vàng quay đầu lại nhìn thì thấy quản lý đã đi tới nơi này, phía sau nàng ta còn có 1 người.

Bất quá nàng phát hiện người kia không phải là người của nhà hàng.

Phát hiện này làm cho nàng hơi nghi hoặc.

2 người Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân không có nghi hoặc bởi vì các nàng biết được người đó.

Bùi Đông Lai.

457. Chương 451: Con Kiến Mà Cũng Dám Làm Càn U?

Đột nhiên nghe được 3 chữ Bùi Đông Lai thì cả Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân liền ngẩn ra, sau đó cả 2 người liền không cùng hẹn mà khuôn mặt liền tràn ra vẻ kích động.

Chiều nay thì Bùi Đông Lai cùng với Uông Chu đi kiểm tra những công ty con của tập đoàn Đông Hải ở Nam Cảng này, hơn nữa hắn còn cùng với Uông Chu còn tổ chức một cuộc gặp mặt hội nghị cao cấp.

Cuộc họp kéo dài nhiều giờ hơn nữa lúc hắn đến đây thì có bị kẹt xe nên đến muộn.

Sau khi bước vào khách sạn thì hắn đã thấy 2 người Trang Hiểu Vân và Mộ Khuynh Nhan đã xảy ra xung đột với Đằng Tĩnh.

Phát hiện được điểm này đã khiến cho Bùi Đông Lai hơi chau mày nên hắn đã bước nhanh đến bên cạnh Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân, sau đó liền liếc mắt nhìn thoáng qua Đằng Tĩnh ở bên cạnh một cái rồi hỏi Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân:

- Có chuyện gì thế?

Mặc dù Đằng Tĩnh là thành viên trực hệ Đằng gia hơn nữa còn là đảm nhiệm chức vụ phó tổng cùng với đồng sự trưởng của công ty giải trí Đông Hoàng nhưng mà hắn cũng không phải là thành viên trung tâm của hội Tam Hợp cho nên hắn cũng chỉ là một tên hữu danh vô thực, ngoài việc ăn chơi, đàn điểm ra thì hắn chỉ là một tên cùi bắp.

Lần này hắn được Đằng Xuyên Nguyên cho đến Nam Cảng để xử lý công việc hoàn toàn là bởi vì cha của hắn có thân phận hiển hách trong hội Tam Hợp, thêm vào đó thì anh trai của hắn là Đằng Dĩ có thiên phú về võ học nên hắn mới được thơm lây.

Lần này Đằng Tĩnh đến Nam Cảng tuy rằng bên cạnh hắn có không ít tài liệu nhưng mà hắn là một tên lười biếng, dốt nát cho nên hắn đã không có đủ thời gian phân tích những tư liệu kia, hắn chỉ biết được hiện giờ hắc đạo của Nam Cảng cũng không còn phải là của Hồng Tinh hay Đông Tinh nữa mà là do một người trẻ tuổi tên là Bùi Đông Lai đứng đầu, hơn nữa hắn còn biết Bùi Đông Lai là đối tượng để anh trai hắn chém đầu cho nên từ đầu đến cuối hắn cũng không biết Bùi Đông Lai trông như thế nào.

Bởi vì ở hắn xem ra Bùi Đông Lai đã bị tuyên án tội chết rồi.

Hắn có cần phải tốn thời gian để coi một tên chết không?

- Thế giới này có một số việc không phải loại người như mày có thể quản được, biết điều thì câm miệng rồi rút ra xa một chút.

Lúc này thấy Bùi Đông Lai xuất hiện thì theo bản năng Đảng Tỉnh cho rằng Bùi Đông Lai là bảo vệ của cửa hàng đến để giải quyết vấn đề cho nên về mặt hân đã khinh thường nhìn vào Bùi Đông Lai giống như nhìn một con chó TQ.

Tuy rằng quản lý của nhà hàng này không biết Bùi Đông Lai là thành thánh hơn nào hơn nữa vì sao phải can dự vào việc này, lúc này nghe được những lời nói cuồng vọng như thế của Đảng Tỉnh thì sắc mặt của nàng không khỏi biến đổi.

- Một tiểu thư, Trang tiểu thư, tiên sinh, xin hỏi mọi người có phải là có hiểu lầm gì không?

Quản lý của nhà hàng cũng là một nữ nhân thành thực, vì không muốn để phát sinh xung đột nên nàng đã cố gắng ra mặt để làm người hòa giải.

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Bùi Đông Lai cũng không để ý đến Đảng Tỉnh cũng không có nhìn vào quản lý nhà hàng, ánh mắt của hắn hơi nheo lại rồi nhìn về phía Trang Hiểu Vân và Mộ Khuynh Nhan hỏi.

- Tên gia hỏa này chiều nay ở công ty đã cố tình ăn đậu hủ của chị Hiểu Vân hơn nữa còn muốn bọn tớ cùng đi ăn tối với hắn, bọn tớ đã từ chối, không nghĩ rằng đến nơi này lại gặp hắn, kết quả là hắn chủ động đến gây chuyện với bọn tớ.

- Hắn là phó tổng của công ty giải trí Đông Hoàng, đến nơi này để nói chuyện hợp tác làm ăn.

Trang Hiểu Vân liền nói thêm thân phận của Đảng Tỉnh.

“Ách?”

Nghe được Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân nói như thế thì nữ quản lý nhà hàng không biết thân phận của Bùi Đông Lai thì liền mang theo vài phần khinh thường nhìn vào Bùi Đông Lai, cười lạnh nói:

- Đây là chuyện của công ty giải trí Đông Hoàng cùng với công ty Hồng Tinh, cũng không phải là chuyện của cậu nên tôi khuyên cậu đừng nên xen vào việc của người khác.

- Thật có lỗi quá, để bày tỏ lòng xin lỗi của nhà hàng đối với mọi người, đêm nay nhà hàng sẽ miễn phí toàn bộ hóa đơn của các vị.

Nữ quản lý nhà hàng liền quay về phía mọi người đang nhìn sang bên này nói.

Nghe được Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân giải thích thì Bùi Đông Lai đã hiểu được mọi chuyện, lúc này hắn cũng không nhìn vào Đảng Tỉnh mà nhìn thẳng và nữ quản lý kia, híp mắt, nói:

- Cô thích nghỉ làm à?

”Ách...”

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì nữ quản lý liền đơ ra.

- Tao nhớ được lúc này có người nói muốn tao phải cút ra xa, có đúng không?

Mất thấy nữ quản lý kia không mở miệng nói thì Bùi Đông Lai lại nhìn vào Đảng Tỉnh.

Tâm tình của Đảng Tỉnh vốn đã không tốt, lúc này nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì hừ lạnh:

- Đúng như thế đó, thì sao?

- Tao cho mày 2 lựa chọn, 1 là cút ra khỏi đây còn 2 là tao ném mày ra khỏi.

Bùi Đông Lai nói, sắc mặt chuyển lạnh.

“Bá!”

Nghe được giọng nói lạnh như băng của Bùi Đông Lai thì sắc mặt của nữ quản lý liền biến đổi, bất quá nàng biết bây giờ nàng cũng không có tư cách mở miệng nữa.

”Ba! Ba! Ba!”

Cùng lúc đó, 3 tên thành viên bảo vệ ở phía sau của Đằng Tinh liền bước lên, giống như là một ngọn núi che trước người Đằng Tinh, sắc mặt bọn hắn lạnh lùng nhìn vào Bùi Đông Lai, chỉ cần Đằng Tinh ra lệnh một tiếng thì bọn hắn liền bước lên làm thịt Bùi Đông Lai liền.

”Ha ha... Ha ha...”

Nghe Bùi Đông Lai nói như thế thì Đằng Tinh giống như là đang nghe một câu chuyện cười, hắn cười một cách khinh thường, sau đó nhìn sang Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân, nói:

- Mộ tiểu thư, Trang tiểu thư, tôi cam đoan rằng sẽ còn tìm 2 cô nữa.

- Chúng ta đi.

Nói xong, ánh mắt của Đằng Tinh liền chuyển từ trên người Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân qua Bùi Đông Lai, ý bảo hắn hoàn toàn không đem những lời của Bùi Đông Lai để vào trong lòng.

- Tao nói cho mày đi rồi sao?

Mất thấy Đằng Tinh ngưu bức như thế thì Bùi Đông Lai liền bước lên, quát một tiếng.

- Tiểu tử, tuy rằng nơi này là Nam Cảng, tuy rằng tao không biết mày là ai nhưng mà sự kiên nhẫn của tao cũng có hạn, đừng chọc tao nổi giận.

Sắc mặt Đằng Tinh trở nên âm trầm, quay lại nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai.

Không trả lời

Ngay sau đó.

3 tên bảo tiêu của Đằng Tinh chỉ cảm thấy có một trận gió thổi qua, sau đó vẻ mặt bọn hắn không thể tin tưởng được thì Bùi Đông Lai đã giống như quỷ mị xuất hiện ở trước mặt Đằng Tinh. Sau đó liền nắm lấy người của Đằng Tinh rồi giơ lên giống như là đang xách một con gà vậy, trực tiếp xách Đằng Tinh đi tới cửa của nhà hàng.

- Thăng...thăng khốn...

Bất ngờ xảy ra một màn như vậy khiến cho Đằng Tinh sợ tới mức mặt không còn chút máu, sau đó theo bản năng thì hắn liền giãy dụa nhưng lại cảm thấy bản thân giống như một cái kim sắt kẹp lấy người làm cho hắn không thể động đậy được, hắn liền gằm lên nhìn về phía 3 tên bảo tiêu:

- Con mja nó, còn đứng thất thần đó làm gì? Mau phé hắn cho tao.

Bởi vì lần này Đằng Tinh theo lệnh của Đằng Xuyên Nguyên đến Nam Cảng cho nên bảo tiêu của hắn toàn là người Hạ Nhẫn của Nhẫn đường.

Ninja được chia thành Nhẫn, Trung Nhẫn cùng Hạ Nhẫn, mặc dù thực lực của Hạ Nhẫn là thấp nhất nhưng mà những người khác không thể so sánh được với bọn hắn.

“Vù”

“Vù”

“Vù”

Nghe được Đằng Tinh nói như thế thì tuy rằng 3 tên bảo tiêu của ddt kinh sợ về tốc độ của Bùi Đông Lai nhưng mà bọn hắn liền nhanh chóng bình tĩnh trở lại, sau đó cả 3 liền bắn ran gay tại chỗ, theo 3 hướng khác nhau đánh về phía Bùi Đông Lai.

- Con kiến mà cũng dám làm càn sao?

Khí huyết cảm ứng được đòn công kích của 3 tên ở phía sau lưng thì Bùi Đông Lai quát lên một tiếng rồi đột nhiên xoay người lại, tay phải phát lực đem Đằng Tinh đánh về phía 3 tên kia.

Hoành Tảo Thiên Quân.

Tốc độ của Bùi Đông Lai rất nhanh, khiến cho 3 tên bảo tiêu khó lòng phòng bị.

“Bốp”

“Bốp”

“Bốp”

“Rắc”

Lực đạo khủng bố đánh thẳng vào 3 tên bảo tiêu kia, mà cả người Đằng Tinh thì giống như bị nứt hết cả xương làm cho thân thể hắn vụn vụn lại, cả người hắn đau đớn đến thiếu chút nữa mà phải hôn mê.

“ Bịch, Bịch, Bịch...”

Sau đó 3 tên bảo tiêu của Đằng Tinh liền hung hăng đập vào bàn ăn ở xung quanh.

“A..”

Đột nhiên xảy ra một màn như vậy khiến cho toàn bộ mọi người trong nhà hàng liền dừng ăn nhìn lại phía bên này, thấy được một màn như vậy thì một số người nhất gan liền hét lên những tiếng thét chói tai rồi né ra.

Bùi Đông Lai cũng không có dừng tay lại mà tiếp tục nắm lấy Đằng Tinh kéo ra tới cửa của nhà hàng.

- Tao là phó tổng của công ty giải trí Đông Hoàng của NB, là khách quý của Uông Chu tiên sinh, nếu mày không muốn đắc tội với Uông tiên sinh thì lập tức thả tao ra.

Thấy thủ đoạn của Bùi Đông Lai thì Đằng Tinh liền nói ra thân phận của mình, muốn dùng thân phận của mình để uy hiếp Bùi Đông Lai.

“Két”

Trả lời Đằng Tinh chính là tiếng mở cửa.

“Vèo:

Sau đó, dưới vẻ mặt không thể tin của mọi người trong nhà hàng, dưới vẻ mặt sợ tới mức hồn phi phách tán của Đằng Tinh thì Bùi Đông Lai ném Đằng Tinh ra ngoài giống như là quăng 1 bịch rác vậy.

- A...Không nên...

458. Chương 452: Chưa Thấy Quan Tài Chưa Đổ Lệ, Chưa Thấy Zú Xệ Chưa Kinh Hồn.

Đột nhiên có một tiếng kêu thảm thiết vang lên đã khiến cho mọi người ở trên đường phải dừng lại rồi đem ánh mắt nhìn về phía phát ra tiếng thét đó.

“Bịch..Bịch”

Lúc này đây, Bùi Đông Lai đã ném Đằng Tinh giống như là ném một bịch rác ra đường, rất nhanh cả người của Đằng Tinh đã nện vào một cái cây trên đường rồi rơi xuống đất.

“Phù..Phù”

Dưới ánh đèn, khuôn mặt của hắn trở nên tái nhợt, hắn cũng không có để ý đến vết thương ở trên người mà không ngừng kêu lên:

- Cứu mạng, cứu mạng....

Thấy một màn như vậy thì vẻ mặt của những người đi đường trở nên quái dị, mà 2 gã tuần cảnh cách đó không xa vội vàng chạy về phía Đằng Tinh.

Cùng lúc đó, trong phòng ăn, 3 tên bảo tiêu của Đằng Tinh thấy được một màn như vậy thì liền cả kinh. Bọn hắn liền chạy đến bên cửa, thấy được Đằng Tinh không có chết thì âm thầm thở ra một hơi. Mặc dù

Đặng Tỉnh chỉ là một tên hoàn khổ rách nát nhưng dù sao đi chăng nữa thì hắn cũng có địa vị ở Đặng gia, nếu quả thật hắn xảy ra vấn đề gì thì bọn hắn cũng phải đi chung để bồi mạng.

Sau đó, bọn hắn hoảng sợ nhìn vào Bùi Đông Lai rồi giống như một đám gà trống bại trận, ủ rũ, cẩn thận mà rời khỏi nơi này.

- Thật xin lỗi, đã làm ảnh hưởng đến tâm tình dùng cơm của mọi người. Để tỏ lòng xin lỗi, toàn bộ chi phí tối nay của mọi người cứ để tôi tính

Bùi Đông Lai cũng không có ngăn cản 3 tên bảo tiêu kia, hắn xoay người lại, mỉm cười nhìn vào đám khách nhân đang trợn mắt há mồm kia.

Nghe được giọng nói của Bùi Đông Lai, nhìn nụ cười trên mặt của hắn thì tất cả mọi người trong nhà hàng không ngờ rằng Bùi Đông Lai lại dễ gần đến vậy.

- Tiên sinh tôn quý, bởi vì chúng tôi đã không làm tròn bổn phận nên mới để phát sinh chuyện như vừa rồi. Để tỏ lòng xin lỗi, toàn bộ chi phí tối nay sẽ được Free.

Thân là là quản lý của nhà hàng thì mặc dù nàng không biết Bùi Đông Lai là thần thánh phương nào nhưng mà ở nàng xem ra, khi Bùi Đông Lai dám đem Đặng Tỉnh quăng ra ngoài đường, hơn nữa khi nghe Đặng Tỉnh đem Uông Chu ra dọa thì Bùi Đông Lai cũng không có ngừng tay điều này đủ để chứng minh Bùi Đông Lai hoàn toàn không kiêng kị Uông Chu.

Đồng thời nàng còn biết đối với hành vi lúc nãy của mình thì Bùi Đông Lai có chút bất mãn vì thế không đợi Bùi Đông Lai mở miệng trả lời thì nàng đã nhanh chóng nói với mấy tên bồi bàn:

- Mọi người nhanh chóng dọn dẹp lại chỗ này ngoài ra xem thử những vị khách khác còn cần gì không?

- Tiên sinh...đã xảy ra chuyện gì?

Cùng lúc đó, 2 gã tuần cảnh đã đến bên cạnh Đặng Tỉnh rồi hỏi, đồng thời trong lòng cũng cảm thán mạng của Đặng Tỉnh khá lớn.

- Tôi bị người ở trong nhà hàng kia ném ra.

Lúc này đây, nỗi sợ hãi trong lòng của hắn đã giảm đi, thay vào đó chính là vẻ phẫn nộ:

- Tôi chính là phó tổng của công ty giải trí Đông Hoàng NB, tôi dẫn người đến Nam Cảng là để tiến hành khảo sát để đầu tư vào với công ty giải trí Hồng Tinh, nhưng mà trị an của nơi này quá kém khiến cho tôi phải thất vọng, tôi muốn các anh nhất định phải đem hung thủ trừng phạt một cách nghiêm khắc.

Nghe được Đặng Tỉnh nói như thế thì 2 gã tuần cảnh đều cả kinh không nhẹ, sau đó bọn hắn cũng hiểu được tính nghiêm trọng của việc này, nếu xử lý không tốt thì sẽ thành sự kiện quốc tế, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của cảnh sát Nam Cảng.

- Tiên sinh, Nam Cảng chính là nơi trị an tốt nhất của châu Á, xin ngài cứ yên tâm, chuyện này nhất định chúng tôi sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa mãn.

Rất nhanh, 2 tên tuần cảnh liền cam đoan với Đặng Tỉnh, đồng thời liền báo cáo lại chuyện này với cấp trên.

- Tiên sinh, cấp trên sẽ đến đây ngay bây giờ, hơn nữa còn làm phiên ngài phối hợp với chúng tôi, giúp chúng tôi chỉ ra và xác nhận hung thủ.

Sau khi nhận được chỉ thị thì 2 gã tuần cảnh hướng về phía Đặng Tỉnh rồi nói.

- Hy vọng các anh có thể trừng phạt nghiêm khắc hung thủ, nếu không thì tôi sẽ đem chuyện này nói lại cho lãnh sự quán của NB ở Nam Cảng này để cho hắn đến đây xử lý.

Về mặt của Đặng Tỉnh tức giận, nói. Tuy rằng hắn đã nhận ra thân phận của Bùi Đông Lai không đơn giản nhưng mà đối với chuyện vừa rồi thì hắn chỉ cần lợi dụng đại sứ quán NB ở Nam Cảng để tạo áp lực thì tất nhiên Bùi Đông Lai sẽ phải một cái giá rất nhiều.

- Xin ngài yên tâm, chúng tôi sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa mãn.

Mắt thấy Đăng Tỉnh đem lãnh sự quán NB ra thì 2 gã tuần cảnh liền cả kinh không nhẹ, bọn hấn vội vàng cam đoan lại một lần nữa rồi mang theo đám người Đăng Tỉnh đi vào nhà hàng.

Trong nhà hàng, khách nhân lại một lần nữa ngồi xuống mà dùng cơm.

Bởi vì trong lòng có ấn tượng tốt với bdld nên bọn hấn thường đem ánh mắt nhìn sang chỗ của Bùi Đông Lai, Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân.

Rất nhanh 2 gã tuần cảnh đã cùng đám người Đăng Tỉnh đi vào nhà hàng, điều này đã làm hấp dẫn không ít người. Trong đó nữ quản lý của nhà hàng thì nhăn mặt lại mà những khách nhân kia lại bàn luận sôi nổi.

- Chính là hấn.

Đăng Tỉnh thấy được Bùi Đông Lai tỏ ra không có việc gì, đang ngồi dùng cơm với Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân thì liền tức giận, vội vàng chỉ tay về phía hướng Bùi Đông Lai.

- Đông...Đông Lai, cảnh sát đến đây rồi.

Mộ Khuynh Nhan thấy thế, có chút khấn trương nói.

- Không sao đâu.

Bùi Đông Lai cũng không quay đầu lại, nói:

- Một lát nữa khi cảnh sát đến đây thì các cậu cứ nói thật, nói rằng tên đó muốn quấy rối các cậu hơn nữa còn động tay động chân nữa.

- Được...Được.

Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân gật đầu.

- Chúng tôi là cảnh sát Hoàng Gia của Nam Cảng, cậu vừa rồi đã đem vị tiên sinh này ném ra khỏi đây, thiếu chút nữa làm cho vị tiên sinh này mất mạng, hiện tại mời cậu cùng chúng tôi đến cục cảnh sát để điều tra.

2 tên cảnh sát thấy được Đăng Tỉnh chỉ vào người đang dùng cơm với nhóm nhạc Hoàng Hậu thì vốn là ngẩn ra, sau đó bọn hấn nghĩ đến chỉ thị của cấp trên thì vẫn kiên trì đi đến.

- Cảnh sát tiên sinh, cậu ta là bạn của chúng tôi, vừa nãy tên kia đến quấy rối chúng tôi hơn nữa còn muốn động tay động chân với chúng tôi, điều này đã chọc giận bạn của tôi.

Mộ Khuynh Nhan đứng lên, giải thích.

Trang Hiểu Vân cũng đứng dậy, nói:

- Cảnh sát tiên sinh, nếu không thì các anh có thể hỏi mọi người ở chung quanh.

“Ách?”

Nghe được câu giải thích của Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân thì 2 gã tuần cảnh liền sững sốt mà Đăng Tỉnh thì tức giận đến thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, chỉ thấy hấn vươn tay ra chỉ vào Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân, vẻ mặt phẫn nộ, nói:

- Cô...Các cô nói vậy, tôi quấy rối các cô khi nào?

- Cảnh sát tiên sinh, tôi có thể làm chứng, vừa rồi quả thật là tên kia đã quấy rối Mộ tiểu thư và Trang tiểu thư.

- Tôi cũng có thể làm chứng.

....

Những người khách trong nhà hàng liền sôi nổi ra mặt làm chứng, ánh mắt nhìn về phía Đăng Tỉnh tỏ ra xem thường, xem thường một tên NB hung hăng can quấy tại Nam Cảng thì thôi, bị người ta vứt khỏi đây thì lại còn muốn cảnh sát đến giúp đỡ.

”Ách...”

Mắt thấy một đám những khách nhân đứng dậy làm chứng thì 2 gã tuần cảnh liền ngạc nhiên, không biết nên xử lý chuyện này như thế nào.

- Mày...chúng mày...khốn kiếp.

Đằng Tinh thấy thế, tức giận đến giận sôi máu, mắng một câu rồi lập tức cầm lấy điện thoại rồi gọi cho Đông Văn Bản.

- Đồng tiên sinh, tôi là Đằng Tinh, hiện tại đang ở nhà hàng.... Gặp phải một chút phiền toái, ông lập tức đến đây.

Điện thoại được chuyển, không đợi Đông Văn Bản mở miệng hỏi thì Đằng Tinh đã nói.

Đầu bên kia điện thoại lúc này Đông Văn Bản đang dùng cơm nghe được Đằng Tinh nói như thế thì cũng không có hỏi nhiều mà đáp:

- Được, Đằng Tinh tiên sinh.

- Ngoài ra, ông hãy nói cho Uông Chu tiên sinh để cho ông ta đến đây một chuyến, chuyện này có quan hệ đến hợp tác giữa công ty giải trí Đông Hoàng và công ty giải trí Đông Tinh.

Đằng Tinh thấy được những người ở đây đứng ra làm chứng cho Bùi Đông Lai thì nhất thời liền quyết định để cho Uông Chu ra mặt, sau đó lơ lửng đại sứ quán của NB ở Nam Cảng tạo áp lực, khiến cho Bùi Đông Lai không chịu nổi.

Hằng năm thì việc hợp tác giữa 2 công ty chiếm lấy một số tiền không nhỏ, nếu như ngừng hợp tác thì chắc chắn công ty giải trí Đông Tinh sẽ gặp tổn thất không nhỏ.

Cho nên, nghe được Đằng Tinh nói như thế thì Đông Văn Bản liền cả kinh, vội vàng nói:

- Xin Đằng Tinh tiên sinh yên tâm, tôi lập tức đem chuyện này thông báo cho Uông tiên sinh, sẽ cùng Uông tổng đến đó.

- Được.

Đằng Tinh nghe vậy thì khuôn mặt tràn đầy vết thương của hắn liền nở ra một nụ cười dữ tợn, giống như là một con độc xà âm độc nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai.

- Xem ra mày chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ.

Lời nói của Đằng Tinh vừa hạ xuống thì Bùi Đông Lai giống như quỷ mị xuất hiện trước mặt Đằng Tinh.

- Mày...Mày muốn làm gì?

Đằng Tinh thấy thế thì kinh hãi, lập tức hướng về 2 tên tuần cảnh mà cầu cứu:

- Cảnh sát tiên sinh, hắn muốn động thủ đánh người, giúp tôi cản hắn lại.

“Bá”

Không đợi cảnh sát ra tay thì tay phải của Bùi Đông Lai vung lên, cầm lấy cái điện thoại trên tay của Đằng Tinh.

- Đông Văn Bản, không cần gọi điện cho Uông thúc.

Cầm lấy điện thoại, Bùi Đông Lai lạnh lùng nói:

- Mặt khác anh cũng không cần phải đến nơi này, từ giờ trở đi anh đã bị đuổi việc.

- Bùi... Bùi tiên sinh?

Đầu bên kia điện thoại, nghe được giọng nói của Bùi Đông Lai thì Đông Văn Bản vốn là ngẩn ra sau đó sắc mặt liền biến đổi.

”Ba!”

Không trả lời, Bùi Đông Lai trực tiếp cúp điện thoại rồi đưa đến trước mặt Đằng Tinh:

- Mày cứ tiếp tục tìm viện binh đi.

”Ách...”

Dưới ánh đèn, vẻ mặt của Đằng Tinh giống như là nhìn thấy quỷ nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Mày...rốt cuộc mày là ai?

459. Chương 453: Hắc Hố Bùi, Tên Đông Lai.

- Mày...rốt cuộc mày là ai?

Không khí trong nhà hàng đang im lặng, giọng nói tràn đầy vẻ kinh sợ của Đằng Tinh đã làm cho mọi người nghe rõ ràng.

”Bá!”

Trong phút chốc, trừ Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân ra thì toàn bộ ánh mắt của mọi người đều nhìn vào Bùi Đông Lai, chờ mong Bùi Đông Lai sẽ trả lời. Bọn hắn và Đằng Tinh đều giống nhau, thực sự muốn biết người dám đem Đằng Tinh quăng ra khỏi đây rồi lại chỉ nói 1 câu để cho Đông Văn Bản người phụ trách công ty giải trí Hồng Tinh phải cuốn gói ra đi, rốt cuộc người này là thần thánh phương nào?

Không trả lời, Bùi Đông Lai trả điện thoại lại cho Đằng Tinh rồi đi về phía 2 tên tuần cảnh kia:

- Cảnh sát tiên sinh, tội quấy rối tình dục thì nên xử lý như thế nào?

”Ách...”

Hai gã tuần cảnh cả kinh há to mồm, không dám mở miệng trả lời, bởi vì bọn hắn biết Bùi Đông Lai muốn lấy đạo của người trả lại cho người. Muốn lợi dụng cảnh sát để đối phó với Đằng Tinh.

Mà vừa rồi cấp trên của bọn hắn ra lệnh cho bọn hắn nhất định phải khống chế Bùi Đông Lai, hoàn toàn trợ giúp Đằng Tinh xử lý việc này.

- Nếu như các anh không biết như vậy thì để tôi gọi điện thoại cho Vệ xử trưởng vậy.

Bùi Đông Lai thấy hai gã tuần cảnh không lên tiếng, tiếp tục nói.

Vệ xử trưởng?

2 gã tuần cảnh nghe vậy thì sắc mặt không khỏi biến đổi.

Thân là tuần cảnh thì bọn hắn tự biết Vệ xử trưởng trong miệng của Bùi Đông Lai là ai.

- Tiên sinh, tội quấy rối tình dục này dựa vào pháp luật của Hồng Kông nhẹ thì tiến hành xử phạt bằng tiền, rồi tạm giữ.

Một gã tuần cảnh lộ ra vẻ khấn trương, nói.

Bùi Đông Lai nói:

- Vừa rồi hắn gây rối với Mộ tiểu thư và Trang tiểu thư, tất cả mọi người nơi này đều có thể làm chứng. Như vậy các anh có thể mang hắn ta về cục cảnh sát để điều tra không?

- Vâng...Vâng.

Giờ phút này, thấy được Bùi Đông Lai chỉ mở miệng là có thể đuổi được Đông Văn Bản, hơn nữa lại quen với Vệ xử trưởng thêm vào đó là những lời gây bất lợi cho Đằng Tinh thì 2 gã tuần cảnh này liền lập tức thay đổi quyết định.

- Tiểu tử, mày là người của Uông Chu hả?

Lúc này đây Đằng Tinh đã bình tĩnh trở lại, hắn nhớ lại lúc này Bùi Đông Lai nói chuyện điện thoại với Đông Văn Bản thì gọi Uông Chu là Uông thúc, cho nên hắn cảm thấy được Bùi Đông Lai là người thân của Uông Chu.

- Lúc này ông đã có hành vi gây rối tình dục đối với Mộ tiểu thư và Trang tiểu thư, chúng có đã rõ ràng. Xin ông hãy theo chúng tôi đến cục cảnh sát để điều tra.

Trả lời Đằng Tinh chính là giọng nói của 1 gã tuần cảnh.

Nghe được tên tuần cảnh kia nói như thế thì Đằng Tinh thiếu chút nữa ngã xuống đất, hấn chỉ vào 2 tên tuần cảnh, nói:

- Thằng...Thằng khốn.

Mắng xong, Đằng Tinh cũng hiểu được 2 gã tuần cảnh bị Bùi Đông Lai lợi dụng, hấn lập tức hướng về phía Bùi Đông Lai, lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, cho dù mày là người của Uông Chu thì mày nghĩ tao sẽ sợ mày sao?

- Tao nói rồi, mày có thể tiếp tục gọi điện để tìm viện binh.

Bùi Đông Lai thản nhiên ngồi xuống.

- Tốt, tốt, tốt.

Đằng Tinh tức giận nói xong 3 chữ tốt, sau đó không đợi 2 gã tuần cảnh đi lên thì trực tiếp gọi điện thoại cho người phụ trách đại sứ quán NB ở Nam Cảng này.

- Y Bắc thúc thúc, ngài khỏe chứ, cháu là Đằng Tinh.

Điện thoại được chuyển, Đằng Tinh tự giới thiệu.

Đầu bên kia điện thoại, nghe được giọng nói của Đằng Tinh thì Y Bắc hơi ngạc nhiên, sau đó hấn cười a a, nói:

- Đằng Tinh, chú nghe được hôm nay cháu đến Nam Cảng, như thế nào mà gọi điện cho thúc thúc đây?

- Thật có lỗi, Y Bắc thúc thúc, trưa nay thì cháu vốn đã muốn gọi điện thoại đến cho chú nhưng mà sợ chú bận công việc.

Đằng Tinh khách sáo một câu rồi đi vào vấn đề:

- Y Bắc thúc thúc, cháu gặp một chút phiền toái, cần chú ra mặt giúp cháu xử lý.

- Oh? Chuyện gì?

Y Bắc nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó hấn liền âm thầm cảnh giác, hấn chẳng những biết được thân phận của Đằng Tinh mà còn biết được Đằng Tinh chính là phó tổng của công ty giải trí Đông Hoàng, đang dẫn người đi đến khảo sát công ty giải trí Hồng Tinh, dưới tình hình như thế, lúc này Đằng Tinh gặp phiền toái thì chỉ cần gọi điện cho Uông Chu là được rồi, cần gì phải gọi cho mình?

- Cháu đang ở nhà hàng....dùng cơm, thì bị người ta đánh, hơn nữa đối phương còn nói cháu quấy rối tình dục bạn của hấn, muốn cảnh sát bắt cháu.

Đằng Tinh nói thẳng.

Y Bắc nghe vậy thì cũng không tỏ thái độ gì mà hỏi lại:

- Đối phương là ai?

- Không biết.

Đằng Tinh nói xong nhìn Bùi Đông Lai liếc mắt một cái.

- Như vậy đi, để chú gọi điện thoại cho cảnh sát Nam Cảng hỏi thăm một chút, xem thử đối phương là ai rồi sẽ giúp cháu xử lý chuyện này?

Y Bắc nghĩ một chút rồi nói.

- Vậy làm phiền Y Bắc thúc thúc rồi.

Đối với thái độ của Y Bắc thì dường như Đằng Tinh có chút không vui, hấn nhắc nhở:

- Trước khi đến Nam Cảng thì thúc thúc của cháu đặc biệt nói cháu hướng về ngài để gởi lời thăm hỏi.

“Lộp bộp”

Nghe được câu nhắc nhở của Đăng Tỉnh thì trong lòng Y Bắc không khỏi cả kinh.

Y Bắc biết thân phận của Đăng Tỉnh, biết được người mà Đăng Tỉnh nói là ai, đó chính là Đăng Xuyên Nguyên người nắm quyền hắc đạo của NB, hơn nữa Đăng Xuyên Nguyên là một trong những người có ảnh hưởng nhất ở NB.

Chẳng...chẳng lẽ Đăng Tỉnh là chịu sự phân phó của Đăng Xuyên Nguyên, muốn đến Nam Cảng này để làm nhiệm vụ đặc thù?

Trong lòng Y Bắc vừa động, liền nói:

- Đăng Tỉnh, cháu cứ yên tâm, chuyện này thúc thúc sẽ giúp cháu giải quyết.

- Cháu ở đây chờ tin của Y Bắc thúc thúc.

Đăng Tỉnh nói xong thì cúp điện thoại, vẻ mặt cười lạnh nhìn vào Bùi Đông Lai, sau đó lại nhìn về phía 2 tên tuần cảnh:

- 2 người chúng mày sẽ bởi vì sự ngu xuẩn của mình mà phải trả giá rất nhiều, tao thề.

2 gã tuần cảnh nghe thế thì mang theo vài phần sợ hãi nhìn về phía Bùi Đông Lai, muốn Bùi Đông Lai giúp bọn hắn.

- Các anh không cần phải sợ, chỉ cần các anh làm đúng thì không ai có thể đụng vào các anh.

Đọc được ý tứ trong ánh mắt của 2 gã tuần cảnh thì Bùi Đông Lai nói ra 1 câu sau đó lấy ra điện thoại rồi bấm một số điện thoại.

- Bùi tiên sinh, nghe nói ngài đã đến Nam Cảng.

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Vệ xử trưởng liền truyền vào giọng nói của Bùi Đông Lai, giọng nói vô cùng khách khí:

- Không biết khi nào thì ngài có thời gian, tôi sẽ mời ngài dùng một bữa cơm.

- Vệ xử trưởng, cảm ơn ý tốt của ngài.

Bùi Đông Lai cười nói:

- Ăn cơm thì cũng không cần, tôi nghĩ muốn nói một việc cho ngài biết.

- Xin mời ngài nói.

Giọng nói của Vệ xử trưởng vẫn tỏ ra vô cùng khách khí.

Khách khí là bởi vì hắn biết được sở dĩ hắn có thể trở thành nhân vật số 2 của Nam Cảng, hơn nữa lại có hy vọng trở thành nhân vật số 1 trong ngành cảnh sát hoàn toàn là do Bùi Đông Lai ban tặng. Một đoạn thời gian trước, tuy rằng Nam Cảng đã trải qua phong ba nhưng mà từ sau khi phong ba ở Nam Cảng kết thúc thì trị an của Nam Cảng liền trở nên thái bình, chẳng những những vụ phạm tội giảm xuống mà trị an so với trước đây thì tốt hơn nhiều.

Khách khí, là bởi vì hắn biết được năng lực khủng bố của Bùi Đông Lai ở trong quốc nội.

- Vệ xử trưởng, là như thế này.

Bùi Đông Lai cân nhắc một chút rồi nói:

- Có một tên NB ở trong nhà hàng ABC chọc phá Mộ tiểu thư và Trang tiểu thư, có 2 người tuần cảnh muốn dẫn hắn về cục cảnh sát để điều tra nhưng mà hắn không có phối hợp hơn nữa lại còn gọi điện thoại cho đại sứ quán của NB ở Nam Cảng, rồi up hiếp 2 tuần cảnh kia, muốn khai trừ bọn họ.

- Hắc, khi nào thì người NB có thể làm chủ được ở Nam Cảng đó?

Vệ xử trưởng lẫn lộn được lên tới đây thì tự nhiên là IQ sẽ không thấp, hẳn liền hiểu được ý của Bùi Đông Lai, hẳn lập tức tỏ thái độ:

- Xin Bùi tiên sinh yên tâm, cảnh sát Nam Cảng luôn luôn làm theo lẽ công bằng chấp pháp, tuyệt sẽ không để phần tử khủng bố nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật, tôi sẽ lập tức phái người qua kia bắt tên NB kia về cục cảnh sát.

- Vậy làm phiền Vệ xử trưởng rồi.

- Bùi tiên sinh khách khí, giữ gìn xã hội trị an chính là nhiệm vụ của cảnh sát, lại nói tôi cần phải cảm ơn ngài nữa.

Vệ xử trưởng cười khách sáo nói.

- Vệ xử trưởng, vậy ngài cứ thu xếp đi, khi khách thì tôi sẽ mời ngài dùng cơm.

Bùi Đông Lai cười nói.

Vệ xử trưởng cũng cười nói:

- Bùi Đông Lai cứ yên tâm, đợi xử lý xong việc này thì tôi sẽ gọi lại cho ngài, hẹn gặp lại.

- Gặp lại.

Bùi Đông Lai cúp điện thoại nhìn vào 2 tên tuần cảnh kia, nói:

- Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì rất nhanh 2 người sẽ nghe được mệnh lệnh của cấp trên.

- Cảm ơn ngài, tiên sinh.

2 gã tuần cảnh biết vừa rồi Bùi Đông Lai đã gọi điện thoại cho Vệ xử trưởng cho nên lập tức cúi đầu cảm ơn.

Thấy một màn như thế thì Đằng Tinh có chút bất an.

Cùng lúc đó.

Cùng lúc đó, sau khi kết thúc cuộc gọi với Bùi Đông Lai thì Vệ xử trưởng lại cảm thấy điện thoại của hắn vang lên.

- Ngài khỏe chứ, Y Bắc tiên sinh.

Thấy số gọi đến thì Vệ xử trưởng liền nghe.

- Ngài khỏe chứ, Vệ xử trưởng.

Đầu bên kia điện thoại, Y Bắc mơ hồ đoán được lần này Đằng Tinh đến Nam Cảng là để làm một nhiệm vụ quan trọng cho nên hắn quyết định cần phải giúp Đằng Tinh cho nên liền nói thẳng:

- Tôi có một cần muốn phản ánh với ngài.

- Y Bắc tiên sinh, ngài cứ nói.

Vệ xử trưởng giả ngu.

- Nước tôi có một người tên là Đằng Tinh đến Nam Cảng để bàn việc làm ăn với công ty giải trí Hồng Tinh.

Y Bắc nghiêm mặt, nói:

- Vừa rồi hắn gọi điện thoại cho tôi nói hắn đang ở nhà hàng ABC dùng cơm thì bị người ta ném hắn ra khỏi nhà hàng, hơn nữa đối phương còn hăm hại vu cáo nói rằng quấy rối tình dục.

Nói tới đây, Y Bắc dừng một chút rồi nói tiếp:

- Vệ xử trưởng, trị an của Nam Cảng nổi tiếng khắp thế giới, tôi tin rằng ngài có thể xử lý tốt chuyện này.

- Y Bắc tiên sinh, tôi cũng nhận được một cuộc điện thoại cho nên đã biết được chuyện này.

Vệ xử trưởng tính bơ:

- Bất quá, dựa vào tin tức mà tôi có thì vị Đằng Tinh tiên sinh kia đích thực là có quấy rồi Mộ tiểu thư cùng Trang tiểu thư.

Hả?

Nghe Vệ xử trường nói như thế thì Y Bắc ngẩn ra, sau đó hắn nhớ tới những hành động của Đằng Tinh đối với những nữ nghệ sĩ của NB thì cũng biết được những lời của Vệ xử trường nói là sự thật, bất quá hắn cũng làm ra một bộ dạng tức giận, nói:

- Vệ xử trường, Đằng Tinh tiên sinh là phó tổng kinh lý kiêm đồng sự của công ty giải trí Đông Hoàng, là nhân vật như thế thì làm sao hắn có thể làm ra những chuyện vô sỉ như thế được? Vu cáo, đây tuyệt đối là vu cáo trắng trợn. Tôi hy vọng Vệ xử trường có thể điều tra lại chuyện này cấp lại cho Đằng Tinh tiên sinh sự trong sạch, ngài không nên vì những chuyện nhỏ như thế này mà làm ảnh hưởng đến tình hữu nghị của 2 nước.

- Y Bắc tiên sinh, so sánh với lời của ngài thì tôi càng tin lời của người vừa gọi đến cho tôi.

Mất thấy Y Bắc ngu ngốc, hò hét uy hiếp mình thì Vệ xử trường cười lạnh, nói:

- Còn nữa, cho dù những lời của người kia là giả thì tôi cũng coi là sự thật.

- Ông....

Y Bắc tức giận.

- Y Bắc tiên sinh, chớ nhắc tôi không nhắc nhở ông, người kia thì tôi không đắc tội nổi mà ông lại không thể.

Vệ xử trường cười lạnh.

Y Bắc cả kinh, vẻ mặt ngơ ngác hỏi:

- Hắn là ai vậy?

- Hắn họ Bùi, tên Đông Lai.

460. Chương 454: Rút Gân Lột Da, Lấy Đầu Đi Cho Chó Ăn?

- Hắn họ Bùi, tên Đông Lai.

Lời nói hời hợt của Vệ xử trường giống như là một đạo sấm sét vang lên bên tai của Y Bắc, không ngừng quanh quẩn bên tai của hắn, khiến cho hắn hoàn toàn lâm vào khiếp sợ.

Phụ trách thu thập tình báo ở Nam Căng và TQ là nhiệm vụ của hắn.

Cho nên đối với Bùi Đông Lai thì hắn cũng không xa lạ gì, ngược lại thì hắn vô cùng quen thuộc.

Hắn chẳng những biết được Bùi Đông Lai lấy tư thế mãnh long quá giang, trong nháy mắt tiêu diệt Đông Tinh, thống nhất hắc đạo Nam Căng, trở thành chủ nhân phía sau màn của Nam Căng, hơn nữa hắn còn biết được chuyện trong khách sạn ở Yên Kinh.

Hắn không thể tưởng tượng được, cha con Bùi gia có bao nhiêu cân lượng mới có thể khiến cho Diệp gia, kẻ như mặt trời ban trưa phải chịu nhục nhưng mà hắn dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được người trẻ tuổi này tuyệt đối không phải là kẻ dễ dụ.

Dường như đã hiểu được cảm giác lúc này của Y Bắc cho nên Vệ xử trường cũng không có nói gì thêm mà là cúp điện thoại rồi sau đó gọi cho thuộc hạ để làm ra an bài.

Sau khi ra lệnh xong thì Vệ xử trường rất rõ ràng, mặc kệ kế tiếp Đằng Tinh sẽ tìm ai, tội danh quấy rối tình dục thì Đằng Tinh hắn đã định rồi, đồng dạng cũng sẽ không có gì ngăn cản Đằng Tinh bị pháp luật Nam Căng trừng phạt.

So sánh với quốc nội mà nói thì tốc độ của cảnh sát Nam Căng quả thật là rất nhanh.

l' sau, 2 gã tuần cảnh kia lại nhận được lệnh của cấp trên là lập tức không chết tên người NB tên là Đằng Tỉnh kia.

- Tiên sinh, tôi lặp lại một lần nữa, bởi vì lúc này ngài đã quấy rồi Mộ tiểu thư và Trang tiểu thư nên đã ngài nhất định phải cùng với chúng tôi đến cục cảnh sát để tiến hành điều tra.

Sau khi nghe được lệnh của cấp trên thì 2 gã tuần cảnh cũng không còn cảm thấy bất an nữa, liền quay người lại nói về phía Đằng Tỉnh.

- Hắc, tao đã liên hệ với Y Bắc tiên sinh người phụ trách đại sứ quán NB tại Nam Cảng này, ông ta sẽ trả lại sự trong sạch cho tôi.

Đằng Tỉnh hoàn toàn đem lời nói của 2 gã tuần cảnh trở thành rắm chó, về mặt hung hăng càn quấy, nói:

- Tụi mày cứ chờ bị đuổi đi.

”Bá!”

2 gã tuần cảnh thấy Đằng Tỉnh ngưu bức, không coi ai ra gì thì liền tức giận rồi lút súng ra, nhắm ngay vào người Đằng Tỉnh, lạnh lùng nói:

- Xin ông lập tức theo chúng tôi về cục cảnh sát để điều tra.

“Ách?”

Thấy được hành động của 2 gã tuần cảnh thì 3 tên bảo tiêu của Đằng Tỉnh theo bản năng liền giơ tay lên, ánh mắt của hắn nhìn qua chỗ Bùi Đông Lai sau đó liền bỏ qua suy nghĩ này, lại đem ánh mắt nhìn về phía Đằng Tỉnh.

- Thằng...Thằng khốn.

Đằng Tỉnh thấy thế thì tức giận quát lên một tiếng.

“Reng..Reng”

Ngay sau đó.

Không đợi 2 gã tuần cảnh bước lên thì điện thoại trong tay của Đằng Tỉnh đã vang lên.

Trong lòng Đằng Tỉnh vừa động, hắn liền rút điện thoại ra, thấy được người gọi đến là Y Bắc thì nụ cười trên mặt của hắn càng trở nên dữ tợn hơn:

- Chúng mày xong rồi, biết không? 2 tên chúng mày là một kẻ đáng thương.

Mắng xong, dường như Đằng Tỉnh còn cảm thấy tức giận, nhìn thẳng về phía Bùi Đông Lai, gào lên:

- Tiểu tử, còn mày nữa, cho dù mày có tìm tên hỗn đản Uông Chu kia thì mày cũng xong đời rồi.

Bùi Đông Lai không để ý đến, tiếp tục dùng cơm.

Đằng Tỉnh thấy thế thì cười âm trầm, cầm lấy điện thoại, mơ hồ có chút kích động, nói:

- Y Bắc thúc thúc, sự việc đã có kết quả chưa?

- Đằng Tỉnh, tuy rằng tôi không biết cậu làm cái gì nhưng mà tôi khuyên cậu ngay lập tức hãy hướng về đối phương mà xin lỗi đi.

- Cái... Cái gì?

Nghe được Y Bắc nói như thế thì Đằng Tỉnh cảm thấy rằng lỗ tai của mình có vấn đề, hắn mở to mắt ra, về mặt trở nên kỳ lạ, hỏi:

- Y Bắc thúc thúc, ngài muốn tôi hướng tên hỗn đản kia xin lỗi sao?

- Đúng, lập tức.

Giọng nói của Y Bắc vô cùng kiên quyết.

Đằng Tỉnh vốn cho rằng Y Bắc sẽ thông qua các mối quan hệ để giúp hắn xử lý chuyện này cho nên vừa thấy số điện thoại của Y Bắc gọi đến thì hắn liền có cảm giác được từ một tên nông dân biến thành một kẻ làm chủ, vô cùng ngưu bức.

Lúc này, nghe được Y Bắc nói như thế thì hắn chỉ thấy được cọng cỏ cứu mạng của mình đã biến mất, mà thay vào đó là hắn bị đập một phát rơi xuống nước.

Loại tương phản này khiến cho hắn cảm thấy nổi lên, không ngừng hét lên:

- Y Bắc thúc thúc, ngài có làm hay không, ta bị tên kia ném ra khỏi đây thiếu chút nữa là bỏ mạng, hắn lại hăm hại nói ta quấy rối tình dục, muốn bắt ta vào cục cảnh sát.. Mà ngài...Ngài lại muốn ta đến gặp hắn để xin lỗi sao?

- Đằng Tỉnh, nếu cậu không muốn té chết ở Nam Cảng thì lập tức làm theo lời của tôi.

Y Bắc cố nén cảm giác muốn chửi cho má, nhắc nhở:

- Nếu nhớ, nơi này là Nam Cảng của TQ chứ không phải là NB.

- Hắn...rốt cuộc hắn là ai?

Nghe được Y Bắc nói như thế thì cuối cùng Đằng Tỉnh mới hiểu được sự thật là Y Bắc không thể giúp mình, hắn lại đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai đang dùng cơm kia.

Giờ phút này, trên mặt của hắn không có chút nửa điểm hung hăng càn quấy mà thay vào đó chính là sự sợ hãi, khiếp sợ cùng nghi ngờ.

Hắn thật sự muốn biết tên gia hỏa trước mặt là ai.

- Hắn là người nằm quyền hắc đạo ở Nam Cảng hoặc có thể nói là ở cả TQ.

Y Bắc cảm thấy rằng giọng nói của mình có chút run rẩy, thân hình của hắn cũng run run:

- Trước đó không lâu, hắn vừa mới ở Yên Kinh đã làm cho Diệp gia một trong tứ đại gia tộc của TQ phải chịu nhục.

- Hắn...hắn là Bùi Đông Lai sao?

Trong lòng Đằng Tỉnh rung mạnh, đột nhiên nghĩ đến điều gì.

- Đúng.

Trong lòng Y Bắc vẫn ớn sợ hãi, nói:

- Đằng Tỉnh, đây là Nam Cảng là TQ, hắn là người mà chúng ta không thể đắc tội được. Cậu hãy lập tức tới xin lỗi hắn đi, xin hắn tha thứ cho cậu nếu không hắn muốn xử lý cậu thì cũng giống như là bóp chết một con kiến mà thôi.

Kinh ngạc, choáng váng, sửng sốt, ngây người.

Đằng Tỉnh từng đoán thân phận của bdlđ nhưng mà hắn nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, chính mình lại đi đắc tội với kẻ nắm lấy hắc đạo của TQ.

- Mang đi.

Sau đó, không đợi Đằng Tỉnh từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần thì đã có mười mấy cảnh sát đã đi vào nhà hàng, kẻ đứng đầu liền vùng tay lên, hạ lệnh đem Đằng Tỉnh mang đi.

Không có phản kháng, thậm chí ngay cả kêu gào cũng không có, Đằng Tỉnh giống như là mất đi hồn phách, tùy ý để cảnh sát mang theo hắn và thủ hạ ra khỏi nơi này.

- Bùi... Bùi Đông Lai!

Đột nhiên Đằng Tỉnh nghĩ đến điều gì rồi hét lên một tiếng.

Hành động bất thành linh của Đằng Tỉnh đã khiến cho mấy tên cảnh sát kia giật mình.

Sau đó, không đợi 2 tên cảnh sát mở miệng, Đằng Tỉnh quay đầu lại giống như là lệ quỷ nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai:

- Mày tên hỗn đản kia, mày sẽ phải trả một cái giá rất lớn, tao thề.
- Ăn cái gì đi, không cần để ý đến mấy con chó điên đang kêu loạn lên.

Đối mặt với tiếng rít gào của Đằng Tỉnh thì Bùi Đông Lai cũng không để ý đến mà cầm lấy khăn tay, lau miệng rồi cầm lấy ly rượu uống một ngụm, nhìn vào Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân nói.

- Mày không sống được lâu đâu, anh trai của tao...
- Mau cầm miệng lại.

Lúc này đây, không đợi Đằng Tỉnh nói xong thì một gã cảnh sát đã trực tiếp tát vào mặt Đằng Tỉnh, khiến cho Đằng Tỉnh đem câu muốn nói nuốt xuống bụng.

- Tôi...tôi muốn gọi điện thoại.

Ăn một cái tát vào mặt khiến cho Đằng Tỉnh tức giận đến cả người run lên.

- Thành thật một chút cho tôi.

Đằng Tỉnh lại bị ăn thêm một cái tát, một hàng cảnh sát nhìn vào Đằng Tỉnh giống như là nhìn phải thằng ngu, cảm giác kia giống như muốn nói: Mày rất ngu mà, phải không? Lấy thực lực của người trẻ tuổi kia thì cho dù 18 đời tổ tông của mày ngoi lên từ đồng mộ kia cũng không thấm vào đâu cả. người trẻ tuổi kia có hàng trăm loại phương pháp để khiến cho mày bốc hơi khỏi nhân gian, mày còn kêu to cái rầm rờ hớ gì nữa?

Cùng lúc đó.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Đằng Tỉnh thì Y Bắc liền liên lại với gia chủ của Đằng gia là Đằng Xuyên Nguyên.

- Tôi là Y Bắc người phụ trách đại sứ quán của NB tại Nam Cảng, xin để cho Đằng Xuyên Nguyên quân nghe điện thoại.

Điện thoại được chuyển thì Y Bắc liền kính trọng mà nói.

- Có chuyện gì không?

So với người bình thường thì địa vị của Y Bắc là cao lắm rồi nhưng mà ở trong mắt trợ thủ của Đằng Xuyên Nguyên thì hẳn không đáng giá được nhắc tới, hẳn cũng biết rằng mình không có tư cách để nói chuyện trực tiếp với Đằng Xuyên Nguyên.

- Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với Đằng Xuyên Nguyên quân.

Y Bắc nói xong, dứt khoát nói thẳng:

- Đằng Tỉnh bị cảnh sát Nam Cảng mang đi rồi.

“Hả?”

Lời nói của Y Bắc khiến cho tên trợ thủ của Đằng Xuyên Nguyên ngẩn ra, hẳn biết được chuyện Đằng Tỉnh đi Nam Cảng, lại biết được lần này Đằng Tỉnh đi Nam Cảng là muốn làm tiên phóng để hội Tam Hợp tiến vào Nam Cảng.

- Xin chờ một chút.

Sau đó, trợ thủ của Đằng Xuyên Nguyên liền trả lời.

- Y Bắc quân, ông nói rằng Đằng Tỉnh bị cảnh sát Nam Cảng mang đi rồi sao?

1' sau, Đằng Xuyên Nguyên nhận điện thoại, nhíu mày hỏi.

- Vâng, Đằng Xuyên Nguyên quân tôn kính.

Cảm nhận được vẻ uy nghiêm trong giọng nói của Đàng Xuyên Nguyên thì trong lòng của Y Bắc khẩn trương.

- Chuyện gì?

Đàng Xuyên Nguyên trầm giọng hỏi.

- Là như vậy...

Y Bắc kinh hồn tang đảm, đem toàn bộ mọi chuyện nói cho Đàng Xuyên Nguyên.

- Đồ vô dụng.

Nghe Y Bắc nói xong thì Đàng Xuyên Nguyên tức giận, sau đó hấn nhú mày, nói:

- Ông hãy nghĩ biện pháp cứu Đàng Tĩnh ra, ta mặc kệ ông dùng biện pháp gì, nhất định phải bảo hấn quản chặt cái miệng của mình lại.

- Vâng, Đàng Xuyên Nguyên quân tôn kính.

Nghe được câu trả lời của Y Bắc thì Đàng Xuyên Nguyên cũng không nói lời vô ích nữa mà là nhìn sang tên trợ thủ, nói:

- Bảo Đàng Dã đến đây.

- Vâng, hội trưởng.

Trợ thủ nhận lệnh rồi cung kính rời đi.

- Thúc thúc, ngài tìm cháu.

10' sau.

Đàng Dã đi vào thư phòng của biệt thự số 1 của Đàng gia, cung kính hướng Đàng Xuyên Nguyên hành lễ.

- Tiểu Dã, ta để cho em trai của cháu đi đến Nam Cảng, lấy danh nghĩa hợp tác cùng với công ty giải trí Đông Tĩnh để che dấu, để tiến hành điều tra, thuận lợi cho hội Tam Hợp của chúng ta tiến vào Nam Cảng sau này.

Đàng Xuyên Nguyên nhú mày lại, nói:

- Nhưng mà lúc này ta nhận được tin tức, em trai của cháu đã dắc tội với Bùi Đông Lai nên đã bị Bùi Đông Lai lợi dụng cảnh sát mang hấn bắt đi.

Nghe Đàng Xuyên Nguyên nói như thế thì đồng tử của Đàng Dã đột nhiên co lại, một cổ sát ý kinh khủng xuất hiện.

- Đàng Dã, cháu hãy chuyển lời với Nhấn sư phụ của cháu rằng 10 ngày sau hấn sẽ cùng với Bùi Vũ Phu tiến hành một trận chiến, chẳng những việc này có quan hệ đến việc báo thù cùng bảo vệ vinh quang của giới võ học NB, mà còn quan hệ với kế hoạch chinh phục TQ của đế quốc NB chúng ta.

Đàng Xuyên Nguyên đứng lên, 2 tay nắm chặt lại, gằn từng tiếng:

- Một trận chiến này, chỉ có thắng không thể bại.

- Xin thúc thúc cứ yên tâm, sư phụ của cháu nhất định sẽ chặt đầu của Bùi Vũ Phu.

Sát ý của Đàng Dã lăm lệt, giọng nói lạnh lạnh làm cho người ta không rét mà run:

- Còn về phần tên cầu tạp chủng Bùi Đông Lai kia, hấn dám động thủ đối với em trai của cháu thì cháu muốn lột ra, rút gân, uống máu của hấn rồi lấy đầu của hấn ném đi cho chó ăn.

461. Chương 455: Đại Chiến Nổ Ra.

Có lẽ là do nguyên nhân tức cảnh sinh tình cho nên kể từ khi Tương Cương mất đi thì Mộ Khuynh Nhan cũng không có ở trong biệt thự ở Vịnh Nước Cạn nữa mà nàng đã sống ở một khu biệt thự ven biển.

Rạng sáng sớm, Bùi Đông Lai vẫn giống như ngày thường, sau khi thức dậy thì hắn thay một bộ đồ thể thao rồi dọc theo bờ biển, bắt đầu luyện công buổi sáng.

Bởi vì thời gian còn sớm nên trên bờ biển ít có người, ngẫu nhiên chỉ có một vài những cánh hải âu bay qua cùng với những tiếng sóng biển.

Một lát sau, ánh mặt trời bắt đầu ló ra, ánh rạng đông nhuộm đỏ cả bờ biển khiến cho lòng người vui sướng.

- Cảnh đẹp như vậy hoàn toàn là do mặt trời mọc kết hợp với đường chân trời của bờ biển.

Khoanh tay đứng ở trên bờ biển, Bùi Đông Lai nhìn phía trước, không nhìn được mà cảm thán một câu.

Sau đó thì hắn liền thu hồi lại ánh mắt, bắt đầu luyện bộ quyền pháp mà Bùi Vũ Phu đã dạy cho hắn lúc trước.

Trước kia, Bùi Đông Lai cảm giác được bộ quyền pháp này có chút không đơn giản, nhưng mà sau khi lĩnh ngộ được “Thiên đình phát kính, tức để dừng tuyến” thì hắn càng khẳng định phán đoán này của mình.

- Qua tử dạy bộ quyền pháp này, bao hàm cả bộ pháp và quyền pháp. Hiện giờ thì ta đã lĩnh được sự ảo diệu của bộ pháp này, nói như vậy cũng giống như cảnh mặt trời mọc trên bãi biển, cũng không đơn giản là 1+1.

- Đến lúc gặp được cảm thủ bước vào cảnh giới Âm Kính đỉnh phong thì cũng không rơi vào thế hạ phong. Thậm chí cho dù gặp được cao thủ đã bước vào cảnh giới Hóa Kính thì cũng có thể nắm chắc chiến thắng.

Sau khi luyện xong bộ quyền pháp này thì theo quán tính Bùi Đông Lai nhớ lại những chiêu đã luyện vừa rồi, hắn nghiên cứu lại một phen nhưng mà trong lòng lại hiểu được, nếu như hắn có thể lĩnh ngộ được sự ảo diệu trong bộ quyền pháp này thì cảnh giới của hắn sẽ đạt đến một trình độ cao hơn.

Tuy rằng hắn muốn lĩnh ngộ được sự tinh túy của bộ quyền pháp này nhưng mà dù cố gắng đi thế nào chăng nữa thì Bùi Đông Lai cũng không thể đụng đến cảnh cửa.

Sau đó, Bùi Đông Lai phong bế lại lỗ chân lông, hơi nóng bốc lên từ đỉnh đầu của hắn khiến cho cả người của hắn giống như là bị sương mù bao phủ lấy vậy, cảm giác vô cùng thần bí.

Lúc này trên bờ biển đã xuất hiện nhiều người hơn, những người đó thấy được cảnh tượng của Bùi Đông Lai thì đều cảm thấy vô cùng thần bí, bất quá dường như bọn hắn cũng biết được thân phận của Bùi Đông Lai cho nên không dám bước lên hỏi.

15' sau, Bùi Đông Lai chạy chậm về biệt thự.

Trong biệt thự thì Mộ Khuynh Nhan vẫn còn chưa rời giường mà lúc này Trang Hiểu Vân đang mặc đồ ngủ làm bữa sáng ở trong bếp.

- Sớm thế, Đông Lai.

Mất thấy Bùi Đông Lai luyện công trở về thì Trang Hiểu Vân hướng về phía Bùi Đông Lai chào hỏi.

- Chị Hiểu Vân.

Bùi Đông Lai mỉm cười trả lời một câu, sau đó nhìn thấy dường như Trang Hiểu Vân nấu ăn rất thành thực thì có chút tò mò, hỏi:

- Chị Hiểu Vân, mỗi sáng thì chị đều làm bữa sáng sao?

- Ừ, tôi cùng Khuynh Nhan không thích dùng thức ăn ở bên ngoài, mà Khuynh Nhan lại thích ngủ nướng nên sáng nào cũng đều do tôi làm bữa sáng cả.

Trang Hiểu Vân cười cười, nói:

- Cậu đi tắm rửa, thay đồ rồi xuống ăn.

- Được.

Bùi Đông Lai gật đầu cười, bước vào phòng của mình.

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi thì Trang Hiểu Vân thở dài, nàng vốn không ôm bao nhiêu hy vọng đối với Bùi Đông Lai, lần này sau khi Bùi Đông Lai đi vào Nam Cảng thì nàng cảm giác được nàng, Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan đều vẫn duy trì một khoảng cách nhất định.

Tuy rằng nàng không biết vì sao Bùi Đông Lai làm như vậy nhưng mà nàng hiểu được nàng và Bùi Đông Lai không có khả năng đến với nhau.

Còn về phần Mộ Khuynh Nhan.

Nàng không thể đoán trước.

Bùi Đông Lai cũng không biết suy nghĩ của Trang Hiểu Vân, sau khi hắn trở lại phòng của mình thì vốn định cởi quần áo để tắm rửa nhưng mà lúc này thì điện thoại của hắn lại rung lên.

Thấy điện thoại rung lên thì Bùi Đông Lai có chút tò mò mới sáng sớm như thế mà ai lại gọi đến, cầm điện thoại lên nhìn thì hắn thấy được người gọi đến là Vệ xử trưởng.

- Chào ngài, Vệ xử trưởng.

Bùi Đông Lai cầm máy lên rồi nói.

- Chào ngài, Bùi tiên sinh, hy vọng là không làm phiền ngài nghỉ ngơi.

Mặc dù Vệ xử trưởng biết được thói quen luyện công sáng sớm của Bùi Đông Lai nhưng mà hắn vẫn lựa chọn giả ngu.

Bùi Đông Lai cũng hiểu rõ nhưng mà cũng không có nói ra, cười cười nói:

- Không sao, tôi đã rời giường rồi, đúng rồi Vệ xử trưởng, ngài tìm tôi có chuyện gì không?

- Là như thế này, Bùi tiên sinh.

Vệ xử trưởng cân nhắc một chút rồi nói thẳng:

- Đối với chuyện tình tối hôm qua thì sau khi thẩm vấn Đằng Tỉnh cùng với những chứng cứ thu thập được tại nhà hàng thì quả thật Đằng Tỉnh đã có hành vi gây rối với Mộ tiểu thư và Trang tiểu thư, hiện tạo cảnh sát đã giao Đằng Tỉnh cho pháp viện, tôi cùng với người phụ trách pháp viện đã nói chuyện với nhau, hắn nói rằng sẽ xử lý chuyện này.

- Làm phiền ngài rồi, Vệ xử trưởng.

Bùi Đông Lai âm thầm cảm thán tốc độ làm việc của Vệ xử trưởng, đồng thời hiệu suất cũng cực nhanh.

- Bùi tiên sinh khách khí rồi, giữ gìn trị an của xã hội là nhiệm vụ của cảnh sát chúng tôi.

Vệ xử trưởng mở miệng nói, sau đó không biết là vô ý hay cố tình mà hỏi:

- Bùi tiên sinh, tôi nghe người phụ trách kia nói dựa vào hành động của Đằng Tỉnh thì cao nhất là hắn bị phạt tù 3 năm.

Nói xong thì Vệ xử trưởng vênh ta lên đợi Bùi Đông Lai mở miệng.

Hắn muốn biết, đối với kết quả này thì Bùi Đông Lai có hài lòng hay không, nếu không hài lòng thì hắn sẽ nghĩ biện pháp khác khiến cho kết cục của Đằng Tỉnh trở nên bi thảm hơn.

- Đối với pháp luật của Nam Cảng thì tôi cũng không hiểu cho lắm, nếu ngài đã nói như vậy thì cũng không có vấn đề gì cả.

Bùi Đông Lai không có tỏ thái độ.

Trong lòng Vệ xử trưởng vừa động, trầm ngâm một chút rồi lại nói:

- Mặt khác, Bùi tiên sinh, dựa vào kết quả thẩm vấn tối qua thì chúng tôi biết được 3 tên bảo tiêu của Đảng Tỉnh đều là thành viên của hội Tam Hợp ở NB.

- Vệ xử trưởng, cho đến ngày hôm nay thì trị an của Nam Cánh là thuộc loại tốt nhất ở châu Á, tôi tin tưởng ngài sẽ không trở mặt nhìn những thành viên hắc đạo của NB làm xằng làm bậy ở Nam Cánh này.

Bùi Đông Lai mỉm cười, nói.

Vệ xử trưởng trả lời một cách nghiêm túc:

- Đó là khẳng định. Từ nay về sau, tôi tuyệt đối sẽ không để Nam Cánh xuất hiện một thành viên của hắc đạo NB.

- Vệ xử trưởng, ngoài những thành viên hắc đạo của NB thì có lẽ còn có những thành viên của các tổ chức phạm tội nước khác nhân cơ hội này mà len vào Nam Cánh a.

Bùi Đông Lai hữu ý vô ý nhắc nhở.

- Quốc gia khác cũng như vậy.

Trong lòng Vệ xử trưởng vừa động, lập tức hiểu được tâm tư của Bùi Đông Lai cho nên liền tỏ ra thái độ của mình.

- Xem ra trị an của Nam Cánh có thể tốt đến như thế cũng không phải là do ngẫu nhiên a. Vệ xử trưởng quả là một tấm gương sáng cho những người khác phải noi theo mà.

Bùi Đông Lai cười cười, lập tức vỗ mông ngựa một câu.

“Reng...Reng”

Sau khi Bùi Đông Lai cúp điện thoại thì điện thoại của hắn lại vang lên.

- Bùi tiên sinh, sớm.

Điện thoại được chuyển, đầu bên kia điện thoại thì Ônng Chu mở miệng nói, giọng nói có chút tôn kính hơn nữa còn mang theo vài phần kính sợ.

Kính sợ là bởi vì tối qua Ônng Chu đã biết được Bùi Đông Lai đã cất chức Đông Văn Bân, hắn đã nghĩ đến muốn gọi điện cho Bùi Đông Lai vào tối qua nhưng mà hắn sợ Bùi Đông Lai còn tức giận cho nên đến lúc này hắn mới gọi cho Bùi Đông Lai.

- Ônng thúc, ngài gọi điện thoại cho tôi có phải là vì chuyện của Đông Văn Bân không?

Lúc này Bùi Đông Lai cũng không có giả ngu như lúc nói chuyện với Vệ xử trưởng nữa mà là chủ động nói thẳng.

“Lộp bộp”

Đầu bên kia điện thoại, Ônng Chu nghe được nói như thế thì trong lòng liền chấn động, hắn ở miệng, trong giọng nói tràn đầy vẻ tự trách:

- Thật có lỗi Bùi tiên sinh, là tôi dùng người có vấn đề, tôi nguyện nhận sự trừng phạt của Bùi tiên sinh.

- Ônng thúc, chuyện này không liên quan đến ngài Đông Văn Bân hoàn toàn là do lỗi của đvb.

Mất thấy Ônng Chu chủ động nhận tội thì Bùi Đông Lai trầm giọng giải thích:

- Là phương pháp làm việc của hắn khiến cho tôi phải thất vọng.

- Tôi đã biết chuyện tình tối qua, quả thật là hắn quá hồ đồ.

Ônng Chu vội vàng phụ họa.

Bùi Đông Lai thở dài, nói;

- Ông thúc, đây chỉ là một phương diện, hắn không làm tròn bổn phận của mình, sau khi tôi trừng phạt Đảng Tỉnh thì Đảng Tỉnh gọi điện tìm hắn hỗ trợ, ngay cả tình hình sự việc mà hắn cũng không có hỏi qua mà lại liền cam đoan xuất đầu ra mặt cho Đảng Tỉnh, điều này thật sự là rất lỗ mãng mà.

- Bùi thiếu nói rất đúng.

Lúc này nghe Bùi Đông Lai nói như thế thì Ông Chu liền hiểu ra.

- Ông thúc, gần đây những thế lực bên ngoài đang rục rịch, ngài cùng giáo quan Jason cần phải chú ý vào việc này, cần phải cam đoan không để bọn hắn xâm nhập vào Nam Căng.

Bùi Đông Lai nói sang chuyện khác.

Ông Chu vội vàng cam đoan:

- Xin Bùi tiên sinh yên tâm, tôi sẽ không để cho một tên nào của tổ chức nước ngoài tiến vào Nam Căng.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì cũng hơi yên lòng.

.....

NB, trên một tòa núi tuyết ở Hokkaido.

- Sư phụ, đệ tử muốn đi đến TQ.

Đằng Dã một thân y phục võ sĩ đạo, đi chân trần đứng trong đồng tuyết, hướng về phía Nhấn người mặc một bộ võ sĩ đạo màu đen, tay cầm Bô Đô Ngự Hồn nói.

- Tại sao?

Nhấn nhíu mày, hắn đã từng nói cho Đằng Dã biết đến Tết Âm Lịch thì hắn sẽ cùng quyết chiến một trận với Bùi Vũ Phu.

- Tên tạp chủng Bùi Đông Lai kia đã lợi dụng cảnh sát Nam Căng đem em trai của đệ tử rồi tổng giam vào ngục.

Sắc mặt Đằng Dã lạnh lùng, đằng đằng sát khí, nói:

- Đệ tử muốn hắn phải trả giá vì hành động của hắn, nhưng mà nếu chỉ giết chết hắn thì không đủ để tắt đi lửa giận trong lòng của đệ tử, đệ tử muốn huyết tẩy cả giới võ học TQ.

- Võ giả của TQ có đến 3 người trên Thần Bảng nhưng mà chỉ có một mình Bùi Vũ Phu là người xứng đáng để ta phải rút đao ra.

Thấy được sát ý trong ánh mắt của Đằng Dã thì Nhấn nhìn lên bầu trời:

- Nếu như con đã muốn huyết tẩy giới võ học TQ thì vi sư sẽ làm hậu thuẫn cho con, sẽ để cho con giết cho đến khi Bùi Vũ Phu xuất hiện mới thôi.

462. Chương 456: Kinh Động Bùi Vũ Phu.

- Đông Lai ca, em đã đứng tấn được 2 tháng rồi, khi nào thì ca mới dạy em học võ đây?

Mặt trời đỏ mọc lên ở phương đông, trong một rừng cây ở khu biệt thự Đan Cung, Đông Phương Lãnh Vũ đang đứng tấn, vẻ mặt đau khổ hướng Bùi Đông Lai hỏi.

Cách đó không xa, Bùi Đông Lai vừa mới đánh xong bài quyền, lúc này hắn đang suy nghĩ chuyện gì đó hoàn toàn không quan tâm đến câu hỏi của Đông Phương Lãnh Vũ.

- Đông Lai ca...

Mắt thấy Bùi Đông Lai không để ý tới mình, được xưng Hồn Thể Ma Vương Đông Phương Lãnh Vũ giống là tiểu hài tử đang làm nũng với người khác vậy, lại kêu gọi một tiếng.

Bùi Đông Lai trầm mặc như trước.

- Chẳng lẽ Đông Lai ca đã luyện võ đến mức tẩu hỏa nhập ma rồi sao?

Đông Phương Lãnh Vũ thấy Bùi Đông Lai như là mất hồn thông thường đột nhiên nhớ đến trong tiểu thuyết kiếm hiệp có nói đến người luyện võ luyện đến mức tẩu hỏa nhập ma, hần lập tức hoảng sợ vội vàng chạy về phía Bùi Đông Lai.

”Ba! Ba! Ba!”

Đông Phương Lãnh Vũ mới vừa động thì trong nháy mắt những lỗ chân lông trên người Bùi Đông Lai liền phong bế lại, Ám Kinh trải khắp người, giống như là tiếng pháo nổ vậy.

”Bá!”

Cùng lúc đó, ánh mắt của Bùi Đông Lai giống như đao nhìn về phía Đông Phương Lãnh Vũ giống như là một con sư tử đang ngủ say đột nhiên thức giấc.

”Hô... Hô...”

Thấy được ánh mắt lạnh nhưng băng của Bùi Đông Lai thì Đông Phương Lãnh Vũ chỉ cảm giác được bản thân như lọt vào hầm băng, cả người hần liền cảm thấy sợ hãi nên 2 chân trở nên mềm nhũn, sau đó hần thở từng hơi, mồ hôi rơi như mưa.

- Tiểu Vũ, chú làm sao thế?

Bùi Đông Lai thấy thế thì nhịn không được mà mở miệng hỏi.

Hần trở về đây đã được 3 ngày, ngày nào cũng ở trong biệt thự Đan Cung này. Buổi sáng thì hần dạy cho Đông Phương Lãnh Vũ cách đua xe rồi dạy công phu, sau đó hần đến chỗ của Cổ Bồi Nguyên, đem toàn bộ những công việc của tập đoàn Đông Hải nói lại cho Cổ Bồi Nguyên biết để Cổ Bồi Nguyên giúp hần.

Vừa rồi khi đánh xong bài quyền mà Bùi Vũ Phu dạy cho hần thì hần giống như ngày thường, nhớ lại mỗi chiêu, mỗi thế trong bài quyền đó, kết quả là sau khi lấy lại tinh thần thì hần thấy được Đông Phương Lãnh Vũ đang ngồi thở dốc ở dưới đất.

- Đông Lai ca, ca hỏi em làm sao ư?

Mới vừa rồi Đông Phương Lãnh Vũ sợ tới mức 2 chân mềm nhũn ra, lúc này thấy Bùi Đông Lai hỏi như thế thì tức giận:

- Lúc này ca giống như là dã thú hung tàn vậy, làm cho em sợ tới mức thiếu chút nữa là tè ra quần rồi.

“Ách”

Nghe được Đông Phương Lãnh Vũ nói như thế thì trong lòng Bùi Đông Lai ngẩn ra, sau đó hần liền nhớ lại, kết quả là hần phát hiện được lúc này dường như là hần tiến vào một cảnh giới vong ngã, hoàn toàn không quan tâm đến mọi việc ở bên ngoài, thẳng cho đến khi Đông Phương Lãnh Vũ đi tới thì theo bản năng hần mới làm ra phản ứng nghênh chiến.

- Từ đây đến Tết Âm Lịch chỉ còn 7 ngày, thời điểm này là lúc đi cùng Qua tử đến Tàn gia, thuận tiện thì hỏi thăm Qua tử một chút về chuyện lúc này.

Đây là lần đầu tiên Bùi Đông Lai trải qua tình huống này, cho dù hần vắt óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra, chỉ có thể hỏi Bùi Vũ Phu vậy.

Sau khi quyết định như thế thì Bùi Đông Lai cười cười:

- Xin lỗi chú, anh đang luyện võ nên...

- Đông Lai ca, không phải là anh đã tẩu hỏa nhập ma chứ?

Đông Phương Lãnh Vũ mang theo vài phần lo lắng nói:

- Hoặc là nói lúc đó ca đang tẩu hỏa nhập ma, em đến bên cạnh thì làm ca thức dậy, ngăn cản không cho anh bị tẩu hỏa nhập ma?

Nghe Đông Phương Lãnh Vũ nói như thế thì Bùi Đông Lai dở khóc dở cười.

- Đúng rồi, Đông Lai ca, em đã đứng trung bình tấn cả 2 tháng rồi, ngay cả nửa chiều mà ca cũng chưa dạy em, khi nào thì ca mới dạy em công phu đây?

Thấy được Bùi Đông Lai không có chuyện gì thì Đông Phương Lãnh Vũ buồn rười rượi mà hỏi.

- Tiểu Vũ, đứng tấn rất quan trọng, nó là cơ sở để có thể học võ, nếu chú không làm tốt được việc này thì cho dù có luyện võ thì cũng uổng công mà thôi.

Bùi Đông Lai giải thích:

- Như vậy đi, sau khi kỳ nghỉ đông kết thúc thì ca sẽ bắt đầu dạy cho chú vài chiêu, từ đây đến lúc đó thì chú cũng cần phải tiếp tục đứng tấn.

Nói xong thì trong lòng Bùi Đông Lai cảm thán, hắn có thể bước thần tốc trên con đường võ học một mặt là do hắn dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi, nhưng nguyên nhân lớn hơn là từ nhỏ hắn đã được dùng được vật để cải tạo thân thể, hơn nữa lại kiên trì luyện tập “ Dẫn thể thuật” cùng đứng tấn cho nên mới có thành tựu như ngày hôm nay.

- Được rồi.

Đông Phương Lãnh Vũ đành phải gật đầu đáp ứng.

Bùi Đông Lai thấy thế, dở khóc dở cười đồng thời trong lòng thay đổi quyết định, không dạy cho Đông Phương Lãnh Vũ võ học truyền thống của TQ nữa mà hắn sẽ dạy cho Đông Phương Lãnh Vũ cách đấu ngoại công giống như là đám người Jason đã dạy cho hắn.

Sau khi luyện công xong thì Bùi Đông Lai cùng với Đông Phương Lãnh Vũ đi vào biệt thự, lúc này thì Liễu Nguyệt đã làm xong bữa sáng mà tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi cũng vừa mới rời giường, không ngừng ngáp.

- Liễu tỷ, sau khi ăn hết bữa sáng thì tôi sẽ đến tập đoàn, trưa nay không thể về dùng cơm được.

Ngồi trước bàn ăn, Bùi Đông Lai nghĩ đến chuyện của ngày hôm nay thì hướng về phía Liễu Nguyệt nói.

- Buổi tối có về không?

Liễu Nguyệt hỏi.

- Buổi tối chắc cũng không về.

Bùi Đông Lai nghĩ một chút rồi nói, tối hôm nay thì hắn đã cùng Cổ Bồi Nguyên an bài công tác cho năm 2013, sau đó hắn quay trở lại tập đoàn Đông Hải để đưa cái này cho Quý Hồng, thuận tiện rủ Quý Hồng dùng cơm tối luôn.

- Ủh.

Liễu Nguyệt gật gù đầu.

- Nhật Xuất Đông Lai, đêm nay anh muốn cùng đi với đại ma nữ ra ngoài để ... phải không?

Tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi chớp mắt to, quệt mồ hôi Bùi Đông Lai hỏi.

- Nói chuyện chính sự, không phải là...

Bùi Đông Lai thuận miệng nói dối, hắn biết rõ, nếu để cho Đông Phương Uyển Nhi biết hắn buổi tối muốn đi bồi Quý Hồng ăn cơm, tuyệt đối nàng sẽ đi theo.

Lý do vô cùng cường đại: Giám sát.

.....

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì hiện giờ hắn cũng không biết tài sản trong tay của hắn là bao nhiêu. Hắn cũng không có tỏ ra giống như một phú nhị đại, lúc ấy quần áo, đồ dùng trên người của hắn toàn là do 2 người Quý Hồng và Liễu Nguyệt mua cả.

Biết được Liễu Nguyệt đã an bài cho Bùi Đông Lai một chiếc máy bay thương vụ loại nhỏ thì Quý Hồng cũng không cam chịu rút lại phía sau, nàng liền cấp cho Bùi Đông Lai một chiếc Rolls-Royce Phantom LWB.

Chiếc xe này có giá 1888 vạn NDT, trước mắt đã ngừng sản xuất nhưng không biết Quý Hồng dùng phương pháp gì mà khiến cho xưởng sản xuất làm ra 1 chiếc nữa.

Cái này cũng làm cho Bùi Đông Lai đã trở thành người thứ 2 ở TQ có được chiếc Rolls-Royce Phantom LWB.

Mặc dù Bùi Đông Lai đã mua với giá trên trời nhưng mà Bùi Đông Lai cảm thấy vô cùng chói mắt nên không lúc nào dùng tới, mà nhét nó vào ga-ra ở biệt thự Đan Cung.

Hôm nay cũng là như thế.

Sau khi dùng xong bữa sáng thì hắn dùng chiếc Audi A4L đi đến tổng bộ của tập đoàn Đông Hải.

1h sau.

Bùi Đông Lai đã có mặt ở trong phòng cao nhất của tổng bộ tập đoàn Đông Hải.

Trong văn phòng, Quý Hồng mặc một bộ âu phục màu hồng phối hợp với một chiếc váy màu đỏ, dưới chân là một đôi tất chân màu da, phối hợp với đôi giày cao gót màu đỏ làm cho cả người của nàng giống như là một đóa hoa hồng.

- Lão bản thân ái của tôi, tôi đã thông qua rất nhiều quan hệ mới có thể mua được cho cậu chiếc Rolls-Royce Phantom LWB, vậy mà cậu lại nhỡ để nó ở trong ga-ra, mỗi ngày đều dùng chiếc Audi A4L kia chạy khắp nơi. Cậu bắt tỷ tỷ đây làm sao chịu nổi đây?

Mất thấy Bùi Đông Lai đi vào văn phòng thì Quý Hồng trừng mắt nhìn vào Bùi Đông Lai, tức giận nói, cảm giác giống như là một tiểu tình nhân vậy.

Bùi Đông Lai cười khổ không thôi:

- Tôi không có thói quen bị người ta vây xem.

- Lão bản thân ái, xin chú ý cách dùng từ của cậu lại, không phải là vây xem mà là ngưỡng mộ, để cho người ta phải ngưỡng mộ, đồng thời đó cũng là cách mà cậu thể hiện thân phận của mình.

Quý Hồng cải chính:

- Nếu để cho những nhà đầu tư nước ngoài biết được Boss của chúng ta mỗi ngày đều lái chiếc Audi A4L kia thì điều ấy sẽ ảnh hưởng đến công ty a.

- Đây, đây chính là tài liệu an bài phát triển công ty của chúng ta, Cổ hiệu trưởng đã chỉnh sửa lại, hẳn là không có sai sót gì.

Bùi Đông Lai đi đến bàn làm việc của Quý Hồng, đem túi văn kiện để xuống đó:

- Cô có thể an bài một cuộc họp với các giám đốc trong công ty.

- Lão bản thân ái, cậu có biết không? Bất kể một tập đoàn nào trong quốc nội đều muốn tìm cách để cho Cổ tiên sinh vì bọn hắn mà an bài sự phát triển của công ty của bọn hắn, mà bên chúng ta lại không tốn một đồng nào đã đem được Cổ tiên sinh làm chủ tịch danh dự cho chúng ta hơn nữa thì Cổ tiên sinh lại đích thân trấn thủ cho công ty của chúng ta.

Quý Hồng cầm lấy túi văn kiện, cho Bùi Đông Lai một nụ hôn gió:

- Lão bản thân ái, có cậu thật tốt.

- Cút.

Bùi Đông Lai cũng không để ý đến vẻ phong tao của Quý Hồng mà là ngồi ở trên ghế salon, châm một điếu thuốc, hút vào 2 hơi rồi hỏi:

- Còn chuyện khác sao? Nếu không thì tôi tính toán ngày mai sẽ đi đến Yên Kinh.

- Lão bản thân ái, cậu không biết xấu hổ khi để cho một mình tôi tổ chức cuộc họp cuối năm sao?

Quý Hồng tức sùi bọt mép trừng mắt Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai xấu hổ thở ra một ngụm khói:

- Như vậy đi, ngày mai 9h sáng sẽ tiến hành cuộc họp với ban giám đốc trong công ty, còn buổi họp với các cổ đông vào chiều thì tôi sẽ không tham gia.

- Được rồi.

Quý Hồng thở dài lên tiếng, theo sau lại nghĩ tới điều gì, nói :

- Đúng rồi có chuyện cần nói với cậu, 2 ngày trước có một thiên tài võ học NB đi vào quốc nội, liên tiếp trong 2 ngày đã khiên chiến, đã thích quán 3 võ quán, một môn phái, tổng cộng giết chết 8 võ giả, trong đó có 1 chương môn của Bát Quái Môn cũng bị hắn giết chết.

“Ách?”

Bùi Đông Lai nghe vậy, đồng tử đột nhiên phóng to ra.

- Tôi đã âm thầm phái người điều tra thân phận của hắn thì biết được hắn chính là thành viên của gia tộc Đằng gia, là một thiên tài võ học của hội Tam Hợp tên là Đằng Dã, là anh trai của Đằng Tĩnh.

Quý Hồng bổ sung nói.

- Là anh trai của Đằng Tĩnh à?

Bùi Đông Lai nhú mày, đôi mắt tràn đầy vẻ tức giận:

- Hắn muốn tìm chết sao?

- Đúng là hắn muốn tìm chết, nếu không có gì bất ngờ thì trong 2 ngày này, tất cả các đại sư của giới võ học sẽ đi qua ấy.

“Reng..Reng”

Quý Hồng vừa dứt lời thì đột nhiên điện thoại của Bùi Đông Lai vang lên.

Bùi Đông Lai bóp tắt thuốc lá, lấy điện thoại di động ra nhìn vào thì thấy người gọi đến là Bùi Vũ Phu.

463. Chương 457: Bán Bộ (nửa Bước) Hóa Kính.

Từ sau khi ở Yên Kinh trở về thì bởi vì Bùi Vũ Phu và Cô Độc Phong Ảnh lần lượt đi làm khách của các thế gia võ học nên Bùi Đông Lai không thể nào liên lạc được với Bùi Vũ Phu.

Lúc này, thấy người gọi đến là Bùi Vũ Phu thì trong nháy mắt Bùi Đông Lai đã hiểu chuyện này có liên quan đến chuyện tên tiểu tử NB kia đến khiêu chiến.

- Cha, đột nhiên cha gọi cho con có phải là liên quan đến chuyện Đằng Dã không?

Điện thoại được chuyển, Bùi Đông Lai liền nói thẳng.

- Ừh.

Giọng nói của Bùi Vũ Phu truyền đến:

- Ngày mai, tiểu tử gọi là Đằng Dã kia sẽ đến Nam Châu khiêu chiến với chương môn Vịnh Xuân quyền, dựa vào thực lực của tên tiểu tử kia thì chương môn của Vịnh Xuân quyền là Thái Kinh không phải là đối thủ của hắn, cha tính muốn để cho con ra mặt nghênh chiến tên quỷ tử kia.

“Ách?”

Nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế thì Bùi Đông Lai ngẩn ra.

- Đông Lai, sở dĩ ta cho con xuất chiến là có 2 nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất là tên tiểu tử gọi là Đằng Dã kia là đệ tử của Y Hạ Nhẫn, người được xưng là đệ nhất cao thủ của NB, mà trước đó gia tộc Y Hạ cũng từng có xung đột với Bùi gia chúng ta, Năm đó, lúc NB xâm lược nước ta thì gia gia của con vì muốn bảo vệ đất nước nên đã tham gia chiến tranh, lúc ấy người giết rất nhiều tên NB, nhưng mà ngay lúc đó, gia chủ của gia tộc Y Hạ là Nhẫn Hoàng cũng chính là cha của Y Hạ Nhẫn đã xuất hiện nhưng cũng bị gia gia của con giết lấy. Y Hạ Nhẫn đã quy ẩn mấy chục năm, lần này đột nhiên mang theo đồ đệ của hắn đi vào Trung Quốc, mục đích cuối cùng là hướng về phía Bùi gia chúng ta, hắn muốn báo thù chuyện năm đó.

- Thứ 2 là Đằng Dã đã liên tiếp thích quán giết nhiều người, nguyên nhân có thể là trước đó con đã đưa em trai của hắn là Đằng Tỉnh vào ngục.

- Tại sao hắn lại không trực tiếp hướng con mà khiêu chiến?

Lúc này nghe được Quý Hồng nói Đằng Dã là anh trai của Đằng Tỉnh thì Bùi Đông Lai cảm thấy rằng chuyện Đằng Dã đi đến TQ lần này có liên quan đến mình, lúc này lại nghe Bùi Vũ Phu nói như thế thì Bùi Đông Lai tức giận đến mức nắm chặt 2 tay lại, hắn không thể lập tức PK với Đằng Dã.

- Ta và Cô Độc Phong Ảnh khuya nay sẽ đến Nam Châu, con cũng mau đến đó.

Bùi Vũ Phu trầm giọng, nói:

- Chuyện này khi gặp mặt thì ta sẽ nói rõ cho con biết.

- Được.

Bùi Đông Lai liền trả lời, sát ý trong người của hắn liền bùng nổ.

- Bùi thúc muốn cậu đi đối phó với Đằng Dã sao?

Mắt thấy Bùi Đông Lai cúp điện thoại. Quý Hồng mang theo vài phần nghi hoặc, vài phần lo lắng hỏi han.

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, cũng không có hướng Quý Hồng giải thích nguyên nhân trong đó.

- Chuyện của tập đoàn thì cậu không cần lo lắng, để đó cho tôi xử lý.

Quý Hồng thấy Bùi Đông Lai gật đầu. Trầm ngâm một chút, nói:

- Đằng Dã có thể giết được chương môn của Bát Quái Môn điều đó cho thấy thực lực của hắn vô cùng cường đại, trận chiến này thì cậu nhất định phải cẩn thận.

- Tôi sẽ biến Nam Châu trở thành mộ của hắn.

Bùi Đông Lai nheo mắt lại, sát ý lăm lăm, với hắn mà nói, vô luận là Bùi gia cùng Y Hạ gia có đụng chạm như thế nào đi chăng nữa thì hắn vẫn phải để mạng của Đằng Dã ở TQ này.

Từ sau khi bộ phim “ Diệt Vắn” được sản xuất thì Vịnh Xuân quyền đã được nhiều người TQ cùi bắp đua đòi học theo. Cho nên môn phái Vịnh Xuân cũng như thế mà có nhiều võ quán hơn. Trong đó, võ quán chính của môn phái Vịnh Môn nằm ở Nam Đông tỉnh Nam Châu.

Khi mặt trời hạ xuống sau đỉnh núi thì Bùi Đông Lai đã đáp máy bay xuống sân bay Bạch Vân của Nam Châu.

Ra khỏi sân bay thì Bùi Đông Lai được người phụ trách tập đoàn Đông Hải tại Nam Châu đưa lên chiếc Mercedes-Benz S600 rồi đi đến võ quán của Vịnh Xuân.

So với các võ quán Vịnh Xuân khác thì võ quán ở Nam Châu này cũng không bao giờ mở cửa, bình thường thì chỉ tiếp đón những người của các môn phái khác cùng các thế gia võ học đến thăm.

Lúc Bùi Đông Lai đến nơi này thì trước cửa của võ quán đã đậu rất nhiều xe.

Bùi Đông Lai thấy thế, biết rõ hành động của Đằng Dã đã khiến cho giới võ học của TQ phẫn nộ, cho nên mọi người đã đến nơi này.

Khi xe dừng lại thì Bùi Đông Lai để xe rồi đi rồi hắn một mình đi vào võ quán.

- Thật có lỗi, tiên sinh, võ quán Vịnh Xuân không tiếp đón người ngoài.

Trước cửa võ quán, 4 gã đệ tử của Vịnh Xuân thấy Bùi Đông Lai đến gần thì một người trong đó tiến lên ngăn lại Bùi Đông Lai.

Nghe được giọng nói của tên đệ tử kia, lại thấy được vẻ tức giận trong ánh mắt của những tên còn lại thì Bùi Đông Lai liền hiểu rõ hành động lần này của Đằng Dã đã chọc giận các đệ tử của Vịnh Xuân.

- Tôi là Bùi Đông Lai.

Hiểu được điểm này thì Bùi Đông Lai tự giới thiệu:

- Là con của Bùi Vũ Phu.

“Ách..”

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì 4 gã đệ tử liền cả kinh.

Bởi vì bọn hắn biết được thân phận của Bùi Vũ Phu, là người đại biểu cho giới võ học của TQ.

- Cha của ngài cùng với các đại sư đã ở trong võ quán, mời.

Sau đó, một tên đệ tử liền mang theo vài phần cung kính, làm ra một động tác mời.

Bùi Đông Lai chấp tay trả lễ:

- Làm phiền rồi.

Trong biệt thự của võ quán, Bùi Vũ Phu, Cô Độc Phong Ảnh cùng với hơn 10 đại sư của giới võ học TQ đã tề tụ một chỗ, trong đó phần lớn mặc trường bào cùng trang phục luyện võ.

- Đông Lai.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đi vào biệt thự, mọi người sôi nổi đem ánh mắt quắc nể về phía Bùi Đông Lai, trong đó Cô Độc Phong Ảnh không đợi Bùi Vũ Phu mở miệng, liền dẫn đầu hướng tới Bùi Đông Lai vẫy vẫy tay.

Phóng mắt nhìn đi, Bùi Đông Lai phát hiện được trừ Thái Kinh là chủ môn của môn phái Vịnh Xuân ra thì những người khác đều đã xuất hiện ở khách sạn tại Yên Kinh cho nên hắn liền lần lượt chào hỏi từng người.

- Vũ Phu, tuy rằng thực lực của Đông Lai không tầm thường nhưng mà tên tiểu tử Đằng Dã kia đã bước chân vào Nhãn thuật Thất Đoạn, nếu Đông Lai muốn chiến thắng thì sẽ vô cùng khó khăn.

Đợi sau khi Bùi Đông Lai chào hỏi xong thì chủ môn của Hình Ý Môn là Dương Thiên lo lắng nhìn về phía Bùi Đông Lai, nói:

- Vì muốn cẩn thận hơn nên hay là do tôi và những người khác ra mặt nghênh chiến.

Hình Ý quyền là một trong tam nội gia quyền, đứng hàng thứ tư trong tứ đại danh quyền nổi tiếng của TQ.

Thân là chủ môn của Hình Ý Môn thì thực lực của Dương Thiên vượt xa hơn chủ môn của Bát Quái Môn.

3 năm trước, chủ môn của Bát Quái Môn lúc bấy giờ là Nhâm chủ môn bởi vì lúc ấy đã ngoài ý muốn qua đời nên chức chủ môn đã truyền lại cho một người 30 tuổi, thực lực chính là Âm Kính đỉnh phong.

Mà Dương Thiên đã là chủ môn của Hình Ý Môn trong 15 năm qua, hơn nữa 10 năm trước thì hắn đã bước chân vào cảnh giới Hóa Kính nên cũng được xem là một trong những cao thủ của giới võ học TQ.

- Đúng vậy Vũ Phu, nếu do Dương đại sư ra nghênh chiến thì nhất định có thể đánh bại tên tiểu tử kia.

Dương Thiên vừa nói xong thì một gia chủ của giới võ học đến từ Tây Xuyên mở miệng phụ họa.

- Chư vị, ta biết một biết một trận chiến này quan hệ đến giới vinh quan của võ học TQ, mọi người đều hận không thể bước ra đánh chết mja tên tiểu tử kia.

Sau đó, không đợi những người khác mở miệng thì Bùi Vũ Phu đã nói:

- Nhưng mà, vô luận là ân oán giữa Bùi gia hay Y Hạ gia thì lần này tên tiểu tử Đằng Dã kia đều muốn đến trả thù Đông Lai, chuyện này là do Bùi gia dựng lên nên nhất định phải do ta và Đông Lai đứng ra kết thúc.

- Chư vị, Vũ Phu nếu muốn để Đông Lai nghênh chiến, tự nhiên cũng là có nắm chắc, các người cũng đừng có lo lắng.

Cô Độc Phong Ảnh thấy có người vẫn bận tâm thì mở miệng nói.

Ân?

Nghe Cô Độc Phong Ảnh vừa nói như thế. Tuy rằng không ít người còn có chút lo lắng, nhưng lại không nói gì.

Dù sao thì Bùi Vũ Phu cũng là người đứng đầu trong giới võ học của TQ nên tự nhiên sẽ không đem vinh quang của giới võ học TQ và tính mạng của con trai mình ra làm trò đùa.

- Cha, thực lực của Nhẫn Thuật Lục Đoạn, Thất Đoạn là gì?

10' sau, Bùi Đông Lai đi theo Bùi Vũ Phu tiến vào một tòa biệt thự trong võ quán Vĩnh Xuân, Bùi Đông Lai nhớ lại lời nói của Dương Thiện thì nhịn không được mà hỏi.

- Nhẫn Thuật Lục Đoạn tương đương với Âm Kính đỉnh phong.

Bùi Vũ Phu giải thích:

- Tên tiểu tử Đằng Dã kia hiện tại đã bước vào Nhẫn Thuật Thất Đoạn cũng tương đương với Bán Bộ Hóa Kính của chúng ta.

Bán Bộ Hóa Kính

Nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế thì đồng tử của Bùi Đông Lai thu nhỏ lại, khuôn mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Con hãy xem lại những băng ghi hình này đi.

Bùi Vũ Phu mở ti vi ra rồi ý bảo Bùi Đông Lai hãy xem lại băng ghi hình được thu được tại các võ quán mà Đằng Dã đến thích quán.

TV được mở ra, hình ảnh của Đằng Dã đã xuất hiện.

Trong TV, trên đầu Đằng Dã có cột lấy một mảnh băng rôn có hình quốc kỳ NB, thân mặc một bộ võ sĩ phục màu trắng, đi chân trần mà đứng.

Đối diện với Đằng Dã là một người trung niên mặc trường bào màu xám, đi giày vải màu đen.

- Đây là chương môn của Bát Quái Môn.

Bùi Vũ Phu giải thích.

Bùi Đông Lai không nói gì, mà là vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào TV.

- Bát Quái quyền được xưng là một trong tứ đại nội gia quyền của TQ.

Trên TV, Đằng Dã nhìn về phía Trương Khuê mà cười lạnh:

- Nhưng mà, trong mắt ta, Bát Quái quyền chính là đồ bỏ đi, căn bản không đáng giá được nhắc tới!

Giống như toàn bộ võ giả của NB, khi đối chiến thì Đằng Dã liền dùng ngôn ngữ để công kích Trương Khuê làm ảnh hưởng đến tâm tình của Trương Khuê.

Nói xong, Đằng Dã không đợi Trương Khuê trả lời thì dưới chân hắn đã bắn lên giống như là một quả đạn pháo bay thẳng về phía Trương Khuê.

Thật nhanh.

Bùi Đông Lai cảm giác được tốc độ của Đằng Dã nhanh như tia chớp, dường như bộ pháp của hắn có chút giống với khinh công của Góp ka, nhưng mà nếu so với Góp ka thì Đằng Dã chỉ là một đứa con nít, không đáng giá để nhắc tới. Nếu để đối phó với đám người TQ thì còn được.

- Y Hạ Lưu là thứ được lưu truyền lâu nhất ở NB, thực lực mạnh nhất trong các phái của Ninja, lấy tốc độ nhanh, đao pháp uy mãnh, thiện dùng ám khí nổi danh.

Bùi Vũ Phu giải thích nói.

Giống như xác minh lời nói của Bùi Vũ Phu, trong TV sau khi Đằng Dã chiếm được tiên cơ thì hắn liền hóa thủ vi đao, bắt đầu công kích về phía Trương Khuê.

Quét, chém, gậy, tước, lướt, chém, đột....

Đằng Dã không biết đã sử dụng loại đao pháp gì, đem toàn bộ Bát Đao ra, thế công kéo dài không ngừng, liên tục, giống như là du long, làm cho Trương Khuê phải thối lui, căn bản không có cơ hội để hoàn thủ.

“Rắc”

Một tiếng vang giòn vang lên, Đằng Dã đã chém trúng vào Trương Khuê, một chút nữa là chặt đứt xương tỳ bà của Trương Khuê.

“Phốc”

Thực hiện được một kích, Đằng Dã cũng không ngừng lại mà dùng “Tê Cảnh Liệt Đầu” một chiêu quen thuộc của Ninja, chưởng thẳng vào đầu của Trương Khuê làm cho máu tươi văng khắp nơi.

Thấy một màn như thế thì 2 tay Bùi Đông Lai nắm chặt lại, gân xanh nổi lên, hắn không thể lập tức chém chết con mồi Đằng Dã.

Nhưng mà.

Tức giận thì tức giận nhưng mà lý trí nói cho Bùi Đông Lai biết lấy thực lực bây giờ của hắn thì muốn chiến thắng được Đằng Dã là điều không thể nào xảy ra.

Hiểu được điểm này thì Bùi Đông Lai mang theo vài phần khó hiểu nhìn về phía Bùi Vũ Phu, hắn không tin Bùi Vũ Phu sẽ cứ như vậy để hắn đi chịu chết.

464. Chương 458: Bùi Gia Quyên, Bùi Vũ Phu Lộ Sát Khí!

- Cảm giác thế nào?

Thấy được vẻ nghi ngờ trong ánh mắt của Bùi Đông Lai thì Bùi Vũ Phu hỏi.

- Rất mạnh.

Bùi Đông Lai cau mày, từ từ buông tay ra, cũng không phải là vì tức giận mà khiến đầu óc choáng váng mà hắn thừa nhận được thực lực của Đằng Dã là vô cùng cường đại.

- Tên tiểu tử này đích thực là vô cùng cường đại thậm chí so với những võ giả được bước vào Bán Bộ Hóa Kính thì hắn còn lợi hại hơn.

Bùi Vũ Phu cũng không có phủ nhận điểm này.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai không có mở miệng mà đợi Bùi Vũ Phu nói tiếp, hắn tin tưởng nếu Bùi Vũ Phu muốn hắn xuất chiến thì tự nhiên là có biện pháp giúp hắn giành chiến thắng.

- Võ học của NB được phân thành Võ Sĩ Đạo cùng Nhẫn Thuật.

Bùi Đông Lai tắt TV rồi ngồi ở trên ghế salon nhìn về phía Bùi Đông Lai rồi giảng giải:

- So với Võ Sĩ Đạo thì công phu của Ninja không chỉ có Nhẫn Thuật mà còn tu luyện” Thực, hương, được, khí, thể”, được xưng là Ninja ngũ đạo.

Hiện giờ tuy rằng thực lực của Bùi Đông Lai là Âm Kinh đỉnh phong nhưng mà đối với giới võ học thì hẳn biết rất ít, lúc này nghe Bùi Vũ Phu nói đến Nhẫn Thuật thì hẳn liền chăm chú lắng nghe.

- Thực chính là thực phở (Khẩu phần ăn) của Ninja, vì muốn để cho thân thể trở nên nhẹ nhàng hơn thuận lợi cho việc phi thân lên nóc nhà hay khinh công cho nên trọng lượng của một Ninja không thể >60kg, một ngày chỉ ăn 3 bữa, thành phần chủ yếu là yến mạch, đậu hũ... nhưng về phương diện thể lực thì vẫn vô cùng sung sức, bởi vậy cây vừng, hạt thông, đường đỏ, chim cút...những thứ an-bu-min, thiết, vi-ta-min cũng không thể thiếu.

- Hương, chính là Ninja có thể thông qua mùi hương trên quần áo để có thể phán đoán được địa vị của đối phương. Nhưng mà vì muốn che dấu đi thân phận Ninja chân chính của mình nên Ninja thường dùng thân phận thương nhân, tu luyện giả, hay hòa thượng ở “ Truyền thừa quán” dùng đỉnh hương, đàn hương, cây quế... những thứ vật liệu mà bọn hắn chế tạo ra để át đi mùi trên người bọn hắn.

- Được, Ninja bình thường chính là một bác sĩ, rất hiểu những dược tính của thuốc. Giỏi về việc dùng thảo dược trong rừng núi để có thuốc chữa bệnh cùng trị thương.

- Khí, Ninja rất chú trọng việc tu thân dưỡng tính, trong lúc chiến đấu luôn tập trung tinh lực, quyết đoán dũng mãnh vả lại kinh sợ không biến.

- Thể, chính là chú trọng cơ thể cùng rèn luyện các đốt ngón tay, đồng thời phối hợp với tinh tọa, thở, mát xa, châm cứu, dùng các phương pháp này để rèn luyện và khôi phục lại thể lịch, để thích ứng với các loại vũ kỹ khác nhau.

Nghe Bùi Vũ Phu giới thiệu xong thì Bùi Đông Lai hiểu được, Nhẫn thuật có thể ở trong giới võ học có chỗ đứng hoàn toàn là có chỗ độc đáo riêng.

- Y Hạ gia kế thừa Nhẫn thuật chính tông thời kỳ thượng cổ của NB.

Bùi Vũ Phu thấy Bùi Đông Lai không lên tiếng, tiếp tục nói:

- Tên tiểu tử gọi là Đằng Dã này chính là đệ tử của Y Hạ Nhẫn, luyện tập cũng chính là nhẫn thuật của Y Hạ Nhẫn, sử dụng bộ pháp có tên là “Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ”, tốc độ kỳ khoái, đao pháp là Y Hạ Nhất Đao Lưu. Uy mãnh, xảo quyết, chú ý một kích tất thắng ngoài ra hẳn còn luyện tập ám khí, ngay lúc nguy hiểm thì sẽ sử dụng.

- Tốc độ, đao pháp, ám khí, đây chính là 3 thứ mà khi đối chiến với hắn thì con cần phải chú ý.

Bùi Vũ Phu dặn dò:

- Về phương diện tốc độ thì con đã lĩnh ngộ được “Thiên đình phát kính, túc để dừng tuyền” so với hắn thì chỉ mạnh chứ không kém hơn, về phương diện đao pháp tuy rằng con thông qua nha đầu Quý Hồng đã học được “ Cô Độc kiếm pháp” của Cô Độc Phong Ảnh nhưng mà chỉ học được vẻ bên ngoài, không đủ trình độ để đối phó với đao pháp của hắn.

- Ý của người là muốn trước khi hắn dùng đao thì con phải chém chết hắn trước?

Bùi Đông Lai nhớ lại hình ảnh trước đó trong TV, trong lòng liền vừa động, lập tức đoán được dụng ý của Bùi Vũ Phu.

Bùi Vũ Phu vui mừng gật gật đầu:

- Ủh, hẳn am hiểu nhất là đao pháp, một khi trong tay của hắn có đao thì thực lực của hắn sẽ tăng lên gấp 5 lần, đến lúc đó cho dù con có muốn giết chết hắn thì cũng không có khả năng.

- Coi đoạn phim vừa rồi nên con cho rằng hắn là kẻ tâm cao khí ngạo, vừa lên thì đã nghĩ không dùng đao.

Bùi Đông Lai nhú mày:

- Nhưng mà lấy thực lực của hắn cho dù hắn không dùng đao thì con muốn thắng hắn cũng vô cùng khó khăn, càng không nói đến việc giết hắn.

Nói xong, Bùi Đông Lai không khỏi thở dài.

Cao thủ Âm Kính đỉnh phong, Kinh lực có thể phủ kín toàn thân, cùng cao thủ có trình độ dưới Âm Kính đỉnh phong thì bản thân của hắn chính là Kim cương bất hoại.

Lúc trước, khi gặp cùng PK với Diệp Thiên thì trong trận chiến ấy Diệp Thiên đã đột phát đạt đến cảnh giới Âm Kính đỉnh phong, đánh cho Bùi Vũ Phu hắn không hề có năng lực hoàn thủ.

Về sau, Bùi Đông Lai mới đột phát đến cảnh giới Âm Kính đại thành, bằng vào năng lực khủng bố của cơ thể cùng với “ Cô Độc kiếm pháp” của Cô Độc Phong Ảnh nên mới có thể khiêu chiến vượt cấp, xoay chuyển thế cục, cuối cùng làm cho Diệp Thiên phải sử dụng đến phương thức “ Hóa Ma” để đạt đến cảnh giới Âm Kính nhập môn.

Xương cốt của cường giả Hóa Kính cứng như tinh cương, gân giống như dây cung, tạng phủ cứng rắn, cơ thể mạnh mẽ.... đụng phải người hắn giống như là đâm vào ống sắt vậy, quyền cước của hắn giống như là những thùng thuốc nổ bạo phát, lực sát thương khiến cho người ta phải nổi tóc gáy.

Tiến vào cảnh giới Hóa Kính nhập môn thì Diệp Thiên lại đánh cho Bùi Đông Lai không có năng lực hoàn thủ, nhưng mà đến thời khắc sống còn thì Bùi Đông Lai lại linh ngộ được “Thiên đình phát kính, tức để dừng tuyến” nên mới tránh thoát việc bị Diệp Thiên đánh chết, hơn nữa đợi sau khi Diệp Thiên biến mất trạng thái “ Hóa Ma” thì hắn mới có thể phế bỏ được Diệp Thiên.

Hiện giờ Đằng Dã đã bước vào cảnh giới Hóa Kính nhập môn, thân thể và các cơ năng trên người của hắn so với Diệp Thiên lúc “ Hóa Ma” thì cũng không kém.

Ngoài ra, tốc độ của Đằng Dã cũng vô cùng khủng khiếp.

Cho nên cũng có thể nói thực lực bây giờ của Đằng Dã so với Diệp Thiên lúc “Hóa Ma” thì chỉ có cao hơn chứ không thấp.

Đây là tình huống Đằng Dã không cảm đạo.

Một khi hắn cảm được đạo thì thực lực của Đằng Dã liền tăng lên gấp 5 lần.

- Công kích của hắn vô cùng uy mãnh bá đạo, lấy thực lực của con bây giờ thì nếu lấy cứng đối cứng thì cũng sẽ hết sức khó khăn.

Thấy được vẻ lo lắng của Bùi Đông Lai thì Bùi Vũ Phu liền nở nụ cười ngây ngô:

- Cho nên sau khi lên võ đài thì con cần phải tránh cùng hắn lấy cứng đối cứng.

- Hắn có thể đem kinh lực phân bố toàn thân thì làm sao con có thể giết hắn được?

Bùi Đông Lai hỏi vấn đề mà hắn đã nhin từ nãy đến giờ.

- Đối với võ giả mà nói thì tốc độ và lực lượng dĩ nhiên là điều quan trọng nhưng mà cũng không phải lực lượng mạnh, tốc độ nhanh thì mới lợi hại. Vũ kỹ cùng với kinh nghiệm mới chính là điều quan trọng để có thể giành chiến thắng.

Bùi Vũ Phu trầm giọng nói.

- Vâng.

Bùi Đông Lai nghe vậy, gật gù đầu phụ họa.

Vô luận là “ Cô Độc Kiếm Pháp”, Bát Quái quyền hay Hình Ý quyền cũng đều được cho là vũ kỹ.

Lúc trước, sở dĩ Bùi Đông Lai có thể dùng “ Cô Độc Kiếm Pháp” đánh cho Diệp Thiên tới bờ hoa lá hoàn toàn là vũ kỹ của hắn cao hơn Diệp Thiên một bậc.

- Mặc dù con mới luyện võ trong thời gian ngắn nhưng mà kinh nghiệm PK của con so với tên tiểu tử kia thì lại hơn rất nhiều.

Bùi Vũ Phu lại nói.

- Vâng.

Bùi Đông Lai lại gật đầu, ở trong một năm qua thì hắn liên tục đánh nhau, trước sau đã trải qua vài cuộc chiến sinh tử nên đã tích lũy được một ít kinh nghiệm nhưng mà quan trọng hơn chính là hắn đã dung hợp được với linh hồn của Tiêu Phi, có được kinh nghiệm PK của Tiêu Phi nên ở phương diện kinh nghiệm này thì hắn hoàn toàn thắng Đằng Dã.

- Lực lượng của con không bằng tên tiểu tử kia nhưng mà tốc độ lại hơn hắn 1 bậc, thêm vào đó là kinh nghiệm PK cũng không kém bao nhiêu, tiếp đó là vũ kỹ.

Bùi Vũ Phu thấy Bùi Đông Lai gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Trước đó ta đã nói rồi, sở trường của tên tiểu tử kia chính là dùng đao nên vũ kỹ của hắn chính là đao pháp. Bất quá dùng thủ đao cùng đao thật quả thật là điều khác biệt rất lớn, khi hắn không dùng đao thì con chỉ cần dùng kinh nghiệm PK của mình kết hợp với bộ pháp “Thiên đình phát kính, tức để dùng tuyền” cũng cơ bản là không bại rồi.

Điểm này, Bùi Đông Lai cũng là biết đến.

Võ giả cùng cảnh giới, công kích lẫn nhau rất khó tạo thành thương tổn cho đối phương, nhưng mà một khi đem kinh lực truyền vào vũ khí của mình thì một kích là có thể giết chết được đối phương.

- Ý của người là muốn con đến lúc quan trọng thì dùng vũ khí để giết hắn?

Hiểu được điểm này thì Bùi Đông Lai không nhịn được mà hỏi.

- Không phải.

Bùi Vũ Phu lắc đầu, nói:

- Lấy nhân lực của tên tiểu tử kia, lúc con mang vũ khí lên võ đài thì sẽ bị hắn phát hiện ngay, do đó sẽ khiến hắn cảnh giác thậm chí là hắn sẽ dùng đao. Chỉ khi nào con dùng tay không nghênh chiến thì mới có thể lợi dụng sự kiêu ngạo của hắn, lợi dụng nhược điểm không coi ai ra gì của hắn, càng quan trọng hơn chính là con là con trai của Bùi Vũ Phu ta, không nên sử dụng những loại thủ đoạn hèn hạ như thế, nếu như ta đã muốn nghênh chiến thì tự nhiên sẽ đường đường chính chính muốn con chiến thắng tên tiểu tử kia.

- Ý của người là muốn con dùng vũ kỹ để giết hắn?

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, sau đó vui vẻ nói:

- Chẳng...Chẳng lẽ người sẽ dạy cho con bộ quyền pháp kia sao?

- Hiện tại thì con đã luyện bộ quyền pháp kia đến trình độ nào rồi?

Bùi Vũ Phu không trả lời...ngay, mà là hỏi ngược lại.

Bùi Đông Lai cười khỏ lắc đầu, nói:

- Vẫn không luyện hết được, bất quá sáng sớm hôm nay khi luyện quyền thì con đã tiến nhập vào một trạng thái quỷ dị, cảm giác giống như là toàn bộ những thứ xung quanh không có liên quan đến con, con hoàn toàn đắm chìm ở trong võ học, thẳng cho đến khi xuất hiện nguy cơ thì con mới bừng tỉnh, hơn nữa theo bản năng thì liền làm ra tư thế nghênh chiến.

-Ồh?

2 mắt Bùi Vũ Phu tỏa sáng, vui mừng cười cười:

- Đó chính trạng thái “Nhập thần”, hiện tại thì đa số võ giả có thể tiến vào trạng thái “Nhập thần” ngày một ít đi, không thể nghĩ đến con lại có thể làm được.

- Đúng rồi Qua tử, người mới vừa nói muốn con dùng bộ quyền pháp kia để giết tên tiểu tử NB kia nhưng mà ngay cả cách sử dụng thì con cũng chưa biết, làm sao có thể giết hắn được chứ?

So với trạng thái “Nhập thần” mà nói thì đối với bộ quyền pháp của Bùi Vũ Phu thì Bùi Đông Lai càng tỏ ra hứng thú hơn.

- Bộ quyền pháp này chính là quyền pháp tổ truyền của Bùi gia chúng ta có tên là “Bùi gia quyền”

Bùi Vũ Phu khe khẽ thở dài, nói:

- Bộ quyền pháp này uyên thâm, ẩn chứa 3 loại vũ kỹ, vốn ta nghĩ muốn để cho con tự luyện tập lấy, có như vậy thì sau này con mới hiểu được đạo lý ở trong đó. Bất quá nếu tên tiểu tử NB kia đã đến TQ chúng ta đại khai sát giới thì ta sẽ đem Bùi gia quyền này truyền lại cho con, để con có thể tự tay giết chết tên tiểu tử ấy, bảo vệ vinh quang của giới võ học TQ, dương ngã quốc uy.

Nói xong.

Lần đầu tiên sau 18 năm mai danh ẩn tích, Bùi Vũ Phu lộ ra sát khí.

465. Chương 459: Sa Trường Diễm Bình, Cha Con Cùng Lên Trận.

- Bùi gia quyền có 3 loại vũ kỹ, loại thứ nhất chính là “Thất Thương” một quyền đánh ra ẩn chứa 7 tầng kinh lực, tầng thứ nhất kinh lực là lực đạo của một người luyện võ bình thường, tầng sau so với tầng trước thì càng mãnh liệt hơn, tầng chồng tầng khiến cho đối thủ khó lòng phòng bị.

Bùi Vũ Phu trầm giọng nói.

”Ách...”

Nghe Bùi Vũ Phu nói như thế thì Bùi Đông Lai cả kinh há to mồm.

Bởi vì dựa theo lời nói của Bùi Vũ Phu thì nếu như xuất “Thất Thương” mà nói thì chẳng khác gì là quyền đánh ra vượt qua gấp 7 lần lực lượng của người xuất quyền.

- Ra bên ngoài ta sẽ biểu diễn cho con xem.

Bùi Vũ Phu thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bùi Đông Lai thì cười cười, ý bảo Bùi Đông Lai cùng hắn đi ra bên ngoài.

- Xem đây.

Ra biệt thự thì Bùi Vũ Phu đứng trước một cây đại thụ.

Nói xong, tay phải của Bùi Vũ Phu vung lên đánh phía về đại thụ.

“Rầm”

Ngay khi tay phải của Bùi Vũ Phu sắp đụng vào cây thì đột nhiên tay phải của Bùi Vũ Phu nắm chặt lại, nắm tay đập thẳng vào cây đại thụ, phát ra những tiếng muồn hưởng.

“Rầm! Rầm! Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!”

Lần lượt 6 tiếng vang vang lên, tiếng sau so với tiếng trước thì càng lớn hơn.

“Rắc”

Sau đó, nương theo một tiếng vang giòn thì cây đại thụ đã sụp đổ.

“Ầm”

Cây đại thụ liên nện xuống đất làm bụi đất bay lên.

”Ách...”

Thấy được một quyền của Bùi Vũ Phu đã làm gãy cả cây đại thụ thì Bùi Đông Lai liên cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

- Cái gọi là vũ kỹ cơ bản là phương thức thay đổi cách phát kinh, công kích và lực đạo khác nhau khiến cho đối phương không ngờ được. “Thất Thương” chính là một quyền phát ra 7 tầng kinh lực khác nhau, điểm quan trọng nhất chính là chỗ phát kinh...

Thấy Bùi Đông Lai lấy lại tinh thần thì Bùi Vũ Phu nói điểm quan trọng nhất của “Thất Thương” cho Bùi Đông Lai, sau đó lại bổ sung thêm:

- Thất Thương không phải là dùng quyền là có thể xuất ra được, sau khi nắm vững được thì có thể dùng chưởng, cước, thậm chí là trong nháy mắt thì có thể sử dụng cả.

Bùi Đông Lai ngưng thần, âm thầm nghĩ lại.

Mấy phút sau, Bùi Đông Lai lấy lại tinh thần, dưới cái nhìn chăm chú của Bùi Vũ Phu thì hắn đến trước một cây đại thụ khác, ngưng thần hít một hơi rồi đột nhiên đánh ra một quyền về phía thân cây.

“Bịch”

Tiếng trầm đục vang lên, nắm đấm của Bùi Đông Lai đã đánh vào trên thân cây làm cho thân cây rung lên, những chiếc lá trên cây rơi xuống.

- Không đúng.

Mắt thấy một quyền đánh ra chỉ chứa có 1 tầng kinh lực thì Bùi Đông Lai âm thầm lắc đầu, lại trầm tư.

“Bịch”

Lại là một quyền.

Lúc này đây. Bùi Đông Lai vẫn không có thành công.

Liên tục hai lần thất bại, cũng không có khiến Bùi Đông Lai cảm thấy nhụt chí, hắn tiếp tục tụ lực rồi lại luyện tập.

Trong lúc nhất thời thì những tiếng “Bịch, Bịch, Bịch...” không ngừng vang lên.

“Bịch”

“Rầm”

Không biết qua bao lâu, ngay sau khi Bùi Đông Lai đánh ra một quyền thì phát ra 2 tiếng trầm đục.

“Rắc”

Tầng kinh lực thứ 3 bùng nổ, vết nứt trên thân cây càng trở nên rõ ràng hơn, tiếng vang thanh thúy hơn.

Cách đó không xa, Bùi Vũ Phu thấy được trong thời gian ngắn như thế mà Bùi Đông Lai có thể đánh ra được đạo kinh lực thứ 2 thì lập tức nở ra nụ cười vui mừng.

Bùi Đông Lai cũng không vì vậy mà đắc chí, mà là cẩn thận nhớ lại phương thức phát lực là lực đạo của một quyền mới vừa rồi.

- Vũ Phu.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai lấy lại tinh thần thì một giọng nói truyền đến.

Bùi Đông Lai ngẩng đầu vừa nhìn, rõ ràng phát hiện Cô Độc Phong Ảnh một thân trường bào màu trắng hướng bên này đi tới

- Gì thế?

Bùi Vũ Phu nhận thấy được giọng nói của Cô Độc Phong Ảnh có chút khác lạ thì lập tức hỏi.

Cô Độc Phong Ảnh nhíu mày, nói:

- Tên tiểu tử NB kia đã đến đây.

Hả?

Nghe được Cô Độc Phong Ảnh nói như thế thì Bùi Vũ Phu ngẩn ra, dựa theo lời của Thái Kinh thì Đằng Dã hạ chiến thư vào ngày mai, nói cách khác thì ngày mai Đằng Dã mới đến đây để thách quán.

- Chẳng lẽ hắn muốn bây giờ thích quán sao?

Bùi Vũ Phu nhíu mày.

- Đúng, một mình hấn tới, đứng ở bên ngoài cửa.

Cô Độc Phong Ảnh gật gù đầu sau đó nhìn về phía Bùi Vũ Phu và Bùi Đông Lai, mang theo vài phần lo lắng, nói:

- Ông mới dạy cho Đông Lai Thất Thương trong Bùi gia quyền, chỉ sợ là Đông Lai còn chưa học được cách phát lực, nếu tên tiểu tử kia muốn khiêu chiến thì hãy để cho Dương Thiện xuất chiến đi.

- Đến rồi tính sau.

Bùi Vũ Phu trầm ngâm một chút rồi làm ra quyết định:

- Đông Lai, tên tiểu tử kia đã đến, con hãy cùng ta và Cô Độc thúc thúc đi gặp hấn.

- Được.

Nghe được cuộc nói chuyện của Bùi Vũ Phu và Cô Độc Phong Ảnh, thì mặc dù Bùi Đông Lai biết được bản thân mình mới bước đến cánh cửa của “ Thất Thương” mà thôi nhưng mà nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế thì hấn vẫn gật đầu đáp ứng, cảm giác kia giống như Bùi Vũ Phu muốn hấn lên nghênh chiến thì hấn cũng không nhíu mày.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai đi theo Bùi Vũ Phu, Cô Độc Phong Ảnh vào tầng cao nhất của võ quán.

Tầng cao nhất của võ quán Vịnh Xuân có diện tích gần 1000 mét vuông, mặt đất là làm từ bê tông, đây là loại bê tông đặc biệt để làm cho lối đi giành cho những cuộc khiêu chiến.

Trong đại sảnh, Thái Kinh và tất cả mọi người của các thế gia võ học đã ngồi đợi ở đây, thấy 3 người Bùi Đông Lai đi vào thì liền đứng dậy.

- Vũ Phu, tên tiểu tử kia đã nói rằng khiêu chiến vào ngày mai, đột nhiên đêm nay lại đến, thật sự là khinh người quá đáng mà, bây giờ tôi sẽ ra mặt đối phó với hấn.

Dương Thiện chủ động ứng chiến.

- Hấn chưa chắc có dũng cảm đến chiến.

Bùi Vũ Phu như có suy nghĩ gì đó:

- Trước hết cứ để hấn vào đây, nghe ý đồ của hấn cái đã.

- Để hấn vào đây.

Nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế thì sắc mặt của Thái Kinh có chút khó coi thông qua bộ đàm nói với mấy tên đệ tử đứng bên ngoài.

5’ sau.

Đằng Dã thân mang một bộ võ sĩ đạo màu trắng, chân đi guốc gỗ cùng 2 gã đệ tử đi vào.

“ Lộp cộp, lộp cộp..”

Liếc mắt một cái, thấy được đám người Bùi Vũ Phu thì Đằng Dã cũng không cảm thấy sợ hãi mà bước chân vẫn trầm ổn, ánh mắt của hấn như dao lướt qua đám người Bùi Vũ Phu, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Bùi Đông Lai, khóe miệng của hấn nở ra một nụ cười âm trầm.

Thấy được biểu hiện của Đằng Dã thì Bùi Đông Lai biết rõ Đằng Dã thân là đệ tử của Y Hạ Nhãn thì tất nhiên là hấn đã trải qua cuộc huấn luyện tàn khốc, nếu không thì ý chí và tâm lý của hấn cũng không mạnh như thế, khi gặp đám người Bùi Vũ Phu ở trước mặt mà mặt của hấn vẫn không đổi sắc.

- Thái Kinh chờng môn Vịnh Xuân, ta đến hạ chiến thư với ông, vào lúc 8h sáng mai thì ta sẽ khiêu chiến với ông.

Một lát sau, Đằng Dã đứng cách đám người Bùi Đông Lai khoảng 10m thì đứng lại, mở miệng cười lạnh:

- Bất quá, đột nhiên ta nghĩ lại muốn đêm nay đến đây dùng máu của ông để nhắm rượu, cho nên ta tính toán khiêu chiến trước, không biết là ông có dám cùng ta chiến một trận không?

“TÊ”

Tuy rằng cảnh giới của Thái Kinh đã đạt đến Âm Kính đỉnh phong nhưng dù sao cũng là chưởng môn của một phái, ở trong giới võ học TQ cũng có danh khí không nhỏ, lúc này nghe được lời nói cuồng ngạo của Đằng Dã thì lập tức tức giận hít vào một hơi, 2 mắt phún ra lửa.

Nhưng mà.

Tức giận thì tức giận, sau khi coi qua băng ghi hình trận chiến giữa Đằng Dã và Trương Khuê thì hẳn cũng biết mình không phải là đối thủ của Đằng Dã nên không có lên tiếng nghênh chiến.

- Tiểu tử kia, ta và ngươi cùng chiến một trận.

Đứng ở bên cạnh Thái Kinh là Dương Thiện đột nhiên lên tiếng, lạnh lùng nói.

- Ta khiêu chiến với chưởng môn của Vịnh Xuân chứ không phải là ngươi.

Đằng Dã không nhìn Đằng Dã mà vẻ mặt khinh miệt nhìn vào Thái Kinh:

- Theo ta được biết thì Vịnh Xuân Quyền là một trong những quyền pháp của TQ, được đứng cùng với Thái Quyền, Taekwondo, Judo, đều là công phu cách đấu, hiện giờ xem ra thì chỉ là lũ TQ cùi chỏ bọn người tăng bóc lột nhau thôi, căn bản không đáng giá được nhắc tới.

- Ngươi...

Mắt thấy Đằng Dã vũ nhục Vịnh Xuân quyền thì Thái Kinh tức giận đến cả người chấn động, tay phải chỉ vào mặt Đằng Dã.

- Không được vọng động.

Bùi Vũ Phu thấy thế, đưa tay cản lại, Thái Kinh biết rõ Bùi Vũ Phu là vì muốn hảo tốt, tuy rằng không cam lòng nhưng hẳn vẫn bước lui trở lại.

- Từ xưa đến nay, người TQ cùi chỏ đã sinh ra nhiều tên nhu nhược, hèn nhát, không nghĩ đến đường đường là chưởng môn của Vịnh Xuân mà cũng là loại người như thế, thực làm cho người ta thất vọng.

Mắt thấy Thái Kinh không dám ứng chiến thì Đằng Dã càng kêu gào dữ tợn hơn, ánh mắt nhìn về phía Thái Kinh giông gông như đang nhìn một cái kẻ đáng thương.

“Rộp”

Thái Kinh tức giận đến hai đấm nắm chặt, gân xanh nổi lên, hiển nhiên là vô cùng tức giận.

- Tiểu tử, ngươi cùng với sư phụ của ngươi đến TQ là vì ta mà đến đúng không.

Bùi Vũ Phu nhìn ra Thái Kinh không nhịn được nữa thì liền gần từng chữ:

- Nếu ngươi muốn khiêu chiến thì con ta đánh với ngươi.

- Hắc, trước khi ta đến đây thì sư phụ của tga đã nói rằng Bùi Vũ Phu đã đến đây tất nhiên là chưởng môn của Vịnh Xuân sẽ không dám xuất chiến, xem ra quả thật như thế.

Nghe Bùi Vũ Phu nói như thế thì Đằng Dã cười lạnh:

- Đúng vậy, ta và sư phụ của ta đến đây đích thật là vì 2 cha con nhà ngươi.

Nói xong, Đằng Dã liền đưa tay vào ngực rồi lấy ra một phong thư, cổ tay rung lên, chiến thư liền biến thành một đạo bạch quan bắn về phía Bùi Vũ Phu.

”Hô ~ ”

Sắc mặt Bùi Vũ Phu không đổi, nhẹ nhàng thở một hơi khiến cho chiến thư không thể bay tới được nữa, ngay khi cách Bùi Vũ Phu còn nửa mét thì chiến thư liền rơi xuống, Bùi Vũ Phu liền đưa tay ra lấy.

Thấy được công phu xuất thần nhập hóa như vậy của Bùi Vũ Phu thì sắc mặt của Đàng Dã khê biến đổi, bất quá nghĩ đến thực lực của sư phụ hẳn là Nhẫn Thuật Cửu Đoạn thì vẻ khiếp sợ trong lòng của hắn đã biến mất, lạnh lùng nói:

- Bùi Vũ Phu, 20 năm trước ngươi từng một chiêu đánh bại chương môn Vô Sinh Kiếm Đạo Nguyên Mộc người được xưng là Vũ Thần NB, đã khiến cho giới võ học NB mất mặt. 3 ngày sau, ta cùng với sư phụ của ta sẽ đợi ngươi để rửa sạch nỗi nhục này.

- Vốn là dựa theo quy cũ tam cục lưỡng thắng (Đánh 3 trận ai thắng 2 thì thắng) nhưng mà sư phụ của ta nói chỉ cần 2 trận là được.

- Trở về nói cho Y Hạ Nhẫn, 3 ngày sau, cha con Bùi gia sẽ đứng đây đợi hắn.

Khi nói xong, cổ tay của Bùi Vũ Phu run lên, chiến thư trong tay bắn về phía Đàng Dã:

- Trả lại cho ngươi.

“Ba”

Ngay sau đó.

Tiếng vang giòn vang lên, chiến thư bị Bùi Vũ Phu quăng xuống đất.

Sa trường điểm binh, cha con lên trận.

466. Chương 460: T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (1)

Thân là thành viên của Đàng gia nên lực ảnh hưởng của Đàng Dã ở trong giới xã hội thượng lưu của NB cũng không nhỏ.

Nhưng mà.

So với tên gọi thiên tài võ học NB thì hắn lại thích cái tên gọi này hơn, có lẽ ở giới thượng lưu của NB có thể có người không biết hắn nhưng mà ở trong giới võ học của NB thì không người nào là không biết hắn.

Rốt cuộc Đàng Dã là người của môn phái nào của NB?

Tất giới nhân sĩ của NB đều tò mò điểm này.

Điều nghi ngờ này cuối cùng cũng được mở ra.

Trong trận thi đấu võ học Trung- Nhật thì Đàng Dã chính là đệ tử chân truyền của Y Hạ Nhẫn, hơn nữa Y Hạ Nhẫn còn hướng Vũ Thần TQ là Bùi Vũ Phu khiêu chiến.

Khi tin này được truyền ra ngoài thì mọi người liên kinh động.

Đối với giới võ học NB mà nói thì tuy rằng Y Hạ Nhẫn đã biến mất mấy chục năm nhưng mà hắn lại là sư phụ của thiên tài võ học Đàng Dã, hắn là người thừa kế của gia tộc Y Hạ, trong tay có một thanh sát thần chỉ đao Bối Đồ Ngự Hồn.

Tất cả những chuyện này đã làm cho Y Hạ Nhẫn trở thành đầu tàu của giới võ học NB, đồng thời mọi người cũng hiểu được một trận chiến này Y Hạ Nhẫn muốn rửa nhục cho giới võ học NB.

Cho nên, ở trong 2 ngày qua, phàm là người có uy danh ở trong giới võ học NB đều sôi nổi đến Nam Châu.

So với Y Hạ Nhẫn mà nói thì tuy rằng địa vị của Bùi Vũ Phu ở giới võ học TQ không thể lay động, từ 20 năm trước thì hắn chỉ dùng một chiêu đã đánh bại chương môn Vô Sinh Kiếm Đạo là Nguyên Mộc thì liền trở thành đầu tàu của giới võ học TQ, hơn nữa còn chiếm lấy bài danh thứ nhất trên Long Bảng.

Vì thế, khi tin tức Y Hạ Nhẫn khiêu chiến với Bùi Vũ Phu được truyền ra thì những võ giả của cả nước liền tề tụ về Nam Châu, thanh thế so với 20 năm trước thì chỉ có hơn chứ không kém.

Không riêng gì giới võ học của TQ và NB mà ngay cả các võ giả của các nước khác cũng sôi nổi bước về Nam Châu.

Trong lúc nhất thời thì Nam Châu đã trở thành nơi tụ tập của các võ giả khắp thế giới.

...

Đêm trước trận chiến.

Tây Nam, Xuân Thành, biệt thự Hạ gia.

- Cha, hôm nay lên mạng con thấy được Bùi thúc cùng với Đông Lai muốn nghênh chiến với vua Ninja NB và đồ đệ của hắn, có việc này sao?

Hạ Y Na thân mặc một chiếc áo ngủ màu hồng, đẩy cửa thư phòng ra, vẽ mặt kinh hoàng chạy về phía bàn đọc sách, hướng về phía Hạ Hà đang hút thuốc hồi.

Nghe được con gái mình nói như thế thì Hạ Hà cười khở không thôi.

Từ sau khi Bùi Đông Lai giúp hắn tiêu diệt Từ gia thì hắn đã trở thành vương giả của hắc đạo ở Tây Nam, đối với trận chiến này thì hắn tự nhiên là rõ như lòng bàn tay.

Nhưng mà.

Làm cho hắn kinh ngạc chính là chuyện này lại có thể truyền lên đến cả in tờ nét.

- Ủh.

Hạ Hà khẽ bóp tàn thuốc rồi gạt đầu.

Tuy rằng trên mạng không đăng lên ảnh chụp của cha con Bùi gia nhưng mà theo bản năng thì Hạ Y Na cho rằng đó là Bùi Vũ Phu và Bùi Đông Lai.

Lúc này thấy Hạ Hà gạt đầu thì Hạ Y Na cũng không cảm thấy khiếp sợ mà cảm thấy lo lắng, hỏi:

- Cha, vậy 2 tên người NB kia có mạnh không?

- Một người được gọi là vua Ninja NB, một người là đồ đệ của vua Ninja, con nói có mạnh không?

Hạ Hà cười khở:

- Năng lực cha con cũng không kém nhưng mà nếu gặp bọn hắn thì 1 chiêu thôi là banh chề.

- A...

Hạ Y Na nghe vậy sợ tới mức hoa dung thất sắc, trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ, theo sau bắt lấy cánh tay Hạ Hà, thần tình kinh hoảng nói:

- Cha, Bùi thúc được xưng là Vũ Thần TQ, nói vậy là có thể chống đỡ được với tên vua Ninja kia rồi nhưng mà thời gian luyện võ của Đông Lai cũng không dài, vì sao phải xuất chiến nghênh chiến đây? Đối thành những người khác không được sao?

- Điều này chỉ sợ là ý kiến của Bùi Vũ Phu.

Hạ Hà thở dài, nói :

- Cả đời Bùi Vũ Phu quang minh lỗi lạc, là anh hùng đương đại khó gặp. Cha của tên được gọi là vua Ninja NB kia từng chết ở trong tay của cha Bùi Vũ Phu, lần này hắn đến đây hơn phân nửa là muốn báo thù, mà em trai tên đồ đệ của hắn 2 ngày trước đã đến Nam Cánh, nói như vậy cũng chính là vì báo thù mà đến, dưới tình hình như thế lấy tính tình của Bùi Vũ Phu thì sẽ không để người khác xuất chiến.

- Nhưng...nhưng mà lỡ Đông Lai xảy ra chuyện gì không hay thì sao?

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì nàng không quan tâm cái gọi là vinh dự của giới võ học TQ, nàng chỉ chú an nguy của Bùi Đông Lai mà thôi.

Hạ Hà trầm mặc sau một lúc lâu, nghĩ nghĩ, nói:

- Bùi Vũ Phu thúc buông vinh hoa phú quý, danh lợi uy vọng quy ẩn mười tám năm. Vì Đông Lai mà rời núi đủ để thấy được hắn rất quan tâm đến Đông Lai, nếu hắn đã lựa chọn để Đông Lai xuất chiến thì tất nhiên là tin tưởng Đông Lai có thể thắng trận chiến này.

- Thật sao?

Hạ Y Na vẫn còn lo lắng.

Hạ Hà lại gật đầu, hắn không tin Bùi Vũ Phu sẽ để Bùi Đông Lai chịu chết.

- Cha, con muốn xem trận đấu của Đông Lai.

Hạ Y Na nghiêm mặt nói.

Thấy được vẻ kiên định trong ánh mắt của Hạ Y Na thì Hạ Hà biết rõ mình không thể ngăn cản mà ngay cả bản thân hắn cũng muốn xem trận chiến này cho nên liền gật đầu đáp ứng, chuẩn bị cùng Hạ Y Na đi đến Nam Châu.

Cùng lúc đó, trong một biệt thự của Vịnh Xuân.

Bùi Đông Lai thân mang một bộ võ phục đứng trước một tảng đá to mà vẫn không nhúc nhích, giống như một pho tượng.

- Vũ Phu, xem ra Đông Lai đã bước vào trạng thái “Nhập Thần” rồi?

Cô Độc Phong Ảnh đi bên cạnh Bùi Vũ Phu, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

Kinh ngạc là bởi vì hắn biết trong vòng 2 ngày nay bởi vì Bùi Đông Lai luyện tập “Thất Thương” cho nên mỗi ngày đều phải tiến vào trạng thái “Nhập Thần”

- Ủh.

Cho dù là Bùi Vũ Phu đã đạt đến cảnh giới mừng vui cũng không lộ ra trên mặt nhưng mà mắt thấy trong vòng 2 ngày, liên tục tiến vào cảnh giới “Nhập Thần” thì trên mặt tràn đầy ý cười.

- Hôm trước, nó tiến vào trạng thái “Nhập Thần” có thể xuất ra được tầng kinh lực thứ 2 trong “Thất Thương” ngày hôm qua thì nó có thể xuất ra tầng thứ 3, chẳng lẽ hôm nay có thể đánh ra tầng kinh lực thứ 4 sao?

Cô Độc Phong Ảnh cười khổ:

- Đây cũng là quá yêu nghiệt đi?

Bùi Vũ Phu cười mà không nói, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

- Đúng rồi Vũ Phu, dựa vào tin tức truyền đến thì trong 2 ngày nay trừ những võ giả của NB ra thì toàn bộ những võ giả của khắp thế giới đều đến Nam Châu.

Cô Độc Phong Ảnh nói sang chuyện khác, nói rõ mục đích đến tìm Bùi Vũ Phu:

- Ngoài ra còn có Thần Vong của châu Âu, liên minh Mafia Bắc Mỹ, bộ lạc Cuồng Nhân ở Nam Mỹ, tổ chức Ma Bò ở Trung Đông, Cự Phủ của Nga cùng với hội Tam Hợp ở NB, ngoài ra còn có một ít tổ chức Ngưu, Quỷ, Xà thần đều đến cả.

Nói xong, trong mắt của Cô Độc Phong Ảnh hiện ra vẻ lo lắng.

Trước kia hắn một lòng một dạ hướng về võ học, đối với chuyện hắc đạo thì hắn hoàn toàn không biết nhưng mà từ sau khi đi theo Bùi Vũ Phu thì chẳng những hắn biết được những tổ chức này mà hắn lại biết toàn bộ những cường giả có tên trên Long Bảng dường như là xuất thân từ những tổ chức này.

- Một đàn cá nhỏ, tôm nhỏ mà thôi, chịu không nổi sóng to đâu.

Bùi Vũ Phu cười nhẹ, không thèm để ý đến. Ánh mắt vẫn nhìn về phía Bùi Đông Lai cũng không biết là trong lòng đang nghĩ đến cái gì, tinh quang trong mắt lóe ra.

Nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế, thấy được vẻ khác thường trong mắt của Bùi Vũ Phu, nghĩ đến chuyện mà trước đây Bùi Vũ Phu nói cho mình thì trong lòng Cô Độc Phong Ảnh vừa động, hần cũng không nói gì nữa mà cũng đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

“Bá”

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Bùi Đông Lai tỉnh lại giống như là một con sư tử bừng tỉnh, lông tơ cả người dựng lên, chiến ý lăm lăm.

Bùi Đông Lai có thể đánh ra mấy tầng lực đạo đây?

Thấy được Bùi Đông Lai tỉnh lại thì ánh mắt của Bùi Vũ Phu và Cô Độc Phong Ảnh đều toát ra vẻ chờ mong.

- Bùi đại sư.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai vùng vẫy thì giọng nói của Thái Kinh đã vang lên, hần bước nhanh lại chỗ này.

- Thái sư phụ, có chuyện gì thế?

Bùi Vũ Phu hỏi.

- Bùi đại sư, ngài cũng đừng có nói móc tôi, tôi làm sao xứng với cái danh sư phụ được chứ.

Thái Kinh cười khở một tiếng, sau đó nói rõ ý đồ của mình đến đây:

- Trước cửa võ quán có một cô gái muốn tìm Đông Lai, cô ta nói mình là vị hôn thê của Đông Lai, gọi là Tần Đông Tuyết.

“Ách?”

Nghe Thái Kinh nói như thế thì 2 người Bùi Vũ Phu và Cô Độc Phong Ảnh ngẩn ra.

- Thái thúc, nàng ta ở đâu?

Sau đó, không đợi hai người Bùi Vũ Phu, Cô Độc Phong Ảnh mở miệng, Bùi Đông Lai xoay người hỏi.

- Thúc không xác nhận được thân phận của cô ấy cho nên không để cô ta vào đây, bây giờ cô ta vẫn còn đứng ở trước võ quán.

- Cha, Cô Độc thúc, Thái sư phụ, con ra ngoài một chuyến.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì liền chào hỏi 3 người Bùi Vũ Phu một tiếng, sau đó không đợi 3 người lên tiếng thì liền giống như quỷ mị, trực tiếp biến mất trong đêm tối.

2' sau.

Bùi Đông Lai đã thấy được Tần Đông Tuyết đứng ở trước cửa võ quán.

Trong màn đêm, Tần Đông Tuyết mặc một chiếc áo màu trắng, ở dưới là một chiếc quần bò màu lam nhạt, phối hợp một đôi giày nhỏ màu trắng, bên ngoài có khoác một chiếc áo lông, trên đầu có đội một chiếc mũ màu trắng cùng quần ở trên cổ là một chiếc khăn choàng màu trắng làm cho cả người nàng giống như làm một nàng công chúa Bạch Tuyết, vô cùng chói mắt.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai biết rõ Tần Đông Tuyết vừa mới xuống máy bay thì liền tới đây cho nên quần áo cũng chưa kịp thay.

- Sao cậu lại tới đây?

Bùi Đông Lai bước nhanh đến gần, dừng lại ở khuôn mặt hơi lộ ra vẻ mệt mỏi của Tần Đông Tuyết, ôn nhu hỏi nói.

Tần Đông Tuyết hành văn gãy gọn, tuyệt không giấu diếm:

- Tới xem trận đấu của cậu.

- Tổ sợ cậu lo lắng nên không dám nói cho cậu.

Giọng nói của Bùi Đông Lai mang theo vài phần xấu hổ sau đó vì để cho Tần Đông Tuyết yên tâm nên hắn cười nói:

- Cậu yên tâm đi, không sao đâu.

- Tổ biết.

Câu trả lời của Tần Đông Tuyết hoàn toàn vượt ra suy nghĩ của Bùi Đông Lai, trong mắt của nàng không có sự lo lắng mà thay vào đó là sự tín nhiệm:

- Vô luận cậu tham gia trận đấu gì thì tổ cũng là người trung thành nhất của cậu, trước đây cũng thế, bây giờ cũng thế mà sau này cũng thế.

“Lộp bộp!”

Nghe Tần Đông Tuyết nói như thế thì Bùi Đông Lai mỉm cười, trong lòng nhớ lại những chuyện trước kia ở Trâm Thành Nhất Trung.

Ngày đó.

Hắn là vương giả trở về.

Ngày mai thì sẽ như thế nào?

467. Chương 460: T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (1)

Thân là thành viên của Đảng gia nên lực ảnh hưởng của Đảng Dã ở trong giới xã hội thượng lưu của NB cũng không nhỏ.

Nhưng mà.

So với tên gọi thiên tài võ học NB thì hắn lại thích cái tên gọi này hơn, có lẽ ở giới thượng lưu của NB có thể có người không biết hắn nhưng mà ở trong giới võ học của NB thì không người nào là không biết hắn.

Rốt cuộc Đảng Dã là người của môn phái nào của NB?

Tất giới nhân sĩ của NB đều tò mò điểm này.

Điều nghi ngờ này cuối cùng cũng được mở ra.

Trong trận thi đấu võ học Trung- Nhật thì Đảng Dã chính là đệ tử chân truyền của Y Hạ Nhẫn, hơn nữa Y Hạ Nhẫn còn hướng Vũ Thần TQ là Bùi Vũ Phu khiêu chiến.

Khi tin này được truyền ra ngoài thì mọi người liên kinh động.

Đối với giới võ học NB mà nói thì tuy rằng Y Hạ Nhẫn đã biến mất mấy chục năm nhưng mà hắn lại là sự phụ của thiên tài võ học Đảng Dã, hắn là người thừa kế của gia tộc Y Hạ, trong tay có một thanh sát thần chỉ đao Bô Đô Ngự Hồn.

Tất cả những chuyện này đã làm cho Y Hạ Nhẫn trở thành đầu tàu của giới võ học NB, đồng thời mọi người cũng hiểu được một trận chiến này Y Hạ Nhẫn muốn rửa nhục cho giới võ học NB.

Cho nên, ở trong 2 ngày qua, phàm là người có uy danh ở trong giới võ học NB đều sôi nổi đến Nam Châu.

So với Y Hạ Nhẫn mà nói thì tuy rằng địa vị của Bùi Vũ Phu ở giới võ học TQ không thể lay động, từ 20 năm trước thì hắn chỉ dùng một chiêu đã đánh bại chương môn Vô Sinh Kiếm Đạo là Nguyên Mộc thì liền trở thành đầu tàu của giới võ học TQ, hơn nữa còn chiếm lấy bài danh thứ nhất trên Long Bảng.

Vì thế, khi tin tức Y Hạ Nhẫn khiêu chiến với Bùi Vũ Phu được truyền ra thì những võ giả của cả nước liền tề tụ về Nam Châu, thanh thế so với 20 năm trước thì chỉ có hơn chứ không kém.

Không riêng gì giới võ học của TQ và NB mà ngay cả các võ giả của các nước khác cũng sôi nổi bước về Nam Châu.

Trong lúc nhất thời thì Nam Châu đã trở thành nơi tụ tập của các võ giả khắp thế giới.

...

Đêm trước trận chiến.

Tây Nam, Xuân Thành, biệt thự Hạ gia.

- Cha, hôm nay lên mạng con thấy được Bùi thúc cùng với Đông Lai muốn nghênh chiến với vua Ninja NB và đồ đệ của hắn, có việc này sao?

Hạ Y Na thân mặc một chiếc áo ngủ màu hồng, đẩy cửa thư phòng ra, vẻ mặt kinh hoàng chạy về phía bàn đọc sách, hướng về phía Hạ Hà đang hút thuốc hồi.

Nghe được con gái mình nói như thế thì Hạ Hà cười khở không thôi.

Từ sau khi Bùi Đông Lai giúp hắn tiêu diệt Từ gia thì hắn đã trở thành vương giả của hắc đạo ở Tây Nam, đối với trận chiến này thì hắn tự nhiên là rõ như lòng bàn tay.

Nhưng mà.

Làm cho hắn kinh ngạc chính là chuyện này lại có thể truyền lên đến cả in tờ nét.

- Ủh.

Hạ Hà khẽ bóp tàn thuốc rồi gạt đầu.

Tuy rằng trên mạng không đăng lên ảnh chụp của cha con Bùi gia nhưng mà theo bản năng thì Hạ Y Na cho rằng đó là Bùi Vũ Phu và Bùi Đông Lai.

Lúc này thấy Hạ Hà gạt đầu thì Hạ Y Na cũng không cảm thấy khiếp sợ mà cảm thấy lo lắng, hỏi:

- Cha, vậy 2 tên người NB kia có mạnh không?

- Một người được gọi là vua Ninja NB, một người là đồ đệ của vua Ninja, con nói có mạnh không?

Hạ Hà cười khở:

- Năng lực cha con cũng không kém nhưng mà nếu gặp bọn hắn thì 1 chiêu thôi là banh chề.

- A...

Hạ Y Na nghe vậy sợ tới mức hoa dung thất sắc, trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ, theo sau bắt lấy cánh tay Hạ Hà, thần tình kinh hoảng nói:

- Cha, Bùi thúc được xưng là Vũ Thần TQ, nói vậy là có thể chống đỡ được với tên vua Ninja kia rồi nhưng mà thời gian luyện võ của Đông Lai cũng không dài, vì sao phải xuất chiến nghênh chiến đây? Đối thành những người khác không được sao?

- Điều này chỉ sợ là ý kiến của Bùi Vũ Phu.

Hạ Hà thở dài, nói :

- Cả đời Bùi Vũ Phu quang minh lỗi lạc, là anh hùng đương đại khó gặp. Cha của tên được gọi là vua Ninja NB kia từng chết ở trong tay của cha Bùi Vũ Phu, lần này hắn đến đây hơn phân nửa là muốn báo thù, mà em trai tên đồ đệ của hắn 2 ngày trước đã đến Nam Cảng, nói như vậy cũng chính là vì báo thù mà đến, dưới tình hình như thế lấy tính tình của Bùi Vũ Phu thì sẽ không để người khác xuất chiến.

- Nhưng...nhưng mà lỡ Đông Lai xảy ra chuyện gì không hay thì sao?

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì nàng không quan tâm cái gọi là vinh dự của giới võ học TQ, nàng chỉ chú an nguy của Bùi Đông Lai mà thôi.

Hạ Hà trầm mặc sau một lúc lâu, nghĩ nghĩ, nói:

- Bùi Vũ Phu thúc buông vinh hoa phú quý, danh lợi uy vọng quy ẩn mười tám năm. Vì Đông Lai mà rời núi đủ để thấy được hần rất quan tâm đến Đông Lai, nếu hần đã lựa chọn để Đông Lai xuất chiến thì tất nhiên là tin tưởng Đông Lai có thể thắng trận chiến này.

- Thật sao?

Hạ Y Na vẫn còn lo lắng.

Hạ Hà lại gật đầu, hần không tin Bùi Vũ Phu sẽ để Bùi Đông Lai chịu chết.

- Cha, con muốn xem trận đấu của Đông Lai.

Hạ Y Na nghiêm mặt nói.

Thấy được vẻ kiên định trong ánh mắt của Hạ Y Na thì Hạ Hà biết rõ mình không thể ngăn cản mà ngay cả bản thân hần cũng muốn xem trận chiến này cho nên liền gật đầu đáp ứng, chuẩn bị cùng Hạ Y Na đi đến Nam Châu.

Cùng lúc đó, trong một biệt thự của Vịnh Xuân.

Bùi Đông Lai thân mang một bộ võ phục đứng trước một tảng đá to mà vẫn không nhúc nhích, giống như một pho tượng.

- Vũ Phu, xem ra Đông Lai đã bước vào trạng thái “Nhập Thần” rồi?

Cô Độc Phong Ảnh đi bên cạnh Bùi Vũ Phu, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

Kinh ngạc là bởi vì hần biết trong vòng 2 ngày nay bởi vì Bùi Đông Lai luyện tập “Thất Thương” cho nên mỗi ngày đều phải tiến vào trạng thái “Nhập Thần”

- Ủh.

Cho dù là Bùi Vũ Phu đã đạt đến cảnh giới mừng vui cũng không lộ ra trên mặt nhưng mà mắt thấy trong vòng 2 ngày, liên tục tiến vào cảnh giới “Nhập Thần” thì trên mặt tràn đầy ý cười.

- Hôm trước, nó tiến vào trạng thái “Nhập Thần” có thể xuất ra được tầng kinh lực thứ 2 trong “Thất Thương” ngày hôm qua thì nó có thể xuất ra tầng thứ 3, chẳng lẽ hôm nay có thể đánh ra tầng kinh lực thứ 4 sao?

Cô Độc Phong Ảnh cười khổ:

- Đây cũng là quá yêu nghiệt đi?

Bùi Vũ Phu cười mà không nói, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

- Đúng rồi Vũ Phu, dựa vào tin tức truyền đến thì trong 2 ngày nay trừ những võ giả của NB ra thì toàn bộ những võ giả của khắp thế giới đều đến Nam Châu.

Cô Độc Phong Ảnh nói sang chuyện khác, nói rõ mục đích đến tìm Bùi Vũ Phu:

- Ngoài ra còn có Thần Vong của châu Âu, liên minh Mafia Bắc Mỹ, bộ lạc Cuồng Nhân ở Nam Mỹ, tổ chức Ma Bò ở Trung Đông, Cự Phủ của Nga cùng với hội Tam Hợp ở NB, ngoài ra còn có một ít tổ chức Ngưu, Quỷ, Xà thần đều đến cả.

Nói xong, trong mắt của Cô Độc Phong Ảnh hiện ra vẻ lo lắng.

Trước kia hần một lòng một dạ hướng về võ học, đối với chuyện hắc đạo thì hần hoàn toàn không biết nhưng mà từ sau khi đi theo Bùi Vũ Phu thì chẳng những hần biết được những tổ chức này mà hần lại biết toàn bộ những cường giả có tên trên Long Bảng dường như là xuất thân từ những tổ chức này.

- Một đàn cá nhỏ, tôm nhỏ mà thôi, chịu không nổi sóng to đâu.

Bùi Vũ Phu cười nhẹ, không thèm để ý đến. Ánh mắt vẫn nhìn về phía Bùi Đông Lai cũng không biết là trong lòng đang nghĩ đến cái gì, tinh quang trong mắt lóe ra.

Nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế, thấy được vẻ khác thường trong mắt của Bùi Vũ Phu, nghĩ đến chuyện mà trước đây Bùi Vũ Phu nói cho mình thì trong lòng Cô Độc Phong Ảnh vừa động, hần cũng không nói gì nữa mà cũng đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

“Bá”

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Bùi Đông Lai tỉnh lại giống như là một con sư tử bừng tỉnh, lông tơ cả người dựng lên, chiến ý lăm lăm.

Bùi Đông Lai có thể đánh ra mấy tầng lực đạo đây?

Thấy được Bùi Đông Lai tỉnh lại thì ánh mắt của Bùi Vũ Phu và Cô Độc Phong Ảnh đều toát ra vẻ chờ mong.

- Bùi đại sư.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai vùng vẫy thì giọng nói của Thái Kinh đã vang lên, hần bước nhanh lại chỗ này.

- Thái sư phụ, có chuyện gì thế?

Bùi Vũ Phu hỏi.

- Bùi đại sư, ngài cũng đừng có nói móc tôi, tôi làm sao xứng với cái danh sư phụ được chứ.

Thái Kinh cười khở một tiếng, sau đó nói rõ ý đồ của mình đến đây:

- Trước cửa võ quán có một cô gái muốn tìm Đông Lai, cô ta nói mình là vị hôn thê của Đông Lai, gọi là Tần Đông Tuyết.

“Ách?”

Nghe Thái Kinh nói như thế thì 2 người Bùi Vũ Phu và Cô Độc Phong Ảnh ngẩn ra.

- Thái thúc, nàng ta ở đâu?

Sau đó, không đợi hai người Bùi Vũ Phu, Cô Độc Phong Ảnh mở miệng, Bùi Đông Lai xoay người hỏi.

- Thúc không xác nhận được thân phận của cô ấy cho nên không để cô ta vào đây, bây giờ cô ta vẫn còn đứng ở trước võ quán.

- Cha, Cô Độc thúc, Thái sư phụ, con ra ngoài một chuyến.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì liền chào hỏi 3 người Bùi Vũ Phu một tiếng, sau đó không đợi 3 người lên tiếng thì liền giống như quỷ mị, trực tiếp biến mất trong đêm tối.

2' sau.

Bùi Đông Lai đã thấy được Tần Đông Tuyết đứng ở trước cửa võ quán.

Trong màn đêm, Tần Đông Tuyết mặc một chiếc áo màu trắng, ở dưới là một chiếc quần bò màu lam nhạt, phối hợp một đôi giày nhỏ màu trắng, bên ngoài có khoác một chiếc áo lông, trên đầu có đội một chiếc mũ màu trắng cùng quần ở trên cổ là một chiếc khăn choàng màu trắng làm cho cả người nàng giống như làm một nàng công chúa Bạch Tuyết, vô cùng chói mắt.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai biết rõ Tần Đông Tuyết vừa mới xuống máy bay thì liền tới đây cho nên quần áo cũng chưa kịp thay.

- Sao cậu lại tới đây?

Bùi Đông Lai bước nhanh đến gần, dừng lại ở khuôn mặt hơi lộ ra vẻ mệt mỏi của Tần Đông Tuyết, ôn nhu hỏi nói.

Tần Đông Tuyết hành văn gãy gọn, tuyệt không giấu diếm:

- Tới xem trận đấu của cậu.

- Tổ sợ cậu lo lắng nên không dám nói cho cậu.

Giọng nói của Bùi Đông Lai mang theo vài phần xấu hổ sau đó vì để cho Tần Đông Tuyết yên tâm nên hẳn cười nói:

- Cậu yên tâm đi, không sao đâu.

- Tổ biết.

Câu trả lời của Tần Đông Tuyết hoàn toàn vượt ra suy nghĩ của Bùi Đông Lai, trong mắt của nàng không có sự lo lắng mà thay vào đó là sự tín nhiệm:

- Vô luận cậu tham gia trận đấu gì thì tổ cũng là người trung thành nhất của cậu, trước đây cũng thế, bây giờ cũng thế mà sau này cũng thế.

“Lộp bộp!”

Nghe Tần Đông Tuyết nói như thế thì Bùi Đông Lai mỉm cười, trong lòng nhớ lại những chuyện trước kia ở Trầm Thành Nhất Trung.

Ngày đó.

Hắn là vương giả trở về.

Ngày mai thì sẽ như thế nào?

468. Chương 461: T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (2)

Mặc dù lần thi đấu võ học lần này là do liên minh võ học NB cùng với hiệp hội võ học TQ tổ chức nhưng mà đối với những người nắm rõ thông tin thì đây chỉ là một cái bảng quảng cáo mà thôi. Lúc chiều, vài tên cao thủ Tán Đả Thủ của NB đã tiến hành trao đổi võ học với những võ giả TQ, nhìn trên màn ảnh thì thấy chiêu thức nào cũng toàn là mạng đổi mạng, điều này đã khiến cho mọi người sôi nổi hẳn lên.

Mà trận chiến chính thức vẫn chưa bắt đầu.

Bởi vì thực lực của những tuyển thủ tham gia trận chiến này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi nhận biết của người thường nên trận đấu này sẽ không được mở cửa chào đón rộng rãi, chỉ trừ những giới nhân sĩ võ học có tiếng của 2 nước N-T ra thì những người muốn tham gia quan sát trận đấu này đều thông qua con đường đặc thù mới có được một vị trí quan sát.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ mới lên, Nam Châu giống như một tòa đèn đuốc chi thành, làm cho lòng người vui sướng.

Lúc 7h30, từng chiếc ô-tô trước sau đi đến một quyền tràng nằm ở ngoại thành Nam Châu.

Quyền tràng nằm dưới một tòa xưởng cũ, lôi dài dài 100m, rộng 100m, 4 phía lôi dài đều là chỗ ngồi, có thể chứa hơn 8000 người.

Khi thời gian chỉ còn 30' nữa là đến giờ thi đấu thì 4 phía của lôi dài đã chật kín chỗ ngồi, trong đó ngồi ở phía đông của lôi dài chính là những nhân sĩ trong giới võ học NB, còn ngồi ở phía tây của lôi dài chính là những người có uy tín trong giới võ học của TQ, những người ngồi ở phía bắc và nam là những nhân vật có uy tín, thông qua con đường đặc thù để tiến vào đây.

So với những trận hắc quyền bình thường thì trước khi bắt đầu trận đấu này thì trên lôi dài cũng không có những người mặc bikini biểu diễn, cũng không có những thông tin cá cược.

Sở dĩ là như vậy là có 2 nguyên nhân.

Thứ nhất là để tôn trọng giới võ học.

Thứ hai là người nắm quyền của quyền tràng này không dám lợi dụng người đứng đầu hắc đạo TQ là cha con Bùi gia để kiếm tiền.

Không có âm nhạc, không có gì cả, dưới ánh đèn, những võ giả của 2 nước T-N đều nhìn vào đối phương, trong đôi mắt hiện lên vẻ chiến ý, không khí vô cùng áp lực.

Những người đứng đầu lối vào của quyền tràng thấy được cảnh tượng như vậy thì âm thầm sợ hãi.

- Sài gia, Hạ bàn tử ở Tây Nam tới.

Một lát sau, một gã đại hán đi vào, vẻ mặt lo lắng hướng về phía Sài Cảnh mà hội báo.

“Ách?”

Sài Cảnh nghe vậy thì không nói nhiều, liền lập tức dẫn người ra nghênh đón.

Xuyên qua hành lang, Sài Cảnh đã dẫn người đến trước cửa thang máy để đợi.

“Ping Pong”

Cửa thang máy được mở ra, Hạ Hà mang theo một thân âu phục màu đen cùng Hạ Y Na đi từ thang máy ra, phía sau hẳn là 4 tên bảo tiêu.

- Hạ huynh, hoang nghênh đã đến đây.

Sài Cảnh thấy thế thì liền bước lên mỉm cười chào hỏi, giọng nói vô cùng kính sợ.

Kính sợ là bởi vì hẳn biết được mối quan hệ giữa Hạ Hà với Bùi Đông Lai.

- Sài lão đại tự mình nghênh đón khiến cho Hạ bàn tử ta đây cảm thấy may mắn và vinh dự rồi.

Hạ Hà mỉm cười hoàn lễ.

Sài Cảnh cười khỏ không thôi:

- Hạ huynh đừng có cười nhạo tiểu đệ, trường hợp như ngày hôm nay tiểu đệ đây dám không tự mình ra nghênh đón sao?

- Vũ Phu cùng Đông Lai đã đến chưa?

Hạ Hà thấy Hạ Y Na ở một bên cầm lấy cánh tay của mình, ánh mắt chớp chớp lên thì biết nữ nhi bảo bối của mình đã không đợi được nữa nên hẳn đành cười cười rồi nói sang chuyện khác.

- Vẫn chưa đến.

Sài Cảnh lắc đầu nói:

- Hạ huynh, tiểu đệ đã cho người chuẩn bị cho Hạ huynh một chỗ ngồi tốt. Tiểu đệ còn đứng đây đón khách nữa, sẽ không thể đi cùng Hạ huynh được rồi.

- Hạ tiên sinh, mời.

Sài Cảnh nói xong thì một tên đại hán ở phía sau hẳn liền làm ra một động tác mời đối với Hạ Hà.

Hạ Hà gật đầu cũng không hề khách sáo, mang theo Hạ Y Na cùng với 4 tên bảo tiêu đi vào quyền tràng.

1' sau, Hạ Hà cùng với Hạ Y Na đã đi vào quyền tràng ngầm.

- Cha, lúc nào thì Đông Lai và Bùi thúc mới đến?

Mặc dù đây là lần đầu tiên Hạ Y Na đến quyền tràng ngầm nhưng mà nàng cũng không có tâm tư để đi xem.

- 8h mới bắt đầu, bọn họ rất nhanh sẽ đến thôi, chúng ta đi vào chỗ ngồi đi.

Hạ Hà cười cười, tùy ý để Hạ Y Na cầm lấy cánh tay của mình rồi đi về phía chỗ ngồi.

Lúc này đây trong một phòng nằm ở phía trên lối đi, ngay khi lúc Hạ Hà và Hạ Y Na tiến vào chỗ ngồi của mình thì Quý Hồng, Liễu Nguyệt, Đông Phương Lãnh Vũ đã xuất hiện trong tầm mắt của Sài Cảnh.

- Quý tiểu thư, Liễu tiểu thư đã lâu không gặp.

Thấy được Đông Hải song kiều thì Sài Cảnh vội vàng bước lên chào hỏi đồng thời trong lòng hấn không khỏi cảm thán, ở hấn xem ra chỉ có một mình Bùi Đông Lai mới có thể thu phục được 2 người Quý Hồng và Liễu Nguyệt mà thôi.

- Sài lão đại, ông nói ai là tiểu thư hả?

Quý Hồng đi ra khỏi thang máy, hướng về phía Sài Cảnh cười khẽ.

Nụ cười của Quý Hồng rơi vào trong mắt của Sài Cảnh giống như là độc xà vậy, khiến cho hấn cả kinh không thôi hấn cũng không đem về sợ hãi lộ ra trên mặt mà cười cười lấy lòng:

- Thấy có lỗi, Quý lão đại là tôi nói sai...nói sai rồi.

Liễu Nguyệt đứng ở một bên cũng không nói lời nào mà mang theo Đông Phương Lãnh Vũ đi vào quyền trượng.

Từ sau khi đem Đông Nguyệt bang và tập đoàn Thiên Tường giao lại cho Bùi Đông Lai thì nàng cũng chưa từng rời khỏi Đông Hải, lần này mang theo Đông Phương Lãnh Vũ đến đây là hoàn toàn bởi vì lo lắng đến an nguy của Bùi Đông Lai.

Còn về phần Đông Phương Uyển Nhiu thì nàng sợ những nơi như chỗ này sẽ ảnh hưởng đến tiểu loly.

- Sài lão đại, Bằng mỹ nhân của chúng ta đã tức giận rồi, ông hãy cẩn thận một chút.

Quý Hồng thấy Liễu Nguyệt rời đi thì hướng về phía Sài Cảnh mà cười nũng nịu.

Lông tơ cả người Sài Cảnh nổi lên, sắc mặt khó coi nở ra một nụ cười, hấn cũng không nói nhiều lời mà đưa mắt nhìn 3 người rời đi.

“Ba”

Mắt thấy 3 người Quý Hồng rời đi thì Sài Cảnh rút ra một điếu thuốc rồi châm lửa hút một hơi sau khi phun ra một ngụm khói thì tâm tình buồn bực, nói:

- Khi nào cha con Bùi gia đến thì hãy nói cho ta biết.

Nói xong, Sài Cảnh không đợi mấy tên thủ hạ của mình trả lời thì đã rời đi.

- Tiểu cô, như thế nào mà Đông Lai ca còn chưa đến?

Đi vào chỗ ngồi của mình thì Đông Phương Lãnh Vũ không nhin được mà hỏi.

Quý Hồng mở một chai Laffey ra rồi trả lời:

- Hấn là người thi đấu, tự nhiên là người ra sân cuối cùng.

- Tiểu Vũ.

Nghe được Quý Hồng nói như thế, Đông Phương Lãnh Vũ vốn muốn hỏi thêm nữa nhưng lúc này vang lên một tiếng gọi, hấn quay đầu lại thì thấy người gọi mình là Hạ Y Na, lập tức vui vẻ:

- Chị Na, chị cũng tới sao?

- Ừh.

Hạ Y Na gật gật đầu, sau đó hướng Quý Hồng cùng Liễu Nguyệt chào hỏi:

- Quý tỷ, Liễu tỷ, mọi người khỏe.

- Chào cô.

Quý Hồng cùng Liễu Nguyệt không hẹn mà cùng mở miệng trả lời. Ánh mắt đều hiện ra vẻ khác thường, trong ánh mắt lộ ra vài phần hâm mộ cùng ghen tị.

- Tiểu cô, đại ma nữ, cháu cùng chị Y Na tới cửa chờ Đông Lai ca.

Đông Phương Lãnh Vũ nói.

- Đi đi.

Liều Nguyệt mở miệng đồng ý.

- Nha đầu Hạ gia thật sự là có phúc khí tốt.

Nhìn bóng lưng Hạ Y Na rời đi, Quý Hồng không kìm lòng được mà nói.

Trong lòng Liều Nguyệt vừa động, thu lại ánh mắt có chút không yên hỏi:

- Dựa vào tư liệu thì tên tiểu tử Đằng Dã kia đã bước vào Hóa Kính nhập môn, Đông Lai có thể thắng sao?

- Nếu Bùi thúc để cậu ta tham chiến thì không có vấn đề gì.

Tuy nói là như thế nhưng mà Quý Hồng cũng có chút lo lắng.

Bởi vì được Bùi Vũ Phu cùng Cô Độc Phong Ảnh chỉ điểm, thêm vào đó đã nhận được kinh nghiệm của Bùi Đông Lai cho nên trong thời gian qua thì thực lực của Quý Hồng cũng tăng lên, bất quá cũng chưa đột phá được cảnh giới Âm Kính đại thành.

Ở nàng xem ra, đạt đến cảnh giới Âm Kính đại thành đã khó như vậy rồi, mà Bùi Đông Lai lại còn muốn nói đột phá lên cảnh giới Âm Kính đỉnh phong sao?

Mà một khi Bùi Đông Lai không bước đến được cảnh giới Âm Kính đỉnh phong thì nàng không biết được Bùi Đông Lai có thể thắng trong trận đấu hôm nay không?

Thấy được vẻ lo lắng của Quý Hồng thì Liều Nguyệt cũng không nói gì nữa.

Hả?

Trầm mặc qua đi, đột nhiên đồng tử của Quý Hồng thu nhỏ lại thành một đường.

Liều Nguyệt thấy thế thì vội vàng nhìn theo thì thấy được một tên nam tử đại hán cao gần 2m đi vào.

- Hẳn chính là người của tổ chức Cự Phũ của Nga, ngoại hiệu là Hùng Vương, nằm trong top 100 trên Thần bảng, luận về thực lực cách đấu thì có thể so sánh với cao thủ Âm Kính đỉnh phong.

Quý Hồng thấy Liều Nguyệt có chút nghi hoặc thì giải thích:

- Từ sau khi Đông Lai đụng phải tổ chức Thần Vong thì tôi bắt đầu thu thập những tư liệu có liên quan đến hắc đạo của những tổ chức nước ngoài.

Liều Nguyệt nghe vậy thì cảm thấy áy náy, áy náy vì bản thân không thể làm được việc gì cho Bùi Đông Lai.

- Con tên mặc áo choàng màu trắng kia chính là người của tổ chức Ma Bò ở Trung Đông, chính xác ra thì hẳn chính là một trong 4 đại đệ tử của thủ lĩnh tổ chức Ma Bò, hẳn tên là Raahe, cũng nằm trong top 100 người trên Thần bảng.

- Còn tên gia hỏa tóc húi cua, râu quai nón kia chính là một trong những cánh tay quan trọng của Mafia Bắc Mỹ, hẳn tên là Gates, ngoại hiệu Huyết Thủ đứng thứ 48 trên Thần bảng.

Nói xong thì Quý Hồng không nhin được mà nhìn về phía Liều Nguyệt:

- Đối với hẳn thì cô cũng không xa lạ gì.

Nghe Quý Hồng nói như thế thì Liều Nguyệt cũng không có hé răng, xem như là chấp nhận, lúc trước khi còn nắm quyền Đông Nguyệt bang thì nàng cũng có qua lại với gia tộc Gambino của Mafia.

"Bá!"

Mất thấy Liều Nguyệt không nói lời nào thì Quý Hồng lại nhìn về phía trước, đột nhiên sắc mặt của nàng liền trở nên biến đổi.

- Sao thế?

Thấy được bộ dạng kinh ngạc của Quý Hồng thì Liều Nguyệt liền lập tức hỏi.

- Làm sao hấn lại tới đây?

Quý Hồng vẫn nhìn về phía trước cũng không có trả lời câu hỏi của Liễu Nguyệt.

- Hấn là ai vậy?

Nhìn về phía trước thì Liễu Nguyệt cũng thấy được có một nam nhân trung niên mặc một chiếc hắc bào, hốc mắt hãm sâu, mũi cao thẳng, ánh mắt lạnh lùng.

- Hấn gọi Dracula, là một trong 4 người có quyền nhất ở tổ chức Thần Vồng, địa vị của hấn chỉ đứng sau thủ lĩnh Thần Vồng, thực lực vô cùng biến thái, đứng thứ 16 trên Thần bảng.

Nói xong, sắc mặt Quý Hồng trở nên vô cùng ngưng trọng

- Trước đó không lâu thì Đông Lai đã giết chết Aust, là nghĩa tử của thủ lĩnh Thần Vồng, lúc này Dracula lại dám đến TQ, chẳng lẽ thủ lĩnh Thần Vồng người đứng thứ 2 trên Thần bảng cũng tới sao?

Không có đáp án, dưới cái nhìn chăm chăm của Quý Hồng thì Dracula giống như là một u linh vậy, hấn ngồi ở một góc tối.

“Bá”

Dracula vừa mới ngồi xuống thì tất cả mọi người trong quyền tràng đều đem ánh mắt nhìn về phía chỗ lối ra vào.

Hiện ra trong tầm mắt của mọi người chính là một nam nhân.

Một nam nhân, cả người toát ra hơi thở lạnh như băng.

Hấn họ Diệp, tên Cô Thành.

Là thủ lĩnh Long Nha, ngoại hiệu là Long Vương.

Nhìn vào người nằm trong top 10 trên Thần bảng, được xưng là chiến tranh chi vương thì tất cả mọi người đều lộ ra vài phần sợ hãi.

- Long Vương Diệp Cô Thành cũng tới rồi.

Bởi vì Quý Hồng đi theo Bùi Vũ Phu Cô Độc Phong Ảnh đi đến khách sạn Yên Kinh may mắn gặp được Diệp Cô Thành, lúc này thấy được Diệp Cô Thành xuất hiện thì cũng cả kinh không nhẹ.

Sau khi đi vào quyền tràng thì Diệp Cô Thành cũng không ngồi xuống mà giống như Chiến Thần, khoanh tay đứng trước cửa, ánh mắt như đao nhìn về phía Dracula

Không biết là bởi vì chột dạ hay là sợ hãi, khi thấy được ánh mắt lạnh như băng của Diệp Cô Thành thì đám người Dracula liền cúi đầu.

“Bịch”

Sau đó thì Diệp Cô Thành thu lại ánh mắt, mới vừa đi lên được mấy bước thì lại nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân cùng lúc đó mọi người trong quyền tràng liền xô xao, tất cả mọi người liền nhìn về phía sau Diệp Cô Thành.

Diệp Cô Thành liền xoay người lại thì thấy Y Hạ Nhẫn thân mang một bộ võ sĩ phục màu đen, tay cầm theo thanh đao Bô Đô Ngự Hồn hướng về phía mình đi tới.

Trong phúc chốc.

Ánh mắt của Y Hạ Nhẫn và Đằng Dã tiếp xúc với ánh mắt của Diệp Cô Thành.

Dưới ánh đèn.

Cả người Đằng Dã trở nên cứng ngắc.

Đồng tử của Y Hạ Nhẫn hơi co rút lại, chiến ý xuất hiện.

- Mà mà xứng chiến với Vũ Phu sao?

Long Vương Diệp Cô Thành xoay người, lưu lại một câu:

- Hắn chỉ dùng một tay là đủ bóp chết mày.

469. Chương 462: T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (3)

Chương 462: T-N luận võ, trận chiến có một không hai (3)

Cả quyền tràng liên im phăng phắc, giọng nói lạnh như băng của Diệp Cô Thành giống như một tiếng sấm nổ vang, làm cho ai ai cũng nghe rõ.

”Bá!”

Trong phút chốc, sắc mặt của đại đa số người trong quyền tràng liên thay đổi, trên mặt bọn họ liên hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Vốn ta tính toán chỉ cần đấu 2 trận, hiện giờ xem ra cần phải đấu thêm 1 trận nữa bởi vì chờ sau khi ta chặt đầu Bùi Vũ Phu xuống thì sẽ chặt đầu của người.

Ánh mắt của Y Hạ Nhẫn híp lại thành một đường nhỏ, nhìn vào bóng lưng Diệp Cô Thành:

- Hy vọng đến lúc đó người cũng không giống như loại người như nhược, không dám nghênh chiến.

- Chặt đầu của hắn...

Y Hạ Nhẫn vừa nói xong thì những người đến từ NB liên gào lên, tiếng hét rung trời.

Nghe được lời nói cuồng ngạo của Y Hạ Nhẫn, đối mặt với những tiếng hét to như vậy thì Diệp Cô Thành không để ý đến, thậm chí cả cước bộ đều không có dừng một cái mà đi vào chỗ ngồi cách lối vào không xa.

Y Hạ Nhẫn thấy thế thì không nói cái gì nữa, mang theo Đằng Dã sắc mặt khó coi đi vào.

Chỗ ngồi của bọn hắn là do ban tổ chức chuẩn bị, mà cha con Bùi gia ngồi ở phía đối diện.

- Tàng Bố Trát Khắc đại sư, Long Vương Diệp Cô Thành nếu nói Bùi đại sư có thể dùng một tay bóp chết tên NB kia thì tên NB kia cần bản không phải là đối thủ của Bùi đại sư phải không?

Cùng lúc đó những võ giả ngồi ở phía Tây cũng không có giống như đám người NB mà hét to lên, trong đó chương môn của Hình Ý Môn là Dương Thiện nhện không được mà hướng về phía Tàng Bố Trát Khắc đại sư hỏi.

Tàng Bố Trát Khắc đại sư.

Cường giả thứ 5 trên Long bang.

Năm trước nhận được lời khiêu chiến của Cô Độc Phong Ảnh, kết quả là bị đánh bại.

Dù là như thế thì cũng không ai có thể hoài nghi thực lực của Tàng Bố Trát Khắc đại sư.

“Bá”

Nghe Dương Thiện hỏi như thế thì tất cả mọi người đều nhìn về phía Tàng Bố Trát Khắc đại sư.

- Ngày đó Cô Độc Phong Ảnh chỉ dùng một chiêu mà khiến ta phải nhận thua, thực lực đã đạt đến cảnh giới Hóa Kính đỉnh phong. Hiện giờ ông ta lại tình nguyện đi theo Bùi Vũ Phu, hơn phân nửa là bại bởi Vũ Phu, hơn nữa lại thua tâm phục khẩu phục.

Tàng Bố Trát Khắc đại sư trầm ngâm nói:

- Vừa rồi Long Vương còn nói ra vậy, nói như vậy thì Bùi Vũ Phu đã đạt đến cảnh giới Cương Kính như trong truyền thuyết.

Cương Kính?

Nghe được 2 chữ này thì sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

Bởi vì bọn hắc đều biết Cương Kính chính là cảnh giới phía trên của Hóa Kính, đây là cảnh giới tối cao mà tất cả những người luyện võ đều theo đuổi.

Nhưng mà.

Trong 100 năm qua, cả TQ cũng không có một người nào đạt đến cảnh giới ấy.

- Nếu Bùi đại sư đã đạt đến cảnh giới Cương Kính thì nếu muốn giết tên NB ấy thì cũng dễ như trở bàn tay.

Dương Thiện trầm giọng, nói:

- Như vậy, việc duy nhất là chúng ta cần phải lo lắng chính là trận chiến giữa Đông Lai và tên tiểu tử Đằng Dã kia.

- Đúng a, tên tiểu tử Đằng Dã kia đã bước chân vào cảnh giới Hóa Kính nhập môn, luận về thực lực thì những người trẻ tuổi bên chúng ta không phải là đối thủ của hắn.

- Sở dĩ Bùi đại sư để con mình xuất chiến rất có thể là không muốn chúng ta ý lớn hiếp nhỏ, hơn nữa tên tiểu tử Đằng Dã kia rõ ràng hướng về phía Đông Lai mà tới, điều này có quan hệ đến vinh dự của giới võ học TQ, không thể không chiến.

- Tên tiểu tử Đằng Dã kia tuy mạnh nhưng mà nếu Bùi đại sư đã để con Đông Lai xuất chiến thì cũng đã có chuẩn bị. 2 ngày hôm nay Vũ Phu đã truyền cho Đông Lai một bộ quyền pháp thần bí. Nói như vậy thì Đông Lai có thể thông qua bộ quyền pháp này để giành chiến thắng.

- Hy vọng như thế.

Ngắn ngủi nghị luận đi qua, sau đó, mọi người cũng không nói gì nữa mà nhìn về phía cửa của quyền trang, cùng đợi cha con Bùi gia xuất hiện.

Cùng lúc đó.

Thấy được Bùi Vũ Phu và Bùi Đông Lai đã đến Thái Kinh liền xuất hiện ở cửa thang máy, cung kính chờ đợi.

Ngoài Thái Kinh thì còn có Hạ Y Na và Đông Phương Lãnh Vũ đứng ở một bên, vẻ mặt khẩn trương.

“Ping Pong”

Lúc này đây, cửa thang máy được mở ra, Bùi Đông Lai, Bùi Vũ Phu, Tần Đông Tuyết và Cô Độc Phong Ảnh xuất hiện trong thang máy.

Cô Độc Phong Ảnh vẫn mang một chiếc trường bào màu trắng, Bùi Vũ Phu mặc một chiếc trường bào màu đen, phối hợp với một đôi giày vải, hơi có cảm giác của nhân sĩ võ lâm.

Bùi Đông Lai thì ngược lại.

Trên người hắn mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, ở bên dưới là một chiếc quần tây màu đen phối hợp với sợi dây lưng màu đen.

Mà Tần Đông Tuyết ở phía sau hắn thân mặc một bộ sườn xám màu trắng làm lộ lên khí chất tao nhã của nàng.

- Bùi gia, Bùi thiếu, Cô Độc đại sư, Tần tiểu thư.

Thái Kinh thấy 4 người xuất hiện thì vội vàng chào đón.

- Đông Lai ca.

Đông Phương Lãnh Vũ vốn là ngăn ra, sau đó cũng không cam chịu rút lại phía sau, hưng phấn mà cười nói.

”Bá!”

Ở bên cạnh Đông Phương Lãnh Vũ là Hạ Y Na thấy vậy thì há hốc miệng ra, lại không hô to lên mà sắc mặt nàng biến đổi, vẫn không nhúc nhích nhìn vào 2 người Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết, giống như là một pho tượng, hoàn toàn ngây người.

Trước tiên Bùi Vũ Phu gật đầu ý bảo Thái Kinh, sau đó nhìn sang Hạ Y Na.

Mặc dù Tần Đông Tuyết ngẫm đồng ý mình và Hạ Y Na cùng một chỗ nhưng mà ngay khi thấy được Hạ Y Na xuất hiện ở đây thì sắc mặt của Bùi Đông Lai hơi biến đổi, lộ ra vẻ xấu hổ.

- Hạ Y Na, chào cậu.

Khi Bùi Đông Lai còn cảm thấy xấu hổ thì Tần Đông Tuyết buông cánh tay Bùi Đông Lai ra, bước chân đi về phía Hạ Y Na, chủ động vươn tay:

- Tổ là Tần Đông Tuyết.

- Chào...chào cậu, Tần Đông Tuyết.

Có lẽ nguyên nhân bởi vì là người thứ 3, cũng có lẽ là do khí chất giống như Tuyết Liên cao quý của Tần Đông Tuyết mà làm cho Hạ Y Na cảm thấy ảm đạm, thế cho nên khi mở miệng thì giọng nói của nàng hơi nhỏ, bàn tay cầm lấy tay của Tần Đông Tuyết cũng run run.

- Thật cao hứng hôm nay cậu có thể tới.

Nụ cười trên mặt của Tần Đông Tuyết cũng không giảm, một câu hai nghĩa.

Cậu...cậu ta tiếp nhận mình rồi sao?

Nghe được Tần Đông Tuyết nói như vậy thì Hạ Y Na cũng hiểu ra, sắc mặt của nàng biến đổi, từ tự trách, bàng hoàng, khẩn trương biến sang vui mừng.

Thấy được hành động của Tần Đông Tuyết thì trong lòng Bùi Đông Lai vô cùng cảm động. Tần Đông Tuyết thì mỉm cười, nói:

- Tổ cùng với Y Na sẽ ngồi ở phía dưới, chúng tổ đều tin tưởng cậu sẽ không để chúng tổ phải thất vọng.

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật đầu.

- Đông Lai ca, tiểu quỷ tử đến nước chúng ta giương oai, ca cần phải đánh cho bà mja của hần cũng không nhận ra hần.

Lúc này đây Đông Phương Lãnh Vũ hướng về phía Bùi Đông Lai giơ giơ quả đấm lên, cổ vũ.

Bùi Đông Lai mỉm cười vỗ vỗ bả vai của Đông Phương Lãnh Vũ, sau đó hít một hơi, hoàn toàn thu liễm tâm thần, mang theo 3 người Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na cùng Đông Phương Lãnh Vũ đuổi theo Bùi Vũ Phu và Cô Độc Phong Ảnh. Cuối cùng mọi người đã bước tới quyền tràng ngầm.

Cùng lúc đó, phía đông của quyền tràng.

- Sư phụ, người vừa rồi chính là Diệp Cô Thành, là thủ lĩnh của tổ chức Long Nha thần bí sao?

Sắc mặt Đằng Dã khó coi hướng Y Hạ Nhãn hỏi. Sát ý trên người tỏa ra, cảm giác kia hân không thể lập tức xé nát Diệp Cô Thành.

- Ủh.

Sắc mặt Y Hạ Nhãn không chút thay đổi gật đầu.

- Sư phụ, ngài có thể nhìn ra thực lực của hần đạt đến trình độ nào không?

Mặc dù hận không thể lập tức xé nát Diệp Cô Thành để tiết hận nhưng mà Đằng Dã cũng biết mình không có tư cách để chiến với Diệp Cô Thành một trận.

- Dựa vào cảnh giới phân chia của TQ thì hần là hần bước vào cảnh giới Cương Kính.

Y Hạ Nhẫn lau lau thanh đao Bối Đồ Ngự Hồn trên tay, thản nhiên nói:

- Tương đương với Nhẫn Thuật Cửu Đoạn của NB chúng ta.
- Mạnh như vậy sao?

Nghe được Y Hạ Nhẫn nói như thế thì tuy rằng Đẳng Dã có chút giật mình, dù sao hiện giờ ở giới võ học của NB thì chỉ có một mình sư phụ của hắn là Y Hạ Nhẫn mới đột phát được Nhẫn Thuật Cửu Đoạn mà thôi.

Thậm chí, trong vòng 200 năm qua, trừ Y Hạ Nhẫn ra thì giới võ học NB chỉ có một người đạt đến cảnh giới này.

Trong đầu của Đẳng Dã không khỏi nhớ lại tình cảnh 3 ngày trước, lúc đó Bùi Vũ Phu chỉ thổi một hơi vào chiến thư mà hắn ném qua đã khiến cho chiến thư bay ngược lại hắn, hắn nhin không được mà hỏi:

- Long Vương Diệp Cô Thành đã đạt đến trình độ này, vậy tên hỗn đản Bùi Vũ Phu kia không phải là mạnh hơn sao?
- 5 năm trước thì vi sư đã đột phát Nhẫn Thuật Cửu Đoạn hơn nửa trong tay có thanh Bối Đồ Ngự Hồn này nữa, có thể khiến cho thực lực của ta tăng lên thập bội, bọn hắn mạnh như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bị chém giết.

Trong đôi mắt Y Hạ Nhẫn toát ra sát ý, sau đó hướng Đẳng Dã, nói:

- Con không cần chú ý đến việc này, hãy chú ý vào trận chiến của mình đi.
- Yên tâm đi sư phụ, con tuyệt đối sẽ không để tên cẩu tạp chủng TQ kia sống qua khuya hôm nay.

Sát ý của Đẳng Dã sôi trào:

- Con sẽ ở trước mặt nhiều người mãn hung hăng vũ nhục hắn, để hắn phải chủ động quỳ xuống cầu xin tha thứ, sau đó con sẽ chặt đứt đầu của hắn.

"Vù..Vù..."

Đẳng Dã vừa nói xong thì một tiếng vang vang lên, một cổ sát ý khủng bố trên người của Y Hạ Nhẫn phóng ta, ánh mắt của hắn giống như lợi kiếm thông thường, gắt gao nhìn chăm chăm vào cửa của quyền tràng.

"Ách?"

Đột nhiên Y Hạ Nhẫn nhìn về phía trước thì thấy được đoàn người Bùi Đông Lai, Bùi Vũ Phu đi vào.

"Bá!"

Không riêng gì sư đồ Y Hạ Nhẫn mà những người khác cũng đều nhìn vào.

Trong phút chốc.

Cả quyền tràng ngậm im lặng như chết.

Cha con Bùi gia đến rồi.

470. Chương 463: T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (4)

Chương 463: Trung- Nhật luận võ, trận chiến có một không hai (4)

Đối mặt với ánh mắt của nhiều người trong quyền tràng thì Bùi Vũ Phu cũng không để tâm mà là hắn đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Cô Thành.

Ngọn đèn hôn ám, ánh mắt hai người gặp nhau.

Sau đó, dường như 2 người đã hiểu được ý tứ của đối phương, cùng một thời gian thu hồi ánh mắt.

Cùng lúc đó, mắt thấy Bùi Đông Lai xuất hiện thì Quý Hồng và Liễu Nguyệt liền đứng dậy, bước lên phía trước rồi cả 2 đối mặt nhìn nhau một cái, hơi có cảm giác đồng bệnh tương liên.

- Sư phụ, con lên sân trước.

Thấy được Bùi Đông Lai xuất hiện, nghĩ đến tình cảnh của em trai mình là Đằng Tinh thì sát ý trên người Đằng Dã bùng nổ.

- Ủh.

Y Hạ Nhẫn đem ánh mắt từ trên người Bùi Vũ Phu rời đi rồi gật đầu.

Thấy Y Hạ Nhẫn gật đầu thì Đằng Dã liền đứng dậy rồi chỉ nghe một tiếng “Vù “ cả người hắn liền nhảy về phía lôi đài.

Đằng Dã vừa nhảy lên sân của quyền rang thì ánh đèn được bật lên, tất cả mọi người đều nhìn lên phía lôi đài.

Dưới ánh đèn, cả người Đằng Dã giống như là một thanh bảo kiếm đã rời khỏi vỏ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, cảm giác kia giống như Bùi Đông Lai chạy trốn tới chân trời góc biển cũng khó trốn được sự truy sát của hắn.

- Cha, con lên đây.

Mất thấy Đằng Dã đã lên lôi đài, đồng tử Bùi Đông Lai co lại rồi nói với Bùi Vũ Phu.

Không trả lời.

Ở khi lúc Bùi Đông Lai sắp phải chiến một trận chiến khó khăn nhất trong cuộc đời của mình thì Bùi Vũ Phu nhẹ nhàng mà vỗ vào bả vai của Bùi Đông Lai, nở ra nụ cười ngây ngô.

- Đông...Đông Lai, cẩn thận.

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai đi xa, Hạ Y Na liền không kìm lòng được mà hô to lên.

So với Hạ Y Na mà nói thì Tần Đông Tuyết bình tĩnh hơn, nàng đứng nguyên tại chỗ lẳng lặng nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi.

Bước chân Bùi Đông Lai hơi ngừng lại, quay đầu lại nhìn Hạ Y Na và Tần Đông Tuyết một cái rồi xoay người rời đi. Bùi Vũ Phu còn lại là mang theo Cô Độc Phong Ảnh, Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na hướng về phía Tây của quyền tràng đi đến.

Lúc này đây Quý Hồng và Liễu Nguyệt thấy thế thì cũng không có đi ra chào hỏi Bùi Đông Lai mà mà là không hẹn mà cùng lui về chỗ ngồi.

“ Bộp..Bộp...Bộp”

Cả quyền tràng đang yên lặng, tiếng bước chân của Bùi Đông Lai phá tan không khí yên lặng này.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Đông Lai, cố lên.

Thấy như vậy thì một người gia chủ võ học đến từ Tây Xuyên liền hô lớn lên.

- Đông Lai, giết chết tên tiểu tử kia để báo thù cho đại sư Trương Khuê.

Dương Thiện cũng không nhịn được mà mở miệng hô to.

- Chém chết tên quỷ tử.

Dương Thiện vừa nói xong thì những người võ giả của TQ và những nhân vật nhân vật của TQ đều hô to lên, tiếng hô vang vọng toàn trường.

- Cầm miệng.

Bên tai vang lên tiếng kêu la đầy trời, Đằng Dã vận khí đan điền rồi rồng lên một tiếng lớn.

Một tiếng hét trực tiếp đem toàn bộ tiếng la hét của mấy tên TQ cùi chó ép xuống.

Sau đó, không đợi mọi người mở miệng, Đằng Dã nhìn Bùi Đông Lai giống như là nhìn một con kiến, nói:

- Tên chó TQ kia, hôm nay tao sẽ cho mày cảm thấy rằng chết cũng là một loại hy vọng xa vời.

“Bộp..Bộp..Bộp”

Trả lời Đẳng Dã chính là tiếng bước chân của Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai đi đến cách Đẳng Dã khoảng 10m thì đứng lại, cả người hấn giống như là một cây thương.

- Chết đi con chó TQ kia.

Mắt thấy Bùi Đông Lai dừng lại thì Đẳng Dã quát lên một tiếng rồi cả người nhoáng lên một cái, giống như là quỷ mị vậy, đột nhiên biến mất.

Thật nhanh.

Mặc dù là thông qua băng ghi hình thì mọi người đã xem qua trận chiến giữa Đẳng Dã và Trương Khuê nhưng mà lúc này thấy được Đẳng Dã ra tay thì mọi người liên cả kinh.

Bọn hấn nhìn được, ngày đó khi giết Trương Khuê thì Đẳng Dã còn chưa dùng hết sức.

Tiếng xé gió rơi xuống, bóng người hiện ra.

Đẳng Dã giống như là sử dụng thuận di vậy, trong khoảng khắc khi giáp sát người Bùi Đông Lai thì hấn liền hóa thủ vi đao, bổ về phía đầu của Bùi Đông Lai, đao thế dũng mãnh, thế không thể đỡ.

Một thủ đao của Đẳng Dã chém ra, kinh phong liền quét về phía trước mặt Bùi Đông Lai.

Cao thủ Hóa Kính ra tay, quyền cước như đao, lực sát thương nghe rợn cả người.

Đẳng Dã ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay liền lấy ra thực lực của cao thủ Hóa Kính.

Đối mặt với một chiêu vô cùng hoàn mỹ của Đẳng Dã thì Bùi Đông Lai cũng không dám lấy cứng đối cứng, mà là bước chân hấn chột lui lại về phía sau từng bước.

- Chạy đi đâu?

Thấy được Bùi Đông Lai thoái lui thì Đẳng Dã liền bước lên một bước dài, thủ đao liền chụp về phía cổ họng của Bùi Đông Lai, tốc độ nhanh như tia chớp để Bùi Đông Lai không thể nào né tránh được.

Ngay sau đó.

Coi như khi tay của Đẳng Dã sắp bóp vào cổ họng của Bùi Đông Lai thì đột nhiên chân trái của Bùi Đông Lai vung lên rồi chân phải của hấn quét ngang một vòng, thân hình liền uốn cong làm cho một chiêu của Đẳng Dã đánh vào không khí.

“ Vèo:

Hồi Toàn Trảm.

Dường như Đẳng Dã sớm đoán được Bùi Đông Lai sẽ làm như thế cho nên hấn liền dừng lại rồi sử dụng Hồi Toàn Trảm, lại chém về phía cổ của Bùi Đông Lai, hấn muốn Bùi Đông Lai phải chết ngay tại đây.

Mặt Bùi Đông Lai không đổi sắc, 2 tay hấn liền vung ra che ở trước người.

“ Bốp”

Tiếng vang giòn vang lên, cánh tay của Đẳng Dã đã chém thẳng vào trên 2 tay của Bùi Đông Lai rồi kinh lực bạo phát.

Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy 2 bàn tay của mình run lên, cả bàn tay giống như là bị lửa thiêu đốt vậy, vô cùng nóng bỏng và đau đớn, cùng lúc đó, lực đạo khủng bố đã làm hấn lui về sau 3 bước.

- Tốt.

- Giết

- Giết con chó TQ kia đi.

Mắt thấy Bùi Đông Lai bị Đằng Dã làm cho rơi vào thế hạ phong thì những võ giả đến từ NB liền đứng dậy rồi gầm lên.

Cùng lúc đó, những võ giả người TQ ngồi ở phía tây giống như là những con gà bị thiến, ủ rũ mặt mày.

Đằng Dã chưa dùng đao mà Bùi Đông Lai đã rơi vào hoàn cảnh xấu như thế, nếu như dùng đao rồi thì Bùi Đông Lai làm sao có thể ngăn cản đây?

Trong đầu mọi người đều hiện lên suy nghĩ này, điều này làm cho bọn hắc không nhìn được mà nhìn về phía Bùi Vũ Phu.

Dưới ánh đèn, Bùi Vũ Phu không để ý ánh mắt của mọi người mà vẫn nhìn vào Bùi Đông Lai đang ở trên lôi đài.

- Con chó TQ kia, mặc dù mày mạnh hơn một chút so với dự đoán của tao nhưng mà mày không đủ tư cách để tao rút đao.

Tục ngữ nói, người trong nghề vừa ra tay thì liền biết có giỏi hay không.

Mắt thấy Bùi Đông Lai ngăn cản được Hồi Toàn Trảm của mình thì Đằng Dã hơi kinh ngạc, đồng thời cũng hiểu được thực lực của Bùi Đông Lai cho nên hắc liền cười lạnh.

Bùi Đông Lai cũng kinh ngạc, kinh ngạc vì thực lực của Đằng Dã mạnh hơn so với tưởng tượng của mình.

Nhưng mà kinh ngạc thì kinh ngạc nhưng hắc cũng không chút bối rối mà bắt đầu âm thầm để đối phương rơi vào bẫy của mình.

- Con chó TQ kia, chết đi.

Thấy Bùi Đông Lai không động dậy thì Đằng Dã lại quát lên một tiếng rồi giống như là mãnh hổ xuống núi, đánh về phía Bùi Đông Lai, thủ đao lại chém ra.

Quét, chém, lướt, trảm... Đằng Dã liền xuất ra cả. Chiêu sau so với chiêu trước thì lại càng nhanh hơn, mỗi chiêu của hắc đều đạt đến trạng thái “ Nhân Đao hợp nhất”

Đối mặt với những đòn công kích mạnh mẽ của Đằng Dã thì Bùi Đông Lai cũng không lấy cứng đối cứng mà là dựa vào bộ pháp “Thiên đình phát kính. Túc để dừng tuyền” để né tránh, làm cho những đòn công kích của Đằng Dã đều thất bại.

Trong lúc nhất thời, 2 người thì người đuổi ta né, người công ta tránh.

Thật mạnh.

Thấy được những chiêu công kích không ngừng của Đằng Dã thì những võ giả người TQ đều hết hồn.

Ở bọn hắc xem ra, lấy lượng chứa trong thủ đao của Đằng Dã thì một khi chém trúng Bùi Đông Lai thì Bùi Đông Lai hẳn là phải chết.

So với bọn hắc mà nói thì Hạ Hà, Quý Hồng, Liễu Nguyệt thấy Bùi Đông Lai né tránh như chó nhà có tang thì nhất thời khẩn trương lên, bọn họ đều âm thầm cầu nguyện cho Bùi Đông Lai.

“Ách”

Cùng lúc đó, Hạ Y Na thấy được cảnh tượng như thế thì liền khẩn trương lên.

Ở bên cạnh tuy rằng Tần Đông Tuyết không thấy rõ được động tác của Bùi Đông Lai, cảm cũng không biết rằng ai là người chiếm thế thượng phong nhưng mà nàng thông qua hành động chau mày của Cô Độc Phong ảnh thì đoán được tình huống của Bùi Đông Lai bây giờ cũng không được lạc quan cho lắm.

Điều này làm cho chân mày của nàng khẽ nhíu lại đồng thời nàng nhìn về phía Bùi Vũ Phu thì thấy Bùi Vũ Phu bất động như núi.

Bộ tôi thân nhập thủ vận đao, đao tùy tâm nhập thủ như phong, trảm tự kinh long phiếm cuồng đao, tảo tự cương phong quyền thâm vận.

Trông khoanh khắc Đằng Dã hóa thủ vi đao, liên tục chém ra trên trăm đao, mỗi đao đều hung hiểm, trực tiếp đẩy Bùi Đông Lai vào góc chết trên lối dài.

“Hô”

Dù thực lực của Đằng Dã mạnh đến thế nào đi chăng nữa nhưng mà sau khi chém ra hơn trăm đao thì hắn cũng cảm thấy phổi mình sắp nổ tung cho nên âm thầm điều chỉnh lại hơi thở của mình.

Nhân cơ hội này thì Bùi Đông Lai cũng hít sâu vào một hơi.

- Con chó TQ kia, chẳng lẽ mày giống như một con chó chết, chỉ biết né tránh thôi sao?

Dưới ánh đèn, trên mặt Đằng Dã nở ra nụ cười, ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai giống như là đang nhìn một người chết:

- Trốn đi? Mày tiếp tục trốn đi?

- Giết con chó TQ kia đi.

- Giết! Giết! Giết

Đằng Dã vừa nói xong thì những võ giả đến từ NB đều kích động, điên cuồng hét lên, hận không thể lập tức thấy Bùi Đông Lai ban chẻ ngay tại chỗ.

Bên tai nghe được tiếng “Giết” nhìn vào hoàn cảnh bây giờ của Bùi Đông Lai thì tất cả võ giả TQ đều nhìn về phía Bùi Vũ Phu.

Thậm chí ngay cả Long Vương Diệp Cô Thành cũng mang theo vài phần nghi hoặc nhìn về phía Bùi Vũ Phu.

Bùi Vũ Phu sẽ ra tay sao?

Trong lòng bọn hắn đều hiện lên suy nghĩ này.

“Vù”

Trả lời bọn họ là một tiếng vang giòn!

Dưới ánh đèn.

Bùi Đông Lai động!

Chỉ thấy cả người bắn ra giống như là mũi tên, bay về phía Đằng Dã.

Đây là lần đầu tiên hắn chủ động công kích.

- Mày muốn chết.

Thấy được Bùi Đông Lai phản kích thì Đằng Dã liền quát lên một tiếng, cũng không lùi mà tiến tới, tay trái hóa chưởng đón lấy còn tay phải hóa thành đao chém ra.

Bùi Đông Lai coi thường thủ đao của Đằng Dã, thiết quyền vung lên đánh ra “Thất Thương”.

471. Chương 464: T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (5)

Đây là một quyền cực mạnh mà sau khi luyện võ Bùi Đông Lai mới đánh ra.

“Rầm”

Chưởng quyền giao nhau, kinh lực của 2 bên bùng nổ, Đằng Dã nhẹ nhàng làm cho kinh lực của Bùi Đông Lai biến mất, hắn cười lạnh một tiếng, tay phải hóa thành thủ đao chém vào xương tỳ bà của Bùi Đông Lai.

Hắn muốn chặt đứt xương tỳ bà của Bùi Đông Lai để Bùi Đông Lai biến thành phế nhân sau đó sẽ hung hăng vũ nhục Bùi Đông Lai, thẳng cho đến khi Bùi Đông Lai quỳ xuống cầu xin tha thứ thì hắn mới giết Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Không đợi thủ đao của Đằng Dã đến gần Bùi Đông Lai thì Bùi Đông Lai đột nhiên nhì trọng kinh lực của “Thất Thương” đột nhiên bùng nổ.

“ Rầm ”

Tiếng trầm đục vang lên, cánh tay trái của Đằng Dã đã bị kinh lực đánh thẳng vào, bàn tay chấn động, truyền đến một cơn đau khiến cho thủ đao tay phải của hắn dừng lại.

Con người của hắn đột nhiên mở to ra, trong con người tràn ngập vẻ khiếp sợ nên hắn liền nhanh chóng thu tay lại.

Muộn rồi.

“Rầm”

Đệ tam trọng kinh lực bùng nổ làm cho hổ khẩu của Đằng Dã vỡ ra, máu tươi văng khắp nơi.

“Rầm”

“Rác”

Đệ tứ trọng giống như là sóng thần ập đến, lực lượng khủng bố trực tiếp làm cho xương cốt cánh tay trái của Đằng Dã vỡ vụn ra, huyết nhục bay tứ tung.

Tay trái bị phế, máu tươi văng khắp nơi, khí huyết trong cơ thể Đằng Dã quay cuồng, khí kinh liền tiết ra bên ngoài, cả người giống như là quả bóng bị xì hơi.

Thực hiện được một chiêu thì Bùi Đông Lai không ngừng lại, chân trái đỡ lấy thân thể rồi chân phải đột nhiên bắn ra, đá vào mặt của Đằng Dã.

Thân là đồ đệ của Y Hạ Nhẫn thì thực lực và ý chí của Đằng Dã đều rất tốt, tuy rằng hắn bị thương không nhẹ nhưng mà cũng không có trở nên luống cuống. Thấy chân Bùi Đông Lai đá đến thì dưới tình huống không trốn tránh được, tay phải của hắn liền vung lên, đỡ lấy ở trước mặt.

“ Rầm ”

Dưới ánh đèn, một cước của Bùi Đông Lai đá thẳng vào tay Đằng Dã, ám kinh bùng nổ.

Bởi vì mới luyện tập được “ Thất Thương ” nên Bùi Đông Lai cũng có chút thành tựu, một quyền đánh ra được tứ trọng kinh lực nhưng mà không có cách nào đánh ra được thất trọng kinh lực.

Nhưng mà.

Đối với Đằng Dã mà nói thì một cước của Bùi Đông Lai thì lúc này hắn bị một quyền của Bùi Đông Lai làm cho khí huyết trong người quay cuồng, khí kinh tiết ra ngoài nên bây giờ trúng phải một cước của Bùi Đông Lai thì hắn chỉ cảm thấy giống như là bị búa tạ đập vào, cả người truyền đến một cơn đau đớn. Cùng lúc đó, lực đạo khủng bố làm thân thể hắn văng ra ngoài.

“ Thất Thương ” , Tiên Thối.

Bùi Đông Lai chỉ dùng 2 chiêu là có thể đánh bay Đằng Dã.

Tuy rằng tất cả chuyện này rất phức tạp, cùng phát sinh trong một giây phút ngắn ngủi, trừ những người có công lực cao thâm ra thì những người khác chỉ thấy được Bùi Đông Lai dùng cứng đối cứng với Đằng Dã, khiến cho tay trái của Đằng Dã bị phế, sau đó Đằng Dã bị một cước của Bùi Đông Lai đá bay ra ngoài.

“Ách..”

Thấy được một màn như vậy thì tất cả mọi người trong quyền tràng liền cả kinh, trợn mắt há hốc mồm.

Không riêng gì bọn hắn, trừ Bùi Vũ Phu, Cô Độc Phong Ảnh ra thì ngay cả Long Vương Diệp Cô Thành cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Dù sao thì lúc này bọn hắn cũng thấy được Bùi Đông Lai chật vật như thế nào mới có thể tránh được những đòn công kích của Đằng Dã.

Mà hiện giờ, Bùi Đông Lai chỉ dùng 2 chiêu là có thể xoay chuyển thế cục, chuyển bại thành thắng.

Chẳng...chẳng lẽ Bùi Đông Lai ẩn dấu thực lực?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ mọi người đều nhìn về phía Bùi Vũ Phu.

Sắc mặt Bùi Vũ Phu vẫn bình tĩnh như nước.

“A...”

Cùng lúc đó, thấy được Bùi Đông Lai một cước đá bay Đằng Dã thì Hạ Y Na liền cao hứng mà cầm lấy cánh tay của Tần Đông Tuyết rồi hô to lên một tiếng.

Mặc dù Tần Đông Tuyết không có hô to nhưng mà khuôn mặt lo lắng của nàng đã lộ ra nụ cười.

Mà Quý Hồng cùng Liễu Nguyệt tuy rằng không hiểu vì sao Bùi Đông Lai lại trở nên bộc phát lực lượng mạnh như thế nhưng mà 2 người bọn họ cũng không có suy nghĩ nguyên nhân trong đó mà thở phào ra.

- Tốt.

- Tốt lắm, Đông Lai.

- Xử lý hắn đi.

Sau đó, cả quyền tràng giống như là một nồi nước sôi, sôi trào hẳn lên, những võ giảo người TQ liền sôi nổi lớn tiếng gào thét.

- Chuyện...chuyện gì đây?

Đằng Dã quân làm sao lại bị tên người TQ kia đánh bại được?

So sánh với đám người TQ mà nói thì lúc này đám người NB không còn kêu gào nữa, người nào người nấy đều trờng to mắt ra, giống như là nhìn phải quỷ vật, bọn hắn không thể tin được, hoàn toàn choáng váng.

Làm sao có thể?

Ngay sau đó.

Sau khi đá một cước làm cho Đằng Dã bay đi thì Bùi Đông Lai cũng không đợi Đằng Dã rơi xuống đất mà hắn liền bắn lên, tính toán được cho đến khi Đằng Dã rơi xuống đất thì hắn liền một chiêu để đánh bại Đằng Dã.

- Cẩn thận.

Bùi Đông Lai mới di chuyển thì Cô Độc Phong Ảnh ở dưới đã quát lên một tiếng mà Bùi Vũ Phu ở một bên thì âm thầm nhìn vào.

Lúc này đây, sau bị một cước của Bùi Đông Lai đá đi thì tay phải của Đằng Dã lóc lên, từ trong dây lưng cầm lên năm miếng phi tiêu rồi cổ tay run lên, bắn về phía Bùi Đông Lai.

Bên bờ sinh tử, Đằng Dã liền dùng đòn sát thủ là Âm khí.

“Vù”

“Vù”

“Vù”

“Vù”

“Vù”

Tiếng xé gió vang lên, 5 miếng phi tiêu liền hóa thành 5 đạo hắc quang bắn về phía Bùi Đông Lai, tốc độ nhanh như tia chớp, tạo thành một cái vòng làm cho Bùi Đông Lai muốn tránh cũng không được.

Bởi vì 3 ngày trước Bùi Vũ Phu đã từng nhắc nhở Bùi Đông Lai rằng Đằng Dã trừ tốc độ, đao pháp ra thì hắn còn có sở trường về ám khí, vì thế từ khi bước lên lôi đài thì Bùi Đông Lai luôn âm thầm cảnh giác.

Lúc cổ tay của Đằng Dã vung lên thì bước chân của Bùi Đông Lai liền dừng lại, thân thể của hắn liền lộn một vòng.

“Vù...Vù”

5 miếng phi tiêu liền bay sát người của Bùi Đông Lai, trong đó kinh phong của phi tiêu đã làm rách da Bùi Đông Lai, máu tươi liền chảy ra.

“Bịch”

Cùng lúc đó, Đằng Dã rời xuống đất liền thuận thế lặn một vòng để triệt tiêu lực đạo sau đó hắn liền tay phải của mình lên, hóa thủ thành chưởng, vỗ nhẹ vào cánh tay trái đang bị thương của mình.

Vỗ xong thì cánh tay trái của Đằng Dã đã không còn đổ máu nữa.

Phong huyết, cầm máu.

Giờ phút này vì không để cho chảy máu ra ngoài nên Đằng Dã liền phong bế huyết đạo lại, khiến cho từ nay về sau cánh tay trái của mình sẽ bị phế đi.

Giờ phút này.

Đằng Dã xuất ra ý chí cường đại của một người Ninja.

“Vù”

Ngay sau khi Đằng Dã làm xong chuyện này thì từ chỗ ngồi của mình, Hạ Y Nhẫn liền quăng một thanh đao lên lôi đài cho Đằng Dã.

Thanh đao này tên là Lãnh Phong là một thanh đao được rèn từ hàn thiết khó gặp trong núi tuyết Hokkaido, thanh đao sắc bén, là một trong những thanh danh đao của NB.

“Vù”

Dưới ánh đèn, Đằng Dã liền nhảy lên, thuận thế nắm lấy thanh Lãnh Phong.

Cầm được thanh đao trong tay, Đằng Dã cũng không dừng lại mà liền bắn về phía Bùi Đông Lai.

“Bá”

Mắt thấy Đằng Dã cầm đao trong tay thì sắc mặt của những võ giả người TQ liền thay đổi.

Không riêng gì hắn mà ngay cả Cô Độc Phong Ảnh, Diệp Cô Thành thậm chí là Bùi Vũ Phu cũng lộ vài phần ngưng trọng.

Mà bởi vì gió đổi chiều quá nhanh cho nên nụ cười trên mặt của Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na liền đọng lại, 2 tay của các nàng nắm chặt lại với nhau, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Trên lôi đài, sau khi né được phi tiêu Đằng Dã bắn đến thì Bùi Đông Lai vẫn còn chưa kịp đứng dậy nhưng mà thông qua khí huyết thì hắn cảm ứng được Đằng Dã đã xách đao chạy đến.

Tình thế nằm ngoài dự đoán của Bùi Đông Lai.

Nguy cơ tiến đến, Bùi Đông Lai biết rõ nếu mình không thể đứng dậy trước khi Đằng Dã tới thì bản thân hắn sẽ có kết cuộc là chết.

Hiểu được điểm này thì Bùi Đông Lai cũng không dừng lại mà dùng “ Lý Ngư Đả Đỉnh ” cố gắng đứng dậy.

- Chết.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đứng dậy thì Đằng Dã quát lên một tiếng lớn rồi dưới chân phát lực, bước lên 3 bước.

“Bộp”

“Bộp”

“Bộp”

Bước lên 3 bước thì cả người Đằng Dã liền nhảy lên, thanh Lãnh Phong trong tay cùng người của hắn dung hợp thành một, hóa thành một đao bạch quang bắn thẳng về phía Bùi Đông Lai.

Một đao tuyệt thế.

472. Chương 465: T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (6)

Nguy hiểm.

Trong phút chốc, toàn bộ võ giả người TQ đều nghĩ đến 2 chữ này, trong đó 2 người Diệp Cô Thành cùng Cô Độc Phong Ảnh đều nhìn sang Bùi Vũ Phu.

Đám người Diệp Cô Thành còn nhận ra tình huống nguy hiểm, hướng hồ là Bùi Vũ Phu?

Dưới ánh đèn, ánh mắt của Bùi Vũ Phu híp thành một đường nhỏ, cũng không biết là trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Cuối cùng, Bùi Vũ Phu không có ra tay!

Cùng lúc đó.

Khi Bùi Đông Lai xoay người lên thì bạch quang của thanh Lãnh Phong đã chiếu thẳng vào mắt của hắn làm cho mắt hắn không thể mở ra được, một hơi thở tử vong liền bao phủ lấy cơ thể của hắn.

Giờ phút này, Bùi Đông Lai giống như là rơi vào hầm băng vậy, 4 phía toàn là đao ảnh, cho dù hắn có cố gắng đi thế nào chăng nữa thì biết rằng bản thân cũng không thể tránh được một đao này của Đằng Dã.

Một đường sinh tử, Bùi Đông Lai cũng không có thất kinh mà ngược lại hắn bắt đầu thu liễm tinh thần, quên đi cuộc chiến lúc này, mà trong lòng bắt đầu tiến vào trạng thái “Nhập Thần”

Trạng thái “Nhập Thần” là chỉ võ giả đạt đến cảnh giới Vô Tâm.

Cái gọi là Vô Tâm chính là không động tâm, tức là không suy nghĩ gì cả.

Nếu như bản thân suy nghĩ một điều gì đó thì sẽ phát sinh nhiều tạp niệm, làm cho tinh thần không thể tập trung để phát huy hết những kĩ năng cùng tiềm lực của cơ thể. Nhưng mà khi đã tiến vào cảnh giới Vô Tâm thì mọi việc liền tùy tâm sở dục, không còn hạn chế, ràng buộc nữa.

Khi đã ở trạng thái “Nhập Thần” thì bản thân sẽ quên đi sinh tử, quên địch, quên mình, hoàn toàn là tự nhiên.

“Vù”

Đao đến, người đến.

Một đao của Đằng Dã đã chém về phía cổ họng của Bùi Đông Lai.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai động.

Thân hình của hắn đột nhiên cong lên rồi ngã ngửa về phía sau.

Thiết Bản Kiềm.

Bùi Đông Lai liền sử dụng chiêu này.

Lúc này đây thấy được cảnh tượng như thế thì trong lòng Đằng Dã liền động, chân phải của hắn đột nhiên giơ lên cao rồi giậm xuống mặt của Bùi Đông Lai.

Túc như chú thiết, thân đỉnh tự bản, tà khởi nhược kiều!

Thân hình Bùi Đông Lai vẫn không nhúc nhích, 2 tay của hắn giơ lên che trước mặt.

“Bốp”

Một cước của Đằng Dã giẫm vào cánh tay của Bùi Đông Lai, làm cho Bùi Đông Lai ngã xuống đất, một cơn đau đớn truyền khắp toàn thân của hắn, xương cốt cả người giống như là vỡ vụn ra cả.

Không để ý đến cơn đau trên người, Bùi Đông Lai lại dùng Lý Ngư Đả Đỉnh để đứng dậy.

Nguy hiểm thật.

Thấy được Bùi Đông Lai có thể né được một đao hoàn mỹ của Đằng Dã thì đa số võ giả người TQ đều thở phào ra.

Mà lúc này những võ giả có thực lực cao thâm đều toát lên vẻ khiếp sợ.

Khiếp sợ là bởi vì lúc sinh tử Bùi Đông Lai lại có thể tiến vào trạng thái “Nhập Thần”, phải biết rằng ngay cả bản thân bọn hắn trong lúc bình thường cũng không thể làm được điều này huống chi là lúc sinh tử như vừa rồi.

- Vũ Phi, ông dựa vào cái gì mà có thể tin tưởng Đông Lai tiến vào trạng thái “Nhập Thần”?

Về mặt Cô Độc Phong Ảnh tỏ ra nghi ngờ nhìn vào Bùi Vũ Phu, ở hắn xem ra thì trên đời này nếu có một người lúc nào cũng có thể tiến vào trạng thái “Nhập Thần” thì người đó chính là Bùi Vũ Phu.

- Ta không nghĩ rằng nó có thể làm được điều này.

Bùi Vũ Phu lắc nhẹ đầu, trong lòng cũng âm thở ra, đồng thời trong đôi mắt hiện lên vẻ vui mừng.

- Vậy...Vậy tại sao ông lại không rat ay?

Nghe được câu trả lời của Bùi Vũ Phu thì Cô Độc Phong Ảnh liền hiểu nếu như lúc này Bùi Đông Lai không tiến vào trạng thái “Nhập Thần” thì chắc chắn bây giờ Bùi Đông Lai chỉ còn là một cái xác không hồn.

- Một trận chiến này chẳng những đại biểu cho cá nhân nó mà còn có Bùi gia, hơn nữa là của giới võ học TQ.

Bùi Vũ Phu ngưng mắt nhìn vào Bùi Đông Lai đang ở trên lôi đài, giọng nói không lớn nhưng vô cùng kiên định:

- Nam nhân Bùi gia có thể vì nước, vì nhà mà chết trận nhưng không thể làm bẩn vinh quang của võ học TQ, càng không thể để cho TQ của chúng ta mất mặt.

Cả người Cô Độc Phong Ảnh chấn động.

Giờ khắc này, hắn hiểu được Bùi Vũ Phu đã quyết định.

Hắn dường như đã đọc được nhân sinh của Bùi Vũ Phu lại dường như không đọc ra.

Lúc này đây thấy được Bùi Đông Lai có thể né được một đao của mình thì Đằng Dã liền kinh ngạc.

Sau khi dùng ám khí thất bại thì hắn liền dùng đao nhưng lúc này một đao cũng thất bại thì hắn cũng không tiếp tục công kích mà là đứng nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, trong đôi mắt hiện lên vẻ khiếp sợ, giống như là đang hỏi: “Điều này làm sao có thể? Người dựa vào cái gì mà có thể né được một đao kia?”

- Vừa rồi hắn đã may mắn tiến vào cảnh giới Vô Tâm cho nên mới né được một đao của con.

Mất thấy Đằng Dã không công kích nữa thì Y Hạ Nhãn ngồi ở dưới đài liền nhìn ra niềm tin chiến thắng của Đằng Dã đã bắt đầu lay động, hắn lập tức nhắc nhở:

- Tiếp tục công kích, trong vòng một trăm đao nữa hắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Nghe được lời nhắc nhở của Y Hạ Nhãn thì sắc mặt Đằng Dã thay đổi, chiến ý trên người hắn liền bùng nổ, niềm tin chiến thắng đã trở về với bản thân.

- Mà sẽ không có cơ hội.

Tuy rằng lúc này ăn trọn một cước của Đằng Dã vào tay nhưng mà trên người của Bùi Đông Lai cũng không có vết thương trí mạng. Lúc này đây thấy được niềm tin của Đằng Dã đã khôi phục lại thì hắn liền mở miệng ra nói, đồng thời ánh mắt nhìn vào cánh tay trái của Đằng Dã. Điều này giống như muốn nói: “ Cho dù mày phong bế huyết đạo để cầm máu, không cho khí kinh đã tiết ra ngoài thì đã sao, nhưng mà lúc mày vận kinh thì sẽ ảnh hưởng đến vết thương, căn bản là không thể ngăn cản được khí kinh tiết ra ngoài.”

Thấy được ánh mắt của Bùi Đông Lai, trong lòng Đằng Dã vừa động, thấy được vết máu trên cánh tay trái của mình thì hắn cũng hiểu được điều này.

Một khi hắn hết thể lực đi trận chiến này người bại chính là hắn.

- Con chó TQ kia, một câu của mày há có thể làm cho tâm trí của tao tan rã?

Hiểu được điểm này thì Đằng Dã liền hiểu được nhất định trong thời gian ngắn mình cần phải giết chết Bùi Đông Lai cho nên hắn liền cười lạnh một tiếng:

- Chịu chết đi.

Dứt lời, cả người liền động.

Cả người Đằng Dã liền biến mất, trong nháy mắt đã đến trước người Bùi Đông Lai, rồi vung đao lên chém về phía Bùi Đông Lai.

Lúc này đây Bùi Đông Lai liền dùng bộ pháp “Thiên đình phát kính, tức để dưng tuyền” để né tránh chứ không dám lấy cứng đấu cứng.

Bùi Đông Lai cứ né tránh mà Đằng Dã cứ cầm đao mà chém, đao thế uy mãnh mà xảo trá, đao sau nhanh hơn đao trước.

Giờ phút này, tuy rằng Đằng Dã đang bị thương nhưng mà năng lực của hắn đã được phát huy tới mức cực hạn, thậm chí là có khuynh hướng đột phát Hóa Kính.

Lúc này khi Đằng Dã sử dụng tay không để công kích thì Bùi Đông Lai có thể né tránh một cách thoải mái nhưng mà lúc này trên tay của Đằng Dã còn có thêm một thanh đao nữa, tuy rằng Đằng Dã không chém trúng Bùi Đông Lai nhưng mà đao phong sắc bén đã cắt nát đi quần áo trên người Bùi Đông Lai, khiến cho da thịt hắn chảy máu, vết máu loang lổ.

- Giết.

- Giết con chó TQ kia.

Mắt thấy khí thế của Đằng Dã hùng hục thì những võ giả người NB liền kích động đứng lên, lớn tiếng gào thét, lấy thanh trợ uy để gia tăng khí thế cho Đằng Dã.

“Vù”

Quả nhiên, nghe được tiếng hoan hô của đám người NB thì đao thế của Đằng Dã càng trở nên mạnh hơn, một đao của hắn thiếu chút nữa là chặt đứt cánh tay của Bùi Đông Lai.

Mặc dù là vô cùng nguy hiểm nhưng mà Bùi Đông Lai cũng không có rời loại, ở hắn xem ra khi Đằng Dã không còn kiên trì được thì đó chính là giờ chết của hắn.

Trong lòng Bùi Đông Lai hiểu được điểm này thì Bùi Vũ Phu tự nhiên là hiểu được nhưng mà Hạ Y Na cùng Tần Đông Tuyết ngồi ở một bên lại không rõ.

Mắt thấy Bùi Đông Lai cứ mãi né tránh hơn nữa vết máu loang lổ khắp nơi thì Tần Đông Tuyết chỉ cảm thấy rằng bản thân mình bị người ta dùng dao găm khía từng thớ thịt, vô cùng đau đớn.

Đau lòng không chỉ có một mình Tần Đông Tuyết mà bên này Hạ Y Na cũng khóc, lúc này đây bàn tay của Tần Đông Tuyết nắm chặt lấy bàn tay của Hạ Y Na rồi sau đó nàng liền hát lên.

Ngạo khí diện đối vạn trọng lăng nhiệt huyết tượng na hồng nhật quang đảm tự thiết đả cốt như kim cương hung khâm bách thiên trượng nhân quang vạn lý trường...

Trong tiền giết đầy trời, giọng hát của Tần Đông Tuyết trực tiếp bị chìm ngập bất quá nàng cũng không có dừng lại mà tiếp tục hát lên.

Hát, Hạ Y Na ở bên cạnh Tần Đông Tuyết cũng hát, thậm chí là Bùi Vũ Phu cùng Cô Độc Phong Ảnh hai người cũng hát lên.

”Ngã phát phần đồ cường tổ hảo hán tổ cá hảo hán tử mỗi thiên yếu tự cường nhiệt huyết nam nhi hán bỉ thái dương canh quang...”

Bùi Vũ Phu vừa mới hát lên thì những người TQ ngồi trong quyền tràng liền đứng dậy nhìn xuống phía lôi đài rồi lại hát lên, giọng ca đỉnh tai nhức óc, giống như là muốn hát tung cả nóc của quyền tràng này lên.

Tiếng ca làm cho khí thế trên người Đằng Dã yếu bớt đi, thậm chí tín niệm chiến thắng trong lòng hắn đã vỡ vụn ra.

Khí thế yếu bớt, niềm tin dao động, thể lực của Đằng Dã cũng đã sắp hết, Đằng Dã sắp tiêu rồi.

“Vù”

Đằng Dã lại chém ra một đao nhưng bởi vì thể lực đã hết nên vô luân là tốc độ hay lực lượng cũng không đáng để nhắc tới.

Bùi Đông Lai khẽ lóe lên, dễ dàng thoải mái né được một đòn công kích của Đằng Dã, chân phải đột nhiên đá ra, đá thẳng vào cổ tay của Đằng Dã.

“Bốp”

Cổ tay của Đằng Dã đã bị chân của Bùi Đông Lai đánh trúng, thanh Lãng Phong ở trong tay đã rơi xuống, hắn giống như là miếng thịt bò ở trên thớt, kế tiếp là tùy ý để Bùi Đông Lai làm thịt.

”Làm một hảo hán phải có nhiệt huyết so với mặt trời...”

Tiếng ca rung trời.

Ngay sau đó.

Không đợi Bùi Đông Lai ra tay, đột nhiên một đạo thân ảnh giống như là quỷ mị bắn nhanh về phía Bùi Đông Lai.

Là Y Hạ Nhẫn.

- Cút.

Một tiếng gầm vang lên.

Vũ Phu ra tay.

473. Chương 466: T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (7)

Y Hạ Nhẫn vừa ra tay thì Bùi Vũ Phu liền nhận ra.

- Cút.

Tiếng gầm của Bùi Vũ Phu liền vang vọng khắp quyền tràng, tuy rằng không lần áp được những lời hát quốc ca kia nhưng lại vang vào trong tai của mỗi người, khiến cho mọi người trong quyền tràng chỉ cảm thấy khí huyết trong người quay cuồng.

So với những võ giả mà nói thì bởi vì khoảng cách giữa Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na đối với Bùi Vũ Phu quá gần cho nên sắc mặt của 2 người bọn họ trở nên trắng bệch, cảm thấy khó thở.

Không đợi tiếng gầm giận dữ biến mất thì cả người Bùi Vũ Phu đã bắn lên liền xuất hiện trên lôi đài, giống như là một tòa núi lớn chắn trước người Y Hạ Nhẫn.

“Keng”

Tiếng soạt đao vang ra, Bổng Đô Ngự Hồn đã được rút ra, Y Hạ Nhấn liền rút đao, chém về phía Bùi Vũ Phu. Một đao này vô cùng đơn giản, đơn giản đến nỗi cho dù là người bình thường cũng có thể làm được.

Nhưng mà.

Một đao này đã chứa cả Tinh, Khí, Thần của Y Hạ Nhấn, đao chưa tới thì ý niệm của Y Hạ Nhấn đã tập trung vào Bùi Vũ Phu, làm cho Bùi Vũ Phu muốn tránh cũng không được.

“Vù”

Một đao chém ra, không khí liền vang lên những tiếng vang giòn.

Đối mặt với một đao có uy thế khủng bố của Y Hạ Nhấn thì Bùi Vũ Phu không có né tránh, vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Nhưng mà.

Ngay khi thanh Bổng Đô Ngự Hồn vừa chém xuống đầu của Bùi Vũ Phu thì đột nhiên Bùi Vũ Phu liền biến mất, giống như là chưa từng bao giờ xuất hiện ở nơi này vậy.

Nhập Thần?

Vô Tâm!

Cả người Y Hạ Nhấn liền chấn động, vội vàng thu đao.

Muộn rồi.

Cả người của Bùi Vũ Phu nhẹ nhàng né tránh một đao của Y Hạ Nhấn, sau đó cả người liền bắn ra, bay thẳng về phía Y Hạ Nhấn.

Giờ phút này.

Không một ai có thể hình dung được tốc độ của Bùi Vũ Phu nhanh đến mức nào, trong chớp mắt thì dòng khí xung quanh người Bùi Vũ Phu liền động lại, không phát ra một tiếng gió nào cả, nhưng mà Y Hạ Nhấn lại cảm thấy được cả người của hắn giống như là đang đứng trước một trận bão vậy.

Bùi Vũ Phu liền hóa thủ thành chưởng, vỗ mạnh vào thanh Bổng Đô Ngự Hồn.

“Bang..Bang”

Một chưởng đánh ra, không khí xung quanh giống như là bị đốt pháo vậy, những tiếng nổ vang lên.

Không Bạo.

- Hắn...hắn đã mạnh đến mức này rồi sao?

Một suy nghĩ liền hiện lên trong đầu của Long Vương Diệp Cô Thành.

“Vù”

Trong lúc đó, cánh tay của Bùi Vũ Phu đã vỗ mạnh vào thanh Bổng Đô Ngự Hồn được xưng là bảo đao của NB.

“Ông”

Tiếng chưởng vang lên, cả thanh đao Bổng Đô Ngự Hồn giống như là bị tổn thương vậy, phát ra những tiếng kêu rên, thanh đao run rẩy không thôi.

Bất quá bởi vì đây chính là thanh bảo đao thượng cổ của NB cho nên chất liệu rèn đao cũng rất đặc biệt, cũng không bị một chưởng này của Bùi Vũ Phu đánh nát.

Cùng lúc này, chủ nhân của thanh Bổng Đô Ngự Hồn là Y Hạ Nhấn chỉ cảm thấy được một lực đạo khủng bố từ thanh đao truyền đến, làm cho cánh tay phải cầm đao của hắn phải run lên, cảm giác giống như là có người nào cầm búa đập vào người hắn vậy, hồ khẩu của hắn liền vỡ ra, máu tươi chảy xuống, truyền đến một cơn đau nhức.

“Vù”

“Kịch”

Sau đó, không đợi Y Hạ Nhẫn vận kinh để ổn định chuôi đao thì cả thanh Bổng Đô Ngự Hồn đã rời khỏi tay hắn, đâm thẳng vào mặt đất ở phía trước.

Một chương.

Bùi Vũ Phu chỉ dùng một chương đã trực tiếp làm cho Y Hạ Nhẫn mất đi thanh Bổng Đô Ngự Hồn đang cầm ở trong tay.

Kết quả này đã nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người có mặt ở trong quyền trằng ngày hôm nay.

Khiếp sợ thì khiếp sợ nhưng mà dù sao thì Y Hạ Nhẫn cũng đạt đến cảnh giới Cương Kính cho nên ý chí của hắn cũng không phải là kém. Hắn biết rằng bản thân đã mất đi đao cũng không phải là đối thủ của Bùi Vũ Phu cho nên trong nháy mắt thì hắn liền lui ra.

Tất cả chuyện này tuy rằng viết ra thì vô cùng phức tạp nhưng mà chỉ diễn ra trong vòng vài cái nháy mắt, khiến cho những võ giả có thực lực trung bình không thể thấy rõ.

Cùng lúc đó, Đằng Dã thấy được sự phụ của mình bị Bùi Vũ Phu dùng một chiêu đánh lui thì trong lòng hắn liền nhắc lên kinh đào sóng lớn đồng thời hắn cũng hiểu được sự phụ của hắn không phải là đối thủ của Bùi Vũ Phu.

Hiểu được điểm này thì hắn không nói hai lời, lập tức vận dụng toàn bộ kinh lực trong người rồi tay phải hóa thành thủ đao bổ về phía Bùi Đông Lai.

Tuy rằng một chiêu này của Đằng Dã đã không còn mạnh như lúc đầu trận nhưng mà hắn muốn đánh Bùi Đông Lai nhân lúc Bùi Đông Lai không kịp phòng bị. Bảo đảm sẽ giết chết được Bùi Đông Lai, kể từ đó cho dù trận này sự phụ của hắn nhận thì song phương cũng là đánh ngang tay.

Tuy rằng lúc này Bùi Đông Lai bị trận chiến của Bùi Vũ Phu và Y Hạ Nhẫn hấp dẫn nhưng mà khí huyết của hắn liền cảm ứng được Đằng Dã, khi thấy được Đằng Dã không biết tự lượng sức chủ động công kích mình thì Bùi Đông Lai cũng không có né tránh, tay phải liền vung lên, dùng sức cương ngạnh với một chiêu của Đằng Dã.

Thất Thương.

Một lần nữa Bùi Đông Lai lại dùng Thất Thương.

- Gãy cho ta

“ Rầm”

“Rắc”

Tiếng va chạm và tiếng xương gãy liền vang lên cùng một lúc, Thất Thương ẩn chứa 4 tầng kinh lực liền đánh về phía Đằng Dã làm cho cánh tay của hắn liền chấn nát.

Cả người Đằng Dã liền chấn động, giống như một quả bóng bị người ta sút vào vậy, liền bay người trở lại.

- Đằng Dã.

Thấy một màn như vậy thì Y Hạ Nhẫn liền kêu lên nhưng mà lại không ra tay.

Bởi vì hắn có thể phát hiện được Bùi Vũ Phu đang tập trung vào người hắn, chỉ cần hắn có hành động gì thì Bùi Vũ Phu sẽ liền ra tay.

Một quyền đánh nát cánh tay của Đằng Dã, đem Đằng Dã đánh bay ra ngoài thì Bùi Đông Lai cũng không có dừng lại, cả người của hắn liền phát kinh, 2 chân giống như là 2 quả đạn pháo, cả người giương lên, nội tức liền thu liễm lại, cả người giống như là quỷ mị, liền nhảy lên, lao thẳng tới Đằng Dã.

Lúc này đây thì cả người của Đằng Dã cảm thấy vô lực cho nên hắn chỉ có thể trở mắt nhìn Bùi Đông Lai hướng về phía mình mà bắn tới.

- Sư phụ, cứu con.

Hơi thở tử vong liền bao phủ lấy hắn cho nên khiến hắn liền kêu lên một tiếng thê thảm.

Không một ai trả lời.

Không đợi giọng nói của Đằng Dã biến mất thì hữu quyền của Bùi Đông Lai đã nắm lại, một quyền liền xuất ra.

Câu Quyền.

Giờ phút này thì Bùi Đông Lai cũng không có sử dụng “Thất Thương” mà dùng một quyền bình thường nhưng mà lực đạo lại vô cùng khủng bố Câu Quyền.

“Rầm”

Một quyền đánh ra vào Đằng Dã làm cho cả người của Đằng Dã liền bay lên trời, quay ngược lại về phía quyền tròng.

“Phốc”

Trên không, cả xương lưng của Đằng Dã đã bị một quyền của Bùi Đông Lai đánh nát, hắn há mồm phun ra một ngụm máu rồi sau đó liền giống như điều đứt dây.

Cùng lúc này, trên chỗ khan giả dành cho người người NB thì lúc này bọn hắn thấy được Bùi Vũ Phu chỉ dùng một chiêu đã có thể đánh rơi thanh Bối Đô Ngự Hồn trong tay của Y Hạ Nhẫn thì bọn hắn liền há to miệng, lúc này thấy được Bùi Đông Lai đánh Đằng Dã tới bởi hoa lá như thế thì miệng bọn hắn lại càng mở rộng ra.

Trong đó, một số ít võ giả thấy được thực lực của cha con Bùi gia thì bọn hắn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cả người run lên.

- Đằng Dã.

Y Hạ Nhẫn tru lên, 2 mắt đỏ bừng, ánh mắt phiếm hồng nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, cả giác kia giống như là đang nhìn vào con mồi, hận không thể lập tức đi lên mà xé nát Bùi Đông Lai ra.

- Cho ngươi.

Thấy được ánh mắt lạnh như băng của Y Hạ Nhẫn thì tuy rằng Bùi Đông Lai đã bị áp lực nhưng mà hắn vẫn không có hoảng sợ mà liền hét lên một tiếng rồi nhảy lên, chân phải đột nhiên bắn ra, nhắm vào đầu của Đằng Dã mà đá vào.

“Bịch”

Một cước của Bùi Đông Lai đã đá thẳng vào đầu của Đằng Dã.

“...”

Tiếng da thịt bị xé nát liền vang lên.

“Phốc”

Trong khoảng khoảnh đó thì đầu của Đằng Dã liền văng ra, cột máu phóng lên cao, nhuộm đỏ cả lối đi.

“Vù”

Cái đầu của Đằng Dã liền bắn về phía bên cạnh Y Hạ Nhẫn.

- Chết.

Thấy được một màn như vậy thì Y Hạ Nhẫn liền rít gào lên một tiếng giống như là lệ quỷ, cầm lấy ám khí ở trong người, mang theo sự tức giận rồi liền vọt tới phía Bùi Đông Lai.

474. Chương 467: T-n Luận Võ, Trận Chiến Có Một Không Hai (8)

Ám khí trong tay phóng ra.

Trơ mắt đứng nhìn Đẳng Dã bị một cước của Bùi Đông Lai đánh rơi đầu, lửa giận trong người Y Hạ Nhẫn liền bộc phát, hắn liền cầm ám khí trong tay phóng ra.

“Vù”

“Vù”

“Vù”

“Vù”

Tiếng xé gió vang lên, 4 miếng ám khí hình chữ Vạn liền bắn ra về phía Bùi Đông Lai.

“Lộp bộp”

Cảm nhận được sát cơ của Y Hạ Nhẫn, trong lòng Bùi Đông Lai liền chấn động, ý thức liền trống không, muốn tránh cũng không còn kịp nữa rồi.

“Vù”

Vào lúc này, Bùi Vũ Phu giống như là quỷ mị xuất hiện trước người Bùi Đông Lai, tay phải của Bùi Vũ Phu liền vung lên, tay áo mở rộng ra, đột nhiên ra quyền, trực tiếp đem 4 miếng ám khí hình chữ Vạn thu vào trong tay áo.

Ách?

Thấy được một màn như vậy thì những người NB ngồi trên chỗ khan đài kia liền thiếu chút nữa hô mê bất tỉnh.

Lấy thực lực Cường Kính của Y Hạ Nhẫn, hơn nữa lại ném toàn lực, mà Bùi Vũ Phu vung tay áo lại có thể giữ được hay sao?

Không riêng gì đám người NB mà ngay cả Dracula cùng các cường giả của các tổ chức khác khi thấy được cảnh này đều cả kinh há hốc mồm.

Dường như bọn hắn không tin được tất cả những chuyện này là sự thật.

Không tin?

“Hừ”

Bùi Vũ Phu hừ lạnh một tiếng, tay áo lại vung lên, 4 miếng ám khí liền bay ngược lại phía Y Hạ Nhẫn.

Lúc Bùi Vũ Phu ném 4 miếng ám khí này thì dường như là không phát ra bất kỳ một tiếng động nào, tốc độ nhanh đến nỗi trừ Long Vương Diệp Cô Thành ra thì những người khác đều không thấy rõ.

Giống như đám người Dracula, ngay cả bản thân của Y Hạ Nhẫn cũng không ngờ rằng Bùi Vũ Phu chỉ vung tay áo lên là có thể thu được những miếng ám khí của mình.

Nhưng mà.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, hắn cũng đã đoán được Bùi Vũ Phu sẽ dùng “ Gậy ông đập lưng ông” cho nên khi tay Bùi Vũ Phu vung lên thì hắn liền né tránh.

Đã muộn.

“Phốc”

“Phốc”

2 miếng ám khí đã bắn thẳng vào đùi của Y Hạ Nhẫn, xuyên qua đùi của hắn, xuất hiện 2 lỗ thủng, máu tươi trong đó liền phun ra.

“Bịch”

Động mạch trên đùi đã bị cắt đứt làm cho khí kinh trong người của Y Hạ Nhẫn tiết ra, thân thể lập tức mất đi trọng tâm, một đầu ngã xuống.

“Ách..”

Xảy ra một màn bất thành linh khiến cho toàn bộ mọi người đều há to miệng, mở to 2 mắt mà nhìn.

Trong lúc nhất thời thì cả quyền tràng liền im lặng.

“Bá”

Một lát sau, mọi người liền đem ánh mắt từ trên người Y Hạ Nhẫn dời lên Bùi Vũ Phu, đại đa số tất cả ánh mắt của mọi người đều tràn ngập vẻ khiếp sợ cùng kính sợ.

“Bộp”

Lúc này đây, Bùi Vũ Phu lên từng bước, mỗi bước đi của Bùi Vũ Phu đều để lại một dấu lớn trên mặt đất làm bằng bê tông này, làm cho cả quyền tràng rung lên, khiến cho toàn bộ mọi người đều cảm thấy căng thẳng.

- Nếu chỉ là luận võ thì ta có thể cho ngươi một mạng.

Vừa đi Bùi Vũ Phu vừa mở miệng, giọng nói bình thản nhưng lại trực tiếp tuyên án cái chết giành cho Y Hạ Nhẫn:

- Nhưng mà, 2 lần ngươi muốn giết con trai ta.

Nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế thì tất cả mọi người, kể cả Y Hạ Nhẫn đều biết rằng nơi này sẽ là nấm mồ giành cho Y Hạ Nhẫn.

- Ta đã đột phá Nhẫn Thuật Cửu Đoạn, dựa theo cảnh giới võ học của đám Tung Cầu chúng mày thì đã bước chân vào cảnh giới Cương Kính trong truyền thuyết nhưng mà, tại sao tao lại không tạo được uy hiếp đối với ngươi, tại sao ngươi lại mạnh như vậy?

Mặc dù biết rõ khó thoát khỏi cái chết nhưng mà Y Hạ Nhẫn lại không cảm thấy sợ hãi, ánh mắt của hắn nhìn vào Bùi Vũ Phu, giọng nói khàn khàn hỏi.

“Bộp!Bộp”

Trả lời Y Hạ Nhẫn chính là những tiếng bước chân của Bùi Vũ Phu.

- Ngươi.... ngươi đã đạt đến cảnh giới gì rồi?

Mắt thấy Bùi Vũ Phu ngày càng tới gần thì Y Hạ Nhẫn không cam lòng mà rống to, cảm giác kia giống như nếu hắn không biết được đáp án thì hắn chết sẽ không nhắm mắt.

Cảnh giới gì?

Không riêng gì Y Hạ Nhẫn mà toàn bộ mọi người trong quyền tràng này đều muốn biết điểm này.

Vẫn không trả lời.

Bùi Vũ Phu xuất hiện trước người Y Hạ Nhẫn.

- Nói cho ta biết, ngươi nói cho ta biết.

Y Hạ Nhẫn rống to, cố gắng đứng lên.

“Vù”

Trả lời Y Hạ Nhẫn chính là một chưởng của Bùi Vũ Phu.

Một chưởng này nhắm vào ngay đỉnh đầu của Y Hạ Nhẫn mà chưởng đến.

“Bốp”

Một chưởng đánh ra, giọng nói của Y Hạ Nhẫn liền ngừng lại, lục phủ ngũ tạng cùng toàn bộ xương cốt của hắn liền bị chấn nát.

“Tê”

Thấy được cảnh tượng như thế thì đám người NB liền nhìn về phía Bùi Vũ Phu giống như là nhìn thấy quỷ, cả người không ngừng run lên.

- Nếu các vị muốn trả thù cho Y Hạ Nhẫn, bảo vệ cho vinh quang của giới võ học NB thì cứ tiếp tục bước lên, tôi sẽ nghênh chiến với mọi người.

Thấy được động tĩnh của đám người NB thì Bùi Vũ Phu ngẩng đầu nhìn lại, từ từ mở miệng, giọng nói không lớn nhưng đủ để mọi người nghe được.

Tiếp tục bước lên?

Không phải là tìm chết sao?

“Bịch”

“Bịch”

Nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế thì 2 gã võ giả NB không đủ thực lực liền sợ tới mức hôn mê, mà một đám võ giả còn lại thì giống như là chuột thấy mèo vậy, cả đám người không ai dám ứng chiến.

Mất thấy không ai dám ứng chiến thì Bùi Vũ Phu liền đi đến thanh Bô Đô Ngự Hồn kia, rồi nắm lấy thanh đao, rút ra khỏi vỏ.

“Keng”

Thanh Bô Đô Ngự Hồn được rút ra, lưỡi đao liền xuất hiện.

- Nếu các vị đã không dám chiến thì tôi sẽ cho các vị chạy trở về NB.

Bùi Vũ Phu cầm lấy thanh Bô Đô Ngự Hồn, mặt không chút thay đổi mà nói:

- Nhưng mà nếu sau này có võ giả nào của NB dám vào TQ giết bậy thì cả giới võ học NB sẽ giống như thanh đao này.

“Keng”

Nói xong, tiếng vang giòn truyền ra.

Đao gãy.

Thanh bảo đao thượng cổ của NB đã trực tiếp bị Bùi Vũ Phu bẻ gãy thành 2 đoạn.

“...”

Thấy được một màn này thì cả quyền tràng liền im lặng.

“Leng keng”

Sau đó Bùi Vũ Phu liền đem nó quăng xuống mặt đất giống như là quăng đi một món đồ bỏ vậy.

Y Hạ Nhẫn, Đẳng Dã chiến chết, Bô Đô Ngự Hồn biến thành 2 đoạn.

Võ học của NB lại một lần nữa bị Bùi gia hạ nhục.

Sau đó, đám người đến từ NB, Dracula, những cường giả đến từ những thế lực ngầm khác trên thế giới đều thu ánh mắt trở lại, cảm giác kia giống như nếu còn tiếp tục nhìn vào Bùi Vũ Phu thì sẽ khiến Bùi Vũ Phu chú ý, bị Bùi Vũ Phu làm thẹn.

Sau đó, bọn hắn cũng âm thầm suy nghĩ lại, nếu như bọn hắn có thể còn sống trở về thì nên báo lại với chủ nhân của bọn họ sự tình hôm nay như thế nào.

Lúc này đây, người khó chịu nhất chính là Dracula, hẳn không giống như tổ chức Mafia, Cự Phủ hay Ma Bò đến để xem xét thực lực của Bùi Vũ Phu mà hẳn đến đây là dựa vào chỉ thị của Odin, tổ chức của Thần Vồng, lấy danh nghĩa của Odin hạ chiến thư với Bùi Vũ Phu.

Hạ chiến thư.

Đây chính là mục đích hẳn đến Tung Cầu này.

Nhưng mà.

Sau khi thấy được thực lực của Bùi Vũ Phu thì hẳn đột nhiên cảm thấy rằng hình tượng vô địch của Odin trong lòng hẳn đã bị lung lay, điều này làm cho hẳn có chút chần chờ.

Àn?

Không đợi Dracula làm ra quyết định, lúc này hẳn chỉ cảm thấy được bản thân mình đang bị người khác nhìn chăm chăm, hơi thở tử vong đang bao phủ lấy hẳn làm cho hẳn không kìm lòng được mà ngẩng mặt lên nhìn, thấy được Bùi Vũ Phu đang nhìn về phía hẳn.

“Lộp bộp”

Thấy được ánh mắt của Bùi Vũ Phu, trong đầu nhớ lại cảnh Bùi Vũ Phu giết Y Hạ Nhẫn thì Dracula cũng sợ tới mức đá không ra một giọt.

Sau đó, không đợi Dracula ổn định tâm thần thì ánh mắt của Bùi Vũ Phu đã lướt qua những người đại biểu cho những thế lực ngầm có mặt trong quyền tràng này.

Hễ làm ai bị Bùi Vũ Phu dùng ánh mắt quét qua thì liền cúi đầu không nói, cả người cứng ngắc, một cử động cũng không dám.

- 20 năm trước, ta từng nói người phạm TQ ta, dù xa cũng giết.

Cả quyền tràng im lặng, giọng nói uy nghiêm của Bùi Vũ Phu giống như là sấm rền nổ vang:

- Ngày hôm nay, những lời nó còn hữu hiệu. Trở về nói cho chủ nhân của các ngươi biết, nếu để cho ta biết được có tổ chức nào muốn nhúng tay vào TQ thì cha con Bùi gia ta sẽ khiến nó biến mất trên bản đồ.

475. Chương 468: Nhất Chiến Chi Uy (thượng)

Bên tai vang lên lời nói như đinh đóng cột của Bùi Vũ Phu, cảm nhận được sự uy nghiêm trong giọng nói của Bùi Vũ Phu thì đám người kia liền ủ rũ, căn bản không dám lên tiếng.

Không riêng gì bọn hẳn mà ngay cả Hắc Hùng, Raahe, Gates cũng cúi đầu không dám nhìn vào khuôn mặt Bùi Vũ Phu. Mà Odin thì tạm thời quên đi việc hạ chiến thư với Bùi Vũ Phu, mà hẳn tính toán đem chuyện này bẩm lại cho Odin, để Odin tự mình định đoạt.

So với đám người Dracula thì đám người TQ nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế thì ánh mắt liền trở nên sùng bái nhìn vào Bùi Vũ Phu.

Phạm vào TQ, dù xa cũng giết.

Mỗi một người TQ đều muốn hét lại câu này.

Nhưng mà.

Bọn hẳn rất rõ ràng, cả TQ rộng lớn như thế này thì chỉ có một mình Bùi Vũ Phu mới dám nói câu này.

- Vũ Phu a Vũ Phu, hôm nay cuối cùng ta cũng biết năm đó vì sao Văn Tình lại chọn ông rồi, trên tình trường tôi thua ông tâm phục khẩu phục.

Lúc này đây thấy được khí thế hào hùng của Bùi Vũ Phu thì Hạ Hà không nhịn được mà nói nhỏ.

Không riêng gì Hạ Hà mà ngay cả Long Vương Diệp Cô Thành cũng khâm phục Bùi Vũ Phu, nhưng mà khâm phục rất nhiều còn mang theo vài phần không cam lòng, không cam lòng vì lúc nào Bùi Vũ Phu cũng nằm ở thế dưới.

- Qua tử, quá ngu rồi.

Mắt thấy Bùi Vũ Phu nói như lời này khiến cho đám người kia im miệng thì Bùi Đông Lai cười khở, mở to mắt nhìn vào Bùi Vũ Phu.

- Giết hấn là việc phải làm.

Mắt thấy còn mình khen ngợi thì khí thế trên người Bùi Vũ Phu biến đổi, dường như lại biến thành một người què chân, mặc chiếc áo rách nát, lái chiếc taxi, lúc nào cũng nở ra nụ cười ngây ngô:

- Nhưng mà con, lấy thực lực Âm Kính của mình có thể giết chết tên tiểu tử đạt đến cảnh giới Bán Bộ Hóa Kính, thật sự là một việc đánh kiêu ngạo.

- Qua tử, chúng ta không nên tang bốc cho nhau nữa, có được không?

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười.

”Ha ha...”

Bùi Vũ Phu cười lớn, ôm bả vai Bùi Đông Lai rồi đi xuống lôi đài.

Dưới lôi đài, lúc này 2 người Hạ Y Na và Tần Đông Tuyết đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Mắt thấy cha con Bùi Vũ Phu đi xuống lôi đài thì cả 2 liền nắm chặt tay, vẻ mặt phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai.

Dường như đối với các nàng mà nói thì trận chiến lúc này đối với các nàng là một cơn ác mộng.

Thấy được Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na nắm tay lẫn nhau thì Bùi Đông Lai vốn là ngẩn ra sau đó hấn liền lộ ra nụ cười ngây ngô giống như là Bùi Vũ Phu.

Thấy được bộ dạng kia của Bùi Đông Lai thì Tần Đông Tuyết hé miệng cười khê, mà Hạ Y Na cũng là bị chọc cười. Lặng yên lau đi nước mắt trên mặt.

- Đông...Đông Lai ca, ca thật sự rất ngu bức.

Bởi vì có mặt của đám người Bùi Vũ Phu nên 2 người Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na xấu hổ không dám mở miệng, so ra mà nói thì Hồn Thế Ma Vương Đông Phương Lãnh Vũ hoàn toàn không biết hai chữ như thế nào viết mất tự nhiên, hấn liền kích động chạy đến trước mặt Bùi Đông Lai, trong đôi mắt tràn ngập vẻ sùng bái.

Nói xong, vẻ mặt của Đông Phương Lãnh Vũ lại kích động nhìn vào Bùi Vũ Phu ở một bên:

- Đương nhiên là Bùi thúc cũng càng ngu bức hơn nữa, không không ngu bức không đủ hình dung, quả thật chính là...chính là....

Đông Phương Lãnh Vũ muốn tìm từ nào để hình dung nhưng mà nín của nửa ngày cũng không tìm được.

- Con trai của tiểu Thần đây à?

Bùi Vũ Phu cười nói:

- Không lớn không nhỏ, cha của cháu gọi ta là thúc, cháu cũng gọi là thúc sao?

- Hả?

Đông Phương Lãnh Vũ nghe vậy, vẻ mặt quỳnh lên, theo sau nhìn thấy Bùi Đông Lai, nói:

- Cháu là đệ đệ của Đông Lai ca, tự nhiên kêu ngài là thúc rồi.

Lời của Đông Phương Lãnh Vũ vừa thốt ra thì tất cả mọi người đều bị chọc cười. Cùng lúc đó, Quý Hồng, Liễu Nguyệt cùng 3 người Hạ Hà đã đi tới.

- Bùi thúc.

- Ân nhân.

Quý Hồng cùng Liễu Nguyệt liền mở miệng, trong đó ánh mắt của Quý Hồng nhìn về phía Bùi Vũ Phu đầy vẻ sùng bái mà ánh mắt của Liễu Nguyệt lại lộ ra sự cảm kích, cảm kích vì ăn tri ngộ năm đó.

Bùi Vũ Phu cười cười rồi gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Hạ Hà.

- Như thế nào? Vũ Phu, làm bộ như không biết Hạ bàn tử ta a?

Mắt thấy ánh mắt Bùi Vũ Phu quét tới, Hạ Hà tức giận, nói:

- Ta nói cho ông biết, trước kia Hạ bàn tử ta với ông là tình địch nhưng bây giờ chúng ta là thông gia.

Hạ Hà vừa nói xong thì khuôn mặt của Hạ Y Na liền ửng đỏ, hận không thể tìm lỗ nào để chui vào.

Ngượng ngùng rất nhiều, Hạ Y Na nhịn không được dùng dư quang nhìn Tần Đông Tuyết liếc mắt một cái, thấy Tần Đông Tuyết cũng không có bởi vậy tức giận thì trong lòng nàng mới thở phào, đồng thời nàng cũng cảm thán phong cách đối nhân xử thế của Tần Đông Tuyết, ở trong lòng nàng đã tràn ngập cảm kích, cảm kích Tần Đông Tuyết cho nàng có cơ hội cùng Bùi Đông Lai cùng một chỗ.

Nghe được Hạ Hà nói như thế thì Bùi Vũ Phu cũng không có kinh ngạc, mà là cười nói:

- Đã sớm nghe nói qua Hạ bàn tử ông rất lưu manh, hôm nay vừa thấy quả thế.

”Ha ha...”

Hạ Hà ha ha cười, nói:

- Mấy ngày trước khi Đông Nam rời khỏi Tây Nam thì ta còn nói tết năm nay ông với ta phải cùng say một trận, nhưng mà đêm nay lại đứng dịp, chúng ta nhất định uống thống khoái.

- Được.

Bùi Vũ Phu cười đồng ý. Sau đó nói:

- Mọi người cứ trò chuyện đi, ta lên đó đã.

Nói xong thì Bùi Vũ Phu đi về phía chỗ đám người TQ.

Mắt thấy Bùi Vũ Phu đi tới thì toàn bộ đám người TQ đều tỏ ra sùng bái nhìn vào Bùi Vũ Phu.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Đại đệ tử Võ Đang là Lãnh Vô Cực.

Dưới ánh đèn, hắc cau mày, nhìn về phía Bùi Vũ Phu ánh mắt thực phức tạp.

...

Sau khi bắt chuyện với mọi người thì ánh mắt của Bùi Vũ Phu nhìn về phía Diệp Cô Thành đứng ở cách lối vào không xa.

Dường như đã nhận ra ánh mắt của Bùi Vũ Phu nên Diệp Cô Thành liền ngược mắt nhìn lên.

Ánh mắt 2 người tiếp xúc, dường như 2 người đã hiểu được ý tứ của đối phương.

- Thông gia, các vị đại sư này cũng muốn uống rượu, chúng ta đến võ quán Vịnh Xuân của Thái sư phụ đi?

Bùi Vũ Phu trở lại bên cạnh Hạ Hà, cười hỏi.

Hạ Hà thực lưu manh gật gật đầu, nói:

- Ta không ý kiến, dù sao ta với ông uống cũng là say, cùng một đám người uống cũng là say.

Nghe được Hạ Hà nói như thế thì Hạ Y Na liền trừng mắt Hạ Hà một cái, kết quả là khiến mọi người cười ha ha.

Sau đó, đoàn người Bùi Vũ Phu liền rời khỏi quyền tràng ngầm, cùng nhau đi đến võ quán Vĩnh Xuân.

Khi nhóm người rời đi thì hơn 10 thành viên Long Nha xuất hiện ở lối ra.

Dường như là tin tưởng với Bùi Vũ Phu nên Diệp Cô Thành liền âm thầm vẫy tay để đám người Long Nha kia không kiểm tra đám người Bùi Vũ Phu có mang theo máy ảnh hay không, liền trực tiếp cho đi.

Thấy đám người Bùi Vũ Phu rời đi thì những võ giả NB mới dám đứng dậy rời đi.

Có lẽ là do cái chết thê thảm của Đằng Dã và Y Hạ Nhẫn, có lẽ là sợ hãi Diệp Cô Thành sẽ ngăn lại cho nên đám người kia liền vứt lại thi thể của Đằng Dã và Y Hạ Nhẫn, ngay cả thanh Bối Đồ Ngự Hôn kia cũng không dám cầm. Cả đám giống như là đám lính Tung Cầu bị bại trận trước VN vậy, từ từ đi ra.

Không riêng gì đám võ giả NB, những thành viên của các tổ chức ngầm khác cũng bị kiểm tra, sau đó mới được cho phép rời khỏi quyền tràng ngầm này.

Mấy phút đồng hồ sau.

Bên trong một chiếc Infiniti, một gã võ giả vốn là người của Nhẫn Đường trong hội Tam Hợp liền bấm số điện thoại của Đằng Xuyên Nguyên.

- Hội trưởng, luận võ đã xong.

Điện thoại được chuyển, tên này liền cố gắng làm cho tâm tình bình tĩnh trở lại, kết quả là khoe mắt của hắn giật giật đã bán đứng hắn, giọng nói của hắn mang theo chút run rẩy.

- Kết quả ra sao?

Thấy được giọng nói khác thường của tên thủ hạ của mình thì Đằng Xuyên Nguyên liền cảm thấy đây là một dấu hiệu không tốt, trầm giọng hỏi.

- Bại...Bại rồi.

Khi nói chuyện thì trong đầu tên này không khỏi nhớ lại tình cảnh lúc nãy:

- Y Hạ Nhẫn đại sư và Đằng Dã thiếu gia đều bị đánh bại, hơn nữa bọn họ đều chết ở trên lôi đài.

- Cái gì?

Mặc dù trong lòng Đằng Xuyên Nguyên đã cảm thấy không tốt, đã chuẩn bị tâm lý nhưng mà nghe được Y Hạ Nhẫn và Đằng Dã chẳng những bị đánh bại hơn nữa còn bị giết chết thì liền kinh hãi không thôi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Hội trưởng, rõ ràng là thực lực của tên gia hỏa tên là Bùi Đông Lai kia không bằng Đằng Dã thiếu gia nhưng mà võ kỹ của hắn vô cùng cường đại, thông qua loại võ kỹ kia thì hắn đã đánh bại Đằng Dã thiếu gia. Y Hạ Nhẫn đại sư vốn muốn ngăn tên hỗn đản kia giết Đằng Dã thiếu gia, bất quá là bởi vì Bùi Vũ Phu ra tay nên cuối cùng đã không cứu được Đằng Dã thiếu gia.

Nói tới đây, tên thủ hạ kia liền tỏ ra sợ hãi:

- Hội trưởng, Bùi.... Bùi Vũ Phu kia thật sự rất mạnh, hắn chỉ dùng 3 chiêu là có thể...đánh bại Y Hạ Nhẫn đại sư.

Ở trong 200 năm qua thì trong NB thì Y Hạ Nhẫn chính là người thứ 2 đột phá được Nhẫn Thuật Cửu Đoạn, mà lại bị Bùi Vũ Phu dùng 3 chiêu đánh chết.

“Ách”

Nghe được tên thủ hạ nói điều này thì mặc dù Đằng Xuyên Nguyên có trái tim kiên cường đi chăng nữa thì cũng bị cả kinh, trong lòng hắn liền cảm thấy sợ hãi, không hề rằng nói chữ nào.

- Hội....hội trưởng, sau khi Bùi Vũ Phu giết chết Y Hạ Nhẫn đại sư thì hắn còn nói 1 câu.

Tên thủ hạ kia nhớ tới lời cảnh cáo của Bùi Vũ Phu thì do dự một chút, cuối cùng cũng là quyết định nói lại cho Đằng Xuyên Nguyên.

- Câu gì?

- Phạm vào TQ, dù xa cũng giết, nếu có tổ chức nào dám đi vào TQ thì cha con Bùi gia sẽ khiến nó phải biến mất trên bản đồ.

“Bịch”

Đằng Xuyên Nguyên nghe vậy thì tay phải run lên, điện thoại liền rớt xuống.

476. Chương 469: Nhất Chiến Chi Uy (hạ)

Bóng đêm như mực, gió đêm thổi đến, trong một chiếc Passat đang rời khỏi quyền tràng.

Trong xe, đại đệ tử Võ Đang là Lãnh Vô Cực cầm lấy điện thoại rồi bấm một dãy số.

- Chưởng giáo.

Điện thoại được chuyển, Lãnh Vô Cực cung kính mở miệng..

- Kết quả như thế nào.

Đầu bên kia điện thoại, chưởng giáo của Võ Đang là Bạch Mi đạo nhân đang ở trong đạo quán Võ Đang, trầm giọng hỏi.

- Bùi Vũ Phu chỉ dùng 3 chiêu đã đánh chết Y Hạ Nhẫn.

Lãnh Vô Cực không hề kể lại trận chiến mà chỉ nói ra kết quả.

- 3 chiêu.

Lông mày Bạch Mi đạo nhân nhú lại, lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Vâng, chưởng giáo.

Lãnh Vô Cực nghĩ đến công phu xuất thần nhập hóa của Bùi Vũ Phu thì giọng nói mang theo vẻ phức tạp, nói:

- Hơn nữa, theo như lời của Y Hạ Nhẫn kia thì bản thân hắn đã đột phá Cửu Thuật Nhẫn Đoạn, cũng chính là bước chân vào cảnh giới Cương Kính.

- Cái gì?

Nếu như lúc này nghe được Lãnh Vô Cực nói Bùi Vũ Phu chỉ dùng 3 chiêu là có thể đánh bại Y Hạ Nhẫn thì Bạch Mi đạo nhân chỉ cảm thấy kinh ngạc. Nhưng mà lúc này nghe được Bạch Mi đạo nhân nói Y Hạ Nhẫn đã bước chân vào cảnh giới Cương Kính thì hắn hoàn toàn bị chấn kinh rồi.

- Trước khi chết thì Y Hạ Nhẫn có hỏi rốt cuộc là Bùi Vũ Phu đã đạt đến cảnh giới gì rồi nhưng mà Bùi Vũ Phu lại không nói.

Lãnh Vô Cực lại bổ sung thêm.

Lại nghe được Lãnh Vô Cực nói như thế thì Bạch Mi đạo nhân cũng không có hoài nghi tin tức này, dường như hắn có thể hiểu được tâm trạng của Y Hạ Nhẫn:

- Bạch Mi ta đã hao hết tâm tư, bế quan mấy năm, dùng các loại linh dược mới có thể bước chân vào cảnh giới Cương Kính, vốn tưởng rằng có tư cách cùng Bùi Vũ Phu chiến một trận để tranh đoạt ngôi minh chủ võ lâm, hiện giờ xem ra ta đứng là ếch ngồi đáy giếng rồi, một ngày Bùi Vũ Phu còn sống thì vận mệnh của giới võ học TQ sẽ không thay đổi.

Tục ngữ có nói, thất vọng không phải là điều đáng sợ mà đáng sợ nhất chính là lúc ôm hy vọng ở trong người rồi đột nhiên cảm giác tuyệt vọng buông xuống.

Lúc này Bạch Mi đạo nhân chính là như thế, nguyện vọng đời này của hắn chính là trở thành minh chủ võ lâm để cho Võ Đang phát dương quang đại trở thành đại biểu trong giới võ học TQ.

Vì nguyện vọng này mà hấn hao hết tâm tư để làm cho thực lực của mình tăng lên, tốn hết sức mới có thể bước vào cảnh giới Cương Kính, vốn tưởng rằng nguyện vọng sẽ còn cách một khoảng không xa, nhưng kết quả lại biết được ngay cả tư cách chiến một trận với Bùi Vũ Phu thì hấn cũng không có.

Đối với hấn mà nói thì đả kích này quả thật là không thể dùng từ nào để hình dung được.

Thân là đệ tử của Bạch Mi thì Lãnh Vô Cực cũng có thể hiểu được tâm tình của sư phụ mình cho nên hấn không dám lên tiếng.

Sau khi cúp điện thoại xong thì Bạch Mi đạo nhân hít sâu một hơi, cố gắng lấy lại tinh thần rồi bấm một số điện thoại khác.

- Bạch Mi đạo nhân đạo trưởng, kết quả sao rồi?

Trong một gian phòng cao nhất của trụ sở Hồng Kinh hội tại Yên Kinh, Diệp Tranh Vành trằm lầy khăn tắm, tay cầm điện thoại nhìn về phía Tử Cẩm Thành, mang theo vài phần chờ mong mà hỏi.

- Cha con Bùi gia thắng.

Bạch Mi đạo nhân khẽ thở dài, tuy rằng Lãnh Vô Cực không nói kết quả trận chiến Bùi Đông Lai cho hấn biết nhưng mà ở hấn xem ra ở đó có Bùi Vũ Phu thì Bùi Đông Lai không có khả năng thua.

Nghe được Bạch Mi đạo nhân nói như thế thì vẻ mặt chờ mong của Diệp Tranh Vành liền biến mất.

- Thực lực của Bùi Vũ Phu đã vượt xa tưởng tượng của ta, thậm chí là dùng từ đáng sợ để hình dung.

Bạch Mi đạo nhân chỉ cảm thấy nhụt chí:

- Đời này ta không có cách nào để đuổi kịp hấn, thậm chí ta cũng không biết lúc còn sống còn có tư cách để chiến với hấn một trận hay không?

- Mạnh đến mức độ nào?

Diệp Tranh Vành nhíu mày lại, hỏi.

Sau khi sự việc ở khách sạn Yên Kinh qua đi thì hấn luôn chú ý đến nhất cử nhất động của cha con Bùi gia, hấn nằm mơ cũng muốn Bùi Vũ Phu đi gặp diêm vương.

Cho nên khi hấn biết được tin tức cha con Bùi gia sẽ chiến với Y Hạ Nhẫn thì hấn còn mong Bùi Vũ Phu sẽ bị giết chết trên lôi đài.

Hiện giờ, Bạch Mi đạo nhân chẳng những nói cho hấn biết cha con Bùi gia bình yên vô sự, hơn nữa còn nói thực lực của Bùi Vũ Phu đã mạnh không thể tưởng tượng nổi, đây không phải là đả kích đối với hấn sao?

Bởi vì hấn biết một ngày Bùi Vũ Phu còn sống thì hấn không dám động vào Bùi Đông Lai, ngược lại khi Bùi Vũ Phu đã chết đi thì hấn tin tưởng bản thân sẽ có hơn một vạn phương pháp để đùa chết Bùi Đông Lai!

- Trên đời này hấn là không ai có thể chiến thắng hấn.

Bạch Mi đạo nhân trầm ngâm sau một lúc lâu, miệng phẩm khở nói.

“Lộp bộp”

Nghe được Bạch Mi đạo nhân nói như thế thì Diệp Tranh Vành liền cảm thấy xong rồi.

- Diệp công tử, lấy thực lực của Bùi Vũ Phu thì chỉ có 3 lại tình huống mới có thể chết.

Bởi vì đã đạt được hiệp nghị với Diệp Tranh Vành cho nên Bạch Mi đạo nhân có thể hiểu được tâm tình của Diệp Tranh Vành lúc này.

- 3 loại nào?

- Thứ nhất, tuân theo quy luật tự nhiên, sinh lão bệnh tử. Bất quá, dựa vào sách cổ ghi lại thì người luyện võ đến mức tận cùng tuy rằng không thể cải lão hoàn đồng nhưng mà có thể sống lâu hơn so với người bình thường.

Bạch Mi đạo nhân từ từ nói.

Diệp Tranh Vành nghe vậy thì không nói gì, dựa theo lời của Bạch Mi đạo nhân thì Bùi Vũ Phu sẽ không chết trước bản thân hắn.

- Loại thứ 2, lấy thực lực bây giờ của Bùi Vũ Phu, không nói binh lính bình thường, cho dù là xuất động nhiều bộ đội đặc chủng đi chăng nữa thì cũng không có khả năng giết chết hắn. Nói một cách khoa trương thì cho dù Bùi Vũ Phu có đứng nguyên một chỗ, không nhúc nhích thì cho dù những binh lính đặc chủng cũng không thể giết chết hắn trừ khi là dùng những vũ khí có tính sát thương lớn.

Diệp Tranh Vành từng nghĩ qua vấn đề này, tuy rằng hắn được vinh dự là Thái tử, là đại thiếu gia của Diệp gia nhưng mà hắn còn không có khả năng để tập trung những loại vũ khí hạng nặng kia.

- Còn thứ 3?

Trong đôi mắt của Diệp Tranh Vành hiện lên vẻ chờ mong.

- Thập đại cao thủ trên Thần bảng cùng vây công Bùi Vũ Phu.

Bạch Mi đạo nhân trầm ngâm, nói:

- Tuy Bùi Vũ Phu mạnh nhưng mà những cường giả trên Thần bảng cũng không yếu, nếu như bọn hắn vây công thì Bùi Vũ Phu hẳn là phải chết.

- Bạch Mi đạo trưởng, ngài cho rằng chỉ có bọn họ vây công mới có khả năng giết chết Bùi Vũ Phu sao?

- Bùi Vũ Phu đã chiếm ngôi vị số 1 trên Thần bảng quá lâu. Toàn bộ cường giả đều muốn cướp lấy, nếu như cho bọn hắn có cơ hội này thì bọn hắn sẽ không bỏ qua.

Bạch Mi đạo nhân nghĩ nghĩ rồi nói:

- Cậu từng nói rằng Bùi Vũ Phu với những đại nhân vật kia đã có một hiệp ước là Bùi Vũ Phu sẽ thủ hộ TQ, nếu nói như vậy thì khả năng hắn bị vây công là rất lớn.

- Tốt.

Diệp Tranh Vành nghe thế thì mừng rỡ:

- Bạch Mi đạo trưởng, ngày chết của Bùi Vũ Phu cũng chính là ngày mà Võ Đang của ngài sẽ trở thành Trung Hoa đệ nhất phái, đến lúc đó Diệp gia sẽ đem hết toàn lực ủng hộ ngài hoàn thành nguyện vọng này.

Không trả lời.

Trong lòng của Bạch Mi đạo nhân dường như là chờ mong đến ngày này.

Bởi vì ở hắn xem ra, lấy thực lực bây giờ của Bùi Vũ Phu thì ở khắp TQ này cũng không có ai là đối thủ của hắn cả.

.....

Cùng lúc này, Raahe liền đem tin tức Bùi Vũ Phu dùng 3 chiêu giết chết Y Hạ Nhẫn báo lại cho thủ lĩnh của tổ chức Ma Bò là Bà Sa giáo chủ.

Ngoài ra, Raahe cũng nói những lời cảnh cáo của Bùi Vũ Phu ra.

Bà Sa giáo chủ nghe được tin tức như thế thì trầm mặc 2', sau đó cũng không nói gì mà trực tiếp cúp điện thoại.

So với Bà Sa giáo chủ bất động thì thủ lĩnh của tổ chức Cự Phũ là An Đức Liệt sau khi được thủ hạ nói lại chuyện đã xảy ra thì trước tiên liền tuyên bố hủy bỏ hợp tác với gia tộc Nạp Lan ở Đông Bắc. Trước khi Bùi Vũ Phu chết thì tổ chức Cự Phũ sẽ không cho cứ bất kỳ thành viên nào đi vào TQ.

Sau khi ra khỏi quyền tràng thì Dracula cũng báo lại tin tức này cho Odin, kết quả là biết được vì muốn xuất ra hết chiến lực để cùng Bùi Vũ Phu chiến một trận nên Odin vẫn còn đang bế quan.

Lúc này đây, Huyết thủ Gates người được xưng là một trong tử thủ của Mafia cũng đem chuyện này nói lại, bất quá hẳn không có đem việc này nói lại cho hội trưởng của hội nghị Mafia mà là báo lại cho Anthony Gambino tộc trưởng kế nhiệm của gia tộc Gambino.

- Người nói Y Hạ Nhẫn nói bản thân đột phá Nhẫn Thuật Cửu Đoạn, cũng chính là nói thực lực đã đột phá đến cảnh giới Chiến Thần, kết quả lại bị Bùi Vũ Phu dùng 3 chiêu đánh chết sao?

Đang ở trong trang viện Gambino Newyork, Anthony nghe được Gates nói như thế thì cả kinh không nhẹ.

Khiếp sợ là bởi vì hẳn biết được cảnh giới Chiến Thần đáng sợ như thế nào. Gia tộc Gambino có thể nắm giữ được nghị viện Mafia Bắc Mỹ thì trừ quan hệ bạch đạo của gia tộc Gambino cường đại ra thì bởi vì cha của hẳn cũng là cường giả đạt đến cảnh giới Chiến Thần, có lực uy hiếp rất lớn.

Mà hiện giờ, Gates nói cho hẳn biết rằng thực lực của Y Hạ Nhẫn cũng đã đạt đến cảnh giới Chiến Thần, hơn nữa lại bị Bùi Vũ Phu dùng 3 chiêu mà giết chết, điều này có thể khiến cho hẳn không khiếp sợ sao?

- Vâng, Anthony thiếu gia tôn quý.

Nhớ lại cảnh Bùi Vũ Phu giết chết Y Hạ Nhẫn thì trong lòng Gates vẫn còn sợ hãi.

Anthony trầm mặc không nói.

- Anthony thiếu gia, hôm nay nữ nhân tên là Liễu Nguyệt kia cũng xuất hiện.

Thân là tâm phúc của Anthony thì Gates biết được Anthony vẫn còn thất vọng với Liễu Nguyệt nên hẳn nói:

- Bất quá thuộc hạ vẫn không có cơ hội nói chuyện với nàng, sau khi cuộc chiến kết thúc thì nàng cùng với tên Bùi Đông Lai kia cùng rời khỏi.

Anthony nghe vậy thì nổi giận không thôi.

Nhưng mà hẳn cũng biết cho dù hẳn muốn chinh phục Liễu Nguyệt thì hiện giờ hẳn cũng không thể làm gì được.

Bởi vì.

Hẳn nhớ lời dặn của cha hẳn là hội trưởng của nghị viện Mafia cũng là một trong những cường giả trên Thần bảng Yossi Gambino từng có nói qua một câu: “ Ngày nào Vũ Thần TQ còn sống thì ngày đó vận mệnh của thế giới ngầm trên thế giới sẽ không thay đổi.”

477. Chương 470: Cha Cùng

TRƯỚC KHI VÀO THÌ PHÂN CHIA CẢNH GIỚI CHO CÁC PÁC BIẾT

1. Minh Kính – NB Nhẫn thuật 1-3 đoạn – Chiến sĩ Âu Mỹ cấp 1-3.
 2. Âm Kính – NB Nhẫn thuật 4-6 đoạn – Chiến sĩ Âu Mỹ cấp 4-6.
 3. Hóa Kính – NB Nhẫn thuật 7-9 đoạn – Chiến sĩ Âu Mỹ cấp 7-9.
 4. Cương Kính – NB Nhẫn thuật 10 đoạn – Chiến sĩ Âu Mỹ cấp Chiến Thần.
- Tổ chức Ma Bò cũng có Minh Kính, Âm Kính, Hóa Kính cùng Cương Kính.

Lúc này đây, võ quán Vịnh Xuân.

- Vũ Phu, rượu ở đây quá nhẹ, đợi hôm nào đến Tây Nam thì tôi sẽ lấy rượu khá ra mời ông...uống...uống nào....

“Bịch”

Trong phòng ăn của võ quán, mặt của Hạ Hà đỏ bừng, nắm lấy bả vai của Bùi Vũ Phu nói được vài câu rồi xuống.

”Ha ha...”

Thấy được một màn như thế thì toàn bộ mọi đều nở nụ cười.

Dưới ánh đèn bọn hắc cũng đều uống như Hạ Hà.

- Các vị, thông gia của tôi uống rồi, mọi uống đi, tôi cùng Đông Lai đưa hắc về một hồi về tiếp tục uống.

Mặc dù Bùi Vũ Phu không có dùng sức để bức cùn ra nhưng mà tửu lượng của hắc cũng tốt nên cũng không

- Được.

Nghe Bùi Vũ Phu nói như thế thì mọi cũng không có ý kiến gì.

Nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế thì Bùi Đông Lai liền bước lên đỡ lấy Hạ Hà.

Bởi vì Hạ Hà uống quá nên lúc Bùi Đông Lai công Hạ Hà thì hắc cũng không biết.

Ra khỏi phòng ăn, cảm nhận được gió đêm thì cả Bùi Đông Lai nên tỉnh táo, hắc biết được Bùi Vũ Phu muốn mình ra đây là muốn nói với mình gì đó nên hắc liền chủ động mở miệng:

- Qua tử, mỗi lần cùng luận bàn, nhìn thì thấy sắp đánh nhưng mà lại không lần nào đánh Có phải là vì lúc nào cũng có thể tiếp vào thái “ Nhập Thần” không?

Lấy thực lực Bùi Đông Lai, rằng không thể thấy được nhất cử nhất động cuộc chiến giữa Bùi Vũ Phu và Y Hạ Nhẫn nhưng mà hắc có thể cảm nhận được Bùi Vũ Phu đã tiến vào thái “ Nhập Thần” mới có thể thoát một đao của Y Hạ Nhẫn.

- Ủh.

Bùi Vũ Phu gật đầu, không có phủ nhận điểm này.

- Thực lực của biến thái như thế vì sao lúc nhỏ lại không dạy công phu cho Nếu như dạy từ nhỏ thì hiện tại còn cũng là cao thủ Âm Kính đỉnh rồi đó chứ?

Bùi Đông Lai cười gheo, nhưng mà lòng hắc lại rõ ràng. Sở dĩ hắc có được thực lực như hôm thì việc lúc nhỏ Bùi Vũ Phu lúc cũng cho hắc thuốc nước còn là vì nhân hợp với hồn của Tiêu Phu, nếu như không có nhân đó thì cho dù từ nhỏ Bùi Vũ Phu có dạy cho hắc cái gì đi chăng nữa thì chưa chắc hắc đã vượt qua thành tựu như

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì lòng Bùi Vũ Phu có chút thổn thức.

Nụ cười mặt Bùi Vũ Phu biến mất, sắc mặt tỏ ra phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai, hỏi:

- Đông Lai, thật lòng thì ta cũng không để ý tên tiểu tử Đằng Dã kia dùng ám khí để muốn giết ta cũng không đoan có thể né được một kích sát của nó, thậm chí ta cho rằng xác suất né được sẽ rất nhỏ.

Nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế thì nụ cười của Bùi Đông Lai cứng đờ, bước chân cũng dừng lại, lòng nhắc đến đao sóng lớn, hắc đến Bùi Vũ Phu không có ra là vì có lòng đối vào hắc.

Trong màn đêm, Bùi Đông Lai dừng lại ở khuôn mặt thuộc của Bùi Vũ Phu, hắc không chút tình yêu của Bùi Vũ Phu dành cho mình, nhưng mà hắc nằm mơ cũng không rằng lúc thấy hắc chết thì Bùi Vũ Phu cũng sẽ không ra

- Ta không ra cứu là bởi vì ta cảm thấy được chiến giữa và tên tiểu tử kia không phải chỉ là chiến của Bùi gia mà nó còn đại biểu cho cả TQ.

Thấy được vẻ khiếp sợ đôi mắt của Bùi Đông Lai thì Bùi Vũ Phu đầu nhìn mặt nói:

- Từ nhỏ ta đã cùng tập võ với ông nội của lúc đó ông nội còn còn nói, nếu sau này muốn cùng ta luận võ thì nhất định phải chính đại chiến thắng đối thủ, không thể dùng thủ đoạn nào, nếu không sẽ làm mất mặt Bùi gia.

- Nếu lúc ấy ta xuất thủ cứu thì chẳng những sẽ làm mất đi thể diện của Bùi gia mà còn ném đi mặt mũi của giới võ học TQ.

Nói Bùi Vũ Phu thu hồi ánh mắt nhìn về Bùi Đông Lai. Phần tự mặt của hắn chợt lóe lên sau đó hắn dùng một loại khí phức tạp, hỏi:

- Trách ta sao?

- Trách sao?

Trong lòng Bùi Đông Lai ra một loại cảm giác kỳ quái.

Cái loại cảm giác này nói không rõ, nói không rõ, thế cho nên hắn há mồm ra, nửa không có ra một chữ.

- Qua tử, lúc nhỏ vào núi, khi đó cũng không biết quá khứ hoàng của Lúc đó, vọng của là có thể đi ra khỏi núi.

Sau khi mặc một lúc thì Bùi Đông Lai nhẹ giọng nói:

- Sau đó lại đồng ý định của ra khỏi núi lớn để cho có thể thấy được thế giới bên Thế giới này không công bằng, bởi vì có rất nhiều nhìn chúng ta bằng ánh mắt từ nhìn xuống. Khi đó không thích cái loại ánh mắt này, cũng không thích bị khác chữ, bị khác mắng là càng không thích khác nhìn dùng như là nhìn một kẻ ăn Cho nên lúc ấy lòng đã âm thầm thề rằng, sau này còn sẽ cố gắng để mua nhà cho cưới vợ đẹp cho Để cho những ấy sẽ không còn dùng ánh mắt kia để nhìn nữa.

Nghe được Bùi Đông Lai hỏi một đằng, lời một nẻo thì lòng Bùi Vũ Phu cảm thấy nhói lên, hắn từ túi lấy ra một gói thuốc lá rồi ném cho Bùi Đông Lai một điếu, giúp Bùi Đông Lai châm lửa. Sau đó chính mình lại đốt lên một điếu, hăng hít lấy.

”Hô ~ ”

Bùi Đông Lai hút một hơi rồi thở ra một khói, cười khổ nói:

- Sau đó, khi Miêu gia gia cũng Nạp Lan Trường Sinh đến tìm thì còn mới cảm thấy được quá khứ của không đơn giản nhưng mà không nói nên cũng không hỏi. Sau đó, bởi vì Nạp Lan gia quá đáng nên đã xông vào Nạp Lan gia đánh Nạp Lan Trường Sinh tàn phế.

- Ngày đó qua, lòng càng cho rằng quá khứ của rất hoàng, và lúc đó cũng cũng thấy được sự cường đại của Nhưng mà quá khứ của có hoàng bao nhiêu đi chăng nữa, có mạnh bao nhiêu đi chăng nữa thì lòng cũng không để ý.

Bùi Đông Lai lại ra một khói, nói:

- Cho nên, sau khi thích Đông Tuyết càng không dám nói cho biết rằng gia thế của Đông Tuyết rất tốt.

- Ngày đó, khi xe lửa ghé qua Yên Kinh thì cũng định xuống xe nhưng mà lúc ấy tự nói với lòng rằng, chỉ có thể để cho bản thân đi vào cửa của Tần gia, khiến cho Tần gia cho phép Lúc đó Bùi Đông Lai có thể giống chó, cố gắng phấn đấu nhưng mà chỉ làm một chó đứng.

Nói tới đây thì Bùi Đông Lai dừng lại, đôi mắt nhìn vào Bùi Vũ Phu, gần từng chữ:

- Bởi vì đã dạy cho rằng chỉ quỳ xuống đất lạy cha lạy mẹ, không dạy quỳ mặt khác.

Trong lòng Bùi Vũ Phu lên, nắm điếu thuốc cũng hơi

- Bởi vì không muốn quỳ xuống, không muốn cúi đầu nên khi bước vào Đông Hải thì liền gặp vô số phiền phức, đối mặt với nhiều muốn đưa vào chỗ chết nhưng vẫn dùng quả đấm của mình để đánh qua. Con có thể lần lượt biến thành thì thân thủ tốt, não hoạt ra thì còn có vận khí tốt.

- Sau đó, mới biết được những lúc có thể bình từ chỗ chết nhưng mà vẫn không biết được tức của là bởi vì vẫn đứng sau lưng của yên lặng mà nhìn ủng hộ Thắng cho đến khi bất đắc dĩ lắm mới vào Yên Kinh, cố gắng tiên bước vào Tần gia thì mới hiện thân, dùng một loại phương phức mà nằm mơ không thể để hạ nhục Diệp gia, làm cho tòa đế vương chi thành đó ở Yên Kinh phải âm đạm thất sắc.

Nói Bùi Đông Lai có chút kích động.

- Qua tử, lúc này hỏi có không?

Vài giây sau, Bùi Đông Lai nên bình tĩnh lại, mở miệng lần nữa, âm rất nhẹ:

- Thật sự mà nói thì cũng không thể lời vấn đề này của Con không phải là một cao thượng, khác kính một thuốc thì kính một nhưng mà khác cho một đao thì sẽ lại mười đao.

Bùi Vũ Phu vậy, về mặt tự muốn nói lại thôi.

- Cha.

Bùi Đông Lai đưa điều thuốc lên miệng, hút một hơi thật sâu, mắt đỏ lên, cười nói:

- Cho dù làm cái gì đi nữa thì cũng không vĩnh viễn sẽ không.

478. Chương 471: Một Là Phi?

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Bùi Vũ Phu mặc lại.

Trong màn đêm, Bùi Vũ Phu lại hút thuốc hơi, phải có chút ánh mắt không lóe ra, dường như đang định một điều gì đó rất khó khăn.

Vài giây sau, hắn bắn tàn thuốc ra, thâm ý nhìn vào Bùi Đông Lai, cười khổ nói:

- Có một số việc sau này sẽ hiểu.

- Hy vọng là thế.

Bùi Đông Lai cười cười, bóp tắt tàn thuốc.

- Con gái của Hà bàn tử đã vì mà giá rất nhiều, chấp nhận nàng cũng rất khó để nói đúng sai.

Bùi Vũ Phu nhìn thoáng qua hh đang nằm bất tỉnh, nói:

- Bất quá, nha đầu Đông Tuyết kia thân là hoàng thân quốc thích nhưng mà biết bàn vẫn thương vẫn cùng đĩa qua đoạn đường nhất, có thể nói là hoạn nạn thấy chân tình, đúng là không đổi. Sau này, bất luận là gì phát đi chẳng nữa thì bọn nó cũng là dâu của Bùi gia.

- Con biết rồi.

Bùi Đông Lai gật gật đầu nhưng lòng không hiểu vì sao Bùi Vũ Phu lại nói những lời này.

- Nha đầu Đông Tuyết kia nhìn qua đã chấp nhận sự tồn tại của Hạ nha đầu, cũng không cần lo lắng, mau đi đi.

Bùi Vũ Phu cười lên nói khác:

- Đưa Hạ thúc đây cho ta.

Tuy rằng Hạ Na và Tần Đông Tuyết đi cùng với Bùi Đông Lai về võ quán bịnh Xuân này, bất quá bởi vì Bùi Đông Lai còn bồi Bùi Vũ Phu uống rượu nên đã để đi đến biệt thự

Lúc này Bùi Vũ Phu nói thế thì Bùi Đông Lai liền đưa hh cho Bùi Đông Lai rồi đi đến biệt thự.

Lúc này đây, biệt thự Hạ Na và Tần Đông Tuyết đang ở ghé cùng nói

Các nàng đã nói rất lâu, đề tài vẫn Bùi Đông Lai.

- Khi...khi đó mình cũng không biết cậu ta là của Bùi thúc, cũng chưa từng qua cửa Bùi thúc, cho nên sau khi biết được cậu ta gặp sự cố thì mình giống như kẻ cứ lo lắng cho cậu ta, vắt hết óc tìm biện pháp, tìm hỗ

Nói đến hành đến Hàng Hồ thì Hạ Na cười khổ không thôi.

- Không chỉ là cậu, từ đầu tớ cũng không biết được thân phận thật sự của cậu ấy, vẫn là sau này cha mẹ tớ mới cho tớ biết.

Tần Đông Tuyết cũng cười khổ:

- Khi đó tớ luôn tò mò, tò mò vì sao một đi ra từ núi lại thành tích luôn đứng thứ nhất nhưng mà mãi đến khi biết được thân phận của cậu ấy thì tớ mới biết được đáp án, giống như lời cha tớ nói rằng hổ phụ vô tử.

- Đông Tuyết, cậu có điều không biết, từ nhỏ đến lớn điều phiền phức nhất đối với tớ chính là đám ông cháu cha, nếu từ đầu tớ biết được thân phận của cậu ấy thì chắc rằng ấn tượng của tớ đối với cậu ấy cũng không tốt đẹp gì.

Hạ Na nhin không được cười nói:

- Người kia, quả thực chính là giả ăn cọp, không phải nói là giả dạng dân quê để tán mỹ nữ, đều khiến cho chúng ta lật mương...

Tần Đông Tuyết cười mà không nói, mắt hiện lên một tia phức tạp.

Sau đó.

Không đợi Hạ Na nói cái gì nữa, bên đã vào tiếng bước chân.

- Tên kia đã lại rồi, chúng ta đừng nói nữa.

Nghe được tiếng bước chân thì Hạ Na hạ giọng nói với Tần Đông Tuyết, sau đó nhìn về phía cửa.

Tần Đông Tuyết cười cười, giống như Hạ Na nhìn về phía cửa, cùng đợi Bùi Đông Lai xuất hiện.

“Hề hề”

Ngoài cửa, bằng vào thính lực biến thái của mình nên Bùi Đông Lai đã được Hạ Na nói mình là giả ăn cọp nên hần liền dở khóc dở cười.

Bởi vì... Khi hần ra, giả ăn cọp là không là hần, mà là Bùi Vũ Phu.

Chẳng biết tại sao, vừa rồi Tần Đông Tuyết cùng Hạ Na hai còn tán gẫu được rất vui vẻ, giống như là một cặp chị vậy nhưng mà khi Bùi Đông Lai đi vào thì không hẹn mà cùng cảm nhận được vài phần xấu hổ.

- Không có uống nhiều đó chứ?

So sánh với Hạ Na mà nói, Tần Đông Tuyết từ nhỏ xuất thân từ Tần gia, sau một hồi xấu hổ thì nàng mở miệng hỏi.

- Không.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu, vì không cho không khí quá mức xấu hổ, biết rõ còn cố hỏi, nói:

- Các cậu đang làm gì đó?

- Nói phiếm thôi.

Tần Đông Tuyết cùng Bùi Đông Lai lần lượt mở miệng làm cho phần xấu hổ lòng Hạ Na giảm bớt rất nhiều.

- Wow, nói gì thế?

Bùi Đông Lai giả tới cùng.

- Nói về việc ở học và đại học.

Không còn cảm thấy xấu hổ nữa, Hạ Na đã khôi phục lại bộ dạng của Hạ đại tiểu thư, nàng không che dấu mà nói thẳng:

- Cậu cái tên này, rõ ràng là một bức, võ nhị đại lại giả vờ là một hai lúa, hại cho chúng ta lật mương, thật sự quá âm hiểm.

- Oh, khi nào mà là có cách nói võ nhị đại đây?

Bùi Đông Lai tỏ ra vẻ bình tĩnh hỏi.

- Không riêng gì võ nhị đại, vẫn là biến thành nhị đại, phú nhị đại cùng quân nhị đại.

Tần Đông Tuyết cũng cười ghẹo, giúp đỡ Hạ Na công kích Bùi Đông Lai.

”_____”

Ngô Vũ Trạch từng nói cho Bùi Đông Lai 'Ba nữ nhân một bàn diễn', Bùi Đông Lai rất hiện giờ hắn thấy được mặt của hắn đang hát, ta đàn đây.

- Cái này...tớ đi tắm đã.

Bùi Đông Lai từ mới ở về nên chỉ rửa sơ sơ rồi cùng đi uống rượu với đám Bùi Vũ Phu. Lúc này thấy không phải là đối thủ của Tần Đông Tuyết và Hạ Na thì hắn liền lấy cớ, chuẩn bị chuồn đi.

- Đông Tuyết, tớ có chút mệt, đi đây.

Hạ Na vừa Bùi Đông Lai muốn đi tắm rửa thì đập hơn, giả vờ một cái, không đợi Tần Đông Tuyết lời liền lên lầu.

Ở lúc bởi vì nhân có tật giạt mình nên khuôn mặt nàng đỏ bừng, đập hơn.

Nhưng mà.

Trong lòng nàng cũng có chút áy náy.

Áy náy kia cũng chính là bởi vì nàng cố ý nói bản thân nàng mệt, muốn để cho Bùi Đông Lai với Tần Đông Tuyết.

- Tớ cũng mệt rồi, Na, chúng ta cùng đi đi.

Tuy rằng Tần Đông Tuyết không biết Bùi Đông Lai đã ăn Hạ Na nhưng mà nàng cũng nhìn ra được Hạ Na muốn để cho tối Bùi Đông Lai với nàng, vì thế cười mở miệng. Cố ý không cho Hạ Na khó xử.

- À...được.

Nghe được Tần Đông Tuyết nói như thế thì Hạ Na vốn là ra, theo sau đầu cười một tiếng, nụ cười đã khâm phục cùng cảm kích.

Thấy định đi thì Bùi Đông Lai cũng không có mà âm thầm thở phào một hơi, bản hắn cũng không biết phải đối diện như thế nào với tình cảnh xấu hổ này.

- Đông Tuyết, là cậu qua với hắn đi.

Trên giường phòng Hạ Na đã bỏ đi áo khoác, mở miệng nói với Tần Đông Tuyết.

- Để hắn một mình đi.

Tần Đông Tuyết lắc lắc đầu, rồi cởi quần áo ra, chỉ để lại một bộ đồ bó sát màu hồng.

- Đông Tuyết, cậu nói rằng sau khi hắn tắm thì có đi qua đây không?

Có lẽ là không còn cảm thấy xấu hổ, có lẽ đã Tần Đông Tuyết là nhà nên Hạ Na đã nói không có chút kiêng kị nào.

- Chắc là không.

Tần Đông Tuyết vậy thì lời, sau đó liền nói giỡn:

- Nếu như hắn dám đi vào thì chúng ta dùng gối ném hắn, đuổi hắn ra khỏi đây.

...

Không thể không nói so với Hạ Na thì Tần Đông Tuyết càng hiểu Bùi Đông Lai hơn.

Sau khi tắm thì Bùi Đông Lai cũng không đi vào phòng Tần Đông Tuyết và Hạ Na, mà hắn đứng cửa sổ, nhớ lại chiến hôm

Tự hồi, nhớ lại.

Điều này đã thành thói của Bùi Đông Lai. Mỗi tối thì hắn luôn nhớ lại những đã xảy ra sau đó tự để sai phạm cho sau.

“Reng..Reng”

Không biết qua bao lâu, đột nhiên điện thoại hân lên.

??

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, đi đến cầm lấy điện thoại thì thấy được nhắn của Quý Hồng: “ Lão bản thân ái, tối cậu sẽ phi sao?”

”Ách...”

Dù là Bùi Đông Lai sớm thích ứng Quý Hồng chọc nhưng mà thấy được nhắn như thế này của Quý Hồng thì cũng không biết nói gì.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai thì nhắn thứ của Quý Hồng đã tới “ Đông Lai tiểu đệ đệ thân ái, cậu mông thì tỷ tỷ đây đã biết cậu muốn thả cái rắm gì rồi. Cho nên cậu có giả vờ với tỷ tỷ, tỷ tỷ nếu đã dám nhắn cho cậu thì cũng đã biết cậu sẽ ở chỗ với đại mỹ nhân nhưng mà cậu chỉ có thể ở phòng mình dùng Ngũ đại cô nương để giải vấn đề.”

Bùi Đông Lai liền tức giận, lời: “ Hơn nửa đêm rồi mà cô còn không cô có bệnh gì à?”

Tin nhắn Quý Hồng liền tới “ Đông Lai đệ đệ thân ái, tỷ tỷ đây mắc phải bệnh tịch mịch, dù sao thì cậu cũng không thể phi rồi, không bằng cậu đến khách sạn tìm tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ cùng đánh với cậu?”

Bùi Đông Lai lời “ Phi cái muội muội của cô chứ phi...”

Tin nhắn Quý Hồng:” Nếu mà tỷ tỷ có muội muội thì sẽ cùng phi với cậu, đến đây.”

....

Bùi Đông Lai một không nói gì, lấy điện thoại vứt qua một bên.

Một lát sau di động lại lên.

Bùi Đông Lai do dự một chút, vẫn là lấy điện thoại di động ra, lại mở ra Quý Hồng.

”Ách...”

Thấy được nhắn thì Bùi Đông Lai liền há to miệng.

Bởi vì nhắn lần này là một tấm hình.

Ảnh chụp là Quý Hồng chụp gương, nàng mặc một bộ váy màu tím, đứng gương, nhắm một mắt, làm ra một cái hôn gió, ra tư thế hình chữ S, có thể thấy được cặp bánh bao 36D kia, hơn nữa cái mông của nàng còn nhểnh lên làm cho ta xem chút nữa mà phún ra máu, khi chụp thì không biết nàng có cố tình không mà cố ý nhấc chiếc váy lên, lộ ra chiếc đùi như

Dưới tấm ảnh là một dòng chữ: “ 5, vất vả, đệ đệ chớ để khóc, để tỷ tỷ giúp cậu.”

479. Chương 472: Ý Tại

Mà lúc bọn họ đi thì Quý Hồng, Liễu Nguyệt, Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi lại chạy tới vũ quán.

- Vũ Phu, tối hôm qua uống nhiều quá khiến tôi hơi đúng là có chút tiếc, chờ hôm nào 2 chúng ta tiếp tục một

Bởi vì còn 3 nữa là đến Tết, hơn nữa biết được 2 Bùi Đông Lai và Bùi Vũ Phu sẽ đến Tần gia ở Yên Kinh ăn tết nên hh định sáng sẽ cùng Hạ Y Na lại Tây Nam, khi đi thì hẳn có chút tiếc nuối vì tối qua không thể uống cạn hứng với Bùi Vũ Phu.

- Được.

Bùi Vũ Phu cười đáp ứng, lại nói:

- Tết ta sẽ Đông Tuyết đến nhà của ông.

- Cần nhất là những lời này.

Hạ Hà lên tiếng, cười vui vẻ, sau đó nhìn Hạ Y Na:

- Nữ nhi bảo bối, Hạ bàn tử đã nói rồi, nếu muốn đi kịp thì hãy nói với Đông Lai đi.

Nghe Hạ Hà nói như thế thì Hạ Y Na vừa tức vừa thẹn, nàng vốn là tức giận mắt nhìn Hạ Hà liếc mắt một cái, sau đó đối Bùi Vũ Phu, nói:

- Bùi thúc, nhất định Tết này phải tới a.

Bùi Vũ Phu cười gật đầu.

Thấy Bùi Vũ Phu gật đầu, Hạ Y Na lại là không có lập tức từ biệt với Bùi Đông Lai mà tiến lên cầm Tần Đông Tuyết, cười nói:

- Đông Tuyết, nếu cậu có rảnh thì hãy cùng hân tới Xuân Thành đi?

- Sẽ cố gắng.

Tần Đông Tuyết cười khỏ lời một câu.

Thấy Tần Đông Tuyết lời một cách miễn cưỡng thì Hạ Y Na cũng biết không phải Tần Đông Tuyết không muốn đi mà là thân phận của Tần Đông Tuyết quá đặc thù, cho dù nàng muốn đến thì chắc gì lớn của Tần gia đã cho phép.

Sau khi chào Tần Đông Tuyết thì Hạ Y Na lại cùng Quý Hồng, Liễu Nguyệt, Đông Phương Lãnh Vũ cùng Đông Phương Uyển Nhi nói lời từ biệt, cuối cùng ánh mắt mới nhìn Bùi Đông Lai.

Nàng chỉ nhìn Bùi Đông Lai một cái thật sau rồi cùng hh rời đi.

- Nhật Xuất Đông Lai, ca đúng là một đại lừa gạt.

Chân Hạ Y Na vừa mới bước đi thì tiểu ma nữ Đông Phương Uyển Nhi liền bước lên, về mặt bĩ nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Nè. Uyển Nhi, rằng để gặp mặt Đông Tuyết tỷ tỷ chậm một ít nhưng dù sao cũng gặp rồi, tại sao lại còn nói là lừa gạt nữa?

Bùi Đông Lai liền cười, nói Tần Đông Tuyết:

- Đây là Uyển Nhi là gái của Liễu tỷ.

- Người ta còn nhỏ chỗ nào nữa?

Có lẽ là chứng bản thân không còn nhỏ nữa nên Đông Phương Uyển Nhi đã ưỡn lên nhìn vào Bùi Đông Lai, sau đó liền nở ra nụ cười như mía lúi với Tần Đông Tuyết:

- Đông Tuyết tỷ tỷ, lần đầu tiên gặp chị chính là ảnh chụp điện thoại của Nhật Xuất Đông Lai, lúc ấy thì liền giật mình. Hiện giờ nhìn thấy mặt thì phát hiện ra so với hình thì ở bên ngoài lại đẹp hơn, quả là tiên nữ hạ phạm, đẹp không gì so sánh được.

Lời nói của Đông Phương Uyển Nhi đã khiến mọi cười to, Tần Đông Tuyết cũng khẽ cười, vốn là muốn nói cái gì nhưng mà không đợi nàng nói ra thì Đông Phương Uyển Nhi đã nói:

- Đông Tuyết tỷ tỷ, tỷ có thể cho biết rằng tỷ chăm sóc da mặt ra sao không?

Chăm sóc da?

Nghe được Đông Phương Uyển Nhi nói như thế thì mọi đều nhiên.

- Tiểu nha đầu, Đông Tuyết tỷ tỷ mới 19 tuổi, cần gì phải chăm sóc?

Bùi Đông Lai tức giận giáo huấn.

- Đại lừa gạt, đi qua một bên.

Đông Phương Uyển Nhi mắt liền nhìn Bùi Đông Lai một cái, sau đó nhìn bộ dạng thánh khiết, cao quý của Tần Đông Tuyết thì lòng liền hâm mộ lẫn tị.

Bùi Đông Lai cười khở nói:

- Tiểu nha đầu, ca ca ta khi nào lại lừa gạt cô bé như

”Hừ.”

Đông Phương Uyển Nhi khẽ hừ một tiếng, nói:

- Không phải nói năm sẽ ăn Tết cùng với mụ mụ và Lãnh Vũ ca ca sao? Kết quả lại muốn đi Yên Kinh, còn không nói là gạt ta à?

”Ách...”

Bùi Đông Lai không phản bác được.

- Uyển Nhi.

Liễu Nguyệt thấy thế thì sắc mặt liền vẻ mặt cu cứng rắn, kêu một tiếng, ý bảo Đông Phương Uyển Nhi lại bên nàng.

- Mụ mụ....

Bị Liễu Nguyệt nói như thế thì Đông Phương Uyển Nhi không vui:

- Nhật Xuất Đông Lai kia vốn chẳng là nói không giữ lời gì cả, huống chi mụ mụ không phải muốn hấn ở lại Đông Hải ăn Tết sao? Người rằng còn không biết sao....

”Bá!”

Nghe được Đông Phương Uyển Nhi nói như thế thì đột nhiên Liễu Nguyệt cả sắc mặt hơi đổi.

- Uyển Nhi, làm sau cháu biết mụ mụ của cháu vọng Đông Lai ca ca ăn Tết ở Đông Hải?

Quý Hồng liền bước lên, vẻ mặt nũng nịu nhìn vào Liễu Nguyệt cùng Tần Đông Tuyết, một bộ dáng cuộc vui.

Tần Đông Tuyết cũng nhìn ra được này, nàng mỉm cười bước lên, cúi vuốt đầu của Đông Phương Uyển Nhi, nói:

- Uyển Nhi, tết này tỷ cùng với Đông Lai ca ca sẽ lại Đông Hải.

- Thật sau?

Đông Phương Uyển Nhi liền chớp mắt, dường như không Tần Đông Tuyết sẽ làm như vậy.

Không riêng gì Đông Phương Uyển Nhi, cả Liễu Nguyệt, thậm chí Quý Hồng cũng theo vài phần quái dị nhìn vào Tần Đông Tuyết.

- Tỷ tỷ luôn luôn không gạt tự nhiên là thật.

Tần Đông Tuyết gật đầu cười sau đó tháo chiếc vòng xuống, nói:

- Uyển Nhi, đây là lần đầu tỷ tỷ gặp cũng không có vật gì, chiếc vòng này coi như là quà mừng năm mới,, tặng cho đó.

- Cảm ơn Đông Tuyết tỷ tỷ, nhưng mà mụ mụ lại nói cho biết không thể nhận lễ vật của khác.

Khi nói thì ánh mắt của Đông Phương Uyển Nhi nhìn Liễu Nguyệt ở bên cạnh.

- Uyển Nhi, cứ nhận đi, đây là ý tốt của Đông Tuyết.

Sắc mặt của Liễu Nguyệt hơi phức tạp nhìn Tần Đông Tuyết một cái:

- Còn không mau cảm ơn Đông Tuyết tỷ tỷ đi?

- Cảm ơn Đông Tuyết tỷ tỷ.

Đông Phương Uyển Nhi nói một tiếng cảm ơn.

Tần Đông Tuyết lại mỉm cười, vuốt nhẹ đầu Đông Phương Uyển Nhi một cái rồi lui về bên cạnh Bùi Đông Lai.

- Hoàng thân quốc thích quả nhiên đều rất không đơn giản.

Thấy tất cả này thì khóe miệng của Quý Hồng lộ ra nụ cười chua xót, thầm lòng một câu, cảm xúc lẫn lộn.

- Ân nhân, tôi tiểu Vũ cùng Uyển Nhi về Đông Hải nếu như Tết này có rãnh thì hãy cùng Đông Lai đến đó.

Ánh mắt của Liễu Nguyệt tỏ ra cảm kích và tôn kính nhìn vào Bùi Vũ Phu.

Bùi Vũ Phu gật đầu cười.

- Đông Lai ca, đừng quên còn phải dạy công phu cho a.

Đông Phương Lãnh Vũ liền nói.

- Biết rồi.

Bùi Đông Lai đồng ý.

Sau đó Đông Phương Lãnh Vũ liền kính chào Bùi Vũ Phu rồi cùng Liễu Nguyệt, Đông Phương Uyển Nhi rời khỏi.

- Vũ Phu, ta sẽ không đi Yên Kinh cùng ông, ta cùng tiểu Hồng về Đông Hải ăn Tết.

Sau khi 3 Liễu Nguyệt rời đi thì Cô Độc Phong Ảnh nói:

- Ta muốn dùng khoảng thời này giúp nó tiến vào cảnh giới Âm Kính đại thành.

- Được.

Bùi Vũ Phu cũng biết Cô Độc Phong Ảnh Quý Hồng như cho nên không có ý kiến nào.

Quý Hồng vậy thì bước lên chào hỏi Bùi Vũ Phu, sau đó mỉm cười nhìn Tần Đông Tuyết một cái.

Chỉ nhìn một cái, rất

Nhưng mà.

2 bên đã hiểu rõ ý tứ của nhau.

Sau khi thu lại ánh mắt, vì muốn chọc Bùi Đông Lai nên Quý Hồng đã hỏi:

- Lão bản, Tết này thì còn có dặn dò gì không?

- Mọi do cô làm chủ.

Nghĩ đến tối qua thì Bùi Đông Lai tức giận mắt nhìn Quý Hồng một cái.

Khóe miệng Quý Hồng nở ra một nụ cười đắc ý rồi cùng Cô Độc Phong Ảnh rời đi.

- Đông Lai, lái xe tới đây.

Đưa mắt nhìn Cô Độc Phong Ảnh và Quý Hồng rời đi, Bùi Vũ Phu nói.

- Được.

Bùi Đông Lai liền tới bãi đỗ xe mở xe.

Trong lòng Tần Đông Tuyết vừa động, nàng cảm giác được Bùi Vũ Phu sẽ có muốn nói với nàng.

Giống như xác định đoán của Tần Đông Tuyết, đợi khi Bùi Đông Lai đi xa thì Bùi Vũ Phu cười nhìn Tần Đông Tuyết:

- Tần nha đầu, của Hạ nha đầu thì có tức không?

- Bùi thúc, muốn nói không để ý chính là lừa cũng là lừa mình.

Đối mặt với câu hỏi của Bùi Vũ Phu thì Tần Đông Tuyết cũng có chút khản thật sự mà nói:

- Nhưng mà Y Na đã giá rất nhiều vì Đông Lai, mà cũng tôn lựa chọn của Đông Lai.
- Nha đầu, ủy khuất cho rồi.

Bùi Vũ Phu thở dài, nói:

- Đông Lai ở một chỗ với là cái phúc của nó cũng là phúc của Bùi gia.
- Có thể được Bùi thúc cho phép đi vào Bùi gia, làm dâu của thì không cảm thấy ủy khuất.

Tần Đông Tuyết có chút kích động.

- Đông Tuyết, đã lựa chọn ở cùng một chỗ với Đông Lai, như vậy đời này còn nhất định sẽ vì nó mà khổ nhất nhiều.

Bùi Vũ Phu vậy thì nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai đi xa, vẻ mặt phức tạp, nói:

- Con cần phải chuẩn bị tâm lý.
- Xin Bùi thúc yên tâm, Đông Tuyết không sợ.

Tần Đông Tuyết mở miệng, giọng nói kiên định nhưng lại không thể hiểu được ý câu nói của Bùi Vũ Phu.

480. Chương 473: Đêm Giao Thừa, Lai Giả Bất Thiện.

Tết âm lịch mà một ngày tết quan trọng của người TQ.

3 ngày cứ thế mà trôi qua, cả nước chuẩn bị đón buổi tối giao thừa.

Đèn treo lung linh, câu đối xuân, nơi nơi đều tràn ngập hơi thở vui mừng.

Khi hoàng hôn, trong một khu tứ hợp viện ở Yên Kinh.

Trong tứ hợp viện, cha con Bùi Đông Lai và Bùi Vũ Phu đang quỳ dưới đất, trước mặt là một mâm cúng.

- Lạy chome và gia gia của con đi rồi đốt pháo.

Sau khi gần đốt xong giấy tiền vàng mã thì Bùi Vũ Phu bảo Bùi Đông Lai đi đốt pháo.

Bùi Đông Lai gật đầu rồi lấy 2 cái, sau đó đứng dậy cầm pháo rồi đốt.

"Bùm bùm..."

Tiếng pháo vang lên phá tan không khí im lặng trong tứ hợp viện, Bùi Đông Lai ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, dường như đang tìm kiếm hình ảnh người mẹ của mình.

- Nhìn cái gì đấy?

Bùi Vũ Phu thấy Bùi Đông Lai nhìn trời suy nghĩ xuất thần thì hỏi.

- Mẹ của mẹ và gia gia cùng chôn một chỗ sao?

Bùi Đông Lai lấy lại tinh thần, hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

- Ừh.

Bùi Vũ Phu gật đầu thừa nhận.

Thấy Bùi Vũ Phu gật đầu, Bùi Đông Lai nhớ lại cảnh mẹ mình bị đuổi khỏi Diệp gia, không cho phép chôn trong Diệp gia thì âm thầm nắm tay, ánh mắt nhú lại.

- Đi thôi, người Tần gia đang chờ chúng ta.

Bùi Vũ Phu đoán được tâm ý của Bùi Đông Lai nên vỗ vỗ bả vai Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai giữ im lặng gật gật đầu, rồi đi theo Bùi Vũ Phu khỏi tứ hợp viện.

....

Khi màn đêm sắp buông xuống, xe của Bùi Đông Lai đã đến trước cổng Tần gia.

2 gã bảo vệ rakiếm trasuốt 2', saudo mới để cho xerời đi.

Trước cửa nhà Tần gia, Tần Đông Tuyết và chame mình là Tần Tranh và Tiểu ÁiLinh đã đứng đó cùng đợi cha con Bùi gia.

Rất nhanh, xe đã đi vào bên trong, Bùi Đông Lai cùng Bùi Vũ Phu trước sa xuống xe.

Lúc này đây Bùi Đông Lai mặc một chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn do Liễu Nguyệt chuẩn bị, còn Bùi Vũ Phu thì vẫn mặc một chiếc trường bào màu đen.

- Vũ Phu.

- Thông gia.

- Bùi thúc.

Mắt thấy Bùi Vũ Phu xuống xe, Tần Tranh, Tiểu ÁiLinh vội vàng mang theo Tần Đông Tuyết đi lên chào hỏi.

Bùi Vũ Phu cười đáp lại, Bùi Đông Lai cũng là theo chân vẫn an:

- Tần thúc, Tiểu a đi.

- Vũ Phu, lão gia tử biết được ông và Đông Lai tới đây nên rất cao hứng.

Tần Tranh nói xong liền đi phía trước dẫn đường, vừa đi vừa nói:

- Tất cả mọi người đang đợi ông và Đông Lai, chúng ta vào đi.

- Tần lão gia tử quả là để nhiều người quá rồi.

Bùi Vũ Phu cười, đáp lại một câu.

Tần Tranh cười nói:

- Nên làm mà, khó có cơ hội ông cùng Đông Lai đến đây.

Nghe được Tần Tranh nói như thế thì Bùi Đông Lai không khỏi nhớ lại cảnh tượng khi mình mới bước chân vào khách sạn Yên Kinh, lúc đó mọi người không ai coi trọng mình, nếu không phải Bùi Vũ Phu là cha của mình thì chưa chắc mình có thể đến đây để ăn Tết chung rồi.

Đúng như lời của Tần Tranh, trong nhà đặt 6 cái bàn, tất cả thành viên của Tần gia sớm đã ngồi đợi ở trong này.

"Bá!"

Mắt thấy Tần Tranh mang theo 2 người Bùi Đông Lai và Bùi Vũ Phu đi vào thì toàn bộ mọi người Tần gia đều đứng dậy chào đón.

Trong đó, Tần Hồng Sơn hướng về phía Bùi Vũ Phu cười:

- Vũ Phu a, cuối cùng thì cháu cùng Đông Lai đã đến đây.

- Thật có lỗi Tần thúc.

Bùi Vũ Phu xin lỗi.

- Không sao, không sao.

Tần Hồng Sơn khoát tay áo:

- Cùng Đông Lai ngồi xuống đây đi.

Bùi Vũ Phu nghe vậy cũng không có khách khí mà cùng Đông Lai đi vào, ngồi ở phía chủ nhà.

Bàn giành cho chủ nhà ngoài Tần Hồng Sơn rathì còn có Tần Tranh, Tần Phong và những thành viên quan trọng của Tần gia.

Bất quá.

Năm nay có một ngoại lệ chính là trên bàn này còn có một chỗ giành cho Tần Đông Tuyết.

Tất cả chuyện này đơn giản bởi vì Tần Đông Tuyết đã trở thành vị hôn thê của Bùi Đông Lai, chính xác ra là con dâu của Bùi gia.

Sau đó, mọi người liền ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Bùi Đông Lai cũng không có để ý ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị của mọi người mà là hướng về phía Tần Yến mà cười, chào hỏi.

Sở dĩ hắn làm như vậy là bởi vì trước khi có sự xuất hiện của Bùi Vũ Phư thì chỉ có một mình Tần Yến là người ủng hộ chuyện tình của hắn với Tần Đông Tuyết.

Mà những người còn lại thì bởi vì 2 chữ ích lợi nên đã rất phản đối.

Sau khi mọi người ngồi xuống thì nhà bếp liền mang thức ăn lên.

- Ngày xuân mới sắp đến, năm cũ gần qua, chúng ta cùng nâng chén nào.

Thức ăn được bưng lên, Tần Hồng Sơn liền đề nghị nâng chén:

- Chén thứ nhất, hoan nghênh Vũ Phư cùng Đông Lai đến ăn Tết cùng chúng ta.

Nghe được Tần Hồng Sơn nói như thế thì toàn bộ thành viên đời thứ tư của Tần gia cảm thấy kinh ngạc, dường như bọn hắn không ngờ rằng Tần Hồng Sơn sẽ lấy việc hoan nghênh cha con Bùi gia làm lý do nâng chén, phần đãi ngộ này thật sự quá nặng!

Còn một số thành viên đời thứ ba của Tần gia thì cảm thấy không có gì kỳ quái bởi vì bọn hắn đã biết được một ít tin tức.

- Chén thứ 2, lại chúc mừng Đông Lai cùng Đông Tuyết, chúc 2 đứa sớm kết hôn.

Một chén rượu uống xuống bụng, Tần Hồng Sơn lại đề nghị chén thứ 2.

Lúc này đây không riêng gì thành viên đời thứ tư của Tần gia mà ngay cả một số thành viên đời thứ ba cũng cảm thấy có chút giật mình, bọn hắn thừa đã thừa nhận một sự thật rằng Bùi Đông Lai bây giờ đã không còn như ngày trước, lúc này thì hắn còn cao hơn so với Tần gia.

Điều này có chút châm chọc nhưng mà là sự thật.

- Cảm ơn Tần gia.

Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết cảm ơn.

- Chén thứ 3, chúc mọi người ở đây thân thể khỏe mạnh, công tác thuận lời.

Tần Hồng Sơn liền tiếp đề nghị uống 3 chén rồi mới ngồi xuống.

Uống xong 3 chén rượu thì mọi người bắt đầu ăn một ít rồi lại bắt đầu mời rượu.

Hoặc có lẽ là do nhiều người mời rượu, cũng có lẽ là vì nguyên nhân khác nên chỉ có Tần Hồng Sơn, Bùi Vũ Phư và Bùi Đông Lai là uống sạch, còn những người khác chỉ uống một ngụm nhỏ.

Sau khi Tần Hồng Sơn say quá cần câu thì mọi người liền mời Bùi Vũ Phư, ai đến thì Bùi Vũ Phư cũng không từ chối, mỗi lần đều uống sạch.

Dù là như thế, hơn một giờ sau, khi buổi tiệc sắp kết thúc, sắc mặt của Bùi Vũ Phư cũng không đổi sắc.

Không riêng gì Bùi Đông Lai mà ngay cả Bùi Vũ Phư uống cả trăm chén rượu cũng rất tỉnh.

Đợi sau khi Tần Hồng Sơn tuyên bố bữa cơm đoàn viên kết thúc, không đợi mọi người rời đi thì một tên bảo tiêu ở bên ngoài đi đến bên cạnh Tần Hồng Sơn, nhẹ giọng nói:

- Thủ trưởng, thiếu tướng Diệp Cô Thành mang theo một người ngoại quốc đã ngồi ở bên ngoài đợi 30' rồi, bọn họ muốn gặp Bùi Vũ Phu.

- Oh?

Tần Hồng Sơn nghe vậy, khẽ nhíu mày, trầm ngâm một chút rồi quay qua Bùi Vũ Phu nói:

- Vũ Phu, Diệp Cô Thành dẫn theo một người ngoại quốc muốn gặp ông, ông thấy thế nào?

Diệp Cô Thành?

Người ngoại quốc.

Nghe Tần Hồng Sơn nói như thế thì trong lòng Bùi Đông Lai và động, nhìn về phía Bùi Vũ Phu.

- Để ta xem.

Tinh quang trong mắt Bùi Vũ Phu lóe lên, rồi đứng dậy.

- Vũ Phu, không cần ranoài, để bọn họ vào đây.

Tần Hồng Sơn như có suy nghĩ gì, nói.

- Được.

Bùi Vũ Phu khẽ trầm ngâm rồi cũng đồng ý đề nghị của Tần Hồng Sơn.

30s sau.

Trong sự chờ đợi của mọi người Diệp Cô Thành thân mang một trường bào màu đen cùng một nam nhân ngoại quốc đi vào.

Dracula.

Thấy được người đi vào là một trong tứ đại hoàng thân của Thần Vồng thì Bùi Đông Lai vốn lảng ra, sau đó ý thức được cái gì, sắc mặt không khỏi biến đổi.

481. Chương 474: Pháo Hoa Rực Rỡ, Trong Lòng Như Vẽ Giang Sơn.

- Tiểu Phong, dẫn mọi người ranoài đi.

Thấy được vẻ nghi ngờ của mọi người thì Tần Hồng Sơn liền ralenh, tuy rằng hắn không biết tại sao Diệp Cô Thành lại mang theo người này đến tìm Bùi Vũ Phu nhưng mà ở hắn xem ra, chuyện tình có thể kinh động đến Bùi Vũ Phu cùng Diệp Cô Thành, tuyệt không phải là chuyện nhỏ.

- Vâng, thưa cha.

Tần Phong liền trả lời rồi nhìn thoáng qua mọi người trong đại sảnh, nói:

- Đi ranoài đi.

Trừ Tần Đông Tuyết ra thì toàn bộ người của Tần gia tuy rằng rất muốn xem thử có chuyện gì nhưng mà không dám ở lại, mà là đứng dậy rời khỏi đây.

Dracula thấy người nhà Tần gia rời đi thì căn bản không hiểu, thậm chí hắn cũng không có nhìn thẳng vào Tần Hồng Sơn mà lảng tránh nhìn vào Bùi Vũ Phu.

- Vũ Thần Hoa Hạ, tagọi là Dracula, là Thần Vương trong Thần Vồng.

Đội người của Tần gia rời đi thì Dracula liền chủ động mở miệng giới thiệu thân phận, hơn nữa ngữ khí đúng mức.

Nghe được Dracula nói như thế thì Bùi Đông Lai, Bùi Vũ Phu cùng Diệp Cô Thành tỏ ra bình tĩnh, còn Tiểu Ái Linh và Tần Đông Tuyết không hiểu chữ “Thần Vồng” đại biểu cho cái gì cũng có chút nghi ngờ, mà Tần Hồng Sơn cùng Tần Tranh lại biết được Thần Vồng là một tổ chức ngầm lớn nhất châu Âu nên sắc mặt liền biến đổi.

- Ta đi vào TQ chỉ có một mục đích chính là nhận được mệnh lệnh của Qdian tôn thần chi quý, lấy danh nghĩa của người khiêu chiến với người.

Mất thấy Bùi Vũ Phu không lên tiếng thì Dracula liền nói rõ ý đồ đến.

Khiêu chiến?

Nghe được 2 chữ này thì Tần Hồng Sơn, Tần Tranh cùng Tiểu Ái Linh đều cả kinh, bọn hắn đều nghe được chuyện Bùi Vũ Phu giết chết Y Hạ Nhẫn cách đây vài ngày. Qua 4 ngày lại có người khác muốn khiêu chiến với Bùi Vũ Phu.

Nếu như nói Tần Hồng Sơn, Tần Tranh, cùng Tiểu Ái Linh chỉ kinh ngạc thì Bùi Đông Lai liền trực tiếp khiếp sợ.

Đúng vậy.

Là khiếp sợ.

Phải biết rằng 3 ngày trước Bùi Vũ Phu chỉ dùng 3 chiêu để giết chết Y Hạ Nhẫn người đã bước chân vào cảnh giới Cương Kính.

Thế nhưng mà hiện tại Odin người đứng thứ 2 trên Thần bảng lại chủ động khiêu chiến với Bùi Vũ Phu.

Điều này chỉ có 2 giải thích.

Thứ nhất, tuy rằng Odin thông qua trận chiến giữa Bùi Vũ Phu và Y Hạ Nhẫn đoán được thực lực của Bùi Vũ Phu, lại bởi vì bản hắn tự tin mình có đủ năng lực nên mới khiêu chiến.

Thứ hai, chính là Odin lấy danh nghĩa để dụ Bùi Vũ Phu ra nước ngoài, tính kế đối phó Bùi Vũ Phu.

Sau khi nghỉ được 2 điểm này thì Bùi Đông Lai liền nhìn về phía Bùi Vũ Phu thì thấy Bùi Vũ Phu vẫn nhìn chăm chăm vào Dracula.

Đối mặt với cái nhìn hờ hững nhưng tàn đầy uy nghiêm của Bùi Vũ Phu thì Dracula chỉ cảm thấy khản trương, hắn cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc, nói:

- TQ các người không phải có câu, 2 quân giao chiến không giết sứ giả sao? Ta tin tưởng ngài là người đứng thứ nhất trên Thần bảng sẽ không xuống tay với loại tiểu nhân vật như ta.

- Người quả thật không đáng để ta rầy.

Bùi Vũ Phu thản nhiên nói:

- Odin còn nói gì không?

- Odin tôn thần chi quý còn nói ngài nhất định sẽ chấp nhận lời khiêu chiến.

Có lẽ là do áp lực của Bùi Vũ Phu quá lớn nên cách xưng hô của Dracula cũng trở nên tôn kính hơn:

- Bởi vì thần là đệ nhất trên Thần bảng, ngài sẽ thủ hộ TQ, cũng bảo vệ quang vinh của ngôi vị thứ nhất trên Thần bảng.

“Bá”

Lại nghe được Dracula nói như thế, tất cả mọi người đều nhìn về phía Bùi Vũ Phu, đợi Bùi Vũ Phu mở miệng.

- Thời gian, địa điểm?

Ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Bùi Vũ Phu từ từ mở miệng.

“Ách”

Mất thấy Bùi Vũ Phu lựa chọn nghề chiến thì Bùi Đông Lai cả kinh, hắn muốn nói cái gì đó nhưng không biết phải nói cái gì cho phải.

Bởi vì hắn biết được một khi Bùi Vũ Phu làm ra quyết định gì đó thì cho dù trời sập xuống cũng sẽ không thay đổi.

- 15 ngày sau tại ngọn núi Uruhu Peak ở châu Phi.

Dracula nghiêm mặt, nói:

- Vốn tôn quý chỉ hân muốn chiến tại đỉnh Everest nhưng lại sợ quý quốc xuất động bộ đội để quấy nhiễu, ngài không hy vọng trận đấu của mình sẽ bị người bên ngoài làm phiền.

- Trở về nói cho Odin, 15 ngày sau ta sẽ ở đó gặp hân.

Bùi Vũ Phư trầm ngâm một chút rồi lạnh lùng nói:

- Nếu hân đến không đúng hạn hoặc lằng nhằng giở quỷ kế gì Thần Vồng sẽ biến mất trên bản đồ.

- Được....Được.

Dracula xoa mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng trả lời.

- Để hân đi đi.

Bùi Vũ Phư nhìn sang Diệp Cô Thành rồi nói.

Diệp Cô Thành nghe vậy thì lạnh lùng nhìn Dracula một cái:

- 1 tiếng sau, nếu taphát hiện người chưa đi khỏi TQ thì cả đời này người sẽ ở lại TQ, dứt.

Đối mặt với lời uy hiếp của Diệp Cô Thành, cảm nhận được sát khí trong mắt Diệp Cô Thành thì Dracula sợ tới mức vãi ra quần, hân không dám nói lời nào liền rời đi.

- Vũ Phư, đám người ngoại quốc luôn âm hiểm giả dối, lần này tìm cậu để khiêu chiến, có thể làm một cạm bẫy.

Sau khi Dracula rời đi thì Tần Hồng Sơn nhin không được mà mở miệng, vẻ mặt hơi ngưng trọng.

Ngưng trọng là bởi vì từ sau khi phong bakhách sạn Yên Kinh đi qua thì hân đã đem toàn bộ lợi thế đặt trên người 2 cha con Bùi gia. Nếu như Bùi Vũ Phư xảy ra chuyện gì không hay thì Tần gia cũng sống không dễ chịu.

- Ngài nên biết, Thần Vồng là tổ chức ngầm lớn nhất châu Âu, mà thủ lĩnh của bọn hân là Odin tự xưng là thần, ngoại hiệu là Phong tử (Kẻ điên), chuyên làm những việc khác người. Nếu như ta không ngăn chặn thì hân sẽ làm ra những chuyện để bức taphải xuất chiến.

Bùi Vũ Phư trầm giọng nói.

Tần Hồng Sơn nghe vậy, biết rõ Bùi Vũ Phư không có khả năng thay đổi quyết định, chân mày càng nhíu chặt hơn cũng không nói gì thêm, mang theo vài phần lo lắng, nói:

- Vậy cậu nhất định phải cẩn thận, một khi phát hiện không đúng, lập tức về nước. Mặc dù Thần Vồng là tổ chức ngầm lớn nhất ở châu Âu nhưng trong nước thì bọn chúng sẽ không dám vọng động.

Bùi Vũ Phư trầm mặc không nói, Diệp Cô Thành nhẹ nhàng nhìn Tần Hồng Sơn liếc mắt một cái dường như châm chọc sự ngumội của Tần Hồng Sơn. Thân là thủ lĩnh của Long Nhã thì hân đã biết được trong 20 năm qua, số đi không có tổ chức nước ngoài nào dám đi vào TQ hoàn toàn là bởi vì sự có mặt của Bùi Vũ Phư.

Bùi Đông Lai lại là không có suy nghĩ này đó, vẻ mặt tỏ ra lo lắng nhìn vào Bùi Vũ Phư, muốn nói nhưng lại thôi. Ở hân xem ra, một trận chiến này đối với Bùi Vũ Phư cũng không phải là chuyện tốt gì.

Dường như đã nhận ra lo lắng của Bùi Đông Lai, Bùi Vũ Phư liền cười cười giống như đang nói : Quạt tử rất lợi hại, không cần phải lo lắng.

Trong đầu nhớ lại cảnh tượng Bùi Vũ Phư giết chết Y Hạ Nhãn thì trong lòng Bùi Đông Lai cũng giảm bớt lo lắng, hân đem lời sắp nói nuốt vào trong bụng.

- Vũ Phư, ta có chuyện muốn nói với ông.

Bùi Đông Lai không có mở miệng, Diệp Cô Thành lại mở miệng.

Dường như Bùi Vũ Phư có thể đoán được Diệp Cô Thành muốn nói gì, liền gật đầu đáp ứng, sau đó hướng Tần Hồng Sơn, vợ chồng Tần Tranh cùng Tiểu Ái Linh tạm biệt, để Bùi Đông Lai ở tư hợp viện chờ hân.

Làm xong những chuyện này, 2 đại tuyệt thế cường giả rời đi từ hợp viện.

- Ta chẳng Odin muốn liên hợp những cường giả trên Thần bảng đồng loạt ra tay đối phó ông.

Rất hợp viện, Diệp Cô Thành liền mở miệng nói.

Bùi Vũ Phu cười nhạt, dường như không thèm để ý:

- Vô luận làng nguyên nhân gì thì trận này nhất định phải chiến.

- Nếu như đơn đả độc đấu, ta tin tưởng, trên thế giới này không ai là đối thủ của ông.

Diệp Cô Thành nhíu mày, nói:

- Để antoàn thì ta cùng Cô Độc đi theo ông.

- Không cần.

Bùi Vũ Phu lắc đầu, tinh quang trong mắt lóe lên, cũng không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

Mắt thấy Bùi Vũ Phu tuyệt, Diệp Cô Thành trầm mặc không nói, hẳn biết sự kiêu ngạo của Bùi Vũ Phu!

Bùi Vũ Phu quay đầu nhìn về phía Diệp Cô Thành, nói sang chuyện khác, hỏi:

- Trong lòng ông có xem Đông Lai là cháu của mình không.

Mặc dù Diệp Văn Tình cùng Diệp Cô Thành không có quan hệ huyết thống nhưng từ nhỏ đến lớn Diệp Cô Thành vẫn đối đãi với Văn Tình như một đứa em gái, thậm chí ngay cả khi quan hệ của Diệp gia và Diệp Văn Tình tan vỡ thì Diệp Cô Thành cũng như thế.

- Ta không để nó tiến vào Long Nha không phải không coi hắn là cháu của mình mà là bởi vì thân phận thật sự của hắn quá mất cảm.

Diệp Cô Thành hỏi một đằng, trả lời một nẻo, ý tứ lại rất rõ ràng:

- Nếu nó đồng ý buông tha hết mọi chuyện thì cánh cửa Long Nha luôn mở rộng đón nó, đồng thời, vị trí thủ lĩnh Long Nha, ta cũng có thể để cho nó.

- Không nhất định phải đi vào Long Nha.

Bùi Vũ Phu lắc đầu, dừng ở Diệp Cô Thành, gần từng chữ:

- Ta chỉ cần ông làm cho nó một chuyện.

- Chuyện gì?

- Nếu như ta không còn sống trở về thì sẽ có người nói cho ông biết.

- Được.

Diệp Cô Thành ngẩn ra, trầm ngâm một lát, gật đầu đáp ứng.

- Ông đi đi.

Bùi Vũ Phu muốn kết thúc cuộc nói chuyện tại đây.

Diệp Cô Thành nghe vậy, không nói lời vớ vẩn, dưới chân bắn ra, giống như là quỷ mị, biến mất trong màn đêm.

Thiên Không. Bùi Vũ Phu đứng đầu, nhìn về phía bầu trời.

“Bùng”

“Bùng”

“Bùng”

...

Dưới cái nhìn chăm chú của Bùi Vũ Phu, từng bông pháo hoa nổ rộ trên trời.

- Vãn Tình, thời gian quả thật thật nhanh, nháy mắt mười tám năm qua đi thì anh còn ôm em xem pháo hoa dưới chân Tử Cấm thành, cảnh đó cứ như là hôm qua vậy.

Nhìn pháo hoa trên bầu trời, Bùi Vũ Phuthì thảo tự nói:

- Lúc ấy, em nói với anh rằng em nguyện ý ở bên anh suốt cả đời.

- Đồng dạng, trước khi em đi thì anh đã đáp ứng em để cho Đông Lai rời xa tranh chấp ở chốn nhân gian này.

Trong màn đêm, trên mặt Bùi Vũ Phu lộ vẻ bithương, giọng nói chua xót:

- Thật xin lỗi Vãn Tình, anh...anh không thể hoàn thành lời hứa năm đó của em bởi vì Đông Lai không muốn sống cuộc sống như thế, càng bởi vì anh cảm thấy trên đời này có một số chuyện anh mới có thể làm được.

Nói xong, Bùi Vũ Phu vội lực mà nhắm mắt lại.

”Bá!”

Vài giây đồng hồ sau, hắn mở hai mắt, lấy điện thoại di động ra, bấm một số điện thoại thần bí.

482. Chương 475: Tiễn Đưa.

Ngày mùng 6 tết, tảng sáng, hội sở Hồng Kinh.

Diệp Tranh Vành mặc đồ ngủ, đứng ở phía trước cửa sổ lại bấm số điện thoại của Bạch Mi đạo nhân, vẻ mặt có chút không vui.

Không vui là bởi vì 5 ngày qua, mỗi lần hắn gọi điện cho Bạch Mi đạo nhân kết quả toàn đạo đồng của Bạch Mi đạo nhân nghe máy, nói cho hắn biết trong khoảng thời gian này Bạch Mi đạo nhân đang bế quan nên không cho phép ai làm phiền.

Mà dựa theo lời nói của tên đạo đồng kia thì ngày hôm nay chính là ngày xuất quan của Bạch Mi đạo nhân.

- Diệp công tử, tam mới xuất quan.

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Bạch Mi đạo nhân vang lên:

- Ta đã nghe tin tức Bùi Vũ Phu khiêu chiến với Odin.

- Bạch Mi đạo trưởng, ngài thấy thế nào?

Nghe được Bạch Mi đạo nhân nói như thế thì vẻ mặt Diệp Tranh Vành tỏ ra chờ mong, hỏi:

- Theo ý của ngài thì đây là một âm mưu sao? Liệu những cường giả trên Thần bảng có liên thủ đối phó với Bùi Vũ Phu không?

- Lấy cách nhìn của ta thì đây chính là một âm mưu.

Tinh quang trong mắt Bạch Mi đạo nhân bắn ra:

- Trong vòng 200 năm qua, cường giả có thể bước vào cảnh giới Cương Kính của TQ chúng ta chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà Bùi Vũ Phu chỉ dùng 3 chiêu là có thể đánh bại Y Hạ Nhẫn người đã bước vào cảnh giới Cương Kính, như vậy thực lực của Bùi Vũ Phu ít nhất là Cương Kính đại thành, có khả năng là Cương Kính đỉnh phong.

- Odin thân là người đứng thứ 2 trên Thần bảng, thực lực của người này hẳn không thể nghi ngờ, nhưng mà nếu hắn nói có lòng tin chiến thắng Bùi Vũ Phu thì ta không tin. Bởi vì ít nhất Odin bước vào cảnh giới Cương Kính đỉnh phong thì mới có thể làm được điểm này. Cương Kính đỉnh phong, theo ta được biết thì trong 100 năm qua không ai đạt đến cảnh giới này ngoại trừ cha của Bùi Vũ Phu.

- Nếu Odin không nắm phần thắng, nhưng trong lúc này lại khiêu chiến với Bùi Vũ Phu thì tự nhiên là hắn sẽ liên thủ với những cường giả khác trên Thần bảng để đối phó với Bùi Vũ Phu.

Bạch Mi đạo nhân nói rõ ràng:

- Dù sao thì thực lực của Bùi Vũ Phuc cũng quá mức cường đại, cường đại đến nỗi làm cho đám cường giả nằm trong top 10 của Thần bảng không có hy vọng đuổi theo. Bọn hắn cảm nhận được nguy cơ rất lớn, kể từ đó lấy thân phận đứng thứ 2 của Odin thì chỉ cần hắn phát cờ reo hò thì toàn bộ những cường giả nằm trong top 10 trừ Long Vương Diệp Cô Thành rathì toàn bộ những người khác sẽ liên thủ với Odin.

- Ta nghe nói hắn tính toán đi một mình đến đó.

Nghe xong Bạch Mi đạo nhân giải thích thì Diệp Tranh Vành liền nở nụ cười vui mừng:

- Như vậy dựa theo lời của đạo trưởng thì lần này Bùi Vũ Phuc sẽ chết, có đúng không?

- Lúc này đây, hắn cứu tử nhất sinh.

Trong đôi mắt Bạch Mi đạo nhân hiện lên một tia quang mang, vẻ mặt thật kích động.

- Một khi đã như vậy thì chúng ta cứ yên lặng đợi tin báo tử của Bùi Vũ Phuc đi.

Diệp Tranh Vành không nhìn được màn hình về phía Tử Cấm thành, cười lạnh:

- Bùi Đông Lai à! Bùi Đông Lai, chỉ cần thắng chác của mày chết thì ta sẽ trả lại món nợ mà mày đã nợ tao, đến lúc đó ta muốn chomày kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Cùng lúc đó.

Bùi Đông Lai giống như ngày thường, đúng giờ liền tỉnh dậy bắt đầu luyện công buổi sáng.

Rakhỏi phòng, Bùi Đông Lai phát hiện được Bùi Vũ Phuc đang đứng trước tứ hợp viện, thấy hắn rathì cười.

- Qua tử, người muốn đi sao?

Thấy được Bùi Vũ Phuc thì trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, mơ hồ đoán được cái gì vội vàng hỏi.

- Ủh.

Bùi Vũ Phuc gật đầu, mỉm cười nói:

- Đêm nay đi.

- Nếu không thì con sẽ cùng đi với người?

Bùi Đông Lai lại nói rằng những lời này, ở trong 5 ngày qua thì ngày nào Bùi Đông Lai cũng đề nghị đi chung với Bùi Vũ Phuc nhưng mỗi lần đều bị Bùi Vũ Phuc cười từ chối.

- Không tin vào thực lực của ta sao?

Bùi Vũ Phuc hỏi.

- Không... Không phải.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu, nói:

- Còn muốn nhìn thấy cảnh người giết chết Odin.

- Thực lực của con quá yếu, nếu đi sẽ khiến ta thêm phân tâm mà thôi.

Bùi Vũ Phuc nói:

- Con cứ ở đây đi, ta sẽ mau chóng trở về rồi cùng đi Tây Nam.

- Được rồi.

Lại thấy Bùi Đông Lai từ chối thì Bùi Đông Lai biết rõ không thể thuyết phục Bùi Vũ Phuc nữa nên đành thôi, nói:

- Nếu như có thể thì người hãy đem đầu của Odin về đây.

- Cần đầu của hắn làm gì?

Bùi Vũ Phuc lộ vẻ nghi hoặc, hỏi.

Bùi Đông Lai dodự một chút, vờ tránh để Bùi Vũ Phu lơ lửng nên cuối cùng hắn cũng không nói chuyện bản thân dung hợp với linh hồn Tiêu Phi:

- Tiêu Phi của Tiêu gia đã chết trong tay của Thần Võng, Tiêu gia từng có ân với con, còn cũng đã từng sẽ có một ngày tiêu diệt cả Thần Võng, vốn con muốn tự thân giết chết Odin, người đã không để cho con đi chung thì người hãy mang đầu của hắn về đây để contế diện Tiêu Phi.

- Được.

Bùi Vũ Phu cười gật đầu, trong mắt hiện lên một tia quang mang khác thường.

- Đúng rồi Quatử, buổi tối người mới đi, dậy sớm như thế chẳng phải là muốn cùng con luyện công sao?

Có lẽ là đã quá tin tưởng Bùi Vũ Phu nên Bùi Đông Lai cho rằng trận đấu này người chết sẽ là Odin.

Bùi Vũ Phu gật đầu, lại lắc đầu, nói:

- Ngày đó ta đã nói với con rằng Bùi gia quyền tổng cộng có 3 loại vũ kỹ, ngày đó ta dạy cho con “Thất Thương” là loại thứ nhất, hôm nay ta sẽ đem 2 chiêu còn lại dạy cho con.

Àn?

Nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế thì trong lòng Bùi Đông Lai cảm thấy có chút bất an.

- 3 loại vũ kỹ này không có liên quan đến nhau, hôm nay ta sẽ dạy lại cho con, nếu con hiểu được thì nó sẽ có ích cho con.

Dường như đã thấu hiểu tâm tư của Bùi Đông Lai nên Bùi Vũ Phu giải thích:

- Ngày đó sở dĩ không dạy hết cho con là bởi vì sợ con phân tâm, không thể chú tâm mà luyện “Thất Thương.”

- Vậy a...

Bùi Đông Lai nghe vậy thì ti bắt an trong lòng liền biến mất, mang theo vài phần chờ mong hỏi:

- Là 2 loại vũ kỹ gì thế?

- Loại thứ hai của Bùi gia quyền chính là “Lôi Đình” tên cũng như ý nghĩa, ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay đó là Lôi Đình Nhất Kích, tất phải đánh gục địch nhân.

Bùi Vũ Phu nghiêm mặt nói:

- Một chiêu này là năm đó trên chiến trường giết giặc ông nội của con đã sáng chế ra, chú ý một kích giết chết. Uy lực tuyệt luân. Là sát chiêu điển hình.

- Lợi hại vậy sao?

Bùi Đông Lai bị lời nói của Bùi Vũ Phu làm cho cả kinh.

- Ừh.

Bùi Vũ Phu gật đầu, nói:

- Kỳ thật thì “Lôi Đình” chính là do “Thất Thương” biến thành, “Thất Thương” chỉ là một quyền đánh ra ẩn chứa 7 tầng kinh lực, kinh lực liên miên không dứt. Tầng sau càng mạnh hơn tầng trước, mà “Lôi Đình” lại đem toàn bộ 7 tầng kinh lực tụ lại một chỗ rồi bùng nổ, Lôi Đình nổ vang, một chiêu trí mạng.

- Dung hợp 7 tầng kinh lực cùng một chỗ rồi bùng nổ sao?

Nghe được Bùi Vũ Phu nói như thế thì Bùi Đông Lai hoảng sợ, tuy rằng hắn chưa luyện thành thực “Thất Thương” nhưng mà cũng hiểu được sự tinh diệu cho “Thất Thương” nhưng mà cũng có khuyết điểm chính là nếu gặp phải cường giả có thực lực mạnh hơn mình thì chỉ cần đối phương né tránh hoặc bản thân không thể phát kinh thì bản thân sẽ gặp nguy.

Mà hiện giờ, nếu đúng như lời của Bùi Vũ Phu nói, nếu dùng “Lôi Đình” để PK thì sẽ khiến đối thủ khó lòng đề phòng, trong nháy mắt sẽ lấy mạng đối phương.

- Ta sẽ đem phương thức phát kinh cùng khẩu quyết nói lại cho con, con cần phải ghi nhớ....

Sau khi đem chiêu “Lôi Đình” truyền cho Bùi Đông Lai, thì Bùi Vũ Phụng liền nhắc nhở:

- Ta vừa mới nói qua, “Lôi Đình” chính là biến chiêu của “Thất Thương” cho nên trước khi nắm giữ phương thức phát kinh của “Thất Thương” thì con không nên tùy tiện luyện tập “Lôi Đình” chỉ cần nghiên cứu mối liên hệ giữa 2 bên là được.

- Vâng.

Bùi Đông Lai vốn làm uốn thử, nhưng mà nghe Bùi Vũ Phụng nói như thế thì lập tức bỏ qua suy nghĩ này.

Sau đó, Bùi Vũ Phụng liền dạy cho Bùi Đông Lai loại vũ kỹ thứ 3.

...

- Võ học cũng giống như nước chảy đá mòn, không thể nóng lòng được, sa này còn cần phải nhớ lấy điểm này.

Bùi Vũ Phụng dặn dò Bùi Đông Lai một câu:

- Hôm nay tới đây thôi, đi theo Quạt tử uống rượu.

- Được.

Năm 12 tuổi thì Bùi Đông Lai lần đầu tiên uống rượu với Bùi Vũ Phụng, uống đến say mềm.

Kể từ lúc đó thì Bùi Đông Lai cũng thường uống rượu với Bùi Vũ Phụng.

Từ sau khi Bùi Đông Lai xuất Nam thì tuy rằng 2 người vẫn thường nói uống với nhau nhưng lại chưa có cơ hội để ngồi uống.

Lúc này thấy Bùi Vũ Phụng mang tới vài chai rượu cùng với mấy món mồi thì Bùi Đông Lai liền cười rồi bước lên cầm lấy.

- Qua tử, chúng ta không dùng lực để bức cùn ra a.

Mở chai rượu ra, Bùi Đông Lai đưa một chai cho Bùi Vũ Phụng.

Bùi Vũ Phụng cười ngầy ngậy, cầm rượu lên cũng không nói gì.

- Zô.

Bùi Đông Lai hào khí ngất trời mở chai rượu rồi giơ lên.

“ Cong”

2 chai rượu va vào nhau, 2 người ngẩng cổ lên rồi bắt đầu uống.

“ Xoảng”

Bùi Đông Lai đem chai rượu ném qua một bên, vẻ mặt thích ý, nói:

- Thống khoái.

- Đông Lai, trước đây ta không lo được cho con cơm no áo ấm, thậm chí là vinh hoa phú quý, chỉ cho con bản cùng với vô số sự xem thường, con có trách ta không?

Bùi Vũ Phụng từ ánh nhìn vào Bùi Đông Lai mở rượu, hỏi.

- Qua tử, người lại nữa rồi.

Bùi Đông Lai tức giận trừng mắt nhìn Bùi Vũ Phụng liếc mắt một cái.

Bùi Vũ Phụng gầy gò cười, lại hỏi:

- Thích cuộc sống bây giờ sao?

- Vâng.

Theo bản năng thì Bùi Đông Lai gập đầu, rồi đưa chai rượu thứ 2 cho Bùi Vũ Phu.

Uống từng ngụm, ăn từng miếng.

Có lẽ là đã lâu 2 người không có ngồi với nhau nên 2 người đều uống một cách tận hưởng.

- Qua tử, đây là rượu gì vậy, làm sao mà con lại cảm thấy nóng thế?

Đợi sau khi chỉ còn 2 chai rượu thì Bùi Đông Lai hỏi.

- Đây là rượu mạnh nhất do Nam Xuân sản xuất, rượu mạnh, là rượu mà nhà thơ Lý Bạch ưa thích nhất.

Sovới Bùi Đông Lai mà nói thì mặc dù Bùi Vũ Phu không có vấn đề gì về sức khỏe nhưng mà khuôn mặt cũng có chút hơi hồng, khi nói chuyện thì Bùi Vũ Phu đưa cho Bùi Đông Lai chai rượu cuối cùng, rồi nói:

- Đông Lai, chúng ta hát bài “Tương Tiến Tửu” của Lý Bạch đi.

- Được.

Trước đây khi uống rượu với Bùi Vũ Phu thì Bùi Vũ Phu cũng đã từng hát qua bài này, lúc này nghe được Bùi Vũ Phu đề nghị thì Bùi Đông Lai liền cầm lấy chai rượu uống một hơi, cảm xúc dâng lên rồi hát.

”Quân bất kiến hoàng hà chích thủy thiên thượng lai, bốn lưu đảo hải bất phục hồi. Quân bất kiến cao đường minh kính bạch phát, triều như thanh timộ thành tuyết...”

Lời ca hào hùng vang lên khắp tứ hợp viện.

“Sầm phut tử, đan khâu sinh, tương tiến tửu, bôi mạc đình.”

Tới chỗ cao triều, giọng hát Bùi Vũ Phu trở nên lớn, hào khí ngất trời.

Ngũ hoamã, thiên kim cừu, hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.”

Cha con cùng hát, rung động đến tâm can.

“Cong”

Bài hết, tiếng chạm lại vang lên, 2 cha con ngồi cười, ngửa đầu lên màu uống.

“Xoảng”

Rượu hết, bình rơi.

”Ha ha...”

Bùi Vũ Phu cười hào hùng, nhẹ lướt đi.

- Cha, Tương Tiến Tửu, con đợi người trở về.

Bên ngoài vang lên tiếng cười hào hùng đầy khí phách của Bùi Vũ Phu, Bùi Đông Lai ngẩng đầu nhìn trời, thì thào tự nói.

483. Chương 476: Tin Tử.

Ngày 15 Tết làng ngày Tết Nguyên Tiêu, khi màn đêm buông xuống, phố lớn ngõ nhỏ giăng đèn kết hoa, mọi người cùng nhau đi thả hoa đăng, ngắm đèn.

Lúc này đây, trong tứ hợp viện của Tàn gia thì mọi người vẫn tề tụ một chỗ.

Sovới hôm 30 có một điểm khác nhau chính là hôm nay chỉ thiếu đi 1 người đó là Bùi Vũ Phu.

- Đông Lai à, nếu cha của cháu dám xuất ngoại ngành chiến thì tự nhiên là nắm chắc phần thắng.

Trên bàn, Tàn Hồng Sơn thấy Bùi Đông Lai có chút không an lòng thì mở miệng an ủi:

- Thời gian của chúng ta sovới bên Châu Phi thì sớm hơn 6 tiếng, hiện giờ bên đó mới khoảng 3h chiều còn bên cháu không cần phải lo lắng, uống rượu thôi.

- Vâng.

Bùi Đông Lai cười gượng, hẳn biết sở dĩ Tần Hồng Sơn lại mời mình đến ăn bữa cơm gia đình tối nay là một mặt Tần Hồng Sơn không thể không có Bùi Vũ Phu mà bỏ rơi mình, càng quan trọng hơn là Tần Hồng Sơn biết được kết quả của cuộc chiến này sẽ được thông báo đến cho bản thân Bùi Đông Lai hẳn nên Tần Hồng Sơn cũng muốn biết tin tức.

Lúc này đây, trong lòng Bùi Đông Lai luôn có một loại cảm giác bất an.

Sau khi bữa cơm tối kết thúc thì con dâu của Tần gia liền bưng bánh trôi hấp lên, Bùi Đông Lai lại không có cảm giác đoàn viên một chút nào, ngược lại sự lơ đãng trong lòng hẳn ngày càng đậm.

Không riêng gì Bùi Đông Lai mà ngay cả Tần Hồng Sơn, Tần Tranh 2 người cũng trầm mặc lại.

Trầm mặc là bởi vì bọn hắn cũng có cảm giác không ổn. Hiện giờ Tần gia đã đem toàn bộ đặt cược trên người cha con Bùi gia. Nếu như Bùi Vũ Phu xảy ra chuyện gì thì tương lai của Tần gia cũng sẽ thay đổi, đến lúc đó cho dù Tần gia có dựa vào năng lực trong mấy chục năm qua có thể bảo vệ vững chắc cơ nghiệp mà nếu muốn tiến thêm một bước nữa trên chính trường thì đó là việc không thể.

Thấy được Bùi Đông Lai càng nhíu chặt mày thì bàn tay của Tần Đông Tuyết nắm lấy tay của Bùi Đông Lai, nàng muốn dùng phương thức này để an ủi Bùi Đông Lai.

Cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay của Tần Đông Tuyết, không đợi Bùi Đông Lai nói gì cũng không đợi Tần Hồng Sơn tuyên bố ăn bánh trôi hấp thì một nam nhân trung niên đi vào.

Nam nhân trung niên này là cận vệ của Tần Hồng Sơn, được xưng là đại nội thị vệ.

”Bá!”

Thấy được nam nhân trung niên kia xuất hiện thì mọi người liền nhìn về phía trước cửa.

Trong đó, toàn bộ thành viên Tần gia đều ý thức được cái gì, chân mày bọn họ nhíu lại, tinh quang trong mắt lóe ra.

Sosánh với đám người Tần gia mà nói thì Bùi Đông Lai càng nhíu chặt mày hơn.

“Bộp! Bộp! Bộp!”

Tiếng bước chân của nam nhân trung niên kia liền vang lên trong đại sảnh.

Rất nhanh, nam nhân trung niên tên là Trung Nam Hải kia liền bước đến bên cạnh Tần Hồng Sơn, cúi người, nói nhỏ:

- Thủ trưởng, Long Nhabên kia truyền đến tin tức, Bùi Vũ Phu chết trận ở quốc ngoại.

Khi nghe được tin tức này thì đồng tử của Tần Hồng Sơn liền tròn xoe, một loại cảm giác kinh ngạc liền động lại trên mặt của hắn.

“Bá”

Bởi vì hình lực biến thái của mình nên Bùi Đông Lai đã nghe được câu nói của Trung Nam Hải, lúc này sắc mặt hắn liền biến đổi, rồi đứng lên, mang theo vẻ không thể tin nổi:

- Ông... Ông nói cái gì?

Đối mặt với lời chất vấn của Bùi Đông Lai thì Trung Nam Hải không có hể hăng, mà Tần Hồng Sơn thì hít sâu một hơi, điều chỉnh lại cảm giác, giọng nói phức tạp:

- Vừa mới nhận tin tức, chắc cậu đã chết ở quốc ngoại.

“Rầm”

Lời nói của Tần Hồng Sơn giống như là một quả bom ném thẳng vào đây, làm cho cả đại sảnh đang im lặng bỗng trở nên hỗn loạn.

Tất cả mọi người mở to mắt nhìn nhau: “Bùi Vũ Phu đã chết rồi sao?”

- Không thể.

Bùi Đông Lai không một chút suy nghĩ, hét lên một tiếng.

“Reng...Reng”

Nói xong thì điện thoại của hắn vang lên.

- Qua tử không thể xảy ra chuyện gì.

Thấy được điện thoại rung lên thì Bùi Đông Lai vô cùng kích động rồi lấy điện thoại ra.

Ngay sau đó.

Đồng tử của Bùi Đông Lai lại phóng lớn.

Bởi vì.

Dãy số trên màn hình không phải là số đến từ nước ngoài mà là số của Quý Hồng.

Sau khi Bùi Vũ Phư rời khỏi thì Bùi Đông Lai liền phân phó Quý Hồng và đồng binh đoàn Satan chú ý, thu thập tin tức của Bùi Vũ Phư, 2 người luôn luôn không có báo lại cho Bùi Đông Lai mà hiện giờ vào lúc này Quý Hồng lại gọi điện thoại tới đây.

”Hô... Hô...”

Bùi Đông Lai thở gấp, sau đó tay phải hắn hơi run run mà nghe máy.

- Đông Lai, tin tức đã truyền về, Bùi...Bùi thúc đã chết ở châu Phi.

Giọng nói của Quý Hồng trầm xuống.

“Lộp bộp”

Lại nghe được tin cái chết của Bùi Vũ Phư, trong lòng Bùi Đông Lai giống như bị một lưỡi dao cắt vào, vô cùng đau đớn, đau đớn đến tận xương tủy.

Dưới ánh đèn, sắc mặt của hắn trắng bệch như tờ giấy trắng, thân hình cũng run lên.

Mặc dù đám người Tần Hồng Sơn không biết là ai gọi điện tới, mặc dù bọn hắn không biết được đối phương đã nói những gì nhưng mà thấy được biểu hiện của Bùi Đông Lai thì mọi người có thể xác định được đối phương bên kia đã nói cho Bùi Đông Lai biết Bùi Vũ Phư đã chết.

- Cô...Cô lấy tin tức này ở nơi nào? Tin tức này có chính xác không? Đã xác nhận chưa?

Sau đó, Bùi Đông Lai lớn tiếng quát, dường như hắn không tin Bùi Vũ Phư cứ như thế mà chết được.

- Tin tức là từ một tổ chức tình báo nước ngoài thu được.

Đầu bên kia điện thoại, Quý Hồng cắn chặt môi, trả lời:

- Chỉ lo nói cho cậu biết, còn chưa kịp xác nhận với những tổ chức tình báo khác.

- Không xác nhận thì còn nói loạn cái gì? Lập tức đi xác nhận đi.

Bùi Đông Lai nghe vậy, đỏ mặt, trầm giọng quát.

- Được.

Ngay sau đó.

Dưới cái nhìn của toàn bộ thành viên Tần gia thì Bùi Đông Lai lấy ra một chiếc điện thoại vệ tinh rồi bấm một dãy số nhưng bởi vì quá mức kích động nên mỗi lần bấm đều là bấm sai cả.

- Đông Lai, không nên gấp gáp, Bùi thúc không có việc gì.

Tần Đông Tuyết vươn tay, bắt lấy tay trái của Bùi Đông Lai, muốn an ủi Bùi Đông Lai.

”Hô ~”

Bùi Đông Lai liền thở ramột ngụm, để cho bản thân tỉnh táo lại rồi bấm số của Jason.

- Jason giáo quan, tamới vừa nghe nói cha tachết ởChâu Phi, tintức làthật sao?

Điện thoại được chuyển thì Bùi Đông Lai liền mở miệng hỏi, mặc dùhắn đã cố gắng khống chế tâm tình nhưng màgiọng nói của hắn vẫn tỏ ra lolắng, cóchút runrun.

- Diêm La, tintức làthật.

Bởi vìJason biết rõsự việc quan trọng nên không cógọi Bùi Đông Lai là “Tiểu Bùi” như những lần trước mà làgọi danh hiệu của Bùi Đông Lai trong danh sách binh đoàn Satan:

- Trước đây 5’ thì tacũng đã nhận được tintức, lúc sau tacòn dùng conđường khác của mình để xác minh tính chân thật của tintức này, kết quả đều lànhững câu trả lời giống như, chacıủa cậu ởchâu Phi đã bị Odin cùng với 8cường giả trên Thần bảng vây công, kết quả là chacıủa cậu chết trận còn đám người Odin toàn bộ đều bị trọng thương.

Qua tử đã chết?

Qua... Quatử... Người thật đã chết rồi? !

”Xôn xao ~”

Cả người Bùi Đông Lai rung mạnh, tayphải runlên, điện thoại vệ tinh liền rơi xuống đất.

“Bịch”

Dưới ánh đèn, cả người Bùi Đông Lai trở nên cứng ngắt, sắc mặt tỏ raki nhãi, 2mắt đỏ bừng nhìn về phía trước.

Cứ ngỡ ngác như vậy mànhìn.

Giống như một photượng điêu khắc.

Cùng lúc đó.

- Sư...Sư phụ, Bùi thúc chết rồi sao?

Trong biệt thự ởĐông Hải, Quý Hồng mang theo vài phần không thể tinhhỏi CôĐộc Phong Ảnh.

Không trả lời, CôĐộc Phong Ảnh khoanh tayđứng ởsát cửa sổ, sắc mặt phức tạp, bên tai không ngừng vang lên giọng nói ngày đó của Bùi VũPhu.

- Năm đó trước lúc chết thì Văn Tình đã nói cho taphải để Đông Lai rời xa chốn phân tranh, để nó cóđược cuộc sống của một người bình thường nên tadã maidanh ẩn tích 18năm.

- Sau đó tại phát hiện Đông Lai không cam lòng làm người bình thường vì thế nhiều lần tahỏi nó, cuối cùng nó lại chọn conđường hiện tại, điều này đã làm tathay đổi quyết định.

- Cường giả, mặc dù là mạnh hơn người bình thường nhưng mà trên lưng đã mang theo số mệnh. Nếu nó đã lựa chọn conđường cường giả thì nó chẳng những phải cóthực lực cường đại mà nó cần phải có lòng của một cường giả, có như thế thì nó mới có thể hoàn thành được sứ mệnh của mình.

- Có một số việc, bản thân nó thích hợp làm hơn ta.

- Nhưng mà, cơm cần ăn từng miếng, đường cần đi từng bước...

Vì thế ông mới đi sao? VũPhu, takhông tin ông chết.

Cô Độc Phong Ảnh từ từ mở miệng, giống như là trả lời Quý Hồng cũng giống như là tự nói một mình.

484. Chương 477: Một Hòn Đá Dẩy Lên Ngàn Tầng Sóng.

- Tiểu Tranh, Tiểu Phong, 2đứa theo tadến thư phòng.

Mắt thấy Bùi Đông Lai như là bị mất linh hồn thông thường đứng nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích thì Tần Hồng Sơn liền trầm giọng nói với 2 người Tần Tranh và Tần Phong.

”Bá!”

”Bá!”

”Bá!”

Tần Hồng Sơn, Tần Tranh cùng Tần Phong bang người lần lượt đứng dậy rồi rời đi. Trong đó Tần Hồng Sơn từ đầu đến cuối cũng không có nhìn Bùi Đông Lai một cái, mà là vẻ mặt của hắn tỏ ra ngưng trọng, còn Tần Tranh thì không nhận được ánh nhìn sang Bùi Đông Lai một cái đồng thời trong lòng thầm hỏi: Bùi Vũ Phong thật sự chết rồi sao?

Không riêng gì Tần Tranh, giờ khắc này, trừ Bùi Đông Lai ra thì toàn bộ mọi người đều tự hỏi.

Không có đáp án.

3 người Tần Hồng Sơn rời khỏi, toàn bộ mọi người của Tần gia đều nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Giờ khắc này.

Trừ Tần Yến ra thì toàn bộ mọi người đều như có suy nghĩ cái gì đó, dường như đang tự hỏi sau khi Bùi Vũ Phuchết thì sẽ đem lại phản ứng dây chuyền như thế nào.

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Bùi Đông Lai đều tỏ ra vẻ không đồng tình.

Đúng vậy.

Một chút cũng không có.

Trên mặt bọn hắn tràn ngập sự vui sướng khi người gặp họa!

Cảm giác kì lạ giống như đang nói: Bùi Đông Lai à Bùi Đông Lai, không phải mày rất ngu sao? Hiện tại người cha của mày đã mất, bọn tao xem mày còn ngu cái gì nữa?

- Đông...Đông Lai.

Mắt thấy Bùi Đông Lai giống như là một cái xác không hồn thì Tần Đông Tuyết đỏ mắt, vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa vào khuôn mặt Bùi Đông Lai.

- Đông Tuyết, Qua...Qua tử đã chết rồi sao?

2 mắt Bùi Đông Lai đỏ bừng, mờ mịt nhìn về phía Tần Đông Tuyết, nước mắt cứ như thế mà rơi xuống.

Lúc này nghe được Tần Hồng Sơn nói Bùi Vũ Phong đã chết thì hắn không tin.

Sau đó, nghe Quý Hồng nói thì hắn vẫn không tin.

Hắn không tin một người có thể lúc nào cũng tiến vào trạng thái “Nhập Thần” một người dùng 3 chiêu để giết chết Y Hạ Nhẫn sẽ chết.

Nhưng mà.

Từ trong miệng Jason biết được Bùi Vũ Phong bị 8 cường giả trên Thần bảng vây công thì lòng tin của hắn đã biến mất.

- Đông Lai, Đông Lai.

Bên tai vang lên giọng nói khàn khàn của Bùi Đông Lai, nhìn nước mắt trên mặt Bùi Đông Lai thì Tần Đông Tuyết liền ôm lấy Bùi Đông Lai.

Nàng biết được, người gọi là Bùi Vũ Phong kia có địa vị như thế nào trong lòng của Bùi Đông Lai.

Bọn họ là cha con, lại càng giống như bạn bè.

Nàng không thể tưởng tượng được khi nghe cái chết của Bùi Vũ Phong thì trong lòng của Bùi Đông Lai sẽ bị dằn vặt như thế nào? Nàng biết, hắn rất đau, nhất định là rất đau.

Thấy một màn như thế thì cách đó không xa, 2mắt của Tần Yến đỏ bừng, nàng muốn lên an ủi Bùi Đông Lai nhưng cuối cùng nàng lại bỏ qua suy nghĩ này.

Mà đám người Tần gia kia thấy một màn như thế thì đều thở dài.

Từ trong lòng bọn hắn nói thì trừ việc Bùi Vũ Phư bảo vệ cho Bùi Đông Lai ra, trừ quang vinh của Bùi Vũ Phư thì những chuyện làm của Bùi Đông Lai đủ để bọn họ dùng từ kỳ tích để hình dung.

Nhưng mà.

Bọn họ biết được dù Bùi Đông Lai có xuất sắc mấy dichăng nữa thì trong nửa năm qua hắn cũng đã đắc tội với nhiều thế lực.

Cho nên, nếu bây giờ không còn sự che chở của Bùi Vũ Phư nữa thì bọn hắn có thể nghĩ đến kết cục của Bùi Đông Lai sẽ thế nào.

- Chết thì cũng đã chết rồi, có cần phải khóc lên khóc xuống như vậy không?

Im lặng trong đại sảnh bỗng nhiên vang lên một giọng nói.

”Bá!”

Giọng nói vừa vang lên thì trừ Bùi Đông Lai ra thì toàn bộ mọi người đều nhìn về phía phát ra giọng nói kia.

Người vừa lên tiếng là Tần Kha.

Nàng rất hận Bùi Đông Lai nhưng mà nàng cũng biết bản thân mình không thể làm gì được hắn.

Nhưng mà.

Hiện giờ nghe nói Bùi Vũ Phư đã chết, thấy được Bùi Đông Lai giống như là một con cầu ngồi đây khóc thì nàng liền mất lòng mất dạ, không kìm lòng được mà mở miệng châm chọc.

Dường như nàng muốn nhìn thấy bộ dạng thống khổ của Bùi Đông Lai.

- Tần Kha, còn nói cái gì đó?

Thấy được khuôn mặt xấu xa của Tần Kha, không đợi Tần Đông Tuyết mở miệng thì Tần Yến liền lên tiếng, vẻ mặt của nàng tỏ ra tức giận giống như lúc nào cũng có thể bạo phát vậy.

- Ông nội đã nói Bùi Vũ Phư chết rồi, nhưng mà có một người không tin, Oh, là tôi sai rồi, chính xác ra là không thể chấp nhận được sự thật này...

“Bốp”

Ngay sau đó, không đợi Tần Kha nói hết lời thì Tần Yến đã nổi giận, bước lên tát vào mặt Tần Kha một cái:

- Mày cảm miệng lại cho tao.

- Tần Yến, cô...

- Tần Kha, nếu như cô còn dám nói một câu nữa thì ta sẽ giết cô.

Tần Đông Tuyết mở miệng cắt đứt lời nói của Tần Kha, ánh mắt giống như một con dao nhìn vào Tần Kha, giọng nói lạnh như băng.

Tagiết cô.

Nghe được giọng nói như đinh đóng cột của Tần Đông Tuyết, cảm nhận được sát khí của Tần Đông Tuyết thì Tần Kha liền sợ tới mức đem lời nói kia nuốt lại vào bụng, mà những người khác thì tỏ ra khiếp sợ nhìn vào Tần Đông Tuyết.

Không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tần Đông Tuyết nhìn về phía Tiểu Ái Linh, mặt không đổi sắc, nói:

- Mẹ, con cùng Đông Lai đi trước.

Tiểu ÁiLinh nghe vậy, lập tức đi đến trước người Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết, sắc mặt phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai, nói:

- Đông Lai...

”Hô ~”

Nghe được tiếng kêu của Tiểu ÁiLinh thì Bùi Đông Lai nhắm mắt lại rồi thở ra một hơi. Sau đó, hắn mở mắt ra, vẻ bi thương trên mặt hắn đã biến mất, nếu có thì chính là sự bình tĩnh, bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Thấy một màn như vậy thì Tiểu ÁiLinh không nói gì nữa.

- Dì Tiểu, dì, cảm ơn 2 người.

Bùi Đông Lai khẽ gỡ bàn tay của Tần Đông Tuyết rồi bước đến trước mặt Tần Yến và Tiểu ÁiLinh cúi đầu.

Làm xong chuyện này, hắn liền chủ động nắm lấy tay Tần Đông Tuyết, mang theo Tần Đông Tuyết bước ra ngoài.

- Đông Tuyết.

Mất thấy Tần Đông Tuyết muốn đi theo Bùi Đông Lai thì vợ của Tần Phong liền dùng ánh mắt răn đe cho Tiểu ÁiLinh, thấy Tiểu ÁiLinh không phản ứng thì bà ta liền hô to.

- Tôi sinh ra là người Bùi gia, chết là quỷ của Bùi gia.

Nghe thấy tiếng hô kia thì Tần Đông Tuyết không có dừng bước, thậm chí cũng không quay đầu lại.

Nàng nắm chặt bàn tay của Bùi Đông Lai.

Nói xong, nàng và Bùi Đông Lai biến mất trong tầm mắt của mọi người.

- Ái Linh, làm sao cô có thể để cho Đông Tuyết đi cùng hắn?

Mất thấy Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết rời đi thì vợ của Tần Phong liền nổi nóng.

Không chỉ một mình bà ta mà vẻ mặt của các thành viên Tần gia cũng tỏ ra lo lắng, ở bên cạnh xem ra rất đi Bùi Vũ Phur thì đối mặt với những địch nhân kia thì Bùi Đông Lai chỉ có một con đường chết.

Cho nên, khi thấy Tần Đông Tuyết theo sát Bùi Đông Lai như vậy thì nhiều ít sẽ tạo ảnh hưởng đối với Tần gia.

Đối mặt với câu hỏi kia thì Tiểu ÁiLinh khẽ thở dài, nói:

- Nó yêu chính là Bùi Đông Lai chứ không phải là gia thế Bùi gia.

Mọi người ngạc nhiên.

Trong thư phòng tứ hợp viện Tần gia

3 người Tần Hồng Sơn, Tần Tranh, Tần Phong sau khi nghe được cái chết của Bùi Vũ Phur thì liền bắt đầu bàn bạc.

- Cha, tuy rằng Long Nha và Đông Lai đã xác nhận cái chết của Bùi Vũ Phur nhưng mà con đề nghị chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, cần phải bình tĩnh ngồi xem tình thế phát triển.

Tần Tranh nói ra quan điểm của mình.

Tần Phong khó hiểu hỏi:

- Vì sao?

- Có 2 nguyên nhân.

Tần Tranh nghiêm mặt nói:

- Thứ nhất, khi còn sống thì Bùi Vũ Phu đã làm một truyền kỳ, còn không tin hẳn sẽ khinh địch như vậy. Nếu như hẳn không chết, mà chúng ta lại mù quáng thay đổi kế sách thì vĩnh viễn sẽ mất đi thế lực phía sau màn của Bùi Vũ Phu hộ, thậm chí chúng ta sẽ phải chịu sự trả thù của Bùi Vũ Phu.

- Thứ 2, nếu là Bùi Vũ Phu đã chết thì chúng ta cũng không cần nóng lòng mà hãy để thời gian chứng minh. Bùi Vũ Phu hẳn là hiểu được, một khi hẳn chết thì con của hẳn sẽ bị trả thù như thế nào, kể từ đó ngay khi Đông Lai lâm vào tuyệt cảnh thì nếu như hẳn không hiện thân thì chứng minh hẳn đã chết rồi. Đến lúc đó, chúng ta tính toán cũng không muộn.

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Nghe Tần Tranh nói như thế thì Tần Hồng Sơn mở miệng tỏ thái độ.

Cùng lúc đó.

Trong căn cứ Long Nha, Long Vương Diệp Cô Thành đứng trong màn đêm, không ngừng suy nghĩ cái chết của Bùi Vũ Phu.

“Reng...Reng”

Điện thoại vang lên, Diệp Cô Thành lấy điện thoại ra thì thấy người gọi đến là Diệp Thạch.

- Bùi Vũ Phu thật sự chết rồi sao?

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Diệp Thạch mang theo vài phần vui mừng mà hỏi.

- Ừh.

Nhận thấy được vẻ hưng phấn trong giọng nói Diệp Thạch thì Diệp Cô Thành nhú mày rồi trả lời, sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

“Reng..”

Sau đó.

Không đợi Diệp Cô Thành cất điện thoại thì tiếng chuông khác lại vang lên.

Lúc này.

Không phải là cuộc gọi đến.

Là tin nhắn.

- Vũ Phu, là ông sao?

Thấy nội dung tin nhắn thì Diệp Cô Thành lâm vào trầm tư.

485. Chương 478: Đáng Giá Sao?

Thời gian như trôi đi, bất tri bất giác đã đến tháng 3, nhiệt độ ở Đông Hải đã bắt đầu tăng trở lại.

Trên đường phố, Ngô Vũ Trạch đang ngồi trên chiếc Camry, hẳn cũng không có sẵn soi máy cô gái ngoài đường, mà là cau mày, vẻ mặt tỏ ra lo lắng.

Không riêng gì hẳn, mà Cổ Văn Cảnh cùng Trang Bích Phàm cũng tỏ ra nặng nề.

Tất cả chuyện này bởi vì bọn họ biết được chuyện xảy ra của Bùi Đông Lai.

Sau khi biết được tin Bùi Vũ Phu chết thì 3 người liền đến biệt thự quận Golf, từ sau khi từ Yên Kinh về thì Bùi Đông Lai luôn ở lại đây, đây chính là biệt thự mà Hạ Hà mua lại cho Hạ Y Na.

40' sau, ô-tô đi vào biệt thự quận Golf.

Trước cửa biệt thự, thấy được 3 người Ngô Vũ Trạch đến thì Hạ Y Na liền bước lên chào hỏi.

- Đông Lai sao rồi?

Xuống xe thì Ngô Vũ Trạch vội vàng hỏi, mà 2 người Trang Bích Phàm, Cổ Văn Cảnh cũng tỏ ra lo lắng nhìn vào Hạ Y Na.

- Vẫn như vậy, cả ngày tự giam mình ở trong thư phòng.

Hạ Y Na khẽ cắn môi, đôi mắt có chút phiếm hồng, sau khi nàng biết được tin tức Bùi Vũ Phu chết thì nàng cùng Hạ Hà liền đi tới Đông Hải.

Nhưng mà.

Ở trong 10 ngày qua, mặc dù Bùi Đông Lai không có lộ ra vẻ bi thương nhưng mà thủy chung vẫn không rời khỏi nhà. Mỗi ngày đều giam mình ở trong thư phòng, hút rất nhiều thuốc, trầm mặc ít nói, giống như là một người khác.

Bởi vì nàng đã từng chịu tang cho cha của mình nên nàng hiểu được tâm tình lúc này của Bùi Đông Lai. Khi đó nghe được tin Hạ Hà mất đi thì bên cạnh nàng vẫn còn Tống Hân là mẹ của nàng, nhưng mà Bùi Đông Lai mất đi Bùi Vũ Phu thì sẽ không còn người thân nào.

Cho nên, nàng biết được Bùi Đông Lai vô cùng đau lòng, nhưng mà phần đau lòng ấy đã được Bùi Đông Lai giấu đi.

Nghe được Hạ Y Na nói như thế, thấy được bộ dạng buồn bã của Hạ Y Na thì 3 người Ngô Vũ Trạch đều cảm thấy xót xa.

- Cậu ta đang ở thư phòng, tớ mang mọi người đi vào.

Hạ Y Na điều chỉnh cảm xúc rồi đi trước dẫn đường.

Mấy phút sau, 3 người Ngô Vũ Trạch gặp được Bùi Đông Lai trong thư phòng.

Bùi Đông Lai ngồi trên ghế, miệng ngậm thuốc, trước mặt hắn là gạt tàn chứa đầy tàn thuốc, Tần Đông Tuyết ngồi bên cạnh hắn, cũng không ngăn cản hắn mà là yên lặng làm bạn với hắn.

- Đông Lai.

Thấy bộ dạng phờ phạc của Bùi Đông Lai thì 3 người Ngô Vũ Trạch đều cảm thấy có chút áp lực.

- Ngồi đi.

Bùi Đông Lai bóp tắt thuốc lá, ý bảo ba người ngồi xuống.

- Mọi người nói chuyện với nhau đi, tớ cùng Y Na đi pha trà.

Tần Đông Tuyết đứng dậy rồi nói.

Bùi Đông Lai giữ im lặng gật gật đầu.

Sau khi Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na rời đi thì 3 người Ngô Vũ Trạch muốn nói cái gì nhưng mà sau khi hé răng ra thì bọn hắn không biết nên nói cái gì cho phải.

Bởi vì bọn hắn đều biết, luận về tâm lý, luận về tố chất thì Bùi Đông Lai lại mạnh hơn bọn hắn.

- Văn Cảnh, ka không có mặt, lão hiệu trưởng có nói gì không?

Không khí áp lực, Bùi Đông Lai mở miệng nói trước.

Cổ Văn Cảnh lắc đầu, nói:

- Ông nội để cho ka chuyển lời với chú, trên thế giới này không có việc gì là làm không được, chờ sau khi chú làm xong việc của mình thì chú có thể đi học lại, cũng có thể bỏ học mà làm những chuyện chú thích. Bất kể chú làm cái gì thì ông nội luôn ủng hộ chú.

Nghe được Cổ Văn Cảnh nói như thế, trong đầu hiện ra hình ảnh thân quen của Cổ Bồi Nguyên, nhìn thấy được 3 người anh em tốt ngồi trước mặt thì Bùi Đông Lai cảm thấy ấm áp.

- Văn Cảnh, giúp ka chuyển lời cảm ơn đến lão hiệu trưởng.

Trong lòng rất ấm áp, Bùi Đông Lai nói:

- Cũng cảm ơn các chú.
- Đông Lai.

Nghe được Bùi Đông Lai nói cảm ơn thì Ngô Vũ Trạch liền phát hỏa:

- Chú đã từng giúp ka và Trang Bích Phàm nhiều lần, lúc ấy chú cũng không cho bọn ka nói cảm ơn với chú. Hiện giờ chú gặp khó khăn, bọn ka lại không thể giúp chú, chỉ có thể lo lắng suông, thế mà chú lại nói cảm ơn. Chú có coi bọn ka là anh em hay không?

”Hô ~ ”

Nghe được lời quở mắng và răn dạy của Ngô Vũ Trạch thì thân thể Bùi Đông Lai khẽ run lên, hắt phun ra một hơi rồi cười khổ nói:

- Thật xin lỗi...
- Đông Lai.

Không đợi Bùi Đông Lai đem nói cho hết lời, Ngô Vũ Trạch lại quát:

- Bọn ka đến đây không phải là để nghe lời cảm ơn cùng xin lỗi của chú.

Bùi Đông Lai trầm mặc.

- Bởi vì cha của ka còn sống nên ka không thể hiểu được tâm tình bây giờ của chú.

Ngô Vũ Trạch thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, cắn chặt răng, nói:

- Nhưng mà, chú không nên giống với đàn bà, cả ngày cứ giam mình trong phòng, không dám đối mặt với sự thật.
- Có nông nhênh, không có ngạo khí, có dã tâm, đừng nói suông, đing mức, không kiêu ngạo không nóng nảy. Đây chính là những lời đánh giá của lão hiệu trưởng đối với chú.

Nói xong, Ngô Vũ Trạch trở nên vô cùng kích động:

- Nhưng mà ở trong lòng bọn ka đây thì những lời đánh giá kia vẫn còn chưa đủ. Bởi vì chú chính là tấm gương học tập của bọn ka, là mục tiêu để bọn ka đuổi theo càng là niềm kiêu ngạo của bọn ka. Bọn ka có một người anh em như chú cũng đủ để bọn ka cảm thấy kiêu ngạo rồi.
- Chúng ta không muốn thấy chú là một người không có ý chí chiến đấu, không có hào khí.

2 tay Ngô Vũ Trạch ấn vào bàn, tức giận mà rống lớn:

- Thân là anh em của chú, chúng ta muốn nhìn thấy một người vì người con gái của mình mà phấn đấu, cố gắng đi lên. Ở trước khó khăn cũng không cúi đầu, cũng không chịu thỏa hiệp, đối mặt với địch nhân cũng không lùi bước, đó mới chính là Bùi Đông Lai.
- Vũ Trạch, tuy rằng chúng ta là anh em không cần phải nói lời cảm ơn nhưng mà hôm nay ka phải cảm ơn các chú.

Bùi Đông Lai lại rút ra một điều thuốc, tự giễu cười:

- Kỳ thật ka đều không phải giống như lời của các chú, bởi vì các chết của cha ka mà cảm thấy sụp đổ, cũng không phải bởi vì nghĩ đến sự trả thù của đám người kia.
- Vậy chú...?

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì cả 3 người Ngô Vũ Trạch thầm mắng mình hồ đồ. Sau đó về mặt tỏ ra nghi ngờ nhìn vào Bùi Đông Lai, không biết vì nguyên nhân gì mà Bùi Đông Lai lại tự giam mình ở trong phòng cả 10 ngày.

- Mấy ngày nay ka vẫn suy nghĩ về một vấn đề.

Bùi Đông Lai phun ra một ngụm khói, trầm giọng nói:

- Nhưng mà cho đến bây giờ ka vẫn chưa hiểu ra.

- Vấn đề gì?

Lúc này đây mở miệng chính là Cổ Văn Cảnh.

- 20 năm trước, cha của ka tại hắc đạo và giới võ học của TQ có thể hô phong hoán vũ nhưng mà bởi vì mẹ của ka mà người đã tự phế đi một chân, hơn nữa cũng bởi vì một câu nói của mẹ ka mà người đã cam lòng bỏ đi hết thầy, mang ka trở về núi lớn để quy ẩn.

Bùi Đông Lai một bên hút thuốc, một bên nói :

- Năm trước, người lại vì ka mà rời núi. Ngay từ đầu thì người vẫn một mực lặng lẽ ở sau lưng mà chú ý đến từng bước chân của ka, thẳng cho đến khi ka bước vào khách sạn Yên Kinh thì người mới hiện thân. Dùng một phương thức không thể tưởng tượng được để hạ nhục Diệp gia.

- Năm trước, giới võ học NB muốn rửa mối nhục 20 năm trước nên đã xuất động, 2 thầy trò Y Hạ Nhẫn hướng về 2 cha con của ka mà khiêu chiến.

Nói tới đây, vẻ mặt Bùi Đông Lai tỏ ra phức tạp, chân mày cũng nhíu lại:

- Trận chiến ấy thì ka cứu tử nhất sinh nhưng mà trong lúc ấy, bởi vì quang vinh của giới võ học TQ, cũng bởi vì uy nghiêm của Bùi gia mà người không có ra tay cứu ka, cứ tùy ý để cho ka tự sinh tự diệt.

”Bá!”

Nghe Bùi Đông Lai nói những lời này thì sắc mặt 3 người Ngô Vũ Trạch biến đổi, vẻ mặt khiếp sợ.

Cảm giác kia giống như những lời này nếu không phải là từ chính miệng Bùi Đông Lai nói ra thì đánh chết bọn hần cũng không tin. Trên đời này có người cha nào nhẫn tâm thấy con mình chết mà không cứu đâu?

- Không những thế, đêm 30 Tết, người đã nhận được chiến thư. Lấy trí tuệ của người thì có thể nhìn ra đó chính là một âm mưu quỷ kế, nếu người nghênh chiến thì rất có thể sẽ táng thân ở nước ngoài. Thậm chí, người cũng đã nghĩ đến việc một khi bản thân người mất đi ở nước ngoài thì ở trong nước bản thân ka sẽ bị các thế lực khác tiến hành trả thù, mạng ở sớm tối.

Nói tới đây, Bùi Đông Lai hung hăng bóp tắt tàn thuốc, vẻ mặt hơi kích động:

- Nhưng mà, cho dù biết hết tất cả chuyện này thì người vẫn lựa chọn nghênh chiến, một mình đi ra nước ngoài, cuối cùng lại bỏ mạng ở bên ngoài.

Lại nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì 3 người Ngô Vũ Trạch trực tiếp bị sợ ngây người!

- Ka biết, nếu người không nghênh chiến thì người sẽ ném đi mặt mũi của giới võ học, ném đi mặt mũi của người TQ, hơn nữa những thế lực ngầm kia sẽ làm ra những chuyện cực đoan, vì không muốn chuyện đó xảy ra nên người chấp nhận rời đi.

Nói tới đây, Bùi Đông Lai vô lực nhắm mắt, giọng nói run rẩy:

- Nhưng mà các chú nói, người không phải là quân nhân cũng không phải là công bộc của nhân dân thế nhưng mà không tiếc mạng sống của mình và con trai của mình để bảo vệ quốc qua. Các chú nói đi, người làm như vậy là ĐÁNG GIÁ SAO?

ĐÁNG GIÁ SAO?

3 người Ngô Vũ Trạch trầm hồi lương tâm của mình.

Không có đáp án.

Nhưng mà bọn hần không kim lòng được mà tỏ ra khâm phục, khâm phục vì hành động của Bùi Vũ Phu.

- Hiện giờ người đã chết, người đã lấy được sự khâm phục của các chú, đồng thời người còn nhận được sự khinh thường của nhiều người. Những người đó sẽ cho rằng người đã làm ra một chuyện quá ngu xuẩn.

- Châm chọc hơn là trong số những người này lại có không ít người hưởng thụ đặc quyền. Nếu nói bảo vệ quốc gia thì bọn hắc cần phải đi làm, mà bây giờ bọn hắc không những quan tâm đến ích lợi của mình, đã không đi làm thì thôi, lại còn xem người như là một kẻ thiếu não.

Khi nói chuyện, Bùi Đông Lai liền đứng dậy, 2 tay nắm chặt, giống như là một con sư tử bị chọc giận, khăn giọng gầm lên:

- Các chú nói cho ta biết, CÓ ĐÁNG GIÁ KHÔNG?

486. Chương 479: Khai Dao, Tuyên Chiến.

Bởi vì từ nhỏ sinh ra bần hàn, Bùi Đông Lai từ nhỏ chịu đủ sự lạnh nhạt.

Bởi vì không muốn để cho người khác nhìn Bùi Vũ Phu bằng ánh mắt xem thường nên Bùi Đông Lai đã cố gắng.

Cố gắng, cố gắng, tiếp tục cố gắng.

Bởi vậy mà thành tích học tập của hắc luôn đứng ở vị trí thứ nhất.

Thẳng cho đến khi bởi vì sự xuất hiện của Tiêu Phi trong cơ thể hắc, khiến cho tâm lý của hắc bị quấy nhiễu, thành tích học tập bị xuống dốc, trở thành trò cười trong Trầm Thành Nhất Trung.

Một năm đó càng khiến cho hắc cảm nhận được sự thật của cuộc đời.

Sau đó.

Khi hắc dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi xong thì bản thân hắc cũng bị ảnh hưởng tính cách của Tiêu Phi cho nên hắc đã hiểu được ý nghĩa của từ: Bảo vệ quốc gia.

Nhưng mà.

Hiện tại, sau khi Bùi Vũ Phu mất đi thì một ít thứ trong linh hồn của Tiêu Phi đối với Bùi Đông Lai đã biến thành mơ hồ, thế cho nên trong hơn 10 ngày qua thì hắc vẫn tự nhốt mình ở trong phòng.

10 ngày qua, hắc vẫn không nghỉ được.

- Các chú nói cho ta biết, CÓ ĐÁNG GIÁ KHÔNG?

Tiếng gào thét của Bùi Đông Lai giống như là tiếng sấm, nổ vang khắp cả thư phòng. Ngoài cửa thư phòng, Tần Đông Tuyết đang bưng trà vào nghe vậy thì liền chau mày, sau đó nhìn sang Hạ Y Na rồi lắc đầu.

Thấy Tần Đông Tuyết lắc đầu thì Hạ Y Na cũng không hỏi nhiều mà cùng Tần Đông Tuyết rời đi.

Trong thư phòng, đối mặt với câu hỏi của Bùi Đông Lai thì Ngô Vũ Trạch, Cổ Văn Cảnh, Trang Bích Phàm cũng không biết trả lời như thế nào.

Trước đây, nếu dựa vào sách giáo khoa, dựa vào những gì bọn hắc học được từ miệng của những thầy, cô giáo thì bọn hắc cho rằng Bùi Vũ Phu làm như vậy là đáng giá. Nhưng mà thời đại bây giờ đã khác, người có tiền, có quyền lực là người được lên tiếng cho nên bọn hắc cảm thấy được Bùi Vũ Phu làm như vậy là không đáng.

...

Cùng lúc này, trong thư phòng của Tần gia, Tần Hồng Sơn, Tần Tranh cùng Tần Phong đang ngồi lại với nhau.

- Cha, tối hôm qua đã triển khai hội nghị. Trải qua một thời gian thì hội nghị đã quyết định bắt đầu tiến hành hành động “ Quét Đen Đánh Ác (Tảo Hắc Đả Ác) ” trong phạm vi cả nước.

Tần Phong hướng Tần Hồng Sơn hỏi:

- Đây chính là màn khởi đầu của Diệp gia sao?

- Ừh.

Tần Hồng Sơn gật gật đầu:

- Bùi Đông Lai ở trên lôi đài đã đánh khiến cho Diệp Thiên trở nên tàn phế, khiến cho người ở Diệp gia không có cơ hội chen chân vào Long Nha. Điều này đã vượt qua giới hạn của Diệp gia, trong khách sạn Yên Kinh, Bùi Vũ Phu hiện thân rồi lại hạ nhục Diệp gia, lúc ấy Diệp gia giận mà không dám nói gì. Hiện giờ, tin Bùi Vũ Phu đã chết truyền ra hơn 10 ngày, mà vẫn không thấy Bùi Vũ Phu hiện thân, nói vậy thì người của Diệp gia đã cho rằng Bùi Vũ Phu đã chết nên bắt đầu muốn lấy lại vốn.

- Cha, chúng ta nên làm sao bây giờ?

Tần Phong hỏi.

Tần Hồng Sơn không, mà là nhìn về phía Tần Tranh, hỏi:

- Tiểu Tranh, nói cách nghĩ của con đi.

- Cha, tuy rằng hiện tại Bùi Vũ Phu vẫn chưa hiện thân, cũng không có tin tức chứng minh hắn còn sống nhưng mà cá nhân con cho rằng chúng ta không nên nóng vội mà tiếp tục thờ ơ, lạnh nhạt.

Về mặt Tần Tranh tỏ ra cơ trí, nói:

- Thế lực sau lưng Bùi Vũ Phu hoàn toàn chưa trồi lên mặt nước, điểm này chúng ta không thể đoán trước được. Nhưng mà đối với lửa giận bây giờ của Diệp gia sẽ khiến cho Bùi Đông Lai phải lâm vào tuyệt cảnh, tới khi đó nếu như Bùi Vũ Phu vẫn không có xuất hiện thì điều đó đã chứng minh rằng hắn đã chết. Sau đó chúng ta làm ra kế sách để ứng phó cũng không muộn.

- Như vậy có phải là quá cẩn thận hay không?

Tần Phong đưa ra nghi ngờ:

- Chúng ta có thể nghĩ đến, chắc Diệp gia cũng nghĩ được. Ta sợ đến lúc đó, cho dù chúng ta có muốn hòa hoãn với Diệp gia thì Diệp Thạch cũng sẽ không nguyện ý, trừ khi chúng ta trả một cái giá lớn.

- Diệp Thạch tuyệt sẽ không làm như vậy.

Tần Tranh khẳng định:

- Trừ mối thù của Diệp gia với Bùi gia thì vẫn còn đó Bạch gia. Diệp Bạch 2 nhà tranh đấu không phải là ngày một ngày hai, lần trước phong ba tại khách sạn Yên Kinh, hành động của Bạch gia đủ để mâu thuẫn giữa 2 bên càng trở nên căng thẳng hơn. Kể từ đó, Diệp gia lựa chọn chúng ta làm đồng minh hay địch nhân thì không cần nói cũng biết.

- Tiểu Tranh à, Tần gia có con tiếp nhận, ta cũng yên tâm rồi.

Tần Hồng Sơn nghe vậy thì không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng.

Nghe Tần Hồng Sơn nói như thế thì trên mặt Tần Phong không có một chút điểm không cam lòng nào, nếu có thì chính là tự trách, tự trách vì bản thân đã không nhìn xa trông rộng như Tần Tranh.

Cùng lúc đó.

Nạp Lan trang viện, gia chủ của Nạp Lan gia là Nạp Lan Dịch Đức triệu tập Nạp Lan Trường Sinh, Nạp Lan Ngũ Khải cùng toàn bộ thành viên của Nạp Lan gia, dự hội nghị gia đình.

- Dựa vào tin tức ở Yên Kinh truyền đến thì mặt trên chuẩn bị hành động táo hắc rồi.

Nạp Lan Dịch Đức ngồi ở ghế thái sư, trầm giọng nói:

- Tin tức Bùi Vũ Phu đã chết cũng đã hơn 10 ngày rồi mà đến bây giờ hắn vẫn còn chưa hiện thân, chắc là Diệp gia đã cho rằng Bùi Vũ Phu đã chết, do đó muốn thông qua con đường táo hắc để thực hiện trả thù đối với con trai của Bùi Vũ Phu.

Từ sau khi quan hệ giữa Nạp Lan gia và Bùi gia tan vỡ thì Nạp Lan gia luôn lo lắng Bùi gia trả thù, mọi người trong Nạp Lan gia luôn cảm thấy bất an.

Hiện giờ, nghe Nạp Lan Dịch Đức nói như thế thì tất cả mọi người đều âm thầm thở phào, trên mặt còn lộ ra nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa. Ngày hôm nay bọn hắn đã đợi rất lâu rồi.

- Tuy rằng hành động táo hắc lần này hướng về phía Bùi Đông Lai nhưng mà để tránh cho phiền toái không cần thiết và để giảm bớt tổn thất nên vài ngày tới tạm dừng công việc làm ăn đi, đồng thời để cho người ở phía dưới nên thành thật một chút.

Nạp Lan Dịch Đức làm ra chỉ thị:

- Trường Sinh, con nói cho người ở phía dưới biết nếu có người tranh thủ thời gian này mà gây ra phiền toái cho Nạp Lan gia chúng ta thì Nạp Lan gia chúng ta cũng không sợ phiền hà đâu.

- Vâng thưa cha.

Nạp Lan Trường Sinh vội vàng lên tiếng, theo sau lại hỏi:

- Cha, tiểu tử Bùi Đông Lai kia hiện đang nắm hắc đạo ở vùng tam giác Trường Gia và Nam Cảng, hiện giờ bên trên đã động thủ, hắn rút dài là điều tất nhiên. Cha nói, chúng ta có nên lợi dụng cơ hội lần này để xuôi Nam không?

- Đây cũng chính là nguyên nhân của cuộc họp này.

Trong con người Nạp Lan Dịch Đức lóe ra một tia tinh quang, Nạp Lan Dịch Đức muốn xuôi nam cũng không phải là ngày một ngày hai. Hiện giờ đây chính là một cơ hội trời cho, Nạp Lan Dịch Đức có thể buông tha sao?

Cùng lúc đó, Nạp Lan Minh Châu không tham dự hội nghị của Nạp Lan gia cũng không vì thế mà buồn lòng, ngược lại nàng giống như là ăn phải thuốc nàng vô cùng hưng phấn.

- Bùi Đông Lai a Bùi Đông Lai, ba mươi năm Hà Đông. Ba mươi năm Hà Tây, mấy năm mơ cũng thật không ngờ thẳng cha què của mày lại đi nhanh như vậy?

Hưng phấn rất nhiều, Nạp Lan Minh Châu đang nhớ đến cảnh tượng Bùi Đông Lai hạ nhục nàng:

- Bên ngoài có Thần Vồng, hội Tam Hợp, trong nước có Diệp gia... Bùi Đông Lai a Bùi Đông Lai, không có Bùi Vũ Phu che chở thì trên đời này còn chỗ nào để cho mày dung thân nữa đây?

“Ha...Ha...Ha”

Nói xong, Nạp Lan Minh Châu không nhịn được mà cười to lên, cười rất đắc ý.

Đột nhiên, lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên.

Ấn? !

Ngay sau đó.

Khi thấy được số gọi đến thì cả người Nạp Lan Minh Châu ngậy ra, nàng trừng to 2 mắt, cả người giống như là một pho tượng nhìn vào màn hình điện thoại.

Bởi vì.

Chủ nhân có dãy số này chính là Diệp Tranh Vành.

”Hô... Hô...”

Khiếp sợ qua đi, Nạp Lan Minh Châu liền cảm thấy vui mừng, nàng giống như là bị điện giật vậy, thân thể run lên, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

- Diệp..Diệp thiếu?

Kích động rất nhiều, tay của Nạp Lan Minh Châu run lên rồi bấm nút nghe máy.

- Nạp Lan Minh Châu, ta để cho Nạp Lan gia cô một cơ hội xuôi Nam.

Câu nói của Diệp Tranh Vành giống như là một quả bom tấn.

”Ông... Ông...”

Nghe được Diệp Tranh Vành nói như thế thì Nạp Lan Minh Châu lại sợ ngây người, quên cả trả lời.

”Đô... Đô...”

Không biết qua bao lâu, khi Nạp Lan Minh Châu còn chưa lấy lại tinh thần thì Diệp Tranh Vành đã cúp điện thoại.

- Diệp...Diệp thiếu còn chưa quên ta.

Nghe trong điện thoại vang lên tiếng ”Đô... Đô...” thì Nạp Lan Minh Châu giống như là kẻ điên, hưng phấn mà nhảy loạn lên.

Sau đó, nàng liền đi đến biệt thự số 1 của Nạp Lan sơn trang.

...

Đông Hải, khu biệt thự quận Golf.

3 người Ngô Vũ Trạch đã đi về, trong phòng chỉ còn lại Bùi Đông Lai và Quý Hồng.

- Bên Yên Kinh truyền đến tin tức, mặt trên đã bắt đầu tiến hành hành động tạo hắc, hẳn là do Diệp gia làm khó dễ, đặc biệt hướng về phía chúng ta.

Trong thư phòng, Quý Hồng nói lại tin tức vừa nhận được cho Bùi Đông Lai nghe, nàng tỏ ra vô cùng tức giận.

Tức giận vì hành vi tiểu nhân của Diệp gia.

Không trả lời, Bùi Đông Lai đứng dậy, từ từ đi đến cửa sổ, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Cả bầu trời mông mông bụi bụi, giống như biểu hiện cơn bão sắp đến.

- Qua tử, năm đó người vì chuyện của mẹ mà bị người của Diệp gia khai đao. Bởi vì người không thể bảo vệ được mẹ nên trong lòng tự trách, cuối cùng bởi vì câu nói của mẹ mà người buông tha hết thảy, mang ta về núi lớn, âm thầm thủ hộ quốc thổ 18 năm.

Đứng trước cửa sổ, nhìn lên bầu trời kia giống như là nhìn thấy nụ cười ngây ngô của Bùi Vũ Phu, Bùi Đông Lai từ từ mở miệng:

- Hiện giờ, người vì muốn bảo vệ quốc thổ này mà đã táng thân ở nước ngoài. Diệp gia chẳng những không cảm ơn người mà ngược lại bọn hắn còn cho rằng người là người gốc nhất trên thế gian này, hơn nữa bọn hắn lại bắt đầu khai đao, muốn diệt sạch Bùi gia chúng ta.

- Qua tử ngốc, làm như vậy không đáng, thật sự không đáng.

Nhìn vào, nhìn vào, Bùi Đông Lai cười mắng Bùi Vũ Phu giống như năm đó, sau đó hắn nheo mắt lại, sát ý ngập trời:

- Qua tử, con sẽ không trách người nhưng mà con cũng không vì cái gì gọi là bảo vệ quyết gia chó má kia cả, ai muốn làm thịt con thì con sẽ không từ thủ đoạn. Ngay cả chết con cũng muốn kéo bọn hắn chôn cùng.

487. Chương 480: Vua Cũng Thua Thẳng Liền.

Sáng sớm khisắc trời tảng sáng thì Bùi Đông Lai thay một bộ võ phục, bắt đầu luyện công buổi sáng

Giống như lúc trước, Bùi Đông Lai chạy quanh biệt thự một vòng rồi dừng lại ở bờ hồ nhân tạo.

Lúc này đây, sắc trời đã tảng sáng nên cũng đã có nhiều người trong khu biệt thự này ra tập thể dục, thấy được Bùi Đông Lai vẫn tổ rập hình tĩnh luyện công buổi sáng thì bọn họ tỏ ranghi ngờ.

Không có để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh, Bùi Đông Lai bắt đầu tập Bùi gia quyền.

Sau khi luyện xong bài quyền thì Bùi Đông Lai cũng không ở trong biệt thự nữa mà lần đầu tiên rời khỏi biệt thự sau vài ngày.

40' sau, Bùi Đông Lai lái chiếc Audi A4L tới ĐHQG Hải.

Sau khi đỗ xe xong thì Bùi Đông Lai liền đi đến chỗ của Cổ Bồi Nguyên.

Trên đường đi thì có nhiều người tươi cười, chào hỏi.

Đối mặt với những lời chào hỏi như vậy thì Bùi Đông Lai cũng không có tỏ ra tự đại mà cũng cười rồi chào hỏi lại.

Bùi Đông Lai đi đến tầng cao nhất, lập tức đến trước cửa văn phòng

Cửa phòng làm việc lộ ra một khe hở.

Xuyên qua khe hở thì Bùi Đông Lai có thể thấy được Cổ Bồi Nguyên vẫn đang ngồi trước bàn làm việc, lúc này Cổ Bồi Nguyên không có phe duyệt văn kiện mà nhìn chăm chăm vào tờ báo.

“Cốc...Cốc”

Bùi Đông Lai thấy thế, nhẹ nhàng gõ cửa.

- Vào đi.

Cổ Bồi Nguyên để tờ báo xuống rồi nhìn về phía cửa phòng.

“ Két”

Ở cái nhìn chăm chú của Cổ Bồi Nguyên thì Bùi Đông Lai đẩy cửa vào.

Àn?

Thấy Bùi Đông Lai vào thì Cổ Bồi Nguyên liền tròn mắt.

- Lão sư.

Ở cái nhìn đầy kinh ngạc của Cổ Bồi Nguyên thì Bùi Đông Lai đi vào rồi cúi chào.

- Thật không ngờ cậu sẽ tới đây, ngồi đi.

Khi nói chuyện thì Cổ Bồi Nguyên tháo kính xuống, ý bảo Bùi Đông Lai ngồi xuống.

Bùi Đông Lai cười cười, ngựa quen đường cũ đi đến trước bình trà rồi lấy ra một lá trà Long Tĩnh rồi rót nước vào, sau đó mới ngồi xuống.

- Tiểu tử, có phải là đến tìm ta để hỗ trợ không?

Thấy Bùi Đông Lai ngồi xuống, Cổ Bồi Nguyên cười khổ hỏi.

Bùi Đông Lai gật đầu cười.

Thấy được Bùi Đông Lai gật đầu thì Cổ Bồi Nguyên ngẩn ra, sau đó có chút nghi ngờ nhìn vào Bùi Đông Lai rồi giận dữ nói:

- Đông Lai, nếu như cậu vịn những chuyện hôm nay mà đến tìm ta để giúp đỡ thì... chuyện này ta cũng bất lực.

- Lão sư, cháu biết.

Bùi Đông Lai lắc nhẹ đầu, nói:

- Cháu đến tìm ngài không phải muốn ngài ra mặt cho cháu.

Oh?

Về nghi ngờ trên mặt Cổ Bồi Nguyên càng đậm:

- Vậy cậu muốn ta giúp cậu chuyện gì?

- Cháu muốn đưa vị hôn thê của mình đến đây học, ĐHT Thanh Hoá bên kia lúc nào cũng để nàng rảnh, cháu muốn ngài tiếp nhận nàng ấy.

"Ách..."

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì Cổ Bồi Nguyên cả kinh há tomồm, theo sau đó khóc dở cười nói:

- Đông Lai, cậu muốn đi cửa sau hay là muốn tagiúp đây?

Bùi Đông Lai cười mà không nói.

- Tên Trần Tử Viết kia cam tâm để cho đệ tử bảo bối của mình đến nhập môn hạ của ta sao?

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Cổ Bồi Nguyên lại hỏi, dường như hắn có chút không tin, không tin Trần Tử Viết kia sẽ buông tha cho Bùi Đông Lai.

- Lão sư, nếu như cháu quyết tâm muốn đi Yên Kinh, báai Trần Tử Viết làm thầy thì ngài có thể ngăn cản không?

Bùi Đông Lai cười hỏi lại.

"Ách..."

Cổ Bồi Nguyên bĩu môi, vốn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng lại thôi bởi vì hắn biết được nguyên nhân Bùi Đông Lai đến Đông Hải này hoàn toàn là vì Bùi Đông Lai.

- Tán nhá đầu rời khỏi Yên Kinh hơn phân nửa là bởi vì chuyện Tán giã với cậu phải không?

Cổ Bồi Nguyên không trả lời thẳng Bùi Đông Lai, mà làm sang theo vài phần bất đắc dĩ hỏi han.

Bùi Đông Lai cười khê:

- Tán giã không có lửa cháy thêm dầu là được rồi, còn về phần giúp đỡ thì cháu chưa bao giờ nghĩ qua.

- Đông Lai, Diệp gia sẽ không bỏ qua cơ hội lần này đâu.

Cổ Bồi Nguyên nhíu mày, nói:

- Cậu đã liên hệ với đám người tại khách sạn Yên Kinh năm đó chưa, bọn họ có rảnh giúp cậu không?

- Không có.

Bùi Đông Lai lắc đầu, sắc mặt bình tĩnh, nói:

- Trên người này có mấy người nguyện ý làm việc cho người chết đây? Huống chi đây không phải là loại chuyện lấy lòng người khác.

- Vậy thì làm sao cậu liệu được?

Mặc dù giọng nói Bùi Đông Lai tỏ ra bình tĩnh nhưng mà Cổ Bồi Nguyên có thể cảm nhận được vẻ bất thương và giận dữ trong lòng Bùi Đông Lai.

- Vua cũng thua thằng liêu.

Bùi Đông Lai hơi hơi nheo mắt lại, chậm rãi đáp trả lời thuyết phục.

....

Sosánh với Bùi Đông Lai mà nói thì thân là người cầm quyền của tập đoàn Đông Hải thì trong 1 tuần qua Quý Hồng liên tục sút đầu mẻ trán. Nàng dựa vào lời của Bùi Đông Lai mà dùng thời gian ngắn nhất đem toàn bộ những điểm đen của tập đoàn Đông Hải ném hết ra ngoài, tránh cho hành động táo bạo này sẽ ảnh hưởng đến tập đoàn Đông Hải.

Bởi vì công việc vô cùng vất vả chonên khuôn mặt của nàng hiện rõ vẻ mệt mỏi nhưng mà nàng không chút lãnh đạm, vẫn tiếp tục xem những báo cáo hằng ngày của công ty.

"Reng..Reng"

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Quý Hồng bỏ tờ báo cáo xuống rồi cầm lấy điện thoại thì thấy số gọi đến là ở bên Yên Kinh.

Thấy được số này thì trong lòng Quý Hồng vừa động, nàng mơ hồ đoán được cái gì nhưng mà không dám khẳng định vì vậy nàng nghe máy:

- Alo.

- Là ta.

Trong điện thoại truyền ra một giọng nói không còn uy nghiêm mà hơi phức tạp.

Nghe được giọng nói này thì Quý Hồng cười lạnh:

- Wa, Diệp bị thư lại chủ động gọi điện cho tôi, mặt trời mọc ở phía Tây rồi sao?

Nghe được Quý Hồng nói như thế, cảm nhận được ý tứ châm chọc của Quý Hồng thì Diệp Cẩm cũng không có bụng nổi mà nói:

- Tiểu Hồng, Bùi Vũ Phu đã chết, con của hắn Bùi Đông Lai cũng không thể gắng gượng được bao lâu nữa. Nếu con cùng ở một chỗ với hắn thì hậu quả sẽ khó lường, vẫn là câu nói kia, chỉ cần con nguyện ý trở về nhận người cha đây thì cánh cửa Diệp gia luôn chào đón con.

“Ha..Ha”

Nghe Diệp Cẩm nói như thế thì Quý Hồng cười to lên:

- Diệp bị thư thân án, nếu như tanh hồ không làm thì trước đây ngài cũng có nói câu này với ta, nhưng mà lại cùng cực một chuyện, có đúng không nhỉ?

“Bá!”

Sắc mặt Diệp Cẩm hơi đổi.

- Ta nhớ được Diệp bị thư đã nói quan hệ như Tần gia đồng ý để Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết ở chung một chỗ thì ông sẽ đến trước mộ mẹ ta, quỳ xuống nhận sai.

Quý Hồng tràn đầy vẻ châm chọc mà hỏi:

- Diệp bị thư, không biết làng ngài có quen chuyện này hay không?

Sắc mặt Diệp Cẩm vô cùng khó coi, không phản bác được.

- Diệp Cẩm, so với mấy người bán cá thì ông có biết xấu hổ hay không?

Quý Hồng thấy Diệp Cẩm không lên tiếng thì cười lạnh, nói:

- Không phải làm ông và mặt của ông đã đổi vị trí chonhau rồi chứ?

- Con....

Đối mặt với lời vùi dập của Quý Hồng thì sắc mặt Diệp Cẩm trở nên xanh mét, sau đó hắn cố nén cơn giận trong lòng, nói:

- Con sẽ hối hận.

“Bá”

Nói xong, Diệp Cẩm không đợi Quý Hồng trả lời liền cúp điện thoại.

- Vương bát đản.

Về mặt Quý Hồng đầy hận ý mà cúp điện thoại, sau đó vừa để điện thoại lên bàn thì nó lại rung lên.

Quý Hồng tưởng Diệp Cẩm gọi tới, nàng có chút không kiên nhẫn mà cầm lấy điện thoại, kết quả thấy được người gọi đến là thành viên thu thập tình báo của Phong Diệp.

- Quý tiểu thư, mới vừa nhận được tin tức, Diệp Tranh Vành xuôi Nam đến Giang Lăng đảm nhận chức vụ, mặc khác Nạp Lan Ngũ Khải cũng âm thầm mang theo người Nạp Lan gia đi vào Giang Lăng.

Điện thoại được chuyển, giọng nói của tên thụt thụt tình báo tỏ ra ngưng trọng:

- Bọn hắc hắc là hướng về Bùi thiếu mà đến.

- Ta đã biết.

Quý Hồng lên tiếng rồi từ từ cúp máy, bên tai không ngừng quanh quẩn những câu nói của Diệp Cẩm, trong đầu hiện ra được ánh mắt không bao giờ khuất phục của Bùi Đông Lai thì cười lạnh:

- Diệp Cẩm, ông nói rằng Bùi Đông Lai không có tư cách chơi ván bài này, như vậy thì ông hãy mở tomắt ra mà nhìn, hãy chờ xem Bùi Đông Lai sẽ từ từ mà đưa chết thằng con ngungốckia của ông.

ÍT THANKS, VỀ LẠI NGÀY 1CH :Z

488. Chương 481: Một Cái Tát Chụp Chết?

Màn đêm buông xuống, một chiếc Mercedes-Benz S600 chạy vào khu biệt thự Tử Kiem Sơn, đi đến biệt thự của Nạp Lan Ngũ Khải thì dừng lại.

Khi xe dừng lại, tên đại hán phụ trách lái xe liền đi xuống rồi mở cửa sau ra, cung kính đợi nhân vật trong xe bước ra.

Xuống xe là một người khoảng 30 tuổi, thân mặc một bộ âu phục Armani, trên tay đeo một chiếc đồng hồ Patek Philippe, nhìn qua thì giống như một nhân sĩ nhưng mà nếu nhìn kỹ lại thì có thể thấy được so với nhân sĩ bình thường thì hắn có điểm khác biệt, đó chính là hơi thở trên người hắn giống với hơi thở của người trong giang hồ.

Mà thực tế hắn vốn là người trong giang hồ.

Hắn gọi là Từ Mãng, từng là người tâm phúc của Dương Sách.

Sau đó, từ khi Dương Sách bị Bùi Đông Lai làm rớt đài, vì muốn bảo toàn tính mạng nên hắn đã bắt đắcdĩ mà thần phục Bùi Đông Lai, trở thành người phát ngôn cho Bùi Đông Lai ở Giang Lăng.

Từ sau khi thần phục Bùi Đông Lai thì Từ Mãng bắt đầu thay đổi bản thân. Hắn bắt đầu mua sắm những loại y phục nổi tiếng, đồng hồ... Tuy rằng hắn là con chó của Bùi Đông Lai nhưng mà so với Dương Sách thì bây giờ hắn lại được nhiều tiền hơn.

Đối với cuộc sống như thế thì hắn vô cùng hài lòng, thậm chí đã có suy nghĩ không khỏi đến chuyện giang hồ nữa.

Nhưng mà.

Diệp Tranh Vành và Nạp Lan Ngũ Khải đã thay đổi cuộc sống của hắn, cũng gián tiếp thay đổi vận mệnh của hắn.

“Phù”

Từ Mãng thở ra một hơi, có chút không yên đi vào biệt thự.

Đại sảnh trong biệt thự, Nạp Lan Ngũ Khải ngồi trên ghế salon, hắn cũng học cách của Nạp Lan Trường Sinh, trên tay có cầm một tẩu thuốc.

- Ngũ gia.

Thấy được Nạp Lan Ngũ Khải thì Từ Mãng liền hành lễ, giọng nói vô cùng tôn kính.

- Có tin tức của tên tiểu tử Bùi Đông Lai kia ở Đông Hải rồi sao?

Nạp Lan Ngũ Khải phun ra một ngụm khói rồi hỏi.

- Không có, hắn vẫn ở Đông Hải.

Từ Mãng cẩn thận mà trả lời nhưng trong lòng hiểu được Diệp Tranh Vành và Nạp Lan Ngũ Khải đều hướng về phía Bùi Đông Lai mà tới, mà Bùi Đông Lai mất đi sự che chở của Bùi Vũ Phu, hơn phân nửa là chết trong tay của 2 người này. Nếu không phải nguyên nhân này thì hắn cũng không phải bội Bùi Đông Lai.

- Tiếp tục chú ý nhất cử nhất động của hắn, một khi hắn rời khỏi Đông Hải thì báo lại cho ta.

Nghe được câu trả lời của Từ Mãng thì Nạp Lan Ngũ Khải trầm ngâm rồi làm ra chỉ thị:

- Không còn chuyện gì nữa thì đi đi.

- Vâng, Ngũ gia.

Từ Mãng trả lời rồi khom lưng rời đi.

- Ngũ gia, người kia có thể phản bội Dương Sách, phản bội Bùi Đông Lai, một ngày nào đó hắn cũng sẽ phải bội chúng ta.

Đợi khi Từ Mãng đi khỏi thì một tên đại hán khôi ngô đi ra từ phía sau Nạp Lan Ngũ Khải, nhắc nhở.

Nạp Lan Ngũ Khải cười nhẹ, dường như không để Từ Mãng ở trong lòng:

- Tên Từ Mãng này hiện tại chỉ là con chó của chúng ta mà thôi, đợi sau khi tác dụng của hắn không còn thì sẽ không để hắn sống.

- Ngũ gia, ngài nói tên Bùi Đông Lai kia có đến không?

Tên đại hán khôi ngô kia do dự một chút rồi hỏi, khi hỏi thì ánh mắt lóe lên một tia chiến ý dày đặc.

Hắn gọi là Hải Đông Viên, là vũ khí bí mật của Nạp Lan gia, trong ít năm qua, hắn luôn luôn đảm nhận làm cận vệ cho Nạp Lan Dịch Đức, lần này theo Nạp Lan Ngũ Khải xuôi Nam là vì đề phòng Bùi Đông Lai ám sát Nạp Lan Ngũ Khải.

- Tên vương đất bản kia là một người tâm cao khí ngạo, luôn không khuất phục, hiện giờ Giang Lăng đã nằm trong tay chúng ta, nói vậy hắn sẽ không cam lòng.

Cảm nhận được chiến ý của Hải Đông Viên thì Nạp Lan Ngũ Khải nói:

- Nghe nói tên tiểu tử Bùi Đông Lai kia đã đánh chết thiên tài võ học NB ở Nam Châu, thực lực không thể coi thường, cậu không thể khinh thường.

- Xin Ngũ gia yên tâm, người NB chỉ là một đám người nhìn được mà dùng không được. Tên Bùi Đông Lai kia có mạnh thế nào đi chăng nữa, gặp phải tôi thì tôi sẽ bóp chết hắn.

Hải Đông Viên từ nhỏ đã được Nạp Lan gia nhận nuôi, một thân công phu luyện đến cực hạn, lần này là lần đầu tiên rời khỏi Đông Bắc xuôi Nam, hơi có tư thế của nghé con không sợ cọp.

- Tiểu Viên, cậu theo ta xuôi Nam không phải là để giết chết Bùi Đông Lai, mà là để tên vương bát đần kia chó cùng rứt giậu đến ám sát ta. Còn về phần giết hắn thì không cần chúng ta động thủ, có người hận hắn hơn so với Nạp Lan gia chúng ta. Chỉ cần có chứng cứ hắn giết người thì lấy thực lực người ấy, đùa chết hắn cũng giống như là bóp chết một con kiến.

Nghe được Hải Đông Viên nói như thế thì Nạp Lan Ngũ Khải nhú mày, hắn biết rõ lần này Nạp Lan gia có thể xuôi Nam hoàn toàn là nhờ Diệp gia. Chỉ cần Bùi Đông Lai phạm sai lầm, có nhược điểm bị Diệp Tranh Vành nắm lấy thì Diệp Tranh Vành giết chết Bùi Đông Lai chẳng khác gì bóp chết một con kiến.

....

Màn đêm buông xuống, một chiếc Audi A6 có biển số thị ủy Giang Lăng xuyên qua một con đường, đến một bãi đỗ xe trước nhà hàng rồi dừng lại.

Sau khi xe dừng lại thì Diệp Tranh Vành cùng với lái xe của hắn đi vào nhà hàng.

1' sau, Diệp Tranh Vành đứng trước một phòng ăn Vip, hắn nhẹ nhàng gõ cửa.

- Vào đi.

Rất nhanh, trong phòng liền truyền ra một giọng nói tràn đầy uy nghiêm.

“Két”

Nương theo một tiếng vang nhỏ, Diệp Tranh Vành đẩy cửa vào thì thấy được Dương Viễn đang ngồi ở trong phòng, hút thuốc.

Dưới ánh đèn, có thể thấy được đầu hắc đã bạc đi rất nhiều.

Tất cả chuyện này đơn giản là bởi vì Dương Sách, người mà hắc đối đãi như con ruột đã bị Bùi Đông Lai giết chết.

- Ngại quá, để Dương thư ký chờ lâu rồi.

Đi vào phòng, Diệp Tranh Vành mở miệng chào hỏi, giọng nói vô cùng khách khí.

Như vậy là bởi vì Diệp Tranh Vành rõ được ở Nam Tô này thì Dương Viễn đã cảm rảnh lâu rồi, là một đại biểu trong quan trường của Nam Tô vì thế hắc nhất định phải tạo mối quan hệ thật tốt với Dương Viễn.

Hơn nữa còn có một nguyên nhân quan trọng hơn là đối phó với Bùi Đông Lai.

- Không sao, tôi cũng mới đến.

Dương Viễn bóp tắt tàn thuốc, nói:

- Ngồi đi Diệp thị trưởng.

- Nếu như Dương thư ký không để ý thì gọi tôi là tiểu Diệp là được rồi.

Diệp Tranh Vành ngồi xuống, mỉm cười nói.

Nghe được Diệp Tranh Vành nói như thế thì trong lòng Dương Viễn không khỏi cảm thấy phong cách người của Diệp gia, đồng thời không khỏi nhớ đến cái chết của Dương Sách.

- Tiểu Diệp, trước đây cậu có nói cho cần khiến tên tiểu tử kia mất đi Nam Tô thì hắc sẽ chó cùng rứt giậu mà đi vào Nam Tô nhưng mà đã hơn 1 tuần rồi mà tên tiểu tử kia vẫn chưa xuất hiện, có phải là hắc sẽ không tới không?

Vừa nghĩ đến Dương Sách, trong lòng Dương Viễn liền có chút đau đớn, trong lời nói tràn đầy vẻ hận ý, cảm giác kia hận không thể làm thịt Bùi Đông Lai để trả thù cho con mình.

Cảm nhận được hận ý trong giọng nói của Dương Viễn, Diệp Tranh Vành cười nhẹ, nói:

- Ở trong trí nhớ của tôi thì Bùi Đông Lai là một kẻ xảo quỷ không muốn cúi đầu trước kẻ khác. Lần này tuy rằng hắc thông minh khi đem những cửa cái trong hắc đạo rút khỏi tập đoàn Đông Hải, tránh để cho tập đoàn Đông Hải bị cuốn vào vòng xoáy này, tránh được một kiếp nạn nhưng mà trong lòng nhất định sẽ không thoải mái. Cho nên, tôi đã để cho Nạp Lan gia xuôi Nam chiếm lấy Nam Tô, làm cho sự nhẫn nại trong lòng hắc đạt đến cực hạn.

Dương Viễn rút một điếu thuốc, trầm mặc không nói.

- Một khi hắc không nhận được thì hắc sẽ đi ra. Trận đấu này, chúng ta là trọng tài lại là cầu thủ, hắc nhất định phải chết.

Về mặt Diệp Tranh Vành tỏ ra tự tin, nói.

- Nếu hắc buông tha Nam Tô, không đến thì sao.

Dương Viễn hỏi.

Diệp Tranh Vành cười nhẹ, một tư thế như nắm đại cục trong tay:

- Dù hắc có buông tha Nam Tô nhưng tuyệt đối không bỏ qua Đông Hải, ở Đông Hải thì tôi vẫn có thể đùa chết hắc.

- Tiểu Diệp, chỉ cần cậu giúp tôi báo thù thì tôi cam đoan, chỉ cần cậu ở Giang Lăng này vài năm thôi thì cậu có thể giải được bài thi đưa cho mặt trên.

Dương Viễn hơi trầm ngâm rồi hứa hẹn.

- Vậy làm phiền Dương thư ký rồi.

Diệp Tranh Vành chờ những lời này đây.

Mắt thấy Diệp Tranh Vành không khách khí thì trong lòng Dương Viễn vừa động, đồng thời hiểu được, đối với Diệp Tranh Vành xuôi Nam lần này mà nói thì đùa chết Bùi Đông Lai chỉ là chuyện nhỏ, mà quan trọng hơn chính là con đường làm quan.

Bởi vì ở hắn xem ra hiện giờ Bùi Đông Lai ngay cả tư cách làm đối thủ cho Diệp Tranh Vành cũng không có, Diệp Tranh Vành chỉ tùy tiện tát một cái là Bùi Đông Lai liền chết ngay.

489. Chương 482: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế! (1)

Biệt thự quận Gofu ở Đông Hải, lúc này trong xe, Hạ Hà một thân âu phục, tay cầm một điều thuốc lá rẻ tiền, ngồi hút.

Khói thuốc vờn quanh khuôn mặt của Hạ Hà làm cho người ta không thấy rõ vẻ mặt của hắn, bất quả có thể thấy được chân mày của Hạ Hà đang nhíu chặt lại.

Đối với Hạ Hà mà nói thì bởi vì có sự trợ giúp của Bùi Đông Lai nên hắn đã trở thành Ngọc Thạch Chi Vương của TQ, hơn nữa còn là người có quyền nói chuyện ở Tây Nam.

Nhưng mà

Dù hắn có thân phận như vậy, nhưng mà khi Diệp gia tiến hành trả thù Bùi Đông Lai thì cho dù hắn muốn giúp cũng hữu tâm vô lực. Sở dĩ hôm nay hắn đến Đông Hải là bởi vì hắn nghe được con gái bảo bối của mình là Hạ Y Na nói cho hắn biết rằng Bùi Đông Lai sẽ triển khai phản kích Diệp gia.

Lúc nghe được tin này thì hắn liền hoảng hồn.

Bởi vì.

Hắn không tưởng tượng được, không có Bùi Vũ Phu thì Bùi Đông Lai dựa vào cái gì có thể lay động được Diệp gia.

Trong biệt thự, Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na ngồi ở bên cạnh Bùi Đông Lai, trong đó Hạ Y Na vì lo lắng Bùi Đông Lai sẽ gặp bất trắc gì nên vẻ mặt lo lắng nhìn vào Bùi Đông Lai, còn Tần Đông Tuyết thì tỏ ra bình tĩnh.

Mấy phút sau, Hạ Hà để bảo tiêu của mình ở lại bên ngoài rồi một mình đi vào biệt thự.

Sau khi đi vào biệt thự, không đợi Hạ Y Na và Tần Đông Tuyết chào hắn thì hắn đã vọt tới bên cạnh Bùi Đông Lai, tức giận nói:

- Đông Lai, buông tay đi, đây là lệnh của quốc gia, hiện giờ chúng ta muốn lay động Diệp gia là một việc không thể nào.

- Đúng a, Đông Lai. Chúng ta hãy đem những thứ đó quăng vào mặt Diệp gia đi, chúng ta sống như người bình thường cũng được, dù sao chúng ta cũng không thiếu tiền.

Hạ Y Na thấy Hạ Hà nói như thế thì liền phụ họa theo.

- Hạ thúc, Phật tranh một nén nhang, người tranh một hơi.

Bùi Đông Lai bóp tắt tàn thuốc, ngẩng đầu lên nhìn vào Hạ Hà, nhẹ giọng nói:

- Huống chi, ngài cho rằng cháu còn có đường lui sao?

Còn có đường lui sao?

”Ách...”

Hạ Hà há to miệng, không phản bác được, hẳn biết, Diệp gia mượn thủ đoạn pháp luật để trả thù Bùi Đông Lai, đây là việc không phải vì của cải của Bùi Đông Lai mà là vì cái mạng của Bùi Đông Lai.

- Cháu đã bị buộc lên tuyệt lộ, không đường thối lui.

Khi nói chuyện, trong đầu Bùi Đông Lai hiện ra nụ cười ngây ngô của Bùi Vũ Phu, đôi mắt hơi nheo lại:

- Chỉ có phản kháng mà thôi.

- Một khi đã như vậy thì con mẹ nó chứ, cậu muốn ta làm cái gì?

Mắt thấy tâm ý Bùi Đông Lai đã định, Hạ Hà cũng không khuyên nữa mà hỏi thẳng.

Nghe được Hạ Hà nói như thế thì trong lòng Bùi Đông Lai ầm ập, mỉm cười, nói:

- Cảm ơn thúc, Hạ thúc, thúc không cần phải làm gì, cháu có thể giải quyết được.

Nói xong, Bùi Đông Lai từ từ đứng lên, Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na thấy thế cũng đứng dậy theo.

- Đừng lo lắng, tớ không sao đâu.

Bùi Đông Lai mỉm cười nói với Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na.

- Cậu nhất định phải cẩn thận, tớ vào Đông Tuyết chờ cậu.

Mắt Hạ Y Na đỏ lên, cắn môi, cố gắng khống chế tâm tình của mình, không để nước mắt chảy xuống nhưng mà nước mắt lại ở quanh tròng mắt.

Bùi Đông Lai gạt đầu rồi nhìn về phía Tần Đông Tuyết.

Cùng Hạ Y Na bất đồng, Tần Đông Tuyết không có nói gì với Bùi Đông Lai. Nàng chỉ lẳng lặng nhìn vào khuôn mặt Bùi Đông Lai.

- Đông Lai, cậu đã từng bị Nạp Lan Minh Châu hạ nhục, nhưng lúc ấy tớ tin tưởng rằng cậu có thể dùng hành động thực tế để trả lại cho nàng ta 2 cái tát. Sau đó, cậu đã hứa với tớ rằng “Cậu cần thẳng lưng lên, quang minh chính đại đi vào Tần gia mang tớ rời đi” tớ tin tưởng rằng cậu sẽ làm được. Hôm nay, tuy rằng tớ không biết cậu sẽ dùng cách nào để đối phó với Diệp gia nhưng mà tớ biết cậu không phải là kiến càng lay cây.

Bùi Đông Lai xoay người rời đi, Tần Đông Tuyết nắm chặt 2 tay, trong lòng thâm nhủ.

...

Bên ngoài biệt thự, Quý Hồng thân mặc một chiếc áo khoác màu hồng đang ngồi trong Rolls-Royce Phantom LWB sớm đời đã lâu, nhìn thấy Bùi Đông Lai đi ra thì liền đẩy cửa xe rồi bước xuống, bộ dạng uể oải dựa vào cửa xe, vẻ mặt dễ thương tươi cười, nói:

- Quan nhân, từ sau lúc này thì thiếp thân đây là người đầu tiên đi theo cậu xuất chinh.

- Lẳng lơ, lên xe.

Không biết vì sao, thấy được chiêu thức như vậy thì Bùi Đông Lai liền cảm thấy thả lỏng đi rất nhiều, hẳn liền cười mắng một câu.

- Tuân lệnh thừa lão bản thân ái của ta.

Quý Hồng lắc lắc thân hình như rắn nước, cười phóng đăng rồi xoay người rời đi.

Bùi Đông Lai cười khổ không thôi.

2’ sau.

Ô tô chạy nhanh ra khỏi biệt thự quận Golf, chạy trên đường cao tốc đến Giang Lăng.

...

Giang Lăng, trong khu biệt thự Tử Kim Sơn, Nạp Lan Ngũ Khải ngồi ở trên ghế, hưởng thụ sự phục vụ của 4 nữ nhân người Mãn, trong đó 2 người quỳ dưới đất dấm chân cho hắn, một người đứng sau bóp vai cho hắn, còn một người thì dút hoa quả cho hắn.

Đột nhiên vào lúc này, tiếng chuông điện thoại của hắn vang lên, cận vệ của hắn là Hải Đông Viên liền bước lên đưa điện thoại cho hắn, đồng thời hạ giọng nói:

- Ngũ gia, là điện thoại của Từ Mãng.

Oh?

Trong lòng Nạp Lan Ngũ Khải vừa động, khoát tay, nói:

- Đi xuống đi.

- Vâng Ngũ gia.

4 nữ nhân kia nghe vậy thì liền cúi chào Nạp Lan Ngũ Khải rồi bước xuống.

- Có tin tức gì sao?

Nạp Lan Ngũ Khải đứng lên nghe điện.

- Vâng Ngũ gia, mới vừa nhận được tin tức, Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng rời khỏi Đông Hải, đang trên đường cao tốc đến Giang Lăng.

Đầu bên kia điện thoại, Từ Mãng liền báo lại cho Nạp Lan Ngũ Khải.

- Vậy là đến rồi.

Dù là Nạp Lan Ngũ Khải có thể đoán được điểm này nhưng mà nghe được Từ Mãng nói như thế thì hắn liền hưng phấn, sau đó liền an bài:

- Tiếp tục chú ý theo dõi, một khi hắn đến Giang Lăng thì lập tức báo lại cho ta, cũng dựa theo kế hoạch mà làm.

- Vâng Ngũ gia.

Nạp Lan Ngũ Khải liền cúp máy sau đó bấm số của Diệp Tranh Vành.

Nhưng mà.

Không đợi hắn bấm số của Diệp Tranh Vành thì điện thoại của hắn lại vang lên, lần này người gọi đến là Nạp Lan Minh Châu.

- Minh Châu.

Bởi vì ngày đó Diệp Tranh Vành đã gọi điện cho Nạp Lan Minh Châu để Nạp Lan Minh Châu truyền lời nên ở Nạp Lan gia địa vị của Nạp Lan Minh Châu đã được tăng lên đáng kể.

- Ngũ thúc, cháu mới nhận được tin tức, Bùi Đông Lai kia đã rời khỏi Đông Hải, đang trên đường cao tốc đến Giang Lăng.

Giọng nói Nạp Lan Minh Châu tràn đầy hương vị vui sướng khi người ta gặp họa.

- Ủh, Minh Châu, ta cũng mới nhận được tin tức này, đang định nói lại cho Diệp thiếu, vậy thì cháu hãy gọi điện thoại cho Diệp thiếu đi.

Nạp Lan Ngũ Khải cũng có chút hưng phấn, hắn đến Giang Lăng đã nhiều ngày vì chính là để cho Bùi Đông Lai nhảy vào cái hố này, để cho Nạp Lan gia tiêu trừ được cái họa lớn là Bùi Đông Lai. Hiện giờ mắt thấy kế hoạch đã gần như là ổn thỏa thì hắn có thể không hưng phấn sao?

- Thật đáng tiếc a, không thể tận mắt nhìn thấy được cảnh tên Bùi Đông Lai kia giống như là một con chó chết ngồi xuống cầu xin tha thứ.

Nạp Lan Minh Châu mang theo vài phần tiếc nuối nói sau đó trong lòng vừa động, nói:

- Ngũ thúc, nếu có cơ hội thì thúc nhất định phải quay lại cảnh hắc quỳ xuống cầu xin tha thứ.

- Được.

Nạp Lan Ngũ Khải cũng biết được người hận Bùi Đông Lai nhất trong Nạp Lan gia chính là Nạp Lan Minh Châu, hận không thể chặt Bùi Đông Lai thành 8 miếng. Lúc này nghe yêu cầu như thế của Nạp Lan Minh Châu thì hắn liền đáp ứng, sau đó lại nói:

- Được rồi, Minh Châu, ta cũng nên báo trước lại cho Diệp thiếu một tiếng rồi sẽ gọi lại cho cháu.

- Ngũ thúc, thúc không cần gọi cho ta, cháu chờ tin tốt của thúc.

Nạp Lan Ngũ Khải như là tiểu nhân đắc chí, cười to rồi cúp điện thoại.

Thấy Nạp Lan Minh Châu cúp máy thì Nạp Lan Ngũ Khải liền bấm số của Diệp Tranh Vành.

- Diệp thiếu, dựa vào tin tức chính xác thì Bùi Đông Lai đang trên đường đến Giang Lăng.

Điện thoại được chuyển thì Nạp Lan Ngũ Khải liền báo lại, giọng nói vô cùng tôn kính.

- Ta đã biết.

Diệp Tranh Vành dùng kiểu nói cao cao tại thượng để trả lời:

- Sau này không cần nói lại những chuyện này cho ta, ta chỉ cần kết quả, không cần quá trình, nếu như ông không làm được thì ta cũng không để ý mà sẽ thay người.

- Xin Diệp thiếu yên tâm, tôi nhất định sẽ cho Diệp thiếu một kết quả hài lòng.

Trong lòng Nạp Lan Ngũ Khải chấn động, liền vội vàng cam đoan.

Không trả lời, Diệp Tranh Vành trực tiếp cúp điện thoại.

Nạp Lan Ngũ Khải xoa mồ hôi lạnh trên trán, sát ý trong mắt hiện ra.

2 tiếng sau.

1 chiếc Rolls-Royce Phantom quân chủ có biển số xe Đông Hải tiến vào Giang Lăng, khiến cho mọi người chú ý.

Đây là lần đầu tiên hắn ngồi chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ này.

Hắn không hề khiêm tốn nữa.

490. Chương 483: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế! (2)

Chiếc Rolls-Royce Phantom chạy vào quân khu Giang Lăng, khi đến trước một tòa nhà giành cho tướng quân thì dừng lại.

Trước biệt thự, Chung Cương cảnh vệ viên của Trần Quốc Đào đã đứng đợi ở đây, thấy được chiếc Rolls-Royce Phantom chở Bùi Đông Lai vào thì không khỏi ngẩn ra, sau đó liền cười khổ rồi bước xuống chào đón:

- Đông Lai, thủ trưởng đang đợi cậu ở thư phòng.

Khi nói chuyện, Chung Cương nhìn sang Quý Hồng một cái, dường như đang ám chỉ điều gì.

- Tôi ở trong xe chờ cậu.

Quý Hồng là người thông minh nên có thể hiểu được ý tứ trong ánh mắt của Chung Cương, nên đã nói với Bùi Đông Lai một câu.

- Được.

Bùi Đông Lai cũng biết thân phận của Quý Hồng thật sự là có chút không thích hợp khi gặp Trần Quốc Đào, vì thế gật đầu rồi nói:

- Làm phiên Chung thúc rồi.

- Khách khí cái gì, tôi mang cậu vào.

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Chung Cương tức giận, liếc nhìn Bùi Đông Lai một cái rồi dẫn đường đi.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai cùng Chung Cương đã đi đến trước cửa thư phòng của Trần Quốc Đào.

Trong thư phòng, Trần Quốc Đào đang ngồi trước bàn đọc sách, đang nhìn qua những bản văn kiện bí mật trong mấy ngày nay.

- Báo cáo.

Đứng ở trước cửa Chung Cương hô lên.

Nghe được tiếng hô của Chung Cương thì Trần Quốc Đào buông văn kiện trong tay ra rồi ngẩng đầu lên, thấy được Bùi Đông Lai đứng bên cạnh Chung Cương thì nói:

- Vào đi Đông Lai.

Nghe được Trần Quốc Đào nói thế thì Chung Cương mỉm cười với Bùi Đông Lai rồi rời đi. Bùi Đông Lai lập tức đi vào, đi đến trước bàn đọc sách của Trần Quốc Đào, 2 chân khép lại, ngẩng đầu ưỡn ngực giống như là một cây thương thẳng tắp, cúi chào:

- Thủ trưởng, khỏe.

- Con nhỏ nhỏ, con mja nó cậu còn biết ta là thủ trưởng của cậu à?

Có lẽ sẽ không ngờ rằng Bùi Đông Lai lại thần nhiên đến thế, nhìn bộ dạng phấn chấn của Bùi Đông Lai thì trong lòng Trần Quốc Đào âm thầm khen ngợi nhưng mà hắn không có đem vẻ giật mình biểu lộ trên khuôn mặt mà là cười mắng:

- Thăng nhóc, sau khi Đại Bĩ Võ kết thúc thì cậu liền chơi trò biến mất với ta, ngay cả ăn Tết cũng không ghé qua nhìn ta một cái, cậu nói đi, trong mắt của cậu còn có một người thủ trưởng như ta không?

- Thật có lỗi, thủ trưởng, vốn là tính toán trong Tết sẽ ghé thăm ngài nhưng mà bởi vì xảy ra một số chuyện nên không thể.

- Khụ, khụ, được rồi. Đó cũng xem là một lý do. Ta xem cậu là một thằng nhóc kiêu ngạo, có khó khăn thì mới đến tìm lão già như ta a.

Trần Quốc Đào nghiêm mặt giáo huấn.

Bùi Đông Lai biết rõ Trần Quốc Đào đang đùa giỡn với mình nên cười khổ nói:

- Lão thủ trưởng, ngài tiếp tục nói như vậy thì sau này ta sẽ không đi gặp ngài nữa rồi.

- Cậu cho rằng lão tử đây muốn gặp cậu à, còn uy hiếp lão tử nữa, cút...cút ra cho lão tử.

Trần Quốc Đào tức giận mắng.

Bùi Đông Lai cười nói:

- Thủ trưởng, vừa rồi ngài có nói, nếu có khó khăn thì mới tìm ngài đúng không?

- Haiz..

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì Trần Quốc Đào không khỏi thở dài, nói:

- Tiểu tử, chuyện Diệp gia lợi dụng chính phủ để trả thù cậu thì ta có nghe qua, ta nói thật cho cậu biết, chuyện này không chỉ nói ta mà cho dù Tiêu lão thủ trưởng có bằng lòng ra mặt giúp cậu thì cũng chẳng thấm vào đâu.

Nghe được Trần Quốc Đào nói như thế thì Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy kỳ quái bởi vì hắn biết được Trần Quốc Đào nói là sự thật. Diệp gia mượn danh nghĩa dùng hành động tảo hắc chính là đem mũi nhọn chia về phía hắn, vô luận là pháp luật hay là luật giang hồ thì cũng không có khe hở gì, điều ấy đã khiến cho mấy vị đại lão kia không có gì để nói cả.

Mà trước kia sở dĩ Diệp gia không dám làm điều ấy là bởi vì sợ chọc giận Bùi Vũ Phu, sợ Bùi Vũ Phu trả thù mà thôi.

- Tiểu tử, Diệp gia khai đao với cậu, lão tử tuy muốn giúp cậu nhưng mà hữu tâm vô lực, bất quá... Tiệp gia có thể giúp cậu.

Trần Quốc Đào thấy Bùi Đông Lai trầm mặc thì liền châm một điếu thuốc rồi hút một hơi, trầm giọng nói:

- Ngày đó Tiệp lão thủ trưởng giúp cậu, chuyện đó ta có hỏi qua Tiệp Nguyên Thanh, hắn nói qua nguyên nhân không phải là vì cha của cậu. Nguyên nhân cụ thể là gì thì không riêng gì ta mà ngay cả Tiệp Nguyên Thanh cũng không rõ ràng lắm.

Ngày đó khi Tiệp lão thái gia ra mặt giúp Bùi Đông Lai ở khách sạn Yên Kinh thì Bùi Đông Lai cũng tưởng rằng Bùi Vũ Phu ra mặt, sau đó thấy được vẻ mặt nghi hoặc của Bùi Vũ Phu nhìn hắn thì hắn mới biết rằng không phải là do Bùi Vũ Phu mời đến, hơn nữa hắn cũng không biết nguyên nhân trong đó.

Lúc này nghe được Trần Quốc Đào nói như thế thì trong lòng Bùi Đông Lai không khỏi ngạc nhiên.

- Tiểu tử, tuy rằng ta không biết ngày đó vì sao Tiệp lão thủ trưởng lại ra mặt giúp cậu nhưng mà tình thế ngày ấy phức tạp mà Tiệp lão thủ trưởng cũng không ngại dấn tới Diệp gia, nguyện ý giúp cậu điều ấy cho thấy người đã coi trọng cậu. Nếu như Diệp gia muốn diệt sạch cậu thì lão nhân gia ông ta tự nhiên sẽ không đứng nhìn.

Trần Quốc Đào nhắc nhở nói:

- Đây cũng chính là nói chỉ cần cậu nguyện ý bỏ hết thảy mọi việc trong khu vực Hắc Kim thì Diệp gia cũng không thể làm gì cậu.

- Cháu biết.

Bùi Đông Lai gật gù đầu, tỏ vẻ chính mình hiểu được.

- Tiểu tử, theo như ta nói, cậu không đi được bên thương nghiệp, càng không nên đi cái ĐH chó má kia, thành thành thật thật mà tham gia quân ngũ cho ta đi.

Trong lòng Trần Quốc Đào vừa động, nhin không được mà đề nghị:

- Có lão tử bảo vệ cậu, thêm nữa là Tiệp lão thủ trưởng, cho dù Diệp gia có khó chịu với cậu thì cũng không thể làm gì cậu.

- Trần gia gia, cảm ơn hảo ý của ngài.

Lúc này đây, Bùi Đông Lai cũng không có cúi chào Trần Quốc Đào, cũng không gọi Trần Quốc Đào là thủ trưởng mà trực tiếp gọi Trần Quốc Đào là Trần gia gia, hơn nữa hắn còn khom người bái một cái thật sâu:

- Cha cháu từng dạy cháu, nhân sinh trên đời này chỉ có thể dựa vào chính mình. Ngay từ đây cháu đã cảm thấy người nói điều này là không đúng. Cháu cảm thấy cái gọi là Phú Nhị đại có thể hưởng được một cuộc sống vui vẻ. Sau đó, từ ý nào mà nói thì bản thân cháu cũng trở thành Phú Nhị đại, trực tiếp hoặc gián tiếp đều là của người cha này cho cháu cả. Hiện giờ, người đã bỏ cháu đi, rốt cuộc thì cháu cũng hiểu được những lời này của người. Dựa vào người bên ngoài chỉ là nhất thời mà thôi còn dựa vào bản thân mới là điều quan trọng.

- Lời này của cậu không có nói sai.

Trần Quốc Đào nghe vậy, cười khổ không thôi:

- Haiz, dựa theo lời nói của ta thì nếu như cậu tiến vào trong quân thì Diệp gia không thể làm gì cậu nhưng mà chờ sau khi Tiệp lão thủ trưởng qua đời, ta lui xuống thì mặc dù cậu ở trong quân thì vẫn phải đối mặt với sự chèn ép của Diệp gia, vẫn là bước đi gian nan.

- Một khi đã như vậy thì cậu hãy buông bỏ những thứ không sạch sẽ đó, thành thành thật thật làm người đi.

Nói xong lời cuối cùng, Trần Quốc Đào lại bổ sung thêm, ở hắn xem ra, hiện giờ chỉ có một cách như vậy.

- Trần gia gia, lần này cháu đến tìm ngài không phải là muốn ngài ra mặt giúp cháu, cũng không phải là muốn nhờ ngài liên hệ với Tiêu lão thái gia để ra mặt cho cháu bởi vì cháu biết được những lời ngài nói lúc nãy đều là sự thật. Lúc này đây, Diệp gia dựa vào pháp luật nên không ai có thể làm gì được. Mà nếu như cháu đem toàn bộ của cải của tập đoàn Đông Hải tách ra thì tự nhiên là sẽ không cần ích lợi này.

Bùi Đông Lai nói xong, ánh mắt nheo lại, lời nói xoay chuyển:

- Nhưng mà, cháu không cam lòng, cháu không nuốt được cơn tức này.

Hả?

Trong lòng Trần Quốc Đào cả kinh:

- Cậu muốn làm gì?

- Trần gia gia, ngài cảm thấy cha của cháu là một người như thế nào?

Bùi Đông Lai không có trả lời vấn đề của Trần Quốc Đào mà là hỏi lại một câu.

Trần Quốc Đào hơi trầm ngâm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Anh hùng dân tộc.

- Cháu cũng hiểu người là một anh hùng dân tộc.

Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói:

- Nhưng mà người là một anh hùng không có gì cả, nhiều nhất cũng chỉ là một từ anh hùng mà thôi. Hơn nữa, khi người vì đất nước, vì dân tộc của mình mà làm tất cả mọi chuyện, cuối cùng bỏ mạng lại ở bên ngoài. Người được cái gì? Còn con của người thì lại bị đám người được xưng là quan to kia bắt đầu tiên hành trả thù, bọn hắn muốn đưa con của người rời khỏi cái thế giới này.

- Ngài nói rằng, cháu sẽ cam tâm sao?

Cam tâm sao?

Trần Quốc Đào thở dài:

- Đông Lai, ta có thể hiểu được tâm tình của cậu nhưng mà cậu nhất định phải đối mặt với sự thật.

- Trần gia gia, chẳng lẽ ngài cảm thấy được cháu không có đối mặt sự thật sao?

Bùi Đông Lai nhin cười không được, liền cười lạnh:

- Nếu như cháu không đối mặt với sự thật thì hiện giờ cháu đã khiến cho Diệp Thạch phải quy thiên rồi, trừ phi Diệp Cô Thành ở bên cạnh bảo vệ hắn 24/24, nếu không thì hắn sẽ là một cái xác không hồn.

- Đông Lai, vạn lần không được.

Trong lòng Trần Quốc Đào kinh hãi, trực tiếp đứng lên.

Bùi Đông Lai điều chỉnh lại cảm xúc rồi nói:

- Trần gia gia, cháu biết, cháu đối mặt với sự thật cho nên cháu mới không làm như vậy.

- Vậy cậu tính toán như thế nào?

Về mặt Trần Quốc Đào lo lắng hỏi, hắn đã nhìn ra Bùi Đông Lai sẽ không từ bỏ ý đồ, mà cùng với Diệp gia người chết ta sống nhưng mà hắn thật sự không nghĩ ra Bùi Đông Lai sẽ dùng biện pháp gì để đối kháng với Diệp gia.

- Nếu cháu không thể tạo ra được quy tắc của trò chơi thì như vậy cháu chỉ có thể chấp nhận sự thật là tuân theo quy tắc.

Bùi Đông Lai híp mắt, hàn quang trong mắt lóe lên.

Tuân theo quy tắc?

Đồng tử Trần Quốc Đào mở to ra, vẻ mặt như có suy nghĩ gì, sau đó lại hỏi:

- Vậy cậu muốn ta giúp cậu cái gì?

491. Chương 484: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế! (3)

Chương 484: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (3)

- Diệp Tranh Vành xuôi Nam đảm nhận chức vụ, địa phương khác không chọn, cố tình lựa chọn Giang Lăng mục đích là...

Đối mặt với câu hỏi của Trần Quốc Đào thì Bùi Đông Lai hỏi một đằng, trả lời một nẻo:

- Lúc trước hắn từng lợi dụng Dương Sách, Nạp Lan Minh Châu cùng Lâm Tường tính kế muốn đối phó với cháu nhưng cuối cùng lại bị cháu phá cục hơn nữa còn giết chết Dương Sách, địa đầu xà của Nam Tô là Dương Viễn phải đưa tang cho con, Dương Viễn coi Dương Sách như là con ruột bởi vì thế mà hắn hận cháu thấu xương bất quá chỉ là hận mà không nói gì. Lần này Diệp Tranh Vành xuôi Nam cùng Dương Viễn chẳng khác gì là cấu kết với nhau cả.

- Diệp Tranh Vành cùng với Dương Viễn liên hợp với nhau, cơ bản là có thể khống chế hết cảnh sát ở Nam Tô này, đây chính là bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn, bước thứ hai chính là đem Nạp Lan gia trở thành quân cờ.

Bùi Đông Lai nói tới đây thì dừng một chút, rút ra một điều thuốc đưa cho Trần Quốc Đào rồi châm lửa lên, sau đó hắn cũng châm cho mình một điều thuốc, hút một hơi, ngồi ở trên ghế rồi nói tiếp:

- Trong mười mấy năm qua, lúc nào Nạp Lan gia cũng muốn xuôi Nam, khuếch trương thế lực nhưng mà bởi vì những nguyên nhân khác nhau nên bọn hắn không thể làm được. Ngoài ra còn có ân oán giữa Bùi gia và Nạp lan gia, người của Nạp Lan gia cũng hận không thể giết chết cha con cháu. Cho nên, khi Nạp Lan gia biết được bản thân là quân cờ, là con chó săn của Diệp Tranh Vành thì bọn hắn cũng bằng lòng phối hợp với Diệp Tranh Vành để diệt trừ cháu.

- Đích thật là như vậy.

Trần Quốc Đào phun ra một ngụm khói, tinh quang trong mắt lóe lên:

- Giống như lời của cậu nói, Diệp Tranh Vành đã nắm 2 giới hắc bạch trong tay. Hắn lợi dụng Nạp Lan gia làm mối, dụ dỗ cậu đến đây để cùng chém giết với Nạp Lan gia trên phương diện hắc đạo, cùng lúc hắn lại âm thầm khống chế cảnh sát Nam Tô, một khi trong quá trình tranh đấu với Nạp Lan gia, cậu để hắn bắt lấy được nhược điểm thì hắn sẽ đem cậu lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục. Hơn nữa ở con đường làm quan hắn cũng đã dựng thế cho bản thân mình.

Nói tới đây, Trần Quốc Đào không biết Bùi Đông Lai sẽ dùng cách gì đối phó với Diệp Tranh Vành thì càng thêm tò mò:

- Đông Lai, cậu tính toán làm như thế nào?

- Lấy đạo của người trả lại cho người.

Giọng nói không rét mà run của Bùi Đông Lai vang lên.

- Lợi dụng quy tắc.. Lấy đạo của người trả lại cho người.

Trần Quốc Đào nhớ kỹ 2 câu này, vắt óc suy nghĩ Bùi Đông Lai sẽ dùng cách nào nhưng mà cho dù hắn cố gắng đi mấy cũng không nghĩ ra được, sau đó liền mắng:

- Tiểu tử, đừng vòng vo nữa, nói thẳng đi, cậu muốn làm cái gì? Còn nữa, cậu muốn lão tử giúp cậu như thế nào đây?

- Lúc trước, cháu từng bí mật đến Giang Lang, đã chiếm được một ít đồ vật.

Bùi Đông Lai nói ra con bài chưa lật:

- Mà ngài chỉ cần ngồi im làm 1 việc.

- Việc gì?

Về mặt Trần Quốc Đào ngạc nhiên.

...

10' sau, khi Bùi Đông Lai rời khỏi phòng của Trần Quốc Đào, bước ra bên ngoài thì những cơn mưa đã ập tới.

Thấy được Bùi Đông Lai đi ra thì Quý Hồng liền cầm dù đi lên đón rồi cả 2 đi vào một chiếc xe Jeep.

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của Chung Cương thì chiếc xe Jeep biến mất trong màn đêm.

...

Cũng giống như những thành phố khác, ở Giang Lăng cũng có hội sở tư nhân, trong đó hội sở Đường Hối là một hội sở tư nhân có tiếng nhất. Trước đây hội sở Đường Hối này là do một tay Dương Sách xây dựng, nó cùng nhiều hội sở giống như, cũng có chế độ sử dụng Vip, hội viên dựa vào thân phận, địa vị cao thấp, phân biệt thành Vip sơ cấp và Vip cao cấp. Có thể nói đây chính là một nơi để đốt tiền.

Nhưng mà.

Từ sau khi hội sở Đường Hối này được thành lập thì rất nhiều nhân sĩ quyền quý ở Giang Lăng và các nơi này để muốn thành hội viên ở đây.

Bởi vì.

Mọi người đều cần Quan Hệ.

Đây chính là nơi để những nhân sĩ quyền quý kia kết giao, khuếch trương mạng lưới quan hệ của mình để kiếm lấy lợi ích.

Lúc 12h đêm, cách trụ sở Đường Hối khoảng 500m, ở ven đường xuất hiện 7 chiếc xe công vụ.

Trong xe là một mảnh tối đen làm cho người ta không thể nhìn rõ mọi thứ bên trong.

Bất quá.

Đối với người có kinh nghiệm mà nói thì bọn hắn chỉ dựa vào lớp xe là có thể suy đoán được trong đó có người hay không, thậm chí là có thể đoán được trong xe có bao nhiêu người.

- Dịch đội trưởng, sau khi Bùi Đông Lai đi vào Giang Lăng thì liền đến quân khu Giang Lăng, không biết là đêm nay có động thủ với Nạp Lan Ngũ Khải không?

Trong xe, một tên có dáng người khôi ngô, mặc đồng phục cảnh sát hướng về một nam nhân trung niên có dáng người hơi mập hỏi.

- Bên ngoài mưa lớn như thế, tôi cũng cho rằng hắn sẽ không tới.

- Đúng vậy, theo tôi thấy thì tên tiểu tử đó đi tìm Trần Quốc Đào, hơn nữa bây giờ còn chưa rời đi, hơn phân nửa là không muốn dùng thủ đoạn hắc đạo rồi, mà hắn muốn thông qua con đường quyền lực để đối kháng với Diệp Tranh Vành.

- Dịch đội trưởng, tục ngữ nói, thần tiên đánh nhau, nhân dân bị tai ương. Giống như chúng ta chỉ là những con tôm nhỏ, sẽ trở thành vật hy sinh của đám người tranh đấu quyền lực kia sao?

Trong lúc nhất thời, trong xe vang lên vài tiếng nghị luận của mấy tên đặc công.

Nghe được thuộc hạ của mình nói như thế thì tên đội trưởng đội đặc công là Dịch Dũng không khỏi nhún mày.

Sở dĩ hắn dẫn đội đi ra hoàn toàn là dựa vào mệnh lên ở cấp trên.

Cái gọi là cấp trên kỳ thật chính là chỉ thị của Dương Viễn.

- Nói cho các anh em, rút lui.

Trầm ngâm một lát, Diệp Dũng liền làm ra quyết định. Hắn cảm thấy tên thủ hạ của mình nói có lý, nếu như Bùi Đông Lai dùng cách của hắc đạo để đối kháng lại với Diệp Tranh Vành thì như vậy bọn hắn cũng không để ý mà giúp Diệp Tranh Vành, nhưng mà nếu như Bùi Đông Lai tìm đến Trần Quốc Đào thì như vậy trận tranh đấu này sẽ trở nên vô cùng hung hiểm hơn, làm không tốt thì bọn hắn sẽ hãm sâu vào trong đó, trở thành vật hy sinh.

Mệnh lệnh của Diệp Dũng vừa ra thì thủ hạ hắn liền lĩnh mệnh.

Trong khoảng khắc đó, mấy chiếc xe liền khởi động rồi biến mất trong màn mưa.

...

- Lão bản, đặc công mai phục đã rút lui.

Mấy phút sau, trong một biệt thự của hội sở Đường Hối, một tên đại hán người Nga liền bước lên báo lại cho Nạp Lan Ngũ Khải.

Hắn chính là một tên bảo tiêu cấp A của một công ty bảo vệ có tiếng ở Nga, hắn đi vào TQ chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Nạp Lan Ngũ Khải.

Nghe được tên bảo tiêu người Nga nói như thế thì Nạp Lan Ngũ Khải bóp tắt tàn thuốc, không có hé răng.

- Ngũ gia, Bùi Đông Lai đến Giang Lăng liền đi tới quân khu Giang Lăng, cho tới bây giờ vẫn chưa rời khỏi quân khu, hắn là đi tìm Trần Quốc Đào rồi.

Từ Mãng ở một bên, thấy Nạp Lan Ngũ Khải không nói lời nào thì do dự một chút rồi nói:

- Theo ý của tôi thì sở dĩ đám đặc công kia rút lui hơn phân nửa là cảm thấy Bùi Đông Lai tính toán mượn Trần gia nên bọn hắn không muốn giao du với kẻ xấu như chúng ta.

Nạp Lan Ngũ Khải nghe vậy, cau mày, không có tỏ thái độ.

- Nếu tiểu tử đó muốn lợi dụng Trần gia thì chuyện này sẽ trở nên khó giải quyết, theo tôi thấy cần phải bàn lại.

Từ Mãng nói ra quan điểm của mình.

Nạp Lan Ngũ Khải híp mắt, nghiền ngẫm nhìn vào Từ Mãng:

- Cậu sợ sao?

"Ách..."

Sắc mặt Từ Mãng hơi đổi, kiên trì nói:

- Nếu như Diệp thiếu đã quyết định khai đao với Bùi Đông Lai thì như vậy Bùi Đông Lai đã bị tuyên án tội chết, tự nhiên là tôi sẽ không sợ.

Tuy nói như vậy nhưng mà ánh mắt của hắn không ngừng chớp chớp, điều này đã bán rả nội tâm của hắn, hắn thật sự sợ.

Sợ là bởi vì trong kế hoạch lần này thì Nạp Lan gia là con cờ trong tay của Diệp Tranh Vành, còn hắn chỉ là con cờ trong tay của Nạp Lan gia, vì để cho Bùi Đông Lai trúng kế nên hôm nay toàn bộ mọi hoạt động trong hội sở Đường Hối đã ngừng lại, cả hội sở trừ Nạp Lan Ngũ Khải cũng 5 tên bảo tiêu của hắn ra thì những người khác đều là thuộc hạ của Từ Mãng hắn.

Cho nên, nếu như Bùi Đông Lai đến đây thì hắn Từ Mãng cũng không dễ chịu gì.

Hắn sẽ trở thành vật bồi táng!

Bởi vì biết được chuyện này, bởi vì sợ hãi, bất đắc dĩ mới khuất phục Nạp Lan Ngũ Khải cùng Diệp Tranh Vành cho nên hắn không hy vọng Bùi Đông Lai đến đây, mà hy vọng Bùi Đông Lai sẽ lợi dụng thủ đoạn bạch đạo để giải quyết trận tranh đấu này.

- Ngũ gia, tiểu tử đó sẽ không sợ tới mức không dám tới sao?

Lúc này đây Hải Đông Viên liền mở miệng hỏi, hử mà Từ Mãng khác nhau, một thân công phu của hử đã luyện tới mức tận cùng, hử ước gì Bùi Đông Lai đến tìm cái chết.

Không dám tới?

Ngay sau đó.

Trong bộ đàm truyền ra một giọng nói dồn dập:

- Cửa số 8, toàn bộ đã bị giết chết. Bọn hử dường như chết cùng một lúc, đều bị người ta bắn nát đầu hơn nửa trên máy quay lại không thấy hình ảnh bọn hử bị bắn, căn bản là không nhìn ra ai đã nổ súng.

Đến rồi.

Trong phút chốc, suy nghĩ này đã hiện ra trong đầu của đám người Nạp Lan Ngũ Khải.

492. Chương 485: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế! (4)

Chương 485: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (4)

- Pavlovsky, bọn hử có bao nhiêu người.

Xảy ra biến hóa bất ngờ làm cho Nạp Lan Ngũ Khải cả kinh sau đó hử liền bình tĩnh trở lại, cầm lấy bộ đàm hỏi lấy tên bảo tiêu tên là Pavlovsky kia.

- Lão bản, tôi không thể xác định được bọn hử đến đây có bao nhiêu người, tôi đang dựa vào tiếng súng để tìm tung tích bọn chúng.

Bên ngoài hội sở, Pavlovsky đang núp trong một bụi cây, tròng to mắt, một bên tìm tung tích đối thủ, một bên báo lại cho Nạp Lan Ngũ Khải.

- Honey, người nói nhiều rồi đó.

Ngay sau đó.

Không đợi Pavlovsky hội báo xong, đột nhiên một giọng nói hấp dẫn vang lên.

Trong màn đêm, Quý Hồng một thân áo khoác màu đỏ chẳng biết đã lúc nào đã xuất hiện phía sau Pavlovsky.

“Lộp bộp”

Trong lòng Pavlovsky chấn động, theo bản năng liền rút súng ra rồi nhắm về phía Quý Hồng mà bắn.

Nhưng mà.

So với hử thì Quý Hồng nhanh hơn.

Trong lúc khẩu súng của Pavlovsky giơ lên thì chân phải của Quý Hồng đã động, một cước đá về phía cổ tay phải của Pavlovsky.

“Bốp”

Một cước của Quý Hồng đá trúng cổ tay của Pavlovsky, đá bay khẩu súng trong tay hử.

Sau đó.

Quý Hồng không dừng lại, nắm lấy đầu của Pavlovsky, tay phải đột nhiên vung lên.

“Xoẹt”

Tiếng xé gió vang lên, một thanh chủy thủ trong tay Quý Hồng xuất hiện, một đạo bạch quang hiện lên.

“Phốc”

Một đạo chém ra, máu tươi liền phun ra.

”Ách...”

Thân mình Pavlovsky chấn động sau đó hắn cố gắng giãy dụa nhưng mà bởi vì bị Quý Hồng nắm chặt nên giãy dụa đã trở nên vô ích, chỉ có thể trơ mắt nhìn máu chảy ra, cảm nhận sinh mạng đang trôi đi.

- Thay ta gọi lời thăm hỏi về phía lão đầu kia.

Quý Hồng tiến lên từng bước, nở ra một nụ cười chết người với Pavlovsky.

Nói xong, nàng lại chém ra đao thứ 2.

“Phốc”

Hàn quang hiện, máu tươi bắn.

Đầu của Pavlovsky bị Quý Hồng chặt xuống, thi thể của hắn liền ngã xuống đất.

- Pavlovsky, nói cho ta biết. Chuyện gì đã xảy ra?

- Pavlovsky, người thế nào rồi?

Quý Hồng giết chết Pavlovsky chỉ xảy ra trong vài giây đồng hồ, trong hội sở Đường Hối, Nạp Lan Ngũ Khải cùng với tên bảo tiêu người Nga tên là Ruscha không nhận thấy được tin tức của Pavlovsky thì liền hô to.

- Ngũ gia, ngài sốt ruột rồi sao?

Bùi Đông Lai đi đến bên cạnh Quý Hồng, cầm lấy bộ đàm lên rồi nhìn vào tầng cao nhất của hội sở.

- Bùi Đông Lai.

Nghe được giọng nói của Bùi Đông Lai thì Nạp Lan Ngũ Khải cả kinh, sau đó trầm giọng nói với Từ Mãng ở bên cạnh:

- Để cho người của người lập tức đổi tần số, ngoài ra để cho bọn chúng canh gác ở cửa thang lầu, cửa thang máy...

Người có tên, cây có bóng.

Nghe được cái tên Bùi Đông Lai này thì Từ Mãng bị dọa không nhẹ.

Bất quá hắn biết rõ hôm nay hắn và Nạp Lan Ngũ Khải đã ngồi chung một con thuyền, vì thế cố gắng nén nỗi sợ hãi trong lòng, cầm lấy bộ đàm rồi chuyển mệnh lệnh của Nạp Lan Ngũ Khải xuống.

- Lão bản, bọn hắn xuất hiện. Có tổng cộng 2 người, 1 nam 1 nữ, bọn hắn không có né tránh máy quay, cứ như thế mà đi một cách nghênh ngang.

Sau đó, đột nhiên ở trong phòng điều khiển, giọng nói của một tên bảo tiêu vang lên:

- Mà...hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

Chẳng biết tại sao, nghe được giọng nói run rẩy của tên bảo tiêu này thì Nạp Lan Ngũ Khải cảm thấy một trận sợ hãi, vì thế hắn liền hét lên một tiếng, hắn muốn dùng phương thức này để làm giảm bớt nỗi sợ hãi trong lòng.

- Mà hơn nữa trong tay nữ nhân kia có mang theo đầu của Pavlovsky....

- Hồn damn, người quan tâm đến cái đó làm gì. Ta chỉ cần biết có thể thấy được tung tích của bọn hắn không?

Nạp Lan Ngũ Khải lớn tiếng nói.

- Được, bọn hắn chẳng những nghênh ngang đi vào mà hơn nữa bọn hắn cũng không có che dấu tung tích của mình.

Trong phòng điều khiển, tên bảo tiêu kia nhìn vào Bùi Đông Lai và Quý Hồng ở trên màn hình, lớn tiếng nói lại.

Lời của tên bảo tiêu vừa nói xong thì trong văn phong ở tầng cao nhất của hội sở, Ruschaya vội vàng chạy đến bên cạnh một màn hình, trong màn hình Bùi Đông Lai và Quý Hồng đang nghênh ngang đi vào.

Trong màn hình, Bùi Đông Lai mặc một chiếc áo khoác màu đen, dưới chân là một đôi giày bộ đội, một đôi bao tay màu đen. Còn Quý Hồng thì mặc một chiếc áo khoác màu đỏ, dưới chân là một đôi giày màu đỏ, bao tay màu đỏ cùng với một thanh chủy thủ.

Giống như lời của tên trong phòng điều khiển kia vậy, Bùi Đông Lai và Quý Hồng giống như là cặp tình nhân đang đi dạo chơi, cứ như vậy mà nghênh ngang đi vào.

2 người này muốn làm gì?

Thấy một màn như vậy thì tất cả các tên bảo tiêu của Nạp Lan Ngũ Khải đều thâm hỏi bản thân, bọn hắn đã làm nhiều nhiệm vụ, gặp qua không ít sát thủ, nhưng mà chưa bao giờ bọn hắn thấy được có người dám giết người một cách trắng trợn như thế.

- Ha Ha, Bùi Đông Lai a Bùi Đông Lai, mày thật là một tên ngu xuẩn.

Nạp Lan Ngũ Khải nghe vậy thì nhin không được mà bật cười:

- Từ Mãng, lập tức kêu người của ngươi động thủ, có thể xử lý hắn thì càng tốt. Mje nó chứ, nếu không xử lý được bọn hắn thì chỉ có thể quay lại cảnh bọn hắn giết người là tốt rồi. Ruscha, ngươi tới phòng điều khiển đi.

Hả?

Nạp Lan Ngũ Khải vừa nói xong thì đột nhiên Quý Hồng và Bùi Đông Lai liền biến mất trong hình ảnh.

Một lát sau.

“ Pằng... Pằng... Pằng... Pằng...”

Tiếng 4 viên đạn liền vang lên, 4 viên đạn liền bắn chính xác vào 4 tên đại hán đang đứng trước đại lâu của hội sở.

“ Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!”

Trên màn hình, 4 gã đại hán bị bắn vỡ đầu, huyết hoa nở rộ.

- Ngu ngốc.

Thấy một màn như thế thì Nạp Lan Ngũ Khải liền nắm lấy bộ đàm, lớn tiếng nói:

- Các ngươi đám ngu ngốc này. Mau núp đi, không cần thò đầu ra, ta không cần hình ảnh các ngươi bị giết.

- Lão bản thân ái, nếu tên thiếu não Nạp Lan Ngũ Khải kia biết được trước đây chúng ta lên vào đây một cách thần không hay quỷ không biết thì hắn sẽ sợ tới mức nào đây nhỉ?

Mất thấy Bùi Đông Lai dễ dàng giải quyết 4 tên đại hán kia thì Quý Hồng cũng không có khẩn trương mà tỏ ra nững nịu. Cảm giác kia giống như Bùi Đông Lai và nàng đang chơi một trò chơi đơn giản vậy.

Không trả lời.

Đột nhiên Bùi Đông Lai rút súng ra rồi nhắm về phía một cửa sổ trên lầu 2 rồi bóp cò.

“Pằng”

Tiếng súng vang lên, Bùi Đông Lai bắn ra ngay tại chỗ, cả người đột nhiên bay lên, một tay cầm dây thừng, một tay cầm súng, hai chân dẫm vào vách tường, cả người giống như là một linh hầu vậy, hướng về phía trên mà nhảy lên.

- Hắn ở đây.

” Pằng..Pằng... Pằng..Pằng... Pằng..Pằng... Pằng..Pằng...”

Cả hội sở đang im lặng bỗng vang lên một tiếng hét sau đó từng tiếng súng liền vang lên.

Trên không, chân phải Bùi Đông Lai đập một cái, cả thân mình liền tung lên trời làm cho những viên đạn không thể bắn trúng hán.

Pằng..Pằng... Pằng..Pằng... Pằng..Pằng...

Sau khi né hết những viên đạn kia, Bùi Đông Lai không để cho thân mình chạm đất thì hán liền quyết đoán mà bóp cò.

“Phốc...Phốc”

2 gã đại hán không kịp né tránh đã bị Bùi Đông Lai hạ gục, ngã xuống trong vũng máu. Ngoài ra, 4 tên còn lại cũng sợ tới mức liền trốn vào những bụi cây bên cạnh.

“Loảng xoảng”

Sau khi bắn xong, thân mình Bùi Đông Lai liền thu lại, 2 chân đá vào cánh cửa thủy tinh rồi đi vào phòng.

- Nạp Lan Ngũ Khải, mày tưởng rằng thông qua đám phế vật người Nga kia thì có thể đối phó được với lão bản sao? Đầu của mày bị lừa đá vào rồi sao? Chẳng lẽ mày không biết lão bản của ta ngoài là cao thủ ra thì hán lại là một siêu cấp binh vương sao?

Mất thấy Bùi Đông Lai thuận lợi đi vào phòng thì Quý Hồng cười lạnh một tiếng, cả người giống như quỷ mị liền biến mất. Nhiệm vụ của nàng chính là xử lý lũ 1 cùng với phòng điều khiển.

...

Sau khi đi vào phòng, Bùi Đông Lai liền bỏ súng xuống, sau đó 2 tay cầm lấy 2 khẩu súng tự động, đi đến cửa rồi dán tai vào cửa phòng, nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Trong hành lang, hơn 10 tên đại hán đang đứng 2 bên hành lang, bọn hán dùng súng nhắm vào cửa phòng kia, hô hấp bọn hán tỏ ra dồn dập, vẻ mặt khẩn trương, tay cầm súng run lên, cảm giác kia giống như lúc nào cũng có thể nổ súng vậy.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai thông qua thính lực biến thái của mình đã nghe được những tiếng thở dồn dập của những tên ở bên ngoài cửa, đã đoán được vị trí của đối phương.

“Két”

Đột nhiên, cửa phòng mở ra.

“ Pằng..Pằng.. Pằng..Pằng.. Pằng..Pằng....”

Nghe được tiếng mở cửa thì hơn 10 tên đại hán trong cùng một lúc liền bóp cò, bắn về phía cửa phòng.

“ Pằng..Pằng.. Pằng..Pằng.. Pằng..Pằng..”

Sau đó, coi như lúc hơn 10 tên đại hán không thấy được bóng dáng của Bùi Đông Lai mà không nổ súng nữa thì đột nhiên từ trong phòng xuất hiện 2 khẩu súng tự động, hướng về phía 2 đầu hành lang mà nhả đạn một cách điên cuồng.

“ Phốc..Phốc..Phốc”

Vài tên đại hán không kịp trốn tránh liền bị đạn bắn trúng, kêu rên rồi ngã xuống vũng máu, còn những tên còn lại thì liền rút đầu lại, không dám lộ ra.

“Bịch”

“Bụp”

Tiếng bước chân và tiếng máy chụp cùng vang lên một lúc, Bùi Đông Lai từ trong phòng đi ra, xuất hiện ở hành lang liền bị máy quay chụp lại.

- Ha Ha, cuối cùng cũng chụp được, Ruscha, mau mau lưu lại rồi gửi vào hòm thư đi.

Thấy được hình ảnh Bùi Đông Lai trong tấm hình thì Nạp Lan Ngũ Khải liền lớn tiếng nở nụ cười.

- Lão...lão bản, dây cáp của hội sở đã bị chặt đứt rồi, không thể vào mạng.

Ruscha biến sắc, thất thanh nói:

- Ngoài ra, mạng in tờ nét cũng không vào được.

- Cái gì?

Tiếng cười của Nạp Lan Ngũ Khải dừng lại, trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ.

- Lão bản, nếu như bọn hần có thể cắt đứt dây cáp thì cũng có thể cắt được dây điện của hội sở.

Sau đó, không đợi Nạp Lan Ngũ Khải nói cái gì, đột nhiên Ruscha hiểu được vì sao Bùi Đông Lai lại ngênh ngang đi vào hội sở, trên mặt của hắn lộ ra vẻ kinh hãi, rống lớn nói:

- Hắn là cố ý làm như vậy, hắn cố ý làm như vậy để chúng ta thấy được cảnh hắn giết người. Ta thề trước Thượng Đế, người này chính là một kẻ điên.

493. Chương 486: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế! (5)

Chương 486: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (5)

Lúc này, nghe được Ruscha nói rằng Bùi Đông Lai cố gắng để lộ tung tích là vì muốn mình thấy được cảnh Bùi Đông Lai giết người thì Nạp Lan Ngũ Khải liền trực tiếp hoảng sợ.

- Ru... Ruscha, lập tức dừng di động chụp lại, sau đó rồi gọi đi.

Khiếp sợ qua đi, Nạp Lan Ngũ Khải đột nhiên nhớ ra cái gì rồi lớn tiếng lên nói một câu, sau đó lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi điện thoại gọi cho cảnh sát để xin giúp đỡ.

- Lão bản, hắn đã cắt đi hệ thống mạng trong hội sở, chúng ta không thể gọi điện thoại đâu.

Nghĩ đến cảnh Bùi Đông Lai giết người một cách đơn giản như thế thì trong giọng nói của Ruscha toát ra sự sợ hãi thật sự, trực giác cùng lý trí nói cho hắn biết, hắn và đám huynh đệ kia không phải là đối thủ của Bùi Đông Lai:

- Lão bản, thực lực của hắn còn cường đại hơn so với tưởng tượng của chúng ta, chúng ta nhất định lập tức.. lập tức rời khỏi đây.

“Pằng...Pằng”

Giống như đáp lại lời nói của Ruscha, ở lầu 2, 2 tay Bùi Đông Lai cầm 2 súng, vừa bước đi trong hành lang, vừa bóp cò.

Tiếng súng vang lên, đầu người nổ tung.

Vài tên thủ thò đầu ra, trong nháy mắt liền bị đạn xuyên qua, banh chề ngay tại chỗ.

Bên tai nghe Ruscha nói thế, nhìn thấy cảnh Bùi Đông Lai giết người một cách thoải mái như thế thì trong lòng Nạp Lan Ngũ Khải liền cảm thấy nguy cơ, thậm chí hắn còn không dám lên tiếng.

Võ công cao tới đâu. Cũng phải sợ thái đao.

Luận công phu, hắn không sợ Bùi Đông Lai, nhưng mà Bùi Đông Lai chẳng những là cao thủ võ học mà còn là cao thủ dùng súng.

Sau đó.

Không đợi Nạp Lan Ngũ Khải quyết định thì trong màn hình, 2 tay Bùi Đông Lai xách súng đi về phía cầu thang.

Trước cầu thang, một gã thủ hạ của Từ Mãng thấy được đồng bọn của mình đều đã chết hết, xung quanh đều là máu tươi cùng óc thì hắn sợ tới mức hồn phi phách tán. Hắn liền bỏ súng xuống, cả người xụi lơ nằm xuống mặt đất, thân hình cong lại giống như là một con tôm, không ngừng nôn ra.

- Dừng...Dừng mà.

Sau đó, hắn thấy được Bùi Đông Lai giống như là sát thần xuất hiện trước mặt hắn thì hắn liền kêu to lên.

“Pằng”

“Phốc”

Tiếng súng vang lên, huyết hoa nở rộ.

- Từ Mãng, để người của ngươi tập trung ngay cầu thang, bất kể như thế nào cũng phải ngăn hắn lại.

Thấy một màn như vậy thì Nạp Lan Ngũ Khải liền toát mồ hôi lạnh, hắn rống to lên:

- Ruscha, gọi cho Sake Fu mau, để cho hắn tìm phương pháp chụp lại hình ảnh rồi lập tức rút lui. Bọn hắn chỉ có 2 người, căn bản không thể nào ngăn chúng ta được.

- Nạp Lan Ngũ Khải, tao có một trăm biện pháp để giết mày, mày có thể nghĩ rằng sẽ trốn thoát được sao?

Bùi Đông Lai cầm lấy bộ đàm lên, nghe được Nạp Lan Ngũ Khải nói như thế thì mỉm cười.

“Bá”

Nghe được giọng nói hờ hững của Bùi Đông Lai, nhìn nụ cười như ác ma của Bùi Đông Lai thì trong lòng Nạp Lan Ngũ Khải liền nổi lên hàn ý, hắn chỉ cảm thấy dường như bản thân đã lọt vào hầm băng, lạnh khắp từ đầu đến chân.

- Ngũ gia, đi thôi.

Giờ phút này, rốt cuộc Hải Đông Viên cũng thu lại lòng khinh thị của mình đối với Bùi Đông Lai, dường như trong lòng hắn cũng hiểu rằng nếu bây giờ còn không đi thì sẽ không kịp nữa vì thế hắn liền đi lên đỡ lấy Nạp Lan Ngũ Khải, ý bảo rời đi.

- Sake Fu, hãy mau lại những tấm ảnh kia rồi lập tức rút lui.

Cùng lúc đó, Ruscha cầm lấy bộ đàm gọi cho Sake Fu ở phòng điều khiển.

- Sake Fu thu được.

Trong phòng điều khiển, Sake Fu liền nhanh chóng trả lời một câu rồi bắt đầu những tấm ảnh kia.

“Két”

Sau đó, không đợi Sake Fu làm xong thì đột nhiên cửa phòng đã bị mở ra.

Sake Fu nghe vậy thì trong lòng vừa động, thân thể liền nằm xuống, rút súng ra rồi bắn về phía cửa.

“Pằng”

Tiếng súng vang lên bắn vào trước cửa.

“Lộp bộp”

Mắt thấy mình bắn không trúng thì Sake Fu biến sắc, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn:

- Là ai?

- Phản ứng nhanh thật.

Giống như trả lời câu hỏi của Sake Fu, đột nhiên một giọng nói vang lên từ phía sau hắn.

Hả?

Trong lòng Sake Fu chấn động, liền nằm ngửa lại, 2 tay nắm súng, muốn bắn về phía sau.

“Vù”

Không đợi Sake Fu bóp cò, một đạo bạch quang liền hiện lên, thanh chủy thủ liền bắn về phía Sake Fu.

“Xoẹt”

Thanh chủy thủ sắc bén liền cắt trúng cổ tay của Sake Fu, máu tươi phun ra.

“Tê”

Cơn đau từ cánh tay truyền đến khiến cho Sake Fu hít một ngụm khí lạnh.

- Honey, không nên từ chối a, kỳ thật thì sinh mạng trôi đi cũng không đáng sợ...

Đối mặt với Sake Fu đã mất đi vũ khí thì Quý Hồng liền đi về phía Sake Fu, mỗi lần bước đi đều vang lên những tiếng “ Xoạch...Xoạch”

Nghe được giọng nói nũng nịu của Quý Hồng, nhìn thấy vẻ tươi cười trên mặt của Quý Hồng thì Sake Fu cảm thấy lông tóc cả người dựng lên vì thế hắn liền nắm lấy cái ghế bên cạnh rồi ném về phía Quý Hồng.

“Vù”

Quý Hồng nghiêng người né được, cả người bắn ra, trực tiếp bay thẳng đến trước người Sake Fu, chân phải nâng lên, hung hăng giẫm xuống mặt của Sake Fu.

- Honey, làm sao ngươi không nghe lời thế?

Quý Hồng mỉm cười cúi đầu xuống.

Sake Fu liền cảm thấy sợ hãi, hắn liền cố gắng giãy dụa để thoát khỏi.

- Ngoan, không nên giãy dụa.

Quý Hồng mỉm cười, từ từ thay đổi vị trí bàn chân rồi dùng sức đè bẹp khuôn mặt của Sake Fu.

“Rắc...Rắc”

Tiếng xương gãy vang lên, xương hàm của Sake Fu liền bị nghiền nát khiến cho Sake Fu cảm thấy đau đơn, hắn giống như là người điên mà rống lên:

- Giết...Giết ta...Giết ta đi....Ngươi...Tên ác ma này.

- Ha Ha... ta thích người khác gọi ta là nữ vương, chẳng lẽ ngươi không thấy tỷ tỷ đây giống như nữ vương sao?

Quý Hồng cười một cách phóng dãng, sau đó nhìn thoáng lên màn hình thì thấy đám người Nạp Lan Ngũ Khải xuất hiện, nàng lại cúi đầu xuống, giống như là đang an ủi một đứa nhỏ vậy:

- Honey, địa ngục đang chờ ngươi.

“Bịch”

Nói xong, chân phải Quý Hồng nâng lên, dùng sức giẫm xuống đầu Sake Fu, đầu Sake Fu giống như là quả dưa hấu, liền nứt toạc ra, tất thảy ngay tại chỗ.

Sau khi hành hạ xong Sake Fu thì Quý Hồng đi đến bên cạnh màn hình, cầm lấy bộ đàm rồi hướng về phía Bùi Đông Lai mà truyền tin tức:

- Lão bản thân án, cửa thang máy lầu 4 có 12 người mai phục, còn về phần tên Nạp Lan Ngũ Khải ngu ngốc kia thì hiện tại hắn đang đi về phía thang máy.

“Bộp! Bộp! Bộp!”

Nghe được tin tức từ Quý Hồng thì Bùi Đông Lai không chút hoang mang, liền bước chân đi.

- Lão...lão bản, thang máy không thể sử dụng, chúng ta chỉ có thể đi bằng thang bộ.

Cùng lúc đó, trên tầng cao nhất Ruscha đi tới thang máy thì phát hiện thang máy không thể sử dụng được.

“Ách”

Nạp Lan Ngũ Khải cả kinh.

- Ngũ...Ngũ gia...hắn...hắn lên đây rồi.

Sau đó, không đợi Nạp Lan Ngũ Khải lấy lại tinh thần thì giọng nói của một tên thủ hạ Từ Mãng vang lên trong bộ đàm.

- Ngăn hẳn lại, bất kể như thế nào cũng phải ngăn hẳn lại.

Nạp Lan Ngũ Khải lấy lại tinh thần, lớn tiếng mà rống lên.

“Pằng..Pằng.. Pằng..Pằng.. Pằng..Pằng..”

Giọng nói Nạp Lan Ngũ Khải vừa dứt thì dừng lại, cả người giống như tử thần xuất hiện, súng trong tay liền bóp cò, từng tiếng súng vang lên.

“Phốc...Phốc”

Mấy tên thủ hạ của Từ Mãng sớm đã sợ bể mật, đối mặt với những làn đạn của Bùi Đông Lai thì rất nhiều tên bị trúng đạn, còn những người không bị gì thì liền hét lên rồi lui trở về phòng.

- Xử lý hẳn rồi sao?

Trong hành lang lầu 6, Nạp Lan Ngũ Khải giống như là con kiến bò trên chảo, gấp đến độ phải xoay quanh.

- Chưa...chưa được, hẳn giống như là u linh vậy, vừa xuất hiện thì liền nổ súng, những huynh đệ của chúng ta đã phản ứng chậm một chút, đã chết cả rồi...

- Mẹ nó, đám người các người nhiều như vậy, cùng nhau nổ súng đi, tao không tin không giết được hẳn.

Nạp Lan Ngũ Khải tức giận đến chửi má nó.

- Không...Không thể, tài bắn súng của hẳn rất con mẹ nó...

- Đúng a, ta không đi ra ngoài đây, ta con mẹ nó nhảy lầu cũng không đi ra ngoài.

- Ta *(*&%&....

Nạp Lan Ngũ Khải tức giận đến mức thiếu chút nữa là đập bộ đàm.

494. Chương 487: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế! (6)

Chương 487: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (6)

Mất thấy vài tên thủ hạ của Từ Mãng bỏ trốn thì Bùi Đông Lai cũng không có đuôi giết mà là một bên thay đạn, một bên đi lên tầng cao nhất.

”Ba! Ba! Ba!”

“Kích”

Tiếng bước chân cùng với tiếng thay đạn vang lên, giống như là tiếng gọi của tử thần, khiến cho Nạp Lan Ngũ Khải sợ tới mức phát run.

- Mày...Mày cùng 2 người bọn hẳn canh giữa ở cầu thang, một khi hẳn xuất hiện thì lập tức xử lý hẳn.

Nạp Lan Ngũ Khải cố gắng điều chỉnh lại tâm tình rồi để cho Từ Mãng cùng 2 tên bảo tiêu ở lại phục kích Bùi Đông Lai.

- Ngũ...Ngũ gia...tôi...

Từ Mãng sớm sợ tới mức mặt không còn giọt máu, lúc này nghe Nạp Lan Ngũ Khải nói để mình ở lại phục kích Bùi Đông Lai thì hẳn sợ tới mức há mồm ra, cố gắng nói cái gì nhưng mà thấy được Nạp Lan Ngũ Khải trừng mắt thì hẳn biết được nếu như hẳn không làm theo lời của Nạp Lan Ngũ Khải thì hẳn sẽ bị Nạp Lan Ngũ Khải xử lý vì thế hẳn liền biết điều mà ngậm miệng lại.

So sánh với Từ Mãng mà nói thì tuy rằng Ruscha và những tên đồng bọn của hẳn bị sức chiến đấu khủng khiếp của Bùi Đông Lai làm cho khiếp sợ nhưng mà cho đến bây giờ thì hẳn cũng biết chỉ có gạch ngói cùng

tàn thì mới có con đường sống. Cho nên hắn không có bất kỳ dị nghị gì mà liền lấy súng ra rồi đi đến chỗ cầu thang.

Từ Mãng thấy thế thì liền đến bên cạnh Ruscha làm ra động tác đứng bắn nhưng mà tay cầm súng của hắn lại run lên.

Thấy một màn như vậy thì Nạp Lan Ngũ Khải suy nghĩ một chút rồi mang theo Hải Đông Viên trở về văn phòng, cố gắng rời xa chiến trường.

- Lão bản thân ái, trên cầu thang có 2 tên người Nga ngu ngốc, ngoài ra còn có Từ Mãng ở đó.

Chân trước Nạp Lan Ngũ Khải vừa mới bước vào văn phòng thì giọng nói của Quý Hồng liền vang lên trong bộ đàm, truyền vào tai Bùi Đông Lai:

- Còn về phần tên thiếu nào Nạp Lan Ngũ Khải kia đã trở về văn phòng.

Nghe được Quý Hồng nói như thế thì Bùi Đông Lai không chút hoang mang mà mở ba lô ra, sau đó hắn lấy ra một chiếc mặt nạ chống độc cùng với 2 trái lựu đạn cay rồi hướng về phía trước mà ném tới.

“Xi..Xi”

2 tiếng nổ liền vang lên, hơi cay trong 2 quả lựu đạn liền thoát ra.

“Khụ..Khụ”

Thấy được khói trắng trong lựu đạn thì Từ Mãng sợ tới mức nằm sấp xuống đây, sau đó nước mũi của hắn liền chảy đầm đìa.

So sánh với Từ Mãng mà nói thì Ruscha và đồng bạn của hắn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn, thấy được lựu cay nổ thì hắn liền ngừng thở rồi cùng chạy đi.

“Pằng”

“Pằng”

Nhưng mà.

Không đợi tụi hắn bỏ chạy thì Bùi Đông Lai đã xuất hiện rồi bóp cò, 2 tên bọn hắn liền mất mạng ngay tại chỗ.

- Khụ...Khụ...Bùi...Bùi thiếu.

Nghe được tiếng súng, Từ Mãng một bên ho khan, một bên hướng về Bùi Đông Lai mà cầu xin tha thứ.

- Bên dưới giao cho cô, tốc chiến tốc thắng.

Không để ý đến lời cầu xin tha thứ của Từ Mãng, Bùi Đông Lai liền dặn dò Quý Hồng một câu rồi đi đến bên cạnh Từ Mãng, sau đó xách Từ Mãng lên giống như là xách một con gà.

- Đừng ...đừng mà.

Bị Bùi Đông Lai xách trong tay, nghĩ đến Bùi Đông Lai sẽ giết mình thì Từ Mãng liền cầu xin tha thứ.

“Vù”

Bùi Đông Lai liền ném Từ Mãng ra ngoài giống như là ném một bao rác vậy.

Sau đó, Bùi Đông Lai liền đi về phía văn phòng của Nạp Lan Ngũ Khải.

“Vù”

Vài giây sau, khi Bùi Đông Lai còn cách văn phòng nơi Nạp Lan Ngũ Khải ở khoảng 5m thì đột nhiên cửa phòng mở ra, Hải Đông Viên lặn ra một vòng rồi một thanh chủy thủ từ trong tay hắn phóng ra.

“Vù”

Bùi Đông Lai giống như là đã đoán trước được, bước chân dừng lại, ngửa người ra, thoát khỏi ám toán của Hải Đông Viên.

- Chết cho ta.

Đánh lén không thành công, Hải Đông Viên liền nhảy lên, giống như là một cây cung bắn về phía Bùi Đông Lai.

Tay phải của hắn vung lên, nhắm về phía cổ họng của Bùi Đông Lai mà chém tới.

“Vù..Vù”

Một quyền đánh ra, quyền chưa tới, quyền phong tới trước.

Lấy thực lực của hắn, nếu Bùi Đông Lai trúng một chiêu này thì sẽ mất mạng tại chỗ.

Đối mặt với một quyền toàn lực của Hải Đông Viên thì Bùi Đông Lai cũng không tránh mà dùng cứng đối cứng.

Thất Thương.

Một quyền này chính là Thất Thương trong Bùi gia quyền.

“Rầm”

Hai quyền chạm nhau, tiếng trầm đục vang lên, Âm Kinh bùng nổ.

Cảm thấy được quyền kinh của mình đã bị Bùi Đông Lai triệt tiêu thì trong lòng Hải Đông Viên cả kinh, vội vàng thu quyền lại.

Muộn rồi.

“Ầm...Ầm...Ầm...Ầm”

4 tầng Âm Kinh liền bùng nổ.

“Rắc”

Tiếng vang giòn vang lên, xương cốt cánh tay phải của Hải Đông Viên đã nát vụn, huyết nhục mơ hồ, lực đạo khủng bố làm cho cả người Hải Đông Viên bay ngược ra sau.

“Pằng”

Tiếng súng vang lên.

“Phốc”

Viên đạn liền bắn xuyên qua đầu của Hải Đông Viên.

“Bịch”

Hải Đông Viên giống như một con chó chết nằm trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích,

”Hô... Hô...”

Thấy một màn như vậy thì sau khi bị Bùi Đông Lai ném qua một bên thì mặt của Từ Mãng sợ tới mức không còn giọt máu, hơi thở trở nên dồn dập.

Không để ý đến Từ Mãng, Bùi Đông Lai bước đi về phía văn phòng.

Trong văn phòng, Nạp Lan Ngũ Khải cầm súng, núp ở sau bàn, vẻ mặt của hắn sợ hãi nhắm về phía cửa, tay cầm súng không ngừng vang lên.

Đột nhiên, Nạp Lan Ngũ Khải thấy được Bùi Đông Lai xuất hiện ở trước cửa thì sợ tới mức cả người run lên, lập tức bóp cò.

“Pằng”

Bắn ra nhưng mà không có bắn trúng vào Bùi Đông Lai.

”Ba! Ba!”

Bùi Đông Lai giống như là không có việc gì, đi thẳng về phía Nạp Lan Ngũ Khải.

“Pằng..Pằng..”

Nạp Lan Ngũ Khải sợ tới mức trái tim trầm xuống, liền bắn hết cả băng đạn.

Bắn xong, Nạp Lan Ngũ Khải ngừng thở, trợn tròn mắt kết quả lại không thấy được bóng dáng Bùi Đông Lai đâu cả.

- Mà không bắn nữa sao?

Sau đó.

Đột nhiên Bùi Đông Lai xuất hiện bên cạnh Nạp Lan Ngũ Khải.

“Ừc”

Nạp Lan Ngũ Khải sợ tới mức xui lơ trên mặt đất, mặt không chút máu mà nhìn vào Bùi Đông Lai, hàm răng va vào nhau tạo thành những tiếng “Lập cập”

- Không...không phải do tôi, là do Diệp Tranh Vành, là hắn muốn giết cậu, tôi chỉ là con cờ của hắn mà thôi.

Thân thể của Nạp Lan Ngũ Khải trở nên cứng ngắc, nói năng lộn xộn cầu xin tha thứ:

- Đừng...Đừng mà.

“Bịch...Bịch...Bịch”

Nói xong thì Nạp Lan Ngũ Khải liền ngồi dậy rồi giống như là một con chó TQ, quỳ lạy Bùi Đông Lai, hắn muốn dùng phương thức này để sám hối để chuộc tội, cầu xin Bùi Đông Lai tha thứ cho hắn.

- Tao sẽ không giết mày nhưng mà mày phải làm cho tao 2 chuyện.

Mặt Bùi Đông Lai không đổi, nói.

- Cậu...Cậu nói, chỉ cần cậu không giết tôi thì cậu kêu tôi làm gì thì tôi cũng sẽ làm theo.

Nạp Lan Ngũ Khải nghe vậy thì liền giống như người chết đuối vớ lấy được một cọng cỏ, hắn tỏ ra kích động, hắn biết rằng nếu đêm nay Bùi Đông Lai dám đại khai sát giới thì như vậy Bùi Đông Lai tuyệt đối sẽ dám làm thịt Nạp Lan Ngũ Khải hắn.

- Chuyện thứ nhất, Từ Mãng đã phản bội tao, giết loại người này chỉ khiến tao thêm bận tay.

Khi nói chuyện, Bùi Đông Lai ngồi xuống, cầm lấy khẩu súng đưa cho Nạp Lan Ngũ Khải:

- Hắn chuẩn bị chạy trốn, mày giúp tao giết hắn, nếu như mày để cho hắn chạy thoát thì tao sẽ làm thịt mày đương nhiên là mày có thể lựa chọn nổ súng về phía tao.

Nói xong, Bùi Đông Lai đưa súng cho Nạp Lan Ngũ Khải.

”Hô ~ ”

Nạp Lan Ngũ Khải thở ra một hơi, sau đó cầm lấy súng rồi chạy ra khỏi văn phòng.

Trong hành lang, Từ Mãng hoàn toàn bị dọa phá mật, hướng về phía cầu thang mà chạy trốn.

“Pằng..Pằng.. Pằng..Pằng..”

Tiếng súng vang lên.

Lúc này đây, Nạp Lan Ngũ Khải liền bóp cò, đạn liền bay ra, bắn trúng vào đầu Từ Mãng, làm cho hắn mất mạng tại chỗ.

Cả quá trình đều bị máy quay quay lại bất quá Nạp Lan Ngũ Khải còn có thể nghĩ tới điều này sao?

- Tôi...Tôi đã giết chết Từ Mãng, chuyện thứ 2 là gì?

Mất thấy Từ Mãng đã chết thì Nạp Lan Ngũ Khải liền thở một hơi, đi vào văn phòng, về mặt sợ hãi hướng về phía Bùi Đông Lai mà hỏi.

- Tục ngữ nói, oan có đầu nợ có chủ, mày nói là Diệp Tranh Vành muốn giết tao nhưng mà bây giờ hấn lại không có ở đây.

Bùi Đông Lai mỉm cười, nói:

- Chuyện thứ 2 chính là mày hãy giúp tao dẫn hấn đến đây, chỉ cần mày làm được điểm này thì tao sẽ bỏ qua cho mày, ân oán giữa Bùi gia và Nạp Lan gia cũng sẽ bị xóa bỏ.

- Được.

Nạp Lan Ngũ Khải liền đáp ứng, đối với hấn mà nói thì giờ này kêu hấn giết vợ của hấn để giữ mạng sống thì hấn cũng sẽ làm.

Thấy Nạp Lan Ngũ Khải đáp ứng thì Bùi Đông Lai cũng không có hé răng.

”Hô... Hô... Hô...”

Nạp Lan Ngũ Khải hít vào sâu 3 hơi, điều chỉnh lại tâm tình, sau đó lấy điện thoại ra nhưng nghĩ đến tín hiệu ở đây đã bị phá thì lập tức nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Tao đã khôi phục lại rồi.

Bùi Đông Lai ngồi ở trên ghế, chờ Nạp Lan Ngũ Khải gọi điện.

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Nạp Lan Ngũ Khải liền gọi cho Diệp Tranh Vành.

- Diệp thiếu.

Điện thoại được chuyển, sắc mặt của Nạp Lan Ngũ Khải liền biến đổi, hấn liền trở nên hưng phấn:

- Tên khốn kiếp Bùi Đông Lai kia đã bị tôi bắt được.

- Oh?

Đầu bên kia điện thoại lúc này Diệp Tranh Vành đang ở đại viện thị ủy nghe được Nạp Lan Ngũ Khải nói như thế thì ngẩn ra, sau đó hỏi:

- Làm sao ông bắt được hấn?

- Tối hôm nay sau khi vào Giang Lăng thì hấn liền đến quân khu Giang Lăng, luôn luôn không lộ diện khiến cho đám đặc công rời đi, tôi cũng vốn chuẩn bị rời đi, kết quả là ngay khi tôi rời đi thì hấn đã tiến vào hội sở, giết đi mấy người bên tôi, cuối cùng lại bị hộ vệ của tôi là Hải Đông Viên đánh lén, khiến cho hấn bị thương, hiện tại hấn đang nằm trong tay của tôi.

Nạp Lan Ngũ Khải nói xong thì nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai.

- Diệp Tranh Vành, tao cho mày biết, cha của tao chưa chết, nếu mày dám động vào một cọng lông của tao thì đời này cha tao về sẽ làm thịt cả trên dưới Diệp gia chúng mày.

Bùi Đông Lai âm thầm tán thưởng khả năng diễn xuất của Nạp Lan Ngũ Khải, sau đó hấn liền phối hợp với Nạp Lan Ngũ Khải.

- Bùi Đông Lai, chuyện cho đến bây giờ mà con mẹ nó mày còn dám cuồng a? Tao cho mày biết, cha của mày đã chết rồi. Cho dù hấn còn sống thì sao? Rơi vào trong tay của Diệp thiếu thì mày nhất định phải chết.

Nạp Lan Ngũ Khải lại mở miệng.

- Hắc, Nạp Lan Ngũ Khải, thật không ngờ rằng ông lại có thể bắt sống được hấn.

Đầu bên kia điện thoại, Diệp Tranh Vành nghe được cuộc đối thoại giữa Bùi Đông Lai và Nạp Lan Ngũ Khải thì không nhận được mà cười to, sau đó dường như nhớ ra cái gì, hỏi:

- Đúng rồi, ông có chụp được ảnh cảnh hấn giết người không?

- Không có, tên vương bát đần này rất giáo hoạt, hấn lợi dụng tần số để làm quấy nhiễu hệ thống hình ảnh trong này, bất quá, tại hiện trường có đầy đủ chứng cứ chứng minh hấn đã nổ súng giết người.

Nạp Lan Ngũ Khải nói xong thì dừng lại một chút, giọng nói có chút cung kính:

- Diệp thiếu, ngài nói xem nên đưa hần cho cảnh sát hay là để ngài tới đây định đoạt?

- Ta sẽ qua đó bây giờ.

Diệp Tranh Vành cười lạnh nói:

- Ta chờ đợi ngày này đã lâu rồi!

”Đô... Đô...”

Nói xong, Diệp Tranh Vành cúp điện thoại.

- Diệp Tranh Vành vô cùng hận cậu, điều hần hy vọng nhất là cậu còn sống, hướng về hần mà cầu xin tha thứ. Hơn nữa, thân phận của hần có chút đặc thù cho nên sẽ không cùng cảnh sát đi cùng, một mình hần sẽ đến đây.

Nạp Lan Ngũ Khải khấn trương nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Nạp Lan Ngũ Khải, so với tưởng tượng của tao thì mày là người rất thông minh.

Bùi Đông Lai cũng đồng ý cách nói của Nạp Lan Ngũ Khải bởi vì đứng ở góc độ của Diệp Tranh Vành thì lấy tính tâm cao khí ngạo của hần thì tự nhiên là hần muốn trước khi giao Bùi Đông Lai hần cho cảnh sát thì Diệp Tranh Vành hần sẽ vũ nhục bản thân mình một phen, làm cho mình phải quỳ xuống cầu xin hần tha thứ, để tiết mối hận trong lòng.

Đây cũng chính là nguyên nhân hần để cho Nạp Lan Ngũ Khải gọi Diệp Tranh Vành đến đây.

Ngoài ra, hiện giờ cả nước cũng đã bắt đầu hành động táo bạo. Hội sở Đường Hối chết nhiều người như vậy sẽ trở thành chuyện lớn, Diệp Tranh Vành lần này muốn xuôi Nam là vì muốn kiếm chiến tích cho nên hần tự nhiên sẽ không muốn dính đến những chuyện này vì chuyện này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến con đường làm quan của hần.

- Những việc cậu bảo thì tôi đã làm rồi, có thể thả tôi đi được chưa?

Nạp Lan Ngũ Khải lấy hết dũng khí, nói.

- Đợi Diệp Tranh Vành đến đây thì tao sẽ thả mày ra.

Mặt Bùi Đông Lai không chút thay đổi mà nói.

Nạp Lan Ngũ Khải nghe vậy cũng không dám tiếp tục nhiều chuyện mà giống như một tên nô tài đứng ở một bên, ở trong lòng không nhận được mà thầm hỏi: “Hần sẽ làm thịt Diệp Tranh Vành sao?”

495. Chương 488: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế! (7)

Chương 488: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (7)

Trong màn đêm, sau khi xử lý xong một gã đại hán thì Quý Hồng lấy dụng cụ hồng ngoại trong tay ra, thì thấy được trong màn ảnh chỉ còn hiện lên 3 chấm đỏ.

Thấy được một màn như vậy thì Quý Hồng biết rõ cả hội sở này trừ bản thân nàng ra thì chỉ còn lại Bùi Đông Lai và Nạp Lan Ngũ Khải.

- Lão bản, toàn bộ đám người kia đã xuống điện Diêm Vương uống cà phê cả rồi.

Thấy được không còn một ai sống sót thì Quý Hồng liền đem dụng cụ kia bỏ lại vào trong túi sau đó lấy bộ đàm ra nói với Bùi Đông Lai.

- Diệp Tranh Vành sẽ đến đây, cô hãy ra trước cửa đứng đi, đề phòng Diệp Tranh Vành chạy trốn.

Trên tầng cao nhất của hội sở, Bùi Đông Lai đứng khoanh tay nhìn xuống cửa sổ rồi nói.

- Yên tâm đi lão bản thân ái, Diệp Tranh Vành dù có chấp cánh cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của cậu.

Quý Hồng mỉm cười rồi trả lời, trong lòng nàng hiểu được đây mới chỉ là bước đầu tiên, tuồng hay còn ở phía sau.

Cùng lúc này, Diệp Tranh Vành đang lái xe đến hội sở Đường Hối.

Trong xe, về mặt Diệp Tranh Vành tỏ ra hứng phấn, thậm chí cũng là do quá hưng phấn nên dù trời mưa to, đường đen như mực nhưng hắn vẫn lái xe với một tốc độ rất nhanh.

- Bùi Đông Lai à Bùi Đông Lai, tao vốn tưởng rằng mày có thể chơi với tao vài hiệp. Hiện giờ xem ra thì tao đã đánh giá mày quá cao rồi. Vẫn là ông nội nói đúng, mày căn bản không phải là loại người giống tao, cái hũ cuối cùng cũng là cái hũ, vĩnh viễn không có cơ hội đứng chung với đồ sứ.

Sau khi xe chạy ra khỏi nội thành thì ánh đèn của hội sở Đường Hối đã hiện ra phía trước, khóe miệng Diệp Tranh Vành nở ra nụ cười đắc ý cùng khinh thường:

- Mày cho rằng sau khi cha của mày mất đi thì thế lực phía sau của hắn sẽ giúp mày, hoặc là nói ra mặt giúp mày sao? Hay là mày cho rằng người của Tần gia sẽ ra mặt giúp mày? Hắc, đó là chuyện không có khả năng xảy ra, không có thế lực nào muốn ra mặt giúp một người chết cả. Còn về phần Tần gia thì tao nghĩ lấy tác phong gió chiều nào thì xoay chiều ấy của đám bọn hắn thì bọn hắn sẽ thờ ơ mà đứng nhìn, cho dù Tần Đông Tuyết có khóc, quỳ đi chăng nữa thì Tần Hồng Sơn cũng sẽ không ra mặt. Như vậy, bằng vào tội danh mày giết người thì tao cũng có thể tống mày vào 18 tầng Địa Ngục rồi.

- Đương nhiên nếu như mày cùng với Tần Đông Tuyết nữ nhân ngu ngốc kia đồng ý quỳ xuống cầu xin tao tha thứ thì tao cũng có thể bảo vệ cái mạng chó cho mày.

”Ha ha... Ha ha ha...”

Nói xong, trong đầu Diệp Tranh Vành không khỏi nghĩ đến cảnh tượng ấy, hắn không nhịn được mà cười phá lên.

“Bá”

Ngưng cười, Diệp Tranh Vành liền tăng tốc, chạy nhanh về phía hội sở Đường Hối.

1’ sau, khi xe của hắn sắp đến hội sở thì điện thoại của hắn lại rung lên.

- Có chuyện gì?

Diệp Tranh Vành cầm lấy di động, thấy được số gọi đến là của Nạp Lan Ngũ Khải thì hắn nghĩ đến có chuyện gì xảy ra, lập tức hỏi.

- Diệp thiếu, người của tôi đã chết hết, vì đề phòng tên khốn kiếp kia chạy trốn nên toàn bộ người của tôi đã trở lại hội sở, ngay cả hiện trường cũng chưa kịp rửa sạch. Ngài hãy lái xe đến phía dưới lầu của hội sở đi, tôi sẽ ở đó chờ ngài.

Trên tầng cao nhất của hội sở, Nạp Lan Ngũ Khải dựa theo chỉ thị của Bùi Đông Lai mà nói lại với Diệp Tranh Vành.

- Được.

Diệp Tranh Vành nghe vậy, mỉm cười lên tiếng, cúp điện thoại.

Rất nhanh, Diệp Tranh Vành đã lái xe vào cửa của hội sở, trên đường đi thì hắn thấy vài vũng máu cùng vài thi thể của mấy tên đại hán, hắn liền lập tức thu lại ánh mắt, trực tiếp lái xe vào hội sở.

Cùng lúc đó, máy quay ở phía trước cửa liền lóe lên, đã chụp được hình ảnh xe của Diệp Tranh Vành đi vào hội sở.

Rất nhanh, xe của Diệp Tranh Vành đã đi đến trước hội sở, hắn thấy được một mình Nạp Lan Ngũ Khải đang đứng đó đợi hắn.

Thấy được Nạp Lan Ngũ Khải thì Diệp Tranh Vành cũng không có một chút cảnh giác, hần liền giảm phanh lại.

- Hần ở đâu?

Khi xe dừng lại, Diệp Tranh Vành liền bước xuống xe, về mặt tỏ ra hưng phấn hướng về phía Nạp Lan Ngũ Khải mà hỏi.

Không trả lời.

Ách?

Nạp Lan Ngũ Khải trầm mặc khiến cho Diệp Tranh Vành ngẩn ra, hần liền cảm thấy được có chút quái dị. Trong trí nhớ của hần thì Nạp Lan Ngũ Khải mỗi khi nhìn thấy hần thì giống như là chó thấy chủ vậy, làm gì có cảnh bây giờ hần lại đứng thờ ơ ở đó, không trả lời câu hỏi của hần.

- Ta hỏi ông, Bùi Đông Lai đang ở đâu?

Cảm thấy được có chút quái dị thì trong lòng Diệp Tranh Vành vô cùng bất mãn, hần liền bước đến phía Nạp Lan Ngũ Khải, rồi lớn tiếng chất vấn.

- Ổ là la, Diệp thiếu, cuối cùng thì ngài cũng đến.

Giống như là trả lời câu hỏi của Diệp Tranh Vành, đột nhiên một giọng nói vang lên sau lưng của hần:

- Lão bản nhà ta đã đợi ngài rất lâu rồi.

“Lộp bộp”

Diệp Tranh Vành nghe vậy, trong lòng liền chấn động vội dừng bước lại rồi quay ra sau, rõ ràng thấy được Quý Hồng mang một chiếc áo khoác màu hồng đứng ở trong mưa. Về mặt của nàng mỉm cười nhìn hần, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hài hước, giống như là người du khách đi vào công viên xem những con khỉ diễn xiếc vậy.

Quý Hồng?

Đột nhiên thấy được Quý Hồng thì đồng tử của Diệp Tranh Vành liền phóng to, trong nháy mắt liền ý thức được cái gì, trực tiếp đứng sững sờ ngay tại chỗ.

“Bộp”

Rất nhanh, Diệp Tranh Vành liền lấy lại tinh thần, hần không nói 2 lời liền bước chạy về phía chiếc Audi A6L kia của mình.

- Diệp thiếu, lão bản nhà ta đang có mặt ở đây, thế mà ngài lại muốn bỏ đi sao? Chẳng phải là ngài muốn phụ ý tốt của hần sao?

Thân hình Quý Hồng vừa động, ngăn Diệp Tranh Vành lại, hài hước nhìn vào Diệp Tranh Vành, nũng nịu cười nói.

- Quý Hồng, cô là một người thông minh, cô nên biết bây giờ Bùi Vũ Phu đã chết, Bùi Đông Lai cũng đã bước vào con đường cùng, hần sẽ không cố gắng được bao lâu, cô đi theo hần thì chỉ có một con đường chết.

Mắt thấy Quý Hồng ngăn mình lại thì trong lòng Diệp Tranh Vành liền run lên, bất quá tâm lý của hần cũng rất tốt cho nên hần không đem vẻ sợ hãi kia lộ ra trên mặt, hần gắt gao nhìn chăm chăm vào Quý Hồng, gần từng chữ:

- Nếu như cô không muốn xong đời giống như hần thì hiện tại cô thu tay lại vẫn còn kịp.

”Khanh khách...”

Nghe được giọng nói trấn định của Diệp Tranh Vành thì Quý Hồng giống như là nghe được câu chuyện buồn cười nhất trên đời này, nàng đứng trong mưa mà cười to.

Bên tai nghe được tiếng cười phóng đảng của Quý Hồng, nhìn và bộ dạng xinh đẹp của Quý Hồng thì trong lòng Diệp Tranh Vành trầm xuống, tiếp tục nói thêm:

- Chỉ cần hiện tại cô đồng ý phải sạch quan hệ với hắn, lấy thực lực của Diệp gia có thể cam đoan cô sẽ không liên quan gì đến chuyện này cả, người gặp tai họa chỉ là một mình Bùi Đông Lai mà thôi. Ngoài ra, cô còn có thể tiến vào Diệp gia, hưởng thụ mọi quyền lợi của Diệp gia. Lấy năng lực của cô, nếu như có Diệp gia ở phía sau nâng đỡ thì sau này cô có thể ở thượng giới mà hô mưa gọi gió.

- Quả nhiên là Diệp gia đại thiếu a, chết đến nơi rồi mà còn khoác lác vô sỉ a.

Lại nghe được Diệp Tranh Vành nói như thế, Quý Hồng thu lại nụ cười, cười lạnh nói:

- Mấy lời nói của rồi của mày thì cha của mày là Diệp Cẩm đã nói với tao 2 lần. Mày cảm thấy rằng ở Diệp gia thì lời của Diệp Tranh Vành mày có trọng lượng hay là lời của thằng cha mày là Diệp Cẩm có trọng lượng hơn?

”Ách...”

Mặc dù Diệp Tranh Vành biết được Quý Hồng là con tư sinh của Diệp Cẩm nhưng mà hắn cũng không biết chuyện Diệp Cẩm liên hệ với Quý Hồng, lúc này nghe Quý Hồng nói như thế thì hắn liền ngẩn ra sau đó trong lòng vừa động, liền dùng bài khổ nhục kế:

- Chị, chị cũng đã nói rằng cha hy vọng chị trở lại Diệp gia, hy vọng nhà chúng ta có thể sum họp. Một khi đã như vậy thì chị cần gì phải bán mạng cho Bùi Đông Lai kia chứ? Nếu chị làm như vậy thì sẽ cùng hắn chôn cùng mà thôi.

- Diệp thiếu, ngài là người ăn trên ngồi trước, tôi chỉ là một tiểu tạp chủng không nên sống trên thế gian này mà thôi, tôi làm gì có tư cách làm chị của ngài chứ, càng không có tư cách làm con của Diệp thư ký a.

Quý Hồng nở ra nụ cười trào phúng nhìn vào Diệp Tranh Vành giống như là đang nhìn một tên ngốc, sau đó lạnh giọng nói:

- Tao có chôn cùng với Bùi Đông Lai hay không thì không biết nhưng mà bây giờ mày đã là miếng thịt ở trên thớt, lúc nào Bùi Đông Lai cũng có thể xâu xé mày, bây giờ mày tự đi lên hay là để tao động thủ giúp mày?

- Cô...

Cảm nhận được vẻ hàn ý lạnh lẽo trong giọng nói của Quý Hồng, rốt cuộc sắc mặt của Diệp Tranh Vành cũng thay đổi, dù hắn có cố gắng đi thế nào chăng nữa cũng không thể ngăn được vẻ khiếp sợ hiện lên trên mặt.

“Bốp”

Mắt thấy Diệp Tranh Vành thờ ơ thì Quý Hồng liền vùng tay lên, một phát chụp lấy cổ áo của Diệp Tranh Vành rồi kéo hắn đến trước người nàng.

- Quý...Quý Hồng, nếu bọn mày dám động vào tao thì Diệp gia sẽ giết hết chúng mày, đến lúc đó thì chúng mày sẽ không còn con đường dung thân trong nước này nữa, nếu đi ra nước ngoài thì chúng mày cũng chỉ có một con đường chết.

Diệp Tranh Vành biết được chênh lệch giữa mình và Quý Hồng cho nên hắn không có giấy dựa, mà là lời Diệp gia ra để hù dọa Quý Hồng.

- Diệp Tranh Vành, tốt nhất là mày nên cầu nguyện ông trời để cho lão bản lưu lại mạng sống cho mày.

Quý Hồng cười lạnh một tiếng rồi bóp lấy cổ của Dương Viễn, giống như là xách một con gà rồi đi về phía hội sở.

496. Chương 489: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế! (8)

Chương 489: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (8)

Chẳng...chẳng lẽ Bùi Đông Lai thật sự dám làm thịt Diệp Tranh Vành

Nghe được Quý Hồng nói như thế thì Nạp Lan Ngũ Khải đứng ở phía sau liền sợ tới mức 2 chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã xuống.

Lý trí nói cho hắn biết, Diệp Tranh Vành chính là nhân vật phong vân đời thứ tư của Diệp gia, là người kế tục trong tương lai của Diệp gia, nếu như Bùi Đông Lai giết chết Diệp Tranh Vành thì Diệp gia tuyệt đối sẽ dốc hết toàn lực mà trả thù cho Diệp Tranh Vành.

Ngay cả như thế, khi đã thấy được hành động đêm nay của Bùi Đông Lai thì Nạp Lan Ngũ Khải thấy được hiện tại Bùi Đông Lai đã đi lên vách núi, sớm hay muộn cũng phải nhảy xuống, có giết Diệp Tranh Vành cũng không khác gì.

”Ồ...Ồ...”

Cùng lúc này, sắc mặt của Diệp Tranh Vành trở nên xám xịt giống như xác chết, hắn muốn mở miệng nói cái gì nhưng mà có lẽ là do nguyên nhân bị Quý Hồng bóp cổ nên hắn chỉ có thể phát ra những tiếng ”Ồ...Ồ...”.

Không để ý đến sự giãy giụa của Diệp Tranh Vành, Quý Hồng trực tiếp xách lấy Diệp Tranh Vành rồi đi vào hội sở.

Cùng lúc đó, trong phòng điều khiển, Bùi Đông Lai đang ngồi ở trên ghế, lẳng lặng hút thuốc đợi Diệp Tranh Vành đến.

“Két”

30s sau, tiếng bước chân dừng lại, Quý Hồng mang theo Diệp Tranh Vành sắc mặt trắng bệch đi vào, còn Nạp Lan Ngũ Khải thì đi ở phía sau.

“Vù”

Đi vào phòng, Quý Hồng không nói 2 lời liền ném Diệp Tranh Vành xuống.

“Bịch”

Thân thể của Diệp Tranh Vành liền nện xuống đất, cơn đau làm cho cả người hắn cong lại, không ngừng run lên.

”Phù phù!”

Một bên, Nạp Lan Ngũ Khải liền quỳ xuống đất, mặt dán sát vào đất, vô cùng hoảng sợ mà cầu xin:

- Bùi...Bùi thiếu. tôi đã làm những việc ngài nói rồi...Xin ngài...ngài tha cho tôi.

- Nạp Lan Ngũ Khải.

Diệp Tranh Vành vốn bị dọa đến không nhẹ nhưng mà lúc này thấy được Nạp Lan Ngũ Khải giống như là con chó TQ quỳ xuống cầu xin Bùi Đông Lai thì hắn liền cố nén cơn đau trên người, giận dữ gầm lên một tiếng.

- Nạp Lan Ngũ Khải, dường như ông chủ của mày rất bất mãn với mày.

Bùi Đông Lai mỉm cười phun ra một ngụm khói.

Nạp Lan Ngũ Khải nghe vậy thì trong lòng liền động, hắn lập tức ngẩng mặt lên, 2 mắt đỏ ngầu, vẻ mặt dự tợn nhìn về phía Diệp Tranh Vành rồi quát :

- Diệp Tranh Vành, con mẹ nó, đến lúc nào rồi mà mày còn tỏ ra xạo quần như thế sao? Mày cho rằng mày có thể còn sống mà rời khỏi nơi này sao? Con mẹ nó, tao nói cho mày biết, đây là chuyện không có khả năng xảy ra.

- Mày...

Mắt thấy Nạp Lan Ngũ Khải chửi thẳng vào mặt của mình thì Diệp Tranh Vành tức giận đến cả người run lên.

- Mẹ nó, con mẹ nó, mày muốn chết thì cũng không cần phải lôi tao theo a.

Đường như Nạp Lan Ngũ Khải có thể đoán được tâm ý của Bùi Đông Lai cho nên đang lúc nói chuyện thì hắn liền vọt về phía Diệp Tranh Vành rồi tấT một cái vào mặt Diệp Tranh Vành.

“Bốp”

Tiếng bấT tai vang lên, Diệp Tranh Vành bị một tấT cả Nạp Lan Ngũ Khải ngã lặn xuống đấT.

- Mày...Mày dám đánh tao?

Diệp Tranh Vành thấy Nạp Lan Ngũ Khải chẳng những chửi mình mà còn động thủ liền lập tức choáng váng.

Không đợi Nạp Lan Ngũ Khải mở miệng trả lời, Bùi Đông Lai đã bốp tàn thuốc, mỉm cười nói:

- Giết Diệp Tranh Vành, tôi sẽ tha cho ông.

”Ách...”

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì cả Diệp Tranh Vành và Nạp Lan Ngũ Khải liền đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Ông cũng có thể lựa chọn không làm.

Khi nói chuyện thì Bùi Đông Lai rút ra một khẩu súng, tốc độ rút súng rất nhanh khiến cho người khác hoa cả mắt.

”Hô... Hô...”

Lại nghe Bùi Đông Lai nói như thế, nhìn khẩu súng trong tay Bùi Đông Lai, cảm nhận được sự uy hiếp của Bùi Đông Lai thì hơi thở của Nạp Lan Ngũ Khải dồn dập.

- Nạp...Nạp Lan Ngũ Khải, hãN không dám giết tao, hãN chính là muốn mượn dao giết người, nếu như mày giết tao thì mày cũng không sống được.

Đường như đã nhìn ra dụng ý của Bùi Đông Lai,Diệp Tranh Vành liền hét lên.

Họng súng trong tay Bùi Đông Lai liền nhắm vào Nạp Lan Ngũ Khải:

- Ta cho ông 3s để lựa chọn.

- 1.

- Chết đi.

Bùi Đông Lai mới hô lên 1 thì Nạp Lan Ngũ Khải liền dùng hành động thực tế để trả lời, chỉ thấy mặt của hãN trở nên dữ tợn, 2 mắt đỏ bừng, giống như là dã thú đánh về phía Diệp Tranh Vành.

Thấy được hành động của Nạp Lan Ngũ Khải thì Quý Hồng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Bởi vì trong tay không có vũ khí, cho nên Nạp Lan Ngũ Khải đã đánh ngã Diệp Tranh Vành rồi bàn tay liền bóp cổ của Diệp Tranh Vành, không cho hãN thoát ra.

“Hô...Hô”

Cổ bị bóp chặt, hơi thở Diệp Tranh Vành trở nên dồn dập, khuôn mặt liền đỏ lên, 2 tay của hãN không ngừng vẫy lên, cố gắng giãy dụa.

Nhưng mà.

Lúc này Nạp Lan Ngũ Khải đã hạ quyết tâm, hơn nữa bản thân của hãN cũng là người trong hắc đạo cho nên vô luận là lực lượng hay kinh nghiệm đánh nhau cũng hơn Diệp Tranh Vành, vô luận Diệp Tranh Vành cố gắng như thế nào thì cũng không thể giãy dụa.

”Hô... Hô...”

Dần dần, hơi thở Diệp Tranh Vành càng trở nên dồn dập, khuôn mặt liền biến thành màu gan heo, 2 mắt lồi ra, 2 chân không ngừng đạp lên, cố gắng giãy dụa lần cuối.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai đứng dậy rồi đi đến phía sau Nạp Lan Ngũ Khải.

”Hô...”

Hơi thở Diệp Tranh Vành trở nên yếu ớt, 2 mắt trũng xoe, giống như lúc nào cũng có thể chết đi.

”Vù!”

Coi như lúc Diệp Tranh Vành sắp chết thì đột nhiên tay phải của Bùi Đông Lai chém ra, một phát liền bắt lấy đầu của Nạp Lan Ngũ Khải dùng sức kéo một cái kéo Nạp Lan Ngũ Khải về phía sau.

”Hô... Khụ... Hô... Khụ...”

Tranh thủ lúc đó, Diệp Tranh Vành liền há mồm mà hít thở.

Tuy rằng Nạp Lan Ngũ Khải không biết Bùi Đông Lai vì sao phải ngăn cản hắn nhưng mà hắn cũng không có giấy dựa.

- Diệp Tranh Vành, mùi vị tử vong dễ chịu không?

Bùi Đông Lai ngồi xuống bên cạnh Diệp Tranh Vành, mỉm cười hỏi.

Không trả lời, Diệp Tranh Vành chỉ thở lấy.

Khoảng 30s sau, Diệp Tranh Vành liền nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Giờ phút này.

Thân là Diệp đại thiếu gia thì ánh mắt của hắn nhìn về phía Bùi Đông Lai không còn tỏ vẻ giống như là ngồi trên cao nữa, cũng không có lộ ra hận ý khắc cốt铭心, nếu có thì đó chính là sợ hãi.

- Diệp Tranh Vành, vừa rồi tao đã cho mày thể nghiệm cảm giác tử vong, hiện tại tao cho mày thấy quá trình tử vong.

Bùi Đông Lai mở miệng, nụ cười trên mặt không giảm.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế, nhìn nụ cười giống như ác ma trên mặt Bùi Đông Lai thì Diệp Tranh Vành sợ tới mức cả người cứng ngắc.

Mà Nạp Lan Ngũ Khải thì ý thức được cái gì, hô to:

- Cậu...Cậu nói không giết tôi mà.

- Lời hứa hẹn của tao đối với địch nhân còn rẻ hơn trinh tiết của kỹ nữ nữa.

Mặt Bùi Đông Lai không chút thay đổi mà mở miệng, từ bắp chân rút ra một thanh chủy thủ rồi vung lên.

“Phốc”

Một đao chém ra, động mạch của Nạp Lan Ngũ Khải liền xuất hiện một vết rách, máu tươi liền bắn ra.

- Mày...Mày cái tên vương bát đản này.

Nạp Lan Ngũ Khải giống như là kẻ điên, cố gắng phản kháng.

Phản kháng không có hiệu quả,, Bùi Đông Lai lấy tay đè đầu của Nạp Lan Ngũ Khải xuống đá rồi chém xuống.

“Xoẹt..Xoẹt.. Xoẹt..Xoẹt..”

Chém liền 4 đao.

Toàn bộ gân tay, gân chân của Nạp Lan Ngũ Khải đã bị cắt đứt.

”A...”

Cơn đau truyền đến làm cho Nạp Lan Ngũ Khải kêu rên lên.

”Hô... Hô...”

Tiếng kêu rên kia truyền vào tai của Diệp Tranh Vành khiến cho hơi thở của Diệp Tranh Vành trở nên dồn dập, 2 tay của hắn liền chống lấy thân mình, không ngừng mà lùi về sau.

Giờ phút này, hắn chỉ muốn tránh xa Bùi Đông Lai càng xa càng tốt.

- Tao đã từng học qua 108 thủ pháp bức cung, trong đó Dịch Cốt này là đứng nhất.

Thấy hành động của Diệp Tranh Vành thì Bùi Đông Lai mỉm cười, tay phải lại vung lên.

“Phốc”

Giơ tay chém xuống!

Tay của Bùi Đông Lai nắm lấy bắp chân của Nạp Lan Ngũ Khải.

A...A

Nạp Lan Ngũ Khải đau đến cả người run lên, không ngừng mà kêu rên.

“ Xoẹt...Xoẹt...”

Bùi Đông Lai cũng không để ý đến, thanh chủ thủ trong tay hóa thành những đạo tàn ảnh, không ngừng cắt trên chân của Nạp Lan Ngũ Khải, đem thịt trên chân của Nạp Lan Ngũ Khải cắt sạch, chỉ còn lại một đoạn xương cốt nhiễm máu.

“Oe”

Tận mắt thấy thủ đoạn của Bùi Đông Lai, nhìn thấy đồng thịt trước mặt Bùi Đông Lai, nhìn xương đùi của Nạp Lan Ngũ Khải thì Diệp Tranh Vành liền hé miệng, không ngừng nôn ra.

- Mày...Mày...tên ác ma.

Nạp Lan Ngũ Khải lại mở mồm mắng, nhưng mà lúc này bởi vì đã mất máu quá nhiều nên giọng nói của hắn đã nhỏ đi.

- Cái gọi là Dịch Cốt chính là cắt thịt hết ra, chỉ để lại xương mà thôi.

Ánh mắt của Bùi Đông Lai vẫn dừng lại ở trên người Diệp Tranh Vành nhưng mà thanh chủ thủ trong tay của hắn không ngừng vang lên, mỗi lần cắt là mỗi lần phát ra những tiếng “ Xoẹt..Xoẹt..” làm cho lông tơ người ta phải dựng đứng.

- Giết...Giết tôi đi...Van xin cậu hãy giết tôi đi...

Thân thể Nạp Lan Ngũ Khải run lên, ánh mắt của hắn tỏ ra cầu xin nhìn về phía Bùi Đông Lai rồi nói.

- Diệp Tranh Vành, lúc này Nạp Lan Ngũ Khải đã đánh mày, lấy tính khí kiêu ngạo của mày thì nhất định mày muốn giết hắn, có đúng không?

Mắt thấy Nạp Lan Ngũ Khải muốn chết thì Bùi Đông Lai dừng tay, hắn đứng dậy, đưa thanh chủ thủ đang dính đầy máu cho Diệp Tranh Vành, rồi cười nói:

- Tao cho mày một cơ hội, hắn đã không động đây được nữa, mày có thể giết hắn.

- Đừng...Đừng...đừng qua đây.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, nhìn Bùi Đông Lai đang đi tới gần thì Diệp Tranh Vành liền không nôn nữa, vẻ mặt hắn tỏ ra hoảng sợ nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Giết người rất đơn giản, chỉ cần mày dùng dao cắt đứt cổ họng của hắn, hoặc là đâm vào trái tim của hắn thì hắn sẽ chết ngay...

- Đừng...Đừng qua đây mà. Tôi van xin cậu đừng lại đây.

Lại nghe được giọng nói hờ hững của Bùi Đông Lai thì thân là đại thiếu gia của Diệp gia thì cả người Diệp Tranh Vành liền xụi lơ nằm trên mặt đất, không ngừng kêu gào.

Sợ.

Giờ khắc này, Diệp Tranh Vành thật sợ!

Tuy rằng trên đầu của hắn là quang sáng của Diệp gia, tuy rằng hắn có quyền định đoạt vận mệnh thậm chí là cái chết của người khác.

Nhưng mà.

Hắn chưa bao giờ giết người.

Cho nên, khi Bùi Đông Lai vung tay cắt từng thớ thịt trên người của Nạp Lan Ngũ Khải thì Diệp Tranh Vành hắn liền lui ra.

Nỗi sợ hãi này quả thật là không thể dùng lời nào để hình dung được.

- Bùi Đông Lai, là tôi sai rồi, tôi không nên trêu chọc cậu. Tôi van xin cậu, van cậu không nên giết tôi. Chỉ cần cậu không giết tôi thì sau này tôi sẽ không đối nghịch với cậu nữa.

Giờ phút này.

Diệp Tranh Vành đã quên đi việc sau khi nghe cái chết của Bùi Vũ Phu thì hắn liền tỏ ra vui mừng khi người ta gặp họa.

Hắn cũng quên đi việc bản thân hắn mang theo Nạp Lan Ngũ Khải xuôi Nam, tính toán muốn đưa chết Bùi Đông Lai.

Hắn càng quên đi lúc đi trên đường thì hắn từng ảo tưởng đến cảnh Bùi Đông Lai giống như là một con chó TQ, quỳ trước mặt hắn, cầu xin sự tha thứ của hắn.

Hắn giống như là một con chó TQ, không ngừng quỳ lạy Bùi Đông Lai.

Hắn muốn dùng phương thức này để cầu xin Bùi Đông Lai buông tha cho hắn.

- Bùi Đông Lai, mày cho rằng sau khi cha của tao chết đi thì mày có thể tùy tiện đưa chết tao sao?

Mắt thấy Diệp Tranh Vành hoàn toàn bị hù sợ thì Bùi Đông Lai lại ngồi xuống, dùng thanh chủy thủ từ từ nâng cằm Diệp Tranh Vành lên, lạnh giọng hỏi:

- Hoặc là nói, mày thật cho rằng tao không dám giết mày sao?

- Không có...Thật không có mà.

Nghe được lời nói lạnh như băng của Bùi Đông Lai, cảm nhận được hàn ý toát ra từ thanh chủy thủ thì cả người Diệp Tranh Vành cứng ngắc, lông tơ nổi lên, không ngừng lắc đầu.

- Tao vốn muốn để cho mày và Nạp Lan Ngũ Khải đi xuống Diêm Vương điện uống cà phê nhưng mà nếu làm như thế thì tao cảm thấy là rất tiện nghi đối với mày.

Bùi Đông Lai dừng lại ở khuôn mặt hoàn toàn sợ hãi của Diệp Tranh Vành, nói:

- Tao sẽ cho mày nhớ kỹ ngày hôm nay.

- Dẫn hắn đi.

Khi nói chuyện, Bùi Đông Lai đứng lên.

Không trả lời, Quý Hồng bước đến bên cạnh Diệp Tranh Vành, một tay xách lấy Diệp Tranh Vành rồi cùng Bùi Đông Lai rời đi.

Bên ngoài hội sở, mưa xuân càng lớn, hạt mưa rơi đầy ngoài sân.

- Mày...Mày muốn làm gì?

Nước mưa rơi xuống người Diệp Tranh Vành làm hắn tỉnh táo thêm một chút, hắn không nhận được mà mở miệng hỏi.

“Xoạch..Xoạch”

Trả lời Diệp Tranh Vành chính là tiếng bước chân của Bùi Đông Lai và Quý Hồng.

Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng trầm mặc khiến cho nỗi sợ hãi trong lòng Diệp Tranh Vanh càng tăng lên, hẳn không tin Bùi Đông Lai có thể dễ dàng buông tha cho hắn.

5' sau, Bùi Đông Lai mang theo hắn ra khỏi hội sở.

- Mày...Mày rốt cuộc là muốn làm gì?

Diệp Tranh Vanh lại mở miệng hỏi, giọng nói của hắn run run.

Nói xong, thì hắn nhìn thấy Bùi Đông Lai từ từ lấy trong túi quần ra một chìa khóa giống như là chìa khóa xe rồi bấm vào.

“Oành”

Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Hội sở Đường Hối liền sụp đổ, biến thành một đồng hoang tàn.

”Ách...”

Diệp Tranh Vanh trừng to mắt, vẻ mặt kinh hãi nhìn Bùi Đông Lai.

- Không phải là mày muốn tìm chứng cứ phạm tội của tao sao?

Bùi Đông Lai quay đầu lại, mỉm cười đối Diệp Tranh Vanh, nói :

- Tao cho mày chứng cứ, chờ mày đùa chết tao.

”Ông... Ông...”

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế, nhìn vụ nổ trước mặt thì đầu của Diệp Tranh Vanh liền nghiêng qua một bên, trực tiếp bị hù mà bất tỉnh.

”Vù”

Quý Hồng liền mở dù ra, một tay cầm Diệp Tranh Vanh, một tay che dù cho Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai xoay người, nhanh chóng rời đi.

Diêm La hàng thế.

497. Chương 490: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế! (9)

Chương 490: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (9)

“Ồ..E..Ồ..E”

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên khắp phố lớn ngõ nhỏ của Giang Lăng, từng chiếc xe cảnh sát chạy nhanh như bay về phía hội sở Đường Hối.

Tất cả chuyện này đơn giản là bởi vì vụ nổ xảy ra ở hội sở Đường Hối.

Cửa của hội sở Đường Hối, bởi vì sự việc phát sinh quá đột ngột nên sau khi nghe được mệnh lệnh thì cảnh sát của Giang Lăng liền mau chóng đến hiện trường, khi tới đây thì cảnh sát liền không cho những người ngoài tới gần, bọn hắn đang đợi lãnh đạo thượng cấp đến. Tính chất của vụ việc này không phải người như bọn hắn có thể giải quyết được.

Tất cả những nhân vật máu mặt của Giang Lăng đang đón xe đến đây.

Lúc này, trong xe, người nào người này để lộ ra vẻ nghiêm túc.

Nghiêm túc là bởi vì bọn hắn biết được đây là giết người, còn vụ nổ chính là sự kiện khủng bố.

Ở thời đại hiện nay thì bất kỳ một địa phương nào nếu phát sinh ra một vụ án giết người, để cho nhân dân biết thì sẽ trở thành tiêu điểm.

Đây cũng chính là nguyên nhân sau khi nghe tin xong thì bọn hắn đuổi tới đây.

Hơn nữa địa điểm xảy ra vụ án lại là tại hội sở Đường Hối, một hội sở có tiếng ở Giang Lăng cũng như trong quốc nội.

Lúc này đây, bởi vì cả nước đang tiến hành hành động “ Tảo hắc” lấy tính nghiêm trọng của vụ án này thì cũng đủ kinh động đến những vị đại lão nắm quyền trên đỉnh Kim Tự Tháp.

Sốt ruột không chỉ có riêng bọn hắc mà còn có cả Dương Viễn.

So với những người khác thì Dương Viễn lại biết được những tin tức phát sinh trong tối hôm nay nhưng mà hắc lại không biết quá trình cụ thể.

Sau khi nhận được tin của vụ án thì hắc liền liên hệ với Diệp Tranh Vành nhưng kết quả lại không thể liên lạc được.

- Dương thư ký, đại đội đặc công cùng các đồng chí của cục An Ninh đã đến hiện trường, đã bắt đầu kiểm tra hiện trường. Kiểm tra được trong hiện trường không còn ai sống sót, trong đó tìm được 16 thi thể, người chết phần lớn là bị súng bắn chết, mà hơn nữa là bị đạn bắn vào ngay ấn đường.

Thư ký của Dương Viễn liền bước đến bên cạnh báo lại tin tức cho Dương Viễn nghe, lúc báo cáo thì giọng nói của hắc liền tỏ ra vô cùng khiếp sợ:

- Ngoài ra, cả hội sở Đường Hối đã bị người ta dùng thuốc nổ san bằng thành bình địa, trải qua nhận định của các đồng chí trong cục An Ninh thì đây có thể là loại thuốc nổ XXX có tính công phá mạnh nhất.

Nghe được thư ký của mình nói như thế thì chân mày của Dương Viễn nhíu lại, không có tỏ thái độ.

- Trước mặt thì cảnh sát của khu vực, cục An Ninh, hơn nữa những trung đội khác của Giang Lăng đang đi đến hội sở Giang Lăng.

Thư ký thấy Dương Viễn không nói gì thì bổ sung thêm.

- Đến phòng cảnh sát của Tỉnh.

Dương Viễn trầm ngâm, rồi ra lệnh:

- Đúng vào 2h30 sáng hôm nay tổ chức cuộc họp, yêu cầu những đơn vị và người phụ trách tham gia đầy đủ. Cũng để cho cảnh sát của tỉnh lấy lời khai của người dân xung quanh, mặt khác là báo lại cho phó thị trưởng Diệp Tranh Vành, gọi cậu ta đến tham dự hội nghị luôn.

- Vâng, Dương thư ký.

Thư ký cung kính trả lời rồi bắt đầu lấy điện thoại ra gọi điện cho những người phụ trách.

- Xin lỗi, thuê bao quý khách...

Ấn?

Liên tục gọi 3 cuộc, nhưng cả 3 cuộc đều truyền ra giọng nói của vị tiểu thư trực tổng đài đã khiến cho thư ký của Dương Viễn ngẩn ra, khuôn mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Có chuyện gì thế?

Dương Viễn thấy như vậy thì liền hỏi.

- Dương thư ký, điện thoại văn phòng cùng với điện thoại di động của Diệp thư ký gọi không được.

Thư ký của Dương Viễn vội vàng báo:

- Nếu không thì để tôi gọi cho thư ký của cậu ta.

- Trước tiên cậu hãy gọi cho thư ký của Diệp thị trưởng đi, xem thứ 2 người có ở một chỗ không? Nếu như thư ký của Diệp thị trưởng không biết Diệp thị trưởng đang ở đây thì lập tức gọi cho các đồng chí của cục cảnh sát, để bọn họ tìm Diệp thị trưởng, mau lên.

Dương Viễn cố ý để gọi Diệp Tranh Vành đến tham gia hội nghị chính là muốn tìm kiếm Diệp Tranh Vành, lúc này nghe thư ký của mình nói như thế thì hắc liền ra lệnh.

Nói xong, nghĩ đến việc Diệp Tranh Vành có thể bị giết thì Dương Viễn liền toát ra mồ hôi lạnh.

....

Cùng lúc này, Bùi Đông Lai và Quý Hồng đã trở lại quân khu Giang Lăng.

- Tiểu Bùi, cậu sẽ không động thủ với Diệp Tranh Vành đó chứ?

Trong biệt thự số 1 của quân khu, vẻ mặt Trần Quốc Đào tỏ ra lo lắng hỏi Bùi Đông Lai.

Trần Quốc Đào vốn nghĩ Bùi Đông Lai chỉ là uy hiếp, dọa Diệp Tranh Vành một chút mà thôi nhưng thật không ngờ Bùi Đông Lai lại làm ra động tĩnh lớn như thế.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, lại lắc đầu.

- Rốt cuộc là có hay không?

Trần Quốc Đào nóng nảy, ở hắn xem ra, lấy động tĩnh tối hôm nay thì cho dù hắn có hỗ trợ Bùi Đông Lai hết thủy thì cũng chưa chắc cam đoan Bùi Đông Lai có thể bình yên vô sự, còn nếu như Bùi Đông Lai giết chết Diệp Tranh Vành không chỉ nói hắn, cho dù Tiêu Gia Lão Thái gia ra mặt, cũng chưa chắc có thể giữ được Bùi Đông Lai.

Dù sao, Diệp Tranh Vành chẳng những là phó thị trưởng thường vụ của Giang Lăng, mà còn là nhân vật đầu lĩnh đời thứ tư của Diệp gia.

Đây cũng là lúc Bùi Đông Lai rời khỏi quân khu thì hắn đã nhắc nhở Bùi Đông Lai không nên chơi với lửa.

- Cháu để cho Nạp Lan Ngũ Khải bóp cổ hắn, làm cho hắn thiếu chút nữa chết đi. Hơn nữa còn làm trò trước mặt hắn giết chết Nạp Lan Ngũ Khải, sau đó ở trước mặt hắn làm nổ tung hội sở Đường Hối.

"Ách..."

Không đợi Bùi Đông Lai nói hết, Trần Quốc Đào liền cả kinh há to miệng sau đó thì hắn liền ngồi dậy, vô cùng khẩn trương hỏi:

- Vậy cậu có giết hắn hay không?

- Không có.

Bùi Đông Lai lắc đầu.

"Phù"

Nghe được câu trả lời của Bùi Đông Lai thì Trần Quốc Đào thở ra một hơi rồi ngồi xuống, vẻ mặt âm tình bất định nhìn Bùi Đông Lai, nói:

- Ta biết cậu làm như vậy là để uy hiếp Diệp gia cũng như Diệp Tranh Vành, nhưng mà tại sao cậu lại làm những trò đó ở trước mặt hắn?

- Là cố ý.

Bùi Đông Lai hơi nheo mắt lại, giọng nói lạnh như băng:

- Sau khi cha cháu chết thì Diệp Tranh Vành liền hạ đao với cháu. Cháu sẽ khiến cho hắn sống không bằng chết.

Vẻ mặt Trần Quốc Đào ngạc nhiên.

- Tiểu Bùi, tính chất nghiêm trọng của chuyện này đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của cậu.

Ngạc nhiên đi qua, Trần Quốc Đào nhắc nhở một câu, thấy được Bùi Đông Lai không có tỏ ra sự hãi thì trong lòng vừa động:

- Tiểu Bùi, có phải là cậu còn giấu ta chuyện gì không?

- Cũng không tính là giấu, chính là không muốn nói rõ ràng cho ngài...

Bùi Đông Lai cũng biết Trần Quốc Đào lo lắng cho mình nên liền đem toàn bộ kế hoạch của mình nói ra. Cùng lúc đó.

Sau khi nhận được một cuộc gọi thì thư ký của Dương Viễn liền vội vàng hướng về phía Dương Viễn, nói:

- Dương thư ký, dựa vào tin tức của các đồng chí cảnh sát thì tín hiệu của điện thoại Diệp thư ký đang ở trong Chúc viện của thị ủy.

- Đi đến Chúc viện của thị ủy.

Dương Viễn buột miệng nói ra, trong lòng hắn vô cùng khẩn trương.

Khẩn trương là bởi vì hắn biết, nếu là Diệp Tranh Vành chết tại đây thì cái đầu của hắn cũng sẽ bị hái xuống.

30' sau, Dương Viễn đã đi đến Chúc viện của thị ủy.

Trước cửa, mấy gã phụ trách bảo vệ thấy Dương Viễn đi đến thì liền cúi chào.

- Tối hôm qua, các cậu có thấy Diệp thị trưởng rời đi không?

Dương Viễn mang theo vài phần lo lắng mà hỏi.

- Báo cáo thủ trưởng, rạng sáng hôm qua thì Diệp thư ký lái xe đi một mình.

Một tên binh lính liền nói.

- Vậy đã trở về chưa?

Dương Viễn lại hỏi.

Tên lính kia có chút nghi hoặc mà lắc đầu, nói:

- Báo cáo thủ trưởng, Diệp thị trưởng vẫn chưa trở về.

Chưa trở về.

- Đi với tôi cùng tới chỗ ở của Diệp thị trưởng.

Trong lòng Dương Viễn chấn động, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, mặc dù lính gác nói cho hắn biết rằng Diệp Tranh Vành chưa trở về nhưng mà hắn cảm thấy nếu như Diệp Tranh Vành đã rời đi thì không thể nào không mang theo di động.

Hắn muốn đến xem.

- Vâng thủ trưởng.

Tên lính gác liền cúi chào rồi lĩnh mệnh.

Mấy phút sau, Dương Viễn cùng 2 tên lính gác đã đi vào chỗ ở của Diệp Tranh Vành, đây là một tòa biệt thự 2 tầng.

- Nghĩ biện pháp mở cửa, mau.

Mắt thấy gõ cửa phòng mà không ai đáp lại thì Dương Viễn trầm giọng quát.

- Vâng, thủ trưởng.

2 gã lính gác liền trả lời sau đó dùng phương pháp đặc thù để mở cửa.

- Các cậu hãy ở bên ngoài chờ tôi.

Mắt thấy cửa đã mở ra thì Dương Viễn liền để cho 2 tên lính gác ở bên ngoài, một mình hắn đi vào.

Nói xong, Dương Viễn không nói gì nữa, một mình đi vào biệt thự.

Trong đại sảnh của biệt thự là một mảnh tối đen, Dương Viễn cầm trong tay một cái đèn pin do một gã lính gác đưa, soi soi rồi tới mở đèn trong đại sảnh lên.

Ngọn đèn sáng lên, Dương Viễn phát hiện được ở đây không có Diệp Tranh Vành vì thế hắn liền đi về phía phòng ngủ.

“Két”

Cửa phòng ngủ được mở ra thì Dương Viễn thấy được Diệp Tranh Vành đang nằm trên giường.

Đã chết rồi sao?

Trong lòng Dương Viễn trầm xuống, vội vàng mở đèn lên rồi bước lên.

Trong phòng ngủ, Dương Viễn mặc đồ ngủ, nằm ở trên giường cũng không có thấy được Dương Viễn đến.

Àn?

Thấy được hơi thở phập phồng của Diệp Tranh Vành thì trong lòng của Dương Viễn cũng an tâm.

Tới cùng xảy ra chuyện gì? Vì cái gì mà Diệp Tranh Vành rời khỏi đây, sau đó thần không biết quỷ không hay mà trở về?

Trong phút chốc, trong lòng Dương Viễn hiện ra 2 nghi vấn.

Hắn liền bước lên trước, vỗ vào bả vai Diệp Tranh Vành:

- Diệp thị trưởng.

Không có phản ứng.

- Diệp thị trưởng!

Diệp Tranh Vành liền lay mạnh hơn, lớn tiếng kêu.

Vẫn không có phản ứng.

Thấy vậy thì Dương Viễn liền dùng sức lay lay bả vai của Diệp Tranh Vành:

- Diệp thị trưởng... Diệp thị trưởng...

- Đừng...Đừng mà....Đừng mà...A.

Ngay sau đó.

Một tiếng tru hoảng sợ liền vang vọng khắp biệt thự.

Diệp Tranh Vành từ trong giấc mộng bừng tỉnh, hắn lại không biết ác mộng chân chính mới bắt đầu.

498. Chương 491: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế! (10)

Chương 491: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (10)

- Tiểu Diệp.

Thấy được đầu Diệp Tranh Vành đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch thất thanh kêu rên thì Dương Viễn liền hoảng sợ sau đó hắn liền nắm chặt lấy bả vai của Diệp Tranh Vành, cố gắng làm cho Diệp Tranh Vành tỉnh táo trở lại.

“Ừc...Hô..Hô ”

Bên tai nghe được lời kêu gọi của Dương Viễn, nhìn thấy khuôn mặt của Dương Viễn thì Diệp Tranh Vành liền nuốt một ngụm nước bọt, sau đó thở dồn dập.

- Tiểu Diệp, cậu...cậu làm sao thế?

Mất thấy Diệp Tranh Vành dần dần thanh tỉnh, Dương Viễn buông tay ra hỏi.

Không trả lời.

Hình ảnh Nạp Lan Ngũ Khải bóp cổ hắn, hình ảnh Bùi Đông Lai Dịch Cốt Nạp Lan Ngũ Khải, hình ảnh cả hội sở Đường Hối nổ tung.

Tất cả những chuyện tối hôm qua liền hiện lên trong đầu của Diệp Tranh Vành.

“Oe”

Trong đầu hiện ra Bùi Đông Lai vung dao cắt từng miếng thịt của Nạp Lan Ngũ Khải thì Diệp Tranh Vành chỉ cảm thấy dạ dày của mình run lên rồi liền nôn ra.

Thấy một màn như vậy thì Dương Viễn cũng không có hỏi thêm mà đợi Diệp Tranh Vành khôi phục lại về bình tĩnh.

Lúc chờ đợi thì lý trí nói cho Dương Viễn biết rằng tối qua Diệp Tranh Vành đã trải qua một chuyện vô cùng kinh khủng, nếu không thì hắn cũng không có bộ dạng này.

- Bùi Đông Lai.

Sau khi nôn xong thì ngay cả miệng Diệp Tranh Vành cũng không lâu, vẻ mặt kinh hồn hồn lên tên của Bùi Đông Lai.

- Tiểu Diệp, cậu nói chuyện phát sinh ở hội sở Đường Hối....

Nghe được Diệp Tranh Vành gọi tên Bùi Đông Lai thì đồng tử Dương Viễn phóng to, nhin không được mà mở miệng.

- Đúng, là Bùi Đông Lai, đều do tên tạp chủng Bùi Đông Lai kia làm.

Mồm Diệp Tranh Vành há to, thở hổn hển, nói.

- Tiểu Diệp, cậu không nên kích động, rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Thấy được bộ dạng như thế của Diệp Tranh Vành thì Dương Viễn cũng không có phát hỏa mà là nhẫn nại hỏi.

- Cho tôi một điều thuốc.

Dương Viễn vô lực nhắm mắt lại, lắc đầu, sau đó mở mắt ra, ý bảo Dương Viễn cho hắn 1 điều thuốc.

Dương Viễn giữ im lặng, từ trong túi của mình lấy ra một gói thuốc rồi châm cho Diệp Tranh Vành một điều.

Dưới ánh đèn, Diệp Tranh Vành liền dùng sức hút lấy điều thuốc lấy.

Dần dần, nỗi sợ hãi trên mặt Diệp Tranh Vành đã biến mất, thay vào đó là vẻ âm trầm.

- Tối hôm qua, Bùi Đông Lai lên vào hội sở Đường Hối để giết người, hơn nữa hắn còn lợi dụng Nạp Lan Ngũ Khải gọi điện cho tôi, đem tôi dẫn dụ đến nơi ấy, thiếu chút nữa là hắn để Nạp Lan Ngũ Khải giết tôi, hơn nữa hắn còn làm trò, trước mặt tôi hắn hành hạ Nạp Lan Ngũ Khải đến chết.

Nói tới đây, trong đầu Diệp Tranh Vành không khỏi nhớ lại cảnh tượng đêm qua, tay cầm điều thuốc của hắn liền run lên. Sau đó hắn liền hút lấy một hơi rồi phun ra một ngụm khói, tiếp tục nói:

- Không chỉ có thế... Hắn còn trước mặt tôi mà làm nổ tung cả hội sở.

”Ách...”

Nghe được Diệp Tranh Vành nói như thế thì Dương Viễn hoàn toàn bị sợ ngây người.

Đúng vậy...

Hắn giống như là một pho tượng, ngơ ngác đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

Làm sao có thể?

Tại sao hắn lại dám làm thế?

Dương Viễn không ngừng hỏi điều này ở trong lòng mình nhưng mà không biết được đáp án.

Bởi vì...

Ở hắn xem ra, nếu như Bùi Đông Lai tính toán cá chết lưới rách thì hắn cũng không lưu lại mạng sống cho Diệp Tranh Vành.

Mày nếu như Bùi Đông Lai không muốn ngọc thạch câu phần thì bản thân Dương Viễn hắn không thể tưởng tượng được, Bùi Đông Lai dựa vào cái gì mà làm ra chuyện kinh thiên động địa như thế. Đây chính là giết người rồi cho nổ tung trước mặt Diệp Tranh Vành a.

Quả thật là một khiêu khích trắng trợn.

- Tên điên, hắn là một tên điên.

Diệp Tranh Vành bóp tắt tàn thuốc, giọng nói âm trầm nhưng mang theo vài phần sợ hãi:

- Chúng ta nhất định phải diệt trừ hắn.

- Hắn đúng là một tên điên.

Dương Viễn nói phụ họa sau đó cười lạnh:

- Người điên thông thường sẽ chết sớm, hắn cũng không phải là ngoại lệ.

- Lập tức phái người bắt hắn quy án.

Diệp Tranh Vành nghe vậy thì liền xem bản thân mình giống như là quan tòa, nỗi sợ hãi trong lòng đã biến mất, thay vào đó là vẻ hận ý khắc cốt铭心:

- Ta muốn cho hắn phải ném trải cuộc sống trong ngục giam, từ từ tra tấn hắn, để cho hắn sống không bằng chết.

- Những người chịu trách nhiệm đang đến hiện trường vụ án, một hồi tôi sẽ tổ chức một cuộc hội nghị, sau khi hội nghị kết thúc thì lập tức phái người đến bắt hắn đem về quy án.

Dương Viễn gật đầu, đột nhiên trong lòng vừa động:

- Nếu như hắn dám làm như thế trước mặt cậu thì chẳng lẽ là hắn sẽ không để lại chứng cứ ư?

Àn?

Diệp Tranh Vành nghe vậy, cũng là ngẩn ra.

Theo sau, không đợi Diệp Tranh Vành mở miệng thì Dương Viễn liền rút điện thoại, gọi cho nhân vật số 1 của cảnh sát Nam Tô.

Rất nhanh được thoại đã được chuyển:

- Dương thư ký.

- Tình hình hiện trường sao rồi? Có phát hiện gì không?

Dương Viễn nói vào vấn đề.

- Dương thư ký, dựa vào tình hình của hiện trường thì đây có thể là một vụ sổng mái với nhau.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của nhân vật số 1 của cảnh sát Nam Tô trở nên ngưng trọng:

- 2 bên ở hiện trường bắn nhau, sau đó bên thắng lợi liền làm nổ tung cả hội sở, muốn hủy diệt chứng cứ.

- Hiện trường có lưu lại chứng cứ gì không?

Dương Viễn liền nói điểm quan trọng.

- Cả hội sở đều bị nổ tung, không để lại bất cứ chứng cứ gì.

Nhân vật số 1 của cảnh sát Nam Tô nhú mày, nói:

- Bởi vì tối qua mưa lớn, thêm vào nữa là đại viện của hội sở đều được làm từ bê tông và đá cẩm thạch nên không để lại dấu chân, vì thế chúng ta chỉ có thể tìm kiếm chứng cứ trong 16 thi thể kia thôi, hiện tại pháp y đang kiểm tra thi thể.

“Lộp bộp”

Trái tim của Dương Viễn liền trầm xuống, trong lòng hắn có thể khẳng định Bùi Đông Lai đã lau sạch chứng cứ.

- Dương thư ký, cá nhân tôi cho rằng, chỉ dựa vào 16 thi thể kia thì rất khó tìm ra chứng cứ.

Nhân vật số 1 của cảnh sát Nam Tô kia do dự một chút rồi nói:

- Bởi vì, ở hiện trường chúng tôi còn phát hiện ra thi thể của người ngoại quốc, tôi đã liên hệ với cảnh sát quốc tế để tiến hành xác minh thân phận của những người này. Nếu không có gì bất ngờ thì những người này có lẽ là sát thủ hoặc là lính đánh thuê, mà vụ án này rất có thể là do bọn hắn gây nên, thủ pháp gây án và cách hủy diệt chứng cứ thật sự rất chuyên nghiệp.

“Tê”

Dương Viễn nghe vậy thì tức giận đến hít vào một hơi, hung thủ rõ ràng là Bùi Đông Lai, ở đâu mà ra người ngoại quốc được?

- Một lát nữa, ở hội nghị, ông hãy báo lại tình hình.

Dương Viễn liền làm ra chỉ thị, không đợi đối phương đáp lời, liền trực tiếp cúp điện thoại.

- Hiện trường không có chứng cứ gì sao?

Diệp Tranh Vành thấy vẻ mặt nổi giận đùng đùng của Dương Viễn thì ý thức được cái gì. Lên tiếng hỏi.

Dương Viễn gật đầu, nói:

- Tên vương bát đản này còn giảo hoạt hơn so với tưởng tượng của chúng ta.

- Chẳng trách hắn dám trước mặt ta làm những chuyện này thì ra là hắn tự tin không để lại chứng cứ.

Diệp Tranh Vành nghe vậy, cũng là tức giận đến không nhẹ, theo sau cũng nghiêng răng nghiêng lợi, nói :

- Hừ! Hắn cho rằng hắn không lưu lại chứng cứ thì ta sẽ không có cách nào làm thịt hắn sao?

Ân?

Nghe được Diệp Tranh Vành nói thế thì trong lòng Dương Viễn vừa động lập tức hắn liền hiểu được ý tứ trong lời nói của Diệp Tranh Vành. Dưới chế độ quốc gia hôi lông như TQ này thì nhiều khi có chứng cứ hay không cũng không quan trọng, quan trọng là có người nào đứng ra chịu tội hay không.

- Tiểu Sách sau khi chết thì những của cải lưu lại của nó đã bị Bùi Đông Lai cướp đi, về phần tập đoàn Đông Hải kia thì không nói, Từ Mãng lại đi nhờ vả Bùi Đông Lai, trở thành người phát ngôn cho Bùi Đông Lai ở Giang Lăng này.

Mất thấy Diệp Tranh Vành làm ra quyết định, thì Dương Viễn liền nghĩ đến cách tạo chứng cứ để bắt Bùi Đông Lai:

- Chúng ta có thể lấy cái chết Từ Mãng để làm chứng cứ, trước hết là triệu tập Bùi Đông Lai, sau đó từ từ kiểm chứng cứ, có thể kiểm ra được chứng cứ thì tốt nhất, nếu không thì chúng ta liền dùng biện pháp mạnh để cạy miệng hắn ra.

- Đúng vậy.

2 tay Diệp Tranh Vành nắm chặt lại, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Chờ khi hắn rơi vào tay cảnh sát, cho dù hắn không muốn thì cũng phải nhận tội, đến lúc đó ta muốn cho hắn phải trả lại toàn bộ cả gốc và lời lại.

...

Lúc 2h30 sáng, Dương Viễn chủ trì buổi hội nghị có liên quan đến vụ án ở hội sở Đường Hối.

- Các đồng chí, dựa vào những tin tức hiện hữu thì bước đầu chúng tôi suy đoán đây là một vụ sống mái giữa các băng đảng. Nhưng mà so với những vụ án trước thì vụ án này lại nghiêm trọng hơn, phần tử phạm tội chẳng những công khai giết người, hơn nữa lại dùng bom làm nổ tung cả hội sở Đường Hối.

Sau khi buổi hội nghị kết thúc thì giọng nói của Dương Viễn vang lên:

- Trước mắt, cả nước đã bắt đầu hành động “ Tảo hắc”, hành động này còn chưa kết thúc mà tình của chúng ta lại xảy ra vụ án nghiêm trọng như thế, đây quả thật là một cái tát vào mặt mọi người, lại càng gây hấn đến uy nghiêm của pháp luật chúng ta. Chúng ta nhất định phải mau chóng phá án, cấp cho nhân dân Nam Tô cùng với cấp trên một công đạo.

- Sau đây, tôi sẽ sắp xếp mọi việc một chút.

Dương Viễn nói tiếp:

- Thứ nhất, sau khi hội nghị kết thúc thì tôi sẽ tự mình để gặp Chu bí thư và Ngô tỉnh trưởng để báo lại. Thứ 2, những báo cáo liên quan sẽ được lên cho bộ AQJ (bộ gì không biết). Thứ 3, để cho pháp y kiểm tra cẩn thận 16 thi thể kia, cần phải cố gắng tìm ra chứng cứ của hung thủ. Thứ 4, những cảnh sát giao thông lập tức xem lại những băng ghi hình, coi thử tối qua có những người hay nào hiềm nghi lảng vảng ở hiện trường không. Thứ 5, tính cho đến trước mắt thì chúng ta có thể khẳng định đây là một vụ án sống mái giữa các băng đảng, mà Từ Mãng người chết trong vụ án này lại là người nắm giữ thế lực đen ở Nam Tô. Mà căn cứ vào tin tức thì công ty Giang Cảnh của Từ Mãng chính là một công ty con của tập đoàn Đông Hải, vì muốn điều tra chân tướng một cách rõ ràng, nếu các đồng chí của cục cảnh sát lập tức đến Đông Hải để tìm những người có liên quan để hiệp trợ cảnh sát điều tra. Thứ 6, trong hồ sơ cấp trên đã nói rõ, nghiêm cấm bất kỳ những người tham gia cuộc họp này không được truyền tin tức trong cuộc họp này ra ngoài, nếu không sẽ tự gánh lấy hậu quả

- Vương cục trưởng, ông hãy theo tôi đến văn phòng.

Sau khi làm ra an bài thì Dương Viễn nhìn Vương cục trưởng một cái rồi đứng dậy rời khỏi hội trường.

- Vương cục trưởng, theo tôi được biết thì tối qua chủ tịch tập đoàn Đông Hải là Bùi Đông Lai và CEO của tập đoàn Đông Hải là Quý Hồng đã vào Giang Lăng, trước mắt 2 người bọn họ đang ở quân khu Giang Lăng. Vì để tránh xung đột giữa cảnh sát và quân đội nên một lát nữa ông hãy tự mình dẫn đội của mình đến tìm bọn họ để hiệp trợ điều tra.

2’ sau, Dương Viễn trầm giọng nói với Vương cục trưởng.

Wang cục trưởng vội vàng gật đầu lĩnh mệnh

- Vâng, Dương thư ký.

- Ngoài ra, tối hôm qua, Diệp thị trưởng từng lái xe xuất hiện xung quanh đoạn đường của hội sở Đường Hối, vì tránh không để cho những phiền toái không cần thiết xảy ra thì ông hãy để cho người của mình xóa đi những hình ảnh đó.

Dương Viễn lại mở miệng, giọng nói không thể nghi ngờ nhưng mà hán lại không biết hán đã bị Bùi Đông Lai đẩy vào vực sâu.

499. Chương 492: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế (11)

Trong màn đêm, một chiếc Audi A6L có biển số xe cảnh sát Giang Lăng cùng với 5 chiếc xe cảnh sát lao vút trong màn đêm.

Trong chiếc Audi A6L, thân là nhân vật số 1 của cảnh sát Nam Tô thì Vương Xuân Hổ đang ngồi ở phía sau, trong tay hán đang cầm lấy một điều thuốc, điều thuốc này đã cháy hơn một nửa bất quá Vương Xuân Hổ cũng không có nhận ra điều này, về mặt của hán đang tỏ ra vô cùng ngưng trọng.

Ngưng trọng là bởi vì Vương Xuân Hổ hẳn hiểu được dụng ý câu nói cuối cùng của Dương Viễn, hẳn cũng nhìn ra vụ án đêm nay cũng không đơn giản.

Hắn càng rõ ràng, cho dù Bùi Đông Lai có phạm tội đi chăng nữa thì cũng không tới phiên hắn xử lý.

Cho nên, Dương Viễn để hắn mang người đến quân khu Giang Lăng để bắt Bùi Đông Lai thì mục đích không còn nói cũng biết.

Sau đó, hắn liền nhú chặt mày, vẻ mặt âm trầm bất định, hắn đã quyết định.

Mấy phút sau, 6 chiếc xe đã chạy đến cửa của quân khu.

Khi xe dừng lại thì một tên cảnh sát trong xe liền đi xuống, bước lên nói chuyện với mấy tên lính gác.

- Đồng chí, chào cậu. Tôi là Đặng Quốc là cục trưởng của cục điều tra của tỉnh, đây là thẻ công tác của tôi.

Đặng Quốc dẫn người đi tới, không đợi tên lính gác hỏi thì hắn đã nói ra thân phận.

- Chào ngài, thủ trưởng.

Tên lính gác liền cúi chào, sau đó liền cầm lấy thẻ công tác, coi sơ qua rồi cung kính hỏi:

- Thủ trưởng, đã trễ thế này rồi, xin hỏi ngài có chuyện gì?

- Vương cục trưởng có chuyện quan trọng muốn nói với Trần tư lệnh, làm phiền đồng chí hãy thông báo giùm

Đặng Quốc nói.

- Được, xin ngài chờ một chút.

Tên lính gác liền cúi chào rồi xoay người đi vào gọi điện.

Ước chừng 5' sau, tên lính gác đi ra, bước đến trước người Đặng Quốc rồi nói:

- Thật có lỗi, thủ trưởng, đã để ngài đợi lâu. Dựa vào chỉ thị của thượng cấp thì tôi không thể để ngài đi vào được, nếu có chuyện gì thì ngày mai ngài hãy đến.

- Đã làm phiền đồng chí rồi.

Đặng Quốc nghe vậy thì trong lòng cười khở, hắn biết rõ, đừng nói là hắn, cho dù Vương Xuân Hổ đến nơi này cũng không dám làm càn.

- Vương cục trưởng, lãnh đạo của quân khu không cho chúng ta vào, nói có chuyện gì thì sáng mai hãy đến.

Đặng Quốc đi đến chiếc Audi A6L, vẻ mặt bất đắc dĩ nói lại cho Vương Xuân Hổ.

- Trở về.

Wương Xuân Hổ làm ra chỉ thị.

- Vâng.

Đặng Quốc cúi chào rồi trở về xe của mình.

Rất nhanh, mấy chiếc xe cảnh sát liền biến mất trong màn đêm.

Trong Audi A6L, Vương Xuân Hổ lấy điện thoại ra rồi gọi cho Dương Viễn:

- Dương thư ký, lãnh đạo của quân khu không cho chúng tôi đi vào. Chỉ sợ sáng mai cần ngài ra mặt mới được.

- Tôi đã biết.

Đầu bên kia điện thoại, sắc mặt Dương Viễn tỏ ra khó coi trả lời một câu, sau đó nói:

- Nếu bên này không có tiến triển gì thì đêm nay cậu hãy điều tra ở những phương diện khác, nếu có tin tức gì thì liền báo lại cho tôi. Vất vả cho ông rồi, Vương cục trưởng.

- Dương thư ký đã nói quá lời, đây là chức trách của tôi.

Vương Xuân Hổ khách sáo một câu, sau đó thấy được Dương Viễn cúp điện thoại thì trong lòng thở phào.

Cùng lúc đó, Dương Viễn liền bấm số điện thoại của Diệp Tranh Vành.

- Tiểu Diệp, người của quân khu không cho chúng ta đi vào, nói ra để sáng mai tự tôi ra gặp.

Điện thoại được chuyển, Dương Viễn như có suy nghĩ gì đó, nói:

- Theo tôi được biết thì từ sau khi Đại Bể Võ trong nước kết thúc thì mặc dù Bùi Đông Lai không có đi qua quân khu nhưng mà bởi vì hắn đã giúp quân khu Giang Lăng lấy được vinh quang, giúp cho Trần Quốc Đào nở mày nở mặt, nên Trần Quốc Đào đã giữ chức phó đội trưởng đại đội đặc chủng Đằng Long cho Bùi Đông Lai, đây là nơi Trần Quốc Đào muốn bảo vệ hắn.

Nói tới đây, Dương Viễn cố ý ngừng lại, hắn tin ra Diệp Tranh Vành có thể hiểu được ý tứ của mình. Nếu như Trần Quốc Đào ra mặt bảo vệ cho Bùi Đông Lai thì cho dù sáng mai hắn đến cũng chẳng thấm vào đâu.

Một mặt, Bùi Đông Lai là thành viên của đại đội đặc chủng Đằng Long, địa phương không thể quản chế, về phương diện khác thì cho dù bản thân hắn là đại biểu của giới quan trường địa phương nhưng mà ở trong mắt Trần Quốc Đào thì hắn cũng không tính là gì.

- Dương thư ký, sáng mai phiền ngài đến gặp Trần Quốc Đào, nếu như ông ta không giao người thì sự tình phía sau cứ giao lại cho tôi.

Diệp Tranh Vành nói xong, vẻ mặt cười lạnh:

- Chuyện lớn như vậy, áp lực lớn như vậy, tôi không tin Trần Quốc Đào có thể bảo vệ được hắn, tôi càng không tin Trần Quốc Đào vì Bùi Đông Lai mà sẽ trở mặt cùng với Diệp gia.

- Được.

Dương Viễn đúng là chờ những lời này cho nên không có ý kiến gì.

Cùng lúc đó, trong thư phòng tướng quân lâu của quân khu Giang Ninh.

- Tiểu tử, vừa rồi cảnh sát tỉnh đã đến đây, bị ta đuổi về rồi.

Trần Quốc Đào bóp tắt tàn thuốc, vẻ mặt bình tĩnh nhìn vào Bùi Đông Lai, âm thầm cảm khái lá gan của Bùi Đông Lai khá lớn, hắn cười khổ:

- Sự việc đã đến mức này, chẳng khác gì là cung đã trên nỏ không thể bắn đi, hy vọng tốt nhất là đúng như lời của cậu, không có để lại bất cứ dấu vết gì.

- Xin thủ trưởng yên tâm, tôi có thể xử lý tốt chuyện này.

Bùi Đông Lai cúi chào, cấp ra câu trả lời thuyết phục.

Trần Quốc Đào không vậy thì trong lòng không khỏi thở dài: Nếu không phải bị Diệp gia bức đến mức này thì thanh niên trước mặt đây tuyệt đối sẽ trở thành một Tiểu Phi thứ 2, thậm chí sẽ trở thành một thanh quân đao sắc bén của Long Nha thậm chí là của quân đội của nước cộng hòa, thậm chí hắn có thể giống như Long Vương Diệp Cô Thành, trở thành niềm kiêu ngạo của toàn quân.

- Thời gian không còn sớm nữa, đi nghỉ đi.

Cảm thán trôi qua, Trần Quốc Đào khoác tay.

Bùi Đông Lai gật đầu sau đó cúi chào Trần Quốc Đào, vẻ mặt chân thành nói:

- Cảm ơn ngài, Trần gia gia

- Ít lời thôi, mau rút đi cho lão tử.

Trần Quốc Đào tức giận mắng.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì âm lòn, rồi cười cười, đi ra khỏi thư phòng.

- Diệp Thạch a Diệp Thạch, nếu ông cứ khẳng khẳng vì thằng cháu không có tiền đồ kia của mình mà đưa một Siêu cấp binh vương của quốc gia đi con đường khác, như thế sẽ tạo thành tai họa đối với Diệp gia, đồng thời cũng là một tổn thất đối với quốc gia.

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi, sắc mặt Trần Quốc Đào phức tạp, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

500. Chương 493: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế (12)

Mặc dù là đoán được Trần Quốc Đào sẽ vì Bùi Đông Lai mà ra mặt nhưng mà vừa rạng sáng thì Dương Viễn liền dẫn người đi đến quân khu Giang Lăng.

So với tối hôm qua thì lúc này Trần Quốc Đào chẳng những hạ lệnh để người của Dương Viễn đi vào, hơn nữa lại tự mình ở trong phòng làm việc gặp mặt Dương Viễn, điều này có thể nói là đã cấp mặt mũi cho Dương Viễn.

- Dương thư ký, không biết là ông mang theo các đồng chí của cục cảnh sát đến nơi này của tôi là muốn làm gì?

Đợi cho Dương Viễn ngồi xuống thì Trần Quốc Đào liền mở miệng hỏi, giọng nói của hắn hơi lộ vẻ không tốt.

- Là như vậy, Trần tư lệnh.

Cảm nhận được sự không tốt trong giọng nói của Trần Quốc Đào thì Dương Viễn cũng không cảm thấy tức giận mà là kể ra:

- Tối hôm qua, ở hội sở Đường Hối đã xảy ra một vụ án nghiêm trọng, phần tử phạm tội chẳng những công khai giết người, hơn nữa còn làm nổ tung cả hội sở Đường Hối, tính chất của vụ án vô cùng nghiêm trọng, điều này đã làm cho cấp trên coi trọng vụ án này.

- Chẳng lẽ cần người của tôi giúp đỡ sao?

Trần Quốc Đào uống một ngụm nước trà, rồi hỏi.

- Không phải.

Lúc này, Dương Viễn giống như là ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ nói không nên lời, chỉ có thể cố nén trong lòng, nói:

- Dựa vào điều tra của cảnh sát, thì 2 bên tham gia vào vụ án đều là phần tử xã hội đen, trong đó có Từ Mãng, là thủ lĩnh xã hội đen của Nam Tô.

- Vậy có quan hệ gì với quân khu?

Có lẽ là không muốn cùng Dương Viễn nói nhiều nên mỗi lần mở miệng thì Trần Quốc Đào đều nói vào điểm quan trọng, giọng nói tỏ ra không kiên nhẫn.

Dương Viễn trầm giọng, nói:

- Dựa vào tin tức mà chúng tôi thu được thì công ty Giang Cảnh của Từ Mãng là một công ty con của tập đoàn Đông Hải. Mà hôm qua thì chủ tịch của tập đoàn Đông Hải là Bùi Đông Lai cùng CEO của công ty là Quý Hồng đã đến Giang Lăng, hiện tại đang ở quân khu. Tôi nghĩ muốn mời 2 người bọn họ về để hiệp trợ điều tra vụ án lần này.

- Dương thư ký, chẳng lẽ cảnh sát Nam Tô không thể giải quyết vụ án này sao?

Trần Quốc Đào đặt chén trà xuống, tức giận nói:

- Tại hiện trường, cảnh sát không tìm ra chứng cứ, lại đến quân khu kêu tôi để người của tôi đến hiệp trợ điều tra, ông không biết điều này là rất hoang đường ư? Chẳng lẽ ông cảm thấy rằng người của tôi đã tham gia vào vụ án tối qua sao?

- Không phải, Trần tư lệnh, ngài hiểu rồi, chúng tôi chỉ muốn muốn nhanh chóng giải quyết vụ án nên mới mời 2 người bạn họ mà thôi.

Về mặt Dương Viễn tỉnh bơ:

- Mong rằng quân khu hãy phối hợp với chúng tôi.

Giọng nói của Trần Quốc Đào chuyển lạnh, gằng từng chữ:

- Phối hợp thì được nhưng mà không có văn kiện thì các ông đừng hòng mang người của tôi đi.

”Tê ~ ”

Mặc dù ở trước khi đến liền đoán được loại kết quả này, nhưng mà nghe được giọng nói không khách khí của Trần Quốc Đào thì Dương Viễn tức giận đến hít sâu một hơi, sắc mặt xanh mét nhưng mà hấn liền áp chế cơn giận dữ, nói:

- Thật có lỗi... tư lệnh, quấy rầy rồi.

- Không tiễn.

Trần Quốc Đào nâng chung trà lên, chậm rãi phun ra hai chữ.

”Bá!”

Sắc mặt Dương Viễn lại biến đổi, khóe mắt hơi giật giật, sau đó liền rời khỏi văn phòng.

...

10’ sau, sắc mặt Dương Viễn tỏ ra khó coi đi xe rời khỏi quân khu.

Trong xe, Dương Viễn liền đem toàn bộ cuộc nói chuyện lúc nãy nhắn tin rồi gửi cho Diệp Tranh Vành.

Trong văn phòng, Diệp Tranh Vành thấy được tin nhắn thì liền hận đến nghiến răng.

Sau đó, hấn liền đi qua đi lại trong văn phòng, cuối cùng là cắn răng bấm lấy số điện thoại của Diệp Thạch.

- Ta đã nghe nói chuyện xảy ra tối qua, song phương chẳng những bắn nhau, hơn nữa còn làm nổ tung cả một tòa nhà, việc này có liên hệ với cháu không?

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Diệp Thạch liền truyền ra, ngữ khí cực kỳ nghiêm túc.

Nghe được Diệp Thạch nói như thế thì Diệp Tranh Vành cũng không có giấu diếm mà đáp:

- Có.

- Cái gì?

Diệp Thạch lại hỏi, trong giọng nói đã tràn ngập uy nghiêm.

Cảm nhận được sự uy nghiêm trong giọng nói của Diệp Thạch thì Diệp Tranh Vành liền cảm thấy áp lực.

Áp lực rất nhiều, hấn liền nói:

- Ông nội là như vậy, tối hôm qua Bùi Đông Lai dẫn người lên vào hội sở Đường Hối rồi giết mọi người trong đó, hơn nữa hấn còn ở trước mặt cháu mà hành hạ Nạp Lan Ngũ Khải đến chết, rồi còn làm nổ tung cả hội sở Đường Hối.

- Cái gì?

Nghe được Diệp Tranh Vành nói như thế thì Diệp Thạch cũng ngăn ra:

- Cháu nói chuyện tối qua là do Bùi Đông Lai làm sao?

- Vâng, ông nội.

Nghĩ đến chuyện phát sinh đêm qua thì Diệp Tranh Vành cảm thấy hoảng sợ hơn nữa còn là sỉ nhục, giọng nói tràn đầy vẻ hận ý:

- Chẳng những là hấn làm. Vốn hấn cũng muốn định giết cháu nhưng mà hấn nói nếu làm như vậy thì sẽ tiện nghi cho cháu nên hấn liền làm ra mọi chuyện trước mặt của cháu. Hấn nói cho dù cháu nắm chứng cứ của hấn thì cũng không thể làm gì hấn.

- Quả thật là không coi phép tắc ra gì.

Diệp Thạch nghe vậy giận tím mặt.

Nghe được giọng nói tức giận của Diệp Thạch thì Diệp Tranh Vành thêm mắm thêm muối, nói :

- Ông nội, hấn chính là muốn gây hấn với Diệp gia chúng ta, lại càng muốn gây hấn đến uy nghiêm của pháp luật.

- Cảnh sát bắt hấn về quy án chưa?

Sắc mặt Diệp Thạch âm trầm hỏi.

- Chưa, tên hỗn đản này rất狡 hoạt, tối qua hấn cho nổ tung cả hội sở để hủy diệt toàn bộ chứng cứ, hơn nữa hôm qua ở đây mưa to nên toàn bộ hội sở đều không để lại dấu vết gì.

Diệp Tranh Vành nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

- Cháu vốn là muốn dùng cách mời hấn đến điều tra để đề phòng hấn chạy trốn, tranh thủ kiểm chứng có nhưng mà hiện tại hấn đang ở quân khu Giang Lăng, Trần Quốc Đào không giao người ra, trừ phi là có văn kiện.

- Trần Quốc Đào nghĩ hấn muốn làm gì thì làm sao?

Sắc mặt Diệp Thạch trở nên vô cùng âm trầm.

- Ông nội, Bùi Đông Lai quả thật là một kẻ điên, một kẻ điên giết người không chớp mắt.

Dường như là cảm thấy được Diệp Thạch đã tức giận nên Diệp Tranh Vành liền cho thêm một mồi lửa:

- Nếu như chúng ta không thừa dịp lần này để bắt hấn thì không người nào cam đoan hấn có thể tiếp tục làm ra những chuyện như vậy hay không. Càng không người nào cam đoan đối tượng tiếp theo của hấn là ai.

- Chuyện này cháu không cần lo, để đó cho ta xử lý.

Diệp Thạch lạnh giọng trả lời một câu. Sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó, sắc mặt Diệp Thạch âm trầm, liền bấm số của thư ký, dùng một loại giọng điệu không thể nghi ngờ, nói:

- Lập tức yêu cầu mọi người đến dự hội nghị, có liên quan đến vụ án ở Giang Lăng, thời gian bắt đầu là 9h.

- Vâng, XX.

Cảm nhận được Diệp Thạch đã tức giận nên thư ký cũng không có suy nghĩ nguyên nhân mà liền đồng ý, sau đó đợi Diệp Thạch cúp điện thoại thì hấn mới bắt đầu gọi điện cho những người có liên quan.

9h.

Tại cuộc họp, Diệp Thạch đã làm ra chỉ thị: Đem vụ án ở Giang Lăng lần này trở thành một vụ án quan trọng, yêu cầu trong 3 ngày phải phá được án, yêu cầu các cơ quan tương ngành lập tức phái người đi xuống Giang Lăng để tìm ra chân tướng. Lập tức phái người đi tới báo lại tình huống cụ thể cho lãnh đạo JW, để người trong quân đội phối hợp điều tra vụ án lần này.

10h30, người phụ trách bộ GA liền đến văn phòng của Tiêu Nguyên Thanh, rồi giao lại văn bản có liên quan đến vụ án ở Giang Lăng, sau đó cũng đưa cho Tiêu Nguyên Thanh xem văn bản của cuộc họp lúc này.

Từ trong miệng của người phụ trách bộ GA thì Tiêu Nguyên Thanh biết được vụ án lần này có liên quan đến Bùi Đông Lai, sau khi biết được điều này thì Tiêu Nguyên Thanh nhú mày, hấn không trực tiếp trả lời người phụ trách của bộ GA mà để cho ông ta đi về, hấn đích thân gọi điện để nói chuyện với Diệp Thạch.

Sau khi người phụ trách của bộ GA rời đi thì Tiêu Nguyên Thanh gọi điện cho Trần Quốc Đào.

- Lão Trần, có chuyện gì?

Điện thoại chuyển được, Tiêu Nguyên Thanh hành văn gãy gọn hỏi han.

- Thủ trưởng, ngài nói đến vụ án ở Giang Lăng sao?

Mặc dù Trần Quốc Đào cùng Tiêu Nguyên Thanh là chiến hữu sinh tử, quan hệ cá nhân của 2 bên rất tốt nhưng mà đối mặt với lời chất vấn của Tiêu Nguyên Thanh thì hẳn lựa chọn cách giải quyết chung, trực tiếp xưng hô Tiêu Nguyên Thanh là thủ trưởng.

- Ủh.

Giọng nói Tiêu Nguyên Thanh tỏ ra ngưng trọng:

- Lúc này Diệp Thạch đã triển khai cuộc họp, đem vụ án lần này để cho Số 1 lo liệu. Vừa rồi người của bộ GA đến báo lại với tôi, nói cho tôi biết trong đám người chết kia có một người có quan hệ đến tập đoàn Đông Hải, cảnh sát muốn mang Bùi Đông Lai về hiệp trợ điều tra, kết quả là ông lại không chịu giao người ra.

- Lão Tiêu, chẳng lẽ ông không nhìn ra được điều khác biệt trong đó ư?

Trần Quốc Đào hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Àn?

Tiêu Nguyên Thanh ngắt ra, như có suy nghĩ gì.

- Tôi cũng không gạt ông, sau khi Bùi Vũ Phu chết thì Diệp gia liền khai đao với Bùi Đông Lai. Hành động “Tảo hắc” lúc trước chính là nhắm về phía Bùi Đông Lai, vì đề phòng Diệp gia trả thù nên trong thời gian sớm nhất Bùi Đông Lai đã đá tất cả những gì không sạch sẽ trong tập đoàn Đông Hải ra ngoài. Kết quả là tiểu tử Diệp gia không cam lòng, hẳn liền đi tới Giang Lăng, liên hợp với Nạp Lan gia ở Đông Bắc, thiết kế hãm hại Bùi Đông Lai, muốn tống Bùi Đông Lai vào 18 tầng địa ngục.

- Thiết kế hãm hại?

Tiêu Nguyên Thanh nhíu mày.

Trần Quốc Đào nói rõ:

- Đúng vậy, chính là hãm hại. Mặc khác, tối hôm qua đến giờ thì Bùi Đông Lai luôn không rời khỏi quân khu, điểm này tôi có thể làm chứng cho nó. Còn về phần cái gọi là hiệp trợ điều tra thì bọn chúng chỉ muốn mang Bùi Đông Lai về, đem bỏ kít dৌ lên trên người Bùi Đông Lai mà thôi.

- Lão Trần, ông xác định đây là hãm hại?

Tiêu Nguyên Thanh nói xong, lại nhắc nhở nói:

- Chuyện này không phải nhỏ, ông không nên khinh thường.

- Lão Tiêu, nếu như ông không tin Bùi Đông Lai bị hãm hại thì tôi có thể để Bùi Đông Lai đi cùng cảnh sát, để hiệp trợ điều tra.

Trần Quốc Đào trầm giọng, nói:

- Nhưng mà phải cam đoan trong quá trình hiệp trợ điều tra thì lính của tôi không bị dụng hình.

- Được.

Tiêu Nguyên Thanh thoáng do dự rồi liền đáp ứng.

- Lão Tiêu, có mấy lời tôi không muốn nói ra nhưng mà bây giờ tôi lại muốn nói cho ông biết.

Trần Quốc Đào thở dài, ngữ khí phức tạp nói:

- Tuy rằng cha của Bùi Đông Lai là Bùi Vũ Phu từng chạm tay vào hắc đạo nhưng mà không phải vì lợi ích bản thân. Ngược lại, Bùi Vũ Phu đã đem toàn bộ những thế lực ngầm của nước ngoài đuổi sạch ra khỏi TQ, khiến cho những thế lực này không dám bước vào TQ trong gần 20 năm qua.
- Khi Bùi Vũ Phu còn sống thì đám người kia chỉ có thể nuốt cơn giận vào bụng, ngay cả rắm cũng không dám phóng ra một cái. Hiện giờ, Bùi Vũ Phu vì nước chết trận, có một số người vì lợi ích của bản thân liền nhảy ra diệt sạch đời sau của Bùi gia, điều này không khỏi khiến cho lòng người bằng giá.
- Cuối cùng, lão Tiêu, tôi đề nghị tốt nhất là ông hãy đem chuyện này nói cho lão thủ trưởng. Ngày đó, lão thủ trưởng vì Bùi Đông Lai mà đến khách sạn Yên Kinh, điều này chứng minh lão nhân gia rất xem trọng Bùi Đông Lai. Nếu như ngài ấy biết, có người muốn hãm hại Bùi Đông Lai thì nói vậy ngài sẽ không thờ ơ.
- Lão Trần, tôi hy vọng ông hiểu được, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, có những chuyện không thể can thiệp vào.

Tiêu Nguyên Thanh nghe vậy, nhú mày gần từng chữ:

- Nếu như Bùi Đông Lai thật sự làm ra loại chuyện gây nguy hại đến xã hội thì không ai có thể bảo vệ được hắn, đồng thời nếu như hắn trong sạch thì pháp luật sẽ trả hắn một cái công đạo!
- Sự thật sẽ chứng minh hết thảy.

Trần Quốc Đào trả lời một câu, theo sau... Phát hiện Tiêu Nguyên Thanh cúp điện thoại.

- Lão Tiêu, cả đời Trần Quốc Đào này luôn ăn ngay đứng thẳng, chưa bao giờ làm chuyện gì trái với lương tâm, lúc này đây cũng vậy. Tuy rằng tôi không có nói toàn bộ cho ông biết nhưng mà tôi cũng không thẹn với lương tâm của mình.

Trần Quốc Đào híp mắt, thì thào lẩm bẩm:

- Bởi vì tôi cảm thấy được, là đời sau của một anh hùng dân tộc, là một binh trung chi vương, làm một người có thể bảo vệ quốc gia, bảo vệ nhân dân bị một vài tên tiểu nhân bước vào tuyệt lộ thì đó chính là tổn thất của quân đội cũng chính là tổn thất của quốc gia chúng ta.
- Hải tử, thời cơ chính mùi rồi, VUNG KIẾM ĐI.

Nói xong, Trần Quốc Đào liền bấm số điện thoại quân khu, như đinh đóng cột nói cho Bùi Đông Lai.

501. Chương 494: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế (13)

Chương 494: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (13)

Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao mà cả hội sở Đường Hối lại bị san bằng thành bình địa?

Vì cái gì mà sáng nay rất nhiều cảnh sát lại tập trung ở trước hội sở Đường Hối?

...

Giấy vĩnh viễn không gói được lửa, từ lúc sáng sớm những tin tức này đã trở thành câu chuyện nghị luận của tất cả mọi người trong thành phố Giang Lăng.

Đối mặt với cục diện như thế, phía chính phủ cũng không có giải thích

Điều này trực tiếp đã làm cho những tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, đến cuối cùng quả thực có thể dùng dư luận xôn xao để hình dung.

- Hắc bang ở Giang Lăng sống mái với nhau, làm nổ cả một tòa nhà 6 tầng.

Lúc 11h sáng, một tin tức như vậy liền xuất hiện trên Internet, trong tin tức đó còn có 2 ảnh chụp, 1 ảnh là hình ảnh tạo nã, tràn ngập cách thức Châu Âu của hội sở trước khi xảy ra vụ nổ, hình còn lại chính là hình ảnh cả hội sở bị san bằng thành bình địa, lôi kéo rất nhiều cảnh sát cũng như những nhà báo.

Thêm vào đó là bây giờ chính phủ đang bắt đầu tiến hành hành động “ Tảo Hắc”, bài vừa được đưa lên liền trở thành tin tức tiêu điểm cho cả ngày hôm nay.

Cùng lúc bài báo này được lên mạng thì một hàng nhiều xe ô tô cảnh sát liền tạo thành một hàng dài chạy như bay, cuối cùng dừng lại trước cục cảnh sát.

Khi xe dừng lại, Dương Viễn là người đầu tiên xuống xe, mang theo Vương Xuân Hổ và đám người Diệp Tranh Vành đi xuống để chào đón 3 người đàn ông trung niên.

Những người này đều đến từ kinh thành.

Nói chung, một khi những đại lão ở kinh thành đến đây thì đến chào đó đều là quan viên địa phương.

Lúc này, người chịu trách nhiệm phụ trách vụ án Giang Lăng này chính là Tần Phong, sau khi xuống xe thì Tần Phong cùng với những người trong tổ chuyên án liền đi theo Dương Viễn, đi đến phòng họp trên tầng cao nhất.

Mấy phút sau, mọi người đến phòng họp, Tần Phong liền ngồi vào ở vị trí chủ trì, những người khác dựa vào thân phận mà ngồi theo vị trí của mình.

- Dương thư ký, trước khi đến đây thì cấp trên đã triển khai hội nghị, những lời vô nghĩa thì tôi cũng không muốn nói nhiều. Cấp trên để cho tổ chuyên án chúng tôi đến đây mục đích là muốn hiệp trợ các vị, trong thời gian ngắn nhất phá được vụ án này, để cho người dân chúng ta một công đạo.

Im lặng trong phòng hội nghị, giọng nói của Tần Phong vang lên, ngữ khí nghiêm túc, tốc độ không nhanh không chậm.

- Chúng tôi nhất định phối hợp tốt với tổ chuyên án.

Dương Viễn liền nói ra thái độ.

Tần Phong lại nói:

- Dương thư ký, ông hãy thành lập một tổ chuyên án, trong đó ông đảm nhận phó tổ trưởng, mặt khác, dựa vào nội dung cuộc họp của cấp trên thì toàn bộ những người có liên quan đến vụ án đều bị thẩm vấn, nhưng mà người của các ông không nên tham gia vào việc này.

- Tôi sẽ chấp hành tốt.

Dương Viễn lại tỏ ra thái độ.

- Tiếp theo, xin mời mọi người có mặt ở đây hãy lấy điện thoại di động của mình ra.

Mất thấy Dương Viễn không có ý kiến gì thì Tần Phong không nói lời vô ích trực tiếp kêu gọi mọi người lấy điện thoại ra.

- Dương thư ký, vì muốn hội nghị được triển khai một cách thuận lợi, đôi bên hợp tác một cách thuận lợi thì tiếp theo tôi sẽ giới thiệu những thành viên trong tổ chuyên án, còn ông sẽ giới thiệu những thành viên trong tổ chuyên án của địa phương.

Mất thấy mọi người đã lần lượt giao lại điện thoại di động thì Tần Phong lại mở miệng lần nữa.

Dương Viễn liền rả lời:

- Được.

Thấy Dương Viễn đồng ý thì Tần Phong liền giới thiệu hơn 10 thành viên trong tổ chuyên án đến từ kinh thành, sau đó Dương Viễn lại giới thiệu những thành viên trong tổ chuyên án của địa phương.

- Dương thư ký, tiếp theo là những báo cáo mà các đồng chí đã thu được trong vụ án này, chú ý là chỉ nói không quá 30’.

Đội 2 bên làm quen xong thì Tần Phong liền nhìn đồng hồ, đi thẳng vào vấn đề.

Nghe được Tần Phong nói như thế thì Dương Viễn liền ngó sang Vương Xuân Hổ, Vương Xuân Hổ thấy vậy thì liền đứng dậy cúi chào, nói:

- Các vị lãnh đạo, sau đây tôi sẽ báo cáo lại những tin tức mà chúng tôi đã thu thập được của vụ án....

Nói xong, Vương Xuân Hổ liền cầm lấy một tờ báo cáo rồi đọc to lên, cả quá trình diễn ra trong vòng 27'.

- Các vị lãnh đạo, đây là những nội dung có liên quan đến vụ án lần này.

Sau khi báo cáo xong thì Vương Xuân Hổ ngồi xuống, ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt tỏ ra nghiêm túc.

Mắt thấy Vương Xuân Hổ đã ngồi xuống thì tất cả mọi người đều nhìn về phía Tần Phong.

2 tay của Tần Phong đặt trên bàn hội nghị, nói:

- Chư vị, mọi người hãy nói cái nhìn của mình đi.

- Dựa vào báo cáo của đồng chí Vương Xuân Hổ thì trước mắt vụ án này đã trở thành đề tài bàn tán trên Internet cũng như là của người dân Giang Lăng, Cá nhân tôi cho rằng việc quan trọng trước mắt không phải là phá án mà cần phải tổ chức một cuộc họp báo rồi thông báo những tin tức có liên quan cho người dân biết.

Tần Phong vừa nói xong thì một vị đại lão đến từ cục AQJ trầm giọng nói.

- Tôi đồng ý quan điểm của Trứu cục trưởng.

Tần Phong là người thứ nhất tán thành, sau đó lại hỏi:

- Mọi người thấy thế nào?

- Đồng ý.

Tất cả mọi người trong phòng hội nghị liền mở miệng nhất trí.

- Dựa vào chỉ thị của Diệp XX thì đây chính là một vụ án quan trọng, dựa vào nguyên tắc công chính, công khai, công bằng nên tôi cho rằng bản thông báo này cần phải được viết một cách ăn ngay nói thật, tránh để dân chúng nghi kỵ.

Mắt thấy mọi người không có dị nghị, Tần Phong làm ra chỉ thị, đối với cục trưởng cục GA nói:

- Vương cục trưởng, hiện giờ thì ông hãy làm một bản thông báo rồi giao lại cho ủy ban Nam Tô, để ủy ban Nam Tô tuyên bố cho người dân biết.

- Vâng, Tần bộ trưởng.

Vương cục trưởng liền đứng dậy lĩnh mệnh, sau đó liền đi tới bên Laptop rồi bắt đầu gõ máy.

- Chư vị còn có ý kiến gì nữa không?

Tần Phong lại hỏi

- Tần bộ trưởng, tôi xin nói cách nhìn của mình.

Dương Viễn chủ động mở miệng.

Nghe Dương Viễn nói như thế thì mọi người đều nhìn về phía Dương Viễn, không biết Dương Viễn sẽ nói cái gì đây.

- Dương thư ký, trước khi tổ chuyên án đến đây thì đồng chí là người chịu trách nhiệm vụ án này nên ông cứ nói cách nhìn của mình cho các đồng chí nghe.

Tần Phong gật đầu, ý bảo Dương Viễn nói tiếp.

- Điểm đặc biệt của vụ án này chính là tính chất nghiêm trọng, thủ đoạn của hung thủ vô cùng hung tàn, hơn nữa hung thủ cũng rất xảo hoạt, đã tiêu hủy những chứng cứ còn sót lại ở hiện trường, khiến cho chúng ta phải chạy loạn lên.

Mắt thấy mọi người nhìn về phía mình thì Dương Viễn cũng không nóng không lạnh, bắt đầu nói:

- Bất quá, chúng tôi đã thông qua những camera giám sát xung quanh hội sở, đã phát hiện được tối hôm qua có 2 người ngồi trong xe xuất hiện quanh hội sở Đường Hối, hơn nữa dựa vào tin tức mà chúng tôi thu

được thì tối hôm qua hội sở Đường Hối cũng những kinh doanh, như vậy, rất có thể vụ án đêm qua chính là do 2 người này gây nên.

- Thân phận của 2 người này thì lúc này Vương cục trưởng đã nói, tôi sẽ không nói lại nữa.

Dương Viễn gần từng chữ:

- Dựa vào phát hiện mới mà chúng tôi mới điều tra được thì trong những thi thể đã chết ở hiện trường thì có một người tên là Từ Mãng, là người nắm quyền hắc đạo của Nam Tô, mà tập đoàn Giang Cảnh trong tay người này lại là một công ty con của tập đoàn Đông Hải.

Nghe được những lời nói này của Dương Viễn thì những thành viên trong tổ chuyên án đến từ kinh thành đều trao đổi ánh mắt, còn khoe miệng của Diệp Tranh Vành lại lộ ra một nụ cười không dễ dàng phát giác được.

- Dựa vào tin tức ở Đông Hải truyền về, thì tập đoàn Đông Hải từng có liên quan đến tập đoàn Hắc Kim ở khu vực, bất quá không lâu thì tập đoàn này đã đem những của cải đã nhúm chằm chuyển hết ra bên ngoài. Điều này đã chứng minh sự thật là tập đoàn Đông Hải đã nhúm chằm, đồng dạng, căn cứ vào tin tức khác thì chủ tịch của tập đoàn Đông Hải là Bùi Đông Lai, và CEO của tập đoàn là Quý Hồng từng là người có bối cảnh hắc đạo. Đây cũng chính là nói, tập đoàn Giang Cảnh chính là tài sản của tập đoàn Đông Hải cũng là của Bùi Đông Lai, mà Từ Mãng rất có thể là bị Bùi Đông Lai khống chế.

Dường như sẽ biết Dương Viễn sẽ nói như thế cho nên mọi người trong phòng hội nghị cũng không ai lên tiếng cắt ngang, mà để cho Dương Viễn nói tiếp.

- Ngoài ra, dựa vào tin tức mà chúng tôi điều tra được thì một trong số những người chết trong vụ án tối qua là Nạp Lan Ngũ Khải, là thành viên trung tâm của Nạp Lan gia ở Đông Bắc, mà Bùi Đông Lai lại từng có xung đột với gia tộc Nạp Lan kia. Bùi Đông Lai từng là vị hôn phu của Nạp Lan Minh Châu, nhưng mà song phương đã xảy ra một số vấn đề nên hôn ước này đã được giải trừ. Ngày đó, Bùi Đông Lai cùng cha của cậu ta là Bùi Vũ Phu từng đến Nạp Lan gia đánh cho gia chủ của Nạp Lan gia là Nạp Lan Trường Sinh trọng tương, thù oán của 2 bên đã kết bắt đầu từ đó, về sau tranh đấu lại càng trở nên nhiều hơn...

- Dựa vào những tin tức điều tra được, trải qua những phân tích của những thành viên trong tổ chuyên án thì chúng tôi suy đoán rằng, vụ án lần này rất có thể là do Bùi Đông Lai ở phía sau mà chỉ đạo, thậm chí cũng có thể là do một tay hắc đạo gây nên. Hắc đạo từng là đại diện của đại đội đặc chủng Đằng Long tham gia Đại Bể Võ của cả nước, hơn nữa còn giành được chức quán quân trong xạ kích, đoàn thể cùng cách đâu, hắc đạo toàn toàn có năng lực để thực hiện vụ án này.

Giống như lúc này, bởi vì đã sớm nghĩ đến tình huống sẽ phát triển đến mức này cho nên nghe được những lời kinh hãi thế tục của Dương Viễn thì các thành viên của tổ chuyên án đến từ kinh thành cũng không nói chen vào.

- Cho nên tôi đề nghị, kế tiếp chúng ta cần phải từ miệng của chủ tịch tập đoàn Đông Hải là Bùi Đông Lai, và CEO của tập đoàn Đông Hải là Quý Hồng lấy tin tức để có thể phá được vụ án này.

Dương Viễn thấy được không có ai lên tiếng thì hẳn biết rõ Diệp Tranh Vành đã nói với những người này cho nên hẳn cũng không nói lời vô ích mà liền nói thẳng vào:

- Lúc trước, chúng tôi đã cùng với quân khu Giang Lăng đạt được nhất trí, phía quân khu sẽ toàn diện phối hợp với chúng tôi, nhân viên của chúng tôi đã qua quân khu để triệu tập Bùi Đông Lai và Quý Hồng, nói vậy cũng sắp đến rồi.

- Báo cáo.

Dương Viễn vừa nói xong thì bên ngoài phòng hội nghị truyền đến một giọng nói lớn.

- Vào đi.

Tần Phong trầm thấp mở miệng.

“Két”

Cửa phòng được mở ra, một gã đặc công đi vào, ngẩng đầu ưỡn ngực hội báo, nói:

- Báo cáo các vị lãnh đạo, Bùi Đông Lai và Quý Hồng đã được dẫn đến phòng thẩm vấn.

- Tàn bộ trưởng, tôi đề nghị lập tức thẩm vấn 2 người Bùi Đông Lai và Quý Hồng.

Dương Viễn liền đề nghị.

- Tôi đồng ý đề nghị của Dương thư ký.

- Tôi cũng đồng ý đề nghị của Dương thư ký.

...

Lời đề nghị của Dương Viễn vừa mới ra thì toàn bộ các vị đại lão đến từ các bộ liền lên tiếng phụ họa.

- Bùi Đông Lai a Bùi Đông Lai, mày cho rằng hủy diệt toàn bộ chứng cứ thì tao sẽ không có biện pháp bắt mày sao?

Mắt thấy các vị đại lão trầm miệng một lời thì Diệp Tranh Vành cũng không cảm thấy kỳ quái, mà là vui mừng nhường mày, trong lòng cười lạnh:

- Một khi mày đã rơi vào trong tay cảnh sát thì tao biểu mày chết vào canh 3 thì Diêm Vương tuyệt đối không dám giữ mày đến canh 5.

“Bộp”

Ngay tại lúc trong lòng Diệp Tranh Vành cảm thấy hưng phấn thì một tiếng bước chân trầm ồm vang vọng cả phòng hội nghị.

”Bá!”

Mọi người nghe được tiếng bước chân thì liền quay đầu lại nhìn về phía trước cửa.

Ngay sau đó, bọn hắn thấy được một nam nhân, từ người của hắn phát ra một hơi thở lạnh như băng.

Long Vương, Diệp Cô Thành.

502. Chương 495: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế (14)

Chương 495: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (14)

Long Vương, Diệp Cô Thành? !

Thấy được người xuất hiện là Diệp Cô Thành thì Tàn Phong, Trứ cục trưởng cùng Diệp Tranh Vành là 3 người biết được thân phận của Diệp Cô Thành liền sững sờ ngay tại chỗ.

Mà những người khác thì không biết Diệp Cô Thành là thần thánh ở phương nào, thấy Diệp Cô Thành xuất hiện thì tất cả đều lộ ra bộ dạng nghi hoặc.

- Chư vị, dựa theo mệnh lệnh của cấp trên thì công tác bắt giam và phá án của vụ án lần này sẽ do tôi và thuộc hạ của tôi xử lý.

Không đợi đám người Tàn Phong lấy lại tinh thần, Diệp Cô Thành một thân y phục tác chiến bước vào phòng họp, không có tỏ rõ thân phận mà đưa ra một tờ văn kiện, mặt không chút thay đổi, nói:

- Đây là văn kiện do chính cấp trên tự mình ký vào.

- Đồng chí thiếu tướng, mời ngồi.

Nghe được Diệp Cô Thành nói thế thì Tàn Phong liền đứng dậy mời Diệp Cô Thành ngồi xuống, hắn không có kêu tên của Diệp Cô Thành mà chỉ dùng 2 chữ Thiếu Tướng, hắn hiểu được tính chất đặc thù của tổ chức Long Nha là là tính bảo mật.

Nghe được Tàn Phong nói như thế thì Diệp Cô Thành cùng 2 gã thành viên Long Nha bước đến bên cạnh Tàn Phong, đưa tờ văn kiện cho Tàn Phong xem rồi sau đó giữ im lặng, ngồi xuống.

Sau khi Diệp Cô Thành ngồi xuống thì 2 gã thành viên Long Nha giống như là 2 cây súng đứng thẳng tắp ở phía sau Diệp Cô Thành , 2 mắt nhìn về phía trước, vẫn không nhúc nhích.

Ân?

Thấy một màn như thế thì đám người Dương Viễn không biết thân phận thật sự của Diệp Cô Thành thì lại càng tò mò hơn.

Cùng lúc đó, sau khi nhìn vào tờ văn kiện mà Diệp Cô Thành đưa cho mình thì Tần Phong gõ nhẹ xuống bàn rồi nói:

- Chư vị, dựa theo chỉ thị của cấp trên thì bởi vì thân phận của Thiếu Tướng có mức đặc thì cho nên chúng ta sẽ không tiện công bố ra. Mặc khác, giống như lời của Thiếu Tướng thì ngài và thuộc hạ của ngài sẽ tham dự toàn bộ quá trình của vụ án này, bao gồm cả vây bắt và công tác thẩm vấn.

Ách?

Bên tai nghe được lời nói của Dương Viễn, thì ánh mắt của đám người Dương Viễn tỏ ra tò mò nhìn về phía Diệp Cô Thành.

- Đồng chí thiếu tướng, vừa rồi các đồng chí ở địa phương đã báo cáo lại. Tiếp theo chúng ta cần phải thông báo một bản báo cáo cho người dân rõ, tiếp theo nữa là sẽ bắt đầu tiến hành thẩm vấn đối tượng hiềm nghi là chủ tịch tập đoàn Đông Hải Bùi Đông Lai cùng với CEO của tập đoàn Đông Hải là Quý Hồng, xin hỏi ngài có muốn xem báo cáo không?

Tần Phong mở miệng lần nữa, đối mặt với Diệp Cô Thành thì hắn không dám tỏ thái độ của tổ trưởng.

- Không cần.

Mặt Diệp Cô Thành không chút thay đổi, nói:

- Dựa theo quyết định của các vị mà tiến hành, nhưng người của tôi sẽ tiến hành tham gia quá trình thẩm vấn.

- Được.

Tần Phong trả lời một câu thuyết phục, những người khác bởi vì nhìn ra thân phận thần bí của Diệp Cô Thành cho nên cũng không có bất cứ ý kiến gì. Dù sao bọn họ cũng đều biết rằng, càng là tổ chức thần bí thì mạng lưới tình báo của bọn họ sẽ càng đại hơn, ở bọn hắn xem ra, tin tức của Diệp Cô Thành nắm giữ so với bọn hắn thì lại càng nhiều hơn.

Cùng lúc đó, Diệp Tranh Vành cũng dần lấy lại tinh thần, hắn không ngừng thầm hỏi bản thân: Tại sao thúc thúc lại đến đây? Chẳng...Chẳng lẽ người sợ Bùi Đông Lai tên khốn kiếp kia sẽ chó cùng rứt giậu mà muốn làm liều sao? Chính vì như thế mà để cho thúc thúc đến đây sao?

Đúng vậy! Nhất định là như vậy!

Trong phút chốc, trong lòng Diệp Tranh Vành liền hiện lên đáp án này, hắn hưng phấn đến nỗi nắm chặt 2 tay lại với nhau.

...

Mấy phút sau, văn phòng tỉnh ủy Nam Tô liền thông báo: Rạng sáng hôm nay, hội sở Đường Hối đã phát sinh một vụ án, là do 2 bên hắc đạo sống mái với nhau, làm cho cả hội sở nổ mạnh, tình huống cụ thể đang ở trong quá trình điều tra.

Vốn trước kia tin tức “ Hắc bang Giang Lăng sống mái với nhau, hội sở Đường Hối bị nổ tung” liền trở thành một đề tài nóng để mọi người bàn tán. Ngay từ khi thông báo của tỉnh ủy Nam Tô được truyền ra thì chuyện này trở nên âm lên, trên Internet đều là những lời bàn tán, nghị luận phô trương của các anh hùng bàn phím.

Sau khi thông báo được đưa ra, dựa vào chỉ thị của Tần Phong thì những người trong tổ chuyên án cùng với 2 thành viên của tổ chức Long Nha bắt đầu tiến hành thẩm vấn, trước sau cùng thẩm vấn với Bùi Đông

Lai và Quý Hồng, mà Tần Phong, đám người Diệp Cô Thành thì ngồi ở phòng hội nghị, quan sát cuộc thẩm vấn thông qua màn hình.

Diện tích của phòng thẩm vấn khoảng 40 mét vuông, chỉ có một cửa sổ rộng không đến 10cm, bởi vì cửa sổ đã bị che lại nên không thể nhìn được ánh mặt trời bên ngoài, chỉ có tác dụng là thông gió.

Bởi vì không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh Bùi Đông Lai và Quý Hồng tham gia vào vụ án lần này nên cảnh sát chỉ triệu tập Bùi Đông Lai và Quý Hồng đến để hiệp trợ điều tra, vì thế sau khi đem Quý Hồng mang vào phòng thẩm vấn thì cũng không để cho Quý Hồng ngồi trên ghế hùm (Một loại kiểu ghế thẩm vấn), mà là để cho Quý Hồng ngồi trên một chiếc ghế gỗ.

Trong phòng thẩm vấn, Quý Hồng ngồi ở trên ghế gỗ, nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân thì nàng liền nở ra một nụ cười chết người.

“Két”

Theo một tiếng nặng nề vang lên, cửa phòng được mở ra, đi đầu là thẩm vấn viên của cục GA, tổng cộng có 5 người.

Ân?

Thấy được người cuối cùng là thành viên Long Nha, mặc y phục tác chiến, cả người toát ra hơi thở lạnh như băng theo bản năng Quý Hồng liền cảm thấy nguy hiểm, trong lòng vừa động.

- Nóng...Nóng qua a..

Ánh mắt dừng lại trên người tên thành viên Long Nha kia khoảng chừng 1s, thì ánh mắt Quý Hồng chuyển sang nơi khác, nàng cố ý mở chiếc áo khoác màu đỏ xuống, lộ ra chiếc áo bó sát trong người, 2 cái bánh bao bởi vì bó sát mà giống như là muốn làm đứt nút áo để thoát ra ngoài.

Bên tai vang lên giọng nói mê người của Quý Hồng, nhìn vào thân thể mềm mại muốn câu dẫn người khác phạm tội của Quý Hồng thì trừ tên thành viên Long Nha ra thì 4 tên thành viên trong tổ thẩm vấn đều có chút thấy không khỏe, thậm chí ngay cả những người ngồi trong phòng hội nghị thấy được cảnh tượng này thì cũng cảm thấy khó chịu.

- Điều kiện của các vị sao mà kém như thế? Ngay cả điều hòa mà cũng không có một cái, làm nóng người ta chết đi được.

2 tay Quý Hồng làm ra một động tác quạt, một bên quạt, một bên nũng nịu nói.

- Quý Hồng, nói như vậy thì cô đã biết mục đích đến đây của tôi.

Không để ý đến sự bức tức của Quý Hồng, người đến từ cục GA liền điều chỉnh lại tâm tình, trầm giọng nói:

- Trước mắt, cả nước đang tiến hành hành động “ Tảo Hắc”. Mà tối hôm qua, ở hội sở Đường Hối lại phát sinh sự kiện sống mái với nhau, hơn nữa cả hội sở Đường Hối lại bị nổ tung, điều này đã làm cho kinh động đến mặt trên cùng với nhân dân trong cả nước. Vì thế Diệp XX đã tự mình đốc thúc....

- Honey, chuyện này có liên quan gì đến tôi?

Coi như ngay khi tên thành viên của cục GA kia muốn dùng phương thức này để uy hiếp thì Quý Hồng liền chớp to mắt, bộ dạng tỏ ra vô tội hỏi.

- Tối qua Từ Mãng là chủ tịch công ty Giang Cảnh đã chết, mà dựa vào tin tức chúng tôi nắm giữ thì tập đoàn Giang Cảnh từng là công ty con của tập đoàn Đông Hải, nếu người của công ty Giang Cảnh sẽ thường xuyên liên lạc với cô, đúng không?

Tên thẩm vấn viên đứng đầu liền trầm giọng hỏi.

- Đúng a, tập đoàn Giang Cảnh trước đây đã bị tập đoàn Đông Hải mua lại, sau này bởi vì ban giám đốc của tập đoàn Đông Hải cho rằng tập đoàn Giang Cảnh không thể mang đến hiệu quả và lợi ích vì thế đã đem cổ phần của công ty bán lại cho Từ Mãng tiên sinh.

Quý Hồng cười nũng nịu, nói:

- Anh đẹp trai, điều này có vấn đề gì sao?

- Cô cũng đã biết, tập đoàn Giang Cảnh có dính dáng đến của cải của Hắc đạo, mà hơn nữa chủ tịch của tập đoàn Giang Cảnh là Từ Mãng lại là đại ca hắc đạo của Giang Lăng, thậm chí là của Nam Tô này.

Tên thẩm vấn viên đứng đầu liền cảm thấy tức giận, nhíu mày hỏi.

Quý Hồng chớp mắt, cười:

- Vậy ông cảm thấy tôi lớn lên giống Tây Thi hay là giống Dương quý phi?

“Bốp”

Liền tiếp bị Quý Hồng trêu chọc, tên thẩm vấn viên đứng đầu liền nổi giận, chỉ hần biến sắc, đột nhiên vỗ mạnh vào bàn rồi quát lên:

- Quý Hồng, tính nghiêm trọng của vụ án này thì cô cũng biết được, tôi hy vọng có có thái độ nghiêm túc, thành thành thật thật phối hợp với chúng tôi.

- Anh đẹp trai, không phải là tôi không phối hợp mà tôi cảm thấy vấn đề của ông rất cổ quái, tôi không phải là Tôn Ngộ Không nên không có được Hỏa Nhân Kim Tinh, làm sao tôi biết được Từ Mãng tiên sinh là đại ca hắc đạo đây? Chẳng lẽ trên mặt của hắn có khắc mấy chữ “Ta là đại ca xã hội đen” sao?

Quý Hồng mỉm cười hỏi lại.

- Cô....

Tên thẩm vấn viên đứng đầu tức giận đến run cả người.

- Tôi hỏi cô, rạng sáng hôm qua vào lúc 2h thì cô đã ở đâu, và đã làm gì?

Một tên thẩm vấn viên đến từ cục AQJ liền mở miệng hỏi, hần xuất thân từ đặc công cho nên liền đi thẳng vào vấn đề.

- Điều này, để tỷ tỷ nhớ lại.

Quý Hồng làm ra một bộ dạng nghiêm túc, sau đó nói:

- Tối hôm qua, tôi cũng với lão bản của tôi lên tầng 2 của quân khu Giang Lăng, về sau cũng không đi đâu cả.

- Cô xác định sao?

- Tỷ tỷ xác định cùng khẳng định, nếu không tin thì các vị có thể đến hỏi lão bản của tôi.

Quý Hồng nói xong thì làm ra bộ dạng then thùng, ánh mắt chớp chớp:

- Tối hôm qua, vốn người ta muốn câu dẫn lão bản nhưng kết quả lại thất bại, điều này đã làm hại người ta phải đau khổ suốt cả đêm, thật là suốt cả đêm nha.

“Tê”

Bên tai vang lên lời nói chết người của Quý Hồng, nhìn bộ dạng nũng nịu của Quý Hồng thì trừ tên thành viên Long Nha kia ra thì 4 gã thành viên trong tổ thẩm vấn liền cảm thấy thiếu chút nữa mà học máu, làm gì có người nào như Quý Hồng, không biết xấu hổ như vậy?

- Vậy trước tối hôm qua thì cô có từng liên hệ với Từ Mãng không?

Tên thẩm vấn viên đứng đầu lấy lại bình tĩnh, hỏi.

- Liên hệ gì? Tôi cũng không có nói chuyện làm ăn gì nữa thì vì sao phải liên hệ với hắn? Bộ dạng của hắn đẹp trai hay sao? Hoặc là nói thể lực của hắn bền bỉ hay sao?

Về mặt Quý Hồng tỏ ra kinh ngạc hỏi ngược lại, lúc này đây ngay cả tên thành viên Long Nha kia cũng là một đầu hắc tuyến.

Cuộc thẩm vấn liền dừng lại, tên thẩm vấn viên đứng đầu liền dùng ánh mắt nhìn về phía camera, ý xin chỉ thị của các vị đại lão trong phòng hội nghị.

- Honey, chẳng lẽ các vị muốn xin chỉ thị của cấp trên, dụng hình bức cung sao?

Thấy được hành động của tên thẩm vấn viên đứng đầu thì Quý Hồng mỉm cười, nói:

- Tôi khuyên các vị không nên làm như vậy bởi vì tôi đến nơi này là để hiệp trợ điều tra, chứ không phải tôi là tội phạm tình nghi lại càng không phải là tội phạm. Mặt khác, luật sư của tôi đang ngồi ở bên ngoài, nếu như tỷ tỷ đây thiếu một cọng tóc thì bọn hắn sẽ liền khởi tố các vị đây, Oh, thật sự là tôi không lừa các vị đâu.

- Haiz.. hiện giờ tỷ tỷ cũng mệt rồi, nếu như các vị cảm thấy đã hỏi xong rồi thì như vậy tôi muốn trở về ngủ, còn nếu như các vị chưa có hỏi xong mà còn muốn tiếp tục thì tôi xin nhắm mắt một lát.

Quý Hồng nói xong, duỗi lưng một cái.

Hành động cùng lời nói của Quý Hồng hoàn toàn lọt vào trong tai của mọi người trong phòng hội nghị.

- Loại nữ nhân không biết xấu hổ này, tôi đề nghị sử dụng thủ đoạn đặc thù để tiến hành thẩm vấn, nếu không nài nỉ chưa thấy quan tài sẽ chưa đổ lệ.

Trong phòng hội nghị, Dương Viễn bị hành động của Quý Hồng làm cho tức giận không nhẹ, lập tức đề nghị nói.

- Thủ đoạn đặc thù nào?

Diệp Cô Thành mặt không chút thay đổi hỏi.

”Ách...”

Dương Viễn vốn là ngẩn ra, sau đó hắn nghĩ rằng Diệp Tranh Vành đã khơi thông hết nên híp mắt, gằn từng chữ:

- Bức cung.

- Ai cho ông quyền là như vậy?

Ánh mắt Diệp Cô Thành như đao nhìn về phía Dương Viễn, mở miệng lần nữa, giọng nói lạnh như băng khiến cho người ta không rét mà run.

503. Chương 496: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế (15)

Chương 496: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (15)

Lời nói lạnh như băng của Diệp Cô Thành giống như là một trái bom tấn, làm nổ vang cả phòng hội nghị.

Trong đó, bởi vì bị ánh mắt Diệp Cô Thành nhìn vào nên Dương Viễn chỉ cảm giác được trên cổ của mình bị một thanh đao cửa vào, làm cho hắn không dám nhúc nhích.

”Bá!”

Cùng lúc đó, vẻ mặt của tất cả mọi người đều tỏ ra kinh ngạc nhìn vào Diệp Cô Thành.

Kinh ngạc sao?

Đúng vậy!

Ngoại trừ Tần Phong ra thì toàn bộ những người ở đây đều là người bên phe cánh của Diệp Thạch.

Cho nên, thân là tổ trưởng của tổ chuyên án thì Tần Phong hiểu rõ, cho dù thẩm vấn có được gì đi chăng nữa thì kết quả cũng giống nhau.

Bởi vì biết điểm này, bởi vì muốn làm dịu quan hệ với Diệp gia cho nên trước khi đến Nam Tô này thì Tần Hồng Sơn từng gặp riêng Tần Phong, hơn nữa nói cho Tần Phong nên làm những việc gì.

Lúc này, nghe được Diệp Cô Thành nói ra một câu như vậy thì không nói người của Diệp gia mà ngay cả Tần Phong cũng cả kinh không nhẹ.

Tần Phong còn như thế huống gì là người của Diệp gia?

Trong bọn họ, trừ Trứu cục trưởng ra thì những người khác cũng không biết thân phận của Diệp Cô Thành. Nhưng mà.

Bọn hắn cũng không dám mở miệng ra nói lại Diệp Cô Thành.

Trong đó, kinh ngạc nhất chính là Trứu cục trưởng cùng Diệp Tranh Vành.

Trứu cục trưởng chẳng những là người của Diệp gia, hơn nữa bởi vì công tác mà cũng đã gặp qua, tiếp xúc với Diệp Cô Thành nên biết được thân phận của Diệp Cô Thành, đồng thời cũng biết được Diệp Cô Thành chính là một thành viên của Diệp gia.

Bởi vì biết tất cả chuyện này, cho nên cách nhìn của hắn và Diệp Tranh Vành đều giống nhau. Đều cho rằng Diệp Cô Thành đến đây là bởi vì Diệp Thạch, mục đích chính là muốn đề phòng Bùi Đông Lai chó cùng rút giậu.

Mà giờ phút này, nghe được Diệp Cô Thành nói như thế thì Trứu cục trưởng liền phủ định suy đoán này, nếu như Diệp Cô Thành được Diệp Thạch phái tới đây thì hắn sẽ không nói ra câu nói như vậy.

Trứu cục trưởng còn có thể hiểu được điểm này, Diệp Tranh Vành tự nhiên cũng hiểu được.

Khi hắn nghe được giọng nói lạnh như băng, quả trách của Diệp Cô Thành đối với Dương Viễn, gián tiếp giúp đỡ Quý Hồng thì hắn hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề.

Đúng vậy...

Hắn là có loại cảm giác này!

Tuy hắn biết Diệp Cô Thành một lòng vì nước, công bằng chính trực, địa vị ở Diệp gia cũng rất đặc thù, cho dù là Diệp Thạch cũng không có thể sai khiến được Diệp Cô Thành, nhưng mà ở Diệp Tranh Vành xem ra, thân là nhân vật đầu lĩnh đời thứ tư của Diệp gia, hắn thiếu chút nữa bị Bùi Đông Lai thủ tiêu a.

Dưới một loại tình hình như vậy, hắn cảm thấy được Diệp Cô Thành cho dù tiếp tục công chính vô tư, cũng không nên giúp đỡ Quý Hồng mà cần phải giúp hắn lấy lại công đạo a.

Thúc thúc đây là muốn làm gì?

Trong lúc nhất thời, Diệp Tranh Vành mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt tỏ ra nghi ngờ.

Cùng lúc đó, mắt thấy Diệp Cô Thành nhìn sang nơi khác thì Dương Viễn âm thầm thở ra, sắc mặt có chút khó coi nhìn sang Diệp Tranh Vành thì thấy được vẻ kinh ngạc của Diệp Tranh Vành, sau đó hắn do dự một chút rồi nói:

- Thật xin lỗi đồng chí Thiếu Tướng, là do tôi quá nóng lòng.

Diệp Cô Thành không rãnh mà để ý đến.

- Đồng chí Thiếu Tướng, ông thân là người xuất thân ở bộ đội thần bí, ở phương viện thẩm vấn thì không có kinh nghiệm như những đồng chí khác, nếu không thì người của ông hãy ra mặt thẩm vấn, để những nhân viên khác phối hợp, ông cảm thấy thế nào?

Bởi vì không đoán ra được tâm tư của Diệp Cô Thành nên Tần Phong đành phải mở miệng dò xét.

Mặt Diệp Cô Thành không chút thay đổi, nói:

- Đúng như lời của cô ta, cô ta đến đây chỉ là để hiệp trợ chúng ta phá án, cô ta không phải là người tình nghi, lại càng không là tội phạm. Nếu chúng ta không có chứng cứ chứng minh có ta có quan hệ với vụ án này thì cho dù cô ta không nói gì thì dựa vào quy định của pháp luật thì sau 24 tiếng nữa, chúng ta nhất định phải thả nàng rời đi.

- Thông qua đoạn thẩm vấn ngắn vừa rồi, thì nói như vậy các vị đã nhìn ra được, nếu như cô ta không muốn mở miệng nói thì người của tôi cũng vô kế khả thi.

Diệp Cô Thành lại bổ sung nói:

- Còn về phần bức cung thì tôi khuyên các vị nên vứt bỏ ý tưởng ngu xuẩn này. Đây là hành động trái pháp luật, hơn nữa dựa vào thân phận của 2 người bọn họ thì nếu các vị dám làm như vậy thì tôi cam đoan ngày mai các vị sẽ vì thế mà bị trả giá. Tập đoàn Đông Hải chính là tập đoàn lớn thứ 3 của quốc nội, hơn nữa Bùi Đông Lai còn kiêm nhiệm chức vụ đội phó của đại đội đặc chủng Đảng Lòng, các vị dám dùng hình bức cung hấn chính là đang gây hấn với cả quân đội, trách nhiệm này, ai trong số các vị có thể gánh chịu được?

Nói xong, ánh mắt của Diệp Cô Thành liền quét quanh, phàm là người nào bị ánh mắt của Diệp Cô Thành nhìn vào thì đều không dám nhìn thẳng vào hấn, điều này cũng gián tiếp cho thấy không ai có thể gánh nổi trách nhiệm này.

- Lấy mạng lưới tình báo của thúc thúc, thì cho dù người đoán không được chuyện tối qua là do Bùi Đông Lai nhưng mà cũng có thể đoán ra được một số manh mối, người không có đạo lý làm như vậy a?

Lại nghe được Diệp Cô Thành nói những lời như vậy thì Diệp Tranh Vành có thể xác định lần này Diệp Cô Thành đến đây không phải là để giúp hấn, bất quá hấn cũng vô cùng nghi hoặc, nghi hoặc mục đích đến đây lần này của Diệp Cô Thành. Hấn thể tin được, cũng không thể chấp nhận Diệp Cô Thành lấy tay bắt cả” a, tiến đến trợ giúp Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng!

Không riêng gì Diệp Tranh Vành tò mò mục đích đến đây của Diệp Cô Thành mà đám người Tần Phong cũng tỏ ra tò mò.

- Lần này tôi đến đây là làm theo mệnh lệnh của cấp trên, nhiệm vụ chủ yếu không phải là vì phá án, mà làm đảm bảo chắc chắn các vị ở đây sẽ tra hỏi một cách hợp pháp đối với đội phó của đại đội đặc chủng Đảng Long là Bùi Đông Lai.

Sau đó, không đợi mọi người suy nghĩ hết thì Diệp Cô Thành liền nói rõ mục đích đến đây.

Thì ra là thế!

Trong lúc nhất thời, mọi người tỉnh ngộ, hơn phân nửa là bởi vì Trần Quốc Đào muốn bảo vệ Bùi Đông Lai cho nên đem chuyện này báo lại cho cấp trên.

- Đồng chí Thiếu Tướng, nếu đúng như vậy thì dựa vào nội dung của hội nghị thì vụ án lần này phải cần phải công chính, công khai, công bằng, tuyệt đối không được dùng hình bức cung.

Trầm mặc một chút, thân là tổ trưởng tổ chuyên án thì Tần Phong lại mở miệng, sau đó cầm lấy bộ đàm rồi nói:

- Tạm thời không cần thẩm vấn Quý Hồng nữa, hãy thẩm vấn Bùi Đông Lai.

Trong phòng thẩm vấn, tuy rằng đối với hành vi hung hăng càn quấy của Quý Hồng thì khiến cho đám người kia vô cùng căm tức, nhưng mà sau khi nghe được mệnh lệnh của Tần Phong thì bọn hấn cũng không nói gì nữa mà liền đứng dậy, đi đến một gian phòng thẩm vấn khác.

Trong một phòng thẩm vấn khác, Bùi Đông Lai ngồi ở trên ghế, mắt nhắm lại, hơi thở từ từ mà có quy luật.

Ấn?

Thông qua màn hình, thấy được hành động của Bùi Đông Lai thì sắc mặt Diệp Cô Thành liền biến đổi.

Một tia kinh ngạc liền xuất hiện trên khuôn mặt của Diệp Cô Thành.

Kinh ngạc là bởi vì hấn nhìn ra lúc này đây Bùi Đông Lai đang luyện tập thổ tức!

- Bùi Đông Lai.

Bước vào phòng thẩm vấn thấy Bùi Đông Lai đang nhắm mắt, giống như là đang ngủ thì đám người thẩm vấn liền nhú mày, sau đó tên thẩm vấn viên đến từ cục GA liền mở miệng.

Bùi Đông Lai từ từ mở mắt, sắc mặt tỏ ra bình tĩnh nhìn vào 5 người kia, mặc dù là thấy được có thành viên của Long Nha nhưng mà vẻ mặt của hắn cũng không chút thay đổi.

- Vào lúc 2h sáng tối qua thì cậu đang ở đâu và làm cái gì?

Tên thẩm vấn viên đứng đầu liền mở miệng hỏi, vấn đề cũng giống như lúc hỏi Quý Hồng. Như vậy chỉ cần Bùi Đông Lai khai khác với Quý Hồng thì hắn có thể bắt được điểm này.

Trong phòng hội nghị, Diệp Cô Thành nghe được tên thẩm vấn viên đứng đầu thì liền lắc đầu, hắn tình nguyện tin thế giới này có quỷ cũng không tin tên thẩm vấn viên này có thể hỏi được gì từ miệng của Bùi Đông Lai.

Dù sao, người thanh niên kia từng không có sự ủng hộ của Bùi Vũ Phu cũng đã nhấc lên gió tanh mưa máu ở hắc đạo Nam Phương, hơn nữa còn không lưu lại nhược điểm gì. Trong lần Đại Bại Vô của cả nước thì hắn dùng phương thức Linh Vong để tiêu diệt cả tiểu đội dự bị Long Nha. Trong trận quyết đấu với người được xưng là thiên tài võ học của NB, thì hắn đã bước vào trạng thái “ Nhập Thần ” cảnh giới mà những võ giả luôn ước mơ, cuối cùng xoay chuyển căn khôn, giết chết đối thủ.

Hắn không thể tưởng tượng được một thanh niên chưa đến 20 tuổi có thể làm ra những chuyện này, hắn không tin rằng tố chất tâm lý của người thanh niên này lại mạnh đến mức nào có thể làm ra được những chuyện đó. Nhưng mà hắn tin được, cho dù hắn ra mặt cũng không thể lấy được tin tức hữu dụng từ trong miệng của người thanh niên đó.

Giống như suy đoán của Diệp Cô Thành, đám người kia không thể nào thu được một tin tức hữu dụng từ trong miệng của Bùi Đông Lai.

- Nếu chúng ta không thể từ trong miệng Bùi Đông Lai và Quý Hồng thu được tin tức hữu dụng thì kế tiếp chúng ta chỉ có thể thay đổi sách lược cùng với phương châm rồi.

Sau khi 5 tên thẩm vấn viên rời khỏi phòng thẩm vấn thì Tần Phong nhíu mày, nói:

- Mọi người ăn cơm trước đi đã, sau khi cơm nước xong thì chúng ta sẽ nghiên cứu kế tiếp nên làm cái gì.

- Các vị lãnh đạo hãy nghỉ ngơi một chút, tôi sẽ kêu người chuẩn bị cơm cho mọi người.

Nghe được Tần Phong nói như vậy thì Diệp Tranh Vành liền xung phong đứng lên nhận việc.

Thấy hành động của Diệp Tranh Vành thì mọi người đều biết Diệp Tranh Vành muốn mượn cơ hội để gọi điện.

- Được.

Tần Phong gật đầu, đồng ý Diệp Tranh Vành rời đi.

Diệp Tranh Vành thấy vậy thì lập tức bước ra, lúc đi đường thì ánh mắt của hắn nhìn về phía Diệp Cô Thành, dường như muốn nhắc nhở Diệp Cô Thành đi ra cùng hắn.

Bởi vì hắn biết, nếu như không có Diệp Cô Thành nhúng tay vào chuyện này thì cho dù Bùi Đông Lai và Quý Hồng có cố gắng đi thế nào chăng nữa thì hắn cũng có thủ đoạn để cạy miệng Bùi Đông Lai và Quý Hồng.

Thậm chí, cho dù Bùi Đông Lai và Quý Hồng không nói cái gì thì hắn cũng có thể buộc tội 2 người.

Không có phản ứng.

Diệp Cô Thành hoàn toàn không thèm nhìn Diệp Tranh Vành.

Diệp Tranh Vành biến sắc, cắn chặt răng, âm thầm quyết định sau khi rời khỏi đây sẽ liên hệ Diệp Thạch, để Diệp Thạch ra mặt, gây áp lực cho Diệp Cô Thành.

Nhưng mà.

Không đợi Diệp Tranh Vành đi ra phòng hội nghị, một tiếng “ Báo cáo ” liền vang lên ở bên ngoài.

- Vào đi.

“Két”

Tần Phong vừa dứt lời thì cánh cửa liền mở ra, cánh cửa thiếu chút nữa là đập vào tường.

Ân?

Thấy được một màn như vậy thì Dương Viễn liền nhủ mày, vẻ mặt có chút bất mãn, hắn muốn nhìn xem thử rốt cuộc là ai mà trước mặt lãnh đạo lại làm mất mặt của hắn.

- Các...các vị lãnh đạo, không tốt rồi.

Đi vào cửa là một tên cảnh sát, khuôn mặt của hắn lộ ra vẻ khẩn trương:

- Trên mặt đột nhiên xuất hiện những đoạn những đoạn này đều có liên quan đến Dương thư ký vào Diệp thị trưởng, mọi người hãy nhìn lên màn hình.

”Bá!”

Nghe được tên cảnh sát này nói như vậy thì tất cả mọi người liền biến sắc, trong đó Diệp Tranh Vành trực tiếp cả kinh dừng bước.

- Những đoạn này đều có quan hệ đến vụ án ở hội sở Đường Hối, hơn nữa còn có những bài vạch trần Dương thư ký và Diệp thị trưởng....

- Cái gì?

Lúc này, không đợi tên cảnh sát kia nói hết thì Dương Viễn liền cả kinh mà đứng dậy, mà Diệp Tranh Vành thì đoán được cái gì, sợ tới mức mặt không có chút máu.

504. Chương 497: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế (16)

Chương 497: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (16)

Trong phòng hội nghị, Dương Viễn cùng Diệp Tranh Vành đã trở về chỗ ngồi của mình, mặc dù bọn hắn cố gắng điều chỉnh tâm tình nhưng mà trong lòng lại hiện ra vài phần khẩn trương, thậm chí hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Bọn hắn cùng đám người Diệp Cô Thành liền hướng mắt nhìn về phía màn hình lớn trong phòng hội nghị.

Rất nhanh, trên màn hình liền xuất hiện một tiêu đề bắt mắt: Tin tức chân thật về vụ án sống mái giữa các hắc bang ở Giang Lăng.

Trong khi cả nước đang tiến hành hành động “ Tảo Hắc” thì tại sao ở Giang Lăng lại xảy ra một vụ án nghiêm trọng như thế?

Rốt cuộc vụ án này đã cất dấu những tin tức gì?

Sau đây, mời mọi người xem.

Nhân vật quan trọng của giới hắc đạo Giang Lăng, thậm chí là của cả Nam Tô. Từ sau khi đại ca hắc đạo ở Nam Tô là Dương Sách chết đi thì thân là người bên cạnh đắc lực của Dương Sách là Từ Mãng liền trở thành đại ca hắc đạo mới ở Nam Tô....

Thấy một màn như vậy thì Dương Viễn liền nhìn sang Tần Phong, ánh mắt tỏ ra cầu khẩn, bởi vì hắn đã nhìn ra tính nghiêm trọng của vụ việc. Cho nên hắn liền muốn Tần Phong để người dùng tốc độ nhanh nhất để xóa đi những tin tức kia.

- Được.

Tần Phong hơi trầm ngâm, cuối cùng liền gật đầu đáp ứng thỉnh cầu của Dương Viễn. Tạm thời không nói đến mục đích đến Giang Lăng lần này của Tần Phong hắn, nhưng mà hắn biết nếu như không xóa hết những dòng chữ kia thì hậu sẽ trở nên vô cùng khó lường.

Ngay khi Tần Phong gật đầu đáp ứng thì tất cả mọi người đều nhìn sang Diệp Tranh Vành.

- Các vị lãnh đạo, tôi đi đặt cơm.

Thấy được mọi người đang nhìn về phía mình thì Diệp Tranh Vành cố gắng điều chỉnh tâm tình rồi mở miệng.

Nói xong, hắn không đợi Tần Phong gật đầu đáp ứng liền đứng dậy, bước về phía cửa phòng hội nghị.

Thấy một màn như vậy thì tất cả mọi người đều rõ ràng, mặc kệ hung thủ là ai, chỉ cần nhìn vào tin tức kia thì cũng biết được đó chính là động thái nhắm vào Diệp Tranh Vành và Dương Viễn, đem 2 người bọn họ đẩy về phía vách núi, về sau Diệp Tranh Vành chỉ có thể gọi điện hướng về phía Diệp gia để cầu cứu.

Đối với cái này thì Diệp Tranh Vành cũng hiểu rõ.

Giờ phút này, mặc dù hắn vô cùng tức giận đối với thủ đoạn vu oan giá họa của Bùi Đông Lai nhưng mà hắn cũng biết, việc trước mắt cần phải mời Diệp Thạch ra mặt tập áo lực, để những ngành có liên quan dùng tốc độ nhanh nhất để xóa bỏ những bài này, đồng thời liền dùng đối trắng thay đổi, phủ nhận tính chân thật của vụ việc này.

....

Tây Sơn, Yên Kinh, trong biệt thự số 1.

Tiêu Gia Lão Thái gia đang ngồi ở trên ghế thái sư, một bên hưởng thụ đắm bóp của Tiêu Nam, một bên áp mắt khép hờ, vẻ mặt tỏ ra thích ý.

- Nam nha đầu, như thế nào mà hôm nay cháu lại rảnh rỗi đến tìm gặp lão đầu tử này?

Sau một lúc thì Tiêu gia lão thái gia mở mắt, hỏi.

Tay của Tiêu Nam liền ngừng lại, đi đến trước mặt Tiêu gia lão thái gia rồi giãi chân, nói:

- Lão thái gia, không phải Tiêu Nam đến đây để kiểm tra thân thể cho người sao?

- Cháu, nha đầu này, còn nói xằng nói bậy nữa, ngay cả đạo lý của thầy thuốc cũng không hiểu sao?

Tiêu gia lão thái gia gõ nhẹ vào đầu của Tiêu Nam một cái.

- Lão thái gia, cháu biết đạo lý này nhưng mà kiểm tra thân thể không tính từ...

Tiêu Nam cười cười, sau đó hữu ý vô ý nói:

- Lão thái gia, cháu vừa mới nghe một câu chuyện lý thú, người có muốn nghe không?

- Chuyện gì? Nói nghe một chút.

Tiêu gia lão thái gia bị Tiêu Nam khơi gợi lòng hiếu kỳ.

- Lão thái gia, người còn nhớ Bùi Đông Lai không? Người thanh niên đã đoạt 3 chức quán quân của Đại Bể Võ trong cả nước, sau đó lại đoạt đi Tần Đông Tuyệt ngay tại khách sạn Yên Kinh đó.

Tiêu Nam hỏi.

Tiêu gia lão thái gia nghe vậy thì nụ cười trên mặt hơi cứng ngắc, nhíu mày hỏi:

- Hắn làm sao?

- Đường như lão thái gia chú ý đến Bùi Đông Lai hơn so với tưởng tượng của cháu a...

Tiêu Nam trầm nghĩ một câu ở trong lòng, sau đó giận dữ mà nói:

- Ngày hôm qua ở Giang Lăng đã xảy ra một vụ án sống mái giữa hắc đạo, một tòa hội sở liền bị nổ tung. Sáng sớm hôm nay, Diệp Thạch đã tổ chức một cuộc hội nghị khẩn cấp, thành lập tổ chuyên án, tổ chuyên án liền đi tới Giang Lăng, mà Bùi Đông Lai cũng bị cảnh sát mang đi.

- Là hắn làm sao?

Tiêu gia lão thái gia liền cả kinh, trong thư phòng của hắn có tất cả những tài liệu liên quan đến cha con Bùi gia, đối với Bùi Đông Lai thì hắn rõ như lòng bàn tay.

- Tính cho đến trước mắt thì không có bất cứ chứng cứ gì chứng minh là hắn làm, ngược lại theo cháu được biết thì Trần Quốc Đào gia gia đã tự mình ra mặt làm chứng cho hắn, nói rằng tối hôm qua hắn ở quân khu Giang Lăng, vẫn không có rời khỏi nơi đó.

Tiêu Nam nói tới đây liền cố ý dừng lại một chút, lại nói:

- Mặt khác, lúc này trên mạng xuất hiện 3 cùng với 2 bài có liên quan đến tin tức của vụ án, nói là vụ án lần này có liên quan đến Phó thư ký tỉnh ủy Nam Tô là Dương Viễn cùng Phó thị trưởng thường vụ Diệp Tranh Vành, tình huống cụ thể thì Tiêu Nam cũng không rõ, nếu lão thái gia có hứng thú thì có thể đi hỏi ông nội.

“Bá”

Tiêu gia lão thái gia liền đứng lên, trên mặt liền xuất hiện vẻ nghiêm túc.

- Rốt cuộc là vụ án ở Giang Lăng đã xảy ra chuyện gì?

2’ sau, Tiêu gia lão thái gia được Tiêu Nam đỡ đi đến thư phòng, trực tiếp bấm số của Tiêu Nguyên Thanh, nói thẳng:

- Theo ta được biết thì Quốc Đào tự mình làm chứng cho Bùi Đông Lai nói rằng từ tối qua đến giờ Bùi Đông Lai vẫn chưa rời quân khu nửa bước nhưng mà Bùi Đông Lai lại bị cảnh sát mang đi, mà vốn vụ án này lại có quan hệ đến 2 tên bại hoại, mà càng buồn cười hơn 2 tên đó lại là thành viên của tổ chuyên án.

- Bùi Đông Lai chỉ bị cảnh sát mang đi để hiệp trợ điều tra.

Dường như đã nhận ra Tiêu gia lão thái gia tức giận, Tiêu Nguyên Thanh vội vàng cung kính:

- Con đã để Diệp Cô Thành mang người đến Giang Lăng, gia nhập vào tổ chuyên án.

- Vậy những thứ trên mạng kia là gì?

Tiêu gia lão thái gia lại hỏi.

- Những cái đó là do người ta cố ý đưa lên, tính thật giả vẫn còn đang điều tra.

Giọng nói Tiêu Nguyên Thanh tỏ ra phức tạp trả lời một câu.

- Điều tra sao? Tuy rằng lão tử không hiểu về máy tính nhưng mà lão tử cũng biết lấy năng lực của đặc công thì muốn xác định tính chân thật của cái này cũng rất dễ dàng.

Tinh quang trong mắt Tiêu gia lão thái gia lóe lên, giọng nói có chút căm tức:

- Rốt cuộc là thật hay giả?

- Thật.

Tiêu Nguyên Thanh hơi do dự, cuối cùng cũng trả lời.

“Bá”

Tiêu gia lão thái gia liền cúp điện thoại, sau đó liền gọi một số điện thoại khác.

- Lão thủ trưởng, có dặn dò gì?

Điện thoại được chuyển, đầu bên kia điện thoại, một vị đại lão thân đã đứng trên đỉnh quyền lực liền có chút kinh ngạc, sau đó tỏ ra thoải mái mà cười hỏi.

- Dặn dò thì không dám, ta chỉ có một yêu cầu nho nhỏ, xin XX hãy an bài cho ta một chiếc máy bay, ta muốn đến quân khu Giang Lăng một chuyến.

Tiêu gia lão thái gia trầm giọng nói.

- Được.

Đầu bên kia điện thoại, trong lòng vị đại lão kia vừa động, nháy mắt đoán được cái gì nhưng mà cũng không dám từ chối mà liền đáp ứng.

1 tiếng sau.

Vị lão nhân, người chỉ cần dặm chân một phát là có thể khiến cả nước cộng hòa phải lắng lắng, lần đầu tiên sau 20 năm rời kinh thành xuôi Nam, khiếp sợ vua dân.

505. Chương 498: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế (17)

Chương 498: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (17)

Mặt trời chiều ngã về tây, hoàng hôn buông xuống, dòng xe trên những con đường Giang Lăng bỗng nhiên tăng lên, từng chiếc xe giống như là một dãy hàng rào, liếc mắt một cái trông không thấy điểm cuối.

Lúc này đây, bởi vì vụ án tại hội sở Đường Hối còn chưa kết thúc nên những người phụ trách phá án vẫn còn ở lại phòng hội nghị.

So với buổi sáng mà nói thì buổi hội nghị lúc này có vẻ ngưng trọng, bởi vì có 2 chuyện cần bàn.

Thứ nhất là trên mạng đã bắt đầu có những đoạn Video và những bài post.

Mặc dù đã để cảnh sát mạng cắt hết những đoạn video và những bài post kia nhưng mà tốc độ cắt bỏ không nhanh bằng tốc độ truyền bá, nên rơi vào đường cùng, các cảnh sát mạng của Giang Lăng chỉ có thể nhờ cậy quân đội, cuối cùng dưới sự giúp đỡ của các cơ quan chức năng trong quân đội thì cũng đã dẹp bỏ được những đoạn video và những bài post kia.

Tuy rằng những đoạn video và những bài post trên mạng đã bị cắt bỏ nhưng mà những người tham gia trên mạng lại không giảm, ngược lại còn tăng thêm. Nội dung chủ yếu của những cuộc bàn tán trên mạng là rút cuộc vụ án thanh toán giữa các hắc bang ở Giang Lăng có cất dấu âm mưu nào? Như thế nào mà phó thư ký tỉnh ủy Giang Lăng là Dương Viễn, cùng với phó thị trưởng thường vụ là Diệp Tranh Vành lại bị cuốn vào trong vụ án này? Rốt cuộc 2 người bọn họ sắm vai gì trong vụ án này? Vì cái gì mà những đoạn video, những bài post kia lại bị cắt bỏ?

Bởi vì trong cuộc họp thì Diệp Thạch đã nói rằng vụ án ở Giang Lăng này cần phải xử lý nghiêm khắc, tuân thủ nguyên tắc công bằng, công chính, công khai, cộng thêm vào tỉnh ủy Nam Tô cũng đã thông báo nội dung này cho người dân biết, cũng chính bởi vì nguyên nhân này mà sau khi những đoạn video những bài post kia được đăng lên mạng, sau đó bị cắt bỏ thì điều này chẳng khác gì là tự đánh vào mặt, vi phạm nguyên tắc công khai.

Ngay cả như thế, bởi vì Diệp Tranh Vành và Dương Viễn cầu xin, thêm nữa là những chỉ thị có hiệu của mặt trên, nên trải qua cuộc thảo luận trong buổi hội nghị, trừ Diệp Cô Thành còn chưa phát biểu ý kiến thì những người khác đều nhất trí cấm những anh hùng bàn phím bàn luận đến vấn đề này, hơn nữa những bài chém gió kia cũng sẽ bị xóa bỏ.

Nhưng mà.

Không đợi cái này kế hoạch thực hiện, một chuyện tình linh liên xảy ra, đã khiến cho tổ chuyên án bỏ đi cái kế hoạch này.

Tiêu Gia Lão Thái gia xuôi nam, đến quân khu Giang Lăng.

Người trong quan trường đều có tính nhạy cảm với chính trị.

Ở bọn hắn xem ra, hơn 20 năm Tiêu gia lão thái gia chưa từng bao giờ rời khỏi Yên Kinh, đột nhiên lúc này xuôi Nam, điều này đã đại biểu cho một tin tức. Lúc trước Tiêu gia lão thái gia cũng đã hiện thân ở khách sạn Yên Kinh, tự mình chủ trì đính hôn cho Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết, hiện giờ trong lúc quan trọng này thì Tiêu gia lão thái gia lại xuôi Nam, mục đích không cần nói cũng biết.

- Chư vị, tính cho đến trước mắt thì 2 người Bùi Đông Lai và Quý Hồng lại tỏ vẻ không có bất cứ quan hệ gì với Từ Mãng, nhân vật chính trong vụ án này, đối với vụ án xảy ra thì 2 người bọn họ cũng tỏ ra không biết chút gì.

Thân là tổ trưởng tổ chuyên án, Tần Phong là người đầu tiên mở miệng, nói:

- Ngoài ra, bởi vì có đồng chính Trần Quốc Đào ở quân Khu XXX làm chứng cho 2 người, nói rằng cả đêm đó 2 người không rời khỏi quân khu XXX, hơn nữa đoàn luật sư của tập đoàn Đông Hải cũng đưa ra yêu cầu, bắt chúng ta phải thả người. Cá nhân tôi cho rằng nên thả 2 người này ra trước, nếu cần thì có thể gọi 2 người đến để hiệp trợ điều tra thêm, chứ vị thấy thế nào?

Ân?

Những thành viên của tổ chuyên án cũng không phải là kẻ ngốc, bọn hắn liền nhận ra được ám hiệu trong lời nói của Tần Phong. Tiêu gia lão thái xa đã phóng tín hiệu, điều này đã làm cho Tần Phong cảm thấy áp lực, đồng thời cũng làm cho Tần Phong chuyển thái độ đối với chuyện này.

Hiểu được tất cả chuyện này thì tất cả những thành viên trong tổ chuyên án đều dùng ánh mắt để trao đổi với nhau.

- Tôi đồng ý đề nghị của Tần bộ trưởng.

Im lặng trong phòng hội nghị, vang lên giọng nói của Diệp Cô Thành, hắn là người thứ nhất tỏ thái độ ủng hộ Tần Phong.

”Bá!”

Diệp Tranh Vành thấy Diệp Cô Thành lại là người thứ nhất tỏ thái độ thì sắc mặt liền biến đổi, hắn mang theo vài phần tức giận nhìn về phía Diệp Cô Thành, cảm giác kia giống như muốn hỏi Diệp Cô Thành: Vì sao phải đối xử với cháu như vậy?

- Tôi đồng ý.

- Tôi cũng đồng ý.

...

Diệp Cô Thành là người đầu tiên tỏ rõ thái độ, thấy vậy thì những thành viên trong tổ chuyên án liền đồng ý, nhân số rất nhanh đã vượt qua một nửa, cuối cùng chỉ còn lại 2 vị đại lão của phe phái Diệp gia không tỏ thái độ. Bọn hắn rất rõ ràng, khi những đoạn video những bài post kia được lan tràn trên mạng, đột nhiên Tiêu gia lão thái gia lại xuôi Nam, điều này đã làm cho cục thế xoay chuyển, thế cục đối với Dương Viễn và Diệp Tranh Vành đã trở nên bất lợi.

Đứng trước tình hình như thế thì bọn hắn chỉ có thể bo bo giữ mình.

- Nếu mọi người không có ý kiến nào khác thì đợi sau khi hội nghị kết thúc thì chúng ta sẽ thả 2 người Bùi Đông Lai và Quý Hồng ra.

Mất thấy mọi người tỏ thái độ, Tần Phong đánh nhịp làm ra quyết định.

- Tính đến trước mắt thì những nghị luận về vụ án này trên mạng ngày càng xuất hiện nhiều, rất có thể không áp chế được, nếu như chúng ta không tổ chức họp báo để thông báo thì chỉ sợ hậu quả không thể đoán trước được.

Vài giây đồng hồ sau, Tần Phong lại nói:

- Cá nhân tôi cho rằng chúng ta nên tổ chức một cuộc họp báo rồi thông báo những gì có liên quan đến vụ án này cho người dân biết, còn về phần nội dung của thông báo thì đây chính là điều mà chúng ta cần thảo luận trong cuộc họp này, sau đây, mời chư vị nói ra cách nhìn của mình.

Im lặng.

Tần Phong vừa nói xong thì cả phòng hội nghị to như thế bỗng trở nên yên tĩnh trở lại.

Bởi vì tất cả mọi người đều hiểu cái gọi là thông báo chính là giải thích quan hệ của Dương Viễn, Diệp Tranh Vành đối với vụ án này.

Lúc trước, tất cả mọi người cho rằng sau khi Diệp Tranh Vành ra mặt cầu cứu thì mặt trên sẽ cho ra chỉ thị, mà hiện giờ bởi vì Tiêu gia lão thái gia đã xuôi Nam nên đã hình thành giám sát và uy hiếp, làm cho mặt trên đến bây giờ cũng chưa đưa ra chỉ thị gì.

Dưới tình hình như vậy, ai lại dám đề nghị đổi trắng thay đen?

Không ai dám phủ nhận tính chân thật của những đoạn video và những bài post trên mạng kia.

Mà 2 người Dương Viễn và Diệp Tranh Vành lại có quan hệ không bình thường với Nạp Lan Ngũ Khải, 2 người bọn hắn đã bị cuốn vào vụ án này, vả lại trong hồ sơ còn phát hiện lúc đó Diệp Tranh Vành đã đích thân đến hiện trường.

- Tôi cho rằng những đoạn video và những bài post trên mạng là do chính hung thủ cố tình đăng lên, cố ý quấy nhiễu tầm mắt chúng ta, đục nước béo cò.

Lúc này đây, Diệp Tranh Vành liền mở miệng nói trước, vẻ mặt của hắn âm trầm đáng sợ, trong ánh mắt hiện lên lửa giận, cảm giác kia giống như là một ngọn núi lửa, lúc nào cũng có thể bùng nổ.

- Tôi đồng ý quan điểm của Diệp thị trưởng.

Lúc này đây, Dương Viễn và Diệp Tranh Vành đang ở cùng một thuyền, thấy Diệp Tranh Vành mở miệng thì hắn liền ủng hộ.

Mất thấy Diệp Tranh Vành và Dương Viễn tỏ thái độ thì trừ Diệp Cô Thành ra thì toàn bộ những thành viên trong tổ chuyên án liền nhìn về phía 2 người, cũng là không có tỏ thái độ.

Hiển nhiên bọn hắn cũng biết lấy tình thế bây giờ thì cần phải làm ra thông báo như vậy, căn bản không thể làm khác. Điều này đã làm ngược lại chỉ thị “Xử lý nghiêm khắc công bằng” và nguyên tắc công bằng, công chính, công khai của Diệp Thạch.

Càng quan trọng hơn đó chính là đánh vào mặt của Tiêu gia lão thái gia.

Động thủ trên đầu thái tử---muốn chết!

“Két”

Sau đó, không đợi mọi người tỏ thái độ thì cửa phòng hội nghị đột nhiên bị mở ra.

”Bá!”

Thình lình xảy ra tiếng cửa mở, lập tức hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người trong phòng hội nghị.

Ngay sau đó.

Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, vị đại lão được xưng là Diêm vương gia trong cơ chế, mang theo những thành viên ngành chủ quản đi vào phòng hội nghị.

Thấy được vị đại lão kia xuất hiện thì trừ Diệp Cô Thành ra thì toàn bộ mọi người đều tỏ ra khiếp sợ, mà 2 người Diệp Tranh Vành cùng Dương Viễn lại ý thức được cái gì, đồng tử liền mở to ra, trong ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi.

“Rầm”

Rất nhanh, cả phòng hội nghị liền trở nên hỗn loạn, trừ Diệp Cô Thành ra thì những người khác đều đứng dậy.

“Bá!”

Bởi vì quá mức kinh hoàng cho nên lúc đứng dậy thì Dương Viễn đã làm cho chiếc ghế ngã xuống đất. Có thể thấy khuôn mặt lúc này của Dương Viễn trở nên trắng bệch, 2 chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã xuống đất.

So với Dương Viễn mà nói thì có lẽ là có ngọn núi lớn của Diệp gia nên trong lòng Diệp Tranh Vành cũng hơi bình tĩnh, bất quá cả người của hắn cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào vị Diêm vương gia kia, trong lòng không ngừng mà phủ định nói:

- Bọn hắn tuyệt đối không có khả năng hướng về phía ta mà tới!

Không có khả năng?

Ngay sau đó.

Ánh mắt của vị Diêm vương gia kia giống như đao nhìn về phía 2 người Diệp Tranh Vành và Dương Viễn, trầm giọng nói:

- Dựa vào những chứng cứ chúng tôi thu được thì đồng chí Diệp Tranh Vành và đồng chí Dương Viễn đã có những hành vi vi phạm pháp kỷ, mời 2 đồng chí đi theo chúng tôi một chuyến để hiệp trợ điều tra.

”Phù phù!”

Bên tai vang lên lời tuyên án của Diêm vương gia, 2 chân Dương Viễn mềm nhũn, trước mắt tối sầm, trực tiếp sợ tới mức xụi lơ ở trên mặt đất.

- Tại sao lại như vậy? Ta là nhân vật đầu lĩnh đời thứ tư của Diệp gia, là người thừa kế tương lai của Diệp gia, là hy vọng trong tương lai của Diệp gia, làm sao ông nội lại không giữ ta?

Mà Diệp Tranh Vành còn lại là trừng to mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Diêm vương gia, điên cuồng mà lắc đầu, trong lòng không dứt hò hét.

Dường...Dường như giờ phút này hẳn không tin những gì hiện ra trước mắt là sự thật.

- Mang đi.

Vị Diêm vương gia kia lại mở miệng, lời của hắn giống như một quyền, đánh vào nội tâm của Diệp Tranh Vành, trực tiếp làm cho phần hoài nghi của Diệp Tranh Vành trở thành cát bụi.

Tuân theo quy tắc, gậy ông đập lưng ông...

Bùi Đông Lai ngồi trên bàn, làm nhà cái.

506. Chương 499: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế (19)

Chương 499: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (18)

Sau đó, dưới cái nhìn hoảng sợ và bất an của đám người Tần Phong thì 2 người Dương Viễn và Diệp Tranh Vành trước sau bị người áp ra phòng hội nghị.

- Mọi người cứ tiếp tục buổi hội nghị.

Mắt thấy Dương Viễn cùng Diệp Tranh Vành bị mang đi thì vị mặt của Diêm Vương gia kia không chút thay đổi mà giải thích một câu, sau đó không đợi mọi người đáp lời liền cùng thuộc hạ của mình rời khỏi.

”Hô... Hô...”

Nhìn bóng lưng vị Diêm vương gia kia rời đi khỏi phòng hội nghị thì trừ Diệp Cô Thành ra thì những người khác đều thở phào một hơi, trong đó không ít người bởi vì kinh sợ quá độ, trên đầu mồ hôi lạnh đầm đìa, phía sau lưng quần áo cũng hoàn toàn bị mồ hôi lạnh làm cho ướt sũng.

“Reng...Reng”

Sau đó, không đợi đám người Tần Phong lấy lại tinh thần thì chiếc điện thoại duy nhất trong phòng hội nghị bỗng nhiên đổ chuông, tiếng chuông giống như là một tiếng nguyên rủa, tràn ngập cả phòng hội nghị. Khiến cho trái tim của mọi người liền lập tức đập lên liên tục.

- Alo.

Sau đó, Tần Phong liền điều chỉnh lại tâm tình rồi bắt máy điện thoại.

- Tân bộ trưởng, Diệp XX vừa rồi đã tổ chức một cuộc hội nghị khẩn cấp, hội nghị đã quyết định một tin tức, mời tổ chuyên án lập tức truyền tay nhau đọc, cũng dựa theo nội dung của tin tức mà xử lý nghiêm khắc.

Rất nhanh, giọng nói của chủ nhiệm văn phòng XXX đã thông qua điện thoại, rơi vào trong tai của Tần Phong.

- Đã rõ.

Trong lòng Tần Phong vừa động, vội vàng trả lời.

”Đô... Đô...”

Nghe được Tần Phong trả lời thuyết phục thì đầu bên kia liền cúp máy.

- Chư vị, vừa rồi Diệp XXX đã tổ chức một cuộc hội nghị quan trọng, đã làm ra một chỉ thị, bây giờ chúng ta hãy cùng nhau đọc bản chỉ thị này rồi dựa vào chỉ thị này để xử lý nghiêm khắc một số chuyện.

Cúp điện thoại xong, Tần Phong hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng, trầm giọng nói:

- Lập tức đưa cho mỗi người một bản chỉ thị.

Tần Phong vừa nói xong thì một gã trong tổ chuyên án liền mở máy lên rồi Download một tập tin, sau đó in ra rồi đưa cho mỗi người một bản.

Rất nhanh, mọi người đã xem xong bản báo cáo này, phát hiện trong này chỉ có một nội dung quan trọng đó là: Trước 8h sáng ngày mai thì phải tổ chức một cuộc họp báo để nói rõ những tin tức của vụ án này, cấp cho dân chúng một công đạo.

Thấy được nội dung này, liên tưởng đến chuyện vừa rồi Diệp Tranh Vành và Dương Viễn bị mang đi thì mọi người trong tổ chuyên án liền biết được nên kết án như thế nào.

30' sau, hội nghị kết thúc, nhân viên của tổ chuyên án dựa theo chỉ thị mà bắt đầu chuẩn bị cuộc họp vào và chuẩn bị tài liệu. Mà Bùi Đông Lai và Quý Hồng lại được đưa ra khỏi phòng thẩm vấn.

- Lão bản thân ái, bụng của tôi đã xẹp lép như con tép rồi. Có phải ngài nên mời tôi đi ăn những món ăn vặt ở Giang Lăng này không?

Tuy rằng Quý Hồng không biết tiến triển cụ thể của vụ án nhưng mà mắt thấy bản thân mình và Bùi Đông Lai được thả ra thì có tâm tình liền trở nên thật tốt, hướng về phía Bùi Đông Lai phóng ra một ánh mắt nũng nịu.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì không nói gì, hẩn nhịu mày, dường như đang suy nghĩ về cái gì.

Ở trong kế hoạch của hẩn thì nếu như sau 24h mà cảnh sát vẫn còn chưa thả hẩn và Quý Hồng ra thì hẩn sẽ để người của đoàn luật sư Đông Hải kiện lại cảnh sát, đồng thời thông qua mạng Internet mà lên án cảnh sát.

Mà hiện giờ, bọn hẩn vẫn chưa bị giam đủ 24h, cảnh sát lại thả người ra.

Điều này so với dự đoán của hẩn thì lại nhanh hơn, cũng càng có lợi hơn.

Điều này làm cho hẩn cảm nhận được có sự khác lạ trong chuyện này.

- Trước khi vụ án kết thúc thì 2 vị không được rời khỏi Giang Lăng, điện thoại lúc nào cũng phải mở ra để chúng tôi có thể gọi cho 2 vị, phối hợp công tác điều tra của chúng tôi.

Một gã cảnh sát đi lên đưa điện thoại di động cho Bùi Đông Lai và Quý Hồng:

- Đây là điện thoại của 2 vị.

Nói xong tên cảnh sát kia tỏ ra kỳ quái nhìn vào Bùi Đông Lai, hẩn rất tò mò, Bùi Đông Lai đến đây bằng chiếc Rolls-Royce Phantom quân chủ nhưng lại sử dụng chiếc Nokia cổ lỗ sĩ.

Không để ý đến tên cảnh sát kia, Bùi Đông Lai cầm lấy di động rồi mang theo Quý Hồng rời đi.

1' sau, khi chiếc Rolls-Royce Phantom chở Bùi Đông Lai ra khỏi cổng của cục cảnh sát thì hẩn thấy được Trần Quốc Đào đang đứng ở bên ngoài.

“Két”

Không đợi Bùi Đông Lai lên tiếng thì Quý Hồng liền thông minh mà giẫm phanh lại.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai xuống xe thì cửa xe của Trần Quốc Đào đã ở ra, cảnh vệ của Trần Quốc Đào là Chung Cương từ trong xe đi xuống, bước về phía chiếc Rolls-Royce Phantom.

Bùi Đông Lai liền xuống xe chào đón.

- Đông Lai, Tiêu gia lão thái gia đã đến Giang Lăng, cùng Trần thủ trưởng ở quân khu chờ cậu.

Chung Cương mỉm cười nói.

Àn?

Bùi Đông Lai nghe vậy, trong lòng vừa động, tỉnh ngộ.

Cùng lúc đó, Đông Bắc, trang viện Nạp Lan gia.

Nạp Lan Dịch Đức đã triệu tập toàn bộ thành viên của Nạp Lan gia lại để mở cuộc hội nghị gia tộc.

Cùng với lúc trước bất động, chỗ ngồi của Nạp Lan Ngũ Khải bây giờ lại là do Nạp Lan Minh Châu thay thế.

- Dựa vào tin tức mới thu được thì Bùi Đông Lai và Quý Hồng đã được thả ra, còn 2 người Dương Viễn và Diệp Tranh Vành đã bị người của cục ZJW mang đi.

Im lặng trong đại sảnh, Nạp Lan Dịch Đức nói ra lời dạo đầu, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, trọng giọng nói hiện lên vẻ lo lắng.

Tất cả những thành viên của Nạp Lan gia nghe Nạp Lan Dịch Đức nói như thế thì cũng trầm mặc không mở miệng.

Mà Nạp Lan Ngũ Khải nghe được Nạp Lan Dịch Đức nói như thế thì giống như nghe được chuyện bất khả tư nghị nhất trên đời này, nàng tròn tròn ánh mắt, há to mồm, thần tình khiếp sợ, nói:

- Ông nội, tin tức này có chính xác không? Diệp...Diệp thiếu gia làm sao lại bị người của Ban Kỷ Luật Thanh Tra mang đi được?

- Tin tức vô cùng chính xác.

Sắc mặt Nạp Lan Dịch Đức tỏ ra khó coi:

- Trước mắt, Tiêu gia lão gia tử xuôi nam, Diệp Tranh Vành bị mang đi, tình thế đối với chúng ta vô cùng bất lợi, ta gọi mọi người đến đây là để nghĩ biện pháp, làm cho Nạp Lan gia chúng ta thoát khỏi cuộc tranh đấu lần này.

Thoát khỏi như thế nào?

Đám người Nạp Lan Trường Sinh trầm mặc như trước.

Dựa theo hợp tác giữa Diệp Tranh Vành và Nạp Lan gia thì Diệp Tranh Vành cho Nạp Lan gia một cơ hội xuôi Nam, Nạp Lan gia phối hợp Diệp Tranh Vành, lợi dụng quy tắc pháp luật để đùa chết Bùi Đông Lai.

Mà hiện giờ Bùi Đông Lai lại sống sờ sờ trước mắt, Nạp Lan Ngũ Khải đã chết còn Diệp Tranh Vành đã bị mang đi.

Ngoài ra, trong đoạn video được đăng trên mạng kia còn thấy được hình ảnh của Nạp Lan Ngũ Khải.

Tất cả chuyện này đủ để đem Nạp Lan gia đẩy vào vực sâu vạn trượng!

- Ông...Ông nội.

Khiếp sợ đi qua, Nạp Lan Minh Châu dần dần lấy lại tinh thần, mở miệng:

- Cá nhân con cho rằng tuy rằng Diệp thiếu bị mang đi nhưng mà cũng không có xảy ra chuyện gì. Dù sao thì hắn cũng là nhân vật đầu lĩnh đời thứ tư của Diệp gia, là người mà Diệp Thạch coi trọng nhất trong đám con cháu, ngoài ra trong vòng 5 năm nữa cha của hắn cũng là một trong những vị đại lão ngồi ở đỉnh quyền lực Kim Tự Tháp kia, điều này đủ để bảo vệ hắn.

- Quan điểm của Minh Châu thì ta cũng từng đã nghĩ qua, nhưng mà nói đi thì nói lại, nếu như Diệp Thạch đã muốn bảo vệ Diệp Tranh Vành thì cũng sẽ không để Diệp Tranh Vành bị mang đi.

Nạp Lan Dịch Đức chau mày.

Có lẽ là vì quá tin tưởng vào Diệp Tranh Vành nên Nạp Lan Minh Châu liền nói:

- Ông nội, có lẽ là do Diệp gia cố tình, mà một khi Diệp thiếu được bảo vệ, Nạp Lan gia chúng ta tự nhiên cũng sẽ không bị tai nạn dù sao thì chúng ta cũng đang ngồi chung thuyền với Diệp thiếu, nếu như chúng ta gặp tai họa thì hẳn cũng sẽ không sống dễ chịu gì.

- Cái nhìn của mọi người ra sao?

Nạp Lan Dịch Đức nhìn về phía đám người Nạp Lan Trường Sinh.

- Chuyện cho tới bây giờ. Chỉ có thể nhìn kết cục của Diệp Tranh Vành, nếu là hẳn không có việc gì, chúng ta tự nhiên không có việc gì, nếu là hẳn có việc, Nạp Lan gia chúng ta rất có thể là bị đả kích một cách nghiêm trọng.

Nạp Lan Trường Sinh lên tiếng.

....

Cùng lúc này, trong một tòa biệt thự ở Yên Kinh, Diệp Cẩm đang ngồi trên ghế salon, tay cầm một điếu thuốc nhưng mà không hút, vẻ mặt tỏ ra ngưng trọng như đang suy nghĩ về cái gì.

- Mau nghĩ biện pháp cứu Tranh Vành, Tranh Vành không thể cứ như vậy mà ngã được.

Người lên tiếng chính là Từ Lệ, là vợ của Diệp Cẩm, đồng thời cũng là con dâu cả của Diệp gia.

Giờ phút này, bà ta tỏ ra lo lắng, cầm lấy cánh tay của Diệp Cẩm mà không ngừng lung lay.

Không trả lời, Diệp Cẩm liền hút thuốc, hẳn muốn làm cho bản thân mình tỉnh táo lại.

- Tại sao ông không nói lời nào?

Mất thấy Diệp Cẩm giống cái người cầm chỉ biết ngồi hút thuốc thì Từ Lệ liền lớn tiếng.

- Bà nghĩ rằng tôi không muốn cứu nó sao?

Nghe được lời lớn tiếng của Từ Lệ thì Diệp Cẩm liền nổi giận, hẳn cầm thiếu thuốc bỏ vào tàn thuốc rồi quay đầu lại hét to:

- Tôi không nghĩ ra được biện pháp nào cả.

- Hết thấy đều do nghiệt chủng của Diệp Văn Tĩnh kia gây nên, Tranh Vành nhà chúng ta bị nó vu oan hãm hại mà, vì sao chúng ta lại không thể cứu nó?

- Vu oan hãm hại? Tôi cũng biết, nhưng mà bà có chứng cứ không? Có không?

Diệp Cẩm lạnh giọng chất vấn.

Chứng cứ?

Từ Lệ há to mồm, không phản bác được

Nếu mà có chứng cứ thì làm sao Bùi Đông Lai lại có thể ngênh ngang mà rời đi được?

- Chúng ta đi tìm lão gia tử đi, chỉ cần lão gia tử chịu ra mặt, Tranh Vành khẳng định không có chuyện gì...

- Không được.

Lúc này, không đợi Từ Lệ nói hết lời thì Diệp Cẩm liền lạnh giọng cắt ngang.

- Tại sao lại không được?

Từ Lệ nóng nảy.

- Nếu cha muốn cứu Tranh Vành thì Tranh Vành đã không bị mang đi rồi.

So với Từ Lệ mà nói thì Diệp Cẩm bình tĩnh hơn nhiều.

- Tại sao cha lại không cứu? Chẳng lẽ cha muốn trở mặt nhìn Tranh Vành mất đi tiền đồ, thậm chí là bị giam vào ngục sao?

Từ Lệ khàn giọng tru lên.

- Cha không phải không muốn cứu, mà là không thể cứu.

Cơ mặt của Diệp Cẩm vặn vẹo, giọng nói khàn khàn:

- Bởi vì, trong cuộc họp kia cha đã làm ra chỉ thị, nguyên tắc của vụ án kia là xử lý một cách công bằng. Hiện giờ, mọi chứng cứ đều chứng minh Diệp Tranh Vành có quan hệ với vụ án kia, hơn nữa trong hồ sơ còn phát hiện lúc xảy ra vụ án thì Tranh Vành cũng có mặt tại hiện trường. Cho nên, nếu như cha vì Tranh Vành mà ra mặt thì chẳng khác gì là tự vả vào mặt mình, điều này đã làm ngược với chỉ thị mà cha đưa ra, lại càng biết mà còn cố tình vi phạm.

- Quan trọng hơn là bà nên biết, lão gia hỏa Tiêu gia kia đã xuôi Nam là vì muốn giám sát và uy hiếp, không có bất cứ chứng cứ gì chứng minh Bùi Đông Lai tham gia vào vụ án này mà Bùi Đông Lai lại còn bị bắt đi. Mà Tranh Vành lại có liên quan đến vụ án, lại thả Tranh Vành ra, bà cho rằng lão gia hỏa Tiêu gia kia sẽ để yên việc này sao?

Tức giận.

Trong lòng Từ Lệ vô cùng tức giận.

- Lúc trước lão gia hỏa Tiêu gia đã vì tiểu tử Bùi gia mà ở khách sạn Yên Kinh đã chinh qua chúng ta một lần, nếu bây giờ để hắn bắt được nhược điểm thì hậu quả sẽ trở nên vô cùng khó lường.

Về mặt Diệp Cẩm khó coi, gằn từng chữ:

- Đến lúc đó không riêng gì một mình Tranh Vành chịu tai ương mà tôi cùng lão gia tử thậm chí là cả nhà của chúng ta cũng đều bị liên lụy.

"Ách..."

Từ Lệ há to mồm, cố gắng nói cái gì đó nhưng mà không thể phun ra 1 chữ.

Nàng không thể không chấp nhận một sự thật: Thí xe giữ tướng, Diệp đại thiếu gia bị vứt bỏ.

507. Chương 500: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế (19)

Chương 500: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (19)

Màn đêm buông xuống, toàn bộ đèn đuốc trong Giang Lăng đều được thắp sáng lên, ánh đèn sáng như ngọc, cảnh đêm mê người.

Sau khi tổ chuyên án kết thúc hội nghị thì đại bộ phận thành viên tổ chuyên án đều rời khỏi phòng hội nghị, chuẩn bị ăn cơm tối, những người còn lại thì bắt đầu tổ chức tài liệu cũng những việc có liên quan đến buổi họp mặt thông báo vào ngày mai.

- Tàn bộ trưởng, tôi có việc nên không đi ăn cùng mọi người.

Sau khi rời khỏi phòng hội nghị, không đợi mọi người cùng nhau đi ăn cơm thì Diệp Cô Thành lập tức đi đến bên cạnh Tàn Phong, mặt không chút thay đổi nói:

Có lẽ là biết thân phận của Diệp Cô Thành, cũng là có lẽ biết thái độ lạnh lùng của dvt nên Tàn Phong cũng không cảm thấy kỳ quái, cũng không có chút bất mãn, mà là mỉm cười nói:

- Nếu đồng chí Thiếu Tướng đã có việc thì cứ đi trước, sau này chúng ta có cơ hội sẽ gặp lại.

Diệp Cô Thành nghe vậy, không nói lời vô ích, chỉ quay người lại ý báo mọi người một chút rồi bước về phía chiếc SUV có biển số xe quân đội kia.

- Tần bộ trưởng, rốt cuộc đồng chí Thiếu Tướng này là người của ngành nào? Như thế nào mà lại thần bí như vậy?

Sau khi Diệp Cô Thành rời đi thì một vị đại lão trong tổ chuyên án không nhận được mà hỏi:

- Chẳng lẽ là Long Nha trong truyền thuyết sao?

- Tôi cũng không biết.

Tần Phong cười khổ lắc lắc đầu, lựa chọn giả ngu.

Nghe nói vậy thì mọi người lại càng tò mò về thân phận của Diệp Cô Thành nhưng mà bọn hắn chỉ có thêm đem phần tò mò kia chôn sâu vào trong lòng.

1' sau, đám người Tần Phong lần lượt đi đến khách sạn mà dùng cơm.

“Reng..Reng”

Mất thấy đám người Tần Phong rời đi thì Diệp Cô Thành bảo thủ hạ của mình lái xe, nhưng mà đột nhiên di động của hắn lại vang lên.

Lấy điện thoại ra, nhìn vào số gọi đến thì đồng tử của Diệp Cô Thành hơi rút lại, sau đó cầm lấy điện thoại đi đến một cái góc tối không người.

- Diệp Cô Thành, kết quả này đã khiến mày hài lòng chưa?

Điện thoại được chuyển, không đợi Diệp Cô Thành mở miệng thì trong điện thoại đã truyền ra một giọng nói uy nghiêm, trong giọng nói mơ hồ có thể nhận thấy được vài phần tức giận.

Bên tai vang lên lời nói bất mãn của Diệp Thạch, mặt Diệp Cô Thành không chút thay đổi, nói:

- Hài lòng.

- Đồ khốn.

Diệp Thạch nghe vậy thì liền giống như núi lửa phun trào, tức giận, nói:

- Diệp Cô Thành, ta hỏi mày, mày có phải là con của ta không? Mày có phải là người của Diệp gia không?

- Phải.

- Vậy thì tại sao cậu làm như vậy?

Diệp Thạch lạnh lùng hỏi.

Diệp Cô Thành ngẩng đầu nhìn trời, ngữ khí phức tạp:

- Vì nước cũng vì gia (nhà).

- Vì nước? Vì gia?

Nghe được lời giải thích của Diệp Cô Thành thì Diệp Thạch giận quá hóa cười:

- Tốt, tốt, tốt. Ta đây sẽ lắng tai nghe, bản thân ta muốn nghe xem, tại sao mày lại nói vì nước cũng như vì gia.

- Sau khi Bùi Vũ Phu chết, nhưng thế lực bên ngoài liền rục rịch, trước mắt thì đã có một số tổ chức ngầm của các nước bên ngoài thâm nhập vào quốc nội. Nếu như muốn đuổi toàn bộ những thế lực kia ra khỏi TQ thì chỉ trông vào cảnh sát và quân đội là không đủ, ở khu nào cũng có một số quy tắc riêng, có một số việc người trong hắc đạo lại càng thích hợp làm hơn.

Diệp Cô Thành thần nhiên nói:

- Nhưng mà, mặc dù Bùi Vũ Phu đã chết nhưng mà ông cũng không dám cam đoan hắn có để lại hậu chiêu không? Mặc kệ ông cảm thấy thế nào, tóm lại là tôi sẽ không tin Bùi Vũ Phu sẽ không lưu lại cho con cái cái gì.

Nói xong thì Diệp Cô Thành không khỏi nhớ lại tin nhắn thần bí kia.

Không biết là đã chấp nhận lời nói của Diệp Cô Thành hay là không phản bác được nên lúc này Diệp Thạch lựa chọn trầm mặc.

- Nếu như Bùi Đông Lai gặp chuyện, những thế lực mà Bùi Vũ Phu lưu lại sẽ không ngồi yên mà nhìn, đến lúc đó một khi đã xảy ra phân tranh thì sẽ tổn hại đến quốc gia. Lui một bước mà nói, cho dù những thế lực Bùi Vũ Phu lưu lại không ra tay thì riêng bằng tập đoàn Đông Hải mà Bùi Đông Lai nắm trong tay cũng đủ để nhắc lên kinh đào sóng lớn ở quốc nội.

- Ngoài ra, lần này tôi đến Giang Lăng là cũng dựa vào chỉ thị của thủ trưởng, giám sát toàn bộ quá trình, bảo đảm sẽ diễn ra một cách công bằng. Tránh để hành động của các ông sẽ chọc giận quân đội, lấy hành động của Tiêu gia lão thủ trưởng thì nếu như các ông không có chứng cứ mà cứ như vậy chụp mũ Bùi Đông Lai thì tuyệt đối Tiêu gia lão thủ trưởng sẽ đến chỗ các ông mà vỗ bàn chửi má nó.

- Đây là đại nghĩa, cũng chính là vì nước.

- Tốt, coi như những chuyện này nói là thật thì vì gia là cái gì? Mà trở mặt nhìn tiền đồ Tranh Vành mất đi, làm cho Diệp gia bị bôi đen, chẳng lẽ đó cũng là vì gia sao?

Diệp Thạch lạnh lùng hỏi.

- Đúng là vì gia, bởi vì trong mắt tôi, Diệp Tranh Vành không đủ sức để mang gánh nặng của Diệp gia trên lưng, ngược lại nếu đem toàn bộ Diệp gia giao cho nó thì cũng chính là lúc Diệp gia bắt đầu rơi xuống. Những thứ khác không nói, chỉ nói mỗi lần giao phong giữa nó và Bùi Đông Lai thì người thất bại là nó, lần này lại càng thua rồi tinh rồi mù.

Diệp Cô Thành khe khẽ thở dài, nói:

- Không chút khoa trương mà nói thì nếu lúc này Bùi Đông Lai muốn giết chết Diệp Tranh Vành thì hẳn hoàn toàn có thể làm được.

- Bậy bạ, ta cũng không tin trên thế giới này không có bức nào nào lọt gió. Đừng nói cho ta biết là trong tay này không có chứng cứ phạm tội của Bùi Đông Lai.

Diệp Thạch không tin những gì mà Diệp Cô Thành nói.

Diệp Cô Thành nhún mày, nói:

- Chuyện lần này hẳn đã lợi dụng Trần Quốc Đào để làm chứng cho hẳn, hơn nữa tại hiện trường hẳn cũng không lưu lại bất cứ dấu vết gì, có thể nói là không kẻ hở, thật sự là tôi không có bất cứ chứng cứ gì của hẳn cả.

- Bùi Đông Lai so với tướng tượng của các người thì lại càng đáng sợ hơn, mặc dù giá trị vũ lực của hẳn kém xa cha của hẳn nhưng mà hẳn lại rất nguy hiểm. Bởi vì hẳn là một kiêu hùng còn cha của hẳn là một anh hùng.

Diệp Cô Thành thấy Diệp Thạch không nói lời nào thì lại bổ sung thêm:

- Lúc này tuy rằng nói Bùi Đông Lai để cho Tranh Vành một mạng nhưng mà nếu để cho bọn nó tiếp tục tranh đấu thì cuối cùng người chịu thiệt là Tranh Vành, hơn nữa đến lúc đó cũng sẽ ảnh hưởng đến Diệp gia.

Diệp Thạch trầm mặc như trước, lý trí nói cho hẳn biết những gì Diệp Cô Thành nói là sự thật. Ngay khi Diệp Tranh Vành nhận được sự ủng hộ của Diệp gia lại không thể chiếm được ưu thế trong cuộc tranh đấu với Bùi Đông Lai, nếu như thế lực 2 bên ngang nhau thì Diệp Tranh Vành lại càng không phải là đối thủ của Bùi Đông Lai.

- Cuối cùng, tôi cũng không gạt ông. Năm đó, tuy rằng các ông đã đuổi Văn Tình ra khỏi Diệp gia nhưng mà trong lòng tôi thì nàng vẫn là một thành viên của Diệp gia, vẫn là em gái của tôi.

Khi nói chuyện, Diệp Cô Thành từ từ nhắm mắt, nhẹ giọng nói:

- 2 bên đều là cháu của tôi, tôi sẽ không đứng về phía bên nào cả.

”Ba!”

Có lẽ là không thể phản bác lại những lời mà Diệp Cô Thành nói nên Diệp Thạch trầm mặc đốt một điếu thuốc.

- Tôi biết, bởi vì tôi làm những chuyện này mà các ông sẽ cho rằng Diệp Cô Thành tôi không còn là người của Diệp gia, không lo lắng đến Diệp gia. Có thể mọi người sẽ cho rằng tôi lãnh huyết vô tình nhưng mà trong cuộc đời này đây là lần thứ 2 tôi làm những chuyện như thế này.

Diệp Cô Thành ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đen nhánh, tự giễu cười cười:

- Lần đầu tiên là khi Văn Tình chết trên bàn mổ, tôi suất lĩnh thành viên Long Nha vây công Bùi Vũ Phu, không có lựa chọn cùng cứng đối cứng với Bùi Vũ Phu. Nếu lúc đó tôi thật sự động thủ thì tôi dám cam đoan Bùi Vũ Phu sẽ máu nhiễm Yên Kinh, đem tất cả người trong Diệp gia gà chó không tha.

- Đây là lần thứ 2.

Nói xong, Diệp Cô Thành không khỏi nghĩ đến bóng dáng Bùi Vũ Phu, nhớ đến phong cách đối nhân của Bùi Vũ Phu, trầm giọng nói:

- Lúc này đây, các người không có khả năng thắng Bùi Đông Lai, nếu tiếp tục chỉ càn chọc giận hắn, để hắn làm ra những chuyện cực đoan mà thôi.

Nói xong, Diệp Cô Thành thấy Diệp Thạch không đáp lời thì liền trực tiếp cúp điện thoại.

"Đô... Đô..."

Bên tai vang lên tiếng "Đô... Đô...", nhớ lại những lời nói của Diệp Cô Thành thì Diệp Thạch lâm vào trầm tư.

...

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai ngồi trên chiếc lên Rolls-Royce Phantom đã đến trước quân khu Giang Lăng.

Trong đại sảnh của tòa tướng quân lâu trong quân khi Giang Lăng, Trần Quốc Đào cùng Tiêu gia lão thái gia đang trò chuyện, thấy được Bùi Đông Lai đi vào đại sảnh thì nói:

- Thăng nhóc, cuối cùng cậu đã trở lại rồi.

- Thủ trưởng, tốt.

Không để ý đến những lời nói đùa của Trần Quốc Đào, 2 chân Bùi Đông Lai liền khép lại, ngẩng đầu ưỡn ngực, cúi chào Tiêu gia lão thái gia.

- Đông Lai, ở trước mặt ta, cậu không cần làm bộ dạng này, lại đây ngồi đi.

Tiêu gia lão thái gia nhìn bóng dáng thân quen của Bùi Đông Lai, sau đó hiền lành cười cười, ngoắc tay ý bảo Bùi Đông Lai ngồi xuống.

Trần Quốc Đào thấy thế thì hướng về phía Tiêu gia lão thái gia, nói:

- Lão thủ trưởng, tôi có một số việc cần phải xử lý, 2 người cứ ở đây nói chuyện, tôi sẽ trở lại sau.

- Quốc Đào, cậu cứ đi lo công việc của mình đi.

Tiêu gia lão thái gia biết Trần Quốc Đào muốn để cho hắn và Bùi Đông Lai nói chuyện riêng nên gật đầu cười.

Không riêng gì Tiêu gia lão thái gia nhìn ra điểm này mà Bùi Đông Lai cũng là tâm như gương sáng.

- Tiêu lão thái gia, cảm ơn ngài.

Sau khi Trần Quốc Đào rời đi thì Bùi Đông Lai đứng dậy, cúi đầu 90 độ, vái một cái thật sâu đối với Tiêu gia lão thái gia.

Tiêu gia lão thái gia khoát tay, nói thẳng:

- Đông Lai, nói vậy thì trong lòng cậu cũng hết sức tò mò, vì sao ta lại liên tiếp giúp cậu có đúng không?

Bùi Đông Lai gật đầu, đợi Tiêu gia lão thái gia nói chân tướng sự việc.

- Nguyên nhân có 3.

Đợi Bùi Đông Lai ngồi xuống thì Tiêu gia lão thái gia mới khẽ dựa vào ghế salon, khe khẽ thở dài, nói:

- Thứ nhất, Tiêu gia cùng Bùi gia có quan hệ sâu xa với nhau. Năm đó, khi đám người NB xâm lược nước ta thì tuy rằng gia gia của cậu không phải là quân nhân nhưng mà vì muốn bảo vệ đất nước, bảo vệ nhân dân nên đã ra chiến trường giết giặc, giết rất nhiều người, đồng thời cũng cứu sống nhiều người, trong đó gồm có một lão thủ trưởng đã qua đời, và cũng có cả ta nữa.

Ách!

Nghe được Tiêu gia lão thái gia nói những lời này thì Bùi Đông Lai liền sững sờ.

- Có thể nói, ta cùng lão thủ trưởng nợ gia gia của cậu một mạng. Mạng của chúng ta là được gia gia của cậu cứu về, mà nếu như lúc đó, gia gia của cậu không xuất hiện cứu lão thủ trưởng thì có lẽ lịch sử đã bị thay đổi, cũng có lẽ là quốc gia này không có xuất hiện.

Gia...Gia gia đã thay đổi lịch sử sao?

Bên tai vang lên lời nói của Tiêu gia lão thái gia, Bùi Đông Lai trực tiếp sợ ngây người.

508. Chương 501: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế (20)

Chương 501: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (20)

Ở khi Bùi Đông Lai bị những lời nói này của Tiêu gia lão thái gia làm cho kinh ngạc đến ngây người thì Tiêu gia lão thái gia giống như là nhớ lại cảnh tượng năm đó, cảnh mà gia gia của Bùi Đông Lai cầm đao, giống như một Chiến Thần, giết toàn bộ địch nhân.

80 năm trong nháy mắt mà qua nhưng mà giờ phút này Tiêu gia lão thái gia lại cảm thấy chuyện đó mới xảy ra vào ngày hôm qua.

Nhớ lại tình cảnh năm đó, vẻ mặt của Tiêu gia lão thái gia có chút kích động, đôi mắt cũng mơ hồ có chút phấp phỏng, sau đó hít sâu một hơi, điều chỉnh lại cảm xúc rồi nói:

- Đông Lai, gia gia của cậu thuộc loại người Thần long thấy đầu không thấy đuôi, trong lúc chiến tranh thì ông ta đã xung phong giết địch sau khi giết xong thì không thấy tung tích đâu cả. Sau khi chiến tranh kết thúc thì lão thủ trưởng kia cố gắng tìm ông ấy nhưng mà lại không tìm thấy được, ông ta cứ như thế mà biến mất khỏi thế giới này, lão thủ trưởng và chúng ta đều cho rằng ông ấy đã hy sinh.

- Thẳng cho đến khi cha của cậu xuất thế thì chúng ta mới mơ hồ cảm thấy được gia gia của cậu còn chưa có chết, chúng ta âm thầm suy đoán cha của cậu chính là hậu nhân của ông ấy.

- Vì vậy, tất cả chúng ta đều âm thầm điều tra thân phận cha của cậu, kết quả căn bản là không có điều tra được tin tức gia gia của cậu, cũng không có tin tức gì chứng minh cha của cậu là hậu nhân của ông ấy.

Nói tới đây, Tiêu gia lão thái gia không nhận được mà thở dài:

- Bởi vì không có chứng cứ nên chúng ta chỉ có thể tiếp tục chú ý cha của cậu, thẳng cho đến khi cậu sắp sinh ra thì chúng ta mới xác nhận được cha của cậu chính là hậu nhân của ân nhân. Tiếc nuối chính là, không chờ chúng ta gặp mặt được cha của cậu thì cha của cậu liền giống như gia gia của cậu năm đó, lại quy ẩn.

- Nếu nói như thế thì năm đó lúc cha cháu có thể còn sống rời khỏi Yên Kinh đều là do ngài cùng lão thủ trưởng âm thầm giúp đỡ sao?

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, hỏi.

Tiêu gia lão thái gia lắc đầu:

- Không phải, tất cả mọi chuyện đều dựa vào bản thân cha của cậu. Năm đó, công phu của hắn xuất thần nhập hóa, hơn nữa lại có thể lực cường đại, nếu như muốn diệt trừ cha của cậu thì cần phải trả một cái giá rất lớn. Càng quan trọng hơn là tuy rằng cha của cậu nhúng chàm nhưng mà hắn lại là một anh hùng. Hắn chẳng những đem những thế lực bên ngoài đuổi ra khỏi quốc nội, hơn nữa năm đó còn dùng một chiêu để đánh bại tên võ giả người NB, đập tan tính hung hăng tàn bạo của đám người NB kia.

- Nói đến cha của cậu thì đây chính là nguyên nhân thứ 2 mà ta giúp cậu. Từ ý nào mà nói thì tuy rằng cha của cậu đã nhúng chàm nhưng mà hắn lại giống với gia gia của cậu, đều yên lặng vì quốc gia mà trả giá rất nhiều, hơn nữa cuối cùng lại vì nước mà chết trận.

Ánh mắt Tiêu gia lão thái gia hiền lành nhìn vào Bùi Đông Lai, gần từng chữ:

- Ta tin tưởng, thân là hậu nhân của Bùi gia thì con người của cậu sẽ kế thừa tính cách của cha và gia gia của cậu, cuối cùng cậu sẽ đi lên con đường của bọn hắn, hoàn thành những sứ mệnh mà bọn hắn vẫn chưa làm xong.

Bùi Đông Lai trầm mặc không nói.

Lúc trước, bởi vì dung hợp với linh hồn Tiêu Phi nên nhiều ít bản thân của Bùi Đông Lai đã bị ảnh hưởng tính cách của Tiêu Phi, nhất là phương diện quân đội, bảo vệ quốc gia, lúc ấy hắn từng nghĩ rằng, vì bảo vệ quốc gia này, vì muốn bảo vệ người dân cho dù có chết cũng không tiếc.

Nhưng mà.

Khi Bùi Vũ Phu vì nước mà chết trận, sau đó Diệp gia lại tiến hành trả thù thì lòng nhiệt huyết trong người của hắn đã bị một chậu nước lạnh tạt vào, dần dần lạnh như băng.

Hắn đột nhiên cảm thấy làm như vậy là không đáng.

- Nguyên nhân cuối cùng là trên người của cậu có bóng dáng của chất trai của ta là Tiêu Phi, hoặc là nói, 2 đứa các cậu rất giống, thật sự rất giống.

Tiêu gia lão thái gia lại mở miệng, lúc mở miệng thì ánh mắt của Tiêu gia lão thái gia tỏ ra phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Cậu cùng với nó đều có năng lực thống soái cùng năng lực tác chiến cá nhân xuất sắc, 2 đứa đều là người trẻ tuổi, 2 đứa đều có tinh thần phấn chấn, ý chí chiến đấu sục sôi thậm chí hơi thở trên người của 2 đứa lại rất giống nhau đến kinh người.

Mặc dù Bùi Đông Lai đã dung hợp với linh hồn Tiêu Phi cho nên trên nhiều khía cạnh sẽ có những điểm tương tự với Tiêu Phi nhưng mà Tiêu gia lão thái gia biết người đứng trước mặt không phải là chất trai của mình, vì thế nói xong những lời này thì khuôn mặt của Tiêu gia lão thái gia đã hiện lên vài phần bi thương.

- Tuy rằng ta biết cậu không phải là nó nhưng mà trong lòng ta lại chờ mong một ngày kia, cậu có thể giống như nó, trở thành niềm hi vọng và kiêu ngạo của nước cộng hòa.

Tiêu gia lão thái gia thở dài, bổ sung nói.

Nghe được Tiêu gia lão thái gia nói như thế thì Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy lồng ngực bị cái gì nện vào, hắn hé miệng muốn nói cái gì nhưng mà cuối cùng một chữ cũng không nói ra được.

- Hải tử, nhân sinh của mỗi người đều là bất đồng. Đây chẳng qua chỉ là suy nghĩ của ta, chỉ là hy vọng mà thôi, nó sẽ không áp đặt trên người của cậu cho nên cậu cũng không cần phải để ở trong lòng.

Nói tới đây, Tiêu gia lão thái gia đột nhiên xoay chuyển rồi lại nói:

- Đó là những nguyên nhân mà ta ra mặt giúp cậu nhưng mà tất cả những chuyện này đều được xây dựng ở trên một cơ sở là cậu không có làm ra những chuyện tình hại nước hại dân. Trái lại, nếu như cậu làm ra những chuyện gây hại đến quốc gia, gây hại đến nhân dân thì không nói cậu là hậu nhân của ân nhân mà cho dù cậu là người của Tiêu gia thì ta cũng là người thứ nhất đứng ra trừng trị cậu.

- Dù sao, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, quy cũ không thể nào vi phạm, tính thiêng liêng của pháp luật không thể xâm phạm.

Nói xong những lời này, biểu tình của Tiêu gia lão thái gia trở nên vô cùng nghiêm túc.

Nghe được những lời nói này của Tiêu gia lão thái gia thì Bùi Đông Lai minh bạch được vì sao Tiêu gia lão thái gia lại có thể trở thành tượng đài của nước cộng hòa.

“Ách”

Hắn há mồm ra, cố gắng nói cái gì đó nhưng mà cuối cùng lại không thể nói ra một chữ.

Hắn mơ hồ cảm thấy được giờ phút này trên người của Tiêu gia lão thái gia đã toát ra một khí phách của một người anh hùng, giống như là sư tử tỉnh giấc vậy.

Lúc hắn minh bạch được tất cả chuyện này thì hắn bỗng cảm thấy có chút bi ai.

Rốt cuộc là mình đã sai rồi sao?

Đột nhiên Bùi Đông Lai cảm thấy được lòng mình dao động.

Điều này đã làm cho trong lòng hắn lần đầu tiên xuất hiện một cảm giác mê man.

- Đúng rồi, Đông Lai, ta muốn nhờ cậu 1 việc.

Tiêu gia lão thái gia thấy Bùi Đông Lai trầm mặc, trong lòng vừa động, mở miệng lần nữa.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì từ trong ngưỡng ngừng lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu gia lão thái gia, đón nhận lấy ánh mắt mong chờ của Tiêu gia lão thái gia, vẻ mặt trịnh trọng nói:

- Mời lão thủ trưởng nói, vô luân là việc gì, nếu có thể làm thì cháu sẽ dốc toàn lực mà làm, tuyệt không từ chối.

- Tốt.

Tiêu gia lão thái gia nghe vậy có chút hưng phấn:

- Mùa hè này thì sẽ tổ chức giải bộ đội đặc chủng Đại Bể Vô toàn cầu, ta hy vọng cậu có thể dẫn đội, đại diện cho TQ tham gia cuộc thi lần này, đoạt lấy vinh dự cho quốc gia.

“Bá”

Bùi Đông Lai đứng dậy, thân hình giống như một cây thương đứng trước người Tiêu gia lão thái gia, vẻ mặt kiên quyết cúi chào trả lời, giọng nói vô cùng mạnh mẽ:

- Xin lão thủ trưởng yên tâm, Đông Lai hoàn thành tốt việc này.

- Tốt...Tốt...Tốt...Khụ..Khụ

Tiêu gia lão thái gia liên tục nói 3 tiếng tốt, sau đó không biết là vì quá kích động hay thân thể không được tốt mà ho lên.

- Lão thủ trưởng, thời gian không còn sớm, ngài nên nghỉ ngơi

Bên ngoài đại sảnh, thư ký của Tiêu gia lão thái gia nghe được tiếng ho khan thì vội vàng đi vào đại sảnh, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Tiêu gia lão thái gia rồi nói.

- Được rồi Đông Lai, ta đi nghỉ ngơi đây, cậu cũng nên nghỉ sớm một chút.

Dường như Tiêu gia lão thái gia cũng có chút mệt mỏi, đứng lên nói:

- Sáng mai ta sẽ trở lại Yên Kinh, nếu lúc nào cậu rảnh thì hãy đến Yên Kinh tìm ta nói chuyện phiếm.

- Xin lão thủ trưởng yên tâm, cháu sẽ đến.

Bùi Đông Lai gật đầu:

- Mặt khác, ngày mai cháu sẽ tiễn ngài đi.

- Được.

Tiêu gia lão thái gia mỉm cười vuốt ve đầu của Bùi Đông Lai, sau đó dưới sự nâng đỡ của thư ký mà đi ra khỏi đại sảnh.

- Lão thủ trưởng, ngài nói đúng, nhân sinh của mỗi người đều là bất đồng.

Nhìn bóng lưng Tiêu gia lão thái gia rời đi, Bùi Đông Lai nắm chặt 2 tay, vẻ mặt kiên định:

- Có lẽ cháu không làm được như Tiêu Phi, thậm chí cháu không thể giống như cha hay gia gia của cháu nhưng mà cháu sẽ dùng cách của mình để chứng minh tình yêu của cháu đối với quốc gia này.

Giờ phút này.

Bùi Đông Lai đã không còn mê man nữa.

509. Chương 502: Tuyệt Địa Phản Kích, Bùi Diêm La Hàng Thế (21)

Chương 502: Tuyệt địa phản kích, Bùi Diêm La hàng thế (21)

Lúc sáng sớm, khi ánh mặt trời vừa lộ ra khỏi đường chân trời, ánh rạng đông nhuộm đỏ cả bầu trời.

Lúc này, không khí trong Nạp Lan sơn trang lại trở nên trầm lặng, cả trang viện to lớn như vậy mà chỉ có vài bóng người.

- 2 ngày nay, ở trên đường mọi người nói rằng Ngũ gia đã chết ở Giang Lăng, mặt trên rất có thể là động thủ với Nạp Lan gia, không biết là thật hay giả đây?

- Giả a, có Vương gia ở đây thì Nạp Lan gia sẽ không sao hết.

- Đúng vậy, Nạp Lan gia từ thời Thanh triều đã cắm rễ ở Đông Bắc, mặc dù bây giờ không còn huy hoàng giống như năm đó nhưng mà cũng là gia tộc số 1, số 2 ở Đông Bắc, há muốn động là có thể động sao?

...

Cách cổng Nạp Lan sơn trang khoảng 2km, 4 gã bảo tiêu một bên hút thuốc, một bên trò chuyện.

Bên ngoài 100m, 8 gã đặc công được trang bị đầy đủ, tay cầm súng tự động, tiềm phục trong bụi cây, trong đó tên đặc công đứng đầu cầm lấy kính viễn vọng quân dụng, chú ý nhất cử nhất động của 4 tên bảo tiêu Nạp Lan gia.

Vài giây sau, tên đặc công kia thu lại ánh mắt, làm ra một động tác thủ thế ra hiệu.

Thấy vậy thì 4 gã lập tức liền lấy bắt đầu di động, rất nhanh dựa sự che dấu của rừng cây mà đi đến phía sau lưng của 4 tên bảo tiêu kia, bắt đầu đánh lên.

- Không được nhúc nhích!

1' sau, 8 gã đặc công đột nhiên xuất hiện xung quanh 4 tên bảo tiêu kia, họ súng nhắm vào 4 tên bảo tiêu, vẻ mặt đàng đàng sát khí.

“Ách”

Xảy ra một màn bất thành linh khiến cho 4 tên bảo tiêu không kịp lên tiếng, theo bản năng liền đưa tay rút súng ra.

Nhưng mà.

Khi bọn hắn thấy được nòng súng đen nhanh kia thì tay liền dừng lại ở trên không.

- 2 tay giơ ra sau, ngồi xổm xuống, nhanh lên.

Tên đặc công đứng đầu quát lớn.

Lại nghe được như thế thì 4 tên bảo tiêu liếc nhau một cái, cuối cùng cũng thành thành thật thật mà giơ tay ra sau rồi từ từ ngồi xuống.

“Vù”

4 tên bảo tiêu vừa ngồi xuống thì 4 gã đặc công vội vàng bước lên, đánh về phía 4 tên bảo tiêu kia rồi rút hết vũ khí trong người bọn hắn ra.

- Báo cáo chỉ huy, chúng ta đã khống chế được bảo tiêu bên ngoài, có thể thực hiện vây bắt, xong.

Mất thấy 4 tên đặc công đã khống chế được 4 tên bảo tiêu, thì tên đặc công đứng đầu liền thông qua bộ đàm mà báo lại tình hình cho chỉ huy trưởng.

“ Ò..E...Ồ..E”

30s sau, tiếng còi xe cảnh sát vang lên.

Từng chiếc xe cảnh sát liền chạy nhanh về trang viện của Nạp Lan gia, ngoài ra, võ cảnh ở 4 phía đều đứng canh gác cửa trang viện Nạp Lan gia, có thể nói là Thiên La Địa Võng.

- Vương gia, không tốt rồi, có rất nhiều cảnh sát đến đây.

Trong biệt thự số 1 của Nạp Lan sơn trang, bảo tiêu mới của Nạp Lan Dịch Đức liền chạy vào thư phòng của Nạp Lan Dịch Đức báo lại.

- Cảnh sát sao?

Nạp Lan Dịch Đức nghe vậy thì liền cả kinh, sau đó ý thức được cái gì, cả người giống như quả bóng xì hơi, vô lực mà nhìn lên trần nhà, thì thào tự nói:

- Nạp Lan gia xong rồi.

“Két”

Nạp Lan Dịch Đức vừa nói xong thì cửa thư phòng đã bị đẩy ra, Nạp Lan Trường Sinh mặc trường bào đi vào.

Giờ phút này, vẻ mặt của Nạp Lan Trường Sinh tỏ ra vô cùng lo lắng.

Sau đó, thấy bộ dạng xui xẻo của Nạp Lan Dịch Đức thì Nạp Lan Trường Sinh liền hiểu được cái gì, bước chân liền dừng lại, trừng to mắt nhìn về phía Nạp Lan Dịch Đức.

Dưới cái nhìn chăm chú của Nạp Lan Trường Sinh thì đột nhiên Nạp Lan Dịch Đức giống như là bị trúng kinh phong vậy, cả người liền run lên, miệng sùi bọt mép.

- Cha.

“Bịch”

Không đợi Nạp Lan Trường Sinh chạy đến bên cạnh Nạp Lan Dịch Đức, thì đầu của Nạp Lan Dịch Đức đã ngã xuống đụng vào ghế.

- Cha.

Nạp Lan Trường Sinh lại hét lớn một tiếng, ôm lấy Nạp Lan Dịch Đức thì thấy hơi thở của Nạp Lan Dịch Đức trở nên yếu ớt.

- Trường...Trường Sinh, nếu không có gì ngoài ý muốn thì mặt trên đã phái người đối phó với Nạp Lan gia chúng ta.

Nạp Lan Dịch Đức thở gấp vài cái, sau đó giống như là hồi quang phản chiếu, giọng nói trở nên lưu loát:

- Mặt trên nếu là như vậy đã tỏ rõ quyết tâm sẽ khai đao với Nạp Lan gia. Con hãy hạ lệnh để cho mọi người không nên chống cự, chỉ cần chúng ta không phản kháng thì những người trong nhà chúng ta sẽ không có việc gì, Nạp Lan gia sẽ còn hương khói, cũng tồn tại một con đường sinh cơ.

- Vâng.

Cơ mặt Nạp Lan Trường Sinh vặn vẹo, hắn tỏ ra biệt khuất mà gật đầu, mặc dù hắn không muốn nhìn thấy hiện thực tàn khốc này nhưng mà lý trí nói cho hắn biết nếu như phản kháng thì Nạp Lan gia sẽ xong đời.

- Trường Sinh, ông trời từng cấp cho Nạp Lan gia chúng ta 2 cơ hội để tái hiện lại thời kỳ huy hoàng nhưng mà chúng ta chẳng những không có nắm chắc mà còn làm ra những lựa chọn ngược lại.

Dường như đã biết được bản thân mình sắp chết nên Nạp Lan Dịch Đức cũng hề che dấu cái gì, hấn ngừng đầu nhìn trần nhà, vẻ mặt hối hận nói:

- Một bước sai, từng bước sai, kể từ ngày Nạp Lan gia chúng ta vong ân bội nghĩa với Bùi gia thì kết...quả...đã...được....định...sẵn rồi.

”Bá!”

Khi nói chuyện, hơi thở của Nạp Lan Dịch Đức trở nên dồn dập, sau khi nói xong câu cuối thì hấn liền tắt thở.

Cùng lúc đó, một tòa biệt thự nhỏ trong Nạp Lan gia.

Đột nhiên xảy ra tiếng còi cảnh sát đã khiến cho Nạp Lan Minh Châu tỉnh dậy, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Sau khi bình tỉnh thì vẻ mặt nàng tỏ ra mờ mịt, dường như vẫn nghĩ rằng mình còn đang nằm mơ.

“Ồ..E...Ồ..E”

- Người ở bên trong nghe đây, các người đã bị bao vây, lập tức bỏ vũ khí xuống đầu hàng. Người ở bên trong nghe đây, các người đã bị bao vây, lập tức bỏ vũ khí xuống đầu hàng.

Sau đó, nghe được giọng nói trong tiếng loa có công suất lớn truyền ra thì Nạp Lan Minh Châu mới biết được đây không phải là mơ.

Nàng liền tỏ ra kinh hoảng mà nhảy xuống giường, xuyên qua cửa sổ thủy tinh thì nàng thấy bên ngoài đã xuất hiện nhiều xe cảnh sát cùng nhiều đặc công.

“Ách”

Thấy một màn như thế thì Nạp Lan Minh Châu cả kinh trợn mắt há hốc mồm, cả người liền trở nên ngơ ngác.

- Tiểu...Tiểu thư...tiểu vương gia vừa gọi điện thoại đến, để tôi nói cho cô biết, có chuyện gì cũng không đi ra khỏi đây, ở yên trong biệt thự.

Sau đó, không đợi Nạp Lan Minh Châu lấy lại tinh thần thì bảo tiêu của Nạp Lan Minh Châu liền trực tiếp vọt vào phòng ngủ, nói.

“Ừc”

Nạp Lan Minh Châu nuốt nước bọt, gian nan nghiêng đầu sang chỗ khác, thần tình kinh hoảng, nói:

- Đã...Đã xảy ra chuyện gì?

- Tiểu vương gia nói, mặt trên đã động thủ với Nạp Lan gia, yêu cầu mọi người không nên chống cự lại...

”Phù phù!”

Bảo tiêu Nạp Lan Minh Châu còn chưa nói hết thì Nạp Lan Minh Châu sợ tới mức hai chân mềm nhũn, cả người giống như bùn lầy thông thường xụi lơ ở trên mặt đất.

- Mặt trên động thủ với Nạp Lan gia sao? Điều này làm sao có thể?

Trên sàn nhà, vẻ mặt Nạp Lan Minh Châu ngai sập nhìn vào tên bảo tiêu, giống như là đang hỏi tên bảo tiêu, càng giống như là đang hỏi bản thân:

- Nói cho ta biết, điều này làm sao có thể?

Không trả lời, bảo tiêu của Nạp Lan Minh Châu cũng bị dọa đến mức hoang mang, lo sợ.

- Điều đó không có khả năng! Đây tuyệt đối không có khả năng!

Mất thấy bảo tiêu không nói lời nào, Nạp Lan Minh Châu như là điên lên, không ngừng lắc đầu, tự nhủ:

- Nạp Lan gia đã tồn tại ở đất Đông Bắc này rất lâu, cũng là một gia tộc khổng lồ ở Đông Bắc, mặt trên làm sao có thể động thủ với Nạp Lan gia đây?

- Huống chi, tuy rằng Diệp thiếu bị mang đi nhưng mà cũng tin tức bị nhốt cũng chưa truyền ra, Diệp thiếu cũng còn chưa bị bắt, làm sao mặt trên lại động thủ với Nạp Lan gia đây?

Vẫn không có tiếng trả lời.

...

Sân bay Giang Lăng, Diệp Tranh Vành cùng với Dương Viễn bị người ta ép sát, dẫn lên máy bay.

Bởi vì có cảnh sát mở đường thêm nữa là trận thế thật lớn nên không ít lữ khách ghé mắt quan sát, chỉ trở vào Diệp Tranh Vành và Dương Viễn, tiếng bàn tán rôm rạn.

- Mau nhìn kia, người tóc bạc kia chính là Dương Viễn, hắn chính là nghĩa phụ của Dương Sách đại cao hắc đạo trước đây, nghĩa tử của hắn đã chết, hắn cũng đi theo rồi.

- Tự gây nghiệt, không thể sống, có trách thì trách hắn thật ngông cuồng.

- Người trẻ tuổi kia chính là người mới đảm nhiệm chức vụ ở Giang Lăng cách đây không lâu tên là Diệp Tranh Vành, nghe nói ở Yên Kinh mảnh khéo thông thiên, được người ta gọi là đại thiếu, không nghĩ rằng tới Giang Lăng sẽ thua một cách thảm bại như thế.

- Cá nhân ta cho rằng, lấy quyền thế của Diệp gia thì hắn sẽ không sai.

- Người trong vòng luẩn quẩn vĩnh viễn sẽ không hơn được pháp luật, nếu hắn bị mang đi đủ để chứng minh hắn đã thua rồi.

Nghe được những lời bàn tán như vậy thì lòng kiêu ngạo của Diệp Tranh Vành đã bị bóp nát, hắn giống như một con khỉ bị chọc giận, cố gắng muốn bật lại, kết quả cho dù hắn cố gắng như thế nào đi nữa cũng không thể giãy dụa được.

So sánh với Diệp Tranh Vành mà nói thì có lẽ Dương Viễn đã chấp nhận sự thật này, qua một đêm thì tóc của hắn đã bạc trắng hết, nhìn qua trông như già đi 10 tuổi, cả người giống như là một cái xác không hồn.

Sau đó, ở phía trước đột nhiên xuất hiện một đám người.

Đi ở phía trước là Tiêu gia lão thái gia, còn Bùi Đông Lai và Trần Quốc Đào đi 2 bên, phía sau là một ít các vị đại lão của quân khu Giang Lăng.

- Mọi người đứng lại.

Mắt thấy đoàn người Tiêu gia lão thái gia thì vị đại lão Diêm vương gia kia liền ra lệnh, đám người phía sau nghe vậy thì liền dừng bước.

Trên thực tế, không đợi vị Diêm vương gia kia ra lệnh thì khi thấy được Bùi Đông Lai thì Diệp Tranh Vành đã không tự chủ được mà dừng bước.

Bùi Đông Lai liền nhận ra được ánh mắt tràn đầy vẻ oán độc của Diệp Tranh Vành bắt quả hắn cũng không nhìn Diệp Tranh Vành một cái, chỉ là vừa đi, vừa nói chuyện với Tiêu gia lão thái gia, cảm giác đã đem Diệp Tranh Vành trở thành không khí.

“Hô..Hô”

Thái độ của Bùi Đông Lai rơi vào trong mắt Diệp Tranh Vành đã khiến cho sắc mặt của hắn trở nên tái nhợt, hơi thở dồn dập.

Dần dần, khoảng cách của 2 bên được rút ngắn, cuối cùng đã gặp nhau.

- Lão thủ trưởng.

Vị Diêm vương gia kia vội vàng bước lên, chào hỏi Tiêu gia lão thái gia.

- Tiểu La a, cực khổ rồi.

Tiêu gia lão thái gia mỉm cười nhìn vị Diêm vương gia kia.

- Lão thủ trưởng nói quá lời rồi, đây là nhiệm vụ mà tôi phải làm.

- Vậy cũng đừng vì ta mà ảnh hưởng công tác của cậu nữa, người của cậu nếu vội thì đi trước đi, ta có Quốc Đào và Đông Lai là được rồi.

Tiêu gia lão thái gia gật gật đầu.

- Bùi Đông Lai.

Sau đó không đợi vị Diêm vương gia kia trả lời thì Diệp Tranh Vành liền giẫy dụa, 2 mắt đỏ bừng nhìn về phía Bùi Đông Lai, khàn giọng hô lớn:

- Hết thấy đều là tên nghiệt chủng Bùi Đông Lai này làm. Hắn giết người, làm nổ nhà, sau đó vu oan cho chúng tôi....

- Để cho hắn câm miệng cho ta.

Vị Diêm vương gia kia thấy thế thì nhú mày, quát lạnh nói.

Mệnh lệnh của hắn vừa ra thì có mấy người liền bổ nhào về phía Diệp Tranh Vành, cố gắng để cho Diệp Tranh Vành im miệng.

- Bùi Đông Lai, mày chỉ là một tên tạp chủng, mày không nên đắc ý. Tao sẽ không có việc gì, mà mày, cuối cùng sẽ có một ngày mà sẽ nhận lửa giận của Diệp gia....

Diệp Tranh Vành giống như là tên điên, giẫy dụa lấy, dùng tinh thần TQ chó má để an ủi bản thân mình, hắn quăng xuống một câu ngoan thoại, kế tiếp không đợi hắn nói nữa thì liền bị vài người của kỹ ủy liền đánh cho hắn ngã xuống đất, hắn giống như là một con chó TQ quỳ xuống mặt đất, không thể đứng dậy, chỉ có thể phát ra những tiếng “Ồ..Ồ.”

- Thật có lỗi, lão thủ trưởng, tinh thần của hắn đã bị đả kích, từ ngày hôm qua đã bắt đầu nói bậy rồi.

Vị Diêm vương gia kia có chút xấu hổ hướng về phía Tiêu gia lão thái gia mà giải thích, dư quang không nhìn được mà đánh giá Bùi Đông Lai, trong lòng cảm thán thủ đoạn của Bùi Đông Lai quá ngoan độc, quả thật làm cho người ta kinh hồn bạt vía mà.

- Không sao, tiểu La, ta đi trước đây.

Tiêu gia lão thái gia cười cười, mang theo đám người Bùi Đông Lai và Trần Quốc Đào rời đi.

Không để ý đến ánh mắt của vị Diêm vương gia kia, bước chân của Bùi Đông Lai đã bước qua bên cạnh Diệp Tranh Vành.

Giống như phía trước, từ đầu Bùi Đông Lai cũng không thèm nhìn vào Diệp Tranh Vành.

Liếc mắt một cái cũng không có.

510. Chương 503: Ở Thiên Đường Hay Là Ở Phía Sau Màn?

Chương 503: Ở thiên đường hay là ở phía sau màn?

Yên Kinh, Hoàng Gia Lâm Viên.

Vừa mới kết thúc một hội nghị quan trọng, sau khi trở lại văn phòng thì Tần Hồng Sơn cũng không có ký văn kiện như thường ngày mà cầm lấy một xấp tài liệu có liên quan về vụ án ở Giang Lăng.

Sau khi coi xong xấp tài liệu này thì Tần Hồng Sơn rút ra một điều thuốc, châm lửa lên rồi hút lấy 2 hơi, sau đó lấy điện thoại di động ra rồi bấm số của Tần Tranh.

- Cha.

Điện thoại được chuyển. Trong điện thoại liền truyền ra giọng nói của Tần Tranh.

- Nói chuyện có tiện hay không?

Tần Hồng Sơn bóp tắt tàn thuốc, đứng dậy đi đến bên cửa sổ.

- Được.

Đầu bên kia điện thoại, Tần Tranh bước tới trước cửa văn phòng rồi đóng lại.

- Chuyện tình ở Giang Lăng, con thấy sao?

Tần Hồng Sơn hành văn gãy gọn, đi thẳng vào vấn đề.

Tần Tranh hơi trầm ngâm rồi giải thích:

- Hẳn là do một tay Bùi Đông Lai thúc đẩy, hẳn vốn dùng thủ đoạn của người hắc đạo, khiến cho náo động lên, đợi đến thời cơ chín mùi thì liền ra đòn sát thủ, đem Diệp Tranh Vành và Dương Viễn vào tròng, còn bản thân thì đứng bên ngoài. Không thể không nói, chiêu này rất độc.

- Nói tiếp.

Tần Hồng Sơn không có tỏ thái độ, mà là muốn nghe tiếp, dường như hẳn muốn dùng phương thức này để thảo luận với Tần Tranh, lại muốn dùng phương thức này để khảo nghiệm Tần Tranh.

- Bùi Đông Lai có thể không quan tâm, trừ không có để lại bất cứ chứng cứ gì thì có thể là dựa vào việc Tiêu gia lão gia vì hẳn xuôi Nam.

Tần Tranh tiếp tục nói:

- Vụ án ở Giang Lăng đã kinh động cả nước, là nơi mà ánh mắt quần chúng nhân dân nhìn vào, càng quan trọng hơn là vụ án lần này lại có liên quan đến thế lực quốc ngoại. Ở Tiêu gia lão thái gia tự mình mình ra mặt giám sát, uy hiếp thì cho dù Diệp Tranh Vành không có bị lao ngục tai ương, con đường làm quan cũng chấm dứt. Hoàn toàn trở thành con tốt bị Diệp gia vứt bỏ. Còn về phần Dương Viễn thì chẳng những hẳn có liên quan đến vụ án lần này mà hơn nữa những thứ mà hẳn làm trong dĩ vãng đã được lật ra, chỉ dựa vào những việc kia thì cả đời còn lại của hẳn cũng đã ở trong ngục giam rồi.

- Đúng như lời của con nói, chiêu này của Bùi Đông Lai rất độc. Chẳng những gây ông đập lưng ông, trả thù Diệp gia, hơn nữa làm cho Diệp gia chỉ có thể đem lửa giận nuốt vào trong bụng.

Giọng nói Tần Hồng Sơn tỏ ra phức tạp:

- Tuy rằng Bùi Vũ Phu đã chết nhưng mà dựa vào 1 chiêu mà Bùi Đông Lai đã làm ở Giang Lăng thì chỉ sợ trong một thời gian nữa thì không nói các thế lực khác, cho dù là Diệp gia cũng sẽ không dám đụng vào hẳn.

- Vâng.

Tần Tranh mở miệng phụ họa, nói:

- Có chỗ dựa Tiêu gia vững chắc này, lại thêm năng lực của hẳn thì ở trong quốc nội này không có thế lực nào có thể động đến hẳn.

- Tối hôm qua ta đã nói chuyện với tiểu Phong qua điện thoại, tiểu Phong nói cho ta biết, hẳn là Bùi Đông Lai cũng không có biết quyết định của chúng ta. Điều này cũng đáng để ăn mừng.

Tần Hồng Sơn nói xong, nhúu mày, giọng nói tỏ ra ngưng trọng:

- Ta gọi điện thoại cho con là muốn hỏi con, việc quan trọng trước mắt là chúng ta nên làm gì?

- Cha, cá nhân con cho rằng chúng ta tiếp tục yên lặng mà theo dõi kỳ biến

Tĩnh quang trong mắt Tần Tranh lóe ra, về mặt cơ trí nói:

- Nếu chúng ta để cho Bùi Đông Lai biết được chúng ta không những không giúp hẳn, còn cố gắng muốn làm dấy quan hệ với Diệp gia thì chỉ sợ sau này hẳn sẽ đứng về phía đối lập với chúng ta, mà nha đầu Đông Tuyết kia hẳn là dựa vào hẳn. Đây là điều thứ nhất.

- Thứ 2, lần này Tiêu gia lão thái gia vì Bùi Đông Lai mà xuôi Nam, ra mặt, trong đó cũng có điều lừa dối, trước khi chân tướng chưa trôi lên khỏi mặt nước thì chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến là lựa chọn tốt nhất.

- Cuối cùng, tuy nói cây đổ bầy khỉ tan nhưng mà sự việc lần này Bạch gia lại không ra mặt, điều này đáng để chúng ta suy nghĩ lại. Lấy quan hệ giữa Diệp gia và Bạch gia thì lấy tác phong của Bạch gia thì lần này sẽ bỏ đá xuống giếng đối với việc Diệp Tranh Vành bị bắt đi, phải là thuận nước đẩy thuyền mới đúng, chứ không phải là trầm mặc, đứng yên.

- Cái nhìn của con rất giống ta.

Trên mặt Tần Hồng Sơn lộ ra vẻ vui mừng, vui mừng rất nhiều, lại nghĩa nghị rồi nói:

- Việc quan trọng trước mắt là biết được quan hệ giữa Tiêu gia và Bùi Đông Lai, vì sao Tiêu gia lại 2 lần ra mặt giúp hắn. Như vậy đi, một hồi con hãy gọi điện cho Đông Tuyết để hỏi xem thử.

- Sau khi Bùi Vũ Phu chết, Bùi Đông Lai lâm vào tử cục, hành động của chúng ta đã làm tâm của Đông Tuyết chết đi, cho dù là biết thì chỉ sợ nó sẽ không nói ra.

Tần Tranh cười khổ thở dài một hơi, nói:

- Con sẽ cố gắng.

- Ừh.

Tần Hồng Sơn cũng thở dài, hắn làm sao lại nghĩ đến Bùi Đông Lai không những tuyệt địa phùng sinh, hơn nữa lại lấy không thể tưởng tượng nổi để hạ nhục Diệp gia?

...

Vào lúc 11h tại ĐH Đông Hải, lúc này Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na không có đến Giáo Học Lâu như ngày thường mà là giống như một cặp chị em, nắm tay đi xuống dưới cầu thang.

- Đông Tuyết, theo như lời của cha tớ nói thì chuyện ở Giang Lăng đã xảy ra một đoạn thời gian, theo lý thuyết thì Đông Lai cũng đã trở lại, nếu không thì chúng ta hãy gọi điện cho cậu ta, hỏi xem thử khi nào cậu ta mới trở về đây?

Sau khi rời khỏi Giáo Học Lâu thì Hạ Y Na chủ động đề nghị nói.

Tần Đông Tuyết mỉm cười lắc lắc đầu, nói:

- Không vội, nếu cậu ta không gọi điện cho chúng ta, điều đó chứng minh sự việc còn chưa xử lý xong.

- Được rồi.

Hạ Y Na uể oải gật gật đầu, sau khi Bùi Đông Lai đến Giang Lăng khoảng 2 ngày thì bởi vì quá mức lo lắng cho an toàn của Bùi Đông Lai nên nàng không có đến trường học, về sau Bùi Đông Lai làm ra phản kích, các nàng thông qua con đường đặc thù mà biết được Diệp Tranh Vành và Dương Viễn đã bị mang đi, Tiêu gia lão thái gia ra mặt, mới có tâm tư đến trường đi học.

Mất thấy bộ dạng uể oải của Hạ Y Na thì khoe miệng Tần Đông Tuyết nở ra nụ cười nhẹ, nàng muốn nói cái gì nhưng điện thoại của nàng lại rung lên.

Lấy điện thoại ra nhìn, thấy được người gọi đến là Tần Tranh thì nụ cười trên mặt Tần Đông Tuyết biến mất, chân mày nhíu lại.

Nghĩ một chút, Tần Đông Tuyết vẫn là nghe máy:

- Alo.

- Đông Tuyết.

Mất thấy Tần Đông Tuyết ngay cả cha cũng không kêu thì đầu bên kia Tần Tranh cũng không có tức giận mà là cảm thấy tự trách, cũng rất bất đắc dĩ.

- Cha gọi điện thoại cho con hắn là muốn hỏi quan hệ giữa Tiêu gia và Bùi Đông Lai chứ gì?

Không đợi Tần Tranh nói rõ ý đồ, Tần Đông Tuyết chủ động mở miệng, nhất châm kiến huyết.

”Ách...”

Đối với việc Tần Đông Tuyết có thể đoán được điểm này, Tần Tranh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chính là cảm thấy được hết sức khó xử, xấu hổ rất nhiều. Hắn chưa sót cười, nói:

- Đông Tuyết, có một số chuyện mà chúng ta đều thật bất đắc dĩ, hy vọng con có thể hiểu được.
- Các người là bất đắc dĩ nhưng mà nam nhân của con cũng cử tử nhất sinh.

Tần Đông Tuyết gằn từng chữ:

- Còn về quan hệ giữa Đông Lai và Tiêu thì cho dù có biết thì con cũng sẽ không bao giờ nói ra.
- Đông Tuyết.

”Đô... Đô...”

Sau đó, trong điện thoại liên vang ra những tiếng ”Đô... Đô...”

- Đông Tuyết, cậu không sao chứ?

Mất thấy Tần Đông Tuyết phát hỏa, cúp điện thoại thì Hạ Y Na nhin không được hỏi.

- Không sao.

Tần Đông Tuyết điều chỉnh lại cảm xúc rồi lắc đầu, sau đó đi thẳng về phía vườn trường, nhẹ giọng nói:

- Y Na, có lẽ chúng ta nên làm cho Đông Lai một số chuyện, hoặc nói là chia sẻ gánh nặng cho cậu ta.
- Được.

Hạ Y Na luôn luôn muốn vì Bùi Đông Lai làm những thứ gì, mỗi lần đều là hữu tâm vô lực, lúc này nghe Tần Đông Tuyết vừa nói như thế, vội vàng gật đầu phụ họa:

- Đông Tuyết, cậu nói như thế nào thì tớ sẽ làm như thế đó.

Tần Đông Tuyết gật gù đầu, đem kế hoạch của chính mình nói cho Hạ Y Na nghe.

Cùng lúc đó, sân bay Giang Lăng.

Tiêu gia lão thái gia đã ngồi trên máy bay, bay đi Yên Kinh.

Bùi Đông Lai cùng đoàn người Trần Quốc Đào rời khỏi sân bay, bởi vì những vị đại lão biết được suy nghĩ của 2 người cho nên cố tình đi cách 2 người Bùi Đông Lai và Trần Quốc Đào một đoạn, để không gian cho 2 người nói chuyện với nhau.

- Trần gia gia, cảm ơn ngài.

Bước đi, đột nhiên Bùi Đông Lai dừng bước lại, cảm ơn Trần Quốc Đào. Hắn biết rõ, nếu như không có Trần Quốc Đào, ủng hộ và giúp hắn thì hắn không có khả năng vận ngã Diệp Tranh Vành, ngược lại hắn cũng không biết là số phận của hắn bây giờ sẽ như thế nào.

- Lại nữa, cút con mẹ nó cho lão tử.

Trần Quốc Đào luôn không thích những câu khách khí của Bùi Đông Lai, nghe được Bùi Đông Lai nói cảm ơn thì liền trừng mắt liếc Bùi Đông Lai một cái.

Dường như sớm đoán được Trần Quốc Đào sẽ nói như thế, Bùi Đông Lai chẳng những không thấy bất ngờ, trong lòng cũng thấy ấm áp, nhe răng nở nụ cười.

- Tiểu tử, trải qua một trận chiến này thì trong quốc nội tạm thời không có ai dám động đến cậu.

Nhìn vẻ mặt cười ngây ngô Bùi Đông Lai, Trần Quốc Đào hữu ý vô ý nhắc nhở nói:

- Nhưng mà điều này không có nghĩa là cậu có thể bình yên, ngược lại cậu nhất định phải cẩn thận, không nên đem nhược điểm lộ ra để đối phương bắt lấy. Tuy rằng lúc này ta có thể giúp cậu nhưng mà không có

nghĩa là sau này ta sẽ còn giúp cậu nữa. Còn nữa, nếu như cậu làm ra những chuyện gây hại đến quốc gia, gây hại đến nhân dân thì Tiêu gia lão thái gia cũng sẽ không giúp cậu mà sẽ xử lý nghiêm khắc theo pháp luật.

- Tôi biết.

Bùi Đông Lai gật đầu tỏ vẻ chính mình hiểu được.

- Nếu như cậu đã không muốn đi vào quân đội thì ta cũng không miễn cưỡng cậu nữa, cậu hãy tự thu xếp ổn thỏa đi, người khác không giúp được cậu đâu.

Trần Quốc Đào nói xong, nghĩ tới điều gì, cười tủm tỉm nói:

- Ta nghe nói cậu đã đáp ứng Tiêu gia lão thái gia rằng tháng 7 này sẽ suất đội đi đến Nga để tham gia bộ đội đặc chủng Đại Bí Vô toàn cầu, đúng không?

- Ngài đã biết rõ lại còn cố hỏi.

Bùi Đông Lai nhin cười không được, hấn cảm thấy được Trần Quốc Đào như vậy thực đáng yêu.

- Lão tử chính là muốn cậu xác nhận lại, cậu cười cái gì?

Mặt già Trần Quốc Đào đỏ lên, tức giận mắng:

- Lão tử mặc kệ chuyện của cậu nhưng mà nếu như cậu không đem chức quán quân về thì lão tử sẽ làm thịt cậu.

- Xin thủ trưởng yên tâm, tôi cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

2 chân Bùi Đông Lai khép lại, cúi chào, cao giọng trả lời.

- Con thảo nhỏ, cút đi.

Trần Quốc Đào cười nói một câu.

Bùi Đông Lai đứng nguyên tại chỗ, đưa mắt nhìn bóng lưng Trần Quốc Đào rời đi, sau đó mới thu hồi ánh mắt lại, nụ cười trên mặt biến mất.

Hắn nhin không được ngẩng đầu, híp mắt, nhìn ánh mặt trời chói chang, dường như đang muốn tìm lấy bóng dáng của Bùi Vũ Phu trên bầu trời:

- Qua tử, giờ người đang ở Thiên đường phù hộ con hay là đang ở phía sau âm thầm bảo vệ con?

- Qua tử, con nhớ người.

Mặt trời đỏ giắt, tâm như vực sâu, hắn bị ánh mặt trời làm cho đỏ mắt.

511. Chương 504: Không Hề Khiêm Tốn.

Chương 504: Không hề khiếm tốn.

Khách sạn Hilton, trong một gian phòng tổng thống.

Quý Hồng đang mặc một chiếc áo ngủ Lace, nằm ở trên ghế salon, 2 chân bắt chéo, tay đang đùa giỡn chiếc điện thoại.

Dưới ánh mặt trời, thân thể của nàng không thể để cho chiếc áo ngủ Lace kia che kín. Giờ phút này, nàng giống như là yêu tinh đến nhân gian, có thể làm cho nam nhân điều đứng vì nàng.

“Đinh”

Đột nhiên, tiếng chuông cửa vang lên.

Nghe được tiếng chuông cửa, trong lòng Quý Hồng vừa động, liền bước xuống ghế saolo, đi nhẹ về phía cửa, thông qua lỗ nhỏ trên cửa thì nàng thấy được Bùi Đông Lai đang ở bên ngoài.

Phát hiện này làm cho Quý Hồng không nhin được mà nở nụ cười xấu xa, sau đó liền dùng một loại ngữ khí mê người:

- Người nào đó?
- Yêu tinh, mở cửa.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì cười mắng.

- Là Pháp Hải đệ đệ sao?

Trong phòng, Quý Hồng cố nén cười, hỏi.

Pháp Hải đệ đệ?

Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy một trận đau đầu.

“Két”

Cửa phòng được mở ra, Quý Hồng dựa vào trước tường, 2 chân đan chéo vào nhau, ngực một mảnh trắng như tuyết, cái lưỡi thơm tho liếm liếm bờ môi mọng đỏ đầy khiêu gợi, ánh mắt mắt đưa tình, nũng nịu nói:

- Pháp Hải đệ đệ, cậu muốn tới thu yêu tinh tỷ tỷ ta sao?
- Chuyện bên này đã xong, một lát nữa thu dọn xong thì trở lại Đông Hải.

Ngay cả khi Bùi Đông Lai sớm thích ứng được những lời trêu chọc của Quý Hồng nhưng mà hắn và Quý Hồng tiếp xúc ngày càng nhiều. Hành động trêu chọc của Quý Hồng ngày càng làm hắn tức giận, dù cho hắn có định lực kinh người như thế nào đi chăng nữa nhưng mà du sao hắn cũng là nam nhân, thấy được có món ngon trước mặt không thể ăn nên cũng cảm thấy bức bối. Vì thế hắn liền đem ánh mắt dời khỏi thân thể mê người của Quý Hồng, bước ra đóng cửa phòng lại, tỏ vẻ trấn định nói.

- Ai ui, Pháp Hải đệ đệ, cậu đỏ mặt rồi.

Thân thể Quý Hồng bước lên, che trước người Bùi Đông Lai lại, đôi bàn tay liền vuốt ve đầu của Bùi Đông Lai, 2 cái bánh bao không biết là hữu ý hay vô ý mà chà chà vào ngực Bùi Đông Lai, gọi hồn nhìn thấy Bùi Đông Lai, miệng phun hương khí:

- Đừng thẹn thùng nha, yêu tinh tỷ tỷ sẽ không hút khô cậu đâu, cam đoan là cậu trở về sẽ có lương thực để nộp thuế.
- Cô xác định sao?

Mắt thấy Quý Hồng được đàng chân lân đàng đầu thì Bùi Đông Lai cắn chặt răng, nhìn chăm chăm Quý Hồng, làm ra phản kích.

- Ai u uy, dọa nạt tỷ tỷ ta a? Đến a, có bản lĩnh thì cậu tới a?

Bị ánh mắt như lửa của Bùi Đông Lai nhìn vào thì trong lòng của Quý Hồng nhảy lên một hồi, bất quá nụ cười trên mặt nàng không giảm, còn tỏ ra tiêu sái giờ tay lên đầu, tóc dài liền tung bay.

Không trả lời.

Bàn tay của Bùi Đông Lai liền giơ ra, bóp vào 2 cái bánh bao trước ngực Quý Hồng, co dãn kinh người.

- A... Lưu manh!

Dường như sẽ không ngờ Bùi Đông Lai sẽ động thì, Quý Hồng không có phòng bị nên đã bị Bùi Đông Lai bóp lấy, thân thể nàng trở nên cứng ngắc, sau đó nàng thét lên một tiếng rồi lui về phía sau.

Bùi Đông Lai thu tay về, cười cười:

- Yêu tinh, còn muốn đấu với tôi sao?
- Lưu manh, vô sỉ, hạ lưu.

Quý Hồng giống như là hoàng hoa khê nữ bị vô lễ, khuôn mặt liền hiện lên một màu hồng, thân thể nóng lên, trong lòng không ngừng nhảy loạn lên rồi trốn trong phòng ngủ của mình.

Bùi Đông Lai đi đến ghế sofa rồi ngồi xuống.

Àn?

Mới vừa ngồi xuống, Bùi Đông Lai nhận thấy được dưới mông có chút khác thường, hắn đưa tay cầm lấy thì lập tức nắm lấy một chiếc T-back.

“Ách”

Cầm chiếc T-back làm cho người ta phún huyết trong tay thì Bùi Đông Lai trợn mắt há hốc mồm, chỉ nghĩ đến cái này giống như một trái lựu đạn.

“Két”

Sau đó, cửa phòng ngủ được mở ra.

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, vội vàng rút chiếc T-back trong tay đi.

- Lưu manh, biến thái., **&^....

Không đợi Bùi Đông Lai rút bỏ chiếc T-back trong tay, Quý Hồng đã thò đầu ra, thấy được hành động của Bùi Đông Lai thì khuôn mặt lại càng thêm đỏ, bắt đầu giáo huấn.

- Ta kháo, chính cô đem quần lót vứt lung tung trên ghế salon, lại còn nói tôi biết thái sao?

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt.

- Tỷ tỷ đây muốn để bên dưới hít thở không khí trong lành cho nên mới cởi ra, có sao không?

Quý Hồng lắc người ra, hai tay chống nạnh, hừ hừ nói:

- Cậu không phục sao? Không phục thì cậu hãy cởi ra đi? Cậu lấy nó làm gì? Muốn nó giúp cậu YY sao?

”____ ”

Bùi Đông Lai muốn tử hình Quý Hồng ngay tại chỗ, rất muốn.

- Vậy thì cậu làm đi, tỷ tỷ sẽ không mặc nữa.

Quý Hồng cố nén cười, nói xong liền xoay người đi vào phòng ngủ.

”____ ”

1 tiếng sau thì Quý Hồng mới trang điểm sau, mang theo valy đi ra khỏi phòng ngủ.

Nàng giống như những ngày trước, mặt thân trang phục màu đỏ, phía trên là một chiếc áo phục cùng với một chiếc áo bó sát màu đỏ, ở bên dưới là một chiếc váy ngắn màu đỏ để lộ ra bắp đùi trắng trợt, dưới chân là một đôi giày cao gót màu đỏ.

Nàng thật sự sẽ không mặc quần lót sao?

Thấy Quý Hồng xuất hiện thì Bùi Đông Lai thăm hỏi bản thân.

- Có phải muốn biết tỷ tỷ có mặc quần lót hay không a?

Quý Hồng cười dài, đi về phía Bùi Đông Lai, dụ dỗ nói:

- Nếu không thì tỷ tỷ đây giang rộng chân ra để cho cậu kiểm tra một chút?

(o). . . (o)

Bùi Đông Lai không biết Quý Hồng có mặc quần lót hay không nhưng mà trước lúc đi ra thì nàng đã đem cái T-back kia bỏ vào trong valy của mình.

Bởi vì sợ không cầm được lòng mà tử hình Quý Hồng ngay tại chỗ nên lúc lên xe thì Bùi Đông Lai liền từ chối ý tốt của Quý Hồng, hắn không ngồi ở vị trí kế bên lái xe mà ngồi ở phía sau, điều này đã làm cho Quý Hồng cười to gần 30s.

Ôtô khởi động, Bùi Đông Lai nghĩ một chút rồi lấy điện thoại ra, gọi cho Tần Đông Tuyết.

- Không biết ở trước mặt nữ nhân độc thân, gọi điện thoại nói chuyện yêu đương là điều rất xấu hổ sao?

Thông qua kính phản quang thì Quý Hồng thấy được hành động của Bùi Đông Lai nên đã nói một câu.

Bùi Đông Lai đỏ khốc đỏ cười, đành phải kéo chân bản ô tô xuống.

- Mọi chuyện đã xong rồi sao?

Điện thoại chuyển được, đầu bên kia điện thoại thì Tần Đông Tuyết liền mở miệng hỏi trước, giọng nói vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng mà trong bình tĩnh lại xen lẫn vài phần vui sướng.

- Ừh.

- Khi nào thì trở về?

Bùi Đông Lai lại hỏi.

- Đang đi trên đường, 2 tiếng sau mới tới.

Bùi Đông Lai nói.

Tần Đông Tuyết xem vậy thì trên mặt nở ra nụ cười hưng phấn, nói:

- Thi Vận cũng vừa đến Đông Hải, Vũ Trạch đề nghị buổi tối hôm nay tụ lại, cậu có thể về thì quá tốt rồi.

- Ngồi ở đâu, tớ sẽ đặt chỗ.

Bùi Đông Lai hỏi.

- Không đi ra ngoài, ở ngay biệt thự đi, các cậu ấy nói muốn tự bản thân nấu đồ ăn.

Tần Đông Tuyết cười nói, từ sau khi nàng đi vào Đông Hải thì rất ít khi nàng cười.

Loại vui sướng này thì nàng chưa từng trải nghiệm qua.

- Tốt.

Một trận chiến ở Giang Lăng, tuy rằng Bùi Đông Lai đại thắng nhưng mà cảm thấy thể xác và tinh thần mỗi mệt, biết được tối nay mọi người ngồi lại nên hắn cũng muốn buông lỏng.

Sau khi cúp điện thoại xong thì Bùi Đông Lai mở chân bản xuống, thấy Quý Hồng vừa lái xe vừa nghe nhạc.

- Ân ái đã chấm dứt rồi sao?

Quý Hồng liền trêu chọc.

- Lái xe đi.

Bùi Đông Lai cười khổ nói, sợ Quý Hồng cãi nhau với mình sẽ xảy ra tai nạn.

- Đệ đệ thân ái, chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ của cậu sẽ không bị xe nào dám đụng vào đâu.

Quý Hồng cười híp mắt, nói.

“...”

Bùi Đông Lai thành thành thật thật ngậm miệng lại.

2 tiếng sau.

Quý Hồng lái xe đến bên ngoài ĐH Đông Hải.

- Tôi sẽ xuống xe chỗ này, cô lái xe về trước đi.

Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút rồi nói.

- Được.

Quý Hồng lên tiếng, mấy phút đồng hồ sau, đem chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ dừng lại trước cổng ĐH Đông Hải.

Ngay cả ĐH Đông Hải không thiếu những cậu ấm cô chiêu nhưng mà khi thấy được chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ này xuất hiện thì một đám người liền cả kinh trợn tròn tròn mắt.

- Đi xe này rất rêu rao, cô lái đi đi.

Bùi Đông Lai thấy thế, thở dài nói.

- Lão bản thân ái, câu đã khiêm tốn đủ rồi.

Quý Hồng quay đầu nhìn Bùi Đông Lai liếc mắt một cái, nghiêm mặt nói:

- Từ nay về sau, tôi muốn khiến cho đám người ngu ngốc kia mỗi khi nhìn thấy cậu thì có bao nhiêu xa liên cút bấy nhiêu.

Nói xong, Quý Hồng liền bước xuống xe, dưới cái nhìn trợn mắt há hốc mồm của đám người xung quanh mà nàng liền lắc lắc bộ móng khiêu gợi, đón lấy một chiếc taxi rồi rời đi.

Bùi Đông Lai cười khổ lắc lắc đầu, rút ra một điều thuốc rồi châm lửa, đợi đám người Tần Đông Tuyết xuất hiện.

20' sau.

Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na cùng nhau nắm tay đi ra cửa trường.

Người thiếu niên đi ra từ núi lớn, bởi vì gia cảnh bần hàn mà bị mọi người xem thường, giờ phút này người thiếu niên ấy đang lái chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ có một không hai ở TQ.

Dưới trời chiều.

Các nàng đi về phía người thiếu niên ấy.

Hình ảnh dừng hình ảnh, toàn trường yên tĩnh.

Một màn này, bị ghi vào lịch sử của ĐH Đông Hải.

512. Chương 505: Là Rồng Hay Là Giun?

Chương 505: Là rồng hay là giun?

Lúc này khi thấy toàn bộ mọi người nhìn vào chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ, 2 người Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na đi về phía Bùi Đông Lai thì tất cả đều tỏ ra kinh ngạc.

Kinh ngạc sao?

Đúng vậy.

Mọi người đều biết Bùi Đông Lai chính là một nhân vật phong vân của ĐH Đông Hải.

Hoặc là nói Bùi Đông Lai là nhân vật truyền kỳ, đối với những sinh viên ĐH Đông Hải mà nói thì dù chưa gặp Bùi Đông Lai thì cũng nghe nói qua người này.

Bọn hắn đã nhìn qua lý lịch của Bùi Đông Lai, biết được từ nhỏ Bùi Đông Lai sống trong núi lớn, sau đó đi ra thành phố, người cha của Bùi Đông Lai là tài xế taxi, kiếm tiền để hắn ăn học.

Mà giờ phút này, Bùi Đông Lai lại lái chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ, mà 2 mỹ nữ của trường là Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na lại đi về phía hắn.

Loại chuyện này đã gây ra một sự rung động không cách nào dùng lời diễn tả được đối với toàn bộ mọi người.

Không riêng bọn hần, ngay cả Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na cũng cảm thấy kinh ngạc, các nàng nằm mơ rằng một người luôn khiêm tốn như Bùi Đông Lai lại làm ra những chuyện này.

Thấy được vẻ kinh ngạc của mọi người, của Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na thì trong lòng Bùi Đông Lai cười khổ không thôi.

Sâu trong lòng hần cũng không muốn rêu rao như thế này.

Nhưng mà.

Quý Hồng trực tiếp đưa xe cho hần, hần chỉ có thể thuận ý nhận lấy tầm lòng của Quý Hồng.

- Tao khóa, thì ra Bùi Đông Lai chính là một siêu cấp cao phú suất a.
- Con mja nó, thật ngu a.
- Đúng a, chẳng trách trước đây Mộ Khuynh Nhan vì hần mà biểu diễn, sau nay lại hẹn hò với bạch phú mỹ Hạ Y Na.
- Không riêng gì bọn họ, các cậu không thấy được nữ thần cũng đi về phía hần sao?
- Ông trời ơi, điều này con mja nó, còn để cho người ta sống nữa không?
- Thật không nghĩ tới Bùi Đông Lai sẽ trở nên phong quang như thế, biết thế thì lúc huấn luyện quân sự tớ sẽ tán hần rồi.
- Thôi đi, cậu không nhìn thấy bạn gái của người ta trông như thế nào sao?
- Đáng ghét.. YY cũng chết sao?
- Đúng a, các cậu không thể cấm chúng tớ YY, theo tớ thấy thì sau này chúng ta nên tìm một cao phú suất có tiềm lực, Bùi Đông Lai chính là ví dụ a.

“Khanh khách..”

Sau đó, toàn bộ đám nam sinh đều lộ ra vẻ đổ kỵ, mà đám nữ sinh thì 2 mắt tỏa sáng, thầm hận mình không nhanh tay.

- Cái gì mà là thần tượng, thì ta là một trên Trang bức thôi.
- Còn cái gì mà cao phú suất, ta phi.
- Nếu không giả như thế thì hần có thể cưa đổ nữ thần cùng bạch phú mỹ sao?

...

Có nhiều người hâm mộ nhưng mà cũng có những người bởi vì năng lực thừa nhận quá kém nên đã châm chọc, chửi bới lên.

Trong lúc nhất thời, trước cổng trường liên náo nhiệt giống như một cái chợ.

Bên tai vang lên những lời nghị luận ấy thì Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na cũng nghĩ tại sao ngày hôm nay Bùi Đông Lai lại trở nên không khiêm tốn như thế. Trong đó, bước chân của Hạ Y Na run run đi về phía Bùi Đông Lai, mà Tần Đông Tuyết trước mặt nhiều người như thế lại bị làm trò cũng tỏ ra hơi run, đi về phía Bùi Đông Lai.

Một bước, hai bước, ba bước...

Dần dần, Hạ Y Na và Tần Đông Tuyết đã đi tới trước người Bùi Đông Lai.

- Lên xe đi, nếu không thì bảo vệ sẽ đuổi mất.

Mất thấy người ở trước cổng càng lúc càng nhiều thì Bùi Đông Lai cũng không có giải thích nguyên nhân, mà là tính toán ba mươi sáu kế trước tẩu vi thượng.

- Ủh.

2 người Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na cùng gật đầu cười rồi đi vào xe.

Mất thấy hai người lên xe, Bùi Đông Lai không ngừng lại, trước tiên lên xe, rồi nổ máy.

Mặc dù trong lòng vô cùng hâm mộ lần ghen tị nhưng mà đám người kia thấy thế thì liền tránh ra để Bùi Đông Lai chở 2 vị mỹ nữ rời đi.

- Đám người Vũ Trạch đâu rồi?

Trong xe Bùi Đông Lai không nhận được.

Nghe được câu hỏi của Bùi Đông Lai, Hạ Y Na bởi vì còn trong kích động chưa lấy lại được tinh thần nên đã quên trả lời câu hỏi của Bùi Đông Lai, mà Tần Đông Tuyết cười nói:

- Vũ Trạch và Thi Vận đang ở cùng một chỗ, Thi Vận có nói, 2 người Vũ Trạch và Trang Bích Phàm đang thay đồ.

"Ách..."

Nhớ tới cảnh Ngô Vũ Trạch đứng trước gương, chăm lo chải chuốt thì Bùi Đông Lai một trận không nói gì.

- Bà mja nó, xảy ra chuyện gì mà trước cổng trường lại có nhiều người như thế?

Cách cổng ĐH Đông Hải khoảng 100m, Ngô Vũ Trạch thấy phía trước đều là người thì dừng xe lại, nhìn không được mà nói thầm một câu.

- Đúng a, sao mà nhiều người như thế?

Cùng Cổ Văn Cảnh ngồi ở phía sau, Dương Tĩnh cũng tỏ ra nghi hoặc nhìn về phía trước?

- Không phải là xảy ra tai nạn xe cộ đó chứ?

Cổ Văn Cảnh suy đoán nói.

- Xuống xe nhìn xem đi.

Ngồi ở vị trí bên tài xế, Tô Thi Vận đề nghị nói.

- Vũ Trạch, ở trước xảy ra chuyện gì thế?

Không đợi Ngô Vũ Trạch xuống xe, Trang Bích Phàm lái chiếc Land Rover ở phía sau liền thò đầu ra hỏi.

- Kháo, ka cũng có biết đâu.

Ngô Vũ Trạch quay đầu lại đáp một câu, sau đó tiến lên vài bước, vỗ vỗ bả vai một gã nam sinh, cười hỏi:

- Anh bạn, đã xảy ra chuyện gì mà nơi này lại đông người như vậy?

- Huynh đệ, nghịch thiên a.

Tên nam sinh kia quay đầu lại, vẻ mặt kích động nói:

- Cậu có biết Trang Nguyên lang Bùi Đông Lai không? Chính là người thi đạt số điểm cao nhất trong kỳ thi Tốt Nghiệp ấy?

- Đệt mja, lão tử cùng ở chung với hắn một phòng, ngay cả quần cùng mặc chung, lão tử làm sao không biết được?

Trong lòng Ngô Vũ Trạch buồn bực, hắn không đem những lời này nói ra mà là hỏi:

- Anh bạn, đừng thừa nước đục thả câu, mau nói đi.

- Biết không? Vừa lúc này thì Bùi Đông Lai đã lái chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ xuất hiện ở đây, chở tân nữ thần Tần Đông Tuyết cùng bạch phú mỹ Hạ Y Na rời đi a.

Tên nam sinh kia cũng là một người nhiều chuyện, nói xong còn nhìn không được mà tấm tắc nói:

- Bà mja nó, Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ a, ta nhớ được cả TQ này chỉ có một chiếc? Nữ thần Tần Đông Tuyết cùng bạch phú mỹ Hạ Y Na, bất kỳ người nào làm bạn gái của ta thì ta tình nguyện chết sớm 10 năm, không cho dù 20 năm cũng được.

”Ách...”

Bên tai vang lên lời nói đầy vẻ kích động của tên nam sinh kia thì Ngô Vũ Trạch trực tiếp cả kinh sững sờ ngay tại chỗ.

- Này, anh bạn, cậu làm sao thế?

Tên kia nam sinh thấy Ngô Vũ Trạch như là bị hóa đá thông thường đứng nguyên tại chỗ thì tỏ ra nghi hoặc mà hỏi.

- Không... Không có việc gì...

- A, sao cậu lại quen mặt như thế nhỉ? A, tôi nhớ ra rồi, hình như cậu là người ở chung phòng với Bùi Đông Lai a, lúc trận chung kết bóng rổ kết thúc thì tôi đã thấy cậu.

Không đợi Ngô Vũ Trạch nói hết lời thì tên nam sinh kia nhớ ra cái gì đó, kinh hô.

- Anh bạn, cậu không có nhìn lầm, tôi chính là ở chung phòng với tên kia.

Nói xong những lời này thì Ngô Vũ Trạch liền xoay người lên xe.

- Vũ Trạch, đã xảy ra chuyện gì?

Phía sau, Trang Bích Phàm đưa cổ ra ngoài, hướng về phía Ngô Vũ Trạch hô lên.

- Không có gì, Đông Lai từ cơn trùng biến thành rồng.

Ngô Vũ Trạch khoát tay áo, lao vào chiếc Cayenne.

Cơn trùng biến thành rồng sao?

Nghe được câu này của Ngô Vũ Trạch thì không riêng gì Trang Bích Phàm mà ngay cả Tô Thi Vận, Cổ Văn Cảnh cùng Dương Tĩnh cũng tỏ ra khó hiểu.

- Vũ Trạch, cậu nói Đông Lai làm sao?

Cổ Văn Cảnh nhin không được mà hỏi.

- Văn Cảnh, tớ đề nghị bắt đầu từ ngày mai chúng ta hãy đổi phòng, bà mja nó, ở cùng một chỗ với Đông Lai thật là chịu nhiều áp lực.

Ngô Vũ Trạch buồn bực nói 1 câu, theo sau lại nhớ ra cái gì đó, nói:

- Bất quá, nói đi thì nói lại, tên này cũng chưa chắc đã tiếp tục đến trường a.

- Anh cần nhần cái gì đó?

Tô Thi Vận nghe Ngô Vũ Trạch nói nhắm thì liền vịn lỗ tai Ngô Vũ Trạch, hỏi:

- Tớ cùng là Đông Lai bị làm sao?

- Ấy za, lão bà, em nhẹ tay chút...nhẹ chút đi mà...

Ngô Vũ Trạch bị đau cầu xin, theo sau thấy Tô Thi Vận không buông tay thì nói:

- Lão bà, em xác định mà muốn nghe sao? Thật sự làm tổn thương lòng tư tôn mà.

- Anh nói hay không?

Tô Thi Vận nhéo mạnh hơn.

- Ấy za, lão bà đừng nhéo nữa mà.

Ngô Vũ Trạch liên tục cầu xin tha thứ, sau đó không dám vòng vèo mà kể lại tất cả mọi chuyện nghe từ tên nam sinh kia.

”Ách...”

Nghe xong Ngô Vũ Trạch kể thì Tô Thi Vận, Cổ Văn Cảnh cùng Dương Tĩnh đều là cả kinh há to miệng.

- Đều là người, đều là nam nhân, đều là sinh viên của trường ĐH Đông Hải, đều ở cùng phòng 108, tại sao lại có nhiều khác biệt lớn đến như vậy?

Thấy 3 người bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm, thì Ngô Vũ Trạch liền oán trách.

Có lẽ là do rung động quá lớn nên 3 người Tô Thi Vận, Cổ Văn Cảnh và Dương Tĩnh còn chưa lấy lại tinh thần.

Ngô Vũ Trạch thấy thế, không có tiếp tục hay nói giỡn, bởi vì hắn biết Bùi Đông Lai còn có nhiều chuyện khác, chuyện ngày hôm nay chỉ giống như là đứa trẻ gặp cô gái, không đáng giá được nhắc tới.

Cùng lúc đó.

Cửa trường học, sau khi Bùi Đông Lai lái chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ rời đi thì mọi người cũng bắt đầu giải tán.

Trong chiếc taxi ở phía ngoài cổng trường, Quý Hồng nhẹ giọng nói:

- Honey, Bùi thúc đi rồi, nhưng mà cậu vẫn là rông chứ không phải là côn trùng.

- Hiện tại, tôi sẽ làm cho bọn họ biết được điểm này, thế giới này sẽ có một con Cự Long bay cao.

513. Chương 506: Nông Nghênh, Dã Tâm, Khiêm Tôn, Tĩnh Khí.

Chương 506: Nông nghênh, dã tâm, khiêm tốn, tĩnh khí.

- Hạ bàn tử sớm muốn mua một chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ, đáng tiếc là ngừng sản xuất rồi.

Trong chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ, nhìn qua cửa sổ trong xe, thấy được người bên ngoài không ngừng chụp hình xe thì Hạ Y Na lại mở miệng nói.

- Trở về tớ sẽ đưa xe này cho Hạ thúc.

Bùi Đông Lai quay đầu lại cười nói.

- Hạ bàn tử có lòng tự trọng rất cao, cho dù cậu có đồng ý tặng thì người cũng sẽ không nhận.

Hạ Y Na cười khở, ngoài Tống Hân ra thì không ai hiểu được sự kiêu ngạo của Hạ Hà, phần kiêu ngạo kia hoàn toàn giống với Bùi Đông Lai, đều từ thảo căn phấn đấu lên, so với loại nhà giàu như Diệp Tranh Vành thì chỉ có hơn chứ không kém.

- Đúng rồi, các cậu đã gọi cho Tiểu Vũ chưa?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Vũ Trạch nói không gọi được cho Tiểu Vũ.

Tần Đông Tuyết mở miệng nói.

- Gọi không được sao?

Bùi Đông Lai ngăn ra, sau đó cầm điện thoại bấm số của Liễu Nguyệt.

- Đông Lai, chuyện ở Giang Lăng đã xử lý xong chưa?

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Liễu Nguyệt từ trong điện thoại truyền ra, giọng nói của nàng lộ ra vẻ mệt mỏi, hơn nữa còn mang theo vài phần quan tâm cùng lo lắng.

Mặc dù đã biết được mọi chuyện ở Giang Lăng, nhưng mà nàng vẫn có chút lo lắng đối với Bùi Đông Lai. Nàng không cho rằng Diệp gia cứ như vậy mà trở mặt nhìn Bùi Đông Lai liền tiếp về vào mặt.

- Ủh, tạm thời đã xong, chiều nay tôi mới vừa trở lại Đông Hải.

Dường như Bùi Đông Lai cũng biết áp chế được Diệp gia chỉ là tạm thời cho nên hắn dùng 2 chữ “ Tạm thời”:

- Đúng rồi Liễu tỷ, hôm nay tôi muốn qua biệt thự ở quận Golf làm một buổi tụ họp, nếu như Tiểu Vũ và Uyển Nhi không có việc gì thì tỷ hãy đưa bọn nó đến chơi cho vui.

- Hôm nay không được rồi.

Biết được chuyện tình ở Giang Lăng đã kết thúc thì Liễu Nguyệt âm thầm yên lòng, sau đó nói:

- Tiểu Vũ đang bắt đầu thực hiện thời kỳ đóng chặt ở trường, từ thứ 2 đến thứ 6 không được về nhà, hơn nữa cũng không được dùng điện thoại. Còn Uyển Nhi thì nó đang bị bệnh.

- Uyển Nhi bị bệnh sao?

Bùi Đông Lai nghe vậy, hơi kinh hãi. Quan tâm hỏi han:

- Bệnh gì? Có nghiêm trọng không?

- Chỉ bị cảm thôi, không có gì đáng ngại.

Thấy được vẻ quan tâm của Bùi Đông Lai thì trong lòng Liễu Nguyệt cảm thấy ấm áp, khóe miệng nở ra nụ cười.

- Mụ mụ, điện thoại của ai, tại sao người lại cười vui vẻ như vậy?

Đông Phương Uyển Nhi nằm ở trên giường, thấy được Liễu Nguyệt nở ra nụ cười thì nhin không được mà hỏi.

- Là của Đông Lai ca ca, con muốn nói chuyện không?

Liễu Nguyệt hỏi.

- Con bị bệnh thì anh ấy cũng không đến xem con, con mới không cần nói chuyện đâu.

Nghe được 4 chữ “Đông Lai ca ca” thì trên mặt tiểu ma nữ liền dao động bất quá nàng lắc lắc đầu.

- Vậy mụ mụ cúp máy đây.

Liễu Nguyệt cười nói.

- Dừng...Dừng.

Tiểu ma nữ thấy Liễu Nguyệt muốn cúp máy thì liền nóng nảy, liền vọt từ trên giường xuống, cầm lấy điện thoại, nói:

- Đồ không có lương tâm, anh còn biết gọi điện đến sao?

- Nghe Liễu tỷ nói em đang bị bệnh, không sao chứ?

Bùi Đông Lai quan tâm hỏi.

- Ai cần anh lo.

Tiểu ma nữ khẽ hừ một tiếng, khóe miệng nở ra nụ cười, trong lòng giống như là đang ăn phải mật ngọt.

- Ngày mai anh sẽ ghé thăm em.

Bùi Đông Lai không khỏi bị tiểu ma nữ chọc cười, cười nói.

Trong lòng tiểu ma nữ vừa động, có chút kích động nhưng mà liền hừ lạnh nói:

- Ai mà nói láo thì ăn táo suốt đời.

- Tốt lắm, ngày mai anh sẽ ghé qua thăm em, anh cúp máy đây.

- Đợi...Đợi chút.

”Đô đô... Đô đô...”

- Lừa gạt, đại lừa gạt, hỗn đản, đại hỗn đản, chẳng biết cúp điện thoại như vậy đối với một cô gái là không lễ phép sao?

Tiểu ma nữ thấy Bùi Đông Lai cúp điện thoại thì có chút không vui.

Liễu Nguyệt cũng không để ý đến tính tình của tiểu ma nữ, nghĩ ngày mai Bùi Đông Lai đến đây thì trong lòng Liễu Nguyệt nàng có chút chờ mong.

....

Khi xe mang theo Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na trở về biệt thự quận Gofit thì vú Lan đã lấy những thứ chuẩn bị cho bữa tiệc như thịt nước, hải sản.... ra ngoài.

- Bùi thiếu, Hạ tiểu thư, Đông Tuyết, mọi người đã về.

Vú Lan thấy 3 người về thì liền ra cửa chào đón.

- Vú Lan.

- Dì Lan.

3 người Bùi Đông Lai liền chào hỏi vú Lan, trong đó Tần Đông Tuyết gọi là vú Lan, còn Bùi Đông Lai và Hạ Y Na thì gọi là dì Lan.

- Đông Lai, toàn bộ thịt đã được vú đem ra.

Vú Lan đưa dép cho 3 người Bùi Đông Lai thay rồi nói.

- Dì Lan, sau này những chuyện lấy dép, bưng trà, rót nước... dì không cần phải làm, tự chúng tôi làm là được rồi.

Bùi Đông Lai thấy thế thì đỡ dì Lan dậy, sau đó cố ý cười trêu ghẹo nói:

- Những chuyện này để cho 2 nàng làm là được rồi, dì chỉ cần xuống bếp nấu cơm cho chúng tôi là được.

Có lẽ thật không ngờ Bùi Đông Lai sẽ nói như vậy, vú Lan ngẩn ra, sau đó gật đầu cười nhưng mà trong lòng âm thầm cảm thán Bùi Đông Lai có thể làm cho Tần Đông Tuyết khẳng khái một mực đều không phải là tin đồn vô căn cứ.

Mà mặt của Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na lại đỏ lên.

- Đám người Vũ Trạch chắc có lẽ là lát nữa mới đến, chúng ta đem đồ ăn ra trước đi, chờ bọn hắn đến rồi bắt đầu.

Thấy được vẻ biến hóa của 2 nàng thì Bùi Đông Lai ý thức được sai lầm của mình, vội vàng nói sang chuyện khác.

Hai người giữ im lặng, đỏ mặt, gật đầu đáp ứng.

10' sau, 4 người Bùi Đông Lai đem lò nướng, thức ăn, nước... ra bên ngoài, mà đám người Ngô Vũ Trạch cũng đã đến.

- Kháo, Đông Lai, chú có còn để cho 3 huynh đệ chúng ta sống nữa không?

Khi xe dừng lại thì Ngô Vũ Trạch liền nhảy xuống xe, về mặt tỏ ra khổ sở mà hỏi.

- Ka đã nói qua, Đông Lai còn trang bức hơn cả ka nữa mà.

Trang Bích Phàm cũng không cam chịu rút lại phía sau.

- Ka sẽ cấp cho Đông Lai chút mặt mũi a.

Ngay cả Cổ Văn Cảnh luôn ít nói cũng mở miệng nói lời trêu chọc.

3 người vừa thốt lên xong thì Tăng Khả Tâm, Dương Tình cùng Tô Thi Vận liền không nhịn cười được, Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na thì hơi xấu hổ, mà Bùi Đông Lai lại không thêm để ý:

- Nếu các chú thích thì ka sẽ tặng cho các chú vài chiếc.

- Cắt, có xe mà không có mỹ nữ thì làm sao đây?

Ngô Vũ Trạch khinh bỉ:

- Chú đi đâu tìm cho chúng ta những người bạn gái xinh đẹp như thần tiên, lại một lòng một dạ như Đông Tuyết và Y Na đây?

- Ngô Vũ Trạch đồng học, ý của anh là em không em, em không một lòng một dạ với anh sao?

Tô Thi Vận trợn mắt trừng Ngô Vũ Trạch.

- No, No, trong lòng anh tuy rằng Đông Tuyết và Y Na đều xinh đẹp nhưng mà không thể sánh với Honey của anh.

Ngô Vũ Trạch vội vàng đầu hàng:

- Cái này gọi là trong mắt..tên gì nhỉ?

- Trong mắt người tình ra Tây Thi.

Trang Bích Phàm tiếp lời, sau đó xem thường mà nhìn Ngô Vũ Trạch một cái:

- Không văn hóa, thật đáng sợ.

(o). . . (o)

Vui đùa đi qua, dưới sự đề nghị của Bùi Đông Lai thì mọi người bắt đầu nướng thức ăn, trong đó Bùi Đông Lai liền xung phong chịu trách nhiệm nướng thức ăn, thấy vậy thì ánh mắt mọi người tỏ ra không tin nhìn về phía hắn, kết quả không đợi hắn nướng chín thịt thì tất cả mọi người nhìn vào miếng thịt đang nước đều nuốt nước miếng.

Thấy được bộ dạng thèm ăn của mọi người thì Bùi Đông Lai dở khóc dở cười. Bởi vì năm đó từng sống trong núi nên Bùi Đông Lai chẳng những quen nấu những món ăn thôn quê, mà hắn cũng đã từng học qua cách nướng thịt, thịt của hắn nướng chẳng thua gì những đầu bếp chuyên nghiệp.

- 1 người 2 xâu, phần còn lại để cho dì Lan.

- Ok, cho ka 2 xâu.

Ngô Vũ Trạch nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì liền không biết xấu hổ, bộ dạng tỏ ra khấn trương đi lên khiến cho mọi người cười vang.

Có một người không cười.

Tần Đông Tuyết.

Nàng xuất thân từ hào môn nên biết rõ, một nam nhân muốn thượng vị, thăng chức rất nhanh cũng không khó, nhưng mà cái khó chính là sau khi bước lên đỉnh quyền lực thì hắn có thể đảm bảo được bản chất không thay đổi hay không.

Nàng cảm thấy Bùi Đông Lai không phải là loại người như thế, nàng không hy vọng Bùi Đông Lai sẽ bị cừu hận và ích lợi che mờ 2 mắt.

Cảm động không riêng gì Tần Đông Tuyết. Thấy bộ dạng nướng thịt đầy dầu mỡ của Bùi Đông Lai thì dì Lan xoa nhẹ trán của Tần Đông Tuyết.

- Đông Tuyết, trước kia tuy rằng vú đã cảm thấy cậu ta là 1 người vĩ đại nhưng mà trên thế giới này không phải hắn là người vĩ đại duy nhất, con cũng rất vĩ đại, vì hắn mà ủy khuất ở chung với những nữ nhân khác.

Nói tới đây, vú Lan khẽ thở dài:

- Hôm nay, cuối cùng vì sao vú cũng hiểu con một lòng một dạ với cậu ta, thậm chí vì muốn ở cùng với cậu ta mà không tiếc trở mặt với Tần gia.

- Ngóng nghênh, đã tâm, khiêm tốn, tinh khí, những điều này cậu ta không thiếu.

Tần Đông Tuyết khẽ gật đầu, sau đó lẳng lặng nói:

- Vô luận là trước kia, hiện tại hay là tương lai thì con chỉ coi trọng một mình cậu ta.

514. Chương 507 - 510:

Cho dù là nướng thịt ở bên ngoài hay nướng ở nhà thì niềm vui lớn nhất chính là tự mình làm.

Nếu không tự làm thì đi ra tiệm thịt nướng ăn cho nhanh, ngược lại nếu tự làm thì cho dù thịt nướng ra không được ngon nhưng mà như vậy cũng cảm thấy thú vị hơn.

Điểm này, Bùi Đông Lai rất rõ ràng.

Tô Thi Vận cũng là như thế.

Nàng biết là Bùi Đông Lai khiến cho người kia, nam hài từng bị đả kích, thất bại hoàn toàn, trở nên biết tiến tới, trở nên kiên cường, trở thành nam nhân của nàng.

- Đông Lai, nếu tớ cùng Đông Tuyết nướng không ngon thì không cho phép cậu ăn.

Hạ Y Na sợ bản thân và Tần Đông Tuyết nướng ra món thịt không thể ăn nhưng rồi Bùi Đông Lai lại ăn thì khổ.

- Không sao đâu, Y Na, chúng ta có thể ăn trước mà.

Tần Đông Tuyết cười nói một câu, trong nụ cười lộ ra vài phần khấn trương.

Sau khi ăn xong thì Bùi Đông Lai cùng Ngô Vũ Trạch và dì Lan ở lại thu thập tàn cuộc.

Rất nhanh, 3 người đã dọn xong, dì Lan thì trở lại phòng của mình còn Bùi Đông Lai và Ngô Vũ Trạch thì đi vào biệt thự.

- Đã lâu rồi chưa có trải qua, loại cảm giác này thật tốt.

Ngồi ở trên ghế sa lon, Ngô Vũ Trạch ném cho Bùi Đông Lai một điều thuốc, giúp Bùi Đông Lai đốt, sau đó lại chính mình châm, nhẹ nhàng hút một hơi, phun ra một ngụm sương khói, ngữ khí phức tạp hỏi:

- Đông Lai, chú còn tiếp tục đến trường không?

- Có.

Bùi Đông Lai phun ra một ngụm khói, nói:

- Lão hiệu trưởng có ân đối với ka, ka không thể qua cầu rút ván, còn nữa, ở trong trường sẽ có thể học được nhiều điều.

- Chuyện của chú thì bọn ka cũng biết, bọn ka rất muốn làm chút gì đó, tuy nhiên lại hữu tâm vô lực.

Về mặt Ngô Vũ Trạch tỏ ra tự trách, nhìn vào Bùi Đông Lai, nói:

- Tranh đấu ở cấp độ kia, bọn ka ngay cả tư chất gia nhập vào đó cũng không có.

- Các chú cứ như thế này là đã giúp ka rồi.

Bùi Đông Lai cười nói.

Chẳng biết tại sao nghe được những lời này của Bùi Đông Lai thì tay cầm thuốc của Ngô Vũ Trạch lại rung lên, đôi mắt của hắn phiếm hồng, nhẹ giọng hỏi:

- Đông Lai, có phải là cảm thấy rất mệt, rất khổ, áp lực rất lớn không?

- Không có.

Bùi Đông Lai lắc đầu, sau đó dựa vào ghế salon, cười khổ nói:

- Cậu không thể vĩnh viễn sống ở trong đó, như vậy sẽ bị lạc đi.

Ngô Vũ Trạch không phản bác được, cúi đầu hút thuốc.

- Cậu không phải ở cùng một phòng với Thi Vận sao? Như thế nào mà xuống đây?

Bùi Đông Lai bóp tắt thuốc lá, mỉm cười nói sang chuyện khác.

”Hô ~ ”

Ngô Vũ Trạch thở ra một hơi thật sâu, tức giận mắng:

- Còn không phải bởi vì chú sao?

- Ka káo, có liên quan gì đến ka.

Bùi Đông Lai cười mắng.

- Nếu không phải bởi vì Đông Tuyết và Y Na thì Thi Vận có thể không ngủ chung với ka sao?

Ngô Vũ Trạch nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

- Đông Lai, tục ngữ nói, tiểu biệt thắng tân hôn, ka và Thi Vận đã không gặp nhau 1 tháng, chú nhần tâm để ka phải nín nghẹn như thế này sao?

”_____ ”

Bùi Đông Lai không nói gì.

- Đông Lai, vì hạnh phúc của ka, cũng vì hạnh phúc của chú mà chú hãy cùng Đông Tuyết và Y Na song phi đi, để các nàng trả lại Thi Vận cho ka.

Ngô Vũ Trạch tỏ ra đáng thương.

- Lão công, đã trễ thế này rồi mà anh còn chưa ngủ sao?

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai đáp lời, Tô Thi Vận xuất hiện ở cửa thang lầu, vẻ mặt dễ thương nhìn Ngô Vũ Trạch, nói:

- Nếu anh không ngủ thì cũng không nên làm ảnh hưởng Đông Lai a.

- Lão bà, anh thật sự quá yêu em mà.

Ngô Vũ Trạch nghe vậy, ngay tại chỗ nhảy lên, cho Tô Thi Vận một cái hôn gió sau đó quay đầu nhìn Bùi Đông Lai một cái nói:

- Đông Lai, vẫn là Thi Vận nhà ka hiền hậu, đúng không?

Nói xong, Ngô Vũ Trạch liền chạy lên lầu, ôm lấy Ngô Vũ Trạch.

- Đáng ghét.

Tô Thi Vận đẩy Ngô Vũ Trạch ra, sau đó nói với Bùi Đông Lai đang ở dưới lầu:

- Đông Lai, dường như Y Na đang nôn, cậu hãy đi xem thử.

- Được.

Nghe được Tô Thi Vận nói thế thì Bùi Đông Lai ngẩn ra, sau đó vội vàng đứng dậy, mà Tô Thi Vận thì cùng Ngô Vũ Trạch đi vào phòng, sau đó Tô Thi Vận liền nhéo Ngô Vũ Trạch 1 cái, hạ giọng nói:

- Em lừa Đông Lai đó, em không muốn làm bóng đèn mà thôi, anh kích động cái gì?

- Lão bà, Đông Lai người ta đã trái ôm phải ấp, song phi, em không thể để cho tiểu huynh đệ của anh phải chịu khổ cả đêm a.

Ngô Vũ Trạch nói xong, ma trảo không chút khách khí mà xoa lên cặp bánh bao của Tô Thi Vận, hôn lên đôi môi kiều diễm của nàng.

Cùng lúc đó.

Trong một phòng khác, Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na nằm ở trên giường, đợi Tô Thi Vận quay lại.

“ Kết”

Rất nhanh, cửa phòng được mở ra, Bùi Đông Lai liền đi vào phòng.

Ngay sau đó.

Bước chân Bùi Đông Lai dừng lại.

Từ ánh mắt của hắn có thấy được, Tần Đông Tuyết mặc một bộ váy ngủ màu trắng, 2 tay ôm đầu gối ngồi ở trên giường, 2 cái bánh bao của nàng lộ ra hơn phân nửa, còn ở phía dưới thì có thể thấy được chiếc quần lót giữa 2 đùi của nàng.

Hạ Y Na cũng mặc váy ngủ, kiểu dáng cũng giống như Tần Đông Tuyết, bất quá lại là màu đen.

Dưới ánh đèn, nàng nằm ở trên giường, đùi đang gác lên một chiếc gối, váy ngủ của nàng thì bị giở lên, cặp mông bị chiếc quần lót màu đen Lace bọc lấy, tạo ra một độ cong kinh người, giữa 2 đùi có thể thấy được một vết sâu như ẩn như hiện.

“Vù”

Trưa nay Bùi Đông Lai đã bị Quý Hồng câu dẫn thiếu chút nữa mà cướp cò, lúc này thấy được một màn này thì tiểu huynh đệ dưới thân liền ngẩng cao đầu, một bộ dạng như muốn chuẩn bị chinh chiến.

.....

Chuyện gì tới cũng đã tới, chắc là thằng đàn ông nào thì mọi người cũng biết chuyện sẽ xảy ra trong phòng nhỉ

Vì trình độ có hạn nên những đoạn sắc này mình không dịch đc, bạn nào muốn đọc thì cứ kiếm CV mà đọc
Nói trước là đoạn này nó câu chữ lắm, chả có làm ăn mắm gừng đâu

.....

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Quý Hồng ở tập đoàn Đông Hải, lúc này nàng đang xử lý mọi công việc trong tập đoàn.

Lúc này Quý Hồng đang cầm điện thoại, gọi đến cho Ngô Sinh.

- Quý tiểu thư.

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Ngô Sinh vang lên, ngữ khí vô cùng tôn kính.

- Ngô tổng, xem ra thì hạng mục số 1 bên kia đã xảy ra chuyện a?

Quý Hồng hành văn gãy gọn mà hỏi.

- Quý tổng, hạng mục ấy cần vốn là 20 tỷ, bên kia đã đồng ý để chúng ta đầu tư, chỉ cần chúng ta đổ tiền vào là có thể thực hiện nhưng mà mấy ngày trước phó hành hành trưởng (Phó chủ tịch ngân hàng) Chu Kim đã cho rằng tài vụ của tập đoàn chúng ta xảy ra vấn đề nên không cho chúng ta vay vốn, nên không thể kịp đưa vốn vào để thực hiện dự án. Mà phó thị trưởng Phó Dong lại yêu cầu chúng ta trước 18h tối nay phải đảm bảo tài chính, nếu không thì sẽ tiến hành đấu thầu lại để tìm nhà đầu tư kh ác.

Ngô Sinh vội vàng đem mọi chuyện kể ra cho Quý Hồng.

- Ngô tổng, mấy ngày nay vất vả cho ông rồi, thời gian không còn sớm rồi, ông hãy nghỉ ngơi đi.

Quý Hồng nghe vậy thì chân mày nhíu lại cũng không nhắc lại chuyện này.

- Vâng, chúc Quý tiểu thư ngủ ngon.

Ngô Sinh trả lời một câu.

- Lão bản thân ái, xem ra chuyện này chỉ có cậu ra mặt mới giải quyết được.

Quý Hồng đứng dậy đi đến sát cửa sổ, trong đầu hiện ra tin tức của Chu Kim cùng Phó Dong, tâm như gương sáng. Chu Kim chính là thành viên trung tâm của Diệp gia, mà Phó Dong bởi vì không thể theo đuổi Liêu Nguyệt nên muốn làm khó Bùi Đông Lai. Thêm vào đó là 2 ngày trước Diệp gia đã ra tay với Bùi Đông Lai, dường như là 2 người này muốn làm khó dễ Bùi Đông Lai, mục đích không cần nói cũng biết.

- Đông Lai dè dè thân ái, tỷ tỷ ở trong này làm việc mệt chết đi được, còn cậu thì ở đó phong lưu khoái hoạt, món nợ này tỷ tỷ sẽ tính sổ với cậu.

Hiểu được mọi chuyện thì Quý Hồng vốn định gọi điện cho Bùi Đông Lai, nhưng nghĩ lúc này đã muộn nên cuối cùng nàng không có gọi, nàng khẽ hừ nhẹ:

- Một ngày nào đó, tỷ tỷ sẽ đẩy ngã cậu.

515. Chương 511: Phản Ứng Dây Chuyền, Hoàn Khố Chi Tranh

Sáng sớm, Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết đang chạy bộ ở bên ngoài, lúc này Hạ Y Na vẫn còn đang ngủ say.

- Tớ cùng Y Hạ đã thương lượng, tính toán làm một việc.

Chạy được vài bước, Tần Đông Tuyết quay đầu hướng Bùi Đông Lai nói:

Bùi Đông Lai hơi ngần ra:

- Chuyện gì?

- Chúng tớ tính toán thành lập một tổ chức giống với Hồng Kinh hội, bất quá cũng không giống với Hồng Kinh hội, không chỉ tuyển nhận những con em quyền quý, mà còn có thể tuyển nhận một ít những người không có bối cảnh nhưng lại có năng lực cùng tiềm lực.

Tần Đông Tuyết nói ra kế hoạch đã ấp ủ từ lâu của bản thân.

Bùi Đông Lai có chú nghĩ hoặc:

- Như thế nào mà đột nhiên lại muốn làm việc này?

- Một mặt là muốn giúp cậu chia sẻ một ít áp lực, cậu nên biết trong vài chục năm đến đây thì vô luận là người ở khu vực nào, người ở ngành sản xuất nào thì nhân tài đều là một việc quan trọng. Diệp Tranh Vành đã nhìn trúng điểm này cho nên mới xây dựng Hồng Kinh hội, lung lạc một số những con em quyền quý. Điều này đã làm cho lão nhân của Diệp gia tán thưởng. Nhưng mà bên cạnh thì chỉ có một mình Quý Hồng, nhân tài bên cậu còn thiếu rất nhiều, nhất định phải cần chuẩn bị.

Về mặt Tần Đông Tuyết cơ trí nói, nhắc tới Diệp Tranh Vành thì mặt không đổi sắc, tiếp tục nói:

- Còn nữa, tớ muốn cùng Y Na thông qua chuyện này để bản thân có thể tôi luyện.

Bùi Đông Lai cũng biết Tần Đông Tuyết không giống với những bình hoa, nàng có lý tưởng của mình cho nên nghe được Tần Đông Tuyết nói những lời này thì Bùi Đông Lai rất rõ ràng, gật đầu:

- Tốt, có muốn tớ giúp gì không?

- Nếu muốn cậu ra mặt thì còn gì gọi là chia sẻ áp lực với cậu nữa? Như vậy cũng sẽ không có tác dụng để rèn luyện.

Có lẽ bởi vì một mình Quý Hồng xử lý tốt những công chuyện trong tập đoàn Đông Hải nên Tần Đông Tuyết có chút không phục, sau đó cười cười:

- Bất quá, vẫn còn cần cậu “Lột da hổ làm đại kỳ” Bằng vào chuyện cậu vận ngã Diệp Tranh Vành ở Giang Lăng, đủ để cho chúng ta có thể lung lạc một số nhóm người, nhất là đám con em quyền quý.

Bùi Đông Lai cười khở một tiếng, hần biết rõ, luận chỉ số thông minh thì Tần Đông Tuyết cũng không thua gì hần, chỉ là nàng không có cơ hội để thi triển mà thôi.

- Đúng rồi, bọn tớ tính đặt tên tổ chức này là “Đông Đế hội” cậu cảm thấy thế nào?

Tần Đông Tuyết lại hỏi.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu, nói:

- Gọi là “Đông Hạ” đi.

- Được rồi.

Tần Đông Tuyết liền đáp ứng, sau đó hỏi:

- Hôm nay cậu không đến trường sao?

- Uyển Nhi bị bệnh, một lát nữa tớ đến thăm nó.

Bùi Đông Lai nói:

- Xế chiều tớ sẽ đến trường tìm các cậu.

....

1 tiếng sau, khi Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết trở lại biệt thự thì phát hiện đám người Ngô Vũ Trạch vẫn còn chưa rời giường.

Đối với việc này, Bùi Đông Lai chỉ đơn giản đi lên lầu tắm rửa, sau đó ăn một chén cháo rồi đi lên chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ, đi tới biệt thự Đan Cung.

“Reng...Reng”

Sau khi lái xe được một đoạn thì điện thoại Bùi Đông Lai lại rung lên.

Cầm lấy điện thoại, thấy người gọi đến là Liễu Nguyệt thì Bùi Đông Lai vội vàng nghe máy:

- Liễu tỷ.

- Đông Lai, Uyển Nhi đã sốt hơn 39 độ, tôi mang nàng đi bệnh viện trước đã.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Liễu Nguyệt tỏ ra khẩn trương.

- Vậy tôi trực tiếp đến bệnh viện Đông Hải luôn.

- Được.

Liễu Nguyệt trả lời sau đó không đợi Bùi Đông Lai đáp lời thì cúp điện thoại.

“Reng..Reng”

Bùi Đông Lai vừa mới để di động xuống thì lại thấy di động lại vang lên.

Lúc này, người gọi đến là Quý Hồng.

- Lão bản thân ái, hiện giờ có thấy đầu gối và thắt lưng mỗi như không?

Giọng nói của Quý Hồng vang lên trong điện thoại.

- Uyển Nhi đang sốt cao, nằm trong bệnh viện, hiện giờ tôi đang đến đó. Bên c có chuyện gì quan trọng không? Nếu không thì tôi cúp máy.

Bởi vì có chút lo lắng cho Uyển Nhi nên Bùi Đông Lai không còn tâm tư đùa giỡn với Quý Hồng nữa mà là nghiêm mặt nói.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Quý Hồng ngẩn ra, sau đó thở dài:

- Đúng là có chuyện quan trọng, bất quá đợi sau khi cậu đến bệnh viện xong thì tôi sẽ gọi nói cho cậu biết.

- Được.

....

Trên đời này có rất nhiều chuyện có thể khiến cho phản ứng dây chuyền.

Bùi Vũ Phu chết thì liền như thế. Theo ý nào mà nói thì cái chết của Bùi Vũ Phu ảnh hưởng đến thế cục của thế giới ngầm trên toàn thế giới, ảnh hưởng đến thế cục trong quốc nội, từ phương diện nhỏ mà nói thì cái chết của Bùi Vũ Phu còn ảnh hưởng đến thế cục trong trường trung học tư nhân Thánh Quang.

Sau khi tin Bùi Vũ Phu chết được truyền ra thì người từ trước đến nay không nhìn thuận mắt Đông Phương Lãnh Vũ là Chu Kiến liền thông qua những con đường khác nhau, nói với mọi người trong trường trung học tư nhân Thánh Quang rằng sau khi Bùi Vũ Phu chết đi thì Diệp gia sẽ khai đao với Bùi Đông Lai, đến lúc đó Bùi Đông Lai sẽ nhận lấy bi kịch, đến lúc đó thì Đông Phương Lãnh Vũ cũng sẽ bị tai ương theo.

Vì thế, lúc Diệp gia đối phó với Bùi Đông Lai, làm cho tập đoàn Đông Hải chịu nhiều thiệt hại thì đám hoàn khó từng đi theo Đông Phương Lãnh Vũ liền rời bỏ Đông Phương Lãnh Vũ, đi nhờ vả Chu Kiến, ủng hộ Chu Kiến làm nhân vật thủ lĩnh trong trường trung học tư nhân Thánh Quang.

Lúc này đây, tại trường trung học tư nhân Thánh Quang, sau khi giờ thể dục buổi sáng kết thúc thì mọi người liền giải tán, đi về phòng học.

Lúc này đây, Đông Phương Lãnh Vũ không giống như lúc trước, không được những tên hoàn khổ tiền hô hậu ủng mà là cô đơn đi về phòng học của mình.

- Ấy za, đây không phải là Vũ thiếu của chúng ta sao? Như thế nào mà lại có một mình a?

Đột nhiên, trong đám người có một tên đi ra chọc ghẹo, ngăn cản Đông Phương Lãnh Vũ, tên này chính là Chu Kiến, sau lưng hắn toàn là những tên thuộc hạ của hắn.

Đối mặt với lời khiêu khích của Chu Kiến thì Đông Phương Lãnh Vũ cũng không để ý mà cố gắng đi qua.

- Ấy za, như thế nào mà ngày hôm nay Vũ thiếu lại không rên lên một tiếng? Chẳng phải là muốn giấu điện thoại, gọi cho Tiểu cô, hỏi Tiểu cô đã biết những chuyện gì sao?

Chu Kiến lại cố ý ngăn cản trước người Đông Phương Lãnh Vũ.

- Cút.

Đối mặt với lần thứ 2 bị Chu Kiến khiêu khích thì ánh mắt Đông Phương Lãnh Vũ lạnh lùng nhìn vào Chu Kiến.

- Ai za, Vũ thiếu lại bắt đầu giở trò uy phong đối với chúng ta rồi đây.

Có lẽ cảm thấy bên mình nhiều người, có lẽ là cảm thấy Bùi Đông Lai không gắng gượng được bao lâu nên Chu Kiến vô cùng cuồng ngạo, hắn nở ra nụ cười trào phúng, nói:

- Nhưng mà Vũ thiếu, mày chớ quên, người của ban giám hiệu nhà trường đã đặt ra điều khoản, cấm không cho học sinh trong lúc này dùng điện thoại nếu không thì sẽ bị đuổi học. Mày hãy nghĩ lại, nếu như chúng ta đi nói chuyện mày điện thoại thì sẽ thế nào nhé?

- Tao nói lại lần nữa, cút.

Chân mày Đông Phương Lãnh Vũ nhíu lại, giọng nói to lên.

- A, tao tin tưởng Vũ thiếu chắc chắn sẽ không làm trái nội quy của nhà trường là lén gọi điện thoại.

Chu Kiến may mắn không thêm để ý đến lửa giận của Đông Phương Lãnh Vũ, cười lạnh nói:

- Bất quá, cá nhân tao cho rằng mày không nên gọi cuộc điện thoại kia, tên Bùi Đông Lai ngu ngốc kia nhất định là sẽ gặp bi kịch rồi, mọi người nói có đúng không?

- Đúng .

Phía sau Chu Kiến, mấy tên thủ hạ của hắn liền trầm miệng một lời.

- Mày muốn chết.

Đông Phương Lãnh Vũ quát lên một tiếng lớn, ngay tại chỗ bắn ra, thiết quyền vung lên cao, nện xuống đầu Chu Kiến.

Hắn có thể không để ý những lời khiêu khích của Chu Kiến nhằm về phía hắn nhưng mà hắn sẽ không tha thứ cho việc Chu Kiến sỉ nhục Bùi Đông Lai, là người thân cũng là sư phụ của hắn.

Việc đó tương đương động vào nghịch lân của hắn.

516. Chương 512: Con Của Kiều Hùng, Hồn Thế Ma Vương.

Chương 512: Con của kiều hùng, Hồn Thế Ma Vương.

Từ sau khi đi theo Bùi Đông Lai luyện võ thì mặc dù Đông Phương Lãnh Vũ không có học qua 'Võ thuật truyền thống TQ' nhưng mà mỗi ngày Đông Phương Lãnh Vũ đều dựa theo yêu cầu của Bùi Đông Lai mà luyện tập “ Dẫn thể thuật” cùng đứng tấn cho nên các hạng cơ năng trên người hắn đã tăng lên, nhất là sức bật 2 chân lại càng kinh người.

“Vù”

Trong chớp mắt, Đông Phương Lãnh Vũ liền đến trước người Chu Kiến rồi tung ra một quyền.

“Bốp”

Không đợi Chu Kiến né tránh thì một quyền của Đông Phương Lãnh Vũ đã nện trúng vào đầu của Chu Kiến.

“ Ù...Ù..”

Chu Kiến chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, 2 tai vang lên nhưng tiếng ù ù rồi ngã xuống.

Một quyền đánh trúng, Đông Phương Lãnh Vũ không ngừng lại, ngay sau đó lại là một chiêu Câu Quyền.

“ Bốp”

Một quyền này đánh trúng ngay cằm của Chu Kiến.

“Phốc”

Răng và máu của Chu Kiến liền văng ra, thân thể của Chu Kiến liền lộn ngược về phía sau.

”Ách...”

Thấy một màn như thế thì đám hoàn khổ ở phía sau Chu Kiến liền há to miệng, bọn hắn biết tính tình của Đông Phương Lãnh Vũ không tốt nhưng không ngờ Đông Phương Lãnh Vũ lại ra tay dữ dội như thế.

“Rầm”

Thân thể Chu Kiến liền ngã xuống đất, sau đó thân thể của hắn không ngừng giật giật, người nhìn qua thì còn tưởng hắn sắp chết đến nơi rồi.

- Mẹ nó, ngay cả Chu ca mà cũng dám đánh.

Chu Kiến ngã xuống đất làm cho đám hoàn khổ kia lấy lại tinh thần, trong đó có một tên là chó săn của Chu Kiến tên là Triệu Vĩ, lúc này thấy Chu Kiến ngã xuống đất thì lập tức quát lớn:

- Mọi người cùng nhau tiến lên đánh tên tạp chủng này.

“Vù”

Đám chó săn của Chu Kiến sớm đã khó chịu với những hành vi của Đông Phương Lãnh Vũ, lúc này nghe được đồng bạn nói như thế thì lập tức đánh về phía Đông Phương Lãnh Vũ.

Không riêng gì bọn hắn mà những kẻ trước đây đi theo Đông Phương Lãnh Vũ, bây giờ đi theo Chu Kiến cũng xông lên, muốn đánh Đông Phương Lãnh Vũ để phát tiết những oán hận trong lòng.

Trong lúc nhất thời, đám hoàn khổ kia liền đánh về phía Đông Phương Lãnh Vũ.

Nhưng mà.

Tốc độ của Đông Phương Lãnh Vũ lại nhanh hơn so với bọn hắn.

Bất giác cần bắt vua, đánh người cần đánh tên cầm đầu.

Đây là điều mà Bùi Đông Lai dạy hắn nên hắn luôn luôn nhớ ở trong lòng.

Không chờ cho đám người kia nhảy đến bên cạnh Đông Phương Lãnh Vũ thì Đông Phương Lãnh Vũ giống như mãnh hổ xuống núi, trực tiếp xông lên vung tay nhắm ngay tên dẫn mà nện vào mặt, bất quá hấn lại bị đá trúng 2 cước.

Bởi vì luyện “ Dẫn thể thuật ” và đứng tấn cho nên hạ bàn của Đông Phương Lãnh Vũ rất ổn cho nên bị trúng 2 cước này cũng không có việc gì, một tay hấn liền ấn chặt đầu Triệu Vĩ, tay kia vung lên, rồi nện xuống.

“Bốp”

“Rắc”

Một quyền nện xuống, sống mũi của Triệu Vĩ đã bị một đấm của Đông Phương Lãnh Vũ làm cho gãy vụn, máu tươi văng khắp nơi.

”A...”

Đau đớn kịch liệt làm cho Triệu Vĩ phát ra một tiếng hét thảm.

“ Bốp..Bốp..Bốp..”

Cùng lúc đó, vài tên hoàn khổ vung quyền lên người, lên đầu của Đông Phương Lãnh Vũ.

Không để ý đến cơn đau trên người, hai mắt Đông Phương Lãnh Vũ đỏ lên, giống như làm một con sư tử bị chọc giận, không ngừng vung quyền vào mặt Triệu Vĩ.

Mỗi một lần vung quyền, hấn đều dùng hết sức.

Một một lần vung quyền, hấn đều bị trúng nhiều đòn.

Nhưng mà.

Hấn không để ý.

Hấn cũng dường như đã quên đi đau đớn.

Hấn giống như là một người điên, không ngừng vung quyền.

Một quyền, hai quyền, ba quyền...

Sau khi đánh xong 3 quyền thì cả người Triệu Vĩ đều đầy máu, ăn nói trở nên lộn xộn:

- A...A...Đừng...Đánh đánh nữa...

“Bốp”

Đông Phương Lãnh Vũ đánh ra quyền thứ 4 khiến cho những lời cầu xin của Triệu Vĩ biến mất, cả người trực tiếp ngất đi.

“Bốp...Bốp...Bốp”

Nhưng mà, trên người của Đông Phương Lãnh Vũ cũng bị ăn quyền của những tên hoàn khô kia.

Ánh rạng đông, trên mặt của hấn dính đầy máu tươi, không biết là của mình hay là của Triệu Vĩ.

- Chết người rồi, đánh chết người rồi.

Cách đó không xa, vài em nữ sinh thấy được người Triệu Vĩ toàn là máu, vẫn không nhúc nhích thì nghĩ rằng Triệu Vĩ đã bị Đông Phương Lãnh Vũ đánh chết cho nên liền hét lớn lên.

“Lộp bộp”

Nghe được tiếng thét của những nữ sinh này, thấy được người Triệu Vĩ toàn là máu thì trong lòng đám hoàn khổ kia run lên, theo bản năng liền dừng tay lại.

Nhưng mà.

Đông Phương Lãnh Vũ không có dừng tay.

Hắn tung ra quyền thứ 5.

Tuy rằng lực đạo và tốc độ của một quyền này kém xa so với mấy quyền trước nhưng mà cũng chính xác mà nện trúng mặt Triệu Vĩ.

“Bốp”

Máu tươi văng ra, khuôn mặt Triệu Vĩ rung lên, không chút phản ứng nào.

”A...”

Thấy một màn như vậy thì đám người xem xung quanh liền sợ tới mức lại hét lên.

Trong đôi mắt đám hoàn khổ kia toát lên vài phần sợ hãi.

”Hô... Hô...”

Sau đó, Đông Phương Lãnh Vũ không có tiếp tục đánh Triệu Vĩ đang hôn mê nữa mà cố nén đau đớn, đứng lên, thở ra 2 hơi, 2 mắt đỏ ngầu nhìn về phía đám hoàn khổ kia:

- Đánh nữa đi? Con mẹ chúng mày sao không đánh lão tử nữa? Tiếp tục đi?

Không trả lời.

Đám hoàn khổ liền lùi về sau 1 bước.

Một bước lớn.

- Con mẹ chúng mày, không phải là chúng mày chửi Đông Lai ca sao? Có gan thì con mẹ chúng mày tiếp tục mắng thêm một câu thử xem?

Ánh mắt Đông Phương Lãnh Vũ đỏ ngầu nhìn về phía đám hoàn khổ kia, giống như là ánh mắt của dã thú nhìn thấy con mồi, làm cho lông tóc người ta dựng đứng.

Có lẽ là ánh mắt Đông Phương Lãnh Vũ quá kinh khủng, có lẽ là hành động lúc này của Đông Phương Lãnh Vũ quá hung tàn cho nên không có một người nào dám nhìn thẳng vào Đông Phương Lãnh Vũ.

Một người cũng không có.

Đông Phương Lãnh Vũ thấy thế, thu hồi ánh mắt rồi bước lên 1 bước.

Đám hoàn khổ liền lùi về sau 1 bước.

Đông Phương Lãnh Vũ bước lên bước thứ 2.

Đám hoàn khổ lại lùi về sau.

”Bá!”

Sau đó, Đông Phương Lãnh Vũ liền cúi người xuống, nắm lấy cổ áo của Chu Kiến rồi xách Chu Kiến lên khỏi mặt đất.

- Mày...Mày muốn làm gì?

Chu Kiến thấy được khuôn mặt đầy máu của Đông Phương Lãnh Vũ, thấy được ánh mắt hung tàn của Đông Phương Lãnh Vũ thì sợ tới mức khi nói chuyện cũng run lên.

- Mày nghe cho kỹ.

Đông Phương Lãnh Vũ giơ Chu Kiến đến sát người, giọng nói khàn khàn:

- Tao mặc kệ thằng cha mày làm bộ trưởng gì nhưng mà sau này nếu mày còn dám mắng Đông Lai ca một câu thì lão tử làm thịt mày.

”Ách...”

Chu Kiến bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm.

- Cậu làm gì đó? Buông người xuống.

Sau đó, không đợi Chu Kiến lên tiếng thì bảo vệ trưởng học mang theo côn điện chạy tới.

- Không cần hoài nghi lời nói của lão tử.

Không để ý đến lời cảnh cáo của mấy tên bảo vệ kia, Đông Phương Lãnh Vũ nhổ một ngụm nước miếng vào mặt Chu Kiến, sau đó hất lại vung quyền, nện thẳng vào miệng của Chu Kiến.

“A..”

Quyền chưa tới, Chu Kiến liền sợ tới mức phát ra một tiếng hét thảm, hai mắt nhắm lại, trực tiếp dọa hôn mê bất tỉnh.

“Bốp”

Chu Kiến bị một quyền của Đông Phương Lãnh Vũ đánh vào miệng, 4 cái răng cùng máu tươi liền phun ra, sau đó té ngã xuống đất làm cho người ta nhìn vào mà cảm thấy ghê người.

- Dừng tay.

Tên bảo vệ vung côn điện lên, phát ra cảnh cáo với Đông Phương Lãnh Vũ.

Đông Phương Lãnh Vũ buông tay ra, dần dần bình tĩnh trở lại, tùy ý để 5 tên bảo vệ của trường tới gần để chế phục hắn.

Sau đó, Đông Phương Lãnh Vũ cùng đám hoàn khổ không bị thương bị đám người bảo vệ trường đưa đi, còn Chu Kiến cùng với Triệu Vĩ thì bị đưa đến phòng y tế trong trường.

30' sau.

Trường trung học tư nhân Thánh Quang tổ chức hội nghị khẩn cấp.

Bùi Đông Lai đến bệnh viện Đông Hải, trong một phòng bệnh cấp cao thì gặp được Liễu Nguyệt cùng Đông Phương Uyển Nhi.

Đông Phương Uyển Nhi nằm ở trên giường bệnh, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt đáng yêu trở thành một màu xám xịt, trên tay có cắm kim tiêm đang truyền dịch mà Liễu Nguyệt ngồi ở một bên thì tỏ ra lo lắng, cầm lấy cánh tay còn lại của Đông Phương Uyển Nhi.

- Liễu tỷ, Uyển Nhi không có sao chứ?

Đi vào phòng bệnh, Bùi Đông Lai vội vàng đi nhanh về phía Liễu Nguyệt.

- Virus cảm khiến cho sốt cao.

Liễu Nguyệt mang theo vài phần tự trách, nói:

- Vừa rồi bác sĩ đã chườm đá hạ nhiệt độ, hiện tại thì đã hạ xuống dưới 39 độ.

“Phù”

Bùi Đông Lai nghe vậy, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cúi người, đưa tay xoa đầu của Đông Phương Uyển Nhi.

- Liễu tỷ không cần lo lắng.

Bùi Đông Lai thu tay về, cười nói:

- Uyển Nhi ngủ xong sẽ không có việc gì đâu.

“Reng...Reng...”

Lúc này đây, không đợi Liễu Nguyệt mở miệng, đột nhiên tiếng điện thoại vang lên.

Liễu Nguyệt lấy điện thoại ra, thấy được số gọi đến là từ trường trung học tư nhân Thánh Quang thì hơi ngần ra sau đó liền nghe máy.

- Liễu tiểu thư, chào cô, tôi là Khang Kiếm, hiệu trưởng của trường trung học Thánh Quang.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Khang Kiếm tỏ ra vô cùng ngưng trọng:

- Vừa rồi cháu của cô đã đánh nhau với người khác, tình huống vô cùng nghiêm trọng.

- Nó có sao không?

Trong lòng Liễu Nguyệt cả kinh, mở miệng hỏi.

- Cậu ta cũng bị thương.

Khang Kiếm nói:

- Tình huống cụ thể, đợi cô đến rồi nói sau.

- Liễu tỷ, để tôi đi cho.

Bởi vì thính lực của Bùi Đông Lai quá biến thái cho nên hắn đã nghe được cuộc nói chuyện trong điện thoại, hắn liền Liễu Nguyệt một cái:

- Tỷ hãy ở lại mà chăm sóc Uyển Nhi.

- Được.

Liễu Nguyệt hơi do dự một chút sau đó liền đồng ý đề nghị của Bùi Đông Lai rồi còn bổ sung thêm:

- Sau khi biết rõ mọi chuyện thì hãy gọi điện báo cho tôi.

Chẳng lẽ có người khi dễ Tiểu Vũ?

Bùi Đông Lai gật đầu, xoay người đi, không nhìn được mà thầm hỏi.

517. Chương 513: Tự Chui Đầu Vào Rọ.

Chương 513: Tự chui đầu vào rọ.

Tục ngữ có nói: Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.

Trước khi quen biết Bùi Đông Lai thì Đông Phương Lãnh Vũ kế thừa tính kiêu hùng và bạo lực của Đông Phương Thần cho nên Đông Phương Lãnh Vũ là một người thích phô trương, thích dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề, ở Đông Hải được xưng là Hổn Thế Ma Vương.

Từ sau khi quen biết với Bùi Đông Lai, Đông Phương Lãnh Vũ đã trở nên khiêm tốn, hắn không những không cuồng ngạo giống như lúc trước, cả người đều biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bởi vì sự khiêm tốn kia cho nên được những người trong trường trung học Thánh Quang kia lấy lòng, nịnh bợ thì hắn cũng không rãnh mà để ý đến.

Nhiều khi, khiêm tốn và cao ngạo chỉ cách nhau một sợi chỉ, người khác nhau sẽ có cái nhìn khác nhau.

Trong mắt của những tên công tử ăn chơi thì bọn hắn cho rằng Đông Phương Lãnh Vũ là một người kiêu ngạo, bọn hắn cho rằng Đông Phương Lãnh Vũ khinh thường bọn hắn cho nên mới chẳng thèm ngó đến bọn hắn, cho nên sau khi Bùi Đông Lai gặp chuyện không may xảy ra thì bọn hắn liền đi nhờ vả Chu Kiến rồi bắt đầu động thủ với Đông Phương Lãnh Vũ.

So với những tên công tử ăn chơi kia thì Bùi Đông Lai biết được Đông Phương Lãnh Vũ là người không thích gây chuyện cho nên Bùi Đông Lai mới tự hỏi bản thân rằng Đông Phương Lãnh Vũ có phải bị người ta khi dễ hay không?

Nhưng mà.

Bởi vì người của trường trung học Thánh Quang không nói nhiều cho nên hắn cũng không thể biết được đáp án, hắn chỉ có thể đến nơi ấy để tìm hiểu chân tướng sự việc.

“Reng...Reng”

Sau khi lái xe ra khỏi bệnh viện Đông Hải thì điện thoại của Bùi Đông Lai rung lên.

Một tay Bùi Đông Lai lái xe, một tay lấy điện thoại ra, thấy người gọi đến là Quý Hồng thì liền nghe máy.

- Cậu đến bệnh viện chưa? Uyển Nhi có sao không?

Điện thoại được chuyển, Quý Hồng liền mở miệng hỏi trước.

- Chỉ bị sốt mà thôi, vài ngày nữa là khỏi.

Bùi Đông Lai nói.

Quý Hồng nghe vậy thì thở nhẹ:

- Vậy là tốt rồi.

- Lúc nãy cô nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng với tôi, là chuyện gì?

Bùi Đông Lai nhớ tới lúc nãy Quý Hồng gọi điện cho mình nói có chuyện quan trọng muốn nói.

- Cậu đã xem qua hạng mục số 1 kia chưa?

Quý Hồng hỏi lại.

- Xem rồi.

Bùi Đông Lai đã xem qua kế hoạch trong năm tiếp theo của tập đoàn Đông Hải, biết được hạng mục đầu tư số 1 chính là một trong những hạng mục quan trọng của tập đoàn Đông Hải trong năm nay, cũng chính là một trong những hạng mục có số tiền đầu tư lớn nhất trong cả nước, số tiền đầu tư hơn 50 tỷ.

Mất thấy Bùi Đông Lai đã coi qua hạng mục này thì Quý Hồng liền nói vào vấn đề, đem những lời Ngô Sinh nói ra, thuật lại cho Bùi Đông Lai:

- Những nhà đầu tư khác đã đầu tư vào hạng mục đó khoảng 20 tỷ, chỉ chờ tài chính chúng ta đổ vào thì hạng mục có thể bắt tay vào thực hiện, nhưng mà mấy hôm trước thì Phó chủ tịch ngân hàng Chu Kim đã nói rằng tài chính của tập đoàn chúng ta có vấn đề nên đã không cho tập đoàn chúng ta vay tiền. Còn Phó thị trưởng Phó Dong thì yêu cầu chúng ta trước 6h chiều hôm nay phải đảm bảo tài chính của chúng ta có đủ, nếu không thì sẽ dấu thầu lại hạng mục này.

Bùi Đông Lai nhíu mày, lấy chỉ số thông minh của hắn thì có thể đoán được chuyện này có liên quan đến việc Diệp gia khai đao với tập đoàn Đông Hải cách đây vài ngày.

- Chu Kim là người của Diệp Thạch, mà Phó Dong thì trước đây đã có mâu thuẫn với cậu, muốn nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng.

Quý Hồng thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, lại bổ sung nói:

- Hiện giờ tập đoàn của chúng ta đã đầu tư không ít hạng mục, số vốn còn có thể điều động trong tay không đến 5 tỷ cho nên không thể là nhà đầu tư chính được. Ngoài ra, bởi vì chuyện của Chu Kim mà những ngân hàng khác đã không cho chúng ta vay tiền. Đây cũng là nói, nếu chúng ta muốn làm hạng mục kia thì chỉ có 2 biện pháp. Thứ nhất là cậu ra mặt tìm Chu Kim nói chuyện, để cho hắn trước 6h chiều này phải cho chúng ta vay tiền. Chỉ cần tài chính chúng ta đảm bảo thì Phó Dong sẽ không làm khó dễ chúng ta. Thứ hai là cậu trực tiếp tìm Phó Dong, mượn sự việc xảy ra ở Giang Lăng để uy hiếp hắn. Cá nhân tôi cho rằng nên dùng cách thứ nhất bởi vì cho dù cậu có uy hiếp Phó Dong giao hạng mục kia cho chúng ta thì nếu như chúng ta không có tài chính thì hạng mục cũng khó có thể hoàn thành.

- Tiểu Vũ ở trường học xảy ra chút chuyện, tôi xử lý chuyện này đã.

Bùi Đông Lai nghe vậy, trầm ngâm một lát, nói:

- Chiều này, cô cùng tôi đến tìm Chu Kim.

- Được.

Quý Hồng nghe nói Bùi Đông Lai muốn đi xử lý chuyện của Đông Phương Lãnh Vũ thì cảm thấy một trận không nói gì, theo sau dờ khóc dờ cười gật gật đầu, lại hỏi::

- Có cần gọi trước cho Chu Kim không?

- Không cần.

Bùi Đông Lai lắc đầu từ chối đề nghị của Quý Hồng.

Lúc này, trong văn phòng tổng bộ Ngân Hàng Đông Hải, thân là phó chủ nhiệm kim phó hành trưởng của ngân hàng Remin thì Chu Kim đang ngồi trước bàn làm việc, trong tay cầm một điếu thuốc lá, chau mày, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Cách đó không xa thì trên ghế salon có một tên thanh niên mang giày Tây.

Thanh niên này tên là Chu Khiếu là con lớn của Chu Kim, cũng là nhân viên công tác trong ngành có quyền lực, cấp bậc Xử trưởng.

Bởi vì từng làm việc chung với Diệp Tranh Vành, thêm nữa Chu Kim lại là dòng chính của Diệp Thạch cho nên Chu Khiếu cũng là thành viên của Hồng Kinh hội, có danh khí không nhỏ ở kinh thành.

- Cha, dựa vào tin tức mới nhất thì mặt trên có thể sẽ bắt giam Diệp Tranh Vành.

Chu Khiếu liền đem tin tức mình mới lấy được nói cho Chu Kim.

- Con xác định sao?

Nghe được lời nói của con mình thì sắc mặt Chu Kim không khỏi biến đổi.

- Xác định.

Vẻ mặt của Chu Khiếu cũng tỏ ra ngưng trọng:

- Bởi vì có đầy đủ chứng minh Diệp Tranh Vành có liên quan tới vụ án ở Giang Lăng, thêm nữa vụ án ở Giang Lăng này có ảnh hưởng quá lớn, còn liên lụy đến thế lực ngoại cảnh, nếu như Tiêu gia lão gia tử không ra mặt thì Diệp Tranh Vành có thể mất đi cơ hội gánh vác ngôi báu của Diệp gia nhưng mà hắn vẫn có thể giữ được chức quan cùng thành danh của hắn cũng không có vấn đề gì. Hiện giờ Tiêu gia lão gia tử ra mặt tạo áp lực, ngay cả người của Diệp gia cũng không có ai dám ra mặt bảo vệ Diệp Tranh Vành.

“Bá”

Không trả lời, sắc mặt Chu Kim tỏ ra khó coi.

- Cha, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Chu Khiếu thấy Chu Kim không lên tiếng thì mở miệng hỏi, sở dĩ hôm nay hắn từ Yên Kinh trở về Đông Hải cũng chính là vì chuyện này.

Làm sao bây giờ?

Chu Kim trầm mặc mà hút thuốc.

Đúng lúc Diệp gia khai đao với Bùi Đông Lai và tập đoàn Đông Hải thì Chu Kim vì muốn để Diệp Thạch coi trọng mình, vì muốn kiên cố địa vị của mình trong Diệp gia thì hắn liền tỏ ra khôn ngoan, nói rằng tập đoàn Đông Hải có vấn đề nên khi hạng mục số 1 của tập đoàn Đông Hải sắp thực hiện thì hắn liền từ chối, không cho tập đoàn Đông Hải vay tiền. Ngoài ra, hắn còn âm thầm gọi điện tạo áp lực đến những ngân hàng khác, không cho phép ngân hàng nào cho tập đoàn Đông Hải vay. Hắn muốn làm điều này để đả kích Bùi Đông Lai.

Cách nghĩ của Chu Kim là lấy năng lực của Diệp gia thối tiêu diệt Bùi Đông Lai cùng tập đoàn Đông Hải cũng không phải là việc gì quá khó khăn, hắn chỉ làm cho Bùi Đông Lai cùng tập đoàn Đông Hải gặp bị kịch nhanh hơn một chút mà thôi.

Làm cho hắn nằm mơ cũng thật không ngờ chính là Bùi Đông Lai nhận đau cắt thịt, đem toàn bộ những tài sản có liên quan đến hắc đạo liền vứt đá ra khỏi tập đoàn Đông Hải, ngăn cản được trận đả kích thứ nhất của Diệp gia.

Mà đối mặt với Diệp Tranh Vành xuôi Nam thực hiện trả thù lần thứ 2 thì Bùi Đông Lai chẳng những không có bị kịch. Tương phản, lấy phương thức không thể tưởng tượng nổi, đá Diệp Tranh Vành một cước bay vào địa ngục, hơn nữa còn làm cho Diệp gia không dám trả thù.

Dưới tình hình như thế Chu gia của hắn chỉ có một lựa chọn, hoặc là đứng về phía Bùi Đông Lai, hoặc là đứng về phía Diệp gia.

Đây là một quyết định khó khăn cũng như nguy hiểm, có thể nói là không thể lấy lòng 2 bên, vô luận là hắn lựa chọn bên nào cũng rất có thể đem Chu gia đẩy mạnh chỗ vạ kiếp bất phục.

- Bùi Đông Lai nếu dám xuống tay với Diệp Tranh Vành, thì hơn phân nửa là dám trả thù chúng ta.

Không riêng gì Chu Kim hiểu được điểm này mà Chu Khiếu cũng nhìn ra được điểm này, nhin không được mà nói:

- Nếu như không muốn hắn trả thù thì lựa chọn duy nhất là phê chuẩn, để cho tập đoàn Đông Hải vay khoản tiền này, biến thành đồng minh của Bùi Đông Lai nhưng mà nếu làm điều này sẽ lại đắc tội với Diệp gia.

- Diệp Thiên cùng Diệp Tranh Vành là 2 nhân vật đời thứ tư mà lão nhân của Diệp gia coi trọng nhất, nhưng mà nếu gây ở trong tay Bùi Đông Lai, nếu nhưng trong lúc quan trọng này, chúng ta lâm trận bỏ chạy, phản bội lại Diệp gia, đi về phía Bùi Đông Lai thì rất có thể Diệp gia sẽ khai đao với chúng ta, vừa muốn phát tiết lửa giận vừa muốn giết gà dọa khỉ.

“Reng..Reng”

Chu Khiếu vừa nói xong thì điện thoại của Chu Kim lại vang lên.

Chu Kim nhìn về phía điện thoại, thấy người gọi đến là Khang Kiếm, hiệu trưởng của trường trung học Thánh Quang thì hắn liền nhấn nút không nghe máy.

“Ting Ting...”

Khoảng 30s sau thì điện thoại lại vang lên.

Lúc này đây thì là tin nhắn.

Chu Kim có chút không kiên nhẫn mà cầm lấy điện thoại, mở tin nhắn, rõ ràng thấy được nội dung của tin nhắn là: Chu Kiến ở trường học đánh nhau, bị đánh gãy 4 cái răng, trong não xảy ra chấn động, nếu ngài có thời gian thì hãy đến trường học một chuyến.

Hả?

Thấy được nội dung của tin nhắn này thì Chu Kim liền sửng sốt, sau đó liền nổi giận, trực tiếp gọi điện thoại, lạnh giọng nói:

- Hiện tại con ta thế nào rồi?

- Chào Chu chủ tịch, trước hết chúng tôi đã đưa Chu Kiến đến phòng y hiện, dựa theo lời của bác sĩ thì không có nguy hiểm cả, điều trị một lát sẽ khỏi ngay.

Dường như đã nhận ra sự tức giận của Chu Kim cho nên Khang Kiếm có chút khản trương, thế cho nên hắn chỉ nói việc Chu Kiến bị thương, quên nói Chu Kiến là bị Đông Phương Lãnh Vũ đánh cho bị thương.

- Trường học là nơi không tập không phải là nơi đánh nhau. Đối với loại cặn bã làm cho con ta bị thương thì nên đưa hắn vào ngục giam chứ không phải ngồi học ở trong trường.

Sau đó, không đợi Khang Kiếm nói rõ mọi chuyện thì Chu Kim dùng một giọng điệu không thể nghi ngờ:

- Hiện tại ta không có thời gian, ông hắn là hiểu nên làm như thế nào rồi chứ?

Giờ phút này.

Hắn đã đem bản thân mình thành quan tòa nhưng không biết rằng đã tự chui đầu vào rọ.

518. Chương 514: Không Gây Chuyện, Không Sợ Chuyện.

Chương 514: Không gây chuyện, không sợ chuyện.

- Khang đồng, Chu chủ tịch nói sao?

Trong phòng hội nghị của trường trung học Thánh Quang, 6 người trong ban giám hiệu nhà trường đều chờ kết quả từ Khang Kiếm, thấy Khang Kiếm nói chuyện xong thì một gã trong ban giám hiệu liền mở miệng hỏi, còn 5 người khác mặc dù không mở miệng nhưng vẻ mặt lại tỏ ra lo lắng.

- Chu chủ tịch nói hẳn nhiều việc nên không có thời gian đến đây.

Về mặt Khang Kiếm tỏ ra ngưng trọng, nói:

- Ngoài ra, hẳn còn muốn nói chúng ta nghiêm trị Đông Phương Lãnh Vũ, thậm chí yêu cầu đem bắt giam Đông Phương Lãnh Vũ vào ngục.

- Cái gì?

Nghe được Khang Kiếm nói như thế thì mọi người liền ngây ngẩn cả người, bọn hắn không ngờ rằng một người ngồi ở địa vị cao như Chu Kim, chỉ vì một chuyện đánh nhau của đám nhỏ mà làm ra quyết định như vậy?

- Khang đồng, đây chỉ là việc đánh nhau giữa học sinh, không nên làm quá mức như thế?

- Đúng a, hơn nữa, dựa vào lời của bảo vệ nói thì là do Chu Kiến dẫn người kiểm chuyện trước, chọc giận Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Lãnh Vũ mới động thủ.

- Đám người Chu Kiến đánh một mình Đông Phương Lãnh Vũ, mà Chu Kiến lại bị Đông Phương Lãnh Vũ làm bị thương, hiện giờ đem Đông Phương Lãnh Vũ đưa vào ngục giam thì điều này không ổn đâu.

...

Sau đó, mọi người liền cảm thấy yêu cầu của Chu Kim là quá vô lý cho nên liền nói ra ý kiến của mình.

Bọn hắn đâu nào biết, giờ phút này bởi vì chuyện của Bùi Đông Lai mà Chu Kiên lại tâm phiền ý loạn nên mới ra làm quyết định này.

- Những điều này đều là vấn đề nhỏ, quan trọng là bây giờ Chu Kim còn chưa biết người làm con hắn bị thương là Đông Phương Lãnh Vũ.

Khang Kiếm cau mày, trầm giọng nói:

- Nếu hẳn biết là do Đông Phương Lãnh Vũ làm thì có khi không yêu cầu chúng ta làm như vậy.

- Khang đồng, lời này là như thế nào?

Một người liền mở miệng hỏi.

- Mọi người đều biết, Đông Phương Lãnh Vũ là cháu của Liễu Nguyệt là chủ tịch của tập đoàn Thiên Tường trước đây, mà Liễu Nguyệt cũng từng là lão đại của Đông Nguyệt bang. Hiện giờ, tập đoàn Thiên Tường cùng với mấy tập đoàn khác hợp lại tạo thành tập đoàn Đông Hải, Liễu Nguyệt tuy rằng không nắm toàn cục trong tay nhưng vẫn là một thành viên trong ban giám đốc của tập đoàn Đông Hải.

Khang Kiếm nói tới đây thì dừng một chút, giọng nói càng thêm ngưng trọng:

- Quan trọng hơn, là quan hệ giữa Liễu Nguyệt và Bùi Đông Lai rất tốt.

Bùi Đông Lai?

Nghe được cái tên này thì mọi người liền biến sắc.

Từ ý nào mà nói thì hiện giờ Bùi Đông Lai chẳng những là nhân vật phong vân ở ĐH Đông Hải, mà uy danh của Bùi Đông Lai ở 4 lĩnh vực Quân, Chính, Thương, Hắc cũng đã lan xa.

- Khang đồng, ý của ngài là nếu như Chu Kim biết được là do Đông Phương Lãnh Vũ làm, dưới tình huống bản khoản Bùi Đông Lai thì hẳn sẽ không đưa ra yêu cầu vớ vẩn kia sao?

Trong đó một người liền minh bạch được ý tứ của Khang Kiếm, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Mà bây giờ Chu Kim đưa ra yêu cầu này sẽ làm cho chúng ta rơi vào một vị trí khó khăn, đối với 2 bên thì chúng ta cũng không đắc tội nổi.

- Đúng vậy.

Khang Kiếm gật đầu thừa nhận, nói:

- Nói về Chu Kim, mọi người đều biết thân phận của hắn, hơn nữa mạng lưới quan hệ của hắn ở kinh thành cũng vô cùng khủng bố, còn về phần Bùi Đông Lai...

Nói đến Bùi Đông Lai thì Khang Kiếm cảm thấy một trận nhức đầu:

- Theo tôi được biết thì sau khi cái chết của cha hắn truyền ra ngoài thì Diệp gia liền khai đao với hắn nhưng mà hắn liền nhịn đau cắt thịt, trước tiên đem toàn bộ của cải có liên quan đến hắc đạo đá ra khỏi tập đoàn Đông Hải, thoát khỏi được vòng truy kích thứ nhất của Diệp gia. Ngoài ra, từ con đường đặc thù mà tôi được biết, vụ án hắc bang ở Giang Lăng thật ra là do Bùi Đông Lai đứng ở phía sau màn chủ đạo.

- Cái gì?

Nói đến vụ án ở Giang Lăng thì mọi người cũng không xa lạ gì, ngược lại mọi người còn biết Diệp đại thiếu gia của Diệp gia là Diệp Tranh Vành cùng với Dương Viễn đều bị thua, bị mang về Yên Kinh chịu điều tra.

Nhưng bọn hắn không biết chuyện Bùi Đông Lai ở phía sau màn chủ đạo. Bọn hắn chỉ nghe được tin tức của tỉnh ủy Nam Tô là vụ án này là vụ án có liên quan đến ích lợi của các đại ca hắc đạo giữa Nạp Lan gia và Từ Mãng.

- Diệp Tranh Vành được gọi là Diệp đại thiếu, là đầu lĩnh đời thứ tư của Diệp gia, lúc này bị rớt xuống có quan hệ rất lớn với một vị đại lão ở Yên Kinh sớm đã lui về tuyến hai, vị đại lão này đã vì Bùi Đông Lai mà ra mặt.

Bởi vì mạng lưới quan hệ Khang Kiếm rất rộng rãi cho nên đối với vụ án Giang Lăng thì hắn biết một cách rõ ràng:

- Không những vậy, bởi vì vị đại lão kia ra mặt giúp Bùi Đông Lai nên Diệp gia chẳng những không dám cứu Diệp Tranh Vành, mà còn không tiến hành trả thù đối với Bùi Đông Lai nữa.

"Ách..."

Mọi người trong phòng hội nghị bị những lời nói của Khang Kiếm làm cho ngây người.

- Khang đồng, theo như người nói thì Đông Phương Lãnh Vũ bên này, chính xác ra là Bùi Đông Lai, chúng ta không thể đắc tội sao?

Một người trong ban giám hiệu liền phản ứng.

- Đúng vậy.

Khang Kiếm gật đầu thừa nhận, nói:

- Đây cũng là điều mà tôi đã gọi cho gia đình của 2 bên đến đây, chỉ cần bọn họ đến đây để giải quyết thì chúng ta có thể tránh khỏi cuộc phân tranh này.

- Khang đồng, ngài có thể gọi lại cho Chu Kim, nói rõ tình hình.

Một người trong ban giám hiệu đề nghị:

- Dựa vào những lời ngài vừa nói thì nếu như Bùi Đông Lai lợi hại như vậy, Chu Kim sau khi biết được tin đánh nhau này thì tự nhiên sẽ không đưa ra yêu cầu vô lý kia nữa.

- Tôi nghĩ, không những không đưa ra yêu cầu vô lý kia, hơn nữa cũng sẽ đến đây để đảm bảo con của hắn không xảy ra chuyện gì.

Khang Kiếm nói ra lo lắng lớn nhất trong lòng:

- Tình hình hiện tại thì con của hắn đều bị đuối lý, hơn nữa Đông Phương Lãnh Vũ cũng bị thương. Như vậy, cho dù chúng ta ra mặt, dựa vào quy định của trường học để xử lý chuyện này, coi như Chu Kim sợ Bùi Đông Lai mà không có ý kiến gì nhưng mà bên Bùi Đông Lai thì sao? Mọi người dám cam đoan hắn có thể vừa lòng sao?

Trong lúc nhất thời, mọi người liền im lặng. Đúng như lời Khang Kiếm nói, chuyện này vô cùng khó giải quyết.

“Reng..Reng”

Đột nhiên một tiếng điện thoại vang lên.

Khang Kiếm cầm lấy điện thoại lên thì thấy người gọi đến là bảo vệ của trường.

- Có chuyện gì?

Điện thoại được chuyển, Khang Kiếm trầm giọng hỏi.

- Hiệu trưởng, có một người tên là Bùi Đông Lai, tự xưng là người thân của Đông Phương Lãnh Vũ, muốn gặp Đông Phương Lãnh Vũ.

Bảo vệ liền nói.

”Lộp bộp!”

Bên tai vang lên cái tên Bùi Đông Lai thì trong lòng Khang Kiếm không khỏi run lên, sau đó hấn tỏ ra vội vàng hỏi:

- Hấn ở đâu.

- Bị bảo vệ ngăn lại ở ngoài rồi.

- Mau, mau để cho hấn vào đi.

Khang Kiếm nghe vậy thì hoảng sợ.

- Vâng.

Đầu bên kia điện thoại, bảo vệ liền đáp ứng. Về mặt tỏ ra nghi hoặc, Bùi Đông Lai này rốt cuộc là thần thánh phương nào, vì sao hiệu trưởng nghe xong cái tên này lại tỏ ra khẩn trương như thế?

Khang Kiếm cúp điện thoại, nói:

- Bùi Đông Lai đến đây, chúng ta cùng đi nghênh đón hấn!

“Rầm”

Nói xong, cả phòng hội nghị đang im lặng bỗng trở nên ồn ào, đám người Khang Kiếm vội vàng rời đi.

..

Cửa trường học, Bùi Đông Lai thấy bảo vệ đang gọi điện thì liền rút ra một gói thuốc rở tiền, lấy ra một điếu đưa cho tên bảo vệ khác, nói:

- Hút thuốc đi.

- Được.

Thái độ của Bùi Đông Lai làm cho tên bảo vệ cảm thấy có chút được sung ái mà lo sợ.

- Nghe nói Tiểu Vũ đánh nhau, ông có biết nó hiện tại ở đâu không?

Bùi Đông Lai châm cho mình một điếu thuốc rồi hỏi.

- Nghe nói được đưa đến phòng y tế rồi.

Tên bảo vệ trả lời.

- Phòng y tế đi như thế nào?

Bùi Đông Lai lại hỏi.

- Vào cửa rồi quẹo phải, tiếp tục quẹo trái, đi tới dọc con đường kia là thấy.

Bảo vệ nói:

- Có tấm băng đó.

- Để cho người tên là Bùi Đông Lai đi vào.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai nói cái gì thì một tên bảo vệ đi ra nói, tên bảo vệ kia liền mỉm cười nói với Bùi Đông Lai:

- Cậu có thể vào được rồi.

- Cảm ơn.

Bùi Đông Lai bóp tắt thuốc lá, cảm ơn, sau đó đi vào trường học

Rất nhanh, đám người Khang Kiếm đi ra cũng không có tìm được bóng dáng Bùi Đông Lai, gọi điện thoại hỏi thì biết được Bùi Đông Lai đã đến phòng y tế. Vì vậy bọn hắn không nói 2 lời vội vàng đuổi theo Bùi Đông Lai.

Một lát sau, Bùi Đông Lai đến phòng y tế, ở trong hành lang thì gặp được Đông Phương Lãnh Vũ.

- Đông Lai ca.

Vừa mới rửa hết máu trên người, chuẩn bị làm kiểm tra, thấy được Bùi Đông Lai đi vào thì Đông Phương Lãnh Vũ vốn ra vui mừng, sau đó hắn nghĩ tới điều gì đó, vội vàng cúi đầu xuống, không dám nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Không sao chứ?

Thấy bộ dáng tự trách của Đông Phương Lãnh Vũ thì Bùi Đông Lai đi lên, vỗ nhẹ vào bả vai Đông Phương Lãnh Vũ rồi quan tâm hỏi.

Đông Phương Lãnh Vũ lắc lắc đầu.

- Hiệu trưởng gọi cho tiểu cô của cậu, nói rằng cậu đánh nhau, chuyện gì đã xảy ra?

Bùi Đông Lai lại hỏi.

- Thật xin lỗi, Đông Lai ca.

Bên tai vang lên câu hỏi Bùi Đông Lai, nghĩ đến hiện giờ Bùi Đông Lai đang bị Diệp gia trả thù, mà mình lại trêu chọc vào con trai của thành viên trong Diệp gia thì Đông Phương Lãnh Vũ lại càng cảm thấy tự trách, khi trả lời cũng không dám ngẩng đầu lên.

Ủa?

Bùi Đông Lai nghe vậy thì mỉm cười, nhẹ nhàng lau đi vết máu còn dính trên mặt Đông Phương Lãnh Vũ, nói:

- Nói cho Đông Lai ca, rốt cuộc là có chuyện gì?

- Hôm nay, sau khi thể dục buổi sáng kết thúc....

Đông Phương Lãnh Vũ đem toàn bộ mọi chuyện kể cho Bùi Đông Lai nghe, cũng nói cho Bùi Đông Lai biết thân phận của đám người Chu Kiến, sau đó lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, đón lấy ánh mắt Bùi Đông Lai, 2 mắt đỏ hoe, nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi Đông Lai ca, thật sự là xin lỗi. Em không muốn đánh nhau, cũng không muốn để cho ca phải thêm phiền toái nhưng mà nghe được tên Chu Kiến khốn kiếp kia mắng ca thì trong lòng em cảm thấy biệt khuất nên nhất thời không nhịn được....

- Tiểu Vũ, chúng ta tuy rằng không chủ động gây chuyện, nhưng cũng không sợ chuyện.

Thấy được Đông Phương Lãnh Vũ bởi vì sợ Chu gia đem toàn bộ oán khí trút lên người mình mà cảm thấy áy náy thì trong lòng Bùi Đông Lai vô cùng cảm động, hắn vươn tay xoa nhẹ vào khuôn mặt bị đánh sưng của Đông Phương Lãnh Vũ, lộ ra nụ cười ngây ngô giống như Qua tử:

- Trời sắp xuống, Đông Lai ca khiêng.

519. Chương 515: Không Có Lựa Chọn Nào Khác, Mất Bò Mới Lo Làm Chuồng

Chương 515: Không có lựa chọn nào khác, mất bò mới lo làm chuồng

Không trả lời.

Đông Phương Lãnh Vũ há hốc miệng ra, lại cảm thấy được đường ngực bị cái gì chặn lại, một câu cũng nói không nên lời.

2 mắt hần đỏ lên, nước mắt dọc theo khuôn mặt mà chảy xuống.

Khóc.

Luôn luôn không chịu thua, từng được xưng Hồn Thế Ma Vương Đông Phương Lãnh Vũ không kìm lòng được mà rơi nước mắt.

Ở sau trong lòng Đông Phương Lãnh Vũ thì hần muốn được trên đời này có một người có khuyết tay kiên cường để hần dựa vào, có người vì hần mà che gió che mưa.

Trước đây, người từng làm những chuyện này là cha của hần Đông Phương Thần.

Hiện giờ, Bùi Đông Lai lại làm điều này.

- Nam tử hán, đổ máu không đổ lệ.

Bùi Đông Lai cười lau đi nước mắt trên mặt Đông Phương Lãnh Vũ.

- Vâng.

Đông Phương Lãnh Vũ dùng sức gật gật đầu, cắn chặt môi, quật cường không để nước mắt rơi xuống.

“Bộp..Bộp”

Cùng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Khang Kiếm mang theo đám người trong ban giám hiệu đi vào thì thấy được Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh Vũ, Khang Kiếm vội vàng bước nhanh lên chủ động vươn tay ra, nói:

- Ngài khỏe chứ Bùi tiên sinh, tôi là Khang Kiếm là hiệu trưởng của trường trung học Thánh Quang.

- Thật ngại quá, hiệu trưởng, làm phiền ngài rồi.

Bùi Đông Lai cầm tay Khang Kiếm, tỏ ý có lỗi.

Hả?

Có lẽ không ngờ Bùi Đông Lai sẽ khách khí như thế toàn bộ mọi người đều sửng sốt.

- Đúng rồi, hiệu trưởng, những phụ huynh của những học sinh kia đều đã đến chưa?

Bùi Đông Lai buông tay ra hỏi.

- Bùi tiên sinh, chuyện này là do Tiểu vũ và Chu Kiến dựng lên, trong đó 2 người Chu Kiến và Triệu Vĩ bị thương nặng, chúng tôi chỉ thông báo cho phụ huynh của Chu Kiến, Triệu Vĩ cùng Tiểu Vũ mà thôi.

Khang Kiếm nói tới đây thì dừng lại một chút, vẻ mặt lúng túng nói::

- Mẹ của Triệu Vĩ đang đến đây thì cha của Chu Kiến thì nói không có thời gian để đến đây.

“Két”

Giống như đáp lời của Khang Kiếm, một chiếc Audi A8 dừng lại ở trước phòng y tế.

Một người đàn bà hùng hổ đi vào phòng y tế, thấy đám người Khang Kiếm đang đứng ở ngoài hành lang thì lớn tiếng:

- Khang Kiếm, con tôi đâu? Con tôi sao rồi?

”Bá!”

Nghe được người phụ nữ kia lên tiếng thì mọi người đều nhìn về phía bà ta.

- Lưu chủ nhiệm, Triệu Vĩ đang ở trong phòng phẫu thuật.

Khang Kiếm nói:

- Sống mũi của nó đã bị gãy nên cần phải phẫu thuật, ngoài ra còn gãy mấy cái răng nữa.

- Cái gì?

Thân là chủ nhiệm của một ngân hàng tín dụng thì Lưu Hồng Đào nghe được Khang Kiếm nói như thế thì vốn là biến sắc sau đó lớn tiếng thét to giống như là người thân đã mất đi vậy:

- Khang Kiếm, tôi cho ông biết, nếu con tôi xảy ra chuyện gì không hay thì tôi sẽ không để yên.

Khang Kiếm không phản bác được, ở hẳn xem ra thái độ giữa Lưu Hồng Đào và Bùi Đông Lai khác nhau một trời một vực.

- Đúng rồi, tôi quên hỏi ông, là ai làm con tôi bị thương? Hung thủ đâu? Hung thủ đâu rồi?

Bước lên 2 bước, Lưu Hồng Đào vội nhìn vào Khang Kiếm, cảm giác kia giống như hận không thể đem tên hung thủ làm bị thương con trai của bà ta đem ra băm thây vụn đoạn.

Không đợi Khang Kiếm mở miệng thì Bùi Đông Lai đã mở miệng, giọng nói hơi tức giận:

- Không phải là phóng hỏa giết người, tại sao lại nói là hung thủ?

- Cậu tính là cái gì? Cậu có tư cách để mở miệng nói chuyện không?

Bởi vì Lưu Hồng Đào chỉ nghe nói qua Bùi Đông Lai, lại chưa từng nhìn thấy Bùi Đông Lai cho nên lúc này thấy Bùi Đông Lai mở miệng thì bản thân bà ta cho rằng Bùi Đông Lai là người trong trường học vì thế liền lập tức trừng mắt Bùi Đông Lai rồi gầm lên.

"Ách..."

Nghe những lời hò hét ngưu bức của Lưu Hồng Đào thì đám người Khang Kiếm liền ngạc nhiên, âm thầm thầm mắng Lưu Hồng Đào muốn chết.

Bùi Đông Lai lại không để ý đến Lưu Hồng Đào, mà là quay đầu lại nói với Khang Kiếm:

- Hiệu trưởng, làm phiền ngài cho tôi xin số của Chu Kim.

Chu Kim?

Nghe được cái tên này thì sắc mặt Lưu Hồng Đào không khỏi biến đổi.

Bởi vì nàng cùng chồng của nàng đều làm trong hệ thống tài chính nên chẳng những nghe nói cái tên Chu Kim này, hơn nữa chồng nàng luôn nghĩ hết mọi biện pháp để nịnh bợ Chu Kim.

Mà người thanh niên trước mặt bị nàng quát vào mặt, lại gọi thẳng tên Chu Kim, điều này có thể khiến nàng không kinh ngạc sao?

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của Lưu Hồng Đào thì Khang Kiếm đưa số điện thoại của Chu Kim cho Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai lấy điện thoại di động ra, bấm số của Chu Kim.

- Xin lỗi, thuê bao quý khách...

Đầu bên kia điện thoại, Chu Kim thấy điện thoại rung lên thì liền cúp máy.

Mất thấy Chu Kim không nghe điện thoại thì Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút rồi gọi cho Chu Kim một tin nhắn.

Điện thoại Chu Kim rung lên, cuộc nói chuyện giữa Chu Kim và Chu Khiếu lại bị cắt ngang.

Chu Kim nhú mày, vô cùng khó chịu cầm lấy điện thoại thì thấy có một tin nhắn được gửi tới.

Mang theo vài phần tức giận, vài phần tò mò, Chu Kim mở tin nhắn ra.

“ Tôi là Bùi Đông Lai”

Chỉ 5 chữ ít ỏi cũng làm cho đồng tử của Chu Kim phóng lớn, cả người liền trở nên cứng ngắc, đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

- Cha, sao thế?

Chu Khiếu thấy sự khác thường của Chu Kim thì nhin không được mà hỏi.

Không trả lời.

Cả người Chu Kim chấn động, tay run run mà bấm điện thoại.

- Thật xin lỗi Bùi tiên sinh, tôi không biết đây là số của ngài....

Điện thoại được chuyển, Chu Kim hoảng sợ giải thích.

Nhưng mà.

Không đợi Chu Kim nói hết, Bùi Đông Lai liền mở miệng, giọng nói không thể nghi ngờ:

- Chu Kim, trong vòng 30' thì ông hãy cút đến trường trung học Thánh Quang, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả.

”Ách...”

Bên tai vang lên giọng nói không thể nghi ngờ của Bùi Đông Lai, nhìn vẻ mặt của bình tĩnh của Bùi Đông Lai thì đám người Khang Kiếm liền cả kinh há to miệng.

Mà Lưu Hồng trực tiếp bị sợ ngây người.

Đúng vậy...

Nàng giống như là một pho tượng, không nhúc nhích, há to mồm, trợn tròn mắt, trên mặt tỏ ra vẻ khiếp sợ.

Chu Kim là ai?

Là phó chủ tịch ngân hàng Remin kiêm chủ nhiệm tổng bộ ngân hàng Đông Hải, là đại lão cấp phó bộ.

Ngoài ra, Chu Kim còn là thành viên trung tâm của Diệp gia.

Thân phận như vậy mà Bùi Đông Lai lại bảo trong vòng 30', Chu Kim cút đến đây?

Giờ phút này, Lưu Hồng Đào hoài nghi lỗi tai mình xảy ra vấn đề.

Nàng thật sự không thể tưởng tượng, người trẻ tuổi trước mặt ngưư bức đến mức nào mới dám nói ra những lời như vậy.

Không để ý đến Lưu Hồng Đào, Bùi Đông Lai nhìn thoáng quá đám người Khang Kiếm đang trợn mắt há hốc mồm, nói:

- Hiệu trưởng, tôi đưa Tiểu Vũ đi kiểm tra, nếu Chu Kim đến đây thì nói cho tôi biết.

- Ừc...Được...Được.

Khang Kiếm nuốt nước bọt, vội vàng trả lời.

Bùi Đông Lai nghe vậy, không nói lời vô ích, mang theo Đông Phương Lãnh Vũ đi theo bác sĩ đi làm kiểm tra.

- Khang...Khang Kiếm...hắn...hắn là ai vậy?

Đưa mắt nhìn Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh Vũ rời đi, Lưu Hồng Đào từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần hỏi Khang Kiếm.

Nghe được câu hỏi của Lưu Hồng Đào thì Khang Kiếm nghiêng đầu sang chỗ khác, dùng một loại ánh mắt bí ẩn nhìn vào Lưu Hồng Đào, nói:

- Bùi Đông Lai.

- Bùi... Bùi Đông Lai?

Lưu Hồng Đào lại sửng sờ một lần nữa, mặc dù nàng chưa gặp qua Bùi Đông Lai nhưng mà nàng đã nghe qua danh tiếng của Bùi Đông Lai a.

”Phù phù!”

Lưu Hồng Đào sợ tới mức 2 chân mềm nhũn, trực tiếp ngồi trên mặt đất, cả người run run, há mồm thở dốc.

“Reng..Reng”

Cùng lúc đó, điện thoại của Khang Kiếm vang lên.

Trong lòng Khang Kiếm vừa động, lấy điện thoại ra thì thấy người gọi đến là Chu Kim.

- Khang Kiếm, Bùi Đông Lai làm sao mà đi đến trường trung học Thánh Quang? Chẳng lẽ chuyện con trai ta đánh nhau có quan hệ đến hắn sao?

Giọng nói sốt ruột của Chu Kim liền truyền vào tai của Khang Kiếm.

- Vâng Chu chủ tịch, làm bị thương con của ngài là Đông Phương Lãnh Vũ, hắn là cháu của Liễu Nguyệt...

- Hồn dân, sao ông không nói sớm cho ta biết?

Không đợi Khang Kiếm nói hết lời thì Chu Kim liền tức giận đến thiếu chút nữa đập chết điện thoại di động, hắn biết rõ mối quan hệ giữa Bùi Đông Lai và Liễu Nguyệt thân mật đến cỡ nào.

- Tôi vốn muốn nói cho ông biết người làm bị thương con ông là Đông Phương Lãnh Vũ, nhưng mà ông không cho ta cơ hội nói a.

Khang Kiếm thầm nghĩ một câu nhưng mà không dám nói ra, chỉ có thể nhịn lấy.

- Cha, rốt cuộc là có việc gì?

Lúc này, Chu Kiếm thấy cha của mình nhắc đến Bùi Đông Lai thì lập tức đứng lên, hỏi.

- Làm bị thương em trai của con là Đông Phương Lãnh Vũ, cháu của Liễu Nguyệt.

Chu Kim cúp điện thoại, dùng một loại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói:

- Bởi vì chuyện này mà Bùi Đông Lai đã đến trường trung học Thánh Quang, vừa rồi hắn gọi điện cho ta, để cho ta trong vòng 30' phải đi qua đó.

”Ách...”

Chu Khiếu cũng là cả kinh há to mồm, sau đó theo bản năng hỏi;

- Vậy làm sao bây giờ?

- Chuyện cho tới bây giờ, chúng ta không có lựa chọn nào khác.

Trên mặt Chu Kim tràn đầy vẻ hối hận nhưng mà hắn biết trên đời này không có bán thuốc hối hận, nhận không được mà nhắm mắt lại, giận dữ nói:

- Chỉ có thể mất bò mới lo làm chuồng.

520. Chương 516: Uy Lực Của Sự Im Lặng, Quyền Thế Chân Chính.

Chương 516: Uy lực của sự im lặng, quyền thế chân chính.

Lúc này, điện thoại của Lưu Hồng Đào rung lên, thấy vậy thì bà ta liền lấy lại tinh thần rồi lấy điện thoại ra xem thì thấy người gọi đến là chồng mình, là chủ tịch của một ngân hàng.

- Tiểu Vĩ sao rồi.

Điện thoại được chuyển, đầu bên kia điện thoại, cha của Triệu Hồng Sơn mở miệng hỏi.

Nghe được giọng nói của Triệu Hồng Sơn thì Lưu Hồng Đào giống như là bị người ta vừa mới hãm hiếp xong vậy, 2 mắt bà ta đỏ lên rồi khóc “ Oa..Oa..”

- Rốt cuộc là Tiểu Vĩ đã xảy ra chuyện gì?

Nghe được Lưu Hồng Đào chỉ khóc mà không nói thì Triệu Hồng Sơn liền nóng nảy.

- Sống mũi của Tiểu Vĩ bị gãy, còn gãy mấy cái răng nữa.

Lưu Hồng Đào lau nước mắt nước mũi rồi nói:

- Trước mắt đang ở trong phòng phẫu thuật.

“Phù”

Nghe Lưu Hồng Đào nói như thế thì Triệu Hồng Sơn thở ra một hơi, sau đó có chút không vui mà nói:

- Mũi gãy thì phẫu thuật lại, răng gãy thì có thể làm lại, bà khóc cái gì?

- Hồng Sơn...

Lưu Hồng Đào tê tâm phế liệt mà quát lên:

- Xong rồi, chúng ta xong rồi?

Xong rồi?

Triệu Hồng Sơn giống như là hòa thượng vậy, không hiểu mô tê gì cả:

- Cái gì mà xong rồi?

- Xong rồi, thật sự xong rồi.

Lưu Hồng Đào nói năng lộn xộn:

- Con trai chúng ta đã đụng phải người không nên đụng vào.

- Rốt cuộc là nó đã đụng phải ai?

Triệu Hồng Sơn ngừng thở.

- Bùì...Bùì Đông Lai.

Lưu Hồng Đào khóc nói.

- Ai?

Đầu bên kia điện thoại, Triệu Hồng Sơn liền đứng dậy, dường như không thể tin được những điều mình nghe là sự thật.

Lưu Hồng Đào thở hổn hển, rống lớn nói:

- Là Bùì Đông Lai.

“Ách..”

Lại nghe được Lưu Hồng Đào nói thế thì Triệu Hồng Sơn liền há to mồm, cả người liền trở nên run rẩy, sau đó hần run giọng hỏi:

- Bà...Bà như thế nào mà gặp phải hần?

- Người làm Tiểu Vĩ bị thương chính là cháu của Liễu Nguyệt, Đông Phương Lãnh Vũ. Bùì Đông Lai bởi vì chuyện này đã đến trường trung học Thánh Quang, tôi chưa gặp qua hần cho...cho nên...

- Con mẹ nó, đầu bà nhét bã đậu trong đó à?

Dường như có thể đoán được câu sau của Lưu Hồng Đào cho nên Triệu Hồng Sơn không đợi bà ta nói hết thì liền quát mắng.

- Tôi không biết hần.

Giờ phút này, Lưu Hồng Đào không còn tỏ ra hống hách như khi mới bước vào đây nữa mà là bà ta cảm thấy sợ hãi.

- Hơn nữa còn nói với Chu Kim rằng trong vòng 30' thì Chu Kim phải cút đến trường trung học Thánh Quang này.

Để cho Chu Kim trong vòng 30' phải cút tới trường học?

“Bịch”

Lúc này đây, không đợi Triệu Hồng Sơn tiếp tục nói cái gì thì điện thoại trong tay hần đã rớt xuống đất, cả người giống như là mất hết khí lực ngồi dựa vào trên ghế, vẫn không nhúc nhích.

Cùng lúc đó.

Trong phòng kiểm tra, Bùi Đông Lai mang theo Đông Phương Lãnh Vũ cùng đợi kết quả kiểm tra. Mà đám người Khang Kiếm thì đứng ở một bên tỏ ra lo lắng, ở bọn hần xem ra nếu như Đông Phương Lãnh Vũ có chuyện gì thì bọn hần cũng không dám cam đoan Bùi Đông Lai có tìm bọn hần để gây phiền phức hay không?

Không biết qua bao lâu, một y tá cầm băng chụp X Quang đi vào phòng bệnh, dường như cảm thấy áp lực trong này cho nên theo bản năng nàng liền dừng bước lại.

Sau đó, nàng liền bước nhanh về phía một bác sĩ đang đỡ mồ hôi lạnh ở bên cạnh, nói:

- Bác sĩ Hà, đây là kết quả kiểm tra.

“Phù..Phù..Phù”

Bác sĩ Hà lau đi mồ hôi lạnh trên đầu, đưa tay cầm lấy kết quả, cảm giác kia giống như là đang cầm trên tay một quả bom, hần không thể quăng nó ra xa. Sau đó hần liền thở dài 3 hơi rồi bắt đầu rút những băng phim kia ra coi.

Sau khi nhìn vào thì vẻ bất an trên khuôn mặt hần đã dần dần biến mất.

Thấy một màn như vậy thì trong lòng đám người Khang Kiếm vừa động, Khang Kiếm lập tức hỏi:

- Bác sĩ Hà, Tiểu Vũ không có sao chứ?

- Không.. Không sao.. Toàn bộ đều ổn cả.

Bác sĩ Hà thở dài một hơi, nhìn vào Khang Kiếm nói:

- Chỉ là bị thương ngoài da mà thôi.

“Phù”

Đám người Khang Kiếm nghe vậy thì thở ra một hơi.

- Tôi xem thử.

Bùi Đông Lai nghĩ một chút, vẫn là muốn mình tự xem qua.

- Được.

Bác sĩ Hà liền đưa tập X Quang kia cho Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai cầm lấy tập X Quang, sau khi xem qua thì phát hiện Đông Phương Lãnh Vũ đích thật là không có chuyện gì, lập tức nói với bác sĩ:

- Đã làm phiền rồi, bác sĩ Hà.

- Ngài quá khách khí, đây là nhiệm vụ của tôi.

Bác sĩ Hà có cảm giác được sủng ái mà lo sợ.

- Bùi tiên sinh, có lẽ Chu Kim cũng sắp đến đây, có cần gọi phụ huynh của những học sinh khác không?

Biết được Đông Phương Lãnh Vũ không có chuyện gì thì Khang Kiếm mới dám nói ra những lời này.

Bùi Đông Lai trả lời:

- Phụ huynh thì không cần, đưa đám học sinh đến đây là được.

- Được.

Khang Kiếm nghe vậy thì liền đáp ứng, bấm số của bảo vệ, yêu cầu bảo vệ đem đám học sinh tham gia vụ ẩu đả vừa rồi đến đây.

- Bùi tiên sinh, chúng ta đi vào phòng họp chờ đi.

Sau khi cúp điện thoại thì Khang Kiếm đề nghị.

Bùi Đông Lai gật đầu rồi mang theo Đông Phương Lãnh Vũ đi cùng đám người Khang Kiếm.

- Bùi...Bùi tiên sinh.

Sau đó, coi như lúc Bùi Đông Lai mang theo Đông Phương Lãnh Vũ đi đến đại sảnh thì một giọng nói vang lên, chủ nhân của giọng nói này chính là Chu Kim, còn thân là một thành viên trong Hồng Kinh hội thì Chu Khiếu đi ở sau hắn.

Nghe vậy thì Bùi Đông Lai dừng bước, quay đầu nhìn về phía cha con Chu Kim.

Chẳng biết tại sao, ánh mắt bình tĩnh của Bùi Đông Lai rơi vào trong mắt cha con Chu Kim thì đều làm cho toàn thân bọn hắn không thoải mái. Bọn hắn cũng không dám nói gì mà bước nhanh về phía Bùi Đông Lai.

- Cha! Anh!

Cùng lúc đó, một y tá dìu Chu Kiến đi ra. Chu Kiến thấy Chu Kim cùng Chu Khiếu đến thì liền giống như gặp được cứu tinh, lập tức thoát khỏi tay của y tá, khập khiễng chạy về phía Chu Kim.

Hả?

Chạy được 2 bước, Chu Kiến thấy được 2 người Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh Vũ thì lập tức dừng bước, cả người run lên, chỉ vào mặt Đông Phương Lãnh Vũ, quát:

- Hắc, Đông Phương Lãnh Vũ, tao còn sợ không tìm thấy mặt, không nghĩ rằng trong này có thể gặp được mày. Con mẹ nó, mày nghĩ rằng mày mang theo người này thì có thể bảo vệ được cho mày sao?

- Tiểu Kiến.

Nghe được Chu Kiến nói như vậy thì Chu Khiếu liền hoảng sợ, lập tức quát lên.

Không riêng gì Chu Khiếu mà ngay cả Chu Kim cũng run sợ tới mức cả người run lên.

Còn về phần Đông Phương Lãnh Vũ, nghe được những lời nhục mạ của Chu Khiếu đối với Bùi Đông Lai thì hắn liền muốn xông qua nhưng mà lại bị Bùi Đông Lai giữ lại.

- Hắc, Đông Phương Lãnh Vũ, không phải mày rất nguư bức sao? Con mẹ nó sao mày không nguư bức nữa đi?

Chu Kiến không để ý đến tiếng hô của Chu Khiếu, hắn thấy được Bùi Đông Lai giữ chặt Đông Phương Lãnh Vũ thì nghĩ đến Bùi Đông Lai đã sợ, về mặt nở ra nụ cười trào phúng, nói:

- Mày xem xem, ngay cả tên ngốc Bùi Đông Lai này cũng biết không thể đụng vào tao, con mẹ nó mày còn muốn lên à? Đậu xanh, lão tử đứng ở đây, mày có gan thì bước lên động vào đầu ngón tay lão tử xem?

Lại nghe được Chu Kiến nói như thế thì hai tay Đông Phương Lãnh Vũ nắm chặt, trợn trừng mắt nhìn Chu Kiến, mà Bùi Đông Lai thì tỏ ra tỉnh bơ nhìn về phía Chu Kim.

- Câm miệng.

Chu Kim nghe được những lời này của Chu Kiến thì tức giận đến khí huyết quay cuồng, mắt thấy ánh mắt Bùi Đông Lai quét tới thì hần liền quát lên một tiếng rồi bước lên, vung tay tát vào mặt Chu Kiến.

“Bốp”

Chu Kiến ăn một tát của Chu Kim, thiếu chút nữa thì ngã xuống.

- Cha, tại sao cha đánh con?

Chu Kiến bị Chu Kim tát một bạt tai vào mặt thì vẻ mặt liền tỏ ra không thể tin tưởng mà nhìn vào Chu Kim. Nếu không phải trên mặt truyền đến cơn đau, nếu không phải người đứng trước mặt là Chu Kim thì hần còn cho rằng tất cả mọi chuyện là ảo giác.

“Bốp”

Không trả lời, Chu Kim lại tát thêm một cái nữa, trực tiếp làm cho Chu Khiếu ngã xuống đất.

Máu tươi trong miệng lại phun ra, Chu Kiến trừng to mắt, vẻ mặt khó hiểu, ủy khuất nhìn vào Chu Kim, ngơ ngác nói:

- Cha...cha....

- Con mẹ nó, mày câm miệng lại cho tao.

Chu Kim đã làm ra quyết định “Mất bò mới lo làm chuồng” cho nên hần muốn giải hòa với Bùi Đông Lai, lúc này thấy con cả mình nói ra những lời như thế thì tức giận đến cả người phát run.

”Ách...”

Lại nghe được tiếng gầm của Chu Kim thì Chu Kiến liền choáng váng.

Hần nhớ rõ ràng, tuần trước từ chỗ của Chu Kim thì hần biết được Diệp gia đã khai đao với Bùi Đông Lai, theo bản năng thì cho rằng bị kịch của Bùi Đông Lai chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cho nên, hần không cho rằng bây giờ Bùi Đông Lai có thể tạo thành uy hiếp đối với Chu gia, cho nên hần mới dám khiêu khích Đông Phương Lãnh Vũ, cố gắng muốn hành hung Đông Phương Lãnh Vũ để phát tiết những oán khí ở trong lòng.

Tuy rằng thật không ngờ Đông Phương Lãnh Vũ lại có thân thủ dũng mãnh như thế do đó không được còn mất nắm gạo nhưng mà hần cũng muốn để chuyện này cứ như thế mà trôi qua. Hần muốn lợi dụng cha của hần để trút giận giùm hần, khiến cho Đông Phương Lãnh Vũ không chịu nổi.

Mà hiện giờ, người luôn luôn yêu thương hần lại làm trò trước mặt mọi người, lại chẳng những không ra mặt giúp hần mà còn tát hần 2 cái vào mặt.

Điều này làm cho hần có cảm giác rơi từ trên xuống địa ngục, hần muốn biết rốt cuộc là có chuyện gì?

Tại sao?

- Phế vật, còn không mau quỳ xuống nhận lỗi.

Trả lời Chu Kiến là tiếng hét của Chu Kim.

Quỳ xuống nhận lỗi?

Chu Kiến không ngừng hỏi:

- Cha, rốt cuộc là cha muốn làm gì? Con bị người ta đánh, cha không ra mặt giúp con thì thôi, tại sao lại bắt con quỳ xuống trước mặt hần để nhận lỗi?

- Chẳng...Chẳng lẽ cha sợ hần sao?

Chu Kiến nói xong thì tỉnh ngộ, đoán được cái gì, bất quá hần vẫn không tin được:

- Điều đó không có khả năng a! Con nghe chính cha nói rằng Diệp gia đã động thủ với hần, hần nhảy nhót không được bao lâu nữa a. Vì sao cha lại phải sợ hần?

- Tao kêu mày quỳ xuống.

Chu Kim thấy Chu Kiến vẫn như cũ thì liền quát lên một tiếng rồi đá vào Chu Kiến.

“Bịch”

Chu Kiến không kịp né tránh, bị một cước của Chu Kim đá ngã xuống đất, cuối cùng cả người liền quỳ rạp trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Thấy một màn như vậy thì trong lòng Chu Kim vô cùng đau xót nhưng mà hắn biết nếu để cho Chu Kiến nói tiếp thì không riêng gì Chu Kiến mà chỉ sợ cả Chu gia đều phải gặp họa.

“Bộp...Bộp...Bộp”

Sau đó, không đợi Chu Kiến bò lên thì bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân, đám chó săn của Chu Kiến bước vào đây.

”Ách...”

Đi vào đây, thấy được một màn trước mắt thì bọn hắn liền trợn to mắt, vẻ mặt ngai sập, cảm giác kia giống như đang hỏi: Đây...Đây là có chuyện gì?

- Bùi tiên sinh, tôi không dạy dỗ được thằng con này, xin ngài đại nhân đại lượng mà tha cho nó, không cần chấp nhặt với nó.

Giống như trả lời câu hỏi của đám chó săn của Chu Kiến, Chu Kim giống như là một tên nô tài, mang theo Chu Khiếu đi đến trước mặt Bùi Đông Lai rồi cúi đầu.

Cúi đầu 90 độ.

“Bá”

Thấy được một màn như vậy thì sắc mặt đám hoàn khố kia liền cuồn cuộn, tuy rằng bọn hắn không biết là đã xảy ra chuyện gì nhưng mà bọn hắn thấy được cha của Chu Kiến là Chu Kim lúc này giống như là một tên nô tài đứng trước mặt Bùi Đông Lai, còn Chu Kiến thì lại giống như một con chó chết.

Trong phút chốc, bọn hắn liền cảm thấy run sợ, 2 chân mềm nhũn, cả người run lên.

Không để ý đến Chu Kim, ánh mắt của Bùi Đông Lai nhìn về phía đám hoàn khố kia.

”Bịch!”

Tên hoàn khố thứ nhất tiếp xúc với ánh mắt Bùi Đông Lai thì sợ tới mức hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất:

- Tôi...Tôi không có động thủ...

”Bịch!”

”Bịch!”

”Bịch!”

...

Mất thấy có người quỳ rạp xuống đất, thì những tên hoàn khố kia liền quỳ theo, cảm giác kia giống như chỉ sợ quỳ chậm một chút thì sẽ chịu lửa giận của Bùi Đông Lai.

Sau đó, bọn hắn không ngừng cúi đầu lạy Bùi Đông Lai và Đông Phương Lãnh Vũ cầu xin tha thứ.

Thấy một màn như thế thì trong lòng của Đông Phương Lãnh Vũ cảm thấy nóng bừng, kích động không thôi.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được uy lực của sự im lặng.

Quyền thế.

2 chữ này, trong lòng hắn bây giờ mới có một định nghĩa mới.

521. Chương 517: Trảm Thảo Trừ Căn.

Chương 517: Trảm thảo trừ căn.

- Tiểu Vũ, cậu đi lên lớp đi, anh còn một số chuyện cần phải xử lý.

So sánh với Đông Phương Lãnh Vũ đang vô cùng kích động thì Bùi Đông Lai lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

- Vâng.

Về mặt Đông Phương Lãnh Vũ kích động gật gật đầu.

- Hiệu trưởng, quấy rầy rồi.

Bùi Đông Lai xoay người, chủ động giơ tay phải ra.

- Phát sinh chuyện như vậy, trường học cũng có không thể trốn tránh trách nhiệm, sau này chúng ta nhất định sẽ tăng cường công tác quản lý.

Có lẽ không ngờ Bùi Đông Lai sẽ khách khí như thế nên Khang Kiếm có chút kinh hoàng.

Bùi Đông Lai không nói gì nữa mà xoay người rời khỏi phòng y tế. Khi đi ngang qua đám hoàn khổ kia thì cả đám liền cúi gằm xuống đất, không dám hé răng.

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi thì trong lòng Khang Kiếm thổn thức không thôi.

- Tiểu Khiếu, con ở lại xem tình huống của Tiểu Kiến.

Mắt thấy Bùi Đông Lai rời đi, Chu Kim ngồi thẳng lên, trầm ngâm nói.

- Vâng.

Chu Khiếu vội vàng gật đầu.

Chu Kim không nói lời vô ích, cũng không có cùng Khang kiếm đám người chào hỏi, mà là bước nhanh đuổi theo Bùi Đông Lai.

- Bùi tiên sinh.

Đi ra khỏi phòng y tế thì Chu Kim liền gọi Bùi Đông Lai.

Dường như đã nhận ra Chu Kim sẽ đuổi theo nên Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy kinh ngạc, nhưng mà hắn dừng bước lại, đợi Chu Kim.

- Bùi tiên sinh, đứa con của tôi từ nhỏ đã bị mẹ của nó làm hư...

Chu Kim đến gần. Cổ găng nói cái gì đó.

Không đợi Chu Kim nói hết thì Bùi Đông Lai đã lên tiếng cắt ngang:

- Chu hành trưởng, chuyện này dừng ở đây.

Chu Kim biết Bùi Đông Lai gọi điện để cho hắn đến đây xử lý chuyện Chu Kiến và Đông Phương Lãnh Vũ chỉ là chuyện nhỏ, mà quan trọng hơn chính là chuyện cho vay của tập đoàn Đông Hải, vì thế nghe Bùi Đông Lai nói những lời này thì hắn biết Bùi Đông Lai cho hắn một cái bậc thang để cho hắn chủ động nói đến chuyện vay vốn ngân hàng.

Hiểu được điểm này thì Chu Kim trầm mặc lại, dường như đang sắp xếp lại suy nghĩ, lo lắng nên mở miệng như thế nào.

- Chu hành trưởng, theo tôi được biết thì việc tập đoàn Đông Hải muốn vay vốn đang xảy ra một số chuyện, lý do là tài vụ của tập đoàn Đông Hải có vấn đề, tài sản cố định không rõ, có đúng không?

Mắt thấy Chu Kim trầm mặc, Bùi Đông Lai hành văn gãy gọn hỏi.

- Là người ở phía dưới không làm tròn trách nhiệm nên mới có sai sót này.

Chu Kim cảm thấy bất an, dựa vào tác phong của lãnh đạo thì hẳn đem trách nhiệm đổ xuống cho người ở phía bên dưới.

- Năm trước tổng thu vào của tập đoàn Đông Hải đứng thứ 2 trong cả nước, lợi nhuận cũng đứng thứ 2. Tài sản cố định cũng hơn 1000 tỷ, chẳng lẽ Chu hành trưởng không biết điều này sao?

Bùi Đông Lai tỉnh bơ lại hỏi.

Không trả lời, cũng không dám trả lời, cảm giác lo lắng trong lòng Chu Kim ngày càng đậm.

- Nói đi thì nói lại, Chu hành trưởng, dựa vào lời nói của ông thì sở dĩ ông không cho chúng tôi vay vốn là bởi vì người ở bên dưới không làm tròn trách nhiệm nên báo cáo sai. Ông sợ gánh trách nhiệm, chuyện này cũng có thể hiểu được.

Bùi Đông Lai nói xong thì đột nhiên vừa chuyển, giọng nói lạnh xuống:

- Như vậy thì ông nói cho tôi biết, ông đã gọi điện đến các chủ tịch của các ngân hàng khác tạo áp lực, yêu cầu những ngân hàng này không cho tập đoàn Đông Hải vay, đây là ý gì?

”Ách...”

Chu Kim không phản bác được.

- Nếu như Chu hành trưởng không nói thì tôi sẽ đoán thử, nếu như có chỗ nào không đúng thì xin Chu hành trưởng hãy sửa lại.

Bùi Đông Lai vừa đi, vừa cười lạnh nói:

- Chuyện này nói cho đến cùng cũng bởi vì thân là thành viên trung tâm của Diệp gia, thấy được Diệp gia muốn triển khai trả thù tôi thì ông cho rằng tôi hoặc là nói tập đoàn Đông Hải sẽ không chịu nổi sự trả thù của Diệp gia, cho nên ông đã châm thêm một mối lửa, đã biểu lộ lòng trung tâm với Diệp gia. Nhưng mà ông lại không nghĩ đến, tôi có thể sống sót, làm cho ông trộm gà không được còn mất nắm gạo, không, nói chính xác ra thì làm cho ông lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

- Nếu như Bùi tiên sinh đã nói hết thì tôi đây cũng không cần che dấu nữa.

Chu Kim dừng bước lại, nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai gần từng tiếng, nói:

- Tôi biết hạng mục này là một trong những hạng mục lớn của tập đoàn Đông Hải, chủ quản của hạng mục này là Phó Dong lại yêu cầu tập đoàn Đông Hai trước 6h chiều này phải cam đoan có đủ tài chính, nếu không sẽ tiến hành đấu thầu để hạng mục đổi chủ.

Bùi Đông Lai không có tỏ thái độ, chờ Chu Kim nói tiếp.

- Trước khi đến đây thì tôi đã phê chuẩn, đồng ý cho tập đoàn Đông Hải vay.

Chu Kim trầm giọng nói:

- Ngoài ra, chờ sau khi tôi trở lại văn phòng thì tôi sẽ gọi điện cho Phó Dong để nói chuyện vay vốn này.

- Chu Kim, xem ra ông có thể trở thành thành viên trung tâm của Diệp gia, đích thật là có chỗ hơn người.

Trong lúc lơ đãng, Bùi Đông Lai liền gọi thẳng tên của Chu Kim, giọng nói cũng tỏ ra lạnh lùng:

- Nhưng mà, ông cho rằng ông làm như vậy thì chuyện này sẽ coi như xong sao?

“Lộp bộp”

Trong lòng Chu Kim chấn động, không dám nói tiếp.

Bởi vì biết phong cách hành sự có thù tất báo của Bùi Đông Lai, bởi vì sợ thủ đoạn báo thù khủng bố của Bùi Đông Lai, bởi vì sợ Tiêu gia lão thái gia, người liên tục ra mặt 2 lần để giúp Bùi Đông Lai, trở thành chỗ dựa vững chắc cho Bùi Đông Lai nên Chu Kim mới dám chọc giận Diệp Thạch, phê chuẩn cho tập đoàn Đông Hải vay vốn, cũng muốn bản thân tự mình gọi điện cho Phó Dong để nói chuyện.

Đây cũng chính là “Mất bò làm chuông” mà hắn nói với Chu Khiếu.

Nhưng mà hắn không ngờ Bùi Đông Lai lại bá đạo như thế.

- Thật có lỗi, Bùi tiên sinh, tôi chỉ có thể làm được chừng ấy.

Trầm ngâm đi qua, Chu Kim nhủ mày, giọng nói so với trước thì có vẻ cứng rắn hơn.

- Chu Kim, Diệp Tranh Vành một không tham tài, hai không tham sắc, ở trong vài năm qua thì hắn không làm ra chuyện xấu nào, ngoài ra, hắn còn là nhân vật đầu lĩnh đời thứ tư của Diệp gia, thành lập Hồng Kinh hội thanh danh truyền xa.

Bùi Đông Lai mỉm cười nhìn Chu Kim nói:

- Tôi có thể làm cho hắn rơi vào vực sâu, để cho hắn vĩnh viễn không thể nổi danh. Nói như vậy thì nếu như tôi muốn làm cho ông mất đi chiếc mũ ô sa trên đầu thì chuyện này có được coi là khó quá không? Dù sao thì trong những năm qua ông cũng đã làm ra không ít chỗ bẩn, càng quan trọng hơn là vị trí của ông trong lòng Diệp Thạch sẽ nặng hơn Diệp Tranh Vành sao? Lui một bước mà nói, cho dù Diệp Tranh Vành bảo vệ ông thì như thế nào? Ngay cả năng lực bảo vệ cháu của mình mà hắn còn không có, ông cho rằng hắn có thể bảo vệ được ông sao?

"Hô... Hô..."

Bùi Đông Lai liên tiếp hỏi những lời này đã khiến cho sắc mặt Chu Kim thay đổi, hơi thở của hắn cũng trở nên nặng nề.

Mặc dù hắn đã cố gắng khống chế tâm tình của mình nhưng mà trên mặt của hắn lại xuất hiện vẻ sợ hãi.

- Bùi Đông Lai, tôi thừa nhận cậu là một người thích dùng những chiêu không có trong sách vở, tôi cũng thừa nhận cậu là một người thông minh, làm việc không để lại dấu vết gì, thêm nữa là cậu có Tiêu gia làm chỗ dựa cho nên hoàn cảnh trước mặt thì không có người nào dám động vào cậu.

Mất thấy Bùi Đông Lai không chút lưu tình thì Chu Kim cắn chặt răng, nói:

- Nhưng mà, trong bất kỳ một ngành nghề nào thì cũng có những quy tắc riêng của nó. Quan trường cũng như thế, nếu như hành động của cậu phá hư đi quy tắc trong quan trường thì tôi khuyên cậu làm việc thì hãy nên để lại một đường sống, nếu không một khi Tiêu gia lão thái gia quy thiên thì ngày đó cũng chính là ngày mà cậu gặp nạn.

- Cảm ơn lời nhắc nhở của ông.

Bùi Đông Lai cười híp mắt nhìn vào Chu Kim, thản nhiên nói:

- Tôi có thói quen trầm thảo trừ căn.

- Cậu...

Chu Kim không phản bác được.

Bùi Đông Lai không hề để ý đến Chu Kim mà bước nhanh về trước.

1 bước, 2 bước, 3 bước, ngay sau khi Bùi Đông Lai bước lên 3 bước thì Chu Kim cắn chặt răng, hô:

- Bùi Đông Lai.

Không trả lời, thậm chí Bùi Đông Lai cũng không dừng lại.

Thấy một màn như vậy thì Chu Kim liền kinh hoảng.

Kinh hoảng là bởi vì hắn biết những gì Bùi Đông Lai nói là sự thật, trong những năm nay thì hắn đã để lại không ít vết nhơ, mà mặt trên lại triển khai hành động trừng trị hủ bại, lấy thế lực và thủ đoạn của Bùi Đông Lai thì nếu muốn lấy cái mũ ô sa trên đầu hắn xuống cũng không phải là việc gì quá khó khăn.

Mà hắn cũng tin tưởng Bùi Đông Lai đã dám động vào Diệp Tranh Vành thì cũng dám động vào hắn.

Hiểu được điểm này thì Chu Kim liền đem lòng kiêu ngạo và quan uy trong lòng quảng cho chó ăn, một đường đuổi theo Bùi Đông Lai.

- Thật có lỗi Bùi tiên sinh, tôi xin thu lại lời nói vừa rồi.

Rất nhanh, Chu Kim đã đuổi theo Bùi Đông Lai, sau khi xin lỗi thì làm ra bộ dạng chân thành:

- Tôi cho rằng chúng ta nên hảo hảo nói chuyện một chút.

- Chu Kim, tuy rằng ông đã đồng ý cho tập đoàn Đông Hải vay vốn nhưng mà chuyện này cũng sẽ khiến Diệp Tranh Vành bên kia làm khó dễ làm, nhiều nhất là khóa ông lại, làm cho con đường làm quan của ông dừng lại ở đây.

Bùi Đông Lai nhìn vào Chu Kim đang luống cuống, gần từng chữ:

- Đây cũng chính là nói, tổn thất của ông cũng không tính là lớn.

- Cậu muốn tôi làm gì?

Chu Kim nóng nảy, hấn cảm giác được đứng trước mặt Bùi Đông Lai thì bản thân hấn giống như một đứa con nít, không thể nào đoán được tâm tư của Bùi Đông Lai.

- Tôi chỉ muốn ông làm một chuyện.

Bùi Đông Lai nói thẳng.

- Chuyện gì?

Theo bản năng Chu Kim hỏi một câu, sau đó nghĩ đến cái gì, vẻ mặt hoảng sợ nói:

- Chẳng...Chẳng lẽ cậu muốn tôi phản bội Diệp Thạch, làm việc cho cậu sao?

Bùi Đông Lai không có tỏ thái độ.

- Bùi Đông Lai, cậu cũng hiểu rằng trong lúc như thế này mà tôi phản bội Diệp Thạch, làm việc cho cậu thì tôi sẽ không có kết cục gì tốt. Đồng thời tôi cũng không thể mang lại cho cậu lợi ích gì.

Mất thấy Bùi Đông Lai không lên tiếng, Chu Kim giận quá thành cười, nói:

- Huống chi nên 2 bên đều là chết thì vì sao tôi lại phải đi theo cậu?

- Chu hành trưởng, vật cực tất phản, chó cùng rứt giậu đạo lý này tôi hiểu.

Bùi Đông Lai khẽ lắc đầu, xốc lên con bài chưa lật:

- Để cho con của ông rời khỏi Hồng Kinh hội, gia nhập vào Đông Hạ hội do nữ nhân của tôi là Tần Đông Tuyệt sáng lập, ông đồng ý thì ân oán giữa chúng ta xóa bỏ, không đồng ý thì chúng ta tiếp tục trò chơi này.

"Ách..."

Chu Kim nghe vậy, sững sờ ngay tại chỗ.

Giờ khắc này.

Hắn đã hiểu ra ý tứ câu " Trảm thảo trừ căn" của Bùi Đông Lai.

Hướng Hồng Kinh hội khai đao, khiến cho Diệp Tranh Vành 2 bàn tay trắng.

522. Chương 518: Mỹ Nhân Diễn Xuất, Chiến Tranh Của Nữ Nhân!

Chương 518: Mỹ nhân diễn xuất, chiến tranh của nữ nhân!

- Đây là số điện thoại của tôi, trước 12h thì hãy gọi lại.

Bùi Đông Lai thấy thế, lấy điện thoại di động ra gọi vào số của Chu Kim, đợi sau khi tiếng chuông điện thoại vang lên thì cúp điện thoại, không đợi Chu Kim đáp lời, liền xoay người rời đi.

Lúc này đây, Chu Kim không có đuổi theo Bùi Đông Lai mà là nhìn vào bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Không biết qua bao lâu, khi bóng lưng Bùi Đông Lai biến mất trong tầm mắt của Chu Kim thì Chu Kim mang theo vẻ lo lắng trở về phòng y tế.

- Chu hành trưởng.

Đám người thấy Khang Kiểm thấy Chu Kim quay lại thì vội vàng chào hỏi.

- Con tôi sao rồi?

Về mặt Chu Kim tỏ ra nghiêm túc hỏi, trong mắt hần hiện lên vài phần tức giận.

- Não con của ngài chỉ bị chấn động nhẹ mà thôi.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân có tật giật mình nên Khang Kiểm không dám nhìn vào ánh mắt của Chu Kim.

- Cha.

Khang Kiểm với nói xong thì Chu Khiếu liền dìu Chu Kiến đi từ trong hành lang ra.

Chu Kim nghe vậy thì ánh mắt nhìn về phía 2 anh em Chu Khiếu và Chu Kiến. Từ miệng của Chu Khiếu nên Chu Kiến biết được việc mình đã làm ra là sai lầm cho nên hần không dám nhìn vào Chu Kim, cúi đầu, trầm mặc không nói.

- Tiểu Kiến, con trở lại phòng bệnh trước đi, lát nữa Tiểu Khiếu sẽ mang con đi đến bệnh viện.

Nhìn bộ dạng của Chu Kiến thì trong lòng chỉ hận không thể rèn sắt không thành thép đồng thời cũng hơi đau lòng.

Sau khi Chu Kiến đi khỏi thì Chu Kim liền nhìn sang Chu Khiếu rồi nói:

- Cha đã đích thân nói chuyện với Bùi Đông Lai, nói chúng ta đã đồng ý cho tập đoàn Đông Hải vay vốn hơn nữa cha con đích thân gọi cho Phó Dong, nói cho Phó Dong biết rằng tài chính của tập đoàn Đông Hải đã được đảm bảo. Cha tưởng rằng Bùi Đông Lai sẽ đồng ý tha cho chúng ta.

Sắc mặt Chu Kim tỏ ra ngưng trọng, nói:

- Nhưng mà hần không muốn.

- Không muốn sao?

Chu Khiếu ngẩn ra, lại hỏi:

- Vậy hần muốn gì?

- Hần nói vị hôn thê của hần là Tần Đông Tuyết thành lập một tổ chức gọi là Đông Hạ hội, hần muốn con rời khỏi Hồng Kinh hội, gia nhập vào Đông Hạ hội kia.

Giọng nói Chu Kim tỏ ra ngưng trọng.

- Cái gì? Muốn con rời khỏi Hồng Kinh hội rồi gia nhập vào Đông Hạ hội sao?

Thân là thành viên của Hồng Kinh hội thì Chu Khiếu biết rõ hậu quả khi phản bội, hần tức giận đến cả người run lên:

- Bùi Đông Lai quả thực khinh người quá đáng!

Chu Kim ngậm thở dài, không có nói tiếp.

- Cha, cha có điều không biết, sau khi Diệp Tranh Vành xảy ra chuyện thì tuy rằng bên ngoài đồn rằng con đường làm qua của hần chấm dứt, sắp rơi vào quên lãng của Diệp gia nhưng mà Hồng Kinh hội chính là 1 tay hần thành lập, 4 gã phó hội trưởng cùng những thành viên trong hội đều thuộc về dòng chính bên hần, hơn nữa, bọn hần còn có quan hệ với Diệp gia.

Chu Khiếu thấy Chu Kim không nói lời nào, chau mày nói:

- Nếu như con phản bội Hồng Kinh hội, gia nhập vào Đông Hạ hội thì sẽ làm cho toàn bộ người trong Hồng Kinh hội chấn động. Những người kia vì muốn ổn định lại lòng người Hồng Kinh hội tất nhiên sẽ sủng bần

chim đầu đàn, đến lúc đó, chúng ta sẽ đối mặt với sự trả thù của cả Hồng Kinh hội, thậm chí là cả Diệp gia cũng có thể sẽ ra tay.

- Tiểu Khiếu, những lời này của con thì ta biết nhưng mà con càng nên biết, đạo lý người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Chu Kim thở dài, giọng nói toát ra vẻ bất đắc dĩ:

- Bùi Đông Lai có thể một cước đá Diệp Tranh Vành vào vực sâu, như vậy nếu hần muốn đối phó với cha con chúng ta thì cũng không phải là việc gì khó.

- Cha, ý của cha là muốn con làm theo lời của Bùi Đông Lai?

Chu Khiếu có chút nóng nảy.

Chu Kim trầm ngâm một chút, nói:

- Con có thể lấy thân phận nằm vùng, ở mặt ngoài thì rời khỏi Hồng Kinh hội gia nhập vào Đông Hạ hội, cứ như vậy thì những người trong Hồng Kinh hội cũng sẽ không làm khó con, Còn về phần Diệp gia thì để ta nghĩ biện pháp xử lý.

- Được.

Chu Khiếu nghe vậy thì 2 mắt tỏa sáng, cảm thấy đề nghị của Chu Kim rất có thể làm được.

Mắt thấy Chu Khiếu đồng ý thì Chu Kim liền lấy điện thoại gọi cho Bùi Đông Lai. Đợi cho Bùi Đông Lai bắt máy thì hần nói:

- Bùi tiên sinh, tôi đáp ứng yêu cầu của cậu, để Tiểu Khiếu rời khỏi Hồng Kinh hội, gia nhập vào Đông Hạ hội.

- Chu hành trưởng, tốc độ làm việc của ông còn nhanh hơn so với tưởng tượng của tôi.

Trong chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ, Bùi Đông Lai tâm như gương sáng, mỉm cười giễu cợt.

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai thì sắc mặt Chu Kim biến đổi, vì muốn để cho Bùi Đông Lai tránh lòng sinh nghi nên hần nói tiếp:

- Bùi Đông Lai, tuy nói tôi đáp ứng yêu cầu của cậu nhưng mà cậu phải cam đoan bảo vệ an toàn cho Chu gia.

- Được.

Bùi Đông Lai trả lời rồi cúp điện thoại.

- Cha, hần tin sao?

Mắt thấy vẻ mặt âm trầm bất định của Chu Kim thì Chu Khiếu lo lắng mà hỏi.

- Hần nổi lòng nghi ngờ.

Sắc mặt Chu Kim ngưng trọng, nói:

- Bất quá đây cũng là chuyện trong dự tính, quan trọng là kế tiếp chúng ta sẽ diễn xuất như thế nào. Diễn tốt thì chúng ta có thể tránh được một kiếp, diễn không tốt thì Chu gia chúng ta sẽ lâm vào tuyệt cảnh.

Chu Khiếu gật đầu.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai châm một điếu thuốc lá, lẳng lặng hút vài hơi, sau đó bấm số điện thoại của Tần Đông Tuyết.

- Uyển Nhi không có sao chứ?

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Tần Đông Tuyết liền vang lên.

- Bị sốt mà thôi, vài ngày nữa sẽ khỏe ngay.

Bùi Đông Lai trả lời một câu sau đó hỏi:

- Đông Tuyết, cậu tính khi nào sẽ thành lập Đông Hạ hội?

- 2 ngày nữa, sao vậy?

Tần Đông Tuyết có chút nghi hoặc hỏi.

Bùi Đông Lai hơi cau mày:

- Có nhanh quá không?

- Không nhanh.

Tần Đông Tuyết tự tin cười cười:

- Chuyện này tớ tính đã lâu, hơn nữa cũng đã chuẩn bị đầy đủ, tớ sẽ cho cậu một niềm vui lớn.

- Vậy thì tớ yên tâm rồi.

Nghe được sự tự tin trong giọng nói của Tần Đông Tuyết thì Bùi Đông Lai cười nói:

- Tớ gọi cho cậu là muốn nói cho cậu biết. Mấy hôm trước Diệp gia mượn hành động “ Tảo Hắc” để gây áp lực với tập đoàn Đông Hải, chủ tịch của ngân hàng Remin kiêm phó hành trưởng ngân hàng Đông Hải là Chu Kim đã làm khó dễ hạng mục số 1 của tập đoàn. Hắc không cho chúng ta vay tiền, hơn nữa còn tạo áp lực đến những ngân hàng khác, không cho chúng ta vay. Ngoài ra, hôm nay con của hắc lại ở trường xảy ra xung đột với Tiểu Vũ...

- Tiểu Vũ không có sao chứ?

Tần Đông Tuyết cắt ngang lời nói của Bùi Đông Lai. Nàng biết Bùi Đông Lai đã xem Đông Phương Lãnh Vũ và Đông Phương Uyển Nhi giống như là 2 người em ruột của mình.

- Bị thương ngoài da, không sao cả.

Bùi Đông Lai nói:

- Vừa rồi tớ đã nói chuyện với Chu Kim, hắc sợ tớ trả thù nên đáp ứng để con trai lớn của hắc là Chu Khiếu rời khỏi Hồng Kinh hội gia nhập vào Đông Hạ hội của cậu, tớ cảm thấy trong này có điều đối trá. Bất quá, tớ cho rằng cậu có thể lợi dụng chuyện này làm chút gì đó.

- Ừh.

Tần Đông Tuyết nghe Bùi Đông Lai nói như thế thì vẻ mặt tỏ ra cơ trí, nói:

- Giao cho tớ đi, tớ sẽ làm cho.

- Được.

Thấy Tần Đông Tuyết chủ động nhận việc này thì Bùi Đông Lai cũng không hỏi Tần Đông Tuyết định làm như thế nào mà hắc liền đáp ứng.

- Tớ vào học đã, cúp máy đây.

Tiếng chuông trong trường vang lên, Tần Đông Tuyết muốn cúp máy.

- Ừh.

Bùi Đông Lai lên tiếng, chủ động cúp điện thoại.

“Reng..Reng..”

Sau đó, coi như lúc Bùi Đông Lai chuẩn bị khởi động xe thì điện thoại lại rung lên.

Bùi Đông Lai cầm điện thoại thấy người gọi đến là Quý Hồng thì liền nghe máy.

- Lão bản thân á, tôi thật sự rất yêu cậu.

Điện thoại được chuyển, Quý Hồng ở trong tổng bộ của tập đoàn Đông Hải, cởi giày cao gót, đứng ở rước cửa sổ, vẻ mặt tỏ ra hưng phấn.

- Phó Dong gọi điện cho cô rồi sao?

Nghe được Quý Hồng nói như thế, nghĩ đến lúc này Chu Kim nói tự mình gọi điện cho Phó Dong thì Bùi Đông Lai liền minh bạch cái gì.

- Đáp đúng rồi, vừa rồi Phó Dong đã gọi điện cho tôi, nói ngân hàng đã cho chúng ta vay, hạng mục này có thể thực hiện.

Quý Hồng hưng phấn mà trả lời một câu, theo sau nhin không được mà vuốt mông ngựa nói:

- Lão bản thân ái, cậu thật sự rất uy vũ khí phách.

”_____”

Bùi Đông Lai liền cảm thấy đau đầu, vội vàng chuyển sang chuyện khác:

- Đúng rồi, Đông Tuyết bên kia muốn thành lập một tổ chức giống như Hồng Kinh hội, gọi là Đông Hạ hội. Nếu cậu ấy cần cái gì thì cô hãy cố gắng giúp đỡ.

- Oh?

Nghe Bùi Đông Lai nói như thế thì Quý Hồng vốn là ngần ra sau đó hơi trầm ngâm, nói:

- Lão bản thân ái, yêu cầu này chỉ sợ tôi không đáp ứng được. Cho dù tôi muốn giúp nàng ta thì nàng ta cũng không cần tôi hỗ trợ.

- Tại sao?

Lời nói của Quý Hồng khiến cho Bùi Đông Lai nhớ lại trước đây mình cũng nói giúp đỡ cho Tần Đông Tuyết nhưng mà Tần Đông Tuyết lại từ chối.

- Lão bản thân ái, đây là chiến tranh giữa nữ nhân, cậu không hiểu.

Quý Hồng hữu ý vô ý nhắc nhở nói.

Ấn?

Về mặt Bùi Đông Lai ngạc nhiên.

- Đông Tuyết muội muội thân ái, cô đây là muốn hướng về phía ta mà khiêu chiến sao?

Thấy Bùi Đông Lai trầm mặc, Quý Hồng cúp điện thoại, ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, về mặt tỏ ra hứng thú:

- Đệ nhất mỹ nhân kinh thành diễn xuất, tỷ tỷ đây thật sự rất chờ mong a.

523. Chương 519: Thế Tới Hung Hăng.

Chương 519: Thế tới hung hăng.

Lúc chạng vạng tối, trời chiều dần dần hạ xuống đỉnh núi, từng chiếc ô tô trước sau chạy đến hội sở của Hồng Kinh hội.

Khi trời chiều hoàn toàn nằm xuống sau đỉnh núi thì trong phòng hội nghị trên tầng cao nhất của hội sở Hồng Kinh hội đã đầy người nhưng ở vị trí chủ tịch là trống không.

Trong bọn họ, nam nhân thì mang giày Tây, quần áo chỉnh tề, nữ nhân ăn mặc đẹp đẽ.

Trong bọn họ, có người làm trong quan trường, có người làm trong thương trường, có người trong hắc đạo....

Bọn họ chính là thành viên trung tâm của Hồng Kinh hội.

Ngồi ở vị trí bên trái là một nữ nhân mặc áo đen, Hồng Oanh.

Bởi vì có ông nội là người của bộ G, thêm vào đó là năng lực bản thân không tầm thường nên Hoàng Oanh là phó hội trưởng thứ nhất của Hồng Kinh hội.

Ngồi ở bên cạnh Hoàng Oanh chính là Lâm Tường, cũng là phó hội trưởng. Tuy rằng hắn không phải Lâm đại thiếu gia nhưng mà lại là nhân vật đầu lĩnh đời thứ tư của Lâm gia, được người của Lâm gia coi trọng.

Lúc trước, bởi vì nhờ nghe lời dặn dò của các vị trưởng bối trong Lâm gia nên hắn đã không đi cùng Diệp Tranh Vành tham gia vào vụ án ở Giang Lăng, cho nên mới may mắn tránh được một kiếp.

Sau đó, thân là phó hội trưởng của Hồng Kinh hội thì hắn cũng không có tiếp tục bị cuốn vào cuộc tranh đấu giữa Diệp gia và Bùi Đông Lai.

Không riêng gì hắn mà đại bộ phận người của Hồng Kinh hội cũng không có chủ động tham gia vào việc tranh đấu giữa Diệp gia và Bùi Đông Lai.

Trong đó còn có một phó hội trưởng khác là Đồng Bân.

Hắn là nhân vật trẻ tuổi đầu lĩnh của Đông gia ở Yên Kinh, trước mắt đang đảm nhiệm chức vụ quang trọng trong một ngành nào đó.

Tuy rằng sau khi ông nội của hắn lui xuống tuyến hai, gia tộc của hắn cũng như thế mà xuống dốc, dần dần trở thành gia tộc nhị lưu. Nhưng mà bởi vì năng lực bản thân của hắn rất tốt, vả lại hắn được một đứa cháu gái của một vị đại lão coi trọng cho nên ở trong giới hoàn khổ Yên Kinh này thì thanh danh của hắn cũng không nhỏ.

Cùng chính vì nguyên nhân này, mặc dù gia tộc hắn xuống dốc nhưng mà hắn vẫn là phó hội trưởng của Hồng Kinh hội.

Hắn và Lâm Tường gia nhập vào Hồng Kinh hội này bởi vì ích lợi, hắn muốn thông qua những quan hệ trong này mà có thể thăng quan tiến chức, bọn hắn không cam tâm làm nô tài cho Diệp Tranh Vành.

So với 2 người Đồng Bân và Lâm Tường thì Hoàng Oanh lại khác, nàng một mặt được Hoàng gia trao quyền, hơn nữa nàng có mối tình thâm thiết với Diệp Tranh Vành. Còn về phần Vệ Phong thì hắn là em họ của Diệp Tranh Vành, bởi vì Vệ gia và Diệp gia có quan hệ thông qua, cho nên hắn mới được gia nhập vào Hồng Kinh hội này.

Mà những người khác cũng là những thành viên của các gia tộc có liên quan đến Diệp gia.

- Hôm nay, triệu tập mọi người đến đây là vì 2 chuyện.

Mất thấy mọi người đã đến đủ thì Hoàng Oanh liền trầm giọng, nói:

- Chuyện thứ nhất chính là chuyện có liên quan đến hội trưởng, đây cũng chính là chuyện mà mọi người quan tâm nhất.

Nghe được Hoàng Oanh nói như thế thì mọi người đều nhìn về phía Hoàng Oanh, ánh mắt toát ra vài phần chờ mong.

Chờ mong là bởi vì giống như Hoàng Oanh nói, thật sự bọn hắn rất quan tâm đến chuyện của Diệp Tranh Vành. Quần long không thể không có đầu, kết cục của Diệp Tranh Vành có ảnh hưởng rất lớn đến cả Hồng Kinh hội này.

- Vệ Phong, cậu nói đi.

Tuy rằng Hoàng Oanh biết được kết cục của Diệp Tranh Vành nhưng mà nàng lại nhường cho Vệ Phong lên tiếng.

Sắc mặt Vệ Phong tỏ ra khó coi nói:

- Hội trưởng đã bị khai trừ khỏi Đảng bắt quá lại không bị giao cho bên tư pháp.

Diệp Tranh Vành đã thoát khỏi lao ngục nhưng lại mất đi con đường làm quan.

Mặc dù mọi người ngồi ở đây đã đoán được việc này nhưng mà nghe chính Vệ Phong nói ra đây là quyết định của mặt trên thì bọn hắn có cảm giác hoảng hốt.

- Tôi biết sau khi mọi người nghe được tin này thì sẽ thấy biệt khuất cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Hoàng Oanh lại mở miệng gần từng chữ:

- Tôi cũng biết, mọi người ngồi ở đây cũng đang suy nghĩ sau khi hội trưởng gặp chuyện thì Hồng Kinh hội này sẽ đi đến đâu?

Có lẽ là do Hoàng Oanh nói quá miễn cảm, có lẽ là thái độ hơi bị quá mức của Hoàng Oanh cho nên không ai lên tiếng.

- Hồng Kinh hội vẫn tiếp tục tồn tại, điều này không thể nghi ngờ.

Hoàng Oanh thấy không ai nói chuyện, lại trầm giọng nói:

- Còn về phần ai ngồi lên chiếc ghế hội trưởng này thì hết thảy đợi cho hội trưởng trở về rồi định đoạt, mọi người có ý kiến gì không?

Lại trầm mặc.

Mặc dù Diệp Tranh Vành đã ngã xuống nhưng mà dù sao hắn cũng là thành viên của Diệp gia, mà Hồng Kinh hội lại là do Diệp Tranh Vành một tay tạo ra, tất cả mọi người ở đây ai lại dám trong lúc này đề nghị bãi miễn chức vị hội trưởng của Diệp Tranh Vành?

- Nếu mọi người không có ý kiến gì thì cứ như vậy mà định.

Hoàng Oanh mở miệng lần nữa, nói:

- Chuyện thứ 2 là chuyện có liên quan đến Đông Hạ hội, một tổ chức mới được thành lập gần đây.

Đông Hạ hội.

Nghe được 3 chữ này thì vẻ mặt mọi người hơi đổi. Bọn hắn chẳng những nghe được gần đây có một tổ chức tên là Đông Hạ hội mới quật khởi, bọn họ còn biết đây là tổ chức do đệ nhất mỹ nhân kinh thành là Tần Đông Tuyết sáng lập, lực ảnh hưởng rất lớn.

- Sau đây sẽ do Chu Khiếu nói một số chuyện có liên quan đến Đông Hạ hội.

Ánh mắt Hoàng Oanh nhìn về phía Chu Khiếu.

- Chư vị, vì muốn hoàn toàn biết rõ nội tình của Đông Hạ hội cho nên sau khi xin chỉ thị của 4 vị phó hội trưởng thì tôi đã giả vờ rời khỏi Hồng Kinh hội, gia nhập Đông Hạ hội.

Chu Khiếu vì bản thân mà giải thích một chút, sau đó nói:

- Sau khi trải qua âm thầm điều tra thì tôi đã biết được nội tình của Đông Hạ hội. Đông Hạ hội do Tần Đông Tuyết sáng lập, sau khi thành lập được khoảng 15 ngày thì thành viên tring này đã có 50 người, trong đó có 38 người là những con em quyền quý, còn 12 người còn lại là những người có bối cảnh thảo căn.

- Trong 38 người này thì có con của Bạch Quốc Du là Bạch Kiến Không, cháu của Trần Quốc Đào trong quân khu Giang Lăng là Trần Chí Vĩ.

Giọng nói của Chu Tiểu tử ra ngưng trọng:

- Ngoài 12 người kia thì còn lại là những con em quyền quý ở Đông Hải, Yên Kinh, Nam Cảng, thế lực vô cùng khủng bố.

Nghe được Chu Khiếu nói như thế thì trừ 4 gã phó hội trưởng ra thì toàn bộ mọi người đều biến sắc, tuy rằng bọn hắn đã nghe qua Đông Hạ hội nhưng mà không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà nó lại phát triển với quy mô lớn như vậy.

- Nói vậy thì đối với nữ nhân tên là Tần Đông Tuyết này thì mọi người cũng không xa lạ gì, nàng là nữ nhân của Bùi Đông Lai, mà hội trưởng lại thua trong tay Bùi Đông Lai.

Nhắc tới cái tên Tần Đông Tuyết thì Hoàng Oanh hận đến nghiến răng, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo:

- Cá nhân tôi cho rằng, vô luận là muốn báo thù cho hội trưởng hay là muốn bảo vệ quyền uy của Đông Hạ hội chúng ta thì chúng ta nhất định phải làm cái gì đó với Đông Hạ hội.

- Tôi đồng ý đề nghị của Hoàng Oanh.

Vệ Phong là người thứ nhất đứng ra tỏ thái độ.

- Hoàng hội trưởng nói đúng, chúng nhất định phải khiến cho cái gì mà Đông Hạ hội chó má kia phải giải tán.

...

Hoàng Oanh vừa thốt lên xong, thì những người thuộc bên dòng chính của Diệp Tranh Vành liền sôi nổi phụ họa, mà những thành viên vì lợi ích mà gia nhập Hồng Kinh hội lại tỏ ra trầm tư.

Bọn hắn rất rõ, trong thời gian ngắn như vậy mà Đông Hạ hội lại phát triển với quy mô lớn như thế tự nhiên không phải là do nhất thời mà sáng lập, mà chính là có mưu đồ từ lâu. Sau khi Diệp Tranh Vành té xuống thì Tần Đông Tuyết thành lập Đông Hạ hội, rất có thể là vì Hồng Kinh hội mà hướng đến.

- Hoàng hội trưởng, thế tới của Đông Hạ hội vô cùng hung hăng, chúng ta không thể coi thường được, cá nhân tôi cho rằng chúng ta phải tìm ra một kế hoạch mới được.

Luôn luôn trầm mặc Lâm Tường mở miệng.

- Ủh.

Mặc dù Hoàng Oanh vô cùng hận Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết nhưng mà nàng cũng biết đối phó với Đông Hạ hội cũng không dễ gì:

- Hôm nay triệu tập mọi người đến đây chính là muốn họp thương lượng kế sách ứng phó. Sau đây, mời mọi người nói ra ý kiến của mình.

“Két”

Hoàng Oanh vừa nói xong, không đợi mọi người trong Hồng Kinh hội nói ra ý kiến của mình thì cửa phòng hội nghị đã bị đẩy ra.

“Bá”

Tất cả mọi người theo bản năng liền nhìn về phía cửa, chuẩn bị xem thử là tên gia hỏa nào không có mắt mà quấy rầy bọn họ.

Ngay sau đó.

Một bóng dáng hiện ra trong tầm mắt của bọn hắn.

Tần Đông Tuyết.

524. Chương 520: Tiêu Đại Ma Vương, Tần Gia Nữ Vương

Chương 520: Tiêu Đại Ma Vương, Tần gia nữ vương

Trong khoảnh khắc.

Phòng họp lâm vào giống như chết im lặng, toàn bộ thành viên của Hồng Kinh hội thấy được khuôn mặt khuyếch quốc khuyếch thành thì hoàn toàn ngây dại.

Nơi này là bản doanh của Hồng Kinh hội, Tần Đông Tuyết là một người ngoài, chính xác ra là kẻ địch, chẳng những thành công đi vào đây hơn nữa còn đi tới phòng hội nghị, đây đối với đám người Hoàng Oanh quả thật là một sự rung động không thể dùng lời nói mà hình dung được.

- Tần Đông Tuyết, cô đến đây làm gì?

Ngắn ngủi ngây người qua đi, Hoàng Oanh là người đầu tiên lấy lại tinh thần, lạnh giọng quát.

- Hoàng Oanh, 2 năm không gặp, ngực cô đã lớn hơn, móng vuốt ra, khẩu khí cũng cứng hơn a?

Một giọng nói thô lỗ, cuồng ngạo vang lên, một thân ảnh khôi ngô xuất hiện ở phía sau Tần Đông Tuyết.

”Bá!”

Bên tai vang lên lời nói cuồng ngạo kia, nhìn đạo thân ảnh khôi ngô xuất hiện sau Tần Đông Tuyết thì sắc mặt của mọi người trong phòng hội nghị đều cuồng biến.

Trong số đó, một ít thanh niên không biết được thân phận của người đến này thì trong lòng tỏ ra nghi hoặc: Người này là ai? Làm sao hắn lại dám ở đây mà nói ra những lời như vậy?

Mà những người nhận ra người thanh niên này, thấy được miệng người thanh niên này nở ra nụ cười tà thì trong lòng liền vô cùng sợ hãi.

Sợ hãi là bởi vì bọn hắn biết được thân phận của người thanh niên này.

Diệp gia đại thiếu , Tiêu gia cuồng thiếu.

Hắn là công tử ca cùng nổi danh với Diệp Tranh Vành ở Tử Cẩm thành.

Hắn cũng là người duy nhất trong đám công tử ca ở Tử Cẩm thành dám gọi nhip với Diệp Tranh Vành.

Hắn họ Tiêu tên Cuồng, là thành viên đời thứ tư của Tiêu gia, là con của Tiêu Quân nhân vật đầu lĩnh trong quân đội của Tiêu gia.

2 năm trước, đám hoàn khổ trong Yên Kinh đối với Diệp Tranh Vành thì tỏ ra kính sợ, còn đối với Tiêu Cuồng thì tỏ ra sợ hãi. Hắn là một tên ăn chơi trác táng nhưng mà hắn chưa từng bị trừng phạt.

Trong chuyện này, nguyên nhân là do thân phận của hắn nhưng mà càng quan trọng hơn là mỗi lần hắn dẫm lên người nào thì hắn cũng đều chiếm được “ Lý Lễ”

Không chiếm lý được thì tuyệt đối không bị giẫm lên, chiếm được lý thì đều chết cả.

Hắn đem “ Lý” trong Cuồng bày ra tinh tế, bởi thế hắn cũng có một ngoại hiệu nổi tiếng là: Tiêu Đại Ma Vương.

Tiêu Đại Ma Vương không phải là bị gia gia của hắn ném vào bộ đội để rèn luyện rồi sao? Như thế nào mà lại xuất hiện ở nơi này?

Một đám thành viên trong Hồng Kinh hội nhận ra được Tiêu Cuồng thì vẻ mặt trở nên nghi hoặc.

- Tên Diệp Tranh Vành kia đã xong đời rồi, đám chó săn chúng mày còn ngồi đây muốn gây sức ép cái gì? Mau rút về nhà mà tắm rửa đi, đừng có ở chỗ này mà làm mất mặt.

Mất thấy mọi người trong này nhìn mình giống như là nhìn phải người ngoài hành tinh thì Tiêu Cuồng nở ra nụ cười tà, tuyệt không lưu lại mặt mũi cho đám người Hoàng Oanh.

”Ách...”

Bên tai vang lên lời nói ngưu bức của Tiêu Cuồng thì những người không biết thân phận của Tiêu Cuồng thì đều cả kinh.

Bọn hắn thật sự không tưởng tượng nổi, một người ngưu bức như thế nào mới dám đến đây, nói ra những lời ngưu bức như thế đối với người trong Hồng Kinh hội.

- Tiêu Cuồng, anh muốn làm gì?

Mất thấy mọi người không nhận Tiêu Cuồng thì vô cùng cả kinh, còn người nhận ra Tiêu Cuồng thì bị dọa đến không dám lên tiếng thì Hoàng Oanh biết nếu mình không ra mặt thì mặt mũi của Hồng Kinh hội sẽ mất đi cho nên nàng liền mở miệng, giọng nói bức mình hướng Tiêu Cuồng hỏi.

Tiêu Cuồng?

Nghe được cái tên này thì đám người không biết thân phận của Tiêu Cuồng liền tỉnh ngộ, mặc dù bọn hắn chưa gặp qua Tiêu Cuồng nhưng mà đối với đại danh của Tiêu Cuồng thì lại như sấm nổ bên tai.

- Con nhỏ, ca ca đây muốn làm gì thì còn phải nói lại với cô sao?

Tiêu Cuồng híp mắt cười, vẻ mặt khinh thường nhìn vào Hoàng Oanh, nói:

- Chẳng phải cô muốn lên giường với Diệp Tranh Vành, mà tên kia thì không cứng được sao?

- Anh...

Hoàng Oanh bị tức đến cả người run lên, lại không biết nên phản bác như thế nào.

- Con nhỏ, 5 năm trước khi gia gia của cô còn chưa lui thì anh của cô thấy ta ngay cả cái rắm đều không dám phóng một cái. Hiện giờ gia gia của cô đã lui xuống, mà cô tuy rằng đã đưa cái mông kia cho Diệp Tranh Vành nhưng mà ngay ở trong Diệp gia thì cô cũng không có thân phận gì cả, ca ca đây thật sự rất tò mò, cô bằng cái gì mà dám cùng ca ca nói chuyện đây?

Tiêu Cuồng nhìn vào Hoàng Oanh, vẻ mặt tỏ ra khinh thường.

Lại nghe được lời vũ nhục của Tiêu Cuồng, tuy rằng Hoàng Oanh tức giận đến xanh mặt nhưng mà nàng cũng không có tư cách gì để nói chuyện với Tiêu Cuồng, vì thế nàng liền đem ánh mắt nhìn sang Tần Đông Tuyết, lạnh lùng nói:

- Tần Đông Tuyết, nơi này là hội sở tư nhân, các cô không phải là thành viên của Hồng Kinh hội, lại giống trống khua chiêng đến nơi đây, điều này có chút không thích hợp?

- Nơi này đích thật là hội sở tư nhân, bất quá cũng không phải của Hồng Kinh hội.

Tần Đông Tuyết thản nhiên nhìn Hoàng Oanh liếc mắt một cái:

- Sau này nó sẽ trở thành tổng bộ của Đông Hạ hội.

“Rầm”

Lời nói của Tần Đông Tuyết giống như là quả bom, trực tiếp làm cho không ít người đứng lên, ánh mắt mọi người đều tỏ ra khó tin nhìn về phía Tần Đông Tuyết.

- Tần Đông Tuyết, cô đang nói đùa sao?

Vệ Phong mở miệng, hần cười lạnh nhìn vào Tần Đông Tuyết, nói:

- Từ khi nào mà hội sở Hồng Kinh lại trở thành tổng bộ của Đông Hạ hội đây?

- Một ngày trước, toàn nhà này đã trở thành tài sản của Đông Hạ hội.

Sắc mặt Tần Đông Tuyết tỏ ra bình tĩnh nhìn vào đám người Hoàng Oanh, không nóng không vội nói:

- Nếu các vị không tin thì có thể gọi điện hỏi Kim Ba.

Kim Ba đem nơi này bán lại cho Đông Hạ hội rồi sao?

Bên tai vang lên lời nói của Tần Đông Tuyết thì tất cả thành viên của Hồng Kinh hội đều đứng im như tượng, vẫn không nhúc nhích nhìn vào Tần Đông Tuyết, không có hé răng.

- Tội mày tự giác cút đi hay là tao đem từng đứa chúng mày quăng ra ngoài?

Mắt thấy đám người Hoàng Oanh cả kinh thì Tiêu Cuồng cười lạnh hỏi.

Không trả lời, sắc mặt của thành viên Hồng Kinh hội đều tỏ ra khó coi.

“Bộp...Bộp”

Im lặng trong phòng hội nghị vang lên tiếng bước chân, Tần Đông Tuyết mang theo mọi người đi vào phòng hội nghị. Trừ nàng và Tiêu Cuồng ra thì còn có thêm con của Bạch Quốc Du là Bạch Kiến Khôn, cháu của Trần Quốc Đào là Trần Chí Vĩ cùng một đám con em quyền quý khác, một mảnh đông nghịt, có chút khí thế.

- Nếu có người muốn lưu lại thì cũng có thể.

Tần Đông Tuyết lại mở miệng, cảm giác kia giống như nàng và Tiêu Cuồng đang hát đôi. Nàng hát chính là vai chính diện, còn Tiêu Cuồng chính là hát vai phản diện.

“Tê!”

Lại nghe Tần Đông Tuyết nói như thế thì toàn bộ thành viên của Hồng Kinh hội đều tức giận đến mức hít vào một hơi. Tần Đông Tuyết dẫn người chen ngang cuộc họp, hơn nữa Tiêu Cuồng mở miệng ra thì liền mắng bọn hắn giống như là mắng như đứa cháu nhỏ vậy. Sau đó Tần Đông Tuyết lại nói cho bọn hắn biết hội sở này đã trở thành tổng bộ của Đông Hạ hội mà hiện tại Tần Đông Tuyết trắng trợn muốn đoạt người của Hồng Kinh hội.

Đây cũng không phải là mất mặt mà là đem Hồng Kinh hội đá vào vực sâu.

- Tần Đông Tuyết, Hồng Kinh hội đã thành lập nhiều năm, toàn bộ mọi thứ không phải Đông Hạ hội có thể so sánh được, cô muốn đào góc tường của Hồng Kinh hội, có cảm thấy có thể làm sao?

Trong lòng hiểu được dụng ý của Tần Đông Tuyết, mặc dù Hoàng Oanh biết hôm nay Hồng Kinh hội sẽ gặp rắc rối trầm trọng. Nàng cũng biết giờ phút này phỏng chừng có không ít thành viên của Hồng Kinh hội đang dao động vì muốn ổn định lòng quân mà nàng mở miệng lần nữa, muốn lấy ra ưu thế của Hồng Kinh hội.

- Cái gì mà toàn bộ mọi thứ.

Tiêu Cuồng bĩu môi, vẻ mặt khinh thường nói:

- Con nhỏ, nếu như Hồng Kinh hội thật sự như cô nói thì Diệp Tranh Vành có thể luân lạc đến tình cảnh như ngày hôm nay sao?

Hoàng Oanh nghe vậy thì không phản bác được, mặc dù nàng có thanh danh vang dội trong đám hoàn khố ở Yên Kinh này, nhưng mà mỗi khi gặp Tiêu Cuồng thì nàng giống như là gặp phải khắc tinh vậy.

- Em gái Đông Tuyết, nếu như đám chó săn của Diệp Tranh Vành không biết điều thì cũng không cần lưu lại mặt mũi cho bọn hắn, cứ đuổi bọn hắn ra là được.

Mất thấy Hoàng Oanh không dám mở miệng thì Tiêu Cuồng đề nghị với Tần Đông Tuyết.

Tần Đông Tuyết không để ý đến đám thành viên Hồng Kinh hội đang sợ hãi Tiêu Cuồng, ánh mắt của nàng nhìn về phía Chu Khiếu đang tỏ ra bất an và lo lắng, không nhẹ không nặng nói:

- Chu Khiếu, biểu hiện của cậu tốt lắm, những điều cậu làm đã biểu lộ sự trung tâm của mình với Đông Hạ hội, chúng ta nhất trí cho cậu gia nhập vào Đông Hạ hội.

”Bá!”

Tần Đông Tuyết vừa thốt lên xong, đám thành viên Hồng Kinh hội liền đem ánh mắt nhìn về phía Chu Khiếu, trong ánh mắt tràn ngập lửa giận.

“Ách”

Nghe được Tần Đông Tuyết nói như thế, thấy được lửa giận của đám thành viên Hồng Kinh hội, Chu Khiếu há miệng ra cố gắng giải thích cái gì nhưng mà lại không thể nói ra một chữ nào.

Chuyện cho tới bây giờ thì hắn vô cùng rõ ràng, cho dù hắn có nhảy xuống sông Hoàng Hà thì cũng không rửa sạch vết nhơ này.

- Tôi hỏi một lần nữa, có người nào nguyện ý lưu lại không?

Không để cho Chu Khiếu có cơ hội mở miệng giải thích, ánh mắt Tần Đông Tuyết nhìn về bốn phía, mở miệng hỏi lần nữa.

- Tôi.

Đồng Bân liền mở miệng, một chữ “ Tôi “ của hắn giống như là tiếng sấm nổ vang, làm cho toàn bộ đám người trong Hồng Kinh hội đều trợn mắt há hốc mồm.

Không riêng gì bọn hắn mà một số thành viên của Đông Hạ hội cũng tỏ ra kinh ngạc.

- Tôi nguyện ý ở lại.

- Tôi cũng nguyện ý ở lại.

...

Sau khi Đồng Bàn tổ thái độ thì không ít thành viên của Hồng Kinh hội cũng sôi nổi tổ thái độ.

- Ta nhớ được mấy năm trước Đông Tuyết chỉ là một tiểu nha đầu diêm đạm nho nhả, như thế nào lại đột nhiên trở nên ác như vậy? Chẳng lẽ thật sự là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, chịu ảnh hưởng của Bùi Đông Lai sao?

Mất thấy 7 8 thành viên Hồng Kinh hội muốn gia nhập Đông Hạ hội thì Tiêu Cuồng không nhin được mà nhìn Tần Đông Tuyết, trong mắt hần hiện lên vài phần bội phục, càng nhiều là vài phần chờ mong.

Chờ mong lần đầu tiên gặp mặt Bùi Đông Lai.

525. Chương 521: Ma Vương, Diêm La Gặp Mặt.

Chương 521: Ma Vương, Diêm La gặp mặt.

Đông Hải, trên chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ, Quý Hồng ngồi ở vị trí lái xe, thông qua kính phản quang thì thấy được Bùi Đông Lai ngồi ở phía sau, lúc này Bùi Đông Lai đang chau mày, đang suy nghĩ về chuyện gì đó.

- Hiện tại tình huống ngoại cảnh ra sao rồi?

Không biết qua bao lâu, Bùi Đông Lai hướng Quý Hồng hỏi.

- Từ khi Bùi thúc cùng với những cường giả trong top 10 giao chiến một trận thì trừ Giáo Hoàng và Long Vương Diệp Cô Thành không tham chiến ra thì những cường giả khác không có xuất hiện, các tổ chức lớn khác cũng không có ra mặt nói về chuyện này, tin tức này hẳn là chính xác, những cường giả kia đã bị thương nặng.

Nghe được Bùi Đông Lai hỏi như thế thì về mặt Quý Hồng tỏ ra nghiêm túc, trả lời:

- Ngoài ra, tuy rằng tin tức Bùi thúc đã chết được truyền ra ngoài nhưng mà bởi vì có Diệp Cô Thành nên cái tổ chức lớn của quốc ngoại không dám đánh trống khua chiêng tiến vào quốc nội, bọn hần chỉ âm thầm lén vào, nhân số không nhiều, hơn nữa đa phần bọn chúng đều có thân phận giả tạo.

Bùi Đông Lai trầm mặc

- Cá nhân tôi cho rằng, các tổ chức kia muốn đợi sau khi những thủ lĩnh của bọn hần khôi phục thương thể thì mới giống trống khua chiêng tiến vào.

Quý Hồng nói xong thì nhin không được mà hỏi:

- Có cần động thủ với bọn hần không?

- Đó là việc phải làm nhưng không phải là hiện tại.

Bùi Đông Lai hơi hơi nheo mắt lại, tinh quang trong mắt lóe lên:

- Hiện tại cứ để quân đội và cảnh sát đi đối phó với bọn hần đi.

Hả?

Quý Hồng nghe vậy trong lòng vừa động, liền hiểu được ý tứ của Bùi Đông Lai.

Vụ án ở Giang Lăng, Bùi Đông Lai đã đem Diệp Tranh Vành đá vào vực sâu, thù hận của 2 nhà Bùi Diệp lại tăng thêm 1 bậc, dưới tình hình như thế nếu như Bùi Đông Lai ra tay đối phó với những thế lực ngoại cảnh kia thì khó tránh sẽ bị Diệp gia nắm lấy nhược điểm, lúc đó Diệp gia sẽ khai đao với Bùi Đông Lai. Ngược lại, nếu như Bùi Đông Lai thờ ơ, trở mặt nhìn cảnh sát và quân đội động thủ với những thế lực ngoại cảnh kia thì có rất nhiều chuyện cảnh sát và quân đội không thể làm tốt, mặt trên chỉ có thể dựa vào những quy tắc ngầm để phái người trong hắc đạo đi làm. Đến lúc đó thì Bùi Đông Lai liền trở nên danh chấn ngôn thuận mà hành động, Diệp gia cũng không làm được gì.

- Lão bản thân ái, vị hôn thê của cậu đã làm một trận thật đẹp.

Sau đó, thấy được chân mày Bùi Đông Lai hơi giãn ra thì Quý Hồng liền trêu chọc:

- Nàng chẳng những kéo được Tiêu Đại Ma Vương cùng con của Bạch Quốc Du vào Đông Hạ hội, hơn nữa còn lấy đi rất nhiều thành viên của Hồng Kinh hội, đây quả thật là một vụ làm ăn có lời lớn a.

Bùi Đông Lai gật đầu cười.

- Lão bản thân ái, Tần Đông Tuyết đã tặng cho cậu một Đông Hạ hội, vậy tôi giúp cậu đánh giang sơn Đông Bắc nhé, như thế nào?

Nghĩ đến hành động của Tần Đông Tuyết thì Quý Hồng có chút không phục.

Àn?

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, nghĩ đến ngày hôm đó trong điện thoại Quý Hồng có nói cho mình biết “ Đây là cuộc chiến tranh của nữ nhân, cậu không biết”

Bên tai quanh quẩn những lời ngày hôm đó, thì trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, mơ hồ đoán được cái gì, cũng không dám xác nhận, đành phải nói sang chuyện khác, hỏi:

- Tình hình Đông Bắc ra sao rồi?

- Sau vụ án Giang Lăng thì chẳng những cậu đem Diệp Tranh Vành đá vào vực sâu, Nạp Lan gia cũng lâm vào tuyệt cảnh, toàn bộ những thành viên trong hắc đạo của Nạp Lan gia đều bị bắt vào đại lao.

Quý Hồng mỉm cười:

- Trước mắt, bởi vì hành động “ Tảo Hắc “ còn chưa kết thúc nên những thế lực đen ở trong nước không dám hành động thiếu suy nghĩ, đợi cho hành động này kết thúc thì chỉ dựa vào Nạp Lan Minh Châu kia thì muốn tiếp tục giữ những thứ kia của Nạp Lan gia kia là điều không thể nào.

- Cô tính sau khi hành động “ Tảo Hắc” kết thúc thì sẽ ra tay sao?

Bùi Đông Lai đoán được dụng ý của Quý Hồng.

Quý Hồng không phủ nhận:

- Đúng, hiện tại ra tay thì quá mạo hiểm.

- Đến lúc đó cũng giống như vậy.

Bùi Đông Lai như có suy nghĩ, nói:

- Trước đó bởi vì có nguyên nhân là Diệp Cẩm cho nên người của Diệp gia không có động vào cô nhưng mà hiện tại, tôi chẳng những đánh cho Diệp Thiên tàn phế hơn nữa còn làm cho con đường làm quan của Diệp Tranh Vành biến mất. Có thể nói Diệp gia vô cùng hận tôi, rất có thể đem lửa giận trút lên người của cô.

- Cầu còn không được.

Mắt thấy Bùi Đông Lai nhắc đến Diệp Cẩm thì giọng nói của Quý Hồng trở nên lạnh như băng, làm cho người ta không rét mà run:

- Cậu yên tâm, nếu như Tần Đông Tuyết có thể làm cho cậu một việc hoàn mỹ như thế thì tôi cũng vậy.

Bùi Đông Lai không hoài nghi lời nói của Quý Hồng, năng lực của Quý Hồng đã được chứng minh từ trước rồi.

2 tiếng sau.

Bùi Đông Lai ngồi trong máy bay của tập đoàn Đông Hải đi đến Yên Kinh.

Trước cửa sân bay, Hạ Y Na và Tần Đông Tuyết đã đứng đây đợi từ lâu.

Khi Bùi Đông Lai từ bên trong đi ra thì 2 người Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na bước lên, một trái một phải theo sát bên cạnh Bùi Đông Lai.

- Lần này cậu làm rất tốt.

Bùi Đông Lai mỉm cười nói với 2 người.

- Toàn là công lao của Đông Tuyết, tớ chỉ là phụ giúp mà thôi.

Ở Hạ Y Na xem ra thì luận về mưu trí và khả năng thì Tần Đông Tuyết cũng không thua gì Bùi Đông Lai.

- Y Na, cậu chớ quên, tài chính của Đông Hạ hội có thể tốt như thế đều là do cậu ra mặt giải quyết, cậu không nên tự coi nhẹ mình.

Tần Đông Tuyết cười cười:

- Tớ đã thông báo cho toàn bộ thành viên của Đông Hạ hội buổi tối hôm nay 7h sẽ tụ hội. Tiêu Cuồng biết cậu đã tới nay, vốn là muốn ra sân bay đón cậu nhưng mà nghe nói cậu đi thăm Tiêu lão thái gia thì hẳn liền nói cho tớ biết, hẳn ở chỗ Tiêu lão thái gia đợi cậu.

- Tớ đi gặp mặt Tiêu lão thái gia trước, sau đó cùng cậu về nhà thăm bác trai, bác gái.

Bùi Đông Lai liền làm ra an bài, đối với người được xưng là Tiêu Đại Ma Vương thì hẳn cũng rất hứng thú, hơn nữa Tiêu lão thái gia còn 2 lần ra mặt giúp hắn, lại có quan hệ với gia gia của hắn nên nói về tình về lý thì cũng nên đi gặp mặt.

- Được.

Tuy rằng người của Tần gia nhiều lần vì ích lợi mà làm ra nhưng việc có lỗi với Bùi Đông Lai nhưng mà lúc này nghe được Bùi Đông Lai nói cùng nàng về gặp cha mẹ thì trong lòng nàng liền vô cùng cảm động.

...

Biệt thự số 1 Tây Sơn.

Tiêu Cuồng mặc đồ huấn luyện của đại đội đặc chủng đứng ở trong biệt thự, vẻ mặt nghi hoặc hướng Tiêu Nam hỏi:

- Chị, trước kia lão thái gia không phải là dậy sớm hay sao? Như thế nào mà bây giờ đã là 10h rồi mà người còn ngủ nữa?

- Không biết, gần đây lão thái gia rất thích ngủ, mỗi ngày đều ngủ 15, 16h.

Đôi mi thanh tú của Tiêu Nam nhăn lại, vẻ mặt cũng không giải thích được.

Tiêu Cuồng nghe vậy thì sắc mặt hơi đổi:

- Chị, không phải là lão thái gia đã mắc bệnh đó chứ?

“Bốp”

Tiêu Nam tức giận cho Tiêu Cuồng một cái tát, giáo huấn nói:

- Em đúng là mồm chó không mọc ngà voi, đang êm đang đẹp như thế này mà lão thái gia mắc bệnh cái gì, xem ra thì người mắc bệnh là em mới đúng.

- Không bệnh sao ngủ nhiều như vậy?

Tuy rằng Tiêu Cuồng được xưng là Tiêu Đại Ma Vương nhưng mà quan hệ của thành viên đời thứ tư trong Tiêu gia cũng không tệ, cho nên sau khi Tiêu Phi mất đi thì Tiêu Cuồng lại càng quan tâm Tiêu Nam, hẳn bị Tiêu Nam tát một cái cũng không tỏ ra buồn bực gì cả:

- Còn về phần em? Hừ, em trai của chị hiện tại rất là lợi hại, bây giờ em đã là thành viên của đại đội đặc chủng rồi đó.

- Chị nói nơi này của em bị bệnh không nhẹ này.

Tiêu Nam chỉ vào đầu của Tiêu Cuồng.

- Chị, không phải chị nói đến chuyện em gia nhập vào Đông Hạ hội đó chứ?

Tiêu Cuồng tỉnh ngộ, trừng mắt nhìn Tiêu Nam.

- Cậu nói đi.

Tiêu Nam bị hành động của Tiêu Cuồng chọc cười, dở khóc dở cười nói:

- Bởi vì em luôn gây họa cho nên gia gia mới bắt đắc dĩ đem em đưa vào quân đội để tôi luyện, 2 năm không về, thế mà đột nhiên khi bước về thì em lại gia nhập vào Đông Hạ hội, nếu để cho gia gia biết được thì không thưởng cho em 2 cái tát mới lạ.

- Chị, chị cũng biết rằng em trai của chị từ nhỏ đến lớn đều không phục trời, không phục đất. Chỉ phục những người mạnh hơn em, phạm làm những người có thể làm được chuyện em không thể làm thì em đều bội phục.

Tiêu Cuồng nghiêm mặt nói:

- Em cùng tên Diệp Tranh Vành kia đã tranh đấu nhiều năm, tuy rằng chiếm không ít tiện nghi nhưng mà có thể nói phần thắng chưa bao giờ thuộc về một bên. Mà Bùi Đông Lai ở dưới tình huống bối cảnh không bằng em, thật sự đã khiến cho Diệp Tranh Vành đầu rơi máu chảy. Ngoài ra, ở trong buổi thảo luận Kinh Tế và trong lần Đại Bĩ Võ bộ đội đặc chủng cả nước thì hắn lại biểu hiện ra năng lực thần kỳ. Cùng với đó là chỉ trong thời gian ngắn ngủi nửa năm mà hắn có thể xưng bá cả hắc đạo TQ. Nhân vật như vậy, nếu Tiêu Cuồng ta đây không kết giao thì có phải là một chuyện ăn năn nhất trong cuộc đời không?

- Khi gặp nhau thì cậu sẽ có cảm giác gặp lần đầu đã quen thân.

Nghe được Tiêu Cuồng nói như thế, nghĩ đến việc Tiêu Cuồng từng sùng bái Tiêu Phi, trên người Bùi Đông Lai lại có hơi thở giống hệt Tiêu phi thì Tiêu Nam khẽ thở dài.

- Tiểu Nam, Tiêu Cuồng, Bùi Đông Lai đã đến.

Lúc này không đợi Tiêu Cuồng trả lời thì cảnh vệ viên của Tiêu gia lão thái gia đã đi tới.

- Đến rồi sao?

Tiêu Cuồng nghe vậy thì liền không quan tâm đến thân phận cùng mặt mũi của Tiêu Đại Ma Vương mà giống như tiểu đệ nghênh đón đại ca vậy, chạy tung tăng ra đại việc, dừng bước lại nhìn thấy một chiếc Audi A6 chạy đến.

30s sau.

Bùi Đông Lai bước từ trong xe ra, đón nhận ánh mắt của Tiêu Cuồng.

Ma Vương Diêm La gặp mặt, thiên hạ nổi gió.

526. Chương 522: Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang, Thiên Hạ Đổi Chủ.

Chương 522: Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang, thiên hạ đổi chủ.

Mất thấy Bùi Đông Lai từ trong xe đi ra thì Tiêu Cuồng nở ra nụ cười tà mị, chủ động chào hỏi nói:

- Bùi Đông Lai?

- Cậu là Tiêu Cuồng?

- Đúng là tôi.

Tiêu Cuồng đi về phía Bùi Đông Lai, nói:

- Đại danh của cậu thì tôi đã nghe qua như sấm nổ bên tai, đã sớm muốn gặp cậu nhưng không có cơ hội, hôm nay nhất định chúng ta phải uống vài chén mới được.

- Không thành vấn đề.

Hả?

Đột nhiên.

Bước chân của Tiêu Cuồng dừng lại.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười trên mặt Tiêu Cuồng đọng lại, hần trợn tròn mắt vẫn không nhúc nhích mà nhìn vào bđl, trên mặt tràn ngập nỗi không thể tưởng tượng.

Đường...Đường như giờ phút này Bùi Đông Lai đối với hần mà nói thì vô cùng xa lạ.

Thấy được vẻ khác thường của Tiêu Cuồng thì Bùi Đông Lai ngăn ra, sau đó thì hần hiểu được sở dĩ Tiêu Cuồng thất thố như vậy là bởi vì bản thân hần đã dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi, nên hơi thở trên người của hần cũng giống với Tiêu Phi.

“Ách..Ừc”

Giống như xác định suy đoán của Bùi Đông Lai, Tiêu Cuồng mang theo vài phần thương cảm, cười khổ:

- Lúc này, chị Tiêu Nam nói khi tôi gặp cậu thì có cảm giác mới gặp đã quen thì tôi còn không có nghĩ nhiều như vậy, bây giờ gặp được cậu thì tôi lại hiểu được dụng ý đó, khí tức trên người của cậu thật sự rất giống với anh Tiêu Phi, giống đến nỗi tôi suýt nữa ngộ nhận là do anh ấy tá thi hoàn hồn nữa đó.

Tá thi hồn hoàn?

Trong lòng Bùi Đông Lai cười khổ không thôi, từ ý nào mà nói thì quả thật cũng giống như vậy.

- Tôi từng gặp Tiêu đại ca vài phần, anh ấy dạy cho tôi không ít kỹ năng nên được cho là sư phụ của tôi.

Bùi Đông Lai liền nói dối.

- Thì ra là thế.

Tiêu Cuồng tỉnh ngộ sau đó liền minh cái cái gì rồi hỏi?

- Trong lần Đại Bĩ Võ bộ đội đặc chủng cả nước thì cậu đã giành chức quán quân ở hạng mục xạ kích và cách đấu, hơn nữa trong hạng mục thi đấu đoàn thể thì cậu đã dùng phương thức Linh Vong để dẫn dắt tiểu đội đặc chiến Đằng Long tiêu diệt đội dự bị Long Nha. Nếu như tôi không đoán sai thì kỹ năng tác chiến cá nhân là do anh Tiêu Phi dạy cho cậu?

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật đầu không có phủ nhận điểm này

- Chẳng trách lão thái gia lại nhiều lần ra mặt cho cậu như vậy, trước đây anh Tiêu Phi chính là người mà lão nhân gia coi trọng.

Tiêu Cuồng cười khổ nói, tuy rằng hần rất được Tiêu Nguyên Thanh và Tiêu gia lão thái gia yêu thương, nhưng bởi vì hần thường xuyên gây ra chuyện thị phi cho nên không được 2 lão nhân coi trọng, ngược lại thì Tiêu Phi chính là người mà 2 lão nhân kia ký thác kỳ vọng.

- Lão nhân gia đâu rồi?

Bùi Đông Lai không có giải thích chuyện Tiêu gia lão thái gia ra mặt cho mình mà chuyển sang nói chuyện khác.

- Ở trong.

Tiêu Cuồng nói sau đó có chút khó hiểu, nói:

- Bất quá vẫn chưa rời giường.

- Lão nhân gia không có bị bệnh đó chứ?

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, tràn đầy lo lắng mà hỏi.

- Tôi cũng nghĩ đến bị bệnh bất quá chị Tiêu Nam lại nói không có sao.

Tiêu Cuồng buồn bực gãi gãi đầu, vẻ mặt buồn khổ nói:

- Cũng không biết chuyện gì nữa.

Bùi Đông Lai nghe vậy, cũng là không hiểu ra sao.

- Chị Tiêu Nam ở trong sân, chúng ta vào đi, cậu hỏi chị ấy một chút, chị ta là bác sĩ nên cũng biết được.

Tiêu Cuồng thấy Bùi Đông Lai trầm mặc thì ý bảo Bùi Đông Lai đi vào trong rồi tiếp tục nói chuyện.

Bùi Đông Lai gật đầu, cùng Tiêu Cuồng đi vào.

Trong sân, Tiêu Nam đang cùng trò chuyện với Tiêu gia lão thái gia, thấy Bùi Đông Lai và Tiêu Cuồng đi vào thì ngừng nói chuyện, ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Tiêu tỷ.

Bùi Đông Lai mở miệng chào hỏi Tiêu Nam.

- Đến đây, Đông Lai.

Nghe Bùi Đông Lai chào hỏi mình thì Tiêu Nam cười đáp.

- Lão nhân gia không sao chứ?

Bùi Đông Lai mang theo vài phần lo lắng mà hỏi.

Tiêu Nam cười lắc lắc đầu:

- Không có việc gì, chỉ là gần đây ngủ nhiều hơn một chút mà thôi.

Nghe được Tiêu Nam nói như thế thì Bùi Đông Lai thở nhẹ.

- Tiểu Nam, lão thủ trưởng tỉnh rồi, nói để cho mọi người đi vào.

Sau đó, cảnh vệ viên của Tiêu gia lão thái gia đứng ở trước cửa biệt thự, nói.

- Vâng.

Tiêu Nam lên tiếng trả lời cảnh vệ viên của Tii gua lão thái gia, sau đó nhìn Bùi Đông Lai và Tiêu Cuồng rồi nói:

- Chúng ta vào thôi.

Sau khi đi vào trong biệt thự thì 3 người thấy Tiêu gia lão thái gia đang mặc bộ đồ ngủ, được cảnh vệ viên dìu từ tầng 2 đi xuống.

- Lão thái gia.

- Lão thủ trưởng.

Mắt thấy Tiêu gia lão thái gia từ trên lầu đi xuống thì 3 người Bùi Đông Lai liền chào hỏi. Trong đó 2 chân Bùi Đông Lai khép lại, ngẩng đầu ưỡn ngực, cúi chào Tiêu gia lão thái gia. Mà bộ dạng của Tiêu Nam cùng Tiêu Cuồng thì tùy ý.

- Đông Lai, đều là người nhà, không cần khách khí như vậy.

Tiêu gia lão thái gia cười cười:

- Ta và gia gia của cậu là người cùng thế hệ, sau này cậu cứ kêu ta là gia gia đi.

Gia gia?

Tiêu Nam và Tiêu Cuồng nghe vậy thì liền tỏ ra khiếp sợ nhìn về phía Bùi Đông Lai, cảm giác kia giống như đang hỏi: Chuyện gì thế?

- Lão thái gia, cháu mới vừa tính toán kết bái huynh đệ với Đông Lai, người để cho cậu ta kêu người là gia gia, chẳng phải cháu phải gọi hắn là thúc thúc sao?

Sau đó, Tiêu Cuồng tỏ ra buồn bực, hướng Tiêu gia lão thái gia hỏi.

- Luận về vai vế thì cháu phải gọi là như thế.

Tiêu gia lão thái gia tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Cuồng, trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử, không phải cháu đang đi bộ đội sao? Tại sao lại trở về rồi?

- Lão thái gia, ở trong đó thì cháu nhớ người cho nên mỗi đêm xuống đều mất ngủ, rơi vào đường cùng, cháu chỉ có thể xin phép cấp trên để có thể trở về thăm lão nhân gia người.

Mắt thấy sắc mặt Tiêu gia lão thái gia tỏ ra nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn thì Tiêu Cuồng không biết xấu hổ liền tiến lên ôm lấy cổ Tiêu gia lão thái gia.

- Tiểu tử, cháu....

Tiêu gia lão thái gia dở khóc dở cười, tuy rằng trước đây Tiêu Cuồng là người hay gây chuyện nhưng mà nó cũng là bảo bối của hắn và Tiêu Nguyên Thanh.

- Lão thái gia, người đừng nghe nó nói bậy, nó không chịu nổi tịch mịch nên mới trốn về đó.

Thấy được Tiêu Cuồng giống như đứa bé ôm lấy Tiêu gia lão thái gia thì Tiêu Nam liền vạch trần lời nói dối của Tiêu Cuồng.

- Trời đất chứng giám a, cháu quả thật là nhớ đến lão nhân gia mà.

Tiêu Cuồng âm thầm trừng mắt liếc Tiêu Nam một cái, giống như đứa trẻ làm nũng, nói:

- Đương nhiên, lần này cháu về là cũng muốn làm quen với Bùi Đông Lai một chút.

- Biểu hiện của Đông Lai ở lần Đại Bị Võ bộ đội đặc chủng cả nước thì cháu đã nghe nói qua chưa?

Sắc mặt Tiêu gia lão thái gia tỏ ra nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói.

- Đã nghe qua, quả thật là rất có phong cách.

Tiêu Cuồng gật đầu giống như con gà mổ thóc.

- Sau này hãy đi theo Đông Lai học tập một chút, không nên cả ngày chỉ biết gây chuyện thị phi.

Tiêu gia lão thái gia tức giận tát một cái vào Tiêu Cuồng, sau đó nói:

- Tháng 7 này Đông Lai sẽ dẫn dắt bộ đội đặc chủng đến Nga để tham gia giải Đại Bị Võ bộ đội đặc chủng toàn cầu, đến lúc đó nếu cháu làm mất mặt thì đừng nên trở lại làm gì.

- Lão thái gia, cháu quả thật là yêu người chết mất, hôn một cái nhé.

Tiêu Cuồng nghe vậy thì mừng rỡ, làm ra bộ dạng muốn hôn Tiêu gia lão thái gia.

“Bốp”

Tiêu gia lão thái gia lại cho Tiêu Cuồng một cái tát, cười mắng:

- Cút qua một bên.

- Xin thủ trưởng yên tâm, Trung Úy Tiêu Cuồng cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, vì sự vinh quang của đất nước mà đánh cho đám người nước ngoài ngay cả mẹ hắn cũng không nhận ra.

Tiêu Cuồng giả vờ cúi đầu lĩnh mệnh, điều này làm cho Tiêu gia lão thái gia dở khóc dở cười còn Tiêu Nam thì cũng đã sớm thích ứng rồi cho nên không cảm thấy kỳ quái mà Bùi Đông Lai thì một trận không nói gì.

- Tiêu Cuồng, em chính là Phá Quân Tinh trong vận mệnh “Sát Phá Lang”, được vinh dự mang danh Đại tướng quân tung hoành thiên hạ, vậy mà bộ dạng bây giờ của em lại như thế.

Tiêu Nam khinh bỉ nói.

- Chị Tiêu Nam, lời ấy sai rồi.

Tiêu Cuồng bĩu môi, nói:

- Trong Mạng Lý thì Thất Sát Phá Quân Thâm Lang tập hợp lại thì mới xuất hiện cách cục “Sát Phá Lang” đến lúc đó, em trai của chị mới lộ ra bộ mặt thật của một Đại tướng quân.

- Vậy sao?

Tiêu Nam cười, nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Theo chị được biết thì Đông Lai đã trở thành Thất Sát, hiện giờ em cùng Đông Lai đã gặp nhau.

Ách?

Nghe được Tiêu Nam nói thế thì không riêng gì Tiêu Cuồng mà Bùi Đông Lai cũng cảm thấy sửng sờ:

- Tôi là Thất Sát sao?

- Ủh, Thất Sát, người đảo loạn thế giới.

Tiêu Nam gật đầu.

Một đầu Bùi Đông Lai hắc tuyết, hẳn là một người điển hình của chủ nghĩa vô thần, tự nhiên lại bị người ta gán cái mác này.

- Xem ra cũng đến lúc Đại tướng quân ta đây tung hoành thiên hạ a.

Tiêu Cuồng hưng phấn vỗ ngực nói.

Tiêu Gia Lão Thái gia đứng ở một bên, như có suy nghĩ gì, cũng không biết là trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Cùng lúc đó.

Hàng Hồ, Thanh Long sơn trang, trong thư phòng một biệt thự.

Một lão nhân đầu hơi bạc, một thân y phục đời Đường ngồi ở trên ghế thái sư, trong tay vuốt vuốt 2 viên ngọc thạch, một tên thanh niên có làn da trắng, 2 mắt hẹp dài, mặc đồ kiểu Tôn Trung Sơn đi vào thư phòng, cung kính hướng về phía lão nhân mà hành lễ:

- Gia gia.

- Tiểu Hồ, cháu biết sau khi từ Mỹ về là làm gì không?

Lão nhân hỏi, trên người lại toát ra một cỗ sát khí làm cho thanh niên trước mặt cảm thấy áp lực.

Áp lực rất nhiều, thanh niên họ Tịch tên Hồ ngẩng đầu nhìn vào lão nhân:

- Gia gia muốn giới thiệu cho cháu làm quen với Bùi Đông Lai, hành động của hắn đã làm cháu vô cùng hứng thú, hiện giờ cháu cũng không có làm gì cho nên...

- Vẫn chưa đến lúc.

Lão nhân nghe vậy thì không đợi Tịch Hồ nói xong đã cắt ngang, lắc đầu.

- Cháu đây nghe theo lời an bài của gia gia.

Tịch Hồ cung kính trả lời một câu, theo sau do dự một chút, nhịn không được hỏi:

- Gia gia, trong Mệnh Lý có nói Thất Sát Phá Quân Tham Lang gặp nhau, thiên hạ đổi chủ, không thể nghịch chuyển, rốt cuộc là thật là giả?

- Trước kia ta không tin vào vận mệnh nhưng hiện tại thì đã tin.

Lão nhân đứng dậy, đi đến phía trước cửa sổ, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, khe khẽ thở dài, thì thào tự nói:

- Vũ Phu a Vũ Phu, ông lấy thiên hạ làm bàn cờ, bày ra thế cục “Sát Phá Lang” này, có thể nói là dụng tâm lương khổ a.

527. Chương 523: Chuyện Đây Còn Chưa Xong.

Chương 523: Chuyện đây còn chưa xong.

Bởi vì sau khi tin tức Bùi Vũ Phu được truyền ra thì mặc dù Tần gia không có khinh thường, lạnh nhạt đối với Bùi Đông Lai nhưng mà thái độ lại trực tiếp biến hóa, điều này đã làm cho Tần Đông Tuyết rời khỏi Tần gia, còn chuyển tới học tại trường ĐH Đông Hải.

Ở trong đoạn thời gian thì trừ lần Tần Tranh gọi điện cho Tần Đông Tuyết để hỏi quan hệ giữa Bùi Đông Lai và Tiêu gia ra thì cả Tần gia cũng không có người nào gọi điện cho Tần Đông Tuyết cả.

Giữa trưa, khi Tiểu Ái Linh nhận được điện thoại của Tần Đông Tuyết, biết được chiều nay Tần Đông Tuyết và Bùi Đông Lai đến nhà thì nàng trực tiếp bỏ qua cuộc hội nghị quan trọng kia liền một mình chạy đến siêu thị để mua thức ăn, tính toán về nấu bữa cơm.

Không riêng gì nàng, mà sau khi Tần Tranh nghe được tin này cũng trở về nhà sớm.

Lúc hoàng hôn, trong biệt thự, Tần Tranh thì đang cầm một chiếc thuốc lá còn Tiểu Ái Linh thì đang ở trong bếp.

- Nếu không thì ông hãy gọi cho Đông Tuyết, hỏi thử khi nào bọn nó về?

Tiểu Ái Linh buột miệng từ phòng bếp đi ra, hướng Tần Tranh nói.

- Ừh.

Tần Tranh nghe vậy thì nhìn chuẩn bị gọi điện thoại.

“Reng”

Không đợi Tần Tranh nhắc điện thoại lên thì có tiếng chuông vang lên.

- Hẳn là bọn nó đã trở về.

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì Tần Tranh cười cười, cầm lấy điện thoại.

- Thủ trưởng, con gái của ngài Tần Đông Tuyết cùng với một người trẻ tuổi tên là Bùi Đông Lai muốn đi vào gặp ngài, có để cho bọn họ đi vào không?

Trong điện thoại liền truyền ra giọng nói của bảo vệ, muốn hỏi xem Tần Tranh có để cho Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết vào không.

- Để bọn họ đi vào.

Tần Tranh nói xong thì cúp điện thoại, sau đó hướng Tiểu Ái Linh cười cười:

- Có thể bắt đầu nấu ăn rồi.

- Ừh.

Tiểu Ái Linh hưng phấn gật gật đầu, một lần nữa đi vào bếp.

30s sau, tiếng chuông cửa vang lên, Tần Tranh đứng dậy đi ra mở cửa thì thấy được 2 người Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết đang đứng bên ngoài. Trong tay Bùi Đông Lai thì mang theo 2 chai rượu Mao Đài cùng với 1 giỏ hoa quả còn Tần Đông Tuyết thì không mang gì cả.

- Về rồi.

Tần Tranh thấy thế thì ngẩn ra sau đó cười nói.

- Tần thúc.

- Cha.

Bùi Đông Lai liền mở miệng chào hỏi trước, Tần Tranh vốn đang giận Tần Tranh nhưng mà thấy Bùi Đông Lai chào hỏi thì cũng kêu một tiếng cha.

- Vào nhà đi.

Chẳng biết tại sao, vốn khi Tần Tranh biết được Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết muốn trở về nhà thì tâm tình của hắn có chút phức tạp nhưng mà lúc này thấy được 2 người thì hắn liền cao hứng, cười nói:

- Đông Lai, tới thăm là được rồi, còn mang đồ này đồ nọ làm gì? Trong nhà cũng không thiếu những cái này.

- Khó được trở về một lần, cảm giác hai tay trống trơn không tốt lắm, cũng không biết mang cái gì cho nên đành mua 2 chai rượu và một ít hoa quả.

Bùi Đông Lai cười cười, đưa 2 chai rượu mà Tiêu Cuồng tặng hắn.

Nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì Tần Tranh liền cảm thấy xấu hổ, không biết là bởi vì câu “Khó được trở về một lần” của Bùi Đông Lai, hay là hành động thờ ơ trong việc tranh đấu của Bùi Đông Lai với Diệp gia.

Bùi Đông Lai thấy thế, không nói cái gì nữa

Nếu là một năm về trước, đối với thái độ này của Tần gia thì hắn sẽ vô cùng tức giận, căn bản sẽ không bước vào nơi này.

Nhưng mà.

Sau khi trải qua nhiều chuyện thì hắn có thể lý giải được tâm tình của Tần Tranh, hắn biết thân là chính khách cùng với người đứng đầu trong lương lai của Tần gia thì nhiều khi đứng giữa lựa chọn như vậy cũng sẽ rất khó khăn.

Dù sao, từ xưa đến nay thì trung hiếu vẫn không thể trọn vẹn đôi đường.

- Đông Lai, Đông Tuyết, 2 đứa ngồi nói chuyện với cha một chút đi, một lát nữa thì sẽ có thức ăn lên.

Tiểu Ái Linh từ phòng bếp đi ra, vẻ mặt vui vẻ tươi cười

Cha.

Nghe cái chữ quen thuộc mà xa lạ này thì trong lòng Bùi Đông Lai khẽ run lên.

- Mẹ, một lát nữa chúng con còn có việc nên không ăn cơm đâu/

Thấy được vẻ dị thường của Bùi Đông Lai thì Tần Đông Tuyết liền nói.

Nghe được Tần Đông Tuyết nói như thế thì nụ cười trên mặt Tiểu Ái Linh biến mất, bà muốn hé miệng nhưng không biết nên nói cái gì cho phải.

- Khó được trở về một lần, cùng nhau ngồi ăn một bữa cơm cũng được.

Tần Tranh cười khổ.

- Cha, tối nay là lần đầu tiên Đông Hạ hội tụ họp lại, con cùng Đông Lai nhất định phải đi.

Tần Đông Tuyết mở miệng lần nữa, sắc mặt vô cùng phức tạp, nàng cũng rất muốn ở lại dùng cơm nhưng mà nàng cũng hiểu được ý nghĩa của buổi tụ họp ngày hôm nay của Đông Hạ hội, cho nên nàng cùng Đông Lai phải đi.

Dù sao thì Bùi Đông Lai là hội trưởng, mà nàng là phó hội trưởng.

- 7h mới đến, còn sớm mà.

Bùi Đông Lai nhìn đồng hồ rồi nhìn Tiểu Ái Linh cười nói:

- Dì, chỉ cần làm 2 món là được rồi.

- Được, được, được.

Có lẽ thật không ngờ Bùi Đông Lai sẽ chủ động lưu lại, Tiểu Ái Linh liền kích động nói lên 3 chữ được, sau đó liền đi vào phòng bếp.

Trong lòng Tần Đông Tuyết vô cùng cảm động, không nói gì, mà yên lặng đi pha trà cho Bùi Đông Lai và Tần Tranh.

- Ngồi đi Đông Lai.

Tần Tranh bảo Đông Lai ngồi xuống, sau đó cầm lấy gói con ngựa rồi rút ra ném cho Bùi Đông Lai một miếng.

- Đông Lai, cậu cùng Đông Tuyết thật khó lắm mới trở về một chuyến, người một nhà hẳn là vui vẻ ăn bữa cơm.

Tần Tranh tự châm cho mình một miếng thuốc, hút vài hơi rồi nói:

- Nhưng mà có một số chuyện nếu như không nói ra thì cảm thấy không yên lòng.

- Thúc thúc cứ nói.

Bùi Đông Lai tâm như gương sáng, biết Tần Tranh muốn nói cái gì.

Tần Đông Tuyết đang pha trà muốn ngăn lại, nhưng nghe Bùi Đông Lai nói thế thì bỏ qua suy nghĩ này.

- Cậu cùng Diệp Tranh Vành, hoặc là nói chuyện tranh đấu giữa 2 nhà Bùi Diệp, theo tình theo lý mà nói thì Tần gia đích thật là làm không được tốt.

Sắc mặt Tần Tranh phức tạp, thở dài:

- Nhưng mà mỗi nhà đều có cái khó của mỗi nhà, điều này thì cậu cũng có thể hiểu.

- Cháu chưa bao giờ hy vọng thông qua Tần gia đạt được cái gì.

Bùi Đông Lai châm thuốc lá, chậm rãi mở miệng nói:

- Cho nên chỉ cần Tần gia lựa chọn khoan tay đứng nhìn là được rồi. Cũng như lời của Tần thúc nói, cháu có thể hiểu được khổ tâm của mọi người.

- Nếu đã nói như vậy thì sau này, vô luận phát sinh chuyện gì thì ta cam đoan sẽ làm được điểm này.

Tần Tranh trầm ngâm một lát rồi cấp ra một lời hứa hẹn, sau đó có chút không yên lòng nói:

- Nhưng mà ta còn muốn nhắc nhở cậu, vì an toàn của cậu cùng với hạnh phúc của Đông Tuyết thì có một số việc nên một vừa hai phải, không cần phải quá mức, nếu không sẽ rất khó kết thúc.

- Ý của Tần thúc thì cháu hiểu.

Bùi Đông Lai gằn từng chữ:

- Ngài nên biết, từ đầu đến cuối vô luận là cháu hay cha của cháu đều không chủ động gây chuyện, chúng ta chính là bị bắt mà phải phản kích lại.

Tần Tranh trầm mặc, trong lòng cũng biết đích thật là cha con Bùi gia không có chủ động trêu chọc Diệp gia, đều là người của Diệp gia khinh người quá đáng.

- Cha cháu từng nói, không gây chuyện cũng không sợ chuyện, trời sắp xuống thì người khiêng.

Bùi Đông Lai ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, sắc mặt có chút phức tạp, mở miệng:

- Tuy rằng người đã mất thế nhưng mà câu nói này của người ta sẽ khắc sâu vào trong lòng, đồng thời nếu như người khác kính ta một thước thì ta nhường người một trượng, người khác cho ta một đao thì ta trả lại mười đao.

- Haizzz

Tần Tranh nghe vậy thì trong lòng ngẫm thử dài. Hắn biết bây giờ quyền chủ động vẫn nằm trong tay Diệp gia, chỉ cần Diệp gia đem rằng nanh bị đánh nát nuốt vào bụng thì cuộc tranh đấu này có thể sẽ dừng lại, ngược lại nếu như Diệp gia không cam lòng thì cuộc tranh đấu sẽ còn có thể tiếp tục.

Hiểu được tất cả điểm này thì Tần Tranh nhìn vào khuôn mặt thành thực không tương xứng tuổi của Bùi Đông Lai, nhin không được mà thầm hỏi: Lúc này đây, hắn đem Diệp Tranh Vành đá sâu xuống vực thẳm, khiến cho con đường làm quan của Diệp Tranh Vành bị cắt đứt, tiếp theo, nếu như Diệp Tranh Vành hoặc là Diệp gia tiếp tục trêu chọc hắn, hắn lại sẽ làm như thế nào?

Không có đáp án

Tần Tranh không đoán được Bùi Đông Lai sẽ làm thế nào.

Nhưng mà trực giác nói cho hắn biết, thủ đoạn trả thù của Bùi Đông Lai sẽ càng thêm điên cuồng.

Cùng lúc đó.

Trước cửa một khách sạn thuộc ZJ, Diệp Tranh Vành bị 2 nhân viên công tác đưa ra khách sạn.

- Tranh Vành.

Thấy được thân hình gầy yếu, tóc vàng như nền cùng gương mặt ảm đạm của Diệp Tranh Vành thì trong lòng Từ Lệ đau xót, vội vàng xuống xe gọi Diệp Tranh Vành.

Diệp Tranh Vành nghe vậy thì chỉ nhìn Từ Lệ một cái.

Từ Lệ thấy thế thì chỉ cảm giác trong lòng bị đâm một dao, vội vàng bước nhanh về phía Diệp Tranh Vành.

- Tranh Vành, việc này cuối cùng sẽ có người cho con công đạo, trước hết hãy theo mẹ về nhà.

Từ Lệ đi đến trước người Diệp Tranh Vành, đưa tay cố văng vuốt ve khuôn mặt vàng như nền của Diệp Tranh Vành.

- Con có việc, mẹ về trước đi.

Diệp Tranh Vành nhìn thoáng qua xe chở đám người Hoàng Oanh, giọng nói lạnh lùng.

Bàn tay của Từ Lệ dừng lại ở trên không, miệng mở ra, nhưng không biết nên nói cái gì.

Diệp Tranh Vành không rãnh mà để ý đến xoay người bước về phía đám người Hoàng Oanh.

Đám người Hoàng Oanh thấy thế vội vàng bước xuống xe, nhìn thấy Diệp Tranh Vành thì thốn thức không thò.

- Hội trưởng.

Thấy Diệp Tranh Vành đến gần, Hoàng Oanh dẫn mở miệng trước, những người khác cũng sôi nổi hướng Diệp Tranh Vành chào hỏi.

- Đi hội sở Hồng Kinh.

Mặt Diệp Tranh Vành không chút thay đổi mà mở miệng.

- Thật xin lỗi hội trưởng.

Sắc mặt Hoàng Oanh khó coi, nói:

- Hội sở Hồng Kinh đã bị người ta đoạt đi rồi.

- Ta biết.

Diệp Tranh Vành dừng bước lại.

- Vậy tại sao ngài?

Đám người Hoàng Oanh biến sắc.

- Ta chỉ muốn thấy địch nhân của ta xuất hiện, muốn bản thân ta nhắm nháp mùi vị thất bại lần này.

Diệp Tranh Vanh cười nhạt một tiếng, giống như là đang nói đến một chuyện nhỏ không đáng kể.

Nhưng mà.

Trong nụ cười ẩn chứa hàn khí lạnh lẽ, khiến cho trong lòng đám người Hoành Oanh rõ ràng. Chuyện này còn chưa xong.

528. Chương 524: Ông cùng cháu, Đánh Vỡ Quy Tắc.

Chương 524: Ông cùng cháu, đánh vỡ quy tắc.

“Cong”

Trong phòng ăn, tiếng ly chạm vào nhau lại vang lên, 2 chai Mao Đài mà Bùi Đông Lai mang đến đây đã thấy đáy. Bùi Đông Lai cùng Tần Tranh ngẩng đầu lên rồi uống một hơi cạn sạch.

- Tần thúc, hôm nay đến đây thôi, nếu hôm nào có thời gian thì cháu sẽ quay lại.

Bùi Đông Lai đặt chén rượu xuống, mỉm cười nói.

- Lúc này vừa mới bắt đầu, còn chưa có thỏa thích.

Tần Tranh cười to, sau đó nhìn thoáng qua Tần Đông Tuyết như là chuột thấy mèo vậy, cười nói:

- Nếu hôm nay 2 đưa có việc thì cứ đi trước, hôm nào chúng ta sẽ uống tiếp.

- Đông Lai, cháu cũng đừng lo uống rượu, mau ăn đi.

Tiểu Ái Linh mỉm cười đứng dậy.

Bùi Đông Lai nói:

- Dì, để Đông Tuyết làm cho.

- Mẹ, để con làm.

Tần Đông Tuyết đứng dậy, giúp Bùi Đông Lai xới cơm.

- Đông Lai, có rảnh thì cùng với Đông Tuyết trở về, mọi người cùng nhau ăn cơm, nói chuyện một chút.

Tuy rằng trước đây Tiểu Ái Linh không hài lòng với Bùi Đông Lai nhưng mà bây giờ nàng đã coi Bùi Đông Lai là con rể của mình.

- Được rồi, cháu sẽ cố gắng.

Bùi Đông Lai mỉm cười gạt đầu, đưa tay cầm lấy chén cơm mà Tần Đông Tuyết đưa rồi bắt đầu ăn như hổ đói.

Thấy được thức ăn mình làm không còn, thấy được bộ dạng ăn như hổ đói của Bùi Đông Lai thì gương mặt Tiểu Ái Linh nở ra nụ cười tươi như hoa.

- Để ta lái xe đưa 2 đứa đi.

Mất thấy Bùi Đông Lai đã cơm nước xong thì Tần Tranh đề nghị.

Tần Đông Tuyết lắc đầu từ chối:

- Không cần đâu cha, con có thể lái được.

- Được rồi.

Tần Tranh nghe vậy cũng không kiên trì.

- Tối nay 2 đứa có trở về ngủ không?

Tiểu Ái Linh tràn đầy chờ mong hỏi.

- Không được rồi.

Tần Đông Tuyết hơi trầm ngâm vẫn là lắc lắc đầu, tuy rằng nàng rất muốn mình và Bùi Đông Lai về nhà ngủ nhưng nếu làm như thế thì Hạ Y Na chỉ còn có 1 mình.

6h30, sau khi cơm nước xong thì 2 vợ chồng Tần Tranh tiễn Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết ra ngoài, đưa mắt nhìn chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ biến mất thì mới lưu luyến thu hồi ánh mắt.

- Haizz..

Tiểu Ái Linh thở dài, nhẹ giọng nói:

- Tôi nghe nói, ngoài Đông Tuyết ra thì bên cạnh Bùi Đông Lai còn có một cô bé nữa tên là Hạ Y Na, chắc là cô bé này cũng 2 đứa nó ở chung một chỗ.

- Từ nhỏ Đông Tuyết đã có ý kiến riêng của mình, chúng ta nói nhiều cũng không thấm vào đâu.

Tần Tranh cười khỏ, nói:

- Huống chi con cháu đều có phúc của con cháu, quan tâm chưa chắc đã là chuyện tốt.

Tiểu Ái Linh trừng mắt nhìn Tần Tranh liếc mắt một cái:

- Tôi chỉ cảm thấy được Đông Tuyết nhà ta chịu ủy khuất.

- Tuy rằng người làm cha làm mẹ đều muốn con gái của mình sống tốt nhưng mà chúng ta không phải không thừa nhận hẳn xứng Đông Tuyết.

Tiểu Ái Linh nghe vậy thì trầm mặc, dường như chấp nhận lời nói Tần Tranh, theo sau nàng lại nhớ ra cái gì đó, hỏi:

- Ông cảm thấy Diệp Tranh Vành hoặc là nói Diệp gia sẽ cam tâm sao?

- Không nói đến ân oán năm đó giữa Bùi Vũ Phu và Diệp gia, Đông Lai vốn là đem Diệp Thiên đánh thành người sống đời sống thực vật, lại ở trong khách sạn Yên Kinh làm cho Diệp gia bị mất mặt, hiện giờ lại làm cho Diệp Tranh Vành mất đi con đường làm quan, thù mới hận cũ, Diệp gia không có khả năng mà bỏ qua.

Tần Tranh nói:

- Còn về phần Diệp Tranh Vành thì từ nhỏ hẳn đã là thiên kiêu chỉ từ, lần này thua đau như thế càng sẽ không bỏ qua.

- Vậy làm sao bây giờ?

Tiểu Ái Linh tỏ ra lo lắng.

- Không biết.

Tần Tranh cười khỏ lắc lắc đầu:

- Đường là ở dưới chân Đông Lai, lấy tính tình của nó thì nó muốn đi con đường nào thì không một ai có thể thay đổi được. Điều duy nhất chúng ta có thể làm là khuyên nó không nên chơi lửa quá mức (Không nên làm ra những việc quá đáng).

- Chỉ hy vọng như thế.

Tiểu Ái Linh lại thở dài. Nàng rất rõ, hiện giờ mặc dù Bùi Đông Lai có tư cách ngồi trên chiếu bạc nhưng còn rất xa mới có thể tạo ra được quy tắc của trò chơi này, dưới một dạng tình hình như vậy nếu như Bùi Đông Lai muốn phá vỡ quy tắc thì kết quả chỉ có một, nó sẽ bị quy tắc nghiền nát.

6h50', trừ Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết ra thì toàn bộ 68 thành viên Đông Hạ hội đều có mặt trong phòng hội nghị của hội sở từng là hội sở Hồng Kinh.

“Két”

6h52', đang lúc mọi người chờ đợi thì cửa phòng hội nghị bị đẩy ra, Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

- Thật có lỗi, để chư vị đợi lâu rồi.

Mặc dù là còn 8' nữa mới đến giờ nhưng mà thấy mọi người đã đến đầy đủ thì Bùi Đông Lai cũng không có lập tức bước vào mà hơi cúi người xuống, nói lời xin lỗi.

- Đông Lai, còn chưa tới giờ đâu, cậu giải thích cái búa ấy.

Thấy Bùi Đông Lai hạ mình xin lỗi thì Tiêu Cuồng cười mắng. Tuy rằng hắn mới chỉ tiếp xúc với Bùi Đông Lai có 2 tiếng đồng hồ nhưng mà từ ý nào mà nói thì hắn đã xem Bùi Đông Lai giống như là lão bằng hữu chiến đấu lâu năm.

Ngô Vũ Trạch cùng Cổ Văn Cảnh đã xem Bùi Đông Lai là anh em cho nên khuôn mặt cũng nở ra nụ cười, mà những người khác thì nhìn vào nhất cử nhất động của Bùi Đông Lai, trong lòng vô cùng tò mò với Bùi Đông Lai, cũng âm thầm bội phục thái độ làm người, làm việc của Bùi Đông Lai.

Sau đó, Bùi Đông Lai mang theo Tần Đông Tuyết đi vào, rồi ngồi vào vị trí đầu tiên.

- Chư vị, tuy rằng Đông Tuyết để cho tôi đảm nhận chức danh hội trưởng của Đông Hạ hội nhưng mà tôi chỉ là hữu danh vô thực mà thôi. Công việc cụ thể sẽ do nàng và mọi người cùng nhau thương lượng để giải quyết.

Đối với những buổi hội nghị như thế này thì Bùi Đông Lai cũng đã từng trải qua ở tập đoàn Đông Hải cho nên hắn cũng không xa lạ gì, sau khi ngồi xuống thì hắn tỏ ra thoải mái nhìn mọi người một vòng, hành văn gãy gọn nói:

- Hôm nay là lần đầu tiên Đông Hạ hội gặp mặt, đầu tiên là tôi muốn để mọi người chúng ta hãy làm quen với nhau, tiếp theo đó sẽ là đặt ra những quy củ cùng với phương hướng phát triển trong tương lai của Đông Hạ hội.

- Sau đây, sẽ do Đông Tuyết chủ trì buổi gặp mặt đêm nay.

Bùi Đông Lai đem quyền nói chuyện giao lại cho Tần Đông Tuyết.

“Cốc...Cốc”

Không đợi Tần Đông Tuyết nói thì cửa của phòng hội nghị đang bị người ta gõ.

- Vào đi.

Đôi mi thanh tú của Tần Đông Tuyết hơi nhăn lại, không nóng không vội mở miệng

“Két”

Cửa phòng bị mở ra, một gã đại hán mặc âu phục màu đen, đeo tai nghe xuất hiện, vẻ mặt cung kính hướng về Tần Đông Tuyết, nói:

- Tần tiểu thư, Diệp Tranh Vành tiên sinh ở dưới lầu nói là muốn lên đây lấy vài thứ của hắn.

Diệp Tranh Vành?

Nghe được cái tên này thì mọi người liền động dung, dường như mọi người đều không nghĩ ra Diệp Tranh Vành lại chủ động tìm tới đây.

- Hắc, Diệp Tranh Vành cùng Hồng Kinh hội của hắn đã trở thành quá khứ, nơi này hiện giờ đã trở thành tổng bộ của Đông Hạ hội. Mệ nó chứ, hắn chạy tới đây làm gì?

Đột nhiên, một người thanh niên ngồi bên cạnh Tiêu Cuồng liền cười lạnh mở miệng, người này chính là một người anh em đáng tin cậy của Tiêu Cuồng, trước kia hắn luôn cùng với Tiêu Cuồng tranh đấu với Diệp Tranh Vành. Sau khi Tiêu Cuồng tổng quân thì hắn bị Diệp Tranh Vành và Hồng Kinh hội áp chế, có thể nói đối với Diệp Tranh Vành thì hắn tỏ ra vô cùng khó chịu.

- Đông Tử, lời này của cậu không đúng rồi, hôm nay tên Diệp Tranh Vành kia mới từ ZJ phóng xuất ra, hẳn bị ngứa da cho nên muốn đến đây.

Tiêu Cuồng lên tiếng, cười khinh thường, cùng nhìn sang Bùi Đông Lai, ý là bảo để Bùi Đông Lai định đoạt.

Không riêng gì Tiêu Cuồng mà tất cả mọi người trong phòng hội nghị đều nhìn về phía Bùi Đông Lai, tuy rằng lúc này Bùi Đông Lai nói rằng bản thân hữu danh vô thực nhưng mà mọi người đều biết tiếng nói của Bùi Đông Lai vẫn có trọng lượng trong Đông Hạ hội này.

Trong phút chốc, Bùi Đông Lai đã thu hết toàn bộ biểu hiện của đám đông vào mắt, trong đó vẻ mặt của Tiêu Cuồng cùng với người anh em của hắn tỏ ra khinh thường, Ngô Vũ Trạch, Cổ Văn Cảnh cùng Hạ Y Na thì tỏ ra bình tĩnh, lấy Đồng Văn Bản cầm đầu thì hơn 10 thành viên từ Hồng Kinh hội sang lại tỏ ra khẩn trương, mà những thành viên còn lại trong Hồng Kinh hội thì tỏ ra tò mò, tò mò vì sao Diệp Tranh Vành lại chạy đến đây?

- Để cho hắn tiến vào.

Bùi Đông Lai mở miệng lên tiếng. giọng nói hờ hững nhưng lại không thể nghi ngờ.

- Vâng, Bùi tiên sinh.

Tên đại hán kia liền lên tiếng trả lời sau đó liền cầm bộ đàm nói:

- Hội trưởng nói để cho hắn đi vào.

- Các vị vào đi.

Trước cửa hội sở, tên bảo vệ liền lên tiếng ý bảo Diệp Tranh Vành cùng Hoàng Oanh đi vào.

- Người này chỉ là cầu thủ mà còn ngu như thế.

Thân là kim chi ngọc diệp thì Hoàng Oanh chưa từng bị người ta chặn lại, khó trách có chút uất nghẹn.

So ra mà nói thì sau khi trải qua chuyện ở Giang Lăng thì Diệp Tranh Vành lại trở nên khiêm tốn hơn, hẳn không nói gì thêm là là đi vào.

Sau khi đi vào hội sở thì Hoàng Oanh và Diệp Tranh Vành đi vào thang máy để lên trên chỗ phòng hội nghị.

30s sau, ở cái nhìn chăm chú của đám người Bùi Đông Lai thì Diệp Tranh Vành mang theo Hoàng Oanh đi dọc theo hành lang, đi tới cửa phòng hội nghị.

Nhìn thấy những người từng thuộc Hồng Kinh hội thì Hoàng Oanh liền tức giận, ánh mắt lạnh lùng. Mà Diệp Tranh Vành thì như là không có việc gì, ánh mắt theo thứ tự đảo qua những thành viên trong Đông Hạ hội, cuối cùng dừng lại trên người Bùi Đông Lai.

- Diệp Tranh Vành, mày không cần phải phí tế bào não để nhớ khuôn mặt của mỗi người chúng ta đang ngồi đây, nếu mày muốn tư liệu của chúng ta thì hôm nào đó lão tử sẽ đem qua cho mày coi.

Mắt thấy không ít thành viên của Đông Hạ hội không dám nhìn thẳng vào mắt của Diệp Tranh Vành thì Tiêu Cuồng nở ra nụ cười tà mị, lên tiếng.

Không thể không nói, Tiêu Cuồng có thể cùng nổi danh với Diệp Tranh Vành cũng không phải là hư danh. Tuy rằng hắn rất cuồng nhưng mà cuồng rất thông minh. Hắn vừa thốt lên xong thì mọi thành viên của Đông Hạ hội đều âm thầm thở phào, không còn cảm thấy khẩn trương nữa.

- Bùi Đông Lai, hôm nay tao đến đây là chỉ muốn nhìn mày một chút.

Không để ý đến lời khiêu khích của Tiêu Cuồng, Diệp Tranh Vành mỉm cười với Bùi Đông Lai:

- Mùi vị làm ông có tốt không?

- Đa tạ Diệp thiếu quan tâm.

Nhìn vẻ mặt mỉm cười của Diệp Tranh Vành thì lý trí cùng trực giác nói cho Bùi Đông Lai biết hiện giờ Diệp Tranh Vành lại càng đáng sợ hơn nhưng mà Bùi Đông Lai không có chút kiêng kỵ nào, cười hờ hững, nói:

- Tôi thật sự rất tốt.
- Tao cũng vậy.

Nụ cười trên mặt Diệp Tranh Vành không giảm, giọng nói lại làm cho người ta có cảm giác sợ hãi:

- Làm ông lâu rồi, bây giờ thưởng thức mùi vị làm cháu cũng không tồi chút nào.
- Diệp Tranh Vành, con mẹ nó, một ngày mày không trang bức thì sẽ chết sao? Đậu xanh, bây giờ lại còn tỏ ra trang tức, trang bức cái em gái mày chứ trang bức.

Tiêu Cuồng có chút không nhịn được mà cười lạnh mắng:

- Từ nay về sau thì mày chính là làm cháu rồi.

Không trả lời, Diệp Tranh Vành mỉm cười nhìn Bùi Đông Lai rồi xoay người mang theo Hoàng Oanh rời đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng Diệp Tranh Vành rời đi, đại đa số thành viên của Đông Hạ hội đều tỏ ra lo lắng, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, cho dù Diệp Tranh Vành đã té xuống nhưng mà còn có mấy người dám cùng gọi nhép với Diệp Tranh Vành đây?

- Mọi người yên tâm, lúc Diệp Tranh Vành còn được cho rằng là người thừa kế đời thứ tư của Diệp gia còn không phải là đối thủ của hội trưởng, huống chi là lúc này?

Thấy được vẻ lo lắng của mọi người thì vẻ mặt Tiêu Cuồng khinh thường, nói.

Không thể không nói, Tiêu Cuồng là người có thể làm ổn định lòng người, lúc này hắn vừa nói xong thì toàn bộ vẻ lo lắng của mọi người đều biến mất.

Cùng lúc đó

Hoàng Oanh yên lặng cùng Diệp Tranh Vành đi ra Hồng Kinh hội sở, sau khi đi vào xe thì nàng ngồi ở vị trí lái xe còn Diệp Tranh Vành ngồi ở phía sau.

- Hội trưởng, tại sao người làm vậy?

Thông qua kính phản quang, thấy được vẻ mặt bình tĩnh của Diệp Tranh Vành thì Hoàng Oanh nói.

Không trả lời, Diệp Tranh Vành nhắm lại hai mắt lại, dựa vào ghế sau.

- Thật có lỗi, hội trưởng, là tôi không đủ bình tĩnh.

Mất thấy Diệp Tranh Vành trầm mặc, Hoàng Oanh bắt buộc bản thân phải tỉnh táo được, trong lòng hiểu được Diệp Tranh Vành sẽ không từ bỏ ý đồ, lại hỏi:

- Ngài tính toán làm gì?

- Tiểu Oanh, chỉ khi nào làm qua cháu thì cô mới biết được lúc làm ông đáng quý như thế nào. Vì như thế, cô mới có thể nghĩ hết biện pháp để thượng vị, không tiếc lấy tánh mạng của bản thân làm vật đánh cược.

Diệp Tranh Vành mở 2 mắt, hỏi một đằng, trả lời một nẻo:

- Bởi vì cái gọi là “ Vua cũng thua thằng liêu.”

Hoàng Oanh bắt mình sở dĩ, trừng to mắt nhìn vào Diệp Tranh Vành.

- Biết tại sao ta thua trong tay Bùi Đông Lai không?

Diệp Tranh Vành mở miệng lần nữa, giống như là nói cho Hoàng Oanh nghe, hoặc như là lăm bằm lăm bầu:

- Đơn giản là ta luôn đặt mình ở vị trí làm ông, đã quá coi nặng quy tắc.

Hả?

Trong lòng Hoàng Oanh vừa động, mơ hồ đoán được tâm tư của Diệp Tranh Vành.

- Sau này, ta sẽ đem bản thân mình trở thành cháu.

Diệp Tranh Vành mỉm cười, sau đó lấy ra di động bấm một số, sát ý lẩm nhien, nói:

- Giúp tôi chặt đầu của Bùi Đông Lai, giá cả không thành vấn đề.

529. Chương 525: Âm Kính Đỉnh Phong, Lôi Đình Hiển Uy.

Chương 525: Âm Kính đỉnh phong, Lôi Đình hiển uy.

Trong một tòa biệt thự ở lưu vực Côn Ngọc Hạ, đúng vào 5h sáng thì Bùi Đông Lai giống như ngày thường mở mắt, bởi vì tối qua uống quá say cho nên khi đi về thì hần đã nôn ra, lúc này cổ họng của hần bị rất giống như là bị kim đâm vào vậy.

"Hô... Hô... Hô..."

Trong phòng, Bùi Đông Lai thông qua phương thức thở nạp của Bùi gia quyền mà liên tục hô hấp ước chừng 2', sau đó cơn đau đầu của hần cũng từ từ biến mất, mà còn còn lại trong người của hần cũng được âm kính bức ra hòa, hóa thành những giọt nước xuất hiện trong lòng bàn tay của hần.

Sau khi làm xong mọi chuyện thì Bùi Đông Lai ngồi dậy, dựa đầu vào thành giường, không khỏi nhớ lại chuyện tối qua.

Ngày hôm qua là ngày đầu tiên thành viên trong Đông Hạ hội gặp mặt cho nên thân là hội trưởng thì ở sau khi hội nghị kết thúc thì Bùi Đông Lai ở lại tham gia tiệc tối.

Trong bữa tiệc, mọi người đều hướng hần mời rượu, Tiêu Cuồng cùng vài tên anh em của hần lại càng phối hợp với nhau chuốc cho Bùi Đông Lai uống.

Lấy thể chất của Bùi Đông Lai thì cho dù không dùng nội kinh bức cồn ra thì cũng có thể nói là tửu lượng tốt, uống không say.

Nhưng mà.

Làm cho Bùi Đông Lai thật không ngờ chính là Tiêu Cuồng và đánh anh em của hần, người nào người này quả thật là thùng rượu.

Càng làm cho Bùi Đông Lai không thể tưởng tượng nổi chính là thực lực của Tiêu Cuồng đã đạt đến cánh cửa Âm Kính đỉnh phong.

Cho nên, khi uống được một nữa, Bùi Đông Lai muốn dùng nội kinh bức cồn ra thì bị Tiêu Cuồng phát hiện, kết quả là Tiêu Cuồng không chịu buông tha, không những ngăn cản không cho Bùi Đông Lai dùng nội kinh bức cồn ra mà còn nói toàn bộ thành viên của Đông Hạ hội mời rượu Bùi Đông Lai. Sau đó thì Bùi Đông Lai liền uống rất nhiều, cuối cùng là không biết tại sao hần lại có thể trở về được đây.

- Uống rượu rất dễ làm hỏng việc, sau này không như thế nữa.

Bùi Đông Lai âm thầm cảnh báo cho bản thân.

Ở hần xem ra, bất cứ lúc nào phải duy trì sự tỉnh táo.

Sau đó, Bùi Đông Lai rời giường, sau khi tắm rửa một phen thì mặc một bộ quần áo thể thao. Muốn đi luyện công buổi sáng.

Ủa?

Đi ra đại sảnh thì Bùi Đông Lai thấy rõ có một đạo thân ảnh đang bận rộn trong bếp.

- Tỉnh rượu rồi sao?

Trong phòng bếp, Tần Đông Tuyết mặc đồ ngủ, buộc tạp dề, giống như là một bà chủ trong gia đình.

- Ủh.

Bùi Đông Lai xấu hổ cười.

- Hiếm khi nào cậu lại say như vậy.

Dường như nhớ lại cảnh bất tỉnh nhân sự tối qua của Bùi Đông Lai thì đôi mắt Tần Đông Tuyết mở ra, nở ra nụ cười nhợt nhạt:

- Uống nhiều rượu nên bụng không thoải mái, uống xong miếng cháo rồi đi luyện công.

- Được.

Mấy phút sau, Tần Đông Tuyết bưng ra một chén cháo, đặt trên bàn, có chút ngượng ngùng nói:

- Trước kia từng học theo vú Lan nấu qua món cháo này, nhưng mà trình độ còn chưa bằng vú Lan, cậu hãy ăn đi.

Nghe Tần Đông Tuyết nói thế, nhìn khuôn mặt tiều tụy của Tần Đông Tuyết, nghĩ đến ly nước trên đầu giường của mình thì Bùi Đông Lai đã hiểu được, tối qua hơn phân nửa là Tần Đông Tuyết luôn ở bên cạnh mình nên nàng không ngủ, nghĩ tới việc này thì trong lòng hắn cảm thấy ảm áp, hắn đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt Tần Đông Tuyết, nói:

- Cả đêm qua không ngủ sao?

- Tối qua Y Na cũng say, cậu thì bất tỉnh nhân sự, tớ muốn ngủ cũng ngủ không được.

Nghĩ đến tình hình tối qua thì Tần Đông Tuyết liền nhịn không được mà muốn cười lên.

- Tối qua do Tiêu Cuồng chuốc nhiều quá, nên mới uống say như vậy.

Bùi Đông Lai cười khỏ một tiếng

- Quả thật Tiêu Cuồng rất sùng bái cậu đó.

Tần Đông Tuyết cười cười nói:

- Có được hắn và những người bạn của hắn gia nhập thì nền móng của Đông Hạ hội cũng trở nên vững chắc hơn.

- Cậu và tớ đều giống nhau, một khi đã làm ra chuyện gì thì đều dùng toàn lực để làm.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì thở dài, nói:

- Tớ là người luyện võ thì không sao nhưng mà cậu lại khác...

- Không có việc gì.

Không đợi Bùi Đông Lai nói hết thì Tần Đông Tuyết cắt ngang.

Bùi Đông Lai cũng hiểu rõ tính khí của Tần Đông Tuyết cho nên đành cười khỏ một tiếng, nói:

- Sau này tớ sẽ dạy cho cậu bộ “Vĩnh Xuân Quyền”, bộ quyền này rất thích hợp với nữ nhân.

- Được.

Tần Đông Tuyết liền đáp ứng.

- Hôm nay coi như xong.

Bùi Đông Lai dùng ngón trỏ khẽ chà vào mũi của Tần Đông Tuyết:

- Ăn chút cháo của cậu làm thì cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.

- Ừh.

Cảm nhận được sự dịu dàng của Bùi Đông Lai thì trong lòng Tần Đông Tuyết vô cùng hạnh phúc, nàng khẽ gật đầu, nhận không được mà dựa vào vai của Bùi Đông Lai.

- Từ biểu hiện tối qua của Diệp Tranh Vanh thì dường như hắn sẽ không bỏ ý đồ.

Tần Đông Tuyết dựa vào vai của Bùi Đông Lai, cảm nhận được hơi thở quen thuộc trên người Bùi Đông Lai, lo lắng nói:

- Tuy rằng hắn đã mất đi con đường làm quan, nhưng mà dù sao cha của hắn Diệp Cẩm cũng là nhân vật đầu lĩnh đời thứ ba của Diệp gia. Ngoài ra thì hắn vẫn có những người trung thành và tận tâm với hắn trong Hồng Kinh hội, nếu như hắn đã mất đi con đường làm quan, lại làm ra một số chuyện xằng bậy thì sẽ vô cùng phiền toái.

- Tổ đã làm cho hắn cảm nhận được mùi vị sống không bằng chết, nếu như hắn một lòng muốn chết thì tổ sẽ thỏa mãn nguyện vọng của hắn.

Bùi Đông Lai cười nhẹ.

Tần Đông Tuyết nghe vậy, do dự một chút, vẫn là nhắc nhở, nói:

- Bất kể như thế nào thì nhất định không thể lưu lại nhược điểm, không thể để cho Diệp gia có cơ hội mượn cớ mà làm khó.

- Ừh.

Bùi Đông Lai gật đầu, sau đó nói:

- Ăn cháo đi.

Sau khi ăn cháo xong thì một mình Bùi Đông Lai đi ra ngoài luyện công, còn Tần Đông Tuyết thì lên lầu đi ngủ.

Bởi vì thời gian còn sớm cho nên quanh đây cũng không có bao nhiêu người, phần lớn đều là những người già, người trẻ như Bùi Đông Lai thì không tìm thấy một ai.

Một bên chạy chậm, một bên Bùi Đông Lai mỉm cười chào hỏi những lão nhân.

Sau khi chạy vào công viên thì Bùi Đông Lai dừng lại ở trước một rừng cây không có người, bắt đầu luyện “Bùi gia quyền”

Sau khi đánh xong “Bùi gia quyền” thì thân mình của Bùi Đông Lai đột nhiên ngồi xổm xuống, sau đó liền băng nhanh về một tảng đá lớn ở phía trước, tay phải liên vung lên, chưởng vào tảng đá kia.

Thất Thương.

Một kích này, Bùi Đông Lai trực tiếp dùng “Thất Thương” trong “Bùi gia quyền”

“Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!”

Dường như cùng một lúc vang lên 7 tiếng nổ, nhưng mà tảng đá cũng không bị vỡ ra, trên tảng đá chỉ để lại một dấu bàn tay.

- Qua tử tằm nói, ta có thể một kích đánh ra được thất trọng kinh lực thì cũng không tính là đã luyện xong Thất Thương, mà đó mới chỉ là đem lực lượng thu phóng một cách tự nhiên. Chỉ khi nào tùy ý khống chế được thất trọng kinh lực thì mới có thể gọi là luyện hoàn chỉnh Thất Thương.

Bùi Đông Lai thu chưởng, trên mặt mơ hồ toát ra vài phần kích động:

- Một chưởng vừa rồi tuy rằng thanh thế uy mãnh nhưng mà lực đạo lại vô cùng hài hòa, xem ra thì ta đã luyện được Thất Thương rồi.

Nói xong, vẽ kích động trên mặt Bùi Đông Lai càng đậm.

Kích động là bởi vì hắn từng nghe Bùi Vũ Phu nói qua, nếu hắn có thể luyện xong “Thất Thương” thì có thể luyện được “Lôi Đình”

Ngoài ra, quan trọng hơn là bởi vì trong quá trình luyện tập “Thất Thương” thì hắn đã có thể khống chế được lực đạo, điều đó cũng chính là nói hắn đã bước chân vào cảnh cửa Âm Kính đỉnh phong.

Cường giả Âm Kính đỉnh phong có thể đem kinh lực truyền lên đầu, do đó khiến cho toàn thân được kinh lực che kính, tương đương với thân thể như Kim Cương, lúc PK với những võ giả có cảnh giới thấp hơn thì bản thân sẽ chịu ít thương tổn hơn.

”Hô ~ hô ~ hô ~ ”

Hiểu được bản thân đã bước vào cảnh giới Âm Kính đỉnh phong thì Bùi Đông Lai liền ngồi xếp bằng, liên tục thở sâu mấy hơi, thu liễm tâm thần, tập trung toàn bộ tinh lực, điều động toàn bộ kinh lực dọc theo kinh mạch mà di chuyển lên đầu.

Rất nhanh, kinh lực dưới sự khống chế của Bùi Đông Lai đã giống như dòng nước, dọc theo kinh mạch mà chảy mạnh về phía đầu của Bùi Đông Lai. Cuối cùng lấy nào làm tâm, bắt đầu lan tràn 4 phía rồi dần dần sát nhập đi vào.

Thành công rồi.

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, sau đó lại điều động kinh lực trong cơ thể, dựa theo phương thức lúc này mà phóng mạnh về phía đầu.

Một lần, hai lần, ba lần...

Không biết qua bao lâu, Bùi Đông Lai cảm thấy được đầu của mình có chút đau, biết rõ bản thân đã đến cực hạn thì hắn liền dừng lại.

- Mình có thể nhanh như vậy mà nắm giữ được “Thất Thương” hoàn toàn là do gần đây luôn luyện tập “Bùi gia quyền” thêm vào đó là đã dung hợp với linh hồn Tiêu Phi, ở phương diện lĩnh ngộ võ học thì lại kinh người.

Đứng dậy thì Bùi Đông Lai có thể cảm thấy được toàn bộ cơ năng trong cơ thể đều tăng lên một mức mới, trong lòng có chút vui mừng, vui mừng rất nhiều, hắn không nhận được mà cảm thán:

- Trong quá trình luyện tập “Thất Thương” thì năng lực khống chế lực đạo của bản thân đã được nâng lên một mức mới, do đó mới có thể bước chân vào cảnh giới Âm Kính đỉnh phong, chân chính bước vào cảnh giới Âm Kính đỉnh phong chỉ là vấn đề thời gian.

- Tiếp theo thì có thể luyện thử “Lôi Đình” một chút.

Nói xong thì Bùi Đông Lai ngưng thần, nhớ lại phương thức vận dụng “Lôi Đình” mà Bùi Vũ Phu đã dạy hắn.

“Bá”

Vài giây sau, Bùi Đông Lai đột nhiên mở mắt ra.

“Vù”

Dưới ánh mặt trời, hắn ngay tại chỗ bắn ra, cả người giống như mãnh hổ xuống núi vậy, rồi đột nhiên nhảy chồm lên, trực tiếp xuất hiện ở tầng đá lớn trước mặt, sau đó vung tay lên nện vào tầng đá ấy.

“Rầm”

Một tiếng trầm đục vang lên, một quyền khắc thật sâu vào tầng đá, bột phấn, đá vụn văng khắp nơi.

“Rắc”

530. Chương 526: Tin Sét.

Chương 526: Tin sét.

“Ách”

Mắt thấy tảng đá lớn bị một quyền của mình làm cho vỡ vụn thì Bùi Đông Lai cả kinh khê nhếch miệng, có chút há hốc mồm

Bùi Đông Lai giật mình

Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn thử luyện tập “ Lôi Đình”

Lúc trước, sau khi Bùi Vũ Phu dạy hắn “ Thất Thương”, dù là hắn bởi vì luyện tập “ Bùi gia quyền”, có căn cơ vững chắc, thêm vào khả năng lĩnh ngộ kinh người cũng luyện một thời gian dài mới thành công.

Mà đây là lần đầu tiên hắn luyện “ Lôi Đình” thì liền thành công.

Hơn nữa, uy lực của “ Lôi Đình” cũng quá dọa người rồi.

“ Thất Thương” là đem thất trọng kinh lực đánh ra, lần sau so với lần trước thì càng cường đại hơn. Điều này cũng tương đương với việc Bùi Đông Lai chỉ dùng một chiêu mà uy lực lại hơn gấp 7 lần.

Một quyền vừa rồi tương đương với việc đem thất trọng kinh lực tập trung lại.

- Nếu bản thân mình luyện thành công “ Lôi Đình” thì khi gặp đối thủ có cảnh giới dưới Hóa Kính thì e rằng một chiêu là có thể khiến đối phương mất mạng.

Ngắn ngủi khiếp sợ đi qua, một ý niệm như vậy liền hiện ra trong đầu của Bùi Đông Lai, nghĩ đến thế thì khuôn mặt hắn nở ra nụ cười:

- Chẳng thể trách Qua tử nói chỉ khi nào luyện xong “ Thất Thương” thì mới có thể luyện “ Lôi Đình”, “ Lôi Đình” đối với năng lực không chế lực đạo thật sự hà khắc rồi. Nếu như ta không luyện thành công “ Thất Thương” thì căn bản sẽ không thể xuất ra được “ Lôi Đình”

“Reng...Reng..”

Sau đó, khi Bùi Đông Lai đi ra công viên, muốn chạy về biệt thự thì điện thoại của hắn rung lên.

Thấy điện thoại rung lên thì Bùi Đông Lai lấy điện thoại ra, người gọi đến là Tiêu Cuồng.

- Kháo, Đông Lai, mới sáng sớm mà cậu đã chạy đi đâu rồi?

Điện thoại được chuyển, Tiêu Cuồng liền mở miệng nói trước, lời nói tuy có chút thô lỗ nhưng mà lại làm cho người ta có cảm giác thân thiết.

- Đang luyện công buổi sáng, có việc gì sao?

- Kháo, chẳng lẽ cậu đã quên rằng hôm nay ca ca đây phải trở lại bộ đội sao?

Bởi vì Tiêu Cuồng lớn tuổi hơn Bùi Đông Lai nên liền tự cho mình là ca ca.

“Ách...”

Nghe Tiêu Cuồng nói như thế, đột nhiên Bùi Đông Lai nhớ lại tối qua Tiêu Cuồng từng nói với mình rằng hôm nay hắn cần phải trở về bộ đội, Bùi Đông Lai không khỏi vỗ vỗ gáy mình, thầm mắng mình hồ đồ:

- Tối hôm qua bị cậu chuốc say, thiếu chút nữa là quên chuyện này. Khi nào thì cậu đi? Tôi sẽ đến tiễn cậu.

- Không cần đi đâu cả, ca ca đang ở trước cửa biệt thự của cậu đây.

Nghe được Bùi Đông Lai nói uống quá chén nên say thì Tiêu Cuồng mừng rỡ lên tiếng:

- Hiện giờ cậu đang ở đâu, ca ca qua chỗ cậu.
- Trước cửa công viên XX.

Bùi Đông Lai nghe vậy, trong lòng ấm áp, thật cũng không có cự tuyệt.

- Đợi 5' đi.

Tiêu Cuồng từ nhỏ lớn lên ở Yên Kinh cho nên rất quen thuộc, nghe được Bùi Đông Lai đang ở trước công viên XX thì quăng xuống một câu, không đợi Bùi Đông Lai đáp lời, liền kết thúc cuộc nói chuyện.

Bùi Đông Lai cười cười, bỏ điện thoại vào túi, đứng trước cửa công viên chờ Tiêu Cuồng đến.

5' sau, một chiếc Hummer có biển số xe quân đội liền chạy nhanh đến, nường theo một tiếng “ Két” thì chiếc Hummer dừng lại ở trước.

Mấy người bảo vệ của công viên thấy vậy thì cũng không nói gì, mà một tên lái chiếc BMW X6 thấy vậy thì liền mở cửa kính, đưa đầu ra ngoài, vẻ mặt không vui nói:

- Xe của cậu dừng ở kia, chúng tôi đi như thế nào đây?
- Lão tử thích dừng xe ở đâu thì cần hỏi đến mày sao?

Tiêu Cuồng xuống xe, thấy tên thanh niên kia trách mình thì liền bật lại.

Đột nhiên bị Tiêu Cuồng trừng mắt, tên thanh niên kia sợ tới mức khẽ run lên, bất quá hấn vì muốn lấy le của một MM đang ngồi trong xe thì liền phản kích:

- Này, cậu không có tố chất làm người sao? Cậu cho rằng cậu tùy tiện lái xe quân đội thì không ai làm gì được cậu sao? Mau lái xe đi chỗ khác, nếu không...

”Ách...”

Chưa kịp nói hết, tên thanh niên vội thấy chiếc Hummer kia đang lao về phía chiếc BMW X6 của mình.

- A...

Cùng lúc đó, ở bên cạnh, vị MM kia thấy được một màn này thì sợ tới mức mà hét lên.

“ Rầm”

Sau đó, nường theo một tiếng vang, chiếc Hummer liền tông thẳng vào chiếc BMW X6.

- Con mẹ nó, ban mày ban mặt cũng có thẳng tỏ ra nguư bức sao? Mẹ nó, mày là con của Diệp Tranh Vành tên nguư bức đó hả?

Sau khi đâm xe xong thì Tiêu Cuồng nhảy xuống xe, nhìn về phía đôi thanh niên đang vô cùng hoảng sợ kia mà mắng:

- Nếu không phục thì báo cảnh sát giao thông đến đây. Mày có tin rằng trước mặt đám cảnh sát giao thông kia thì lão tử sẽ tông xe mày và mày không?

”Hô...”

Nghe được những lời bá đạo của Tiêu Cuồng thì tên thanh niên kia sợ tới mức hô hấp dồn dập, mà MM ở bên cạnh hấn cũng không dám nói gì.

Mất thấy 2 người không dám làm gì thì Tiêu Cuồng đi về phía Bùi Đông Lai.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai đỡ khốc đỡ cười.

Tuy rằng Bùi Đông Lai đã nghe nói đủ loại sự tích của Tiêu Cuồng, nhưng mà không ngờ Tiêu Cuồng lại cuồng đến như vậy.

- Tôi nói cậu không thể khiếm tốn một chút sao?

Mắt thấy Tiêu Cuồng đi tới, Bùi Đông Lai cười nói:

- Huống chi trên người cậu còn mặc quân trang, không sợ sẽ bôi đen quân nhân sao?
- Oh, quên thay ra rồi.

Tiêu Cuồng lên tiếng, mảy may không thêm để ý:

- Quan trọng là không quen mắt nhìn mấy tên trang bức kia.
- ”_____”

Bùi Đông Lai không nói gì.

- Đông Lai, lần này ca đi thì chỉ sợ tới tháng 5 chúng ta mới có thể gặp lại.

Tiêu Cuồng thấy Bùi Đông Lai không nói, vừa cười nói:

- Đến lúc đó, mặt trên sẽ lựa chọn ra những tinh anh, do cậu dẫn đầu để huấn luyện 2 tháng, sau đó sẽ tham gia Đại Bể Vô bộ đội đặc chủng toàn cầu.
- Như thế nào, luyện tiếc sao?

Bùi Đông Lai cười trêu chọc nói.

- Có một chút như thế, càng nhiều là không phục, bằng cái gì mà cậu lại làm đội trưởng a?

Tiêu Cuồng cười hắc hắc, cổ tay run lên, điều thuốc liền bay thẳng đến Bùi Đông Lai:

- Tiếp lấy.

“Vù”

Nói xong, chưa đợi điều thuốc bay tới thì cả người Tiêu Cuồng giống như là hổ đói vồ mồi, đánh về phía Bùi Đông Lai, hóa thủ vi đao, chém về phía Bùi Đông Lai.

Đối mặt với lần tập kích của Tiêu Cuồng thì Bùi Đông Lai không né không tránh, tay phải đột nhiên chém ra, vung chưởng lên.

“Bốp”

Thủ đao của Tiêu Cuồng chém vào chưởng của Bùi Đông Lai thì cảm thấy giống như đang chém vào một khối bông, không hề có sự uy hiếp nào.

Sau đó.

Không đợi hấn thu chiêu, cổ tay của Bùi Đông Lai biến đổi, hóa chưởng thành trảo, giống như là một con độc xà, chế trụ cổ tay của Tiêu Cuồng. Tay trái thuận thế chém ra, giống như lấy đồ trong túi vậy, không đợi Tiêu Cuồng né tránh thì liền nắm lấy cổ họng của Tiêu Cuồng.

- Có phục hay không?

Thoáng đã chế phục được Tiêu Cuồng, Bùi Đông Lai cười hỏi.

- Kháo, lúc đó cậu không phải là Ám Kính đại thành sao? Như thế nào mà biến thái như vậy?

Tiêu Cuồng bị Bùi Đông Lai dùng một chiêu chế trụ thì trong đôi mắt hiện ra những tia sáng kỳ dị. Tuy rằng hấn không sử dụng toàn lực nhưng mà từ đầu đến cuối hấn cảm thấy được Bùi Đông Lai hoàn toàn đứng trên hấn một bậc.

Bùi Đông Lai buông Tiêu Cuồng ra, cười mà không nói.

- Tôi tham gia quân ngũ, còn cậu....

Sau đó, không đợi Tiêu Cuồng nói hết thì điện thoại của hấn đã rung lên.

- Đợi một chút, nghe điện thoại đã, cậu phải thành thành thật thật trả lời ta.

Tiêu Cuồng lấy điện thoại ra, thấy người gọi đến là lão đầu tử nhà hắc thì liền vội nói với Bùi Đông Lai một câu rồi nghe máy.

Bùi Đông Lai xoay người rồi cúi người xuống nhặt điều thuốc mà Tiêu Cuồng quăng đến lúc này.

Hả?

Nhặt xong, quay người lại thì Bùi Đông Lai thấy được cả người Tiêu Cuồng giống như là xác chết đứng nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

- Chuyện gì thế?

Bùi Đông Lai thấy thế, lông mày nhíu lại, trong lòng trào ra một trực giác không tốt, vội vàng đi tới.

”Hô ~ ”

Tiêu Cuồng nghe vậy thì mở mắt ra, sau đó phun ra một ngụm hơi tức, từ trong túi lấy ra một điều thuốc rồi hút.

- Lão thái gia đi rồi.

Ánh mặt trời khuynh sáng, sương khói vờn quanh, Tiêu Cuồng há miệng thở dốc, giọng nói nhỏ như muỗi nhưng lại như một tiếng sét nổ vang.

531. Chương 527: Trò Chơi Làm Cho Tim Đập Mạnh.

Chương 527: Trò chơi làm cho tim đập mạnh.

2 năm trước bởi vì ngoài ý muốn mà linh hồn của Tiêu Phi đã đến trên người Bùi Đông Lai, lúc đó đã tạo ra ảnh hưởng rất lớn với Bùi Đông Lai, để cho hắn từ một thiên kiều chi tử trở thành đối tượng nhạo báng của mọi người.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì khoảng thời gian đó chính là một sự đả kích trầm trọng, mà dựa từ góc độ khác mà nói, dựa theo lời của Tiêu Phi thì đó cũng chính là một trong những thứ quý giá nhất trong đời của Bùi Đông Lai.

Bởi vì một năm kia chịu đủ sự châm chọc cho nên tâm tình của Bùi Đông Lai đã vượt xa những người bạn cùng lứa. Hơn nữa, lúc Tiêu Phi ngã bải, cam tâm tình nguyện để cho hắn dung nạp linh hồn, cùng với những chuyện đã xảy ra gần đây thì những điều đó đã khiến cho tâm lý của Bùi Đông Lai trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng mà.

Giờ phút này nghe được Tiêu Cuồng nói Tiêu gia lão thái gia đã qua đời thì Bùi Đông Lai liền sững sờ ngay tại chỗ.

Dường như hắn không tin được đây là sự thật.

Trong đầu hiện ra, gương mặt đầy tàn nhang của vị lão nhân kia, thân hình tuy phong phanh nhưng lại thẳng tắp như cây thương. Hắn cũng nhớ vị đại lão kia 2 lần ra mặt giúp hắn, hắn cũng nhớ lại cuộc nói chuyện ở quân khu Giang Lăng, hắn cũng nhớ lại ngày hôm đó trong biệt thự thì vị lão nhân đã đã nói chuyện, mỉm cười với hắn và Tiêu Cuồng....

Những màn ấy hiện ra mồn một trước mắt.

Mà hiện giờ, cảnh còn mà người mất...

- Đang tốt lành thế này tại sao lại đi được?

Theo bản năng, Bùi Đông Lai hỏi ra vấn đề này.

- Không biết.

Tiêu Cuồng dờ dẫm lắc lắc đầu. Sau đó vô lực ngồi xuống đất, cúi đầu nhìn dưới đất, đôi mắt có chút phiếm hồng, cũng không biết là do khói thuốc hay là do thương tâm nữa.

Thấy được vẻ bi thương của Tiêu Cuồng thì Bùi Đông Lai cũng không lên tiếng an ủi Tiêu Cuồng, mà là giữ im lặng, xé gói thuốc ra, rút ra một điếu, châm lên rồi hút một hơi. Sau đó đưa cho Tiêu Cuồng.

Tiêu Cuồng thấy thế thì vút điếu thuốc sắp tàn trong tay ra, cầm lấy điếu thuốc Bùi Đông Lai đưa rồi hút vào.

- Haizz..

Trong lòng Bùi Đông Lai ngẫm thử dài nhưng mà không nói gì, vẫn ngồi bên cạnh Tiêu Cuồng, cùng Tiêu Cuồng hút thuốc.

Hắn và Tiêu Cuồng tuy rằng thời gian tiếp xúc quá ngắn nhưng mà thông qua những loại tư liệu khác nhau thì hắn rất rõ con người của Tiêu Cuồng.

Được xưng là Tiêu gia cường thiếu Tiêu Cuồng từ nhỏ Tiêu Cuồng đã cùng Tiêu Phi, Diệp Tranh Vành... tiếp nhận những hình thức giáo dục của nhà quyền thế, ngoài ra, bởi vì Tiêu gia là thế gia quân nhân cho nên từ nhỏ Tiêu Cuồng đã cùng với Tiêu Phi tập võ, một mặt là để tăng cường thể chất, một mặt là để sau này tiến vào quân đội.

Rất nhiều người đều nói rằng Tiêu Phi là người được cho là Long Vương đời sau của Long Nha, nhưng mà ít ai biết được luận về năng lực trời sinh và thiên phú về võ học thì Tiêu Cuồng thì hơn chứ không kém so với Tiêu Phi.

Nhưng mà.

Tiêu Cuồng trời sanh tính hiếu động, thích rong chơi, tính nhẩn nại kém, tuy rằng thiên phú vượt xa Tiêu Phi nhưng mà không có cố gắng như Tiêu Phi nên dần dần bị Tiêu Phi bỏ xa.

Đối với việc đó thì Tiêu Cuồng cũng không để ý, hắn kết bạn một đám ngư tử tầm ngư, mã tầm mã. Lúc ấy thanh danh đang lên cao ở Yên Kinh, đám gọi nhíp với Diệp Tranh Vành hơn nữa thủy chung vẫn không rơi vào thế hạ phong.

Cuộc sống như thế cứ tiếp tục cho đến 2 năm trước.

2 năm trước, lúc mà Tiêu Phi táng thân ở nước ngoài.

Thì Tiêu Cuồng lại quyết định đi tòng quân.

Trong vòng 2 năm thì Tiêu Cuồng hết làm trinh sát liên lạc rồi đến làm bộ đội đặc chủng, hắn dùng thiên phú của mình, dùng cố gắng của mình để cho bản thân trở nên cường đại hơn. Hắn chẳng những vượt qua cánh cửa Âm Kính, hơn nữa ở trong thời gian ngắn ngủi 2 năm mà từ Minh Kính đỉnh phong luyện tới Âm Kính đại thành, thậm chí đã mò đến cánh cửa Âm Kính đỉnh phong, ngoài ra, năng lực tác chiến độc lập của hắn cũng vô cùng vững mạnh cho nên mới có danh hiệu “ Binh Vương Tây Bắc”

Đầu năm nay, khi tổ chức Đại Bĩ Võ bộ đội đặc chủng cả nước, thì vị đại lão quân khu Tây bắc cũng lão nhân của Tiêu gia đều muốn hắn dự thi nhưng hắn lại từ chối. Lý do chỉ có một, hắn nói: Đợi sau khi bản thân của hắn cảm thấy mình đã đuổi kịp Tiêu Phi ca thì hắn sẽ xuất hiện ở trên đấu trường của Đại Bĩ Võ bộ đội đặc chủng cả nước, hơn nữa còn sẽ xuất hiện ở trên đấu trường của Đại Bĩ Võ bộ đội đặc chủng toàn cầu.

Lý do này khiến cho vị đại lão quân khu Tây Bắc cũng toàn bộ thành viên Tiêu gia ngậm miệng lại.

- Đông Lai, nói vậy thì cậu cũng biết được một ít sự tích của tôi.

Đột nhiên, Tiêu Cuồng bóp tắt tàn thuốc trong tay, sắc mặt bình tĩnh nhìn về phía Bùi Đông Lai, hỏi:

- Cậu có biết vì sao tôi phải tòng quân không?

- Vì sao?

Tiêu Cuồng ngẩng đầu lên nhìn trời, hơi nheo mắt lại, nhẹ giọng nói:

- Mỗi người trong Tiêu gia đều là nam nhi đầu đội trời, chân đạp đất. Tiêu Phi ca mất đi, Tiêu Cuồng tôi vẫn có thể trở thành binh vương. Không phải tôi muốn những lão nhân trong Tiêu gia thấy tôi trưởng thành, lúc ấy tôi tòng quân là chỉ muốn để lão thái gia ấm lòng.

- Lão thái gia từng nói, thiên chức lớn nhất của quân nhân là bảo vệ quốc gia, Tiêu gia là thế gia quân nhân, không thiếu nhà quân sự, không thiếu chỉ huy nhưng mà chỉ thiếu đi một binh vương xông pha chiến đấu, nếu đời này lão thái gia không thấy được Tiêu gia sinh ra một binh vương thì lão thái gia chết không nhắm mắt.

Nói tới đây thì dường như Tiêu Cuồng đang nhớ lại những lời nói kiên quyết của lão thái gia, tầm mắt có chút mơ hồ:

- Tiêu Phi ca mất, Tiêu gia không có binh vương, tôi nghĩ muốn thay thế Tiêu Phi ca trở thành binh vương mới của Tiêu gia thậm chí là của cả nước cộng hòa, làm cho lão thái gia ấm lòng. Nhưng mà, còn chưa đợi tôi làm được điều này thì lão thái gia đã đi rồi.

Nói xong thì nước mắt trong mắt Tiêu Cuồng chảy ra.

- Người làm sao có thể rời đi được? Người có thể yên tâm mà rời đi sao?

Mắt Tiêu Cuồng đỏ lên, nhìn về phía Bùi Đông Lai, giống như là đang hỏi Bùi Đông Lai, giống như là đang hỏi bản thân, càng giống như là đang hỏi vị công thần của nước cộng hòa đã rời khỏi nhân gian kia.

- Yên tâm đi, lão gia tử sẽ rất an tâm.

Mắt thấy một người luôn kiêu ngạo như Tiêu Cuồng lại rơi lệ đầy mặt thì Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy Tiêu Cuồng giống như đàn bà, hấn vồ vào vai Tiêu Cuồng, gần từng chữ:

- Bởi vì cậu đã là binh vương.

Cả người Tiêu Cuồng chấn động, ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Trên thế gia này, người quan tâm đến cậu, lo lắng đến cậu. Cho dù hấn có bị tử thần cướp đi tính mạng thì vẫn sẽ giữ lại một hơi để gặp mặt lần cuối cùng.

Bùi Đông Lai ngẩng đầu nhìn trời, dường như đang tìm kiếm bóng hình đang bảo vệ sau lưng hấn.

Qua tử, người thật sự yên tâm bỏ con lại sao?

Hấn hỏi chính mình, không có đáp án.

- Đi thôi, tôi lái xe đưa cậu về.

Thấy Tiêu Cuồng đã lấy lại tinh thần thì Bùi Đông Lai vỗ vai Tiêu Cuồng rồi đi về chiếc Hummer.

"Hô ~ "

Tiêu Cuồng hít sâu một hơi, không có đi lau nước mắt trên mặt mà là đứng dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực, đi nhanh đuổi theo Bùi Đông Lai.

Cùng lúc đó, sân bay quốc tế Yên Kinh.

Một nam tử mang theo một chiếc rương cổ đi từ trong sân bay ra, sau đó dựa theo nội dung của tin nhắn mà đến bãi đỗ xe tìm một chiếc Passat, sau khi chứng minh thân phận với tên nam tử lái chiếc Passat thì hấn liền lên xe rồi rời khỏi sân bay.

- Hoàng tỷ, người đã đến.

Một lát sau.

Một tin nhắn ngắn xuất hiện trong điện thoại Hoàng Oanh.

Thấy được nội dung tin nhắn, Hoàng Oanh không có dừng lại mà trực tiếp bấm số của Diệp Tranh Vành.

- Diệp thiếu, người đã đến, cũng dựa theo yêu cầu của ngài, mang hấn đến biệt thự tốt nhất.

Điện thoại được chuyển, Hoàng Oanh mở miệng nói trước.

Giọng nói của Diệp Tranh Vành truyền đến:

- Biết rồi, lát nữa ta sẽ đi gặp hấn.

- Diệp thiếu, tôi vừa nghe nói lão già kia của Tiêu gia đã xong rồi.

Hoàng Oanh do dự một chút rồi nói.

- Cố gắng cẩn răng lâu như vậy rồi, thật đúng là vất vả cho hấn.

Trong một biệt thự, Diệp Tranh Vành đứng trước cửa sổ, cười lạnh nói:

- Lão bất tử đó, đã nên ngủ sớm trong quan tài rồi.

- Diệp thiếu, nếu lão già kia xong rồi thì Bùi Đông Lai đã mất đi chỗ dựa vững chắc.

Hoàng Oanh lại do dự mà nói ra suy nghĩ của mình:

- Cá nhân tôi cho rằng, không nên mạo hiểm phiêu lưu như thế, có thể lợi dụng phương thức khác để đùa chết hấn.

- Làm ông lâu rồi, bây giờ đứng ở vị trí của cháu để tính kế thì quả thật tim đập nhanh, mỗi một lần đều phải đem toàn bộ lợi thế ra đánh bạc.

Diệp Tranh Vành hỏi một đằng, trả lời một nẻo, ngữ khí mang theo vài phần tiếu nuối, càng nhiều là âm trầm:

- Không có lão bất tử kia nhìn vào thì cô nói tim còn có thể đập nhanh không?

Không dám nói tiếp, cả người Hoàng Oanh lạnh lẽo.

532. Chương 528: Cảm Ơn Trong Lòng, Lời Hứa Đáng Giá Nghìn Vàng.

Chương 528: Cảm ơn trong lòng, lời hứa đáng giá nghìn vàng.

Người phát hiện ra Tiêu gia lão thái gia rời đi đầu tiên chính là thư ký của hấn.

Buổi sáng, Tiêu Cuồng phải trở về đơn vị nhưng biết được dạo này Tiêu gia lão thái gia ngủ nhiều cho nên hấn không đi chào tạm biệt, bất quá Tiêu gia lão thái gia lại nói cho thư ký của mình là 8h sáng đánh thức hấn dậy để hấn tiễn Tiêu Cuồng đi.

Lúc 8h, thư ký của Tiêu gia lão thái gia gõ phòng ngủ, thấy không có phản ứng, do dự một lát thì cuối cùng đẩy cửa vào, phát hiện Tiêu gia lão thái gia vẫn không nhúc nhích nằm trên giường, hơi thở, tim ngừng lại, thân thể đã lạnh như băng.

Tiêu gia lão thái gia đi rồi.

Mỉm cười rồi đi.

Không có bị tra tấn của những căn bệnh, Tiêu gia lão thái gia chỉ ngủ rồi bước lên đoàn tàu đi lên thiên đường.

Lão nhân gia bình thản mà rời đi nhưng nó lại giống như một quả bom nổ vang trong Tiêu gia. Sau khi tin tức Tiêu gia lão thái gia qua đời được truyền đi thì mọi người đều biết đối với Tiêu gia mà nói thì đây không phải là chuyện gì tốt, ngược lại sẽ gây thêm phiền phức cho Tiêu gia.

Tiêu Cuồng trầm mặc không nói, mặc dù hắn là người liều lĩnh nhưng không phải là kẻ thiếu não nếu không thì sau bao năm tranh đấu hắn cũng luôn giữ được thế cân bằng với Diệp Tranh Vành.

- Cảm ơn.

Mất thấy Tiêu Cuồng trầm mặc không nói gì, thì Bùi Đông Lai cúi chào với tên binh lính kia, sau đó đem xe lái qua một bên.

Binh lính trả lễ một cái rồi trở về vị trí của mình.

Một lát sau, dưới sự hộ tống của những chiếc xe cảnh sát thì một chiếc xe đi vào.

Trong xe, 4 gã đại lão của Yên Kinh đang có tâm tư nên cũng không chú ý đến chiếc Hummer của Tiêu Cuồng.

Đợi cho mấy chiếc xe kia chạy lên thì Bùi Đông Lai mới khởi động xe, hướng về biệt thự số 1 Tây Sơn chạy vào.

Dọc theo trên đường, Bùi Đông Lai đã phát hiện xung quanh đã mọc lên những đài canh gác, bắt quả lại không có người nào ra ngăn cản chiếc Hummer, chiếc Hummer một đường thông suốt, trực tiếp chạy nhanh tới cửa biệt thự số 1 Tây Sơn.

Trước cửa có đậu không ít xe, dường như toàn bộ đều là biển số xe của Chính Phủ, mỗi biển số xe đều có thể làm người bình thường chết khiếp.

Xuống xe, Bùi Đông Lai cùng Tiêu Cuồng đi vào biệt thự thì thấy được trước cửa đã có một đám người đang đứng đó, dường như toàn bộ đều là thành viên trung tâm của Tiêu gia. Trong đó có mấy người trên vai có mang mang theo mấy ngôi sao.

Về mặt bọn hắn cũng tỏ ra trang nghiêm.

Thấy được Tiêu Cuồng và Bùi Đông Lai đi vào thì mọi người liền nhìn sang, trong ánh mắt có kinh ngạc, nghi hoặc, còn có lo âu.

- Tiểu Cuồng, gia gia cùng mấy vị thủ trưởng đang ở trong, em đợi đó rồi đi vào.

Sau đó, không đợi người trong Tiêu gia mở miệng chất vấn vì sao Bùi Đông Lai lại xuất hiện thì Tiêu Nam liền bước lên.

Nói xong, nàng nhịn không được mà nhìn Bùi Đông Lai một cái, ánh mắt mơ hồ lộ ra vài phần lo lắng.

Nàng đã biết nguyên nhân vì sao Tiêu gia lão thái gia ra mặt cho Bùi Đông Lai, bây giờ Tiêu gia lão thái gia đã rời đi, điều này cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng với Tiêu gia, hơn nữa cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến Bùi Đông Lai.

Thấy được vẻ lo lắng của Tiêu Nam thì Bùi Đông Lai không nói gì, chỉ vỗ vỗ bả vai của Tiêu Cuồng rồi cùng Tiêu Cuồng đứng sang một bên.

Mấy phút sau, vị đại lão đứng cao nhất trên đỉnh quyền lực của Kim Tự Tháp, Diệp Thạch, Tần Hồng Sơn, Tiêu Nguyên Thanh cùng vài vị đại lão khác từ trong biệt thự đi ra.

Mấy thấy mấy người này vừa ra khỏi cửa thì mọi người đang đứng đợi trước cửa vội bước lên.

- Nguyên Thanh, hãy nén bi thương.

Sau đó, vị đại lão đứng đầu dừng bước, quay đầu lại nhìn Tiêu Nguyên Thanh, nói:

- Ngày diễn ra lễ truy điệu, chúng tôi sẽ đến đưa tiễn lão thủ trưởng.

- Cảm ơn XX.

Tiêu Nguyên Thanh nói cảm ơn.

Vị đại lão đứng đầu không nói gì thêm, mang theo Diệp Thạch, Tần Hồng Sơn cùng những vị đại lão khác hướng về cửa của biệt thự mà đi ra.

Bước đi, bọn hắn đều thấy được Bùi Đông Lai thân mang một bộ quần áo thể thao.

Nhưng mà.

Lại không ai nhìn thẳng vào Bùi Đông Lai.

Vị đại lão đứng đầu không có.

Diệp Thạch không có.

Tiêu Nguyên Thanh cũng không có.

Tần Hồng Sơn càng không có.

Dường như bọn hắn đã đem Bùi Đông Lai trở thành không khí.

Nhưng mà.

Đôi mắt của Tần Hồng Sơn lóe lên vẻ phức tạp, còn trong mắt của Diệp Thạch thì lóe lên vẻ lãnh mang.

Mắt thấy đám người kia rời đi thì Tiêu Cuồng liền đi về phía biệt thự, còn Bùi Đông Lai thì đi ở phía sau.

“Bá”

Trong phút chốc, toàn bộ thành viên của Tiêu gia đều đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Tôi biết tôi là ngoại nhân nên không có tư cách bước vào ngôi biệt thự này, cũng không có tư cách đưa tiễn lão nhân gia.

Thấy được ánh mắt nghi hoặc mà sắc bén của mọi người thì Bùi Đông Lai dừng bước lại, từ từ mở miệng nói:

- Bởi vì lo lắng tâm trạng của Tiêu Cuồng không tốt, sợ Tiêu Cuồng lái xe về sẽ gặp ra chuyện gì nên tôi mới lái xe đưa cậu ta đến đây.

- Không sao đâu, Đông Lai, cậu theo tôi đi vào.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, nhận thấy được ánh mắt sắc bén của người nhà mình thì Tiêu Cuồng dừng bước lại, nhíu mày nhìn về phía người nhà.

- Bất quá, nếu đã đến đây rồi thì tôi cảm thấy cần phải chào từ biệt lão nhân gia.

Không để ý đến Tiêu Cuồng, ánh mắt Bùi Đông Lai vẫn dừng lại trên mặt của đám người Tiêu gia, nhẹ giọng nói:

- Xin cho phép tôi đứng ở đây vì lão nhân gia mà cúi đầu, kính lễ.

Dường như không ngờ Bùi Đông Lai sẽ nói ra một câu như vậy, những thành viên của Tiêu gia đều ngạc nhiên.

Bùi Đông Lai thu hồi ánh mắt, bước lên từng bước.

Không ai lên tiếng ngăn trở.

2 bước.

Vẫn im lặng.

3 bước, 4 bước...

Bước lên 10 bước thì hắn dừng lại, cả người đứng thẳng như một cây thương.

Sau đó.

Hắn liền cúi đầu xuống, vái 3 cái thật sâu đối với lão nhân đã ngủ trong kia.

”Bá!”

Sau khi làm xong mọi chuyện thì 2 chân hắn khép l ngắng đầu ưỡn ngực, cánh tay đột nhiên nâng lên lại, Dưới ánh mặt trời, hắn làm ra một động tác kính lễ tiêu chuẩn.

- Lão thủ trưởng, tôi sẽ không quên lời hứa hẹn đã nói với ngài. Tháng 7 này tôi sẽ cùng Cuồng ca dẫn suất bộ đội tham gia Đại Bể Vô bộ đội đặc chủng toàn cầu, đến lúc đó tôi sẽ giành chức quán quân để ngài nhìn.

Dứt lời, nghỉ.

Hắn xoay người, rời đi.

Bóng dáng cô đơn kia, cùng với vẻ trang nghiêm trong biệt thự, có lẽ là không hợp với nhau.

533. Chương 529: Đế Vương Vô Tình, Cường Địch Đột Kích.

Chương 529: Đế vương vô tình, cường địch đột kích.

- Đông Lai.

Bên tai quanh quẩn lời nói của Bùi Đông Lai, nhìn bóng lưng cô đơn của Bùi Đông Lai thì Tiêu Cuồng chỉ cảm thấy trước ngực bị cái gì chấn lại, theo bản năng hé miệng hô lên.

- Cuồng ca, lão thái gia rất muốn gặp anh, anh đi vào thôi.

Bùi Đông Lai dừng bước lại, quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Cuồng:

- Tháng 5, chúng ta gặp lại.

”Ách...”

Tiêu Cuồng gật gật đầu, không nói lời nào.

Bùi Đông Lai thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi ra.

Tiêu Cuồng quay đầu lại nhìn những thành viên trung tâm của Tiêu gia, muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng phát phát tay, giận dữ đi vào biệt thự.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai đi ra khỏi biệt thự thì thấy đám người Tần Hồng Sơn, Diệp Thạch đã đón xe rời đi.

Mà Tiêu Nguyên Thanh lại còn đứng ở đây, thấy một màn như vậy thì trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, cảm thấy được Tiêu Nguyên Thanh cố ý đứng đây đợi hắn, vì thế hắn liền dừng bước.

- Ta có lời muốn nói với cậu.

Tiêu Nguyên Thanh đứng là đứng ở đây chờ Bùi Đông Lai, ánh mắt của hắn tỏ ra phức tạp.

- Vâng, thủ trưởng.

Bùi Đông Lai liền chào theo nghi thức quân đội, ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía Tiêu Nguyên Thanh.

Hắn quả thật rất thông minh.

Trong lòng Tiêu Nguyên Thanh nghĩ như thế, ánh mắt lại cực kỳ kiên định, hiển nhiên là không thay đổi quyết định của mình.

- Ta là người xuất thân từ quân đội, làm việc nói chuyện đều không thích quanh co lòng vòng, thích nói thẳng cho nên ta cũng không vòng vo với cậu.

Mắt thấy Bùi Đông Lai dừng lại thì Tiêu Nguyên Thanh nói thẳng:

- Ta nghe cha ta nói chuyện gia gia của cậu cùng cha của ta, chuyện về công thần khai quốc.

Bùi Đông Lai tâm như gương sáng, trầm mặc không nói.

- Không biết cậu đã từng nghe qua một câu: “ Nhân tình giống như là một bình rượu, đựng càng lâu thì càng đáng giá.”

Tiêu Nguyên Thanh nghiêm mặt nói:

- Sở dĩ đáng giá là bởi vì trên thế gian này, thứ nào cũng có giá cả, nhưng chỉ cao hay thấp mà thôi.

- Ngài không giống quân nhân, càng giống chính khách.

Bùi Đông Lai nhin không được mở miệng nói.

Tiêu Nguyên Thanh nghe vậy cũng không có đề ý, tràn đầy cảm xúc nói:

- Quân nhân cùng chính khách chỉ cách nhau 1 đường, lúc đánh giặc thì là quân nhân, sau khi chiến tranh kết thúc thì sẽ làm chính khách.

Bùi Đông Lai lại trầm mặc.

- Gia gia của cậu có ân cứu mạng với cha ta, phần nhân tình này Tiêu gia chúng ta đã thiếu Bùi gia các cậu vài chục năm, thẳng cho đến năm trước thì mới bắt đầu hoàn trả.

Giọng nói Tiêu Nguyên Thanh tỏ ra bình tĩnh nhưng lời nói lại làm cho người ta có cảm giác lạnh như băng:

- Tại khách sạn Yên Kinh thì cha ta đã ra mặt giùm cậu, làm trò trước mặt nhiều người để chủ trì nghi thức đính hôn cho cậu và nha đầu Tần gia, đây là lần thứ nhất. Trước đó không lâu, khi xảy ra vụ án Giang Lăng thì cha của ta đã xuôi Nam, lại ra mặt cho cậu, đây là lần thứ hai.

- Phần ân tình này, nói nó có giá thì nó sẽ có giá, nói không không có giá thì nó sẽ vô giá trị, tất cả đều tại lòng người.

Tiêu Nguyên Thanh trầm ngâm một chút. Tiếp tục nói:

- Tiêu gia hoặc là nói cha ta đã 2 lần ra mặt giùm cậu, tuy rằng việc này không thể bù đắp lại phần ân tình năm đó của gia gia cậu nhưng mà cậu nên biết, tiếp theo Tiêu gia sẽ gặp một số chuyện phiền phức cho nên Tiêu gia không có khả năng ra mặt giải quyết những chuyện phiền toái giùm cậu.

- Nếu như tôi muốn dựa vào Tiêu gia, hoặc là nói muốn trèo cao vào Tiêu gia thì mới vừa rồi khi thấy ngài thì tôi cũng không gọi ngài là thủ trưởng rồi.

Về mặt Bùi Đông Lai tỏ ra hồ hững.

- Cậu thật sự thực thông minh, Diệp Thiên cùng Diệp Tranh Vành ngã ở trong tay cậu đúng là chuyện bình thường.

Tiêu Nguyên Thanh nhin không được cảm thán một câu, theo sau lời nói xoay chuyển, nói:

- Cậu khiến cho Diệp gia tổn thất 2 thành viên ưu tú nhất đời thứ tư, kế tiếp, Diệp gia sẽ hành động nhắm vào cậu. Ta hy vọng lúc đối mặt với những chuyện như thế này thì cậu không cần giống như lúc trước,

không cần khiêu khích thậm chí là phá vỡ đi quy tắc vốn có của nó. Nếu không thì cuối cùng cậu sẽ bị quy tắc nghiền nát, đến lúc đó không một ai có thể cứu được cậu.

- Cảm ơn lời nhắc nhở của ngài.

Sắc mặt Bùi Đông Lai tỏ ra bình tĩnh nói lời cảm ơn, dường như không bị ảnh hưởng bởi lời nói của Tiêu Nguyên Thanh.

- Nếu như cậu tuân thủ quy tắc, đối mặt với sự thật thì lúc sau cùng Tiêu gia sẽ bảo vệ một mạng cho cậu.

Tiêu Nguyên Thanh do dự một chút, lại nói:

- Mặt khác, nếu cậu buông tha một ít đồ vật trong tay, thật tâm tiến vào quân đội thì ta sẽ trả rộng con đường cho cậu, đến lúc đó cho dù Diệp gia có canh cánh ở trong lòng thì cũng không thể nói gì.

- Nếu như trên thế giới này có người nguyện ý trả đường cho tôi thì người đó nhất định là cha của tôi.

Bùi Đông Lai dừng lại ở khuôn mặt tràn đầy lợi ích của Tiêu Nguyên Thanh, gằn từng chữ:

- Con đường của tôi sẽ do bản thân tôi bước đi.

- Vậy cậu tự thu xếp ổn thoả.

Tiêu Nguyên Thanh nhú mày.

- Lại cảm ơn vì ngài đã nói nhiều với tôi như vậy.

Bùi Đông Lai lại cúi chào, buông tay xuống, lại nói:

- Có câu vốn tôi không muốn nói nhưng mà cảm thấy được nên nói cho ngài biết, trong lòng của tôi thì , ân tình chính là ân tình, nó là vô giá. Cho dù là một triệu, thậm chí là một tỷ cũng không thể mua được một cái cúi chào, đồng dạng nó cũng không thể mua được một lời nói cảm ơn của tôi.

Khuôn mặt Tiêu Nguyên Thanh có chút động, muốn nói lại thôi.

Bùi Đông Lai đi về phía chiếc Hummer.

Theo sau, sắc mặt Tiêu Nguyên Thanh tỏ ra phức tạp đi vào biệt thự, thấy một người của Tiêu gia thì hẩn hỏi:

- Vừa rồi thì Bùi Đông Lai đã làm gì?

- Đứng trước cửa vái chào 3 cái rồi kính lễ theo nghi thức quân đội.

- Ngoài ra hẩn còn nói, tháng 7 này sẽ cùng với Tiêu Cuồng dẫn suất bộ đội giành chức quán quân ở Đại Bể Võ bộ đội đặc chủng toàn cầu.

Tiêu Nguyên Thanh nghe vậy thì nhin không được mà hồi tưởng lại câu nói kia của Bùi Đông Lai trước lúc rời đi, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Đối với hết thảy những chuyện này thì Bùi Đông Lai cũng không biết. Sau khi lái xe ra khỏi biệt thự Tây Sơn thì hẩn không trở về biệt thự ở Côn Ngọc Hà mà lái đi đến phân bộ Yên Kinh của tập đoàn Đông Hải. Tiêu gia lão thái gia đột nhiên qua đời, điều này sẽ làm cho các bên bắt đầu rục rịch, muốn hành động.

Tập đoàn Đông Hải ở Yên Kinh này có mạng lưới bạch đạo quan hệ rộng rãi, sau đó, chỉ cần hẩn muốn những thứ gì thì có thể làm được.

Bùi Đông Lai lấy điện thoại ra rồi bấm số của Tần Đông Tuyết.

Đầu bên kia điện thoại, Tần Đông Tuyết biết được tin tức Tiêu gia lão thái gia qua đời thì đoán được kế tiếp có một loạt phản ứng dây chuyền xảy ra vì thế trong lòng có chút lo lắng.

Mất thấy điện thoại Bùi Đông Lai gọi đến thì nàng liền bắt máy rồi nói trước:

- Cậu biết chuyện của Tiêu gia chưa?

- Tổ mới ở Tây Sơn ra.

Bùi Đông Lai nói:

- Tổ tính đi đến phân bộ tập đoàn Yên Kinh một chuyến.

- Hiện giờ tập đoàn Đông Hải đã là một trong những tập đoàn lớn nhất quốc nội, có liên quan đến lợi ích nhiều người, nếu Diệp gia muốn đối phó thì cần phải suy nghĩ lại cho nên cậu cũng không cần quá lo lắng.

Tần Đông Tuyết như có suy nghĩ gì nói:

- Còn về phần bên Đông Hạ hội thì tổ sẽ nghĩ biện pháp để ổn định.

- Tổ không sao.

Bùi Đông Lai cười khỏ.

- Được rồi.

Tần Đông Tuyết dở khóc dở cười:

- Là do tổ quá lo.

Bùi Đông Lai âm lòng cười, cúp điện thoại, chạy xe về phân bộ tập đoàn Yên Kinh.

...

Cùng lúc đó trong một tòa biệt thự ngoài ngoại thành Yên Kinh.

Một nam tử có dáng người khôi ngô, mặc một thân âu phục, tay xách theo một cái rương da cũ đặt ở trên bàn.

Sau đó hắn liền mở cái rương kia ra.

Trong rương để một thanh kiếm, cả thanh kiếm này toàn là một màu đen.

“Keng”

Bảo kiếm ra khỏi vỏ, phát ra một tiếng vang, trong ánh sáng ảm đạm trong đại sảnh thì có thể nhìn thấy dường như thanh kiếm này chỉ có chuôi kiếm mà không có thân kiếm.

Còn nếu nhìn kỹ vào thì có thể thấy thanh kiếm này có cả thân kiếm.

Ấn?

Đột nhiên, nam tử nghe bên ngoài truyền đến tiếng phanh xe ô tô thì lập tức mang thanh kiếm đi đến bên cửa sổ.

Ở cái nhìn chăm chú của hắn, Diệp Tranh Vành bước xuống xe rồi đi vào biệt thự.

“Két”

Nương theo một tiếng vang, cửa biệt thự đã được mở ra, Diệp Tranh Vành đi vào biệt thự thì thấy nam tử kia cầm lấy bảo kiếm, cả người giống như một pho tượng sát thần đứng đó, ánh mắt quét tới, làm cho người ta không rét mà run.

- Lãnh đại sư, thanh bảo kiếm trong tay của ông có phải là thanh “Thừa Ảnh” một trong thập đại danh kiếm không?

Đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Vô Cực thì Diệp Tranh Vành cũng không để ý, mà là mỉm cười hỏi.

Mất thấy Diệp Tranh Vành không có toát ra bộ dạng uể oải sau khi thất bại hơn nữa còn dám nhìn thẳng vào mặt mình nói chuyện thì Lãnh Vô Cực biết được vị thái tử này không phải là hữu danh vô thực.

- Chỉ là một thanh second hand từ đời Thanh mà thôi.

Thái độ của Diệp Tranh Vành làm cho Lãnh Vô Cực nhu hòa đi một chút, vả lại cũng không hề giấu diếm mà nói ra thanh Thừa Ảnh trong tay chỉ là một món đồ giả mà thôi.

- Theo tôi được biết thì thanh Thừa Ảnh vẫn còn trên thế gian này, tôi sẽ nghĩ biện pháp đưa nó tới tay cho Lãnh đại sư.

Diệp Tranh Vành cười cười.

Hả?

Trong lòng Lãnh Vô Cực vừa động.

Thân là đại đệ tử của Vô Đương thì hẳn dùng kiếm để nổi danh, đối với kiếm thì có chút ỷ lại hơn nữa cũng có chút yêu thích.

Mà thanh Thừa Ảnh là một trong những thanh kiếm hắn thích nhất.

Nghe được Diệp Tranh Vành nói như thế thì hắn có chút động tâm.

Động tâm rất nhiều, hắn âm thầm suy nghĩ Diệp Tranh Vành có thể làm được điều này không.

Có thể.

Một lát sau, trong lòng hắn hiện ra đáp án.

Bởi vì hắn biết mặc dù Diệp Tranh Vành đã mất đi con đường làm quan nhưng mà hắn vẫn tiếp tục hợp tác với Vô Đương, chẳng những để cho người ta đầu tư vào Vô Đương, mà hơn nữa ở trong thời gian ngắn thì hắn đã dùng các loại thủ đoạn để tuyên truyền, tạo thế cho Vô Đương.

- Diệp thiếu, cậu muốn ta động thủ khi nào?

Rất nhanh, Lãnh Vô Cực liền trở nên tỉnh tâm trở lại, hắn mở miệng hỏi. Hiển nhiên là hắn cũng biết trên thế giới này không có miễn phí cơm trưa, hướng chỉ là thanh Thừa Ảnh trong truyền thuyết?

- Khi hắn rời khỏi Yên Kinh thì có thể ra tay.

Diệp Tranh Vành thu lại ý cười trên mặt, hữu ý vô ý nói:

- Quan trọng là phía bên Lãnh đại sư.

- Ta không biết Diệp thiếu có hiểu cảnh giới của võ giả không?

Lãnh Vô Cực nhíu mày hỏi.

- Có biết một chút.

- Dựa theo phân chia thì Bùi Đông Lai chính là Âm Kính đại thành, ngày đó ở trên lôi đài hắn có thể đánh bại tên tiểu tử NB kia hoàn toàn là dựa vào tốc độ cùng một môn vũ kỹ trong “Bùi gia quyền” là “Thất Thương”, một chiêu “ Thất Thương” đó ẩn chứa thất trọng kinh lực, tầng sau chồng lên tầng trước.

Về mặt Lãnh Vô Cực tỏ ra ngạo nghễ nói:

- Mặc dù tốc độ của hắn rất nhanh nhưng mà Vô Đương Bát Quái bộ cũng không kém, còn cái gọi là “ Thất Thương” thì căn bản không thể làm ta tổn thương.

- Nghe nói Lãnh đại sư sớm đã là cao thủ Hóa Kính, nói vậy thì chém đầu Bùi Đông Lai cũng là một việc dễ dàng.

Nghe được Lãnh Vô Cực nói thế, cảm nhận được sự tự tin của Lãnh Vô Cực thì Diệp Tranh Vành nhin không được mà cười khen một câu.

Lãnh Vô Cực cũng không để ý đến lời thăm dò của Diệp Tranh Vành, mà là lạnh lùng nói:

- Diệp thiếu, ta nghe bên cạnh Bùi Đông Lai có một nữ nhân tên là Quý Hồng, người này chính là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với cậu?

- Làm sao?

Lông mày Diệp Tranh Vành nhíu lại.

- Luận về kiếm pháp của giới võ học Trung Hoa thì có thể đánh đồng với Võ Đang kiếm pháp chỉ có Cô Độc kiếm pháp. Đại hội võ lâm cuối năm nay sư phụ của ta sẽ tự mình ra trận chém giết Cô Độc Phong Ảnh, lấy kiếm xưng danh, đoạt chức vô lâm minh chủ.

Lãnh Vô Cực cười lạnh, lau thanh Thừa Ảnh giả trong tay, sát ý凛 nhiên, nói:

- Trước đó, ta muốn giết chết đồ đệ của Cô Độc Phong Ảnh, cũng chính là nữ nhân tên là Quý Hồng kia để tạo cho sư phụ ta một chút thanh thế trước khi rời núi.

- Như vậy a...

Diệp Tranh Vành cười cười, hồ hững nói:

- Chỉ là một đứa tạp chủng mà thôi, muốn giết thì cứ giết.

- Ta đây không ngại mà làm thịt con gà kia.

Lãnh Vô Cực cười ha ha, giống như đã nắm lấy sinh tử của Bùi Đông Lai và Quý Hồng.

534. Chương 530: Chặn Giết.

Chương 530: Chặn giết.

Tại biệt thự số 1 Tây Sơn, sau khi từ trong biệt thự ra thì đôi mắt của Tiêu Cuồng vẫn còn phiếm hồng, trên mặt hắn còn lưu dấu nước mắt.

- Vì sao lại không cho Đông Lai đi vào?

Ra khỏi biệt thự, Tiêu Cuồng liền giận dữ nhìn vào đám thành viên trung tâm của Tiêu gia, cuối cùng nhìn về phía Tiêu Nguyên Thanh, nói:

- Gia gia của Đông Lai từng nhiều lần cứu lão thái gia và vị công thần khai quốc, đối với đối Tiêu gia ta mà nói ân lớn như núi, mà lão thái gia lại xem Đông Lai như cháu của mình, tại sao mọi người lại không cho cậu ta đi vào?

- Tiểu Cuồng.

Nghe được Tiêu Cuồng nói như thế thì mặc dù rất cứng chiều Tiêu Cuồng nhưng Tiêu Nguyên Thanh cũng quát lên một tiếng:

- Lão thái gia vừa đi, cháu ở đây ồn ào cái gì?

- Cháu...

- Gia gia Đông Lai đích thật là có ân với Tiêu gia chúng ta nhưng mà lão thái gia cũng ra mặt giùm hắn 2 lần. Cũng coi như là trả hết phần ân tình kia.

Tiêu Nguyên Thanh lạnh lùng nói:

- Cuối cùng thì hắn vẫn là người ngoài của Tiêu gia, hiện giờ lão thái gia đi rồi, Tiêu gia sẽ gặp phải nguy cơ và sự khiêu chiến lớn nhất trong 20 năm qua, tại sao chúng ta lại vì một người ngoài mà để cho Tiêu gia họa vô đơn chí chứ?

”_____”

Tiêu Cuồng há miệng thở dốc, muốn nói cái gì nhưng mà thấy được vẻ mặt không chút thay đổi của Tiêu Nguyên Thanh và những thành viên trung tâm của Tiêu gia thì cuối cùng đem lời nói đến bên miệng nuốt vào trong bụng.

- Tiểu Cuồng, ta biết cháu là một người trọng tình cảm nhưng mà cháu cần phải nhớ kỹ cháu là một thành viên trong Tiêu gia, mọi chuyện phải lấy đại cục Tiêu gia làm trọng.

Mất thấy Tiêu Cuồng không phản bác được thì gia gia của hắn liền nhíu mày giáo huấn:

- Ta nghe nói cháu mang đám bạn xấu xa của cháu gia nhập vào tổ chức Đông Hạ hội gì đó, mà tổ chức kia là do Bùi Đông Lai thành lập. Cháu không hảo hảo ở trong quân đội đi, mà lại làm ra những thứ hồ nháo này. Cháu mau chóng rời khỏi tổ chức kia cho ta.

- Cháu gia nhập vào Đông Hạ hội thì lão thái gia còn chưa phản đối, mọi người dựa vào cái gì mà bắt cháu rời khỏi?

Bởi vì cái chết của Tiêu lão thái gia nên tâm tình của Tiêu Cuồng có chút bị kìm nén, lúc này thấy được người của Tiêu gia không Bùi Đông Lai đi vào thì trong lòng đã tức giận, lúc này bị Tiêu Nguyên Thanh giáo huấn, hơn nữa người Nhị gia gia của mình cũng giáo huấn thì lập tức phát hỏa:

- Các người vô tình vô nghĩa thì cũng đừng bắt cháu làm theo.

- Cháu...

Nhị gia gia của Tiêu Cuồng liền giận tím mặt.

Tiêu Cuồng không rãnh mà để ý. Giận dữ nhìn mọi người liếc mắt một cái sau đó rời khỏi biệt thự.

- Lão Nhị, Tiêu Cuồng gia nhập Đông Hạ hội cũng không phải là chuyện lớn gì, chỉ là một đám nhóc mà thôi.

Tiêu Nguyên Thanh thấy vẻ mặt của đệ đệ mình tỏ ra hờn giận thì trầm ngâm nói:

- Trước mắt chúng ta không nên lo những chuyện nhỏ này mà cần phải làm tang lễ cho cha thật tốt, đồng thời dựa vào kế hoạch kia mà hành động. Mặc dù việc cha mất đi đối với Tiêu gia chúng ta cũng có ảnh hưởng nhưng mà lại không gây thương tổn đến căn cơ Tiêu gia chúng ta.

Em trai của Tiêu Nguyên Thanh nghe vậy thì không nói gì nữa, mà những thành viên khác của Tiêu gia liền tỏ ra đồng ý. Tiêu gia đứng vững vững vững vài chục năm ở nước cộng hòa, chưa từng suy sụp lần nào, há có thể lại bị sụp đổ dễ dàng như vậy?

....

Cùng lúc đó, sau khi từ biệt thự số 1 Tây Sơn trở về thì Tần Hồng Sơn liền đi vào văn phòng của mình, sau đó liền trực tiếp gọi số của Tần Tranh.

- Cha, cha ở Tây Sơn về sao?

Điện thoại được chuyển, Tần Tranh liền mở miệng hỏi trước.

- Ừh, vừa mới trở về.

Tần Hồng Sơn vốn là đáp lại một câu, sau đó làm ra an bài:

- Con hãy thông tri cho mọi người biết, đêm nay sẽ họp hội nghị gia đình tại tứ hợp viện.

- Vâng.

Tần Tranh vội vàng trả lời, hắn biết rõ lần này Tiêu lão thái gia mất đi sẽ gây ra một loạt phản ứng dây chuyền, một số người vì việc này mà sẽ thay đổi vận mệnh, đối với Tần gia mà nói thì đây là một cơ hội để khuếch trương thế lực.

- Ta nghe nói tối qua Đông Tuyết cùng với Bùi Đông Lai đến chỗ con sao?

Sau khi an bài xong thì Tần Hồng Sơn thay đổi đề tài, chân mày hơi nhíu lại.

- Dạ.

Đối mặt với lời chất vấn của Tần Hồng Sơn thì Tần Tranh cũng không dấu diếm mà trả lời:

- Bọn nó trở về cùng con và Ái Linh dùng bữa cơm tối, sau đó liền rời khỏi.

- Haiz...

Tần Hồng Sơn khe khẽ thở dài, nói:

- Xem ra nha đầu Đông Tuyết kia đã quyết tâm theo Bùi Đông Lai, mà 2 đứa các con cũng đã chấp nhận Bùi Đông Lai làm rể rồi, có đúng không?

- Cha, tính khí của Đông Tuyết thì cha cũng đã biết, nếu nó đã quyết tâm rồi thì chúng ta chỉ có thể để tùy nó, cũng không thể thật sự đuổi nó ra khỏi Tần gia được.

Sắc mặt Tần Tranh tỏ ra phức tạp.

- Haiz, chỉ sợ nha đầu kia sẽ hối hận.

Tần Hồng Sơn lại thở dài.

- Cha, ý của cha là?

Trong lòng Tần Tranh vừa động, nhin không được mà hỏi.

Tần Hồng Sơn thật cũng không có giấu diếm:

- Lúc này ở biệt thự Tây Sơn thì ta đã gặp Bùi Đông Lai, hần và Tiêu Cuồng đã trở về biệt thự, bắt quá người của Tiêu gia không để cho hần vẫn tiến Tiêu lão gia tử.

Hả?

Tần Tranh liền minh bạch ý tứ của Tần Hồng Sơn:

- Ý của cha muốn nói là lần này Tiêu lão gia tử đi rồi, Bùi Đông Lai liền không thể hưởng bóng mát của cái cây to Tiêu gia này nữa sao?

- Tuy rằng ta không biết vì sao Tiêu lão gia tử lại vì hần mà ra mặt 2 lần nhưng mà nhìn biểu hiện ngày hôm nay của người Tiêu gia thì đích thật là như vậy.

Tần Hồng Sơn có thể cảm nhận được Bùi Đông Lai đã mất đi chỗ dựa vững chắc là Tiêu gia này.

- Cha, con từng hứa với Bùi Đông Lai, bất kể là như thế nào thì Tần gia sẽ giữ cho hần một mạng.

Tần Tranh do dự một chút nói.

Chân mày Tần Hồng Sơn nhíu lại, trầm ngâm một lát rồi đưa ra một câu trả lời lập lờ nước đôi:

- Việc này nói sau, trước tiên hãy bắt tay đối phó với chuyện tình trước mắt đã.

- Con hiểu rồi.

Tần Tranh cũng hiểu được cần phải lấy đại cục trước mắt làm trọng. Đồng thời trong lòng cũng xuất hiện một cảm giác không lành, nếu như Diệp gia thật sự diệt sạch Bùi Đông Lai thì chỉ sợ là cha sẽ không bảo vệ được Bùi Đông Lai.

Cùng lúc đó, sau khi trở về văn phòng của mình thì Diệp Thạch cũng không có giống như ngày thường mà đi ký văn kiện, hần lấy điện thoại ra rồi bấm số của Diệp Cẩm.

- Con cũng không cần trở về, tối nay sử dụng tần số để tham gia hội nghị là được.

Điện thoại được chuyển, Diệp Thạch mở miệng nói tức:

- Mặt khác, con hãy nói lại cho bọn hần cứ ở bên ngoài, không cần trở về.

- Vâng thưa cha.

Nghe Diệp Thạch nói như thế thì Diệp Cẩm cũng không có ý kiến gì, hẳn biết được Diệp gia đã chờ cơ hội này lâu rồi, hơn nữa đã chuẩn bị đầy đủ, kế tiếp chỉ cần dựa theo kế hoạch mà làm là được. Không cần phải giống chóng khua chiêng đi thảo luận nên đối phó để làm gì.

Lo trước tính sau.

Điều này Diệp gia luôn luôn làm.

- Đúng rồi, sau khi Tranh Vành về nhà thì có làm gì không?

Diệp Thạch hỏi.

Có lẽ không ngờ Diệp Thạch sẽ hỏi câu này, Diệp Cẩm có chút ngạc nhiên sau đó đáp một cách chi tiết:

- Ngày hôm qua Tiểu Lệ đã đi đón nó, bắt quá nó đi theo đám người Hồng Kinh hội kia, buổi tối khi con về nhà thì nó đã đi ra ngoài.

- Nó không có bị đả kích mà trở nên thất bại hoàn toàn chứ?

Diệp Thạch lại hỏi.

Trong lòng Diệp Thạch vừa động, mơ hồ đoán được cái gì, có chút hưng phấn, vội vàng đáp:

- Nghe Tiểu Lệ nói thì sau khi về đến nhà thì nó vẫn tỏ ra bình tĩnh, còn trầm ổn hơn trước rất nhiều.

- Oh.

Diệp Thạch trầm mặc một lát, nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó cúp điện thoại.

“Đô... Đô...”

Thấy Diệp Thạch cúp máy thì Diệp Cẩm như có suy nghĩ: Chẳng lẽ lão gia tử không có quên Tranh Vành sao?

...

Lúc chiều tối, trên ban công của một ngôi biệt thự ở Côn Ngọc Hà, Diệp Tranh Vành cầm một chiếc ống nhòm quân dụng, nhìn con đường mà Bùi Đông Lai sẽ lái xe trở về nhà.

“Reng..Reng..”

Đột nhiên, điện thoại của hắn vang lên, Diệp Tranh Vành hơi nhíu mày, rút điện thoại ra nhìn thì thấy người gọi đến là cha của mình Diệp Cẩm, hắn vẫn tiếp tục quan sát ở phía trước đồng thời nghe điện thoại:

- Cha.

- Con đang ở đâu?

- Ở bên ngoài bàn chuyện.

- Nói như vậy thì con cũng đã nghe được tin lão gia tử của Tiêu gia đã qua đời, ngày này chúng ta đã chờ lâu rồi. Vừa rồi gia gia của con có kêu tổ chức hội nghị gia đình là vì muốn bàn về vấn đề này.

Diệp Cẩm nói tới đây thì tạm dừng, sau đó giọng nói có chút hưng phấn, tiếp tục nói:

- Ngoài ra, trong cuộc hội nghị thì gia gia còn nói đến chuyện của con. Người nói cho cha biết, tuy rằng con đường làm quan của con đã mất đi nhưng không có nghĩa là 2 bàn tay trắng, con còn có thể phát triển ở phương diện khác. Còn về phần Bùi Đông Lai thì hẳn đã mất đi chỗ dựa vững chắc là Tiêu gia nên đợi cho trong nhà xử lý xong việc trước mắt thì sẽ giúp con trút giận.

- Cha, con ngã từ chỗ nào thì sẽ đứng dậy từ chỗ đó.

Biết được Diệp Thạch không có hoàn toàn vứt bỏ mình thì trên mặt của Diệp Tranh Vành cũng không tỏ ra vui sướng, nếu có thì đó chính là vẻ âm lãnh.

Diệp Cẩm ngắt ra.

- Cha, con còn có việc, cúp máy đây.

Chiếc Mercedes-Benz S600 của Bùi Đông Lai xuất hiện trong tầm mắt Diệp Tranh Vành, Diệp Tranh Vành không đợi Diệp Cẩm trả lời thì liền cúp điện thoại sau đó thản nhiên nói:

- Lãnh đại sư, hần đến rồi.
- Thấy rồi Diệp thiếu.

Trong oto một bên đường, Lãnh Vô Cực mặc trường bào, trong tay cầm thành Thừa Ảnh second hand kia, ánh mắt gắt gao nhìn vào chiếc xe Bùi Đông Lai đang chạy đến, sát ý khủng bố trên người xuất hiện.

535. Chương 531: Một Quyền Đánh Chết (Thượng)

Chương 531: Một quyền đánh chết (Thượng)

Trong biệt thự ở Côn Ngọc Hà, lúc này Hạ Y Na và Tần Đông Tuyết đang xuống bếp làm thức ăn.

Thấy Bùi Đông Lai giờ này vẫn chưa có về thì Hạ Y Na liền lấy điện thoại ra rồi gọi cho Bùi Đông Lai:

- Đồ ăn đã làm xong rồi, khi nào thì cậu về.

Điện thoại được chuyển, Hạ Y Na mở miệng hỏi.

- 10' nữa thì tớ về đến nhà.

Chiếc Mercedes-Benz S600 đã chạy vào khu nhà giàu, Bùi Đông Lai cầm điện thoại nói.

- Chúng tớ đợi cậu về rồi dọn cơm.

Hạ Y Na cười trả lời một câu, cúp điện thoại rồi tỏ ra vui mừng nói với Tần Đông Tuyết:

- Hần nói rằng 10' hần sẽ trở về.
- Vậy thì tốt rồi, dù sao thức ăn cũng gần làm xong.
- Để tớ giúp cậu cắt cà chua...

Sau đó 2 người lại bận rộn.

Dù sao thì đây là lần đầu tiên mà các nàng nấu cơm cho Bùi Đông Lai.

...

Trong xe, sau khi cúp điện thoại thì Bùi Đông Lai mở TV trong xe ra, mở tới kênh CCTV1.

1' sau, kim đồng hồ chỉ đúng 7h, tin thời sự liền xuất hiện.

“Kết”

Bùi Đông Lai giảm phanh lại, tiếng ma xát giữa lốp xe và mặt đường liền vang lên.

Khi xe dừng lại, tiếng nhạc buồn vang lên, trên màn hình xuất hiện di ảnh của Tiêu gia lão thái gia, dưới di ảnh có viết một dòng chữ: Đồng chí Tiêu Vạn Phúc đã ra đi vào ngày hôm nay tại Yên Kinh.

Nghe bản nhạc buồn, nhìn vào gương mặt đầy tàn nhang mà quen thuộc của lão nhân gia kia thì Bùi Đông Lai yên lặng mở cửa xe, xuống xe, thân mình giống như là cây thương.

Hả?

Thấy một màn như vậy thì Lãnh Vô Cực ngồi trong xe và Diệp Tranh Vanh đứng trên ban công liền ngăn ra, nhìn thấy sau khi xe dừng lại thì bọn hắn đều nghĩ đến Bùi Đông Lai phát hiện ra cái gì, mà biểu hiện lúc này của Bùi Đông Lai thì cũng không phải là như vậy.

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của Lãnh Vô Cực và Diệp Tranh Vanh thì Bùi Đông Lai đứng trước cửa xe, rồi vái 3 cái thật sâu vào di ảnh của Tiêu gia lão thái gia ở trong màn hình TV.

- Xuất hiện đi.

Vái xong, Bùi Đông Lai cũng không vào xe, cũng không quay đầu lại mà kêu một tiếng.

- Tam rất hiếu kỳ là mày đang làm gì?

Trong màn đêm, Lãnh Vô Cực một thân đạo bào từ trong xe đi ra, vẻ mặt vô cùng thanh thoi, thanh thoi rất nhiều lại có vài phần tò mò, tò mò hành động vừa rồi của Bùi Đông Lai.

- Tao đã thấy mày.

Bùi Đông Lai xoay người, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào Lãnh Vô Cực đứng cách đó 10m, nói :

- Ngày đó ta cùng cha tao nghênh chiến với người NB thì mày đã từng xuất hiện ở võ quán Vịnh Xuân, mày là đại đệ tử Võ Đang Lãnh Vô Cực.

- Trí nhớ không tệ.

Lãnh Vô Cực hài hước cười cười, cảm giác kia giống như hắn chính là Như Lai Phật Tổ mà Bùi Đông Lai đó là Tôn Ngộ Không. Bất kể như thế nào đều trốn không thoát lòng bàn tay của hắn

- Nếu tao đoán không sai thì Diệp Tranh Vanh muốn tìm mày đến giết ta?

Bùi Đông Lai vẫn không nhúc nhích mà nhìn vào Lãnh Vô Cực, hắn đã chuẩn bị nghênh chiến.

- Toàn bộ Đảng ủy, nhân dân của TQ....

Không đợi Lãnh Vô Cực trả lời thì giọng nói trong TV lại truyền ra.

- Thì ra là mày đang bái té chỗ dựa vững chắc của mình, thật là thú vị.

Lãnh Vô Cực đã bước vào cảnh giới Hóa Kính nhập môn cho nên thính lực vô cùng biến thái, hắn đã nghe được giọng nói trong TV, vẻ hài hước trên mặt càng đậm:

- Không cần té bài, rất nhanh mày sẽ gặp hắn ở trên đường đi xuống dưới kia.

- Đã có rất nhiều người từng muốn giết tao, nhưng mà kết quả bọn hắn đều chết hết.

Bên tai vang lên lời nói của Lãnh Vô Cực, ánh mắt Bùi Đông Lai híp lại, giọng nói chuyển lạnh:

- Mày cũng không ngoại lệ.

- Không biết trời cao đất rộng!.

Lãnh Vô Cực cười lạnh một tiếng, sát ý trên người như núi lửa phun trào, trường bào trên người không gió mà bay, giống như là một đại kiếm khách đến trái đất.

- Nghe nói “Thiên Đình Phát Kính, Túc Đế Dũng Tuyền” trong “Bùi gia quyền” là bộ pháp đệ nhất thiên hạ, có thể đạt tới hiệu quả súc địa thành thổ. Ngoài ra, “Thất Thương” trong “Bùi gia quyền” cũng ẩn chứa thất trọng kinh lực, uy lực vô cùng cường đại.

Về mặt Lãnh Vô Cực ngạo nghễ nhìn vào Bùi Đông Lai, cười khinh thường:

- Ngày đó ở võ quán Vịnh Xuân, mày bằng vào “Bùi gia quyền” đánh bại tên tiểu tử NB kia, lần này tao sẽ cho người một cơ hội để ra tay trước.

Cảm nhận được sát ý trên người Lãnh Vô Cực, bên tai vang lên lời nói cuồng ngạo của Lãnh Vô Cực thì Bùi Đông Lai cũng không ra tay, chiến ý trong người không ngừng tăng lên. Đồng thời, dư quang liền nhìn chỗ ban công mà Diệp Tranh Vanh đứng, thì mơ hồ thấy được Diệp Tranh Vanh cùng Hoàng Oanh đang dùng ốm nhóm quân sự mà nhìn về bên này.

“Keng”

Mắt thấy Bùi Đông Lai trầm mặc thì Lãnh Vô Cực đột nhiên rút kiếm, một tiếng thanh thúy vang lên, thanh kiếm lạnh như băng chỉ vào Bùi Đông Lai:

- Mày đã mất đi cơ hội xuất thủ.

Nói xong, bóng người động.

Trong màn đêm, Lãnh Vô Cực liền ra tay trước.

”Thanh long xuất hải thể nan đáng, bát vân kiến nhật định kiền khôn; tê ngư vọng nguyệt hiển linh ky, bạch viên phân chi tàng áo diệu.”

“Thanh Long xuất hải che nạn thể, rẽ mây thấy mặt trời định càn khôn, Tê giác nhìn trăng hiển lộ linh cơ, Vượn trắng vút cành ẩn dấu ảo diệu” (Tạm dịch, hên xui)

Thái Ất Huyền Môn kiếm, Tử Yến Xuyên Lâm!

Lãnh Vô Cực ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay liền xuất ra 'Thái Ất Huyền Môn kiếm pháp uy chấn giới võ học TQ.

Trong phút chốc, cả người Lãnh Vô Cực hóa thành một đạo quang ảnh cùng dung hợp với thanh Thừa Ảnh trong tay, giống như là bóng chim xuyên qua rừng cây, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Thật nhanh.

Giờ phút này, khí huyết cảm nhận được Lãnh Vô Cực ra tay thì trong lòng Bùi Đông Lai cả kinh. Hắn liền không dám đón chiêu mà liền dùng “Thiên Đình Phát Kính, Túc Để Dững Tuyền” để né tránh.

“Cong”

Một kiếm Lãnh Vô Cực đâm ra, uy lực vô cùng kinh khủng.

”Hừ!”

Một kiếm đâm vào không khí, Lãnh Vô Cực hừ lạnh một tiếng, thân hình đột nhiên di chuyển, cả người giống như liệt mã rồi đột nhiên dừng lại, sau đó bước về từng bước, chém về phía Bùi Đông Lai.

Mã Hậu Dương Tiên!

Nhanh, chuẩn, độc.

Một chiêu 'Mã Hậu Dương Tiên' của Lãnh Vô Cực chẳng những “ nhanh, chuẩn, độc” mà xuất kiếm vô cùng xảo diệu, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

“Vù”

Một kiếm chém ra, kinh phòng đảo qua làm cho hơi thở Bùi Đông Lai ngưng lại.

“Vù”

Thanh kiếm sắc bén chém ngang qua bả vai của Bùi Đông Lai, kinh phong sắc bén trực tiếp làm nát áo của Bùi Đông Lai, đâm vào da thịt của hắn, máu tươi liền chảy ra.

Không để ý đến cơn đau trên vai, dưới chân Bùi Đông Lai phát kinh, thân thể lui ra sau.

Nam tôn Võ Đang, Bắc sùng Thiếu Lâm.

Võ Đang, Thiếu Lâm là 2 môn phái uy chấn Trung Hoa, Võ Đang thì dựa vào Kiếm còn Thiếu Lâm thì dùng Côn.

Lúc cùng Quý Hồng luyện tập 'Cô Độc Kiếm Pháp' thì Bùi Đông Lai từng nghe qua Quý Hồng nói về Võ Đang, lại còn biết so với “ Cô Độc kiếm pháp” thì 'Thái Ất Huyền Môn kiếm pháp' lại càng lợi hại hơn, lúc dùng kiếm giống như Giao Long nổi trên mặt nước, tĩnh như mèo bắt chuột, khi ra tay thì tay phân âm

dương, thân chứa bát quái, chân đạp cửu cung, nội hợp kỳ khí, ngoại hợp kỳ hình, là một trong những trấn sơn chi bảo của Võ Đang.

Hắn mơ hồ nhìn ra Lãnh Vô Cực đã bước chân vào cảnh giới Hóa Kính, nếu so về thực lực thì Lãnh Vô Cực có thể thắng hắn, hiện giờ lại xuất ra Thái Ất Huyền Môn kiếm pháp thì hắn tự biết bản thân không thể nào chống đỡ cho nên hắn tạm thời tránh đi mũi nhọn.

- Trốn đi đâu.

Mắt thấy Bùi Đông Lai làm bộ muốn chạy trốn thì Lãnh Vô Cực quát lên một tiếng lớn, cả người liền ngay tại chỗ bắn ra bay về phía Bùi Đông Lai rồi vùng kiếm ra đâm.

"Phiên thiên hề kinh điều phi, cổ địa hề bất triêm trần, nhất kích chi gian, hoảng nhược khinh phong bất kiến kiếm, vạn biến chi trung, dẫn kiến kiếm chi bất kiến nhân" .

Cả người Lãnh Vô Cực giống như Thanh Long xuất hải, người và kiếm cùng hợp nhất, thanh kiếm trong tay giống như là một bộ phận trên thân thể của hắn.

Người là kiếm, kiếm là người, Nhân Kiếm Hợp Nhất!

Thân là cường giả Hóa Kính nhập môn thì trong khoảnh khắc tiến vào trạng thái Nhân Kiếm Hợp Nhất thì khí thế của Lãnh Vô Cực liền tăng lên, quả thật là thế tới không thể đỡ, Bùi Đông Lai tất phải chết.

Lui.

Lui nữa.

Đối mặt với một kiếm có uy lực tuyệt luân này của Lãnh Vô Cực thì Bùi Đông Lai chỉ có thể lui về sau.

Nhưng mà.

Sau khi lui về sau được khoảng 20m thì Bùi Đông Lai phát hiện phía sau hắn là một bức tường.

Phát hiện này làm cho trong lòng Bùi Đông Lai cả kinh!

Sau đó.

Hắn đột nhiên giảm tốc độ, thân mình cong lên, thuận thế ngửa mặt lên trời, 2 chân giống như là dính vào mặt đất, lưng lại càng sát đất.

Thiết Bản Kiềm!

Trong lúc nguy hiểm, Bùi Đông Lai liền dùng chiêu " Thiết Bản Kiềm!" để né một nhát đâm tuyệt thế này của Lãnh Vô Cực.

"Vù"

Thanh kiếm liền bay sát qua thân thể của Bùi Đông Lai, kinh phong sắc bén đánh vào trên mặt Bùi Đông Lai làm cho hắn không tự chủ được mà nhắm chặt 2 mắt lại.

"Hừ!"

Một kiếm đâm hụt, Lãnh Vô Cực liền hừ lạnh một tiếng, chân phải đột nhiên giậm về phía trước mặt Bùi Đông Lai, cố gắng muốn giậm nát mặt của Bùi Đông Lai.

2 tay Bùi Đông Lai vùng lên, che trước mặt, ngăn lấy bàn chân của Lãnh Vô Cực.

"Bốp"

Tiếng vang giòn truyền ra, kinh lực bùng nổ, 2 tay Bùi Đông Lai đau đớn, dường như là mất đi cảm giác, lực đạo khủng bố làm cho thân thể của hắn đập vào đất, khí huyết trong cơ thể quay cuồng.

"Vù"

Mượn lực phản chấn, thân mình Lãnh Vô Cực bay lên không, sau đó làm ra một động tác lộn giống như con mèo, hướng về phía tường kia nhẹ nhàng rơi xuống.

“Bộp”

Không đợi thân mình rơi xuống, một cước Lãnh Vô Cực liền giẫm xuống, lại mượn phản lực, cả người giống như viên đạn bắn ra, thaanh mình như mãng xà xoay người, thanh Thừa Ảnh trong tay lại vung lên rồi chém về phía Bùi Đông Lai, lần này hấn nhắm vào đầu Bùi Đông Lai mà chém xuống.

536. Chương 532: Một Quyền Đánh Chết (Trung)

Chương 532: Một quyền đánh chết (Trung)

- Chết đi.

Mắt thấy một kiếm Lãnh Vô Cực chém tới thì Bùi Đông Lai Lãnh quát một tiếng, cổ tay làm bộ run lên.

Hả?

Đồng tử Lãnh Vô Cực co lại, nghĩ đến Bùi Đông Lai dùng ám khí thì thanh Thừa Ảnh trong tay vung lên, sử xuất Hoàng Tảo Thiên Quân trong 'Thái Ất Huyền Môn kiếm pháp', quét ra một vòng tròn, muốn dùng chiêu này để ngăn ám khí Bùi Đông Lai bắn ra.

Nhưng mà.

Một kiếm này của hấn không chém trúng vào bất cứ vật gì.

“Vù”

Một kiếm Lãnh Vô Cực vừa vung xong thì cổ tay của Bùi Đông Lai lại run lên, tiếng xé gió vang lên, một chiếc zippo trong tay Bùi Đông Lai liền hóa thành một đạo bạch quang, bắn về phía Lãnh Vô Cực.

”Bá!”

Lãnh Vô Cực biến sắc, gần như bản năng chém ra một kiếm.

“Keng”

Chiếc zippo đã bị Lãnh Vô Cực chặt đứt.

Cùng lúc đó, phần eo của Bùi Đông Lai đột nhiên phát lực, giống như là Lý Ngư Đả Đĩnh, từ mặt đất mà nhảy lên, dùng “Thiên Đình Phát Kính, Túc Đế Dững Tuyền”, cả người như quỷ mị, trong nháy mắt liền thối lui ra sau.

“Bịch”

Bởi vì bị Bùi Đông Lai đùa giỡn cùng với phóng ám khí cho nên thể công như sóng của Lãnh Vô Cực đã bị cắt ngang, 2 chân hấn chạm xuống đất thì thấy Bùi Đông Lai đã đứng cách mình hơn 10m.

- Không chết sao?

Đứng trên ban công ở biệt thự, Hoàng Oanh thông qua ống dòm quân sự thì thấy cảnh chém giết giữa Bùi Đông Lai và Lãnh Vô Cực nhưng mà bởi vì tốc độ 2 người quá nhanh cho nên nàng không thấy rõ được chiêu thức 2 bên, bất quá, lúc này nàng thấy được Bùi Đông Lai bị Lãnh Vô Cực làm cho té ngã trên mặt đất thì nàng nghĩ đến Bùi Đông Lai sẽ chết, nhưng mà hiện thấy Bùi Đông Lai chẳng những không có chết, lại cùng Lãnh Vô Cực giằng co, lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi.

- Không chế thì coi như hấn có vận khí tốt, tiếp theo thì vận khí của hấn cũng không tốt như vậy.

Diệp Tranh Vành cũng không thấy rõ cảnh chém giết nhưng mà hắn biết được Lãnh Vô Cực đang chiếm thế thượng phong.

- Tao không thể không thừa nhận bộ pháp này của mày rất thần kỳ, đồng thời tao cũng phải thừa nhận tuy mày còn trẻ tuổi nhưng mà kinh nghiệm chiến đấu lại rất phong phú, những thứ này chính là tiền vốn để mày có thể né tránh đợt công kích đầu tiên.

Một loạt những đòn công kích không thể giết chết Bùi Đông Lai đã khiến cho Lãnh Vô Cực có chút kinh ngạc, kinh ngạc rất nhiều đối với Bùi Đông Lai nhưng hắn vẫn không có để ở trong lòng, dù sao vừa rồi Bùi Đông Lai chỉ có thể né tránh những đòn công kích của hắn, căn bản là không có cơ hội để phản công. Huống chi hắn cảm thấy lấy thực lực Âm Kính đại thành của Bùi Đông Lai thì dựa vào tay không để công kích thì căn bản sẽ không tạo thành thương tổn đối với hắn.

Tốc độ.

Mình có thể né tránh được những đòn công kích của Lãnh Vô Cực hoàn toàn là dựa vào tốc độ.

Nhưng mà.

Tốc độ của mình rõ ràng nhanh hơn hắn, vì sao lúc nào cũng suýt phải mất mạng như vậy?

Trong lòng âm thầm tự hỏi, trên mặt Bùi Đông Lai không có tỏ ra chút khẩn trương nào, mà là khinh thường cười:

- Lãnh Vô Cực, đây là lần đầu tiên chúng ta giao thủ, tao cũng không có quen thuộc đối với mày, lúc này tao chỉ là thăm dò chiêu thức của người mà thôi. Hiện giờ sau khi đã thăm dò hết những chiêu thức của mày thì mày cảm thấy rằng mày có thể giết được tao sao?

- Vừa rồi mày dùng Zippo, tiếp theo thì người mày lấy cái gì làm ám khí?

Lãnh Vô Cực nở ra nụ cười âm lãnh, nếu vừa rồi không phải Bùi Đông Lai cái khó ló cái khôn, vốn là đùa giỡn trá, sau đó lợi dụng chiếc Zippo làm ám khí thì Bùi Đông Lai đã sớm chết dưới kiếm của hắn.

Chính mình vừa rồi có thể thoát được một kích trí mệnh, đích thật là giữa thời khắc sinh tử mình không có kinh hoảng, lợi dụng ám khí để cho bản thân có thời gian né tránh.

Bùi Đông Lai âm thầm suy nghĩ, đột nhiên trong lòng vừa động.

Kinh hoảng!

Đúng vậy...

Sau khi thấy Lãnh Vô Cực thì mình tỏ ra kinh hoảng, nên Lãnh Vô Cực mới có thể dồn mình đến như thế.

Trong phút chốc, Bùi Đông Lai hiểu ra so với mình thì tốc độ của Lãnh Vô Cực còn thua xa, sở dĩ Lãnh Vô Cực có thể áp chế được mình hoàn toàn là do bản thân mình tỏ ra kinh hoảng.

Đồng thời hắn cũng biết được bản thân đã chạm đến trạng thái “Nhập Thần”, cái gọi là “Nhập Thần” chính là trong lòng không minh, hoàn toàn để cho ý thức thoát khỏi thân thể, do đó khi gặp chiêu thì phá chiêu.

Trong lòng hiện ra ý nghĩ này thì Bùi Đông Lai liền cảm thấy khẩn trương, trong lòng liền che dấu vẻ khẩn trương kia. Về mặt trào phúng nhìn vào Lãnh Vô Cực:

- Lãnh Vô Cực, mày thân là cường giả Hóa Kính, cầm trong tay bảo kiếm, sử dụng trấn sơn chi bảo của Võ Đang là ‘Thái Ất Huyền Môn kiếm pháp’ mà không giết được một Âm Kính đại thành như tao, tao xem phái Võ Đang cũng chỉ là hư danh, hoặc là nói mày quá mức kém cỏi, đem mặt mũi phái Võ Đang vứt đi hết rồi sao?

- Mày muốn chết.

Thân là đại đệ tử của Võ Đang thì 2 năm trước Lãnh Vô Cực đã bước chân vào cảnh giới Hóa Kính, ở trong Võ Đang thì thực lực của hắn chỉ sau chưởng giáo Bạch Mi đạo nhân, uy vọng cực cao.

Hiện giờ, Bùi Đông Lai chẳng những khẩu xuất cuồng ngôn, coi rẻ uy chấn pháo Võ Đang, hơn nữa còn nói hấn làm mất mặt hết phái Võ Đang, điều này đã làm hấn nổi giận.

“Vù”

Hét xong, chân phải Lãnh Vô Cực đột nhiên đạp xuống đất, mượn lực ngay tại chỗ bắn ra, xách kiếm hướng về phía Bùi Đông Lai mà chém tới.

Bùi Đông Lai đã hiểu ra được vì sao mình lại chật vật như thế, lúc này thấy Lãnh Vô Cực chém tới thì hấn cũng không có tỏ ra sốt ruột mà né tránh. Hấn thông qua khí huyết, cảm nhận được khí huyết trong cơ thể Lãnh Vô Cực, rồi tính toán Lãnh Vô Cực sẽ chém về phía nào của mình.

Trong chớp mắt.

Kiếm đến, người đến.

Lãnh Vô Cực xuất hiện trước người Bùi Đông Lai, một kiếm đâm về phía yết hầu của Bùi Đông Lai.

Trong màn đêm, dường như Bùi Đông Lai bị một kiếm này của Lãnh Vô Cực hù sợ, bất động đứng nguyên tại chỗ.

Nhưng mà.

Khi kiếm của Lãnh Vô Cực sắp đâm vào Bùi Đông Lai thì đột nhiên Bùi Đông Lai động, cả người nghiêng qua, trực tiếp làm cho một kiếm này của Lãnh Vô Cực đâm vào không khí.

“Vù”

Một kích không trúng, Lãnh Vô Cực cũng không dừng lại, mà vung tay ra, tiếp tục chém về phía cổ Bùi Đông Lai.

Hấn muốn thông qua công kích như cuồng phong vũ bão để khiến cho Bùi Đông Lai muốn tránh cũng không được!

Thanh Thừa Ảnh lại hóa thành một đạo ảnh chém về phía Bùi Đông Lai nhưng mà lần này vẫn không chém trúng cổ Bùi Đông Lai.

- Chậm, quá chậm.

Liên tục né được 2 đòn công kích của Lãnh Vô Cực thì lòng tin trong lòng Bùi Đông Lai tăng lên, trên mặt nở ra nụ cười trào phúng.

- Chết cho ta.

”Ba!”

Lãnh Vô Cực lại quát lên một tiếng lớn, thanh Thừa Ảnh trong tay lại chém ra, trên không tạo xẹt qua một đường cong, thẳng đến cổ của Bùi Đông Lai mà chém xuống.

Tiến Bộ Trảm Bột!

Đây là chiêu thức ngoan độc nhất dùng để giết địch trong Thái Ất Huyền Môn kiếm pháp

- Lãnh Vô Cực, tại sao mày lại chậm như thế?

Làm cho Lãnh Vô Cực giật mình là Bùi Đông Lai chẳng những thoải mái né được một đòn công kích của hấn, mà lại còn vũ nhục hấn. Làm cho hấn vô cùng tức giận.

“Vù”

Tức giận rất nhiều, Lãnh Vô Cực dựa theo bộ pháp của 'Thái Ất Huyền Môn kiếm', bộ đạp cửu cung, nội hợp kỳ khí, ngoại hợp kỳ hình, lại chém ra một kiếm!

Hấn không tin rằng bản thân không thể chém không trúng Bùi Đông Lai.

- Lãnh Vô Cực, mày hãy rút trở về Võ Đang kêu sư phụ mày ra mặt, lấy bản lĩnh của mày thì cho dù tao không hoàn thủ thì mày cũng không thể giết chết tao.

Thanh âm trào phúng lại vang lên, Bùi Đông Lai vọt đến bên trái Lãnh Vô Cực, khoảng cách giữa hắn và Lãnh Vô Cực vẫn giữ nguyên, đã hoàn toàn nắm thế chủ động trong tay.

”Tê ~ ”

Lại nghe Bùi Đông Lai vũ nhục thì Lãnh Vô Cực không khỏi tức giận, hít sâu một hơi lạnh.

Vì có thể chắc chắn giết được Bùi Đông Lai nên Diệp Tranh Vành vốn định để chương giáo của Vô Đang là Bạch Mi đạo nhân ra tay, bất quá Bạch Mi đạo nhân dù sao cũng là nhất môn chi chủ hơn nữa cũng là cường gia đứng thứ tư trên Long bảng, đã tâm bưng bưng muốn xưng bá giới võ học TQ nên hắn rất coi trọng danh dự của mình. Hắn không có tự mình ra tay mà phái đệ tử của mình là Lãnh Vô Cực giúp Diệp Tranh Vành giết Bùi Đông Lai.

Biết được việc này thì Lãnh Vô Cực liền tỏ ra tức giận, Bùi Đông Lai chỉ là một tên Âm Kính đại thành, chính mình ra tay cũng được, đáng để sư phụ mình ra tay sao? Đây không phải là lấy dao giết trâu mà mổ gà sao?

Nhưng mà.

Từ lúc giao thủ với Bùi Đông Lai đến giờ thì Lãnh Vô Cực phát hiện ra Bùi Đông Lai đã thay đổi rất nhiều điều này đã làm cho hắn thu lại lòng khinh thị đối với Bùi Đông Lai, hơn nữa trong lòng hắn lại có một giọng nói nói cho hắn biết : Hắn không thể giết chết Bùi Đông Lai.

Trong chiến đấu thì trừ thực lực ra thì khí thế cũng ảnh hưởng không nhỏ đến cuộc quyết chiến.

Trong lòng hiện ra ý nghĩ “ Giết không chết Bùi Đông Lai” thì khí thế của Lãnh Vô Cực liền giảm xuống, mà khí thế Bùi Đông Lai ngày một tăng lên, mơ hồ có xu thế vượt qua Lãnh Vô Cực.

- Hôm nay nếu không giết được mày thì từ nay về sau tao sẽ phong kiếm.

Thấy khí thế của mình ngày càng giảm xuống thì Lãnh Vô Cực cắn răng quăng ra một câu ngoan thoại, hắn muốn dùng cái này để động viên bản thân mình.

Lãnh Vô Cực hô lên câu thệ ngôn hiển nhiên là quyết tâm muốn giết chết Bùi Đông Lai.

Không thể không nói, thân là đại đệ tử Vô Đang, hơn nữa thực lực đã đạt đến cảnh giới Hóa Kính thì Lãnh Vô Cực là một người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Chỉ một câu thệ ngôn đã làm hắn khôi phục lại khí thế, chủ động phát động công kích, kiếm tùy thân tấu, dĩ thân đại kiếm, hình dữ ý hợp, ý dữ khí hợp, khí dữ thần hợp, hoàn toàn đem uy lực của “Thái Ất Huyền Môn kiếm pháp” xuất ra.

Nếu như ngay từ đầu Lãnh Vô Cực làm như vậy thì hơn phân nửa Bùi Đông Lai sẽ bị giết chết nhưng mà lúc này Bùi Đông Lai đã hiểu rõ cách thức ứng phó, cho dù Lãnh Vô Cực có phát huy ra thực lực đỉnh phong của mình thì cũng không thể làm tổn thương Bùi Đông Lai. Hắn giống như là biết Lãnh Vô Cực sẽ công kích vào bộ vị nào tên người, trước tiên hắn cũng không né tránh, ngược lại mỗi khi thanh bảo kiếm của Lãnh Vô Cực sắp chạm vào người của hắn thì hắn lại giống như một con khỉ vô cùng linh hoạt, né tránh khỏi kiếm của Lãnh Vô Cực.

Người công ta trốn.

Một kiếm lại một kiếm.

Trong một lúc ngắn thì Lãnh Vô Cực đã chém ra 72 kiếm, một bộ Thái Ất Huyền Môn kiếm pháp chỉ còn lại hai chiêu cuối cùng là Hoàng Long Lãm Vĩ cùng Thu Thức.

“Keng”

Kiếm thứ 73 chém ra, một tiếng giòn vang lên, một chiêu Hoàng Long Lãm Vĩ của Lãnh Vô Cực đã chém vào chiếc bàn đá trên bãi cỏ, thân bảo kiếm liền trực tiếp dính vào bàn đá kia.

- Tới phiên tao rồi.

Lúc này, mắt thấy kiếm của Lãnh Vô Cực đã dính vào trong bàn đá thì Bùi Đông Lai cười lạnh một tiếng, chiến ý trên người bùng nổ, dĩ thanh trợ uy, dĩ uy trưởng thế, một quyền oanh ra giống như là đạn pháo, đánh thẳng về phía Lãnh Vô Cực.

Lôi Đình!

Hắn đánh ra sát chiêu trong 'Bùi gia quyền'!

537. Chương 533: Một Quyền Đánh Chết (hạ)

Chương 533: Một quyền đánh chết (Hạ)

Trong biệt thự, thức ăn đã được dọn hết lên trên bàn.

Bên bàn ăn, Hạ Y Na cầm điện thoại mà gọi.

- Thật xin lỗi quý khách, thuê bao...

Mười mấy giây sau thì giọng nói của vị tiểu thư trực tổng đài vang lên khiến cho Hạ Y Na nhú mày, mang theo vài phần lo lắng nàng hỏi Tần Đông Tuyết:

- Đông Tuyết, cậu ta không nghe điện thoại, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

- Chắc là cậu ta đang trên đường trở về.

Tần Đông Tuyết cố gắng an ủi Hạ Y Na.

Nói xong, Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na 2 người không hẹn mà đem ánh mắt nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, bên ngoài là một mảnh tối đen.

Trong lơ đãng, chân mày 2 người nhú lại, phần lo lắng trong lòng càng đậm hơn.

Trên ban công một tòa biệt thự khác.

- Hội trưởng, Lãnh Vô Cực không phải nói hắn giết Bùi Đông Lai giống như là giết gà sao?

Hoàng Oanh nhớ tới những lời tự tin của Lãnh Vô Cực thì nhin không được mà hỏi:

- Nhưng...nhưng mà lâu như vậy rồi mà hắn còn chưa có giết chết Bùi Đông Lai?

Vì sao?

Trả lời Hoàng Oanh chính là hành động thực tế của Bùi Đông Lai.

Trong màn đêm, đây là lần đầu tiên hắn phát động công kích.

Hắn đánh ra sát chiêu “ Lôi Đình” trong Bùi gia quyền.

Hắn đem toàn bộ phần nộ và hận ý hóa thành một quyền phản kích.

Đây cũng chính là Một kích tất sát.

Nhưng mà.

Lãnh Vô Cực hoàn toàn không có để ý đến một quyền đáng sợ này, ở hắn xem ra Bùi Đông Lai chỉ là Âm Kính đại thành, công kích tay không căn bản là không thể tạo thành thương tổn đối với hắn.

”Hừ!”

Bởi vì có tâm lý như thế cho nên mặc dù không thể rút kiếm ra được nhưng hắn vẫn khinh thường, hừ lạnh một tiếng rồi vung chưởng nghênh đón.

Chưởng khắc quyền.

Điểm này, võ giả bình thường đều biết, hướng chi Lãnh Vô Cực?

“Bốp”

Chưởng quyền giao nhau, kinh lực trên tay Bùi Đông Lai đột nhiên bùng nổ.

“Bốp”

Tiếng kinh lực va chạm nhau, kinh lực trên tay của Lãnh Vô Cực trong nháy mắt liền bị triệt tiêu, bàn tay trực tiếp biến thành một đồng thịt nát.

Trong phút chốc, huyết nhục bay tứ tung.

Nhưng mà.

Quyền thể Bùi Đông Lai không giả, hướng tới thân thể Lãnh Vô Cực oanh tới.

”Ách...”

Có lẽ tất cả chuyện này phát sinh quá nhanh, thế cho nên Lãnh Vô Cực không kịp nhận thấy được cơn đau trên bàn tay, mà là tròng to mắt, khe nhếch miệng, trơ mắt nhìn nắm đấm của Bùi Đông Lai oanh tới.

“Bốp”

Ngay sau đó.

Âm thanh nặng nề lại vang lên, nắm đấm của Bùi Đông Lai đã oanh vào ngực Lãnh Vô Cực, kinh lực liền đánh toàn bộ vào thân thể của Lãnh Vô Cực.

Lực lượng khủng bố làm cho thân thể Lãnh Vô Cực cong lại giống như con tôm khô, sau đó, cả người hắn liền bay ngược ra sau.

“Phốc”

Trên không, lực phủ ngũ tạng của Lãnh Vô Cực hoàn toàn bị chấn vỡ, khí huyết trong người tan rã, phun ra một búng máu, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Rầm”

Thân thể của Lãnh Vô Cực liền nện vào một thân cây to ven đường.

“Rắc”

Thân cây không chịu được lực lượng khủng bố của Lãnh Vô Cực cho nên liền gãy xuống, mà Lãnh Vô Cực cũng rơi xuống, hung hăng đập xuống đất, giống như là một con chó chết.

“Oe..Oe”

Sau khi ngã xuống đất thì cả người Lãnh Vô Cực cuộn tròn một chỗ, không ngừng mà run lên, mỗi lần run là mỗi lần hắn phun ra một ngụm máu tươi, hít thì ít mà thở ra thì nhiều, sinh mạng của hắn đã tới cuối đường.

Ngũ tạng lực phủ bị chấn nát, cho dù là Hoa Đà sống lại cũng không pháp cứu vãn.

Thân là cao thủ Hóa Kính nhập môn thì Lãnh Vô Cực biết điểm này nhưng mà hắn không cảm thấy sợ hãi, mà cố gắng ngẩng đầu nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Mày... Mày ...Oe...

Lãnh Vô Cực khó khăn há mồm ra, cố gắng hướng về phía Bùi Đông Lai như muốn nói cái gì nhưng mà kết quả lại phun ra một ngụm máu.

Nhưng mà.

Sau khi phun ra một ngụm máu này thì hơi thở Lãnh Vô Cực trở nên chậm lại, ánh mắt cũng hiện lên vài tia thần thái.

Hồi quang phản chiếu!

- Sao mà lại mạnh như vậy?

Lãnh Vô Cực trừng to mắt, nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, cảm giác kia giống như hắn không tin tất cả chuyện xảy ra trước mắt là sự thật, hắn cũng không thể chấp nhận được việc bản thân là cao thủ Hóa Kính là bị một tên Âm Kính đại thành đánh bại.

- Vô giả Âm Kính đại thành làm sao có thể một quyền miểu sát được cường giả Hóa Kính nhập môn? Điều đó không có khả năng! Mà nhất định che giấu thực lực! Mà nhất định đã đạt đến cảnh giới Hóa Kính nhập môn, thậm chí mà đã đạt đến Hóa Kính đại thành rồi, có đúng không?

Không trả lời câu hỏi của Lãnh Vô Cực, ánh mắt Bùi Đông Lai nhìn về phía ban công ở phía xa xa.

Trên ban công, thông qua ống nhòm quân sự thì Hoàng Oanh và Diệp Tranh Vành đều thấy được một màn như vậy.

Tất cả chuyện này, trực tiếp khiến cho 2 người Diệp Tranh Vành cùng Hoàng Oanh ngây dại, lúc này đã xảy ra chuyện gì?

”Bá!”

Không đợi có câu trả lời thì 2 người đều thấy được Bùi Đông Lai đang nhìn về phía này, trong ánh mắt tràn ngập vẻ lạnh lùng và sát ý.

Ánh mắt ẩn chứa sát ý quét tới đã làm cho 2 người Diệp Tranh Vành và Hoàng Oanh từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, sắc mặt bọn hắn cuồn cuộn, sau đó chỉ cảm giác được dường như trên cổ có một thanh đao đang kề vào. Cả người lạnh như băng, lông tơ nổi lên, một cử động nhỏ cũng không dám.

Hắn muốn giết ta!

Ý nghĩ tràn tràn ngập lòng bọn hắn khiến cho 2 chân bọn hắn như muốn nhũn ra.

- Không chỉ nói Âm Kính đại thành, mặc dù Hóa Kính nhập môn cũng không có uy lực như thế, mà nhất định là đã đạt đến Hóa Kính đại thành.

Lãnh Vô Cực thấy Bùi Đông Lai không thêm hé răng trả lời mình thì hắn giống như kẻ điên, vẻ mặt oán độc nhìn về phía Bùi Đông Lai, khàn giọng hô:

- Bùi Đông Lai, mà che dấu quá sâu... Quá sâu...

Nói xong, đầu Lãnh Vô Cực lệch qua một bên, tắt thở ngay tại chỗ.

Bùi Đông Lai thu hồi ánh mắt, liếc mắt nhìn vào Lãnh Vô Cực giống như là nhìn một kẻ đáng thương.

- Hội... Hội trưởng làm sao bây giờ?

Mất thấy ánh mắt không còn nhìn về phía bên này thì nỗi sợ hãi trong lòng Hoàng Oanh đã giảm bớt, nàng thất kinh hỏi:

- Có nên báo cảnh sát không?

Đúng rồi, báo cảnh sát.

Bùi Đông Lai giết chết Lãnh Vô Cực, chứng cứ vô cùng xác thực!

Trong lòng Diệp Tranh Vành vừa động, nhưng mà hắn cũng biết, việc quan trọng trước mắt là rời khỏi nơi này.

“Bộp..Bộp..Bộp”

Không đợi Diệp Tranh Vành nói cái gì, làm cái gì. Đột nhiên tiếng bước chân nặng nề vang lên, một đạo thân ảnh xuất hiện ở trước cửa ban công rồi hướng về phía Diệp Tranh Vành và Hoàng Oanh đi tới.

Thình lình nghe được tiếng bước chân thì cả Diệp Tranh Vành và Hoàng Oanh sợ tới mức cùng một lúc quay đầu lại nhìn.

”Ách...”

Ngay sau đó, hai người đều là há to miệng.

Bởi vì... Hiện ra ở trong tầm mắt 2 người chính là... Long Vương Diệp Cô Thành!

- Thật bất ngờ đúng không?

Diệp Cô Thành lạnh lùng nhìn vào Diệp Tranh Vành và Hoàng Oanh:

- Các người vốn nghĩ, người chết hẳn là Bùi Đông Lai, chứ không phải là Lãnh Vô Cực.

“Ừc”

2 người muốn nói cái gì đó nhưng mà liên tiếp xảy ra những chuyện chấn kinh như thế này đã làm cho bọn hắn hoảng sợ, không biết nên nói cái gì.

- Cuộc chiến vừa rồi, ngay khi đợt công kích đầu tiên của Lãnh Vô Cực không thể giết chết Bùi Đông Lai thì thắng bại đã phân rõ. Từ lúc đó về sau thì nếu như Bùi Đông Lai muốn giết chết Bùi Đông Lai cũng dễ như trở bàn tay.

Diệp Cô Thành lạnh lùng nói:

- Nhưng mà hắn không có làm như vậy, mà trốn tránh, thẳng cho đến cuối cùng mới một quyền đánh chết Lãnh Vô Cực, biết đây là tại sao không?

- Tại sao?

Theo bản năng Hoàng Oanh mở miệng hỏi.

- Bởi vì hắn sớm đã phát hiện các người! Hơn nữa... Hắn đoán được các người sẽ lấy việc hắn giết Lãnh Vô Cực làm nhược điểm, lợi dụng thủ đoạn pháp luật để đối phó với hắn.

Giọng nói Diệp Tranh Vành trầm xuống:

- Là hắn cố ý, hắn dùng một kích giết chết Lãnh Vô Cực là bởi vì đó là tự vệ, hắn không để cho các người có thể nắm được bất cứ nhược điểm gì của hắn.

Tự vệ?

”Ách...”

Diệp Tranh Vành cùng Hoàng Oanh lại một lần nữa bị sợ ngây người, trong lúc chiến đấu sinh tử Bùi Đông Lai lại còn lo lắng đến việc tự vệ?

Điều này sao có thể?

- Không có khả năng... Đây tuyệt đối không có khả năng! Đây chỉ là ngẫu nhiên thôi.

Dường như Diệp Tranh Vành không tin Bùi Đông Lai sẽ tính kế suâ như thế, hắn điên cuồng mà lắc đầu:

- Thực lực của hắn chỉ mạnh hơn Lãnh Vô Cực mà thôi.

- Diệp Tranh Vành, luận về võ lực thì Bùi Đông Lai bóp chết người giống như một con kiến, luận về mưu trí thì ở trước mặt hắn người chỉ là một đứa con nít ranh, người căn bản không đủ tư cách để làm đối thủ của hắn.

Diệp Tranh Vành lạnh giọng cảnh cáo:

- Hôm nay, ta xem người là cháu của ta nên cứu người một mạng, nhưng mà nếu người liều lĩnh tiếp tục trêu chọc hắn thì không ai có thể cứu người, người tự thu xếp ổn thỏa đi.

Nói xong, Diệp Tranh Vành xoay người rời đi.

”Bá!”

Bên tai vang lên lời nói không chút lưu tình của Diệp Tranh Vành, nhìn bóng lưng Diệp Cô Thành rời đi thì Diệp Tranh Vành chỉ cảm thấy có một thanh chủy thủ đang đâm vào trái tim của hắn, làm cho niềm

tin, phần kiên cường trong người hấn võ vự. Cả người hấn vô lực xụi lơ trên mặt đất, trên mặt cũng không tìm được nửa điểm huyết sắc.

Nhìn Diệp Tranh Vành xụi lơ trên mặt đất thì đây là lần đầu tiên Hoàng Oanh nàng cảm nhận được, thái tử người mà nàng ái mộ lại nhỏ yếu như vậy.

538. Chương 534: Sỡ Tóc Gáy.

Chương 534: Sỡ tóc gáy.

Hoàng Oanh vội vàng ngồi xuống, lay lay cánh tay của Diệp Tranh Vành:

- Hội trưởng, ngài không sao chứ?

Không trả lời, dường như Diệp Tranh Vành vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

- Hội trưởng, thúc thúc của ngài đã đi rồi, chúng ta nhất định phải rời khỏi đây nếu không Bùi Đông Lai sẽ động thủ đối với chúng ta.

Hoàng Oanh lắc lắc cánh tay Diệp Tranh Vành, nhắc nhở nói.

“Lộp bộp”

Nghe Hoàng Oanh nói như thế thì trong lòng Diệp Tranh Vành chấn động, sau đó hấn từ từ lấy lại tinh thần, đôi mắt vô thần đã khôi phục lại vài phần thần thái.

- Đi.

Hấn nói một câu rồi sau đó tự mình đứng dậy rồi bước đi.

Đối với hành động của Diệp Tranh Vành thì Hoàng Oanh cũng không thấy kinh ngạc dù gì thì Diệp Tranh Vành cũng chính là một người kiêu ngạo, tự phụ.

- Hội trưởng, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Sau khi lên xe thì Hoàng Oanh ngồi ở vị trí lái xe, nhớ tới ánh mắt đầy sát ý của Bùi Đông Lai thì vẻ lo lắng trong lòng tăng lên, nàng không nhận được mà hỏi.

- Tuy rằng ám sát thất bại nhưng mà ta đã nghe tên nghiệt chủng kia mất đi chỗ dựa vững chắc là Tiêu gia.

Nhớ đến lời nói kia của Diệp Cẩm thì Diệp Tranh Vành dần dần tình thường trở lại.

”Hô...”

Nghe được Diệp Tranh Vành nói thế thì Hoàng Oanh thở phào một hơi, ở nàng xem ra không có chỗ dựa là Tiêu gia thì mức độ nguy hiểm của Bùi Đông Lai cũng đã giảm đi.

Đưa mắt nhìn xe Diệp Tranh Vành rời đi thì Bùi Đông Lai cũng không còn tỏ ra lạnh lùng như trước nước, hấn đã tỏ ra bình thường trở lại.

Trong nháy mắt vừa rồi thì thật sự hấn muốn giết chết đôi cẩu nam nữ Diệp Tranh Vành và Hoàng Oanh kia nhưng mà có sự xuất hiện của Diệp Cô Thành nên hấn đã bỏ qua suy nghĩ này, đồng thời hấn cũng cảm

thấy may mắn. Nếu làm như vậy thì tuy rằng hắn có thể trút giận nhưng mà cũng sẽ đẩy bản thân vào tuyệt cảnh.

Bùi Đông Lai đi vào xe, lấy điện thoại lên thì thấy có mười mấy cuộc gọi lỡ, toàn bộ đều là của Hạ Y Na.

Suy nghĩ một chút, Bùi Đông Lai bấm số của Hạ Y Na.

Đầu bên kia điện thoại, lúc này Hạ Y Na và Tần Đông Tuyết đang tỏ ra lo lắng cho Bùi Đông Lai. Thấy điện thoại rung lên thì Tần Đông Tuyết liền nói với Hạ Y Na:

- Là Đông lai gọi đến.

“Phù”

Hạ Y Na nghe vậy thì thở ra một hơi.

Tần Đông Tuyết liền nghe máy, mở miệng hỏi trước:

- Như thế nào mà còn chưa về? Xảy ra chuyện gì rồi sao?

- Có một việc cần phải xử lý, mọi người ăn cơm trước đi, tối nay tớ sẽ về.

Bùi Đông Lai sợ Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na lo lắng cho nên không đem chuyện bị chặn giết nói cho Tần Đông Tuyết biết.

- Được.

Mặc dù Tần Đông Tuyết có chút tò mò Bùi Đông Lai gặp chuyện gì nhưng thấy Bùi Đông Lai không nói đến thì nàng cũng không hỏi nhiều.

- Đông Tuyết, Đông Lai có làm sao không? Có phải là gặp phiền toái gì không?

Mất thấy Tần Đông Tuyết cúp máy thì Hạ Y Na vội vàng chạy đến hỏi.

Tần Đông Tuyết để điện thoại di động xuống, nói:

- Cậu ta nói cần phải xử lý một số chuyện nên về muộn, nói chúng ta ăn trước.

- Không có việc gì là tốt rồi...

Hạ Y Na hoàn toàn yên lòng, sau đó nói;

- Đông Tuyết, tớ vẫn chưa đói, không muốn ăn cơm, cậu ăn trước đi.

- Chờ hắn về rồi cùng ăn.

Tần Đông Tuyết cười khỏ, nàng và Hạ Y Na đều không có tâm tư dùng cơm.

- Ừh.

Hạ Y Na gật đầu.

Cùng lúc đó.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Tần Đông Tuyết thì Bùi Đông Lai nghĩ nghĩ một chút rồi bấm một số:

- Ngài khỏe chứ, ở khu nhà giàu Côn Ngọc Hà có người chết.

- Cậu....Cậu nói cái gì.

- Ở khu nhà giàu Côn Ngọc Hà có người chết.

- Cậu xác định sao? Nếu cậu nói sai thì cậu sẽ chịu trách nhiệm trước pháp luật....

- Tôi nói ở khu nhà giàu Côn Ngọc Hà có người chết.

Bùi Đông Lai nhú mày, dứt khoát nói ra chân tướng, sau đó không đợi đối phương trả lời, liền trực tiếp cúp điện thoại. Sau đó bấm số gọi cho Lôi Đại Bằng, người phụ trách tập đoàn Đông Hải tại Yên Kinh, phân phó vài việc rồi cúp máy.

10' sau, cảnh sát của Yên Kinh đã lái xe đến trước cổng của khu nhà giàu Côn Ngọc Hà.

- Vừa rồi có người gọi điện thoại báo nơi này có người chết.

Một gã cảnh sát nhảy xuống xe, hướng tên bảo vệ hỏi:

- Có chuyện này không?

- Không biết a..

Tên bảo vệ này vừa rồi đang cầm điện thoại chơi game, hoàn toàn không nhìn vào màn hình theo dõi.

Cảnh sát nghe vậy thì nhướng mày.

- Bảo vệ không biết tình hình, chúng ta đi vào xem thử, nếu như có người chết thì nhất định là có động tĩnh.

Tên cảnh sát trở lại xe rồi hướng về 3 tên cảnh sát khác, nói.

3 tên cảnh sát kia đồng ý, sau đó lái xe đi vào.

Trên con đường, Bùi Đông Lai ngậm một liều thuốc, dựa vào cửa xe, thấy được xe cảnh sát đến thì lập tức vứt đi liều thuốc rồi bước lên, chặn xe cảnh sát lại.

- Cậu làm gì đó?

Tên cảnh sát lái xe liền giẫm phanh lại, vươn đầu ra khỏi cửa xe, có chút không vui hướng về phía Bùi Đông Lai.

- Vừa rồi là tôi báo cảnh sát.

Trong lòng Bùi Đông Lai thở dài, chỉ bằng những tên cảnh sát bình thường này mà muốn đối phó với thế lực nước ngoài thì thật sự chính là việc nói mớ.

Hả?

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì 4 tên cảnh sát kia sửng sốt.

- Cậu...cậu nói vừa rồi cậu là người báo cảnh sát?

Rất nhanh, 4 gã cảnh sát liền lấy lại tinh thần, vội vàng xuống xe, trong tay cầm côn điện, bộ dáng như lâm đại địch.

- Người chết ở đây.

Bùi Đông Lai chỉ Lãnh Vô Cực nằm chết cách đó không xa, nói:

- Hắn muốn giết tôi, tội bất đắc dĩ mới phản kháng, một quyền đánh chết hắn.

Một quyền đánh chết người?

Nhìn Lãnh Vô Cực nằm dưới đất, nghe Bùi Đông Lai nói thế thì đồng tử của 4 gã cảnh sát liền phóng đại, ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai mang theo vài phần quái dị.

- Quá trình cụ thể thì các vị có thể xem băng ghi hình.

Bùi Đông Lai nghiêm mặt, nói:

- Các vị có thể thông qua băng ghi hình để xem lời nói của tôi là thật hay giả.

- Cậu...Cậu là ai?

Một gã cảnh sát nhin không được hỏi.

- Chủ tịch tập đoàn Đông Hải, Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai trầm giọng, nói:

- Người phụ trách tập đoàn Đông Hải tại Yên Kinh đang cùng luật sư tới đây, tôi sẽ phối hợp với các vị.

”Ách...”

Nghe được cái tên tập đoàn Đông Hải thì 4 gã cảnh sát cả kinh trợn tròn tròn mắt.

Sau đó, gã cảnh sát lớn tuổi vội vàng lấy điện thoại ra, rồi gọi.

- Sở trưởng, tại tiểu khu Côn Ngọc Hà có người bị đánh chết, hung thủ là chủ tịch tập đoàn Đông Hải...

- Hung thủ là ai?

Đầu bên kia điện thoại, sở trưởng nghe vậy thì cả kinh, trực tiếp từ ghế làm việc đứng lên.

- Chủ tịch tập đoàn Đông Hải, Bùi Đông Lai.

Tên cảnh sát kia liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái

- Hắn nói có người muốn giết hắn, bị hắn một quyền đánh chết....

”Ách...”

Giống như 4 gã cảnh sát kia, sở trưởng nghe xong cũng bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm, sau đó hắn lấy lại tinh thần, hơi lộ ra khẩn trương, hỏi:

- Tình hình hiện tại ra sao rồi?

- Hiện tại hắn đang ở đây, chúng tôi đã gọi cho pháp y để pháp y đến khám tử thi.

- Bảo vệ tốt hiện trường, không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Sở trưởng liền an bài:

- Mặt khác, ngàn vạn lần không nên làm gì đối với hắn, nhớ lấy.

”Đồ... Đồ...”

Thấy sở trưởng cúp máy thì tên cảnh sát kia đi đến Bùi Đông Lai, nói:

- Cấp trên yêu cầu chúng tôi bảo vệ tốt hiện trường, sau đó sẽ có người đến đây, trước khi có người đến đây thì xin cậu hãy phối hợp với chúng tôi.

- Được.

Bùi Đông Lai gật đầu đáp ứng, sau đó lấy thuốc lá ra mời 4 gã cảnh sát kia. 4 gã cảnh sát kia liền lắc đầu, Bùi Đông Lai thấy vậy thì cũng không nói gì mà rút ra 1 điếu, châm lửa, rồi hút, tinh quang trong mắt lóe lên, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Nửa giờ sau, tiếng còi xe cảnh sát vang lên, mấy chiếc xe cảnh sát liền chạy vào đây.

Khi xe dừng lại, nhóm pháp y là người đầu tiên xuống xe rồi hướng thi thể của Lãnh Vô Cực đi đến. Trong xe của đại đội hình ảnh có một nam nhân trung niên đi ra, hướng về phía Bùi Đông Lai đi tới.

- Chào cậu Bùi tiên sinh, tôi là Kiều Quân, trưởng cục công an khu XX.

Thái độ của Kiều Quân khi nói chuyện thì tỏ ra vô cùng khách khí.

- Ngài khỏe chứ, Kiều cục trưởng, sự việc thì tôi đã nói lại với thủ hạ của ngài rồi nếu ngài muốn biết thì cứ hỏi thủ hạ của mình, tôi sẽ không lặp lại.

Bùi Đông Lai hành văn gãy gọn, nói:

- Có chỗ nào cần phối hợp thì ngài cứ mở miệng.

Nghe được Bùi Đông Lai gọi mình là “Ngài” thì sắc mặt Kiều Quân hơi kinh ngạc, sau đó lấy lại bình tĩnh, nói:

- Bùi tiên sinh, mời ngài hãy cùng chúng tôi đi nhìn qua băng ghi hình một chút.

- Được.

Bùi Đông Lai gật gù đầu sau đó đi vào chiếc Audi của Kiều Quân.

Rất nhanh, mấy chiếc xe cảnh sát đã chạy ra cửa tiểu khu, tên đội trưởng cảnh sát hình sự bước xuống xe, lạnh giọng hướng về tên bảo vệ, nói:

- Trong tiểu khu có người chết mà các người cũng không biết, bảo vệ ở đây là như thế đó à? Đã tìm được bằng ghi hình chưa?

- Tìm được rồi.

- Đi thôi, Bùi tiên sinh.

Kiều Quân ý bảo một chút,, dẫn đầu đi vào phòng an ninh, chân mày của hắn nhíu lại, ở hắn xem ra thì việc này có giống với lời nói của Bùi Đông Lai hay không thì lấy thân phận cả Bùi Đông Lai thì chuyện này sẽ rất khó giải quyết.

Mắt thấy Kiều Quân cùng Bùi Đông Lai và mấy tên cảnh sát kia vào phòng an ninh thì mấy tên bảo vệ cũng không dám lãnh đạm, hắn vội vàng mở bằng ghi hình ra. Trên màn hình máy tính liền xuất hiện hình ảnh Bùi Đông Lai dừng xe cúi đầu, cùng Lãnh Vô Cực từ trong xe đi ra.

Hả?

Thấy cảnh tượng như thế thì đám người Kiều Quân mở to mắt ra.

Bởi vì, trên màn hình, trong lúc động thù thì bọn hắn không thể thấy được thân ảnh của Bùi Đông Lai hay là Lãnh Vô Cực. Bọn hắn chỉ có thể mơ hồ thấy được có 2 đạo nhân ảnh chớp động.

- Hắn là đại đệ tử phái Võ Đang, tên là Lãnh Vô Cực. Công phu của hắn rất xuất sắc, là một cao thủ dùng kiếm, tôi bị hắn đánh cho không có năng lực hoàn thủ, chỉ có thể trốn tránh.

Thấy vẻ cả kinh của đám người Kiều Quân thì Bùi Đông Lai giải thích.

Bùi Đông Lai nói xong, trên màn hình liền hiện ra cảnh Bùi Đông Lai ngã xuống đất.

Nếu Bùi Đông Lai đánh được không hề có lực hoàn thủ thì làm sao lại có thể giết được Lãnh Vô Cực?

Kiều Quân trầm nghĩ, sau đó hắn nhìn sang Bùi Đông Lai một cái thì thấy Bùi Đông Lai không nói gì nữa.

- Sau đó, một kiếm của hắn chém vào bàn đá, hắn muốn một chưởng chụp chết tôi, tôi rơi vào đường cùng nên mới đành cùng hắn giao thủ.

Mắt thấy trong màn hình hiện ra cảnh Lãnh Vô Cực chém vào bàn đá thì Bùi Đông Lai lại giải thích.

"Ách..."

Bùi Đông Lai vừa nói xong thì đám người Kiều Quân trừng mắt, miệng há to đến nỗi có thể nhét được một quả táo. Bọn hắn rõ ràng thấy được, trong màn hình xuất hiện máu tươi sau đó cả người Lãnh Vô Cực giống như là đạn pháo oanh ra ngoài, bay ngược về sau 10m, hung hăng đập vào một thân cây.

Một quyền đánh người ta bay ra 10m?

"Tê ~ "

Thấy một màn này thì đám người Kiều Quân hít sâu một hơi, bọn hắn liền cảm thấy sợ hãi, không dám nhúc nhích.

Hắn....Hắn làm sao lại làm được như vậy?

Trong lòng Kiều Quân tràn ngập nghi hoặc.

Không trả lời.

Sự im lặng trong phòng làm cho người ta sởn tóc gáy.

539. Chương 535: Quản Chế (giám Sát).

Chương 535: Quản chế.

Ban đêm, lúc 8h, Hoàng Oanh lái xe chở Diệp Tranh Vành đến một tiểu khu.

- Hội trưởng, Bùi Đông Lai mất đi Tiêu gia, diệt vong chỉ còn là vấn đề thời gian, ngài không cần nôn nóng như thế.

Khí xe dừng lại, Hoàng Oanh thấy Diệp Tranh Vành xuống xe, do dự một chút, rồi nhắc nhở nói.

- Đêm nay cô nói nhiều rồi.

Diệp Tranh Vành không dừng lại, cũng không quay đầu lại mà trả lời 1 câu, giọng nói vô hơi lộ ra vẻ bức mình.

- Haiz..

Nghe được câu trả lời của Diệp Tranh Vành thì Hoàng Oanh không khỏi thở dài, lấy hiểu biết của nàng đối với Diệp Tranh Vành thì mặc dù Diệp Tranh Vành biết được Bùi Đông Lai đã mất đi chỗ dựa là Tiêu gia nhưng mà hắn cam lòng cứ như vậy mà bại bởi Bùi Đông Lai, hắn muốn thông qua quyền thế của Diệp gia mà tiến hành trả thù Bùi Đông Lai.

“Reng..Reng”

Sau khi trở lại căn biệt thự thì Diệp Tranh Vành phát hiện không có cha mẹ của hắn ở đây, lúc này điện thoại của hắn vang lên.

Lấy điện thoại ra, thấy người gọi đến là Diệp Cẩm thì trong lòng Diệp Tranh Vành vừa động, lập tức đoán được cái gì.

Do dự một chút, cuối cùng Diệp Tranh Vành vẫn là nghe máy.

- Con ở đâu?

Điện thoại được chuyển, giọng nói uy nghiêm của Diệp Cẩm vang lên.

Diệp Tranh Vành có thể cảm nhận được lửa giận của Diệp Cẩm nhưng mà hắn không cảm thấy sợ hãi, tỏ ra chẳng hề để ý mà nói:

- Mới vừa về nhà.

- Không phải ta đã nói cho con biết rằng Bùi Đông Lai đã mất đi sự bảo vệ của Tiêu gia rồi sao? Vì sao con lại làm như vậy?

Diệp Cẩm không hề vòng vo, lạnh giọng chất vấn.

Diệp Tranh Vành cũng không có giấu diếm mà nói:

- Con muốn giải quyết ân oán giữa con và hắn.

- Ngụ xuẩn.

Diệp Cẩm liền nổi trận lôi đình:

- Con đây rõ ràng là lấy chỗ yếu của mình mà gọi nhíp với hắn. Chẳng lẽ con không có nghĩ qua, vạn nhất hắn thẹn quá hóa giận, trực tiếp giết con thì sao?

Lúc này đây, Diệp Tranh Vành trầm mặc, trong đầu không khỏi hiện ra ánh mắt ẩn chứa sát ý của Bùi Đông Lai.

Lý trí nói cho hắn biết nếu đêm nay không phải là có sự xuất hiện của Diệp Cô Thành thì rất có thể Bùi Đông Lai sẽ động thủ giết hắn.

- Con hấn là rất rõ, dùng vũ lực để giải quyết vấn đề là phương pháp hạ đẳng.

Diệp Cẩm thấy Diệp Tranh Vành trầm mặc, vô lực thở dài:

- Hơn nữa, con nên biết, nếu con làm như vậy thì chẳng những sẽ ảnh hưởng đến tương lai của con hơn nữa sẽ mang ảnh hưởng không tốt đến gia tộc.

- Đã là như vậy thì còn nói gì đến tương lai.

Diệp Tranh Vành tự giễu cười, vẻ oán hận trong lòng càng ngày càng đậm.

- Tranh Vành, tại sao con lại biến thành như bây giờ?

Mất thấy Diệp Tranh Vành cam chịu, thất trách thì Diệp Cẩm lần đầu tiên có loại cảm giác chỉ tiếc rên sắt không thành thép, giáo huấn:

- Cha không phải đã nói với con rồi sao? Tuy rằng con đã mất đi con đường làm quan nhưng mà gia gia của con hoàn toàn không có vứt bỏ con, ngoại trừ con đường làm quan ra thì con có thể phát triển ở những khu vực khác, có sự giúp đỡ của Diệp gia thì con cũng có thể đứng ở trên đỉnh cao.

- Chỉ cần con muốn thì cho dù không có sự trợ giúp của Diệp gia thì con cũng có thể đứng ở trên đỉnh thương giới.

Về mặt Diệp Tranh Vành trở nên dữ tợn, quát um lên:

- Nhưng mà cha nên biết, đây không phải là việc con muốn, con muốn đứng ở trên đỉnh Tử Cẩm.

Trầm mặc.

Lúc này đây, đến phiên Diệp Cẩm trầm mặc.

Biết con không bằng cha, thân là cha của Diệp Tranh Vành thì Diệp Cẩm làm sao lại không biết Diệp Tranh Vành rất muốn đứng ở đỉnh quyền lực của Kim Tự Tháp?

- Tranh Vành, ta không thể không nhắc nhở con, sự xuất hiện của Bùi Đông Lai đã làm con mất đi phương hướng, con hoàn toàn đã bị cừu hận che mờ 2 mắt.

Trầm mặc một lát, Diệp Cẩm mở miệng lần nữa, không có trách cứ mà mang theo vài phần tiếc nuối, nói:

- Kế tiếp thì con cứ ở nhà, không được bước ra ngoài.

Trong lòng Diệp Tranh Vành vô cùng biệt khuất, thân là đại thiếu gia của Diệp gia thì có khi nào hấn làm con rùa đen rút đầu đầu?

- Thúc thúc của con nói cho ta biết Bùi Đông Lai đã động sát tâm với con, nếu như con không ở trong nhà, vạn nhất hấn chó cùng rứt giậu thì không biết hấn sẽ làm ra chuyện cực đoan gì, chỉ cần con ở yên trong nhà thì hấn sẽ không có khả năng xâm nhập vào nhà giết con.

Diệp Cẩm có thể đoán được lúc này đây Diệp Tranh Vành vô cùng biệt khuất, hấn khuyên nhủ:

- Còn về phần giải quyết hấn thì con không cần lo, ta sẽ cho con một công đạo.

"Đô... Đô..."

Thấy Diệp Cẩm cúp điện thoại thì Diệp Tranh Vành để điện thoại xuống, trong lòng cảm thấy vô cùng biệt khuất, về mặt dữ tợn, nắm chặt 2 đấm lại.

Đầu bên kia điện thoại, Diệp Cẩm hút một điếu thuốc, sau đó hấn liền bấm số gọi cho 2 vị đại lão.

...

Sau khi cùng đám người Kiều Quân coi xong băng ghi hình thì Kiều Quân cùng Bùi Đông Lai trở về cục cảnh sát.

Trong một gian phòng làm việc, 3 gã cảnh sát ngồi ở trước bàn làm việc, Bùi Đông Lai ngồi ở trên ghế salon, trước mặt hấn có một ly nước.

- Bùi tiên sinh, kế tiếp chúng ta sẽ hỏi ngài một số việc, xin ngài hãy phối hợp với chúng tôi.

Tên phụ trách hỏi kia liền khách khí nói với Bùi Đông Lai.

- Được.

- Tên?

- Bùi Đông Lai.

- Tuổi?

- 19.

”Ách...”

Nghe được Bùi Đông Lai chỉ mới 19 tuổi thì 3 gã cánh sát liền tỏ ra kinh ngạc, mới 19 tuổi mà có thể trở thành Hoàng Đế ngầm của hắc đạo TQ, hơn nữa còn nắm tài sản vượt qua 1000 tỷ...

- Bùi tiên sinh, dựa theo lời nói của ngài thì người bị ngài đánh chết tên là Lãnh Vô Cực, là đệ tử của phái Võ Đang.

Sau đó, tên cảnh sát kia lấy lại tinh thần, nói:

- Tôi có 2 nghi vấn. Thứ nhất, vì sao hắc phải giết ngài? Động cơ của hắc là gì? Thứ hai, nếu như ngài có thể một quyền giết chết hắc thì vì sao ngài lại phải trốn tránh, đợi đến lúc sau mới giết chết hắc?

- Người luyện võ thích khiêu chiến, dùng cái này để đề cao thực lực. Hắc muốn khiêu chiến với tôi, tôi không muốn nghênh chiến, hắc liền động sát cơ,

Bùi Đông Lai cũng không nói ra tin tức Lãnh Vô Cực bị Diệp Tranh Vành xúi giục vì hắc biết nói như thế cũng uống công cho nên hắc liền tìm một cái lý do khác:

- Còn về phần vấn đề thứ hai thì lúc này tôi đã nói qua, hắc là một cao thủ dùng kiếm, công phu của hắc cũng rất cao cường, từ đầu đến cuối tôi đều bị hắc đánh cho không hề có lực hoàn thủ. Còn về một quyền cuối cùng kia thì tôi chỉ ôm tâm lý muốn sống nên đánh ra. Mọi người ở trong tuyệt cảnh thì thường hay phát ra lực lượng mạnh nhất của bản thân, tôi cũng may mắn như thế, ở trong lúc sống chết thì tôi liền làm ra như vậy nếu không thì hiện tại bản thân tôi đã trở thành một thi thể rồi.

”_____”

Mặc dù bọn hắc biết Bùi Đông Lai chỉ là nói qua loa nhưng mà bọn hắc lại không tìm thấy chỗ sai sót nào, vị lão thái 60 tuổi, vì muốn cứu cháu mình mà còn có thể bộc phát ra lực lượng, nâng được cả xe tải lên, huống chi Bùi Đông Lai lại là võ giả?

Trong lúc Bùi Đông Lai làm ghi chép thì Kiều Quân đi qua đi lại trong phòng làm việc của mình, chân mày của hắc nhíu lại, vẻ mặt tỏ ra ngưng trọng, Bùi Đông Lai đối với hắc thì giống như một quả bom hẹn giờ, làm không tốt thì bản thân hắc sẽ tan xương nát thịt.

Bởi vì biết điểm này cho nên dù thông qua băng ghi hình, biết được Bùi Đông Lai là tự vệ nhưng mà mặt trên chưa làm ra chỉ thị gì nên hắc cũng không dám kết án.

“Reng..Reng”

Đột nhiên chuông điện thoại của hắc vang lên, làm cho Kiều Quân dừng bước.

Sau đó.

Kiều Quân vội vàng bước đến bàn, nhìn thoáng qua sổ gọi đến, sau đó hắc cố gắng điều chỉnh tâm tình rồi mới cầm điện thoại lên, ngữ khí cung kính mà khẩn trương nói:

- Chu cục trưởng.

- Người tình nghi đã làm ghi chép xong rồi sao?

- Xong rồi.

- Kết quả ra sao?

- Người bị tình nghi nói là người chết là một võ giả của phái Võ Đang, muốn khiêu chiến với hắn, hắn cự tuyệt ngênh chiến nên đã chọc giận người chết, người chết liền ra tay với hắn, trong lúc nguy cấp thì hắn đánh ra một quyền, kết quả là đánh chết người chết.

Kiều Quân kể một cách chi tiết.

Đầu bên kia điện thoại, Chu cục trưởng hơi trầm mặc một chút, lại hỏi:

- Có khớp với nội dung trong băng ghi hình không?

Kiều Quân vội vàng đáp:

- Khớp.

- Vậy ông hãy mau chóng xử lý đi, kết quả xử lý không cần phải báo cáo lên.

- Vâng, Chu cục trưởng.

1' sau, Kiều Quân đi ra văn phòng, chủ động tìm Bùi Đông Lai.

- Bùi tiên sinh, dựa vào ghi chép và băng ghi hình tại hiện trường thì quả thật hành vi của ngài là tự vệ, không trái với pháp luật.

Thấy Bùi Đông Lai thì Kiều Quân chủ động vươn tay, vẻ mặt tươi cười, nói:

- Cảm ơn ngài đã hợp tác với chúng tôi.

- Phối hợp với các vị là nghĩa vụ của công dân chúng tôi.

Mất thấy Kiều Quân nói chuyện ma quỷ, Bùi Đông Lai nhìn quả bầu mà vẽ ra chiếc gáo, cười cười nói:

- Kiều cục trưởng, tôi có thể rời khỏi đây rồi chứ?

- đương nhiên là có thể.

Kiều Quân buông tay ra, nói:

- Tôi tiễn ngài.

Thấy Kiều Quân vô cùng nhiệt tình thì Bùi Đông Lai cũng không có từ chối.

Trước cửa cục cảnh sát, Lôi Đài Bằng cùng vài tên luật sư đứng đây đợi đã lâu, thấy được Bùi Đông Lai do Kiều Quân tiễn ra đây thì biết mọi chuyện đã giải quyết xong cho nên âm thầm thở ra một hơi.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai chào tạm biệt Kiều Quân thì một chiếc Buick chạy đến, một gã nam tử mặc âu phục, tóc húi cua bước xuống xe đi về phía Bùi Đông Lai và Kiều Quân.

Hành động của tên nam tử này đã khiến cho Bùi Đông Lai và Kiều Quân chú ý nên 2 người đem ánh mắt nhìn về tên nam tử kia.

- Tôi là nhân viên của cục ABQ quốc gia.

Nam tử đi đến trước mặt Bùi Đông Lai và Kiều Quân, mặt không chút thay đổi nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Đây là giấy tờ chứng minh thân phận của tôi.

- Có chuyện gì sao?

Bùi Đông Lai mỉm cười, lý trí nói cho hắn biết tên đặc công này không phải vô duyên vô cớ tìm đến mình.

- Ngài khỏe chứ, Bùi tiên sinh.

Nam tử mở miệng nói:

- Chúng tôi nhận được một số tin tình báo quan trọng, một ít thế lực nước ngoài có thể tiến hành ám sát Bùi tiên sinh, vì bảo vệ sự an toàn của ngài cho nên tôi và những đồng nghiệp của mình sẽ bảo vệ an toàn của ngài trong một thời gian.

Bảo vệ an toàn của Bùi Đông Lai?

Nghe được tên nam tử nói như thế thì trong lòng hắn vừa động, minh bạch đoán được cái gì rồi.

Ngay cả Kiều Quân còn không tin mặt trên phái đặc công bảo vệ Bùi Đông Lai, huống chi là bản thân Bùi Đông Lai?

- Tôi rất hiếu kỳ, tôi cũng không phải là quan chức, tại sao mặt trên lại phái các vị đến bảo vệ tôi?

Bùi Đông Lai tâm như gương sáng, mỉm cười hỏi.

- Bùi tiên sinh, thân phận của ngài là sinh viên lại là thương nhân cho nên đích thật là không có tư cách để người trong cục An Toàn Cửu Xử chúng tôi ra mặt bảo vệ.

Mặt tên nam tử không chút thay đổi mà trả lời.

Hả?

Nghe được tên nam tử kia nói hắn đến từ cục An Toàn Cửu Xử thì trong lòng Bùi Đông Lai vừa động.

Hắn từng thông qua mạng lưới của tập đoàn Đông Hải và dong binh đoàn Satan biết được trong quốc nội có 2 tổ chức đặc thù, một cái là thuộc quân đội, ví dụ như Long Nha, một cái là thuộc ZF, ví dụ như bộ An Toàn.

2 tổ chức này trách thu thập tình báo, giám sát phần tử đáng nghi, vây bắt gián điệp cùng phản đồ, bảo đảm an toàn của quốc gia. Cái khác nhau chính là Long Nha là một tổ chức bí mật còn bộ An Toàn lại là công khai.

Nhưng mà.

Trong bộ An Toàn cũng có một ngoại lệ.

Đó chính là An Toàn Cửu Xử.

Đây là một ngành thần bí nhất trong bộ An Toàn, bên trong toàn bộ đều là đặc công trải qua huấn luyện tàn khốc, mỗi người đều có năng lực đứng đầu, luận về năng lực tác chiến cá nhân thì không kém thành viên Long Nha là bao. Thậm chí nếu nói về tính chất vốn có thì chỉ hơn chứ không kém so với tổ chức Long Nha.

- Vậy tại sao các vị lại muốn bảo vệ tôi?

Kinh ngạc qua đi, Bùi Đông Lai lại hỏi.

- Mặt ngoài là chúng tôi bảo vệ ngài, nhưng quan trọng hơn là chúng tôi có thể thông qua việc bảo vệ ngài mà có thể lấy được tin tức của các thế lực quốc ngoại, sau đó theo dõi rồi tiến hành vây bắt bọn hắn.

Mặt nam tử không đổi sắc, trả lời.

- Các vị không phải là theo dõi hắn mà là muốn theo dõi tôi.

Ánh mắt Bùi Đông Lai nheo lại, ngữ khí lạnh lẽo như băng:

- Vì muốn theo dõi tôi mà lại có thể vận dụng An Toàn Cửu Xử, tiền vốn của Diệp gia thật lớn.

540. Chương 536: Loạn Trong Giấc Ngoài (Thượng)

Chương 536: Loạn trong giấc ngoài (Thượng)

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, thì đặc công tên là Long Ngũ kia vẫn không đổi sắc, dường như không bị ảnh hưởng lời nói của Bùi Đông Lai.

So với Long Ngũ thì Lôi Đại Bằng chỉ cảm thấy lo lắng.

Ở hắn xem ra, Bùi Đông Lai mới vừa bị Diệp Tranh Vanh tính kế ám sát, Diệp gia liền phái ra đặc công trong bộ Quốc An đến theo dõi Bùi Đông Lai là vì phòng ngừa Bùi Đông Lai sẽ sử dụng thủ đoạn lôi đình để trả thù, mà một khi Bùi Đông Lai không thể dùng vũ lực để trả thù thì đợi sau khi Diệp gia xử lý xong việc thay đổi nhân viên trong nước cộng hòa thì Diệp gia sẽ dùng từng đao từng đao mà cắt lấy thịt Bùi Đông Lai, để cho Bùi Đông Lai nếm cảm giác từ từ mà chết đi.

Một chiêu này của Diệp gia có thể là vô cùng ngoan độc, vô cùng vô sỉ.

- Nếu tôi đoán không sai thì ngay cả quyền để từ chối thì tôi cũng không có, phải không?

Mất thấy Long Ngũ trầm mặc không nói, Bùi Đông Lai vừa cười, hỏi.

Chẳng biết tại sao, nhìn vào nụ cười bình thản của Bùi Đông Lai thì Long Ngũ cảm thấy không thoải mái, bất quá hắn cũng có để lộ ra trên mặt mà hờ hững nói:

- Xin Bùi tiên sinh yên tâm, tôi và đồng nghiệp của mình sẽ không làm ảnh hưởng cuộc sống của ngài.

- Nếu không thể kháng cự, tôi đây chỉ có thể hưởng thụ.

Nụ cười trên mặt Bùi Đông Lai không giảm, sau đó ánh mắt nhìn sang Lôi Đại Bằng rồi nói:

- Lôi quản lý, ông trở về trước đi, nếu có việc gì thì tôi sẽ liên hệ với ông.

- Vâng, Bùi tiên sinh.

Lôi Đại Bằng hơi khom người, trả lời.

- Kiêu cục trưởng, hẹn gặp lại.

Mất thấy Lôi Đại Bằng mang theo hai gã luật sư rời đi, Bùi Đông Lai hướng về phía Kiêu Quân mỉm cười.

- Gặp lại.

Kiêu Quân mỉm cười đáp lại.

Thấy được vẻ dị thường của Kiêu Quân thì Bùi Đông Lai cũng không nói nhiều, dù sao có nhiều cái có thể thấy rõ ràng nhưng không cách nào ngăn cản được.

Sau đó Bùi Đông Lai lên chiếc Mercedes-Benz S600 rồi lái xe rời đi, còn chiếc Buick thì đi sát ở phía sau.

Đưa mắt nhìn 2 chiếc xe hơi rời đi thì tinh quang trong mắt Kiêu Quân lóe ra, sau đó hắn mơ hồ cảm nhận được bản thân đã nắm được một tin tức quan trọng, thứ này có thể đổi cho hắn một chút đồ vật.

30' sau, Bùi Đông Lai lái chiếc Mercedes-Benz S600 trở lại biệt thự ở Côn Ngọc Hà, mà chiếc Buick kia thì dừng lại bên ngoài, tiếp tục giám sát Bùi Đông Lai.

Trong biệt thự, nghe được tiếng xe của Bùi Đông Lai thì Hạ Y Na liền kích động, nói:

- Hắn trở về rồi.

Tần Đông Tuyết thở nhẹ ra, cười nói:

- Tổ đi hâm đồ ăn.

- Tổ đi rót nước cho hắn.

Hạ Y Na vốn định mở cửa cho Bùi Đông Lai, nghe Tần Đông Tuyết nói thế thì hơi ngượng ngùng.

- Đông Tuyết đi hâm đồ ăn cho cậu rồi, cậu uống nước đi.

Mất thấy Bùi Đông Lai vào cửa, Hạ Y Na cười nói

Bùi Đông Lai bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Không phải nói 2 cậu ăn trước rồi sao?

- Đồ ngốc, hôm nay là lần đầu tiên 2 người bọn tớ làm thức ăn, thiếu cậu thì bọn tớ có thể nuốt trôi sao?

Hạ Y Na tức giận trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai liếc mắt một cái.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì thần kinh đang căng thẳng bỗng nhiên được thả lỏng ra.

Mấy phút sau, Tần Đông Tuyết hâm xong thức ăn thì cả 3 người bắt đầu dùng cơm.

- Tay nghề của Đông Tuyết không tệ a?

Sau khi động đũa thì Hạ Y Na nhin không được mà hướng Bùi Đông Lai khoe khoang nói.

Bùi Đông Lai gật đầu phụ họa, nhìn Tần Đông Tuyết:

- Đông Tuyết, khi nào thì cậu xuống bếp học trộm vậy?

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì khuôn mặt của Tần Đông Tuyết hơi ửng đỏ.

- A, sao mặt của Đông Tuyết lại đỏ thế?

Thấy được Tần Đông Tuyết đỏ mặt thì Hạ Y Na liền trêu ghẹo.

Hạ Y Na vừa mở miệng thì Tần Đông Tuyết càng cảm thấy xấu hổ, đỏ khốc đỏ cười trừng mắt nhìn Hạ Y Na liếc mắt một cái:

- Y Na.

- Được rồi, tớ sai rồi, đêm nay tớ sẽ ra phòng khách ngủ, để giường lớn cho 2 người các cậu.

Hạ Y Na cười hì hì.

- Còn nói nữa...

- A... Được rồi, không nói vậy...

Hạ Y Na làm ra động tác đầu hàng, điều này làm cho Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết cười lên.

- Máy ngày nữa là tới thanh minh, tớ muốn đi Đông Bắc để tảo mộ.

Sau khi dùng cơm xong, đợi Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na dọn xong thì Bùi Đông Lai mở miệng nói.

- Tớ và Y Na cùng đi với cậu.

Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na nghe vậy đều là ngần ra, theo sau do Tần Đông Tuyết mở miệng đề nghị.

- Được.

Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm rồi gật đầu đáp ứng.

Tần Đông Tuyết đã cùng đính hôn với hắn, đã là vị hôn thê của hắn. Còn Hạ Y Na tuy rằng chưa có nghi thức gì với hắn nhưng mà đã đem lần đầu tiên của mình hiến dâng cho hắn, hơn nữa Hạ gia đã xem hắn là con rể, nói về tình về lý thì 2 người đi theo cũng không có gì đáng trách cả.

Sau đó, Bùi Đông Lai vốn là tính đi vào thư phòng để suy nghĩ một ít vấn đề. Nhưng mà Hạ Y Na lại ồn ào đề nghị 3 người cùng coi phim ma, Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút rồi quyết định cùng với 2 người Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na coi phim.

Cùng lúc đó, một tin tức lấy tốc độ khủng khiếp lan nhanh trong vòng luẩn quẩn ở Yên Kinh: Bùi Đông Lai gặp ám sát, vì tự vệ nên đã giết chết địch nhân, không chịu trách nhiệm trước pháp luật, sau đó được đặc công của cục Quốc An bảo vệ.

Chân trước Tiêu gia lão thái gia vừa mới đi thì Bùi Đông Lai liền xảy ra chuyện, điều này đã làm cho mọi người không nhin được mà thảo luận đến chuyện giữa Bùi Đông Lai và Diệp gia.

Trong một gian phòng của một hội sở có tiếng ở Yên Kinh. Lúc này đây trong này có tất cả 13 người, bọn họ lấy Đồng Văn Bân là người đứng đầu.

- Đông thiếu, trước mắt thì Bùi Đông Lai vô cùng bất lợi.
- Đúng vậy, Diệp gia vận dụng đặc công của Quốc An Cửu Xử, một mặt là muốn giám thị nhất cử nhất động, sau đó Diệp gia bình định được việc tuyển chọn nhân viên thì sẽ tiếp tục động thủ với Bùi Đông Lai.
- Nếu đến lúc đó, Tiêu gia không ra mặt làm chỗ dựa cho Bùi Đông Lai thì chỉ sợ Bùi Đông Lai sẽ lãnh ít dữ nhiều.
- Tiêu gia lão gia tử vừa đi đã làm cho địa vị của Tiêu gia có chút lay động, hiện giờ Tiêu gia sẽ ứng phó với một loạt biến hóa, chưa chắc vì Bùi Đông Lai ra mặt mà đắc tội với Diệp gia.

....

Trong phòng, trừ Đồng Văn Bản chưa lên tiếng thì 12 người còn lại đều phát biểu ý kiến của mình. Bọn hắn đã phản bội Hồng Kinh hội chẳng khác nào phản bội Diệp Tranh Vành, nếu như Bùi Đông Lai thật sự bị Diệp gia tiêu diệt thì bọn hắn cũng sẽ chịu lửa giận của Diệp Tranh Vành.

- Tình hình trước mắt đích thật là có bất lợi đối với Bùi Đông Lai.

Mắt thấy mọi người ngừng lại, Đồng Văn Bản nhú mày, chậm rãi mở miệng, nói:

- Nhưng mà, sự việc còn chưa diễn ra thì không người nào dám nói Bùi Đông Lai chắc chắn sẽ gặp bi kịch.

Nghe được Đồng Văn Bản nói thế thì bọn hắn cũng không có hé răng.

- Tôi biết, các vị ngồi đây mạo hiểm rời khỏi Hồng Kinh hội, gia nhập vào Đông Hạ hội thì đã hạ quyết tâm rất lớn, các vị đều nghĩ muốn thông qua Đông Hạ hội để đạt được những thứ gì, nói cách khác thì mọi người đã đem toàn bộ lợi thế đặt trên người Bùi Đông Lai.

Thấy không ai mở miệng thì Đồng Văn Bản lại nói:

- Cho nên, chúng ta cần phải bình tĩnh ngồi xem tình thế phát triển, nếu như cục diện mà chúng ta lo lắng xuất hiện thì chúng ta sẽ tính toán sau, lúc ấy vẫn còn chưa muộn.

- Đồng thiếu nói đúng.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều phụ họa theo Đồng Văn Bản nhưng mà khuôn mặt bọn hắn vẫn lộ ra vài phần lo lắng.

Thấy được điểm này thì Đồng Văn Bản cũng rất rõ ràng, nếu là Bùi Đông Lai thật sự mất thế, những người này tuyệt đối không để ý mà xoay lưng lại với Bùi Đông Lai, xoay lưng lại với Đông Hạ hội.

Kể từ đó, Đông Hạ hội sẽ trở thành chuyện cười trong Yên Kinh, đệ nhất mỹ nhân kinh thành cũng sẽ trở thành trò cười, hơn nữa trong tương lai nàng có thể trở thành vật bồi táng trong tang lễ của Bùi Đông Lai.

541. Chương 537: Loạn Trong Giấc Ngoài (Hạ)

Chương 537: Loạn trong giấc ngoài (Hạ)

Khi ánh trời tà dần dần nghiêng về phía sau đỉnh núi, nghênh đón đời sống về đêm của Yên Kinh thì trong một gian phòng của Khúc Giang sinh thái viên có 6 người có khí độ bất phàm, ngồi trên ghế salon hút thuốc.

Những người nào toàn bộ đều là những nhân sĩ nắm thực quyền, tay cầm quyền to ở Tử Cẩm thành.

Hôm nay, bọn hắn tụ họp ở đây.

Sự im lặng trong phòng có thể nghe được tiếng hút thuốc, uống trà của bọn hắn.

Nương theo ngọn đèn có thể thấy được chân mày của 6 người này nhíu lại, khuôn mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Chuyện cho đến bây giờ thì tôi nghĩ mọi người cũng không cần che giấu nữa, vẫn là nói thẳng ra đi.

Đột nhiên vang lên một giọng nói, người mở miệng là một nam nhân đầu hói, người này đang giữ chức vị phó ở cục JC, hắn chỉ mới 50 tuổi.

Nghe được nam nhân đầu hói nói như thế thì 5 người còn lại cũng ngẩng mặt lên, trên mặt cũng không tỏ ra bất mãn bởi vì bọn hắn đến nơi này không phải là để dùng cơm.

- Tiêu gia lão gia tử đột nhiên qua đời, trên dưới đều chấn động, trong lúc này thì Diệp gia lại làm trái quy tắc, sai người ám sát Bùi Đông Lai, lúc sau lại vận dùng đặc quyền phái người của Quốc An Cửu Xử đến giám sát Bùi Đông Lai, điều này đủ để nói cho mọi người biết rằng Diệp gia đã quyết tâm khai đao với Bùi Đông Lai.

Mất thấy không ai lên tiếng thì nam nhân đầu hói bộp tắt tàn thuốc, gằn từng chữ:

- Ngoài ra, Diệp gia cũng thả một tin tức ra ngoài. Diệp gia sẽ không sợ Tiêu gia, trong lúc này cho dù Tiêu gia có ra mặt bảo vệ Bùi Đông Lai thì Diệp gia cũng không sợ.

Nam nhân đầu hói nói đến đây thì vẻ mặt của 5 vị đại lão ngồi đây đều tỏ ra lo lắng.

- Những người chúng ta ngồi đây đều là có quan hệ với tập đoàn Đông Hải, nói như vậy thì các vị cũng giống tôi cũng cảm thấy khẩn trương trước thế cục trước mắt. Nếu như Diệp gia quyết tâm khai đao với Bùi Đông Lai thì tập đoàn Đông Hai sẽ trở thành đối tượng để Diệp gia khai đao.

Nam tử đầu hói tiếp tục nói:

- Hôm nay, tôi mời các vị đến đây là để nói tin tức ra cho các vị biết, để mọi người nói ra ý kiến của mình, nhìn xem kế tiếp chúng ta nên làm thế nào.

- Lấy cục diện trước mắt mà nói thì Diệp gia đã nắm thế thượng phong, việc làm của Diệp gia sẽ khiến Tiêu gia tổn thương gân cốt.

Nam tử đầu hói vừa nói xong thì một tên trung niên đeo kính mắt nói tiếp:

- Còn về phần Bùi Đông Lai bên này thì tất cả mọi người đều rõ ràng, điều quan trọng bây giờ là Tiêu gia có tiếp tục bảo vệ hắn hay không. Nếu như bảo vệ thì cho dù Diệp gia quyết tâm động thủ với Bùi Đông Lai thì cũng rất khó diệt trừ được Bùi Đông Lai, nếu như vậy thì lửa của Diệp gia cũng sẽ không lan đến chúng ta. Nếu như không bảo vệ thì kết quả mọi người cũng biết cả rồi, năng lực của tôi có hạn nên về phương diện tin tức thì tạm thời vẫn chưa có.

- Tôi cũng không có.

- Tôi cũng vậy.

...

4 người còn lại liền mở miệng phụ họa, bọn họ đều không có tin tức Tiêu gia sẽ tiếp tục ra mặt bảo vệ Bùi Đông Lai không?

- Như thế thì chúng ta cần phải xem chừng một đoạn thời gian.

Tên nam nhân đầu hói chưa sót cười, bọn hắn là 6 người có mạng lưới quan hệ bạch đạo lớn nhất Đông Hải, bọn hắn đều ở trên một sợi dây thừng, nếu một người gặp tai họa thì những người khác cũng không thể trốn tránh.

Dưới tình hình như vậy, vô luận chuyện này phát triển đến trình độ nào, vô luận bọn hắn làm ra lựa chọn nào thì bọn hắn cũng cùng tiến cùng lui.

Nếu không phải như thế thì bọn hắn cũng sẽ không gặp mặt ở đây.

- Chỉ có thể nhìn xem thôi.

5 người còn lại cũng biết là chưa tới lúc làm ra quyết định, cần phải ngồi im mà quan sát tình thế phát triển.

....

Cùng lúc đó, trong tòa nhà đại sự quán NB ở TQ thì một có một người đang bấm một số điện thoại.

- Hội trưởng.

Điện thoại được chuyển, nam nhân tên là Điền Nguyên liền mở miệng, giọng nói có chút tôn kính.

Đầu bên kia điện thoại, Đằng Xuyên Nguyên liền hành văn gãy gọn hỏi:

- Có tin tức gì mới sao?

- Vâng, hội trưởng.

Nam tử tên là Điền Nguyên này ở mặt ngoài là nhân viên công tác trong đại sứ quán nhưng mà công việc chính của hắn là thu thập tình báo ở TQ, hắn chủ yếu thu thập tình báo có liên quan đến Bùi Đông Lai. Lúc này nghe Đằng Xuyên Nguyên đi thẳng vào vấn đề thì hắn vội vàng trả lời:

- 2 tiếng 40' trước thì Diệp gia đã sai một tên võ giả của phái Võ Đang là Lãnh Vô Cực đi ám sát Bùi Đông Lai, kết quả là bị Bùi Đông Lai đánh chết, bất quá Diệp gia vì đề phòng Bùi Đông Lai trả thù nên đã vận dụng đặc quyền, lợi dụng đặc công tinh nhuệ để giám thị Bùi Đông Lai.

- Sau khi lão nhân Tiêu gia của TQ chết thì trên dưới đều chấn động, Diệp gia sẽ không bỏ qua cơ hội tốt lần này, một khi Diệp gia ở lần này nắm lấy đại cục thì lúc đó bọn hắn sẽ ra tay đối phó với Bùi Đông Lai, đến lúc đó thì Tiêu gia sẽ gặp khốn cảnh mà chưa chắc ra mặt giúp Bùi Đông Lai, nếu như không có ai ra mặt thì Bùi Đông Lai chắc chắn là bị Diệp gia chinh chết.

Điền Nguyên liền lấy tin tức của mình thu được nói ra.

- Hắc, người TQ chó đẻ kia trước giờ chỉ thích nội đấu, chiến tranh thế giới thứ 2 là ví dụ tốt nhất, lúc ấy đế quốc NB của chúng ta có thể chiếm được phân nửa lãnh thổ của đám người TQ chó đẻ kia ít nhiều là có lỗi Hán gia giúp đỡ.

Nghe được Điền Nguyên hội báo cùng phân tích, Đằng Xuyên Nguyên nhin không được nở nụ cười lạnh:

- Tên người TQ chó đẻ gọi là Bùi Đông Lai kia đã giết chết thiên tài võ học của Đằng gia chúng ta, bởi vì ta kiêng kỵ tên Long Vương Diệp Cô Thành kia nên mới không có phái người ra chặt cái đầu của hắn xuống. Hiện giờ xem ra nếu như không có ai ra mặt bảo vệ hắn thì hắn căn bản không đáng để ta làm như vậy, dùng một câu TQ mà nói: “Mượn dao giết người.”

- Vâng, hội trưởng

Điền Nguyên vội vàng phụ họa.

- Nếu như Tiêu gia vì Bùi Đông Lai ra mặt thì càng tốt, mấy năm nay đám người TQ kia phát triển kinh người, đối với đế quốc NB chúng ta đã tạo thành một sự uy hiếp nghiêm trọng, chuyện lần này đối với chúng ta chính là một cơ hội tốt, lúc cần thiết thì chúng ta liền cho vào một mối lửa để bọn hắn đã loạn càng thêm loạn.

Đằng Xuyên Nguyên cười lạnh.

- Không những thế, đợi cho những cường giả trên Thần bảng khôi phục lại thì bọn hắn sẽ ra tay chém giết tên Long Vương chó má kia, đến lúc đó thì người của chúng ta sẽ cầm rế vào TQ, hội Tam Hợp của chúng ta sẽ có được một miếng bánh ngọt.

Nói xong lời cuối, Đằng Xuyên Nguyên giống như là thấy được cảnh tượng lúc đó:

- Thật khiến người ta chờ mong a.

Vui mừng không riêng gì một mình Đằng Xuyên Nguyên.

New York của nước Mỹ, trong một trang viên của gia tộc Gambino, thân là người nổi nghiệp của gia tộc Gambino cũng như Mafia Bắc Mỹ thì Anthony Gambino ngồi trong thư phòng, trong tay bưng một ly rượu đỏ, nhìn về màn hình tinh thể lỏng treo ở vách tường, nghe thuộc hạ hội báo.

- Thiếu gia Anthony tôn quý.

Trong màn hình, một gã nam nhân trung niên đi giày Tây, đeo kính viền vàng cúi đầu, hành lễ.

- Pavarotti, ông gấp gấp như vậy muốn liên hệ với ta, chẳng lẽ bên TQ kia đã xảy ra chuyện gì sao?

Anthony Gambino hỏi

Pavarotti ở mặt ngoài là một nhân viên của một tập đoàn có vốn đầu tư của Mỹ nhưng trên thực tế thì hẳn là người thu thập tin tình báo của gia tộc Gambino và Mafia.

Nghe được Anthony Gambino thì Pavarotti không dám lãnh đạm, lập tức đem chuyện Bùi Đông Lai nói cho Anthony Gambino:

- Vâng thiếu gia Anthony tôn quý, tên người TQ gọi là Bùi Đông Lai kia...

- Hắc, vốn ta còn muốn giao thủ với hắn để cho Liễu biết ai mới là vương giả chân chính, hiện giờ xem ra tên Bùi Đông Lai kia ngay cả cơ hội làm đối thủ của ta cũng không có.

Anthony Gambino nghe xong Pavarotti thì nở nụ cười lạnh, sau đó uống một ngụm rượu rồi nói:

- Thật không rõ, tại sao Liễu lại thích tên vô dụng đó, chẳng lẽ bởi cha của hắn là Vũ Thần TQ chó má kia sao? Hắn đã chết rồi a...

Bên tai vang lên lời nói của Anthony Gambino thì Pavarotti không dám lên tiếng, hắn biết rõ Anthony Gambino có hứng thú với nữ nhân tên là Liễu Nguyệt kia, vô luận là tâm lý hay thân thể thì hắn đều muốn chinh phục.

- Pavarotti, lần này ông làm rất tốt, bất quá trước khi thương thế của cha ta hồi phục lại thì ông cần phải tiếp tục che giấu, không nên để bị phát hiện.

Anthony Pavarotti nhắc nhở Pavarotti một câu, sau đó khước miệng nở ra nụ cười lạnh:

- Đợi cho cha ta hoàn toàn hồi phục thì ông sẽ không cần làm như vậy, đến lúc đó chỉ cần giết chết tên Long Vương chó má kia thì chúng ta có thể xâm nhập vào mọi ngõ ngách của TQ, mà ta cũng có thể giảm nát Đông Hải cũng như đã làm với New York, khiến cho Liễu hoàn toàn thần phục ta.

- Pavarotti vĩnh viễn là người hầu trung thành nhất của Anthony thiếu gia.

Pavarotti vội vàng nhân cơ hội biểu hiện sự trung tâm.

"Ha ha... Ha ha a... Ha ha ha ha..."

Bên tai vang lên lời nói của Pavarotti thì Anthony Gambino liền bật cười, cười vô cùng đắc ý và cuồng ngạo.

Cùng lúc đó, tổng bộ Thần Võng, trong một tòa thành bảo.

Một gã thân mặc hắc bào, bộ dáng tuấn mỹ, có đôi mắt màu tím đi vào trước cửa điện, hướng về phía thủ lĩnh thị vệ hỏi:

- Genk, thương thế của cha ta còn chưa khôi phục sao?

- Thần chỉ tử tôn quý, Dixi thiếu gia, ... Vẫn còn đang bế quan dưỡng thương.

Thủ lĩnh thị vệ Genk cúi đầu, hành lễ nói.

- Xem ra thương thế đại nhân còn nghiêm trọng hơn ta tưởng.

Tên thanh niên có đôi mắt màu tím tên là Dixi nhíu mày lại:

- Tên Vũ Thần TQ thật mạnh a.

Nghe được thanh niên tên là Dixi cảm thán thì tứ đại hoàng thân cũng 2 thần chi tử của Thần Vồng cũng không dám lên tiếng.

Bởi vì bọn họ biết được thực lực của người thanh niên trước mặt đã khủng bố đến mức nào.

Ngoài ra, sau khi thủ lĩnh của Thần Vồng bị thương thì mọi việc trong Thần Vồng đều do tên thanh niên này phụ trách.

“Reng...Reng”

Sau đó, coi như lúc Dixi định rời đi, thì điện thoại của hắn rung lên.

- Thần chi tử tôn quý, Dixi thiếu gia, người hầu của ngài có tin tức quan trọng muốn báo.

Dixi mở điện thoại ra thì trong điện thoại liền xuất hiện một giọng nói, ngữ khí vô cùng tôn kính.

- Nói đi.

- Dựa vào tin tức mới thu được thì con trai của Vũ Thần TQ là Bùi Đông Lai...

Ở Nam Cảng cách đó ngàn dặm, một gã thành viên Thần Vồng liền đem toàn bộ mọi chuyện của Bùi Đông Lai nói cho Dixi.

- Ta vốn nghĩ rằng hắn có thể bước lên sân khấu của thế giới, trở thành đối thủ của ta, hiện giờ xem ra thì không cần chờ hắn nữa, sân khấu cũng không có sự xuất hiện của hắn.

Nghe xong lời báo cáo của tên thuộc hạ thì Dixi tắt điện thoại, híp mắt, nhìn lên bầu trời, đôi mắt màu tím toát ra vài phần thất vọng cùng khinh bỉ:

- Thân là con trai của Vũ Thần TQ, người thật sự đã ném đi mặt mũi của cha mình.

Loạn trong giặc ngoài.

Thất Sát, đảo loạn thế giới.

PS: Đạo này bân quá, ra ch ko đều, mọi người thông cảm tí nhé

542. Chương 538: Một Đường Sinh Cơ, Đêm Trước Ngày Cá Tháng Tư.

Chương 538: Một đường sinh cơ, đêm trước ngày cá tháng tư.

Đêm đã khuya, trong thư phòng, Bùi Đông Lai đang ngồi trước bàn đọc sách, chân mày nhíu lại, khi thì hút thuốc, khi thì viết viết cái gì đó lên trên tờ giấy trắng.

“Két”

Cửa phòng bị mở ra, Tần Đông Tuyết bưng một bình Minh Tiền Long Tỉnh đi vào thì thấy bộ dạng cau mày của Bùi Đông Lai, trong lòng mơ hồ đoán được cái gì.

- Hút thuốc không tốt cho sức khỏe, tớ nấu cho cậu một ấm trà.

Nhìn trong phòng tràn ngập khói thuốc thì Tần Đông Tuyết đặt ấm trà lên trên bàn rồi đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra để gió lùa vào.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì bóp tắt thuốc lá, rót một chén trà rồi uống một hớp.

- Có phải sau khi Tiêu gia lão thái gia qua đời thì Tiêu gia đã phân chia giới hạn với cậu?

Bùi Đông Lai chỉ cười khổ gật đầu:

- Cậu đi ngủ đi, tớ suy nghĩ một chút.

- Ừh.

Tần Đông Tuyết cũng biết cục diện trước mắt đối với Bùi Đông Lai vô cùng bất lợi, nhưng nàng cũng không có biện pháp nào để giúp đỡ, nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì nàng gật đầu, khuôn mặt cũng hiện ra vẻ lo lắng:

- Cậu cũng ngủ sớm một chút.

Bùi Đông Lai cười cười, đứng dậy nắm lấy eo của Tần Đông Tuyết rồi đưa Tần Đông Tuyết ra thư phòng.

“Ba”

Một lần nữa trở lại thư phòng. Bùi Đông Lai lại châm một điếu thuốc, chân mày lại nhíu chặt hơn.

“Reng..Reng”

Coi như lúc Bùi Đông Lai đang suy nghĩ thì điện thoại của hắn lại rung lên.

Bùi Đông Lai cầm lấy điện thoại thì thấy người gọi đến là Quý Hồng.

- Tôi đã nghe chuyện xảy ra ở Yên Kinh, cậu không sao chứ?

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Quý Hồng tỏ ra lo lắng hỏi.

- Không sao.

Bùi Đông Lai bóp tắt thuốc lá, hơi xoa nhẹ vào huyệt thái dương rồi nói:

- Bất quá cục diện trước mắt vô cùng bất lợi đối với chúng ta.

- Tiêu gia đã phân rõ giới hạn với cậu rồi sao?

Quý Hồng cũng biết nguyên nhân Tiêu gia lão thái gia ra mặt 2 lần giúp Bùi Đông Lai, lúc này nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì nàng lập tức đoán được điểm này. Tuy rằng Tiêu gia lão thái gia qua đời, Tiêu gia sẽ gặp nguy cơ, vốn dĩ chuyện của Tiêu gia sẽ không gây thương tổn gân cốt, kể từ đó, nếu như Tiêu gia tiếp tục làm chỗ dựa cho Bùi Đông Lai thì Diệp gia cũng không thể làm gì Bùi Đông Lai.

- Ừh.

Bùi Đông Lai cũng không có phủ nhận.

Trầm mặc.

Thấy Bùi Đông Lai thừa nhận điểm này, Quý Hồng trầm mặc lại.

Tiêu lão thái gia qua đời, Tiêu gia cùng Bùi Đông Lai phân rõ giới hạn, Diệp gia liền ám sát, sau đó lợi dụng đặc quyền để điều động Quốc An Cửu Xử theo dõi Bùi Đông Lai, vừa làm trọng tài vừa làm cầu thủ, quyết tâm muốn chơi chết Bùi Đông Lai, điều này đã làm cho nàng ý thức được cục thế trước mắt vô cùng nguy hiểm.

- Cậu định làm như thế nào?

Trầm mặc một lúc, Quý Hồng lại hỏi.

- Còn chưa nghĩ ra.

Bùi Đông Lai uống ngụm trà, nói sang chuyện khác, hỏi:

- Bên cô không có việc gì chứ?

- Không. Tôi gọi điện đến cho cậu là muốn hỏi tình huống của cậu, ngoài ra còn có 2 chuyện muốn nói cho cậu.

Quý Hồng nói ra mục đích nàng gọi đến cho Bùi Đông Lai.

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động:

- Chuyện gì?

- Bởi vì người của Thần Vồng và Mafia đều có thân phận trọng sạch nên vô luận là quân đội hay cảnh sát cũng không thể làm gì bọn chúng nhưng mà lại âm thầm giám thị. 2 ngày nay, 2 tổ chức đó đã phái nhiều người xâm nhập vào Nam Căng, Tây Nam, thậm chí ở Đông Hải cũng có người của bọn chúng.

Nói tới đây, Quý Hồng do dự một chút rồi lại nói:

- Hơn nữa, người bên Mafia cũng có người bí mật tìm Liễu Nguyệt.

- Cái gì?

Bùi Đông Lai hơi hơi nheo lại ánh mắt, ngữ khí trầm thấp xuống, bởi vì vấn đề trong nước nên hắn chưa động thủ với thế lực quốc ngoại, mà để cho cảnh sát tự mình giải quyết, hiện giờ nghe Quý Hồng nói Mafia cử người tìm đến Liễu Nguyệt thì điều này đã làm cho hắn có chút nổi giận.

- Trước kia, khi còn quản lý Đông Nguyệt bang thì Liễu Nguyệt từng lui tới với gia tộc Gambino chưởng quyền của nghị viện Mafia Bắc Mỹ, ngoài ra, dựa vào tin tình tình báo của tôi thì người thừa kế của gia tộc Gambino và Mafia Bắc Mỹ là Anthony Gambino dường như có ý tứ với Liễu Nguyệt, cùng Liễu Nguyệt hợp tác rất có thể là vì muốn tiếp cận Liễu Nguyệt, bất quá dường như Liễu Nguyệt không có ý gì với tên Anthony kia. Mà sau khi Liễu Nguyệt đem Đông Nguyệt bang cùng tập đoàn Đông Hải giao lại cho cậu thì cơ bản đã đoạn tuyệt với Mafia.

Quý Hồng nói xong, do dự một chút rồi nói ra giải thích của mình:

- Hiện giờ, Mafia lại chủ động tìm tới Liễu Nguyệt, cơ bản là tên Anthony còn chưa hết hy vọng đối với Liễu Nguyệt, mà quan trọng hơn là bên Mafia đã nhìn ra từ chỗ của Liễu Nguyệt có thể mở ra cục diện, để cho Mafia có cơ hội xâm nhập vào quốc nội.

Bùi Đông Lai trầm mặc.

- Có muốn động thủ hoặc là đuổi bọn chúng ra khỏi quốc nội không?

Quý Hồng thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, do dự một lát rồi cuối cùng nói ra. Nàng rất rõ ràng, lấy cục diện bây giờ thì nếu như Bùi Đông Lai làm ra hành động thiếu suy nghĩ thì tương đương với việc chơi với lửa, nàng hiểu rõ con người Bùi Đông Lai, biết rõ Bùi Đông Lai có thể không cần ích lợi nhưng mà vì người bên cạnh thì hắn có thể lên núi đao, xuống biển lửa.

Sự việc Bùi Đông Lai mạo hiểm sang Thailand đối đầu với Thần Vồng để cứu Hạ Hà là minh chứng tốt nhất.

- Chuyện thứ 2 là gì?

Bùi Đông Lai hỏi một đằng, trả lời một nẻo, chân mày càng nhíu chặt hơn, giọng nói cũng trở nên trầm thấp đáng sợ.

- Việc thứ 2 chính là liên quan đến Nạp lan gia chính xác ra có quan hệ với Nạp Lan Ngũ Khải.

Mất thấy Bùi Đông Lai không trả lời thẳng thì Quý Hồng cũng không có nói tiếp đề tài đó nữa mà trả lời câu hỏi của Bùi Đông Lai.

Bởi vì chuyện Tần Đông Tuyết sáng lập Đông Hạ hội đã kích thích Quý Hồng nên Quý Hồng từng hứa với Bùi Đông Lai rằng nàng sẽ đánh giang sơn Đông Bắc cho Bùi Đông Lai, chuyện này thì Bùi Đông Lai cũng có biết.

Lúc này nghe được Quý Hồng nói như thế thì mặc dù Bùi Đông Lai không có hứng thú với Nạp Lan gia cùng Nạp Lan Minh Châu nhưng vẫn là hỏi:

- Nạp Lan gia làm sao?

- Vụ án Giang Lăng thì cậu đã đá Nạp Lan gia xuống vực sâu, toàn bộ thành viên trung tâm trong hắc đạo của Nạp Lan gia đã bị bắt giam vào đại lao, làm vào tuyệt cảnh, thời khắc quan trọng, Nạp Lan Minh Châu liên thủ với 2 người phụ trách bạch đạo của Nạp Lan gia, hơn nữa thông qua một loạt thủ đoạn mới có thể ổn định thế cục.

Quý Hồng không nói không lạnh, nói:

- Ngoài ra, Nạp Lan Minh Châu còn bí mật liên hệ với Thôi gia của HQ.

Thôi gia HQ?

Bùi Đông Lai nghe vậy, trong lòng vừa động.

Tháng 7 năm trước thì đại thiếu gia của Thôi gia HQ là Thôi Vĩnh Tinh đã đi vào Đông Hải, cố gắng muốn khiêu chiến với Tiêu Phi để rửa nhục, kết quả thần xui quỷ khiến khiến cho Bùi Đông Lai gặp mặt Thôi Vĩnh Tinh hơn nửa trong trận đấu Bùi Đông Lai còn đánh bại Thôi Vĩnh Tinh, kết cục Bùi Đông Lai lại đưa Thôi Vĩnh Tinh đi vào Diêm vương điện.

- Nạp Lan Minh Châu muốn dùng Thôi gia để đối phó với cậu, bắt quá Thôi gia cảm thấy hiện nay Nạp Lan gia đại thế đã mất, không thể đảm bảo tử sĩ của Thôi gia có thể thuận lợi tiến vào quốc nội sau đó ung dung rời đi, cho nên 2 bên vẫn chưa đạt được nhất trí.

Quý Hồng thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, lại tiếp tục nói:

- Rơi vào đường cùng cho nên hôm nay Nạp Lan Minh Châu muốn đến Yên Kinh, chuẩn bị đi tìm Diệp Tranh Vành, nếu Diệp Tranh Vành có thể vì Nạp Lan gia mà ra mặt thì bên Thôi gia chắc sẽ đồng ý.

- Làm sao cô biết điều này?

Đối với việc Nạp Lan Minh Châu muốn trả thù thì Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy kỳ quái, đối với việc Quý Hồng có thể nắm được tin tức như thế thì hẳn hơi kinh ngạc.

- Tôi nói là đánh cả giang sơn Đông Bắc tặng cho cậu nên một đoạn thời gian trước thì tôi đã âm thầm phái người vào Nạp Lan sơn trang, để lại một ít đồ vật ở trong phòng ngủ Nạp Lan Minh Châu mà trên người nàng.

Quý Hồng nói.

Bùi Đông Lai tỉnh ngộ, biết rõ đồ chơi mà Quý Hồng lưu lại chính là máy nghe trộm.

- Kế hoạch cụ thể của Nạp Lan Minh Châu là gì?

Bùi Đông Lai như có suy nghĩ gì hỏi lên, trong lòng mơ hồ cảm thấy được, có thể lợi dụng chuyện này làm những thứ gì.

- Nàng đoán thanh minh này thì cậu sẽ trở lại Đông Bắc để tảo mộ.

Quý Hồng nói xong thì trong lòng cảm thấy Nạp Lan Minh Châu không phải là kẻ ngu ngốc đồng thời giọng nói của nàng lại lạnh như băng, bởi vì thông qua máy nghe trộm thì nàng biết được Nạp Lan Minh Châu muốn nhân cơ hội lần này để xử lý Bùi Đông Lai, hơn nữa còn muốn móc phần mộ gia gia của Bùi Đông Lai lên.

...

Giống như lời của Quý Hồng, sau khi Nạp Lan Minh Châu đến Yên Kinh thì đích thật là đến tìm Diệp Tranh Vành.

Trong biệt thự, Diệp Tranh Vành mở miệng hỏi trước:

- Cô nói có biện pháp đưa Bùi Đông Lai vào chỗ chết, rốt cuộc là biện pháp gì?

- Tiết thanh minh hằng năm thì Bùi Đông Lai sẽ cùng Bùi Vũ Phu đi tảo mộ cho gia gia của hắn, trước đó không lâu Bùi Vũ Phu đã chết, vào tiết thanh minh này hắn nhất định sẽ đi tảo mộ.

Nạp Lan Minh Châu tỏ ra bình tĩnh nói.

Hả?

Trong lòng Diệp Tranh Vành vừa động.

- Ban đầu ở Đông Hải thì Bùi Đông Lai đã đưa xe, hại chết Thôi đại thiếu gia của Thôi gia HQ là Thôi Vĩnh Tinh, người của Thôi gia vẫn canh cánh trong lòng, chẳng qua là bởi vì kiêng kỵ Bùi Vũ Phu và tổ chức Long Nha cho nên bọn hắn không có phái người vào quốc nội để giết chết Bùi Đông Lai.

Nạp Lan Minh Châu ngồi ở trên ghế sa lon, bắt chéo hai chân, vẻ mặt tỏ ra bình tĩnh, trong mắt hiện lên vẻ hận ý khắc cốt铭心:

- Hiện giờ, Yên Kinh đã xảy ra chuyện lớn, vì muốn duy trì an ninh mà tổ chức Long Nha sẽ phái người tới Yên Kinh, nếu như vậy thì tử sĩ của Thôi gia sẽ nhân cơ hội này mà tiến vào quốc nội.
- Cô đã có kế hoạch rồi, còn tìm đến ta làm gì?

Diệp Tranh Vành có thể cảm nhận được hận ý của Nạp Lan Minh Châu đối với Bùi Đông Lai, cũng cảm thấy được phần ung dung của Nạp Lan Minh Châu, điều này làm cho hắn nhũn mày lại.

- Diệp thiếu, vụ án ở Giang Lăng đã làm cho Nạp Lan gia gặp tai họa, địa vị của Nạp Lan gia ở Đông Bắc đã giảm xuống, Thôi gia HQ cho rằng Nạp Lan gia không có thực lực để tử sĩ Thôi gia thuận lợi tiến vào và thoát khỏi quốc nội.

Nạp Lan Minh Châu hành văn gãy gọn, nói:

- Tôi muốn mời Diệp thiếu ra mặt hợp tác cùng Thôi gia, còn về phần thực lực của tử sĩ Thôi gia thì Diệp thiếu không cần phải lo lắng. Thôi gia là đệ nhất thế gia ở HQ, âm thầm khống chế HQ nhiều năm, nuôi một đám tử sĩ, hơn nữa thực lực rất mạnh. Tuy rằng Bùi Đông Lai giết chết Lãn Vô Cực nhưng nhiều nhất cũng chỉ là Hóa Kính đại thành mà thôi, mà tử sĩ Thôi gia có 2 người đạt đến Hóa Kính đại thành, Hóa Kính nhập môn thì có 5 người, ngoài ra còn có 50 người Âm Kính đỉnh phong, muốn giết Bùi Đông Lai thì dễ như trở bàn tay.
- Hiện giờ tuy rằng cô đã nắm Nạp Lan gia trong tay nhưng mà địa vị của cô cũng không còn giống như công chúa Nạp Lan gia trước đây, dưới tình hình như vậy mà cô có thể ung dung nói chuyện với ta, có phải là cô cảm thấy rằng Diệp Tranh Vành ta đã mất thế cho nên không đáng để cô trào cao, đúng không?

Diệp Tranh Vành không có tỏ thái độ, mà là vẻ mặt cười lạnh hỏi.

- Minh Châu vô cùng tôn kính và ái mộ Diệp thiếu.

Nạp Lan Minh Châu lắc đầu, vẻ mặt tỏ ra chân thành nói:

- Tôi chỉ muốn cho Diệp thiếu biết rằng Bùi Đông Lai rất đáng chết, hơn nữa muốn tự bản thân Diệp thiếu xử lý chuyện này mà không cần thông qua lực lượng của gia tộc mình.
- Nạp Lan Minh Châu, so với tưởng tượng của ta thì cô lại càng thông minh hơn một chút.

Diệp Tranh Vành nghe vậy, đứng dậy, chậm rãi đi đến trước người Nạp Lan Minh Châu, vươn tay, nâng cằm Nạp Lan Minh Châu lên, mỉm cười nói:

- Ta thích nữ nhân thông minh.

Vẻ mặt Nạp Lan Minh Châu ngẩn ngơ, cả người cứng ngắc, dường như hoài nghi lỗi tai của mình xuất hiện vấn đề, lại dường như cảm thấy hạnh phúc lại đến nhanh như thế.

Sau đó.

Không đợi Nạp Lan Minh Châu lấy lại tinh thần thì đầu ngón tay của Diệp Tranh Vành đã dừng lại trên đôi môi hồng nhạt của Nạp Lan Minh Châu.

- Chỉ cần Diệp thiếu không chê, Minh Châu nguyện ý làm trâu làm ngựa cho Diệp thiếu.

Nạp Lan Minh Châu mở đôi môi hồng nhạt ra, cảm động nói, sau đó thì ngậm ngón trỏ của Diệp Tranh Vành vào miệng.

- Việc này đi qua, thế giới ngầm của TQ sẽ do Nạp Lan gia các cô định đoạt.

Hưởng thụ lấy cảm giác mát tay của Nạp Lan Minh Châu, Diệp Tranh Vành chỉ cảm thấy cả người thoải mái, trên mặt nở ra nụ cười kiêu ngạo:

- Mà cô sẽ trở thành vị nữ hoàng đệ đệ nhất từ xưa đến nay trong thế giới ngầm của TQ.
- Minh Châu càng muốn làm nữ nhân của Diệp thiếu.

Nạp Lan Minh Châu buông ngón tay của Diệp Tranh Vành ra, ngẩng đầu nhìn Diệp Tranh Vành, sau đó, vươn tay, từ từ kéo chiếc quần ngủ của Dương Tranh Vành xuống.

- Như cô mong muốn.

Diệp Tranh Vành mỉm cười, đưa tay ấn chặt đầu của Nạp Lan Minh Châu.

Nạp Lan Minh Châu lại há mồm ra rồi ngậm lấy cây thương của Diệp Tranh Vành.

Hưởng thụ lấy sự phục vụ của Nạp Lan Minh Châu thì dường như Diệp Tranh Vành đã tìm lại được sự kiêu ngạo vốn có của thái tử.

Ngày ngày còn cách tiết thanh minh 5 ngày.

Đêm trước ngày cá tháng tư.

543. Chương 538: Một Đường Sinh Cơ, Đêm Trước Ngày Cá Tháng Tư.

Chương 539: Ngày Cá tháng Tư, diễn xuất bắt đầu!

Cùng với những công thần khai quốc khác, sau khi mất thì Tiêu gia lão thái gia cũng được chôn ở khu nghĩa trang Bát Bảo sơn.

Lúc 8h, khi mặt trời lên cao, trong nhà tang lễ tại Bát Bảo sơn, lấy Tiêu Nguyên Thanh đứng đầu, những thành viên của Tiêu gia đều đốt giấy để tang, đứng trước linh cữu của Tiêu gia lão thái gia.

Sau 8h, có nhiều người đến nhà tang lễ để tế bái Tiêu gia lão thái gia, trong đó phần lớn là những vị đại nắm nắm chức vụ trong quân đội, còn có những môn đồ của Tiêu gia lão thái gia, hơn nữa những người này đều ở nơi khác tới còn về phần những quan viên Yên Kinh thì bọn họ đã đi bái tế vào ngày hôm qua.

- Chuyện gì đến rồi thì sẽ đến.

9h, sau khi các vị đại lão lần lượt rời đi thì tiểu gia gia của Tiêu Cuồng cùng Tiêu Nguyên Thanh đi ra khỏi linh đường, thấp giọng nói chuyện:

- Mấy năm qua Diệp gia một mực để người vào quân đội, tuy rằng chúng ta đã đề phòng nhưng vẫn đánh giá thấp thực lực của Diệp gia, một chiều này của Diệp gia thật đúng là quá ngoan độc.

Tiêu Nguyên Thanh nghe vậy, trầm mặc không nói, nguyên bản hắn cho rằng sau khi Tiêu gia lão thái gia qua đời thì Tiêu gia sẽ lâm vào khốn cảnh lớn nhất trong vài chục năm qua, nhưng mà hắn tự tin việc này sẽ không động căn cơ Tiêu gia. Nhưng mà nằm ngoài dự liệu của hắn là có vài vị nhân vật của các đại quân khu vẫn chưa đến tế bái Tiêu gia lão thái gia.

Đây cũng là nói, những người này rất có thể là đã đầu nhập vào Diệp gia.

- Trên đời này luôn không thiếu tên kiêu ngạo, hy vọng bọn hắn không phải hối hận về lựa chọn của mình.

Mất thấy Tiêu Nguyên Thanh không nói lời nào, Tiêu Nguyên Giang nhíu mày trầm thấp nói.

Tiêu Nguyên Thanh nhìn thoáng qua linh cữu đường, cau mày nói:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì con bài chưa lật của Diệp gia sẽ được mở ra, kế tiếp thì sẽ không còn làm ra hành động gì.

Tiêu Nguyên Thanh nói xong thì không đợi Tiêu Nguyên Giang đáp lời, liền thấy Tiêu Cuồng ở trong bên trong cầm theo di động đi ra.

Đi ra bên ngoài, Tiêu Cuồng không nhìn vào mặt 2 người Tiêu Nguyên Thanh, Tiêu Nguyên Giang một cái, cũng không nói gì mà cầm điện thoại ra xa để nghe máy.

Khoảng 3' sau, Tiêu Cuồng kết thúc cuộc điện thoại thì đi đến trước người Tiêu Nguyên Thanh, Tiêu Nguyên Giang, nói:

- Chiều này cháu có việc bận nên cần ra ngoài một chút.

- Túc trực bên linh cữu còn chưa đến 24h, cháu muốn ra ngoài làm gì?

Nghe Tiêu Cuồng nói thế thì Tiêu Nguyên Giang liền chất vấn.

Cho tới nay, Tiêu Cuồng cũng không thân cận gì với Tiêu Nguyên Giang cho nên nghe Tiêu Nguyên Giang nói thế thì chân mày hắn nhíu lại, nói;

- Có chuyện quan trọng phải làm.

- So với túc trực bên linh cữu của lão thái gia thì còn chuyện nào quan trọng nữa?

Tuy rằng Tiêu Nguyên Thanh rất cưng chiều Tiêu Cuồng, nhưng mà nghe Tiêu Cuồng nói thế thì có chút bất mãn.

- Rất nhanh, 2 ông sẽ biết.

Tiêu Cuồng nói.

- Cháu...

Tiêu Nguyên Giang đưa tay chỉ vào mặt Tiêu Cuồng, vẻ mặt vô cùng bất mãn với hành động của Tiêu Cuồng.

Tiêu Nguyên Thanh cũng hơi bất mãn:

- Phải đi sao?

- Nhất định.

Về mặt Tiêu Cuồng như đinh đóng cột.

- Về sớm một chút.

Tiêu Nguyên Thanh nghe vậy thì nhìn chằm chằm vào Tiêu Cuồng một hồi, biết rõ tính khí của Tiêu Cuồng, biết Tiêu Cuồng là một người khi quyết định làm cái gì rồi thì cho dù Thiên Vương lão tử cũng khó ngăn cản cho nên hắn cũng không tiếp tục trách cứ mà bảo Tiêu Cuồng về sớm một chút.

Cùng lúc đó, trong một phòng làm việc của một cơ quan. Đồng Văn Bản nhìn tin nhắn trong điện thoại, vẻ mặt trở nên trầm tư.

“Reng...Reng”

Sau đó, điện thoại của hắn rung lên, người gọi điện đến là những người cùng hắn rời Hồng Kinh hội, gia nhập vào Đông Hạ hội.

- Đồng thiếu, cậu nhận được tin nhắn của Tần Đông Tuyết rồi sao?

- Nhận rồi.

- Tần Đông Tuyết muốn tổ chức cuộc họp, có phải là vì muốn ổn định lòng người, cũng không biết là Bùi Đông Lai sẽ lộ con bài chưa lật gì đây?

- Đi rồi sẽ biết, cậu hãy thông báo cho những người khác, để bọn họ đến hội sở Đông Hạ hội đúng giờ.

- Vâng.

Mất thấy người bên kia đáp ứng thì Đồng Văn Bản trực tiếp cúp điện thoại.

- Bùi Đông Lai, chuyện cho đến bây giờ thì giờ thì con bài tẩy duy nhất của cậu chính là Tiêu gia, nếu như cậu không có chỗ dựa vững chắc này thì cho dù cậu nói cái gì đi chăng nữa cũng không thể ổn định được lòng người.

Đồng Văn Bản đặt điện thoại lên bàn, châm một điếu thuốc rồi lầm bầm nói.

...

2 tiếng sau, hàng loạt xe hơi chạy đến bãi đỗ xe của Hồng Kinh, sau đó thành viên của Đông Hạ xuống xe, đi lên tầng cao nhất rồi đi vào phòng hội nghị.

2h40', cả phòng hội nghị to như vậy đã ngồi không ít người. Trong đó người bên Đông Văn Bản đã đến gần hết, còn người bên Tần Đông Tuyết thì đã có mấy người chưa tới, mà Tiêu Cuồng và đám bạn bè của hắn vẫn chưa một ai có mặt.

- Đám người Tiêu Cuồng sẽ không tới sao?

- Có thể sẽ không tới.

- Tôi cũng cảm thấy như vậy, Tiêu gia đã xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn làm gì có tâm tư mà đến đây?

...

Mất thấy đám người Tiêu Cuồng còn chưa đến thì những thành viên trong Đông Hạ hội liền nói chuyện với nhau, ngữ khí lộ ra vẻ ngưng trọng. Hiển nhiên là bọn họ đều biết, trong thời gian ngắn như vậy mà Đông Hạ hội có thể danh chấn Kinh Hoa thì trừ việc Tần Đông Tuyết đào góc tường của Hồng Kinh hội ra thì quan trọng nhất chính là việc Tiêu Cuồng và đám bạn của hắn gia nhập vào đây.

Dưới tình hình như vậy, nếu như đám người Tiêu Cuồng không đến đây thì lòng người của Đông Hạ hội sẽ tan rã.

“Két”

2h25', Tiêu Cuồng dẫn theo đám bạn của hắn đi vào phòng hội nghị.

”Bá!”

Thấy được Tiêu Cuồng đi vào thì đám người trong phòng hội nghị đều nhìn về phía cửa.

Từ ánh mắt bọn hắn có thể thấy được, Tiêu Cuồng chau mày, một bộ dạng tâm sự nặng nề, mà những đệ tử quyền quý đi ở phía sau hắn thì mặt mày người nào cũng tỏ ra nghiêm túc.

Không để ý đến cái nhìn của mọi người, Tiêu Cuồng mang theo đám bạn của hắn tới vị trí của mỗi người rồi ngồi xuống. Không khí trong phòng trở nên áp lực hơn.

2h28', Tần Đông Tuyết mang theo Hạ Y Na đi vào phòng hội nghị, mà thân là hội trưởng thì Bùi Đông Lai không xuất hiện.

Hả?

Thấy chỉ có 2 người Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na đến thì không ít thành viên của Đông Hạ hội nhíu mày lại.

Nhận thấy được ánh mắt của mọi người, mặt của Tần Đông Tuyết không đổi sắc, mang theo Hạ Y Na đi tới vị trí của mình.

Rất nhanh Tần Đông Tuyết đã đến vị trí của mình rồi ngồi xuống.

- Bởi vì hội trưởng có chuyện quan trọng cần phải xử lý cho nên không thể tự mình ra mặt xử lý việc ngày hôm nay, hội nghị hôm nay sẽ do tôi chủ trì.

Sau khi ngồi xuống thì Tần Đông Tuyết hơi nghiêng mình về phía trước, 2 tay ấn vào bàn, ánh mắt nhìn quanh mọi người, mặt không chút thay đổi, mở miệng nói:

- Còn về phần những người không có mặt ở buổi hội nghị ngày hôm nay sẽ vĩnh viễn bị đuổi ra khỏi Đông Hạ hội.

“Rầm”

Lời nói của Tần Đông Tuyết vừa thốt lên liền giống như mặt hồ đang yên tĩnh bỗng dưng được một hòn đá ném vào. Không ít người lộ ra vẻ bất mãn, Bùi Đông Lai thân là hội trưởng mà lại không đến tham dự buổi hội nghị, còn những người khác không đến đây lại bị đuổi ra Đông Hạ hội, điều này cũng thật sự là không công bằng.

Thấy được vẻ bất mãn của mọi người thì Tần Đông Tuyết cũng không có giải thích chuyện gì mà đi thẳng vào vấn đề:

- Nói vậy thì mọi người ngồi đây đều đã nghe nói chuyện, các vị đều muốn biết chuyện này sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào với Đông Hạ hội.

Lời kia của Tần Đông Tuyết vừa thốt lên xong thì mọi người liền im lặng lại, ánh mắt nhìn về phía Tần Đông Tuyết, đợi Tần Đông Tuyết nói câu kế tiếp.

- Tôi cũng không muốn giấu diếm mọi người, chuyện kia sẽ tạo thành ảnh hưởng đến Đông Hạ hội, hơn nữa là ảnh hưởng không nhỏ.

Tần Đông Tuyết nói:

- Sau đây, tôi hy vọng mọi người chúng ta đang ngồi đây có thể đồng tâm hiệp lực để vượt qua cửa ải khó khăn này.

Nói tới đây, Tần Đông Tuyết cố ý dừng lại một chút, rõ ràng thì thấy được không ít người tỏ ra không vui.

- Tần hội trưởng, mọi người đã là người ngồi cùng thuyền cả, nhưng mà ít nhất cô phải nói cho chúng tôi biết, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?

Sau đó, đột nhiên vang lên một giọng nói, người mở miệng là bạn của Đồng Văn Bản.

- Đúng vậy, chỉ có kế hoạch và mục tiêu chính xác thì chúng ta mới có thể đồng tâm hiệp lực, cùng nhau vượt qua cửa ải này.

Lời người kia vừa mới dứt thì có người liên tiếng mở miệng phụ họa. Trong đó, sắc mặt Tiêu Cuồng tỏ ra phức tạp cũng không biết là đang nghĩ cái gì.

- Đối mặt với khốn cảnh trước mắt thì hội trưởng đang vận dụng lực lượng để đối phó, bởi vì trong đó có một số tin tức quan trọng nên kế hoạch cùng biện pháp cụ thể tạm thời sẽ không thể tiết lộ ra. Bất quá tôi có thể cam đoan với mọi người rằng lần nguy cơ này sẽ được tiêu trừ.

Tần Đông Tuyết mở miệng giải thích.

- Tần hội trưởng, bất cứ chuyện gì cũng cần phải có lý có cứ, cô không nói cho chúng tôi biết kế hoạch cụ thể thì làm sao chúng tôi biết được hội trưởng có thể giải quyết khốn cảnh trước mắt không?

Tên bạn của Đồng Văn Bản lại mở miệng, đưa ra nghi ngờ của mình.

- Nếu mọi người hoài nghi lời nói của tôi, cho rằng hội trưởng không có khả năng giải quyết nguy cơ lần này, nếu muốn rời khỏi Đông Hạ hội thì tôi cũng không ngăn cản.

Tần Đông Tuyết mở miệng lần nữa, giọng nói to hơn.

Trong phút chốc, cả phòng hội nghị lại trở nên im lặng, mọi người đều nhìn nhau.

”Ba!”

Đột nhiên Tiêu Cuồng đứng lên, điều này đã làm cho mọi người nhìn hết về phía Tiêu Cuồng, trong đó chân mày của Tần Đông Tuyết nhíu lại.

- Đông Tuyết, giúp tôi chuyển lời cho Đông Lai, nói Tiêu Cuồng ta xin lỗi hắn, không xứng làm huynh đệ của hắn

Đối mặt với ánh mắt của mọi người thì vẻ mặt tỏ ra khó xử, thống khổ nhìn vào Tần Đông Tuyết, nhẹ giọng nói:

- Tôi rời khỏi Đông Hạ hội.

”Ách...”

Nghe được Tiêu Cuồng nói như thế thì đại bộ phận mọi người bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm, dường như bọn hắn không ngờ Tiêu Cuồng lại là người thứ nhất chủ động rời khỏi Đông Hạ hội.

- Tôi sẽ chuyển lời.

Đang lúc mọi người kinh ngạc thì Tần Đông Tuyết lại mở miệng, khuôn mặt của nàng trở nên lạnh lùng, 2 tay nắm chặt vào nhau, thân thể hơi run lên.

Bên tai vang lên lời nói của Tần Đông Tuyết, nhìn phản ứng của Tần Đông Tuyết thì mọi người biết được chuyện Tiêu Cuồng rời khỏi Đông Hạ hội chẳng khác nào là một gậy giáng vào đầu đối với Đông Hạ hội và Tần Đông Tuyết.

Không trả lời, Tiêu Cuồng liền bước ra.

”Bá! Bá! Bá!”

Mắt thấy Tiêu Cuồng rời đi, đám bạn bè Tiêu Cuồng đứng dậy rồi rời đi theo Tiêu Cuồng. Bọn họ bởi vì Tiêu Cuồng nên mới gia nhập Đông Hạ hội, bây giờ Tiêu Cuồng đi rồi thì bọn hắn còn ở đây làm gì.

- Còn ai đi không?

Đưa mắt nhìn đám người Tiêu Cuồng rời đi, sau đó mặt Tần Đông Tuyết không chút thay đổi mà mở miệng hỏi.

Giọng nói Tần Đông Tuyết vừa vang lên thì đám bạn bè của Đồng Văn Bản liền nhìn vào Đồng Văn Bản, đợi Đồng Văn Bản tỏ thái độ.

- Tần Đông Tuyết, tuy rằng tôi không biết Bùi Đông Lai sẽ làm như thế nào nhưng mà tôi cảm thấy mất đi Tiêu gia thì Bùi Đông Lai không có khả năng chịu được sự trả thù của Diệp gia.

Đồng Văn Bản trầm ngâm một lát, đem ánh mắt nhìn về phía Tần Đông Tuyết:

- Tôi lựa chọn rời khỏi.

”Bá!”

Nói xong, Đồng Văn Bản không đợi Tần Đông Tuyết đáp lời, liền đứng dậy rời đi mà đám bạn bè của hắn cũng đứng dậy đi theo hắn.

- Tôi rời khỏi.

- Tôi cũng rời khỏi.

...

Mắt thấy đám người Đồng Văn Bản rời đi thì vài người trong phe cánh của Tần Đông Tuyết cũng đứng dậy, tỏ rõ thái độ, hiển nhiên là bọn hắn cũng đồng ý lời nói của Đồng Văn Bản.

Một lát sau, trong phòng hội nghị lại yên tĩnh trở lại, còn lại hai mươi mấy người mặc dù không đứng dậy rời đi nhưng mà vẻ mặt bọn hắn lại tỏ ra lo lắng.

Một màn này, đã hoàn toàn tương phản so với ngày đầu tiên gặp mặt của Đông Hạ hội.

Ngày nào đó, Bùi Đông Lai đích thân đến phòng hội nghị, Diệp Tranh Vành mang theo Hoàng Oanh đi vào quảng lại câu ngoạn thoại thì bị Tiêu Cuồng vũ nhục, ổn định lòng người, xác lập địa vị của Bùi Đông Lai ở Đông Hạ hội.

Ngày nào đó, mọi thành viên của Đông Hạ hội đều tỏ ra khát khao, chờ mong có thể thông qua Đông Hạ hội mà có thể thi triển quyền cước.

Mà hiện giờ, Tiêu Cuồng và đám bạn của hắn cùng Đồng Văn Bản trước sau rời đi, lời ngoạn thoại của Diệp Tranh Vành đã trở thành sự thật.

Điều này giống như là một cái tát, giáng vào mặt Bùi Đông Lai và Đông Hạ hội.

1h sau.

Tin tức đám người Tiêu Cuồng và Đồng Văn Bản rời khỏi Đông Hạ hội truyền ra, trở thành đề tài câu chuyện của xã hội thượng lưu. Cơ hồ mọi người đều cho rằng Đông Hạ hội sẽ biến mất, mà Bùi Đông Lai mất đi chỗ dựa vững chắc là Tiêu gia sẽ rất dài, ngày đó sẽ không còn xa.

Lúc chạng vạng, một tin tức truyền ra càng thêm kiên định suy đoán của bọn hắn, ngày Tiêu gia lão thái gia qua đời thì người của Tiêu gia không cho Bùi Đông Lai đi vào biệt thự số 1, Bùi Đông Lai chỉ đứng ở cửa mà cúi đầu, kính lễ.

Ngày nay, Đông Hạ hội danh chấn Kinh Hoa đã tan rã.

Ngày này, Bùi Đông Lai mất đi chỗ dựa vững chắc là Tiêu gia, lâm vào tuyệt cảnh.

Ngày này, chính là ngày cá tháng tư.

Diễn xuất bắt đầu rồi.

544. Chương 540: Qua Tử Không Dạy Qua Tôi Cúi Đầu!

Chương 540: Qua tử không dạy qua tôi cúi đầu!

3 ngày sau.

Lễ tang của Tiêu gia lão thái gia được cử hành ở Bát Bảo Sơn, tất cả những vị đại lão đều đến tham gia lễ tang.

Từ lúc Tiêu gia lão thái gia xuống mồ thì trận chiến không có khói thuốc súng kia cũng dần dần hạ màn, ở trong trận này Diệp gia giành được thắng lợi.

Sau khi lễ tang kết thúc, các vị đại lão khắp nơi đều đi cả, chỉ có Trần Quốc Đào ở lại.

- Lão Tiêu, ông làm như vậy cũng quá tuyệt tình chứ?

Trần Quốc Đào nhíu mày nói với Tiêu Nguyên Thanh.

Đối mặt với lời chất vấn, chỉ trích của Trần Quốc Đào thì sắc mặt Tiêu Nguyên Thanh lạnh lùng:

- Ông nói ta tuyệt tình cũng tốt, vong ân bội nghĩa cũng thế, Tiêu gia chỉ có thể làm đến một bước này.

- Ông...

Sắc mặt Trần Quốc Đào tỏ ra tức giận, lớn giọng:

- Được rồi, cho dù ông vì lợi ích của Tiêu gia, mặc kệ sống chết của Đông Lai nhưng vì sao ông lại không cho Đông Lai gặp mặt lão thủ trưởng lần cuối, ông chỉ để cho hắn đứng ở ngoài biệt thự, cúi đầu, kính lễ là sao? Hơn nữa, tại sao ông lại đem chuyện này công bố ra ngoài. Chẳng lẽ ông không biết làm như vậy là hơi quá đáng sao?

- Lúc ấy ta vắng mặt, nếu có mặt ở đó thì ta sẽ để hắn gặp mặt lần cuối.

Tiêu Nguyên Thanh nói xong thì vẻ mặt toát lên vài phần nghi ngờ:

- Còn về phần tiết lộ ra ngoài thì không phải ý của ta hơn nữa không phải do người Tiêu gia gây ra.

- Không phải người của Tiêu gia thì là ai?

Trần Quốc Đào tỏ ra ngóng nãy.

- Lúc ấy một màn kia bị Diệp Thạch, Tần Hồng Sơn nhìn thấy, rất có thể đây là ý của Diệp Thạch.

Tiêu Nguyên Thanh trầm ngâm một lát. Nói:

- Ngoài ra còn có một khả năng khác.

- Là gì?

- Bùi Đông Lai cố ý tiết lộ.

- Làm sao có thể được?

Nghe được Tiêu Nguyên Thanh nói như thế thì Trần Quốc Đào mở to 2 mắt nhìn, ở hắn xem ra thì tình cảnh Bùi Đông Lai bây giờ đã không còn lạc qua, làm sao lại chủ động tuyên bố chuyện mình và Tiêu gia phân rõ giới hạn?

- Tuy rằng ta để cho hắn cùng Tiêu gia phân rõ giới hạn nhưng mà ta cũng không nói Tiêu Cuồng rời khỏi Đông Hạ hội.

Ánh mắt Tiêu Nguyên Thanh lóe lên, nói:

- Ngoài ra, hắn còn nói cho ta biết, ngày cha ta qua đời thì hắn sợ Tiêu Cuồng không khống chế được mà lái xe gây tai nạn cho nên hắn mới chở Tiêu Cuồng về, còn về phương diện khác thì hắn muốn nói lời cảm ơn với cha ta, hắn muốn đến đưa tiễn cũng không phải là để lấy lòng Tiêu gia cũng không phải vì muốn để Tiêu gia che chở.

- Những việc này làm ta có cảm giác được việc này là do hắn cố ý truyền ra ngoài.

Tiêu Nguyên Thanh giận dữ nói:

- Tuy rằng chuyện này có chút khó tin.

- Nếu thật là hắn làm thì hắn muốn làm gì?

Nghe Tiêu Nguyên Thanh nói thế thì vẻ tức giận trên mặt Trần Quốc Đào biết mất, mà thay vào đó là sự nghi hoặc.

- Không biết.

Tiêu Nguyên Thanh lắc lắc đầu. Hắn đoán không ra dụng ý của Bùi Đông Lai.

...

Bởi vì cùng Tiêu gia phân rõ giới hạn, Bùi Đông Lai không đi tham gia lễ tang của Tiêu gia lão thái gia, nói chính xác ra là hắn không có đủ tư cách.

Lúc này đây, sau khi kết thúc luyện công buổi sáng thì hắn giống như 3 ngày trước, lái xe đến phân bộ tập đoàn Đông Hải tại Yên Kinh, mà Long Ngũ thì giống như là âm hồn bất tán đi sát sau hắn, bất quá cũng không có đi vào phân bộ Yên Kinh mà là ở trong xe chờ.

- Bùi đồng.

Biết được Bùi Đông Lai đến đây thì Lôi Đại Bằng sớm đã đứng ở trước cửa, thấy Bùi Đông Lai đi vào đại sảnh thì vội vàng đứng dậy chào hỏi.

Nhân viên công tác thấy thế cũng không tỏ ra kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, ngược lại ánh mắt bọn hắn nhìn về Bùi Đông Lai tràn ngập vẻ ngưỡng mộ hoặc là nói ái mộ, ở các nàng xem ra thì Bùi Đông Lai có thể nắm được tập đoàn Đông Hai trong tay, quả thật chính là một Cao phú suất.

- Đi lên rồi nói.

Bùi Đông Lai cười nhẹ, quay đầu nói với Lôi Đại Bằng.

- Vâng.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt của Bùi Đông Lai thì theo bản năng Lôi Đại Bằng gật đầu, bất quá trong lòng hắn vô cùng nghi hoặc, hắn thật sự không rõ, tại sao Bùi Đông Lai lại còn có thể bình tĩnh như thế?

- Bùi đồng, Trang bộ trưởng nói hôm nay hắn có thời gian, có thể cùn ngài gặp mặt một lần.

Sau khi vào văn phòng thì Lôi Đại Bằng mở miệng hội báo.

Ở trong 3 ngày qua, thì hắn dựa theo lời phân phó của Bùi Đông Lai mà lần lượt liên hệ với những nhân vật có mạng lưới quan hệ bạch đạo của tập đoàn Đông Hải, bất quá những vị quan lão gia này đều từ chối gặp mặt, lý do đủ loại ví như công tác bận rộn, đã có tiệc... nhưng nguyên nhân chân thật chỉ có 1 là Bùi Đông Lai lâm vào tuyệt cảnh.

- Tối nay 7h tôi sẽ gặp mặt ông ta, ông hãy sắp xếp chỗ đi.

Nghe được Lôi Đại Bằng hội báo thì khoe miệng Bùi Đông Lai nở ra nụ cười khiến cho người ta không dễ phát giác, cảm giác kia giống như hân hoan giờ phút này đã lâu.

Lôi Đại Bằng nghe thế, mặc dù trong lòng cảm thấy Bùi Đông Lai thần bí nhưng mà hân cũng không dám hỏi nhiều mà lĩnh mệnh, sau đó lấy điện thoại ra liên hệ với Trang bộ trưởng.

6h30, Bùi Đông Lai một mình lái xe đến một nhà hàng 5 sao có tên là “ Đông Duyệt”, sau khi đi vào phòng thì hân ngồi lên ghế salo, đợi Trang Nham đến.

Gần 7h thì Trang Nham mới đến.

- Thật có lỗi, Bùi tiên sinh, trên đường kẹt xe.

Sau khi đi vào phòng thì Trang Nham liền hướng về Bùi Đông Lai nở ra nụ cười xin lỗi.

Đối mặt với lời khách sáo, giả dối của Trang Nham thì Bùi Đông Lai cũng không có tức giận mà mỉm cười, đứng dậy rồi làm ra một động tác mời:

- Trang bộ trưởng, mời.

Trang Nham cười cười rồi ngồi xuống.

Đợi sau khi Trang Nham ngồi xuống thì Bùi Đông Lai tự mình rót cho Trang Nham một ly trà, sau đó rút một điếu thuốc, đưa cho Trang Nham, rồi tự mình đốt cho Trang Nham.

- Bùi tiên sinh, mấy ngày nay thật sự quá bận nên không có thời gian, xin cậu thông cảm.

Hút một hơi thuốc, Trang Nham chủ động mở miệng nói.

Bùi Đông Lai cũng tự mình châm một điếu thuốc rồi cười nói:

- Trang bộ trưởng thân ở chức vị quan trọng, có thể bớt thì giờ đến gặp mặt Bùi mỗ thì Bùi mỗ đã cảm thấy vinh quang và may mắn rồi.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, nhớ lại những việc mà Bùi Đông Lai làm trong nửa năm nay thì trong lòng Trang Nham không khỏi cảm thán 'Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây' .

Sau đó, thức ăn được dọn lên, đợi vài MM phục vụ rồi khỏi phòng thì Bùi Đông Lai gắp chén rượu lên, nói:

- Trang bộ trưởng, vì sự hợp tác trước kia của chúng ta, trước tiên cạn một chén.

- Cạn ly.

Sau khi uống xong một chén rượu thì nụ cười trên mặt Bùi Đông Lai không giảm:

- Trang bộ trưởng, nếu như tôi đoán không sai thì hôm nay ông đến ăn cơm cùng tôi là bởi vì ông đã làm ra lựa chọn là cũng phân rõ giới hạn với tập đoàn Đông Hải sao?

”Ách...”

Có lẽ không ngờ Bùi Đông Lai sẽ nói thẳng như thế, Trang Nham khẽ nhếch miệng, vẻ tươi cười cứng ngắc ở trên mặt, bất quá hân liền che dấu, ngữ khí lộ ra bất mãn:

- Bùi tiên sinh, ý của cậu là gì?

”Ba!”

Không trả lời, Bùi Đông Lai châm một điếu thuốc lá, phun ra một ngụm khói, cười híp mắt nhìn vào Trang Nham, gần từng chữ:

- Trang bộ trưởng, chuyện cho tới bây giờ chúng ta không cần phải đóng kịch nữa, có chuyện gì thì ông cứ nói thẳng ra đi.

Lại nghe Bùi Đông Lai nói thẳng như thế thì Trang Nham để ly rượu trong tay xuống, chân mày nhíu lại, nhìn vào Bùi Đông Lai mà không nói gì.

Trong lúc nhất thời, cả phòng trở nên yên tĩnh lại, không khí cũng trở nên có chút áp lực.

- Thật có lỗi, Bùi tiên sinh, tôi cũng có chỗ khó xử của tôi, xin cậu có thể hiểu được.

Rất nhanh, Trang Nham mở miệng, bộ dạng tỏ ra khiêm tốn hơn, cảm giác kia giống như là đang trao đổi vật gì đó với Bùi Đông Lai:

- Mặt khác tôi không dám cam đoan, chỉ có một chút---tôi sẽ không trả đũa.

- Ông chắc chắn sẽ không.

Bùi Đông Lai cười cười, trong nụ cười mang theo vài phần đùa cợt:

- Bởi vì như vậy, bọn ông vạch mặt cùng tôi, ông có biết lấy tính của tôi thì tuyệt đối sẽ không để ông dễ chịu. Giống như lời nói của đám người các ông, cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn, trên thế giới này không có bữa cơm trưa miễn phí.

Trang Nham trầm mặc lại.

Đúng theo lời Bùi Đông Lai nói, tuy rằng hắn âm thầm phân rõ giới hạn cùng với tập đoàn Đông Hải, đồng thời tiêu hủy đi một ít chứng cứ, nhưng mà bởi vì hắn sợ hãi bên Bùi Đông Lai còn lưu lại những thứ xấu của hắn, hoặc là nói sẽ cá chết lười rách cho nên hắn cũng không dám đầu nhập vào Diệp gia mà là đứng ở giữa.

- Nếu tôi đoán không sai thì 5 người khác cũng có quyết định giống như ông.

Mất thấy Trang Nham trầm mặc, Bùi Đông Lai mở miệng lần nữa.

Trang Nham trầm mặc mà gật đầu, trong lòng cảm thấy có chút buồn bực và khẩn trương, vì thế hắn liền châm một điếu thuốc lá.

- Cuối cùng, hôm nay ông đến gặp tôi, hẳn là không chỉ muốn hướng tôi để tỏ ra thái độ đơn giản như vậy.

Bùi Đông Lai bóp tắt thuốc lá, giọng nói không lớn nhưng đủ làm cho trái tim Trang Nham trầm xuống:

- Cuộc tranh đấu của mặt trên sắp hạn màn rồi, Diệp gia hẳn là sắp hướng về phía tôi mà khai đao, ông là muốn đến nói cái gì đây?

- Thật có lỗi, Bùi tiên sinh.

Chẳng biết tại sao, nghe được những lời này thì toàn thân Trang Nham cảm thấy sợ hãi vì thế hắn liền khẩn trương đứng lên, lại nói xin lỗi:

- Tôi cũng là bất đắc dĩ....

- Nói đi, Diệp gia để ông mang đến cái gì?

Bùi Đông Lai dựa đầu vào ghế, ta phải để trên bàn, gõ nhẹ, cắt ngang lời nói của Trang Nham.

Trang Nham do dự một chút, nói:

- Người phụ trách của GZW muốn gặp mặt cậu vào ngày mai?

- GZW?

Bùi Đông Lai nghe vậy thì cười lạnh:

- Diệp gia thật âm hiểm am, biết rõ muốn làm tập đoàn Đông Hải sụp đổ sẽ không dễ cho nên muốn cầm thượng phương bảo kiếm đến trấn ta, muốn để cho mặt trên thu mua cổ phần của tập đoàn Đông Hải, nếu như tôi từ chối thì Diệp gia liền có lý do để xuống tay với tập đoàn Đông Hải, nếu như tôi chấp nhận thì sẽ mất đi quyền khống chế đối với tập đoàn Đông Hải, cả 2 đều là chết, sớm muộn chỉ là thời gian.

Trang Nham không dám nói tiếp, nhưng trong lòng chấp nhận lời nói của Bùi Đông Lai.

Sau khi mất đi chỗ dựa vững chắc là Tiêu gia thì chỗ dựa vững chắc bây giờ của Bùi Đông Lai là tập đoàn Đông Hải, như vậy nếu mất đi tập đoàn Đông Hải thì Bùi Đông Lai đối với Diệp gia chỉ là một con kiến, đến lúc đó thì Diệp gia có thể bóp chết Bùi Đông Lai.

- Trở về nói cho vị quan gia GZW kia, ngày mai tôi sẽ đến Đông Bắc tảo mộ, không có thời gian gặp mặt.

Im lặng trong phòng, lại vang lên giọng nói của Bùi Đông Lai, ngữ khí lạnh lẽo như băng:

- Mặt khác, nói hấn chuyển lời cho lão bất tử kia của Diệp gia rằng: Qua tử đã dạy tôi rất nhiều thứ, chỉ riêng việc cúi đầu trước địch nhân là không có dạy.

545. Chương 541: Diễn Trong Diễn Ngoài, Thật Thật Giả Giả.

Chương 541: Diễn trong diễn ngoài, thật thật giả giả.

Màn đêm buông xuống tại Yên Kinh, trong một hội sở tư nhân, 13 người từng là thành viên của Hồng Kinh hội, sau lại trở thành người bên Đông Hạ hội, lúc này lấy Đồng Văn Bản đứng đầu thì 13 người có mặt ở đây.

- May mắn chúng ta đã rời khỏi Đông Hạ hội nếu không chúng ta cũng sẽ chịu tai ương như Bùi Đông Lai.
- Đúng a, mất đi chỗ dựa vững chắc là Tiêu gia thì Bùi Đông Lai đã mất đi răng nanh, không còn có khả năng ngăn cản sự trả thù của Diệp gia.
- Cũng không biết Tần gia sẽ ra mặt giùm hấn không?
- Không có khả năng, nếu Tần gia ra mặt cho hấn thì sớm đã ra mặt rồi.
- Nói như thế thì trong tay Bùi Đông Lai bây giờ chỉ còn con bài chưa lật là tập đoàn Đông Hải.
- Đúng a, tôi nghe nói 3 ngày nay thì Bùi Đông Lai luôn muốn gặp mặt những người có mạng lưới quan hệ bạch đạo của tập đoàn Đông Hải, bắt quá mỗi lần hấn đều bị cửa đập vào mặt, không ai chịu gặp hấn cả.
- Sự tình để phát triển đến tính huống này rồi, chúng ta đều đã nhìn ra nguy cơ hướng gì là mấy lão hồ ly kia? Bất quá, nói đi thì cũng nói lại, Bùi Đông Lai cũng là cùng đường, nếu hấn đem ngựa chết làm ngựa sống, bắt lấy một cọng cỏ cứu mạng thì cũng còn có thể.
- Bên Bùi Đông Lai đã không còn bất cứ hy vọng gì nữa rồi, trước mặt chúng ta cần phải giải thích như thế nào đối với bên Diệp Tranh Vành cùng Hồng Kinh hội kia.

Trong phòng, toàn bộ những tên đệ tử quyền quý đều mở miệng nói ra ý kiến của mình, sau đó bọn hấn liền nhìn về phía Đồng Văn Bản, lúc trước bọn hấn theo chân Đồng Văn Bản rời khỏi Hồng Kinh hội, gia nhập vào Đông Hạ hội, hiện giờ bọn hấn muốn trở lại Hồng Kinh hội thì cũng chỉ có thể do Đồng Văn Bản ra mặt.

- 2 ngày trước tôi đã liên hệ với Hoàng Oanh, nếu bên Hoàng Oanh không làm chủ được thì tôi sẽ tự mình tìm Diệp Tranh Vành.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người thì Đồng Văn Bản trầm giọng, nói:

- Tuy rằng trong trận tranh đấu kia Diệp gia đã giành thắng lợi nhưng mà Diệp Tranh Vành đã mất đi con đường làm quan. Chẳng những hấn đã mất thế ở Diệp gia, hơn nữa uy tín của hấn ở Hồng Kinh hội đã rơi đến mức thấp nhất. Sau này, nếu như chúng ta trở thành lực lượng chính của hấn, kiên quyết ủng hộ hấn, nói vậy cho dù tức giận hấn cũng sẽ không xuống tay với chúng ta, ngược lại hơn phân nửa hấn sẽ tiếp nhận chúng ta.

Sớm biết như thế thì tại sao lúc trước còn làm?

Nghe Đồng Văn Bản nói như thế thì 12 người kia liền có loại cảm giác này.

Nhưng mà.

Bọn hấn thật không ngờ chính là không đến mấy ngày nữa thì loại cảm giác này lại xuất hiện mạnh trong lòng bọn họ.

....

Cùng lúc đó, trong phòng ăn, Trang Nham nghe được câu cuối cùng của Bùi Đông Lai thì liền cả kinh trực tiếp ngẩn người tại chỗ.

Nếu không phải người mở miệng là Bùi Đông Lai thì Trang Nham nhất định cho rằng đầu của đối phương chứa toàn bã đậu.

Nhưng mà.

Cho dù hẳn biết được sự tích trong nửa năm qua của Bùi Đông Lai nhưng mà hẳn vẫn không tin rằng, không có chỗ dựa vững chắc là Tiêu gia thì Bùi Đông Lai có thể phá được tử cục trước mắt.

- Xin Bùi tiên sinh yên tâm, tôi sẽ chuyển lời.

Tuy rằng trong lòng không tin Bùi Đông Lai có thể làm được những chuyện này, bất quá Trang Nham cũng không có biểu hiện ra trên mặt mà khách khí lên tiếng.

- Tôi biết Trang bộ trưởng đã không có tâm tình dùng bữa cơm này, tôi cũng có thể hiểu được nỗi khổ tâm riêng của ngài.

Bùi Đông Lai dừng ở ánh mắt Trang Nham, gần từng chữ:

- Các ông đã không có đầu nhập vào Diệp gia thì đã lưu lại một đường sống, như vậy tôi cũng không phải là địch của các ông, ngược lại, cánh cửa của tập đoàn Đông Hải luôn rộng mở chào đón các ông.

- Cảm ơn Bùi tiên sinh đã thông cảm và tha thứ.

Nếu như Bùi Đông Lai còn chưa thất thế, nói ra những lời này thì Trang Nham sẽ có chút ít nhiều mà cảm động, nhưng mà hiện giờ ở hẳn xem ra thì Bùi Đông Lai đang sử dụng khổ nhục kế mà thôi.

Về mặt biến hóa rơi vào trong mắt Bùi Đông Lai, hẳn cũng không nói gì mà tự mình tiễn Trang Nham ra cửa.

Ra khách sạn, sau khi lên xe riêng thì Trang Nham đem những lời của Bùi Đông Lai nói lại cho người phụ trách GZW, do dự một chút rồi hẳn cũng đem những câu cuối cùng nói ra, kết quả là đầu bên kia điện thoại đã đánh giá Bùi Đông Lai là một kẻ không biết trời cao đất dày.

Đối với đánh giá như vậy thì trong lòng Trang Nham cũng đồng ý, hẳn không nói gì thêm mà cúp điện thoại, sau đó để tài xế lái đến một nhà hàng tư nhân.

Nửa giờ sau, Trang Nham đã đến nhà hàng tư nhân kia, quản lý nhà hàng tự mình đưa Trang Nham lên một gian phòng xa hoa trên tầng cao nhất.

Trong phòng, 5 vị đại lão có mạng lưới quan hệ bạch đạo của tập đoàn Đông Hải sớm đợi đã lấy, thấy Trang Nham đi vào thì liền đứng dậy nghênh đón, sau đó một người liền mang theo vài phần kinh ngạc, nói:

- Nhanh như vậy mà đã xong rồi sao? Chúng tôi còn tưởng rằng phải chờ tới 8h, 8h30 nữa chứ.

- Nói hết rồi thì không cần phải lưu lại.

Trang Nham ngồi xuống, cười khổ nói:

- Nếu không thì không riêng gì tôi cảm thấy xấu hổ mà hẳn cũng như vậy.

- Kết quả sao rồi?

Một gã nam nhân trung niên đeo kính mở miệng hỏi.

Hắn vừa thốt lên xong thì 4 người còn lại đều nhìn về phía Trang Nham, đợi Trang Nham trả lời.

- Bùi Đông Lai có thể đi cho tới hôm nay, cũng không phải là ngẫu nhiên.

Trang Nham cũng hỏi một đằng, trả lời một nẻo, cảm thán một câu lập lòe nước đôi.

- Tôi nói lão Trang ông cũng đừng có thừa nước đục thả câu.

- Đúng vậy, mọi người đều rất khẩn trương rồi này.

Nghe được Trang Nham cảm thán thì 2 người khác lên tiếng.

- Hẳn chẳng những đoán được chúng ta quyết định phân rõ giới hạn với tập đoàn Đông Hải, thậm chí còn đoán được việc Diệp gia tính toán khai đao với hẳn, hôm nay tôi đến gặp hẳn là muốn chuyển lời của Diệp gia đến hẳn.

Mất thấy bộ dạng khẩn trương của 5 người thì Trang Nham chỉ tiết nói.

Hả?

Trong phút chốc, năm người đều là lộ ra vài phần khiếp sợ, ở nhóm bọn hẳn xem ra, Bùi Đông Lai có thể đoán được việc phân rõ giới hạn và việc Diệp gia khai đao với hẳn cũng không quá khó. Nhưng mà đoán được việc Trang Nham chuyển lời của Diệp gia đến hẳn, điểm này thật sự không thể tưởng tượng được.

- Chỉ có chừng đó sao?

Khiếp sợ đi qua, một người trong đó có chút không tin.

Trang Nham cười khở, nói:

- Tôi lừa các ông làm gì?

- Đối với lựa chọn của chúng ta thì hẳn nói như thế nào?

Lại một người mở miệng, hẳn hỏi ra mọi người vấn đề quan tâm, lo lắng nhất.

- Hẳn nói có thể hiểu nỗi khổ tâm riêng của chúng ta, sẽ không trở thành địch của chúng ta. Hẳn còn nói cảnh cửa của tập đoàn Đông Hải luôn rộng mở chào đón chúng ta.

Trang Nham nói xong, nhin không được lắc lắc đầu, dường như hẳn cảm thấy những lời này của Bùi Đông Lai thật sự là quá buồn cười và dư thừa.

- Xem ra thật sự hẳn đã bị bức vào đường cùng rồi. Nếu không, lấy ngạo khí và phong cách hành sự của hẳn thì sẽ không làm như vậy.

Không riêng gì Trang Nham mà 5 người khác cũng cảm thấy như vậy.

- Tuy rằng hẳn nói đúng, bởi vì chúng ta không có đầu nhập vào Diệp gia, nhưng xét đến cùng thì hẳn đã tiến vào tử cục, cũng không cần phải cá chết lưới rách với chúng ta, dù sao thì Diệp gia mới là địch nhân chân chính của hẳn, chúng ta chỉ là hình thức bên ngoài mà thôi.

Trang Nham gạt đầu phụ họa.

- Vậy đối với chuyện Diệp gia sử dụng quyền lợi của mặt trên để mua tập đoàn Đông Hải thì hẳn nói thế nào?

Người khác lại hỏi.

- Cự tuyệt.

Hồi tưởng lại câu nói sau cùng của Bùi Đông Lai thì vẻ mặt Trang Nham hơi đổi, giọng nói phức tạp:

- Hơn nữa hẳn nói “Chuyển lời cho lão bất tử kia của Diệp gia rằng: Qua tử đã dạy tôi rất nhiều thứ, chỉ riêng việc cúi đầu trước địch nhân là không có dạy.”

”Ách...”

Có lẽ thật không ngờ, Bùi Đông Lai rơi vào tử cục lại còn nói ra lời cuồng vọng như thế, trừ Trang Nham ra thì 5 người khác đều có chút kinh ngạc.

- Luận tâm trí cùng năng lực thì hẳn không thua bất kỳ ai nhưng mà hẳn có một khuyết điểm, đó chính là ngông cuồng.

- Trước kia có cha hẳn cùng Tiêu gia bảo vệ, hẳn cuồng một chút cũng không sao. Hiện giờ thì khá, hẳn vẫn còn cuồng như thế, nếu hẳn không phải nói nhảm thì chỉ có thể nói hẳn vẫn còn quá trẻ tuổi, bông bột.

Kinh ngạc qua đi, một người liền mở miệng cảm thán, bọn người Trang Nham tuy rằng không nói gì, nhưng mà vẻ mặt lại phụ họa.

Dù sao, chuyện cho tới bây giờ, nếu Bùi Đông Lai còn có tư cách để cuồng, thì đã không phải 5 lần 7 lượt tìm bọn họ rồi.

Hơn nữa sau khi Bùi Đông Lai biết được bọn họ cùng Đông Hải tập đoàn phân rõ giới hạn thì hẳn chẳng những không có nổi giận, mà cũng chẳng nói giữ lại.

Đủ loại dấu hiệu, đủ để thuyết minh Bùi Đông Lai cùng đường.

Sau đó, 6 người Trang Nham bắt đầu ăn cơm, uống rượu.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai không có rời khỏi nhà hàng, mà hẳn đợi vị khách kế tiếp, cũng chính là người mà hẳn muốn thật lòng mở tiệc chiêu đãi.

- Thằng nhóc, cậu muốn dùng viên đạn bọc đường đối với ta sao?

Gần 8h, cửa phòng lại mở ra, Trần Quốc Đào mang thường phục đi vào phòng, thấy Bùi Đông Lai đang ngồi trên ghế salon hút thuốc thì nhin không được mà cười mắng.

- Báo cáo thủ trưởng , Bùi Đông Lai không dám.

Bùi Đông Lai bóp tắt tàn thuốc, đứng dậy, hai chân khép lại, ngẩng đầu ưỡn ngực, hướng về phía Trần Quốc Đào cúi chào nói.

- Đừng có ở trước mặt lão tử mà tỏ rat rang bức.

Trần Quốc Đào đi đến trước người Bùi Đông Lai, tức giận tát Bùi Đông Lai một cái, cười mắng.

Bùi Đông Lai cánh tay ra, nở nụ cười phát ra từ nội tâm.

Chẳng biết tại sao, nhìn nụ cười của Bùi Đông Lai thì Trần Quốc Đào chỉ cảm thấy đau lòng.

Làm một người ngoài cuộc, cả đời không làm chuyện gì trái với lương tâm thì Trần Quốc Đào cảm thấy rằng, ngay cả khi Bùi Đông Lai nhúng chàm vào hắc đạo, hơn nữa lại đối kháng với Diệp gia nhưng mà từ đầu đến cuối thì Bùi Đông Lai không có làm ra chuyện gì có lỗi với quốc gia, có lỗi với nhân dân.

Ngược lại.

Vì bảo vệ vinh quang của giới võ học TQ, nên hẳn đã mạo hiểm cử tử nhất sinh lên lôi đài nghênh chiến với thiên tài võ học NB, người có thực lực vượt xa hẳn.

Hẳn lại hứa hẹn, cho dù biết mình sắp lâm vào tuyệt cảnh thì hẳn vẫn muốn thực hiện lời hứa, muốn để cho bộ đội đặc chủng TQ giành chức quán quân trong lần Đại Bĩ Võ bộ đội đặc chủng toàn cầu.

Mà Diệp gia lại nhân cơ hội này, mạt sát hẳn.

- Thực xin lỗi, Đông Lai, ta rất muốn giúp cậu, nhưng hữu tâm vô lực.

Đau lòng rất nhiều, Trần Quốc Đào nhin không được vươn tay vỗ vỗ bả vai của Bùi Đông Lai, nói ra tiếng lòng, trong giọng nói toát ra sự vô lực.

- Trần gia gia, kỳ thật thì ngài đã giúp cháu rồi.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì nụ cười trên mặt biến mất, thay vào đó là sự cảm động, càng nhiều là xin lỗi:

- Xin ngài hãy tha thứ cho cháu khi không có sự đồng ý của ngài, mà cháu mời ngài đến đây để giúp cháu diễn vở kịch này.

- Diễn kịch.

Trần Quốc Đào trừng to mắt, vẻ mặt khó hiểu.

Không trả lời.

Bùi Đông Lai lui về phía sau vài bước, bái một cái thật sâu đối với Trần Quốc Đào.

546. Chương 542: Con Cá Mắc Câu, Bắt Đầu Thu Lưới.

Chương 542: Con cá mắc câu, bắt đầu thu lưới.

Buổi tối 8h15', một chiếc Audi A6 chạy vào một khu biệt thự thì dừng lại.

Khi xe dừng lại, Từ Lệ thấy được ánh đèn trong biệt thự, biết Diệp Tranh Vành không có đi ra ngoài thì âm thầm thở ra một hơi.

- Tranh Vành.

Rất nhanh, Từ Lệ đi vào biệt thự thì thấy được Diệp Tranh Vành đang mặc một chiếc áo ngủ màu trắng, ngồi ở trên ghế sofa uống rượu đỏ, nàng liền kêu lên một tiếng.

- Đã trở về rồi mẹ.

Diệp Tranh Vành đặt chén rượu xuống, trả lời một tiếng nhưng mà lại không đứng dậy.

- Đã ăn cơm tối chưa?

Từ Lệ cởi áo khoác, thay dép lê, quan tâm hỏi.

Diệp Tranh Vành gật gật đầu, dường như cũng không nguyện ý nói nhiều với Từ Lệ.

- Tranh Vành, mẹ có tin tốt muốn nói cho con biết.

Thấy Diệp Tranh Vành như thế thì Từ Lệ cũng biết nguyên do, nàng ngồi xuống, chủ động nắm lấy tay Diệp Tranh Vành, nói:

- Gia gia của con đã chính thức động thủ với tên nghiệt chủng kia. Gia gia con vốn là muốn lợi dụng mặt trên để tạo áp lực, thua mua, khống chế cổ phần tập đoàn Đông Hải, để cho tên nghiệt chủng kia biến thành 2 bàn tay trắng, sau đó mới từ từ giết chết hắn.

- Lấy tính tình của hắn sẽ không chịu thua.

Tục ngữ nói, hiểu rõ người nhất không phải là bạn của người mà chính là địch nhân của người. Diệp Tranh Vành từng là đối thủ của Bùi Đông Lai, cho nên đối với tính cách và phong cách làm việc của Bùi Đông Lai thì Diệp Tranh Vành vô cùng hiểu rõ.

- Ủh, ngày mai vốn Chu thúc thúc sẽ đi tìm tên nghiệt chủng kia để nói về vấn đề thu mua, kết quả là tên nghiệt chủng kia nói cái gì mà phải về Đông Bắc tảo mộ, không có thời gian....

- Hắn nói muốn về Đông Bắc tảo mộ sao?

Lúc này đây, không đợi Từ Lệ đem câu nói kế tiếp nói xong, Diệp Tranh Vành đã cắt ngang, vẻ mặt có chút kích động.

- Ủh.

Từ Lệ gật đầu, tiếp tục hưng phấn, nói:

- Đây chỉ là lý do của hắn. Hắn cho rằng hắn có thể cự tuyệt lời thu mua của mặt trên sao? Hắc, vừa rồi Trương XXX đã tổ chức cuộc họp khẩn cấp, trải qua quyết định và nghiên cứu thì ngày mai chúng ta sẽ thành lập tổ điều tra để điều tra tập đoàn Đông Hải, tổ trưởng là do Trương XXX đảm nhận....

- Mẹ, con muốn ra ngoài một chuyến.

Từ Lệ ở bên kia đang hưng phấn kể ra, Diệp Tranh Vành một câu cũng không có nghe lọt, mà ở trong lòng không ngừng thầm nói với mình “Hắn đi tảo mộ, hắn muốn đi tảo mộ” sau đó không đợi Từ Lệ nói xong thì hắn liền đứng dậy.

Tranh Vành, đã trễ thế này, con đi ra ngoài làm gì?

Nghe được Diệp Tranh Vành nói muốn đi ra ngoài thì Từ Lệ hơi kinh hãi, nói:

- Cha của con lo lắng tên nghiệt chủng kia chó cùng rút giậu, nên để con ở nhà một thời gian, đợi cho tên nghiệt chủng kia bị đưa vào đại lao rồi con muốn đi đâu cũng được.

- Mẹ, theo con được biết thì 5 đặc công tình nhuệ đang theo sát Bùi Đông Lai 24/24h, cho dù Bùi Đông Lai muốn chó cùng rút giậu chỉ sợ cũng không cơ hội.

Diệp Tranh Vành tỏ ra khinh thường cười cười, sau đó nói dối:

- Con ở trong nhà vài ngày nên cảm thấy buồn, mới vừa rồi nghe mẹ nói như thế thì con muốn tìm đám người Hoàng Oanh để uống chút rượu chúc mừng.

- Hay là đợi hấn hoàn toàn bị bắt giam rồi đi chúc mừng cũng được?

Tuy rằng trong lòng Từ Lệ đồng ý lời nói của Diệp Tranh Vành, nhưng mà nghĩ đến chuyện Diệp Tranh Vành đánh tàn phế Diệp Thiên, nghĩ đến chuyện ở Giang Lăng thì nàng có chút khẫn trương, 2 chuyện đó đã để lại bóng ma trong lòng người của Diệp gia.

- Mẹ, nếu như hấn muốn làm ra hành động cực đoan thì hấn cũng không chạy quanh tìm người khác giúp đỡ.

Đối với chuyện Bùi Đông Lai gặp mặt Trang Nham thì Diệp Tranh Vành đã biết đến, hơn nữa hấn còn biết được sau khi Trang Nham đi thì Bùi Đông Lai lại cùng gặp mặt với Trần Quốc Đào, ở hấn xem ra, lúc này Bùi Đông Lai đã rơi vào đường cùng nên mới tìm đến sự giúp đỡ của người khác:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đợi cho tổ điều tra điều tra xong tập đoàn Đông Hải thì hấn mới có thể chó cùng rút giậu.

- Được rồi, con đi sớm về sớm.

Từ Lệ nghĩ một chút, cuối cùng cũng đồng ý.

...

- Minh Châu, cô đã đoán đúng, Bùi Đông Lai sẽ về Đông Bắc tảo mộ.

Ra khỏi biệt thự, Diệp Tranh Vành tự mình lái chiếc Passat rời khỏi biệt thự, hơn nữa bấm số điện thoại của Nạp Lan Minh Châu, phân phó:

- Hiện giờ cô hãy liên hệ với Thôi gia HQ, nửa giờ sau tôi sẽ đến chỗ cô, rồi cùng bọn chúng nói chuyện qua màn hình.

- Được.

Nghe Diệp Tranh Vành nói như thế thì Nạp Lan Minh Châu liền gật đầu, hưng phấn mà đồng ý.

Nửa giờ sau, Diệp Tranh Vành đi ô-tô đến tiểu khu Nạp Lan Minh Châu.

Trong phòng mở điều hòa, Nạp Lan Minh Châu chỉ mặc một bộ váy ngủ Lace màu đen, thân thể mềm mại như ẩn như hiện.

Nhìn thân thể mềm mại mê người kia của Bùi Đông Lai, nhớ tới ngày đó Nạp Lan Minh Châu dùng miệng hầu hạ hấn thì bụng của Diệp Tranh Vành nóng lên, bất quá hấn cũng không có nóng lòng muốn úp máng với Nạp Lan Minh Châu mà là hỏi:

- Liên lạc xong chưa?

- Đã liên lạc, gia chủ của Thôi gia sẽ tự mình nói chuyện với ngài.

Nạp Lan Minh Châu mỉm cười, khoác lên cánh tay Diệp Tranh Vành, hiển nhiên nàng cho rằng mình là nữ nhân của Diệp Tranh Vành rồi.

- Minh Châu, cô còn tài giỏi và thông minh hơn so với tưởng tượng của ta.

Diệp Tranh Vành nghe vậy thì nắm lấy bàn tay mềm mại của Nạp Lan Minh Châu, có chút hưng phấn.

- Diệp thiếu không thử làm sao biết?

Nạp Lan Minh Châu phóng một cái mị nhãn cho Diệp Tranh Vành, thân thể mềm mại dán vào người Diệp Tranh Vành.

- Làm chính sự trước đã.

- Dạ.

Nạp Lan Minh Châu vốn có chút bận tâm khi Diệp Tranh Vành biết mình không còn là xử nữ, nhưng mà nghe được Diệp Tranh Vành nói như thế thì liền mở cờ trong bụng, nàng bước nhanh đến chiếc Tivi ở trước tường rồi mở lên.

Trên màn hình liền xuất hiện gia chủ Thôi Trí Kim của Thôi gia.

Thân là gia tộc số 1 của HQ thì Thôi Trí Kim tay nắm quyền sanh quyền sát, làm cho người ta có loại cảm giác không giận mà uy, hắn chỉ ngồi ở chỗ kia, xuất hiện trên màn hình mà đã làm cho Nạp Lan Minh Châu cảm thấy có một cỗ áp lực vô hình.

So ra mà nói thì Diệp Tranh Vành lại không bị gì cả.

- Diệp tiên sinh, sớm đã nghe đám con cháu nói về cậu, bọn nó luôn khen cậu không dứt miệng, rất muốn được kết giao bằng hữu với cậu.

Thôi Trí Kim nói tiếp:

- Hy vọng Diệp tiên sinh cho bọn nó một cơ hội.

- Thôi tiên sinh nói quá lời rồi.

Có lẽ không ngờ Thôi Trí Kim sẽ vượt mong ngựa như thế, Diệp Tranh Vành cảm thấy hơi kinh ngạc, sau đó cười nói:

- Tranh Vành cũng rất muốn làm bằng hữu của Thôi gia.

“Ha..Ha”

Thôi Trí Kim nghe vậy thì cười to sau đó đi thẳng vào vấn đề:

- Diệp tiên sinh, chuyện hợp tác chúng ta thì trong lòng song phương đều rất rõ ràng, không cần phải tiếp tục nói ra, vẫn là câu nói kia, Diệp tiên sinh bên này chỉ cần cam đoan người của ta thành công tiến vào Trung Quốc, sau khi chuyện thành công an toàn rồi đi, toàn bộ chuyện khác do bên tôi làm.

- Tôi cam đoan điểm này không thành vấn đề.

Về mặt Diệp Tranh Vành tự tin nói.

- Tôi cũng tin Diệp tiên sinh có thể làm được điểm này.

Thấy Diệp Tranh Vành cấp ra câu trả lời như đinh đóng cột thì Thôi Trí Kim cũng không có hoài nghi năng lực của Diệp Tranh Vành, mà hỏi ra một vấn đề hắn đang lo lắng:

- Diệp tiên sinh, tôi nghe nói bên cạnh hắn có 5 đặc công quý quốc bảo vệ, 5 tên đặc công đó làm sao bây giờ?

- 5 tên đặc công đó đúng là người do Diệp gia vận dụng quan hệ để điều động, bọn hắn ở mặt ngoài là bảo vệ Bùi Đông Lai, nhưng trên thực tế là theo dõi nhất cử nhất động của hắn.

Diệp Tranh Vành trầm ngâm một lát, nói:

- Dựa theo suy đoán của tôi thì 5 tên đặc công kia sẽ không đi cùng Bùi Đông Lai, nếu mà có đi thì cứ giết.

- Được.

Có lẽ thật không ngờ Diệp Tranh Vành sẽ quyết đoán, tàn nhẫn như thế, Thôi Trí Kim gật đầu cười.

- Thôi tiên sinh, yêu cầu của tôi là chẳng những muốn giết hắn mà còn phải đào bới mộ tổ tiên của hắn lên, tôi muốn cho gia gia và mẹ của hắn thấy ánh nắng mặt trời.

Diệp Tranh Vành bổ sung thêm, lời nói làm cho người ta lạnh người.

Cảm nhận được sát ý và hận ý toát ra trọng giọng nói của Diệp Tranh Vành thì Thôi Trí Kim cũng khó tránh khỏi có chút kinh hãi, kinh hãi rất nhiều cười cười, nói:

- Điểm này thì Minh Châu tiểu thư đã nói qua rồi, yên tâm đi, chúng tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu của Diệp tiên sinh.

- Tốt.

Diệp Tranh Vành nở ra nụ cười:

- Sau khi chuyện này thành công thì tôi sẽ chuẩn bị rượu ngon, giai nhân để hoan nghênh người của Thôi gia đến TQ làm khách.

- Nhất định.

Thôi Trí Kim cười vui vẻ, khi hắn xem ra Diệp Tranh Vành hiện giờ tuy rằng đã mất đi con đường làm quan nhưng mà ngày sau hơn phân nửa là sẽ phát triển ở thương giới. Nếu Thôi gia hợp tác với Diệp Tranh Vành, đáp ứng chuyện này của Diệp Tranh Vành, thì sau này lấy quyền thế của Diệp gia, thì những xí nghiệp của Thôi gia muốn chiếm thị trường của TQ cũng không khó gì.

- Diệp thiếu sẽ cùng Minh Châu đi tới Cáp thành chứ?

Mắt thấy màn hình đã tắt thì Nạp Lan Minh Châu tỏ ra kinh hãi hỏi.

Diệp Tranh Vành lạnh lùng mà cười, gật đầu:

- Tên nghiệt chủng kia đã làm ta mất đi con đường làm quan, thiếu chút nữa đã trở thành quên lãng của Diệp gia, ta đương nhiên là muốn nhìn thấy cảnh hắn đi xuống Diêm vương điện rồi.

- Lần này chính là Thiên Vương lão tử hạ phàm cũng cứu không được hắn.

Nạp Lan Minh Châu cười lạnh phụ họa một câu sau đó, vẻ lạnh lùng trên mặt liền biến thành vẻ quyến rũ, cả người dán vào người Diệp Tranh Vành:

- Diệp thiếu, hắn đã bị tuyên án tội chết, chúng ta không cần phải vì hắn mà tức giận....

- Ừh.

Thân thể mềm mại bên người, Diệp Tranh Vành không nói thêm lời, lập tức đưa tay luồn vào chiếc váy ngủ Lace kia để thăm dò.

Một lát sau, 2 thân thể kia đã kết hợp lại với nhau ở trên ghế sa lon, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, tiếng đánh, quanh quẩn ở trong phòng khách.

10' sau.

Trong biệt thự tại Côn Ngọc Hà, cuộc nói chuyện giữa Thôi Trí Kim và Diệp Tranh Vành đã được Quý Hồng gợi cho Bùi Đông Lai.

- Con cá mắc câu, có thể thu lưới.

Sau khi nghe xong thì Bùi Đông Lai bấm điện thoại gọi cho Quý Hồng, làm ra chi thị.

Hắn thổi hồi kèn phản công lên.

547. Chương 543: Nghịch Tập, Nghịch Tập (1)

Chương 543: Nghịch tập, nghịch tập (1)

8h sáng, một chiếc Mercedes-Benz S600 chạy ra khỏi khu nhà giàu Côn Ngọc Sơn, Bùi Đông Lai ngồi ở vị trí lái xe còn Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na ngồi ở sau.

- Tại sao bọn hắn lại giống như Âm Hồn Bất Tán rứa?

Thông qua kính phản quang, thấy được chiếc Buick ở phía sau thì Hạ Y Na tỏ ra tức giận, nàng đã biết chuyện Bùi Đông Lai bị đặc công theo dõi, ở nàng xem ra, những người đặc công này cũng đã quá phận rồi, ngay cả khi Bùi Đông Lai muốn đi tảo mộ thì cũng giám thị.

Không riêng gì Hạ Y Na cảm thấy được bất mãn mà ngay cả Tần Đông Tuyết cũng là nhịu mày, nàng biết lần này Bùi Đông Lai trở về Đông Bắc là muốn tảo mộ, hơn nữa Bùi Đông Lai lại muốn xây một ngôi mộ cho Bùi Vũ Phu, đối với Bùi Đông Lai thì chuyện này rất quan trọng.

- Nếu như bọn hần không đi thì trò chơi lần này sẽ không có thú vị gì cả.

Vị trí lái xe, Bùi Đông Lai không hờn không giận nói, lúc nói thì hần nở ra nụ cười nhưng mà bên trong nụ cười lại có hàn ý.

Cảm nhận được hàn ý trong nụ cười của Bùi Đông Lai thì mặc dù Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na đã biết được kế hoạch của Bùi Đông Lai, nhưng mà 2 người họ hiểu được lúc này tâm tình của Bùi Đông Lai đang rất khó chịu. Có người nào muốn lúc mình đi tảo mộ cho các trưởng bối mà bên cạnh có người giám thị không?

10 sau, Bùi Đông Lai lái xe đến sân bay Yên Kinh.

Lôi Đại Bằng sớm đã đứng đây đợi, thấy Bùi Đông Lai đến thì vội vàng bước lên:

- Bùi tổng, máy bay đã chuẩn bị xong, 40' nữa thì sẽ cất cánh.

- Vất vả cho ông rồi Lôi quản lý.

Bùi Đông Lai gạt đầu rồi đem chìa khóa xe đưa cho Lôi Đại Bằng.

- Bùi đồng nói quá lời rồi, đây là việc mà tôi phải làm.

Lôi Đại Bằng cầm lấy chìa khóa xe rồi vội vàng lắc đầu.

Lôi Đại Bằng vừa dứt lời, không đợi Bùi Đông Lai nói gì thêm thì chiếc Buick đã ngừng lại ở cách đó không xa. Long Ngũ cùng 5 tên đặc công bước xuống xe, đi tới Bùi Đông Lai, bọn hần không cần che dấu, mà quang minh chính đại đi sát theo Bùi Đông Lai đến núi Đại Hưng An ở Gia Cách Đạt Kỳ.

- Lôi quản lý, ông về trước đi, có việc gì thì tôi sẽ liên hệ với ông.

Bùi Đông Lai thấy thế, ý bảo Lôi Đại Bằng rời đi.

- Vâng, Bùi tổng.

Lôi Đại Bằng liền gạt đầu, sau đó mở xe, đi vào ô tô, khởi động ô tô rồi đi.

- Bùi tiên sinh, nghe nói cậu muốn đi núi Đại Hưng An để thăm mộ, vì đảm bảo an toàn của cậu và người thân bên cậu, nên tôi và đồng nghiệp của tôi sẽ đi theo cậu.

Long Ngũ đi đến trước người Bùi Đông Lai, hành văn gãy gọn, nói:

- Nói cách khác, chúng tôi sẽ ngồi máy bay của cậu.

- Không cần vấn đề, bắt quá chớ quên trả tiền vé máy bay.

Từ sâu trong lòng thì Bùi Đông Lai không muốn để cho đám người Long Ngũ đi theo mình, nhưng mà hần cũng biết nếu như đám người Long Ngũ này không đi theo thì trò chơi này sẽ không trở nên hoàn hảo. Vì thế hần liền nén giận, lúc nghe Long Ngũ muốn ngồi chung máy bay của hần thì hần cố ý đùa giỡn một phen.

"Ách..."

Có lẽ thật không ngờ Bùi Đông Lai sẽ nói như vậy, 5 người Long Ngũ đều ngẩn ra, sau đó một gã đặc công không nhịn được mà nói:

- Chúng tôi vì bảo vệ cậu nên mới đi theo, tại sao lại bắt chúng tôi trả tiền vé máy bay?

- Không cần làm kỹ nữ còn lập đền thờ.

Mất thấy tên đặc công kia không muốn thì giọng nói Bùi Đông Lai chuyển lạnh.

- Gặp qua nhiều người, nhưng chưa thấy ai xấu hổ như những người này, thật sự là làm mất mặt đặc công của quốc gia.

Mất thấy Bùi Đông Lai phát hoả thì Hạ Y Na cũng mắng lên.

Đường như nhận ra Bùi Đông Lai đã tức giận, không đợi tên đặc công kia nói cái gì nữa, Long Ngũ dùng ánh mắt ý bảo tên kia đồng sự câm miệng, sau đó nhìn Bùi Đông Lai, nói:

- Xin Bùi tiên sinh yên tâm, lộ phí của đoạn đường này thì chúng tôi sẽ tính.

Bùi Đông Lai không nói gì thêm mà xoay người đi vào.

40' sau, Bùi Đông Lai mang theo Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na cùng 5 tên đặc công vào máy bay, rời khỏi Yên Kinh, đi đến núi Đại Hưng An Gia Cách Đạt Kỳ.

Cùng lúc đó, tin tức này đã dùng tốc độ khủng khiếp mà truyền khắp đại giang nam bắc.

Sau khi Bùi Đông Lai rời khỏi Yên Kinh khoảng 3 tiếng thì một chiếc Maybach dưới sự hộ tống của 2 chiếc Audi Q7 chạy đến sân bay Yên Kinh.

Bước xuống xe, Nạp Lan Minh Châu cười nói:

- Tử sĩ của Thôi gia đã lên đường, chậm nhất là chạng vạng tối nay sẽ đến Đại Hưng An Gia Cách Đạt Kỳ. Em đã cho Tiểu Hiên qua bên kia chờ, mặc khác dựa vào tin tức mà Gia Cách Đạt Kỳ bên kia truyền đến thì Bùi Đông Lai đã mang theo Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na cùng 5 tên đặc công kia đã đến nơi.

Hả?

Biết được Tần Đông Tuyết cũng đi thì chân mày Diệp Tranh Vành nhíu lại, hơi trầm ngâm rồi nói:

- Nói cho thủ lĩnh của tử sĩ Thôi gia, không nên động vào Tần Đông Tuyết.

- Đợi tối nay gặp mặt thì chúng ta nói tiếp, thời gian vẫn còn nhiều mà.

Mặc dù Nạp Lan Minh Châu vô cùng căm hận Tần Đông Tuyết, nhưng mà nàng cũng biết Tần Đông Tuyết là người trong hoàng thân quốc thích, là người nàng không có khả năng động vào, cho nên nàng chỉ đành phải chôn phần hận ý này vào trong lòng.

- Ta muốn Tần Đông Tuyết thủ tiết cả đời.

Diệp Tranh Vành cười lạnh một tiếng.

- Tần Đông Tuyết a Tần Đông Tuyết, hiện giờ ta đã trở thành nữ nhân của Diệp thiếu, ta có nên cảm ơn cô không đây?

Nhận thấy được giọng nói Diệp Tranh Vành toát ra vẻ hận ý thì trong lòng Nạp Lan Minh Châu liền như nổ hoa, nàng không nói gì theo mà kéo Diệp Tranh Vành, ở dưới sự bảo vệ của đám bảo tiêu mà đi vào.

12h.

Diệp Tranh Vành cùng Nạp Lan Minh Châu ngồi trên máy bay tư nhân của Nạp Lan gia rời khỏi Yên Kinh.

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay bay từ Yên Kinh đến Đông Hải, đáp xuống sân bay Phổ Đông Đông Hải.

Sau khi máy bay dừng lại thì 28 người trong tổ kiểm tra trong đó có mẹ của Diệp Tranh Vành là Từ Lệ bước xuống máy bay, ở bên ngoài nhân vật số 2 của Đông Hải cùng với các vị đại lão ở Đông Hải đã đứng đợi, thấy mọi người đi xuống thì vội vàng bước lên chào đón.

Song phương hàn huyền đơn giản rồi đi vào xe buýt, rời khỏi sân bay, đến khách sạn khách sạn để tẩy trần.

Sau khi đến khách sạn thì đám người Từ Lệ vào trở về phòng, tắm rửa thay đồ, sau đó 1 tiếng thì bắt đầu tham gia bữa tiệc trưa.

Bữa tiệc trưa, nhân vật số 1 của Đông Hải cũng có mặt, tỏ vẻ hoan nghênh và tỏ ra toàn lực phối hợp với lần đến đây lần này của đám người Từ Lệ.

2h30, bữa tiệc trưa kết thúc, nhân vật số 2 của Đông Hải tự mình tiếp khách, cùng với những thành viên của nhóm người Từ Lệ, đi đến dưới lầu tổng bộ tập đoàn Đông Hải.

Không có hoa tươi, không có tiếng vỗ tay, cũng không có biểu ngữ.

Đôi mắt với sự xuất hiện của những vị đại lão trong ban kiểm tra này thì cao tầng tập đoàn Đông Hải không có cử hành nghi thức chào đón.

Điều này làm cho nhân vật số 2 của Đông Hải tỏ ra vô cùng khó chịu, còn nhóm người trong tổ kiểm tra thì tỏ ra căm tức.

Tức giận rất nhiều, thân là phó tổ trưởng của tổ kiểm tra thì Từ Lệ liền mang theo người hùng hùng hổ hổ đi lên tầng cao nhất của tập đoàn Đông Hải.

- Thật xin lỗi chư vị lãnh đạo, bởi vì chính sách của mặt trên là kêu gọi mọi người không tiêu xài phung phí, xa hoa nên chúng tôi không thể tổ chức nghênh đón chư vị, mong rằng các vị lãnh đạo rộng lượng bỏ qua.

Đợi đám người Từ Lệ lên tầng cao nhất, thì Liễu Nguyệt xuất hiện ở trước mặt mọi người, trên mặt tỏ ra ý xin lỗi.

- Dựa vào văn kiện của mặt trên thì chúng tôi nghi ngờ tập đoàn Đông Hải tiến hành rửa tiền phi pháp, vì vậy XXX mới thành lập tổ kiểm tra, để tiến hành điều tra tập đoàn Đông Hải.

Nghe được Liễu Nguyệt nói như thế thì thân là phó tổ trưởng tổ kiểm tra, Từ Lệ lạnh giọng nói:

- Tôi là phó tổ trưởng của tổ kiểm tra tên là Từ Lệ, lập tức để cho chủ tịch cùng tổng tài của tập đoàn Đông Hải đến gặp chúng tôi.

- Thật có lỗi lãnh đạo, Bùi đồng và Quý đồng không có ở đây.

Liễu Nguyệt nói xong cũng không có giải thích gì thêm:

- Trước mặt, mọi chuyện lớn nhỏ trong tập đoàn đều do tôi phụ trách, tôi đại biểu cho tập đoàn cam đoan với các vị sẽ toàn lực phối hợp công tác của các vị lãnh đạo.

- Quý Hồng đi đâu rồi?

Thân là vợ của Diệp Cẩm thì Từ Lệ biết được Quý Hồng là con tư sinh của Diệp Cẩm, hơn nữa nàng còn hận thấu xương Quý Hồng, lúc này nghe Liễu Nguyệt nói Quý Hồng đã rời khỏi thì nàng nhíu mày, hỏi.

- Thật có lỗi lãnh đạo, tôi cũng không biết Quý tổng đi đâu, hơn nữa gọi điện cho nàng cũng không được.

Liễu Nguyệt lắc lắc đầu nhưng tâm lại như gương sáng, tối hôm qua thì Quý Hồng đã rời khỏi Đông Hải, nói chính xác là đã rời khỏi TQ.

Đi theo nàng cùng rời đi còn có một người.

Trung Hoa đệ nhất kiếm.

Cô Độc Phong Ảnh

548. Chương 544: Nghịch Tập, Nghịch Tập (2)

Chương 544: Nghịch tập, nghịch tập (2)

Màn đêm buông xuống, trong biệt thự của vợ chồng Tần Tranh, lúc này Tần Tranh cùng Tiểu Ái Linh đang ngồi ở trên bàn dùng cơm, thức ăn được đưa lên đầy đủ, món nào món nấy làm cho người ta phải phát thèm thế nhưng mà Tiểu Ái Linh lại không có đụng đũa mà ngay cả Tần Tranh cũng tỏ ra buồn tẻ vô vị.

- Làm sao thế?

Tần Tranh thấy thế, để đũa xuống hỏi.

Tiểu Ái Linh khe khẽ thở dài:

- Nghĩ đến 2 đứa bọn nó.

Nghe Tiểu Ái Linh nói thế thì Tần Tranh há miệng thở dốc, lại không biết phải nói cái gì.

- Bằng tâm mà nói thì vào lúc này Bùi Đông Lai vẫn không quên việc tảo mộ, hơn nữa lại vì Bùi Vũ Phu mà xây một ngôi mộ, thật sự là rất khó đối với nó.

Thấy Tần Tranh không nói lời nào, Tiểu Ái Linh mở miệng lần nữa, ngữ khí cực kỳ phức tạp.

Tần Tranh nghe vậy thì châm một điếu thuốc lá, ngửa mặt nhìn trần nhà, nói:

- Bùi Vũ Phu quả thật có một đứa con rất tốt.

- Nếu...Nếu không thì chúng ta đi cầu xin lão gia tử, để người ra mặt giúp đỡ Bùi Đông Lai đi?

Tiểu Ái Linh do dự một chút, nhịn không được nói:

- Đứa nhỏ này thật sự rất đáng thương.

- Diệp gia vừa mới chiếm được thế thượng phong trong trận chiến vừa rồi, Tiêu gia cũng bị tổn thất đi, lão gia tử làm sao có thể giúp nó được?

Tần Tranh cười khở lắc lắc đầu.

Tiểu Ái Linh cũng biết điều này, chỉ là có chút không đành lòng, lúc này thấy Tần Tranh lắc đầu, lại nói:

- Chẳng lẽ chúng ta trở mặt nhìn Diệp gia chính chết Bùi Đông Lai sao?

- Lần trước Đông Lai mang theo Đông Tuyết về nhà ăn cơm thì tôi từng đáp ứng Đông Lai, đến lúc cuối cùng thì tôi sẽ giữ cho nó 1 mạng.

Tần Tranh phun ra một ngụm khói, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Lấy cục diện trước mắt mà xem, tuy rằng việc này sẽ khó thực hiện được, nhưng mà tôi sẽ làm hết sức.

- Không phải hết sức, mà là nhất định.

Tiểu Ái Linh kích động nói.

Hả?

Thấy được vẻ khác thường của Tiểu Ái Linh thì Tần Tranh nhìn sang Tiểu Ái Linh.

- Nó là hôn phu của Đông Tuyết, cũng là con rể của chúng ta.

Tiểu Ái Linh cắn chặt môi, đôi mắt mơ hồ có chút phiếm hồng. Theo thời gian trôi qua, trong lòng nàng đã tiếp nhận Bùi Đông Lai, hơn nữa càng ngày càng thích Bùi Đông Lai, tự nhiên là sẽ không muốn thấy cảnh Bùi Đông Lai bị Diệp gia đùa chết.

- Được.

Tần Tranh hơi trầm ngâm, bóp tắt thuốc lá, trầm giọng đáp.

...

Màn đêm buông xuống, trong một ngôi biệt thự của Nạp Lan gia ở Gia Cách Đạt Kỳ, trong phòng ăn của biệt thự, Diệp Tranh Vành cùng Nạp Lan Minh Châu ngồi đối diện với nhau, trên bàn đặt những món ăn thôn quê.

- Diệp thiếu tiểu thư.

Không đợi Diệp Tranh Vành cùng Nạp Lan Minh Châu dùng bữa tối, cửa phòng ăn bị đẩy ra, một tên bảo tiêu của Nạp Lan Minh Châu đi vào, hần hành lễ rồi mới hội báo:

- Hiên thiếu gia đã mang theo đám người HQ kia vào biệt thự, có để bọn hần đến đây không?

- Ủh.

Nạp Lan Minh Châu liền hạ lệnh, sau đó nàng đem khăn tay của mình đưa cho Diệp Tranh Vành, để Diệp Tranh Vành lau miệng.

5' sau, Diệp Tranh Vành cùng Nạp Lan Minh Châu ở trong đại sảnh gặp mặt 18 tên tử sĩ của Thôi gia.

18 người này mặc âu phục màu đen, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt như đao, giống như một đám dã thú, làm cho người ta phải hoảng sợ.

- Chào cậu, Diệp tiên sinh, tôi là Phác Thái, là cận vệ của Thôi tiên sinh.

Tử sĩ của đứng đầu của Thôi gia mở miệng, nói:

- Thôi tiên sinh yêu cầu chúng tôi liên lạc với ngài, nghe theo lời an bài của ngài.

- Hoan nghênh đã đến TQ.

Cảm nhận được hơi thở lạnh như băng phát ra từ 18 tên tử sĩ đến từ HQ thì trong lòng Diệp Tranh Vành có chút run sợ, hơn nữa là hưng phấn, chỉ dựa vào khí thế thì có thể thấy Phác Thái mạnh hơn đại đệ tử của Vô Đang là Lãnh Vô Cực, ngoài ra, còn có 3 người có khí thế xấp xỉ Lãnh Vô Cực.

Đây cũng chính là nói thực lực của đám người Phác Thái đã giống với lời nói của Nạp Lan Minh Châu.

Như vậy, lấy thực lực của đám người Phác Thái, muốn giết Bùi Đông Lai thì quả thực dễ như trở bàn tay!

- Diệp tiên sinh, mục tiêu hiện tại ở đâu?

Đối mặt với vẻ mặt nhiệt tình Diệp Tranh Vành, Phác Thái vẫn tỏ ra lạnh lùng.

- Diệp thiếu, hẳn có một cái ngoại hiệu kêu Lãnh Diện Phác Thái, là cao thủ đệ nhất của HQ, cũng là cao thủ đứng thứ 15 trên Thần bảng.

Mắt thấy Phác Thái vẫn tỏ ra lạnh lùng, Nạp Lan Minh Châu sợ Diệp Tranh Vành không thoải mái thì liền giải thích.

Bên tai vang lên lời nói của Nạp Lan Minh Châu, Diệp Tranh Vành hiểu được tâm ý của Nạp Lan Minh Châu, cười cười ý bảo không sao, sau đó hướng Phác Thái nói:

- Mục tiêu hiện giờ đã đến thành phố này, hiện giờ đang ở trong một khách sạn có tên là Hoa Thái.

- Diệp tiên sinh, khi nào thì chúng ta động thủ?

Phác Thái mở miệng lần nữa hỏi.

- Không vội.

Diệp Tranh Vành lắc lắc đầu.

Hả?

Phác Thái ngưng mắt, lại không nói lời gì nữa, mà là chờ Diệp Tranh Vành giải thích.

- Mục tiêu hiện đang ở trong thành phố này, hơn nữa bên cạnh hẳn còn có 5 tên đặc công tinh nhuệ, nếu chúng ta động thủ với hẳn tại khách sạn thì sẽ gây ra hỗn loạn.

Diệp Tranh Vành nói.

Phác Thái nhíu mày, nói:

- Xin Diệp tiên sinh yên tâm, chúng tôi có thể thần không hay quỷ không biết mà xử lý hẳn.

- Sở dĩ tôi từ Yên Kinh đến đây là muốn để các vị đánh hẳn tàn phế, đưa hẳn đến trước mặt tôi, để tôi giết hẳn.

Diệp Tranh Vành nghiêm mặt nói:

- Tôi có thể tin tưởng các vị làm được như thế, nhưng mà nếu muốn bắt sống hẳn thì có chút khó khăn. Cách đó không lâu thì hẳn đã giết chết một gã cao thủ đã đạt đến cảnh giới Hóa Kính nhập môn, thực lực của hẳn không kém, nếu như hẳn một lòng muốn chạy trốn thì....

Lúc này đây, Phác Thái không có hé răng.

Luận về thực lực thì hẳn là Hóa Kính đại thành, mà trừ hẳn ra thì cũng chỉ có 3 gã bước chân vào Hóa Kính nhập môn, ngoài ra thì không có ai bước vào cảnh giới Hóa Kính cả.

Cho nên, hẳn mới dám tự tin nói thần không hay, quỷ không biết mà giết chết Bùi Đông Lai, nhưng mà nếu muốn bắt sống Bùi Đông Lai, người có bộ pháp “Thiên Đình Phát Kính, Túc Đế Dũng Tuyền” thì hẳn không dám nắm chắc 100%.

- Vậy thì khi nào chúng ta động thủ?

Phác Thái lại hỏi.

- Sáng sớm ngày mai.

Diệp Tranh Vành nghiêm mặt nói:

- Sáng sớm ngày mai hẳn sẽ đi tảo mộ, nghĩa trang cách đây khoảng 100km, cơ bản là xa khu thành thị, người ở đó rất thưa thớt, các vị có thể nửa đường chặn giết hẳn. Về phần bản đồ thì Nạp Lan tiểu thư sẽ phải người giao cho các vị.

- Được.

Nghe được kế hoạch của Diệp Tranh Vành, thì Phác Thái liền đồng ý.

- Ngoài việc bắt sống hẳn ra thì tôi muốn các vị đem phần mộ của mẹ và gia gia hẳn đào lên.

Về mặt Diệp Tranh Vành tràn đầy hận ý, nói:

- Việc này thì Thôi tiên sinh đã nói cho các vị biết, ngoài ra tôi còn có một yêu cầu nữa.

- Diệp tiên sinh mời nói.

- Mục tiêu lần này tổng cộng có 8 người, trong đó có 5 người là đặc công còn 2 người là nữ nhân.

Diệp Tranh Vành nói xong thì đưa ảnh chụp của Tần Đông Tuyết cho Phác Thái:

- Nữ nhân này không cần giết.

Phác Thái cầm lấy tấm ảnh nhìn lướt qua rồi đưa cho thủ hạ ở phía sau.

- Tốt lắm, các vị dùng cơm trước đi sau đó bàn lại kế hoạch một chút, đợi sáng mai chúng ta sẽ động thủ.

Diệp Tranh Vành muốn kết thúc nội chuyện với đám người Phác Thái, tuy rằng hẳn đã nhìn ra đám người Phác Thái rất mạnh nhưng mà chính khí tức trên người của đám người làm cho Diệp Tranh Vành có chút không thoải mái, nói chính xác là hẳn bị áp lực.

- Hết thấy nghe theo lời an bài của Diệp tiên sinh.

Phác Thái gật gù đầu, sau đó mang theo 17 tử sĩ của Thôi gia rời khỏi đại sảnh.

....

Cùng lúc đó, một chiếc xe hơi chạy nhanh trên một con đường chính ở Seoul HQ.

Trong xe, Quý Hồng ngồi ở vị trí lái xe, còn Cô Độc Phong Ảnh thì ngồi phía sau xe, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Thông qua kính phản quang nhìn thấy Cô Độc Phong Ảnh ngồi phía sau thì về mặt Quý Hồng lộ ra sự khó chịu, vì muốn che dấu tai mắt người khác, xuất hiện ở quốc ngoại mà Cô Độc Phong Ảnh đã cắt đi mái tóc phiêu dật ở trên đầu, đầu của Cô Độc Phong Ảnh bây giờ là đầu húi cua, hơn nữa trường bào trên người đã được cởi bỏ, đổi lại là một thân âu phục, Quý Hồng cảm thấy vô cùng khó chịu.

- Đông Lai bên kia có gặp nguy hiểm không?

Dường như đã nhận ra ánh mắt của Quý Hồng, Cô Độc Phong Ảnh mở to mắt, hỏi.

Quý Hồng lắc lắc đầu:

- Đám tử sĩ của Thôi gia đã tới Gia Cách Đạt Kỳ, lúc này Bùi Đông Lai đang một ở khách sạn nằm ở khu náo nhiệt. Dựa vào suy đoán của cậu ta thì trong lòng Diệp Tranh Vành không cam lòng, hơn phân nửa là muốn tự thân giải quyết, như vậy kể từ đó Diệp Tranh Vành sẽ không có khả năng động thủ ở nơi náo nhiệt, mà đợi sáng mai khi Bùi Đông Lai đi tảo mộ thì sẽ thực hiện chặn giết.

- Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Cô Độc Phong Ảnh có chút không yên lòng.

- Sư phụ, ngài cứ yên tâm, cậu ta không có việc gì đâu.

Thấy được vẻ lo lắng của Cô Độc Phong Ảnh thì Quý Hồng do dự một chút, cuối cùng cũng đem kế hoạch của Bùi Đông Lai nói ra cho Cô Độc Phong Ảnh nghe:

- Bởi vì, cậu ta trừ nhờ lão nhân gia ngài ra tay không chết gia chủ của Thôi gia, dùng chiêu rút củi dưới đáy nồi thì cậu ta còn âm thầm liên hệ với rất nhiều người trong giới võ học TQ.

Hả?

- Những cường giả võ học này đã bí mật lẻn vào Gia Cách Đạt Kỳ, cho nên mặc dù tối nay đám bóng tử kia động thủ với cậu ta thì tối đa là cũng làm quấy nhiễu kế hoạch của cậu ta mà thôi.

Quý Hồng vạch trần đáp án, trong lòng bội phục không thôi:

- Đây là một liên hoàn kế, các cường giả võ học cũng thế, con và sư phụ cũng thế, cũng chỉ là những điểm nhỏ trong liên hoàn kế này mà thôi.

- Một khi đã như vậy thì ta đây cũng yên lòng.

Cô Độc Phong Ảnh yên lòng, nói:

- Sau khi đến chỗ đấy thì con không cần động thủ, chỉ cần đi sau ta là được rồi.

- Toàn bộ tử sĩ cường giả của Thôi gia đã đi vào TQ, thế mà lão bản thân ái lại để sư phụ lão nhân gia đến nơi đây, thật sự là đã để lại thể diện cho đám bóng tử kia a.

Nghe Cô Độc Phong Ảnh nói thế thì Quý Hồng nhìn vào cảnh đêm phồn hoa của Seoul, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong:

- Một trận chiến này sẽ làm cho cả thế giới khiếp sợ sao?

549. Chương 545: Nghịch Tập, Nghịch Tập (5)

Chương 545: Nghịch tập, nghịch tập (5)

Màn đêm buông xuống Seoul, trong thư phòng của biệt thự Thôi gia, lúc này Thôi Trí Kim đang ngồi trước bàn đọc sách, về mặt tỏ ra nghiêm túc xem những bản báo cáo của những công ty của Thôi gia.

“Ách”

Đột nhiên, đôi mắt của Thôi Trí Kim trợn tròn ra.

- Thả lỏng, thả lỏng thôi Thôi tiên sinh, ngài đừng nên khấn trương.

Không đợi Thôi Trí Kim lấy lại tinh thần thì một giọng nói liên vang lên.

Giọng nói mê người kia lọt vào trong tai khiến cho toàn thân Thôi Trí Kim cứng ngắc, cả người hần liền tỏ ra vô cùng sợ hãi.

Bởi vì hắn biết đối phương có thể đi vào đây thì chỉ có 2 loại khả năng.

Thứ nhất là đối phương đã giết sạch toàn bộ những bảo tiêu bên ngoài nhà.

Thứ hai là đối phương thần không hay, quỷ không biết mà đi vào đây, những tên bảo tiêu bên ngoài vẫn chưa phát hiện điều gì.

Nhưng mà, dù là khả năng nào thì cũng khiến cho Thôi Trí Kim cảm thấy có chút lạnh người, đối phương muốn giết mình thì quả thật dễ như trở bàn tay.

Bọn hần hần là không muốn ám sát ta, nếu không thì sẽ không nói nhảm như vậy.

Rất nhanh, Thôi Trí Kim liền hiểu ra điểm này, hần không còn tỏ ra khẫn trương nữa mà thở sâu vào 2 hơi.

Liên tục thở sâu 2 hơi khiến cho người Thôi Trí Kim bình tĩnh trở lại, hần quay đầu lại thì thấy phía sau hần là một nam, một nữ.

- Là...Là cô?

Hần nói chính là tiếng Trung, nhưng mà giọng nói có chút run rẩy.

- Như thế nào Thôi tiên sinh, chẳng lẽ ngài cảm thấy kỳ quái sao?

Quý Hồng đi về phía Thôi Trí Kim, nở ra nụ cười mê hồn, nũng nịu nói:

- Theo lý thuyết thì ngài nên cảm thấy kỳ quái mới đúng a...

Thôi Trí Kim không lên tiếng.

Thân là đệ nhất thế gia của TQ, thì trước khi Bùi Đông Lai quật khởi thì Thôi Trí Kim đã từng phái người đến TQ để giết Bùi Đông Lai, nhưng kết quả là những người hần phái đi sau khi bước chân vào TQ thì bị người tổ chức đặc thủ của TQ mang đi.

Một lần lại một lần thất bại, khiến cho Thôi Trí Kim dần dần bỏ quên ý định phái người vào TQ giết Bùi Đông Lai, cố gắng đợi cho Bùi Đông Lai xuất ngoại thì kiếm cơ hội giết hần.

Lý tưởng phong phú nhưng thực tế lại tàn khốc.

Khiến cho Thôi Trí Kim nằm mơ cũng không ngờ chính là, Bùi Đông Lai lại quật khởi ở TQ, hơn nữa sau đó hần còn biết Bùi Đông Lai chính là con trai của Vũ Thần TQ trong truyền thuyết.

Sau khi biết được những chuyện này thì Thôi Trí Kim trực tiếp bỏ qua ý định trả thù cho cháu hần, bắt quá hần vẫn chú ý đến Bùi Đông Lai.

Sau khi biết được Bùi Đông Lai đắc tội với Diệp gia, thì hần liền âm thầm chờ mong Diệp gia thông qua phương pháp nội đấu sẽ xử lý Bùi Đông Lai.

Tính toán này tồn tại liên tục cho đến khi Nạp Lan Minh Châu chủ động liên hệ với con hần.

Đối với Nạp Lan gia ở Đông Bắc thì Thôi Trí Kim cũng có biết đến, thậm chí hần còn hợp tác với Nạp Lan gia ở trên thương trường.

Từ miệng của con trai hần thì hần biết được Nạp Lan gia muốn thông qua Thôi gia để giết chết Bùi Đông Lai, nghe được lời nói này thì Thôi Trí Kim liền trực tiếp bác bỏ.

Nói đùa.

Thôi gia luôn đem người khác trở thành quân cờ của mình, khi nào lại đem mình trở thành quân cờ của người khác?

Nhưng mà.

Thái độ của Thôi Trí Kim đã bị một câu nói của Nạp Lan Minh Châu làm cho thay đổi, chỉ cần Thôi gia nguyện ý ra tay giết Bùi Đông Lai thì có thể đứng về chiến tuyến với Diệp gia, có thể mở hoa trên đất của TQ.

Bởi vì những lời nói này của Nạp Lan Minh Châu mà Thôi Trí Kim đã mở hội nghị gia tộc, cuối cùng quyết định: Chỉ cần Nạp Lan Minh Châu mời được người của Diệp gia ra mặt thì Thôi gia sẽ phái người đến TQ.

Kết quả là Diệp Tranh Vành đã ra mặt, song phương đạt thành hiệp nghị. Thôi gia phụ trách ám sát, còn Diệp Tranh Vành hoặc là nói Diệp gia sẽ đảm bảo cho tử sĩ của Thôi gia thành công đi vào và rời đi, hơn nữa sau này cũng đồng ý để cho Thôi gia mở nhà máy, xí nghiệp ở TQ.

Có thể nói, lần này Thôi Trí Kim phái tử sĩ ra giết Bùi Đông Lai là vì muốn báo thù cho cháu của hắn, càng quan trọng hơn là muốn đứng về phía chiến tuyến với Diệp gia.

Dưới tình hình như vậy, khi hắn thấy được người được xưng là “Nữ hoàng làm công” cho Bùi Đông Lai là Quý Hồng xuất hiện thì trong lòng Thôi Trí Kim liền hiện lên một suy nghĩ : Chẳng lẽ mình bị Diệp gia ám toán sao?

Sẽ không.

Trong phút chốc. Thôi Trí Kim liền bỏ qua suy nghĩ này.

Bởi vì hắn biết cục diện trước mắt của Diệp gia và Bùi Đông Lai, biết được song phương không chết không thôi, nhất là Diệp Tranh Vành, nằm mơ cũng muốn giết chết Bùi Đông Lai, nếu không sẽ không nói ra câu ngoan thoai là đào bới phần mộ tổ tiên của Bùi Đông Lai.

- Thôi tiên sinh thân ai, ngài nhất định muốn biết tại sao ta lại xuất hiện ở nơi này đúng không?

Quý Hồng đi đến trước người Thôi Trí Kim, nở ra nụ cười, tuy nhiên nụ cười này khi rơi vào trong mắt Thôi Trí Kim thì khiến cho hắn có cảm giác như đang nằm ở trong hầm băng, cả người rét run:

- Hoặc là nói, ngài thật sự muốn biết, chuyện hợp tác giữa ngài và tên Diệp Tranh Vành vì sao lại bị chúng ta biết, đúng không?

- Cô muốn gì?

Thôi Trí Kim cố nén cơn sợ hãi trong lòng, nhất tâm kiến huyết hủi.

- Ông phái người ám sát lão bản của ta, ông nói ta muốn làm gì?

Quý Hồng đem mặt để sát vào Thôi Trí Kim, nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lẽo, sát ý khủng bố làm cho cả người Thôi Trí Kim trở nên cứng ngắc.

Mặc dù trên người Quý Hồng phát ra sát ý khiến Thôi Trí Kim có chút sợ hãi, nhưng hắn tin Quý Hồng sẽ không giết hắn vì thế hắn liền trầm giọng:

- Nếu cô muốn giết ta thì ta đã chết rồi, nói đi, cô muốn làm gì?

- Quả nhiên không hổ danh là người đứng đầu của Thôi gia.

Quý Hồng cũng không cảm thấy kinh ngạc khi Thôi Trí Kim đoán được điểm này, mà là cười lạnh chậm chạp nói một câu:

- Giúp lão bản của ta làm một việc.

- Việc gì.

- Để người của ông xử lý đôi cầu nam nữ Diệp Tranh Vành và Nạp Lan Minh Châu kia.

Giọng nói Quý Hồng lạnh lẽo, cảm giác kia giống như hận không thể tự mình giết chết Diệp Tranh Vành và Nạp Lan Minh Châu.

Hử?

Nghe Quý Hồng nói thế thì trong lòng Thôi Trí Kim vừa động, lập tức hiểu được Bùi Đông Lai không dám tự mình ra tay giết Diệp Tranh Vành, muốn mượn tay của tử sĩ Thôi gia.

- Ta có thể đáp ứng yêu cầu này của cô.

Thôi Trí Kim trầm ngâm một lát, đáp:

- Nhưng mà cô phải cam đoan, sau khi làm xong việc này thì người của ta sẽ bình an vô sự.

- Thôi Trí Kim, ông không có đủ tư cách bàn điều kiện với ta.

Quý Hồng cười lạnh một tiếng:

- Đương nhiên, ông có thể lựa chọn không đồng ý.

”Bá!”

Nói xong, cổ tay Quý Hồng run lên, một thanh chủy thủ sắc bén xuất hiện ở trong tay nàng.

- Cô không cần phải làm ta sợ.

Thấy hành động của Quý Hồng thì tuy rằng trong lòng Thôi Trí Kim vô cùng sợ hãi, nhưng mà hắn lại cười lạnh, nói:

- Tuy rằng ta không biết vì sao các người lại phát hiện được việc hợp tác giữa ta và Diệp Tranh Vành, tuy rằng ta không biết vì sao trong lúc quan trọng này mà lão bản của cô cùng nữ nhân của hắn đi tảo mộ, nhưng mà ta dám cam đoan, chỉ cần ta không không đáp ứng điều kiện của hắn, như vậy, hắn tuyệt đối không dám ra tay giết Diệp Tranh Vành! Ngoài ra, lấy thực lực của tử sĩ Thôi gia thì cho dù chúng ta không giết được hắn thì cũng vẫn có thể giết chết được nữ nhân của hắn, nữ nhân của hắn sẽ chôn cùng với ta.

Quý Hồng cố tình trầm mặc.

- Bởi vì hắn chẳng những bị đặc công giám sát, không thể điều động người của hắn, hơn nữa lùi một bước mà nói thì cho dù hắn có thể điều động được người của hắn thì người của hắn cũng không có năng lực đối kháng với tử sĩ Thôi gia.

Thôi Trí Kim không biết suy nghĩ trong lòng Quý Hồng, thấy Quý Hồng giữ im lặng thì hắn nghĩ đến đã uy hiếp được Quý Hồng thì về sợ hãi trong lòng hắn biết mất, toát ra vài phần khí thế của gia chủ Thôi gia:

- Còn về tổ chức đặc thù của quý quốc thì có Diệp gia ở đó, bọn hắn không có khả năng ra tay giúp Bùi Đông Lai.

- Thôi Trí Kim, ông phân tích không sai, nhưng mà ông nên nhớ một chút, người của ông bây giờ còn chưa động thủ, đây cũng chính là nói nếu như cuộc đàm phán của chúng ta không thành, hoặc là nói ta giết ông thì lão bản của ta thừa dịp người của ông chưa động thủ thì hắn sẽ mang theo nữ nhân của hắn rời đi.

Khi nói chuyện, Quý Hồng đem thanh chủy thủ đặt vào cổ Thôi Trí Kim:

- Cho nên, giống như lúc trước, ông vẫn không có đủ tư cách để bàn điều kiện với ta.

Nói xong, cổ tay Quý Hồng hơi dùng sức, thanh chủy thủ liền hơi ấn sâu vào cổ của Thôi Trí Kim, một dòng máu tươi chảy ra.

”Hô... Hô...”

Cảm nhận được cơn đau trên cổ, cảm nhận được bản thân mình hoàn toàn bị sát ý của Quý Hồng bao phủ thì hơi thở của Thôi Trí Kim trở nên dồn dập, cuối cùng hắn cắn răng, nói:

- Ta có thể đáp ứng cô nhưng mà ta muốn nói cho người của ta biết, nếu sau khi chuyện này thành công mà bọn hắn không liên lạc được với ta thì bọn hắn sẽ lập tức động thủ với Bùi Đông Lai và nữ nhân của hắn.

- Có thể.

Quý Hồng mỉm cười thu hồi chủy thủ, nhưng trong lòng đúng là cả kinh tột đỉnh, lão bản thân ái của ta, ta thật sự rất tò mò, tại sao ngài lại đoán được một màn này?

550. Chương 546: Nghịch Tập, Nghịch Tập (4)

Chương 546: Nghịch tập, nghịch tập (4)

- Phác đại sư, mục tiêu đã rời giường.

Trong một gian phòng đối diện với khách sạn nơi Bùi Đông Lai ở, một tên tử sĩ Thôi gia tuy rằng không thấy bộ dạng của Bùi Đông Lai, nhưng thông qua bóng người có thể suy đoán người rời giường là Bùi Đông Lai cho nên liền thông qua bộ đàm mà hội báo:

- Nữ nhân của hắn còn chưa tỉnh dậy.

- Tiếp tục giám sát.

Trong một chiếc xe thương vụ dưới bãi đỗ xe, Phác Thái liền trả lời, vẻ mặt lạnh lùng như cũ, bất quá chân mày của hắn nhíu lại.

Không riêng gì Phác Thái mà 5 tên tử sĩ Thôi gia ngồi trong xe cũng tỏ ra như thế.

Bọn hắn đã biết chuyện Thôi Trí Kim bị khống chế.

Tối hôm qua, sau khi Phác Thái nhận được cuộc điện thoại của Thôi Trí Kim, tuy rằng vô cùng khiếp sợ nhưng mà hắn lại không có tỏ ra rối loạn. Mà lấy danh nghĩa “Trước tiên mai phục” dẫn người rời khỏi biệt thự của Nạp Lan gia âm thầm đến nơi này, cùng lúc giám thị nhất cử nhất động của Bùi Đông Lai, bảo đảm Bùi Đông Lai sẽ không rời xa tầm mắt của bọn hắn. Cùng lúc vẫn duy trì liên lạc với Thôi Trí Kim, để đảm bảo Thôi Trí Kim không có chuyện gì, đồng thời đợi mệnh lệnh của Thôi Trí Kim.

- Phác đại sư, mục tiêu cùng với nữ nhân của hắn đã rời khỏi phòng.

30' sau, tên tử sĩ Thôi gia phụ trách giám thị lại mở miệng báo lại.

Phác Thái nghe vậy thì đem ánh mắt nhìn về phía khách sạn phía đối diện.

Một lát sau, Bùi Đông Lai mang theo Hạ Y Na và Tần Đông Tuyết từ trong khách sạn đi ra rồi đi vào một chiếc Land Rover

- Đuổi theo bọn hắn, cố gắng không để bị phát hiện.

30s sau, thấy một chiếc Land Rover cùng với 2 chiếc SUV rời đi thì Phác Thái liền làm ra chỉ thị.

Phác Thái vừa nói xong thì 2 chiếc xe công vụ ở dưới lầu liền đuổi theo, trong xe tổng cộng có 12 người.

- Ta dẫn người đi theo mục tiêu, Lý Đồng Quốc cậu hãy mang người đến biệt thự Nạp Lan gia.

Trong một chiếc xe thương vụ, Phác Thái liền cầm bộ đàm làm ra chỉ thị với một tên tử sĩ Thôi gia kêu là Lý Đồng Quốc.

- Vâng, Phác đại sư.

Trong phòng khách sạn, thân là cường giả đạt đến cảnh giới Hóa Kính nhập môn thì Lý Đồng Quốc liền trả lời, sau đó mang theo 4 gã tử sĩ khác rời đi khỏi khách sạn.

Dựa theo an bài của Phác Thái thì bọn hắn phụ trách việc giết Diệp Tranh Vành cùng Nạp Lan Minh Châu, lấy thực lực của bọn hắn thì có thể thoải mái xử lý Diệp Tranh Vành, Nạp Lan Minh Châu và đảm bảo tiêu bên cạnh.

Mà Phác Thái lại mang theo 11 tên tử sĩ Thôi gia đi theo Bùi Đông Lai, để giám sát Bùi Đông Lai.

Cùng lúc đó, trong biệt thự của Thôi gia ở Seoul, Thôi Trí Kim bởi vì lo lắng cho nên cả đêm không ngủ, sắc mặt của hắn trở nên tiều tụy, đôi mắt đã xuất hiện những tia máu.

- Nói cho bảo tiêu cùng với osin của ông, nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng bước vào đây.

Mắt thấy đã hừng đông, Quý Hồng trầm giọng nói.

- Rốt cuộc là hắn muốn lúc nào động thủ?

Thôi Trí Kim không có dựa theo yêu cầu của Quý Hồng đi làm mà là quát um lên, cảm giác kia giống như hắn đã chịu dày vò đủ rồi, có chút không chịu nổi áp lực.

Quý Hồng nói:

- Đây không phải là việc mà ông cần quan tâm, ông chỉ cần làm theo lời nói của ta là được rồi.

”Tê ~ ”

Thôi Trí Kim tức giận đến hít vào một hơi, nhưng cũng biết chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể bị Quý Hồng hoặc là nói Bùi Đông Lai nắm mũi dẫn đi. Cho nên hắn không nói gì thêm mà là dựa theo lời của Quý Hồng mà làm.

“Reng...Reng..”

Sau đó, tiếng điện thoại vang lên, Quý Hồng liền rút từ trong túi ra một chiếc điện thoại vệ tinh.

- Có thể động thủ.

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Bùi Đông Lai liền truyền ra. Quý Hồng nghe vậy thì trầm giọng trả lời:

- Được.

- Thông báo cho người của ông, dựa vào kế hoạch tối hôm qua mà động thủ.

Sau khi kết thúc cuộc gọi thì Quý Hồng liền quay đầu lại nói cho Thôi Trí Kim, khuôn mặt của nàng hiện lên vài phần kích động.

Hả?

Nghe Quý Hồng nói thế thì Thôi Trí Kim vốn là ngẩn ra sau đó hần không nói 2 lời, vẻ mặt kích động cầm lấy điện thoại trên bàn, liên lạc với Phác Thái.

- Phác Thái.

Có lẽ là cảm giác mình sắp thoát khỏi cảm giác dày vò cho nên so với Quý Hồng thì Thôi Trí Kim lại càng kích động hơn.

- Gia chủ, ngài không có sao chứ?

Phác Thái nhận thấy được vẻ dị thường của Thôi Trí Kim thì liền vội vàng hỏi.

- Ta không sao.

Thôi Trí Kim hít sâu một hơi, làm cho mình tỉnh táo lại, không có nói ra mệnh lệnh của Bùi Đông Lai, mà là hỏi:

- Tình huống hiện tại bên kia như thế nào rồi?

- Bùi Đông Lai mang theo nữ nhân của hần dưới sự giám thị của 5 tên đặc công ra ngoài ngoại thành, hần là hần muốn đi tảo mộ.

Phác Thái nhìn chiếc Land Rover cùng 2 chiếc SUV trước mắt, nói:

- Tôi đã dẫn người bám theo bọn chúng, còn nhóm người Lý Đồng Quốc đã mang theo 5 người khác đến biệt thự Nạp Lan gia.

- Nói cho Lý Đồng Quốc, có thể động thủ rồi.

Nghe xong Phác Thái hội báo, thì Thôi Trí Kim hơi yên lòng, dù sao chỉ cần nhìn Diệp Tranh Vành chết đi thì Quý Hồng sẽ không dám làm gì hần, nếu không thì Bùi Đông Lai, cùng Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na sẽ chôn cùng hần.

Đối mặt với hết thảy mọi chuyện thì Diệp Tranh Vành cùng Nạp Lan Minh Châu cũng không biết.

Trong phòng ngủ của biệt thự Nạp Lan gia, bởi vì tối qua 2 Diệp Tranh Vành và Nạp Lan Minh Châu đã chiến với nhau một trận, thẳng cho đến khi kiệt sức mới ngủ, nên bây giờ cả 2 vẫn còn chưa thức dậy.

Đột nhiên Diệp Tranh Vành mở mắt, hần thấy Nạp Lan Minh Châu bên cạnh xích lõa, giống như con mèo, ghé sát vào vai hần.

Nghĩ đến cảnh Bùi Đông Lai sắp phải chết thì trên mặt Diệp Tranh Vành lộ ra vẻ hưng phấn, hần lại nghĩ đến cảnh tối hôm qua bản thân mình đại triển thân uy, khiến cho Nạp Lan Minh Châu lên bờ xuống ruộng, nghĩ đến những cảnh này thì khóe miệng của Diệp Tranh Vành nở ra nụ cười, rồi rút tay ra.

- Honey, anh đã tỉnh rồi?

Diệp Tranh Vành vừa mới rút cánh tay ra thì Nạp Lan Minh Châu liền tỉnh lại, nở ra nụ cười hạnh phúc.

- Ủh.

Diệp Tranh Vành mỉm cười, bóp vào 2 cái bánh bao của Nạp Lan Minh Châu, nhìn thoáng qua cửa sổ, sau đó nhìn đồng hồ trong tay, nói:

- 7h rồi, nói như vậy thì đám người HQ kia đã ra tay.
- Dựa vào kế hoạch tối qua thì khi cách nơi này khoảng 100km thì bọn hần mới động thủ, hần là còn phải đợi thêm 1 tiếng nữa.

Nạp Lan Minh Châu vươn tay, nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn trên ngực Diệp Tranh Vành:

- Rất nhanh, chúng ta có thể thấy được tên Bùi Đông Lai kia giống như một con chó chết quỳ xuống trước mặt chúng ta.
- Ta muốn lột da hần, rút gân hần, uống máu của hần, sau đó quăng thi thể của hần cho chó ăn.

Diệp Tranh Vành nghe vậy, diễn cảm trở nên có chút dữ tợn, càng nhiều là là hưng phấn, giống như hần muốn nhìn thấy cảnh tử sĩ Thôi gia xách Bùi Đông Lai giống như xách một con chó chết trở lại đây.

“Reng..Reng”

Diệp Tranh Vành vừa dứt lời thì điện thoại của Nạp Lan Minh Châu lại vang lên.

Thình lình xảy ra tiếng điện thoại di động làm cho Diệp Tranh Vành cùng Nạp Lan Minh Châu vốn là sững sốt, sau đó Diệp Tranh Vành liền cầm lấy điện thoại.

- Là bảo tiêu của em.

Thấy được người gọi đến là cận vệ của Nạp Lan Minh Châu thì vẻ hưng phấn trên mặt Diệp Tranh Vành đã giảm bớt vài phần, ném điện thoại cho Nạp Lan Minh Châu.

Nạp Lan Minh Châu cầm lấy di động, rồi nói:

- Có chuyện gì?
- Tiểu thư, có 5 tên tử sĩ Thôi gia muốn gặp cô.

Trước cửa biệt thự, 5 người Lý Đồng Quốc từ trong xe đi xuống, bất quá lại bị 4 gã bảo tiêu cản lại.

- Nhanh như vậy sao?

Nạp Lan Minh Châu cả kinh:

- Bọn hần có mang theo Bùi Đông Lai không?

“Phốc”

“Phốc”

Trả lời Nạp Lan Minh Châu chính là tiếng máu tươi phun ra, trước cửa biệt thự, bóng người lần lượt thay đổi, máu tươi văng khắp nơi, tên bảo tiêu của Nạp Lan Minh Châu chưa kịp hô lên tiếng gì thì liền ngã xuống trong vũng máu.

”Ách...”

Trong phòng bảo vệ, tên bảo tiêu khác thấy một màn này thì trực tiếp bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm.

- Trả lời.

Mất thấy bảo tiêu chẳng những không có trả lời, Nạp Lan Minh Châu có chút tức giận, nàng hiện giờ chẳng khác gì là người cầm quyền của Nạp Lan gia, tên bảo tiêu này cứ như thế mà xem thường câu hỏi của nàng?

- Tiểu...Tiểu thư...Bọn...Bọn hần đã giết chết tiểu Ngũ cùng tiểu Hắc.

Tên bảo tiêu sợ tới mức cả người ngồi xuống đất, rút súng ra, cả người run run mà đáp lời.

- Ai... Ai giết chết Tiểu Ngũ cùng Tiểu Hắc?
- Hàn....Người HQ.

- Điều này sao có thể?

Nghe được câu trả lời của tên bảo tiêu thì Nạp Lan Minh Châu cả kinh ngồi thẳng người, trừng to mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng được mà hỏi.

Có thể sao?

“Pằng.. Pằng.. Pằng.. Pằng.. Pằng..”

Trả lời Nạp Lan Minh Châu chính là tiếng súng chói tai.

”Bá!”

Bên tai vang lên tiếng súng, Nạp Lan Minh Châu sợ tới mức cả người chấn động, di động trực tiếp rớt xuống đất.

- Có chuyện gì?

Diệp Tranh Vành cũng không nghe thấy nội dung của cuộc điện thoại, lúc này thấy Nạp Lan Minh Châu tỏ ra kinh hoảng như vậy thì lập tức lên tiếng hỏi.

- Tử...Tử sĩ Thôi gia giết chết hộ vệ của em.

Nạp Lan Minh Châu trừng to mắt, một bên nhẹ nhàng lắc đầu, một bên dùng một loại ngữ khí không thể tin nói.

- Cái...Cái gì?

Nghe được Nạp Lan Minh Châu nói như thế thì Diệp Tranh Vành liền nhảy dựng lên, cảm giác kia giống như hần đang nghe một câu chuyện không thể tin tưởng nổi trên thế giới.

551. Chương 547: Nghịch Tập, Nghịch Tập (5)

Chương 547: Nghịch tập, nghịch tập (5)

Mục đích của tử sĩ Thôi gia đến TQ là để xử lý Bùi Đông Lai.

Mà hiện giờ, tử sĩ Thôi gia lại không xử lý Bùi Đông Lai, mà đi giết bảo tiêu của Nạp Lan Minh Châu.

Chuyển biến này làm cho Nạp Lan Minh Châu không thể tin, không thể tiếp nhận được.

Diệp Tranh Vành cũng thế!

Hắn đứng lên, trừng to mắt, vẻ mặt không thể tin tưởng nhìn vào Nạp Lan Minh Châu, lắc lắc đầu nói:

- Làm sao tử sĩ Thôi gia lại giết chết người của cô đây?

Nghe Diệp Tranh Vành nói như thế thì Nạp Lan Minh Châu từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, nàng cố gắng mở miệng, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng một chữ cũng nói không nên lời.

Thấy Nạp Lan Minh Châu không nói lời nào, trong lòng Diệp Tranh Vành vừa động, vội vàng đi về phía cửa sổ, rồi vén màn lên.

Biệt thự cũng không lớn, Diệp Tranh Vành thấy rõ ở cổng bên ngoài có 2 người đang nằm xuống trong vũng máu, một chiếc xe công vụ đang chạy vào.

“Bịch Bịch Bịch Bịch”

Không đợi Diệp Tranh Vành thu hồi ánh mắt, bên ngoài phòng đã vang lên tiếng bước chân.

“Két”

Cửa phòng bị đẩy ra, 6 gã bảo tiêu của Nạp Lan Minh Châu đi vào phòng.

”A...”

Mắt thấy bảo tiêu phá cửa mà vào, Nạp Lan Minh Châu sợ tới mức thét lên một tiếng sợ hãi, theo bản năng, nàng cầm lấy tấm rèm che lại thân thể của mình, sau đó liền quát:

- Ai cho các người vào?

- Tiểu...Tiểu thư.

Mắt thấy Nạp Lan Minh Châu phát hỏa, 6 gã bảo tiêu trước tiên cúi đầu, sau đó một tên đứng đầu liền thất kinh mà nói:

- Đám người HQ kia vừa rồi đã giết chết Tiểu Ngũ và Tiểu Hắc, hiện giờ bọn hắc đã vào biệt thự rồi.

Không trả lời, điểm này, Nạp Lan Minh Châu cùng Diệp Tranh Vành cũng biết.

- Tiểu thư, tuy rằng tôi không biết tại sao bọn hắc lại làm như vậy nhưng mà tôi mục đích của bọn hắc đến đây là giết chúng ta.

Nói tới đây, tên bảo tiêu kia liền tỏ ra ngưng trọng nói:

- Cô cùng với Diệp thiếu ở trong phòng, chúng tôi sẽ ở bên ngoài coi chừng, đồng thời gọi điện cho các huynh đệ đến đây giúp đỡ.

- Được.

Nạp Lan Minh Châu vô ý thức gật gật đầu, giống như là bị mất cả linh hồn.

Không riêng gì Nạp Lan Minh Châu, mà ngay cả Diệp Tranh Vành cũng không hiểu tại sao đám người Thôi gia lại đến đây.

Nhưng mà.

Cho dù có lý do nào đi chăng nữa thì khi thấy chiếc xe công vụ kia dừng trước biệt thự, mấy tên tử sĩ Thôi gia, cầm theo chủ tử thì Diệp Tranh Vành không phải không thừa nhận một sự thật là đám tử sĩ Thôi gia sẽ thanh toán hắc và Nạp Lan Minh Châu.

“Pằng..Pằng..Pằng..Pằng..”

Mắt thấy đám người Lý Đồng Quốc xuống xe thì mấy gã bảo tiêu đứng trên cửa sổ lầu 2 liền bóp cò. Những viên đạn như gào thét mà hướng về đám người Lý Đồng Quốc bắn tới.

Nhưng mà.

Dường như đám người Lý Đồng Quốc đã đoán được một màn như vậy, cho nên khi đám bảo tiêu bóp cò thì đám người Lý Đồng Quốc liền bắn ra, giống như những u linh, phân biệt mà đột nhập vào đại viện, chạy nhanh về tòa biệt thự, làm cho những viên đạn kia chỉ bắn thẳng vào mặt đất.

”Ách...”

Mắt thấy những viên đạn kia đã bắn hụt, hơn nữa đám người Lý Đồng Quốc đã thành công tiến vào biệt thự thì Diệp Tranh Vành liền cảm thấy khiếp sợ, hắc chỉ cảm thấy dường như trên cổ của hắc đã có một thanh đao kề vào, thân hình của hắc trở nên cứng ngắc, miệng mở ra nhưng lại không nói lời nào.

So với Diệp Tranh Vành thì Nạp Lan Minh Châu lại càng hoảng sợ hơn, cả người nàng như ngây ngốc, dựa đầu vào giường, vẫn không nhúc nhích.

- Mau.. Mau liên hệ Thôi Trí Kim.

Đột nhiên Diệp Tranh Vành bừng tỉnh, liền rống lớn.

Nghe được Diệp Tranh Vành nói thế thì Nạp Lan Minh Châu liền cầm lấy điện thoại rồi gọi cho Thôi Trí Kim.

- Không...không liên lạc được.

Vài giây đồng hồ sau, Nạp Lan Minh Châu vô lực để điện thoại di động xuống, vẻ mặt tỏ ra sợ hãi nhìn vào Diệp Tranh Vành.

Diệp Tranh Vành nghe vậy, cả người chấn động, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là té ngã trên mặt đất. Lý trí nói cho hắn biết, đến lúc này thì cho dù là Thiên Vương lão tử hạ phạm cũng không thể cứu được hắn.

“Pằng..Pằng..Pằng..Pằng..”

Rất nhanh, bên ngoài phòng đã truyền đến tiếng súng chói tai, nghe được tiếng súng kia thì Nạp Lan Minh Châu sợ tới mức bò từ trên giường đến bên cạnh Diệp Tranh Vành, sau đó nắm lấy cánh tay của Diệp Tranh Vành.

Giờ phút này, nàng đã coi Diệp Tranh Vành là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của mình, nhưng mà lúc này nàng cũng không biết Diệp Tranh Vành cũng là bị dọa đến hồn phi phách tán, cả người run lên.

“Rầm”

Một tiếng động vang lên, tên bảo kia lại đi vào phòng.

Ánh mắt của hắn tỏ ra kích động, vẻ sợ hãi trên mặt càng thêm rõ ràng:

- Tiểu...Tiểu thư, bọn hắn đã giết vào rồi. Chúng ta không thể ngăn cản.

“Phốc”

Tên bảo tiêu kia vừa dứt lời thì máu tươi liền phun lên, một cái đầu người rơi xuống đất, trên mặt đất lăn vài vòng.

”A...”

Thấy được đầu người chảy máu đầm đìa kia thì Nạp Lan Minh Châu sợ tới mức hét lên một tiếng, trực tiếp núp ở phía sau Diệp Tranh Vành, mà Diệp Tranh Vành thì thì sợ tới mức mở to hai mắt nhìn, cả người như là bị sử dụng Định Thân Thuật thông thường, không thể động đậy.

“Pằng..Pằng..Pằng..”

Tuy rằng trong lòng tên bảo tiêu kia vẫn còn sợ hãi nhưng mà hắn vẫn xoay người, giơ súng lên rồi bắn về phía trước.

Hết đạn.

Phát hiện này khiến cho vẻ mặt hắn tỏ ra tuyệt vọng, sau đó hắn rõ ràng thấy được 6 tên tử sĩ Thôi gia, tay cầm lấy chủy thủ dính đầy máu đi vào phòng.

“Vù”

Một tên tử sĩ bên cạnh Lý Đồng Quốc liền bắn ra, cả người giống như quỷ mị bắn về phía tên bảo kia kia, thanh chủy thủ trong tay thuận thế chém ra.

“Vù”

Tiếng xé gió vang lên.

“Phốc”

Không đợi tên bảo tiêu làm ra động tác né tránh thì thanh chủy thủ đã cắt đứt cổ của hắn, đầu và thân mình hắn liền tách ra, máu tươi phun lên.

“Ưc”

Thấy được một màn huyết tinh này thì cả người Diệp Tranh Vành giống như là chạm phải điện, giọng nói run lên tỏ ra sợ hãi:

- Các...Các người muốn làm gì?

Không để ý đến lời chất vấn, mấy tên tử sĩ Thôi gia kia đằng đằng sát khí đi về phía Diệp Tranh Vành và Nạp Lan Minh Châu.

- Ta...Ta muốn gọi điện cho Thôi Trí Kim.

Thấy một màn như ấy thì Nạp Lan Minh Châu sợ tới mức lui về sau, kết quả là thối lui đến bên chỗ cửa sổ, không còn chỗ thối lui thì nàng trực tiếp xui lơ ở trên mặt đất, khăn giọng kêu rên

- Ta và gia chủ Thôi gia của các người hợp tác với nhau, hơn nữa ta còn là Diệp đại thiếu gia của TQ, ông nội của ta là XX, giết ta thì toàn bộ của cải của Thôi gia sẽ bị đuổi ra khỏi TQ...

So sánh với Nạp Lan Minh Châu mà nói thì Diệp Tranh Vành có tố chất tâm lý tốt hơn, hắn cố gắng không chế nỗi sợ hãi trong lòng, sau đó nói ra thân phận của hắn và gia gia của hắn. Hắn muốn để cho đám tử sĩ này biết, nếu như giết hắn thì hậu quả của Thôi gia ở TQ cũng sẽ không tốt gì, hắn muốn cho đám tử sĩ này ném chuột sợ vỡ bình.

Ngay sau đó.

Ngay sau đó, không đợi Diệp Tranh Vành nói hết lời thì một tên tử sĩ liền vung tay phải lên, một phen nắm lấy cổ họng của Diệp Tranh Vành, sau đó xách Diệp Tranh Vành lên giống như là xách một con gà.

Hơi thở Diệp Tranh Vành dừng lại, cố gắng giãy dụa, kết quả phát hiện cả người căn bản không thể động đậy, chỉ có thể tùy ý để tên tử sĩ Thôi gia kia mang hắn đi ra.

Thấy như vậy thì Nạp Lan Minh Châu liền kêu lớn lên:

- Các người không thể giết hắn.

”Bá!”

Trả lời Nạp Lan Minh Châu chính là một bàn tay to.

Một gã tử sĩ khác liền nắm lấy tóc của Nạp Lan Minh Châu, dùng sức kéo một cái giống như là kéo một con chó chết, kéo Nạp Lan Minh Châu đi ra ngoài.

”A... A...”

Cảm nhận được cơn đau trên đầu truyền tới, cảm nhận được cái chết đang đến gần thì Nạp Lan Minh Châu giống như là kẻ điên, 2 tay không ngừng vung lên.

Khoảng 20s, coi như lúc Diệp Tranh Vành sắp ngạt thở mà chết, Nạp Lan Minh Châu dần dần không còn giãy dụa nữa thì 2 người đã bị đưa tới đại sảnh dưới tầng 1.

“Vù”

Tên tử sĩ nắm lấy Diệp Tranh Vành liền quăng Diệp Tranh Vành xuống đất mà Nạp Lan Minh Châu thì bị đưa đến sát một chiếc TV.

”Hô... Hô...”

Trên mặt đất, hơi thở Diệp Tranh Vành trở nên dồn dập, mà Nạp Lan Minh Châu một bên cũng không khá hơn hắn là mấy.

- Diệp Tranh Vành, Nạp Lan Minh Châu, mùi vị không thể phản kháng có dễ chịu không?

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Hả?

Nghe được giọng nói này thì cả Diệp Tranh Vành và Nạp Lan Minh Châu đều ngẩn ra, sau đó không tự chủ được ngẩng đầu, đem ánh mắt nhìn về phía chiếc TV kia.

Ngay sau đó.

2 người thấy được khuôn mặt của Quý Hồng hiện ra trên màn hình TV.

- Nói cho ta biết, bọn mày muốn chết như thế nào?

Quý Hồng lại mở miệng, trực tiếp tuyên án tử hình Diệp Tranh Vành cùng Nạp Lan Minh Châu.

552. Chương 548: Nghịch Tập, Nghịch Tập (6)

Chương 548: Nghịch tập, nghịch tập (6)

Tử Vong.

Giờ khắc này, nghe được Quý Hồng nói như thế, trong đầu hiện lên hình ảnh tử sĩ Thôi gia giết chết đám người bảo tiêu thì hẳn liền tâm như gương sáng. Bùi Đông Lai có lẽ không dám đích thân giết hẳn nhưng tuyệt đối có thể mượn dao giết người, lợi dụng tử sĩ Thôi gia để xử lý hẳn.

- Tao rất hiểu kỳ, bọn mày đã dùng điều kiện gì mà khiến cho tên Thôi Trí Kim kia thay đổi chủ ý?

Hiểu được điểm này thì Diệp Tranh Vành liền hỏi ra nghi hoặc lớn nhất trong lòng mình.

- Diệp Tranh Vành, xem ra thì mày không muốn chết một cách u mê mà muốn trước khi chết sẽ hiểu rõ mọi chuyện a.

Quý Hồng nhìn vào Diệp Tranh Vành, cười lạnh:

- Tại sao ta lại phải nói cho mày biết?

”Tê ”

Nghe được Quý Hồng nói như thế thì Diệp Tranh Vành tức giận đến hít vào một hơi nhưng càng nhiều là sợ hãi.

- Chị.

Sợ hãi rất nhiều, trong lòng Diệp Tranh Vành vừa động, vội vàng gọi Quý Hồng là chị, cố gắng thông qua quan hệ giữa 2 người mà khiến cho Quý Hồng bỏ qua cho hẳn.

- Mày gọi ta là gì?

Quý Hồng lạnh giọng hỏi.

- Chị, người chính là chị của em, chúng ta là chị em cùng cha khác mẹ.

Diệp Tranh Vành làm ra một bộ dạng đáng thương.

””Ha...Ha...Ha”

Nghe Diệp Tranh Vành nói thế thì Quý Hồng liền cười rộ lên nhưng mà trong nụ cười lại tràn ngập lãnh ý.

Diệp Tranh Vành tỏ ra đáng thương, nói:

- Chị, có thể chị không biết. Từ sau khi chị xuất hiện ở Đông Hải thì cha liền một mực yên lặng ở sau lưng mà chú ý đến chị, thậm chí cha đã nói chuyện này ra, cha nói cho em biết, lấy năng lực của chị thì nếu nếu như có được sự ủng hộ của Diệp gia thì chị sẽ trở thành người đứng đầu trong thương giới.

- Diệp Tranh Vành, nếu như mày biết ta vì hận Diệp Cẩm cùng Diệp gia đến thấu xương, mới quyết định làm việc cho Bùi Đông Lai thì mày có cảm thấy hối hận khi nói những lời đó không?

Quý Hồng ngưng cười, lạnh lùng nhìn vào Diệp Tranh Vành.

”Ách...”

Nghe Quý Hồng nói ra nguyên do như thế thì Diệp Tranh Vành trực tiếp cả kinh há to miệng.

- Chị, em biết, bởi vì trong lòng chị luôn hận cha, nhưng mà chuyện năm đó cũng là do cha bắt đắc dĩ, thậm chí bởi vì là cha vẫn nhớ tới dì nên mẹ của em cũng nhiều lần tức giận....

- Đủ rồi, Diệp Tranh Vành, mày không cần nói những lời ghê tởm đó nữa.

Lúc này không đợi Diệp Tranh Vành nói hết lời thì Quý Hồng liền cắt ngang:

- Xem ra, trải qua chuyện ở Giang Lăng thì mày đã thay đổi rồi, ừh, ít nhất là còn biết tỏ ra vẻ đáng thương.

Diệp Tranh Vành trầm mặc không nói.

Đúng như lời của Quý Hồng, thật sự là sau khi trải qua chuyện ở Giang Lăng thì hắn đã học được cách cúi đầu, tỏ ra vẻ đáng thương.

- Diệp Tranh Vành, xem ra thì mày không muốn chết đúng không?

Mắt thấy Diệp Tranh Vành không nói lời nào, Quý Hồng mở miệng lần nữa

- Chị, chỉ cần chị buông tha cho em thì sau này em tuyệt đối sẽ không đối địch với Bùi Đông Lai nữa.

Diệp Tranh Vành thề son thề sắt, cảm giác kia giống như bây giờ Bùi Đông Lai có mặt thì hắn sẽ quỳ xuống nhận sai rồi lạy Bùi Đông Lai.

- Mày cảm thấy lời mày nói có đáng tin không?

Quý Hồng nở ra nụ cười trào phúng, sau đó lời nói xoay chuyển:

- Mày không muốn chết thì có thể nhưng mà ta muốn mày trước mặt ta giết chết Nạp Lan Minh Châu.

"Ách..."

Nghe được yêu cầu này thì không riêng gì Diệp Tranh Vành mà Nạp Lan Minh Châu ở một bên cũng ngần cả người ra.

"Bá!"

Sau đó, Diệp Tranh Vành liền nhìn sang Nạp Lan Minh Châu, trong ánh mắt không còn lộ ra vẻ nhu tình nữa mà thay vào đó chính là vẻ thị huyết.

- Diệp... Diệp thiếu..

Thấy được ánh mắt đáng sợ, bộ dạng của Diệp Tranh Vành thì Nạp Lan Minh Châu sợ tới mức cả người run lên, kinh hồn táng đảm, nói:

- Ngài...Ngài không nên nghe lời của con đàn bà kia, Bùi Đông Lai căn bản không dám giết ngài. Nếu như giết ngài thì người nhà của ngài sẽ báo thù cho ngài, đến lúc đó thì trừ phi hắn xuất ngoại, nếu không hắn sẽ chết chắc. Mà nếu như hắn xuất ngoại thì cừu gia ở bên ngoài cũng không tha cho hắn, đến lúc đó thì hắn phải chết.

- Cô quá ngây thơ rồi.

Trả lời Nạp Lan Minh Châu là lời nói lạnh như băng của Diệp Tranh Vành, hắn đi tới Nạp Lan Minh Châu.

- Đừng...Đừng mà, Diệp...Diệp thiếu, ngài không thể đối với ta như vậy.

Mắt thấy Diệp Tranh Vành hoàn toàn động sát cơ, Nạp Lan Minh Châu sợ tới mức lùi về sau.

Đối với nàng mà nói thì nàng đã rất vất vả mới có thể trở thành nữ nhân của Diệp Tranh Vành, mà bây giờ Diệp Tranh Vành lại muốn tự tay giết nàng...

Đây quả thật là một đả kích đối với nàng.

- Nạp Lan Minh Châu, cô đã từng nói qua, vì ta cô có thể nguyện ý làm trâu làm ngựa, thậm chí là chết vì ta, hiện giờ thì cô có thể vì ta mà chết được rồi.

Giọng nói lạnh lùng của Diệp Tranh Vành vang lên.

- Diệp... Diệp Tranh Vành, làm sao mày lại có thể đối xử với tao như vậy?

Bên tai vang lên lời nói lạnh như băng của Diệp Tranh Vành, Nạp Lan Minh Châu liền thống khổ kêu lên, nàng cảm thấy vô cùng đau lòng.

- Nạp Lan Minh Châu, vậy cô cảm thấy hắn sẽ đối với cô như thế nào đây? Cô cho rằng một người đàn bà dâm dăng như cô có thể trở thành nữ nhân của hắn, hoặc là nói trở thành con dâu của Diệp gia sao?

Nghe được Nạp Lan Minh Châu nói như thế thì Quý Hồng không khỏi nhớ lại những chuyện mà Nạp Lan Minh Châu từng làm đối với Bùi Đông Lai, hơn nữa lần này Nạp Lan Minh Châu còn muốn liên thủ với

Diệp Tranh Vanh để giết Bùi Đông Lai, còn muốn đào bới phần mộ tổ tiên của Bùi Đông Lai nữa, nàng lập tức nở ra nụ cười châm chọc:

- Cô thật sự là một kẻ ngu.

- Câm miệng, mày con tiện nhân kia.

Nạp Lan Minh Châu giống như là bị điên rồi, quay đầu lại, ánh mắt oán độc nhìn vào Quý Hồng, khàn giọng nói.

- Diệp Tranh Vanh, ta thay đổi chủ ý, trước tiên không nên giết nó, trước hết hãy xé nát miệng của nó rồi hủy hoại dung nhan của nó.

Quý Hồng cười lạnh mở miệng, trong giọng nói không có chút nhân từ nào.

Bởi vì... Nàng biết, đối với địch nhân nhân từ, chính là tàn nhẫn với bản thân mình.

Trước đó ở Giang Lăng, Bùi Đông Lai không giết chết Nạp Lan Minh Châu, bây giờ Nạp Lan Minh Châu tìm được cơ hội liền muốn đẩy Bùi Đông Lai vào chỗ chết, đây là ví dụ tốt nhất.

- Được.

Đối với yêu cầu của Quý Hồng thì Diệp Tranh Vanh cơ bản không cần suy nghĩ mà liền đáp ứng, đồng thời liền cầm lấy một thanh chủy thủ từ trong tay của tên tử sĩ Thôi gia, bước nhanh về phía Nạp Lan Minh Châu.

- Diệp Tranh Vanh, mày...tên khốn nạn.

Mắt thấy Diệp Tranh Vanh cầm thanh chủy thủ đi đến trước người thì Nạp Lan Minh Châu khàn giọng hét lên.

“Vù”

Trả lời Nạp Lan Minh Châu chính là một đao!

“Phốc”

Diệp Tranh Vanh vạch một đao, máu tươi liền bắn ra, để lại trên má phải của Nạp Lan Minh Châu một vết.

”A...”

Đau đớn kịch liệt làm cho Nạp Lan Minh Châu hoảng sợ, đau đớn kêu lên:

- Diệp Tranh Vanh, mày không bằng cầm thú.

“Vù”

Diệp Tranh Vanh thấy thế, chẳng những không có thương hương tiếc ngọc, ngược lại lại xuất ra một đao, một đao này là lên má trái của Nạp Lan Minh Châu.

“Vù”

Đao thứ ba, Diệp Tranh Vanh trực tiếp cắt vào miệng của Nạp Lan Minh Châu.

Liên tiếp bị trúng 3 đao, cả mặt Nạp Lan Minh Châu liền bị máu tươi nhuộm đỏ, vô cùng khủng bố, mà Diệp Tranh Vanh giống như là bị kích thích, hắn muốn vung một đao lên đâm vào tim của Nạp Lan Minh Châu.

- Ngăn hắn lại.

Đúng lúc này, Quý Hồng lại một lần nữa mở miệng.

“Vù”

Nghe vậy thì một tên tử sĩ liền ngay tại chỗ bắn ra, nháy mắt lướt đến trước mặt Diệp Tranh Vanh, một phát nắm lấy tay phải của Diệp Tranh Vanh rồi quật ngã hắn.

- Nạp Lan Minh Châu, cô thật sự cho rằng mình là nữ nhân của Diệp Tranh Vành sao? Cô không biết rằng ở trong lòng hấn thì hấn chỉ xem cô giống như một con chó TQ.

Quý Hồng nói lên, lời nói này giống như một đạo sấm vang lên bên tai của Nạp Lan Minh Châu:

- Nếu không thì hấn sẽ không hạ thủ với cô rồi.

”Hô... Hô...”

Nghe được Quý Hồng nói như thế thì ánh mắt Nạp Lan Minh Châu tỏ ra oán độc nhìn chằm chằm vào Diệp Tranh Vành, trong mắt hiện lên vẻ hận ý.

Phần hận ý kia, thậm chí còn khủng bố hơn đối với Bùi Đông Lai.

- Nạp Lan Minh Châu, cô khóc, cô cầu xin hấn thương cô, để cô trở thành nữ nhân của hấn, kết quả lại nhận kết cục như thế này, có phải là cảm thấy châm chọc không? Có phải là cảm thấy tức giận không? Có phải là cảm thấy muốn giết tên nam nhân không bằng cảm thú kia không?

Quý Hồng cố ý dụ dỗ, nói:

- Nếu muốn thì hãy làm đi.

- Diệp...Diệp Tranh Vành, mày tên tạp chủng.

Quả nhiên, bị Quý Hồng kích thích như vậy thì Nạp Lan Minh Châu liền cố nén đau đớn, cầm lấy thanh chủy thủ ở dưới đất rồi đột nhiên đứng dậy, vọt về phía Diệp Tranh Vành.

- Dừng...Dừng mà.

Diệp Tranh Vành thấy thế, ý thức được Nạp Lan Minh Châu muốn làm cái gì, sợ tới mức thất thanh kêu lớn lên.

- Ta muốn giết mày.

“Phốc”

Dứt lời, Nạp Lan Minh Châu liền đâm một đao vào phổi của Diệp Tranh Vành, máu tươi phun ra, cả người Diệp Tranh Vành chấn động, thân mình lập tức cong như một con tôm khô.

“Phốc”

Chưa dừng tay, tiếp tục đâm.

“Phốc”

Đao thứ ba.

“Phốc...Phốc...Phốc..”

Giờ phút này, Nạp Lan Minh Châu giống như là người điên, không ngừng đâm đao vào người Diệp Tranh Vành.

Không biết qua bao lâu, ruột, nội tạng của Diệp Tranh Vành đều lộ ra bên ngoài, hấn sớm đã chết đi, bất quá 2 mắt hấn mở thật to, một bộ dạng chết không nhắm mắt, hấn nằm không cũng không ngờ chính bản thân mình sẽ chết trong tay của Nạp Lan Minh Châu.

”Bốp...Bốp

Mắt thấy Nạp Lan Minh Châu dừng tay lại thì Quý Hồng liền vỗ tay, giống như là đang xem một vở kịch hay:

- Đặc sắc, quá đặc sắc..

”Ách...”

Lại nghe Quý Hồng nói thế thì cả người Nạp Lan Minh Châu phảng phất như bừng tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, cả người chấn động, thanh chủy thủ trong tay liền rơi xuống đất.

Nàng nhìn Diệp Tranh Vành chết ở trong nàng, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh từ lúc quen biết với Diệp Tranh Vành cho đến nay.

Nàng nhớ lại, khi mới bộ dạng không ai bì nổi khi nàng mới gặp Diệp Tranh Vành.

Nàng cũng nhớ lại lúc bản thân mình tỏ ra hưng phấn khi trở thành hồng nhân ở bên cạnh Diệp Tranh Vành.

Nàng càng nhớ lại, bởi vì liên hợp với Thôi gia đối phó với Bùi Đông Lai, nàng đã nguyện ý trở thành nữ nhân của Diệp Tranh Vành, điên cuồng làm tình với Diệp Tranh Vành, nàng cũng cho rằng Diệp Tranh Vành không ghét bỏ người đàn bà dâm dăng như nàng.

Nhớ lại, bên tai của nàng cũng nhớ lại những lời hùng hồn mà Diệp Tranh Vành đã nói trước đây.

- Tên nghiệt chủng kia đã làm ta mất đi con đường làm quan, thiếu chút nữa đã trở thành quên lãng của Diệp gia, ta đương nhiên là muốn nhìn thấy cảnh hắn đi xuống Diêm vương điện rồi.
- Lần này chính là Thiên Vương lão tử hạ phàm cũng cứu không được hắn.
- Diệp thiếu, hắn đã bị tuyên án tội chết, chúng ta không cần phải vì hắn mà tức giận....
- Tần Đông Tuyết a Tần Đông Tuyết, hiện giờ ta đã trở thành nữ nhân của Diệp thiếu, ta có nên cảm ơn cô không đây?
- Ngoài việc bắt sống hắn ra thì tôi muốn các vị đem phần mộ của mẹ và gia gia hắn đào lên.
- Rất nhanh, chúng ta có thể thấy được tên Bùi Đông Lai kia giống như một con chó chết quỳ xuống trước mặt chúng ta.
- Ta muốn lột da hắn, rút gân hắn, uống máu của hắn, sau đó quăng thi thể của hắn cho chó ăn.

...

Bên tai quanh quẩn lên những lời này thì Nạp Lan Minh Châu không kìm lòng được mà lùi về sau 2 bước, sau đó nhìn vào Quý Hồng, hận ý lẫn nhiên:

- Mày...con ác ma này...
 - Ta làm sao?
- Quý Hồng cười:
- Là cô giết Diệp Tranh Vành.
 - Ác ma....Mày con ác ma này...Mày sẽ không chết tử tế đâu...

Nạp Lan Minh Châu biết mình và Diệp Tranh Vành đều bị Quý Hồng tính kế thì tức giận, giọng nói oán độc đến cực điểm:

- Không riêng gì mày, còn Bùi Đông Lai nữa. Người của Diệp gia sẽ không bỏ qua cho chúng mày.
- Ha ha, Nạp Lan Minh Châu, đến lúc này rồi mà cô còn trong mộng vào Diệp gia sao?

Quý Hồng bĩu môi, cười lạnh không dứt:

- Ta cho cô biết, sau khi chuyện này trôi qua thì Diệp gia sẽ trở thành bàn đạp để Bùi Đông Lai bước lên sân khấu thế giới.
- Không có khả năng! Đây tuyệt đối không có khả năng!

Nạp Lan Minh Châu điên cuồng lắc

- Biết vì cái gì mà cho đến bây giờ Bùi Đông Lai không giết cô không?

Quý Hồng không để ý đến Nạp Lan Minh Châu, mà là tự hỏi tự đáp:

- Hắn ngại bản tay mình nên mới không giết cô. Ta cho cô biết, lúc này đây chẳng những cô chết mà tộc nhân của cô cũng phải chết, ngày Đông Lai giẫm lên Diệp gia hướng ra thế giới cũng là ngày diệt tộc của Nạp Lan gia.

Diệt tộc?

Nghe được 2 chữ này thì Nạp Lan Minh Châu sợ tới mức sững sờ ngay tại chỗ.

- Cuối cùng nói cho cô biết một bí mật, Bùi Đông Lai chính là để cho ta giám thị tử sĩ Thôi gia xử lý cô cùng Diệp Tranh Vành.

Quý Hồng thấy Nạp Lan Minh Châu hoàn toàn bị dọa ngốc, đột nhiên đứng lên, để sát mặt vào màn hình, vẻ mặt lạnh như băng:

- Nhưng mà, ta cảm thấy được nếu làm như vậy sẽ tiện nghi cho đôi cầu nam nữ này, các cô chẳng những thiết kế hạ chết nam nhân mà ta thích, còn muốn đào bới phần mộ tổ tiên của hắn, tại sao ta lại có thể để đôi cầu nam nữ này chết một cách thoải mái như vậy?

”Ách...”

Nạp Lan Minh Châu há miệng, cố gắng nói cái gì.

...

“Vù”

Ngay sau đó.

Không đợi Nạp Lan Minh Châu mở miệng thì tên tử sĩ Thôi gia đứng gần nàng liền vung đao lên rồi chém vào cổ của Nạp Lan Minh Châu.

“Phốc”

Máu tươi phun ra, đầu người rơi xuống đất.

Nạp Lan Minh Châu đi theo Diệp Tranh Vành đi xuống Địa Ngục!

553. Chương 549: Nghịch Tập, Nghịch Tập (7)

Chương 549: Nghịch tập, nghịch tập (7)

- Ta đã để người của ta giết chết bọn hắn, hiện giờ có thể ta được chưa?

Nhìn cảnh Diệp Tranh Vành và Nạp Lan Minh Châu trở mặt thành thù, tự giết lẫn nhau thì trong lòng Thôi Trí Kim tỏ ra sợ hãi đối với Quý Hồng, thế cho nên khi nói chuyện hắn cũng không dám nhìn thẳng vào mặt của Quý Hồng.

- Vẫn chưa tới lúc.

Thấy đầu Nạp Lan Minh Châu rơi xuống đất, nghe được Thôi Trí Kim nói như thế thì Quý Hồng quay đầu lại nhìn Thôi Trí Kim một cái.

- Cô....

- Hắc, đừng tưởng rằng ta không biết người của ông luôn đi theo phía sau Bùi Đông Lai, nếu bây giờ ta thả ông ra thì người của ông quay lại giết người thì làm sao?

Quý Hồng cười lạnh, cắt ngang lời nói của Thôi Trí Kim.

”Ách...”

Thôi Trí Kim vốn là tính toán sau khi Quý Hồng thả mình đi thì hắn liền để thủ hạ của mình hạ thủ với Bùi Đông Lai, lúc này thấy Quý Hồng biết được tâm tư của mình thì nhất thời hắn không biết nên trả lời như thế. Sau đó, hắn nhíu mày hỏi:

- Vậy cô tính khi nào thả ta ra?

- Đợi cho Đông Lai tảo mộ xong, tới sân bay thì ta sẽ thả ông ra.

Quý Hồng dựa theo lời bàn bạc trước đó với Bùi Đông Lai, nói ra.

- Không được.

Nghe được Quý Hồng nói như thế thì Thôi Trí Kim lắc đầu bác bỏ:

- Nếu đến lúc đó Bùi Đông Lai đào tẩu thì cô sẽ giết ta.

- Ta chỉ nói là Đông Lai đến sân bay, cũng không nói việc hắn lên máy bay hay chưa.

Quý Hồng lạnh lùng nói:

- Nếu đến lúc đó ta chưa thả ông thì ông hãy để cho người của mình cản hắn lại.

Mặc dù trong lòng thấy lời của Quý Hồng có thể thực hiện được, nhưng mà Thôi Trí Kim không tỏ thái độ gì.

- Chuyện cho tới bây giờ thì ông chỉ có thể dựa theo sắp xếp của chúng ta mà làm.

Quý Hồng thấy Thôi Trí Kim trầm mặc, dùng một loại giọng điệu không thể nghi ngờ, nói:

- Vì bảo đảm sự an toàn của 5 người thủ hạ của ông thì ta đề nghị ông mau để bọn hắn rời khỏi Nạp Lan gia, nếu không thì cảnh sát thậm chí là người của cơ quan đặc thù đến đó thì bọn hắn sẽ tiêu đời.

- Các cậu hãy lập tức đuổi theo đám người Phác Thái.

Thôi Trí Kim nghe vậy, nhíu mày nhìn vào màn hình trước mặt ra lệnh đối với 5 người Lý Đồng Quốc:

- Mặt khác, nói cho Phác Thái, yêu cầu hắn phải giám sát kỹ Bùi Đông Lai, không để cho Bùi Đông Lai có cơ hội chạy thoát.

- Vâng, gia chủ.

Nghe được Thôi Trí Kim nói như thế thì tuy rằng trong lòng 5 người Lý Đồng Quốc có chút bất an nhưng mà lại không dám bác bỏ lại.

- Đợi một chút.

Quý Hồng đột nhiên nhìn vào màn hình, trầm giọng nói:

- Trước khi đi thì hãy lấy xăng, đốt rụi của biệt thự đi.

5 người Lý Đồng Quốc nhìn về phía Thôi Trí Kim.

Sắc mặt Thôi Trí Kim tỏ ra khó coi, nói:

- Làm theo lời của cô ấy đi.

Một lát sau, ở dưới sự giám thị của Quý Hồng thì 5 người Lý Đồng Quốc đã bắt đầu động thủ.

Ánh lửa bắt đầu bốc lên, sau đó hình ảnh liền chấm dứt.

Thấy tất cả chuyện này, Quý Hồng hoàn toàn yên lòng, sau đó lấy điện thoại vệ tinh liên hệ với Bùi Đông Lai.

- Diệp Tranh Vành cùng Nạp Lan Minh Châu đã chết, hết thấy đều dựa vào kịch bản của cậu mà tiến hành.

Điện thoại được chuyển, Quý Hồng mở miệng nói trước.

Đầu bên kia điện thoại, một tay Bùi Đông Lai lái xe, một tay cầm điện thoại nghe, nghe được Quý Hồng nói như thế thì hắn không có tỏ ra chút vui mừng nào, có chính là sự hồ hững:

- Chờ mệnh lệnh của tôi.

- Được.

Quý Hồng biết giết chết Diệp Tranh Vanh cùng Nạp Lan Minh Châu chính là đợt cao triều đầu tiên của vở kịch này nên trả lời một câu rồi cúp điện thoại.

”Đô... Đô...”

Bùi Đông Lai vốn định nhắc nhở Quý Hồng chú ý an toàn, nghe được tiếng ”Đô... Đô...” trong điện thoại truyền ra thì đành bỏ điện thoại xuống, nới lỏng chân ga, giảm bớt tốc độ xe lại.

Hả?

Phía sau, đám người Long Ngũ thấy được Bùi Đông Lai bỗng nhiên giảm tốc độ thì không khỏi ngẩn ra.

- Tại sao hần lại giảm tốc độ?

Sau đó, một gã đặc công nhện không được hỏi.

- Không biết.

Long Ngũ nhủ mày, làm ra chỉ thị nói:

- Cho xe chạy chậm lại, duy trì khoảng cách 100m.

Nghe được mệnh lệnh của Long Ngũ thì tên đặc công lái xe liền giảm bớt tốc độ xe.

- Ngũ ca, xem 2 chiếc xe phía sau cũng như vậy a, chẳng những tốc độ lại giảm lại, hơn nữa vẫn luôn giữ khoảng cách với chúng ta là 200m.

Một gã đặc công thông qua kính phản quang, nhìn thấy 2 chiếc xe thương vụ ở phía sau cũng giảm tốc độ thì nhện không được mà nói.

Long Ngũ cũng nhìn qua kính phản quang, nói:

- Dựa theo lời của Bùi Đông Lai thì người trong 2 chiếc xe này chính là người đã chịu ân tình của Bùi Vũ Phu cho nên muốn đây tể bái Bùi Vũ Phu. Những người này đều có uy tín trong 2 giới hắc – bạch, hơn nữa bảo tiêu bên cạnh bọn hần cũng không phải là thiện nam tín nữ gì.

- Ngũ ca, anh nói Bùi Đông Lai có phải là muốn đùa giỡn không?

Một gã đặc công mở miệng nói.

Long Ngũ hiểu được lời nói của tên đồng bạn mình ý là chỉ Bùi Đông Lai có thể động thủ với bọn hần hay không? Long Ngũ trầm ngâm một chút, sau đó nói ra cách nhìn của mình:

- Khi lần đầu tiên gặp mặt thì Bùi Đông Lai đã đoán được chúng ta là người của Diệp gia, hần biết hậu quả nếu động thủ với chúng ta. Huống chi, người mà hần hận nhất cũng chính là Diệp gia chứ không phải chúng ta, cho dù chó cùng rứt giậu thì hần cũng hướng về phía Diệp gia chứ không phải về phía chúng ta.

Nghe được Long Ngũ nói như thế thì mấy tên đặc công cũng không nói gì thêm.

Lúc 9h, khoảng cách xe của Bùi Đông Lai cách nghĩa trang không đến 2km, đồng thời thông qua kính phản quang thì hần thấy được có 2 chiếc xe công vụ khác đang chạy tới, hần biết được đám tử sĩ giết chết Diệp Tranh Vanh và Nạp Lan Minh Châu đã đuổi tới nơi.

Thấy được điểm này thì Bùi Đông Lai rút điện thoại vệ tinh ra rồi liên lạc với Quý Hồng:

- Có thể động thủ được.

- Nhận được.

Nghe được mệnh lệnh của Bùi Đông Lai thì Quý Hồng mỉm cười trả lời một câu, hướng về phía Thôi Trí Kim đi tới.

- Cô...Cô muốn làm gì?

Chẳng biết tại sao, mắt thấy Quý Hồng đi tới thì trái tim của Thôi Trí Kim đột nhiên đập nhanh, cảm thấy vô cùng không yên tĩnh, nhất là nụ cười lạnh như băng trên mặt Quý Hồng.

- Diệp Tranh Vành và Nạp Lan Minh Châu vì muốn đào bới phần mộ tổ tiên của lão bản ta cho nên 2 người bọn hắn đã bị chết thê thảm, mà người thực hiện lại là ông, ông cho rằng lão bản của ta sẽ bỏ qua cho ông sao?

Quý Hồng vừa đi, vừa cười nói.

- Cô...Cô đừng quên, người của ta hiện tại đang đi theo Bùi Đông Lai, nếu cố giết ta, bọn hắn không liên lạc được với ta thì tuyệt đối sẽ giết Bùi Đông Lai và nữ nhân của hắn.

Thôi Trí Kim cố gắng trấn định, thấp giọng gào thét.

Quý Hồng dừng bước lại, cúi người, cười híp mắt nhìn vào Thôi Trí Kim:

- Nếu như ta nói, lão bản của ta là cố ý để cho người của ông đi theo hắn thì ông có tin không?

”Ách...”

Thôi Trí Kim dùng hành động thực tế để trả lời, hắn há to miệng, vẻ mặt tỏ ra kỳ lạ.

- Xem ra ông không tin rồi.

Quý Hồng liếm liếm đôi môi đỏ mọng, từ từ mở miệng:

- Không sao, bọn hắn đến Địa Ngục sẽ nói cho ông biết.

“Bá”

”Loảng xoảng loạt xoảng”

Thôi Trí Kim trực tiếp sợ tới mức từ chỗ ngồi đứng lên, làm ngã chiếc ghế xuống.

- Không cần kích động, lời của ta còn chưa nói xong đâu.

Quý Hồng nhìn vào khuôn mặt tỏ ra lo sợ của Thôi Trí Kim, lạnh giọng nói:

- Ông hắn là nhớ ta đã nói cho Nạp Lan Minh Châu rằng, Nạp Lan gia sẽ bị diệt tộc. Ừ, tuy rằng Thôi gia sẽ không thảm như vậy, nhưng toàn bộ thành viên trung tâm của Thôi gia sẽ cùng ông đi xuống Địa Ngục.

- Mà...Chúng mà...

“Vù”

Lúc này đây, không đợi Thôi Trí Kim nói xong thì tay phải của Quý Hồng đột nhiên vung lên, giống như là bổ vào một trái dưa hấu thông thường, một chuồng vỗ vào đầu của Thôi Trí Kim.

“Bốp”

Máu tươi văng ra bốn phía, thân mình Thôi Trí Kim liền ngã xuống bàn.

Một chuồng chụp chết Thôi Trí Kim, Quý Hồng như là bốp chết một con kiến thông thường. Sau đó Quý Hồng liền rút ra điện thoại vệ tinh rồi bấm số của Jason, đoàn trưởng của dòng binh đoàn Satan:

- Jason giáo quan, có thể động thủ.

- Được.

Đầu bên kia điện thoại, Jason sớm suất lĩnh tinh anh của dòng binh đoàn Satan lên vào HQ liền trả lời, sau đó bổ sung một câu:

- Sau khi xong việc thì chúng ta dựa theo địa điểm ước định mà gặp mặt, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể tới trễ, nếu không sẽ rất khó rời đi khỏi nơi này.

- Hiểu được.

Quý Hồng cũng biết, sau khi triển khai hành động với Thôi gia xong thì chỉ có thể thông qua con đường đặc thù rời khỏi HQ, nếu bỏ qua cơ hội này thì sẽ vô cùng nguy hiểm. Vô công cao tới đâu cũng phải sợ thái đao, nàng cùng Cô Độc Phong Ảnh tuy rằng thực lực mạnh nhưng mà đối mặt với toàn bộ cảnh sát, quân đội của HQ thì liền trở nên vô cùng nhỏ bé.

“Reng...Reng..”

Quý Hồng vừa mới kết thúc cuộc gọi với Jason thì điện thoại trong thư phòng liên vang lên.

Quý Hồng bước lên nhìn số điện thoại thì thấy được người gọi đến là Phác Thái, âm thầm bội phục Bùi Đông Lai tính toán thật chính xác, đồng thời cười nói với đối Cô Độc Phong Ảnh:

- Sư phụ, kế tiếp nên để lão nhân gia người biểu diễn.
- Con ở chỗ này chờ ta, 10' sau ta sẽ đến đón con.

Cô Độc Phong Ảnh, đứng lên, hướng về cửa thư phòng đi ra, bước chân phiêu dật, giống như là muốn đi tản bộ chứ không phải là giết người.

Cùng lúc đó.

Phác Thái ngồi trong chiếc xe công vụ, một gã tử sĩ bên cạnh hắn thấy Phác Thái gọi điện thoại mà không ai trả lời thì liền biến sắc:

- Phác đại sư, liên lạc không được với gia chủ sao?
- Ừh.

Trong lòng Phác Thái tràn ra cảm giác bất an, bất quá hắn liền gọi điện lại thêm một lần nữa.

- Phác đại sư, mục tiêu đột nhiên tăng tốc.

Sau đó, không đợi Phác Thái gọi điện thì tên tử sĩ lái xe thấy được chiếc Land Rover ở phía trước đột nhiên tăng tốc thì liền lập tức kêu lên.

- Gia chủ rất có thể là bị sát hại rồi.

Phác Thái thấy thế, trong lòng hiểu được Thôi Trí Kim hơn phân nửa đã chết rồi, lập tức quát lạnh nói:

- Đuổi theo, xử lý hắn.
- Đuổi theo.

Trong xe, Long Ngũ thấy được Bùi Đông Lai đột nhiên tăng tốc thì đồng dạng cũng truyền ra mệnh lệnh đuổi theo.

- Ngũ ca, 2 chiếc xe phía sau cũng tăng tốc, xem ra đã sắp vượt qua chúng ta.

Tên đặc công lái xe nói:

- Phỏng chừng có chuyện lừa dối trong này.
- Một chiếc xe ở sau ngăn bọn hắn lại.

Long Ngũ thông qua bộ đàm truyền ra mệnh lệnh:

- Xe ở phía trước đuổi theo Bùi Đông Lai.
- Thu được.

Gã đặc công lái chiếc xe ở phía sau liền trả lời, sau đó giẫm vào chân phân.

“KẾT”

Lốp xe và mặt đường liền ma sát với nhau, phát ra một tiếng vang.

Khi xe dừng lại, 2 gã đặc công xuống xe, rút súng lục ra, thấy chiếc xe sau chạy tới thì làm ra động tác nhắm bắn, rống lớn:

- Dừng xe.
- ”Hừ!”

Thấy một màn như vậy thì Phác Thái ngồi trong xe liền tỏ ra lạnh lùng, 2 tay nắm 2 thanh chủy thủ, sau đó đưa tay ra ngoài, cổ tay đột nhiên run lên.

“Vù”

“Vù”

Tiếng xé gió vang lên, hai thanh chủy thủ hóa thành hai đạo bạch quang, bắn về phía 2 gã đặc công, tốc độ nhanh như thiểm điện.

554. Chương 550: Nghịch Tập, Nghịch Tập (8)

Chương 550: Nghịch tập, nghịch tập (8)

Thân là cường giả Hóa Kính đại thành thì tốc độ của 2 thanh chủy thủ Phác Thái ném ra có thể so với tốc độ của viên đạn.

“Phốc”

“Phốc”

2 thanh chủy thủ liền đâm vào yết hầu của 2 gã đặc công, máu tươi phun ra, một kích mất mạng.

“Rầm”

“Rầm”

Sau đó, coi như lúc thi thể của 2 gã đặc công sắp chạm xuống đất thì chiếc xe công vụ liền chạy qua tông thẳng vào thi thể, lập tức làm cho thi thể của 2 tên đặc công bay lên, thi thể tứ phân ngũ liệt, máu tươi văng ra khắp nơi.

- Bọn...Bọn hần đã giết chết Tiểu Bát, Tiểu Cửu.

Chiếc SUV phía trước, tên đặc công lái xe thấy được một màn huyết tinh này thì lập tức trợn tròn tròng mắt, thất thanh hô

- Bọn hần muốn chết.

Long Ngũ cũng thấy một màn này, lập tức nổi giận:

- Tiểu Lục, cậu lập tức liên hệ tổng bộ, báo lại chuyện này.

- Dạ.

Tên đặc công tên là Tiểu Lục liền rút điện thoại vệ tinh ra rồi liên hệ với tổng bộ Quốc An Cửu Xử, mà Long Ngũ thì hạ kính xe xuống rồi bám về chiếc xe ở phía sau.

“Pằng”

”Loảng xoảng loảng xoảng”

Viên đạn liền bắn thẳng vào kính chắn gió của chiếc xe sau bất quá lại không bắn trúng tên tử sĩ lái xe kia, mặc dù tên tử sĩ lái xe này chỉ là Ám Kính nhập môn nhưng mà hần cũng đoán được Long Ngũ sẽ bắn súng cho nên hần đã né tránh trước.

“Pằng”

Tiếng súng lại vang lên.

“Xi”

Lần này, viên đạn đã bắn chuẩn xác vào lớp xe.

- Ngồi vững.

Tên tử sĩ lái xe liền quát lên một tiếng, sau đó 2 tay liền cầm lấy vô-lăng làm ra một động tác, sau đó chiếc xe từ từ giảm tốc độ.

- Dừng xe, xử lý đám vương bát đần này.

Mắt thấy chiếc xe thương vụ dần dần giảm tốc độ, sắp dừng lại, Long Ngũ liền bảo tên đặc công dừng xe.

- Dạ.

Tên đặc công lái xe nghe được mệnh lệnh của Long Ngũ thì lập tức giảm vào chân phanh.

Khi xe dừng lại, 3 người Long Ngũ, Long Lục, Long Thất liền cầm súng xuống xe, lấy xe làm vật yểm trợ, chuẩn bị chặn đánh đám người Phác Thái đang đi tới.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai sớm đã dừng xe lại, sau đó hắn lấy điện thoại ra, quay lại một màn chiến đấu kịch liệt này.

...

Cùng lúc đó, Hàn Quốc Seoul, trong biệt thự Thôi gia.

Sau khi Cô Độc Phong Ảnh đi ra khỏi thư phòng thì liền đi thẳng xuống dưới lầu.

Bởi vì có mệnh lệnh của Thôi Trí Kim nên buổi sáng ở trong biệt thự cũng không có nhiều bảo tiêu.

- Các chú nói gia chủ đang làm gì? Vì sao từ tối hôm qua đến giờ lại ngồi yên trong thư phòng?

- Có lẽ là đang suy nghĩ vấn đề quan trọng gì đó, 10 năm trước khi gia tộc gặp khó khăn thì gia chủ đã ngồi trong thư phòng 2 ngày 2 đêm.

Bên ngoài cửa biệt thự, 4 tử sĩ làm nhiệm vụ bảo vệ an toàn của Thôi Trí Kim vây lại một chỗ nói chuyện. Hả?

Đột nhiên, tiếng bước chân vang lên, trong lòng 4 người bọn hắn ngẩn ra, không hẹn mà cùng quay đầu lại về phía sau.

Ngay sau đó.

Bọn hắn thấy được Cô Độc Phong Ảnh đang đi về phía bọn hắn.

- Người...Người nào?

Thấy được Cô Độc Phong Ảnh thì 4 gã tử sĩ liền biến sắc, cùng lúc rút súng ra.

Không trả lời, Cô Độc Phong Ảnh ngay tại chỗ bắn ra, cả người giống như một trận gió, hướng về 4 gã tử sĩ lướt tới, tay phải thuận thể chém ra, chém một nhát về tên tử sĩ đứng gần nhất.

“Phốc”

Thủ đao chém ra, tên tử sĩ kia liền đầu một nơi, thân mình một ngã, một cột máu liền bắn lên cao.

“Phốc”

“Phốc”

“Phốc”

Cô Độc Phong Ảnh cũng không dừng lại, vẫn hóa thủ vi đao, trước sau chém giết 3 tên tử sĩ còn lại. Làm cho bọn hắn giống với tên tử sĩ kia, đầu một nơi, thân mình một ngã.

Hóa thủ vi đao, có thể so với đao thật!

Thực lực của Kính Cô Độc Phong Ảnh đã bước chân vào cảnh giới bán bộ Cương Kính, ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay đó là miểu sát!

Liên tục giết chết 4 người Cô Độc Phong Ảnh lại tiếp tục đi ra bên ngoài.

Cửa lớn của biệt thự, con lớn của Thôi Trí Kim biết được từ tối qua đến giờ cha mình vẫn luôn ở thư phòng thì lại sinh tò mò, hẳn chuẩn bị đến thư phòng để nhìn xem. Kết quả vừa mới bước đến biệt thự thì hắn đã thấy Cô Độc Phong Ảnh đang đi ra.

- Ông là?

Con lớn của Thôi Trí Kim liền dừng bước lại, vẻ mặt tỏ ra nghi hoặc, hỏi.

“Vù”

Trả lời hắn chính là một Thủ đao.

“Phốc...Rầm”

Một đao chém ra, đầu người rơi xuống đất, lăn trên đất vài vòng.

Dưới ánh mặt trời, ánh mắt của hắn trợn thật lớn, dường như cho lúc đến chết hắn vẫn không hiểu tất cả mọi chuyện.

Chuyện gì?

Bởi vì khâm phục thực lực, trí tuệ, khí phách của Bùi Vũ Phu nên một người luôn cao ngạo, độc lai độc vãng như Cô Độc Phong Ảnh đã trở thành tùy tùng bên người Bùi Vũ Phu, cùng với Bùi Vũ Phu thủ hộ lấy TQ.

Hiện giờ, bên ngoài đã truyền ra tin tức cái chết của Bùi Vũ Phu, Bùi Vũ Phu sống không gặp người, chết không thấy xác, Thôi gia chẳng những muốn chém giết Bùi Đông Lai, lại còn muốn đào bới phần mộ tổ tiên của Bùi Đông Lai.

Điều này đã trực tiếp làm cho Cô Độc Phong Ảnh nổi giận!

Hắn muốn làm cho cả đại bản doanh của Thôi gia, xương chất thành núi, máu chảy thành sông!

...

Cùng lúc đó trên một con đường chính của HQ.

Thân là con trai thứ 2 của Thôi Trí Kim, cũng là người tiếp nhận đời kế tiếp của Thôi gia, Thôi Cảnh Thái đang ngồi trên một chiếc xe hơi.

Mặc dù hắn là người tiếp nhận đời sau của Thôi gia, nhưng mà hắn và người HQ đều giống nhau, đều thích dùng đồ nội.

Trong xe, Thôi Cảnh Thái cũng không biết chuyện đang xảy ra ở Thôi gia, lúc này hắn đang cầm một xấp tài liệu, cẩn thận nhìn xem.

Rất nhanh, xe hơi đã chạy đến một khu nhà cao tầng.

Khu nhà này chính là phân bộ của tập đoàn XX, sản nghiệp của Thôi gia.

- Xã trưởng, đến công ty rồi.

Khi xe dừng lại, mỹ nữ trợ lý ở bên cạnh hắn liền xuống xe, rồi mở cửa xe ra, sau đó nói.

Thôi Cảnh Thái nghe vậy thì thu hồi xấp tài liệu lại, bước xuống xe.

Cùng lúc đó, đối diện với tòa nhà này, một thành viên của dong binh đoàn Satan đang dùng súng nhắm, nhắm vào Thôi Cảnh Thái.

“Pằng”

Tiếng súng liền vang lên, một viên đạn bắn thẳng tới Thôi Cảnh Thái.

“Phốc”

Viên đạn bắn trúng vào ngay ấn đường, máu tươi liền phun ra.

“A...A”

“Rầm”

Mỹ nữ trợ lý hét lớn lên còn thân thể Thôi Cảnh Thái thì ngã ầm xuống đất.

Tòa nhà đối diện, thấy một súng đã bắn chết Thôi Cảnh Thái thì tên thành viên của dong binh đoàn Satan liền thu hồi súng, bình tĩnh rời đi.

Một màn giống như thế đã hoặc là sắp diễn ra trong những con đường lớn ở HQ.

...

Đối với hết thảy mọi chuyện thì Phác Thái cũng không biết.

Trên con đường mòn, Phác Thái mang theo Lý Đồng Quốc cùng 2 gã tử sĩ đạt đến cảnh giới Hóa Kính nhập môn, bước nhanh về đám người Long Ngũ, Long Lục, Long Thất, từng viên đạn bắn về phía bọn hắn nhưng đã bị bọn hắn thoải mái né tránh.

- Ngũ ca, công phu của bọn hắn đã luyện đến mức tận cùng, có thể tránh né đạn. Chúng ta căn bản không thể bắn trúng bọn hắn.

Mất thấy đám người Phác Thái có thể dễ dàng né tránh đạn thì Long Thất tỏ ra sợ hãi.

Không riêng gì Long Thất, Long Lục cũng là bị thực lực của đám người Phác Thái làm cho bị hù sợ:

- Rốt cuộc bọn hắn là ai?

- Không biết, nhưng có thể xác định, chúng ta bị Bùi Đông Lai lừa.

Long Ngũ quay đầu lại nhìn về phía sau thì thấy được chiếc xe của Bùi Đông Lai đã dừng lại.

- Chúng ta làm gì bây giờ?

- Chỉ còn một cách là liều một phen, tôi sẽ yểm trợ, 2 cậu hãy chạy lên xe trước.

Long Ngũ quyết đoán làm ra quyết định:

- Long Lục, đưa súng đây cho tôi.

Long Lục nghe vậy vốn muốn nói cái gì, nhưng thấy vẻ mặt kiên quyết của Long Ngũ thì đành phải đưa súng cho Long Ngũ.

”Hô ~ ”

Cầm lấy súng, Long Ngũ hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc một phen, làm cho bản thân mình tỉnh táo lại rồi liền ngay tại chỗ lăn một vòng rồi bóp cò.

“Pằng..Pằng..Pằng..”

Tiếng súng lại vang lên, bất quá lại vẫn không có bắn trúng 4 người Phác Thái.

Cùng lúc đó, 2 người Long Lục, Long Thất liền chạy ra, cố gắng muốn lên xe.

“Vù”

“Vù”

2 thanh chủy thủ lại từ trong tay của Phác Thái bắn ra, hóa thành 2 đạo quang mang bắn về phía Long Lục, Long Thất. Trực tiếp bắn thẳng vào thân thể 2 người, làm cho động tác của 2 người dừng lại rồi ngã xuống đất.

- Tiểu Lục! Tiểu Thất.

Long Ngũ thấy thế, khàn giọng nổi giận gầm lên một tiếng, quỳ rạp trên mặt đất, rồi bắn điên cuồng về 4 người Phác Thái.

“Phốc”

Một tên tử sĩ đạt đến cảnh giới Hóa Kính nhập môn đã bị đạn bắn trúng vào bụng.

“Vù”

Cùng lúc đó, Phác Thái giống như một trận gió thông thường đến Long Ngũ bên cạnh, vung chưởng bổ về phía đầu của Long Ngũ.

“Bốp”

Một tiếng trầm muộn vang lên, đầu của Long Ngũ đã bị Phác Thái đập vỡ, tất thở ngay tại chỗ.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai liền dừng ghi hình, cắt điện thoại rồi khởi động xe.

- Đuổi theo.

Ánh mắt Phác Thái như đao nhìn vào chiếc Land Rover, lạnh lùng hạ lệnh.

Sau đó, Bùi Đông Lai đem xe quẹo vào một con đường đất, sau đó đem xe dừng lại trước một cây đại thụ, mang theo 2 người Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na đi đến một mô đất cách đó không xa.

Một lát sau, đám người Phác Thái đã đuổi tới, bọn hắn liền xuống xe, tay cầm theo trủy thủ, giống như là một trận gió, đuổi về phía đám người Bùi Đông Lai.

- Đám người HQ, các gia gia chờ các người đã lâu rồi.

Đột nhiên, một tiếng hét to vang lên.

Giọng nói rơi xuống, bóng người hiện ra.

Từng đạo thân ảnh từ trong một bụi cỏ ở bên đường đi ra.

Người đi đầu mặc áo cà sa, cầm trong tay một chuỗi Phật châu.

Không Minh.

Thiếu Lâm đệ nhất cao tăng, đứng thứ 3 trên Long bảng.

Đã qua 10 năm, hắn một lòng hướng phật, khô tọa bế quan.

Hôm nay.

Vì Bùi gia mà hắn xuất quan.

555. Chương 551: Nghịch Tập, Nghịch Tập (9)

Chương 551: Nghịch tập, nghịch tập (9)

Đi theo sau Không Minh đại sư đại chính là người đứng thứ 5 trên Long bảng, người từng bị Cô Độc Phong Ảnh đánh bại, Tàng Bồ Trắc đại sư.

Ngoài 2 người bọn họ ra, còn có 3 vị cao thủ nằm trong top 10 trên Long bảng, gia chủ Tây Nam nhạc gia Nhạc Phong, chưởng môn phái Hoa Sơn, và chưởng môn phái Côn Thành.

Như vậy, 10 cao thủ nằm trên Long bảng, trừ Bùi Vũ Phu đã chết ra, Long Vương Diệp, Cô Thành đang làm nhiệm vụ, chưởng môn Võ Đang là Bạch Mi đạo nhân, máu nhiễm HQ Cô Độc Phong Ảnh cùng chưởng môn Nga Mi không hồi thế sự ra, thì năm vị khác đã có mặt ở đây.

Ngoài ra, còn có chưởng môn Dương Thiện của Hình Ý môn, chưởng môn Vịnh Xuân Thái Kinh, cùng với tứ đại thế gia võ học khác, số lượng vượt quá 50 người, có thể dùng từ quần anh hội tụ để hình dung.

Sở dĩ bọn hắn có mặt ở đây là bởi vì mấy ngày trước bọn hắn được Bùi Đông Lai báo cho biết.

Bùi Đông Lai nói cho mọi người, tính toán sáng nay sẽ đến lập bia cho Bùi Vũ Phu, kết quả lại âm thầm biết được đám người Phác Thái HQ muốn tiến vào đây để bới móc phần mộ tổ tiên của Bùi gia, Bùi Đông Lai hy vọng mọi người có thể giúp hắn.

Trong vòng 20 năm qua, Vũ Thần Bùi Vũ Phu luôn luôn giơ cao cờ hiệu của võ học TQ “ Phạm vào Hoa Hạ, dù xa cũng giết” một mực yên lặng thủ hộ TQ, để cho đám người ngoại tộc không thể xâm nhập vào TQ nửa bước, ở trong giới võ học TQ thì nhất hô bá ứng, được nhiều người tôn trọng.

Cho nên lúc này Bùi Đông Lai muốn lập bia cho Bùi Vũ Phu, những nhân vật có máu mặt trong giới võ học đều muốn đến đây, huống chi bọn hắn còn biết đám người HQ còn muốn giết Bùi Đông Lai, ngăn cản không cho Bùi Đông Lai lập bia cho Bùi Vũ Phu, đào mới phần mộ của Bùi lão gia tử.

Nghe được tiếng gầm của chưởng môn Vịnh Xuân Thái Kinh, thấy được đám người Không Minh đại sư xuất hiện thì bọn người bên Phác Thái liền dừng bước.

Bởi vì trong lòng Phác Thái luôn tin vào thực lực của bên mình cho nên hắn mới trực tiếp xử lý 5 người đặc công kia, có thể nói là vô pháp vô thiên.

Nhưng mà.

Lúc này đối mặt với một đám cường giả TQ thì đám người Phác Thái liền thu lại vẻ cuồng ngạo này, ngược lại bọn hắn còn giống như chuột thấy mèo, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ bất an, mặc dù bọn hắn chưa từng gặp qua đám người Không Minh đại sư nhưng mà từ trên người của đám người Không Minh đại sư thì bọn hắn có thể cảm một cỗ khí thế kinh khủng.

Nhất là khí thế trên người Không Minh đại sư, Tàng Bồ Trắc đại sư cùng với 3 người cao thủ trên Long bảng làm cho đám người Phác Thái có cảm giác như trước mặt đang bị một tòa núi lớn chặn đường.

- Không Minh đại sư, bọn người HQ này đến nước chúng ta giết người, còn muốn giết Đông Lai, hơn nữa còn muốn ngăn không cho Đông Lai lập bia cho Vũ Thần, muốn đào bới phần mộ của thê tử Vũ Thần cùng Bùi lão gia tử, thật sự là tội không thể tha thứ, đáng giết.

Mất thấy đám người Phác Thái sợ tới mức đứng nguyên tại chỗ, không dám lên tiếng, thì chưởng môn Vịnh Xuân là Thái Kinh đằng đằng sát khí nói.

Ngày đó, người NB đến hạ chiến thư với Vịnh Xuân, bởi vì thực lực của chưởng môn Vịnh Xuân Thái Kinh không đủ cho nên Bùi Đông Lai thay hắn lên nghênh chiến, cuối cùng giết chết Đằng Dã, chẳng khác gì là cứu hắn một mạng.

Cho nên, hắn vô cùng cảm kích Bùi Đông Lai, Bùi Vũ Phu, hiện giờ biết được mục đích vào TQ lần này của đám người Phác Thái thì hắn có thể không nổi giận sao?

- Giết.

- Giết.

Phần nộ không riêng gì chưởng môn Vịnh Xuân Thái Kinh mà còn có Dương Thiện và những gia chủ thế gia võ học có quan hệ tốt với Bùi Vũ Phu, ở bọn hắn xem ra, đám người HQ tỏ ra ngu bực này muốn đến TQ để giết Bùi Đông Lai thì quả thật con mẹ nó, dám nhổ lông trên đầu lão hổ mà—Muốn chết.

- Không nói đến chuyện của Bùi gia, Bùi Vũ Phu từng nói phạm vào Hoa Hạ, dù xa cũng giết. Tuy rằng Bùi Vũ Phu đã mất đi nhưng mà chúng ta cũng không thể trở mắt nhìn đám ngoại tộc đến TQ giương oai.

- Đúng vậy.

Lúc này, người mở miệng chính là chưởng môn của phái Hoa Sơn, so sánh với đám người Dương Thiện, Thái Kinh mà nói thì tuy rằng bọn hắn không gặp mặt Bùi Vũ Phu nhiều, nhưng mà trong lòng bọn hắn luôn khâm phục Bùi Vũ Phu, nhất là khâm phục chuyện Bùi Vũ Phu thủ hộ TQ này.

Bên tai vang lên lời nói của những cường giả này, cảm nhận được sát ý khủng bố thì đám người Phác Thái liền tỏ ra hoảng sợ không dám nói một tiếng nào, cả người cứng ngắc.

Cách đó không xa, Tần Đông Tuyết thấy được những vị cường giả của giới võ học TQ này động sát cơ thì không khỏi âm thầm cảm thán sức hiệu động của Bùi Vũ Phu trong giới võ học TQ, đồng thời cũng âm thầm một chiêu “ Mượn dao giết người” này của Bùi Đông Lai quả thật là rất độc.

Bội phục rất nhiều, Tần Đông Tuyết thu hồi lại ánh mắt rồi nhìn về phía Bùi Đông Lai thì thấy dường như Bùi Đông Lai không quan tâm đến cục diện trước mắt, mà cầm xẻng đào đất, dường như một lập mộ cho Bùi Vũ Phu.

Thấy vậy thì Tần Đông Tuyết cảm thấy đau lòng, nàng cố gắng muốn làm chút gì đó nhưng mà phát hiện chỉ có 1 cái xẻng cùng với 2 cái liềm.

Hả?

Thấy được 2 cái liềm kia thì trong lòng Tần Đông Tuyết vừa động, lập tức hướng Hạ Y Na nói:

- Y Na, chúng ta cùng làm cỏ cho mẹ và gia gia đi.

- Ừh.

Hạ Y Na cũng lên tiếng gật đầu, khom người nhặt cái liềm lên rồi bắt đầu làm cỏ.

Thấy hành động của 2 người thì trong lòng Bùi Đông Lai ầm ập, cũng không có ngăn cản.

Cùng lúc đó, tất cả cường giả trong giới võ học TQ đều đem ánh mắt nhìn về phía Không Minh đại sư.

- Hôm nay ta đến đây là muốn tế Bùi thí chủ, hơn nữa là muốn ngăn cản những người muốn giết con của Bùi thí chủ.

Không Minh đại sư đem ánh mắt nhìn về đám người Phác Thái, thản nhiên nói:

- Người xuất gia lấy từ bi làm đầu, phật độ chúng sinh, nhưng mà bọn người đã phạm phải sát nghiệp ở TQ chúng ta, cho dù ta có nguyện ý tha cho các ngươi thì chỉ sợ các vị thí chủ ở đây cũng không đồng ý. Cho nên, xin chư vị hãy tự hành liễu đoạn (Tự mình kết thúc).

Tự hành liễu đoạn?

Đám người Phác Thái hoàn toàn ngẩn ngơ, không hiểu ý nghĩa của những từ này.

- Đám HQ kia, các ngươi còn không tự sát tạ tội? Chẳng lẽ muốn chúng ta động thủ sao?

Thấy đám người Phác Thái thờ ơ thì chuông môn Vịnh Xuân Thái Kinh lập tức phát hỏa.

Tự sát?

Nghe được 2 chữ này thì bọn người Phác Thái liền ngẩn ra.

Sau đó, Phác Thái liền đưa mắt sang 17 gã tử sĩ Thôi gia.

“Vù”

“Vù”

“Vù”

...

Ngay sau đó.

Mười mấy thanh chủy thủ trong tay của bọn người Phác Thái liền bắn thẳng về phía đám người Không Minh đại sư.

- Kít hạng 3 mà tưởng là socola loại 1.

Chuông môn phái Hoa Sơn liền quát lên một tiếng, cả người bắn lên, rút bảo kiếm ra, chém về những thanh chủy thủ kia.

Vạn Kiếm Quy Tông!

Chuông môn phái Hoa Sơn ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay đó là kiếm pháp trấn phái của Hoa Sơn, ‘Vạn Kiếm Quy Tông’.

“Keng”

“Keng”

“Keng”

..

Dường như mấy tiếng vang giòn cùng vang lên trong cùng một lúc, từng thanh chủ thủ đã bị chưởng môn phái Hoa Sơn người bước vào cảnh giới Hóa Kính đỉnh phong ngăn lại.

- Các người muốn chết.

- Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Cùng lúc đó, đám người Dương Thiện liền quát lên một tiếng, ngay tại chỗ bắn ra, trực tiếp hướng về đám người tử sĩ Thôi gia.

- Chạy.

Phác Thái thấy thế, trong lòng hoảng hốt, lập tức làm ra quyết định chạy trốn.

- Chạy đường nào?

Dương Thiện thấy thế, quát lên một tiếng lớn, thuận thế đá một cước vào thanh chủ thủ nằm trên mặt đất, thanh chủ thủ liền bắn ra với một tốc độ nhanh chóng, khí thế sét đánh không kịp bưng tai bắn trúng vào hậu tâm của một gã tử sĩ, một kích mất mạng.

- Luận về ám khí thì Đường Môn là tổ tông của đám HQ các người nhưng mà còn thua xa so với VN.

Chưởng môn Đường Môn cũng không cam chịu rút lại phía sau, tay phải giơ lên, 3 đạo ám khí liền bắn về phía đám tử sĩ Thôi gia đang hoảng hốt chạy trốn.

“Phốc”

“Phốc”

“Phốc”

Lập tức có 3 gã tử sĩ không kịp đề phòng, bị ám khí đánh trúng, chết ngay tại chỗ.

Trong lúc nhất thời, trừ 5 vị cường giả đứng trên Long bảng ra thì toàn bộ những người khác đều đuổi theo đám tử sĩ Thôi gia, quả thực chính là Bát Tiên quá hải, các hiền thần thông, mọi người đều muốn lấy mạng của đám người tử sĩ Thôi gia.

Thấy song phương triển khai đại chiến, thì 2 người Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na liền dừng tay lại, quay đầu nhìn lại.

Bùi Đông Lai cũng dừng đào đất.

Bất quá.

Hắn không có nhìn cảnh song phương chém giết mà là đem ánh mắt nhìn lên bầu trời.

- Cha, mặc kệ người đang ở thiên đường hay ở phía sau màn, hôm nay, con sẽ lập bia cho người, tụ tập đông đảo cường giả đến đây là để giết đám người ngoại tộc. Tương lai không xa, nhi tử sẽ dùng “Bùi gia quyền” mà người dạy để đưa đám người muốn xâm nhập vào TQ này vào Diêm vương điện.

556. Chương 552: Nghịch Tập, Nghịch Tập (10)

Chương 552: Nghịch tập, nghịch tập (10)

Seoul, tiếng còi xe cảnh sát vang khắp những con đường lớn, những chiếc xe cảnh sát đều hướng về biệt thự Thôi gia mà chạy tới, cả Seoul loạn thành một đồng hỗn loạn.

Khi một số người phụ trách cảnh phương, quân đội đuổi tới đây thì cảnh sát và binh lính đã vây chặt biệt thự Thôi gia chặt như nêm cối, hơn nữa kéo cảnh giới tuyến, cấm người dân bình thường tới gần.

- Tình huống thế nào?

Sau khi nhân vật số 1 của cảnh sát HQ xuống xe thì xông vào biệt thự, hỏi.

- Đều...đều chết hết rồi.

Tên cảnh sát kia tỏ ra khó coi, hắn cố gắng ngăn chặn nỗi sợ hãi trong lòng, giọng nói tỏ ra run rẩy đáp:

- Không còn một người nào sống sót, tất cả đều bị giết chết, hơn...hơn nữa....

- Hơn nữa cái gì?

Nhân vật số 1 của cảnh sát HQ liền trở nên nóng nảy hỏi.

Tên kia vội vàng đáp:

- Hơn nữa những thành viên quan trọng trong Thôi gia đều bị người ta dùng súng ngắm bắn chết...

- Ông nói cái gì?

Tâm tình của nhân vật số 1 của cảnh sát HQ vốn đã buồn bực, lúc này nghe được lời nói kia thì liền ngăn ra, sau đó không đợi đối phương nói xong thì liền gào lớn lên.

- Thôi Cảnh Thái bị ám sát, ngoài ra còn có vài thành viên trung tâm của Thôi gia bị ám sát.

Giọng nói của tên cảnh sát kia tỏ ra kinh hồn táng đảm, tiếp tục hội báo nói:

- Toàn bộ hung thủ sử dụng súng ngắm, hắn là do sát thủ cùng lính đánh thuê gây ra, nên tôi đã cho người phong tỏa cả Phủ Sơn rồi, vây bắt hung thủ....

- Nếu không bắt được bọn chúng thì con mẹ nó, ông liền rút ngay cho ta.

Nhân vật số 1 của cảnh sát HQ liền gào to lên, ở hắn xem ra, nhiều thành viên trung tâm của Thôi gia chết đi, nếu truy cứu trách nhiệm thì hắn sẽ đứng chịu mũi sào, đến lúc đó bị cách chức đều là chuyện nhỏ, làm không tốt thì cũng sẽ chôn cùng theo.

“Reng...Reng”

Lúc này, điện thoại của hắn lại vang lên.

- Cục trưởng, 5' trước, người ở bên dưới đã báo rằng Thôi Cảnh Nguyên cùng vợ hắn, con hắn đã chết ở trong nhà...

” # ... #!”

Lại nghe được cấp dưới báo tin thành viên trung tâm của Thôi gia lại chết thì nhân vật số 1 của cảnh sát HQ thiếu chút nữa hô mê bất tỉnh, hắn mắng loạn lên, sau đó trực tiếp ném điện thoại xuống đất.

“Bốp”

Điện thoại liền vỡ nát.

Thấy một màn như vậy thì những người bên cạnh không dám lên tiếng.

- Rốt cuộc là Thôi gia đã đắc tội với người nào?

Trong lòng bọn hắn liền hiện ra suy nghĩ này.

Không có đáp án.

...

Cũng là tiếng xe cảnh sát, nhưng lúc này là ở Gia Cách Đạt Kỳ.

Từng chết xe cảnh sát, xe cứu hoải chạy về biệt thự của Nạp Lan gia.

- Tình huống sao rồi?

Nhân vật số 1 của cảnh sát Gia Cách Đạt Kỳ nghe được cấp dưới báo lại thì hần vội vàng chạy đến khu biệt thự Nạp Lan gia thì thấy được người chết trên mặt đất, hành động “ Tảo hắc” vừa trôi qua mấy ngày thì ở đây lại xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy. Hơn nữa người chết lại là thành viên của Nạp Lan gia, điều này làm cho hần cảm nhận được áp lực cực lớn.

- Báo...Báo cáo Lưu cục trưởng, hiện trường không còn ai sống sót, tất cả đều bị giết chết, hơn nữa đều là do vũ khí lạnh gây ra.

Người phụ trách hiện trường đầu đầu mồ hôi lạnh bước lên báo lại:

- Hơn nữa, trước khi rời đi thì hung thủ còn dùng lửa thiêu sạch cả biệt thự số 1, nhân số thương vong cùng danh tính còn chưa thể xác định.

- Còn không mau nhanh đi làm đi?

Lưu cục trưởng nóng nảy, lớn tiếng kêu lên:

- Lập tức gọi điện thoại cho người phụ trách của Nạp Lan gia ở Gia Cách Đạt Kỳ, kêu hần nói rõ lại tình huống.

- Vâng, cục trưởng.

- Đúng rồi, có băng ghi hình không?

Sau khi làm ra chỉ thị thì Lưu cục trưởng nhớ ra cái gì đó, hỏi lại.

- Không có, băng ghi hình đã bị hung thủ tiêu hủy rồi.

Tên phụ trách hiện trường lắp bắp mà báo lại.

- Ông hãy mau để cho cảnh sát giao thông quanh đây coi lại băng ghi hình, nhìn xem thử có đối tượng khả nghi nào không? Nhanh đi.

Lưu cục trưởng lại làm ra chỉ thị, sau đó liền rút ra một điều thuốc rồi hút.

- Cục...cục trưởng.

30s sau, tên phụ trách hiện trường kia cầm lấy điện thoại, vẻ mặt hoảng sợ chạy tới.

- Mẹ nó, lại có chuyện gì?

Lưu cục trưởng quát

- Người phụ trách của Nạp Lan gia ở Gia Cách Đạt Kỳ nói, tối hôm qua ở trong biệt thự có Nạp Lan Minh Châu còn...còn có...

- Con mẹ nó, có ai?

- Diệp... Diệp đại thiếu gia!

- Ai?

Lưu cục trưởng trợn tròn tròn mắt.

- Diệp đại thiếu gia

- Người nào Diệp gia?

- Diệp gia của Yên Kinh, người phụ trách Nạp Lan gia ở Gia Cách Đạt Kỳ cũng không biết tên của người nọ là gì nhưng mà nghe đối phương xưng hô là Diệp thiếu.

- Xong rồi...con mẹ nó xong thật rồi.

Lưu cục trưởng nghe vậy, trực tiếp sợ tới mức đặt mông ngồi trên mặt đất.

Ở hần xem ra, Diệp đại thiếu gia chết ở Gia Cách Đạt Kỳ, hần không thể trốn tránh trách nhiệm, đến lúc đó bị mất chức đã là trùng phạ nhẹ rồi.

Một lát sau, Lưu cục trưởng áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, cầm lấy điện thoại, báo lại cho cấp trên.

Hiểu nhiên là hắn không có biện pháp xử lý chuyện này.

1' sau, Lưu cục trưởng hoàn toàn xui lơ ở trên mặt đất, bởi vì lúc báo xong thì hắn có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi cùng lo lắng của vị đại lão đầu bên kia điện thoại.

Kết nối với biểu hiện như thế của vị đại lão mặt trên thì hắn có thể biết được tính nghiêm trọng của vụ án lần này.

Không đến 5' sau thì toàn bộ cảnh sát ở Đông Giang đã biết người chết ở Gia Cách Đạt Kỳ là Diệp Tranh Vành, sau khi nhận được tin tức này thì bọn hắn liền an bài thủ hạ làm việc, sau đó vội vàng đem tin này báo lại cho bộ GA và bộ An Toàn.

Yên Kinh, trong phòng hội nghị của bộ An Toàn.

Bởi vì nhận được tin tức của Long Ngũ báo về nên những thành viên trong bộ An Toàn liền mở cuộc hội nghị khẩn cấp để tìm đối sách.

Sở dĩ là cẩn thận như vậy là bởi vì chuyện này có liên quan đến Bùi Đông Lai, thân là thành viên của bộ An Toàn thì bọn hắn cũng biết được ân oán của Bùi Đông Lai và Diệp gia, đồng thời bọn hắn cũng biết Bùi Đông Lai cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, ít nhất không phải là người mà bọn hắn có thể thu thập.

- Dựa vào tin tức mới nhất thì chúng ta đã mất đi liên lạc với Long Ngũ, hơn phân nửa là đám người Long Ngũ đã bị hạ độc thủ.

Trong phòng hội nghị, nhân vật số 1 của bộ An Toàn trầm giọng nói:

- Xét thấy, chúng ta cơ bản suy đoán được những người đi theo Bùi Đông Lai tảo mộ lần này toàn là những cường đạo khó đối phó, tôi đề nghị không nên hành động thiếu suy nghĩ, lập tức đem chuyện này báo lại cho Diệp XX, để Diệp XX cùng cảnh sát, thỉnh cầu Long Nha ra tay.

- Mọi người có ý kiến gì không?

Nói xong, ánh mắt của hắn liền nhìn mọi người.

- Tôi đồng ý ý kiến của Triệu bộ trưởng.

- Tôi cũng đồng ý.

“Kết”

Sau đó, coi như thành viên của bộ An Toàn đang lần lượt tỏ thái độ thì cửa phòng hội nghị bị người ta đẩy ra.

”Bá!”

Mất thấy cuộc họp quan trọng đang diễn ra mà có người quấy rầy thì toàn bộ mọi người trong phòng đều tỏ ra tức giận.

- Thật... Thật có lỗi, chư vị lãnh đạo, quấy rầy rồi.

Thấy được ánh mắt tức giận của mọi người thì người đi vào phòng cũng ý thức là mình không gõ cửa mà trực tiếp xông vào.

Ý thức được điểm này thì trong lòng hắn liền cảm thấy bất an.

- Trần cục trưởng, có chuyện gì?

Mặt Triệu bộ trưởng lạnh xuống, , trầm giọng hỏi.

”Hô... Hô...”

Trần cục trưởng liên tục thở sâu 2 hơi để bản thân trở nên bình tĩnh hơn rồi nói:

- Bộ trưởng, các vị lãnh đạo, vừa rồi tôi mới nhận được tin tức của cảnh sát ở Đông Giang truyền về, 30' trước thì ở núi Đại Hưng An khu Gia Cách Đạt Kỳ đã xảy ra một vụ án giết người nghiêm trọng. Hiện

trường là tại khu biệt thự của Nạp Lan gia ở Gia Cách Đạt Kỳ, phần lớn người chết là người của Nạp Lan gia, còn...còn có...

- Còn có cái gì?

Nghe được những lời này thì Triệu bộ trưởng mơ hồ cảm thấy được chuyện này không đơn giản, rất có thể là do Bùi Đông Lai hạ thủ với Nạp Lan gia.

Không riêng gì Triệu bộ trưởng cho là như vậy mà những người khác ngồi trong phòng hội nghị cũng có cách nhìn như thế, vì thế bọn hắn nhìn thẳng vào thấy Trần cục trưởng, chờ Trần cục trưởng nói tiếp.

- Người chết ở trong đó còn có Diệp Tranh Vành, người từng làm phó thị trưởng trước đây ở Giang Lăng.

”Ách...”

Nghe được một câu này của Trần cục trưởng, thì đám người Triệu bộ trưởng cũng bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Lần này Bùi Đông Lai chơi lớn rồi.

Khiếp sợ đồng thời bọn hắn lại nghĩ như thế nhưng mà lại không biết đây chẳng qua chỉ là món khai vị mà thôi.

557. Chương 553: Nghịch Tập, Nghịch Tập (11)

Chương 553: Nghịch tập, nghịch tập (11)

Cùng lúc đó, trong một khách sạn của Đông Hải, lúc này Từ Lệ đang ngồi trên ghế salon, lật quýt để ăn thì điện thoại của nàng rung lên, nàng cầm lấy điện thoại thì thấy được người gọi đến là em rể của mình, người đảm nhận chức vụ phó cục trưởng của bộ An Toàn.

- Tiểu Tuấn, tìm chị có việc gì không?

Từ Lệ liền mở miệng nói trước.

- Chị, không tốt rồi.

Đầu bên kia điện thoại, thân là người đảm nhận chức vụ phó cục trưởng bộ An Toàn thì giọng nói của Khương Tuấn tỏ ra ngưng trọng.

- Có chuyện gì?

Từ Lệ có chút nghi ngờ, đang yên đang lành như thế này, hơn nữa Diệp gia lại đang áp chế Bùi Đông Lai thì tại sao Khương Tuấn lại nói không tốt?

- Chị, Tranh Vành đã xảy ra chuyện.

Khương Tuấn do dự một chút, cuối cùng liền nói thẳng cho Từ Lệ biết.

- Cái gì?

Từ Lệ cả kinh, vội vàng đứng lên, sau đó khiếp sợ hỏi:

- Cậu...Cậu nói là ai đã xảy ra chuyện?

- Tranh Vành...

- Nó xảy ra chuyện gì?

- Dựa vào tin tức chính xác thì 8h sáng nay Tranh Vành đã bị người ta sát hại ở Gia Cách Đạt Kỳ.

- Cậu nói cái gì?

Nghe được tin tức Diệp Tranh Vành bị sát hại thì thân thể mập mạp của Từ Lệ run lên, run giọng nói:

- Cậu...Cậu nói Tranh Vành bị người ta giết chết rồi sao?

- Vâng.

Khương Tuấn lại cấp ra câu trả lời thuyết phục.

- Không có khả năng! Điều đó không có khả năng.

Lại nghe Khương Tuấn nói như thế thì Từ Lệ điên cuồng lắc đầu:

- Lúc ta đi thì Tranh Vành còn ở Yên Kinh, làm sao nó lại bị người ta giết chết ở Gia Cách Đạt Kỳ được? Nhất định là cậu đã lầm rồi.

- Chị, quả thật Tranh Vành đã chết.

Khương Tuấn trầm giọng nói:

- Hơn nữa, có liên quan đến Bùi Đông Lai.

"Ách..."

Lúc này đây, Từ Lệ há to miệng, nhưng không nói gì, cả người cứng ngắc.

3 chữ Bùi Đông Lai này giống như một quyền trực tiếp đập vỡ nội tâm của nàng, ở trong quốc nội thì người có thể giết chết Diệp Tranh Vành không có mấy ai nhưng mà Bùi Đông Lai lại là một trong những số đó.

- Chị...Chị...

Khương Tuấn sợ Từ Lệ không chịu nổi cơn đả kích này nên vội vàng kêu lên.

- Có chuyện gì? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Tại sao Tranh Vành lại chạy đến Gia Cách Đạt Kỳ? Còn nữa, tại sao tên nghiệt chủng kia lại giết Tranh Vành?

Từ Lệ gào thét lên:

- Nói cho ta biết, cậu nói cho ta biết mau.

- Chị, dựa vào tin tức mới nhận được thì Tranh Vành biết được Bùi Đông Lai muốn đến Gia Cách Đạt Kỳ thì đã cùng với Nạp Lan gia liên lạc với Thôi gia HQ, cố gắng muốn mượn dùng tử sĩ của Thôi gia giết chết Bùi Đông Lai, nhưng chẳng biết người của Thôi gia lại không có đi giết Bùi Đông Lai, mà ngược lại lại giết Tranh Vành....

- Con của ta, tại sao mà nó ngu như vậy, không phải là ta đã nói rồi sao, con không cần phải nhúng tay đối phó với tên nghiệt chủng kia nữa mà.

Từ Lệ nghe vậy thì liền bị phản kêu lên, sau đó trong lòng nàng vừa động, đột nhiên đoán được cái gì, lớn tiếng kêu lên:

- Nhất định là tên nghiệt chủng kia liên hợp với người HQ tính kế hạ chết Tranh Vành, nhất định là như vậy!

Nói xong, Từ Lệ liền cúp điện thoại, rồi gọi cho Diệp Cẩm.

Cùng lúc đó, ở xa ngàn dặm, trong một phòng hội nghị, Diệp Cẩm đang chủ trì một hội nghị quan trọng. Thấy điện thoại rung lên thì hắn vốn định tắt máy, nhưng thấy người gọi đến là Từ Lệ thì hắn dừng nói chuyện lại, sau đó để cho nhân vật số 2 chủ trì buổi hội nghị, rồi cầm điện thoại đi ra phòng họp.

- Có chuyện gì? Tôi đang họp...

- Tranh Vành đã chết! Tranh Vành bị người ta giết chết. Là tên nghiệt chủng kia làm.

Không đợi Diệp Cẩm nói xong thì Từ Lệ đã khàn giọng rống lên.

- Cái gì?

Nghe được Từ Lệ nói như thế thì Diệp Cẩm liền cả kinh.

- Tranh Vành đã bị tên nghiệt chủng kia giết chết.

Giọng nói của Từ Lệ lại vang lên.

“Lộp bộp”

Nghe được tin Diệp Tranh Vanh bị giết chết thì trong lòng Diệp Cẩm chấn động, đồng tử phóng lớn.

”Hô ~ ”

Sau đó, Diệp Cẩm hít một hơi thật sâu, cố gắng khống chế tâm tình của mình, hẳn không có nói gì thêm mà là đi về phòng làm việc của mình.

“Rầm”

Thuận tay đóng cửa phòng, Diệp Cẩm trầm giọng hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bà biết được tin tức này từ ai? Là Khương Tuấn nói cho bà biết sao?

- Lúc này Khương Tuấn gọi điện đến nói cho tôi.

Từ Lệ giống như là hoàn toàn bị kích thích, quát lớn lên:

- Tên nghiệt chủng kia đã liên hợp với người HQ, thiết kế hãm hại Tranh Vanh, Tranh Vanh chết rất thảm.... Chúng ta nhất định phải báo thù cho nó.

”Đô... Đô...”

Nói xong thì đột nhiên Từ Lệ phát hiện trong điện thoại truyền ra tiếng ”Đô... Đô...”.

Phát hiện này làm cho nàng sửng sốt ra, sau đó nàng gọi lại cho Diệp Cẩm nhưng lại phát hiện điện thoại Diệp Cẩm đang bận.

Trong văn phòng, sau khi cúp điện thoại thì Diệp Cẩm lại gọi cho Khương Tuấn.

- Anh rể....

- Chuyện gì?

Diệp Cẩm cắt ngang lời nói của Khương Tuấn, trầm giọng hỏi.

- Là như vậy....

Khương Tuấn vội vàng đem mọi chuyện kể lại một lần nữa.

- Cậu nói Tranh Vanh vốn cùng liên hợp với người của HQ, muốn giết chết Bùi Đông Lai, kết quả là lại bị người HQ giết lại sao?

Nghe xong Khương Tuấn hỏi báo thì Diệp Cẩm lạnh giọng hỏi

Trong lòng Khương Tuấn vừa động, minh bạch hiểu được dụng ý của Diệp Cẩm, vội vàng đáp:

- Vâng.

- Từ đâu cậu biết được điều này?

Diệp Cẩm lại hỏi

- Là một người tên là Nạp Lan Hiên, người này là đệ đệ của Nạp Lan Minh Châu, ngày hôm qua hẳn phụ trách đưa đón người của Thôi gia HQ, nên mới biết được tin tức...

- Người biết tin tức này có nhiều không?

Không đợi Khương Tuấn nói xong, Diệp Cẩm lại lạnh giọng hỏi.

- Không nhiều lắm, chỉ vài người.

Khương Tuấn nghe vậy thì trong lòng đã đoán rằng, Diệp Cẩm sợ tin tức này truyền ra ngoài sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn đến Diệp gia, dù sao thì chuyện câu kết với thế lực cảnh ngoại cũng là một chuyện tuyệt đối không thể đụng vào.

- Ta mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, nhất định phải khống chế tin tức lại, tốt nhất là làm cho bọn chúng vĩnh viễn ngậm miệng lại.

Giờ phút này, Diệp Cẩm đã thể hiện ra bản sắc của đế vương. Sau khi biết chuyện thì hắn không tỏ ra phần nô hay kêu gào báo thù như Từ Lệ, mà lấy đại cục của Diệp gia làm chính, trực tiếp tìm ra chỗ quan trọng của sự việc.

- Xin anh rể cứ yên tâm, em biết nên làm như thế nào rồi.

Khương Tuấn liền cung kính lĩnh mệnh, hắn biết chỉ có người chết mới có thể vĩnh viễn không đem bí mật nói ra.

Mất thấy Khương Tuấn hiểu được ý của mình thì Diệp Cẩm liền cúp điện thoại rồi gọi cho Diệp Thạch.

- Cha, có thể nói chuyện được không?

Điện thoại được chuyển, Diệp Cẩm liền mở miệng hỏi trước.

- Được.

Cẩm thấy được vẻ dị thường trong giọng nói của Diệp Cẩm thì Diệp Thạch nhíu mày lại, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Tranh Vành đã chết.

Diệp Cẩm cố gắng để cho giọng nói mình tỏ ra bình tĩnh, cảm giác kia giống như người chết là một con chó chứ không phải là con của hắn.

- Tại sao ta lại không nghe qua chuyện này, con từ đâu mà biết được chuyện này?

Đang ở Hoàng Gia lâm viên Diệp Thạch nghe vậy thì đồng tử hơi phóng đại, sững sốt vài giây, sau đó lấy lại tinh thần, trầm giọng hỏi.

Diệp Cẩm bình tĩnh nói:

- Khương Tuấn nói cho con biết, Triệu Triết hắn là muốn gặp mặt cha, cho nên hắn không gọi điện báo cho cha.

- Sao lại thế này?

Lãnh mang trong mắt Diệp Thạch lóe lên:

- Có phải tên nghiệt chủng kia làm không?

- Vâng, Tranh Vành biết được tin tức tên nghiệt chủng kia muốn đi tảo mộ cho nên cố gắng cùng Nạp Lan gia liên hệ với thế lực cảnh ngoại để giết tên tạp chủng kia, kết quả nó lại bị thế lực cảnh ngoại giết chết, nhất định là do tên nghiệt chủng kia giở trò quỷ.

Sắc mặt Diệp Cẩm âm lãnh, nói:

- Con đã để Khương Tuấn phong tỏa tin tức này rồi.

- Con hãy nghĩ biện pháp chứng minh tên nghiệt chủng kia cấu kết thế lực cảnh ngoại, giết chết Tranh Vành.

Diệp Thạch trầm giọng:

- Lúc này đây, cho dù Thiên vương lão hạ phạm cũng không cứu được hắn!

Giờ phút này, Diệp Thạch đã đem uy nghiêm của đế vương phát huy tới cực hạn

Nhưng mà.

Hắn không biết Nạp Lan Minh Châu cũng từng nói qua những lời giống như vậy, nhưng kết quả lại bị Bùi Đông Lai đá vào Diêm vương điện.

558. Chương 554: Nghịch Tập, Nghịch Tập (12)

Chương 554: Nghịch tập, nghịch tập (12)

Là một tổ chức thần bí của nước cộng hòa thì Long Nha có nhiều trụ sở bí mật ở trong quốc nội, thậm chí ở nước ngoài cũng có.

Trong đại sảnh trụ sở dưới lòng đất, mười mấy thành viên Long Nha võ trang đầy đủ đang đứng ở đây, đợi mệnh lệnh của Long Vương Diệp Cô Thành.

Trong một gian phòng, Diệp Cô Thành đang nghe một cuộc điện thoại.

- Tiểu Diệp, sáng nay tại núi Đại Hưng An khu Gia Cách Đạt ở Đông Bắc đã xảy ra một vụ án giết người nghiêm trọng, có tất cả 17 người chết, trong đó có 5 là đặc công của Quốc An Cứu Xử cùng với phó thị trưởng Giang Lăng trước đây là Diệp Tranh Vành.

Trong điện thoại truyền ra một giọng nói uy nghiêm chủ nhân của giọng nói này chính là nhân vật số 2 trong quân đội Tiêu Nguyên Thanh:

- Sự việc lần này liên quan đến thế lực cảnh ngoại, cực kỳ khó giải quyết, XX đã yêu cầu quân đội phối hợp điều tra việc này, đem hung thủ vây bắt quy án. Ủy ban vừa rồi đã tổ chức một cuộc hội nghị khẩn cấp, hội nghị đã đồng ý lời thỉnh cầu của XX, phái ra Long Nha cùng các đồng chí của bộ An Toàn cùng nhau tới Gia Cách Đạt Kỳ.

- Vâng thủ trưởng.

Diệp Cô Thành liền trả lời, vẻ mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng, nhưng mà chân mày thì hơi nhíu lại, chứng minh việc này cũng có ảnh hưởng không nhỏ đối với hắn.

- Cậu lập tức phái người căn cứ quân sự XX, các đồng chí bên bộ An Toàn sẽ đến sau, cụ thể đi bao nhiêu người thì bản thân cậu hãy an bài.

Tiêu Nguyên Thanh lại làm ra chỉ thị:

- Sau khi cậu đến Gia Cách Đạt Kỳ thì các đồng chí cảnh sát, bộ đội cũng những đồng chí trong bộ An Toàn sẽ đến sau, các cậu sẽ phối hợp với bọn họ để hành động.

- Vâng, thủ trưởng.

Diệp Cô Thành lại lĩnh mệnh, theo sau chân mày hắn nhíu lại, hỏi:

- Thủ trưởng, xin cho phép tôi mạo muội hỏi một câu, chân tướng của sự việc này là?

- Dựa vào tin tình báo của bộ An Toàn thì Bùi Đông Lai liên hệ với thế lực cảnh ngoại, lẻn vào trong nước giết chết Diệp Tranh Vành cùng với 5 đồng chí trong bộ An Toàn.

Tiêu Nguyên Thanh liền nói ra những lời mà hắn nghe XXX bên kia truyền đến, nhưng mà trong lòng hắn tuyệt không tin. Ở hắn xem ra, Bùi Đông Lai lấy trí tuệ và năng lực trong vụ án ở Giang Lăng thì sẽ không phạm phải sai lầm như thế này, để cho Diệp gia dễ dàng nắm lấy nhược điểm.

Tiêu Nguyên Thanh không tin, Long Vương Diệp Cô Thành có thể tin sao?

- Thủ trưởng, thiếu tướng Diệp Cô Thành muốn tự mình dẫn đội điều tra việc này.

Đột nhiên Diệp Cẩm mở miệng, chủ động xin đi giết giặc.

Àn?

Nghe Diệp Cô Thành tự mình muốn đi thì trong lòng Tiêu Nguyên Thanh không khỏi ngẩn ra.

Chẳng lẽ Diệp Thạch phái Tiểu Diệp đi sao?

Hay là Diệp Cô Thành biết lần này Bùi Đông Lai đã không còn con đường sống cho nên muốn tính toán làm chút gì đó?

2 suy nghĩ này đồng thời cùng xuất hiện trong đầu của Tiêu Nguyên Thanh.

Không có đáp án.

Bất quá.

Tiêu Nguyên Thanh hiểu được Diệp gia đã đem chậu phân này đổ lên đầu Bùi Đông Lai, cho dù Bùi Đông Lai không phải là thủ phạm thì dưới tình này thì Diệp Cô Thành vô luận vì nguyên nhân nào mà muốn đi thì Bùi Đông Lai cũng đều phải nhận lấy bi kịch.

- Được.

Trong lòng hiểu được điểm này, Tiêu Nguyên Thanh hơi trầm ngâm một chút, liền đồng ý yêu cầu của Diệp Cô Thành, bởi vì hắn thấy được lấy tính khí của Diệp Cô Thành thì loại khả năng thứ 2 sẽ lớn hơn, như vậy coi như hắn cũng có thể giúp đỡ Bùi Đông Lai một lần cuối cùng.

Sau khi cúp điện thoại thì Tiêu Nguyên Thanh nhớ đến chuyện gia gia của Bùi Đông Lai cứu mạng của Tiêu gia lão thái gia thì nhịn không được mà thở dài:

- Cha, lúc này đây Diệp gia đã hoàn toàn nổi giận, không tiếc hết thảy mọi thứ để lấy mạng Bùi Đông Lai, vì đại cục cùng vì lợi ích của Tiêu gia mà con không có khả năng giúp gì cho hắn, chỉ có thể giúp được một bước này, hi vọng cha ở dưới cửu tuyền chớ có trách con.

Nói xong, vẻ mặt của hắn hoàn toàn khôi phục lại bình thường, biến thành nhân vật số 2 thiết huyết, cơ trí trong quân đội.

...

Cùng lúc đó, từng tiếng còi xe cảnh sát vang khắp Đông Hải, từng chiếc xe cảnh sát dừng lại ở tập đoàn Đông Hải.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Đúng a, tại sao lại nhiều xe cảnh sát như thế?

Đoàn xe đã khiến cho người đi đường chú ý, bọn hắn nghị luận sôi nổi nhưng căn bản lại không biết chuyện gì đã xảy ra.

Chẳng lẽ tập đoàn thật sự đã xảy ra chuyện?

So ra mà nói thì những nhân viên trong tập đoàn Đông Hải, thấy được nhiều xe cảnh sát như vậy thì không nhịn được mà thầm hỏi bản thân.

Sau đó, không đợi bọn họ nghĩ ra cái gì thì Từ Lệ từ trong một chiếc xe đi ra, bên cạnh nàng chính là nhân vật số 2 của Đông Hải, cùng với những người phụ trách những ngành khác.

- Liễu tổng, nhân viên kiểm tra đi rồi mà còn quay lại, mà còn có rất nhiều cảnh sát ở dưới kia.

Trên tầng cao nhất của tập đoàn, thư ký của Liễu Nguyệt đẩy cửa phòng vào, hốt ha hốt hoảng nói.

- Biết rồi.

Về mặt Liễu Nguyệt tỏ ra bình thản nói:

- Cô đi ra ngoài đi.

- Vâng. Liễu tổng.

Thư ký nghe vậy thì không nói gì thêm mà cung kính đi ra ngoài.

10' sau.

Đám người Từ Lệ đã đi vào văn phòng của Liễu Nguyệt.

- Liễu tiểu thư, dựa vào kết quả mà chúng tôi kiểm tra được thì tập đoàn Đông Hải đã có những hành vi vi phạm pháp luật như rửa tiền, trốn thuế....

Nhân vật số 1 của cục JCY Đông Hải đi lên, xuất ra một phong thư yêu cầu niêm phong, trầm giọng nói:

- Sau khi tổ kiểm tra báo lại tình huống cho chúng tôi, trả qua một cuộc hội nghị thì chúng tôi quyết định niêm phong tập đoàn Đông Hải cùng toàn bộ tài khoản ngân hàng của tập đoàn Đông Hải, đây là thư yêu cầu niêm phong.

Liễu Nguyệt không có nhìn vào nhân vật số 1 của cục JCY Đông Hải mà là đem ánh mắt nhìn về phía Từ Lệ, thì thấy được lúc này Từ Lệ giống như là lệ quỷ vậy, 2 mắt nàng đỏ bừng nhìn chăm chăm vào Liễu Nguyệt.

- Liễu tiểu thư, ngoài ra, chúng tôi hoài nghi toàn bộ thành viên của ban giám đốc tập đoàn Đông Hải phạm tội trái pháp luật, yêu cầu để chúng tôi điều tra, xin cô hãy đi theo chúng tôi một chuyến.

Sau khi nhân vật số 1 của cục JCY Đông Hải nói xong thì nhân vật số 1 của cục cảnh sát Đông Hải bước lên nói.

Liễu Nguyệt khẽ mỉm cười:

- Tôi đi với các vị.

Ân?

Thấy được nụ cười trên mặt Liễu Nguyệt thì mọi người lại ngẩn ra, hiển nhiên là bọn hắn không rõ, tập đoàn Đông Hải đã tới nước này rồi mà Liễu Nguyệt lại có thể cười tươi như vậy.

Rất nhanh, Liễu Nguyệt đã bị cảnh sát mang đi, còn tổng bộ của tập đoàn Đông Hải đã bị niêm phong.

Cùng một thời gian Ngô Sinh, Ưng Chu, Lô Đại Bằng cùng toàn bộ thành viên ban giám đốc của tập đoàn Đông Hải đều bị cảnh sát mang đi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, thì chuyện này cùng với chuyện những thành viên trung tâm của Thôi gia HQ đã trở thành chuyện bàn tán trên khắp toàn cầu.

....

Cùng lúc đó, trong một con thuyền chở hàng ở vùng hải vực HQ.

Sau khi tàu hàng cập bờ thì đám người Quý Hồng, Cô Độc Phong Ảnh cùng Jason đã thay đổi cách ăn mặc, trở thành một đám người thương nhân từ trên tàu đi xuống.

- Đến nơi này thì chúng ta đã an toàn, chậm nhất là ngày mai chúng ta liền có thể rời đi.

Sau khi xuống thuyền thì Jason nhìn vào Cô Độc Phong Ảnh, trong giọng nói không còn tỏ ra lạnh lùng như lúc trước, mà là mang theo vài phần kính sợ không thể che giấu.

Kính sợ, là bởi vì hắn biết được Cô Độc Phong Ảnh trong thời gian 10' đã thẳng tay chém giết cả đại bản doanh Thôi gia.

Hơn nữa là dùng tay không.

Nghe Jason nói như thế thì Cô Độc Phong Ảnh chỉ gật đầu, không mở miệng nói gì cả.

- Đã làm phiền ngài rồi, Jason giáo quan.

Lúc này, thấy Cô Độc Phong Ảnh không nói lời nào thì Quý Hồng bước lên xin lỗi, dùng tiếng Anh để nói chuyện:

- Sự phụ của tôi tính tình như vậy, không thích giao tiếp với người khác nên hy vọng Jason giáo quan không cần để ở trong lòng.

- Không sao.

Jason nở ra nụ cười, nói:

- Quý tiểu thư, võ học TQ thật sự là rất thần kỳ, sau này có cơ hội thì tôi nhất định phải học tập mới được.

- Jason giáo quan, đệ tử kiệt xuất Bùi Đông Lai của ngài hiện giờ đã là một cao thủ võ học, sau này ngài có thể học tập cùng hắn.

Quý Hồng trừng mắt, cười nói.

“Ách”

Jason bắt đắc dĩ mà liếc mắt, nói sang chuyện khác:

- Chuyện bên HQ này đã xong, bên TQ Diêm La đã giải quyết xong mọi chuyện chưa?

“Reng...Reng”

Đột nhiên, không đợi Quý Hồng mở miệng trả lời thì điện thoại vệ tinh của nàng vang lên.

Điện thoại được chuyển, một thành viên của Phong Diệp trong quốc nội liền nói:

- Lão bản, nửa giờ trước thì toàn bộ tập đoàn Đông Hải ở quốc nội đã bị niêm phong. Liễu Nguyệt, Lôi Đại Bằng, Ngô Sinh cùng Uông Chu đều bị cảnh sát mang đi.

- Ta biết rồi.

Nghe được tin tức như thế thì trên mặt Quý Hồng không có lộ ra vẻ ngưng trọng, khẩn trương mà lại mơ hồ có chút hưng phấn.

- Đông Lai không có sao chứ?

Mắt thấy Quý Hồng cúp điện thoại thì Cô Độc Phong Ảnh lên tiếng hỏi, đối với hắn mà nói thì hắn chỉ quan tâm đến sinh tử của Bùi Đông Lai mà thôi.

- Không sao, tính đến trước mặt thì mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Quý Hồng cười lắc lắc đầu, nhin không được mà đem ánh mắt nhìn về phương xa, vẻ mặt chờ mong nói:

- Diêm La Bùi gia, đi 1 tính 10, đợt cao trào tiếp theo cũng đã sắp được diễn ra, chỉ tiếc là ta không thể thưởng thức, thật là có chút đáng tiếc a.

559. Chương 555: Nghịch Tập, Nghịch Tập (13)

Chương 555: Nghịch tập, nghịch tập (13)

10h30' một chiếc máy bay quân dụng cất cánh từ sân bay Yên Kinh.

Trong máy bay, 12 tên thành viên Long Nha được trang bị đầy đủ vũ trang do Long Vương Diệp Cô Thành suất lĩnh, mà người bên bộ An Toàn là Khương Tuấn lại suất lĩnh 24 đặc công, bởi vì thời gian qua gấp cho nên bọn hắn cũng không kịp thay đổi quần áo mà chỉ cầm theo vũ khí.

Lúc này đây, trừ Long Vương Diệp Cô Thành ra thì những thành viên của Long Nha đều nhắm 2 mắt lại, ngồi nghỉ ngơi dưỡng sức.

So ra mà nói thì bởi vì không quen đi máy bay quân dụng cho nên đám người của Quốc An Cửu Xử tỏ ra chút không thích ứng, hơn nữa bởi vì cái chết của đám người Long Ngũ cho nên trong lòng bọn hắn có một ngọn lửa giận, bọn hắn không có nghỉ ngơi dưỡng sức như các thành viên Long Nha mà là một bộ dạng đờ đờ sát khí, cảm giác kia hận không thể lập tức đi chiến đấu.

Cảm nhận được sát ý cùng chiến ý phát ra từ trên người đám đặc công thì chân mày Diệp Cô Thành khẽ nhíu lại.

Trước khi lên máy bay thì hắn đã biết chuyện gia tộc Thôi gia ở HQ đã bị huyết tẩy, thông qua mạng lưới tình báo của Long Nha ở HQ thì hắn biết được những thành viên trong đại bản doanh của Thôi gia là do bị một cao thủ võ học giết hại, mà những thành viên trung tâm ở bên ngoài thì lại chết vào trong tay của những sát thủ hoặc là lính đánh thuê.

Nếu đây chỉ đơn thuần là chuyện Thôi gia bị huyết tẩy thì Diệp Cô Thành cũng không muốn suy đoán là ai đã gây ra việc này, nhưng mà liên lạc chuyện này với chuyện xảy ra ở Gia Cách Đạt Kỳ thì Diệp Cô Thành lại suy đoán, quả thật cách thức của 2 vụ án này rất giống với cách thức ra tay của Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Suy đoán thì suy đoán, Diệp Cô Thành hiểu được trước mặt đây Bùi Đông Lai sẽ gặp khó khăn.

Bởi vì ngay cả hắn cũng không rõ chuyện lần này rốt cuộc là gì.

Lúc âm thầm suy nghĩ mọi chuyện này thì đột nhiên Diệp Cô Thành cảm nhận được có một ánh mắt đang nhìn vào mình, ngẩng đầu lên thì hắn thấy rõ ràng Khương Tuấn đang mỉm cười nhìn hắn.

Đối với việc này thì Diệp Cô Thành cũng khẽ gật đầu xem như là đáp lại nhưng trong lòng lại hiểu được, lần này Khương Tuấn tự mình dẫn đội đến Gia Cách Đạt Kỳ hơn phân nửa là do Diệp gia sai khiến.

30' sau, chiếc máy bay quân dụng đã bay tới Gia Cách Đạt Kỳ, an toàn, đáp xuống một sân bay.

Sau khi máy bay dừng lại, Diệp Cô Thành suất lĩnh thành viên Long Nha, Khương Tuấn mang theo đặc công An Toàn Cứu Xử xuống máy bay.

- Khương bộ trưởng, chào ngài.

Bởi vì thành viên Long Nha đều đầu đội mũ sắt, có vũ trang đầy đủ nên làm cho người ta không nhận ra ai là người đứng đầu, vì vậy nhân vật số 2 của tỉnh Đông Gia hướng đám người Diệp Cô Thành ý bảo một chút, sau đó liền nhìn sang Khương Tuấn ở bên cạnh.

- Chào ông, Mông tỉnh trưởng.

Khương Tuấn liền bước lên bắt tay với Mông tỉnh trưởng.

- Khương bộ trưởng, đồng chí này là?

Lúc bắt tay thì ánh mắt của Mông tỉnh trưởng lại nhìn về phía đám người Diệp Cô Thành.

- Thật có lỗi, Mông tỉnh trưởng, bởi vì có một số hạn chế đặc thù nên phiên hiệu của những đồng chí này không thể tiết lộ ra ngoài được.

Khương Tuấn xin lỗi cười cười, sau đó đưa tay chỉ vào Diệp Cô Thành, nói;

- Vị này là thiếu tướng Diệp Cô Thành, ngài ấy suất lĩnh binh lính cùng phối hợp hành động lần này.

- Chào ngài, Diệp thiếu tướng.

Nghe được Khương Tuấn nói như thế thì trong lòng Mông tỉnh trưởng không có bất mãn, ngược lại hắn muốn biết Diệp Cô Thành là nhân vật phương nào mà ngay cả hắn, thân là nhân vật số 2 của tỉnh Giang Đông cũng không có tư cách biết.

- Chào ông.

Diệp Cô Thành theo lễ tiết thì bắt tay với Mông tỉnh trưởng, giọng nói lạnh lùng hỏi:

- Mông tỉnh trưởng, tình hình hiện tại ra sao rồi?

Tuy rằng hành động lần này là do Khương Tuấn phụ trách nhưng mà Diệp Cô Thành nhìn ra Diệp Cô Thành là người không tầm thường cho nên nghe được câu hỏi của Diệp Cô Thành thì hắn cũng không tỏ ra bất mãn mà là trả lời một cách chi tiết:

- Dựa vào chứng cứ mà chúng tôi thu thập được thì vụ án giết người lần này ở Gia Cách Đạt Kỳ có liên quan đến chủ tịch tập đoàn Đông Hải là Bùi Đông Lai, hắn ta đã cấu kết với thế lực cảnh ngoại đến từ HQ, lúc vụ án được xảy ra thì Bùi Đông Lai đã dẫn người đi thăm mộ của mẹ và gia gia của hắn, cách đây vài phút thì tôi đã để người bên dưới phong tỏa 2 đầu lối ra, nhưng mà cho đến bây giờ vẫn chưa phát hiện Bùi Đông Lai dẫn người rời đi.

- Không bộ trưởng, để tránh mục tiêu chạy trốn, tôi đề nghị lập tức hành động.

Nghe xong câu trả lời của Mông tỉnh trưởng thì Diệp Cô Thành liếc mắt nhìn Khương Tuấn một cái, nhìn như đề nghị nhưng mà lại càng giống là một mệnh lệnh.

Mắt thấy Diệp Cô Thành đề nghị lập tức hành động, bởi vì biết được thân phận của Diệp Cô Thành trong quân đội và địa vị của Diệp Cô Thành trong Diệp gia nên Khương Tuấn không có bất cứ ý kiến nào mà là gật đầu:

- Được.

Một màn này hoàn toàn rơi vào mắt của mmt, hẳn càng khẳng định thân phận của Diệp Cô Thành không đơn giản.

Sau đó, thành viên Long Nha cùng cùng đặc công của An Toàn Cứu Xử liền nhảy lên một chiếc xe tải quân dụng đi trước, mà đám người Diệp Cô Thành, Khương Tuấn cùng Mông tỉnh trưởng lại đi lên một chiếc xe cảnh sát.

Một lát sau, hơn mười chiếc xe chạy nhanh ra sân bay, chạy nhanh về phía nghĩa trang của Bùi gia..

...

Mộ Bùi gia, lấy Không Minh đại sư đứng đầu thì những cường giả võ học TQ đã sớm chiến đấu xong, bọn họ giống như là hồ lạc vào giữa mây dè, dễ dàng giết chết đám người tử sĩ Thôi gia do Phác Thái cầm đầu.

Bởi vì sợ thi thể đám người Phác Thái làm bẩn mộ của Bùi gia cho nên bọn hắn đã đem thi thể của đám người Phác Thái quăng ra xa.

Lúc giữa trưa, ở trong sự chờ đợi của đám người Không Minh đại sư thì Bùi Đông Lai đang làm một cái mộ cho Bùi Vũ Phu.

Hả?

Thấy được trên bia mộ không có khắc cái gì, cũng không có ảnh chụp của Bùi Vũ Phu thì đám người Không Minh đại sư ngẩn ra.

- Gia gia cùng mẹ của tôi trên mộ cũng không có lập bia, nghe nói đây là yêu cầu của gia gia và mẹ trước khi chết.

Thấy được vẻ kinh ngạc của mọi người thì Bùi Đông Lai giải thích:

- Cha tôi cũng không có nói cho tôi biết, sau khi người chết không lập bia, cho nên tôi vì người mà chuẩn bị một ngôi mộ.

- Đông Lai, tại sao trong mộ lại trống không?

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì chương môn Vịnh Xuân Thái Kinh nhin không được mà hỏi.

Thái Kinh vừa thốt lên xong thì mọi người đều nhìn vào Bùi Đông Lai, cùng đợi Bùi Đông Lai trả lời.

- Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể.

Bùi Đông Lai nhìn vào ngôi mộ trống trơn, nhẹ giọng nói:

- Tuy rằng người ngoài truyền ra cái chết của cha tôi nhưng mà tôi không tin. Trước khi không thấy được hài cốt, nói chính xác ra là trước khi chứng minh được cái chết của người thì ngôi mộ này sẽ để trống không.

- Điều này...

Mọi người nghe vậy, người nhìn ta, ta nhìn người. Cùng không biết nên mở miệng nói cái gì.

- A di đà Phật, Bùi thí chủ, chuyện cha của cậu thì sau khi xuất quan ta mới nghe thấy, ta có thể hiểu được tâm tình của cậu, nhưng người chết không có thể sống lại, có một số việc cậu nhất định cần phải chấp nhận.

Không Minh đại sư tiến lên từng bước, 2 tay hợp lại, hành lễ đối với ngôi mộ của Bùi Vũ Phu, sau đó lại nói:

- Bùi thí chủ, hôm nay ta từ Tung Sơn Thiếu Lâm đến đây, một là vị muốn ngăn cản đám người ngoại tộc kia, hai là muốn siêu độ cho cha của cậu, không biết ý của cậu như thế nào?

Giờ phút này, Không Minh đại sư đưa ra yêu cầu như vậy thì làm hắn khó xử.

Giống như lời nói lúc nãy của hắn, từ sâu trong lòng hắn thì hắn không tin Bùi Vũ Phu đã chết cho nên hắn cũng không muốn Không Minh đại sư siêu độ cho Bùi Vũ Phu, nhưng mà nếu như hắn không để cho Không Minh đại sư tiến hành siêu độ, thì đám người Không Minh đại sư hơn phân nửa sẽ nhận ra hắn tụ tập nhiều cường giả đến đây. Lập bia làm giả, mượn dao giết người mới là sự thật.

- Đông Lai, chúng ta có thể lý giải tâm tình của cậu, nhưng mà đúng như lời của Không Minh đại sư, người chết không thể sống lại.

Lúc Bùi Đông Lai trầm mặc thì Dương Thiện bước lên trước, vỗ vỗ vào bả vai Bùi Đông Lai, lời nói thâm thúy, nói:

- Hơn nữa đây cũng là do Không Minh đại sư tự mình ra mặt siêu độ, cậu cũng đừng nên quá cố chấp.

”Ô... Ô...”

Lúc này đây, không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, từ phương xa đã truyền đến tiếng còi xe cảnh sát.

”Bá!”

Ngay sau đó, mọi người không hẹn mà đều đưa mắt nhìn về phía quốc lộ.

- Có nhiều quân xa, xe cảnh sát đang chạy đến nơi này.

Rất nhanh, Dương Thiện liền mở miệng nhắc nhở.

Nghe được Dương Thiện nói thế thì Thái Kinh nhú mày:

- Lần này quân nhân và cảnh sát xuất động chẳng lẽ là vì đám người HQ này, chỉ sợ là sẽ có chút phiền toái.

- Lần này chúng ta giết chính là những tên ngoại tộc xâm phạm vào TQ chúng ta, cũng không phải lạm sát kẻ vô tội, tại sao lại nói là phiền toái?

Chưởng môn của phái Côn Thành mở miệng.

- Tu đại sư nói đúng.

Nghe được chưởng môn phái Côn Thành nói thế thì mọi người đều cho rằng có lý.

Bùi Đông Lai không cho là như vậy.

- Rốt cuộc đã tới.

Nhìn từng chiếc xe ở phương xa đang chạy tới thì Bùi Đông Lai liền yên lòng.

Mọi sự đã chuẩn bị, gió đông nổi lên.

Diệp gia bị hắn kéo vào ván cờ

560. Chương 556: Nghịch Tập, Nghịch Tập (14)

Chương 556: Nghịch tập, nghịch tập (14)

- Báo cáo Long Vương, phía trước đã phát hiện được thi thể và những chiếc ô tô vứt bỏ, hẳn là hiện trường giao chiến của song phương.

Khi đoàn xe cách mộ của Bùi gia một đoạn không xa, thì một thành viên của Long Nha thông qua ống nhòm quân sự thấy được cảnh tượng ở trước mắt thì liền báo lại cho Diệp Cô Thành.

- Kêu lái xe dừng xe.

Nghe được lời hội báo của thủ hạ thì Diệp Cô Thành liền quyết định, sau đó nói với Mông tỉnh trưởng :

- Mông tỉnh trưởng , người của tôi đã phát hiện được phía trước có thi thể, hẳn nơi này là nơi giao chiến của song phương, kêu người của ông dừng xe lại, chúng ta đi xuống xem một chút.

- Được.

Mắt thấy Khương Tuấn không có ý kiến gì thì Mông tỉnh trưởng liền đồng ý.

“Két”

Khi xe dừng lại, 12 thành viên Long Nha liền nhảy xuống trước, mà mấy tên đặc công cũng không cam lòng chịu rút lại phía sau, vội vàng nhảy theo sau.

Sau khi xuống xe thì bọn hắn thấy được máu tươi đã nhuộm đỏ trên con đường cái ở trước mặt, những bộ phận trong cơ thể đều rải rác khắp nơi, căn bản không không biết được người chết là người phương nào.

- Là Long Bát.

Đột nhiên một gã đặc công ngồi xuống nhặt được một cái thẻ công tác ở dưới đất lên rồi lập tức phát ra một tiếng kêu.

- Vương bát dẫn, tao nhất định phải làm thịt mày!

Nghe đồng bạn nói như vậy, thấy được thẻ công tác của Long Bát thì một gã đặc công có quan hệ tốt với Long Bát liền nắm chặt 2 tay lại, lớn tiếng quát lên.

Mà những người đặc công còn lại đều vô cùng phẫn nộ, khom người xuống, cúi đầu chào đám người Long Bát.

”Bá!”

Thành viên Long Nha thấy thế thì cũng làm theo.

Sau đó, Diệp Cô Thành, Khương Tuấn cùng Mông tỉnh trưởng xuống xe, đi tới bên cạnh thành viên Long Nha và đặc công An Toàn Cửu Xử .

- Khương bộ trưởng, là đám người Long Bát.

Một gã đặc công 2 mắt của hắn đỏ lên nói với Khương Tuấn.

Nghe được lời nói của tên đặc công, nhìn thấy tròng cảnh huyết tinh trước mắt thì sắc mặt của Khương Tuấn cùng Mông tỉnh trưởng tỏ ra khó coi, chau mày, mà Diệp Cô Thành vẫn tỏ ra lạnh lùng.

- Bọn hắn ở nơi này.

Đột nhiên, một gã đặc công thông qua ống nhòm quân sự, thấy được cách đây 2km có một đám người thì đỏ mắt lên, tràn đầy sát ý nói.

”Bá!”

Sau đó, mọi người đều đem mắt nhìn về phía đó, trong đó Khương Tuấn cùng Mông tỉnh trưởng thì lấy ống nhòm quân sự nhìn, mà Diệp Cô Thành thì ngưng mắt lại nhìn vào.

Hả?

Ngay sau đó, Diệp Cô Thành thấy được đám người Không Minh đại sư thì đồng tử liền hơi phóng to ra.

- Mông tỉnh trưởng , để người của ông ở lại xử lý hiện trường, những người khác theo tôi và Diệp thiếu tướng hành động, chúng ta phải bắt đám gia hỏa kia.

Thông qua ống nhòm, thấy được đám người ở cách đó không xa thì Khương Tuấn liền làm ra chỉ thị:

- Nếu như đối phương dám phản kháng thì liền bắn chết ngay tại chỗ.

Lời nói của Khương Tuấn đã kéo Diệp Cô Thành trở lại với hiện thực, hắn muốn nói cái gì nhưng mà thấy được vẻ mặt đăng đăng sát khí của những tên đặc công bên cạnh thì đành thôi.

Sau đó, hơn 10 tên cảnh sát từ trong xe đi ra, dựa vào chỉ thị của Mông tỉnh trưởng mà ở lại dọn dẹp hiện trường, mà những người khác thì trực tiếp đi về phía mộ Bùi gia.

Khi đoàn xe chạy đến một đoạn đường cái phía trước mộ của Bùi gia thì liền dừng lại, toàn bộ thành viên Long Nha, đặc công, vũ cảnh, đặc công đại đội, hình cảnh liền nhảy xuống, trên người đều cầm lấy vũ khí.

- Diệp thiếu tướng, vì đề phòng mục tiêu chạy trốn cho nên để cho người của ngài đứng ở một điểm cao, phụ trách đánh lên.

Khương Tuấn trưng cầu ý kiến Diệp Cô Thành.

- Được.

Diệp Cô Thành nghĩ một chút rồi đáp ứng, sau đó nói với một thành viên của Long Nha:

- Tay súng bắn tĩa vào chỗ, nghe chỉ huy của ta, không có mệnh lệnh của ta, không cho phép nổ súng.

- Vâng.

4 tay súng bắn tĩa nghe vậy thì cúi đầu lĩnh mệnh, sau đó cầm súng chạy về một đỉnh núi.

- Khương bộ trưởng, cá nhân tôi cho rằng, vì muốn điều tra hoàn toàn việc này, nên sau khi tiếp cận với mục tiêu thì để cho người của ông không nên động thủ, chỉ cần uy hiếp mục tiêu, để mục tiêu không phải chống cự là được.

Mắt thấy 4 tay súng bắn tĩa rời đi thì mặt Diệp Cô Thành không chút thay đổi nói với Khương Tuấn.

- Được.

Trước khi đến đây thì Khương Tuấn đã nhận được chỉ thị của Diệp gia, cần phải bắt sống Bùi Đông Lai, vạn bất đắc dĩ mới giết hắn, lúc này nghe lời đề nghị của Diệp Cô Thành thì hắn cũng gật đầu, sau đó nói với mấy tên đặc công bên cạnh:

- Hành động lần này, các cậu đều phải nghe theo lời chỉ huy của Diệp thiếu tướng, hiểu chưa?

- Hiều rõ.

Đám người đặc công liền đồng thanh lên tiếng.

- Diệp thiếu tướng, kế tiếp sẽ do ngài chỉ huy.

Khương Tuấn liền đem quyền chỉ huy giao cho Diệp Cô Thành, mặc dù lần này hắn là người phụ trách chịu trách nhiệm hành động lần này nhưng mà hắn là người thuộc loại quan văn, làm sao có thể tự mình chỉ huy hành động này?

- Long Nha là đội 1, An Toàn Cứu Xử là đội 2, các đồng chí Vũ cảnh là đội 3, các đồng chí cảnh sát là đội 4.

Diệp Cô Thành làm ra mệnh lệnh:

- Chúng ta sẽ tiến hành đột kích vòng tròn, sẽ tiến hành bao vây lấy mục tiêu, bức bách mục tiêu đầu hàng.

- Nhớ kỹ, không có mệnh lệnh của tôi thì không cho phép người nào nổ súng.

Nói xong, ánh mắt của Diệp Cô Thành giống như lưỡi đao liếc quanh mọi người, ngữ khí không thể nghi ngờ.

- Vâng.

- Hành động.

Diệp Cô Thành vung tay lên, tuyên bố bắt đầu hành động, 8 gã thành viên Long Nha liền dẫn đầu lao ra, đặc công theo sát ở phía sau, vũ cảnh cùng cảnh sát thì tốc độ chậm hơn một chút.

Ngoài ra, Diệp Cô Thành liền dẫn đầu đi trước đội ngũ, tốc độ vượt xa mọi người.

Hả?

Rất nhanh, Diệp Cô Thành phát hiện được thi thể của tử sĩ Thôi gia 2 bên đường thì cước bộ hơi dừng lại, trong lòng đoán được cái gì, sau đó, hắn liền bắn ra ngay tại chỗ, lướt về phía đám người Bùi Đông Lai.

Trước mộ Bùi gia, Bùi Đông Lai cùng đám cường giả Không Minh đại sư đang đứng ở phía trước, mà Tần Đông Tuyết cùng htn lại quỳ trước mộ mẹ Bùi Đông Lai, đang xem tình thế phát triển.

- Thật không nghĩ tới Long Vương sẽ đến.

Một lát sau khi Diệp Cô Thành còn cách đám người Bùi Đông Lai 10m thì dừng lại, Dương Thiện nhìn chăm chăm vào Diệp Cô Thành, mở miệng nói trước, trong giọng nói lộ vẻ châm chọc.

Dương Thiện vừa nói xong thì một gia chủ thể gia võ học có quan hệ tốt với Bùi Đông Lai liền mở miệng, giọng nói trào phúng:

- Đường như Long Vương tới hơi trễ a.

- Đúng vậy, theo lý nào mà nói thì đám người ngoại tộc này chạy đến nước ta giương oai, Long Vương người đảm nhận chức vụ trong quân đội hẳn là người thứ nhất ra tay ngăn cản mới đúng, tại sao lại để cho đám người chúng ta ra mặt a.

- Theo ta thấy, Long Vương căn bản không phải đến đây để đối phó với đám người ngoại tộc, mà là đến bắt chúng ta.

...

Trong lúc nhất thời, những lời nói châm chọc liền vang lên 4 phía, ánh mắt của đại đa số mọi người nhìn về phía Diệp Cô Thành đều mang theo vài phần không tốt.

- Không Minh đại sư, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Không để ý đến những lời trào phúng của mọi người, Diệp Cô Thành hướng về Không Minh đại sư hỏi, giọng nói vẫn lạnh lùng nhưng mà lại mang theo vài phần tôn trọng.

- A di đà Phật, Long Vương, ta nhận được thông tri của Bùi thí chủ, Bùi thí chủ vì muốn lập mộ cho Bùi Vũ Phu nên đã mời bọn ta đến nơi này, kết quả lại phát hiện đám người ngoại tộc tự tiện xông đến nơi này, giết người của tộc ta, hơn nữa còn muốn giết Bùi thí chủ, ngăn không cho Bùi thí chủ lập bia cho Bùi Vũ Phu, hơn nữa lại muốn đào bới phần mộ của Bùi gia.

2 tay Không Minh đại sư tạo thành chữ thập, tiến lên từng bước, nói:

- Những thí chủ ở đây thấy đám người ngoại tộc khinh người quá đáng nên đã ra tay, nói vậy thì Long Vương đã thấy thi thể của bọn hắn.

- Không Minh đại sư nói là 5 tên đặc công chết ở trong tay đám người nước ngoài kia sao?

Trong lòng Diệp Cô Thành tỉnh ngộ, lại hỏi, cố gắng xác định, đồng thời không nhịn được mà nhìn Bùi Đông Lai một cái.

- Diệp Cô Thành, ông có ý gì?

Nghe được Diệp Cô Thành nói như thế thì Dương Thiện có chút không vui, nói:

- Chẳng lẽ ông cho rằng chúng ta giết chết đám đặc công đó sao?

Nghe được Dương Thiện nói như thế thì Diệp Cô Thành không nói cái gì nữa, hẳn biết mọi người ở đây sẽ không lừa hắn đồng thời hẳn âm thầm tự hỏi điểm quan trọng ở trong đó.

- Diệp thiếu tướng, mục tiêu đã đầu hàng chưa?

Ngay tại lúc Diệp Cô Thành đang trầm tư thì trong bộ đàm truyền ra lời nói của Khương Tuấn.

- Khương Tuấn, dựa vào cuộc nói chuyện của tôi với bọn hắn thì sự tình đích thật là khác xa với tin tình báo mà ông lấy được.

Giọng nói lạnh lùng của Diệp Cô Thành vang lên:

- 5 tên đặc công kia là chết ở trong tay của đám người HQ, bất quá đám người HQ kia là muốn giết Bùi Đông Lai.

- Diệp thiếu tướng, đây chỉ là lời nói một phía từ Bùi Đông Lai.

Chân mày Khương Tuấn nhíu lại, trả lời.

- Các ông trước tiên không nên hành động thiếu suy nghĩ, để ta tiếp tục nói chuyện với bọn hắn.

Diệp Cô Thành nói xong thì liếc nhìn Bùi Đông Lai một cảm, hắn cảm thấy chỉ có cùng Bùi Đông Lai nói chuyện với nhau thì hắn mới biết được toàn bộ chân tướng chuyện này.

Hả?

Bên ngoài 500m, Khương Tuấn nghe được Diệp Cô Thành nói lời này thì không khỏi ngẩn ra, đồng thời bên tai quanh quẩn lời nói dằn dò của Diệp Cẩm trước khi hắn đến đây:

- Diệp Cô Thành vô cùng có cảm tình với đứa nghiệt chủng kia, lần này hắn chủ động xin đi giết giặc hơn phân nửa là một thử thách cho tên nghiệt chủng kia một con đường sống, nếu như hắn làm như vậy thì ông nhất định phải lấy thân phận người phụ trách hành động lần này ngăn cản hắn, cần phải đem tên nghiệt chủng kia áp giải về Yên Kinh.

Bên tai vang lên những lời dằn dò của Diệp Cẩm, nhìn thấy đám người Bùi Đông Lai thì Khương Tuấn trầm ngâm một lát rồi nhìn sang Mông tỉnh trưởng , nói:

- Mông tỉnh trưởng , tôi tính toán tiến về phía trước, để cho thủ hạ của ông cùng đặc công đi với tôi.

- Vâng.

Tuy rằng Mông tỉnh trưởng không biết vì sao Khương Tuấn lại muốn đi lên nhưng mà hắn vẫn gật đầu đáp ứng.

- Diệp Cô Thành, chẳng lẽ ông muốn bắt chúng ta sao?

Sau đó, đột nhiên Dương Thiện thấy Khương Tuấn suất lĩnh đặc công được trang bị vũ trang đầy đủ đi đến gần thì sắc mặt lập tức phát lạnh, những người khác cũng tỏ ra như vậy.

Diệp Cô Thành nghe vậy, xoay người nhìn thoáng qua, chân mày nhíu lại, hắn liền dùng bộ đàm gọi cho Khương Tuấn nhưng lại phát hiện không thể liên lạc được.

Phát hiện này làm cho đồng tử Diệp Cô Thành hơi co rút lại, sau đó hắn xoay người nói:

- Không Minh đại sư, các vị yên tâm, chuyện này ta sẽ cho mọi người một công đạo.

Nói xong, Diệp Cô Thành xoay người, đi về phía đám người Khương Tuấn đang đi lên.

- Khương bộ trưởng, là ai tự tiện thay đổi hành động của ta?

Một lát sau, Diệp Cô Thành gặp mặt Khương Tuấn, lạnh giọng hỏi.

Thấy được vẻ hàn ý trong giọng nói của Diệp Cô Thành thì trong lòng Khương Tuấn chấn động, nhưng nghĩ đến lời phân phó của Diệp gia thì hắn vẫn kiên trì, nói:

- Diệp thiếu tướng, tôi cho rằng kéo dài thêm một phút nào thì sẽ xảy ra những chuyện biến hóa, vì không để cho mục tiêu chạy trốn, chúng ta vẫn là nên ra tay trước.

- Cho nên ông liền mang theo người qua đây sao?

Giọng nói Diệp Cô Thành trở nên lạnh lẽo hơn.

Khương Tuấn nghe vậy thì trong lòng liền trầm xuống, cùng đối chọi gay gắt với Diệp Cô Thành:

- Diệp thiếu tướng, ta làm như vậy có vấn đề gì sao?

- Ông muốn tìm chết.

Diệp Cô Thành phun ra 4 chữ, ngữ khí lạnh lẽo như băng.

- Ông nói cái gì?

Nghe được Diệp Cô Thành nói như thế thì Khương Tuấn giống như là nghe phải chuyện buồn cười nhất trên đời này. Bên cạnh mình là gần 100 tên đặc công tinh nhuệ, đều được trang bị vũ trang, đối phương chỉ có mấy chục người hơn nữa lại còn bị vây quanh, Diệp Cô Thành dám nói mình muốn chết sao?

- Trong vòng 10m, người của ông ngay cả cơ hội nổ súng cũng không có.

Ánh mắt Diệp Cô Thành nhìn vào Khương Tuấn giống như nhìn vào một đóa ngọc.

”Ách...”

Bên tai vang lên lời nói của Diệp Cô Thành, cảm nhận được vẻ hài hước trong mắt của Diệp Cô Thành thì Khương Tuấn cả kinh há to miệng.

- Diệp thiếu tướng, Bùi Đông Lai kia tuy mạnh, nhưng mà cũng không có mạnh đến thế.

Lúc này người mở miệng chính là Long Nhất, hắn và người của hắn đều rất muốn tiến lên báo thù cho đám người Long Ngũ, vốn đối với hành động ngăn cản của Diệp Cô Thành thì trong lòng bọn hắn đã có chút bất mãn, hiện giờ nghe Diệp Cô Thành nói như thế thì hắn càng bất mãn nhiều hơn, thế cho nên hắn liền bật lại Diệp Cô Thành.

- Thân là nhân vật đại biểu của An Toàn Cửu Xử thì cậu cũng là cao thủ Âm Kính đại thành, nếu như cậu là một người bình thường cầm súng ở trong tay, một tên cao thủ đạt đến cảnh giới Hóa Kính đại thành chiến đấu với cậu thì kết cục là gì?

Diệp Cô Thành lạnh giọng hỏi.

- Chết.

Trong lòng Long Nhất liền hiện lên đáp án này.

- Trong đám người kia, có thể tát một phát là chết cậu cũng không ít hơn 10 người.

Diệp Cô Thành liền cao giọng, nói:

- Cậu nói cho Khương bộ trưởng, nếu như cậu và người của cậu muốn đến gần bọn hắn, có phải là muốn tìm chết không?

”Ách...”

Chưa trả lời.

Toàn bộ đám đặc công đều là cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Phải biết rằng bọn hắn là thành viên của An Toàn Cửu Xử, là đặc công địa biểu cho nước cộng hòa.

Mà Diệp Cô Thành lại nói cho bọn hắn biết, nếu bọn hắn đến gần tới phía trước thì đám người kia tùy tay tát một cái thì bọn hắn sẽ chết ngay.

Nếu những lời nói này không phải phát ra từ trong miệng của Diệp Cô Thành thì bọn hắn sẽ không tin.

Nhưng mà.

Trên thế giới này không có nếu.

Bọn hắn biết Diệp Cô Thành sẽ không ăn nói lung tung lừa bọn hắn, cũng không cần phải lừa bọn hắn.

Ngoài ra, bọn hắn không thể không không khuất phục, không thể không chấp nhận một sự thật. Thật ra ngay từ đầu Bùi Đông Lai không phải là không có cơ hội chạy trốn mà căn bản là không muốn chạy trốn.

561. Chương 557: Nghịch Tập, Nghịch Tập (15)

Chương 557: Nghịch tập, nghịch tập (15)

- Vậy làm sao bây giờ?

Mắt thấy những tên đặc công của An Toàn Cửu Xử đều bị lời nói của Diệp Cô Thành làm cho sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm thì Khương Tuấn lấy lại tinh thần, ý thức được Diệp Cô Thành không phải nói chuyện giật gân, nhin không được mở miệng hỏi.

- Để ta đi hỏi bọn hắn.

Diệp Cô Thành liếc mắt nhìn Khương Tuấn một cái thật sâu:

- Ta đi cùng hần nói chuyện, không có mệnh lệnh của ta thì bất luận kẻ nào cũng không được tới gần.

"Ách..."

Có lẽ bởi vì trong lòng có quỷ, có lẽ là ánh mắt của Diệp Cô Thành quá mức sắc bén, trong lòng Khương Tuấn một trận kinh hoàng, miệng hơi hơi mở ra, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng lại ngậm miệng lại.

Diệp Cô Thành thấy thế, không nói lời vô ích, xoay người bước đi tới đám người Bùi Đông Lai.

- Khương bộ trưởng, kế tiếp làm sao bây giờ?

Mắt thấy Diệp Cô Thành rời đi, Long Nhất nhin không được hướng Khương Tuấn hỏi

Khương Tuấn vốn là nhìn chăm chăm vào bóng lưng Diệp Cô Thành vài giây, sau đó ánh mắt chuyển đi, nhìn về phía đám người Bùi Đông Lai đứng ở xa xa, trầm ngâm một phen, nói:

- Cứ làm theo lời của Diệp thiếu tướng, tạm thời không nên động thủ, yên lặng theo dõi kỳ biến. Các cậu hãy vào vị trí, tiếp tục vây quanh bọn hần, bất kể như thế nào thì cũng không để đám gia hỏa kia trốn thoát.

- Dạ.

Long Nhất liền lên tiếng lĩnh mệnh, sau đó tản đi, ở bọn hần xem ra, tuy rằng bọn hần không phải là đối thủ cân chiến của đám người kia, nhưng mà có thể ở khoảng cách xa dùng súng đối phó với đám người kia.

- Diệp Cô Thành, tại sao đám thủ hạ của ông lại cứ muốn khăng khăng tìm bọn ta gây phiền phức thế?

Mắt thấy Diệp Cô Thành quay lại mà đám người vây quanh không chịu rời đi thì Dương Thiện cau mày nói.

Nghe được Dương Thiện nói như thế thì toàn bộ những vị cường giả khác đều nhíu mày.

Nhíu mày, không không có nghĩa là bọn hần sợ đám đặc công kia, ngược lại nếu như bọn hần muốn rời đi thì những người đó không có khả năng ngăn cản bọn họ.

Nhíu mày, chẳng qua là bởi vì bọn hần không muốn động thủ với những người kia mà thôi.

- Đám người bên ngoài chỉ có 8 người là thủ hạ của ta, mặc khác đều là người của những ngành khác, bắt quá chực vị vì bảo vệ quốc gia ra tay chém giết đám ngoại tộc nước ngoài kia, mặc kệ là người của ta hay là người của những ngành khác, đều không có khả năng tìm các vị để gây phiền phức.

Diệp Cô Thành chủ động mở miệng giải thích.

- Vậy tại sao bọn hần còn chưa đi?

Dương Thiện nói lên nghi ngờ.

Sắc mặt Diệp Cô Thành tỏ ra phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Ta cùng bọn họ đều hướng về phía hần mà tới.

- Đông Lai sao?

Lời nói của Diệp Cô Thành vừa thốt ra thì mọi người đều lộ ra vẻ nghi hoặc, nghi hoặc Bùi Đông Lai làm gì mà để cho nhiều tên đặc công như thế đuổi bắt, thậm chí còn làm cho đích thân Diệp Cô Thành ra mặt.

- Đông Lai, chúng ta nói chuyện?

Diệp Cô Thành không có tiếp tục hướng đám người Không Minh đại sư giải thích cái gì, mà là lại hướng Bùi Đông Lai mở miệng, giọng nói tuy rằng lạnh lùng nhưng mà lại càng giống với thương lượng hơn.

- Được.

Đối mặt với yêu cầu của Diệp Cô Thành thì Bùi Đông Lai liền gật đầu đáp ứng, sau đó cúi người chào đám người Không Minh đại sư:

- Cảm tạ những việc làm ngày hôm nay của chư vị đối với Đông Lai và gia phụ.

- Đông Lai, Đông Lai, tuy rằng thúc thúc không biết cậu làm cái gì. Nhưng là thúc thúc tin tưởng cậu sẽ không làm cái gì thương thiên hại lí, cho nên cho dù bọn hắc muốn mang cậu đi thì ta là người thứ nhất không đồng ý.

Mắt thấy Bùi Đông Lai cúi người chào, Dương Thiện lập tức tỏ rõ thái độ.

- Ta cũng vậy

- Ta cũng như vậy!”

....

Dương Thiện mới mở miệng thì những người có quan hệ cá nhân tốt với Bùi Vũ Phu liền mở miệng, mà một số người thì lại tỏ ra do dự.

Một mặt, bọn hắc tôn trọng Bùi Vũ Phu, không muốn thấy Bùi Đông Lai gặp chuyện gì, một mặt thì bọn hắc một lòng hướng về võ đạo, rời xa thế tục, bọn hắc không muốn cuốn vào tranh chấp trong thế tục.

- Bùi thí chủ, nếu như tiện thì mời thí chủ hãy nói ra cho chúng ta biết, chỉ cần thí chủ không làm sai việc gì thì chúng tôi sẽ mặt giúp thí chủ.

Ngắn ngủi do dự đi qua, Không Minh đại sư làm ra quyết định.

- Chúng ta cũng vậy.

Nghe được Không Minh đại sư nói như vậy thì những người do dự khác đều tỏ ra thái độ.

- Cảm ơn ý tốt của chư vị.

Bên tai vang lên lời nói của mọi người, mặc dù Bùi Đông Lai biết rõ bọn hắc vì nể mặt Bùi Vũ Phu mới ra mặt giúp hắc nhưng mà trong lòng hắc vẫn cảm thấy ảm áp, lại cúi người chào, cảm ơn:

- Tôi không sao, chỉ là có chút hiểu lầm đối với bọn hắc, nói rõ ra thì tốt thôi.

Hử?

Lời nói của Bùi Đông Lai khiến cho trong lòng Diệp Cô Thành vừa động, sau đó hắc nhìn về mặt Bùi Đông Lai dường như không lo lắng chuyện phát sinh kế tiếp thì trong lòng lại đoán được cái gì đó.

Đám người Không Minh đại sư nghe Bùi Đông Lai nói như thế thì liền yên lòng, đều là yên lòng, không nói gì thêm nữa, hướng tới một bên đi đến, để chỗ này cho Bùi Đông Lai nói chuyện với Diệp Cô Thành.

Đợi đám người Không Minh đại sư rời đi thì Diệp Cô Thành cũng không vội vã nói chuyện với Bùi Đông Lai, mà là bước lên vài bước, vốn là đi đến trước mộ gia gia của Bùi Đông Lai, cúi đầu, dâng hương.

Sau đó, hắc lại đi đến mộ của mẹ Bùi Đông Lai, khuôn mặt lạnh lùng của hắc lại hiện lên một tia dao động.

- Văn Tĩnh, anh đến thăm em đây, em ở dưới có khỏe không?

Nhìn chằm chằm một hồi, Diệp Cô Thành mở miệng nói, giọng nói hơi khàn khàn.

”Hô ~ ”

Nói xong, Diệp Cô Thành hít sâu một hơi, ổn định một chút cảm xúc, tiến lên dâng hương cho Diệp Văn Tĩnh.

Làm xong mọi việc, hắc nhìn qua một cái huyết được đào ở bên cạnh, ánh mắt hơi lộ phức tạp, lại là không có tiến lên thắp hương, tế điện.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai cũng không nói gì, đợi cho Diệp Cô Thành đi về phía hắc.

- Rất cuộc là có chuyện gì?

Diệp Cô Thành đi đến trước người Bùi Đông Lai, hành văn gãy gọn hỏi.

Bùi Đông Lai dừng ở khuôn mặt của Diệp Cô Thành, đứng mức nói:

- Trong lòng ngài hắc là đoán được.

Có lẽ không ngờ Bùi Đông Lai sẽ gọi mình là “ Ngài” Diệp Cô Thành hơi động dung, sau đó trầm ngâm một chút rồi nói:

- Dựa theo phân tích của ta, Tranh Vành cùng Nạp Lan gia liên hợp Thôi gia HQ tính kế cậu, cố gắng muốn mượn cơ hội cậu đến tảo mộ để xử lý cậu. Mà ngay từ đầu thì cậu đã đoán được điểm này, cho nên lấy thể Lôi Đình huyết tẩy Thôi gia, hơn nữa mượn dùng đám người Không Minh đại sư để thủ tiêu tử sĩ của Thôi gia, ngoài ra 5 tên đặc công kia hẳn là bị tử sĩ Thôi gia giết chết.

Bùi Đông Lai không có tỏ thái độ.

- Nhưng mà ta không rõ Tranh Vành chết như thế nào?

Diệp Cô Thành thấy Bùi Đông Lai thờ ơ, lại hỏi.

- Tử sĩ Thôi gia giết.

Mặt Bùi Đông Lai không chút thay đổi nói.

Diệp Cô Thành nghe vậy. Đồng tử hơi hơi phóng đại, theo sau lâm vào trầm tư.

Bùi Đông Lai thấy thế, nhìn Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na liếc mắt một cái. Ý bảo hai người không cần tiếp tục quỳ nữa.

Tần Đông Tuyết thấy vậy thì kéo Hạ Y Na đứng lên, sau đó biết điều đi ra chỗ khác để chỗ cho Bùi Đông Lai nói chuyện với Diệp Cô Thành.

- Cậu phái người huyết tẩy Thôi gia, rồi lại dùng tử sĩ của Thôi gia giết Tranh Vành, hẳn là trong cùng một thời gian.

Diệp Cô Thành lại đem ánh mắt quảng về phía Bùi Đông Lai, trong ánh mắt lộ ra vài phần quang mang khác thường:

- Nếu ta không đoán sai thì trước tiên cậu phái người bắt cóc thành viên trung tâm của Thôi gia, dùng cái này để bức bách tử sĩ Thôi gia giết chết Tranh Vành, sau đó rồi mới huyết tẩy Thôi gia, kết quả là làm cho đám tử sĩ Thôi gia đuổi giết cậu, kết quả là bọn hắn đã giết chết 5 tên đặc công, cuối cùng bị cậu mượn dùng đám người Không Minh đại sư để ra tay thủ tiêu.

Bùi Đông Lai trầm mặc như trước.

- Không thể không nói cậu đã đem chiêu mượn đao giết người này vận dụng đến mức xuất thần nhập hóa.

Thấy Bùi Đông Lai vẫn trầm mặc thì Diệp Cô Thành cũng không để ý mà nói:

- Ở trong chuyện này của không có ra tay, càng chưa nói đến phạm pháp nhưng mà cậu không nhớ một chút gì sao, 5 tên đặc công kia là người vô tội. Diệp Tranh Vành muốn giết cậu, cậu có thể phản kích nhưng tại sao cậu lại lôi 5 tên đặc công ấy vào vở kịch của mình?

- Ngài cảm thấy được tôi còn có lựa chọn khác sao?

Bùi Đông Lai nở ra nụ cười giễu cợt, không biết là giễu cợt Diệp Cô Thành hay tự giễu cợt bản thân hắn:

- Bọn hắn là do Diệp gia phái đến giám thị tôi, đối với tôi một tắc cũng không rời, thậm chí cho dù tôi đi thăm mộ thì bọn hắn cũng đi theo, ngài cảm thấy được, tôi có thể thuyết phục bọn hắn không cần giám thị tôi sao?

Không có khả năng!

Trong lòng Diệp Cô Thành hiện lên đáp án này.

- Lui một vịn bước mà nói thì bọn họ vô tội, còn tôi thì sao?

Thấy Diệp Cô Thành không nói lời nào, Bùi Đông Lai đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia làm cho người ta một loại cảm giác thê lương:

- Mẹ của tôi được Diệp Thạch thu làm con nuôi, lại bởi vì gả cho cha tôi mà bị đuổi ra khỏi Diệp gia hơn nửa đến lúc chết đi thì không có tư cách nằm trong nghĩa trang của Diệp gia.

- Mà cha của tôi bởi vì một câu hứa với mẹ tôi, vì không để cho mẹ tôi lo lắng nên đã mang theo tôi quy ẩn, ngăn ngừa đã gần 10 năm.
 - Bởi vì tôi không thích những người khác ánh mắt khinh thường nhìn vào người cho nên tôi liền cố gắng mà học tập, để cho một ngày nào đó người có thể mang tôi ra khỏi núi lớn.
 - Sau đó, bởi vì tôi thật sự thích một người con gái tên là Tần Đông Tuyết, cho nên tôi càng cố gắng, , liều mạng, chỉ vì một ngày kia, tôi, Bùi Đông Lai vẫn có thể bước vào cảnh cổng của đám người tự cho là thế gia kia.
 - Cha của tôi biết được tính khí của tôi cho nên người đã cố ý che dấu đi thân phận của mình, yên lặng ở phía sau màn mà bảo vệ lấy tôi, xem tôi giống như một con chó điên vì muốn thượng vị mà không từ thủ đoạn gì. Chờ khi tôi bị người ta tát một cái, buộc phải quỳ xuống thì người mới ra mặt giúp tôi, sau đó lại đem tất cả những món nợ mới và cũ của Bùi gia cùng tính một lần.
 - Nhưng mà bọn hắc nam mơ cũng không nghĩ tới chính là tôi có thể không cần sự trợ giúp của cha tôi, một lần nữa giải trừ nguy cơ, làm được chuyện mà bọn hắc nam cho rằng tôi không thể làm được.
 - Vì thế, bị anh họ của kia của tôi, Oh, không, đúng ra là vị thái tử đại danh鼎鼎鼎鼎 Diệp đại thiếu gia kia, bởi vì cảm thấy được tôi miễn cưỡng có tư cách để hắt ra tay vì thế hắc nam liền ở phía sau màn bố trí một thế cục, muốn nghĩ bắt tôi cùng cha tôi lại, lại không hiểu rằng, ngay từ đầu tôi đã biết rõ mưu kế của hắc nam cho nên lần đầu tiên hắc nam đã thua trong tay tôi.
 - Hắc nam bị đánh bại nhưng mà hắc nam không cam lòng, cho nên bởi vì một ít nguyên nhân mà sau khi tôi bước chân vào Yên Kinh thì hắc nam lại lấy thân phận Diệp đại thiếu gia của mình ra tát vào mặt tôi, mà em trai của hắc nam lại muốn ở trên lời đài đánh chết tôi.
 - Tôi không có đường lùi nên phải vùng 2 đấm của mình lên, dùng sức đánh trả. Tôi hung hăng vũ nhục Diệp Tranh Vành, đánh Diệp Thiên trở thành tàn phế, kết quả là Diệp gia đã ra tay, chẳng những muốn ở khách sạn Yên Kinh hạ nhục tôi mà còn muốn sau đó giết chết tôi. Nhưng mà bọn hắc nam mơ cũng không ngờ rằng, người nắm đó bọn hắc nam cho rằng bởi vì sợ hãi mà rời khỏi Yên Kinh đã xuất hiện giáng một bạt tai vào mặt bọn hắc nam, để cho tôi thành công nắm lấy tay của cô gái gọi là Tần Đông Tuyết kia, quang minh chính đại đi vào cửa của Tần gia.
 - Sự việc tính đến đây đã qua một đoạn thời gian nhưng mà Diệp Tranh Vành lại không cam lòng a, Diệp gia cũng không cam chịu tâm a! Nhưng bởi vì cha của tôi đã hiện ra thực lực của mình nên cho dù bọn hắc nam không cam lòng cũng không dám làm cái gì.
 - Thẳng về sau, cha của tôi vì muốn bảo vệ quốc gia, bảo vệ mảnh đất này mà đã một mình xuất ngoại nghênh chiến, sau khi tin tức người chết được truyền ra thì cuối cùng bọn hắc nam cũng tìm được cơ hội, vội vàng vùng dao mổ đối phó với tôi, lại thật không ngờ Tiêu lão thái gia lại vì tôi mà ra mặt, làm cho bọn hắc nam thất bại trong gang tấc.
 - Mà hiện giờ, Tiêu gia lão thái gia đã đi rồi, bọn hắc nam lại vùng lên dao mổ đối với tôi, bọn hắc nam bên ngoài thì lợi dụng cường quyền, bên trong thì âm thầm dùng thủ đoạn ám sát, muốn tôi phải chết. Mà hiện giờ, nếu như tôi không làm cái gì thì tôi đã trở thành một tên quỷ chết oan.
- Nói xong những lời này thì tâm tình của Bùi Đông Lai trở nên kích động, hắc nam nắm chặt 2 tay của mình, giống như là một con sư tử hướng về Diệp Cô Thành gào to lên:
- Ngài nói là tôi vô tội sao? Tôi có chủ động trêu chọc đám người Diệp gia kia không? Bọn hắc nam dựa vào cái gì mà muốn đẩy tôi vào chỗ chết? Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ dựa vào bọn hắc nam là Diệp gia của nước cộng hòa, là Diệp gia rất ngưu bức sao????

Trầm mặc.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đem mọi oán hận trong lòng phát tiết ra ngoài thì Diệp Cô Thành không phản bác được, chỉ có trầm mặc.

Mà cách đó không xa, mắt của Tần Đông Tuyết đỏ lên, tùy ý để nước mắt chảy xuống, gắt gao nắm chặt lấy bàn tay của Hạ Y Na, mà Hạ Y Na thì sớm đã lệ rơi đầy mặt, khóc giống một đứa bé.

Các nàng cảm thấy lòng mình rất đau...rất đau...

- Trước khi cha cậu xuất ngoại thì đã từng nói chuyện với ta, hẳn có nói cho ta biết, nếu như hẳn chưa về thì để cho ta giúp hẳn làm một việc.

Một lát sau, Diệp Cô Thành ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt đã khôi phục lại bình tĩnh của Bùi Đông Lai, nhẹ giọng nói:

- Hẳn muốn ta trong lúc nguy nan nhất thì phải ra mặt bảo vệ cho cậu một mạng.

Nghe được những lời này của Diệp Cô Thành thì đồng tử của Bùi Đông Lai phóng lớn, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Cậu nói đúng, vô luận là mưu kế của cậu được vận dụng xuất thần nhập hóa như thế nào thì người của Diệp gia đã quyết tâm muốn đem cậu phân này đổ lên đầu của cậu.

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào thì vẻ mặt Diệp Cô Thành kiên định, nói:

- Nhưng mà nếu ta đã đáp ứng cha của cậu thì ta sẽ ra mặt giúp cậu.

- Cảm ơn ngài.

Nghe Diệp Cô Thành nói thế thì Bùi Đông Lai liền cúi đầu một cái, nói:

- Cảm ơn ngài ngay từ đầu đã đối xử với mẹ tôi như một người thân, cũng cảm ơn ngài vì lời hứa với cha của tôi mà mạo hiểm trở mặt với Diệp gia để cứu tôi.

Chẳng biết tại sao, thấy hành động của Bùi Đông Lai, nhớ lại

- Cầu người không bằng cầu mình, đạo lý này đúng là sau khi cha tôi và Tiêu gia lão thái gia qua đời thì tôi mới hiểu ra được.

Giống như vì xác minh suy đoán của Diệp Cô Thành nên Bùi Đông Lai lại mở miệng lần nữa, ngữ khí hờ hững nhưng khi lọt vào trong tai của Diệp Cô Thành lại giống như tiếng sét nổ vang:

- Diệp gia muốn cho tôi chết, không dễ như vậy đâu.

562. Chương 558: Nghịch Tập, Nghịch Tập (16)

Chương 558: Nghịch tập, nghịch tập (16)

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, cảm nhận khí thế bất khuất của Bùi Đông Lai thì chân mày của Diệp Cô Thành nhíu lại.

- Chuyện cho tới bây giờ, Diệp gia đang chiếm thế thượng phong, Tiêu gia, Tần gia sẽ không vì cậu mà đi đắc tội Diệp gia, mà tập đoàn Đông Hải đã bị niêm phong, toàn bộ lợi thế của cậu đã mất đi, mọi phản kháng của cậu là phí công.

Chân mày nhíu lại thì Diệp Cô Thành nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai, gần từng chữ:

- Cậu cũng đừng trông cậy vào đám người Không Minh đại sư có thể giúp cậu, tuy rằng bọn hẳn vì nguyên nhân là cha cậu nên mới ra mặt giúp cậu, nhưng mà một khi ta đem chuyện nói nói cho bọn hẳn biết thì bọn hẳn sẽ làm như thế nào, nói vậy thì trong lòng cậu hiểu rõ.

- Tôi vừa nói qua rồi, cầu người không bằng cầu mình.

Mặt Bùi Đông Lai không đổi sắc, nói:

- Tôi đã nhờ đám người Không Minh đại sư giúp một lần, sẽ không có lần thứ hai.

- Chẳng lẽ cậu muốn lợi dụng chuyện Diệp Tranh Vành liên thủ với tử sĩ Thôi gia đối phó với cậu cùng cái chết của 5 tên đặc công kia sao? Vô dụng, tạm thời không nói đến cậu chứng cứ gì chứng minh điểm này, cho cậu có thể có chứng cứ thì lấy thế lực trước mắt của Diệp gia thì nếu như Diệp gia muốn phủ nhận chuyện này thì cũng dễ như trở bàn tay.

Diệp Cô Thành trầm giọng nói:

- Ở trước mặt quyền lực tuyệt đối thì hết thấy mọi âm mưu quỷ kế đều là uổng công.

Không trả lời.

Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành gặp thoáng qua.

- Không cần làm không có ý nghĩa từ chối, ta sẽ bảo đảm cho cậu còn sống.

Diệp Cô Thành nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai, bổ sung thêm:

- Hơn nữa, ta cũng cam đoan từ nay về sau ân oán giữa Diệp gia và cậu sẽ xóa bỏ.

- Có một số chuyện hận thù chỉ dựa vào miệng là không thể hóa giải được.

Bùi Đông Lai vừa nói vừa đi về phần huyết đào kia.

Diệp Cô Thành nghe vậy thì không nói gì thêm, hẳn muốn biết đến lúc này Bùi Đông Lai còn con bài gì chưa lật để có thể lay động Diệp gia.

Nhưng mà.

Dù là hẳn vắt hết óc cũng nghĩ không ra.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai đi đến trước phần mộ gia gia hắn.

“Bịch”

Người đến, đầu gối chạm đất.

2 gối Bùi Đông Lai hung hăng đập trên mặt đất, vẻ mặt chua chát nhìn vào ngôi mộ, nói:

- Gia gia, nếu ngài còn sống, hoặc là nói năm đó ngài không cần khiêm tốn như thế, không cần từ chối những lời cảm ơn của các đại nhân vật kia thì có lẽ giờ này cháu của ngài cũng sẽ không chật vật như thế này.

“Bịch”

“Bịch”

“Bịch”

Nói xong, Bùi Đông Lai liên tục đập đầu 3 cái, sau đó hắn liền đến trước mộ mẹ hắn là Diệp Văn Tình rồi quỳ xuống.

- Mẹ, tuy rằng từ lúc được sinh ra cho đến nay thì con chưa từng thấy qua mẹ nhưng mà trong lòng con luôn có bóng hình của mẹ, con luôn cảm kích mẹ, cảm kích công sinh ra của mẹ.

Nói xong, đôi mắt của Bùi Đông Lai đỏ lên, lệ quang trong mắt lóe ra:

- Mẹ, tuy rằng trước kia mỗi năm con đều đến đây thăm mộ gia gia nhưng mà không biết được mộ của mẹ nằm ở bên cạnh, nên không có lạy, dâng hương cho mẹ, con thật xin lỗi.

Nói xong, nước mắt Bùi Đông Lai chảy xuống.

- Mẹ, bởi vì chuyện tình năm đó của mẹ và cha nên Diệp gia đã đuổi mẹ ra khỏi Diệp gia, sau khi mẹ chết thì người của Diệp gia cũng không đưa phần mộ của mẹ vào nghĩa trang Diệp gia, hơn nữa còn nhiều lần muốn đẩy 2 cha con vào chỗ chết.

Bùi Đông Lai không đưa tay lau đi nước mắt trên mặt mà là hít sâu một hơi để cho tâm tình của mình dần dần khôi phục lại bình thường, sau đó lại nói:

- Diệp gia thật khinh người quá đáng, con không biết mẹ có tình cảm với Diệp gia hay không? Nếu có thì xin tha thứ nhĩ tử kế tiếp là không hiểu; nếu như không có, xin người ở Thiên đường nhìn xuống, nhìn nhĩ tử xả cơn tức này giùm người.

“Bịch”

“Bịch”

“Bịch”

Nói xong, Bùi Đông Lai lại lấy 3 cái.

Làm xong chuyện này thì hắn đứng lên, đi tới trước huyết kia, nhưng mà hắn không có quỳ xuống hay lấy gì cả.

- Cha, giống như lời nói lúc nãy của con, tuy rằng người bên ngoài đều nói rằng người đã chết nhưng mà trong lòng con không tin, cho nên con sẽ không lấy đâu.

2 mắt Bùi Đông Lai đỏ lên, sau đó lộ ra nụ cười ngây ngô như Qua tử:

- Nếu người thích trốn ở phía sau màn thì cứ tiếp tục trốn đi, dù sao nhi tử cũng gánh vác được.

Nói xong, Bùi Đông Lai xoay người nắm lấy tay Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na, đi về phía Diệp Cô Thành.

Dường như có vẻ cảm nhận được phần bị thương ở trong lòng Bùi Đông Lai nên Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na đều nắm chặt lấy tay Bùi Đông Lai, sợ Bùi Đông Lai sẽ biến mất vậy.

- Tôi đi với ngài.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai nắm tay Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na đi tới trước mặt Diệp Cô Thành, nhìn vào Diệp Cô Thành, gần từng chữ:

- Nhưng mà nữ nhân của tôi không có quan hệ với chuyện này, các nàng cái gì cũng không biết, tôi không hy vọng sẽ liên lụy đến các nàng.

- Đông Lai.

Thấy Bùi Đông Lai mở miệng, Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na cơ hồ cùng một thời gian mở miệng, dường như một đồng sinh cộng tử với Bùi Đông Lai.

- Ta sẽ để cho người của ta đem các nàng tới Yên Kinh một cách an toàn.

Diệp Cô Thành gật đầu đáp ứng yêu cầu của Bùi Đông Lai, hắn chỉ thấy một màn sinh ly tử biệt giữa hai nàng với Bùi Đông Lai, chứ không có thấy ánh mắt Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết khẽ trao đổi với nhau.

- Diệp thiếu tướng, tình huống hiện tại như thế nào rồi?

Phương xa, Khương Tuấn thông qua ống nhòm thì thấy được Bùi Đông Lai thành thành thật thật theo sát ở Diệp Cô Thành, nỗi sợ hãi trong lòng đã hạ xuống, hắn liền cầm lấy bộ đàm liên lạc với Diệp Cô Thành, hành văn gãy gọn hỏi.

Diệp Cô Thành thản nhiên đáp lại:

- Hắn đồng ý đi theo chúng ta.

- Vẫn là Diệp thiếu tướng lợi hại.

Khương Tuấn Tuấn nghe vậy, mừng rỡ trong lòng, theo sau lại nghĩ tới điều gì, nói:

- Đám người vũ phu kia thì xử lý như thế nào?

- Mục đích đến đây của ông là muốn mang Bùi Đông Lai đem về, còn hỏi bọn hắn làm cái gì?

Mặt Diệp Cô Thành không chút thay đổi nói:

- Chẳng lẽ ông muốn để cho người của ông sống mái với bọn họ một trận sao?

- Không phải là ý này...

Khương Tuấn có chút xấu hổ, xấu hổ rất nhiều càng nhiều là còn lại là tức giận, bất quá lại không dám biểu hiện ra:

- Tôi chỉ cảm thấy được bọn hắn tham dự vào chuyện này, cho dù là không có trái pháp luật nhưng cũng có thể đi theo chúng ta để phối hợp điều tra.

- 5 tên đặc công kia chết trong tay đám người HQ, bọn hán giết đúng là đám người HQ kia, là vì dân trừ hại nên không cần điều tra.

Diệp Cô Thành lạnh lùng nói:

- Cứ làm theo lời của ta, nếu mặt trên truy cứu thì ta sẽ gánh trách nhiệm.

- Nếu Diệp thiếu tướng nói như vậy, vậy theo như ý của Diệp thiếu tướng mà làm vậy.

Dường như đã nhận ra Diệp Cô Thành đã tức giận cho nên Khương Tuấn không dám đối chọi với Diệp Cô Thành nữa, dù sao hắn cũng biết mục đích lần này đến Đông Bắc của hắn đã được, thành công mang Bùi Đông Lai đem về, nhận được sự ca ngợi của Diệp gia.

Diệp Cô Thành có thể cảm nhận được giọng nói vui sướng của Khương Tuấn nhưng mà hắn không nói gì, sau đó hay thay đổi tần số của bộ đàm, dùng một loại giọng điệu không thể nghi ngờ, nói:

- Mục tiêu đã bị ta chế phục, hành động chấm dứt. Lập tức rút lui.

Sau khi Diệp Cô Thành ra lệnh thì tất cả thành viên Long Nha cùng đặc công đều rút lui.

Sau đó, khi đám Diệp Cô Thành kết thúc cuộc nói chuyện với Khương Tuấn thì đám người Không Minh đại sư thấy Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành đi tới, sôi nổi đón chào.

- Chư vị đại sư, mọi chuyện hiểu lầm đã được giải quyết, sẽ không có việc gì, mọi người đều trở về đi.

Bùi Đông Lai dừng bước lại, giọng nói mang theo vài phần cảm kích cùng áy náy, nói:

- Việc ngày hôm nay Đông Lai sẽ khắc ghi trong tim.

- Đứa nhỏ ngốc, Vũ Thần lấy việc thủ hộ TQ làm nhiệm vụ của mình, chúng ta chỉ là giết mấy tên ngoại tộc mà thôi, tính không là cái gì cả.

Dương Thiện nghe vậy thì bước lên cười cười rồi vỗ vỗ bả vai Bùi Đông Lai, nói:

- Ngày sau nếu gặp chuyện phiền toái thì cứ gọi điện thoại cho Dương thúc là được.

- Vâng.

Bùi Đông Lai biết được Dương Thiện có quan hệ rất tốt với Bùi Vũ Phu, hơn nữa lại là một người trọng tình cho nên hắn cũng không nói cái gì mà gật gật đầu.

- Diệp Cô Thành, tuy rằng ông đã bước chân vào triều đình nhưng mà không hoàn toàn trở thành tay sai của triều đình. Lúc này thì ta có quá khích, có chỗ nào đắc tội thì mong ông rộng lượng bỏ qua.

Sau đó, Dương Thiện tỏ ra lưu manh giải thích với Diệp Cô Thành một câu.

Đối với lời giải thích của Dương Thiện thì Diệp Cô Thành cũng không có để ý đến mà là hành lễ với Không Minh đại sư:

- Không Minh đại sư, có duyên gặp lại.

- A di đà Phật, Long Vương, có duyên gặp lại.

2 tay Không Minh đại sư tạo thành chữ thập hoàn lễ.

Diệp Cô Thành thấy thế, không nói thêm gì nữa, trực tiếp mang theo Bùi Đông Lai, Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na rời đi.

Đợi Diệp Cô Thành mang theo 3 người Bùi Đông Lai đến đường cái thì đám người Khương Tuấn đã đến.

Cùng nhau đi tới, ánh mắt của Bùi Đông Lai có thể thấy được mọi người đang nhìn chằm chằm về mình, trong đó hắn có thể cảm nhận được sự tức giận và sát ý ở trong ánh mắt của 24 tên đặc công kia.

Đối với lần này, Bùi Đông Lai không có bất kỳ tỏ vẻ.

Đám người Long Ngũ tuy rằng không phải bị hán giết chết, cũng là bị hán tính kế chết.

Nhưng mà.

Giống như những lời lúc nãy hắn nói với Diệp Cô Thành, hắn cảm thấy không có áy náy, ở trong lòng hắn đám người Long Ngũ chính là đặc công, đồng dạng chính là tay sai của Diệp gia, nếu đám người Long Ngũ muốn giúp Diệp gia bóp chết hắn thì hắn lại vì cái gì mà áy náy với đám người Long Ngũ?

Hắn làm vậy chỉ là để bảo vệ bản thân.

- Diệp thiếu tướng, cảm ơn lần hành động này của ngài.

Khương Tuấn âm thầm liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai, sau đó nói với Diệp Cô Thành:

- Kế tiếp, tôi sẽ để cho người của tôi áp giải hắn đến Yên Kinh, để hắn chịu sự trừng trị của pháp luật.

Bên tai vang lên lời nói của Khương Tuấn, trong đó vài tên đặc công có quan hệ cá nhân tốt với Long Ngũ đều lộ ra một tia cười lạnh, bọn hắn đều nghe rõ ý tứ của Khương Tuấn, muốn cho Bùi Đông Lai chịu khổ trên đường trở lại Yên Kinh.

- Thân thủ của hắn rất cao, vì muốn phòng ngừa vạn nhất, nên do ta tự mình áp giải.

Ánh mắt của Diệp Cô Thành tỏ ra thâm ý nhìn Khương Tuấn một cái, ngữ khí không thể nghi ngờ.

- Được rồi,

Khương Tuấn nghe vậy, trầm ngâm vài giây đồng hồ, cuối cùng vẫn gật đầu.

30s sau, mọi người sôi nổi lên xe, Diệp Cô Thành cùng 3 người Bùi Đông Lai, Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na ngồi lên chiếc Land Rover rồi rời đi.

- Cha, phạm vào TQ dù xa cũng giết, những lời này đều là từ miệng của người đi ra.

Xe chuyển bánh, Bùi Đông Lai quay đầu nhìn ra bên ngoài, lặng yên nắm chặt hai đấm:

- Những lời này, con sẽ khắc sâu trong tâm, cũng sẽ dốc hết toàn lực mà làm, nhưng trước hết muốn đối ngoại cần phải yên nội.

563. Chương 559: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (1)

Chương 559: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (1)

Sau đó khoảng 2 tiếng đồng hồ, trong một gian phòng Vip của một hội sở ở Yên Kinh, 13 tên thành viên Hồng Kinh hội trước đây, do Đồng Văn Bản đứng đầu đã tập trung lại.

- Thật không ngờ kết cục lại như vậy a.

- Đúng a, Bùi Đông Lai còn thật sự là ngoan độc, lại có thể thật sự dám giết Diệp Tranh Vành.

- Cho dù hắn không giết Diệp Tranh Vành, Diệp gia cũng sẽ bỏ qua cho hắn, nói vậy hắn là chó cùng rứt giậu, trước khi chết cũng đem theo một tấm đệm lưng.

- Dù sao, lúc này đây, hắn là hắn phải chết không thể nghi ngờ

Trong phòng, những tên đệ tử quyền quý này đều nói chuyện Bùi Đông Lai liên hợp với thế lực ngoại cảnh giết chết Diệp Tranh Vành, sau đó bị đặc công vây bắt.

- Đồng thiếu, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Sau khi nghị luận xong thì một gã liền mở miệng hỏi Đồng Văn Bản .

- Đúng theo lời của mọi người đã nói, lần này Bùi Đông Lai chết chắc rồi, hắn vừa chết cái gọi là Đông Hạ hội cũng sẽ biến mất.

Về mặt Đồng Văn Bản tỏ ra cơ trí, nói:

- Mặt khác, Hồng Kinh hội đúng là một tay Diệp Tranh Vành tạo ra. Hiện giờ hắn đã chết, Hồng Kinh hội tương đương Quân Long Vô Thủ, trong đó người luôn ái mộ Diệp Tranh Vành là Hoàng Oanh sẽ hơn phân nửa là cảm thấy bi thương đối với cái chết của Diệp Tranh Vành, nàng sẽ không có tâm tình mà quản

chuyện của Hồng Kinh hội, mà mặc khác nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì những tên phó hội trưởng khác cũng sẽ lợi dụng cơ hội lần này để nắm quyền khống chế Hồng Kinh hội trong tay, kết quả cuối cùng Hồng Kinh hội sẽ tứ phân ngũ liệt, kể từ đó, chúng gia nhập vào Hồng Kinh hội cũng không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa.

- Đồng thiếu, ý của cậu là muốn chúng ta tự lập môn hộ?

Nghe được Đồng Văn Bản nói như thế thì một người liền mở miệng hỏi.

Hả?

Hắn vừa thốt lên xong thì những người khác đều tỉnh ngộ.

- Ủh.

Đồng Văn Bản cấp ra một câu trả lời thuyết phục:

- Chúng ta tự lập môn hộ, sáng lập ra một tổ chức mới, sau đó nhân cơ hội này mà lấy một số người bên Hồng Kinh hội cùng Đông Hạ hội.

- Ý kiến hay.

Mắt thấy Đồng Văn Bản muốn tự lập môn hộ thì không ít người 2 mắt tỏa sáng, nếu như thành lập một tổ chức mới thì bọn hắn chẳng những là thành viên trung tâm, hơn nữa còn là nguyên lão, có thể hưởng thụ những tài nguyên lớn nhất của tổ chức.

- Hôm nay, tôi gọi mọi người đến đây không phải là thảo luận chuyện của Bùi Đông Lai cùng Diệp Tranh Vành, đây mới là mục đích.

Đồng Văn Bản thấy thế, khóe miệng nở ra nụ cười đắc ý:

- Kế tiếp, chúng ta sẽ đặt một cái tên mới, ngày mai chính thức thành lập.

...

Cùng lúc đó, trong một gian phòng Vip của một nhà hàng 5*, đám người Trang Nham cũng tề tụ một chỗ ở đây.

- Bùi Đông Lai cùng tập đoàn Đông Hải đã xong đời rồi.

- Đích thật là, lúc này Bùi Đông Lai chính là vô lực xoay chuyển trời đất, hoặc là nói sau khi cái chết của Tiêu gia lão thái gia truyền ra ngoài thì kết quả đã được chú định rồi, chỉ là không có nghĩ đến hắn lại để Diệp Tranh Vành chôn cùng.

- Đúng a, Diệp Tranh Vành cũng thật xui xẻo, không hảo hảo ở lại Yên Kinh, tự dưng chạy đến Đông Bắc, đây không phải là để cho Bùi Đông Lai có cơ hội trút giận sao?

- May mắn lúc đó chúng ta quyết đoán, liền lập tức cắt đứt mọi quan hệ với tập đoàn Đông Hải, nếu không bây giờ chúng ta cũng sẽ không có tâm tình mà ngồi đây nói chuyện.

- Các người thật sự đều cảm thấy Bùi Đông Lai xong đời rồi sao?

Bên tai vang lên lời nói của 5 vị đại lão kia thì Trang Nham cảm giác được có chỗ khác lạ.

Hả?

Nghe được Trang Nham nói như thế thì 5 vị đại lão kia tỏ ra quái dị nhìn vào Trang Nham.

- Lấy cục diện bây giờ, Bùi Đông Lai đích thật là hoàn toàn rơi vào vực sâu, vô lực xoay chuyển trời đất, nhưng ta tôi cảm nhận rằng hắn không thể rơi xuống nhanh như vậy được.

Trang Nham thấy 5 vị đại lão kia nhìn mình thì nói ra điều mà hắn nghĩ ở trong lòng.

- Lão Trang, ông nghĩ cái gì a?

Một gã đại lão hỏi.

- Đúng a, chuyện cho tới bây giờ, Bùi Đông Lai còn có thể có biện pháp nào tự bảo vệ mình?

Mặt khác một gã đại lão phụ họa, nói:

- Ông chó quên, hần đã cấu kết thế lực cảnh ngoại giết chết Diệp Tranh Vành, chỉ riêng một chuyện này thôi cũng đủ để hần ăn 10 phát súng rồi.

- Đúng vậy.

Mấy người còn lại đều là phụ họa gật đầu.

- Đích thật là như vậy, có thể là các ông không có nghĩ tới chính là trong vụ án ở Giang Lăng thì mọi người bên ngoài đều nghĩ rằng Bùi Đông Lai khó có thể xoay chuyển thế cục nhưng không phải là cuối cùng hần đã chuyển bại thành thắng đó sao?

Trang Nham nói xong, trong đầu đột nhiên nhớ lại cảnh hần gặp Bùi Đông Lai ở khách sạn Đông Duyệt, trong lòng vừa động, lập tức biết là lạ ở chỗ nào:

- Còn nữa, các ông chó quên, ngày đó ta đi tới khách sạn Đông Duyệt gặp hần thì hần có nói với ta câu kia.

- “Chuyển lời cho lão bất tử kia của Diệp gia rằng: Qua tử đã dạy tôi rất nhiều thứ, chỉ riêng việc cúi đầu trước địch nhân là không có dạy” là những lời này sao?

Trong đó một gã đại lão nghe vậy, cười khổ một tiếng, nói:

- Lão Trang a, ngày đó không phải chúng ta đã nói rồi sao? Câu nói kia chỉ là tuổi trẻ khí thịnh mà thôi.

- Đúng vậy, Trong mắt của ta, chỉ cần có thể giữ được tánh mạng, không chỉ nói cúi đầu, chính là quỳ xuống, chỉ sợ hần cũng làm.

Một gã đại lão khác phụ họa theo.

- Ta có cảm giác không đơn giản như vậy.

Lại nghe 2 vị đại lão khác nói những lời này, nghĩ đến vẻ mặt tự tin của Bùi Đông Lai khi nói ra những điều kia thì trong lòng Trang Nham thầm nghĩ một câu, nhưng mà không có nói ra khỏi miệng.

....

Cùng lúc đó, trong đại sứ quán NB ở TQ, sau khi tan việc thì Điền Nguyên cũng không vội vã chạy về mà đem tập hợp lại những tin tức mà hần thu được, sau đó hần bấm số điện thoại của Đằng Xuyên Nguyên.

- Hội trưởng.

Điện thoại được chuyển, Điền Nguyên liền mở miệng nói trước, giọng nói vô cùng tôn kính:

- Dựa vào tin tức tình báo thực tế mà tôi thu được thì Bùi Đông Lai đã bị đặc công TQ khống chế, đang trên đường áp giải trở về Yên Kinh.

- Nói cụ thể.

- Vâng, hội trưởng.

Trong lòng Điền Nguyên căng thẳng, lập tức kể lại:

- Bởi vì Bùi Đông Lai liên hệ với thế lực cảnh ngoại giết chết Diệp Tranh Vành, hoàn toàn chọc giận Diệp gia, nên Diệp gia đã không tiếc mà vận dụng tổ chức đặc thù để vây bắt Bùi Đông Lai. Nhưng mà chuyện hần liên hệ với Thôi gia để giết chết Diệp Tranh Vành, theo phân tích của tôi thì đó là tin giả, hần là do Diệp Tranh Vành muốn liên hợp với Thôi gia để giết chết Bùi Đông Lai, chẳng biết tại sao Bùi Đông Lai lại mượn tay Thôi gia thủ tiêu Diệp Tranh Vành.

- Phân tích của ông không sai, đích thật là giả, Thôi gia HQ bị huyết tẩy là do một tay Bùi Đông Lai sai khiến.

Đầu bên kia điện thoại Đằng Xuyên Nguyên nói:

- Mà Diệp gia sở dĩ xuống tay với hắn nhanh chóng như vậy, thậm chí không tiếc mà vận dụng các tổ chức đặc thù một mặt là muốn giải quyết cừu hận của bọn hắn, quan trọng hơn là muốn che dấu đi việc làm ngu ngốc của tên kia khi liên hợp với đám người HQ.

Lúc này đây, Điền Nguyên không có tự tiện phát biểu ý kiến, hắn biết, luận về chính trị thì Đằng Xuyên Nguyên có thể bỏ xa hắn mấy dẫy phố.

- Đám người TQ kia am hiểu nội đấu a.

Thấy Điền Nguyên không nói lời nào, Đằng Xuyên Nguyên cảm thán một câu, theo sau nhin không được nở nụ cười lạnh:

- Dựa theo lời của ông thì hiện giờ tập đoàn Đông Hải đã bị niêm phong, toàn bộ thành viên ban giám đốc đã bị bắt. Mà Bùi Đông Lai đã rơi vào tay đám đặc công TQ, chắc là hoàn toàn xong đời rồi.

- Vâng hội trưởng, lấy thế cục bây giờ thì lúc này đây, hắn phải chết là điều không thể nghi ngờ gì.

Điền Nguyên phụ họa nói.

- Ta sẽ mau chóng cho người bí mật lên vào TQ, ám sát thành viên trung tâm của Diệp gia, đem chuyện này làm lớn hơn một chút, sau đó đem tin này tung lên Internet để đám người TQ kia hoàn toàn rối loạn.

Tinh quang trong mắt Đằng Xuyên Nguyên lóe lên, nói ra kế hoạch của mình:

- Ông tiếp tục chú ý tình thế, có tình huống nào trước tiên liên hội báo, ngoài ra đến lúc ta phái người thì ông hãy đi tiếp ứng.

- Vâng hội trưởng.

Điền Nguyên nghe vậy, trong lòng hiểu được, nếu kế hoạch của Đằng Xuyên Nguyên thành công thì TQ sẽ hoàn toàn đại loạn, nội đấu sẽ càng thêm gay gắt.

...

Trong một thư phòng của tòa trang việc gia tộc Gambino ở New York nước Mỹ, lúc này đây Anthony Gambino đang ngồi trên ghế salon, tay cầm một ly rượu đỏ, nhìn về màn hình tinh thể lỏng treo ở trên tường, nghe thuộc hạ hội báo.

- Anthony thiếu gia tôn quý.

Trong màn hình thì Pavarotti liền cung kính cúi đầu chào Anthony, sau đó nói:

- Dựa vào tin tức mới nhận được thì Diệp gia đã cho rằng Bùi Đông Lai liên hợp với Thôi gia HQ giết chết Diệp Tranh Vành nên đã phái ra tổ chức đặc thù để vây bắt Bùi Đông Lai.

Oh?

Anthony Gambino nghe vậy thì hơi kinh ngạc:

- Tên kia cho dù là phế vật cũng không ngồi yên đợi đám đặc công kia bắt đi a?

- Anthony thiếu gia có điều không biết, nghe nói hành động vây bắt lần này là do Long Vương Diệp Cô Thành tự mình suất đội, cho nên mới thuận lợi bắt Bùi Đông Lai.

Pavarotti làm ra giải thích.

- Như vậy a...

Lại nghe được thuộc hạ hội báo, Anthony Gambino tiêu trừ nghi ngờ trong lòng, như có suy nghĩ gì nói:

- Lúc này đây tên phế vật kia chết chắc rồi, một khi đã như vậy thì chúng ta có thể tăng thêm người đến TQ, uh, ngoài ra dường như ta cũng nên tới đó một chuyến, tìm Liễu để nói chuyện tâm tình, đây đúng là một tin tốt lành làm người ta hưng phấn a....

Nghe được Anthony Gambino nói như thế thì Pavarotti không dám lên tiếng, bất quá hắn lại phát hiện được trong ánh mắt Anthony Gambino toát lên dục vọng.

...

- Biểu hiện của người so với tưởng tượng của ta thì còn kém xa, thật đúng là làm cho người ta thất vọng.

Châu Âu, tổng bộ Thần Vong, biết được chuyện này trên mặt của Dixi không có lộ ra vẻ hưng phấn mà chính là thất vọng, thất vọng rất nhiều, ánh mắt mắt hần co rút lại, dùng một loại giọng điệu không thể nghi ngờ để ra lệnh:

- Dracula, thừa dịp TQ hỗn loạn hết sức, người tự mình dẫn người lên vào TQ, chiếm trước tiên cơ.

564. Chương 560: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (2)

Chương 560: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (2)

Trong biệt thự, thân là người kế thừa đời thứ 3 của Tần gia, Tần Tranh đang ngồi trên ghế salon, trong tay cầm điều thuốc lá, nhúu mày suy tư về cái gì

Có lẽ là do quá suy nghĩ nên điều thuốc trong tay hần đã cháy hết phân nửa nhưng hần cũng không có nhận thấy.

- Đông Lai cùng Đông Tuyết hiện tại ở nơi nào?

Một lát sau, cửa phòng mở ra, Tiểu Ái Linh vội vàng tiến vào đại sảnh, vẻ mặt lo lắng hỏi han.

Sau khi biết được tin tức thì Tiểu Ái Linh liền bỏ một cuộc hội nghị quan trọng, ngồi trên máy bay mà bay về.

- Đông Lai đã bị dẫn tới Yên Kinh, trước mắt đã bị giam vào một ngục giam bí mật.

Mất thấy Tiểu Ái Linh trở về, Tần Tranh mới phát hiện thuốc lá trong tay sắp hết, hần bóp tắt tàn thuốc rồi mới ngẩng đầu trả lời câu hỏi của Tiểu Ái Linh.

- Vậy Đông Tuyết đâu?

Tiểu Ái Linh truy vấn.

Tần Tranh cau mày nói:

- Đông Tuyết không cùng về với Đông Lai, Diệp Cô Thành đã phái trực thăng đưa nó và Hạ Y Na trở về, đại khái là khoảng 30' sau mới về đến.

- Tôi không tin Bùi Đông Lai sẽ ngu xuẩn đến mức cấu kết thế lực cảnh ngoại giết chết Diệp Tranh Vành, chân tướng cụ thể là gì?

Tiểu Ái Linh vốn là phát biểu cách nhìn của chính mình, theo sau lại hỏi.

Tần Tranh trầm ngâm một chút, tinh quang trong mắt lóe ra:

- Nếu Đông Lai không làm như vậy thì thế lực cảnh ngoại hần là do Diệp Tranh Vành dẫn vào, Diệp gia muốn nhanh chóng đem chậu phân này đổ lên đầu Bùi Đông Lai, một mặt là muốn giải quyết Đông Lai, mặt khác quan trọng hơn là muốn che dấu tai mắt người ngoài.

- Không biết xấu hổ.

Nghe Tần Tranh nói như thế thì Tiểu Ái Linh hần hể nói:

- Đi, bây giờ chúng ta đi tìm cha, bất kể thế nào thì chúng ta cũng không thể trở mắt nhìn Đông Lai chết được.

- Được.

Tần Tranh vốn là muốn đợi Tần Đông Tuyết trở về rồi mới đi tìm Tần Hồng Sơn, lúc này nghe Tiểu Ái Linh nói như thế thì quyết định đi cùng với ta, dù sao thì ở trước mặt Tần Hồng Sơn thì Tần Đông Tuyết cũng không có quyền lên tiếng nói gì.

Sau khi làm ra quyết định thì Tần Tranh cùng Tiểu Ái Linh liền rời khỏi biệt thự, lái xe đi đến tư hợp viện của Tần gia.

Cùng lúc đó trong một biệt thự của sơn trang Thanh Long ở Hàng Hồ, một lão nhân đầu tóc đã hoa râm, mặc một bộ Đường trang, ngồi ở thái sư, tay cầm 2 viên ngọc thạch.

- Gia gia, dựa theo thế cục trước mắt thì Bùi Đông Lai đã bị đưa vào tử cục rồi.

Tham Lang Tịch Hồ một thân kiêu áo Tôn Trung Sơn đứng trước mặt lão nhân đó, nói:

- Gia gia, ngài luôn không cho con đi tìm Bùi Đông Lai, chắc là muốn đợi ngày này sao?

- Ủh.

Nghe được Tịch Hồ nói như thế thì lão nhân cũng không có phủ nhận mà gật đầu:

- Trước khi Vũ Phu xuất ngoại thì có nói cho ta biết, nếu như hắn không trở về thì nhờ ta làm giùm 2 chuyện, thứ nhất là nhắn tin đến cho Diệp Cẩm, để trong Diệp Cô Thành ở trong lúc Bùi Đông Lai gặp nguy hiểm thì ra mặt giúp Bùi Đông Lai một mạng, thứ 2 là nếu như Bùi Đông Lai thấy bại trong trận chiến với Diệp gia thì chúng ta phải bảo vệ con hắn một mạng.

Tịch Hồ nghe vậy, nhin không được thở dài, hỏi:

- Gia gia, khi nào chúng ta mới đi đây?

- Hiện tại.

Khi nói chuyện, lão nhân đứng lên, mang theo vài phần lo lắng nói:

- Ta sợ nếu đi trễ thì sẽ không kịp.

Tịch Hồ biết chỉ cần gia gia mình ra mặt thì tất cả các vị đại lão đứng ở trên đỉnh quyền lực của Kim Tự Tháp bao gồm Diệp Thạch cũng sẽ nể tình, nhưng mà ân oán giữa Bùi Đông Lai và Diệp gia quá sâu, dù ai cũng sẽ không cách nào đoán được Diệp gia sẽ động thủ khi nào, nếu như Diệp gia đã thủ tiêu Bùi Đông Lai thì chính mình và gia gia đi cũng là toi công.

Còn về phần gọi điện thoại thì càng không có thể, như vậy sẽ dả thảo kinh xà, Diệp gia hoàn toàn có thể ở mặt ngoài đáp ứng nhưng thâm phái người động thủ, sau đó lấy cớ là gia gia của mình mở miệng hơi chậm để làm lý do thoái thác.

Bên ngoài biệt thự, 1 chiếc Rolls-Royce Phantom cùng 3 chiếc xe Benz sớm đã đứng đợi.

Thấy lão nhân cùng Tịch Hồ đi ra thì thủ lĩnh Âm Vệ của Tịch gia liền bước lên đỡ lấy, sau đó đưa 2 người vào chiếc Rolls-Royce Phantom, đợi 2 người lên xe rồi đóng cửa lại, sau đó tự mình bước lên xe rồi lái. Mà những Âm Vệ khác của Tịch gia lại lao vào 3 chiếc xe Benz.

Trong màn đêm, 4 chiếc xe lao nhanh ra sân bay Hàng Hồ.

Trong màn đêm, không ai biết được, tộc trưởng của gia tộc Rhodes Cai Wales đệ nhất toàn cầu cũng là người nắm quyền của Tịch gia, sau 5 năm mới Bắc thượng, trở lại Yên Kinh.

5 năm trước hắn Bắc thượng là bởi vì nguy cơ tài chính toàn cầu, hắn đến gặp mặt thủ trưởng số 1.

Lúc này đây, hắn là vì Bùi Đông Lai.

Chính xác ra là tổ huấn của Tịch gia: Tịch gia để cho Bùi gia sai khiến.

...

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay bay từ quân khu Tây Bắc tiến vào vùng trời Yên Kinh, bay thẳng đến biệt thự Tây Sơn.

Trong máy bay, tâm tình của Tiêu Cuồng tỏ ra vô cùng lo lắng, tuy rằng hắn phối hợp diễn với Bùi Đông Lai một tuồng kịch nhưng mà hắn không biết được kế hoạch của Bùi Đông Lai, hắn chỉ nghĩ rằng Bùi Đông Lai muốn thông qua phương thức này để kiểm tra độ trung thành của người trong Đông Hạ hội, hiện giờ Bùi Đông Lai lâm vào tuyệt cảnh, lòng hắn nóng như lửa đốt.

Mấy phút sau, chiếc máy bay đáp xuống một bãi cỏ của biệt thự số 2 Tây Sơn.

Cabin mở ra, Tiêu Cuồng liền nhảy xuống máy bay, đi vào biệt thự số 2.

- Ông nội của ta đâu rồi?

Tới gần biệt thự số 2, thấy cảnh vệ viên của Tiêu Nguyên Thanh đứng ngoài cửa thì Tiêu Cuồng hành văn gầy gọn hỏi.

- Thủ trưởng ở thư phòng chờ cậu.

Cảnh vệ viên của Tiêu Nguyên Thanh cười khở không thôi, hẳn cũng biết vì muốn trở về Yên Kinh mà Tiêu Cuồng đã làm náo loạn cả quân khu Tây Bắc, hẳn là trò trước mặt vị đại lão của quân khu Tây Bắc cầm súng uy hiếp, nói rằng nếu không phải máy bay chở hắn về Yên Kinh thì hắn sẽ tự sát, rơi vào đường cùng vị đại lão kia chỉ có thể nói lại cho Tiêu Nguyên Thanh, kết quả là Tiêu Nguyên Thanh đã dùng đặc quyền để đưa Tiêu Cuồng về đây.

Nghe được cảnh vệ viên của Tiêu Nguyên Thanh nói thế thì , Tiêu Cuồng không có cảm ơn, mà là trực tiếp vọt vào biệt thự.

“Kết”

Đi tới thư phòng, Tiêu Cuồng cũng không có gõ cửa mà liền đẩy cửa rồi đi vào.

Trong thư phòng, Tiêu Nguyên Thanh sớm đã nghe tiếng bước chân Tiêu Cuồng, lúc này thấy Tiêu Cuồng xô cửa mà vào thì khóe mắt hơi giật lên, vẻ mặt tức giận nhìn và Tiêu Cuồng, mắng:

- Cháu xem cháu còn ra thể thống gì?

- Gia gia, tình huống bây giờ của Đông Lai thế nào rồi?

Tiêu Cuồng không chú ý đến bộ dạng tức giận của Tiêu Nguyên Thanh, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Bốp”

Tiêu Nguyên Thanh vỗ mạnh xuống bàn, tức giận quát:

- Cút ra.

- Gia gia, trước tiên người đừng phát hỏa, chỉ cần người có thể cứu Đông Lai ra thì cho dù người có bắn chết cháu thì cháu cũng đồng ý.

Về mặt Tiêu Cuồng quát cường nhìn thẳng vào Tiêu Nguyên Thanh, không sợ chút nào.

Thấy được ánh mắt quát cường của Tiêu Cuồng thì trong lòng Tiêu Nguyên Thanh cảm thấy một trận vô lực, theo sau thu hồi ánh mắt, cầm lấy văn kiện của Đảng xem, thản nhiên nói:

- Ở trong ngục.

- Gia gia, có thể cứu Đông Lai ra không?

Tiêu Cuồng nghe vậy, tiến lên từng bước, vẻ mặt khấn trương nhìn vào Tiêu Nguyên Thanh.

Không để ý đến, Tiêu Nguyên Thanh thậm chí cả đầu cũng không ngẩng

“Bịch”

Mắt thấy Tiêu Nguyên Thanh thờ ơ, đầu gối của Tiêu Cuồng liền trực tiếp đập vào sàn nhà.

Hả?

Thấy được Tiêu Cuồng quỳ xuống thì trong lòng Tiêu Nguyên Thanh không khỏi sửng sốt.

- Gia gia, mấy năm nay tuy rằng cháu thường xuyên gây chuyện thị phi nhưng mà chưa bao giờ cháu nhờ người trong nhà ra mặt giải quyết, càng chưa bao giờ cầu xin người cái gì.

Dưới ánh đèn, mắt cả Tiêu Cuồng đỏ lên, nhìn vào Tiêu Nguyên Thanh, gằn từng chữ:

- Hôm nay, Tiểu Cuồng cầu xin gia gia một lần, hy vọng gia gia có thể cứu Đông Lai ra, chỉ cần gia gia cứu Đông Lai ra thì Tiểu Cuồng có thể đáp ứng mọi điều kiện mà gia gia đưa ra.

- Nếu ta nhớ không lầm thì cháu chỉ quen Bùi Đông Lai cách đây không lâu.

Sắc mặt Tiêu Nguyên Thanh tỏ ra phức tạp nhìn vào Tiêu Cuồng, nghi hoặc hỏi:

- Cháu vì muốn cứu hần mà chẳng những đại náo quân khu Tây Bắc, thậm chí cũng không tiếc mà quỳ xuống trước mặt ta, rốt cuộc là vì cái gì?

- Cháu cũng không biết.

Tiểu Cuồng nghe vậy, cười khổ một tiếng nói:

- Có lẽ là trên người Đông Lai có bóng dáng của Tiêu Phi ca làm cho cháu có cảm giác thân thiết, hoặc là do tính tình của Đông Lai hợp với cháu, có lẽ là do nguyên nhân khác, tóm lại thì cháu đã xem cậu ta giống như một người anh em của mình.

Nghe được Tiêu Cuồng nói ra đáp án thì trong lòng Tiêu Nguyên Thanh cười khổ không thôi, hần biết rõ từ nhỏ đến lớn Tiêu Cuồng là một trọng tình người trọng nghĩa, hơn nữa lại có tình cảm sâu đậm đối với Tiêu Phi.

Dưới một loại tình hình như vậy mà Tiêu Cuồng mới gặp Bùi Đông Lai vài lần mà đã tỏ ra như thế thì cũng có chút kỳ quái/

- Tiểu Cuồng, không phải ta không cứu, mà là ta căn bản cứu không được.

Trong lòng hiểu được điểm này, giọng nói Tiêu Nguyên Thanh tỏ ra phức tạp:

- Đầu tiên cháu phải biết rằng cứu Bùi Đông Lai tương đương với trở mặt hoàn toàn với Diệp gia, trở thành thành kẻ thù một mất một còn. Còn nữa, nói vậy thì cháu cũng biết Bùi Đông Lai làm ra cái gì, cấu kết với thế lực cảnh ngoại đây là điều tối kỵ.

- Không có khả năng, Đông Lai sẽ không ngu xuẩn đến mức phải cấu kết thế lực với cảnh ngoại để đối phó với tên ngu ngốc Diệp Tranh Vành kia.

Về mặt Tiêu Cuồng khẳng định, nói.

- Được rồi, ngay cả ta cũng không tin Bùi Đông Lai sẽ ngu ngốc như thế nhưng mà cháu có chứng cứ chứng minh điểm này không? Không có. Diệp gia sớm đã tạo chứng cứ khác, toàn bộ chứng cứ để xác minh Bùi Đông Lai cấu kết thế lực cảnh ngoại giết chết Diệp Tranh Vành.

Tiêu Nguyên Thanh trầm giọng nói:

- Còn nữa, nói cách khác nếu có người muốn giết cháu, ta muốn mạng của người kia, Diệp Thạch tới tìm ta, cháu cảm thấy ta sẽ nể mặt mà tha sao?

Lúc này đây, Tiêu Cuồng há mồm ra, nhưng không biết nên phản bác như thế nào, kết quả gặp đến độ hai mắt phấp phỏng:

- Gia gia, thật sự không có biện pháp nào sao?

- Ừh.

Tiêu Nguyên Thanh khe khẽ thở dài, nói:

- Tiêu gia bây giờ không còn như Tiêu gia lúc lão thái gia còn sống nữa.

Tiểu Cuồng nghe vậy, tựa hồ cũng ý thức được điểm này, vô lực ngồi trên mặt đất, vẫn không có hé răng.

“Reng...Reng”

Lúc này, chuông điện thoại vang lên, đánh vỡ không khí im lặng trong thư phòng.

- Thủ trưởng, Tần Đông Tuyết Tần gia muốn gặp ngài.

Tiêu Nguyên Thanh cầm điện thoại lên nghe, trong điện thoại vang lên giọng nói của cảnh vệ viên.

Tần Đông Tuyết?

Nàng tới tìm ta làm cái gì?

Bên tai vang lên lời nói của cảnh vệ viên, trong lòng Tiêu Nguyên Thanh vô cùng nghi hoặc.

565. Chương 561: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (3)

Chương 561: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (3)

- Cậu đi nói cho nó biết, ta đang bận nên không thể tiếp 2 đứa nó, tạm thời nói 2 đứa nó ngày khác lại đến.

Nghi hoặc thoáng qua đi, Tiêu Nguyên Thanh theo bản năng cảm thấy lần này Tần Đông Tuyết đến đây là muốn cầu tình cho Bùi Đông Lai nên liền từ chối.

- Từ... Từ từ.

Sau đó, coi như lúc Tiêu Nguyên Thanh sắp gác máy thì Tiêu Cuồng liền nhảy dựng lên, nóng lòng hỏi:

- Là Tần Đông Tuyết sao?

- Ừh.

Tiêu Nguyên Thanh do dự một chút, vẫn gật đầu.

- Gia gia, ông hãy để Tần Đông Tuyết vào đi, để xem thử nàng muốn nói cái gì, cháu cảm giác chuyện này không đơn giản.

Tiêu Cuồng khẩn cầu.

Tiêu Nguyên Thanh nghe vậy, trầm ngâm một chút, cuối cùng tiếp nhận đề nghị của Tiêu Cuồng, lại nói lại với cảnh vệ viên:

- Cậu mang 2 đứa nó đến thư phòng.

Đầu bên kia điện thoại, thấy Tiêu Nguyên Thanh không cúp điện thoại thì cảnh vệ viên không dám gác máy trước, lúc này nghe Tiêu Nguyên Thanh nói thế thì vội vàng trả lời:

- Vâng thủ trưởng.

Nói xong, thì cảnh vệ viên của Tiêu Nguyên Thanh lấy bộ đàm ra, nói lại với cảnh vệ ở bên ngoài, yêu cầu cho Tần Đông Tuyết đi vào.

- Cấp trên đã đáp ứng gấp cô, bắt quá chúng tôi cần phải kiểm tra xe của cô, xin phối hợp.

Nghe được mệnh lệnh của cảnh vệ viên Tiêu Nguyên Thanh thì mấy tên binh lính liền bước lên, để cho Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na cùng tài xế taxi xuống xe, sau đó bước lên kiểm tra 3 người cùng xe.

- Các vị có thể đi rồi.

Kiểm tra xong, phát hiện không có thứ gì thì binh lính làm ra động tác cho đi.

- Các cô đã biết được nơi này thì tại sao lại phải đón xe đến đây?

Tài xế taxi bị mấy tên binh lính hù dọa đến cả kinh, hỏi:

- Phải biết rằng nơi này dọa người như vậy, cho dù các cô cho tôi nhiều tiền thì tôi cũng không dám chở thêm lần nữa,

Nghe được lời nói tức giận của tài xế taxi thì 2 người Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na cũng không nói gì thêm, trong đó khuôn mặt của Tần Đông Tuyết lộ ra vài phần tò mò, dựa vào kế hoạch của Bùi Đông Lai thì Tiêu Nguyên Thanh hẳn là đợi cho đến khi Tần Đông Tuyết nói ra ý đồ đến đây gặp mặt thì hẳn mới gặp nàng mới đúng, mà tại sao bây giờ Tần Đông Tuyết chưa nói gì mà Tiêu Nguyên Thanh đã muốn gặp nàng?

Mặc dù trong lòng rất hiếu kỳ nhưng mà Tần Đông Tuyết cũng không có để ý đến chuyện này, mà đem tất cả những lời Bùi Đông Lai nói cho nàng nhớ lại 1 lần.

20' sau, 2 người Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na được cảnh vệ viên của Tiêu Nguyên Thanh đưa đi vào biệt thự số 2 Tây Sơn, trong đó đây là lần đầu tiên Hạ Y Na đến đây nên nàng có hơi chút khấn trường, còn Tần Đông Tuyết thì xuất thân từ thế gia, thêm tố chất tâm lý ổn định, hơn nữa biết được Bùi Đông Lai đã nắm thế cục bàn cờ trong tay cho nên không có khấn trường, mà cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Hạ Y Na, dùng phương thức này để an ủi, cổ vũ Hạ Y Na.

- Tiêu Cuồng?

Cửa thư phòng đẩy ra, Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na thấy được Tiêu Cuồng thì vốn là ngẩn ra, sau đó Tiêu Nguyên Thanh liền biết được lý do mà Tiêu Nguyên Thanh muốn trực tiếp gặp nàng.

- Đông Lai có phải là bị hãm hại không?

Thấy 2 người Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na đi vào thì Tiêu Cuồng liền chủ động hỏi.

- Ủh.

Tần Đông Tuyết gật gật đầu, theo sau thấy vẻ mặt nóng lòng của Tiêu Cuồng thì nhẹ giọng nói:

- Tiêu Cuồng, cậu không cần lo lắng, Đông Lai không có việc gì.

Hả?

Nghe được Tần Đông Tuyết nói như thế thì không riêng gì Tiêu Cuồng mà ngay cả Tiêu Nguyên Thanh cũng ngẩn ra, phải biết rằng lấy tình thế bây giờ thì Tiêu Nguyên Thanh cũng tự nhận là không có năng lực cứu Bùi Đông Lai, mà Tần Đông Tuyết lại nói Bùi Đông Lai không có việc gì?

Chẳng...chẳng lẽ Bùi Đông Lai còn con bài nào chưa lật sao?

- Thật xin lỗi Tiêu Cuồng, lấy quan hệ giữa cậu và Đông Lai thì rất có nhiều chuyện cậu ta chưa nói cho cậu nghe, bởi vì những chuyện này có liên lụy đến Tiêu gia..

Tần Đông Tuyết xin lỗi Tiêu Cuồng.

- Việc gì?

Không đợi Tần Đông Tuyết nói xong, Tiêu Cuồng liền lên tiếng cắt ngang, trên mặt không có chút tức giận nào mà là kinh ngạc cùng tò mò.

- Tất cả chuyện này đều do một tay Bùi Đông Lai bố trí.

Tần Đông Tuyết đem ánh mắt từ trên người Tiêu Cuồng chuyển đi, nhìn vào Tiêu Nguyên Thanh, gần từng chữ:

- Từ lúc Tiêu gia lão thái gia qua đời thì Đông Lai đã bắt đầu bố trí rồi, mà đến bây giờ, sự tình phát triển hoàn toàn dựa theo dự đoán của cậu ta, hiện tại cũng đã tới lúc thu quan.

- Tần nha đầu, ta biết đêm nay cháu đến đây là vì muốn cứu vị hôn phu của mình, nhưng mà cháu cũng không nên nói mơ hồ như thế.

Bên tai vang lên câu nói kinh người của Tần Đông Tuyết, vẻ mặt Tiêu Nguyên Thanh tỏ ra không tin, nói đùa, chuyện này hẳn cũng chưa nghĩ tới, tại sao lại có thể là bố cục của Bùi Đông Lai được.

Tần Đông Tuyết cũng không có tỏ ra lo lắng hay khấn trường, mà là vẻ mặt trấn định, tự tin nói:

- Tiêu gia gia, ngài đã đoán sai, đêm nay cháu đến đây không phải là muốn đến cầu ngài.

- Oh?

Nhìn bộ dạng của Tần Đông Tuyết thì Tiêu Nguyên Thanh có chút tò mò, hỏi:

- Vậy cháu đến đây làm gì?

- Cháu thay mặt nam nhân của mình đến bàn sinh ý với ngài, một sinh ý quyết định tương lai của Tiêu gia.

Tần Đông Tuyết ngữ xuất kinh nhân:

- Thậm chí là có thể quyết định đến tương lai của quốc gia này.

Có lẽ là thật không ngờ Tần Đông Tuyết sẽ nói ra một câu như vậy nói, có lẽ là những lời này của Tần Đông Tuyết thực sự khiến người ta phải kinh hãi, cho nên không riêng gì Tiêu Cuồng mà ngay cả Tiêu Nguyên Thanh cũng bị cả kinh không nhẹ. Bất quá, rất nhanh hắn liền lấy lại tinh thần, cười khổ không thôi:

- Nha đầu, cháu có biết mình đang nói gì không? Quyết định tương lai của Tiêu gia cùng quốc gia sao? Ở trên miếng đất này thì cháu có thể làm được điểm này sao?

- Có thể làm hay không thì Tiêu gia gia nghe xong lời cháu sẽ biết.

Đối mặt với Tiêu Nguyên Thanh, vị đại lão số 2 trong quân đội thì Tần Đông Tuyết chẳng những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại mơ hồ để lộ ra vài phần phong phạm đế vương.

Nếu như nói lúc này Tiêu Nguyên Thanh tò mò, thì hiện tại giờ phút này hắn đã cảm thấy hứng thú, cười nói:

- Xem ra lời nói kế tiếp chính là lợi thế của cháu, được rồi, nói đi, bản thân ta muốn nhìn cái gì có thể quyết định đến tương lai của Tiêu gia và quốc gia này.

- Sau khi Tiêu gia lão thái gia qua đời thì trừ việc Diệp gia vùng dao mổ với Đông Lai thì cuộc chiến giữa Tiêu gia và Diệp gia đã hạ màn, mà cuối cùng Diệp gia đã thành công đứng vững gót chân trong quân đội, thế như mặt trời ban trưa.

Giọng nói Tần Đông Tuyết tỏ ra hồ hững nhưng mà lại giống như một thanh dao găm, vô cùng sắc bén:

- Nếu như nói cục diện ở nước cộng hòa này từng là thế chân vạc, nhưng mà hiện giờ Diệp đã danh xưng như thực, đã trở thành đầu đàn, đen 3 nhà Tiêu, Tần, Bạch để lại phía sau.

Nghe được Tần Đông Tuyết nói thế thì Tiêu Nguyên Thanh nhíu mày.

- Đối với cục diện này thì 3 nhà Tiêu, Tần, Bạch đều không muốn nhìn thấy, hoặc là nói không cam lòng.

Tần Đông Tuyết thấy Tiêu Nguyên Thanh không có tỏ vẻ, tiếp tục nói:

- Mà trong 3 nhà, thì Tiêu gia là khó chịu nhất, Tiêu gia ở trong quân đội đã mất đi quyền khống chế trong quân đội, hơn nữa Tiêu gia lão thái gia đã qua đời, việc xuống dốc chỉ còn là vấn đề thời gian, đây chính là việc là Tiêu gia gia ngài không muốn nhìn thấy.

- Hắc, nha đầu, cháu cũng quá trắng trẻo (nói khoác mà không biết ngượng) chứ?

Tiêu Nguyên Thanh nhíu mày, không hồn không giận nói một câu, những lời này chính là lời uy hiếp ở trong lòng hắn, thân là gia chủ của Tiêu gia thì hắn không muốn nghe những lời này.

- Những lời này là xuất ra từ miệng Đông Lai, cháu chỉ chuyển lời mà thôi.

Tần Đông Tuyết cười nhạt:

- Tiêu gia gia, ngài cảm thấy Đông Lai sẽ cấu kết với thế lực cảnh ngoại để giết chết Diệp Tranh Vành sao?

- Không tin.

Sắc mặt Tiêu Nguyên Thanh tỏ ra khó coi mà trả lời, tuy rằng hắn không tin Bùi Đông Lai có thể lật bàn nhưng mà hắn không tin Bùi Đông Lai sẽ làm ra chuyện ngu ngốc như vậy.

- Chính xác là không phải.

Tần Đông Tuyết gật đầu cười:

- Chân tướng là Diệp Tranh Vành cùng Nạp Lan Minh Châu cố gắng hợp tác với Thôi gia HQ, lợi dụng việc Đông Lai đi thăm mộ mà tính toán giết Đông Lai.

- Cháu có chứng cứ.

Trong lòng Tiêu Nguyên Thanh vừa động.

- Có.

Tần Đông Tuyết biết con cá đã mắc câu rồi cho nên không hề quanh co lòng vòng, mà là bắt đầu lộ ra lá bài tẩy thứ nhất:

- Cháu chẳng những có chứng cứ chứng minh Diệp Tranh Vành hợp tác với Thôi gia HQ, mà lại còn có cảnh 5 tên tử sĩ Thôi gia giết chết đặc công.

”Ách...”

Nghe được Tần Đông Tuyết nói thế thì Tiêu Cường trực tiếp cả kinh há to miệng mà ngay cả Tiêu Nguyên Thanh cũng động dung, hẳn biết rõ những chứng cứ này thì có ý vị gì.

- Tiêu gia gia, cấu kết thế lực ngoại cảnh thì bất luận người nào cũng không được phép dung tha, điểm này thì ngài rõ hơn cháu.

Tần Đông Tuyết hữu ý vô ý nhắc nhở một câu

Tiêu Nguyên Thanh trầm mặc không nói, diễn cảm âm tình bất định.

Một lát sau, vẻ mặt Tiêu Nguyên Thanh khôi phục lại vẻ bình thường, lần đầu nhìn tiên nhìn thẳng vào Tần Đông Tuyết, trầm giọng nói:

- Tần nha đầu, tuy rằng cháu đã lật ra con bài tẩy này nhưng mà lại không thể đến mức quyết định tương lai của Tiêu gia, càng không nói quyết định tương lai của quốc gia này.

- Tiêu gia gia, lấy thân phận của ngài, hẳn là nghe chuyện xảy ra ở HQ? Tiêu gia gia cảm thấy chuyện kia sẽ náo động như thế nào?

Tần Đông Tuyết hỏi một đằng, trả lời một nẻo, ý cười trên mặt không giảm.

- Là hẳn làm?

2 mắt Tiêu Nguyên Thanh lại tròn tròn ra, giống như lời của Tần Đông Tuyết, hẳn chẳng những biết chuyện kia, hơn nữa biết chuyện kia gây chấn động như thế nào với HQ, chấn động cỡ nào trên thế giới.

- Giết sạch tử sĩ Thôi gia lên vào quốc nội, huyết tẩy Thôi gia, đều là hẳn làm.

Tần Đông Tuyết không nhanh không chậm lộ ra con bài tẩy thứ hai:

- Trong tay Đông Lai có nắm một thế lực lính đánh thuê cường đại, hơn nữa còn có thể điều động lực lượng giới võ học TQ.

Mắt thấy Tần Đông Tuyết lộ ra con bài tẩy thứ hai thì Tiêu Nguyên Thanh hoàn toàn động dung, hẳn biết rõ 2 cỗ thế lực này có ý vị như thế nào.

- Tiêu gia gia, hiện tại thế lực quốc ngoại đang âm thầm lén vào quốc nội, nhưng bởi vì thân phận của bọn chúng hoàn toàn trong sạch cho nên vô luận là cảnh sát hay là quân đội đều không thể xuất thủ.

Tần Đông Tuyết mỉm cười hỏi:

- Ngài cảm thấy lấy năng lực cùng thế lực của Đông lai thì có thể đuổi những thế lực đen kia ra khỏi TQ, thậm chí làm cho bọn họ không dám tiến vào TQ không?

Có thể.

Trong lòng Tiêu Nguyên Thanh liền xuất hiện đáp án, sau đó hẳn muốn mở miệng nói cái gì nhưng mà chưa kịp hẳn mở miệng thì Tần Đông Tuyết lại lên tiếng:

- Tiêu gia gia, cháu biết kế tiếp ngài muốn nói chính là đem đuổi thế lực đen này ra khỏi quốc nội, nhiều nhất chỉ là tiêu trừ đi tai họa ngầm mà thôi, chứ làm sao mà thay đổi được tương lai của quốc gia, đúng không?

Tiêu Nguyên Thanh nghe vậy thì chân mày nhíu lại, ánh mắt nhìn về phía Tần Đông Tuyết không còn tỏ ra vẻ xem thường nữa, có chính là ngưng trọng.

Hắn đột nhiên có cảm giác không nhìn thấu người con gái Tần gia đang ngồi trước đó.

Chính xác ra là hắn không nhìn thấu Bùi Đông Lai, người điều khiển tất cả mọi chuyện này ở phía sau ammf.

Ngoài ra, trong lòng hắn cũng vô cùng tò mò với con bài thứ ba mà Tần Đông Tuyết chưa lật ra.

566. Chương 562: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (4)

Chương 562: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (4)

- Tiêu gia gia, cháu có thể uống miếng nước rồi tiếp tục không?

Mắt thấy lòng hiếu kỳ của Tiêu Nguyên Thanh đã bị khơi dậy thì Tần Đông Tuyết cũng quanh co, đột nhiên ngừng lại.

Tiêu Nguyên Thanh chờ mong Tần Đông Tuyết lật ra con bài thứ ba, lúc này nghe được Tần Đông Tuyết nói thế thì không khỏi ngẩn ra, sau đó âm thầm cảm thán thủ đoạn “Lạt mềm buộc chặt” của Tần Đông Tuyết quả thật là không đơn giản, cảm thán rất nhiều, hắn cười khổ gật đầu:

- Tiểu Cường, rót cho Tần nha đầu 1 ly nước.

- Kháo, Tần Đông Tuyết, cô muốn chơi ka à?

So sánh với Tiêu Nguyên Thanh mà nói thì Tiêu Cường lại càng tò mò hơn, vẻ lo lắng trong lòng hắn đã biến mất, tức giận hướng về phía Tần Đông Tuyết nói.

Tần Đông Tuyết cười cười, không nói gì.

Mà Tiêu Cường thì tung tăng rót cho Tiêu Nguyên Thanh, Hạ Y Na cùng Hạ Y Na, mỗi người 1 ly nước.

- Được rồi, Tần gia cát, nước cũng đã uống rồi, tiếp tục có nên nói tiếp không?

Mắt thấy Tần Đông Tuyết đã nhấp một ngụm nước thì Tiêu Cường mở trừng hai mắt, trêu ghẹo nói

Tần Đông Tuyết buông chén nước, nhìn vào Tiêu Nguyên Thanh, lại nói:

- Tiêu gia gia, Đông Lai nói, sau cuộc chiến Vùng Vịnh thì bởi vì bởi vì có vũ khí hạt nhân uy hiếp nên chiến tranh toàn diện sẽ không xuất hiện, nếu có chính là chiến tranh cục bộ, từ đó làm cho cuộc chạy đua vũ trang toàn cầu trở nên nóng bỏng hơn.

- Nước ta cũng không cam chịu rút lại phía sau, nhưng bởi vì một số nước quấy rối nên nước ta vẫn không thể đạt được một số kỹ thuật quân sự, ví dụ như tàu ngầm, chiến hạm. (Đậu mja nhà nó, dịch cái này mà ức chế vãi cho tụi loz chó TQ này)

- Rơi vào đường cùng quân đội chỉ có thể đổ một lượng lớn vào nghiên cứu khoa học, đem hy vọng gởi gắm vào tự lực cánh sinh cùng đánh cắp tư liệu của nước ngoài, nhưng mà gần 20 năm qua, đặc công của chúng ta vẫn không thể nào lấy được những bản vẽ thiết kế hiện đại quân sự của VN, nên đã bị VN áp chế. Còn về phương diện tự lực cánh sinh tuy rằng chúng ta có tiến bộ không nhỏ, nhưng mà bởi vì bước đi quá muộn nên đã bị các nước phương Tây, đặc biệt là VN bỏ xa, đúng không?

Àn?

Nghe được Tần Đông Tuyết nói như thế thì tntn vốn là ngẩn rau, sau đó ý thức được cái gì, biến sắc, mơ hồ có chút kích động nói:

- Chẳng...Chẳng lẽ Bùi Đông Lai có trong tay những tư liệu kỹ thuật quân sự này sao?

- Hiện tại cậu ta không có, nhưng mà cậu ta có thể lấy được.

Tần Đông Tuyết thành thật trả lời. Lộ ra con bài tẩy thứ ba.

- Cháu xác định?

Lần này đây, Tiêu Nguyên Thanh trực tiếp kích động từ trên ghế đứng lên, giọng nói to hơn.

- Xác định cùng với khẳng định.

Thấy bộ dạng vô cùng kích động của Tiêu Nguyên Thanh, nghĩ đến lúc Bùi Đông Lai nghĩ đến bộ dạng của Tiêu Nguyên Thanh khi nói ra con bài thứ ba này thì khóe miệng của Tần Đông Tuyết nở ra một nụ cười.

- Là tư liệu ở khu vực nào?

Có lẽ là Tần Đông Tuyết lộ ra con bài thứ ba này có tác dụng quan trọng đối với quốc gia, khiến cho trong lòng Tiêu Nguyên Thanh nhắc lên kinh đào sóng lớn, giọng nói của hắn hiện ra một tia khác thường.

- Từ xe thiết giáp, đến quân hạm, máy bay chiến đấu, thậm chí là tên lửa phòng không.

Thấy được vẻ kích động cùng hưng phấn của Tiêu Nguyên Thanh thì Tần Đông Tuyết nói ra, thiếu chút nữa làm cho Tiêu Cuồng tè ra quần.

Mà ngay cả Tiêu Nguyên Thanh cũng sợ ngây người!

Ngây người sao?

Đúng vậy!

Thân là người ở địa vị cao, nắm giữ quyền to trong quân thì khi nghe được những lời này của Tần Đông Tuyết thì hắn trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ, vẫn không có hé răng.

Bởi vì thân là nhân vật số 2 trong quân nên hắn biết được những tư liệu này có ý nghĩa gì đối với nền quân sự nước nhà?

”Hô... Hô...”

Kích động đi qua, Tiêu Nguyên Thanh liên tục phun ra hai ngụm oi bức, cố gắng để cho bản thân bình tĩnh trở lại, nhất tâm kiến huyết nói:

- Tần nha đầu, vừa rồi cháu có nói hiện giờ những tư liệu này không có ở trong tay Bùi Đông Lai, ta dựa vào cái gì mà có thể tin hắn có thể đoạt được những thứ này?

- Đông Lai nói trước khi đắc thủ thì cho dù cậu ta nói cái gì thì ngài cũng không tin tưởng.

Tần Đông Tuyết hoặc là Bùi Đông Lai sớm dự đoán được Tiêu Nguyên Thanh sẽ có phản ứng như thế.

- Hắn chuẩn bị đi nơi nào để lấy những tư liệu đó?

Tiêu Nguyên Thanh lại hỏi.

- Nước Mỹ, cho Bùi Đông Lai 10 cái gan thì cậu ta cũng không dám hó hé bước vào chân VN 1 bước.

Tần Đông Tuyết trả lời:

- Sau khi chuyện này kết thúc, đến một lúc thích hợp thì cậu ta sẽ đi Mỹ để lấy những tư liệu này.

- Nếu hắn thật có thể lấy được những tư liệu kia thì ta có thể cam đoan cứu hắn nhưng mà cháu cũng biết, trên thế giới này không có việc gì có thể chỉ nói suông bằng miệng là tốt.

Tiêu Nguyên Thanh nhìn Tần Đông Tuyết liếc mắt một cái, mơ hồ có chút thất vọng.

Thấy được vẻ thất vọng trong ánh mắt Tiêu Nguyên Thanh thì Tần Đông Tuyết thất vọng, Tần Đông Tuyết thật cũng không để ý, chính là thu liễm tươi cười, nghiêm mặt nói:

- Đông Lai nói, lợi thế của chúng ta cùng gắn liền với quốc gia, lúc trước cậu ta đối phó với thế lực cảnh ngoại là vì quốc (nước), nhưng đó không phải là tấm bùa hộ mạng của cậu ấy.

Hả?

Tiêu Nguyên Thanh bắt mình sở dĩ.

- Những tư liệu này là cậu ta muốn để Diệp gia sụp đổ.

Giọng nói Tần Đông Tuyết tăng lên, giống như sấm rền nổ vang:

- Ngày cậu ta đem những tư liệu này đưa lên cũng chính là ngày mà Diệp gia sụp đổ, tầm quan trọng của những tư liệu này có thể đền bù cho một loạt phản ứng khi Diệp gia sụp đổ.

”Ách...”

Lại nghe lời nói kinh người của Tần Đông Tuyết thì Tiêu Nguyên Thanh lại một lần nữa bị cả kinh không nhẹ, khi hắn xem ra dã tâm của Bùi Đông Lai cũng thật sự quá lớn.

Kinh ngạc đi qua, Tiêu Nguyên Thanh dở khóc dở cười, nói:

- Tần nha đầu, tục ngữ có nói “ Cơm cần ăn từng miếng, đường cần bước từng bước”. Hiện tại mạng của Bùi Đông Lai đã ở trong lúc sớm tối, nếu như cháu muốn nói cái kia dùng để khiến cho Diệp gia sụp đổ thì chẳng lẽ cháu không biết trước khi đưa cái đó ra thì ta phải ra mặt cứu hắn sao?
- Tiêu gia gia, lấy cục diện trước mắt, cho dù ngài bị 2 cái lợi kia mê hoặc nhưng muốn người đi cứu Đông Lai cũng là một chuyện rất khó.

Tần Đông Tuyết cười nhạt một tiếng. Thân mình đột nhiên hơi nghiêng tới trước, lộ ra con bài thứ tư chưa lật:

- Nhưng mà, nếu Nể Tần gia cùng Tiêu gia liên thủ thì ngài cho rằng có thể làm được không?

”Bá!”

Sắc mặt Tiêu Nguyên Thanh biến đổi, trong lòng hiện lên đáp án: Có thể.

Tuy rằng bây giờ Diệp gia như mặt trời bàn trưa, trở thành kẻ đứng đầu trong tứ đại gia tộc nhưng mà cũng không hơn gì ba nhà Tiêu, Tần, Bạch cả, chỉ cần 2 nhà trong đó liên kết lại, đối phó với Diệp gia thì chuyện này cũng dễ dàng.

Như vậy, nếu Tiêu gia và Tần gia liên thủ, lợi dụng chứng cứ Bùi Đông Lai nắm giữ việc Diệp Tranh Vành cấu kết với thế lực cảnh ngoại giết chết 5 tên đặc công thì có thể đập một phát mạnh vào Diệp gia, làm cho Diệp gia bị thương nặng.

Dù sao, bởi vì chuyện này Diệp gia nhúng tay vào, đổi trắng thay đen, vu oan giá họa Bùi Đông Lai để làm mục đích che mắt người ngoài.

Nói khó nghe một chút, chính là vừa đánh trống vừa la làng!

- Tiêu gia gia, nói như vậy thì trong lòng ngài cũng rất rõ ràng, một khi Tiêu gia và Tần gia liên thủ, lợi dụng chứng cứ này thì sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào đối với Diệp gia.

Tần Đông Tuyết nở ra nụ cười như cũ:

- Ngoài ra ngài chớ quên quan hệ giữa Diệp gia và Bạch gia, nếu như Tần gia cùng liên thủ với Tiêu gia đối phó Diệp gia thì Bạch gia sẽ làm gì?

Thúc đẩy, bỏ đá xuống giếng...

Tiêu Nguyên Thanh liền nghĩ như thế.

- 3 nhà liên thủ, cho dù Diệp gia không sụp đổ thì cũng bị thương nặng, đồng thời 3 nhà có thể chia thành quả.

Tần Đông Tuyết thấy Tiêu Nguyên Thanh không lên tiếng thì nói thêm:

- Kể từ đó, lấy bộ cục của 3 nhà, thêm vào tư liệu của Đông Lai, triển khai một kích tất sát Diệp gia, khiến cho Diệp gia hoàn toàn sụp đổ, điều này cũng không phải trắng trong nước, hoa trong gương, Tiêu gia gia, ngài nói đúng không?

Đáng sợ.

Thật là đáng sợ!

Mắt thấy Tần Đông Tuyết đem toàn bộ ván cờ Đồ Long của Bùi Đông Lai nói ra thì Tiêu Nguyên Thanh chỉ cảm thấy phía sau lưng có chút lạnh người, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy được lòng dạ và tâm kế của người thanh niên Bùi gia kia đã vượt qua dự đoán của hắn.

- Ngược lại, Tiêu gia gia, nếu Đông Lai chết đi thì ngài cảm thấy tình hình như thế nào?

Mắt thấy Tiêu Nguyên Thanh đã nhìn thấu được những chỗ tốt thì Tần Đông Tuyết mở miệng lần nữa, tự hỏi từ đáp:

- Một khi Đông Lai chết đi thì mặt trên sẽ không tìm được người đối phó với thế lực ngầm của quốc ngoại, những thế lực ấy sẽ thẩm thấu vào quốc nội, càng ngày càng phát triển, đợi cho đến khi ra hình ra hồn rồi, nếu muốn diệt trừ còn khó hơn lên trời, đây là thứ nhất.

- Thứ hai, sau khi Đông Lai chết, chứng cứ cấu kết của Diệp Tranh Vành cùng với Thôi gia HQ, hơn nữa là video tử sĩ Thôi gia giết chết 5 tên đặc công sẽ được cháu đem ra ánh sáng, đến lúc đó tuyệt đối sẽ nhắc lên sóng to gió lớn, đến lúc đó thậm chí phía bên HQ còn nói rằng chuyện huyết tẩy Thôi gia có liên quan đến nước ta.

- Thứ ba, cháu vừa nói, trong tay Đông Lai chẳng những nắm được một đội lính đánh thuê có thực lực cường đại, hơn nữa cậu ta còn có thể điều động giới võ học TQ, lấy sự kính ngưỡng của những đại sư võ học này đối với Bùi thúc, bọn họ đã coi Đông Lai trở thành người thân của mình, thậm chí bọn họ còn vung tay khi Diệp Cô Thành bắt Đông Lai, chẳng qua bởi vì Đông Lai nói chuyện hiểu lầm nên bọn họ mới bỏ qua. Nếu như bọn họ biết Đông Lai là bị Diệp gia hãm hại chết, ai dám cam đoan bọn họ sẽ làm ra những chuyện gì? Cháu có thể nói cho ngài biết, trong số những người bọn họ lấy ra một người thì cũng đủ để ám sát người kia của Diệp gia, trừ phi Diệp Cô Thành không rời người kia một tấc, nếu không thì hẳn sẽ chết không thể nghi ngờ!

”Tê ~ ”

Tiêu Nguyên Thanh trực tiếp hít vào một hơi, lại một lần nữa hấn tức giận khi nghe lời uy hiếp của Tần Đông Tuyết, cũng là vì hẳn cảm thấy hậu quả đáng sợ.

- Cứu Đông Lai, Diệp gia bị thương nặng, Tiêu gia được lợi, quốc gia được lợi; Đông Lai chết, loạn thế lên, đến lúc đó cho dù 3 nhà muốn mượn cơ hội để động thủ với Diệp gia thì chỉ sợ mấy vị đại lão ở mặt trên vì muốn yên ổn mà ngăn cản, nói cách khác, Tiêu gia không có lợi, quốc gia bị hao tổn.

Tần Đông Tuyết nói xong, trực tiếp đứng lên.

- Tiêu gia gia, cuộc trao đổi này, ngài làm không?

- Dường như ta không có lý do để từ chối.

Tiêu Nguyên Thanh cười khổ nói.

- Nếu như Tiêu gia gia đã quyết định thì cháu sẽ tự mình về gặp gia gia của cháu, tự mình nói chuyện với ngài ấy.

Tần Đông Tuyết thấy Tiêu Nguyên Thanh đáp ứng thì cũng không tỏ ra hưng phấn.

- Được.

Tiêu Nguyên Thanh gật gật đầu, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy hối hận, hối hận khi đã sớm phân rõ giới hạn với Bùi Đông Lai.

- Tiêu gia gia, Đông Lai nói, việc hợp tác lần này, ngài không cần nghĩ quá nhiều.

Thấy vẻ hối hận trên mặt Tiêu Nguyên Thanh thì Tần Đông Tuyết hữu ý vô ý nhắc nhở một câu, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Tiêu Cuồng:

- Tiêu Cuồng, Đông Lai để cho tôi nói với cậu, chuyện lần này thì cậu ta thật sự xin lỗi cậu, đợi sau khi cậu ta ra thì sẽ tự mình đến bồi tội cậu. Cậu vĩnh viễn là anh em của cậu ấy.

- Thất Sát, đảo loạn thế giới, xem ra tin đồn này không phải là vô căn cứ a.

Nhìn bóng lưng Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na rời đi, Tiêu Nguyên Thanh cười khổ một tiếng, trong lòng càng trở nên hối hận.

567. Chương 563: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (5)

Chương 563: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (5)

Cùng lúc đó, vợ chồng Tần Tranh cùng Tiểu Ái Linh lái xe đến biệt thự của Tần Hồng Sơn.

Sau khi xe dừng lại trước một tòa tứ hợp viện thì vợ chồng Tần Tranh liền bước xuống xe.

- Tần thư ký, Tiểu tổng.

Mấy binh lính bảo vệ liền bước lên chào hỏi 2 người.

- Làm phiền mọi người rồi.

Tần Tranh cười cười vỗ vào bả vai tên lính đó, sau đó trực tiếp mang theo Tiểu Ái Linh đi vào tứ hợp viện.

- Tần thư ký, Tiểu tổng, hiện giờ lãnh đạo đang xoa bóp ở trong phòng, mọi người hãy đợi một lát.

Mất thấy Tần Tranh cùng Tiểu Ái Linh vào cửa thì quản gia của Tần Hồng Sơn liền vội vàng bước lên chào đón.

Tần Tranh cùng Tiểu Ái Linh nghe vậy thì gật gật đầu rồi ngồi ghé salon ở một bên để chờ.

Không biết qua bao lâu, đại sư xoa bóp cho Tần Hồng Sơn từ trên lầu 2 đi xuống, thấy Tần Tranh cùng Tiểu Ái Linh thì chủ động bước lên chào hỏi, nói:

- Tần thư ký, Tiểu tổng, tôi đã xoa bóp xong cho lãnh đạo, lãnh đạo nói 2 người lên thư phòng chờ ngài một chút.

- Khổ cực rồi Hoàng đại sư.

Tần Tranh gật đầu nói cảm ơn, sau đó cùng Tiểu Ái Linh đi lên lầu.

Sau khi đi vào thư phòng thì Tần Tranh ngồi trên ghế salon hút 1 điếu thuốc, còn Tiểu Ái Linh thì chủ động pha cho Tần Hồng Sơn 1 ly trà.

Một lát sau, Tần Hồng Sơn mặc đồ ngủ đi vào thư phòng, Tần Tranh vội vàng bóp tắt thuốc lá đứng dậy mà Tiểu Ái Linh thì vội vàng bưng trà để lên bàn đọc sách cho Tần Hồng Sơn.

- Ngồi đi.

Sắc mặt Tần Hồng Sơn phức tạp nhìn Tần Tranh một cái, ý bảo vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh ngồi xuống.

- Muốn rồi mà các con tìm ta có phải là vì chuyện của Bùi Đông Lai?

Nhấp một ngụm trà, Tần Hồng Sơn chủ động mở miệng hỏi.

Nghe Tần Hồng Sơn nói như thế thì tuy rằng trong lòng Tiểu Ái Linh sôi ruột nhưng cũng biết quy củ, không dám mở miệng, mà Tần Tranh thì cười khở gật đầu, nói:

- Cha, ý của con và Ái Linh đều muốn cha có thể giữa cho Đông Lai 1 mạng hay không?

Tuy rằng trong lòng đoán được ý đồ đến đây của vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh nhưng mà nghe Tần Tranh nói thẳng như thế thì Tần Hồng Sơn cũng không có tỏ thái độ.

- Cha, vô luận nói như thế nào, Đông Lai cùng Đông Tuyết đính hôn đã thành sự thật, hấn là vị hôn phu của Đông Tuyết, tương lai chính là chồng của Đông Tuyết cũng là con rể của Tần gia.

Tiểu Ái Linh vô cùng sôi ruột, vì thế bất chấp quy củ mà đứng dậy, cúi đầu khẩn cầu:

- Ái Linh hy vọng cha có thể ra mặt cứu Đông Lai 1 mạng.

- Các con cảm thấy ta có thể cứu nó sao?

Tần Tranh nhìn về phía Tần Tranh, hỏi.

Nghe được Tần Hồng Sơn hỏi như thế, nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Tần Hồng Sơn thì Tần Tranh trầm ngâm một chút, kiên trì, nói:

- Cha, con biết việc này rất khó nhưng mà nếu chúng ta dốc hết toàn lực thì vẫn còn hy vọng.
- Nó không những giết chết Diệp Tranh Vành cùng 5 tên đặc công, mà còn cấu kết với thế lực ngoại cảnh.

Tần Hồng Sơn trầm giọng nói:

- Con nói cho ta biết, hi vọng ở nơi nào?
- Cha, cha cảm thấy Đông Lai sẽ làm chuyện ngu xuẩn này sao?

Tần Tranh do dự một chút, vẫn là đem những lời này nói ra.

- Có quan trọng hay không?

Mắt thấy Tần Tranh nói như thế thì chân mày Tần Hồng Sơn nhíu lại, dường như có chút không hài lòng với thái độ của Tần Tranh:

- Quan trọng là nếu mặt trên lấy lý do hấn cấu kết với thế lực ngoại cảnh, giết chết Diệp Tranh Vành cùng 5 tên đặc công thì chứng tỏ mặt trên đã có đủ chứng cứ để chứng minh, nói khó nghe một chút là cho dù nếu không có chứng cứ thì cũng có một số người làm ra bằng chứng giả mạo.
- Cha, thật sự là không còn cách nào sao?

Tiểu Ái Linh nghe vậy thì trong lòng hoàn toàn trầm xuống, trên mặt lộ ra vài phần tuyệt vọng.

- Tiểu Tranh, biểu hiện ngày hôm nay của con đã khiến cho ta rất bất mãn.

Tần Hồng Sơn không để ý đến Tiểu Ái Linh, mà là lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tần Tranh, gần từng chữ:

- Từ xưa đến nay, phàm là đế vương có thể giữa vững giang sơn, người nào lại có lòng dạ đàn bà sao? Không có, không có một người nào, không có một đế vương nào như vậy cả. Ngược lại, muốn trở thành đế vương lưu truyền thiên cổ thì bọn họ đều là người tâm ngoan thủ lạt, vì trở thành đế vương mà người thân cũng có thể giết, huống gì là một đứa con rể?

Lúc này đây, Tần Tranh á khẩu không trả lời được, bởi vì hắn biết Tần Hồng Sơn nói rất đúng sự thật.

- Đây là điểm đầu tiên mà ta cảm thấy thất vọng về con, điểm thứ 2, con hẳn là rõ ràng, từ sau khi Tiêu gia lão gia tử qua đời thì Tiêu Nguyên Thanh lo lắng Bùi Đông Lai liên lụy đến Tiêu gia cho nên đã phân rõ giới hạn với Bùi Đông Lai, còn về phần Diệp gia thì đã đạt được thắng lợi trong trận tranh đấu vừa rồi, thực lực nâng cao một bước.

Mắt thấy Tần Tranh không nói lời nào, Tần Hồng Sơn tiếp tục nói:

- Sau lại, còn muốn để ta đi cứu Bùi Đông Lai, con chính là muốn để cho Tần gia hoàn toàn vạch mặt với Diệp gia, không chết không ngừng sao? Hay là nói, con muốn đem Tần gia đẩy vào hố lửa, để bao nhiêu cố gắng của những thế hệ trước đây trở thành công cốc sao?
- Thật xin lỗi cha, là con nhất thời hồ đồ.

Nghe được lời giáo huấn của Tần Hồng Sơn thì Tần Tranh phun phun ra một ngụm hơi tức, đứng dậy chủ động nhận sai.

Ách...”

Mắt thấy Tần Tranh thay đổi chủ ý, Tiểu Ái Linh vốn là sững sốt, theo sau thân mình khẽ run lên, nói:

- Ông...Ông đã nói dù thế nào đi chăng nữa thì cũng giữ 1 mạng cho Đông Lai mà.

“Bốp”

Lại nghe được Tiểu Ái Linh mở miệng, Tần Hồng Sơn cầm lấy chén trà, ném mạnh xuống đất:

- Lời đã nói hết rồi, con còn muốn cứu hắn sao? Ta xem con đây chính là hồ đồ rồi.

- Ái Linh, chuyện cho tới bây giờ, cho dù anh muốn cứu nó cũng bất lực.

Mắt thấy Tần Hồng Sơn phát hỏa, Tần Tranh thở dài, tiến lên bắt lấy cánh tay Tiểu Ái Linh, ý bảo Tiểu Ái Linh không nên tranh luận với Tần Hồng Sơn nữa.

Tiểu Ái Linh cắn cắn môi, không nói cái gì nữa, nước mắt chảy ra.

Trong lúc nhất thời, không khí trong thư phòng vô cùng áp lực.

“Reng..Reng..”

Sau đó, coi như lúc Tần Tranh tính toán mang Tiểu Ái Linh rời đi thì điện thoại trong thư phòng vang lên.

Tần Hồng Sơn cầm lấy điện thoại.

- XX, Đông Tuyết ở ngoài cửa, bảo là muốn gặp ngài.

Dưới lầu, quản gia của Tần Hồng Sơn cung kính hội báo.

- Ông nói cho nó biết, ta có chuyện cần phải xử lý, không rảnh để gặp nó.

Mặt Tần Hồng Sơn không chút thay đổi mà mở miệng.

- Được.

Quản gia của Tần Hồng Sơn trả lời 1 câu, sau đó do dự một chút rồi nói:

- Bất quá, XX, dựa theo lời nói của cảnh vệ viên ở ngoài kia thì Đông Tuyết ngồi xe của Tiêu Nguyên Thanh để đến đây.

- Ông nói gì?

Nghe được quản gia nói như thế thì đồng tử của Tần Hồng Sơn đột nhiên phóng đại, vẻ mặt không tin nói:

- Ông nói là nó ngồi xe của Tiêu Nguyên Thanh đến đây sao?

- Vâng, XX.

Quản gia nói:

- Cảnh vệ viên không nhìn lầm.

- Để nó vào đây.

Lại nghe câu trả lời thuyết phục của quản gia thì theo bản năng Tần Hồng Sơn nói ra một câu, nhưng trong lòng vô cùng nghi ngờ, nghi ngờ tại sao Đông Tuyết lại có thể ngồi xe của Tiêu Nguyên Thanh mà đến đây?

So sánh với Tần Hồng Sơn mà nói thì vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh nghe được Tần Đông Tuyết ngồi xe Tiêu Nguyên Thanh đến đây thì lại càng khiếp sợ hơn.

Thậm chí, nếu không phải những lời này từ trong miệng của Tần Hồng Sơn nói ra thì đánh chết bọn họ cũng không tin.

“Cộc...Cộc”

Sau đó, không đợi 3 người Tần Hồng Sơn, Tần Tranh, Tiểu Ái Linh lấy lại tinh thần thì cửa thư phòng đã bị gõ.

- Vào đi.

Nghe được tiếng gõ cửa, Tần Hồng Sơn mở miệng nói trước,

“Két”

Cửa thư phòng mở ra, Tần Đông Tuyết mang theo Hạ Y Na đi vào thư phòng.

- Gia gia, cha, mẹ.

Đi vào thư phòng, thấy cha mẹ của mình đều ở đây thì Tần Đông Tuyết liền biết được ý đồ đến đây của 2 người, trong lòng không khỏi có chút ảm áp, sau đó liền chủ động chào hỏi 3 người.

- Tần gia gia, chú, dì.

Hạ Y Na cũng đi theo chào hỏi.

Hạ Y Na cũng mở miệng chào hỏi.

- Chào cháu.

Thấy Hạ Y Na chào hỏi, vợ chồng Tần Tranh liền đáp lại.

- Đông Tuyết, vị này là..?

Tần Hồng Sơn vốn là gật đầu ý bảo với Tần Đông Tuyết, sau đó nhú mày nhìn vào Hạ Y Na, mơ hồ có chút không vui, nơi này là thư phòng của Tần gia, là nơi để các thành viên quan trọng trong Tần gia nói chuyện, vì sao Tần Đông Tuyết lại mang theo Hạ Y Na vào đây?

- Gia gia, nàng tên là Hạ Y Na.

Đối mặt với nghi vấn của Tần Hồng Sơn, thấy được vẻ bất mãn trong mắt Tần Hồng Sơn, Tần Đông Tuyết đứng mực nói:

- Chúng cháu đều là nữ nhân của Đông Lai.

”Ách...”

Nghe được Tần Đông Tuyết nói ra câu kinh người như thế thì Tiểu Ái Linh trực tiếp cả kinh há to miệng mà tuy rằng tố chất tâm lý của Tần Tranh và Tần Hồng Sơn cũng tốt nhưng cũng bị cả kinh không nhẹ.

- Cháu...

Kinh ngạc đi qua, Tần Hồng Sơn tức giận đến biến sắc, cố gắng muốn mở miệng mắng Tần Đông Tuyết 1 câu, nhưng nhớ lại câu nói của quản gia thì liền áp chế cơn giận, trầm giọng hỏi:

- Trương quản gia nói cháu ngồi trên xe của Tiêu Nguyên Thanh tới, chuyện gì đây?

568. Chương 563: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (5)

Chương 563: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (5)

Cùng lúc đó, vợ chồng Tần Tranh cùng Tiểu Ái Linh lái xe đến biệt thự của Tần Hồng Sơn.

Sau khi xe dừng lại trước một tòa tứ hợp viện thì vợ chồng Tần Tranh liền bước xuống xe.

- Tần thư ký, Tiểu tổng.

Mấy binh lính bảo vệ liền bước lên chào hỏi 2 người.

- Làm phiền mọi người rồi.

Tần Tranh cười cười vỗ vào bả vai tên lính đó, sau đó trực tiếp mang theo Tiểu Ái Linh đi vào tứ hợp viện.

- Tần thư ký, Tiểu tổng, hiện giờ lãnh đạo đang xoa bóp ở trong phòng, mọi người hãy đợi một lát.

Mắt thấy Tần Tranh cùng Tiểu Ái Linh vào cửa thì quản gia của Tần Hồng Sơn liền vội vàng bước lên chào đón.

Tần Tranh cùng Tiểu Ái Linh nghe vậy thì gật gật đầu rồi ngồi ghé salon ở một bên để chờ.

Không biết qua bao lâu, đại sư xoa bóp cho Tần Hồng Sơn từ trên lầu 2 đi xuống, thấy Tần Tranh cùng Tiểu Ái Linh thì chủ động bước lên chào hỏi, nói:

- Tần thư ký, Tiểu tổng, tôi đã xoa bóp xong cho lãnh đạo, lãnh đạo nói 2 người lên thư phòng chờ ngài một chút.

- Khổ cực rồi Hoàng đại sư.

Tần Tranh gật đầu nói cảm ơn, sau đó cùng Tiểu Ái Linh đi lên lầu.

Sau khi đi vào thư phòng thì Tần Tranh ngồi trên ghế salon hút 1 điếu thuốc, còn Tiểu Ái Linh thì chủ động pha cho Tần Hồng Sơn 1 ly trà.

Một lát sau, Tần Hồng Sơn mặc đồ ngủ đi vào thư phòng, Tần Tranh vội vàng bóp tắt thuốc lá đứng dậy mà Tiểu Ái Linh thì vội vàng bưng trà để lên bàn đọc sách cho Tần Hồng Sơn.

- Ngồi đi.

Sắc mặt Tần Hồng Sơn phức tạp nhìn Tần Tranh một cái, ý bảo vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh ngồi xuống.

- Muốn rồi mà các con tìm ta có phải là vì chuyện của Bùi Đông Lai?

Nhấp một ngụm trà, Tần Hồng Sơn chủ động mở miệng hỏi.

Nghe Tần Hồng Sơn nói như thế thì tuy rằng trong lòng Tiểu Ái Linh sôi ruột nhưng cũng biết quy củ, không dám mở miệng, mà Tần Tranh thì cười khổ gật đầu, nói:

- Cha, ý của con và Ái Linh đều muốn cha có thể giữa cho Đông Lai 1 mạng hay không?

Tuy rằng trong lòng đoán được ý đồ đến đây của vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh nhưng mà nghe Tần Tranh nói thẳng như thế thì Tần Hồng Sơn cũng không có tỏ thái độ.

- Cha, vô luận nói như thế nào, Đông Lai cùng Đông Tuyết đính hôn đã thành sự thật, hẳn là vị hôn phu của Đông Tuyết, tương lai chính là chồng của Đông Tuyết cũng là con rể của Tần gia.

Tiểu Ái Linh vô cùng sôi ruột, vì thế bất chấp quy củ mà đứng dậy, cúi đầu khẩn cầu:

- Ái Linh hy vọng cha có thể ra mặt cứu Đông Lai 1 mạng.

- Các con cảm thấy ta có thể cứu nó sao?

Tần Tranh nhìn về phía Tần Tranh, hỏi.

Nghe được Tần Hồng Sơn hỏi như thế, nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Tần Hồng Sơn thì Tần Tranh trầm ngâm một chút, kiên trì, nói:

- Cha, con biết việc này rất khó nhưng mà nếu chúng ta dốc hết toàn lực thì vẫn còn hy vọng.

- Nó không những giết chết Diệp Tranh Vành cùng 5 tên đặc công, mà còn cấu kết với thế lực ngoại cảnh.

Tần Hồng Sơn trầm giọng nói:

- Con nói cho ta biết, hi vọng ở nơi nào?

- Cha, cha cảm thấy Đông Lai sẽ làm chuyện ngu xuẩn này sao?

Tần Tranh do dự một chút, vẫn là đem những lời này nói ra.

- Có quan trọng hay không?

Mất thấy Tần Tranh nói như thế thì chân mày Tần Hồng Sơn nhíu lại, dường như có chút không hài lòng với thái độ của Tần Tranh:

- Quan trọng là nếu mặt trên lấy lý do hắn cấu kết với thế lực ngoại cảnh, giết chết Diệp Tranh Vành cùng 5 tên đặc công thì chứng tỏ mặt trên đã có đủ chứng cứ để chứng minh, nói khó nghe một chút là cho dù nếu không có chứng cứ thì cũng có một số người làm ra bằng chứng giả mạo.

- Cha, thật sự là không còn cách nào sao?

Tiểu Ái Linh nghe vậy thì trong lòng hoàn toàn trầm xuống, trên mặt lộ ra vài phần tuyệt vọng.

- Tiểu Tranh, biểu hiện ngày hôm nay của con đã khiến cho ta rất bất mãn.

Tần Hồng Sơn không để ý đến Tiểu Ái Linh, mà là lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tần Tranh, gần từng chữ:

- Từ xưa đến nay, phàm là đế vương có thể giữa vũng giang sơn, người nào lại có lòng dạ đàn bà sao? Không có, không có một người nào, không có một đế vương nào như vậy cả. Ngược lại, muốn trở thành đế vương lưu truyền thiên cổ thì bọn họ đều là người tâm ngoan thủ lạt, vì trở thành đế vương mà người thân cũng có thể giết, huống gì là một đứa con rể?

Lúc này đây, Tần Tranh á khẩu không trả lời được, bởi vì hắn biết Tần Hồng Sơn nói rất đúng sự thật.

- Đây là điểm đầu tiên mà ta cảm thấy thất vọng về con, điểm thứ 2, con hẳn là rõ ràng, từ sau khi Tiêu gia lão gia tử qua đời thì Tiêu Nguyên Thanh lo lắng Bùi Đông Lai liên lụy đến Tiêu gia cho nên đã phân rõ giới hạn với Bùi Đông Lai, còn về phần Diệp gia thì đã đạt được thắng lợi trong trận tranh đấu vừa rồi, thực lực nâng cao một bước.

Mắt thấy Tần Tranh không nói lời nào, Tần Hồng Sơn tiếp tục nói:

- Sau lại, còn muốn để ta đi cứu Bùi Đông Lai, con chính là muốn để cho Tần gia hoàn toàn vạch mặt với Diệp gia, không chết không ngừng sao? Hay là nói, con muốn đem Tần gia đẩy vào hố lửa, để bao nhiêu cổ găng của những thế hệ trước đây trở thành công cốc sao?

- Thật xin lỗi cha, là con nhất thời hồ đồ.

Nghe được lời giáo huấn của Tần Hồng Sơn thì Tần Tranh phun phun ra một ngụm hơi tức, đứng dậy chủ động nhận sai.

Ách...”

Mắt thấy Tần Tranh thay đổi chủ ý, Tiểu Ái Linh vốn là sững sốt, theo sau thân mình khẽ run lên, nói:

- Ông...Ông đã nói dù thế nào đi chăng nữa thì cũng giữ 1 mạng cho Đông Lai mà.

“Bốp”

Lại nghe được Tiểu Ái Linh mở miệng, Tần Hồng Sơn cầm lấy chén trà, ném mạnh xuống đất:

- Lời đã nói hết rồi, con còn muốn cứu hắn sao? Ta xem con đây chính là hồ đồ rồi.

- Ái Linh, chuyện cho tới bây giờ, cho dù anh muốn cứu nó cũng bất lực.

Mắt thấy Tần Hồng Sơn phát hỏa, Tần Tranh thở dài, tiến lên bắt lấy cánh tay Tiểu Ái Linh, ý bảo Tiểu Ái Linh không nên tranh luận với Tần Hồng Sơn nữa.

Tiểu Ái Linh cắn cắn môi, không nói cái gì nữa, nước mắt chảy ra.

Trong lúc nhất thời, không khí trong thư phòng vô cùng áp lực.

“Reng..Reng..”

Sau đó, coi như lúc Tần Tranh tính toán mang Tiểu Ái Linh rời đi thì điện thoại trong thư phòng vang lên.

Tần Hồng Sơn cầm lấy điện thoại.

- XX, Đông Tuyết ở ngoài cửa, bảo là muốn gặp ngài.

Dưới lầu, quần gia của Tần Hồng Sơn cung kính hội báo.

- Ông nói cho nó biết, ta có chuyện cần phải xử lý, không rảnh để gặp nó.

Mắt Tần Hồng Sơn không chút thay đổi mà mở miệng.

- Được.

Quần gia của Tần Hồng Sơn trả lời 1 câu, sau đó do dự một chút rồi nói:

- Bất quá, XX, dựa theo lời nói của cảnh vệ viên ở ngoài kia thì Đông Tuyết ngồi xe của Tiêu Nguyên Thanh để đến đây.

- Ông nói gì?

Nghe được quản gia nói như thế thì đồng tử của Tần Hồng Sơn đột nhiên phóng đại, vẻ mặt không tin nói:

- Ông nói là nó ngồi xe của Tiêu Nguyên Thanh đến đây sao?

- Vâng, XX.

Quản gia nói:

- Cảnh vệ viên không nhìn lầm.

- Để nó vào đây.

Lại nghe câu trả lời thuyết phục của quản gia thì theo bản năng Tần Hồng Sơn nói ra một câu, nhưng trong lòng vô cùng nghi ngờ, nghi ngờ tại sao Đông Tuyết lại có thể ngồi xe của Tiêu Nguyên Thanh mà đến đây?

So sánh với Tần Hồng Sơn mà nói thì vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh nghe được Tần Đông Tuyết ngồi xe Tiêu Nguyên Thanh đến đây thì lại càng khiếp sợ hơn.

Thậm chí, nếu không phải những lời này từ trong miệng của Tần Hồng Sơn nói ra thì đánh chết bọn họ cũng không tin.

“Cộc...Cộc”

Sau đó, không đợi 3 người Tần Hồng Sơn, Tần Tranh, Tiểu Ái Linh lấy lại tinh thần thì cửa thư phòng đã bị gõ.

- Vào đi.

Nghe được tiếng gõ cửa, Tần Hồng Sơn mở miệng nói trước,

“Két”

Cửa thư phòng mở ra, Tần Đông Tuyết mang theo Hạ Y Na đi vào thư phòng.

- Gia gia, cha, mẹ.

Đi vào thư phòng, thấy cha mẹ của mình đều ở đây thì Tần Đông Tuyết liền biết được ý đồ đến đây của 2 người, trong lòng không khỏi có chút ảm áp, sau đó liền chủ động chào hỏi 3 người.

- Tần gia gia, chú, dì.

Hạ Y Na cũng đi theo chào hỏi.

Hạ Y Na cũng mở miệng chào hỏi.

- Chào cháu.

Thấy Hạ Y Na chào hỏi, vợ chồng Tần Tranh liền đáp lại.

- Đông Tuyết, vị này là..?

Tần Hồng Sơn vốn là gạt đầu ý bảo với Tần Đông Tuyết, sau đó nhú mày nhìn vào Hạ Y Na, mơ hồ có chút không vui, nơi này là thư phòng của Tần gia, là nơi để các thành viên quan trọng trong Tần gia nói chuyện, vì sao Tần Đông Tuyết lại mang theo Hạ Y Na vào đây?

- Gia gia, nàng tên là Hạ Y Na.

Đối mặt với nghi vấn của Tần Hồng Sơn, thấy được vẻ bất mãn trong mắt Tần Hồng Sơn, Tần Đông Tuyết đứng mực nói:

- Chúng cháu đều là nữ nhân của Đông Lai.

”Ách...”

Nghe được Tần Đông Tuyết nói ra câu kinh người như thế thì Tiểu Ái Linh trực tiếp cả kinh há to miệng mà tuy rằng tổ chất tâm lý của Tần Tranh và Tần Hồng Sơn cũng tốt nhưng cũng bị cả kinh không nhẹ.

- Cháu...

Kinh ngạc đi qua, Tần Hồng Sơn tức giận đến biến sắc, cố gắng muốn mở miệng mắng Tần Đông Tuyết 1 câu, nhưng nhớ lại câu nói của quần gia thì liền áp chế cơn giận, trầm giọng hỏi:

- Trương quần gia nói cháu ngồi trên xe của Tiêu Nguyên Thanh tới, chuyện gì đây?

569. Chương 563: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (5)

Chương 564: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (6)

- Tiêu gia để xe chở cháu và Y Na đến đây.

Tần Đông Tuyết mở miệng trả lời, giọng nói tỏ ra bình thản.

- Ta là nói tại sao Tiêu Nguyên Thanh lại đưa xe riêng của hắn chở cháu đến đây?

Tần Hồng Sơn nhíu mày, đối với thái độ của Tần Đông Tuyết thì hắn hơi bất mãn, nhưng bởi vì thật sự rất muốn biết nguyên nhân trong đó cho nên hắn cũng không trách cứ mà là hỏi.

Trong lòng Tần Đông Tuyết biết được sở dĩ gia gia của mình gặp mình là vì tò mò việc này, mắt thấy ăn đã no uống đã đủ thì nàng liền trực tiếp hành văn gây gợn nói:

- Lúc này cháu và Y Na đến tâm sự với Tiêu gia gia, cho nên Tiêu gia gia mới lấy xe đưa tụi cháu đến đây. Hả?

Nghe được Tần Đông Tuyết nói thế thì Tần Hồng Sơn, vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh đều biết cái gọi là tâm sự chính là chuyện của Bùi Đông Lai.

Như vậy, nếu như Tiêu Nguyên Thanh đã đưa xe của mình cho Tần Đông Tuyết cùng yn đến đây thì việc này làm cho mọi người phải suy nghĩ lại rồi.

- Đông Tuyết, chẳng lẽ là Tiêu Nguyên Thanh muốn cứu Đông Lai sao?

Ngắn ngủi ngạc nhiên đi qua, Tiểu Ái Linh có chút kích động hướng Tần Đông Tuyết, hỏi.

Nàng vừa thốt lên xong thì 2 người Tần Hồng Sơn cùng Tần Tranh cũng không hện mà cùng nhìn vào Tần Đông Tuyết, tuy rằng bọn hắn không tin Tiêu gia trong lúc này sẽ ra mặt cứu Bùi Đông Lai nhưng mà có thể là bọn hắn lại cảm thấy được nếu Tiêu Nguyên Thanh không cứu Bùi Đông Lai thì tại sao lại lấy xe của mình đưa cho Tần Đông Tuyết sử dụng?

- Vâng.

Tần Đông Tuyết vốn là gật gật đầu đối với Tiểu Ái Linh, sau đó đón nhận ánh mắt Tần Hồng Sơn, khẽ mỉm cười, nói:

- Chính xác ra là cháu đại diện cho Đông Lai, làm giao dịch với Tiêu gia, Tiêu gia đồng ý ra mặt cứu Đông Lai.

- Giao dịch?

Chân mày Tần Hồng Sơn nhíu lại, vẻ mặt nghi ngờ, nói:

- Đến lúc này, chẳng lẽ Bùi Đông Lai còn có thứ khiến cho Tiêu gia phải ra mặt sao? Hơn nữa, cho dù Bùi Đông Lai có lợi thế thì chưa chắc Tiêu gia đã cứu được hắn ra.

- Gia gia.

Đối mặt với sự nghi hoặc của Tần Hồng Sơn thì Tần Đông Tuyết liền điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó gằn từng chữ:

- Hôm nay cháu đến tìm ngài thật sự là không muốn van cầu ngài ra mặt cứu Đông Lai, mà là đại diện cho Đông Lai đến làm một cuộc giao dịch với ngài.

- Đông Tuyết không được càn rỡ.

Nghe được Tần Đông Tuyết nói như thế thì trong lòng Tần Tranh cả kinh, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

”Hắc!”

Nhận thấy được giọng nói Tần Đông Tuyết mang theo vài phần cường thế, Tần Hồng Sơn không giận ngược lại cười:

- Nha đầu, một lúc không lâu, thoát nhìn thì cháu đã lớn dần, lại có thể dám nói như vậy với ta. Không cần chú ý đến ba của cháu, nói ra giao dịch đi, bản thân ta muốn nghe, các cô các cậu sẽ làm ra cái trò gì.

- Rất đơn giản. Tiêu gia cùng Tần gia liên thủ, cùng nhau đối kháng Diệp gia, cứu Đông Lai ra.

.” Tần Đông Tuyết nhất châm kiến huyết nói.

Hả?

Nghe Tần Đông Tuyết nói thẳng như thế thì Tần Hồng Sơn lại cả kinh, mà vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh thì có cảm giác chết lặng, đây còn là con gái của mình sao?

- Gia gia, Tiêu gia gia đã đồng ý rồi, cho nên ngài cũng không cần phải tỏ ra kinh ngạc như thế.

Tần Đông Tuyết thấy thế, nắm lấy cánh tay Hạ Y Na rồi ngồi xuống, một tư thế nắm đại cục trong tay.

- Đông Tuyết, con dùng cái gì mà khiến cho Tiêu Nguyên Thanh ra mặt đây?

Lúc này đây. Không đợi Tần Hồng Sơn mở miệng, Tần Tranh liền mở miệng hỏi.

- Cha, chuyện cụ thể bên Tiêu gia gia thì hãy để tự gia gia gọi điện đi, có như vậy thì gia gia mới yên tâm được.

Tần Đông Tuyết hướng về phía Tần Tranh cười cười, sau đó lại đem ánh mắt nhìn về phía Tần Hồng Sơn:

- Gia gia, Tiêu gia gia đang đợi điện thoại của ngài đó.

- Được a, nha đầu, có tiến bộ a.

Tần Hồng Sơn cũng không có gọi điện cho Tiêu Nguyên Thanh, mà mở miệng trêu ghẹo.

Tần Đông Tuyết cười cười:

- Gia gia, mấy ngày nay quả thật Đông Tuyết đã học được không ít thứ trên người Đông Lai, nhưng mà đối với chuyện này, Đông Tuyết có thể tự tin, thản nhiên dám ngồi trước mặt đàm phán với ngài hoàn toàn là bởi vì Đông Tuyết đại diện cho Đông Lai, đương nhiên càng quan trọng hơn là Đông Tuyết hoặc là nói Đông Lai biết cuộc giao dịch này, gia gia ngài không thể không làm.

- Xem ra ta đã xem thường cháu, càng xem thường tên tiểu tử kia rồi.

Tần Hồng Sơn nghe vậy, trong lòng mơ hồ cảm thấy được Tần Đông Tuyết không giống như là ăn nói lung tung, nhện không được cảm thán một câu, sau đó cầm lấy điện thoại liên hệ Tiêu Nguyên Thanh.

Tần Đông Tuyết thấy thế thì vội vàng cười nũng nịu với vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh. Nhưng trong đầu không khỏi hiện ra lời dặn của Bùi Đông Lai.

Cha nói với con trai:

- Cha sẽ tìm cho con một người vợ.

Con trai trả lời:

- Con muốn mình tự tìm.

Cha nói:

- Nhưng đứa nhỏ này là con của Bill Gates.

Con trai nói:

- Nếu là như thế thì ok.

Sau đó cha của hắn tìm Bill Gates, nói:

- Tôi muốn tìm cho con gái của ông một người chồng.

Bill Gates nói:

- Không được, con gái của tôi còn nhỏ.

Cha nói:

- Thế nhưng mà chàng trai này chính là phó giám đốc ngân hàng thế giới.

Bill Gates nói:

- A như vậy thì ok.

Cuối cùng, người cha tìm giám đốc ngân hàng thế giới:

- Tôi muốn đề cử cho ngài một phó giám đốc.

Giám đốc nói:

- Tôi có nhiều phó giám đốc rồi, không cần nữa.

Cha nói:

- Thế nhưng mà chàng trai này là con rể của Bill Gates.

Giám đốc nói:

- Như vậy a, ok.

Việc buôn bán cứ như vậy mà thành công.

- Lúc cậu đối mặt với Tiêu Nguyên Thanh, đối mặt với gia gia của cậu thì bằng vào lợi thế trong tay chúng ta, vụ giao dịch này bọn họ hẳn là không thể từ chối.

Đây là câu nói mà sau khi kể xong chuyện xưa, Bùi Đông Lai nói cho Tần Đông Tuyết.

...

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay tư nhân bay từ Hàng Hồ đáp xuống sân bay Yên Kinh.

Cách đó không xa, có vài nam nhân trung niên khí độ bất phàm đứng đó, thấy máy bay bay xuống thì trên mặt liền lộ ra vẻ hưng phấn.

Hưng phấn là bởi vì bọn họ biết được thân phận chủ nhân của chiếc máy bay đó.

Người đó chính là người đứng đầu của “Liên Minh Hoa Hạ” về làm ăn buôn bán, đồng thời là gia chủ của Tịch gia.

Người đó được vinh danh là thương nhân người Hoa toàn cầu, là 1 trong 3 gia tộc nổi danh khắp thế giới, cùng sánh ngang với gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức cùng Sa Tốn.

Thậm chí, tộc trưởng của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức cũng từng nói qua một câu:

- Tịch Nhân Đình là thương nhân mà ta bội phục nhất, đồng thời hắn chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức.

Hưng phấn cũng là bởi vì, lấy thân phận của bọn hắn thì ngay cả tư cách gặp mặt Tịch Nhân Đình cũng không có, nhưng mà cũng chẳng biết tại sao lần này Tịch Nhân Đình đột nhiên bắc thượng lại gọi điện thông báo cho bọn hắn.

Sau đó, dưới cái nhìn kích động và hưng phấn của đám người kia, cabin máy bay mở ra, Tịch Nhân Đình mang theo Tịch Hổ cùng Âm Vệ của Tịch gia bước xuống máy bay.

- Chủ tịch.

Đội Tịch Nhân Đình và Tịch Hồ xuống máy bay thì người có chức vị cao nhất ở đây vội vàng bước lên, cúi người chào, thái độ cung kính tới cực điểm.

- Đêm nay tôi có chuyện quan trọng cần phải xử lý, Văn Huy, cậu tìm cho tôi một nơi có hoàn cảnh tao nhã, thích hợp để nói chuyện, không cần cách nội thành quá xa.

Tịch Nhân Đình nói một cách nhẹ nhàng:

- Những người khác thì không cần làm gì, chờ sau khi tôi làm xong việc thì sẽ triệu tập mọi người lại họp.

- Vâng, chủ tịch.

Mọi người liền cúi đầu trả lời, sau đó nam nhân tên là Chu Văn Huy nói:

- Chủ tịch, thời gian không còn sớm nữa, tôi muốn mời ngài đến tư hợp viện để nghỉ ngơi.

- Không cần.

Tịch Nhân Đình lắc đầu bác bỏ:

- Tuy rằng tôi lớn tuổi hơn các cậu nhưng mà cũng không thể cạy già lên mặt, như vậy đi, cứ lên tầng cao nhất của cao ốc Hoa Hạ đi.

- Vâng, chủ tịch.

Chu Văn Huy cúi đầu lĩnh mệnh, nhưng trong lòng đã đoán được đêm nay người gặp mặt Tịch Nhân Đình sẽ là một trong những vị đại lão có quyền lực nhất trên đỉnh Kim Tự Tháp, hơn nữa rất có thể là vị thủ trưởng số 1, những người khác không đáng để Tịch Nhân Đình làm như vậy.

Sau khi an bài xong thì Tịch Nhân Đình không nói lời vô ích, mang theo Tịch Hồ dưới sự bảo vệ của Âm Vệ Tịch gia lên một chiếc Rolls-Royce Phantom rồi đi.

Trong Rolls-Royce Phantom, Tịch Nhân Đình ngồi ở phía sau, lấy điện thoại ra bấm một số.

- Đến rồi sao?

Đầu bên kia điện thoại, thân là gia chủ Bạch gia Bạch Hà Sầu mở miệng hỏi trước.

- Ủh.

Tịch Nhân Đình nói:

- Ông hãy gọi điện liên hệ Tần Hồng Sơn cùng Tiêu Nguyên Thanh, nói 2 người bọn họ rằng chúng ta tìm bọn họ để tâm sự một chút, địa điểm là tầng cao nhất của cao ốc Hoa Hạ.

- Được.

Nghe Tịch Nhân Đình nói thế thì Bạch Hà Sầu mở miệng trêu ghẹo:

- Lão Tịch a, đã trẻ thế này rồi, cho dù là tôi có mời bọn hấn thì chưa chắc bọn hấn sẽ đi, nhưng mà có ông ra mặt thì tuyệt đối không có vấn đề gì.

- Lão Bạch a, đùa giỡn không đúng lúc rồi, vì phòng ngừa vạn nhất nên ông hãy lập tức gọi điện thoại đi, tôi sẽ đến cao ốc Hoa Hạ trước.

v

- Yên tâm đi, tiểu tử Bùi Đông Lai đó sẽ không có việc gì, theo tôi được biết thì chẳng biết tại sao Diệp Cô Thành lại phải riêng 2 thành viên Long Nha coi chừng hấn, nếu người nào muốn âm thầm giết tiểu tử kia thì cũng rất khó.

Bạch Hà Sầu lộ ra tin tức.

- Như vậy a, tôi yên tâm rồi.

Tịch Nhân Đình cười ứng một câu, vẻ lo lắng trong mắt đã mất đi:

- Cứ như vậy đi, gặp lại rồi nói sau.

- Được.

Bạch Hà Sầu lên tiếng, cúp điện thoại, dựa theo lời của Tịch Nhân Đình mà gọi điện cho Tần Hồng Sơn cùng Tiêu Nguyên Thanh.

...

Cùng lúc đó, trong một khu biệt thự được canh gác nghiêm mật.

- Diệp Cô Thành có ý gì? Chẳng lẽ hắn muốn cứu tên nghiệt chủng kia sao?

Trong đại sảnh của biệt thự, Từ Lệ biết được tin tức có 2 gã Long Nha bảo vệ cho Bùi Đông Lai thì vẻ mặt tức giận, nói:

- Chẳng lẽ hắn không biết tên nghiệt chủng kia đã giết chết Tranh Vanh sao?

Nghe được Từ Lệ nói như thế thì sắc mặt Diệp Cẩm tỏ ra khó coi mà hút thuốc, không có hé răng.

Tuy rằng hắn không thích hành vi của Diệp Cô Thành nhưng mà ở trong Diệp gia, ngay cả Diệp Thạch cũng không sai khiến được Diệp Cô Thành thì hắn tính là cái gì?

- Tôi mặc kệ, cho dù tôi không thể tận mắt thấy được tên nghiệt chủng kia chôn cùng với Tranh Vanh nhưng mà tôi muốn thấy cảnh hắn bị cắt đứt 2 tay, 2 chân ở trước mắt tôi, để cho hắn quỳ xuống nhận sai.

Mắt thấy Diệp Cẩm thờ ơ, Từ Lệ quăng xuống một câu ngoan thoại, không đợi Diệp Cẩm đáp lời, liền đi ra ngoài.

- Bà muốn đi đâu?

Diệp Cẩm thấy thế, nhú mày hỏi

- Đi ngục giam, cắt đứt 2 chân chó của tên nghiệt chủng kia.

Từ Lệ nghiêng răng nghiêng lợi nói, vẻ mặt dữ tợn như lệ quỷ.

- Đợi một chút, để tôi gọi điện cho Khương Tuấn trước đã, để hắn an bài rồi tôi đi cùng bà.

Diệp Cẩm nghe vậy, bóp tắt thuốc lá, đứng lên, ngữ khí lạnh lẽo như băng:

- Nhưng mà nếu chỉ cắt đứt 2 chân thì cũng quá tiện nghi cho hắn, tôi muốn cho hắn trước khi đến pháp trường thì sống không bằng chết.

570. Chương 565: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (7)

Chương 565: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (7)

Trong thư phòng, Tần Hồng Sơn cùng Tiêu Nguyên Thanh nói chuyện điện thoại, song phương chẳng những đạt tới nhất trí, hơn nữa còn tiến hành thảo luận những vấn đề nhỏ trong đó rồi quyết định sáng mai sẽ cứu Bùi Đông Lai.

Tần Hồng Sơn vừa mới để điện thoại xuống thì điện thoại lại vang lên, sau khi nghe xong thì khuôn mặt của hắn lộ ra vẻ quái dị.

- Cha, đã xảy ra chuyện gì?

Một bên Tần Tranh mơ hồ nghe được người gọi đến là gia chủ Bạch gia Bạch Hà Sầu, thấy sau khi Tần Hồng Sơn nghe điện thoại xong thì lộ ra suy nghĩ gì, nhin không được mở miệng hỏi.

Tần Hồng Sơn không trả lời Tần Tranh, mà là mang theo vài phần nghi hoặc nhìn về phía Tần Đông Tuyết:

- Đông Tuyết, cháu đi tìm Bạch Hà Sầu sao?

- Không có.

Nghe Tần Hồng Sơn nói như vậy thì Tần Đông Tuyết lắc đầu, hỏi:

- Gia gia, sao vậy?

- Tịch Nhân Đình?

Tần Hồng Sơn lại hỏi.

- Tịch Nhân Đình là ai?

Tần Đông Tuyết ngẩn ngơ.

Tần Đông Tuyết không biết nhưng mà vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh lại biết. Nghe được 3 chữ “ Tịch Nhân Đình” này thì cả 2 người đều lộ ra vẻ cả kinh, nhìn về phía Tần Hồng Sơn.

- Bạch Hà Sầu vừa rồi gọi điện thoại lại đây nói, hần và Tịch Nhân Đình muốn gặp mặt ta để nói chuyện.

Tần Hồng Sơn nói thế thì giải thích:

- Ta nghĩ Đông Tuyết đã tiếp xúc qua bọn họ, hiện giờ xem ra là không phải như vậy rồi, vậy 2 người bọn họ muốn như thế này rồi mà còn muốn tìm ta là có việc gì đây?

Tần Hồng Sơn giống như đang hỏi vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh cũng giống như đang hỏi bản thân mình.

Ở hần xem ra, nếu là Tần Đông Tuyết cùng tiếp xúc với Bạch Hà Sầu cùng Tịch Nhân Đình, như vậy lúc này 2 người bọn họ bởi vì chuyện của Bùi Đông Lai mà liên hệ với hần, hết thấy đều hợp lý, nhưng mà Tần Đông Tuyết lại nói chưa gặp qua 2 người kia, như vậy trong lúc quan trọng như thế này mà 2 người bọn họ muốn gọi điện gặp mặt, điều này làm cho hần phải suy nghĩ.

- Gia gia, Tịch Nhân Đình là ai?

Tần Đông Tuyết lại hỏi ra vấn đề này, thông qua phản ứng của Tần Hồng Sơn, Tần Tranh và Tiểu Ái Linh thì nàng biết được Tịch Nhân Đình này không phải là nhân vật đơn giản, nhưng mà trong trí nhớ của mình thì nàng chưa từng nghe qua cái tên này.

- Là người đứng đầu thương giới của người Hoa.

Mất thấy Tần Đông Tuyết lộ ra vẻ nghi hoặc thì sắc mặt Tiểu Ái Linh phức tạp, mở miệng giải thích:

- Bất kỳ là NB hay một số nước châu Âu vẫn có một gia tộc cường đại có thể ảnh hưởng đến chính giới, tình huống này thì trong quốc nội cũng tồn tại, Tịch Nhân Đình chính là thương nhân duy nhất có thể ảnh hưởng đến chính giới ở quốc nội.

”Ách...”

Nghe được lời giải thích của Tiểu Ái Linh thì Tần Đông Tuyết trực tiếp bị cả kinh, nàng nằm mơ cũng thật không ngờ ở trong quốc nội này lại có thương nhân có ảnh hưởng đến chính giới.

- Tiểu Tranh, nếu các con không muốn về nhà thì ở lại đây đi, ta đi gặp bọn hần.

Tần Hồng Sơn lại mở miệng, nói.

Nghe Tần Hồng Sơn nói thế thì Tần Đông Tuyết vội nói:

- Gia gia, con cảm thấy được bọn họ tìm ngài rất có thể là có quan hệ đến chuyện của Đông Lai, cháu đi cùng ngài.

- Được.

Tần Hồng Sơn hơi trầm ngâm rồi cuối cùng cũng đáp ứng thỉnh cầu của Tần Đông Tuyết. Biểu hiện đêm nay của Tần Đông Tuyết đã nằm ngoài dự liệu của hần, hần cảm thấy là vô luận Bạch Hà Sầu và Tịch Nhân Đình tìm hần nói chuyện gì thì hần cũng muốn mượn cơ hội lần này để giới thiệu Tần Đông Tuyết cho Tịch Nhân Đình.

“Reng...Reng”

Đột nhiên sau đó, tiếng điện thoại lại vang lên.

Hả?

Tần Hồng Sơn dừng bước lại, nhìn thoáng qua thì thấy người gọi đến là Tiêu Nguyên Thanh, không khỏi ngần ra.

- Lão Tiêu có chuyện gì?

Ngắn ngủi gặp người đi qua, Tần Hồng Sơn cầm điện thoại lên, có chút nghi hoặc mà hỏi.

Đầu bên kia điện thoại, Tiêu Nguyên Thanh vừa mới cùng nói chuyện xong với Bạch Hà Sầu, hành văn gãy gọn hỏi han:

- Lão Tần, có phải Đông Tuyết còn tìm Bạch gia và Tịch gia không?

- Bạch Hà Sầu cũng điện thoại cho ông sao?

Tần Hồng Sơn hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Nghe Tần Hồng Sơn vừa nói như thế, Tiêu Nguyên Thanh nao nao, theo sau nói:

- Ủh, hần mới vừa gọi cho tôi, gọi tôi đi ra ngoài nói chuyện một chút. Chẳng lẽ hần cũng điện thoại cho ông sao?

- Ủh.

Nghi hoặc trong lòng Tần Hồng Sơn càng đậm:

- Hần và Tịch Nhân Đình muốn gọi tôi ra ngoài nói chuyện một lát, hơn nữa tôi vừa hỏi qua Đông Tuyết, nó nói là không có tìm qua Bạch Hà Sầu cùng Tịch Nhân Đình.

- Cái này thật lạ, 5 năm rồi Tịch Nhân Đình chưa bước chân đến Yên Kinh, đêm nay đột nhiên đến đây hơn nữa muộn như thế này rồi mà hần cùng với Bạch Hà Sầu lại muốn gặp chúng ta.

Nghi hoặc trong lòng của Tiêu Nguyên Thanh cũng không ít so với Tần Hồng Sơn.

Tần Hồng Sơn nghe vậy, trầm ngâm một phen, nói:

- Lão Tiêu, ông và ta đều cảm thấy chuyện này có chút quỷ dị, như vậy chúng ta sẽ gặp nhau ở dưới cao ốc Hoa Hạ, cùng đi gặp bọn hần.

- Được.

Tuy rằng Tiêu Nguyên Thanh không biết Bạch Hà Sầu cùng Tịch Nhân Đình muốn gặp 2 người bọn họ làm gì nhưng mà vừa rồi hần cùng Tần Hồng Sơn đã đạt được hiệp nghị, chẳng khác nào 2 nhà Tiêu – Tần đã liên minh với nhau, tự nhiên là cùng tiến cùng lui.

...

Trong phòng trên tầng cao nhất của cao ốc Hoa Hạ, thân là người nắm quyền của “Liên minh Hoa Hạ” thì Tịch Nhân Đình cùng với Bạch Hà Sầu ngồi ở trên ghế salon, còn Tịch Hồ thì giống như một cây thương đứng sau Tịch Nhân Đình, nghe 2 người nói chuyện, đồng thời bưng trà dâng nước cho 2 người.

- Tiểu Hồ a, mấy năm nay cháu thật lớn nha a, dựa vào phát triển như thế này thì một ngày nào đó cháu sẽ trở thành người nắm quyền của liên minh Hoa Hạ a.

Lúc nói chuyện phiếm, thấy được Tịch Hồ rót trà thì Bạch Hà Sầu mở miệng tán thưởng.

Tịch Hồ nghe vậy, khiêm tốn nói:

- Bạch gia gia quá khen, Tiểu Hồ chỉ là đả tiểu nháo mà thôi, còn chưa lên được mặt bàn.

- Tiểu Hồ a, cháu cũng đừng nên khiêm tốn, ta nghe gia gia của cháu nói, việc hợp tác đầu khí giữa Trung – Nga có thể thuận lợi là đều do công của cháu.

Lại nghe được Bạch Hà Sầu tán thưởng, Tịch Hồ cũng không nói cái gì nữa, mà cung kính đi lui ra phía sau Tịch Nhân Đình.

Hiển nhiên hẳn biết rõ, khiêm tốn quá độ chính là một loại tự đại khác, hoặc là nói là trang bức.

- Lão Tần a, tôi thật sự hâm mộ ông a, Tịch gia của ông lại có thêm một người nối nghiệp giỏi rồi.

Bạch Hà Sầu uống ngụm trà, nhìn Tịch Nhân Đình mà cười a a.

Tịch Nhân Đình cười nhẹ:

- Lão Bạch, ông cũng đừng coi nhẹ mình, Bạch gia thì sao? Tuy rằng Quốc Dụ từng tuổi trẻ khí thịnh, nhưng mà hiện giờ nó lại khiêm tốn, nội liêm, trên thực tế chính là giấu tài, trọng kiếm vô phong.

- Quốc Dụ thì tôi cũng không phải lo, quan trọng chính là còn trẻ tuổi, hoặc là nói có dã tâm không đầu óc, hoặc là có đầu óc không dã tâm, khiến người ta đau đầu.

Bạch Hà Sầu giận dữ nói.

Tịch Nhân Đình cười nhạt một tiếng nói:

- Trẻ tuổi cũng không đáng quan tâm, tôi luyện thì tốt rồi. Đúng rồi, theo tôi được biết thì Quốc Dụ từng đến Đông Hải gặp tên tiểu tử kia?

- Ủh.

Bạch Hà Sầu cũng không phủ nhận điểm này:

- Lại nói, Quốc Dụ có thể nhanh như vậy mà đến Đông Hải đảm nhiệm chức vụ, còn có ít nhiều liên quan đến hành động ở Hàng Hồ của tên tiểu tử Bùi Đông Lai kia.

- Tài năng của Đông Lai, không có sự che chở của Vũ Phu, đi tới ngày hôm nay cũng không dễ rồi.

Tịch Nhân Đình nhin không được cảm thán một câu.

- Ủh.

Bạch Hà Sầu gật gật đầu, phụ họa rất nhiều lại bổ sung một câu:

- So với Tiểu Hồ mà nói thì nó cũng không chênh lệch mấy.

Tịch Hồ đã từng hỏi qua Tịch Nhân Đình, Thất Sát, Tham Lang, Phá Quân tập hợp đông đủ, thiên hạ đổi chủ, không thể nghịch chuyển, Tịch Nhân Đình chẳng những đáp lại hẳn quả thật như thế, nhưng lại nói trong ba người, Phá Quân tiên phong, Tham Lang đưa ra mưu lược, Thất Sát chưởng toàn cục.

Lúc trước, biết được sự việc của Bùi Đông Lai đã bại lộ, nên hẳn cảm thấy kinh ngạc đồng thời nghi ngờ năng lực của Bùi Đông Lai, nhưng mà tổ huấn Tịch gia còn đó, thêm nữa Tịch Nhân Đình ủng hộ Bùi Đông Lai nên hẳn cũng không tiện biểu hiện ra.

Lúc này nghe Bạch Hà Sầu nói như thế hẳn càng hoài nghi năng lực của Bùi Đông Lai. Mà Tịch Nhân Đình nghe Bạch Hà Sầu so sánh Bùi Đông Lai với Tịch Hồ thì nở nụ cười chua xót, nâng chung trà lên, muốn chuyển đổi đề tài.

- Gia chủ, Tần XX cùng Tiêu XX đã đến dưới lầu, năm phút đồng hồ sau sẽ đến nơi này.

Sau đó, không đợi Tịch Nhân Đình mở miệng, thủ lĩnh Âm Vệ Tịch gia liền bước tới gần, cúi đầu hội báo nói.

Tịch Nhân Đình nghe vậy, đặt chén trà xuống, hướng về phía Bạch Hà Sầu cười cười, nói:

- Đi thôi lão Bạch, chúng ta đi ra chào đón bọn hắn.

- Được.

5' sau, dưới sự chờ đợi của Tịch Nhân Đình, Bạch Hà Sầu cùng Tịch Hồ thì Tần Hồng Sơn Tiêu Nguyên Thanh mang theo Tần Đông Tuyết đi vào.

- Lão Tiêu, lão Tần, 5 năm không gặp, tinh thần các ông vẫn phần chấn như trước a.

Tịch Nhân Đình mở miệng nói trước, ánh mắt trong lúc lơ đãng lại nhìn về phía Tần Đông Tuyết, tò mò vì sao Tần Hồng Sơn lại mang Tần Đông Tuyết đến đây. Dù sao trong điện thoại thì hắn cũng chưa nói qua mục đích gặp mặt lần này.

- Tôi xem ông càng già càng dẻo dai mới đúng.

Tiêu Nguyên Thanh mỉm cười bắt tay với Tịch Nhân Đình.

- Đúng rồi, quả thật là bảo đao chưa già.

Tần Hồng Sơn lên tiếng phụ họa.

Tịch Nhân Đình cười cười, cũng không phản bác.

Sau đó, Tiêu Nguyên Thanh cùng Tần Hồng Sơn lại bắt tay với Bạch Hà Sầu.

- Lão Tần, nếu tôi đoán không sai thì đây chính là cháu gái bảo bối của ông a?

Hàn huyền đi qua, Tịch Nhân Đình đem ánh mắt nhìn về phía Tần Đông Tuyết, cười hỏi.

- Đúng vậy, Đông Tuyết, mau ra mắt Tịch gia gia cùng Bạch gia gia.

Tần Hồng Sơn nghe vậy thì hơi ngẩn ran, sau đó liền bảo Tần Đông Tuyết chào hỏi.

Trong lòng Tần Đông Tuyết tò mò nhưng mà nàng không biểu hiện ra trên mặt mà là cung kính cúi đầu vắn an:

- Tịch gia gia, Bạch gia gia, Đông Tuyết chúc 2 người phúc như Đông Hải, thọ bĩ Nam Sơn.

- Tốt, tốt, tốt.

Tinh quang trong mắt Tịch Nhân Đình lóe lên, mà Bạch Hà Sầu thì âm thầm cảm thán Tần Đông Tuyết so với những đứa cháu gái của hắn thì lại có tiền đồ hơn.

Bởi vì.

Bọn hắn đều rất rõ ràng, Tần Đông Tuyết vì muốn ở với Bùi Đông Lai cùng một chỗ, không tiếc cùng cả Tần gia trở mặt, một mình chạy đến Đông Hải, hiện giờ Bùi Đông Lai xảy ra sự cố, Tần Đông Tuyết có thể biểu hiện trấn định như thế đúng là khó được.

Nhưng mà.

571. Chương 566: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (8)

Chương 566: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (8)

- Tiêu gia gia, Tần gia gia.

Thân là đại thiếu gia của Tịch gia hơn nữa trong lương lai không xa sẽ là người nắm quyền của "Liên minh Hoa Hạ", trước đây Tịch Hồ từng đi theo Tịch Nhân Đình bái phỏng qua Tiêu Nguyên Thanh cùng Tần Hồng Sơn, thấy Tần Đông Tuyết cùng bắt chuyện với Tịch Nhân Đình và Bạch Hà Sầu xong thì hắn liền chủ động bước lên cúi chào.

- Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, Tiểu Hồ a, cháu cũng không phụ lòng kỳ vọng của gia gia cháu a.

Tiêu Nguyên Thanh tán thưởng.

- Theo tôi thấy chính là Trường Giang sóng sau xô sóng trước a.

Tần Hồng Sơn cũng không có keo kiệt những lời ca ngợi, sau đó rồi hướng Tần Đông Tuyết, nói:

- Đông Tuyết, đây là anh Tịch Hồ, các cháu đều là người trẻ tuổi, hôm nay đã có cơ hội thì hãy làm quen với nhau.

- Chào anh.

Tần Đông Tuyết mỉm cười, chủ động vươn tay ra.

- Chào em, Đông Tuyết muội muội.

So ánh với Tịch Nhân Đình cùng Bạch Hà Sầu mà nói thì vẻ trấn định của Tần Đông Tuyết làm cho Tịch Hồ càng kinh ngạc hơn, ở hẳn xem ra, Tần Đông Tuyết sở dĩ trấn định như vậy khi nghe tin Bùi Đông Lai bị giam là có 2 khả năng.

Thứ nhất là tình cảm giữa Tần Đông Tuyết và Bùi Đông Lai không sâu đậm.

Thứ hai là năng lực khống chế của Tần Đông Tuyết quá mạnh, hoàn toàn đem mọi chuyện buồn, vui, giận, hờn để ở trong lòng, không có biểu hiện ra trên mặt.

Nghĩ đến việc Tần Đông Tuyết làm mọi chuyện cho Bùi Đông Lai thì Tịch Hồ liền bác bỏ khả năng thứ nhất, cho rằng năng lực khống chế của Tần Đông Tuyết quá mạnh. Hẳn âm thầm cảm thán Tần Đông Tuyết không đơn giản.

Sau khi chào hỏi xong, thì đoàn người đi vào.

- Lão Tịch, không biết lần này ông Bắc thượng làm muốn làm gì?

Đi vào phòng, sau khi ngồi xuống, Tần Đông Tuyết thay Tịch Hồ phụ trách bưng trà dâng nước, Tiêu Nguyên Thanh uống ngụm trà, mở miệng hỏi trước, trên danh nghĩa là hỏi mục đích Bắc thượng lần này của Tịch Nhân Đình, nhưng mà thăm hỏi mục đích mà Tịch Nhân Đình mời hẳn và Tần Hồng Sơn đến đây.

- Đã lâu rồi không gặp các ông cho nên muốn tìm các ông tâm sự, ôn chuyện cũ.

Tịch Nhân Đình cười nhẹ, sau đó nói ra mục đích của mình:

- Kế tiếp, là vì chuyện của hài tử Bùi Đông Lai kia mà đến.

Hả?

Nghe được những lời này của Tịch Nhân Đình thì 2 người Tiêu Nguyên Thanh và Tần Hồng Sơn liền ngẩn ra.

So sánh với 2 người thì Tần Đông Tuyết lại càng kinh ngạc hơn, thế cho nên thiếu chút nữa nàng đã rót tràn trà ra ngoài chén.

3 người Tịch Nhân Đình, Bạch Hà Sầu, Tịch Hồ thấy vẻ mặt khác thường của Tiêu Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn, Tần Đông Tuyết thì cũng là ngẩn ra.

- Nói vậy thì các ông đều đã nghe chuyện của Bùi Đông Lai.

Mặc dù trong lòng nghi hoặc tại sao Tiêu Nguyên Thanh cùng Tần Hồng Sơn sẽ phản ứng đến như vậy, nhưng Tịch Nhân Đình lại không hỏi nhiều, mà là tiếp tục nói:

- Thực không dám giấu diếm, từ những năm 40 của thế kỷ trước, Bùi gia cùng Tịch gia đã có quan hệ sâu xa nhưng mà lui tới rất ít. Lúc Vũ Phu xuất ngoại đối phó với những thế lực kia thì đã liên hệ với tôi, nhờ tôi ra mặt giữ mạng cho Đông Lai khi nó gặp nguy hiểm. Hiện giờ, Đông Lai lâm vào tuyệt cảnh, không thể xoay chuyển càn khôn, cho nên tôi đành phải ra mặt, cậy già lên mặt, nhờ 2 ông cùng với lão Bạch giúp tôi một tay, bất kể như thế nào cũng phải bảo vệ tính mạng cho Đông Lai.

"Ách..."

Lại nghe được những lời này của Tịch Nhân Đình thì Tần Đông Tuyết cả kinh khẽ nhếch miệng, nàng nằm mơ cũng thật không ngờ, Tịch gia lại có quan hệ sâu xa với Bùi gia như vậy, càng không nghĩ đến Tịch Nhân Đình vì muốn cứu Bùi Đông Lai mà không tiếc hết thảy mọi chuyện, đối phó với Diệp gia như mặt trời ban trưa.

Dù sao, trước khi nàng nói ra điều kiện thì Tiêu gia cùng Tần gia đều không làm như thế.

Lúc Tần Đông Tuyết tỏ ra kinh ngạc thì Tần Hồng Sơn cùng Tiêu Nguyên Thanh cũng liếc nhau một cái, theo sau đều là không nhận được mà cười lên.

Vốn dựa vào an bài của bọn họ thì 2 nhà ra mặt nghĩ cách cứu Bùi Đông Lai, đến lúc đó tuyệt đối Bạch gia sẽ trợ giúp, hiện giờ xem ra căn bản không cần phiền toái như thế, chẳng những Bạch gia sẽ gia nhập mà Tịch gia cũng vào cuộc.

Đây cũng chính là nói, kế tiếp sẽ là cục diện tứ đại gia tộc đối phó với Diệp gia, điều này có thể làm cho bọn họ không cười sao?

- Lão Tiêu, lão Tần, các ông đây là?

Tịch Nhân Đình thấy thế, có chút nghi hoặc, hắn đã biết chuyện Tiêu gia cùng Bùi Đông Lai phải sạch quan hệ, đồng thời hắn cũng suy đoán lấy tác phong của Tần Hồng Sơn thì sẽ không đi giúp Bùi Đông Lai, cho nên mới vì Bùi Đông Lai mà Bắc thượng, hiện giờ thấy 2 người này cười thì liền tỏ ra nghi hoặc.

- Xem ra ông trời không muốn tên tiểu tử đó chết sớm a.

Tiêu Nguyên Thanh cười khổ cảm thán một câu, theo sau mới trả lời Tịch Nhân Đình:

- Lão Tịch, chúng tôi cũng không gạt ông, trước khi đến đây thì tôi với lão Tần đã quyết định ra mặt bảo vệ Đông Lai.

- Oh?

Nghe Tiêu Nguyên Thanh nói thế thì Tịch Nhân Đình không khỏi sửng sốt.

- Các ông đây là?

Không riêng gì hắn mà ngay cả Bạch Hà Sầu cũng là bị cả kinh không nhẹ, lấy hiểu biết của hắn đối với Tiêu Nguyên Thanh cùng Tần Hồng Sơn thì hắn hẳn tình nguyện tin tưởng trên đời này có quỷ, cũng không tin 2 người này vô duyên vô cớ mà cứu Bùi Đông Lai.

- Nói ra thật xấu hổ, vẫn là để cho Đông Tuyết giải thích đi.

Tiêu Nguyên Thanh xấu hổ cười, sau đó đối Tần Đông Tuyết, nói:

- Đông Tuyết, không phải cháu nói tất cả chuyện này đều do Bùi Đông Lai bố cục sao? Lúc này cháu mới chỉ nói ra lợi thế của mình chứ không có giải thích. Hiện giờ Tịch gia gia và Bạch gia gia đều muốn bảo vệ Đông Lai, nếu đã vậy thì cháu hãy nói rõ ra cho mọi người chúng ta biết.

Do Bùi Đông Lai bố cục sao?

Những lời này của Tiêu Nguyên Thanh vừa thốt ra thì vẻ nghi hoặc trên mặt 3 người Tịch Nhân Đình, Bạch Hà Sầu cùng Tịch Hồ càng đậm, lòng hiếu kỳ liền nổi lên.

- Được.

Tần Đông Tuyết nghe vậy, buông tay ra, tiến lên 2 bước, về mặt hồ hững nói:

- Lúc này cháu đã nói việc này chính là do Đông Lai bố cục, nói chính xác ra là từ sau khi Tiêu gia lão thái gia qua đời thì Đông Lai cũng đã bày ra cục diện này rồi.

Im lặng.

Nghe Tần Đông Tuyết nói thì không ai lên tiếng, mà là cùng đợi Tần Đông Tuyết nói tiếp.

- Tiêu gia lão thái gia qua đời, trước tiên Tiêu gia gia liền phân rõ giới hạn với Đông Lai, thế cho nên ngay cả tư cách bước vào biệt thự và ngày đưa tiễn Tiêu gia lão thái gia Đông Lai cũng không có cơ hội để làm.

Tần Đông Tuyết bắt đầu kể lại, giọng nói hồ hững, giống như là đang nói đến chuyện nhỏ bé, không đáng kể.

Nàng vừa thốt xong thì Tiêu Nguyên Thanh có chút xấu hổ, xấu hổ rất nhiều, trong lòng lại vô cùng hối hận, mà mấy người Tịch Nhân Đình cũng biết chuyện này cho nên không cảm thấy kỳ quái.

- Lúc ấy, một màn kia đã được Diệp Thạch, gia gia của cháu cùng như vị đại nhân vật khác thấy được.

Tần Đông Tuyết tiếp tục nói:

- Đông Lai biết rõ lâm vào tuyệt cảnh, Diệp gia rất nhanh sẽ tiến hành đợt trả đũa đợt 2 vì thế liền trầm tư suy nghĩ, cố gắng nghĩ biện pháp tự bảo vệ mình. Lúc ấy cậu ta có được một tin tình báo rất có giá trị là Nạp Lan Minh Châu của Nạp Lan gia ở Đông Bắc đoán được Đông Lai sẽ đi Đông Bắc để tảo mộ, đồng thời lập bia cho Bùi thúc nên đã cố gắng liên lạc với thế lực ngoại cảnh để chặn giết Đông Lai, nhưng mà từ sau vụ án Giang Lăng thì thế lực của Nạp Lan gia đã tụt dốc, thực lực không đủ cho nên không có tư cách hợp tác cùng thế lực cảnh ngoại. Rơi vào đường cùng, Nạp Lan Minh Châu liền chạy tới Yên Kinh để tìm Diệp Tranh Vành. Cố gắng muốn để Diệp Tranh Vành ra mặt, nàng vẫn là vô cùng ái mộ Diệp Tranh Vành, cũng rất hiểu Diệp Tranh Vành, đoán chắc sau khi Diệp Tranh Vành thua liên tục trong tay Đông Lai thì sẽ vô cùng biệt khuất, hơn nữa cũng không cam lòng muốn dùng thế lực của Diệp gia để trả thù.

- Sau đó, mọi chuyện đã xảy ra đúng như Đông Lai đoán, những người từng hợp tác với tập đoàn Đông Hải liền gặp mặt Đông Lai, tỏ rõ lập trường, và lại còn giúp Diệp gia chuyển lời nói cho Đông Lai biết mặt trên cần không chế cổ phần tập đoàn Đông Hải, mà cái gọi là mặt trên kỳ thật chính là Diệp gia, Diệp gia vừa muốn động thủ trả thù với Đông Lai, vừa muốn thu tập đoàn Đông Hải vào túi.

- Đối mặt với việc thu mua của Diệp gia thì Đông Lai chẳng những cự tuyệt hơn nữa còn quăng ra câu ngoan thoại để đối phương chuyển lời lại cho Diệp Thạch, có ý muốn chọc giận Diệp Thạch, mà sau khi người này rời đi thì Đông Lai lại tìm gặp Trần Quốc Đào gia gia, để phóng tín hiệu cho mọi người bên ngoài tưởng rằng Đông Lai đã rơi vào đường cùng nên vì muốn gặp Trần Quốc Đào gia gia là vì cần giúp đỡ.

- Mọi người đều biết, trong vụ án ở Giang Lăng thì Trần Quốc Đào gia gia đã ủng hộ Đông Lai, không tiếc đắc tội Diệp gia mà đứng ra làm chứng cho Đông Lai, cho nên dưới tình hình như thế, Đông Lai cùng đường chẳng những cự tuyệt lời thu mua của Diệp gia, hơn nữa còn quăng xuống câu ngoan thoại, đồng thời thậm chí còn xin sự giúp đỡ của Trần Quốc Đào gia gia, nhất định sẽ chọc giận Diệp gia.

Tần Đông Tuyết nói tới đây, dừng lại một chút, rót một chén trà cho mình rồi uống một ngụm.

Thừa dịp Tần Đông Tuyết uống nước thì Tịch Nhân Đình, Tiêu Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn cùng Bạch Hà Sầu âm thầm Tần Đông Tuyết sẽ nói gì tiếp theo, mà Tịch Hồ còn lại là mang theo vài phần nghi hoặc hỏi:

- Đông Tuyết muội muội, dụng ý của Đông Lai là gì khi muốn chọc giận Diệp gia?

- Bức bách Diệp gia phải động thủ trong thời gian ngắn nhất. Sau khi Nạp Lan Minh Châu tìm được Diệp Tranh Vành nói rõ mục đích thì Diệp Tranh Vành vẫn còn do dự, kể từ đó nếu như hắn biết Đông Lai đã cùng đường, Diệp gia lại ra tay thì hắn sẽ làm như thế nào. Tự mình ra tay. Thứ nhất là do Đông Lai yếu thế nên hắn cảm thấy được Đông Lai đã là kẻ chết đi, không thể tạo thành uy hiếp đối với hắn, cho dù hành động của hắn có thất bại thì vẫn còn Diệp gia đó. Còn nữa, Diệp gia lại muốn nhanh chóng ra tay động thủ, điều này đã ảnh hưởng đến tâm tính của Diệp Tranh Vành, để cho hắn trong lúc cấp bách liền vội vàng làm ra quyết định mù quáng.

Tần Đông Tuyết không nhanh không chậm mà trả lời:

- Quên nói một chút, Đông Lai cự tuyệt lời thu mua của Diệp gia, muốn đi tới Đông Bắc để tảo mộ còn chưa có thời gian để thấy người phụ trách GZW.

- Tiếp đó, Diệp Tranh Vành quyết định hợp tác với thế lực ngoại cảnh, mà quá trình đàm phán giữa hắn và thế lực ngoại cảnh đã bị Đông Lai ghi âm, hiện giờ, phần ghi âm này đang nằm trong tay của cháu.

”Ách...”

Tịch Hồ nghe vậy, cả kinh không nhẹ, thậm chí 2 mắt của Tịch Nhân Đình và Bạch Hà Sầu cũng tỏa sáng, hiển nhiên là bọn họ biết được tác dụng của thứ này.

- Biết được Diệp Tranh Vành cùng hợp tác với Thôi gia HQ, biết được Diệp gia động thủ với tập đoàn Đông Hải nên trong cùng một lúc Đông Lai đã làm ra 3 chuyện. Thứ nhất, mang theo cháu cùng Y Na đi tới Đông Bắc. Thứ hai, lấy danh nghĩa lập mộ cho Bùi thúc mà mời những vị đại sư võ học của TQ đến Đông Bắc. Thứ ba, phái người tới HQ.

- Lúc Đông Lai mang theo chúng cháu đến núi Đại Hưng An thì những vị cao thủ võ học đã đến đây trước, bọn họ đến trước là vì muốn bảo vệ an toàn của chúng cháu. Mà lúc đó, trước khi tử sĩ Thôi gia HQ động

thủ thì người Đông Lai phải đến HQ đã thành công lên vào Thôi gia, âm thầm khống chế gia chủ của Thôi gia.

- Hay cho một chiêu rút củi dưới đáy nồi!

Nghe tới đây, Tịch Nhân Đình vỗ bàn tán dương, ở hắn xem ra, một chiêu củi dưới đáy nồi quả thật là xuất thần nhập hóa, vào lúc quan trọng đã xoay chuyển được thế cục.

- Sau đó, bởi vì một chiêu rút củi dưới đáy nồi này mà đã làm cho Nạp Lan Minh Châu dùng dao giết chết Diệp Tranh Vành, cuối cùng nàng ta lại chết trong tay tử sĩ Thôi gia.

- Mà trong cả quá trình diễn ra đều bị chúng cháu quay lại.

”Ách...”

Lúc này đây, không riêng gì Tịch Hồ mà ngay cả đám người Tịch Nhân Đình cũng cả kinh, thủ đoạn chính chết Diệp Tranh Vành cùng Nạp Lan Minh Châu của Bùi Đông Lai có thể nói là vô cùng tàn nhẫn, nhưng mà càng quan trọng hơn chính là Bùi Đông Lai lại có được đoạn video này, trực tiếp có thể rũ sạch áo về việc hiềm nghi giết Diệp Tranh Vành. Có thể nói là đem chữ “ ẦM” trong âm mưu phát huy đến tận cùng.

- Sau khi Diệp Tranh Vành cùng Nạp Lan Minh Châu chết thì người của Đông Lai dựa vào kế hoạch, cũng không buông tha cho gia chủ Thôi gia, từ đó làm cho những tử sĩ mà Thôi gia phải vào quốc nội truy kích Đông Lai.

Tần Đông Tuyết nói tới đây, hiểu được đây mới là chỗ quan trọng để phá cục, đột nhiên giọng nói của nàng to hơn, mơ hồ có chút kích động:

- Ở lúc sắp đến mộ của Bùi gia thì Đông Lai hạ lệnh để cho người ở HQ huyết tẩy những thành viên ở Thôi gia, làm cho đám tử sĩ Thôi gia phải vào quốc nội không thể nào liên lạc được với gia chủ Thôi gia, vì thế bọn hắn liền tức giận, không tiếc giết chết năm tên đặc công, đuổi tới mộ Bùi gia, muốn bắt sống Đông Lai. Nhưng thật không ngờ, lúc bọn chúng đến nơi thì lại gặp phải mấy chục vị cường giả của giới võ học TQ.

- Xong chiêu rút củi dưới đáy nồi, liền tiếp dùng 2 chiêu mượn dao giết người, nhìn như đơn giản nhưng nếu như không tính chắc thì không thể nào làm được.

Tịch Nhân Đình lại cảm thán, khuôn mặt lộ ra vẻ thán phục, đồng thời hắn cũng hiểu được lần này đến Yên Kinh là có chút dư thừa rồi, cho dù không có hắn ra mặt thì Bùi Đông Lai cũng không xảy ra chuyện gì.

Bên tai vang lên lời cảm thán của Tịch Nhân Đình, Tiêu Nguyên Thanh cười khổ nói:

- Trong cục này vừa có Âm mưu, vừa có Dương mưu, thậm chí ngay cả thủ đoạn tàn nhẫn cũng có trong đó, thậm chí ngay cả tôi và lão Tần cũng nằm trong kế hoạch của hắn, hắn có thể vận dụng toàn bộ mọi thứ để bày ra thế cục này, hơn nữa lại phát huy tác dụng đến mức cao nhất, phần tính kế này không phải là tuyệt mà là vô cùng đáng sợ.

- Đi 1 tính 10, quả thật là đáng sợ.

Tần Hồng Sơn gật đầu đồng ý quan điểm của Tiêu Nguyên Thanh, miệng có chút phát khổ, hắn phát hiện ra hắn đã đánh giá thấp đứa cháu rể kia.

- Cả thế cục đan xen nhau, chỉ cần một chỗ có vấn đề thì cả cục sẽ thất bại. Chẳng những làm cho địch nhân phải khắc cốt ghi tâm, từ từ đi theo sự bố trí của hắn, mà còn cho toàn bộ những thứ có xung quanh của hắn đến một lúc sẽ được phát huy tới mức tận cùng, và có tác dụng lớn nhất. Càng thêm bảo đảm cả thế cục không xảy ra chuyện gì cho đến lúc thu quan, quả thật là không thể dùng từ nào để hình dung ra.

Bạch Hà Sầu nói xong đột nhiên có cảm giác tự tát vào mặt mình một cái.

Bởi vì...

Bởi vì lúc trước hắn đã nói rằng Bùi Đông Lai tuổi trẻ khí thịnh, ả nhân không đủ, có chênh lệch với Tịch Hồ.

Mà qua thế cục này của Bùi Đông Lai thì không nói riêng hắn mà ngay cả Tịch Nhân Đình, Tần Hồng Sơn, Tiêu Nguyên Thanh, Tịch Hồ cũng không dám nói tự mình làm được.

- Sát Phá Lang, Thất Sát chưởng toàn cục, cổ nhân thật không lừa ta.

Bên tai vang lên những lời đánh giá của mấy vị lão nhân đối với Bùi Đông Lai thì Tịch Hồ nở nụ cười tự giễu, trên mặt không có lộ ra vẻ khinh thị đối với Bùi Đông Lai, mà là vẻ bội phục.

Đây là lần đầu tiên hắn bội phục với những người bạn cùng lứa tuổi với hắn.

572. Chương 567: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (9)

Chương 567: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (9)

Ngục giam Lang Sơn nằm cách Yên Kinh khoảng 50km, đây là một trong những ngục giam thần bí nhất quốc nội.

Ngục giam có 4 tầng, được xếp theo phương vị giáp, ất, bính, đinh. Tòa nhà được xây bằng gạch, mỗi gian phòng trong ngục giam có diện tích 20m vuông. Những vách tường trong này được xây dựng theo cách đặc biệt để có thể để nhân viên ngục giam canh phòng nghiêm mật những tù nhân.

Sau khi bị Diệp Cô Thành đưa về Yên Kinh thì Bùi Đông Lai lập tức được đưa đến ngục giam này.

Đêm đã khuya, trong một phòng giam, Bùi Đông Lai ngồi xếp bằng ở trên giường lớn, hai mắt nhắm nghiền, dựa theo pháp thổ nạp trong “Bùi gia quyền” mà làm.

Từ sau khi luyện xong “Thất Thương” thì Bùi Đông Lai đã có thể khống chế được kinh lực của mình, bước chân vào Âm Kính đỉnh phong.

Sau khi tới cánh cửa Âm Kính đỉnh phong thì Bùi Đông Lai lại muốn tăng lên, hắn muốn những cơ quan trong cơ thể có thể mở rộng để chứa nhiều kinh lực, đồng thời kích thích tiềm lực đại não, làm cho “Tinh Khí Thần” của con người bước một một bước mới, để làm cơ sở bước vào cảnh giới Hóa Kính.

Cửa phòng nhà giam, 2 gã thành viên Long Nha đứng thẳng như 2 cây thương, trên người có đeo súng, thỉnh thoảng thông qua lỗ nhỏ trên cửa sổ để nhìn vào giám thị nhất cử nhất động của Bùi Đông Lai, thực tế là dựa theo chỉ thị của Long Vương Diệp Cô Thành, âm thầm bảo vệ Bùi Đông Lai, tránh Bùi Đông Lai bị người ta ám toán.

Thân là thành viên của Long Nha thì bọn hắn chẳng những luyện tập qua ngoại công hơn nữa còn đã luyện tập qua phương pháp thổ tức.

Ở bọn hắn phát hiện, Bùi Đông Lai chẳng những giống như những phạm nhân khác, tỏ ra uể oải, không phấn chấn mà còn có thể lợi dụng lúc này để tĩnh tâm để thổ tức, điều này đã làm cho bọn hắn dâng lên một cỗ kính ý.

Dứt bỏ mọi thứ thì không nói năng lực tác chiến độc lập của Bùi Đông Lai, hơn nữa nếu nói về trình độ võ học thì Bùi Đông Lai đáng để bọn hắn khâm phục.

Trong phòng làm việc, ngục trưởng của ngục giam cũng không ngừng hút thuốc. Từ khi Bùi Đông Lai được đưa vào đây thì hắn liền cảm thấy bất an cho nên hút rất nhiều thuốc.

“Cốc...Cốc”

Đột nhiên, cửa phòng bị gõ.

- Vào đi.

Ngục trưởng liền lên tiếng.

“Két”

Cửa phòng bị mở ra, người đi vào là một gã cảnh ngục, thấy được bộ dạng ủ rũ của ngục trưởng thì hắn không dám nói lời vô nghĩa mà trực tiếp hành văn gãy gọn, hội báo:

- Ngục trưởng, cách đây 3km đã phát hiện có một xe ô tô đang chạy đến đây, trải qua kiểm tra đã xác minh thân phận của đối phương.

Đến rồi.

Nghe được thủ hạ nói như thế thì hắn cười khổ hỏi:

- Đối phương là ai.

- Vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ.

Thấy giám ngục trưởng lộ ra cười khổ, tên ngục giám trả lời một câu.

- Lai giả bắt thiện a.

Ngục trưởng nghe vậy thì giận dữ, nói:

- Người kẹp ở giữa thật khó a.

- Ngục trưởng, để cho bọn họ vào sao?

Tên giám ngục có chút nhịn không được mà hỏi.

- Cậu cứ nói đi.

Giám ngục trưởng hỏi một đằng, trả lời một nẻo, vẻ mặt buồn bực nói:

- Luận thân phận, ta chỉ là một ngục trưởng, luận về cấp bậc thì ta chỉ làm ở cấp Thính, cậu nói ta dám không để cho bọn họ vào sao?

- Ngục trưởng, đi cùng có đặc công của bộ An Toàn.

Giám ngục nghe vậy thì bổ sung.

Đặc công?

Nghe được chữ này thì ngục trưởng vốn là ngần ra, sau đó khóe mắt giật giật, nổi giận mắng:

- Cậu là đồ ngốc, vì sao không nói sớm? Cậu muốn cho lão tử sống mãi ở nơi này sao?

”Ách...”

Nghe được ngục trưởng nói như thế thì tên giám ngục tỏ ra ủy khuất, không biết mình sai ở chỗ nào.

- Biến, rút nhanh lên.

Ngục trưởng tức giận phát phát tay, đợi tên giám ngục đi ra thì chạy tới bàn làm việc, cầm lấy điện thoại bàn rồi gọi:

- Bộ trưởng, vừa mới nhận được tin tức, vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ mang theo đặc công của bộ An Toàn đến đây.

- Nhớ kỹ, phải cam đoan an toàn của Bùi Đông Lai, không cho bọn hắn đi vào phòng giam.

Đầu bên kia điện thoại, chủ nhân của số điện thoại này nghe được lời báo lại thì mở miệng:

- Nếu bọn hắn nghi ngờ thì bảo bọn hắn gọi điện tìm tôi. Mặt khác, nếu như bọn hắn mạnh mẽ muốn tiến vào thì liền ngăn lại, xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ chịu trách nhiệm.

- Dạ.

Nghe được chỉ thị của thượng cấp thì ngục trưởng trả lời, đồng thời thở phào một hơi, trong lòng càng thêm khẳng định, lại một cuộc chiến tranh không thấy khói thuốc súng rồi.

Mà đầu bên kia điện thoại, vị thượng cấp kia khi nghe xong chuyện tình của Bùi Đông Lai cũng không cúp điện thoại mà là liền gọi điện cho vị lão đại ở trên.

...

Cùng lúc đó trên tầng cao nhất của cao ốc liên minh Hoa Hạ, 4 người Tịch Nhân Đình, Tiêu Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn cùng Bạch Hà Sầu đang đem vấn đề “Đồ Long” của Bùi Đông Lai ra thảo luận.

“ Reng...Reng”

Đột nhiên, tiếng điện thoại vang lên.

Hả?

Thấy được điện thoại vang lên thì trong lòng Bạch Hà Sầu vừa động, vội vàng lấy điện thoại ra, mà những người khác thì đều nhìn về phía Bạch Hà Sầu.

- Xem chừng có trò hay đến xem rồi.

Thấy số gọi đến thì Bạch Hà Sầu cũng không có nghe máy liền mà là cười nói với mọi người một câu.

Nói xong, hắn liền nghe máy, trong điện thoại liền truyền ra giọng nói của một vị đại lão trong ngành cảnh sát:

- Thư ký, 30s trước thì ngục trưởng của ngục giam Lang Sơn đã gọi điện đến báo lại rằng vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ mang theo đặc công của bộ Quốc An đang đi về phía ngục giam Lang Sơn, vì đảm bảo an toàn của phạm nhân nên ôi đã yêu cầu ngục trưởng nghiêm cấm không cho người nào tiến vào phòng giam, cũng để cho hắn khi có tình huống khác thì liền báo lại.

- Tiểu Hồ, cậu làm rất tốt.

Nghe được vị đại lão kia báo lại thì Bạch Hà Sầu liền mở miệng khen một tiếng, sau đó bổ sung:

- Nhớ kỹ, bất kể như thế nào, nhất định bảo đảm chắc chắn an toàn của Bùi Đông Lai. Nếu an toàn của hắn xảy ra vấn đề, không riêng gì ngục trưởng của ngục giam Lang Sơn mà ngay cả cậu cũng cuốn gói cút đi cho tôi.

- Dạ.

Vị đại lão kia liền trả lời, giọng nói mạnh mẽ, cảm giác kia giống như cho dù tan xương nát thịt thì hắn cũng đảm bảo an toàn cho Bùi Đông Lai.

- Lão Bạch, có chuyện gì thế?

Nghe xong Bạch Hà Sầu nói chuyện điện thoại thì Tịch Nhân Đình liền mở miệng hướng Bạch Hà Sầu hỏi.

- Vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ mang theo đặc công đi đến ngục giam Lang Sơn.

Bạch Hà Sầu cắt điện thoại rồi trả lời, hắn cũng không giải thích gì nhiều, lấy trí tuệ của mấy người ngồi đây thì có thể đoán được mục đích của vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ.

- Xem ra có người muốn chơi với lửa a.

Tịch Nhân Đình nghe vậy, không giận ngược lại cười, cảm giác kia làm cho người ta không rét mà run:

- Một khi đã như vậy thì chúng ta hãy mượn bọn hắn để khai đao đi.

- Được.

3 người Tiêu Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn cùng Bạch Hà Sầu nghe vậy thì âm thầm cảm thán Tịch Nhân Đình vô cùng quyết đoán, đồng thời cũng biết rằng, nếu trúng một đao này thì Diệp gia có thể tổn thương đến gân cốt.

Bão tố nổi lên.

573. Chương 568: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (10)

Chương 568: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (10)

Trong màn đêm, 3 chiếc xe hơi trước sau chạy vào ngục giam Lang Sơn.

- Diệp thư ký, Từ sở trưởng.

Trước ngục giam, ngục trưởng cùng 2 tên giám ngục đã đứng đợi từ lâu, thấy xe dừng lại thì chủ động bước lên chào hỏi.

- La ngục trưởng, chào ông, tôi là Sử Hồng là xử trưởng của Quốc An Cửu Xử, dựa vào mệnh lệnh thì tôi sẽ cùng với những thành viên trong tổ chuyên án đến đây để thẩm vấn Bùi Đông Lai, xin ông hãy phối hợp.

Không đợi Diệp Cẩm, Từ Lệ đáp lời thì Sử Hồng liền bước lên, đưa ra một tờ văn kiện.

Ngũ trưởng nghe vậy thì cầm lấy tờ văn kiện, thấy được trong đó đã có chữ ký của Khương Tuấn, nội dung trong đó cũng không khác gì lời nói của Sử Hồng.

- Chào ngài, Sử trưởng phòng.

Xem hết văn kiện, ngục trưởng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Dựa vào yêu cầu của thượng cấp thì phạm là người nào muốn tiến vào ngục giam Lang Sơn để thẩm tù nhân thì phải được thượng cấp cho phép.

Hả?

Mắt thấy ngũ trưởng không cho phép thì chân mày Diệp Cẩm, Từ Lệ nhíu lại, Sử Hồng thì có chút tức giận, nói:

- La ngục trưởng, tôi hy vọng ông hiểu được, chúng tôi không phải đến thăm tù mà là đến thẩm vấn, xin ông hãy phối hợp với chúng tôi.

- Thật có lỗi, Sử trưởng phòng, dựa vào quy định thì muốn vào thẩm vấn người trong ngục giam Lang Sơn chỉ có 2 hình thức, thứ nhất chính là do chính tay phạm nhân tự viết, thứ hai là do cấp trên phê chuẩn, bên tôi phối hợp, phụ trách giao người cho những ngành có liên quan.....

- Tôi biết trình tự của các ông, chúng tôi cũng dựa theo loại thứ hai này, hơn nữa còn dựa theo yêu cầu của thượng cấp.

Không đợi La ngục trưởng nói xong thì Sử Hồng nhíu mày nói, hần tỏ ra bất mãn, đồng thời cũng cảm thấy đầu óc của La ngục trưởng có phải là bị lừa dối hay không? Vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ đang ở đây mà ông còn dám không cho đi vào?

Nghe Sử Hồng nói thế thì ngục trưởng nói:

- Xin chờ vị tới phòng làm việc của tôi chờ một lát, tôi sẽ xin chỉ thị của cấp trên.

- Không cần xin chỉ thị.

Mặt Diệp Cẩm không chút thay đổi nói:

- Lần này tổ chuyên ngành là do thượng cấp phai xuống, nếu như tổ chuyên ngành đã có văn kiện thì tự nhiên là đã được thượng cấp đồng ý rồi.

- Diệp thư ký, cái ngài nói thì tôi cũng biết nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

Lúc này không đợi La ngục trưởng nói hết thì Từ Lệ liền lạnh lùng nhìn vào La ngục trưởng, nói.

- Thật có lỗi, Diệp thư ký, Từ sở trưởng, bộ trưởng đã có chỉ thị, nếu như có người nào muốn đến đây tìm Bùi Đông Lai thì phải gọi điện để xin chỉ thị của ngài ấy.

Thấy được vẻ tức giận trong giọng nói của Từ Lệ, thì La ngục trưởng đành phải lấy cớ.

Diệp Cẩm nghe vậy thì lạnh lùng nhìn vào La ngục trưởng, gần từng chữ:

- Một lát nữa tôi sẽ đích thân gọi điện đến bộ trưởng của ông để giải thích chuyện này.

- Diệp thư ký...

- Ông nói nhiều quá rồi.

Diệp Cẩm lạnh giọng:

- Dẫn đường.

- Diệp thư ký, thứ cho tôi mạo phạm, tôi thật sự không thể đáp ứng yêu cầu của ngài.

La ngục trưởng cắn chặt răng, quyết tâm không để vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ đi vào. Đối với hắn mà nói thì nếu để đám người Diệp Cẩm đi vào thì tương đương với việc đắc tội lãnh đạo, ngược lại nếu không để đám người Diệp Cẩm đi vào thì hắn đã dựa vào quy định, tuân thủ chức trách, nếu xảy ra chuyện gì thì lãnh đạo có thể ra mặt giúp hắn.

- Được.

Nghe được La ngục trưởng cứng rắn như thế thì sắc mặt Diệp Cẩm phát lạnh, lạnh lùng nói:

- Bắt lại.

“Vù”

“Vù”

“Vù”

Nghe được mệnh lệnh của Diệp Cẩm thì 3 gã đặc công liền chạy lên, không đợi 3 người La ngục trưởng làm gì thì liền bắt được bọn họ, hơn nữa còn dùng súng chĩa vào người.

- Dẫn đường.

Diệp Cẩm lạnh lùng phun ra 2 chữ.

”Hô... Hô...”

La ngục trưởng hồn hển thở, sợ tới mức ứa mồ hôi lạnh, cuối cùng là đi phía trước để dẫn đường.

Hả?

Nghe được tiếng bước chân, thấy được La ngục trưởng mang theo đoàn người Diệp Cẩm hướng về phía này đi tới thì 2 gã thành viên Long Nha làm nhiệm vụ bảo vệ Bùi Đông Lai liền đề cao cảnh giác.

- Thủ trưởng.

Coi như lúc đám người Diệp Cẩm cách khoảng 5m thì 2 gã thành viên Long Nha liền cúi chào với Diệp Cẩm, sau đó yêu cầu đám người Diệp Cẩm dừng bước lại:

- Chúng tôi nhận được mệnh lệnh của thủ trưởng, phụ trách trông coi tội phạm hiềm nghi, nghiêm cấm những người khác tiếp xúc với tội phạm.

- Diệp thư ký, Tử sở trưởng, Sở trưởng phòng, bởi vì thân phận của tội phạm quá mức đặc thù, thêm vào vụ án lần này còn có liên quan đến thế lực ngoại cảnh nên quân đội đã phái 2 vị này tới đây để theo dõi tội phạm hiềm nghi.

Mất thấy 2 gã thành viên Long Nha tuân thủ giữ vững cương vị của mình thì ngục trưởng thở ra một hơi, vội vàng giải thích, nhưng trong lòng là rất muốn tìm cách để bảo lại chuyện này cho cấp trên.

- 2 vị đồng chí, xin chào.

Nghe được 2 gã thành viên Long Nha cùng ngục trưởng nói thế thì Sở Hồng liền lấy văn kiện ra, muốn bước lên giải thích.

- Thủ trưởng, xin dừng bước.

“ Rắc”

Mất thấy Sở Hồng tới gần, hai gã thành viên Long Nha lên tiếng, hơn nữa liền vung súng lên, lên đạn, cảm giác kia chỉ cần Sở Hồng còn dám tiến lên nữa bước thì sẽ liền nổ súng.

”Ách...”

Có lẽ không ngờ 2 gã thành viên Long Nha sẽ làm như thế, Sử Hồng cả kinh, sau đó theo bản năng dừng bước lại.

- Tôi là Sử Hồng là trưởng phòng của bộ An Toàn Cứu Xử , lúc trước người của tôi cũng đã tham gia vào hành động vây bắt tội phạm hiềm nghi này. Hiện giờ, dựa vào điều tra của tổ chuyên án thì chúng tôi phát hiện ra trong vụ án này có nhiều điểm đáng ngờ nên muốn thẩm vấn tội phạm hiềm nghi, xin 2 vị đồng chí hãy phối hợp với công tác của chúng tôi.

Ngẩn ngủ kinh ngạc đi qua, Sử Hồng lấy lại tinh thần, khách khí nói.

- Báo cáo thủ trưởng, cấp trên đã hạ lệnh cho chúng tôi nghiêm cấm tất cả mọi người tiếp xúc với tội phạm hiềm nghi. Cho nên, trước khi không nhận được mệnh lệnh của thượng cấp thì chúng tôi nhất định phải thực hiện chức trách của mình.

Một gã thành viên Long Nha liền giải thích, đồng thời súng trong tay cũng không buông xuống.

Mất thấy 2 gã thành viên Long Nha như thế thì Sử Hồng cũng không dám lấy thân mạo hiểm, đành phải quay đầu lại nhìn Diệp Cẩm, để Diệp Cẩm quyết định.

Diệp Cẩm thấy thế thì chân mày hơi nhíu lên.

Hắn biết rõ năng lực cùng tính kỷ luật của Long Nha, cho nên hắn không hề nghi ngờ lời nói của 2 gã thành viên Long Nha này, hắn cũng không dám để cho đặc công bên mình lên không chế như lúc này.

- Hắc, ta muốn tới gần đó, các người muốn nổ súng bắn chết ta sao?

Mất thấy thế cục giằng co, Từ Lệ bỗng nhiên tiến lên từng bước, vẻ mặt hài hước cười nói:

- Không chỉ nói các người cho Diệp Cô Thành 18 lá gan thì hắn có thể đụng vào ta sao?

Hả?

Nghe Từ Lệ khinh thường nhắc tới Long Vương Diệp Cô Thành thì 2 gã Long Nha chau mày, trong lòng hiểu được thân phận của nữ nhân trước mặt cũng không hề đơn giản.

Hiểu được điểm này, bọn hắn thấy Từ Lệ đi tới thì lên tiếng:

- Thủ trưởng , xin đừng bước!

- Ta muốn đi thì đi, bản thân ta muốn nhìn các người có dám nổ súng không.

Vẻ mặt Từ Lệ cười lạnh, không biết là bị cừu hận làm cho đầu choáng váng hay là nghĩ đến việc quen với Diệp Cô Thành cho nên bước đi tới.

- Thủ trưởng, xin đừng làm chúng tôi khó xử.

2 gã thành viên Long Nha lại mở miệng, lúc mở miệng thì vẫn cầm súng nhưng lại không dám nổ súng.

- Đến a, có dũng khí thì các người nổ súng a.

Vẻ mặt Từ Lệ tỏ ra khinh thường, tiếp tục bước lên.

- Thủ trưởng !

Mất thấy Từ Lệ đến gần, một gã thành viên Long Nha bước lên, đưa tay ngăn không cho Từ Lệ đi lên, kết quả bởi vì ra tay quá mức đột nhiên, thêm vào đó là lực đạo lớn nên thiếu chút nữa đẩy ngã Từ Lệ.

- Thủ trưởng.

Nhận thấy được điểm này, tên thành viên Long Nha tiến lên biến sắc, lập tức xoay người, giữ chặt lấy Từ Lệ, không để cho Từ Lệ ngã xuống.

- Người dám động tay động chân với ta?

Một phen giữ chặt Từ Lệ, không đợi tên thành viên Long Nha buông tay ra, Từ Lệ trừng to mắt, gào thét một tiếng, thuận thế tát một cái.

”Ách...”

Tên thành viên Long Nha cầm tay Từ Lệ, nghe được Từ Lệ nói như thế, biết được sự việc khó giải quyết thì biến sắc, lập tức buông tay ra.

“Bốp”

Ngay sau đó.

Một tiếng vang vang lên.

Tên thành viên Long Nha kia đã bị Từ Lệ tát một tát vào mặt.

- Bắt lại cho ta!

Cùng lúc đó, trong lòng Diệp Cẩm vừa động, lập tức liền hạ lệnh.

- Không được nhúc nhích.

Mệnh lệnh Diệp Cẩm vừa ra, 8 gã đặc công đi theo hần liền giơ súng, hòng súng nhắm vào 2 gã thành viên Long Nha.

2 gã thành viên Long Nha thấy vậy thì liền do dự một chút, cuối cùng không có động thủ, sắc mặt khó coi nhìn vào Diệp Cẩm:

- Thủ trưởng, xin đừng làm chúng tôi khó xử.

- Cút.

Từ Lệ đưa tay chỉ lên trước mặt tên thành viên Long Nha, giọng nói không thể nghi ngờ.

- Diệp Cô Thành là em trai của tôi, sau này tôi sẽ nói rõ việc này.

Diệp Cẩm thấy thế thì giải thích với 2 gã thành viên Long Nha một câu, sau đó nhìn tên ngục trưởng rồi nói:

- Mở cửa ra.

2 gã thành viên Long Nha nghe Diệp Cẩm nói thế thì biến sắc, do dự một chút, cuối cùng cũng là đi qua một bên.

Ngục trưởng thấy thế, biết rõ nếu chống cự sẽ phí công cho nên liền cầm chìa khóa đi tới cửa phòng giam.

Trong phòng giam.

Bùi Đông Lai mở mắt ra, rót cục Đông Lai lộ diện.

574. Chương 569: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (11)

Chương 569: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (11)

“Két”

Sau đó, nường theo sau một tiếng vang nhỏ, cửa phòng đã được mở ra, đặc công liền xông vào phòng giam.

- Không được nhúc nhích!

Tên đặc công đầu tiên đi vào phòng giam thì thấy Bùi Đông Lai đang ngồi ở trên giường, quát lên một tiếng, đem hòng súng nhắm vào Bùi Đông Lai, ý bảo Bùi Đông Lai không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Người thứ 2 tiến vào chính là Long Nhất.

Sau khi tiến vào thì hần cũng không nói gì, cũng không rút súng ra, sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía Bùi Đông Lai, sát ý trên người phát ra, cảm giác kia chỉ cần Bùi Đông Lai dám hành động thiếu suy nghĩ thì hần sẽ giết chết Bùi Đông Lai ngay tại chỗ.

“Vù!Vù!...”

6 tên đặc công khác cũng tiến vào, sau đó liền giơ họng súng nhắm vào Bùi Đông Lai, bộ dạng đàng đàng sát khí.

Thấy một màn như vậy thì mặt Bùi Đông Lai không đổi sắc, như là không coi sự có mặt của 8 tên đặc công, ánh mắt nhìn vào cửa phòng giam, đợi Diệp Cẩm đi vào.

- Diệp thư ký, tội phạm hiêm nghi đã bị khống chết.

Cửa phòng giam, Sử Hồng thấy thủ hạ đã khống chế được Bùi Đông Lai thì lập tức hội báo.

Nghe được Sử Hồng nói thế thì ngực trưởng đứng ở một bên xoa xoa xoa mồ hôi lạnh, không dám lên tiếng, mà một gã thành viên Long Nha thì rút điện thoại vệ tinh ra, muốn liên lạc với Diệp Cô Thành.

Diệp Cẩm thấy vậy cũng không ngăn cản tên thành viên Long Nha kia, mang theo Từ Lệ đi vào phòng giam. Hiện giờ hắn đã khống chế được Bùi Đông Lai, cho dù là lão đại cảnh sát hay là Diệp Cô Thành thì cũng không thể ngăn cản việc làm kế tiếp của hắn.

Còn về phần hậu quả.

Mất đi Bùi Vũ Phu, mất đi sự che chở của Tiêu gia lão thái gia, tập đoàn Đông Hải cũng đã mất đi, Bùi Đông Lai còn có thể làm gì? Bóp chết hắn thì có hậu quả gì sao?

Ngoài ra, hắn cũng không sợ Bùi Đông Lai trước khi sắp chết là phản công lại. Dù sao cũng đã có 8 gã đặc công ở bên cạnh.

Trong phòng giam, Bùi Đông Lai thấy Diệp Cẩm và Từ Lệ đi vào thì vẻ mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh. Vẻ mặt Diệp Cẩm thì tỏ ra âm trầm, còn Từ Lệ thì vô cùng dữ tợn, cảm giác kia giống như hận không thể chạy tới giết chết Bùi Đông Lai, ăn thịt, uống máu Bùi Đông Lai để phát tiết mọi hận thù trong lòng.

Dường như đã nhận ra trong lòng Từ Lệ đang nghĩ gì, Diệp Cẩm liền nắm lấy cánh tay Từ Lệ, ý bảo Từ Lệ không nên vọng động, sau đó dừng bước lại, đứng ở phía sau 8 gã đặc công, nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai.

Đối mặt với ánh mắt âm lãnh của Diệp Cẩm, Bùi Đông Lai chẳng những không có cảm thấy sợ hãi, khoe miệng còn nở ra nụ cười trào phúng.

- Nghiệt chủng, mày cho rằng mày chết là mọi việc có thể kết thúc sao?

Mất thấy tình hình như thế mà Bùi Đông Lai còn mở miệng cười thì Từ Lệ tức giận đến cả người run lên, khuôn mặt dữ tợn, nói:

- Tao cho mày biết, không có khả năng, để cho mày chết thì quá tiện nghi cho mày, tao muốn cho mày sống không bằng chết.

Nghe được Từ Lệ nói như thế thì Sử Hồng cùng với 8 tên đặc công ngẩn ra, bọn hắn cảm thấy Từ Lệ quả thật rất kiêu ngạo. Bất quá, bọn hắn lại cảm thấy Từ Lệ có tiền vốn để kiêu ngạo, lấy thân phận trước mắt thì Từ Lệ có thể đùa chết Bùi Đông Lai, hơn nữa còn không gánh lấy hậu quả gì.

- Các người quá nóng lòng.

Bùi Đông Lai nở ra nụ cười nhìn về phía vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ.

- Ha ha, nghiệt chủng, trước kia có Bùi Vũ Phu cũng lão già Tiêu gia bảo vệ mày. Hiện tại mày cảm thấy ai có thể bảo vệ được mày?

Thấy Bùi Đông Lai không có bị những lời nói của mình hù dọa mà còn tỏ ra trào phúng thì Diệp Cẩm giận quá hóa cười, giọng nói trầm thấp:

- Tao cho mày biết, lần này cho dù Thiên Vương lão tử hạ phàm, cũng không thể nào cứu được mày.

- Đã có nhiều người từng nói câu đó với tôi nhưng mà bọn hắn đều chết hết.

Nụ cười trên mặt Bùi Đông Lai không giảm:

- Mà hiện giờ tôi vẫn còn sống.

- Hắc, Bùi Đông Lai, xem ra mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a, chết đã đến nơi còn dám nói khoác a.

Lại nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Diệp Cẩm cười lạnh, nhìn Long Nhất rồi nói:

- Long Nhất, đánh gãy chân cho của hắc rồi bắt hắc quỳ xuống.

- Vâng, Diệp thư ký.

Long Nhất trầm giọng lĩnh mệnh, sắc mặt lạnh lùng đi về phía Bùi Đông Lai.

- Diệp Cẩm, ông có biết tại sao thành viên Long Nha lại âm thầm bảo vệ tôi không?

Bùi Đông Lai hoàn toàn coi thường Long Nhất, tiếp tục nói:

- Nhất định ông cảm thấy rằng Diệp Cô Thành muốn bảo vệ mạng ta cho nên muốn làm như vậy sao?

- Cho dù Diệp Cô Thành có muốn bảo vệ mạng của mày thì việc đó đã nằm ngoài tầm tay của hắc.

Diệp Cẩm cười lạnh một tiếng, tuy rằng không trả lời thẳng, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng. Nếu không phải Diệp Cô Thành nhớ tình cũ thì tại sao lại phải thủ hạ tới bảo vệ Bùi Đông Lai?

Lại nghe Diệp Cẩm mở miệng, Long Nhất nghĩ nghĩ, vẫn là dừng bước, tính đợi cho Diệp Cẩm nói hết lời rồi mới động thủ.

- Vừa bắt đầu thì đúng là như thế.

Bùi Đông Lai thừa nhận điểm này nhưng theo sau đột nhiên vừa chuyển, nói:

- Nhưng sau lại không phải, là Tiêu Nguyên Thanh để cho ông ta phải làm như vậy.

”Ha ha, ha ha a, ha ha ha ha...”

Nghe được Bùi Đông Lai nói những lời này thì Từ Lệ liền cười rộ lên:

- Tên nghiệt chủng, đến lúc này mà mày còn lôi Tiêu Nguyên Thanh ra, mày cảm thấy buồn cười sao? Mày cũng đã biết Tiêu gia đã phân rõ giới hạn với mày rồi, huống chi cho dù Tiêu gia bảo vệ mày thì đã sao? Mày nghĩ rằng bọn ta sẽ sợ Tiêu gia sao? Tao cho mày biết, Tiêu gia bây giờ đã không còn là Tiêu gia như trước kia rồi.

- Không cần nói nhiều với hắc.

Diệp Cẩm ý bảo Từ Lệ không cần nói nhiều với Bùi Đông Lai, sau đó nhìn Long Nhất một cái, làm ra chỉ thị.

- Tiêu gia thì không thể, nhưng nếu có thêm Tần gia thì sao?

Không đợi Long Nhất làm ra động tác gì, Bùi Đông Lai lại mở miệng.

- Nghiệt chủng, mày không cần phô trương thanh thế, tao cho mày biết, tất cả đều vô dụng.

Diệp Cẩm tỏ ra khinh thường, đánh chết hắc cũng không tin Tiêu gia cùng liên thủ với Tần gia, mạo hiểm để cứu Bùi Đông Lai.

- Diệp thư ký, ông là người trong quan trường, quy tắc trong ấy thì ông còn rõ hơn tôi.

Bùi Đông Lai vẫn cười như cũ:

- Sau khi Tiêu gia lão thái gia chết thì Diệp gia đã giành được thắng lợi trong bàn cờ đó, khiến cho vị trí đứng đầu của Tiêu gia bị đá xuống, trước mắt đã ở dưới cùng trong tứ đại gia tộc. Mà Tần gia, Bạch gia cũng không đạt được lợi ích gì lớn cả, ông cho rằng bọn họ sẽ cam tâm sao?

Lại nghe được Bùi Đông Lai mở miệng, Long Nhất nhìn Diệp Cẩm, thấy Diệp Cẩm không có tỏ vẻ, trong lòng hiểu được Diệp Cẩm muốn nghe Bùi Đông Lai cho nên lời nên hắc đứng nguyên tại chỗ.

- Không cam lòng, nhất là Tiêu Nguyên Thanh, hắc chắc chắn sẽ không cam tâm. Kể từ đó, nếu như tôi đem bằng chứng chứng minh Diệp Tranh Vành con của ông liên lạc với thế lực ngoại cảnh giao cho Tiêu gia cùng Tần gia thì bọn hắc sẽ làm thế nào?

Bùi Đông Lai vẫn cười, giọng nói hờ hững, nhưng mà lại làm cho sắc mặt đám người Diệp Cẩm thay đổi.

Lúc này đây, ngay cả Từ Lệ cũng không cảm thấy Bùi Đông Lai đang nói lung tung.

Bởi vì.

Biểu hiện của Bùi Đông Lai rất bình tĩnh, bình tĩnh giống như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của hắn vậy.

Liên thủ đối phó Diệp gia!

Trong lòng Diệp Cẩm liền hiện ra đáp án này.

Ở hắn xem ra nếu như Bùi Đông Lai có chứng cứ xác định Diệp Tranh Vành cấu kết với thế lực ngoại cảnh thì Tiêu gia và Tần gia sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

- Một khi 2 nhà này liên thủ, ông cảm thấy Bạch gia sẽ thờ ơ sao?

Bùi Đông Lai lại mỉm cười hỏi.

Sẽ không!

Chân mày Diệp Cẩm nhíu lại, trong lòng hiện ra đáp án này.

2 nhà Bạch – Diệp đã đấu tranh nhiều năm, vẫn không có thắng bại, nếu bây giờ Bạch gia có cơ hội này thì sẽ không bỏ qua.

- Tôi thừa nhận hiện giờ Diệp gia đã như mặt trời ban trưa, nhưng mà chỉ là như mặt trời ban trưa mà thôi, mà không phải một tay che trời.

Lời nói sắc bén của Bùi Đông Lai giống như một thanh chủy thủ, không ngừng uy hiếp Diệp Cẩm:

- Chỉ cần 3 nhà liên thủ, Diệp gia tất bại, hơn nữa ngay cả lực chống đỡ cũng không có.

Mặc dù Diệp Cẩm đã biết chuyện Diệp Tranh Vành cấu kết với Thôi gia HQ, mặc dù Diệp Cẩm cảm thấy được những điều Bùi Đông Lai nói đều là sự thật nhưng mà hắn không có sợ hãi, hắn không tin Bùi Đông Lai có thể lấy ra được chứng cứ cấu kết của Diệp Tranh Vành với Thôi gia HQ để thuyết phục Tiêu gia và Tần gia, vì thế hắn liền cười lạnh:

- Nghiệt chủng, đã nói xong chưa? Nếu nói xong rồi thì quỳ xuống cho tao.

“Reng...Reng”

Trả lời câu hỏi của hắn là tiếng điện thoại vang lên.

Hả?

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì trong lòng mọi người vừa động, mà Diệp Cẩm thì thấy điện thoại mình rung lên nhưng lại không lấy ra.

- Ông sợ cho nên ông không dám nhận điện thoại, thậm chí ngay cả dũng khí lấy điện thoại ra thì ông cũng không có.

Thấy Diệp Cẩm không có rút điện thoại ra thì Bùi Đông Lai lại mỉm cười mở miệng:

- Bởi vì, ông sợ những lời tôi nói sẽ trở thành sự thật.

”Bá!”

Lại nghe Bùi Đông Lai nói như thế thì mọi người đều nhìn vào Diệp Cẩm.

- Bảo thân tao muốn nhìn mày có thể mạnh miệng tới khi nào.

Đối mặt với lời nói trào phúng của Bùi Đông Lai, cảm nhận được ánh mắt của mọi người đang nhìn mình thì Diệp Cẩm cố gắng ngăn chặn nỗi bất an trong lòng, cười lạnh rút điện thoại ra.

Ngay sau đó.

Ở dưới cái nhìn của mọi người, cả người hấn cũng ngắc, đứng nguyên ngay tại chỗ, trừng to mắt nhìn vào màn hình điện thoại.

Một cảm giác sợ hãi trước này chưa từng có liên lan nhanh trong thân thể hấn.

575. Chương 570: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (12)

Chương 570: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (12)

“Reng..Reng”

Một tiếng, hai tiếng.

Một giây, hai giây.

Tiếng điện thoại không ngừng vang lên, Diệp Cẩm giống như là bị choáng váng, cả người ngơ ngác nhìn vào màn hình điện thoại.

- Có chuyện gì?

Từ Lệ thấy thế thì nhin không được mà mở miệng hỏi.

Nghe được Từ Lệ nói như thế thì Diệp Cẩm liền bưng tỉnh, sau đó hấn không trả lời câu hỏi của Từ Lệ mà là nghe máy.

Mặc dù hấn đã cố gắng khống chế tâm tình của mình, nhưng mà vô luận như thế nào đi nữa thì giọng nói của hấn cũng run rẩy:

- Tổng XX.

”Ách...”

Nghe được Diệp Cẩm hô 3 chữ kia thì Từ Lệ, Sử Hồng cùng đám người đặc công liền sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Thậm chí ngay cả Bùi Đông Lai cũng có chút kinh ngạc, bất quá hấn liền bình thường trở lại. Trong lúc quan trọng này, vô luận là Tiêu Nguyên Thanh hay Tần Hồng Sơn cũng không thể làm được như thế, chỉ có Diệp Thạch mới có thể gọi cho vị đại lão đứng ở đầu đỉnh quyền lực Kim Tự Tháp.

- Đồng chí Diệp Cẩm, tôi nghe nói ông đang dẫn người đến ngục giam Lang Sơn.

Đầu bên kia điện thoại, vị đại lão kia lạnh lùng chất vấn:

- Tôi muốn biết tại sao ông lại chạy đến ngục giam Lang Sơn.

”Ách...”

Diệp Cẩm há to mồm. Không phản bác được. Cho hấn 100 lá gan thì hấn cũng không nói mục đích mình đến nay.

- Lập tức mang người của ông rời khỏi ngục giam Lang Sơn.

Mắt thấy Diệp Cẩm không trả lời thì vị đại lão mở miệng:

- Mặt khác, 1 tiếng sau, ông hãy đến phòng làm việc của tôi để báo lại chuyện này.

- Vâng, tổng XX.

Theo bản năng Diệp Cẩm hô lên những lời này, hấn biết cho dù hiện giờ Diệp gia đã như mặt trời ban trưa nhưng mà đối mặt với chủ nhân của đầu bên kia điện thoại thì hấn chỉ có một lựa chọn.

Phục tùng!

Tuyệt đối phục tùng! !

”Đô... Đô...”

Sau đó, vị đại lão bên kia cúp điện thoại, Diệp Cẩm không có cất điện thoại, ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Giờ khắc này.

Trong ánh mắt của hắn không có hận ý.

Cũng không có kiêu ăn trên ngồi trước của người thù kẻ đời thứ 3 của Diệp gia.

Có chính là khiếp sợ cùng nghi hoặc!

Bởi vì,

Hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng vào giờ phút sinh tử này Bùi Đông Lai lại có thể làm được chuyện như thế, có thể khiến cho vị đại lão đứng đầu của đỉnh Kim Tư Tháp gọi điện thoại đến đây.

Đồng thời, cho dù hắn suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ Bùi Đông Lai dựa vào cái gì mà có thể khiến vị đại lão kia ra mặt.

Chẳng... Chẳng lẽ thật sự như lời hắn nói, hắn đã giữ chứng cứ việc Tranh Vành cấu kết với thế lực cảnh ngoại, hơn nữa lại giao cho Tiêu gia cùng Tần gia, để Tiêu gia cùng Tần gia mời vị đại lão kia ra mặt sao?

Trong phút chốc, Diệp Cẩm nhớ lại những lời Bùi Đông Lai đã nói, trong lòng liền hiện ra vài câu hỏi.

Theo lý trí nói cho hắn biết thì chỉ có khả năng này mà thôi.

Hiểu được tất cả chuyện này, sắc mặt Diệp Cẩm tái nhợt như tờ giấy trắng, thậm chí cả người cũng run run lên. Hắn biết rõ nếu như để bằng chứng chứng minh việc Diệp Tranh Vành cấu kết với thế lực cảnh ngoại lộ ra ngoài ánh sáng thì đối với hắn, thậm chí là đối với Diệp gia sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào.

- Còn đứng ngây đó làm gì? Động thủ a?

Mắt thấy Diệp Cẩm bị dọa, còn đám đặc công thì chưa hồi phục lại tinh thần thì Bùi Đông Lai mỉm cười nhìn Long Nhất, nói:

- Chẳng lẽ cậu quên lời nói của Diệp thư ký rồi sao?

Không trả lời, ánh mắt Long Nhất tỏ ra phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai. Trong ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi, vị đại lão kia vừa gọi điện thoại tới, không chỉ hạ lệnh cho Diệp Cẩm, cho dù bây giờ Diệp Cẩm hạ lệnh thì cho hắn 100 lá gan hắn cũng không dám động vào một đầu ngón tay của Bùi Đông Lai a.

- Chuyện...Chuyện gì?

Mắt thấy Long Nhất tỏ ra sợ hãi khi nhìn vào Bùi Đông Lai, không dám động thủ thì Từ Lệ ở một bên kéo cánh tay Diệp Cẩm, hoảng sợ hỏi Diệp Cẩm.

Hiển nhiên, lấy biểu hiện của Diệp Cẩm khi nghe điện thoại xong thì nàng biết được sự việc đã phát triển vượt quá tầm tay của nàng và Diệp Cẩm, nhưng nàng lại muốn biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Diệp Cẩm không để ý đến Từ Lệ, mà là vẫn nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy Bùi Đông Lai so với Bùi Vũ Phu thì lại càng đáng sợ hơn, nếu ai là địch nhân của hắn thì tuyệt đối chính là một ác mộng.

Sau khi ý thức được điểm này thì trong nháy mắt Diệp Cẩm lại động sát cơ.

Nhưng mà.

Sát cơ liền biến mất.

Hắn hiểu được, đến lúc này rồi cho dù hắn nói gì nữ thì đám đặc công cũng không nghe lệnh của hắn.

“Reng..Reng”

Đột nhiên, điện thoại của hắn lại vang lên.

”Bá!”

Thình lình xảy ra tiếng điện thoại, trừ Bùi Đông Lai ra thì toàn bộ mọi người đều nhìn về phía Diệp Cẩm.

Chẳng biết tại sao, thấy ánh mắt mọi người nhìn về phía mình, nghe tiếng chuông điện thoại thì trong lòng Diệp Cẩm lại cảm thấy vô cùng bất an, thiếu chút nữa thì hẳn đã đập điện thoại rồi, bất quá lý trí nói cho hẳn biết đây là điều không thể nên hẳn điều chỉnh lại cảm xúc rồi lấy điện thoại ra.

Ngay sau đó.

Một dãy số quen thuộc rơi vào trong mắt hẳn, hẳn liền nghe máy.

- Tôi sẽ đến ngục giam Lang Sơn ngay.

Điện thoại được chuyển, giọng nói của một người quen thuộc với Diệp Cẩm liền truyền ra:

- Nếu ông không muốn Diệp gia rơi xuống hoàn toàn thì tốt nhất không nên động vào một cọng lông của Bùi Đông Lai.

"Ách..."

Diệp Cẩm nghe vậy, khê nhếch miệng, cố gắng nói cái gì. Kết quả không đợi hẳn nói ra thì chủ nhân đầu bên kia đã cúp điện thoại.

- Các vị thủ trưởng, thượng cấp đã yêu cầu chúng tôi nhất định cam đoan an toàn của thiếu úy Bùi Đông Lai.

Không đợi Diệp Cẩm cất điện thoại, 2 gã thành viên Long Nha đi vào:

- Xin các vị thủ trưởng lập tức rời khỏi phòng giam.

Bên tai vang lên lời nói của gã thành viên Long Nha thì Sử Hồng hơi trầm ngâm, liền làm ra quyết định:

- Toàn bộ lui ra ngoài.

Nói xong, hẳn liền đi ra ngoài, mấy tên đặc công liền đi theo.

Trong lúc nhất thời, cả phòng giam chỉ còn lại Bùi Đông Lai và vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Về bất an trong lòng Từ Lệ càng lúc càng tăng lên, lên tiếng hỏi.

- Không nên hỏi.

Sắc mặt Diệp Cẩm tỏ ra phức tạp, xoay người rời đi.

Tuy rằng trong lòng Từ Lệ vô cùng nghi ngờ cũng không cam lòng, nhưng thấy biểu hiện của Diệp Cẩm như thế thì biết rõ tính nghiêm trọng của việc này đã nằm ra khỏi sự tưởng tượng của nàng, cho nên không nói gì thêm mà đi theo Diệp Cẩm ra ngoài.

Sau đó, tiếng đóng cửa vang lên, 2 gã thành viên Long Nha mang súng đứng ở trước cửa phòng giam.

"Ba... Ba..."

Cùng lúc đó, tiếng bước chân vang lên bên ngoài hành lang, Long Vương Diệp Cô Thành, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ngoài ra, bên cạnh hẳn còn có 8 thành viên Long Nha đi theo.

Hả?

Chứng kiến Diệp Cô Thành xuất hiện, nghĩ đến lời cảnh cáo mới vừa rồi trong điện thoại của Diệp Cô Thành, trong lòng Diệp Cẩm vừa động, hận không thể lập tức lên hỏi Diệp Cô Thành, nhưng hẳn cũng biết lúc này không thích hợp vì thế liền đứng nguyên tại chỗ, đợi đám người Diệp Cô Thành đi tới.

Sau đó, Diệp Cô Thành đi ngang qua đám người Diệp Cẩm, đi thẳng về phía 2 gã thành viên Long Nha đang đứng trước cửa phòng giam.

"Bá!"

Hai gã Long Nha thành viên thấy Diệp Cô Thành đến gần, trước tiên cúi chào, vẻ mặt tự trách nói:

- Long Vương.

- Nhiệm vụ của quân nhân là bảo vệ quốc gia, lấy thi hành mệnh lệnh làm thiên chức.

Diệp Cô Thành dừng bước lại, mặt không đổi sắc nói:

- Các cậu đã vi phạm mệnh lệnh của thượng cấp, cũng đã làm vấy bẩn quang vinh của một người quân nhân, các cậu không đủ tư cách để làm quân nhân, càng không xứng đáng làm thành viên của Long Nha.

Đối mặt với lời răn dạy và quả mắng của Diệp Cô Thành, 2 gã thành viên Long Nha cúi đầu.

- Hiện tại ta chính thức tuyên bố, 2 cậu đã bị khai trừ khỏi Long Nha, lập tức trở về làm thủ tục giải ngũ, trước 8h sáng mai phải rời khỏi bộ đội.

Diệp Cô Thành lại mở miệng, giọng nói lạnh như băng.

- Vâng, Long Vương.

Nghe được lời tuyên bố của Diệp Cô Thành thì 2 gã thành viên Long Nha ngẩng đầu, đứng thẳng người, lại cúi chào, lớn tiếng trả lời.

Nhưng mà.

Sau khi trả lời xong thì đôi mắt của tên thành viên Long Nha bị Từ Lệ tát một tát đả hồng lên.

Mặc dù hẳn biết Diệp Cô Thành nói là sự thật, nhưng mà hẳn không muốn rời khỏi Long Nha.

Hắn thà rằng chết trận tại sa trường cũng không muốn nhận kiểu biệt khuất này mà rời đi.

- Trước khi làm công việc giải ngũ thì các cậu vẫn là lính của ta.

Nhìn thấy dấu ngón tay trên mặt của một gã thành viên Long Nha thì giọng nói của Diệp Cô Thành hơi dao động, sau đó hẳn không đợi 2 gã thành viên Long Nha trả lời, xoay người lại đi về phía Từ Lệ.

- Cô Thành.

Nghe được Diệp Cô Thành nói thế, thấy được hàn ý trong mắt Diệp Cô Thành thì trong lòng Diệp Cẩm hiện lên một trực giác không tốt, nhin không được mà mở miệng gọi.

Không trả lời, ánh mắt Diệp Cô Thành như đao nhìn chằm chằm vào Từ Lệ.

- Diệp Cô Thành, cậu...cậu muốn làm gì?

Chẳng biết tại sao, thấy được ánh mắt lạnh lùng của Diệp Cô Thành thì trong lòng Từ Lệ có chút sợ hãi.

Làm gì ư?

Diệp Cô Thành vung tay lên.

“Bốp”

Tiếng giòn vang lên, Từ Lệ ăn một cái tát vào mặt, té ngã xuống đất.

576. Chương 571: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (13)

Chương 571: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (13)

”Ách...”

Nghe được tiếng bạt tai, thấy được Từ Lệ té xuống đất thì mọi người đều cả kinh há to miệng.

Phảo biết rằng, Từ Lệ là vợ của Diệp Cẩm, là chị dâu của Diệp Cô Thành.

Mà hiện giờ, Diệp Cô Thành lại tát làm cho Từ Lệ té xuống đất.

Nếu không phải thấy được cảnh này thì mọi người sẽ không tin Long Vương Diệp Cô Thành sẽ động thủ với nữ nhân, hơn nữa đối phương còn là chị dâu của mình.

Bọn hắn còn không tin, huống chi Diệp Cẩm?

Mặc dù Diệp Cẩm biết được thân phận của Diệp Cô Thành ở Diệp gia có chút đặc thù, mặc dù hắn còn biết Diệp Thạch cũng không thể ra lệnh cho Diệp Cô Thành nhưng mà hắn không tin Diệp Cô Thành sẽ tát Từ Lệ, hơn nữa lại còn làm trước mặt nhiều người như vậy.

- Mày...mày dám đánh tao?

Nếu bàn về khiếp sợ thì trong lòng Từ Lệ lại càng khiếp sợ hơn, cảm nhận được cơn đau trên mặt, theo bản năng Từ Lệ đưa tay sờ vào khuôn mặt, vẻ mặt không thể tin nhìn vào Diệp Cô Thành.

- Lính của ta không phải là người mà bà có thể động vào.

Mặt Diệp Cô Thành không chút thay đổi nhìn vào Từ Lệ, từ từ mở miệng.

"Hô... Hô..."

Nghe được câu trả lời của Diệp Cô Thành thì Từ Lệ thở dốc, nàng mở miệng muốn nói cái gì nhưng đã thấy Diệp Cô Thành xoay người.

- Diệp Cô Thành, cậu...

Diệp Cẩm thấy thế thì lớn tiếng quát.

Nhưng mà.

Không đợi hắn nói hết lời thì Diệp Cô Thành đã lên tiếng, ánh mắt nhìn về đám đặc công Quốc An Cửu Xử:

- Các người muốn thúc thủ chịu trói hay là muốn biết chênh lệch giữa mình với Long Nha?

"Lộp bộp"

Nghe được giọng nói lạnh nhưng bằng, nhìn vào ánh mắt không mang theo chút cảm tình của Diệp Cô Thành thì đám người Sử Hồng liền chấn động, bọn hắn liền cảm thấy sợ hãi.

- Long... Long Vương.

Hoảng sợ rất nhiều. Sử Hồng cố gắng mở miệng giải thích.

- 2 chọn 1, có 5s.

Diệp Cô Thành mở miệng lần nữa, ngữ khí không thể nghi ngờ.

- Tôi...Chúng tôi nghe theo ngài.

Sử Hồng thấy vậy thì trực tiếp lựa chọn thúc thủ chịu trói, ở hắn xem ra bằng vào một mình Long Vương Diệp Cô Thành thì cũng đã làm thẹn hắn và thủ hạ của hắn, huống chi là còn có những thành viên Long Nha khác.

- Mang đi.

Mất thấy Sử Hồng đi đầu thúc thủ chịu trói, Diệp Cô Thành lạnh lùng hạ lệnh.

Mệnh lệnh của hắn vừa ra, 8 gã thành viên Long Nha liền mang theo đám người Sử Hồng rời đi.

- Diệp Cô Thành, cậu muốn làm gì?

Diệp Cô Thành vốn là tát Từ Lệ một tát, sau đó lại muốn mang đoàn người Sử Hồng rời đi, điều này làm cho Diệp Cẩm có chút nóng nảy, hắn mơ hồ ý thức được cái gì.

Không để ý đến lời chất vấn của Diệp Cẩm, Diệp Cô Thành nhìn vào ngực trưởng, nói:

- Đồng chí ngực trưởng, tôi dựa vào chỉ thị của thượng cấp, mang Bùi Đông Lai rời khỏi nơi này, mời ông mở cửa phòng giam ra.

- Được.

Có lẽ là biểu hiện của Diệp Cô Thành quá mức mạnh mẽ, có lẽ là nhìn ra Diệp Cô Thành sẽ bảo vệ Bùi Đông Lai, cho nên đối với yêu cầu của Diệp Cô Thành thì tên ngục trưởng liền không chút suy nghĩ mà đáp ứng.

Rất nhanh cửa phòng giam đã được mở ra.

Diệp Cô Thành bước đi vào phòng giam.

- Diệp Cô Thành.

Thấy Diệp Cô Thành hoàn toàn coi thường mình thì Diệp Cẩm liền nổi giận, hấn ngăn Diệp Cô Thành lại, vẻ mặt hơi dữ tợn, giọng nói khàn khàn:

- Trong lòng cậu có còn coi mình là thành viên của Diệp gia không?

Diệp Cô Thành nghe vậy thì dừng bước, xoay mặt nhìn vào Diệp Cẩm.

"Ô... Ô..."

Sau đó, không đợi Diệp Cô Thành mở miệng trả lời thì Từ Lệ đã đứng dậy, khóc lên.

Nghe được tiếng khóc của Từ Lệ, lửa giận trong lòng Diệp Cẩm càng lớn hơn:

- Tại sao cậu lại động thủ đánh chị dâu của mình?

- Ta nói rồi, không ai có thể động vào lính của ta.

Mắt Diệp Cô Thành không chút thay đổi nhìn vào Diệp Cô Thành, gằn từng chữ:

- Bà ta không được, ông cũng không được.

"Ách..."

Câu trả lời của Diệp Cô Thành khiến cho ngục trưởng cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Bởi vì hắn nghe rõ ý tứ của Diệp Cô Thành, nếu như vừa rồi người động thủ là Diệp Cẩm thì Diệp Cô Thành cũng sẽ tát vào mặt Diệp Cẩm.

- Cậu...

Diệp Cẩm chỉ tay vào mặt Diệp Cô Thành, tức giận đến cả người run lên.

- Tên nghiệt chủng kia đã giết Tranh Vành, hắn không những ra mặt giúp Tranh Vành, hơn nữa còn tát tôi, lại muốn cứu tên nghiệt chủng kia, trong mắt hắn thì ông đâu có là cái gì?

Về mặt Từ Lệ dữ tợn nhìn vào Diệp Cô Thành, quát:

- Nói cho cha, đem chuyện này nói cho cha để cha đuổi hắn ra khỏi Diệp gia, hắn không xứng đáng làm người của Diệp gia.

- Đồng chí ngục trưởng, mời ông hãy tránh đi một chút.

Mắt thấy Từ Lệ ré rân lên, Diệp Cô Thành hơi trầm ngâm rồi nói với ngục trưởng.

- Được.

Ngục trưởng nghe vậy thì biết kế tiếp 2 bên sẽ nói một chút chuyện qua trọng cho nên liền gật đầu rồi mang theo thủ hạ rời đi.

- Cho ta một giải thích hợp lý.

Mắt thấy ngục trưởng rời đi, Diệp Cẩm nhìn chằm chằm vào Diệp Cô Thành.

- Cứu Bùi Đông Lai sao?

Diệp Cô Thành không để ý đến Diệp Cẩm, mà là mang theo vài phần trào phúng nhìn vào Từ Lệ, gằn từng chữ:

- Đúng vậy, ta thật sự muốn cứu hần bởi vì hần là cháu ta nhưng mà chuyện cho tới bây giờ, hần đã không cần ta ra mặt để cứu hần nữa. Dùng lời nói của hần, cầu người không bằng cầu mình.

- Còn về Diệp Tranh Vành con của mấy người thì lúc hần ám sát Bùi Đông Lai ta đã ra mặt cứu hần một mạng, ngày đó nếu như không phải ta xuất hiện thì có lẽ hần đã rời khỏi thế giới này, hơn nữa sẽ không lưu lại bất kỳ chứng cứ gì.

Diệp Cẩm cùng Từ Lệ nhất thời liên á khẩu, bọn họ cũng biết chuyện Diệp Tranh Vành tìm đại đệ tử Võ Đang là Lãnh Vô Cực ám sát Bùi Đông Lai.

- Luận về võ lực thì Bùi Đông Lai có thể bóp chết Diệp Tranh Vành như một con kiến, luận về mưu lược thì hần đứng trước Bùi Đông Lai chỉ là một đứa con nít ranh, hần

- Ngày đó, ta đã nói những lời này với Diệp Tranh Vành, hần đã không nhớ kỹ thì chẳng trách ai được.

Diệp Cô Thành đem những lời cảnh cáo ngày đó nói cho Diệp Tranh Vành nói ra, sau đó nói:

- Còn về phần ta có phải là một thành viên của Diệp gia hay không thì điểm này trong điện thoại ta đã nói cho ông biết.

Diệp Cô Thành nghe vậy thì bên tai nhớ lại lời cảnh cáo của Diệp Cô Thành:

- Nếu ông không muốn Diệp gia rơi xuống thì tốt nhất không nên động vào một cọng lông của Bùi Đông Lai.

- Chẳng lẽ hần thật sự có chứng cứ việc Tranh Vành cấu kết với Thôi gia HQ, hơn nữa còn đem chứng cứ đó giao cho Tiêu gia, Tần gia, để cho 2 nhà đó đối phó với Diệp gia chúng ta sao?

Nhớ lại lời cảnh cáo của Diệp Cô Thành, Diệp Cẩm không khỏi nhớ lại những lời của Bùi Đông Lai. Về bất an trong lòng càng tăng lên.

- Xem ra, vừa rồi khi ông sắp động thủ với hần thì hần đã nói ra những lời này.

Diệp Cô Thành nghe vậy thì liền trầm giọng:

- Không riêng gì Tiêu gia cùng Tần gia, Bạch gia cùng Tịch gia cũng ra mặt —— Diệp gia hiện tại tứ diện Sở ca (bốn bề thọ địch).

Tứ đại gia tộc liên thủ đối phó Diệp gia?

Nghe được Diệp Cô Thành nói thế thì Diệp Cẩm vốn là cả kinh. Sau đó liền hiểu được nguyên nhân vừa rồi thủ trưởng số 1 lại gọi điện cho mình, đồng thời hần cũng hiểu được lời cảnh cáo của Diệp Cô Thành. Nếu như tứ đại gia tộc liên hợp lại với nhau thì Diệp gia sẽ không thể nào ngăn cản.

Như vậy, nếu vừa rồi hần giết Bùi Đông Lai thì hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng nổi.

So sánh với Diệp Cẩm mà nói thì trong lòng Từ Lệ lại càng cảm thấy kinh hãi hơn.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt của nàng trở nên trắng bệch, không ngừng tự hỏi: “Điều...Điều này làm sao có thể?”

- Tiêu chủ tịch muốn gặp cậu.

Diệp Cô Thành thấy vậy cũng không để ý đến vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ nữa mà đi vào phòng giam. Thấy sắc mặt Bùi Đông Lai tỏ ra bình tĩnh đứng ở cửa sổ thì mở miệng nói, giọng nói hơi phức tạp.

Bởi vì mạng lưới tình báo khủng bố của Long Nha nên Diệp Cô Thành đã biết được chuyện tứ đại gia tộc gặp mặt, hơn nữa sau đó lại nhận được mệnh lệnh của Tiêu Nguyên Thanh thì hần liền đoán được tứ đại gia tộc muốn cứu Bùi Đông Lai, đồng thời muốn làm Diệp gia yếu bớt.

- Cảm ơn ngài.

Nghe được Diệp Cô Thành nói thế thì trước tiên Bùi Đông Lai liền nói tiếng cảm ơn, hần đã nghe được những lời trước của Diệp Cô Thành, cũng biết được Diệp Cô Thành thật tâm muốn cứu hần.

Mắt thấy Bùi Đông Lai cảm ơn thì trong lòng Diệp Cô Thành cảm thấy ngượng, hần không khỏi nhớ được từng lời mà sáng nay Bùi Đông Lai nói với hần.

- Cảm ơn ngài ngay từ đầu đã đối xử với mẹ tôi như một người thân, cũng cảm ơn ngài vì lời hứa với cha của tôi mà mạo hiểm trở mặt với Diệp gia để cứu tôi.

- Cầu người không bằng cầu mình, đạo lý này đúng là sau khi cha tôi và Tiêu gia lão thái gia qua đời thì tôi mới hiểu ra được.

- Diệp gia muốn cho tôi chết, không dễ như vậy đâu.

...

Buổi sáng, Diệp Cô Thành cho rằng ở trước mặt quyền lực thì những thứ âm mưu quỷ kế đều là uổng công. Mà giờ phút này, chưa đầy 24 tiếng thì Bùi Đông Lai đã làm cho Diệp Cô Thành phải kinh ngạc.

- Như lời của cậu, cầu người không bằng cầu mình.

Nhớ lại tất cả chuyện này, Diệp Cô Thành miệng của mình hơi đắng:

- Ta chỉ dựa theo mệnh lệnh của cấp trên, đến đưa cậu rời khỏi nơi này.

Bùi Đông Lai cười cười, không nói cái gì nữa, đi theo Diệp Cô Thành đi ra phòng giam.

Bên ngoài phòng giam, vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ vẫn chưa lấy lại tinh thần, cả 2 giống như là hòn đá, đứng nguyên tại đó.

”Bá!”

Mắt thấy Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành đi ra, 2 vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ không hện mà đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai, về mặt ngõ ngang.

Bùi Đông Lai không để ý đến ánh mắt hai người, giống như đem 2 người trở thành không khí rồi.

- Trả mạng cho con tao.

Sau đó, Từ Lệ lấy lại tinh thần, giống như kẻ điên, chạy vồ về phía Bùi Đông Lai.

Không đợi nàng vọt tới trước người Bùi Đông Lai thì Diệp Cô Thành giống như một tòa núi lớn che trước người Bùi Đông Lai, một phát bắt lấy cổ tay Từ Lệ, không nói gì, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào Từ Lệ.

- Thả ta ra, Diệp Cô Thành, mày thả ta ra.

Từ Lệ giãy dụa, vẻ mặt như lệ quỷ nhìn vào Bùi Đông Lai, thở hổn hển nói:

- Tranh Vành ở dưới cửu tuyền sẽ không bỏ qua cho mày.

- Người sống còn không được, huống chi người chết?

Bùi Đông Lai dừng bước lại, mỉm cười nhìn Từ Lệ, sau đó ánh mắt nhìn về phía Diệp Cẩm, ngữ khí lạnh lùng:

- Trở về nói cho lão tạp mao của Diệp gia, giết tốt, nuốt xe sau đó là tướng.

577. Chương 572: Muốn Đối Ngoại Cần Phải Yên Nội (14)

Chương 572: Muốn đối ngoại cần phải yên nội (14)

Cùng lúc đó, trong biệt thự của Khương Tuấn, thân là vợ của Khương Tuấn thì Từ Yên đang ngồi trong phòng khách, nàng nghe có tiếng chuông cửa thì bước đến. Thông qua màn hình theo dõi thì nàng thấy được bên ngoài có mười mấy người, người đứng đầu là vị Diêm Vương gia của ngành.

Ngoài ra, còn có Triệu bộ trưởng nhân vật số 1 của bộ An Toàn, cùng với những người trong bộ An Toàn. Hả?

Thấy được những người này thì trong lòng Từ Yên cả kinh, sau đó trong lòng nàng hiện ra một trực giác không tốt. Nếu như người nào để vị Diêm Vương gia kia tìm tới nơi thì tương đương tuyên bố con đường làm quan của hắn sẽ kết thúc.

- Các....các vị tìm ai?

Sau đó, Từ Yên cố gắng tỏ ra bình tĩnh, thông qua màn hình, nói.

- Chúng tôi tìm đồng chí Khương Tuấn, có liên quan đến vụ án ở núi Đại Hưng An.

Bên ngoài cửa, Triệu bộ trưởng đi lên, trả lời.

"Nha."

Từ Yên nghe vậy thì cũng vẫn còn tỏ ra bất an, bất quá cũng đi ra mở cửa.

- Đồng chí Khương Tuấn ở đâu?

Cửa biệt thự được mở ra, vài tên đặc công bộ An Toàn liền vọt vào đại sảnh biệt thự, Triệu bộ trưởng cùng vị Diêm Vương gia kia đi vào, hướng Từ Yên hỏi.

- Ở...Ở trong thư phòng.

Thấy thế thì vẻ bất an ở trong lòng Từ Yên tăng lên, cho nên giọng nói trở nên run run.

"Vù"

Mấy tên đặc công nghe thế thì vội hướng về phía thư phòng lầu 2 chạy tới, còn Triệu bộ trưởng và mọi người đi theo sau.

"Ách..."

Thấy một màn như vậy thì Từ Yên sợ tới mức há to miệng, không biết nên nói gì.

"Két"

Cửa thư phòng mở ra, nghe được động tĩnh ở dưới lầu thì Khương Tuấn mặc đồ ngủ, từ thư phòng đi ra.

- Các...Các người...

Vừa ra khỏi cửa, Khương Tuấn thấy mấy tên đặc công thì theo bản năng muốn nói cái gì nhưng mà sau đó khi hắn thấy được Triệu bộ trưởng cùng vị Diêm Vương gia kia ở phía sau thì sắc mặt biến đổi.

- Đồng chí Khương Tuấn, dựa vào tin tức chúng tôi nhận được thì ông đã vi phạm kỷ luật trong lúc điều tra án, mời ông đi theo chúng tôi để tiếp thụ điều tra.

Vị Diêm Vương gia kia bước lên, mặt không thay đổi nói.

Vi phạm kỷ luật?

Trong lòng Khương Tuấn chấn động, sau đó lấy lại tinh thần, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, hỏi:

- Vương thư ký, Triệu bộ trưởng, các vị không lầm đó chứ?

- Đồng chí Khương Tuấn, nếu đồng chí không phối hợp với chúng tôi thì chúng tôi đành phải mang ông đi.

Vị Diêm Vương gia kia không trả lời câu hỏi của Khương Tuấn, giọng nói trầm thấp làm cho lòng người run lên.

"Bá!"

Lại nghe Vương thư ký nói thế, đối mặt với mọi chuyện đang xảy ra thì Khương Tuấn liền có cảm giác rơi từ thiên đường xuống địa ngục, đồng thời trong lòng hiện ra nghi vấn, mình không phải là mới lập công lao cho Diệp gia sao? Như thế nào lại biến thành như vậy? Chẳng lẽ...Chẳng lẽ Diệp gia vì muốn đạt đến mục đích mà ngay cả mình cũng không buông tha sao?

Điều đó không có khả năng!

Nghi ngờ rất nhiều, Khương Tuấn phủ định khả năng này, lại ở trong lòng thâm hỏi: Nếu Diệp gia không làm như vậy thì nguyên nhân là gì? Chẳng lẽ có người dám mạo hiểm, đắc tội Diệp gia, động thủ với mình sao?

Trong lòng lại hiện ra nghi hoặc, Khương Tuấn há mồm muốn hỏi nguyên nhân, nhưng kết quả không đợi hắn thốt lời nào thì 2 gã đặc công đã bước lên áp giải hắn.

Cùng lúc đó.

Ngục giam Lang Sơn.

Vợ chồng Diệp Cẩm cùng Từ Lệ bị lời nói của Bùi Đông Lai làm cho sợ tới mức đứng nguyên tại chỗ, thậm chí ngay cả Diệp Cô Thành cũng nhú mày.

Bùi Đông Lai thấy thế, không nói gì thêm nữa, đi theo Diệp Cô Thành rời khỏi nơi này.

Nhìn vào bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi, Diệp Cẩm cố gắng mở miệng nói cái gì nhưng mà đầu óc trống không nên hắn không nói được một chữ nào.

“Reng..Reng..”

Mắt thấy Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành đã đi xa, Diệp Cẩm vừa muốn mang theo Từ Lệ rời đi thì điện thoại hắn lại rung lên.

Diệp Cẩm cầm điện thoại thì thấy người gọi đến là Diệp Thạch.

Hắn thấy vậy thì khuôn mặt lộ ra vẻ kích động rồi nghe máy.

- Nói chuyện có được hay không?

Điện thoại được chuyển, giọng nói trầm thấp của Diệp Thạch liền vang lên.

- Được.

Diệp Cẩm nghe vậy, theo bản năng đi vào phòng giam rồi trả lời.

- Ta vừa mới nhận được tin, Khương Tuấn đã bị người của ZJW mang đi, nghe nói là XXX tự mình hạ lệnh.

Diệp Thạch hành văn gãy gọn nói:

- Mà lúc này con đã liên hệ với Khương Tuấn, cũng để cho hắn phái ra đặc công của An Toàn Cứu Xử đi theo con đến nhà giam Lang Sơn, có phải không?

Nghe lời chất vấn của Diệp Thạch thì Diệp Cẩm có chút chột dạ:

- Vâng.

- Mà thật ầu tả.

Nghe được Diệp Cẩm dẫn người đến nhà giam Lang Sơn thì Diệp Thạch tức giận tới mức mắng một tiếng, sau đó hỏi:

- Chuyện này thoát nhìn thật không bình thường, mày có làm gì Bùi Đông Lai không? Còn nữa, bên kia mày có phát hiện được gì không?

- Diệp Cô Thành vừa mới mang Bùi Đông Lai đi.

Diệp Cẩm chỉ cảm thấy cả người như rơi vào hầm băng, vô cùng lạnh lẽo:

- Dựa theo lời của Bùi Đông Lai thì hắn nói trong tay hắn có chứng cứ việc Tranh Vành cấu kết với Thôi gia HQ, hắn đã đem chứng cứ đó giao cho Tiêu gia cùng Tần gia. Hai nhà muốn liên thủ đối phó chúng ta. Mà Diệp Cô Thành nói cho con biết, ngoài Tiêu gia và Tần gia ra thì Bạch gia và Tịch gia cũng đã tham gia...

- Cái gì?

Đầu bên kia điện thoại, Diệp Thạch nghe vậy thì trực tiếp nhảy dựng lên.

- Ngoài ra, lúc này XXX cũng gọi điện cho con, nói con lập tức đến phòng của hắn để báo cáo.

Diệp Cẩm khăn trương bổ sung thêm.

- Chẳng trách Khương Tuấn lại bị mang đi, thì ra là như vậy a...

Đầu bên kia điện thoại, Diệp Thạch nghe được những lời này thì sùng sốt, sau đó cả người vô lựa, dựa vào ghế salon.

- Cha, con cũng nhất thời hồ đồ mới mang theo Từ Lệ đến đây để trút giận cho Tranh Vành...

- Ngu xuẩn, phé vật, ông công tao đã coi mày là người thừa kế đời thứ 3 của Diệp gia, tiêu phí thật nhiều tài nguyên để bồi dưỡng mày, mày lại làm ra chuyện ngu xuẩn này.

Lúc này đây, không đợi Diệp Cẩm nói cho hết lời, Diệp Thạch liền tức giận đến mắng lên:

- Mày làm như vậy là đẩy Diệp gia vào hố lửa, toàn bộ mọi bố cục của tao đã bị mày hủy đi.

- Cha...xin...xin lỗi.

Bên tai vang lên lời nói Diệp Thạch, Diệp Cẩm sợ tới mức trái tim thiếu chút nữa là ngừng đập.

- Xin lỗi thì có thể giải quyết mọi chuyện sao?

Diệp Thạch một loại ngữ khí chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tức giận nói:

- Tao cho mày biết, nếu như những lời mày nói là thật thì như vậy con đường làm quan của mày sẽ kết thúc, tao sẽ không lợi dụng tiền đặt cược của Diệp gia đi cứu mày, thậm chí cho dù tao có thể làm được như vậy thì cũng không giữ được vị trí của mày, càng không có khả năng đưa mày lên một bước nữa.

"Ách..."

Diệp Cẩm nghe vậy, sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, quên đáp lời.

- Hiện giờ mày lập tức tới gặp XXX, nếu như trong tay bọn họ có chứng cứ việc Tranh Vành cấu kết với Thôi gia HQ thì mày nhất định phải chủ động nhận sai rồi từ chức.

Từ chức?

Diệp Cẩm đột nhiên bừng tỉnh, sắc mặt một mảnh trắng bệch.

Hắn nằm mơ cũng thật không ngờ, hắn có hy vọng bước chân vào đỉnh quyền lực Kim Tự Tháp lại giống như con của hắn là Diệp Tranh Vành, bị Bùi Đông Lai dẫm nát dưới chân, trở thành quên lãng của Diệp Thạch.

...

Đối với mọi chuyện thì Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành cũng không biết rõ.

Diệp Cô Thành mang Bùi Đông Lai đi ra khỏi nhà giam, vốn là báo lại với Tiêu Nguyên Thanh, sau đó mới quay sang Bùi Đông Lai, nói:

- Thủ trưởng để cho ta chuyển lời với cậu, cậu chuẩn bị sẵn sàng, ngày mai nhóm thủ trưởng muốn gặp mặt cậu.

Nghe Diệp Cô Thành nói thế thì Bùi Đông Lai gật đầu.

"Tích... Tích..."

Thấy Bùi Đông Lai gật đầu, Diệp Cô Thành còn muốn nói điều gì, lại nghe điện thoại vệ tinh trong tay vang lên.

- Cậu lên xe trước đi, ta đi nghe điện thoại.

Diệp Cô Thành nhìn thoáng qua số gọi đến, chân mày nhíu lên, trầm ngâm một chút rồi nói với Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế, mơ hồ đoán được chủ nhân đầu bên kia điện thoại, hắn không nói gì mà đi vào một chiếc xe việt dã.

- Từ đâu mà cậu biết được chuyện tứ đại gia tộc liên thủ? Tin tức có chính xác không?

Điện thoại được chuyển, Diệp Thạch liền mở miệng hỏi.

Nhận thấy được vẻ ngưng trọng và lo lắng trong giọng nói của Diệp Thạch thì giọng nói của Diệp Cô Thành cũng có chút phức tạp:

- Tin tức chính xác.

”Ách...”

Nghe được Diệp Cô Thành nói thế thì tia may mắn cuối cùng trong lòng Diệp Thạch đã bị nghiền nát, so với bất kỳ người nào trong Diệp gia thì hẳn biết rõ năng lực khủng bố của tứ đại gia tộc liên thủ.

- Vô luận là vì quốc gia này hay vì Diệp gia thì việc thí xe giữ tướng, chính là lựa chọn tốt nhất.

Diệp Cô Thành thấy Diệp Thạch không nói lời nào, nhin không được nhắc nhở nói.

- Khinh thường, khinh thường a...

Đầu bên kia điện thoại, vẻ mặt Diệp Thạch tỏ ra hối hận:

- Ta hẳn là cần phải giữ vững rồi với động thủ với tên nghiệt chủng kia.

- Không phải ông khinh thường mà là đám con cháu của ông không có tiền đồ, bọn hắn quá thuận lợi cho nên không thể chấp nhận được việc lần này, lão hổ bị nuôi nhốt không bằng loài dã lang ngoài hoang dại, chính là như thế.

Có lẽ là Diệp Cô Thành cũng đã nhận ra nguy cơ của Diệp gia, cho nên đây là lần đầu tiên hắn ăn nói hợp với Diệp Thạch.

- Ta sai lầm rồi, mấy năm nay ta đều sai lầm rồi, mặc dù trong lòng của cậu “Chỉ có quốc, không có gia(Nhà)” nhưng mà trong lòng này cậu vẫn luôn coi gia là số 1.

Về hối hận trên mặt Diệp Thạch càng đậm, giọng nói vô cùng chua xót:

- Cậu mới chính là người thích hợp để dẫn dắt Diệp gia.

- Ông thật sự sai lầm rồi, nhưng không phải bởi vì chuyện này

Khi nói chuyện, Diệp Cô Thành nhin không được mà đem ánh mắt nhìn về phía bóng lưng Bùi Đông Lai, nhất tâm kiến huyết, nói:

- Ông sai khi không nên vong ân bội nghĩa, đuổi Văn Tình ra khỏi Diệp gia, càng không nên diệt sạch Bùi gia

PS: Mình ở ĐN, mai bão, ko biết có onl đc ko, nên post đỡ vài ch

578. Chương 573: Ân Oán Rõ Ràng, Thảo Căn Xoay Người Làm Chủ Nhân.

Chương 573: Ân oán rõ ràng, thảo căn xoay người làm chủ nhân.

Đêm đã khuya, trên tầng cao nhất của cao ốc liên minh Hoa Hạ, Tiêu Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn Bạch Hà Sầu cùng Tịch Nhân Đình không có rời đi, mà là cùng nhau cùng đợi Bùi Đông Lai đến.

Đối với người bận trăm công ngàn việc như bọn hắn mà nói cho dù gặp chuyện khó tới đâu thì bọn hắn cũng thức đêm được, thậm chí là có thể thức đêm chưa ngủ.

So sánh với 4 người mà nói thì Tịch Hồ lại càng chờ mong cùng Bùi Đông Lai gặp mặt, tuy rằng hắn sớm đã thấy qua ảnh chụp Bùi Đông Lai nhưng mà hắn muốn nhìn thấy rõ mặt, chỉ có như vậy thì mới biết được tính chân thật.

Hắn thật sự muốn biết, một người bày ra thế cục “Đồ Long” một kích trí mệnh vào Diệp gia, Bùi Đông Lai rốt cuộc là người như thế nào.

Trên mặt Tần Đông Tuyết lộ ra vài phần chờ mong, chờ mong nam nhân của mình có thể thẳng lưng đứng trước mặt những vị đại nhân vật này.

- Gia chủ, Long Vương Diệp Cô Thành mang theo Bùi Đông Lai đã tới dưới lầu.

Đang lúc mọi người chờ đợi, thủ lĩnh Âm vệ của Tịch gia đi vào, cung kính hướng Tịch Nhân Đình hội báo:

- Để cho Diệp Cô Thành đi lên sao?

- Hẳn sẽ không lên.

Nghe được thủ lĩnh Âm vệ của Tịch gia báo lại thì Tiêu Nguyên Thanh mở miệng nói, hiển nhiên thì hẳn rất hiểu rõ tính của Diệp Cô Thành.

Giống như xác minh suy đoán của Tiêu Nguyên Thanh, ở bên dưới, Diệp Cô Thành dừng xe lại, quay đầu lại nhìn Bùi Đông Lai, mặt không chút thay đổi nói:

- Thủ trưởng đang ở trên kia đợi cậu.

- Ngài không đi lên sao?

Nghe được Diệp Cô Thành nói thế thì Bùi Đông Lai hơi to tồ, xưng hô vô cùng tôn kính với Diệp Cô Thành.

Diệp Cô Thành lắc đầu nói

- Dựa vào chỉ thị của thượng cấp thì Long Nha trợ giúp ZJW điều tra chuyện ở Đông Giang, ta muốn đến thăm vấn đặc công của Quốc An Cửu Xử.

- Vậy tôi đi lên.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì gật đầu, lại cảm ơn:

- Cảm ơn ngài.

- Vũ Phu thủ hộ Hoa Hạ hơn hai mươi năm. Thế lực đen của cảnh ngoại không dám bước vào TQ nửa bước.

Diệp Cô Thành trầm mặc vài giây đồng hồ, nói:

- Sau khi chuyện này kết thúc thì không người nào trong quốc nội dám đắc tội với cậu, hy vọng cậu có thể giống cha của cậu, đem dao mổ vung về những thế lực đen đó.

- Ngài yên tâm, ngày mà chuyện này kết thúc cũng là lúc tôi đuổi đám người đó ra khỏi TQ.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, đón nhận ánh mắt mong chờ của Diệp Cô Thành, hứa hẹn, giọng nói không lớn nhưng vô cùng kiên định.

- Được.

Nghe được Bùi Đông Lai hứa hẹn, Diệp Cô Thành toát ra vài phần vui mừng:

- Đi đi, bọn họ đang chờ cậu.

- Ừh.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, xuống xe, cùng Diệp Cô Thành vẫy tay từ biệt.

- Chào ngài, Bùi thiếu, gia chủ đang đợi ngài, tôi mang ngài lên.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đi về phía liên minh Hoa Hạ thì một gã Âm vệ bước lên, cung kính cúi đầu, hành lễ.

Gia chủ.

Nghe người này nói thế thì trong lòng Bùi Đông Lai càng tỏ ra nghi ngờ nhưng mà không có hỏi nhiều, mà là gật gật đầu, đi theo người này, lên tầng cao nhất.

”Đình Đông —— ”

Cửa thang máy mở ra, Bùi Đông Lai thấy được Tần Đông Tuyết đang mỉm cười đứng ở phía trước, rõ ràng là đang đợi hắn.

- Bùi Đông Lai đồng học, bọn hần đều ở đây chờ cậu.

Thấy cửa cửa thang máy mở ra, Tần Đông Tuyết đi lên, ý cười đầy mặt.

- Rốt cuộc Tịch gia có địa vị gì?

Lại nghe lời nói và cách xưng hô quen thuộc thì Bùi Đông Lai cảm thấy thân thiết hơn, cười cười, tùy ý để Tần Đông Tuyết ôm lấy cánh tay mình, vừa đi vừa hỏi.

Tần Đông Tuyết nói:

- Theo mẹ của tớ nói thì Tịch gia chính là người đứng đầu trong 100 năm qua của đám tài phiệt Giang Chiết, hơn nữa còn là người đứng đầu của liên minh Hoa Hạ, càng là một gia tộc buôn bán có thể ảnh hưởng đến chính giới của quốc nội.

Tài phiệt Giang Chiết?

Liên minh Hoa Hạ?

Ảnh hưởng đến chính giới?

Bên tai nghe những lời này của Tần Đông Tuyết thì Bùi Đông Lai cả kinh dừng bước.

Nếu như những lời này không phát ra từ miệng của Tần Đông Tuyết thì có đánh chết Bùi Đông Lai cũng không tin trong quốc nội lại tồn tại một gia tộc như thế này.

- Tại sao Tịch gia lại ra mặt? Chẳng lẽ vì muốn tranh thủ ích lợi sao?

Kinh ngạc đi qua, Bùi Đông Lai mở miệng hỏi lần nữa.

Hắn tin rằng trên thế giới này sẽ không có bữa cơm trưa miễn phí, càng không tin Tịch gia vô duyên vô cớ giúp hần.

- Dựa theo lời của gia chủ Tịch gia là Tịch Nhân Đình thì vào thời loạn lạc, Bùi gia gia từng hạ thủ cứu Tịch gia, vì thế Tịch gia đã lập tổ huấn, bất kể như thế nào thì Tịch gia cũng để cho Bùi gia tùy ý sai khiến.

Tần Đông Tuyết nói xong thì trong lòng tỏ ra vô cùng kính ý với bị lão nhân Bùi gia kia, ở nàng xem ra nếu như lão nhân Bùi gia kia đồng ý thì dựa vào những phần nhân tình năm đó, Bùi gia sẽ là một thế lực trong quốc nội.

"Ách..."

Nghe được mấy lời này thì cho dù Bùi Đông Lai có tố chất tâm lý tốt đến đâu cũng bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

- Sở dĩ bọn họ ra tay giúp cậu đều là do Bùi thúc an bài.

Tần Đông Tuyết mở miệng bổ sung nói.

Có Có lẽ là bởi vì nhắc tới Bùi Vũ Phu, có lẽ là bởi vì sợ ba chữ Bùi Vũ Phu sẽ ảnh hưởng đến Bùi Đông Lai, ngữ khí của nàng hơi lộ phức tạp.

Qua tử an bài sao?

Lại nghe được Tần Đông Tuyết nói những lời này thì vẻ mặt của Bùi Đông Lai tỏ ra phức tạp, ý niệm về cái chết của Bùi Vũ Phu đã xuất hiện dao động.

- Đi thôi, chúng ta đi.

Thấy được vẻ khác thường của Bùi Đông Lai thì Tần Đông Tuyết nắm chặt cánh tay Bùi Đông Lai, ôn nhu nói.

- Ủh.

Bùi Đông Lai hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc, cùng Tần Đông Tuyết đi vào căn phòng.

Trong phòng, 5 người Tiêu Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn, Bạch Hà Sầu, Tịch Nhân Đình cùng Tịch Hồ thấy Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết đi tới thì liền đem ánh mắt dừng lại ở trên người Bùi Đông Lai.

Rất nhanh, dưới cái nhìn chăm chú của 5 người, Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết đã đi đến trước mặt bọn họ.

- Tiêu XX, Tần XX, Bạch thư ký, chào các vị.

Bùi Đông Lai vốn là chào hỏi Tiêu Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn cùng Bạch Hà Sầu, sau đó cúi đầu chào Tịch Nhân Đình:

- Đông Lai chào Tịch gia gia.

Hả?

Thấy hành động của Bùi Đông Lai, Tịch Hồ trừng to mắt, không biết Bùi Đông Lai có ý gì ngay cả Tịch Nhân Đình cũng không nghĩ ra tại sao Bùi Đông Lai xưng hô Tiêu Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn, Bạch Hà Sầu bằng chức quan, chỉ riêng bản thân hắn là gọi gia gia.

Tịch Nhân Đình không rõ. Tiêu Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn cùng Bạch Hà Sầu ba người cũng tâm như gương sáng, lúc này bọn họ chỉ là người hợp tác với nhau, lấy quan hệ lợi ích để ràng buộc với nhau.

Hiểu được điểm này thì Tiêu Nguyên Thanh cùng Tần Hồng Sơn nở ra nụ cười khổ, trong lòng lại càng cảm thấy hối hận, còn Bạch Hà Sầu bởi vì đã có hợp tác với Bùi Vũ Phu trước đây nên không có nhiều phản ứng.

Thấy được biểu hiện của Tiêu Nguyên Thanh cùng Tần Hồng Sơn thì trong lòng Tịch Nhân Đình vừa động, mơ hồ đoán được cái gì, không khỏi cười lên, sau đó nhin không được mà trêu ghẹo:

- Lão Tiêu, lão Tần, các ông đều sợ Đông Lai liên lụy gia tộc của các ông cho nên đã phân rõ giới hạn với Đông Lai. Hiện giờ thấy biểu hiện của Đông Lai thì các ông đều đã hối hận rồi sao?

Nghe được Tịch Nhân Đình nói thế thì 2 người Tần Hồng Sơn, Tiêu Nguyên Thanh lại càng xấu hổ hơn, không biết nên nói gì.

- Đông Lai, gia gia của cháu từng cứu Tịch gia, ngay từ đó Tịch gia đã lập ra tổ huấn: Bất kể thế nào thì Tịch gia đều để Bùi gia sai khiến.

Mất thấy Tiêu Nguyên Thanh cùng Tần Hồng Sơn trầm mặc không nói, Tịch Nhân Đình nhìn vào Bùi Đông Lai, nói sang chuyện khác nói:

- Nếu như cháu đã gọi ta một tiếng gia gia thì sau này cháu chính là cháu của Tịch Nhân Đình ta, vô luận là cháu làm cái gì thì Tịch gia đều đem toàn bộ tài nguyên để mặc cháu sử dụng.

”Ách...”

Mặc dù Tiêu Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn, Bạch Hà Sầu biết được chuyện tình giữa Bùi gia và Tịch gia, nhưng mà lúc này nghe Tịch Nhân Đình nói thế thì cả 3 người đều cả kinh không nhẹ.

Ngoài ra, Tịch Hồ cũng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

Thân là người thừa kế liên minh Hoa Hạ, tuy rằng hắn được Tịch Nhân Đình bồi dưỡng, nhưng mà tài nguyên cũng có hạn, mà hiện giờ Bùi Đông Lai lại có thể điều động toàn bộ tài nguyên của Tịch gia.

- Tịch gia gia...

Bùi Đông Lai cũng bị cả kinh không nhẹ, thế cho nên hắn há mồm ra, chính là hô lên 3 chữ “Tịch gia gia” thì không biết nói cái gì nữa.

- Đông Lai, tổ huấn không thể làm trái, huống chi nếu lúc đó không có gia gia của cháu rút đao tương trợ thì cũng không có Tịch gia hiện tại, cho nên cháu không cần nói gì thêm, cứ nhận đi, đây là những thứ mà cháu nên có.

Tịch Nhân Đình mở miệng, giọng nói vô cùng nghiêm túc.

Có lẽ là phần nhân tình này đến quá mức đột ngột, cũng có lẽ là quán lớn nên Bùi Đông Lai trầm mặc.

- Lão Tịch, đây là ông tát vào mặt bọn ta a.

Lúc Bùi Đông Lai trầm mặc thì Tiêu Nguyên Thanh mở miệng trêu ghẹo, nở ra nụ cười chua sói, ở hắn xem ra khi Tịch Nhân Đình đem toàn bộ tài nguyên giao cho Bùi Đông Lai thì đích thật là một món nhân tình to lớn, nhưng mà bằng vào bố cục “Đồ Long” của Bùi Đông Lai thì mọi người đã thấy năng lực của Bùi Đông Lai, ai dám nói sau này Bùi Đông Lai sẽ không cho Tịch gia một món hời khác?

- Đông Lai, đây là Tịch Hồ ca.

Nghe được Tiêu Nguyên Thanh nói thế thì v

- Đông Lai, đã nghe tên của cậu từ lâu, lần này đến Yên Kinh xem như là gặp mặt, ngày sau xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Tịch Hồ chủ động tiến lên, đưa tay lấy lòng, thân là thành viên của Tịch gia thì hắn luôn tuân thủ tổ huấn của Tịch gia, hướng chỉ biểu hiện của Bùi Đông Lai đã khiến hắn tâm phục khẩu phục, nên hắn đã quăng đi lòng khinh thị với Bùi Đông Lai, hơn nữa đối với an bài của Tịch Nhân Đình thì hắn cũng không tỏ ra dị nghị gì.

- Tịch Hồ ca nói quá lời, trùng hợp mà thôi.

Bùi Đông Lai cầm tay Tịch Hồ, mở miệng đáp lại.

- Đông Lai, cháu cũng đừng khiêm tốn, ta đến đây là muốn cứu cháu, kết quả thì phát hiện được ngay từ đầu cháu đã không cần đến sự giúp đỡ của ta, lần này cháu đã để cho mấy lão già như chúng ta mở rộng tầm mắt.

Tịch Nhân Đình thấy Bùi Đông Lai khiêm tốn thì cười nói:

- Ngoài ra, mạng của Tiêu Hồ là Tham Lang, mà cháu là Thát Sát, nó sẽ là người phụ tá cho cháu, cháu chỉ đạo nó, đây cũng là việc thiên kinh địa nghĩa rồi.

Phụ tá?

Nghe được 2 chữ này thì 3 người Tiêu Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn, Bạch Hà Sầu lại cả kinh.

Bọn hắn không thể tưởng tượng lấy năng lực Bùi Đông Lai, thêm vào sự giúp đỡ của Tịch gia thì hắn sẽ đạt đến một độ cao nào.

Nhưng mà.

Bọn hắn có thể khẳng định: Thiếu niên từng không có dũng khí bước vào Tử Cấm thành, xưa đâu bằng nay, những người từng xem nhẹ hắn, sau này sẽ phải ngưỡng mộ hắn.

579. Chương 574: Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (1)

Chương 574: Giẫm lên Diệp gia, đi lên sân khấu thế giới. (1)

- Giao thông Yên Kinh thật tệ.

Lúc chạng vạng tối, trên một con đường lớn ở Yên Kinh, trong một chiếc xe hơi có biển số đặc thù, thân là đại sứ quán NB tại TQ, Điền Nguyên lái xe, nhìn hàng xe hơi ở trước mặt, về mặt tỏ ra tức giận.

“Reng..Reng”

Đột nhiên, điện thoại vệ tinh của hắn vang lên.

Điền Nguyên nghe vậy thì một bên cẩn thận lái xe, một bên lấy điện thoại ra thì thấy người gọi đến là thuộc hạ của mình, hắn liền nghe máy.

- Bộ trưởng, tôi vừa mới nhận được tin tức, nghe nói tối qua Bùi Đông Lai đã rời khỏi nhà giam Lang Sơn, đã bị người của quân đội đưa đi.

Điện thoại được chuyển, thuộc hạ Điền Nguyên vội báo:

- Ngoài ra, tôi còn nghe nói Khương Tuấn người phụ trách vụ án ở núi Đại Hưng An đã bị mang đi điều tra, mà nhân vật số 1 của cảnh sát Đông Giang cùng với những quan viên có liên quan đến vụ án đó đều bị điều tra.

- Tin tức chuẩn xác không?

Nghe được thuộc hạ hội báo, Điền Nguyên đột nhiên cả kinh.

- Tin tức là do gián điệp cấp cao chúng ta thu được nên không có vấn đề.

- Ta biết rồi, cậu hãy tiếp tục xác minh chuyện này.

Điền Nguyên nói xong liền cúp điện thoại, sau đó bấm số của Đằng Xuyên Nguyên.

- Hội trưởng, sự việc đã xảy ra biến hóa.

Điện thoại chuyển được. Điền Nguyên khẩn trương mở miệng, nói:

- Dựa vào tin tức mà tôi mới nhận được thì Bùi Đông Lai đã bị quân đội TQ mang ra khỏi nhà giam, hơn nữa toàn bộ những người có liên quan đến vụ án ở núi Đại Hưng An đều bị bí mật mang đi, trong đó có cả Khương Tuấn, người thuộc phe phái Diệp gia.

Nghe được Điền Nguyên hội báo. Đằng Xuyên Nguyên không khỏi biến đổi, lạnh giọng hỏi:

- Tin tức chuẩn xác không?

- Vâng, là do gián điệp cấp cao thu được, hẳn là chính xác.

Điền Nguyên thành thật trả lời nói:

- Bất quá vì muốn đảm bảo nên tôi đã để cho người ở phía dưới tiếp tục xác minh tính chân thật của tin tức này.

Lúc này đây, Đằng Xuyên Nguyên không có hé răng.

Dựa theo kế hoạch của hắn thì hắn chậm nhất là tối nay hắn sẽ phái tinh anh trong hội Tam Hợp đến TQ.

Hiện giờ thế cục đã phát sinh biến hóa, hắn không thể không lo lắng.

- Hội trưởng, còn dựa vào kế hoạch mà làm không?

Mất thấy Đằng Xuyên Nguyên không nói lời nào, Điền Nguyên do dự một chút hỏi:

Chân mày Đằng Xuyên Nguyên hơi nhíu lại, hỏi một đằng, trả lời một nẻo nói:

- Điền Nguyên, cậu thấy có thể chờ không?

- Hội trưởng, lấy tin tức hiện giờ thì chuyện này đã xuất hiện vấn đề, thân là người của Diệp gia mà Khương Tuấn lại bị mang đi, điều đó đã nói rằng có người đã động thủ với Diệp gia, đây cũng là nói người thanh niên tên Bùi Đông Lai kia chẳng những không chết, hơn nữa còn mượn thế lực khác để phản kích lại Diệp gia.

Điền Nguyên phân tích.

- Đám người TQ có thể gọi nhíp với Diệp gia không nhiều lắm, tên hỗn đản đó có thể dùng món lợi ích nào để làm đám người kia xiêu lòng đây?

Đằng Xuyên Nguyên như là đang hỏi Điền Nguyên. Hoặc như là ở hỏi mình:

- Chẳng lẽ đám người kia muốn nhân cơ hội này đả kích Diệp gia?

- Rất có thể là như thế.

Điền Nguyên nghe vậy thì đồng ý với suy đoán của Đằng Xuyên Nguyên.

- Mặc dù là như vậy nhưng bọn hắn cũng không có lý do gì cứu tên hỗn đản kia, đối với bọn hắn mà nói thì tên hỗn đản này không có giá trị lợi dụng, nếu như bọn hắn cứu tên hỗn đản kia ra thì rất có thể đã hoàn toàn kết thù với Diệp gia.

Đằng Xuyên Nguyên hơi trầm ngâm, vẻ mặt tỏ ra cơ trí nói:

- Kế hoạch tạm thời hủy bỏ, đợi cho mọi việc rõ ràng rồi mới định ra kế hoạch. Cậu hãy tiếp tục quan sát chuyện này, một khi có gì mới thì lập tức báo lại cho ta.

- Vâng, hội trưởng.

Điền Nguyên cung kính trả lời, sau đó thì nghe điện thoại vang lên những tiếng "Đô đô"

...

Cùng lúc đó, trong một khu nhà giàu Tử Viên ở Đông Hải, thân là người phụ trách Mafia ở TQ thì Pavarotti liên liên lạc với Anthony Gambino.

- Pavarotti, ta không phải nói cho ông biết, 2 tiếng sau, ta muốn tới Đông Hải sao?

Trên màn hình, vẻ mặt Anthony Gambino có chút không vui.

Lúc buổi sáng, hắn gọi điện thoại cho Pavarotti, nói rằng hắn sẽ đi tới Đông Hải, tự mình chủ trì chuyện để Mafia tiến vào TQ, ngoài ra hắn còn muốn đi đến Đông Hải để tìm Liễu Nguyệt, mượn cơ hội này để bắt Liễu Nguyệt.

Hiện giờ, khoảng cách hắn lên máy bay chỉ còn 2 tiếng, mà Pavarotti lại đột nhiên liên lạc với hắn, điều này có thể khiến hắn không tức giận sao?

Ở hắn xem ra, nếu Pavarotti có chuyện gì muốn báo thì cần phải báo sớm hơn a.

- Thật có lỗi, quây rầy ngài, Anthony thiếu gia.

Nhận thấy được vẻ bất mãn của Anthony thì trong lòng Pavarotti có chút sợ hãi, bất quá cũng giải thích:

- Sự việc đã phát sinh biến hóa, tôi cho rằng cần phải báo lại cho ngài.

- Xảy ra biến hóa?

Anthony đã biết được chuyện Bùi Đông Lai bị giam vào ngục giam cho nên mới lớn mật đi Đông Hải tìm Liễu Nguyệt, hiện giờ nghe Pavarotti nói thế thì không khỏi ngẩn ra:

- Xảy ra chuyện gì?

- Anthony thiếu gia, dựa vào tình báo mới nhất thì tối qua Bùi Đông Lai đã bị người quân đội mang đi, ngoài ra một ít người có liên quan đến vụ án ở núi Đại Hưng An cũng bị mang đi...

Pavarotti kể lại những tin tình báo mà mình có được cho Anthony, sau đó nói ra suy đoán của hắn:

- Cá nhân tôi cho rằng, có thể lực ra mặt cứu Bùi Đông Lai, dù sao dựa vào tin tức hiện giờ có thể đoán được, không có chứng cứ chứng minh việc Bùi Đông Lai cấu kết với Thôi gia HQ giết chết Diệp Tranh Vành, ngược lại có thể là có chứng cứ chứng minh việc Diệp Tranh Vành cấu kết với Thôi gia HQ.

- Quả thật là có khả năng này.

Anthony nghe vậy thì trầm ngâm một lát:

- Nếu sự việc đã xảy ra biến hóa thì ta sẽ không đi Đông Hải, ông hãy tiếp tục phụ trách công việc bên đó, một khi có chuyện gì thì liên báo lại cho ta.

- Vâng, Anthony thiếu gia.

- Nếu như mày còn sống thì chứng minh tao đã khinh thường mày, bất quá mày có quan hệ gì đây? Lúc mày xuống dưới kia cũng là lúc Liễu thần phục dưới háng của tao, đây là chuyện không thể thay đổi, chỉ có khác nhau là tao có ra mặt động thủ hay không thôi.

Anthony kết thúc điện thoại, châm một điếu xì gà, cười lạnh không thôi.

...

So sánh với hội Tam Hợp cùng Mafia mà nói thì mạng lưới tình báo của Thần Vồng lại càng khủng bố hơn. Sau khi biết chuyện này thì Dracula cũng không có liên lạc với Dixi.

Bởi vì hẳn biết, mỗi ngày Dixi đều luyện công để làm tăng thực lực của mình lên.

Ngay khi mặt trời hoàn toàn lặn xuống thì Dracula mới liên lạc với Dixi, đem toàn bộ mọi chuyện báo lại cho Dixi.

- Sự việc càng lúc càng thú vị.

Nghe xong Dracula hội báo, 2 mắt Dixi tỏa sáng, không nhịn được mà cười hỏi:

- Dracula hoàng thân, ông xem rằng có phải chúng ta đã xem thường tên kia không?

- Thần chi tử tôn quý, tuy rằng tôi không thể đoán được chân tướng của việc này nhưng cá nhân tôi cho rằng tên kia sẽ tránh khỏi tai nạn lần này.

Dracula đem suy nghĩ của mình nói ra.

- Ông hãy lưu lại ở TQ, chú ý tình thế, nếu hẳn chết thì dựa theo kế hoạch chúng ta mà làm, nếu hẳn tiếp tục còn sống thì hủy bỏ kế hoạch.

Tinh quang trong đôi mắt màu tím của Dixi lóe lên, giọng nói tỏ ra khinh thường:

- Bởi vì có như vậy thì mới chứng minh hẳn không phải là kẻ phế vật, có tư cách là đồ chơi của ta.

- Thần chi tử tôn quý, tôi cho rằng bất kể như thế này thì ngay cả tư cách lau giày cho ngài thì hẳn cũng không có.

Nghe được Dixi nói thế, nghĩ đến mưu trí và vũ lực khủng bố của Dixi thì Dracula khen một câu.

- Ông sai rồi Dracula, cho dù hẳn là phế vật thì hẳn cũng là con của Vũ Thần TQ, tự tay bóp chết lấy hẳn cũng là một chuyện thú vị, ông không thấy đúng sao?

Dixi có nhiều hứng thú nở nụ cười, cảm giác kia giống như Bùi Đông Lai đã là một món đồ chơi trong tay hẳn.

- Thần chi tử tôn quý, là tôi hồ đồ.

- Ha ha, Dracula sau khi ông đến TQ thì trình độ vượt mong ngựa của ông càng cao a.

Lại nghe Dracula khen, Dixi hơi cảm thấy hiếu kỳ.

Dracula cười khổ nói:

- Thần chi tử tôn quý, ngài có điều không biết, ở trong này vô luận là thương nhân hay là quan chức, bọn họ đều là cao thủ nịnh bợ, trong mắt tôi thì bọn hẳn lại càng giống với những tiểu thư ở trong các quán Bar.

- Vậy sao?

Dixi nghe vậy, hơi hiếu kỳ:

- Có cơ hội thì ta đến TQ nhìn xem mới được.

- Thần chi tử tôn quý, một ngày nào đó ngài cũng tôn quý chi thần sẽ giẫm nát TQ dưới chân, không, là toàn bộ thế giới.

Dracula cười nói.

- Ngày này hẳn là không xa.

Dixi từ từ đem một ly máu đỏ tươi đổ vào trong miệng, vẻ mặt như ác ma.

...

Cùng lúc đó, trong một khách sạn ở vùng ngoại thành Yên Kinh.

6 tên từng là người có mạng lưới bạch đạo lớn nhất của tập đoàn Đông Hải đang ngồi ở đây.

- Lão Trang ông có tin tức gì mới sao?

Bên cạnh bàn cơm, một gã đại lão mở miệng hỏi, hắn và đám người Trang Nham đều giống nhau, đều thông qua con đường đặc thù biết được chuyện Bùi Đông Lai bị mang ra khỏi nhà giam Lang Sơn, hơn nữa còn biết chuyện Khương Tuấn bị mang đi điều tra. Đối với chuyện này thì bọn hắn vô cùng tò mò, lại nhớ đến chuyện ngày đó Trang Nham nói nên cho rằng chuyện này không đơn giản, vì thế lập tức tụ họp lại ở đây.

- Tôi làm sao có tin gì được?

Trang Nham dờ khóc dờ cười.

- Vậy tại sao trước kia ông nói sự việc không có đơn giản như thế?

Một gã đại lão khác hỏi.

Trang Nham cười khổ:

- Nếu như cho tôi tìm lý do thì lý do chỉ có một chính là ngày đó Bùi Đông Lai đã nói: “ Cha tôi từ dạy tôi nhiều thứ nhưng chưa từng dạy tôi cách cúi đầu trước địch nhân”, ngày đó hắn nói rất tự tin cho nên tôi cảm thấy hắn còn con bài chưa lật.

- Tập đoàn Đông Hải đã bị niêm phong, hắn còn có con bài gì nữa?

- Đúng vậy, theo tôi thấy thì rất có thể những thế lực khác nhìn thấy được chuyện khác lạ trong vụ án ở Đông Giang cho nên muốn nhân cơ hội này làm ra một số chuyện.

- Vậy tại sao Bùi Đông Lai lại bị mang ra khỏi nhà giam Lang Sơn? Hơn nữa nghe nói là người của quân đội.

Trang Nham nhất tâm kiến huyết:

- Mặc dù sau cái chết của Tiêu gia lão gia tử thì Diệp gia đã có sự phát triển trong quân, nhưng mà so với Tiêu gia thì vẫn còn chưa đủ trình, như vậy nếu như Diệp gia muốn cho Bùi Đông Lai chết thì trước khi Bùi Đông Lai bị định tội thì Diệp gia tuyệt đối không cho Bùi Đông Lai rời khỏi nhà giam Lang Sơn nửa bước.

- Có lẽ là Bùi Đông Lai tạm thời bị mang đi để hiệp trợ điều tra, ông muốn nói hắn còn con bài chưa lật, tôi tuyệt đối không tin.

Một vị đại lão đeo kính nói ra quan điểm của mình.

- Dân chúng bình thường xem quan trường giống như âm phủ trong nhân gian, mặt trên xem chúng ta là bàn cờ, cũng là như thế.

Trang Nham nhin không được cảm thán nói:

- Tin hay không đợi toàn bộ mọi chuyện nổi lên mặt nước thì sẽ thấy.

- Cũng chỉ đành như thế.

Những người khác đều lộ ra vẻ chờ mong.

Bởi vì bọn hắn cũng biết lấy thân phận của bọn hắn thì cũng không thể tìm thấy tin tức cụ thể trong chuyện này.

Bọn hắn không biết là.

Đêm nay, bởi vì bố cục “ Đồ Long” của Bùi Đông Lai mà hội Tam Hợp, Mafia, Thần Vong 3 thế lực đã tạm hoãn kế hoạch xâm nhập vào TQ.

Bọn hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng.

Đêm nay, Bùi Đông Lai lại tự mình đi gặp vị thủ trưởng số 1.

- Tôi không biết ngày đó Bùi Đông Lai đã cùng XXX nói cái gì nhưng mà có thể khẳng định, đêm đó đối với Bùi Đông Lai cùng TQ có một ý nghĩa to lớn, ngày nào đó đi qua, Bùi Đông Lai giẫm lên Diệp gia, đi lên sân khấu thể giới.

Nhiều năm sau, Tham Lang Tịch Hồ đã nói câu như vậy.

580. Chương 575: Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thể Giới. (2)

Chương 575: Giẫm lên Diệp gia, đi lên sân khấu thể giới. (2)

8h sáng ngày hôm sau, trong văn phòng của mình, Trang Nham đang chuẩn bị cầm xấp tài liệu lên để đọc thì điện thoại di động của hắn lại rung lên.

Xảy ra tiếng điện thoại làm Trang Nham ngẩn ra, hắn nhìn vào thì thấy người gọi đến là một người bạn làm ở Bộ, vì vậy hắn liền tới đóng cửa, rồi mới nghe máy.

- Vừa mới nhận được tin, thân thể Diệp Cẩm không được khỏe cho nên hắn đã làm đơn xin từ chức.

- Diệp Cẩm từ chức sao?

Dù là Trang Nghiêm thân ở địa vị cao. Tâm lý tính chất vốn thật tốt, nhưng mà thỉnh thoảng nghe được tin tức này thì hắn cả kinh trợn mắt há hốc mồm, khiếp sợ rất nhiều hắn thậm chí cảm thấy được bản thân xuất hiện ảo giác:

- Tôi có nghe nhầm không?

- Tin tức vô cùng chính xác.

Chủ nhân đầu bên kia điện thoại khẳng định:

- Mặt trên đang họp, rất nhanh sẽ công bố tin tức này.

”Ách...”

Lại nghe được lời khẳng định nhưng mà Trang Nham vẫn chưa có cách nào lấy lại tinh thần.

- Tuy rằng không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng có thể khẳng định chính là đây chính là hậu chiêu của Bùi Đông Lai, chỉ có hắn mới có thể khiến cho Diệp gia tổn thương nặng như thế này.

Giọng nói vẫn tiếp tục vang lên:

- Trước mắt tin tức vẫn còn chưa kịp truyền ra ngoài, ông còn muốn cứu vãn thì vẫn còn kịp.

Không trả lời, Trang Nham vẫn chưa lấy lại tinh thần thế cho nên chủ nhân đầu bên kia cúp điện thoại thì hắn vẫn không biết.

“Reng..Reng..”

Sau đó, thật vất vả lắm thì Trang Nham mới lấy lại tinh thần, lại phát hiện tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Lúc này, người gọi đến chính là một người từng có quan hệ rộng rãi trong mạng lưới bạch đạo của tập đoàn Đông Hải.

- Lão Trang, tôi vừa mới nhận được tin tức, nói rằng bởi vì thân thể Diệp Cẩm không khỏe cho nên đã chủ động từ chức. Ông đã nghe được tin tức này chưa?

Đầu bên kia điện thoại, người luôn tin tưởng Bùi Đông Lai không còn con bài tẩy gì, lúc này hắn tỏ ra vô cùng nghi hoặc hỏi:

- Tối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Ông nói có phải là do tên tiểu tử Bùi Đông Lai kia làm ra không?

- Chuyện cho tới lúc này, nếu không phải là Bùi Đông Lai làm thì ai mới có thể khiến cho Diệp gia bị tổn thương nặng như thế?

Trang Nham hỏi một đằng, trả lời một nẻo. Ngữ khí đã tràn ngập hương vị chua sót, khuôn mặt cũng hiện lên vài phần hối hận:

- Chúng ta đều đã bỏ qua một cơ hội tốt rồi.

”Ách...”

Nghe được những lời này của Trang Nham thì người bên kia điện thoại không phản bác được, chẳng khác gì là chấp nhận lời nói này của Trang Nham. Diệp Cẩm là người thừa kế đời thứ 3 của Diệp gia, đồng thời là người có thể bước chân vào cạnh tranh quyền lực trên đỉnh Kim Tự Tháp, hiện giờ lại bị Bùi Đông Lai xóa sạch, điều này đủ để nói lên nhiều chuyện.

- Lão Trang, ngày đó ông cùng gặp mặt với Bùi Đông Lai, không phải Bùi Đông Lai đã nói cánh cửa tập đoàn Đông Hải luôn chào đón chúng ta sao?

Ngay người đi qua, vị đại lão bên kia nghĩ tới điều gì, vội vàng nói.

- Lão Tạ a, lúc này không giống ngày xưa. Không chỉ nói Bùi Đông Lai có nhớ đến lời ngày đó hay không, cho dù hắn nhớ thì ông cho rằng hắn sẽ làm sao?

Trang Nham cười khổ một tiếng, tự hỏi từ đáp:

- Hiện giờ, ngay cả Diệp Cẩm mà hắn có thể xóa sạch, chúng ta thì tính là cái gì?

- Cứ thử xem đi, cho dù không hợp tác được cùng hắn thì ít nhất cũng tỏ thái độ, không cần đắc tội với hắn.

Lão Tạ nghe vậy thì khuôn mặt liền hiện ra vài phần hối hận, trầm ngâm một lát lại nói.

Nghe được lão Tạ nói như thế thì Trang Nham nghĩ nghĩ, làm ra quyết định:

- Được rồi, để lát nữa tôi gọi điện cho hắn.

Tuy nói như vậy nhưng mà trong lòng Trang Nham cũng không có bao nhiêu hy vọng.

Bởi vì.

Hắn biết đám người bọn hắn đã làm ra một lựa chọn sai lầm, điều duy nhất mà hắn chờ mong chính là Bùi Đông Lai thấy bọn hắn không có bỏ đá xuống giếng, nhớ lại tình cũ, sẽ để bọn hắn vào lại tập đoàn Đông Hải.

Nếu không, hắn có thể khẳng định, Bùi Đông Lai có thể vận ngã Diệp Cẩm cũng có thể làm bọn hắn ngã xuống.

2 tiếng sau.

Trong một tòa nhà ở Yên Kinh, đại thiếu gia của Đông gia là Đông Văn Bản đang ngồi trên một chiếc ghế salon, về mặt của hắn tỏ ra vô cùng đắc ý.

Đắc ý là bởi vì chuyện Hồng Kinh hội tan đàn xẻ nghé, Đông Hạ hội trở thành chuyện cười của Yên Kinh, hắn nhân cơ hội này, bằng vào uy tín của đại thiếu gia Đông gia, hơn nữa cũng liên thủ với mấy người dưới tay, ở trong vòng quyền quý tuyên bố thành lập “ Hồng Cảnh hội”. Tính đến hôm nay thì đã có không ít người xin gia nhập vào Hồng Cảnh hội.

Khuya hôm nay chính là lần đầu tiên mọi người trong Hồng Cảnh hội gặp gỡ với nhau.

Như vậy, thân là người sáng lập ra Hồng Cảnh hội thì h có thể không đắc ý sao? Ắn

Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Hắn rất hài lòng với tình thế hiện nay.

“Reng..Reng”

Sau đó, ngay tại khi Đông Văn Bản ảo tưởng đến kế hoạch trong tương lai của Hồng Cảnh hội thì điện thoại của hắn lại vang lên.

Hả?

Tiếng điện thoại làm cho Đồng Văn Bản bừng tỉnh, hẩn lấy điện thoại ra thì thấy người gọi đến là một gã bạn mình, vẻ mặt tươi cười hỏi:

- Tiểu Dương, có chuyện gì sao?

”Ách...”

Đầu bên kia điện thoại, thanh niên tên là Tiểu Dương đang làm ở trong mạng nhân dân, hẩn vốn là nghe được một tin tức quan trọng, muốn tìm Đồng Văn Bản để tìm hiểu thêm, lúc này nghe giọng nói của Đồng Văn Bản tỏ ra thoải mái thì liền giống như là đang ngủ mơ.

Ở hẩn xem ra, xảy ra chuyện lớn như thế, Đồng Văn Bản không có đạo lý mà tỏ ra thoải mái như vậy mới đúng a.

- Có chuyện gì?

Đồng Văn Bản thấy Tiểu Dương không nói lời nào. Lại hỏi.

- Đồng thiếu, anh chưa biết tin gì à?

Tiểu Dương lấy lại tinh thần, nuốt nước bọt. Có chút không dám tin hỏi.

- Biết cái gì?

- Thân thể Diệp Cẩm không khỏe cho nên đã trình đơn từ chức, được phê chuẩn...

- Cái gì?

Lúc này đây không đợi Tiểu Dương nói cho hết lời, Đồng Văn Bản liền cả kinh từ trên ghế làm việc nhảy dựng lên, vẻ mặt hẩn tỏ ra không tin, trừng to mắt:

- Cậu nói Diệp Cẩm từ chức sao? Điều này sao có thể?

- Đồng thiếu, thật sự a, trên web của Bộ nhân dân đã truyền ra tin tức này, hiện giờ cũng đã nổ tung rồi.

Tiểu Dương khóc không ra nước mắt, hẩn thật sự rất buồn bực, Đồng Văn Bản như thế nào đến bây giờ còn không biết chuyện.

Lại nghe Tiểu Dương nói thế thì Đồng Văn Bản không kịp cúp điện thoại, liền ném điện thoại qua một bên, mở máy tính lên rồi vào web của Bộ nhân dân.

- Đồng chí Diệp Cẩm, chủ tịch tỉnh ủy XXX bởi vì thân thể không khỏe cho nên hướng XXXX đệ đơn từ chức, XXXX tổ chức cuộc họp, tại hội nghị đã quyết định phê chuẩn đơn từ chức của đồng chí Diệp Cẩm, cũng quyết định để đồng chí Tần Tranh đảm nhiệm chức vụ chủ tịch tỉnh ủy XXX.

Sau khi vào trang web này thì Đồng Văn Bản liền thấy rõ tin tức này.

Tại sao có thể như vậy?

Chứng kiến cái tin tức này, Đồng Văn Bản hoàn toàn trợn tròn mắt, thân là đại thiếu gia của Đồng gia thì hẩn biết được những bài post trên trang web này sẽ không phải là giả.

Đồng thời từ tin tức này hẩn lại nhìn ra được Tần Tranh của Tần gia đã lấy được lợi ích rất lớn.

Nhưng mà.

Hẩn không tin Tần gia có thể một kích trí mạng vào Diệp gia khi đang ở mặt trời ban trưa.

”Ông... Ông...”

Đột nhiên lúc này, điện thoại của hẩn lại rung lên.

Chỉ rung lên 2 cái, là tin nhắn.

Nghe được tiếng rung thì Đồng Văn Bản khẽ lắc đầu nhẹ, cầm điện thoại lên.

- Toàn thể thành viên Đồng Hạ hội, vào lúc 7h30' tối nay tụ họp tại hội sở Hồng Kinh hội.

Tần Đông Tuyết.

“Lộp bộp”

Thấy được nội dung tin nhắn này thì Đồng Văn Bản chỉ cảm thấy dường như tim mình đã ngừng đập.

Nương theo ánh sáng từ ngoài cửa sổ thì có thể thấy được khuôn mặt của Đồng Văn Bản đã trở nên xám xịt.

Đi, hay là không đi?

Trong lòng hắn thẩm hỏi.

...

- Tin nhắn đã được gửi đến mọi người.

Trong một tòa tư hợp viện ở Yên Kinh, sau khi gửi xong tin nhắn thì Tần Đông Tuyết hướng Bùi Đông Lai mở trường hai mắt:

- Mặt khác, Lâm gia Lâm Tường gọi điện thoại tới nói muốn dẫn người xin gia nhập Đông Hạ hội, còn có Tịch Hồ, cậu ấy cũng muốn gia nhập Đông Hạ hội.

- Tịch Hồ cũng muốn gia nhập?

Đối với việc Lâm Tường muốn gia nhập Đông Hạ hội thì Bùi Đông Lai có thể lý giải được nhưng mà Tịch Hồ làm như vậy, cũng để cho hắn có chút kinh ngạc

- Ừh.

Tần Đông Tuyết gật gật đầu, đem những lời Tịch Hồ nói, nói ra cho Bùi Đông Lai:

- Cậu ta muốn thừa dịp Đông Hạ hội trở thành hội sở tư nhân lớn nhất nước, hỗn lên làm một nguyên lão trong đó.

Bùi Đông Lai một trận không nói gì, theo sau nghĩ nghĩ, nói:

- Buổi tối tớ sẽ không đi, có các cậu ở đó thì không có vấn đề gì rồi.

- Được.

Tần Đông Tuyết gật gật đầu, không có bất kỳ dị nghị gì.

Bởi vì.

Nàng biết Bùi Đông Lai còn có chuyện quan trọng hơn đi làm, tình hình quốc nội đã yên ổn, Bùi Đông Lai vùng dao mổ với thế lực cảnh ngoại.

581. Chương 576: Giẫm Lên Diệt Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (3)

Chương 576: Giẫm lên Diệt gia, đi lên sân khấu thế giới. (3)

7h đám người Đồng Văn Bản lái xe tới hội sở Hồng Kinh, sau khi xuống xe thì về mặt người nào người nấy tỏ ra phức tạp, nhìn vào tòa nhà hội sở Hồng Kinh, sau đó đi vào.

Một lát sau, khi đoàn người Đồng Văn Bản đi vào phòng hội nghị thì thấy ở trong này đã không có ít người, trong đó có 2 người có quan hệ tốt với Bùi Đông Lai là Ngô Vũ Trạch cùng Cổ Văn Cảnh.

Thấy được đoàn người Đồng Văn Bản đi vào thì tất cả mọi người đang ngồi trong phòng hội nghị cũng không cảm thấy kinh ngạc.

- Vũ Trạch, Văn Cảnh, 2 cậu tới sớm a.

Đồng Văn Bản ngồi xuống, sau đó chủ động nói chuyện với Ngô Vũ Trạch và Cổ Văn Cảnh, hiển nhiên là hắn muốn từ 2 người này biết chuyện của Bùi Đông Lai.

- Sau khi đến đây thì không biết đi đâu, đành phải đến đây.

Ngô Vũ Trạch cười đáp lại một câu, theo sau hữu ý vô ý hỏi:

- Tôi còn tưởng hôm nay Đồng thiếu sẽ không tới, không nghĩ chẳng những Đồng thiếu đã đến mà còn dẫn theo không ít người.

- Ha ha... Trong thời gian này thì tôi luôn vì Đồng Hạ hội mà mở rộng mà.

Đồng Văn Bản cười gượng hai tiếng.

Ngô Vũ Trạch tự nhiên sẽ không tin tưởng chuyện ma quỷ của Đồng Văn Bản, nghĩ đến ngày đó Đồng Văn Bản dẫn người rời đi thì Ngô Vũ Trạch cũng có chút tức giận, bất quá vẫn cười:

- Như vậy a. nếu vậy, bằng vào công lao của Đồng thiếu thì làm phó hội trưởng cũng không là vấn đề gì.

- Ai biết lược.

Lời nói trào phúng của Ngô Vũ Trạch làm cho Đồng Văn Bản có cảm giác như bị tát vào mắt, hắn đành phải nói sang chuyện khác:

- Vũ Trạch, Văn Cảnh, các cậu ngồi đây, tối nay chúng ta uống vài chén.

- Được.

Ngô Vũ Trạch tùy ý lên tiếng. Chờ đợi Đồng Văn Bản đi xa thì nhin không được mà nhìn về Cổ Văn Cảnh, có chút nghi hoặc hỏi han:

- Chú nói tại sao Đồng Lai lại kêu những tên gia hỏa ăn cây táo, rào cây sung này đến đây?

- Không biết.

Nghĩ đến sự tích huy hoàng của Bùi Đông Lai thì Cổ Văn Cảnh cười khổ nói:

- Cuộc sống của cậu ta, chúng ta không hiểu được.

Ngô Vũ Trạch nghe vậy, dở khóc dở cười, xem như là thừa nhận.

"Ba... Ba..."

Sau đó, không đợi hai người nói cái gì nữa, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân.

"Bá!"

Nghe tiếng, mọi người sôi nổi đem ánh mắt quăng về cửa phòng hội nghị.

"Két"

Nương theo một tiếng vang nhỏ, cửa phòng mở ra, đám bạn bè của Tiêu Cuồng đi vào.

Hả?

Thấy toàn bộ đám bạn bè của Tiêu Cuồng đều đến thì đám người Ngô Vũ Trạch, Cổ Văn Cảnh hơi cảm thấy có chút kinh ngạc, mà Đồng Văn Bản bởi vì có cảm giác đồng bệnh tương lân nên vẻ xấu hổ trên mặt đã bớt đi vài phần, trở nên thản nhiên rất nhiều. Đám người Tiêu Cuồng cũng quay lại rồi, ta đây thì sợ cái gì?

Giống như suy đoán của Đồng Văn Bản, sau khi đám bạn bè của Tiêu Cuồng vào phòng thì ngồi xuống, không nói tiếng gì, cùng đợi hội nghị bắt đầu.

7h20'

Trừ Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na, Tiêu Cuồng cùng Bạch Kiến Khôn thì toàn bộ thành viên của Đông Hạ hội đã đến đông đủ, trong phòng hội nghị đều kín hết chỗ, lại không có người nói chuyện với nhau, không khí vô cùng im lặng.

7h25'

Cửa phòng họp lại bị người đẩy ra. Lâm Tường mang theo hơn 20 người, dưới ánh mắt của mọi người mà đi vào.

- Xem ra chúng ta đã tới chậm, cũng may là phòng này khá lớn, nên cũng còn nhiều chỗ.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của mọi người thì Lâm Tường cười cười, chủ động mở miệng, đánh vỡ trầm mặc, một câu hai ý nghĩa.

Nói xong, hắn không để ý đến phản ứng của mọi người mà tìm chỗ ngồi.

- Tại sao Lâm Tường lại dẫn người đến đây?

- Đúng a, thật kỳ quái.

- Cái này có gì mà lạ đâu, truyện của Diệp Cẩm đã truyền ra, chỉ cần người không ngu ngốc là có thể đoán được kết quả, lúc này Lâm Tường dẫn người tiến đến gia nhập Đông Hạ hội cũng bình thường thôi.

- Đúng vậy, ngay cả Diệp Cẩm mà hội trưởng có thể quật ngã được, người nào có thể làm được điểm này a?

...

Đám người Lâm Tường ngồi xuống thì trong phòng vang lên những tiếng nghị luận.

Đối với việc này thì Lâm Tường cũng không tỏ ra gì cả, nụ cười trên mặt không giảm, ánh mắt hữu ý vô ý đánh giá toàn bộ thành viên Đông Hạ hội.

Rất nhanh, trong đám người Lâm Tường đã tìm được Đồng Văn Bản sau đó hắn mỉm cười, xem như chào hỏi.

Thấy Lâm Tường mỉm cười chào hỏi, Đồng Văn Bản vội vàng mỉm cười, vẻ xấu hổ trên mặt đã biến mất, thay vào đó chính là may mắn.

Lúc này thấy được đám bạn bè của Tiêu Cuồng quay lại thì hắn đã có chút may mắn thì thấy mình đã lựa chọn chính xác, mang theo người đi vào đây.

Hiện giờ thấy được Lâm Tường dẫn người đến đây thì hắn lại càng cảm thấy lựa chọn của mình là chính xác, Lâm gia luôn là đồng minh quan trọng của Diệp gia, hiện giờ thân là người thừa kế đời sau của Lâm gia, Lâm Tường xuất hiện ở đây, dùng đầu ngón chân thì Đồng Văn Bản cũng nghĩ ra là đã có chuyện gì.

7h28'

Cửa phòng lại bị mở ra, Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na xuất hiện trong tầm mắt mọi người, Tiêu Cuồng, Tịch Hồ cùng Bạch Kiến Khôn đi theo sau 2 người.

Người cùng đi với Tiêu Cuồng là ai?

Ngạc nhiên khi thấy được Tịch Hồ đi bên cạnh Tiêu Cuồng thì mọi người trong phòng đều hiện ra nghi vấn này.

Vô luận là Bạch Kiến Khôn hay là Tiêu Cuồng đều là phó hội trưởng, hiện giờ Tịch Hồ đi ở bên cạnh Tiêu Cuồng, điều đó cũng chứng minh hắn sẽ giống như Tiêu Cuồng, trở thành phó hội trưởng của Đông Hạ hội.

Như vậy, bọn hắn thực muốn biết, Tịch Hồ rốt cuộc là thần thánh phương nào. Dựa vào cái gì mà có thể đảm nhiệm chức phó hội trưởng.

Đồng Văn Bản cùng Lâm Tường, hai người không có cảm thấy nghi hoặc.

Bọn hắn có chính là khiếp sợ!

Thân là nhân vật trẻ tuổi của Đồng gia, Lâm gia, tuy rằng bọn hắn không biết Tịch Hồ nhưng mà cũng đã từng thấy ảnh chụp của Tịch Hồ, cũng biết được địa vị của Tịch Hồ ở liên minh Hoa Hạ.

- Chẳng thể trách ngay cả Diệp gia như mặt trời ban trưa cũng sụp đổ.

Khiếp sợ đi qua, Đồng Văn Bản cùng Lâm Tường rất có ăn ý liếc nhau, trong lòng thầm nói.

Sai đó, dưới ánh mắt mê hoặc của đám người Đông Hạ hội, mấy người Tần Đông Tuyết đi về phía trước bàn hội nghị.

- Wow, Đồng Văn Bản, mày thật là sỗ bức, mày còn có mặt mũi về tới đây à?

Đi tới, Tiêu Cuồng đột nhiên dừng bước lại, trên cao nhìn xuống nhìn thấy Đồng Văn Bản, cười lạnh, vũ nhục, nói.

”Bá!”

Nghe được Tiêu Cuồng nói như thế thì đám người Tần Đông Tuyết dừng bước lại. Mà những thành viên khác của Đông Hạ hội lại đem ánh mắt nhìn về phía Đồng Văn Bản.

Bên tai quanh quẩn lời nói của Tiêu Cuồng, nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Tiêu Cuồng, nhận thấy được vô số ánh mắt của mọi người thì Đồng Văn Bản chỉ cảm thấy bản thân mình bị Tiêu Cuồng tát một cái vào mặt, vẻ mặt biệt khuất, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ để chui vào.

- Không...không phải cậu cũng tới ư?

Đối với Tiêu Cuồng mà nói, thì hắn đã chuẩn bị tâm lý, hiện giờ biết được tin Bùi Đông Lai đã giành thắng lợi, biết rõ tầm quan trọng của Đông Hạ hội nên hắn làm sao rời đi được.

- Lão tử rời khỏi Đông Hạ hội là vì muốn giúp Đông Lai kiểm tra độ trung thành của thành viên Đông Hạ hội, không phải là dạng người sỗ bức, tham phú phụ bần như mày.

Tiêu Cuồng cười lạnh một tiếng, sau đó đối Tần Đông Tuyết đề nghị nói:

- Tần hội trưởng, tôi đề nghị để Đồng Văn Bản rút ra khỏi Đông Hạ hội.

”Bá!”

Nghe được lời đề nghị của Tiêu Cuồng thì không riêng gì Đồng Văn Bản mà ngay cả đám người đi theo hắn thì ai nấy cũng đều tỏ ra kinh ngạc, bọn hắn tuy rằng không như Đồng Văn Bản, không nhìn thấy được việc Bùi Đông Lai đã lật ngược thế cờ, nhưng mà thông qua việc đám người Tiêu Cuồng, Lâm Tường đến đây thì bọn họ đoán được Đông Hạ hội sẽ không sao, sẽ trở thành một hội sở tư nhân lớn nhất nước cộng hòa.

Không riêng gì bọn hắn, mà ngay cả một ít thành viên của Đông Hạ hội cũng động dung, trong lòng cảm thấy may mắn vì ngày đó đã không mù quáng rời khỏi Đông Hạ hội, nếu không ngày hôm nay cũng sẽ giống như Đồng Văn Bản.

Trong lúc nhất thời phòng hội nghị trở nên im lặng, tất cả mọi người đem ánh mắt nhìn về phía Tần Đông Tuyết, cùng đợi Tần Đông Tuyết quyết định.

- Hôm nay hội trưởng Bùi Đông Lai có việc nên không thể đến đây, hội nghị này do tôi toàn quyền phụ trách.

Thấy được mọi người đang nhìn mình thì mặt Tần Đông Tuyết không đổi sắc, lẳng lặng nhìn vào Đồng Văn Bản, nói:

- Tôi đồng ý đề nghị của phó hội trưởng Tiêu Cuồng, Đồng Văn Bản, cậu mê hoặc lòng người, làm cho mọi người rời khỏi Đông Hạ hội, cậu đã không còn là thành viên của Đông Hạ hội nữa, mời cậu rời đi.

”Ách...”

Quyết định của Tần Đông Tuyết làm cho mọi người đều ngẩn ra, ở bọn hắn xem ra, nếu như đám người Đồng Văn Bản đến đây tham gia hội nghị thì đã được thông báo rồi, kể từ đó, nếu như đã thông báo cho bọn hắn thì tại sao lại đuổi bọn hắn rời khỏi đây?

- Những người lúc trước đi theo Đồng Văn Bản, nếu hôm nay đã đến đây thì không cần phải nhắc lại nữa.

Dường như vì muốn trả nghi vấn trong lòng mọi người nên Tần Đông Tuyết mở miệng lần nữa, ngữ khí không thể nghi ngờ:

- Bất quá, nếu có người nào muốn cùng đi với Đồng Văn Bản thì tôi sẽ không ngăn cản.

Một mũi tên báo cừu, tá ma giết lừa, tạo uy tín!

Lại nghe Tần Đông Tuyết mở miệng, không ít người đều là minh bạch ý của Tần Đông Tuyết, hoặc là Bùi Đông Lai ở phía sau màn, trong lòng vô cùng bội phục thủ đoạn này của Bùi Đông Lai.

Mà Đồng Văn Bản thì chỉ cảm thấy choáng váng, ngơ ngác ngồi đó, vẫn không nhúc nhích.

- Đồng Văn Bản, con mẹ nó mày còn ngồi ngây đó làm gì?

Tiêu Cuồng thấy thế, nghĩ đến hành động ngày đó Đồng Văn Bản, tức giận mắng:

- Cút mau.

Lại nghe lời nói hết sức vũ nhục của Tiêu Cuồng thì cả người Đồng Văn Bản chấn động, biệt khuất đứng lên, cắn chặt răng, cố gắng nói cái gì đó nhưng mà thấy được ánh mắt trào phúng của mọi người thì hắn không nói gì, mà là như chó nhà có tang, mang theo cái đuôi rời khỏi phòng hội nghị.

Dưới ánh đèn, bước chân hắn đi từ từ, hắn đang đợi những kẻ từng biểu lộ sự trung tâm đối với hắn sẽ đứng dậy đi cùng hắn.

1 bước, 2 bước, 3 bước...

Dần dần, dần dần, Đồng Văn Bản đi tới cửa, nhịn không được dừng bước lại, quay đầu lại nhìn xung quanh, rõ ràng phát hiện từng người từng đi theo hắn, một đám giống như là không nhìn thấy hắn, không tỏ ra quen biết với hắn.

Thấy một màn như vậy, Đồng Văn Bản chỉ cảm giác có một con dao đâm vào lồng ngực của mình, vô cùng đau nhức.

Đồng thời hắn cũng hiểu được một đạo lý, vào lúc quan trọng, làm a dua so với làm sai thì càng đáng sợ hơn.

Cùng lúc đó, Trang Nham sau khi về đến nhà thì cơm cũng không ăn, hắn đi vào thư phòng, hút hết một gói thuốc, sau đó mới lấy hết dũng khí bấm số điện thoại của Bùi Đông Lai.

Sân bay Yên Kinh, Bùi Đông Lai đang đứng ở đây đón người.

Nghe được điện thoại rung lên thì hắn rút điện thoại ra, thấy người gọi đến là Trang Nham thì ngần ra, sau đó đi qua một bên rồi nghe máy.

- Bùi tiên sinh, ngài có rảnh không?

Điện thoại được chuyển, giọng nói Trang Nham vô cùng tôn kính, lại có chút run run vang lên:

- Mấy người chúng tôi muốn mời ngài dùng bữa cơm đạm bạc.

- Thật có lỗi, tôi có quá nhiều việc nên không có thời gian dùng cơm cùng các vị.

Bùi Đông Lai quăng ra một câu trả lời thuyết phục.

“Lộp bộp!”

Mặc dù đã đoán được kết quả này nhưng mà nghe được chính miệng Bùi Đông Lai nói ra thì trong lòng Trang Nham vô cùng chua xót, vẻ hối hận trên mặt lại hiện ra.

- Ngài quá, quấy rầy ngài rồi.

Hối hận rất nhiều, Trang Nham biết điều tính toán cúp điện thoại.

- Không sao.

Bùi Đông Lai thản nhiên nói:

- Nếu các vị có chuyện gì thì có thể tìm cô Quý Hồng.

”Ách...”

Lại nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Trang Nham há to miệng, vô cùng vui mừng thế cho nên hẳn đã quên trả lời.

Hắn biết rõ, nếu như Bùi Đông Lai nói ra những lời này thì chứng tỏ Bùi Đông Lai sẽ không tính toán mọi chuyện trước đây, tiếp tục để cho bọn họ tham gia vào chiếc siêu cấp chiến hạm này.

Sau đó, đợi cho Trang Nham lấy lại tinh thần thì đã phát hiện Bùi Đông Lai đã cúp máy.

Cùng lúc đó.

Quý Hồng mang một thân áo choàng màu đỏ như phượng hoàng lửa, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người đi từ máy bay xuống.

Chiến tranh của nữ nhân.

Tần Đông Tuyết bỗng nhiên nổi tiếng.

Nàng cũng không phụ sứ mệnh, thắng lợi trở về.

582. Chương 577: Giẫm lên Diệp Gia, Đi lên Sân Khấu Thế Giới. (4)

Chương 577: Giẫm lên Diệp gia, đi lên sân khấu thế giới. (4)

- Lão bản thân ái, cậu thật là xấu, đem người ta đưa ra nước ngoài như thế, cậu nói nên đền bù cho tôi như thế nào đây?

Bên ngoài thông đạo của sân bay, dưới ánh mắt của vô số người, Quý Hồng lắc cái mông đi đến trước người Bùi Đông Lai, nàng khoắc vào tay Bùi Đông Lai, giọng nói nũng nịu, khi nói còn lắc lắc cặp bánh bao cạ cạ vào tay của Bùi Đông Lai.

"Bá!"

Nghe được Quý Hồng nói như thế thì mọi người xung quanh đều đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai, mọi người muốn biết Bùi Đông Lai có chỗ gì hơn người mà có thể làm cho một vưu vật như Quý Hồng tức giận.

"Ách..."

Mặc dù Bùi Đông Lai sớm đã thích ứng với việc bị Quý Hồng khiêu khích nhưng mà hắn không nghĩ đến ở trước mặt nhiều người như thế mà Quý Hồng lại còn dám trêu chọc, vẻ mặt hắn đơ như cây cơ, sau đó không nói nhiều lời mà nắm lấy tay Quý Hồng, 36 kế chuồn là thượng sách.

"Khanh khách..."

Chạy ra bên ngoài, Quý Hồng nở ra nụ cười phóng đảng, lúc này bị Bùi Đông Lai kéo ra thì nàng đã không nhận được mà muốn cười to, nhưng mà lại cảm thấy được vất vả lắm mới chiếm được tiện nghi của Bùi Đông Lai cho nên nàng liền im lặng, đợi cho lúc ra bên ngoài này thì nàng không nhận được mà cười to lên.

- Yêu tinh, khiêu khích, quả thật là khiêu khích mà.

Nhìn bộ dạng phóng đảng của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai quăng ra một con ngoan thoại nhưng trong lòng thầm biết đối với sự uy hiếp của mình thì Quý Hồng không coi ra gì. Quý Hồng giống như yêu tinh, khiến cho dục hỏa của hắn đang dần dần bốc lên.

Giống như xác minh suy đoán của Bùi Đông Lai, Quý Hồng chẳng những không cảm thấy sợ hãi còn hữu ý vô ý đem thân mình để sát vào Bùi Đông Lai, đem 2 quả cầu thịt đập vào mí mắt của Bùi Đông Lai, thổi ra một ngụm hương khí:

- Đến a, cậu có bản lĩnh thì đến a.

"_____ "

Khóe miệng Bùi Đông Lai run lên, có cảm giác muốn đem Quý Hồng tử hình ngay tại chỗ nhưng cuối cùng lại biết điều xoay người, đi ra chỗ đậu xe.

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi, Quý Hồng nở ra nụ cười, không có cảm giác phóng đảng mà tràn đầy hạnh phúc, nàng không ngờ Bùi Đông Lai lại có thể đích thân đến đón nàng.

- Lão bản thân ái, sự việc so với tưởng tượng của chúng ta thì còn thuận lợi hơn, không nghĩ tới đến vương bát đản, vong ân bội nghĩa Diệp Cẩm kia nhanh như thế đã bị bắt đi.

Lên xe, Quý Hồng không có tiếp tục đùa giỡn nữa mà là nói đến chính sự, khi nhắc tới Diệp Cẩm thì nàng hiện ra vẻ hả lòng hả dạ, đồng thời trong lòng có chút nghi ngờ.

Ở nàng xem ra, dựa theo bố cục của Bùi Đông Lai, có thể đem Tần gia, Tiêu gia thậm chí là Bạch gia vào ván cờ, lợi dụng chứng cứ Diệp Tranh Vành cấu kết thế lực cảnh ngoại, lợi dụng việc Diệp Cẩm lợi dụng cường quyền để che đậy việc này, để chèn ép Diệp gia nhưng mà muốn xóa bỏ Diệp Cẩm thì cũng không dễ.

Mà hiện giờ, Diệp Cẩm chẳng những bị đánh rớt, hơn nữa tốc độ quả thật nhanh như tia chớp, điều này làm cho nàng có thể không kinh ngạc sao?

- Vốn dựa vào kế hoạch của chúng ta thì Tần gia, Tiêu gia sẽ ra trận, đến lúc thích hợp thì Bạch gia sẽ cho thêm nắm lửa, bất quá bởi vì xuất hiện chuyện ngoài ý muốn nên bọn hắn đều đồng loạt ra tay, Diệp gia chống đỡ không được.

Bùi Đông Lai giải thích nói.

- Chuyện gì ngoài ý muốn?

Về mặt Quý Hồng tỏ ra tò mò, hỏi.

- Biết Tịch gia không?

Bùi Đông Lai hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

- Tịch gia?

Trong lòng Quý Hồng vừa động:

- Là người nắm tài phiệt của cả Giang Chiết cùng liên minh Hoa Hạ, Tịch gia sao?

- Ừh.

Mắt thấy Quý Hồng biết Tịch gia thì Bùi Đông Lai cảm thấy có chút nghi ngờ, nhưng mà nghĩ lại, Quý Hồng vì muốn trả thù Diệp Cẩm nên đã tìm trăm phương ngàn kế, phát triển thế lực ở Trường Giang nên biết Tịch gia cũng là điều bình thường.

- Tại sao lại có liên quan đến Tịch gia?

- Tịch gia là đồng minh của Bạch gia, mà Tịch gia đúng là lá bài tẩy mà Qua tử để lại cho tôi.

Bùi Đông Lai châm một điếu thuốc, phun ra một ngụm khói, cười khổ nói:

- Lúc chiến tranh, gia gia của tôi đã xuất thủ cứu Tịch gia, khi đó gia chủ Tịch gia vì muốn cảm ơn nên đã lập ra tổ huấn, bất kể như thế nào thì Tịch gia tùy ý để Bùi gia sai khiến.

"Ách..."

Nghe được Bùi Đông Lai nói những lời này thì Quý Hồng cả kinh, há to miệng, sau vài giây mới lấy lại được tinh thần, sau đó thấy được vẻ mặt Bùi Đông Lai có chút khác thường, đoán được cái gì thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, cười quyền rũ, nói:

- Lão bản thân ái, giờ đây cậu đã làm cho Diệp gia bị tổn thương nguyên khí, hơn nữa trong tay còn có Tịch gia, ngay sau trong quốc nội thì ai dám đụng vào cậu, cậu có thể bao nuôi tôi a?

Bùi Đông Lai lại cảm thấy đau đầu.

- Trên giường, trong bếp, muối muối ban ngày, thiếu nữ xinh đẹp ban đêm, đều làm ấm giường, để đẩy ngã, muốn bao nuôi a.

Quý Hồng liếm liếm môi, càng thêm không kiên nhẫn gì.

- Tứ đại gia tộc liên hợp ra tay, nguyên khí Diệp gia tổn thương, nói như vậy thì Diệp gia cũng thành thật rất nhiều, kế tiếp chúng ta sẽ động thủ với thế lực cảnh ngoại.

Đối mặt với lời khiêu khích của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai không chỉ đau đầu mà 2 quả trứng của hắn cũng bắt đầu đau, bất quá hắn không lộ ra sơ hở, mà là bình tĩnh nói sang chuyện khác.

Lúc này thấy Bùi Đông Lai khi nhắc tới Bùi Vũ Phu thì có chút mất tự nhiên nên Quý Hồng mới cố ý làm như thế.

- Cho dù không có Tịch gia ra mặt, dựa theo bố cục của cậu thì sau chuyện này Diệp gia sẽ không làm gì được cậu, hiện giờ Tịch gia ra mặt, Tứ đại gia tộc cùng nhau động thủ, Diệp gia muốn ứng phó cũng đã khó rồi, tự nhiên không có tâm tư cùng tranh đấu với cậu, đích thật cũng là lúc nên động thủ với những thế lực cảnh ngoại.

Quý Hồng nghe Bùi Đông Lai nói chính sự thì giọng nói đã khôi phục lại:

- Trước mắt, thế lực cảnh ngoại đều đã tiến vào quốc nội, trong đó trừ Mafia và tổ chức Thần Vồng ra thì những thế lực khác đều phải vào đây toàn là nhân viên tình báo, đều không phải là quân chủ lực.

Nghe Quý Hồng nói tình thế trước mắt thì Bùi Đông Lai không có lên tiếng cắt ngang mà chăm chú lắng nghe.

- Mafia, Thần Vồng mấy ngày nay đều tăng nhân thủ, muốn tăng tốc độ xâm nhập, mà hội Tam Hợp thì tuy rằng đang chậm chạp nhưng mà tôi thấy bọn hắn đang chờ cơ hội.

Quý Hồng thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào. Lại bổ sung nói.

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, đồng ý quan điểm Quý Hồng, sau khi hắn giết chết Đằng Dã, đem em trai Đằng Dã quăng vào ngục lao, khiến cho người của hội Tam Hợp rút ra khỏi Tam Hợp thì chắc chắn hội Tam Hợp sẽ không buông tha cho hắn.

- Hiện giờ, nói vậy thì toàn bộ các thế lực ngầm cũng biết chuyện Thôi gia HQ bị huyết tẩy là do cậu ở sau màn làm đạo diễn, như vậy, trừ 3 thế lực cảnh ngoại này thì những thế lực khác cũng tỏ ra kiêng kị đối với cậu, cho nên sẽ không muốn phát sinh xung đột với chúng ta, nhiều nhất chỉ là xem chừng, tìm kiếm cơ hội.

Quý Hồng lại giải thích:

- Tục ngữ nói, giết gà dọa khỉ, chỉ cần chúng ta dùng thủ đoạn lôi đình đuổi 3 thế lực này ra khỏi quốc nội thì nói vậy những thế lực khác sẽ kiêng kị chúng ta, sẽ không dám đắc tội với chúng ta, tương lai đây là một việc có ý nghĩa rất lớn đối với quốc nội.

Quý Hồng biết sân khấu trong quốc nội không phải là cực hạn đối với Bùi Đông Lai, dù sao Bùi Đông Lai cũng nói cho nàng biết là hắn phải tiêu diệt Thần Vồng.

- Điều này không khó, cứ chia ra, tiêu diệt từng bộ phận là được.

Về mặt Bùi Đông Lai tỏ ra hồ hững, dường như trong lòng đã có kế hoạch.

- Đúng rồi, còn có một việc.

Thấy trong lòng Bùi Đông Lai đã có kế hoạch thì Quý Hồng không nói gì nữa, mà là lông mày nhíu lại, vẻ mặt có chút tức giận:

- Tập đoàn bị niêm phong, người ở cao tầng đều bị mang đi, vô luận là tập đoàn hay là thế lực ngầm đều bị ảnh hưởng rất lớn. Khu tam giác Trường Giang khu hoàn hảo, bên Nam Cảng thì hơi lộn xộn, xảy ra tình cảnh tranh quyền. Người phụ trách mới nhất của Thần Vồng là Dracula lại mượn cơ hội lần này, âm thầm cấu kết với Từ Hoàn, muốn Thần Vồng cắm rễ ở Nam Cảng.

Vô luận là Dracula hay là Từ Hoàn thì Bùi Đông Lai cũng không xa lạ gì.

- Tôi đang không biết đi đâu tìm sơn dương thế tội, không nghĩ lại có người muốn chịu chết nhanh như thế.

Bên tai vang lên lời nói của Quý Hồng, Bùi Đông Lai Bùi Đông Lai bóp tắt thuốc lá, neho mắt lại, ngừ khi đột nhiên chuyển lạnh.

Sơn dương thế tội?

Quý Hồng nghe vậy, vốn là ngẩn ra, sau đó trong lòng vừa động, mơ hồ đoán được cái gì.

- Như lời của cô nói, phải giết gà dọa khỉ, nếu không thì sẽ đánh rắn động cỏ.

Mắt thấy Quý Hồng trầm mặc, Bùi Đông Lai làm ra an bài:

- Tôi đi Nam Cảng, cô phụ trách Đông Hải.

- Được.

Quý Hồng gật đầu trả lời, do dự một chút, lại nhắc nhở nói:

- Dracula là một trong tứ đại hoàng thân của Thần Võng, thực lực rất mạnh, vì muốn an toàn cho nên cậu tiếp tục chiêu mượn đao giết người.

- Có một số chuyện tốt nhất là nên dùng đao của mình.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu, nói:

- Hiện tại cảnh giới của tôi đã là Âm Kính đỉnh phong, bắt quá lại gặp bình cảnh, vừa lúc muốn lấy Dracula làm đá mài đao!

583. Chương 578: Giẫm lên Diệp Gia, Đi lên Sân Khấu Thế Giới. (5)

Chương 578: Giẫm lên Diệp gia, đi lên sân khấu thế giới. (5)

Đêm đã khuya, trong biệt thự của Điền Nguyên.

Lúc này, Điền Nguyên vẫn còn chưa ngủ mà ngồi trong thư phòng ngồi hút thuốc.

Hiển nhiên là hắn biết được thế cục bây giờ ở TQ đã thay đổi, khiến cho hội Tam Hợp mất đi cơ hội làm đảo loạn TQ, càng mất đi cơ hội xâm nhập vào TQ.

Như vậy, cho dù hắn muốn nghĩ nhiều hơn cũng chẳng thấm vào đâu, căn bản không thể xoay chuyển cục diện.

“Két”

Sau đó, khi Điền Nguyên đang đến tủ mở ra lấy hồ sơ thì đột nhiên có tiếng mở cửa vang lên, hắn phát hiện có 2 người đứng ở trước cửa.

Một nam một nữ.

Nam nhân thân mang một chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn, nữ nhân mặc một chiếc áo khoác màu đỏ.

Trai tài gái sắc.

Thấy được 2 người này, nghĩ đến cảnh bọn hắn thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở cửa thư phòng thì Điền Nguyên nhảy dựng lên.

Dưới ánh đèn, miệng của hắn mở to ra, đồng tử tròn tròn, thậm chí ngón tay vươn ra chỉ chỉ vào.

1s, 2s trôi qua, dần dần Điền Nguyên bình tĩnh, theo bản năng thu tay lại rồi lui về phía sau.

- Điền Nguyên tiên sinh, không cần phải phí công giấy dựa..

Điền Viên lui, Bùi Đông Lai mang theo Quý Hồng đi vào thư phòng.

Không trả lời, Điền Nguyên tiếp tục đi lui, sau khi tới bàn làm việc thì hắn kéo ngăn bàn ra, trong đó có 1 khẩu súng.

Bùi Đông Lai bước chậm vào.

- Điền Nguyên tiên sinh, nếu không phải lắng những người khác không yên lòng thì ta cũng không để ý mà đứng chỗ này, để cho ông cảm sung mà bắn.

Mắt thấy Điền Nguyên dừng bước lại, Bùi Đông Lai khẽ mỉm cười nói:

- Nhưng mà trên đời này không có nếu, cho nên ông hãy thành thật một chút. Dừng lời nói của chúng ta thì ông không cần tự mình chuốc lấy cực khổ.

Lại nghe được Bùi Đông Lai nói như thế thì chân mày Điền Nguyên nhíu lại, không kim lòng mà thu tay về, cố gắng điều chỉnh tâm tình, đón nhận ánh mắt Bùi Đông Lai, tỏ ra vẻ trấn định, nói:

- Các người là ai? Muốn làm gì?

- Điền Nguyên tiên sinh, hai câu này rất quen thuộc, ông cho là đây là đang đóng phim sao?

Bùi Đông Lai chẳng thèm để ý đến Điền Nguyên, thản nhiên ngồi trên ghế salon, mỉm cười nhìn Điền Nguyên.

- Bùi tiên sinh, tôi không có đụng chạm gì với các người, các người tới tìm tôi là muốn làm gì?

Điền Nguyên do dự một chút, không có lựa chọn tiếp tục giả vờ ngốc.

- Ông không phải mới vừa hỏi chúng ta là ai sao?

Nụ cười trên mặt Bùi Đông Lai không giảm, ngữ khí thoải mái, tuy nhiên nó lại mang đến áp lực cho Điền Nguyên:

- Tại sao biết ta họ Bùi?

”_____”

Điền Nguyên không phản bác được, sau đó nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai vài giây đồng hồ, nói:

- Bùi tiên sinh, thật sự là tôi đã nghe đại danh của ngài nhưng mà giống như lời vừa rồi của tôi, tôi và ngài không có xích mích gì, tôi chỉ qua chỉ là một nhân viên đại sứ quán bình thường mà thôi.

- Điền Nguyên tiên sinh, ông nói như thế tưởng rằng tôi sẽ tin ông sao?

Bùi Đông Lai cười nói:

- Ngoài ra ông cũng đừng nói chuyện mình là nhân viên công tác đại sứ quán. Ừh, ta biết, ông muốn nói, lấy quan hệ giữa 2 nước chúng ta, nếu như đột nhiên ông chết ở Yên Kinh thì sẽ tạo thành một chút ảnh hưởng, nhưng mà chuyện đó thì có liên quan gì đến ta? Chẳng lẽ ông cho rằng ta bởi vì lo lắng quan hệ giữa 2 nước nên sẽ không làm gì đối với ông sao?

Điền Nguyên nghe vậy, chỉ cảm thấy Bùi Đông Lai giống như con giun ở trong lòng của hắn, có thể nhìn thấu tâm tư của hắn, trong lúc lơ đãng chân mày của hắn lại nhíu lại.

- Ông có biết mục đích ta tới đây tìm ông là gì không? Vì tiết kiệm thời gian nên chúng ta sẽ đi thẳng vào vấn đề.

Thấy Điền Nguyên không nói lời nào, Bùi Đông Lai không hề vòng vo.

Không trả lời, Điền Nguyên từ từ ngồi xuống, cầm lấy hộp thuốc lá trên bàn.

”Bá!”

Ngay sau đó, không đợi Điền Nguyên rút thuốc ra, Quý Hồng giống như quỷ mị, xuất hiện ở trước mặt hắn, đưa tay nắm lấy cổ tay của hắn.

- Bùi tiên sinh, ông nên biết, lựa chọn kế tiếp sẽ có ý nghĩa gì đối với tôi, thế cho nên tôi muốn hút một điếu thuốc để bình tĩnh.

Trong lòng Điền Nguyên cả kinh, cố gắng để cho bản thân tỏ ra trấn định một chút.

- Điền Nguyên tiên sinh, dường như tôi đã nói, tôi đã biết rõ về ông mà.

Bùi Đông Lai hỏi một đằng, trả lời một nẻo, nói:

- Bất kỳ một gián điệp nào của một quốc gia đều đã trải qua huấn luyện, nhất là những người thân là người đứng đầu như ông, tố chất tâm lý vô cùng cường đại. Bình thường các ông luôn chuẩn bị cho mình một cách để tự sát, ví dụ một ít nữ đặc công sẽ đeo một chiếc vòng cổ làm bằng chất liệu đặc biệt, khi biết được nguy hiểm, vì muốn tránh khỏi sự thống khổ khi tra tấn nên đã dùng vòng cổ ấy để tự sát. Mà điều thuốc trong tay ông có trộn với một chất kịch độc, đây chính là cách mà ông muốn tự sát.

- Cậu cũng đã biết rồi, còn nói ra làm gì?

Lại nghe được Bùi Đông Lai nói thế, Điền Nguyên không hề giả tạo nữa mà lạnh lùng nhìn vào Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai ý bảo Quý Hồng thả Điền Nguyên ra, sau đó nói:

- Nếu ta nói, ta đang muốn kiểm tra ông thì ông có tin không?

Kiểm tra?

Đồng tử của Điền Nguyên đột nhiên co rút lại.

- Thông qua kiểm tra vừa rồi thì tôi đã nhìn ra ông rất trung thành với tổ quốc của ông, hoặc nói là ông tình nguyện chết vì Đảng gia cũng không muốn nói cho ta biết gì đó, ngoài ra ông cũng rất quyết đoán, biết rõ không thể thoát từ trong tay ta nên quyết định tự sát.

Bùi Đông Lai không nhanh không chậm nói:

- Từ các vấn đề trên tổng hợp lại, ông là người đứng đầu của gián điệp, hơn nữa ông cũng để ý đến tôn nghiêm của quân nhân. So với tính mạng thì nó quan trọng hơn, ông thà chết cũng không muốn trở thành tù binh.

- Ta rất hiếu kỳ, cậu muốn khảo nghiệm ta để làm gì? Chẳng lẽ cậu cho rằng có thể làm ta mở miệng sao?

Mặc dù phát hiện ra Bùi Đông Lai biết được mọi chuyện nhưng mà Điền Nguyên vẫn nở ra nụ cười khinh thường:

- Nếu cậu cho rằng đó là sự thật thì cứ động thủ đi.

- Rất nhanh ông sẽ biết dụng ý của ta.

Bùi Đông Lai cười cười, dùng ánh mắt ý bảo Quý Hồng, sau đó lại nói:

- Ông không phải muốn dùng thuốc độc sao? Ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ông.

"Ách..."

Bùi Đông Lai nói xong, Quý Hồng liền mở miệng Điền Nguyên ra, rồi nhét một viên thuốc vào miệng hắn.

- Chất độc của tôi khác so với chất độc của ông, nó còn có một số tác dụng khác.

Bùi Đông Lai nói xong, châm một điều thuốc lá.

- Đây...đây là thuốc mê.

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Điền Nguyên thấy được thị giác của mình có chút mơ hồ, ý thức cũng bắt đầu hỗn loạn.

- Cũng có thể nói như vậy, bất đồng duy nhất chính là, nó được sản xuất từ một thế gia thần bí của Đông y.

Bùi Đông Lai một bên hút thuốc, một bên trả lời câu hỏi Điền Nguyên, đợi được lực trong người Điền Nguyên hoàn toàn phát tác.

Điền Nguyên nghe vậy, cố gắng kéo ngăn bàn ra lấy súng để tự sát, kết quả lại bị Quý Hồng ngăn lại.

Dần dần, vẻ mặt Điền Nguyên trở nên mờ mịt nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Thân phận chân thật của ông là gì?

Bùi Đông Lai thấy được lực hoàn toàn phát tác thì bóp tắt thuốc lá, bắt đầu hỏi.

- Giám điệp số 3 của NB, là người phụ trách tình báo của Đảng gia.

Điền Nguyên giống như là bị ai triệu hoán vậy, trước tiên cấp ra câu trả lời thuyết phục.

- Ông ở đây với mục đích gì?

- Thu thập tình báo, tìm cơ hội làm cho TQ nội loạn, làm giảm sự uy hiếp của TQ đối với NB, để hội Tam Hợp có thể xâm nhập vào đây.

- Người của quân đội NB cùng hội Tam Hợp gần đây có phái người vào TQ không?

- Không có.

- Tại sao hội Tam Hợp lại không phái người?

- Hội trưởng vốn nghĩ muốn tại lúc Bùi Đông Lai tranh đấu với Diệp gia, phái người lén vào, ám sát thành viên trung tâm Diệp gia, khiến cho TQ hoàn toàn đại loạn, sau đó để người hội Tam Hợp tiến vào. Nhưng mà hiện giờ Diệp Cẩm đột nhiên ngã ngựa làm cho hội trưởng hủy bỏ kế hoạch này.

- Tổng cộng quân đội NB có bao nhiêu giám điệp? Người của hội Tam Hợp có bao nhiêu người? Bọn họ có thân phận gì? Ở đâu.

- Có 60 giám điệp, có hẳn có lưu học sinh, có nhân viên công chức...

...

Ước chừng một giờ sau, Điền Nguyên dần dần khôi phục ý thức, thấy vẻ mặt Bùi Đông Lai cười cười nhìn mình.

- Mà...Mày đã làm gì tao?

Nghĩ đến viên thuốc lúc nãy thì trong lòng Điền Nguyên có chút bất an.

- Tự ông xem đi.

Khi nói chuyện, Bùi Đông Lai ý bảo Quý Hồng mở video lên.

Quý Hồng đi đến trước người Điền Nguyên, lấy điện thoại ra rồi mở cảnh lúc nãy.

"Ách..."

Thấy được bản thân mình trả lời toàn bộ mọi câu hỏi của Bùi Đông Lai, Điền Nguyên vốn là cả kinh há to miệng, theo sau liền trở nên sợ hãi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng.

- Điền Nguyên tiên sinh, nếu như để cho người trong quân đội NB, hoặc là người của hội Tam Hợp thấy được đoạn video này thì kết quả sẽ là gì?

Đông Lai thấy đạt được hiệu quả, ý bảo Quý Hồng thu hồi di động, tự hỏi từ đáp:

- Ông sẽ trở thành phản đồ của NB, đồng dạng ông sẽ trở thành nỗi sỉ nhục lớn của quân đội NB, ông sẽ trở thành cái gai trong mắt của quân đội NB và hội Tam Hợp, bọn hắn sẽ tìm mọi cách để giết ông, ừh, còn có thể giết vợ ông, con ông, hoặc là nói dùng vợ ông, con ông để uy hiếp ông a?

- Đủ lời.

Lời nói của Bùi Đông Lai giống như thanh chủy thủ sắc bén đâm vào sâu trong lòng Điền Nguyên, làm cho cảm xúc Điền Nguyên không không chế được, khàn giọng rống lên.

- Ông không phải coi tôn nghiêm của quân nhân NB quan trọng hơn tính mạng của mình sao? Chỉ cần đoạn video này được truyền ra thì phần tôn nghiêm kia của ông sẽ trở thành chuyện cười của người ta, mà người trong gia tộc của ông sẽ vĩnh viễn mang danh phản đồ ở trên lưng, vĩnh viễn bị phỉ nhổ

Bùi Đông Lai nói tiếp, hoàn toàn làm cho phòng tuyến tâm lý của Điền Nguyên bị sụp đổ.

"Bá!"

Lại nghe Bùi Đông Lai nói thế, Điền Nguyên kích động đứng dậy, vẻ mặt dữ tợn nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Mày là tên ác quỷ, rốt cuộc là mày muốn gì?
- Muốn ông trung thành với ta.

Bùi Đông Lai gằn từng chữ:

- Lấy năng lực của ta có thể hoàn toàn che dấu việc này, như vậy những chuyện vừa rồi coi như là chưa xảy ra, vợ và con của ông sẽ tiếp tục hạnh phúc, sống trên cõi đời này.
- Không được.

2 mắt Điền Nguyên đỏ bừng, giống như lệ quỷ nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai.

- Ta chỉ muốn biết tin về hội Tam Hợp, điều đó có thể giúp ông giữ lại phần tôn nghiêm của một người quân nhân.

Bùi Đông Lai tỏ ra không sao cả:

- Nếu không đồng ý thì ông cứ tự sát, ta sẽ không cản ông.

Điền Nguyên nghe vậy, vốn là ngẩn ra, theo sau kích động cầm lấy hộp thuốc lá rồi rút điếu thuốc có chứa chất độc ra.

Nhưng mà.

Cho dù hấn cố gắng như thế nào cũng không thể đưa điếu thuốc vào miệng.

Cuối cùng.

Hấn vứt điếu thuốc xuống, lựa chọn nguyện trung thành, như là một con ếch tiến vào thùng nước ấm.

584. Chương 579: Giã Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (6)

Chương 579: Giã lên Diệp gia, đi lên sân khấu thế giới. (6)

Ban đêm, trong một tòa khách sạn được coi như là nhà giam. Lúc này sau khi bị đám người Từ Lệ đưa đi thì Liễu Nguyệt đã ở đây.

Sau khi Bùi Đông Lai gọi điện thoại tới kể lại mọi chuyện thì Liễu Nguyệt biết được đã không có việc gì cho nên đã an lòng.

“Reng..Reng”

Đột nhiên vào lúc này, tiếng điện thoại vang lên, Liễu Nguyệt tỏ ra tò mò cầm lấy điện thoại.

Đang trong lúc bị thẩm vấn, điều tra nên điện thoại của nàng đã bị tổ điều tra giữ lấy, thẳng cho đến khi đến Bùi Đông Lai xoay thế cục, mặt trên ra lệnh, tổ điều tra mới trả lại điện thoại cho nàng, mà sau khi nhận điện thoại thì nàng chỉ gọi cho Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi và Bùi Đông Lai.

Mọi người bên ngoài đều cho rằng nàng đang bị cầm tù, trong lúc nửa đêm lại có người gọi điện cho nàng, điều này có thể làm cho nàng không hiểu kỳ sao?

Tò mò rất nhiều, Liễu Nguyệt nhìn vào màn hình thì thấy được số gọi điện là ở bên Mỹ.

Hả?

Trong chốc lát, Liễu Nguyệt liền nhận ra chủ nhân của số điện thoại này chính là Anthony Gambino.

Thấy được người gọi điện là Anthony thì Liễu Nguyệt cũng không có nghe máy.

“Reng...Reng”

Vài giây sau, điện thoại lại vang lên, dường như Anthony đang muốn gọi điện cho Liễu Nguyệt.

Lại nghe tiếng điện thoại vang lên, Liễu Nguyệt vốn rất muốn tắt điện thoại nhưng lại lo Bùi Đông Lai sẽ gọi đến nên trầm ngâm một chút rồi cũng nghe máy.

- Liễu thân ái, thật xin lỗi muộn như vậy quá rầy em.

Điện thoại được chuyển, giọng nói ôn nhu của Anthony vang lên.

Liễu Nguyệt có thể nhận ra được Anthony có ý với mình nhưng mà nàng chỉ xem Anthony là bạn hợp tác làm ăn. Từ sau khi Bùi Đông Lai cầm quyền thì toàn bộ mọi chuyện đều do Bùi Đông Lai xử lý, nàng cũng trở nên xa cách Anthony. Mà từ sau khi tin Bùi Vũ Phu chết trận ở nước ngoài truyền ra, Bùi Đông Lai biết được người cầm quyền của Mafia cũng có tham gia vào việc đó thì liền cắt đứt toàn bộ sinh ý với gia tộc Gambino.

Có lẽ nguyên nhân là yêu ai yêu cả đường đi cho nên từ sau lúc đó, bởi vì nguyên nhân là Bùi Đông Lai nên ấn tượng của Liễu Nguyệt đối với Anthony ngày càng tồi tệ hơn.

Bất quá.

Anthony vẫn tiếp tục theo đuổi nàng, thế cho nên mấy ngày trước, hắn muốn Mafia xâm nhập vào TQ cho nên nói với Pavarotti đi tìm qua Liễu Nguyệt nhưng lại bị Liễu Nguyệt cự tuyệt.

- Anthony, người hắn là rất rõ, bởi vì chuyện cha của người tham gia trận chiến ở châu Phi nên chúng ta đã không còn là bạn bè hợp tác nữa.

Liễu Nguyệt lạnh lùng nói.

- Anh biết.

Dường như Anthony sớm đoán được Liễu Nguyệt sẽ nói như vậy, mặt không đổi sắc giải thích:

- Liễu, anh luôn luôn nghĩ biện pháp liên hệ với em, kỳ thật chính là muốn giải thích chuyện này.

- Anthony, sự việc đã đến nước này, cần phải giải thích sao?

Giọng nói Liễu Nguyệt lạnh như băng:

- Không cần nữa, sau này chúng ta sẽ là địch nhân.

Kỹ nữ chết tiệt.

Nghe được lời nói lạnh như băng của Liễu Nguyệt nghĩ đến chuyện Bùi Vũ Phu chết mà Liễu Nguyệt coi mình là địch thì trong lòng Anthony chửi má nó, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra tiếc nuối:

- Liễu, trong chuyện này có chút hiểu lầm, tuy rằng cha anh đã đến châu Phi nhưng mà người cũng không tham dự vào trận chiến ấy, người chỉ đứng ở bên ngoài xem bọn họ chiến đấu, nhưng mà cuối cùng không hiểu vì sao lại bị cuốn vào trận chiến ấy.

- Có gì khác nhau sao?

- Có.

Anthony thề son thề sắt, nói:

- Anh lấy danh nghĩa thượng đế để thề, người không có ra tay đối phó với Vũ Thần TQ, sau khi người bị Vũ Thần TQ làm bị thương, chưa kịp phản kích thì đã bị đám người Odin liên thủ đẩy xuống núi.

- Anthony, người coi ta là kẻ ngu sao?

Liễu Nguyệt cười lạnh.

- Liễu, anh biết em không tin cho nên anh nghĩ muốn mời em đến Mỹ một chuyến, để cha anh nói cho em biết toàn bộ mọi chuyện.

Anthony nói xong, cố nén tức giận trong lòng, tiếp tục dụ dỗ nói:

- Nếu như bạn của em là Bùi Đông Lai có hứng thú với chuyện ấy thì có thể đi cùng em.

- Anthony, theo ta được biết thì người đã phái người tiền vào TQ, nếu ta đoán không sai thì người tính đợi cho Bùi Đông Lai chết thì liền để cho người của Mafia hoàn toàn xâm nhập vào TQ, hiện giờ người biết Đông Lai không có việc gì, cho nên muốn dùng lý do này để dụ dỗ ta cùng Đông Lai sang Mỹ, để người xử lý, đúng không?

Càng nói giọng nói của Liễu Nguyệt càng trở nên lạnh lùng:

- Anthony, tốt nhất là người đừng để cho ta gặp lại người, nếu không ta nhất định sẽ giết người!

- Ha ha, Liễu, cô đang nói đùa sao? Giết ta, bằng vào cô sao? Hay là bằng tên phé vật kia?

Mắt thấy Liễu Nguyệt hoàn toàn bộc phát thì Anthony không hề giả tạo, giận quá thành cười. Nói:

- Chỉ cần ta tát một cái là nhóm người các cô sẽ chết hết.

Liễu Nguyệt nghe vậy, ánh mắt nheo lại, lại không nói cái gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

”Đô đô... Đô đô...”

Bên tai vang lên tiếng ”Đô đô... Đô đô...” Anthony tức giận đến xanh mặt, sát khí trong mắt hiện ra:

- Kỹ nữ, Trung Quốc có câu ngạn ngữ kêu rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, cô sẽ hối hận.

Nói xong, Anthony cầm lấy điện thoại, bấm số của người phụ trách công việc Mafia ở TQ là Pavarotti.

“Reng..Reng..”

Lúc này, Pavarotti đang chiến với một cô gái u18 ở trên giường, vì muốn kiếm tiền để mẹ mình làm cuộc phẫu thuật nên cô gái này đã chấp nhận cái giá 10 vạn, để bán lần đầu tiên của mình cho Pavarotti.

Nhưng mà nàng không ngờ, mới vừa vào cuộc thì Pavarotti giống như là một con thú, không ngừng đâm vào, rút ra, làm cho nàng cảm thấy vô cùng đau đớn, khóc thét lên.

Hả?

Bên tai vang lên tiếng khóc của cô gái, Pavarotti thấy được số gọi đến là Anthony thì đồng tử của hắn liền phóng đại ra.

- Kỹ nữ, cầm miệng lại cho tao.

Phát hiện người gọi đến là Anthony thì trong lòng Pavarotti liền nhảy dựng lên, hắn lạnh lùng quát với cô gái kia một tiếng, sau đó cầm điện thoại, đi vào phòng vệ sinh rồi nghe máy.

- Chết tiệt, Pavarotti, mày đang làm gì đó? Vì sao hiện giờ mới nghe máy?

Điện thoại được chuyển, trong điện thoại truyền ra giọng trách cứ của Anthony.

Trong lòng Pavarotti căng thẳng:

- Thật có lỗi, Anthony thiếu gia, thức ăn ở TQ thật sự là quá tệ, vừa rồi tôi mới ở toilet...

- Hiện tại cậu hãy làm cho ta một việc.

Anthony cắt ngang.

- Anthony thiếu gia xin phân phó.

Pavarotti âm thầm thở dài một hơi, giọng nói vô cùng tôn kính.

- Hãy dẫn người đi bắt cóc 2 đứa con bên cạnh Liễu Nguyệt, sau đó mang bọn hắn rời khỏi Đông Hải, trở về Mỹ.

Anthony ra lệnh.

Pavarotti nghe vậy, trong lòng vừa động, nháy mắt đoán được dụng ý Anthony:

- Vâng, Anthony thiếu gia.

”Đô... Đô...”

Nói xong trong điện thoại liền truyền ra tiếng "Đô... Đô...".

Pavarotti nhẹ nhàng thở ra, thu hồi di động, đi ra buồng vệ sinh, rõ ràng phát hiện cô gái cố nén đau đớn, toát mồ hôi lạnh, mặc áo vào thì liền nhũn mảy:

- Kỹ nữ, ai bảo mày mặc quần áo?

- Tôi không làm nữa, tôi không cần tiền... Tôi muốn rời khỏi đây.

Bởi vì Pavarotti mạnh mẽ tiến vào mà xuất huyết nhiều nên cô gái đầm đìa nước mắt, lắc lắc đầu Pavarotti, nàng biết nếu mình còn ở đây thì sẽ chết.

- Mày nói không làm sẽ không làm sao?

Pavarotti nghe vậy, cười lạnh tiến lên, một tay nắm lấy cô gái rồi quăng xuống giường, mạnh mẽ xông vào.

Khoảng 10' sau, Pavarotti phát tiết xong, rút thương ra đi vào phòng vệ sinh rửa sạch một phen rồi mặc quần áo đi xuống lầu.

Mà cô gái thì đau ngắt, màu tươi nhuộm đỏ cả tấm đệm giường, nhìn thấy ghê người.

- Anthony thiếu gia vừa rồi gọi điện thoại tới, yêu cầu chúng ta lập tức đi tới biệt thự Đan Cung bắt 2 đứa con của Liễu Nguyệt rồi mang về Mỹ.

Đi xuống lầu, Pavarotti đối với một gã đại hán người da đen làm ra chỉ thị.

- Vâng, Pavarotti tiên sinh.

Thuộc hạ cúi đầu lĩnh mệnh, sau đó do dự một chút hỏi:

- Mặt cái cô bé kia làm sao bây giờ? Trả thù lao rồi để nó rời đi sao?

- Nó muốn rời khỏi nơi này, ông nói còn muốn đưa tiền cho nó sao?

Nghĩ đến chuyện lúc nãy thì Pavarotti cười lạnh một tiếng, bước đi ra đại sảnh:

- Gọi điện cho tên nịnh bợ chó đẻ người TQ kia, để cho hắn xử lý chuyện này, nếu ngay cả chuyện này mà không xử lý xong thì hắn không có tư cách liếm giày cho ta, càng không nói đến chuyện hợp tác.

- Vâng, Pavarotti tiên sinh.

Nhận thấy được trong giọng nói Pavarotti lộ ra bất mãn, tên đại hán người da đen hông có bất kỳ dị nghị gì.

1' sau.

Pavarotti trực tiếp dẫn người rời khỏi biệt thự.

Cùng lúc đó.

Máy bay chở Bùi Đông Lai đến sân bay Đông Hải.

585. Chương 580: Giẫm Lên Diệt Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (7)

Chương 580: Giẫm lên Diệt gia, đi lên sân khấu thế giới. (7)

2h sáng, tại khu biệt thự Đan Cung.

- Tiểu Lang ca, còn sớm như thế mà kêu người ta rời giường làm gì a?

Trong biệt thự, Đông Phương Lãnh Vũ bị bảo tiêu của Liễu Nguyệt là Tiểu Lang đánh thức, hắn mơ mơ màng màng hỏi, sau khi Liễu Nguyệt rời khỏi đây thì hắn liền từ trường dọn về đây để ở với Đông Phương Uyển Nhi, mỗi ngày sáng sớm đều là do Tiểu Lang gọi hắn cùng Đông Phương Uyển Nhi rời giường, sau đó lại đưa bọn họ tới trường học.

- Thiếu gia, đây là an bài của tiểu thư, tiểu thư bảo lập tức mang theo ngài cùng Uyển Nhi rời khỏi đây.

Sau khi Liễu Nguyệt bị mang đi, Từ Lệ cùng 2 gã tinh anh của Huyết Sát chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn của Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi. Vừa rồi đột nhiên Liễu Nguyệt gọi điện thoại đến, biết được rất có thể người của Mafia sẽ động thủ cho nên yêu cầu hắn mang theo 2 người rời đi.

- Là tiểu cô an bài sao?

Đông Phương Lãnh Vũ hơi chút thanh tỉnh một ít, bắt quá vẻ mặt mơ hồ:

- Trẻ như thế này rồi mà tiểu cô còn muốn làm gì?

- Dựa theo lời tiểu thư thì có thể có người gây bất lợi với thiếu gia và Uyển Nhi.

Nghe Đông Phương Lãnh Vũ nói thế thì Tiểu Lang do dự một chút, vẫn là nói ra nguyên nhân.

- Không thể nào.

Lại nghe được Tiểu Lang nói như thế thì Đông Phương Lãnh Vũ mở to hai mắt nhìn, có vẻ có chút giật mình. Tối nay hắn nhận được điện thoại của Liễu Nguyệt, biết được Liễu Nguyệt cùng Bùi Đông Lai không những không có việc gì, ngược lại Diệp gia còn bị Bùi Đông Lai hung hăng giáo huấn một trận, cho nên hắn thật sự không nghĩ ra có người nào dám đến đây gây sự.

- Là người của Mafia.

Tiểu Lang thấy vẻ mặt Đông Phương Lãnh Vũ không tin thì giải thích:

- Liễu tiểu thư nói, để cho tôi mang theo cậu và Uyển Nhi rời khỏi nơi này, sau đó Bùi tiên sinh sẽ đến Đông Hải. Chỉ cần Bùi tiên sinh trở lại, nguy hiểm liền không tồn tại.

- Đông Lai ca sẽ về?

Nghe Tiểu Lang nói thế thì Đông Phương Lãnh Vũ không còn tỏ ra sợ hãi mà vô cùng kích động, chỉ cần có Bùi Đông Lai ở đây thì cho dù trời có sập xuống cũng không có chuyện gì.

- Ủh.

Tiểu Lang gật gật đầu, có chút không yên lòng nói:

- Vì để an toàn, chúng ta nhanh lên thôi.

- Được.

Đông Phương Lãnh Vũ mặc quần áo xong, nói:

- Đừng có đánh thức Uyển Nhi, để tôi ôm nó cho.

Tiểu Lang nghe vậy, gật đầu đồng ý, không nói lời vô ích, trực tiếp rời khỏi phòng Đông Phương Lãnh Vũ, bước chân có chút lo lắng.

Lo lắng là bởi vì hắn biết lấy thực lực của hắn và 2 tên bảo tiêu còn lại thì nếu như người của Mafia giết vào thì bọn hắn không thể ngăn cản nổi.

...

“Reng...Reng..”

Cùng lúc đó, khi máy bay đáp xuống sân bay Đông Hải thì điện thoại của Bùi Đông Lai vang lên.

Bùi Đông Lai mở điện thoại ra thì thấy người gọi đến là Liễu Nguyệt.

Phát hiện này khiến Bùi Đông Lai vốn là ngẩn ra, sau đó trực tiếp nhận nghe điện thoại.

- Đông Lai, vừa rồi Anthony của gia tộc Gambino đã gọi điện đến cho tôi, cố gắng dụ dỗ chúng tôi đi tới Mỹ, sau khi bị tôi phát hiện ra quỷ kế thì hắn liền đe dọa, tôi lo lắng hắn sẽ động thủ với Tiểu Vũ và Uyển Nhi, vừa rồi đã gọi điện thông báo cho Tiểu Lang để đưa bọn nó đi, bắt quá vì an toàn, tôi nghĩ muốn cậu phải thêm người để bảo vệ bọn họ.

Điện thoại được chuyển, giọng nói bất an của Liễu Nguyệt vang ra.

Hả?

Bùi Đông Lai nghe vậy, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Mặc dù thế lực cảnh ngoại âm thầm tiến vào đây nhưng mà Diệp Cô Thành vẫn phái thành viên Long Nha theo dõi nhất cử nhất động của bọn hắn.

Mà trước khi rời Yên Kinh thì Bùi Đông Lai đã đem toàn bộ danh sách những tên gián điệp lấy từ Điền Nguyên đưa cho Diệp Cô Thành, hơn nữa nói cho Diệp Cô Thành, rằng đêm nay hắn sẽ động thủ với Thần Vồng mà Maffa ở trong quốc nội.

Diệp Cô Thành biết được Bùi Đông Lai kế hoạch, liên hệ với 2 gã phụ trách theo dõi Pavarotti, biết được đám người Pavarotti sau khi trở lại chỗ ở thì liền để 2 gã thành viên Long Nha kia đi bắt đám gián điệp người NB, để đám người Pavarotti cho Bùi Đông Lai đối phó.

- Liễu tử, tôi đã đến Đông Hải, tử cứ yên tâm, chuyện của Mafia sẽ do tôi xử lý, tôi sẽ bảo vệ an toàn cho Tiểu Vũ cùng Uyển Nhi. Liễu tử, trước tiên tôi sẽ liên lạc với Tiểu Lang, đợi xong việc sẽ gọi lại cho tử.

Biết được đám người Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi đang gặp nguy hiểm thì Bùi Đông Lai quyết định không đi tới Nam Cảng.

Hắn có thể cho phép đám người Pavarotti động thủ dả thảo kinh xà, có thể để Dracula chạy trốn nhưng không cho phép Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi xảy ra chuyện gì.

Cho dù là một chút nguy hiểm, cũng muốn bóp chết từ trong trứng nước!

- Được.

Liễu Nguyệt nghe vậy thì bình tĩnh hơn.

Bùi Đông Lai cúp điện thoại, lại bấm số điện thoại di động của Tiểu Lang.

- Bùi tiên sinh.

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Tiểu Lang liền vang ra.

- Tiểu Lang, anh đưa Tiểu Vũ và Uyển Nhi đến nơi nào rồi?

- Bẩm Bùi tiên sinh, chúng tôi vừa mới thu dọn, chuẩn bị rời đi.

- Tiểu Lang, anh nghe đây, hiện tại chúng ta không thể xác định đám người Mafia còn cách đó bao xa, anh không cần mang Tiểu Vũ và Uyển Nhi rời khỏi biệt thự Đan Cung, anh đi tìm một tòa biệt thự trống rồi ở trong đó chờ tôi.

Nghe Tiểu Lang nói thế thì Bùi Đông Lai thở ra một hơi, làm ra an bài.

- Vâng Bùi tiên sinh.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Tiểu Lang vốn là ngần ra, theo sau nháy mắt minh bạch ý của Bùi Đông Lai.

Dưới đèn đen.

Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.

Khu Đan Cung có rất nhiều biệt thự trống.

Như vậy, nếu như hắn mang theo Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi tìm một tòa biệt thự trống rồi đi vào, chẳng những sẽ không bị phát hiện, hơn nữa tính an toàn lại cao hơn, thậm chí lại có thể xác định đám người Mafia khi nào đến để rồi báo lại cho Bùi Đông Lai, chẳng khác gì là một công đôi việc!

- Đi làm ngay.

Bùi Đông Lai biết rõ thời gian gấp gáp, không nói lời vô ích, trầm giọng nói:

- Có tình huống nào khác thì liền lập tức báo lại cho tôi, một khi có chuyện ngoài ý muốn thì lập tức chạy trốn, bất kể như thế nào cũng phải bảo đảm an toàn của bọn họ.

Nói xong, Bùi Đông Lai không đợi Tiểu Lang đáp lời, liền trực tiếp cúp điện thoại.

- Cần báo cho Phong Diệp phải người qua không?

Đã bước vào Âm Kính đại thành Quý Hồng đã nghe được cuộc nói chuyện giữa Liễu Nguyệt và Bùi Đông Lai, cũng như giữa Bùi Đông Lai và Tiểu Lang, sau khi thấy Bùi Đông Lai cúp máy thì nàng trầm giọng hỏi. Từ sau khi xóa tan hiềm khích với Liễu Nguyệt thì nàng cùng Đông Phương Lãnh Vũ, Đông Phương Uyển Nhi sống với nhau rất khá, hiện giờ biết được đám người Mafia dám đánh chú ý vào 2 người bọn họ thì nàng hận không thể lập tức đi qua mà giết.

- Tôi muốn tự tay chặt đầu bọn hắn.

Rồng có nghịch lân, đụng vào tất chết.

Bùi Đông Lai quyết đại khai sát giới.

586. Chương 581: Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (8)

Chương 581: Giẫm lên Diệp gia, đi lên sân khấu thế giới. (8)

Trong màn đêm, một chiếc Mercedes-Benz S600 chạy về khu biệt thự Tử Viên, hướng về biệt thự của đám người Pavarotti mà chạy đến.

Trong xe, vẻ mặt của tên lái xe tỏ ra chuyên tâm, ngồi ở phía sau là một gã nam nhân đầu hói, hắn không ngừng hút thuốc, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Hắn họ Trương tên Đồ Hồ, chỉ là một thương nhân hạng 2 ở Đông Hải.

Trong vài năm qua hắn đã dùng nhiều biện pháp để mở rộng sản nghiệp, nhưng vì tài năng còn có hạn thêm vào đó là vận khí của hắn hơi kém nên sản nghiệp không có tăng lên, mà ngày càng giảm xuống.

Mà đoạn thời gian trước, một lần hắn gặp được Pavarotti, một CEO của một công ty của Mỹ tại TQ, hắn liền vắt óc suy nghĩ, tìm kế đút lót cho Pavarotti, hắn tặng vàng, tặng bạc, cuối cùng lại tặng cho Pavarotti một cô bé nhưng mà không ngờ việc này lại trở nên phiền toái. Nếu như cô bé kia hiện đang ở biệt thự xảy ra chuyện gì thì hắn sẽ bị liên lụy.

“KẾT”

Xe dừng lại ở cửa biệt thự.

- Vào.

Trương Đồ Hồ bóp tắt thuốc lá, không đợi lái xe xuống xe liền chủ động đẩy cửa xe ra.

1' sau, Trương Đồ Hồ cùng tên lái xe kiêm bảo tiêu tiến vào biệt thự, thấy trong đại sảnh không ai, nhanh chóng lên lầu. Rất nhanh liền thấy được trong phòng ngủ, cô bé kia hoàn toàn hôn mê, vết máu ở chảy dưới ga giường.

“Lộp bộp”

Nhìn cảnh tượng như thế thì Trương Đồ Hồ vô cùng khẩn trương:

- Coi xem thử cô ta chết hay chưa?

- Vâng lão bản.

Trung niên lái xe gạt đầu đáp lại, bước nhanh tới trước người cô gái cúi người. Vươn tay đặt ở lỗ mũi của cô gái.

- Lão bản, hơi thở của nàng hơi mong manh, bất quá tình cảnh vô cùng nguy hiểm, cần phải lập tức đưa vào bệnh viện.

Mắt thấy cô gái còn thở thì tên lái xe vội vàng nói.

- Mau, mau đưa cô ta vào bệnh viện.

Trương Đồ Hồ nghe vậy. Nhẹ nhàng thở ra, quyết định cứu cô gái một mạng, mặc dù hắn là một gã thương nhân gian thương nhưng mà lương tâm cũng chưa bị chó ăn hết, lương tri nói cho hắn biết, vận mệnh của cô gái này đã bi thảm, không thể để cho nàng chết được, còn nữa nếu như nàng chết thì hắn sẽ gặp phiền toái.

Nghe được mệnh lệnh, tên lái xe không nói 2 lời, vội vàng ôm cô gái đi xuống lầu.

Ra biệt thự, sau khi đi vào xe thì Trương Đồ Hồ vốn định gọi điện cho Pavarotti nhưng nghĩ lại đành thôi, hắn muốn đưa cô gái này đến bệnh viện trước.

Cùng lúc đó,

2 chiếc Mercedes-Benz S350 cùng 1 chiếc Lincoln chạy như bay về phía biệt thự Đàn Cung.

- Pavarotti tiên sinh, Anthony thiếu gia phái chúng ta đến để mở đường, để chuẩn bị sau này thâm nhập vào TQ sao?

Trong chiếc Lincoln một tên đại hán có râu quai nón mang theo vài phần nghi hoặc hỏi:

- Vậy tại sao lại để chúng ta bắt 2 đứa con của Liễu Nguyệt, mang về Mỹ?

- Thế cục phát sanh biến hóa.

Pavarotti bưng một ly rượu đỏ, nhẹ nhàng mà lắc lắc:

- Vốn dựa theo suy đoán của Anthony thiếu gia thì trên dưới của TQ sẽ rung chuyển, tên gia hỏa tên là Bùi Đông Lai kia sẽ bị Diệp gia xử lý, chúng ta có thể nhân cơ hội tiến vào Trung Quốc, chờ sau khi hội trưởng khôi phục lại thương thế thì liền giết chết tên Long Vương chó má kia, do đó mới hàng loạt tiến vào TQ. Nhưng mà hiện giờ, Bùi Đông Lai chẳng những không có bị Diệp gia xử lý, ngược lại Diệp gia lại gặp rắc rối kích trí mạng, nguyên khí đại thương, trong khoảng thời gian ngắn, hỗn loạn sẽ chấm dứt, chúng ta tiếp tục lưu lại nơi này cũng không có tác dụng gì.

- Còn về phần bắt cóc 2 đứa kia thì rất đơn giản.

Pavarotti nói tới đây dừng lại một chút, cười lạnh nói:

- Anthony thiếu gia muốn thông 2 đứa kia để ép Liễu Nguyệt cùng Bùi Đông Lai đến Mỹ, sau đó giết chết Bùi Đông Lai rồi khiến cho con gái điếm Liễu Nguyệt kia thần phục.

- Thì ra là thế.

Thủ hạ của Pavarotti nghe thế thì tỉnh ngộ.

Pavarotti thấy thế, bưng chén rượu lên, nhìn chén rượu đỏ, nghĩ đến máu tươi của cô gái kia thì cười tà:

- Máu tươi của xử nữ so với ly rượu này thì càng đặc sắc hơn nhiều.

Bọn thủ hạ của hắn nghe thế thì không dám hé răng.

Ước chừng 40' sau, 3 chiếc xe hơi chạy vào khu biệt thự Đàn Cung, trước cửa khu biệt thự đám bảo vệ thấy xe đến là chiếc Lincoln, phận không giống bình thường, biết điều không có tiến lên hỏi, mà là trực tiếp cho đi.

- Tuy rằng Liễu Nguyệt không có ở trong này nhưng mà bên cạnh 2 đứa con của ả vẫn còn bảo tiêu.

Xe đi vào khu biệt thự Đàn Cung, Pavarotti trầm giọng nói:

- Sau khi đến nơi thì chúng ta lấy danh nghĩa đến thăm để đi vào, một khi đối phương không phối hợp, trực tiếp xử lý, dùng thời gian nhanh nhất để giải quyết.

- Vâng, Pavarotti tiên sinh.

Tên đại hán có râu quai nón lĩnh mệnh sau đó dùng bộ đàm để nói lại.

Nhận được mệnh lệnh của Pavarotti thì mấy tên thành viên của gia tộc Gambino rút súng ra, chuẩn bị chiến đấu.

Mấy phút đồng hồ sau, 3 chiếc xe hơi dừng lại.

- Pavarotti tiên sinh, trong biệt thự dường như không có ai.

Mắt thấy biệt thự một mảnh tối đen, chung quanh im lặng, cửa biệt thự cũng không có bảo tiêu thì tên râu quai nón có chút nghi ngờ.

Chẳng lẽ Liễu Nguyệt biết kế hoạch của Anthony thiếu gia, nên đã dẫn 2 đứa nhỏ kia đi rồi sao?

Trong lòng Pavarotti trầm nghĩ, hơi trầm ngâm, làm ra quyết định:

- Mày dẫn người đi xem một chút.

- Vâng, Pavarotti tiên sinh.

Tên râu quai nón lĩnh mệnh rồi dùng bộ đàm liên lạc với mấy tên còn lại.

Rất nhanh, 12 tên thành viên của Mafia liền nhảy xuống xe, trong đó 4 tên bảo vệ chiếc Lincoln, bảo vệ Pavarotti, còn lại 8 tên thì chạy vào biệt thự.

- Pavarotti tiên sinh, trong biệt thự không có ai.

Mấy phút đồng hồ sau, tên đại hán râu quai nón mang theo thủ hạ trở lại, cung kính hướng về phía Pavarotti hội báo nói:

- Dường như bọn hần đã nhận được tin tức nên vội vàng rời khỏi đây.

- Làm sao mày biết được?

Pavarotti nhú mày hỏi.

- Mừng mừng trong 2 căn phòng ngủ vô cùng bữa bãi, hơn nữa chần còn có chút ẩm, hẳn là rời đi chưa lâu.

Tên râu quai nón tỏ ra cơ trí, nói.

- Xem ra Liễu Nguyệt đã đoán được dụng ý của Anthony thiếu gia.

Nghe được thủ hạ báo lại như thế thì Pavarotti nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định không báo chuyện này lại cho Anthony:

- Đi. Chúng ta rời đi nơi này, đợi ngày mai tiếp tục nghĩ biện pháp tìm được bọn hần.

Nghe được mệnh lệnh của Pavarotti thì 12 tên kia đều lên xe.

Cùng lúc đó, trên con đường đi vào khu biệt thự Đàn Cung thì Bùi Đông Lai đang lái một chiếc Audi A8, tốc độ vô cùng nhanh, Quý Hồng ở một bên lại tỏ ra vô cùng kích thích, nàng từng thấy Bùi Đông Lai lúc trước đua xe với xe vương HQ, nên biết rõ trình độ đua xe của Bùi Đông Lai nguời bức đến cỡ nào.

“Reng..Reng”

Đột nhiên điện thoại của Bùi Đông Lai vang lên.

Nghe được điện thoại vang lên thì một bên Bùi Đông Lai lái xe, một bên cầm điện thoại lên.

- Bùi tiên sinh, đám người Mafia vừa mới lục soát trong biệt thự, phát hiện chúng ta không có ở đó thì liền rút lui.

Điện thoại được chuyển, giọng nói Tiểu Lang vang lên:

- Bọn hần tổng cộng đi 3 chiếc xe, 13 người.

- Tôi biết rồi, các anh chờ điện thoại của tôi.

Bùi Đông Lai nói xong. Trực tiếp cúp điện thoại.

- Bọn hần rời khỏi biệt thự Đàn Cung, hẳn là đi ngang qua con đường này.

Quý Hồng nghe được Tiểu Lang báo lại như thế thì sát ý liền sôi trào.

Thấy được sát ý trên người của Quý Hồng toát ra thì Bùi Đông Lai híp mắt:

- Giao cho tôi, cô ở bên cạnh xem là được rồi.

- Ok.

Quý Hồng nhìn ra được Bùi Đông Lai thật sự bị chọc giận, muốn đích thân động thủ, vì thế đối với an bài của Bùi Đông Lai, không có bất kỳ dị nghị gì.

- Hẳn là bọn hắn.

10' sau, thấy được phía trước xuất hiện 3 chiếc xe hơi thì Quý Hồng nhịn không được mở miệng nói.

- Nghe mệnh lệnh của tôi, chuẩn bị xuống xe.

Bùi Đông Lai híp mắt, gắt gao nhìn chăm chăm phía trước, trầm giọng nói.

Hả?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Quý Hồng vốn là ngẩn ra, theo sau mình bạch được dụng ý của Bùi Đông Lai, hưng phấn “uh” một tiếng.

- Mẹ nó, nửa đêm lại có người đua xe.

Mắt thấy chiếc xe hơi phía trước lao nhanh đến thì tên lái chiếc Mercedes-Benz S350 mắng một tiếng, vội vàng thả ga xuống, sợ đối phương sẽ tông vào.

”Ông... Ông...”

Cùng lúc đó, chiếc Audi A8 dùng tốc độ khủng khiếp lao vào chiếc Mercedes-Benz S350 chạy ở đằng trước.

1000m.

500m.

100m.

Trong màn đêm, khoảng cách 2 chiếc xe hơi không ngừng được rút lại, trong chớp mắt khoảng cách chỉ còn lại 100m.

- Nha... Không!

Bỗng nhiên, chiếc Audi A8 thay đổi phương hướng, vọt tới phía trước chiếc Mercedes-Benz S350, đồng tử tên lái chiếc Mercedes-Benz S350 phóng đại, sợ tới mức hét to một tiếng, cố gắng muốn né.

Muộn rồi.

“Rầm”

Một tiếng vang thật lớn rồi đột nhiên nổ vang, cửa xe của chiếc Audi A8 đang chạy như bay đột nhiên phang thẳng vào chiếc Mercedes-Benz S350, lực đạo khủng bố trực tiếp làm cho chiếc Mercedes-Benz S350 bị đâm bay lên trời.

“Két”

Thấy được một màn như thế thì 2 chiếc Mercedes-Benz S350 cùng chiếc Lincoln đi ở phía sau liền sợ, dầm phanh lại.

“Rầm”

Cùng lúc đó, chiếc Mercedes-Benz S350 chạy ở đằng trước liền rơi xuống, biến thành một đồng hoang tàn.

Người trong chiếc Mercedes-Benz S350 liền trở thành một đồng thịt nát, máu tươi chảy ra, nhuộm đỏ cả quốc lộ.

“Tê”

Thấy được một màn như thế thì đám người Pavarotti không nhịn được mà hít vào một hơi.

Trong lòng bọn hắn liền cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Cả đường lớn bỗng trở nên im lặng như chết.

587. Chương 582: Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (9)

Chương 582: Giẫm lên Diệp gia, đi lên sân khấu thế giới. (9)

- Đi... Đi xuống xem một chút..

3s sau, vẻ mặt Pavarotti kinh hồn, mở miệng:

- Xem thử còn sống không.

Nghe được Pavarotti nói như thế thì toàn bộ mấy tên Mafia ngồi trong chiếc Lincoln liền lấy lại tinh thần.

- Mà đi xuống xem một chút.

Tên râu quai nón vôi vàng nói với tên da đen bên cạnh.

- Vâng.

Tuy rằng tên da đen kia vô cùng hoảng sợ nhưng mà thân là tinh anh của gia tộc Gambino nên đã trải qua nhiều chuyện đáng sợ hơn thế này, hắn cũng không có sợ hãi mà liền mở cửa xe đi xuống.

Xuống xe, tên da đen đi về phía hiện trường vụ tai nạn trước mặt.

- Bọn người Peter đều chết rồi.

Đến gần chiếc Mercedes-Benz S350, tên da đen thấy đồng bọn của mình chết hết thì nhú mày, cố nén cảm giác nôn mửa, quay đầu lại lớn tiếng nói.

- Xem chiếc xe kia đi.

Tên râu quai nón liền đưa đầu ra cửa xe, lạnh lùng nói:

- Nếu có ai còn sống thì trực tiếp xử lý.

Tên da đen nghe thế liền không dám lãnh đạm vôi vàng đi đến chiếc Audi A8.

Rất nhanh tên da đen đã đi tới trước chiếc Audi A8, thì thấy được trong đó trống không, không có ai cả.
Hả?

Phát hiện này làm cho đồng tử của hắn mở to ra, hắn liền tỏ ra vô cùng sợ hãi.

“Ừc”

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, vẻ mặt tỏ ra kỳ lạ, báo lại:

- Trong...Trong...xe..không... không có ai

Không có ai.

Nghe được tên da đen nói thế thì đám người Pavarotti liền tròn mắt.

- Rhea, mày xác định là không có ai?

Rất nhanh, Pavarotti liền lấy lại tinh thần, vẻ mặt tỏ ra không tin hỏi:

- Chẳng lẽ chiếc xe kia tự lái sao?

- Hắn nói đúng, không cso ai đâu.

Pavarotti vừa nói xong, không đợi tên da đen lên tiếng thì một giọng nói vang lên.

Tiếng nói rơi xuống, bóng người hiện ra.

Bùi Đông Lai từ trong bụi cây ven đường đi ra.

”Bá!”

Trong phút chốc,, sắc mặt đám người Pavarotti đại biến, trong lòng đã hiểu rằng vì sao trong chiếc Audi A8 lại không có ai.

Hiểu được điểm này, thấy khuôn mặt quen thuộc của Bùi Đông Lai thì đám người Pavarotti theo bản năng liền sờ hồng, muốn rút súng ra, trong đó tên da đen kia là phản ứng nhanh nhất.

Nhưng mà.

Tốc độ của Bùi Đông Lai lại nhanh hơn.

Trong nháy mắt, Bùi Đông Lai liền xuất hiện trước tên da đen, không đợi tên da đen nổ súng thì 2 tay liền vung ra, nắm lấy cổ của tên da đen, dùng sức rì lên.

Nhanh, chuẩn, độc.

“Rắc”

Tiếng giòn vang truyền ra, cổ của tên da đen đã bị bẻ gãy.

“Phốc”

Bẻ cổ xong, Bùi Đông Lai không dừng lại, tay phải đột nhiên phát lực, giống như là nhổ củ cải vậy, trực tiếp kéo đầu của tên da đen ra khỏi thân mình hắn, máu liền phun ra.

Không để ý máu tươi bắn vào, Bùi Đông Lai quăng đầu tên da đen đó ra, rồi đi về phía trước.

“Lộp bộp”

Thấy thủ đoạn huyết tinh của Bùi Đông Lai thì đám người Pavarotti liền khiếp sợ, vội vàng đưa tay ra ngoài cửa xe rồi bộp cò.

“Pằng..Pằng..”

Đạn liên bắn như mưa về phía Bùi Đông Lai.

”Ách...”

Vài giây đồng hồ sau, tiếng súng ngừng lại, đám người Pavarotti sôi nổi há to miệng, gắt gao nhìn chăm chăm phía trước, lại phát hiện phía trước căn bản không có bóng dáng Bùi Đông Lai.

Người đâu?

Hầu như cùng một lúc, đám người Pavarotti liền nghĩ tới điều này.

Không có đáp án, Pavarotti cố nén nội tâm sợ hãi, một tay cầm lấy bộ đàm, quát :

- Mọi người cẩn thận, thực lực tên này rất mạnh.

Không ai trả lời, bóng người lại hiện ra.

Bùi Đông Lai giống như quỷ mị, đột nhiên xuất hiện ở trước cửa xe chiếc Lincoln, một tay giữ lấy cửa xe, tay trái liền đưa vào kéo lấy tên lái xe ra, hóa thủ vi đao, dùng sức chém xuống!

“Rắc”

“Phốc”

Thủ đao của Bùi Đông Lai giống như là cắt vào đậu hũ, trực tiếp chém đầu đối phương, máu tươi tuôn ra.

“Pằng..Pằng..”

Tiếng súng lại vang lên, đạn liên bắn về phía Bùi Đông Lai, trong đó có mấy viên bắn thẳng vào cửa xe.

Tiếng vỡ cửa kính xe vang lên, đám người Pavarotti giống như là cảm thấy Tử thần đang xuất hiện, bọn hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Bởi vì.

Lại không thấy Bùi Đông Lai đâu.

Đúng vậy.

Nếu không phải trước cửa xe có đổ máu thì bọn hắn nghĩ rằng tình cảnh lúc này là ảo giác, Bùi Đông Lai hoàn toàn không có xuất hiện.

Không có xuất hiện qua?

“Rầm”

Đáp lại bọn hắn là tiếng vang giòn, tên lái xe kia bay thẳng vào chiếc Mercedes-Benz S350, bởi vì tốc độ quá nhanh, lực đạo quá mạnh cho nên liền làm vỡ kính chắn gió.

“Vù”

Ngay sau đó, một miếng thủy tinh trong tay Bùi Đông Lai bắn ra, hóa thành một đạo bạch quang xuyên thẳng vào cổ họng tên kia, một kích trí mạng.

”Hô... Hô...”

Bùi Đông Lai lại ra tay, làm cho Pavarotti cùng 4 tên thành viên Mafia trở nên sợ hãi, bọn hắn thở dốc, sắc mặt như tờ giấy trắng, mồ hôi lạnh chảy xuống.

- Xuống...xuống xe.

Pavarotti lại ra lệnh, giọng nói của hắn có chút run run:

- Xuống xe rồi dựa vào nhau.

Nghe được mệnh lệnh của Pavarotti , thì 3 tên Mafia trong chiếc Mercedes-Benz S350 ý thức được nếu còn ngồi trong xe thì sẽ làm bia nhắm cho Bùi Đông Lai, cho nên liền lập tức nhảy xuống, rồi giơ súng lên.

Trong chiếc Lincoln, tên râu quai nón nhảy xuống trước, đầu gối hắn tựa xuống đất, cầm lấy súng, nhìn xung quanh, bởi vì quá mức khẩn trương, sợ hãi nên tay cầm súng của hắn hơi run run.

- Roch, mày lái xe.

Pavarotti cũng không có xuống xe, mà là dựa vào phía sau chiếc Lincoln, lớn truyền ra lệnh, hắn hiểu được, nếu còn ở chỗ này thì sớm hay muộn cũng bị Bùi Đông Lai giết chết, đường sống duy nhất là lái xe chạy trốn.

- Vâng...Vâng.

Roch nghe vậy, trong lòng run sợ trả lời một câu, khẽ ngồi qua chỗ lái xe.

Hả?

Đột nhiên Roch cảm thấy bên cạnh truyền đến tiếng gió, hắn liền rùng mình.

Trong màn đêm, Bùi Đông Lai xuất hiện trước mặt Roch.

Theo bản năng Roch bóp cò.

Nhưng mà.

Tốc độ của Bùi Đông Lai lại nhanh hơn hắn.

Chỉ thấy tay phải Bùi Đông Lai chém ra, một phát bắt lấy tay của Roch rồi dùng sức vặn một cái.

“Rắc”

Ám kinh bùng nổ, cánh tay của Roch liền hóa thành một đồng huyết nhục, súng rơi xuống.

Bùi Đông Lai liền cầm lấy súng, tay trái nắm lấy đầu Roch, bỏ súng vào miệng hắn rồi bóp cò. cả động tác hành văn liền mạch lưu loát.

“Pằng”

Viên đạn bay thẳng vào miệng Roch, máu tươi phun ra.

“Pằng..Pằng..Pằng..”

Cùng lúc đó, 3 tên Mafia ở phía sau bóp cò.

“Phốc..”

3 viên đạn liền găm thẳng vào thi thể của Roch, Bùi Đông Lai nhân cơ hội nghiêng người, vọt đến chiếc Lincoln, lợi dụng thân xe để che.

“Rầm”

Thi thể Roch ngã xuống.

3 gã Mafia thấy Bùi Đông Lai lại biến mất thì sợ tới mức ngừng bắn, ngay cả súng cũng thiếu chút nữa mà quăng xuống.

Sợ.

Rất sợ.

Tuy rằng bọn hần là tinh anh của gia tộc Gambino nhưng mà giờ phút này bọn hần thật sự sợ.

Bọn hần căn bản không thể nhìn thấy bóng dáng Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai giống như quỷ vậy, đến vô ảnh, đi vô tung.

Điều này làm cho bọn hần cảm thấy đây không phải là chiến đấu mà là đang bị quỷ đòi mạng.

- Chết... Đã chết rồi sao?

Trong chiếc Lincoln, Pavarotti lại mở miệng, hần sợ hãi khi thò đầu ra sẽ bị Bùi Đông Lai giết chết cho nên úp mặt xuống ghế, cũng không thấy được cảnh Bùi Đông Lai dùng súng bắn chết Roch.

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

Trả lời Pavarotti chính là 3 tiếng súng.

Trong màn đêm.

3 viên đạn liền chuẩn xác bắn thẳng vào ẩn đường của 3 tên Mafia núp sau chiếc Mercedes-Benz S350.

Một súng bạo đầu.

Máu tươi liền phun ra xối xả.

“Rầm..Rầm..Rầm>

<>

Sau đó, thi thể của 3 tên kia trước sau rơi xuống đất.

<>

- Chết... Chết... Đã chết rồi sao?

<>

Pavarotti lại hỏi ra vấn đề này, giọng nói càng run hơn.

<>

- Đều chết hết, chỉ còn lại mây.

<>

Giọng nói của Bùi Đông Lai lại vang lên giống như tiếng sấm nổ vang bên tai Pavarotti , làm cho cả người Pavarotti chấn động.

<>

”Ba! Ba!”

<>

Không đợi Pavarotti từ trong sợ hãi lấy lại tinh thần, tiếng bước chân ở trên đường lớn vang lên, Bùi Đông Lai đi về phía cửa sau của chiếc Lincoln.

<>

”Hô... Hô... Hô...”

<>

Trong Lincoln, Pavarotti vô cùng hoảng sợ, hấn thở hổn hển, cố gắng muốn thông qua cách này để làm giảm bớt sợ hãi.

<>

Dần dần, hơi thở của hấn trở nên bình thường.

<>

Hấn từ từ ngẩng đầu dậy, thông qua cửa kính xe thì thấy được Bùi Đông Lai đang bước về phía hấn.

<>

- Chết đi.

<>

Thấy như thế thì Pavarotti gào thét một tiếng, quyết đoán bóp cò.

<>

“Pằng”

<>

”Loảng xoảng loạt xoảng!”

<>

”Phanh! Phanh! Phanh!”

<>

Tiếng súng, tiếng vỡ cửa xe cùng vang lên

<>

“Đinh”

<>

Viên đạn bắn vào chỗ trống, phát ra một tiếng vang nhỏ.

<>

Bùi Đông Lai bình yên vô sự đứng ở ngoài cửa sổ xe.

<>

- Mà quý, mày là ma quý.

<>

Pavarotti sợ tới mức xụi lơ ngay tại chỗ, không ngừng kêu rên.

<>

<>

<>

588. Chương 583: Giẫm Lên Diệp Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (10)

Chương 583: Giẫm lên Diệp gia, đi lên sân khấu thế giới. (10)

3h sáng, tại một bệnh viện ở Yên Kinh.

Trương Đồ Hổ đem cô gái kia đến đây để điều trị.

- Bác sỹ, nàng ta không sao chứ?

Mất thấy bác sỹ từ phòng phẫu thuật đi ra thì Trương Đồ Hổ bước lên, hỏi.

- Ông là người nào của bệnh nhân?

Một y tá đứng bên cạnh hỏi.

“Ách”

Trương Đồ Hổ một lòng muốn biết kết quả phẫu thuật, không ngờ y tá sẽ nói thế nên nhất thời không biết trả lời ra sao.

- Chăm thú.

Lúc Trương Đồ Hổ trầm mặc thì vị bác sỹ phẫu thuật liền mở miệng mắng một tiếng.

Thấy Trương Đồ Hổ, bác sỹ cho rằng chính Trương Đồ Hổ là tên đã hấp riêm cô bé kia, làm cho cô bé kia phải chảy nhiều máu như thế, hẳn có thể không tức giận sao?

- Ông...

Nghe được bác sỹ mắng thì Trương Đồ Hổ vốn là ngẩn ra sau đó vẻ mặt tỏ ra bất mãn phản kích lại, tuy rằng lương tâm hẳn không muốn cho cái chết nhưng mà đây là do cô gái kia chủ động trao đổi với Pavarotti, là do cô gái kia tự nguyện, mà hẳn ngồi không lại bị chửi là chăm thú.

- Ông cũng có con gái, nếu như con gái của ông bị người ta làm như thế thì ông sẽ nghĩ gì?

Bác sỹ lạnh giọng cắt ngang lời nói của Trương Đồ Hổ.

“Ách”

Lúc này đây, Trương Đồ Hổ há to mồm, không phản bác được, theo sau sắc mặt hẳn tỏ ra phức tạp, nói:

- Mặc kệ ông tin hay không, tất cả chuyện này đều không phải là ta tạo thành, ta chỉ đưa nàng đến bệnh viện, tình huống của nàng thế nào?

- Mạng có thể bảo vệ nhưng ngày sau không thể sinh con được.

Bác sỹ không tin lời nói của Trương Đồ Hổ, giọng nói lạnh lùng:

- Ngoài ra, chuyện này còn tạo thành ảnh hưởng tâm lý đối với người bệnh.

Nói xong, bác sỹ biết nếu nói tiếp sẽ không nhin được mà tát Trương Đồ Hổ cho nên hẳn liền lập tức mang y tá rời đi.

- Ảnh hưởng tâm lý, con mja nó, có liên quan gì đến tao?

Nhìn bóng lưng bác sỹ rời đi thì sắc mặt Trương Đồ Hổ khó coi mắng một tiếng, sau đó cố gắng điều chỉnh tâm tình rồi lấy điện thoại ra, gọi cho Pavarotti.

....

- Ma quỷ, mà y là ma quỷ.

Trên con đường cái đi về biệt thự Đàn Cung, Pavarotti thấy sau khi mình bắn đạn ra thì Bùi Đông Lai vẫn bình yên vô sự đứng ở bên ngoài thì sợ tới mức xui xẻo như cây cơ, không ngừng kêu rên.

”Bá!”

Không để ý đến Pavarotti kêu rên, Bùi Đông Lai giật cửa x era.

Theo bản năng Pavarotti lui về phía sau, cả người như một con mèo nhỏ cuộn tròn lại.

Giờ phút này, trong lòng hắn tỏ ra vô cùng sợ hãi.

- Tự mà y lăn xuống hay là tao giúp mà y?

Mắt thấy Pavarotti hoảng sợ thì Bùi Đông Lai lạnh giọng hỏi.

“Reng..Reng..”

Nhưng mà trả lời Bùi Đông Lai chính là tiếng chuông điện thoại của Pavarotti.

Chẳng lẽ là Anthony gọi đến?

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì Pavarotti liền nhìn sang chiếc điện thoại, trong lòng thầm hỏi, theo bản năng muốn cầm lấy điện thoại.

- Chẳng lẽ mà y cho rằng đến lúc này rồi thì chủ nhân của mà y có thể cứu được mà y sao?

Dường như là đoán được ý nghĩ của Pavarotti, Bùi Đông Lai mở miệng cười hỏi.

Nghe được giọng nói hờ hững của Bùi Đông Lai, thấy được bộ dạng mỉa cười như ác ma của Bùi Đông Lai thì trong lòng Pavarotti kịch chấn.

Bùi Đông Lai thấy thế, thì cầm lấy điện thoại, thấy được số gọi đến là ở Đông Hải.

Hả?

Phát hiện này làm cho Bùi Đông Lai vốn là ngẩn ra sau đó hắn liền cho rằng đây có thể là nội ứng của Mafia ở Đông Hải gọi đến cho nên liền nghe điện thoại.

- Tiên sinh Pavarotti tôn kính, tôi đã đưa cô bé kia đến bệnh viện, hơn nữa còn làm phẫu thuật cho nàng, hiện giờ tánh mạng của nàng đã không còn nguy hiểm.

Điện thoại được chuyển, giọng nói Trương Đồ Hồ truyền ra, ngữ khí vô cùng tôn kính:

- Xin ngài yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này.

- Mà y là người nào của Pavarotti ?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Mà y...Mà y là ai?

Nghe được câu hỏi của Bùi Đông Lai thì Trương Đồ Hồ hoảng sợ:

- Pavarotti tiên sinh đâu?

- Rất nhanh hắn sẽ biến thành một người chết.

Bùi Đông Lai mang theo vài phần uy hiếp nói:

- Mà y có thể lựa chọn trả lời câu hỏi của tao, cũng có thể lựa chọn im lặng để tao phái người điều tra mà y, nếu như mà y còn sống thì sau này mà y sẽ rập khuôn như hắn.

- Mà y...mà y rốt cuộc là ai?

Lại nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Trương Đồ Hồ cả kinh thiếu chút nữa trực tiếp vứt bỏ điện thoại di động sau đó hấn lại hỏi vấn đề này, trong giọng nói mang theo vài phần nghi hoặc, càng nhiều là sợ hãi.

- Bùi Đông Lai, chủ tịch tập đoàn Đông Hải.

- Bùi Đông Lai?

Lúc này đây, Trương Đồ Hồ trực tiếp sợ tới mức ngẩn người tại chỗ, cảm giác kia giống như tất cả chuyện này là ảo giác.

Đúng vậy.

Là ảo giác.

Tuy rằng hấn không biết rõ mọi chuyện nhưng mà hấn đã nghe được chuyện xảy ra ở núi Đại Hưng An còn biết Bùi Đông Lai cấu kết thế lực ngoại cảnh giết chết Diệp Tranh Vành, khiến Diệp gia phẫn nộ, tập đoàn Đông Hải bị niêm phong.

Hấn còn từ chỗ những vị đại lão khác biết được lần này Bùi Đông Lai chết chắc rồi.

Mà hiện giờ Bùi Đông Lai lại cùng nói chuyện điện thoại với hấn.

“Ừc”

Ngẩn ngừ khiếp sợ cùng sợ hãi đi qua, Trương Đồ Hồ nuốt nước bọt, run giọng hỏi:

- Ngài...ngài là Bùi Đông Lai chủ tịch tập đoàn Đông Hải sao? Không phải là ngài bị bắt giam vào ngục rồi sao?

- Mà có thể không tin, nhưng mà hãy suy nghĩ hậu quả.

Bùi Đông Lai nhấn nại nói.

Chẳng biết tại sao nghe những lời này của Bùi Đông Lai thì trực giác cùng lý trí nói cho Trương Đồ Hồ quả thật hấn đang nói chuyện với Bùi Đông Lai.

Hiểu được điểm này thì Trương Đồ Hồ liền giải thích:

- Bùi tiên sinh, sự tình là như vậy...

- Ông tốt nhất là đừng để cho ta biết ông đang nói láo, nếu không ta cam đoan ở TQ này không có ai có thể cứu được ông.

Nghe xong lời kể lại của Trương Đồ Hồ thì Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm, trực tiếp cúp điện thoại.

“Lộp bộp”

Lời uy hiếp của Bùi Đông Lai khiến cho Trương Đồ Hồ cả kinh, vô cùng hoảng sợ.

Tuy rằng hấn không biết Bùi Đông Lai tại sao lại xuất hiện ở Đông Hải, tuy rằng hấn không biết tại sao Bùi Đông Lai lại giải quyết Pavarotti nhưng mà hấn dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ rằng nếu Bùi Đông Lai muốn giết hấn thì đơn giản như bóp chết một con kiến.

Lúc này, Bùi Đông Lai đang nhìn về phía Pavarotti.

- Cô bé kia tự nguyện, nàng nguyện ý ở với tôi suốt đêm, tôi cho nàng 10 vạn..

Chẳng biết tại sao đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Bùi Đông Lai thì Pavarotti lại khẩn trương giải thích.

Bùi Đông Lai tiến vào trong xe, tay xách lấy cổ của Pavarotti như xách một con gà đem ra ngoài, lạnh lùng nói:

- Mà cảm thấy rằng mày có nhiều tiền thì thích làm gì thì làm, đúng không?

Sắc mặt Pavarotti trở nên trắng bệch, không dám lên tiếng.

”Ngao! !”

Một tiếng như tiếng giết heo vang lên.

Đầu gối của Bùi Đông Lai hung hăng nện vào giữa 2 đùi của Pavarotti , cơn đau đớn khiến cho Pavarotti vặn vẹo.

“Rầm”

Bùi Đông Lai buông tay ra, Pavarotti trực tiếp té ngã xuống đất, 2 tay theo bản năng che ở đũng quần.

Bùi Đông Lai thấy thế thì nâng chân lên, đập xuống giữa 2 đùi của Pavarotti lần nữa.

”Răng rắc —— ”

”Ngao! !”

Tiếng xương gãy và tiếng hét liên vang lên, đồ chơi của Pavarotti đã bị gãy, làm cho hắn kêu rên, thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh.

Trên mặt Bùi Đông Lai không có một chút nhân từ nào, lạnh lùng nói:

- Mày chỉ là một tên tạp chủng đến từ bên ngoài, mày dựa vào cái gì mà làm bậy làm bạ hả? Là ai có phép mày làm cái đó?

”Tê ~ ”

Không trả lời, Pavarotti đau đến mức mồ hôi tuôn ra như mưa.

- Trả lời tao.

Bùi Đông Lai giận quát một tiếng, chân phải chuyển động, bàn chân giẫm vào thứ đồ chơi kia của Pavarotti.

”A... Ngao...”

Pavarotti vốn là kêu rên, sau đó liền bất tỉnh hôn mê.

“Reng..Reng””

Cùng lúc đó, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Bùi Đông Lai cầm điện thoại thì thấy được một dãy số xa lạ.

Anthony Gambino.

589. Chương 584: Giẫm Lên Diệt Gia, Đi Lên Sân Khấu Thế Giới. (11)

New York, Mỹ.

Trong biệt thự của gia tộc Gambino, lúc này sau khi phát tiết với 1 nữ minh tinh Hollywood xong thì Anthony Gambino cầm điện thoại bấm lấy số của Pavarotti.

Cách đó hơn ngàn dặm, Bùi Đông Lai thấy được cái tên Anthony Gambino này thì hơi híp mắt lại, sau đó chuyển sang chế độ gọi điện thoại bằng hình ảnh.

- Chết tiệt, Pavarotti , mày bắt được 2 đứa nó chưa? Tại sao lại không báo lại cho ta?

Anthony đưa điện thoại để ở bên tai nên không thấy được hình ảnh, mở miệng chất vấn, giọng nói vô cùng bất mãn.

- Thật đáng tiếc, thủ hạ của mày đã không thể mở miệng rồi.

Bùi Đông Lai mở miệng, cười lạnh nói.

Hả?

Nghe được giọng nói bằng tiếng trung của Bùi Đông Lai thì đồng tử Anthony phóng to, sau đó đưa điện thoại đến trước mặt thì thấy được khuôn mặt lạnh lùng của Bùi Đông Lai.

- Bùi Đông Lai?

Thấy được bộ dạng của Bùi Đông Lai ở bên đầu điện thoại kia thì Anthony không khỏi ngẩn ra.

- Kinh ngạc sao?

Bùi Đông Lai nhìn vào Anthony ở trong màn hình điện thoại thì liền hỏi.

- Quả thật là có chút kinh ngạc, tao chỉ biết được mày chẳng những không chết trong tay Diệp gia, hơn nữa lại phản kích lại Diệp gia, thật không ngờ mày lại xuất hiện ở Đông Hải.

Lời nói của Bùi Đông Lai khiến cho Anthony ý thức được bản thân mình thất thố, vẻ mặt hấn tỏ ra khinh thường:

- Tao thừa nhận là mày đã lợi hại hơn một chút so với tưởng tượng của tao, ưh, ít nhất là mày không phải là tên phế vật.

- Từng có rất nhiều người cho rằng tao là phế vậy, sau đó bọn họ không chết thì cũng tỏ ra hối hận.

Mặt Bùi Đông Lai không chút thay đổi, nói:

- Mày thuộc về loại người phía trước.

”Ha ha... Ha ha a... Ha ha ha ha...”

Anthony nghe vậy thì cười to lên, ánh mắt hấn nhìn Bùi Đông Lai giống như là nhìn tên ngốc, khinh thường nói:

- Nước Mỹ, không, Bắc Mỹ hoan nghênh mày.

Nghe Anthony nói thế thì Bùi Đông Lai không nói gì thêm, /

- Như thế nào? Không dám tới sao?

Anthony thấy thế, vẻ khinh thường trên mặt càng đậm, nụ cười trên miệng càng lạnh lẽo:

- Hải tử đáng thương, không nói đến chuyện mày đến Mỹ giết tao, lấy thực lực của mày thì sau khi rời khỏi Tung của thì sẽ liền banh chè.

- Banh chè thì tao không biết, nhưng mà tao chỉ biết không lâu sau mày sẽ giống như tên thủ hạ của mày.

Khi nói chuyện, Bùi Đông Lai từ từ ngồi xuống, cầm lấy một miếng thủy tinh rồi tay phải đột nhiên vung lên, cắt vào động mạch chủ của Pavarotti .

“Phốc”

Miếng thủy tinh cắt đứt động mạch chủ của Pavarotti , làm cho máu tươi phun ra.

”Ngao!”

Pavarotti đau đến bưng tỉnh, ý thức bưng tỉnh, liền đưa tay che lấy vào vết cắt.

Thông qua màn hình điện thoại, thấy được một màn như thế thì nữ minh tinh Hollywood sợ tới mức hét lên một tiếng, thối lui đến một bên, mà nụ cười trên mặt Anthony biến mất, ánh mắt như độc xà nhìn vào Bùi Đông Lai, giọng nói khàn khàn:

- Mày nhất định phải chết, tao thề trước Thượng Đế.

- Thật có lỗi, tao không tin Thượng Đế.

Bùi Đông Lai thường thức cảnh Pavarotti vô lực giãy dụa, chậm rãi nói:

- Vừa rồi hấn đã thiếu chút nữa hại chết một cô gái, mày cho rằng tao trừng phạt hấn như thế có được không?

Không trả lời, lửa giận trong mắt Anthony bùng bùng, cảm giác kia giống như hận không thể lập tức vọt tới Đông Hải để giết Bùi Đông Lai.

- Xem ra là mày đã tán thành quan điểm của tao.

Bùi Đông Lai mảy may không thêm để ý lửa giận Anthony, mà là tiếp tục mở miệng:

- Như vậy, mày cho rằng, giết hắn có phải là trừng phạt tốt nhất không?

- Giết ta... Giết ta!

Trả lời Bùi Đông Lai chính là giọng nói khàn khàn của Pavarotti, hắn cảm thấy đây là một loại dày vò nên cầu xin Bùi Đông Lai ra tay.

- Tạt chúng, đừng tưởng rằng mày rút cổ ở Tung cầu thì tao không xử lý được mày.

Bên tai vang lên lời cầu xin tha thứ của Pavarotti, nhìn thấy hình ảnh Pavarotti đau muốn chết thì sắc mặt Anthony dữ tợn, giọng nói lạnh lùng:

- Đợi cho cha tao và những cường giả khác khôi phục thương thế thì đó chính là ngày chết của mày. Đến lúc đó không chỉ là mày mà ngay cả tên chó má Long Vương kia cũng sẽ giống như thằng cha của mày.

Không trả lời.

Bùi Đông Lai chậm rãi đứng lên, chân trái giẫm xuống ngực Pavarotti rồi chân phải đột nhiên vung lên.

“Rầm”

Tiếng trầm đục vang ra, đầu của Pavarotti đã bị Bùi Đông Lai sút văng.

“Phốc”

Cột máu liền phun lên.

- Tao cảm thấy đây là cái chết thích hợp giành cho hắn.

”Ách...”

Thấy được cảnh tượng tàn bạo như thế thì Anthony khẽ nhếch miệng, muốn nói cái gì, kết quả không đợi hắn nói cái gì thì Bùi Đông Lai đã cúp điện thoại.

”Ô... Ô...”

Cùng lúc đó, phía trước truyền ra tiếng còi xe cảnh sát.

- Cần tránh không?

Quý Hồng thấy được Bùi Đông Lai giết chết Pavarotti thì từ trong một bụi cây đi ra, hướng Bùi Đông Lai hỏi.

- Không cần.

Bùi Đông Lai lắc đầu.

Hả?

Quý Hồng nghe vậy, vốn là ngẩn ra, theo sau lại bình thường trở lại. Sau khi Bùi Đông Lai làm Diệp gia bị thương nặng thì đã đạt được hiệp nghị với mặt trên, bất kể hắn làm gì với thế lực ngoại cảnh thì cũng sẽ không bị gì.

Rất nhanh, mấy chiếc xe đặc công đã đến, Trần Anh dẫn dắt 20 tên đặc công từ trong xe nhảy xuống.

”Ách...”

Thấy được cảnh tượng như địa ngục ở trước mặt thì bọn hắn liền rung động.

Trong màn đêm, bọn hắn trừng to mắt nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai.

”Bá... Bá... Bá...”

Sau đó, bọn hắn không nói hai lời, sôi nổi lấy súng ra, nhắm vào Bùi Đông Lai.

- Cất súng, đứng nguyên tại chỗ chờ lệnh.

Sắc mặt Trần Anh phức tạp nhìn Bùi Đông Lai, quay đầu lại, hạ lệnh.

- Đội trưởng, cô...?

Nghe được mệnh lệnh của Trần Anh thì đám đặc công đều cả kinh không nhẹ.

- Thượng cấp đã giao quyền cho hấn.

Mặt Trần Anh không đổi sắc, giải thích một câu rồi bước về phía Bùi Đông Lai.

Thấy Trần Anh đi tới thì Quý Hồng liền biết đều tránh sang một bên, để không gian cho Trần Anh và Bùi Đông Lai.

- Trần tỹ.

Thấy Trần Anh đi tới, Bùi Đông Lai lên tiếng chào hỏi, thấy Trần Anh đứng lại thì nói:

- Các vị đã đến đây thì hãy rửa sạch hiện trường đi.

- Sau này cẩn thận một chút.

Thấy Bùi Đông Lai thì Trần Anh không khỏi đang nhớ lại Tiêu Phi đã chết đi, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, trong giọng nói tỏ ra vô cùng lo lắng:

- Sau này thế lực cảnh ngoại còn lớn mạnh hơn so với tưởng tượng của cậu.

Bùi Đông Lai nghe vậy, muốn nói lại thôi.

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, không cần miễn cưỡng chính mình.”

Không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, Trần Anh vươn tay ra, sửa lại cổ áo cho Bùi Đông Lai, nhẹ giọng nói:

- Tôi không hy vọng cậu rập khuôn giống anh ấy.

Nói xong, Trần Anh không đợi Bùi Đông Lai đáp lời, liền xoay người, trầm giọng hạ lệnh:

- Lập tức rửa sạch hiện trường!

- Vâng.

Đám đặc công nghe vậy thì không dám làm trái mệnh lệnh của Trần Anh, lập tức bắt đầu rửa sạch hiện trường.

Cùng lúc đó, xa xa trong rừng cây, một gã thành viên Thần Vồng thân mặc áo gió màu đen, chấm dứt cuộc điện thoại với Dracula, sau đó biến mất trong màn đêm.

Nam Căng.

Dracula nhận được tin tức của thủ hạ liền không dám lãnh đạm, gọi cho thần chi tử Dixi.

- Thần chi tử tôn quý, tên Bùi Đông Lai kia đã xuất hiện ở Đông Hải, giết chết đám người Mafia.

Điện thoại được chuyển, Dracula cung kính hội báo:

- Ngoài ra, dựa vào tin tức Lahm truyền tới thì đám cảnh sát Tung cầu đã chạy đến hiện giờ bắt quá lại không làm gì Bùi Đông Lai, nếu không có gì bất ngờ thì hấn đã có hiệp nghị với chính phủ Tung cầu nên mới điên cuồng giết người như thế.

- Xem ra mọi chuyện trong đó đã giải quyết xong.

Dixi nghe vậy thì làm ra chỉ thị:

- Người hãy lập tức dẫn người rời khỏi TQ.

- Vâng, thần chi tử tôn quý.

Đối với Dixi an bài, Dracula không có bất kỳ dị nghị gì, bởi vì... Hắn biết rõ, lấy thể cục trước mắt nếu hắn còn ở lại TQ thì chỉ có con đường chết.

- Xem ra tao đã đánh giá thấp năng lực của mày nhưng mà tao cũng chờ mong, nếu như mày không giải quyết được phiền phức trong nước thì mày không có tư cách để bước lên sân khấu của thế giới này.

Cúp điện thoại xong, Dixi nhìn lên trời, vẻ mặt chờ mong nói:

- Vấn đề tao lo lắng chính là bây giờ mày quá nhỏ bé, hy vọng thực lực của mày sẽ tăng lên, có đảm lượng rời khỏi TQ chứ không giống như con rùa mà rút đầu, như vậy sẽ không thú vị cũng không có ý nghĩa gì. Đợi một khi thương thế của các lão gia kia khôi phục thì bọn hắn sẽ làm thịt mày.

..

Trên đường lớn Bùi Đông Lai ngồi trong chiếc Mercedes-Benz S350, chạy vào biệt thự Đan Cung.

- Trần tỷ, tỷ yên tâm, ta sẽ không giống như Tiêu đại ca.

Trong xe, Bùi Đông Lai nắm chặt 2 đấm:

- Ta sẽ thực hiện lời hứa với Tiêu đại ca, một ngày nào đó, ta sẽ diệt sạch Thần Vong, chó gà không tha.

Địa phát sát kị, long xà khởi lục.

Ngày này.

Bùi Đông Lai lên Diệp gia, đi lên sân khấu thế giới.

590. Chương 585: Cấp Bách Cùng Nguy Cơ, Tuyệt Không Lùi Bước!

Chương 585: Cấp bách cùng nguy cơ, tuyệt không lùi bước!

- Ấy za, lão bản thân ái, Bằng mỹ nhân đã coi cậu là nam nhân của nàng rồi a.

Mắt thấy Bùi Đông Lai thông qua vân tay mở cửa vào nhà thì Quý Hồng cười trêu chọc.

Bùi Đông Lai nghe vậy, khóe miệng hơi giật lên, nghiêm trang nói:

- Nếu cô muốn ở đây thì tôi cũng có thể đưa dấu vân tay của cô cho Liễu tỷ.

- Tôi nào dám a.

Quý Hồng đi vào đại sảnh biệt thự, bữu môi nói:

- Một mình Liễu mỹ nhân đó tôi còn không đối phó nổi, lại thêm một tiểu ma nữ, chẳng phải là mỗi ngày tôi đều bị khi dễ sao?

- Bà chị của tôi, tổ tiên của tôi cũng không có lỗi với chị a?

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt.

- Cậu đoán đi, cậu đoán đi.

Quý Hồng mỉm cười gần sát Bùi Đông Lai, 2 ngọn núi trước ngực ẩn ẩn hiện hiện, làm cho Bùi Đông Lai hoa cả mắt.

- Đoán cái rắm.

Bùi Đông Lai biết Quý Hồng bắt đầu sử dụng chiêu “ Sắc dụ” nên tức giận mắng một câu, không đợi Quý Hồng trả lời, hắn tính đi trở lại phòng ngủ để tắm rửa.

- Đông Lai đệ đệ thân ái, muốn tỷ tỷ đây tắm cùng không?

Nhìn bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi, Quý Hồng mỉm cười dụ dỗ nói

- Nam nữ phối hợp, tắm rửa không mệt a.

- Yêu tình nay.

Trong lòng Bùi Đông Lai thầm mắng một câu. Nhưng không có dừng bước lại.

- Tắm rửa, mát xa, dùng ngực để XX...thật sự cậu không động tâm sao?

Quý Hồng cố nén cười ý, tiếp tục câu dẫn nói:

- Free a.

- Có được bắn không?

Lại nghe được Quý Hồng khiêu khích thì Bùi Đông Lai dừng bước lại, xoay người, ánh mắt tỏ ra mê đắm nhìn vào Quý Hồng, bắt đầu phản kích lại.

Bắn?

Nghe được chữ này thì vẻ tươi cười trên mặt Quý Hồng cứng đờ, biến sắc:

- Không có văn hóa, thô tục, đáng khinh, hạ lưu, lưu manh...

- Là cô muốn a?

Bùi Đông Lai cười dâm, như là muốn quyết tâm trừng phạt Quý Hồng.

"Ách..."

Có lẽ không ngờ một người thuần khiết như Bùi Đông Lai sẽ nói thế, Quý Hồng có chút không thích ứng, trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái.

- Vậy là có được không?

Bùi Đông Lai không buông tha.

"_____ "

Quý Hồng một trận không nói gì, sau đi đến ngồi trên ghế salon, nhưng trong lòng thầm nghĩ: Người này trước kia không có dâm đảng như vậy a, như thế nào cùng Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na hai người ở chung sau liền biến thành như vậy? Chẳng lẽ bọn hắn đã 3P rồi sao?

- Yêu tinh, tôi mặc dù là xử nam nhưng mà xử lý cô vẫn còn dư sức.

Bùi Đông Lai thấy Quý Hồng lần đầu tiên thua dưới tay mình thì cố nén cười, nói.

- Bùì! Đông! Lai!

Lúc này đây, Quý Hồng liền nóng nảy, nhảy dựng lên:

- Cậu đứng lại đó cho lão nương.

"Ha ha..."

Bùi Đông Lai thấy thế, lập tức chạy nhanh lên lầu.

...

Đợi sau khi Bùi Đông Lai tắm rửa xong thì Tiểu Lang đã mang theo Đông Phương Uyển Nhi cùng Đông Phương Lãnh Vũ trở lại biệt thự.

- Đông Lai ca.

Thấy được Bùi Đông Lai thì Đông Phương Lãnh Vũ có chút kích động:

- Lúc này nghe Tiểu Lang ca nói ca sẽ trở lại, không nghĩ ca lại nhanh như thế, lần này có thể ở thêm vài ngày không?

- Tiểu Vũ a, hắn đang hưởng thụ cảm giác ôn nhu, cậu muốn hắn ở đây, làm sao được?

Quý Hồng liền phản kích.

- Đại ma nữ, nơi này có giường, cô muốn cùng ca ấy làm gì thì cũng tiện a.

Đông Phương Uyển Nhi khẽ đảo mắt, ánh mắt không ngừng dừng lại ở mái tóc ướt của Bùi Đông Lai cùng 2 trái nho đang nhô lên trước ngực Quý Hồng, vẻ mặt tươi cười:

- Nói vậy thì 2 người đã làm qua rồi sao?

”____ ”

Lúc này đây không riêng gì Bùi Đông Lai mà ngay cả Quý Hồng cũng bị tiểu ma nữ đánh bại, khẩu không trả lời được.

Quý Hồng liền tỏ ra hiểu biết nói:

- Uyển Nhi, cháu sẽ không đưa đậu hũ cho hấn ăn a..

- Đại ma nữ, không cần cô lo lắng, tôi không có hứng thú với tiểu nam hài mà có hứng thú với đại ca ca, đại thúc...

Tiểu ma nữ nói xong liền trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai nghe thế thì liền cảm thấy đau đầu, không dám nói gì với tiểu ma nữ nữa mà nhìn Đông Phương Lãnh Vũ, nói sang chuyện khác:

- Tiểu Vũ, học tập như thế nào rồi?

- Lần trước đã đứng ở top 150.

Đông Phương Lãnh Vũ nhận thấy được ánh mắt cầu trợ của Bùi Đông Lai thì lập tức phối hợp nói.

- Luyện “ Dẫn thể thuật” sao rồi.

- Mỗi ngày đều luyện, luyện đến trứng cũng đau rồi.

Nhắc tới luyện võ, Đông Phương Lãnh Vũ có chút buồn bực, hấn cảm thấy “ Dẫn thể thuật “ không có tác dụng gì.

- Lái xe thì sao?

- 2 ngày trước đã đua với 1 tê, hung hăng giáo huấn với hấn một trận.

So với luyện võ mà nói thì Đông Phương Lãnh Vũ có hứng thú với đua xe hơn, nghe Bùi Đông Lai hỏi thế thì vẻ mặt vui sướng, hoa tay múa chân, cảm giác kia giống như hận không thể đem cả quá trình kể lại cho Bùi Đông Lai nghe.

Sau khi hỏi liên tục 3 vấn đề thì Bùi Đông Lai vốn là muốn mở miệng hỏi tiếp nhưng mà tiểu ma nữ giống như là chịu ủy khuất, cầm lấy tay áo Bùi Đông Lai, tỏ ra tội nghiệp nói:

- Đông Lai ca ca. Mụ mụ khi nào thì trở về a? Người ta nhớ..nhớ quá.

”Ách...”

Mắt thấy Đông Phương Uyển Nhi làm ra bộ dáng nghiệp, lý trí nói cho hấn biết. Tiểu ma nữ đang giả trò lưu manh, bắt quá hấn vẫn đưa tay vuốt đầu tiểu ma nữ, nói:

- Mụ mụ ngày kia sẽ về.

- Ngày kia luôn a.

Tiểu ma nữ tiếp tục lắc lắc cánh tay Bùi Đông Lai, ủy khuất:

- Từ khi mụ mụ đi rồi thì mỗi lúc tối người ta đều sợ, không ngủ được, nếu không thì tối nay ca ngủ với người ta đi?

”@! %# %...”

Nghe được Đông Phương Uyển Nhi nói như thế, thấy được ánh mắt giáo hoạt của Đông Phương Uyển Nhi thì Bùi Đông Lai cảm thấy đau đầu.

- Tần Đông Tuyết a Tần Đông Tuyết. Tốt nhất là cô mong cho tiểu gia hỏa này không nên gia nhập vào cuộc chiến tranh nữ nhân, nếu không thì không riêng gì tôi mà ngay cả cô cũng không phải là đối thủ của nó a.

Bùi Đông Lai không nói gì, trong lòng Quý Hồng âm thầm nói nhỏ, khuôn mặt run rẩy, đối với Tần Đông Tuyết thì nàng có thể không rơi vào thế hạ phong nhưng mà đối phó với tiểu ma nữ này thì nàng có cảm giác vô lực.

...

Sau đó, mấy người Bùi Đông Lai cùng Đông Phương Lãnh Vũ nói chuyện cả đêm, mà tiểu ma nữ thì ngủ gật ở trên ghế salon.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng.

Sau khi đem Uyển Nhi trở lại phòng ngủ, Bùi Đông Lai xuống dưới lầu, thấy Quý Hồng cùng Đông Phương Lãnh Vũ không đi ngủ thì hỏi:

- Mấy người không ngủ sao?

- Đông Lai ca ngủ sao?

Đông Phương Lãnh Vũ liền hỏi lại.

- Trời sáng rồi, đi luyện công buổi sáng thôi.

Bùi Đông Lai nhìn thoáng qua cửa sổ, lắc lắc đầu, tuy rằng hắn đã bước vào con đường Âm Kính đỉnh phong nhưng mà lý trí nói cho hắn biết trước khi trở thành cao thủ Hóa Kính thì hắn không đủ tư cách để bước lên sân khấu thế giới.

Bởi vì.

Dựa theo trí nhớ của Tiêu Phi thì hắn biết được thực lực của đám người nước ngoài trâu bò đến cỡ nào.

Biết được Bùi Đông Lai muốn đi luyện công buổi sáng thì Đông Phương Lãnh Vũ liền lên lầu thay quần áo, mà Quý Hồng nói ra nghi hoặc ở trong lòng:

- Trước mắt, thập đại cao thủ trên Thần bảng trừ Giáo Hoàng của Giáo Đình và Diệp Cô Thành ra thì những người khác đang dương thương, vậy tại sao Diệp Cô Thành không nhân dịp này mà giết những tên cường giả kia?

- Không phải không muốn mà căn bản hắn không biết nơi ẩn núp của những người này.

Sắc mặt Bùi Đông Lai tỏ ra phức tạp lắc lắc đầu, đây là chính mồm Diệp Cô Thành nói cho hắn biết.

Quý Hồng nghe vậy, tỉnh ngộ, theo sau lại nhin không được hỏi:

- Giết không được mấy ông già thì có thể nhân cơ hội này giết đám nhỏ kia. Dựa vào tình báo chúng ta lấy được thì những thế lực ngoại cảnh kia đều bồi dưỡng những đám thiên tài võ học trăm năm khó gặp, thực lực có thể dùng khủng bố để hình dung, nếu như ngày sau lớn lên thì sẽ là một chuyện vô cùng đáng sợ.

- Tới cấp độ của Diệp Cô Thành và cha tôi thì bọn hắn đã vũ lực đứng ở đỉnh cao nhất, bọn hắn có sự kiêu ngạo mà chúng ta không thể lý giải được, kêu bọn hắn ra tay xử lý đám hậu bối như chúng ta thì bọn hắn sẽ không làm.

Bùi Đông Lai cười khở một tiếng, theo sau thu lại nụ cười, hơi nheo mắt lại:

- Như vậy, chỉ có thể là do tôi đi đối phó với bọn hắn.

- Nhưng mà cậu cất bước quá muộn, chênh lệch với đám người kia quá lớn.

Nghe được Bùi Đông Lai nói những lời này, cảm nhận chiến ý trên người Bùi Đông Lai thì Quý Hồng nói:

- Nếu không bằng vào thiên phú của cậu thì bọn hắn sẽ thua.

Nói xong, vẻ mặt nàng tỏ ra lo lắng.

Nàng không lo lắng lắng Bùi Đông Lai sẽ lười biếng, ngược lại nàng biết một khi Bùi Đông Lai muốn làm một việc gì thì liền chú tâm mà làm.

Nàng lo lắng chính là thời gian Bùi Đông Lai không còn nhiều, một khi đám cường giả trên Thần bảng khôi phục lại thương thế thì cho dù Bùi Đông Lai có cố gắng đi mấy cũng chẳng thấm vào đâu.

Dù sao, hiện giờ ngay cả đám người hậu bối của bọn hắn mà Bùi Đông Lai cũng không thể chiến thắng, huống hồ là đám cường giả kia?

Chênh lệch quá lớn.

- Nếu đã bước chậm thì cần phải cố gắng gấp trăm ngàn lần, đợi sau khi xử lý xong chuyện của tập đoàn Đông Hải thì tôi sẽ đem toàn bộ tinh lực đặt vào việc tăng thực lực.

Thấy tình hình vô cùng gấp gáp, cảm nhận được nguy cơ thì chiến ý trong người Bùi Đông Lai sôi sục.

Bởi vì.

Hắn biết được lỗi bug nghịch thiên trong người hắn còn chưa phát huy toàn bộ uy lực.

Càng bởi vì.

Cuộc đời của hắn chưa bao giờ có 2 chữ” Lùi bước”

591. Chương 586: Cảm Ơn Cùng Vong Nghĩa, Lòng Người Khó Lường.

Chương 586: Cảm ơn cùng vong nghĩa, lòng người khó lường.

Sáng sớm, trong một gian phòng bệnh cao cấp, cô gái tên là Chu Thiển đang nằm trên giường bệnh, mắt nhìn lên trần nhà.

Có thể thấy được lúc này sắc mặt nàng tỏ ra trắng bệch, ánh mắt trống rỗng vô thần dường như vẫn còn bị ám ảnh bởi chuyện tối qua.

“Két”

Cửa phòng bệnh mở ra, Trương Đồ Hồ đi vào.

Theo bản năng Chu Thiển xoay đầu lại nhìn ra phía bên cửa thì thấy được người xuất hiện là Trương Đồ Hồ, ánh mắt nàng liền trở nên tức giận, muốn ngồi dậy nhưng căn bản là không thể dậy nổi.

- Không nên cử động.

Trương Đồ Hồ thấy Chu Thiển muốn đứng dậy, vội vàng đi tới, ngăn trở Chu Thiển, vẻ mặt lo lắng hỏi han:

- Cô sao rồi?

Hả?

Nhận thấy được trong giọng nói Trương Đồ Hồ có chút lo lắng thì Chu Thiển có chút hồ nghi, không nói gì.

Hồ nghi là bởi vì Chu Thiển biết được thân phận của Trương Đồ Hồ cũng biết được hắn chính là người giới thiệu mình cho Pavarotti, hắn thật ra là một tên mặt người dạ thú.

- Tôi thật không ngờ sẽ xảy ra chuyện này, tối hôm qua là tôi đưa cô đến bệnh viện.

Thấy vẻ mặt hồ nghi của Chu Thiển thì Trương Đồ Hồ lại giải thích, giọng nói mang theo vài phần cầu khẩn.

- Thù lao của tôi đâu?

Chu Thiển không đoán được ý nghĩ trong lòng Trương Đồ Hồ, nàng mở miệng hỏi.

Đối với nàng mà nói thì hiện giờ nàng chỉ muốn lấy tiền để cứu đi người mẹ của mình mà thôi, mọi chuyện đối với nàng đã không còn quan trọng nữa rồi.

Ân

Nghe được Chu Thiến nói thế thì Trương Đồ Hổ vốn là ngần ra, sau đó thầm mắng Pavarotti thật sự như shjt, ngay cả tiền cũng chưa đưa.

Sau đó hắn liền cắn răng:

- Tiểu Chu, hiện tại tôi sẽ đưa chi phiếu cho cô.

Nói xong, Trương Đồ Hổ liền lấy chi phiếu ra rồi ký tên vào đó.

- Chờ sau khi cô ra viện thì cô có thể dùng chi phiếu 100 vạn này để làm phẫu thuật cho mẹ của mình.

Trương Đồ Hổ đem tờ chi phiếu 100 vạn đến trước mặt Chu Thiến.

Hả?

Nghe được 100 vạn thì mắt của Chu Thiến mở to ra, sau đó cầm lấy tờ chi phiếu.

- Dựa vào ước định lúc trước thì tên kia sẽ trả cô 10 vạn Đô, đổi thành NDT cũng được 60 vạn.

Trương Đồ Hổ giải thích:

- Tôi đưa cô 100 vạn là cảm thấy có lỗi với việc tôi qua, hơn nữa là muốn cô giúp tôi 1 việc.

- Không cần, tôi chỉ cần 60 vạn.

Đối với Chu Thiến mà nói, nếu không bởi vì mẫu thân của nàng cần tiền để phẫu thuật thì nàng sẽ không bao giờ làm ra những chuyện này, hiện giờ nàng chỉ muốn lấy 60 vạn để làm phẫu thuật cho mẹ mình, nàng không muốn lấy số tiền còn lại mà mình bán đi thể xác và linh hồn kia.

Như vậy sẽ khiến nàng vẫn còn ở trong cơn ác mộng.

- Tiểu Chu, cô hiểu lầm rồi, tôi không muốn cô làm cái chuyện đó nữa.

Trương Đồ Hổ thấy Chu Thiến dứt khoát cự tuyệt, có chút nóng nảy, nói thẳng ra mục đích:

- Tôi chỉ muốn cô làm chứng cho tôi, chứng minh là cô tự nguyện giao dịch với Pavarotti chứ không phải là do tôi ép buộc, hay dùng thủ đoạn gì.

Lại nghe được Trương Đồ Hổ nói thế thì Chu Thiến trầm mặc.

- Tiểu Chu, tôi thừa nhận là tôi hao hết tâm tư giới thiệu cô với Pavarotti là muốn nịnh bợ hắn, để hợp tác làm ăn với hắn nhưng mà tôi cũng không có ý làm ra những chuyện ác ý như thế, ngược lại sau khi biết cô sắp chết thì tôi liền đưa cô đến bệnh viện ngay.

Mắt thấy Chu Thiến trầm mặc, Trương Đồ Hổ sợ Chu Thiến không đồng ý, lập tức hiểu ý lấy chi phiếu ra:

- Mà vừa rồi chính là thù lao của cô, tôi sẽ ký cho tôi thêm tờ...

- Ông đưa tôi đến bệnh viện là sợ tôi chết ở biệt thự của ông, ông sẽ bị liên lụy nên ông mới đưa tôi đến đây.

Chu Thiến mở miệng, giọng nói của nàng tỏ ra bình tĩnh mà đáng sợ:

- Mà sở dĩ ông trả thù lao giúp tên ngoại quốc kia là bởi vì ông muốn tôi đi giải thích với 1 người khác, có đúng không?

"Ách..."

Lời nói của Chu Thiến khiến cho Trương Đồ Hổ há to mồm, không phản bác được.

- Tôi chỉ cần 60 vạn, ngoài ra hắn ta không cần....

Thấy Trương Đồ Hổ trầm mặc, Chu Thiến mở miệng lần nữa.

Nhưng mà.

Không đợi Chu Thiến nói hết thì Trương Đồ Hổ vội vàng nói:

- 200 vạn, chỉ cần cô đi giải thích với người kia thì tôi sẽ cho cô 200 vạn, loại chuyện này cả đời cô sẽ không gặp được đâu.

- Tôi chỉ cần 60 vạn...

- 300 vạn, chỉ cần cô đi theo tôi thì tôi đưa cô 300 vạn.

Trương Đồ Hổ vội vàng lên tiếng, bởi vì hắn cảm thấy Chu Thiến đã nắm lấy nhược điểm của hắn, vì thế tuy rằng hắn cần rằng cần lợi đưa tiền nhưng mà nếu làm như vậy Bùi Đông Lai không làm gì hắn thì đừng nói 300 vạn, cho dù 3000 vạn thì hắn cũng bằng lòng.

Bởi vì.

So với tiền thì hắn lại cần mạng của mình hơn.

- Tôi sẽ đi theo ông nhưng tôi chỉ muốn 60 vạn của tôi.

Sau đó, coi như lúc Trương Đồ Hổ chuẩn bị tăng giá thì Chu Thiến mở miệng, giọng nói nhỏ nhưng vô cùng kiên định:

- Hắn là ân nhân của tôi và mẫu thân của tôi, tôi muốn đi cảm ơn hắn.

Nàng không cần tiền, nàng chỉ muốn đi cảm ơn Bùi Đông Lai, mà liền đáp ứng thỉnh cầu của mình sao?

Lời nói của Chu Thiến khiến Trương Đồ Hổ ngẩn ra.

...

Đối với hết thảy mọi chuyện thì Bùi Đông Lai cũng không biết, sau khi luyện công buổi sáng xong thì hắn cùng Quý Hồng, Đông Phương Lãnh Vũ trở về biệt thự.

- Bùi tiên sinh, tiên sinh, De Rossi ở bên ngoài, nói muốn gặp ngài.

Đợi Bùi Đông Lai tắm xong thì Tiểu Lang bước lên hội báo.

Nghe được Tiểu Lang hội báo, Bùi Đông Lai không nói hai lời, tự mình ra cửa nghênh đón.

Bên ngoài biệt thự, bộ dạng De Rossi uể oải dựa vào ở trên ô tô, miệng ngậm một cây cỏ, thấy Bùi Đông Lai đi ra thì phun ngọn cỏ đi, vẻ mặt có chút tiểu ý, nói:

- Tiểu tử, rất ngoan độc, có thể làm cho đám người Mafia chết hết, hơn nữa còn làm cho đám người Thần Vong sợ tới mức rút khỏi Nam Cảng.

- Thật có lỗi, De Rossi lão sư, tôi vừa mới tắm, khiến ngài chờ lâu rồi.

Đối mặt với lời tán dương của De Rossi thì Bùi Đông Lai không cảm thấy tự hào mà cúi đầu thật sâu với De Rossi, hiển nhiên là hắn đang giải thích vì sao không để cho De Rossi đi vào biệt thự.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói, vô luân là De Rossi hay là những người khác thì cũng đã từng dạy hắn vô số kỹ năng, hơn nữa còn giúp hắn đối phó Thần Vong, hắn luôn nhớ điều này ở trong lòng.

- Tiểu tử ngốc, thời kỳ quan trọng, Tiểu Lang không biết ý đồ của ta đến đây, không cho ta vào là đúng, cậu giải thích cái gì?

De Rossi liền vỗ vỗ bả vai Bùi Đông Lai, nói sang chuyện khác:

- Người cậu cần ta đã mang đến.

Nói xong, De Rossi liền thủ thế, một gã thành viên dong binh đoàn Satan liền xách Từ Hoành kẻ âm thầm cấu kết với Dracula từ trong xe xuống, dẫn tới trước người Bùi Đông Lai.

“Phù..Phù”

Nhìn khuôn mặt quen thuộc của Bùi Đông Lai thì Từ Hoành không nói 2 lời, vội vàng quỳ xuống:

- Thực xin lỗi, Bùi tiên sinh, là tôi hồ đồ, tôi không nên làm chuyện xấu xa này, xin Bùi tiên sinh hãy nghĩ lại Tướng đại ca mà tha cho tôi một con đường sống.

Nói xong, Từ Hoàn liền ra sức lay, hắn muốn dùng cách này để cầu xin tha thứ.

- Ta đã từng giúp Hồng Tinh tiêu diệt Đông Tinh, cứu mạng của ông. Sau đó, ta không có thù oán Hồng Tinh mà để cho tập đoàn Hồng Tinh và Đông Tinh hợp lại, để cho ông có được cổ phần, ta tự nói với Tưởng thúc rằng ta đã quan tâm đến anh em của thúc ấy.

Bùi Đông Lai thấy Từ Hoàn quỳ trước mặt mình giống như một con chó TQ cầu xin tha thứ thì sắc mặt bình tĩnh, nói:

- 2 ngày trước, ta lâm vào tuyệt cảnh, cứu tử nhất sinh, cả tập đoàn Đông Hải như vậy cũng chỉ có một mình âm cầu kết với địch nhân âm thầm đâm vào sau lưng ta, hiện giờ ta lại có thể lật ngược thế cờ, ông bảo rằng ta tha cho ông một con đường sống, ông nói có thể được sao?

Không có khả năng.

Trong lòng Từ Hoàn hiện ra cái đáp án này.

- Nạp Lan gia từng vong ân bội nghĩa, lấy oán trả ơn, ta đã tiêu diệt toàn gia.

Bùi Đông Lai tuyên án:

- Nhưng mà ta sẽ không giết ông, ta sẽ cho ông làm sơn dương thế tội, cả đời sám hối trong ngục giam.

592. Chương 587: Màn Che Buông Xuống, Diệt Gia Ký Thác.

Chương 587: Màn che buông xuống, Diệt gia ký thác.

Diệp Tranh Vành bị giết, tập đoàn Đông Hải bị niêm phong, toàn bộ ban giám đốc bị bắt, Bùi Đông Lai bị bắt vì cầu kết với thế lực cảnh ngoại, thân thể Diệp Cẩm không tốt nên từ chức.

Trong vòng mấy ngày, vô số chuyện lớn nhỏ xảy ra, biến đổi bất ngờ.

Một số người ở trong vòng luẩn quẩn giống như là bị lạc vào sương mù, nhìn không rõ tin tức cụ thể trong chuyện này.

Vì thế, ngay khi Quý Hồng hiện thân tuyên bố muốn tổ chức một cuộc họp báo thì bọn hắn liền biết cuối cùng chân tướng cũng sắp được trời lên mặt nước.

Từ giữa 12h trưa, hàng trăm tên phóng viên đã có mặt ở dưới lầu tập đoàn Đông Hải, đợi buổi họp báo bắt đầu.

1h30', mọi người đi vào hội trường.

2h, mấy chiếc xe hơi chạy tới dưới lầu tập đoàn Đông Hải, trong đó đi đầu là xe cảnh sát, ở phía sau là 3 chiếc Audi A6L, còn cuối cùng là chiếc Rolls-Royce Phantom của Quý Hồng.

Khi xe dừng lại, toàn bộ người trên mấy chiếc Audi A6L liền xuống xe nhưng không có lập tức đi vào mà đợi Quý Hồng bước xuống.

Trong đó vẻ mặt của Phó Dong tỏ ra cổ quái nhất.

Hắn luôn chú ý vào Bùi Đông Lai, thấy được Bùi Đông Lai phát triển nhanh, hơn nữa ở lúc Bùi Đông Lai lâm vào tuyệt cảnh thì hắn liền dẫn đám người Từ Lệ tiến vào tra xét tập đoàn Đông Hải.

Mà hiện giờ, hắn cùng với tổ trưởng của tổ tra xét, cùng đợi Quý Hồng từ trong xe đi xuống.

Điều này đã làm cho hắn có cảm giác như nằm mơ, đồng thời hắn cũng nhớ ký một câu ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây!

Càng làm cho hắn cảm thấy Bùi Đông Lai càng đáng sợ hơn, đồng thời hắn cũng hạ quyết tâm, khi thấy Bùi Đông Lai thì hắn có bao xa liền trốn ngay.

Rất nhanh, trong sự chờ đợi của mọi người, Quý Hồng từ trong chiếc Rolls-Royce Phantom đi xuống.

Bởi vì tập đoàn Đông Hải bị niêm phong cho nên toàn bộ thành viên của tập đoàn Đông Hải đều bị thất nghiệp, ở nhà, kết quả là tối qua nghe được điện thoại của Quý Hồng, Quý Hồng yêu cầu mọi người đến tham gia buổi họp báo này.

Sắc mặt của Quý Hồng lại tỏ ra bình tĩnh, dường như nàng cảm thấy tất cả chuyện này rất bình thường, nàng hiểu được vị XX kia sở dĩ làm như vậy là vì Diệp gia bị tứ đại gia tộc liên thủ chèn ép, bị thương nặng, thân là thành viên trung tâm của Diệp gia thì vị XX kia sợ bị liên lụy.

- Trần XX, các phóng viên đã tới, chúng ta vào đi?

Dưới cái nhìn của mọi người Quý Hồng bước đến trước vị đại lão tên là Trần Thụy Thông rồi mở miệng nói.

- Được.

Trần Thụy Thông gật gù đầu, sau đó mang theo vài vị đại lão trong tổ kiểm tra cùng với Quý Hồng đi vào.

2h30' Bùi Đông Lai ở biệt thự quân Golf ngồi trước tivi, xem buổi họp báo này.

Trong màn hình TV, thân là tổ trưởng tổ tra xét thì Trần Thụy Thông là người đầu tiên đi vào phòng họp, Quý Hồng đi tiếp theo, sau đó là Phó Dong và những người khác.

Sau đó, dưới cái nhìn của mọi người thì Trần Thụy Thông và đám người Quý Hồng ngồi xuống, 2 người ngồi ở chỗ đầu tiên trên đài chủ tịch.

- Các vị phóng viên, chào mọi người.

Đợi mọi người ngồi xuống thì thân là người chủ trì buổi họp báo hôm nay, Phó Dong mở miệng nói trước.

"Bành bạch..."

Phó Dong vừa mới mở miệng thì tiếng vỗ tay liền vang lên.

- Mấy ngày trước, bởi vì tập đoàn Đông Hải bị niêm phong, toàn bộ thành viên trong ban giám đốc bị bắt để điều tra, điều này đã gây náo động lớn trong xã hội. Hôm nay Quý Hồng, Quý tiểu thư tổ chức buổi họp báo này là muốn nói ra toàn bộ chân tướng của việc này.

- Sau đây, tôi xin giới thiệu những thành viên tham gia buổi họp báo hôm nay.

- Tham gia lần này có tổ trưởng tổ kiểm tra là đồng chí Trần Thụy Thông.

Nghe được lời giới thiệu của Phó Dong thì Trần Thụy Thông đưa tay lên ý bảo, không đứng dậy.

- Thành viên trong ban giám đốc của tập đoàn Đông Hải tiểu thư Quý Hồng.

Người thứ 2 mà Phó Dong giới thiệu không phải là các vị đại lão kia mà là Quý Hồng.

Nghe được lời giới thiệu của Phó Dong thì Quý Hồng mỉm cười đứng dậy.

Liên tục giới thiệu xong, Phó Dong lại nói tiếp.

- Nói vậy các vị muốn biết chân tướng của việc tập đoàn Đông Hải bị niêm phong, sau đây tôi xin mời Quý tiểu thư lên giải thích chuyện này để mọi người được rõ.

"Bành bạch..."

Tiếng vỗ tay lại vang lên, ánh mắt mọi người nhìn vào Quý Hồng.

- Ngày 4 tháng 3 tôi phải ra nước ngoài để bàn bạc làm ăn, ở nước ngoài nhận được thông báo khẩn cấp rằng XXX đã tổ chức tra xét tài chính của tập đoàn Đông Hải, trong quá trình kiểm tra thì phát hiện được vốn lưu động của tập đoàn có vấn đề, sau khi điều tra xong thì xác nhận tài chính thu vào của tập đoàn Đông Hải là phi pháp. Sau đó liền niêm phong tập đoàn Đông Hải, rồi bắt giam những vị trong ban giám đốc của tập đoàn để tiếp nhận điều tra.

Trên đài chủ tịch, Quý Hồng nghiêm mặt nói:

- Trải qua điều tra 1 tuần thì tổ điều tra đã tra xét được toàn bộ những tài chính phi pháp này, cũng đã tìm ra chân tướng, sau đây xin mời tổ trưởng Trương lên công bố kết quả cho mọi người được biết.

- Sau khi điều tra cẩn thận thì chúng tôi phát hiện được vốn lưu động của tập đoàn Đông Hải có vấn đề, trong đó có một số tiền là được tuồn vào từ những nguồn phi pháp, tình huống cụ thể như sau: Tổng giám đốc của tập đoàn Hồng Tinh, một công ty con của tập đoàn Đông Hải đã lợi dụng chức vụ, đưa vào tập đoàn một số tiền được nghi là tiền buôn bán hợp pháp vào tập đoàn Đông Hải, sau đó lại lấy danh tập đoàn Hồng Tinh cần tiền để đầu tư, yêu cầu tập đoàn Đông Hải chuyển tiền qua, đạt được mục đích rửa tiền, toàn bộ tài chính....

Bùi Đông Lai ngồi trước TV thấy được lý do này tuy rằng là hơi gượng ép nhưng mà cũng coi như là giải quyết được chuyện này, cũng coi như đã chuyển dời sự chú ý của mọi người sang chuyện khác.

Đây cũng chính là sau khi Bùi Đông Lai giành được thắng lợi không có nói nguyên nhân cho đám người Liễu Nguyệt.

Còn về đám người biết được tin chính xác của chuyện này thì cho bọn hần 100 lá gan bọn hần cũng không dám đem chuyện này truyền ra ngoài.

...

Cùng lúc đó, trong một tòa biệt thự ở Yên Kinh, Diệp Cẩm cũng xem buổi họp báo này qua TV.

Mặc dù hần biết được Bùi Đông Lai dùng cách sơn dương thế tội để kết thúc vụ việc này nhưng mà nghe được Bùi Đông Lai lấy một tin tức hoang đường như vậy để bịt tay trộm chuông thì hần vẫn tức giận, hần không thể đập bể TV.

“Reng..Reng”

Đột nhiên điện thoại của hần vang lên.

Diệp Cẩm nghe thế thì tắt TV, sau đó cầm điện thoại lên thì thấy người gọi đến là Diệp Thạch.

- Cha.

Hần vội vàng nghe máy, tuy rằng Diệp Thạch vì toàn cục mà hy sinh hần nhưng mà khi nói chuyện thì giọng nói của hần vẫn tỏ ra tôn kính.

- Mấy ngày qua ta không gọi điện cho con là vì muốn con tỉnh táo nghĩ lại, nghĩ lại dụng ý khi ta làm chuyện này.

Đầu bên kia điện thoại, dường như Diệp Thạch có thể nghe được phần không cam lòng trong giọng nói Diệp Cẩm, thở dài nói:

- Con đã nghĩ thông suốt chưa?

- Cha lấy lợi ích của gia tộc, con kiên quyết nghe theo an bài của cha.

Tuy nói là như vậy nhưng mà Diệp Cẩm vẫn không cam lòng.

Diệp Thạch hỏi:

- Nói đi, con đã nghĩ thông ra điều gì?

- Nếu con không đứng ra gánh trách nhiệm thì những người đó sẽ đem chuyện cấu kết thế lực cảnh ngoại chụp mũ lên Diệp gia chúng ta, đến lúc đó bọn hần không chỉ muốn đối phó con, mà là còn có cha và cả Diệp gia trong đó.

Diệp Cẩm cũng hiểu được dụng ý của Diệp Thạch.

Diệp Thạch nghe vậy thì hàn quang trong mắt hiện ra, nói:

- Con nói đúng, nếu không hy sinh con thì Diệp gia sẽ gặp phải cục diện như thế. Hiện giờ, con đã chủ động gánh lấy trách nhiệm thì bọn hần đã mất đi cơ hội này, bọn hần vì muốn ổn định nên không có khả năng vạch mặt cùng chúng ta.

- Cha, kế tiếp chúng ta sẽ làm gì?

Diệp Cẩm hỏi ra lo lắng lớn nhất trong lòng, mất đi địa vị cùng lúc không cam lòng thấy Bùi Đông Lai bình yên vô sự còn sống, về phương diện khác thì hẳn không muốn thấy cảnh Diệp gia xuống dốc.

- Trên thế giới này chỉ có ích lợi, tên nghiệt chủng kia đã có bằng chứng chứng minh Tranh Vành cấu kết với thế lực cảnh ngoại, sau đó giao cho mấy đại gia tộc lớn kia, lợi dụng đám người kia làm chúng ta bị thương nặng, đây cũng chính là nói trong chuyện này thì chứng cứ đầy chính là mấu chốt, ích lợi không phải là động lực khiến bọn hắn làm vậy.

Diệp Cẩm cái hiểu cái không, biết điều nên không mở miệng.

- Một khi đã như vậy thì sau khi kết thúc chuyện này thì Tiêu gia cũng tốt, Bạch gia cũng thế, bọn hắn sẽ không nguyện ý để vị trí kia tặng cho Tần Tranh của Tần gia, đến lúc đó đồng minh sẽ trở thành địch nhân, vì ích lợi mà chiến với nhau.

Tinh quang trong mắt Diệp Thạch lóe lên:

- Lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, sau này chỉ cần chúng ta ngồi yên, đợi đến ngày đó là được.

- Cha nói điều đó thì con hiểu nhưng mà làm cách nào để tên tạp chủng kia chết mới là vấn đề?

Nhắc đến Bùi Đông Lai thì Diệp Cẩm hận đến nghiến răng, cảm giác kia hận không thể lập tức vọt tới trước mặt Bùi Đông Lai, đem Bùi Đông Lai ra băm thây vạn đoạn.

- Trên thế giới này không có bữa cơm nào là miễn phí, tên nghiệt chủng kia tự cho rằng bản thân thông minh dùng chiêu mượn đao giết người nhưng mà hắn sẽ trả giá thật lớn, dựa theo hiệp nghị giữa bọn hắn thì tên tạp chủng kia sẽ ra mặt đối phó với đám thế lực đen của cảnh ngoại, con cho rằng hắn có năng lực kia sao?

Diệp Thạch cười lạnh không thôi:

- Thăng cha của hắn còn làm không được huống chi là hắn? Rất nhanh, hắn sẽ bước chân theo chân của cha hắn, chết ở nơi đất khách quê người.

593. Chương 588 : Quỷ Xuống !

Chương 588 : Quỷ xuống !

Khi trời tờ mờ sáng, Bùi Đông Lai vẫn theo thói quen dậy rất đúng giờ.

Trong bóng đêm, hắn từ từ mở mắt. Hắn tuy rằng không thể nhìn thấy rõ mọi thứ trong phòng, nhưng hắn cũng cảm giác được hai người Tần Đông Tuyết và Hạ Y đang nằm gối lên tay hắn, tay vòng lên ôm cổ hắn, còn cặp đùi của hai người thì đang gác lên đùi hắn.

Cảm nhận được da thịt ấm áp trơn mịn của hai người, mũi ngửi được 2 mùi thơm hoàn toàn khác biệt từ trên cơ thể của hai người tỏa ra, dưới háng của Bùi Đông Lai bỗng nhiên nóng phùng phùng. Cây cột chống trời của hắn vốn đang cứng nay còn trở nên cứng hơn, giống như sẵn sàng có thể chiến đấu thêm 1 lần nữa.

-Phù...phù!

Bên tai hắn vắng vắng tiếng hít thở của hai nàng, khiến cho Bùi Đông Lai phải rất gắng sức mới có thể kiềm chế được lửa dục trong lòng. Hắn từ từ rút tay sau đó nhẹ nhàng nhắc tay và chân của hai nàng sang một bên, sau đó bước xuống giường.

Từ tối hôm qua tới giờ, hắn đã phải hai lần cố gắng kiềm chế lửa dục.

Lần đầu tiên là khi hừng đông.

Khi đó, Tần Đông Tuyết và Hạ Y mới trở về từ Yến Kinh. Sau khi hai nàng tắm rửa xong đã trèo lên giường. Bùi Đông Lai lúc đó trái tim phải áp chế trong lòng hắn khó tránh sinh ra suy nghĩ xấu. Nhưng nghĩ đến hai người mấy ngày nay tới tắm mặt mũi để chuẩn bị cho sự kiện Đông Hạ nên không được ngủ ngon, cộng thêm bộ dạng mệt mỏi của hai nàng khiến hắn không đành lòng. Hắn chỉ hôn vào trán hai người với đầy sự yêu thương rồi sau đó ôm cả hai người đi ngủ.

Sau khi xuống giường, Bùi Đông Lai cố không gây ra tiếng động thay bộ trang phục thể thao, sau đó xuống lầu đánh răng rửa mặt. Sau đó hắn bắt đầu bài tập buổi sáng giống như thường ngày.

Có thể bởi vì thời gian vẫn còn sớm, nên trong khu biệt thự cao cấp thuộc quận Golf hầu như không thấy 1 bóng người.

Nhưng Bùi Đông Lai cũng không để ý. Hắn chạy hai vòng xung quanh khu biệt thự cao cấp rồi sau đó đi vào trong rừng cây, bắt đầu luyện "Bùi gia quyền" theo thói quen.

Hôm nay, Bùi Đông Lai không chỉ luyện "Bùi gia quyền" tạo thành tiếng gió vù vù đầy mạnh mẽ mà hắn còn luyện "Thất sát" trong "Bùi gia quyền" tới cực hạn, "Lôi đình" cũng đã luyện tới 1 trình độ nhất định.

-Xem ra thần thức của mình đã đạt tới cực hạn rồi!

Sau khi đánh xong bộ "Bùi gia quyền», Bùi Đông Lai phát hiện cho hắn có cố gắng thể nào cũng không sao có thể mở rộng thần thức. Lúc ấy hắn chắc chắn bản thân đã hoàn toàn cũng cố được cảnh giới ám kinh.

Nhưng--kết quả đó lại không khiến cho Bùi Đông Lai hài lòng.

Bởi vì ... Cô Độc Phong Ảnh cho hắn biết, từ ám kinh đỉnh phong, có một hào rộng mà người luyện võ rất khó vượt qua nếu muốn bước vào cảnh giới hoá kinh, hơn nữa...trong giai đoạn ám kinh đỉnh phong, người luyện võ mạnh hay yếu cũng sẽ quyết định tới thành tựu của võ học trong tương lai!

Ba bảo khố trong cơ thể người gồm có "thần", "tinh", "khí".

Thần bắt nguồn từ não bộ, tinh khí xuất phát từ máu huyết, mà cốt tuỷ là nơi tạo máu.

Quá trình tu luyện của võ giả thật ra chính là sử dụng "thần" để khống chế kinh lực trong cơ thể rung động cốt tuỷ, khiến cho cốt tuỷ sinh ra biến hoá. Mà cốt tuỷ là nơi tạo máu huyết, nên nếu như cốt tuỷ có biến hoá, máu huyết tự nhiên cũng theo đó mà thay đổi; do đó, tinh khí do máu huyết sinh ra cũng sẽ phát sinh biến hoá, dẫn đến gân cốt trong cơ thể được tinh khí bồi bổ cũng sẽ phát sinh thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, đạt tới hiệu quả thoát thai hoá cốt.

Cùng lúc với chuyện gân cốt trong cơ thể được thoát thai hoá cốt, phẩm chất của tinh khí trong cơ thể người cũng được cải thiện và nâng cao, khiến cho phẩm chất của kinh lực do khí chuyển hoá cũng được cải thiện và nâng cao. Mà kinh lực căn cứ vào phẩm chất khác nhau để chia thành minh kinh, ám kinh, hoá kinh và cương kinh.

Trong giai đoạn võ giả bước vào và củng cố cảnh giới ám kinh đỉnh phong, người luyện võ lại một lần nữa đem kinh lực rót vào trong đầu. Cùng lúc với việc sử dụng kinh lực để mở rộng thần thức, tác dụng quan trọng hơn của việc này là kích thích não bộ, tăng cường bảo khố quan trọng nhất trong cơ thể con người - "thần".

"Thần" trong cơ thể con người càng lớn mạnh, không những nâng cao năng lực phản ứng, lĩnh ngộ cũng rất nhiều loại năng lực khác trong cơ thể người, mà còn khiến cho việc khống chế và điều khiển kinh lực tuân theo ý mình.

Cái gọi là tùy theo lòng mình, bao gồm độ chính xác trong việc khống chế kinh lực và thời gian khống chế -- "thần" trong cơ thể người càng lớn mạnh, khả năng khống chế kinh lực lại càng chính xác, thời gian không chế cũng càng lâu!

Nếu không tính tới chuyện phẩm chất của kinh lực, hay cường độ của kinh lực thì độ chính xác trong việc khống chế kinh lực của người luyện võ có tác dụng quyết định trong việc có thể phát huy được uy lực của vũ kỹ tới mức nào, do đó cũng quyết định lực công kích của vũ khí là mạnh hay yếu; mà thời gian khống chế kinh lực lại quyết định thời gian trong 1 ngày người luyện võ có thể sử dụng kinh lực để rung động cốt tuỷ, tương đương với việc quyết định tốc độ thoát thai hoá cốt của thân thể người luyện võ, do đó cũng quyết định luôn tốc độ tu luyện!

Đây cũng là lý do vì sao lại nói "thần" trong cơ thể của người luyện võ quyết định thành tựu trong tương lai của họ!

Hiện tại, "thần" trong cơ thể của Bùi Đông Lai đã đạt tới cực hạn, độ chính xác trong việc khống chế kinh lực và thời gian khống chế cũng không có cách nào nâng cao. Điều duy nhất mà hắn có thể làm chính là thông qua việc không ngừng khổ luyện để nâng cao phẩm chất của tinh khí, khiến cho các chức năng trong cơ thể được nâng cao, cải thiện phẩm chất của kinh lực để từ đó nâng cao thực lực của bản thân.

Như vậy, hắn làm sao còn vui được đây?

Nếu như...nếu như có thể, hắn sẵn lòng dừng lại ở cảnh giới ám kinh thêm 1 thời gian, để "thần" trong cơ thể sinh ra càng nhiều, củng cố nền tảng thêm vững chắc hơn.

-Nếu đã không còn cách nào để tăng thêm "thần" trong cơ thể, sau này đành phải ra sức cải thiện phẩm chất của tinh khí để có thể nhanh chóng bước vào cảnh giới hoá kinh!

Tuy trong lòng cảm thấy rất đáng tiếc nhưng Bùi Đông Lai cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh để bắt đầu tập luyện "Lôi đình".

-Đùng!Đùng!Đùng!Đùng!Đùng!Đùng!

Trong quá trình Bùi Đông Lai luyện tập "Lôi đình", tiếng rung động của cốt tuỷ vẫn vang lên không dứt, mà sau mỗi một lần rung động, cốt tuỷ hắn cũng xảy ra chút biến hoá.

-Phù!

Chẳng bao lâu, Bùi Đông Lai đã cảm thấy "thần" trong cơ thể gần như đã bị tiêu hoa sạch sẽ. Hắn lập tức thở nhẹ 1 hơi, những chất bẩn trong người hắn theo làn sương trắng tuôn ra, sau đó hoá thành mồ hôi.

Dùng khăn mặt lau mồ hôi, Bùi Đông Lai quay người trở về biệt thự.

- Hả?

Khi gần về tới biệt thự, Bùi Đông Lai đột nhiên phát hiện ra có 1 chiếc xe Mercedes-Benz s600 mang biển số lạ đang đỗ trước cửa biệt thự. Hai thành viên của đội lính đánh thuê Satan đang đứng hai bên cửa xe, có vẻ như họ đang giám sát từng cử động của người trong xe.

Cùng lúc đó, một thành viên của đội lính đánh thuê Ma Vương - Jack cũng nhìn thấy Bùi Đông Lai liền lập tức chạy tới trước mặt hắn rồi cung kính nói :

-Bùi tiên sinh, trong thời gian ngài đi tập buổi sáng, có 2 người muốn tới gặp ngài. Chúng tôi không đoán được ý đồ của bọn họ, nên chúng tôi để bọn họ chờ bên ngoài biệt thự. Chúng tôi cũng tiến hành giám sát bọn họ rất chặt!

-Các cậu vất vả rồi!

Bùi Đông Lai nghe xong bèn mỉm cười vỗ vai Jack, sau đó y dẫn theo Jack đi về phía ô tô. Sau đó thông qua cánh cửa xe ô tô đã mở, hắn nhìn thấy trong xe là Trương Đồ Hổ và Chu Thiển. Hắn cảm thấy ngạc nhiên không hiểu hai người kiếm hắn có chuyện gì.

Trong xe ô tô, với Trương Đồ Hổ thì đại danh của Bùi Đông Lai khác nào sấm động bên tai. Nên sau khi nhìn thấy y đi tới, Trương Đồ Hổ không hiểu sao cảm thấy vô cùng căng thẳng, không chỉ hít thở cũng trở nên gấp gáp hơn, mà ngay đến tim hắn cũng đập nhanh hơn rất nhiều.

Tại sao lại là hắn?

Ngồi ở ghế phó lái, sau khi nhìn thấy tướng mạo của Bùi Đông Lai, Chu Thiển ngẩn người đến mắt chữ A mồm chữ O!

Thân là sinh viên năm thứ 4 của Học Viện Ngoại Ngữ Đông Hải, năm ngoái nàng cũng có nghe nói tới chuyện Bùi Đông Lai trúng tuyển vào học viện Đông Hải với vị trí thủ khoa của kỳ thi Đại Học. Bởi vì tò mò nên khi online, nàng tập trung điều tra thông tin này, nên cũng nhìn qua ảnh chụp của Bùi Đông Lai.

Có thể vì cảm thấy ngạc nhiên vì 1 người có thể đạt được thành tích nghịch thiên "trước cũng chẳng có ai, sau này chẳng ai làm được" nên Chu Thiển đã vô tình ghi nhớ cái tên Bùi Đông Lai này, cũng ghi nhớ cả khuôn mặt hắn thế nào.

Lúc này, sau khi gặp được người mà Trương Đồ Hồ nhắc đến như 1 đại ân nhân lại cũng chính là người dùng thành tích thủ khoa cuộc thi đại học để đổ vào trường Đông Hải khiến cho toàn quốc rung động - Bùi Đông Lai, trong lòng Chu Thiển có thể không kinh ngạc được sao?

Lý trí nói cho nàng biết, đại ân nhân mà chính miệng Trương Đồ Hồ nhắc tới sống trong khu biệt thự cao cấp ở quận Golf và người có gia cảnh nghèo khổ, cần cù chăm chỉ học hành chỉ mong đổi đời không thể nào là cùng 1 người!

Nhưng - những gì trước mắt đã chứng minh, hai người tuy rằng không chắc có phải là cùng 1 người hay không, nhưng hai người dường như được đúc ra từ cùng 1 khuôn mẫu!

Sau một hồi sững người, Chu Thiển nhắm mắt lại lắc đầu, sau đó mở to mắt mong bản thân có thể nhìn thấy rõ ràng thêm 1 chút.

Dần dần, khi Bùi Đông Lai tiến lại gần, Chu Thiển có thể thấy rõ ràng - đại ân nhân đang đi tới gần ô tô và thủ khoa kỳ thi đại học toàn quốc Bùi Đông Lai thật ra do cùng 1 khuôn đúc ra, không những tướng mạo rất giống nhau, mà ngay cả thần thái kiên cường trong đôi mắt cũng giống y hệt.

-Anh ta...anh ta có phải tên là Bùi Đông Lai hay không?

Nhìn một hồi, Chu Thiển không nhận được phải quay lại hỏi Trương Đồ Hồ.

- Cô biết cậu ta sao?

Trương Đồ Hồ được hỏi 1 đằng lại trả lời 1 nẻo, nhưng hắn cũng gián tiếp trả lời vấn đề của Chu Thiển. Chỉ là về mặt của hắn có phần kinh ngạc -- Hắn thật không ngờ người sống ở tầng đáy của xã hội như Chu Thiển lại biết đến vị tai to mặt lớn như Bùi Đông Lai.

Nàng chắc không thể nào biết tới Bùi Đông Lai!

Sau khi hỏi lại Chu Thiển, còn chưa chờ nàng trả lời, trong lòng Trương Đồ Hồ đã đưa ra đáp án.

Bởi vì...Theo như hắn đoán, nếu Chu Thiển quen biết vị tai to mặt lớn như Bùi Đông Lai, nàng có cần phải bán mình để kiếm tiền chạy chữa cho người mẹ đang đau ốm của nàng không?

Chỉ dựa vào thân phận và địa vị của Bùi Đông Lai, chỉ cần hắn nói 1 câu, bệnh viện trên toàn quốc thậm chí là toàn thế giới sẽ tranh nhau chữa khỏi bệnh cho mẹ nàng.

-Anh ta có phải là sinh viên của Học viện Đông Hải không?

Chu Thiển có vẻ như muốn khẳng định xem đại ân nhân mà chính miệng Trương Đồ Hồ nhắc đến và người thanh niên khiến cho toàn quốc phải chấn động có phải là cùng 1 người hay không nên nàng không để ý đến vẻ mặt khác thường của Trương Đồ Hồ.

-Hoá ra là vậy!

Sau khi Chu Thiển hỏi câu này, chỉ trong nháy mắt Trương Đồ Hồ đã hiểu vì sao Chu Thiển lại biết tới cái tên Bùi Đông Lai. Hắn giải thích:

-Anh ta quả thật là sinh viên trường Đông Hải, nhưng trên cơ bản thì thân phận đó đối với anh ta gần như không tồn tại.

Vừa nói, Trương Đồ Hồ không khỏi cười khổ.

Đối với Trương Đồ Hồ hắn, thân phận sinh viên của trường Đông Hải của Bùi Đông Lai có thể bỏ qua. Hắn chỉ thực sự lưu ý đến thân phận người nắm quyền của tập đoàn Đông Hải và cũng là người đứng đầu của phe hắc đạo Trung Quốc của Bùi Đông Lai. Hắn càng chú ý tới chuyện Bùi Đông Lai có thể bỏ qua cho Diệp gia vốn đã bị trọng thương nguyên khí, để Diệp gia có thể tiếp tục tồn tại hay không mà thôi!

Tai nghe thấy câu trả lời của Trương Đồ Hồ, mắt thấy vẻ mặt nhăn nhó khi cười của hắn, Chu Thiển lại càng thêm khó hiểu. Trong lòng nàng lại càng tò mò hơn về Bùi Đông Lai, cho nên nàng không thể kiềm chế bản thân tiếp tục nhìn Bùi Đông Lai thêm 1 lần.

Sau đó, trong tầm mắt của Trương Đồ Hồ và Chu Thiển, Bùi Đông Lai đã đứng lại trước ô tô 3 mét.

-Bùi tiên sinh!

Hai thành viên của đội lính đánh thuê Ma Vương phụ trách giám sát 2 người Trương Đồ Hổ và Chu Thiển chủ động chào hỏi Bùi Đông Lai, sau đó mở cửa xe nói với 2 người bên trong:

-Bùi tiên sinh đã tới, hai người có thể xuống xe được rồi!

Nghe được câu nói của thành viên đội lính đánh thuê Ma Vương, Trương Đồ Hổ như nín thở, bộ dạng chẳng khác gì chuột nhìn thấy mèo. Về mặt của y trở nên căng thẳng hơn, toàn thân cũng run lấy bấy khi bước ra khỏi xe.

Khác với Trương Đồ Hổ, trên khuôn mặt của Chu Thiển không nhìn thấy vẻ lo lắng và sợ hãi, cũng không có vẻ tò mò hiếu kỳ như trước, mà chỉ còn lòng biết ơn vô hạn.

Mang lòng biết ơn, nàng cũng bước xuống xe.

-Phịch!

-Phịch!

Một tiếng động trong trẻo vang lên. Trước ánh mắt kinh ngạc của Bùi Đông Lai và bốn thành viên của đội lính đánh thuê Ma Vương, sau khi xuống xe, hai người Chu Thiển và Trương Đồ Hổ đồng thời quỳ xuống trước mặt Bùi Đông Lai.

Hai người quỳ rất thẳng lưng, nguyên nhân cũng không giống nhau!

1 người do lo sợ, 1 người vì biết ơn!

594. Chương 589: Tìm Cách Báo Ân, Lại Được Thưởng Lớn.

CHƯƠNG 589: Tìm cách báo ân, lại được thưởng lớn.

-Hả!?

Đột nhiên thấy hai người Trương Đồ Hổ và Chu Thiển quỳ rạp trước mặt mình, phản ứng đầu tiên của Bùi Đông Lai là ngẩn người, sau đó hần hoi với giọng ngạc nhiên:

-Hai người là?

-Bùi... Bùi tiên sinh, tôi là Trương Đồ Hổ. Là người tới đây vào tối hôm trước để nói chuyện với ngài.

Trương Đồ Hổ thấy Bùi Đông Lai mở miệng hỏi, đầu tiên hần chủ động giới thiệu mình, sau đó hần nói với giọng cầu xin:

-Tôi hôm nay tới tìm ngài, trước hết là để thanh minh. Tôi không hề quen biết gì lão già người ngoại quốc tên Pavarotti kia cả. Tôi chỉ là muốn thông qua hần để hợp tác với tập đoàn của hần mà thôi. Sau đó, hôm nay tôi hôm nay muốn dẫn theo cô gái này tới chỗ của ngài vì tôi muốn ngài hiểu rằng, tôi không hề ép buộc hay sử dụng thủ đoạn bỉ ổi gì để khiến cô gái này phải quan hệ với Pavarotti. Mọi chuyện là do nàng tự nguyện.

Bùi Đông Lai sau khi nghe xong vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Chu Thiển.

-Chu Thiển, cảm ơn ân công!

Khi Bùi Đông Lai chăm chú quan sát nàng, Chu Thiển với vẻ mặt biết ơn nói 1 tiếng cảm ơn. Sau khi nói xong nàng còn định dập đầu với hần.

-Đợi...đợi đã!

Bùi Đông Lai thấy vậy bèn bước tới phía trước ngăn cản nàng, sau đó cau mày nói:

-Hai người hãy kể rõ đầu cua tai nheo cho tôi biết.

-Bùi... Bùi tiên sinh, tôi thật sự không hề quen biết gì lão già người nước ngoài tên Pavarotti đó cả. Tôi lại càng không biết lão đã dắc tội với ngài. Nếu không tôi tuyệt đối sẽ không tìm hần hợp tác.

Trương Đồ Hổ sợ chuyện của Pavarotti sẽ liên lụy tới hắn. Lúc này hắn thấy Bùi Đông Lai còn chưa tỏ thái độ, hắn nào dám đứng lên?

Sau khi nghe Trương Đồ Hổ nói, Bùi Đông Lai cảm nhận được sự sợ hãi trong lời nói của đối phương. Bùi Đông Lai không biết do vô tình hay cố ý lại nhìn Chu Thiến.

Đêm đó, Trương Đồ Hổ chỉ nói Chu Thiến sau khi bán dâm cho Pavarotti đã chảy rất nhiều máu, sau đó Trương Đồ Hổ đưa nàng đến bệnh viện, còn những chuyện khác hắn cũng không biết gì.

Trong tình huống như vậy, lý trí nói cho hắn biết Trương Đồ Hổ sợ hắn sẽ giận cá chém thớt, còn Chu Thiến bị Trương Đồ Hổ kéo tới đây để giúp đỡ.

Nhưng mà ——

Về mặt biết ơn cùng với sự chân thành không chút giả tạo trong đôi mắt của Chu Thiến nói cho hắn biết, cô gái đang quỳ trước mặt mình tuyệt đối không có ý định nhờ vả gì hắn.

-Cho dù hai người có ý đồ gì khi tới đây, trước hết cứ đứng lên rồi nói tiếp.

Bùi Đông Lai nhìn hai người một lượt rồi mở miệng.

-Được... Được!”

Trương Đồ Hổ thấy vậy, hắn cho là Bùi Đông Lai không muốn thấy hắn và Chu Thiến quỳ nên lập tức phụ họa đứng lên.

Còn Chu Thiến thì vẫn quỳ trên mặt đất. Nàng ngẩng người rồi nhìn Bùi Đông Lai, nói rõ ràng rành mạch:

-Ngài là ân nhân cứu mạng của mẹ tôi. Tôi không có gì báo đáp, chỉ có thể dập đầu cảm tạ ngài, kính xin ngài không nên cự tuyệt.

-Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Nhận thấy sự cứng cỏi trong giọng nói của Chu Thiến, Bùi Đông Lai càng khẳng định suy nghĩ Chu Thiến không phải vì nhờ vả nên mới tới đây. Hắn không nhịn được phải hỏi thêm 1 lần.

-Bùi tiên sinh, chuyện là như vậy.

Lần này, không đợi Chu Thiến mở miệng, Trương Đồ Hổ đã đứng ra giành trước:

-Cô ấy tên là Chu Thiến, là sinh viên năm thứ 4 của Học Viện Ngoại Ngữ Đông Hải. Cha cô ấy mất sớm, gia cảnh lại nghèo khó, cho tới nay cô ấy đều phải dựa vào học bổng cộng thêm ra ngoài làm thêm mới có tiền đi học. Trước đó không lâu, mẹ cô ấy bị bệnh nặng, nhất định phải làm phẫu thuật mới có thể cứu sống được.

Nghe được Trương Đồ Hổ lên tiếng giải thích, Bùi Đông Lai và Chu Thiến cũng không lên tiếng.

Trương Đồ Hổ thấy thế, bèn tiếp tục nói:

-Con gái nuôi của tôi là bạn học cùng cô ấy, cho nên sau khi biết được tình hình của cô ấy, tôi mới giới thiệu cho cô ấy 1 phương pháp kiếm tiền. Sau đó... Con gái nuôi của tôi dẫn cô ấy tới tìm tôi. Tôi thấy cô ấy quả thực đang cần tiền gấp để cứu người nên tôi mới giới thiệu cô ấy cho Pavarotti .

Trương Đồ Hổ cố gắng hết sức chối bỏ trách nhiệm của bản thân. Khi hắn nói chuyện, hắn cẩn thận để ý nét mặt của Bùi Đông Lai. Sau khi thấy chân mày của Bùi Đông Lai nhíu lại, trái tim hắn như bị siết lại. Hắn cố nén sự sợ hãi trong lòng sau đó cố gắng thay đổi nét mặt trở nên tức giận:

-Tôi vốn cảm thấy tên khốn Pavarotti kia là CEO của chi nhánh tập đoàn Days Inn tại Trung Quốc, là tinh anh trong thương trường nên chắc hắn cũng đã được giáo dục tốt, ai ngờ hắn lại làm ra sự tình không bằng cảm thú này!

-Hắn đã làm gì?

Bùi Đông Lai lại một lần nữa mở miệng, ánh mắt hắn sắc lẹm như dao cạo liếc nhìn Trương Đồ Hổ giống như muốn xem thấu suy nghĩ trong lòng của Trương Đồ Hổ.

-Bởi vì đó là lần đầu tiên của Chu Thiến, hơn nữa thể chất của người phương Đông và phương Tây vốn khác nhau nên khi cuộc bán dâm mới bắt đầu, Chu Thiến đã chảy rất nhiều máu. Sau khi biết được chuyện này, Chu Thiến khẩn khoản cầu xin dừng lại không dám lấy 1 phân tiền, nhưng tên Pavarotti không bằng cảm thú kia chẳng những không dừng lại, hơn nữa hắn còn không để ý tới chuyện có gây ra án mạng hay không kiên trì muốn phát tiết xong mới chịu. Đáng xấu hổ hơn là, hắn chẳng thêm quan tâm đến sống chết của Chu Thiến, hơn nữa ngay cả 1 phân tiền cũng không giao cho Chu Thiến!

Trương Đồ Hổ cao giọng nói với vẻ kích động, giống như đang coi mình là hoá thân của chính nghĩa còn Pavarotti không bằng chó lợn.

Bùi Đông Lai nghe xong liền quay sang nhìn Chu Thiến. Hắn có thể cảm nhận được Chu Thiến dường như đang nhớ lại đoạn ác mộng khiến lòng nàng bắt đầu dao động, trên gương mặt nàng lúc này xuất hiện sự đau khổ như khắc sâu vào gan ruột của nàng.

-Vậy tại sao ông lại đưa cô ấy đến bệnh viện?

Bùi Đông Lai nghĩ ngợi một chút rồi hỏi tiếp.

Lần này, Trương Đồ Hổ hơi do dự, sau đó trả lời nửa thật nửa giả:

-Tên cầm thú Pavarotti kia cho là Chu Thiến đã chết nên gọi điện thoại cho tôi để tôi tới xử lý. Ngôi biệt thự kia do tôi cung cấp cho tên cầm thú Pavarotti làm chỗ ở, nên ngay sau khi tôi nhận được cuộc điện thoại của hắn, tôi sợ đến mất mật. Trước hết tôi chạy tới biệt thự, sau đó phát hiện Chu Thiến còn hi vọng cứu sống, cho nên tôi đưa Chu Thiến đến bệnh viện.

Bùi Đông Lai vẫn không tỏ vẻ gì.

-Sau đó, đợi khi Chu Thiến tỉnh lại, tôi biết tên cầm thú Pavarotti kia không đưa cho Chu Thiến dù chỉ 1 phân tiền. Trong lòng tôi cảm thấy không yên, chỉ sợ bệnh tình của mẹ cô ấy biến chứng, cho nên tôi đã đưa tiền cho cô ấy.

Sau khi nói xong, Trương Đồ Hổ có vẻ như cũng biết mình không lừa được Bùi Đông Lai, nên sau khi do dự một hồi, hắn mới dám nói thật.

-Bùi tiên sinh, thực không dám dấu diếm. Ta sợ dĩ cho nàng tiền, một mặt vì cảm thấy cô ấy thật đáng thương, nhưng mặt khác chủ yếu vẫn là do tôi sợ ngài sẽ hiểu lầm tôi. Cho nên tôi chẳng những cho cô ấy tiền, hơn nữa còn đưa thêm cho cô ấy hơn 400 nghìn nhân dân tệ, mong cô ấy theo tôi tới gặp ngài để giải thích rõ ràng mọi chuyện. Nhưng mà cô ấy không lấy 400 nghìn nhân dân tệ đó, thậm chí...sau đó tôi đưa cho cô ấy 3 triệu nhân dân tệ, cô ấy vẫn từ chối!

Nói tới đây, vẻ mặt của Trương Đồ Hổ trở nên rất phức tạp. Hắn nhìn Chu Thiến đang dần dần lấy lại tinh thần, rồi cười khổ nói:

-Cô ấy nói với tôi, cô ấy chỉ lấy số tiền cô ấy đáng được nhận, còn sợ dĩ cô ấy theo tôi đi gặp ngài — bởi vì... ngài là ân nhân cứu mạng mẹ cô ấy, cô ấy muốn gặp ngài để cảm ơn ngài.

-Phải vậy không?

Bùi Đông Lai nghe xong, vẻ mặt hắn cũng trở nên rất phức tạp nhìn Chu Thiến.

-Ông ấy giới thiệu cho tôi người nước ngoài kia vì muốn để lại ấn tượng tốt cho người nước ngoài ấy. Vì muốn tôi hợp tác; ông ấy cho tôi tiền. Thật ra bởi vì sợ ngài hiểu lầm ông ấy nên ông ấy mong tôi đi cùng với ông ấy để giải thích với ngài.

Chu Thiến tiếp nhận cái nhìn của Bùi Đông Lai với lòng biết ơn không cách nào che giấu.

Bởi vì hắn đã đặc biệt trải qua lần đó, nên khả năng đoán ý qua nét mặt và lời nói của Bùi Đông Lai vượt xa người thường.

Lúc này, khi hắn nghe được Chu Thiến trả lời, hắn hồi tưởng lại sự biến hoá trong nét mặt của Chu Thiến. Lý trí và trực giác mách bảo hắn có thể tin tưởng Chu Thiến — Hắn thấy, nếu như Trương Đồ Hổ chỉ vì muốn chối bỏ trách nhiệm, hắn cũng không cần phải thêu dệt nên 1 câu chuyện như vậy!

-Vô tình cảm liễu liễu lên cây. Tôi khi đó vô tình giúp cô, cũng không tính là ân tình gì lớn, cô cứ đứng lên đi.

Sau khi hiểu hết mọi chuyện, Bùi Đông Lai thở dài nói.

Chu Thiển nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt rất kiên cường nói:

-Có lẽ đối với ngài, đó chẳng qua là một chuyện nhỏ không đáng kể. Nhưng đối với tôi, những điều mà ngài làm có thể cứu mạng của mẹ tôi, cũng thay đổi vận mệnh tương lai của tôi. Cho nên, cho dù thế nào, mong ngài hãy cho tôi khấu đầu 3 lần, nếu không cả đời tôi cũng không thể yên lòng.

Hiển nhiên... Chu Thiển cũng biết, nếu không phải vì Bùi Đông Lai vô tâm ra tay, nàng cũng lấy không được khoản tiền kia, cũng cứu không được mẫu thân của nàng. Như vậy, cơn ác mộng mà nàng đã phải trải qua hơn phân nửa cũng sẽ không cho nàng sống sót!

-Cô muốn cảm ơn tôi sao?

Cảm nhận được thành ý của Chu Thiển, Bùi Đông Lai suy nghĩ một lúc rồi hỏi

.

Chu Thiển gật đầu, sau đó ý thức được điều gì nhưng nàng vẫn cắn răng nói:

-Nếu như ngài cảm thấy dập đầu không đủ để báo đáp ân tình của ngài dành cho tôi, mong ngài cứ việc nói lên những cách khác để báo đáp. Chỉ cần tôi có thể làm được, cho dù là lên núi đao, xuống chảo dầu, tôi cũng không chối từ!

Sau khi hứa hẹn xong, Chu Thiển nhìn vẻ mặt có vẻ như quen thuộc nhưng thật ra lại vô cùng xa lạ của Bùi Đông Lai, sau đó nàng bỗng nhiên cúi thấp.

Bởi vì...

Nàng ý thức được một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Nàng không có bất cứ thứ gì có thể báo đáp cho Bùi Đông Lai.

Đúng vậy!

Nàng thấy nếu Bùi Đông Lai có thể khu biệt thự cao cấp này, hẳn nhất định không thiếu tiền, cho dù lui một vạn bước, nếu như Bùi Đông Lai cần tiền, nàng cũng trả không nổi.

Ngoài thứ đó ra, tấm thân trinh nguyên mà nàng vẫn gắng sức giữ gìn trong quá khứ khi phải đối mặt với biết bao cám dỗ cũng không còn.

Thân thể nàng đã ô uế!

Nàng không cảm thấy, Bùi Đông Lai có gì coi trọng thân thể ô uế của nàng!

Mà trừ những thứ này, nàng có vẻ trắng tay rồi.

-Nếu cô đã nói như vậy, vậy thì dùng 1 cách khác để giải quyết đi.

Vẻ mặt biến hoá của Chu Thiển đã lọt vào mắt của Bùi Đông Lai. Sự cương quyết loé lên trong mắt hẳn để hắn đưa ra 1 quyết định.

Chu Thiển nghe xong dù cảm thấy rất khó hiểu nhưng vẫn kiên quyết nói:

-Ân nhân mời nói, chỉ cần ngài không chê, tôi cho dù phải làm trâu làm ngựa cho ngài cũng sẵn lòng."

-Có nghe qua tập đoàn Đông Hải chưa?

Bùi Đông Lai hỏi.

Chu Thiển gật đầu, vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

-Tôi tính để tập đoàn Đông Hải bỏ vốn để thành lập một quỹ từ thiện mang tên "Quỹ Từ Thiện Đông Hạ".

Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói:

-Tiền của quỹ từ thiện được dùng vào mục đích giúp đỡ những người khó khăn, ví dụ như giúp đỡ những vùng sâu vùng xa phát triển giáo dục, giúp đỡ những em có gia cảnh nghèo khó được đến trường; giúp đỡ những gia đình có người thân mắc bệnh hiểm nghèo lại không có tiền cứu chữa— tôi tính để cô phụ trách quỹ từ thiện này!

-Hả!

Nghे Bui Đông Lai nói ra phương thức cảm ơn này, không riêng gì Chu Thiến, đến ngay cả Trương Đồ Hổ ở bên cạnh cũng mắt chữ A mồm chữ O.

-Cô có sẵn lòng không?

Không để ý đến vẻ khiếp sợ của hai người, Bui Đông Lai hỏi.

Chu Thiến gật đầu theo bản năng, nhưng sau khi lấy lại tinh thần, nàng lại lắc đầu lia lịa nói:

-Tôi... Tôi...

-Tôi biết cô muốn nói gì. Cô rất sẵn lòng làm, nhưng cô lo mình sẽ không làm được!

Bui Đông Lai cắt ngang lời nói của Chu Thiến:

-Nhưng tôi tin tưởng cô có thể. Bởi vì... cô là người biết báo đáp ân tình, thậm chí cho dù đối phương chẳng qua chỉ tiện tay làm 1 chuyện không đáng kể, nhưng cô vẫn sẵn lòng làm đủ mọi cách để báo đáp ân tình— nếu như cô dùng phần thành ý để làm việc nhiều khi có thể làm chơi ăn thật.

-Huống chi, cô đã từng phải trải qua hoàn cảnh tuyệt vọng không có ai đưa tay giúp đỡ. Cô thậm chí có thể vì mẹ mình mà bán đi đêm đầu tiên của mình. Cô hiểu rất rõ ràng, số tiền mà trong mắt của đám người giàu có vốn chỉ là mấy con số lại trở nên quý giá thế nào với những người đang trong hoàn cảnh tuyệt vọng cần sự giúp đỡ! Nếu như cho cô phụ trách quỹ từ thiện kia, cô sẽ không, tuyệt đối không cho phép lãng phí một phân tiền, ngược lại, cô sẽ dùng từng phân tiền vào đúng lúc và đúng chỗ cần!

Chu Thiến mắt chữ A mồm chữ O nhìn Bui Đông Lai.

- Bui tiên sinh là chủ tịch của tập đoàn Đông Hải. Ông ta nếu như coi trọng năng lực của cô, cô còn do dự gì nữa? Mau đồng ý với Bui tiên sinh đi!

Nhìn thấy Chu Thiến im lặng không nói gì, Trương Đồ Hổ chỉ biết bó tay. Hắn thấy đây rõ ràng là một miếng bánh ngon từ trời rơi xuống. Chỉ cần Chu Thiến gật đầu, nàng có thể từ 1 con chim sẽ hoá thân thành phượng hoàng, một bước lên trời, cần gì phải do dự?

Lời của Trương Đồ Hổ khiến cho Chu Thiến thức tỉnh. Hai mắt nàng lúc này đã đỏ hoe, trong đó tràn đầy sự cảm động. Nàng nhìn Bui Đông Lai rồi trả lời với chút run rẩy:

-Cảm... Cảm ơn ngài, nhưng mà... tôi chỉ là 1 sinh viên vẫn còn mài đũng quần trên ghế nhà trường. Tôi chỉ sợ sẽ làm không được những điều giống như ngài nói, hơn nữa tôi cũng lo sẽ lãng phí số tiền kia ...

-Tôi cũng đã từng gặp phải 1 số chuyện, lúc đó tôi cũng từng có suy nghĩ giống như cô. Hôm nay, tôi chẳng qua chỉ là 1 sinh viên năm nhất, nhưng trong tay tôi đang điều hành tập đoàn Đông Hải có tài sản đến mấy tỷ nhân dân tệ— không có ai sinh ra đã biết. Không biết có thể học; có làm được hay không phải thử mới biết.

Bui Đông Lai cúi người, tập trung nhìn Chu Thiến rồi an ủi:

-Một người nhiều lúc cũng nên đi trên 1 con đường xa lạ, nên nhìn phong cảnh xa lạ, nên nghe 1 bài hát xa lạ. Sau đó vô tình trong phút chốc, cô sẽ phát hiện, chuyện mà cô rất muốn quên không biết lúc nào đã bị xoá nhoà trong ký ức của mình.

Chu Thiến òa khóc...

595. Chương 590: Thiên Sứ & Ác Ma

CHƯƠNG 590: Thiên Sứ & Ác Ma

Con nhà không có điều kiện đều phải tự mình cố gắng .

Chu Thiến sinh ra trong 1 gia đình nghèo khó, nên sau khi lên đại học, nàng không bị những cám dỗ của chốn đô thành phồn hoa truy lạc làm loá mắt dẫn đến sa ngã. Ngược lại, câu «con nhà nghèo sớm nên thân» đã được thể hiện được vô cùng rõ ràng trên người nàng. Sức chống đỡ của nàng trước cám dỗ cũng mạnh hơn rất nhiều so với những trẻ được nuông chiều từ bé trong thành phố.

Cha mất sớm, không có tiền đến trường, mẹ lại bị bệnh nặng, khuất nhục, vô lực mất đi lần đầu tiên...

Liên tiếp những cơn áp mộng ập đến cũng không khiến cho nàng suy sụp, thế nên sau khi nàng gặp Bùi Đông Lai, nàng cũng không có khóc một cách hèn yếu, chẳng qua nàng chỉ muốn bày tỏ sự biết ơn chân thành của bản thân.

Nhưng mà --

Một lời an ủi của Bùi Đông Lai lặng lẽ thấm thấu vào trong lòng nàng, rồi trong nháy mắt hoà tan phần kiên cường được tôi luyện qua biết bao bão tố phong ta, khiến cho nàng giống như 1 đứa trẻ quỳ trên mặt đất oà khóc.

Nhiều khi, mọi người phải đem những oan khuất, đau khổ dẫu vào sâu trong lòng. Che dấu càng sâu trong 1 thời gian dài sẽ khiến cho tính cách trở nên méo mó, càng lúc càng trở nên cực đoan hơn.

Điểm này, Bùi Đông Lai hiểu rất rõ.

Ban đầu, từ 1 con người được trời cao ưu ái biến thành trò cười của cả thành phố Thẩm Dương, sự bực tức lúc ban đầu biến thành những uất ức không thể giải toả. Sau đó hắn phải tới sân bóng xập xệ trong khu dân nghèo để phát tiết. Về sau, hắn giống như chó nhà có tang xuôi nam đến Đông Hải này, nhiều lần trong tình trạng lười hái tử thần kẻ sát cổ, mãi mới có được ngày hôm nay.

Những điều mà hắn phải trải qua chưa chắc đã thảm như Chu Thiến, nhưng tuyệt đối phức tạp hơn nàng rất nhiều.

Bởi vậy hắn là người từng trải, cho nên hắn mới có thể nói ra những câu mà 1 thanh niên mới 2 chục tuổi đầu không thể nói ra, đồng thời, hắn cũng không an ủi Chu Thiến, mà để cho Chu Thiến khóc cho vơi hết nỗi lòng.

Đang khóc, Chu Thiến đột nhiên phát hiện 1 cô gái rất xinh đẹp với khí chất sang trọng quý phái từ trong biệt thự bước ra.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Chu Thiến theo bản năng ngưng khóc, lau đi nước mắt trên mặt.

-Đứng lên đi.

Bùi Đông Lai hình như cũng nhìn thấy Tần Đông Tuyết, nhưng hắn chưa chào hỏi Tần Đông Tuyết vội mà dùng ánh mắt khích lệ nhìn Chu Thiến.

Chu Thiến lau nước mắt. Mắt nàng vẫn đỏ hoè, nhưng nàng không nói gì đứng dậy.

-Có chuyện gì vậy?

Đúng lúc đó, Tần Đông Tuyết đi tới trước mặt Bùi Đông Lai. Nhìn Chu Thiến khóc sưng cả hai mắt và Trương Đồ Hồ đứng đó với vẻ lo lắng bất an liền tò mò hỏi.

-Anh muốn tập đoàn thành lập một quỹ từ thiện có tên 'Quỹ từ thiện Đông Hạ' với mục đích giúp đỡ những người khó khăn.

Bùi Đông Lai giải thích:

-Cô gái này tên là Chu Thiến, là sinh viên năm thứ 4 của Học viện Ngoại Ngữ Đông Hải. Anh định để cô ấy phụ trách 'Quỹ từ thiện Đông Hạ'. Bởi vì cô ấy không có kinh nghiệm làm việc, nên ban đầu sẽ do em và Y Na phụ trách chuyện tổ chức và vận hành. Hai người phải giúp cô ấy nhanh chóng làm quen với quy trình làm việc, cuối cùng để cô ấy tự mình phụ trách quỹ từ thiện này.

-Được.

Mặc dù không hiểu vì sao Bùi Đông Lai đột nhiên lại muốn xây dựng một quỹ từ thiện, hơn nữa lại để cho một cô gái vốn không quen không biết phụ trách, nhưng Tần Đông Tuyết cũng không hỏi nhiều. Nàng ngược lại lại đồng ý, sau đó chủ động chìa tay về phía Chu Thiển rồi nói với giọng thân thiện:

-Chào chị. Tôi là Tần Đông Tuyết, rất hân hạnh được biết chị.

-Chào chị. Tôi là Chu Thiển

Mặc dù Chu Thiển rõ ràng cảm nhận được sự mỹ lệ và cao quý của Tần Đông Tuyết, nhưng khi được Tần Đông Tuyết hỏi thăm, Chu Thiển vừa rồi vẫn còn khóc như mưa lại không hề luống cuống, khấn trương, mà ngược lại rất bình tĩnh vươn tay ra bắt tay Tần Đông Tuyết.

Thấy được cảnh này, Bùi Đông Lai càng yên tâm hơn về Chu Thiển.

Bởi vì...hắn vẫn cảm thấy, trước khi học làm việc phải học làm người trước – 1 tiểu nhân vật đang trong thời kỳ phấn đấu để leo lên trên, nhất định phải là chính mình khi người khác nhìn vào; còn 1 đại nhân vật sau khi công thành danh toại, nhất định nhìn xuống những người ở dưới đáy tầng của xã hội.

Hắn tin tưởng, người không bị chỉ một lần khó khăn làm cho suy sụp, lại có thể bình tĩnh đối diện với Tần Đông Tuyết như Chu Thiển, nếu như nàng có thể có 1 sự nghiệp tràn đầy tình thương và nhân ái để phát triển, nàng có thể toả sáng.

-Bùi tiên sinh, cảm ơn ngài đã trợ giúp tôi, hơn nữa cũng cảm ơn ngài đã ban cho tôi phần sự nghiệp này.

Sau khi nắm tay Tần Đông Tuyết, Chu Thiển không kiêu ngạo cũng không tự ti nói rõ ràng và rành mạch :

-Tôi sẽ cố gắng học tập và làm việc, dựa theo lời của ngài, thử phụ trách quỹ từ thiện mà ngay cả năm mơ tôi cũng không dám này. Nhưng tôi muốn đợi đến sau khi mẹ tôi giải phẫu thành công rồi hoàn toàn bình phục mới có thể đi làm, ngài thấy thế có được không?

-Đương nhiên phải đợi đến khi mẹ cô hoàn toàn bình phục tôi mới cho cô đi làm chuyện này.

Bùi Đông Lai cười cười, sau đó nói với Tần Đông Tuyết:

-Đông Tuyết, em phụ trách xử lý chuyện giải phẫu của mẹ Chu Thiển nhé, phải bảo đảm không có chuyện không may xảy ra.

-Được.

Tần Đông Tuyết gật đầu, ủng hộ quyết định của Bùi Đông Lai 1 cách vô điều kiện.

Trên thực tế, từ trước đến nay nàng vẫn làm như vậy.

-Bùi... Bùi tiên sinh.

Mắt thấy Chu Thiển dùng 1 phương thức khó tin từ chim sẻ hoá thành phượng hoàng, Trương Đồ Hồ tuy vẫn còn đang rất lo lắng nhưng sau 1 thoáng do dự, hắn chủ động lên tiếng.

Bùi Đông Lai nhìn Trương Đồ Hồ không nói gì.

-Tôi sẵn lòng quyên một nửa tài sản để ủng hộ 'Quỹ từ thiện Đông Hạ'.

Trương Đồ Hồ nói với vẻ thành khẩn:

-Mặc dù tôi biết chút tiền con con này với 'Quỹ từ thiện Đông Hạ' mà nói thì có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng tôi hi vọng Bùi tiên sinh có thể nhận lấy, coi như đây là sự trừng phạt cho tôi do những sai sót mà tôi đã phạm phải.

Sau khi nói lời này, Trương Đồ Hồ nhìn Bùi Đông Lai với vẻ sợ sệt chỉ mong Bùi Đông Lai gật đầu.

Bởi vì...

Chỉ cần Bùi Đông Lai gật đầu, có nghĩa chuyện này đã giải quyết xong, coi như cho qua. Hắn còn có thể thông qua chuyện này tạo quan hệ với tập đoàn Đông Hải và Đông Hạ Hội để sau này có thể nhờ vả. Chuyện đó có tác dụng không thể đo đếm được với tương lai của hắn sau này, quả thực chính là một mũi tên hạ hai con chim.

-Ông mặc dù có chút hám lợi, nhưng dù sao cũng coi như còn chút lương tâm.

Bùi Đông Lai giống như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Trương Đồ Hồ. Hắn thần nhiên nói:

-Chuyện ông muốn quyền tiền tôi cũng chấp nhận. Về phần ông có thể tận dụng cơ hội lần này để tiến hành hợp tác với tập đoàn Đông Hải hay không còn phải xem biểu hiện sau này của ông.

-Cảm ơn Bùi tiên sinh.

Trương Đồ Hồ vừa nghe thấy có hy vọng, bản thân lão đã không thể kiềm chế được sự kích động, liền vỗ tay bộ ngực thành thề thốt:

-Xin Bùi tiên sinh yên tâm, sau này, ta nhất định sẽ góp chút sức mình vào sự nghiệp từ thiện!

...

Có người từng nói, chuyện công bằng nhất trên thế giới này chính là: ai cũng phải chết.

Trên 1 khía cạnh nào đó, câu nói này có chút bi quan quá đà, nhưng bạn không thể phủ nhận, câu nói này ở một chừng mực nhất định vạch trần thực trạng của thời đại coi trọng vật chất ngày nay – đám con nhà nghèo phải làm sao chiu tiền phí sinh hoạt ít ỏi mỗi tháng, còn đám con nhà giàu lái xe xịn, dùng bữa ở nhà hàng 5 sao, ngồi trên hàng ghế VIP trong rạp chiếu phim để tán gái, phung phí tuổi xuân.

Cũng vì thế, ở thời đại này, đối với rất nhiều người bình thường mà nói, chuyện có thể khó hơn lên trời, nhưng với 1 người thuộc 1 nhóm người đặc biệt, thường chỉ cần một cú điện thoại đã có thể giải quyết mọi chuyện.

Chỉ vì muốn người mẹ đang mắc bệnh hiểm nghèo của mình được phẫu thuật, vì muốn kiếm được tiền phẫu thuật, người chưa bao giờ cúi đầu trước khó khăn thất bại như Chu Thiển đã phải khuất phục 1 lần, bán đi đêm đầu tiên của nàng. Hơn nữa... Thiếu chút nữa còn mất cả chì lẫn chài.

Nhưng sau khi Tần Đông Tuyết hỏi Chu Thiển tình hình cụ thể ra sao, nàng chỉ gọi có 2 cú điện thoại.

Cú điện thoại đầu tiên gọi cho một thành viên của Đông Hạ Hội ở quê nhà của Chu Thiển. Sau khi nói rõ tình hình, người kia vỗ ngực bảo đảm dùng thời gian ngắn nhất chuyển mẹ của Chu Thiển đến Đông Hải.

Cú điện thoại thứ 2 gọi cho 1 thành viên của y học thể gia đang nghĩ nát óc không biết làm sao để gia nhập Đông Hạ Hội. Người kia thể thốt rất chân thành bảo đảm chỉ cần mẹ của Chu Thiển tới Đông Hải, bà có thể được phẫu thuật trong bệnh viện tốt nhất của Đông Hải, hơn nữa bác sĩ mổ chính là người có uy tín tuyệt đối trong lĩnh vực đó!

Đối với những chuyện này, Chu Thiển đều đã nhìn thấy, nhưng nàng không hề có chút hăm mộ cũng chẳng ghen ghét. Trong lòng nàng lúc này chỉ có lòng biết ơn sâu sắc.

-Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, mẹ của chị trước 12 giờ trưa nay có thể tới Đông Hải, sau đó được chuyển vào bệnh viện.

Trong đại sảnh của biệt thự, Tần Đông Tuyết hỏi Chu Thiển:

-Trưa nay, tôi lái xe đưa chị tới phi trường đón bác gái, sau đó chúng ta đưa bác tới bệnh viện. Chị thấy thế nào?

-Cảm ơn... Cảm ơn chị và Bùi tiên sinh vì tất cả mọi chuyện.

Chu Thiển nghe xong bèn đứng dậy cúi người cảm ơn.

Tần Đông Tuyết mỉm cười nói:

-Từ khi chị đồng ý với Đông Lai, coi như chị đã gia nhập tập đoàn Đông Hải và Đông Hạ Hội, cho nên chị không cần phải khách sáo với chúng tôi. À đúng rồi, chị có cần chúng tôi giúp gì không? ạn đang đọc truyện được lấy tại T.r.u.y.e.n.y.chấm côm.

-Tôi muốn quay về trường học để xin phép thầy giáo được nghỉ học. Sau đó thay quần áo trên người, sau đó cầm theo ít tiền.

Chu Thiến suy nghĩ một chút rồi nói ra kế hoạch.

Nghe được câu trả lời của Chu Thiến, Tần Đông Tuyết khẽ thở dài:

-Nếu Đông Lai đã muốn tôi giúp chị xử lý chuyện của mẹ chị, chị đương nhiên không cần phải xài tiền nữa. Bởi vì một số nguyên nhân đặc biệt, tôi cũng không hoàn toàn biết được trong lòng chị nghĩ gì, nhưng tôi hi vọng sau này chị hãy vĩnh viễn nhớ lấy câu này, một người phụ nữ không nên hành hạ bản thân mình.

-Ừ !

Chu Thiến cắn môi rồi gật đầu.

-Đi thôi, tôi đưa chị quay về trường học.

Tần Đông Tuyết đứng lên nói.

Chu Thiến cũng không phản đối, đi theo Tần Đông Tuyết rời khỏi biệt thự.

Bốn mươi phút sau, Tần Đông Tuyết lái chiếc Rolls-Royce Phantom chỉ được dành riêng cho nguyên thủ quốc gia của Bùi Đông Lai ra rồi chở Chu Thiến tới trước cổng trường của nàng. Chu Thiến xuống xe rồi bước vào trong trường.

Trở lại phòng ngủ, sau khi Chu Thiến trò chuyện với hai người bạn cùng phòng, nàng chuẩn bị thay y phục trên người -- y phục của nàng khi ở biệt thự đã bị Pavarotti xé nát. Lúc được đưa tới bệnh viện quanh người nàng chỉ được quần 1 lớp chần đơn. Trương Đồ Hổ vì muốn dẫn nàng tới gặp Bùi Đông Lai, mới mua cho nàng 1 bộ quần áo.

Rầm rầm --

Đúng lúc Chu Thiến chuẩn bị thay quần áo, cửa phòng ngủ bỗng nhiên bị người dùng lực xô vào.

-Cạch!

Ngạc nhiên khi nghe được xô cửa thanh âm, Chu Thiến cùng hai cô gái cùng phòng cuống quýt nhìn ra cửa. Họ phát hiện ra người rất ít trở lại phòng Lý Thiến Thiến lúc này đang đứng ở cửa.

Cô gái tên Lý Thiến Thiến này có khuôn mặt hình trái xoan rất chuẩn, ngũ quan cũng không thể nói tinh tế, nhưng xem ra cũng rất hợp với gương mặt trái xoan. Sau khi hóa trang, nhìn qua cũng có thể nói là 1 tiểu mỹ nhân.

So sánh với gương mặt, thân hình của nàng có vẻ xuất chúng hơn nhiều. Nàng cao khoảng hơn 1m7, cặp chân dài miên man thẳng tắp, vòng eo thon nhỏ, nhưng chỉ đáng tiếc là ngực nàng không được lớn lắm.

Nàng hiển nhiên biết rõ bản mình có chút khuyết điểm, mà nàng rất hiểu chuyện tốt khoe xấu che, nên nàng không bao giờ mặc những chiếc áo hở ngực, mà ngược lại lại chọn những chiếc áo ngực có chức năng nâng ngực cho nên nếu chỉ nhìn qua thì bộ ngực của nàng cũng không hề nhỏ. Phía dưới nàng vận 1 chiếc quần short ngắn nhằm tôn lên cặp chân trần trắng nõn thẳng tắp, cộng thêm chiếc giày cao gót đang đeo khiến cho cô nàng trở nên quyến rũ đầy ma lực.

Thấy Lý Thiến Thiến xuất hiện, hai cô gái khác trong phòng cũng hơi ngạc nhiên vì không hiểu người chẳng bao giờ ngủ trong phòng như Lý Thiến Thiến vì sao đột nhiên lại quay trở về.

-Ý, Chu Thiến, làm sao cô sớm như vậy đã trở về rồi?

Nhìn thấy Chu Thiến đang ở trong phòng, Lý Thiến Thiến vốn đang có chút khó chịu đột nhiên trở nên vui vẻ như vừa mới phát hiện 1 đại lục mới. Cô nàng giơ lên túi xách LV, ngoáy móng bước vào trong phòng, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn Chu Thiến rồi nói:

-Tôi còn tưởng lão già Tây kia dẫn cô ra nước ngoài dạo chơi 1 vòng cơ đấy. Được 1 lão già Tây bao chác cũng không tệ chứ hả?

-Hả!? !

Hai cô gái kia sau khi nghe được Lý Thiến Thiến nói như vậy ngạc nhiên đến mức mắt chữ A mồm chữ O.

Trong trí nhớ của 2 nàng, Chu Thiến mặc dù xuất thân nghèo khó, nhưng vẫn không tự ti giống như một số thanh niên tới từ nông thôn. Ngược lại, nàng vẫn chịu khổ, cần cù học tập, hàng năm lấy được học bổng thì chẳng nói làm gì, mà nàng còn không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của đám bạn học ra ngoài làm thêm.

Các nàng không tin Chu Thiến sẽ trở nên hám của như Lý Thiến Thiến, để người ta bao, mà hướng chỉ người bao lại là một người ngoại quốc?

Đối mặt với ánh mắt chăm chú có vẻ không tin của 2 cô bạn cùng phòng, Chu Thiến cũng không nói gì. Nàng chỉ cố gắng nhanh chóng thay quần áo để rời đi.

-Cô có phải hầu hạ không tốt lão già Tây đó khiến cho chuyện làm ăn của chú Trương bị ảnh hưởng?

Thấy Chu Thiến không nói lời nào, Lý Thiến Thiến trực tiếp đi tới trước mặt của Chu Thiến rồi chất vấn với giọng lạnh lùng.

Cho tới nay, bạn học đều đem cô nàng ra làm ví dụ xấu, vừa để hạ nhục cô nàng qua đó đề cao sự ưu tú của Chu Thiến. Điều này làm cho nàng căm tức trong lòng, dẫn đến tính cách trở nên méo mó. Sau khi cô nàng biết tin mẹ của Chu Thiến bị bệnh nặng, cô nàng cố ý ra mặt và tốt bụng muốn giới thiệu đại gia bao Chu Thiến, ngoài mặt thì giống như giúp Chu Thiến vượt qua khó khăn, nhưng trong lòng thì muốn dùng chuyện này để vỗ mặt đám bạn học-- các người không phải nói tôi khiến cho các người cảm thấy mất mặt sao? Các người không phải nói Chu Thiến ưu tú sao? Tôi sẽ để các người biết, Chu Thiến cũng giống tôi thôi, đều là gái bao cả!

Vốn khi Chu Thiến đồng ý bán dâm cho Pavarotti, nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ, đồng thời cũng lập mưu muốn âm thầm công bố chuyện này, kết quả... Không đợi cho kế hoạch của nàng được áp dụng, Trương Đồ Hồ vốn lúc nào cũng sủng ái cô nàng gọi điện thoại báo cho cô nàng biết, hắn đã khoá chi phiếu và thẻ tín dụng của cô nàng, hơn nữa còn muốn cô nàng trả lại chìa khoá nhà trọ và chiếc xe hơi...

Điều này khiến bản năng của cô nàng cho rằng Chu Thiến lúc bán dâm cho Pavarotti vừa ăn cướp vừa la làng, chọc giận Pavarotti, do đó khiến cho Trương Đồ Hồ tức giận.

-Lý Thiến Thiến, cô không nên nói bậy nói bạ. Chu Thiến làm sao có thể làm loại chuyện đó được?

Có lẽ do Lý Thiến Thiến ăn nói quá đáng, khiến cho 1 cô gái đang ở trong phòng tên là Lưu Hải chịu không được phải lên tiếng.

-Đúng đó, cô cho rằng Chu Thiến giống cô sao?

Cô gái kia cũng lên tiếng phụ họa, nhìn Lý Thiến Thiến với vẻ khó chịu.

-Chắc chắc, các cô cho rằng tôi lừa các cô sao?

Lý Thiến Thiến nghe xong giận quá bèn cười tướng lên:

-Các cô hỏi cô ta xem, hỏi xem cô ta có lên giường với 1 lão già Tây nào hay không, hoặc là hỏi cô ta xem cô ta có dám đi bệnh viện giám định trinh tiết hay không!

Chu Thiến vẫn không thèm để ý đến Lý Thiến Thiến, còn 2 cô gái kia thấy Chu Thiến im lặng, cả hai lại 1 lần nữa ngó người nhìn trần trời.

-Chu Thiến, tôi không ngại nói cho cô biết, tôi thực sự không ưa vẻ mặt thanh cao giả dối của cô, cho nên tôi mới có lòng tốt giới thiệu cô đi bán dâm.

Thấy Chu Thiến không nói gì, Lý Thiến Thiến cười lạnh nói:

-Nếu để cho tôi biết là cô ảnh hưởng đến tôi, ta bảo đảm, chuyện cô được người ta bao sẽ được đồn đại khắp cả trường!

Chu Thiến nghe xong, lông mày của nàng nhíu lại nhưng nàng vẫn yên lặng.

-Hừ!

Lý Thiến Thiến thấy Chu Thiến không lên tiếng bèn hừ lạnh một tiếng sau đó xách chiếc túi LV sau đó nghênh ngang bỏ đi. Tiếng giày cao gót đập lên sàn nhà vang lên những tiếng 'lạch cạch'.

-Chu Thiến...

Đội Lý Thiến Thiến rời đi, hai cô gái trong phòng cũng hoàn hồn rồi nhìn Chu Thiến với vẻ không tin.

-Cô ấy nói thật đấy.

Chu Thiến chậm rãi cúi y phục trên người. Trên thân hình trắng nõn nuột nà của nàng đầy những vết thương nhưng nàng vẫn không thềm để ý, giống như là đang nói tới 1 chuyện rất nhỏ nhặt.

-Bởi vì bệnh tình của mẹ tôi rất nguy kịch, cần phải làm phẫu thuật.

-Hả ?

Hai cô gái lại ngây người như phỗng.

Chu Thiến không giải thích thêm nữa . Nàng lặng yên thay một chiếc quần jean bạc màu và đồ lót trên người, sau đó chào tạm biệt hai cô bạn cùng phòng.

Năm phút sau.

Lý Thiến Thiến lái một chiếc xe thể thao hiện đại xe thể thao rời khỏi sân trường. Khi chiếc xe ấy chạy lướt qua bên phải chiếc Rolls-Royce Phantom chỉ dành cho nguyên thủ quốc gia, Lý Thiến Thiến có cảm giác rất tự ti giống như 1 tên ăn xin gặp hoàng đế vậy.

Mười lăm phút sau.

Chu Thiến mặc chiếc áo sơ mi kẻ ca rô và 1 chiếc quần bò bạc màu thản nhiên như không chui vào trong chiếc Rolls-Royce Phantom chỉ dành cho nguyên thủ quốc gia mà toàn TQ chỉ có 1 cái.

596. Chương 591: Cường Giả Núp Phía Sau Màn (thượng)

Chương 591: Cường giả núp phía sau màn (Thượng)

Sau khi Từ Hoàn vào tù, trận chiến giữa Bùi Đông Lai và Diệp gia hạ xuống, tất cả những thành viên của trong ban giám đốc của tập đoàn Đông Hải đều được thả ra, trở lại vị trí của mình, tập đoàn Đông Hải bắt đầu hoạt động lại.

Dựa theo ý của Tịch Nhân Đình thì muốn để cho tập đoàn Đông Hải gia nhập vào liên minh Hoa Hạ, mượn dùng nền tảng, tài nguyên của liên minh Hoa Hạ để có thể phát triển lớn mạnh hơn, nhưng mà Bùi Đông Lai cảm thấy tập đoàn Đông Hải là do mấy tập đoàn lớn hợp lại, vì thế liên từ chối ý tốt của Tịch Nhân Đình.

Ngoài ra, Bùi Đông Lai còn có một lý do quan trọng hơn: Hắn không muốn bại lộ sớm quan hệ giữa hắn và Tịch gia cũng như liên minh Hoa Hạ.

Bùi Đông Lai cho rằng sau khi hắn bước lên sân khấu thế giới, trước khi nắm được mọi chuyện thì sẽ không để con bài tẩy này lộ ra ngoài.

Sau khi mọi chuyện của tập đoàn Đông Hải giải quyết xong thì Bùi Đông Lai bắt đầu bề quan.

Biết được Bùi Đông Lai muốn bề quan thì Cô Độc Phong Ảnh liền đi tới, tự mình chỉ đạo Bùi Đông Lai để Bùi Đông Lai có thể sớm bước vào Hóa Kính nhập môn.

Ngày hôm nay.

Sau khi Bùi Đông Lai đã tọa, thổ tức xong, chuẩn bị dựa theo lời của Cô Độc Phong Ảnh nói là muốn chiến một trận với Cô Độc Phong Ảnh, để lấy thêm kinh nghiệm.

- Đông Lai, không cần giữ chút nào, tấn công toàn lực đi, sử dụng những vũ kỹ trong “ Bùi gia quyền”.

Giữa rừng cây, Cô Độc Phong Ảnh một thân trường bào màu trắng khoanh tay mà đứng.

- Được.

Bùi Đông Lai biết rõ lấy thực lực trước mắt của hắn thì cho dù hắn dùng toàn lực cũng không thể tạo thành thương tổn với Cô Độc Phong Ảnh vì thế hắn liền gật đầu đáp ứng.

Thấy Bùi Đông Lai gật đầu, Cô Độc Phong Ảnh không nói lời vô ích, tại chỗ bất động, cùng đợi Bùi Đông Lai phát động tiến công.

“Vù”

Đột nhiên, Mộ nhưng, Bùi Đông Lai ngay tại chỗ bắn ra, sử dụng bộ pháp ‘Thiên Đình Phát Kính, Túc Đế Dũng Tuyền’, cả người giống như Huyền Ảnh thông thường, đột nhiên nhảy lên ra. Nháy mắt đến trước người Cô Độc Phong Ảnh, hóa thủ làm chưởng, chém vào đầu Cô Độc Phong Ảnh.

Đối mặt với một đòn công kích thật mạnh của Bùi Đông Lai thì Cô Độc Phong Ảnh không né không tránh, chỉ là khi thủ đao của Bùi Đông Lai sắp trúng chém hắn thì đột nhiên tay phải hắn vung lên, ngăn cản thủ đao của Bùi Đông Lai.

“Bốp”

Thủ Đao chém trúng, Âm Kinh bùng nổ. Những tiếng vang vang lên, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy từ tay truyền đến một cỗ lực lượng thật lớn, tay hắn run run.

Đây là uy lực Hóa Kính sao?

- Cần thận cảm nhận sự khác nhau giữa Hóa Kính và Âm Kính, đây chính là chỗ quan trọng nếu như cậu muốn đột phá lên Hóa Kính.

Cô Độc Phong Ảnh thấy Bùi Đông Lai dừng lại công kích, âm thầm tự hỏi, nhện không được nói nhắc nhở, hắn biết rõ, hiện giờ Bùi Đông Lai cách Hóa Kính nhập môn chỉ một bước chân mà thôi.

”Hô ~ ”

Không biết qua bao lâu, Bùi Đông Lai theo tự hỏi trung lấy lại tinh thần, không nói hai lời, vung lên thiết quyền, nhắm ngay lồng ngực Cô Độc Phong Ảnh mà vung tới.

Lúc này hắn không dùng vũ kỹ gì cả, chỉ là một quyền đơn giản.

Cô Độc Phong Ảnh như trước không né không tránh, tùy ý để Bùi Đông Lai nện vào ngực của mình.

“Bốp”

Tiếng trầm đục vang lên, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy dường như toàn bộ kinh lực trên cánh tay của mình đã bị triệt tiêu, cảm giác giống như là đánh vào một chiếc gối bông, căn bản không tạo thành thương tổn gì đối với Cô Độc Phong Ảnh.

Cô Độc Phong Ảnh nhá nhở:

- Không dùng Lôi Đình, hãy dùng Thất Thương, Thất Thương có ẩn chứa thật trọng kinh lực, có thể cho cậu cảm nhận được uy lực của Hóa Kính.

Bùi Đông Lai nghe vậy, trong lòng vừa động, rồi phát ra một quyền.

”Ba! Ba! Ba! Ba! Ba! Ba!”

Một quyền oanh ra, thất trọng Âm Kinh trước sau bùng nổ, giống như tiếng pháo nổ vang, thanh thế kinh người, tuy nhiên nó hoàn toàn bị bàn tay của Cô Độc Phong Ảnh triệt tiêu toàn bộ kinh lực.

Ánh rạng đông, bàn tay của Bùi Đông Lai bị nắm chưởng của Cô Độc Phong Ảnh ngăn lại, không thể nhúc nhích được, sau đó hắn cảm nhận được có một cỗ lực lượng đánh ngược lại.

Hả?

Cảm nhận được cỗ lực lượng này, biết được Cô Độc Phong Ảnh sẽ không dể thương mình nên Bùi Đông Lai không có trốn tránh, mà là dụng tâm nhận thức.

- Đã nhận ra gì rồi?

Rất nhanh, Cô Độc Phong Ảnh thu tay lại, hỏi:

- Hoặc là nói, hiện tại cậu cảm thấy giữa Minh Kính, Âm Kính cùng Hóa Kính có gì khác nhau?
- Rất dày, tràn đầy.

Bùi Đông Lai nhớ lại đoạn công kích với Cô Độc Phong Ảnh lúc nãy, như có suy nghĩ gì, nói:

- Minh Kính là đem toàn bộ kinh lực tụ lại một chỗ rồi bùng nổ, nó giống như một thanh bảo kiếm sắc bén rời khỏi vỏ. Âm Kính có thể đem sức mạnh toàn bộ tạng phủ và thân thể hợp nhất, lực lượng bồng bồng, so với Minh Kính thì càng cường đại hơn. Hóa Kính thì vừa dày, vừa đầy, nó giống như một tòa núi lớn, lấy phương thức này để nghiền áp đối phương.

- A..

Nghe Bùi Đông Lai nói những lời này thì 2 mắt Cô Độc Phong Ảnh tỏa sáng, nhin không được mà khen:

- Không nghĩ rằng cậu lại linh ngộ nhanh như thế, không hổ là con của Vũ Phu.

Đối mặt với lời tán thưởng của Cô Độc Phong Ảnh thì Bùi Đông Lai không có hé răng, bởi vì ngay lúc này thì trong đầu của hắn xuất hiện một tia khác thường.

Mặc dù điều này chỉ lướt qua nhưng mà Bùi Đông Lai lại bắt giữ được.

Bởi vì.

Cái loại cảm giác này không xa lạ với hắn, mỗi khi hắn dung hợp với linh hồn Tiêu Phi thì sẽ xuất hiện cái loại cảm giác này!

Chẳng...chẳng lẽ lại dung hợp?

Nhớ lại cảm giác này thì Bùi Đông Lai có chút kích động, thầm hỏi.

Đã lâu rồi hắn đã không có dung hợp với linh hồn Tiêu Phi, cho nên trong trí nhớ hiện nay của hắn cũng không có tên của những cường giả ở quốc ngoại.

- Tuy rằng cậu chỗ khác nhau giữa Hóa Kính cùng Âm Kính, Minh Kính nhưng mà muốn thành Hóa Kính cũng không dễ gì.

Độc Phong Ảnh thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, lại tiếp tục nói:

- Đối với cậu mà nói thì trước mắt cần phải cố gắng, khắc khổ luyện tập là có thể đột phá, cần nhất là cho cậu một cơ hội ngộ đạo, một khi ngộ đạo thì cậu có thể vượt qua cánh cửa này.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì gật đầu thừa nhận.

Tuy rằng theo lý luận thì tam bảo của cơ thể người chính là “ Tinh Khí Thần”, cùng võ giả luyện được kinh lực hình thành một vòng tuần hoàn, thực lực không ngừng tăng lên. Nhưng mà Minh Kính chuyển hóa Âm Kính, Âm Kính chuyển hóa Minh Kính, có thể không phải chỉ là sự tuần hoàn đơn giản, mà có khi cần phải linh ngộ mới có thể làm được.

Đây cũng là nguyên nhân mà nhiều thiên tài võ học dừng lại ở Âm Kính đỉnh phong.

Một khi thành công vượt qua, tiến vào Hóa Kính thì việc thăng lên sẽ dễ dàng hơn.

- Trong lúc chiến thì thực lực giữa ta và cậu đã có khoảng cách quá lớn, không thể đạt hiệu quả tốt được.

Cô Độc Phong Ảnh thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, trầm ngâm một chút, lại nói:

- Không bằng như vậy đi, cậu hãy liên hệ với Tịch gia, để Tịch gia phái 18 gã Âm vệ tới đây luyện tập cùng cậu. Tuy rằng hiện tại cậu không phải là cường giả Hóa Kính, nhưng mà khi sử dụng Bùi gia quyền thì cũng đã bước chân vào cảnh giới Hóa Kính nhập môn, chênh lệch lúc đó sẽ không lớn, có thể đạt được hiệu quả tốt.

18 Âm Vệ?

Bùi Đông Lai nghe vậy, đột nhiên ngẩn ra, mở miệng hỏi:

- Theo cháu được biết thì Tịch gia không chỉ có 18 Ấm Vệ, vì sao ngài lại nói 18 người thôi?

- Cậu không biết gì sao?

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Cô Độc Phong Ảnh có chút kinh ngạc, khi hắn xem ra, coi như Bùi Vũ Phu không có nói cho Bùi Đông Lai tất cả chuyện này, Long Vương Diệp Cô Thành cùng thủ lĩnh Ấm Vệ của Tịch gia cũng nói cho Bùi Đông Lai mới đúng.

Bùi Đông Lai lắc đầu.

- Ta còn tưởng cậu biết chuyện này rồi.

Cô Độc Phong Ảnh cười khổ nói:

- Ta cũng từng cha của cậu mới biết được một sự thật, Long bảng cũng tốt, Thần bảng cũng được, cũng không có toàn bộ cường giả trên đó.

Ấn?

Bùi Đông Lai đột nhiên cả kinh.

Bùi Đông Lai luôn cho rằng cao thủ tiến vào Long bảng chính là đại biểu cho võ học TQ, mà tiến vào Thần bảng thì đại biểu cho võ học của toàn nhân loại.

- Mượn 18 Ấm Vệ Tịch gia mà nói.

Cô Độc Phong Ảnh tiếp tục nói:

- Thủ lĩnh của bọn hắn là Niếp Vô Song, cậu từng thấy qua, cậu cảm thấy được thực lực của hắn như thế nào?”

- Rất mạnh.

Bùi Đông Lai nhớ lại lúc nói chuyện với thủ lĩnh của Ấm Vệ Tịch gia, nói.

- Mạnh tới mức nào?

”Ách...”

Bùi Đông Lai thoáng chần chờ, cuối cùng lắc lắc đầu, hắn căn bản không thể nhìn ra thực lực của Niếp Vô Song.

- Hắn và ta đều giống nhau, đều bước chân vào cảnh giới Cương Kính nhập môn.

- Sao?

Bùi Đông Lai bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

- Cái gọi là Ấm Vệ Tịch gia, trên thực tế là gồm có Nội Vệ và Ngoại Vệ, vô luận là Nội Vệ hay Ngoại Vệ cũng đều chịu sự chỉ huy của Niếp Vô Song.

Cô Độc Phong Ảnh tiếp tục nói:

- Ta vừa mới nói 18 Ấm Vệ Tịch gia chính là 18 người Nội Vệ do Niếp Vô Song đứng đầu, trong bọn họ, thực lực yếu nhất là Hóa Kính đại thành.

“Ừc”

Bùi Đông Lai trừng mắt nhìn, nuốt nước bọt, theo bản năng hỏi:

- Theo như ngài nói thì toàn bộ thế giới, những gia tộc cũng những tổ chức lớn đều có lực lượng tồn tại như Ấm Vệ Tịch gia sao?

597. Chương 592: Cường Giả Giấu Ở Sau Màn (hạ)

Chương 592: Cường giả giấu ở sau màn (Hạ)

Có.

Lời vừa ra khỏi miệng, không đợi Cô Độc Phong Ảnh mở miệng trả lời, trong lòng Bùi Đông Lai đã hiện ra đáp án.

Giống như xác minh suy đoán của Bùi Đông Lai, Cô Độc Phong Ảnh gật gật đầu, nói:

- Không riêng gì quốc gia, mà ngay cả các tổ chức lớn, các gia tộc cũng những lực lượng như thế.
- Trước tiên chúng ta nói đến quốc gia.

Cô Độc Phong Ảnh nói tới đây, dừng lại một chút, nói:

- Long Nha là một chi bộ đội thần bí của nước ta, Long Vương Diệp Cô Thành được mọi người gọi là Vua chiến tranh, phàm là những cuộc chiến mà Diệp Cô Thành tự mình tham gia thì hẳn đều lấy phương thức Linh Vong để giành thắng lợi. Mà trên thực tế, trừ Long Vương Diệp Cô Thành ra thì còn có Cửu Đại Long Vệ, hơn nữa mỗi người là cao thủ Hóa Kính đỉnh phong, chịu trách nhiệm bảo vệ đế đô và an toàn của các vị đại nhân vật, gặp chuyện khó giải quyết mới ra tay, nhưng số lần ra tay chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lúc này nghe được Cô Độc Phong Ảnh nói 18 Ám Vệ Tịch gia thì Bùi Đông Lai cả kinh không nhẹ, lúc này nghe Cô Độc Phong Ảnh nói đến Cửu Đại Long Vệ thì hẳn cũng giật mình, Tịch gia còn có lực lượng lớn như thế, huống chi là quốc gia?

- Hội Tam Hợp, Mafia cùng Thần Vong đâu?

Bùi Đông Lai nhin không được hỏi, chân mày của hắn nhíu lại, vốn hắn nghĩ chỉ cần bước vào cảnh giới Hóa Kính là có thể đi lên sân khấu thế giới, nhưng hiện giờ, thực lực của các đại thế lực đã vượt xa tưởng tượng của hắn.

Mà trên thực tế, điểm này thì Diệp Cô Thành cùng Trần Anh đã nhắc nhở hắn.

- Hội Tam Hợp của NB là dựa vào công cụ Tam Lăng tài phiệt cùng Tam Tỉnh tài phiệt để bảo đảm, cả hội Tam Hợp thì nơi có vũ lực cao nhất là Nhấn đường, trong Nhấn đường có một vị Nhấn Hoàng, mà mấy năm trước người này đã bước vào Nhấn Thuật Cửu Đoạn, tương đương với Hóa Kính đỉnh phong. Ngoài ra, trong Nhấn đường còn có 12 Nhấn hồn, bọn họ là linh hồn của Nhấn đường, thực lực cũng rất mạnh, chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn của các vị nhân vật quan trọng của Tam Lăng tài phiệt, Tam Tỉnh tài phiệt cùng hội Tam Hợp, thời khắc quan trọng sẽ ra tay chấp hành nhiệm vụ.

Cô Độc Phong Ảnh đem tin tức lấy từ Bùi Vũ Phu nói cho Bùi Đông Lai:

- ở NB, còn có 2 Nhấn Hoàng khác, người thứ nhất là một con át chủ bài trong hắc bang Yakuza, người còn lại là ở trong quân đội, giống với Diệp Cô Thành vậy.

Nghe Cô Độc Phong Ảnh nói thế thì Bùi Đông Lai nhíu chặt mày.

Bởi vì giết Đằng Dã, nhốt Đằng Tinh vào ngục, nên hắn đã kết thù với hội Tam hợp.

Có thể không nói khoa trương, bỏ đi ân oán cá nhân thì hội Tam Hợp luôn ngó chăm chăm vào quốc nội.

Cho nên, hắn nghe được thực lực kinh khủng của hội Tam Hợp thì liền trở nên kinh hãi.

- So sánh với hội Tam Hợp thì Mafia càng mạnh hơn.

Giọng nói Cô Độc Phong Ảnh trở nên ngưng trọng:

- Mafia là do các đại gia tộc Mafia tạo thành, thống trị cả thế giới ngầm ở Bắc Mỹ, không nói đến thành viên bình thường, riêng “U Linh” là đã có đến 24 người.

- U Linh?

- Ừh, danh hiệu U Linh. Trên thực tế là 24 quái tử thủ có năng lực kinh khủng của Mafia, toàn bộ đều có thực lực chiến sĩ cấp 8.

Giọng nói Cô Độc Phong Ảnh ngưng trọng.

”Bá!”

Bùi Đông Lai nghe vậy, sắc mặt không khỏi biến đổi!

Đối với hắn mà nói thì cừu hận giữa hắn và Mafia cũng không nhỏ hơn hội Tam Hợp, mà hiện giờ Cô Độc Phong Ảnh nói cho hắn biết Mafia có 24 chiến sĩ cấp 8, nói cách khác là tương đương với 24 người đã đạt đến cảnh giới Hóa Kính đại thành.

- So sánh với Mafia mà nói thì gia tộc Roch và Morgan, nắm trong tay kinh tế của Mỹ lại càng ẩn dấu hơn.

Cô Độc Phong Ảnh lại bổ sung nói:

- Bất quá, số lượng cường giả thì lại ít hơn quốc nội, dù sao dựa vào lời của cha cậu thì những vị ở trong Cửu Đại Long Vệ kia đã bước vào Hóa Kính đỉnh phong nhiều năm, bọn họ không thể bước chân vào cảnh giới Cương Kính.

- Đây cũng chính là nguyên nhân mà mấy năm qua thế lực ở Mỹ không dám làm quá phận, càng quan trọng hơn là có sự tồn tại của cha cậu.

Cô Độc Phong Ảnh nhin không được thở dài:

- Thực lực của cha cậu đã vượt qua hiểu biết của loại người, hắn yên lặng bảo vệ quốc gia, khiến cho đám người kia không dám hành động thiếu suy nghĩ, không có người nào dám đi ám sát hắn.

- Qua tử mệnh như vậy, tại sao lại chết?

Nghe Cô Độc Phong Ảnh nói như thế thì Bùi Đông Lai lại nghi ngờ.

- Thập đại cao thủ trên Thần bảng đều đã bước qua Cương Kính nhập môn, thực lực không có cụ thể.

Cô Độc Phong Ảnh như có suy nghĩ gì nói:

- Nhiều cao thủ như vậy đối phó cha cậu, hắn song quyền nan địch tứ thủ cũng là có thể.

Sắc mặt Bùi Đông Lai phức tạp, trầm mặc không nói.

- Ta nghe Tiểu Hồng nói, cậu từng lập lời thề là phải diệt đi Thần Vong, đúng không?

Cô Độc Phong Ảnh đột nhiên mở miệng hỏi, ngữ khí có chút nghiêm túc.

- Vâng.

Bùi Đông Lai nghe vậy, kiên định gật gật đầu.

- Lấy thực lực cùng thế lực bây giờ của cậu, cho dù Tịch gia có ủng hộ thì muốn làm điều này cũng rất khó, hoặc là nói không có khả năng.

Cô Độc Phong Ảnh cau mày nói:

- Trừ khi cậu có thể điều động được toàn bộ giới võ học TQ cùng thế lực Long Nha, nhưng nói vậy những người này sẽ không đi theo cậu đối phó Thần Vong.

- Thần Vong so với Mafia thì mạnh hơn nhiều sao?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Mạnh hơn vô số lần.

Về mặt Cô Độc Phong Ảnh ngưng trọng nói:

- Thần Vong chẳng những là tổ chức ngầm lớn nhất châu Âu mà còn là tổ chức lớn nhất toàn cầu. Lực lượng của tổ chức này cậu sẽ không thể tưởng tượng được, mạng lưới quan hệ, vũ lực càng kinh người. TRong đó có tứ đại hoàng thân, 36 thần vệ. Trong đó, Dracula chính là một trong tứ đại hoàng thân. Tứ đại hoàng

thân đều là chiến sĩ cấp 9, 36 thần vệ cũng chiến sĩ cấp 8, ngoài ra thủ lĩnh Dixi của Thần Vồng còn có thu 3 nghĩa tử, 1 nghĩa nữ, người tên là Aust mà cậu giết trước đây là người có thực lực yếu nhất.

Hả?

Bùi Đông Lai nghe vậy thì không khỏi nhớ lại chuyện hấn giết Aust ở Thailand.

Ngày đó hấn có thể chiến thắng, hoàn toàn bằng vào 'Thiên Đình Phát Kính, Túc Đế Dũng Tuyền', lại dựa vào kinh nghiệm mới có thể giết chết Aust.

Bởi vì không có dung hợp hoàn toàn trí nhớ của Tiêu Phi nên Bùi Đông Lai cũng không biết thực lực của đám người Dixi kia.

Nghe Cô Độc Phong Ảnh nói thế thì Bùi Đông Lai không nhịn được mà hỏi:

- 2 thần chi tử và 1 thần chi nữ, thực lực bọn hấn ra sao?

- Dựa vào tin tình báo của Tịch gia thì tên thần chi tử gọi là Philipps là chiến sĩ cấp 8, còn thần chi nữ tên là ... là chiến sĩ cấp 8.

Cô Độc Phong Ảnh nói xong dừng lại một chút, chân mày hơi nhíu lại:

- Còn về phần Dixi, thì lấy mạng lưới tình báo của Tịch gia cũng không biết được thực lực của hấn, nhưng mà có thể khẳng định, sau khi Odin bị thương thì hấn cầm quyền Thần Vồng, tự nhiên là thực lực sẽ mạnh hơn tứ đại hoàng thân.

Bùi Đông Lai nghe thực lực Dixi khủng bố như thế thì nắm chặt 2 đấm.

- Mặc dù cậu yếu hơn bọn hấn nhưng mà thực lực cậu lại tăng lên nhanh nhất.

Cô Độc Phong Ảnh thấy thế, an ủi:

- Cho nên cậu không cần nóng vội, chỉ cần cậu ổn định tâm thần, toàn lực tăng thực lực lên, không tới vài năm thì sẽ đuổi kịp bọn hấn.

- Thật sự cháu sợ sẽ không đuổi kịp bọn hấn.

Bùi Đông Lai buông 2 nắm tay ra, híp mắt, giận dữ nói:

- Chỉ sợ thời gian không cho phép.

- Cậu lo lắng thương thế của đám cường giả kia sẽ khôi phục lại sao?

Cô Độc Phong Ảnh đoán được lo âu của Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai gật đầu.

- Lúc này ta đã nói thực lực của cha cậu mạnh đến nỗi người ta không thể tưởng tượng nổi.

Cô Độc Phong Ảnh vỗ vào bả vai Bùi Đông Lai, nói;

- Như vậy, cho dù hấn bị đám cường giả liên thủ đánh chết, nhưng lại làm cho đám người kia bị thương, giải thích chỉ có một.

- Sao?

- Hấn muốn làm cho đám người kia bị thương, trong một thời gian ngắn không thể động thủ, đừng nói là có thể chiến thắng Long Vương Diệp Cô Thành.

Về mặt Cô Độc Phong Ảnh như có suy nghĩ gì:

- Cho nên, sắp tới cậu không cần lo lắng chuyện này, đương nhiên đây chỉ là suy đoán của cá nhân ta, tình huống cụ thể thì chỉ sợ ngoài đám người tham chiến ấy ra thì không ai có thể nói rõ.

Bùi Đông Lai lại trầm mặc.

- Cha cậu từng nói với ta, có một số việc cậu là người thích hợp làm hơn, hấn vẫn tin tưởng vào cậu.

Mắt thấy Bùi Đông Lai trầm mặc, Cô Độc Phong Ảnh nghĩ đến Bùi Đông Lai bị đá kích, lòng tin không đủ, cổ vũ nói:

- Cơm cần ăn từng miếng, đường cần bước từng bước, không có gì phải sợ.
- Cháu không sợ, chỉ là muốn cha của cháu.

Bùi Đông Lai ngẩng đầu nhìn trời, chậm rãi mở miệng, như là ở trả lời Cô Độc Phong Ảnh, càng giống như là một đứa trẻ nghĩ đến cha mẹ của mình.

598. Chương 593: Âm Hồn Bất Tán, Tiểu Quỷ Đụng Phải Diêm La.

Chương 593: Âm Hồn Bất Tán, tiểu quỷ đụng phải Diêm La.

Lúc chạng vạng tối trong một gian phòng cao cấp của bệnh viện.

Một cô gái gọt táo đưa cho một người phụ nữ trung niên:

- Mẹ, bác sĩ nói mẹ rất nhanh sẽ xuất viện.
- Ủh.

Người phụ nữ cầm lấy quả táo, không có cắn mà là do dự, nhin không được hỏi:

- Tiểu Thiển, con nói gặp được người tốt, hẳn chẳng những giúp chúng ta phẫu thuật mà còn lại phái người đưa chúng ta đến đây, nhưng mà từ lúc đến đây thì tại sao hẳn lại không có xuất hiện?
- Mẹ, người ta là ông chủ lớn, mỗi ngày có nhiều việc, làm sao có thời giờ.

Chu Thiển cười khổ một tiếng.

- Ủh, con xem là mẹ hồ đồ rồi.

Chu mẫu nghe vậy, vẻ mặt xấu hổ, theo sau lại nói:

- Tiểu Thiển, thời buổi hiện nay, người có lòng tốt ngày càng ít. Hẳn chẳng những là một người hảo tâm, hơn nữa là đại ân nhân của mẹ con chúng ta. Chờ mẹ xuất viện, chúng ta đi tìm hẳn, giáp mặt cảm ơn hẳn.”
- Vâng.

Chu Thiển gật gật đầu, sau đó lại nghĩ nghĩ nói:

- Con đi hỏi bác sĩ khi nào thì mẹ ra viện được, sau đó hỏi hẳn coi thử có thời gian không.
- Được.

Chu mẫu nghe vậy thì đồng ý.

Thấy mẹ mình không có ý kiến thì Chu Thiển vốn là đi ra ngoài hỏi bác sĩ khi nào mẹ của nàng được xuất viện, sau đó cầm điện thoại gọi cho Bùi Đông Lai.

Qua 10s giây thì trong điện thoại mới truyền ra giọng nói của Bùi Đông Lai:

- Alo.
- Ngài khỏe chứ, Bùi tiên sinh.

Giọng nói Chu Thiển lộ ra vẻ khẩn trương:

- 5 ngày nữa mẹ của tôi có thể xuất viện, người nói ngài là đại ân nhân của mẹ con chúng tôi, muốn gặp mặt cảm ơn ngài, tôi lo lắng ngài bận việc cho nên mới gọi điện hỏi thăm khi nào thì ngài có thời gian.
- Thật có lỗi, dạo này tôi cũng quá bận nên không kịp đến bệnh viện để thăm dì.

Trong 1 tuần qua, Bùi Đông Lai đều đem toàn bộ tinh lực để tăng thực lực, đối với chuyện bên ngoài thì không có hỏi qua, chính là nghe Tần Đông Tuyết nói mẹ của Chu Thiển đã phẫu thuật thành công, lúc này nghe được Chu Thiển vừa nói như thế, xin lỗi nói:

- Tôi sẽ đến bệnh viện ngay.

- Không ...Không... Không phải, Bùi tiên sinh, tôi không phải ý tứ này!

Nghe được Bùi Đông Lai muốn tới. Chu Thiển hoảng sợ, lập tức giải thích nói:

- Mẹ của tôi nói khi nào xuất viện muốn gặp mặt ngài để cảm ơn, ngài không cần phải đến đây...

- Cô cứ ở đó, tôi sẽ đến ngay.

- Bùi...

"Đô... Đô..."

Chu Thiển còn muốn nói điều gì. Lại phát hiện Bùi Đông Lai đã cúp điện thoại, một trận ngạc nhiên, sau đó vẻ mặt khẩn lo lắng bất an về tới phòng bệnh.

- Tiểu Thiển, gọi điện thoại chưa? Ủa, về mặt con làm sao thế?

Mất thấy Chu Thiển tiến vào phòng bệnh, Chu mẫu hỏi trước

Sắc mặt Chu Thiển phức tạp nói:

- Gọi rồi, hần nói muốn đến đây.

"Ách..."

Nghe được Chu Thiển nói thế, Chu mẫu không khỏi ngẩn ra.

Một giờ sau.

Cửa phòng bệnh mở ra, Bùi Đông Lai cầm lấy một giỏ hoa quả xuất hiện ở trước cửa phòng bệnh.

- Bùi... Bùi tiên sinh.

Chu Thiển thấy thế, vội vàng đứng dậy, tiến lên nghênh đón.

Bùi Đông Lai cười cười, đem hoa tươi cùng hoa quả đưa cho Chu Thiển, sau đó lập tức đi đến trước người Chu mẫu, xin lỗi nói:

- Thật có lỗi, dì, gần đây cháu bận quá nên không có thời gian đến đây. Dì cảm thấy hiện tại như thế nào?

- Tốt...tốt hơn nhiều.

Chu mẫu thật không ngờ ân nhân trong miệng Chu Thiển lại trẻ tuổi như vậy, mới đầu có chút kinh ngạc, nghe được Bùi Đông Lai nói thì lấy lại tinh thần, nàng cố gắng đứng dậy để cảm ơn Bùi Đông Lai. Nàng tuy rằng đến từ nông thôn, không hiểu cái gì lễ nghi, nhưng cũng biết nằm ở trên giường cảm tạ là không có thành ý.

- Dì, không cần đâu.

Bùi Đông Lai thấy thế, làm như đoán được ý nghĩ Chu mẫu, lập tức tiến lên đỡ lấy Chu mẫu, nói:

- Dì mới làm xong phẫu thuật, thân thể còn chưa có khôi phục, cần nghỉ ngơi.

- Tôi...tôi...

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, thấy bộ dạng khiêm tốn, chân thành của Bùi Đông Lai thì trong lòng Chu mẫu ấm áp, 2 mắt đỏ lên, cố gắng nói cái gì nhưng chưa kịp nói gì thì nước mắt đã chảy ra.

- Cảm ơn ngài, Bùi tiên sinh.

Nửa giờ sau, Bùi Đông Lai thấy y tá đi vào đưa cơm cho Chu mẫu dùng thì liền chào Chu mẫu, Chu Thiển tiễn Bùi Đông Lai ra bên ngoài rồi lại cảm ơn một lần nữa.

- Không cần khách khí.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu, nói:

- Đây là những chuyện mà tôi nên làm.

Chu Thiến nghe vậy, cảm động đến không biết nên trả lời thế nào.

Thấy được vẻ cảm kích của Chu Thiến, nghĩ lại cảnh trước đây bản thân mình như thế, khi mới bước đến Đông Hải gặp được Cổ Bồi Nguyên thì Bùi Đông Lai không hỏi cảm thán một trận.

- Tôi sẽ mời cô bữa cơm.

Trong lòng Bùi Đông Lai xúc động, ma xui quỷ khiến nói.

- Bùi... Bùi tiên sinh, điều này làm sao được?

Lại nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Chu Thiến hoảng sợ, kích động trả lời một câu, sau đó cân nhắc rồi nói:

- Ngài chờ một chút, tôi đi nói với mẹ tôi một tiếng.

- Được.

Bùi Đông Lai gật đầu cười.

40's sau, Bùi Đông Lai đưa Chu Thiến vào chiếc Audi A4L rồi mang Chu Thiến đến một nhà hàng.

Khi Bùi Đông Lai chở Chu Thiến đến nhà hàng AA thì thấy nhà hàng đã đầy người.

Sau một hồi vất vả mới tìm được một bàn ngồi ở đại sảnh, đây là lần đầu tiên Chu Thiến vào những nơi như thế này nhưng nàng không có lộ ra khẩn trương, kinh hoảng, vẻ mặt tỏ ra thản nhiên ngồi đối diện với Bùi Đông Lai.

- Muốn ăn gì thì cứ gọi.

Thấy biểu hiện của Chu Thiến thì trong lòng Bùi Đông Lai âm thầm tán thưởng, cầm lấy menu đưa cho Chu Thiến.

- Lần đầu tiên đến nơi này, không biết gọi món gì, Bùi tiên sinh cứ gọi.

Chu Thiến cười cười, lắc lắc đầu.

Bùi Đông Lai nghe vậy, cân nhắc một chút, rồi gọi 4 món ăn, 1 món canh.

.....

Cùng lúc đó, có 2 người giống Bùi Đông Lai và Chu Thiến đi vào, tuổi cũng không lớn.

Bởi vì ngồi sát cửa, Bùi Đông Lai ngẩng đầu lên là có thể thấy được tên thanh niên này, thấy được tên thanh niên này cũng là một hoàn khổ.

Cô gái đi bên thanh niên này, tuy rằng giá trị của toàn bộ quần áo trên người nàng cộng lại không bằng cái áo của tên thanh niên nhưng mà nàng có khuôn mặt trái xoan, đôi chân dài thẳng tắp, phần eo hết sức nhỏ, có thể nói là một cavour hạng sang.

Có lẽ là nhận ra ánh mắt Bùi Đông Lai nên cô gái cũng nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai.

Sau đó, cô gái nhìn qua Chu Thiến đang ngồi ở bên cạnh.

Hả?

Thấy được Chu Thiến thì đồng tử cô gái này phóng to ra, trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc, bước chân dừng lại.

- Sao thế?

Hành động của cô gái làm cho tên thanh niên chú ý, hắn cũng ngừng lại, từ ánh mắt của cô gái kia nghi hoặc nhìn nhìn Bùi Đông Lai cùng Chu Thiến liếc mắt một cái.

- Không có việc gì, Thu Sơn Quân chỉ là gặp người quen mà thôi.

Cô gái tên là Lý Thiến Thiến kia lấy lại tinh thần, ánh mắt oán độc nhìn vào Chu Thiến, bất quá cũng nở ra nụ cười trả lời tên thanh niên tên là Thu Sơn, sau đó thân thể khẽ dán vào người tên Thu Sơn.

- Oh?

Đối mặt với sự câu dẫn của Lý Thiến Thiến thì trong lòng Thu Sơn nhận nhạo, sau đó nhìn vào Chu Thiến, có vài phần nghi ngờ:

- Đường như đã gặp nàng ở trường rồi a?

- Thu Sơn Quân, tiếng tăm của nàng ở trường rất lớn.

Giọng nói Lý Thiến Thiến to hơn một chút:

- Mấy ngày nay trong trường đều truyền ra sự tích của nàng, nàng chính là người được một nam nhân người Mỹ bao nuôi, tên là Chu Thiến.

- Là nàng a...

4 người Thu Sơn nghe vậy thì tỉnh ngộ, mấy ngày qua trong trường hẳn đã nghe đến chuyện này.

Nhưng mà.

Bọn hắn không biết, chuyện này là từ miệng của Lý Thiến Thiến đi ra, mục đích là vì trả thù Chu Thiến.

Bởi vì.

Nàng biết được Trương Đồ Hồ vì Chu Thiến mới bỏ nàng, khóa tài khoản ngân hàng, lấy đi xe, chìa khóa nhà của nàng.

- Thu Sơn Quân, em qua gặp nàng ta một chút.

Có lẽ là cảm thấy trả thù chưa đủ nên Lý Thiến Thiến lắc éo đi thẳng tới chỗ Bùi Đông Lai cùng Chu Thiến.

Giờ phút này.

Nàng giống như lệ quỷ nhìn chăm chăm vào Chu Thiến như Âm Hồn Bất Tán, lại không biết Diêm La đang đợi nàng.

599. Chương 594: Có Vài Con Ruồi, Cần Phải Đập Chết (thượng)

Chương 594: Có vài con ruồi, cần phải đập chết (Thượng)

Chu Thiến thấy được Lý Thiến Thiến, cũng nghe được Lý Thiến Thiến nói câu kia, bất quá vẻ mặt nàng vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Nhưng mà.

Nàng không ngờ sau khi Lý Thiến Thiến nói xong những lời này thì lại không cam lòng, còn muốn tới đây để vũ nhục này, điều này làm cho sắc mặt nàng tỏ ra khó coi, chân mày cũng hơi nhíu lại.

So sánh với Chu Thiến thì Bùi Đông Lai không nghe được câu cuối cùng của Lý Thiến Thiến, mấy câu trước thì hắn nghe rõ hết, lúc này thấy vẻ mặt Lý Thiến Thiến tỏ ra không tốt đi lại đây, thì ánh mắt của hắn nheo lại.

- Ấy za, đây không phải Chu Thiến, học sinh tốt đây sao?

Rất nhanh, người Lý Thiến Thiến chưa tới thì giọng nói đã vang lên:

- Như thế nào? Đã đổi được đối tượng bao nuôi rồi sao?

- Lý Thiến Thiến, cậu có thể vũ nhục tôi nhưng không nên vũ nhục Bùi tiên sinh.

Đối mặt với lời châm chọc của Lý Thiến Thiến, Chu Thiến giống như nàng theo như lời, nàng có thể không quan tâm đến việc Lý Thiến Thiến vũ nhục nàng, nhưng mà nàng không cho phép Lý Thiến Thiến vũ nhục ân nhân là Bùi Đông Lai.

- Hắc, Bùi tiên sinh, còn gọi thật là thân thiết.

Lý Thiến Thiến nghe vậy, cười lạnh một tiếng, nói:

- Nếu tình bạn học thì tôi nhắc nhở cô một câu, khi chọn bao dưỡng cùng cần phải nhìn lấy đối tượng, nhìn bộ dạng hần thử xem, thôi thế này, tôi sẽ giúp cô giới thiệu vài người, bảo đảm cô sẽ vừa lòng.

Nói xong, Lý Thiến Thiến sợ đám người Thu Sơn không đợi được, không đợi Chu Thiến đáp lời. Liền xoay người rời đi.

Đối với nàng mà nói thì nàng đã hao hết tâm tư mới có thể bu vào đám người Thu Sơn đến từ Nhật này, nàng không muốn cứ thế mà mất đi.

- Bùi tiên sinh, thực xin lỗi.

Mất thấy Lý Thiến Thiến xoay người, Chu Thiến không có cãi lại, mà là xin lỗi nhìn Bùi Đông Lai.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì hần cũng không rảnh mà để ý đến người ngu như Lý Thiến Thiến. Nghe được Chu Thiến nói xin lỗi thì hần do dự một chút, cuối cùng bỏ qua ý định muốn chỉnh lại Lý Thiến Thiến.

- Thu Sơn Quân, mọi người trong trường đều bị tin đồn kia, nên cho rằng Chu Thiến đi làm việc này ngoài giờ, anh nói, nếu để cho bọn hần biết, nàng đã thay đổi vì một người đàn ông thì những người đó sẽ nghĩ như thế nào?

Lý Thiến Thiến trở lại bên cạnh Thu Sơn, chủ động khoác tay Thu Sơn, thân mình dán vào Thu Sơn, cười hỏi.

- Trên thế giới này chưa bao giờ thiếu những kẻ ngu ngốc.

Nghe được Lý Thiến Thiến nói thế thì tên duy nhất còn FA trong nhóm liền cười lạnh nói.

Hần vừa thốt lên xong, Thu Sơn, Lý Thiến Thiến cũng những người khác đều cười lên, giống như là xem phải con khỉ đang diễn trò, liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai, Chu Thiến một cái rồi đi vào phòng ăn ở tầng 2 để dùng cơm.

- Chu Thiến, có phải cô từng gây chuyện với cô gái tên là Lý Thiến Thiến không?

Đối mặt với hành vi khinh thường của đám người Lý Thiến Thiến thì chân mày Bùi Đông Lai nhíu lại, bất quá hần không có phát hỏa mà muốn hỏi rõ ràng để làm tiếp tính toán.

- Không có.

Chu Thiến nhìn chằm chằm bóng lưng Lý Thiến Thiến rời đi, lắc đầu nói:

- Nàng ở cùng phòng với tôi, bắt quá ngay từ đầu nàng luôn đi cả đêm không về, sau đó nàng liền dọn ra bên ngoài ở, tôi rất ít khi gặp mặt nàng.

- Vậy tại sao nàng lại nhắm vào cô, hơn nữa dường như nàng rất oán độc cô thì phải?

Bùi Đông Lai có chút nghi hoặc.

- Nàng bị người có tiền bao nuôi, chuyện này mọi người ở trong trường đều biết, rất nhiều người đều khinh thường nàng.

Sắc mặt Chu Thiến tỏ ra phức tạp, nói:

- Nàng vẫn ghen ghét tôi, sau lại nàng biết được tin mẹ tôi bị bệnh nguy kịch, nhìn qua thì dường như là có lòng tốt giúp tôi nghĩ biện pháp liên lạc với người ngoại quốc kia, nhưng mà nàng muốn dùng cách nàng để quét sạch thanh danh của tôi, nàng muốn những người từng cười nhạo nàng phải ngậm miệng lại.

- Nói như thế là nàng truyền chuyện của cô ra ngoài sao?

Bùi Đông Lai lập tức minh bạch được cái gì.

- Hẳn là nàng.

- Cô không cần để ý đến tin đồn này, cứ làm tốt, không thẹn với lương tâm là được.

Thấy được giọng nói chua sớt của Chu Thiển thì Bùi Đông Lai an ủi, nhưng trong lòng cảm thấy cần phải giáo huấn loại người như Lý Thiển Thiển này mới được.

- Ủh.

Chu Thiển dùng sức gật gật đầu.

Bởi vì Lý Thiển Thiển xuất hiện ảnh hưởng tới tâm tình Bùi Đông Lai cùng Chu Thiển, cho nên 2 người cũng không nói quá nhiều, phần lớn là Bùi Đông Lai hỏi, Chu Thiển trả lời.

1h sau, Chu Thiển lấy cớ đi vệ sinh nhưng mà nàng lại đến quầy thu ngân để tính tiền:

- Xin chào, cho hỏi là bàn số 1 bao nhiêu tiền?

- Chào cô, tổng cộng là 856 đồng.

Nhân viên thu ngân nói:

- Có cần phiếu không? Nếu không cần thì chỉ 850 đồng.

- Không cần, cảm ơn.

Chu Thiển cười cười, từ trong túi tiền lấy ra một đồng tiền có 100, có tờ 50, có tờ 5 đồng...

Nhân viên thu ngân thấy vậy thì hơi kinh ngạc, mà Chu Thiển thì không để ý, đem tiền để ở trên bàn thu ngân.

- Để tôi trả.

Sau đó, coi như lúc Chu Thiển chuẩn bị đưa xong thì Bùi Đông Lai xuất hiện bên cạnh, đưa tay ngăn nàng lại.

Hả?

Chu Thiển nghe vậy, vốn là cả kinh, hơi kinh hoảng, theo sau cũng kiên định nhìn vào Bùi Đông Lai, gần từng chữ:

- Ngài giúp tôi nhiều rồi, về tình về lý thì tôi nên mời ngài bữa cơm này.

Nghe được Chu Thiển nói thế nhìn ánh mắt kiên định của Chu Thiển, Bùi Đông Lai có chút do dự.

- Ngài yên tâm, tôi sẽ không dùng 1 đồng trong số tiền kia.

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Chu Thiển mở miệng lần nữa, về mặt kiên định:

- Số tiền này là tiền làm thêm mà tôi kiếm được.

Chẳng biết nghe tại sao nghe được Chu Thiển giải thích, trong lòng Bùi Đông Lai vô cùng xúc động, hẳn cũng không ngăn cản Chu Thiển nữa. Hẳn biết số tiền trong miệng Chu Thiển chính là 60 vạn kia.

Nhân viên thu ngân thấy vậy thì có chút không vui nhìn vào Bùi Đông Lai, dường như cảm thấy Bùi Đông Lai làm vậy là không đúng.

Bùi Đông Lai không để ý đến ánh mắt của nhân viên thu ngân.

- Chu Thiển a, có phải gặp phải kẻ lừa đảo không? Tại sao ăn cơm mà cũng bắt cô trả tiền a?

Cùng lúc đó, Lý Thiển Thiển cùng Thu Sơn đi ra từ trong thang máy, thấy được 2 người Chu Thiển và Bùi Đông Lai đứng đó thì cười to:

- Nếu không thì tôi giúp cô tìm cho cô một nam nhả?

- Bùi tiên sinh, chúng ta đi thôi.

Mắt thấy Lý Thiến Thiến lại xuất hiện, mắt Chu Thiến lộ vẻ phản cảm, nhưng không phản kích, sợ ảnh hưởng tâm tình Bùi Đông Lai, tính toán kêu Bùi Đông Lai rời đi.

Bùi Đông Lai nghe Lý Thiến Thiến nói những lời như thế thì nhíu mày, nhìn về phía Lý Thiến Thiến.

- Kỹ nữ, ngay cả tiền dùng cơm mà tên này cũng không có, cô còn đi chung với hắn ảmf gì?

Cùng lúc đó, tên nam nhân FA kia đi tới nhìn vào khuôn mặt của Chu Thiến, dâm quang trong mắt hiện ra, giọng nói mang theo vài phần phát âm NB, nói:

- Ta xem hay là cô đi theo ta đi, ta có thể cho cô tiền, thậm chí có thể mua nhà, ô tô cho cô...

"Khanh khách..."

Lý Thiến Thiến cũng uống nhiều rượu, lúc này nghe được tên thanh niên người NB kia nói vậy thì cười to:

- Chu Thiến, nghe lời ta đi? Quý Bản tiên sinh có rất nhiều tiền, nhanh chóng tránh xa tên nam nhân kia mà đi theo Quý Bản tiên sinh đi.

- Nói đi, kỹ nữ, cô muốn bao nhiêu tiền mới theo ta?

Nghe Lý Thiến Thiến nói thế thì khuôn mặt của tên Quý Bản vốn là đỏ bừng, bước lên trên, ngưi bức hết lên.

- Chu Thiến a, tân dụng cơ hội, ra giá đi.

Thấy như thế thì Lý Thiến Thiến cười to lên.

- Bùi tiên sinh, chúng ta đi.

Đối mặt với lời vô sỉ của Quý Bản thì Chu Thiến cũng tức giận, nhưng không muốn liên lụy đến Bùi Đông Lai nên nàng đã áp chế cơn giận, đề nghị rời đi.

- Chờ một lát.

Khi nói chuyện, Bùi Đông Lai bước lên, đứng ở trước mặt Quý Bản, chỉ vào Lý Thiến Thiến nói:

- Tát nàng một cái, tao cho mày 100 vạn, cởi hết quần áo nàng ra tao cho mày 1000 vạn, cường bạo nàng trước mặt mọi người tao cho mày 10000 vạn- là VNĐ.

Hả?

Quý Bản nghe vậy thì bình tĩnh, hơi say đã biến mất.

600. Chương 595: Có Vài Con Ruồi, Cần Phải Đập Chết (hạ)

Chương 595: Có vài con ruồi, cần phải đập chết (Hạ)

Trong phút chốc.

Cả nhà hàng liền trở nên yên lặng, trừ Chu Thiến ra thì vẻ mặt người nào người này đều ngẩn ngơ như cây cơ, nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Mày nói cái gì?

Ngẩn ngủ khiếp sợ đi qua, Quý Bản liền nhìn vào Bùi Đông Lai rồi hỏi.

- Quý Bản quân, hắn nói anh tát em một bạt tai thì hắn cho 100 vạn, lột hết quần áo em ra thì hắn cho 1000 vạn, cường bạo em trước mặt mọi người thì hắn đưa 10000 vạn, mà là VNĐ a...

Quý Bản vừa mới hỏi thì Lý Thiến Thiến liền lên tiếng, vẻ mặt hài hước nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Quý Bản quân, anh cảm thấy rằng một tên nghèo xơ nghèo xác không thể trả nổi tiền một bữa cơm thì có thể lấy ra 10000 vạn VNĐ sao? HA ha... thật sự là cười chết mất rồi...

- Đến TQ này lâu như thế rồi, trang bức đã gặp qua không ít, nhưng chưa thấy tên nào tỏ ra trang bức như hần, hần cho rằng chúng ta là kẻ ngốc sao?

- Các chú không biết đây là điều rất thú vị sao?

Đám người đi theo Thu Sơn liền chế nhạo, một tên ngay cả tiền ăn cũng không có mà đòi lấy ra 10000 VNĐ , lấy ra 10000 VNĐ Dimbabue thì bọn hần còn tin.

Không riêng gì bọn hần mà đám người nhân viên trong nhà hàng cũng cảm thấy Bùi Đông Lai quả thật là nói khoác.

Nhìn ánh mắt trào phúng của mọi người thì Chu Thiến rất rất muốn nói cho bọn hần biết, Bùi Đông Lai là chủ tịch tập đoàn Đông Hải, dùng tiền có thể đè chết bọn hần, nhưng cuối cùng nàng lại nhin được không có mở miệng.

- Hồn đản.

Bên tai vang lên lời nói Lý Thiến Thiến, Quý Hồng liền cảm thấy bản thân mình bị trêu đùa, vội vàng gầm lên một tiếng rồi vung tay, tát một cái vào Bùi Đông Lai.

- Bùi tiên sinh...

Thấy Quý Bản động thủ, Chu Thiến không biết thực lực của Bùi Đông Lai thì lập tức nhắc nhở.

“Bốp”

Sau đó.

Trả lời Chu Thiến chính là tiếng bạt tai vang lên.

Nhưng mà người bị ăn tát không phải là Bùi Đông Lai.

Dưới ánh đèn, Quý Bản tên vốn là động thủ, kêu gào bỗng nhiên cả thân mình bay lên, máu tươi từ miệng hần trào ra.

”Ách...”

Thấy một màn quỷ dị này thì toàn bộ đám người có mặt trong nhà hàng, đang nhìn về phía bên này đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Trong trí nhớ của bọn hần thì cảnh này chỉ có ở trong TV a.

Nhưng mà nếu như bọn hần biết, nếu Bùi Đông Lai dùng Âm Kinh thì có thể tát vỡ đầu tên Quý Bản kia thì chỉ sợ bọn hần sẽ tè ra quần mất.

“Rầm”

Sau đó, không đợi mọi người lấy lại tinh thần thì cả người tên Quý Bản đã hung hăng đập vào vách tường rồi ngã xuống đất.

Trên mặt đất, hần giống như một con chó chết, cả người co lại, không ngừng run rên, mấy cái răng cùng máu rơi xuống sàn nhà, nhìn thấy mà ghê người.

“Ừc”

Thấy một màn như vậy thì Chu Thiến nuốt một ngụm nước bọt, nàng không kim lòng được mà đem ánh mắt nhìn sang Bùi Đông Lai, trong ánh mắt lộ ra sự khiếp sợ vào nghi hoặc.

Mà đám người Thu Sơn cũng nhìn về phía Bùi Đông Lai, nhưng mà ánh mắt bọn hần không có tò mò, nếu có thì đó chính là sợ hãi, sợ hãi rất nhiều, càng nhiều là tức giận.

Nhất là Thu Sơn, thấy Bùi Đông Lai dám đánh Quý Bản thì hần cảm thấy Bùi Đông Lai đã tát vào mặt hần, hần liền tức giận, chỉ tay vào mặt Bùi Đông Lai, trầm giọng quát:

- Hồn đản, mày làm cái gì đó?

- Nếu như trí nhớ mày không tốt thì hãy hỏi lại người đằng sau của mày đi.

Bùi Đông Lai trả lời câu hỏi Thu Sơn, ánh mắt lại nhìn vào Lý Thiển Thiển.

- Thu.... Thu Sơn quân.

Thấy được Bùi Đông Lai nhìn vào mình thì Lý Thiển Thiển có chút sợ hãi, lập tức ôm lấy Thu Sơn.

”Tê ~ ”

Thu Sơn liền lạnh lùng, gần từng chữ:

- Hồn dân chết tiết, nếu mày không muốn chết thì lập tức quỳ xuống, để Quỷ Bản đánh mày, đến khi nào hãn hài lòng thì thôi.

Không trả lời, Bùi Đông Lai lại đi về phía Quỷ Bản.

- Dừng...dừng tay.

Lúc này không đợi Bùi Đông Lai tiến lên thì quản lý nhà hàng đã chạy tới.

- Chào mọi người, tôi là quản lý ở đây, xin các vị không nên động thủ ở đây.

Rất nhanh quản lý đã đi đến trước người Thu Sơn, vẻ mặt tỏ ra lo lắng khuyên giải, hiển nhiên là hãn không muốn thấy cánh đánh nhau trong này, điều đó sẽ ảnh hưởng đến công việc làm ăn của nhà hàng.

“Bốp”

Trả lời quản lý là một tiếng bạt tai.

Người động thủ là Thu Sơn, hãn tát quản lý một cái rồi vẻ mặt ngông nghênh:

- Cút ngay cho tao.

Có lẽ không ngờ Thu Sơn sẽ ra tay, quản lý trở tay không kịp, đầu có chút mù mờ.

- Tao cho mày một cơ hội, quỳ xuống rồi để Quỷ Bản đánh mày.

Không để ý đến tên quản lý, Thu Sơn lại nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Quản lý.

Thu Sơn vừa dứt lời, hai gã bảo vệ đã chạy vào.

- Chuyện này không phải là chuyện mày có thể ngăn cản nổi, cho dù là ông chủ nhà hàng này cũng thế, cho nên mày hãy cút đi cho tao.

Mất thấy 2 gã bảo vệ đi vào thì Thu Sơn lại càng tỏ ra xạo quẩn:

- Chúng tao là du học sinh NB, chưa bao giờ bọn tao bị ai khi phụ, mà tao cũng nói cho bọn mày biết, tao chính là phó chủ tịch của hội lưu học sinh NB ở TQ này.

Bên tai vang lên lời nói ngưu bức của Thu Sơn thì quản lý tức giận đến cả người run lên, hãn vô cùng kích động nhưng mà hãn biết quả thật là hãn không thể động vào đối phương.

Mất thấy Thu Sơn lấy ra thân phận, hù dọa quản lý thì nỗi sợ hãi trong lòng Lý Thiển Thiển đã giảm đi vài phần, lập tức nhìn vào Chu Thiển, cười lạnh:

- Chu Thiển nếu như cô không muốn đi vào ngục giam thì tốt nhất là hãy kêu hãn làm theo lời của Thu Sơn quân đi.

- Du học sinh NB chưa từng bao giờ khi phụ ở đây sao?

Lại nghe Thu Sơn và Lý Thiển Thiển nói như vậy thì Bùi Đông Lai tức giận:

- Hôm nay tao sẽ đánh vỡ cái quy luật này.

Nói xong, hãn liền đi về phía Thu Sơn.

- Tốt.

- Đánh chết mja hần đi.

Có lẽ là biểu hiện của Thu Sơn quá mức xạo quần, nên khi Bùi Đông Lai vừa nói xong thì mọi người liền ủng hộ, khuyến khích Bùi Đông Lai.

- Tiểu tử, mày dám động vào tao...

Mắt thấy vẻ mặt Bùi Đông Lai tỏ ra lạnh lùng đi về phía mình, tuy rằng Thu Sơn dựa vào thân phận của mình nhưng mà nghĩ đến cảnh tượng lúc này thì hần lại tỏ ra sợ hãi, cố gắng hù dọa để đẩy lùi Bùi Đông Lai.

Nhưng mà Thu Sơn chưa nói xong thì Bùi Đông Lai đã động.

Trong chớp mắt Bùi Đông Lai đã xuất hiện trước mặt Thu Sơn.

”Ách...”

Thấy Bùi Đông Lai đột nhiên xuất hiện trước mặt mình thì Thu Sơn cả kinh tròn tròn tròng mắt

Không có nói lời vô ích.

Tay phải Bùi Đông Lai vung lên, xách Thu Sơn lên giống như là xách một con gà vậy.

”A... !”

Mắt thấy Bùi Đông Lai lại động thủ, Lý Thiển Thiển sợ tới mức hét lên một tiếng, bản năng lui về phía sau hai bước.

Mà Thu Sơn cố gắng giả dụa, kết quả là hần chỉ cảm thấy bản thân giống như bị cái kim kim chặt vào, không thể động đậy.

- Thả Thu Sơn quân ra.

Một gã thanh niên người NB bên cạnh Thu Sơn, hét to một tiếng, vung quyền đánh Bùi Đông Lai.

- Cút.

Bùi Đông Lai quay đầu, hét to một tiếng, chân phải đá ra.

“Phanh”

”Răng rắc ”

Tiếng xương gãy vang lên, tên thanh niên kia chưa kịp chạy gần tới Bùi Đông Lai thì đã bị một cước của Bùi Đông Lai ngã lăn xuống đất, cả người như con tôm khô, không ngừng run lên.

- Mày...Mày..

Thấy một màn như vậy thì Thu Sơn cũng bị dọa, thế cho nên khi nói chuyện thì hần trở nên cà lăm.

- Hôm nay, tao sẽ cho mày biết một chuyện.

Bùi Đông Lai lên tiếng, tay phải đưa ra, đem Thu Sơn để trước mặt, tay trái thuận thế chém ra.

“Bốp”

Cái tát vang lên.

“Bốp”

Lại một tát nữa, trên mặt Thu Sơn đã in rõ dấu 5 ngón tay.

- Đây là đâu?

Sau đó, Bùi Đông Lai hỏi.

”Ách...”

Thu Sơn trừng to mắt nhìn vào Bùi Đông Lai, nói không ra lời.

“Bốp”

Bùi Đông Lai thấy thế, không nói hai lời, lại là một cái tát nữa.

“Phốc”

Lần này, Thu Sơn trực tiếp phun ra một ngụm máu, răng cùng máu đều rớt ra.

- Nói cho tao biết, đây là đâu?

Bùi Đông Lai lại hỏi.

- Đông...Đông Hải.

Thu Sơn trả lời một cách mơ hồ.

“Bốp”

Không đợi Thu Sơn nói xong, Bùi Đông Lai lại tát thêm một cái:

- Là đâu?

- Tung...Tung....là Tung cầu.

Thu Sơn hoảng sợ kêu rên.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì đưa mặt sát vào Thu Sơn, gần từng chữ:

- Về nói cho đám lưu học sinh biết, nơi này là Tung cầu, không phải là NB, sau này bọn hần cần phải tỏ ra hiểu biết một chút.

601. Chương 596: Sau Lưng Có Người, Đến Một Người Đánh Một Người (1)

Chương 596: Sau lưng có người, đến một người đánh một người (1)

- Về nói cho đám lưu học sinh biết, nơi này là Tung cầu, không phải là NB, sau này bọn hần cần phải tỏ ra hiểu biết một chút.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai thì mọi người trong nhà hàng đều trở nên kích động.

Mà Lý Thiển Thiển cùng với một cô gái bị bao nuôi lại tỏ ra sợ ngây người.

Đúng vậy...

Các nàng giống như là tiểu quỷ gặp được Diêm vương, trừng to mắt, ngơ ngác nhìn vào Bùi Đông Lai.

Mà Thu Sơn liên tục bị Bùi Đông Lai tát vài cái, tuy rằng Bùi Đông Lai không cố ý thu lực nhưng mà vẫn bị hoa mắt choáng đầu, hoàn toàn không nghe Bùi Đông Lai nói gì, chỉ gật gật đầu như con gà mổ thóc.

“Bịch”

Bùi Đông Lai thấy thế, buông tay ra, Thu Sơn liền ngã xuống đất.

- Đáng đánh.

Thấy một màn như thế thì một gã thanh niên kích động kêu lớn lên.

- Đáng đánh.

Những người khác thấy thế thì liền hòa theo.

Bởi vì.

Bùi Đông Lai làm bọn hần muốn làm, nhưng lại không dám làm.

- Có phải là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi?

Bùi Đông Lai đem ánh mắt nhìn về phía Lý Thiển Thiển đang bị hù sợ.

”Bá!”

Lý Thiến Thiến nghe vậy, sợ tới mức cả người khẽ run rẩy. Biến sắc, không dám lên tiếng.

- Chiếc đồng hồ trên tay của hần là Patek Philippe 5102pr, giá trị của nó có thể mua 2000 cái túi LV trên tay cô.

Bùi Đông Lai thấy Lý Thiến Thiến không nói lời nào thì chỉ vào cổ tay Thu Sơn, sau đó rì cổ tay áo lên, chỉ vào chiếc đồng hồ của mình:

- Còn đây là chiếc đồng hồ Patek Philippe... Gần 1800 vạn.

”Ách...”

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, nhìn chiếc đồng hồ Patek Philippe trên tay của Bùi Đông Lai thì Lý Thiến Thiến lại một lần nữa bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Giờ phút này, thấy Bùi Đông Lai tỏ ra nguời bức đánh cả Thu Sơn, lại đưa ra chiếc đồng hồ cao cấp thì trong lòng nàng liền hiểu được Bùi Đông Lai không phải là nàng có thể đụng vào.

Bùi Đông Lai nhìn vào Lý Thiến Thiến, tiếp tục giáo huấn:

- Những lời của ta ban nãy vẫn còn hiệu lực, nếu cô tự sát mình thì ta sẽ cho cô 100 vạn, cô tự động cởi quần áo ra thì ta sẽ đưa cô 1000 vạn.

- Cô bị đám người NB bao nuôi nuôi không phải là vì tiền sao? Hiện tại anh bạn này có nhiều tiền, chỉ muốn cô tự sát vào mặt hoặc cởi quần áo ra mà thôi, cô còn do dự cái gì?

- Đúng a, chỉ cần cô dám làm thì tiền kia sẽ là của cô.

Mắt thấy Bùi Đông Lai vũ nhục Lý Thiến Thiến, người chung quanh chẳng những không có đồng tình Lý Thiến Thiến, ngược lại lại lên tiếng ủng hộ Bùi Đông Lai. Ở bọn hần xem ra, thân làm người TQ thì Lý Thiến Thiến chẳng những bằng lòng làm đồ chơi cho Thu Sơn, hơn nữa lại giúp Thu Sơn vũ nhục đồng bào của mình, thật sự rất đáng hận.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, nhìn thấy mọi người tỏ ra khinh bỉ, xem thường mình thì Lý Thiến Thiến cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Dưới ánh đèn, sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, thân hình đơ như cây cơ.

- Cô có thể vì tiền tài bán đứng thân thể cùng linh hồn của cô, cô có thể làm công cụ tiết dục cho người NB, đó là tự do của cô, lựa chọn của cô, không ai có thể ngăn cản. Nhưng cô không nên năm lần bảy lượt đi hạ nhục một người không có đắc tội với cô, hơn nữa lại là bạn học trong 4 năm với cô.

Mắt thấy vẻ mặt Lý Thiến Thiến trắng bệch, nghĩ đến hành động lúc nãy của Lý Thiến Thiến thì trên mặt Bùi Đông Lai không có một chút nhân từ, lời nói của hần giống như là một con dao găm đâm vào tim Lý Thiến Thiến, khiến cho Lý Thiến Thiến cảm thấy vô cùng xấu hổ:

- Nhục nhân giả, tất tự nhục (Vũ nhục người khác thì bản thân cũng sẽ chịu lại) Cô vô duyên vô cớ hạ nhục người khác, đem sự thối nhục của người khác trở thành khoái hoạt của mình, cô nghĩ rằng mình sẽ có ngày hôm nay không?

- Không...không nói nữa.

Bùi Đông Lai nhất châm kiến huyết khiến cho Lý Thiến Thiến vô cùng kích động, nàng bịt tai, gào thét lên:

- Mà dựa vào cái gì mà dạy dỗ tao?

- Dạy dỗ?

Mặt Bùi Đông Lai không chút thay đổi, nói:

- Ta tình nguyện đi thuần dưỡng một con chó cũng không có hứng thú dạy dỗ cô. Ta chỉ giúp bạn của mình xả cơn giận mà thôi.

Lý Thiến Thiến nghe vậy thì há to mồm, không phản bác được.

- Đi thôi.

Bùi Đông Lai thấy thế, không nói cái gì nữa, quay đầu nhìn Chu Thiển, muốn cùng Chu Thiển rời khỏi đây.
"Ồ... Ồ..."

Cùng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng còi xe cảnh sát, 3 gã cảnh sát đi vào nhà hàng.

- Vừa rồi tôi không chuyện gì xảy ra nên đã gọi điện thoại báo cảnh sát.

Quản lý thấy thế thì có chút xấu hổ nhìn Bùi Đông Lai giải thích:

- Để tôi đi ứng phó.

Nói xong, , hắn không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, liền bước nhanh tới đón 3 gã cảnh sát.

- Có chuyện gì?

Tên cảnh sát đi đầu thấy 3 người Thu Sơn giống như con chó chết nằm trên mặt đất thì biến sắc, hướng quản lý hỏi.

- Có mấy người lưu học sinh NB uống nhiều rượu, gây náo loạn, tôi đi ngăn cản, bọn hắn không nghe còn đánh tôi, vị tiên sinh này nhìn không vừa mắt nên đã giáo huấn bọn hắn.

Quản lý nói xong thì chỉ vào Bùi Đông Lai, ánh mắt lộ ra vẻ căm kích.

- Người NB đánh người.

- Đúng vậy, là do người NB gây chuyện trước.

Quản lý vừa nói xong thì có vài tên thanh niên tuổi xì teen lên tiếng ủng hộ.

Hả?

Nghe được mọi người như thế thì tên cảnh sát kia hơi nhú mào, hắn cũng không có hảo cảm gì với đám lưu học sinh NB này, ước gì có người nào hảo hảo giáo huấn bọn hắn, nhưng chức trách cùng lý tính nói cho hắn biết, chuyện này không nhỏ, làm không tốt sẽ trở thành sự kiện quốc tế.

- Ở đây có camera, đã quay lại cảnh ấy, nếu các vị không tin có thể xem băng ghi hình.

Quản lý thấy tên cảnh sát kia do dự thì lên tiếng nói.

Lại nghe được quản lý nói như thế thì tên cảnh sát kia cho rằng đám người NB đã gây chuyện trước, hắn trầm ngâm một phen, nhin không được hướng Bùi Đông Lai hỏi:

- Có hạ tử thủ không?

- Không có, chỉ là ngoại thương.

Bùi Đông Lai lắc đầu.

- Vậy là tốt rồi.

Tên cảnh sát nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, nói :

- Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, tôi gọi điện kêu xe cấp cứu, cậu theo chúng tôi lên đồn cảnh sát làm ghi chép.

- Được.

Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm, vẫn đồng ý đề nghị của tên cảnh sát, hắn không muốn cho tên cảnh sát này khó xử.

Thấy Bùi Đông Lai đồng ý thì tên cảnh sát kia thở ra một hơi, rồi gọi xe cứu thương.

Nhưng mà.

Không đợi hắn gọi điện thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

”Bá!”

Mọi người nghe thế thì liền nhìn về phía Thu Sơn.

Lúc này Thu Sơn lại lấy lại tinh thần, nhưng mà hấn vẫn sợ Bùi Đông Lai, cho cảnh sát đến đây, cũng không còn dám đứng dậy, mà là nằm giả chết trên mặt đất.

Lúc này nghe được tiếng chuông điện thoại thì trong lòng hấn vừa động, lập tức đưa tay lấy điện thoại ra.

“ ... ”

Thấy số gọi đến thì đồng tử Thu Sơn mở to ra, sau đó hấn liền trở nên kích động.

- An Đăng quân, cứu tôi.

Sau đó, dưới cái nhìn của mọi người, Thu Sơn liền hô to lên.

Hả?

Người được gọi là An Đăng quân ở bên kia đầu điện thoại lúc này đang ngồi trong xe ô tô, nghe Thu Sơn nói thế thì nhú mày hỏi:

- Thu Sơn, cậu làm sao vậy?

- An Đăng quân, tôi bị người ta đánh, còn có Quỷ Bản và Thái nhất, chúng ta đang ở khách sạn...

Nghe được An Đăng hỏi thì Thu Sơn kêu rên.

- Cái gì?

Đầu bên kia điện thoại, thân là xã trưởng của lưu học sinh NB tại TQ thì An Đăng nghe vậy, lập tức cả kinh, theo sau sắc mặt âm trầm nói:

- Chết tiệt, có người dám đánh các cậu, các cậu đang ở đâu?

- Chúng ta ở nhà hàng XX, đường NNN.

Thu Sơn liền nói.

- Đợi ta, ta lập tức tới ngay.

An Đăng nghe xong thì liền phân phó một tiếng, không đợi Thu Sơn tiếp tục đáp lời, trực tiếp cúp điện thoại.

- Thật ngại quá, xem ra tôi không thể đi đến cục cảnh sát cùng các vị.

Bởi vì thính lực biến thái nên Bùi Đông Lai đã nghe rõ cuộc điện thoại kia, hấn biết chuyện này sẽ không xong.

Giống như xác minh suy đoán của Bùi Đông Lai, sau khi cúp điện thoại xong thì Thu Sơn từ từ đứng lên, về mặt dữ tợn nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai, cười lạnh nói::

- Tiểu tạp chủng, mày không đi được nữa.

- Việc này không liên quan đến các vị, các vị đi trước đi.

Không để ý đến Thu Sơn kêu gào, Bùi Đông Lai quay lại nói với mấy tên cảnh sát.

Tên cảnh sát vốn định giải hòa, lúc này thấy Thu Sơn làm ầm lên thì giận đến không nhẹ, bắt quá hấn cũng không dám đi lên giáo huấn Thu Sơn, mà là về mặt khó xử nói:

- Nếu chúng tôi đã xuất hiện thì sẽ không nên đi.

- Xảy ra chuyện gì, tôi toàn quyền phụ trách.

Bùi Đông Lai mở miệng, giọng nói không lớn nhưng đủ cho bọn hấn nghe rõ:

- Tôi là Bùi Đông Lai.

”Ách...”

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì tên cảnh sát kia chờ người ra.

Người có tên, cây có bóng.

Thân là sở trưởng của cục cảnh sát thì hẳn đã nghe qua sự tích của Bùi Đông Lai.

Được, chúng ta coi như là không thấy gì cả.

Khiếp sợ đi qua, tên cảnh sát này liền gật gật đầu với Bùi Đông Lai, sau đó ánh mắt tỏ ra thương hại nhìn vào Thu Sơn, rồi mang 2 gã thủ hạ rời khỏi đây, hẳn tin tưởng, cho dù chuyện này làm lớn, chỉ cần Bùi Đông Lai nói câu nào, mặt trên tuyệt đối sẽ không làm khó dễ hắn và thủ hạ của hắn.

- Còn muốn đi sao?

Mắt thấy 3 gã cảnh sát rời đi thì Thu Sơn lập tức cười lạnh:

- Tao nói cho chúng mày biết, bởi vì bọn mày đã không bắt tên tiểu tạp chủng kia, chúng mày sẽ trả cái giá thật lớn.

- Tao nói rồi, nơi này là tq, hôm nay, đến một người thì đánh một người, cho dù thủ tướng NB đến đây cũng không ngoại lệ.

Bùi Đông Lai xoay người, mở miệng lần nữa, thanh âm không lớn, lại như hổ gầm:

- Còn mày, chẳng lẽ mày không có trí nhớ sao?

Nói xong. Bùi Đông Lai lại tát một cái.

“Bốp”

Lúc này đây.

602. Chương 597: Sau Lưng Có Người, Đến Một Người Đánh Một Người (2)

Chương 597: Sau lưng có người, đến một người đánh một người (2)

“Rầm”

”Loảng xoảng loảng xoảng —— ”

”A —— ”

Dưới ánh đèn, thân mình Thu Sơn đập vào bàn cơm, toàn bộ ly tách, chén, đĩa... trên bàn đều văng ra, làm cho đám khách nhân kêu sợ hãi rồi né tránh.

“Phốc”

Cả người Thu Sơn gập lại, răng và máu phun ra, sau đó hắn liền giật giật lên vài cái rồi đau đến hôn mê bất tỉnh.

Thấy một màn như vậy thì toàn bộ mọi người đều nhìn vào Bùi Đông Lai, cảm giác kia giống như đang hỏi: Tên người NB kia lại bị Bùi Đông Lai đánh sao?

- Đáng đánh.

Sau đó, một tên thanh niên kích động gầm lên.

- NB, khinh người quá đáng, nên đánh.

- Đúng vậy, đuổi đám người NB ra khỏi TQ.

Rất nhanh, liền có người mở miệng phụ họa theo.

2 tên đồng bạn của Thu Sơn vốn nghe được Thu Sơn gọi điện thoại kêu cứu binh thì có chút kích động, bắt quá thấy được tình cảnh lúc này của Thu Sơn, nghe được lời hoan hô của đám người Tung cầu thì bọn hắn không hèn mà cùng lựa chọn giả chết.

- Ngu ngốc.

Thấy một màn như thế thì tên cảnh sát kia không nhịn được mà mắng một câu, thầm nghĩ đầu óc tên NB kia chắc là nhét bã đậu ở trong đó, không biết sống chết. Sau đó hắn trầm ngâm một chút, không biết nên báo chuyện này có cấp trên không.

Sau đó, nghĩ nghĩ một hồi thì hắn cũng không có đi tìm Bùi Đông Lai nói chuyện mà mang theo 2 gã thủ hạ rời khỏi nhà hàng.

- Mã cục trưởng, tôi là Vương Quân Hữu sở trưởng cục cảnh sát III, tôi có một chuyện quan trọng muốn báo cho ngài.

Ra khỏi khách sạn, Vương Quân Hữu liền gọi điện cho phó cục trưởng.

- Quân Hữu, đã trễ rồi còn có chuyện gì nữa? Chẳng lẽ chỗ ông xảy ra chuyện gì sao?

Nghe được Vương Quân Hữu nói thế thì lúc này Mã cục trưởng đang dùng cơm thì hơi có chút buồn bực, nhưng mà về mặt vẫn tỏ ra nghiêm túc hỏi.

- Là như thế này, Mã cục trưởng...

Sau đó, Vương Quân Hữu vội vàng đem toàn bộ mọi chuyện kể ra.

- Lúc này, tại nhà hàng có vài tên lưu học sinh uống rượu say rồi đánh quản lý nhà hàng, sau đó lại khiêu khích Bùi Đông Lai.....

- Đợi một chút, ông nói ai?

Lúc này, nghe Vương Quân Hữu nói đến 3 chữ Bùi Đông Lai thì Mã cục trưởng liền cả kinh.

- Chủ tịch tập đoàn Đông Hải, Bùi Đông Lai.

Dường như đoán được phản ứng của Mã cục trưởng, Vương Quân Hữu cũng không cảm thấy kỳ quái mà cười khổ:

- Đám người kia đã trêu chọc Bùi Đông Lai, kết quả bị Bùi Đông Lai giáo huấn.

- Ngu ngốc. Bọn hắn là muốn tìm chết.

Mã cục trưởng nghe vậy, tức giận đến mắng lên, hiển nhiên hắn đã thấy được tính nghiêm trọng của chuyện này.

- Đích thật là muốn chết.

Vương Quân Hữu cũng là hận đến nghiến răng, buồn bực nói:

- Mấy tên NB kia sau khi bị Bùi Đông Lai giáo huấn thì chẳng những không có sửa sai, hơn nữa còn gọi điện thoại tìm cứu binh, muốn cho Bùi Đông Lai chịu không nổi. Kết quả tên kia lại bị Bùi Đông Lai đánh, sống chết không rõ...

Lại nghe Vương Quân Hữu hội báo, thì Mã cục trưởng rất muốn xem trong não của đám người NB kia rốt cuộc là có chứa cái gì?

- Mã cục trưởng, vốn là Bùi Đông Lai muốn đến cục cảnh sát để làm ghi chép, tính đem chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nhưng là bây giờ dường như là hắn đã tức giận, hắn nói xảy ra chuyện gì thì hắn sẽ chịu trách nhiệm.

- Hắn chịu trách nhiệm nhưng mà chúng ta xong đời.

Mã cục trưởng cười khổ một tiếng, trong lòng cũng hiểu được, lấy thân phận của Vương Quân Hữu muốn ngăn cản Bùi Đông Lai quả thực chính là si tâm vọng tưởng, vì thế trầm ngâm một chút, nói:

- Quân Hữu, ông nói đúng lúc lắm, hiện giờ tôi sẽ báo lại cho cấp trên. Ông hãy đứng đó đi, còn tình huống nào thì báo lại cho tôi.

- Vâng, Mã cục trưởng.

Nghe được mệnh lệnh của thượng cấp thì Vương Quân Hữu thở ra một hơi, vội vàng trả lời.

Đầu bên kia điện thoại, sau khi Mã cục trưởng cúp điện thoại thì không dám lãnh đạm, vội vàng gọi điện cho mặt trên.

Mặt trên nghe xong Mã cục trưởng báo lại thì liền sợ tới mức không nhẹ, đơn giản làm ra an bài sau đó gọi điện thoại cho nhân vật số 1 của cảnh sát Đông Hải là Triệu Kiến Tân.

Triệu Kiến Tân nghe xong thì trong lòng liền kinh hãi, hẳn biết được chuyện này khó giải quyết đến cỡ nào.

Sau khi cúp điện thoại thì hắn trầm ngâm một chút, sau đó liền gọi điện thoại cho Bùi Đông Lai.

“Reng...Reng..”

Rất nhanh, trong nhà hàng liền vang lên tiếng di động, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người thì Bùi Đông Lai lấy điện thoại ra.

Triệu Kiến Tân số của Bùi Đông Lai nhưng Bùi Đông Lai không có số của Triệu Kiến Tân.

Vì thế thấy được số xa lạ này thì Bùi Đông Lai vốn là nhú mày, hơi trầm ngâm rồi mới nghe máy.

- Chào ngài, Bùi tiên sinh, tôi là cục trưởng cục công an Đông Hải, Triệu Kiến Tân.

Điện thoại được chuyển, Triệu Kiến Tân liền nói năng một cách khách sáo.

- Chào ngài, Triệu cục trưởng.

Biết được chủ nhân đầu bên kia là Triệu Kiến Tân thì Bùi Đông Lai vốn là ngẩn ra, sau đó cũng đoán ra được có gì lừa dối trong đó, bất quá cũng tỏ ra vô cùng khách khí.

- Chuyện của ngài thì người bên dưới đã báo lại cho tôi.

Có lẽ là biết tình thế tính nghiêm trọng, Triệu Kiến Tân không có hàn huyên, khách sáo, mà là đi thẳng vào vấn đề, hỏi ra vấn đề lo lắng nhất:

- Hiện trường không có người chết chứ?

- Tạm thời không có.

”Lộp bộp!”

Nghe được Bùi Đông Lai nói 2 chữ “Tạm thời” thì Triệu Kiến Tân cả kinh, hẳn không cam đoan sau một lúc Bùi Đông Lai có giết ai hay không....

- Bùi tiên sinh, ngài nên biết, bởi vì chuyện ngoại giao trước mắt nên nếu bây giờ có người NB chết ở quốc nội thì có thể sẽ phát sinh một số chuyện mà ngài không thể tưởng tượng nổi, thậm chí sẽ phát sinh cả chiến tranh, đến lúc đó thì chúng ta không có tuổi gì để đánh người ta cả.

Giọng nói của Triệu Kiến Tân tỏ ra lo lắng:

- Vì chú ý toàn cục nên tôi hy vọng chuyện này dừng ở đây, chuyện kế tiếp sẽ do cảnh sát chúng tôi xử lý, tôi cam đoan chuyện này không có dính dáng gì đến cậu, cậu cảm thấy thế nào?

- Triệu cục trưởng, tôi có thể đáp ứng yêu cầu của ngài nhưng mà người NB sẽ không đồng ý.

Khi nói chuyện, Bùi Đông Lai đem mắt nhìn về phía cửa nhà hàng, hẳn thấy rõ 4 chiếc xe chạy dừng lại ở trước cửa, hơn 10 người NB từ trong xe đi xuống rồi xông vào nhà hàng.

Hả?

Đầu bên kia điện thoại, Triệu cục trưởng nghe vậy, vốn là ngẩn ra, theo sau hỏi:

- Bùi tiên sinh, cậu nói là...

- Cứu tình người NB đến.

Bùi Đông Lai nhìn chằm chằm vào hơn 10 tên NB đang đi vào nhà hàng, thản nhiên nói:

- Triệu cục trưởng, tôi sẽ dựa theo lời ngài nói, nghĩ đến đại cục trước mắt nhưng mà nếu đám người NB kia quá đáng thì bọn hắc cũng đừng nên trách tôi.

”Ách...”

Triệu Kiến Tân nghe vậy, cả kinh há to mồm.

Bùi Đông Lai cúp điện thoại, đi nhanh tới.

Nếu người NB muốn tìm chết thì hắc sẽ thanh toán.

603. Chương 598: Sau Lưng Có Người, Đến Một Người Đánh Một Người (3)

Chương 598: Sau lưng có người, đến một người đánh một người (3)

- Cút hết cho tao.

Đi vào nhà hàng, hơn 10 tên lưu học sinh NB đều tỏ ra hung hăng càn quấy, chẳng những đuổi bảo vệ sang một bên mà còn ngăn quản lý nhà hàng đi tới.

Quản lý thấy thế thì sắc mặt biến đổi, nhưng thấy đối phương người đông thể mạnh nên cuối cùng là biệt khuất đứng sang một bên, không dám ngăn cản.

Quản lý còn không dám ngăn cản huống hồ là đám người phụ vị, bọn hắc liền né qua một bên, mà những người khách nhân dùng cơm trong nhà hàng thì nhìn về phía Bùi Đông Lai, một số thanh niên thấy nhiều người NB xuất hiện thì đi đến phía sau Bùi Đông Lai, muốn cùng Bùi Đông Lai kề vai chiến đấu.

- Quỷ Bản! Thái Nhất! Thu Sơn!

Rất nhanh, tên đi trước thấy được 3 người Thu Sơn đang nằm dưới đất, hắc vốn là ngẩn ra, sau đó nhìn vào Bùi Đông Lai, lập tức phản nộ quát:

- Hồn đản, là mày động tay?

- Tránh ra.

Lời của hắc vừa nói ra thì một giọng nói khác lại vang lên.

“Ừc”

Mấy tên du học sinh NB nghe vậy thì vội vàng không nói 2 lời, sôi nổi tản ra, một tên thanh niên anh tuấn có khí độ bất phàm xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Ngoài ra, phía sau tên thanh niên này còn có 2 người, chột nhìn thì giống như bảo tiêu nhưng nhìn kỹ thì đó chính là 2 tên chó săn.

Hả?

Thấy được Bùi Đông Lai thì tên thanh niên anh tuấn kia hơi ngẩn ra, tỏ ra kinh ngạc.

- Tao vốn rất hiếu kỳ là tên gia hỏa nào làm trọng thương 3 người Thu Sơn, hắc, thật không ngờ lại là mày.

Kinh ngạc đi qua, tên thanh niên anh tuấn kia nở ra nụ cười lạnh, ánh mắt tỏ ra hài hước nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Nghe được tên thanh niên kia nói thế thì đám lưu học sinh NB tỏ ra nghi ngờ, chẳng lẽ xã trưởng biết hắc?

Không riêng gì hắc mà đám người trong nhà hàng lại tỏ ra kinh ngạc, hiển nhiên bọn hắc cũng không ngờ tên thanh niên mới tới này lại quen biết Bùi Đông Lai, đồng thời bọn hắc cũng tò mò Bùi Đông Lai rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì cũng hơi kinh ngạc, hấn dừng bước lại, híp mắt, nhìn chăm chăm vào tên thanh niên kia, kết quả không phát hiện được bản thân đã gặp đối phương ở đâu, nghĩ lại, mơ hồ đoán được cái gì

- Mày không cần nhìn tao, bởi vì mày không biết tao, mà tao nhận thức người. Chính xác ra là tao biết mày.

Thanh niên anh tuấn kia không để ý ánh mắt kinh ngạc chung quanh, hấn nhìn vào Bùi Đông Lai, hài hước cười nói:

- Mà là Bùi Đông Lai, ở bên ngoài là chủ tịch tập đoàn Đông Hải, cùng thành viên của đại đội đặc chủng quân khu Giang Lăng, là vương giả thế giới ngầm TQ, đúng không?

"Ách..."

Lại nghe được tên thanh niên anh tuấn kia nói vậy thì thì trừ Bùi Đông Lai ra thì toàn bộ mọi người có mặt ở đây đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này Bùi Đông Lai nghe được tên thanh niên anh tuấn nói biết mình thì liền âm thầm đoán thân phận của đối phương không đơn giản, hiện giờ càng thêm khẳng định điểm này. Một người NB lại có thể hiểu biết hấn đến như vậy, thân phận tuyệt đối không giống bình thường.

Sau đó, thấy Bùi Đông Lai không có hé răng, thanh niên anh tuấn tiếp tục cười nói:

- Tao không những biết những chuyện này còn biết vụ án sống mái ở Giang Lăng và vụ án giết người ở núi Đại Hưng An có quan hệ rất lớn với mfy, trong đó vụ án sống mái ở Giang Lăng là do một tay mày thực hiện, chôn vùi con đường làm quan của tên gia hỏa gọi là Diệp Tranh Vành. Mà vụ án giết người ở núi Đại Hưng An thì mày mượn dao giết người thủ tiêu Thôi gia HQ, giết chết Diệp Tranh Vành. May mắn chính là, may mắn chính là mày chính là những vị đại nhân vật kia đã trở thành con cờ trong bàn cờ của mày, bọn hấn bị mày lợi dụng, đã kích Diệp gia, đúng không?

Nếu như nói lời lúc này của tên thanh niên anh tuấn làm cho mọi người kinh ngạc thì những lời nói lúc này đã trực tiếp làm bọn hấn sợ ngây người.

Tuy rằng bọn hấn không biết Diệp gia, Thôi gia HQ biểu cái gì, nhưng bọn hấn lại biết được vụ án sống mái ở Giang Lăng và vụ án giết người ở núi Đại Hưng An.

Mà hiện giờ bọn hấn nghe rằng Bùi Đông Lai có liên quan đến 2 vụ án này, hơn nữa một vụ án là do Bùi Đông Lai làm, thậm chí Bùi Đông Lai còn giết người, điều này có thể không làm cho bọn họ kinh ngạc sao?

- Xem ra gia tộc của mày ở NB cũng có thể lực.

Ánh mắt Bùi Đông Lai, híp lại thành một đường nhỏ nhìn chăm chăm vào tên thanh niên anh tuấn kia.

- đương nhiên, nếu không thì làm sao tao biết được những chuyện này?

Nghe được Bùi Đông Lai nói đến gia tộc mình thì tên thanh niên anh tuấn kia nở ra nụ cười đắc ý, sau đó khiêu khích hỏi:

- Bây giờ đang là thời kỳ mất cảm của mày, tao rất tò mò là tại sao mày lại còn dám làm như thế?

- Tao không tò mò.

Bùi Đông Lai nhìn vào tên thanh niên anh tuấn kia, thần nhiên nói:

- Bởi vì trên thế giới này không bao giờ thiếu những kẻ cuồng vọng, tự đại.

- Cuồng vọng, tự đại?

Tên thanh niên anh tuấn kia nghe vậy thì hoàn toàn không để ý đến sống chết 3 người Thu Sơn, mà nhìn vào Bùi Đông Lai, vẻ mặt hài hước:

- Nhìn qua thì mày còn muốn làm rõ chuyện này, nếu đã như vậy thì tao sẽ bỏ một chút thời gian mà giải thích cho mày.

- Lúc này tao nói rồi, bởi vì vận may của mày mà sau khi vụ án ở núi Đại Hưng An xảy ra thì mày chẳng những chịu lửa giận của Diệp gia, ngược lại một số thăng quan to của nước mày lợi dụng chuyện này để đả kích Diệp gia, khiến Diệp gia trọng thương.

tên thanh niên anh tuấn kia nói đến đây, tỏ ra hứng thú nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Mày vốn có thù với Diệp gia, hiện giờ Diệp lại vì mày mà bị thương nặng, mày nói Diệp gia có muốn mày chết không?

- Đáp án là có, Diệp gia nằm mơ cũng muốn xử lý mày, chẳng qua mày gặp vận may kít chó nên bọn hần mới không có cơ hội.

Tên thanh niên anh tuấn kia tự hỏi tự đáp:

- Bất quá, hiện tại cơ hội đã xuất hiện, mày nên biết căng thẳng giữa 2 nước hiện giờ.

- Tại thời kì mẫn cảm này nếu như mày ra tay đánh bạn của tao thành bộ dạng như thế, nếu như chuyện này truyền ra ngoài thì mày nói có khơi mào chiến tranh giữa 2 nước không?

Nói tới đây, tên thanh niên anh tuấn kia lạnh lùng, hàn ý trong mắt hiện ra:

- Nếu như không muốn bùng nổ chiến tranh thì chỉ có một cách, đó chính là mày sẽ trở thành vật hy sinh để làm chuyện này lắng xuống.

“Ách”

Mọi người trong nhà hàng nghe được hành động vừa rồi của Bùi Đông Lai rất có thể sẽ khơi lên chiến tranh thì cả kinh không nhẹ.

- Mjẹ nó, mày hù ai đó?

- Mjạ nó, chiến tranh thì sao?

- Mày tưởng bọn tao sợ à?

Sau đó, vài tên thanh niên đứng ở phía sau Bùi Đông Lai mở miệng hét lên.

- Xã trưởng, Thu Sơn quân đã hôn mê, có cần đưa đi bệnh viện không.

Cùng lúc đó mấy tên đi theo An Đăng đi tới đám người Thu Sơn, rồi nâng bọn họ lên, trong đó thương thế của Quỷ Bân không nghiêm trọng còn có thể đứng, mà Thu Sơn thì vẫn hôn mê.

- Tính mạng bọn hần không có nguy hiểm, tạm thời không cần đưa đi bệnh viện.

An Đăng liền bác bỏ đề nghị, cười lạnh nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Hiện tại việc chúng ta nên làm là báo thù cho 3 người bọn họ.

- Tao rất hiếu kỳ, trừng phạt trong miệng mày là cái gì?

Lại nghe An Đăng nói thế thì Bùi Đông Lai nhin cười không được.

- Quỷ xuống, lạy nhận say, tự chặt 1 tay, tao sẽ bỏ qua chuyện này.

Mắt thấy Bùi Đông Lai có thể tươi cười thì sắc mặt An Đăng trở nên vô cùng âm trầm:

- Nếu không thì mày biết sẽ xảy ra chuyện gì?

- Mày cho rằng tao sẽ trở thành vật hy sinh sao?

Bùi Đông Lai cười hồi.

An Đăng cau mày nói:

- Cho dù là kết quả nào thì mày cũng không thể chịu được.

- Nếu tao đoán không sai thì mày xuất thân từ gia tộc chính giới ở NB.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Mày nói, nếu tao đánh tàn phế mày thì có phải là khả năng phát sinh chiến tranh hoặc là khả năng tao làm vật hy sinh sẽ lớn hơn không?

- Tao nói rồi, hậu quả này mày không thể lãnh nổi, tốt nhất là mày không nên thử.

Vẻ mặt An Đăng càng trở nên âm lãnh.

Bùi Đông Lai khinh thường cười:

- Là mày uy hiếp sao?

- Mày có thể coi đó là uy hiếp.

Có lẽ không ngờ Bùi Đông Lai sẽ ngông cuồng như thế nên 2 mắt An Đăng tức giận như là muốn phun ra lửa.

- Tao không thích có người tỏ ra cuồng vọng tự đại ở trước mặt tao, càng không thích bị người khác uy hiếp.

Giọng nói Bùi Đông Lai đột nhiên chuyển lạnh:

- Những thứ này, mày đều đã làm.

- Xem ra mày cho rằng tao đang hù dọa mày, sự thật sẽ chứng minh hết thảy.

An Đăng vô cùng tức giận nhưng nghĩ đến thân thủ khủng bố của Bùi Đông Lai thì hắn không lựa chọn cùng xung đột chính diện với Bùi Đông Lai mà cố nén giận, nói:

- Chúng ta đi.

”Ách...”

Nghe An Đăng nói thế thì đám người NB cả kinh không nhẹ.

Kinh ngạc là bởi vì bọn hắn biết được thân phận của An Đăng, không nghĩ lúc này An Đăng lại không dám làm gì.

- Xã trưởng...

So với bọn hắn thì 2 tên bị Bùi Đông Lai làm bị thương hận không thể đem Bùi Đông Lai băm thây vạn đoạn, lúc này thấy An Đăng quyết định phải rời khỏi, lập tức nóng nảy.

Nhưng mà.

Không đợi bọn hắn nói hết câu thì Bùi Đông Lai đã lên tiếng:

- Mày quên câu trước của tao rồi thì phải?

- Câu gì?

Chân mày An Đăng nhíu lại, nếu không phải kiêng kị thân thủ của Bùi Đông Lai thì làm sao hắn lại có thể dẫn người rời đi được?

Giọng nói Bùi Đông Lai hoàn toàn lạnh xuống:

- Từng có nhiều người uy hiếp ta, kết quả bọn hắn không tàn phế thì cũng đã chết.

- Mày muốn làm gì?

Trong lòng An Đăng chấn động, gắt gao nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai, tựa hồ không tin Bùi Đông Lai dám động thủ đối với hắn.

Không tin?

Bùi Đông Lai vừa động, giống như u linh xuất hiện trước người An Đăng, xách lấy cổ An Đăng:

- Mày nói, tao nên đánh mày trở nên tàn phế hay là vật đầu mày xuống?

604. Chương 599: Sau Lưng Có Người, Đến Một Người Đánh Một Người (4)

Chương 599: Sau lưng có người, đến một người đánh một người (4)

”Ách...”

Nghe lời nói hờ hững của Bùi Đông Lai, nhìn Bùi Đông Lai xách An Đăng như xác con gà thì đám lưu học sinh NB kia liền trợn tròn mắt, đứng yên như bức tượng.

Còn An Đăng bị Bùi Đông Lai túm lấy, theo bản năng thì phản kích nhưng mà lý trí nói cho hắn biết lấy thực lực của hắn thì nếu dám làm ra cái gì thì liền chịu chết.

- Mày...mày muốn làm gì?

Trong lòng hiểu được điểm này, An Đăng cố nén phần nộ cùng khuất nhục, khuôn mặt đỏ bừng, nói.

- Buông xả trưởng ra.

An Đăng vừa mở miệng thì đám lưu học sinh NB đó liền rống lên nhưng lại không dám đi lên.

Bọn hắn không phải không muốn, mà là không dám.

Bởi vì.

Bọn hắn đều biết thực lực của An Đăng là Nhãn Thuật Cửu Đoạn, thực lực cao hơn bọn hắn.

Hiện giờ, An Đăng ngay cả cơ hội đánh trả còn không có, huống chi là bọn hắn?

- Tao là thành viên của An Đăng gia NB..

An Đăng lại nhịn không được mở miệng, lúc này đây hắn trực tiếp nói ra gia tộc của mình, muốn để cho Bùi Đông Lai ném chuột sợ vỡ bình.

Nhưng mà.

Không đợi hắn nói hết lời thì tay phải Bùi Đông Lai đã vung lên.

“Bụp”

An Đăng bị Bùi Đông Lai đâm thẳng vào bụng.

- Mẹ kiếp.

Đám người NB kia thấy An Đăng bị đánh thì lại rống lên.

- Mày ưng tàn phế hay là vận gãy đầu.

Bùi Đông Lai lại hỏi An Đăng.

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì An Đăng thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh!

Thân là thiếu gia của một gia tộc lớn ở NB, từ nhỏ đến lớn hắn toàn đánh người ta, làm gì có chuyện người ta đánh hắn.

Hiện giờ khấn vô cùng phần nộ, hận không thể lập tức đem Bùi Đông Lai băm thây vạn đoạn. Chính là cũng biết thực lực không bằng Bùi Đông Lai cho nên cắn răng.

Không thể không nói, bởi vì từ nhỏ được giáo huấn nên tâm lý của hắn rất mạnh, hắn chỉ cần vài giây là có thể áp chế lửa giận trong lòng, sau đó cố gắng muốn đem gia tộc ra để Bùi Đông Lai ném chuột sợ vỡ bình:

- Ông nội tao là đại thần nội vụ NB, cha tao là....

“Bốp”

Trả lời An Đăng là một cái tát.

Lại thấy An Đăng bị Bùi Đông Lai tát thì đám người NB kia không có kêu gào lên nữa, bọn hắn nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai.

- Tao không có hứng thú với tổ tông của mày.

Bùi Đông Lai đưa An Đăng tới sát mặt, nhìn khuôn mặt hấn, gần từng chữ:

- Tao chỉ cần mày trả lời vấn đề kia.

”Ách...”

Lại nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì An Đăng không nói gì được.

Bởi vì.

Hắn hiểu được một sự thật: Bùi Đông Lai quyết tâm muốn đối phó hấn!

- Kể diên, mày là một kẻ diên.

Sau khi hiểu được điểm này thì An Đăng kêu lên một tiếng, tay phải vung lên nện vào đầu Bùi Đông Lai.

Thấy được hành động của An Đăng thì tay phải Bùi Đông Lai vung lên, một phát bắt được hữu quyền của An Đăng.

“Bóp”

Tiếng vang giòn truyền ra, nắm đấm của An Đăng nằm yên trong lòng bàn tay của Bùi Đông Lai.

”Răng rắc —— ”

Sau đó, coi như lúc An Đăng cố gắng giãy dụa thì tay phải Bùi Đông Lai đột nhiên phát lực, bóp lấy.

”Ngao! !”

Tục ngữ nói, tay đứt ruột xót, tay phải An Đăng bị bóp nát, cơn đau làm cho hấn kêu lên.

”Phanh —— ”

”Răng rắc —— ”

Bùi Đông Lai lại đá vào ngực An Đăng, cả người hấn liền bay ngược ra xa.

“Phốc”

Xương sườn gãy làm cho cả người An Đăng cong lại, hấn há miệng phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy trắng, 2 mắt tỏ ra sợ hãi.

”Phanh —— ”

Sau đó, cả người hấn nện vào quây thu ngân, té ngã xuống đất.

”Hô... Hô...”

Nằm trên đất, An Đăng không ngừng run lên như một con chó chết.

Thấy một màn như vậy thì đám lưu học sinh NB có cảm giác như đang nằm mộng, bọn hấn dường như không tin sự thật đang diễn ra ở trước mắt.

”A...”

Một tiếng thét chói tai vang lên, Lý Thiển Thiển cùng với 2 em bao nuôi kia thấy được một màn như vậy thì vốn là cả kinh trộn mất há hốc mồm, sau đó thấy được bộ dạng của An Đăng thì bị hù sợ, vội vàng ré lên rồi đi lui về sau.

Tiếng ré chói tai kia đã làm cho đám lưu học sinh lấy lại tinh thần, cũng nói cho bọn hấn biết mọi chuyện trước mặt là sự thật, không phải là nằm mơ, An Đăng bị người ta đánh rồi.

Không riêng gì bọn hấn mà đám người nhân viên cùng khách nhân trong phòng cũng lấy lại tinh thần.

Nhưng mà.

Lúc này đây, bọn hấn không có võ tay bảo hay. Mà vô cùng kích động nhìn về phía Bùi Đông Lai.

“Reng..Reng”

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì An Đăng giống như là đứa trẻ lạc đường tìm thấy được đường về nhà, hần không để ý đến cơn đau mà rút điện thoại trong người ra.

Hần muốn nghe điện thoại.

Hần muốn tìm người ra mặt ngăn cản Bùi Đông Lai.

Bởi vì...

Lý trí nói cho hần biết, Bùi Đông Lai dám giết hần.

Thật sự dám.

Hả?

Lấy điện thoại ra, thấy số gọi đến thì đồng tử của An Đăng mở to ra.

Sau đó, hần liền nghe máy.

- An Đăng thiếu gia...

- Cứu ta! Thanh Mộc thúc thúc, cứu ta! !

Điện thoại được chuyển, chủ nhân đầu bên kia mới mở miệng thì liền bị An Đăng cắt ngang.

”Ách...”

Thân là người ở trong lãnh sự quán NB ở Đông Hải thì Thanh Mộc trực tiếp bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Mặc dù hần chỉ là người phụ trách lãnh sự quán NB tại Đông Hải, cũng là nhân vật Đại sứ quán số 2 của NB tại TQ nhưng mà luận về thân phận và địa vị thì hần thua xa An gia của An Đăng.

Cho nên lúc này nghe được tiếng bi thảm của An Đăng thì trong lòng hần lại không kinh hãi sao?

- An... An Đăng thiếu gia, cậu làm sao vậy?

Khiếp sợ đi qua, Thanh Mộc cả kinh từ trên ghế salon bật lên, ngữ khí lo lắng hỏi han.

- Có người muốn giết ta! Có người muốn giết ta a!

An Đăng giống như là người điên, không ngừng kêu lên.

Hần xích lui về phía sau, dường như hần đang dùng phương thức này để xa cách Bùi Đông Lai một chút... Tiếp tục xa một chút!

Lại nghe An Đăng nói thế thì tim Thanh Mộc xém chút nữa là ngừng đập.

Tuy rằng hần không biết tới cùng là ai ăn gan hùm mật gấu muốn giết An Đăng, chính là... Hần lại biết, nếu An Đăng chết ở Đông Hải thì hần cứ đợi An gia tới hỏi tội đi.

Thanh Mộc ngừng thở, vô cùng khẩn trương, hỏi:

- Cậu đang ở đâu?

- Nhà hàng XX.

An Đăng vốn định cách xa Bùi Đông Lai một chút, kết quả phát hiện Bùi Đông Lai lại hướng hần đi tới, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt.

- An Đăng thiếu gia, để đối phương nghe điện thoại, để đối phương nghe điện thoại.

Mất thấy Bùi Đông Lai tới gần, An Đăng sợ tới mức tay phải run lên, điện thoại rớt xuống sàn nhà.

“Bịch”

- Tao đã nói chuyện với người của lãnh sự quán NB tại Đông Hải, chuyện này rất nhanh sẽ được truyền ra, nếu mày giết tao thì mày sẽ chôn cùng.

An Đăng liền điên cuồng rít gào về phía Bùi Đông Lai.

”Răng rắc —— ”

Tiếng xương gãy lại vang lên, An Đăng im lại.

Đầu gối của hắn đã bị Bùi Đông Lai giậm gãy.

- Tao nói rồi, hôm nay người nào đến đây thì tao cũng không bỏ qua chuyện này.

Dưới ánh đèn, Bùi Đông Lai giẫm vào chân An Đăng, chỉ vào đám lưu học sinh, nói:

- Bọn mày tự quỳ xuống hay là tao tới giúp bọn mày?

“Bịch”

“Bịch”

“Bịch”

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng...

Một người, hai người, ba...

Đám người kia trước sau đều quỳ xuống.

605. Chương 600: Sau Lưng Có Người, Đến Một Người Đánh Một Người (5)

Chương 600: Sau lưng có người, đến một người đánh một người (5)

Thanh Mộc luống cuống

Sau khi An Đăng gọi điện cho hắn thì hắn liền luống cuống.

Khi hắn cố gắng gọi lại cho An Đăng nhưng An Đăng không nghe máy thì hắn hoàn toàn luống cuống.

Đi vào TQ 2 năm, đây là lần đầu tiên hắn sợ hãi như thế.

Hắn sợ hãi.

Sợ An Đăng sẽ táng thân ở Đông Hải.

Bất quá..

Sau khi gọi điện cho An Đăng không được thì hắn bình tĩnh trở lại.

Hắn liền gọi điện cho tkt.

- Tôi là người phụ trách lãnh sự quán NB tại Đông Hải, Thanh Mộc.

Điện thoại được chuyển, Thanh Mộc liền mở miệng nói trước, giọng nói có chút kích động.

- Chào ngài, Thanh Mộc tiên sinh, muộn như vậy mà còn gọi cho tôi, có chuyện gì sao?

Mặc dù đã đoán được Thanh Mộc sẽ gọi điện đến cho mình nhưng giờ phút này Triệu Kiến Tân lại giả ngu.

- Triệu cục trưởng, mời ông hãy phái người đến nhà hàng XX ngay lập tức.

Có lẽ là quá lo lắng đến an nguy của An Đăng nên Thanh Mộc nói thẳng, giọng nói mang theo vài phần mệnh lệnh.

Nghe Thanh Mộc nói xong thì trong lòng Triệu Kiến Tân có chút không thoải mái, ông là một người NB, dựa cái gì mà ra lệnh cho ta?

- Thanh Mộc Tiên Sinh, đã xảy ra chuyện gì?

Triệu Kiến Tân lại lựa chọn giả ngu.

- Có người uốn giết lưu học sinh nước tôi.

Nghĩ đến An Đằng cầu cứu, Thanh Mộc lòng nóng như lửa đốt, thế cho nên tê rống lên:

- Triệu cục trưởng, ông hẳn là biết được quan hệ hiện giờ giữa 2 nước, nếu như lúc này có lưu học sinh chết ở quý quốc thì hậu quả chúng ta đều không thể gánh vác! Mặt khác, tôi nói cho ông biết trong đám lưu học sinh kia có một người tên là An Đằng, là cháu của An Bồi Tinh Hải, đại thần nội vụ của nước tôi. Nếu An Đằng chết ở quý quốc thì chiến tranh sẽ bùng nổ.

“Lộp bộp!”

Nghe được Thanh Mộc nói như thế thì cả người Triệu Kiến Tân chấn động, chân mày nhíu lại.

Lý trí nói cho hắn biết, tính chất nghiêm trọng của chuyện này đã vượt xa suy đoán của hắn.

- Triệu cục trưởng, ông có nghe lời tôi nói không?

Thanh Mộc thấy Triệu Kiến Tân không trả lời thì liền gấp gáp.

- Thanh Mộc tiên sinh, tôi sẽ phái người qua ngay.

Mặc dù biết rõ thân phận của Bùi Đông Lai, không thể trêu chọc nhưng đến lúc này Triệu Kiến Tân cũng biết nhất định phải ngăn trở, nếu không sẽ xảy ra chiến tranh, hắn sẽ không gánh nổi hậu quả.

- Triệu cục trưởng, tôi cũng sẽ qua đó, hy vọng ông sẽ đến nhanh.

Nghe được Triệu Kiến Tân nói thế thì Thanh Mộc thở phào một hơi, lại bổ sung thêm.

Sau khi kết thúc điện thoại với Thanh Mộc thì Triệu Kiến Tân không có đi liền mà là gọi điện ra lệnh cho thủ hạ ở bên dưới.

...

Quán cơm XX, Vương Quân Hữu cùng 2 tên thủ hạ thấy Bùi Đông Lai ra tay xử lý đám người NB kia thì vô cùng kích động, cảm giác như đã được trút giận.

Nhưng mà.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của thượng cấp thì cả người hắn giống như là bị một chậu nước lạnh tạt vào, hắn liền mang theo 2 tên thủ hạ đi vào nhà hàng.

Trong nhà hàng, đám lưu học sinh NB đang quỳ dưới đất, còn đám khách nhân thì lập điện thoại ra chụp lại cảnh này.

Rất nhanh, Vương Quân Hữu mang theo 2 tên thủ hạ đi vào nhà hàng, chen qua đám người đi tới Bùi Đông Lai.

- Bùi tiên sinh.

Thấy sắc mặt bình tĩnh của Bùi Đông Lai, ánh mắt lo lắng của Vương Quân Hữu lại xuất hiện một tia kinh nể.

Một mặt, hắn biết được sự tích của Bùi Đông Lai, hắn cảm nếu như Bùi Đông Lai gây ra chuyện lớn thì nguy hiểm của bản thân Bùi Đông Lai sẽ tăng lên.

Một mặt khác, hắn lại tin được Bùi Đông Lai có thể biết những điều này.

Cho nên, như vậy mà Bùi Đông Lai lại có thể tỏ ra bình tĩnh, phần định lực cùng quyết đoán này đủ để hắn phải kính nể.

- Trước khi đám người lãnh sự quán NB kia đến đây thì tôi sẽ không làm gì bọn hắn.

Bùi Đông Lai đoán được tâm tư của Vương Quân Hữu cho nên sắc mặt tỏ ra bình tĩnh, nói.

“Ách”

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Vương Quân Hữu cười chưa sót.

Nửa giờ sau.

Một chiếc Audi A6 có biển số xe cảnh sát Đông Hải, cùng một chiếc Infiniti, 2 chiếc Toyota gặp nhau tại một con đường cách nhà hàng XX không xa.

Trong màn đêm, chiếc Audi A6 cùng chiếc Infiniti mở kính cửa xe xuống, Triệu Kiến Tân cùng Thanh Mộc dùng ánh mắt trao đổi một chút.

1' sau, 4 chiếc xe chạy đến trước cửa nhà hàng XX.

- Triệu cục trưởng.

Mắt thấy Triệu Kiến Tân xuống xe thì tên cảnh sát ở phân khu này lập tức bước lên, hồi báo:

- Bùi Đông Lai làm bị thương 4 người, trong đó 2 người thương thế không nhẹ, ngoài ra, hắn còn để đám lưu học sinh NB kia quỳ xuống đất....

- Triệu cục trưởng, hung thủ có ở bên trong không?

Không đợi tên cảnh sát kia nói xong, Thanh Mộc từ trong chiếc Infiniti đi xuống, bước nhanh đến phía Triệu Kiến Tân, mở miệng hỏi, hắn đã biết được đám người An Đăng còn chưa chết, lúc này hắn quan tâm nhất chính là hung thủ còn ở bên trong không.

- Ở bên trong.

Triệu Kiến Tân gật đầu trả lời, tâm tình vô cùng phức tạp.

- Chúng ta vào thôi.

Biết được hung thủ còn ở bên trong thì hung quang trong mắt Thanh Mộc lóe lên. Nghiến răng nghiến lợi nói một câu, dẫn người đi vào.

Sắc mặt Triệu Kiến Tân phức tạp, mang theo mấy tên cảnh sát đi vào.

Trong nhà hàng, An Đăng và Thu Sơn đang hôn mê, còn đám lưu học sinh NB kia thành thật mà quỳ ở dưới đất.

Bùi Đông Lai ngồi ở trên một chiếc ghế salon, tay cầm một điếu thuốc, Chu Thiển ngồi ở bên cạnh hắn nhưng mà mắt không ngừng nhìn vào đám lưu học sinh NB cùng với cảnh sát kia, nàng có cảm giác đang nằm mơ.

Rất nhanh, Thanh Mộc đã bước vào, hắn thấy rõ hơn 10 lưu học sinh NB đang quỳ dưới đất, mà An Đăng thì nằm xụi lơ trên mặt đất, sinh tử không rõ.

Thấy một màn như vậy thì sắc mặt đám người Thanh Mộc cuồng biến, lập tức dừng lại.

Sau đó.

Theo bản năng đám người Thanh Mộc quảng ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai đang ngồi hút thuốc trên ghế salon.

Là hắn?

Thấy khuôn mặt không tính là xa lạ của Bùi Đông Lai thì đồng tử đám người Thanh Mộc mở to ra.

Thân là nhân viên lãnh sự quán, hơn nữa còn là nhân viên thu thập tình báo thì bọn hắn cũng không xa lạ gì với Bùi Đông Lai.

- Thanh Mộc Tiên Sinh, cứu chúng ta!

Sau đó, những tên lưu học sinh kia thấy đám người Thanh Mộc đi vào thì liền sôi nổi cầu cứu.

- Bùi Đông Lai tiên sinh, chẳng lẽ cậu muốn khơi mào chiến tranh sao?

Nghe được những lời cầu cứu kia thì 2 mắt Thanh Mộc như phun ra lửa nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, gào lên.

Thanh Mộc vừa thốt lên xong thì những tên thủ hạ phía sau hắn liền tỏ ra tức giận.

Bọn hắn cảm thấy Bùi Đông Lai thật sự là khi dễ người mà.

- Tôi chỉ muốn nói một sự thật, nơi này là TQ.

Bên tai vang lên lời chất vấn của Thanh Mộc, Bùi Đông Lai bóp tắt tàn thuốc, chậm rãi đứng lên, đi tới đám người Thanh Mộc:

- Nơi này không phải là nơi mà đám người các ông có thể giương oai được.

- Cậu...

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì đám người Thanh Mộc vô cùng tức giận.

- Các ông tự mình quỳ hay là để ta giúp các ông?

Bùi Đông Lai dừng bước lại, hỏi ra một vấn đề.

- Bùi tiên sinh, không thể!

Triệu Kiến Tân nghe vậy thì lập tức hoảng sợ, chạy tới ngăn cản.

- Triệu cục trưởng, tôi biết ngài lo lắng cái gì, nhưng mà tôi hỏi ngài một câu, nơi này là địa bàn của chúng ta, tại sao đám người lại dám điều võ dương oai?

Bùi Đông Lai nhìn vào khuôn mặt vô cùng lo lắng của Triệu Kiến Tân, lớn tiếng chất vấn:

- Ông nói cho tôi biết, bọn hắn dựa vào cái gì?

"Ách..."

Triệu Kiến Tân không phản bác được.

- Hôm nay, một là bọn chúng tự quỳ xuống, hai là tôi đánh cho bọn hắn phải cầu xin tha thứ mà quỳ xuống, cho dù Thiên Vương lão tử đến đây cũng không thay đổi được.

Im lặng trong đại sảnh, giọng nói của Bùi Đông Lai lại vang lên.

Dưới ánh đèn, Bùi Đông Lai đứng thẳng, ngạo nghễ nói:

- Nếu có chiến tranh thì tôi nguyện dốc hết sức, có chết cũng không hối hận.

606. Chương 601: Sau Lưng Có Người, Đến Một Người Đánh Một Người (6)

Chương 601: Sau lưng có người, đến một người đánh một người (6)

- Nếu có chiến tranh thì tôi nguyện dốc hết sức, có chết cũng không hối hận..

Nghe được lời nói như đinh đóng cột của Bùi Đông Lai, cảm nhận vẻ kiên quyết trong giọng nói của Bùi Đông Lai thì Triệu Kiến Tân không biết nói gì.

Dường như hắn cũng biết sự tình phát sinh đến lúc này, lấy tính khí của Bùi Đông Lai sẽ không thay đổi quyết định.

Nhưng mà.

Trong lòng hắn vô cùng nghi hoặc, chẳng lẽ Bùi Đông Lai không nghĩ đến hậu quả sao?

- Mà xác định muốn làm bùng nổ chiến tranh?

Thanh Mộc nghe Bùi Đông Lai nói thế thì hỏi, nhưng mà hắn không tin Bùi Đông Lai sẽ dám làm như thế.

- Quỳ, hay là không quỳ?

Bùi Đông Lai bước lên một bước, hỏi.

”Ách...”

Lại nghe Bùi Đông Lai nói thế thì đám lãnh sự quán NB lấy Thanh Mộc cảm đầu không hện mà cùng há to miệng, sau đó Thanh Mộc không nhịn được mà mắng:

- Tên điên, mày là một kẻ điên, mày sẽ trả giá cho hành động ngu xuẩn của mình, tao thề.

”Ba!”

Bùi Đông Lai bước lên một bước nữa.

Mắt thấy Bùi Đông Lai muốn động thủ thì Thanh Mộc nhìn sang Triệu Kiến Tân, hô to:

- Triệu... Triệu cục trưởng. Nếu ông không quý quốc ngập chìm trong chiến hỏa thì tốt nhất ông hãy ngăn cản hẳn lại.

- Thanh Mộc Tiên Sinh, thứ cho tôi bất lực.

Triệu Kiến Tân nghe vậy, chân mày nhíu lại, tức giận nhìn Thanh Mộc một cái, nếu hẳn có thể ngăn Bùi Đông Lai thì cần Thanh Mộc nhắc sao?

- Ông..

Nghe được Triệu Kiến Tân nói thế thì cả người Thanh Mộc chấn động, sau đó hẳn đã thay Bùi Đông Lai đứng gần mình thì liền nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai, lạnh lùng nói:

- Hồn dân chết tiết, tao cho mày biết, mày muốn tao quỳ, không có khả năng.

“Bốp”

Trả lời Thanh Mộc là một cước, Bùi Đông Lai không nói 2 lời, đá vào mắt cá chân của Thanh Mộc.

“Rắc”

Một cước đá ra, mắt cá chân của Thanh Mộc liền gãy, mất đi trọng tâm, ngã quỵ xuống.

Bùi Đông Lai thấy thế lại tung ra một cước, đập vào cẳng chân của Thanh Mộc.

”Răng rắc —— ”

Coi như lúc Thanh Mộc sắp té ngã thì tiếng xương gãy lại vang lên, cả người Thanh Mộc đột nhiên thẳng lên, 2 đầu gối chạm xuống đất, như là tù binh.

”Tê ~ ”

Cơn đau làm cho cả người Thanh Mộc run lên, chưa bao giờ hẳn cảm thấy khuất nhục như thế này.

- Đến phiên bọn mày.

Sau khi xử lý xong Thanh Mộc thì Bùi Đông Lai nhìn về phía đám thủ hạ của hẳn, giọng nói không thể nghi ngờ.

”Ách...”

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, nhìn Thanh Mộc đang quỳ ở dưới đất thì đám thủ hạ kia trừng to mắt, trong óc trống rỗng, ánh mắt tỏ ra sợ hãi.

“Bịch”

Sợ hãi rất nhiều, một tên trong đó bởi vì tâm lý quá yếu nên 2 chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống.

- Chết....Chết tiết.

Thấy như thế thì Thanh Mộc tức giận đến khàn giọng mắng to.

“Bịch”

“Bịch”

“Bịch”

...

Sau đó, đám thành viên lãnh sự quá kia trước sau quỳ xuống.

- Bọn..Bọn mày.

Mắt thấy thủ hạ của mình liên tiếp quỳ xuống thì Thanh Mộc vô cùng tức giận, cố gắng muốn mở miệng mắng nhưng không đợi mắng xong thì bởi vì quá tức giận nên hắn đã trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

”Ách...”

Cùng lúc đó, đám lưu học sinh NB thấy được một màn mày liền chấn động, bọn hắn một đám há to mồm, thân mình hoàn toàn cứng ngắc giống như pho tượng.

Trong lúc nhất thời, cả nhà hàng liền trở nên im lặng, ánh mắt mọi người đều nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Bùi tiên sinh, chuyện kế tiếp giao cho tôi xử lý đi?

Vài giây sau, Triệu Kiến Tân cười khổ mở miệng.

- Được.

Bùi Đông Lai gật đầu.

Cùng lúc đó, vẻ mặt An Đằng trắng bệch mở to mắt, thấy được cảnh tượng trước mắt thì hắn cho rằng bản thân mình gặp ảo giác cho nên hắn nhắm mắt lại, lắc lắc đầu.

Sau đó.

Hắn mở to mắt, cố gắng nhìn kỹ.

Nhưng mà, hắn thấy được đám Thanh Mộc đang quỳ ở dưới mặt đất.

- Chu Thiến, chúng ta đi.

Bùi Đông Lai quay đầu lại nhìn Chu Thiến, mở miệng nói.

- Được...được.

Chu Thiến theo bản năng gật gật đầu. Đứng dậy, đi theo Bùi Đông Lai rời đi.

- Đã xảy ra chuyện gì?

An Đằng mở miệng hỏi một tên đồng bạn bên cạnh.

- Tên TQ kia đánh gãy chân của Thanh Mộc tiên sinh, khiến Thanh Mộc tiên sinh quỳ xuống.

Một tên đồng bạn bên cạnh tỏ ra sợ hãi, trả lời:

- Sau đó, những thủ hạ của Thanh Mộc tiên sinh chủ động quỳ xuống...

- Cái...cái gì?

Nghe được tên đồng bạn nói như thế thì An Đằng đơ như cây cơ.

Hắn... Hắn chẳng lẽ thật sự không sợ chết sao?

Hắn tới cùng muốn làm gì? ?

Trong lòng An Đằng liền hiện lên 2 nghi vấn, hắn nhìn về phía Bùi Đông Lai nhưng phát hiện Bùi Đông Lai cùng Chu Thiến đã rời khỏi.

Giống như xác minh suy đoán của An Đằng, một tên đồng bạn bên cạnh nói:

- Hắn còn nói, nếu có chiến tranh thì hắn nguyện dốc hết sức, có chết cũng không hối hận..

“Bịch”

An Đăng nghe vậy thì ngã xuống, lại hôn mê.

Cùng lúc đó, vài tên nhân viên lãnh sự quán lấy lại tinh thần, đứng lên, còn đám lưu học sinh kia vẫn còn quỳ như cũ.

- Đưa người bị thương đến bệnh viện, người nào không bị thương thì đưa về lãnh sự quán.

Mất thấy Bùi Đông Lai rời đi, Triệu Kiến Tân không chú ý đến vẻ mặt tức giận của đám nhân viên lãnh sự quán kia mà làm ra an bài.

- Vâng, Triệu cục trưởng?

Nghe được Triệu Kiến Tân nói thế thì đám cảnh sát liền lĩnh mệnh.

- Triệu cục trưởng, ông và tên điên kia sẽ trả giá vì hành vi ngày hôm nay. Đồng thời, quý quốc cũng lâm vào chiến tranh, thừa nhận lửa giận của nước tôi.

Một tên nhân viên lãnh sự quán liền như là nông dân xoay người làm chủ nhân, kêu gào lên, sau đó hắn không đợi Triệu Kiến Tân đáp lời, liền trực tiếp cầm lấy điện thoại, gọi đến cho mặt trên của mình để báo lại chuyện này.

Bởi vì... Hắn biết, sự tình phát triển đến loại tình trạng này, đã không phải là hắn có thể xử lý cùng không chế, hắn chỉ cần cam đoan không có người chết là tốt rồi, chuyện còn lại chỉ có thể giao cho mặt trên xử lý.

...

Sau khi mang theo Chu Thiển ra khỏi nhà hàng, thì Bùi Đông Lai liền đi vào chiếc Audi A4L rồi lái đi.

Trong xe, Chu Thiển ngồi ở vị trí phụ lái, vẻ mặt nàng tỏ ra không tin tưởng, trong lòng thầm hỏi: Rất cuộc Bùi Đông Lai là người như thế nào?

“Tít...Tít”

Trả lời Chu Thiển chính là 2 tiếng vang nhỏ vang lên.

Hả?

Nghe vậy thì trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, vừa lái xe vừa lấy một chiếc điện thoại khác ở trong túi áo ra.

Cái điện thoại này là Long Vương Diệp Cô Thành đưa cho hắn, dùng để liên lạc.

- Tại sao phải làm vậy?

Rất nhanh, điện thoại liền truyền ra giọng nói của Diệp Cô Thành, nhìn như là chất vấn nhưng lại càng giống với nghi vấn. Hắn không tin Bùi Đông Lai không nhìn ra hậu quả khi làm việc này.

- Qua tử từng nói với tôi: Trên đời này có một số việc cần phải có người đi làm.

Bùi Đông Lai nhẹ giọng nói:

- Từng, bởi vì câu nói này mà cho dù Qua tử biết thực lực của tôi không bằng Đằng Dã nhưng vẫn đưa tôi lên lôi đài, tôi cứu tử nhất sinh, may mắn còn sống.

- Hiện giờ, không nói đến chuyện ân oán cá nhân, hội Tam Hợp như hổ rình mồi, tôi nguyên làm một thanh lợi kiếm chặt đứt toàn bộ bọn chúng.

607. Chương 602: Con Bài Chưa Lật Cùng Chiến Tranh.

Chương 602: Con bài chưa lật cùng chiến tranh

- Đây không giống như phong cách của cậu.

Bên tai vang lên câu trả lời của Bùi Đông Lai, Diệp Cô Thành trầm ngâm một lát, mở miệng lần nữa, giọng nói tỏ ra vô cùng nghi hoặc:

- Cha cậu là một anh hùng nhưng cậu không phải. Cậu có biết Diệp gia, hội Tam Hợp sẽ không bỏ qua cho cậu, mượn cơ hội lần này để phản kích cậu, đây cũng chính là nói ân oán cá nhân của cậu. Vốn dĩ lấy hiểu biết của ta đối với cậu thì ta biết cậu là một kẻ không xảo trá, cậu muốn điều gì cũng không nên lấy lý do này để che lấp.

Hả?

Lời nói của Diệp Cô Thành khiến Bùi Đông Lai cả kinh.

Bởi vì.

Lấy tính khí trước đây của hắn thì hắn sẽ không để lợi ích quốc gia trước, mà là coi trọng lợi ích của bản thân.

Mà hôm nay, hắn vung tay với tên người NB kia cũng đã nghĩ đến quốc gia, thậm chí là như lời nói của Diệp Cô Thành vừa rồi.

Đây cũng chính là nói tâm tình của hắn đã biến hóa.

Chẳng...Chẳng lẽ là do ảnh hưởng của Tiêu Phi?

Nghĩ đến bản thân trước đây khi gặp một số chuyện gì cũng chịu ảnh hưởng của Tiêu Phi thì Bùi Đông Lai thầm hỏi, sau đó hắn cảm thấy khả năng này rất lớn.

Trong lòng hiểu được điểm này, Bùi Đông Lai toát ra vài phần kích động, trong trí nhớ của hắn, mỗi khi hắn bị ảnh hưởng của Tiêu Phi thì điều đó nói lên linh hồn của Tiêu Phi lại sắp dung hợp với hắn.

- Nếu ta đoán không sai, cậu dám làm như thế, hơn nữa lại tự tin như vậy là bởi vì trong tay cậu còn nắm còn bài là Tịch gia, đúng không?

Mất thấy Bùi Đông Lai không lên tiếng, Diệp Cô Thành mở miệng lần nữa.

Tuy rằng gia chủ của Tịch gia là Tịch Nhân Đình dựa theo lời nhắc nhở của Bùi Vũ Phu nhắn tin kia cho Diệp Cô Thành, không có bại lộ tung tích của Tịch gia nhưng mà sau khi vụ án núi Đại Hưng An đi qua, Bùi Đông Lai lâm vào tuyệt cảnh, vào thời điểm mấu chốt Tịch gia lại xuất hiện, điều này đã khiến Diệp Cô Thành nảy sinh nghi ngờ với Tịch gia.

Trong ký ức của hắn, tuy rằng Tịch gia và Bạch gia qua lại rất gần nhưng mà 2 gia tộc này là 2 gia tộc buôn bán, chỉ theo đuổi một chữ “ Lợi”.

Mà lúc Bùi Đông Lai nắm trong tay bằng chứng chứng minh Diệp Cô Thành cấu kết với thế lực cảnh ngoại, thêm vào đó là hành vi ngu xuẩn của Diệp Cẩm thì bằng vào Tần gia, Tiêu gia cùng Bạch gia cũng đủ để cho Diệp gia một kích trí mệnh, Tịch gia không cần phải cuốn vào trong đó. Tịch gia làm như vậy chỉ là dẹt hoa trên găm, lại hoàn toàn đắc tội Diệp gia, điều này không phù hợp với tác phong “ Lợi” của Tịch gia.

Sau đó là chuyện Tịch Hồ gia nhập Đông Hạ hội, hơn nữa Âm Vệ Tịch gia lại xuất hiện ở biệt thự Bùi Đông Lai mấy ngày đây để giúp Bùi Đông Lai luyện võ, điều này đã làm cho Diệp Cô Thành hoài nghi.

Hiện giờ, Bùi Đông Lai biết rõ chuyện này sẽ tạo thành hậu quả lớn nhưng mà không thêm để ý, trực tiếp đã để cho Diệp Cô Thành đoán được, trong tứ đại gia tộc ở quốc nội thì muốn đối phó với thế lực cảnh ngoại chỉ có một mình Tịch gia.

Nghe Diệp Cô Thành nói thế, trong lòng Bùi Đông Lai chấn động, không có hé răng.

Một mặt, đúng như lời Diệp Cô Thành nói, Tịch gia chính là con bài tẩy trong tay hắn, hắn không muốn cho bất kỳ kẻ nào biết chuyện này.

Mặt khác, tuy rằng hắn kính trọng Diệp Cô Thành nhưng dù sao Diệp Cô Thành cũng là người Diệp gia, hắn không tin Diệp Cô Thành sẽ trở mặt nhìn hắn vận gậy Diệp gia.

- Tuy rằng ta không biết vì sao Tịch gia lại giúp cậu nhưng ta hy vọng cậu hiểu được, Tịch gia là một gia tộc buôn bán, mà hội Tam Hợp là hắc bang lớn nhất ở thế giới ngầm NB, có quan hệ chặt chẽ với quân phương, chính giới, tài phiệt ở NB.

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Diệp Cô Thành nhin không được nhắc nhở nói:

- Như vậy, nếu như Tịch gia giúp cậu đối phó với hội Tam Hợp sẽ vô cùng nguy hiểm, thậm chí cậu sẽ làm cho gia tộc hấn rơi xuống, cậu cho rằng Tịch gia sẽ liều lĩnh giúp cậu sao?

Bùi Đông Lai lại trầm mặc.

- Vũ Phu nói, trên đời này có một số chuyện cần có người đi làm, nhưng mà ta hy vọng cậu hiểu được, vô luận là vận ngã Diệp gia hay tiêu diệt hội Tam Hợp thì đây là những chuyện cậu không thể làm được.

Khi nói chuyện, vẻ mặt Diệp Cô Thành dao động:

- Cậu là con của Văn Tình là cháu ngoại của ta, mà Vũ Phu cũng từng dặn ta để cậu sống, cho nên ta không hy vọng cậu đi tìm chỗ chết.

- Nhưng mà, vô luận là Diệp gia hay những thế lực ngoại quốc nằm mơ cũng đều muốn tôi chết.

Bùi Đông Lai gần từng chữ:

- Sự việc đã phát sinh đến mức này, người NB tuyệt đối sẽ lấy chiến tranh để uy hiếp, để tôi làm vật hy sinh, ngài cho rằng Diệp gia sẽ bỏ qua cơ hội lần này? Hoặc là nói người NB sẽ bỏ qua cho tôi sao?

- Ta sẽ không để Diệp Thạch nhúng tay vào chuyện này.

Về mặt Diệp Cô Thành vô cùng kiên định:

- Còn về phần chiến tranh thì cậu không cần phải lo lắng.

- Cậu, cảm ơn ngài.

Nghe Diệp Cô Thành nói thế thì trong lòng Bùi Đông Lai ấm áp, cắn chặt răng, làm ra một quyết định quan trọng:

- Nể mặt của ngài, chỉ cần Diệp gia không nhúng tay vào chuyện này thì ân oán 2 nhà Bùi – Diệp sau này sẽ xóa bỏ. Còn về phần phương diện NB thì ngài không cần lo, nếu như tôi đã chủ động phóng ra thì tự nhiên sẽ nắm chắc.

”Bá!”

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, cảm nhận về tự tin trong giọng nói Bùi Đông Lai thì sắc mặt Diệp Cô Thành biến đổi.

Hắn thật sự muốn biết, phần tự tin kia của Bùi Đông Lai là ở đâu.

Tuy rằng hắn đoán được Tịch gia sẽ giúp đỡ Bùi Đông Lai, nhưng không biết được tổ huấn của Tịch gia.

Đồng dạng, tuy rằng hắn nhìn ra được khả năng tác chiến đơn độc của Bùi Đông Lai rất giống như Tiêu Phi nhưng hắn lại không biết Bùi Đông Lai dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi.

Mà những điều đó khiến Bùi Đông Lai vô cùng tự tin.

....

Cũng lúc đó, người phụ trách lãnh sự quán NB tại Đông Hải là Thạch Thái Nguyên nhận được điện thoại, biết được mọi chuyện đã xảy ra.

“Hô”

Sau khi cúp điện thoại thì Thạch Thái Nguyên thở ra một hơi.

Sau đó, hắn liền gọi điện cho đại thần nội vụ NB là An Bồi Tình Hải.

Lấy thân phận của hắn thì không có tư cách nói chuyện với An Bồi Tình Hải nhưng mà ở hắn xem ra thương thế của An Đăng rất nghiêm trọng, vì thế hắn cần phải nói lại cho An Bồi Tình Hải, nếu không thì nếu sau này An gia truy cứu thì hắn sẽ bị trừng trị.

- Chào ngài, tôi là Thạch Thái Nguyên là người phụ trách lãnh sự quán NB tại TQ, tôi có chuyện muốn hội báo với An Bồi Tình Hải tình nhân.

Điện thoại được chuyển, người nghe máy chính là trợ lý của An Bồi Tình Hải, Thạch Thái Nguyên thấy vậy thì liền giới thiệu rồi nói nguyên nhân mình gọi đến.

- Chào ngài, Thạch Thái Nguyên quân, xin ngài chờ một lát.

Tên trợ lý kia khách khí nói một câu rồi đi gọi An Bồi Tình Hải.

- Thạch Thái Nguyên quân, muộn rồi mà ông gọi cho ta, rốt cuộc là có chuyện gì?

- Thật xin lỗi An Bồi Tình Hải đại nhân, đã muộn rồi mà còn làm phiền ngài.

Thạch Thái Nguyên cẩn thận nói lời xin lỗi, sau đó mới hội báo một cách chi tiết:

- 1h trước, cháu của ngài là An Đăng cùng với hơn 10 lưu học sinh của chúng ta đã xảy ra xung đột với người TQ ở Đông Hải, đối phương chẳng những làm đám người An Đăng bị thương mà còn bắt bọn họ quỳ xuống...

- Cái gì?

An Bồi Tình Hải nghe vậy, không đợi Thạch Thái Nguyên nói xong liền cắt ngang, giọng nói vô cùng giận dữ:

- An Đăng cùng hơn 10 lưu học sinh của chúng ta bị đánh? Hơn nữa còn quỳ xuống nhận sai sao?

- Vâng, đại nhân.

Thạch Thái Nguyên thật cẩn thận nói:

- Ngoài ra, người phụ trách lãnh sự quán NB tại Đông Hải là Thanh Mộc đã gọi điện báo cảnh sát TQ, dẫn người cùng cảnh sát đến hiện trường, nhưng kết quả là cũng giống như đám người An Đăng.

- Mẹ kiếp.

Lại nghe được Thạch Thái Nguyên hội báo, An Bồi Tình Hải giận tím mặt, tức giận đến thiếu chút nữa đập bỏ điện thoại, theo sau... Hắn cố nén tức giận, gần từng tiếng hỏi:

- Có xảy ra án mạng không?

- Tạm thời không có.

Thạch Thái Nguyên chi tiết đá:

- Bất quá An Đăng cùng với một lưu học sinh khác thương thế hơi nghiêm trọng, Thanh Mộc thì bị đánh gãy một chân.

- Đám cảnh sát TQ đâu? Tại sao bọn hắn không ngăn cản?

Giọng nói đáng sợ của An Bồi Tình Hải vang lên.

- Dựa vào tin tức thì lúc này cảnh sát Đông Hải cũng có mặt ở hiện trường nhưng mà không có ai ra tay ngăn cản chuyện này.

- Ông tiếp tục nhìn vào chuyện này, nhất định phải đảm bảo an toàn người của chúng ta.

Vài giây sau, An Bồi Tình Hải mở miệng lần nữa, ngữ khí không thể nghi ngờ.

- Vâng, đại nhân.

"Ba!"

Nghe Thạch Thái Nguyên trả lời thuyết phục, An Bồi Tình Hải trực tiếp cúp điện thoại.

- Xem ra người TQ muốn bùng nổ chiến tranh rồi, tốt, tốt lắm.

Trong thư phòng, trên mặt An Bồi Tình Hải nở ra nụ cười dữ tợn, giọng nói trầm thấp đáng sợ làm cho lòng người ớn lạnh.

608. Chương 603: Thất Sát, Thế Giới Nhảy Múa.

Chương 603: Thất Sát, thế giới nhảy múa.

Sáng sớm, dưới chân núi Phú Sĩ, trong thư phòng biệt thự số 1 của Đảng gia, Đảng Xuyên Nguyên cùng với 3 vị hơi lớn tuổi người NB đang ngồi ở đây.

Trong 3 người, một người là gia chủ của An gia An Bồi Tình Hải.

Một người là người dậm chân một cái sẽ làm lay động chính giới NB, còn một người có ảnh hưởng đến kinh tế NB, thậm chí là ảnh hưởng đến kinh tế toàn cầu.

3 người bọn họ đại diện cho 3 gia tộc, 3 thế lực, cùng với Đảng gia tạo thành một lợi ích chung. Trong đó, An gia là chính, người nắm trong tay Tam Lăng tài phiệt, tộc trưởng gia tộc Nham Khi, Nham Kỳ Xuyên cùng với gia chủ của Y gia là Y Diên Chủ Thương chịu trách nhiệm bên phần thương giới, còn Đảng gia của Đảng Xuyên Nguyên phụ trách hắc đạo.

- Nói vậy chuyện tối qua các ông đã biết, hôm nay tôi tổ chức cuộc họp này là muốn mọi người nói ra lập trường của mình, còn muốn cùng các ông thương lượng đối sách.

Sau khi ngồi xuống thì An Bồi Tình Hải mở miệng nói trước:

- Tên Tung cầu gọi là Bùi Đông Lai kia đã khiêu khích nước ta, hơn nữa lại còn khinh nhờn tôn nghiêm nước ta, chúng ta nhất định phải khiến hắn trả một cái giá thật lớn.

- Tên chó chết kia là tử địch của hội Tam Hợp, hội Tam Hợp chậm chạp không xâm nhập vào Tung cầu bởi vì có hắn.

Nghe An Bồi Tình Hải nói xong thì Đảng Xuyên Nguyên tỏ thái độ:

- Cho nên, cho dù không có chuyện tốt qua thì chúng ta cũng nhất định thu dọn hắn, tôi hoàn toàn đồng ý đề nghị của An Bồi Tình Hải quân.

- Tôi cũng đồng ý.

Mắt thấy An Bồi Tình Hải cùng Đảng Xuyên Nguyên trước sau tỏ thái độ, Nham Kỳ Xuyên cũng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nhưng mà tôi phản đối chiến tranh.

- Tôi cũng phản đối chiến tranh, bởi vì làm như thế người Mỹ sẽ được lợi.

Quang mang trong mắt của Y Diên Chủ Thương lóe lên:

- Bất quá, dựa vào tình báo chúng ta thu được thì tên hỗn đản kia có quan hệ chặt chẽ với mấy đại gia tộc của Tung cầu, hơn nữa hắn cũng đã làm Diệp gia tổn thương, nếu như bên Yên Kinh muốn chiến tranh, không giao tên chó chết kia ra thì chúng ta nên làm gì?

- Y Diên quân, tuy rằng theo góc độ ích lợi thì người Mỹ hy vọng chiến tranh sẽ xảy ra, vì thế bọn hắn sẽ không đứng ra, nhưng mà ngài đã xem nhẹ một việc.

Đảng Xuyên Nguyên tràn đầy tự tin nói:

- Một đoạn thời gian trước, người của Mafia đã lén vào Tung cầu, kết quả là bị đám hỗn đản kia giết hết, chuyện này náo động cả thế giới ngầm của thế giới, trở thành nỗi sỉ nhục của Mafia và gia tộc Gambino, tôi vì, vì rửa sạch sỉ nhục nên gia tộc Gambino và Mafia sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

- Nếu như Mỹ đứng ra, lấy quốc tế cùng dư luận gây áp lực với Yên Kinh, thêm vào mâu thuẫn bên Yên Kinh thì tên hỗn đản kia sẽ trở thành vật hy sinh.

Nghe xong Đăng Xuyên Nguyên nói thì An Bồi Tình Hải nhất châm kiến huyết:

- Một khi đã như thế, kể tiếp chúng ta liền gây áp lực với Yên Kinh, để bọn hần giao tên hỗn đản kia ra.
- Tốt.

Lúc này đây, ba người trăm miệng một lời, đồng ý quyết định của An Bồi Tình Hải.

1 tiếng sau.

Trong một tòa biệt thự của gia tộc Gambino ở New York.

Ngồi trước giá sách, Anthony Gambino đang nhìn vào một màn hình TV treo ở trước mặt.

Trong TV đang chiếu một bản tin.

- Vào lúc 20h15' tối qua theo giờ NB thì 17 lưu học sinh của NB đã bị một người TQ tên là Bùi Đông Lai đánh tổn thương, trong đó có 2 người thương thế vô cùng nghiêm trọng. Sau khi thanh niên TQ kia làm bị thương 17 lưu học sinh NB thì hần còn bắt 16 người quỳ xuống đất nhận sai, đây là hình ảnh lúc đó...

Trên màn hình, một nữ dẫn chương trình đang đưa tin tức, sau khi nàng nói xong thì trong màn hình hiện ra hình ảnh đám người An Đăng quỳ xuống, còn An Đăng thì hôn mê bất tỉnh.

Sau đó, nữ dẫn chương trình kia tiếp tục nói:

- Sau khi xảy ra chuyện thì người phụ trách lãnh sự quán NB tại Đông Hải cùng với cảnh sát Đông Hải có mặt ở hiện trường, làm cho người ta không ngờ chính là người phụ trách lãnh sự quán NB tại Đông Hải kia đã bị thanh niên người TQ kia đánh trọng thương, hơn nữa cùng đám người của hần quỳ xuống như đám lưu học sinh.
- Tại sao cảnh sát Đông Hải lại không ngăn cản hành vi của nam tử người TQ kia? Dựa vào tin tức đáng tin cậy thì thanh niên TQ kia là chủ tịch tập đoàn Đông Hải, tài sản có giá hơn 100 tỷ USD, theo phân tích của một số người thì bởi vì thân phận của thanh niên TQ này quá mức đặc thù nên cảnh sát mới không dám ngăn cản.
- Sau khi xảy ra chuyện này thì nội các của NB đã tổ chức cuộc họp khẩn cấp, yêu cầu bên Yên Kinh phải giao ra hung thủ, để cảnh sát NB xử lý.

Nói tới đây, nữ dẫn chương trình kia dừng lại một chút, nở ra nụ cười:

- Mọi người cho rằng bên Yên Kinh sẽ giao ra hung thủ sao? Nếu như bên Yên Kinh không giao ra hung thủ thì chính phủ NB sẽ làm gì? Xin mọi người hãy tiếp tục đón xem trên BBC..
- Hắc, thật là một tên ngu xuẩn? Đầu mày có chứa phân trong đó hay sao mà làm ra những chuyện ngu ngốc như thế?

Xem hết tin tức, Anthony tắt TV, vẻ mặt hài hước cười nói:

- Chẳng lẽ mày không biết quan hệ giữa 2 nước đang khấn trương sao? Chỉ cần xảy ra một chuyện nhỏ thì sẽ châm ngòi chiến tranh, tại thời điểm này mày làm ra chuyện như thế là quả thật muốn chết.
- Ủh, vì muốn rửa sạch sỉ nhục cho gia tộc Gambino và Mafia nên tao sẽ tặng cho mày một phần quà nho nhỏ.

Nói xong, Anthony cầm điện thoại bấm một dãy số.

- Chào Otto thúc thúc, hôm nay ánh mặt trời vô cùng sáng lạn, nhất định là Thượng Đế đã nghe lời của ngài phải không?

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Anthony tỏ ra vui đùa nói chuyện với người ở bên là một trong những người có ảnh hưởng lớn nhất trong chính giới nước Mỹ, Otto.

- Tiểu Anthony, cũng có thể nói thế.

Nghe được câu nói đùa của Anthony thì Otto cũng không có để ý mà là hỏi:

- Anthony, thương thể cha của cậu đã tốt lên chút nào chưa?

- Cảm ơn thúc thúc quan tâm, thân thể của cha tôi đã tốt hơn nhiều, không bao lâu nữa thì người có thể cùng ngài nói chuyện phiếm, đánh Golf.

Anthony cười nói.

Otto nghe vậy thì cười:

- Ta đã chờ mong ngày này lâu rồi, đúng rồi tiểu Anthony, muộn như thế này mà gọi điện cho ta, có chuyện gì không?

- Là như thế này, Otto thúc thúc, tôi nhờ thúc làm một chuyện.

Anthony không hề vòng vo.

- Tiểu Anthony, khi nào mà cậu trở nên khách khí như vậy, nói đi, cậu muốn thúc thúc làm gì?

Tuy nói vậy nhưng trong lòng Otto cũng tỏ ra nghi hoặc, lấy thân phận của Anthony ở Mỹ này thì những chuyện hắc không thể làm chỉ có thể đếm trên đầu ngón chân.

- Nói vậy thì ngài cũng đã biết chuyện xảy ra tối qua ở Tung cầu.

Anthony đứng dậy, đi tới cửa sổ, nhìn bầu trời đêm, gần từng chữ:

- Tên người Tung cầu kia chính là cừu nhân của gia tộc Gambino và của cả Mafia, tôi muốn hắn đi gặp Satan.

Hả?

Otto liền minh bạch ý của Anthony, bất quá không có đáp ứng mà tỏ ra khó xử:

- Tiểu Anthony, mặt trên vừa rồi đã tổ chức buổi hội nghị, yêu cầu không tham gia vào việc này, bởi như vậy 2 nước mới có thể xảy ra chiến tranh, chúng ta từ giữa sẽ thu lợi. Nếu cậu muốn giết tên kia thì chỉ có thể để cho hắn trở thành vật hy sinh, từ đó, chỉ cần nước ta lên tiếng ủng hộ NB thì mới thành công, còn bây giờ thì chỉ sợ rằng rất khó....

- Otto thúc thúc, nếu tôi sử dụng quan hệ của gia tộc Gambino và Mafia để giúp ngài, thì sao?

Giọng nói Anthony không còn tỏ ra tôn kính, mà đã mang theo vài phần đàm phán:

- So với tôi thì ngài rõ hơn nhiều, lần này tuy có cơ hội tốt nhưng chưa chắc chiến tranh đã xảy ra.

Mặc dù Otto biết rằng nếu như Anthony vận dụng quan hệ thì mặt trên sẽ thay đổi quyết định nhưng mà hắn lại lựa chọn trầm mặc.

Hắn đang đợi Anthony đưa lợi thế ra.

Trên thế giới này không có bữa cơm trưa miễn phí, hắn sẽ không phí sức mà làm cho Anthony.

- Nếu như ngài thích chiến tranh thì 4 năm sau, Mafia sẽ ủng hộ ngài lại việc này.

Vài giây sau, Anthony đưa ra một đề nghị mà Otto không thể từ chối.

- Để các nước lên tiếng công khai, người bạn nhỏ Bùi Đông Lai của chúng ta sắp tạo ra một kỳ tích rồi a...

Cúp điện thoại, Otto xoa huyệt Thái Dương, nói:

- Toàn bộ thế giới vì cậu mà nhảy múa, ta có chút hâm mộ cậu, không biết là cảm là vinh quang hay may mắn khi cậu sắp chết đây.

609. Chương 604: Thời Khắc Nguy Hiểm, Dung Hợp Hoàn Toàn.

Chương 604: Thời khắc nguy hiểm, dung hợp hoàn toàn.

Vào giữa trưa, tại biệt thự trong Thanh Long sơn trang.

- Gia gia, tình thế trước mắt vô cùng bất lợi đối với Đông Lai.

Trong thư phòng của biệt thự, Tịch Hồ vừa mới ở bên Mỹ chạy về, đứng đối diện với Tịch Nhân Đình, cau mày, vô cùng lo lắng.

Nghe Tịch Hồ nói thế thì Tịch Nhân Đình hơi nhú mày, dường như không đồng ý quan điểm này của Tịch Hồ.

- Gia gia, mặt trên tính như thế nào?

Mắt thấy Tịch Nhân Đình không lên tiếng, Tịch Hồ hỏi ra vấn đề quan tâm nhất.

- Tiểu Hồ, nếu không giao người thì cháu cho rằng sẽ khai chiến sao?

Tịch Nhân Đình hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

"Ách..."

Có lẽ không ngờ lúc này Tịch Nhân Đình còn khảo nghiệm mình, Tịch Hồ vốn là ngẩn ra, theo sau không có sót ruột mở miệng trả lời, mà là trầm tư sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói:

- Không có.

- Lý do.

- Tuy rằng năng lực quân sự của NB mạnh hơn chúng ta nhưng nếu nói về thực lực quân sự thì bọn chúng chưa bằng chúng ta, ngoài ra, vài năm gần đây kinh tế của NB hơi xuống dốc, nếu như chiến tranh xảy ra sẽ làm cho nền kinh tế NB trị trệ, đây chính là điều mà Tam đại tài phiệt của NB không muốn nhìn thấy, cho nên bọn hán tuyệt sẽ không để chiến tranh bùng nổ.

Về mặt Tịch Hồ tỏ ra cơ trí phân tích:

- Trong vài năm qua, NB luôn khiêu khích chúng ta đơn giản là do Mỹ xúi giục, bọn hán muốn khai chiến để thu được lợi ích.

Tịch Nhân Đình không nói gì.

- Mà lúc này Mỹ lại đứng ra ủng hộ NB, yêu cầu giao ra Đông Lai thì chứng tỏ Mỹ cũng không muốn khai chiến.

Tịch Hồ thấy Tịch Nhân Đình trầm mặc, tiếp tục phân tích nói:

- Dù sao thì Mỹ ra mặt cũng kéo theo nhiều người cùng với cả quốc tế chỉ trích chúng ta, đối mặt với áp lực lớn như thế thì dựa lẽ thường chúng ta sẽ giao người. Nếu như Mỹ không ra mặt thì áp lực của NB gây ra sẽ có hạn, chúng ta không giao người, chiến tranh sẽ bùng nổ.

- Không sai, sẽ không phát sinh chiến tranh.

Tịch Nhân Đình nghe vậy, vui mừng cười:

- Tiểu Hồ, mấy năm qua cháu biến bộ rất nhanh, không có bồi nhọ danh tiếng của Tham Lang.

- Gia gia, ý của ngài là không giao ra Đông Lai?

Tịch Hồ ý thức được cái gì.

Tịch Nhân Đình nheo mắt lại:

- Cho dù khai chiến, Tịch gia cũng sẽ không trở mặt nhìn Đông Lai làm vật hi sinh, huống chi không có khai chiến? Còn nữa, trừ bỏ Tịch gia ở ngoài, Tần gia ở sự tình lần trước đã thu lợi lớn nhất, cũng sẽ không đồng ý giao ra Đông Lai, còn về phần lão Tiêu thì không cần nói.

Bên tai vang lên lời nói Tịch Nhân Đình, Tịch Hồ yên lòng, theo sau lại nói:

- Nếu không giao người, cho dù sẽ không phát sinh chiến tranh, nói vậy những quốc gia kia cũng sẽ làm chút gì đó.

- TQ bây giờ đã không còn như TQ ngày xưa, còn mất dạy và xảo quàn hơn, nếu như bọn chúng muốn làm gì sẽ phải nghĩ lại.

Nói tới đây, Tịch Nhân Đình khe khẽ thở dài, nói:

- Ta không lo lắng nước ngoài, chỉ lo lắng quốc nội.

- Ý ngài nói là Diệp gia?

Tịch Hồ ngẫm hiểu.

- Ủh.

Tịch Nhân Đình gật gật đầu, chân mày nhíu lại:

- Vụ án giết người ở Đại Hưng An đã làm Diệp gia bị thương nặng, chính là lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, Diệp gia chính là bị thương một ít nguyên khí mà thôi. Trước đó vài ngày Đông Lai đã thề son thề sắt có thể lấy được tư liệu kỹ thuật quân sự, cố gắng làm Diệp gia mất đi lợi thế, nhưng mà lại bị mặt trên bác bỏ, hiện giờ Đông Lai gặp họa, tất nhiên Diệp gia sẽ không ngồi yên.

- Mọi người đều ra mặt bảo vệ Đông Lai, cho dù Diệp gia không đồng ý cũng có thẩm gì đâu?

Tịch Hồ có chút khó hiểu.

- Đông Lai đích xác không có việc gì.

Về mặt Tịch Nhân Đình cơ trí:

- Nhưng mà Diệp gia sẽ nhân cơ hội này để bành trướng thế lực, dù sao tất cả mọi người cũng không giống như chúng ta, không đoán được sẽ không bùng nổ chiến tranh, mọi người cũng không cứng rắn như lão Tiêu. Sau đó, nếu như Diệp gia phát cờ tung bay thì hiệu quả không nói cũng biết.

Nhất hô bá ứng!

Trong đầu Tịch Hồ hiện lên mấy chữ này.

Ở hán xem ra, nếu như Diệp gia khẳng khái yêu cầu giao ra Bùi Đông Lai thì nhất định sẽ được mọi người ủng hộ.

...

Cùng lúc đó, trong Hoàng Gia Lâm Viên, Diệp Thạch lại nở ra nụ cười hiểm thấy.

Bởi vì hán đã biết chuyện tối qua, cũng biết rõ tình thế hiện tại.

"Ông... Ông..."

Coi như lúc Diệp Thạch chuẩn bị đứng dậy đi tham gia hội nghị thì điện thoại của hán rung lên.

Nghe tiếng chuông điện thoại thì hán lấy điện thoại ra thì thấy người gọi đến là Diệp Cô Thành.

- Cậu gọi điện cho ta là muốn cầu tình cho tên nghiệt chủng kia phải không?

Diệp Thạch liền nghe máy, hành văn gãy gọn nói, ngữ khí hơi lộ bất mãn.

- Tối hôm qua tôi đã nói chuyện với nó, đạt được hiệp nghị, nếu Diệp gia không nhúng tay vào chuyện này thì ân oán 2 nhà Bùi – Diệp sẽ được xóa bỏ.

Diệp Cô Thành ăn ngay nói thật.

- Xóa bỏ? Ha ha... Ha ha a... Ha ha ha ha...

Diệp Thạch nghe vậy thì cười to lên:

- Tên nghiệt chủng kia đã giết chết Tranh vanh, khiến cho tiểu Cẩm mất đi cơ hội đứng ở đỉnh quyền lực, làm cho Diệp gia chúng ta nguyên khí đại thương! Bây giờ hắc lại muốn xóa bỏ sao? Hắc có tư cách gì nói những lời này?

- Tịch gia là chỗ dựa của hắc.

Diệp Cô Thành ngữ xuất kinh nhân:

- Là lá bài tẩy cuối cùng mà Bùi Vũ Phu lưu lại.

- Hả?

Lại nghe được Diệp Cô Thành nói thế thì đồng tử Diệp Thạch đột nhiên phóng đại, theo sau hắc lại nheo mắt, tinh quang trong mắt lóe ra:

- Cậu xác định?

- Xác định.

- Vậy không còn gì tốt hơn.

Diệp Thạch lại nở nụ cười, cười như là một con hồ ly giả hoạt:

- Tuy rằng ta không cho rằng là toàn bộ thế lực sau lưng của hắc, nhưng mà ta lại muốn thấy toàn bộ thế lực phía sau của hắc nổi lên, bởi vì có như vậy thì ta mới thấy được mấy lão gia kia gia nhập vào quân đoàn của hắc, để Diệp gia chúng ta một đao diệt sạch, để Diệp gia tái hiện huy hoàng.

Diệp Cô Thành không phản bác được.

Ở hắc xem ra, nếu như bây giờ Diệp gia ra mặt thì cho dù có Tịch gia đi chăng nữa thì cũng không thể bảo vệ Bùi Đông Lai.

Nghe được Diệp Thạch nói những lời này thì Diệp Cô Thành biết Diệp Thạch nói sự thật.

Đồng thời hắc cũng biết nếu Bùi Đông Lai bị bảo vệ thì Diệp gia mới có thể tái hiện lại huy hoàng, đến lúc đó Diệp gia sẽ tìm đủ lý do để chen ép Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai căn bản không thể sống yên ở quốc nội.

Còn về phần nước ngoài, đến lúc đó Bùi Đông Lai sẽ bị toàn bộ những thế lực ngầm kia phong sát.

...

Trong thư phòng ở biệt thự quận Golf.

Bùi Đông Lai ngồi ở trước bàn đọc sách, trên bàn sách bày biện một đồng tử liệu về Nhật Bản, tư liệu chính là hội Tam Hợp, Yakuza, Tam Lăng tài phiệt, Đệ Nhất Khuyến Hòa tài phiệt, Tam Tinh tài phiệt, An gia, Mộc Đằng gia, nhóm thế lực ở bên trong, có thể nói là vô cùng đầy đủ.

Bởi vì tư liệu quá nhiều nên Bùi Đông Lai đã ngồi xem từ tối qua đến giờ, chưa nghỉ lần nào.

Dưới lầu, Tần Đông Tuyết cởi tạp dề, bưng một chén cháo trắng vừa mới nấu xong đi từ trong bếp ra.

- Đông Tuyết, tối qua đến giờ Đông Lai còn chưa ngủ, tớ cùng cậu đi lên khuyên bảo cậu ta, để cho cậu ta ăn cháo.

Mất thấy Tần Đông Tuyết bưng cháo ra thì Hạ Y Na đứng lên, tỏ ra lo lắng, nói.

- Cậu ta sẽ không nghe đâu.

Tần Đông Tuyết khe khẽ thở dài.

Nàng hiểu rất rõ Bùi Đông Lai.

Nàng biết rõ một khi Bùi Đông Lai muốn làm việc gì thì sẽ làm một cách điên cuồng.

- Được rồi, thử xem vậy.

Hạ Y Na nghe vậy thì lo lắng:

- Sớm hay muộn nếu như cậu ta không đi nghỉ thì sẽ chịu áp lực cả.

- Được rồi, tớ cùng cậu đi lên.

Tần Đông Tuyết hơi trầm ngâm, gật đầu đồng ý đề nghị của Hạ Y Na.

“Két”

Nửa phút đồng hồ sau, nường theo một tiếng vang nhỏ, cửa thư phòng bị đẩy ra, Tần Đông Tuyết bưng chén cháo cùng Hạ Y Na đi vào thư phòng.

Trước bàn đọc sách, Bùi Đông Lai nghe được tiếng cửa mở, biết rõ Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na đến đây, chuẩn bị buông tư liệu, nghỉ ngơi một chút.

Kết quả hắn vừa mới thả tư liệu xuống thì đầu của hắn tỏ ra vô cùng đau nhức.

Hả?

Thình lình xảy cơn đau nhức vốn là làm cho Bùi Đông Lai nhũu mảy, theo sau... Hắn đột nhiên ý thức được cái gì, vẻ mặt tỏ ra kích động.

Từ sau tối qua, bởi vì ảnh hưởng bởi linh hồn của Tiêu Phi nên hắn đã nhận thấy Tiêu Phi muốn dung hợp với mình nhưng mà lại không ngờ lại đến nhanh như thế.

Để cho hắn càng không nghĩ đến chính là cơn đau lúc này lại đau hơn so với những lần trước kia.

Trí nhớ như là thủy triều đổ vào đầu của hắn, hắn chỉ cảm thấy đầu giống như là muốn nổ tung ra, vẻ mặt tỏ ra thống khổ và kích động, sắc mặt trắng bệch, toàn thân không ngừng run lên, mồ hôi tuôn như mưa.

“Ách”

”Loảng xoảng loảng xoảng —— ”

Thấy một màn như thế thì Tần Đông Tuyết vốn là ngẩn ra, theo sau nhẹ buông tay, chén cháo liền rớt xuống sàn nhà.

- Đông Lai.

2 người Hạ Y Na và Tần Đông Tuyết bưng tỉnh, tỏ ra lo lắng chạy về phía Bùi Đông Lai.

“Bịch”

Không đợi Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na vọt tới trước người Bùi Đông Lai thì cả người Bùi Đông Lai đã từ trên ghế ngã xuống đất.

- Đông Lai.

Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na vọt tới trước người Bùi Đông Lai, nâng Bùi Đông Lai dậy rồi hô to lên.

Không trả lời.

Đầu Bùi Đông Lai lệch qua một bên, hoàn toàn mất đi ý thức.

Nhưng mà.

Trên khuôn mặt tái nhợt của hắn đã nở ra nụ cười.

Một đồng tin tức lớn như thế, hắn là hoàn toàn dung hợp rồi sao?

Thật chờ mong a...

Trước khi hôn mê, hắn thầm nói với bản thân

610. Chương

Chương 605: Hoàn toàn dung hợp, bước vào Hóa Kính.

Bệnh viện Đông Hải, Bùi Đông Lai đã hôn mê hơn nửa ngày.

“Két”

Cửa phòng bệnh bị mở ra, viện trưởng bệnh viện Đông Hải cùng với Miêu lão gia tử cùng với những chuyên gia khác từ trong phòng bệnh đi ra.

- Vương viện trưởng, Bùi đồng thể nào?

Mắt thấy Vương viện trưởng dẫn người đi ra, Quý Hồng mở miệng hỏi trước, không có để ý đến Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na ở bên cạnh.

- Quý tổng, dựa theo số liệu cùng với việc Miêu lão tiên sinh kiểm tra bắt mạch thì xác định thân thể Bùi đồng không có chuyện gì cả.

Vương viện trưởng mặc dù biết Tần Đông Tuyết là hôn thê của bdlđ nhưng mà Quý Hồng là người trong tập đoàn Đông Hải cho nên nghe Quý Hồng hỏi thì hần liền trả lời:

- Bất quá, Bùi đồng vẫn không có tỉnh lại.

- Có tìm ra nguyên nhân không?

Vương viện trưởng vừa dứt lời, Tần Đông Tuyết liền tiến lên từng bước, mở miệng hỏi.

Vương viện trưởng lắc đầu:

- Không có.

- Miêu gia gia, ngài xem Đông Lai có gặp nguy hiểm không? Hoặc là nói khi nào cậu ta mới tỉnh lại được?

Tần Đông Tuyết thấy Vương viện trưởng lắc đầu, lại đem ánh mắt nhìn về phía Miêu lão gia tử.

- Tình huống Đông Lai vô cùng kỳ lạ.

Miêu lão gia tử nhíu mày, như có suy nghĩ gì nói:

- Năm trước, Vũ Phu bởi vì chuyện Đông Lai thường xuyên không khống chế được thân thể nên đã liên hệ với ta, lúc ấy ta đi đến Trầm Thành bắt mạch cho Đông Lai, phát hiện Đông Lai không có bất cứ dị thường nào, sau đó Vũ Phu lại nói Đông Lai không có xuất hiện loại tình huống kia. Ta cảm thấy được Đông Lai lần này hôn mê cùng có liên qua tới việc đó.

Hả?

Nghe Miêu lão gia tử nói thế thì một đám chuyên gia đều trợn mắt há hốc mồm, đây là lần đầu tiên bọn hần nghe đến loại quái bệnh như thế này.

Mà vẻ lo lắng trên mặt Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na, Quý Hồng cùng Liễu Nguyệt càng đậm.

- Miêu gia gia, vậy làm sao bây giờ? Như thế nào thì mới có thể làm cho Đông Lai tỉnh lại?

Hạ Y Na mở miệng hỏi, đôi mắt phiếm hồng, thanh âm khàn khàn.

Nghe Hạ Y Na hỏi thế thì mọi người đều nhìn vào Miêu lão gia tử, chờ mong Miêu lão gia tử trả lời.

- Chỉ có thể dựa vào bản thân của nó mà thôi.

Miêu lão gia tử thở dài, theo sau lại sợ hù dọa mọi người, nói an ủi:

- Bất quá mọi người yên tâm, nếu thân thể Đông Lai không có xuất hiện bất cứ dị thường nào, vậy chứng minh không gặp nguy hiểm.

- Cảm ơn Miêu gia gia.

Nghe được Miêu lão gia tử vừa nói như thế, bốn người Tần Đông Tuyết âm thầm nhẹ nhàng thở ra, trong đó Tần Đông Tuyết lại cúi đầu cảm ơn.

- Đông Tuyết, đây là Miêu gia gia phải làm, cháu không cần khách khí thế.

Khi nói chuyện, Miêu lão gia tử xoa đầu Tần Đông Tuyết, an ủi:

- Tốt lắm, chúng ta đi đây, mọi người đi vào đi, nếu Đông Lai biết hãy thông báo cho chúng ta.

- Vâng.

Tần Đông Tuyết gật đầu, sau đó cùng 3 người Quý Hồng tránh ra, để đám người Miêu lão gia tử rời đi.

Đợi đám người Miêu lão gia tử rời đi thì 4 người Tần Đông Tuyết đều nhìn vào phòng bệnh nơi Bùi Đông Lai đang nằm, ánh mắt vô cùng lo lắng.

Lúc này Quý Hồng không có mở miệng nói trước, càng không bước vào trước mà là để việc này cho Tần Đông Tuyết.

- Chúng ta vào thôi.

Tần Đông Tuyết thấy thế, dường như nhìn ra tâm tư Quý Hồng, dẫn đầu đi vào phòng bệnh.

”Bá!”

Đi vào phòng bệnh, 4 người Tần Đông Tuyết không hẹn mà dừng bước lại.

- Ngón tay của hấn động!

- Lông mi cũng động!

- Hình...hình như là tỉnh lại.

- Tỉnh rồi, hấn trợn mắt kia...

Trong phòng bệnh, 4 người trừng to mắt nhìn vào Bùi Đông Lai đang ở trên giường bệnh, trước sau mở miệng.

Hạ Y Na vừa dứt lời, Bùi Đông Lai liền mở mắt, liếc mắt một cái liền thấy được 4 người Tần Đông Tuyết, chẳng qua là vì hôn mê quá lâu, ánh sáng trong phòng quá mạnh cho nên mắt hấn không thích ứng được.

Hấn chỉ hé mắt ra rồi lại nhắm lại.

“Lộp bộp”

Thấy được Bùi Đông Lai nhắm 2 mắt lại thì đám người Tần Đông Tuyết lại trở nên hoảng sợ.

- Mọi... mọi người tới đây làm gì?

Sau đó, lại mở mắt ra, trực tiếp ngồi dậy, buột miệng nói ra.

Không trả lời.

”Ách...”

Bùi Đông Lai thấy thế thì dường như cảm thấy câu hỏi mình thật ngu ngốc, xấu hổ sờ cái mũi một cái rồi hỏi:

- Tôi đã hôn mê bao lâu rồi?

- Lão bản thân ái, cậu đã hôn mê gần 20 tiếng rồi.

Quý Hồng trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái:

- Cậu làm cho chúng tôi cả đêm chưa ngủ...

- Cậu cảm giác thế nào? Có chỗ nào không thoải mái sao?

Không đợi Quý Hồng cảm khái xong, Tần Đông Tuyết vội vàng chạy đến giường, cắt ngang lời nói của Quý Hồng.

Quý Hồng buồn bực ngậm miệng lại.

- Không... Không có việc gì, tớ không sao.

Nghe được Quý Hồng và Tần Đông Tuyết nói thế, nhìn thấy bộ dạng tiều tụy có 4 người thì Bùi Đông Lai hiểu rõ 4 người đã không ngủ cả đêm, trong lòng không khỏi ảm áp, càng nhiều là áy náy.

- Cậu thì biết cái gì, bác sĩ mới biết cậu có bị gì hay không?

Quý Hồng bĩu môi, khiêu khích nhìn vào Tần Đông Tuyết, rồi trả lời một câu, sau đó thấy Tần Đông Tuyết không có phản ứng, có chút buồn bực nói:

- Tôi đi gọi bác sĩ.

- Có máy kìa, dùng máy đó gọi là được.

Liễu Nguyệt cũng đi đến chỗ Bùi Đông Lai.

- Tôi *(&&*(%*&..

Quý Hồng muốn mắng người!

...

Một lúc sau, Vương viện trưởng cùng đám người Miêu lão gia tử nghe tin rồi tới, thấy Bùi Đông Lai bình yên vô sự, đều là thở nhẹ một hơi, đồng thời trước tiên làm kiểm tra cho Bùi Đông Lai, cuối cùng xác nhận Bùi Đông Lai không có việc gì.

- Miêu gia gia nói, lần hôn mê này của cậu có liên quan đến tật xấu trước kia.

Đợi Vương viện trưởng, đám người Miêu lão gia tử rời đi rồi, Tần Đông Tuyết nhin không được hỏi:

- Có chuyện gì thế?

"Ách..."

Bùi Đông Lai nghe vậy, vốn là định nói chân tướng cho 4 người Tần Đông Tuyết biết nhưng mà lại sợ mọi người lo lắng nên gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng, nói dối:

- Là do luyện võ.

"Ách..."

Tần Đông Tuyết, Liễu Nguyệt cùng Hạ Y Na ba người tỏ ra kinh ngạc, mà Quý Hồng thì ra hoài nghi Địa nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Bí thuật của bùi gia, cũng là trong một thời gian ngắn nhất tớ có thể tăng lên thực lực.

Thấy mọi người không tin thì Bùi Đông Lai đành tiếp tục nói thêm.

Quả nhiên, nghe được Bùi Đông Lai giải thích như vậy thì ngay cả Quý Hồng cũng không còn nghi ngờ nữa mà nhin không được hỏi:

- Không có tác dụng phụ gì sao?

- Không có, đây là lần hôn mê cuối cùng.

Bùi Đông Lai nói ra một câu trả lời thuyết phục.

Khẳng định là bởi vì hắn cảm nhận được một lượng trí nhớ khổng lồ đã chảy vào trong đầu của hắn, thậm chí bởi vì lần dung hợp này mà hắn đã hiểu được kinh nghiệm cùng toàn bộ võ học cả đời của Tiêu Phi.

Hoàn toàn dung hợp!

Nếu...Nếu như không có 4 người Tần Đông Tuyết ở đây thì Bùi Đông Lai rất muốn nhảy dựng lên thử một chút, xem thử bây giờ bản thân có phải là trực tiếp tiến vào cảnh giới Hóa Kính hay không?

611. Chương 606: Mọi Việc Đã Xong, Gió Đông Nổi Lên.

Chương 606: Mọi việc đã xong, gió đông nổi lên.

Mặc dù Bùi Đông Lai cho rằng bản thân mình không còn bất cứ vấn đề gì, cái gọi là “ Bí thuật của Bùi gia” cũng sẽ không lưu lại di chứng gì, nhưng là đối mặt với yêu cầu rời viện của Bùi Đông Lai thì đám người Tần Đông Tuyết đã nhất quyết yêu cầu Bùi Đông Lai ở lại bệnh viện 2 ngày để quan sát.

Đối mặt với yêu cầu của tứ nữ thì cuối cùng Bùi Đông Lai cũng lựa chọn thỏa hiệp.

Một mặt hắn không muốn để 4 người Tần Đông Tuyết tiếp tục lo lắng cho mình, tuy rằng hiện giờ hắn có thể đoán được bên ngoài đã xảy ra rùm beng vì chuyện của hắn nhưng cho dù hắn xuất viện cũng không thể phản kích lại được, cho nên hắn đành phải ở bệnh viện để suy nghĩ kế hoạch.

Mặc dù Tần Đông Tuyết sợ Bùi Đông Lai áp lực quá lớn, làm lụng vất vả quá độ, muốn cự tuyệt việc Bùi Đông Lai yêu cầu đem tư liệu vào phòng bệnh, nhưng mà nàng biết rõ tính khí của Bùi Đông Lai nên cuối cùng vẫn đồng ý.

Quý Hồng cũng đi tới bệnh viện một lần cuối rồi không có thấy mặt nữa, việc Bùi Đông Lai bức bách đám người NB quỳ xuống đã làm cho tập đoàn Đông Hải bị cuốn vào, xuất hiện rất nhiều phản đối, nàng đã nói chuyện này với Bùi Đông Lai, cuối cùng đã biết cách giải quyết.

Sau khi tứ nữ rời đi thì Bùi Đông Lai không có nóng lòng đi thử thực lực của mình, mà là đem toàn bộ trí nhớ mà mình nhận được trong lần dung hợp kia sắp xếp lại.

“Reng...Reng”

2 tiếng sau, coi như Bùi Đông Lai đã nắm giữ hết toàn bộ trí nhớ thì tiếng chuông điện thoại vang lên làm hắn bình tĩnh.

Bùi Đông Lai cầm lấy điện thoại thì thấy được người gọi đến là Tần Tranh.

- Đông Lai, lúc trước Đông Tuyết có nhắn tin cho ta nói rằng cậu đã xảy ra chuyện nhưng không sao, bởi vì đang dự một cuộc họp quan trọng nên không thể nào gọi điện cho cậu được.

Điện thoại được chuyển, Tần Tranh mở miệng nói trước, vốn là giải thích một phen sau đó mới quan tâm, hỏi:

- Thân thể của cậu không có việc gì đó chứ?

- Không có việc gì, Tần thúc thúc không cần phải lo lắng.

Bùi Đông Lai cười đáp.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Tần Tranh nghe vậy, yên lòng, bắt quá chân mày vẫn nhíu lại.

Bùi Đông Lai không thể thấy được vẻ mặt của Tần Tranh nhưng mà có thể đoán được tâm tư Tần Tranh, chủ động hỏi:

- Tần thúc, thể cục hiện tại ra sao rồi?

- Dự luận quốc tế đã chỉ trích hành động của cậu, đồng thời chỉ trích mặt trên không có bắt giam cậu, giao cho phía NB.

Giọng nói Tần Tranh vô cùng ngưng trọng:

- Tuy rằng Diệp Thạch mãnh liệt yêu cầu đem cậu giao ra nhưng một mình hắn đề nghị cũng vô dụng, dựa vào quyết định của mặt trên thì mặt trên sẽ không giao cậu cho NB.

- Diệp gia hẳn là muốn thông qua chuyện lần này để muốn thu lợi lớn a?

Bùi Đông Lai tâm như gương sáng, sắc mặt lại bình tĩnh

- Ủh, quả thật là thế, Diệp gia vừa mới lên tiếng đòi giao cậu cho đám người NB thì một ít lão nhân liền ủng hộ mạnh mẽ, ngoài ra còn có rất nhiều người ở mặt dưới cũng ủng hộ, có thể nói là nhất hô bá ứng.

Tần Tranh nói xong, nhin không được thở dài:

- Dù sao lấy hoàn cảnh trước mặt thì những người ở mặt dưới cũng không đồng ý việc chiến tranh.

- Tần thúc, tuy rằng Diệp gia nói muốn lấy đại cục làm trọng nhưng mà dụng ý thì tất cả mọi người đều biết rõ a?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Đó là khẳng định, không nói đám lão nhân ở phía sau lưng, thậm chí mặt dưới cũng là biết chuyện này, nhưng mà cậu cũng biết, vũng nước đục trong chuyện này quá sâu.

Nói tới đây, Tần Tranh do dự một chút, nói:

- Còn nữa chính là lần này cậu hành động thật có chút xúc động, hơn nữa tạo thành ảnh hưởng thật sự quá lớn, cho dù mọi người đều biết dụng ý Diệp gia, cũng rất khó nói cái gì, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ cũng không nói nên lời.

- Tần thúc, nếu như cháu có thể xử lý ổn thỏa việc này, thêm vào đó là kiếm được ích lợi thì mặt trên có phải là sẽ trừng phạt Diệp gia?

Sau khi trầm ngâm một chút thì Bùi Đông Lai hỏi, giọng nói vô cùng bình tĩnh.

"Ách..."

Nghe được Bùi Đông Lai nói lời kinh người thế thì Tần Tranh vốn là cả kinh, sau đó điều chỉnh cảm xúc bản thân, hỏi:

- Đông Lai, cậu nói là có thể xử lý tốt chuyện này, hơn nữa còn kiếm được lợi ích sao?

- Vâng.

Bùi Đông Lai cấp ra câu trả lời đơn giản thuyết phục.

- Nếu cậu có thể làm được điểm này thì hành động lần này của Diệp gia sẽ trở nên vô cùng, còn có thể khiến đám lão nhân ở phía sau màn há vọng, đến lúc đó, Diệp gia sợ là một cây làm chẳng nên non.

Giọng nói Tần Tranh mơ hồ có chút kích động, bởi vì hẳn rõ nếu như Bùi Đông Lai không xử lý tốt chuyện này thì người bị tai ương không chỉ riêng một người Bùi Đông Lai, mà sợ là bản thân hắn và những người khác cũng bị ảnh hưởng.

Dù sao thì hiện tại hắn đã tiếp nhận vị trí của Diệp Cẩm.

- Cháu đã chớ Diệp gia lựa chọn, nếu Diệp gia cứ như âm hồn bất án, tiếp tục muốn làm Bùi gia tuyệt hậu thì trước hết cháu sẽ khiến Diệp gia một cây làm chẳng nên non.

Ánh mắt Bùi Đông Lai hơi nheo lại, hàn ý toát ra:

- Đến thời cơ chính mùi, sẽ khiến cho nó hoàn toàn sụp đổ.

"Ách..."

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, cảm nhận về tự tin trong giọng nói của Bùi Đông Lai thì Tần Tranh lại bị cả kinh không nhẹ.

Đông Lai như thế nào mới có thể làm được điểm này?

Hắn thầm hỏi nhưng không có đáp án.

...

Buổi chiều, Tần Đông Tuyết dựa theo yêu cầu của Bùi Đông Lai, đem toàn bộ tài liệu trong thư phòng đến phòng bệnh, hơn nữa còn để bệnh viện chuẩn bị cho Bùi Đông Lai một cái băng đen.

Tần Đông Tuyết cũng không trở lại biệt thự mà là nghỉ lại trong phòng bệnh, bất quá cam đoan là sẽ không quấy rầy Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai cũng không từ chối lời đề nghị của Tần Đông Tuyết, hần mải mê nghiên cứu tư liệu, ngẫu nhiên sẽ đứng dậy đi tới trước băng đen rồi viết viết cái gì.

Bởi vì đã dung hợp hoàn toàn với linh hồn của Tiêu Phi nên Bùi Đông Lai đã biết rõ hướng đi của TQ trong 4 năm tới, dựa vào trí nhớ của Tiêu Phi thì hẳn biết trong 4 năm nữa VN sẽ trở thành một nước mạnh, đến lúc đó TQ sẽ không đủ tuổi để chơi với TQ. Bởi vì thân phận đặc thù của mình nên Tiêu Phi cũng biết được hướng đi của NB, Mỹ, nên đối với sự kiện quan trọng thì Tiêu Phi cũng hiểu rõ, hơn nữa những thế lực khổng lồ thì Tiêu Phi cũng nắm rõ.

Tất cả chuyện này đối với Bùi Đông Lai mà nói đúng là chuyện tốt, làm cho kế hoạch phản kích của hắn sẽ trở nên dễ dàng hơn.

- Bùi tiên sinh, 30' nữa là tới giờ dùng cơm, ngài muốn dùng cơm ở trong phòng bệnh, hay là?

Vào lúc 5h, một hộ sĩ phụ trách chăm sóc Bùi Đông Lai tiến vào phòng bệnh, thấy Bùi Đông Lai vẫn tiếp tục nghiên cứu công việc thì cung kính hỏi.

- Tôi sẽ đi tới nhà ăn để dùng cơm.

Bùi Đông Lai cười nói.

- Được, vậy tôi sẽ đi thông báo 1 tiếng.

Hộ sĩ gật gù đầu, tỏ vẻ bản thân hiểu được nhưng mà cũng không có rời đi.

Bùi Đông Lai thấy thế, có chút nghi hoặc:

- Còn có việc sao?

- Ở bên ngoài có 2 người muốn gặp ngài, tôi nói ngài không hy vọng bị quấy rầy nhưng mà bọn họ nói cho tôi biết bọn họ họ Tịch, nói ngài nghe xong thì ngài nhất định sẽ gặp họ, ngài nói sao?

Tiểu hộ sĩ có chút khấn trương, nói.

”_____”

Bùi Đông Lai nghe thế thì khóc không ra nước mắt, bỏ tập tài liệu xuống rồi đi ra phòng bệnh thì thấy 2 người Tịch Nhân Đình, Tịch Hồ đang đứng ở hành lang.

- Tịch gia gia, Tịch Hồ ca.

Mất thấy 2 người thì Bùi Đông Lai liền vấn an.

Bởi vì lo lắng cho tình cảnh của Bùi Đông Lai nên sáng nay Tịch Nhân Đình đã gọi điện thoại cho Bùi Đông Lai thì kết quả lúc ấy Bùi Đông Lai đang còn hôn mê cho nên Tịch Nhân Đình liền mang theo Tịch Hồ chạy đến đây.

Thấy Bùi Đông Lai bình yên vô sự, Tịch Nhân Đình vốn là nhẹ nhàng thở ra, sau đó cùng Tịch Hồ đi vào phòng bệnh, có chút không yên lòng hỏi:

- Đông Lai, cậu xác định là thân thể không có việc gì sao?

- Không có việc gì cả, bác sĩ đã kiểm tra rồi.

Bùi Đông Lai cười nói.

- Vậy là tốt rồi.

Tịch Nhân Đình nghe vậy thì thở phào một hơi, ánh mắt bị chiếc băng đen kia hấp dẫn:

- Kia là cái gì?

- Tịch gia gia, đây là phương án mà cháu nghiên cứu để giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Khi nói chuyện, vẻ mặt của Bùi Đông Lai có chút phức tạp:

- Phương án cụ thể thì cháu đã nghĩ ra rồi, chỉ cần sửa lại một vài chỗ nhỏ nữa thôi.

- Oh?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì không riêng gì Tịch Hồ mà ngay cả Tịch Nhân Đình cũng cả kinh, bọn hắn vốn là lo lắng cho tình cảnh của Bùi Đông Lai, đâu có nghĩ tới Bùi Đông Lai sẽ phản kích, hơn nữa còn đang nghiên cứu phương án cụ thể?

- Tịch gia gia, kế hoạch này có thể thành công đến hơn 90%.

Thấy 2 người Tịch Nhân Đình, Tịch Hồ giật mình thì Bùi Đông Lai cười khổ một tiếng, nói:

- Bất quá, trước mắt mà nói, là mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ chờ gió đông.

- Là cái gì?

Tịch Nhân Đình nghe vậy thì hỏi liền.

- Tịch gia.

Bùi Đông Lai cắn răng nói:

- Cháu cần Tịch gia giúp đỡ.

- Ta nói rồi, vô luận cậu làm cái gì thì Tịch gia cùng liên minh Hoa Hạ sẽ giúp cậu.

Tịch Nhân Đình nghe vậy thì vốn là ngẩn ra sau đó sắc mặt trở nên nghiêm nghị, gằn từng chữ.

Lại nghe được Tịch Nhân Đình hứa hẹn thì trong lòng Bùi Đông Lai vô cùng cảm động nhưng không có nói cảm ơn.

Dưới cái nhìn chăm chú của Tịch Nhân Đình và Tịch Hồ, Bùi Đông Lai cúi đầu một cái thật sâu với Tịch Nhân Đình.

Thiên ngôn vạn ngữ ở trong lòng.

Mọi việc đã xong, gió đông nổi lên.

612. Chương 607: Thấy Được Phong Thái Của Cao Thủ Nước Ngoài.

Chương 607: Thấy được phong thái của cao thủ nước ngoài.

Sáng sớm, trong thư phòng của Hoàng Gia Lâm Viên.

Thân là thư ký của Diệp Thạch thì mỗi ngày người đàn ông trung niên này luôn an bài công tác cho Diệp Thạch.

- XX, phía bên NB vừa mới truyền đến tin tức mới nhất, Anh, Mỹ, Nhật 3 nước sẽ tiến hành quân diễn vào 5 ngày nữa.

Cùng ngày thường bất đồng là thư ký của Diệp Thạch hôm nay không có xin chỉ thị gì của Diệp Thạch mà lá nói một tin tức:

- Mỹ, Anh, 2 nước vừa mới truyền tin tức này ra, người phát ngôn cũng đã chứng thực tin tức này.

- Xem ra NB lại muốn gây áp lực a.

Diệp Thạch nghe vậy, vốn là ngẩn ra, theo sau nhin cười không được:

- Như vậy, cho dù mấy tên kia muốn bảo vệ tên nghiệt chủng kia thì cần phải hảo hảo nghĩ lại.

- Đúng a, bởi vì NB đã chó cùng rứt giậu, nếu mấy bảo nhân kia vì bảo vệ tên nghiệt chủng kia mà làm bùng nổ chiến tranh thì hậu quả như vậy, chỉ sợ không người nào dám gánh vác.

Thư ký Diệp Thạch gật đầu phụ họa, thân là thư ký cho Diệp Thạch thì hẳn cũng biết rõ con người Diệp Thạch, tự nhiên là hiểu rõ những gì mà Diệp Thạch nói.

- Trước kia bọn hắn muốn bảo vệ tên nghiệt chủng kia để ngăn không cho Diệp gia chúng ta mở rộng thế lực, hiện giờ Mỹ Anh Nhật lại muốn diễn tập quân sự để tạo áp lực, mà bọn hắn cũng không gánh nổi áp lực này, đành phải giao ra tên nghiệt chủng kia, chẳng khác gì là làm cho Diệp gia chúng ta một công đôi việc.

Diệp Thạch nói xong, trong tươi cười toát ra vài phần đắc ý:

- Xem ra ông trời cũng cảm thấy được hành động của tên nghiệt chủng kia quá mức thái quá, nên mới đứng ở bên Diệp gia chúng ta.

Lại nghe Diệp Thạch nói thế thì thư ký của hắn không nói gì mà là đợi Diệp Thạch ra chỉ thị.

Cùng lúc đó.

Hàng Hồ, Thanh Long Sơn trang.

Tịch Nhân Đình cùng Tịch Hồ cũng đã biết được chuyện 5 ngày sau Anh, Mỹ, Nhật sẽ tổ chức diễn tập quân sự.

- Gia gia, dựa vào kế hoạch của Đông Lai thì hiện tại chúng ta cần phải liên lạc với gia tộc Nam Kỳ của Tam Lăng tài phệet rồi.

Trong thư phòng, Tịch Hồ một bên rót trà, một bên nói ra quan điểm của mình.

- Ủh.

Tịch Nhân Đình gật gật đầu, lại nói:

- Bất quá vẫn là cùng Đông Lai xác nhận một chút, dù sao hắn mới là người thao túng bàn cờ này.

- Vâng.

Bởi vì đã từng thấy qua bản lãnh của Bùi Đông Lai trong ván cờ Đồ Long kia, bởi vì đã hiểu rõ kế hoạch của Bùi Đông Lai, bởi vì lời tổ huấn của Tịch gia nên Tịch Hồ cũng không có dị nghị gì với lời nói của Tịch Nhân Đình, mà là lấy điện thoại ra rồi gọi đến cho Bùi Đông Lai.

2'.

Tịch Hồ cùng Bùi Đông Lai chấm dứt gọi điện thoại, thu hồi di động nói:

- Gia gia, Đông Lai đã xuất viện, hắn nói có thể liên lạc, tốt nhất là 3 ngày sau sẽ đi đến NB.

Nghe được Tịch Hồ nói thế thì Tịch Nhân Đình không nói lời vô ích, mà là trực tiếp lấy ra điện thoại, sau đó gọi điện cho Nham Kỳ Xuyên, người đứng đầu của gia tộc Nham Kỳ.

- Tịch lão tiên sinh, có thể nhận được điện thoại của ngài, quả thật là vinh hạnh và may mắn của tôi.

Điện thoại được chuyển, Nham Kỳ Xuyên liền mở miệng nói trước, giọng nói có chút kích động nhưng mà tinh quang trong mắt của hắn lại lóe lên, dường như hắn đã suy đoán được mục đích của Tịch Nhân Đình gọi điện đến.

- Nham Kỳ tiên sinh nói quá lời, tập đoàn Tam Lăng là một trong những nơi hợp tác lớn nhất của liên minh Hoa Hạ, mà lâu như vậy rồi tôi còn chưa đến thăm, hẳn là cần phải nói lời xin lỗi với Nham Kỳ tiên sinh.

Tịch Nhân Đình cười a a.

Hả?

Nghe Tịch Nhân Đình nói thế trong lòng Nham Kỳ Xuyên càng thêm khẳng định nhưng mà không có vạch trần ra mà cười nói:

- Toàn bộ phú hào thế giới này đều biết đến Tịch lão tiên sinh, tập đoàn Tam Lăng có thể trở thành một đối tác của Tịch lão tiên sinh quả là một vinh quang và may mắn, đồng thời, tôi cũng đại biểu tập đoàn Tam Lăng hoan nghênh Tịch lão tiên sinh tùy thời đến quan sát, chỉ đạo.

- Quan sát, chỉ đạo thì chưa cần nói đến, tôi chỉ muốn gặp mặt để hiệp đàm một phen, để tăng cường phát triển đôi bên, không biết Nham Kỳ tiên sinh thấy thế nào?

Tịch Nhân Đình cười hỏi.

Nham Kỳ Xuyên liền trả lời:

- Tôi nghĩ, tất cả mọi người trong tập đoàn Tam Lăng, khi bọn hắn biết được tin Tịch lão tiên sinh muốn đến thăm thì bọn hắn sẽ hưng phấn đến 3 ngày 3 đêm không ngủ, không biết khi nào Tịch lão tiên sinh sẽ đến NB?

- Tôi già rồi, thân thể cùng tinh lực cũng không tốt, cũng nên đem sân khấu giao lại cho người trẻ tuổi.

Tịch Nhân Đình cười cười, nói:

- Tôi tính để cháu của tôi là Tịch Hồ qua bên ấy để cùng nói kế hoạch hợp tác với Nham Kỳ tiên sinh, nói đại diện cho toàn bộ liên minh Hoa Hạ, có thể quyết định mọi việc.

Hả?

Nghe được Tịch Nhân Đình nói thế, thì Nham Kỳ Xuyên không khỏi ngẩn ra, mặc dù hắn biết được Tịch Nhân Đình có ý muốn nhường lại liên minh Hoa Hạ cho Tịch Hồ, cũng biết Tịch sự tích trong vài năm qua của Tịch Hồ nhưng mà đối với quyết định của Tịch Nhân Đình thì hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Bất quá, sau đó hắn nghĩ lại, nếu Tịch Nhân Đình nói Tịch Hồ có thể đại biểu cả Hoa Hạ liên minh, Tịch Hồ tự nhiên là cần dựa theo lời của Tịch Nhân Đình và ban giám đốc của liên minh Hoa Hạ tiến đến để đàm phán.

- Nham Kỳ tiên sinh sẽ không trách liên minh Hoa Hạ không coi trọng lần hợp tác lần này giữa 2 bên chứ?

Tịch Nhân Đình thấy Nham Kỳ Xuyên không nói lời nào, lại lên tiếng nói:

- Nếu vậy thì tôi thật sự vô cùng cảm thấy có lỗi, thật sự là năm tháng không buông tha người a.

- đương nhiên không phải.

Nham Kỳ Xuyên cười đáp lại:

- Tôi chỉ cảm tiếc nuối, tiếc nuối lần này không thể nhờ Tịch lão tiên sinh thỉnh giáo, học tập, cũng không phải hoài nghi thành ý của liên minh Hoa Hạ.

- Nếu Nham Kỳ tiên sinh không có ý kiến, chuyện này cứ định như vậy.

Tịch Nhân Đình đánh nhịp nói.

- Tốt.

Nham Kỳ Xuyên liền trả lời, sau đó lại hỏi:

- Không biết khi nào thì cháu của ngài mới đến NB?

- 3 ngày sau.

Nghĩ đến yêu cầu lúc này của Bùi Đông Lai thì Tịch Nhân Đình nói ra thời gian.

- Toàn bộ thành viên của tập đoàn Tam Lăng sẽ dùng thái độ chân thành nhất, dùng rượu ngon nhất, thức ăn ngon nhất để hoan nghênh người bạn liên minh Hoa Hạ.

Nham Kỳ Xuyên cam đoan nói.

- Tôi đại diện cho liên minh Hoa Hạ cảm ơn ngài, còn về phần hợp tác thì đến đó 2 bên sẽ bàn lại.

Tịch Nhân Đình tính toán cúp điện thoại.

Phát hiện được ý đồ của Tịch Nhân Đình thì Nham Kỳ Xuyên nói 2 câu sau đó mới cúp điện thoại.

- Báo cho Đông Lai, tập đoàn Tam Lăng đã đáp ứng yêu cầu rồi, 3 ngày sau do cháu dẫn người đến NB.

Cúp điện thoại, Tịch Nhân Đình đối Tịch Hồ nói.

- Vâng.

Tịch Hồ gật đầu rồi lấy điện thoại gọi cho Bùi Đông Lai.

..

Mấy phút sau, một chiếc ... cấp quân chủ chạy đến cửa biệt thự quận Golf.

Xe dừng lại, Bùi Đông Lai cùng bảo tiêu của hắn là Kiệt Khắc xuống xe, Bùi Đông Lai xuống xe thì thấy được Cô Độc Phong Ảnh thân mặc một chiếc trường bào màu trắng đang ở trong, dường như là đang chờ hắn trở về.

- Cô Độc thúc.

Vào biệt thự, Bùi Đông Lai liền chào hỏi Cô Độc Phong Ảnh.

- Ta nghe Tiểu Hồng nói, cậu dùng Bùi gia bí thuật, kết quả là ngất đi nhưng sau đó lại thành công vượt qua cánh cửa Hóa Kính, bước vào cảnh giới Hóa Kính nhập môn?

Cô Độc Phong Ảnh có chút hoài nghi nhìn vào Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai gật gù đầu, nói:

- Vâng, Cô Độc thúc, bằng vào Bùi gia bí thuật mà cha cháu giao cho cháu, cháu đã hoàn toàn bước vào cảnh giới Hóa Kính nhập môn.

- Không nghĩ tới Bùi gia còn có loại bí thuật thần kỳ này.

Cô Độc Phong Ảnh chưa từng nghe nói qua võ giả nào có thể thông qua bí thuật để vượt qua cánh cửa Hóa Kính, lúc này nghe Bùi Đông Lai thừa nhận thì khó tránh có chút tò mò, tò mò rất nhiều nhưng không có hỏi bí thuật rốt cuộc là cái gì, mà chỉ nói:

- Để ta nhìn thử cậu có phải là bước chân vào cảnh giới Hóa Kính nhập môn hay không?

- Vâng.

Bùi Đông Lai cười đáp ứng, theo sau... Dưới chân bắn ra, cả người như một mũi tên bắn thẳng về trước người Cô Độc Phong Ảnh, thiết quyền vung lên, toàn lực chém ra.

Đối mặt một kích toàn lực của Bùi Đông Lai tay phải Cô Độc Phong Ảnh run lên, hóa chưởng để nghênh đón.

“Bốp”

Quyền chưởng đụng vào nhau, kinh lực bùng nổ, tiếng pháo nổ vang.

”Bá!”

Cảm nhận được trong đòn công kích của Bùi Đông Lai có ẩn chứa kinh lực, Cô Độc Phong Ảnh thoải mái triệt tiêu, bất quá... Sắc mặt cũng rồi đột nhiên biến đổi:

- Lấy Hóa Kinh mà cậu bộc phát thì xem ra cậu chẳng những thành công bước vào cảnh giới Hóa Kính nhập môn, hơn nữa còn đã củng cố được cảnh giới, lúc này mới qua không đến 3 ngày mà cậu có thể làm được điều này, thật sự là làm người ta khó tin, Bùi gia bí thuật quả nhiên thần kỳ.

Đối mặt với vẻ kinh ngạc và cảm thán của Cô Độc Phong Ảnh thì trong lòng Bùi Đông Lai cười khở thông thối.

Hắn biết rõ, phía trước hắn đã đạt đến bình cảnh, , có thể nói là mọi sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu ngộ đạo, chỉ cần ngộ đạo xong thì hắn có thể bước chân vào cảnh giới Hóa Kính nhập môn.

À bởi vì Mà bởi vì hấn cùng linh hồn Tiêu Phi hoàn toàn dung hợp, hấn tiếp nạp toàn bộ trí nhớ võ học của Tiêu Phi cho nên trong một thời gian ngắn hấn mới có thể làm được điểm này.

Ngoài ra, hấn cũng biết, bởi vì sau khi dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi mà “Thần” trong não hấn cũng đã tăng lên, tốc độ tu luyện nhanh gấp 2, ngoài ra, từ võ học của Tiêu Phi thì hấn hiểu được, trước khi đạt đến cảnh giới Cương Kính thì hấn sẽ không gặp bình cảnh gì cả.

Bởi vì.

Thời gian mà Tiêu Phi chết sau 4 năm nữa, lúc đó Tiêu Phi đã bước chân vào cảnh giới Cương Kính nhập môn.

- Đông Lai, lấy lực công kích mà cậu thể hiện vừa rồi thì cho dù cậu không dùng vũ kỹ trong Bùi gia quyền thì cũng có thể chiến với cao thủ Hóa Kính đại thành một trận, hơn nữa sẽ không rơi vào hạ phong.

Thấy Bùi Đông Lai không nói, Cô Độc Phong Ảnh cười khổ nói:

- Nếu cậu sử dụng “Lôi Đình” trong Bùi gia quyền thì phỏng chừng cao thủ Hóa Kính đại thành cũng không có năng lực chống đỡ.

- Nếu không phải như vậy thì chỉ sợ cháu không có lòng tin để đi ra biên giới.

Bởi vì Bùi Đông Lai có thể khiêu chiến được với cao thủ vượt cấp nên nghe Cô Độc Phong Ảnh nói thế thì hấn cũng không phủ nhận điểm này.

- Cậu muốn đi NB?

Cô Độc Phong Ảnh tuy rằng một lòng hướng về võ đạo, rất ít quan tâm đến việc thế tục, nhưng là từ Quý Hồng biết được tình huống hiện giờ của Bùi Đông Lai không ổn, lập tức nghe được ẩn ý trong câu nói của Bùi Đông Lai.

- Vâng.

Bùi Đông Lai nhắm mắt lại:

- Đúng lúc để xem phong thái của cao thủ nước ngoài rồi.

613. Chương 608: Gió Lớn Nổi.

Chương 608: Gió lớn nổi.

2 ngày sau, từ sau khi 33 nước Anh, Mỹ, Nhật tuyên bố muốn tiến hành quân diễn thì toàn bộ ánh mắt của các nơi trên thế giới đều nhìn vào phương Đông, nguyên bản tình thế vốn đã phức tạp lại càng trở nên khẩn trương hơn, rất có thể phát triển đến mức đại chiến.

Có lẽ là do quán khản trương nên một ít nước bắt đầu làm ra biện pháp dự phòng, mà một ít nước khác lại tổ chức ngồi lại với nhau để họp mặt nói chuyện.

NB, Tokyo.

Màn đêm buông xuống, mấy chiếc xe có rèm che có biển số đặc thù dừng lại ở một hội sở tư nhân, Y Điền Chủ Thương, Nham Kỳ Xuyên, An Bồi Tình Hải cùng Đằng Xuyên Nguyên xuống xe, sau đó dưới sự bảo vệ của bảo tiêu mà tiến vào hội sở.

Rất nhanh, 4 người đã đi vào trong một gian phòng trong hội sở, trong phòng sớm đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn và rượu.

- Thật không ngờ, thế cục đã khẩn trương đến mức này rồi mà bên Tung cầu kia vẫn chưa chịu giao người ra, chẳng lẽ đám người đó không sợ chiến tranh nổ ra sao?

Đi vào phòng, sau khi ngồi xuống thì Đằng Xuyên Nguyên xua tay đuổi một mỹ nữ bồi bàn ra, có chút khó hiểu nói:

- Hoặc là nói tên hỗn đản đó dựa vào cái gì mà khiến đám nhân vật Tung cầu ấy giằng co với chúng ta, chấp nhận chiến tranh?

- Trước đó không lâu, Tần gia, Tiêu gia cùng Bạch gia của Tung cầu đã dùng chứng cứ của tên khốn kiếp kia để làm Diệp gia đá thương nặng, thu được lợi, trong đó Tần gia là kẻ thu được nhiều lợi nhất.

Nghe được Đằng Xuyên Nguyên nói thế thì An Bồi Tình Hải như có suy nghĩ, nói:

- Tên hỗn đản kia là con rể của người sắp lên nắm quyền của Tần gia, nói vậy thì Tần gia sẽ bảo vệ hắn, ngoài ra, gia chủ của Tiêu gia là Tiêu Nguyên Thanh chính là nhân vật chủ chiến đệ nhất trong quân đội, hắn không sợ chiến tranh, điều này hẳn là có liên quan đến việc Tung cầu bên kia chưa chịu giao người ra.

- Bên ấy chắc là sẽ không chịu được áp lực.

Nham Kỳ Xuyên cười lại:

- Nếu không phải như thế thì người nắm quyền hiện giờ của liên minh Hoa Hạ là Tịch Nhân Đình cũng không chủ động muốn đến NB.

- Đúng vậy.

Y Diên Chủ Thương gật đầu, lên tiếng:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Tịch gia muốn mượn chuyện lần này để đại biểu cho Tung cầu đến đây để đàm phán với chúng ta.

- An Bồi quân, việc cùng liên minh Hoa Hạ thì ngài cứ yên tâm, vô luận là liên minh Hoa Hạ đưa ra điều kiện gì thì tôi cũng kiên trì để đám Tung cầu kia giao tên hỗn đản kia ra.

Nham Kỳ Xuyên vốn là tổ thái độ với An Bồi Tình Hải sau đó nhắc nhở:

- Bất quá, nếu đám người kia không giao người ra thì cuối cùng chiến tranh cũng sẽ không nổ ra.

- Đúng vậy, chiến tranh sẽ làm cho người Mỹ được lợi, đối với chúng ta cũng không có chỗ tốt nào.

Y Diên Chủ Thương cũng tỏ thái độ.

- Các vị cứ yên tâm.

An Bồi Tình Hải gật gù đầu, sau đó lại cười lạnh nói:

- Bất quá nếu đám Tung cầu kia không chịu được áp lực, dựa theo tình thế trước lực, dựa theo tình thế trước mắt, chỉ cần đàm phán không có kết quả, sau khi quân diễn xảy ra thì nhất định sẽ giao người ra.

- Chỉ cần thủ tiêu tên hỗn đản ấy, hội Tam Hợp là có thể thuận lợi tiến vào Tung cầu.

Đằng Xuyên Nguyên vô cùng chờ mong.

An Bồi Tình Hải cũng nhíu mày, nhắc nhở nói:

- Dựa theo tư liệu về những biểu hiện của tên hỗn đản kia thì ở những lúc nguy cấp thì hắn sẽ luôn ra làm hành động điên cuồng, dùng tục ngữ của người VN thì đó chính là 'Chó cùng rút giậu', trước đó không lâu hắn đã huyết tẩy Thôi gia HQ, khiến cho toàn cầu chấn động. Vì đề phòng tên hỗn đản này làm ra chuyện tương tự thì Đằng Xuyên quân ông nhất định phải phái người đi giám sát thủ hạ của hắn, nghiêm cấm những cỗ máy chiến tranh cùng với những gã võ giả của người Tung cầu đi vào quốc nội.

Nghe được An Bồi Tình Hải nói thế, Nham Kỳ Xuyên cũng y cũng gật đầu, hiển nhiên là việc Bùi Đông Lai huyết tẩy Thôi gia HQ cách đó không lâu, ít nhiều cũng đã lưu lại bóng ma trong lòng bọn hắn.

- Xin An Bồi quân cứ yên tâm, trước mắt đám người kia đã bị người của tôi theo dõi toàn bộ nhất cử nhất động.

Về mặt Đằng Xuyên Nguyên tự tin, nói:

- Dựa vào tin tức mới nhận được thì tên cường giả võ học bên cạnh hắn gọi là Cô Độc Phong Ảnh, cũng là người huyết tẩy gia chủ Thôi gia HQ ngày hôm qua đã mở một võ quán " Cô Độc", không ít người trong

giới võ học đã đến chúng mừng hân, sau đó đám người kia đã rời đi. Còn về phần những tên dong binh đoàn kia thì chẳng những người của chúng ta nhìn chăm chăm vào bọn hân mà Thôi gia HQ cũng nhìn vào, một khi bọn hân rời khỏi Nam Cảng thì sẽ liền ra tay xử lý ngay.

- Vậy là tốt rồi.

Nghe được Đằng Xuyên Nguyên nói thế, An Bồi Tình Hải, Nham Kỳ Xuyên cùng Y Điền Chủ Thương cũng yên lòng.

....

Màn đêm buông xuống, trong võ quán “ Cô Độc” vừa mới được mở cửa.

Trong một văn phòng trên tầng cao nhất của võ quán, Cô Độc Phong Ảnh một thân trường bào màu trắng đứng khoanh tay trước cửa sổ, nhìn đám võ giả dưới lầu rời đi thì chân mày của hân nhíu lại.

Sau khi hân biết được Bùi Đông Lai muốn đi NB để phản kích thì hân vốn định đi theo Bùi Đông Lai bắt quả Bùi Đông Lai lại từ chối, mà là dựa theo yêu cầu của Bùi Đông Lai mở võ quán, thu môn đồ.

Đối với hân mà nói, hân sớm thành thói quen độc lai độc vãng, đã quen cô độc, cho nên mới ở đỉnh Thiên Sơn khi phong kiếm 10 năm.

Mặc dù sau này đi theo Bùi Vũ Phu, tính tình của hân tuy có chuyển biến, nhưng vẫn không thích náo nhiệt, như trước mà là ưa thích thanh tĩnh.

Cho nên khi Bùi Đông Lai nói hân mở võ quán thì tuy rằng đây là việc trái với ý nguyện của hân nhưng mà bởi vì danh tiếng của hân quá mức vang dội ở giới võ học TQ nên khi mở võ quán thì nhiều người đã đến chào hỏi, khiến cho hân vô cùng đau đầu.

- Sư phụ.

Trong văn phòng, Quý Hồng thấy Cô Độc Phong Ảnh nhíu mày nhìn dưới lầu, lập tức đi đến trước người Cô Độc Phong Ảnh, giận dữ nói:

- Con biết ngài không thích như vậy, nhưng là do Đông Lai an bài, bây giờ chúng ta làm hết thấy đều là đang diễn trò. Cũng để mê hoặc đám người NB, để Đông Lai thuận lợi đi vào NB, thực hiện hành động của mình. Về phương diện khác thì cũng vì muốn đối phó với việc phái Võ Đang muốn xưng bá trong lần đại hội võ lâm diễn ra cuối năm.

Cô Độc Phong Ảnh không có hé răng.

Hân biết kế hoạch phản kích Bùi Đông Lai, hiểu được nếu như NB biết hân luôn luôn ở Đông Hải, xuất hiện trong tầm mắt của nhiều người thì sẽ khiến cho đám người NB buông lỏng cảnh giác.

Đồng dạng, hân cũng biết, phái Võ Đang lợi dụng Diệp gia cung cấp trợ giúp, giống trống khua chiêng tuyên truyền không nói, hơn nữa còn lung lạc một đám võ giả, trong đó đủ nhân sĩ nổi tiếng trong giới võ học, lực ảnh hưởng cùng thực lực càng ngày càng tăng.

- Huống chi chẳng lẽ sư phụ không cảm thấy, thu đệ tử, làm cho “Cô Độc Kiếm Pháp: được lưu truyền lại cũng là một chuyện có ý nghĩa sao?

Quý Hồng thấy Cô Độc Phong Ảnh không nói lời nào, cười nói:

- Tốt nhất là thành lập một môn phái Cô Độc gì gì đó.

Cô Độc Phong Ảnh nghe vậy, trên mặt xuất hiện một tia nghi ngờ, dường như đang nghĩ đến đề nghị này của Quý Hồng.

- Việc này để sau hãy nói, trước mắt chỉ cần ứng phó, trợ giúp Đông Lai diễn trò là tốt.

Nghĩ nghĩ, Cô Độc Phong Ảnh không có tỏ thái độ, ngược lại là có chút bận tâm Bùi Đông Lai:

- Tiểu Hồng, vì sư đây là người không hiểu âm mưu quỷ kế, đối với kế hoạch phản kích của Đông Lai cũng có cái hiểu cái không, về bên NB thì có 3 Nhân Hoàng, thực lực tương đương với bán bộ Cương Kính, lấy ý kiến của con thì lần này Đông Lai đến NB có gặp nguy hiểm không?

- Sự phụ, nguy hiểm nhất định là có, nhưng Đông Lai bày mưu nghĩ kế từ trước đến nay vô cùng cẩn thận, dường như là nghĩ đến mọi điều đều sẽ xảy ra nên sẽ có đối sách ứng phó để giảm bớt nguy hiểm đến mức thấp nhất.

Quý Hồng nghiêm mặt nói:

- Ở trước vũ lực thì mọi âm mưu quỷ kế đều là mây bay, nhưng mà lấy vũ lực bây giờ của Đông Lai, thêm vào trí tuệ của hắn thì mọi chuyện sẽ khác.

- Đúng a, nếu Vũ Phu còn sống thì đám người kia có dám làm như thế không?

Cô Độc Phong Ảnh nghe vậy, nhin không được thở dài.

Không dám.

Trong lòng Quý Hồng liền có đáp án.

Nhưng... Nàng cũng biết, trên thế giới này không có nếu.

..

Lúc này Bùi Đông Lai cũng không có đi đâu mà ở biệt thự quận Golf làm bạn với Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na.

Sau khi dùng cơm chiều sau thì Bùi Đông Lai vốn là cùng 2 người Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na đi ra ngoài tản bộ nhưng lại nhận được điện thoại của Tiêu Cuồng.

- Đông Lai, cậu không cần phai sợ, gia gia của tôi đã nói mặt trên sẽ không hy sinh cậu.

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Tiêu Cuồng vang lên:

- Còn về phần 3 nước diễn tập thì chúng ta sẽ chuẩn bị kỹ, cho dù bọn hắn có dám thì chúng ta cũng không sợ.

- Kháo, khi nào ma tôi sợ chứ?

Nghe giọng nói của Tiêu Cuồng của Bùi Đông Lai dở khóc dở cười.

- Đúng rồi, tiểu tử cậu ngay cả chuyện nhiễm máu của HQ cũng dám làm, còn sợ cái gì nữa?

Tiêu Cuồng cười a a nói, sau đó nhớ ra cái gì đó, nhin không được nhắc nhở nói:

- Đúng rồi, Long Vương để tôi chuyển lời cho cậu, nói cậu không nên hành động thiếu suy nghĩ. Bên trong NB có không ít cao thủ, ngoài ra Thôi gia HQ cũng đã bỏ ra nhiều tiền để thuê những đoàn lính đánh thuê cường đại, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào cậu, chỉ cần cậu và người của dong binh đoàn Satan xuất ngoại thì bọn hắn sẽ liền ra tay.

"Ách..."

Bùi Đông Lai hơi kinh hãi, cũng không phải kinh ngạc vì tin tức Tiêu Cuồng cung cấp, thông qua mạng lưới tình báo của Tịch gia thì hắn đã biết được, hắn chỉ kinh ngạc khi nghe Tiêu Cuồng nói Long Vương Diệp Cô Thành nhờ Tiêu Cuồng chuyển tin này lại cho hắn.

- Kháo, trí nhớ của cậu quảng đi đâu rồi, quên nói cho cậu biets, tôi đã gia nhập Long Nha.

Mất thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Tiêu Cuồng ý thức được cái gì, vỗ vỗ cái trán, nói:

- Hơn nữa còn được Long Vương Diệp Cô Thành thu làm đồ đệ.

- Gia gia cậu muốn cậu tiếp nhận Long Nha sao?

Bùi Đông Lai ý thức được cái gì.

- Ủh.

Tiêu Cuồng không có phủ nhận điểm này:

- Quan trọng hơn là Long vương coi trọng tiềm lực của vô hạn của ta, Long Vương là một người có tiếng nói rất lớn trong Long Nha, nếu như ngài không đồng ý thì cho dù gia gia muốn tôi tiếp nhận cũng chẳng thấm vào đâu.

- Chúc mừng.

- Mừng cái rắm.

Tiêu Cuồng cười mắng một câu, theo sau nghiêm mặt nói:

- Đông Lai, một khi bùng nổ chiến tranh, ca ca đây sẽ mang theo đám an hem Long Nha giúp cậu chơi tụi NB kia.

- Kháo, cậu cho rằng hiện tại cậu đang quản lý Long Nha sao?

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười, theo sau lấy lại bình tĩnh, nghiêm mặt nói:

- Yên tâm đi, Cuồng ca, chuyện này tôi sẽ giải quyết tốt.

- Đông...Đông Lai, cậu không nên làm ầu.

Tiêu Cuồng nghe vậy, không khỏi cả kinh.

- Không phải làm ầu, là phải làm để đám NB kia nhận thua.

Về mặt Bùi Đông Lai tự tin nói, sau đó nghĩ cái gì, bổ sung thêm:

- Cuồng ca, chuyện lần này không nên nói lại cho Long Vương Diệp Cô Thành.

”Ách...”

Đầu bên kia điện thoại, Tiêu Cuồng bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm, hẳn thật sự không nghĩ ra Bùi Đông Lai có thể có biện pháp gì để nghịch tặc.

Dù sao ngay cả Diệp Cô Thành cũng nói cho hắn biết, Bùi Đông Lai lâm vào tử cục, vô lực xoay chuyển trời đất.

“Reng..Reng..”

Sau đó, không đợi Tiêu Cuồng từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, điện thoại Bùi Đông Lai lại rung lên.

Hắn đợi cuộc điện thoại này từ lâu.

Một người có thể làm cho hắn lớn mật xuất ngoại đã gọi đến.

614. Chương 609: Xuất Ngoại.(1)

Chương 609: Xuất ngoại.(1)

Màn đêm buông xuống, trong một gian phòng trên tầng cao nhất của liên minh Hoa Hạ.

- Gia chủ, bọn họ đã đến ở dưới lầu rồi.

Khi Tịch Nhân Đình uống xong ly trà thì bảo tiêu của hắn liền tiến lên, cung kính hội báo, giọng nói có chút khẩn trương.

Khẩn trương là bởi vì thân là Ngoại Vệ của Âm Vệ Tịch gia nên đây là lần đầu hắn chịu trách nhiệm bảo vệ Tịch Nhân Đình.

Còn về phần tại sao Tịch Nhân Đình lại để cho hắn làm bảo tiêu, những Nội Vệ Âm Vệ Tịch gia kia đi đâu thì hắn cũng không biết rõ.

- Pha cho tôi 1 ấm trà nữa.

Tịch Nhân Đình nghe vậy đặt chén trà xuống, chậm rãi đứng dậy, phân phó một câu, rồi đi ra cửa, tính toán muốn tự mình đi chào hỏi.

Ở nước cộng hòa, người có thể làm cho Tịch Nhân Đình tự mình đi chào hỏi thì không nhiều lắm nhưng Tiều Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn cùng Bạch Hà Sầu đều được cho một trong số đó, đêm nay 3 người đều là khách của Tịch Nhân Đình, Tịch Nhân Đình tự nhiên là muốn tự mình đi ra.

Rất nhanh, Tịch Nhân Đình đã xuống dưới lầu, thấy được 3 người Tiều Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn cùng Bạch Hà Sầu ba, Tịch Nhân Đình mỉm cười tiến lên chào hỏi, hàn huyên vài câu rồi đi vào.

- Nói vậy, các ông cũng đã biết chuyện Đông Lai sẽ phản kích.

Sau khi ngồi xuống thì Tịch Nhân Đình lấy thân phận là chủ nhân rót trà cho 3 người, rồi mới nói ra mục đích lần này:

- Tôi muốn gặp các ông là đại biểu cho Đông Lai, nói cho các ông biết kế hoạch cụ thể, tiếp đó là nói về cách phản kích lại Diệp gia.

- Tịch lão, Đông Lai thật có biện pháp sao?

Tịch Nhân Đình vừa dứt lời, Tần Hồng Sơn liền nhin không được mở miệng hỏi, từ nói Tần Tranh thì hắn đã biết được Bùi Đông Lai muốn phản kích nhưng mà lúc này nghe được chính miệng Tịch Nhân Đình nói ra điểm này thì hắn vẫn có chút kinh ngạc.

Tiêu Nguyên Thanh cũng từ Tiêu Cuồng biết được chuyện này, trong lòng hắn càng kinh ngạc hơn Tần Hồng Sơn, mà về phần Bạch Hà Sầu thì không biết gì cả, nên nghe Tịch Nhân Đình nói thế liền kinh hãi.

Trong lúc nhất thời, 3 người đều nhìn về Tịch Nhân Đình, đợi Tịch Nhân Đình giải thích.

- Phương án của hắn là như thế này...

Tịch Nhân Đình thấy thế, mỉm cười kể lại kế hoạch của Bùi Đông Lai. Khi hắn kể ra thì có thể thấy được vẻ kinh ngạc trên mặt 3 người Tiều Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn cùng Bạch Hà Sầu không có biến mất mà ngày càng đậm hơn, đợi Tịch Nhân Đình nói xong thì 3 người khẽ há miệng, bộ dạng tỏ ra vô cùng khiếp sợ.

Một mặt, bọn hắn khiếp sợ vì kế hoạch lần này của Bùi Đông Lai thật sự quá lớn mật, tuy rằng vẫn dùng chiêu Rút củi dưới đáy nồi nhưng mà so với việc huyết tẩy Thôi gia HQ thì khó khăn lại càng gấp trăm lần. Về phương diện khác thì bọn hắn rất tò mò tại sao Bùi Đông Lai lại có thể nắm rõ được quan hệ của các gia tộc, thế lực lớn bên NB, từ đó có thể nghĩ ra kế hoạch này.

- Thật không dám giấu, là tôi cung cấp tin tức những thế lực, gia tộc lớn bên NB cho nó, còn về phần phân tích mối quan hệ phức tạp giữa các gia tộc này thì tôi không biết.

Tịch Nhân Đình cười khổ:

- Bất quá... Có thể khẳng định chính là nếu phân tích của hắn hoàn toàn chính xác thì kế hoạch của hắn có thể thực hiện được.

- Ủh.

3 người Tiều Nguyên Thanh, Tần Hồng Sơn cùng Bạch Hà Sầu đều gật đầu.

- Hắc, nếu tiểu tử đó làm được những chuyện kia thì tuyệt đối có thể trả lại cho lão gia Diệp Thạch kia một bạt tai.

Gật đầu xong, Tiều Nguyên Thanh nhin không được mà cảm khái.

- Đông Lai không chỉ muốn trả lại một bạt tai cho Diệp gia, hắn còn muốn Diệp gia hoàn toàn bị thương nặng, khiến Diệp gia nguyên khí đại thương.

Tịch Nhân Đình trầm giọng nói:

- Đây cũng chính là mục đích thứ 2 mà hôm nay tôi tìm gặp các ông, dựa theo ý của Đông Lai thì hắn muốn chúng ta lấy chuyện này làm lợi thế, đàm phán với mấy lão nhân ở phía sau của Diệp gia.

- Một khi kế hoạch này của Đông Lai thành công thì chứng minh chúng ta lấy đại cục làm trọng, vừng vàng chiếm được một chữ “Lý”, còn có thể khiến Diệp Thạch ở trước mặt mọi người nhận ra sự ngu muội của mình, có như vậy thì mới khiến đám lão nhân ủng hộ Diệp gia buông tay.

Lại nghe Tịch Nhân Đình nói thế thì Tần Hồng Sơn cũng mơ hồ có chút kích động, hẳn biết rõ, nếu sự tình lần này có thể thành công, chẳng những Bùi Đông Lai, Tần gia đều hóa giải nguy cơ trong tương lai, ngược lại tần gia có thể đoạt được ngôi vị gia tộc đệ nhất nữa.

- Nói rất đúng, nhưng quan trọng là phải xem biểu hiện của tên tiểu tử đó.

Về mặt Bạch Hà Sầu cơ trí nói, hiển nhiên hẳn rất rõ, nếu Bùi Đông Lai không làm được chuyện này thì mọi chuyện sẽ toi công.

Nghe được Bạch Hà Sầu nói thế thì 3 người Bạch Hà Sầu trong lời nói, Tịch Nhân Đình, Tiêu Nguyên Thanh cùng Tần Hồng Sơn đều trầm mặc, lộ ra bộ dạng chờ mong.

Cùng lúc đó.

Trong biệt thự quận Golf ở Đông Hải.

Sau khi dùng xong bữa tối thì Hạ Y Na cùng Tần Đông Tuyết giúp Bùi Đông Lai thu thập hành lý.

- Đông Lai, lần này cậu đến NB thật sự không có việc gì sao?

Sau khi thu thập xong thì Hạ Y Na nhìn vào Bùi Đông Lai, hỏi ra lo lắng trong lòng mình.

Nghe Hạ Y Na hỏi thế thì ánh mắt của Tần Đông Tuyết cũng nhìn vào Bùi Đông Lai, tỏ ra lo lắng.

Nàng đã xem qua kế hoạch lần này của Bùi Đông Lai, đối với Bùi Đông Lai thì nàng vô cùng tin tưởng nhưng mà cũng nghĩ là nàng không lo lắng Bùi Đông Lai, dù sao, trên thế giới này không có tuyệt đối, càng không có một kế hoạch nào mà an toàn 100% được.

- Yên tâm đi, không có việc gì.

Bùi Đông Lai cầm balo, cười nói, ánh mắt thấy 2 người vẫn còn tỏ ra lo lắng thì cười khổ:

- Các cậu đã thấy khi nào tớ làm việc gì mà không nắm chắc chưa?

- Cậu...Cậu cũng không cần đi, có thể ở phía sau chỉ đạo là được mà?

Hạ Y Na lại hỏi.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu:

- Tớ không thể để cho Tịch Hồ xông pha chiến trận, bản thân mình thì ở phía sau, huống chi còn có một số việc bản thân tớ phải tự làm, hơn nữa tớ cũng muốn biết rốt cuộc là những cao thủ đang ẩn giấu bên nước ngoài có thực lực như thế nào.

- Cần thận.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na biết được không thể thay đổi quyết định Bùi Đông Lai, vì thế Tần Đông Tuyết không có khuyên can nữa mà là nhẹ giọng:

- Tớ và Y Na đợi cậu trở về.

- Ừh.

Bùi Đông Lai gật gù đầu, buông balo xuống rồi ôm Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na vào trong lòng, sau đó hôn lên trán của 2 nàng.

Làm xong mọi chuyện, Bùi Đông Lai buông 2 người ra, cầm lấy balo rồi bước đi.

Ra biệt thự, Bùi Đông Lai liền dung nhập vào bóng tối, cả người như quỷ mị, lặng yên không tiếng động rời khỏi biệt thự quận Golf.

...

2h sau, trong một chiếc máy bay khởi hành đi NB.

- Đông Lai, sau khi cậu đeo tấm mặt nạ da người này thì không nói đến người NB, ngay cả tôi cũng không nhận ra cậu.

Sau khi đi vào máy bay thì Tịch Hồ dừng bước lại, nhìn Bùi Đông Lai đã dịch dung cách mình không xa, cảm thán:

- Miêu gia ở Tây Nam quả thật không hổ là thế gia Đông Y đệ nhất, y thuật thần thông a.

- Nếu không phải tin tưởng với y thuật của Miêu gia gia thì tôi cũng không dám hành động tùy tiện.

Đeo tấm mặt nạ da người, ăn mặc như một thành viên trong đám người đàm phán, Bùi Đông Lai gật đầu cười.

Sở dĩ hắn không có nóng lòng đi NB là hoàn toàn bởi vì đời Miêu lão gia tử tạo ra tấm mặt nạ da người, thẳng cho tới hôm qua, Miêu lão gia tử mới gọi đến cho hắn nói rằng 15 tấm mặt nạ da người đã được làm xong.

Tịch Hồ nghe vậy, âm thầm cảm thán kế hoạch chu đáo chặt chẽ của Bùi Đông Lai, đồng thời ánh mắt không nhịn được mà nhìn về 18 Nội Vệ Âm Vệ Tịch gia.

Trong 18 người này chỉ có 4 người để nguyên diện mạo, 14 người khác thì đeo tấm mặt nạ da người của Miêu lão gia tử, biến thành bộ dạng của 18 Ngoại Vệ Âm Vệ Tịch gia, thậm chí vì muốn bảo đảm an toàn nên Bùi Đông Lai đã yêu cầu những người kia phải có cùng vóc dáng với Ngoại Vệ, có như vậy mới có thể thay đổi một cách hoàn mỹ được.

Muôn người chờ mong.

Bùi Đông Lai mang theo 18 Nội Vệ Âm Vệ Tịch gia thẳng tiến NB.

615. Chương 610: xuất Ngoại.(2)

Chương 610: Xuất ngoại.(2)

Gần 12h đêm, thân là người phụ trách phân minh liên minh Hoa Hạ tại Tokyo thì Tịch Vĩnh Phong cùng với những thành viên của tập đoàn Tam Lăng, trong đó có một người gọi là Nham Kỳ Hữu đứng ở sân bay, đợi chuyến bay của Tịch Hồ đến.

12h đêm, chuyến bay từ Yên Kinh đã đáp xuống sân bay Tokyo.

Khoang máy bay mở ra, Tịch Hồ đi xuống trước. Mà đám người Tịch Vĩnh Phong thấy máy bay hạ cánh thì vội bước lên chào hỏi.

- Tịch thiếu gia tôn quý, hoan nghênh đến Tokyo, tin tưởng ngài sẽ yêu thích thành phố xinh đẹp này.

Thái độ của Nham Kỳ Hữu vô cùng tôn kính.

Bởi vì luận về thực lực thì liên minh Hoa Hạ bỏ xa tập đoàn Tam Lăng 3 con phố, căn bản không phải cùng một cấp bậc, mà mặc dù Tịch Hồ còn trẻ nhưng mà lại có thể đại biểu cho liên minh Hoa Hạ đến đây đàm phán, điều này đủ nói lên địa vị của Tịch Hồ trong liên minh Hoa Hạ, vì muốn sau này hợp tác giữa 2 bên sẽ càng trở nên thuận lợi nên hắn phải tỏ ra tôn kính.

- Thật xin lỗi, muộn như vậy còn muốn phiền toái Nham Kỳ tiên sinh.

Tịch Hồ lại tỏ ra khách khí, trả lời.

- Tịch thiếu gia quá khách khí, đây là chuyện mà tôi phải làm.

Nham Kỳ Hữu cười cười, cũng không có hỏi Tịch Hồ vì sao muộn như vậy mới đến.

- Nham Kỳ tiên sinh, thời gian không còn sớm nữa, tôi muốn cùng mọi người về khách sạn nghỉ ngơi trước.

Bởi vì biết được dụng ý của Bùi Đông Lai, nên sau khi hàn huyên vài câu thì Tịch Hồ chuẩn bị kết thúc cuộc nói chuyện:

- Còn về phần lộ trình cùng an bài thì tôi đã nói toàn bộ cho Nham Kỳ Xuyên lão tiên sinh, ngày mai tôi sẽ đến thị sát tại phân bộ liên minh Hoa Hạ ở Tokyo, buổi tối cùng Nham Kỳ Xuyên lão tiên sinh cùng đi ăn tối, nói chuyện hợp tác giữa 2 bên, đến lúc đó hy vọng có thể thấy được Nham Kỳ tiên sinh, để cho tôi dựa theo nghi lễ TQ mà mời Nham Kỳ tiên sinh 2 chén rượu, nếu không thì tôi sẽ cảm thấy bất an.

- Ha ha... Tịch thiếu gia thật sự là quá khách khí.

Nham Kỳ Hữu cười nói:

- 2 ngày này, quan hệ giữa 2 nước chúng ta có chút khấn trương, vì tránh để xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì tôi sẽ hộ tống Tịch thiếu gia đến khách sạn.

- Được.

Đối với đề nghị của Nham Kỳ Hữu thì Tịch Hồ cũng không có từ chối mà là gật đầu, sau đó nhìn sang Tịch Vĩnh Phong, vẻ mặt tôn kính nói:

- Chú Vĩnh Phong, khổ cực cho chú rồi.

- Tiểu tử cậu...

Tịch Vĩnh Phong là một trong những thành viên trung tâm của Tịch gia, cũng là chú ruột của Tịch Hồ, đã thấy Tịch Hồ lớn lên từ nhỏ, lúc này thấy Tịch Hồ khách khí thì hần cười rồi vỗ vào bả vai Tịch Hồ, sau đó mang theo Tịch Hồ đến một chiếc xe đã chuẩn bị.

Đoàn người Nham Kỳ Hữu tránh ra, đưa mắt nhìn Tịch Hồ lên xe, ánh mắt của Nham Kỳ Hữu đều liếc qua mỗi thành viên của liên minh Hoa Hạ, rồi so sánh với thành viên đã lấy được trong danh sách, phát hiện không có gì khác nhau.

Rất nhanh, Tịch Hồ cùng Tịch Vĩnh Phong chui vào chiếc Rolls-Royce Phantom, mà Bùi Đông Lai cùng với những thành viên khác của liên minh Hoa Hạ thì đi vào một chiếc xe bus.

Mất thấy mọi người lên xe, Nham Kỳ Hữu phát tay chào đoàn người Tịch Hồ, rồi sau đó đi lên chiếc Infiniti ở phía trước, phụ trách dẫn đường, ngoài ra ở phía sau còn có một chiếc xe của tập đoàn Tam Lãng.

Đưa mắt nhìn ô tô rời đi, Nham Kỳ Hữu lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại của Nham Kỳ Xuyên rồi báo lại tình hình.

- Vẫn là Đông Lai hiểu chu đáo a, đám người này thật cảnh giác.

Nhớ lại cảnh Nham Kỳ Hữu quan sát người bên mình, thông qua kính chiếu hậu thấy được Nham Kỳ Hữu gọi điện thoại thì Tịch Hồ nhin không được mà cảm thán nói.

Nghe được Tịch Hồ nói thế thì Tịch Vĩnh Phong do dự một chút, nói:

- Tiểu Hồ, tuy rằng dựa vào tổ huấn Tịch gia, chúng ta có nghĩa vụ giúp đỡ Bùi gia nhưng mà bây giờ chúng ta cứ như vậy mà giúp Bùi Đông Lai thì thật sự là quá phiêu lưu.

- Chú, tổ huấn không phải là bắt chúng ta có nhiệm vụ giúp đỡ Bùi gia, mà là bất cứ lúc nào Bùi gia cũng có thể sai khiến Tịch gia.

Đối mặt với lo lắng cùng nghi ngờ của Tịch Vĩnh Phong, Tịch Hồ đã khôi phục lại vài phần bản sắc của Tham Lang, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Còn nữa, không nói đến việc này, chỉ cần sự tình lần này có thể thành công thì chúng ta cũng thu được vô số ích lợi, đáng giá để chúng ta phải mạo hiểm.

- Chỉ mong là sẽ thuận lợi.

Tịch Vĩnh Phong thở dài, vẫn không yên lòng.

Tịch Hồ lại là không có nói cái gì nữa.

Trong chiếc xe bus ở phía sau, ánh mắt của Bùi Đông Lai nhìn ra ngoài cửa sổ, đây là lần đầu tiên hắn đến Tokyo nhưng mà cảnh sắc ở đây lại quen thuộc với hắn bởi vì Tiêu Phi không chỉ đến Tokyo 1 lần mà đối với Tokyo thì Tiêu Phi nắm rõ như lòng bàn tay.

Trong lòng hiện ra cảm giác quen thuộc, nghĩ đến kế hoạch của mình thì Bùi Đông Lai lại càng cảm thấy tự tin.

...

1 tiếng sau.

Trong một khu nhà giàu ở Tokyo, Ma Cốc Doanh, lão đại của Yakuza nhận được điện thoại của thuộc hạ, biết được tin đám người Tịch Hồ đến.

Sau khi nhận được điện thoại, Ma Cốc Doanh liền mặc áo ngủ lên, bưng một ly rượu rồi đi một mình ra ngoài ban công.

Thân là lão đại của Yakaza thì địa vị của hắn ở thế giới ngầm ở NB đứng thứ 2, chỉ đứng sau hội trưởng hội Tam Hợp là Đằng Xuyên Nguyên nhưng mà hắn không cam lòng, hắn muốn trở thành lão đại của thế giới ngầm trong NB.

Vì muốn thực hiện nguyện vọng này nên hắn đã âm thầm mưu đồ từ lâu, cũng đã có một kế hoạch để phá nát hội Tam Hợp nhưng mà hiện tại tình thế đối với Yakuza cực kỳ bất lợi!

Ở hắn xem ra, nếu như Bùi Đông Lai trở thành vật hy sinh trong chuyện lần này thì hội Tam Hợp sẽ thành công tiến vào TQ, như thế mối quan hệ giữa hội Tam Hợp và chính giới, quân đội sẽ càng trở nên chặt chẽ, sẽ được mọi người ủng hộ.

Nếu như vậy nguyện vọng của hắn sẽ không có khả năng thực hiện, hắn vĩnh viễn sẽ đứng sau Đằng Xuyên Nguyên.

Thậm chí, gia tộc Liễu Sinh, kẻ âm thầm ủng hộ Yakuza sẽ bỏ qua Yakuza mà chuyển sang hội Tam Hợp.

Đây là kết quả mà hắn không muốn nhìn thấy.

- Chủ nhân, ngài làm sao vậy?

Coi như lúc Ma Cốc Doanh đang cảm thấy đau đầu vì tình cảnh trước mắt thì một nữ nhân tên là Saori Hara từ từ đi từ trong phòng ngủ ra.

Mặc dù nàng là một diễn viên AV có tiếng trên toàn thế giới, nhưng mà khi thấy Ma Cốc Doanh thì nàng vẫn tỏ ra vô cùng tôn kính, hơn nữa còn mang theo vài phần sợ hãi.

Cho nên khi biết được Ma Cốc Doanh nhận xong một cuộc điện thoại mà mất đi hứng thú muốn Phét nàng thì nàng liền do dự, cuối cùng là vẫn lấy hết dũng khí, chủ động tìm Ma Cốc Doanh.

- Tới đây.

Bên tai vang lên giọng nói yếu ớt của em Saori Hara kia thì Ma Cốc Doanh cũng không quay đầu lại.

- Vâng, chủ nhân.

Saori Hara nghe vậy thì vội vàng đáp lại, rồi bước nhanh về phía Ma Cốc Doanh.

- Há mồm ra.

Rất nhanh, Saori Hara đã đi đến trước người Ma Cốc Doanh, tay phải của Ma Cốc Doanh cầm lấy đầu Saori Hara đưa xuống phía dưới, đợi nàng há miệng ra thì đem ly rượu lạnh như băng kia đổ vào miệng nàng rồi sau đó chỉ vào giữa 2 đùi mình.

Saori Hara liền hiểu ra, nàng không nuốt ngụm rượu kia mà là đưa bàn tay cởi chiếc áo ngủ của Ma Cốc Doanh ra, sau đó cầm lấy tờ rym của Ma Cốc Doanh rồi đưa miệng ngậm vào.

“Tê”

Cảm nhận được cái lười của Saori Hara cùng với cái lạnh của rượu thì Ma Cốc Doanh cảm thấy thoải mái mà nhắm 2 mắt lại.

- Ma Cốc Doanh tiên sinh, tôi cho rằng, đối với ngài thì ngài muốn trở thành lão đại của hắc đạo NB hơn là muốn quát mấy em diễn viên AV kia, ngài cảm thấy thế nào?

Sau đó.

Coi như lúc Ma Cốc Doanh sắp phun ra bởi vì yếu sinh lý thì một giọng nói vang lên.

- Ai?

Thình lình nghe được giọng nói của người lạ thì tờ rym của Ma Cốc Doanh liền mềm nhũn, cả người đơ như cây cơ, theo bản năng quay đầu lại, đem ánh mắt nhìn về phía chủ nhân của giọng nói.

“Bốp”

Sau đó, Ma Cốc Doanh chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó một tiếng vang giòn vang lên, Saori Hara ngồi ở dưới chân hắn đã hôn mê bất tỉnh.

- Là....là mày?

Thấy được vẻ mặt của người kia thì Ma Cốc Doanh liền cả kinh tròn tròn ánh mắt.

- Xin lỗi Ma Cốc Doanh tiên sinh, tôi tới không phải lúc, đã cắt ngang cơn vui của ngài rồi.

Dưới ánh trăng, Bùi Đông Lai không đeo mặt nạ, khẽ mỉm cười:

- Để tỏ lòng xin lỗi, tôi sẽ tặng cho ngài một lễ vật, để cho ngài trở thành lão đại của hắc đạo NB.

”Ách...”

Ma Cốc Doanh hóa đá ngay tại chỗ.

616. Chương 611:xuất Ngoại.(3)

Chương 611:Xuất ngoại.(3)

Bởi vì rõ tình thế trước mắt, Ma Cốc Doanh cho rằng Bùi Đông Lai rất có thể trở thành vật hy sinh, đến lúc đó thì Yakuza cũng bị ảnh hưởng lớn.

Cho nên, lúc này thấy được Bùi Đông Lai xuất hiện ở đây thì hắn liền cả kinh, hắn không thể tưởng tượng nổi, Bùi Đông Lai đang bị giám sát chặt chẽ ở TQ vậy mà hiện giờ lại xuất hiện ở NB, hắn càng không thể tưởng tượng nổi Bùi Đông Lai đúng là thần không hay quỷ không biết tiến vào biệt thự của hắn.

Dù sao, thân là lão đại của Yakuza thì biệt thự của hắn cũng được bảo vệ rất chặt chẽ, bên ngoài số lượng bảo tiêu thâm bảo vệ cũng vượt qua 20 người, trong đó có Nhãn Thuật Lục Đoạn, Thất Đoạ, thậm chí còn có 2 gã cường giả Nhãn Thuật Bát Đoạn.

Nhưng mà.

So sánh với việc Bùi Đông Lai xuất hiện ở đây, câu nói mà Bùi Đông Lai nói rằng “ Để cho ông làm lão đại của hắc đạo NB” thì những câu nói này đã gây rung động thật lớn cho Ma Cốc Doanh, khiến cả người hắn đứng trơ ra.

- Bùi tiên sinh, tuy rằng tôi không biết cậu làm sao đi vào NB, hơn nữa còn đến nơi này, nhưng mà tôi cảm thấy cậu đùa làm cho tôi có chút lạnh người rồi.

Vài giây sau, Ma Cốc Doanh lấy lại tinh thần, áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, vẻ mặt trào phúng nói:

- Quý quốc có câu, Nê bồ tát qua sông, tự thân khó bảo toàn, tôi cảm thấy dùng những từ này để hình dung Bùi tiên sinh hiện tại là chính xác nhất.

- Thật không ngờ Ma Cốc Doanh tiên sinh lại hiểu biết văn hóa TQ như thế.

Đối mặt với giọng điệu trào phúng của Ma Cốc Doanh thì Bùi Đông Lai mảy may không thêm để ý, mà là mỉm cười nói:

- Không biết Ma Cốc Doanh tiên sinh đã nghe qua một câu: “Lừa người dối mình” chưa?

Ma Cốc Doanh nhú mày không nói.

- Cái gọi là lừa mình dối người chính là lừa gạt mình, cũng lừa gạt người khác.

Bùi Đông Lai thấy Ma Cốc Doanh không nói lời nào, vẻ mặt thoải mái mà cười nói:

- Ma Cốc Doanh tiên sinh chẳng lẽ muốn nói cho tôi biết, ông không muốn làm lão đại của hắc đạo NB sao?

- Chỉ cần là người bình thường đều sẽ nhìn ra điểm này được.

Chân mày Ma Cốc Doanh càng nhíu chặt hơn:

- Cậu nói để cho ta trở thành lão đại của hắc đạo NB, Bùi Đông Lai ta thừa nhận cậu có địa vị và thân phận ở TQ nhưng mà hiện tại bản thân cậu lại khó bảo toàn được, thế mà cậu lại đến NB, đến trước mặt ta, nói với ta rằng muốn ta trở thành lão đại hắc đạo của NB, chẳng lẽ cậu không cảm thấy buồn cười sao?

- Buồn cười?

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu, nói:

- Không, không, không, điểm này cũng không buồn cười. Ma Cốc Doanh tiên sinh, ông nên biết địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu.

Hả?

Trong lòng Ma Cốc Doanh chấn động.

- Tôi thừa nhận, chỉ riêng mình tôi sẽ không làm được điểm này nhưng nếu chúng ta hợp tác thì tôi nghĩ, Yakuza sẽ lật đổ địa vị của hội Tam Hợp, trở thành vương giả của hắc đạo tại NB, lúc đó ông sẽ là lão đại của hắc đạo NB.

Bùi Đông Lai nói tiếp:

- Nếu như lúc này tôi có thể tiến vào quý quốc, có thể xuất hiện trước mặt Ma Cốc Doanh tiên sinh, điều này chứng minh tôi vẫn còn một chút lợi thế.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, Ma Cốc Doanh lại trầm mặc, dường như là chấp nhận lời nói của Bùi Đông Lai nhưng mà hắn không biết nên nói gì nữa.

- Theo tôi được biết, vì muốn lật đổ hội Tam Hợp nên Ma Cốc Doanh tiên sinh đã chuẩn bị rất nhiều a.

Mắt thấy Ma Cốc Doanh trầm mặc, Bùi Đông Lai lại một lần nữa mở miệng, ngữ khí khinh miêu đậm tả, giống như đang nói một món đồ bé nhỏ không đáng kể:

- Ví dụ như ở trong hội Tam Hợp Ma Cốc Doanh tiên sinh an bài không ít người, trong đó có một tên gọi là Nakata là thành viên cấp cao trong hội Tam Hợp, thường thì sau một đoạn thời gian thì hắn sẽ báo lại những điều cơ mật của hội Tam Hợp cho Ma Cốc Doanh tiên sinh, ngoài ra còn có một tên tên là Ikeda là một tinh anh trong Nhấn đường của hội Tam Hợp...

“Lộp bộp”

Trong màn đêm, lời nói hờ hững của Bùi Đông Lai giống như là tiếng sét nổ vang bên tai Ma Cốc Doanh, khiến lòng của hắn trầm xuống, khuôn mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Tất cả chuyện này đơn giản là bởi vì Bùi Đông Lai nói là sự thật.

Đây là bí mật lớn nhất của hắn.

Bí mật này, thậm chí là người hợp tác với hắn là Tam Tinh tài phiệt Liễu Sinh Nguyên cùng tộc trưởng gia tộc Một Đẳng là Mộc Cung cũng không biết chuyện.

Mà Bùi Đông Lai lại biết.

Hắn... Hắn làm sao biết tất cả chuyện này?

Ma Cốc Doanh trừng to mắt, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn vào Bùi Đông Lai.

Bởi vì dung hợp hoàn toàn linh hồn với Tiêu Phi nên Bùi Đông Lai đã nắm rõ mọi chuyện của hắc đạo NB sau 2 năm nữa, lúc đó Yakuza bằng vào mưu đồ bí mật của mình mà cố gắng tiêu diệt hội Tam Hợp nhưng mà cuối cùng thực lực lại không đủ nên đã thất bại.

Thông qua chuyện này, Bùi Đông Lai có thể khẳng định Ma Cốc Doanh là một người có dã tâm, không chấp nhận hạ mình làm người dưới tay Đằng Xuyên Nguyên, cho nên hắn mới trắng trợn đến đây tìm Ma Cốc Doanh.

Lúc này, mắt thấy Ma Cốc Doanh hoàn toàn bị hù sợ, Bùi Đông Lai mỉm cười, hỏi:

- Ma Cốc Doanh tiên sinh, ta tôi chúng ta hẳn là nên ngồi xuống nói chuyện, ông thấy sao?

”Hô ~ ”

Lời nói của Bùi Đông Lai làm cho Ma Cốc Doanh từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, hắn thở ra một hơi, ánh mắt nhìn vào Bùi Đông Lai, dường như muốn nhìn thấu Bùi Đông Lai nhưng kết quả lại không nhìn thấy được gì.

- Mời.

Trầm ngâm một lúc lâu cuối cùng Ma Cốc Doanh vẫn làm ra động tác mời, biểu lộ thái độ của mình, hiển nhiên là những lời của Bùi Đông Lai đã làm hắn động tâm, chính xác là bức bách hắn làm cho hắn không thể nào không hợp tác với Bùi Đông Lai được, chỉ cần Bùi Đông Lai đem những người tiềm phục của Yakuza tại hội Tam hợp nói ra thì đến lúc đó mưu đồ nhiều năm của Ma Cốc Doanh sẽ bị tan thành mây khói, hoàn toàn mất đi khả năng trở thành lão đại của hắc đạo NB, thậm chí còn có thể bị Đằng Xuyên Nguyên trả thù.

- Thứ cho tôi mạo muội, Bùi tiên sinh, tôi rất hiểu kỳ, tại sao cậu lại biết được những gian tế của tôi ở hội Tam Hợp?

Đi vào bên trong nhà, Ma Cốc Doanh ngồi xuống, hướng Bùi Đông Lai ngồi ở đối diện hỏi.

- Ma Cốc Doanh tiên sinh, tôi chẳng những biết tất cả chuyện này, tôi còn biết kế hoạch của ông nữa.

Bùi Đông Lai hỏi một đằng, trả lời một nẻo, nói ra vài câu khiến cho Ma Cốc Doanh hết hồn:

- Ngoài ra, tôi còn biết sơ đồ kế hoạch của ông chậm chạp không có hành động, nguyên nhân chỉ có 2. Thứ nhất là ông kiêng kỵ Nhãn đường của hội Tam hợp, trong tay của ông tuy rằng có một số cường giả, thậm chí còn có 1 vị Nhãn Hoàng nhưng mà ông cùng vị Nhãn Hoàng kia chỉ là quan hệ hợp tác không giống với vị Nhãn Hoàng kia ở hội Tam Hợp, hắn là tâm phúc của Đằng Xuyên Nguyên, hoặc là nói ông không có khả năng đối phó với Nhãn đường của hội Tam Hợp. Thứ 2, ông kiêng kỵ mạng lưới quan hệ của hội Tam Hợp, ông sợ đám người An Bồi Tình Hải, Y Điền Chủ Thương và Nham Kỳ Xuyên.

Vẫn không trả lời.

Khóe mắt của Ma Cốc Doanh giật giật, thậm chí ngay cả trán của hắn đã bắt đầu xuất hiện mồ hôi.

Hắn cảm thấy được đối mặt với Bùi Đông Lai chân thực thì còn đáng sợ hơn so với những điều trong tư liệu.

- Ma Cốc Doanh tiên sinh, ông không cần khẩn trương, tôi nói rồi, chúng ta bây giờ là đồng bạn.

Dường như đã nhìn ra Ma Cốc Doanh đang hoảng sợ, Bùi Đông Lai mỉm cười:

- Tôi và ông có chung một địch nhân, địch nhân của chúng ta là Đằng gia và hội Tam hợp.

Lại nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Ma Cốc Doanh thở dài một hơi, muốn mở miệng hỏi.

Nhưng mà, hắn âm thầm có chút kích động, việc kiêng kỵ nhất trong đàm phán chính là kích động, một khi đã kích động thì sẽ bị đối phương đưa vào vòng, mất hết lợi thế.

- Lấy gian tế của ông đang ở trong hội Tam Hợp thì có thể làm 2 chuyện. Chuyện thứ nhất là cung cấp cho tôi hành tung của Đặng Xuyên Nguyên, chuyện thứ hai là để người của tôi tiến vào trang viên của Đặng gia.

Bùi Đông Lai nói thẳng:

- Chỉ cần người của ông làm được 2 chuyện này thì tôi có thể thực hiện hành động trả thù với Đặng Xuyên Nguyên cùng như là Nhẫn đường.

"Ách, ..."

Mặc dù mơ hồ đoán được kế hoạch của Bùi Đông Lai sẽ vô cùng điên cuồng, nhưng mà nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Ma Cốc Doanh vẫn là cả kinh.

- Một khi tôi giết chết Đặng Xuyên Nguyên, diệt trừ Nhẫn đường, lấy thực lực của Yakuza, muốn phá vỡ hội Tam Hợp, dường như cũng không khó khăn a?

Bùi Đông Lai cười hỏi.

Ma Cốc Doanh nhú mày:

- Nếu cậu có thể làm được điều này thì Yakuza đích xác có thể phá vỡ hội Tam Hợp. Nhưng mà làm sao cậu có thể cam đoan làm được 2 điểm kia?

- Chỉ bằng việc tôi có thể dễ dàng rời khỏi TQ, lên vào NB, xuất hiện ở trước mặt ông.

Bùi Đông Lai gằn từng chữ:

- Mặt khác, từ khi tôi đến Tokyo, tiến vào biệt thự của ông, người của ông không có năng lực báo lại những chuyện này, chẳng lẽ ông cho rằng sẽ có vấn đề gì sao?

- Cậu nên biết, vô luận là hội Tam Hợp hay là Yakuza, cũng không phải tồn tại một mình mà nó đều dựa vào bọn tài phiệt để bảo đảm.

Sau một lúc trầm mặc thì Ma Cốc Doanh cũng nói ra lo lắng cuối cùng trong lòng:

- Cho nên, chỉ là tôi đáp ứng cậu thì còn được, nhất định phải được Tam Tỉnh tài phiệt là Liễu Sinh Nguyên đồng ý, thậm chí là cần phải có sự đồng ý của gia chủ Mộc Đăng gia.

- Để Tam Tỉnh tài phiệt trở thành đối tác làm ăn của liên minh Hoa hạ, để Mộc Đăng gia lật đổ địa vị của An gia, trở thành gia tộc chính giới đệ nhất ở NB, Ma Cốc Doanh tiên sinh, ông cho rằng đối với điều kiện này thì Liễu Sinh Nguyên cùng Mộc Đăng Cung có thể không xiêu lòng không?

Trên mặt Bùi Đông Lai lại nở ra nụ cười tự tin, dường như mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Có thể!

Trong phút chốc.

Trong lòng Ma Cốc Doanh liền hiện ra đáp án.

Ở hán xem ra, chỉ cần Bùi Đông Lai có thể làm được 2 điểm này thì Liễu Sinh Nguyên cũng tốt, Mộc Đăng Cung cũng thế, tuyệt đối sẽ lựa chọn cùng Bùi Đông Lai hợp tác.

Người kia rốt cuộc còn bao nhiêu con bài chưa lật nữa?

Chưa trả lời, Ma Cốc Doanh không nhận được mà thậm chí hỏi bản thân.

617. Chương 612:xuất Ngoại.(4)

Chương 612:Xuất ngoại.(4)

Biệt thự quận Golf, lúc này Hạ Y Na và Tần Đông Tuyết đang ngồi ở trên ghế salon, xem tin tức trong TV.

- Dựa vào báo chí NB đưa tin thì vào lúc 16h30' ngày hôm nay, hạm đội 7 của Mỹ tại TBD, Hải Quân Hoàn Gia Anh cùng với Vệ Đội NB đã tập hợp tại căn cứ hải quân Mỹ, người phát ngôn của quân đội NB đã phát biểu rằng vào lúc 6h sáng mai thì cả 3 bên sẽ tới gần đảo...để tiến hành quân diễn.

Trong TV xuất hiện những máy bay quân sự, máy bay ném bom, máy bay chiến đấu tiên tiên hàng đầu của Mỹ.

- Đông Tuyết, dựa vào an bài của Đông Lai thì cậu ta muốn động thủ trước khi quân diễn được bắt đầu.

Sau khi bản tin này kết thúc thì Hạ Y Na có chút lo lắng nhìn Tần Đông Tuyết, hỏi:

- Đây cũng là nói, tối nay Đông Lai sẽ động thủ, phải không?

- Ừh.

Tần Đông Tuyết Tuyết gật gật đầu nhưng lại lộ ra vài phần khấn trương.

- Người kia cũng thiệt là, trước khi đi cũng không lưu lại phương thức liên lạc với chúng ta, làm cho chúng ta không biết tình hình lúc này bên đó ra sao rồi.

Thấy Tần Đông Tuyết gật đầu, Hạ Y Na quệt mồm, nhìn như nén giận, nhưng trên thực tế thì lại đang lo lắng.

“Reng...Reng”

Sau đó không đợi Tần Đông Tuyết mở miệng nói cái gì, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên.

”Bá!”

Xảy ra tiếng chuông điện thoại làm cho Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na đều nhìn sang.

Có lẽ là đoán rằng người gọi đến là bdlđ nên 2 người có chút kích động, sau đó Tần Đông Tuyết cầm lấy điện thoại.

- Không phải, là điện thoại của cha tớ.

Thấy người gọi đến là Tần Tranh thì Tần Đông Tuyết hơi có chút mất mát nói với Hạ Y Na một tiếng, sau đó mới nghe máy.

- Đông Tuyết, Đông Lai có gọi điện cho con không?

Điện thoại được chuyển, Tần Tranh liền mở miệng hỏi, hắn cũng vừa mới xem xong thời sự, biết rõ tình hình lúc này đã vô cùng gấp gáp.

Nhận thấy được vẻ lo lắng trong giọng nói cuat Tần Tranh thì Tần Đông Tuyết khê thở dài:

- Không có.

- Vậy con có liên lạc được với hấn không?

Tần Tranh nghe vậy, nhiều ít có chút nóng lòng, nói:

- Trước mắt tình thế đã vô cùng nghiêm trọng rồi, nếu như Đông Lai còn chưa động thủ thì rất có thể NB sẽ nhân cơ hội này chiếm lấy đảo...

- Lúc cậu ta đi thì không để lại cách liên lạc với con.

Nghe Tần Tranh nói thế thì trong lòng Tần Đông Tuyết cũng cân thẳng, nàng biết rõ trận chiến này không chỉ có liên quan với Bùi Đông Lai mà còn có ý nghĩa quan trọng với quốc gia.

- Vậy a..

Tần Tranh có chút mất mát thở dài, lại bổ sung nói:

- Nếu nó liên hệ với con thì con hãy cho ta biết, mặt trên đang đợi tin tức của nó.

- Vâng.

Tần Đông Tuyết đồng ý, sau đó do dự một chút, mở miệng lần nữa, giống như là đang an ủi Tần Tranh, càng giống như là an ủi Hạ Y Na ở bên cạnh:

- Cha, Đông Lai khi làm việc gì thì luôn nắm chắc, hơn nữa kế hoạch lần này vô cùng chu đáo, hẳn là không có vấn đề gì.

- Hy vọng là thế, hẳn được nhiều người kỳ vọng vào đó.

Tần Tranh cười khở một tiếng, cúp điện thoại.

"Đô... Đô..."

Nghe điện thoại truyền ra tiếng "Đô... Đô..." thì Tần Đông Tuyết để điện thoại xuống, cầm lấy tay của Hạ Y Na.

Dưới ánh đèn.

Vẻ mặt của các nàng tỏ ra vô cùng lo lắng cùng khẩn trương nhưng cũng chỉ có thể ngồi đợi.

...

Màn đêm buông xuống Tokyo.

Trên đường, một chiếc Rolls-Royce Phantom cùng 3 chiếc Mercedes-Benz S600 tạo thành một dòng xe chạy thẳng về một nhà hàng 5* có tiếng ở Tokyo.

Dựa vào ước định giữa Nham Kỳ Xuyên và Tịch Hồ thì 2 người sẽ đến nhà hàng này dùng cơm, sau đó rồi tiến hành đàm phán về việc hợp tác, ngoài ra thành viên của liên minh Hoa Hạ cũng sẽ dùng cơm và trao đổi một vài vấn đề với thành viên trung tâm của tập đoàn Tam Lăng tài phiệt.

Hôm nay, đi bên cạnh Tịch Hồ chỉ có 4 gã Âm Vệ Tịch gia.

Dùng lời hân mà nói, đây là hân tôn trọng và tin tưởng Tam Lăng tài phiệt.

Đối với việc này thì những thành viên trong gia tộc Nham Kỳ chẳng những không có bất mãn, mà lại tỏ ra vô cùng cao hứng.

- Thắng bại là vào đêm nay, Đông Lai, tôi đợi tin tức của cậu.

Trong xe, Tịch Hồ bóp tắt điều xi gà trong tay, đem ánh mắt nhìn về phía ngoài, ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong. Cùng lúc đó.

2 chiếc xe chạy trên đường cao tốc, hướng về núi Phú Sĩ chạy đến.

Rất nhanh, 2 chiếc xe chạy ra khỏi đường cao tốc, đi vào một con đường nhỏ, 10 Âm Vệ Tịch gia trong xe liền cởi y phục ra, sau đó thay vào bộ đồ tác chiến màu đen.

Sau khi bọn hắn thay quần áo xong thì 2 chiếc xe chạy nhanh về phía trang viên Đằng gia ở dưới chân núi Phú Sĩ.

Chân núi, hơn 100 tên thành viên tinh anh của Yakuza đã đứng đợi, thấy người Âm Vệ Tịch gia đến thì một gã cường giả Nhấn Thuật Bát Đoạn liền lên nói chuyện.

Sau khi nói chuyện xong thì 2 bên đã nhất trí, Âm Vệ Tịch gia cầm lấy vũ khí bên Yakuza cung cấp, sau đó cùng với hơn 100 tên thành viên tinh anh của Yakuza đi dọc theo một con đường nhỏ, hướng về trang viên Đằng gia.

Dựa theo kế hoạch thì khi cách trang viên Đằng gia 5km thì bọn hắn sẽ dừng lại, sau đó đợi người tên là Ikeda tới tiếp ứng.

Có lẽ là toàn bộ tinh lực của Đằng gia đều tập trung vào Bùi Đông Lai, biết rõ Bùi Đông Lai cùng đồng binh đoàn Satan đang ở TQ, có lẽ là do Ikeda sớm đã bố trí nên lúc này đám người Âm Vệ Tịch gia và Yakuza cũng không gặp trở ngại gì, một đường đi thẳng tới địa điểm đã nói trước.

Sau khi tới địa điểm thì bọn hắn dừng lại, úp ở trong bụi cỏ, đợi Ikeda đến.

20' sau.

Ikeda thừa dịp bóng đêm, lặng yên không phát ra một hơi thở, rời khỏi trang viên Đằng gia, đi đến chỗ cách trang viên Đằng gia khoảng 1km.

- Không được nhúc nhích.

Trong bóng đêm, một giọng nói vang lên, sau đó 2 gã thành viên Nhãn Đường từ trong bụi cỏ nhảy ra, xách súng đến gần Ikeda mà 2 gã thành viên Nhãn đường khác lại dùng súng ngắm nhắm vào Ikeda.

- Là ta, Ikeda.

Ikeda dừng bước lại, tự nói ra thân phận của mình.

- Là đội trưởng Ikeda sao?

Nghe được giọng nói của Ikeda thì một gã Nhãn đường dùng đèn pin soi vào, xác định là Ikeda thì có chút kinh ngạc.

- Thế cục 2 ngày nay đang căng thẳng, Nhãn Hoàng phái ta đi kiểm tra mỗi tối, xem thử mọi người có giữ vững cương vị hay không?

Vừa nói Ikeda vừa đi đến chỗ của 2 gã thành viên Nhãn đường kia, cùng lúc đó 2 gã thành viên Nhãn đường núp trong bụi cỏ liền đứng dậy rồi đi ra.

- Xin, đội trưởng yên tâm, chúng tôi luôn giữ vững cương vị của mình, không nói là người sống, cho dù là một con chó cũng không thể nào chạy qua nơi này được.

- Đúng, đội trưởng, chúng tôi đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc của Ninja, xin ngài hãy yên tâm.

Đội Ikeda đến gần thì có 2 tên mở miệng nói, mà 4 người bọn họ cũng không có bất kỳ cảnh giác nào.

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

Bỗng nhiên.

tiếng súng vang lên.

4 viên đạn liền bắn thẳng vào 4 gã thành viên Nhãn đường.

“Phốc”

“Phốc”

“Phốc”

“Phốc”

Tiếng súng vang lên, máu tươi trên người 4 gã thành viên Nhãn đường liền phun ra, bọn hắn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì đã ngã xuống, tắt thở.

Sau khi xử lý xong 4 người này thì Ikeda lấy một bộ đàm ra rồi liên lạc với người phụ trách hành động đêm nay ở trong Yakuza.

Cùng lúc đó, trong một chiếc Nissan còn rèm che được 2 chiếc Infiniti bảo vệ đang chạy về trang viên Đằng gia.

Trong chiếc Nissan, Đằng Xuyên Nguyên đang cầm một ly rượu đỏ, nhẹ nhàng lắc lắc, sau đó đặt chén rượu xuống rồi sau đó lấy điện thoại ra, gọi cho Điền Nguyên, người phụ trách thu thập tình báo tại TQ.

- Hội trưởng.

Rất nhanh điện thoại được chuyển, giọng nói của Điền Nguyên liền truyền ra,.

Đằng Xuyên Nguyên hành văn gãy gọn hỏi:

- Đám người Tung cầu kia có hành động gì không?

- Báo cáo hội trưởng, mấy ngày qua bộ đội của Tung cầu đang âm thầm được điều động, nhìn qua thì dường như đã chuẩn bị xong mọi chuyện.

Đầu bên kia điện thoại, Điền Nguyên tỏ ra cẩn thận mà báo lại sau đó nói:

- Tên hồn dân Tung cầu Bùi Đông Lai kia 2 ngày nay vẫn luôn ở biệt thự tại Đông Hải, không ra khỏi cửa, mà tên võ giả bên cạnh hắn gọi là Cô Độc Phong Ảnh vẫn ở trong võ quán Cô Độc, còn về phần dong binh đoàn Satan thì vẫn luôn ở trụ sở bí mật tại Nam Cảng...

- Hắc, con chó Tung cầu chết tiệt kia, hắn nghĩ rằng co đầu rút cổ như thế là vô sự sao?

Đằng Xuyên Nguyên nghe vậy, vẻ mặt khinh thường, cười lạnh:

- Ngày mai, sau khi 3 nước diễn tập xong thì hắn sẽ biến thành một con chó chết.

Biến thành một con chó chết?

“Pằng”

Trả lời Đằng Xuyên Nguyên là một tiếng súng.

Trong màn đêm.

Thời điểm ngàn quân nguy kịch, chiến đấu phát hỏa!

618. Chương 613: xuất Ngoại.(5)

Chương 613: Xuất ngoại.(5)

“Rầm”

Viên đạn bắn thẳng vào xe rồi đột nhiên nổ mạnh.

- Có mai phục, tăng tốc.

Sau đó, thủ lĩnh của Nhãn đường một trong 3 Nhãn Hoàng của NB Cung Bản Thiên ngồi trong chiếc Nissan lập tức quất lên một tiếng trong bộ đàm.

Có lẽ là do quá bất ngờ nên Đằng Xuyên Nguyên há to miệng, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

“Pằng”

Cùng lúc đó, tiếng súng lại vang lên.

”Đông —— ”

Viên đạn lại bắn trúng vào chiếc Infiniti rồi đột nhiên nổ mạnh.

Tên thành viên Nhãn đường lái chiếc Nissan liền tăng tốc, cả chiếc xe giống như một con quái thú, lao nhanh vượt qua đồng lửa phía trước.

“Pằng”

Bùi Đông Lai lại bóp cò, viên đạn thứ 3 bay ra.

Bởi vì từ Ma Cốc Doanh biết được xe của Đằng Xuyên Nguyên đều được độ lại nên lần này Bùi Đông Lai không nhắm bắn vào xe của hắn, mà là nhắm ngay vào lớp xe.

“Đông”

Viên đạn liền bắn thẳng trúng lớp xe chiếc Nissan, lớp xe liền vỡ ra.

- Đây không phải là sát thủ bình thường, sát thủ bình thường không thể có tài bắn súng chuẩn như thế.
Thấy được lớp của chiếc Nissan bị nổ thì khuôn mặt của Cung Bản Thiên lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Vậy là ai?

Đằng Xuyên Nguyên nghe vậy thì tỏ ra kinh hoàng:

- Không phải là tên nghiệt chủng Tung cầu kia chứ?

“Pằng”

“Đông”

Tiếng súng lại vang lên, tiếng nổ xe nổ lại truyền ra.

- Hội trưởng, đường chủ, không còn cách nào lái xe được nữa.

Tên lái xe liền tỏ ra kinh hoàng, chiếc Nissan giống như là một con ngựa mất cương, lao thẳng về phía rừng cây 2 bên đường.

- Lập tức liên lạc với người bên trong trang viên, để bọn hắn đến hỗ trợ.

Nghe được tên Nhẫn đường lái xe kia nói thế thì Cung Bản Thiên nhíu chặt mày, 2 mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào bên ngoài, một cảm giác nguy hiểm hiện ra trong lòng của hắn, trực giác nói cho hắn biết, trong rừng có mai phục.

Nghe được mệnh lệnh của Cung Bản Thiên thì 3 gã thành viên Nhẫn đường ngồi bên cạnh Đằng Xuyên Nguyên, một gã giữ chặt Đằng Xuyên Nguyên, một gã còn lại thì liền lấy bộ đàm ra để liên lạc, tìm người hỗ trợ.

“Ầm...Ầm”

Cùng lúc đó, 2 tiếng nổ mạnh vang lên, 2 chiếc Infiniti đi ở phía trước liền nổ mạnh.

”Loảng xoảng loạt xoảng —— ”

“Rầm”

Sau đó, 2 chiếc Infiniti rơi xuống, tên lái chiếc Nissan thấy vậy thì liền giảm tốc độ, vọt vào một con đường nhỏ bên rừng cây.

- Xuống xe.

Khi xe dừng lại, Cung Bản Thiên hí hóp mắt, rồi quyết đoán ra lệnh.

3 gã Nhẫn Hồn nghe được mệnh lệnh thì liền không nói 2 lời, mở cửa xe, rồi nhào xuống còn Cung Bản Thiên thì cầm lấy Đằng Xuyên Nguyên rồi đi theo xuống sau.

- Cẩn thận.

3 gã Nhẫn Hồn vừa mới xuống xe, không kịp đứng chung 1 chỗ thì Cung Bản Thiên đã quát lên một tiếng.
Dứt lời, người hiện ra.

Thủ lĩnh của Âm Vệ Tịch gia Niếp Vô Song sớm đã ẩn núp ở đó, trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt một gã Nhẫn Hồn, cánh tay vung lên, hóa thủ làm chuông, chụp vào đầu tên Nhẫn Hồn kia.

“Bốp”

Một chuông Niếp Vô Song chụp vào ngay đỉnh đầu tên Nhẫn Hồn kia, giống như là chuông vào quả dưa hấu, trực tiếp làm đầu tên Nhẫn Hồn kia vỡ ra.

Miếu sát!

Chỉ là một chuông, Niếp Vô Song đã miếu sát một gã Nhẫn Hồn Nhẫn Thuật Bát Đoạn.

Cùng lúc đó, một gã Âm Vệ Tịch gia khác liền xuất hiện bên cạnh gã Nhãn Hồn khác, chủ thủ trong tay của hắn nhắm vào cổ tên Nhãn Hồn kia mà đâm tới.

“Keng”

Không biết là do Cung Bản Thiên nhắc nhở hay là do hắn cảm nhận được nguy hiểm, ở thời khắc nguy hiểm thì hắn liền lấy đao che ở cổ lại, thanh chủ thủ chém vào đao, phát ra một tiếng vang.

Một kích không trúng, tên Âm Vệ Tịch gia kia không dừng lại, một lần nữa đâm về phía tên Nhãn Hồn kia nhưng mà không đợi hắn công kích đến thì tên Nhãn Hồn kia đã lui ra, làm ột kích của tên Âm Vệ Tịch gia kia thất bại.

Cùng lúc đó, Niếp Vô Song tăng tốc, lặng yên không phát ra hơi thở đi đến bên cạnh một tên khác, tính toán muốn giết tên này.

Nhưng mà.

Lúc này đây, không đợi Niếp Vô Song ra tay thì Cung Bản Thiên đã đột ngột xuất hiện trước người tên Nhãn Hồn kia, hóa thủ vi đao, chém về phía Niếp Vô Song.

”Hừ!”

Đối mặt với một kích của Cung Bản Thiên thì Niếp Vô Song hừ lạnh một tiếng, thể công không giảm, đồng dạng hóa thủ vi đao, đón nhận.

“Bịch”

Thủ đao 2 người chạm vào nhau, phát ra một tiếng muồn hưởng, sau đó kinh lực bùng nổ, phát ra những tiếng “ Bốp...Bốp”

Ách?

Sau khi giao thủ xong 1 chiêu, thân ảnh 2 người tách ra, trong lòng tỏ ra kinh hãi.

Cung Bản Thiên không ngờ thực lực đối phương lại mạnh đến thế.

Niếp Vô Song cũng là như thế!

Thông qua mảnh lưới tình báo của Tịch gia thì hắn biết thực lực của Cung Bản Thiên là Nhãn Thuật Cửu Đoạn cho nên lần này hắn mới mang theo một gã thành viên của Âm Vệ Tịch gia cùng Bùi Đông Lai ám sát Đằng Xuyên Nguyên , lúc này phát hiện được thực lực của Cung Bản Thiên ngang cơ với hắn thì trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc, chân mày nhíu lại, hiện giờ hắn và thủ hạ của hắn không những không chiếm ưu thế mà còn đang ở hạ phong.

Cho nên, nếu hắn và tên Âm Vệ Tịch gia kia không thể giết chết Đằng Xuyên Nguyên thì sẽ gặp nguy hiểm thật lớn.

- Bùi thiếu, tình báo sai rồi, Cung Bản Thiên có thực lực ngang tôi, cần được trợ giúp.

Hiểu được điểm này thì Niếp Vô Song liền lấy bộ đàm liên lạc với Bùi Đông Lai.

- Quả nhiên là tên Tung cầu kia.

Đằng Xuyên Nguyên nghe được Niếp Vô Song mở miệng, tức giận đến mắng lên một tiếng, vẻ mặt dữ tợn:

- Xử lý bọn hắn, sau đó bắt sống tên Tung cầu chó chết kia, ta muốn lột da hắn, rút gân hắn, uống máu hắn.

- Người đi đối phó tên kia, người kia giao cho ta.

Cung Bản Thiên cười lạnh, ra lệnh cho tên Nhãn Hồn bên cạnh, ánh mắt như dao nhìn chăm chăm vào Niếp Vô Song, giống như là dã thú nhìn vào con mồi:

- Nếu mày muốn trốn thì tao không thể ngăn mày được, nhưng nếu mày muốn chiến thì không riêng gì mày mà tên sau lưng mày, 2 đứa bọn mày đều phải chết.

“Vù”

“Vù”

Cung Bản Thiên rất vừa dứt lời, 2 gã Nhãn Hồn liền chạy nhanh về phía tên Âm Vệ Tịch gia kia, chuẩn bị liên thủ chém giết.

Niép Vô Song thấy thế thì hóa thành một đạo hắc ảnh, chạy về phía kia, muốn cứu viện.

- Mày là của tao.

Cung Bản Thiên quát lạnh quát một tiếng, mũi chân điểm một cái, giống như lướt trên không, nháy mắt biến mất, sau đó xuất hiện trước người Niép Vô Song, hóa thủ vi đao, nhắm thẳng vào cổ họng của Niép Vô Song mà đánh tới.

“Bốp”

Niép Vô Song cũng hóa thủ vi đao, chém ra, hóa giải một đòn công kích của Cung Bản Thiên rồi hét lớn:

- Lập tức lui lại, cùng Bùi thiếu tụ lại.

Nghe được mệnh lệnh của Niép Vô Song thì tên Âm Vệ Tịch gia không nói lời, lập tức nhảy lên, hướng về phía của Bùi Đông Lai mà chạy tới.

- Thạch Thái, đuổi theo hắn.

Cung Bản Thiên hét lên:

- Cần phải bắt sống tên Tung cầu kia.

- Vâng.

Tên Nhãn Hồn tên là Thạch Thái nghe vậy thì gật đầu rồi chạy theo tên Âm Vệ Tịch gia kia.

- Bảo vệ hội trưởng, thông báo cho những người còn lại, để bọn hắn chia làm 2 đường, một đường đuổi theo tên hỗn đản kia, một đường đuổi qua bên này.

Mất thấy tên Nhãn Hồn tên là Thạch Thái đuổi theo thì Cung Bản Thiên hướng về tên Nhãn Hồn còn lại ra lệnh.

- Vâng.

Tên Nhãn Hồn kia lĩnh mệnh rồi đi về phía Đằng Xuyên Nguyên, sau đó lấy bộ đàm ra liên lạc với Nhãn Hồn ở trang viên để chuyển mệnh lệnh của Cung Bản Thiên.

- Nếu vừa rồi tao nói mày chạy trốn thì có cơ hội.

Cùng lúc đó, chiến ý trên người Cung Bản Thiên tăng lên, vẻ mặt cười lạnh nhìn chăm chăm vào Niép Vô Song:

- Nhưng mà bây giờ, mày đã không có cơ hội đó rồi.

“Pằng..Pằng..Pằng”

Cung Bản Thiên vừa dứt lời, thì tiếng súng ở phía trang viên truyền đến.

- Tuy rằng kế hoạch của Bùi thiếu có chút sai sót nhưng mà kết cục ngày hôm nay sẽ không thay đổi, tối nay, hội Tam Hợp sẽ hoàn toàn bị xóa tên trong giới hắc đạo.

Nghe được phía trang viên truyền đến tiếng súng thì Niép Vô Song cười lạnh, chiến ý cũng tăng lên.

619. Chương 614: xuất Ngoại.(6)

Chương 614: Xuất ngoại.(6)

”Bá!”

Nghe được phía trang viên truyền tới tiếng súng, nghe được giọng nói tự tin của Niếp Vô Song thì sắc mặt của Đổng Xuyên Nguyên cùng với tên Nhẫn hồn bên cạnh hắn đều biến đổi.

Thậm chí ngay cả Cung Bản Thiên cũng nhíu mày.

Bởi vì đã đột phá Nhẫn thuật Cửu đoạn, bước chân vào Nhẫn thuật Thập đoạn nên năng lực của Cung Bản Thiên vô cùng biến thái, sau khi xuống xe thì hắn chỉ nghĩ rằng đối phương chỉ muốn ám sát Đổng Xuyên Nguyên, nhưng mà hiện giờ hắn lại phát hiện, đối phương muốn làm thịt luôn cả hội Tam Hợp.

- Lập tức liên hệ bọn hắn, xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra!

Hiểu được điểm này thì Cung Bản Thiên cũng không có ngần thốt kinh mà bình tĩnh gầm ra lệnh.

- Vâng.

Tên Nhẫn hồn kia nghe vậy thì gật đầu, sau đó lấy ra bộ đàm rồi liên lạc với tên gọi là Phản Thượng Tĩnh Thôn.

Bởi vì ban nãy nghe được bên ngoài truyền đến tiếng súng, tiếng nổ, cùng với nghe được lời thông báo của người bên mình thì tên Nhẫn hồn tên là Phản Thượng Tĩnh Thôn biết được Đổng Xuyên Nguyên đang bị người ta chặn giết, vì thế hắn liền ra lệnh cho những thành viên Nhẫn Đường bên ngoài tăng cường cảnh giới, mặt khác phái toàn bộ những thành viên Nhẫn đường khác đến nơi xảy ra vụ nổ.

Nhưng mà.

Khiến Phản Thượng Tĩnh Thôn không ngờ chính là sau khi hắn truyền lệnh ra thì những thành viên Nhẫn đường cảnh giới bên ngoài, không một người nào trả lời lại.

Điều này làm cho hắn vô cùng không yên lòng, lúc sau hắn lại liên lạc nhưng không ai trả lời, hơn nữa trong trang viên lại có tiếng súng, có nhiều kẻ xâm nhập tập kích trang viên.

Biết được chuyện này thì Phản Thượng Tĩnh Thôn liền an bài, nhưng mà hắn lại nhận được bộ đàm của một tên ở bên ngoài.

- Chuyện gì?

Bộ đàm được chuyển, người ở bên ngoài liền hỏi.

- Trang viên bị tập kích, có rất nhiều người không rõ thân phận đang ở bên ngoài trang viên, đang cùng bắn nhau với chúng ta.

Phản Thượng Tĩnh Thôn có chút không rõ nói, nếu không phải bên tai vang lên tiếng súng thì hắn không thể tin được lại có người ở NB dám đến tập kích trang viên của Đổng Xuyên Nguyên.

- Phản Thượng Tĩnh Thôn đội trưởng, nhân số kẻ tập kích vô cùng đông, bọn hắn đã đóng cửa lớn của trang viên, hơn nữa bên trong lại có rất nhiều hỏa thủ, các anh em đã không trụ được nữa rồi.

Phản Thượng Tĩnh Thôn vừa dứt lời, tên thành viên Nhẫn đường ở bên kia liền nói, giọng nói mang theo vài phần hoảng sợ.

- Tao mặc kệ các người dùng biện pháp gì, nhất định phải giữ vững.

Phản Thượng Tĩnh Thôn nghe vậy thì giận đến xanh mặt, lạnh giọng hạ lệnh.

Nói xong, hắn lại dùng bộ đàm liên hệ với một tên thành viên Nhẫn hồn, giọng nói ngưng trọng:

- Cao Hùng, đi nói cho Đường chủ biết kẻ địch đã đóng cửa trang viên rồi, hơn nữa nhân số bên chúng rất đông, chỉ sợ trong thời gian ngắn chúng ta không thể chạy tới trợ giúp được.

- Hội trưởng, trong trang viên cũng đang bị tập kích, nhân số bên chúng rất đông, sợ rằng trong thời gian ngắn đám người Phản Thượng Tĩnh Thôn sẽ không thể đến chi viện cho chúng ta,

Tên Nhẫn hồn tên là Cao Hùng nghe được Phản Thượng Tĩnh Thôn nói thế thì liền báo lại cho Đổng Xuyên Nguyên và Cung Bản Thiên.

“Ách”

Nghe được Cao Hùng báo lại thì cả Đằng Xuyên Nguyên cùng Cung Bản Thiên đều bị cả kinh không nhẹ, trong lòng bọn chúng vô cùng nghi hoặc: Dong binh đoàn Satan cùng đám võ giả người TQ kia đều ở lại TQ, tại sao lại có người đến đây giúp tên hỗn đản kia, là ai giúp hắn?

“Vù”

Cùng lúc đó, cả người Niếp Vô Song đột nhiên động, giống như một mũi tên, bắn thẳng về phía Đằng Xuyên Nguyên.

- Bảo vệ hội trưởng.

Cảm nhận được Niếp Vô Song ra tay thì Cung Bản Thiên cả kinh, quát lên một tiếng, cả người lóe lên, muốn ngăn cản Niếp Vô Song.

Muộn rồi.

Không đợi Cung Bản Thiên rất ngăn trở, Niếp Vô Song đã cách Đằng Xuyên Nguyên 1m, hóa thủ vi đao, chém về phía Đằng Xuyên Nguyên.

“Vù”

Cùng lúc đó, tên Nhẫn hồn Cao Hùng vung đao trong tay lên, chém về phía cổ Niếp Vô Song, muốn bức lui Niếp Vô Song.

“Hừ”

Niếp Vô Song thấy thế thì hừ lạnh một tiếng, thủ đao hóa thành chưởng, chưởng về cây đao sắc bén của tên Nhẫn hồn kia.

“Vù”

“Rắc”

Niếp Vô Song đánh ra một chưởng, lực đao khủng bố truyền vào thanh đao, kinh lực bùng nổ làm cho thanh đao gãy thành 2 đoạn.

“Vù”

Cùng lúc đó, Cung Bản Thiên đã đuổi tới, cả người như ngọn núi đứng trước Đằng Xuyên Nguyên, sau đó chân phải vung lên đá vào Niếp Vô Song.

”Bá!”

Chân của Niếp Vô Song nâng người rồi bùng lên, làm ột đòn của Cung Bản Thiên đá vào không, đồng thời tay phải cầm lấy nửa thanh đao còn lại.

Sau đó.

Chỉ thấy cổ tay của hắn vung lên.

“Vù”

Tiếng xé gió vang lên, nửa thanh đao kia liền bắn về phía Cao Hùng đang đứng gần đó.

Cao Hùng chính là Nhẫn thuật Bát đoạn, thực lực kém xa Niếp Vô Song, hơn nữa lại đứng gần như thế, làm sao có thể né được?

“Phốc”

Không đợi Cao Hùng né tránh thì thanh đao kia đã trực tiếp đâm qua cổ họng của hắn, máu tươi phun ra.

Hả?

Thấy một màn như thế thì ánh mắt Cung Bản Thiên híp lại, bỏ qua ý niệm bước lên công kích, tay nhấc Đằng Xuyên Nguyên lên rồi thối lui.

- Thực lực của mày tương đương với tao, mày không có cơ hội để mang theo hắn, trốn thoát khỏi tay tao.

Mắt thấy Cung Bản Thiên lui ra ngoài 10m thì Niếp Vô Song cũng không có nóng lòng công kích, cười lạnh nói:

- Đợi Bùi thiếu cùng thuộc hạ của tao xử lý tên Nhẫn hồn kia xong thì lúc đó sinh mạng của bọn mày sẽ kết thúc.

Nghe Niếp Vô Song nói thế thì sắc mặt Cung Bản Thiên trở nên khó coi, chân mày nhíu lại.

- Hội trưởng, tôi ở lại ngăn cản hắn, ngài lập tức rời đi.

Có lẽ là do Niếp Vô Song nói đúng, biết được tình thế trước mắt đã vô cùng nguy hiểm cho nên Cung Bản Thiên cũng không còn tỏ ra kiêu ngạo nữa, vẻ mặt hắn ngưng trọng nói:

- Ngoài ra, hiện tại trang viên đang bị người ta bao vây, ngài hãy nói bọn hắn không nên hiếu chiến, hãy giúp ngài mang theo thành viên trung tâm của gia tộc rời khỏi trang viên.

- Được.

Tuy rằng không tin mọi chuyện phát sinh trước mắt là sự thật nhưng mà lý trí nói cho hắn biết bây giờ việc quan trọng nhất là hắn phải giữ lấy tính mạng, đồng thời phải giữ tính mạng cho nhiều thành viên trung tâm của Đằng gia, chỉ cần hắn và bọn người kia còn sống thì hội Tam Hợp sẽ không có bị diệt vong.

- Bùi thiếu, Cung Bản Thiên ngăn chặn tôi để ột mình Đằng Xuyên Nguyên đào tẩu, ngài ở bên kia hãy giải quyết nhanh chóng.

Mắt thấy Đằng Xuyên Nguyên chạy trốn, Niếp Vô Song cũng không có ngăn cản mà báo lại cho Bùi Đông Lai.

- Được.

Trong rừng cây, nghe được Niếp Vô Song nói thế thì Bùi Đông Lai liền trả lời.

“Vù... Vù”

Nói xong, Bùi Đông Lai nghe được phía trước truyền đến tiếng động, mơ hồ thấy được có 2 bóng người từ bên trong rừng cây đang chạy ra.

Thấy như thế thì Bùi Đông Lai liền tắt bộ đàm, sau đó lao về phía 2 bóng người kia.

“Keng”

Rất nhanh, một tiếng vang giòn truyền ra, chủy thủ trong tay tên Âm Vệ Tịch gia kia đụng vào đao của tên Nhẫn hồn.

“Rắc”

Sau đó, cả thanh đao và thanh chủy thủ trong tay của 2 người liền gãy.

“Vù”

“Vù”

Trong phút chốc, hai người không hẹn mà cùng ném đi nửa thanh vũ khí còn lại trong tay ra.

Có lẽ là do kịch chiến quá lâu làm tiêu hao nhiều kinh lực nên cả 2 liền lui ra sau, thở gấp rồi sau đó lại chiến.

Hả?

Tên Nhẫn hồn kia đột nhiên dừng bước lại, trong lòng cảm thấy nguy hiểm, đồng thời bằng vào khí huyết thì hắn cảm nhận được có người đánh lên mình vì thế hắn liền xoay người lại, đánh ra một người vào phía sau.

Người đánh lên chính là Bùi Đông Lai, thấy được đối phương phát hiện được mình thì Bùi Đông Lai cũng không có dừng tay mà hóa thủ thành chưởng.

Chưởng khắc quyền

Đây là điều Qua tử dạy cho hấn.

- Gãy cho ta.

Vung chưởng lên, Bùi Đông Lai quát lên một tiếng lớn, khí thế như cầu vồng.

”Ba. . . Ba. . . Ba. . .”

Bùi Đông Lai xuất “Lôi Đình” trong “Bùi gia quyền”, tiếng nổ vang liên vang lên.

Hả?

Cảm nhận được uy lực của một chưởng này thì trong lòng tên Nhấn hồn kia chấn động nhưng mà không có cách nào thu tay lại được.

“Ầm”

Chưởng quyền giao nhau, 5 tầng kinh lực của Bùi Đông Lai liền bùng nổ, kinh lực liền đánh thẳng vào tay tên Nhấn hồn kia.

“Rắc”

Trong màn đêm, tiếng xương gãy vang lên, nắm tay của tên Nhấn hồn kia liền bị chấn nát, cả người văng ra phía sau.

Trong phút chốc, huyết nhục bay tứ tung.

”Tê ~ ”

Cơn đau đớn làm cho tên Nhấn hồn kia kêu lên một tiếng, khí kinh tiết ra ngoài, trong lòng hoảng hốt, thực lực của hấn không phải là Nhấn thuật Lục đoạn sao? Làm sao lại mạnh như thế,

Không có đáp án, tên Nhấn hồn kia muốn thoát ra, hấn biết mình không phải là đối thủ của Bùi Đông Lai.

- Trở lại cho tao.

Thấy được ý đồ của tên Nhấn hồn kia thì Bùi Đông Lai quát lên một tiếng lớn, hóa thường thành trảo, một phát chụp được cổ tay của tên Nhấn hồn kia rồi kéo.

“Bịch”

Sau đó, Bùi Đông Lai vung nắm đấm lên rồi nện vào đầu hấn.

Trong màn đêm.

Huyết vụ đầy trời, đầu của tên Nhấn hồn kia đã trực tiếp bị đánh thành một đồng thịt nát!

620. Chương 615: Xuất Ngoại.(7)

Chương 615: Xuất ngoại.(7)

Trang viên Đằng gia, chiến đấu vẫn đang tiếp tục, cả tòa trang viên đều vang lên những tiếng nổ lớn, đạn bay tứ tung, ánh lửa văng khắp nơi, lần lượt những tên bị đạn bắn trúng đều ngã gục xuống trong vũng máu.

Bởi vì nhận được mệnh lệnh của Đằng Xuyên Nguyên nên Phấn Thượng Tĩnh Thôn đã cùng với 3 gã Nhấn hồn trong đó có Ikeda, cùng với 20 thành viên Nhấn đường mang theo thành viên trung tâm của Đằng gia, muốn thoát ra khỏi trang viên từ cửa bên.

Nhưng mà làm cho Phấn Thượng Tĩnh Thôn nằm mơ cũng không ngờ chính là khi hấn vừa ra tới nơi thì ở đó lại xuất hiện 6 hắc y nhân.

Dưới ánh trăng, 6 người này đều che mặt, làm cho người nào cũng không thể thấy rõ khuôn mặt của bọn hấn, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt tràn đầy sát ý kia.

Trong tay bọn họ đều cầm chủ thủ, giống như là tử thần vậy.

Mắt thấy 6 tên hắc ý nhân này xuất hiện thì những thành viên trung tâm của Đảng gia đều sợ tới mức không nhẹ, không nói hai lời, vội lấy súng ra, thậm chí ngay cả thành viên bình thường của Nhãn đường cũng là rút súng ra.

So với bọn hắn thì trừ Ikeda thì 3 gã Nhãn hồn còn lại đều kinh hãi, bất quá bọn hắn không rút súng ra mà là cầm đao lên.

“Pằng..Pằng”

Đám thành viên trung tâm của Đảng gia liền nổ súng, từng viên đạn bay ra.

Đối với cao thủ Âm Kính mà nói thì đừng gần mà dùng súng bắn vào bọn họ chính là uống công, hướng chỉ đối với đám người cao thủ sớm đã đạt tới cảnh giới Hóa Kính đại thành này?

“Vù... Vù”

Đối mặt với những làn đạn bay tới thì 6 gã Âm Vệ Tịch gia liền giống như quỷ mị biến mất vào màn đêm, làm cho người ta có cảm giác rằng bọn chúng chưa từng xuất hiện.

- Người...Người đâu?

Mắt thấy 6 tên Âm Vệ Tịch gia biến mất thì một tên không nhận được mà mở miệng hỏi, giọng nói của hắn có chút run run, tỏ ra vô cùng sợ hãi.

”Tịch... Tịch...”

Trả lời hắn chính là tiếng bộ đàm vang lên.

Phản Thượng Tinh Thôn nghe tiếng, trong lòng vừa động, vội vàng nghe máy.

- Phản Thượng Tinh Thôn, các người đến đâu rồi? Ra khỏi trang viên rồi sao?

Bộ đàm được chuyển, giọng nói của Đảng Xuyên Nguyên vang lên, lúc này đây giọng nói của hắn tỏ ra vô cùng sợ hãi và lo lắng.

- Hội trưởng, chúng ta đã ra tới cửa bên của trang viện, nhưng mà...

“Vù... Vù”

Không đợi Phản Thượng Tinh Thôn nói xong thì 6 gã Âm Vệ Tịch gia đã xuất hiện, tốc độ nhanh như thiểm điện vọt về phía bọn hắn.

- Ngăn bọn hắn lại.

Khí huyết cảm ứng được 6 tên hắc ý nhân kia đánh tới thì sắc mặt Phản Thượng Tinh Thôn biến đổi, không kịp trả lời Đảng Xuyên Nguyên mà quát lên một tiếng lớn.

Có lẽ là tốc độ của 6 tên Âm Vệ Tịch gia quá nhanh thế cho nên đám thành viên trung tâm Đảng gia không thấy rõ bọn hắn, mà đám người của Nhãn đường lại cảm nhận được nguy cơ, cũng bởi vì nghe được mệnh lệnh của Phản Thượng Tinh Thôn mà liền lập tức giơ súng lên.

Đã muộn.

“Phốc”

Tiếng súng chưa vang lên thì lưỡi đao đã chém vào, máu tươi liền phun ra, một gã thành viên Nhãn đường liền ngã xuống.

“Phốc...Phốc”

Sau đó, từng tiếng trầm đục lần lượt truyền ra, máu nóng lại phun ra, 5 tên thành viên Nhãn đường lại ngã xuống.

- Bất quá cái gì?

Trong rừng cây, Đằng Xuyên Nguyên đang chạy như điên, thở hổn hển, lớn tiếng hỏi.

- Cốc Dã, Thu Mộc, hai người các người giúp bọn hắc ngấn cản địch nhân.

Phản Thượng Tĩnh Thôn vẫn không trả lời Đằng Xuyên Nguyên, hắc rống lớn với thuộc hạ:

- Ikeda, người cùng ta bảo vệ bọn họ lui lại, mau.

Đám thành viên trung tâm nghe Phản Thượng Tĩnh Thôn nói như thế thì liền xoay người bỏ chạy, ngay cả dũng khí nổ súng cũng không có.

So với bọn hắc mà nói thì 2 tên thành viên Nhấn hồn l Cốc Dã, Thu Mộc là mặc dù có chút kinh hãi, nhưng vẫn là rút đao bước lên, cùng triển khai chiến đấu kịch liệt với 6 tên Âm Vệ Tịch gia.

“Keng..Keng”

“Phốc...Phốc”

Trong lúc nhất thời, tiếng đang kiếm vang lên, máu tươi không ngừng phun ra, mưa máu đầy trời, nhuộm đỏ cả mặt đất ở bên dưới.

- Hồn dẫn, Phản Thượng Tĩnh Thôn, các người đang làm gì đó, trả lời mau?

Cùng lúc đó, Phản Thượng Tĩnh Thôn nghe được tiếng gầm của Đằng Xuyên Nguyên vang lên từ trong bộ đàm.

- Hội...hội trưởng.

Thấy được đám thành viên Nhấn đường phía sau ngã xuống thì một cổ hàn ý bao phủ lấy người Phản Thượng Tĩnh Thôn, khiến cho hắc cảm thấy vô cùng sợ hãi, giọng nói cũng run run:

- Cửa bên có mai phục. Chúng tôi đang lui lại trang viên.

- Hồn dẫn, ai bảo người lui về?

Đằng Xuyên Nguyên nghe thế thì vô cùng tức giận, ở hắc xem ra, lấy tình thế bây giờ thì nếu lui về thì chỉ có một con đường chết, vì thế hắc liền gầm lên:

- Giết đi ra ngoài! Không tiếc hết thầy mà giết để đi ra ngoài.

- Hội...Hội trưởng, thực lực của bọn hắc quá mạnh, người của Nhấn đường không thể ngăn cản.

Phản Thượng Tĩnh Thôn một bên chạy, một bên quay đầu quan sát chiến cuộc, rõ ràng thấy được thành viên Nhấn đường đã ngã xuống, chỉ còn có mấy người cùng với 2 người Cốc Dã, Thu Mộc chống đỡ, trong lòng hắc vô cùng sợ hãi:

- Ngay...Ngay cả Cốc Dã cùng Thu Mộc cũng không phải đối thủ của bọn họ!

“Keng”

“Phốc”

Dường như vì đáp lại Phản Thượng Tĩnh Thôn, cho nên tên Nhấn hồn tên là Cốc Dã đã bị một tên Âm Vệ Tịch gia vung đao, chém sau vào người của hắc.

”Ách...”

Cùng lúc đó, Đằng Xuyên Nguyên bị câu nói của Phản Thượng Tĩnh Thôn làm cho ngây người, trong lòng hắc cảm thấy sợ hãi, tên Tung cầu chó chết kia đi đâu để tìm được nhiều cao thủ như thế?

- Hội..Hội trưởng, tình huống bây giờ của chúng ta vô cùng nguy hiểm, chúng ta cần được trợ giúp.

Mất thấy Cốc Dã ngã xuống thì Phản Thượng Tĩnh Thôn sợ tới mức cả người chấn động, không nhin được mà rống lên.

- Hồn dẫn.

So sánh với Phản Thượng Tĩnh Thôn mà nói thì Đằng Xuyên Nguyên lại càng không không chế được cảm xúc, lúc này hắn giống như là chó có tang, đang chạy như chết ở đây, như thế nào đi trợ giúp?

- Nếu như không có trợ giúp, chúng ta chết chắc rồi...

- Cái đờ mờ con cá cờ...*(%*%^&....

Lúc này đây không đợi Phản Thượng Tĩnh Thôn nói xong thì Đằng Xuyên Nguyên đã mắng.

Bên tai vang lên tiếng chửi mắng của Đằng Xuyên Nguyên thì Phản Thượng Tĩnh Thôn cảm thấy vô cùng uy khuất.

- Hội trưởng nói như thế nào?

Ikeda thấy thế thì đi chậm lại, hỏi Phản Thượng Tĩnh Thôn.

- Ta để hội trưởng tìm người giúp chúng ta, nhưng mà hội trưởng...

”Bá!”

Chưa kịp nói hết thì trong lòng Phản Thượng Tĩnh Thôn đã cảm thấy được nguy hiểm, đột nhiên một đạo bạch quang hiện lên.

“Phốc”

Sau đó, một thanh đao ở trong tay của Ikeda vung lên, chém vào đầu của Phản Thượng Tĩnh Thôn.

Máu tươi phun ra, đầu người rơi xuống đất.

Dưới ánh trăng, ánh mắt của hắn tròn tròn, trên mặt tỏ ra kinh ngạc, cho đến lúc chết thì hắn vẫn không nghĩ ra tại sao Ikeda lại vung tay về phía hắn?

Sau khi giết Phản Thượng Tĩnh Thôn xong thì Ikeda cũng không có dừng lại, mà cầm đao lao về phía đám thành viên trung tâm của Đằng gia rồi tiếp tục vung đao lên, giống như là 5 Độc trùng “Sâu Vô Hình” trong VL 1 khi đi đánh nhím vậy.

30s.

Chỉ cần 30s thì toàn bộ hơn 10 tên thành viên trung tâm Đằng gia đã banh chẻ con cá mè.

- Tình hình lúc này sao rồi?

Cùng lúc đó, sau khi phát tiết lửa giận thì Đằng Xuyên Nguyên đã khôi phục lại vài phần bình tĩnh, hắn lại dùng bộ đàm liên lạc với Phản Thượng Tĩnh Thôn.

- Thật xin lỗi, Phản Thượng Tĩnh Thôn đã chết.

Cả người Ikeda nhuộm đầy máu, cầm lấy bộ đàm rồi cười lạnh:

- Toàn bộ thành viên trung tâm của ông đã bị giết chết, ừh, bọn hắn là do tôi giết.

- Mà..Mày là ai?

Bên tai vang lên giọng nói của Ikeda thì Đằng Xuyên Nguyên trực tiếp sợ tới mức xụi lơ ở tại trong bụi cỏ, hiển nhiên hắn biết rõ toàn bộ thành viên trung tâm của Đằng gia đã diệt vong thì điều này đại biểu cho cái gì.

- Hội trưởng, thực thật không ngờ, ta tới hội Tam Hợp gần mười năm, ngài đều không có nhớ kỹ giọng nói của ta, là do ta che dấu tốt hay là ngài sơ sót đây?

Ikeda cười lớn:

- Bất quá không sao đâu, từ giờ cho đến khi chết thì ngài sẽ nhớ kỹ giọng nói của ta, ta là Ikeda.

Ikeda?

Ikeda?

Nghe được cái tên này thì Đằng Xuyên Nguyên hoàn toàn choáng váng.

- Rất khiếp sợ, đúng không?

Một giọng nói hài hước vang lên, Bùi Đông Lai giống như là u linh xuất hiện ở phía sau Đằng Xuyên Nguyên.

621. Chương 616: Xuất Ngoại.(8)

Chương 616: Xuất ngoại.(8)

Nghe được cái tên Ikeda, nghe được chính miệng Ikeda nói rằng hắn đã giết Phản Thượng Tinh Thôn cùng toàn bộ thành viên trung tâm của Đảng gia thì trong lòng của Đằng Xuyên Nguyên tỏ ra vô cùng khiếp sợ.

Thậm chí.

Hắn còn hoài nghi lỗi tai của mình xảy ra vấn đề.

Nhưng mà.

Khi hắn nghe được Bùi Đông Lai nói câu đó, nghiêng đầu sang thấy Bùi Đông Lai đang đứng bên cạnh, vẻ mặt hài hước nhìn vào hắn thì lý trí nói cho hắn biết những điều Ikeda nói đều là sự thật.

Hiểu được điểm này thì Đằng Xuyên Nguyên liền rút súng ra.

- Mày coi thử, ngay cả Nhãn hồn cũng không giết được tao thì mày có thể làm được không?

Bùi Đông Lai mỉm cười ngồi xuống về mặt hài hước nói.

Được không?

Đằng Xuyên Nguyên nghe được như thế thì tay hắn dừng lại ở trên không.

Đêm đen, ánh mắt hắn tròn tròn nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai.

- Cả Đảng gia đã bị huyết tẩy, toàn bộ thành viên trung tâm của Đảng gia đã bị giết hết, người trong Nhãn đường cũng bị diệt sạch, nên qua tối nay, hội Tam Hợp sẽ biến mất trong giới hắc đạo của NB.

Đối với Bùi Đông Lai mà nói thì lúc này hắn có thể giết Đằng Xuyên Nguyên như bóp chết một con kiến, hắn chỉ chờ cho bên kia Niếp Vô Song truyền đến tin đã xử lý xong Cung Bản Thiên thì hắn mới giết Đằng Xuyên Nguyên, hắn cũng không có sót ruột mà hắn muốn trước khi để Đằng Xuyên Nguyên chết thì phải để cho hắn hoàn toàn tuyệt vọng:

- Có phải là cảm thấy chuyện này không phải là thật?

"Hô... Hô..."

Nghe Bùi Đông Lai nói những lời như thế thì hơi thở của Đằng Xuyên Nguyên trở nên dồn dập, 2 mắt nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai giống như là lệ quỷ vậy.

- 10 năm trước Ikeda đã gia nhập Nhãn đường. Khi đó mày không có khả năng biết hắn cho nên hắn không thể nào là gian tế mà mày xếp vào hội Tam Hợp được.

Đằng Xuyên Nguyên gắt gào nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, giọng nói khàn khàn:

- Hắn là gian tế do bên Yakuza xếp vào hội Tam Hợp, ngoài ra mày có thể tập kích trang viên của Đảng gia cũng là dò Yakuza ra tay.

- Chúc mừng, mày đã đáp ứng.

Bùi Đông Lai cười trả lời, nhưng trong lòng âm thầm cảm thán, Đằng Xuyên Nguyên có thể trở thành hội trưởng của hội Tam Hợp cũng không phải là ngẫu nhiên, ngay cả lúc ở trong tuyệt cảnh như thế này mà hắn còn có thể giữ được bình tĩnh.

"Tê ~ "

Đối mặt với lời trêu chọc của Bùi Đông Lai thì Đằng Xuyên Nguyên tức giận đến cả người run lên, hắn hận không thể lập tức muốn bước lên xé nát Bùi Đông Lai ra nhưng mà lý trí nói cho hắn biết nếu hắn làm như thế thì hắn sẽ chết.

- Dựa vào tình báo của tao thì đám người võ giả TQ kia vẫn chưa rời khỏi TQ, mày ở đâu mà tìm ra được nhiều cao thủ như thế?

Vô cùng tức giận, Đằng Xuyên Nguyên hỏi ra nghi vấn trong lòng, mặc dù hắn biết chuyện Tịch Hồ dẫn người của liên minh Hoa Hạ đến NB, hắn cũng biết được Nội Vệ Tịch gia đi lần này đến NB cũng chỉ có 4 người.

- Mày muốn biết sao?

Bùi Đông Lai nghe vậy thì cười lạnh.

Có lẽ là Đằng Xuyên Nguyên không muốn làm một con mà hồ đồ thế cho nên khi nghe Bùi Đông Lai nói thế thì theo bản năng hắn gật đầu.

- Tại sao tao phải nói ày biết?

Đằng Xuyên Nguyên tức giận đến cả người run lên, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, đồng thời cũng hiểu được, Bùi Đông Lai không giết hắn, là ở cố ý trêu đùa hắn, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tuy rằng tao không biết mày tìm được đám người này ở đâu nhưng mà mày cho rằng NB chỉ có những cao thủ Nhãn đường này thôi sao? Tao ày biết, quân đội NB có rất nhiều cao thủ che dấu, rất nhanh NB sẽ không cho ai rời khỏi nước này 1 ước, đồng thời những cao thủ ấy sẽ xuất động, đến lúc đó chúng mày sẽ không chạy thoát được.

- Chẳng lẽ mày đã quên tao nói gì rồi sao? Là Yakuza giúp tao.

Bùi Đông Lai nghe những lời uy hiếp của Đằng Xuyên Nguyên thì cười khinh:

- Nếu Yakuza đã ra mặt giúp tao thì mày cảm thấy rằng Tam Tỉnh tài phiệt cũng gia tộc Liễu Sinh ở phía sau lưng Yakuza sẽ không giúp tao sao? Nếu như bọn hắn giúp tao thì quân đội NB còn đối phó với tao sao?

- Không... Không có khả năng! Tuyệt không có khả năng này! !”

Đằng Xuyên Nguyên điên cuồng mà lắc đầu, gào:

- Dân tộc NB là dân tộc đoàn kết nhất trên thế giới, Ma Cốc Doanh tên hỗn đản này vì dã tâm của mình mà không để ý đến lợi ích của quốc gia thì có thể hiểu được, nhưng Tam Tỉnh tài phiệt cùng gia tộc Liễu Sinh sẽ không.

- Thật sao?

Bùi Đông Lai nghe vậy thì cười:

- Nếu tao cho có thể cho Tam Tỉnh tài phiệt trở thành đối tác của liên minh Hoa Hạ, để cho gia tộc Liễu Sinh lật đổ An gia, trở thành gia tộc chính giới số 1 của NB thì mày nói bọn hắn có giúp tao không?

- Mày...

- Có phải mày muốn nói, điều này cũng không thể đúng không?

<>

Lúc này đây, Bùi Đông Lai không đợi Đằng Xuyên Nguyên nói hết mà cắt ngang:

<>

- Ma Cốc Doanh là người có dã tâm, điều này không sai nhưng mà nếu như không có Tam Tỉnh tài phiệt cùng gia tộc Liễu Sinh cho phép thì hắn dám hợp tác cùng tao, huyết tẩy Đằng gia sao?

<>

Sẽ không.

<>

Trong lòng nghĩ đến đáp án này thì Đằng Xuyên Nguyên ngậm miệng lại.

<>

- Xúi giúp nội đấu, mượn đao giết người đây chính là những chiêu mà mày vừa làm với tao ở TQ.

<>

“Ờe”

<>

Đằng Xuyên Nguyên nghe vậy thì liền trực tiếp học máu.

<>

- NB bọn mày không phải là chuẩn bị quân diễn với Mỹ, Anh sao?

<>

Thấy Đằng Xuyên Nguyên tức giận đến học máu, Bùi Đông Lai lạnh giọng nói:

<>

- Thử mà nghĩ xem, ngay tại lúc 3 nước sắp tiến hành quân diễn, NB phát sinh nội đấu, sau đó tuyên bố HOÀNG SA và TRƯỜNG SA của VN thì mày nghĩ tình hình sẽ như thế nào?

<>

- Mày...mày...

<>

Đằng Xuyên Nguyên nghe vậy thì sắc mặt trắng bệch, chỉ tay vào mặt Bùi Đông Lai rồi gào thét, kết quả vì quá kích động mà lại học máu thêm lần nữa.

<>

Hả?

<>

Mất thấy Đằng Xuyên Nguyên lại học máu, Bùi Đông Lai vốn còn muốn nói điều gì để khiến Đằng Xuyên Nguyên hoàn toàn tuyệt vọng nhưng mà hần lại nghe phía trước truyền đến tiếng bước chân.

<>

Bùi Đông Lai liền đứng lên thì hần thấy được Cung Bản Thiên đang chạy về phía bên này.

<>

Nương theo ánh trăng, Bùi Đông Lai có thể thấy được trên người của Cung Bản Thiên đã có vết máu, dường như là hần bị thương cũng không nhẹ.

<>

Thấy một màn như thế thì tinh quang trong mắt Đằng Xuyên Nguyên hiện lên, rút súng ra.

<>

Nhưng mà.

<>

Không đợi Đằng Xuyên Nguyên rút súng ra thì đột nhiên Bùi Đông Lai xoay người, chân phải của hần vung lên rồi đá một phát vào người của Đằng Xuyên Nguyên.

<>

“Bịch”

<>

“Rắc”

<>

Tiếng trầm đục cùng tiếng xương gãy vang lên, Đằng Xuyên Nguyên giống như là trái banh, bị người ta sút vào.

<>

Hả?

<>

Phía trước, Cung Bản Thiên đang chạy nghe được tiếng động như thế thì đồng tử thu nhỏ lại, thấy được cả người Đằng Xuyên Nguyên đang bay về phía mình.

<>

- Hội trưởng.

<>

Cung Bản Thiên rất thấy thế, ngay tại chỗ bắn ra, cố gắng muốn bắt lấy Đằng Xuyên Nguyên nhưng mà bởi vì thương thế nghiêm trọng nên không thể bắt được Đằng Xuyên Nguyên.

<>

“Bịch”

<>

Thân thể Đằng Xuyên Nguyên đập thẳng xuống mặt đất, thân mình cuộn tròn lại, không ngừng run lên, máu trong miệng phun ra.

<>

Cung Bản Thiên thấy thế thì sắc mặt đại biến, vốn là nhìn thoáng qua Bùi Đông Lai mở một bên sau đó bước lên đỡ Đằng Xuyên Nguyên dậy.

<>

- Bùi thiếu, thương thế của Cung Bản Thiên rất nghiêm trọng, không phải đối thủ của ngài, ngài không cần phải lo lắng.

<>

Cùng lúc đó, giọng nói của Niếp Vô Song vang lên trong bộ đàm.

<>

Bởi vì Cung Bản Thiên đã bước chân vào Nhãn thuật Thập đoạn cho nên mặc dù thấy Cung Bản Thiên bị thương nhưng mà Bùi Đông Lai cũng không dám tùy tiện ra tay, lúc này nghe được Niếp Vô Song nói thế thì hắn liền đứng lại.

<>

- Hắn muốn khơi dậy nội đấu trong NB.

<>

Đằng Xuyên Nguyên phun máu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, quát lên:

<>

- Giết hần, giết chết tên hồn đản này, để hần chôn cùng với ta.

<>

- Vâng.

<>

Nghe Đằng Xuyên Nguyên nói thế thì Cung Bản Thiên vốn ra cả kinh, sau đó gật đầu.

<>

Nói xong, hần liền buông Đằng Xuyên Nguyên xuống rồi bắn ra, lướt về phía Bùi Đông Lai.

<>

- Để lại mang con chó Tung cầu kia.

<>

Mặc dù là thương thế của Cung Bản Thiên nghiêm trọng, nhưng mà hần là một tuyệt thế cường giả, ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay khí thế bàng bạc.

<>

Trong màn đêm, hần hóa thủ vi đao, cả người hóa thành một thanh bảo đao, người đao hợp nhất, cả người bắn về phía Bùi Đông Lai, muốn một kích tất sát.

<>

Cảm nhận được khí thế và chiến ý của Cung Bản Thiên, đối mặt với một kích của Cung Bản Thiên thì Bùi Đông Lai cũng không có trốn mà là nhắm 2 mắt lại.

<>

Đúng vậy.

<>

Lúc này đây Bùi Đông Lai nhắm 2 mắt lại, một bên điều động kinh lực trong cơ thể, một bên dựa vào khí huyết mà cảm ứng khoảng cách giữa bản thân và Cung Bản Thiên.

<>

25m

<>

10m.

<>

5m.

<>

Bùi Đông Lai đột nhiên mở mắt ra, vùng quyền đón lấy.

<>

Sát chiêu, Lôi Đình!

<>

Đây là lần đầu tiên hần dùng sát chiêu này.

<>

“Lôi Đình”, thất trọng kinh lực dồn vào 1 chiêu.

<>

“Rầm”

<>

Một quyền đánh ra, ngay lập tức đánh nát cánh tay của Cung Bản Thiên, hơn nữa quyền thế cũng không giảm mà oanh vào người của Cung Bản Thiên.

<>

“Rầm”

<>

Một quyền đánh trúng, kinh lực liền truyền vào người Cung Bản Thiên làm cho cả người Cung Bản Thiên chấn động, kinh mạch đứt đoạn, ngũ tạng lục phủ vỡ nát sau đó bay ngược lại.

<>

“Phốc”

<>

Cung Bản Thiên phun máu ra, sau đó đụng vào một gốc cây rồi ngã ầm xuống đất.

<>

Đằng Xuyên Nguyên thấy vậy thì cả kinh há to mồm, sau đó hắn dùng toàn bộ khí lực còn lại để quay đầu lại, thì thấy được Cung Bản Thiên đang, nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích.

<>

Chết rồi?

<>

Cung Bản Thiên bị một quyền của tên Tung cầu kia đánh chết rồi sao?

<>

Điều này làm sao có thể?

<>

Cả người Đằng Xuyên Nguyên run lên, tròng to mắt, không thể tin mà nhìn vào thi thể của Cung Bản Thiên rồi tự hỏi.

<>

“Oe”

<>

“Bịch”

<>

Sau đó, cả người hắn phun ra một ngụm máu rồi té xuống.

<>

Hắn bị hù chết.

<>

<>

622. Chương 617: Xuất Ngoại.(9)

Chương 617: Xuất ngoại.(9)

Bởi vì hội Tam Hợp có thân phận đặc thù ở NB, nên mặc dù sau khi trang viên Đằng gia vang lên những tiếng súng thì đám cảnh sát NB cũng không dám đến hiện trường, mà giả vờ đi cách trang viên Đằng gia 10km mà hoa tay mua chân.

Thân là người phụ trách cảnh sát của tỉnh UU, nên An Bồi Dã trước tiên liền liên lạc với thành viên trung tâm của hội Tam Hợp, muốn hiểu rõ tình huống để sắp xếp.

Khiến hắn không ngờ chính là hắn gọi cho 10 người thì không đến 5 người nghe điện thoại, những người nghe điện thoại cũng không có mặt ở Tokyo, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Rơi vào đường cùng hắn liền gọi cho nhân vật số 1 của cục cảnh sát NB, muốn đem tình hình báo lại, coi mặt trên có ý gì.

- Cục trưởng, 30' trước tại trang viên Đằng gia đã truyền ra những tiếng nổ mạnh và tiếng súng.

An Bồi Dã báo lại một cách vô cùng chi tiết:

- Vì muốn hiểu rõ tình huống nên tôi đã liên hệ với những thành viên trung tâm của hội Tam Hợp, kết quả là những người có mặt ở trang viên đều không gọi được, ngài nói phải làm sao bây giờ?

- Lập tức phái người đi xuống xem rõ tình huống.

Nghe được An Bồi Dã báo lại như thế thì nhân vật số 1 cục cảnh sát NB liền hạ lệnh.

- Vâng.

An Bồi Dã lập tức lĩnh mệnh, sau khi cúp điện thoại thì truyền lại mệnh lệnh cho cấp dưới.

Cách trang viên Đằng gia 10km, có mấy chiếc xe cảnh sát đang bắt đầu tiến về phía trang viên Đằng gia.

Sau khi nhận lệnh của An Bồi Dã thì bọn hắn tăng tốc, ước chừng khoảng mấy phút sau thì mấy chiếc xe đã đến nơi nổ súng giữa Bù Đông Lai và đám người Đằng Xuyên Nguyên.

“Tê”

Nhìn thấy dưới đất là thi thể cùng với những mảnh vụn của xe thì đám cảnh sát liền trợn tròn trong mắt.

Mặc dù là cảnh sát nhưng mà đây là lần đầu tiên bọn hắn thấy cảnh tượng kinh khủng như thế này.

Quan trọng nhất là nơi này cách trang viên Đằng gia không đến 3km.

- 2 người ở lại coi hiện trường, những người khác theo ta.

Sau đó, tên đứng đầu trong đám cảnh sát liền nói, lý trí nói cho hắn biết, Đằng gia cùng hội Tam Hợp đã xảy ra chuyện, hơn nữa là việc lớn.

Nói xong, hắn liền nhảy lên xe rồi cầm điện thoại lên lạc với cấp trên.

Sau khi báo xong thì mấy chiếc xe cảnh sát chạy về phía trang viên Đằng gia.

1' sau.

An Bồi Dã nhận được điện thoại, cấp dưới đã báo lại tin tức cho hắn.

“Lộp bộp”

Nghe được cấp dưới nói những tin này, nhớ đến việc mình không thể liên lạc với thành viên trung tâm của Đằng gia thì trong lòng hắn liền trầm xuống.

Kinh hãi, khẩn trương đi qua, An Bồi Dã điều chỉnh lại tâm tình rồi hạ lệnh:

- Lập tức tới hiện trường, có chuyện gì phải báo ngay cho ta.

- Vâng.

Bên tai vang lên lời nói cung kính của tên thuộc hạ thì An Bồi Dã không nói lời vô ích, cúp điện thoại, sau đó rút ra một điếu thuốc Lào được nhập khẩu từ VN về rồi hút.

“Reng..Reng”

Sau khi chơi xong 2 điếu thuốc thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

- Sao rồi?

An Bồi Dã bóp tắt thuốc lá, cầm điện thoại lên rồi hỏi.

- Chết... Đã chết! Đều... Đều chết hết! !

Đầu bên kia điện thoại, thuộc hạ của hắn báo lại, nhưng vì quá mức khấn trương nên giọng nói của hắn vô cùng lộn xộn.

- Người nào chết?

Lời nói của tên thuộc hạ khiến cho An Bồi Dã nổi điên, hắn liền rống lên.

“Lạch cạch...Lạch cạch”

Không trả lời, tên thuộc hạ kia không trả lời, 2 hàm răng của hắn không ngừng va vào nhau.

Sau đó, hắn thở hổn hển nói:

- Người trong trang viên Đảng gia đã chết, toàn bộ người trong trang viên Đảng gia đều chết hết.

- Cái... Cái gì?

An Bồi Dã trực tiếp cả kinh từ trên ghế nhảy dựng lên.

- Trong trang viên không có một người nào, không có một ai còn sống, nơi nào cũng là thi thể và máu.

”Ách...”

Nghe được những lời này thì An Bồi Dã cả kinh há to miệng, điện thoại trong tay liền rớt xuống.

Cả người hắn cứng đờ như cây cọc, trong lòng thầm hỏi: Toàn bộ người trong trang viên Đảng gia đã chết rồi sao?

Chỉ trong thời gian chưa đến 1h sao?

Điều này làm sao có thể.

Nghĩ đến đây, An Bồi Dã nhắm mắt lại, dùng sức lắc đầu sau đó hắn liền cầm điện thoại lên, muốn báo lại ặt trên biết.

....

Cùng lúc đó, trong một nhà hàng nổi tiếng ở Tokyo.

Tộc trưởng của gia tộc Nham Kỳ là Nham Kỳ Xuyên cùng với những thành viên cao tầng trong Tam Lăng tài phiệt đang chiêu đãi Tịch Hồ cũng những thành viên liên minh Hoa Hạ.

Rượu qua ba tuần, cơm qua ngũ vị, vô luận là những người bên Tịch Hồ hay những người bên Tam Lăng tài phiệt đều cùng dừng tay, không nói chuyện vui đùa nữa mà chuẩn bị nói đến vấn đề hợp tác giữa 2 bên.

- Tịch thiếu gia, trước khi cậu đến NB thì tôi đã từng nói chuyện với gia gia của cậu. Trong điện thoại gia gia của cậu nói rằng 2 bên chúng ta đã hợp tác đã lâu, mối quan hệ vô cùng tốt đẹp, lần này cậu đến NB là vì muốn tiến thêm một bước trong việc hợp tác với tập đoàn Tam Lăng, không biết kế hoạch của bên cậu là gì?

Trong phòng, Nham Kỳ Xuyên mở miệng hỏi.

Nghe được Nham Kỳ Xuyên hỏi như thế thì nháy mắt trong phòng liền yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đem ánh mắt nhìn về phía Tịch Hồ, cùng đợi Tịch Hồ mở miệng.

“Reng..Reng”

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Hả?

Nghe được tiếng chuông thì trừ Tịch Hồ ra, toàn bộ những người khác đều nhìn về phía cận vệ của Nham Kỳ Xuyên.

Cận vệ của Nham Kỳ Xuyên lấy điện thoại ra, nhìn số người gọi đến sau đó bước đến bên cạnh Nham Kỳ Xuyên rồi nhỏ giọng, nói cái gì đó.

Nham Kỳ Xuyên nghe vậy thì trên mặt lộ ra vài phần nghi hoặc, đứng dậy nói:

- Thật có lỗi, Tịch thiếu gia, tôi có cuộc điện thoại quan trọng.

Nói xong, Nham Kỳ Xuyên thấy Tịch Hồ mỉm cười gật đầu, liền cầm lấy điện thoại rồi đi vào một gian phòng bên cạnh.

- An Bồi đại nhân, muộn rồi mà ngài còn gọi điện cho tôi...

- Vừa mới nhận được tin, trang viên Đằng gia đã bị huyết tẩy, không thể liên lạc với Đằng Xuyên Nguyên được, rất có thể hần đã bị rụng rồi.

Không đợi Nham Kỳ Xuyên nói hết thì giọng nói trong điện thoại của An Bồi Tình Hải đã vang lên, giọng nói của hần vô cùng tức giận nhưng mà càng nhiều là hoảng sợ bất an, từ sau khi trở thành đại thần nội vụ thì đây là lần đầu tiên hần mới cảm thấy sợ hãi như thế này.

623. Chương 618: Xuất Ngoại.(10)

Chương 618: Xuất ngoại.(10)

- Cái gì?

Nghe được cái tin này thì cho dù Nham Kỳ Xuyên là người có tố chất tâm lý vô cùng tốt cũng cả kinh sửng sở ngay tại chỗ.

Hần từng nghĩ tới hành động điên cuồng của Bùi Đông Lai tại HQ.

Bởi vì.

Hần từng nghiên cứu qua tư liệu của Bùi Đông Lai, cảm thấy được Bùi Đông Lai chính là một tên điên.

So với HQ thì năng lực của NB lại mạnh hơn nên hần không tin Bùi Đông Lai có thể lên vào đây làm xằng làm bậy.

Mà hiện giờ, tất cả chuyện này đã thành sự thật, điều này đã khiến hần vô cùng kinh hãi.

- Ông lập tức đến biệt thự của thủ trưởng để tham gia buổi hội nghị khẩn cấp.

An Bồi Tình Hải trầm giọng nói tiếp:

- Mặt khác, ông hãy âm thầm phái người điều tra đám người liên minh Hoa Hạ, rất có thể lần này là do bọn chúng ra tay.

- Được.

Nham Kỳ Xuyên liền trả lời, giọng nói tỏ ra ngưng trọng, hiển nhiên là hần biết được hậu quả của việc trang viên Đằng gia bị huyết tẩy sẽ oanh động như thế nào.

Bùi Đông Lai huyết tẩy xong trang viên Đằng gia thì sẽ làm điều gì tiếp đây?

Sau khi cúp điện thoại thì Nham Kỳ Xuyên liền nghi hoặc, thế cho nên hần cũng không có nóng lòng rời đi mà cố gắng điều chỉnh lại tâm tình của mình cho ổn định.

Cùng lúc đó trong phòng ăn, Tịch Hồ nhận được tin nhắn của Bùi Đông Lai.

Ước chừng 30s sau thì Nham Kỳ Xuyên đi ra khỏi phòng khác, một lần nữa đi vào phòng ăn, nụ cười trên mặt đã biến mất, tinh quang trong mắt lóe lên, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

- Tịch thiếu, tôi có chuyện gấp cần phải xử lý, nên rời khỏi đây một lát.

Nham Kỳ Xuyên đến phía đối diện với Tịch Hồ, không có ngồi xuống mà nhìn chằm chằm vào Tịch Hồ:

- Tôi muốn cậu và bọn họ ở lại, ngày mai chúng ta sẽ bàn tiếp.

Hả?

Nghe được Nham Kỳ Xuyên nói thế thì đám thành viên tập đoàn Tam Lăng đều biến sắc, có thể nói bọn hắn vô cùng muốn hợp tác với liên minh Hoa Hạ, tốn nhiều tâm kê mới có được bữa tiệc hôm nay, mà hiện giờ Nham Kỳ Xuyên lại muốn đi xử lý chuyện khác.

Có việc gì quan trọng hơn việc hợp tác với liên minh Hoa Hạ?

- Nham Kỳ tiên sinh, chuyện ngày nói trong miệng có phải là chuyện trang viên Đằng gia bị huyết tẩy?

Tịch Hồ không nhanh không chậm đứng lên, mỉm cười đón nhận ánh mắt sắc bén của Nham Kỳ Xuyên, vẻ mặt thoải mái nói.

"Ách..."

Nghe được Tịch Hồ nói thế thì trừ Nham Kỳ Xuyên ra, toàn bộ mọi người đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Mà đồng tử Nham Kỳ Xuyên đột nhiên co lại.

Hắn vốn chỉ muốn mượn cơ hội để thử Tịch Hồ một chút, nếu như Tịch Hồ không để lộ ra bí mật thì hắn liền để người âm thầm theo dõi Tịch Hồ, đồng thời cũng nhắc nhở Tịch Hồ không nên hành động thiếu suy nghĩ, lại không ngờ Tịch Hồ lại dám nói chuyện trang viên Đằng gia bị huyết tẩy.

Điều này làm cho Nham Kỳ Xuyên có cùng suy đoán với An Bồi Tình Hải rằng chuyện Đằng gia bị huyết tẩy có liên quan đến Tịch Hồ.

Hiểu được điểm này thì vẻ mặt Nham Kỳ Xuyên vô cùng tức giận, giọng nói lạnh như băng:

- Xem ra Tịch thiếu đã biết chuyện này.

- Đúng.

Cảm nhận được sự tức giận của Nham Kỳ Xuyên, Tịch Hồ chẳng những không có cảm thấy sợ hãi chút nào mà ngược lại nụ cười trên mặt cũng không giảm:

- Hơn nữa điều tôi biết còn nhiều hơn so với tưởng tượng của Nham Kỳ tiên sinh, không biết Nham Kỳ tiên sinh có hứng đến phòng khách nói chuyện không?

- Được.

Nham Kỳ Xuyên nhìn chằm chằm vào Tịch Hồ, sau đó làm ra một đồng tác mồi.

Cửa phòng được mở ra, vài tên bảo tiêu của gia tộc Nham Kỳ tiến vào.

- Đêm nay Tokyo không an toàn, cần phải bảo vệ khách của chúng ta,.

Nham Kỳ Xuyên âm trầm nói xong, sau đó cùng với vài tên cận vệ đi vào phòng khách.

- Mọi người cứ tự nhiên.

Mặc dù biết Nham Kỳ Xuyên để bảo tiêu đi vào đây chính là muốn theo dõi đám người của mình nhưng mà Tịch Hồ cũng không có tỏ ra lo lắng, thậm chí hắn cũng không để bảo tiêu đi cùng mình vào bên trong phòng khách mà là đi vào một mình.

Trong phòng khách, Nham Kỳ Xuyên thấy Tịch Hồ đi vào thì cũng không nói gì, mà ánh mắt của đám bảo tiêu của Nham Kỳ Xuyên lại lạnh như băng, chằm chằm nhìn vào Tịch Hồ, nếu như Tịch Hồ dám hành động thiếu suy nghĩ thì bọn hắn sẽ làm thịt Tịch Hồ ngay.

Tịch Hồ cũng không để ý mà ngồi xuống.

- Tịch thiếu, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Mắt thấy Tịch Hồ ngồi xuống thì Nham Kỳ Xuyên mở miệng hỏi.

Tịch Hồ mỉm cười trả lời:

- Lấy trí tuệ của Nham Kỳ tiên sinh thì có thể đoán được chuyện này.

- Là tên Tung cầu Bùi Đông Lai kia làm?

Chân mày Nham Kỳ Xuyên nhíu lại.

Tịch Hồ thoáng thu liễm tươi cười:

- Hắn và tôi đều là người TQ.

- Quả nhiên là hắn!

Nghe được Tịch Hồ nói thế thì vẻ mặt Nham Kỳ Xuyên càng lạnh hơn:

- Người của hắn là đi theo liên minh Hoa Hạ tiến vào đây?

- Ừh.

”Tê ~ ”

Nghe được Tịch Hồ nói thế, nhìn vẻ thoải mái trên mặt Tịch Hồ thì Nham Kỳ Xuyên tức giận đến hít vào một hơi, sát khí trong mắt hiện lên:

- Tịch thiếu, cậu nên biết, nếu cậu hoặc là liên minh Hoa Hạ làm như thế thì điều đó đã nói lên liên minh Hoa Hạ đã trở thành địch của NB.

- Nham Kỳ tiên sinh, ngài quá kích động rồi.

Đối với sát ý của Nham Kỳ Xuyên thì Tịch Hồ cũng chẳng hề để ý, giận dữ nói:

- Khi nào thì hội Tam Hợp có thể đại biểu cho cả NB?

”Ách...”

Có lẽ thật không ngờ Tịch Hồ sẽ hỏi ra vấn đề như vậy, nhất thời thì Nham Kỳ Xuyên há to miệng ra.

- Nham Kỳ tiên sinh, tôi biết mối quan hệ của hội Tam Hợp, tập đoàn Tam Lăng cùng với An gia.

Lúc này đây, không đợi Nham Kỳ Xuyên mở miệng, Tịch Hồ liền đoạt lấy quyền chủ động, dẫn đầu nói:

- Nhưng nó đâu chỉ đại biểu cho NB, trừ đám người các vị ra thì trong NB cũng có những tập đoàn khác, chẳng hạn như Yakuza, tập đoàn Tam Tỉnh cùng Mộc Đảng gia, mà đám người này lại là kinh địch của các vị, đúng không?

- Hắc, quan hệ 2 nước hiện nay thì cậu cũng rõ, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ chiến tranh mà người tạo thành chuyện này là tên hỗn đản kia.

Nham Kỳ Xuyên nói tới đây, tức giận đến nổi trợn lồi đĩnh, lập tức đề cao thanh âm, gầm nhẹ nói:

- Mà hiện giờ tên hỗn đản kia lại huyết tẩy cả Đảng gia, đây chính là khiêu khích NB, quốc gia cùng nhân dân của chúng ta sẽ không bỏ qua chuyện này.

- Nham Kỳ tiên sinh, trên thế giới này không có chuyện tình gì là tuyệt đối.

Tịch Hồ ngữ xuất kinh nhân:

- Thật không giấu gì ngài, Đông Lai có thể huyết tẩy cả trang viên Đảng gia là nhờ sự giúp đỡ của Yakuza, nếu không chỉ bằng hắn không có khả năng làm được điểm này.

- Cậu.. Cậu nói cái gì?

Nham Kỳ Xuyên cả kinh, vẻ mặt không thể tưởng tượng nhìn vào Tịch Hồ:

- Yakuza trợ giúp tên hỗn đản kia huyết tẩy cả trang viên Đằng gia sao? Điều đó không có khả năng! Cho dù lão đại của Yakuza Ma Cốc Doanh vì lợi ích mà muốn giúp đỡ tên hỗn đản kia nhưng mà tập đoàn Tam Tỉnh cùng Mộc Đằng gia sẽ không làm như vậy.

Tịch Hồ cười mà không ngữ.

- Không có tập đoàn Tam Tỉnh cùng Mộc Đằng gia cho phép, Ma Cốc Doanh tuyệt đối không dám làm như thế!

Mắt thấy Tịch Hồ vẫn cười thì Nham Kỳ Xuyên như là bị chọc giận, gào lên.

- Ngài phân tích rất đúng, nhưng mà nếu bọn hần cho phép thì sao?

Tịch Hồ cười hỏi.

Cho phép?

Về mặt Nham Kỳ Xuyên hoảng sợ.

- Nham Kỳ tiên sinh, sự tình phát triển đến bước này, đã rất rõ ràng, lấy Yakuza, tập đoàn Tam Tỉnh cùng Mộc Đằng gia đã đạt được hiệp nghị với Đông Lai.

Tịch Hồ lại nói.

Nham Kỳ Xuyên nghe vậy, trừng to mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Tịch Hồ, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ma Cốc Doanh làm như vậy là vì muốn giết chết Đằng Xuyên Nguyên, trở thành người đứng đầu trong hắc đạo của NB, điều này cũng không khó đoán nhưng tên hỗn đản kia dựa vào cái gì mà có thể làm cho đám người tập đoàn Tam Tỉnh và Mộc Đằng gia động lòng?

- Để tập đoàn Tam Tỉnh trở thành đối tác quan trọng của liên minh Hoa Hạ, để Mộc Đằng gia thay thế vị trí đệ nhất gia tộc chính giới của An gia, lý do này đủ chưa?

Tịch Hồ mỉm cười hỏi.

- Cậu...

Nham Kỳ Xuyên sửng sốt, theo sau nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Cho dù như tên hỗn đản kia có liên minh Hoa Hạ trợ giúp, cũng không thể giúp Mộc Đằng gia trở thành gia tộc chính giới đệ nhất của NB, trên thế giới này không có thế lực nào có thể làm được điều này.

- Nếu như gia chủ của An gia là An Bồi Tình Hải bị giết chết thì sao?

Tịch Hồ mỉm cười đứng lên, chấp tay sau lưng, vẻ mặt thoải mái nói:

- Nham Kỳ tiên sinh, nếu Đông Lai có thể huyết tẩy trang viên Đằng gia, nếu vậy hần muốn xử lý An Bồi Tình Hải thì cũng dễ như giết một con gà, nói nói có đúng không?

624. Chương 619: Xuất Ngoại.(11)

Chương 619: Xuất ngoại.(11)

Lúc trước, khi Nham Kỳ Xuyên biết được tin tức Bùi Đông Lai huyết tẩy trang viên Đằng gia thì hần liền lâm vào khiếp sợ, đồng thời cũng lo lắng kế tiếp Bùi Đông Lai sẽ làm gì.

Lúc này, nghe Tịch Hồ nói thế thì hần liền biết việc kế tiếp Bùi Đông Lai muốn làm chính là động thủ với An Bồi Tình Hải.

Sau khi hiểu được điểm này thì trong lòng Nham Kỳ Xuyên liền thất lại, hần không để ý đến Tịch Hồ mà cầm lấy điện thoại rồi bấm số của An Bồi Tình Hải.

Tịch Hồ thấy thế thì mỉm cười.

Biệt thự của An Bồi Tình Hải, lúc này hẳn không có đi đến nơi ở của Thủ tướng, hẳn sợ nơi này sẽ giống như trang viên của Đảng gia nên đã gọi điện cho quân đội, yêu cầu người bên quân đội đến đón hẳn, đồng thời yêu cầu cảnh sát tuần tra ven đường, bảo đảm không có sơ hở gì.

- Tại sao quân đội còn chưa đến?

Trong thư phòng của biệt thự, An Bồi Tình Hải đi qua đi lại, sau đó liền nói với tên bảo tiêu của hẳn:

- Gọi điện thoại cho quân đội, hỏi bọn hẳn khi nào thì đến đây.

- Vâng, đại nhân.

Tên Nhẫn Hồn kia nghe vậy thì gật đầu, sau đó cầm lấy điện thoại lên, kết quả không đợi hẳn gọi thì tiếng chuông điện thoại đã vang lên.

- Đại nhân, điện thoại của ngài.

Nhẫn Hồn dừng bước lại, nhìn về phía An Bồi Tình Hải.

An Bồi Tình Hải cầm lấy điện thoại thì thấy người gọi đến là Nham Kỳ Xuyên, lập tức nghe máy:

- Alo.

”Hô...”

Nham Kỳ Xuyên nghe được giọng nói của An Bồi Tình Hải thì thở ra một hơi sau đó nói:

- An Bồi quân, tôi đã biết được chân tướng sự tình.

- Oh?

An Bồi Tình Hải nghe vậy, trước hết là ngẩn ra, theo sau liền vội vàng hỏi:

- Là gì?

- Đích thật là tên Tung cầu kia huyết tủy trang viên Đảng gia, hẳn và đám người của hẳn lợi dụng liên minh Hoa Hạ để che giấu thân phận, tiến vào quốc nội, sau đó liên hợp với Yakuza, tập đoàn Tam Tỉnh cùng Mặc Đảng gia để phát động tập kích với Đảng gia.

Nham Kỳ Xuyên nói nhanh.

- Điều... Điều này sao có thể?

Nghe được Nham Kỳ Xuyên nói thế thì An Bồi Tình Hải liền trực tiếp cả kinh sửng sờ ngay tại chỗ, cảm giác kia giống như đang nói..., nếu cú điện thoại này không phải Nham Kỳ Xuyên gọi tới, đánh chết hẳn thì hẳn cũng sẽ không tin trong lúc này lại có người liên thủ với Bùi Đông Lai.

- An Bồi quân, hiện giờ tôi đang ngồi một chỗ với Tịch Hồ người đại biểu cho liên minh Hoa Hạ, tin từ này là do hẳn nói ra, nên không sai.

Khi nói chuyện Nham Kỳ Xuyên liền liếc mắt nhìn sang Tịch Hồ, Tịch Hồ vẫn làm ra bộ dạng Lã Vọng buông cần, lập tức hẳn nhớ tới lời nói của Tịch Hồ, vội vàng nhắc:

- Đúng rồi An Bồi quân, dựa theo lời của Tịch Hồ thì tên Tung cầu kia sẽ đối phó tiếp với ngài, ngài nhất định phải cẩn thận.

“Lộp bộp”

Nghe được tin tức này thì trong lòng An Bồi Tình Hải liền trầm xuống. Hẳn liền cảm thấy sợ hãi, vì thế liền cúp điện thoại ngay.

”Tích... Tích...”

Sau đó, không đợi An Bồi Tình Hải từ trong hoảng sợ lấy lại tinh thần thì bộ đàm của tên bảo tiêu bên cạnh hẳn đã vang lên.

Thình lình xảy ra tiếng động này làm cho An Bồi Tình Hải lấy lại tinh thần, theo bản năng nhìn về phía tên Nhãn Hồn kia, đồng tử mở to ra.

Bên tai vang lên tiếng kêu của bộ đàm, nhìn vẻ hoảng sợ trong mắt An Bồi Tình Hải thì chân mày tên Nhãn Hồn này nhú lại, vội vàng nghe máy:

- Chuyện gì?

- Báo cáo Cung Trạch đội trưởng, không thể liên lạc được với người ở bên ngoài.

Một giọng nói vang lên từ trong bộ đàm.

Hả?

Cung Trạch nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, theo sau lập tức ra lệnh:

- Toàn bộ tăng cường cảnh giác, cậu hãy dẫn người đi ra xem thử.

- Sao thế?

Trong thư phòng, nghe được Cung Trạch nói thế, vẻ mặt An Bồi Tình Hải tỏ ra bất an, hỏi.

- Những hộ vệ bên ngoài đã mất đi liên lạc.

Cung Trạch nhíu mày nói xong trong lòng cũng là có chút bất an.

”Ách...”

An Bồi Tình Hải nghe vậy, cả kinh khẽ nhếch miệng, theo sau hần bước nhanh vọt tới bên cửa sổ, xuyên qua cửa kính thì hần thấy được cảnh những hộ vệ đầy đủ vũ trang đang đứng ở bên ngoài.

Phát hiện này làm cho hần hơi an lòng một chút.

- Lập tức gọi điện liên hệ với quân đội, hỏi bọn hần vì sao mà còn chưa tới?

An Bồi Tình Hải thu hồi ánh mắt, vô cùng tức giận nói.

- Vâng.

Cung Trạch lại gạt đầu lĩnh mệnh, đang muốn cầm lấy điện thoại trên bàn sách thì trong bộ đàm lại truyền ra một giọng nói hoảng sợ:

- Cung... Cung Trạch đội trưởng, bọn hần đã chết, toàn bộ đã chết rồi.

Sắc mặt Cung Trạch biến đổi, lập tức trầm giọng:

- Phát hiện được tung tích địch nhân chưa?

“Bốp”

“Bốp”

Trả Cung Trạch chính là hai tiếng vang giòn, bên ngoài Niếp Vô Song liền đánh chết 2 gã hộ vệ kia.

“Bịch...Bịch”

- Niếp thúc, đeo cái này vào.

Mất thấy Niếp Vô Song giết chết 2 gã hộ vệ thì Bùi Đông Lai lấy một chiếc mặt nạ phòng độc đưa cho Niếp Vô Song.

Biết rõ kế hoạch của Bùi Đông Lai nên Niếp Vô Song gạt đầu, cầm lấy rồi đeo lên. Sau đó đem ba lô ở sau lưng đưa ra trước mặt.

Nương theo ánh trăng có thể thấy trong ba lô có rất nhiều lựu đạn khói.

Sau đó, coi như lúc Niếp Vô Song và Bùi Đông Lai biến mất trong màn đêm thì trong thư phòng An Bồi Tình Hải đang đứng sững sờ ngay tại chỗ, một lần nữa cảm thấy sợ hãi.

- Đại nhân, địch nhân tập kích vào rồi.

- Cái gì?

Mặc dù ý thức được nguy hiểm nhưng mà nghe chính miệng Cung Trạch nói thì An Bồi Tình Hải vẫn bị hoảng sợ:

- Xác định sao?

“Vù... Vù... Vù...”

Giống như trả lời An Bồi Tình Hải, mấy quả lựu đạn khói liền bay vào trong biệt thự.

Thình lình xảy ra tiếng vang làm cho An Bồi Tình Hải theo bản năng đi đến cửa sổ để quan sát.

- Đại nhân, không nên.

Cung Trạch thấy thế hoảng sợ, liền bước lên phía trước giữ chặt An Bồi Tình Hải, vô cùng lo lắng:

- Ngài đứng ở trước cửa sổ sẽ rất nguy hiểm, dễ bị địch nhân đánh lén.

An Bồi Tình Hải lập tức lui về, cầm lấy điện thoại rồi bấm số của một vị đại lão trong quân đội, giận dữ hét:

- Chết tiết, hiện tại ta đang bị địch nhân tập kích, ta cần giúp đỡ, con mẹ nó là cần quân đội phái người đến giúp đỡ, nghe rõ chưa?

”Ách...”

Đầu bên kia điện thoại, vị đại lão quân đội kia bị An Bồi Tình Hải làm ột tràng, sau vài giây mới lấy lại tinh thần, rồi đáp:

- An Bồi quân, chúng tôi sẽ phái Hồn tổ đến ngay, hẳn là rất nhanh thôi.

- Khụ... Khụ... Cung... Cung Trạch đội trưởng, đối thủ vô cùng giảo hoạt, đã lợi dụng lựu đạn khói để quấy nhiễu tầm nhìn chúng tôi, tôi muốn đi vào biệt thự, chúng tôi muốn tiến vào biệt thự.

Vị đại lão kia vừa mới nói xong, An Bồi Tình Hải chưa kịp trả lời thì trong bộ đàm đã truyền ra một lời cầu cứu của một tên hộ vệ.

“Bịch”

An Bồi Tình Hải tức giận đến nổi vứt chiến điện thoại trong tay xuống, cầm lấy bộ đàm lên rồi hét vào trong đó:

- Khốn kiếp, ta mặc kệ các người dùng biện pháp gì, nhất định phải giữ vững ở bên ngoài, không cho bọn hần tiến vào, đợi khi người của quân đội đến đây thì thôi.

- Chúng...chúng tôi không có mặt nạ phòng độc, nếu không lui vào biệt thự thì chỉ có con đường chết.

Tên hộ vệ kia dường như vẫn bị dọa phát sợ, thế cho nên chưa nghe được giọng nói đó là của An Bồi Tình Hải.

- Khốn nạn, đây là mệnh lệnh.

An Bồi Tình Hải tức giận đến xanh mặt, ở hần xem ra, nếu như Bùi Đông Lai có thể huyết tẩy được trang viên Đằng gia thì nếu như để cho đám hộ vệ lui lại biệt thự thì trời mới biết Bùi Đông Lai có dám cho nổ tung ở đây không?

- Hần...bọn hần đã vào?

- Vào đâu rồi?

An Bồi Tình Hải hoảng sợ, lớn tiếng hỏi.

Không trả lời, An Bồi Tình Hải trực tiếp nóng nảy:

- Khốn nạn, trả lời mau.

- Đại nhân, chúng ta gặp nguy hiểm rồi.

Cung Trạch mở miệng, hần đứng ở bên cửa sổ, hơi lộ thân người ra một chút, thông qua cửa sổ thì hần thấy được đại viện của biệt thự đã tràn ngập khói, mấy tên hộ vệ lần lượt ngã xuống.

Nguy hiểm sao?

“Bịch”

An Bồi Tình Hải nghe vậy, bộ đàm trong tay liền rơi xuống đất, cả người sững sờ ngay tại chỗ.

“Rầm”

Ngay sau đó, không đợi An Bồi Tình Hải lấy lại tinh thần thì đột nhiên cửa thư phòng bay lên, nặng nề đập vào một chiếc giá sách rồi đổ xuống đất.

”Ách...”

Thấy như vậy một màn, An Bồi Tình Hải sợ tới mức hai chân như nhũn ra mà sắc mặt của Cung Trạch liền biến đổi, trước tiên đứng ở trước người An Bồi Tình Hải.

- Nói cho tao biết, mày muốn chết như thế nào?

Bùi Đông Lai bước vào thư phòng, như tử thần hàng lâm.

625. Chương 620: Xuất Ngoại.(12)

Chương 620: Xuất ngoại.(12)

Thời gian cách đó vài phút, sau khi kết thúc cuộc gọi với An Bồi Tình Hải thì Nham Kỳ Xuyên cũng không có nóng lòng rời đi.

- Vốn tôi rất tò mò vì sao gia gia của cậu không tự mình đến NB, hiện tại xem ra thì kế hoạch của các vị đã được chuẩn bị sớm, bất quá thật là đáng tiếc, hiện giờ An Bồi Tình Hải vẫn còn sống.

Để điện thoại xuống, Nham Kỳ Xuyên đứng trước mặt Tịch Hồ, vẻ mặt tức giận, nói:

- Vì sao liên minh Hoa Hạ làm như thế? Là vì tên chó chết kia hay là vì chính phủ bọn mày âm thầm sai khiến bọn mày làm như thế?

Tịch Hồ cười mà không nói.

- Tao nói ày biết, đây là chúng mày đang khiêu khích bọn tao.

Thấy Tịch Hồ vẫn tỏ ra bình tĩnh thì lửa giận trong người Nham Kỳ Xuyên bộc phát:

- Trên thế giới này không có ai dám làm như thế, gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức không được, liên minh Hoa Hạ càng không được, bọn mày sẽ vì hành động ngu xuẩn này mà phải trả một cái giá rất lớn.

- Nham Kỳ Xuyên tiên sinh, chẳng lẽ ngài không cảm thấy tò mò tại sao trong lúc này tôi còn muốn gặp mặt ngài sao?

Đối mặt với uy hiếp của Nham Kỳ Xuyên thì Tịch Hồ cũng bất động thanh sắc, hỏi:

- Hoặc là nói, chẳng lẽ ngài không biết trước khi An Bồi Tình Hải chết đi mà tôi đã ngã bài với ngài thì không phải là một hành vi ngu xuẩn sao?

Hả?

Nham Kỳ Xuyên nghe vậy, không khỏi ngẩn ra

Lý trí nói cho hần biết, nếu như lần này Tịch Hồ biết được chuyện huyết tẩy ở trang viên Đảng gia thì hần sẽ rời khỏi NB chứ không phải đến đây.

- Nham Kỳ tiên sinh, tôi thừa nhận vừa rồi đích thật là An Bồi Tình Hải vẫn còn sống, nhưng mà ai có thể cam đoan hần có thể sống đến bây giờ?

Khi nói chuyện, Tịch Hồ rút ra một miếng xi gà, châm, nhẹ nhàng hút một hơi, mỉm cười nói:

- Nếu không thì ngài cứ gọi điện lần nữa để xác định đi?

”Bá!”

Nghe được Tịch Hồ nói thế, thấy được nụ cười hài hước của Tịch Hồ thì sắc mặt Nham Kỳ Xuyên hơi đổi, sau đó hẩn híp mắt nhìn Tịch Hồ gần 30s, giọng nói trầm thấp:

- Tao sẽ ột tia may mắn cuối cùng của mày tan biến.

Nói xong, Nham Kỳ Xuyên lấy điện thoại ra rồi gọi đến số của An Bồi Tình Hải.

Trong thư phòng của biệt thự An Bồi Tình Hải.

Vô luận là An Bồi Tình Hải hay hộ vệ là Cung Trạch của hắn, khi 2 người thấy Bùi Đông Lai xuất hiện ở cửa thư phòng, nghe được giọng nói đặng đặng sát khí của Bùi Đông Lai thì bọn hắn đều sợ hết hồn, không dám lên tiếng trả lời.

“Reng...Reng”

Tiếng điện thoại vang lên, làm cho An Bồi Tình Hải cùng Cung Trạch lấy lại tinh thần.

Dưới ánh đèn, sắc mặt An Bồi Tình Hải trắng bệch, không dám nghe điện thoại, mà Cung Trạch phát hiện được chỉ có một mình Bùi Đông Lai đi vào thư phòng thì vẻ ngưng trọng cùng sợ hãi trên mặt hắn đã biến mất, thay vào đó chính là sát ý, ánh mắt hắn nhìn về phía Bùi Đông Lai giống như là nhìn một con chó TQ chết.

Sở dĩ là như vậy là bởi vì hắn nắm rõ tin tức về Bùi Đông Lai như lòng bàn tay, biết được thực lực của Bùi Đông Lai chỉ là Âm Kính đỉnh phong, tương đương với Nhãn thuật Lục đoạn.

Mà bản thân hắn sớm đã tiến vào Nhãn thuật Bát đoạn.

Nghĩ đến việc này thì vẻ mặt hắn mang theo vài phần đùa cợt:

- Chỉ bằng mày mà cũng muốn giết đại nhân sao?

- Không riêng gì hắn, còn mày nữa.

Mặt Bùi Đông Lai không chút thay đổi mà trả lời.

”Hừ!”

Đối mặt với vẻ xạo quần của Bùi Đông Lai thì Cung Trạch hừ lạnh một tiếng, chân phải đột nhiên giậm.

“Rầm”

Tiếng vang giòn truyền ra, sàn nhà gỗ dưới chân hắn nứt ra, cả người hắn liền bắn ra như một mũi tên, hướng về phía Bùi Đông Lai.

“Vù”

Hữu thủ của hắn vung lên, hóa thủ vi đao, chém xuống đầu Bùi Đông Lai.

- Kít loại 3 mà tưởng rằng socola loại 1.

Bùi Đông Lai thấy vậy cũng không có né tránh, hữu thủ cũng vung lên hóa thành thủ đao, chắn ngay trước mặt.

Muốn chết.

Thấy vậy thì nụ cười trên mặt Cung Trạch càng đậm, thủ đao chém thẳng vào tay Bùi Đông Lai.

“Bịch”

Thủ đao chạm vào nhau, kinh lực bùng nổ, tựa như là 2 thanh đao chém vào nhau.

“Phốc”

Sau đó, máu tươi bắn ra, cánh tay của Cung Trạch giống như là bị một lưỡi đao chém vào, cánh tay hắt liền bay ra khỏi người, cơn đau làm cho 2 mắt hắn tối sầm, khí huyết quay cuồng, khí kinh tiết ra ngoài.

Cung Trạch tỏ ra vô cùng kinh hãi nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Mày...Mày che giấu thực lực?

“Vù”

Không trả lời, Hữu thủ Bùi Đông Lai vung lên, chém vào cổ Cung Trạch.

“Phốc”

Máu tươi bắn lên, đầu một nơi, mình một ngã. Cung Trạch hoàn toàn banh chẻ con cá mè.

”Ách...”

Thấy một màn như vậy thì cả người An Bồi Tình Hải cứng đơ.

“Bịch”

Thân thể của Cung Trạch ngã xuống.

Bùi Đông Lai cũng không có chú ý mà đi về phía An Bồi Tình Hải.

- Dừng...dừng qua đây.

Mất thấy cả người Bùi Đông Lai nhuộm đầy máu thì An Bồi Tình Hải chỉ cảm thấy tử thần đang đi về phía mình, theo bản năng hắn kêu lên một tiếng, sau đó lui ra sau, dường như muốn cách xa Bùi Đông Lai một chút.

Trong lúc nhất thời, người tiến ta lui, nhưng mà rất nhanh thân thể An Bồi Tình Hải đã đụng tường.

Hắn không còn chỗ thối lui!

Phát hiện này làm trong An Bồi Tình Hải vô cùng sợ hãi, hơi thở trở nên dồn dập.

”Hô... Hô...”

Hắn liền kêu to:

- Giết...Giết tao thì mày sẽ không rời khỏi NB được.

- Đằng Xuyên Nguyên cũng nói như vậy, kết quả hắn đã chết.

Bùi Đông Lai đứng cách An Bồi Tình Hải khoảng 1m thì dừng lại.

- Hắn chỉ là hội trưởng của hội Tam Hợp còn tao là đại vụ nội thần, là gia chủ của An gia.

An Bồi Tình Hải tiếp tục gào thét.

- Hắn chỉ muốn mạng của tao, mà mày lại muốn nhiều mạng người, so với hắn thì mày càng đáng chết.

Dứt lời, người động.

Tay phải Bùi Đông Lai vung lên, chụp vào cổ An Bồi Tình Hải, xách An Bồi Tình Hải lên giống như là xách một con gà.

”Ách...”

An Bồi Tình Hải chỉ cảm giác mình bị một cái kim kẹp vào, không thể động đậy, chỉ có thể trừng to mắt nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai từ từ bóp mạnh.

Cả mặt An Bồi Tình Hải liền đỏ bừng, ánh mắt tròn xoe.

Bùi Đông Lai thấy thế thì đột nhiên buông tay.

”Hô...”

Thân thể An Bồi Tình Hải rơi xuống, há to mồm, dùng sức thở, trong lòng hiện ra một suy nghĩ: “Hắn không dám giết ta?”

“Rắc”

Không đợi An Bồi Tình Hải nghĩ ra đáp án thì Bùi Đông Lai đã nắm cổ An Bồi Tình Hải, sau đó dùng sức bóp chặt, trực tiếp bóp gãy cổ An Bồi Tình Hải.

Sau khi làm xong mọi chuyện thì Bùi Đông Lai bước đến điện thoại trên bàn sách, rồi nhấc máy lên nghe.

- An Bồi quân, có chuyện gì? Tại sao người lại không nghe máy?

Đầu bên kia điện thoại, Nham Kỳ Xuyên liên tục gọi 3 lần, lúc này thấy điện thoại đã được chuyển thì nhẹ nhàng thở ra, sau đó hỏi ra nghi vấn ở trong lòng.

- Hắn đã chết.

Mặt Bùi Đông Lai không chút thay đổi:

- Tao là Bùi Đông Lai.

”Ách...”

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Nham Kỳ Xuyên sợ tới mức há to mồm, thân thể cứng ngắc.

Sau đó, đợi hắn lấy lại tinh thần thì Bùi Đông Lai đã cúp máy.

Dưới ánh đèn, hắn nhìn về phía Tịch Hồ.

- Nham Kỳ tiên sinh, An Bồi Tình Hải còn sống không?

Thấy được ánh mắt hoảng sợ của Nham Kỳ Xuyên thì Tịch Hồ từ từ bóp tắt xì gà, mỉm cười hỏi.

Có lẽ là chưa lấy lại tinh thần nên Nham Kỳ Xuyên không có hé răng, chỉ ngơ ngác nhìn Tịch Hồ.

Thậm chí ngay cả bảo tiêu của Nham Kỳ Xuyên cũng tỏ ra khẩn trương.

- Mày...chúng mày muốn làm gì?

Nham Kỳ Xuyên mở miệng, giọng nói vô cùng hoảng sợ và bất an.

- Dùng lời nói của Nham Kỳ tiên sinh, chúng ta đang làm chuyện ngu xuẩn đây.

Nhìn Nham Kỳ Xuyên hoàn toàn bị hù sợ thì Tịch Hồ biết được hành động của Bùi Đông Lai đã uy hiếp được Nham Kỳ Xuyên, hắn cười:

- Sau đó, TQ chúng ta sẽ nhận lửa nhận của người NB, phải không Nham Kỳ tiên sinh tôn kính?

Nham Kỳ Xuyên há miệng, không phản bác được.

- Nham Kỳ tiên sinh, chuyện cho đến bây giờ thì chắc ông đã hiểu lời của tôi nói lúc này là sự thật, Yakuza sẽ thủ tiêu hội Tam Hợp trở thành ... của NB, tập đoàn Tam Tinh sẽ trở thành đối tác quan trọng của liên minh Hoa Hạ, Mộc Đằng gia sẽ lật đổ An gia trở thành gia tộc chính giới số 1 của NB.

Tịch Hồ thu lại nụ cười, giọng nói vô cùng nghiêm túc.

Lần đầu tiên nghe Tịch Hồ nói cái này thì Nham Kỳ Xuyên cảm thấy vớ vẩn, lúc này lại nghe được Tịch Hồ nói ra cái này thì hắn liền cảm thấy sợ hãi, đồng thời lý trí nói cho hắn biết nếu như Bùi Đông Lai còn chưa động thủ với hắn, còn phái Tịch Hồ đến đây đàm phán thì tất nhiên còn có mưu đồ vì thế hắn liền lập tức hỏi:

- Các người muốn ta làm gì?

- Ông hãy đại biểu cho tập đoàn Tam Lăng đồng ý 3 điều kiện, thứ nhất đình chỉ quân diễn, thứ nhì, tuyên bố đảo... không phải là của TQ, thứ ba để cho chúng ta thuận lợi rời khỏi NB.

Mất thấy thời cơ đã đến thì Tịch Hồ không hề vòng vo.

Hả?

Nghe được Tịch Hồ nói thế thì trong lòng Nham Kỳ Xuyên vừa động, lập tức minh bạch dụng ý của Tịch Hồ, tuy rằng Bùi Đông Lai hợp tác với Yakuza, tập đoàn Tam Tỉnh cùng Mộc Đằng gia nhưng mà chỉ có 3 đại thế lực này thì không thể quyết định được mọi chuyện, không có các thế lực khác ủng hộ thì những vấn đề này sẽ không được thông qua, nhưng nếu tập đoàn Tam Lăng đồng ý thì quyết định này hơn phần nửa là được thông qua.

- Nham Kỳ tiên sinh, chuyện cho đến bây giờ thì ông có thể từ chối, thậm chí có thể bắt tôi đem giao cho quân đội NB.

Tịch Hồ thấy thế thì tiếp tục nói:

- Bất quá, tôi nhắc nhở ngài, lần này những cường giả đi vào NB còn mạnh hơn so với tưởng tượng của ngài, Ủh, cũng là nói bọn hắc có thể chém giết cường giả trong quân đội cùng giới võ học của NB.

- Đây cũng chính là nói nếu ngài cự tuyệt thì chúng ta sẽ huyết tẩy cả NB.

- Kẻ điên, bọn mày đều là kẻ điên.

Đối mặt với uy hiếp của Tịch Hồ hay là nói của Bùi Đông Lai thì Nham Kỳ Xuyên sợ tới mức không ngừng kêu rên.

- Không cần hoài nghi lời của tôi.

Tịch Hồ lạnh lùng nói:

- Bởi vì Đông Lai đã từng nói, các ông không có đủ tuổi để tiến vào TQ, vô luận là quá khứ, hiện tại hay là tương lai.

626. Chương 621: Xuất Ngoại.(13)

Chương 621: Xuất ngoại.(13)

Đêm đã khuya, tiếng còi xe cảnh sát vang vọng khắp nơi trên những con đường ở Tokyo.

Vô luận là trang viên Đằng gia hay là phủ đệ của An Bồi Tình Hải thì tất cả đều bị phong tỏa, cảnh sát đang cố gắng tìm kiếm dấu vết hung thủ để lại tại hiện trường nhưng mà tất cả mọi việc làm đều là tốn công vô ích.

Bởi vì.

Trong lúc quân đội đang xuất động người thì một hội nghị đã diễn ra tại phủ tổng thống, trừ các vị lão đại ra thì còn có người của tập đoàn Tam Tỉnh, tập đoàn Tam Lăng... đến tham dự.

Hội nghị diễn ra gần 2 tiếng.

Không khí trong cuộc hội nghị vô cùng áp lực, thậm chí đã có những tiếng cãi vã, những lần động tay động chân.

Hai giờ sau, hội nghị chấm dứt.

Dựa vào hội nghị thì cục cảnh sát của NB quyết định tổ chức cuộc họp báo, nói rằng An Bồi Tình Hải bị khủng bố ám sát, toàn bộ cảnh sát và quân đội đã được điều động truy bắt hung thủ, vì muốn để cuộc truy bắt diễn ra thuận lợi nên NB đã quyết định phong tỏa các sân bay, bến tàu..không cho ai xuất nhập cảnh cả.

Buổi họp báo vừa được phát sóng thì toàn bộ mọi người dân đều cảm thấy bất an.

Cùng lúc đó, dựa vào quyết định của hội nghị thì người phụ trách cuộc diễn tập bên NB đã lái máy bay, đi đến căn cứ quân sự gặp mặt chỉ huy của Anh và Mỹ.

- Mễ Cáp Đức Tư thượng tướng, Bối Văn thượng tướng, nói vậy thì 2 vị đã nghe chuyện xảy ra ở Tokyo.

Sắc mặt của vị đại tướng NB tỏ ra phức tạp, nói:

- Đêm nay, Tokyo đã bị khủng bố tập kích, chết mấy trăm người, trong đó có một người là đại thần nội vụ của NB, vì muốn bắt lấy hung thủ, nên bên tôi đề nghị hủy bỏ cuộc quân diễn vào ngày mai.

Hủy bỏ quân diễn?

Nghe được đại tướng bên NB nói thế thì sắc mặt của 2 người Mễ Cáp Đức Tư thượng tướng, Bối Văn thượng tướng đều thay đổi.

Đúng như lời của đại tướng NB này thì bọn hán đã nghe qua chuyện Tokyo bị khủng bố tập kích, bọn hán cũng vô cùng tức giận.

Nhưng cũng chỉ là tức giận mà thôi.

Bọn hán không phải người NB.

- Điện Dã Nhất Lang thượng tướng, lần quân diễn này là do quý quốc mời chúng tôi, toàn bộ ánh mắt của thế giới đều nhìn về phía chúng ta, hiện giờ còn chưa đầy 12 tiếng nữa là đến lúc tiến hành quân diễn, vậy mà ông lại nói cho tôi biết là quý quốc muốn hủy bỏ quân diễn sao?

Mễ Cáp Đức Tư thượng tướng có chút tức giận:

- Nói đùa sao? Chẳng lẽ quý quốc cho rằng quân diễn là trò đùa sao? Nói hủy là có thể hủy được sao?

- Đúng vậy! Điện Dã Nhất Lang thượng tướng, tôi cũng hơi nghi ngờ về quyết định của quý quốc, hy vọng quý quốc có thể bình tĩnh, không nên vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tình hữu nghị giữa 2 nước chúng ta.

Về mặt của Bối Văn thượng tướng cũng tỏ ra tức giận, sở dĩ hải quân của Hoang Gia Anh đến tham dự buổi quân diễn này hoàn toàn là do CP Anh nhận được lời mời của CP Mỹ, hiện tại quân diễn còn chưa diễn ra mà NB lại muốn hủy bỏ?

Chơi người cũng không cần phải chơi ác vậy a.

- Thật xin lỗi 2 vị, chắc hiện tại thủ tướng của chúng tôi đã liên lạc với thủ tướng của 2 vị, tôi đến đây là nói cho 2 vị biết, hy vọng 2 vị có thể hiểu nỗi khổ trong lòng chúng tôi, cảm ơn.

...

Cùng lúc đó, Tịch Hồ đã về tới khách sạn, hơn nữa hán lại còn nhận được điện thoại của Nham Kỳ Xuyên.

- Tịch thiếu, 3 quyết định của Mộc Đằng gia đưa ra tại hội nghị đã được thông qua...

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Nham Kỳ Xuyên vang lên, giọng nói của hán vô cùng tức giận nhưng không dám phát tác, giống như là một tên lính bại trận vậy.

Nhận thấy được vẻ khác thường trong giọng nói của Nham Kỳ Xuyên Tịch Hồ cũng rõ, sự tình lần này đã khiến cho NB phải nhục mặt.

- Nham Kỳ tiên sinh, cảm ơn ngài đã ủng hộ.

Mặc dù là hiểu mọi chuyện nhưng Tịch Hồ cũng không có biểu hiện ra, hán tỏ ra khách khí nói:

- Đề tỏ lòng cảm ơn, trong tương lai tập đoàn Tam Lăng sẽ là đối tác quan trọng của liên minh Hoa Hạ.

- Được.

Nếu là trước kia, khi nghe được Tịch Hồ nói những lời này thì Nham Kỳ Xuyên sẽ vô cùng hưng phấn nhưng mà hiện giờ hán chỉ trả lời một chữ rồi cúp điện thoại.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Nham Kỳ Xuyên thì Tịch Hồ rút ra một cái điện thoại vệ tinh rồi liên lạc với Bùi Đông Lai.

- Đông Lai, lão hồ ly Nham Kỳ Xuyên mới gọi điện cho tôi, nói 3 yêu cầu cậu đưa ra đã được thông qua.

Điện thoại được chuyển, Tịch Hồ liền nói nhưng trong lòng vô cùng thổn thức.

Nếu như nói vắn cờ Đồ Long của Bùi Đông Lai ở quốc nội là làm cho Tịch Hồ thay đổi cách nhìn với Bùi Đông Lai thì việc lần này đã làm cho Tịch Hồ phải bội phục sát đất Bùi Đông Lai.

Bởi vì tất cả mọi chuyện đều nằm trong tính toán của Bùi Đông Lai.

- Thông qua là tốt rồi, đêm nay cậu có thể ngủ ngon rồi.

Bùi Đông Lai cười cười.

- Còn cậu thì sao?

- Vì bảo đảm không có sơ hở nên tôi và Niếp thúc tạm thời không hiện thân, đợi ọi chuyện được công bố rồi thì tôi sẽ xuất hiện.

Bùi Đông Lai thở dài, nói:

- Ngoài ra, trước tiên cậu gọi điện cho Tịch gia gia rồi thông báo mọi chuyện đi, còn về phần mấy lão nhân phía sau Diệp gia thì sẽ có người của NB tổ thái độ.

- Được.

Tịch Hồ không có ý kiến gì.

Bùi Đông Lai kết thúc cuộc gọi với Tịch Hồ, suy nghĩ một chút rồi gọi cho Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na ở Đông Hải.

Hắn biết rõ, nếu như hắn không liên lạc với 2 người thì cả Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na sẽ không ngủ yên.

- Đông.. Đông Lai, cậu không sao chứ?

Trong biệt thự ở Đông Hải, Tần Đông Tuyết vô cùng kích động khi thấy Bùi Đông Lai gọi đến.

Cảm nhận được vẻ quan tâm của Tần Đông Tuyết thì Bùi Đông Lai cảm thấy ấm lòng:

- Không sao, mọi chuyện đều tốt cả.

"Hô ~ "

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Tần Đông Tuyết liền yên lòng, nói:

- Vậy là tốt rồi, khi nào thì mọi người trở về?

- Khoảng 2 ngày nữa.

Giọng nói Bùi Đông Lai mang theo vài phần nhu tình:

- Cậu và Y Na ngủ sớm đi, không cần lo cho tớ.

- Được.

Tần Đông Tuyết lên tiếng, sau đó thấy vẻ mặt Hạ Y Na kích động đang áp tai vào để nghe lén điện thoại thì nhin không được mà cười nói:

- Y Na đang ở bên cạnh, cậu nói với cậu ấy 2 3 câu này.

Không đợi Bùi Đông Lai lên tiếng thì Hạ Y Na đã xấu hổ:

- Tớ đi tắm đây.

- Y Na then thùng.

Tần Đông Tuyết dở khóc dở cười, theo sau ôn nhu nói:

- Cậu ở bên ấy hãy cẩn thận, bọn tớ chờ cậu về.

- Được.

Bùi Đông Lai lên tiếng rồi cúp điện thoại, sau đó gọi cho Quý Hồng.

- Lão bản thân ái, không phải là cảm thấy đói khát sao?

Thấy được Bùi Đông Lai gọi điện đến thì Quý Hồng biết được kế hoạch của Bùi Đông Lai đã thành công, vì thế trêu chọc:

- Nếu như cậu đói khát thì tôi sẽ chụp một bộ ảnh tôi mặc bikini hoặc là mặc bộ nội y sexy lady rồi gửi cho cậu coi hỉ?

”_____”

Bùi Đông Lai nghe vậy thì một trận hắc tuyến, sau đó liền cúp điện thoại.

- Đông Lai, kể tiếp cậu sẽ khai đao với Diệp gia sao?

Mắt thấy Bùi Đông Lai cúp điện thoại, Quý Hồng cũng không có để ý, mà là nhìn vào bầu trời bên ngoài cửa sổ, trong mắt hiện lên vẻ hận ý khắc cốt铭心:

- Lúc trước khi cậu bước vào Tử Cấm thành thì có người nào đó đã đánh cuộc với tôi nhưng mà hắn không có thực hiện, lúc này đây, không biết hắn có thể vì lợi ích của gia tộc mà quỳ xuống trước mặt tôi để cầu xin không?

627. Chương 622: Sách Sử Lưu Danh, Thời Cơ Chín Muồi

Chương 622: Sách sử lưu danh, thời cơ chín muồi

Sáng sớm hôm sau, khi tin tức buổi quân diễn bị hủy bỏ được truyền ra thì toàn bộ ánh mắt của mọi người nhìn về phía bên này đều xôn xao, các quốc gia cảm thấy khiếp sợ.

Hoàng Gia lâm viên, trong biệt thự của Diệp Thạch.

Biết được tin tức này rồi thì Diệp Thạch liền trước tiên bấm số của Bộ trưởng bộ An Toàn.

- Diệp XX.

Điện thoại được chuyển, giọng nói của Bộ trưởng bộ An Toàn vang lên, ngữ khí có chút cung kính.

- Triệu bộ trưởng, nói vậy thì ông cũng đã nghe được chuyện ở NB?

Diệp Thạch hành văn gãy gọn:

- Ông hãy đem tình hình bên ấy kể lại cho tôi.

- Vâng, Diệp XX.

Triệu bộ trưởng trầm giọng đáp:

- Dựa vào tin tức mà nhân viên tình báo bên đó thu được thì đêm qua ở Tokyo đã xảy ra bạo động, dựa vào tin tức thì cái gọi là khủng bố tập kích chỉ là giả, vụ việc ấy hoàn toàn là do những thế lực ngầm NB gây ra, tối qua Yakuza đã tập kích hội Tam Hợp, ngoài trang viên Đảng gia ra thì bọn hắn còn tập kích một một số nơi quan trọng của hội Tam Hợp, dường như chỉ trong một đêm là đã phá hủy toàn bộ thành viên nòng cốt của hội Tam Hợp.

- Chuyện An Bồi Tình Hải chết là sao>

<>

Mặc dù Diệp Thạch biết được tin tức này là thật nhưng mà chẳng biết tại sao hắn lại có chút không an lòng.

<>

- Dựa vào tin tức bên kia thì An Bồi Tình Hải cũng là bị người của Yakuza ám sát.

<>

Triệu bộ trưởng gần từng chữ:

<>

- Bởi vì An Bồi Tình Hải gia chủ của An gia chính là ô dù của hội Tam Hợp, đối với Yakuza mà nói nếu như chỉ đối phó với hội Tam Hợp thì ngày sau cũng chưa chắc có thể nắm quyền hắc đạo ở NB, nhưng mà một khi đã xử lý được An Bồi Tình Hải thì An gia cùng toàn bộ chính giới của NB sẽ rung chuyển, sau đó Mộc Đăng gia, gia tộc ủng hộ Yakuza có thể mượn gió bẻ măng, trở thành gia tộc đệ nhất chính giới ở NB.

<>

- Triệu bộ trưởng, ông cảm thấy rằng đối với cục diện trước mặt mà Yakuza phát động công kích với hội Tam Hợp là hợp lý sao?

<>

Mặc dù Triệu bộ trưởng đã kể ra chi tiết như thế nhưng mà Diệp Thạch vẫn cảm giác không có chút thích hợp, dù gì thì hiện giờ cũng là thời kỳ nhạy cảm, chắc hẳn là NB cũng không nên phát sinh nội đấu a.

<>

Nghe được Diệp Thạch hỏi thế thì Triệu bộ trưởng không khỏi ngẩn ra, theo sau trầm ngâm một chút, nói:

<>

- Diệp XX, dựa theo suy nghĩ bình thường thì Yakuza đích thật là không nên động thủ với hội Tam Hợp nhưng mà tôi lại tin vào tin tức mà thuộc hạ của tôi thu được, dù sao thì bọn họ đã công tác bí mật ở đó nhiều năm, tin này chắc hẳn là không sai được.

<>

- Triệu bộ trưởng, không phải là tôi hoài nghi tính chính xác của tin tức này, cũng không phải là tôi hoài nghi năng lực làm việc của người của ông.

<>

Chân mày Diệp Thạch nhíu lại, khi nói chuyện thì trong lòng vừa động, lập tức minh bạch được tại sao bản thân không yên lòng:

<>

- Ý tôi muốn hỏi ông rằng ông cảm thấy chuyện này có liên quan gì đến Bùi Đông Lai không?

<>

"Ách..."

<>

Nghe Diệp Thạch nói thế thì Triệu bộ trưởng hoảng sợ, sau đó hẩn trầm tư một lát rồi nói:

<>

- Diệp XX, cá nhân tôi cho rằng chuyện này không có quan hệ gì đến Bùi Đông Lai. Thứ nhất là 2 ngày nay Bùi Đông Lai luôn ở biệt thự quận Golf ở Đông Hải, vẫn chưa từng rời khỏi đó. Thứ hai là vô luận là cường giả võ học của nước ta hay là dong binh đoàn Satan đều bị chúng ta theo dõi, bọn hắn cũng chưa có rời khỏi quốc nội. Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất là Bùi Đông Lai không có khả năng có quan hệ với Yakuza cùng Mộc Đăng gia, huống chi nếu thật là Bùi Đông Lai làm thì nhân viên tình báo bên kia sẽ biết được, càng quan trọng hơn nếu như Bùi Đông Lai làm thì phía bên NB sẽ không bỏ qua cho chúng ta, ngược lại bọn hắn sẽ lợi dụng chuyện này để gây áp lực với chúng ta.

<>

- Phân tích của ông không sai.

<>

Nghe xong Triệu bộ trưởng phân tích, vẻ bất an trong lòng Diệp Thạch biến mất, nghĩ nghĩ rồi nói:

<>

- Ông hãy chú ý tình hình, nếu có chuyện gì thì liên báo ngay cho ta.

<>

- Vâng, Diệp XX.

<>

Triệu bộ trưởng cung kính cấp ra câu trả lời thuyết phục.

<>

Diệp Thạch không nói cái gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại, nghĩ nghĩ, lại cầm lấy điện thoại rồi bấm số của thư ký của hắn:

<>

- Lập Hằng, ông vào đây.

<>

“Cốc...Cốc”

<>

30s sau, tiếng gõ cửa vang lên.

<>

- Vào đi.

<>

“Két”

<>

Thân là quân sư kiêm thư ký của Diệp Thạch thì Chu Lập Hằng đẩy cửa vào.

<>

- Lập Hằng, đối với chuyện xảy ra ở NB thì ông thấy thế nào?

<>

Mất thấy Chu Lập Hằng tiến vào văn phòng, Diệp Thạch hành văn gãy gọn hỏi.

<>

Thân là thư ký của Diệp Thạch thì Chu Lập Hằng vô cùng hiểu rõ Diệp Thạch, nghe Diệp Thạch hỏi thế thì hắn liền hiểu ran ngay:

<>

- XX, ngài hoài nghi chuyện này có liên quan đến Bùi Đông Lai sao?

<>

- Mới rồi có chút nghi ngờ, vừa rồi nghe xong tiểu Triệu phân tích thì đã không còn nghi ngờ nữa nhưng mà vẫn còn muốn nghe cái nhìn của ông.

<>

Diệp Thạch cũng không giấu diếm.

<>

Chu Lập Hằng nghe vậy, trầm ngâm một lát, nói:

<>

- XX, lấy cách nhìn của tôi thì chuyện này không có liên quan đến Bùi Đông Lai, hấn không có bản lãnh cao như thế.

<>

- Còn gì nữa không?

<>

- XX, lui một bước mà nói thì dù chuyện này là do tên nghiệt chủng kia gây ra thì đối với ngài cũng không sao cả.

<>

Chu Lập Hằng cười nhạt một tiếng:

<>

- Hấn làm như vậy thì nhiều nhất chỉ là thay đổi sự chú ý của mọi người, để bản thân không trở thành vật hy sinh mà thôi.

<>

- Lập Hằng a, cũng là ông hiểu biết ta.

<>

Diệp Thạch nghe vậy hoàn toàn yên lòng, khuôn mặt nở ra nụ cười

<>

- Chuyện cho đến bây giờ thì gạo đã nấu thành cơm, Diệp gia lợi dụng chuyện này để nhòm ngó ngôi báu, những người kia muốn làm cái gì để xoay chuyển thế cục cũng không được, còn về phần tên nghiệt chủng kia thì hừ, đợi sau khi ta ổn định lại thế cục thì liền để cho hấn sống không bằng chết.

<>

...

<>

Cùng lúc đó, sau khi nghe được tin tức NB hủy bỏ quân diễn thì Tần Tranh liền lấy điện thoại gọi cho Tần Hồng Sơn.

<>

- Cha, người có xem tin tức không? Đông Lai thành công, hấn thành công rồi.

<>

- Vô nghĩa, tin tức quan trọng như vậy tại sao ta lại không biết được?

<>

Tần Hồng Sơn cười mắng một câu, theo sau nhện không được mà thở dài:

<>

- Đời này chuyện mà ta cảm thấy hối hận nhất chính là năm đó là để cha con Bùi gia đứng bên ngoài, không cho bước vào Tần gia, cũng may là có con và Ái Linh, ở trong lúc quan trọng nhất thì muốn hy sinh lợi ích gia tộc để giúp hấn, nếu không thì vô luận là ta hay cả Tần gia thì cả đời này sẽ cảm thấy hối hận, hấn đã trở thành phúc tinh lớn nhất của Tần gia chúng ta.

<>

- Cha, không chỉ là Tần gia.

<>

Tần Tranh cùng đồng cảm với Tần Hồng Sơn:

<>

- Hắn chính là phúc tinh của quốc gia này. Nếu như hắn có thể làm được việc kia thì hắn sẽ được lưu danh sử sách.

<>

Sách sử lưu danh!

<>

Nghe được câu này, Tần Hồng Sơn vốn là ngẩn ra, theo sau tràn đầy hâm mộ ghen tị.

<>

- Trước kia ta cảm thấy được hắn chính là cóc ghẻ ăn thịt thiên nga, hiện giờ xem ra chính là Đông Tuyết của chúng ta trèo cao, thật sự là thế sự vô thường a.

<>

- Cha, ngài đừng nói thế, Đông Lai cùng Đông Tuyết đã trải qua nhiều chuyện mới có thể được ở bên nhau, cho dù là Đông Lai 2 bàn tay trắng thì Đông Tuyết cũng muốn làm vợ của Bùi gia, ngược lại Đông Lai cũng thế.

<>

Tần Tranh nói những lời tự đáy lòng mình.

<>

Tần Hồng Sơn như ở trong mộng mới tỉnh, cười nói:

<>

- Đúng, đúng, con nói đúng, là ta hồ đồ.

<>

- Cha, nếu như phía bên NB đã hủy bỏ quân diễn thì điều ấy cũng chứng đó XXX đã thuộc về chúng ta, moin người chuẩn bị đi tìm những người phía sau lưng Diệp gia để nói chuyện sao?

<>

Tần Tranh nói sang chuyện khác hỏi.

<>

Tần Tranh nghe vậy, nụ cười trên mặt không còn sót lại chút gì, ánh mắt sắc bén nói:

<>

- Ủh, ta sẽ liên hệ với đám người Tiêu Nguyên Thanh.

<>

..

<>

Biệt thự số 2 Tay Sơn.

<>

Tiêu Cuồng như là uống thuốc kích thích, kích động nhảy tới Tiêu Nguyên Thanh, rồi hỏi:

<>

- Gia gia, bên NB đã tuyên bố hủy bỏ quân diễn! Dựa theo Đông Lai kế hoạch, kế tiếp sẽ tuyên bố XXX là của chúng ta, Đông Lai thật sự rất ngưu.

<>

- Xem tiểu tử nhà ngươi kia.

<>

Mắt thấy Tiêu Cuồng không hề quy củ tiến thư phòng loạn ồn ào thì Tiêu Nguyên Thanh cũng cười nói:

<>

- Sau này không có việc gì thì đi theo Đông Lai àm học một ít, về bày mưu tính kế thì hẳn còn hơn cháu nhiều.

<>

”_____”

<>

Tiêu Cuồng nghe vậy thì cảm thấy xấu hổ, vốn hẳn muốn xuất ngoại để giúp Bùi Đông Lai nhưng mà lấy năng lực thể hiện của Bùi Đông Lai lần này thì có cần hẳn giúp đỡ không a?

<>

“Reng...Reng”

<>

Sau đó, không đợi Tiêu Cuồng nói cái gì nữa, điện thoại trong thư phòng đã vang lên.

<>

- Lão Tiêu, thời cơ chín muồi rồi.

<>

Điện thoại được chuyển, giọng nói Trang Hiểu Vân vang lên, giọng nói tuy nhỏ nhưng lại đặng đặng sát khí.

<>

<>

<>

628. Chương 623: Một Kịch Trí Mạng, Diệp Gia Té Xuống Thần Đàn.

Chương 623: Một kịch trí mạng, Diệp gia té xuống thần đàn.

Mặt trời ngã về phía tây, trong biệt thự của Diệp Cẩm, lúc này Diệp Thạch đang cùng vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ vừa xem tin tức thời sự trên TV vừa dùng cơm.

- Tiểu Cẩm, nếu như con muốn có con thì hãy....

Ăn được vài miếng cơm, Diệp Thạch bỏ đũa xuống, nhìn vào Diệp Cẩm cùng Từ Lệ rồi nói:

- Hiện nay y học đã phát triển, hẳn là không có vấn đề gì.

Diệp Cẩm nghe vậy thì không nói gì, ánh mắt nhìn sang Từ Lệ thì thấy sắc mặt Từ Lệ liền trở nên tái nhợt, đôi mắt phỉm hồng, nàng đã tuyệt kinh vào năm, không còn khả năng sinh con, Diệp Thạch nói như vậy chẳng khác gì là bảo Diệp Cẩm tìm nữ nhân khác, hoặc là tiến hành sinh con trong ống nghiệm.

Nếu làm như thế thì từ giờ về sau Từ Lệ nàng sẽ không ngóc đầu lên được trong Diệp gia này.

- Cha, chúng con không cần.

Diệp Cẩm thấy bộ dạng của Từ Lệ thì lắc đầu, sau đó ánh mắt trở nên sắc bén, ngữ khí âm trầm:

- Cha, tuy rằng bên NB đã hủy bỏ quân diễn, tên nghiệt chủng kia không cần phải trở thành vật hy sinh, nhưng chúng ta tuyệt đối không thể buông tha hắn.

- Yên tâm đi, chờ sau khi ta ổn định được cục diện thì sẽ thu thập tên kia.

Nhắc tới Bùi Đông Lai thì sắc mặt Diệp Thạch trở nên âm lãnh, cảm giác kia hận không thể lập tức nghiền xương Bùi Đông Lai thành tro.

Từ Lệ nghe vậy, đỏ lên mặt, cắn răng, vẻ mặt hận ý nói:

- Không riêng gì tên nghiệt chủng kia mà ngay cả con nghiệt chủng Quý Hồng kia cũng vậy, bọn hắn là cá mè một lứa.

- Chúng ta từng cho nó cơ hội, hơn nữa không chỉ một lần, nếu nó muốn đứng về phía tên nghiệt chủng kia thì rõ ràng đã là địch của Diệp gia chúng ta, như vậy chúng ta cũng sẽ thỏa mãn nguyện vọng của nó.

Bên tai vang lên lời nói cuat Từ Lệ, nhìn thấy vẻ hận thấu xương trong ánh mắt của Từ Lệ thì Diệp Thạch trầm ngâm một lát, cuối cùng nhấn tâm làm ra quyết định.

Hắn cảm thấy chỉ có làm như vậy mới có thể đền bù lại cho Từ Lệ. Mấy năm nay Từ Lệ vì Diệp gia mà trả giá không nhỏ vì thế hắn muốn làm điều đó cũng coi như là an ủi Từ Lệ.

Ánh mắt Diệp Cẩm hơi nhúu lại, không có hé răng, xem như chấp nhận quyết định của Diệp Thạch..

Sau đó, không đợi vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ nói thêm gì nữa thì tin tức trong TV đã vang lên.

Giọng nói của nữ MC trên truyền hình tỏ ra vô cùng kích động:

- Hiện tại chính phủ NB đã tuyên bố.... (Cái này m' sẽ không dịch vì cm n tụi loz TQ này xạo quần quá :Z)

“Bịch”

Đũa trong tay của Diệp Thạch rơi xuống đất.

Nếu như lúc trước, khi thấy đũa của Diệp Thạch rơi xuống thì Từ Lệ liền cúi xuống mà nhặt, sau đó lấy cho Diệp Thạch một đôi đũa mới.

Nhưng giờ phút này, ánh mắt của nàng trợn tròn xoe, nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

Không riêng gì nàng mà ngay cả Diệp Cẩm cùng Diệp Thạch cùng trừng to mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn vào TV, dường như không tin tin tức này là thật.

”Ách...”

Trong phòng ăn, Diệp Thạch cùng vợ chồng Diệp Thạch, Từ Lệ, trừng to mắt, không khi có vẻ vô cùng quỷ dị.

Mặc dù bọn hắn không tin tính chân thật của tin tức này nhưng mà bọn hắn rõ ràng đài truyền hình sẽ không đưa những tin không chính xác, nhất là những tin tức có liên quan đến quốc gia.

- Diệp XX, Chu thư ký mới vừa gọi điện thoại tới...

Lúc này đây, thư ký của Diệp Thạch liền đi vào, cầm lấy điện thoại đưa cho Diệp Thạch.

“Reng...Reng”

Sau đó, không đợi 3 người Diệp Thạch lấy lại tinh thần thì điện thoại trong đại sảnh đã vang lên.

Tên thư ký nghe thế thì không nói 2 lời, vội vàng xoay người, chủ động nhắc máy.

Rất nhanh, thư ký của Diệp Thạch quay lại, nhìn vào Diệp Thạch, vội vàng nói:

- Diệp XX, Hà lão muốn cùng ngài nói chuyện.

Hà lão?

Nghe được hai chữ này, không riêng gì vợ chồng Diệp Cô Thành, Từ Lệ mà ngay cả Diệp Thạch cũng khẽ run lên.

Tất cả chuyện này đơn giản là bởi vì Hà lão chính là nhân vật trong quân phía sau màn ủng hộ Diệp gia, năng lực và uy vọng có thể là dùng từ khủng bố để hình dung.

Lúc này Hà lão gọi điện đến là muốn làm gì?

Vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ cùng Diệp Thạch đều suy nghĩ nhưng mà không nghĩ ra được nguyên nhân.

Sau đó, Diệp Thạch đứng lên, tới nghe điện, mà Diệp Cẩm cùng Từ Lệ lại biết điều ngồi ở đây, không có tâm tư để dùng cơm.

“Bịch”

1’ sau, bên ngoài đại sảnh truyền ra một tiếng vang làm cho vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ liền chạy ra.

Rất nhanh, 2 người đã thấy được khuôn mặt của Diệp Thạch đã trở nên trắng bệch, mồ hôi trên trán ứa ra, hơi thở vô cùng dồn dập.

Thậm chí ngay cả tay cầm điện thoại của hắn cũng run lên.

- Cha, ngài làm sao vậy?

Diệp Cẩm thấy thế, hoảng sợ, vội vàng chạy tới đỡ lấy.

- Không có khả năng! Đây... Đây tuyệt đối không có khả năng!

Không để ý đến câu hỏi của Diệp Cẩm, Diệp Thạch giống như là nghe phải chuyện bất khả tư nghị trên thế giới này, điên cuồng mà lắc đầu, cảm xúc hoàn toàn mất khống chế.

- Cha....

- Chuyện ở bên NB không thể nào là do tên nghiệt chủng kia làm.

Lúc này đây, không đợi Diệp Cẩm nói hết lời thì Diệp Thạch đã rống to.

Cả người Diệp Thạch hư thoát, vô lực mà dựa trên ghế salon, vẻ mặt không còn một chút uy nghiêm nào của gia chủ Diệp gia.

Trên mặt hắn tràn đầy vẻ bất an.

Nhận thấy được điểm này thì Diệp Cẩm trực tiếp bị sợ ngây người!

- Cha, ngài nói chuyện ở NB là do tên nghiệt chủng kia làm sao?

Khiếp sợ đi qua, Diệp Cẩm nghĩ tới điều gì, buột miệng nói ra, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tin.

- Không chỉ có thế, lúc này Hà lão còn nói chúng ta không để ý đến đại cục trước mắt mà chỉ lo cho an nguy của bản thân.

Khi nói chuyện, Diệp Thạch vô lực mà nhắm mắt lại, cả người run lên:

- Hà lão không muốn ủng hộ chúng ta nữa.

- Cái...Cái gì?

Diệp Cẩm trợn tròn ánh mắt, kinh hô một tiếng, cả người hoàn toàn choáng váng.

Mà một bên còn lại thì Từ Lệ há to mồm, trợn tròn ánh mắt, giống như một pho tượng.

Trong đại sảnh trở nên im lặng như chết.

Bộ dạng quỷ dị này diễn ra ước chừng khoảng 10s.

Sau đó, Diệp Cẩm dùng hết sức, cố gắng để bản thân tĩnh táo trở lại, giọng nói trở nên run rẩy:

- Cha... Cha, kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ?

”Bá!”

Nghe được câu hỏi của Diệp Cẩm thì Từ Lệ liền nhìn sang Diệp Thạch.

Giờ phút này.

Trên mặt của nàng đã tràn ngập vẻ sợ hãi.

Bởi vì nếu không có Hà lão ủng hộ thì tương đương là đem Diệp gia đã xuống thần đàn.

629. Chương 624: Hối hận, Đã Muộn Rồi.

Chương 624: Hối hận, đã muộn rồi.

Đối mặt với câu hỏi của Diệp Cẩm thì Diệp Thạch không có mở miệng trả lời.

Hắn không biết nên trả lời như thế nào.

Tất cả chuyện này tới quá mức đột nhiên, đột nhiên đến làm cho hắn không có chuẩn bị.

Quan trọng hơn là thái độ của đám người Hà lão vô cùng kiên quyết, kiên quyết đến nỗi không thể thay đổi được.

- Cha... Cha, thật sự không có biện pháp nào sao?

Mất thấy vẻ mặt Diệp Thạch ngai sập, trầm mặc không nói thì Diệp Thạch lo lắng hỏi:

- Không có Hà lão ủng hộ, lấy tác phong diệt sạch của tên tiểu tử đó thì tình thế của chúng ta vô cùng nguy hiểm.

Tình thế nguy hiểm?

Diệp Thạch chẳng phải không biết sao?

Vẫn không trả lời.

Trong đầu Diệp Thạch liền hiện lên khuôn mặt Bùi Đông Lai không tính là quen thuộc nhưng cũng không xa lạ gì,

Hắn nhớ lại lúc Bùi Đông Lai tiến vào Yên Kinh, đứng ở trong buổi thảo luận Kinh Tế, đối mặt với lời chất vấn của các chuyên gia thì hắn vẫn tỏ bình tĩnh, thản nhiên. Ngoan độc mà tất cho Diệp Tranh Vành một cái, trở nên nổi tiếng.

Hắn nhớ lại cách thứ Bùi Đông Lai dẫn dắt tiểu đội đặc chiến Đằng Long tiêu diệt toàn bộ đội dự bị Long Nha ở lần Đại Bĩ Vô kia.

Hắn cũng nhớ lại tình cảnh ở khách sạn Yên Kinh, dù cho chạm mặt nhiều người có quyền cao chức trọng nhưng Bùi Đông Lai vẫn kiên quyết.

- Ta sai lầm rồi, mấy năm nay ta đều sai lầm rồi, mặc dù trong lòng của cậu “ Chỉ có quốc, không có gia(Nhà)” nhưng mà trong lòng này cậu vẫn luôn coi gia là số 1. Cậu mới chính là người thích hợp để dẫn dắt Diệp gia.

- Ông thật sự sai lầm rồi, nhưng không phải bởi vì chuyện này, ông sai khi không nên vong ân bội nghĩa, đuổi Văn Tình ra khỏi Diệp gia, càng không nên diệt sạch Bùi gia

...

- Cậu gọi điện cho ta là muốn cầu tình cho tên nghiệt chủng kia phải không?

- Tối hôm qua tôi đã nói chuyện với nó, đạt được hiệp nghị, nếu Diệp gia không nhúng tay vào chuyện này thì ân oán 2 nhà Bùi – Diệp sẽ được xóa bỏ.

- Xóa bỏ? Ha ha... Ha ha a... Ha ha ha ha...

- Tên nghiệt chủng kia đã giết chết Tranh vanh, khiến cho tiểu Cẩm mất đi cơ hội đứng ở đỉnh quyền lực, làm cho Diệp gia chúng ta nguyên khí đại thương! Bây giờ hắn lại muốn xóa bỏ sao? Hắn có tư cách gì nói những lời này?

- Tịch gia là chỗ dựa của hắn, là lá bài tẩy cuối cùng mà Bùi Vũ Phu lưu lại.

- Hả? cậu xác định?

- Xác định.

- Vậy không còn gì tốt hơn, tuy rằng ta không cho rằng là toàn bộ thế lực sau lưng của hắn, nhưng mà ta lại muốn thấy toàn bộ thế lực phía sau của hắn nổi lên, bởi vì có như vậy thì ta mới thấy được mấy lão gia kia gia nhập vào quân đoàn của hắn, để Diệp gia chúng ta một đao diệt sạch, để Diệp gia tái hiện huy hoàng.

...

Chẳng lẽ ta sai rồi sao?

Nhớ lại mọi chuyện kia thì trong lòng Diệp Thạch thầm hỏi, lần đầu tiên nghi ngờ quyết định của mình.

Sau đó, đột nhiên tinh quang trong mắt của hắn lóe lên.

Hắn liền cầm lấy điện thoại rồi bấm một dãy số.

Vợ chồng Diệp Cẩm, Từ Lệ thấy thế thì không dám lên tiếng, mà là chờ mong Diệp Thạch có thể ngăn cơn sóng dữ lần này.

- Là ta.

Rất nhanh, điện thoại được chuyển, giọng nói vô cùng phức tạp của Diệp Thạch vang lên.

Không có hồi âm.

Đầu bên kia điện thoại, thân là thủ lĩnh Long Nha Long vương Diệp Cô Thành đứng ở căn cứ của Long Nha, ánh mắt nhìn bầu trời, trầm mặc không nói.

- Có phải là cậu đã biết chuyện ở NB rồi không?

Mất thấy Diệp Cô Thành không nói lời nào, Diệp Thạch cắn chặt răng, hơi biệt khuất mà nói:

- Nhưng có chuyện mà cậu không biết, lúc này Hà Phong Thuận đã gọi điện cho ta, nói rằng sau này bọn hắn sẽ không ủng hộ chúng ta nữa.

- Tôi biết rồi/

Diệp Cô Thành mở miệng, ngữ khí lãnh mạc nhưng mà nếu chú ý một chút thì sẽ nhận ra trong giọng nói của hắn có một chút dao động.

- Làm sau cậu biết được?

Diệp Thạch hơi cảm thấy kinh ngạc.

Giọng nói của Diệp Cô Thành vang lên:

- Tôi chẳng những biết điều này mà biết ông sẽ gọi điện cho tôi, muốn tôi tìm Bùi Đông Lai, lấy phương thức hòa đàm để chấm dứt cuộc tranh đấu này.

”_____”

Mất thấy Diệp Cô Thành đoán được dụng ý của mình, chân mày Diệp Thạch nhíu lại, vẻ kinh ngạc trên mặt càng đậm nhưng không có mở miệng.

Hắn biết rõ, mất đi sự ủng hộ của đám người Hà lão thì lấy thế cục trước mặt, nếu như Bùi Đông Lai muốn Diệp gia sụp đổ thì hắn sẽ mượn tứ đại gia tộc cùng một số người khác để làm cho Diệp gia hoàn toàn mà rơi xuống.

Ngược lại, nếu như Bùi Đông Lai dựa theo những lời trước kia, nói rằng sẽ xóa bỏ ân oán 2 nhà thì như vậy tuy rằng Diệp gia không bằng trước kia nhưng vẫn không hoàn toàn rơi xuống.

- Trong Diệp gia này, hẳn chỉ không có hận ý với cậu, ngược lại bởi vì cậu đã giúp hẳn chuyện ở khách sạn Yên Kinh, chuyện ở núi Đại Hưng An nên trong lòng hẳn sẽ cảm kích cậu, thậm chí hẳn đã coi cậu là cậu ruột của hẳn. Nếu như cậu đi tìm hẳn, hơn phân nửa là hẳn sẽ nể mặt để cho Diệp gia một con đường sống. Dựa vào cách nhìn của ta thì tuy rằng hẳn là một kiêu hùng nhưng mà hẳn lại là một con người trọng tình trọng nghĩa.

Thoáng trầm mặc đi qua, Diệp Thạch mở miệng, ngữ khí phức tạp, tựa hồ hẳn nằm mơ cũng thật không ngờ một người nắm quyền thế ngập trời như hẳn lại có lúc phải đi cầu xin người ta.

- Năm đó, Văn Tình cùng Vũ Phu yêu nhau thì ông cũng không có nói chuyện cảm tình mà dựa vào địa vị, muốn môn đăng hộ đối, vì lợi ích của gia tộc. Sau đó 2 bên trở mặt nhau thì ông lại không nói đến chuyện tình cảm mà dựa vào pháp luật, dựa vào quyền thế, hiện giờ ông bị tên tiểu tử kia bức vào tuyệt cảnh thì ông lại bắt đầu nói đến chuyện tình cảm.

Khi nói chuyện, khóe miệng Diệp Cô Thành nở ra nụ cười trào phúng:

- Chẳng lẽ ông không biết là chậm rồi sao?

Chậm rồi...

Diệp Thạch không phản bác được.

- Mấy ngày trước, hẳn đã muốn nói chuyện với ông nhưng ông không đi gặp hẳn, hiện tại ông đi gặp hẳn thì hẳn sẽ không bao giờ nói chuyện với ông.

Diệp Cô Thành tự hỏi từ đáp:

- Đồng dạng tôi sẽ không đi tìm hẳn, tôi không muốn kinh động đến vong hồn của Văn Tình, càng không muốn để khi nàng chết rồi mà vẫn trở thành lợi thế của một ai đó.

- Cô Thành..

"Đồ... Đồ..."

Diệp Thạch cố gắng tiếp tục nói cái gì đó, lại phát hiện Diệp Cô Thành đã cúp điện thoại, tức giận đến sắc mặt phát xanh lên.

Trong căn cứ Long Nha, Diệp Cô Thành không có rời đi mà tự lẩm bẩm.

- Cừu hận là thứ dễ kích phát tiềm lực trong con người nhưng mà nó cũng trở thành một mầm họa, ngăn ngừa một năm, Đông Lai từ tốt biến thành pháo bây giờ lại trở thành xe, đã có xu thế Đồ Long, mà Diệp gia lại sắp ngã ngũ.

- Vũ Phu, mặc kệ là ông trốn ở phía sau màn hay là ở trên thiên đường thì ông cũng nên cảm thấy tự hào vì trên đời này không ai chơi cờ giỏi hơn ông.

- Càng quan trọng hơn là ông là một người thấy tốt càng là một người cha tốt.

Nói xong, trên mặt Diệp Cô Thành hiện lên vẻ kính ý.

630. Chương 625: Diệp Gia Cầu Xin Tha Thứ!

Chương 625: Diệp gia cầu xin tha thứ!

- Diệp thư ký.

Tại sân bay quốc tế của Đông Hải, sau khi chuyến bay từ Yên Kinh bay đến Đông Hải hạ cánh thì Diệp Cẩm bước xuống từ sân bay. Một tên nam nhân trung niên mang kính râm thấy vậy liền lên nghênh đón, hạ giọng chào hỏi Diệp Cẩm, giọng nói vô cùng tôn kính.

Mặc dù đối phương đã cải trang nhưng mà Diệp Cẩm liếc mắt nhìn một cái thì nhận ra người này chính là Phó thị trưởng Đông Hải, Phó Dong, một con cờ quan trọng của Diệp gia ở Đông Hải này.

Diệp Cẩm thấy vậy cũng chỉ gật đầu rồi đi về phía trước.

Phó Dong thấy thế cũng không dám nói nhiều, đi theo phía sau Diệp Cẩm.

- Diệp thư ký, tôi đã chuẩn bị xong khách sạn cho ngài.

Ra khỏi sân bay, Phó Dong mở miệng hỏi:

- Ngài xem bây giờ chúng ta nên về khách sạn nghỉ ngơi hay là đi ăn khuya?

- Đưa ta đến hội sở Đông Hải.

Diệp Cẩm đi vào chiếc Audi A6 có biển số xe thị ủy, mặt không chút thay đổi nói.

Hội sở Đông Hải.?

Nghe được cái tên này thì sắc mặt Phó Dong biến đổi, trong lòng nghi hoặc, hội sở Đông Hải này chính là một phần sản nghiệp của tập đoàn Đông Hải, mà chủ tịch tập đoàn Đông Hải là Bùi Đông Lai lại là cậu địch của Diệp Cẩm, dưới tình hình như vậy mà Diệp Cẩm lại muốn đi đến hội sở Đông Hải là vì cái gì?

Mặc dù vô cùng nghi hoặc nhưng Phó Dong cũng biết điều, không có hỏi nhiều mà để lái xe lái đi tới hội sở Đông Hải.

Xe rời bánh, Diệp Cẩm dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Phó Dong thấy thế, không dám quấy rầy hơn nữa còn kêu tài xế lái chậm một chút để không làm phiền Diệp Cẩm.

Gần 12h đêm, chiếc Audi chạy đến trước cửa của hội sở Đông Hải, bảo vệ thấy vậy thì vội vàng chạy ra chào đón.

- Phó thị trưởng, ông về trước đi.

Khí xe dừng lại, Diệp Cẩm mở to mắt, mặt không chút thay đổi nói, không đợi Phó Dong trả lời thì hắn đã bước xuống xe, đi về phía cửa hội sở.

- Ta họ Diệp, Quý Hồng muốn gặp mặt ta.

Mặt Diệp Cẩm không chút thay đổi nói, bước chân vẫn không dừng lại.

- Diệp tiên sinh, Quý tiểu thư đang ở trong đại sảnh chờ ngài, xin ngài hãy đi theo tôi.

Ngắn ngủi giây người đi qua, tên bảo vệ nghĩ tới cái gì, sắc mặt biến đổi, vội vàng cúi đầu làm ra một động tác mời.

Đại sảnh?

Nghe được 2 chữ này thì chân mày Diệp Cẩm nhíu lại/

Đối với Diệp Cẩm mà nói thì vô luận là dùng cơm hay làm làm gì đó thì hắn cũng không thích ngồi ở chốn đông người.

Hiện giờ tuy rằng hắn đã mất đi cơ hội đứng trên đỉnh quyền lực của Kim Tự Tháp nhưng mà luận về quyền thế thì hắn không thua gì một đại tướng nơi biên cương.

Cho nên, hắn tự nhiên là không muốn gặp mặt Quý Hồng ở đại sảnh, theo bản năng thì hắn muốn mở miệng nói đổi địa điểm nhưng mà lời vừa gần ra khỏi miệng thì đã bị hắn nuốt trở lại.

Bởi vì hắn nghĩ tới mục đích chuyến đi lần này, lần này hắn đến không phải vì bản thân hắn mà là vì cả Diệp gia.

Khi Diệp Cẩm vừa bước vào bên trong hội sở thì liền bị không ít khách nhân thấy được.

Thấy rõ được người đi vào là Diệp Cẩm thì mọi người đều tỏ ra kinh ngạc.

Thân là chủ nhà thì Quý Hồng không có.

Nàng mặc một bộ lễ phục màu hồng, ngồi ở vị trí bắt mắt nhất trong đại sảnh, tay cầm một ly rượu đỏ, ánh mắt nhìn về phía Diệp Cẩm.

Quý Hồng vốn đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong hội sở, lúc này thấy Diệp Cẩm đi về phía Quý Hồng những người nhận ra Diệp Cẩm đều âm thầm tự hỏi mục đích Diệp Cẩm đến tìm Quý Hồng, cả đám cả kinh không nhẹ.

- Diệp thư ký, nếu ngài đến chậm 1' thì sợ rằng đời này ngài sẽ không gặp được tôi.

Mắt thấy Diệp Cẩm ngồi xuống thì vẻ mặt Quý Hồng hài hước nói.

Nhận thấy được sự trào phúng trong giọng nói Quý Hồng, cảm nhận được vẻ chán ghét và hận ý trong mắt Quý Hồng thì chân mày Diệp Cẩm càng nhíu chặt hơn, hần tự rót ỉnh một ly rượu, khẽ nhấp môi một ngụm, nói:

- Tiểu Hồng.

- Diệp thư ký, đã tối rồi, ngài đừng làm tôi sợ.

Đối mặt với lời xưng hô thân mật của Diệp Cẩm thì Quý Hồng cười lạnh:

- Nếu ngài muốn thì có thể về nhà mà tìm vợ con của mình đi.

- Ta nghĩ, giữa chúng ta có rất nhiều hiểu lầm.

Diệp Cẩm cau mày, nói.

- Hiểu lầm? Có sao?

Quý Hồng cười một cách quyến rũ.

- Năm đó, là ta cô phụ mẹ con.

Diệp Cẩm trầm ngâm một lát sau, nói:

- Nhưng mà từ sau khi con xuất hiện thì ta luôn luôn cố gắng đền bù sai lầm năm đó, vẫn chú ý đến con, thậm chí là đã nhiều lần muốn con về nhà.

Nói xong, vẻ mặt Diệp Cẩm tỏ ra hiền lành nhìn vào Quý Hồng, giống như người cha nhìn vào đứa con gái của mình.

Giờ phút này, hần hoàn toàn quên mất chuyện khi Từ Lệ và Diệp Thạch nói muốn xóa sạch quan hệ với Quý Hồng thì hần thờ ơ.

- Hô Hô, Diệp thư ký, bằng vào khả năng diễn xuất của ông thì ông có thể qua VN đóng vài bộ phim hót rồi đó. Thế nào có hứng thú không, nếu như ông có hứng thú thì tôi sẽ gọi điện đến cho Góp ka để Góp ka chuẩn bị một vài vai cho ông.

Ánh mắt Quý Hồng như dao nhìn chằm chằm vào Diệp Cẩm, rõ ràng thấy được Diệp Cẩm có chút chột dạ.

- Tại sao con lại không tin ta?

Diệp Cẩm tỏ ra đau đốn, hỏi.

- Ha ha, tin ông, Diệp thư ký, lúc tôi và Bùi Đông Lai hăm vào tuyết cảnh thì ông ở đâu?

Quý Hồng cười lạnh:

- Có phải lúc đó ngài đang tính muốn xóa sạch chúng tôi không?

- Cô...

- Diệp Cẩm, ông không cần phải giả mù sa mưa mà diễn trò, điều này chỉ làm tôi càng thêm ghê tởm đối với ông.

Giọng nói Quý Hồng tỏ ra lạnh lùng:

- Ngoài ra, nếu như ông đã đến đây muốn nói chuyện phiếm với tôi thì cuộc nói chuyện đến đây đã xong.

Đối mặt với lời nói vô tình của Quý Hồng thì khóe mắt của Diệp Cẩm hơi giật, sau đó hắn cố gắng điều chỉnh lại tâm tình của mình, gần từng chữ:

- Chỉ cần con khiến Bùi Đông Lai buông tha Diệp gia thì ta sẽ đồng ý đi đến trước mộ mẹ con quỳ xuống mà nhận sai.

- Hắc, Diệp thư ký nếu tôi nhớ không lầm thì lúc trước khi Đông Lai mới vào kinh thì tôi từng cá cược với ngài, dựa vào cuộc cá cược ngày đó thì nếu ngài thua sẽ đến trước mộ mẹ tôi mà quỳ xuống cúi đầu nhận sai.

Quý Hồng nói xong, giọng nói hoàn toàn lạnh xuống:

- Ngài đã không thực hiện lần cá cược đó thì thôi, hiện giờ bằng vào điểm này mà ngài muốn Đông Lai bỏ qua sao, ông không cảm thấy xấu hổ à?

- Ta....

Diệp Cẩm vừa tức vừa giận, không biết nên nói cái gì cho phải.

Quý Hồng bưng ly rượu lên, từ từ thưởng thức, đồng thời nhìn vẻ mặt biến hóa của Diệp Cẩm.

- Các người muốn thế nào?

Trầm mặc một lúc lâu, Diệp Cẩm mở miệng lần nữa, cảm xúc đã ổn định rất nhiều.

- Hiện giờ ông hãy ở đây mà quỳ xuống, cúi đầu nhận sai với mẹ của tôi đi.

Quý Hồng cười lạnh, nói:

- Chỉ cần ông làm như vậy, ân oán giữa chúng ta sẽ xóa bỏ!

"Ách..."

Có lẽ thật không ngờ Quý Hồng sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, Diệp Cẩm liền há miệng to ra, nhất thời hắn liền hiểu được mục đích của Quý Hồng khi muốn gặp mặt hắn ở đại sảnh này.

Cùng lúc đó, ánh mắt hắn thấy được toàn bộ mọi người trong đại sảnh đang nhìn về phía hắn và Quý Hồng.

Phát hiện này làm cho sắc mặt của hắn trở nên vô cùng khó coi, khóe mắt giật giật, thậm chí khuôn mặt cũng đã có chút méo mó.

Phải biết rằng hắn chính là người của Diệp gia, là người từng có cơ hội bước lên đỉnh quyền lực Kim Tự Tháp.

Thân phận như vậy, để cho hắn đi đến nơi nào thì mọi người đều phải nghênh đón, cúi đầu chào hắn, mà hiện giờ Quý Hồng lại muốn hắn ở trước mặt bao nhiêu người mà quỳ xuống, cúi đầu nhận sai sao?

- Như thế nào, Diệp thư ký, ngài không muốn sao?

Quý Hồng mỉm cười, buông ly rượu xuống rồi từ từ đứng lên.

- Ta...ta đồng ý.

Mất thấy Quý Hồng làm bộ phải đi, Diệp Cẩm cắn chặt răng, gian nan mở miệng đáp lại.

- Thật có lỗi, ta không cần.

Quý Hồng nghe vậy thì nở nụ cười:

- Ủh, ta đã thay đổi chủ ý.

- Cô...

Nghe được Quý Hồng nói thế thì Diệp Cẩm lập tức có cảm giác bị trêu đùa, hắn tức giận đứng lên, theo bản năng muốn tát một bạt tai vào mặt Quý Hồng.

- Các người đã nhiều lần muốn đưa Đông Lai vào chỗ chết, hiện giờ đã bị Đông Lai đẩy vào tuyệt cảnh, các người lại đến đây cầu xin tha thứ, ông cảm thấy ta có thể định đoạt sao?

Quý Hồng thấy thế, không né không tránh, mở miệng lần nữa, ngữ khí lạnh như băng:

- Muốn cầu xin tha thứ thì chỉ có thể đi gặp Đông Lai.

Tự gây nghiệt, không thể sống!

631. Chương 626: Hồng Nhan Tri Kỷ.

Chương 626: Hồng nhan tri kỷ.

Hơn 2h sáng, một chiếc máy bay bay từ NB hạ cánh xuống sân bay Đông Hải.

- Tôi còn lo lắng đám người NB đợi khi máy bay cất cánh rồi sẽ gắn bom ở trên này rồi để nó nổ tung.

Trong khoang hạng nhất, Tịch Hồ mỉm cười trêu ghẹo Bùi Đông Lai.

- Đúng rồi Đông Lai, không phải là cậu nói sẽ không thông báo cho Đông Tuyết cùng Y Na rằng cậu sẽ trở lại vào đêm nay sao?

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào thì trong lòng Tịch Hồ vừa động, đề nghị:

- Nếu vậy thì đêm nay chúng ta làm vài chén đi?

Bởi vì máy bay bay về Đông Hải hơi muộn nên Bùi Đông Lai muốn quấy rầy Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na nên không có thông báo gì cho 2 người bọn họ cả.

Cho nên khi nghe Tịch Hồ đề nghị thế thì Bùi Đông Lai liền gật đầu cái rụp.

- Nếu như thời gian không muộn thì đã gọi điện cho Tiểu Cuồng rồi, lấy cá tính của tên tiểu tử đó thì biết đêm nay 2 chúng ta trở về thì sợ rằng hắn sẽ lái trực thăng mà bay thẳng đến Đông Hải.

Thấy Bùi Đông Lai gật đầu thì Tịch Hồ không khỏi nhớ lại Tiêu Cuồng.

"Tích... Tích..."

Nghe được Tịch Hồ nhắc đến Tiêu Cuồng thì Bùi Đông Lai định nói cái gì nhưng mà điện thoại của hắn lại rung lên.

- Đông Lai, cậu sẽ không để ca ca vui vẻ một mình a?

Tịch Hồ nghe vậy thì vẻ mặt buồn bực.

- Tôi thật sự không nói cho các nàng mà.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười, nhưng trong lòng đoán được hơn phân nửa là do Quý Hồng gọi đến.

- Lão bản thân ái, tôi luôn không liên lạc được với cậu, nói vậy thì cậu đang ở trên máy bay sao?

Điện thoại được chuyển, giọng nói nũng nịu của Quý Hồng vang lên làm cho vẻ mặt của Tịch Hồ ở một bên càng thêm buồn bực.

- Ủh, vừa mới xuống Đông Hải.

- Lão bản thân ái, đêm còn dài mà cậu lại không thể về nhà.

Biết được Bùi Đông Lai đã đến Đông Hải thì Quý Hồng liền trở nên hưng phấn, giọng nói ngọt như mía lùi:

- Nếu không thì cậu hãy đến đây cùng tỷ tỷ uống vài chén đi, nghiên cứu nhân sinh một chút, sau đó lại xâm nhập trao đổi a?

"____"

Bùi Đông Lai nghe vậy thì có chút ngượng ngùng, nhớ lại đã đáp ứng Tịch Hồ đi uống rượu thì thở dài:

- Chị 2, đừng làm rộn nữa, mau đi ngủ đi, tôi cùng với Tịch Hồ ca làm vài chén rồi.

- Honey, cậu không tới sao?

Chẳng biết tại sao, nghe được Bùi Đông Lai nói không đến thì Quý Hồng có chút mất mát, bất quá giọng nói của nàng vẫn vô cùng dịu hoặc:

- Chỉ cần cậu đến thì đêm nay sẽ do cậu làm chủ.

- Nếu cô hưng phấn không thể ngủ được thì ra ngoài uống rượu đi.

Bùi Đông Lai nghĩ nói.

Đối với đề nghị của Bùi Đông Lai thì Quý Hồng có chút do dự, vẫn nói tiếp:

- Vừa rồi Diệp Cẩm đến tìm tôi, tôi đang hưng phấn muốn đi hát, muốn đi nhảy cùng cậu đây.

Hả?

Nghe được Quý Hồng nói thế thì chân mày Bùi Đông Lai hơi nhíu lại.

Hắn có thể cảm nhận được tâm tình của Quý Hồng lúc này.

- Tôi sẽ qua tìm cô.

Hơi trầm ngâm, Bùi Đông Lai làm ra quyết định.

- Đông Lai, cậu là thứ trọng sắc khinh bạn a.

Tịch Hồ thấy Bùi Đông Lai thay đổi chủ ý, cố ý trêu ghẹo nói.

Bùi Đông Lai cười khổ thở dài một hơi:

- Diệp Cẩm đi tìm Quý Hồng, cũng không biết là nói cái gì, tôi muốn qua bên đó để hiểu thêm tình huống.

- Oh?

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì vẻ mặt Tịch Hồ trở nên nghiêm túc:

- Quý Hồng là con tư sinh của Diệp Cẩm, Diệp Cẩm đến tìm Quý Hồng là hơn phân nửa dùng khổ nhục kế để chúng ta buông tha cho Diệp gia, đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi, cụ thể thì phải đợi cậu hỏi Quý Hồng mới biết được.

- Ừh.

Bùi Đông Lai gật gật đầu.

40' sau, Bùi Đông Lai ngồi trong chiếc Audi đi đến biệt thự Tử Viên.

“Két”

Bùi Đông Lai vừa mới bước tới cửa thì đột nhiên cánh cửa biệt thự được mở ra, Bùi Đông Lai mang một chiếc áo ngủ bằng tơ tằm màu hồng đi ra.

Có lẽ là do ở trong nhà nên nàng không mặc áo ngực, vì vậy có thể thấy được 2 quả nho trên ngực của nàng nhô ra, thật sự là làm người ta muốn phạm tội con mịa nó mà.

- Đông Lai đệ đệ thân ái, tỷ tỷ đợi cậu lâu rồi.

Quý Hồng bưng ly rượu, ánh mắt nhìn vào Bùi Đông Lai, thân hình hơi nghiêng về phía trước, thổi một hơi vào tai Bùi Đông Lai, làm cho dưới háng Bùi Đông Lai xuất hiện một chiếc lều nhỏ.

- Chị 2, chị như vậy thật khiến người ta muốn phạm tội mà.

Bùi Đông Lai cười khổ một tiếng, sau đó đi vào đại sảnh.

- Vào nhà rồi nói, chỉ cần cậu đến rồi thì mọi chuyện đều do cậu làm chủ.

Quý Hồng đóng cửa lại, nở ra nụ cười quyến rũ, đi theo sau Bùi Đông Lai, tiếp tục trêu đùa.

Bùi Đông Lai không có trả lời mà đi về phía ghế sofa, sau khi ngồi xuống hắn cầm một ly rượu, uống một ngụm rồi hỏi:

- Diệp Cẩm tìm cô để làm gì?

- Cầu xin tha thứ thôi.

Quý Hồng ngồi bên cạnh Bùi Đông Lai, nghe Bùi Đông Lai hỏi thế thì nàng nở ra nụ cười, có chút hưng phấn:

- Hắn muốn gặp mặt tôi, nên tôi đã hẹn gặp mặt hắn ở đại sảnh của hội sở Đông Hải.

Bùi Đông Lai nghe vậy, không có lên tiếng mà đợi Quý Hồng nói hết.

- Cậu không biết đó, tên Trần Thế Mỹ kia vô cùng ghê gớm, nói cái gì là muốn đền bù cho tôi, thậm chí là nhiều lần muốn tôi trở về nhà.

- Tôi không chịu nổi những lời ghê tởm của hắn cho nên nói hắn không cần phải đóng kịch nữa, có gì thì nói thẳng. Sau đó hắn nói cho tôi biết, chỉ cần tôi thuyết phục cậu buông tha cho Diệp gia thì hắn sẽ bằng lòng đến trước mộ mẹ tôi mà quỳ xuống, cúi đầu nhận sai.

- Lúc trước tôi cũng từng đánh cuộc với hắn, nếu hắn có lương tâm thì tại sao lúc hắn thua hắn lại không đến đó mà quỳ xuống cúi đầu nhận sai? Hay là hắn không làm, cái mặt của hắn quả thật là dày như mặt đường.

Quý Hồng nói xong, tỏ ra trào phúng:

- Cậu nói, hắn tốt xấu gì cũng là thành viên của Diệp gia, tại sao lại vô sỉ như thế?

Bùi Đông Lai trầm mặc.

- Thấy hắn quá vô sỉ nên tôi nói cho hắn biết, chỉ cần hắn ở ngay đại sảnh mà quỳ xuống cúi đầu nhận sai với mẹ tôi thì tôi sẽ đáp ứng hắn, kết quả là hắn không đồng ý, thẳng cho đến khi thấy tôi muốn đi thì hắn mới tỏ ra thống khổ mà đáp ứng.

Quý Hồng hơi hơi tạm dừng, cười lạnh nói:

- Cuối cùng hắn vẫn bỏ tôn nghiêm của mình nhưng mà hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng ngay từ đầu tôi đã muốn trêu đùa hắn, tôi nói chuyện này tôi không có quyền gì, Đông Lai mới là người quyết định, hắc, lúc đó cậu không có mặt ở đó, nếu không thì cậu sẽ thấy được khuôn mặt của hắn.

Nói xong, Quý Hồng liền cầm ly rượu lên rồi uống, tay cầm ly rượu của nàng có chút run run nên đã làm đổ không ít rượu.

- Quyền quyết định đã giao cho cô, chỉ cần cô cảm thấy hết giận thì có thể xóa bỏ mọi ân oán.

Về mặt Bùi Đông Lai thản nhiên nói.

Không trả lời.

Tay Quý Hồng run lên, cuối cùng cũng đổ sạch ly rượu vào miệng.

Sau đó.

Nàng nuốt rượu xuống, nước mắt chảy ra.

Nàng giải thích như thế, hắn cũng vậy.

632. Chương 627: Rượu Không Say Mà Người Đã Say.

Chương 627: Rượu không say mà người đã say.

Nghe được Bùi Đông Lai nói những lời đó thì Quý Hồng khóc.

Nhìn Quý Hồng lệ rơi đầy mặt thì Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Cũng giống như Quý Hồng thì bản thân hẳn biết được con người của Bùi Đông Lai cho nên thấy nàng khóc thì hẳn cũng yên lòng.

- Đông Lai đệ đệ, cậu có thể đừng để tỷ tỷ đây phải cảm động nữa không?

Khóc xong, Quý Hồng mở mắt ra, cười mắng:

- Cậu làm như thế sẽ khiến tỷ tỷ đây sẽ yêu cậu, mà tỷ tỷ đây lại là một nữ nhân rất mạnh, cậu sẽ không đủ sức để chiều tỷ tỷ đâu a.

Nghe được Quý Hồng nói thế, nhìn nụ cười miễn cưỡng trên mặt Quý Hồng thì trong lòng Bùi Đông Lai thở dài một tiếng, hẳn biết rõ Quý Hồng là người có lòng tự trọng rất cao, nàng không muốn lộ ra bộ dạng yếu ớt cho người ta thấy.

Vì lo lắng cảm nhận của Quý Hồng cho nên Bùi Đông Lai cũng không có vạch trần mà cười phối hợp:

- Chỉ cần cô đủ mạnh thì cứ tới mà lấy.

- Cắt, người theo đuổi tỷ tỷ có thể xếp hàng dài từ Đông Hải đến Yên Kinh, cậu làm như tỷ tỷ đây cần cậu không bằng?

Đối mặt với lời trêu chọc của Bùi Đông Lai thì Quý Hồng đã khôi phục lại bộ dạng bình thường, nàng lau nước mắt trên mặt rồi bĩu môi khinh thường.

Nói xong, nàng liền cầm lấy ly rượu đỏ lên, nói:

- Tỷ tỷ hôm nay rất cao hứng, cậu bồi tỷ tỷ không say không zìa.

- Ai sợ ai?

Bùi Đông Lai chẳng những không có ngăn cản Quý Hồng uống rượu, còn chủ động mở một chai rượu mới rồi rót 1 ly, ở hẳn xem ra, chỉ có cơn say mới có thể khiến Quý Hồng không cần phải suy nghĩ gì nữa, ngày mai lại là một ngày mới.

- Mẹ nó chứ, ai không uống là con lừa.

Mất thấy Bùi Đông Lai cầm ly lên thì Quý Hồng liền hung hăng cầm quấy nói rồi tay cầm ly rượu lên.

“Kang”

Tiếng ly đụng nhau, Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng liền uống sạch ly rượu.

- Ai không uống mẹ nó chó là một con chó nhỏ.

Uống sau một ly, Quý Hồng lại rót ly khác rồi cầm lên.

Tiếng cạn ly lại vang lên, 2 người uống sạch ly thứ 2, một chai rượu cứ thế mà trôi vào miệng của 2 người. Quý Hồng đứng dậy, đi tới tủ rượu, cầm một chai rượu đỏ rồi nói:

- Cầm lấy.

“Vù”

Nói xong, Quý Hồng liền ném một chai rượu khác cho Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế thì ngồi dậy cầm lấy.

Dường như là quyết tâm không say không về, Quý Hồng đã đem toàn bộ 12 chai rượu trong tủ lấy ra.

Sau đó, vừa uống vừa nói “ Ai không uống là...”, tiếng ly chạm nhau, rượu không ngừng đổ vào miệng của Bùi Đông Lai và Quý Hồng.

1 ly, 2 ly, 3 ly...

1 chai, 2 chai, 3 chai...

Rất nhanh, hơn 12 chai rượu của Quý Hồng lấy ra đã uống hết một nửa. Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng ,mỗi người uống hết 3 chai.

Trước khi Bùi Đông Lai đến thì Quý Hồng đã một mình solo 5 chai rượu, như vậy là Quý Hồng uống tổng cộng 8 chai, hơn nữa nàng cũng không dùng nội kinh để bức cồn ra.

- Đông...Đông Lai đệ đệ, cậu còn có thể uống sao?

Quý Hồng lại cầm lấy một chai rượu, khuôn mặt đỏ bừng nhìn Bùi Đông Lai.

- Cô say rồi.

Bùi Đông Lai thấy vậy thì giận dữ nói.

- Ai... Ai say?

Cả khuôn mặt Quý Hồng đỏ bừng, nhìn có chút ngốc, cười cười nhìn vào Bùi Đông Lai, sau đó thân thể khẽ nhích đến bên cạnh Bùi Đông Lai, đưa tay vuốt ve khuôn mặt hắn:

- Tiểu đệ đệ, rốt cuộc là cậu không dám uống hay là tỷ tỷ say rồi?

- Cô say rồi.

Khi nói chuyện, Bùi Đông Lai cầm lấy ly rượu trong tay của Quý Hồng.

- Chỉ một chút rượu này thôi mà làm khó được tỷ tỷ sao?

Tay của Quý Hồng sờ sờ khuôn mặt Bùi Đông Lai, hừ hừ nói:

- Chỉ sợ là tiểu đệ đệ cậu muốn trở về làm con ngoan trò giỏi a?

Bùi Đông Lai thở dài.

- Tiểu đệ đệ, cậu thành thật trả lời tỷ tỷ, bộ dạng của tỷ tỷ có đẹp không?

Quý Hồng xoay mặt Bùi Đông Lai lại, mặt 2 người kề sát vào nhau, nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai rồi hỏi.

- Đẹp.

- Cậu muốn tỷ tỷ không?

- Cô đã say rồi?

- Cậu....

- Muốn hay không muốn? (Mẹ nó, có con nào hỏi anh câu này thì anh nói MUỐN

Ts nhà nó, gái đưa tới trước mặt r' mà còn chảnh tó nữa

)

“.....”

- Trầm mặc là đồng ý, được rồi, đêm nay tỷ tỷ sẽ để cậu chiếm tiện nghi.

Nói xong, nàng liền đưa miệng của mình hôn Bùi Đông Lai.

“Bịch”

Không đợi Quý Hồng hôn vào Bùi Đông Lai thì Bùi Đông Lai đã đưa tay ra sau gáy Quý Hồng rồi đánh nhẹ một cái, cả người Quý Hồng mềm nhũn, thân thể liền ngã vào trong lòng Bùi Đông Lai.

Cảm nhận được thân thể mềm mại nóng bỏng của Quý Hồng, nhìn vào khuôn mặt đỏ hồng của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai vươn tay ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn lưu lại trên mặt Quý Hồng.

Lau xong, Bùi Đông Lai cúi người xuống ôm Quý Hồng lên.

- A...

Theo Bùi Đông Lai dừng dậy, Quý Hồng phát ra một tiếng rên khẽ, giống như là chú cừu nhỏ, cuộn tròn trong lòng Bùi Đông Lai, 2 tay vô ý mà ôm Bùi Đông Lai.

Trong cơn mê nàng ôm rất nhanh...rất nhanh...

633. Chương 626: Hồng Nhan Tri Kỷ.

Chương 626: Hồng nhan tri kỷ.

Hơn 2h sáng, một chiếc máy bay bay từ NB hạ cánh xuống sân bay Đông Hải.

- Tôi còn lo lắng đám người NB đợi khi máy bay cất cánh rồi sẽ gắn bom ở trên này rồi để nó nổ tung.

Trong khoang hạng nhất, Tịch Hồ mỉm cười trêu ghẹo Bùi Đông Lai.

- Đúng rồi Đông Lai, không phải là cậu nói sẽ không thông báo cho Đông Tuyết cùng Y Na rằng cậu sẽ trở lại vào đêm nay sao?

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào thì trong lòng Tịch Hồ vừa động, đề nghị:

- Nếu vậy thì đêm nay chúng ta làm vài chén đi?

Bởi vì máy bay bay về Đông Hải hơi muộn nên Bùi Đông Lai muốn quấy rầy Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na nên không có thông báo gì cho 2 người bọn họ cả.

Cho nên khi nghe Tịch Hồ đề nghị thế thì Bùi Đông Lai liền gật đầu cái rụp.

- Nếu như thời gian không muộn thì đã gọi điện cho Tiểu Cuồng rồi, lấy cá tính của tên tiểu tử đó thì biết đêm nay 2 chúng ta trở về thì sợ rằng hắn sẽ lái trực thăng mà bay thẳng đến Đông Hải.

Thấy Bùi Đông Lai gật đầu thì Tịch Hồ không khỏi nhớ lại Tiêu Cuồng.

”Tích... Tích...”

Nghe được Tịch Hồ nhắc đến Tiêu Cuồng thì Bùi Đông Lai định nói cái gì nhưng mà điện thoại của hắn lại rung lên.

- Đông Lai, cậu sẽ không để ca ca vui vẻ một mình a?

Tịch Hồ nghe vậy thì vẻ mặt buồn bực.

- Tôi thật sự không nói cho các nàng mà.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười, nhưng trong lòng đoán được hơn phân nửa là do Quý Hồng gọi đến.

- Lão bản thân ái, tôi luôn không liên lạc được với cậu, nói vậy thì cậu đang ở trên máy bay sao?

Điện thoại được chuyển, giọng nói nũng nịu của Quý Hồng vang lên làm cho vẻ mặt của Tịch Hồ ở một bên càng thêm buồn bực.

- Ủh, vừa mới xuống Đông Hải.

- Lão bản thân ái, đêm còn dài mà cậu lại không thể về nhà.

Biết được Bùi Đông Lai đã đến Đông Hải thì Quý Hồng liền trở nên hưng phấn, giọng nói ngọt như mía lùi:

- Nếu không thì cậu hãy đến đây cùng tỷ tỷ uống vài chén đi, nghiên cứu nhân sinh một chút, sau đó lại xâm nhập trao đổi a?

”_____”

Bùi Đông Lai nghe vậy thì có chút ngượng ngùng, nhớ lại đã đáp ứng Tịch Hồ đi uống rượu thì thở dài:

- Chị 2, đừng làm rộn nữa, mau đi ngủ đi, tôi cùng với Tịch Hồ ca làm vài chén rồi.

- Honey, cậu không tới sao?

Chẳng biết tại sao, nghe được Bùi Đông Lai nói không đến thì Quý Hồng có chút mất mát, bất quá giọng nói của nàng vẫn vô cùng dụ hoặc:

- Chỉ cần cậu đến thì đêm nay sẽ do cậu làm chủ.

- Nếu cô hưng phấn không thể ngủ được thì ra ngoài uống rượu đi.

Bùi Đông Lai nghĩ nói.

Đối với đề nghị của Bùi Đông Lai thì Quý Hồng có chút do dự, vẫn nói tiếp:

- Vừa rồi Diệp Cẩm đến tìm tôi, tôi đang hưng phấn muốn đi hát, muốn đi nhảy cùng cậu đây.

Hả?

Nghe được Quý Hồng nói thế thì chân mày Bùi Đông Lai hơi nhíu lại.

Hắn có thể cảm nhận được tâm tình của Quý Hồng lúc này.

- Tôi sẽ qua tìm cô.

Hơi trầm ngâm , Bùi Đông Lai làm ra quyết định.

- Đông Lai, cậu là thứ trọng sắc khinh bạn a.

Tịch Hồ thấy Bùi Đông Lai thay đổi chủ ý, cố ý trêu ghẹo nói.

Bùi Đông Lai cười khổ thở dài một hơi:

- Diệp Cẩm đi tìm Quý Hồng, cũng không biết là nói cái gì, tôi muốn qua bên đó để hiểu thêm tình huống.

- Oh?

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì vẻ mặt Tịch Hồ trở nên nghiêm túc:

- Quý Hồng là con tư sinh của Diệp Cẩm, Diệp Cẩm đến tìm Quý Hồng là hơn phân nửa dùng khổ nhục kế để chúng ta buông tha cho Diệp gia, đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi, cụ thể thì phải đợi cậu hỏi Quý Hồng mới biết được.

- Ừh.

Bùi Đông Lai gật gật đầu.

40' sau, Bùi Đông Lai ngồi trong chiếc Audi đi đến biệt thự Tử Viên.

“Két”

Bùi Đông Lai vừa mới bước tới cửa thì đột nhiên cánh cửa biệt thự được mở ra, Bùi Đông Lai mang một chiếc áo ngủ bằng tơ tằm màu hồng đi ra.

Có lẽ là do ở trong nhà nên nàng không mặc áo ngực, vì vậy có thể thấy được 2 quả nho trên ngực của nàng nhô ra, thật sự là làm người ta muốn phạm tội con mja nó mà.

- Đông Lai đệ đệ thân ái, tỷ tỷ đợi cậu lâu rồi.

Quý Hồng bưng ly rượu, ánh mắt nhìn vào Bùi Đông Lai, thân hình hơi nghiêng về phía trước, thổi một hơi vào tai Bùi Đông Lai, làm cho dưới háng Bùi Đông Lai xuất hiện một chiếc lều nhỏ.

- Chị 2, chị như vậy thật khiến người ta muốn phạm tội mà.

Bùi Đông Lai cười khổ một tiếng, sau đó đi vào đại sảnh.

- Vào nhà rồi nói, chỉ cần cậu đến rồi thì mọi chuyện đều do cậu làm chủ.

Quý Hồng đóng cửa lại, nở ra nụ cười quyến rũ, đi theo sau Bùi Đông Lai, tiếp tục trêu đùa.

Bùi Đông Lai không có trả lời mà đi về phía ghế sofa, sau khi ngồi xuống hắn cầm một ly rượu, uống một ngụm rồi hỏi:

- Diệp Cẩm tìm cô để làm gì?

- Cầu xin tha thứ thôi.

Quý Hồng ngồi bên cạnh Bùi Đông Lai, nghe Bùi Đông Lai hỏi thế thì nàng nở ra nụ cười, có chút hưng phấn:

- Hắn muốn gặp mặt tôi, nên tôi đã hẹn gặp mặt hắn ở đại sảnh của hội sở Đông Hải.

Bùi Đông Lai nghe vậy, không có lên tiếng mà đợi Quý Hồng nói hết.

- Cậu không biết đó, tên Trần Thế Mỹ kia vô cùng ghê gớm, nói cái gì là muốn đền bù cho tôi, thậm chí là nhiều lần muốn tôi trở về nhà.

- Tôi không chịu nổi những lời ghê tởm của hắn cho nên nói hắn không cần phải đóng kịch nữa, có gì thì nói thẳng. Sau đó hắn nói cho tôi biết, chỉ cần tôi thuyết phục cậu buông tha cho Diệp gia thì hắn sẽ bằng lòng đến trước mộ mẹ tôi mà quỳ xuống, cúi đầu nhận sai.

- Lúc trước tôi cũng từng đánh cuộc với hắn, nếu hắn có lương tâm thì tại sao lúc hắn thua hắn lại không đến đó mà quỳ xuống cúi đầu nhận sai? Hay là hắn không làm, cái mặt của hắn quả thật là dày như mặt đường.

Quý Hồng nói xong, tỏ ra trào phúng:

- Cậu nói, hắn tốt xấu gì cũng là thành viên của Diệp gia, tại sao lại vô sỉ như thế?

Bùi Đông Lai trầm mặc.

- Thấy hắn quá vô sỉ nên tôi nói cho hắn biết, chỉ cần hắn ở ngay đại sảnh mà quỳ xuống cúi đầu nhận sai với mẹ tôi thì tôi sẽ đáp ứng hắn, kết quả là hắn không đồng ý, thẳng cho đến khi thấy tôi muốn đi thì hắn mới tỏ ra thống khổ mà đáp ứng.

Quý Hồng hơi hơi tạm dừng, cười lạnh nói:

- Cuối cùng hắn vẫn bỏ tôn nghiêm của mình nhưng mà hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng ngay từ đầu tôi đã muốn trêu đùa hắn, tôi nói chuyện này tôi không có quyền gì, Đông Lai mới là người quyết định, hắc, lúc đó cậu không có mặt ở đó, nếu không thì cậu sẽ thấy được khuôn mặt của hắn.

Nói xong, Quý Hồng liền cầm ly rượu lên rồi uống, tay cầm ly rượu của nàng có chút run run nên đã làm đổ không ít rượu.

- Quyền quyết định đã giao cho cô, chỉ cần cô cảm thấy hết giận thì có thể xóa bỏ mọi ân oán.

Về mặt Bùi Đông Lai thản thật nói.

Không trả lời.

Tay Quý Hồng run lên, cuối cùng cũng đổ sạch ly rượu vào miệng.

Sau đó.

Nàng nuốt rượu xuống, nước mắt chạy ra.

Nàng giải thích như thế, hắn cũng vậy.

634. Chương 627: Rượu Không Say Mà Người Đã Say.

Chương 627: Rượu không say mà người đã say.

Nghe được Bùi Đông Lai nói những lời đó thì Quý Hồng khóc.

Nhìn Quý Hồng lệ rơi đầy mặt thì Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Cũng giống như Quý Hồng thì bản thân hắn biết được con người của Bùi Đông Lai cho nên thấy nàng khóc thì hắn cũng yên lòng.

- Đông Lai đệ đệ, cậu có thể dừng để tỷ tỷ đây phải cảm động nữa không?

Khóc xong, Quý Hồng mở mắt ra, cười mắng:

- Cậu làm như thế sẽ khiến tỷ tỷ đây sẽ yêu cậu, mà tỷ tỷ đây lại là một nữ nhân rất mạnh, cậu sẽ không đủ sức để chiều tỷ tỷ đâu a.

Nghe được Quý Hồng nói thế, nhìn nụ cười miễn cưỡng trên mặt Quý Hồng thì trong lòng Bùi Đông Lai thở dài một tiếng, hẳn biết rõ Quý Hồng là người có lòng tự trọng rất cao, nàng không muốn lộ ra bộ dạng yếu ớt cho người ta thấy.

Vì lo lắng cảm nhận của Quý Hồng cho nên Bùi Đông Lai cũng không có vạch trần mà cười phối hợp:

- Chỉ cần cô đủ mạnh thì cứ tới mà lấy.

- Cất, người theo đuổi tỷ tỷ có thể xếp hàng dài từ Đông Hải đến Yên Kinh, cậu làm như tỷ tỷ đây cần cậu không bằng?

Đối mặt với lời trêu chọc của Bùi Đông Lai thì Quý Hồng đã khôi phục lại bộ dạng bình thường, nàng lau nước mắt trên mặt rồi bĩu môi khinh thường.

Nói xong, nàng liền cầm lấy ly rượu đỏ lên, nói:

- Tỷ tỷ hôm nay rất cao hứng, cậu bồi tỷ tỷ không say không zìa.

- Ai sợ ai?

Bùi Đông Lai chẳng những không có ngăn cản Quý Hồng uống rượu, còn chủ động mở một chai rượu mới rồi rót 1 ly, ở hẳn xem ra, chỉ có cơn say mới có thể khiến Quý Hồng không cần phải suy nghĩ gì nữa, ngày mai lại là một ngày mới.

- Mẹ nó chứ, ai không uống là con lừa.

Mất thấy Bùi Đông Lai cầm ly lên thì Quý Hồng liền hung hăng cầm quấy nói rồi tay cầm ly rượu lên.

“Kang”

Tiếng ly đụng nhau, Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng liền uống sạch ly rượu.

- Ai không uống mẹ nó chó là một con chó nhỏ.

Uống sau một ly, Quý Hồng lại rót ly khác rồi cầm lên.

Tiếng cụng ly lại vang lên, 2 người uống sạch ly thứ 2, một chai rượu cứ thế mà trôi vào miệng của 2 người. Quý Hồng đứng dậy, đi tới tủ rượu, cầm một chai rượu đỏ rồi nói:

- Cầm lấy.

“Vù”

Nói xong, Quý Hồng liền ném một chai rượu khác cho Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế thì ngồi dậy cầm lấy.

Dường như là quyết tâm không say không về, Quý Hồng đã đem toàn bộ 12 chai rượu trong tủ lấy ra.

Sau đó, vừa uống vừa nói “ Ai không uống là...”, tiếng ly chạm nhau, rượu không ngừng đổ vào miệng của Bùi Đông Lai và Quý Hồng.

1 ly, 2 ly, 3 ly...

1 chai, 2 chai, 3 chai...

Rất nhanh, hơn 12 chai rượu của Quý Hồng lấy ra đã uống hết một nửa. Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng ,mỗi người uống hết 3 chai.

Trước khi Bùi Đông Lai đến thì Quý Hồng đã một mình solo 5 chai rượu, như vậy là Quý Hồng uống tổng cộng 8 chai, hơn nữa nàng cũng không dùng nội kinh để bức cồn ra.

- Đông...Đông Lai đệ đệ, cậu còn có thể uống sao?

Quý Hồng lại cầm lấy một chai rượu, khuôn mặt đỏ bừng nhìn Bùi Đông Lai.

- Cô say rồi.

Bùi Đông Lai thấy vậy thì giận dữ nói.

- Ai... Ai say?

Cả khuôn mặt Quý Hồng đỏ bừng, nhìn có chút ngốc, cười cười nhìn vào Bùi Đông Lai, sau đó thân thể khẽ nhích đến bên cạnh Bùi Đông Lai, đưa tay vuốt ve khuôn mặt hắn:

- Tiểu đệ đệ, rốt cuộc là cậu không dám uống hay là tỷ tỷ say rồi?

- Cô say rồi.

Khi nói chuyện, Bùi Đông Lai cầm lấy ly rượu trong tay của Quý Hồng.

- Chỉ một chút rượu này thôi mà làm khó được tỷ tỷ sao?

Tay của Quý Hồng sờ sờ khuôn mặt Bùi Đông Lai, hừ hừ nói:

- Chỉ sợ là tiểu đệ đệ cậu muốn trở về làm con ngoan trò giỏi a?

Bùi Đông Lai thở dài.

- Tiểu đệ đệ, cậu thành thật trả lời tỷ tỷ, bộ dạng của tỷ tỷ có đẹp không?

Quý Hồng xoay mặt Bùi Đông Lai lại, mặt 2 người kề sát vào nhau, nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai rồi hỏi.

- Đẹp.

- Cậu muốn tỷ tỷ không?

- Cô đã say rồi?

- Cậu....

- Muốn hay không muốn? (Mẹ nó, có con nào hỏi anh câu này thì anh nói MUỐN

Ts nhà nó, gái đưa tới trước mặt r' mà còn chảnh tó nữa

)

“....”

- Trầm mặc là đồng ý, được rồi, đêm nay tỷ tỷ sẽ để cậu chiếm tiện nghi.

Nói xong, nàng liền đưa miệng của mình hôn Bùi Đông Lai.

“Bịch”

Không đợi Quý Hồng hôn vào Bùi Đông Lai thì Bùi Đông Lai đã đưa tay ra sau gáy Quý Hồng rồi đánh nhẹ một cái, cả người Quý Hồng mềm nhũn, thân thể liền ngã vào trong lòng Bùi Đông Lai.

Cảm nhận được thân thể mềm mại nóng bỏng của Quý Hồng, nhìn vào khuôn mặt đỏ hồng của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai vươn tay ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn lưu lại trên mặt Quý Hồng.

Lau xong, Bùi Đông Lai cúi người xuống ôm Quý Hồng lên.

- A...

Theo Bùi Đông Lai dừng dậy, Quý Hồng phát ra một tiếng rên khẽ, giống như là chú cừu nhỏ, cuộn tròn trong lòng Bùi Đông Lai, 2 tay vô ý mà ôm Bùi Đông Lai.

Trong cơn mê nàng ôm rất nhanh...rất nhanh...

635. Chương 628: Phá Vỡ Khoảng Cách.

Chương 628: Phá vỡ khoảng cách.

- A...

Theo một tiếng ngâm khẽ, Quý Hồng mở mắt ra, nàng cảm thấy đau đầu.

Khẽ xoa nhẹ huyệt Thái Dương, sau khi đỡ đau đầu, nghĩ đến việc tối hôm qua Bùi Đông Lai không làm gì mình thì Quý Hồng cũng cảm thấy có gì ngoài ý muốn, mà là cười chưa sót, sau đó nàng xuống giường, nàng cởi bộ đồ ngủ trên người ra rồi từ ở trong tủ quần áo lấy ra một bộ váy ngủ màu đen rồi ra khỏi phòng.

Mặc dù trong phòng ngủ có phòng tắm nhưng mà không có bồn tắm lớn, nàng muốn xuống tầng dưới để tắm rửa.

Trong phòng bếp ở tầng dưới, Bùi Đông Lai nấu xong cháo rồi, nhìn vào đồng hồ trên tay thì hắn do dự có nên đi lên kêu Quý Hồng xuống hay không, nhưng mà ánh mắt của hắn lại thấy được Quý Hồng đi từ trên lầu xuống, hơn nữa lại còn nude nữa.

Hả?

Thấy được cái này thì 2 mắt của Bùi Đông Lai mở to ra. (Mẹ nó, thấy gái nude mà không mở to ra nhìn thì là đồ ngu, chú này mở mắt nhìn là có tiền bộ rồi

)

”Bá!”

Cùng lúc đó, Quý Hồng cũng nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Hắn chưa đi sao?

Thấy được Bùi Đông Lai thì Quý Hồng vốn là sững sốt, nàng nghĩ rằng Bùi Đông Lai đã đi rồi cho nên mới trần truồng đi lại trong biệt thự này.

Sau đó.

Nàng liền kẹp chân lại rồi lấy tay che 2 quả bưởi của mình lại.

- Không được nhìn.

Nhưng mà bởi vì cặp bưởi của nàng quá lớn nên không thể nào dùng tay che lại hết, vì thế nàng liền dùng váy ngủ che lại, rồi quát lớn.

- Bà chị, là chị chủ động đưa ra cho tôi xem mà.

Nhìn thấy cả thân hình mượt như sợi cước của Quý Hồng thì thân thể Bùi Đông Lai cứng ngắc, vẻ mặt buồn bực nói.

- Tôi...tôi nghĩ cậu đi rồi.

Khuôn mặt Quý Hồng đỏ lên, sau đó thấy Bùi Đông Lai vẫn còn xem thì liền nóng nảy:

- Xoay mặt qua chỗ khác.

- Được.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì mỉm cười xoay người, nói nhỏ:

- Tối hôm qua cũng chưa phải là không xem hết...

Quý Hồng thấy Bùi Đông Lai xoay người thì vội vàng chạy đi, nhưng mà nghe được Bùi Đông Lai nói thâm thối thì xấu hổ đến khuôn mặt đỏ bừng, thiếu chút nữa là ngã xuống đất.

Một lát sau, khi đã mặc xong quần áo rồi đi xuống đại sảnh thì Quý Hồng đã không thấy bóng dáng Bùi Đông Lai đâu cả, bắt quả trên bàn có để lại một tô cháo nóng.

Thấy được tô cháo kia thì trong lòng Quý Hồng cảm động.

- Đông Lai đệ đệ thân ái, cậu đối tốt với tỷ tỷ như vậy, nếu tỷ tỷ không làm gì thì lương tâm của mình sẽ cảm thấy áy náy a.

...

Sau khi Bùi Đông Lai lái xe ra khỏi biệt thự thì cũng đã là gần trưa.

"Tích... Tích..."

Đột nhiên, điện thoại của Bùi Đông Lai rung lên, là Tần Đông Tuyết gọi đến.

- Đông Lai, khi nào thì cậu trở lại Đông Hải?

Điện thoại được chuyển, giọng nói Tần Đông Tuyết vang lên.

- Đến rồi, khoảng 12h là tớ sẽ về tới nhà.

- Tại sao cậu về lại không nói cho bọn tớ biết 1 tiếng?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Tần Đông Tuyết liền kháng nghị.

Bùi Đông Lai then trong lòng, không phản bác được.

- Vừa rồi cha của tớ gọi đến, nói rằng xế chiều nay người sẽ tham gia một cuộc hội nghị ở Đông Hải, buổi tối về nhà ăn cơm, mẹ của tớ nghe được thế thì cũng muốn lại đây.

Tần Đông Tuyết nói xong thì giọng nói hơi tỏ ra xấu hổ:

- Y Na nói rằng cậu ấy đã lâu không có về thăm chú Hạ và dì Tổng cho nên hôm nay cậu ấy muốn đi.

- Đợi tới về rồi cùng tiễn cậu ấy ra sân bay.

Trong lòng Bùi Đông Lai cũng hiểu được là Hạ Y Na cảm thấy xấu hổ khi gặp vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh cho nên mới kiếm cớ trở về Tây Nam.

40' sau, Bùi Đông Lai lái xe về biệt thự quận Golf.

- Bùi Đông Lai đồng học, không hiền hậu a, trở về cũng không nói cho tớ và Đông Tuyết biết.

Thấy Bùi Đông Lai vào nhà thì Hạ Y Na đang giúp Tần Đông Tuyết nấu cơm thò đầu ra, hừ hừ:

- Tớ đề nghị cho cậu ăn mỳ ăn liền.

"Ách..."

Nghe Hạ Y Na nói thế thì Bùi Đông Lai xấu hổ đỏ mặt.

- Y Na, cậu xem cậu ta đã tỏ ra sợ rồi kìa?

Tần Đông Tuyết thấy bộ dạng quỳnh quáng của Bùi Đông Lai thì nở nụ cười.

Hạ Y Na đắc ý cười:

- Đông Tuyết, nếu Bùi Đông Lai đồng học không ăn mỳ ăn liền thì cậu hãy đến cậu ta ngủ một mình đi a.

Tần Đông Tuyết trầm mặc không nói, khuôn mặt ửng đỏ.

Hả?

Hạ Y Na thấy thế, đột nhiên ý thức được chính mình nói sai cái gì, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

..

Sau khi dùng cơm trưa xong thì Bùi Đông Lai chở Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na đi mua một ít đồ rồi sau đó đưa Hạ Y Na ra sân bay.

Chạng vạng tối, sau khi hội nghị kết thúc thì Tần Tranh liền lấy xe rồi chở Tiểu Ái Linh đến biệt thự quận Golf.

- Mọi người đến rồi, đồ ăn đã nguội rồi kìa.

Tần Đông Tuyết dọn đồ ăn lên bàn, thấy vợ chồng Tần Tranh vào nhà thì cười trêu ghẹo nói.

- Đông Tuyết, con đã bằng mẹ rồi đó.

Mất thấy đồ ăn đã dọn lên bàn thì Tiểu Ái Linh cười nói.

Nghe Tiểu Ái Linh tán thưởng thì Tần Đông Tuyết nhìn Bùi Đông Lai, nói:

- Có 3 món là do Đông Lai làm.

Hả?

Nghe Tần Đông Tuyết nói thế thì không riêng gì Tiểu Ái Linh mà ngay cả Tần Tranh cũng ngẩn ra.

- Lâu rồi không có làm, nếu không ngon thì chú với dì cũng đừng chê.

Bùi Đông Lai cười cười.

- Ha Ha...

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Tần Tranh cười to.

Tiểu Ái Linh gạt đầu, càng ngày càng thuận mắt với người con rể này.

- Đông Lai, lần này cháu đã lập công lớn cho quốc gia.

Trước khi cầm đũa thì Tần Tranh chủ động bưng ly rượu lên, nói:

- Nào chúng ta cạn một chén.

Bùi Đông Lai thấy thế cũng không nói gì, trực tiếp bưng ly rượu lên, thậm chí ngay cả Tần Đông Tuyết cũng cầm ly rượu lên.

- Đông Lai, cháu tính khi nào sẽ kết hôn với Đông Tuyết?

Rượu qua tam tuần, đồ ăn qua ngũ vị, Tiểu Ái Linh hỏi ra vấn đề quan tâm nhất.

Có lẽ không ngờ Tiểu Ái Linh sẽ hỏi vậy, Bùi Đông Lai không khỏi ngẩn ra, mà khuôn mặt của Tần Đông Tuyết cũng đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

- Đợi sau khi chúng cháu tốt nghiệp đi.

Bùi Đông Lai nghĩ nghĩ một chút rồi trả lời. Đối với hắn mà nói thì nếu như chưa hoàn thành được lời hứa hẹn với Tiểu Phi, chưa báo thù cho Bùi Vũ Phu thì hắn không cách nào an tâm mà kết hôn.

- Được.

Tiểu Ái Linh cười cười nói:

- Đợi khi 2 đứa lấy nhau rồi thì mẹ sẽ lui xuống, giúp 2 đứa giữ cháu.

- Mẹ, mẹ mới có con đó?

Tần Đông Tuyết đỏ mặt, cười hỏi

"Ách..."

Tiểu Ái Linh khẽ nhếch miệng, không phản bác được, vẻ mặt xấu hổ.

"Ha ha..."

Tần Tranh cười phá lên.

1 tiếng sau, Tiểu Ái Linh cùng Tần Đông Tuyết đứng dậy đi ra phòng khách, trên bàn ăn chỉ còn lại Tần Tranh cùng Bùi Đông Lai ngồi uống rượu.

- Đông Lai, lần này cậu đến NB chẳng những giúp quốc gia chúng ta trở nên hơi lỏng hơn mà cũng khiến cho Diệp gia tối mày tối mặt.

Tần Tranh rót một ly rượu, nói:

- Diệp gia nếu như yên lặng mà để cấp trên động thủ thì tốt, nếu như dám chống cự thì chỉ sợ ngay cả vị trí của Diệp Thạch cũng khó được bảo toàn.

Nghe được Tần Tranh nói thế thì Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao thì từ xưa đến giờ cũng là thắng làm vua, thua làm giặc.

- Đông Lai, ly rượu này là ta tự phạt, xem như là xin lỗi hành động trước đây của Tần gia đối với cậu.

Thấy Bùi Đông Lai không lên tiếng, Tần Tranh bỗng nhiên bưng ly rượu lên lên rồi tự nói.

- Chú Tần....

“Ừc”

Không đợi Bùi Đông Lai ngăn cản, Tần Tranh đã uống sạch.

- Ly rượu này ta mời cậu, cảm ơn những gì cậu đã làm cho tần gia.

Tần Tranh lại rót ỉnh một ly, nghiêm mặt nói.

Nói xong, hắn không đợi Bùi Đông Lai mở miệng thì đã uống sạch.

- Tốt lắm, Đông Lai, từ nay về sau, chúng ta sẽ là người một nhà, đêm nay không say không về.

Liên tục uống 2 ly rượu, dường như Tần Tranh đã giải khai khúc mắc, vẻ mặt trở nên thản nhiên hơn.

Bùi Đông Lai nghe vậy, gật gật đầu, không dây dưa vấn đề đó nữa mà chủ động rót rượu cho Bùi Đông Lai.

Tuy rằng Tần Tranh uống tốt nhưng mà so với người luyện võ như Bùi Đông Lai thì hắn không thể nào so nổi, liên tục uống hơn vài chai thì hắn đã say quá cần câu, cuối cùng được Tiểu Ái Linh cùng Bùi Đông Lai dìu hắn vào phòng ngủ của Tần Đông Tuyết.

- Đông Lai, để đó cho dì, 2 đứa nghỉ sớm đi.

Sau khi đưa Tần Tranh vào phòng thì Tiểu Ái Linh nói với Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết.

- Vâng.

Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết gật đầu rồi đi ra.

Mặc dù Tần Đông Tuyết biết Bùi Đông Lai không có sau nhưng mà vẫn chủ động dìu Bùi Đông Lai vào phòng nhưng nàng nàng có chút chột dạ, không dám nhìn thẳng vào Bùi Đông Lai.

Mặc dù nàng cùng Bùi Đông Lai đã có tiếp xúc da thịt nhưng mà bởi vì lúc sau Bùi Đông Lai bề bộn công việc cho nên vẫn chưa giao lưu phối hợp lẫn nhau.

Mà hôm nay Hạ Y Na đã đi vắng, 2 người có cơ hội ở chung nhưng mà vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh lại ở cách vách.

Nghĩ đến thế thì khuôn mặt của nàng đỏ bừng, hận không thể tìm cái lỗ nào để chui vào.

636. Chương 629: Xâm Nhập Trao Đổi.

Chương 629: Xâm nhập trao đổi.

Sắc trời tảng sáng, Bùi Đông Lai rời giường, bắt đầu luyện công buổi sáng như thường lệ. Thân thể mềm mại của Tần Đông Tuyết đang cuộn tròn trong lòng hắn. Đầu nàng gối lên đầu vai của Bùi Đông Lai, cái đuôi trắng ngần gác lên chân hắn, váy ngủ gần như tuột ra hết.

Cảm nhận được chuyện này, người anh em dưới thân của Bùi Đông Lai ưỡn thẳng lên, dường như kháng nghị việc bị bắt nạt.

Vốn khuya hôm trước, Quý Hồng mặc một bộ váy ngủ màu đỏ vô cùng gợi cảm đã đủ khiêu khích, thế mà còn không mặc quần lót, không mặc áo lót, hơn nữa... còn uống rượu say cố gắng quyến rũ hắn.

Sau đó... Sáng ngày thứ hai, Quý Hồng cảm thấy tối qua bắt nạt thằng nhỏ của Bùi Đông Lai chưa đủ, vừa khóa thân vừa rên rỉ một khúc hát nào đó...

Lại sau đó, tối hôm qua nó vốn có cơ hội ở chung với em gái nhỏ mà nó thầm mến đã lâu. Kết quả, chủ nhân của "em gái nhỏ" lại vô cùng khắt khe sợ bị người nghe thấy, hỏi chủ nhân của nó liệu có thể dùng miệng hay không.

Lúc đó, đừng nói là ngậm miệng với nó, cho dù là dùng tay nó cũng thỏa mãn lắm rồi. Nhưng mà cuối cùng thì chủ nhân nó lại lo lắng cho cảm thụ của chủ nhân "em gái nhỏ", khiến nó khổ sở suốt một đêm.

Khốn nạn, hành hạ nhau cả đêm rồi, có giải thoát ra hay không hả?

Không thèm quan tâm tới kháng nghị của thằng nhỏ, Bùi Đông Lai nhẹ nhàng đặt cái đùi trắng bóc của Tần Đông Tuyết sang một bên, nhẹ nhàng rút tay ra rồi lặng yên không một tiếng động rời giường. Hắn mặc một bộ quần áo thể thao rồi đi ra khỏi phòng.

Có lẽ vì thời gian còn sớm, vợ chồng Tiểu Ái Linh và Tần Tranh vẫn chưa rời giường.

Để không làm phiền tới hai người, Bùi Đông Lai cố hết sức không phát ra âm thanh nào, lặng yên bước xuống tầng dưới. Hắn rời khỏi biệt thự, bắt đầu một ngày tu luyện mới.

Từ sau khi hắn hoàn toàn dung hợp với linh hồn của Tiêu Phi thì hắn đã bước chân vào cảnh giới Hóa Kính, hơn nữa ít nhất là trước khi đạt đến Cương Kính thì hắn sẽ không gặp bình cảnh gì cả.

Điều này làm cho con đường tu luyện của hắn thuận lợi rất nhiều.

1 tiếng sau, khi trời vừa sáng thì Bùi Đông Lai liền kết thúc luyện công, trở về biệt thự.

Trong biệt thự, vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh đã rời giường, đang ngồi ở đại sảnh nói cái gì đó.

- Thấy chưa, tôi nói Đông Lai đi luyện công buổi sáng mà bà không tin.

Thấy Bùi Đông Lai đi vào thì Tần Tranh nở ra nụ cười.

Tiểu Ái Linh nghe vậy, hơi lộ xấu hổ, trừng mắt nhìn Tần Tranh một cái, ý bảo Tần Tranh không nên nói nữa.

- Đông Lai à, chú nói buổi sáng cháu sẽ đi luyện công mà dì của cháu lại không tin cho nên chúng ta vừa mới đánh cuộc.

Tần Tranh cố ý tự vạch áo cho người xem lưng.

Nghe được Tần Tranh vạch trần như thế thì Tiểu Ái Linh càng xấu hổ, bất quả liền điều chỉnh lại tâm tình nói:

- Vốn dĩ nghĩ cháu mới vừa NB về nên cần nghỉ ngơi, không ngờ cháu lại vẫn kiên trì tập luyện như rứa.

- Đã thành thói quen rồi.

Bùi Đông Lai cười cười.

- Tuổi trẻ chính là thế.

Tần Tranh nghe vậy, có chút hâm mộ nà cảm thán một câu, theo sau nói:

- Đông Lai, chú và dì có việc cần phải xử lý nên không thể ở lại cùng 2 đứa, đợi Đông Tuyết tỉnh thì cháu hãy nói nói một tiếng, khi nào rảnh thì chú và dì sẽ tới thăm 2 đứa.

- Đợi sau khi xong chuyện này thì cháu cùng Đông Tuyết thường xuyên đi qua thăm dì với chú.

Bùi Đông Lai gật đầu.

Tự mình đưa vợ chồng Tần Tranh ra khỏi biệt thự, Bùi Đông Lai trở lại phòng ngủ, phát hiện Tần Đông Tuyết vẫn còn ngủ say.

Thấy thế thì Bùi Đông Lai cũng hiểu được, mặc dù tối qua Tần Đông Tuyết không có bị mình úp máng nhưng mà vô luận là thân thể hay tinh thần cũng bị dày vò, mệt đến ngất ngư cho nên đến giờ vẫn còn ngủ.

Sau đó, Bùi Đông Lai định rời phòng ngủ để đi tắm một cái thì lại nghe được tiếng lẩm bẩm như nói mơ. Hắn nhìn không được lại nhìn về phía Tần Đông Tuyết. Không nhìn thì thôi vừa nhìn đã thấy người đẹp vừa ngủ mơ vừa xoay mình đạp chân rơi ra một đoạn.

Có lẽ bởi vì động tác quá lớn, làn váy ngủ phong phanh bị nhấc lên cao, hai cái đùi trắng nõn nà để lộ ra ngoài không khí. Em gái nhỏ ở giữa được đồ lót màu trắng cũng ẩn ẩn hiện hiện. Cảnh xuân tươi đẹp nửa che nửa đầy khỏi nói cũng biết là khiến người ta sôi trào nhiệt huyết đến độ nào.

”Tưng!”

Trông thấy ”em gái nhỏ” lâu rồi không gặp bị một cái mảnh tơ lụa nhỏ nhỏ che đây, thằng cu dưới thân Bùi Đông Lai lại lập tức kích động ngẩng cao đầu, vươn thẳng rồi lại tiếp tục vươn thẳng... Đường như nó đang hết mực cầu xin: ”Ka à, cho em và em gái nhỏ kia cạo xát và giao lưu chút đi...”

Bùi Đông Lai không phải Liễu Hạ Huệ, về phương diện đó cũng không những không có vấn đề gì mà còn bởi vì luyện võ, hắn có nhu cầu lớn hơn người bình thường.

Hôm trước hắn có thể chống lại sự dụ hoặc của Quý Hồng, bảo vệ trinh tiết cho thằng cu nhỏ là bởi vì quan hệ giữa hắn và Quý Hồng vẫn còn mơ hồ, không thích hợp phát sinh việc cầu thả đó. Trọng yếu hơn, hắn nhìn ra được Quý Hồng đang mượn rượu tiêu sầu, tự nhiên không thể thừa dịp ôm con gái nhà người ta lên giường được.

Còn về... tối hôm qua, khi đối mặt với Tần Đông Tuyết đang quá căng thẳng, hắn tuy nóng vô cùng nhưng lại lo lắng cho cảm thụ của nàng cho nên mới mạnh mẽ đè nén dục hỏa xuống.

Dù sao, hai người yêu nhau làm tình là chuyện của cả hai chứ không phải là chuyện giao dịch thể xác và tiền bạc.

Cơ mà lúc này, cái cảnh tượng mê người kia bày ra trước mắt, tinh thể cảm nhận lời cầu xin của thằng nhỏ, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy một ngọn lửa bùng lên từ phía dưới bụng. Lửa càng cháy càng vượng, có cố thể nào cũng không dập tắt được.

Lần này, hắn không tận lực đi áp chế nữa, mà bước tới phía giường lớn.

Đi đến bên giường lớn, Bùi Đông Lai cúi xuống, hôn nhẹ lên bờ môi kiều diễm của Tần Đông Tuyết.

Một lần.

Tần Đông Tuyết không phản ứng.

Hai lần.

Tần Đông Tuyết vẫn không phản ứng.

Bùi Đông Lai tiếp tục tăng lực độ và thời gian.

- Ừm...

Có lẽ bởi vì không thể thở nổi, hoặc có lẽ vì cảm nhận thấy môi mình bị người khác xâm nhập, Tần Đông Tuyết phát ra tiếng rên khê, mơ hồ không rõ. Nàng quay đầu qua một bên, đồng thời mơ màng mở mắt.

Hử?

Thấy Bùi Đông Lai đang đè trên người mình, ánh mắt lại nóng rực khác thường, cơn buồn ngủ của Tần Đông Tuyết nhanh chóng tiêu tán không còn.

- Chú và cô đi rồi.

Bùi Đông Lai nói.

- Đi lúc nào cơ?

- ...

Không trả lời, Bùi Đông Lai chỉ nhìn thẳng vào Tần Đông Tuyết.

Bị ánh mắt như lửa của Bùi Đông Lai thiêu đốt, Tần Đông Tuyết rốt cục cũng hiểu ra cái gì rồi. Khuôn mặt xinh đẹp còn vương chút ngái ngủ nháy mắt đỏ bừng. Ánh mắt trốn tránh không dám nhìn tới Bùi Đông Lai. Thậm chí... ngay cả tim của nàng cũng đập nhanh không khống chế. Hai chú tiểu bạch thỏ bị vấy ngủ che lấp phập phồng lên xuống theo nhịp thở, rung rinh với biên độ kinh người.

Cảm thụ được biến hóa của Tần Đông Tuyết, Bùi Đông Lai đã sớm không thể chờ được nữa. Hắn lại hôn lên bờ môi của Tần Đông Tuyết, bày tay thuận thế xoa xoa cái đùi đã đè ép hắn cả đêm.

- Ừm...

Tình cảm mãnh liệt của nụ hôn và độ nóng từ bàn tay kia truyền tới khiến Tần Đông Tuyết chưa nếm mùi đời khe rên một tiếng. Thân thể mềm mại đột nhiên cứng lại, hai cái đùi vô thức khép lại.

Thừa dịp Tần Đông Tuyết rên rỉ, đầu lưỡi của Bùi Đông Lai thuận lợi luồn vào phía trong, cuốn lấy chiếc lưỡi thơm tho mềm mại của Tả Đăng Phong. Chúng như hai con Giao Long xa cách lâu ngày, liều mạng quần quýt, đuối bắt, hấp dẫn lẫn nhau. Cùng lúc đó, tay phải của hắn nhẹ nhàng ma xát làn da trơn bóng bên đùi, từ dưới tiến dần lên cao.

Bàn tay kia giống như có ma pháp lôi, khiến cho Tần Đông Tuyết cảm thấy bản thân như bị điện giật. Thân thể mềm mại của nàng bị cơn sóng tình không ngừng đánh tới, run rẩy từng hồi, hai cái đùi trắng nõn cũng theo đó mà kẹp chặt lại.

Thấy phản ứng mãnh liệt và sự khẩn trương của Tần Đông Tuyết, Bùi Đông Lai chấm dứt nụ hôn nồng nhiệt, chậm rãi chuyển môi tới vành tai ngọc.

- Phù... Phù...

Nụ hôn chấm dứt, khuôn mặt Tần Đông Tuyết đỏ chót như quả nhô Tân Cương. Đôi mắt sáng như sao ngày thường giờ long lánh mê ly, bị một làn sương tình dục che lấp.

- A...

Rất nhanh, Bùi Đông Lai khẽ cắn lên vành tay của Tần Đông Tuyết. Hơi thở nóng hổi phả vào tai khiến Tả Đăng Phong vẫn đang dồn dập thở gấp lại kim không được rên rỉ một tiếng, âm lượng còn lớn hơn trước.

Tiếng rên khe lớn vồn bên tai, Bùi Đông Lai không ngừng lại, bàn tay to tiếp tục tiến về phía trước, từ làn da bóng loáng trượt tới hoa viên thần bí. Môi hắn cũng đi xuống dưới, từ tai đến cổ rồi tới xương quai xanh khôu gợi, sau đó là hai ngọn núi rung động.

Xử nữ Tần Đông Tuyết đối mặt với sự tập kích từ cả hai nơi của Bùi Đông Lai dần dần bị lạc trong biển dục vọng, hai tay vô thức vuốt ve thân thể cường kiện của hắn. Bàn tay mềm mại đi từ bả vai tới cơ ngực rồi ma xui quỷ khiến thế nào lại luồn vào bên trong áo Bùi Đông Lai, vuốt ve cơ bụng rắn chắc như sắt thép của hắn.

Cùng lúc đó, thân thể của nàng vặn vẹo, như là tránh né bàn tay Bùi Đông Lai hoặc lại như dụ hoặc Bùi Đông Lai tiếp tục tiến tới.

Cái lưỡi lướt trên xương quai xanh, Bùi Đông Lai cúi thấp xuống, cắn chặt lấy cúc áo của Tần Đông Tuyết, nhẹ nhàng kéo một cái.

Phụt.

Cúc áo rơi xuống, da thịt trắng hồng lộ ra ngoài.

Phụt.

Cúc thứ hai rơi xuống, ngọn núi cao được chiếc áo lót viền hoa bao bọc xuất hiện. Bùi Đông Lai vươn tay trái nhàn rãi về phía sau lưng Tần Đông Tuyết, nhẹ nhàng cởi bỏ khuy cài áo của nàng.

Cái áo lót bị lột ra, hai ngọn núi trắng hồng thoát khỏi trời buộc, bật nhảy rung rinh. Trên đỉnh ngọn núi là hai nụ anh đào hồng hết sức mê người.

- Phù... phù...

Nhìn thấy một màn này, hô hấp của Bùi Đông Lai cũng dần dần dập. Hơn thở nam tính phun lên trên hai hạt anh đào đỏ như mưa phùn ngày xuân, làm cho nụ hoa không ngừng nở rộ.

Sau khi hai nụ hoa hoàn toàn chín mọng, Bùi Đông Lai cúi xuống, ngậm chúng vào miệng, tận tình nhắm nháp.

- A...

Anh đào nhập miệng, Tần Đông Tuyết đã hoàn toàn rơi vào tay giặc, thân thể mềm mại run rẩy một cái. Hai cái đùi đẹp kẹp chặt lại, bởi vì dùng sức lớn mà khiến cho đầu ngón tay của Bùi Đông Lai trượt về phía cửa của hoa viên thần bí, ướt nhẹp một mảnh.

- A... Ngứa... Ngứa...

Cảm thụ nụ hoa anh đào của mình đang chậm rãi quay cuồng trong miệng Bùi Đông Lai, hoa viên thần bí thì lại bị đầu ngón tay hấn nhiễu loạn, Tần Đông Tuyết hé môi, rên rỉ như mất trí, thân mình cũng liên tục vận vẹo.

Cũng vì Tần Đông Tuyết cửa quây, ngón tay của Bùi Đông Lai càng tiếp xúc thân mật hơn với hoa viên thần bí. Xuân thủy chảy ra như suối nhỏ vỡ đê, ào ạt không ngừng...

Một cỗ khoái cảm lan tràn toàn thân, Tần Đông Tuyết run rẩy kịch liệt, hai chân vô thức khép rồi lại mở, giống như nghênh hợp với loại tiết tấu nào đó.

Sau đó, không đợi nàng rút thân ra khỏi sung sướng vừa rồi, nàng đã thấy "chiến y" màu trắng đang bảo vệ hoa viên thần bí của mình đã chậm rãi bị kéo ra dọc theo hai chiếc đùi ngọc.

- Anh trai tới nào...

Mất đi sự che lấp của chiến y, em gái nhỏ màu hồng phấn chân thành tha thiết mời gọi thằng em nhỏ dưới thân Bùi Đông Lai.

- Em gái... Em đừng vội, anh trai... anh trai tới ngay.

Thằng cu dưới thân Bùi Đông Lai nóng vội trả lời, nhanh chóng cởi bỏ trói buộc. Dưới sự giúp đỡ của chủ nhân, "anh trai lớn" ưỡn ngực ngẩng đầu tiến vào vòng ôm ấp của em gái nhỏ.

- Anh trai, anh lớn quá.

- Em gái, em trơn quá.

- Đau...

- Ngoan, phá rồi sẽ không đau nữa.

- Em chảy máu rồi.

- Đây là kết tinh tình yêu.

...

- Anh trai, em biết anh dài bao nhiêu rồi nhớ.

- Em gái, anh biết độ sâu của em rồi cơ.

Mặt trời đỏ lên cao từ đường chân trời, cuộc trao đổi và cọ xát chấm dứt.

637. Chương 630: Dư Âm Sau Cuộc Chiến.

Chương 630: Dư âm sau cuộc chiến.

Đối với Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết mà nói, tuy rằng 2 người đã cùng ở nhau một chỗ, nhưng mà việc tiến hành ABC, XYZ thì lại rất ít, vì thế sau khi ném thử tư vị này thì cả 2 người liền nghiện luôn cmnr.

Trong 3 ngày qua, Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết không ra khỏi cửa, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của 2 người, đại ca ca cùng tiểu muội muội trao đổi nhau, thắng cho đến khi Hạ Y Na trở về thì mới thôi.

Là người từng trải, Hạ Y Na thấy được làn da Tần Đông Tuyết hồng nhuận thì ngẫm hiểu, khi vào cười liền cười hì hì.

- Y Na, bác trai bác gái có khỏe không?

Có lẽ là bởi vì có tật giật mình nên thấy Hạ Y Na trở về thì Tần Đông Tuyết chủ động hỏi.

- Rất khỏe.

Hạ Y Na cũng biết Tần Đông Tuyết là một nữ nhân truyền thống cho nên cũng không có hỏi nhiều nói đến chuyện quan trọng:

- Đúng rồi Đông Lai, lúc ở trên máy bay thì tớ nghe thư ký ở Tây Nam là Diệp Hạo Nhiên đã ngã ngựa, hẳn là mặt trên đã động thủ với Diệp gia?

- Ừh.

Bùi Đông Lai gật đầu, trong lòng cảm thán mặt trên quả nhiên là động thủ rất nhanh mà.

Hoàng Gia lâm viên, trong biệt thự số 3, Diệp Thạch đang ngồi trên ghế làm việc như thường ngày.

Nhưng mà lúc này đây khuôn mặt của Diệp Thạch trông già đi, tóc bạc trên đầu cũng nhiều hơn, trên trán cũng đầy nếp nhăn, thậm chí là hốc mắt cũng hãm sâu vào, trong mắt còn lưu tư máu, sắc người vô cùng tiêu tụy.

Hắn không có coi giấy tờ quan trọng mà là 2 mắt vô thần nhìn lên trần nhà, tỏ ra ngẩn ngơ.

“Cốc..Cốc”

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi.

Diệp Thạch vẫn nhìn trần nhà, giọng nói khàn khàn.

“Két”

Người đi vào chính là thư ký của Diệp Thạch, Chu Lập Hằng.

- XX.

Thấy bộ dạng mặt hồn của Diệp Thạch thì trong lòng Chu Lập Hằng phức tạp, lên tiếng gọi.

- Có chuyện gì?

- Dựa vào công tác tháng trước thì hôm nay ngài cần đi Hồ Giang để thị sát công tác.

Chu Lập Hằng lấy lại bình tĩnh, báo một tiếng, sau đó thấy Diệp Thạch không lên tiếng thì do dự một chút rồi nói:

- Tôi đã sắp xếp xong mọi chuyện, lúc nào cũng có thể đi Hồ Giang, bất quá nếu ngài muốn đi thì phải cần thu thập thêm.

“Bá”

Chu Lập Hằng vừa dứt lời thì đôi mắt ảm đạm của Diệp Thạch liền trở nên sắc bén như đao, hung hăng nhìn vào hắn.

Trong lòng Chu Lập Hằng chấn động, vội vàng cúi đầu.

- Có phải ông cảm thấy hiện tại bộ dạng của ta không hợp với thân phận XX này không?

Diệp Thạch lạnh giọng hỏi.

Không trả lời, Chu Lập Hằng sợ tới mức không dám mở miệng.

- Ha ha... Ha ha a... Ha ha ha ha... Ta hiện tại bản thân ta người không phải là người, quý không phải là quý, tự nhiên không hợp với thân phận thân phận, đi ra ngoài cũng chỉ sẽ dọa người.

Mắt thấy Chu Lập Hằng không dám nói lời nào, Diệp Thạch thu hồi ánh mắt, nở nụ cười tự giễu, nhưng mà nụ cười của hắn vô cùng âm lãnh:

- Nói vậy thì ông rất muốn ta rời khỏi vị trí này, hoặc là nói ta chủ động nhận sai, vì sao ta phải làm như thế?

Chu Lập Hằng không nói lời nào.

- Trong mệnh lý thì Thất Sát chính là đảo loạn thế giới chi tắc, ừh, ta thừa nhận tên nghiệt chủng kia đã làm được điều này, nhưng mà Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang gặp nhau, thiên hạ đổi chủ, không thể nghịch chuyển....

Giọng nói Diệp Thạch trở nên trầm thấp mà mạnh mẽ:

- Hắc Bùi Vũ Phu khí thế ngất trời đó cũng táng thân ở nước ngoài, bản thân ta muốn nhìn xem bọn hắn làm như thế nào để thiên hạ này đổi chủ.

Lại nghe Diệp Thạch nói thế thì trong lòng Chu Lập Hằng hiểu được, cuối cùng Diệp Thạch đã không còn muốn tranh đấu với Bùi Đông Lai nữa mà là muốn đứng ngoài thờ ơ mà quan sát, xem Bùi Đông Lai rập khuôn giống với Bùi Vũ Phu.

..

New York nước Mỹ, trong một tòa biệt thự, lúc này toàn bộ những gia tộc Mafia đã dự một buổi hội nghị khẩn cấp.

Buổi hội nghị này do Anthony Gambino chủ trì, hiện tại bởi vì cha của Anthony Gambino đang bị trọng thương, nên mọi chuyện trong Mafia là do Anthony tiếp quản, hiện tại những gia chủ của những gia tộc của Mafia là gia tộc Gambino, gia tộc Profaci, gia tộc, ... đều có mặt ở đây.

Không khí trong buổi hội nghị này tỏ ra ngưng trọng.

Tất cả chuyện này đơn giản là tin tức Bùi Đông Lai mượn Tịch gia để huyết tẩy NB đã được truyền ra.

- Anthony, thương thế của chủ tịch Yossi Gambino như thế nào rồi.

Trước khi hội nghị diễn ra thì tộc trưởng của gia tộc... Vio mở miệng hỏi.

”Bá!”

Nghe được câu hỏi của Vio thì toàn bộ mọi người đều nhìn về phía Anthony.

Vio.

Nhân vật số 2 của nghị viện Mafia.

Gia tộc... là gia tộc lớn thứ 2 trong nghị viện Mafia, chỉ sau gia tộc Gambino.

Trước kia, bởi vì mạng lưới quan hệ bạch đạo cùng với vũ lực của Yossi Gambino mà toàn bộ những gia tộc khác đều không có bất kỳ ý kiến gì với gia tộc Gambino.

Nhưng mà.

Từ sau khi Yossi Gambino trọng thương bế quan, Anthony đảm nhận thay thế thì trong Mafia đã xuất hiện một số chuyện không được mọi người hài lòng cho lắm, bất quá bọn hắn cũng không dám nói gì vì không biết thương thế của Yossi Gambino.

Mà thời gian cứ trôi qua, thương thế của Yossi Gambino vẫn như cũ, hơn nữa Anthony vì một nữ nhân TQ mà không tiếc đã gần như là phá hủy kế hoạch tiến quân vào TQ của Mafia, nên khiến ột số người bất mãn.

Hiện giờ biết được Anthony trêu chọc Bùi Đông Lai, hơn nữa Bùi Đông Lai còn có quan hệ chặt chẽ với Tịch gia, người đứng đầu của liên minh Hoa Hạ thì đám người Vio càng bất mãn hơn.

- Đa tạ, chú Vio đã quan tâm, hiện tại thương thế của cha cháu vẫn đang được khôi phục rất thuận lợi.

Anthony trầm giọng:

- Người vốn là muốn tham gia buổi hội nghị này nhưng mà trong quá trình dưỡng thương thì có dấu hiệu đột phá cho nên người vẫn đang bế quan.

Oh?

Nghe được Anthony nói thế thì đám người Vio đều nhìn chăm chăm vào Anthony, muốn xem thử Anthony đang nói thật hay là nói láo.

Đối mặt với từng ánh mắt sắc bén của mọi người thì sắc mặt của Anthony vẫn tỏ ra bình tĩnh như cũ.

- Anthony, bởi vì sai lầm của cậu mà chúng ta đã trêu chọc phải Bùi Đông Lai, lấy thực lực mà hấn thể hiện ra ở NB thì đây là một địch nhân vô cùng khủng bố.

Im lặng trong phòng hội nghị, giọng nói trầm thấp của Vio vang lên:

- Vì không muốn để chúng ta giống như hội Tam Hợp nên ta đề nghị trước khi thương thế của chủ tịch bình phục thì nghiêm cấm cậu phát sinh xung đột với Bùi Đông Lai, thậm chí chúng ta cần phải phái người đến hòa đàm với hắn, đợi cho sau khi thương thế của chủ tịch được bình phục thì tính sau.

Bên tai vang lên lời nói của Vio, đối mặt với lời chỉ trích của Vio thì sắc mặt Anthony hơi đổi, ánh mắt hắn nhìn về phía Vio.

- Tôi đồng ý ý kiến của Vio tiên sinh.

- Tôi cũng đồng ý.

....

Sau đó, không đợi Anthony mở miệng nói cái gì, không ít đại lão của Mafia đã mở miệng phụ họa.

Anthony nghe vậy sắc mặt trở nên khó coi, lửa giận trong lòng bùng lên, bất quá hắn không có phát tác.

Hắn biết được, lấy biểu hiện của Bùi Đông Lai thể hiện ở NB thì nếu như hắn muốn khai đao với Mafia thì tuyệt đối Mafia bên này sẽ trọng thương nặng.

Càng quan trọng hơn là hắn không biết thương thế của cha hắn sẽ khi nào mới hồi phục, kể từ sau khi Yossi Gambino bế quan thì hắn chưa lần nào gặp mặt cha hắn, thậm chí ngay cả giọng nói thì hắn cũng chưa từng nghe.

Nếu không phải biết thực lực dũng mãnh của Yossi Gambino thì thậm chí hắn đã hoài nghi có phải là Yossi Gambino đã chết rồi hay không?

...

Thần Vồng.

- Thần chi tử tôn quý, dựa theo tình thế trước mắt thì liên minh Hoa Hạ chính là con bài chưa lật của Bùi Vũ Phu để lại cho con của hắn.

Trong một đại sảnh, Dracula nhìn vào Dixi, nói:

- Có liên minh Hoa Hạ trợ giúp thì kế hoạch muốn thâm thấu vào TQ của chúng ta lại càng trở nên khó khăn, đồng thời chúng ta cũng rất khó xử lý Bùi Đông Lai.

Nghe được Dracula nói thế thì 3 vị vị hoàng thân khác trầm mặc, mà Philipps một trong 4 thần chi tử mở miệng:

- Tên hồn đản kia đã giết Aust, mặc kệ khó đến cỡ nào thì chúng ta phải xử lý hắn.

- Philipps, người tên hồn đản này, ta đã nói rất nhiều lần rồi, tên hồn đản kia phải do ta xử lý.

Trong đại sảnh lại vang lên một giọng nói, chủ nhân của giọng nói này là một nữ nhân vừa mập vừa béo:

- Ta muốn hấn trở thành tình nô thứ 100 của ta, nghĩ lại mà xem, nếu dùng roi mà quật vào thịt của con Vũ Thần TQ thì mùi vị tuyệt vời đến bao nhiêu?

Người nói chính là Lona Ly ánh mắt tỏ ra vô cùng ta ác.

Nghe được Lona Ly nói thế thì 4 vị hoàng thân đều cảm thấy lạnh cả người.

- Lona Ly, tuy rằng ta cảm thấy suy nghĩ của cô rất đúng nhưng mà dựa vào tính thể hiện giờ thì nguyện vọng của cô rất khó thực hiện.

Dixi mở miệng:

- Ủh, nếu không thì cô hãy đem Thánh nữ của Giáo Đình về đi.

”Hừ.”

Lona Ly hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt rất là bất mãn.

- Thực không ngờ, tên phế vật trong mắt ta lúc trước hiện tại lại trưởng thành đến mức độ như thế.

Dixi khẽ mỉm cười nói:

- Tiếc nuôi duy nhất chính là hấn vẫn còn quá nhỏ bé a.

- Thần chi tử tôn quý, nếu không phải kiêng kỵ Diệp Cô Thành thì nếu ngài động thủ, cho dù có liên minh Hoa Hạ làm chỗ dựa cho hấn thì ngài cũng có thể dùng một bàn tay bóp chết hấn.

Dracula nghe vậy, mỉm cười mà vuốt cằm ngửa.

- Diệp Cô Thành, ta cũng không phải là sợ hấn.

Dixi cười hờ hững, giọng nói vô cùng cao ngạo:

- Ta chỉ tò mò, Bùi Đông Lai cần bao lâu nữa mới đáng giá để ta ra tay.

Nói xong, sát ý k hung bố trên người Dixi bùng nổ.

”Ách...”

Cảm nhận được sát ý khủng bố đáng sợ của Dixi, thì đám người Philipps đều tỏ ra kinh hãi: Rốt cuộc là hấn mạnh đến mức nào rồi?

PS: THỜI GIAN TRƯỚC CŨNG HỜI BẠN, KHÔNG THỂ RA CH ĐỀU, HY VỌNG MỌI NGƯỜI THÔNG CẢM, GIỜ CŨNG BỚT CÔNG VIỆC RỒI, CỐ GẮNG BÙ LẠI CHO MỌI NGƯỜI, HY VỌNG LÀ SẼ FULL BỘ NÀY TRONG THỜI GIAN SỚM

638. Chương 631-632: Kiều Ngạo.

Một ngày mới lại bắt đầu.

Bùi Đông Lai lái chiếc Land Rover chở theo Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na đến ĐH Đông Hải.

Trong xe, Hạ Y Na ngáp dài một cái, thấy Tần Đông Tuyết vẫn đang đọc tạp chí thì hỏi:

- Đông Tuyết, cậu không mệt sao?

Tần Đông Tuyết lắc đầu.

- Oh, tớ nhớ ra rồi, tối qua cậu cùng tên kia cũng không chỉ có một lần.

- Tớ bị tên kia giằng co gần 2 tiếng, xương cốt toàn thân đều ê ẩm.

Nghe Hạ Y Na nói thế, khuôn mặt Tần Đông Tuyết không khỏi đỏ lên.

4 ngày trước, từ sau khi ăn trái cấm với Bùi Đông Lai, thì nàng cùng với Bùi Đông Lai quấn quít bên nhau, từ trên giường đến ghế sa lon, đưa vào phòng tắm.

Bởi vì ăn quá nhiều với Bùi Đông Lai cho nên tối hôm trước khi Bùi Đông Lai còn muốn nữa thì nàng lại từ chối, cho nên nhiệm vụ được giao lại cho Hạ Y Na, đáng thương cho Hạ Y Na, bị Bùi Đông Lai quất gần 2 tiếng đồng hồ.

- Đông Tuyết, cậu thấy tên kia có phải làm bằng sắt không, tại sao 2 chúng ta liên thủ lại cũng không phải là đối thủ của hắn?

Hạ Y Na hỏi.

Tần Đông Tuyết khóc không ra nước mắt rồi.

Còn về phần Bùi Đông Lai thì tự giác mà im lặng, không dám lên tiếng.

- Nè Đông Lai đồng học, nếu tớ và Đông Tuyết không thỏa mãn được cho cậu thì làm sao bây giờ?

Hạ Y Na cố ý trêu chọc.

- Tối qua chỉ là xuất phát thôi.

Bùi Đông Lai thuận miệng trả lời, trong đầu không khỏi nhớ lại hình ảnh ướt át tốt qua, thậm chí hắn còn liên tưởng đến thân thể mềm mại của Mộ Khuynh Nhan ở bên dưới.

Nhớ đến Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai không khỏi buồn lòng, bởi vì công việc bề bộn nên lâu rồi hắn cũng chưa liên lạc với Mộ Khuynh Nhan.

7h45' Bùi Đông Lai lái xe trước ĐH Đông Hải rồi đưa xe vào bãi đậu xe.

- Cậu đi tìm hiệu trưởng đi, tớ cùng Y Na đi học.

Ra khỏi bãi đậu xe, Tần Đông Tuyết liền nắm tay Hạ Y Na, mỉm cười nói với Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai gật đầu, bắt đầu đi tới phòng làm việc của Cổ Bồi Nguyên.

- Vào đi.

Trong phòng, Cổ Bồi Nguyên nghe thấy tiếng gõ cửa liền mở miệng.

- Lão sư.

Đi vào phòng, thấy Cổ Bồi Nguyên vẫn đang đọc xấp tài liệu trong tay, không có ngẩng đầu lên, Bùi Đông Lai mở miệng gọi.

Nghe vậy, Cổ Bồi Nguyên liền ngẩng đầu lên, thấy người vào phòng là Bùi Đông Lai thì vẻ mặt tỏ ra kinh ngạc:

- Oh, hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây sao, tại sao Đông Lai cậu lại đến trường?

Nghe được Cổ Bồi Nguyên mở miệng trêu ghẹo, trong lòng Bùi Đông Lai không khỏi hổ thẹn vì những việc làm mà Cổ Bồi Nguyên làm cho hắn trước đây.

Ngay khi lúc Bùi Đông Lai đang nhớ lại chuyện xưa thì Cổ Bồi Nguyên bỏ tập tài liệu xuống, cười khổ hỏi:

- Là đến thôi học hay xin nghỉ phép?

- Lão sư, thật có lỗi, cháu...

- Đông Lai.

Cổ Bồi Nguyên phát phát tay, thở dài:

- Cậu không cần nhiều lời, cậu không muốn tĩnh tâm nghiên cứu học vấn của mình là có nguyên do của cậu, tuy rằng lão sư cảm thấy đáng tiếc cho cậu nhưng cũng không cưỡng cầu cậu.

- Lão sư, có một số việc, cháu phải đi làm, bất quá, xin ngài hãy yên tâm, cháu sẽ không thôi học, Đông Hải vẫn là trường học của cháu, ngài vẫn là lão sư của cháu.

Bùi Đông Lai nhẹ giọng nói.

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, Cổ Bồi Nguyên liền vui mừng, sau đó thở dài:

- Việc mà cậu làm, ta cũng có biết một chút, cũng là hữu tâm vô lực cho nên cậu nên cẩn thận một chút, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, làm việc không thẹn với lương tâm là tốt rồi.

- Đông Lai sẽ nhớ lời này.

Bùi Đông Lai dùng sức gật đầu.

Cổ Bồi Nguyên cười cười, hỏi:

- Tính toán nghỉ bao lâu?

- Không biết nữa, bất quá cháu sẽ cố gắng hoàn thành chuyện này trong thời gian ngắn nhất.

Bùi Đông Lai chần chờ một lúc, cuối cùng là lắc đầu.

- Thời gian lâu cũng không sao, chỉ cần cậu nguyện ý, cánh cổng ĐH Đông Hải vẫn luôn chào đón cậu.

Cổ Bồi Nguyên nói.

- Đúng rồi, tài liệu hệ thống kinh tế mà cậu đưa cho ta, mặt trên đã thấy được giá trị của nó cho nên đã thành lập một tiểu tổ nghiên cứu về vấn đề này.

Khi nói chuyện, Cổ Bồi Nguyên trừng 2 mắt nói:

- Tổ nghiên cứu cũng gặp vài vấn đề không giải quyết được, không biết lão sư cậu có thời gian rảnh không, nhờ cậu chỉ bảo vài vấn đề?

- Lão sư, nếu ngài nói vậy thì sau này cháu sẽ không gặp ngài nữa.

Bùi Đông Lai cười khổ.

- Đông Lai, thật không biết trong đầu cậu chứa những gì nữa, kế hoạch như thế này mà cậu cũng nghĩ ra được à.

Lúc chàng vạng tối, Cổ Bồi Nguyên cầm một tập tài liệu đến đặt ở trên bàn, cảm thán:

- Cậu không vào lĩnh vực kinh tế, quả thật là một điều mất mát cho nước nhà.

- Lão sư, ngài cũng đừng nên tăng bốc cháu nữa, nếu không có ngài chỉ bảo thì làm sao cháu có được thành tựu như ngày hôm nay.

Bùi Đông Lai xấu hổ, hắn không thể nói chuyện hắn đã dung hợp với linh hồn Tiêu Phi, nếu nói ra thì có trời mới biết Cổ Bồi Nguyên sẽ thành cái gì.

- Đông Lai, cậu cũng đừng có khiêm tốn, ta dám bảo đảm, nếu để cho người của tổ nghiên cứu kia thấy được tập tài liệu này thì bọn hắn sẽ nhảy dựng lên.

Cổ Bồi Nguyên cười khổ.

Bùi Đông Lai nghe vậy cũng không nói gì, do dự một chút lại hỏi:

- Lão sư, ngài có thể thảo luận với tổ nghiên cứu, nếu còn thiếu sót điều gì thì mọi người có thể bổ sung vào.

- Đông Lai, ta nghe nói cậu đi lại gần gũi với Tịch gia?

Trong lòng Cổ Bồi Nguyên vừa động, minh bạch dụng ý của Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai gật đầu:

- Nếu kế hoạch có thể khả thi, cháu có thể thuyết phục Tịch gia hoặc là các đại nhân vật tham dự.

- Được.

Cổ Bồi Nguyên nghe vậy liền gật đầu, hẳn biết kế hoạch này sẽ mang đến cơ hội lớn như thế nào với nền kinh tế của Tung của.

Kích động đi qua, Cổ Bồi Nguyên lấy lại bình tĩnh, nói:

- Nói vậy thì tổ nghiên cứu cũng rất chờ mong, hiện tại ta sẽ mang tập tài liệu này qua kia, cậu về nhà đi, 2 ngày nữa có rảnh thì lão sư mời cậu dùng cơm.
- Có mời thì cũng phải là cháu, làm gì có đạo lý lão sư mời học sinh dùng cơm.

Bùi Đông Lai cười cười.

Cổ Bồi Nguyên nghe vậy cười ha ha:

- Đông Lai, cậu làm ra công hiến lớn như vậy, lão sư mời cậu dùng bữa cơm cũng không là gì, hướng chỉ nếu để đám người tổ nghiên cứu biết được những thứ này là do cậu cung cấp, phong chường cũng mời cậu ăn cơm, lão sư cũng là gần quan được ban lộc thôi.

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười, muốn nói cái gì, lại nghe điện thoại vang lên, lấy điện thoại ra nhìn thì thấy người gọi đến là Trần Anh.

- Đông Lai, xế chiều này Tiêu gia gia sẽ đến quân khu Giang Lăng kiểm tra công tác, buổi tối ở lại Giang Lăng.

Điện thoại được chuyển, Trần Anh liền hành văn gãy gọn nói:

- Tiêu gia gia cùng ông nội của chị muốn chị qua đón cậu đi dùng cơm, hiện tại chị đang ở trước cổng ĐH Đông Hải.
- Biết rồi Trần tỷ, tôi ra ngay.

Nghe Trần Anh nói thế, trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, mơ hồ đoán được dụng ý của bữa cơm tối nay, liền đáp ứng.

- Lão sư....
- Đi đi. Có rảnh thì nhớ trở về gặp lão gia lợm khộm này.

Bùi Đông Lai vốn định cáo từ Cổ Bồi Nguyên, kết quả còn chưa dứt lời thì Cổ Bồi Nguyên đã cười cười khoát tay áo.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, rời khỏi văn phòng.

Đi ra khỏi phòng, Bùi Đông Lai liền nhắn cho Tần Đông Tuyết một tin nhắn nói tối may mình sẽ dùng cơm với Tiêu Nguyên Thanh và Trần Quốc Đào, Tần Đông Tuyết trả lời lại, chỉ có một từ “ Được”

Rất nhanh, Bùi Đông Lai đã đi ra cổng trường, thấy Trần Anh đậu xe ở bên đường thì hẳn liền bước qua, cũng không để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh.

- Cơm tối bắt đầu lúc 8h, bây giờ chúng ta đi qua.

Trần Anh thấy Bùi Đông Lai đến gần liền hành văn gãy gọn.

- Được.
- Bùi Đông Lai gật đầu, đi vào xe.
- Nghe ông nội nói, chuyện tình ở NB là do cậu làm?

Khi xe đi tới giữa đường, sắc mặt Trần Anh bình tĩnh mở miệng hỏi.

- Vâng.
- Bùi Đông Lai nghiêm mặt:
- Người NB chẳng những muốn đẩy tôi vào chỗ chết, còn muốn quốc nội hỗn loạn, thật sự đáng chết.
 - Hiện giờ cậu đã bước vào cảnh giới Hóa Kính chưa?

Trần Anh lại mở miệng hỏi.

Bùi Đông Lai cũng không có giấu diếm:

- Đột phá trước khi đi NB.

Dù Trần Anh đã xác định được điểm này nhưng nghe chính miệng Bùi Đông Lai trả lời, trên mặt nàng vẫn tỏ ra khiếp sợ.

Lần đầu tiên nàng gặp Bùi Đông Lai, khi đó Bùi Đông Lai mới chỉ là Minh Kính, hiện tại không đến 1 năm mà Bùi Đông Lai bước vào Hóa Kính, tốc độ tu luyện quả thực nghe rợn cả người, thậm chí nếu không phải tận mắt thấy mọi chuyện thì nàng không tin có người có thể làm được chuyện này.

- Vô luận là vì nước hay vì dân, vẫn là thực thực lực cá nhân tăng lên, cậu đều vượt qua anh ta.

Khiếp sợ đi qua, Trần Anh tự đáy lòng cảm thán nói:

- Trò giỏi hơn thầy, nếu ở dưới Cửu tuyền anh ấy biết được cậu có thành tựu như hiện tại, nhất định sẽ vui mừng.

Nghe Trần Anh nói thế, Bùi Đông Lai biết được người mà Trần Anh nói đến là Tiểu Phi, giọng nói của hắn tỏ ra phức tạp:

- Tiêu đại ca là người thay đổi vận mệnh của tôi, nếu không có anh ấy, sẽ không có tôi ngày hôm nay.

- Tôi biết cậu báo thù là vì anh ấy nhưng mà tôi hy vọng cậu nhớ kỹ một điều: Mạng người chỉ có một, cũng không có cái thứ hai.

Dường như Trần Anh nhớ lại chuyện cũ, giọng nói nhỏ xuống:

- Chết rất đơn giản, 2 mắt nhắm lại, cũng không biết cái gì cũng không biết thống khổ, nhưng mà người thống khổ nhất chính là người sống quan tâm đến hắn, vì không để người bên cạnh phải thương tâm, cậu nhất định phải còn sống, cho dù không thể báo thù cho anh ấy cũng không có vấn đề gì.

- Được.

Bùi Đông Lai gật đầu, hắn biết mọi chuyện không nên nóng vội, phải cẩn thận để không có sơ hở.

Có lẽ là gợi lại chuyện cũ năm xưa, nên trên đường đi, Trần Anh cũng không nói gì với Bùi Đông Lai nữa.

2h sau, xe tiến vào Giang Lăng, đi vào khách sạn Hoa Sợ.

Sau khi xe dừng lại ở bãi đậu xe, Bùi Đông Lai cùng Trần Anh đi vào khách sạn, quản lý liền tự mình dẫn người vào một phòng ăn.

Trong phòng chỉ có 2 người Tiêu Nguyên Thanh và Trần Quốc Đào, cả 2 đều mặc quân trang, khi Bùi Đông Lai và Trần Anh bước vào phòng thì 2 người đang cười cười thảo luận cái gì.

- Báo cáo thủ trưởng, đội phó đại đội đặc chủng Đằng Long Bùi Đông Lai có mặt.

Đi vào phòng, thấy Tiêu Nguyên Thanh cùng Trần Quốc Đào, Bùi Đông Lai liền hành lễ.

- Tiểu tử, chủ tịch vì muốn dùng cơm với cậu mà đã đợi hơn 1h rồi, phóng nhân toàn quốc nội, chỉ có Góp ka với cậu mới ọc đãi ngộ như thế này a.

Mắt thấy Bùi Đông Lai vào cửa, Trần Quốc Đào đứng lên, cười ha ha.

- Lão Trần a, nếu ông có thể làm chuyện như thế thì đừng nói là chờ 1h, cho dù chờ 1 ngày 1 đêm, ta cũng không nói 2 lời.

Tiêu Nguyên Thanh cười trêu ghẹo.

- Lão Tiêu, lời này của ông không hiền hậu rồi, tuy rằng không làm được chuyện kia nhưng mà người lính này là thủ hạ của tôi a.

Trần Quốc Đào tỏ ra đắc ý:

- Ông không thấy tiểu tử kia đến trình diện thôi sao?
- Nói vậy, hử Trần Quốc Đào ông cũng là lính của tôi, nói vậy chuyện kia cũng có một phần công lao của tôi, đúng không?

Tiêu Nguyên Thanh cười hỏi.

”Ách...”

Trần Quốc Đào không phản bác được.

- Thượng úy Bùi Đông Lai, cậu chính là niềm kiêu ngạo của nước cộng hòa.

Thấy Trần Quốc Đào không lên tiếng, Tiêu Nguyên Thanh cũng dừng dậy, làm ra một động tác theo tiêu chuẩn quân đội để hoàn lễ với Bùi Đông Lai.

Tdq thấy vậy cũng chào theo nghi thức quân đội với Bùi Đông Lai.

Dưới ánh đèn.

Trên mặt bọn họ không còn nụ cười, cũng không có vẻ uy nghiêm hay nghiêm túc của một người thủ trưởng nữa.

Có chính là kính ý!

PS: THỜI GIAN TRƯỚC CŨNG HỜI BẠN, KHÔNG THỂ RA CH ĐỀU, HY VỌNG MỌI NGƯỜI THÔNG CẢM, GIỜ CŨNG BỐT CÔNG VIỆC RỒI, CỐ GẮNG BÙ LẠI CHO MỌI NGƯỜI, HY VỌNG LÀ SẼ FULL BỘ NÀY TRONG THỜI GIAN SỚM

639. Chương 633: Lính Đội Dự Thi.

Chương 633: Lính đội dự thi.

- Bảo vệ nhân dân là chức trách của một người quân nhân.

Theo bản năng, Bùi Đông Lai liền nói ra những lời này.

- Tốt lắm tiểu tử, đừng có giả vờ hiên ngang lắm liệt trước mặt lão tử, năm đó lão tử 5 lần 7 lượt mời cậu trở về, cậu có khi nào để ý đến lời của lão tử không?

Nghe được Bùi Đông Lai trả lời hiên ngang lắm liệt, Trần Quốc Đào buông cánh tay, tức giận:

- Hiện giờ lại nói đó là chức trách của quân nhân, nếu cậu coi trọng chức trách quân nhân thì thành thành thật thật tham gia vào quân ngũ đi.

Bùi Đông Lai không phản bác được, vẻ mặt xấu hổ.

- Được rồi lão Trần, phép khích tướng của ông cũng vô dụng rồi, thời gian không còn sớm nữa, dọn cơm đi.

Mất thấy Bùi Đông Lai không tỏ thái độ, Tiêu Nguyên Thanh rất rõ ràng, bởi vì nhiều nguyên nhân nên Bùi Đông Lai không thể tham gia vào quân ngũ.

Trần Quốc Đào nghe vậy liền cảm thấy xấu hổ, sau đó nói với Trần Anh:

- Tiểu Anh, đi gọi đồ ăn đi.

Trần Anh gật đầu, xoay người đi ra.

Vì để không khí không còn xấu hổ, Trần Quốc Đào vẫy vẫy tay:

- Được rồi tiểu tử, bây giờ đừng có nói đến mấy cái quy cũ kia nữa, đêm nay cậu hãy cùng uống với ta và lão Trần một bữa cho đã đi.

- Được, Trần gia gia.

Bùi Đông Lai gật đầu rồi ngồi xuống.

- Tiểu tử, cậu còn nhớ đã từng hứa lời gì với lão tử không?

Đồ ăn qua ngũ vị, rượu qua tam tuần, Trần Quốc Đào vỗ bả vai Bùi Đông Lai, miệng đầy mùi rượu mà hỏi.

Bùi Đông Lai gật đầu trả lời:

- Cháu đã đáp ứng ngài đoạt lấy chức quán quân trong lần Đại Bĩ Vũ bộ đội đặc chủng cả nước?

- Là cả nước sao?

Bộ dạng Trần Quốc Đào tỏ ra suy tư:

- Tiểu tử cậu hãy nhớ lại cho kỹ, dường như lão tử nhớ rõ là cậu đáp ứng lão tử đoạt lấy chức quán quân của toàn cầu a?

Ách...

Ngay cả khi Bùi Đông Lai đoán được nguyên nhân của buổi cơm này nhưng mà nghe được Trần Quốc Đào nói thế thì không khỏi ngạc nhiên.

- Bên Ru đã gửi thư mời, nói tháng 7 năm nay sẽ tổ chức Đại Bĩ Vũ tại Ru, mời chúng ta đến tham gia cùng với 31 chi bộ đội đặc chủng khác.

Tiêu Nguyên Thanh nghiêm trang mở miệng:

- Quân ủy đã quyết định để cho cậu suất đội đi đến Ru để tham gia lần tranh tài này, ngoài ra cậu cũng có thể lựa chọn 6 thành viên, đây là danh sách, cậu thấy thế nào?

- Cháu từng đáp ứng Tiêu lão thái gia, sẽ tự mình lấy cúp quán quân.

Sắc mặt Bùi Đông Lai phức tạp nhìn vào Tiêu Nguyên Thanh:

- Cho nên, cháu sẽ đích thân suất đội dự thi, hơn nữa cam đoan rằng sẽ đoạt lấy chức quán quân.

- Tốt.

Tiêu Nguyên Thanh nghe vậy, trong lòng phức tạp nhưng không có biểu hiện ra trên mặt:

- Lát nữa ta sẽ đưa cho cậu danh sách đề cử viên, tư liệu giao cho cậu, cậu tự mình chọn thành viên.

- Vâng.

Bùi Đông Lai gật đầu.

Thấy Bùi Đông Lai gật đầu đáp ứng, Trần Quốc Đào liền chớp mắt ra hiệu cho Tiêu Nguyên Thanh, ý nói trong đại đội đặc chủng Đằng Long cũng được đề cử 2 người.

- Lão Trần, 2 ta làm vài chén đi ?

Nhận thấy được hành động của Trần Quốc Đào, Tiêu Nguyên Thanh tâm như gương sáng, bưng chén rượu lên, nói.

Mất thấy tâm tư bị hiểu rõ, Trần Quốc Đào giả vờ như không thấy gì, cười ha ha với bdl :

- Thằng nhóc, nếu như cậu không thể đem cúp quán quân về, lão tử liền cấm bế cậu 1 tháng.

- Được rồi... uống rượu... uống rượu...

Nói xong, Trần Quốc Đào liền bưng ly rượu, chạm cốc với Tiêu Nguyên Thanh.

...

- Lão Trần, 2 ngày trước mặt trên đã họp nghiên cứu, tính toán để ông công tác tại quân ủy.

Đội Bùi Đông Lai cùng Trần Anh rời đi, Tiêu Nguyên Thanh châm một điếu thuốc, ngửa xuất kinh nhân.

Hả?

Nghe Tiêu Nguyên Thanh nói thế, trong lòng Trần Quốc Đào cả kinh, ý của Tiêu Nguyên Thanh là muốn để hắn thăng chức mà.

- Tại sao mặt trên lại điều động?

Kinh ngạc qua đi, Trần Quốc Đào mở miệng hỏi.

- Ông không rõ sao?

Tiêu Nguyên Thanh cười khở hỏi.

- Chẳng...Chẳng lẽ là bởi vì Đông Lai?

Trong lòng Trần Quốc Đào mơ hồ đoán được cái gì nhưng lại không dám khẳng định.

- Không sợ ông chê cười, tuy rằng quan hệ cá nhân giữa ta và ông rất tốt nhưng mà cho dù ta có tâm muốn giúp ông, cũng không làm được điểm này.

Tiêu Nguyên Thanh thở dài:

- Đích thật là vì nó, đây là một trong những hiệp nghị giữa nó và XXX.

Lại nghe Tiêu Nguyên Thanh nói thế, Trần Quốc Đào trầm mặc.

- Có phải là cảm thấy thốn thức không?

Tiêu Nguyên Thanh thấy thế, dường như đoán được tâm ý của Trần Quốc Đào, cười khở:

- Tục ngữ nói thế sự vô thường, ông đã từng ra mặt giúp nó, mà trong nháy mắt nó lại có thể để cho ông nhập kinh.

- Lão Tiêu ông nói đúng, thật sự là tôi có chút thốn thức, tôi thật không ngờ nó có thể đi đến bước này.

Giọng nói Trần Quốc Đào tỏ ra phức tạp:

- Nhưng mà tôi cũng không sợ ông nói tôi già mồm cái lão, mặc kệ ông tin hay không, từ đầu đến cuối, tôi giúp nó cũng không có mục đích gì, tôi chỉ cảm thấy người như nó không nên chết ở trong tay một vài người dè tiện kia.

- Đương nhiên là ta tin.

Tiêu Nguyên Thanh nở ra nụ cười chua xót:

- Cũng chính bởi vì điểm này nên hắn mới đưa cho ông một phần hội báo hậu hĩnh như thế này, "Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo", người phạm ta một, ta trả lại mười, đây chính là hình dung tốt nhất đối với hắn. Cho nên ông không cần vì thế mà cảm thấy không ổn. Dù sao, ngoài cái tính nóng nảy ra thì ông là một người làm việc rất tốt.

Trần Quốc Đào không lên tiếng.

- Tiểu Anh muốn tham gia lần này, là ý của nó sao?

Tiêu Nguyên Thanh nói sang chuyện khác.

- Là ý của nó.

Trần Quốc Đào thở dài:

- Tuy rằng tính khí nó quật cường nhưng nói thật tôi cũng chẳng sợ nó trở mặt chỉ vì tôi không cho nó dự thi. Haizz, tôi chỉ cảm thấy được, bởi vì chuyện của Tiểu Phi mà nó thất bại hoàn toàn, trong 2 năm qua nó luôn sống trong bóng ma, thật sự rất khổ. Tôi muốn nó bước ra khỏi bóng ma, mà ông cũng biết, công việc đặc công đã không có bất kỳ tính khiêu chiến và nguy hiểm nào đối với nó, chỉ có phân định thắng thua trên chiến trường cao cấp mới có thể để nó trở lại như cũ, do đó thoát khỏi bóng ma.

- Đích thật là như vậy.

Tiêu Nguyên Thanh gật đầu, chần chờ nói :

- Nhưng mà không biết Đông Lai có chọn nó không ?

- Hẳn là có.

Trần Quốc Đào suy nghĩ cái gì, sau đó cười khỏ nhìn Tiêu Nguyên Thanh :

- Lão Tiêu, ông cũng không nên nói tôi làm càn a, dù sao luận về thực lực thì cháu của tôi cũng không kém cháu của ông.

Tiêu Nguyên Thanh dở khóc dở cười.

Trong chiếc Wrangler bên ngoài bãi đậu xe, lúc này Trần Anh đã lái xe đi, mà Bùi Đông Lai đang nhìn tập danh sách thành viên được đề cử.

Hả?

Thấy được tên của Trần Anh trong danh sách này, Bùi Đông Lai lập tức kinh ngạc:

- Trần tỷ, tỷ cũng muốn tham gia sao?

- Ừh.

Trần Anh gật đầu:

- Tôi đã bước vào Ám Kính đỉnh phong, hơn nữa trước kia là thành viên của Long Nha, luận về thực lực thì có khả năng đứng đầu trong danh sách, hẳn là có tư cách dự thi?

- Làm sao tỷ lại muốn tham gia thi đấu?

Bùi Đông Lai không biết nguyên nhân tại sao Trần Anh muốn tham gia thi đấu.

Trần Anh trầm mặc một lúc, sau đó mở miệng, trong mắt hiện ra vài phần bi thương:

- Có một số việc không thể trốn tránh, chỉ có thể đối mặt.

Thì ra Trần tỷ vẫn chưa thoát khỏi bóng ma.

Bùi Đông Lai tỉnh ngộ. vô luận là vì muốn báo đáp ơn giúp đỡ của Trần Anh trước đây hay là muốn cảm ơn Tiêu Phi, hẳn đều cần phải giúp Trần Anh đi ra khỏi bóng ma.

Nhưng mà.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, lựa chọn này thiếu chút nữa để cho hắn hối hận cả đời.

640. Chương 634: Long Hồn Đặc Chiến Tiểu Đội.

Chương 634: Long Hồn đặc chiến tiểu đội.

Thiên Sơn, giữa trưa tháng 5, trong sự chờ đợi của đám đại lão quân khu Bắc Cương, một chiếc máy bay quân dụng bay từ quân khu Giang Lăng đáp xuống.

Mắt thấy phi cơ đáp xuống, đám người Từ Thế Hải liền lấy lại tinh thần, chuẩn bị bước lên nghênh đón.

- Cả đám hát quân khu đều đến rồi.

Trong phi cơ, Trần Anh thấy được đám đại lão quân khu Bắc Cương đều có mặt thì không nhận được, liếc mắt nhìn sang Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai biết rõ quy tắc quan trường, nghe Trần Anh nói thế thì cười khỏ, không biết nói gì cho phải.

Rất nhanh, phi cơ đã đáp xuống, Bùi Đông Lai và Trần Anh mang theo ba lô quân dụng đi xuống.

- Chào thủ trưởng.

Thấy đám người Từ Thế Hải đi về phía mình, Bùi Đông Lai dừng bước lại, hành lễ.

Trần Anh thấy thế liền làm theo.

Hả?

Thấy được hành động của Bùi Đông Lai và Trần Anh, đám người Từ Thế Hải cảm thấy kinh ngạc, dừng bước lại.

Bọn hắn không ngờ Bùi Đông Lai lại tỏ ra khiêm tốn như thế.

- Bùi Đông Lai đồng chí, Trần Anh đồng chí, hoan nghênh đã đến quân khu Bắc Cương.

Sau đó, đám người Từ Thế Hải liền hoàn lễ.

- Báo cáo thủ trưởng, thượng úy Bùi Đông Lai nhận được mệnh lệnh cấp trên, sẽ cùng 4 đồng chí tiến hành huấn luyện tại quân khu Bắc Cương trong vòng 2 tháng.

Bùi Đông Lai vẫn duy trì tư thế chào, lớn tiếng nói:

- Đến lúc đó, hy vọng thủ trưởng sẽ ủng hộ, trong lúc tập huấn nếu có gây ra ảnh hưởng gì với quân khu thì xin các vị thủ trưởng thông cảm.

- Bùi Đông Lai đồng chí, cậu không nên khách khí như vậy.

Từ Thế Hải mỉm cười:

- Các cậu là đại biểu của quốc gia tham gia Đại Bĩ Vũ bộ đội đặc chủng toàn cầu, là hy vọng của bộ đội đặc chủng nước tang, vì vẻ vang nước nhà, các cậu cần những gì, chúng tôi đều đáp ứng.

- Cảm ơn thủ trưởng.

Bùi Đông Lai nghe vậy vốn là cảm ơn, sau đó hạ cánh tay xuống.

Mất thấy Bùi Đông Lai buông cánh tay xuống, đám người Từ Thế Hải cũng buông tay xuống.

- Bùi Đông Lai đồng chí, Trần Anh đồng chí, tôi đã chuẩn bị cơm trưa, 2 người đã vất vả, đi về trước dùng cơm?

Từ Thế Hải đề nghị.

- Cảm ơn ý tốt của thủ trưởng.

Bùi Đông Lai nói cảm ơn, sau đó lắc đầu:

- 3 chiến hữu của chúng tôi sắp đến, chúng tôi sẽ ở đây đợi bọn họ, mặc khác ý tốt của thủ trưởng chúng tôi tâm lĩnh, chúng tôi sẽ không dùng cơm. Chờ sau khi chiến hữu đến đầy đủ, chúng tôi sẽ trực tiếp đi lên trụ sở huấn luyện Cao Sơn Hồ, đến lúc đó làm phiền thủ trưởng phái người mang chúng tôi đến căn cứ.

- Tự nhiên là sẽ phái người đưa các cậu đi, bất quá chờ cơm nước xong rồi hãy đi.

Từ Thế Hải do dự một chút, nói.

Bùi Đông Lai thấy Từ Thế Hải vẫn kiên trì thì cười cười:

- Thủ trưởng, nếu không hãy đợi chúng tôi lấy cúp quán quân về rồi ngài mời chúng tôi dùng cơm sau? Chờ đến lúc đó chúng tôi sẽ thoải mái mà dùng cơm chứ hiện tại thì chúng tôi cũng không có tâm tình để dùng cơm cho lắm.

- Ha ha, được.

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, trong lòng Từ Thế Hải âm thầm bội phục cách đối nhân xử thế của Bùi Đông Lai, sau đó hay quay đầu nói với một vị đại lão bên cạnh:

- Mã chính ủy, chúng ta cần phải học tập tác phong của Long Hồn đặc chiến tiểu đội.

- Vâng.

Trong lòng Mã chính ủy cũng hiểu, tự nhiên là xướng lại.

Bùi Đông Lai thấy thế, trầm ngâm một chút, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Cùng lúc đó, phía xa xa liền truyền đến tiếng máy bay trực thăng.

Rất nhanh, máy bay trực thăng đã hạ cánh, 2 quân nhân mặc đồng phục mang theo ba lô đi tới trước mặt Bùi Đông Lai.

- Chào thủ trưởng.

Rất nhanh, 2 người liền hành lễ với đám người Từ Thế Hải.

- Chào các đồng chí.

Đám người Từ Thế Hải liền hoàn lễ.

- Báo cáo đội trưởng, Vương Khuê đã có mặt.

- Báo cáo đội trưởng, Tôn Nhận có mặt.

Sao khi chào hỏi đám người Từ Thế Hải, Vương Khuê cùng Tôn Nhận liền chào hỏi Bùi Đông Lai và Trần Anh.

- Về hàng.

Đối với 2 người Vương Khuê và Tôn Nhận thì Bùi Đông Lai cũng không xa lạ gì, sau khi hoàn lễ thì hẳn cười cười.

“Oành”

Đội Vương Khuê và Tôn Nhận đứng sau lưng Bùi Đông Lai, thì phía xa xa lại truyền đến một tiếng trực thăng.

Một lát sau, dưới cái nhìn chăm chú của Bùi Đông Lai, chiếc trực thăng dần dần bay về căn cứ, một thân ảnh mang theo dù nhảy từ trên trực thăng xuống.

Thấy một màn như vậy, mọi người đều ngạc nhiên.

- Đông Lai, ca ca ta tới rồi.

Sau đó, không đợi mọi người nghĩ ra nguyên nhân, một giọng nói liền vang vọng lên trong không trung.

Thanh rơi, người hiện.

Tiêu Cuồng đã xuất hiện.

641. Chương 635: Thánh Nữ Ma Bò, Lai Giả Bất Thiện.

Chương 635: Thánh nữ Ma Bò, lai giả bất thiện.

Bùi Đông Lai thấy 2 người Vương Khuê và Tôn Nhận tỏ ra khó chịu khi nhìn thấy hành động hơi phô trương của Tiêu Cuồng thì liền nói:

- Tuy rằng Cuồng ca có tính ngông cuồng nhưng mà cũng không tự cao tự đại như Diệp Thiên.

Tiêu Cuồng cũng nhận ra 2 người Vương Khuê và Tôn Nhận có ý kiến với mình, hẳn vốn định lên tiếng để hóa giải hiểu lầm, lúc này thấy Bùi Đông Lai lên tiếng, vội vàng cười nói:

- 2 vị huynh đệ, sở dĩ tôi đi trực thăng đến đây cũng không phải là đùa giỡn uy phong của quân đội cũng không phải là dùng đặc quyền, mà là vì bất đắc dĩ, tôi mới chấp hành một nhiệm vụ, vì muốn nhanh chóng đến đây nên chỉ có thể đi trực thăng.

Nghe Bùi Đông Lai và Tiêu Cuồng nói thế, cảm nhận được sự chân thành trong lời nói của Tiêu Cuồng, sắc mặt 2 người Vương Khuê và Tôn Nhận dịu bớt.

- Báo cáo đội trưởng, bởi vì hành động của tôi tạo thành ảnh hưởng đến đại đội, chờ sau khi đến căn cứ tôi sẽ tự kiểm điểm, sau đó....

Tiêu Cuồng đứng thẳng, nghiêm trang nói, chỉ là nói đến lúc sau không biết nên nói gì cho phải.

Hắn không biết nên trừng phạt mình như thế nào.

Bùi Đông Lai thấy thế, cố nén ý cười:

- Cuồng ca, nếu anh có thành ý như vậy thì chuyện cơm nước trong 2 tháng tới sẽ giao cho anh giải quyết.
- Vấn đề cơm nước?

Tiêu Cuồng không hiểu gì.

Không riêng gì hắn, ngay cả 3 người Trần Anh cũng cảm thấy khó hiểu, ở bọn hắn xem ra, hắn là chuyện cơm nước sẽ do quân khu Bắc Cương chuẩn bị mới đúng.

- Vì muốn để năng lực tác chiến đội ngũ của chúng ta tăng lên, cho nên trong 2 tháng tới chúng ta sẽ tự lo mọi chuyện, ngay cả vấn đề cơm nước.

Bùi Đông Lai thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói:

- Đây cũng chính là nói, trong 2 tháng tới chúng ta chỉ có huấn luyện và huấn luyện. Muốn có thức ăn thì phải đào rau dại, hái quả dã cùng săn thú để giải quyết vấn đề này.
- Anh Phát, Đông Lai, cậu muốn chúng ta sống cuộc sống khổ hạnh sao?

Tiêu Cuồng hú lên một tiếng, sau đó cười lớn:

- Bất quá, anh thích.

Nói xong, ánh mắt Tiêu Cuồng sáng lên, đồng thời nắm chặt 2 đấm.

.....

2 ngày sau, Tiêu Cuồng điên cuồng tập luyện, tập luyện đến mức ngủ luôn trên sân huấn luyện.

2 người Vương Khuê và Tôn Nhận cũng giống như Tiêu Cuồng, cũng huấn luyện một cách liều mạng.

Tuy rằng cường độ huấn luyện của Trần Anh kém Tiêu Cuồng nhưng cũng không chút thua kém 2 người Vương Khuê cùng Tôn Nhận.

Đối với nàng mà nói, nàng muốn tham gia thi đấu này chính là vì muốn bản thân trở lại như ngày xưa.

Trước khi giải đấu bắt đầu, huấn luyện là điều duy nhất mà nàng có thể làm.

Thấy 4 người Tiêu Cuồng huấn luyện liều mạng, Bùi Đông Lai cũng cảm thấy cao hứng, đồng thời cũng lo lắng thân thể của bọn họ sẽ không thể thừa nhận, vì thế hắn liên hệ với Miêu lão gia tử, lấy những dược vật mà trước kia Bùi Vũ Phu dùng để cải thiện thể chất cho hắn, cung cấp cho 4 người sử dụng.

Sau khi ngày thứ 10 kết thúc, 4 người Tiêu Cuồng bắt đầu đi ngâm dược vật, mà Bùi Đông Lai thì lưu lại, cởi hết quần áo ra, chỉ mặc một chiếc quần đùi, bắt đầu luyện võ trong đồng tuyết.

“Bóp...Bóp...Bóp”

Dưới ánh trăng, thân hình Bùi Đông Lai hóa thành từng đạo ảo ảnh mà luyện “Bùi gia quyền”

Sau khi đánh “Bùi gia quyền” 5 lần thì Bùi Đông Lai dừng lại, dường như có suy nghĩ gì đó:

- Dựa theo tốc độ này thì trước khi tham dự Đại Bĩ Võ, bản thân mình sẽ bước đến cánh cửa Hóa Kính đại thành.

Nói xong, ánh mắt Bùi Đông Lai tràn đầy chờ mong.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Bùi Đông Lai lập tức đi đến Tuyết Sơn, chuẩn bị lấy nham thạch trên Tuyết Sơn làm bia ngắm để luyện sát chiêu “Lôi Đỉnh”.

Hả?

Khi Bùi Đông Lai chuẩn bị luyện tập thì đột nhiên hắn cảm nhận một khí tức nguy hiểm, trong lòng vừa động, ngưng thần nhìn phương xa, lập tức thấy một bóng người đang đi về phía mình.

Người này mặc một thân áo trắng, hoàn toàn sáp nhập vào bóng đêm, nếu không phải thị lực và lực cảm nhận nguy hiểm của Bùi Đông Lai cao hơn thường nhân thì sẽ không phát hiện sự tồn tại của người này.

Trong đêm tuyết, người này cũng không để ý chuyện bị Bùi Đông Lai phát hiện, mắt thấy ánh mắt Bùi Đông Lai nhìn tới, bước chân nàng cũng không dừng lại, giống như là một trận gió lướt tới trước người Bùi Đông Lai.

Toàn thân Bùi Đông Lai căng thẳng, âm thầm đề phòng.

300m.

200m.

100m.

Khi cách Bùi Đông Lai khoảng 30m thì thân ảnh này dừng lại.

Hiện ra trong tầm mắt Bùi Đông Lai là một nữ nhân.

Trong đêm tuyết giá lạnh như thế này, trên người nàng chỉ mặc một chiếc áo dài màu trắng phong phanh, đôi chân ngọc bước đi trên tuyết, dường như không sợ hãi rét lạnh.

Nữ nhân này có vóc dáng cao gầy, làn da trắng nõn như tuyết, khuôn mặt trái xoan, dùng từ sắc nước hương trời để hình dung nàng cũng không chút quá phận.

Nhưng mà.

Hấp dẫn Bùi Đông Lai chính là trán của nữ nhân này.

Trên trán nàng có một miếng bảo thạch màu đỏ, bảo thạch toát ra ánh sáng nhạt, làm cho người ta cảm thấy trên người nàng toát ra một hơi thở thần bí.

- Thánh nữ Ma Bò, Tô Bò Đề?

Trong đầu Bùi Đông Lai liền hiện lên cái tên này, đồng tử đột nhiên thu nhỏ lại.

Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai.

Hắn không biết một trong Tam đại Thánh nữ của Ma Bò, Tô Bò Đề đến đây tìm mình để làm gì?

642. Chương 636: Chân Tướng Vũ Phu Chiến Quần Hùng.

Chương 636: Chân tướng Vũ Phu chiến quần hùng.

Nghe được Bùi Đông Lai nói ra lai lịch của mình, Tô Bò Đề không khỏi nhú mày, dường như nàng không ngờ Bùi Đông Lai sẽ nhận ra mình.

Dù sao từ trước đến giờ nàng cũng chưa từng giao tiếp với người ngoài.

- Có lẽ cô rất tò mò tại sao ta lại biết lai lịch của cô.

Sắc mặt Bùi Đông Lai bình tĩnh, nói:

- Cô không cần phải cảm thấy kinh ngạc, phàm là người tham gia vào trận chiến đó, ta đều nhớ ở trong lòng.

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, trong lòng Tô Bò Đề cảm thấy bất an.

- Một ngày nào đó, ta sẽ vật rụng đầu đám người vây công cha ta, để tể trước linh hồn của người.

Giọng nói của Bùi Đông Lai vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng lại vô cùng rét lạnh:

- Bao gồm cả thủ lĩnh tổ chức Ma Bò, cũng là sư phụ của cô, lão yêu bà Linh Lung kia.

- Tiện nam, người...người nói cái gì?

Nghe được lời cuối của Bùi Đông Lai, tbl liền nổi giận:

- Người dám nói sư phụ của ta là lão yêu bà? Còn muốn giết người?

Bùi Đông Lai hỏi một đấng trả lời một nẻo:

- Ta vừa nói, phạm là người nào vậy công cha ta, đều phải chết.

- Người...

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, Tô Bồ Đề giận đến tím mặt, nhưng mà chỉ phun ra được một chữ “ Người” sau đó tay phải vung lên:

- Người muốn ăn đòn.

“Vù”

Tô Bồ Đề vừa nói xong, một tấm lụa màu trắng liền từ trong tay áo nàng bắn ra, trên tấm lụa có một quả cầu nhỏ màu vàng, quả cầu chỉ nhỏ như hạ đào, nhưng bị tdb ném ra, quả cầu lại giống như một ngôi sao băng, bắn đi rất nhanh.

Thật nhanh.

Thấy được quả cầu bắn về phía mình, trong lòng Bùi Đông Lai cả kinh, không dám lãnh đạo, vội vùng “ Túc Đế Dũng Tuyền, Thiên Đình Phát Kinh” cả người giống như quỷ mị, nghiêng người né tránh.

“Vù”

Ngay khi Bùi Đông Lai vừa lắc mình né qua thì quả cầu màu vàng kia bắn tới chỗ tới Bùi Đông Lai đứng lúc này, mục tiêu là chân Bùi Đông Lai.

- Tiện nam, trốn chỗ nào?

Một kích không trúng, Tô Bồ Đề cũng không dừng tay lại, tay phải kéo quả cầu về, tay trái run lên, lại một quả cầu khác bắn về phía Bùi Đông Lai.

Mục tiêu vẫn là chân của Bùi Đông Lai.

“Bốp”

Giống như lần đầu, quả cầu chưa đến thì Bùi Đông Lai đã né tránh, quả cầu liền đánh lên trên mặt tuyết, phát ra một tiếng vang, tuyết bắn tứ tung.

“Vù”

Liên tục công kích 2 lần mà không trúng, tdl liền ra tay nhanh hơn, lực đạo lại mãnh liệt hơn, quả cầu thứ 3 lại bắn tới, trong nháy mắt đã đến trước người Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Làm cho Tô Bồ Đề không ngờ chính là lúc này Bùi Đông Lai không có nóng lòng né tránh, đợi khi quả cầu gần bay đến sát người thì chân trái hất vung lên, cả người nghiêng lên, thoải mái né tránh đợt công kích thứ 3 của Tô Bồ Đề.

“Hừ”

Tránh được công kích, Bùi Đông Lai liền hừ lạnh, tay phải vung lên, bắt lấy tấm lụa màu trắng.

- Buông tay của người ra.

Mắt thấy Bùi Đông Lai nắm lấy tấm lụa của mình, Tô Bồ Đề nở nụ cười hài hước, tay phải phát lực, kéo lại tấm lụa, trong nháy mắt tấm lụa liền bắn trở lại tay nàng, rồi nàng phát lực, ném tấm lụa về phía tay phải của Bùi Đông Lai.

Đối mặt với đòn phản kích của tdl, Bùi Đông Lai cũng không có kinh hoảng, mà là nắm chặt lấy tấm lụa, đồng thời tay trái chém ra, hóa thủ làm chưởng, chụp vào tấm lụa.

Một chưởng đánh ra, quả cầu nhỏ trên tấm lụa lên bắn lên trời.

- Trả lại cho cô.

Sau đó, đợi quả cầu kia gần rơi xuống đất, Bùi Đông Lai đột nhiên nhảy lên, xoay người, đá ra.

Đá giò lái.

“Bốp”

Chỉ nghe một tiếng vang giòn, quả cầu bị Bùi Đông Lai đá trúng, bắn nhanh về phía Tô Bồ Đề.

Hả?

Mắt thấy Bùi Đông Lai không những hóa giải được đòn công kích của mình, hơn nữa còn chuyển thủ làm công, đá quả cầu về phía mình, ánh mắt tdl hiện lên một đạo tinh quang, lại không lộ ra chút kinh hoảng nào, mà đợi khi quả cầu bay gần tới người thì nàng phát tay áo lên, quả cầu liền rơi vào trong ống tay áo của nàng.

- Thật không ngờ con của lão tiện nam kia lại có thể ngăn cản được một đòn công kích của ta.

Lấy lại quả cầu, Tô Bồ Đề cũng không có tấn công, mà có chút hứng thú nhìn Bùi Đông Lai:

- Tuy rằng ta chỉ dùng nửa thực lực, nhưng mà ngươi làm rất tốt, cũng không làm mất mặt lão tiện nam kia.

Bùi Đông Lai vốn là định từ từ rút lui, nhưng mà khi hắn nghe Tô Bồ Đề gọi Bùi Vũ Phu là lão tiện nam thì một cỗ sát ý kinh khủng trên người hắn phun ra.

Hả?

Cảm nhận được sát ý khủng bố trên người Bùi Đông Lai, Tô Bồ Đề không khỏi cả kinh, bắt quá rất nhanh nàng nở nụ cười khinh thường:

- Như thế nào? Muốn giết ta? Ngươi được không?

“Vù”

Trả lời tdb là một tiếng xé gió.

Trong đêm tuyết, Bùi Đông Lai động.

Chỉ thấy thân hình hắn lóe lên, cả người giống như quỷ mị, đột nhiên biến mất, lao nhanh về phía Tô Bồ Đề.

Đây là lần đầu tiên hắn chủ động công kích.

“Hừ”

Mặc dù tốc độ của Bùi Đông Lai rất nhanh nhưng Tô Bồ Đề vẫn bất động như cũ, nàng hừ lạnh một tiếng, cổ tay rung lên, quả cầu trong tay áo lại bắn về phía Bùi Đông Lai.

Cảm nhận được đòn công kích của Tô Bồ Đề, tốc độ Bùi Đông Lai hơi giảm lại, thân hình lóe lên, nhẹ nhàng tránh thoát.

“Vù”

Quả cầu thứ nhất vừa mới lướt qua, quả cầu thứ hai lại lao tới, trực tiếp đến trước người Bùi Đông Lai.

Mắt thấy không có cách nào trốn tránh, Bùi Đông Lai giảm tốc độ lại, thân mình cong lên, đột nhiên ngửa mặt ra sau, lưng kề sát đây, 2 chân dấn chặt trên mặt đất.

Thời khắc nguy cơ, Bùi Đông Lai liền dùng “Thiết Bản Kiều”

“Vù”

Quả cầu thứ hai liền bắn sát qua đầu Bùi Đông Lai, kinh phong ập đến làm cho Bùi Đông Lai cảm thấy cả khuôn mặt đau rất.

Nhưng mà.

Không đợi Bùi Đông Lai né được quả cầu thứ hai, đột nhiên quả cầu thứ nhất lại quay lại, giống như là có ánh mắt vậy, từ phía sau bắn lại, làm cho Bùi Đông Lai muốn tránh cũng không được!

Trong lòng Bùi Đông Lai cả kinh, rơi vào đường cùng, chỉ đành phải lặn một vòng để né tránh.

“Pằng”

“Pằng”

Khi Bùi Đông Lai vừa né tránh 2 đòn công kích của Tô Bồ Đề, thì đột nhiên 2 tiếng súng vang lên, 2 viên đạn bắn thẳng về phía Tô Bồ Đề.

Tô Bồ Đề biến sắc, vội vàng nhảy lên.

“Bốp”

“Bốp”

2 viên đạn liền găm thẳng vào nơi Tô Bồ Đề đứng trước đó, phát ra 2 tiếng trầm đục.

“Pằng! Pằng”

Lại 2 tiếng súng khác vang lên.

- Chết tiệt.

Tô Bồ Đề biết mình bị bắn lén, hồn hển mất một tiếng, cả người lại lóe lên.

Liên tục né được 4 viên đạn, Tô Bồ Đề biết cho dù thực lực bản thân mạnh hơn Bùi Đông Lai nhưng mà Bùi Đông Lai có sự trợ giúp của tay súng bắn tía thì nàng cũng không thể chiếm được tiện nghi gì, vì thế nàng liền lui ra xa, thoát khỏi tầm nhắm của Tiêu Cuồng và Trần Anh.

- Tiểu tiện nam, sư phụ của ta vì giúp lão tiện nam kia mà bị thương nặng, ngươi không những không tới thăm, ngược lại còn cho rằng lão nhân gia người là người vậy công lão tiện nam, hơn nữa còn mắng lão nhân gia là lão yêu bà, tội không thể tha thứ.

Tô Bồ Đề lướt nhẹ đi, giọng nói như sấm rền vang vọng cả Tuyết Sơn:

- Khoản nợ này bản thánh nữ sẽ từ từ tính sổ với ngươi.

643. Chương 637: Kiên Cường Như Trước.

Chương 637: Kiên cường như trước.

“Lộp bộp”

Nghe lời nói giận dữ của Tô Bồ Đề, Bùi Đông Lai không có truy kích, mà là cả người chấn động, sững sờ đứng ngay tại chỗ.

Từ sau khi Bùi Vũ Phu mất đi, Bùi Đông Lai đã vận dụng mọi con đường để tìm hiểu sự thật của việc này nhưng mà mọi cố gắng của hắn đều không có thu hoạch gì.

Mà giờ khắc này, Tô Bồ Đề lại nói thủ lĩnh của tổ chức Ma Bồ là Linh Lung Tổ Đề không có vây công Bùi Vũ Phu hơn nữa còn trợ giúp cho Bùi Vũ Phu.

Điều này làm cho Bùi Đông Lai vô cùng khiếp sợ.

Sau đó Bùi Đông Lai lấy lại tinh thần, muốn đuổi theo Tô Bồ Đề để hỏi gì đó nhưng mà cũng không tìm thấy được bóng dáng của nàng.

Mất thấy Tô Bồ Đề đã rời đi Bùi Đông Lai không nhận được mà tự hỏi chẳng lẽ những gì nàng nói là thật sao?

- Nếu nàng nói dối, vậy mục đích của nàng là gì? Là bởi vì chuyện mình huyết tẩy NB, làm cho tổ chức Ma Bồ cảm nhận được nguy cơ, nên nàng nói dối để cầu hòa với mình sao?

- Nếu nàng đại biểu cho tổ chức Ma bồ thì tại sao vừa thấy mình nàng liền sinh ra địch ý, hơn nữa lại vung tay với mình?

Bùi Đông Lai phủ định khả năng này thậm chí hẳn cảm thấy được nếu tổ chức Ma Bồ muốn cầu hòa thì sẽ không để Tô Bồ Đề đến để đàm hòa (Nói chuyện hòa giải)

Nếu không phải cầu hòa thì mục đích là gì?

Bùi Đông Lai lại hỏi mình, kết quả là không thể nghĩ ra, cuối cùng phủ định ý niệm Tô Bồ Đề nói dối.

Như vậy, Bùi Đông Lai cho rằng rất có thể Tô Bồ Đề nói cuộc chiến Thần Bảng là thật.

Xác định được điều này, Bùi Đông Lai liền tỏ ra khẩn trương, hẳn rất muốn biết chân tướng sự tình.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai suy nghĩ thêm cái gì thì Tiêu Cuồng cùng Trần Anh chạy nhanh tới chỗ Bùi Đông Lai, mà Vương Khuê cùng Tôn Nhận lưu lại tại trụ sở trên núi, đảm nhiệm tay súng bắn tỉa, phòng ngừa Tô Bồ Đề lại xuất hiện.

- Đông Lai, người đàn bà kia là ai? Sao cô ta lại động thủ với cậu?

Tiêu Cuồng chạy nhanh đến trước người Bùi Đông Lai, tỏ ra lo lắng nói.

Trần Anh cũng không nói gì, vẻ mặt lo lắng nhìn Bùi Đông Lai, đợi Bùi Đông Lai trả lời.

- Nàng là Thánh nữ của tổ chức Ma Bồ, Tô Bồ Đề.

Cảm nhận được sự lo lắng của Trần Anh và Tiêu Cuồng, sắc mặt Bùi Đông Lai phức tạp, nói:

- Tôi cũng không biết tại sao nàng động thủ với tôi.

Ách...

Tiêu Cuồng nghe vậy, vẻ mặt ngạc nhiên thậm chí ngay cả Trần Anh cũng lộ ra vẻ quỷ dị.

- Nói vậy 2 người cũng nghe được lời cuối cùng của nàng, dựa theo nàng nói thì sự phụ của nàng cũng chính là thủ lĩnh của tổ chức Ma Bồ ở trong cuộc chiến Thần Bảng đã giúp cha tôi, cũng bị thương nặng, như vậy nàng cũng không nên lấy thân phận địch nhân đến đây để tìm tôi.

Bùi Đông Lai thở dài:

- Nhưng nếu nàng không phải là địch nhân thì thật sự tôi không hiểu lý do nàng động thủ, hoặc là nói động cơ của nàng.

- Dựa theo tin tức mà Long Nha thu được, trong trận chiến ấy, trừ Long Vương và Giáo Hoàng ra thì Bùi thúc bị những cường giả khác trên Thần bảng vây công, làm sao lão thái bà kia lại giúp Bùi thúc được?

Tiêu Cuồng tỏ ra nghi hoặc, sau đó mắng:

- Đông Lai, theo ka thấy, con quỷ nhỏ kia là đang cố ý lừa cậu.

- Cuồng ca, anh có thể liên lạc với Long Vương không?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Được.

- Lập tức liên hệ với Long Vương, tôi muốn gọi điện thoại với ông ấy.

Mười mấy phút sau, trong căn cứ, Bùi Đông Lai đã nối liên lạc với Diệp Cô Thành.

- Đông Lai, cậu tìm ta sao ?

Được thoại được chuyển, giọng nói của Diệp Cô Thành vang lên, giọng nói của hắn tỏ ra nghi hoặc, nghi hoặc tại sao Bùi Đông Lai lại gọi ỉn.

- Lúc này tôi đã gặp một trong tam đại thánh nữ của tổ chức Ma Bồ là Tô Bồ Đề...

Bùi Đông Lai chủ động nói.

Không đợi Bùi Đông Lai nói xong, Diệp Cô Thành đã lên tiếng hỏi:

- Nàng tới giết cậu sao?
- Hẳn là không phải?

Bùi Đông Lai nhớ lại mọi chuyện, giọng nói tỏ ra khẳng định:

- Bởi vì tuy rằng nàng động thủ cùng tôi nhưng mà cũng không có động sát cơ, mặt khác lúc rời đi nàng có nói, nói sự phụ của nàng bởi vì đã trợ giúp cha tôi trong cuộc chiến Thần bảng kia mà bị thương nặng, ngài có biết chuyện này không?
- Không biết.

Diệp Cô Thành nghe vậy, trong lòng vừa động, vốn là đáp một câu, theo sau như là nghĩ tới điều gì, nhúu mày, trầm ngâm một lát, nói:

- Bất quá bản thân ta cũng biết chuyện giữa cha cậu và Linh Lung Tổ Đề.
- Chuyện gì?

Nghe Diệp Cô Thành nói thế, Bùi Đông Lai có chút kích động.

- Năm đó, Linh Lung Tổ Đề có đến TQ gặp qua cha cậu, cuối cùng giao thủ với cha cậu nhưng thua ở trong tay cha cậu.

Diệp Cô Thành nhớ lại chuyện cũ, giọng nói thẩn thức:

- Lúc ấy tuy rằng Linh Lung Tổ Đề bại trong tay cha cậu nhưng cũng không có câu oán hận này, ngược lại nàng thua tâm phục khẩu phục, thậm chí còn yêu cha cậu, bất quá khi đó cha cậu đã yêu mẹ cậu nên ông ta đã từ chối Linh Lung Tổ Đề.

Ách...

Nghe Diệp Cô Thành nói thế, Bùi Đông Lai cả kinh không nhẹ.

- Lúc ấy, Linh Lung Tổ Đề là đệ tử giỏi nhất trong giới võ học Indi, là thiên tài của Indi, tự nhiên là tâm cao khí ngạo, ngoài ra bởi vì nàng quá xuất chúng cho nên có vô số người theo đuổi nàng.

Diệp Cô Thành tiếp tục nói:

- Đối mặt với lời từ chối của cha cậu, nàng đã chịu sự đả kích, giận dữ rời khỏi TQ, trở lại Indi bế quan, nhưng mà làm cho nàng không ngờ chính là sau khi nàng xuất quan thì cha cậu đã mai danh ẩn tích....
- Nếu nói vậy thì những gì Tô Bồ Đề nói là thật?

Bùi Đông Lai hỏi lại.

- Nếu theo như lời cậu nói, Tô Bồ Đề không động sát cơ với cậu thì những gì Tô Bồ Đề nói là thật.

Diệp Cô Thành cũng làm ra phán đoán, sau đó bổ sung:

- Bất quá, chỉ có những người tham gia mới biết được tình huống thực tế của trận chiến ấy.
- Xem ra tôi cần phải đi Indi rồi.

Bùi Đông Lai nghĩ một chút rồi nói.

Diệp Cô Thành nghe vậy, vội vàng ngăn cản:

- Không được.
- Tại sao?

Bùi Đông Lai cảm thấy nghi hoặc.

- Dựa theo tin tức mà ta mới lấy được thì thủ lĩnh của tổ chức Ma Bồ cũng không còn là Linh Lung Tổ Đề nữa.

Diệp Cô Thành ngữ xuất kinh nhân:

- Mà là một người tên là Cổ Cách, hẳn là cao thủ số 2 của giới võ học Indi, cũng là sư huynh của Linh Lung Tổ Đề, hơn nữa khi còn trẻ thì hẳn đã từng theo đuổi Linh Lung Tổ Đề nhưng Linh Lung Tổ Đề cũng đã từ chối, lại nói sau khi sự phụ của Linh Lung Tổ Đề mất đi, Linh Lung Tổ Đề đã tự nghĩ ra Ma Bò phái, mà Cổ Cách lại thành lập tổ chức Ma Bò.

Bùi Đông Lai nhú mày không nói.

Hắn hiểu ý của Diệp Cô Thành, theo đuổi Linh Lung Tổ Đề nhưng không có kết quả, hơn phân nửa là vì cha mình, ai có thể đảm bảo Cổ Cách sẽ không đem ân oán năm đó đổ trên người mình?

- Đông Lai, một ngày nào đó tin tức của trận chiến Thần băng đó sẽ được phơi bày, cậu không cần phải gấp.

Mất thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Diệp Cô Thành hữu ý vô ý nhắc nhở:

- Dù sao bây giờ thực lực của cậu còn quá yếu, cho dù biết tin tức thì cậu cũng không thể báo thù cho cha mình.

Bùi Đông Lai trầm mặc, vẻ mặt biệt khuất.

Tuy rằng hiện giờ thực lực của hắn tiến bộ thần tốc, đã bước vào cánh cửa Hóa Kính nhập môn nhưng mà muốn giết được những cường giả vây chiến Bùi Vũ Phu kia thì là điều không thể.

Dù sao lấy thực lực bây giờ của hắn, muốn đánh bại hậu nhân hay truyền nhân của những cường giả kia cũng là điều không thể.

- Đông Lai, cậu cũng không nên nản chí, lấy tiến bộ của cậu thì chỉ trong một thời gian ngắn nữa, cậu sẽ không có đối thủ trong lứa tuổi của cậu, thậm chí đợi cho những cường giả kia khôi phục lại thương thế thì cậu cũng đủ sức chiến với bọn họ một trận.

Dường như đoán được tâm tình của Bùi Đông Lai, Diệp Cô Thành mở miệng:

- Hơn nữa, sau khi quy định của lần Đại Bĩ Võ này được công khai thì các đội ngũ quốc gia khác cũng sẽ phái ra những quân nhân cực mạnh, tính tàn khốc và nguy hiểm sẽ còn đáng sợ hơn chiến trường.

- Đối với quân nhân mà nói, chiến trường là nơi tăng thực lực tốt nhất, ta tin tưởng cậu sẽ không để cho ta thất vọng, càng không có phụ sừ kỳ vọng của Vũ Phu.

- Cảm ơn cậu.

Bùi Đông Lai mở miệng, giọng nói khàn khàn, chỉ cảm thấy có cái gì ngăn lại cổ họng vậy.

Diệp Cô Thành biết đêm nay Bùi Đông Lai đã bị đả kích không nhẹ, không nói gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

- Cha, con có thể làm được.

Để điện thoại xuống, Bùi Đông Lai nắm chặt 2 quả đấm, đứng thẳng lưng, nở ra nụ cười ngây ngô như Qua tử trước kia.

644. Chương 638: Huấn Luyện Cực Hạn, Không Diên Không Thành Ma.

Chương 638: Huấn luyện cực hạn, không diên không thành ma.

5h sáng, màn đêm vẫn bao phủ cả Thiên Sơn, từng cơn gió tuyết lạnh ào ào.

Rất nhanh, Trần Anh, Tiêu Cuồng, Tôn Nhân cùng Vương Khuê đã ăn mặc chỉnh tề, từ trong lều mình bước ra.

- Cuồng thiếu, cậu có biết được vật mà Đông Lai cho chúng ta là cái gì không? Quả thật rất thần kỳ, tới qua xương cốt cả người tôi nhức mỗi thể mà hôm nay lại không có việc gì cả.

Ra khỏi lều, Tôn Nhân liền hỏi Tiêu Cuồng.

Nghe Tôn Nhận nói thế, Vương Khuê cũng phụ họa thêm:

- Đúng a, nếu không có Đông Lai cung cấp được vật thì sợ rằng chúng ta cũng không thể huấn luyện với cường độ cao như thế này.

- Nghe nói Đông Lai có quan hệ tốt với Miêu gia ở Tây Nam, được vật này chắc là do Miêu gia cung cấp.

Trong mấy người, Tiêu Cuồng là quen thuộc với Bùi Đông Lai nhất, cho nên đoán được.

- Chẳng lẽ các người cảm thấy hôm nay có cái gì đó không đúng sao?

Đột nhiên, Trần Anh lên tiếng.

Nghe Trần Anh nói thế, 3 người Tiêu Cuồng vốn là ngẩn ra, sau đó bọn hắn phát hiện được một vấn đề: Bùi Đông Lai vẫn chưa xuất hiện.

Trước đây, Bùi Đông Lai là người dậy sớm nhất, luôn ở bên ngoài chờ bọn họ tập hợp.

Mà hôm nay Bùi Đông Lai lại không có mặt.

- Không phải Đông Lai còn ngủ đó chứ?

Tôn Nhận có chút không tin mà hỏi:

- Theo lý thuyết thì hắn là không có a.

Tôn Nhận không tin, Vương Khuê cũng không tin, Trần Anh cùng Tiêu Cuồng lại càng không tin, bọn họ tình nguyện tin trên đời này có quỷ cũng không tin Bùi Đông Lai sẽ ngủ nướng.

- Chắc là Đông Lai rời giường đi huấn luyện rồi.

Khi nói chuyện, ánh mắt của Tiêu Cuồng nhìn về phía con đường nhỏ.

3 người Trần Anh nghe vậy, mơ hồ nghe được tiếng bước chân, vội đưa mắt nhìn về phía đường nhỏ.

Dần dần, bóng dáng Bùi Đông Lai xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Nương theo ánh trắng, bọn hắn mơ hồ thấy được Bùi Đông Lai ăn mặc chỉnh tề, mang theo ba lô, chạy nhanh trên đường tuyết.

Thấy vậy, 4 người Tiêu Cuồng biến sắc.

Theo trí nhớ của bọn họ thì tối qua sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Long Vương Diệp Cô Thành thì Bùi Đông Lai cũng không có đi ngủ, mà đi luyện quyền gần tiếng, sau đó ngồi ở trong đồng tuyết để dưỡng khí, dùng cách này để làm cho lực phủ ngũ tạng cường đại hơn.

Thẳng cho đến khi bọn họ đi vào giấc ngủ thì Bùi Đông Lai vẫn còn tu luyện.

- Tối qua cậu ta ngủ mấy giờ, hoặc là nói cậu ta không có ngủ?

Trong phút chốc, đám người Tiêu Cuồng liền có suy nghĩ.

Không có đáp án.

- Thật có lỗi, tôi đến muộn rồi.

Khi đến trước mặt 4 người Tiêu Cuồng, phát hiện mình đã đến trễ 2' thì Bùi Đông Lai lập tức xin lỗi.

- Đông Lai, tối qua cậu có ngủ không?

Tiêu Cuồng không quan tâm đến chuyện Bùi Đông Lai đến trễ, hắn chỉ đến ý đến chuyện tối qua Bùi Đông Lai có ngủ hay không, vì thế liền mở miệng hỏi.

- Không ngủ.

Bùi Đông Lai trầm ngâm một chút, cấp ra câu trả lời thuyết phục.

Không ngủ?

”Ách...”

Nghe được câu trả lời của Bùi Đông Lai, 4 người Trần Anh đều cả kinh, huấn luyện với hạng mục nặng như thế nếu không ngủ thì chỉ sợ là chết bất đắc kỳ tử, chứ không phải là vui vẻ như hiện giờ.

- Bên trong “Bùi gia quyền” có phương pháp thổ nạp, chẳng những có thể làm cho lục phủ ngũ tạng cường đại, còn có thể khôi phục tinh thần, cũng chính là “Thần” trong võ học.

Thấy 4 người tỏ ra ngạc nhiên, Bùi Đông Lai giải thích:

- Đây cũng là tôi mới vừa phát hiện.

- Phét, Đông Lai, đây cũng là nói sau này chú không cần ngủ nữa à?

Tiêu Cuồng nghe vậy, càng thêm khiếp sợ:

- Ka cũng học từ Long Vương một bộ thổ tức, tại sao lại không có công hiệu này?

- Tôi cùng mò mẫm đựng phải chuột chết, vừa mới lĩnh ngộ được một chút, đợi sau khi xác định không tạo thành nguy hại thì sẽ dạy ọi người.

Bùi Đông Lai cười cười nói dối một câu.

...

Sau khi tán dóc với nhau một chút, một ngày huấn luyện mới bắt đầu.

Dựa theo kế hoạch huấn luyện, đầu tiên chính là huấn luyện thể năng, Bùi Đông Lai dẫn theo đám người Tiêu Cuồng mang theo ba lô nặng 50kg, chạy bộ trong Tuyết Sơn.

Vì lo lắng thể đám người Tiêu Cuồng không thể chịu đựng được, Bùi Đông Lai đã để mọi người chạy chậm.

Dù là như thế, sau khi lên tới đỉnh núi thì thể năng của đám người Tiêu Cuồng cũng bị tiêu hao nghiêm trọng.

Bởi vì biết được trong lần Đại Bĩ Võ lần này sẽ thi đấu 3 hạng mục là đột kích cá nhân, tác chiến đoàn thể cùng cách đấu cá nhân.

Vì thế mỗi ngày mấy người Bùi Đông Lai đều luyện tập 3 hạng mục này.

Khi vừa tới trưa, bọn người Bùi Đông Lai đã chạy lên tới đỉnh núi, sau đó bắt đầu huấn luyện đột kích, rồi bắt đầu phối hợp đoàn thể, để có thể có được một chiến thuật hợp lý.

Sau khi kết thúc huấn luyện, mọi người lại chạy bộ về trụ sở, làm cơm ăn, tranh thủ một chút để nghỉ ngơi.

Xong cơm trưa, lại bắt đầu chạy tới Cao Sơn hồ, tiến hành huấn luyện xạ kích.

Huấn luyện có chỗ bất đồng so với những quân nhân bình thường, phương pháp mà Bùi Đông Lai đề ra chính là bắn vào những con chim đang bay lượn trên mặt hồ.

Bắn di động đã khó, bắn những con chim bay với tốc độ cao này càng khó hơn.

Cho nên, ngày đầu tiên, Tôn Nhận cũng không bắn được con nào, mà Vương Khuê thì càng khỏi phải nói.

Thậm chí ngay cả Trần Anh cùng Tiêu Cuồng chỉ có thể bắn trúng mỗi người một con chim nhỏ, chỉ có Bùi Đông Lai vẫn duy trì bách phát bách trúng.

Điều này làm cho đám người Tiêu Cuồng nhìn về Bùi Đông Lai giống như là nhìn một con quái vật.

Cũng may là thời gian trôi qua, đám người Tiêu Cuồng dần dần có tiến bộ, sau 10 ngày, bọn họ cũng đã bắn trúng.

Sau khi huấn luyện xong xạ kích, là bắt đầu huấn luyện cách đấu, thông thường là Tôn Nhận đối chiến với Vương Khuê, Tiêu Cuồng và Trần Anh đối chiến với nhau, sau đó 4 người sẽ hợp lực vây công Bùi Đông Lai.

Như vậy, sau khi huấn luyện xong, thể lực của bọn họ sẽ hết sạch.

...

Khi ánh chời chiều dần dần hạ xuống đỉnh núi, ngày huấn luyện thứ 11 đã kết thúc, trừ Bùi Đông Lai ra, 4 người Tiêu Cuồng đều nằm thở gấp bên bờ hồ, đồng thời đưa mắt nhìn về phía đám chim trên hồ nước.

- Xuống nước.

“ Bôm”

Bùi Đông Lai vừa ra lệnh, tất cả mọi người đều nhảy xuống nước, bơi về phía đàn chim.

Bọn họ thông qua cách này để khiêu chiến cực hạn thể năng, đồng thời bắt hết những con chim này.

Bởi vì những thịt này là bữa cơm trưa ngày mai của bọn họ.

..

9h đêm, 2 người Vương Khuê và Tôn Nhận vừa mới ngâm được vật xong, kéo thân mình trở về lều, liền nằm xuống, hoàn toàn không có động tĩnh.

- Đông Lai, ka cùng Trần tỷ tập luyện với cậu.

Thấy Vương Khuê cùng Tôn Nhận đi vào giấc ngủ tuy rằng Tiêu Cuồng mệt mỏi nhưng mà cũng không có ý đi ngủ, đề nghị với Bùi Đông Lai:

- Lần này 2 người bọn ka sẽ dùng toàn lực, cậu cứ thẳng tay vào.

Nghe được Tiêu Cuồng nói thế, thấy Trần Anh không có ý kiến gì thì Bùi Đông Lai liền gật đầu đồng ý.

“Vù..Vù..Vù”

“Bốp..Bốp..Bốp”

Sau đó, tiếng xé gió, tiếng quyền cước liền vang lên.

1 tiếng sau.

Tiêu Cuồng nằm trên bãi đất trống, vô lực mà nói:

- Phét, Đông Lai, nếu không phải ka tin Trần tỷ thì ka sẽ không tin 1 năm trước chú mới chỉ là Minh Kính.

Bùi Đông Lai cười cười không lên tiếng, mà Trần Anh thì đi vào lều rồi nằm xuống ngủ.

- Trong vòng 1 năm, từ Minh Kính đến Hóa Kính, chú còn dám nói mình không biến thái sao?

- Mja nó, Long Vương nói ka là thiên tài, bây giờ chú lại càng hơn ka....

Nói xong vài câu, Tiêu Cuồng liền nằm ngủ luôn.

Bùi Đông Lai thấy thế, cười khổ rồi đưa Tiêu Cuồng vào lều.

Ra khỏi lều, Bùi Đông Lai vẫn giống như những ngày trước, ngồi xuống khoanh chân tu luyện thổ tức.

Thổ tức không được bao lâu, Bùi Đông Lai cảm thấy cả người vô lực, lại cảm thấy bên trong người truyền ra một cơn đau, giống như là kim đâm vậy.

- Xem ra khí kinh và “ Thần” đã tiêu hao hết rồi, lại đạt đến cực hạn.

Cảm nhận được thân thể truyền đến cơn đau, thân thể Bùi Đông Lai bắt đầu run lên.

- Qua tử, con có thể.

Bùi Đông Lai ngẩng đầu nhìn trời.

Nói xong, hấn bằng vào lực ý chí kiên cường của mình, hoàn toàn không để ý đến cơn đau trong người, tiếp tục bức bách thân thể tiếp tục tu luyện.

Qua một lúc, thân thể Bùi Đông Lai càng run lên, sắc mặt trở nên trắng bệch, khuôn mặt biến dạng, nhìn qua giống như vô cùng thống khổ.

- Kiên trì, ta phải kiên trì!

Bùi Đông Lai cắn chặt răng, máu tươi trong miệng tràn ra, hắn cũng không có để ý đến.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Không biết qua bao lâu, khi Bùi Đông Lai cảm thấy mình không thể kiên trì nữa thì đột nhiên một cảm giác thoải mái truyền đến, thân thể cũng khôi phục vài phần khí lực.

Thậm chí trong cơ thể hắn lại tràn ra một ít khí kinh, tuy rằng rất ít nhưng vẫn tồn tại.

Nhận thấy được điểm này, sắc mặt trắng bệch của Bùi Đông Lai nở ra một nụ cười.

Mặc dù hắn thừa nhận cơn đau còn lớn hơn tối qua nhưng mà cuối cùng hắn đã đạt đến cực hạn.

Không diên không thành ma.

Hắn tin chắc sẽ có một ngày khổ tận cam lai.

645. Chương 639: Đại Chiến Buông Xuống, Quần Ma Loạn Vũ.

Chương 639: Đại chiến buông xuống, quần ma loạn vũ.

Vào giữa trưa, trong một cung điện trên đỉnh Tu Di sơn.

- Bồ Đề, muội muốn tham gia Đại Bĩ Võ lần này sao?

Trong cung điện, một nữ nhân mặc chiếc áo choàng màu xanh biếc, đưa mắt nhìn về phía Tô Bồ Đề mà hỏi.

Tô Bồ Đề gật đầu:

- Trước mắt đã xác định tên tiểu tiện nam kia tham gia Đại Bĩ Võ lần này, muội phải đi giáo huấn hắn.

- Bồ Đề, sư phụ vì Bùi Vũ Phu mà vì tình sở đoản hơn 20 năm, sau đó xuất quan, cuối cùng lại vì hắn mà bị trọng thương.

Mắt thấy Tô Bồ Đề tỏ ra kiên quyết, một nữ nhân khác cau mày nói:

- Nói vậy sư phụ sẽ vô cùng để ý đến tên tiểu tử kia, muội muốn gặp sư phụ đi giáo huấn hắn, hơn nữa lại còn tham gia Đại Bĩ Võ, nếu đợi sau khi xuất quan sư phụ biết chuyện này thì người sẽ trách phạt muội.

- Năm đó lão tiện nam kia đã làm tổn thương sư phụ, sư phụ vì lão tiện nam kia mà bị thương nặng, mà tên tiểu tiện nam kia còn không cảm kích hơn nữa lại nói sư phụ cũng với những cường giả trên Thần bảng vậy công lão tiện nam kia, đáng giận nhất chính là hắn khẩu xuất cuồng ngôn, nói muốn chặt đầu sư phụ để báo thù.

Nói tới đây, Tô Bồ Đề vô cùng tức giận:

- Cho dù sư phụ có trách muội thì muội cũng phải hung hăng giáo huấn hắn.

2 vị Thánh nữ nghe vậy đều không nói gì nữa.

...

Cùng lúc đó trong trang viên gia tộc Gambino tại Newyork.

Lúc này, Anthony Gambino ngồi trong thư phòng, ngậm 1 điếu xì gà, vẻ mặt của hắn tỏ ra vô cùng âm lãnh.

Người ngoài nhìn vào có thể phát hiện tâm tình của Anthony Gambino lúc này là không tốt.

Tất cả chuyện này đơn giản là sau khi chuyện Bùi Đông Lai huyết tẩy NB, gia tộc Mafia liền tổ chức một buổi hội nghị, cấm mọi người trong Mafia trêu chọc Bùi Đông Lai, điều này đã làm cho Anthony Gambino vô cùng khó chịu.

Tuy rằng trong lòng không thích nhưng vì đã đạt được hiệp nghị với vito cho nên lấy đại cục trước mắt, Anthony Gambino cũng không dám có hành động gì gây hấn với Bùi Đông Lai.

Mà 2 ngày trước, quân phương M truyền cho hắn một tin tức, điều này đã làm cho hắn vui mừng.

Tin tức nói rằng Bùi Đông Lai sẽ tham gia Đại Bĩ Vô lần này.

Sau khi biết được tin tức này Anthony Gambino liền thông tri ột tên thủ hạ ở Châu Mỹ trở lại trang viện Gambino.

“Cốc Cốc”

Không biết qua bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, làm cho Anthony lấy lại tinh thần, hắn bóp tắt điều xì gà, tựa lưng vào ghế, trầm giọng:

- Vào đi.

“Két”

Cửa được mở ra, một gã đại hán da đen đi vào thư phòng.

- Merck, dường như thực lực của ngươi đã tăng lên rồi?

Mắt thấy đại hán da đen cách mình chừng 3m thì dừng bước, Anthony nghiêng về phía trước, vẻ mặt đầy chờ mong mà hỏi.

- Vâng, Anthony thiếu gia tôn quý.

Tên đại hán tên là Merck trả lời, giọng nói làm cho người ta không rét mà run:

- Tôi đã bước đến cánh cửa Chiến Sĩ Cấp 9, xem như là nửa Chiến Sĩ Cấp 9 rồi.

- Tốt lắm, Merck, không uổng công ta ủng hộ cho ngươi.

Anthony nghe vậy, khuôn mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

- Merck, lần này ta gọi ngươi trở về là muốn để ngươi đi hoàn thành một nhiệm vụ.

Anthony lại lên tiếng:

- Ta sẽ an bài cho người trở thành một thành viên của bộ đội đặc chủng vùng châu thổ nước M tham gia Đại Bĩ Vô lần này, nhiệm vụ của ngươi không cần phải tranh thắng thua, nhiệm vụ của ngươi chỉ có một, chính là xử lý thằng khốn này.

Nói xong, Anthony đưa cho Merck một tấm ảnh.

Merck đi tới cầm lấy ảnh chụp, nhìn qua một lát rồi lấy bút ghi lên đó một chữ.

- Xin Anthony thiếu gia yên tâm, tôi sẽ giải quyết tốt hắn.

Sau đó Merck trả lại tấm ảnh cho Anthony, lạnh giọng nói.

Anthony cười to:

- Ngươi phải làm cho hắn chết một cách thê thảm nhất.

Merck gật đầu.

- Nhớ kỹ Merck, hắn là Bùi Đông Lai, người Tung cầu.

Anthony bổ sung thêm.

Merck gật đầu rồi rời khỏi thư phòng.

Đưa mắt nhìn Merck rời đi, Anthony liền lấy diêm châm đốt tấm ảnh chụp, thấy trên ảnh có viết một chữ “DEATH”

Chết.

...

Châu Ân, trong tòa thành cổ xưa tại tổng bộ Thần Vồng.

- Tôn thần chi nữ Sonali, dựa theo tin tức chúng tôi thu được, tháng 7 này Thánh nữ Giáo Đình Serena sẽ đến St. Petersburg tiến hành lễ Mi-sa.

Lúc này, Dracula mặc một chiếc áo choàng màu đen, vẻ mặt cung kính hội báo lại cho Sonali.

- Hắc hắc, Serena, cuối cùng thì người cũng rời khỏi Vatican rồi.

Nghe Dracula hội báo, Sonali nở ra một nụ cười tà ác.

- Dracula, người biết lần này đi theo Serena kia còn có những ai không?

Cười xong, hàng quang trong mắt Sonali lóe lên.

Dracula vội vàng trả lời:

- Hồi bẩm Sonali, nếu không có gì bất ngờ, thì lần này người phụ trách bảo vệ cho Serena hẳn là Thánh Kỵ Sĩ Đoàn của Giáo Đình.

- Dracula, ta không muốn nghe hẳn là, ta muốn tin tức chính xác, người hiểu không?

Ánh mắt Sonali hơi lạnh.

Dracula liền cúi đầu:

- Xin Sonali yên tâm, tôi sẽ tìm hiểu tin tức chính xác nhất.

- Dracula, ta tin tưởng người có thể làm tốt chuyện này.

Sonali nghe vậy nở ra nụ cười:

- Đúng rồi Dracula, ta nghe được tin tức hình như con trai của Vũ Thần TQ sẽ tham gia Đại Bĩ Võ lần này?

- Vâng, Sonali.

- Bên Dixi có tin tức gì không?

- Sonali, dựa theo tin tức chúng tôi thu được, không ít thế lực đều quan tâm đến chuyện này, bất quá thần chi tử tôn quý cũng chưa có kế hoạch gì cả.

Dracula cung kính hội báo.

- Không có kế hoạch sao?

Sonali nghe vậy liền liếm liếm môi, nở ra nụ cười tà ác:

- Nếu ta nhớ không lầm thì Đại Bĩ Võ năm nay sẽ được tổ chức tại Ru, có phải đến lúc đó ta nên bắt hẳn cùng với Serena trở về không?

- Một tên đáng thương, thần chi tử tôn quý vốn muốn cho người một cơ hội để lớn dần, nhưng xem ra, người nhất định sẽ chết rồi.

Nghe Sonali nói thế, trong lòng Dracula không khỏi cảm thấy bị ai cho Bù Đông Lai.

646. Chương 640:

Chương 640:

Cao Sơn hồ, sau khi kết thúc huấn luyện xạ kích, đám người Bù Đông Lai vẫn giống như 50 ngày huấn luyện trước, chuẩn bị bắt đầu huấn luyện cách đấu.

Nhưng mà.

Ngày hôm nay có một sự biến đổi nhỏ.

4 người Tiêu Cuồng không còn tự đối chiến với nhau nữa, mà cùng hợp lực chiến với Bù Đông Lai.

- Đông Lai, hôm nay 4 người chúng ta sẽ toàn lực ra tay, tuy rằng cậu là Hóa Kính nhập môn nhưng cũng phải cẩn thận a.

Trước khi khai chiến, Tiêu Cuồng nhắc nhở.

- Cuồng ca, ca đã bước vào cánh cửa Hóa Kính, xem như là Bán Bộ Hóa Kính đi, mặt khác Trần tỷ thông qua huấn luyện cũng bước vào cảnh giới Bán Bộ Hóa Kính luôn, mà Vương ca đã đột phá Âm Kính đỉnh phong, Tôn ca cũng không cam lòng rút lại phía sau, đã bước vào Âm Kính đỉnh phong.

- Đến đây đi, cứ dùng hết sức vào.

Bùi Đông Lai đứng đó, mỉm cười nói.

Tiêu Cuồng nghe thế liền nói:

- Trần tỷ, Vương ca, Tôn ca, Đông Lai quá kiêu ngạo rồi, chúng ta phải giáo huấn cậu ấy một phen.

Không trả lời, chiến ý 3 người Trần Anh tăng lên.

Cảm nhận được chiến ý, Bùi Đông Lai nhắm mắt lại, đợi 4 người chủ động xuất kích.

“Vù”

“Vù”

“Vù”

“Vù”

Rất nhanh, cùng một lúc, 4 người liền bắn về phía Bùi Đông Lai.

Người ra tay đầu tiên chính là Tiêu Cuồng, dưới ánh trời chiều, hắn liền dùng toàn lực, hóa thủ vi đao, chém về phía Bùi Đông Lai.

Đối mặt với một thủ đao đằng đằng sát khí của Tiêu Cuồng, Bùi Đông Lai vẫn nhắm mắt, mặt không đổi sắc, thậm chí ngay cả thân hình cũng không nhúc nhích.

“Vù”

Đợi cho thủ đao của Tiêu Cuồng đến gần sát người thì đột nhiên cả người Bùi Đông Lai nghiêng qua, né được một đòn này, cùng lúc đó, cả người Vương Khuê hồ đồ đối vồ mỗi giống như bồ nhào về phía bên phải Bùi Đông Lai, tung quyền đánh về phía huyệt Thái Dương của Bùi Đông Lai.

Hổ Khiếu quyền!

Bùi Đông Lai vừa mới tránh thoát được đòn công kích của Tiêu Cuồng, liền cảm nhận được quyền đầu của Vương Khuê đánh tới, nhưng mà hắn cũng không có né tránh, mà là hóa thủ vi chưởng, nghênh quyền.

“Bốp”

Quyền chưởng đụng vào nhau, Âm Kinh trong nắm đấm Vương Khuê bùng nổ, phát ra một tiếng vang giòn.

Hả?

Nhưng mà Vương Khuê chỉ cảm giác một quyền của mình giống như là đánh vào một tấm bông, sau đó quyền đầu của mình bị nhận lấy một chấn lực thật lớn.

“Bốp”

Đất đèn hoa lửa, tiếng vang giòn lại vang lên, lực phản chấn làm cho quyền đầu của Vương Khuê giật lại sau, thậm chí ngay cả thân thể của hắn cũng phải lui về sau vài bước.

Vương Khuê bị đánh lui, Tôn Nhận liền chạy lên, tiên chân bắn ra, đá vào mắt cá chân của Bùi Đông Lai.

Khí huyết cảm ứng được Tôn Nhận công kích, Bùi Đông Lai nhẹ nhàng né qua, thoải mái né tránh.

Nhưng mà.

Không đợi thân hình hắn rơi xuống đất, Trần Anh giống như quỷ mị xuất hiện phía sau lưng Bùi Đông Lai, cả người bay lên, hóa thủ vi đao, đâm vào hậu tâm của Bùi Đông Lai.

Cùng lúc đó, sau khi một kích không đắc thủ, Tiêu Cuồng cũng không ngừng lại, mà là hóa thủ vi đao, chém về phía 2 chân của Bùi Đông Lai.

Ngay tại khi thân hình Bùi Đông Lai rơi xuống, ngay tại khi thủ đao của Tiêu Cuồng chém ra, thì đột nhiên Bùi Đông Lai không biết dùng phương pháp gì, cả người đột nhiên nhảy lên, đồng thời lùi phải vung lên, đá thẳng về phía Tiêu Cuồng.

Sắc mặt Tiêu Cuồng thay đổi, lập tức thu tay về, tay trái vươn lên, 2 tay che trước người.

“Bốp”

Chân phải của Bùi Đông Lai liên đá thẳng vào cánh tay của Tiêu Cuồng, lực đạo khủng bố làm cho Tiêu Cuồng bay ngược ra sau.

Một cước đá bay Tiêu Cuồng, Bùi Đông Lai cũng không dừng lại, trên không đột nhiên cả người hắn xoay lại, chân phải bắn ra, đá về phía Trần Anh ở phía sau.

Trần Anh thấy vậy cũng biến sắc, bất quá cũng không kịp né tránh, chỉ có thể hóa đao vi chưởng, cô gắng ngăn cản tiên chân của Bùi Đông Lai.

“Bốp”

Cánh tay của Trần Anh bị Bùi Đông Lai đá trúng, tuy rằng lực đạo đã giảm bớt nhưng mà vẫn làm cho cánh tay của Trần Anh run lên, khí huyết quay cuồng, thân hình cũng trực tiếp bay ra ngoài.

- Kháo, Đông Lai, chú cũng quá biến thái rồi đó?

Mất thấy công kích của 4 người mình bị Bùi Đông Lai hóa giải dễ dàng, còn rơi vào hạ phong, Tiêu Cuồng buồn bực nói.

Nghe Tiêu Cuồng nói thế, 3 người Trần Anh tỏ ra khiếp sợ nhìn vào Bùi Đông Lai, bọn hắn có thể thấy được đòn công kích của mình không tạo thành uy hiếp gì với Bùi Đông Lai, ngược lại Bùi Đông Lai vẫn chưa dùng toàn lực.

- Ca ca vốn tưởng rằng đạt tới Bán Bộ Hóa Kính có thể đối kháng với Hóa Kính nhập môn, thậm chí bằng vào sát chiêu có thể giết chết Hóa Kính nhập môn, hiện giờ xem ra không thực tế a.

Tiêu Cuồng có chút ủ rũ.

Bùi Đông Lai thấy thế, cười khổ nói:

- Cuồng ca, lấy thực lực bây giờ của ca, đích thật là có thể đối kháng với võ giả Hóa Kính nhập môn, còn về phần vận dụng sát chiêu thì cũng có thể giết chết võ giả Hóa Kính nhập môn.

- Nè Đông Lai, nếu chú nói thế thì tại sao công kích của ca không tạo thành uy hiếp gì đối với cậu thế?

Tiêu Cuồng tỏ ra khó hiểu.

- Cuồng ca, ca đừng quên lúc trước Tiêu đại ca cũng có dạy cho em cái gọi là sát chiêu kia.

- Còn về phần công kích của ca không tạo thành uy hiếp gì thì kỳ thật cũng rất dễ giải thích, chẳng lẽ ca cho phép thực lực ca tăng lên, không cho phép tôi tiến bộ sao?

Bùi Đông Lai trừng mắt nói.

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, 4 người Tiêu Cuồng liền hiểu ra, 4 tháng nay Bùi Đông Lai tập luyện còn trâu bò hơn cả 4 người, thực lực bọn họ tăng lên 3-4 phần thì có khi Bùi Đông Lai đã tăng lên 6-7 phần rồi, điều này cũng dễ giải thích thôi.

...

Bởi vì ngày mai sẽ trở lại quân khu Bắc Cương để đến Ru tham gia Đại Bĩ Võ nên huấn luyện xong, 5 người Bùi Đông Lai liền trở về căn cứ. Sau khi tắm rửa xong, mọi người liền tập hợp lại, chuẩn bị chạy bộ trở lại quân khu Bắc Cương.

Khi ánh trời chiều dần hạ xuống thì đột nhiên 5 người Bùi Đông Lai phát hiện được trước quân khu Bắc Cương có một máy bay trực thăng, trong máy bay có một quân nhân dường như đang đứng đợi bọn họ trở lại.

Tại sao sư phụ lại đến đây?

Thấy được Long Vương Diệp Cô Thành, 5 người Bùi Đông Lai đều có chút kinh ngạc.

- Mọi người, chạy...

Bùi Đông Lai liền hét lên một tiếng, 5 người xếp thành một cánh quân, ngẩng đầu ưỡn ngực, tinh thần phấn chấn, chạy bộ trở lại quân khu Bắc Cương.

647. Chương 641: Quân Anh Hội Tụ.

Chương 641: Quân anh hội tụ.

- Báo cáo thủ trưởng, tiểu đội đặc chiến Long Hồn đã có mặt, đang chờ chỉ thị!

Rất nhanh, Từ Thế Hải và Diệp Cô Thành bị thu hút bởi nhóm người Bùi Đông Lai hai trước ba sau, tiến tới báo cáo, tiếng xé gió gào thét, như cắt qua bầu trời.

"Bá!"

Tiếng nói vang lên đó là của Bùi Đông Lai, tất cả thành viên tiểu đội đều cúi chào, động tác chỉnh tề, cứ như một người đang chào vậy.

"Bá!"

Diệp Cô Thành và Từ Thế Hải cũng hoàn lễ, vẻ mặt nghiêm túc.

- Thượng úy Bùi Đông Lai, dựa theo quyết định của thị ủy, thời hạn huấn luyện 2 tháng ở Thiên Sơn đã hết, cấp trên phái tôi đến để kiểm tra thành quả của các cậu.

Buông tay xuống, Diệp Cô Thành khôi phục vẻ lãnh mạc, nhưng ngữ khí lại có phần khác thường:

- Tuy tôi không biết các cậu tập luyện thế nào, nhưng tôi tin rằng, các cậu đã có thể tham gia cuộc thi đấu quân sự, tôi tin rằng, các cậu hoàn toàn có thể mang về những thành tích đáng để kiêu ngạo.

- Cảm ơn thủ trưởng đã tín nhiệm.

Bùi Đông Lai mở miệng lần nữa, vẫn giọng to, bình tĩnh như nước, ngay cả Trần Anh, Tiêu Cường, Vương Khuê, cùng Tôn Nhận cũng không lộ ra vẻ kích động gì.

Bởi vì để được tham gia chiến đấu bọn họ đã trả giá rất nhiều, cho nên bọn họ tin chắc khi lên võ đài, sẽ cho quân lính tinh nhuệ trên thế giới biết rằng quân nhân Tung Cù là như thế nào!

Buổi nói chuyện ngắn ngủi trôi đi, nhóm Bùi Đông Lai theo Diệp Cô Thành, Từ Thế Hải lên trực thăng.

Bên trong phi cơ, cả năm người không khỏi bồi hồi khi phải xa cái trụ sở huấn luyện sơ sài này...Khi phi cơ cất cánh bay đi, bọn họ không nhận được phải hướng ánh mắt về Cao Sơn hồ.

Không một nơi nào mà không có mồ hôi cố gắng của bọn họ, nơi đây đã chứng kiến sự trưởng thành của họ!

Đây là nơi mà họ sẽ nhớ mãi!

...

Rạng sáng ngày thứ hai, Diệp Cô Thành và Từ Thế Hải đại biểu cho toàn bộ quân khu Bắc Cương tiến nhóm Bùi Đông Lai lên đường.

Trước khi Bùi Đông Lai lên máy bay trực thăng, Diệp Cô Thành đưa một đồng tư liệu cho Bùi Đông Lai.

Đây chính là nhiệm vụ chính của hắn, cung cấp toàn đội dữ liệu của đội ngũ tham gia thi đấu.

Bùi Đông Lai tối hôm qua ở trụ sở Thiên Sơn có thấy qua Diệp Cô Thành, thì đã đoán được mục đích của Diệp Cô Thành hôm nay, chỉ không có nghĩ là tới trước giờ bay Diệp Cô Thành mới giao tư liệu cho hắn.

-Một người đội trưởng bộ đội đặc chủng xuất sắc, không phải là trên chiến trường giết được bao nhiêu tên, mà phải là hoàn thành nhiệm vụ được giao mà khi trở về không thiếu một huynh đệ nào.

Thấy vẻ mặt Bùi Đông Lai có chút nghi hoặc, Diệp Cô Thành trầm giọng nói:

-Những lời này, là đội trưởng của tiểu đội Đằng Long và Long Nha, cậu không được phép quên.

Bùi Đông Lai gật đầu

-Địch nhân có thực lực rất mạnh, nhưng tôi hi vọng lúc trở về không thiếu một ai,

Đang nói , Diệp Cô Thành đột nhiên cao giọng nói:

-Thượng úy Bùi Đông Lai, cậu nói cho ta biết, có làm được hay không?

-Thưa thủ trưởng, có!

Bùi Đông Lai vận khí đan điền, lớn tiếng trả lời, vang như sấm rền, vang vọng khắp quân khu Bắc Cương
”Bá!”

Diệp Cô Thành không nói gì nữa, dẫn đầu kính lễ Bùi Đông Lai, đám người Từ Thế Hải thấy thế cũng làm theo.

-Mọi người, chào!

Bùi Đông Lai một tay ôm tư liệu, truyền đạt mệnh lệnh

“Bá”

Dưới ánh rạng đông, lấy Bùi Đông Lai cầm đầu, năm đội viên hướng Diệp Cô Thành, Từ Thế Hải đám người làm lễ, như muốn dùng cách này nói cho hắn biết: thủ trưởng cứ yên tâm, chúng ta sẽ không làm cho quân nhân Tung Cù mất mặt!

-Lên đường

Buông cánh tay, Bùi Đông Lai truyền đạt mệnh lệnh, đợi cho đám người người Tiêu Cuồng, Trần Anh, Vương Khuê, Tôn Nhận chuẩn bị vũ trang xong, liếc mắt nhìn Diệp Cô Thành một cái , rồi cũng đi theo lên máy bay.

Sau một lát, chiếc máy bay đã bay lên không tiến về phương Bắc

...

- Đông Lai, lúc này Long Vương đưa cho cậu chắc là báo cáo thực tế tình hình của các đội dự thi? Coi thử xem có đối thủ nào đáng đánh không?

Trong phi cơ, Tiêu Cuồng mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm vào tư liệu trên tay của Bùi Đông Lai, mặt tràn đầy hưng phấn nói, cảm giác không hề có chút e sợ khi ra chiến trường, mà giống như đi trình diễn thân thủ.

Nghe Tiêu Cuồng nói vậy, Trần Anh, Vương Khuê, Tôn Nhận ba người mặt tràn đầy chờ mong nhìn về đồng tài liệu trên tay Bùi Đông Lai, tha thiết muốn biết đối thủ là thần thánh phương nào.

- Lần tham gia thi đấu của bộ đội đặc chủng có ba mươi sáu nước, trong đó chỉ có vài đội là đáng lưu ý.

Bùi Đông Lai mở tư liệu, xem xong Bùi Đông Lai tổng kết:

- Bộ đội đặc chủng vùng châu thổ của Mỹ, Alpha của Nga, Thần Phong của Nhật, lính đặc chủng hoàng gia của Anh, quân đội Hồng Sắc Ma Quỷ của Ấn, 707 của Hàn, lính biên phòng số 9 của Đức, bộ đội đặc chủng Châu Mỹ....

- Đông Lai theo ka được biết, bộ đội đặc chủng Châu Mỹ có thực lực bình thường, trong các cuộc thi trước thứ hạng đều không cao, sao lại coi trọng bọn họ?

Chờ Bùi Đông Lai nói xong, Vương Khuê hỏi

- Lúc trước, tôi đã nói rồi, cuộc thi đấu lần này, các nước đều không có cung cấp danh sách người tham gia thi đấu, cho nên họ có thể có vũ khí bí mật.

Bùi Đông Lai sắc mặt phức tạp nói:

- Chắc mọi người cũng biết ‘Bộ Lạc Cuồng Nhân’ của Nam Mỹ chứ, lần này trong bộ đội đặc chủng Châu Mỹ sẽ có họ.

-Cái gì?!

Khi nghe Bùi Đông Lai giải thích, Vương Khuê và Tôn Nhận hồn

-Thành viên hắc đạo mà cũng có thể tham gia cuộc thi của đặc công sao? Quân đội bên đó làm sao có thể làm như vậy?

-Vương ca, Tôn ca, không dám dấu diếm. Bộ Lạc Cuồng Nhân có tư thù với tôi, lần này chúng hướng về tôi mà đến.

Bùi Đông Lai híp mắt, nói:

-Bọn chúng có thể vào được, lý do rất đơn giản, bởi vì bọn chúng mạnh ,có thể ảnh hưởng đến quân đội Châu Mỹ.

Lời của Bùi Đông Lai làm cho bọn Vương Khuê, Tôn Nhận không nói nên lời.

Còn đối với người hiểu Bùi Đông Lai nhất là Tiêu Cuồng, thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm trọng:

-Đông Lai, nếu ka đoán không sai. Thì tới tìm cậu không chỉ có Bộ Lạc Cuồng Nhân đâu nhỉ?

-Cần cứ theo tin tình vào, tổ chức Ma Bò, nghị viện Mafia, Bộ Lạc Cuồng Nhân đều có phái người tham gia
Bùi Đông Lai thành thật trả lời

-Có thông tin cụ thể không?

Trần Anh nhú mày.

- Mafia sẽ phái người tên là Merck, theo tình báo là chiến sĩ cấp tám, tương đương với Hóa Kính đại thành, Bộ Lạc Cuồng Nhân thì có một gia hỏa tên là Robert, cũng là một chiến sĩ cấp tám. Còn bên tổ chức Ma Bò, thì làm một nữ nhân tên là Tô Bồ Đề, là người đã đánh nhau với tôi vài ngày trước trên Thiên Sơn, nàng ta cũng là Hóa Kính đại thành.

Nói tới đây, Bùi Đông Lai dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

-Theo cuộc chiến ngày đó của tôi với Tô Bồ Đề, thì thực lực của cô ta không chỉ là Hóa Kính đại thành đâu, ba người này có thực lực cường đại hơn trong tư liệu.

Không khí trong phi cơ bỗng nghiêm trọng, sắc mặt cả bốn người đều ngưng trọng.

Trong bọn họ chỉ có Bùi Đông Lai là thực lực cực mạnh, mà ba người này còn mạnh hơn cả Bùi Đông Lai, nếu đụng nhau thì ...

- Trừ bỏ ba tổ chức trên, các nước còn lại đều phái ra các cao thủ cường đại vào trong quân đặc công lần này.

Thấy đám người Tiêu Cuồng bị đả kích, Bùi Đông Lai trầm giọng rồi nói.

- Con bà nó, dám vương bát đản này sao mạnh quá vậy, sao mà đánh lại đây?

Tiêu Cuồng bực mình nói:

- Càng quan trọng hơn, nếu bên trên đã biết như vậy, sao không chuẩn bị đi, lỡ mấy tên này có ý đồ thì làm sao bây giờ?

-Cuồng ca, trong đánh trận, không phải cứ chỉ dựa vào năng lực tác chiến của từng binh sĩ, với lại chúng ta kì này đến đây là để thi đấu chứ không phải đánh nhau tới chết, cho nên tôi cũng nói thẳng, chúng ta tới đây chỉ là để giành thành tích thôi.

Bùi Đông Lai nhắc nhở một câu, sau đó bổ sung:

-Mọi người đừng quá lo lắng, kẻ trên thế giới muốn tôi chết không ít, nhưng mọi người thấy đấy, tôi vẫn còn sống mà.

-Nếu đám vương bất dẫn kia muốn giết cậu, tôi sẽ là người đầu tiên chém chúng!

Tiêu Cuồng nghe vậy, vẻ mặt đờ đờ sát khí. Vương Khuê cùng Tôn Nhận nắm chặt hai tay, đều nói :

-Chúng tôi cũng như thế.

-Theo tôi bọn họ không dám làm bậy đâu.

Trần Anh cau mày, suy nghĩ nói :

-Dù sao, đây là trận thi đấu toàn cầu, là vinh dự của các đội tham gia. Mặt khác 3 tổ chức kia nếu muốn nhân cơ hội này làm bậy, thì cũng sẽ không cho người lẫn vào trong đám đặc công, mà sẽ cho người ám sát.

-Hả?!

Khi nghe Trần Anh phân tích, đám người Tiêu Cuồng ba người ngẩn người sau đó như giác ngộ được chân lý.

-Vậy bọn chúng muốn gì?

Tiêu Cuồng không nhịn được hỏi

Trần Anh đồng tử mỉm cười, nhưng lại có chút lo lắng nhìn về Bùi Đông Lai:

-Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, đảm bảo trong trận đấu, bọn họ sẽ xuống tay với Đông Lai

-Trần tỷ, nếu suy đoán của tỷ là đúng, tôi cam đoan Russia sẽ là mồ chôn của bọn chúng!

Bùi Đông Lai nheo mắt lại, giọng nói lạnh như băng.

648. Chương 642: Trận Đấu Bắt Đầu, Hành Động Mù Quáng?

Chương 642: Trận đấu bắt đầu, hành động mù quáng?

Huyện Bô Nhĩ Tân nằm Tây Bắc Bắc bộ, giáp với nước Nga, và mỏng cổ, đây là huyện duy nhất ở phía tây trung quốc giáp với Nga. Có con sông băng nổi tiếng nhất của Trung Quốc.

Khi Bùi Đông Lai nói cho 4 người kia về thông tình tình báo, thì máy bay của họ đã đến huyện Bô Nhĩ Tân.

- Thưa Thượng úy, tôi chỉ có thể đem mọi người tới đây thôi.

Phi cơ dừng lại trên một bờ cỏ cạnh sông, phi công cúi chào với Bùi Đông Lai:

- Kể tiếp, mọi người sẽ ngồi phi cơ của Nga để đến chỗ thi đấu.

- Làm phiền rồi.

Bùi Đông Lai trả lễ, sau đó cùng đám người Tiêu Cuồng nháy xuống máy bay

Đối diện bên kia sông, đã có một chiếc máy bay trực thăng của gha đang dừng chờ, hình như đã đợi rất lâu, vẻ mặt của phi công dường như cũng có chút không ken nhẫn.

- Chúng tôi là bộ đội đặc chủng Long Hồn, TQ được quý quốc mời tới, tham gia cuộc thi đấu lần này.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai đã đi qua cầu hồ, đi đến trước mặt một gã thiếu tá người Nga, nói:

- Tôi Là đội trưởng bộ đội đặc chủng Long Hồn Bùi Đông Lai.
- Tôi là một thành viên trong ban tổ chức, cứ gọi tôi là Sa Tân.

Tên thiếu tá Nga Sa Tân đối với 5 người Bùi Đông Lai hành lễ rồi nói:

- Từ giây phút này, thời gian của mọi người rất quý báu, cho nên cũng không cần nói nhiều làm gì.
- Hả?

Ngạc nhiên khi nghe lời của Sa Tân nói, nhóm Bùi Đông Lai có chút không hiểu.

- Được rồi, lên đường thôi, chúng tôi mang mọi người đến địa điểm thi đấu.

Thấy nhóm Bùi Đông Lai nghi hoặc, nhưng Sa Tân cũng không giải thích gì.

- Lên đường!

Mặc dù đối với lời nói của Sa Tân còn nhiều nghi hoặc, nhưng từ trong mắt của đối phương lại không thấy có âm mưu gì, cho nên Bùi Đông Lai cũng không hỏi nhiều, trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh.

Chờ 5 người Bùi Đông Lai lên trực thăng, phi cơ liền cất cánh bay về phía Bắc.

- Đông Lai, lão già đó nói vậy có ý gì?

Lên máy bay Tiêu Cuồng không nhận được hỏi.

Không riêng gì Tiêu Cuồng mà Trần Anh Vương Khuê, và Tôn Nhận cũng đều tò mò.

- Thiếu tá tiên sinh, xin chú ý từ ngữ.

Tiêu Cuồng vừa dứt lời, Sa Tân quay đầu lại không vui nói với Tiêu Cuồng.

- Thật xin lỗi, thiếu tá Sa Tân, tôi thay mặt bạn tôi xin lỗi ngài.

Thấy Tiêu Cuồng vẫn không xin lỗi, Bùi Đông Lai lập tức xin lỗi thay.

Thấy thái độ Bùi Đông Lai thành khẩn như vậy, nét mặt Sa Tân dịu đi, trầm ngâm nói:

- Tôi nói thời gian của quý vị quý giá là bởi vì trận đấu đã bắt đầu, nếu không đến nhanh các vị sẽ bị mất quyền thi đấu.

Trận đấu bắt đầu rồi sao?

Khi nghe Sa Tân nói lời này, 4 người Tiêu Cuồng không khỏi cả kinh.

Mà Bùi Đông Lai lại đang tìm kiếm trong trí nhớ của Tiểu Phi về các bộ đội đặc chủng.

Tuy rằng hắn biết bởi vì sự xuất hiện của mình đã làm thay đổi nhiều thứ, nhưng cơ bản là các quy tắc không thay đổi.

Thông qua trí nhớ của Tiểu Phi, Bùi Đông Lai bắt đầu nắm bắt những quy tắc.

Sau đó.

Khi Bùi Đông Lai đang tìm hiểu thì Sa Tân lại nói:

- Thật xin lỗi, theo quy định của tổ chức, tôi không được để lộ tin tức, nhưng rất nhanh các vị sẽ hiểu ngay thôi.

Nghe Sa Tân, bốn người kia càng nghi ngờ hơn nhưng lại không dám mở miệng.

- Mọi người làm một giấc để có trạng thái tốt nhất đi.

Bùi Đông Lai nói.

4 người Tiêu Cuồng tuy rằng thắc mắc với lời nói của Sa Tân nhưng mà bọn hắn cũng biết bây giờ có nói cũng không được gì, vì thế điều chỉnh lại tâm tình rồi ngủ một giấc.

- Xem ra người này cũng không phải tên ngu, chỉ mong đến giờ khắc quyết định, hắn cũng trấn định như vậy.

Sa Tân thấy như vậy, trong mắt có ý khen ngợi.

.....

Trải qua mấy giờ bay, đoàn người đã đến Nga, phóng mắt nhìn xuống, một màu trắng xóa, thậm chí còn thấy cả song băng.

Lúc này, 5 người Bùi Đông Lai đã tỉnh dậy, bắt đầu vận khí để tinh thần đạt tới trạng thái tốt nhất.

- Xem ra lần thi đấu này sẽ diễn ra trên một hòn đảo ở Bắc Băng Dương.

Một lát sau, khi máy bay đã bay ra ngoài biển, Tiêu Cường thầm cảm ơn hai tháng huấn luyện trên Thiên Sơn vì bọn hắn sớm đã chịu được thời tiết lạnh.

“Tít..Tít”

Tiêu Cường vừa mới nghĩ thế, thì bộ đàm trong phi cơ vang lên.

- Thượng úy, người phụ trách của lần thi đấu này muốn gặp ngài.

Nghe tiếng phát ra từ bộ đàm Sa Tân nghiêng đầu nhìn Bùi Đông Lai một cái, hắn biết chắc là sẽ có người liên lạc với Bùi Đông Lai.

- Cảm ơn

Bùi Đông Lai nghe vậy, cảm ơn, sau đó cầm cái bộ đàm nói:

- Ngài khỏe chứ, tôi là đội trưởng bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ, Bùi Đông Lai.

- Thượng úy Bùi Đông Lai, tôi là hội phó ban tổ chức lần thi đấu này Austin Rostov.

Trong bộ đàm truyền ra một giọng nói âm trầm:

- Chắc Sa Tân đã nói với cậu về ước định trong lần thi đấu này.

- Vâng Austin Rostov Tiên tiên sinh, Sa Tân tiên sinh đã nói cho chúng tôi biết.

Bùi Đông Lai đáp lại.

- Thượng úy Bùi Đông Lai, tôi hi vọng lần sau, các cậu nhớ kĩ câu tôi nói, nếu được thì nhớ luôn từng chữ nhé, có liên quan đến việc các cậu có được tham gia cuộc thi lần này hay không, nên nhớ tôi chỉ nói một lần.

Austin Rostov trầm giọng nói:

- Dựa theo vị trí của các anh, trận thi đấu sẽ diễn ra ở một hòn đảo đơn độc hướng Đông Bắc cách đây 30km. Khi tôi nói xong, cậu hãy dẫn đội của mình nhảy xuống biển, sau đó tự nghĩ biện pháp, phải có mặt ngay tại đó trước 18h tối nay, nếu không các cậu sẽ bị loại.

Nói xong, Austin Rostov lập tức cúp máy.

- Hạ thấp máy bay xuống

Thấy cuộc nói chuyện của Bùi Đông Lai và Austin Rostov đã xong, Sa Tân liền truyền mệnh lệnh cho phi công, sau đó quay đầu về phía Bùi Đông Lai nói:

- Thượng úy Bùi Đông Lai, các cậu có 30s để rời khỏi máy bay, nếu không tuân theo thì các cậu sẽ bị hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu lần này, hiện tại sẽ bắt đầu được tính giờ.

“Ách”

4 người Tiêu Cường không biết nội dung cuộc đối thoại giữa Bùi Đông Lai và Austin Rostov, lúc này nghe Sa Tân nói thế thì không khỏi ngạc nhiên.

- Mọi người, đứng dậy.

Không để ý tới Sa Tân, Bùi Đông Lai trầm ngâm, rồi đưa qua quyết định:

- Dựa theo quy định của tổ chức, chúng ta phải đến được vị trí diễn ra thi đấu trước 18h, vị trí thi đấu là một hòn đảo nằm cách nơi này 30km, hiện tại chúng ta phải rời khỏi máy bay.

- Đi thôi!

Nói xong, Bùi Đông Lai lại bổ sung thêm:

- Nhớ kỹ, khi xuống đó mọi người phải tập hợp lại.

“Vù”

Tiêu Cuồng là người thứ nhất đứng dậy, trực tiếp mang dù nhảy xuống.

3 người Trần Anh cũng nhảy xuống theo.

- Thượng úy Bùi Đông Lai, nếu mà đội các cậu chịu không nổi, có thể dùng bộ đàm để liên lạc với chúng tôi, để xin cứu viện...

Lúc Bùi Đông Lai nhảy xuống, ánh mắt của Sa Tân lộ vẻ trào phúng.

“Bố”

5 người Bùi Đông Lai đã rơi xuống biển, mà Sa Tân cũng đã lái máy bay rời đi.

Bởi vì 5 người Bùi Đông Lai không nhảy xuống cùng một lúc cho nên khoảng cách cũng khác nhau.

4 người Tiêu Cuồng liền tìm kiếm, sau khi thấy được bóng dáng của Bùi Đông Lai thì liền bơi tới.

Một lát sau, Tiêu Cuồng bốn người đã bơi tới bên cạnh Bùi Đông Lai

- Chúng ta cách hòn đảo là 30 km, dựa theo yêu cầu thì thời gian chúng ta vẫn còn dư.

Tập trung lại, Bùi Đông Lai nghiêm túc nói:

- Nhưng chúng ta không thể biết trước còn có cái gì, cho nên để không có sơ hở. chúng ta bơi cùng nhau.

- Vâng.

4 người Tiêu Cuồng liền trả lời, sau đó cùng Bùi Đông Lai bơi về phía Đông Bắc.

- Oh My God, cứ tưởng bọn Tung Cửa đó có mang theo đồ chơi gì đó, nhưng xem ra bọn hắn không có gì cả, đã vậy còn không thèm có kế hoạch gì đã vội nhảy xuống, muốn bơi dưới dòng nước lạnh 30 km sao, bơi xong thì còn sức đâu mà đấu ?

Sau một lát, tên phi công thấy nhóm Bùi Đông Lai không có sử dụng thủ đoạn gì, chỉ có một đường bơi thẳng, sau đó kinh ngạc phán một câu:

- Nếu không có gì bất ngờ, Tung Cửa sẽ là một trong những ứng cử viên bị loại khỏi giải đầu tiên.

Sa Tân nghe vậy gật đầu đồng ý.

Bởi vì

Dựa theo tin tức phản hồi, không có bộ đội đặc chủng nào dùng phương thức chính quy để đi đến chỗ tập hợp!

649. Chương 643:

Chương 643:

Dưới bầu trời xanh thẳm, động tác, tốc độ của 5 người Bùi Đông Lai như nhau, du hành nhẹ nhàng trong biển băng, giống như không bị ảnh hưởng bởi khí hậu.

- Hắc bọn chúng bơi cũng nhanh thật nhưng không biết được bao lâu đây.

Trên phi cơ, phi công thấy họ bơi 10 km mà vẫn duy trì được tốc độ ban đầu, không khỏi kinh ngạc.

Sa Tân cười nói :

- 10 km cũng không là gì, 20 km nữa mới hết khảo nghiệm chân chính, đối với 5 km cuối đối với bọn họ mới chính thức là tai nạn.

- Đúng vậy

Khi nói chuyện, phi công không khỏi nghĩ tới đội phía trước sắp bị bỏ đi, nhin không được chế nhạo:

- Cho dù bọn hắn có bỏ luôn ba lô, để làm nhẹ tải trọng thì khi bơi vào đảo cũng bị loại bỏ.

Đối với mọi chuyện, 5 người Bùi Đông Lai không biết.

- Đông Lai, may mà có chương trình huấn luyện của cậu, nếu không với thực lực của chúng tôi mà nói, bơi 30 km cũng được nhưng cũng không phải là dễ dàng gì.

Trong năm người thì công phu của Tôn Nhận là kém nhất, cho nên thầm cảm ơn Bùi Đông Lai.

Tiêu Cuồng, Trần Anh, Vương Khuê nghe vậy cũng thầm công nhận là đúng.

Cho nên bọn hắn cảm thấy bơi 30 km chỉ là muối chích inox.

10 km.

15 km

20 km.

Về mặt ung dung, 5 người đã bơi hết 20 km.

- Xem ra bọn họ còn mạnh hơn mấy tên gia hỏa kia.

Mất thấy đám người Bùi Đông Lai đã bơi được 20 km mà vẫn duy trì tốc độ ban đầu, tên phi công chế nhạo ban nãy, trong lòng không khỏi bội phục dù sao đây là Bắc Băng Dương chứ đâu phải hồ bơi bình thường.

Không riêng gì tên phi công kia, mà Sa Tử cũng cảm thấy được, đám người Bùi Đông Lai nổi bật nhất trong đám người dự thi.

- Tuy rằng năng lực của bọn họ rất khá, nhưng tôi tin rằng không thể nào duy trì tốc độ này mà bơi hết 30 km?

Viên phi công nói với Sa Tân.

- Chắc rồi!

Sa Tân khẳng định

Không có khả năng?

- Đông Lai, tập thể dục đủ rồi, chúng ta bơi nhanh một chút để sớm đến nơi đi?

Tiêu Cuồng cảm thấy bơi hơi chậm, nên đề nghị.

- Được.

Vì biết rõ sức của 4 người, cho nên Bùi Đông Lai đồng ý.

Bùi Đông Lai bắt đầu tăng tốc, 4 người kia cũng sôi nổi đuổi theo.

”Ách. . .”

Tên phi công và thiếu tá Sa Tân đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm, liếc nhau một cái, như muốn nói: bọn hắn làm gì vậy?

“Tít..Tít”

Đột nhiên tiếng bộ đàm vang lên.

- Alo.

Tiếng chuông vang lên bất ngờ làm cho Sa Tân và tên phi công từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần.

- Thiếu tá Sa Tân, tình hình của đội Long Hồn TQ thế nào rồi?

Người gọi đến là Austin Rostov.

Về mặt Sa Tân có chút quái dị :

- Báo cáo thủ trưởng, sau khi chúng ta nói ra quy tắc, bọn họ cũng không cần bàn bạc, đã nhào xuống phi cơ, rồi bơi tới mục tiêu, tới nay đã gần 20 km.

- Hả?

Austin Rostov tràn đầy nghi ngờ:

- Thiếu tá Sa Tân, lần gọi trước là cách đây 2h, chỉ trong 2h mà họ đã bơi được 20 km sao ?

- Đúng vậy

Sa Tân còn nói thêm:

- Hơn nữa bọn họ bơi 20km mà không hề có một cái biểu hiện xuống sức nào, mà bây giờ còn tăng tốc nữa.

- Bơi trong 20 km lại tăng tốc tiếp? Thiếu tá Sa Tân, ông có nhìn nhầm không?

- Báo cáo thủ trưởng, tôi lấy danh dự của quân nhân ra thề, bọn hắn đang tăng tốc!

Về mặt Sa Tân kích động nói:

- Bọn hắn hơi thần kinh một chút, nhưng mà thân thể lại vô cùng tốt.

- Gặp quỷ rồi.

Thấy Sa Tân dùng vinh dự của quân nhân ra thề, Austin Rostov cũng không nghi ngờ gì nữa, mà liền cúp máy.

40' sau

5 người Bùi Đông Lai đã bơi xong 10 km còn lại tới hòn đảo mà Austin Rostov đã nói.

Lên bờ, cảnh tượng mà đám người Bùi Đông Lai thấy là một dòng sông băng trắng xóa, trên đó là một lớp tuyết trắng, ở xa thì có một tòa núi băng.

- Địa điểm tập hợp không phải là núi băng chứ?

Tiêu Cuồng nhin không được gãi đầu hỏi.

“Tít..Tít”

Tiêu Cuồng vừa dứt lời, bộ đàm đã vang lên

- Thượng úy Bùi Đông Lai, trận đấu của các vị sẽ được diễn ra trên núi băng, cách chỗ các vị khoảng 10km.

Bộ đàm được chuyển, giọng nói của Sa Tân vang lên:

- Trong thời gian quy định, các anh phải vượt qua 10 sông băng, đi lên núi tuyết.

- Được.

Bùi Đông Lai nhìn ngọn núi tuyết đằng xa, sau đó truyền lệnh:

- Mọi người, chạy bộ....

Nói xong, Bùi Đông Lai là người chạy đầu tiên.

....

Mười phút sau, đã tới trên núi tuyết.

Nơi này có tất cả 15 chi bộ đội đóng quân, tất cả thành viên đều đứng ngoài bãi đất trống, đứng thành một phương đội.

Dưới ánh chiều tà, Tô Bò Đề đang ẩn trong đội đặc chủng Red Alert của Indi, nhú mào, trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ tên tiểu tiện nam nhân kia không thể dắt đội đặc nhiệm Long Hồn Tung Cửa qua được vòng sơ khảo sao? Tuy rằng tên tiểu tiện nhân này đáng giận một chút, nhưng mà không người nào dám hoài nghi thực lực và năng lực của hắn, mà thân là đội trưởng, nếu hắn không thể dẫn dắt đội ngũ xuất hiện ở đây, như vậy mặt mũi của hắn sẽ bị mất hết.

- Xem ra, tên hồn dân huyết tẩy NB hoàn toàn nhờ vào liên minh Hoa Hạ, cái gì mà con trai của Vũ Thần, xem ra chỉ là phế vật.

Trong quân đội hoàng qua En, một gã mắt xanh đang nhìn lên trời, mất hết sự hưng phấn.

- Không hiểu nổi thừa Anthony thiếu gia, chỉ một cái vòng khảo nghiệm nho nhỏ mà cũng không qua nổi thì đúng là phế vật mà.

Trong chỗ đóng quân của bộ đội đặc chủng Merck của M, khuôn mặt của ai nấy cũng lạnh như tiền.

Nhóm của Bùi Đông Lai vẫn chưa đến nhưng , Austin Rostov và mấy vị trong ban tổ chức từ trong lều đi ra, đi về phía các chi bộ đội đặc chủng kia

“Bá”

Thấy Austin Rostov xuất hiện, người trong 15 chi bộ đội kia đều nhìn sang.

- Chúc mừng các đồng chí đã qua vòng khảo nghiệm thứ nhất để đến được đây.

Austin Rostov đi tới trước, lớn tiếng nói:

- Chắc các đồng chí vẫn còn đang thắc mắc, chỉ còn hơn một giờ nữa là bắt đầu, mà vẫn còn 1 đội chưa đến.

- Nhưng tôi xác minh cho các đồng chí biết, đội Long Hồn Tung Cửa sẽ đến.

Austin Rostov nói:

- Đội Long Hồn đã không vứt bỏ lòng tự trọng của mình, bọn họ đã ưa phương pháp chính quy mà tới, không biết các đồng chí có hứng thú đi với tôi xem đội Long Hồn không?

Không vứt bỏ tự trọng, thông qua phương pháp chính quy mà tới?!

“Rầm”

Lời của Austin Rostov giống như tiếng sấm vang bên tai mọi người.

Làm cho bọn hắn không thể tin chính là đội đặc chủng Long Hồn có thể bơi 30km trong nước lạnh của Bắc Băng Dương?

Không để ý đến vẻ mặt quái dị của 15 chi bộ đội, Austin Rostov liền dẫn mọi người đi về phía trước, 15 chi bộ đội thấy vậy liền đi theo.

Rất nhanh, Austin Rostov dẫn mọi người đến đỉnh núi tuyết, ai có kính viễn vọng thì móc ra nhìn, không có thì đành giương mắt mà thôi.

Dưới cái nhìn chăm chú của bọn họ, Bùi Đông Lai chạy ở đằng trước, động tác của 5 người chỉnh tề, tốc độ cực nhanh, chạy về phía núi tuyết.

- Austin Rostov giáo quan, ngài chắc là bọn họ dùng phương pháp chính quy tới đây không? Có thật là bọn họ bơi hết 30km dưới nước lạnh?

Một gã đặc công của HQ không tin hỏi.

Hắn vừa mới nói xong, rất nhiều ánh mắt nghi ngờ nhìn về Austin Rostov.

Austin Rostov không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm về nhóm Long Hồn.

Một lát sau, nhóm 5 người Bùi Đông Lai đã tới chân núi.

- Đông Lai, thật mất mặt, đám vương bát đần kia đến sớm hơn chúng ta.

Tiêu Cuồng nhìn lên đỉnh núi thấy có hơn 10 đặc công, không khỏi buồn bực nói.

- Cuồng ca bọn họ đến trước, cũng không phải là mạnh hơn chúng ta, mà tôi quên nói cho các anh một chuyện

Bùi Đông Lai cười nói.

Bốn người Tiêu Cuồng mở miệng nói:

- Chuyện gì?

- Căn cứ theo ban tổ chức, chúng ta có thể sử dụng mọi phương thức để đến đây?

- Phất, sao không nói sớm. ?

Tiêu Cuồng nghe xong, khóc không ra nước mắt:

- Ka có mang theo phao cứu hộ có gắn động cơ, nếu chúng ta hai người một nhóm, thì đến từ lâu rồi.

Không chỉ Tiêu Cuồng mà Trần Anh, Vương Khuê, Tôn Nhận đều nghĩ vậy, nhưng Bùi Đông Lai đã chọn như vậy chắc có dụng ý, nên hướng mắt nhìn hẳn.

- Chẳng lẽ mọi người không thấy tập thể dục rất tốt cho sức khỏe sao?

Bùi Đông Lai nhìn đám đặc công trên núi nói:

- Đối thủ đều không xem trọng chúng ta, nhân cơ hội này giăng mật họ một chút.

Nói xong, 5 người Bùi Đông Lai liền chạy nhanh lên đỉnh núi tuyết.

- Báo cáo giáo quan, bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ đã có mặt, chờ chỉ thị.

Rất nhanh, 5 người Bùi Đông Lai đã đến trước mặt Austin Rostov, đồng loạt hành lễ.

Austin Rostov cũng chưa có trả lễ, sắc mặt phức tạp nhìn Bùi Đông Lai nói:

- Thượng úy Bùi Đông Lai, tôi nhìn thấy trên lưng của các cậu còn rất nhiều tải trọng, vậy sao các cậu còn mạo hiểm mang theo nó leo lên núi băng?

Thấy vẻ mặt của Austin Rostov tràn đầy nghi hoặc, Bùi Đông Lai mỉm cười nói:

- Chúng tôi muốn biến cuộc khảo nghiệm thành huấn luyện.

- Trở thành huấn luyện?

Austin Rostov tròn tròn con mắt.

- Đúng vậy.

Bùi Đông Lai thẳng lưng, ngẩng cao đầu, vận khí đang điền, cao giọng nói:

- Chúng tôi đã làm nóng người xong rồi, xin hỏi khi nào thì trận đấu bắt đầu?

Toàn trường yên tĩnh.

650. Chương 644: Nộ Ý, Chiến Ý, Địch Ý, Sát Ý!

Chương 644: Nộ ý, chiến ý, địch ý, sát ý!

Trên đỉnh núi, đám người Tô Bồ Đề cảm thấy hơi xấu hổ.

Ban đầu, bọn họ cho rằng Bùi Đông Lai và đội đặc chủng Long Hồn cũng giống như các đội khác, sẽ dùng những thiết bị hỗ trợ, nhưng mà Bùi Đông Lai lại chứng minh rằng Bùi Đông Lai dùng phương thức ‘mưu

lợi' đó là kinh thường. đem cuộc khảo nghiệm thành huấn luyện đã vậy còn muốn nhanh chóng bắt đầu trận đấu.

Khác với Tô Bồ Đề và Merck, về mặt phó ban tổ chức Austin Rostov có chút quỷ dị.

Bởi vì vòng khảo nghiệm thứ nhất là hấn ra đề.

Bên trong cuộc khảo nghiệm, hấn tính dùng phương thức thừa nước đục thả câu, gợi lên lòng hiếu kỳ của các đội dự thi, sau đó trong thời gian tập hợp, hấn sẽ ra lệnh, tạo ra một bầu không khí khẩn trương.

Có thể nói, vòng khảo nghiệm thứ nhất này, để xem sự xử lý của các đội trưởng có loạn hay không khi gặp nguy hiểm, tâm lý của các thành viên có vững không.

Mà sự thật chứng minh, 32 đội tham gia, thì chỉ có 16 đội làm được, có thể thấy, là chỉ một câu nói của Austin Rostov mà đã làm cho 16 đội còn lại mất đi cơ hội thi đấu.

Đa số các đội này đều có một vài thành viên không thể chịu đựng được dưới biển băng, cho nên lựa chọn cầu cứu, sau đó kéo chân theo cả đội, để cho cả đội rời khỏi cuộc thi đấu.

Còn có vài đội có thể bơi được hết 30 km nhưng lại tốn quá nhiều thời gian so với quy định nên bị loại.

Ngoài ra, còn có 2 trường hợp là bỏ bớt gánh nặng để bơi qua 30km.

Hành động đó tuy rằng có thể dễ dàng bơi qua 30km đường biển, dễ dàng vượt qua sông băng, đường tuyết nhưng khi đối mặt với đỉnh núi tuyết cao hơn 200m, trong tay lại không có gì, điều này chỉ làm cho bọn hấn than thở mà thôi.

Trái ngược với các đội bị loại, trừ Long Hồn ra, thì 15 đội khác đều sử dụng các mảnh ăn gian.

Đa số đều mang theo phao cứu hộ, rồi nhẹ nhàng bơi đến đảo tập hợp.

Còn có người giống như Tiêu Cuồng, mang theo phao cứu sinh có gắn động cơ, thành thuyền máy, du lịch ngắm cảnh từ từ chạy hết 30km hải vực.

Trừ cách đó ra, thì có chi bộ đội đặc chủng châu thổ Mĩ và đội đặc chủng Braxin Châu Mỹ dùng phương thức nhanh hơn là cướp luôn phi cơ.

Lúc bọn hấn nhày xuống đã đem dây thừng buộc chặt thân mình với phi cơ, sau đó lại leo lên lại cabin trực tiếp bắt trời phi công, cướp luôn phi cơ.

Mà theo Austin Rostov được biết, đưa ra cái biện pháp này không phải là chỉ huy của cả hai đội mà chỉ là một gã đội viên bình thường, đó chính là Merck và Battty Ann.

Cách này của bộ đội đặc chủng M và Braxin Châu Mỹ đã làm cho Austin Rostov sợ hãi, nhưng bây giờ thấy đội Tung Cúa Long Hồn không dùng mảnh khốe gì mà trực tiếp biến cuộc khảo nghiệm thành huấn luyện.

"Hô ~ "

Đối mặt với Bùi Đông Lai, Austin Rostov phải điều chỉnh cảm xúc cho cơ mặt thả lỏng, sau đó nghiêm túc nói:

- Chúc mừng các đồng chí, đội trưởng bộ đội đặc chủng Long Hồn Trung Quốc, đã dẫn đội của mình tập hợp đúng thời gian..

Lời vừa nói, Austin Rostov nhìn thoáng qua những khuôn mặt không đổi sắc cũng như không thở gấp của đội Long Hồn, thấy bọn hấn không có vẻ gì như đang ra vẻ, mà còn có thể tiếp tục tham gia thi đấu, khốe miệng co gập hai cái rồi nói tiếp:

- Cuộc thi đấu sẽ bắt đầu vào ngày mai, hơn nữa địa điểm thi đấu cũng không diễn ra tại nơi này.

- Cảm ơn giáo quan.

Bùi Đông Lai nghe vậy, cúi chào cảm ơn.

- Xếp thành hàng

Austin Rostov về mặc phức tạp hét lớn một tiếng.

Thanh âm của Austin Rostov vừa vang lên, trong thời gian ngắn đã tập hợp thành 16 cánh quân.

Dưới trời chiều, bọn hắn đứng thẳng người, khí thế kinh người.

Nhận thấy điểm này, trong lòng Austin Rostov hết sức vui mừng, dù sao là người là ban tổ chức cũng không phải ăn không ngồi rồi, toàn bộ quân nhân ưu tú nhất thế giới đang tập trung lại một chỗ, nên điều cần làm là cho họ biết cuộc thi tàn khốc đến thế nào, thậm chí là có thể chém giết lẫn nhau.

- Các vị, tôi đại diện cho ban tổ chức chúc mừng mọi người đã đến tham gia lần thi đấu này.

Austin Rostov kính lễ với các đội dự thi theo nghi thức quân đội, sau đó buông hai tay xuống, trầm giọng nói:

- Tôi sẽ thông báo một số thể lệ của lần thi đấu này.

- Thứ nhất, không cần biết các anh ở trong nước có quân hàm như thế nào nhưng ở đây các anh là binh nhì!

Khi nói, Austin Rostov có ý dừng lại, rồi đột nhiên cao giọng:

- Các anh có ý kiến gì sao?

- Báo cáo giáo quan, không có!

80 át chủ bài đến từ các quốc gia hàng đầu trên thế giới, cùng mở miệng, thanh âm như hổ gầm.

- Tốt lắm

Cảm nhận được chiến ý trên người 80 thành viên, Austin Rostov cười cười nói:

- Thứ hai, địa điểm thi đấu không phải ở đây, mà là ở hải vực phía Tây của Ru. Nói vậy chắc các anh cũng rõ rồi, trên hải vực kia có rất nhiều đảo, phù hợp cho lần thi đấu này.

- Thứ ba, cuộc thi này chia làm ba hạng mục, xạ kích, cách đấu, cùng thi đấu tác chiến đoàn thể.

Austin Rostov nói tiếp:

- Trước tiên sẽ thi đấu xạ kích, tác chiến đoàn thể sẽ được diễn ra cuối cùng. Ngoài ra, sau khi thi đấu xạ kích xong, sẽ lập tức tiến hành thi đấu cách đấu, nhưng cá nhân nào bị trọng thương trong lúc cách đấu, sẽ có thời gian nghỉ ngơi là 10 ngày, 10 sau tiếp tục thi đấu tác chiến đoàn thể.

- Mục đích như vậy chính là vì để mọi người có được sức khỏe tốt nhất, đương nhiên nếu như có đội viên nào thật sự bị thương nặng trong lúc cách đấu, không thể khôi phục trong vòng 10 ngày thì thật đáng tiếc, người ấy sẽ mất đi tư cách tham gia tác chiến đoàn thể, mà đội ngũ ấy cũng mất đi 1 thành viên, hình thành cục diện lấy thiếu đánh nhiều.

Nghe Austin Rostov nói vậy, Bùi Đông Lai liền minh bạch.

Dù sao tham gia cuộc thi này đều là tinh anh của các nước, hơn nữa ai cũng có vũ khí bí mật, thậm chí có thể có người như Tô Bồ Đề, hay Merck lẫn trong đó.

Cho nên, có thể đại diện để đến tham gia thi đấu lần này toàn là những người có thực lực mạnh mẽ, cao thủ so chiêu, làm gì có chuyện không bị thương?

Đột nhiên, Bùi Đông Lai cảm nhận thấy có vài ánh mắt tập trung vào người mình.

Trong đó có Thánh Nữ Tô Bồ Đề, Đội trưởng của bộ đội đặc chủng Hoàng Gia En và cũng là vũ khí bí mật Gele, còn có người của Bộ Lạc Cuồng Nhân lẫn bộ đội đặc chủng Braxin Châu Mỹ Battty Ann, đều cũng có mệnh lệnh là phải giết chết Bùi Đông Lai!

Nộ ý, chiến ý, địch ý, sát ý!

Mục đích khác nhau, nhưng cùng nhắm về Bùi Đông Lai

Nhận ra những cặp mắt đang nhìn mình chằm chằm, mặt Bùi Đông Lai không đổi sắc, âm thầm ghi nhớ.

- Sau đây khi tôi đọc đến tên đội ngũ nào thì mọi người sẽ lên phi cơ, để chúng tôi đưa đến nơi tham gia thi đấu....

Một lát sau, sau khi Austin Rostov đem quy tắc công bố, rồi yêu cầu các đội viên lập tức lên đường suốt đêm để tới địa điểm thi đấu.

Austin Rostov vừa ra mệnh lệnh, 16 đội liền tản ra, sắp xếp theo đội, bước chân chỉnh tề đi về phía 26 chiếc trực thăng mà ban tổ chức đã chuẩn bị.

Đi tới các chiếc máy bay, các nhóm âm thầm quan sát lẫn nhau.

Từng cặp mắt gặp nhau trên không tóe lửa, một mùi thuốc súng vô hình thoang thoảng bay ra.

Giờ phút này.

Cuộc chiến thực sự vẫn chưa bắt đầu.

651. Chương 645: Khiêu Khích.

Chương 645: Khiêu khích.

Bùi Đông Lai dẫn 4 người Tiêu Cuồng đi lên chiếc số 1, đại bộ phận đám người Mĩ, Anh Hàn đều ném ánh mắt lên đám người Bùi Đông Lai

Trong đó, Merck kẻ được chỉ định giết chết Bùi Đông lai, thì đang nhắm mắt dưỡng thần, đối với hắn Bùi Đông Lai chỉ là một kẻ sắp chết rồi, không đáng giá để hắn phải chú ý.

So ra mà nói thì mặc dù biết được mục đích đến đây lần này của Merck là để giết Bùi Đông Lai, nhưng mà Trát Tây Đức vẫn cảm thấy hứng thú với Bùi Đông Lai, ánh mắt vẫn luôn dừng lại trên người Bùi Đông Lai.

Nếu như Trát Tây Đức nhìn Bùi Đông Lai đầy hứng thú thì Gele nhìn Bùi Đông Lai bằng ánh mắt thù địch.

Tất cả chuyện này là do chuyện Bùi Đông Lai huyết tẩy NB.

Chuyện đó không chỉ là sự sỉ nhục của NB mà còn là của M - A.

Để rửa sách mối nhục này, cho nên nước A đã phái Gele, dẫn quân tham gia lần này, với hi vọng là đánh bại đội Long Hồn TQ của Bùi Đông Lai.

Ngoài Bùi Đông Lai, thì cũng không ít ánh mắt hướng về Trần Anh

Trong cuộc thi lần này có rất ít nữ tham gia thi đấu, mặc dù Trần Anh không phải là mỹ nữ xinh đẹp, nhưng mà trên người lại có vẻ đẹp dã tính, một vẻ đẹp khỏe khoắn mà các cô gái mặc váy không có, tạo nên một nét hấp dẫn riêng.

Đối với ánh mắt của mọi người thì 4 người Bùi Đông Lai, Vương Khuê, Trần Anh cùng Tôn Nhận không thèm để ý tới, chỉ có Tiêu Cuồng là cảm thấy bất mãn, vẻ mặt như hung thần nhìn về những kẻ kia, giống như muốn nói: Bọn mày cũng muốn khoa tay múa chân trước mặt Cuồng gia sao?

Trong lòng Gele rất không thích Bùi Đông Lai, lúc này thấy bộ dạng của Tiêu Cuồng thì nhíu mày, chờ đến khi Bùi Đông Lai bước đến hắn ra vẻ thanh cao cười cười:

- Đội trưởng đội đặc công Long Hồn TQ, khỏe không?

- Khỏe

Mặc dù nhận ra địch ý của Gele đối với mình, nhưng giữ thể diện cho đất nước, Bùi Đông Lai vẫn mỉm cười đáp lại..

Gele nho nhã lễ độ hỏi, đúng phong độ thân sĩ Anh Quốc:

- Theo tư liệu tôi được biết, anh có rất nhiều thân phận, sinh viên, thương nhân, đối với anh mà nói quân nhân cũng chỉ là một trong số đó thôi nhỉ?

-Tình báo của quý quốc thực quả là số 1 thế giới, bội phục.

Bùi Đông Lai trả lời nước đôi.

- Ha ha... số 1 thế giới thì không dám, nhưng mà tình báo nước tôi rất được tán thưởng.

Gele không thêm để ý tới lời nói của Bùi Đông Lai có châm chọc hay không, mà là thuận theo thuyền, cười nói:

- Ban đầu tôi không hiểu là các anh có nhìn ra kẻ hở trong luật của ban tổ chức không hay thực sự là muốn biến cuộc khảo nghiệm thành huấn luyện nhưng giờ tôi minh bạch rồi, là do các anh quá ngốc để nhìn ra điều đó cho nên mới cố ý nói là muốn biến cuộc khảo nghiệm thành huấn luyện đúng không?

Lời vừa phát ra, các thành viên của đội đặc chủng hoàng gia A liền tỏ ra trào phúng nhìn vào Bùi Đông Lai.

Không riêng gì hắn, 4 gã bộ đội vùng châu thổ M cũng tỏ ra vài phần khinh thường, mà đám người bộ đội đặc chủng 707 HQ lại tỏ ra vui sướng khi người khác gặp họa.

Tiêu Cuồng nghe vậy thì liền tức giận.

- Phất ziu, mày muốn gì?

Không đợi Bùi Đông Lai mở miệng trả lời, Tiêu Cuồng từ trên ghế đứng lên, nghiêm mặt, trợn mắt, tư thế như muốn xông vào đám Gele một trận.

- Tôi chỉ tò mò thôi mà

Gele nhún vai, nhưng trên nụ cười trên đùa vẫn còn trên mặt, không hề bị ảnh hưởng bởi vẻ mặt phẫn nộ của Tiêu Cuồng.

Tiêu Cuồng còn muốn nói gì đó, nhưng Bùi Đông Lai đã đặt tay trên vai hắn, rồi xem Gele như không khí, cười nói:

- Cuồng ca, để cho họ hò hét đi, dù sao cuộc diễn tập vừa rồi, bọn hắn cũng cụp đuôi về nước mà thôi, chúng ta có thể hiểu được điều này.

Bùi Đông Lai vừa nói xong, sắc mặt đám người Gele liền trở nên khó coi.

Không riêng gì bọn hắn mà đám bộ đội đặc chủng của M cũng như thế.

- Thì ra là thế

Tiêu Cuồng tuy cuồng nhưng đầu óc chưa có cuồng, vẫn hiểu được ý của Bùi Đông Lai, nói:

- Thật xin lỗi, do tôi không biết các anh có thành kiến. Để tỏ lòng xin lỗi, tôi sẽ đem chuyện này đăng báo, dù sao nước chúng tôi cũng có truyền thống hiếu học, trên lý luận cùng phát triển tiến bộ, tôi tin chắc là thủ tướng nước tôi sẽ đồng ý diễn tập với nước các anh thôi.

Lời của Tiêu Cuồng tuy không thô tục nhưng mà vẫn làm cho đám người Gele tức giận đến không nhe, bọn hắn hít sâu một hơi, trừng lớn mắt, hận không thể cầm súng bắn chết con bà Tiêu Cuồng.

- Đừng có nghi ngờ lời của tôi.

Tiêu Cuồng thấy thế, mặt không cười, nghiêm túc, trước mặt mọi người chỉ vào phần giữa 2 đùi nói:

- Tôi xin lấy lão nhị ra thề, lời tôi nói là sự thật!

- Phét ziu.

Thấy được hành động của Tiêu Cuồng, một thành viên của bộ đội đặc chủng hoàng gia A nhin không được, liền đứng dậy, trợn trừng mắt nhìn vào Tiêu Cuồng.

Tiêu Cuồng nhếch miệng cười, không thêm quan tâm tới tên đội viên đang phẫn nộ, thản nhiên ngồi lại chỗ ngồi hai chân bắt chéo, tỏ ra vô ý nói:

- Tôi nghe nói nước A là một quốc gia có nền văn minh nhất thế giới, thế mà anh lại nói ra những lời thô tục như thế, đương nhiên, tôi biết các anh là đồ dã thú đội lớp người. Nếu anh không thừa nhận điều đó, có thể kiếm tôi để tôi dạy cho anh một bài học.

- Người

Đám người Gele liền đứng lên.

- Tôi vẫn lấy lão nhị ra thề, quyết không đánh trả!

Tiêu Cuồng làm vẻ mặt vô tội, chỉ vào tiểu đệ của mình,

- Các cậu không nên trúng quỷ kế của hắn.

Trong lúc bốn gã đặc chủng A bị Tiêu Cuồng chọc giận, Phác Trí Dũng đội trưởng của bộ đội đặc chủng 707 HQ mở miệng nhắc nhở:

- Người TQ đúng là nham hiểm giả dối, mặt dày không biết xấu hổ, có ý khích tướng cho các người động thủ, khi đó các người sẽ bị mất tư cách thi đấu.

Nghe Phác Trí Dũng nhắc nhở, 4 gã đặc công A tỉnh ngộ, không đợi Cách Lật truyền lệnh, đã về chỗ ngồi, ánh mắt nhìn Tiêu Cuồng khó chịu, ân cần thăm hỏi hết tổ tông họ hàng của hắn.

Tiêu Cuồng quay đầu nhìn Phác Trí Dũng, vẻ mặt nghiêm túc:

- Phét ziu.

- Người...

Đối với lời mắng của Tiêu Cuồng, Phác Trí Dũng thiếu tí nữa là ngắt luôn, hắn cố nén cơn tức, giận dữ nói:

- Người TQ từ trước đến nay đúng là không có tố chất mà! Hôm nay cuối cùng cũng thấy, cái thứ bỏ đi như người lẽ ra không nên có mặt ở đây!

Tiêu Cuồng cười nhạo:

- Người..... (Câu này đụng chạm quốc gia, nên ko dịch)

- Người!

Lúc này không chỉ có Phác Trí Dũng mà 4 gã HQ còn lại đều bị chọc giận. Tiêu Cuồng thật biết cách mắng người đó.

- Đội trưởng Phác Trí Dũng, lúc ngầy ngái đã nói người TQ luôn âm hiểm giả dối, chúng ta không thể trúng quỷ kế của bọn chóa đó.

Không đợi Phác Trí Dũng lên cơn, Gele nói một câu làm yên lòng Phác Trí Dũng, sau đó mặt lạnh nhìn Tiêu Cuồng lần Bùi Đông Lai nói:

- Chúng ta còn gặp nhau trên chiến trường, lúc đó đám TQ vô dụng các người sẽ hiểu là các người không xứng có mặt ở đây!

- Cuồng ca, trước kia anh nói với tôi nước A là một nước thân sĩ, tôi không tin, nhưng giờ thì tin rồi, cậu còn được gọi là thân sĩ nữa mà nói chỉ là người?

Không để ý tới lời khiêu khích của Gele, Bùi Đông Lai mỉm cười với Tiêu Cuồng:

- Nhưng mà chó thì vẫn là chó thôi, cho nên chúng ta không cần cãi với nó.

Tiêu Cuồng gật đầu

Gele giận đến nổi, hai tay nắm chặt, định ý trong cơn người đã biến thành sát ý.

652. Chương 646: Lòng Quân.

Chương 646: Lòng quân.

Căn cứ theo ban tổ chức đã an bài, để phát huy được thực lực của đội viên tham gia, cho nên không có cung cấp súng ống, mà là cho phép họ tự mang súng của mình tham gia thi đấu.

Chỉ là...

Trong trận đấu này, đạn thật được đổi thành đạn cao su.

Mà đội viên tham gia được trang bị áo chống đạn, nên trừ khi ăn ở thất đức, bị nhiều viên đạn cao su bắn trúng thì mới chết.

Trong máy bay, 4 gã đội viên A đều cảm nhận sát khí tỏa ra từ Gele, không hèn mà cầm súng trên tay, chỉ cần Gele nói một câu thôi, thì sẽ nả đạn về phía đám người Bùi Đông Lai.

Trong phút chốc, cả máy bay trở nên lạnh lẽo.

Cảm nhận được sát khí của đội đặc chủng hoàng gia A, đám người Tiêu Cuồng, Trần Anh, Vương Khuê, Tôn Nhận, yên lặng cầm súng chờ đợi, chỉ có Bùi Đông Lai là vẫn cười cười, ánh mắt khinh bỉ như đang xem hề.

Sau đó.

Gele chưa kịp ra lệnh, một hồi chấn động xảy ra, chiếc trực thăng đã từ từ bay lên không.

Một màn này làm cho Gele bình tĩnh trở lại, hắn làm động tác bảo thủ hạ không nên làm hành động thiếu suy nghĩ.

Nhìn thấy động tác của Gele, bốn gã đội viên A tuy rất muốn làm thịt nhóm người Bùi Đông Lai nhưng chỉ có thể cất súng đi, nhìn chằm chằm vào đám người Bùi Đông Lai.

Còn Merck thì hơi cau mày, sau đó hắn cũng nhắm 2 mắt lại.

Không để ý tới đội viên nước A, thấy hành động của Merck, trong lòng Bùi Đông Lai biết rằng Merck chính là đối thủ lớn nhất của mình.

Biết là thế, nhưng hắn cũng không lo, làm động tác ra lệnh cho đám người Tiêu Cuồng nghỉ ngơi một chút.

Phác Trí Dũng nhìn chằm chằm về Bùi Đông Lai, chữi thầm trong lòng:

- Lũ Trung Quốc chết tiệt, để tao xem bọn mày còn hung hăng hổ báo tới đâu, người muốn giết bọn mày hiện giờ không ít đâu.

...

Vài giờ sau, 16 đội dư thi đã đến một hòn đảo trên vùng hải vực.

Một lát sau, máy bay hạ cánh trên một bãi đất trống, 81 đội viên từ trên trực thăng đi xuống.

Trụ sở tạm thời có không ít thành viên của ban tổ chức, nhưng trưởng ban tổ chức lại không có mặt, chỉ có phó ban là Austin Rostov.

- Chào mọi người, nơi này là nơi sẽ diễn ra trận thi đấu xạ kích cá nhân, sáng sớm ngày mai, các anh sẽ bắt đầu thi đấu.

Dưới bầu trời đêm, Austin Rostov mặc một chiếc áo T-shirt màu đen, quần dài đủ màu, giày quân đội, đứng nhìn đội hình hình vuông phía trước trầm giọng nói:

- Bây giờ, các anh tự dựng lều trại tiến hành nghỉ ngơi, nhưng trước khi đi ngủ hãy chọn ra người sẽ tham gia thi đấu vào ngày mai, rồi sáng sớm ngày mai báo lại cho tôi.

- Các anh có nghe rõ không?

Nói xong lời này, Austin Rostov hét lớn một tiếng.

- Rõ, thưa giáo quan!

Trừ Tô Bồ Đề, Merck và một số người khác, toàn bộ những người còn lại đều rống to lên.

- Các anh đi dựng trại ở nơi chúng tôi đã đánh dấu, giải tán!

Austin Rostov rất hài lòng, tuyên bố giải tán.

Lời Austin Rostov vừa phát ra, thì 16 giáo quan tiến lại nói chuyện với 16 đội trưởng của 16 đội tham gia thi đấu.

Bùi Đông Lai nói chuyện xong với giáo quan Belle người phụ trách đội mình, đang tính chuẩn bị đi dựng lều, thì thấy một ánh mắt nhìn mình chằm chằm, thì ra là Tô Bồ Đề.

Phát hiện ra ánh mắt của Bùi Đông Lai, khóe miệng Tô Bồ Đề nở ra nụ cười đắc ý, sau đó theo các thành viên trong đội Red Alert Ind rời khỏi.

Nhận thấy trong mắt của Tô Bồ Đề chỉ có tức giận chứ không có sát ý, Bùi Đông Lai bỏ đi suy nghĩ Tô Bồ Đề đến để ám sát mình rồi theo chân Belle đi tới địa điểm dựng trại.

- Nơi này là nơi cho các anh ở, tới khi trận đấu kết thúc thì các anh vẫn ở đây

Mang 5 người Bùi Đông Lai đến trước nơi dựng lều, Belle nói.

Bùi Đông Lai nghe vậy, cúi chào:

- Cảm ơn.

Belle im lặng đáp lễ, sau đó rời đi.

- Cuồng ca, có lòng tin vào trận đấu thứ nhất ngày mai không?

Vào trong lều, Bùi Đông Lai thả ba lô xuống rồi hỏi Tiêu Cuồng.

Nghe Bùi Đông Lai hỏi thế, Tiêu Cuồng liền tức giận:

- Đông Lai, cậu biết tính ka rồi, ka là một người vô cùng tự phụ, cậu hỏi vậy có phải thừa không?

- Tốt lắm, trận đấu ngày mai giao cho anh.

Bùi Đông Lai cười cười, hẳn cũng biết nếu Tiêu Cuồng mà không tự phụ sẽ không hình thành bản tính cuồng ngạo

Nghe Bùi Đông Lai nói vậy, 3 người Vương Khuê, Tôn Nhận, Trần Anh sắc mặt hơi đổi, nhưng cũng không nói gì, còn Tiêu Cuồng cười mắng:

- Đông Lai, tuy ka có tự phụ nhưng mà chúng ta tự hiểu lấy được rồi? Nói thật, lần này cường giả như mây, cậu nói ka thắng thì ka cũng không nắm chắc được.

- Đông Lai, ngày mai là trận thi đấu thứ nhất, có tính ảnh hưởng đến toàn cục.

Trần Ánh nói tiếp lời Tiêu Cuồng:

- Để bảo đảm, hay là cậu dự thi đi.

- Đúng, Đông Lai, cậu đi đi.

Vương Khuê và Tôn Nhận nghe vậy, phụ họa theo.

Bùi Đông Lai suy nghĩ nói:

- Dựa theo phán đoán của tôi, Merck, Tô Bồ Đề, Battty Ann, hoàn toàn nhắm về tôi, mà bọn họ không phải là quân nhân, cho nên không có cái gì gọi là lòng trung thành với đất nước, tự nhiên sẽ không có cảm thấy vinh dự khi cống hiến cho đất nước. Không chỉ ba người họ mà còn có Trát Tây Đức, Gele, Phổ Tư Cơ, Cương Bản Nhật Xuyên, rất nhiều người tạo thành uy hiếp với Cuồng ca, nhưng chỉ cần phát huy như lúc bình thường, thì không thành vấn đề gì.

- Cút đi, tuy ka biết mình mạnh hơn người khác, có thể giáo huấn được đám vương bát đản này, nhưng để bảo đảm không có sơ hở, thì cậu xuất chiến vẫn tốt hơn.

Lúc nói chuyện, Tiêu Cuồng nghiêm túc nhìn Bùi Đông Lai nói:

- Đông Lai, tâm ý của cậu, ka hiểu, cậu muốn cho ka lấy cái chức quán quân trở về, nhưng bây giờ không phải là thời điểm già mồm cãi láo, mục tiêu của chúng ta là chức quán quân, chứ không phải ai đoạt chức quán quân!

Nghe Tiêu Cuồng nói vậy, Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy kì quái, chỉ thở dài trong lòng.

Đúng như Tiêu Cuồng nói, hần muốn cho Tiêu Cường giành được chức quán quân.

Bởi vì.

Hần biết Tiêu Cuồng khát vọng chức vô địch này so với hần còn nhiều hơn.

Mà đối với Tiêu Cuồng mà nói, thi đấu xạ kích này là chính là cơ hội duy nhất để đạt chức quán quân.

Còn về phần cách đấu đó là cơ hội cho Tô Bồ Đề, Merck và Battty Ann giáo huấn cũng như xử lý Bùi Đông Lai, hiển nhiên là bọn hần sẽ không bỏ qua.

Mà so với 3 người kia, thực lực của Tiêu Cuồng lại không bằng.

- Được rồi, ngày mai tôi xuất chiến.

Thở dài một hơi, Bùi Đông Lai lên tiếng.

Tiêu Cuồng, Trần Anh Vương Khuê Tôn Nhận thấy thế, im lặng không nói gì.

Sau đó, 4 người liền nắm chặt tay lại với nhau.

- Cuồng ca, mục tiêu của chúng ta không phải là quán quân.

Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói

Hả?

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, 4 người Tiêu Cuồng ngẩn ra, không hiểu gì.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của 4 người, Bùi Đông lai chậm rãi nói:

- Là mẫn quan! (không hiểu là gì)

Mẫn quan.

Nghe được 2 chữ này 4 người Tiêu Cuồng đầy kích động, nắm chặt tay lại với nhau.

Đây chính là lòng quân.

653. Chương 647: 5 Đại Dong binh vương chiếu cố.

Chương 647: 5 đại dong binh vương chiếu cố.

Đêm đã khuya, 4 người Tiêu Cuồng, Trần Anh, Vương Khuê cùng Tôn Nhận đã đi vào giấc ngủ.

Mà Bùi Đông Lai thì đang ngồi xếp bằng trên giường gỗ.

Lúc này Bùi Đông Lai đang tu luyện phương pháp thổ tức trong “Bùi gia quyền” nhưng những ngày trước.

Hần tu luyện cũng không phải là để tăng thực lực lên mà muốn để cho thực lực được giữ vững, không đi xuống.

Giống như mọi ngày, Bùi Đông Lai lại một lần nữa lợi dụng ‘Thần’ vận dụng khí kinh trong cơ thể để cọ rửa lực phủ ngũ tạng, loại bỏ tạp chất.

Khác với các lần trước kia, lần này sau khi ‘Thần’ trong cơ thể tiêu hao một phần ba, thì hần đình chỉ tu luyện, nằm thẳng lên giường dùng tốc độ nhanh nhất để tiến vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Bùi Đông Lai mở mắt đã thấy 4 người Tiêu Cuồng dậy rồi, trong đó Tiêu Cuồng đang hít đất.

Bùi Đông Lai thấy thế, tính gọi bốn người Tiêu Cuồng vận công buổi sáng, nhưng lại nhớ ban tổ chức cũng không thông báo thời gian tập hợp nên cũng bỏ luôn ý định:

- Cuồng ca, một mình anh hít đất chắc buồn lắm, muốn đấu một trận với tôi không?
- Được so thì so, sao phải xoắn.

Tiêu Cuồng hít đất một tay, cười đáp lại.

- 2 chúng tôi tham gia với.

Vương Khuê cùng Tôn Nhận thấy thế, liền lên tiếng, muốn tham gia.

Bùi Đông Lai thấy thế, hướng về Trần Anh cười nói:

- Trần tỷ, tỷ đừng có tham gia, làm trọng tài cho chúng tôi
- Được

Trần Anh gật đầu, nhìn 4 người kia đều quỳ rạp xuống mặt đất, trầm giọng nói:

- Bắt đầu!

Lời Trần Anh vừa vang, trận đấu bắt đầu, Bùi Đông Lai, Tiêu Cuồng, Vương Khuê và Tôn Nhận bốn người dùng tốc độ nhanh như điện mà hít đất, trong đó Bùi Đông Lai và Tiêu Cuồng chỉ dùng một ngón chống đỡ cho cả người, trong khi Vương Khuê là hai ngón, Tôn Nhận kém nhất phải dùng tới ba ngón.

Mặc dù 4 người Bùi Đông Lai dùng ngón tay chống đỡ, nhưng tốc độ hít cực nhanh, đến nhãn lực của Trần Anh cũng không đếm kịp đã hít được bao nhiêu cái.

Qua một thời gian, bởi vì 2 người Vương và Khuê Tôn Nhận còn kém, cho nên tốc độ chậm lại, đột nhiên một tiếng kèn ở bên ngoài vang lên.

Nghe thấy tiếng kèn tập hợp, 4 người Bùi Đông Lai đứng dậy, không nói lời nào, lấy ba lô để ở bên giường, xếp thành hàng rồi rời khỏi lều, rồi chạy đến nơi tập hợp.

Cùng lúc đó, những đội còn lại đều chạy tới cùng một lúc.

Trong căn cứ, Austin Rostov đang đứng đợi, tay thì đang nhìn đồng hồ.

- Tốt lắm, mọi người đã tập hợp trong thời gian quy định, xem như là đã thông qua lần khảo nghiệm nhỏ này.

Thấy 16 đội đã tập hợp xong, Austin Rostov nở một nụ cười hài lòng, sau đó nói:

- Các đội trưởng hãy đem tên của người tham gia thi đấu đột kích cá nhân giao cho giáo quan Miller.
- Báo cáo giáo quan, bộ đội đặc chủng vùng châu thổ nước M do Trát Tây Đức tham gia trận thi đấu đột kích cá nhân này.

Lời Austin Rostov vừa vang lên, Trát Tây Đức đã tiến lên báo danh.

Giáo quan Miller nghe vậy gõ bàn phím cực nhanh, thông tin của Trát Tây Đức liền xuất hiện trên màn hình lớn.

- Báo cáo giáo quan, bộ đội đặc chủng Braxin do Carlos tham gia.
- Báo cáo giáo quan, Đội Thần Phong NB do Cương Bản Nhật Xuyên...

...

Các chi đội trưởng đều đứng lên báo danh sách tham gia ứng chiến, đúng như Bùi Đông Lai nghĩ, cả 3 người Battty Ann, Tô Bồ Đề, Merck đều không tham gia mà do đội trưởng tự mình dự thi.

Sau cùng 15 đội kia đã báo danh xong chỉ còn chờ đội Long Hồn TQ.

Bùi Đông Lai tiến lên cúi chào, lớn tiếng báo cáo:

- Báo cáo giáo quan, đội Long Hồn TQ do Bùi Đông Lai tham gia trận đấu thi đấu đột kích cá nhân lần này.

Rất nhanh, trên màn hình liền hiện ra thông tin của BÙI Đông Lai.

Cùng lúc đó, Austin Rostov thông qua điện thoại nghe được báo cáo của các tay súng bắn tỉa, cũng không có giải thích luật lệ của trận đấu mà là trầm giọng quát:

- Toàn đội, nghỉ!

Mệnh lệnh vừa cất lên, 81 đội viên làm động tác nghỉ, chờ chỉ thị của Austin Rostov.

- Các anh, 20' Thượng tướng Ratatosk cũng chính là trưởng ban tổ chức của cuộc thi đấu này cùng với những đoàn quan sát viên sẽ đến đây.

Austin Rostov nhìn lướt qua toàn thể mọi người, trầm giọng nói:

- Tất cả, tại chỗ đợi lệnh.

- Vâng, giáo quan !

Toàn bộ các đội viên đều rống to, nhưng trong lòng thì nghi hoặc, nghi ngờ là trong lời nói của Austin Rostov về đoàn quan sát còn hàm ý gì khác.

Ngay cả Bùi Đông Lai dựa vào trí nhớ của Tiêu Phi cũng không biết được chuyện này.

Sau một lát, trong khi mọi người còn đang nghi hoặc thì mấy chiếc xe việt dã chạy vào khu căn cứ.

Khi xe dừng lại, trưởng ban tổ chức Thượng tướng Ratatosk bước xuống xe thoe sát là 5 người quân nhân, cả người tràn ngập hơi thở lạnh như băng.

Xôn xao!

Khi thấy được 5 người quân nhân phía sau Ratatosk thì tất cả đội ngũ tham gia thi đấu đều xôn xao.

Bởi vì, các đội viên ở đây đều nhận ra năm người kia.

Bọn họ không phải là quân nhân chính quy nhưng danh khí còn nổi hơn cả bộ đội tinh nhuệ quốc gia.

Bọn họ là những đội trưởng của 5 Dong Vinh Vương đứng đầu trong 10 Dong Binh Vương có tiếng của thế giới.

- Chẳng lẽ.... đoàn quan sát là 5 tên này?

Trong lúc nhất thời, không ít người thầm hỏi, đồng thời nhìn chung quanh, muốn tìm đáp án.

- Các bạn, rất vui khi có mặt ở đây cùng các bạn.

Giả vờ như không thấy sự ngạc nhiên của các đội viên tham gia dự thi, sắc mặt Ratatosk ác liệt mở miệng:

- Tự giới thiệu tôi là Ratatosk đến từ Ru, là người phụ trách ban tổ chức của cuộc thi quân sự này.

- Chào trưởng quan.

Nghe Ratatosk giới thiệu, không ít người liền mở miệng hét lên.

- Vừa rồi các bạn rất kinh ngạc, tôi nghĩ mọi người đều đang nghĩ đến một vấn đề, 5 người Merce, Kruff, Kanrui, Terry cùng Zanetti có phải là người trong đoàn quan sát lần này hay không?

Ratatosk tự nói tự trả lời:

- Phải cũng không phải, bởi vì bọn họ đều dẫn theo hơn 100 dong binh để đến đây quan sát cũng như trợ giúp lần thi đấu quân sự này.

Nghe Ratatosk, mọi người cảm thấy ngạc nhiên hơn.

- Dựa theo quy định hôm nay sẽ tiến hành thi đấu xạ kích cá nhân.

Ratatosk nói:

- Căn cứ theo quy tắc mỗi đội viên tham gia sẽ bị 500 người lính bao vây, phải thành công thoát khỏi cuộc bao vây trong vòng 20' và chạy xuyên qua rừng tùng dài 2km.

- Trưởng quan, theo lời ngài thì 500 người lính kia là lính của 5 Dong Binh Đoàn kia sao?

Câu hỏi phát ra từ một thành viên của đội Nam Phi.

Ratatosk cười cười liếc người đó ột cái:

- Chúc mừng anh, bình nhì, anh rất thông minh, đã trả lời được tin tức mà toàn bộ những đội viên tham gia thi đấu đã biết.

Ách..

Lời nói mang tính vũ nhục làm cho tên đội viên cứng miệng, không thể phản bác được, vẻ mặt cực kỳ xấu hổ.

- Ha ha

Trong lúc nhất thời, cả đội ngũ đều cười vang.

- Nếu như đội viên dự thi xuyên qua rừng tùng bị đạn đánh trúng, thì bị loại, thí sinh nào trong thời gian ngắn nhất thoát ra ngoài sẽ trở thành quán quân.

Ratatosk bổ sung, lời của hắn như có mang theo ma lực, làm ọi người còn đang cười nhạo bình tĩnh trở lại, sắc mặt mọi người tỏ ra ngưng trọng.

Bởi vì.

Bọn hắn hiểu là muốn vượt qua đám Dong Binh kia trong vòng 20' mà còn bình yên vô sự qua 2km rừng tùng là chuyện quá khó!

Trong lúc nhất thời, cả đội ngũ lâm vào im lặng, mà 5 tên Dong Binh Vương rất hài lòng, đồng thời đem ánh mắt hướng về Bùi Đông Lai.

Hả?

Nhận thấy địch ý trong ánh mắt của năm người, Bùi Đông Lai có chút nghi hoặc, đồng thời thầm hỏi mình làm gì mà chọc tới bọn họ nhỉ?

Chẳng lẽ có người thuê bọn họ trừ khử mình tại cuộc thi đấu lần này.

Trong lòng Bùi Đông Lai thầm đoán.

Nhưng suy nghĩ đó bị bác bỏ.

Dù sao, dựa vào quy tắc của giới Dong Binh , sau khi một Dong Binh tiếp nhận một nhiệm vụ thì những Dong Binh khác sẽ không làm chung, nhất là đội ngũ trong thập đại Dong Binh này.

Ở hắn xem ra người đối phó với mình, dùng một số tiền lớn mời dong binh đoàn, muốn thông qua lần thi đấu đột kích cá nhân lần này, dùng đạn cao su xử lý mình, đây quả thật là vũ nhục niềm kiêu ngạo của 5 đội ngũ Dong Binh này mà.

Nhưng mà nếu chỉ là thuê để đối phó với mình, tại sao bọn họ lại tỏ ra địch ý với mình.

Bùi Đông Lai suy nghĩ nát óc nhưng mà hắn cũng không nghĩ được nguyên nhân.

Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai nghĩ ra cái gì, theo lệnh của Ratatosk, 16 đã rời khỏi trụ sở, chuẩn bị cho trận thi đấu tại rừng tùng.

- Các hạ chắc hẳn là người suất kinh một đám ô hợp hắc đạo chém Luke Fu, diệt Dong Binh đoàn ở Seberia, Bùì Đông Lai?

Sắp đến trận chiến, đệ nhất Dong Binh Vương Merce đột nhiên đến bên người Bùì Đông Lai hỏi.

Bùì Đông Lai gật đầu nhẹ:

- Phải, xin hỏi có gì chỉ giáo?

- Các hạ chẳng những suất lĩnh một đám hắc đạo tiêu diệt Dong Binh Đoàn Seberia, hơn nữa còn Dong Binh Đoàn Satan vừa mới quật khởi lại có quan hệ với các hạ, điều này đã tạo thành chấn động lớn ở giới Dong Binh.

Merce nhẹ nhàng cười, làm cho người ta có cảm giác sờn gai ốc:

- Bởi vì chuyện này, mà danh khí của các hạ ở Dong Binh giới rất lớn, lần này thủ lĩnh của 5 đại Dong Binh chúng ta muốn so tài với các hạ, mong các hạ chỉ giáo một phen.

Nghe lời này của Merce thì đám M, A, HQ cười sung sướng trên sự đau khổ của người khác.

Bởi vì... Bọn hắn đều hiểu được hàm ý trong lời nói của Merce: Bởi vì Bùì Đông Lai đã tiêu diệt Dong Binh Đoàn Seberia và thu phục Dong Binh Đoàn Satan, điều này đã làm cho 5 đại Dong Binh phá lệ mà chiếu cố Bùì Đông Lai trong trận thi đấu lần này.

654. Chương 648: Phản Kích Trong Im Ắng. (Thượng)

Chương 648: Phản kích trong im ắng. (Thượng)

- Merce các hạ, không thể không nói, tư liệu về tôi các hạ đã thu thập rất khá, nhưng các ông lại xem nhẹ một điều.

Về mặt Bùì Đông Lai tỏ ra bình tĩnh, giống như là đang nhắc đến một chuyện nhỏ, không đáng kể.

Merce không nhịn được hỏi:

- Cái gì?

- Ta lớn lên trong một hoàn cảnh không công bình.

Bùì Đông lai cười hờ hững, trong giọng nói lại tràn ngập sự tự tin làm cho Merce có chút khiếp sợ:

- Tôi cùng các chiến hữu đến đây là vì chức quán quân. Cảm tạ sự chiếu cố của các ông bởi vì chúng chức quán quân này có giá trị rất cao, và nó đã được để sẵn cho chúng tôi.

- Mỗi một đội dự thi là đều nhắm tới chức quán quân, chúc anh may mắn. Bùì Đông Lai

Mặc dù ở Bùì Đông Lai toát ra sự tự tin làm cho Merce kinh ngạc, cũng làm cho hắn không thể tin được, nhưng mà nếu như mà Bùì Đông Lai có thể trong vòng 20' không bị bắn trúng, sau đó thoát khỏi rừng tùng thì đây là một chuyện không thể.

Nghe Merce chúc phúc, nhưng bằng cái giọng kinh thường, Bùì Đông Lai cũng không nói nhiều, mà miệng cười đáp lại:

- Cảm ơn.

Merce không nói gì, mà đi nhanh tới chỗ của bốn gã Dong Binh Vương cùng với Ratatosk rồi đi về phía trước

Rất nhanh, 16 người tham gia cuộc thi đã bắt đầu lên đường

Nương theo ánh trời chiều, tại nơi xuất phát có rất nhiều trang bị, như súng ống, đạn cao su cái gì cũng có đầy đủ.

- Merce các hạ, 10' nữa trận đấu nữa sẽ bắt đầu, các vị chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Ratatosk dừng bước, nói với Merce.

Merce cúi chào Ratatosk nói:

- Tướng quân Ratatosk cứ yên tâm, tôi cùng các an hem của mình đã sẽ nghiêm túc giúp đỡ ban tổ chức hoàn thành trận thi đấu lần này.

- Tôi rất yên tâm với các vị.

Ratatosk mỉm cười, chào theo nghi thức quân đội

Đám Merce thấy thế cũng không nói nhiều, mà như 5 con báo trong chớp mắt đã biến mất trong rừng.

Chứng kiến tốc độ của 5 người Merce, không ít đội viên giật mình, mà những ai tham gia vào trận thi đấu đột kích cá nhân này cũng đều tỏ ra ngưng trọng.

- Trên đây là các trang bị, các anh có 10' để chuẩn bị.

Ánh mắt của Ratatosk như dao sắc, quét qua các đội viên dự thi, mặt không biến sắc nói.

“Vù”

“Vù”

Lời Ratatosk vừa phát ra, các đội viên dự thi liền bắt đầu chạy về bãi đất trống, sôi nổi chọn ỉnh một trang bị hữu dụng, rồi lấy một đồng đạn, nhưng mà đa số đều chọn trang bị ngụy trang.

Sau đó, khi các đội viên đã lấy trang bị xong, ánh mắt của bọn họ nhìn chằm chằm vào người Bùi Đông Lai.

- Tại sao hần lại đứng nguyên tại chỗ?

- Chẳng lẽ hần không cần đồ để ngụy trang, chỉ cần các đồ vật trên người là có thể đánh thắng 500 Dong Binh tinh anh và 5 đại Dong Binh Vương vượt qua rừng tùng sao?

Mắt thấy Bùi Đông Lai đứng yên bất động, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Thậm chí Tô Bồ Đề, Battty Ann cùng Meerck cũng tỏ ra kỳ quái, liếc nhìn Bùi Đông Lai.

Đối mặt với nhiều ánh mắt kinh ngạc, nhưng Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh như nước.

- Xem ra tên gia hỏa không biết xấu hổ này đã biết mình không cách nào thành công, cho nên đã bỏ cuộc rồi.

Phác Trí Dũng cũng đã chuẩn bị trang bị ỉnh, thấy Bùi Đông Lai vẫn đứng yên, liền nghĩ nghĩ, khóe miệng nở ra nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa.

- Chẳng lẽ hần biết rõ thế nào cũng thua, nên làm màu che giấu bộ mặt thật? Hắc hắc, người Trung Quốc đúng là đạo đức giả.

Về mặt Gele tỏ ra trào phúng xem thường Bùi Đông Lai.

Không riêng gì Phác Trí Dũng và Gele, tất cả các đội viên khác đều nhìn Bùi Đông Lai với con mắt trào phúng.

- Trận thi đấu thứ nhất bắt đầu.

Thấy các thí sinh dự thi đã trở về hàng, Ratatosk liền bắn súng lên trời, để trận đấu chuẩn bị bắt đầu.

“Pằng”

Tiếng súng vang lên, liền thấy Trát Tây Đức dùng tốc độ kinh người, thoáng đã biến mất.

Thật nhanh.

Tốc độ và sức bật của Trát Tây Đức đáng sợ không gì sánh kịp, làm cho đa số người ở đây âm thầm cảm thán, Trát Tây Đức dùng tốc độ cực nhanh đi vào rừng tùng.

“Pằng...Pằng”

Rất nhanh, trong rừng truyền đến những tiếng súng dồn dập nói nhau không dứt, Trát Tây Đức đang giao chiến với 500 Dong Binh tinh nhuệ.

Trận giao chiến ngắn ngủi trôi qua, tiếng súng cũng tắt dần, nhưng bóng dáng thì đã biến mất tăm hơi.

Hắn là Trát Tây Đức cũng chưa bỏ mình.

Có lẽ là bởi vì Trát Tây Đức thể hiện ra thực lực cường đại, có lẽ là trận đấu vừa mới bắt đầu, mặc dù tiếng súng đã biến mất nhưng mà không ai cho rằng Trát Tây Đức đã rời khỏi trận đấu một cách nhanh chóng như vậy.

Nhưng sự thật chứng minh suy đoán của bọn họ, tiếng súng lại vang lên thảng cho đến khi đồng hồ bước qua phút 18' thì tiếng súng mới ngừng lại.

- Đội trưởng đội đặc chủng nước M Trát Tây Đức đã bị hạ gục khi chỉ mới vượt qua 1km.

Lúc này, thân là người phụ trách Ratatosk thông qua được điện thoại của Merce thông báo tới mọi người.

Ngoài Bùi Đông Lai ra, thì ai cũng tỏ ra ngỡ ngàng khi nghe được tin này.!

Bởi vì bọn họ đã thấy được thực lực của Trát Tây Đức, cứ tưởng là hắn sẽ dễ dàng thành công mà xuyên qua rừng tùng.

Mà bây giờ nghe Ratatosk nói Trát Tây Đức tổn chín trâu hai hổ, tổn tận 18 phút mà chỉ đi được 1km.

Điều này làm cho đa số đội viên dự tho cảm thấy không còn tự tin nữa.

Về mặt của Phác Trí Dũng, Cương Bản Nhật Xuyên và Gele cũng không còn tỏ ra tự tin như trước nữa.

Chỉ có đội trưởng Rus Alpha là Phổ Tư Cơ và đội trưởng đội biên phòng thứ 9 của Ger là vẻ mặt trấn định.

Phổ Tư Cơ có thực lực cường đại đã vậy còn là chủ nhà, nên trong lòng tràn ngập tự tin.

Còn về phần nước Ger, thì bọn họ là những người có tố chất tâm lý rất tốt, cho nên bọn họ sẽ không dễ lộ ra vẻ nhụt chí trước mặt nhiều người.

Tâm tình quyết định thắng bại.

Những lời tất nhiên là đúng, nhưng với điều kiện là phải có thực lực cường đại.

Không có thực lực cường đại thì tâm tính tốt cũng vậy!

Cho nên ở trong những đợt tiếp, một ít đội viên có thực lực không đủ, tâm tình không xong, nên đã bỏ cuộc.

Mà Phác Trí Dũng tuy có tâm tính tốt, nhưng thực lực lại cùi bắp nên đành phải bỏ cuộc khi trận đấu vừa diễn ra đến phút thứ 8.

Cương Bản Nhật Xuyên thì kiên trì đến phút 20, mà Lehmann đội trưởng đội biên phòng thứ 9 của Ger cũng chỉ kiên trì đến phút thứ 16, sau đó rời khỏi trận đấu.

Hắn cũng chỉ thành công qua được gần 1 km.

- Không ai có thể vượt qua được sao?

Khi Ratatosk công bố kết quả của Lehmann, đa số đều hồi thềm trong lòng ánh mắt hướng về đội trưởng Rus Alpha Rus là Phổ Tư Cơ.

19' sau.

- Đội trưởng Phổ Tư Cơ của Alpha Russia đã trở thành người đầu tiên vượt qua được thử thách, hạ gục 132 địch nhân.

Thành tích của Phổ Tư Cơ làm ọi người xôn xao.

Phổ Tư Cơ đã mang đến ọi người một hi vọng.

Nhưng mọi người lại hoài nghi có phải là gà nhà được thả cho qua không.

Mặc dù nghi ngờ nhưng ai cũng biết là gà nhà thì lúc nào cũng luôn được ưu ái một chút.

1h sau, cũng chỉ có 1 người thành công xuyên qua rừng tùng.

Đó chính là Gele.

Mà hắn chỉ cần 16' để vượt qua.

Thành tích đó làm hấn lên ngôi đầu bảng.

Sau khi hấn trở về có 2 đã tên bắt đầu nhưng chỉ mới 3' thì liền đã rời trận đấu.

- Tên TQ bỏ đi kia, còn làm màu cái gì nữa, thôi thì bỏ cuộc luôn đi để mắc công làm trò cười cho thiên hạ.

Bùi Đông Lai cười nói :

- Tao nói rồi tao sẽ cho chúng mày biết thế nào là thực lực, bọn mày cứ chóng mắt lên mà nhìn đi.

Không thèm để ý tới Gele, Bùi Đông Lai bắt đầu tiến vào trận đấu.

Im lặng không có nghĩa là yếu đuối, mà là lười nói.

655. Chương 649: Phản Kích Trong Im Ắng. (Trung)

Chương 649: Phản kích trong im ắng. (Trung)

Lúc này, thân thể Bùi Đông Lai như một cây súng lên nòng, chỉ chờ Ratatosk nổ súng là hấn liền bắt đầu.

- Đội trưởng Long Hồn TQ, trước khi bắt đầu ta muốn hỏi anh một vấn đề.

Khi Bùi Đông Lai đang chờ đợi tiếng súng, thì ánh mắt của Ratatosk tỏ ra phức tạp, nhìn vào Bùi Đông Lai.

Đối mặt với câu hỏi của Ratatosk, Bùi Đông Lai ngẩng đầu ưỡn ngực nói :

- Giáo quan cứ hỏi.

- Mọi người tham gia đều xài trang bị nguy trang, tại sao anh không dùng?

Ratatosk hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Không chỉ có Ratatosk mà tất cả các đội viên đều tò mò, cho nên khi Ratatosk vừa mở miệng, bọn hấn liền trông chờ đáp án của Bùi Đông Lai.

Đối mặt với ánh mắt chăm chú của đám đông, Bùi Đông Lai sắc mặt không đổi nói :

- Báo cáo giáo quan, theo tôi được biết mục đích của lần thi đấu này chính là để ổi người trong chúng ta trở thành một chiến binh chân chính.

- Đúng vậy.

Ratatosk gật đầu, nhưng không hiểu vì sao Bùi Đông Lai phải nói vậy.

Không riêng gì hấn, thành viên của các đội dự thi cũng không hiểu gì.

- Giáo quan, thứ cho tôi mạo muội, tôi cũng muốn hỏi ngài một câu: Nếu lát nữa chiến đấu xảy ra, chúng ta có thể sử dụng trang bị nguy trang kịp không?

Bùi Đông Lai đã trả lại cho Ratatosk.

Ratatosk khê nhếch miệng, nhưng không nói ra lời nào, vẻ mặt xấu hổ.

Bởi vì... Hấn biết, đáp án chỉ có một câu, khi đã tham gia cuộc chiến thì không thể nào nguy trang kịp được.

Không tiếng gì Ratatosk mà các đội viên đều đã hiểu ra.

- Cảm ơn anh, anh đã cho chúng tôi thấy những điểm sai của kì tổ chức này, chúng tôi sẽ khắc phục ở những trận thi đấu sau.

Sau vài phút đồng hồ ngắn ngủi, Ratatosk điều chỉnh cảm xúc, nói :

- Bất quá để công bằng, tôi cho anh thêm mười phút để chuẩn bị đồ ngự trang giống các thành viên khác.

- Cảm ơn ý tốt của ngài, giáo quan.

Bùi Đông Lai cảm ơn, nhưng trong lòng Ratatosk cũng hiểu là Bùi Đông Lai từ chối ý kiến của mình.

- Được rồi, chúc anh may mắn.

Ratatosk sắc mặt phức tạp, nhìn Bùi Đông Lai, rồi giờ súng lên trời, tay bóp cò.

“Pằng”

Tiếng súng bang lên, Bùi Đông Lai lao đi cực nhanh, trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đã biến mất, làm ọi người ở đây kinh hoàng, tốc độ của Bùi Đông Lai thật sự rất nhanh, làm cho họ không nhìn rõ Bùi Đông Lai tiến vào rừng tùng như thế nào.

- Tiểu tiện nam, chỉ có 2 tháng không gặp, thực lực lại tăng tiến nữa rồi.

Về mặt Tô Bồ Đề như có suy nghĩ gì.

Battty Ann ở cách đó không xa, đồng tử thu nhỏ lại, ngay cả Merck cũng đang nhíu mày không biết là suy nghĩ cái gì.

-Tư liệu ghi hần mới chỉ là lục cấp thôi mà? Sao tốc độ lại nhanh như vậy?

Gele ban nãy xuất sắc lên ngôi đầu bảng, kiêu ngạo khiêu khích Bùi Đông Lai. Giờ chứng kiến tốc độ khủng khiếp của Bùi Đông Lai thì vẻ mặt tỏ ra khiếp sợ, mà thần kinh cũng bất an.

- Hừ, cho dù hần che dấu thực lực thì sao chứ? Hần cũng không có ngự trang, mà chẳng lẽ Merce lại bỏ qua, cho hần vượt qua rừng tùng sao?

Gele nghĩ tới cuộc nói chuyện giữa Merce và Bùi Đông Lai trước đó thì thở phào một hơi.

“Pằng...Pằng”

Giống như đáp lại cho ý nghĩ đó của Gele, vừa mới bước vào rừng tùng, đã có hơn 10 viên đạn cao su Bùi Đông Lai bắn về phía Bùi Đông Lai.

Từng viên đạn từ trên những thân cây, trong bụi cỏ bắn ra, nhưng đều không chạm được tới một sợi tóc của Bùi Đông Lai.

- Đâu rồi?

Về mặt của hơn 10 tên Dong Binh tỏ ra hoài nghi.

“Pằng...Pằng”

Không đợi 10 tên Dong Binh nghĩ ra đáp án. Bùi Đông Lai đã dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy tới, vừa chạy vừa bắn, bắn phát nào là trúng phát đó.

Viên đạn bay ra như có gắn thiết bị truy tìm, không đợi mấy tên Dong Binh kịp né, đã bắn trúng cái mũ sắt của bọn chúng.

Mấy tên kia muốn tránh nhưng tiếng vang của viên đạn đã báo cho biết rằng mình đã mất quyền thi đấu.

Trong nháy mắt đã loại được hơn 10 tên Dong Binh, mà không bị một thương tích gì.

Khi 10 tên Dong Binh kia ngẩng đầu lên thì đã không thấy bóng dáng của Bùi Đông Lai đâu nữa.

- Thoát rồi sao?

Một gã Dong Binh không trúng đạn hướng về đồng bạn hỏi.

Mấy tên con lại đều ngơ ngác ngác, không biết chuyện gì vừa mới xảy ra.

Tên Dong Binh vừa hỏi thấy thế, liền cầm điện thoại lên báo cáo:

- Báo cáo đội trưởng, địch đã đột phá được vòng tuyến thứ nhất, tốc độ của hắn cực nhanh...

“Pằng...Pằng”

Tên đó chưa kịp báo cáo xong thì tiếng súng lại vang lên.

- Chẳng lẽ chưa gì mà tên kia đã tới phòng tuyến thứ hai?

Tên Dong Binh đó dừng việc báo cáo, quay đầu nhìn xung quanh.

Giống như để trả lời cho hắn, một tên Dong Binh ở phòng tuyến thứ hai gọi cho hắn, giọng nói tỏ ra phần nộ:

- Fukc, đám phòng tuyến số 1 ngu ngốc, các người bị ngu à? Sao không báo trước? Các người....

“Pằng”

Tên đó chưa kịp nói hết thì một viên đạn cao su đã bắn trúng cái mũ sắt của hắn.

Sau đó có một người mặc quân phục không nói không rằng, lướt qua hắn, đi về phía trước.

- Tên điên, hắn không cần ngại trang gì cả, mà là giống như một con trâu điên, xông thẳng về phía trước.

Một gã Dong Binh vừa định giơ súng lên bắn, kết quả lại thấy thân ảnh của Bùi Đông Lai đã biến mất làm cho hắn tức ói máu, gào khóc kêu lên:

- Tốc độ nhanh như vậy sao mà nhắm kịp, muốn mà đánh thắng tên này thì chỉ còn cách bao vây bốn phương tám hướng mà thôi!

- Hỗn đản, im miệng cho ta!

Không đợi mấy tên dong binh báo về, điện thoại đã truyền đến tiếng của Merce, giọng nói trầm thấp:

- Các người làm cái quái gì đó? Chẳng lẽ cứ để hắn tự nhiên như ở nhà vậy sao?

Không có hồi âm.

”Hô. . . Hô. . .”

Sự im lặng trôi qua, trên sóng vô tuyến tràn ngập tiếng thở dốc, một gã đội viên bị bắn trúng đạn cao su hô:

- Báo cáo đội trưởng, xin lỗi cho tôi thất lễ, nhưng mà nếu không được chữ thì chắc tôi điên lên quá.

- Đội trưởng, tốc độ của tên kia thật sự là quá nhanh, nhanh đến nỗi mà chúng tôi không kịp nấn lên thì đã dính đạn ngay đầu! Kỹ năng bắn súng của hắn quả thật là biến thái, có Thượng đế làm chứng chúng tôi vừa thấy hắn thì chưa kịp gì đã ăn đạn lên đầu rồi. Ôi Fukc, làm sao mà hắn biến thái thế?

Không có tiếng hồi âm, bên kia đã đứng chết trân.

656. Chương 650: Phản Kích Trong Im Ắng. (Hạ)

Chương 650: Phản kích trong im ắng. (Hạ)

Buổi chiều, đa phần mọi người đều đã thi đấu xong, chỉ còn Bùi Đông Lai mà thôi, tất cả mọi người đều chờ Ratatosk đọc kết quả.

Mặc dù ánh mắt chời có chút chói mắt, nhưng mà khi Bùi Đông Lai tiến vào rừng tùng được 30s thì vẻ mặt Ratatosk rất phấn khích.

Vừa bắt đầu, mắt Ratatosk trợn to, vẻ mặt biến sắc, sau đó miệng khê nhếch, khoe miệng run rẩy.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao giáo quan lại có phản ứng như vậy.

Thấy biểu hiện khác thường của Ratatosk, mọi người xung quanh đều tỏ ra nghi hoặc.

.....

- Câm miệng!

Sau khi nghe tin từ một tay súng bắn tỉa, vẻ mặt của Merce tỏ ra âm lãnh, con người tràn ngập sự tức giận, hắn đã phá lệ chiếu cố Bùi Đông Lai, để cho hắn biết Dong Binh không phải là loại giá áo túi cơm, nhưng mà hiện giờ Bùi Đông Lai không nể nang gì cả đi lại thoải mái như chốn không người, rồi làm thịt mấy tên Dong Binh.

Điều này có thể làm cho hắn không tức giận sao?

Một lát sau, Merce bình tâm trở lại, ngữ khí âm trầm nói:

- Trước trận đấu ta đã nói qua với các người, tên kia từng mang theo một đám ô hợp tiêu diệt Dong Binh đoàn Seberia cho nên hắn chính là đối tượng của chúng ta trong lần này, ta muốn các người phải dồn hết toàn lực, không được lơ là, biến đây là một trận chiến thực sự.

- Thông qua trận đấu vừa rồi, các người hẳn đã thừa nhận, là hắn có thể một mình tác chiến không ngán ai. Lát nữa, ta mong mọi người lấy lại tinh thần, đem trận đấu này thành trận chiến sinh tử, đem đạn cao su thành viên đạn chân chính! Nhớ kỹ chỉ cần trúng 1 viên đạn thì coi như hắn đã chết!

Phải thừa nhận là Dong Binh Vương đứng đầu, bản thân Merce có năng lực tác chiến cường hãn, mà còn có khả năng dùng lời nói làm tăng khí thế, sau đó mới an bài:

- Phía trước may mắn mà vẫn còn rào cản, toàn bộ những người còn lại ở tuyến phòng thủ thứ 3 liền bắt đầu bao vây hắn, nhớ trong lúc chiến đấu hãy chiếu cố cho nhau, nếu thấy kẻ địch thì phải bắn chết nghe rõ không?

- Rõ!

- Giết hắn!

Merce hét lên một tiếng, sau đó cúp máy, rồi nói với 4 gã Dong Binh Vương khác:

- 4 vị đứng chéo ở đây, tôi phụ trách chắn nơi đường ra.

Nói xong Merce mở ba lô lấy một khẩu súng bắn tỉa ra, động tác ráp súng thuần thục, lúc trước hắn không nghĩ là mình phải ra tay.

Không tiếng gì Merce mà 4 tên kia cũng nghĩ vậy.

Bất quá.

Giờ phút này khi nghe Bùi Đông Lai kiêu ngạo đột kích làm bọn hắn dựng cả tóc, không nói hai liền cầm súng tìm những địa điểm có thể bắn tỉa được, tiến hành bắn lên Bùi Đông Lai.

....

Trong rừng, Bùi Đông Lai chạy như điên, đột nhiên dừng bước rồi quỳ rạp xuống đất, áp tai vào đất để lắng nghe những tiếng động ở xung quanh.

Hắn nghe được tiếng bước chân từ bốn phương tám hướng, mặc dù rất nhỏ nhưng vẫn nghe được.

Hắn biết mình đã bị hơn 100 tên Dong Binh tinh nhuệ bao vây, nên hắn sẽ chọn ẩn nấp, mà không công phá nữa, lúc này hắn bắt đầu ngụy trang, lợi dụng cành cây, lá cây bên đường tạo thành một cái nón, đồng thời đem cổ đại quần lên cây súng của mình.

Ngụy trang xong, hắn chạy như điên về trước hơn 10m, mỗi một bước đều dùng sức in lại dấu chân trên mặt đất, sau đó hắn nhẹ nhàng trở lại con đường cũ, tìm một chỗ để ẩn nấp vào.

Nhưng lần này hắn không lưu lại dấu chân nào.

Làm xong mọi việc, hắn như khỉ vậy, vội leo lên một đại thụ có cành là sum xuê rồi giấu mình trong đó.

4' sau, một đám Dong Binh từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Thông qua khe hở, Bùi Đông Lai chứng kiến thấy đám Dong binh như đang đánh một trận sinh tử vậy, vẻ mặt đề phòng, mỗi bước đi đều vô cùng thận trọng.

Thấy một màn như vậy, Bùi Đông Lai không khỏi thừa nhận, đám Dong Binh này rất có nhiều kinh nghiệm chiến trận.

Dần dần, có gần 30 tên Dong Binh từ phía Tây Bắc đi tới cây đại thụ, nơi Bùi Đông Lai đang ẩn nấp.

Hắn có thể cam đoan là chỉ trong một thời gian ngắn dọn dẹp hết đồng này, nhưng hắn không làm vậy, bởi vì nếu hắn nổ súng với đám này thì mấy tên kia vọt tới, điều này sẽ làm cho khả năng trốn thoát của hắn thấp đi hơn nữa còn tốn thời gian nữa.

Nếu không phải bất đắc dĩ hắn sẽ không nổ súng.

30m

20m.

10m.

Bùi Đông Lai ngừng thở tay nắm chặt súng, trong đầu đầu có ý tưởng phá vòng vây.

- Dấu chân từ nơi này biến mất, chắc hắn đang núp ở gần đây, mọi người lục soát cẩn thận!

Sau đó, về mặt 6 gã Dong Binh cảnh giác đi lại dưới cây đại thụ, đột nhiên phía trước truyền đến một tiếng động.

Ngạc nhiên khi nghe đồng bạn kêu gọi, 6 gã Dong Binh vội bước đến.

Mất thấy cái bẫy mình gài đã thành công, Bùi Đông Lai yên lặng bò xuống rồi bước nhẹ về phía trước.

- Báo cáo đội trưởng chúng tôi thấy dấu chân của đối phương biến mất ở bán kính 300m, vẫn đang tìm kiếm nhưng không thấy địch nhân.

30s sau, một gã Dong Binh tỏ ra ngưng trọng báo cáo:

- Tôi nghi ngờ dấu chân đó là do hắn để lại gạt chúng ta, có thể hắn đột kích ở con đường khác rồi.

- Các tay súng bắn tỉa xung quanh, có phát hiện được địch nhân không?

Nghe thuộc hạ báo cáo, Merce trầm giọng hỏi .

- Không thấy.

Cùng một lúc, 10 mười tay súng bắn tỉa đều cho ra một đáp án giống nhau.

- Phòng tuyến phía sau phải đề cao cảnh giác, không được để cho đối phương trốn thoát.

Sau đó Merce tiếp tục truyền lệnh:

- Phía trước và ở giữa nghe lệnh cùng phía sau áp dụng chiến thuật tiền hậu giáp kích, khi thấy địch nhân xuất hiện, phải trong thời gian ngắn nhất mà hạ được địch nhân.

- Vâng.

- Vâng.

2 gã Dong Binh liền lên tiếng.

Cùng lúc đó, cách tên Dong Binh kia khoảng 10m, Bùi Đông Lai nấp vào trong một bụi cỏ, xuyên qua khe hở thấy được tên Dong Binh kia.

Bùi Đông Lai tập trung, vành tai, cẩn thận nghe, xác định phía trước không có tiếng hít thở cũng như tiếng tim đập, hắn cẩn thận di chuyển, lợi dụng bụi cỏ ẩn nấp để tiến về phía trước.

1s, 2s... rồi 10s trôi qua, Bùi Đông Lai không gặp rắc rối gì khi xuyên qua bụi cỏ, thành công trốn khỏi tầm nhìn của hơn 20 tên Dong Binh, thành công đột phá phòng tuyến phía sau.

Xác định rời xa phòng tuyến phía sau, Bùi Đông Lai giờ cổ tay lên.

Trên tay hắn không phải là chiếc đồng hồ Patek Philippe mà là một chiếc đồng hồ điện tử không rõ hình dáng.

Mất thấy trận đấu đã trôi qua 6-7' thời gian, Bùi Đông Lai không dám mạo hiểm vì hắn biết đám này tuy nhiều nhưng không phải phòng tuyến cuối cùng.

Bởi vì nói chung, phòng tuyến cuối cùng thường là các tay súng bắn tỉa

Láy lại tinh thần, Bùi Đông Lai giả tưởng nếu mình là một trong những tay súng bắn tỉa thì sẽ ẩn nấp ở đâu để bắn lên.

Rất nhanh, Bùi Đông lai đã xác định địa điểm của năm tên bắn lên, sau đó kiên nhẫn núp trong bụi cỏ, rồi quan sát xung quanh.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua nhưng Bùi Đông Lai không có vẻ gì lo lắng hay sợ hãi, mà vẫn bình tĩnh như thường.

Một lúc sau , Bùi Đông Lai từ từ đi ra.

Vào phút thứ 9, Bùi Đông Lai từ nơi ẩn nấp đi về phía trước 300m rồi dừng lại.

Trong bụi cỏ, Bùi Đông Lai quỳ một chân xuống đất, cầm súng lên, hòng súng nhắm về phía một tên Dong Binh Vương đang ở chỗ bắn lên rồi bóp cò.

“Pằng”

“Cong”

2 tiếng vang lên, một viên đạn cao su bắn trúng tên Dong Binh Vương đứng thứ 5, hắn lộn một vòng trên không, rồi mới lưu luyến đáp xuống đất.

“Pằng”

“Cong”

Sau đó, không đợi tên Dong Binh Vương kia lấy lại tinh thần, Bùi Đông Lai lại bắn vào tên Dong Binh Vương đứng thứ 3.

Xử lý xong 2 tên, Bùi Đông Lai lẩn vài vòng,sau đó cả người giống như một con rắn ánh nhìn chăm chăm về phía Merce, mặc dù hắn không phát hiện được bóng dáng của Merce nhưng mà hắn biết ở đó có một tay súng bắn tỉa.

Vì vinh quang, hắn phải bảo đảm mình không có một sơ sót nào.

657. Chương 650: Phản Kích Trong Im Ắng. (Hạ)

Chương 650: Phản kích trong im ắng. (Hết)

“Pằng...Pằng..”

Hai tiếng súng vang lên, hai viên đạn gào thét bắn vào chỗ Bùi Đông Lai đang núp.

- Dịch nhân đã đột phá phòng tuyến phía sau, mọi người mau trở về.

Merce đem chính mình hoàn toàn giấu trong bụi cỏ, nhỏ giọng truyền mệnh lệnh.

Có thể nói, Merce đã đem âm thanh của mình hạ xuống đến mức nhỏ nhất, theo hần tính toán thì Bùi Đông Lai không thể nào nghe được.

Trên thực tế, nếu đổi lại là người khác thì không thể nào nghe được, nhưng Bùi Đông Lai đâu giống với người thường.

Mơ hồ nghe được âm thanh của Merce, nghi hoặc trong lòng Bùi Đông Lai liền biến mất, hần yên tâm nương theo bụi cỏ, di chuyển hơn 10m về phía trước, nằm sấp trên mặt đất, rồi nhắm vào một người.

Rất nhanh, nửa chiếc mũ sắt đã xuất hiện trước mặt Bùi Đông Lai, hần không chút do dự trực tiếp bóp cò.

“Pằng”

Một tiếng súng vang giòn truyền ra, tên Dong Binh Vương thứ ba bị đạn cao su bắn trúng đầu, mất đi tư cách thi đấu.

Một viên xử lý tên Dong Binh Vương thứ ba, Bùi Đông Lai không ngừng lại, liền đổi hướng của họng súng.

Ở vị trí gần đó tên Dong Binh Vương kia làm như đã nhận ra nguy hiểm, cố gắng lùi về.

Nhưng.

Đã muộn!

“Pằng”

Không đợi tên Dong Binh Vương kia lùi về, tiếng súng lại vang lên, hần chỉ cảm thấy trán truyền đến một cảm giác đau đớn.

Thường xuyên hoạt động trên chiến trường, hần biết rõ nếu đây là chiến trường thì hần đã mất mạng.

Bởi vì... Bùi Đông Lai bắn vào trán hần, mà không phải là trái tim, nếu trúng trái tim bằng vào cơ thể vốn có của hần, hần có thể sống thêm được 10s để tả xung hữu đột xử lý đối thủ, nhưng bắn vào trán thì mọi chuyện chấm dứt.

Cho nên hần không phản kích, mà có chút không cam lòng đứng lên.

Ngay lúc đó Merce chứng kiến đệ nhị Dong Binh Vương bị hạ, trong lòng hần căng thẳng đang muốn đổi vị trí để đánh lén, thì thấy Bùi Đông Lai từ trong bụi cỏ nghênh ngang đi ra.

Đúng vậy!

Hần giống như là đi dạo chơi thông thường, cứ như vậy nghênh ngang đi ra.

Hả?

Chẳng lẽ hần tưởng tất cả nguy hiểm đã tiêu trừ hết?

Thấy một màn như vậy, Merce ngẩn ra, theo sau khóe miệng lộ ra nụ cười như băng, lặng yên nhắm vào vị trí của Bùi Đông Lai.

- Đi chết đi, thằng khốn.

Tập trung vào mục tiêu, trong lòng Merce nổi giận gầm lên một tiếng, quyết đoán bóp cò

“Pằng”

Viên đạn bắn ra, xuyên qua lực cản không khí cấp tốc lao về phía Bùi Đông Lai.

Ngay sau đó.

Lúc Merce đang hưng phấn tươi cười, thì Bùi Đông Lai làm ra một tư thế khó tin để né viên đạn, sau đó Merce lại thấy một nòng súng đen đang nhắm về phía hần.

- ĐKM,VKL,CLGT

Merce tức giận mắng một tiếng, cơ thể hần lập tức phản xạ có điều kiện lặn qua một bên để né viên đạn.

“Pằng”

Một viên đạn cao su xẹt qua đỉnh đầu của Merce.

Nếu phản ứng của hắn chậm chút nữa là lên đĩa chung với mấy người kia rồi.

Sax.

Khi Bùi Đông Lai hạ gục tứ đại Dong Binh Vương, sau đó nghênh ngang bước ra thì tứ đại Dong Binh Vương và Merce cho rằng hắn đã bài trừ nguy hiểm rồi mới dám nghênh ngang như vậy. Nhưng giờ khắc này khi Merce nổ súng thì Bùi Đông Lai làm ra động tác né tránh hoàn hảo sau đó còn bắn trả lại, làm cho bọn hắn trợn mắt há hốc mồm.

Hắn biết còn nguy hiểm cho nên cố ý bại lộ mình ra để dụ đối phương?

Trong lúc nhất thời, một cái nghi vấn đồng dạng cùng xuất hiện trong đầu tứ đại Dong Binh Vương

Không có khả năng.

Tuyệt đối không có khả năng

Sau đó bọn hắn lại không hẹn mà cùng nhau phủ định loại khả năng này.

Bởi vì... Bọn hắn không tin trên đời có người miễn cảm với nguy hiểm đến vậy, khi nguy hiểm vừa tới thì liền làm động tác tránh né.

Huống chi, Bùi Đông Lai không những né tránh mà còn bắn trả, viên đạn lao vào đúng ngay chỗ của Merce.

Cùng tứ đại Dong Binh Vương bất đồng, Merce chật vật né được viên đạn của Bùi Đông Lai nhưng hắn không có tâm tình nghĩ đến việc này, hắn đem thân mình hoàn toàn đề thấp xuống, ẩn núp trong bụi cỏ đồng thời di chuyển.

Cùng lúc đó Bùi Đông Lai mang theo súng trường, chạy như điên đến vị trí của Merce, ánh mắt sắc như đao nhìn chăm chăm vào vị trí của Merce.

Tên hỗn đản này đối mặt với Merce, chẳng những nghênh ngang xuất hiện, mà còn làm ra động tác khó tin đến như vậy, làm cho Merce không dám thò đầu ra.

Thấy được cảnh buồn cười này, tứ đại Dong Binh Vương cực kỳ phấn khích.

So với tứ đại Dong Binh Vương mà nói thì hơn 400 Dong Binh kia khóc không ra nước mắt.

Bọn hắn mang theo súng, dựa theo chỉ thị của Merce cấp tốc chạy tới cứu viện, kết quả lại thấy tứ đại Dong Binh Vương trước sau hiện thân.

Phát hiện này làm cho bọn hắn hiểu được, tứ đại Dong Binh Vương đã bị loại, điều này làm cho bọn hắn trợn mắt há hốc mồm, ở trong trí nhớ của bọn hắn chỉ cần tứ đại Dong Binh Vương dẫn đội là chắc chắn thắng trăm phần trăm.

Mà hiện giờ, tứ đại... à không là ngũ đại Dong Binh Vương lần này suất lĩnh hơn 400 Dong Binh tinh nhuệ, làm hết khả năng nhưng vẫn bị Bùi Đông Lai trong thời gian ngắn tiêu diệt.

Làm cho bọn hắn có cảm giác như nằm mộng.

Hành động của Bùi Đông Lai làm cho bọn hắn phẫn nộ, cũng làm cho danh tiếng của Dong Binh đoàn mất hết.

Nhưng mà...Phẫn nộ thì phẫn nộ, bởi vì khoảng cách với Bùi Đông Lai quá xa nên đạn cao su không thể bắn tới, nên bọn hắn chỉ có thể một đường dốc sức chạy như điên, cố gắng trong thời gian ngắn thu ngắn khoảng cách với Bùi Đông Lai.

Khi bọn hắn đang chạy tới thì nghe tiếng súng vang lên và thấy Bùi Đông Lai làm ra một tư thế không tưởng được để né viên đạn. Sau đó hắn chạy như điên tới chỗ Merce đang núp, vừa chạy vừa bắn làm Merce không dám thò đầu ra.

Mà bọn hắn dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra ai là người đang núp ở đó.

Thằng này có còn là người không?

Hơn 400 Dong Binh có cảm giác vô lực, nếu ở trên chiến trường gặp địch nhân như này là chết luôn.

Thậm chí bọn hắn còn cảm thấy được, bọn hắn không đủ tư cách để chiến đấu với Bùi Đông Lai.

Hình như vì đáp lại ý nghĩ của bọn hắn, Bùi Đông Lai đang cầm súng chạy như điên, đột nhiên dừng lại.

“Pằng”

Trong bụi cỏ Merce vừa mới dừng lại, cố gắng thông qua các khe hở tìm vị trí của Bùi Đông Lai, kết quả không những không tìm được mà còn bị ăn đạn vào ót.

Xong rồi!

Trong lòng Merce chợt lạnh, thân mình cứng đờ, sau đó vô lực buông súng xuống.

Tứ đại Dong Binh Vương cũng tràn ngập ý nghĩ này trong đầu, sau khi Bùi Đông Lai tiêu diệt xong Merce chắc chắn sẽ thoải mái mà về đích.

Lần này ngũ đại Dong Binh đoàn thật sự mất hết mặt mũi.

Trong bụi cỏ, Merce nhìn đồng hồ, hắn nhận thấy trận đấu đã hoàn thành sau tiếng chuông, sau đó cười tự giễu, rồi chậm rãi đứng dậy như muốn nhìn thấy tuyệt thế phong thái của Bùi Đông Lai.

Hả?

Hắn...Hắn muốn làm gì?

Ngay sau đó Merce thấy Bùi Đông Lai không chạy đến đích, mà là chạy về hướng của mình.

- Người.....

Rất nhanh Bùi Đông Lai đã vọt tới bên cạnh Merce, Merce nghi hoặc nhìn Bùi Đông Lai như muốn nói gì đó, kết quả chưa kịp nói thì vô tuyến truyền ra âm thanh của Ratatosk:

- Đoàn trưởng Merce, nói cho tôi biết tình hình ở đó hiện giờ ra sao?

Tình huống gì ?

Hơn 400 Dong Binh tinh nhuệ đang chạy như điên thì thấy Merce đứng dậy đi ra khỏi bụi cỏ, liền minh bạch chuyện gì đã xảy ra, không hẹn mà cùng nhau gục đầu ủ rũ.

Merce cùng bốn gã Dong Binh Vương khác lấy làm kì lạ nhìn Bùi Đông Lai, thì thấy Bùi Đông Lai vút cây súng trường, cầm lấy súng bắn tĩa của Merce.

- Nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra?

Ratatosk thấy Merce không trả lời thì trầm giọng hỏi người khác.

- Báo cáo giáo quan tên kia đã tiêu diệt thành công Kruff, Kanrui, Terry, Zanetti bốn vị đội trưởng, sau đó.....

“Pằng”

Không đợi tên Dong Binh kia trả lời hết, một tiếng súng vang lên, viên đạn lao tới trúng ngay giữa đầu hắn, làm cho lời nói của hắn phải dừng lại giữa chừng.

- Cái gì nữa?

Ratatosk có chút cảm tức hỏi, tên Dong Binh này không thể nói hết chuyện gì đang xảy ra sao?

“Pằng...Pằng...”

Đáp lại lời của Ratatosk là âm thanh của tiếng súng, Bùi Đông Lai cầm súng của Merce không ngừng bắn tĩa mấy trăm Dong Binh.

- Ratatosk thượng tướng, Bùi Đông Lai vào hai mươi giây trước đã hạ tôi và tứ đại Dong Binh Vương, thành công đột phá phòng tuyến.

Nhìn thấy Bùi Đông Lai cầm súng ngắm, như là đang tập bắn bia, tiêu diệt từng người trong nhóm 400 Dong Binh, cơ mặt của Merce run rẩy, ngữ khí cổ quái đến cực điểm:

- Nguyên lai hắn có thể về đích dành chiến thắng, nhưng hắn không làm như vậy, mà cầm súng bắn tĩa của tôi điên cuồng tiêu diệt thuộc hạ của tôi.

“Ách”

Ratatosk trực tiếp bị tình huống đang diễn ra sợ đến ngất người.

- Bùi Đông Lai các hạ, rốt cuộc ngươi muốn làm gì ?

Trong bụi cỏ Merce giống một con sư tử xù lông đang phẫn nộ, gắt gao nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai, hắn như muốn bay vào đập Bùi Đông Lai ngay lập tức.

- Người chết không thể nói chuyện.

Làm như nhận ra tâm tư của Merce, Bùi Đông Lai nói:

- Như ý ông mong muốn tôi đang hướng dẫn cho thuộc hạ của ông đây.

- Ta..

Merce tức giận đến nổi đập luôn cái vô tuyến trong tay.

Fukc, khi dễ người mà.

658. Chương 652: Cường Giả Là Vua.

Chương 652: Cường giả là vua.

Biểu tình khiếp sợ khiến hắn không thể phun ra nổi một chữ.

Mặt trời đã khuất, Ratatosk đứng yên như một pho tượng, không hề nhúc nhích.

-Tin tức gì mà có thể làm cho Ratatosk biểu hiện khác thường như vậy?

Thấy một màn như vậy, trừ Tiêu Cuồng, Trần Anh, Vương Khuê cùng Tôn Nhận, thì tất cả mọi người đều toát lên vẻ nghi hoặc.

Mà Tiêu Cuồng bốn người còn lại là liếc nhau, ý cười đầy mặt, bọn hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bọn hắn tin tưởng Bùi Đông Lai sẽ làm ra hành động thật vĩ đại.

Vì bọn họ biết Bùi Đông Lai đã trải qua hai tháng tập huấn địa ngục, nên năng lực của Bùi Đông Lai đã tiến tới một trình độ đáng sợ hơn rất nhiều.

- Tướng quân Ratatosk, ngài sao vậy?

Mắt thấy Ratatosk có điểm khác thường, thân là hội phó tổ ủy Austin Rostov tràn đầy lo lắng đi tới hỏi han.

”Hô ~ ”

Austin Rostov hỏi làm cho Ratatosk đang trong cực độ khiếp sợ tỉnh lại, hắn phun ra một ngụm khí oi bức, sau đó điều chỉnh lại cảm xúc liếc mắt nhìn Austin Rostov một cái, ý bảo tôi không có việc gì.

Cùng lúc đó, Ratatosk có thể cảm nhận được ánh mắt của tất cả mọi người đang dồn về phía mình, những ánh mắt đó ẩn chứa nghi hoặc.

- Tôi biết, các người rất tò mò muốn biết việc gì đang xảy ra, hoặc là nói các người muốn biết tình huống của đội trưởng bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ.

Ratatosk ngữ khí phức tạp nói:

- Đợi sau khi cuộc tranh tài kết thúc, tôi sẽ đem cả quá trình nói ọi người biết, hiện tại chúng ta về căn cứ.

- Làm gì mà thần bí giữ vậy?

Trong lòng của các đội viên dự thi ngứa ngáy khó chịu, muốn biết ngay kết quả nhưng nghe Ratatosk nói xong như lọt vào sương mù, sự tò mò trong lòng càng nồng đậm.

Thậm chí ba vị cường giả Tô Bồ Đề, Battty Ann cùng Merck, cũng tràn ngập tò mò.

Lần trước Gele đã vũ nhục Bùi Đông Lai cùng bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ.

Sự bất an trong lòng hắn ngày càng mạnh mẽ.

Tâm tình bất an xuất hiện mạnh mẽ, nếu Bùi Đông Lai chiến thắng cuộc thi này thì bộ đội đặc chủng hoàng gia A quốc đều mất hết thể diện.

Khẩn trương, bất an, trong lòng Gele vừa động vội vàng giơ cổ tay lên.

”Hô ~ ”

Gele thông qua đồng hồ điện tử trên tay, chứng kiến khoảng thời gian mà Bùi Đông Lai tiến vào rừng tùng sắp vượt qua 13’, thì hắn thở dài nhẹ nhõm.

Hắn nhớ rõ, Ratatosk không nói trận đấu sắp xong, mà nói trận đấu sẽ rất nhanh chấm dứt.

“Rất nhanh” Có thể là 1’, cũng có thể là 10’, nói chung trong thời gian 13’ mà Bùi Đông Lai không thành công vượt qua Tùng Lâm thì hắn vẫn sẽ là quán quân.

...

Trong rừng, Bùi Đông Lai không vội vã về đích mà vẫn như cũ cầm súng núp trong bụi cỏ, một lần nữa tay hắn lại bóp cò.

Mỗi lần hắn bóp cò là có một người ngã xuống, trong khoảng thời gian ngắn, đã có vài chục người bị Bùi Đông Lai hạ.

Trong lúc này những Dong Binh còn lại đang bắn trả, nhưng mỗi lần nổ súng đều không trúng Bùi Đông Lai mà còn bị phát hiện vị trí ẩn nấp thế là Head Shot.

Cuối cùng những tay bắn tỉa Dong Binh đều bị loại, còn những người khác thì súng lại bắn không tới, vì ở vị trí cách xa nhau nên bọn hắn không thể nhất súng bắn tỉa của đồng bạn, kết quả bọn hắn đều thành bia tập bắn.

Thấy một màn như vậy, thân là đệ nhất Dong Binh Vương Merce tức đến nỗi gần như bốc hỏa, nhưng hắn lại không được nói, chỉ có thể trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai cử hành thuộc hạ của hắn.

Các Dong Binh còn lại đều đã bị hành vi của Bùi Đông Lai làm tức giận, bọn hắn hoàn toàn không thèm để ý tới có bị trúng đạn hay không, chỉ dùng tốc độ nhanh nhất để chạy tới phạm vi đặt tầm sát thương của súng, sau đó dùng súng bắn chết thẳng Bùi Đông Lai.

“Pằng...Pằng”

Tốc độ nả đạn của Bùi Đông Lai càng lúc càng nhanh, từng Dong Binh lần lượt ngã xuống.

Dần dần một phần ba số Dong Binh đã ngã xuống, số còn lại đã tới tầm bắn, một đám như lên cơn điên mất đồ rức, gào thét lên sau đó điên cuồng bóp cò.

“Pằng..Pằng..Pằng..Pằng”

Từng viên đạn cao su điên cuồng lao về phía Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Khi đám người Dong Binh nổ súng, trong nháy mắt Bùi Đông Lai biết đã tới tầm bắn của bọn họ, liền rút lui làm cho toàn bộ đạn cao su bay vào trong bụi cỏ phát ra những âm thanh “Bốp Bốp” sau đó ghim vào đất.

Thanh âm tiếng súng rơi vào tai Merce, liền trở thành giai điệu khó nghe nhất thế giới, thiếu chút nữa làm cho Merce giận đến hôn mê bất tỉnh.

Mà càng làm cho hắn tức giận là khi Bùi Đông Lai lui về phía sau còn không quên bóp cò tiêu diệt thuộc hạ hắn.

Chẳng lẽ chỉ vì trả thù mà người sẵn sàng thua trận sao?

Nhìn Bùi Đông Lai vẫn nổ súng bắn, Merce nhận không được liền nhìn đồng hồ.

15'55s.

Mất thấy Bùi Đông Lai dùng thời gian ngắn như vậy chấm dứt trận đấu, trong lòng Merce có chút chua xót.

Trong lòng hắn chua xót rất nhiều, càng nhiều là hối hận, hắn thấy cái gọi là phá lệ chiếu cố quả thực là tự lấy tảng đá đập vào chân mình, mặt mũi của ngũ đại Dong Binh đều mất sạch hết rồi.

...

Dựa theo quy tắc, sau khi cuộc tranh tài kết thúc, Merce là người giám sát sẽ đem tất cả mọi người trở về căn cứ.

Vì thế mặc dù trong lòng tràn ngập sỉ nhục, nhưng Merce vẫn mang theo tứ đại Dong Binh Vương, đi theo phía sau Bùi Đông Lai trở về căn cứ.

20' sau.

Ratatosk và những người của các đội tham dự cuộc thi đang chờ Bùi Đông Lai và Ngũ đại Dong Binh Vương trở về căn cứ.

Kết quả trận đấu là gì ?

Chứng kiến 6 người xuất hiện, trừ bỏ Ratatosk, tất cả mọi người trong lòng tự thầm hỏi.

Ratatosk cũng không có tuyên bố kết quả, mà nói cho bọn hắn biết, trận đấu của Bùi Đông Lai xảy ra tình huống đặc thù, nên chờ đám người Merce trở về sau đó mới công bố kết quả.

- Merce, tại sao lại như thế này? Vì cái gì mà Bùi Đông Lai xử lý xong các cậu lại không về đích, mà lưu lại tiêu diệt hết thủ hạ của cậu?

Ratatosk bước nhanh tới bên Merce lập tức hỏi ra nghi vấn trong lòng, theo như bình thường thì Bùi Đông Lai xử lý xong ngũ đại Dong Binh Vương trong thời gian ngắn liền lập tức về đích, sẽ giúp cho bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ giành giải quán quân.

Đối mặt với nghi vấn của Ratatosk, Merce tràn đầy buồn bực nói:

- Hắn vì trả thù chúng ta, mà nói chuẩn xác hơn là giáo huấn chúng ta.

- Trả Thù? Giáo huấn?

Trên mặt Ratatosk hiện lên vẻ nghi hoặc càng đậm.

- Thượng tướng Ratatosk, bởi vì hắn từng suất lĩnh một đám hắc đạo ô hợp để tiêu diệt Dong Binh đoàn Seberia, và thu phục được Dong Binh đoàn Satan mới thành lập, ở giới Dong Binh danh tiếng của hắn thật phân vang dội.

Nói tới đây Merce chua xót cười nói:

- Cho nên chúng tôi mới nhân cơ hội này cho hắn biết sự lợi hại của chúng tôi, nhưng ai ngờ.....

- Thì ra là thế.

Nghe Merce nói ra lý do hoang đường đó, Ratatosk có chút dở khóc dở cười, hắn nhìn qua phía Bùi Đông Lai sau đó nhận không được hỏi:

- Chẳng lẽ hắn không sợ vì vậy mà mất đi ngôi quán quân sao? Phải biết rằng chỉ cần thêm 5s nữa hắn có thể sẽ trở thành kẻ thua cuộc a.

- Việc này chỉ có mình hấn biết.

Merce thở dài, trong con người không còn phần nộ nữa, nói:

- Tôi cho rằng từ khi trận đấu này bắt đầu, đến khi kết thúc, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hấn.

- A..

Ratatosk há miệng thở dốc, muốn nói cái gì đó lại nuốt xuống bụng, sau đó trầm ngâm một chút rồi nói:

- Một hồi nữa tôi tuyên bố kết quả, còn cậu giải thích quá trình trận đấu ọi người biết.

Ratatosk biết chỉ tuyên bố kết quả trận đấu sẽ không thỏa mãn được người khác, sẽ gây ra rất nhiều tranh luận, chỉ có giải thích cặn kẽ trận đấu mới làm người thua tâm phục khẩu phục.

- Được

Mặc dù Merce đối với hành động của Bùi Đông Lai cực kỳ phẫn nộ, dù danh tiếng của ngũ đại Dong Binh đoàn mất hết, nhưng hấn vẫn phải đi giải thích quá trình trận đấu này vì đây là yêu cầu của Ratatosk.

Tuy Bùi Đông Lai vừa làm ra hành động sỉ nhục bọn hấn, nhưng bọn hấn sẽ không trốn tránh sự thật, bây giờ bọn hấn đối với Bùi Đông Lai tràn ngập kính ý.

Bởi vì

Cường giả là vua!

Đây là truyền thống của Dong Binh đoàn.

- Giáo quan, xin hỏi kết quả trận đấu ai thắng?

Sau khi Merce và Ratatosk quyết định xong, thì một gã thành viên của bộ đội đặc chủng hoàng gia Anh bước ra khỏi hàng, cúi chào, và lớn tiếng hỏi.

“Bá”

Sau khi gã đó hỏi xong tất cả ánh mắt đều quăng về phía Ratatosk trừ những thành viên của bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ.

- Xem ra ai cũng gấp....

Nhớ tới cảnh Gele gào thét sỉ nhục Bùi Đông Lai, Ratatosk bi ai giùm cho hấn.

Hấn có thể tưởng tượng khi công bố kết quả sắc mặt Gele thành dạng gì.

659. Chương 653: Quốc Ca Hùng Hồn, Cờ Đỏ Tung Bay.

Chương 653: Quốc ca hùng hồn, cờ đỏ tung bay.

Tại nơi tập trung, Gele và tất cả thành viên bộ đội đặc chủng A quốc đang khẩn trương, lo lắng trong lòng, thì thấy Ratatosk dẫn đầu ngũ đại Dong Binh Vương đi tới phía trước của các đội dự thi.

- Đội dành được giải quán quân lần này đã dùng 15'55s để hoàn thành nhiệm vụ chính là bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ.

Dừng bước lại, ánh mắt Ratatosk đảo qua tất cả đội viên dự thi, sau đó dừng lại ở bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ, rồi mở miệng công bố kết quả.

Thanh âm của hấn không lớn nhưng nó cứ bay quanh quẩn không dứt, làm cho các đội dự thi đều nghe rõ ràng.

Sau khi Ratatosk công bố kết quả, ngoại trừ thành viên của Long Hồn TQ đội thì tất cả thành viên các đội khác đều nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Trong bọn hắn rất nhiều người từng nghĩ tới chỉ có Bùi Đông Lai mới có thể đạt được giải quán quân, nhưng khi trận đấu kết thúc lại không có kết quả, bọn hắn cũng không cách nào khẳng định được, lúc này khi có kết quả, bọn hắn nhìn về phía Bùi Đông Lai ánh mắt tràn ngập kinh ngạc cùng hâm mộ ghen tị.

Thông qua thành tích của Bùi Đông Lai thì bọn hắn biết tin tức tình báo không chính xác, trong lòng bọn hắn nổi lên về hâm mộ cùng ghen tị, thân là bộ đội đặc chủng trong lòng bọn hắn đều mơ đến một chức quán quân của Đại Bể Vũ.

Đương nhiên đối với Merck, Tô Bồ Đề cùng Battty Ann thì ba người bọn hắn không thêm quan tâm.

Trong lúc nhất thời tất cả thành viên của bộ đội đặc chủng hoàng gia A quốc như rơi vào địa ngục, trên mặt hiện lên vẻ kinh hoàng không thể tin nổi.

Dĩ nhiên có cả đội trưởng bộ đội đặc chủng hoàng gia Anh quốc Gele.

Hắn chỉ cảm thấy lời nói của Ratatosk như sét đánh ngang tai hắn, làm cho đầu hắn quay cuồng, hắn không thể tin nổi Bùi Đông Lai có thể hạ được hết ngũ đại Dong Binh Vương, hoàn thành nhiệm vụ còn nhanh hơn hắn.

Làm sao có thể?

- Báo cáo giáo quan, tôi nhớ ngài từng nói trận đấu của Bùi Đông Lai xuất hiện tình huống đặc thù, xin hỏi tình huống đặc thù trong miệng ngài là gì?

Coi như Gele không thể nào tiếp nhận được kết quả như vậy, thì đội trưởng Phác Trí Dũng của bộ đội đặc chủng 707 HQ mở miệng hỏi ra nghi vấn trong lòng mình.

Bởi vì Bùi Đông Lai từng huyết tẩy Thôi gia ở HQ, vì thế Bùi Đông Lai đã trở thành kẻ thù không đội trời chung của người HQ, hắn thân là đội trưởng của bộ đội đặc chủng HQ, nên hắn không hi vọng Bùi Đông Lai tạo nên sự tích gì trong trận đấu này, hắn hận như không thể giết Bùi Đông Lai sớm hơn một chút.

“Bá!”

Khi nghe được lời Phác Trí Dũng hỏi, không ít đội viên dự thi quăng ánh mắt về phía Ratatosk, bọn hắn đều cho rằng kết quả là giả, nếu không sao đến bây giờ Ratatosk mới công bố kết quả.

- Báo cáo giáo quan, tôi cũng có nghi vấn như thế, vì nguyên nhân gì mà bây giờ ngài mới công bố kết quả?

Lời nó của Phác Trí Dũng làm cho Gele bực tỉnh, hắn như sắp chết đuối bắt được cọng cỏ cứu mạng, ngữ khí có chút kích động nói.

- Tôi biết các cậu có chút hoài nghi về kết quả của trận đấu, hoặc là nói nghi ngờ tính công bằng của trận đấu.

Ngữ khí của Ratatosk đột nhiên trở nên nghiêm túc, ánh mắt như đao quét qua Phác Trí Dũng và Gele rồi trầm giọng nói:

- Đội trưởng Merce sẽ giải thích lý do cho các cậu.

Merce nghe vậy tiến lên một bước sau đó cúi chào sáu mươi thành viên dự thi của các đội, sau đó nói:

- Đầu tiên nói tới thành tích của bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ Bùi Đông Lai không có vấn đề gì, lần thi đấu này bọn ta dùng tia hồng cảm ứng để phán đoán các tuyển thủ dự thi có bị trúng đạn hay không, ta nghĩ không ai lại đi hoài nghi môn đồ kỹ thuật này.

- Đội trưởng Merce chúng tôi không hề nghi ngờ sự công bằng của kết quả, chúng tôi chỉ tò mò tình huống đặc thù là chuyện gì?

Gele mở miệng nói.

Có lẽ bởi vì thành tích của Bùi Đông Lai chỉ nhanh hơn hắn có năm giây, nên hắn nghi ngờ là kết quả giả, Gele trấn định lại một ít, sau đó đề cao âm thanh nói.

Bên tai vang lên lời nói của Gele, nhìn Gele dần dần khôi phục sự trấn định, Merce có thể nhìn thấu tâm tư của Gele, mặt không đổi sắc nói:

- Tình huống đặc thù là Bùi Đông Lai có thể trong mười 13' đã hoàn thành trận đấu nhưng hẳn không làm như vậy.

13' hoàn thành trận đấu?

Ngạc nhiên nghe được lời của Merce, không ít người bị cả kinh há hốc mồm, mà Gele còn mở to cả hai mắt ra, buột miệng thốt ra câu:

- Điều này sao có thể?

- Vì cái gì không thể?

Merce mang theo vài phần châm trọc nhìn Gele, hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ Gele nghĩ cho rằng mình là người giành được giải quán quân, hay là Bùi Đông Lai chỉ hơn người có 50s mới đúng sự thật?

- Merce, ngài....

Hắn thật không ngờ Merce lại nhắm vào mình, Gele vừa giận vừa sợ, nhưng không biết nên làm thế nào để giải thích cho chính mình.

Lúc này Merce không thêm để ý đến Gele, mà đối với toàn bộ đội dự thi báii thật sâu, làm cho phần lớn mọi người trợn mắt há mồm.

Hả?

Chứng kiến một màn quái dị này, ba người Tô Bồ Đề, Battty Ann, Merck cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc.

- Tôi biết mọi người đều rất tò mò tại sao tôi lại cúi đầu?

Merce cười khở nói:

- Bởi vì... tôi và tứ đại Dong Binh Vương đã làm cho trận đấu xuất hiện một tình huống không công bằng.

- Hắc, Merce đội trưởng, ngài vừa mới nói cái gì, như thế nào lại có điểm không công bằng?

Gele mới vừa rồi bị Merce chọc cho tức giận, nên lúc này nghe được Merce nói như thế lập tức cười châm chọc, hẳn tuyệt đối không tin Bùi Đông Lai có thể trong mười ba phút hoàn thành trận đấu, nếu Bùi Đông Lai làm được như thế thì ngu gì không làm, chỉ giỏi lừa quỷ.

- Đương nhiên có điểm không công bằng, nhưng nó chỉ nhắm vào có bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ đội trưởng Bùi Đông Lai.

Merce giống như đem Gele thành một món đồ chơi để chơi đùa, còn ánh mắt thì nhìn Bùi Đông Lai với vẻ xin lỗi sau đó gằn từ chữ nói:

- Tôi thừa nhận các người đều là tinh anh trong tinh anh của các nước tới đây dự thi. Nhưng tôi hi vọng mọi người có thể hiểu được, nếu tôi cùng tứ đại Dong Binh Vương chỉ huy 500 Dong Binh tinh nhuệ, thì sẽ bày ra một thực lực cực mạnh.

Nói tới đây trên người Merce toát ra một loại hơi thở thuộc về Dong Binh Vương tự tin nói:

- Nếu như bọn tôi dùng hết sức thì 16 người dự thi chỉ có một mình Bùi Đông Lai là hoàn thành nhiệm vụ.

“Rầm”

Khiếp sợ, sự khiếp sợ biểu hiện trên mặt của tất cả đội viên dự thi, lời nói của Merce giống như là quăng trái lựu đạn ngàn cân vào chỗ bọn hắn đứng.

- Lúc trước 15 tuyển thủ tham gia trận đấu, thủ hạ của tôi coi những trận đấu đó như cuộc dạo chơi, mà tôi cùng 4 vị Dong Binh Vương căn bản không có ra tay.

Không để ý đến một phen náo động, Merce tiếp tục nói:

- Thăng đến khi Bùi Đông Lai dự thi, ngũ đại Dong Binh Vương bọn tôi mới dùng hết thực lực.

- Đội trưởng Bùi Đông Lai của Bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ thực lực thật sự quá mạnh mẽ, hẳn có thể nhanh chóng đột phá hết phòng tuyến và tiêu diệt 5 người bọn tôi.

Merce nói tới đây, mặt lộ ra kính ý với Bùi Đông Lai:

- Đây là tình huống đặc biệt mà tôi nói.

Trầm mặc.

Lại nghe được lời Merce nói, cơ hồ tất cả mọi người đều trầm mặt.

- Đội trưởng Merce, nếu Bùi Đông Lai có thể trong vòng 13' hoàn thành nhiệm vụ, nhưng vì cái gì mà thành tích của hắn là 15'55s?

Phác Trí Dũng lên tiếng đánh vỡ sự trầm mặc.

Bởi vì hắn không tin Bùi Đông Lai có thể đạt tới trình độ này.

- Tôi với Bùi Đông Lai từng có trao đổi, tôi nói cho hắn biết, bởi vì hắn từng dẫn dắt một đám quân ô hợp tiêu diệt được Dong Binh đoàn Seberia và thu phục được Dong Binh đoàn Satan, nên danh tiếng của hắn trong Dong Binh đoàn cực kỳ vang dội.

Merce cười khỏ nói:

- Chúng tôi muốn giáo huấn Bùi Đông Lai cho hắn biết rằng Dong Binh đoàn không hề thua kém so với binh lính chính quy, kết quả.... Bùi Đông Lai tặng cho bọn tôi một bài học khó quên. Bùi Đông Lai trước tiên loại bọn tôi, sau đó lấy súng bắn tĩa của tôi đem thủ hạ của tôi thành bia tập ngắm, một mình hắn xử lý hết 218 Dong Binh.

Hồi nãy khi Merce nói ra đã khiến cho rất nhiều người khiếp sợ, nhưng khi nghe hắn nói Bùi Đông Lai một mình chấp hết ngũ đoàn Dong Binh thì

- Gele, tôi nhớ lúc tôi và Bùi Đông Lai nói chuyện với nhau, cậu cũng có mặt vậy chắc hẳn cậu nghe được hết những gì tôi và Bùi Đông Lai nói với nhau.

Merce đem ánh mắt quảng về phía Gele nói:

- Gele, cậu còn nghi vấn gì nữa hay không?

“Lộp bộp!”

Nghe Merce nói, Gele chỉ cảm thấy trái tim của mình như bị một thanh chùy thủy đâm vào, làm hắn đau đớn vô cùng, sắc mặt nháy mắt biến đổi thành màu trắng bệch, không còn nửa điểm huyết sắc.

Không riêng gì Gele, Phác Trí Dũng cũng thập phần xấu hổ, hắn cố gắng tìm cách để biện giải, nhưng lại không thể nào mở miệng được.

- Bởi vì tâm tư của chúng tôi mà trận đấu của Bùi Đông Lai đã diễn ra một cách không công bằng. Tôi đại biểu cho Dong Binh đoàn hướng tới Bùi Đông Lai xin lỗi, mong cậu không chấp nhất chuyện này. Đồng thời cũng chúc mừng bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ đã đoạt được giải quán quân.

Mắt thấy Gele không lên tiếng, Merce lại cúi đầu.

Lúc này đây, hắn đặc biệt hướng về phía Bùi Đông Lai mà cúi đầu.

Mắt thấy Merce đệ nhất Dong Binh Vương vút đi vinh quang, đối với Bùi Đông Lai cúi đầu, không ai còn dám hoài nghi lời nói của Merce, mà đem ánh mắt phức tạp nhìn Bùi Đông Lai.

Bọn hắn thật sự muốn biết Bùi Đông Lai mạnh tới trình độ nào, mới có thể vũ nhục ngũ đại Dong Binh Vương, làm cho Merce chủ động nhận thua.

Không có đáp án.

Sau khi cúi đầu xong, Merce không đợi Bùi Đông Lai mở miệng đã thối lui xuống đứng phía sau Ratatosk.

- Thoạt nhìn mọi người không có dị nghị gì hết chúng ta bắt đầu trao giải.

Ratatosk mở miệng nói:

- Mời đội trưởng Phổ Tư Cơ, Bùi Đông Lai, Gele lên nhận phần thưởng.

”Ba!”

”Ba!”

Sau khi Ratatosk nói xong Phổ Tư Cơ, cùng Bùi Đông Lai bước ra khỏi hàng, cúi chào Ratatosk. Sau đó ưỡn ngực đi lên đài nhận thưởng.

Mà Gele tựa như bị vây trong đả kích, nên không nghe được lời Ratatosk nói.

- Gele.

Bên cạnh Ratatosk là hội phó tổ ủy Austin Rostov thấy Gele thờ ơ. Lập tức quát lớn một tiếng.

- Đến.

Gele như ở trong mộng mới tỉnh, theo bản năng đáp lại.

- Nếu cậu thấy cuộc thi này không công bằng cậu có thể bước lên đây ý kiến, nếu cậu không có dị nghị gì thì lập tức bước lên đây lãnh thưởng.

Austin Rostov ánh mắt như đao nhìn Gele nói:

- Nếu không cậu lập tức mang người của cậu rút khỏi đây cho tôi, nghe hiểu chưa?

- Báo cáo giáo quan, tôi đã hiểu.

Gele biệt khuất, cắn răng thật chặt.

- Con mẹ nó, cậu chưa ăn cơm sao? Lớn tiếng trả lời lại cho tôi.

Austin Rostov quát lạnh.

Gele tức giận đến run cả người, nhưng không dám phản kháng chỉ có thể dùng hết khí lực quát lớn:

- Báo cáo giáo quan, hiểu được.

Gele không dám nói gì nữa, vội vàng bước lên lãnh thưởng.

Trên đường đi lên đài lãnh thưởng, hắn như lính bại trận, cả người không thể thẳng lên được, hắn còn không dám nhìn Bùi Đông Lai.

Hắn sợ Bùi Đông Lai dùng ánh mắt hài hước nhìn hắn.

Ngắn ngủi 30s đối với Gele như một thế kỷ, khi hắn đi đến bên cạnh Bùi Đông Lai để lãnh thưởng thì chút nữa hắn đã té xỉu.

Ratatosk, Austin Rostov cùng Merce ba người cầm cúp đi tới trao thưởng.

- Bùi Đông Lai, mong cậu tha thứ cho lỗi lầm của chúng tôi, đồng thời cảm tạ cậu đã khoan hồng độ lượng, cuối cùng chúc mừng cậu cùng bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ.

Ratatosk dẫn đầu đi tới chỗ của Bùi Đông Lai, đối với Bùi Đông Lai cúi chào, tạ lỗi và chúc mừng.

- Cảm ơn

Bùi Đông Lai hướng về phía Ratatosk làm động tác chào theo nghi thức quân đội, sau nhận cúp trên tay Ratatosk

- Chúc mừng cậu Gele, bộ đội đặc chủng hoàng gia Anh quốc chính thức tiếp nhận sự sỉ nhục.

Có lẽ bởi vì Gele vừa rồi xem thường mệnh lệnh của Ratatosk, nên Ratatosk lập tức đáp trả.

Gele nghe vậy, trong lòng chấn động, hai tay khẽ run rẩy, thiếu chút nữa không tiếp được cúp.

Austin Rostov hài hước nhìn Gele một cái, rồi cùng Ratatosk và Merce hai người rời đi.

Lời sỉ nhục của Austin Rostov vẫn quanh quẩn bên tai, khi nhìn vào chiếc cúp á quân, Gele không khỏi nhớ tới trước khi trận đấu bắt đầu hắn đã ngưu bức sỉ nhục Bùi Đông Lai một trận.

- Tung Cửa chỉ là một đám vứt đi, người dẫn đội của người nhanh chóng rời khỏi nơi thi đấu, kéo trở thành trò cười cho thiên hạ.

- Ta nói rồi, ta sẽ ở trong cuộc thi làm cho bọn người biết bộ đội Tung Cửa chỉ là thứ bỏ đi, các người không xứng đáng xuất hiện ở đây, và đây chỉ mới là bắt đầu, hãy chậm rãi hưởng thụ sự sỉ nhục đi.

...

Đang nghĩ đột nhiên bên tai Gele vang lên khúc nhạc nghĩa dũng quân khúc quân hành, làm cho hắn bừng tỉnh. Sau đó hắn chứng kiến cờ của Tung Cửa được treo phía trên cờ Anh quốc.

Thấy một màn như vậy hắn nhin không được nhìn về phía Bùi Đông Lai một cái, vì hắn sợ Bùi Đông Lai cười nhạo hắn.

Trên đài linh trưởng, Bùi Đông Lai hoàn toàn đem Gele trở thành không khí.

Liếc mắt một cái cũng không có!

Hắn chỉ một tay cầm cúp, hát thật lớn bài quốc ca.

Quốc ca to rõ, cờ đỏ tung bay.

660. Chương 654: Cách Đấu Bắt Đầu.

Chương 654: Cách đấu bắt đầu.

Gele chẳng những là đội trưởng bộ đội đặc chủng hoàng gia A quốc, mà còn là niềm hi vọng lớn nhất, và là thanh đao sắc nhất của A quốc.

Thân phận như thế đủ để hắn tự tin cùng kiêu ngạo.

Bởi vì thân phận kia mà kiêu ngạo, khi hắn biết Bùi Đông Lai tham gia cuộc thi lần này, thì hắn lập tức xin được ra trận giết giặc, mục đích là đánh bại Bùi Đông Lai văn hồi mặt mũi cho hoàng gia A quốc.

Hắn cảm thấy nếu hắn thành công giành giải quán quân, sẽ được các lão đại ngưỡng mộ, coi trọng.

Lý tưởng thật tuyệt vời.

Nhưng bây giờ hắn chỉ cảm thấy đây là khoảng thời gian thống khổ nhất, u tối nhất, bất lực nhất cuộc đời hắn.

Bùi Đông Lai không hề đem thân phận người thắng cuộc để trào phúng hắn, sỉ nhục hắn, thậm chí còn không thèm liếc nhìn hắn.

Khi hắn nghe được Bùi Đông Lai hát nghĩa dũng quân khúc quân hành, chứng kiến cờ Tung Cửa nằm phía trên cờ A quốc thì trong đầu hắn có một ý niệm tự sát.

Quốc ca chấm dứt, Bùi Đông Lai và đội trưởng Lipsky của Russia Alpha đồng thời đi xuống đài linh trưởng.

Gele thấy thế, hít một hơi không khí nóng ảm thật sâu, khom người cúi đầu đi theo sau Bùi Đông Lai và Lipsky xuống đài.

Thấy một màn như vậy, đa số thành viên dự thi chẳng ai quảng cho hắn một ánh mắt đồng tình, nhưng lại lộ ra một bộ dáng xem cuộc vui.

Bọn hắn tuy biết đạo lý cười người hôm trước, hôm sau người cười, nhưng bọn hắn thấy đám người Gele tự gây ra thì phải gánh lấy, không liên quan gì đến bọn hắn.

Sau cuộc thi này bọn hắn bắt đầu khiếp sợ thực lực Bùi Đông Lai.

Rất nhanh ba người Bùi Đông Lai, Lipsky, Gele đã về hàng ngũ của mình.

- Đông Lai, tuyệt vời!

Nhìn Bùi Đông Lai cầm cúp vàng rực rỡ, trên mặt Tiêu Cuồng tràn đầy ý cười giờ ngón cái lên:

- Hắc hắc, tát vào mặt bọn hăn để bọn hăn nhớ thật dai.

Thằng làm vua thua làm giặc.

Tiêu Cuồng khẩu xuất cuồng ngôn làm cho Gele cùng đám thành viên bộ đội đặc chủng hoàng gia A quốc cực kỳ phẫn nộ, nhưng giờ khắc này đối với lời sỉ nhục của Tiêu Cuồng bọn hăn làm như không nghe thấy, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn sang.

So sánh với Tiêu Cuồng mà nói, Trần Anh, Vương Khuê cùng Tôn Nhận ba người thật không có nói lời nhục mạ, mà chỉ hướng về phía Bùi Đông Lai giờ giờ quả dấm lên, diễn cảm tràn đầy kiêu ngạo.

- Chúng ta cùng nhau vỗ tay chúc mừng ba người Bùi Đông Lai, Phổ Tư Cở cùng Gele đồng dạng chúc mừng Bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ, bộ đội đặc chủng Russia Alpha, và bộ đội đặc chủng hoàng gia A quốc.

Mắt thấy ba người Bùi Đông Lai đã về vị trí Ratatosk liền nói:

- Mọi người hãy nhìn vào bọn họ mà làm gương, cuộc thi kế tiếp nên cố gắng nhiều hơn nữa.

”Bành bạch. . .”

Sau khi Ratatosk nói xong, đa số thành viên dự thi đều vỗ tay.

Chỉ có bộ đội đặc chủng hoàng gia A quốc là không vỗ tay.

Đối với bọn hăn mà nói mỗi tiếng vỗ tay như một cái tát vào mặt bọn hăn, ngoài bọn hăn còn có bộ đội đặc chủng 707 HQ, Tô Bồ Đề, Battty Ann, Merck là không vỗ tay.

Bộ đội đặc chủng 707 HQ không vỗ tay vì trong lòng ghi hận Bùi Đông Lai, còn 3 người kia không vỗ tay vì thứ này đối với bọn hăn không có ý nghĩa.

Đó mới là lúc bọn hăn cùng Bùi Đông Lai so tài.

Sau khi tiếng vỗ tay kết thúc Ratatosk lên tiếng nói:

- Cuộc thi thứ nhất kết thúc, kế tiếp là cuộc thi cách đấu.

Ratatosk vừa nói xong liền hấp dẫn tất cả đội viên tham gia, tất cả bọn họ đều tập trung nhìn về Ratatosk.

- Cuộc thi đấu cách đấu sẽ bắt đầu vào sáng mai, mỗi đội có thể đăng ký 2 người dự thi.

Ratatosk giải thích quy tắc cuộc thi:

- 16 đội dự thi nên sẽ có 32 người tham gia. Sau đó áy tính tiến hành chia tổ, chỉ cần thua lập tức bị loại, hiểu rõ chưa?

- Hiểu rõ, giáo quan!

Đông đảo thành viên dự thi trăm miệng một lời, còn các đội trưởng thì đang suy nghĩ sẽ phái ai ra dự thi.

Bùi Đông Lai cũng không ngoại lệ.

Hắn đã làm ra lựa chọn một trong hai người là Tiêu Cuồng và Trần Anh, nhưng chưa kịp bàn với hai người này thì hăn cảm giác có ba đạo ánh mắt tràn ngập chiến ý đang nhìn hăn, hận như không thể cùng hăn đại chiến ngay lập tức.

Bùi Đông Lai liền biết chủ nhân của ba đạo ánh mắt là ai, đó là Tô Bồ Đề, Merck, Battty Ann, vì hăn đã từng cảm thụ qua.

- Vào lúc 6h chiều nay các đội dự thi tới gặp giáo quan Austin Rostov để đăng ký người dự thi, sáng mai sẽ để máy tính chia tổ.

Mắt thấy không có ai dị nghị về quy tắc Ratatosk tiếp tục nói:

- Bởi vì cách đấu sẽ bắt đầu vào sáng mai nên bây giờ mọi người có thể nghỉ ngơi, phía dưới giải tán, đi ăn cơm.

Mặc dù Ratatosk kêu giải tán, nhưng các đội viên không có lập tức giải tán, mà xếp hàng ngay ngắn để đội trưởng dẫn đường trật tự rời đi.

Trong đó có đội trực tiếp đi dùng cơm, có đội trở về lều của mình.

Bùi Đông Lai suất lĩnh bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ đi ở sau hết.

"Ha ha. . ."

Tiến vào lều trại, Tiêu Cuồng không nhìn được liền cười phá lên:

- Đông Lai, hồi nãy cậu không có chứng kiến vẻ sợ sệt của Gele, thật là buồn cười.

- Lũ A quốc hung hăng càn quấy thì thôi, đã thế còn sỉ nhục chúng ta, đáng đánh.

Vương Khuê phụ họa nói:

- Đông Lai làm tốt lắm.

- Không những báo được thù, mà còn làm cho uy phong của chúng ta bành trướng. Hồi nãy nghe đội trưởng Merce thuật lại trận đấu ta thật phấn khích không thôi.

Tôn Nhân vui vẻ nói.

Trần Anh không nói gì, chỉ nhìn Bùi Đông Lai.

- Trần tỷ, trận đánh ngày mai tỷ tham gia đi.

Thấy được ánh mắt Trần Anh, Bùi Đông Lai bỏ cúp xuống hỏi.

Bùi Đông Lai vừa nói ra 3 người kia lập tức ngừng cười, ánh mắt quăng về hướng Trần Anh.

- Cậu cùng Tiêu Cuồng tham gia đi.

Trần Anh lắc đầu nói:

- 5 người chúng ta thì cậu và Tiêu Cuồng có thực lực mạnh nhất.

- Trần tỷ, tỷ tham gia đi, dù sao cũng có Đông Lai chúng ta chắc chắn lấy giải quán quân.

Tiêu Cuồng tuy rằng rất muốn tham gia, nhưng hắn cũng biết mục đích tới đây của Trần Anh là gì, nên quyết định nhường lại quyền giao đấu cho Trần Anh.

- Trần tỷ, nếu Tiêu Cuồng đã nói thế thì tỷ tham gia đi.

Bùi Đông Lai nghe Tiêu Cuồng nói vậy liền nói theo, tuy rằng hắn biết thực lực Tiêu Cuồng mạnh hơn Trần Anh một ít, nhưng trong nội tâm hắn lại muốn cho Trần Anh tham gia trận đánh cách đấu này.

Hắn thấy tính cách của Tiêu Cuồng cuồng ngạo quyết tử, khi gặp ba người Tô Bồ Đề, Battty Ann, Merck chắc chắn sẽ không lùi bước, mà sẽ đánh một trận sinh tử, đến lúc đó người chết chắc chắn là Tiêu Cuồng.

- Tiêu Cuồng, thiên phú của cậu so với anh cậu còn tốt hơn, đúng là thiên tài khó gặp. Mà lần này chỉ là một cuộc thi để thử sức mình, nên cậu tham gia so với tôi tham gia có ý nghĩa hơn.

Khi nói chuyện, Trần Anh nhìn Bùi Đông Lai một cái, giống như nàng đã biết được ý nghĩ của Bùi Đông Lai:

- Bất quá cậu phải đáp ứng một việc.

- Việc gì?

Tiêu Cuồng đối với Trần Anh cũng có vài phần hiểu biết, hắn biết Trần Anh là một nữ nhận chấp nhất, một khi đã nói ra sẽ không thay đổi, vì vậy hắn có chút nghi ngờ hỏi.

- Nếu ở trong trận đấu cậu gặp được đối thủ mạnh lập tức chịu thua.

Trần Anh nói.

- Việc này...

Tiêu Cuồng có điểm khó xử, trong từ điển của hắn chỉ có hai từ chiến bại, chứ không có từ chịu thua.

Thấy Tiêu Cuồng chậm chạp không chịu đáp ứng, Bùi Đông Lai lại mở miệng nói:

- Tôi đồng ý đề nghị của Trần tỷ.

- Đông Lai, cậu thấy tôi sẽ là người chấp nhận chịu thua sao, thà một đao giết tôi còn nhanh hơn.

Tiêu Cuồng nóng nảy nói.

Bùi Đông Lai thở dài nói:

- Tiêu Cuồng, tôi biết tính tình của anh, nhưng anh nên nhớ kỹ đây không phải là chiến trường mà là một cuộc thi, anh không cần phải vì nước quên mình. Còn nữa, anh cũng biết ba người Tô Bồ Đề, Merck, Battty Ann bọn hắn đến đây là vì tôi, bọn hắn muốn trong lần cách đấu để giết tôi, nên khi anh gặp hắn, tôi cảm đoán họ sẽ không nương tay.

- Như vậy đi, chỉ cần gặp được 3 người bọn họ thì tôi liền nhận thua, những người kháng tôi huyết chiến tới cùng, thế nào?

Tiêu Cuồng nghe vậy trầm ngâm một lát liền nói.

- Được rồi, những người dự thi thực lực không hề yếu, Cuồng ca người không thể xem thường.

Bùi Đông Lai nghĩ nghĩ, vẫn đồng ý với đề nghị của Tiêu Cuồng, cho dù những người khác muốn giết Tiêu Cuồng, nhưng với thực lực của Tiêu Cuồng cũng đủ ứng phó.

- Được

Tiêu Cuồng nghe vậy, gật gật đầu.

- Đông Lai, tuy thực lực của cậu rất mạnh, nhưng Tô Bồ Đề, Battty Ann, Merck cũng không phải hạng vừa, đánh không lại lập tức nhận thua, đừng cố chấp.

Thấy Tiêu Cuồng đồng ý, Trần Anh do dự một chút rồi mở miệng nói.

- Yên tâm đi Trần tỷ, sau khi đợt thi đấu thứ hai kết thúc, khúc nhạc vang lên vẫn sẽ là nghĩa dũng quân khúc quân hành.

Bùi Đông Lai nắm chặt hai đấm, chiến ý sôi trào.

** Qua chương này Phổ Tu Cơ sẽ được chuyển thành Lipsky

661. Chương 665: Châm Ngồi Chiến Tranh. (Thượng)

Chương 665: Châm ngồi chiến tranh. (Thượng)

Lúc chạng vạng tối, khu nhà giàu quận Golf có chút vắng lặng.

Trong một tòa biệt thự, Tần Đông Tuyết đang ngồi trong thư phòng đang xem sách kinh tế học, mà Hạ Y Na thì ở đại sảnh cầm điện thoại di động gọi cho Hạ Hà.

- Đông Tuyết, ba của tớ hôm nay đi báo phỏng Tịch lão gia tử, theo lão gia tử nói thì trong cuộc thi lần này Đông Lai sẽ đụng phải những đối thủ rất mạnh.

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Y Na mặt đầy lo lắng chạy vào phòng sách nói cho Tần Đông Tuyết biết.

Hả?

Ngạc nhiên nghe được lời Hạ Y Na nói, Tần Đông Tuyết buông sách xuống hỏi:

- Hạ thúc có nói cho cậu biết tình huống hiện tại của Bùi Đông Lai không?

- Tổ có hỏi, nhưng ba tổ nói mới đi làm từ Châu Âu về nên chưa kịp hỏi thăm tình huống.

Hạ Y Na nói xong, liền đề nghị:

- Đông Tuyết, cậu gọi cho Tần thúc để hỏi thăm tình huống của Đông Lai đi.

- Được.

Tần Đông Tuyết gật gật đầu, trực tiếp cầm lấy điện thoại trong thư phòng gọi cho Tần Tranh.

- Ba, người có biết tình hình của Đông Lai ra sao không?

Điện thoại vừa nói, Tần Đông Tuyết liền hỏi.

Tần Tranh nghe Tần Đông Tuyết hỏi liền trả lời:

- Ta vừa gọi điện thoại hỏi thăm tình huống, thì biết được cuộc thi đột kích cá nhân Đông Lai đã đoạt được giải quán quân.

"Hô ~ "

Nghe được lời Tần Tranh nói, thì Tần Đông Tuyết thở nhẹ ra, sau đó nói:

- Tịch gia gia nói, Đông Lai sẽ đụng phải những đối thủ mạnh mẽ, hiện giờ xem ra cũng không gặp nguy hiểm mấy.

- Ủ.

Tần Tranh nghe vậy, do dự một chút, cuối cùng cũng không có nói cho Tần Đông Tuyết tình hình thực tế, hấn sợ Tần Đông Tuyết lo lắng.

Nửa phút đồng hồ sau, điện thoại chấm dứt, Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na hai người không hề lo lắng cho Bùi Đông Lai, mà còn cảm thấy cao hứng khi Bùi Đông Lai đạt giải quán quân trong cuộc thi đột kích cá nhân.

Mà Tần Tranh thì tràn đầy lo lắng, đốt điếu thuốc lên hút. Một bên hút, một bên đang châm chước điều gì.

Hút hết nửa điếu thuốc, Tần Tranh bóp tắt thuốc lá, làm ra quyết định, cầm điện thoại lên gọi cho Long Vương Diệp Cô Thành

Diệp Cô Thành đang nói chuyện qua điện thoại cùng với lão đại trong quân đội, thì thấy chiếc điện thoại tư nhân vang lên, người biết được số điện thoại này rất ít có thể cầm trên đầu ngón tay.

Vì thế khi hấn chấm cuộc nói chuyện với lão đại quân đội, nghe được chiếc điện thoại tư nhân vang lên, hấn có chút nghi hoặc, sau đó kéo ngăn kéo ra, lấy chiếc điện thoại ra.

Bởi vì thân phận đặc thù, nên Diệp Cô Thành làm ra số điện thoại tư nhân này chỉ ột ít người biết, khi hấn nhìn lên màn hình di động thì thấy hai chữ Tần Tranh, trong lòng hấn lập tức đoán được dụng ý của Tần Tranh.

- Thiếu tướng Diệp Cô Thành, thật xin lỗi vì quấy rầy ngài, tôi hi vọng không ảnh hưởng đến công việc của ngài.

Khi điện thoại vừa được chuyển tới, Tần Tranh lập tức mở miệng hỏi:

- Tôi nghe nói có một số tổ chức ngầm nước ngoài phái người tham gia cuộc thi quân sự lần này đúng không? Bùi Đông Lai có gặp nguy hiểm hay không?

- Có

Diệp Cô Thành cấp ra một cái đáp án rõ ràng.

"Ách. . ."

Có lẽ thật không ngờ Bùi Đông Lai thật sự gặp nguy hiểm, Tần Tranh không khỏi ngăn người sau đó lo lắng hỏi:

- Có nguy hiểm tại sao lại vẫn cho hắn đi? Vì cái gì không phái mười tám Long Vệ cùng với ba Long Hồn đi.
- Chính bản thân hắn xin ra trận giết giặc, hắn đã đáp ứng với Tiêu lão thủ trưởng sẽ giành giải quán quân trong cuộc thi toàn cầu Đại Bể Vũ quán.

Diệp Cô Thành bốn mùa khuôn mặt đều lạnh như băng vậy mà hôm nay gương mặt lộ ra cảm xúc phức tạp:

- Mặt khác, hắn là con của Vũ Phu.
- Con của Bùi Vũ Phu là sao?

Tần Tranh khó hiểu:

- Vậy là có ý gì?
- Thân là con của Bùi Vũ Phu, có một số chuyện hắn không thể tránh né.

Diệp Cô Thành cấp ra một câu trả lời, sau đó không đợi Tần Tranh đáp hắn liền cúp máy.

- Đông Lai, trận kế tiếp nguy hiểm trùng trùng, nhưng ta biết cậu sẽ không để Vũ Phu thất vọng.

Cúp điện thoại, Diệp Cô Thành để điện thoại di động xuống, đi đến bên cửa sổ

...

Giống như Bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ, bộ đội đặc chủng Red Alert Indi không có đi ăn mà quay về lều trại.

- Thành nữ tôn quý, trận cách đấu ngày mai đều phải dựa vào ngài.

Trong trường hợp chính là bộ đội đặc chủng Red Alert, Cổ Tang và bốn gã thành viên đều có vẻ mặt mong chờ nhìn một trong tam đại thánh nữ Tô Bồ Đề.

- Các người nên biết, thánh nữ tới đây chỉ vì muốn giáo huấn tiện nam Tung Cửa kia.

Nghe được lời Cổ Tang, thấy được ánh mắt chờ mong của bốn người, Tô Bồ Đề nhú mày, đối với nàng mà nói, thì lần này nàng tới đây tham dự cuộc thi này chỉ bởi vì Bùi Đông Lai, vinh dự quân đội Ấn Độ nàng chẳng thêm quan tâm.

- Thánh nữ tôn quý, điểm này chúng tôi biết rất rõ.

Cổ Tang nghe bốn người nói sắc mặt hơi đổi, sau đó nói:

- Tôi biết thánh nữ tôn quý không hề coi trọng cái gì là giải quán quân. Nhưng giải quán quân này đối với quân đội nước ta, thậm chí cả nước Indi rất có ý nghĩa, chúng tôi chân thành hi vọng thánh nữ có thể giúp chúng tôi đạt lại giải quán quân. Chúng tôi tin tưởng với thực lực của thánh nữ thì việc này rất dễ dàng.

Nữ nhân thích ca ngợi, đây là tính chung.

Từ nhỏ Tô Bồ Đề đã được Long Bồ Tổ Đền nhận làm đệ tử, trở thành Ma Bồ tam đại thánh nữ.

Đối mặt Cổ Tang khen tặng, Tô Bồ Đề nhăn mày lại chậm rãi buông ra lời nói:

- Ta sẽ thử, nhưng không đảm bảo sẽ giúp các người đoạt được giải quán quân.
- Thánh nữ tôn quý, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ có người có thể đối kháng với ngài sao?

Mắt thấy Tô Bồ Đề có ý muốn giúp, nhưng nghe Tô Bồ Đề nói Cổ Tang bốn người có chút khó hiểu.

- Là tiện nam Tung Cửa kia.

Mặc dù Tô Bồ Đề thân là Ma Bồ một trong tam đại thánh nữ, với lại được Long bồ tổ cưng chiều nên tạo thành tính nết tiểu thư, nhưng nàng cũng tự mình hiểu lấy:

- Battty Ann và Merck đều tới đây vì tiểu tiện nam đó, thực lực của hai người bọn hắn không hề yếu, nhất là Merck ngay cả ta cũng không nắm chắc có thể thắng được hắn.

”Ách. . .”

Khi nghe được lời Tô Bồ Đề nói làm cho bọn hấn rất ngạc nhiên, bọn hấn thật không ngờ thực lực của Battty Ann với Merck lại mạnh như vậy, ngay cả Tô Bồ Đề cũng không nắm chắc phần thắng.

Mặc dù trong lòng tràn ngập khát vọng đạt được giải quán quân cuộc thi cách đấu, nhưng Cổ Tang cũng biết Tô Bồ Đề chỉ một lòng hướng về phía Bùi Đông Lai, sẽ không mạo hiểm tính mạng trong cuộc thi trừ khi người đó là Bùi Đông Lai.

Hiểu được điểm này Cổ Tang tuy có chút tiếc nuối, hấn nói:

- Bất kể như thế nào chúng tôi đều ủng hộ thánh nữ tôn quý.
- Tiểu tiện nam ơi tiểu tiện nam, người ngàn vạn lần đừng gặp 2 tên hấn dẫn kia trước a.

Lúc này Tô Bồ Đề không đề ý đến lời nói của Cổ Tang, mà lo lắng nói:

- Tiểu tiện nam ơi tiểu tiện nam, ta tới đây chỉ muốn giáo huấn người một chút, cho người biết không nên đắc tội với ta. Nhưng hai tên hấn dẫn Merck với Battty Ann tới đây vì mạng của người.

Nghe được ngữ khí phức tạp của Tô Bồ Đề, trong lòng Cổ Tang cả kinh.

Cùng lúc đó trong trường phòng của bộ đội đặc chủng Braxin Châu Mỹ.

- Battty Ann tôn quý, chúng tôi biết vì Bùi Đông Lai ngài mới tham gia trận đấu này.

Đội trưởng bộ đội đặc chủng Braxin Châu Mỹ vẻ mặt kính ý nhìn Battty Ann, do dự một chút nói:

- Nhưng chúng tôi hi vọng ngài có thể giúp chúng tôi đoạt giải quán quân trong cuộc thi cách đấu.
- Lý do?

Battty Ann lạnh lùng nhìn đội trưởng bộ đội đặc chủng Braxin Châu Mỹ.

”Ách. . .”

Đối mặt với câu hỏi của Battty Ann đội trưởng bộ đội đặc chủng Braxin Châu Mỹ trong lòng căng thẳng, không biết trả lời như thế nào.

Mất thấy đội trưởng bộ đội đặc chủng Braxin Châu Mỹ không dám lên tiếng, Battty Ann nói:

- Tuy ta đối với chức quán quân chó má kia không có hứng thú, nhưng Tô Bồ Đề, Merck và Bùi Đông Lai là đối thủ của ta, ở trên võ đài đánh bại bọn hấn ít nhiều sẽ cho thế giới biết sức mạnh của ta, ta tin tưởng thể lực sau lưng bọn hấn cũng không oán hận câu nào.
- Battty Ann tôn quý, chúng tôi thật mong muốn được nhìn thấy ngài đứng trên đỉnh thế giới này.

4 gã thành viên bộ đội đặc chủng Braxin Châu Mỹ nghe vậy, nhất thời mừng rỡ giống như bọn hấn đã đoạt giải quán quân vậy.

Battty Ann nhin không được bật cười lên, cười đến dị thường cuồng ngạo:

- Một trận chiến này, ta sẽ cho các thể lực lớn toàn cầu biết sự lợi hại của ta.

662. Chương 656: Châm Ngòi Chiến Tranh. (hạ)

Chương 656: Châm ngòi chiến tranh. (Hạ)

So sánh với bộ đội đặc chủng nước Red Alert, và bộ đội đặc chủng Braxin Châu Mỹ mà nói khát vọng giành chức quán quân của bộ đội đặc chủng M quốc cao hơn rất nhiều.

M quốc được công nhận là nước có lực lượng quân sự mạnh nhất thế giới, lần này bọn hấn quyết tâm phải đoạt được chức quán quân trở về.

Trên thực tế đúng là như thế, bộ đội đặc chủng M quốc chỉ có hai lần không dành được giải quán quân trở về.

Lần thứ nhất là ở Estonia vì phốt lờ nên chỉ phải ra một chi bộ đội nhị lưu, kết quả bị bộ đội đặc chủng Braxin cướp đi giải quán quân.

Đó được xem là sự sỉ nhục với quân M, nên lần sau M quốc đã phải ra chi bộ đội đặc chủng tinh nhuệ nhất.

Mà lần thứ hai thì M quốc đụng phải một chi bộ đội đặc chủng Tung Cửa, người dẫn đầu là Diệp Thiên đã đoạt đi hai chức quán quân là cuộc thi cách đấu và xạ kích.

Bởi vì mất vào tay bộ đội đặc chủng Tung Cửa hai chức vô địch, nên cấp trên đã yêu cầu bên phía quân đội bằng mọi cách phải đoạt được chức vô địch trong cuộc thi Đại Bĩ Vũ lần này.

Mà hiện giờ Bùi Đông Lai đã đoạt được giải quán quân cuộc thi đột kích cá nhân, làm cho chi bộ đội đặc chủng M quốc lâm vào đường cùng.

- Merck tiên sinh, bởi vì biểu hiện của tôi không tốt đã làm mất đi một giải quán quân, cấp trên phi thường bất mãn, họ yêu cầu bọn tôi phải đoạt được hai giải quán quân còn lại.

Trong trường phòng, đội trưởng bộ đội đặc chủng M quốc Zahid, sắc mặt phức tạp nhìn Merck khẩn cầu:

- Cuộc thi cách đấu mong ngài giúp cho chúng tôi đoạt chức vô địch.

- Thiếu gia Anthony chỉ giao cho ta nhiệm vụ là giết chết Bùi Đông Lai.

Merck mặt không chút thay đổi nhìn Zahid nói:

- Chức quán quân đối với ta không có quan hệ.

- Merck ngài...

Zahid có chút không cam lòng.

Merck lông mày nhíu lại, cắt đứt lời Zahid:

- Người chỉ cần cầu xin Anthony thiếu gia, nếu người đồng ý ta không ngại giết thêm vài người.

Mất thấy lời của mình bị Merck cắt đứt, Zahid chẳng những không cảm thấy bất mãn, tương phản biểu hiện được hết sức kích động.

Bởi vì hắn thấy được cuộc thi cách đấu đã có hi vọng giành giải quán quân.

Merck nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm để ý đến Zahid.

Zahid nhanh chóng lao ra khỏi trường phòng, lập tức dùng phương tiện thông tin liên hệ về cho quân đội.

Nửa tiếng sau.

Merck nhận được điện thoại của Anthony.

- Merck người chẳng những phải lấy mạng của Bùi Đông Lai, mà còn phải giúp cho bộ đội đặc chủng M đoạt giải quán quân trong cuộc thi này.

Nói ngắn gọn:

- Nhưng người không được giết Tô Bồ Đề và Battty Ann.

- Thiếu gia Anthony tôn quý, không biết vì lý do gì mà tôi không thể giết hai người này?

Thời gian qua, phàm là những người giao thủ với Merck đều bị hắn đưa đi gặp diêm vương, vì đây là thói quen của hắn.

- Dù người có giết chết Bùi Đông Lai thì nước Tung Cửa cũng sẽ không trở mặt với chúng ta, huống chi người thông qua phương thức công bình để giết hắn.

Anthony nghiêm mặt nói:

- Nhưng Battty Ann, Tô Bồ Đề thì khác, Tô Bồ Đề được Long Bồ Tổ Đề cưng chiều nếu người giết cô ta chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn. Còn Battty Ann hắn là con của thủ lĩnh bộ lạc Cuồng Nhân, hơn nữa hắn

còn là người kế nhiệm chức thủ lĩnh đời tiếp theo, nếu người giết hấn bộ lạc Cuồng Nhân sẽ liều mạng với chúng ta.

- Thiếu gia Anthony tôn quý tôi sẽ dựa theo yêu cầu của ngài đi làm.

Nghe được Anthony giải thích, Merck liền nói.

Sau khi cúp điện thoại, Merck cùng Trác Tây Đức đi tới nhà ăn.

Phác Trí Dũng thấy Bùi Đông Lai đoạt được giải quán quân cuộc thi đột kích cá nhân nên trong lòng buồn bực, nhưng khi chứng kiến Merck cùng bộ đội đặc chủng M quốc chiến ý dạt dào đi vào nhà ăn, thì buồn bực trong lòng hấn được thay bằng sự hưng phấn không thôi.

Bởi vì hấn nhìn ra được, Bùi Đông Lai cướp đi giải quán quân đột kích cá nhân đã triệt để chọc giận đám người bộ đội đặc chủng M quốc.

Hấn tin rằng Bùi Đông Lai sẽ chết thảm hại khi gặp Merck trong trận đánh cách đấu này.

Không đợi Phác Trí Dũng trong lúc hưng phấn lấy lại tinh thần, thì bộ đội đặc chủng hoàng gia A quốc đi tới nhà ăn.

Thấy một màn như vậy Phác Trí Dũng nhin không được kêu lên một tiếng:

- Gele các hạ.

- Phác Trí Dũng, có chuyện gì sao?

Tục ngữ nói, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, bởi vì thấy Phác Trí Dũng rất ghét Bùi Đông Lai hơn nữa hấn cùng từng trợ giúp mình, nên Gele dù tâm tình không tốt, nhưng khi thấy phác Trí Dũng cũng chào hỏi lại.

- Gele, người không cần phải buồn bực vì tên Bùi Đông Lai.

Phác Trí Dũng cười nói.

- Phác Trí Dũng các hạ, người có ý gì?

Gele có chút không vui nhìn Phác Trí Dũng.

Phác Trí Dũng chỉ chỉ vào Merck đang đi vào nhà ăn nói:

- Tổ chức tình báo của quý quốc có thể nói là đứng đầu thế giới, vậy hấn người cũng biết ba người Merck, Battty Ann và Tô Bô Đề bọn hấn đều không phải là người thường, bọn hấn tới đây vì muốn lấy mạng của Bùi Đông Lai.

- Việc này ta đương nhiên biết.

- Vậy người còn buồn bực làm gì?

Trên mặt Phác Trí Dũng lộ ra vẻ tươi cười càng đậm:

- Chẳng lẽ người cho rằng Bùi Đông Lai có thể thắng 3 người bọn họ sao? Chuyện đó tuyệt đối không xảy ra, nơi này chắc chắn sẽ là mồ chôn hấn.

Gele nhú nhú mày, không có hé răng, tuy rằng hấn đồng ý lời nói của Phác Trí Dũng, nhưng Bùi Đông Lai chọc vào sự kiêu ngạo của hấn, nên hấn muốn tự mình văn hồi lại mặt mũi.

- Gele, ta biết người là một quân nhân kiêu ngạo, nhưng người nên biết rằng người không phải là đối thủ của Bùi Đông Lai.

Phác Trí Dũng nhìn ra tâm tư của Gele liền nói.

Gele sắc mặt có chút khó coi, hấn không ngờ Phác Trí Dũng lại nói thẳng ra như vậy. Hấn nhú chặt mày, nhìn chằm chằm Phác Trí Dũng giống như đang hỏi: “Người tới cùng muốn làm gì?”

- Gele người không nên tức giận, nghe ta nói hết đã.

Phác Trí Dũng mảy may không thèm để ý đến Gele đang tức giận, trên mặt tươi cười:

- Người ngấm lại xem, tuy rằng người không thể đánh bại Bùi Đông Lai, nhưng khi hắn bị người khác giết chết trên võ đài, đến lúc đó người có thể hung hăng sỉ nhục Bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ, người không phải sẽ vẫn hồi lại được mặt mũi sao.

Lại nghe được lời nói của Phác Trí Dũng, mắt Gele không khỏi sáng ngời, trên mặt hắn dần lộ ra vẻ tươi cười:

- Phác Trí Dũng, cảm tạ người đã nhắc nhở, xem ra người cũng có thù oán gì với tên hỗn đản đó.
- Bùi Đông Lai là kẻ thù của Đại Hàn bọn ta, tuy rằng ta không thể đích thân ra tay giết hắn, nhưng có thể chứng kiến hắn bị giết chết cũng là một việc phi thường cao hứng.

Phác Trí Dũng nghiêm túc nói:

- Chẳng lẽ người không cảm thấy điều đó rất thú vị sao?

Lúc này Gele thấy Bùi Đông Lai mang theo đám người Tiêu Cuồng vào nhà ăn, trong đó vẻ mặt của Tiêu Cuồng rất tức giận đang trừng mắt nhìn về phía hắn và Phác Trí Dũng, trong ánh mắt tràn ngập sát ý.

- Đi thôi Gele, chúng ta không cần phải phát sinh xung đột với loại người không có văn hóa.

Mặc dù đoán được mình và Gele nói chuyện rất có thể sẽ bị Tiêu Cuồng nghe được, nhưng Phác Trí Dũng không có một chút sợ hãi, vì hắn tin Tiêu Cuồng không dám động thủ với hắn ở đây.

- Người nói cái gì?

Không đợi Phác Trí Dũng rời đi, Tiêu Cuồng như là một con sư tử bị chọc giận, bước tới gần Phác Trí Dũng.

- Cuồng ca.

Bùi Đông Lai thấy thế liền giữ chặt Tiêu Cuồng lại, khẽ lắc đầu, ý bảo Tiêu Cuồng không nên manh động.

- Hắc, đồ không có giáo dục, một tên người rừng.

Mắt thấy Bùi Đông Lai kéo Tiêu Cuồng lại, Phác Trí Thông biết mình phán đoán không sai, lập tức mở miệng trêu chọc.

Gele cũng không cam chịu rút lại phía sau châm chọc nói:

- Ta còn tưởng Tung Cửa có được năm nghìn năm văn hóa, là một quốc gia văn minh, nhưng ta cảm thấy bọn hắn như là người rừng, một tí văn hóa cũng không có.

- Gele người có điều không biết, Tung Cửa năm ngàn năm lịch sử, có rất nhiều văn minh là do tổ tiên người HQ sáng tạo, ví dụ như Khổng Tử là tổ tiên của bọn ta, nhưng người Tung Cửa vô sỉ đã đem Khổng Tử trở thành tổ tiên của mình.

- Thả ta ra, bọn chó má.

Tiêu Cuồng lại nổi giận, thậm chí Trần Anh, Vương Khuê cùng Tôn Nhận cũng tức giận trừng mắt nhìn Phác Trí Dũng, bọn họ biết người HQ là đám chuyên gia bốc phét, nhưng cũng không thể vô sỉ đến như vậy chứ, thật là không biết xấu hổ.

- Không có văn hóa tức là không có, không biết cái nước cùi bắp đó tại sao lại phái loại người như vậy tham gia cuộc thi này.

Mắt thấy Tiêu Cuồng chửi bậy, Phác Trí Dũng khinh thường bĩu môi.

- Có hay không thì các người cũng không có tư cách đánh giá.

Bùi Đông Lai mỉm cười nhìn Gele cùng Phác Trí Dũng nói:

- Nếu các người gặp bọn ta trong trận đấu cách đấu, thì nên cẩn thận.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, Gele cùng Phác Trí Dũng trong lòng chấn động không thôi, hai người đều biết trong cuộc thi đột kích cá nhân Bùi Đông Lai đã thể hiện ra thực lực cường đại của mình, nếu hai người gặp được Bùi Đông Lai trong cuộc thi cách đấu, thì kết cục dùng ngón chân cũng có thể nghĩ được.

- Các người tốt nhất nên cầu nguyện không gặp Tiêu gia gia ta, nếu không ông nội làm thịt các người.

Mắt thấy Gele cùng Phác Trí Dũng bị Bùi Đông Lai một câu hù sợ, Tiêu Cuồng cảm thấy chưa đủ nên làm ra động tác cắt tiết, sau đó mới theo Bùi Đông Lai rời đi.

Thấy đám người Bùi Đông Lai đi xa, Phác Trí Dũng phần nộ nói:

- Tên khốn Bùi Đông Lai hung hăng càn quấy thì thôi, cái tên không có văn hóa kia nghĩ mình có thể so sánh được với 2 người chúng ta sao? Hắc, thật là tức cười.

- Nếu trong trận đấu ta mà gặp được cái tên không có văn hóa kia ta sẽ cho hắn đi gặp diêm vương.

Gele nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tiêu Cuồng, nét mặt cười lạnh như băng.

PS 1: Trát Tây Đức mình sẽ đổi thành Zahid.

PS 2: Hôm nay mệt quá, chỉ có 1ch, mai sẽ bù thêm

Sẽ cố gắng hoàn thành bộ này trong tháng 2.

663. Chương 657: Thất Sát, Phá Quân Chiến Quân Hùng (1)

Chương 657: Thất Sát, Phá Quân chiến quân hùng (1)

Ngày hôm sau, sáng sớm tất cả các đội viên dự thi đã tập chung đầy đủ, tinh thần phấn chấn.

Đối với bộ đội đặc chủng đến từ toàn cầu mà nói, bởi vì thân phận đặc thù của mình nên bọn hắn phải nhận những nhiệm vụ gian khổ nhất, không thể giống người thường có cuộc sống an nhàn, trừ bỏ huấn luyện và làm nhiệm vụ thì không còn gì hết, ngủ nướng đối với bọn họ mà nói là một chuyện cực kỳ xa xỉ.

Mà phần xa xỉ này, tất nhiên là không thể đang trong lúc tham gia cuộc thi quận sự mà hưởng thụ.

Lấy Ratatosk cầm đầu dẫn thành viên tổ ủy và ngũ đại Dong Binh Vương đi vào chỗ tập trung, thì bọn họ cảm nhận được tinh thần phấn chấn và chiến ý trên người của các đội viên dự thi.

Khi toàn bộ đội viên dự thi chăm chú lắng nghe thì Austin Rostov bước ra từng bước lên tiếng nói:

- Cuộc thi cách đấu hôm nay bắt đầu. Cuộc thi sẽ diễn ra trong vòng 5 ngày.

Sau khi Austin Rostov nói xong thì trên màn hình tivi hiện lên tên của những người tham dự cuộc thi cách đấu.

Trong đó một ít người tham dự cuộc thi cách đấu này khi thấy tên mình trên màn hình nhin không được nắm hai đầu nằm tay lại, trên người chiến ý tỏa ra nồng nặc.

Trên màn hình xuất hiện tám tổ ABCDEFGH, mỗi tổ có bốn cái tên, phía dưới tên của mỗi người phân biệt đánh dấu ký hiệu A1, B1...

Kết quả chia tổ vừa ra tới, tất cả thành viên của các đội dự thi mắt đều mở lớn nhìn chăm chăm vào màn hình.

Rất nhanh Bùi Đông Lai đã tìm thấy tên mình, hắn nằm ở tổ E chung với bộ đội đặc chủng 707 HQ Park Ji Yong, bộ đội đặc chủng hoàng gia A quốc Johan, còn có một người đến từ bộ đội đặc chủng Israel.

Mà Tiêu Cuồng thì nằm ở tổ H, cùng bảng với bộ đội đặc chủng NB Thần Phong Nhật Xuyên, bộ đội đặc chủng hoàng gia A quốc Gele, và một người tới từ bộ đội đặc chủng Nam Phi.

- Hắc hắc, thật sự là tình cờ gặp phải thù xưa a.

Mắt thấy Bùi Đông Lai chung tổ với Park Ji Yong, còn mình thì chung tổ với Gele, Tiêu Cuồng hưng phấn cười to.

Thấy được bảng chia tổ, sau đó nghe được tiếng cười của Tiêu Cuồng, Gele cùng Park Ji Yong đồng thời nhìn về phía Bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ. Trong đó Gele khoe miệng cười lạnh như băng, mà Park Ji Yong thì mặt mày ủ rũ.

Park Ji Yong cực kỳ hận Bùi Đông Lai, nhưng hắn biết mình không phải là đối thủ của Bùi Đông Lai, nên chỉ mong Bùi Đông Lai chung tổ với Battty Ann, Tô Bồ Đề và Merck. Từ tối hôm qua đến bây giờ hắn luôn cầu nguyện để mình không nằm chung tổ với Bùi Đông Lai.

Có lẽ thượng đế đang trêu chọc hắn, chẳng những phân cho hắn cùng tổ với Bùi Đông Lai, mà trận đầu tiên cũng là hắn đấu với Bùi Đông Lai.

Nhận thấy được ánh mắt của Gele cùng Park Ji Yong, Tiêu Cuồng quay đầu nhìn về phía hai người.

Cảm nhận được sát ý trong nụ cười của Gele, Tiêu Cuồng chẳng những không hề cố kị, mà cả người như cắn lặc, chiến ý điên cuồng phun ra như núi lửa, như muốn cùng Gele đại chiến ngay tại đây.

- Mỗi một tổ chỉ có một người chiến thắng, người chiến thắng sẽ được tiến vào bát cường.

Sau kết quả chia tổ xuất hiện, Austin Rostov mở miệng giải thích:

- Sau khi bát cường xuất hiện, thì người đứng đầu tổ A sẽ chiến với người đứng đầu tổ B(cứ như vậy mà tính tiếp)

Sau khi Austin Rostov nói xong thì Bùi Đông Lai thấy Tô Bồ Đề cùng Battty Ann một người ở tổ A, còn một người ở tổ D, mà Merck thì ở tổ G.

Phát hiện này làm cho đồng tử Bùi Đông Lai không khỏi một trận co rút, nếu Tiêu Cuồng tiến vào bát cường sẽ đụng phải Merck.

Làm như nhận ra biến hóa của Bùi Đông Lai, Merck thoáng nhìn qua Bùi Đông Lai, trong mắt hắn Bùi Đông Lai đã là kẻ chết, nếu không có bất ngờ xảy ra thì hắn sẽ gặp Bùi Đông Lai trong trận bán kết.

Tô Bồ Đề cùng Battty Ann hai người cũng không hện mà cùng nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Trong mắt Tô Bồ Đề tràn ngập tiếc nuối kế hoạch giáo huấn Bùi Đông Lai của nàng đã hoàn toàn phá sản, nếu muốn được giao thủ với Bùi Đông Lai trừ khi hai người gặp nhau trong trận chung kết.

Tạm thời không đề cập đến vấn đề nàng có thể đánh bại Battty Ann hay không, nhưng nàng biết chắc rằng Bùi Đông Lai không thể nào thắng được Merck.

Bởi vì nàng đã giao thủ với Bùi Đông Lai rồi, đối với thực lực của Bùi Đông Lai nàng đã nắm chắc trong lòng bàn tay, nàng tự nhận là thực lực của Bùi Đông Lai không bằng mình.

Khi nàng nhìn Merck, thì thấy trên người hắn tỏa ra một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, cỗ khí tức nguy hiểm này làm cho tim của nàng có chút đập nhanh.

Nàng không tin Bùi Đông Lai có thể tạo ra kỳ tích đánh bại Merck.

Một chút tiếc nuối trong lòng nàng rất nhanh biến mất, thay vào đó là sự lo lắng.

Nàng mặc dù khó chịu với Bùi Đông Lai nhưng chỉ muốn giáo huấn hắn một chút rồi thôi, chứ không muốn lấy mạng hắn, nàng biết rõ sự phụ của mình tuy chưa gặp Bùi Đông Lai, nhưng đã xem hắn như là con thân sinh của mình.

Nàng rất rõ hiện nay tổ chức mafia danh chấn nhất thế giới, đã phái ra hai mươi bốn U linh át chủ bài để lấy mạng Bùi Đông Lai.

Nàng dám khẳng định, nếu Bùi Đông Lai không biết trời cao đất dày cùng với Merck đánh một trận, thì chắc chắn người chết là Bùi Đông Lai.

So sánh với Tô Bồ Đề mà nói, Battty Ann không hề cảm thấy tiếc nuối, vì hần cũng đã chuẩn bị tâm lý cho hoàn cảnh này, hơn nữa hần nghĩ chỉ cần đoạt giải quán quân trong cuộc thi cách đấu, thì chức quán quân đó sẽ là minh chứng cho thực lực cực mạnh của hần.

Bùi Đông Lai âm thầm quyết định, nếu Tiêu Cuồng thuận lợi giành chiến thắng ở tổ H, thì khi vào bát cường sẽ đụng phải Merck, đến lúc đó Bùi Đông Lai sẽ khuyên Tiêu Cuồng từ bỏ trận đấu.

Bởi vì Bùi Đông Lai cảm thấy, Merck có thể dễ dàng giết chết Tiêu Cuồng.

Ước chừng một phút đồng hồ sau, Áo Tư Khắc Phu nhìn mười sáu thành viên dự thi sau đó nói:

- Sàn đấu lần này rộng 30 mét, dùng sợi chỉ màu trắng làm dấu hiệu, căn cứ theo quy tắc mà quyết định thắng bại.

- Thứ nhất là bị đánh bay ra ngoài sàn đấu sẽ thua. Thứ hai là người mất đi năng lực chiến đấu sẽ thua. Thứ ba là có người chủ động nhận thua.

Nói tới đây ngữ khí, Austin Rostov bỗng nhiên trở nên ngưng trọng hẳn lên, thậm chí mơ hồ mang theo một tia sát khí:

- Tôi nói ọi người biết, trong trận chiến cách đấu nếu không cẩn thận có thể sẽ phải mất mạng, đây cũng là tình huống thứ tư tôi muốn nói với mọi người.

Mất mạng.

Hai từ này đối với người thường có sự uy hiếp rất lớn, nhưng nó chẳng là gì đối với tất cả đội viên dự thi ở đây.

Mặc dù trong lời nói của Austin Rostov mang theo vài phần sát khí, nhưng chẳng ai sợ hãi cả, ngược lại còn kích thích chiến ý, thậm chí là sát khí của bọn hần.

Cảm thụ được sát khí từ bốn phương tám hướng, khiến cho ngũ đại Dong Binh Vương có chút động dung, bọn hần phải công nhận, bộ đội đặc chủng tinh anh đến từ toàn cầu đều mạnh hơn thủ hạ của bọn hần một ít.

- Trận đấu sẽ tiến hành sau 30' nữa, mọi người giải tán.

Cảm thụ được từng đạo đặc hơn sát ý, Austin Rostov vừa lòng gật gật đầu, sau đó dùng ánh mắt xin chỉ thị của Ratatosk, thấy đối phương nhẹ nhàng vuốt cằm, hần liền tuyên bố giải tán.

Mệnh lệnh giải tán truyền ra, các đội dự thi trật tự ngay ngắn đi ra ngoài.

Nhưng mà.

Cùng với lần giải tán lần trước bất đồng, Merck rời khỏi đội ngũ, đi tới chỗ Bùi Đông Lai đang đứng.

Trước khi tổ chức cuộc thi này ban tổ chức không có công khai danh tính các nước dự thi, nhưng các chi bộ đội đều có tin tình báo riêng, nên bọn hần cũng biết trong cuộc thi này có bốn người đặc biệt.

Merck muốn làm gì?

Không lẽ hần muốn trực tiếp xuống tay với Bùi Đông Lai sao?

Hành động của Merck cơ hồ hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của mọi người.

- Người là con trai của Hoa Hạ Vũ Thần, không nên bị loại quá sớm.

Merck đi tới trước mặt Bùi Đông Lai, mặt không chút thay đổi lãnh lùng nói.

Trong phút chốc, cả toàn trường lâm vào im lặng, nhất thời cổ áp lực vô hình từ người Merck tỏa ra, khiến ột số người không thở nổi.

- Người muốn giết ta rất nhiều, những đến bây giờ vẫn chưa có ai thành công, người không phải người đầu tiên cũng không phải là người cuối cùng.

Đối mặt với sát khí của Merck, Bùi Đông Lai cười nhạt một tiếng, sau đó thoải mái nói:

- Với lại chức quán quân lần này là của ta, không ai có thể thay đổi.

Rầm

Sau khi Bùi Đông Lai nói xong, làm cho toàn trường lập tức xôn xao, tất cả đội viên dự thi lập tức nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai như đang hỏi: “Người dựa vào cái gì để nói chức quán quân là của người? “

Ánh mắt Battty Ann tràn ngập sự kinh ngạc, hẳn không ngờ Bùi Đông Lai lại cuồng ngạo đến như vậy.

So sánh với Battty Ann mà nói, Tô Bồ Đề trên mặt tràn ngập kinh ngạc, ánh mắt lóe lên, nhưng không nói gì.

Quán quân?

Nàng thật thật sự muốn hỏi Bùi Đông Lai một chút, rốt cuộc ai cho hắn dũng khí để nói ra câu đó, dường như trong mắt nàng cùng Battty Ann, Merck là chó mèo.

Bất quá cuối cùng lý trí ngăn chặn xúc động, Tô Bồ Đề không có trước mặt mọi người hỏi Bùi Đông Lai, mà trong lòng không kìm được nhớ lại câu nói: “Các người, cùng lên đi.”

Những lời này là lời của Long Bồ Tổ Đề Đề kể lại, người đã chứng kiến một trận đấu có một không hai ở Châu Phi.

Căn cứ theo lời Long Bồ Tổ Đề Đề kể lại, thì trên đỉnh núi ở Châu Phi, khi đối mặt với đám người Odin bài danh đệ nhất Thần băng Bùi Vũ Phu đã khoan tay đứng đó, nói ra những lời này.

Lúc ấy, nghe được câu nói này thì trong lòng Tô Bồ Đề nổi lên một trận nhiệt huyết mênh mông, sau đó trong đầu ảo tưởng lại hình ảnh lúc đó.

Trong lúc lòng nàng đang rối rắm thì lại cảm nhận khí tức xung quanh Bùi Đông Lai bắt đầu thay đổi, giờ khắc này nàng cảm thấy Bùi Đông Lai sẽ giống như Bùi Vũ Phu tạo ra một cuộc chiến có một không hai.

Đồng dạng là đối mặt quần hùng, đồng dạng bình tĩnh ung dung, tràn ngập khí thế của một vương giả.

”Rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con chuột sinh con sẽ không thể trở thành con mèo, con của vương giả cũng sẽ trở thành vương giả. “

Nhận thấy được điểm này, nên trong lòng Tô Bồ Đề nói thầm một câu.

Cảm nhận được khí thế trên người Bùi Đông Lai, Merck tràn đầy hứng thú đánh giá Bùi Đông Lai, ánh mắt của hắn như con thú chuẩn bị sẵn mồi, hắn âm lãnh nói:

- Bởi vì những lời này của người, ta sẽ cho người một cái chết thật phần khích.

Lúc này Bùi Đông Lai không thèm trả lời, giống như đem Merck trở thành không khí.

Merck thấy Bùi Đông Lai coi thường hắn, hắn nhú mày, sau đó xoay người đi về phía bộ đội đặc chủng M quốc đang đứng.

- Hắc, tên ngu ngốc này thực lực thì không bằng Merck mà dám nói lời cuồng ngạo đến thế, chắc chắn Merck sẽ lấy mạng hắn.

Đội trưởng Bộ đội đặc chủng 707 HQ Park Ji Yong thấy mình cùng tổ với Bùi Đông Lai, nên tâm trạng cực kỳ khó chịu, trong lòng hắn đang tự hỏi làm thế nào để không bị Bùi Đông Lai giết, nhưng khi thấy Bùi Đông Lai nói lời cuồng ngạo trước mặt Merck, Park Ji Yong liền nhân cơ hội này mở miệng châm chọc.

Mặc dù đã nhận ra Park Ji Yong mặt mày đùa cợt, nhưng Bùi Đông Lai không thèm chú ý.

Hắn từng huấn luyện địa ngục 2 tháng.

Bây giờ hắn quyết định thử kiếm.

Nhưng Park Ji Yong không có tư cách đó.

PS: Phác Trí Dũng sẽ được sửa thành Park Ji Yong

664. Chương 658: Thất Sát, Phá Quân Chiến Quân Hùng (2)

Chương 658: Thất Sát, Phá Quân chiến quân hùng (2)

Ánh rạng đông chiếu vào cũng là lúc cuộc thi cách đấu sắp sửa bắt đầu.

Ratatosk cầm đầu các thành viên của hội tổ ủy và ngũ đại Dong Binh Vương đi tới khu vực dành cho những người quản lý cuộc thi quân sự lần này, cùng nhau đợi trận đấu bắt đầu

- Cuộc thi bắt đầu, trận đấu thứ nhất là bộ đội đặc chủng Red Alert Ấn Độ Tô Bồ Đề đánh với bộ đội đặc chủng Israel Ater.

Austin Rostov đứng lên trầm giọng nói:

- Mời hai đội viên dự thi lên sàn thi đấu.

”Ba!”

Austin Rostov vừa nói xong, Tô Bồ Đề đã sớm chuẩn bị liền ngay tại chỗ phóng lên sàn đấu.

”Tê ~ ”

Tô Bồ Đề vừa vào sàn đấu làm cho không ít người hít khí lạnh.

Tô Bồ Đề không hề che giấu thực lực của mình, gây ọi người cảm giác sợ hãi lớn.

- Xem ra cuộc thi cách đấu này phần khích hơn so với chúng ta tưởng tượng.

Đệ nhất Dong Binh Vương Merce nhìn Tô Bồ Đề nói.

Nghe được lời nói Merce, 4 gã Dong Binh Vương kia đều gật đầu.

Không riêng gì bọn hắn, Austin Rostov cùng Ratatosk cũng là dùng ánh mắt trao đổi một phen, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc cùng chờ mong.

Không thềm để ý đến thái độ của mọi người, thân là một trong tam đại thành nữ của tổ chức Ma Bồ Tô Bồ Đề mặc một bộ quần áo của bộ đội đặc chủng ngạo nghễ mà đứng, ánh mắt quét về phía chỗ đứng của bộ đội đặc chủng Israel.

Bởi vì bộ y phục của bộ đội đặc chủng che lấp hoàn toàn dáng người của nàng, nhưng không thể nào che lấp được khí chất cường thế trên người nàng, nàng chỉ đơn giản liếc mắt qua một cái đã làm cho không ít người cảm thấy áp lực.

- Bà chằn này thật mạnh.

Ngày đó Bùi Đông Lai giao thủ với Tô Bồ Đề thì Tiêu Cuồng đã thông qua camera mà nhìn thấy hết, hơn nữa hắn còn nổ súng để ép Tô Bồ Đề rời đi, nhưng đối với thực lực của Tô Bồ Đề hắn không quá nhận thức, lúc này thấy được thực lực chân chính của Tô Bồ Đề hắn không khỏi hít một ngụm khí lạnh, ngửi khí cả lơ phất phơ, nhưng nữa điểm cuồng ngạo cũng không còn.

Bởi vì hắn biết cho dù hắn sử dụng sát chiêu của Diệp Cô Thành dạy cho hắn, thì hắn cũng không phải là đối thủ của Tô Bồ Đề, hai bên thực lực quá trên lệch.

Ngay cả Tiêu Cuồng cũng cảm thấy không bằng, hướng chỉ các thành viên khác.

Trong lúc nhất thời trừ bỏ ba người Bùi Đông Lai, Battty Ann cùng Merck, thì các đội viên khác nhìn thấy thực lực của Tô Bồ Đề nên cả kinh không nhẹ,

Khi Battty Ann thấy được thực lực của Tô Bồ Đề, chiến ý trên người hắn liền bị kích thích, nhưng rất nhanh đã trở về bình thường. Còn Merck chỉ hơi nhú mày giống như thực lực của Tô Bồ Đề nằm ngoài dự kiến của hắn.

Chỉ có một mình Bùi Đông Lai là mặt không đổi sắc.

Trong đám người ở đây hắn là người đã từng giao thủ với Tô Bồ Đề, thực lực của Tô Bồ Đề hắn biết rõ ràng nhất.

Ngắn ngủi vài giây đi qua, Tô Bồ Đề chăm chú nhìn bộ đội đặc chủng Israel, Ater sắc mặt ngưng trọng nhìn Tô Bồ Đề, sau đó cùng với các đội trưởng bộ đội đặc chủng Israel trao đổi một phen.

- Báo cáo giáo quan, tôi nhận thua.

Vài giây đồng hồ sau, trong khi mọi người đang chờ đợi thì Ater bước ra khỏi hàng, cúi chào Austin Rostov sau đó nói.

Nhận thua?

Chưa chiến liền nhận thua sao?

Ngạc nhiên nghe được lời Ater nói, khiến cho toàn trường một mảnh xôn xao. Bất quá rất nhanh liền lắng xuống, vì điều này cũng rất bình thường, nếu Ater cùng Tô Bồ Đề giao thủ chẳng những sẽ nhận kết quả thua mà còn có thể tàn phế, thậm chí chết.

- Bộ đội đặc chủng Israel Ater nhận thua, bộ đội đặc chủng Red Alert Ấn Độ Tô Bồ Đề chiến thắng.

Rất nhanh Austin Rostov đã đứng dậy công bố kết quả.

Trên sàn đấu Tô Bồ Đề đối với chiến thắng này không hề cảm thấy vui mừng, ngược lại có chút tức giận với hành vi nhận thua của Ater.

Buồn bực, khó chịu rất nhiều, Tô Bồ Đề cũng không nói gì, mà là cầm tức trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai, nàng giống như muốn Bùi Đông Lai lên sàn đấu đại chiến với nàng.

- Đông Lai, cô gái này rất hận cậu a, nếu không cùng cậu đánh một trận chắc chắn sẽ không bỏ qua ý định này.

Nhận thấy được Tô Bồ Đề cầm tức, nén giận trong lòng, Tiêu Cuồng cười hắc hắc, sau đó lại hỏi:

- Đông Lai thực lực của cô gái này mạnh đến mức nào?

- Bán Bộ Hóa Kính đỉnh phong.

- Cái đệt, thật là quá đả kích người.

Tiêu Cuồng buồn bực cuối đầu xuống, cũng không hỏi thực lực Bùi Đông Lai đã tới trình độ nào, vì hẳn biết rõ cho dù Bùi Đông Lai không sử dụng Bùi gia quyền vẫn có thể khiêu chiến vượt cấp

Cùng với trận thứ nhất bất đồng, mấy cuộc tranh tài kế tiếp trừ bỏ đội trưởng bộ đội đặc chủng Russia Lipsky có thực lực khá cao nên dễ dàng chiến thắng, còn các trận đấu khác đều rất kịch liệt, có người thì bị đánh rớt xuống sàn đấu, có người thì bị đánh đến tàn phế.

- Xin mời bộ đội đặc chủng Braxin Châu Mỹ Battty Ann, cùng Lehman bộ đội đặc chủng nước Đức bước lên sàn đấu.

Bất tri bất giác trong lòng mọi người đều cùng nổi lên một ý nghĩ.

Cái tên gia hỏa Lehman kia có giống với Ater trực tiếp nhận thua hay không?

Nghe được lời Austin Rostov nói, trong lòng tất cả mọi người đều hỏi chính mình, trong đó có người nhìn về phía Battty Ann, phát hiện Battty Ann đứng bất động tại vị trí của mình, giống như một vị thần linh nhìn một con kiến có tên Lehman, còn có một số người thì nhìn Lehman, phát hiện Lehman bước ra khỏi hàng bước về phía sàn đấu.

Hả?

Hành động của Lehman lập tức hấp dẫn tất cả mọi người, kinh ngạc có, nghi hoặc có, bội phục cũng có.

- Quân đội nước Đức có thể ở thế chiến thứ hai quét ngang Châu Âu không phải là điều may mắn. Quân nhân nước Đức có kỷ luật chặt chẽ, hơn nữa còn có dũng khí hơn người.

Mắt thấy Lehman có gan đối mặt với áp lực Battty Ann, trong lòng Bùi Đông Lai dâng lên vài phần kính ý.

”Bành bạch. . .”

Trong lòng dâng lên kính ý không riêng gì Bùi Đông Lai, ở hiện trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay khích lệ Lehman.

Chứng kiến Lehman đứng trong áp lực vẫn nện từng bước chân để đi lên sàn đấu Battty Ann có chút tức giận, Tô Bồ Đề có thể chưa chiến mà thắng, còn đối thủ của hắn thì lại nhất quyết cùng hắn hơn thua.

Đây giống như nói thực lực của hắn không bằng Tô Bồ Đề.

- Hừ.

Thấy Lehman đi lên sàn đấu, Battty Ann có chút cảm tức hừ lạnh một tiếng, nháy mắt tiến vào sàn đấu, tốc độ của Battty Ann còn nhanh hơn của Tô Bồ Đề.

- Tên cùi bắp, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi có tư cách để đấu với ta sao?

Tiến lên sàn đấu, Battty Ann trợn mắt nói.

Đối mặt với lời sỉ nhục của Battty Ann, Lehman đứng mực nói:

- Quân nhân nước Đức chỉ có tiến không có lùi.

- Cút

Battty Ann nghe vậy tức giận quát lên một tiếng, thân hình nhoáng lên một cái như dịch chuyển tức thời, trực tiếp đứng kế bên Lehman, trong khi Lehman chưa kịp phản ứng thì Battty Ann tay biến thành trào chụp lấy áo Lehman, lập tức ném bay ra ngoài như một món đồ thông thường.

Tất cả mọi chuyện phát sinh trong một cái nháy mắt, cả hiện trường người có thể thấy rõ động tác của Battty Ann chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, tuyệt đại bộ phận thì ngơ ngác nhìn Battty Ann như muốn hỏi:

- Hắn vừa làm gì thế?

“Bốp”

Thân hình Lehman bay trên không trung, sau đó nặng nề đập vào khán đài, cả người nằm trên mặt đất run rẩy không dứt.

Chỉ một hít, Battty Ann liền đem Lehman ném ra ngoài, còn làm cho Lehman mất đi sức chiến đấu.

- Ta không thích cùng phế vật giao thủ.

One hit đánh bại Lehman, Battty Ann ánh mắt như sắc như đao nhìn chằm chằm vào mọi người sau đó nói:

- Nếu lần tới có tên phế vật nào có ý muốn chơi với lửa, thì sẽ không được may mắn như hắn nữa.

Mất thấy Lehman như chó chết nằm trên mặt đất, lại tiếp tục nghe được lời Battty Ann nói, khiến cho tuyệt đại bộ phận ở đây hoàn toàn bị trấn nhiếp.

- Bộ đội đặc chủng Braxin Châu Mỹ Battty Ann thắng.

Austin Rostov đứng lên công bố kết quả, trong lòng hắn tràn đầy kinh hãi.

Thấy Battty Ann đi xuống sàn đấu, Austin Rostov thu hồi ánh mắt sau đó nhìn Bùi Đông Lai nói:

- Trận kế tiếp tiến hành ở tổ E, trận đầu tiên của tổ E là Bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ Bùi Đông Lai đánh với bộ đội đặc chủng 707 HQ Park Ji Yong.

”Ba!”

Austin Rostov vừa nói xong, Park Ji Yong liền bước ra khỏi hàng, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước lên sàn đấu, giống như hắn không hề sợ hãi Bùi Đông Lai.

Cùng với Lehman đi lên sàn đấu bất đồng, Park Ji Yong đi lên sàn đấu cũng không có sự nao động.

Mặc dù Bùi Đông Lai cùng Tô Bồ Đề, Battty Ann, Merck được nhận định là bốn người đặc biệt nhất trong cuộc thi này, hơn nữa còn đạt được giải quán quân đột kích cá nhân.

Nhưng căn cứ theo những gì Merce thuật lại, thì Bùi Đông Lai có thể đạt được giải quán quân đột kích cá nhân đều dựa vào khả năng ẩn nấp cùng tài bắn súng.

Cuộc thi cách đấu cần thực lực.

Tương đương với Chiến Sĩ Cấp Bảy.

Đây là tình báo các nước lấy được trong trận chiến giữa Bùi Đông Lai và Đằng Dã.

Thực lực Chiến Sĩ Cấp Tám.

Đa số đội viên tham dự ở đây đều phán đoán như thế.

Các đội viên cảm thấy cho dù Bùi Đông Lehmanh thật, nhưng chẳng lẽ Park Ji Yong không thể ẩn dấu thực lực?

665. Chương 659: Thất Sát, Phá Quân Chiến Quân Hùng (3)

Chương 659: Thất Sát, Phá Quân chiến quân hùng (3)

“Bá!”

Rất nhanh, tuyệt đại bộ phận đội viên dự thi nhìn về hướng Bùi Đông Lai, ánh mắt mang theo vài phần hài hước, cảm giác giống như đang nói:

- Không phải người nói chức quán quân là của người sao? Vậy thì hãy thể hiện người mạnh hơn Merck, Battty Ann, Tô Bồ Đề.

Bởi vì Park Ji Yong có hành vi khiêu khích, làm cho Tiêu Cuồng căm ghét Park Ji Yong tới cực điểm, thế cho nên trước khi chia tổ Tiêu Cuồng có nằm mộng cũng muốn nằm cùng tổ với Park Ji Yong.

Khi Tiêu Cuồng phát hiện Bùi Đông Lai nằm chung tổ với Park Ji Yong, hấn thập phần hưng phấn, nhưng hấn lại có chút bận tâm, lo lắng Park Ji Yong không lên sàn mà nhận thua.

Nhìn thấy Park Ji Yong đi lên sàn đấu, Tiêu Cuồng nhẹ nhàng thở ra, sau đó hấn có chút khó chịu nhìn vào Park Ji Yong

Ngay tại lúc Tiêu Cuồng đang khó chịu, thì hấn thấy các đội viên tham dự đang dùng ánh mắt hài hước nhìn về phía Bùi Đông Lai, bọn hấn đối với thực lực của Bùi Đông Lai cực kỳ xem thường.

Điều này làm cho Tiêu Cuồng rất bức mình, hấn muốn nói ọi người biết ba người Battty Ann, Tô Bồ Đề và Merck chẳng là gì so với Bùi Đông Lai cả, nhưng hấn cảm thấy nói như vậy lại không có sức thuyết phục nên chỉ biết im lặng mà nhìn.

Cùng lúc đó, Tô Bồ Đề, Battty Ann cùng Merck nhìn về phía Bùi Đông Lai, trong đó Tô Bồ Đề cùng với không ít thành viên dự thi có suy nghĩ giống nhau, thực lực của Bùi Đông Lai chỉ là bát cấp chiến sĩ (Hóa Kính đại thành cảnh giới) lấy cái gì mà hấn có dũng khí hô to câu nói: “chức quán quân lần này là của ta”

Hai người Battty Ann cùng Merck không tin rằng Bùi Đông Lai có thể ngồi chung mâm với bọn hấn. Nhưng bọn hấn lại muốn biết thực lực của Bùi Đông Lai đã đạt tới trình độ nào.

Trong lúc nhất thời toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của Park Ji Yong không ngừng vang lên, tất cả mọi người đều tập trung nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Đang lúc mọi người chăm chú nhìn thì thấy Bùi Đông Lai không giống như Battty Ann hay Tô Bồ Đề dùng thực lực mà phóng lên sàn đấu, mà hấn đi từng bước rất chậm rãi lên sàn đấu.

- Hắc xem ra hấn không dám làm giống Battty Ann hay Tô Bồ Đề dùng thực lực của mình mà phóng lên sàn đấu.

Chứng kiến hành động của Bùi Đông Lai, không ít đội viên nghĩ như vậy, bọn hấn cho rằng Bùi Đông Lai vì sợ nhục mặt nên không dám làm giống Battty Ann hay Tô Bồ Đề.

Thậm chí hai người Battty Ann, Merck cũng có ý tưởng đó.

Tô Bồ Đề không có nghĩ như vậy.

Mặc dù nàng biết thực lực của Bùi Đông Lai không bằng mình, nhưng nàng đã từng giao thủ với Bùi Đông Lai, luận về tốc độ Bùi Đông Lai không hề thua kém nàng.

Hắn dám trước mặt tất cả mọi người hô to chúc quán quân là của ta vô cùng kiêu ngạo, nhưng vì sao khi lên sân đấu hắn lại biểu hiện như vậy?

Tô Bồ Đề ở trong lòng hỏi chính mình.

- Merce, luận tốc độ thì Bùi Đông Lai không hề thua kém Tô Bồ Đề cùng Battty Ann, vậy sao hắn không thể hiện thực lực của mình.

Bài danh đệ tứ Dong Binh Vương Terry thấy hành động của Bùi Đông Lai, có chút khó hiểu hỏi Merce.

- Theo đạo lý mà nói lúc trước hắn biểu hiện cuồng ngạo như vậy, thì bây giờ không nên biểu hiện thấp điệu như vậy chứ.

Bài danh đệ nhị Dong Binh Vương Kruff cũng thập phần khó hiểu.

- Đúng vậy, mà tại sao hắn lại làm như vậy chứ?

Hai gã Dong Binh Vương còn lại cũng nghi hoặc nhìn Merce.

- Hắn chẳng những có tốc độ cực nhanh, mà thậm chí thực lực của hắn còn có thể ngồi chung mâm với 3 người Tô Bồ Đề, Merck, Battty Ann.

Merce nhíu mày, lắc lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không cách nào đoán được Bùi Đông Lai làm như vậy có dụng ý gì:

- Theo như ta thấy trong cuộc thi đột kích cá nhân thì hắn là một người rất cuồng ngạo. Nhưng tại sao bây giờ hắn làm ra hành động như vậy thì ta cũng không biết.

Tô Bồ Đề cùng ngũ đại Dong Binh Vương không biết Bùi Đông Lai làm vậy là có dụng ý gì, nhưng bốn người Tiêu Cuồng, Trần Anh, Vương Khuê, Tôn Nhận thì tâm sáng như gương. Park Ji Yong không chỉ chọc giận Tiêu Cuồng mà còn chọc giận toàn bộ thành viên Bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ, Bùi Đông Lai muốn giáo huấn cho Park Ji Yong khắc cốt ghi tâm nên mới làm vậy.

Giờ khắc này Bùi Đông Lai làm vậy, chỉ vì phòng ngừa Park Ji Yong nhận thua mà thôi.

Bởi vì hôm qua, Bùi Đông Lai chỉ dùng một câu nói đã khiến cho Park Ji Yong sợ đến xanh mặt, thì bọn hắn có thể khẳng định Park Ji Yong rất sợ Bùi Đông Lai, nhưng bởi vì tôn nghiêm người HQ nên hắn vẫn kiên trì bước lên sân đấu.

Giống như để xác minh ý nghĩ của bốn người Tiêu Cuồng, Park Ji Yong phát hiện Bùi Đông Lai không có dùng thực lực của mình để phóng lên sân đấu, mà bước từng bước chậm rãi lên sân, trong lòng hắn không khỏi run rẩy một trận.

Vì bảo vệ tôn nghiêm người HQ, vì vinh quang hắn vẫn kiên trì làm ra bộ dạng trang bức đi lên sân khấu, trên thực tế hắn đang dùng phương thức này để chọc tức Bùi Đông Lai, để Bùi Đông Lai thể hiện ra thực lực cường đại của mình.

Nếu Bùi Đông Lai có thể đoạt được giải quán quân cuộc thi cách đấu, thì Park Ji Yong có thể thanh thản, giống như ta không có bị hắn hù cho sợ hãi, mà là hắn thật sự rất mạnh.

Mất thấy mưu kế không thực hiện được, trong lòng Park Ji Yong phát run, nhưng trên gương mặt hắn vẫn biểu hiện như cũ, ngẩng đầu lên khinh thường nhìn Bùi Đông Lai, cảm giác giống như hắn không thêm để Bùi Đông Lai vào mắt.

Không thể không nói Park Ji Yong biểu diễn thập phần thành công, hắn thành công đến nỗi khiến cho các đội viên bên dưới tưởng hắn ẩn dấu thực lực, theo đó mà họ cảm thấy buồn cười với câu nói của Bùi Đông Lai, ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai càng thêm khinh thường.

Đối mặt với từng đạo ánh mắt khinh thường Bùi Đông Lai không thèm để ý, mặt vẫn bình tĩnh đi lên sàn đấu, khoảng cách với Park Ji Yong chừng mười bước thì ngừng lại.

Âm thầm tính toán khoảng cách giữa mình và Bùi Đông Lai, trong lòng Park Ji Yong cực kỳ khấn trương, nhưng vẫn cố gắng khống chế tâm tình của mình, hắn bắt chước Battty Ann dùng ánh mắt thần linh nhìn Bùi Đông Lai như một con kiến:

- Ta không biết nguyên nhân gì mà người cuồng ngạo đến như vậy? Chúc quán quân là của người? Hắc đầu của người có bị ngập nước hay không thế?

- Ha ha.

Ngạc nhiên nghe được lời Park Ji Yong nói, các đội viên phía bên dưới không khỏi cười to một trận.

Nghe được tiếng cười sự khấn trương trong lòng Park Ji Yong cũng giảm bớt, hắn làm ra thủ thế để tùy thời có thể né tránh công kích của Bùi Đông Lai.

- Nếu ta đoán không sai thì người muốn ta động thủ trước sau đó người tiến hành tránh né, chẳng đến khi không còn sức lực để né tránh nữa người sẽ làm ra một bộ dáng hối hận, chứng minh người không hề muốn rời sàn đấu, cứ như vậy người có thể bảo vệ tôn nghiêm của người HQ, đồng thời cũng tránh khỏi kết cục bị ta đánh cho tàn phế.

Đối mặt với lời nói của Park Ji Yong cùng sự cười nhạo của các đội viên dưới khán đài, Bùi Đông Lai không hề tức giận mà nở một nụ cười ôn hòa, nhưng nụ cười đó rơi vào mắt Park Ji Yong chẳng khác nào ác mà, giọng nói Bùi Đông Lai sắc bén như đâm xuyên vào tim hắn, làm hắn hết hồn một trận.

Hắn... hắn làm như thế nào đoán được.

Tâm thần Park Ji Yong có chút hoảng loạn rồi, trên mắt xuất hiện một tia kinh hoàng. Nhưng hắn nhanh chóng ổn định lại, nở một nụ cười tràn đầy khinh thường nói:

- Cuồng vọng, ngu ngốc, người có bị ảo tưởng không thế? Nếu không làm sao người có thể nói ra những lời buồn cười đến thế.

- Không thể không nói khả năng diễn xuất của người xứng đáng đoạt giải Oscar.

Bùi Đông Lai tươi cười nói:

- Nhưng miệng của người cũng thực thối.

- Cuồng vọng, ngu ngốc, không cần nhiều lời nữa xông lên đi, chẳng phải người nói người sẽ đoạt giải quán quân sao? Xông lên đi, đánh bại ta đi.

Park Ji Yong làm ra một tư thế rất khí thế, sau đó ngón tay ngoắc ngoắc Bùi Đông Lai rồi nói:

- Người lên đi, trong vòng 10 chiêu ta không xuất thủ.

”Ba!”

Khi Park Ji Yong nói xong, Bùi Đông Lai liền xuất hiện trước mặt Park Ji Yong một quyền nên ra, thân hình Park Ji Yong bay lên trời như một trái bóng chày.

”Ách. . .”

Bất thành linh xảy ra biến cố, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn chăm chăm lên sàn đấu, trong đầu hiện ra câu hỏi: “ vừa mới xảy ra chuyện gì?”

“Phốc”

Giống như để đáp lại nghi hoặc trong đầu của bọn hắn, trên không trung mặt của Park Ji Yong huyết nhục mơ hồ, một ngụm máu tươi xen lẫn mấy cái răng được phun ra, trong lúc hắn đang nói chuyện thì lọt vào tập kích của Bùi Đông Lai, lực đạo khủng bố đến nỗi làm cho hắn cảm miệng đồng thời tự cắn đứt cả đầu lưỡi.

Dù hắn có thể sống sót qua cuộc thi này, nhưng hắn sẽ không nói chuyện được nữa.

- Sảng khoái.

Thấy một màn như vậy Tiêu Cuồng không nhịn được liền gầm lên.

“Bịch”

Tếng trầm đục truyền ra, cơ thể Park Ji Yong hung hăng nện vào khán phòng, sau đó té xuống mặt đất không hề nhúc nhích.

Tiêu Cuồng gầm lên một tiếng giận dữ, còn các đội viên dự thi thì mắt tròn miệng há, dời ánh mắt từ người Park Ji Yong sinh tử không rõ nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai.

Giờ khắc này trong mắt mọi người không còn một điểm nghi ngờ, cùng khinh thường, thay vào đó là sự khiếp sợ.

666. Chương 660: Thất Sát, Phá Quân Chiến Quân Hùng (4).

Chương 660: Thất Sát, Phá Quân chiến quân hùng (4).

Có thể nói rằng bằng vào tốc độ khủng khiếp của mình, Bùi Đông Lai có tư cách cuồng ngạo, cũng có tư cách giành chức quán quân.

Tuyệt đại bộ phận người ở đây vẫn còn bị vây trong kinh hãi, Bùi Đông Lai vẫn giống như trước từ từ đi xuống sân đấu.

Cùng lúc đó đội quân y khẩn trương lên sân đấu kiểm tra sức khỏe Park Ji Yong.

- Báo cáo trưởng quan, hắn còn thở, nhưng đầu bị tổn thương nghiêm trọng cần lập tức phẫu thuật.

Chờ đợi vài tên quân y nâng Park Ji Yong lên cáng, đội trưởng quân y hướng về phía Austin Rostov báo cáo.

- Lập tức tiến hành phẫu thuật cho hắn.

Ratatosk vội vàng truyền đạt mệnh lệnh.

- Vâng, trưởng quan.

Người cầm đầu quân y cuối chào lĩnh mệnh, sau đó cùng với vài tên quân y đưa Park Ji Yong đang hôn mê vào căn cứ chữa bệnh.

Thấy một màn này mọi người đều hiểu được, cho dù Park Ji Yong may mắn sống sót qua lần này, nhưng trong lòng hắn sẽ để lại bóng ma, thậm chí không còn dũng khí để sống tiếp trên đời này.

- Thực lực của tiểu tiện nam này tăng lên rất nhanh a.

Đối với thực lực Bùi Đông Lai tăng lên, nàng cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng sau đó lại lắc đầu nói:

- Tuy hắn có tiến bộ nhưng thật sự quá ít, mới chỉ đạt đến cảnh giới Hóa Kinh đại thành mà thôi.

Nàng cảm thấy dù thực lực của Bùi Đông Lai có tăng lên nhưng vẫn chưa đủ để so sánh với Merck.

- Hắc, thực lực chỉ có như vậy mà cũng dám kiêu ngạo nói chức quán quân là của hắn, thực sự là buồn cười chết người.

Nguyên bản Battty Ann nghĩ thực lực của Bùi Đông Lai đã đạt tới Chiến Sĩ Cấp 8 đỉnh phong (Hóa Kinh đại thành đỉnh phong) hiện giờ xem ra thực lực Bùi Đông Lai chỉ mới đạt tới Chiến Sĩ Cấp 7 thông thường, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Về phần Merck nhìn Bùi Đông Lai ánh mắt toát lên vẻ xem thường, trào phúng, hắn thấy Bùi Đông Lai là kẻ không biết lượng sức mình.

- Hắc đúng là đám ngốc, bọn hắn cho rằng thực lực Bùi Đông Lai chỉ có vậy thôi sao?

Nhận ra Battty Ann cùng Merck trào phúng khinh thường Bùi Đông Lai, Tiêu Cuồng không hề tức giận, mà là trong lòng chờ mong Bùi Đông Lai sẽ dạy cho bọn hắn một bài học.

Chờ mong rất nhiều nhưng Tiêu Cuồng không tùy tiện nói ra, mà là nhìn Bùi Đông Lai cười, sau đó đắm ra một quyền không nhẹ không nặng vào ngực Bùi Đông Lai để chúc mừng.

Trần Anh, Vương Khuê cùng Tôn Nhận ba người cũng là vẻ mặt sáng lạn tươi cười nhìn Bùi Đông Lai.

- Tiêu Cuồng thực lực tên Gele kia là Hóa Kinh nhập môn, anh phải cẩn thận.

Đối mặt Tiêu Cuồng bốn người chúc mừng, Bùi Đông Lai cũng không có biểu hiện ra một chút vui sướng, cảm giác giống như đó là chuyện thường tình, sau đó hần nhắc nhở Tiêu Cuồng.

Tiêu Cuồng nghe vậy liền nhìn Gele, hần phát hiện Gele đang dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Bùi Đông Lai, nhin không được bật cười:

- Hóa Kinh nhập môn? Ka sẽ từ từ chơi với hần.

Bên tai vang lên lời nói tràn đầy tự tin của Tiêu Cuồng, Bùi Đông Lai cười khổ không thôi, hần biết lời nhắc nhở của mình hoàn toàn vô dụng, nhưng hần tin tưởng Tiêu Cuồng được Diệp Cô Thành nhận làm đệ tử đồng thời truyền thụ cho sát chiêu, tuy rằng thực lực mới chỉ là Hóa Kinh nhập môn nhưng đối phó với Gele không có vấn đề gì lớn, thậm chí có thể dùng sát chiêu để lấy mạng Gele.

Bùi Đông Lai biết rõ điểm này, nhưng Gele thì không biết.

Bởi vì Bùi Đông Lai đánh cho Park Ji Yong thành tàn phế nên trong lòng hần sợ hãi không thôi, nhưng hần lại phát hiện Tiêu Cuồng đang dùng vẻ mặt khinh thường nhìn hần, thì trong lòng hần bốc lên nộ hỏa không thôi.

Trong phút chốc, ánh mắt Tiêu Cuồng cùng Gele đụng nhau trên không trung, song phương đều cảm nhận được chiến ý cùng sát ý trong mắt đối phương.

Sau đó, Gele thu hồi ánh mắt, nhỏ giọng nói với Johan đồng đội hần.

Bởi vì Bùi Đông Lai ở cùng tổ với Johan, mà lần trước Bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ xảy ra xích mích với bộ đội đặc chủng hoàng gia A quốc, Gele sợ Johan sẽ bị cho đi châu diêm vương nên hần nói với Johan đừng phải Bùi Đông Lai lập tức nhận thua.

Gele tiến hành an ủi Johan, sau đó bảo Johan điều chỉnh tâm trạng, rồi tiến lên sàn đấu đánh một trận với bộ đội đặc chủng Israel, cuối cùng Johan giành chiến thắng đánh tàn phế tên bộ đội đặc chủng tới từ Israel.

Đối với kết quả này, Gele hết sức hài lòng, nhưng Johan lại biết cuộc thi này hần nên dừng lại ở đây, nếu tiếp tục hần sẽ đụng phải Bùi Đông Lai, đến lúc đó không những bị tàn phế mà còn đem đến sỉ nhục cho bộ đội đặc chủng A quốc.

Trong tất cả các tổ, tổ F là tổ có thực lực yếu nhất trong các tổ, bốn gã thành viên trong tổ F đánh nhau u đầu chảy máu mới xong trận.

Nhưng cũng là tổ hấp dẫn nhất trong các tổ, vì đa số các tổ khác toàn hack 1 hit, nên trận đấu kết thúc một cách nhanh chóng.

- Trận kế tiếp cũng là trận đầu tiên của tổ G, đội trưởng bộ đội đặc chủng nước Đức Podor sẽ đấu với bộ đội đặc chủng M quốc Merck.

Sau khi cuộc tranh tài ở tổ F kết thúc, Austin Rostov đứng dậy chủ trì trận đấu, hần mở miệng nói đồng thời liếc nhìn Podor một cái ý như nhắc nhở, nhưng ở mặt ngoài vẫn trước sau như một:

- Mời 2 bên lên sàn đấu.

”Bá!”

Nhận được sự nhắc nhở của Austin Rostov, vì Merck là một tên giết người điên cuồng, Austin Rostov vừa nói xong, tất cả mọi người kể cả Bùi Đông Lai đều nhìn về phía Podor, bọn hần cùng đội quyết định nhận thua hay tử chiến.

Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, thì Podor xoay người đối mặt với ba gã chiến hữu vươn tay lên.

”Ba! Ba! Ba!”

Mắt của 3 gã thành viên còn lại của nước Đức đỏ lên, cắn răng, trước sau đưa tay lên đập vào tay của Podor, như lời cổ vũ.

- Chỉ có tiến, vĩnh viễn không lùi.

Hô to khẩu hiệu của nước Đức vang lên, Podor mỉm cười, sau đó xoay người đi lên sàn đấu.

Dưới ánh mặt trời hắt đứng thẳng tắp, nên từng bước chân trầm ổn bước lên sàn đấu, giống như một gã cầm tử quân, biết rõ là sẽ phải hi sinh nhưng vẫn lao vào không hề ngần ngại.

- Cúi chào!

Thấy một màn như vậy, trong lòng Bùi Đông Lai dâng lên một cổ kính ý, nói nhẹ một tiếng, đối với bóng lưng dần xa kia cúi chào.

”Bá! Bá! Bá! Bá!”

Nghe được Bùi Đông Lai quát khê, 4 người Tiêu Cuồng trước tiên đối với Podor cúi chào.

”Bá. . . Bá. . . Bá. . .”

Sau đó lần lượt đội viên dự thi cúi chào, đến cuối cùng ngũ đại Dong Binh Vương và thành viên ủy hội cũng đứng lên cúi chào, đó là hành động biểu đạt sự kính ý.

Đám bộ độ đặc chủng HQ không có cúi chào, Park Ji Yong bị đánh cho tàn phế, trong lòng cực kỳ hận Bùi Đông Lai, làm sao còn tâm tư để cúi chào.

Không cúi chào còn có bộ đội đặc chủng M quốc, vì Podor nằm chung tổ với Merck nên được xem là địch nhân, tự nhiên sẽ không ở trước trận đấu cúi đầu chào địch nhân.

Có lẽ thật không ngờ Podor không chịu thua mà quyết tâm liều chết đánh một trận, con người Merck lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng sau đó lại thay đổi thành ánh mắt hoàn toàn coi thường.

Một cổ sát khí bất tri bất giác xuất hiện mạnh mẽ trên người Merck, hắt giống như một cổ máy giết chóc, lãnh đạm đi lên sàn đấu.

Trên sàn đấu sắc mặt của Podor cực kỳ nghiêm trọng khi thấy Merck lên sàn đấu.

Tiến lên sàn đấu, Merck không hề dừng bước lại mà lập tức đi tới chỗ Podor, cùng lúc đó sát khí trên người hắt ngày càng đậm, ánh mắt lạnh lẽo như băng nhìn Podor, giống như là trực tiếp tuyên bố án tử cho Podor.

Cảm nhận được sát khí trên người Merck điên cuồng tuông ra, nhìn Merck cả người băng lãnh, Podor như rơi vào hầm băng, một trận lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Hắn cố gắng bước lên thêm một bước, nhưng hắn lại phát hiện chân hắn giống như đeo quả tạ nặng ngàn cân, dù nữa bước cũng không thêm được, chỉ có thể trở mắt nhìn Merck đi tới chỗ hắn đứng.

Hắn biết mình bị sát khí khủng bố trên người Merck làm kinh sợ, nhưng hắn vẫn ương ngạnh dùng sức mạnh ý để chống cự.

Nhưng..

Trong tay Merck nhuộm máu của vô số người, sát khí của hắn do máu tươi mà tạo thành, khủng bố tới mức người thường không thể tưởng tượng nổi, thế cho nên Podor đem toàn bộ lực lượng của mình bày ra nhưng vẫn không thể đối kháng.

10m. 8m, 5m...

Khoảng cách giữa Podor và Merck ngày càng rút ngắn, tất cả đội viên dự thi đều thấy trán Podor xuất hiện mồ hôi lạnh, thân mình không thể khống chế được run lên, tựa hồ như đang giãy dụa giữa sự sống và cái chết.

- Tới.

Khoảng cách giữa Merck và Podor chỉ còn 3m, Podor dùng ý chí ương ngạnh của mình để chống lại sát khí trên người Merck, sau đó hắn rống to một tiếng, hóa thủ thành đao đâm vào yết hầu của Merck.

“Bốp!”

Merck tùy ý đưa tay lên đỡ, sau đó biến chưởng thành trảo, năm ngón tay như gọng sắt kẹp lấy cổ Podor.

‘Rắc’

Một tiếng vang giòn truyền ra, cổ Podor trực tiếp bị Merck bẻ gãy.

“Vèo”

Sau khi giết chết Podor, hắn tùy tiện ném xác Podor ra ngoài như một món đồ chơi.

Làm xong tất cả chuyện này.

Hắn nhìn Bùi Đông Lai một cái như muốn nói người cũng sẽ như hắn.

667. Chương 661 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quân Hùng (5)

Chương 661 : Thất Sát, Phá Quân chiến quân hùng (5)

Trong nhất thời, trường luận võ trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Giống như lúc Bùi Đông Lai chấm dứt trận đấu trước, ánh mắt toàn trường đều nhìn về một chỗ, khác biệt duy nhất là, ánh mắt không có kinh hãi như khi nhìn về Bùi Đông Lai.

Lúc này, trừ Bùi Đông Lai và một ít người, còn lại thì ánh mắt đều chưa cảm xúc sợ hãi khi nhìn về phía Merck.

Đúng vậy...

Chính là sợ hãi !

Đối với các đội viên dự thi khác thì Bùi Đông Lai chỉ cần một chiêu đã đánh bại đối thủ mang đến chấn động rất lớn, nhưng so sánh với hành động vừa rồi của Merck thì chấn động vẫn thua xa.

Bởi vì.

Bùi Đông Lai là bất ngờ xuất chiêu nên khiến cho Park Ji Yong không thể biết thực lực chính thức của bản thân hắn. Còn Merck khi bắt đầu đã tuyên bố đội trưởng thứ chín của đại đội biên phòng Đức: Lehmann phải chết, cũng cho Lehmann có cơ hội ra tay, nhưng tất cả đều vô dụng, bị Merck đùa giỡn, kết thúc tính mạng một cách tàn nhẫn

Bá đạo, mãnh mẽ, khát máu!

Những từ đó đã được các đội viên dự thi gán cho Merck trong thời gian ngắn.

Sau khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Merck nhìn về phía Bùi Đông Lai, tất cả đều nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Dưới ánh mặt trời chói mắt. Bọn hắn đã thấy rất rõ, Bùi Đông Lai vẫn tỏ ra bình tĩnh trước sự tàn nhẫn và thực lực mạnh mẽ của Merck, Bùi Đông Lai dám nhìn thẳng vào cặp mắt chứa đầy sát ý kia. Biểu hiện bình tĩnh kia khiến cho phần lớn thành viên dự thi nghi ngờ thực lực Bùi Đông Lai cũng giống như thế, giống như mặt hồ không chút gợn sóng nào.

Thấy mặt Bùi Đông Lai không đổi sắc, Merck cũng không nói gì, từ từ bước xuống khỏi võ đài trong ánh mắt sợ hãi của mọi thành viên dự thi, cùng lúc đó, ba gã thành viên còn lại thuộc đại đội biên phòng thứ chín của nước Đức chạy nhanh chạy đến thi thể Lehmann, gặp người như muốn chào Lehmann, sau đó nâng thi thể Lehmann lên rồi rời khỏi võ đài.

- Merck của bộ đội đặc chủng nước M đã thắng.

Khi thấy thi thể Lehmann bị khiêng đi, Austin Rostov đứng lên tuyên bố trận đấu kết quả như các cuộc tranh tài chấm dứt trước đó, chẳng qua... sau khi tuyên bố kết quả, sắc mặt của hắn phức tạp, nói:

- Trước mỗi trận giao đấu, tôi từng nói qua, cuộc đấu này sẽ có nhiều người mất mạng. Ban tổ chức hi vọng trong trận đấu, mỗi một ứng viên sẽ đánh ra toàn bộ thực lực của mình, nhưng cũng hy vọng các vị hãy quý trọng tánh mạng của mình.

Nhắc nhở của Austin Rostov vang lên bên tai, cả trường luận võ đều im lặng, tất cả mọi người đều hiểu rõ, qua lời nói này, Austin Rostov nhắc nhở những người kế tiếp là Bùi Đông Lai, Tô Bồ Đề, Battty Ann cùng Merck hãy suy nghĩ lại, không cần hi sinh vô ích vì cái gọi là quang vinh, đồng thời cũng báo cho toàn bộ ứng viên dự thi, sau cùng còn có hàm tiền thưởng cuộc thi rất cao.

Có lẽ nhắc nhở của Austin Rostov đã có tác dụng, hai cuộc tranh tài kế tiếp, ứng viên cũng không có liều mạng, cũng không có tình huống đánh tàn phế, đánh chết.

- Cuồng ca, binh sĩ Âu M nổi tiếng với sức mạnh kinh người, lực công kích mạnh mẽ, không khác gì việc luyện ngoại công đến cực hạn.

Còn 1 tiếng nữa trận đấu giữa Tiêu Cuồng và bộ đội đặc chủng hoàng gia Anh Gele trận đấu sẽ bắt đầu, Bùi Đông Lai nhắc nhở Tiêu Cuồng:

- Bởi vì họ không luyện nội công nên lực phủ ngũ tạng, các tử huyết trên người họ là yếu nhất, là nhược điểm trí mạng của bọn hắn, anh cứ việc tấn công vào những chỗ này là được.

- Ok.

Tiêu Cuồng gật gật đầu, tuy hắn gia nhập Long Nha, nhưng chưa có cơ hội giao chiến với cao thủ Âu M, ở phương diện này kinh nghiệm của hắn không đủ.

So ra mà nói thì Bùi Đông Lai từng lấy yếu thắng mạnh tại Đông Nam Á, tử chiến với một trong tứ đại sát thủ Thần Vong là Aust, tích lũy từng chút một kinh nghiệm chiến đấu, mà trong đầu hắn còn có ký ức về trận đấu giữa Tiêu Phi với vô số cao thủ Âu M. Kinh nghiệm chiến đấu về binh sĩ Âu M rất phong phú.

- Khốn kiếp, tao thừa nhận tao không phải là đối thủ của mày, nhưng... mày cho rằng mày tùy tiện nói hai câu với tên Tên người rừng kia thì hắn ta có thể thắng tao sao?

Bộ đội đặc chủng hoàng gia Anh, Gele thấy Bùi Đông Lai nói nhỏ với Tiêu Cuồng cái gì đấy thì khuôn mặt đằng sát khí nói:

- Tao ày biết, suy nghĩ của mày quá tức cười!

- Bây giờ sẽ tiếp tục diễn ra cuộc tranh tài cuối cùng của hôm nay, Tiêu Cuồng thuộc bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ, và Gele đội trưởng bộ đội đặc chủng hoàng gia Anh, mời hai bên lên võ đài.

Thời gian trận đấu giữa Gele và Tiêu Cuồng đã đến, Austin Rostov lại đứng dậy tuyên bố.

“Bốp”

Austin Rostov vừa dứt lời, Tiêu Cuồng không nén nổi nữa, bật tại chỗ, nhờ phản lực, vọt nhanh về phía võ đài.

Hiện giờ Tiêu Cuồng đã đạt đến Bán Bộ Hóa Kính, đã không thua kém Tô Bồ Đề, Battty Ann bao nhiêu, thậm chí ngay cả Gele người mới chỉ có thực lực tương với Hóa Kính nhập môn cũng không bằng.

Dưới tình hình này, tuy lợi Tiêu Cuồng dụng tốc độ nhanh nhất để lên võ đài, nhưng cũng không làm ra náo động gì.

- Hắc, thực lực kém cõi mà còn khoe khoang, Tên người rừng chính là Tên người rừng.

Gele thấy thế thì cười mỉa mai, sau đó... Gã từ từ bước lên võ đài, chẳng khác gì một thân sĩ hoặc một quý tộc truyền thống của nước Anh, giống như gã không phải tham gia vào cuộc chiến sinh tử, mà là đang tham gia một lễ hội của tầng lớp thượng lưu vậy.

Bất gặp thái độ của Gele, Tiêu Cuồng tức giận muốn nhảy tới tấn Gele một trận, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, đứng nhìn Gele lên võ đài.

Gele vừa lên võ đài, Tiêu Cuồng lập tức tấn công thì thấy Gele hành lễ theo phương thức giao chiến của quý tộc, sau đó mỉm cười :

- Tên người rừng, mày không cần phải thô lỗ thế, tao sẽ dốc toàn lực ra giao đấu. À phải, giáo quan Austin Rostov đã nói, chúng ta hãy quý trọng sinh mệnh của bản thân, theo tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, tao ày một cơ hội nhận thua.

Đối với Tiêu Cuồng người có tính kiêu hãnh đã ngấm vào máu, trong từ điển của hắn không bao giờ có hai từ chịu thua, vì thế lúc Bùi Đông Lai và Trần Anh chia tổ đã nhắc nhở hắn khi gặp ba người Merck, Tô Bồ Đề và Battty Ann thì nên nhận thua. Tuy hắn đồng ý, nhưng trong lòng vẫn có ỷ khuất.

Cho nên khi nghe Gele bảo hắn nhận thua, hắn đã nổi giận!

- Mày muốn chết!

Hắn gầm lên giận dữ, bật tại chỗ, vọt nhanh tới Gele, phát động tiến công.

Tên người rừng chính là Tên người rừng, đầu óc ngu si tứ chi phát triển.”

Mất thấy Tiêu Cuồng bị kích tướng, ra tay tấn công trước, Gele chẳng những không khẩn trương, mà còn thâm khinh bỉ, sát ý che dấu đột nhiên bùng lên. Hắn muốn Tiêu Cuồng nhận thua là giả, cái chính là khiêu khích Tiêu Cuồng, hành hạ Tiêu Cuồng đến chết mới là mục đích thực sự của hắn.

“Vù!”

Nương theo cước lực, Tiêu Cuồng hóa thủ vi đao chém thẳng vào đầu Gele, khí thế như Mãnh Hổ vồ mồi.

”Hừ!”

Đối mặt Thủ đao sắc bén của Tiêu Cuồng, Gele không né tránh, bình tĩnh, vung tay trái chống đỡ.

“Chát!”

Tiêu Cuồng chém trúng cánh tay Gele, Tiêu Cuồng cảm thấy như chém vào một khối thép, lực phản chấn mạnh mẽ làm cho tay hắn chững chấn động, đau đớn vô cùng, thậm chí khí huyết trong người đảo lộn hết cả.

Chỉ là Tiêu Cuồng liên tin lời Bùi Đông Lai, Gele giống binh sĩ Âu M, thực lực ghê gớm, trình độ cũng ngang với cường giả, nếu lựa chọn cứng đối cứng thì hoàn toàn vô dụng.

Ngay tại khi Tiêu Cuồng tự cảm nhận điều này thì Gele cười lạnh một tiếng, tay trái chém ra, hóa thủ thành kiếm, sử dụng kiếm pháp Tây Dương đâm tới yết hầu Tiêu Cuồng.

Đòn này của hắn này giống như một con rắn độc đớp mồi, cánh tay làm mình rắn, bàn tay là đầu rắn. Đầu rắn đột nhiên nhảy lên, kéo theo mình rắn, tốc độ chẳng những cực nhanh mà còn rất hiểm độc, khó lòng phòng bị, xem ra gã muốn dồn Tiêu Cuồng vào chỗ chết!

Bàn về thiên phú võ học, Tiêu Cuồng còn hơn Tiêu Phi, được xưng là thiên tài võ học hiếm có!

Ngoài phương diện lĩnh ngộ võ học kinh người, còn có khả năng cảm ứng lực tấn công ngang ngửa võ giả. Vì thế tuy Gele phản kích mãnh liệt, nhưng Tiêu Cuồng vẫn tránh kịp, bàn chân trượt tới, thân nghiêng sang một bên, khiến cho thủ kiếm Gele đâm vào khoảng không.

”Hừ!”

Một kích không trúng, Gele kinh ngạc trước phản ứng nhanh nhẹn của Tiêu Cuồng nhưng mà gã cũng không dừng lại, lập tức vung tay tới cổ Tiêu Cuồng tốc độ không hề giảm.

Bởi vì chênh lệch cảnh giới, cộng thêm sức mạnh của binh sĩ Âu M của Gele, Tiêu Cuồng lần đầu tiên dùng cứng đối cứng đã chịu thiệt, nên hắn, không dùng cứng đối cứng nữa, lúc này thấy Gele không buông tha, thể tới hung hãn, rơi vào đường cùng, đành phải nhảy lùi về.

Tiêu Cuồng lui về, dĩ nhiên chấp nhận thua thiệt.

- Tên nhu nhược.

Gele cười lạnh, tiếp tục phát huy khí thế, vọt tới truy kích Tiêu Cuồng, tốc độ nhanh hơn cả Tiêu Cuồng, trong chớp mắt đã đuổi kịp, thủ kiếm lại đâm ra, không để cho Tiêu Cuồng kịp thở.

- Đậu xanh rau má mày!

Tiêu Cuồng tức giận vắng tục, nhưng không nóng lòng vận dụng sát chiêu Long Vương Diệp Cô Thành dạy cho hắn, mà tiếp tục tránh né.

Một công một né.

Tình thế nghiêng về một phía, Tiêu Cuồng chạy như bị ma đuổi trên võ đài. Gele quyết tâm truy đuổi không bỏ, công kích liên tục, không cho Tiêu Cuồng cơ hội phản kích.

- Xem ra bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ, Tiêu Cuồng bại rồi.

- Không bị thua đơn giản như vậy, chiêu nào của tên Gele kia cũng đều trí mạng, rõ ràng muốn giết đối thủ, như vậy chỉ cần Tiêu Cuồng không nhận thua, mà kiên trì chiến đấu, không chừng sẽ bị Gele giết chết.

Trên phòng quan sát, hai gã là Kruff và Đặc Lý chứng kiến Tiêu Cuồng hoàn toàn bị áp đảo, không có bất kỳ cơ hội phản kích, nhin không được bàn luận, theo sau Kruff lại càng hướng đệ nhất vua lính đánh thuê Merce hỏi:

- Merce các hạ, ngài thấy thế nào?

- Xem tình thế, gã gia hỏa tên Tiêu Cuồng quả thật hoàn toàn rơi vào thế yếu.

Merce như có suy nghĩ gì nói :

- Nhưng là nếu hắn có thể được Chiến tranh chi vương lựa chọn thu làm đệ tử, như vậy tự nhiên có chỗ hơn người. Huống chi, bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ Bùi Đông Lai nếu để cho hắn lên võ đài, tự nhiên cũng là có chỗ nắm chắc, ta cho là hắn cũng không phải không có cơ hội nào, ít nhất sẽ không thua trong thời gian ngắn.

668. Chương 662 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quân Hùng (6)

Chương 662 : Thất Sát, Phá quân chiến quân hùng (6)

- Tao tưởng rằng mày giống như đội trưởng bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ, khiến người ta phải kinh hãi, hóa ra không phải.

- Đúng vậy, hắn không thể nào trong tình huống đó còn ẩn dấu thực lực được, vừa nãy xem chút nữa hắn đã bị Gele giết chết.

- Bây giờ, vấn đề không phải là có ẩn dấu thực lực hay không, mà là theo tình huống này tiếp tục hắn rất có thể sẽ chết trong tay Gele.

- Hắn có thể kiên trì đến giờ đã là kỳ tích, nếu tiếp tục đánh nữa chắc chắn sẽ phải chết.

...

Trong lúc đám Merce bàn luận, không ít Dong Binh dự thi cũng bàn tán, tất cả đều giống đám Merce đều không cho rằng Tiêu Cuồng có thể lật ngược tình thế.

Ba người Tô Bô Đề, Battty Ann và Merck mặc dù nhìn thấy Tiêu Cuồng tạm thời chưa thua, nhưng lấy thực lực một kích Tiêu Cuồng vừa thể hiện, không thể tạo thành vết thương trí mệnh cho Gele, cả ba đều cảm thấy Tiêu Cuồng nhiều nhất chỉ là cầm hòa.

Nhưng.

Khi nhìn thấy Bùi Đông Lai vẫn vững vàng như cũ, lý trí và trực giác đều nói cho họ biết là Tiêu Cuồng vẫn còn cơ hội.

Có cơ hội sao ?

- Đông Lai, tiểu Cuồng xảy ra chuyện gì vậy ?

Ở trong đám bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ, Trần Anh nhìn thấy Tiểu Cuồng liên tục gặp nguy hiểm, xem nữa phải chết nhưng vẫn kiên trì không sử dụng độc môn tuyệt kỹ Long Vương Diệp Cô Thành để phản kích thì có chút khấn trương và nghi hoặc.

Nghe được nghi vấn của Trần Anh, Bùi Đông Lai thở dài nói :

- Trần tỷ, tỷ nên biết, Cuồng ca là một nam nhân kiêu ngạo, trong người hần chảy dòng máu cuồng ngạo. Nếu như Gele không lên tiếng nói Cuồng Ca nhận thua thì chắc lúc này trận đấu đã kết thúc rồi.

- Ý của cậu là tiểu Cuồng không có ý định sử dụng tuyệt kỹ của sư phụ ?

Trần Anh đối với tính tình cuồng ngạo của Tiêu Cuồng cũng hiểu rõ, đồng thời nàng cũng hiểu trận đấu chấm dứt theo lời Bùi Đông Lai có nghĩa là một khi Tiêu Cuồng sử dụng tuyệt kỹ, Gele căn bản không phải là đối thủ.

- Vâng.

Bùi Đông Lai gật đầu, nói :

- Lời nói của Gele quá kích thích Cuồng ca, lấy tính khí cuồng ngạo của Cuồng ca mà suy luận thì hần nhất định sẽ không chịu sử dụng tuyệt kỹ để đánh bại Gele.

Lúc này, Trần Anh cũng không lên tiếng mà chỉ hơi cau mày, hình như hơi lo lắng Tiêu Cuồng làm vậy sẽ gặp nguy hiểm.

- Trần tỷ không cần lo lắng đâu, Cuồng ca dù cho không có sử dụng sát chiêu cũng vẫn chiến thắng mà.

Cảm nhận được Trần Anh đang lo lắng, Bùi Đông Lai cười cười nói :

- Bởi vì hần mặc dù cuồng nhưng cũng không phải dạng cuồng nhân không có đầu óc mà ngược lại hần cuồng vọng sẽ khiến địch nhân cảm giác giả tạo, sẽ khinh thường hần. Các Lặc này sẽ như thế !

- Hắc, quốc gia của mày từng được gọi là con bệnh của châu Á, mà lúc này mày chính là nhược phu của Tung cầu, mày dám giống như một nam nhân chân chính chiến đấu cùng tao không ?

Giống như xác định cho lời nói của Bùi Đông Lai, bên trong đấu trường, Gele ngừng tấn công, mặc dù trong lòng khiếp sợ phản ứng cực nhanh và thể lực sung mãn của Tiêu Cuồng nhưng hần vẫn không hề lộ ra ngoài mặt, mà ngược lại, về mặt tràn đầy nhục mạ, cố gắng chọc giận Tiêu Cuồng, bắt hần phải chủ động tấn công.

Hần phải làm như vậy là đã cảm nhận được tốc độ phản ứng của Tiêu Cuồng có chút biến thái, nếu muốn chiến thắng phải rất cực khổ.

Mà dựa vào tính khí nóng nảy ngay từ khi bắt đầu trận đấu của Tiêu Cuồng, hần tin rằng với kẻ khích tướng này, Tiêu Cuồng đang bị áp chế từ lâu sẽ nổi giận chủ động phản kích.

Từ đó hần sẽ rơi vào bẫy, chỉ cần tìm được điểm sơ hở trong lúc Tiêu Cuồng tấn công sẽ là một kích tất sát !

- Anh quốc quỷ tử, tao xxx grandmother mày !

Giống với dự đoán của Gele, Tiêu Cuồng thật sự giận dữ, mở miệng mắng chửi hơn nữa lại còn là Trung Anh hỗn hợp.

“Vù”

Sau khi chửi xong, Tiêu Cuồng giống như là tuyết địa phản kích, thân hình hơi nhếch lên, lần thứ hai chuẩn bị phát động công kích, khí thế so với lần đầu còn mạnh hơn, trực tiếp đánh thẳng về Gele, hận không thể trực tiếp đem y xé nhỏ.

- Tới rất tốt !

Nhìn Tiêu Cuồng mắc bẫy, Gele cực kỳ vui mừng không hề né tránh mà đứng im chờ đợi.

- Ăn một quyền của Cuồng gia gia đi !

Theo một tiếng gầm, Tiêu Cuồng đã xuất hiện trước mặt Gele, thiết quyền vung lên, nhắm đầu Gele mà nện xuống.

- Đúng là loại người man rợ.

Trong lòng Gele khẽ cười lạnh, vươn tay đón đỡ, đồng thời tay phải vận sức thủ sẵn, chuẩn bị cho Tiêu Cuồng một kích trí mệnh.

- Hả !

Ngay sau đó, tay trái của Gele chém ra để đón đỡ thì thiết quyền của Tiêu Cuồng đã thu về, từ Phách quyền chuyển sang Câu quyền, đánh mạnh vào bụng của Gele..

Tiêu Cuồng biến chiêu cực nhanh làm Gele không có chút cơ hội đón đỡ, chỉ còn cách né tránh.

Nhưng không muốn bị mất mặt bởi vì lần trước cùng Tiêu Cuồng cứng chọi cứng, Gele đối với lực công kích của Tiêu Cuồng rõ như lòng bàn tay, chắc chắn rằng đòn này của Tiêu Cuồng không thể tạo ra thương tổn cho bản thân hắn, vì vậy mà hắn bỏ qua cách né tránh mà lựa trọn trực tiếp ngạnh kháng.

Cùng lúc đó, lặng lẽ hóa thủ thành kiếm, chuẩn bị bất ngờ cho Tiêu Cuồng một kích trí mệnh, trong lúc này Tiêu Cuồng đang dồn toàn lực chú ý vào công kích, không thể nào kịp trốn tránh và phòng thủ.

Bản thân là vũ khí bí mật của của A Quốc, Gele có kinh nghiệm chém giết rất phong phú. Phán đoán của bản thân hắn cũng chính xác, lúc này Tiêu Cuồng đang toàn lực tấn công, không thể nào kịp suy nghĩ né tránh và phòng thủ.

Nhưng mà.

Hắn và rất nhiều cường giả Âu M giống nhau, chỉ biết đến huyết Thái Dương chắc chắn là tử huyết, còn một ít tử huyết khác trong cơ thể đều không biết chút gì.

Ví dụ như lúc này mục tiêu mà Tiêu Cuồng công kích trên người Gele lúc này chính là một trong số ít tử huyết của con người, gọi là Đan Điền hay Khí Hải.

- Đi chết đi !

Cùng một lúc, trong đầu hai người đều có cùng một suy nghĩ.

- Một chiêu định thắng bại !

Cùng lúc đó, hầu như tất cả người đang quan chiến đều có suy nghĩ này trong đầu, bọn hắn đều thấy được tay phải của Gele hóa thủ thành kiếm lúc nào cũng có thể đánh ra một kích trí mệnh cho Tiêu Cuồng, mà trong khoảng cách ngắn này, lấy uy lực một đòn của Gele, nếu đánh trúng chắc chắn Tiêu Cuồng phải chết không nghi ngờ gì.

Hắn chết chắc rồi !

“Bịch”

Như là đáp án trả lời cho các đội viên dự thi, một quyền mạnh mẽ của Tiêu Cuồng đánh lên Đan Điền của Gele, trên thiết quyền ẩn chứa kinh lực giống như núi lửa phun trào, âm âm tuôn ra, đánh mạnh vào cơ thể Gele.

Một cảm giác đau đớn không tả nổi lan ra toàn thân của Gele, khiến cho bàn tay vung lên một nửa của hân dừng lại, thân hình không thể tự không chế mà cong lại như con tôm khô, một bùm máu tràn lên cổ họng hân.

Thời gian chậm dần, hình ảnh như dừng lại.

Nhìn một màn như ảo thuật này, làm cho những người tin rằng Tiêu Cường chết chắc chắn động, bọn họ tất cả đều trợn mắt há mồm, sợ đến ngây người.

“ Phốc ”

Sau đó, trong lúc đám người đang trợn mắt há mồm quan sát, thân hình gấp khúc của Gele đột nhiên bay ngược về sau, há mồm phun ra một bùm máu, khuôn mặt hài hước trước đó đã trở nên trắng bệch, sát ý và âm lãnh trong con người không còn chút nào, nhìn về phía Tiêu Cường tràn ngập sợ hãi, sao lại có thể như vậy được ?

Không có đáp án, hân chỉ mơ hồ nhìn thấy trên khuôn mặt cường vọng kia hé ra một tia cười lạnh.

Nụ cười này đối với Gele cũng không xa lạ gì, đó chính là nụ cười sau khi âm mưu thực hiện thành công !

- Chẳng... Chẳng lẽ hân che dấu thực lực ?

Nụ cười lạnh của Tiêu Cường rơi vào mắt hân, khiến cho Gel trầm hồi.

“ Âm ”

Trả lời hân chính là thanh âm trầm muộn, thân thể hung hăng đập xuống mặt đất sau đó, trên mặt đất nơi ấy cũng biến thành một cái hố sâu.

“ Răng rắc ! ”

Vừa tỉnh lại, Gele đi ra với một cái sống mũi bị đụng gãy máu tuôn đầm dề, cùng lúc đó thân thể hân như bị giật kinh phong, cả người run rẩy kịch liệt, mỗi một lần run rẩy đều phun ra một bùm máu và nước bọt, hai thứ phun ra nhuộm đỏ cả người.

“ Bá ”

Nhìn thảm cảnh của Gele, đám đội viên dự thi đều không hẹn và đem ánh mắt nhìn về phía Tiêu Cường.

- DCM ! Cường gia gia mày không phát uy thì người tưởng tap là còn mèo bệnh à !

Đối mặt với từng đạo ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, khó tin, Tiêu Cường nhìn Gele đang hấp hối mắng, nhìn như là đang mắng chửi Gele nhưng thật ra là đang đáp trả lại một đám người cho rằng hân sẽ chết chắc !

“ Qe ”

Giống như nghe được ẩn ý trong lời nói của Tiêu Cường, thân hình Gele tức giận mà chấn động, lại phun ra thêm một bùm máu, sau đó, hân cố gắng, cố gắng lật người lại.

Chỉ là.

Dù cho hân cố gắng đến mấy cũng không thể làm được, hân chỉ cảm thấy khi lực cả người đều bị mất sạch, căn bản không thể xoay người lại, chỉ có thể một lần lại một lần không cam lòng giãy dụa.

Chính lúc này, đám quân y mang theo cáng lao nhanh về phía Gele, 4 gã quân y đem y bả lên cáng sau đó khiêng đi.

Trong lúc đó, do miệng vết thương bị động, lại phun ra hai ngụm máu.

Chẳng qua.

Sau khi phun hai ngụm máu loãng, thì ánh mắt trống rỗng xuất hiện chút thần khí, thân thể yếu đuối như có thêm chút khí lực.

Cổ giãy giụa đứng dậy, ánh mắt không thể tin tưởng nhìn Tiêu Cường:

- Lấy lực công kích của mảy căn bản không thể tạo thành thương tổn trí mệnh cho tao... Tại sao một quyền vừa rồi lại mãnh mẽ như vậy ?

- Võ học thần kỳ của TQ thì kẻ ngu ngốc như mảy sao biết được.

Tiêu Cuồng nhìn Gele bằng ánh mắt thương hại, nói.

“Oe...Oe ..”

Lời nói của Tiêu Cuồng vang lên, Gele bị đả kích trầm trọng, thân hình cũng run rẩy theo.. Sau đó, hắn liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi, đập đầu xuống cát cứu thương, cứ vậy mà chết đi.

Như đã sớm dự đoán được chuyện này, Tiêu Cuồng không hề quay đầu lại nhìn, chỉ chậm rãi bước về phía Bùi Đông Lai.

- Tiêu Cuồng này có thể dùng võ học TQ xoay chuyển thế cục, đánh chết Gele đang tràn đầy ưu thế, như vậy Bùi Đông Lai đội trưởng bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ có thể nào sẽ sử dụng thần kỳ TQ để đối kháng với cỗ máy giết chóc Merck không ?

Thấy Tiêu Cuồng đi đến chạm quyền với Bùi Đông Lai, đa số mọi người trong lòng đều sinh ra nghi vấn này.

Câu trả lời chỉ có thể chờ đợi.

Bọn hắn cực kỳ mong đợi với trận chiến đỉnh cấp sắp diễn ra này !

669. Chương 663 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quân Hùng (7)

Chương 663 : Thất sát, Phá quân chiến quân hùng (7)

So sánh với các trận đấu kịch liệt ngày đầu thì ngày thứ hai chỉ có 52 đội viên đặc chiến xuất hiện. Trong đó có 8 gã đã chết giống như Gele, còn Park Ji Yong thì vì thương thế nghiêm trọng nên không thể đến xem.

Trong số đó có 2 gã đội viên của đội biên phòng thứ chín nước Đức đều chết do gặp phải Battty Ann và Merck, tổng số chết và bị thương lên đến 16 người, được xem là đội ngũ bị tổn thất lớn nhất.

- Tất cả chú ý, nghỉ !

Tập hợp xong, Austin Rostov đứng dậy, ánh mắt đảo qua 52 đội viên đặc chiến đội, sau đó trầm giọng nói :

- Trải qua ngày đầu tiên so đấu kịch liệt, có 16 đội viên tham dự tiến vào vòng hai, mọi người cũng chúc mừng cho họ nào.

“Blap blap !”

Sau khi Austin Rostov nói xong, tất cả đội viên đều vỗ tay chúc mừng. cực kỳ nể mặt mũi của ban tổ chức.

- Hôm nay sẽ tiến hành 8 cuộc tranh tài, chọn ra 8 người mạnh nhất, trận đấu này cực kỳ kịch liệt, các vị đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Đội tiếng vỗ tay lắng xuống, Austin Rostov lên tiếng.

- Báo cáo giáo quan, đã chuẩn bị xong.

52 đội viên sôi nổi trả lời.

- Tốt lắm, các cậu nếu đã chuẩn bị kỹ càng vậy bắt đầu ngày thi đấu hôm nay nào !

Austin Rostov nghe xong, không hề lãng phí mà tuyên bố trận đấu bắt đầu:

- Trận thứ nhất là Tô Bồ Đề bộ đội đặc chủng Red Alert Ấn Độ gặp Darnei bộ đội đặc chủng Pháp.

- Báo cáo giáo quan !

Austin Rostov vừa nói xong, Tô Bồ Đề liền bước khỏi hàng, không ngờ Darnei đội viên đặc chủng nước Pháp lại bước ra khỏi hàng cúi chào Austin Rostov, sắc mặt khó coi nói :

- Tôi bỏ cuộc.

Nghe được lời nói bất ngờ của Darnei, Tô Bồ Đề có chút buồn bực lùi về, dường như cũng không thích phương thức được trực tiếp vào bán kết so đấu cùng Battty Ann này.

Trái ngược với suy nghĩ của Tô Bồ Đề, Battty Ann cảm thấy thi đấu cùng ba người Bùi Đông Lai, Merck và Tô Bồ Đề là một loại sỉ nhục, nhìn thấy đối thủ của Tô Bồ Đề bỏ quyền thi đấu, nhận thua thì lập tức trừng mắt nhìn đối thủ của hắn, giống như nhắc nhở đối thủ chớ quên những lời hôm qua hắn đã nói.

Nhìn thấy ánh mắt của Battty Ann, đối thủ của hắn là đội trưởng bộ đội đặc chủng Nam Phi biến sắc, sau đó buồn bực cúi thấp đầu, giống như đã chuẩn bị bỏ quyền thi đấu.

Cùng lúc đó, các đội viên đặc chiến đội cũng không vì bộ đội đặc chủng Pháp chọn bỏ quyền thi đấu mà kinh ngạc, cũng không hề xem thường Darnei.

Bởi vì...

Trải qua trận đấu ngày hôm qua, bọn hắn đều biết lần thi đấu này là sân khấu thuộc bốn người Tô Bồ Đề, Battty Ann, Bùi Đông Lai và Merck, những người khác tham dự chỉ cho đủ số.

Dưới tình huống này, vì để dành cho thi đấu đoàn thể mà lựa chọn từ bỏ là hoàn toàn đúng, cho nên khi gặp bốn người Bùi Đông Lai chọn quyền từ bỏ là cách làm rất thông minh.

- Bởi vì Darnei bỏ quyền thi đấu cho nên Tô Bồ Đề được tính thắng, trở thành người đứng đầu tổ A, thuận lợi vượt qua, đối so đấu với người đứng đầu tổ B.

Austin Rostov cũng không kinh ngạc trước quyết định này của Đạt Nôi, trước tiên hắn tuyên bố kết quả trận đấu, sau đó giới thiệu trận đấu thứ hai :

- Tiếp theo là trận đấu của Zahid đội trưởng bộ đội đặc chủng của M gặp Cesi đội viên bộ đội đặc chủng Canada.

Sau khi Austin Rostov nói xong, Darnei liền trở về hàng ngũ của bộ đội đặc chủng Pháp, mà Zahid cũng Cesi đều tiến ra khỏi hàng ngũ, đi vào sân thi đấu.

Thân là đội trưởng bộ đội đặc chủng của nước M, Zahid là một trong những thành viên mũi nhọn, mặc dù luận thực lực không khủng bố như Merck nhưng cũng không tầm thường, hắn chỉ mất một phút đồng hồ đã bức Cesi ra khỏi sân thi đấu, lấy thực thắng lời, trở thành tổ trưởng tổ B, cùng Tô Bồ Đề tranh đoạt ngôi tứ cường.

So sánh với trận đấu của Zahid, trận thứ ba càng phấn khích và kịch liệt hơn. Tuyên Phong thành viên bộ đội đặc chủng Thần Phong của Nhất Bản cùng đội trưởng bộ đội đặc chủng Braxin Châu Mỹ chém giết kịch liệt hơn 4', cuối cùng bị đội trưởng bộ đội đặc chủng Braxin Châu Mỹ dùng judo chế ngự, chủ động đầu hàng.

- Báo cáo giáo quan tôi bỏ cuộc.

Có lẽ do Battty Ann sau trận đấu ngày hôm qua đã tuyên bố độc ác, hoặc là do trước đó Battty Ann trừng mắt uy hiếp mà đội trưởng bộ đội đặc chủng Nam Phi đã lựa chọn bỏ quyền thi đấu.

Đối với kết quả này, Battty Ann đắc ý cười cười cố ý liếc mắt nhìn đối thủ, giống như nói : Coi như mày thức thời.

- Bởi vì Ka Luoba đội trưởng bộ đội đặc chủng Nam Phi bỏ quyền thi đấu cho nên Battty Ann coi như thắng, trở thành tổ trưởng tổ D, vượt qua vòng bán kết tiến vào tranh đoạt ngôi tứ cường.

Khi nói chuyện, Austin Rostov không nhận được mà liếc mắt nhìn Battty Ann và Táp Phúc.

Không chỉ Austin Rostov mà không ít thành viên của ban tổ chức cũng liếc nhìn Battty Ann và Táp Phúc, mặc dù Táp Phúc là đội trưởng của bộ đội đặc chủng Châu Mỹ nhưng trận quyết đấu ngày mai chắc chắn hắn sẽ lựa chọn bỏ quyền thi đấu, giữ thực lực.

- Mời Bùi Đông Lai đội trưởng bộ đội đặc chủng Long Hồn của TQ và Johan bộ đội đặc chủng hoàng gia Anh tiến lên bắt đầu trận đấu.

Sau vài giây tạm dừng, Austin Rostov lại lên tiếng.

- Ba !

Austin Rostov vừa nói xong, Johan liền dẫn đầu bước ra khỏi hàng, sắc mặt lạnh lùng đi về hướng võ đài.
Ừa !

Nhìn thấy vậy, không ít thành viên đặc chiến đội và ban tổ chức ngạc nhiên.

Bởi vì ngày hôm qua Gele đội trưởng bộ đội đặc chủng hoàng gia Anh bị Tiêu Cuồng giết chết trong trận đấu, hầu như mọi người đều cho rằng Johan sẽ giống như Darnei và Ka Luoba trực tiếp bỏ quyền thi đấu. Thực lực cực mạnh như Gele còn bị giết, những người còn lại gặp được Bùi Đông Lai thực lực còn mạnh hơn thì làm sao có hy vọng chiến thắng.

Chẳng... Chẳng lẽ tên Johan này muốn đi chịu chết ?

Trong giây lát, trong đầu mọi người đều có suy nghĩ này.

Thậm chí ngay cả Bùi Đông Lai cũng không nhận được chau mày, không hiểu tên Johan này có ý gì.

Mặc dù khó hiểu nhưng Bùi Đông Lai vẫn bước ra khỏi hàng, đi theo Johan tiến về võ đài.

Rất nhanh, Johan đã tiến đến võ đài, hắn không nhìn Bùi Đông Lai mà hướng mắt về hướng các thành viên đặc chiến đội, thanh âm kích động nói :

- Ta biết, các người rất tò mò vì sao ta lại đi vào võ đài, các người đều nghĩ ta tiến vào võ đài chỉ là đi chịu chết !

- Chính xác... Nếu ta và hắn giao thủ, kết quả sẽ như vậy.

Johan chỉ chỉ Bùi Đông Lai, sau đó lời nói đột nhiên thay đổi :

- Ta tiến vào võ đài cũng không phải muốn giao thủ cùng hắn, mà chỉ muốn nói vào lời với mọi người thôi.

Có lẽ không ngờ đến mục đích này của Johan, hắn vừa nói xong, hội trường lập tức xôn xao, mà Bùi Đông Lai cũng dừng bước.

- Chính xác ngày đó đội trưởng bộ đội đặc chủng Long Hồn của TQ hô lớn “ Quán quân là của bọn ta “ , sau khi câu nói này vang lên, ta cũng như các người đều giống nhau, đều cho rằng người này điên rồi.

Sắc mặt Johan nghiêm túc, lời nói không che dấu thù hận :

- Nhưng...Sau khi xem trận đấu của đội trưởng Gele với một thành viên của bộ đội đặc chủng Long Hồn Tiêu Cuồng, ta mới hiểu rằng nguyên nhân mà đội trưởng Long Hồn dám tự tin nói ra lời đó, chính là nhờ võ học thần kỳ TQ.

Nghe được lời nói của Johan, không ít thành viên đặc chiến đội đều gật đầu đồng ý.

- Ta công nhận võ học TQ có chỗ thần kỳ, nhưng ta không tin hai tên khốn khiếp kia có thể dựa vào cái gọi là võ học TQ đi đến cuối.

Nói đến đây, hận ý trong lời nói của Johan càng đậm:

- Ngược lại, ta cho rằng ta tin rằng chỉ cần bọn hắn ở vòng sau không lựa chọn từ bỏ thi đấu nhận thua, chắc chắn sẽ bị chém giết.

- Uhm, ta tin tưởng, đội trưởng Long Hồn dám tự tin hô khẩu hiệu đoạt giải quán quân sẽ không chủ động nhận thua, chắc qua cái tên Tiêu Cuồng kia thì rất khó tin.

Nói xong, Johan như vô tình đem ánh mắt nhìn về phía Tiêu Cuồng.

“Rốp ! Rốp !”

Nghe được lời nói xỉ nhục của Johan, Tiêu Cuồng nắm chặt hai nắm đấm, cực kỳ giận dữ.

Bùi Đông Lai thì lại nheo mắt nhìn Johan, dụng ý châm ngòi ly gián cực rõ ràng, khiến ình và Tiêu Cuồng giận dữ, khiến cho trận đấu ngày mai của cả hai phải đổ máu.

- Báo cáo giáo quan, tôi xin bỏ cuộc.

Mặc kệ Bùi Đông Lai, Johan hướng về Austin Rostov cúi chào, từ bỏ thi đấu, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi võ đài.

- Quỷ tha ma bắt bọn mày, tao sẽ khiến hai người bọn mày phải chém giết nhau, để một trong hai phải chôn cùng đội trưởng Gele.

Sau đó, khi đi đến bên người Bùi Đông Lai, Johan cố ý đi chậm lại, thấp giọng nói một câu. Sau đó, không đợi Bùi Đông Lai trả lời đã bước đi, giống như chưa từng có chuyện gì.

Lời nói ác độc của Johan vang lên bên tai nhưng Bùi Đông Lai không có tay dạy dỗ hần, chỉ giữ im lặng quay về đội ngũ.

- DCM ! Lũ Anh Quốc nham hiểm !

Nhìn thấy Bùi Đông Lai trở về, Tiêu Cuồng không nhịn được chửi rủa.

Bùi Đông Lai cười cười, ra hiệu cho Tiêu Cuồng yên tâm không cần nóng giận.

Bởi vì Johan chủ động nhận thua nên Bùi Đông Lai vượt qua vòng bát cường, cùng tổ trưởng tổ F tranh đoạt ghế tứ cường.

Ở lúc sau, tổ chức trận đấu ở tổ F, Pusins chỉ cần ba mươi giây đã hạ knock out đối thủ, tiến vào vòng sau.

- Báo cáo giáo quan, ta bỏ cuộc.

Đến lượt tổ G của Merck, đối thủ của hần không đợi Austin Rostov lên tiếng đã mở miệng tuyên bố từ bỏ thi đấu.

Đối với việc này, hội trưởng cũng xôn xao một trận, không ít ánh mắt sợ hãi khi nhìn Merck.

Nghe vậy, Austin Rostov liền đứng dậy tuyên bố kết quả, sau đó nói :

- Tiếp theo, tiến hành trận đấu tổ H, là cuộc so tài của Tiêu Cuồng bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ đấu với Cương Bả Nhật Xuyên bộ đội đặc chủng Thần Phong của Nhật Bản.

“Bá”

Austin Rostov vừa nói xong, Tiêu Cuồng đã nhanh chóng tiến lên, hần thật sự đã bị Johan chọc giận, nhanh chóng muốn chứng minh bản lĩnh của mình.

- Báo cáo giáo quan, ta bỏ cuộc.

Tiêu Cuồng vừa bước chân ra khỏi hàng thì Cương Bả Nhật Xuyên cũng đi ra, nhưng hần lại không đi về hướng võ đài mà trực tiếp bỏ quyền thi đấu.

Hả ?

Nghe Cương Bả Nhật Xuyên nói Tiêu Cuồng ngạc nhiên, theo bản năng dừng lại, ánh mắt giống mọi người nhìn về hướng Cương Bả Nhật Xuyên.

Đối với những ánh mắt khó hiểu và nghi hoặc của mọi người, Cương Bả Nhật Xuyên không giải thích gì mà thâm ý nhìn về hướng Bùi Đông Lai, giống như truyền đến tin tức gì đó.

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy thâm ý của Nhất Xuyên, trong lòng Bùi Đông Lai đã hiểu rõ mục đích của hần.

- Tiểu quỷ tử, mày là sợ đấu với tao sẽ đắc tội Bùi Đông Lai sao ?

Đoán được việc này không chỉ có mình Bùi Đông Lai, mà người thô lỗ như Tiêu Cuồng cũng đoán ra dụng ý của Cương Bả Nhật Xuyên, nghiêm mặt nói :

- Mày yên tâm, nếu trong trận đấu tao có xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì dù là Bùi Đông Lai hay quân đội TQ cũng sẽ không làm gì cả.

Nhưng Nhất Xuyên không hề trả lời, mà chỉ im lặng trở về đội ngũ.

Chẳng qua.

Trong lúc lui về, ánh mắt khinh miệt liếc Tiêu Cuồng một cái. Giống như muốn nói : Nếu không phải có Bùi Đông Lai, tao đã lấy tính mạng mày rồi.

Rốp ! Rốp !

Như hiểu được hàm ý trong cái liếc mắt của Cương Bản Nhật Xuyên, hai nắm đấm của Tiêu Cuồng giận dữ xiết chặt, sắc mặt tái xanh.

Thấy vậy, Bùi Đông Lai nhú mày, trong lòng có cảm giác có gì đó không tốt.

670. Chương 664 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quân Hùng (8)

Chương 664 : Thất Sát, Phá Quân chiến quân hùng (8)

Bởi vì trong người chảy dòng máu kiêu ngạo, bởi vì từng hứa với Tiêu gia lão thái gia nên Tiêu Cuồng rất muốn đoạt được ngôi quán quân.

Thật sự rất muốn.

Nhưng !

Hắn biết rõ thực lực bản thân không bằng Bùi Đông Lai, cho nên ở trận đấu đột kích cá nhân trước khi bắt đầu, Bùi Đông Lai đề nghị hắn dự thi, trong lòng hắn mặc dù rất muốn nhưng cuối cùng vì an toàn mà từ chối.

Hắn phải từ bỏ thì TQ mới có cơ hội giành ngôi quán quân.

Cho nên, hắn để Trần Anh tham gia trận đấu.

Kết quả là Trần Anh lại cự tuyệt đề nghị của hắn, sau đó cùng Bùi Đông Lai thỏa thuận, quyết định để hắn dự thi, chỉ là yêu cầu hắn khi gặp ba người Tô Bồ Đề, Battty Ann và Merck thì phải từ bỏ quyền thi đấu.

Đối với đề nghị này mặc dù trong lòng không muốn, hắn thà chết trận trên chiến trường cũng không muốn là kẻ hèn yếu.

Nhưng cuối cùng hắn cũng đồng ý, hơn nữa hắn quyết định trước khi gặp ba người Tô Bồ Đề sẽ đem hết thực lực bản thân thể hiện ra, để không uổng phí lần thi đấu này.

Nhưng mà.

Ở trận đầu tiên, do Gele nhục mạ hắn bất chấp nguy hiểm đến tính mạng, không sử dụng tuyệt kỹ mà Diệp Cô Thành truyền dạy, đơn giản dùng mưu kế giết chết Gele.

Mà trận đấu hôm nay chính là cơ hội cuối cùng để thể hiện hết bản lĩnh của bản thân, may mắn hơn đối thủ của hắn là Cương Bản Nhật Xuyên đã tiến vào Nhấn Thuật Bát đoạn, đủ để hắn có thể dùng hết tuyệt kỹ bản thân.

Nhưng.

Hắn lại không ngờ rằng Cương Bản Nhật Xuyên lại từ bỏ thi đấu.

Quân đội NB biết hắn và Bùi Đông Lai quan hệ rất tốt, sợ rằng Cương Bản Nhật Xuyên trong trận đấu làm bị thương hay giết chết Tiêu Cuồng sẽ đắc tội Bùi Đông Lai, cho nên để cho Cương Bản Nhật Xuyên từ bỏ thi đấu.

Hắn không biết việc này nhưng vẫn nhận ra được Cương Bản Nhật Xuyên là do sợ đắc tội Bùi Đông Lai nên mới từ bỏ thi đấu.

Thậm chí hẳn có thể cảm nhận được Cương Bản Nhật Xuyên cực kỳ khinh thường mình !

Điều này khiến cho hẳn cực kỳ uất ức!

Mà bởi vì cảm nhận được nội tâm uất ức của Tiêu Cuồng, Bùi Đông Lai mới có cảm giác bất an, hẳn lo lắng Tiêu Cuồng sẽ không cam lòng mà đi tử chiến với Merck.

Cực kỳ lo lắng nhưng Bùi Đông Lai vẫn không lên tiếng, mà tính đợi đến lúc giải lao, đợi Tiêu Cuồng bình tĩnh một chút sẽ nói chuyện.

- Báo cáo giáo quan, bởi vì hôm nay có rất nhiều đội viên dự thi bỏ thi đấu, nhận thua, cho nên thời gian còn rất nhiều, đề nghị ban tổ chức tiếp tục an bài !

Đúng lúc Bùi Đông Lai quyết định, thì một thanh âm vang lên, chủ nhân chính là Battty Ann:

- Cá nhân tôi đề nghị tiếp tục thi đấu.

Hả?

Nghe được đề nghị của Battty Ann, hội trưởng lại xôn xao, không ít người đồng ý với hẳn.

Mà Bùi Đông Lai thì lại nhú mày !

Vốn tính đợi kết thúc thi đấu ngày hôm nay sẽ cùng Tiêu Cuồng nói chuyện, nhưng nếu đề nghị của Battty Ann được chấp thuận, như vậy sẽ tiếp tục thi đấu, lấy trạng thái lúc này của Tiêu Cuồng rất có thể sẽ vào võ đài thi đấu với Merck.

Trong lòng lo lắng nhưng Bùi Đông Lai vẫn không nóng lòng bác bỏ đề nghị của Battty Ann, mà đem ánh mắt nhìn về thính phòng, chờ đợi quyết định của ban tổ chức.

Austin Rostov không trực tiếp trả lời Battty Ann mà đi về phía người phụ trách Ratatosk thảo luận, sau khi thấp giọng bàn luận một lúc, cuối cùng hai người đã thống nhất.

- Đề nghị của Battty Ann cũng khá hợp lý, nhưng ngày hôm nay có tuyển thủ được trực tiếp vượt qua, có tuyển thủ phải cực khổ chiến đấu, vì thế nếu tiếp tục tiến hành tranh đoạt ngôi tứ cường sẽ là không công bằng với những tuyển thủ phải cực khổ chiến đấu.

Sau khi cùng Ratatosk thống nhất, Austin Rostov đi lên trước, nghiêm mặt nói :

- Trải qua thương nghị của ban tổ chức, sẽ trưng cầu ý kiến của những tuyển thủ đã cực khổ thi đấu ngày hôm nay, nếu như bọn hẳn không phản đối thì sẽ tiếp tục tiến hành thi đấu.

Nghe được lời nói của Austin Rostov, chân mày Bùi Đông Lai càng nhíu chặt, hẳn biết mình căn bản không thể phản bác quyết định của Austin Rostov, dù sao hẳn cũng là trực tiếp vượt qua, không phải chiến đấu gian khổ

- Báo cáo giáo quan, tôi đồng ý tiếp tục thi đấu, hơn nữa taôi lựa chọn bỏ cuộc.

Sau đó, ánh mắt nhìn về Zahid và vài tên chiến đấu gian khổ khi nãy, Zahid dẫn đầu bước ra, không những đồng ý đề nghị của Battty Ann mà còn chủ động từ bỏ thi đấu, nhận thua.

Quyết định của Zahid cũng không gây bất ngờ, bởi vì tất cả mọi người đều biết Zahid không phải đối thủ của Tô Bô Đề, hơn nữa vẫn còn Merck nên Zahid không cần phải mạo hiểm để bị đánh tàn phế hoặc chết để chứng minh dũng khí cường đại của bộ đội đặc chủng nước M, mà thay vào đó có thể bảo tồn lực chiến đấu để tham gia thi đấu đoàn thể.

- Báo cáo giáo quan, tôi cũng đồng ý tiếp tục thi đấu ngoài ra tôi cũng lựa chọn bỏ thi đấu.

Đội trưởng Cafu của Braxin cũng như vậy, so sánh với Zahid mà nói thì lựa chọn của hẳn càng chính xác hơn, trừ phi hẳn bị ngốc mới cùng đánh với Battty Ann.

- Pusins, cậu thì sao ?

Nhìn thấy Zahid và Cafu đều đồng ý và bỏ quyền thi đấu, Austin Rostov nhìn về phía Pusins đội trưởng đội Alpha của Nga, hẳn là người cuối cùng thông qua chiến đấu để vào vòng trong.

- Tôi cũng đồng ý tiếp tục thi đấu.

Đối với câu hỏi của Austin Rostov, Pusins trầm giọng nói, chỉ có đồng ý tiếp tục thi đấu nhưng không từ bỏ quyền thi đấu.

- Nếu như 3 vị đều đồng ý tiếp tục thi đấu, vậy căn cứ quyết định của ban tổ chức, ngày thi đấu hôm nay tiếp tục tiến hành.

Austin Rostov nghe xong, liếc mắt nhìn Ratatosk một cái, thấy Ratatosk vuốt cằm liền nói :

- Bởi vì ngoài Zahid ra thì 2 người kia bỏ quyền thi đấu, Tô Bồ Đề và Battty Ann trực tiếp vượt qua vòng tứ cường, sẽ gặp nhau ở vòng bán kết. Kế tiếp, Bùi Đông Lai đội trưởng Long Hồn của TQ sẽ gặp Pusins đội trưởng đội Alpha của Nga.

Nghe được lời nói của Austin Rostov, Pusins quay đầu nhìn Bùi Đông Lai một chút, sau đó bước ra khỏi hàng tiền về võ đài.

Nhìn thấy ánh mắt hữu hảo của Pusins, trong lòng Bùi Đông Lai khẽ động, đã đoán được dụng ý của hắn, lập tức đi theo tiến về võ đài.

- Bùi Đông Lai các hạ, Nga và Trung luôn luôn là hảo hữu. Hai bên hợp tác, trao đổi với nhau rất nhiều phương diện, thậm chí còn tổ chức thành công diễn tập quân sự.

Hai bên vào võ đài, Phổ Tư Tư hành lễ trước với Bùi Đông Lai, cực kỳ khách khí nói :

- Tôi rất tiếc đã không được tham gia các hoạt động trao đổi 2 bên trước đó nhưng lần này lại may mắn gặp được một quân nhân xuất sắc như các hạ trong lần thi đấu quân sự giữa các nước này. Quân nhân TQ xin chỉ giáo !

- Cùng nhau học tập thôi, cùng so tài nào.

Bùi Đông Lai Mm cười trả lễ, trong lòng cũng hiểu rõ, Pusins lần này là thật lòng, không phải âm mưu quỷ kế gì mà muốn thua trong danh dự. Nga đúng là một cường quốc quân sự, mà đội Alpha của Nga lần này là đội chủ nhà, nếu Pusins chưa chiến đã nhận thua thì cũng quá mất thể diện của Nga.

- Bêu xấu rồi !

Thấy Bùi Đông Lai đã hiểu được ý của mình, Pusins thoải mái, sau đó khẽ thông báo. Ngay tại chỗ nhảy lên, chủ động tấn công trước.

Vì không ảnh hưởng đến quan hệ Trung- Nga, Bùi Đông Lai cấp đủ mặt mũi cho Pusins, đối diện với công kích của hắn chỉ né tránh mà chưa phát động phản công.

- Kỹ năng chiến đấu các hạ thực sự vượt xa ta, ta xin nhận thua.

Bùi Đông Lai nể tình, nên Pusins cũng biết dừng đúng lúc, hơn mười chiêu liên tục không chạm đến một sợi tóc của Bùi Đông Lai, hắn liền biết thực lực của mình thua đối phương xa đến mức nào, vì thế chủ động ngừng tấn công, mở miệng nhận thua.

Bùi Đông Lai Mm cười nói :

- Pusins các hạ khiêm tốn rồi.

Nhìn một màn này, mấy đội ngũ đặc chiến đội dự thi khác mặc dù biết rõ cả hai đang đóng kịch, nhưng cũng không nói gì. Dù sao, đúng như lời Pusins, TQ và Nga là hai quốc gia quan hệ với nhau rất chặt chẽ, đặc biệt là hợp tác về quân sự, hơn nữa lần này đội Alpha của Nga là đội chủ nhà cho nên cấp một ít mặt mũi là đương nhiên.

...

Chờ trận đấu của Bùi Đông Lai kết thúc, Austin Rostov tiếp tục nói :

- Tiếp theo là trận đấu bất cường cuối cùng, tìm ra người lọt vào vòng tứ kết, là Tiêu Cuồng của đội Long Hồn TQ gặp Merck của đội đặc chủng M.

- Bá !

Lời nói Austin Rostov vang lên, hầu như tất cả đều đem ánh mắt nhìn về phía Tiêu Cuồng, giống như chờ đợi hắn nhận thua.

Nhìn thấy ánh mắt mọi người, Tiêu Cuồng không có nhanh chóng tiến vào võ đài như những lần trước, mà nhìn Bùi Đông Lai, sắc mặt phức tạp nói :

- Đông Lai, ka muốn lên võ đài.

“Lộp bộp”

Lời nói của Tiêu Cuồng đúng như dự đoán của Bùi Đông lai, khiến cho hắn chấn động, nhú mày, nhìn sắc mặt nghiêm túc của Tiêu Cuồng, trầm ngâm nói :

- Cuồng ca, tôi có thể hiểu được tâm tình của anh lúc này nhưng anh nên biết anh không phải đối thủ của hắn.

- Tiêu Cuồng không được làm loạn !

Trần Anh nghe được lời nói của Tiêu Cuồng, nóng nảy nói.

- Yên tâm, Đông Lai, Trần tỷ, tôi sẽ cẩn thận.

Tiêu Cuồng cười cười nói :

- Tôi chỉ muốn thử sức một chút với hắn, nếu như thực sự không nổi nữa thì tôi sẽ trực tiếp nhận thua.

- Cuồng ca...

Nghe xong, Bùi Đông Lai định nói gì đó đã bị Tiêu Cuồng trực tiếp cắt ngang :

- Xin lỗi, Đông Lai, Trần tỷ.

“Bá”

Vừa nói xong, Tiêu Cuồng đã trực tiếp bước ra khỏi hàng, thẳng lưng, tiến vào võ đài.

- Ách.

Nhìn một màn này, mấy đội viên dự thi khác và ban tổ chức đều tròn mắt, người này chẳng lẽ muốn đi chịu chết sao ?

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai vốn định trực tiếp đưa tay ngăn cản Tiêu Cuồng nhưng nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp kia, cuối cùng cũng thu hồi tay lại, suy tư.

- Đông Lai ...

Trần Anh thấy vậy, cố gắng nói cái gì đó.

Bùi Đông Lai thở dài :

- Nếu không để Cuồng ca thi đấu, sợ rằng hắn sẽ ... Còn về an toàn của Cuồng Ca thì Trần tỷ an tâm, nếu đến lúc nguy hiểm Cuồng ca vẫn khẳng khẳng đánh tiếp thì chúng ta trực tiếp nhận thua giúp hắn.

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Trần Anh đem lời định nói thu lại, gật gật đầu sau đó tràn ngập lo lắng nhìn Tiêu Cuồng đang tiến vào võ đài.

Ở bên kia, Merck nhìn thấy Tiêu Cuồng lựa chọn nghênh chiến, cảm thấy khó hiểu nhưng chỉ cười lạnh theo sau tiến vào võ đài.

Giống như lúc trước đánh với Lehmann, Tiêu Cuồng dẫn đầu đi vào võ đài.

- Người sợ chết ta đã thấy không ít, nhưng người vội vã muốn chết như mày thì đúng là ít thấy.

Tiến vào võ đài, Merck hiếm khi chủ động nói chuyện lại lên tiếng, lời nói giống như tuyên cáo của Tử Thần, trực tiếp tuyên án tử cho Tiêu Cuồng.

Lời nói vừa dứt, sát ý khủng bố như núi lửa phun trào xuất hiện, ánh mắt sắc như dao găm lên người Tiêu Cuồng, sau đó bước từng bước về phía hắn.

Đường như muốn giống như Lehmann, dùng cách thức trêu đùa giết chết Tiêu Cuồng !

Cảm nhận được sát ý mạnh mẽ từ Merck, ngực Tiêu Cuồng cảm giác như bị một tòa núi lớn đè xuống, thân hình căng cứng, hít thở khó khăn.

Cắn răng, nắm chặt tay, cố sức đứng thẳng, kiên cường đối chọi với ánh mắt coi thường của Merck, cố gắng chống lại áp lực từ hắn

Bịch ! Bịch ! Bịch !

Tiếng bước chân trầm ổn vang lên, khoảng cách giữa Merck và Tiêu Cuồng càng lúc càng ngắn lại.

Đối mặt với áp lực Merck gây ra, trên trán Tiêu Cuồng đổ mồ hôi liên tục, dọc theo khuôn mặt rơi xuống mặt đất.

- Tên kia chết chắc rồi !

Nhìn thấy Tiêu Cuồng đổ mồ hôi đầm đìa, thân hình cũng run rẩy, trừ 4 người Bùi Đông Lai, trong lòng tất cả mọi người đều có suy nghĩ này.

A..A....A !

Như đáp lại suy nghĩ của mọi người, khi khoảng cách giữa hai người còn chưa đến mười thước, Tiêu Cuồng đột nhiên ngẩng mặt lên trời rít gào.

Hả ?

Theo tiếng rít gào của Tiêu Cuồng, mọi người nhìn thấy Tiêu Cuồng tựa hồ không còn bị Merck áp bách nữa, thân mình không run rẩy mà đứng thẳng như thường.

- Xem ra mày so với tên hôm qua tao chém giết còn mạnh hơn một chút, chẳng qua mày cho rằng như vậy sẽ chống lại được tao sao ?

Nhìn thấy Tiêu Cuồng chống lại được áp lực mình gây ra, trong con ngươi của Merck lóe lên một chút ngạc nhiên nhưng lập tức bình thường lại, khóe miệng nở nụ cười lạnh như băng, sát khí trong mắt càng nặng :

- Trò chơi nên chấm dứt rồi !

- Chúng ta bỏ cuộc.

Merck vừa dứt lời, cảm giác được Merck muốn thực sự ra tay, Bùi Đông Lai vội vàng hét lớn.

Bỏ cuộc ?

Oạch !

Trong giây lát, hầu như tất cả mọi người đều nhìn về Bùi Đông Lai, ánh mắt kinh ngạc, tựa hồ hoàn toàn không thể ngờ Bùi Đông Lai lại làm như vậy.

Mà ở trên võ đài, nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Tiêu Cuồng như bị điện giật, thân hình chấn động mạnh.

Hắn nghiêng đầu nhìn Bùi Đông Lai, nhìn thấy Bùi Đông Lai rõ ràng lắc lắc đầu với mình.

Thấy một màn này, Tiêu Cuồng vô lực nhắm mắt lại, dùng sức cắn chặt môi, dường như dùng cách này để khiến bản thân tỉnh táo lại để quyết định.

Máu tươi từ khóe miệng trào ra, không thèm quan tâm mà mở to mắt, đôi mắt hơi đỏ, nhìn Merck đối diện, chậm rãi mở miệng, thanh âm nghẹn khuất, khàn khàn :

- Ta nhận thua !

Ta nhận thua !

Ba chữ ngắn ngủi như lấy đi tất cả khí lực của Tiêu Cuồng, làm cho bóng lưng thẳng tắp lại chùng xuống, lại gần như lấy hết thần khí, con người tràn ngập bất mãn, ảm đạm, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy trắng.

Sỉ nhục như thế này hẳn chưa từng được nếm !

Nếu... Câu nói vừa rồi không phải là người anh em Bùi Đông Lai nói ra thì hẳn thà chết chứ không chấp nhận sỉ nhục này !

Nhưng trên thế giới không có nếu !

Hắn không thể làm trái lời hẹn với huynh đệ.

- Tao không thích bị người đùa bỡn !

Merck lên tiếng, thân hình di chuyển.

- Mà muốn chết !

Cảm ứng được hành động của Merck, Bùi Đông Lai quát lớn, lao về phía võ đài.

“Bốp!”

Trả lời hắn là một cái tát vang dội !

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Tiêu Cuồng bị Merck tát văng ra ngoài !

Hình ảnh như dừng lại.

Trừ Bùi Đông Lai, tất cả đều há hốc mồm nhìn Tiêu Cuồng bị văng ra ngoài, trên má in rõ dấu tay, khoe miệng rỉ máu.

Trong lúc lao về võ đài, Bùi Đông Lai cũng nhìn thấy một màn này !

Làm cho hắn chấn động, lập tức đổi hướng lao về phía Tiêu Cuồng văng ra.

Cùng lúc đó, không bị trọng thương nên Tiêu Cuồng cứng rắn dùng lực, ngăn không cho thân thể bay ngược ra.

“Bịch”

Hai chân Tiêu Cuồng tiếp đất, lưu dưới mặt đất hai dấu chân thật lớn !

Bùi Đông Lai nhanh chóng lao đến, lo lắng hỏi :

- Cuồng ca, anh có sao không ?

- Yên tâm, ka chỉ bị hắn trừng phạt nhẹ thôi !

Cùng lúc đó, Merck từ trên cao nhìn xuống cùng nói :

- Nếu không phải vậy, thì bây giờ hắn đã là một cái xác rồi !

- Xin lỗi Đông Lai, ka không nên lên đài, khiến cho chú bị mất mặt !

Nghe được lời nói của Merck, khuôn mặt Tiêu Cuồng đỏ lên, ánh mắt trông cậy, thanh âm khàn khàn nói :

- Người anh em, hy vọng cậu sẽ dành lại thể diện cho quân nhân TQ chúng ta !

- Cuồng ca!

Không hiểu vì sao, nhìn Tiêu Cuồng lúc này mà trong lòng Bùi Đông Lai như bị dao cắt, gần từng chữ nói :

- Tôi sẽ dùng Long quyền mà ka chưa kịp sử dụng, để giành lại tất cả !

Nghe vậy, Tiêu Cuồng gât đầu cười !

- Báo cáo giáo quan !

Bùi Đông Lai không nhiều lời, mà trực tiếp nhìn Ratatosk hét lớn !

- Bùi Đông Lai các hạ, mời nói !

Nhìn thấy Merck làm trái quy tắc, tát Tiêu Cuồng một cái, đang cùng với Austin Rostov thương lượng xử lý thì thấy Bùi Đông Lai lên tiếng, liền đứng dậy đáp lễ.

- Hô !

~ Bùi Đông Lai liền nói, thanh âm không lớn chỉ vừa đủ nghe :

- Giáo quan, tôi thỉnh cầu cùng đặc chủng nước M trực tiếp bắt đầu vòng bán kết !

- Hả ?

Nghe được lời này, Ratatosk kinh ngạc không biết trả lời thế nào !

- Tôi đồng ý !

Nhưng Merck lại trực tiếp đồng ý!

- Anh em của ta không phải dễ bị bắt nạt !

Nghe được lời này, Bùi Đông Lai không đợi Ratatosk phụ tuyên bố, thân hình đã xuất hiện giữa võ đài :

- Hôm nay, dù là Thiên Vương lão tử đến đây cũng không cứu được mày !

671. Chương 665 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quân Hùng (9)

Chương 665 : Thất Sát, Phá Quân chiến quân hùng (9)

Tất cả đều nhìn về phía Bùi Đông Lai và Merck.

Bọn hắn thật không ngờ sau khi Tiêu Cuồng nhận thua bị ăn một tát của Merck thì Bùi Đông Lai lại trực tiếp lao lên võ đài, quyết đấu sinh tử với Merck.

- Chưa được tổ ủy đồng ý, các cậu không được thi đấu !

Trên khán phòng, sau khi bình tĩnh lại Ratatosk liền lập tức cấm hai người thi đấu, sau đó liền vội bổ sung :

- Ban tổ chức sẽ lập tức thương nghị, sau khi có kết quả các cậu không được động thủ, nếu không sẽ không được tính kết quả mà còn xóa tư cách thi đấu.

Không một tiếng hồi đáp, hai người Bùi Đông Lai và Merck lúc này đối diện nhau, sát khí của cả hai tuôn trào mãnh liệt.

- Các cậu có nghe không ?

Nhìn thấy tình hình trên võ đài vẫn căng thẳng, Ratatosk hơi nóng nảy, thân là người trong ban tổ chức, hắn không cho phép có sự coi thường nào đối với quyết định của ban tổ chức.

- Báo cáo giáo quan, Bùi Đông Lai đã rõ !

Nghe được lời này, Bùi Đông Lai thu hồi ánh mắt , xoay người nhìn Ratatosk, cúi chào đáp lời!

Mặc dù hận không thể lập tức xé xác Merck nhưng hắn vẫn biết cái gì cần làm.

- Giáo quan, lúc này cách buổi trưa còn hơn một tiếng !

Merck cũng nhìn về phía Ratatosk, khinh thường cười nói :

- Nếu như Bùi Đông Lai đã vội vã muốn thi đấu thì tôi cũng sẵn sàng đáp ứng nguyện vọng muốn chết sớm của hắn, từ giờ đến buổi trưa là đủ giết hắn hơn một trăm lần rồi !

- Đợi sau khi thương nghị, ban tổ chức sẽ có câu trả lời cho các cậu !

Ratatosk nhắc lại một lần nữa, sau đó quay về chỗ ngồi, cùng một vài thành viên ban tổ chức thương nghị.

Còn trên võ đài, Bùi Đông Lai và Merck lại đem ánh mắt nhìn về nhau, sát ý càng tăng cao.

- Thật không ngờ trận đấu tiếp diễn như thế này !

- Đúng a, sự tình phát triển càng lúc càng hấp dẫn a ! Không biết hai người ai sẽ thắng đây !

- Tất nhiên là Merck, căn cứ vào tài liệu thi đấu trước đó thì hẳn đã tiến vào Chiến Sĩ Cấp Chín, trên tay nhuộm vô số máu, so sánh thủ đoạn giết người và kinh nghiệm chiến đấu thì Bùi Đông Lai làm sao bằng được !

- Đúng vậy... Mặc dù võ học TQ thần kỳ nhưng tóm lại không phải là kỹ thuật giết người tốt nhất, còn Merck lại được chân truyền những kỹ thuật giết người mạnh nhất.

...

Xem như ban tổ chức đang thương nghị thì trong hội trường tiếng bàn luận vang lên sôi nổi. Hầu như tất cả đều cho rằng Merck sẽ chiến thắng.

- Merce các hạ, ngài cho rằng ban tổ chức sẽ đồng ý sao ?

Trong lúc đó, ở trên thính phòng, Terry một trong năm Dong Binh Vương nhìn đệ nhất Dong Binh Vương Merce hỏi.

Nghe câu hỏi của Terry, Merce trầm ngâm nói :

- Chủ ý của Merck đúng là nhắm vào Bùi Đông Lai, ngay cả ban tổ chức cũng biết điều này. Trận đấu ngày hôm nay là Merck phạm quy trước, theo lý thuyết hẳn sẽ bị tước bỏ tư cách thi đấu. Nhưng Bùi Đông Lai lại không yêu cầu vậy, mà chỉ yêu cầu tiến hành thi đấu với Merck, như vậy có lẽ ban tổ chức sẽ đồng ý.

- Tôi đồng ý với lời nói của Merce các hạ.

Đệ nhị Dong Binh Vương Kruff cũng gật gật đầu, nói :

- Lần thi đấu này là lấy tiếp cận chiến đấu thực tế làm mục tiêu, cố gắng tổ chức lần thi đấu đỉnh cao nhất trong lịch sử. Cho nên nếu không đồng ý thì sẽ mất đi một trận chiến đỉnh cao.

- Vậy các vị cảm thấy trong hai người ai mạnh hơn ?

Lại một gã Dong Binh Vương hỏi.

- Nhìn biểu hiện thì Merck mạnh và nguy hiểm hơn nhưng Bùi Đông Lai từ khi bắt đầu thi đấu luôn tạo cho người ta cảm giác bí ẩn, khó đoán. Nhưng nếu lựa chọn người sẽ thắng thì ta tin tưởng Merck, dù sao cường giả chết dưới tay Merck cũng không ít.

Kruff nói:

- Còn Merce các hạ nghĩ sao ?

- Ta cho rằng Bùi Đông Lai sẽ thắng !

Merce đáp lời.

- Vì sao ?

Bốn người Dong Binh Vương kinh ngạc hỏi.

- Thực lực chân chính của Merck chỉ cần phân tích qua tư liệu sẽ rõ, còn Bùi Đông Lai quá bí ẩn, cùng với biểu hiện tư tin hô vang “Quán quân là ta” khi mới bắt đầu và thái độ vừa biểu hiện khi này, điều này chứng minh hẳn có khả năng thắng được Merck.

Merce nhìn Bùi Đông Lai nói :

- Còn nữa, tính toán kỹ thì Merck mặc dù giết rất nhiều người, thủ đoạn phong phú nhưng các vị không thấy biểu hiện của Bùi Đông Lai trong trận đấu đột kích cá nhân sao ? Chẳng lẽ các vị nghĩ đó là biểu hiện của một đội viên đặc chiến đội binh thường có thể làm được sao ?

- Đúng rồi !

Trong giây lát, đám Kruff đã thông suốt.

Bởi vì.

Qua trận đấu đột kích cá nhân, bọn hắn đều nhìn ra được Bùi Đông Lai là một binh sĩ có năng lực cực mạnh, kinh nghiệm tác chiến rất phong phú.

- Người không phải đối thủ của hắn!

Trong lúc đám Merce bàn luận thì Tô Bồ Đề bất ngờ đi đến trước người Bùi Đông Lai, sắc mặt phức tạp nhìn Bùi Đông Lai nói :

- Nếu người ngoan cố thì kết quả sẽ là bị hắn chém giết thôi !

“Bá”

Tô Bồ Đề vừa lên tiếng, tiếng bàn luận trong hội trường giảm xuống không ít, ngay cả đám Bùi Đông Lai cũng không nhin được mà nhìn nàng.

Vì sao Tô Bồ Đề phải nhắc nhở Bùi Đông Lai ?

Trong lúc bất ngờ, ngoài Bùi Đông Lai tất cả mọi người đều khó hiểu, căn cứ vào tình báo thì Tô Bồ Đề cũng giống như hai người Battty Ann và Merck đến đây thi đấu là vì Bùi Đông Lai, sao lại xảy ra việc này, Tô Bồ Đề không có lý do giúp đỡ Bùi Đông Lai a !

Mấy người kia không biết lý do nhưng Bùi Đông Lai thì hiểu rõ.

Hắn biết Tô Bồ Đề mặc dù muốn giáo huấn hắn nhưng chỉ giới hạn trong giáo huấn mà thôi không hề có sát ý, vì Bùi Vũ Phu có quan hệ với Tô Bồ Đề, cho nên nếu gặp tình huống nguy hiểm Tô Bồ Đề còn có thể sẽ giúp đỡ chứ tuyệt không có sát ý.

Biết rõ điều này, cho nên Bùi Đông Lai không hề nói gì nhưng Tô Bồ Đề vẫn tiếp tục nói.

- Tiện nam, ta đã nói phải giáo huấn người, nếu người chết thì làm sao ta giáo huấn được chứ ?

Có lẽ nhận ra nghi hoặc của đám đông hoặc nhận ra Bùi Đông Lai đã hiểu rõ ẩn tình cho nên Tô Bồ Đề khôi phục bộ dáng ban đầu, ngạo nghễ nói :

- Nếu người muốn chết phải hỏi qua ý kiến của ta đã !

- Tô Bồ Đề, đáng tiếng là đầu của hắn ta đặt trước rồi.

Nghe được lời này của Tô Bồ Đề, Merck nở nụ cười lạnh nói :

- Tiếc là cô kém may mắn thôi !

- Người !

Nghe vậy, Tô Bồ Đề giận dữ, nhưng không biết nói lại điều gì, theo thứ tự sắp xếp thì trận đấu bây giờ hoãn thì ngày mai Bùi Đông Lai vẫn phải đấu với Merck.

- Thánh nữ Tô Bồ Đề, tên kia từng nói hắn sẽ đoạt ngôi quán quân vậy thì làm sao mà thua Merck các hạ được chứ ?

Lúc này, một gã thành niên trong đám bộ đội đặc chủng bầy không bầy Hàn Quốc cười lạnh, châm chọc nói :

- Nếu cô muốn giáo huấn hắn vậy thì đợi vào chung kết là được mà.

- Đúng vậy, tên hồn đàn của Long Hồn TQ vừa này không phải từng võ học thần kỳ của TQ đánh bại đội trưởng Gele sao ? Nói vậy thì Bùi Đông Lai các hạ cũng có thể sử dụng thần kỹ mà chiến thắng Merck các hạ chứ !

Tên bộ đội đặc chủng Hàn Quốc vừa nói xong thì Johan bộ đội đặc chủng hoàng gia Anh cũng tiếp lời.

Lời nói vừa rồi của hai người, mọi người đều hiểu rõ, bề ngoài là khen ngợi nhưng thật ra là chèn nhạo Bùi Đông Lai không biết tự lượng sức quyết đấu cùng Merck.

Bộ đội đặc chủng Red Alert Ấn Độ đang muốn nói thì đám Ratatosk đã bàn luận xong, Ratatosk đứng dậy thông báo kết quả.

Nhìn thấy vậy, mặc dù hận không thể trực tiếp kéo Bùi Đông Lai xuống khỏi võ đài nhưng Tô Bồ Đề biết nếu Bùi Đông Lai không chịu nhận thua, thì trận đấu này cũng không né tránh được.

- Căn cứ thảo luận của ban tổ chức, quyết định đồng ý với đề nghị của hai người Bùi Đông Lai và Merck, vòng bán kết được cử hành sớm .

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Ratatosk thông báo kết quả thương nghị.

“Bá”

Sau đó, mọi người đều đem ánh mắt thương hại nhìn về phía Bùi Đông Lai ngoại trừ Tô Bồ Đề với ánh mắt quan tâm lo lắng.

Chỉ có ánh mắt của thành viên Long Hồn TQ vẫn bình tĩnh, bọn họ đang đợi Bùi Đông Lai dùng kết quả chứng minh ọi người biết.

- Chúc mừng mày đã đem ngày giỗ đầu sớm hơn một ngày.

Trên võ đài, Merck cười lạnh áp sát, sát ý bùng nổ.

Ngày giỗ đầu ?

“Vù”

Trên võ đài, Bùi Đông Lai đã động.

Như sử dụng ma pháp, hiện ra từ hư không trước mặt Merck, cả người giống du long xuất hải, quyền như đạn đại bác bắn ra, nhằm thẳng đầu Merck mà đến.

Long quyền.

Chỉ liếc mắt một cái, Tiêu Cuồng liền nhận ra đây chính là sát chiêu của Long Vương Diệp Cô Thành.

672. Chương 666 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quân Hùng (10)

Chương 666 : Thất Sát, Phá Quân chiến quân hùng (10)

Bởi vì Diệp Cô Thành khác với những người Diệp gia khác, chẳng những không có chèn ép khi dễ Bùi Đông Lai mà ngược lại một lòng ủng hộ hắn, cho nên khi Bùi Đông Lai nói muốn dùng Long Quyền đánh chết Merck, Tiêu Cuồng cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng mà.

Nhìn Bùi Đông Lai ra tay hắn vẫn kinh ngạc.

Mặc dù biết thực lực Bùi Đông Lai vượt xa hắn nhưng thời gian hắn khổ luyện Long Quyền không ngắn, tự nhận là mới có chút thành tựu nhưng so với uy lực Long Quyền mà Bùi Đông Lai đánh ra lúc này... Thì sợ rằng đã đến cảnh giới “Lấy ý hiện hình” rồi.

Long Quyền là do Long Vương Diệp Cô Thành kết hợp tứ bốn thứ quyền pháp của Hình Ý Quyền, Xà Quyền võ học bản thân và thuật giết người để tạo ra. Trong đó, Hình Ý Quyền quyền thế dũng mãnh, Xà Quyền giết người quỷ dị, có thể nói bên trong quyền chứa sát khí, làm cho người khác khó lòng phòng bị.

Mà giống như Hình Ý Quyền có ba đại cảnh giới, Long Quyền cũng chia làm ba đại cảnh giới là : Ý động thân tùy, lấy ý linh khí và lấy ý hiện hình. Mà vừa nãy Bùi Đông Lai vừa ra tay đã thể hiện hắn đã luyện Long Quyền đến cực hạn : Lấy ý hiện hình !

Tiêu Cuồng không biết Bùi Đông Lai do dung hợp linh hồn của Tiêu Phi, cho nên kể thù toàn bộ tri thức võ học, trí nhớ mà Tiêu Phi đã học, mà trước khi chết 4 năm Tiêu Phi đã đem Long Quyền luyện đến cực hạn !

- Động như sơn băng, tĩnh như phục thổ, vận động như bách luyện chi cương hà kiên bất tồi, thân tự du long thủ thủy, kiến không tức tiến. . .

Cuồng Long nổi trên mặt nước !

Bùi Đông Lai ra tay không dựa theo quy tắc, quyền vừa ra là Long Quyền, chiêu thức hung mãnh, tốc độ như chớp giạt, chiếm được cơ hội.

- Hừ !

Đối mặt với một quyền hung hổ của Bùi Đông Lai, Merck âm thầm khiếp sợ khí thế của hắn, nhưng vẫn không thêm coi trọng mà chỉ vùng quyền đón đỡ.

Cứng chọi cứng, lấy sở trường của chiến sĩ Châu M mà cần sợ à ?

“Rầm”

Hai quyền chạm nhau, hóa kinh ẩn trong quyền đầu của Bùi Đông Lai bất ngờ bùng nổ, cùng lực lượng nhục thể thuần túy của Merck hung hăng va chạm, tựa như hai ngọn núi lớn va chạm, thanh thế kinh người.

“ Bịch”

Lực lượng khủng bố không chỉ chấn cho cánh tay Merck run lên, mà hai chân của hắn còn bị lún sâu xuống đất.

“Lộp bộp”

Tục ngữ nói : Người trong nghề vừa nhìn đã biết là hàng thật hay giả.

Bởi vì mới bước vào cảnh giới Bán Bộ Chiến Sĩ Cấp Chín, cộng thêm kinh nghiệm giết người và chiến đấu phong phú. Cho nên đứng trước Bùi Đông Lai hắn mới tự tin nói những lời kia, nhưng lúc này cảm giác lực lượng khủng bố từ cánh tay truyền về, trong lòng Merck chấn động mạnh : Hắn sao lại mạnh như vậy ?

Một quyền đánh Merck lún xuống đất, Bùi Đông Lai vẫn không dừng lại, thừa thắng xông lên, biến quyền thành trảo, tựa như Long trảo, nhắm đầu của Merck trảo xuống.

Merck chính vì sơ ý khinh thường mà bị Bùi Đông Lai đánh cho trở tay không kịp, rơi xuống hạ phong, lại nhìn thấy Bùi Đông Lai không buông tha, tiếp tục hạ sát chiêu thì sao dám khinh thường nữa !

Xoay eo, rung vai, vùng quyền !

Hữu quyền của Merck lao lên, như đại bác cao xạ, nhắm thẳng lòng bàn tay của Bùi Đông Lai lao đến.

Khí huyết được Merck phản kích thì Bùi Đông Lai lập tức biến quyền thành chưởng, chụp xuống nắm đấm của Merck !

Chưởng khắc quyền !

“Bốp”

Chưởng quyền chạm nhau, Merck chỉ cảm giác nắm đấm của mình như va vào khối bông, lực đạo hoàn toàn bị hấp thu, không tiến tới được nửa bước !

Lấy nhu thắng cương !

Bùi Đông Lai sử dụng đạo lý nhu khắc cương trong Thái Cực để ngăn cản nắm đấm dùng mười phần sức mạnh của Merck.

Vốn bàn tay đang mở ra của Bùi Đông Lai đột nhiên khép lại, chuyển thành hình Long Trảo, trong nháy mắt đã nắm chặt lấy, năm ngón tay như kiếm cắm trên nắm tay Merck, bất ngờ vận sức vận một cái !

Lúc này nhìn Bùi Đông Lai như một con Cự Long, xoay quanh phía trên Merck, Long Trảo ở phía trên Merck, cảm giác như Cuồng Long áp đỉnh.

Hiểu được không thể ngăn cản chiêu này cho nên Merck bỏ mặc cổ tay có thể bị bẻ gãy, tay trái đâm về hướng yết hầu Bùi Đông Lai.

Merck thực sự có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vào lúc nguy hiểm chấp nhận chịu thương để giết chết đối thủ. Nếu tiếp tục thì Bùi Đông Lai sẽ bẻ gãy cổ tay phải của Merck nhưng rất có thể bị chết bởi chiêu phản đòn của hắn.

Bùi Đông Lai hiểu rõ điểm này !

Cho nên hắn lập tức buông tay của Merck, lui về sau làm Merck đâm vào không khí.

Sau đó!

Không để Merck kịp thu tay về, Bùi Đông Lai đã xuất cước !

- Cuồng long bãi vĩ thủ họa viên, long khởi long túng thân nữ toàn. Xuất thủy vô thanh thối vô ảnh, thôn thổ vân vụ tàng kỳ quyền

Cuồng Long Bài Vĩ (nghe giống chiêu của anh Nhiếp Phong quá)

Trong lúc lui về, Bùi Đông Lai đã xử dụng kỳ chiêu trong Long Quyền, Cuồng Long Bài Vĩ quét về phía Merck.

Merck biến sắc, không dám khinh thường, hai tay thu về thủ bên người !

“Bốp”

Một cước đá trúng song chưởng của Merck, phát lên một tiếng, thân hình Merck bị lực lượng khủng bố đẩy lui về sau !

“Cộp ! Cộp ! Cộp ! Cộp ! Cộp !”

Năm thanh âm vang lên, mặt đất in rõ năm dấu chân, phải lùi lại năm bước Merck mới ổn định được thân hình !

“Ách”

Nhìn một cảnh này, cả hội trường kinh sợ !

Ngay cả Tô Bồ Đề, Battty Ann và đoàn người ban tổ chức cũng khiếp sợ !

Trước đó mọi người đều cho rằng Bùi Đông Lai không phải là đối thủ của Merck nhưng tình hình lúc này lại ngược hoàn toàn dự đoán, Merck bị một cước của Bùi Đông Lai đẩy lui về sau 5 bước, điều này có thể làm bọn hắn không khiếp sợ sao?

Nhất là Tô Bồ Đề !

Bởi vì 2 tháng trước nàng đã đánh với Bùi Đông Lai, nên nhận thức cũng rõ ràng hơn ! Qua trận đấu trước của Bùi Đông Lai nàng cũng nhận ra thực lực Bùi Đông Lai có tiến bộ, nhưng cũng chỉ một ít thôi !

Vì thế nàng mới khẳng định Bùi Đông Lai không phải đối thủ của Merck !

Mà lúc này, Bùi Đông Lai hắn...

Sao đột nhiên hắn lại mạnh như vậy?

Chẳng lẽ trước đó hắn che giấu thực lực chân chính?

Trong lòng Tô Bồ Đề nghi hoặc.

Không thể nào !

Tô Bồ Đề lập tức phủ định suy đoán này, nếu như che giấu thực lực thì cũng chỉ trong 2 tháng gần đây thôi mà trong 2 tháng thực lực của hắn không thể tăng nhiều như vậy !

Không chỉ Tô Bồ Đề khiếp sợ, mà ngay cả ngũ đại Đông Bình Vương cho rằng Bùi Đông Lai sẽ thắng cũng khiếp sợ. Mặc dù bọn họ đoán Bùi Đông Lai sẽ thắng nhưng lại không ngờ thực lực Bùi Đông Lai lại mạnh như vậy !

Duy nhất không khiếp sợ chỉ có bốn người trong tổ Long Hồn : Trần Anh, Tiêu Cuồng, Vương Khuê và Tôn Nhận.

Bởi vì bọn họ đều biết rõ thực lực chân chính của Bùi Đông Lai.

Còn bởi vì họ đối với người nam nhân điên cuồng đã dẫn dắt họ tiến hành hai tháng huấn luyện ma quỷ tin tưởng tuyệt đối !

Đối với họ mà nói.

Nam nhân điên cuồng đó đã nói hắn sẽ đoạt ngôi quán quân, vậy thì ngôi quán quân chính là của hắn !

Nam nhân kia đã nói hôm nay Thiên Vương lão tử cũng không cứu được Merck vậy thì hôm nay nhất định sẽ là ngày giỗ của hắn !

Nhưng nếu so sánh thì Merck là người khiếp sợ nhất !

Nhưng .

Hắn không có thời gian để trải nghiệm cảm giác này !

Bởi vì.

Hắn nhìn thấy, vừa đá ra một cước kia, Bùi Đông Lai lại tiếp tục!

- Thôn thổ kiếm thi thủ pháp linh, phù trầm thượng hạ thần quý kinh, xuất ba vô tung ảnh nan kiến, thần quang nhất trần trừ hoàng đình.

Trong chiến đấu, Bùi Đông Lai chợt có ý tưởng, liền đem bộ pháp trong Bùi Gia Quyền kết hợp với Long Quyền, kết quả là có khả năng súc địa thành thốn, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Merck.

Mặt trời xuống núi, hắn như Cuồng Long nhập động, tay phải chém ra như đầu rồng, đánh về phía ngực trái Merck.

“Lộp bộp !”

Nhìn một quyền này, Merck chấn động. sát khí trên người bị khí thế của Bùi Đông Lai trấn áp!

Trên chiến trường, hai quân giao tranh thì khí thế rất quan trọng, mà trên võ đài đối kháng, chém giết thì khí thế cũng cực quan trọng.

Lúc này Merck khí thế sụt giảm, lập tức hít thở khó khăn, không dám cứng chọi cứng với Bùi Đông Lai mà thu hai tay che trước ngực, cố gắng ngăn cản một quyền này.

“Vù”

Trong chớp mắt, một quyền của Bùi Đông Lai đã đến !

Một quyền chém ra, không khí như bị xé rách !

“Rầm”

Quyền chưởng va chạm, giống như bom nổ, thanh âm trầm đục vang lên, lực lượng va chạm giống như hòa thượng gõ chuông, trực tiếp đẩy bay Merck về phía sau.

“Cộp! Cộp ! Cộp ! Cộp !”

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, bước chân lui về sau của Merck in rõ ràng hơn trước, thậm chí trong lúc lui về sau, hai tay run rẩy, cổ tay rách toạc, máu tươi tràn ra.

- Thắng thua đã định rồi !

Nhìn Merck tiếp tục bị một quyền đánh lui, mọi người không còn suy nghĩ vì sao Bùi Đông Lai lại trở nên mạnh mẽ như vậy, mà thay bằng suy nghĩ này.

Bởi vì bọn họ phát hiện Merck không thể dừng được thân thể lại, tốc độ lui về sau khá nhanh, sắp rơi ra khỏi võ đài.

Một bước, hai bước, ba bước...

Khoảng cách của Merck với đường biên võ đài càng lúc càng ngắn !

“Vù”

Nhưng Bùi Đông Lai không đứng yên, thân thể lao về phía Merck.

“Ách”

Lúc Merck sắp rơi ra khỏi võ đài, mọi người kinh hãi tròn tròn mắt !

Bời vì !

Vào lúc một chân Merck đã dẫm lên đường biên võ đài thì Bùi Đông Lai đã xuất hiện trước người hắn, tay phải kẹp chặt cổ hắn, dùng sức kéo hắn vào trong võ đài !

Trong giây lát, mọi người đều có suy nghĩ : Hắn nhất định không cho Merck được sống mà rời võ đài !

Nhất định không !!

673. Chương 667 : Thất Sát, Phá Quân Chiến Quân Hùng (11)

Chương 667 : Thất Sát, Phá Quân chiến quân hùng (11)

“Vèo !”

Coi như khi một tay Bùi Đông Lai đang nắm cổ Merck kéo về võ đài thì đột nhiên trong tay Merck đã xuất hiện thêm một thanh chủy thủ, chém vào tay phải Bùi Đông Lai.

Có lẽ chuẩn bị từ lâu, cho nên cú chém này có tốc độ cực nhanh !

Chém ra một đao, khoe miệng Merck nở ra nụ cười dữ tợn, hắn tin rằng trước khi Bùi Đông Lai kịp bóp nát yết hầu thì mình thì hắn sẽ chặt đứt tay của Bùi Đông Lai.

Đang nắm chặt cổ của Merck, cảm ứng được hành động của Merck, Bùi Đông Lai lập tức lựa chọn né tránh !

Buông tay, thu tay lại, lui về sau...

Trong chớp mắt, Bùi Đông Lai đã thực hiện liền mạch ba động tác né tránh.

“Vù”

Thanh chủy thủ bén chém vào khoảng không !

- Đi chết đi !

Chém ra một đao, sát khí của Merck tăng vọt, hét lên một tiếng, chuyển đầu đao đâm về hướng Bùi Đông Lai.

Lúc này hắn như ác ma nổi giận, điên cuồng chém giết Bùi Đông Lai.

Thấy một đao này, Bùi Đông Lai không có hoảng sợ, thân mình đang ở trên không trung khẽ xoay.

“Xoẹt “

Chủy thủ trong tay Merck lướt qua người Bùi Đông Lai, đao phong cửa vào da thịt Bùi Đông Lai đau rát, nếu không có Hóa Kinh hộ thể thì chỉ với đao phong này đã đủ cắt đứt da thịt hắn rồi.

Một đâm thất bại, Merck liền tiếp tục, tay trái vung lên, nhắm thẳng yết hầu Bùi Đông Lai đánh đến.

Trước chém, sau đâm, nối tiếp liên tục.

Phản kích của Merck tựa như đã luyện tục qua trăm ngàn lần, chiêu chiêu nối tiếp, quỷ dị, xảo quyết, sát khí ào ạt.

Thân là U Linh vang dội của hội Mafia, Merck quả thật đúng là một thanh quân đao của hội Mafia
Hắn còn là một cao thủ dùng đao, chính là là đao đao(đao ngắn).

- Xem ra đây mới là thực lực chân chính của Merck!

Tồ Bồ Đề là một số ít người có thể nhìn rõ động tác của Merck, trong lòng thầm suy nghĩ !

Mấy người khác mặc dù không thể nhìn rõ động tác của Merck nhưng bọn hắn vẫn mơ hồ thấy được tình thế đã thay đổi, Bùi Đông Lai đang bị áp chế !

Phát hiện này làm suy đoán Bùi Đông Lai chắc thắng lại dao động.

Tất cả đều rõ, Merck chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm dùng đao mới có hy vọng giết chết Bùi Đông Lai.

Hy vọng ?

Hay là tuyệt vọng ?

Nói thì chậm mà thực tế rất nhanh, khi Merck lần thứ ba biến chiêu thì Bùi Đông Lai đã chuẩn bị xong, không đợi lưỡi đao chém đến thì hắn đã cúi người xuống, đợi khi lưỡi đao xẹt qua đỉnh đầu, chân phải liền quét qua cổ chân Merck.

Triền Ti Thối !

Lần phản công này nhìn như đơn giản, nhưng đó là do Bùi Đông Lai sử dụng Triền Ti Thối, lấy nhu khắc cương, bất ngờ đánh bại đối phương.

Do Merck đâm đến Bùi Đông Lai nên thân hình hơi chúi đến trước, do đó bị Bùi Đông Lai nhẹ nhàng quét ngang, thân hình đã bị ngã về trước.

- Chết !

Trong nguy cấp, Merck không hoang mang mà càng thêm điên cuồng, ném mạnh thanh chủy thủ trong tay về phía Bùi Đông Lai.

Vút đao !

Mặc dù lựa chọn bỏ đao nhưng so với những lần biến chiêu trước thì càng độc hơn nhiều.

Đây là một kích ăn cả ngã về không!

Đây cũng chính là một kích trí mạng với Bùi Đông Lai !

Hắn không tin Bùi Đông Lai trong khoảng cách gần có thể né tránh được chiêu này !

Hơn nữa chủy thủ này còn đâm xiên.

- Long hình biến hóa nghiêm thần thông, hư vân thổ vũ thể như hồng, tạt như bạo vũ cuồng phong khởi, viên hoạt xảo diệu thần khí dong

Trong lúc nguy hiểm, thân hình Bùi Đông Lai ngã về trước, hai khủy tay nâng lên, như Cuồng Long, đánh mạnh về phía lưng Merck.

Bàn Long Ngọa Hổ !

Đây chính là một chiêu trong Long Quyền, như Ngũ Phong Lục Trửu, cái tinh tế trong chiêu này là nhanh và hiểm !

“Vèo”

Chủy thủ sượt quan người Bùi Đông Lai, găm xuống mặt đất, lút cán !

“Bốp”

Trong lúc chủy thủ găm xuống đất, hai tay của Bùi Đông Lai đã nện vào sau lưng Merck.

“Rắc ! Rắc !”

Thanh âm xương cốt gãy vụn vang lên, Merck chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị chấn nát, trực tiếp phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Máu đổ, người rơi !

Phun ra một ngụm máu xong thân hình của Merck đã ngã thẳng xuống đất.

- Merck xong rồi !

Nhìn thấy sát chiêu cuối cùng của Merck không giết được Bùi Đông Lai còn bị trúng chiêu của hắn, hộc máu ngã xuống, tất cả mọi người đều có suy nghĩ này.

“Rắc”

Không dừng lại, Bùi Đông Lai tiến tới trực tiếp dẫm nát mắt cá chân phải của Merck !

Rắc”

“Rắc ! Rắc !”

Lại vung lên một cước nữa, tiếp tục dẫm nát mắt cá chân trái !

Đến lúc này hai chân của Merck xem như đã bị phế !

Nhìn cảnh này, tất cả đều có chút run sợ... Ngay cả năm đại Dong Binh Vương cũng có đổ mồ hôi !

Dùng dao chặt đứt chân hay bị đạn pháo cắt đứt chân thì bọn họ đã thấy nhiều...Nhưng nhìn một người trực tiếp dùng chân dẫm nát mắt cá của địch nhân, khiến xương cốt biến thành bột phấn thì là lần đầu !

Thật khó tin !

Nhưng có thật !

Mặc dù bị giẫm nát hai chân nhưng Merck vẫn cắn chặt răng không hề rên la.

- Tao nhớ vừa nãy mày đã tát huynh đệ của tao một cái !

Sau khi phế bỏ hai chân của Merck, Bùi Đông Lai tiến tới lật mặt của Merck lên, lạnh lùng nói:

- Là tay phải sao?

- Giết...Giết tao đi !

Merck nhin đau, nhìn chằm chằm Bùi Đông Lai, nói.

Nhưng Bùi Đông Lai không trả lời, mà giữ chặt cánh tay của Merck, đưa chân dẫm nát đầu vai, sau đó kéo mạnh một cái !

“Xoẹt”

Ngay sau đó, cánh tay của Merck trực tiếp bị kéo đứt !

- AAA!

Cả người Merck chấn động, hét lên một tiếng, cả người gần như hôn mê

Cùng lúc đó, từ cánh tay Merck máu tươi phun ra nhuộm đỏ cả người Bùi Đông Lai.

”Tê ~ ”

Tất cả mọi người nhìn thân ảnh máu tươi của Bùi Đông Lai trên võ đài giống như ác ma từ địa ngục thì trong lòng tất cả đều căng thẳng.

- Tướng quân !

Austin Rostov cũng bị chấn động, đi đến bên người Ratatosk dò hỏi :

- Có cần ngăn trận đấu lại không ?

- Vừa rồi huynh đệ của tao nhận thua mày cũng tát hắn một tát, chính là tay phải này !

Không đợi Ratatosk lên tiếng, Bùi Đông Lai đã nhắc cả người Merck lên :

- Lúc này tao liền dùng chính tay của mày, trả lại ày mười cái tát !

Xé rách cánh tay của địch nhân, sau đó dùng chính tay của đối phương để tát đối phương !

Ratatosk và Austin Rostov chấn động, vốn định lên tiếng liền im lặng, sợ đến trợn mắt há hốc mồm nhìn Bùi Đông Lai.

Tất cả mọi người cũng bị hành động trả thù này của Bùi Đông Lai làm chấn động !

- Đồ điên ! Mày là một tên điên!

Ngay cả Merck cũng bị chấn động, hoảng sợ la hét !

Kẻ điên ?

“Bốp!”

“Bốp!”

“Bốp!”

Trả lời Merck chỉ là những cái tát vang dội

Bùi Đông Lai cầm cánh tay đầm đìa máu của Merck như đánh bóng chày, quật liên tục lên mặt Merck.

Trong lúc nhất thời!

Cả võ đài vang lên tiếng bạt tai, máu thịt bay tứ tung giống như địa ngục nhân gian !

Bên dưới hoàn toàn im lặng !

Tiêu Cuồng không có!

Lúc này hắn giống như kẻ ngốc, ngây ngô cười, nhìn tình cảnh trên võ đài, nhìn người anh em vì mình mà báo thù, nước mắt không tự chủ rơi xuống.

Mười tát đi qua, khuôn mặt của Merck đã hoàn toàn biến dạng.

- Zahid các hạ, đội trưởng bộ đội đặc chủng nước M !

Thanh âm Bùi Đông Lai vang lên, vứt bỏ cánh tay đầy máu của Merck, quay đầu nhìn Zahid nói :

- Nhờ ông giúp tôi một việc !

- Cái...Cái gì?

Zahid sớm đã bị thủ đoạn máu tanh, tàn nhẫn của Bùi Đông Lai làm sợ hãi, lúc này nhìn Bùi Đông Lai toàn thân đầy máu nhìn về phía mình, buột miệng nói .

- Nhờ ông đem thi thể của hắn giao cho Anthony của gia tộc Gambino!

Nói xong, Bùi Đông Lai đã rút thanh chủy thủ đang găm dưới đất.

- Cậu ...

Zahid định nói gì nhưng im bất, trợn tròn mắt.

Lúc này mọi người cũng nhìn thấy Bùi Đông Lai đang vung vẩy thanh chủy thủ trên tay, giống như điệu khúc nghệ thuật trên người Merck.

Nhìn màn này mọi người đều không nhịn được tự hỏi :

- Hắn ...Hắn muốn làm gì ?

”Tê ~ ”

Đao dờng, quần áo nát vụn !

Nửa thân trên cường tráng của Merck bị khắc lên hai chữ Hán.

- Diệt tộc !

674. Chương 668 : Đòn Sát Thủ !

Chương 668 : Đòn sát thủ !

Mọi người đều nhìn rõ hai chữ Hán khắc trên người Merck.

- Diệt tộc ?

Trên võ đài chợt vang lên một câu tiếng Anh, không biết là ai nói ra, nhưng cả võ đài đều nghe được !

“Ách”

Nguyên bản đa số đều không hiểu chữ Hán nhưng sau khi nghe được phiên dịch liền bình tĩnh, kinh ngạc khẽ nhếch miệng.

Bởi vì họ đều rõ, trong nghị viện Mafia một khi có nhân vật quan trọng cần giết thì đều đem ảnh chụp giao cho hai mươi bốn U Linh, hơn nữa ở dưới ảnh chụp đều viết một từ đỏ như máu: Death- Tử Vong !

Mặc dù không hiểu rõ hành động của Bùi Đông Lai nhưng bọn họ vẫn có thể đoán được Bùi Đông Lai là trả đũa với Anthony người đứng đầu nghị viện Mafia, mà muốn giết tao thì tao diệt cả tộc mày!

Nếu như trước trận đấu, Bùi Đông Lai nói muốn tiêu diệt cả gia tộc của viện trưởng nghị viện Mafia, thì sợ rằng tất cả đều cho rằng hắn bị điên, đầu bị hỏng rồi.

Nhưng.

Lúc này !

Khi nhìn thấy thực lực vừa rồi của Bùi Đông Lai, tất cả đều có cảm giác trở thành địch nhân của Bùi Đông Lai sẽ là một ác mộng.

“Vù”

Không thèm để ý đến mọi người, Bùi Đông Lai trực tiếp ném Merck về phía khu vực bộ đội đặc chủng M.

Nhìn thấy vậy, bên trong đám bộ đội đặc chủng nước M không có ai lao ra đỡ Merck lại.

“Ầm !”

Thanh âm va chạm vang lên, thân hình Merck đập thẳng xuống đất.

“Hô...Hô”

Lúc này Merck không còn bộ dáng của tử thần dễ dàng lấy đi tính mạng bất kỳ ai nữa, mà ngược lại, thân thể hắn run rẩy kịch liệt, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

“Phốc”

Tiếp đó phun ra một ngụm máu, đầu lệch sang một bên, cứ vậy mà chết !

Chẳng qua.

Cho dù chết, ánh mắt hắn vẫn mở to...Giống như đến lúc chết hắn cũng không thể tin được phế vật Bùi Đông Lai lại có thể giết chết mình.

Không thèm nhìn bộ dáng lúc chết của Merck, Bùi Đông Lai im lặng rời võ đài.

“Cộp ! Cộp! Cộp !”

Giống như hôm qua sau khi đánh bại Park Ji Yong, Bùi Đông Lai chậm rãi, thản nhiên giữa tiếng bàn luận xôn xao rời khỏi võ đài.

“Bá”

Trong giây lát, ánh mắt tất cả đều tập trung vào Bùi Đông Lai.

Lúc này, trừ ánh mắt của Tô Bồ Đề, Battty Ann và đám đội viên Long Hồn thì ánh mắt tất cả đều tràn ngập sợ hãi, kính sợ !

- Không ngờ người kia che dấu kĩ đến vậy, không những thực lực đã đạt đến Chiến Sĩ Cấp Chín mà thủ đoạn còn máu tanh, tàn nhẫn đến vậy !

Battty Ann nhìn Bùi Đông Lai, ánh mắt chứa vài phần lo lắng, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, liền khôi phục bộ dáng cuồng vọng khi trước :

- Tuy rằng hần là Chiến Sĩ Cấp Chín nhưng nếu ta dùng bí thuật thì hần chắc chắn cũng phải chết.

- Nếu như hần mạnh như vậy thì tại sao khi ở Thiên Sơn còn cần che dấu thực lực với mình ?

Tâm tình Tô Bồ Đề còn phức tạp hơn Battty Ann :

- Khó hiểu, chẳng lẽ hần biết chuyện của sư phó với lão tiện nam, thậm chí vì lão tiện nam mà sư phó bị thương ? Cho nên hần mới không đem hết thực lực đánh với mình ?

Mặc dù nhận ra ánh mắt của Battty Ann và Tô Bồ Đề nhưng Bùi Đông Lai cũng không quan tâm, nhưng Tiêu Cuồng lại không nhịn được mà nhìn hai người.

Nhìn thấy bộ dáng cuồng vọng của Battty Ann, Tiêu Cuồng cười lạnh, hần dám khẳng định Tô Bồ Đề hay Battty Ann cũng vậy, đều không thể nhìn ra thực lực chân chính của Bùi Đông Lai.

Bởi vì...

Luận cảnh giới thì Bùi Đông Lai chỉ là Hóa Kinh đại thành mà thôi nhưng sức chiến đấu lại ngang với Chiến Sĩ Cấp Chín.

Đây chính là lý do mà Bùi Đông Lai dùng Long Quyền chưa đến một phút đã đánh Merck tàn phế.

Mà đối với “Bùi Gia Quyền” Tiêu Cuồng càng tin tưởng, nếu Bùi Đông Lai sử dụng nó thì tuyệt đối có thể đánh chết Battty Ann dễ như giết gà!

- Merck, bộ đội đặc chủng nước M chết trận, Bùi Đông Lai đội trưởng Long Hồn TQ giành thắng lợi trận đầu tiên, tiến vào trận trung kết. Đối thủ trong trận trung kết sẽ là người thắng trong cặp đấu giữa Battty Ann và Tô Bồ Đề.

Lúc này Austin Rostov đứng lên, thông báo kết quả trận đấu.

Theo lời nói của Austin Rostov, Battty Ann cuồng ngạo liếc Tô Bồ Đề một cái, giống như nói rằng: Biết điều thì nên nhận thua sớm đi !

Có lẽ đọc được suy nghĩ trong cái liếc mắt của Battty Ann, Tô Bồ Đề hừ lạnh, thân mà Thánh nữ một trong ba đại đệ tử của Long Bồ Tổ Đề, từ nhỏ lại được Long Bồ Tổ Đề cưng chiều nên tạo thành tính tình đại tiểu thư, cao ngạo, chưa từng sợ bất kỳ ai.

Cho nên, lúc này thấy ánh mắt của Battty Ann như vậy thì làm sao nàng vui vẻ được !

Nhìn cảnh này, Bùi Đông Lai khẽ nhún mày.

- Ngày thi đấu hôm nay kết thúc, trận bán kết thứ hai sẽ diễn ra vào ngày mai, sau đó sẽ diễn ra trận chung kết !

Bởi vì đã đến trưa, cộng với trận đấu vừa rồi quá máu tanh cho nên ban tổ chức không dám tiếp tục tổ chức thi đấu, Austin Rostov trực tiếp tuyên bố giải tán :

- Buổi chiều tự do hoạt động, giải tán !

Sau đó, 16 đội ngũ dự thi liền tự động tản ra.

Battty Ann trước khi rời đi, ánh mắt liếc Bùi Đông Lai đầy khiêu khích, giống như hện Bùi Đông Lai trận chung kết gặp lại !

Cùng lúc đó, Tô Bồ Đề chưa lập tức rời đi, mà đi về hướng Long Hồn của TQ.

- Đông Lai, xem ra tiểu bà nương kia có chuyện muốn nói với cậu, chúng ta về trước đây !

Thấy thế, Tiêu Cuồng cười xấu xa vỗ vỗ vai Bùi Đông Lai, sau đó cùng mấy người Long Hồn rời đi trước.

- Tiểu tiện nam, bốn thánh nữ có chuyện cần hỏi người !

Tô Bồ Đề rất nhanh đã đến trước người Bùi Đông Lai, phụng phịu nói. Bùi Đông Lai liền thoải mái gật đầu nói:

- Muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi !

- Đi theo ta !

Nhìn thấy ánh mắt tò mò của đám người xung quanh, Tô Bồ Đề xoay người bỏ lại một câu.

Nhớ đến ý tốt nhắc nhở mình lúc trước của Tô Bồ Đề, Bùi Đông Lai cười cười đi theo nàng.

- 2 tháng trước, người giao đấu cùng ta có che giấu thực lực không ?

Một lát sau Tô Bồ Đề bước đến phía trước Tùng Lâm, dừng chân, quay đầu hỏi Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai cũng dừng chân, lắc lắc đầu nói :

- Không có !

- Người nói dối !

Cảm giác bị Bùi Đông Lai làm cho Tô Bồ Đề có cảm giác bốc hỏa :

- Khi đó người chưa đến cảnh giới Hóa Kính mà vừa này thực lực mà người biểu hiện rõ ràng là Hóa Kính đại thành ! Đừng có nói là trong vòng 2 tháng người đã đột phá, chỉ có kẻ ngốc mới tin người thôi !

- 2 tháng trước tôi đã gần tiến vào cảnh giới Bán Bộ Hóa Kính nhập môn, qua 2 tháng khổ tu tôi đã đột phá !

Bùi Đông Lai do dự một chút, nhưng vẫn nói thật cho Tô Bồ Đề nghe.

”_____”

Tô Bồ Đề trợn trừng hai mắt nhìn Bùi Đông Lai, người coi bốn thánh nữ là kẻ ngốc à ?

- Mặc kệ cô có tin hay không, sự thật vốn là như vậy.

Thấy Tô Bồ Đề không tin, Bùi Đông Lai cũng không giải thích !

- Người !

Cảm giác bị Bùi Đông Lai trêu đùa nên nàng cũng không còn nghĩ đến việc hỏi Bùi Đông Lai có biết chuyện giữa Long Bồ Tổ Đề với Bùi Vũ Phu không !

Nhìn Tô Bồ Đề tức giận, Bùi Đông Lai cười cười nói :

- Cảm ơn cô đã nhắc nhở !

- Hừ, sợ là trong lòng người cảm thấy đó chuyện cười đúng không ? Cười là ta đã không nhìn ra thực lực của người ?

Nghĩ đến lời nhắc nhở hảo tâm của mình thì Tô Bồ Đề thâm mắng Bùi Đông Lai vô sỉ.

- ...

Bùi Đông Lai nhún vai, nhắc nhở Tô Bồ Đề :

- Battty Ann kia cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu, tôi khuyên cô nên từ bỏ trận đấu, để tôi đến đối phó với hắn !

- Tiểu tiện nam... !

Cơ bản lúc đầu bị ánh mắt khinh thường của Battty Ann kích thích Tô Bồ Đề đã rất ức chế, lúc này Bùi Đông Lai lại nói ra câu này khiến Tô Bồ Đề tức giận đến mức bộ ngực đập loạn, hận không thể một ngụm cắn chết Bùi Đông Lai

- Chẳng lẽ người cho rằng thực lực của bốn thánh nữ rất kém ?

”_____”

Nghe vậy, Bùi Đông Lai thở dài, mặc dù biết Tô Bồ Đề nhất định không nhận thua nhưng không ngờ là phản ứng lại mạnh mẽ như vậy.

- Tiểu tiện nam, người chờ gặp ta ở chung kết đi !

Thấy Bùi Đông Lai không nói gì, Tô Bồ Đề bỏ lại một câu rồi quay đi.

- Nàng chắc cũng có đòn sát thủ chẳng ?

Nhìn bóng lưng Tô Bồ Đề, Bùi Đông Lai suy nghĩ .

675. Chương 669 : Cuồng Hóa Niết Bàn, Các Hiện Thần Thông.

Chương 669 : Cuồng Hóa Niết Bàn, các hiện thần thông.

Chạng vạng tối.

Sau khi ăn xong bữa tối, Bùi Đông Lai đơn độc ngồi trên tảng đá, nhìn về bầu trời phương Tây, suy nghĩ xuất thần.

- Tiêu đại ca, anh từng nói với tôi rằng anh có thể giết loại bộ đội như Alpha như giết gà, tôi từng cho rằng người khoác lác... Nhưng lúc này tôi đã có thể làm được như vậy.

Bùi Đông Lai không khỏi nhớ đến tình cảnh hai linh hồn khai thông với nhau :

- Cảm ơn anh đã không mánh mẽ cướp đoạt thân thể tôi, cảm ơn anh đã vô tư thoải mái để cho tôi dung hợp linh hồn nhờ đó mới có thành tựu như bây giờ.

- Một năm trôi qua, tôi đạt được trình độ như bây giờ, tin tưởng rằng sẽ không lâu nữa tôi sẽ hoàn thành được lời hứa kia.

- Vì anh, cũng là vì Qua tử.

“Bá”

Nói xong, Bùi Đông Lai hướng về phía Tây, nghiêm trang cúi chào.

“Hô”

Sau đó, hít một ngụm không khí ẩm ướt ngoài bờ biển, xoay người trở về căn cứ.

Hả ?

Một lát sau, khi sắp rời khỏi bờ biển thì Bùi Đông Lai chợt phát hiện 2 bóng người.

Mặc dù mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, sắc trời đã tối nhưng Bùi Đông Lai vẫn nhận ra hai người kia, đó chính là Battty Ann và Tô Bồ Đề !

2 người này sao đi cùng với nhau ? Chẳng lẽ bọn hắn muốn thi đấu trước sao ?

Nhìn 2 thân ảnh, Bùi Đông Lai ngăn người, sau đó nháy mắt đã đoán ra lý do, không nhiều lời mà lập tức đuổi theo.

- Battty Ann chiến trường mà người chọn là đây sao ?

Ở bờ biển phía đông, Tô Bồ Đề dẫm chân lên mặt cát, nói.

Mặc dù lúc này nàng vẫn mặc y phục chiến đấu của bộ độ đặc chủng nhưng không hề mất đi khí chất cao quý trên người của nàng.

- Tô Bồ Đề, ta thật sự không muốn giết một mỹ nhân như cô !

Ngoài 20m, Battty Ann khoanh tay đứng, giống như Chiến Thần, cuồng ngạo nói :

- Nếu không, cô hãy nhận thua bỏ cuộc thi đấu đi !

- Hắc, Battty Ann người thật xứng với cái danh Cuồng Thần, mặc dù có chút ngu muội nhưng ít nhất cũng không uổng phí danh hiệu này.

Tô Bồ Đề khinh thường cười :

- Mặc dù người nhìn như rất Cuồng nhưng thật ra lại nhất nhất gan, người không phải là không nhẫn tâm giết ta căn bản chính là giết không được ta, hay nói rõ hơn là trong lòng người biết muốn giết được ta cũng phải trả giá rất lớn, bởi như vậy người mới không thể đem toàn bộ thực lực nghênh chiến với Bùi Đông Lai.

- Người.. !

Thấy suy nghĩ trong lòng bị vạch trần, Battty Ann then quá thành giận nói :

- Tô Bồ Đề, VN có câu “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt”, nếu cô đã muốn chết vậy thì để ta thỏa mãn giùm cô.

Nói xong, trên người Battty Ann bộc phát chiến ý mạnh mẽ, cả người to lớn hơn một chút.

- Hừ ! Chỉ bằng người ?

Cảm giác được chiến ý của Battty Ann, Tô Bồ Đề không hề sợ hãi, trên người cũng tỏa ra chiến ý khiếp người.

Ấn Độ Ma Bồ môn tu luyện chính là Du Già Thuật thượng cổ, kế thừa Phật học chân chính, mục tiêu tối cao của môn võ này chính là tinh thần và thể xác hợp nhất.

Lúc này Tô Bồ Đề đã tiến vào trạng thái “Thể xác và tinh thần hợp nhất”

Lúc này Tô Bồ Đề đã xuất ra toàn bộ thực lực.

- Đi chết đi !

Theo tiếng hét to, khí thể của Battty Ann tăng vọt, lao đến Tô Bồ Đề.

Tốc độ nhanh đến mức trên cát không hề có một dấu chân nào của Battty Ann.

Trong nháy mắt Battty Ann đã đến trước người Tô Bồ Đề, cánh tay vung lên, toàn lực đánh xuống.

“Vù”

Tô Bồ Đề không hề trốn tránh, vẫn đứng bất động.

Lấy bất biến ứng vạn biến !

Nếu lúc này có đệ tử Ma Bồ ở đây sẽ cực độ khiếp sợ... Bởi vì đây chính là cảnh giới tối cao của Du Già Thuật thượng cổ.

Sau đó, khi nắm tay Battty Ann đến trước mặt thì nàng vung tay ra, biến thành chưởng che trước mặt.

“Bốp”

Quyền chưởng va chạm, vang lên một tiếng, khí kinh khủng bố khiến ạt cát bốn phía bị đẩy văng lên.

Đang chắn trước đầu quyền của Battty Ann, Tô Bồ Đề liền biến chưởng thành trảo, nắm lấy đầu nắm tay hấn.

- Hừ !

Battty Ann hừ lạnh một tiếng, cổ tay rung lên, cố gắng thoát khỏi trảo của Tô Bồ Đề.

Nhưng.

Lúc Battty Ann tưởng rằng đã thoát được trảo của nàng thì tay của Tô Bồ Đề lại như giầy leo, bám theo nắm chặt quyền đầu của hắn.

“Triền” tự quyết.

Tô Bồ Đề lúc này sử dụng chính là bí quyết “Triền” uyên thâm của Du Già Thuật thượng cổ.

Battty Ann biến sắc, không nói nhiều, tay trái vung lên, nện xuống đầu Tô Bồ Đề.

Như đoán trước được cử động này của Battty Ann, nháy mắt buông cánh tay phải của Battty Ann ra, tránh thoát công kích của hắn, đồng thời mu bàn tay phải bắn ra.

“Bốp”

Vang lên một tiếng, Bàn tay của Tô Bồ Đề đã đập lên người Battty Ann.

“Hắc”

Nếu như là võ giả bình thường bị trúng chiêu này không mất mạng cũng sẽ trọng thương... Nhưng Battty Ann lại không hề hấn gì mà chỉ lui lại 1 bước !

- Đi chết đi !

Mặc dù đã bị thương, nhưng Battty Ann vẫn tiếp tục tấn công, gối phải húc thẳng vào bụng Tô Bồ Đề..

“Bốp”

Tô Bồ Đề khép chặt hay tay che chắn, nương theo lực đầu gối của Battty Ann bay ngược về sau.

“Bịch !”

Battty Ann đá xuống cát, một đám cát hất thẳng lên mặt Tô Bồ Đề, đồng thời cả người cũng tiến tới.

Tô Bồ Đề bình tĩnh, cổ tay vung lên túm lấy đám cát đang bay đến, ném ngược về phía Battty Ann.

“Ba”

Bị ném trúng là thân hình Battty Ann hơi dừng lại, Tô Bồ Đề liền lao đến, hóa thủ vi đao, vung tay chém vào cổ Battty Ann.

Mặc dù Battty Ann có thể chất đặc thù, lực phòng ngự kinh người nhưng cũng biết cổ là tử huyệt cho nên không dám ngạnh kháng, nghiêng người né tránh, đồng thời lại phản kích.

Trong nhất thời hai người áp sát nhau, Battty Ann bằng lực công kích đáng sợ, các đòn công kích liên tục được đánh ra, còn Tô Bồ Đề thì dựa vào thân hình nhỏ nhắn và Du Già Thuật thượng cổ mà né tránh, phản kích.

- Tô Bồ Đề, cô đã muốn chết vậy đừng trách ta.

Vài chiêu liên tục không đánh chết được Tô Bồ Đề, Battty Ann tức giận, hai cánh tay đập vào ngực mình giống như đại tinh tinh vậy, điên cuồng hét lớn.

Nhìn một màn rất tức cười này nhưng Tô Bồ Đề không dám giễu cợt đối phương mà ngược lại vẽ mặt nàng càng nghiêm trọng.

Bởi vì nàng biết Battty Ann muốn dùng đòn sát thủ - Cuồng Hóa !

Đây là vũ kỹ kinh khủng nhất của bộ lạc Cuồng Nhân, chẳng những kích thích toàn bộ lực lượng trong cơ mà thể mà vũ kỹ này còn khiến người sử dụng tiến vào trạng thái điên cuồng, biến thành một cỗ máy chiến đấu.

Ba Á thủ lĩnh bộ lạc Cuồng Nhân có thể đứng trong mười người mạnh nhất cũng là nhờ vũ kỹ này.

“Roẹt !”

Trong giây lát, quần áo Battty Ann rách toạc, lộ ra cơ thể nổi gân xanh, hai mắt đỏ bừng, chiến ý trên người giống như núi lửa phun trào.

Theo tốc độ cuồng hóa của Battty Ann, Tô Bồ Đề chỉ cảm thấy ngực mình bị áp lực như quả núi lớn đè lên.

Cảm giác được nguy hiểm, Tô Bồ Đề khê cần răng làm ra quyết định, hai tay đặt trước ngực, thi triển vô số thủ ấn hoa mắt.

- Đi chết đi !

Battty Ann đã hoàn toàn cuồng hóa, thân hình như một con gấu lớn, trực tiếp lao về phía Tô Bồ Đề.

Mặt trời dần chìm xuống, bóng đêm đã đến.

Trên mặt cát, Tô Bồ Đề giống như bị sợ quá không cử động được, mặc cho nắm tay Battty Ann đập lên người.

Bị trúng một quyền, thân thể mềm mại run lên, khoe miệng trào máu.

- Chết đi !

Khuôn mặt dữ tợn của Battty Ann nở nụ cười, tiếp tục vùng quyền.

- Niết Bàn !

Nhưng.

Không đợi nắm tay Battty Ann vùng lên, khoe miệng dính máu của Tô Bồ Đề chậm rãi phát ra hai tiếng, hai tay từ dưới vùng lên, chụp xuống người Battty Ann.

Man Nhân Cuồng Góa, Phương Hoàng Niết Bàn!

2 người đã dùng đến thần thông mạnh nhất, quyết một chiêu phân thắng bại !

676. Chương 670 :Lưỡng Bại Câu Thương, Lần Đầu Thân Mật !

Chương 670 :Lưỡng bại câu thương, lần đầu thân mật !

Một chương nhìn như thông thả này của Tô Bồ Đề nhưng thật ra lại rất nhanh.

“Bốp”

Chương của Tô Bồ Đề nặng nề vỗ lên ngực trái của Battty Ann.

Battty Ann giống như bị sét đánh, cả người chấn động, sau đó thân thể bay ngược về sau như quả bóng chày.

“Phốc”

Ở trên không trung, Battty Ann há mồm phun ra một ngụm máu, khuôn mặt dữ tợn trở nên trắng bệch.

“Phốc”

Nhìn Battty Ann bị đánh bay, thân thể Tô Bồ Đề cũng khụy xuống, phun ra một ngụm máu đỏ, khuôn mặt trắng bệch.

Sau đó, thân thể mềm mại lung lay rồi đổ xuống đất.

“Bịch!”

Cùng lúc đó, thân hình Battty Ann cũng ầm ầm ngã xuống, tạo thành một cái hố to trên mặt đất, cả người hấn run rẩy không ngừng.

Cách đó không xa, Bùi Đông Lai nhìn Battty Ann vỗ ngực liền hiểu được Battty Ann muốn cuồng hóa thì liền tăng nhanh tốc độ lao đến.

Nhưng.

Hắn chưa kịp đến thì sau khi Cuồng Hóa Battty Ann đã lao đến Tô Bồ Đề.

Nhìn một màn này, Bùi Đông Lai không nhịn được dừng bước !

Ngay cả bản thân hắn cũng khó chịu nổi một quyền khi Cuồng Hóa của Battty Ann !

Nhưng thật khó tin là Tô Bồ Đề bị trúng một quyền này vẫn đứng thẳng được, còn có thể phản kích, đánh ra một chưởng đẩy bay Battty Ann.

Bởi vì đã từng nói chuyện cùng Diệp Cô Thành về chuyện của Bùi Vũ Phu, cho nên Bùi Đông Lai đối với Ma Bồ môn cũng có hiểu biết, nên cũng biết “Niết Bàn” chính là bí thuật mà Ma Bồ môn tự hào nhất !

Niết Bàn trong kinh Phật được gọi là Nirvana: Diệt, diệt độ, tịch diệt, an lạc, vô vi, bất sinh, giải thoát, viên tịch. Tức là trọng sinh.

Theo sử thi Ramayana Ấn Độ ghi chép : Thần hộ mệnh Shiva đốt lên ngọn lửa Liệt Diễm, Phượng Hoàng hấp hối lao vào trong đó, cháy thành tro tàn, rồi lại từ tro tàn sống lại, trở thành Phượng Hoàng bất tử.

Mọi người gọi là Phượng Hoàng niết bàn.

Phượng Hoàng trải qua khảo nghiệm thống khổ của Liệt Hỏa, mới được trọng sinh, nên gọi là Phượng Hoàng niết bàn cũng có ngụ ý là không sợ thống khổ, không ngừng theo đuổi, nghị lực vững mạnh.

Vũ kỹ Niết Bàn trong Du Già Thuật thượng cổ, trong nháy mắt giúp Tu Luyện Giả có thể tăng lực phòng ngự và tấn công, có thể giúp ngăn cản một kích trí mệnh phà phản kích lại địch nhân !

Từ đó chuyển bại thành thắng, nhưng muốn chịu một đòn công kích trí mệnh của đối thủ để phản kích, mức độ thống khổ cũng gần giống như Phượng Hoàng phải trải qua Liệt Hỏa dày vò.

Không chịu đựng nổi thì sẽ chết, nếu vượt qua thì thực lực bản thân sẽ tăng lên một tầng, chẳng khác gì Phượng Hoàng niết bàn !

Lúc này Tô Bồ Đề chính là đang bị thống khổ giày vò, thân thể mềm mại liên tục run rẩy, mồ hôi đổ như tắm.

Một lát sau, nàng cố gắng đưa tay vào túi tìm cái gì đó, nhưng bàn tay không hề nghe lệnh, không thể cử động được chút nào.

Đúng lúc này, Bùi Đông Lai lao đến rất nhanh, ngồi xổm xuống trước người nàng, nhíu mày hỏi :

- Cô làm sao rồi ?

- Thuốc...Thuốc !

2 mắt Tô Bồ Đề nhắm lại nên không thấy Bùi Đông Lai, nhẹ giọng nói.

Bùi Đông Lai nghe xong, nhanh chóng đưa tay vào túi quần nàng, lấy ra một cái bình nhỏ màu trắng.

- Máy viên ?

Bùi Đông Lai mở nắp ra liền ngửi được mùi thuốc nồng nặc, liền hiểu đây chính là linh dược cứu mạng của Tô Bồ Đề.

- 1...1 viên là đủ rồi !

Tô Bồ Đề khó khăn nói, khóe miệng tràn máu ra.

Bùi Đông Lai nghe xong nhanh chóng lấy ra một viên thuốc màu trắng, bỏ vào miệng Tô Bồ Đề.

Sau khi dùng thuốc, trạng thái Tô Bồ Đề cũng chưa tốt hơn chút nào, Bùi Đông Lai đành để mặc thân thể nàng dựa vào người mình.

Mặc dù bị trọng thương nhưng ý thức của Tô Bồ Đề vẫn tỉnh táo.

Nhìn thấy mình nằm trong lòng Bùi Đông Lai, trống ngực đập liên hồi, trong con mắt lộ ra vài phần kháng cự.

Đơn giản là từ trước đến giờ nàng chưa từng tiếp xúc thân thiết với nam nhân nào !

Nhưng bây giờ lại ngã vào lòng một nam nhân, giống như hoàng hoa khuê nữ lần đầu gả chồng vậy. Cả người căng thẳng.

Không thể cử động nên Tô Bồ Đề đành bất lực nằm im trong lòng Bùi Đông Lai, cảm thụ nhịp tim mạnh mẽ và hơi thở nam nhân dày đặc trên người hần.

Tất cả đều cực kỳ xa lạ với Tô Bồ Đề, trong đầu có một suy nghĩ, đây chính là cảm giác được nam nhân bảo vệ sao ?

Suy nghĩ này xuất hiện, làm Tô Bồ Đề kinh hoàng, cố gắng giẫy giụa nhưng vẫn không thể cử động.

Cùng lúc đó, Battty Ann cũng đã ngồi dậy, khó khăn lấy ra một bình thuốc.

Nhìn thấy vậy, Bùi Đông Lai cũng biết trong chiếc bình của Battty Ann cũng là linh đan diệu dược.

Biết rõ điểm này, trong lòng Bùi Đông Lai đấu tranh mãnh liệt, có nên đi qua tranh thủ chém chết Battty Ann, không cho hần uống thuốc!

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của Bùi Đông Lai, Battty Ann khó khăn mở nắp mình, đưa lên miệng, chốc lên.

Battty Ann đem chất lỏng trong bình chảy vào trong miệng.

Thường thì dược liệu lỏng tốc độ phát huy nhanh hơn dược vật dạng rắn nhiều.

Sau khi dùng thuốc, Battty Ann đã khôi phục vài phần khí lực, liếc Bùi Đông Lai một cái, giẫy giụa đứng lên.

- Ta và Tô Bồ Đề ước hẹn giao đấu sớm, chúng ta là công bình cạnh tranh !

Battty Ann tiếp tục nói :

- Người là con trai của Vũ Thần TQ, ta hy vọng người giống như tên gọi đó, không nhân cơ hội hạ độc thủ.

- Nếu tao muốn giết mày, thì mày đã chết rồi.

Bùi Đông Lai bình tĩnh, liếc nhìn Battty Ann nói.

Battty Ann nghe được lời này, khuôn mặt giận dữ.

Nhưng.

Mặc dù giận dữ hần cũng không dám nói gì.

Bởi vì hần cũng biết Bùi Đông Lai nói đúng, nếu muốn giết hần thì còn cần gì chờ hần uống thuốc trị thương ?

Và hần cũng sợ mình nói ra sẽ chọc giận Bùi Đông Lai, mặc dù không biết vì sao Bùi Đông Lai không giết mình nhưng chứng kiến cảnh hần giết Merck, hần biết Bùi Đông Lai cũng không phải người tốt gì, nếu chọc giận Bùi Đông Lai thì chắc gì hần không thay đổi chủ ý chứ ?

“Oe !”

Để mặc Battty Ann lê thân thể bị thương về quân doanh, đột nhiên thân thể Tô Bồ Đề ở trong lòng hần run rẩy, nôn ra một ngụm máu.

Nhưng khác với lần trước, lần này máu nàng phun ra lại là màu đen.

“Phù ...Phù !”

Sau khi nôn ra, thân thể Tô Bồ Đề đã khỏe hơn một chút!

- Cô đỡ hơn chưa ?

Bùi Đông Lai thấy vậy, biết là thuốc đã phát huy tác dụng.

Mặc dù Tô Bồ Đề luôn miệng nói sẽ giáo huấn hắn, nhưng hắn cũng biết Tô Bồ Đề không hề có ác ý.

Bởi vì Long Bồ Tổ Đề có quan hệ với Bùi Vũ Phu, vì ông ấy mà bà bắt chắp bị thương, cho nên Bùi Đông Lai cũng tự biết bản thân thiếu bà một cái nhân tình.

Cho nên, lúc này hắn không hề mong muốn Tô Bồ Đề xảy ra chuyện gì.

Lời nói của Bùi Đông Lai vang lên bên tai, cảm bgaanj sự lo lắng trong lời nói của y, sắc mặt vừa mới khôi phục chút huyết sắc của Tô Bồ Đề chợt đỏ ửng, trái tim chợt đập loạn !

Tuy rằng bản thân rất kiên cường, cũng không thích cảm giác được nam nhân bảo vệ... Nhưng nàng cũng chưa từng tiếp xúc thân mật với nam nhân nào, cho nên lúc này nàng mới có phản ứng của những cô gái nhỏ yếu lần đầu thân mật với con trai.

- Thả..Thả ta ra !

Lúc này, không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ cảm thấy người nàng cực kỳ khó chịu, vừa mới khôi phục chút sức lực lúc này cũng mềm nhũn ra.

- Cô bị thương rất nặng, mặc dù đã dùng thuốc như tốt nhất là ngồi im đi !

Vừa nói Bùi Đông Lai vừa thả Tô Bồ Đề ra nhưng lại nắm lấy tay nàng.

Bàn tay bất ngờ bị nắm, cả người Tô Bồ Đề như bị điện giật, cố gắng tránh thoát nhưng chỉ cảm giác toàn thân không còn chút sức nào, hoảng sợ nói :

- Người... Người muốn làm gì ?

- Để ta giúp cô đẩy nhanh tác dụng của thuốc !

Nhìn Tô Bồ Đề bất ngờ phản ứng mãnh liệt, Bùi Đông Lai ngạc nhiên nhưng vẫn không buông tay của nàng ra, chỉ giải thích một câu, sau đó liền đưa khí kinh bản thân vào người nàng.

Cảm giác được ấm áp từ bàn tay Bùi Đông Lai truyền đến, Tô Bồ Đề đang định nói lại thôi, chỉ cúi đầu để mặc hắn.

Dựa vào kinh lực đưa vào người mình, Tô Bồ Đề cảm giác ấm áp khắp toàn thân, khuôn mặt càng đỏ rực, trong lòng tràn ngập cảm giác kì dị, không nhận được khe liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai.

Nương theo ánh trăng, nhìn rõ khuôn mặt thành thực không hợp tuổi của Bùi Đông Lai, cảm giác kì dị trong cơ thể càng lúc càng mạnh !

Từ xưa đến nay, tất cả nữ nhân đều công nhận một điều: Khi nam nhân nghiêm túc làm một việc gì thì đó là lúc hấp dẫn nhất.

Những lời này mặc dù không chính xác hoàn toàn nhưng cũng không sai, một nam nhân khi chăm chú làm một việc gì đó cực kỳ có lực hấp dẫn với nữ nhân.

Lúc này Bùi Đông Lai tập trung trị thương cho nên không nhận thấy Tô Bồ Đề đang nhìn lên mình, chỉ cảm thấy tim Tô Bồ Đề bất ngờ đập nhanh cho nên tưởng rằng được lực đã phát huy tác dụng.

- Được rồi !

Một lát sau, kinh lực của Bùi Đông Lai chuyển một vòng kinh mạch của Tô Bồ Đề, làm cho được lực trong thời gian ngắn tràn ngập toàn thân Tô Bồ Đề.

- Cảm....Cảm ơn !

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Tô Bồ Đề lấy lại tinh thần, giống như sợ bị Bùi Đông Lai phát hiện ra suy nghĩ của mình mà cúi đầu xuống, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Sự phụ của cô vì giúp cha tôi mà bị trọng thương, tôi giúp cô chữa thương là nên mà !

Nhìn đại tiểu thư Tô Bồ Đề lúc này giống như con mèo nhỏ, Bùi Đông Lai cảm thấy rất thú vị.

Không hiểu là do nhìn thấy nụ cười của Bùi Đông Lai hay là nghe được lời nói của hắn, mà Tô Bồ Đề có chút tức giận, ngẩng đầu lên, sắc mặt nghiêm nghị, hừ lạnh nói :

- Hừ, lúc này mới biết báo ân à ?

- Tôi đã nhắc nhở cô rồi, Battty Ann không chỉ đơn giản như bề ngoài đâu, chỉ tại cô không chịu nghe tôi...

Nhìn Tô Bồ Đề nóng nảy, Bùi Đông Lai vỗ vỗ ót, cười khổ nói !

- Tiểu tiện nam, lúc này ta với Battty Ann lưỡng bại câu thương như vậy chứ quán quân này xem như thuộc về người rồi !

Tô Bồ Đề tức giận, bộ ngực rung rung, nói :

- Để cảm tạ người, đợi cuộc thi đấu quân sự chó má này kết thúc, ta với người sẽ đánh một trận !

”_____”

Bùi Đông Lai không nói gì, ta vừa cứu người người lại muốn đánh nhau với ta... Cái này đâu có logic đâu ?

- Người đánh cũng đánh mà không đánh cũng phải đánh !

Tô Bồ Đề nhìn Bùi Đông Lai không nói gì, hỉ mũi tròng mắt hừ một tiếng, sau đó... Không đợi Bùi Đông Lai trả lời đã lắc lắc cặp mông rời đi.

- Đúng là một nữ nhân tranh cường háo thắng a !

Nhìn Tô Bồ Đề cố gắng đứng thẳng lưng, Bùi Đông Lai dở khóc dở cười.

677. Chương 671: Tre Già Măng Mọc.

Chương 671: Tre già măng mọc.

Màn đêm buông xuống, từng cơn gió biển thổi trên mặt sóng, vỗ vào nhng tảng đá bên bờ, tạo lên những âm thanh xé sự im lặng của đêm tối.

Trong bóng đđ êm, Tô Bồ Đề đang gỡ bỏ tất chân, cô gắng hóp bụng, ngồi thẳng dậy, biểu hiện ra bộ dáng không có vấn đề gì cả... nhưng mà thân thể cô khẽ run lên, chứng tỏ tình hình không mấy lạc quan.

Trên thực tế, đúng là như vậy.

Nàng bị trúng một kích toàn lực của BatttyAnn, dù sử dụng bí thuật ‘Niết bàn’ nhưng vẫn bị tổn thương nguyên khí, thậm chí... Nếu không phải vào thời khắc mấu chốt, Bùi Đông Lai lợi dụng kinh thực thúc đẩy được lực, để được lực truyền đi khắp toàn thân thì e rằng kinh mạch, gân cốt, lực phủ ngũ tạng đều sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

So với Tô Bồ Đề, thương thể của BatttyAnn cũng chả khá khẩm hơn là bao.

Tô Bồ Đề sử dụng bí thuật ‘Niết Bàn’ phát động lâm tử phản kích, uy lực mạnh hơn một kích thông thương rất nhiều.

Battty Ann tuy rằng có sức phòng ngự kinh người, bất quá vẫn bị chấn thương lực phủ ngũ tạng, nguyên khí bị hao tổn rất nhiều. Nếu không phải khi đó sử dụng thứ thần thủy vô cùng trân quý của Bộ Lạc Cuồng Nhân đúng lúc thì sau này có khôi phục thương thể, thực lực sẽ không thể nào tăng tiến.

- Đ!S^.^E, không ngờ ‘Niết Bàn’ của Tô Bồ Đề này lại lợi hại như vậy.

Xuyên qua rừng tùng, BatttyAnn nghĩ lại trận chiến vừa rồi mà có chút sợ hãi, hắn thấy rằng nếu thực lực Tô Bồ Đề mạnh hơn một chút, có lẽ hắn đã tèo rồi.

Tim BatttyAnn đập liên hồi, thở phào than may mắn:

- Tuy rằng bởi vì trận chiến này mà mình bị thương nặng, không thể hồi phục trong thời gian ngắn, nên không cách nào có thể quyết đấu với con trai của Vũ Thần được. Nhưng qua trận chiến này, mình tựa hồ lại có dấu hiệu đột phá. Mong rằng trước cuộc thi đấu có thể hoàn toàn khôi phục thương thể và đột phá

cả bình cảnh. Đến lúc đó, không riêng gì Tô Bồ Đề, mà ngay cả con trai của Vũ Thần Hoa Hạ cũng chạy không thoát được.

Nói tới đây, BattyAnn không nhịn được bật cười. Sau đó, hắn không trở về quân doanh ngay, thay vào đó, hắn ngồi khoanh chân ngay tại chỗ, hấp thu được lực để chữa lành thương thể.

Coi như thời điểm BattyAnn khôi phục thương thể cũng sẽ là lúc rạng sáng tại New York.

Sáng sớm, nắng chiếu sáng trang viên Gambino, chỉ là vẫn không đủ để làm trang viên quanh quệ này ấm áp, nơi đây vẫn tỏa ra một khí tức lạnh lẽo.

Trong thư phòng biệt thự của trang viên, người tạm thời nắm quyền gia tộc Gambino và hội đồng Mafialà Anthony Gambino đang ngồi trên chiếc ghế phong cách cổ xưa, xem một ít văn kiện trọng yếu sau khi đã luyện công buổi sáng và ăn sáng xong.

- Reng reng reng...

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên làm quấy nhiễu tâm tình Annthony đang xem văn kiện. Hắn nhú mày, đứng lên nhìn qua số điện thoại gọi đến, liền lập tức sửng sốt, lập tức nghe máy:

- Buổi sáng tốt lành, chú Otto.

- Buổi sáng tốt lành Anthony.

Bên kia đầu dây điện thoại, người tên Otto trả lời, ngữ khí của lão có chút cổ quái.

- Chú Otto, nghe ngữ khí của chú, hình như đã xảy ra chuyện gì sao?

Nhận thấy ngữ khí dị thường của Otto, Anthony mơ hồ cảm thấy Otto sáng sớm đã gọi ỉnh chắc hẳn có liên quan đến cuộc thi đấu quân sự. Nhưng hắn nhớ rõ là tối hôm nay Merck mới giao thủ cũng với Bùi Đông Lai mà, vì thế trong giọng nói tràn ngập nghi hoặc.

- Đúng vậy, Anthony, ta nói cho cháu nghe một tin tức xấu.

Thân là nhân vật thực quyền trong giới quân đội mà Otto vẫn hợp tác với hội đồng Mafia, hoặc nói trắng ra là làm mô dù cho bọn họ, hãnvừa giúp Bùi Đông Lai huyết tẩy NB trong nghị sự cổ động để gây áp lực lên TQ, lại vừa đưa quyền lực của căn cứ bộ đội đặc chủng nước M đóng tại vùng châu thổ vào tay Anthony để giúp hắn giết Bùi Đông Lai.

- Tin tức xấu?

Trong lòng Anthony tràn ngập dự cảm xấu.

Otto thở dài:

- Merck đã chết.

- Cái... cái gì?

- Meck đã bị tên Bùi Đông Lai khốn kiếp kia giết chết...

- Tại... tại sao hắn có thể làm được như thế?

Không đợi Otto nói hết lời, Anthony cả kinh nhảy dựng ra khỏi ghế:

- Chú Otto, chú không nhầm chứ? Không phải tối nay bọn họ mới đấu với nhau ư? Làm thế nào mà Merck lại chết được chứ? Meck vốn đã bước được nửa bước vào hàng ngũ Chiến Sĩ Cấp Chính, đâu phải muốn giết là giết được!

- Đó là sự thật, Anthony. Người ở căn cứ bộ đội đặc chủng vùng châu thổ đã báo tin tới Merck đánh một gã bộ đội đặc chủng của TQ, chọc giận tới hắn nên hắn đề nghị tiến hành sớm trận đấu. Kết quả là... hắn chỉ mất chưa đến 1' đồng hồ để đánh bại Merck.

- Không đến 1' đồng hồ?

Anthony hoàn toàn sững sờ ngay tại chỗ, có vẻ như không thể nào tin nổi đây lại là sự thật. Nhưng lý trí của hắn cho biết rằng Otto không hề lừa gạt hắn.

- Mặt khác, hắn sau khi giết chết Merck, hắn dùng dao găm khắc hai chữ lên ngực Merck để các thành viên bộ đội đặc chủng vùng châu thổ gửi thi thể Merck đến cho cháu.

Thấy Anthony không nói lời nào, Otto nói tiếp, vốn lão định nói ra sự thật, bắt quá lại cảm thấy không được ổn, cuối cùng lại đổi thành nhắc nhở:

- Anthony, hắn thực ự quá nguy hiểm, ta nghĩ cháu không nên đi trêu học vào hắn nữa....

- Hắn đã viết gì trên ngực Merck?

Anthony cắt đứt lời của Otto, lớn tiếng hỏi

- Diệt tộc!

“Loảng xoảng”

Nghe thấy hai từ ‘diệt tộc’, Anthony trực tiếp đập vỡ điện thoại.

Gừu khắc này, hắn thật sự muốn lao đến trước mặt Bùi Đông Lai, cho Đông Lai mấy phát tát cho biết mặt. Cùng lúc đó.

Tổng bộ Thần Vồng.

- Thân vương Dracula, tra được tin tức gì?

Trong một gian phòng của tòa thành, đáng người của Sonali mập mạp đang ngồi trên cái ghế, hai nữ tử đáng người thướt tha đang quỳ xuống làm đệm chân cho ả, ngoài ra còn 2 gã đàn ông cũng quỳ trên mặt đất liếm bàn chân to béo của ả.

Nương theo ngọn đèn, có thể thấy 2 mặt nữ tử kia đều có vết dao hằn sâu vào, dung nhan hoàn toàn bị hủy hoại. Còn 2 người đàn ông kia mặc dù không bị hủy dung nhan nhưng có thể là bị Sonali bạo dâm nhiều quá nên cơ thể gầy như que củi, đôi mắt mờ mịt như cái xác không hồn.

Dracula tựa hồ đã sớm không quen với cảnh tượng này, hành lễ nói:

- Thưa Sonali, một bộ giáo phái báo tin rằng thánh nữ Serena sinh bệnh nên lùi ngày khởi hành tới St. Petersburg 10 ngày.

- Không hiểu tại sao Giáo Đình lại đưa một con bé gầy yếu lên làm thánh nữ chứ?

Nghe được tin tức thánh nữ bị sinh bệnh, Sonali độc địa mắng, trong mắt hiện lên hận ý sâu đậm

Dracula nghe vậy, beiết điều không lên tiếng.

Thân là một trong tứ đại hoàng thân của Thần Vồng, hắn biết ngày xưa khi Sonali còn bé đã được Giáo Đình thu nạp, hơn nữa còn được là một trong những người được đề cử làm thánh nữ.

Khác với những người sinh ở gia đình đầm ấm, Sonali từng có 2 năm đi ăn mày, tuổi còn nhỏ mà ả đã dùng tâm kế nghĩ mọi biện pháp để được làm thánh nữ. Kết quả rõ ràng rằng ả bị loại những người có tư cách làm thánh nữ.

Điều này làm tính cách của ả đại biến, cũng rất hận Giáo Đình.

Còn Odin sở dĩ muốn nhận ả vì ngoại trừ ả là một người có thiên phú trong võ học ra, còn vì Odin coi trọng sự hận thù của ả đối với Giáo Đình. Odin cảm thấy nếu như để Sonali từng là người của Giáo Đình mà phá Vatican, đó sẽ là một chuyện thập phần thú vị.

- Thế còn tính hình của con trai Vũ Thần Hoa Hạ?

Độc địa mắng Serena xong, Sonali quai lại hỏi tin tức của Bùi Đông Lai.

- Hắn hôm nay đã đích thân ra tay giết chết Merck của hội đồng Mafia.

Nói đến Bùi Đông Lai, ngữ khí của Dracula hơi cổ quái:

- Căn cứ theo tin tức nhận được thì hắn chỉ mất chưa đến 1't để tiễn Merck xuống âm phủ, hơn nữa còn dùng thủ pháp rất tàn nhẫn để giết chết Merck trước mặt mọi người.

- Oh?

Nghe Dracula nói, Sonali nghe đến đây thấy hứng thú, ả dùng đầu ngón chân đột ngột thúc vào miệng 2 nam tử, sau đó phát lực, đẩy mạnh 2 nam tử đó về phía sau, chỉ nghe 'ầm' một tiếng, 2 nam tử đó đã bay thẳng về phía sau, bộ mặt bị lún vào, chắc chắn đã toi đời.

- A

~~ 2 cô gái quỳ dưới chân tuy biết Sonali giết người như ngóe, nhưng vẫn giả dọa cho sợ hãi thét lên, xui lơ dưới nền nhà.

Sonali không có giết tiếp 2 cô gái này mà chỉ cười gian đứng lên:

- Thân vương Dracula, ta muốn biết bảo bối tương lai của ta đã giết hắn như thế nào?

- Hắn đánh bại Merck xong, dùng chân dậm nát mắt cả chân của Merck thành cám.

Nghe Sonali gọi Bùi Đông Lai làm 'bảo bối tương lai' làm Dracula thấy nổi da gà, bất quá hắn vẫn thành thật đáp:

- Sau đó, hắn giật đứt cánh tay của Merck ra, dùng cánh tay đó tát cho Merck chục phát, hơn nữa còn khắc lên ngực Merck hai chữ 'diệt tộc'!

- Quá hay, hắn thực sự làm cho ta động tâm. Ngẫm lại, nếu để một kẻ tàn nhân như vậy, lại còn là con trai của Vũ Thần Hoa Hạ nữa trở thành nô lệ của ta thì sẽ tuyệt vời như thế nào nhỉ?

Sonali nghe vậy chẳng những không thấy sợ hãi mà còn giống như uống được thuốc kích thích, hưng phấn lạ thường, bộ dáng như một con lợn nái động tình:

- Thân vương Dracula, ta phải có được hắn, nhất định phải có được.

Hiểu rõ ý tứ của Sonali, Dracula có chút khó xử.

- Sao? Hoàng thân Dracula, chẳng nhẽ ngươi không muốn giúp ta?

Thấy Dracula không lên tiếng, Sonali đang tươi cười dần trở thành lạnh lùng, làm người ta dựng hết cả lông tóc.

Nhận thấy Sonali nổi giận, Dracula thở dài nói:

- Sonali, thân chỉ tử Dixi đã nói qua rằng ngài muốn tự tay giết chết con trai của Vũ Thần Hoa Hạ....

- Dracula, không cần mang hắn ra đây dọa ta.

Sonali nghe vậy vô cùng tức giận, ngữ khí hoàn toàn lạnh lẽo:

- Tuy rằng hắn vẫn tạm thời tiếp quản thần võng, nhưng chủ nhân thực sự là cha của hắn. Chưa đến lượt hắn quản ta!

Dracula thở dài, cả Dixi lẫn Sonali hắn đều không dám đắc tội.

- Hoàng thân Dracula, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có giúp ta không?

Sonali buộc Dracula ỏ rõ thái độ.

Dracula thấy Sonali quyết tâm xuống tay với Bùi Đông Lai, đành bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Sonali đã nói, sao ta dám không giúp chứ?

- Khá khen cho ngươi, thân vương Dracula, lấy thực lực của ngươi và ta, hơn nữa còn có hai thân vệ của ngươi và bốn thân vệ của ta thì trừ phi lão Giáo Hoàng quái vật kia xuất thế thì không có ai có thể ngăn được chúng ta!

Sonali nghe vậy, nở nụ cười tà ác.

PS: FA ở nhà ăn Va lung tung vui vẻ

, nhớ thanks nhiều vào nào

678. Chương 672: Gió Giục Mây Vần.

Chương 672: Gió giục mây vần.

Vatican nằm giáp với phía tây Rome của Italia, nó đã lập thành một quốc gia nhỏ có ít chủ quyền, được gọi là “đất nước trong đất nước”.

Tuy rằng Vatican coi là một tiểu quốc nhưng bởi vì lượng người tín ngưỡng nơi đây có số lượng khổng lồ trên thế giới nên nơi đây có lực ảnh hưởng rất lớn đến chính trị nhiều quốc gia.

Sáng sớm, trên quảng trường St. Peter nổi tiếng, nhà thờ lớn St. Peter và bảo tàng Vatican mở cửa nghênh đón khách tham quan. Chỉ có nơi được xưng là thế giới của Thiên Chúa giáo trong giáo đường Vatican mới yên tĩnh.

Trong giáo đường Sistine nổi tiếng toàn cầu, Giáo Hoàng Mario giống như ngày xưa, một tay cầm quyền trưởng biểu thị cho quyền lực, một tay cầm kinh thánh.

Ngoài giáo đường, hộ vệ trưởng của giáo chủ mặc một bộ đồ kỵ sĩ thời Trung cổ, nửa trên là áo giáp màu bạc, đầu cũng đội mũ giáp màu bạc, trên mũ giáp có gắn lông chim màu đỏ, trên tay cầm một chiếc kiếm nhỏ, cả người bất động đứng đó.

Nhìn thế thôi chứ đám hộ vệ này chỉ có tác dụng tránh để người khác quấy rầy giáo chủ căn bản vị giáo chủ nào không cần hộ vệ.

Một lát sau, phía trước hành lang truyền đến tiếng bước chân, hộ vệ trưởng quay đầu nhìn, thấy một người đang đến.

Người này có mái tóc màu vàng, gương mặt trái xoan, đôi mắt lam trong veo như dòng nước, mặc bộ trường bào màu trắng được đặt làm riêng, làm nổi bật lên dáng người uyển chuyển thướt tha và khí chất vô cùng cao quý.

Nàng chính là thánh nữ Serena của Giáo Đình.

- Buổi sáng tốt lành thưa Thánh nữ tôn quý.

Thấy Serena một mình đi đến, hộ vệ liền cung kính hành lễ.

- Phiền hãy vào thông báo với Giáo Hoàng, Serena muốn cầu kiến.

Thuy rằng có thân phận thánh nữ tôn quý nhưng cô không hề cao ngạo. Đôi môi màu hồng nhạt hơi hé ra, để lộ ra hai hàm răng trắng tinh, khi mỉm cười khiến người ta có cảm giác gần gũi bình dị.

- Thánh nữ tôn quý, xin người hãy chờ.

Hộ vệ trưởng hành lễ, rồi quay người đi vào trong giáo đường, quỳ gối xuống, về mặt thành kính nói:

- Giáo Hoàng bệ hạ tôn kính, Thánh nữ Serena cầu kiến.

- Để nàng vào.

Nghe thấy hộ vệ báo tin, Giáo Hoàng nhẹ đặt Thánh kinh trong tay xuống, môi hơi giết giết, tiếng động truyền cả ra bên ngoài giáo đường.

- Thánh nữ tôn quý, mời người vào.

Hộ vệ trưởng ra mời Serena vào rồi trở lại vị trí.

Serena mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng mở cửa giáo đường bước vào.

- Giáo Hoàng bệ hạ

Serena đứng trước Giáo Hoàng năm thước, cung kính hành lễ.

- Serena, con đến để chào tạm biệt ta?

Nụ cười hiền lành xuất hiện trên gương mặt khô quắt của Giáo chủ, ánh mắt Serena giống như đang nhìn con của mình.

Trên thực tế, Mario quả thực đối đãi Serena như con của mình từ nhỏ đến lớn.

- Vâng thưa Giáo Hoàng bệ hạ.

Serena nghe vậy, khẽ nhẹ gật gật đầu, ánh mắt hiện lên sự xin lỗi:

- Cảm ơn Giáo Hoàng bệ hạ cho con cơ hội lần này.

“Haizz”

Đôi mắt với lờn cảm ơn và gương mặt đầy vẻ xin lỗi của Serena, Mario khẽ thở dài.

Bởi vì Thần Vồng đang khếch đại thực lực, âm thầm làm loạn Châu Âu dù bề ngoài nó vẫn còn khá bình yên.

Về việc Serena đi tới St. Petersburg để làm lễ, Mario rất phản đối, lão sợ Thần Vồng sẽ động thủ với Serena.

Về sau, đối mặt với thỉnh cầu của cô, lão đã thay đổi chủ ý, lão biết lão thực sự quá cưng chiều Serena, hơn nữa cũng biết biết St. Petersburg là quê hương của Serena, cả đời Serena luôn mong muốn đến đây để làm lễ một lần.

Cùng với việc lão biết thủ lĩnh của Thiên Vồng đang bế quan dưỡng thương, nên nếu hắn không bế quan thì cho dù có mười lá gan, họ cũng không dám chọc vào giáo đường.

- Giáo Hoàng bệ hạ, Serena cam đoan sẽ trở về.

Thấy Mario thở dài, Serena liền làm nũng giống như cô giáo nhỏ vậy.

Mario chưa sót cười, hỏi:

- Đã chuẩn bị xong chưa?

- Xe ngựa đã muốn chuẩn bị xong, có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Serena gật gật đầu:

- Mặt khác, 12 Thánh kỵ sĩ cũng chuẩn bị kỹ càng, hơn nữa giáo chủ Raphael của St. Petersburg đã đích thân liên hệ là sẽ nghênh tiếp từ xa.

- Đã chuẩn bị kỹ càng như vậy rồi thì hãy khởi hành đi, đi sớm về sớm

Mario nghe vậy cười nói.

Serena như được cha mẹ khen, vẻ mặt tràn đầy vui mừng nói:

- Cảm ơn Giáo Hoàng bệ hạ.

Mario không nói cái gì nữa, chỉ khoát tay áo thủ. Serena thấy thế liền hành lễ, lui ra.

1' sau.

Hộ vệ trưởng tiến vào giáo đường, cung kính quỳ một gối xuống, nói:

- Giáo Hoàng bệ hạ tôn quý, Sora - người hầu trung thành nhất của ngài đang chờ phân phó.

- Sora, tuy rằng Odin hiện chưa khôi phục thương thế nhưng cần thần vẫn hơn. Người hãy phái thêm 12 Thánh kỵ sĩ để âm thầm bảo vệ Serena, cần phải cam đoan Serena bình an trở về.

- Vâng thưa Giáo Hoàng bệ hạ!

Sora nghe vậy liền nhận lệnh, trong lòng không có chút kinh ngạc nào.

Bởi vì thân là Thánh nữ Serena chẳng những là tượng trưng của Giáo Đình, mà nàng còn được Mario rất cưng chiều, Mario phái 24 Thánh kỵ sĩ bảo vệ Serena cũng là hoàn toàn ở hợp lý.

30' sau, một chiếc xe ngựa đẹp đẽ cùng 13 Thánh kỵ sĩ rời khỏi Vatican.

- Con còn chưa biết thế giới bên ngoài khắc nghiệt như thế nào đâu. . .

Ra khỏi Vatican, một Thánh kỵ sĩ xuống ngựa giúp Serena xuống xe. Serena nhìn nắng sáng rõ, gương mặt nở nụ cười rạng rỡ dưới ánh nắng giống như một con búp bê xinh đẹp, lòng tràn đầy tò mò nhìn xung quanh. Từ lúc nàng trở thành thánh nữ, đây là nàng lần đầu tiên rời khỏi Vatican.

Vì Vatican không có sân bay, nên nàng cùng các Thánh kỵ sĩ đi xe ô tô đến sân bay Rome để đi máy bay tới St. Petersburg.

Thân là Thánh nữ tôn quý của Giáo Đình, Serena luôn bị thế lực khác chú ý, Ngay khi nàng ra khỏi Vatican, tin tức đã được truyền ra ngoài, rồi vào tận tổng bộ Thần Võng, cũng rồi vào tay Frankfurt.

Đối với rất nhiều người mà nói, Wall Street là chính trung tâm thế giới tài. Nhưng là đối với những người giàu nhất ở đây thì Frankfurt mới là trong lòng trung tâm tài chính bọn họ.

Đơn giản là vì tổng bộ gia tộc De Rothschild nằm ở Frankfurt.

- Khi tài chính có biến, hãy dừng lại.

- Chỉ cần các người đoàn kết nhất chí sẽ là vô địch, thế giới các người chia nhau hưởng.

- Cần phải giữ vững sự hài hòa cho gia tộc.

Đó là gia huấn của gia tộc De Rothschild.

Thời đại này tiền là Thượng Đế, nó có thể tạo lên tương lai.

Đây là cách đối nhân xử thế của gia tộc De Rothschild.

Giống như doanh nghiệp ô tô Ford của nước Mỹ, De Rothschild đã sớm thành biểu tượng của ngành tài chính. Trải qua hai trăm năm mười năm thay đổi, gia tộc này vẫn thịnh vượng, và là gia tộc quyền quý nhất.

Nó ảnh hưởng đến toàn bộ lịch sử phát triển Châu Âu, trở thành gia tộc đệ nhất.

Sáng sớm, trong biệt thự của trang viên gia tộc De Rothschild.

- Thiếu gia Guti tôn quý, mới nhận được tin tức Thánh nữ đã rời khỏi Vatican, đang trên máy bay tới St. Petersburg.

Một thanh niên đeo kính mắt viền vàng ngồi sau bàn, trước mặt có một thanh niên khcs hành lễ nói:

- Căn cứ vào tin tức thì cô ta vì có bệnh mà phải giảm lộ trình đi ban gay, cô chỉ ở St. Petersburg có 3 ngày thôi.

Vừa nói, thanh niên kia vừa nhìn đợi Guti phản phó.

Thân là trợ thủ của Guti, người thanh niên này biết, Guti đã kết Serena từ 2 năm trước ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tộc trưởng tộc De Rothschild, là ông nội của Guti, khi lão biết tin này cũng không hề phản đối. Với lại nếu Guti có thể theo đuổi và kết hôn với Serena thì âu đó cũng là chuyện mừng, dù phải đợi sau khi tuyển thánh nữ mới, cô bỏ đi chức vụ này mới có thể lập gia đình.

Khác với Guti, ông nội Guti coi trọng cái giáo đình sau lưng Serena hơn là chính bản thân Serena. Lấy địa vị của gia tộc De Rothschild mà có thể thêm được sức ảnh hưởng cực lớn đến toàn cầu của Giáo Đình thì nó sẽ củng cố rất vững chắc địa vị của gia tộc De Rothschild.

- Ta biết rồi.

Guti mặc bộ áo sơ mi, mái tóc ngắn màu nâu, hắn nghe trợ thủ nói gật gật đầu.

- Thiếu gia Guti tôn quý, ngài tính khi nào sẽ tới St. Petersburg?

Người trợ thủ hiểu được Guti luôn để ý tin tức của Serena chỉ vì muốn gặp mặt nàng. Thế nên thấy Guti không có phân phó, hẳn do dự một chút rồi hỏi;

- Để tôi còn chuẩn bị theo phân phó của ngài.

- 2 ngày sau đi.

Guti trầm ngâm một chút:

- Khi đó Serela phải làm Thánh lễ.

- Được, tôi sẽ cho người đi chuẩn bị.

- Decathlon, từ từ.

Guti gọi Decathlon lại:

- Gần đây ta chỉ lo đến sinh ý của gia tộc, không để ý đến tin tức của Bùi Đông Lai, hiện giờ hẳn thế nào rồi?

Sau khi sự tích Bùi Đông Lai lợi dụng liên minh Hoa Hạ huyết tủy NB được truyền ra, có rất nhiều gia tộc chú ý đến hắn, trong đó có cả Guti và gia tộc De Rothschild.

Thân là trợ thủ của Guti, Decathlon tự nhiên hiểu được điều này.

Thậm chí, hẳn biết số người Guti coi trọng không có nhiều người.

Kể từ đó, trừ Odin ra, thì Bùi Đông Lai chính là người thứ 2 trong những lựa chọn cùng tuổi được Guti coi trọng.

Bởi vì biết tất cả chuyện này, nên khi nghe Guti hỏi, Decathlon không dám chậm trễ, lập tức trả lời:

- Thưa ngài, hẳn trong buổi thi đấu quân sự đã đánh chết một người tên Merck, là một trong 24 U Linh của hội đồng Mafia. 9 ngày trước, Tô Bồ Đề và Battty Ann đều yên lặng rút khỏi giải đấu, giúp hắn nhận được giải quán quân.

- Xem ra hai người đó đã lưỡng bại câu thương.

Guti nghe vậy cũng không lấy gì làm kinh ngạc, cảm giác như hắn đoán được Bùi Đông Lai chắc chắn đánh bại Merk.

- Chắc hẳn là như vậy.

Decathlon gạt đầu nói:

- Căn cứ theo thi đấu quân sự, ngày mai sẽ cử hành trận thi đấu cuối cùng. Nơi đó cách St. Petersburg không xa, nếu thiếu gia có hứng thú thì có thể tới xem cuộc chiến.

- Oh?

Guti nghe vậy, hứng thú nói:

- Đây là một đề nghị rất tốt, nếu lúc đó hắn thống lĩnh bộ đội đặc chủng thuộc Long Hồn của TQ thì đó quả thực là trận chiến đang xem.

- Thiếu gia, tôi tự mình cho người liên hệ, chắc họ sẽ không cự tuyệt thiếu gia cái yêu cầu nhỏ nhỏ này.

Decathlon cười nói.

Guti vuốt cằm ngẫm đồng ý, vẻ mặt đầy chờ mong.

679. Chương 673: Vũ Khí Bí Mật, Ra Trận Sau Cùng.

Chương 673: Vũ khí bí mật, ra trận sau cùng.

Thời gian thẩm thoát trôi qua.

Nháy mắt đã 10 ngày.

Cuộc thi tranh tài cách đấu đã kết thúc, 16 đơn vị bộ đội đẳng chủng đã tập hợp ở một bãi đất trống từ tờ mờ sáng, với người dẫn đầu là Ratatosk thuộc thành viên ban tổ chức và Merce thuộc thành viên quan sát.

Bởi vì trong cuộc thi có giao chiến kịch liệt, có người bị đánh trọng thương tàn phế, thậm chí có người bị đánh chết nên đội ngũ dự thi không đồng đều. Ví dụ như đại đội biên phòng của nước Đức chỉ còn có 3 người...

Mà hai người Tô Bồ Đề và Battty Ann vẫn chưa hồi phục thương thế, nhưng vẫn xuất hiện giữa đội hình này, điều này làm Bùi Đông Lai nghĩ trận đấu tác chiến này có lẽ không có bất cứ ý nghĩa gì đối với bọn họ.

- Đã qua 10 ngày, từ hôm nay bắt đầu diễn ra tác chiến đoàn thể.

Nhìn đội hình trước mặt, ánh mắt Ratatosk từ từ nhìn qua các đội, trầm giọng nói:

- Theo thể lệ cuộc thi, các người phải đi ra đảo Luther để tiến hành trận chiến. Luther là một đảo lớn nhất thuộc phía đông nước Nga, trên đảo có nhiều rừng cây, có núi, có nhiều loại địa hình khác nhau, phù hợp để các người có thể phát huy tốt đá năng lực tác chiến và chiến đấu của mình. Đây cũng chính là lý do tại sao chúng ta chuyển địa điểm tổ chức trận đấu từ vùng biển thuộc Bắc Băng Dương về đây. Sáu ngày sau, mỗi ngày sẽ tổ chức một cuộc tranh tài, tổng cộng có mười sáu cuộc thi đấu.

Ratatosk nói đến đây, bỗng dừng lại rồi đột nhiên lớn tiếng nói:

- Nghe đến đây, chắc ai cũng tưởng rằng một lần thi sẽ do một đội tham gia...

Hả?

Nghe được Ratatosk nói vậy, các chiến đội đều ngạc nhiên thắc mắc:

- Chẳng nhẽ không phải như vậy?

- Các người nghĩ thế là sai rồi, bởi vì ... mỗi đội đều phải tham gia cả mười sáu cuộc tranh tài.

Ratatosk tiếp tục tạo lên một cái thắt nút.

Xì xào!!!!

Càng nghe, các chiến đội đều xôn xao bàn tán, vẻ mặt kỳ lạ nhìn Ratatosk: “Giáo quan có ý tứ gì vậy?”

- Căn cứ theo nội dung cuộc thi, các thành viên trong đội sẽ tạo thành một liên quân, đội dự thi sẽ cố thủ trên hòn đảo có diện tích gần 100km của để tránh bị mười năm đội còn lại bắt. Đương nhiên... đội dự thi có thể đến đó trước một giờ.

Ratatosk vạch trần đáp án:

- Đội nào có thời gian bị bắt hết lâu nhất thì đội đó sẽ là quán quân.

Đáp án đã rõ, mọi người đều tỉnh ngộ, còn Bùi Đông Lai cảm thán rằng người nghĩ ra cuộc thi này đúng là thiên tài.

Vì dựa theo quy tắc thi đấu thì mười sáu đội kia sẽ chia làm hai phe lấy tỷ lệ 15:1, khi đó mười năm đội kia sẽ là chiến hữu của nhau, hợp tác để bắt toàn bộ người của đội tham gia, và khi một trong mười năm đội đó bước vào ngày thi đấu của mình, sẽ từ chiến hữu biến thành kẻ địch.

Kể từ đó các thành viên đội ngũ có thể thu thập tin tức của đội đối phương để bắt nhanh hơn cũng như kéo dài thời gian của mình lên.

- Các người còn có gì khó hiểu không?

Sau khi đợi các thành viên của chiến đội hiểu ra, Ratatosk lại lên tiếng hỏi.

- Báo cáo giáo quan!

Ratatosk vừa mới dứt lời, đội trưởng của nhóm bộ đội đặc chủng nước Mỹ tên là Zahid bước ra khỏi hàng, lướn tiếng hỏi:

- Xin hỏi, chúng tôi có được sử dụng vũ khí quân sự trong trận đấu không?

- đương nhiên có thể

Ratatosk gật đầu tỏ rõ thái độ, hẳn biết các đội ngũ tham gia cuộc thi lần này đều mang theo hàng, trong đó không ít quốc gia vì muốn có thành tích xuất sắc nhất mà không tiếc kêu các nhà khoa học tạo ra những thứ vũ khí bí mật.

Nghe được câu trả lời của Ratatosk, Zahid trở lại hàng ngũ, chỉ là trong lúc đó hắn vô ý hay hữu ý liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái.

- Xem ra nước Mỹ có mang theo vũ khí bí mật.

Nhận thấy ánh mắt như dành được thắng lợi của Zahid, Tiêu Cuồng lập tức đoán ra điều gì đó.

Bùi Đông Lai nhận thấy ngoại trừ Zahid ra, không ít thành viên trong các đội ngũ dự thi đều có biểu hiện dị thường, nói:

- E rằng không chỉ có bộ đội đặc chủng của nước Mỹ mang theo hàng.

Bốn người Tiêu Cuồng, Trần Anh, Vương Khuê và Tôn Nhận nghe vậy liền nhìn theo ánh mắt Bùi Đông Lai, để ý hết những biểu hiện của các thành viên nhóm khác.

- Chuối thật, chúng ta chả có hàng.

Tiêu Cuồng có chút buồn bực, hẳn biết rõ tác chiến khác hẳn so với độc chiến và sự tiên tiến của vũ khí có thể ảnh hưởng đến kết quả quyết định. Mà hắn còn xuất thân từ Tiêu gia, vốn là đệ nhất gia tộc trong quân đội, nên hắn đương nhiên biết nước mình đầy hàng, trong đó không ít thứ đã được binh sĩ đưa vào tác chiến.

Bùi Đông Lai tỏ ra khá hứng hờ:

- Cuồng ca, chẳng nhẽ anh không biết chúng ta chỉ cần những vũ khí bình thường mà tước được giải quán quân cũng là rất thành tựu sao?

- Ồ ha.

Nghe Bùi Đông Lai nói như vậy, chút buồn bực trong lòng Tiêu Cuồng biến mất không còn sót lại gì, cảm giác như chỉ cần có Bùi Đông Lai thì quán quân chắc chắn sẽ về tay bọn họ.

- Các người không còn nghi vấn nào nữa sao? Nếu như vậy thì sẽ bắt đầu lễ bốc thăm.

Sau phút giây ngắn ngủi nghị luận qua đi, đội ngũ lại yên tĩnh trở lại. Ratatosk cố ý dừng lại vài giây, mắt thấy không còn ai có nghi vấn nữa, lập tức nói:

- Xin mời chỉ huy các đội lên tiến hành bốc thăm.

Ratatosk vừa nói xong, AustinRostov thân là phó ban tổ chức lên cầm cái rương tiên lên, trong rương có mười sáu phong thư đánh các con số từ một đến mười sáu, biểu hiện cho trật tự các đội.

Thấy AustinRostov đem thùng đặt trên bàn, Zahid liền bước ra khỏi hàng, là người đầu tiên đi lên rút thăm.

Thấy cảnh đó, các đội khác cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Bởi vì khi trước bộ đội đặc chủng Mỹ lúc trước khi tập ở đảo thuộc vùng biển Bắc cực, nhờ vào BattyAnn bắt cóc nhân viên máy bay nên là đội tập hợp sớm nhất, mà theo lời Ratatosk nói, các đội ngũ sẽ tiến hành bốc thăm theo trật tự đến tập hợp đó.

- Đê ma ma, thế khác gì tước quyền rút thăm của chúng ta.

Tiểu Cuồng buồn bực gãi đầu, không biết nói gì nữa. Bởi vì đội bọn họ là đội tập hợp cuối cùng, dựa theo quy định thì họ phải rút cuối cùng, thế khác gì để lại cho họ phần thừa đâu.

Trước ánh mắt của mọi người, Zahid đã đi đến trước rương bốc thăm, rồi cúi chào Ratatosk, sau đó đưa tay vào rương lấy ra một phong thư, giao cho Austin Rostov.

Austin Rostov mở tờ giấy trong phong thư ra, trên đó có một số 2 to đùng.

Điều này có nghĩa là bọn họ sẽ thi đấu vào ngày thứ hai.

Đây không phải là lá thăm tốt, mà nó còn xấu nữa.

Dựa theo thể thức cuộc thi thì có thể dễ dàng nhận ra rằng càng thi về sau sẽ càng có lợi, còn giữ được ưu thế vũ khí bí mật của mình lâu hơn.

Mặc dù rút được lá thăm không tốt nhưng Zahid tựa hồ không để ý, chỉ ngẩng cao đầu, ưỡn ngực lên, tràn đầy tự tin bước về đội hình.

Zahid về đội ngũ, đội trưởng bộ đội đặc chủng Braxin bước lên bốc thăm, nhận được số bảy, cũng không tính là lá thăm tốt, cũng không tính là lá thăm xấu.

So với bộ đội đặc chủng Braxin thì đại đội biên phòng số chín của nước Đức lại nhận được tốt hơn nhiều, họ bốc được lá thăm số 14, điều này có nghĩa là bọn họ được là đội thi đấu áp chót.

Nếu đại đội biên phòng số chín của nước Đức còn đầy đủ thành viên thì các đội khác còn e sợ, nhưng hiện tại họ chỉ còn 3 người, điều đó chẳng khác gì tước đi tư cách cạnh tranh của bọn họ cả.

Tương phản với bộ đội nước Đức là bộ đội đặc chủng Thần Phong của nước Nhật Bản. Nhưng vận khí bọn họ thật sự quá tệ, đội trưởng của bọn họ vớ ngay phải số 1.

Kết quả này khiến hắn hơi buồn, bất quá vẫn đành yên lặng nhận kết quả này.

Sau khi tám đội đã rút thăm, số mười năm vẫn còn bỏ ngõ, bảy đội còn lại trừ nhóm Bùi Đông Lai đều chờ mong mình vớ được con số này.

Cơ mà ghét của nào trời trao của đấy.

2' sau, bảy đội còn lại chả đội nào lấy được con số mười năm.

Đội trưởng mười năm đội đã bốc thăm đều quay đầu nhìn đám người bộ đội đặc chủng Long Hồn Trung Quốc, cảm giác như muốn nói: “Sao tội nó may thế? Đã vớ được hai giải quán quân rồi không nói, đằng này không bốc cũng vớ được lá thăm ngon.”

- May là cuộc thi này không phải do nước mình tổ chức, nếu không bọn người kia sẽ chỉ chịu cho chúng ta bá đạo.

Nhận thấy những ánh mắt ghen tị, Tiểu Cuồng cười đắc ý. Tuy rằng cấp trên không cấp hàng cho bọn họ, nhưng chỉ cần các đội kia để lộ vũ khí bí mật của mình thì bọn họ chắc chắn sẽ có đối sách.

Bùi Đông Lai nghe vậy cũng âm thầm thở dài, theo hắn thấy, xác suất quán quân của đôi đã lên đến 100%.

Là do đối với hắn, nắm được trong tay vũ khí bí mật của các đội khác cũng không khác gì đó sẽ là vũ khí bí mật của đội mình...

680. Chương 674: Khói Súng Lại Nổi Lên

Chương 674: Khói súng lại nổi lên

Sau khi lễ bốc thăm kết thúc, 16 chiến đội dưới sự dẫn dắt của người thuộc ban tổ chức, bắt đầu di chuyển đến Luther để tiến hành thi đấu giành giải quán quân.

Vì để tạo tính bất ngờ nên các thành viên của các đội ngũ cũng không mang theo vũ khí bí mật, mà sẽ dùng những tàu chuyên dùng để đem những vũ khí đó lên đảo.

Đúng 9h30' theo giờ địa phương, 16 chiến đội đã đi đến căn cứ xây dựng trên đảo Luther.

Bộ đội đặc chủng Thần Phong của Nhật Bản có 30; để chuẩn bị. Sau 30' phải tiến vào sân để thi đấu.

Mất thấy các đội viên các đội đã tập hợp ở căn cứ xong, Ratatosk nhìn đồng hồ, trầm giọng quát:

- 15 đội còn lại có thời gian chuẩn bị đến thời gian bắt đầu cuộc thi trước 30'.

- Giải tán.

Tiếng quát vừa dứt, năm thành viên của bộ đội đặc chủng Thần Phong lập tức chạy nhanh như chớp ra khỏi đội ngũ. Giờ khắc này, thời gian đối với họ là vàng là bạc, không thể lãng phí được.

Nửa giờ sau, bộ đội đặc chủng Thần Phong của Nhật Bản đầy đủ đã thiết bị, tiến vào sân thi đấu, trận đấu chính thức khai màn.

Một giờ sau, ngoại trừ bộ đội đặc chủng nước Mỹ ra, 14 đội khác cũng đã chuẩn bị xong, có mặt tại đây rồi.

- Xem ra đám người kia khôn thật, không có ý định để lộ vũ khí bí mật của mình ra ngay lúc này.

Tiêu Cuồng vừa nhìn qua, phát hiện ra không nhóm nào ác vũ khí bí mật của mình ra, đành than thở nói.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Chắc chắn rằng nếu bọn họ mà dùng vũ khí bí mật để liên hợp với nhau thì đến lượt bọn họ thì thì tính bất ngờ của vũ khí bí mật sẽ biến mất, bởi các đội khác đã có kế sách để ứng phó rồi.

- Ấy, bọn Mỹ đến kìa, chúng cầm cái gì vậy?

Bùi Đông Lai vừa mới dứt lời, Tiêu Cuồng liền thấy Zahid dẫn theo bốn gã bộ đội đặc chủng nước Mỹ đang đi từ xa đến đây, ngoài trừ vũ khí của ban tổ chức đưa cho, trên tay Zahid còn ôm theo một trang bị.

Nhất thời, ánh mắt của tất cả các chiến đội đều đổ dồn vào đó.

- Đông Lai này, tụi Mỹ tính để lộ vũ khí bí mật luôn à?

Biểu tình của Tiêu Cuồng có chút khó hiểu, theo hắn thấy thứ vũ khí bên trong tay đám bộ đội đặc chủng nước Mỹ không phải là vũ khí của ban tổ chức.

Không chỉ Tiêu Cuồng mà các thành viên của những đội khác cũng nghĩ như vậy.

Đám người Zahid nhanh chóng đi tới chỗ xuất phát trước bao ánh mắt khó hiểu xung quanh.

- Mọi người, hiện chỉ còn 30' nữa là trận đấu bắt đầu, tôi nghĩ chúng ta nên thảo luận với nhau trước để có thể tóm gọn đám bộ đội đặc chủng Nhật Bản một cách nhanh nhất.

Nhận thấy sự nghi hoặc từ đông đảo mọi người gần đây, Zahid cười nói:

- Cá nhân tôi thấy chúng ta nên chọn ra một người chỉ huy toàn bộ, không biết ý kiến mọi người như thế nào?

Không có ai trả lời cả, mặc dù các đội trưởng đều hiểu đạo lý 'Quần long không thể không đầu', 'Trận chiến không thể không có người chỉ huy', nhưng vấn đề ở đây là ai đủ mạnh để làm người chỉ huy đây?

Nói đến mạnh, cơ hồ tất cả ánh mắt của các chiến đội đều đổ dồn lên người Bùi Đông Lai.

Theo bọn họ thấy, Bùi Đông Lai là quán quân giải cách đấu, thực lực không phải bàn, lại có thêm tính chất vốn có của một chỉ huy nữa, như vậy hẳn rất thích hợp làm người chỉ huy toàn bộ.

- Zahid, đề nghị của anh không tồi, để phát huy toàn bộ sức mạnh của chúng ta, nên cần có một chỉ huy, tôi đề nghị chuyện này sẽ do anh đảm nhận.

Thấy mọi người đều đổ dồn sự chú ý lên người Bùi Đông Lai, đội trưởng tân nhiệm Hyeon của bộ đội đặc chủng HQ thậm chí khó chịu, dẫn đầu nói ý kiến của mình trước.

- Đề nghị nghe như thế này.

Nghe được đề nghị của Hyeon, Tiêu Cuồng có chút tức giận:

- Luận cả về năng lực lẫn thực lực, chỉ có huynh đệ Bùi Đông Lai của chúng ta là có thể đảm nhiệm vị trí chỉ huy đó.

- Ta thừa nhận hẳn rất mạnh trong cuộc thi đơn đấu, chỉ là căn cứ theo tư liệu, hẳn là người bộ đội hữu danh vô thực, căn bản chưa đi chiến trận lần nào, chưa phải là người lính. Nhưng Zahid lại xuất thân từ bộ đội đặc chủng tinh nhuệ của nước Mỹ, hàng năm chỉ đạo toàn bộ bộ đội đặc chủng nước Mỹ đi rong ruổi khắp thế giới. Nói đến kinh nghiệm chiến thuật thì Zahid hơn hẳn so với đội trưởng của các người.

Hyeon, phản kích lại đầy sắc bén.

Tiêu Cuồng cười lạnh:

- Theo tư liệu? Vậy ta xin hỏi liệu các người thông qua tư liệu đó có đánh giá được thực lực của huynh đệ ta không? Hoặc là, dựa vào tư liệu đó liệu các người có đoán được Bùi Đông Lai có thể giành được chức quán quân cuộc thi cách đấu không?

Đối ặt với phản kích của Tiểu Cuồng, Hyeon há miệng cố gắng phản bác cái gì đó. Chỉ là hẳn vất hết óc để bắt bẻ chỗ nào đó trong lời nói của Tiểu Cuồng cũng không nổi. Tư liệu nó Bùi Đông Lai chưa bao giờ xuất lĩnh đội nào đi chấp hành nhiệm vụ, nhưng nếu tư liệu đúng thì bây giờ Bùi Đông Lai chưa đi gặp tổ tiên mình đã là may lắm rồi.

Thấy Hyeon trộm gà không được còn mất nắm thóc, gã đội trưởng Johan của bộ đội hoàng gia nước Anh chỉ có thể ngậm miệng, ngậm còn chặt hẳn cả 'sò lông' của xứ nữ.

Nhất thời, tất cả mọi người im lặng.

Zahid thấy thế, trên mặt không có chút giận dữ nào, mà mỉm cười hỏi:

- Các người nghĩ rằng Bùi Đông Lai đủ bản lĩnh đảm nhiệm chỉ huy 15 đội còn lại sao?

- Người anh em của ta đã nói ra lời ta muốn nói.

Mặc dù Bùi Đông Lai biết Zahid đến đây là đã có chuẩn bị những có Tiểu Cuồng ở phía sau ủng hộ nên hẳn cười như không cười, nói:

- Zahid mở lời đề nghị chọn chỉ huy chắc là tự tiến cử mình chứ gì.

- Chuẩn.

Bùi Đông Lai đã chủ động nói, Zahid không nỡ không gật đầu thừa nhận:

- Phủ nhận thực lực của người chính là việc làm ngu nhốc. Nhưng ta chắc chắn có tư cách có thể đảm nhiệm chỉ huy đoàn thể hơn người.

- Người dựa vào cái gì?

Tiêu Cuồng trừng mắt hỷ mũi chất vấn.

- Bằng nó.

Zahid mỉm cười, chỉ vào thiết bị ở trong tay, giọng đầy kiêu ngạo nói:

- Nó có thể liên kết với vệ tinh, bao trùm toàn bộ hòn đảo thi đấu này. Nói cách khác, nó có thể xác định được mọi thứ, từ tọa độ các thành viên cho đến hình ảnh các đội viên đang làm gì lúc đó.

- Hả?

Zahid vừa nói xong, ngoại trừ Bùi Đông Lai ra, tất cả các thành viên khác đều biến sắc. Chỉ qua mấy câu ngắn ngủi của Zahid vừa xong, đủ thấy vật này bá đạo thế nào rồi.

Nhìn cảnh các thành viên đội khác bị lời của mình làm kinh hãi, chỉ có Bùi Đông Lai là mặt không đổi sắc, Zahid không có đủ động gì đến Bùi Đông Lai, chỉ liếc mắt trêu ngươi Tiểu Cuồng một cái:

- Tiêu Cuồng, ngài cho rằng ta không đủ điều kiện chỉ huy 15 đội còn lại so với huynh đệ Bùi Đông Lai của người sao?

- _____”

Tiêu Cuồng á khẩu không trả lời được.

Tuy rằng hắn rất muốn phản bác nhưng hắn lại giống như gã Hyeon kia, không thể tìm ra lý do gì để phản bác.

Đúng như Zahid nói, vũ khí bí mật đó có thể tìm ra tọa độ của kẻ địch bất cứ lúc nào, do đó có thể dễ dàng tiến hành bao vây. Nó quả thực quá bá đạo mà.

- Để Zahid làm người chỉ huy là tốt nhất.

Nhìn bộ dáng Tiêu Cuồng tràn đầy úy khuất, Bùi Đông Lai chủ động lui nhường, giải vây cho Tiêu Cuồng.

- Ha ha... ta không phải muốn tranh việc chỉ huy với người đâu, ta chỉ muốn ọi người thấy rằng ta có thực lực để có thể chấm dứt cuộc thi trong thời gian ngắn thôi.

Nghe được Bùi Đông Lai chủ động nhận thua, Zahid giống như giống được một ly bia lạnh, sáng khoái từ đầu đến chân, bất quá hắn vẫn bài ra bộ dáng khiếm nhường:

- Nếu người muốn làm chỉ huy, ta có thể nhường.

Nói xong, Zahid ngẩng đầu như một con phượng hoàng kiêu ngạo nhìn Bùi Đông Lai.

Hắn kiêu ngạo phần lớn dựa vào nên kinh tế và quân sự của nước hắn, nơi đó imba nhất thế giới rồi.

‘Rắc rắc’

Nhìn Zahid được thế không buông tha người, vẫn cố ý khiêu khích, làm nhục Bùi Đông Lai, Tiêu Cuồng tức giận đến mức nắm chặt hai tay lại, hận không thể một quyền đập nát cái mặt thớt của hắn.

Không riêng gì Tiêu Cuồng, ba người Trần Anh, Vương Khuê và Tôn Nhân cũng đều cho rằng Zahid ung hang càn quấy quá mức.

Mấy chi bộ đội khác thì không cảm thấy biệt khuất, khó chịu, mà là vẻ mặt tỏ ra bội phục.

Bọn họ nghĩ, chỉ có Mỹ mới có thể làm ra thứ vũ khí bí mật có liên quan tới vệ tinh như thế này mà thôi.

Cùng với đó, họ biết, Zahid lộ ra vũ khí bí mật, có lẽ một mặt họ rất tự tin với trện đấu kế tiếp, một mặt rất tin tưởng vũ khí bí mật của mình, cho rằng dù có lộ ra thì cũng chả có vấn đề gì.

Mặt khác, hắn mượn cơ hội để lăng nhục Bùi Đông Lai thì cũng đành chịu, vì mình có bằng người ta đâu mà mạnh miệng.

- Rất tiếc, ta không có hứng thú làm chỉ huy.

Đôi mắt với việc Zahid cố tình làm nhục ình, Bùi Đông Lai chỉ đơn giản nói:

- Ta chỉ thấy có hứng thú với chức quán quân.

Quán quân?

Trời ạ...

Hắn điên rồi sao?

Xung quanh vang lên những tiếng xì xào, các đội viên các chiến đội khác đều kinh ngạc nhìn Bùi Đông Lai.

- Bùi Đông Lai người thật có khiếu hài hước.

Zahid ngẩn ra, sau đó phá lên cười như nghe thấy một câu truyện cười kinh điển.

681. Chương 675: Lấy Đầu Đánh Bạc.

Chương 675: Lấy đầu đánh bạc.

Bằng vào trang bị độc nhất vô nhị kia mà Zahid đã nghiễm nhiên trở thành chỉ huy của 15 đội còn lại. Khi trận đấu bắt đầu, hắn tiến vào sân đấu, hắn tìm một chỗ râm mát, bắt tín hiệu từ vệ tinh phản hồi lại, rồi chỉ huy mười năm đội tỏa ra bao vây bộ đội đặc chủng Nhật Bản.

- Bùi Đông Lai, người đang làm gì?

Khi nhận được vị trí của các thành viên của bộ đội đặc chủng Thần Phong, Zahid lại phát hiện ra Bùi Đông Lai không tiến vào rừng như các đội biên khác mà đang ngồi vắt vẻo trên một bãi đất cách đó không xa. Hắn lập tức tiến đến đó chất vấn, ngữ khí mơ hồ có chút bất mãn, cảm giác như Bùi Đông Lai thích thì làm, không thèm nghe theo sự chỉ huy của hắn.

- Thiết bị quân dụng của nước Mỹ đã tìm được vị trí các thành viên của bộ đội đặc chủng nước Nhật rồi, giờ chỉ việc đi bắt là xong.

Nhận thấy Zahid có vẻ bất mãn, Bùi Đông Lai không hề để ý, chỉ cười cười:

- Ta có đi hay không cũng không ảnh hưởng đâu mà lo.

- Ha ha... Bùi Đông Lai người quá khen rồi.

Có lẽ không ngờ Bùi Đông Lai lại tự hạ thấp mình như thế, thậm chí có vẻ nịnh nọt, chút bất mãn trong lòng Zahid liền biến mất không còn sót lại chút gì.

Chỉ là, Zahid nhanh chóng nhận ra được cái gì đó, híp mắt lại hỏi:

- Người không muốn lại gần quan sát thiết bị của chúng ta à?

- Zahid cứ nói đùa, thiết bị của quý quốc tiên tiến như vậy, cho dù ta có tháo bung ra nghiên cứu thì cũng không có tác dụng gì.

Bùi Đông Lai vẫn duy trì bộ dáng kẻ dưới, ánh mắt nhìn về phía hai người Tô Bồ Đề và Batty Ann.

Hắn không cùng đám người Tiểu Cuồng đi chiến đấu ngoài nguyên nhân vì Zahid ra, còn một lý do nữa đó là hai người Tô Bồ Đề và Batty Ann bám theo hắn như âm hồn.

Điều này làm Bùi Đông Lai cảm thấy rất kỳ quặc, hắn chưa rõ 2 người kia có bám theo mình hay không, chỉ thấy họ ngồi cách mình không xa.

- Người cứ khiêm nhường quá.

Tuy rằng thấy Bùi Đông Lai tự nhận ở thế yếu có cảm giác khác thường nhưng Zahid không nghĩ nhiều, chỉ bắt đầu đá xoáy:

- Theo ta biết, quốc gia Trung Quốc nổi tiếng toàn cầu trong việc có thể làm chế tạo lại bất cứ thứ gì lọt vào tay mình.

- Nếu Zahid nguyện ý tặng thiết bị quân sự cho ta, để ta mang về cho các nhà khoa học quân sự nghiên cứu, có lẽ có thể kiểm nghiệm được điều người vừa nói.

Thấy Zahid cứ quây quần bên mình dai như đĩa, Bùi Đông Lai không chịu nổi nữa, trả lời lại cho hắn một câu rồi đứng dậy phẩy tay, té ra xa khỏi Zahid.

Zahid nghe được câu trả lời, cố gắng nói gì đó, chỉ là đến nửa ngày cũng không phát ra được lời nào, chỉ đành trơ mắt nhìn Bùi Đông Lai rời đi.

Ngoài ra hắn có lẽ biết hai người Tô Bồ Đề và Batty Ann không chút hứng thú với chức quán quân thể thức chiến đấu này, nên hắn không muốn tự mất mặt mà đi ra chỗ 2 người họ để chất vấn, chỉ đành căm tức trở lại chỗ thiết bị, bắt đầu làm nhiệm vụ chỉ huy cao cả của hắn.

Cách đó không xa dưới một bóng cây, Tô Bồ Đề nhìn thấy Bùi Đông Lai đi đến chỗ của cô, không khỏi có chút khẩn trương.

Đúng như những gì Zahid nghĩ, cô không hề hứng thú với cái chức quán quân thể thức chiến đấu đó, sở dĩ cô có tham gia là vì muốn theo dõi Đông Lai.

Mỗi người con gái đều có một người trong mộng.

Từ thời con bạch mã trở thành ô tô đẹp của thời đại này, không ít các cô gái đã coi chủ nhân những chiếc xe thể thao đắt tiền trở thành người trong mộng, nhưng sâu trong nội tâm của bọn họ vẫn để ra một chỗ giành ột người đàn ông mà họ chờ đợi.

Người đàn ông đó có thể không giàu sang, có thể không đẹp trai,... nhưng người đó sẽ là chiến thần, dùng cả tấm thân mình bảo vệ, che chở cho các cô.

Tô Bồ Đề tuy là một trong ta đại Thánh nữ, thân phận cao quý, thực lực mạnh mẽ, bất quá cô cũng không thoát khỏi vòng luẩn quẩn đặc trưng của một người con gái. (Dịch: tháng nào chả có 1 ngày

(6).gif)

Ngày đó, cô bị Batty Ann cuồng hóa đánh bị thương, nếu không phải Bùi Đông Lai xuất hiện đúng lúc, giúp cô vẫn còn chữa thương, không chế thương thế của cô ở mức thấp nhất thì coi như cô có không chết thì kinh mạch, gân cốt và lục phủ ngũ tạng cũng đều bị hao tổn, do đó làm thực lực của cô sẽ mãi không thể thăng tiến.

Bởi vì chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với nam nhân, từ nhỏ đã có tính khí đại tiểu thư, lúc đó Tô Bồ Đề muốn kháng cự, thậm chí cố gắng vờ như không sao, nhưng khi cô về đến trại của mình, liền ngã vào lòng Bùi Đông Lai, còn hân thì nắm lấy tay cô, giúp cô chữa thương. Hình ảnh đó giống như một loại ma pháp, cứ mãi ám ảnh trong tâm trí cô.

Đến vài ngày sau cũng vẫn thế.

Cô cố gắng gạt nó ra khỏi đầu mình, chỉ là cô càng cố muốn quên thì nó lại càng in sâu vào tâm trí cô, khiến cô nhớ đến từng ly từng tý mọi thứ hôm đó, thậm chí còn hồi tưởng lại trận chiến cùng Bùi Đông Lai ở Thiên Sơn, hồi tưởng lại cuộc nói chuyện với hắn bên bờ biển...

Bùi Đông Lai giống như một sinh vật nhỏ, nhẹ nhàng từ từ mở cánh cửa trong lòng cô ra, khiến 10 ngày qua, cô luôn trong trạng thái bồn chồn không yên. Nhiều lần cô muốn đi đến nói với Bùi Đông Lai, chỉ tại tính khí mạnh mẽ mà cô không có làm như vậy, đành âm thầm quan sát Đông Lai từ phía xa.

Cô muốn biết Bùi Đông Lai rốt cuộc là người như thế nào, vì sau thái độ bấy giờ lại hoàn toàn tương phản với khi cô gặp hắn ở trên Thiên Sơn khi ấy.

Dưới tình hình đó, cô tính mượn cơ hội thi đấu đoàn thể để gần gũi Đông Lai một chút.

- Tôi thắc mắc một chuyện, cô đi theo tôi làm gì?

Bùi Đông Lai nhanh chóng đi đến trước mặt Tô Bồ Đề, ân cần hỏi han.

Tô Bồ Đề nghe vậy, trong người có tật giật mình, không dám nhìn thẳng vào mắt Bùi Đông Lai, buột miệng nói:

- Ai... ai đi theo người?

- _____

Bùi Đông Lai bĩu môi, thừa biết cô nói dối.

- Ta... ta chỉ muốn coi tên Batty An chết tiệt kia đi theo người làm gì. Sợ hắn nhân cuộc thi này mà xuống tay với người nên ta mới đi theo thôi.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Tô Bồ Đề tưởng mình lợi hại, lờ được cả hắn, nhưng dấu sao thì nàng cũng là một cường giả trẻ tuổi, nhnah chóng khống chế cảm xúc của mình, tiếp tục chém gió:

- Ngày đó người giúp ta mà ta lại không thích nợ ân tình người khác, cho nên nấy tên Batty Ann chết tiệt đó tính ám toán người thật thì ta sẽ mượn cơ hội đó để trả ơn cho người.

- Tuy ta rất muốn đánh bại hắn nhưng không phải làm ba cái chuyện hèn hạ đó.

Lúc này, không đợi Bùi Đông Lai trả lời, Batty Ann ngồi cách đó không xa hừ lạnh, nói:

- Trung Quốc có câu ngạn ngữ, biết người biết ta, bách chiến bách thắng, ta chỉ muốn biết rõ về đối thủ của mình thôi.

- Hử? Batty Ann, ý người là ta không xứng làm đối thủ của người?

Tô Bồ Đề nghe vậy, lập tức phát hỏa.

Batty Ann cười lạnh một tiếng:

- Ngày đó nếu hấn không tới kịp lúc thì người đã bại dưới tay ta rồi, còn về sau này, người càng không đủ sức làm đối thủ của ta.

- Vậy ư?

Kể mạnh thường không chịu nổi sự khinh bỉ và các kích tướng, Tô Bồ Đề có thể thấy rõ Batty Ann còn chả thèm liếc mắt qua đây, cô lập tức đứng phắt dậy:

- Thế chúng ta lại tiếp tục giao đấu lần nữa.

Batty Ann mặc kệ Tô Bồ Đề đang nổi sùng, hấn chỉ nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai, gần từng chữ nói:

- Chờ ta đánh hấn xong, nếu người còn dũng khí muốn đấu với ta, khi đó ta sẽ cho người toại nguyện.

- Hình như người đã đột phá rồi.

Nghe được lời nói của Batty Ann, Bùi Đông Lai nheo mắt lại nhìn Batty Ann.

- Hả?

Tô Bồ Đề giật mình để ý lại, đồng tử đột nhiên giãn ra, sự tức giận trong lòng đã biến mất đi vài phần.

Tuy cô có tích cách mạnh mẽ, có thể chết vì sĩ diện, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ngốc.

Tuy rằng cô không muốn thừa nhận nhưng người thất bại chính là cô, bởi nếu Batty Ann đã đột phá, cô chắc chắn không phải là đối thủ.

“Hấn nhận ra bằng cách nào?”

Tô Bồ Đề lộ ra biểu tình ngưng trọng trước việc Batty Ann đột phá, còn Batty Ann cũng khiếp sợ nhìn Bùi Đông Lai, tự hỏi chính mình.

Không có đáp án, Batty Ann cũng không hề bối ối bởi vấn đề này, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai, cười lạnh nói:

- Hi vọng đến khi đó, nhi tử của Vũ Thần không phải là người nhu nhược.

- Từ điển của ta không có hai từ này.

Bùi Đông Lai cười cười, xoay người rời đi, hấn đã xác định rõ mục đích của hai người, không cần phải tốn nước miếng ở đây nữa.

Không giống như lời nói đầy tự tin với Bùi Đông Lai, thực chất hiện mặt hấn xanh mét, hai nắm tay nắm chặt lại, trong con ngươi xuất hiện sát khí.

...

Cùng lúc đó.

Cách đảo Luther khoảng 100 km, đó là St. Petersburg, Thánh nữ Serena đang tiến hành Thánh lễ ở nhà thờ Saint Isaac, hấp dẫn đông đảo tín đồ Thiên Chúa giáo ở trong và ngoài nước Nga, quy mô lớn chưa từng có.

Nhưng mà, cùng tới đây với tín đồ Thiên Chúa giáo, có những kẻ trà trộn vào với mục đích khác. Sonali và Dracula dẫn theo sau thân vệ của Thần Vồng trà trộn vào St. Petersburg, cùng với Snakes tới gặp một tổ chức xã hội đen ở nước Nga, do Pavlovsky cầm đầu, tổ chức đó là Topor.

- Tiểu thư Sonali, theo tin tức ta mới nhận được, bộ đội đặc chủng nước mình đã sử dụng vũ khí bí mật của mình trong cuộc thi chiến đoàn, nó là thiết bị có thể kết nối với vệ tinh, chuyển đến hình ảnh của toàn bộ đảo đang thi đấu.

Trong một nơi bí mật nào đó ở St. Petersburg, Pavlovsky nhíu mày nhìn Sonali, nói:

- Kể từ giờ, bất cứ ai chúng ta làm gì lộ liễu sẽ bị bại lộ ngay, lập tức biến thành kẻ thù chung của chúng.

- Ai báo cho người biến chuyện chúng sẽ động thủ ở trên đảo?

Vì đang ở địa bàn của Topor, cùng với việc vẫn phải lợi dụng Topor nên khi nghe Pavlovsky, Sonali cười lạnh hỏi.

Pavlovsky ngắt ra:

- Sonali tiểu thư, ý cô là...?

- Người hãy chuẩn bị đi, đêm mai chúng ta động thủ.

Sonali cười ta ác:

- Vệ tinh quân dụng của nước Mỹ lợi hại đến mức nào thì cũng không thể nào đoán trước được việc chúng ta động thủ lúc trời tối đâu. Huống chi chúng ta chỉ cần xuất hiện ở trên đảo một lát mà thôi.

Nghe được ý trong lời ỏi của Sonali, trong lòng Pavlovsky như mở cờ.

. . .

Bùi Đông Lai không biết mình đã trở thành con mồi, một món đồ chơi trong mắt Sonali, Thậm chí... ngay cả Giáo Đình lẫn St. Petersburg cũng không được Sonali đưa người hợp tác với người của Topor để lên vào.

4h sau.

Bốn người Tiêu Cuồng, Trần Anh, Vương Khuê và Tôn Nhận thông qua tọa độ chính xác mà Zahid cung cấp, nhanh chóng băng qua rừng cây, gặp được bộ đội đặc chủng Nhật Bản, hơn nữa còn đánh đối phương bị thương, khiến ba người của đại đội biên phòng nước Đức vô hạn.

- Ta không thể nào hiểu được, tại sao các người có thể tìm ra ta nhanh như vậy?

Đội trưởng bộ đội đặc chủng Nhật Bản rất quan tâm đến vấn đề này.

Cương Bản Nhật Xuyên nhận thấy Tiêu Cuồng chỉ là một tay ngang, nên nếu bộ đội đặc chủng mà tìm được bọn họ nhờ vào vũ khí bí mật thì đó quả thực là một tín hiệu nguy hiểm.

Cùng với đó, chuyện Bùi Đông Lai chịu nhận ở thế yếu trước Zahide, cũng vì thế mà không cùng đi chiến đấu, cộng thêm cái vẽ mặt vênh váo của Zahid khiến Tiêu Cuồng rất khó chịu.

Để giải quyết nỗi buồn bực ở trong lòng, Tiêu Cuồng dẫn đầu đoàn, xông pha như một cheiến thần, cùng ba người Trần Anh, Vương Khuê, Tôn Nhận bắt đám bộ đội Nhật Bản, hơn nữa hấn còn quyết đấu một chọi một với Cương Bản Nhật Xuyên, thắng một cách áp đảo.

Chuyện đó làm Tiêu Cuồng hả giận được rất nhiều, nhưng câu hỏi đó của Cương Bản Nhật Xuyên lại khiến hấn ủ rũ, quay đầu bước đi. Hấn không muốn tự thừa nhận rằng mình thông qua thiết bị của bọn Mỹ để có được một trận sáng khoái như thế này.

Cương Bản Nhật Xuyên thấy thế liền nhìn về phía đám người nước Đức.

- Bằng vào thiết bị tối tân nhất của bộ đội đặc chủng nước Mỹ, nó có thể liên kết với vệ tinh, bao trùm toàn bộ cả đảo này.

Một gã thành viên trong đại đội biên phòng số 9 nước Đức trả lời.

- Thì ra là vậy, bại bởi bộ đội đặc chủng nước Mỹ, cũng không tính là oan.

Cương Bản Nhật Xuyên nghe thế liền tỉnh ngộ, nhìn theo bóng lưng Tiêu Cuồng rời đi, nói

- Xem ra ngày mai chỉ có thể dựa vào bộ đội đặc chủng Long Hồn của Trung Quốc mới mong đối phó lại với thiết bị tiên tiến của người Mỹ.

Ba gã người Đức cũng hiểu được sự khó khăn của việc này.

Bởi vì một khi đã bị bộ đội đặc chủng nước Mỹ nắm được tất cả các vị trí ở trong tay, muốn bắt được bọn họ, đó là một điều không hề đơn giản một chút nào.

Bọn đều nghĩ giống các thành viên của các đội khác, rằng một khi nước Mỹ đưa ra vũ khí bí mật này, quân quân chắc chắn không thoát khỏi tay bọn họ.

- Tên kia, nếu khi cuộc tranh tài kết thúc mà không giương lên lá cờ đỏ sao vàng thì lão tử chặt đầu cho người.

Tiêu Cuồng dừng lại nhìn chằm chằm vào Cương Bản Nhật Xuyên, nói:

- Người có dám cắt đầu xuống cá với lão tử không?

682. Chương 676: Sự Thật Thắng Hùng Biện.(thượng)

Chương 676: Sự thật thắng hùng biện.

Bộ đội đặc chủng nước Mỹ sở dĩ dám lôi ngay vũ khí bí mật của mình ra là vì bọn họ rất tin tưởng vào thiết bị có thể thu được tin hiệu từ vệ tinh mà nước Mỹ đã bỏ ra mấy triệu USD để chế tạo.

Muốn phá hủy tác dụng của thiết bị này thì chỉ có một cách đó là sử dụng một loại vũ khí có thể bắn tia laser xa mắt ngàn km như tên lửa đạn đạo, rồi dùng nó bắn thẳng vào vệ tinh đang lượn lơ ngoài trái đất kia.

Chỉ là muốn chế tạo ra nó thì cần phải có một kinh phí khổng lồ.

Nhà khoa học chế tạo ra vũ khí laser đó cũng phải là những người khoa học bậc nhất về nó.

Tất nhiên, nước Mỹ chắc chắn không còn nước nào đủ tài chính để tạo ra súng laser trong cuộc thi này.

Huống chi cho dù có quốc gia có thể chế tạo ra súng tia laser thì sao chứ. Phá cái vệ tinh ấy thì bọn họ chuyển qua dùng loại vệ tinh mini mang theo bên mình, mỗi người một cái. Vậy thì khác gì dùng súng cao xạ đi bắn muỗi?

Từ đó, có thể thấy đám bộ đặc chủng nước Mỹ dù có để lộ vũ khí bí mật thì cũng không lo sợ bị đội khác phá giải.

Vì biết điểm này nên ngoại trừ đội bên Trung Quốc ra thì các đội khác dù không muốn nhưng vẫn phải nhận định rằng giải quân quân không thoát được khỏi tay đám người Mỹ.

Cương Bản Nhật Xuyên cũng không ngoại lệ.

Vì thế hắn liền đáp ứng cược mạng với Tiêu Cuồng...

...

- Ha ha, các người nói xem, tên Tiêu Cuồng kia có phải nào bị thay bằng phần rồi không? Chứ tại sao hắn lại đi cược mạng với Cương Bản Nhật Xuyên chứ?

- Có lẽ có cách hóa giải cũng nên. Đúng rồi! Học dùng võ thuật của mình để đấu lại. Ha! Ha...

- Chắc. Tên Bùi Đông Lai ấy có thể đột phá vòng vây trong cuộc thi đột kích cá nhân, biểu hiện vô cùng cường hãn, nhưng phần lớn đều là do đám lính đánh thuê không biết vị trí của hắn, chứ bây giờ biết rõ rồi, hắn một đột phá như lần trước nữa thì đó là một chuyện không tưởng.

- Johan, người đừng quên rằng bộ đội đặc chủng Trung Quốc có khả năng đơn chiến rất mạnh nhưng đất nước họ lại bủn xỉn, còn lâu mới chỉ tiền ra để chế tạo vũ khí tia laser.

- Đúng vậy,... mấy năm nay mặc dù kinh tế Trung Quốc phát triển nhanh thật, chỉ là họ toàn một lũ ngốc nhiều tiền, không chịu đầu tư vào quân sự.

- Ha ha...

Vào bữa tối, một số chiến đội tụ vào nghị luận sôi nổi về chuyện Tiêu Cuồng cựa với Cương Bản Nhật Xuyên, trong đó năng nổ nhất là bộ đội đặc chủng của nước Anh và Hàn Quốc, cứ như bọn họ cực kỳ mong được thấy kết quả cuối cùng.

Đối với mấy chuyện này, Zahid không nói gì, trên miệng chỉ mỉm cười đầy kiêu ngạo.

Họ bàn luận cho đến lúc đám người Bùi Đông Lai đến thì nó mới kết thúc.

Bàn luận lại biến thành nhìn chăm chú.

Tất cả các ánh mắt ở trong phòng đều đổ dồn vào đám người Bùi Đông Lai, đại bộ phận đều mang theo vẻ khó hiểu. Họ khó hiểu về hành vi cựa mạng của Tiêu Cuồng, cũng khó hiểu rằng Tiêu Cuồng lấy đâu ra cái dũng khí đó, nên mới dám mang đầu mình ra cựa.

Còn đám bộ đội đặc chủng nước Anh, Hàn Quốc, Nhật Bản lại nhìn về phía năm người Bùi Đông Lai với vẻ đầu châm chọc.

Đối mặt với chuyện này, sắc mặt Bùi Đông Lai vẫn tĩnh như nước, Tiêu Cuồng mặc dù có chút khó chịu, nhưng vẫn dựa theo lời của Bùi Đông Lai, không được nổi nóng.

- Bùi Đông Lai, ta nghe nói đồng đội Tiêu Cuồng của ngươi cựa mạng với Cương Bản Nhật Xuyên, làm ta cảm thấy rất khiếp sợ và tò mò.

Zahid đứng lên đến trước mặt Bùi Đông Lai, ra dáng thân sĩ hỏi chuyện:

- Ta quả thực cảm thấy khiếp sợ trước dụng khí của đồng đội ngươi, đồng thời ta cũng thấy tò mò, không biết hắn đào đâu ra dụng khí đó? Là sức mạnh chiến đấu của các ngươi ư? Hay là quý quốc đã quyết định duyệt chi mấy tỷ USD ra để chế tạo vũ khí tia laser?

- Sự tự tin của anh ấy đến từ ta.

Bùi Đông Lai mỉm cười:

- Bởi vì ta nói với anh ta, chúng ta là người chiến thắng trong trận thi đấu này.

- Sặc...

Có lẽ không ngờ câu trả lời của Bùi Đông Lai là như vậy, Zahid chỉ có thể há hốc miệng, không biết nói gì.

Không riêng gì Zahid, các chiến đội khác cũng há hốc miệng. Bọn họ nghĩ: “Chẳng nhẽ cả đám bộ đội đặc chủng Trung Quốc bị bệnh cả rồi sao?”

- Được rồi, Bùi Đông Lai,ta chờ đáp án vào ngày mai.

Kinh ngạc qua đi, Zahid lấy lại tinh thần, nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai đang cười lạnh, gương mặt vẫn bình tĩnh, hắn nghiến răng nghiến lợi nói:

- Mong là các ngươi không là ta thất vọng.

- Chắc chắn sẽ hài lòng.

Bùi Đông Lai vẫn mỉm cười:

- Ngươi còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì chúng ta muốn dùng cơm, ta không thích vừa dùng cơm vừa nói chuyện.

Zahid hừ lạnh một tiếng rồi dẫn các thành viên của đội mình ời khỏi nhà ăn.

- Bùi Đông Lai.

Zahid vừa rời đi xong, Cương Bản Nhật Xuyên liền tiến lên nói:

- Là đông đội người muốn cược với ta trước, vì không để mất đi sự tôn nghiêm của quân nhân Nhật Bản nên ra chỉ có thể đáp ứng hần...

- Ta biết, người không cần phải lo lắng.

Bùi Đông Lai thản nhiên nói.

- Cảm ơn!

Cương Bản Nhật Xuyên nghe thấy vậy liền yên lòng, sau đó dẫn người khỏi đây.

“Rắc rắc!”

Nhìn bóng lưng đám người Cương Bản Nhật Xuyên rờ đi, Tiêu Cuồng tức giận đến mức nắm chặt hai tay lại.

Bùi Đông Lai thấy thế vỗ vỗ vai Tiêu Cuồng, ý bảo hần không cần nóng vội.

...

8h sáng ngày thứ hai, 16 đội lại tập hợp vào chỗ dự thi.

“Xem ra đám người Trung Quốc muốn dùng võ thuật để đoạt chức quan quân rồi...”

Sau khi tập hợp, 15 đội còn lại đều đổ dồn ánh mắt về phía đội nước Trung Quốc. Thấy bọn họ chuẩn bị mọi thứ không khác gì ngày hôm qua, trong lòng lập tức hiện ra ý niệm như vậy.

- Bộ đội đặc chủng nước Mỹ, đội các người vào chuẩn bị đi.

Ratatosk quái dị nhìn Bùi Đông Lai một cái rồi truyền mệnh lệnh với đội nước Mỹ.

Nghe được mệnh lệnh, Zahid không lập tức vào sân thi đấu mà quay đầu nhìn Bùi Đông Lai, cười đểu nói:

- Bùi Đông Lai, người chớ quên ta đang chờ câu trả lời của người.

Nói xong, hần ưỡn ngực dẫn người bước vào sân thi đấu.

Đúng vậy!

Bởi vì vũ khí bí mật mang đến cho bọn họ sự tự tin không gì sánh được, mà nghênh ngang bước vào sân thi đấu...

Thấy cảnh như vậy, đám bộ đội nước Anh, Hàn Quốc, Nhật Bản đều cười tươi rói khi thấy người khác gặp nạn.

Đội đám bộ đội đặc chủng nước Mỹ bước vào sân thi đấu, Bùi Đông Lai bước ra khỏi hàng, cúi chào Ratatosk, nói:

- Báo cáo giáo quan.

Bùi Đông Lai vừa nói những lời này, tất cả ánh mắt của người lại đổ dồn vào hần.

Ratatosk có chút nghi hoặc nhìn hần, nói:

- Có chuyện gì?

- Giáo quan, căn cứ theo quy định giải đấu thì các đội có thể bổ sung các trang bị, vũ khí từ bên ngoài đúng không?

“Hả?”

Ngạc nhiên khi nghe Bùi Đông Lai hỏi như vậy, tất cả mọi người đều cả kinh nghĩ: “Chẳng nhẽ nước Trung Quốc bỏ tiền ra chế tạo vũ khí tia laser để giành chức quán quân thật sao?”

- Đúng.

Ratatosk gật đầu, khó hiểu hỏi Bùi Đông Lai:

- Người cần bổ sung vũ khí?

- Đúng thưa giáo quan.
- Bằng hữu của ta đang ở St. Petersburg, hẳn muốn tặng vũ khí cho ta.
- Ta cần phải nhắc nhở người rằng các đội dự thi chỉ có thể bổ sung vũ khí tác chiến.

Làm như nhận ra Bùi Đông Lai muốn nhắm vào vũ khí bí mật của bộ đôi đặc chủng Mỹ, hắn liền vội nhắc nhở.

Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói:

- Thưa giáo quan, cái ta muốn bổ sung là vũ khí tác chiến cho binh sĩ.
- Hả?

Ratatosk nao nao, hắn tuy nhận ra Bùi Đông Lai nhắm vào vũ khí bí mật của nước Mỹ nhưng hắn không tin nước Trung Quốc lại chi tiền ra cho quân đội chế tạo vũ khí tia laser có khả năng bắn được mấy ngàn km để phá vệ tinh của quân đội Mỹ.

Không riêng gì Ratatosk mà các đội viên của các đội khác cũng không tin.

Bởi vì chỉ có nước Mỹ mới có thể tạo ra những thứ vũ khí vĩ đại như vậy chứ Trung Quốc làm gì đủ trình.

Nhân thấy những ánh mắt nghi ngờ, Bùi Đông Lai không giải thích gì thêm.

Hắn chỉ biết đến một câu: chiến thắng thực sự không ở tài hùng biện.

683. Chương 677: Sự Thật Thắng Hùng Biện (hạ)

Chương 677: Sự thật thắng hùng biện (Hạ)

Gần một giờ sau, một chiếc máy bay trực thăng được trang bị đầy đủ như một con chim ưng, bay đến từ St. Petersburg.

Chiếc máy bay từ từ đáp xuống trên một bãi cỏ lớn.

- Rầm!

Cabin mở ra, có một nam nhân vẻ mặt lạnh lẽo mặc trang phục đặc chủng tác chiến nhảy xuống khỏi phi cơ.

Jason?

Bởi vì đội lính đánh thuê Satan đã trở lên lớn mạnh trong vòng một năm, thêm vào đó quân đoàn lính đánh thuê này trở thành quân trang tư nhân của Bùi Đông Lai nên danh khí nó đã lớn lại càng lớn.

Còn cái tên Jason này vong đội toàn bộ trong thế giới lính đánh thuê, thậm chí các quốc gia cũng cực kỳ quan tâm đến hắn.

Bọn họ thực muốn biết tại sao mà Jason lại can tâm tình nguyện dẫn dắt quân đoàn lính đánh thuê Satan dốc sức làm vì Bùi Đông Lai như vậy.

Jason xuất hiện, khiến tất cả các đội khác điều ngạc nhiên, rồi nhìn chằm chằm vào cái bao màu đen lớn ở sau lưng Jason.

Hiên nhiên bọn họ biết trong túi chính là vũ Khí mà Bùi Đông Lai nói khi nãy.

Không để ý đến ánh mắt kinh ngạc, Jason đưa cái bao đó đến trước mặt Bùi Đông Lai.

“Bịch”

Đội Jason đến gần, Bùi Đông Lai bước ra khỏi hàng cũi chào:

- Khỏe cực rồi, giáo quan Jason.

- Có thể giúp người làm lên đội quân đặc chủng mạnh nhất thế giới này, quả là niềm vinh hạnh và kiêu ngạo của ta.

Jason đáp lại, trên gương mặt lạnh lùng lộ ra nụ cười.

Bởi vì cái hấn kiêu ngạo nhất khogn phải vì đội đánh thuê của mình àm là các đệ tử mà Bùi Đông Lai dạy dỗ.

Vừa nói, Jason nhắc cái túi đặt trước mặt Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai cũng không có khách sao, đưa tay mỉm cười tiếp nhận.

- Jason, người cấp cho vũ khí laser cho đám người Bùi Đông Lai?

Lúc này, thân là đại biểu của đội giám sát, Merce nhin không được phải hỏi, hấn cũng không xa lại gì Jason.

Merce vừa hỏi, mọi ánh mắt lại đổ dồn vào ngời Jason, chờ đợi câu trả lời.

- Ratatosk tướng quân, đội trưởng quân đoàn đánh thuê Satan muốn trở thành một thành viên của đội ngũ giám sát.

Jason cúi người xin chỉ thị của Ratatosk.

Quân đoàn đánh thuê Satan nhờ vào Bùi Đông Lai đã được đứng thứ bảy ở Bai Hành bảng, thực lực chỉ kém mỗi ngũ đại quân đoàn đánh thuê.

- Có thể.

Đối mặt với thỉnh cầu của Jason, Ratatosk hơi do dự, cuối cùng đồng ý thỉnh cầu của Jason.

Vừa nói xong, Ratatosk liền phát hiện thời gian đội mỹ đã tiến vào sân thi đấu được một giờ, lập tức nói:

- Bộ đội đặc chủng nước Mỹ đã vào sân thi đấu được một giờ, hiện tại các đội khác có thể vào.

Ratatosk đã ra lệnh nhưng không ai tiến vào sân, ánh mắt bọn họ đều tập trung trên người Bùi Đông Lai,

Bùi Đông Lai mở cái túi màu đen, lôi một thứ vũ màu đen xì, giống như một vũ khí tia laser.

- Quả nhiên trang bị vũ khí tia Laser...

Thấy cảnh như vậy, sự nghi ngờ trong lòng mỗi người lại càng tăng thêm.

- Hừ!

Nhận thấy ánh mắt nghi ngờ ở xung quanh, trong lòng Tiêu Cuồng cười lạnh không dứt, tựa hồ đang cười một đám hề.

Buổi sáng hôm qua, vì thiết bị có thể nhận được thông tin từ vệ tinh của đám người Mỹ nên trong lòng Tiêu Cuồng vô cùng buồn bực. Đến khi sắp bắt đầu, Bùi Đông Lai mới nói cho bọn họ biết rằng hấn có ‘Phản vệ kích quang thương’ có thể phá được thiết bị kia của người Mỹ.

Lúc đó, nghe được tin ấy, Tiêu Cuồng bị hù cho giật mình, thân là đời thứ tư của Tiêu gia, mà hấn cũng đâu có nghe thấy thông tin này.

Chỉ là bốn người họ đều rất tin tưởng Bùi Đông Lai, không hề hoài nghi lời hấn nói.

Mà ngày hôm qua sau khi cuộc tranh tài kết thúc, Tiêu Thần nhận được tin tin do tổ ủy hội, biết được quân đội quả thực có nghiên cứu ‘Phản vệ tinh kích quang thương’ theo lời của Bùi Đông Lai.

Bất quá.

Vô luận là người kia của Tiêu gia được làm thành viên chế tạo thì Bùi Đông Lai cũng không biết, quân đội có thể chế tạo ra thứ đó đều bởi vì Bùi Đông Lai.

Ngày trước, khi mà Bùi Đông Lai đối đầu với Diệp gia, gặp mặt thủ trưởng số 1, và đã xảy ra một hiệp nghị, hơn nữa thông qua đó nhận được ủng hộ từ Thủ trưởng số 1.

Trong đó có chuyện về vũ khí quân sự.

Với việc này, lúc trước Tần Đông Tuyết đã làm theo an bài của Bùi Đông Lai, đàm phán với gia chủ Tiêu gia là Tiêu Nguyên Thanh, bắt quá ngay lúc đó Tiêu Nguyên Thanh lại cho là lời hứa xuông.

Trên thực tế, cách nhìn của Thủ trưởng số 1 và Tiêu Nguyên Thành là Bùi Đông Lai khó có thể tạo ra thứ vũ khí như tư liệu này.

Rồi đến khi huyết tẩy Nhật Bản, Bùi Đông Lai hoàn toàn dung hợp được linh hồn của Tiêu Phi, chiếm được toàn bộ trí nhớ.

Bốn năm sau khi Tiêu Phi đã là một trong những Đại Long Vệ của Long Nha, hơn nữa còn được Long Vương Diệp Cô Thành nhận, làm hẳn chẳng những có được năng lực chiến đấu cường đại mà còn hứng thú nghiên cứu về các vũ khí tác chiến, và thành người có sự hiểu biết về vũ khí tác chiến nhất quân đội.

Hắn không chỉ biết được các phương thức sử dụng vũ khí tác chiến sẽ xuất hiện trong bốn năm đó, thậm chí đến cả những thứ nhỏ nhất cũng được hắn nghiên cứu cẩn thận.

Trong đó có chuyện sẽ nghiên cứu chế tạo thành công ‘Phản vệ tinh kích quang thương’!

Mà Bùi Đông Lai trước đi đến Nhật Bản, vì đạt được ủng hộ tuyệt đối của Thủ trưởng số 1, đánh tàn phế Diệp gia, Bùi Đông Lai đem những tư liệu có liên quan đến chế tạo vũ khí cho quân đầu. Vì dù có tứ đại gia tộc ủng hộ mà không có cái gật đầu đồng ý của Thủ trưởng số 1 thì Diệp gia không có bị tổn thất nặng nề như vậy.

Quân đội nhận được tư liệu của Bùi Đông Lai, trước tiên triệu tập các chueyen gia đến rồi chế tạo thử ra khá nhiều thứ, trong đó có ‘Phản vệ kích quang thương’.

- Bùi Đông Lai, vũ khí trong tay cậu không phải là ‘Phản vệ tính kích quang thương’ ư?

Thân là biểu tượng của lực quân Nga, Ratatosk đoán được vũ khí trong tay Bùi Đông Lai là gì nhưng lại không dám khẳng định.

Bởi vì.

Phản vệ tinh kích quang thương đúng là thứ vũ khí mà các cường quốc đang nghiên cứu, chỉ là bộ quân là nước Mỹ, nước Nga hay một nước nào khác, vẫn chưa có nước nào thành công.

Hắn không tin Trung Quốc có thể vượt qua các cường quốc khác về mặt này.

- Đúng vậy thưa giáo quan.

Đối mặt với câu hỏi của Ratatosk, Bùi Đông Lai không hề giấu diếm, ngày hôm qua sau khi biết được vũ khí bí mật của quân đội Mỹ hẳn liền liên hệ với quân đội, xin được ủng hộ vũ khí.

Do biết được từ Bùi Đông Lai về việc bộ đội đặc chủng các quốc gia đều mang vũ khí được nghiên cứu mới nhất đến đây, cộng việc hẳn là người cung cấp tư liệu chế tạo Phản vệ tinh kích quang thương, quân đội liền bỏ qua nguyên tắc giữ bí mật và đưa vũ khí đó cho Bùi Đông Lai.

- Gì? Trung Quốc có thể chế tạo ta Phản vệ tinh kích quang thương bao trùm một trăm ki lô mét vuông?

Nghe được câu trả lời của Bùi Đông Lai, Johan không thể nào tin được:

- Điều này là không thể!

Không riêng gì Johan, dù là bất cứ ai cũng như vậy thôi.

Không có khả năng??

“ Chứ”

Tiếng súng vang lên, nhất thời có một chum sáng màu trắng xuất hiện ở phía xa bầu trời.

“Rầm”

Sau đó là tiếng nổ, chùm ánh sáng trắng hình như nổ ra, trên trời cũng xuất hiện điểm sáng giống như sao băng rơi vậy.

Trong phút chốc, toàn bộ nơi đây đều im lặng.

Về mặt mọi người đều cứng đờ như một pho tượng được điêu khắc.

Trong rừng, đám người Mỹ khi nghe thấy tiếng nổ mạnh mà đều nhìn về phía chum sáng hạ xuống.

Đội trưởng bộ đội đặc chủng Mỹ trầm giọng hỏi:

- Cái gì đó?

- Chắc là vũ khí tia laser.

Một thành viên của đội tên là Mont rất tinh thông về các đồ điện tử, đang nhìn lên bầu trời cười trào phúng:

- Xem ra có đứa muốn dùng vũ khí tia laser để phá vệ tinh, hồng vô hiệu hóa thiết bị của chúng ta. Thật quá trơ trẽn.

Vừa dứt lời, Mont theo bản năng nhìn vào thiết bị tiếp thu thông tin vệ tinh, nhận thấy thông tin nhận được khá mơ hồ.

- Sặc...

Nhận thấy nó, sắc mặt Mont cuồng biến.

- Mont, người sao vậy?

Zahid phát hiện vẻ mặt Mont khác thường, nhìn không được hỏi.

Chỉ là Mont vẫn há to mồm, tròn tròn mắt nhìn thiết bị nhận thông tin từ vệ tin, tựa hồ không thể tin được.

Sau đó, hắn dùng lực lắc đầu, nhắm mắt lại rồi... lại mở to mắt ra, đồng tử không ngừng phóng đại, tiếp tục phóng đại!

Hắn cố gắng dùng cách này để nhìn cho rõ hơn.

Hắn đã thấy rõ.

Hình ảnh nhận được quả là mơ hồ.

- Điều này sao có thể?

Xác định mình không có nhìn lầm, mặt Mont tái mắt như gặp quỷ giữa ban ngày, miệng cứ thì thào.

Nghe được lời nói của Mont, trong lòng Zahid ngập tràn cảm giác không ổn. Hắn không cố hỏi Mint nữa mà nhanh chóng tiến tới bên người Mont, nhìn hình ảnh trên thiết bị đã trở nên mờ hồ

Zahid lập tức hoảng sợ:

-Sao lại như thế này?

- Có lẽ... vũ khí tia laser đó hủy được băng tần giữa vệ tin và thiết bị thu...

Mont lắp bắp trả lời.

- Người... người không phải nói ngoài trừ vũ khí tia laser ra thì không còn có thứ vũ khí nào có khả năng phá hỏng liên lạc của thiết bị này ư?

Nghe lời nói lắp bắp của Mont vang lên bên tai. Zahid tức giận nhảy dựng lên. Nếu không phải Mont thề lên thề xuống rằng sẽ không ai hóa giải được thiết bị này thì hắn đâu có để lộ nó sớm như vậy.

- Trên lý thuyết là vậy thật. Chỉ là... chùm sáng vừa rồi không quá lớn, nhìn qua không giống vũ khí tia laser....

Mont nhỏ giọng giải thích:

- Mà nó giống...

- Giống cái gì?

- Phản... phản vệ tinh kích quang thương...

- Hả???

Zahid nghe vậy, goings như nghe được chuyện hài, khan giọng rống lên:

- Ở lĩnh vực vũ khí tia laser thì không quốc gia nào sánh được với nước Việt Nam, hiện giờ vì nhiều nguyên nhân mà Việt Nam không tham gia lần thi đấu này. Thế mà có quân đội nước khác chế tạo được Phản vệ tinh kích quang? Người nói ta coi, liệu có người biết sử dụng nó sao?

- Thưa... trưởng quan... ta... ta cũng không thể tin được những chuyện này...

Mont sắp khóc:

- Có thể... chính là...

- Ầm!

Không đợi Mont nói hết lời, lại một chùm sáng từ trên không bay xuống.

“Lộp bộp!”

Nghe được âm thanh này, trong lòng Zahid cùng Mont dao động kích liệt, ánh mắt vội vàng nhìn vào thiết bị thu thông tin.

Ngay sau đó.

Bọn họ thấy rõ, thiết bị đã chuyển màu đen...

Đúng vậy!

Lần này màn hình hoàn toàn đen xì!

Mà còn có cả khối trắng bốc lên.

- Ta #! Đ!\$ ※. . . ※!

Thấy cảnh như vậy, đầu tiên Zahid trợn tròn mắt, sau đó hốt hển đập đổ thiết bị tổn mấy triệu USD của chính phủ Mỹ.

- Thưa... trưởng quan, ngài nghĩ có phải là do đám bộ đội đặc chủng Trung Quốc làm không?

Mont thấy thế bỗng nghĩ đến cả gì đó.

- *Beep*

Zahid vốn đã tức giận rồi, khi nghe Mont nói thế hấn lại càng ầm lên:

- Chỉ bằng kỹ thuật công nghiệp cùi bắp của đám quân sự Trung Quốc mà đòi tào ra Phản vệ tinh kích quang thương á? !@#\$\$%^&*(, não của người bị hậu môn nữ nhân nhảy vào đấy hết rồi à?

-

Mont im bật, không dám nói gì.

Cùng lúc đó.

“ Ừc”

Thân là người chủ chốt của lực lượng Nga, Ratatosk đứng đó nuốt nước bọt, tim đập như điên, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Bùi Đông Lai:

- Bùi Đông Lai, cậu xác định đã dùng Phản vệ tinh kích quang để phá hủy thiết bị nhận thông tin từ vệ tinh của nước Mỹ chứ?

Nghe được câu hỏi của Ratatosk, nhấc mắt mọi người lại đổ dồn vào người Bùi Đông Lai, tuy rằng hai phát đã khiến bọn họ trợn mắt há mồm, nhưng bọn họ vẫn không thể tin thứ trong tay Bùi Đông Lai là Phản vệ tinh kích quang thương.

“Tít...Tít”

Không đợi Bùi Đông Lai trả lời, bộ đàm đặc thù của Ratatosk báo có liên lạc.

Trong lòng Ratatosk vừa động, không nói hai lời, vội vàng nhận tín hiệu

- Thượng tướng Ratatosk, nơi này là cách bộ chỉ huy xxxx, nghe rõ trả lời.

Bộ đàm được thông, bên kia truyền đến một giọng nói nghiêm túc.

- Nghe rõ, xin hãy nói.

- Nói cho tôi biết, đảo Luther đã xảy ra chuyện gì? Vì sao vệ tinh của chúng ta không thể nhận được tín hiệu ở đó?

- Hả...

Ratatosk nghe vậy cả kinh há hốc miệng.

- Thượng tướng Ratatosk, nghe được hãy trả lời... nghe được hãy trả lời!

-

- Thượng tướng Ratatosk! Thượng tướng Ratatosk! Thượng tướng Ratatosk!

Ánh rạng động chiếu xuống.

Mặc kệ bên kia có gọi thế nào thì Ratatosk vẫn chỉ kinh hãi nhìn Bùi Đông Lai

Cứ như vậy không hề nhúc nhích.

684. Chương 678: Phúc Họa Tương Y.(*)

Chương 678: Phúc họa tương y.(*)

St. Petersburg là một trong số ít các thành thị có đêm trắng, từ tháng năm cho đến tháng tám hàng năm, cơ hồ trời không tối.

Màn đêm buông xuống, các du khách từ khắp thế giới đến chiêm ngưỡng ánh sáng ‘cực quang’ trên bầu trời, có cảm giác như đang trong mộng ảo.

Thân là tộc trưởng tương lai của gia tộc De Rothschild, Guti không giống như các du khách khác, đi thưởng thức cảnh đẹp ‘đêm trắng’ của St. Petersburg

Hắn tới đây bởi vì Serena xinh đẹp.

De Rothschild là một gia tộc giàu nhất, cường đại nhất, nên luôn có các cứ điểm ở mỗi thành thị trọng yếu trên toàn cầu, St. Petersburg cũng không ngoại lệ.

Ở trong tòa thành mà gia tộc De Rothschild bí mật thu mua tại St. Petersburg, Guti mặc bộ lễ phục dạ hội màu trắng, mang theo người hầu đứng ở cửa thành, lẳng lặng chờ đợi Serena đến. Trước đó hắn đã bảo người trợ lý Decathlon đi tới nhà thờ Saint Isaac mời Serena đến đây.

Hắn tin chắc rằng Serena sẽ không từ chối lời mời dung bữa tối.

Phân tự tin này chủ yếu đến từ thân phận gia tộc De Rothschild cường đại, phần còn lại là từ thực lực của bản thân.

“Reng...Reng”

Trong lúc chờ đợi. Guti cầm một ly rượu đỏ, nhẹ nhàng uống. Chợt hắn nghe thấy chiếc điện thoại vang lên.

- Thiếu gia, là điện thoại của Decathlon.

Một cận vệ mang điện thoại đến cho Guti.

Guti không nhanh không chậm giao chén rượu cho người hầu, sau đó dùng khăn tay được thêu hoa văn Phnôm-pênh để lau tay rồi mới nhận điện thoại nghe máy.

- Thiếu gia, không được rồi!

Điện thoại được nối, truyền đến giọng nói mang theo sự khiếp sợ của Decathlon.

- Hả?

Dù Guti là người có khả năng lớn nhất trở thành người kế thừa gia tộc nên đã luyện được một trái tim kiên cường sắt đá nhưng khi nghe được tin tức này của Decathlon, hắn cũng không tránh khỏi kinh ngạc, động tử phóng đại, hỏi:

- Chuyện gì?

- Theo lời nói của giáo chủ nhà thờ Sain Isaac thì xế chiều hôm nay đã tổ chức Thánh lễ lần thứ ba, nên hiện tại thánh nữ Serena cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi.

Decathlon nhanh chóng trả lời:

- Vừa rồi tôi đã vào giáo đường theo an bài của ngài, nói chuyện với giáo chủ, cố gắng gặp mặt Thánh nữ để mời, kết quả khi chúng tôi cùng với giáo chủ đi đến tầng cao nhất thì phát hiện hai Thánh kỵ sĩ phụ trách bảo vệ Thánh nữ bị âm thầm thủ tiêu, còn Thánh nữ đã mất tích.

Nghe được báo cáo của Decathlon, Guti không tiếp tục truy vấn mà đầu tiên làm ình bình tĩnh cái đã.

- Thiếu gia, hiện giờ Giáo Đình đang dùng mối quan hệ ở Nga để tìm kiếm tung tích Thánh nữ.

Decathlon nhắc nhở nói:

- Chúng ta có nên giúp đỡ không?

- Vận dụng hết tất cả khả năng của gia tộc, phải tìm bằng được Thánh nữ.

Sau khi trầm mặc, Guti mở miệng nói.

- Vâng thưa thiếu gia

Decathlon không dám chậm trễ, lập tức đi làm theo mệnh lệnh, hắn hiểu rằng thiếu gia của mình lúc này đã thực sự tức giận.

...

Cùng với việc Decathlon làm theo chỉ thị của Guti, hiện có một con tàu chở khách đang nhanh chóng rời khỏi St.Petersburg.

- Sonali, tôi biết rằng cô vì chuyện không được làm Thánh nữ khi trước nên nảy sinh sự ghen ghét, ghi hận đối với tôi. Lần này cô bắt cóc tôi chắc hẳn là vì muốn muốn trả thù.

Trong một khoang tàu lớn của tàu chở khách, Serena mặc một bộ trường bào màu trắng, dù không có luyện võ, cộng thêm sắc mặt hơi tái vì mới khỏi bệnh, nhưng có cảm giác nàng không mảnh mai sợ hãi Sonali, đồng thời nói:

- Ngạo mạn, đồ kị, lừa dối, tham lam, ăn chơi quá độ là bảy tội của con người. Sonali, cô đã ngập chìm trong các tội ác đó, hãy quay đầu lại đi, Chúa sẽ tha thứ cho người.

- Câm miệng.

Ngồi trên ghế salon. Sonali gắt giọng nói:

- Serena, ta thừa nhận ghen ghét người, ghen ghét Giáo Đình, người tự cho rằng Chúa là vạn năng, vậy hãy thỉnh cầu để Chúa đến cứu người đi.

- Sonali, cô làm vậy sẽ tự khiến cô sẽ rơi xuống hố sâu sự thống khổ vô tận...

Serena khuyên nhủ.

- Hắc!

Sonali nghe vậy cười lạnh một tiếng, rồi bỗng xuất hiện trước người Serena giống như u linh vậy, tay túm lấy mái tóc của Serena, kéo lên một cách không khoan nhượng, nói:

- Thông khổ vô tận? Nếu không phải có chuyện khác cần phải làm thì ta đã cho ngươi lập tức cảm nhận được chuyện này!

- Sonali...

- Con tiên nhân Serena nghe cho kỹ đây, ta chẳng những muốn trả thù ngươi mà còn muốn trả thù toàn bộ giáo đình. Một ngày nào đó ta sẽ dẫn ngươi đến phá hủy Vatican, huyết tẩy cả Giáo Đình.

Sonali đưa tay vuốt khuôn mặt của Serena nói.

Serena không để ý đến đau đớn, có gắng nói:

- Cô sẽ không làm được như vậy. Cái thiện luôn thắng cáo ác.

- Người đâu, đem nó đi.

Nghe Serena lải nhải giảng đạo lý, Sonali hận không thể tát một phát chết luôn Serena. Chỉ làm làm như vậy ả nghĩ có vẻ lời cho Serena quá.

- Vâng, thưa Thần nữ tôn quý.

Sonali vừa ra lệnh là lập tức có một gã thần vệ cung kính tiên lên, ôm lấy eo Serena, nhanh chóng rời đi.

- Đám người của Giáo Đình toàn một lũ điên.

Thấy thần vệ đưa Serena đi, Pavlovsky cảm thán một câu rồi nói với Sonali:

- Thánh nữ mất tích, chắc hẳn Giáo Đình sẽ nhanh chóng dò xét chuyện này.

- Sao? Ngươi sợ à?

Sonali lạnh lùng cắt đứt lời nói của Pavlovsky.

Đối với hành động vô lý của Sonali, Pavlovsky tuy rằng bất mãn ở trong lòng, nhưng bên ngoài không hề biểu hiện gì.

Bởi vì hắn đã thấy Sonali cường đại đến mức nào, một mình dám lên lút tiến vào nhờ thờ Saint Isaac, đánh chết hai gã Thánh kỵ sĩ, bắt cóc Serena mà thần không biết quỷ không hay.

Với thực lực như thế này, hắn không thể nào so sánh được.

- Sonali, không phải là tôi sợ hãi, tôi chỉ muốn chúng ta cần phải nắm chắc thời gian, tránh các phiền toái không cần thiết.

Pavlovsky nói xong, lại nghĩ đến điều gì đó, cười nói tiếp:

- Vốn là thiết bị tiếp thu vệ tinh của đám người Mỹ có lẽ sẽ ảnh hưởng đến chúng ta. Nhưng vũ khí của nhĩ tử Vũ Thần đã phá hủy thiết bị đó, giúp chúng ta loại đi một mối nguy hiểm. Tôi tin chắc rằng, với năng lực của hoàng thân Dracula có thể thỏa mái làm tốt chuyện này.

Sonali hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

- Trong cuộc thi cách đấu, con trai của Vũ Thần chỉ dùng một cước đạp chết Merck. Làm được điều đó với Chiến Sĩ Cấp Chín, tôi cũng muốn bàn luận một chút với hắn.

Pavlovsky nhấp ly rượu, có chút chờ mong.

Sonali cười lạnh, nhìn chằm chằm Pavlovsky, liếm môi trông rất ghê tởm:

- Hắn ta sẽ là ái sủng của ta, ngươi không thể động thủ với hắn.

- _____”

Nghe được lời nói biến thái của Sonali, Pavlovsky cảm thấy nổi da gà, cả người ớn lạnh.

Hắn thấy rằng nam nhân nào trở thành nô lệ của Sonali thì đó sẽ là ác mộng.

...

Bộ đội đặc chủng nước Mỹ nổi tiếng toàn cầu không phải chỉ vì có vũ khí tác chiến hiện đại mà năng lực chiến đấu của mỗi người cũng không thể coi thường.

Nếu không phải như thế thì bộ đội đặc chủng nước Mỹ cũng đã không giành được giải quán quân nhiều năm như vậy.

Bởi vì thực lực bộ đội đặc chủng nước Mỹ cũng không tầm thường, thêm vào đó là sân đấu là cả một hòn đảo ước chừng 100 ki-lô-mét vuông, thật sự là quá lớn. Nó có dễ dàng tạo ra các bẫy, chỗ ẩn náo, khiến bộ đội đặc chủng Trung Quốc và 14 đội khác đến tận trời tối rồi mà vẫn chưa thể bắt được các thành viên đội Mỹ.

- Bùi Đông Lai, chúng ta đã tìm cả ngày rồi, hao khá nhiều thể lực. Ta đề nghị nghỉ ngơi chừng năm phút đồng hồ rồi tiếp tục tìm.

Trong rừng cây, đội trưởng bộ đội đặc chủng Canada nói với Bùi Đông Lai.

Bởi vì Bùi Đông Lai sử dụng Phản vệ tinh kích quang thương phá hủy thiết tiếp thu vệ tinh của người Mỹ, cộng thêm thực lực cường đại của mình nên Bùi Đông Lai nghiễm nhiên được bầu làm đội trưởng.

Lúc này, khi nghe được đề nghị, tuy Bùi Đông Lai thấy mình và đám người Tiêu Cuồng vẫn còn sung nhưng vì để chiếu cố đến các thành viên khác nên hắn vẫn phải đồng ý. Hắn cầm lấy bộ đàm nói với mười bốn chiến đội khác:

- Các đội trưởng hãy chú ý, các người cho các đội viên của mình nghỉ 5', bổ sung năng lượng, mặc khác hãy để các tay súng bắn tỉa tạo cảnh giới...

Vừa nói xong, không đợi Bùi Đông Lai dùng bộ đàm chuyên dụng của đội mình để thông tri cho đám người Tiêu Cuồng thì đã thấy hai người Tô Bồ Đề và Batty Ann như âm hồn bặt tán đi theo sau hắn, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nhìn qua hai người, Bùi Đông Lai lấy bộ đàm chuyên dụng ra nói:

- Nghỉ ngơi tại chỗ 5'.

- Đông Lai, đang yên sao lại nghỉ ngơi?

Bộ đàm truyền đến âm thanh nghi hoặc của Tiêu Cuồng.

- Để các đội khác nghỉ ngơi.

Bùi Đông Lai thở dài, phân công cho Trần Anh:

- Trần tỹ, lại vất vả tỹ cảnh giới ọi người rồi.

- Đội trưởng bộ đội đặc chủng Long Hồn Trung Quốc. Không, là con trai của Vũ Thân Hoa Hạ, Bùi Đông Lai. Thật may mắn và vinh quang khi cùng ngài nói chuyện.

Bùi Đông Lai vừa dứt lời, bỗng có một giọng nói truyền đến, giọng nói này Bùi Đông Lai cũng không xa lạ gì.

- Dracula?

Sắc mặt Bùi Đông Lai nháy mắt cuống cuồng biến!

(*): Họa phúc cách nhau một đường

685. Chương 679: Tử Chiến Một Trận.

Chương 679: Tử chiến một trận

Không ngờ trí nhớ các hạ lại tốt đến như vậy, có thể nhớ rõ giọng nói của ta. Ta nhớ không lầm thì chúng ta chỉ gặp nhau có một lần.

Âm thầm dẫn người vào đảo Luther, khi Dracula nghe được Bùi Đông Lai nhận ra giọng hắn thì không nhìn được bật cười.

Bùi Đông Lai mạnh mẽ bức mình tỉnh táo, cắt đứt giọng nói của Dracula:

- Trần tử ở trong tay các ngươi?
- Đương nhiên, nếu không ta nói chuyện với ngươi qua bộ đàm của cô ta bằng cách nào?

Dracula đứng ở bờ biển, đưa mắt nhìn Trần Anh bị bắt mang đi, ngữ khí thỏa mái nói.

- Khốn kiếp, nếu ngươi dám động đến một sợi tóc của Trần tử, lão tử sẽ làm thịt ngươi!

Lúc này, không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, Tiêu Cuồng cách đó không xa đã nổi giận dè dè nói.

Hắn có thể nghe được giọng Bùi Đông Lai. Khi nghe được một giọng nam xa lạ hắn đã hết sức kinh ngạc. Sau đó nghe được Bùi Đông Lai nói ra ba chữ Dracula, trong đầu hắn lập tức hiện ra những tư liệu về Dracula từ khi gia nhập Long Nha.

- Ở đây ra thẳng này vậy? Dám cắt đứt cuộc đối thoại giữa ta và Bùi Đông Lai, chán sống rồi à?

Ngạc nhiên khi nghe thấy uy hiếp của Tiêu Cuồng, Dracula lập tức phát hỏa. Hắn là một trong tứ đại hoàng thân của Thần Võng, không phải chó mèo ở trên đường, người khác sao có thể tùy tiện nói làm thịt hắn?

Bởi vì nghĩ không thể lực dám tới cuộc thi này để nháo sự nên Bùi Đông Lai mới không có an bài gì. Hiện tại, xác định Trần Anh đã rơi vào trong tay Dracula, Bùi Đông Lai vẫn bình tĩnh nói:

- Các người dám tới tận đây bắt cóc người mà không sợ đắc tội với quân đội toàn cầu sao?
- Hắc hắc, các hạ Bùi Đông Lai, người cũng biết là chúng ta nhắm tới người mà.

Dracula cười lạnh nói:

- Chứ không phải đến đây để phá hoại cuộc thi.
- Tuy rằng ta không biết tại sao Dixi vô cùng kiêu ngạo trong truyền thuyết lại làm ra chuyện đê tiện này, nhưng người hãy bảo Dixi thả Trần tử ra, sau khi cuộc thi này kết thúc ta sẽ đích thân đến tìm hắn.
- A ha, các hạ Bùi Đông Lai, Dixi cường đại nào đâu có làm như vậy? Đúng là thực lực của người tiến bộ thân tốc nhưng điều đó không có nghĩa là thiếu gia Dixi không đủ sức ra tay với người.

Dracula nghe vậy cười nói:

- Người có hứng thú đối với người là thần nữ Sonali. Nhưng tốt nhất tới địa điểm xxx yyy trong vòng nửa tiếng để chúng ta dùng du thuyền đưa người đến gặp tiểu thư Sonali. Nếu nửa tiếng sau cô ta không thấy được người, ta cam đoan Trần tử đó sẽ bị cô ta dùng thủ đoạn tàn nhẫn nào đó đưa đến chết. Hắn người cũng biết tác phong của tiểu thư Sonali chứ?

Nghe lời nói của Dracula, Bùi Đông Lai không khỏi nhớ đến mẹ Sonali biến thái trứ danh, nữ thì bị rách mặt, nam thì thành nô lệ, khi nào chơi chán thì giết đi, có thể nói là tà ác đến cực điểm.

- Mặt khác, tốt nhất là người không nên thông tri đến hội đồng cuộc thi, như vậy sẽ khiến cô gái xinh đẹp kia chết nhanh hơn.

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Dracula âm trầm nhắc nhở.

Vừa nghĩ đến chuyện Trần Anh sẽ bị Sonali ngược đãi, Bùi Đông Lai mạnh mẽ áp chế sự tức giận của mình, ngữ khí lạnh như băng nói:

- Ta sẽ lập tức đi tìm người để gặp Sonali. Hi vọng người hãy nói cho Sonali để ta nhìn thấy Trần tử trước, nếu Trần tử thiếu một sợi tóc, liên minh Hoa Hạ sẽ không tiếc mọi thứ để hủy diệt Thân Vong đầu.

- Bùi Đông Lai, nếu như người quen biết tiểu thư Sonali thì sẽ biết được rằng uy hiếp với cô ấy không có cái nghĩa lý gì, cho nên người tốt nhất là nhanh chóng tới đây đi.

Nghe Bùi Đông Lai uy hiếp, Dracula có chút khấn trương, nhưng hắn biết Sonali không hề sợ sự uy hiếp này, nếu không ả cũng không dám chơi trò đùa với lửa này.

Bồ đàm bỗng yên tĩnh, Bùi Đông Lai liền biết Dracula đã cắt đứt liên lạc.

- Đông Lai, tôi đi cùng cậu.

Cùng lúc đó, Tiêu Cuồng chạy thẳng tới trước người Bùi Đông Lai, đằng đằng sát khí, cảm giác hận không thể lập tức đem kẻ bắt cóc Trần Anh băm thây ra làm vạn đoạn.

Không riêng gì Tiêu Cuồng, hai người Vương Khuê và Tôn Nhân đều đi đến trước mặt Bùi Đông Lai, cùng nói:

- Đông Lai, chúng ta cùng đi nghĩ các cứu Trần tử!

- Không được!

Đối mặt với thỉnh chiến của ba người, Bùi Đông Lai cự tuyệt không chút do dự.

- Tại sao?

Tiêu Cuồng mở to hai mắt nhìn.

- Đúng vậy, Đông Lai, tại sao cậu lại không cho chúng ta cùng đi?

Vương Khuê và Tôn Nhân khó hiểu nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai trầm giọng nói:

- Dịch nhân nhắm vào tôi. Tạm thời không đề cập đến chuyện chúng có ọi người đi theo hay không. Cho dù có thì với thực lực của mọi người đi theo cũng là một việc hết sức nguy hiểm.

- Đông Lai, từ khi tiểu đội Long Hồn thành lập đến nay, 5 người chúng ta là chiến hữu, là huynh đệ.

Nghe Bùi Đông Lai nói như thế Vương Khuê gần từng chữ nói:

- Cậu để cho ta trợ mắt nhìn cậu và Trần Anh lâm vào hiểm nguy mà không làm gì. Điều đó tôi không làm được.

- Đúng vậy, Đông Lai, đội đặc chủng chúng ta có một câu: Không bao giờ vứt bỏ chiến hữu và huynh đệ.

Từ trước đến nay, Tôn Nhân vốn ít nói, chỉ là bây giờ có thể thấy hắn đang cực kỳ kích động:

- Vì sợ chết mà mặc kệ không cứu Trần Anh ư? Tôn Nhân tôi không làm được việc này.

- Tôi đã từng nói, tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi chiến hữu và huynh đệ. Nhưng có một điều kiện tiên quyết là phải hoàn thành nhiệm vụ.

Bùi Đông Lai dừng trước mặt ba người Tiêu Cuồng, Vương Khuê và Tôn Nhân, gần từng chữ:

- Chúng ta tới đây để lấy được 3 chức quán quân! Hiện giờ đã có được 2 cái rồi, chỉ còn một cái nữa thôi. Tôi hy vọng sẽ không xuất hiện sai sót gì.

- Đông Lai...

- Đây là mệnh lệnh.

Mất thấy khó có thể thuyết phục được ba người nên Bùi Đông Lai rơi vào đường cùng, đành lấy thân phận mình để ra mệnh lệnh.

Quả nhiên, nghe được câu nói này của Bùi Đông Lai, hai người Vương Khuê và Tôn Nhân đều trầm mặc.

Quân nhân lấy việc thi hành mệnh lệnh làm sứ mạng thiên liêng.

Bọn họ đều là những người nổi bật trong quân đội, đương nhiên hiểu rõ hai chữ mệnh lệnh đối với quân nhân.

- Đông Lai, hiện giờ cậu ra mệnh lệnh cho lão tử, cậu muốn ra lệnh thế nào cũng được, lão tử đều đồng ý. Nhưng chỉ có một chuyện, cậu chính là huynh đệ của lão tử, còn Trần tỷ là hôn thê của Tiểu Phi ca của tôi, có nghĩa Trần tỷ là chị dâu của tôi. Nếu tôi cứ trơ mắt để hai người bước vào vòng hiểm nguy, làm một con rùa rụt cổ, lão tử thực sự không làm được.

Tiêu Cuồng đoé mắt, gào lên với Bùi Đông Lai.

Tuy hắn biết quân nhân lấy thi hành mệnh lệnh làm đạo lý, nhưng hắn là một người trọng tình trọng nghĩa, cái mệnh lên kia so với tình huynh đệ thì không bằng chớ má. Nếu không phải như thế thì lần đó hắn đã không chia súng vào cổ mình, uy hiếp máy bay của quân khu phải trở về Yên Kinh.

Có một lần, vì cầu xin Tiêu Nguyên Thanh ra mặt cứu Bùi Đông Lai mà hắn đã quỳ xuống trước mặt Tiêu Nguyên Thanh, khiến Tiêu Nguyên Thanh phải trợn mắt há mồm.

- Hắn vì lo lắng đến cảm nhận của các người nên mới không nói đến việc thực lực của Thần Vồng vượt xa so với tưởng tượng của các người nhiều. Lấy thực lực của các người mà đi, chắc chắn sẽ chết.

Khi Tiêu Cuồng còn đang tức giận, Tô Bồ Đề xuất hiện phía sau Bùi Đông Lai, nghiêm mặt nói:

- Ngoại trừ chuyện đó ra, đến lúc ấy mà hắn cứ lo lắng bảo vệ các người mà phân tâm, như vậy càng thêm bất lợi.

Nghe được câu nói của Tô Bồ Đề, Tiêu Cuồng lại trầm mặc.

- Cuồng ca, giành được chức quán quân lần này không nhưng là nhiệm vụ mà nó còn là lời hứa với Tiêu Lão Thái gia, thậm chí anh cũng vì nó mà còn cụt mất đầu.

Bùi Đông Lai cảm kích nhìn Tô Bồ Đề, sau đó hai tay nắm lấy đầu vai Tiêu Cuồng, nói:

- Tôi hy vọng khi tôi đi vắng anh cùng Vương ca, Tôn ca, sẽ làm mọi cách để đem chức quán quân về đây.

- Đông Lai...

Mắt Tiêu Cuồng đỏ lên, trên mặt tràn đầy biêt khuất, hai nắm đấm nắm chặt vào nhau.

- Nói cho tôi biết, anh có thể làm được hay không?

Bùi Đông Lai nói thế mỉm cười, tuy nhiên đôi mắt cũng hơi đỏ lên.

- Đông Lai, các huynh đệ sẽ chờ cậu về cùng sát cánh chiến đấu.

Tiêu Cuồng dùng sức cắn mạnh môi mình, dùng cơn đau đón đó làm bình tĩnh trở lại.

- Ta sẽ trở lại.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, do dự một chút lại nói:

- Nhưng vạn nhất nếu tôi và Trần tỷ không quay lại thì các anh không nên vọng động, càng không nên lợi dụng quân đội và liên minh Hoa Hạ để báo thù mà chỉ cần đem sự tình này báo cáo cho ban tổ chức cuộc thi, mượn quân đội toàn cầu tiêu diệt Thần Vồng.

- Đông Lai...

Nghe được lời nói của Bùi Đông Lai, Tiêu Cuồng muốn nói cái gì đó, nhưng cổ họng như bị một vật lạ chặn lại, không thể nói được câu gì, ngơ ngác nhìn người anh em trước mặt có chút xa lạ.

Không riêng gì hắn, cả Vương Khuê và Tôn Nhận cũng khiếp sợ nhìn Bùi Đông Lai, cảm giác không giống như ngày đầu tiên gặp mặt.

Bởi vì, trong trí nhớ bọn họ, Bùi Đông Lai là một người dù gian khó như thế nào cũng không biểu hiện ra bên ngoài, bộ dáng luôn tràn ngập tự tin, chứ không thiếu tự tin như bây giờ.

Tô Bồ Đề lại không cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì không phải cô không quen thuộc Bùi Đông Lai lắm.

Mà là vì cô biết rõ sự cường đại của Thần Vồng.

Huống chí, theo cô thấy, nếu Thần Vồng đã dẫn rấn về hang thì chắc chắn đã có chuẩn bị.

Dưới tình huống đó, Bùi Đông Lai muốn cứu Trần Anh Quả thực là một chuyện khó hơn lên trời.

Mắt thấy ba người Tiêu Cuông im lặng, Bùi Đông Lai cũng không nói thêm lời nào vô ích nữa, dựa theo bản đồ trong trí nhớ, đi đến tọa độ mà Dracula vừa nói.

Tô Bồ Đề thấy thế, không nói hai lời, đuổi sát theo Bùi Đông Lai.

Cách đó không xa, Batty Ann cũng đã nghe ngóng được sự việc, thấy Bùi Đông Lai và Tô Bồ Đề rời đi, hẳn hơi do dự một chút rồi cũng lặng lẽ đi theo.

Nhận thấy Tô Bồ Đề đi theo sau, tốc độ Bùi Đông Lai thoáng chậm lại, đi song song với Tô Bồ Đề, quay đầu nhìn cô ấy.

- Ta không thích thiếu nợ nhân tình của người khác.

Thấy ánh mắt khó hiểu của Bùi Đông Lai, Tô Bồ Đề lại giải thích kiểu bá đạo như lần trước:

- Huống chi ta đã đã nói với ngươi rồi, trước khi ta giao thủ với ngươi thì ta sẽ không để bất cứ kẻ nào lấy mạng ngươi đâu.

Lời nói của Tô Bồ Đề tuy theo kiểu bá đạo nhưng lại khiến Bùi Đông Lai cảm động, hẳn biết đây là một người phụ nữ có ân báo ân, có oán báo oán, tuyệt đối không giấu diếm chuyện gì.

Bùi Đông Lai dừng lại nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tô Bồ Đề, nhắc nhở:

- Cô đi theo tôi, rất có thể sẽ mất mạng đó.

- Chết có gì đáng sợ?

Tô Bồ Đề ưỡn cặp nú non lên, hừ lạnh nói:

- Dù sao thánh nữ ta đã nợ ngươi một mạng, nếu như đã chết, coi như ta trả lại cho ngươi.

- Nếu Dixi thật sự không có mặt, vậy trong trận chiến này nếu ta chết trận thì cũng sẽ có người chết theo, hơn nữa không phải chỉ là một người.

Mắt thấy Tô Bồ Đề vì báo ân cứu mạng ngày đó mà quyết định đi cùng với mình, Bùi Đông Lai không tiếp tục cãi nữa, mà lặng yên nắm chặt lấy hai đấm, sát ý sôi trào nhìn Tô Bồ Đề làm cho trái tim Tô Bồ Đề đập nhanh.

686. Chương 680: Thành Quỷ Cũng Không Thể Nào Tự Tha Thứ Cho Bản Thân.

Chương 680: Thành quỷ cũng không thể nào tự tha thứ cho bản thân.

Cảm nhận được sát ý điên cuồng toát ra từ trên người Bùi Đông Lai, Tô Bồ Đề cả kinh, nhin không được quay đầu về nhìn Bùi Đông Lai, thấy gương mặt hắn vô cùng dữ tợn, giống như là ác ma vậy.

Sau đó,

Tô Bồ Đề muốn nói gì đó, lại phát hiện Bùi Đông Lai đột nhiên dừng bước, trừng mắt nhìn về phía sau.

- Batty Ann, ta mặc kệ ngươi có chủ ý gì, từ giờ trở đi, nếu ngươi còn dám đi theo ta, ta cắt đầu ngươi đi.

Trong màn đêm, Bùi Đông Lai neho mắt nhìn về phía bụi cỏ các đó không xa, giọng nói đầu lạnh lùng.

Tại bụi cỏ cách đó không xa, Batty Ann âm thầm đi theo Tô Bồ Đề và Bùi Đông Lai, khi nghe được những lời kia thì biến sắc hai tay nắm chặt đám lá, hận không thể lập tức đại chiến với Bùi Đông Lai.

Nhưng nghĩ đến chuyện mình vừa chưa hồi phục thương thế, hơn nữa Tô Bồ Đề vẫn đang bên cạnh Bùi Đông Lai, cho nên Batty Ann đánh bỏ cái ý nghĩ liều mạng đi, chỉ đón nhận ánh mắt Bùi Đông Lai, hừ lạnh nói:

- Cầu Thượng đế phù hộ cho người còn sống trở về.

Bùi Đông Lai không thèm trả lời mà bỏ đi, còn Tô Bồ Đề chỉ lườm hắc một cái rồi cũng theo sát phía sau Bùi Đông Lai.

Batty Ann thấy thế, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Giống như thế hệ trước đều muốn chứng kiến Bùi Vũ Phu bị giết thì thế hệ hiện tại đều muốn chứng kiến Bùi Đông Lai bị giết.

Anthony là như vậy và Batty Ann cũng thế.

Vốn là Batty Ann muốn thông qua cuộc thi này để hiểu rõ về Bùi Đông Lai hơn, sau đó đợi khi kết thúc cuộc thi sẽ đại chiến.

Căn cứ theo suy đoán của hắn thì hẳn chẳng những khôi phục thương thế mà còn đội phá được cảnh giới mới, thực lực tăng lên một bậc.

Kể từ đó, hắn có lòng tin rằng mình có thể giết chết được Bùi Đông Lai.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, hắn nằm mơ cũng không ngờ Sonali nhảy vào giữa đường, phá hỏng kế hoạch của hắn.

Hiển nhiên hắn cảm thấy không cam lòng.

Chỉ là hắn biết rằng mình không thể làm được gì cả, đành trơ mắt nhìn Bùi Đông Lai rời đi.

8' sau, Bùi Đông Lai và Tô Bồ Đề đã đến cái tọa độ của Dracula nói.

Màn đêm buống xuống đen như mực, gió biển thổi mạnh vào bãi biển, Dracula mặc một bộ trường bào màu đen, đứng ở bờ biển, như dung hòa vào màn đêm, toàn thân tràn ngập quỷ dị, hơi thở đầy tà ác.

- Chúc mừng người, Bùi Đông Lai các hạ, người đã đúng giờ.

Mất thấy Bùi Đông Lai và Tô Bồ Đề đi đến, Dracula đi ra từ một cái góc âm u, sau đó nhìn về phía Tô Bồ Đề, đồng tử co rút lại:

- Ma bồ thánh nữ Tô Bồ Đề, ta rất hiếu kỳ rằng người làm gì ở đây với Bùi Đông Lai? Thân nữ Sonali đâu có nói muốn gặp người.

- Phì... Sonali chuyên làm những chuyện biến thái dâm tiện, vô sỉ, còn dám tự xưng là thần nữ nữa chứ.

Tô Bồ Đề cười lạnh một tiếng nói:

- Nghe đồn Sonali không phải thích nữ nô xinh đẹp sao? Ta nghĩ Sonali biến thái kia sẽ không từ chối ta đó chứ?

- Hắc hắc...

Nghe được lời nói của Tô Bồ Đề, Dracula nhớ tới Long Tô Tổ Đề và Bùi Vũ Phu, làm như mình bạch dụng ý của Tô Bồ Đề, cười tà nhìn chằm chằm Tô Bồ Đề, con người không chuyển động, tựa hồ như châm chọc điều gì đó.

Sau đó hắn ra một quyết định, đều giả nói:

- Nếu chút nữa người nói y chang những thứ này cho cô ta, ta cam đoan Sonali sẽ thỏa mãn nguyện vọng cho người.

Rồi lại nói với Bùi Đông Lai:

- Lên thuyền thôi.

“Ầm”

Dracula vừa dứt lời, âm thanh sóng vỗ vang lên liên tục, thì ra có một chiếc thuyền máy đang di chuyển. Bỗng có 2 gã mặc trang phục màu đen trôi lên khỏi mặt nước, kéo chiếc thuyền này vào bờ biển.

- Dracula, ta đã đến đây rồi hiển nhiên sẽ đi theo người.

Thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, bất quá không nghĩ nhiều nữa, trầm giọng nói:

- Nhưng Ta cần phải chứng thực rằng Trần tử vẫn còn sống. Ta muốn nói điện thoại với tử ấy.

- Được.

Dracula nghe vậy liền đáp ứng:

- Cô ta vừa mới lên thuyền, để ta xin chỉ thị của Sonali cái đã.

Vừa nói, Dracula vừa dùng cái bộ đàm đặc biệt, kết nối với Sonali, nói ngắn gọn:

- Sonali, Bùi Đông Lai muốn nói chuyện với người con gái kia, nếu không hẳn sẽ không đi cùng.

Trong đại sảnh của chiếc tàu biển, Sonali nghe được lời của Dracula, hơi trầm ngâm, phát tay nói:

- Đưa người đàn bà kia đến đây.

- Vâng thưa thần nữ tôn quý.

Một gã thần võng nghe thấy vậy, vội vàng cúi đầu nhận lệnh rồi dùng bộ đàm gọi cho đồng đội:

- Thần nữ tôn quý muốn mang người đàn bà kia tới đại sảnh.

Một gã thần vệ khác nhanh chóng đưa Trần Anh đang ngất xỉu đến đại sảnh.

- Cho cô ta tỉnh đi.

Sonali nhìn Trần Anh như nhìn một con kiến.

“Ào”

Tên Thần Võng kia nghe thấy vậy liền cầm lấy một ly rượu đỏ đã ướp lạnh, tưới xuống mặt Trần Anh.

“Ồ...”

Nước lạnh đã khiến Trần Anh tỉnh lại.

Trần Anh tỉnh lại, trợn tròn mắt đánh giá tất cả mọi thứ xung quanh, thân mình hơi co lại, giống như một mãnh hổ tùy thời có thể lao lên.

- Tiện nhân hèn mọn, bảo bối tương lai của ta muốn nói chuyện với người.

Thấy Trần Anh đã tỉnh lại, Sonali đứng lên, cầm lấy cái bộ đàm, đi tới chỗ Trần Anh. Tựa hồ ả cũng muốn nhìn coi nữ nhân này có gì mà Bùi Đông Lai phải mạo hiểm cả tính mạng để tìm cách cứu.

- Cái gì?

Ngạc nhiên khi nghe thấy câu nói của Sonali, Trần Anh lập tức nhìn về phía Sonali, khi thấy thân hình như con lợn xề của ả, đồng tử của cô phóng đại lên.

Trong đầu cô không khỏi nghĩ đến một hình ảnh khi cô chấp hành nhiệm vụ cuối cùng cùng Tiêu Phi.

Khi đó, chiếc thuyền chở dầu bị đám khủng bố khống chế chiến giữ, trong đó có người TQ chiếm đa số. Long Nha đã phái người tới đó tiến hành giải cứu con tin, Trần Anh cũng 6 thành viên khác của Long Nha đi theo Tiêu Phi tới để cứu con tin.

Trong quá trình làm nhiệm vụ đó, họ bị một đám địch nhân cường đại chặn lại, bị thương vong nặng nề. Thậm chí ngay cả Tiêu Phi cũng bỏ mình.

Khi đó, Trần Anh tưởng rằng toàn quân sẽ bị tiêu diệt, may mắn là một gã Long Vệ đã tới đúng lúc, xoay chuyển tình thế, chỉ là đầu lĩnh của nhóm khùng bố đã trốn thoát.

Thế nên, đối với Trần Anh mà nói, dù kẻ đầu lĩnh kia có hóa thành tro thì cô vẫn có thể nhận ra

Kẻ đó không phải ai khác mà chính là Sonali.

Trong phút chốc, con người của Trần Anh hiện ra sát ý điên cuồng, nhưng ý chí của cô lại ngăn không cho cô lao tới tấn công Sonali, với lại xung quanh toàn kẻ địch, một mình cô solo đã chẳng phải đối thủ của Sonali rồi.

Bởi vì khi ấy, cô đã thấy Sonali có thể thoát được khỏi tay thành viên Long Vệ.

Không vọng động, Trần Anh chỉ đành lạnh lùng nhìn Sonali đi tới.

- Tiện nhân hèn mọn, nhìn có vẻ như người đang hận không thể giết được ta.

Nhận thấy ánh mắt đầy sát ý không hề che giấu của Trần Anh, Sonali cười tà liếm môi, dừng lại đứng trước người Sonali nhìn xuống, âm trầm nói:

- Nếu không phải tiểu bảo bối của ta muốn nói chuyện với người thì ta cam đoan chỉ cần 1; người sẽ giống y như một con chó, cầu xin ta giết người.

“Vù”

Trần Anh công kích Sonali để làm câu trả lời.

Trần Anh thấy khoảng cách đánh lên vừa đủ, liền không chút do dự dùng tay làm đao, nghiêng người hợp với đao thủ làm thành đại thương, chém tới cổ họng Sonali.

Long Xà hợp kích!

Có lẽ vì nguyên nhân thù hận, cũng có lẽ biết mình chỉ còn cơ hội nên Trần Anh trực tiếp dùng sát chiêu ‘Long Xà Hợp Kích’ của Long quyền, uy lực tăng lên cực mạnh.

Chỉ là.

Chênh lệch về thực lực quá lớn nên sát chiêu của Trần Anh tương đối chậm trước Sonali.

“ Hừ!”

Sonali hừ lạnh một tiếng, hơi hợt đánh.

- Pặp

Cánh tay của Trần Anh bị Sonali thỏa mái nắm lấy.

Sau đó...

Sonali làm dễ dàng tóm tiếp lấy cổ Trần Anh nhấc lên như xách một con gà, hừ lạnh nói:

- Tiện nhân yếu như con kiến mà muốn đánh lén ta à?

Khi nói, một cỗ sát ý lạnh lẽo truyền tra từ người Sonali, ả tăng mạnh lực cánh tay, tựa hồ như muốn bóp chết Trần Anh.

- Sonali, nếu ta không nghe thấy giọng nói của Trần tỷ, ta sẽ không qua đó.

Trên đảo Luther, Bùi Đông Lai nghe được giọng nói đầy sát khí của Sonali, trong lòng nổi lên cảm giác không ổn, lập tức mở lời.

Nghe được giọng nói của Bùi Đông Lai, Sonali từ từ giảm lực tay, hừ lạnh nói:

- Nhờ bảo bối tương lai nên hôm nay ta tha chết cho ngươi.

“Vù”

Vừa nói, Sonali vừa đáp Trần Anh như một thứ đồ bỏ đi.

“Rầm”

Thân hình Trần Anh bị lao cực nhanh vào vách tường, xương cốt cả người như vỡ tan, rơi xuống mặt đất, thở dồn dập.

Sonali nhìn trêu tức Trần Anh một cái rồi đưa bộ đàm ột gã thần vệ, để gã đưa đến trước người Trần Anh.

- Đông Lai, bọn chúng đã bố trí tử cực, cậu đừng tới!

Thở hổn hển xong, Trần Anh thở chậm lại, nhìn chiếc bộ đàm để ở trước mặt, cô ôm lấy nó trong tay, nhanh chóng nó, mắt gắt gao nhìn chăm chăm Sonali.

Tuy rằng cô hận không thể giết chết được Sonali, báo thù cho Tiêu Phi. Nhưng cô hiểu được mình không phải đối thủ, thậm chí ngay cả Bùi Đông Lai cũng chưa chắc là đối thủ. Với lại xung quanh Sonali còn có các thủ vệ và người của Pavlovsky nữa.

- Trần tỷ...

Nghe được giọng nói của Trần Ang, Bùi Đông Lai cố nén tâm tình, nói cái gì đó.

- Đông Lai, đáp ứng Trần tỷ, đừng đến được chứ?

Thân thể mềm mại của Trần Anh khẽ run rẩy, giọng nói run run.

Ngữ khí của cô trần ngập sự khẩn cầu.

Bởi vì...

Cô đã tận mắt nhìn Tiêu Phi chết, cô không muốn nhìn thấy Bùi Đông Lai vì cô mà sẽ giống như Tiêu Phi.

- Trần tỷ, nếu như không có Tiêu ca, tôi sẽ không được như ngay hôm nay.

Đối mặt với khẩn cầu của Trần Anh, trong lòng Bùi Đông Lai mơ hồ có chút đau đớn, nhưng ngữ khí lại chắc như đinh đóng cột:

- Tôi đã từng đáp ứng Tiêu đại ca rằng sẽ vì anh ấy mà báo thù Thần Vong! Hiện giờ, tôi còn chưa làm được điều đó mà còn để tỷ chết trong tay Thân Vong thì cho dù tôi có hóa thành quỷ cũng không thể tha thứ cho chính mình.

687. Chương 681: Không Diên Không Thành Ma, Không Chiến Không Xưng Hùng (1)

Chương 681: Không diên không thành ma, không chiến không xưng hùng (1)

- Đông Lai. . .

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai, sự kiên quyết trong đó khiến Trần Anh không khỏi chấn động, nàng cố gắng tìm lý do khuyên can hẳn thế nhưng lý trí cho nàng hiểu rằng Bùi Đông Lai mà nàng xem như đệ đệ kia là một người rất có chủ kiến.

Người khác gặp phải bức tường chặn đầu thì sẽ quay lại nhưng Bùi Đông Lai chắc chắn sẽ đánh sập bức tường bước tiếp, cho dù là đổ máu thậm chí là mất mạng cũng không từ.

Không ai có thể thay đổi quyết định của hẳn!

- Đông Lai, bọn chúng thật sự rất mạnh!

Mặc dù trực giác và lý trí đều biết rằng lời nói của mình không thể thay đổi quyết định của Bùi Đông Lai nhưng nàng không cam lòng, nàng vẫn cố gắng khuyên bảo hẳn.

- Trong số chúng có Thần Vong Sonali và 6 vị thần vệ,, ngoài ra còn có tổ chức Cự Phủ Pavlovsky, bốn tên thành viên Hắc Phủ...

Nghe những lời đó, lông mày Bùi Đông Lai hơi nhíu lại nhưng ngữ khí vẫn tự tin như cũ:

- Yên tâm đi Trần tỷ, nếu tôi dám đi thì đương nhiên nắm chắc cứu được tỷ.

Vừa nói chuyện, Bùi Đông Lai vừa đi tới trước thuyền máy. Tô Bồ Đề theo sát phía sau.

- Dixi đã nói, người hiểu rõ mình nhất vĩnh viễn là địch nhân của mình, xem ra không sai chút nào – trọng tình trọng nghĩa chính là nhược điểm trí mạng của tên kia.

Nhìn bóng lưng của Bùi Đông Lai, Dracula thầm nghĩ: “Nếu hắn không mạo hiểm thế này, lấy thực lực của hắn mà nói thì hắn có thể trở thành đối thủ của Dixi rồi.”

Nghĩ một hồi, Dracula lắc lắc đầu, gã hiểu rằng thế giới này không có nếu như, chỉ cần Bùi Đông Lai bước lên thuyền thì đêm nay chắc chắn sẽ trở thành buổi đêm không thể quên trong đời y.

Bùi Đông Lai không biết những suy nghĩ của Dracula, hắn cũng không muốn biết. Hắn vẫn nói chuyện điện thoại với Trần Anh như cũ.

Có lẽ bởi vì đã chứng kiến nhiều kỳ tích Bùi Đông Lai tạo ra, cũng có lẽ bởi vì sự tín nhiệm đến mù quáng của Tiêu Cuồng, Vương Khuê và Tôn Nhận nên sự lo lắng của Trần Anh sau khi nghe được câu nói kia của Bùi Đông Lai liền chìm xuống, không còn sót lại chút nào.

15’ sau.

Trong khi Bùi Đông Lai vẫn nói chuyện điện thoại với Trần Anh thì một gã thành viên Thần Vồng trên thuyền bẻ lái tới gần phụ cận du thuyền.

Trên boong du thuyền, 2 gã thành viên Thần Vồng sớm đã đợi ở đó, thấy thuyền máy đến liền thả thang dây cho đám người Bùi Đông Lai lên.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai và Tô Bồ Đề lên thuyền, được Dracula và bốn tên Thần Vồng áp giải vào đại sảnh lầu một trong khoang thuyền.

Du thuyền này có tên là Aram, tuy rằng không phải du thuyền cao cấp nhất nhưng cũng là một trong những du thuyền xa hoa nhất, đại sảnh tầng một lớn gần hai ngàn thước vuông, trang hoàng tráng lệ, mấy bộ sofa đều được làm từ gỗ lim thượng đẳng.

Ngay khi Bùi Đông Lai và Tô Bồ Đề bước vào đại sảnh thì Sonali đã đứng dậy cầm đi điện thoại của Trần Anh bên cạnh.

- Bảo bối, ta chờ ngươi lâu lắm rồi.

Thấy Bùi Đông Lai và Tô Bồ Đề bước vào, Sonali nở nụ cười ghê tởm.

- Thả Trần tỷ.

Bỏ qua bộ dạng dọa người của Sonali, trước tiên Bùi Đông Lai tìm Trần Anh, thấy Trần Anh bị thương không nghiêm trọng mới thở ra nhẹ nhàng, đổi mắt sang Sonali.

“Hừ!”

Có lẽ tức giận lần trước Trần Anh đánh lén, cũng có thể do thái độ của Bùi Đông Lai đã chọc giận Sonali, sau khi nghe yêu cầu của Bùi Đông Lai thì nụ cười của Sonali tắt ngúm, ả vùng chân đá thẳng về Trần Anh.

- Ngươi...

Cảm nhận được hành động của Sonali, Bùi Đông Lai vội lên tiếng ngăn cản.

”Bịch ”

”Răng rắc —— ”

Không đợi Bùi Đông Lai nói ra tiếng thứ hai, một cước của Sonali đá trúng sườn Trần Anh, tiếng xương gãy trầm đục vang lên cùng lúc Trần Anh văng ra xa.

“Phốc”

Trên không, Trần Anh phun ra một búng máu, nét mặt thoáng chốc trắng như tờ giấy, thân mình vô lực rơi xuống.

- Trần tỷ!

Bùi Đông Lai quát lên một tiếng, thân hình lướt nhanh tới tiếp được Trần Anh.

“Phốc___”

Dù Bùi Đông Lai đã triệt tiêu lực rơi để xương sườn không gãy thêm nhưng một cú kia của Sonali không hề yếu, nội tạng của Trần Anh đã bị thương. Nàng ngã vào lòng Bùi Đông Lai liền ọe thêm một ngụm máu lớn.

- Trần tỷ!

Bùi Đông Lai cảm thấy như có ai đó đâm một dao vào trái tim mình, cả trái tim co rúm lại.

- Đông... Đông Lai,... Chớ quên lời nói của Trần tỷ, mỗi người chỉ có một cái mạng, mất đi là không thể lấy lại.

Trong lòng Bùi Đông Lai, Trần tỷ suy yếu thốt lên, máu loãng chảy xuôi từ khóe miệng xuống không ngừng. Bùi Đông Lai gật đầu liên tục, đồng thời cảm ứng được Tô Bồ Đề đã đứng cạnh mình, mà 6 đại thần vệ không cần Sonali hạ lệnh đã vây quanh 3 người.

- Sonali, người thật độc ác, uống công người xưng nữ thần, thật là mắt mặt người Odin!

Mất thấy Sonali không chỉ đã thương Trần Anh mà còn dùng chiến thuật vây công, Tô Bồ Đề nổi giận:

- Có bản lĩnh bước ra đánh một trận!

- Tiện nhân, tuy ta không biết vì sao người nhúng tay vào chuyện này nhưng người đã nguyện ý làm nô lệ cho ta, ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của người!

Tô Bồ Đề dường như đã chọc giận Sonali, khiến lửa giận của ả bốc lên:

- Ta sẽ phế công phu của người, đem người bán cho kĩ viện châu Âu để bọn nam nhân chơi đùa đến chết!

- Người....

Tô Bồ Đề tức giận tới run người, định ra tay ngay lập tức.

Bùi Đông Lai một tay ôm Trần Anh đang bị thương rất nặng, một tay ngăn cản Tô Bồ Đề. Hắn nhìn sang Sonali, nói:

- Sonali, thả Trần tỷ, ta đáp ứng yêu cầu người đưa ra!

Sonali nhú mày, tựa hồ đang tính toán.

Mà Tô Bồ Đề thì lại quay sang trừng mắt với Bùi Đông Lai.

Nàng hiểu rằng con người kia ăn nói khép nép nhường bộ chỉ vì lợi ích toàn cục, vì cứu Trần Anh.

Nhưng nàng thật không ngờ Bùi Đông Lai lại đáp ứng điều kiện của Sonali.

Chuyện này khiến nàng có chút phẫn nộ, nàng vì hắn mới mạo hiểm tính mạng đến nơi này.

- Nếu người không đáp ứng, ta cho dù chết cũng không để người được như ý.

Bỏ qua sự phẫn nộ của Tô Bồ Đề, Bùi Đông Lai nói tiếp, ngữ khí mạnh mẽ hơn:

- Để Tô Bồ Đề mang Trần tỷ đi, hoặc là ta và các người tử chiến một lần, 2 chọn 1!

Lần này Tô Bồ Đề không khỏi chần động, Bùi Đông Lai tạm nhân nhượng không chỉ vì Trần tỷ mà còn vì nàng!

Sự tức giận của Tô Bồ Đề tan biến không còn chút nào, nàng sâu kín nhìn Bùi Đông Lai:

- Ta nếu như đến cùng người thì sao có thể đi một mình?

- Thương thế của Trần tử rất nặng, cần phẫu thuật ngay.

Bùi Đông Lai lo lắng nhìn Tô Bồ Đề nói:

- Tô Bồ Đề, xin cô giúp tôi lần này, tôi biết ơn cô cả đời.

- Vậy ở đây người làm sao lo liệu?

Nghe Bùi Đông Lai nói từ “xin”, nội tâm Tô Bồ Đề có chút đau đớn, nàng không thể cự tuyệt hẳn, nhưng mà.... Nàng càng không yên tâm để hẳn một mình ở lại đây.

“Hô.”

Bùi Đông Lai hít một hơi thật sâu nhìn Sonali, tựa hồ như nhắc nhở:

- Mục đích của ả không phải là giết ta.

- Chỉ là...

Điều này Tô Bồ Đề cũng nhận ra nhưng trong mắt nàng, nếu như phải chọn chết hoặc làm nô lệ cho Sonali thì Bùi Đông Lai chắc chắn chọn cái thứ nhất, hẳn hẳn là tính để nàng mang Trần Anh đi rồi tử chiến với đám người kia.

- Người xác định sẽ đáp ứng bất kì yêu cầu gì của ta?

Sonali hoài nghi, không dám tin tưởng Bùi Đông Lai sẽ làm như thế?

Bùi Đông Lai tự giễu cười:

- Các người đã mò tới nhược điểm trí mạng của ta, cần gì phải hỏi nữa? Vì cứu nàng ngay cả chết ta cũng không sợ, còn có gì không thể?

Nghe thế nhưng Sonali vẫn hoài nghi, ả nhìn kĩ Bùi Đông Lai như đang cân nhắc xem có thể tin được không.

Bùi Đông Lai không nhúc nhích nhìn ả chăm chăm, đợi câu trả lời thuyết phục còn Tô Bồ Đề thì lại như muốn nói gì.

Nhất thời đại sảnh im lặng, chỉ có áp lực không ngừng.

- Được, ta để cho 2 người đó đi.

Một lúc sau Sonali quyết định, bất quá ngữ khí âm trầm thêm vài phần:

- Nhưng ta cảnh cáo người, nếu người dám làm trái ước định vừa rồi, ta sẽ khiến người sống không bằng chết!

Bùi Đông Lai âm thầm thở dài, sau đó liền xoay người đưa Trần Anh trong lòng giao cho Tô Bồ Đề.

Tô Bồ Đề cắn răng, nhưng rồi cũng nhận lấy Trần Anh.

Chỉ là...

Bước được một bước nàng đã không nhận được quay đầu nhìn Bùi Đông Lai thật sâu, thật sâu... như muốn nói hẳn nhất định phải kiên trì chờ nàng quay lại!

Tô Bồ Đề cắn chặt môi dứt khoát bước đi.

- Ta thả chúng đi rồi, người cũng nên tỏ thành ý đi.

Chờ Tô Bồ Đề mang Trần Anh lên thuyền máy, Sonali nhíu mày nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai không đổi sắc nhìn thuyền máy phía xa:

- Ta muốn chờ họ đi vào khu vực an toàn.

- Ta sắp hết kiên nhẫn rồi!

Sonali nghe thế liền đề cao thanh âm, dường như nếu Bùi Đông Lai không có hành động gì thì sẽ động thủ.

- Lão tử cũng nhẫn nhịn tới cực hạn rồi!

Thấy thuyền máy dường như đã biến mất trong tầm mắt, Bùi Đông Lai xoay người hướng ánh mắt như dao về phía Sonali, sát ý vốn đang tận lực áp chế đột nhiên tỏa ra như thanh Ma Dao rời vỏ,

- Hôm nay lão tử cam đoan sẽ huyết tẩy con thuyền này, huyết tẩy Thần Vồng, mà bắt đầu từ ngươi!

688. Chương 682: Không Diên Không Thành Ma, Không Chiến Không Xưng Hùng (2)

Chương 682: Không diên không thành ma, không chiến không xưng hùng (2)

Bởi vì lúc trước đáp ứng Tiêu Phi rằng đợi khi thực lực cường đại thì sẽ hủy diệt Thần Vồng, thêm nữa Bùi Vũ Phu chết cũng vì nhận lời khiêu chiến của Odin sau đó bị cường giả vây công nên hận ý của Bùi Đông Lai do với Diệp gia không ít hơn chút nào!

Bùi Đông Lai chỉ hận không thể giết hết đám Thần Vồng, gà chó không tha!

Chỉ là....

Biết rõ lấy thực lực của mình mà nói thì chưa đủ nên Bùi Đông Lai chôn chặt nỗi hận đó trong lòng, cố gắng tăng cường sức mạnh của mình, chờ cơ hội báo thù.

Lúc này đây, nhiều chuyện xảy ra như thế khiến hận ý trong lòng hắn bùng lên mãnh liệt nhất từ trước tới nay.

Chẳng qua để cứu Trần Anh, Bùi Đông Lai không chỉ biết là cạm bẫy mà vẫn xông vào, thấy Sonali không động thủ, thậm chí khi Trần Anh bị trọng thương cũng mạnh mẽ chặn lại sát ý trong lòng!

Nhưng mà...

Lúc này đây, khi Tô Bồ Đề đã mang Trần Anh tới khu vực an toàn, sát ý hắn tận lực áp chế rút cuộc bạo phát!

Chưa lúc nào hắn phần nộ như bây giờ!

Cũng chưa từng có thời khắc nào sát ý của hắn điên cuồng như lúc này.

Hận ý đó như thông báo cho Sonali, dù ả có trốn tới chân trời góc bể hắn cũng chém bay đầu ả!

Cảm nhận được sát ý trên người Bùi Đông Lai, 6 gã Thần Vệ không đợi lệnh của Sonali liền xếp đội hình, chỉ cần Sonali ra lệnh thì bọn chúng sẽ động thủ ngay lập tức!

“Khắc Khắc...”

Nghe được những lời của Bùi Đông Lai, Sonali vừa cảm thấy phần nộ vì y lật lọng, vừa có cảm giác như được nghe câu chuyện buồn cười nhất trên thế gian, ả cười to không dứt, tiếng cười như dao nhọn cứa vào thủy tinh khiến người khác dựng tóc gáy không thôi.

”Vù!”

Ngay khi Sonali còn đang cười, Bùi Đông Lai đã động!

Hắn tựa như sử dụng thuật di trong truyền thuyết, thoát cái xuất hiện trước người tên Thần Vệ đầu lĩnh, thân mình hơi cong lên, tay phải giống như lợi kiếm đâm thẳng vào trái tim gã.

Nhất Long Xà Hợp Kích!

Bùi Đông Lai không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền vận dụng sát chiêu cuối cùng trong Long quyền, cả người như hóa thành tướng quân trong chiến trường cổ đại vung lên trường thương trong tay!

“Phốc”

Liền đó, không chờ tên Thần Vệ đầu lĩnh kịp trốn tránh, tay phải Bùi Đông Lai đã đâm sâu vào lồng ngực gã, máu tươi phun ra bắn lên mặt hắn.

Một màn thành linh xảy ra khiến nét cười trên mặt Sonali cứng lại, ánh mắt mọi người toát ra vẻ khiếp sợ tập trung lại trên người Bùi Đông Lai.

Thật nhanh!

Khi mọi người còn đang khiếp sợ vì tốc độ của Bùi Đông Lai thì tên Thần Vệ kia theo bản năng vung tay lên chém về đầu Bùi Đông Lai.

Cùng lúc, 5 tên Thần Vệ khác như tỉnh mộng, dồn dập tấn công Bùi Đông Lai theo các hướng khác nhau.

Bùi Đông Lai gặp nguy không loạn, năm ngón tay gấp lại nắm lấy trái tim tên thần vệ, dùng sức kéo mạnh!

”Phốc”

Thoáng cái máu loãng phun thành một dòng thẳng tắp từ lỗ đở trước ngực tên Thần Vệ phun ra, động tác của gã dừng lại, cả người như bị định thân tại không trung.

”Vù...Vù”

Cùng lúc đó, 5 tên Thần Vệ khác đã công tới Bùi Đông Lai, kinh phong gào thét, sát ý dạt dào.

Hả?

Người đâu?

Không ngờ được 5 tên Thần Vệ đều thấy hụt hẫng, suýt chút nữa lao vào nhau, mà Bùi Đông Lai đã trở ra cách xa 5m từ lúc nào.

Dưới ánh đèn, trong tay hắn còn một trái tim đầm đìa máu, mơ hồ còn hơi nảy nảy lên.

”Bá!”

Tên Thần Vệ kia còn chưa tắt thở, theo ánh mắt mọi người nhìn về phía Bùi Đông Lai liền thấy một màn quỷ dị này.

“Bụp..”

Trong cái nhìn chăm chú của nhiều người, Bùi Đông Lai nắm chặt tay, chỉ nghe một tiếng vang lên, trái tim bị bóp nát!

Một màn này khiến tất cả chấn động trong lòng, mà tên Thần Vệ kia nhoáng một cái ngã lăn xuống đất, tắt thở ngay tại chỗ.

Mất thấy Bùi Đông Lai ung dung miểu sát một tên thần vệ, lại còn rõ bóp nát trái tim trước mặt mọi người, sắc mặt năm tên Thần Vệ còn lại trở nên ngưng trọng... Ngay cả Dracula và Pavlovsky cũng hơi biến sắc!

Tuy rằng bọn họ biết Bùi Đông Lai tàn nhẫn nhưng thủ đoạn như thế vẫn khiến bọn họ chấn động không thôi!

Nhưng mà.

So sánh với thủ đoạn mà nói thì bọn họ còn lo sợ thực lực của Bùi Đông Lai hơn nữa, nhất là tốc độ kia, bọn họ cũng không sánh được.

- Dracula, bổ sung chỗ trống.

Khác với Dracula, thấy một màn huyết tinh như thế Sonali không hề sợ hãi, không hề tức giận mà nét cười của ả càng thêm tà ác, khóe miệng tươi cười kỳ dị:

- Ta muốn hắn sống.

Dracula thả người phóng ra, nháy mắt xuất hiện trước người năm tên thần vệ, đứng vị trí thủ lĩnh.

Bùi Đông Lai không nóng lòng ra tay.

Sinh tử đấu như chiến trường cổ đại, thực lực cố nhiên quan trọng nhưng khí thế cũng vô cùng trọng yếu. Hiểu được điều này nên Bùi Đông Lai không chỉ nói một câu sát ý trùng điệp, mà hơn nữa còn xuất sát chiêu đầu tiên.

Kết hợp Long Quyền và Bùi gia Quyền, lấy tốc độ khủng bố tiếp cận rồi dùng Long Xà Hợp Kích đâm thủng lồng ngực thần vệ, lôi trái tim ra bóp nát trước mặt mọi người... Tất cả chỉ để đả kích khí thế đối phương!

Lúc này, nhận thấy hành động đó của mình chỉ khiến Dracula và Pavlovsky hơi biến sắc còn Sonali ngay cả tia kinh ngạc cũng không, Bùi Đông Lai biết rằng cho dù mình có tốc độ không gì sánh kịp thì trận chiến này cũng sẽ là trận chiến khó khăn nhất từ trước đến nay, có thể nói là cuộc chiến sinh tử, hơi không cần thận là có thể máu tươi năm bước, táng mạng đương trường!

Dưới tình hình này, Bùi Đông Lai không dám mạo muội nữa mà hẩn chọn lấy bất biến ứng vạn biến.

- Bùi Đông Lai, ta không thể không thừa nhận chúng ta đã đánh giá thấp thực lực của ngươi, bất quá không sao, ngươi đã lãng phí mất cơ hội phản kích tốt nhất, cũng là duy nhất.

Dracula cười lạnh một tiếng, quát to:

- Kết trận!

Lệnh vừa dứt, năm tên Thần Vệ như được triệu hồi thông thường, nháy mắt đã đứng cạnh Dracula, khoảng cách vô cùng ngắn như đã hòa thành một chỉnh thể.

- Hắc ám chiến trận?

Một góc đại sảnh, Pavlovsky cùng bốn gã Hắc phủ thấy Dracula kéo theo năm tên Thần Vệ dung nhập thành một chỉnh thể. Mắt gã không khỏi sáng lên, nhin không được nhìn sang Bùi Đông Lai:

- Con trai Vũ Thần Hoa Hạ, ngươi có thể khiến một gã hoàng thân Thần Vong thống lĩnh Hắc ám chiến trận đối phó ngươi, như thế đã đủ tự hào rồi. Theo như lời cha ta thì Thần Vong còn chưa bao giờ dùng qua chiến trận này.

Hắc ám chiến trận?

Lông mày Bùi Đông Lai khẽ nhíu lại.

Tuy rằng trong trí nhớ Tiêu Phi không có 4 chữ này nhưng hẩn có thể nhận ra được 6 kẻ kia cơ hồ đã là một chỉnh thể, trong ta có ngươi, trong ngươi có ta, không có lỗ hổng nào đáng kể.

- 6 gã Thần Vệ có thực lực Chiến Sĩ Cấp Tám tạo thành Hắc ám chiến trận, có thể đối kháng, thậm chí hạ sát Chiến Sĩ Cấp Chín. Mà lần này lại là Dracula Chiến Sĩ Cấp Chín chỉ huy, chưa nói lực chiến của ngươi còn chưa tới Chiến Sĩ Cấp Chín đỉnh phong, mà cho dù đạt tới mức đó cũng không phá được trận.

Thấy Bùi Đông Lai bắt đầu ngưng trọng, Pavlovsky nói thêm một câu, ngữ khí mang vài phần đùa cợt, bởi vì hẩn gần đạt tới Chiến Sĩ Cấp Chín đỉnh phong nhưng cũng không nắm chắc đối kháng với 6 người kia.

Nghe được những lời đó của Pavlovsky, Bùi Đông Lai đã hiểu vì sao Dracula nói hẩn đã bỏ qua cơ hội phản kích duy nhất. Nếu như vừa rồi hẩn tiếp tục giết thêm một hai gã Thần Vệ nữa thì đối phương không thể kết thành Hắc ám chiến trận rồi.

Ngay khi hiểu được điều đó, Bùi Đông Lai bắt ngờ phát hiện 6 tên kia như xe tank dần tiếp cận mình, tiếng bước chân trầm ổn dường như khiến cả đại sảnh rung lên nhè nhẹ.

Mà Sonali và Pavlovsky vì phòng ngừa Bùi Đông Lai bỏ chạy nên đã chặn cửa ra vào, định bắt ba ba trong rọ!

- Tiểu tử, ta khuyên ngươi nên thần phục Sonali đi, đỡ phải chịu tội.

Dracula vừa tiến lên vừa cười lạnh nói.

“Vù!”

Không trả lời, Bùi Đông Lai liền phản công. Thân hình lao tới Dracula, cơ thể tựa như hóa thành giao long, tay phải chém ra một đường như vòi nước hung hăng quét tới Dracula.

Nhất long quyền, cuồng long xuất hải!

Để thăm dò uy lực của Hắc ám chiến trận, Bùi Đông Lai liền sử dụng chiêu Cuồng Long xuất hải trong Long quyền.

“Hừ!”

Dracula hừ lạnh vung tay đỡ, 5 tên Thần Vệ kia ngay lập tức dùng tay hóa chưởng đặt lên người Dracula.

“Bốp!”

Thanh âm nắm đấm va chạm vang lên như hai ngọn núi đập vào nhau, lấy nó làm trung tâm không khí trong bán kính nửa thước bị chấn nát xuất hiện những khoảng trống đen.

Bùi Đông Lai cảm thấy nắm tay như run lên, mất đi tri giác, khí huyết trong cơ thể quay cuồng, cả thân hình không tự chủ lui ngược về phía sau.

”Bộp..Bộp.....!”

Trong đại sảnh im lặng vang lên những bước chân nặng nề, sàn nhà từng mảng lún xuống. Bùi Đông Lai lui lại chừng 5 bước mới ngừng được!

- Tiện chủng, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, phục tùng ta!

Thấy một màn kia Sonali mừng thầm, dường như đã nắm chắc thắng lợi. Ả nhìn Bùi Đông Lai như miếng thịt trên thớt có thể tùy ý xử lý rồi.

689. Chương 683: Không Diên Không Thành Ma, Không Chiến Không Xưng Hùng (3)

Chương 683: Không diên không thành ma, không chiến không xưng hùng (3)

Nhờ 2 tháng diên cuồng tập luyện, Bùi Đông Lai giờ có thể coi đã đạt Hóa Kính đại thành, cho dù không cần dùng Long Quyền và Bùi gia quyền thì cũng có thể đối đầu với Chiến Sĩ Cấp Chín trung kỳ.

Ngày đó trên lôi đài, hắn từng đánh cho kẻ thiếu nửa bước nữa trở thành Chiến Sĩ Cấp Chín là Merck không có lực hoàn thủ.

Thế nhưng.

Vừa rồi hắn sử dụng tuyệt chiêu trong Long Quyền chẳng những không thể đả thương Chiến Sĩ Cấp Chín trung kỳ là Dracula mà ngược lại còn rơi vào thế hạ phong, khí huyết trong cơ thể nhộn nhạo không ngừng, cánh tay như bị điện giật run rẩy liên tục.

Uy lực “Hắc ám chiến trận” mạnh ngoài dự đoán của Bùi Đông Lai, xem ra một đòn kia hoàn toàn có thể so sánh với một kích toàn lực của Chiến Sĩ Cấp Chín đỉnh phong, thậm chí còn có thể mạnh hơn!

Một kích đánh lui Bùi Đông Lai, Dracula vốn nên tiếp tục công kích nhưng gã thấy Sonali nói thế thì cũng dừng lại, chờ Bùi Đông Lai quyết định.

Nhưng bọn họ và cả Chiến Sĩ Cấp Chín đỉnh phong là Pavlovsky đều kinh ngạc trước thực lực của Bùi Đông Lai.

Dù sao ngay cả Pavlovsky cũng không chắc vừa rồi mình có thể làm được như Bùi Đông Lai.

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mấy người đó, trước tiên Bùi Đông Lai lo ổn định khí huyết trong người đồng thời ngộ ra nếu như muốn phá trận thế kia thì chỉ có cách sử dụng sát chiêu Lôi Đình trong Bùi gia quyền.

Nhưng mà.

Lôi Đình tuy rằng uy lực tuyệt luân nhưng có một khuyết điểm trí mạng, vô cùng tiêu hao lực lượng.

Lấy cảnh giới Hóa Kinh đại thành mà nói thì tiêu hao ước chừng một phần tư kinh lực mới thi triển được.

Do đó dù vừa rồi hắn chưa từng động chiến thì cũng chỉ có thể sử dụng 4 lần Lôi Đình!

Còn hiện tại hắn chỉ có thể sử dụng 3 lần, sau ba lượt đó thì lực lượng trong cơ thể gần như hết sạch, nếu như không giết được chúng thì hắn chỉ có thể mặc chúng xâu xé mà thôi.

- Tiện chúng, ta nhắc lại lần nữa, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi.

Sonali tựa như mất kiên nhẫn, nhắc nhở lần cuối cùng.

- Tiểu tử, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt..

Dracula từng được Dixi chỉ thị lên vào Nam Cảng nên với văn hóa Trung Quốc cũng có biết chút ít, gã liền lấy một câu tục ngữ ra cảnh tỉnh Bùi Đông Lai.

Nhưng không đợi Dracula nói hết, Bùi Đông Lai ngay khi khí huyết ổn định liền lao tới!

Một lần nữa hắn chủ động tấn công.

Nháy mắt hắn đã lướt đến, hữu quyền lúc trước suýt bị chấn thương giờ lại nắm chặt như đạn pháo oanh tạc vào Dracula đứng đầu chiến trận.

- Không biết tự lượng sức mình!

Dracula hừ lạnh, vẫn như lần trước không né tránh mà vùng quyền tiếp đón.

”Bốp”

Hai quyền va chạm như tiếng pháo nổ, phía trước nắm tay của Bùi Đông Lai không khí rền vang tản đi.

Hả?

Một quyền này đột nhiên bạo phát khiến Dracula có chút kinh ngạc nhưng gã vẫn khinh thường cười lạnh như cũ.

Lần trước giao thủ gã đã thăm dò thực lực của Bùi Đông Lai, xem ra lực chiến của hắn so với mình cũng sần sần mà thôi.

Mà Hắc Ám Chiến trận lợi dụng bí thuật đặc thù liên kết 5 tên Thần Vệ lại với nhau, dù không hoàn mỹ hoàn toàn nhưng lực công kích vẫn được đề cao rất nhiều, không kém một kích toàn lực của Chiến Sĩ Cấp Chín đỉnh phong chút nào.

Dưới trạng thái đó dù cho Bùi Đông Lai có đột phá Chiến Sĩ Cấp Chín đỉnh phong cũng vô pháp làm tổn thương gã, sao gã phải sợ đây?

- Chết!

Tựa như đáp trả Dracula, Bùi Đông Lai quát lên một tiếng, khí kinh trong cơ thể lưu động thi triển Lôi Đình tụ lại ở nắm tay.

Bùi gia quyền. . .

Sát chiêu, Lôi Đình!

”Bốp ”

Hai nắm tay to lớn va chạm.....

Hả?

Trong sát nha đó Dracula liền cảm thấy một quyền này có khác biệt so với trước, lòng gã thậm chí hoảng hốt, sao lại thế này?

“Bốp”

Không đợi Dracula thông suốt, một lực lượng gấp hai mươi tám lần một kích bình thường bùng nổ!

”Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!”

Ba tiếng xương cốt gãy nát vang lên đồng thời, toàn bộ cánh tay Dracula lập tức bị cỗ lực lượng đáng sợ này chấn nát, huyết nhục mơ hồ.

”Phốc”

Ngoài ra, một bộ phận kinh lực đánh vào thân thể gã khiến lực phủ ngũ tạng gã tê liệt, há mồm phun một ngụm máu tươi, thân mình cong lại như con tôm.

Cũng may vì Dracula đã chịu toàn bộ lực lượng một đòn vừa rồi nên 5 tên Thần Vệ không bị thương nhưng vẫn bị chấn lui từng bước.

Lôi Đình xuất kính, Hắc Ám Chiến trận tan vỡ.

”Ách. . .”

Thấy cảnh này, bốn gã Hắc phủ phía sau Pavlovsky tựa như thấy chuyện bất khả tư nghị trên thế giới này, cả lũ trợn mắt há mồm nhìn.

Không chỉ bọn chúng, ngay cả Pavlovsky cũng kinh hãi vô cùng!

Thậm chí, ngay cả Sonali vốn giữ thái độ như xem kịch lúc này cũng biến sắc.

Nhưng nếu so độ kinh hãi, không ai có thể so được với Dracula.

Miệng đầy máu tươi, gã ngơ ngác nhìn Bùi Đông Lai, dường như tự hỏi vì sao hắn lại đột nhiên lợi hại như thế?

Vì sao?

Trả lời Dracula là một cánh tay!

Dracula mơ hồ thấy một thủ ảnh lướt tới, cảm thấy nguy hiểm gã liền cố gắng trốn tránh nhưng lại bất lực. Gã chỉ biết trơ mắt nhìn đao thủ ảnh lớn dần... lớn dần....

“Bốp!”

Cánh tay Bùi Đông Lai tựa như đập ruồi vỗ thẳng xuống mặt Dracula, đánh cho gã hoàn toàn sụp xuống, huyết nhục mơ hồ, tắt thở ngay tại chỗ!

Vì đã cảm nhận được sự đáng sợ của chiến trận kia nên sau khi giết Dracula, Bùi Đông Lai không hề dừng lại mà tiến tới, hữu thủ hóa thành chưởng chụp vào tên Thần Vệ gần nhất.

”Bá!”

Nguy hiểm phủ xuống khiến tên Thần Vệ biến sắc bừng tỉnh lại, cố gắng nghiêng người tránh đi.

Nhưng đã muộn!

“Bịch”

Năm ngón tay Bùi Đông Lai như lợi kiếm cắm ngập vào đầu gã, một kích trí mạng.

“Phốc”

Sau đó, Bùi Đông Lai tựa như hồ lạc bấy dề, rút tay lại hóa thủ thành đao bổ tới tên Thần Vệ phía bên phải.

- Muốn chết!

Tay Bùi Đông Lai vừa chém ra thì đột nhiên có tiếng quát lên, Sonali tức giận xuất thủ.

Đối với Sonali mà nói, ả có thể xem Bùi Đông Lai giết chết một gã Thần Vệ nhưng không thể chấp nhận được Bùi Đông Lai giết chết Dracula, mà sau đó hắn lại còn muốn xử lý hết đám Thần Vệ còn lại?

Chỉ trong nháy mắt thân hình vốn mập mạp của Sonali đã lướt tới trước người Bùi Đông Lai, hóa thủ vi đao chém xuống đầu hắn!

Một cỗ khí tức nguy hiểm nháy mắt tràn ngập trong lòng Bùi Đông Lai, hắn không kinh hoảng mà cấp tốc thu chiêu, cước bộ thay đổi tựa như lươn trơn trượt về phía sau, thoát được công kích mạnh mẽ kia.

”Hừ!”

Một kích không thành, Sonali càng thêm giận, thân mình mập mạp lại vọt tới!

Lúc này ả thực sự muốn dồn Bùi Đông Lai vào chỗ chết.

- Tới hay lắm!

Cảm nhận được công kích đó, trong lòng Bùi Đông Lai khẽ cười lạnh, đột nhiên bước chân phải ra từng bước.

”Bịch!”

Một bước bước ra, nền nhà lún xuống, hai chân Bùi Đông Lai tựa nam châm gắn chặt trên mặt đất còn hữu quyền mang khí thế sắc bén ập tới thân hình mập mạp kia.

”Hừ!”

Dù đã chứng kiến thực lực khủng bố của Bùi Đông Lai nhưng đối mặt với một kích tụ lực của hắn Sonali lại không hề né tránh mà hừ lạnh, thân hình đột nhiên dừng lại, hai chân trụ vững trên đất còn đôi tay hóa chưởng nghênh chiến quyền của y.

”Ách. . .”

Ở lối vào, Pavlovsky nhìn thân thể Sonali đột nhiên phồng lên như biến thành một khối tròn thì cả kinh tới trợn tròn mắt!

Bởi vì. . . Hắn nhận ra chiêu thức này của Sonali!

Phòng Ngự Tuyệt Đối!

Đây là tuyệt kỹ của thủ lĩnh Odin Thần Vong!

Pavlovsky từng nghe cha nói Odin sáng chế chiêu thức đó hoàn toàn là vì đối phó Bùi Vũ Phu!

Hắn không biết, Odin muốn dùng chiêu đó để đối kháng lại Lôi Đình!

Thật không ngờ, Sonali lại học được chiêu này.

”Bốp ”

Khi Pavlovsky còn đang khiếp sợ thì nắm tay của Bùi Đông Lai đã nặng nề giáng lên lòng bàn tay Sonali, một âm thanh vang giòn vang lên.

”Rầm!”

Quyền chưởng giao nhau, Bùi Đông Lai chỉ thấy nắm đấm của mình như đâm vào một vũng nước thông thường, toàn bộ lực đạo hóa thành hư vô khiến sắc mặt hắn đại biến!

Phải biết rằng sát chiêu Lôi Đình tương đương với hai mươi tám lần một kích toàn lực của Chiến Sĩ Cấp Chín trung bình – luận uy lực mà nói thì không kém gì một kích toàn lực của cao thủ cấp Cường Kính, thậm chí còn mạnh hơn!

Dưới dạng công kích đó mà Sonali không những ngăn được mà..... Còn không lui nửa bước!

Điều này thực sự khiến Bùi Đông Lai kinh hãi vô cùng!

- Tiện chúng, chết cho ta!

Dùng “Phòng Ngự Tuyệt Đối” ngăn cản Lôi Đình của Bùi Đông Lai, Sonali liền quát một tiếng tiếp tục lao tới, tốc độ còn nhanh hơn trước, quyết tâm giết chết Bùi Đông Lai.

690. Chương 684: Không Diên Không Thành Ma, Không Chiến Không Xưng Hùng (4)

Chương 684: Không diên không thành ma, không chiến không xưng hùng (4)

Từ khi Bùi Đông Lai học xong Lôi Đình thì đó đã thành đòn sát thủ của hắn, lần nào cũng đắc thủ nhưng hôm nay thực sự là lần đầu phá lệ!

Tuy nhiên...

Đang kinh hãi, thấy Sonali tiếp tục tấn công Bùi Đông Lai không dám tiếp tục lấy cứng đối cứng mà sử dụng dụng hợp bộ pháp trốn tránh, khiến cho đòn đánh của Sonali thất bại.

- Hừ, tiện chủng, xem ngươi trốn tới khi nào?

Mất thấy Bùi Đông Lai hoàn toàn thoát được mấy đòn của mình, Sonali giận tới nghiến răng nhưng lại không nóng lòng tấn công nữa, mà dùng vẻ mặt cột nhả nhìn Bùi Đông Lai như kiểu hắn đã là người của Diêm Vương rồi.

Bùi Đông Lai không trả lời mà chỉ nhíu mày, suy tính kế sách ứng đối.

Hắn tuy hận không thể làm thịt Sonali ngay lập tức nhưng cũng hiểu rằng hôm nay dù muốn giết Sonali cũng cần bản không có cơ hội, ngay cả có còn sống được không cũng chưa chắc.

Vừa rồi hai lần sử dụng Lôi Đình liên tiếp đã khiến lực lượng của hắn tổn hao nghiêm trọng, lúc này chỉ còn dư có một phần tư.

Dưới tình hình này hắn chỉ có thể tái sử dụng Lôi Đình thêm một lần nữa, mà cho dù sử dụng cũng vô pháp tổn thương ả kia chút nào!

Lúc đó lực lượng trong cơ thể gần như trống rỗng, không còn khả năng phản kháng.

- Xem ra chỉ có cách chọc thủng lối vào kia để tìm cách chạy trốn.

Bị Sonali áp chế hoàn toàn, Bùi Đông Lai nhìn về phía Pavlovsky, trong lòng nghĩ như thế.

Trong đầu hắn, biện pháp hiện tại là dùng một kích Lôi Đình cuối cùng phá vây từ chỗ Pavlovsky, thoát ra rồi nghĩ biện pháp hủy cái du thuyền này đi.

- 4 người các ngươi đến canh cửa cùng Pavlovsky.

Như đã nhận ra tâm tư của Bùi Đông Lai, Sonali bảo bốn gã Thần Vệ sót lại đi hiệp trợ Pavlovsky.

"Ba!"

Thanh âm Sonali vừa hạ xuống, không chờ 4 gã Thần Vệ kịp động thân thì Bùi Đông Lai liền lao ra, hóa thành một đạo thẳng tắp hướng tới lối vào.

- Không được để hắn chạy!

Sonali thấy thế liền hét lên, nhắc nhở Pavlovsky đồng thời ả như sử dụng Ma Huyền trong truyền thuyết mà truy đuổi Bùi Đông Lai.

Mất thấy Bùi Đông Lai lao thẳng tới mình, Pavlovsky vừa sợ vừa giận!

Đương nhiên sợ, y đã thấy Bùi Đông Lai một quyền đánh tan hắc ám chiến trận, biết rõ hắn có lực công kích khủng bố nên lấy cứng đối cứng tuyệt đối không phải đối thủ.

Giận vì, y thấy được Bùi Đông Lai đã lộ đòn sát thủ nhưng không thành, lúc này hắn muốn phá vây từ chỗ y, không phải là nhục mạ y sao?

- Chặn cửa!

Pavlovsky quát lên, yêu cầu bốn gã Hắc Phủ chặn cửa lại.

"Ba! Ba! Ba! Ba!"

Bốn gã Hắc Phủ dù biết làm thế có thể trở thành vật hi sinh nhưng với đám bị tẩy não như chúng thì mệnh lệnh của Pavlovsky là bất khả kháng, liền đứng như bốn pho tượng vững chắc trước mặt Pavlovsky.

Thấy thế, Bùi Đông Lai chợt dừng lại nghiêng người đổi lộ tuyến.

Hiển nhiên, hắn biết mình cần giết một gã Hắc phủ, sau đó giết tiếp Pavlovsky thì mới có thể thoát thân.

Đồng thời hắn cũng biết nếu không dùng Lôi Đình thì căn bản không thể giết được Pavlovsky, mà nếu như sử dụng Lôi Đình thì toàn bộ lực lượng sẽ tiêu hao, không khác gì chịu chết.

Thêm nữa, còn Sonali ở phía sau đuổi theo không ngừng, sợ rằng hắn chưa kịp ra tay với Pavlovsky thì đã bị ả giết!

- Vũ Thần tạo ra 'Lôi Đình Nhất Kích' tuy rằng uy lực khủng bố, nhưng cực kỳ tiêu hao lực lượng.

Tuy rằng không thể đuổi kịp Bùi Đông Lai nhưng Sonali cũng không nóng nảy, ả như mèo vờn chuột cười đùa nói:

- Nói vậy trong cơ thể ngươi cũng không còn nhiều năng lượng, ta thật muốn xem ngươi có thể trốn đến bao giờ!

Nghe thế trong lòng Bùi Đông Lai càng thêm căng thẳng, nội tâm xúc động hận không thể huyết chiến cùng Sonali nhưng lý trí sót lại cho hắn biết trước mắt chỉ có chạy trốn, bảo trụ tính mạng rồi tính sau.

Ngươi truy ta chạy, ngươi đánh ta tránh.

Nhất thời, Bùi Đông Lai như chuột chạy trốn chết trong đại sảnh hai ngàn mét vuông.

. . .

Trong khoang thuyền đèn đuốc sáng trưng, bóng người chớp động còn bên ngoài hoàn toàn là một mảnh tối đen.

Trên mặt biển, một chiếc du thuyền chạy như bay tạo nên từng đợt bọt sóng trắng nổ vang trong màn đêm tĩnh lặng.

Trên thuyền máy, Trần Anh bị thương quá nặng đã hôn mê, Tô Bồ Đề cấp tốc chạy tới đảo Luther.

- Nhanh lên, nhanh nữa lên!

Mất thấy Đảo Luther ngày càng gần, vẻ lo lắng trên mặt Tô Bồ Đề càng rõ, nàng hận không thể lập tức mang Trần Anh đến quân y để phẫu thuật rồi nhanh chóng trở lại du thuyền kẻ vai chiến đấu với Bùi Đông Lai.

Mấy phút sau, Tô Bồ Đề tới được bờ biển đảo Luther, Tiêu Cuồng nhận được tin nên sớm đã dẫn người chờ ở đó.

- Trần tỷ!

Mất thấy Tô Bồ Đề ôm Trần Anh xuống, Tiêu Cuồng biến sắc kinh hô, vội lên đón lấy.

- Thương thế của nàng vô cùng nghiêm trọng, cần lập tức phẫu thuật.

Quá lo lắng cho an nguy của Bùi Đông Lai, Tô Bồ Đề nói ngắn gọn:

- Mau mang chị ấy đi chữa trị!

Vừa nói Tô Bồ Đề vừa ôm Trần Anh đang hôn mê tới trước mặt Tiêu Cuồng.

Tiêu Cuồng đỡ dẫn tiếp nhận nhưng không nóng lòng bỏ đi mà khẩn trương hỏi lại:

- Đông... Đông Lai đâu?

- Hắn còn ở trên thuyền.

Trái tim Tô Bồ Đề khẽ run lên, nhúu mày đáp một tiếng sau đó liền xoay người chạy về thuyền máy.

- Cậu...Cậu ta không sao chứ? ?

Thấy hành động đó của Tô Bồ Đề, Tiêu Cuồng sợ tới rớt tim vội la lớn.

Không trả lời.

Tô Bồ Đề lao tới, thả người bắn lên thuyền máy.

”Uỳnh...Uỳnh . .”

Tiếng gầm rú xé tam màn đêm, trong cái nhìn lo lắng của đám người Tiêu Cuồng, Tô Bồ Đề điều khiển thuyền máy lướt đi.

- Đông... Đông Lai sẽ không có chuyện gì chứ?

Thấy thế Đông Bắc Hồ Vương Khuê cũng vô cùng lo lắng.

Tôn Nhận lại nói:

- Tiêu Cuồng, chúng ta trước hết phải cứu chữa cho Trần tỷ đã, sau đó sẽ xin tổ ủy hội phái người đi cứu Đông Lai sau.

- Vô dụng. Bất cớ Trần tỷ là đám người Thần Vong, thực lực của chúng vốn đã đạt tới đỉnh của Nhân loại, trừ khi đánh nổ thuyền chứ không thì khó có thể tiêu diệt được chúng.

Chẳng biết tại sao lúc này Tiêu Cuồng lại bình tĩnh và lý trí như thế.

Vương Khuê và Tôn Nhận nóng nảy nói:

- Vậy phải làm sao, chúng ta không thể trơ mắt nhìn Đông Lai chết đi được.”

- Ta không tin Đông Lai sẽ chết như thế.

Trong màn đêm, Tiêu Cuồng trả lời hai người kia, cũng như tự an ủi mình...

Khác với Tiêu Cuồng, Tô Bồ Đề chỉ biết rằng trước mắt tình cảnh của Bùi Đông Lai vô cùng nguy hiểm.

Thế nên nàng bật công suất tối đa phóng đi như bay, bọt sóng tán loạn bắn lên người nàng làm ướt mái tóc dài phiêu dạt, ướt khuôn mặt, ướt luôn cả y phục.

- Bùi Đông Lai, ta nói rồi, không có sự cho phép của ta thì bất kể thế nào người cũng phải kiên trì chờ ta đến!

Trên thuyền máy, Tô Bồ Đề không quan tâm y phục của mình đã ướt đẫm, cũng không lau đi nước biển trên mặt mà chỉ chăm chăm nhìn hướng du thuyền, thì thào tự nói.

Bùi Đông Lai không thể ngờ Tô Bồ Đề sẽ quay lại vì mình, mà hắn cũng không có tâm tư suy nghĩ điều đó.

Theo thời gian, lực lượng trong cơ thể hắn dần tiêu hao, tốc độ cũng chậm lại phần nào.

- Chạy đủ rồi sao?

Thấy Bùi Đông Lai dừng lại, Sonali tự như biết Bùi Đông Lai không đủ năng lượng chạy nữa nên ngẩng cao đầu từng bước đi tới chỗ hắn.

- Hôm nay phải chết ở chỗ này sao?

Thấy Sonali đi tới, Bùi Đông Lai thầm hỏi chính mình, trên mặt đầy thần sắc không cam lòng, hai tay nắm chặt lại.

Có lẽ là hắn nắm quá chặt nên móng tay đã đâm sâu vào thịt, máu tươi đầm đìa.

Hắn không trốn nữa, trơ mắt nhìn Sonali từng bước tiếp cận.

”Bộp...Bộp...Bộp

Tiếng bước chân trầm ổn không ngừng vang lên, khoảng cách hai bên ngày càng thu nhỏ lại.

- Tiện chúng, quỳ xuống liếm giày cho ta!

Tựa như trong nháy mắt, hoặc cũng như một thế kỉ, Sonali bước tới trước mặt Bùi Đông Lai, lẩy dánh về như thần linh nhìn con kiến mà nhìn hần.

”Vù!”

Đáp lại Sonali là một cú chém toàn lực của Bùi Đông Lai.

”Hừ!”

Sonali hừ một tiếng dễ dàng tránh được, sau đó... tung một cước vào giữa hai đùi hần!

À muốn cho Bùi Đông Lai tụt tự!

Gặp công kích ác độc đó, Bùi Đông Lai cơ hồ thu tay theo bản năng, dùng tay hóa chưởng bảo hộ giữa hai chân.

“Bốp ”

Một tiếng va chạm vang giòn vang lên, lực đạo khủng bố trực tiếp đánh bay Bùi Đông Lai.

Trên không, sắc mặt Bùi Đông Lai tái nhợt, đôi tay hoàn toàn mất đi tri giác, miệng tràn máu tươi, tựa như cánh diều bay lượn.

“Ầm...”

Thân mình Bùi Đông Lai mạnh mẽ đập vào vách tường,, ầm ầm đổ xuống, run lên hai lần như phản xạ có điều kiện.

Hết run rẩy, hần như bị rút hết khí lực toàn thân, ngay cả ngón tay cũng không động đậy nổi, chỉ biết trợn mắt nhìn trần nhà.

- Ha ha... tiện chủng, không phải người nói hôm nay người muốn ta không thể xuống được con thuyền này sao? Không phải muốn Huyết tẩy Thần Vồng sao?

Sonali cười phá lên:

- Vì sao lúc này người nằm như chó chết thế? Có bản lĩnh đứng dậy giết ta đi? Đến đây... Đến đây..... Ha ha ha....

Không trả lời, Bùi Đông Lai cảm thấy ý thức của mình có chút mơ hồ, trong tầm mắt hiện lên bộ dạng Lão Thái gia tóc trắng của Tiêu Gia.

Hần không khỏi nhớ lại ngày Tiêu lão thái gia qua đời, thân là ngoại nhân nên hần chỉ có thể đứng ngoài của biệt thự cúc cung chào người ra đi, còn nói rằng: “Tiêu lão thái gia, tháng 7 này cháu nhất định sẽ cùng Cuồng ca giành quân quân Đại Bể Vũ toàn cầu cho người.”

Trong đầu hiện lên cảnh ngày đó khiến Bùi Đông Lai càng thêm không cam lòng.

Hần cố gắng động thân, cố gắng dùng hai tay nâng mình dậy!

Rất nhanh, trong ánh nhìn của đám người Thần Vồng, Bùi Đông Lai vốn không nhúc nhích lại chậm từ từ chống tay đứng lên.

Nhưng mà.

Không chờ hần đứng lên được thì thân thể hần lại nặng nề rớt xuống đất.

- Lão tử không cam lòng! Không cam lòng,.....!

Lại ngã, Bùi Đông Lai thở hổn hển tiếp tục giãy giụa đấu tranh với vận mệnh.

Một lần, hai lần, ba lần. . .

Đứng dậy, ngã xuống.

Trong ánh nhìn như xem kĩ diễn trò của đám người Sonali, Bùi Đông Lai bằng vào ý chí cương nghị cố gắng gượng dậy một lần.

”Bịch!”

Không biết qua bao lâu, lần thứ năm nằm bẹp trên đất, người hấn lúc này không còn chút khí lực nào, thậm chí nhắm mắt cũng không thể!

Lúc này Pavlovsky mang bốn gã Hắc Phủ đi đến nói:

- Sonali, hấn đã hết sức, không thể động dậy nữa rồi. Cô làm gì với hấn đây?

Sonali tà ác cười đi tới chỗ Bùi Đông Lai.

Chứng kiến nụ cười đó, lại thêm cú đá tuyệt tự lúc nãy, Pavlovsky liền thấy một cổ cảm giác lạnh lẽo dọc sống lưng, nhìn không được nhìn Bùi Đông Lai bằng con mắt bi ai.

- Xin lỗi, Tiêu lão thái gia, xin tha thứ cho Đông Lai không thể hoàn thành ước hẹn.

Không để ý ánh mắt của Pavlovsky, trong tầm mắt của Bùi Đông Lai chỉ có hình ảnh của Tiêu lão thái gia, hấn thấy Tiêu lão thái gia cười với mình như muốn bảo:

- Đông Lai, ta không trách cậu, cậu đã tận lực rồi.

Dứt lời, Tiêu lão thái gia biến mất, trong tầm mắt hấn lại xuất hiện bóng dáng Tiêu Cuồng.

Tiêu Cuồng như một con sư tử phẫn nộ, dữ dội hét lên với hấn hỏi hấn vì sao lại bỏ gã lại, tự ý hành động.

- Cuồng ca, tôi tin tưởng dù không có tôi ka vẫn có thể cùng Vương ca và Tôn ca giành được quán quân.

Khóe miệng Bùi Đông Lai khẽ nhếch, tựa như đang đáp lại Tiêu Cuồng.

- Phải sống! Đông Lai cậu nhất định phải sống!

Trong mắt hấn, Tiêu Cuồng gầm lên giận dữ không ngừng.

Gào thét qua đi, những người tiếp theo xuất hiện trong tầm mắt hấn là Liễu Nguyệt, Đông Phương Lãnh Vĩ và Đông Phương Uyển Nhi.

- Đông Lai, biết không? Khi nghe báo cáo của bốn người Jason và đánh giá của họ, tôi đã từng hỏi chính mình rằng cậu có thể vượt qua Bùi Vũ Phu hay không. Khi đó tôi không chắc, nhưng nương theo những cố gắng của cậu, giờ tôi tin rằng cậu có thể - Liễu tỷ tin chắc cậu có thể làm được!

Liễu Nguyệt như khích lệ hấn, truyền cho hấn lực lượng cuối cùng.

- Đông Lai ca, ka đã đáp ứng sẽ dạy cho em công phu mà, ka còn chưa dạy gì.

Đông Phương Lãnh Vĩ đỏ mắt nhìn Bùi Đông Lai, mặc cho nước mắt rơi:

- Ka không thể chết đi như thế!

- Đông Lai, anh là đồ lừa gạt, anh bảo Uyển Nhi lớn lên sẽ xinh đẹp như chị Đông Tuyết, Uyển Nhi tin lời anh nhưng mà Uyển Nhi còn chưa lớn a...

Đông Phương Uyển Nhi ngồi xổm trên đất, lệ rơi đầy mặt, khóc rống như trẻ con bị thương.

Một màn đó khiến Bùi Đông Lai cố gắng... cố gắng há miệng ra nói gì đó nhưng bất kể hấn làm thế nào cũng không nói được điều gì.

Sau đó, không chờ hấn nói gì hình ảnh đã thay đổi, lần này là Quý Hồng một thân áo khoác đồ thảm.

Lần này Quý Hồng không có nụ cười mê hoặc chết người trên môi mà lại giống như một mỹ nữ bị thương cuộn tròn trên ghế sa lon, bụm miệng u oán nhìn hấn.

- Yêu tinh, chính miệng Diệp Cẩm đã đáp ứng sẽ quỳ trước mộ của mẹ cô, giải khai tâm kết của cô, cho nên cô không cần như cũ nữa...

Bùi Đông Lai nhìn lấy ánh mắt u oán của Quý Hồng, thầm nói:

- Hãy sống thật với bản thân mình.

Không trả lời, Quý Hồng ôm chặt hai tay lại, thân hình run lên nhè nhẹ, dần dần mơ hồ rồi biến mất... Thay thế vào đó là hình ảnh của Hạ Y Na và Tần Đông Tuyết.

Hạ Y Na cầm tay Tần Đông Tuyết, mắt đã đỏ lên tràn đầy lệ nóng, nàng khóc tới tê tâm liệt phé.

Mà Đông Tuyết thì chỉ tĩnh lặng nhìn Bùi Đông Lai.

Chỉ tĩnh lặng nhìn....

Giống như năm xưa ở sân bóng Trầm Thành nàng lặng yên thương thức Bùi Đông Lai diễn xuất, giống như nàng ở Tử Cẩm Thành ngóng về hắn ở phương Nam, chờ đợi ngày hắn ngẩng cao đầu đến với nàng.

Ánh mắt bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng, ánh mắt ôn nhu như nước dung hòa tất cả...

"Bịch!"

Nhất thanh muện hưởng, tất cả ảo ảnh trước mặt biến mất, chỉ còn lại Sonali như tử thần trước mặt Bùi Đông Lai.

- Xin lỗi, Y Na, tớ biết tớ không thể cho cậu tình yêu nhưng mà cậu lại chấp nhận tình cảm của tớ.

- Xin lỗi, Đông Tuyết, tớ có thể nắm tay cậu ở Tần gia nhưng lại không thể dắt tay cậu bước vào lễ đường...."

Ảo tượng biến mất, Bùi Đông Lai vô lực nhắm mắt lại.

Nhưng mà.

Trong nháy mắt đó, dư âm trong vũng mạc của hắn thấy được một khuôn mặt tươi cười.

Một khuôn mặt đã sớm khắc sâu vào lòng hắn!

Một khuôn mặt mười tám năm qua chưa từng đổi nụ cười phúc hậu!

Qua Tử!

Trong lòng chấn động mãnh liệt, hắn vội mở to đôi mắt!

691. Chương 685: Không Diên Không Thành Ma, Không Chiến Không Xưng Hùng (5)

Chương 685:

Sau khi có tin tức Bùi Vũ Phu chết truyền ra, lúc đầu Bùi Đông Lai không tin nhưng Quý Hồng và Jason lại điều tra thấy được tất cả các tổ chức tình báo đều xác nhận Bùi Vũ Phu bị các cường giả của Thần Bảng đánh rơi xuống vách núi chết ở Châu Phi.

Chuyện này khiến sự kiên trì của hắn cũng phải dao động.

Tiếp theo đó, thời gian dần trôi mà Bùi Vũ Phu vẫn không xuất hiện, điều này khiến hắn phải thực sự nghi ngờ liệu có phải Bùi Vũ Phu đã mất thật hay không.

Về sau, hắn nhờ mạng lưới tình báo của Long Nha và Hoa Hạ điều tra nhưng kết quả nhận được vẫn không đổi...

Đến thời khắc đó hắn mới tin rằng Bùi Vũ Phu đã chết.

Nhưng lúc này, hắn lại thấy Bùi Vũ Phu xuất hiện ở cửa đại sảnh!

Sự kích động này tuyệt không thể nói bằng lời!

Nội tâm vốn nguội như tro tàn lại bùng lên, hắn cố mở to hai mắt!

Thế nhưng...

Không chờ hắn kịp mở mắt, một cỗ sát ý kinh khủng đã phủ xuống.

Trước mặt Bùi Đông Lai, Sonali không cảm nhận được sự thay đổi tâm trạng của hắn mà ả chỉ cười thâm trầm, nhấc đùi lên giậm xuống giữa hai đùi Bùi Đông Lai, hoàn toàn muốn hắn tuyệt tự!

- Cút!

Nguy cơ bất ngờ khiến Bùi Đông Lai không thể quay đầu nhìn đại sảnh, hắn như cuồng long giận dữ gầm lớn một tiếng.

Gầm lên, hắn vốn suy yếu nhưng không biết lấy lực lượng từ đâu nắm chặt tay phải, vung quyền toàn lực đâm tới chân phải Sonali.

Hả?

Dường như không ngờ được Bùi Đông Lai vẫn còn khả năng phản kháng, Sonali có phần ngần ra nhưng nụ cười ác độc vẫn không thay đổi.

Trong mắt ả, dù Bùi Đông Lai toàn lực thi triển Lôi Đình còn không làm ả bị thương thì lúc giây chết này còn có thể làm gì?

“Bốp.”

Đáp lại là một tiếng nổ như đại pháo oanh kích bình thường, một cỗ cường lực chưa từng có bạo phát!

Bấp chân cảm nhận được lực lượng khủng bố khiến nụ cười của Sonali đọng lại mà thế vào đó là vẻ khiếp sợ, ả thấy chân phải mình như bị kẹp bởi hòn than nóng khiến nó bỏng lên, toàn thân đau đớn không thể khống chế mà bị đánh bật ra ngoài.

”Ách. . .”

Pavlovsky chỉ biết trợn mắt há hốc mồm. Sao có thể?

”Hô! Hô!”

Một quyền đánh bay Sonali, Bùi Đông Lai thở hổn hển nhìn về phía cửa.

Dưới ánh đèn, hoàn toàn trống trơn!

Không có thân ảnh Bùi Vũ Phu.

Điều này khiến Bùi Đông Lai vừa khôi phục chút huyết sắc lại ảm đạm.

Hắn quên thở, quên nhịp tim, không nhúc nhích tựa như mất linh hồn.

- Người ở đây! Ta rõ ràng trông thấy người!

Sau đó Bùi Đông Lai điên cuồng lắc đầu, lắc đầu, nhắm mắt, mở ra, lại nhắm, lại mở như muốn mình nhìn rõ hơn một chút.

Vẫn như trước, không có thân ảnh Bùi Vũ Phu.

- Qua tử, là người sao?

Run rẩy không ngừng, Bùi Đông Lai khàn giọng rống lên như một đứa trẻ lạc đường.

Bên kia, Sonali và Pavlovsky tràn đầy nghi hoặc nhìn hắn.

- Cha, nếu người nghe được, xin người xuất hiện đi, được không?

Bùi Đông Lai đỏ mắt nhìn cửa sảnh, thanh âm khàn khàn như trẻ lạc tìm người thân, nước mắt không tự chủ rơi xuống thành hàng:

- Con trai nhớ người.

- Cha!

Nước mắt chảy xuống, Bùi Đông Lai kêu lên một tiếng bi thương, điên cuồng lao ra cửa.

Hắn tin chắc rằng vừa rồi hắn nhìn thấy Bùi Vũ Phu.

Hắn muốn ra ngoài nhìn một chút!

- Hắn đang hù dọa chúng ta, ngăn hắn lại, không cho hắn chạy!

Thấy một màn đó Sonali vội ra lệnh cho Pavlovsky, ả cho rằng Bùi Đông Lai chỉ đang đóng kịch hòng thoát thân nên mới đem Bùi Vũ Phu ra hù dọa nàng.

Không riêng gì Sonali, Pavlovsky cũng nghĩ thế. Thế nên Pavlovsky vừa nghe được Sonali nói liền lao lên ngăn cản trước người Bùi Đông Lai.

- Cút cho ta!

Mắt thấy Pavlovsky chặn đường, 2 mắt Bùi Đông Lai đỏ ngầu, khuôn mặt vằn vện dữ tợn như ác ma từ địa ngục lao tới, hét một câu thục tay tấn công.

Một kích này tưởng như đơn giản nhưng ẩn chứa lửa giận vô cùng của hắn, không ai có thể cản cha con hắn gặp lại!

”Hừ!”

Pavlovsky sớm đã đề phòng, y không thềm tránh mà đột nhiên gác tay trái lại che chắn trước người.

”Bốp ”

”Răng rắc —— ”

Hai thanh âm vang giòn đồng thời vang lên, không chỉ cánh tay Pavlovsky trực tiếp bị đánh gãy mà tay Bùi Đông Lai còn không giảm thế công, đập thẳng vào vai Pavlovsky khiến y như quả bóng bàn bị đánh bay xa ra ngoài.

”Bá!”

Khuôn mặt Pavlovsky đã trắng bệch, y vô cùng kinh hãi, dường như không thể chấp nhận được sự thật này...

Nhưng cơn đau trên thân kéo đến khiến y không thể không tin rằng Bùi Đông Lai chỉ tùy tiện một chiêu cũng đã thương được y.

Cách đó không xa Sonali cả kinh tự hỏi phải chăng tên kia có đột phá gì?

Một chiêu đánh bay Pavlovsky, Bùi Đông Lai không thừa thắng truy kích mà lại lao tiếp ra cửa. Bốn gã Hắc Phủ đi theo Pavlovsky thấy thế không dám ngăn cản mà lo tránh né như chuột thấy mèo – Bùi Đông Lai một chiêu đã đánh bay Pavlovsky thì giết bọn chúng khác nào bóp kiến!

Rất nhanh chóng, Bùi Đông Lai đã lướt ra đến cửa. Màn đêm lên cao, gió biển thổi lướt nhẹ nhẹ, còn trên boong tàu lại trống rỗng – không có thân ảnh Bùi Vũ Phu.

Chẳng lẽ thực sự mình đã nhìn nhầm.?

Là ảo giác?

“Hò!”

Không có câu trả lời, Bùi Đông Lai hít một hơi thật sâu quay về đại sảnh.

- Sonali, sao thế, hắn không chỉ tự nhiên khôi phục lực lượng mà còn mạnh hơn trước nữa?

Trong đại sảnh, Pavlovsky nghiêm túc trao đổi với Sonali. Sonali đang định nói ra suy nghĩ trong lòng thì chợt thấy Bùi Đông Lai quay lại.

”Bá!”

Nháy mắt, Sonali, Pavlovsky, bốn tên Hắc Phủ và bốn gã Thần Vệ không hẹn mà cùng hướng mắt về phía hắn.

”Bộp...Bộp..Bộp..!”

Tiếng bước chân nặng nề quanh quẩn trong đại sảnh, Bùi Đông Lai trầm mặc bước tới.

Nghe tiếng bước chân, dù chỉ thấy duy nhất một mình Bùi Đông Lai nhưng đám người kia có cảm giác dường như cả đạo thiên quân vạn mã đang hướng tới mình, khiến nội tâm chúng tự sinh ra một cảm giác sợ hãi vô lực.

Cảm giác kì quái này khiến tất cả đều ngưng trọng!

- Sonali, hấn hấn có đột phá gì...

Khoảng cách đôi bên ngày càng ngắn lại, sự kinh hãi trong lòng Pavlovsky càng lớn, thế nên theo bản năng y cho rằng tên kia đã có đột phá gì.

Đột phá? !

Nghe được lời của Pavlovsky, mấy tên Thần Vệ và Hắc Phủ đều biến sắc. Chúng đều thấy rõ lúc trước kẻ kia đã mạnh ngang chiến sĩ cấp chín, mà giờ hấn còn tiến bộ nữa thì khác nào bước nữa bước chân vào cảnh giới Chiến Thần.

Chiến Thần lĩnh vực!

Đây là một cảnh giới mà toàn bộ cường giả đều muốn đạt tới, nhưng... thực sự có thể bước vào thì không có mấy người.

Mà lúc này đây, Bùi Đông Lai lại làm được...

Cơ hồ chỉ một nháy mắt thôi ánh mắt của chúng nhìn về Bùi Đông Lai đã hóa thành sợ hãi.... Sự sợ hãi như siêu vi trùng cắn nuốt toàn bộ ý chí chiến đấu còn sót lại, một đám sói giờ biến thành dê non...

So với chúng mà nói thì Sonali tuy trấn định hơn nhưng khuôn mặt đầy sọc rỗ kia cũng không còn vẻ hài hước nữa mà thay vào đó là vẻ nghiêm túc! Trong mắt ả lúc này Bùi Đông Lai không phải là đồ chơi của ả nữa mà giờ hấn đã mang đến cho ả cảm giác nguy hiểm cực kỳ!

- Sonali, lúc này chỉ có cô có thể đấu với hấn.

Thấy Sonali không nói gì Pavlovsky đành mở miệng, hấn chưa từng đích thân nếm thử uy lực của Lôi Đình nên cho rằng dù Bùi Đông Lai có tiến bộ đi nữa thì lấy thực lực của Sonali và chiêu Phòng Ngự Tuyệt Đối kia hấn là có thể đấu lại được, lúc này y chỉ có thể đặt hi vọng vào ả.

Cước bộ của Bùi Đông Lai không dừng lại, ánh mắt như nhìn thì thể lướt qua đám người.

"Hừ!"

Dường như bị ánh mắt coi thường của Bùi Đông Lai chọc giận, Sonali hừ lạnh, thi triển tuyệt kỹ Phòng Ngự Tuyệt Đối, thân mình lớn dần lên.

"Vù!"

Ngay sau đó.

Bùi Đông Lai như một ngọn núi lớn xuất hiện trước người Sonali, tay phải nắm chặt thành quyền như thiết trụ toàn lực oanh kích vào thân hình tròn vo của Sonali.

"Phá!"

Con môi hóa thành thợ săn!

Hấn lại tung sát chiêu – Lôi Đình.

692. Chương 686: Không Điền Không Thành Ma, Không Chiến Không Xưng Hùng (6)

Chương 686:

Một quyền này, khí thế chưa từng có.

Một quyền này, uy lực chưa từng có.

Một quyền này, bằng 28 lần một kích toàn lực của cao thủ Cương Kính!

Đối mặt với một quyền khủng bố như thế Sonali có muốn tránh cũng không được, chỉ có thể hóa chưởng phòng thủ trước ngực

Chưởng khắc quyền!

Lúc trước sát chiêu Lôi Đình của Bùi Đông Lai hoàn toàn bị Sonali hóa giải, lông tóc không tổn thương gì. Giờ khắc này, Bùi Đông Lai trong thời khắc sinh tử đột phá cảnh giới Hóa Kính đỉnh phong, chiêu Lôi Đình kia sẽ như thế nào đây?

”Rầm..Rầm..!”

Quyền chưởng còn chưa chạm vào nhau mà những tiếng nổ khí kinh đã vang lên không ngừng...

“Vù....”

Ngay sau đó, một thanh âm như lụa rách xiết lên, khí kinh do song chưởng của Sonali tạo ra bị oanh tác nát vụn.

“Lộp bộp!”

Sonali chấn động, nét mặt ả đại biến, hai tay vẫn gắt gao hợp tãi che thủ trước ngực.

”Bốp”

Âm thanh trầm đục vang lên, thiết quyền của Bùi Đông Lai như búa tạ đập thẳng lên đó.

Hai tay Sonali ngay lập tức bị chấn khai, lực đạo khủng bố ập vào khiến hai tay ả từng khúc gãy vụn, huyết nhục mơ hồ. Lúc trước ả dễ dàng phá giải sát chiêu cuối cùng của Bùi Đông Lai, còn khiến hãn học máu. Lúc này.... Bùi Đông Lai hoàn trả gấp mười, phế hoàn toàn hai tay ả.

Song thủ bị phế, Phòng Ngự Tuyệt Đối coi như bị phá một nửa, quyền của Bùi Đông Lai không giảm thế lao thẳng tới ngực Sonali.

Muốn tránh cũng không được, Sonali chỉ có thể dùng thân thể mình như tuyến phòng ngự cuối cùng!

”Bốp”

Nhất thanh muện hưởng, quyền của Bùi Đông Lai đánh thẳng lên ngực Sonali, kinh lực dư thừa như thiên quân vạn mã ào ạt tràn vào cơ thể ả.

”Tê ~ ”

“Phốc!”

Như quả bóng xì hơi, thân hình Sonali thoáng chốc khôi phục như lúc đầu, rồi đột nhiên thân thể ả cong lên như tôm khô, há mồm phun ra một ngụm máu lớn. Chỉ một quyền, Bùi Đông Lai đã hoàn toàn phá tan Phòng Ngự Tuyệt Đối khiến lực phủ ngũ tạng Sonali bị thương nặng nề.

Một màn này khiến tất cả đám người còn lại hít sâu một hơi.

Bọn chúng đều biết Sonali là chiến sĩ cấp chín đỉnh phong, thêm Phòng Ngự Tuyệt Đối hoàn toàn có thể đỡ được một kích của cảnh giới Chiến Thần, thế nhưng lại không chặn được một quyền của Bùi Đông Lai?

So với đám người đó, sự kinh hãi của Sonali còn lớn hơn rất nhiều.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt ả không còn nét nào của thần nữ, cũng không còn nét tà ác âm trầm mà hoàn toàn là sự kinh sợ tột cùng, như đang tự hỏi tại sao tên kia có thể có được thực lực Chiến Thần sơ cấp?

Sao có thể?

Đáp lại Sonali chính là một chiêu Câu Quyền!

Lúc này chẳng những Phòng Ngự Tuyệt Đối bị phá mà lục phủ ngũ tạng cũng chấn thương, Sonali sao có thể tránh được?

“Bốp!”

Một âm thanh vang lên, một quyền của Bùi Đông Lai hung hăng đánh vào bụng mỡ của Sonali.

“Ngao!”

Một cơn đau tê tâm liệt phế ập đến, Sonali tựa như heo mẹ mọc cánh đột nhiên bay ra xa.

Nhưng Bùi Đông Lai cảm thấy như thế là chưa đủ, hắn đột nhiên đuổi theo bay lên không, hữu thủ chìa ra chụp xuống Sonali.

- Quay lại cho ta!

Một tiếng hét vang lên, Bùi Đông Lai bắt được thân thể to béo của Sonali, dùng sức trực tiếp kéo ả về!

Mất đi Phòng Ngự Tuyệt Đối, ả bị tổn thương lục phủ ngũ tạng, Sonali căn bản không thể phản kháng. Bùi Đông Lai cứ thế quay ả vài vòng, tiện đà quăng thẳng xuống đất.

“Ầm!”

Thân thể mập mạp của Sonali dội thẳng xuống, mà ả lại quá mập nên ổ bụng nhô lên thừa nhận tất cả lực va chạm này.

“Phốc!”

Lại phun ra một ngụm máu, ý thức của Sonali đã mơ hồ, ả chỉ thấy lục phủ ngũ tạng như bị chấn nát, thân hình mập mạp run rẩy không ngừng.

Sau đó.

Chờ Sonali dần khôi phục ý thức, Bùi Đông Lai đã dẫm chân lên khuôn mặt đầy sẹo lồi của ả như đang dẫm lên thứ đồ bỏ đi.

- Tiện chúng, quỳ xuống liếm giày cho ta!

Thấy chân của Bùi Đông Lai giẫm lên mặt mình, Sonali không khỏi nhớ lại lời nói cuồng ngạo vô bì của mình lúc trước, một nỗi nhục nhã trước nay chưa từng có trào lên.

“A a a a !”

Khuất nhục khiến Sonali như nổi điên gào thét, cố gắng giãy giụa thể nhưng không thể làm gì, bởi vì ả đã bị thương nghiêm trọng còn Sonali lại dùng sức không nhỏ chút nào. (Dịch: Sao không thấy nhục quá >> Đột phá >> Giã chết thằng Bùi Đông Lai như nó làm nhĩ

<>

(82).gif

<>

Biên: Vì thằng BDL là NVC nên ko đưa nào đột phá như nó được

<>

)

<>

Dưới ánh đèn, ả như heo nái vô lực giãy dụa.

<>

- Trước sau ngươi thiếu ta 4 cái mạng, ngươi nói xem ta nên giết ngươi như thế nào?

<>

Chờ đợi Sonali không giây dựa nữa, Bùi Đông Lai nhìn ả như một xác chết mà nói. Trong lòng ả Sonali tội ác vô cùng, ả còn tính kế với ả, muốn giết ả... ả sẽ không để ả dễ dàng chết đi!

<>

Không trả lời! Sonali oán độc trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai, hận không thể hóa oán hận thành viên đạn bắn y thành tổ ong vò vẽ!

<>

“Lộp bộp!”

<>

Mắt thấy Sonali lúc trước còn oai phong lợi hại nhưng giờ bị Bùi Đông Lai đánh bại như một đầu lợn chết, Pavlovsky không thể không chấn động. Ánh mắt y nhìn Bùi Đông Lai đầy vẻ khiếp sợ vô cùng. Phút chốc, cả đám người y đều sinh ra thói ý.

<>

Trong mắt y, lúc này lấy thực lực của Bùi Đông Lai mà nói thì đánh với ả thì khác gì đi tìm chết!

<>

- Nếu các người cảm thấy tốc độ có thể hơn được ta thì có thể thử xem.

<>

Dường như nhận thấy ý định chạy trốn của đám người kia, Bùi Đông Lai quay đầu quét mắt qua đó, ánh mắt không có chút nhân từ nào, chỉ có sự lạnh băng.

<>

Không ai dám động!

<>

Lời nói đầy sát khí của Bùi Đông Lai khiến cho đám người kia bao gồm cả Pavlovsky cũng sợ hãi lo lắng nhìn ả, không dám tùy tiện.

<>

- Bùi Đông Lai các hạ!

<>

Thân là con trai của thủ lĩnh Topor, Pavlovsky cố gắng nén sự sợ hãi, mặt ngoài y tỏ ra trấn định nói:

<>

- Giữa chúng ta cũng không có thâm cừ đại hận gì....

<>

- Nếu không có thâm cừ đại hận gì thì sao người lại giúp con heo nái này giết ta?

<>

Bùi Đông Lai cắt ngang lời nói của Pavlovsky.

<>

Pavlovsky nghẹn lời, sau lại nói:

<>

- Bùi Đông Lai các hạ, chỉ cần hôm nay người ta cho ta thì ta cam đoan sau này tổ chức Topor vĩnh viễn trở thành đồng minh của ngài.

<>

- Người sợ ta giết người?

<>

Bùi Đông Lai nở nụ cười, sự bình tĩnh đó trong mắt đám người Pavlovsky lại như nụ cười của ác ma. Pavlovsky không phản bác được điều gì, nếu y không sợ Bùi Đông Lai hạ sát thì sao phải nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

<>

Pavlovsky không phản bác được.

<>

- Ta sẽ bỏ qua cho người.

<>

Bùi Đông Lai đột nhiên mở miệng..

<>

- Thật... Thật sự?

<>

Lúc này đây Pavlovsky cảm thấy thanh âm Bùi Đông Lai so với lời hát còn dễ nghe hơn, nhưng mà... lý trí của y cho y biết Bùi Đông Lai sẽ không buông tha y dễ dàng như thế.

<>

Dường như xác minh suy nghĩ của Pavlovsky, Bùi Đông Lai lại nói:

<>

- Nhưng người nên biết thế giới này không có cơm trưa miễn phí.

<>

- Ngài muốn ta làm gì?

<>

Pavlovsky phối hợp hỏi.

<>

Bùi Đông Lai chỉ Sonali dưới chân:

<>

- XXX Ặ!(

<>

)

<>

- Cái... Cái gì?

<>

Pavlovsky há hốc mồm.

<>

Mà tứ đại Thần Vệ và bốn tên Hắc Phủ cũng kinh hãi....

<>

Còn Sonali dưới chân Bùi Đông Lai...

<>

Ả suýt chút nữa giận tới bất tỉnh!

<>

- Tiện chúng, người dám?

<>

Sonali lại gay dựa, ả vốn biến thái, thường lấy việc đùa bỡn nam nhân làm trò vui, nam nhân bị ả ngược đãi chết nhiều không đếm xuể - ả sao có thể chịu được bị người khác cưỡng hiếp?

<>

- Hoặc là người hiếp ả. Hoặc ta giết người.

<>

Không để ý tiếng kêu thét như lợn rống dưới chân, Bùi Đông Lai nhìn thẳng Pavlovsky mở miệng:

<>

- Người chỉ có một cơ hội.

<>

Trầm mặc.

<>

Pavlovsky trầm mặc.

<>

Đúng như lời Bùi Đông Lai nói, y thực sự sợ bị hấn giết, còn về chuyện kia thì đối với hấn mà nói, hấn tình nguyện làm với bất kì ai chứ cũng không muốn làm với Sonali.

<>

- Bùi Đông Lai các hạ, có thể đổi điều kiện khác hay không?

<>

Pavlovsky nhìn Sonali so với heo nái còn ghê tởm hơn kia mà nói:

<>

- Ta thật sự không cương lên được a!

<>

”Răng rắc ”

<>

Đáp lại lời Pavlovsky là một tiếng xương gãy thanh thúy – xương bả vai Sonali bị Bùi Đông Lai giã nát, một thân công phu hoàn toàn bị phế!

<>

- Hiếp hay không hiếp?

<>

Một cước giã nát xương bả vai Sonali, Bùi Đông Lai thu chân lại đi tới chỗ Pavlovsky.

<>

- Mẹ kiếp, ta xong rồi... ta xong rồi....

<>

Pavlovsky thấy Bùi Đông Lai đi lại chỗ mình đành phải vừa đáp vừa đi tới chỗ Sonali.

<>

- Pavlovsky... người dám???

<>

Có lẽ do xương bả vai gãy khiến ý thức Sonali mơ hồ, hoặc cũng có lẽ do Pavlovsky chọc tức Sonali nên mãi tới khi Pavlovsky nằm đè lên người ả thì ả mới lấy lại tinh thần thét rống lên.

<>

”Bốp!”

<>

Pavlovsky trực tiếp tặng ả một cái tát, hồm hồm mắng:

<>

- Người nên cảm kích Thượng Đế, hôm nay lão tử phải chơi đùa con heo nái này!

<>

<>

<>

693. Chương 687: Gậy Ông Đập Lưng Ông.

Chương 687: Gậy ông đập lưng ông.

Đêm đã khuya, ánh trăng bị mây đen che khuất, trên không tối đen hoàn toàn.

Trên bầu trời, một chiếc máy bay trực thăng lượn quanh vùng biển.

Trong buồng phi cơ, Guti ngậm một điều xì gà nhìn xuống dưới, lông mày nhíu chặt lại. Trừ bỏ Guti ra thì chỉ còn trợ thủ của gã – Decathlon, không ai khác trong buồng hút thuốc mà mặt khác đều xếp hàng ngồi ở một bên, không ai dám ho một tiếng.

Tất cả đơn giản bởi vì bọn họ đều biết, vị thiếu gia của họ hôm nay tâm tình vô cùng tồi tệ.

Hắn từ nhỏ đã được hưởng sự giáo dục tốt nhất thế giới nên năng lực vô cùng xuất chúng, là người thừa kế của gia tộc De Rothschild, cũng là công tử được xã hội thượng lưu Âu Mỹ tối ngưỡng mộ. Thân phận đó đủ để cho hắn vô luận đi tới đâu đều có vô số nữ chân nguyên ý dạng chân hầu hạ, chỉ là... Bất kể mình tinh Hollywood, cave nổi tiếng trong giới thượng lưu, thiên kim của vài gia tộc khác hay thậm chí mấy nàng công chúa của mấy vương quốc cũng đều không thể khiến hắn tháo thất lưng. (Tự sướng vcl

(82).gif)

Chỉ có thánh nữ giáo đình Serena mới có thể khiến hắn động tâm.

Lúc này đây Serena rơi vào tay ả biến thái Sonali, tâm tình Guti không cần nghĩ cũng biết đang tồi tệ như thế nào.

Thấy Guti trước giờ không hút thuốc mà cũng ngậm xì gà, Decathlon hiểu rằng vị thiếu gia này đã thực sự tức giận, thậm chí... hắn nghĩ rằng nếu như Serena phải chịu đau khổ gì thì Guti hẳn có thể làm vài chuyện điên rồ.

Tỷ như... Khai chiến với Thần Vông!

- Thiếu gia, đã thấy Thuyền Aram!

Khi điều xì gà trong miệng Guti đã cháy hết nửa thì phụ máy bay mới thấy được du thuyền trên mặt biển kia.

Guti cũng nhìn thấy, hần lấy nửa điều xì gà còn lại xuống, bóp chặt trong tay mà không để ý rằng nó còn đang cháy đỏ.

Rất nhanh chóng, cả nửa điều xì gà còn đang cháy liền bị hần bóp nát thành bụi, từ từ chảy qua kẽ tay hần rớt xuống. Sắc mặt hần không đổi, nói:

- Hạ xuống!

- Vâng! Thiếu gia!

Người phụ trách máy bay đáp lại, sau đó hạ thấp máy bay xuống cố gắng tiếp cận Aram.

Hả?

Sau đó, khi trực thăng gần tới Aram thì Guti lại thấy được trên mặt biển có một chiếc thuyền máy đang lao nhanh tới du thuyền Aram.

Ma Tô Bồ Đề trên thuyền máy cũng nhìn thấy trực thăng, nàng vừa giảm tốc độ vừa nhìn chăm chăm vào nó.

Giây lát sau, thuyền máy tới bên mạn du thuyền, còn trực thăng thì lướt vòng trên không...

"Vù!"

" Vù!"

" Vù!"

. . .

Trong màn đêm, từng bóng người từ trực thăng nhảy xuống, Guti dẫn đầu như một chiếc đinh ghim chặt xuống mặt thuyền, những người phía sau ít nhiều vẫn phải có vài động tác dư thừa mới có thể ổn định cơ thể..

"Keng!"

Ngay khi đám người Guti vừa nhảy xuống thì một âm thanh vang giòn vang lên, một cái móc sắt bám vào thành du thuyền, Tô Bồ Đề dùng sức kéo mạnh một cái, cả người bay vọt lên boong tàu.

Guti?

Nhìn thấy người kia, Tô Bồ Đề thật có phần kinh ngạc, không hiểu vì sao hần tới nơi này.

- Ma Bồ Thánh nữ Tô Bồ Đề, cô có quan hệ gì với Thần Vông?

Guti cũng rất kinh ngạc, hần trực tiếp hỏi luôn đồng thời bộc phát một cỗ sát ý kinh khủng, dường như chỉ cần nàng nói nàng cầu kết với Thần Vông thì chắc chắn đổ máu đương trường.

- Thần Vông Sonali tính kế hãm hại con trai Vũ Thần Hoa Hạ, ta tới giúp hần.

Miễn cưỡng ngăn cản sát ý đáng sợ đó, Tô Bồ Đề lạnh giọng trả lời một câu sau đó lướt tới cửa khoang thuyền.

Có lẽ không ngờ được Bùi Đông Lai cũng ở đây, Guti hơi nao nao. Sau đó y thấy Tô Bồ Đề lao về khoang thuyền thì cũng không ngăn trở hay nói thêm gì mà ngay lập tức đuổi theo. Chớp mắt, cả hai người đã tiến nhập khoang thuyền.

Ngay sau đó.

Cước bộ cả hai không hện mà cùng dừng lại.

Giống như ô tô phanh gấp thông thường, vô cùng đột ngột!

Dưới ánh đèn, hai cặp mắt mở to hết cỡ, đầy sự khiếp sợ vô cùng. Không khí trong đại sảnh tràn ngập một tầng mây máu, sàn nhà đầy rẫy vết máu đỏ đen, vài cổ thi thể xếp thành một vòng tròn, mà tất cả đều đã tụt quần xuống dưới chân....

Cả đại sảnh chỉ còn hai người sống.

Trong đó, Sonali mập mạp nằm trong vòng tròn thi thể, toàn thân dưới của ả hoàn toàn nhuộm đỏ.

Cũng có lẽ do mất máu quá nhiều nên hơi thở của ả rất yếu, không thể nhúc nhích hay nói gì mà chỉ có thể chằm chằm nhìn ra phía trước đại sảnh.

Mà phía trước đó có một người mặc y phục tác chiến đang ngồi chậm rãi bóp thuốc lá, chính là Bùi Đông Lai, hẳn không để ý tới ánh mắt oán độc của Tô Bồ Đề mà đứng dậy nhìn hai người mới đến kia.

- Sao lại thế này?

Thoáng cái, Guti và trợ thủ của y đồng loạt ném ánh mắt sang chỗ Bùi Đông Lai, tất cả đều là sự nghi hoặc không thôi, còn Tô Bồ Đề thì sớm đã nhìn hẳn từ trước rồi. Chỉ khác là, trong ánh mắt của nàng ngoài sự nghi ngờ ra thì phần nhiều lại là khiếp sợ!

Lúc này đây nàng thậm chí còn hoài nghi mình có phải đang xuất hiện ảo giác hay không.

Đúng thế!

Là ảo giác!

Theo trí nhớ của nàng thì lúc nàng rời đi Bùi Đông Lai đang bị vây công, Dưới tình huống đó Bùi Đông Lai có thể kiên trì đợi nàng đến hỗ trợ không cũng là cả một vấn đề.

Nhưng lúc này, Bùi Đông Lai lại bình yên vô sự còn Sonali lại nằm bẹp như lợn chết, tất cả người khác đều đã tắt thở từ lâu....Sự tương phản hoàn toàn này khiến Tô Bồ Đề khiếp sợ không thể hình dung bằng lời.

- Gia tộc De Rothschild, Guti!

Bùi Đông Lai đã từng nghe danh kẻ kia, cũng từng xem ảnh y cho nên thấy y cùng với Tô Bồ Đề đồng thời xuất hiện, hẳn liền không đổi sắc hỏi ngay:

- Gia tộc De Rothschild với Thần Vồng là đồng minh hay địch nhân?

Thanh âm còn chưa dứt, sát ý như gió bão thông thường mạnh mẽ bộc phát trên người Bùi Đông Lai.

Nghe được câu hỏi đó,, cảm nhận được sát khí đó Guti không khỏi cả kinh, y thậm chí khiếp sợ thực lực của tên kia nhưng vẫn nghiêm mặt nói:

- Sonali bắt cóc thánh nữ Giáo đình Serena, ta dẫn người đến cứu.

Hả?

Lời của Guti khiến Bùi Đông Lai hơi ngẩn ra, hẳn không hề thấy Serena.

- Bùi Đông Lai các hạ, cậu có biết Serena ở đâu không?

Tuy rằng y cũng muốn biết tại sao Bùi Đông Lai xuất hiện ở đây nhưng so ra mà nói thì tin tức của Serena quan trọng hơn. Thế nhưng Bùi Đông Lai chỉ lắc đầu:

- Từ khi ta lên thuyền đến giờ ta vẫn ở trong đại sảnh này, cũng không hề nhìn thấy thánh nữ Giáo Đình.

- Cảm ơn!

Guti nghe xong liền cảm ơn Bùi Đông Lai, sau đó ra lệnh cho đám thuộc hạ dẫn người lục soát toàn du thuyền, không buông tha một góc nhỏ nào.

Decathlon cúi đầu lĩnh mệnh mang theo 8 gã tử sĩ chạy tới thang máy, bắt đầu tìm kiếm.

- Tiện... Tiện chúng, Thần Vồng tuyệt đối không bỏ qua cho người!

Ngay khi Decathlon dẫn người rời khỏi, Sonali vốn đang suy yếu chợt như hồi quang phản chiếu đột nhiên ngời dậy nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai, ngữ khí lạnh băng tựa như tới từ Cửu U Địa Ngục:

- Không lâu nữa đầu người sẽ được tới Địa Ngục với ta! Người làm chuyện gì với ta sau này tới đó ta sẽ hoàn trả gấp bội. Ta thề!

“Phốc!”

Sự kích động quá mức khiến Sonali lại phun ra một ngụm máu, sau đó liền gục đầu tắt thở.

- Bùi Đông Lai các hạ, ta nghe Ma Bồ Thánh nữ nói cậu bị Sonali hãm hại.

Một màn vừa rồi khiến Guti không nhận được hỏi:

- Đã có chuyện gì xảy ra?

- Giống người, ta cũng đến cứu người.

Dường như nhận thấy Guti không có địch ý nên Bùi Đông Lai nói tiếp:

- Chỉ là, ta cũng không biết thánh nữ Giáo Đình cũng rơi vào tay chúng.

- Thiếu gia, tìm được Thánh nữ Serena rồi, nàng không có việc gì!”

Bùi Đông Lai vừa dứt lời thì Decathlon đã truyền tin ra.

“Hô!”

Guti thăm thở dài một hơi, sau đó quay sang cúi người cảm ơn Bùi Đông Lai:

- Bùi Đông Lai các hạ, cảm ơn cậu.”

Hiển nhiên y hiểu rằng tuy Bùi Đông Lai không phải vì cứu Serena mà đến nhưng nếu như không có hắn thì lúc này Serena sống hay chết vẫn còn khó nói – Bùi Đông Lai đã gián tiếp cứu Serena một mạng.

Thấy Guti chân thành như vậy Bùi Đông Lai cũng mơ hồ đoán được điều gì, lòng vừa động liền nói:

- Guti các hạ, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu.

Thân là người thừa kế của gia tộc De Rothschild, Guti liền hiểu ý của Bùi Đông Lai chính là muốn hợp tác với y, chính xác ra là hợp tác với gia tộc y đối phó với Thần Vong! Tuy nhiên Guti không lập tức tỏ thái độ!

Theo góc độ cảm tính mà nói thì với hành vi bắt cóc Serena của Sonali y hận không thể lập tức làm cho Thần Vong hôi phi yện diệt nhưng trên góc độ người kế thừa gia tộc thì y lại phải nghĩ theo ích lợi!

Y biết rõ, để diệt trừ tận gốc Thần Vong cần trả đại giới như thế nào! Cái giá đó dù là gia tộc De Rothschild được coi là đệ nhất thế giới cũng khó nuốt trôi.

Huống chi y còn biết Bùi Đông Lai có quan hệ chặt chẽ với đối thủ cạnh tranh lớn nhất của gia tộc mình ở Hoa Hạ, thậm chí ... Y còn nghe nói Bùi Đông Lai có thể điều động tư nguyên của liên minh Hoa Hạ!

Dưới tình hình đó thì đừng nói là hắn, ngay cả ông nội hắn – người cầm quyền trước đây – cũng không thể đáp ứng Bùi Đông Lai, mà cho dù muốn đáp ứng cũng phải được cả gia tộc thông qua!

- Bùi Đông Lai các hạ, nếu cậu không chê thì De Rothschild luôn hoan nghênh cậu tới làm khách, mà Giáo Đình cũng vô cùng vinh hạnh.

Không thể cấp cho Bùi Đông Lai một câu trả lời thuyết phục, Guti hơi do dự nhưng rồi cũng nói lời mời, tương đương với đặt bước hợp tác đầu tiên..

- Ta còn vài chuyện cần xử lý, đợi xong chuyện ta nhất định tới thăm hỏi.

Bùi Đông Lai cũng biết chuyện này không thể quyết định trong một hai câu nên đáp lại.

- Được.

Guti mỉm cười gật đầu.

Bùi Đông Lai cũng cười, đi ra ngoài sảnh.

- Sao. . . Sao lại thế này?

Tô Bồ Đề vừa ra khỏi khoang thuyền liền tò mò hỏi Bùi Đông Lai, nét mặt nàng thật giống như không biết không chịu được.

- Thời khắc sinh tử ta đột phá.

Bùi Đông Lai chi tiết đáp lại.

- Đột phá?

Tô Bồ Đề lúc đầu kinh ngạc nhưng cũng chấp nhận được, bởi vì nếu hắn không đột phá thì căn bản không có khả năng bình yên vô sự tới lúc này.

- Ủh.

Bùi Đông Lai xác nhận, đoạn hắn chợt nhận ra Tô Bồ Đề bất chấp nguy hiểm quay lại giúp mình, liền chân thành nói:

- Cảm ơn cô!

- Ta không giúp người điều gì, sao lại cảm ơn ta?

Mặc dù nên cảm thấy may mắn vì Bùi Đông Lai bình yên nhưng nghĩ tới sau khi đột phá thì thực lực của hắn lại bỏ xa mình khiến Tô Bồ Đề có chút buồn bực, trong đầu nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên quay sang hỏi Bùi Đông Lai:

- Đúng rồi, vì sao đám người này hơn nửa không mặc quần, lại vây quanh Sonali?

- Ta cảm thấy một đao giết con lợn nái kia thì nhân từ quá, tự nhiên nhớ lúc trước ả bảo muốn bán cô vào kĩ viện châu Âu.

Bùi Đông Lai quay đầu nhìn về hướng đảo Luther hơi hốt nói:

- Cho nên ta cho ả được vui đùa với những kẻ ả cho là dễ tiện một phen.

“Ách!”

Tô Bồ Đề kinh ngạc há hốc miệng, vừa sợ hãi vừa xúc động. Nàng không khỏi nhớ lại câu ngạn ngữ của Trung Quốc kia, gây ông đập lưng ông.

694. Chương 688: Mượn Thế.

Chương 688: Mượn thế.

Màn đêm ngày càng sâu, gió biển lớn dần, từng đợt sóng lớn không ngừng dội lên gầm rú không ngừng, tóe lên những bọt sóng xinh đẹp.

Trên mặt biển, Bùi Đông Lai cùng Tô Bồ Đề điều khiển thuyền máy cấp tốc trở về đảo Luther.

Gió thổi tung mái tóc phiêu dạt của Tô Bồ Đề, nàng đứng đầu thuyền máy dõi theo bóng lưng Bùi Đông Lai, thơ thẩn xuất thần. Tuy Bùi Đông Lai quay lưng về phía nàng khiến nàng không thể nhìn thấy nét mặt hắn nhưng nàng biết lúc này chắc chắn hắn đang vô cùng lo lắng. Bởi vì... Nàng hiểu Bùi Đông Lai vội vã quay về Đảo Luther không phải vì muốn dẫn đám người Tiêu Cuồng đi tiêu diệt bộ đội đặc chủng mĩ mà chỉ do lo lắng tới an nguy của Trần Anh.

Chẳng biết tại sao trong nội tâm nàng lại có cảm giác chua xót, tựa như một đứa trẻ thấy những đứa trẻ khác có món ăn ngon mà mình thì không có, mà càng giống tâm tình cô gái độc thân thấy các cặp tình nhân tâm sự với nhau.

- Cô làm sao thế?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Tô Bồ Đề, Bùi Đông Lai quay đầu hỏi.

- Không có gì.

Có lẽ sợ có tật giật mình, sợ Bùi Đông Lai nhìn thấu tâm tư nên nàng có chút kinh hoảng vội lắc đầu, bắt quá trên mặt vẫn không biểu hiện cảm xúc gì. Sau đó nàng nhìn Bùi Đông Lai, bộ dáng nửa muốn nói nửa muốn thôi.

Bùi Đông Lai mơ hồ cảm thấy Tô Bồ Đề có chuyện gì giấu mình nhưng trong lòng chỉ lo lắng cho Trần Anh nên hẳn cũng không hỏi nhiều. Gần hai mươi phút sau mới tới đảo Luther, thuyền đỗ ở nơi gần căn cứ nhất để tiết kiệm thời gian.

Ngay khi Bùi Đông Lai và Tô Bồ Đề lên bờ, một loạt tia la-de chiếu thẳng vào hai người.

- Không được cử động!

Bùi Đông Lai dừng lại nhìn về nơi ánh sáng phát ra, trong lòng hiểu rằng phía trước có người của tổ ủy hội.... thậm chí hẳn có thể nhận thấy rằng mình và Tô Bồ Đề đã được diện vào loại xâm nhập trái phép. Tin rằng nếu như hai người có hành động thiếu suy nghĩ thì những tay bắn tỉa trên lầu kia sẽ tuyệt đối không keo kiệt mấy viên đạn.

- Người...

Mặc dù Tô Bồ Đề đã dừng ngã vào lòng Bùi Đông Lai nhưng hiện tại đột nhiên bị hắn cầm tay thì thân thể nàng không khỏi run lên, vốn định nói gì nhưng sau khi nàng thấy mấy điểm đỏ trên người mình thì cũng hiểu chuyện, đem lời định nói nuốt lại. Mà sau đó, nàng lại không chủ động rút tay về, mặc cho Bùi Đông Lai nắm lấy. Nàng dõi mắt về phía trước như hắn nhưng dư quang lén liếc qua Đông Lai, trong lòng cất giấu nỗi kinh hoảng như nai con chạy loạn không ngừng. Nét mặt cũng thoáng ửng đỏ nhàn nhạt.

- Ai?

Khi tâm hồn thiếu nữ của Tô Bồ Đề còn đang loạn nhịp thì 8 gã chiến sĩ hội ủy từ bụi cỏ phía trước đi ra, giờ súng tự động về phía hai người, dần dần tiến đến.

- Bùi Đông Lai, đội trưởng đội Long Hồn Trung Quốc và Tô Bồ Đề, đội Red Alert Ấn Độ.

Bùi Đông Lai thuận miệng trả lời.

Bùi Đông Lai?

Tô Bồ Đề? !

8 gã chiến sĩ đều cả kinh!

Tổ ủy hội đã biết chuyện Trần Anh bị bắt cóc, bọn họ cũng chính là lực lượng canh gác tăng cường theo quyết định của hội ủy, mà nghe nói Bùi Đông Lai đi cứu Trần Anh, đưa được Trần Anh về còn hắn ở lại đối phó mấy phần tử khủng bố. Lúc này đây nghe được người lên bờ là Bùi Đông Lai, bọn họ kích động có thể như thế nào?

Kinh ngạc qua đi, một gã chiến sĩ soi đèn xác nhận hai người, sau đó thủ thế mời cả hai lên đảo.

Mấy tay súng bắn tỉa hạ tầm ngắm, tám gã chiến sĩ canh gác thu súng lại, trong đó người đầu lĩnh bước nhanh tới gần Bùi Đông Lai nói:

- Bùi Đông Lai các hạ, Ratatosk tướng quân dặn nếu cậu trở về lập tức tới gặp ngài, ngài ở phòng họp.

- Được, Cảm ơn!

Bùi Đông Lai cảm ơn một tiếng, sau đó dẫn Tô Bồ Đề tới trụ sở tạm thời.

Trong căn cứ, đèn đuốc sáng trưng. Biết được Trần Anh bị bắt cóc và Bùi Đông Lai đi theo thì tổ ủy hội đã họp khẩn cấp, sau đó hai người y thuật inh và kinh nghiệm dày dặn được đưa tới phẫu thuật cho Trần Anh.

Bùi Đông Lai và Tô Bồ Đề được một gã chiến sĩ dẫn tới cửa phòng hội nghị.

- Bùi Đông Lai các hạ, xin chờ một chút.

Gã chiến sĩ ra hiệu bảo Bùi Đông Lai dừng lại sau đó lớn tiếng báo:

- Báo cáo tướng quân, Bùi Đông Lai muốn gặp ngài!

Hả?

Trong phòng hội nghị, những thành viên đứng đầu tổ ủy đang thảo luận chuyện tình Trần Anh bị bắt cóc nghe thấy lời báo đồng loạt cả kinh ngừng nói chuyện. Rồi lập tức cả hội nghị hỗn loạn, tất cả vội vã đứng lên, mấy người không để ý đụng cả vào bàn ghế tạo nên mấy âm thanh không dứt.

“Két!”

Một âm thanh nhỏ vang lên, cửa phòng mở ra, Thát Tư Khắc dẫn người bên trong ra ngoài.

- Báo cáo giáo quan!

Bùi Đông Lai tuy vô cùng lo lắng tới an nguy của Trần Anh nhưng hẳn hiểu lần này hẳn đã vi phạm nội quy thi đấu nên trước tiên cần giải thích với những người này rồi mới có thể hỏi thăm về Trần Anh được. Tô Bồ Đề ở bên cũng khẽ cúi chào.

- Bùi Đông Lai, ta hi vọng cậu có thể trình bày chi tiết chuyện gì đã xảy ra!

Ratatosk đơn giản đáp lại lời chào của hai người, nghiêm túc hỏi han. Than là người phụ trách lần thi đấu này, Ratatosk tuy không muốn quản sự cố ngoài ý muốn nhưng nếu như thực đã có chuyện phát sinh thì y cũng nhất định phải biết chân tướng, còn phải xét đối sách.

- Ratatosk tướng quân, trước khi trả lời ngài thì tôi có thể mạo muội hỏi một câu, chiến hữu của tôi lúc này thế nào rồi được không?

Bùi Đông Lai không trả lời ngay mà vội hỏi điều lo lắng trong lòng.

Ratatosk mỉm cười, không tức giận nói:

- Hai bác sĩ đang phẫu thuật cho cô ấy, trước mắt còn chưa xong, phải chờ phẫu thuật xong mới biết được.

- Đa tạ Ratatosk tướng quân.

Bùi Đông Lai nghe xong liền cảm ơn một câu, sau nói tiếp:

- Đêm nay tôi suất lĩnh chiến hữu tham gia đấu đoàn thể nhưng nửa chừng thì phát hiện chiến hữu của tôi là Trần Anh mất liên lạc. Sau đó một phần tử Thần Vong dùng bộ đàm của chị ấy liên lạc với tôi thì tôi mới biết chị ấy bị bắt cóc.

Ngừng một chút, hẳn nói tiếp:

- Mấy kẻ đó thực chất là nhằm vào tôi, chỉ dùng Trần Anh để dẫn dụ tôi đến. Để cứu chị ấy tôi và Tô Bồ Đề đã ly khai đảo, lên một du thuyền giữa hải vực tên là Aram. Ở đây chúng tôi đã gặp phần tử khủng bố Sonali và một trong những đầu mục của tổ chức Topor, Pavlovsky.

- Bởi vì bọn chúng vì tôi mà đến nên chúng đồng ý để Tô Bồ Đề mang Trần Anh về đây, còn tôi ở lại đó với chúng.

- Vậy tại sao lúc này cậu đã trở lại?

Nghe thế Ratatosk liền nhíu mày hỏi.

Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm nói:

- Tô Bồ Đề đưa Trần Anh về đảo sau đó liền quay lại cứu tôi, nhưng mà khi nàng đến thì ta đã được Guti của gia tộc De Rothschild cứu ra, theo như y nói thì Thần Vong còn bắt cóc cả giáo đình thánh nữ Serena nên y tới cứu nàng, tiện tay giúp đỡ tôi!

Hả?

Tô Bồ Đề nghe vậy có chút ngần người, nhưng rất nhanh chóng hiểu ra rằng Bùi Đông Lai không muốn làm trái quy tắc của cuộc thi, muốn tạo ấy vị lãnh đạo cảm giác hân thân bất do kỉ. Nếu như thế thì hội ủy sẽ không trừng phạt hắn.

- Bùi Đông Lai, tại sao cậu không báo cáo sự tình mà đã tự tiện rời đảo?

Quả nhiên Ratatosk bán tín bán nghi hỏi lại.

- Báo cáo giáo quan, có hai nguyên nhân. Thứ nhất là do lúc ấy tình huống khẩn cấp, tôi một lòng chỉ muốn cứu người. Thứ hai là đám người kia cũng uy hiếp, nói nếu tôi báo cho tổ ủy biết thì chúng sẽ giết con tin ngay lập tức.

Lúc này Bùi Đông Lai ăn ngay nói thật.

Ratatosk nghe thế trầm mặc hồi lâu, sau mới nói:

- Trước tiên cậu cứ đến phòng giải phẫu chờ kết quả đi, ta sẽ thông báo với cậu biện pháp xử lí của hội ủy sau.

- Vâng, giáo quan.

Bùi Đông Lai cúi chào, dẫn Tô Bồ Đề đi.

Ngay lúc đó, tất cả thành viên tổ ủy hội đều ném ánh mắt sang Ratatosk, ý hỏi chuyện này nên xử lí như thế nào? Thế nhưng y không trả lời mà ngược lại, lấy ra một cái điện thoại, bấm vào một dãy số.

“Tít tít...”

Trong chiếc trực thăng đang bay trên Hải Vực, điện thoại của Decathlon vang lên.

- Thiếu gia, là điện báo của Ratatosk.

Decathlon lấy điện thoại ra, báo với Guti. Guti ngồi ở ghế trên, mặc cho Serena hôn mê tựa vào vai y, y hơi trầm ngâm nói:

- Đưa điện thoại cho ta.

- Vâng, thiếu gia.

Guti nhận điện thoại, ngắn gọn nói:

- Ngài khỏe chứ, Ratatosk tướng quân! Ta là Guti.

0 Guti tiên sinh, xin chào!

Có lẽ không ngờ rằng Guti đích thân nghe điện nên Ratatosk có chút kinh ngạc, bắt qua y vẫn đi thẳng vào vấn đề: “

- Ta vừa gặp đội trưởng Bùi Đông Lai của đặc chủng Long Hồn, hắn nói hắn được ngài cứu từ tay Thần Vỡ ra, có đúng không?

Hả?

Guti kinh ngạc, hơi nhúu mày lại suy nghĩ lý do vì sao Bùi Đông Lai lại nói dối như thế.

- Guti tiên sinh, ngài nên biết Bùi Đông Lai tự ý rời đảo Luther là đã vi phạm quy tắc trận đấu, ta nghĩ ngài nên cho ta biết sự thật để còn đưa ra quyết định.

Thấy Guti không nói gì, Ratatosk bổ sung thêm, thập phần khách khí. Lời nói đó đã xác minh suy nghĩ của Guti, y không do dự nói luôn:

- Đúng thế, là ta cứu hắn!

- Cảm ơn ngài, Guti tiên sinh.

Ratatosk nghe xong liền cảm ơn một câu.

Guti cười nói:

- Ratatosk tướng quân không cần khách khí, phải rồi, ta có chuyện quan trọng cần xử lý nên sẽ không đến xem thi đấu được.

- Không sao.

Ratatosk tuy không biết Guti vì sao phải cứu thánh nữ giáo đình Serena nhưng y vẫn hiểu rằng chuyện này rất nghiêm trọng, không xử lý ổn thỏa thì sẽ ảnh hưởng tới sự ổn định của toàn bộ châu Âu. Còn Guti, y tắt điện thoại rồi nhẹ xoa huyết thái dương, nói:

- Vừa rồi Ratatosk gọi điện nói cho ta biết Bùi Đông Lai nói rằng ta cứu hắn từ tay Thần Vồng.

- Thiếu gia, Vì sao hắn phải làm thế?

- Hắn tự tiện tời đảo nên phải nói thế để tránh bị phạt.

Guti nói xong thở dài, hỏi:

- Decathlon, người thấy Bùi Đông Lai là người như thế nào?

“Ách!”

Có lẽ không ngờ Guti đột nhiên hỏi như thế, Dịch Tạo không kịp chuẩn bị, lát sau gã mới có trả lời thuyết phục:

- Thưa thiếu gia, tôi cho rằng hắn là một người không thể đánh giá bằng lẽ thường – vô luận lúc trước hắn huyết tẩy HQ, NB hay chuyện hắn làm đêm nay đều đủ để chứng minh.

Dứt lời, Decathlon liếc qua Guti, thấy y không có thái độ gì thì nói thêm:

- Ngoài ra, hắn còn là một người tàn nhẫn với địch nhân, thủ đoạn vô cùng âm tàn.

- Vừa rồi hắn còn nói với ta, địch nhân của địch nhân là bằng hữu.

Guti nghĩ tới những lời đó không nhịn được bật cười.

“Ách!”

Decathlon không biết chuyện này nên bất ngờ tới hóa đá tại chỗ, hiển nhiên gã cũng hiểu ẩn ý trong đó.

- Hắn là kẻ đem tình cảm và lợi ích phân chia rõ ràng, cũng là kẻ luôn cố gắng vì mục tiêu, không hối tiếc.

Guti thì thảo như nói với Decathlon, cũng như tự nói với mình:

- Con người chủ nghĩa hoàn mỹ.... Đây là cảm giác về hắn của ta.

695. Chương 689: Nhí Nhảnh Như Con Cá Cảnh

Chương 689: Nhí nhảnh như con cá cảnh

So với phòng họp mà nói thì phòng bệnh tạm thời còn tốt hơn một chút, chẳng những diện tích lớn mà còn đủ phòng giải phẫu với phương tiện tiên tiến.

Vì được kế thừa linh hồn của Tiêu Phi nên Bùi Đông Lai có hiểu biết chút ít về y thuật nhưng với vết thương nặng của Trần Anh thì hắn cũng không dám hỗ trợ, chỉ có thể đứng ngoài chờ kết quả.

Đang lúc chờ đợi, Bùi Đông Lai thấy được một thân ảnh bước vào. Dưới ánh trăng, hắn nhận ra đó là Battty Ann. Tuy nhiên phát hiện này cũng không khiến hắn kinh ngạc, dù sao hắn cũng biết Battty Ann không có hứng thú gì với cuộc thi đấu này.

Về phía Battty Ann, gã cũng nhận ra Bùi Đông Lai và Tô Bồ Đề.

- Họ..Bọn họ sao lại ở trong căn cứ?

Thấy hai người, Battty Ann cả kinh dừng bước, con người đầy sự khiếp sợ và nghi hoặc. Hắn cho rằng Thần Vồng đã đặt bẫy chờ Bùi Đông Lai nhảy vào, tuyệt đối không có khả năng hắn còn sống mà ra được. Thế nhưng lúc này Bùi Đông Lai lại lông tóc vẹn toàn?

- Cái này... Chẳng lẽ hần thủ tiêu đám người Thần Vồng rồi?”

Battty Ann tự hỏi mình, cũng tự cho là như thế.

Trong lòng Battty Ann rất muốn lại đó hỏi sao họ có thể đào thoát trong tay Thần Vồng, nhưng cuối cùng gã vẫn nén được ý muốn đó mà đi tới lều trại của bộ đội Châu Mỹ.

Hiển nhiên.... Battty Ann trời sinh cuồng ngạo không cho phép bản thân tự đi hỏi Bùi Đông Lai, mà gã định lợi dụng mạng lưới tình báo của Bộ lạc Cuồng Nhân để tìm hiểu.

- Hắc, tên kia khẳng định vô cùng tò mò.

Thấy thế Tô Bồ Đề không nhịn cười nổi.

Vì lo lắng cho Trần Anh nên Bùi Đông Lai không có tâm tư để ý tới tên kia, hần thu hồi ánh mắt tiếp tục chờ kết quả giải phẫu.

- Theo ta biết thì Trần Anh không phải nữ nhân của người, cũng không phải thân nhân của người.

Mất thấy Bùi Đông Lai không thèm nhìn mình, Tô Bồ Đề hơi nhúu mày tức giận hỏi:

- Tại sao người lại mạo hiểm tính mạng cứu nàng như thế?

- Nàng là ân nhân của ta.

Bùi Đông Lai buột miệng nói.

- Ân nhân?

Tô Bồ Đề ngạc nhiên một hồi, sau như muốn hỏi điều gì thì đột nhiên cửa phòng bệnh mở ra, một bác sĩ đầy mồ hôi xuất hiện. Bùi Đông Lai vội tiến lên khẩn trương hỏi:

- Hai vị, chiến hữu của tôi thế nào rồi?

- Nàng bị gãy ba cái xương sườn, rất may chúng cũng chọc vào nội tạng.

Một bác sĩ vừa lau mồ hôi vừa nói:

- Phẫu thuật thành công, nàng không có nguy hiểm tới tính mạng.

- Đa tạ hai vị giáo quan.

Nghe được lời đó Bùi Đông Lai không khỏi thở phào một hơi.

- Gãy xương sườn chỉ là chuyện nhỏ, phẫu thuật không hề khó khăn nên cũng không cần cảm tạ chúng ta.

Một bác sĩ lắc đầu, nói:

- Vết thương trí mạng trên người nàng là ở nội tạng. Nội tạng nàng rõ ràng đã bị thương nhưng dường như nàng dùng được vật đặc thù nào đó nên chẳng những ổn định được thương thế mà ngay cả nội tạng bị hao tổn cũng có dấu hiệu khôi phục.

Vị bác sĩ quân y kia nói xong, người còn lại mang nét mặt khó hiểu hỏi:

- Xin hỏi, cậu cho nàng dùng thứ thuốc thần gì nào thế?

Hả?

Ngạc nhiên nghe được chuyện này, Bùi Đông Lai hơi ngẩn ra nhưng rồi nhanh chóng quay sang nhìn Tô Bồ Đề, lại thấy nàng đã lỵ khai tự lúc nào.

- Là một loại thuốc Đông Y.

Mất thấy Tô Bồ Đề đã lặng yên bỏ đi, Bùi Đông Lai đành phải bịa lý do giải thích.

- Thuốc Đông Y?

- Vâng, thuốc Đông Y.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, tuy hần mơ hồ hiểu được nhất định là Tô Bồ Đề cho Trần Anh dùng linh dược gì đó hần không thể nói rõ được, nhưng hần biến chắc chắn là loại thuốc Đông y nào đó vô cùng trân quý.

Hai gã bác sĩ nghe vậy thì hơi ngây người, sau đó nói:

- Chiến hữu của cậu chắc tỉnh rồi nhưng còn yếu lắm, chúng ta định đưa nàng với bệnh viện St. Petersburg. Cậu có lời gì muốn nói thì nói đi, đừng nói lâu quá.

- Cảm ơn.

Bùi Đông Lai cảm ơn, lập tức bước vào phòng bệnh.

Trong phòng, Trần Anh thiếu sinh khí đang nằm trên giường bệnh tiếp máu. Dù đã nghe được những gì mấy người nói chuyện với nhau nhưng thấy Bùi Đông Lai đi vào thì nàng vẫn kích động vài phần, suy yếu nói:

- Đông...Đông Lai, cậu không bị thương chứ?

- Không sao.

Bùi Đông Lai lắc đầu mỉm cười:

- Trần tỷ không cần lo lắng.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Trần Anh hoàn toàn yên lòng, chợt nhớ ra điều gì hỏi thêm:

- Ta nghe nói vị thánh nữ Tô Bồ Đề kia đưa ta về, nàng không sao chứ?

- Không có việc gì, chúng ta về cùng nhau.

Bùi Đông Lai đáp.

Trần Anh chợt nhận ra, hỏi:

- Nàng đưa ta về sau lại quay lại tìm cậu sao?

- Vâng.

- Nàng ấy tuy rằng hơi độc miệng, tính tình nóng nảy nhưng cũng là người tốt, không có ác ý.

Thấy Bùi Đông Lai gật đầu, Trần Anh cảm thán một câu, nhìn Bùi Đông Lai bằng ánh mắt phức tạp, nói thêm:

- Đông Lai, cảm ơn cậu.

- Trần tỷ, giữa chúng ta không cần nói cảm ơn.

Bùi Đông Lai cười khỏ, sau đó nói sang chuyện khác:

- Tổ ủy hội tính chờ tỷ ổn định hơn thì đưa đến bệnh viện St. Petersburg, tôi có chút lo lắng, lát nữa ta đi tìm Ratatosk sau đó liên hệ quân đội để quân đội đón tỷ về.

- Được.

Trần Anh mỉm cười, không có dị nghị gì.

- Tỷ bị thương không nhẹ, còn yếu lắm, tôi không quấy rầy nữa, tỷ nghỉ ngơi đi.

Bùi Đông Lai thấy sắc mặt Trần Anh trắng bệch, biết nàng còn yếu nên ra ngoài trước.

.....

Rời khỏi đó hần cũng không vội tìm Ratatosk mà đi tìm Tô Bồ Đề, thấy nàng đang ngồi trên bãi cỏ ngoài lều, ngẩng đầu nhìn bầu trời như trên đó có thứ gì hấp dẫn. Ánh trăng khuya chiếu lên người nàng khiến cho Bùi Đông Lai nhìn rõ được, lúc này nàng hoàn toàn đánh mất hình tượng thánh nữ, miệng ngậm cỏ dại,

khuôn mặt không còn nét cao quý thường ngày mà có thêm vài phần ưu sầu như những cô gái có tâm sự thông thường.

Hả?

Tô Bồ Đề tuy đang xuất thần nhưng thân là cường giả Hóa Kính đỉnh phong nên nàng vẫn nhận ra có người đến, ánh mắt lập tức trùng Bùi Đông Lai:

- Chưa nhìn thấy bản Thánh Nữ sao?

Bùi Đông Lai cười cười đi tới.

- Nàng không sao chứ?

Tô Bồ Đề nhả cọng cỏ trong miệng ra, hỏi.

- Cô cho tỷ ấy dùng Cửu Chuyển Hồi Mệnh Đan, đương nhiên tỷ ấy không thể có việc gì.

Bùi Đông Lai thấy Tô Bồ Đề biết rõ còn cố hỏi thì hơi kinh ngạc, sau mới chân thành nói tiếp:

- Tô Bồ Đề, cảm ơn cô.

- Người giúp ta một lần, ta giúp lại một lần, huề nhau.

Tô Bồ Đề vĩnh miệng lên, dường như khinh thường hai chữ cảm ơn.

Đã biết tính của Tô Bồ Đề nên Bùi Đông Lai cũng không để ý, chỉ cười nói:

- Chờ ta về nước ta tặng cô vài viên thuốc Đông y không kém Cửu Chuyển Hồi Mệnh Đan đó.

- Ý người là gì?

Tô Bồ Đề hơi giận:

- Người cho rằng ta thiếu thuốc của người sao? Hừ, nếu không phải lúc trước người từng giúp ta thì ta cũng lười quản sự sống chết của các người.

- Tôi giúp cô một lần ... cô giúp tôi hai lần rồi.

Bùi Đông Lai cười khổ, nói:

- Mạo hiểm tính mạng đi cứu người là một, đem Trần tỷ về mà còn quay lại là hai, tính cả viên thuốc kia thì phải ba lần mới đúng.

Giờ Tô Bồ Đề không hé răng, mà ngược lại nhìn Bùi Đông Lai như nhìn quái vật.

Bùi Đông Lai rợn tóc gáy, hỏi:

- Sao thế?

- Theo lời người thì người còn nợ ta hai lần, đúng không?

Con người Tô Bồ Đề sáng lên như một tiểu hồ ly giả hoạt.

- Đúng.

Bùi Đông Lai bắt mình sở dĩ, gật đầu xác nhận.

Tô Bồ Đề lòi đuôi cáo, híp mắt nói:

- Nói thế ta cũng coi là ân nhân của người nhỉ?

”Ách. . .”

Không ngờ được nàng sẽ nói thế, Bùi Đông Lai ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu xác nhận:

- Người đúng là ân nhân của ta.

- Nếu thế thì sau này ta gặp nguy hiểm người cũng mạo hiểm cứu ta chứ?

Tô Bồ Đề nhìn chăm chăm Bùi Đông Lai hỏi.

- Sê!

Bùi Đông Lai gật đầu, nhưng không hiểu ý định của Tô Bồ Đề.

Có ý đồ gì đây?

Ngay sau đó

Tô Bồ Đề dùng hành động thực tế thay cho câu trả lời....

Nàng hai tay chống nạnh quay về phía lều trại bộ đội đặc chủng Braxin lớn:

- Battty Ann, lần ra đây, chúng ta đánh một hồi!

- Cô làm gì thế?

Bùi Đông Lai kinh sợ nhìn Tô Bồ Đề.

Tô Bồ Đề kiêu ngạo héch miệng lên, không nghĩa khí nói:

- Lát nữa ta mà không đánh lại hấn thì người phải cứu ta.

Bùi Đông Lai trợn tròn mắt.

PS: Tên ch tự đặt

696. Chương 690: Huynh đệ, tín nhiệm.

Chương 690: Huynh đệ, tín nhiệm.

- Chẳng lẽ người định thất hứa?

Thấy Bùi Đông Lai không nói gì, Tô Bồ Đề hỉ mũi tròng mắt nói:

- Người có phải nam nhân không?

“Thích ta cởi quần cho người xem không?”

Bùi Đông Lai phản bác một câu nhưng thấy nét mặt Tô Bồ Đề đại biến thì sợ nàng sẽ lao vào đánh nhau với mình, vội thanh minh:

- Tôi cứu cô không thành vấn đề, nhưng người cho rằng Battty Ann sẽ đánh với cô sao?

- *beep*, Tô Bồ Đề vô sỉ này, nàng định dụ mình ra rồi liên thủ với Bùi Đông Lai xử mình đây.

Giống như xác định lời nói của Bùi Đông Lai, Battty Ann ở trong trường bỗng sắc mặt xanh mét, sự kiêu ngạo khiến gã hận không thể ra đại chiến với Tô Bồ Đề ba trăm hiệp nhưng lý trí cho hấn biết rằng ra ngoài thì chỉ có ăn hành của Bùi Đông Lai mà thôi.

Battty Ann chỉ không ngờ rằng Tô Bồ Đề khiêu chiến gã chỉ vì trêu cợt Bùi Đông Lai, lúc này nàng nghe hấn bảo định cởi quần thì giận không thôi, quăng cho hấn một ánh mắt khinh thường:

- Không biết xấu hổ!

Nói xong, khuôn mặt Tô Bồ Đề đỏ ửng lên, chạy mất.

Bùi Đông Lai thấy thế cười cười, sau đó đi tới phòng họp.

“Két”

Dường như đám người kia đã thỏa thuận xong cách thức xử lý Tô Bồ Đề và Bùi Đông Lai nên ngay khi nhìn qua cửa sổ thấy Bùi Đông Lai đi tới, Ratatosk đã mở cửa phòng họp.

- Ratatosk tướng quân, tôi có chuyện muốn nói với ngài.

Bùi Đông Lai cúi chào Ratatosk, không lòng vòng nói ra mục đích của mình.

Ratatosk trả lễ:

- Đúng lúc ta cũng có chuyện tìm cậu.

Vừa nói y vừa đi vào phòng họp, mà những người khác đều thức thoir rời đi.

- Ta biết cậu muốn nói chuyện về việc xử lý người và Tô Bồ Đề tự tiện rời đảo Luther.

Mất thấy Bùi Đông Lai bước vào phòng, Ratatosk ra hiệu cho hắn ngồi xuống rồi nói luôn.

- Báo cáo giáo quan, chúng tôi tự tiện rời đảo là vi phạm kỉ luật, chúng tôi nguyện ý chịu phạt.

Bùi Đông Lai nói tiếp:

- Tôi tới tìm ngài không phải vì chuyện này, mà vì Trần Anh.

Oh?

Ý đồ của Bùi Đông Lai ngoài dự đoán của Ratatosk, y tò mò hỏi:

- Chiến hữu của cậu làm sao?

- Theo tôi biết, tổ ủy định đưa nàng tới bệnh viện St. Petersburg điều trị.

Bùi Đông Lai nói.

Ratatosk gật đầu,

- Đúng. Trước mắt tất cả đội viên bị thương đều đưa tới đó, ở đó có điều kiện tốt bậc nhất thế giới, có thể giúp họ hồi phục nhanh nhất.

- Trước hết tôi xin thay mặt Long Hồn cảm ơn tổ ủy.

Bùi Đông Lai cúi đầu, nói tiếp:

- Nhưng tôi không muốn đưa chiến hữu của tôi tới St. Petersburg, ở đó rất nguy hiểm. Tôi không dám cam đoan Thần Vong không trả thù.

- Thật xin lỗi, chuyện này ta sơ sót rồi.

Ratatosk bình tĩnh, vội tạ lỗi nói thêm:

- Vậy cậu định làm thế nào? Đưa nàng về nước?

- Vâng, giáo quan.

- Được, ta đồng ý yêu cầu này.

- Cảm ơn, giáo quan.

- Không cần khách khí, chuyện này nói ra chúng ta cũng có trách nhiệm.

Ratatosk ra vẻ áy náy, xong lại nói thêm:

- Mặt khác, ta rất tiếc phải nói, bởi vì cậu và Tô Bồ Đề vi phạm quy định của tổ ủy nên để tránh dị nghị chúng ta đành hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu đoàn thể của cậu và Tô Bồ Đề - hi vọng cậu có thể hiểu được nỗi khổ tâm của chúng ta.

- Giáo quan, lúc trước tôi nói rồi, ta nguyện ý chịu phạt. Không dị nghị gì.

Bùi Đông Lai mở miệng, tuy hắn rất muốn cùng Long Hồn tham chiến nhưng lúc này đội của hắn đã đạt hai chức quán quân, bị nhiều đội khác bài xích ghen tị, nếu như bọn họ biết hắn vi phạm kỉ luật tự ý rời đảo thì đời nào đồng ý cho hắn tham gia nữa.

- Bùi Đông Lai, cảm ơn cậu đã hiểu cho.

Dường như không ngờ được hắn sẽ đáp ứng đơn giản như thế, Ratatosk có chút cảm kích nói một câu, sau lại do dự nói thêm:

- Ta nhớ không nhầm thì Tiêu Cuồng của đội các người lúc trước không tiếc đánh cược cả đầu mình – cậu đối với hấn rất có lòng tin? Hay là bảo thủ?

- Ratatosk tướng quân, ngài cũng là một lão quân nhân.

Bùi Đông Lai trả lời một nẻo, ngữ khí vô cùng kiên định:

- Ngài cho rằng người có thể được tôi an tâm giao lại chiến hữu, huynh đệ thì có đáng tin nhiệm không?

“...”

Ratatosk không phản bác được, trong lòng y cũng nhận ra rằng nếu không có Bùi Đông Lai thì Long Hồn chả khác nào mất đi lãnh tụ tinh thần, muốn giành được quân quân thi đấu đoàn thể là chuyện không dễ chút nào.

Tờ mờ sáng y đoán thế thì đến khi mặt trời đỏ dâng lên chưa được bao lâu đã có minh chứng phá vỡ – điện báo về rằng bộ đội đặc chủng Long Hồn bị tiêu diệt mất ba người ở vùng châu thổ Mĩ Quốc! Nhưng Tiêu Cuồng thay thế Bùi Đông Lai trở thành đội trưởng lâm thời của Long Hồn, trong cục diện đó vẫn giành được thắng lợi!

Hơn một giờ sau, đám đội viên dự thi do Tiêu Cuồng dẫn đầu lục tục phản hồi căn cứ. Tiêu Cuồng nhìn qua không có nét vui sướng thắng lợi nào mà toàn sự lo lắng – cả khuôn mặt đều là sự lo lắng.

- Oh, đây không phải là đội trưởng Long Hồn Bùi Đông Lai sao? Sao hôm qua hấn tự nhiên bỏ trận đấu?

Một gã bộ đội Nam Phi thấy Bùi Đông Lai thì vô cùng kinh ngạc hỏi han.

Không có đáp án, phút chốc ánh mắt mọi người đổ dồn về Bùi Đông Lai.

Mà Tiêu Cuồng thì dừng bước lại. Trong ánh rạng đông, hấn tròn tròn mắt không nhúc nhích nhìn người kia.

“Ha... ha... Ha ha ha..”

Thấy Bùi Đông Lai không có bất kì thương thế nào, Tiêu Cuồng cười lớn như điên dại, cười đến đỏ bừng hai mắt – Tuy gã không biết hôm qua Bùi Đông Lai phải trải qua sự chiến đấu như thế nào nhưng lý trí cho gã biết lúc này đây Bùi Đông Lai đã bình an vô sự đưa Trần Anh quay về!

Nghe Tiêu Cuồng cười, Bùi Đông Lai chủ động bước tới.

- Báo cáo đội trưởng, Tiêu Cuồng, Vương Khuê và Tôn Nhận dựa theo chỉ thị của ngài đã thành công diệt trừ bộ đội đặc chủng Mĩ Quốc!

Thấy Bùi Đông Lai đến gần, Tiêu Cuồng ngừng cười, nghiêm trang cúi chào hấn.

”Bá!”

Vương Khuê và Tôn Nhận tuy không biết Tiêu Cuồng tại sao lại thế nhưng thấy y cúi chào cũng vội vã làm theo.

- Cuồng ka, ka làm cái gì thế?

Bùi Đông Lai bị hành động này của ba người dọa rồi.

“Bộp!”

Đáp lại lời Bùi Đông Lai là một nắm tay, Tiêu Cuồng tặng một quyền vào ngực hấn mắng to:

- “**”, lão tử chỉ cần cậu sống sót trở về, thế mà tiểu tử cậu lại làm như sinh lý tử biệt, muốn lừa gạt nước mắt của chúng ta à?

Mặc dù với Bùi Đông Lai mà nói thì trận chiến với mấy Sonali, Dracula và Pavlovsky là lần đấu gian nan nguy hiểm nhất từ trước tới giờ, thiếu chút nữa là mất mạng rồi....

Đúng... chỉ thiếu chút nữa....

Nhưng .. Bùi Đông Lai cũng không kể sự thật với đám người Tiêu Cuồng.

- Bộ đội đặc chủng Mĩ Quốc sau 24h8p bị tiêu diệt, trước mắt đội của cậu tạm thời đứng thứ nhất.

Một lúc sau Bùi Đông Lai và ba người trở về đội ngũ, Ratatosk thân là người phụ trách tổ ủy hội tuyên bố thành tích đầu.

Mà các thành viên bộ đội đặc chủng khác thì đều ném ánh mắt sang Bùi Đông Lai, trong lòng cơ bản đều cho rằng quán quân thuộc về Long Hồn rồi.

- Mọi người, chắc các cậu cũng biết chuyện đội trưởng Long Hồn Bùi Đông Lai và thành viên Red Alert Tô Bồ Đề tối qua rời khỏi trận đấu.

Nhìn qua một vòng, Ratatosk nghiêm túc nói thêm:

- Xét thấy hai người họ đã vi phạm quy định của tổ ủy, trải qua thương nghị tổ ủy quyết định hủy bỏ tư cách tham gia đoàn chiến của hai người!

Thanh âm vừa dứt, cơ hồ tất cả mọi người đều quẳng ánh mắt về phía Bùi Đông Lai. Bọn họ không buồn đoán xem hắn và Tô Bồ Đề đi đâu làm gì, bọn họ chỉ tò mò vì sao Bùi Đông Lai lại tự tiện rời đảo để mất cơ hội đoạt quán quân.

Ngoài tò mò, bọn họ còn vui sướng khi người khác gặp họa hơn!

Nguyên bản bọn họ cho rằng quán quân chắc chắn là Long Hồn của Trung Quốc rồi, nhưng lúc này Bùi Đông Lai không còn tư cách tham chiến, cho dù ba kẻ còn lại kia vừa tạo nên kỳ tích nhưng mà....không thể dựa vào tổ ba người đó mà Long Hồn có thể trăm phần trăm giành được quán quân! Bất quá chỉ có thể coi là đối thủ cạnh tranh quyết liệt nhất mà thôi.

- Cuồng ka, Vương ka, Tôn ka, tiếp theo phải dựa vào các ka rồi.

Nhận thấy những ánh mắt vui sướng khi người khác gặp họa Bùi Đông Lai chỉ mỉm cười, dời mắt sang ba người bên cạnh, sự tín nhiệm không cần nói cũng biết.

- Đông Lai, cậu có thể bình an trở về thì chúng ta cũng có thể cướp được chức quán quân đem về!

Tiêu Cuồng kiêu ngạo cười:

- Có phải hay không, Vương ka, Tôn ka?

- Chuẩn cmnr!

Vương Khuê và Tôn Nhận trăm miệng một lời.

Bùi Đông Lai vui mừng giờ hữu quyền ra.

“Bốp!”

Khoảnh khắc, bốn nắm tay đập vào nhau.

Huỳnh đệ động lòng, kỳ lợi đồng tâm!

697. Chương 691: Chiến Tranh Của Người Trẻ Tuổi.

Chương 691: Chiến tranh của người trẻ tuổi.

- Guti, cảm ơn ngài đã cứu tôi.

Vào buổi trưa, trong trang viên gia tộc De Rothschild, Thánh Nữ Giáo Đình Serena đã tỉnh lại, trong đại sảnh một tòa biệt thự, khi gặp mặt Guti lập tức mở miệng cảm tạ.

Nàng đã được nghe kỹ sĩ bảo hộ của nàng nói lại, ngày hôm qua sau khi bị Sonali bắt cóc, thì Guti đã tận dụng mạng lưới của gia tộc De Rothschild để tìm tung tích của nàng, sau đó còn dẫn người tới cứu.

Hiện giờ tin tức này đã truyền đi khắp nơi.

- Serena, tuy rằng tôi rất muốn tự cứu cô ra khỏi thế lực tà ác kia nhưng mà tôi không phải là người đã cứu cô.

Guti cười chua xót, nếu đổi lại là người khác sẽ lợi dụng chuyện này để gia tăng độ thân mật, nhưng sự kiêu ngạo của Guti không cho phép hắn làm việc này.

Serena nao núng:

-Ý của ngài là người khác cứu tôi, chứ không phải là ngài?

-Đúng vậy.

Guti thở dài, giải thích:

-Tôi có dẫn người đến cứu cô, nhưng đã tới chậm hơn người khác, khi tôi tới nơi thì đám người Sonali đều chết hết rồi.

Hả?

Ngạc nhiên nghe Guti nói thế, không khỏi nghĩ đến việc tối hôm qua, nàng bị nhốt trong phòng, nhưng vẫn nghe được tiếng đánh nhau, sau đó thì được trợ thủ của Guti là Decathlon cứu ra khỏi phòng, nhưng sau đó lại lâm vào hôn mê.

-Người cứu cô đã xảy ra giao tranh với đám người Sonali, nên nơi đó có rất nhiều máu, tôi sợ cô sẽ lưu lại bóng ma trong lòng nên đã kêu Decathlon đánh ngất xỉu cô.

Giống như nhìn ra tâm tư của Serena, Guti liền mở miệng giải thích.

Serena lại hỏi tiếp:

-Guti, ngài có biết là ai đã cứu tôi không?

-Người này đến từ TQ, họ và tên là Bùi Đông Lai.

Guti đáp.

- Bùi Đông Lai?

Bởi vì luôn luôn sống tách biệt với thế giới bên ngoài, nên Serena không hề biết Bùi Đông Lai là thần thánh phương nào.

Guti thấy thế đành lên tiếng giải thích:

- Hắn là con trai của Vũ Thần Hoa Hạ, Giáo Hoàng tôn quý hắn là có nghe nói về hắn.

- Con trai của Vũ Thần.

Serena nghĩ một chút lại lên tiếng hỏi:

- Vì sao hắn cứu tôi?

-Bởi vì Sonali cũng bắt cóc bằng hữu của hắn.

Guti cười khổ.

Serena gật đầu, do dự một lúc lâu rồi lại hỏi:

-Nếu là hắn cứu tôi, thì tại sao bên ngoài lại đồn rằng ngài cứu tôi?

-Tin tức này từ hội tổ ủy thi đấu quân sự truyền ra, là do bọn hắn truyền nhầm.

Nghe Guti nói như thế, Serena liền trầm mặc lại, trong lòng đối với Bùi Đông Lai rất tò mò, nàng cũng hiểu được, cho dù bây giờ Guti nói chuyện tối hôm qua không phải hắn làm, thì cũng chẳng có ai tin.

Cùng lúc đó, trong tổng bộ tổ chức Topor.

- Thằng ngu Pavlovsky này, cho dù nó muốn tranh quyền cùng ta, thì cũng không nên ngu đến mức mà đi hợp tác với Thần Vong chứ.

Andrea là người phụ trách tổ chức tạm thời của Topor mắng to:

-Thằng ngu này, lại có thể cùng với nữ nhân biến thái Sonali hợp tác, hợp tác thì cũng thôi, lại còn trêu chọc gia tộc De Rothschild.

Nghe Andrea chửi um sùm lên, nhưng trợ thủ của hắn là Ni Á không dám lên tiếng.

Thân là trợ thủ của Andrea, Niea rất rõ ràng, Andrea và Pavlovsky từ nhỏ đã bất hòa với nhau, mâu thuẫn của hai người không hề nhỏ.

Mâu thuẫn bùng nổ khi thủ lĩnh của tổ chức Topor bị thương, hai bên vì tranh giành quyền lực nên đấu tranh không ít, cuối cùng Andrea chiếm ưu thế tuyệt đối.

Cùng lúc đó, hắn chiếm được vị trí thủ lĩnh tổ chức Topor, do cha của hắn trao quyền, luận thực lực hay tâm trí hắn đều hơn Pavlovsky.

-Andrea thiếu gia, nghe nói ngày hôm qua con trai của Vũ Thần Hoa Hạ cũng xuất hiện trên tàu Aram.

Niea dừng một chút rồi tiếp tục nói:

-Đây cũng là nói chúng ta một lúc đắc tội với ba thế lực lớn, Giáo Đình, liên minh Hoa Hạ, gia tộc De Rothschild. Tuy thực lực cá nhân của Bùi Đông Lai không quá mạnh mẽ, nhưng sau lưng hắn có liên minh Hoa Hạ chống đỡ, chúng ta không nên trêu chọc.

-Thằng ngu này.

Andrea nghe xong, giận càng thêm giận, hắn nhanh chóng truyền đạt mệnh lệnh:

- Niea, người nhanh chóng lấy danh nghĩa của ta, liên hệ với ba thế lực đó, nói rằng chúng ta không biết gì về chuyện này, chuyện này là hành vi cá nhân của Pavlovsky.

-Vâng, Andrea thiếu gia.

Trong lòng Niea hiểu được, nếu ba thế lực này liên thủ, thì cho dù tổ chức Topor liên thủ với Thiên Vọng cũng đấu không lại.

Niea đi chấp hành mệnh lệnh, vào lúc này tại tổng bộ của Thần Vọng.

Philipps đi gặp Dixi người cầm quyền tạm thời của Thần Vọng.

-Tại sao người không ngăn cản Sonali.

Có lẽ cùng với Andrea giống nhau, Philipps cũng hiểu được tính chất nghiêm trọng của chuyện này,

- Có người muốn chịu chết, chúng ta làm sao có thể ngăn cản.

Dixi cười nhạt một tiếng, nói:

-Tính cách của Sonali chúng ta đều hiểu rõ, ngoài cha của cô ấy thì còn ai có thể quản được cô ấy nữa?

-Thoạt nhìn thì hình như người không hề có một chút lo lắng nào?

Philipps nghe vậy cũng biết Dixi nói đúng sự thật, bất quá lại toát lên vài phần tò mò:

- Sonali hành động như vậy sẽ đắc tội với ba thế lực lớn là Giáo Đình, liên minh Hoa Hạ cùng gia tộc De Rothschild. Nếu ba thế lực này liên thủ, thì chúng ta không thể nào đấu lại.

- Người cho rằng gia tộc De Rothschild sẽ vì Guti, hoặc nói là vì nữ nhân mà Guti thích, mạo hiểm đối đầu với chúng ta sao?

Dixi cười cười nói:

- Lợi ích của gia tộc là tuyệt đối, bọn hắn sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn gì đâu.

- Còn Giáo Đình với liên minh Hoa Hạ? Cái lão bất tử Giáo Hoàng kia đối với Serena thập phần cưng chiều, ai có thể đảm bảo rằng hắn không động thủ với chúng ta?

Philipps nhú mày:

- Còn liên minh Hoa Hạ, tên diên Bùi Đông Lai chắc chắn sẽ trả thù chúng ta.

- Sức ảnh hưởng của Giáo Đình rất lớn, vũ lực cá nhân của Giáo Hoàng cũng thuộc hàng khủng.

Dixi điềm tĩnh nói:

- Ta thừa nhận thực lực của Giáo Đình rất lớn, nhưng Giáo Đình muốn bằng vào lực ảnh hưởng của mình mà kêu các thế lực khác đối phó với chúng ta, thì chắc chắn không có khả năng đó. Đúng là ngày trước vũ lực của ta không bằng Giáo Hoàng, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Đang nói thì Dixi ngừng lại, nhin không được bắt cười, nụ cười lộ rõ vẻ tự tin.

-Người.. người lại đột phá.

Nhìn thấy lời nói đầy tự tin của Dixi, trong mắt Philipps hiện lên vẻ sợ hãi, nhưng theo bản năng lập tức lên tiếng hỏi han.

-Người lấy danh nghĩa của ta viết hai phong thư gửi cho Giáo Đình cùng với gia tộc De Rothschild, nói rằng ta sẽ đến nói chuyện với họ về vấn đề của Sonali.

Dixi nói.

-Được.

Mặc dù Dixi không trả lời vấn đề này, nhưng trực giác nói cho Philipps, thực lực của Dixi đã thăng tiến rất nhiều, nếu không hẳn tuyệt đối không dám đi bái phỏng Giáo Hoàng.

Bởi vì.

Dixi làm như thế đủ để chứng minh, hẳn không hề sợ hãi Giáo Hoàng.

- Philipps, có phải đám người Sonali đã bị Bùi Đông Lai giết chết?

Đang lúc Philipps định rời đi, thì Dixi lên tiếng hỏi.

-Ặc.

Philipps cả kinh trợn tròn ánh mắt:

-Không có khả năng, tạm thời không đề cập đến tin tức bên ngoài truyền ra, lấy tính cách kiêu ngạo của Guti, nếu việc này không phải hẳn làm, thì chắc chắn hẳn sẽ đứng ra làm sáng tỏ. Còn nữa, tuy rằng thực lực Bùi Đông Lai tăng lên nhanh chóng, nhưng hẳn tuyệt đối không đủ sức để giết chết Sonali, Dracula, cùng Pavlovsky, huống chi Sonali còn dẫn theo sáu gã thần vệ.

Dixi nghe vậy, liền lựa chọn trầm mặc, cặp mắt màu tím hiện lên một đạo quang mang, không ai biết được trong lòng hẳn suy nghĩ điều gì.

Bùi Đông Lai cũng không biết, thế giới bên ngoài đã lan truyền tin tức Guti cứu Serena, nhưng Dixi lại hoài nghi hẳn.

Căn cứ trên đảo Luther.

Bùi Đông Lai nhận được một cuộc điện thoại, chủ nhân cuộc điện thoại này là Long Vương Diệp Cô Thành.

- Thương thế của Tiểu Anh nghiêm trọng không?

Điện thoại vừa được chuyển, Diệp Cô Thành lập tức lên tiếng hỏi, hẳn biết được chuyện này là do thượng tầng truyền đến.

- Nàng bị gãy xương sườn, nội tạng thì bị tổn thương chút ít, nhưng đã dùng Cửu Chuyển Hồi Mệnh Đan của Ma Bồ môn nên không còn đáng ngại nữa.

Bùi Đông Lai đáp.

Diệp Cô Thành nghe vậy, liền âm thầm thở nhẹ ra, lại nói:

- Ta đã phái một gã Long Vệ tới đó để đón tiểu Anh, đại khái buổi chiều là đến.

- Bên này đã chuẩn bị kỹ càng, thương thế của tử ấy đã ổn định lại, lúc nào cũng có thể trở về.
- Có cần ta ra tay không?

Diệp Cô Thành trầm mặc một lát, rồi đột nhiên lên tiếng.

Hả?

Nghe được lời của Diệp Cô Thành, Bùi Đông Lai không khỏi cả kinh.

Hắn cũng hiểu được, Thần Vồng bắt cóc Trần Anh đã hoàn toàn chọc giận Diệp Cô Thành, cho nên Diệp Cô Thành sẵn sàng buông tha cho danh hiệu tuyệt thế cường giả, để ra tay với Thần Vồng.

Sở dĩ Diệp Cô Thành hỏi vậy, là bởi vì hắn biết Bùi Đông Lai từng thề sẽ tiêu diệt Thần Vồng.

- Nếu cần ta sẽ ra tay huyết tẩy cả tổng bộ Thiên Vồng.

Giống như để xác định suy nghĩ của Bùi Đông Lai, Diệp Cô Thành lại lên tiếng, trong giọng nói toát ra sát ý nồng đậm

- Không cần, việc này cứ để cho tôi.

Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm, lặng yên nắm chặt hai tay, chiến ý tuôn trào:

- Đây là cuộc chiến của người trẻ tuổi.

698. Chương 692: Không Gì Cản Nổi.

Chương 692: Không gì cản nổi.

Thời gian thấm thoát trôi qua, trong lúc bất tri bất giác, cuộc thi đấu đoàn thể tác chiến đã bước tới ngày 18.

Trong 18 ngày qua, mọi đội ngũ đều đã tham gia, trong đó bộ đội đặc chủng Mỹ quốc đã giành thành tích là 24h8' đứng ở vị trí thứ 2, mà bộ đội Alpha của Russia là 32h25' tạm thời dẫn đầu.

Sở dĩ nói là tạm thời là bởi vì cuộc thi đấu vẫn chưa kết thúc.

Chính xác ra là thì bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ vẫn chưa kết thúc trận thi đấu của mình.

- Bùi Đông Lai các hạ, bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ đã vượt qua 120h, chúc quán quân đã thuộc về các cậu rồi.

Trong một gian phòng trên đảo Luther, lúc này Ratatosk nói chuyện với Bùi Đông Lai:

- Tôi hy vọng cậu có thể để tên gia hỏa Tiêu Cuồng kia xuất hiện, chấm dứt trận đấu.
- Thật xin lỗi giáo quan, tôi không thể làm được điểm này.

Nghe Ratatosk nói thế, Bùi Đông Lai lắc đầu:

- Dù sao, toàn bộ mọi người cũng đang tìm anh ta, vẫn không tìm thấy bóng dáng anh ta, ngài bảo tôi làm sao có thể tìm được anh ta đây?

Ratatosk không phản bác được.

Bắn lén, chôn địa lôi.

Sau khi trận đấu bắt đầu, 3 người Tiêu Cuồng, Vương Khuê cùng Tôn Nhận đã bắt đầu áp dụng chiến tranh du kích để đánh lén 15 chỉ bộ đội đặc chủng đang tìm mình.

Nhưng mà.

Trong quá trình đánh lén, khi trận đấu diễn ra được khoảng 24h thì 2 người Vương Khuê và Tôn Nhận đã bị liên quân hạ gục.

Tiêu Cuồng thấy vậy cũng không dám chơi với lửa nữa, mà tiếp tục trò bịt mắt bắt dê, cả người giống như là bốc hơi khỏi nhân gian, cho dù liên quân có lục soát cả hòn đảo này cũng không thấy được bóng dáng của Tiêu Cuồng.

Điều này làm cho Ratatosk thiếu chút nữa ngất đi.

Sau đó, Ratatosk lại để cho liên quân tiếp tục tìm kiếm lần thứ 2, hơn nữa lần tìm kiếm này có quy mô lớn hơn.

30' trước, liên quân đã tìm kiếm xong, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Rơi vào đường cùng, Ratatosk đành phải nhờ Bùi Đông Lai ra mặt.

- Bùi Đông Lai các hạ, tôi tin tưởng chỉ cần cậu ra mặt nói rằng bộ đội đặc chủng Long Hồn TQ đã giành được chức quán quân trong cuộc thi đấu tác chiến đoàn thể này thì Tiêu Cuồng sẽ xuất hiện.

Trong lòng Ratatosk có chút buồn bực nhưng cũng không có để lộ ra ngoài mặt.

- Được rồi, để tôi thử xem.

Thấy bộ dạng ăn nói khép nép của Ratatosk, Bùi Đông Lai cũng có chút không yên tâm.

- Bùi Đông Lai các hạ, cảm ơn cậu đã phối hợp.

Nghe được Bùi Đông Lai trả lời thuyết phục, Ratatosk thở phào một hơi.

5' sau, Bùi Đông Lai cầm một chiếc loa, đi trên một chiếc máy bay trực thăng.

- Cuồng ca, chúng ta đã giành chức quán quân rồi, ka có thể xuất hiện đi.

Máy bay vừa bay trên trời, Bùi Đông Lai cầm loa nói những lời này.

Kết quả là sau khi bay 1 vòng quanh đảo thì Tiêu Cuồng vẫn chưa xuất hiện.

- Bùi Đông Lai các hạ, tôi cho rằng rất có thể chiến hữu của cậu đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Ví dụ như hấn không cẩn thận đi vào những vùng đầm lầy nguy hiểm, hoặc là bị người của tổ chức khủng bố bắt cóc.

Sau khi Bùi Đông Lai trở lại phòng, Ratatosk nói ra cách nhìn của mình.

- Ratatosk tướng quân, nếu không có gì bất ngờ thì rất có thể anh ta đã núp ở trong đầm lầy.

Bùi Đông Lai thở dài, ở cách nhìn của hấn, Tiêu Cuồng có thể không để mọi người phát hiện, chỉ có thể là nấp ở trong đầm lầy.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, Ratatosk tròn tròn mắt:

- Cậu...cậu nói cái gì? Cậu nói hấn núp ở trong đầm lầy sao? Oh My God, cậu đang nói đùa à?

Bùi Đông Lai hơi nhú mày.

- Bùi Đông Lai các hạ, tôi nói cho cậu biết, nếu những cậu nói là thật thì khẳng định hấn đã chết.

Ratatosk thấy Bùi Đông Lai không lên tiếng thì nói:

- Bởi vì vùng đầm lầy kia chúng tôi đã phái người kiểm tra, thậm chí còn phái ra máy bay trực thăng rà soát một hồi lâu, nhưng mà không phát hiện được thân ảnh của hấn.

Bùi Đông Lai cười nhẹ:

- Ngài cứ yên tâm đi, chắc chắn là anh ta sẽ không bị gì cả.

...

10' sau, trong đầm lầy trên đảo Luther.

Tiêu Cuồng từ dưới đầm lầy bò lên, nửa người giấu trong bụi cỏ.

- Bà mja nó, lại có thể bắt chước giọng nói của ĐÔNG Lai, mja nó thật là dê tiện.

Cẩn thận quan sát bên ngoài một phen, xác định không gặp nguy hiểm gì, Tiêu Cuồng liền mắng một tiếng, sau đó lấy một miếng bánh ra, bắt đầu ăn để bổ sung thể lực.

- Sớm biết thế thì đã mang theo nhiều thức ăn rồi, nếu là tiểu tử Đông Lai đó, phỏng chừng có thể ở dưới này 18 ngày cũng không là vấn đề.

Vừa ăn, vẻ mặt Tiêu Cuồng buồn bực nói.

“Vù...Vù”

Tiêu Cuồng vừa nói xong, đằng xa liền truyền tới tiếng máy bay trực thăng.

- Mja nó, còn chưa hết sao?

Nghe được tiếng trực thăng, Tiêu Cuồng mắng một câu rồi thò đầu từ trong bụi cỏ ra, thấy được có một chiếc trực thăng đang bay tới.

Hả?

Rất nhanh Tiêu Cuồng thấy được trực thăng hạ xuống trước đầm lầy, có vài người trong trực thăng nhảy xuống.

Thấy vậy, trong lòng Tiêu Cuồng vừa động, lấy ống nhòm quân dụng ra để nhìn.

Sau đó.

Thân ảnh Bùi Đông Lai rơi vào trong tầm mắt của Bùi Đông Lai.

- Phát, Đông Lai muốn làm cái gì đây ?

Thấy rõ là Bùi Đông Lai, Tiêu Cuồng hoảng sợ, vội vàng lấy súng ra.

“Pằng...Pằng..”

Tiếng súng liền vang lên.

Tiếng súng truyền ra, tên phi công liền nhìn về phía phát ra tiếng súng, thấy được Tiêu Cuồng giống như pho tượng đất đứng trong đầm lầy thì miệng hân há to ra, cảm giác kia giống như đang hỏi: Hắn ở trong đầm lầy 4 ngày 4 đêm sao?

- Cuồng ca, mùi đất có ngon không?

Bùi Đông Lai thì ngưng mắt nhìn Tiêu Cuồng, khí vận đan điền, hét lớn.

- Đệt, Đông Lai, cậu quả thật bị bọn hắn mua chuộc rồi à? Lại có thể tự mình đến bắt tôi.

Tiêu Cuồng vô cùng buồn bực, rống to đáp lại.

Bùi Đông Lai nghe vậy, dở khóc dở cười, sau đó tiếp tục hô lớn:

- Không phải là bị mua chuộc, vì hành động của Cuồng ca đã hoàn toàn chinh phục bọn hắn, bọn hắn nhờ tôi đến tìm ka.

- Ha Ha...

Tiêu Cuồng nghe vậy, cười đắc ý.

....

30' sau, Tiêu Cuồng cùng Bùi Đông Lai xuất hiện ở trong tổ hội ủy.

10' sau, tiếng quốc ca của TQ vang lên. Cứ như vậy, trong cuộc thi đấu Đại Bĩ Vũ lần này, đội Long Hồn TQ đã giành 3 chức quán quân, điều này đã làm cho các vị đại lão ý thức được sự nguy hiểm của Bùi Đông Lai.

Đối với chuyện này, Bùi Đông Lai cũng không biết, cho dù biết hắn cũng không để ý.

Lúc này đây, hắn muốn lên Tu Di sơn, để biết được sự thật của cuộc chiến Thần bảng năm đó.

699. Chương 693: Tu Di Sơn, Ma Bồ Môn.

24h sau.

Bùi Đông Lai cùng Tô Bồ Đề xuất hiện dưới chân núi Tu Di sơn.

Tháng 9, mặc dù là ánh nắng chói chang nhưng mà Tu Di sơn mây trắng lượn lờ, đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng, tựa như tiên cảnh.

- Tu Di sơn thế nào ?

Mắt thấy Bùi Đông Lai ngẩng đầu nhìn ngọn Tu Di sơn, Tô Bồ Đề đầy kiêu ngạo hỏi.

Mặc dù Bùi Đông Lai đang thưởng thức cảnh đẹp Tu Di sơn nhưng dư quang thấy được bộ ngực mê người của Tô Cẩm Đế, thậm chí hấy rõ 2 điểm nhô lên.

Tô Bồ Đề không mặc nội y.

- Đúng là không tệ, rất thích hợp để hợp tu thân dưỡng tính, không trách Long Bồ Tổ Đề a di chọn nơi này làm nơi tu luyện.

Mặc dù Tô Bồ Đề mê người, nhưng mà hắn cũng không cố ý nhìn xem, mà nhìn vào khuôn mặt tươi cười của Tô Bồ Đề.

Tô Bồ Đề nghe vậy, không nhịn được hừ lạnh nói:

- Anh cũng muốn trèo cao rồi, chưa thấy sự phụ của tôi mà gọi là a di này a di nọ.

”_____”

Bùi Đông Lai không phản bác được.

Giữa trưa, 2 người bước lên Tu Di sơn.

Tô Bồ Đề rất thích tuyết, cho nên khi bước lên tuyết nàng thường đi chân trần.

- Nè, anh hát một bài đi.

Đi tuốt ở đằng trước, bỗng nhiên Tô Bồ Đề xoay người lại, nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai nghe vậy, tức giận:

- Hát không hay, sợ làm cô khó chịu.

- Không sao, bản thánh nữ có năng lực thừa nhận rất tốt.

Tô Bồ Đề cười như một tinh linh:

- Tuyết đối sẽ không chê cười anh.

Bùi Đông Lai không nhìn.

- Nè, sao anh lại không hát.

Tô Bồ Đề đắc thúc.

Bùi Đông Lai không nói.

- Nè, rốt cuộc là anh có hát hay không?

Tô Bồ Đề quơ quơ đôi giày nhỏ, làm ra một bộ dạng muốn đánh Bùi Đông Lai.

- Hát cái mắm.

Bùi Đông Lai thấy thế, trong lòng vừa động, liền cầm lấy một khối tuyết, rồi quăng về phía Tô Bồ Đề.

“Bịch”

Có lẽ không ngờ Bùi Đông Lai sẽ quăng tuyết vào người mình, nên khi khối tuyết trúng vào người mình, hơn nữa là trúng vào 2 chỗ lồi trên ngực mình thì Tô Bồ Đề tức giận:

- Anh dám ném bản thánh nữ?

“Bịch”

Lại là một khối tuyết khác.

Lần này là trúng ngực phải của nàng.

- Tôi muốn giết anh...

Bị trúng 2 khối tuyết và người, Tô Bồ Đề liền nóng máu, lập tức phản kích, kết quả là thấy Bùi Đông Lai đã chạy trốn.

- Đứng lại.

- Anh đứng lại đó cho bản thánh nữ.

- Nếu là đàn ông thì anh hãy đứng lại...

...

Dọc đường, Bùi Đông Lai và Tô Bồ Đề chơi trò cảnh sát bắt cướp, người chạy ta đuổi.

Tốc độ của 2 người rất nhanh, thế cho nên chỉ một lát sau 2 người đã chạy đến trước một cung điện cổ.

- Hừ, đồ vô sỉ, bản thánh nữ xem anh còn trốn đến khi nào nữa.

Mắt thấy đã đến trước cung điện Ma Bồ môn, phát hiện Bùi Đông Lai cũng không có chạy trốn nữa, Tô Bồ Đề hừ lạnh.

- Được rồi, tôi cho cô ném 2 cái.

Bùi Đông Lai thấy thế, liền tỏ ra rộng lượng, để Tô Bồ Đề ném tuyết vào người mình.

- Bồ Đề, có chuyện gì thế?

Bùi Đông Lai vừa nói xong liền có 2 nữ đệ tử của Long Bồ Tổ Đề từ trong cung điện đi ra.

Một người mặc trường bào màu vàng, một người mặc trường bào màu xanh biếc, giống như Hoàng y và Lục y tiên tử trong truyền thuyết, làm cho người ta có một loại cảm giác mờ mịt.

- Anh đánh lén ngực của bản thánh nữ, lại chỉ muốn bản thánh nữ ném anh 2 cái.

Tô Bồ Đề căm hận.

Ném vào ngực?

Nghe được Tô Bồ Đề nói những lời này, 2 vị sư tỷ của Tô Bồ Đề trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt nhìn về Bùi Đông Lai.

- 2 vị, không nên hiểu lầm....

Mắt thấy 2 vị sư tỷ của Tô Bồ Đề nhìn mình, Bùi Đông Lai hiểu được lời nói của Tô Bồ Đề đã làm đổi phương hướng hiểu lầm, cố gắng giải thích.

- Người là ai?

2 vị sư tỷ của Tô Bồ Đề liền hỏi.

- Hẳn chính là con trai của lão...lão không có lương tâm.

Theo bản năng, Tô Bồ Đề vốn muốn nói ra 3 chữ “Lão tiện nam” nhưng mà nhớ lại Bùi Vũ Phu là nghịch lằn của Bùi Đông Lai thì liền đổi lời.

Hả?

Mặc dù Tô Bồ Đề không có nói rõ nhưng mà 2 vị sư tỷ vẫn hiểu được, ánh mắt đảo quanh người Bùi Đông Lai giống như muốn hỏi: Tiểu Bồ Đề không phải là rất hận con trai của Bùi Vũ Phu sao? Tại sao lúc này 2 người lại quen thuộc như vậy?

“Vù”

Giống như muốn đáp lại 2 vị sư tỷ, quả cầu tuyết nhỏ trong tay Tô Bồ Đề đã bay thẳng vào thangka cu nhỏ của Bùi Đông Lai.

“Ách”

Thây vậy, 2 vị sư tỷ của Tô Bồ Đề càng thêm cả kinh...Bọn họ đang làm cái gì đây?

Bùi Đông Lai lại không ngờ tới Tô Bồ Đề lại dám làm hành động như vậy trước mặt 2 vị sư tỷ, hấn liền giơ tay nắm lấy quả cầu tuyết kia.

Tô Bồ Đề giận dữ, vừa muốn truy kích, đột nhiên lại nghe được một giọng nói từ trong cung điện.

- Quả nhiên, Bồ Đề vừa mới trở về Tu Di sơn, cả Tu Di sơn liền tràn ngập hơi thở vui vẻ.

Tiếng rơi, người hiện, một gã nam tử mặc áo bào màu đen từ trong cung điện đi ra.

Nam tử này xuất hiện, Bùi Đông Lai lập tức nhìn đối phương, mà vẻ tức giận trên mặt Tô Bồ Đề đã biến mất, chỉ thấy nàng mang theo vài phần nghi ngờ, vài phần chán ghét nhìn nam tử này:

- Cổ sư thúc, sao người lại đến đây?

Nghe được lời nói không lễ phép của Tô Bồ Đề, nam tử này cũng không trả lời, con ngươi của hắn đột nhiên co rút lại, ánh mắt sắc bén quét về phía Bùi Đông Lai, giống như một thanh bảo kiếm đâm thẳng vào lòng của Bùi Đông Lai, nhìn thấu nội tâm Bùi Đông Lai.

Sắc bén, cường thế, nguy hiểm!

Đây là cảm giác mà nam tử này mang lại cho Bùi Đông Lai.

Trong lòng tràn ngập cảm giác này, Bùi Đông Lai nhận ra nam tử này.

Cổ Cách.

Thủ lĩnh tổ chức Ma bồ.

Sư huynh Long Bồ Tổ Đề.

Cao thủ số 2 của giới võ học Ấn Độ.

Một người đa tình, coi Bùi Vũ Phu là tình địch của mình.

- Con trai của Bùi qua tử ?

Khi Bùi Đông Lai nhận ra Cổ Cách, Cổ Cách đã xuất hiện trước người Bùi Đông Lai, giọng nói lạnh như băng.

Dường như nhận ra vẻ bất thiện của Cổ Cách, có lẽ từ Bùi qua tử này làm kích thích thần kinh Bùi Đông Lai, chân mày hắn nhíu lại, lạnh lùng nhìn Cổ Cách, cũng không trả lời.

- Chẳng lẽ Bùi qua tử không dạy ngươi cách chào hỏi khi gặp trưởng bối sao?

Cổ Cách thấy Bùi Đông Lai không thèm trả lời mình, hừ lạnh một cái, thân thể nhoáng một cái đã xuất hiện trước người Bùi Đông Lai, thuận thế tát ra một tát.

700. Chương 694: Chiến Cường Kính, Con Chiến Vì Cha.

Chương 694: Chiến Cường Kính, con chiến vì cha.

- Không nên.

Khi Cổ Cách xuất thủ, 3 giọng nói không hèn mà cùng vang lên.

Trước cung điện, Tô Bồ Đề cùng 2 vị sư tỷ của mình tỏ ra lo lắng.

Tiếng nói vừa dứt, cả 3 người cũng không xuất thủ.

Thứ nhất là Cổ Cách ra tay quá đột nhiên, các nàng muốn ngăn cũng không còn kịp rồi, hơn nữa nửa năm trước Cổ Cách đã bước chân vào cảnh giới Cương Kính, nếu quyết tâm muốn ra tay với Bùi Đông Lai, mặc dù các nàng xuất thủ cũng không thể nào ngăn cản.

Khi 3 người vừa lên tiếng ngăn cản Cổ Cách, trong lòng Bùi Đông Lai đã bị một hơi thở nguy hiểm bao phủ, hần cảm giác được bản thân mình đã mất đi liên kết với thế giới này, bản thân không thể nào tránh né được đòn công kích này của Cổ Cách.

- Chẳng...Chẳng lẽ đây là thực lực của cường giả Cương Kính sao?

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, vội vàng vận dụng Kinh lực trong cơ thể, một quyền giống như là thiết chùy oanh về phía Cổ Cách.

Lôi Đình.

Một quyền đánh ra, giống như là tiếng pháo nổ, Cổ Cách chỉ thấy không khí trước mặt như bị nổ tung, trong lòng chấn động.

Hắn biết Long Bồ Tổ Đề cực kỳ coi trọng Bùi Đông Lai, vì thế cũng không có tính toán lấy mạng Bùi Đông Lai, chỉ là một tát Bùi Đông Lai một cái để cho Bùi Đông Lai tôn kính hắn một chút, nhưng mà hắn nằm mơ cũng không ngờ thực lực Bùi Đông Lai lại tới trình độ như vậy!

Ngoài kinh hãi, trong lòng Cổ Cách hiện lên một cảm giác nguy cơ.

Phần cảm giác kia nói cho hắn biết nếu như hắn để một quyền này đập trúng thì hắn sẽ không sống tốt.

Không dám chậm trễ.

Trước tiên Cổ Cách thu tay lại, 2 tay tạo thành ấn che ở trước người.

“Bốp”

Quyền chưởng đụng nhau, Bùi Đông Lai cảm thấy quả đấm của mình như là đấm vào một tấm bông, tất cả lực lượng bị đối phương hấp thu, kinh lực phản chấn làm cho hắn phải lui lại.

“Bịch..Bịch..Bịch”

Bùi Đông Lai lui liền 3 bước mới dừng lại được, để lại 3 dấu chân thật sâu dưới nền đá.

“Bịch”

Sau đó, nền đá ở dưới chân của Cổ Cách cũng nứt ra, xuất hiện 2 dấu chân.

”Ách. . .”

Thấy một màn như vậy, Tô Bồ Đề và 2 vị sư tỷ của mình há to miệng, dường như không thể tin mọi chuyện trước mắt là thật.

2 tháng trước, 2 nàng nghe được Tô Bồ Đề nói ở Thiên Sơn muốn giáo huấn Bùi Đông Lai, kết quả là có người trợ giúp Bùi Đông Lai nên không được như ý.

Mà hôm nay, Bùi Đông Lai hóa thủ thành công, một quyền làm cho Cổ Cách có thực lực Cương Kính phải chật vật.

Không riêng gì 2 nàng, ngay cả Tô Bồ Đề cũng cả kinh.

Mặc dù nàng tận mắt thấy Bùi Đông Lai chém giết Merck, hơn nữa biết Bùi Đông Lai giết Sonali nhưng mà nàng không nghĩ Bùi Đông Lai lại có thể chống lại cường giả Cương Kính.

So ra mà nói, Cổ Cách càng khiếp sợ hơn, hần càng rõ uy lực một quyền vừa rồi của Bùi Đông Lai.

Bởi vì cảm thấy nguy cơ cho ên hấn mới phòng ngự.

Song.

Dù vậy, nếu không phải hấn vì mặt mũi của mình, mạo hiểm bị thương, lựa chọn dùng cứng đối cứng với Bùi Đông Lai thì hấn cũng sẽ lui về sau giống như Bùi Đông Lai.

Huống chi, bởi vì có liên quan đến Bùi Vũ Phu nên Cổ Cách vẫn âm thầm chú ý đến Bùi Đông Lai, thấy trong một thời gian ngắn là 1 năm mà Bùi Đông Lai đã từ Minh Kính đến Ám Kính rồi đến Hóa Kính. . .

Từ ý nào mà nói tốc độ của Bùi Đông Lai đã là yêu nghiệt.

Mà hôm nay lực chiến đấu của Bùi Đông Lai không thua gì cường giả Cương Kính.

Điều này đã làm cho Cổ Cách vô cùng rung động.

- Tại sao hấn lại mạnh như vậy?

Trong phút chốc, ánh mắt của Cổ Cách tỏ ra kinh hãi khi nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Qua tử dạy cho ta rất nhiều thứ, bao gồm cả việc tôn trọng trưởng bối.

Giống như đáp trả lại Cổ Cách, Bùi Đông Lai lạnh lùng nói:

- Nhưng ông không phải là trưởng bối của ta, hơn nữa Bùi qua tử cũng không phải là tên mà ông có thể gọi.

- Người...

Nghe Bùi Đông Lai nói thế, Cổ Cách giận tím mặt.

- Sư thúc muốn làm gì?

Nhưng mà.

Không đợi Cổ Cách nói hết, Tô Bồ Đề đã xuất hiện trước người Bùi Đông Lai, che chở Bùi Đông Lai, lạnh lùng nói.

- Bồ Đề, người tránh ra, để ta giáo huấn tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này.

- Sư huynh, động thủ với một đứa nhỏ, huynh thật uy phong a.

Lần này không đợi Tô Bồ Đề mở miệng, một giọng nói trong cung điện truyền ra.

Lời nói rơi xuống, một nữ nhân mặc tố bào từ trong cung điện đi ra.

Tốc độ của nàng quá nhanh, làm cho người ta có một loại cảm giác nàng chính là dùng Lăng Ba Vi Bộ trong Thiên Long Bát Bộ.

Khi nữ nhân này xuất hiện, Bùi Đông Lai liền nhìn sang.

Nữ nhân có một mái tóc dài, da thịt trắng như tuyết, vô cùng mịn màng, đôi mắt long lanh tràn đầy tinh thần làm cho người ta có một loại cảm giác ung dung.

Mà phía sau phần ung dung đó còn có mấy phần cường thế.

- Sư muội.

Long Bồ Tổ Đề xuất hiện làm cho Cổ Cách có chút vui mừng, từ sau khi Long Bồ Tổ Đề bế quan chữa thương thì hấn đã đi tới đây 3 lần, 2 lần trước không có gặp qua Long Bồ Tổ Đề.

Chẳng qua là.

Sau đó, Cổ Cách nghĩ đến hành động vừa rồi của mình đã bị Long Bồ Tổ Đề nhìn thấy thì lập tức có chút lúng túng.

Long Bồ Tổ Đề thấy thế, chuyển dời ánh mắt từ Cổ Cách sang Bùi Đông Lai.

Trong phút chốc, ánh mắt tràn đầy tức giận của nàng đã trở nên ôn nhu, giống như một người mẹ đang nhìn con mình.

Nhìn thấy ánh mắt của Long Bồ Tổ Đề, Bùi Đông Lai cảm thấy có một dòng nước ấm chảy trong cơ thể mình, trong lòng đầy ấm áp giống như được một người mẹ bảo vệ mình vậy.

Bùi Đông Lai từng thể nghiệm cái cảm giác này từ trên người Bùi Vũ Phu, nhưng mà dù sao đây cũng là lần đầu hắn gặp Long Bồ Tổ Đề.

- Sư huynh, ta tương tự đơn phương Bùi Vũ Phu hơn 20 năm.

Không biết qua bao lâu, ánh mắt Long Bồ Tổ Đề lại nhìn sang Cổ Cách.

Mặc dù trong lòng Cổ Cách hiểu rất rõ điểm này nhưng mà nghe chính miệng Long Bồ Tổ Đề nói ra, sắc mặt của hắn khẽ biến đổi.

- Cũng giống như huynh từ 20 năm trước, ta liền biết tâm tư của huynh, ta có thể hiểu được tâm tình của huynh.

Long Bồ Tổ Đề khẽ thở dài:

- Cho nên vô luận huynh làm cái gì, nói cái gì, ta cũng sẽ không để ý. Ta hiểu huynh cũng giống như hiểu chính mình.

- Sư muội...

- Nhưng mà huynh không nên động thủ với Đông Lai.

Cổ Cách cố gắng mở miệng, kết quả bị Long Bồ Tổ Đề lạnh lùng cắt ngang, giọng nói nàng trở nên bén nhọn giống như một thanh bảo kiếm rời khỏi vỏ, càng giống như một người mẹ khi thấy con mình bị khi dễ, khí thế kinh người.

Thấy được Long Bồ Tổ Đề tức giận, Cổ Cách cũng biết mình đã quá mức, không thể làm gì hơn là giải thích:

- Sư muội, hắn không biết lễ phép, ta chỉ muốn dạy dỗ hắn một chút.

- Dạy dỗ?

Giọng nói Long Bồ Tổ Đề hoàn toàn lạnh xuống:

- Huynh có tư cách gì mà dạy dỗ nó?

Cổ Cách không phản bác được.

- Lui một bước mà nói, lấy thực lực của huynh, thật sự có thể dạy dỗ Đông Lai sao?

Long Bồ Tổ Đề thấy Cổ Cách không lên tiếng, lạnh lùng nói.

Nghe Long Bồ Tổ Đề nói thế, trong lòng Cổ Cách chấn động, sắc mặt trắng bệch.

Đối với Cổ Cách mà nói, khi hắn biết được Long Bồ Tổ Đề yêu Bùi Vũ Phu thì hắn đã xem Bùi Vũ Phu là tình địch, trong 2x năm qua vì muốn vượt qua Bùi Vũ Phu, bất luận là võ lực hay thể lực. Vì thế hắn liền thành lập tổ chức Ma Bồ.

1 năm trước, lúc Bùi Vũ Phu rơi núi làm cho thế giới ngầm sôi trào, làm cho rất nhiều cường giả muốn vây giết Bùi Vũ Phu để chứng đạo.

Lúc đó.

Hắn biết mặc dù Bùi Vũ Phu đã mai danh ẩn tích 18 năm nhưng mà hắn rút lại phía sau Bùi Vũ Phu.

Nhưng mà hắn cũng không có buông tha, mà là càng thêm khắc khổ để luyện võ, thế cho nên nửa năm trước hắn đã bước chân vào cảnh giới Cương Kính.

Khi hắn cho rằng mình đã trở thành kinh địch của Bùi Vũ Phu thì Bùi Vũ Phu đã chết, bị những cường giả trên Thần bảng vây công mà chết.

Có lẽ là cả đời chưa chiến trận nào với Bùi Vũ Phu, không cách nào thấy được thực lực của Bùi Vũ Phu, mặc dù hắn biết hắn không phải là đối thủ của Bùi Vũ Phu nhưng mà hắn vẫn không cam lòng.

Lúc này, nghe được Long Bồ Tổ Đề nói thế hắn mới biết được mình đã thua, chẳng những ở lĩnh vực võ học, mà ngay cả con của Bùi Vũ Phu cũng không rơi vào thế hạ phong khi chống lại hắn.

Hết thấy những điều này đã bóp nát phần không cam lòng trong suy nghĩ của hắn.

Một cảm giác thất bại, vô lực tràn ngập khắp lòng hắn, hắn nhin không được mà cười to, cười đến mức tự giễu:

- Bùi Vũ Phu đã chết nhưng mà hắn lại lưu lại vô số truyền thuyết, còn có một đứa con xuất sắc cùng một nữ nhân yêu hắn, ta thua không oan, chỉ là cảm thấy ghen tị với hắn mà thôi.

701. Chương 695: Sống Hay Chết, Vạch Trần Cuộc Chiến Thần Bảng.

Chương 695: Sống hay chết, vạch trần cuộc chiến Thần bảng.

Nói xong, Cổ Cách liền rời đi.

- Haizzz..

Nhìn bóng lưng cô đơn của Cổ Cách, Long Bồ Tổ Đề không nhin được khe khẽ thở dài, khuôn mặt hơi lộ vẻ phức tạp:

- Sư huynh, huynh yêu ta ta hai mươi mấy năm, ta chưa từng tiếp nhận; ta yêu Bùi Vũ Phu hai mươi mấy năm, hắn thủy chung yêu thể tử của hắn, cho dù thể tử của hắn đã vùi vào hoàng thổ. Chúng ta có chung kinh nghiệm nhưng mà hiểu lại khác nhau.

Lắm bầm tự nói, thân thể Long Bồ Tổ Đề không khỏi run lên, không nhin được mà nhắm 2 mắt:

- Yêu một người cũng không nhất định phải cùng hắn ở chung một chỗ, đối với ta mà nói, chỉ cần hắn còn sống, hắn sống rất tốt, đó là điều hạnh phúc lắm rồi. Nhưng mà phần hạnh phúc này, ta lại không có được.

“Lộp bộp”

Nghe Long Bồ Tổ Đề nói những lời này, thân thể Bùi Đông Lai không khỏi chấn động.

Từ sau khi Diệp Cô Thành và liên minh Hoa Hạ lấy được tin tức, Bùi Đông Lai bắt đầu tin tưởng Bùi Vũ Phu đã chết.

Nhưng mà.

Ngày hôm đó.

Trên tàu Aram, Bùi Đông Lai xác định hắn đã thấy Bùi Vũ Phu.

Đúng vậy.

Hắn tin chắc ngày đó tuyệt đối không phải là xuất hiện ảo giác, Bùi Vũ Phu thật sự xuất hiện ở của đại sảnh.

Cho nên hắn cho rằng Bùi Vũ Phu chưa chết.

Mà hiện giờ nghe Long Bồ Tổ Đề nói Bùi Vũ Phu chết đi mà thương cảm, tín niệm và hi vọng trong lòng Bùi Đông Lai lại va chạm nhau.

- Đông Lai, ta biết con lần này tới Tu Di sơn là muốn biết chân thật của cuộc chiến Thần bảng kia.

Một lát sau, Long Bồ Tổ Đề mở mắt ra, ánh mắt nhu hòa nhìn Bùi Đông Lai, sâu kín thở dài, nói:

- Con đi theo ta.

- Vâng.

Bùi Đông Lai hít sâu một hơi, rồi gật đầu.

Rất nhanh, 5 người đã đi vào cung điện.

- Cổ lỗ.

Sau khi đi vào phòng Long Bồ Tổ Đề, Bùi Đông Lai chủ động mở miệng, cũng không gọi Long Bồ Tổ Đề là a di mà dựa theo tập tục Ấn Độ gọi Long Bồ Tổ Đề là Cổ lỗ.

Long Bồ Tổ Đề nghe vậy, khẽ mỉm cười:

- Đứa nhỏ, con có thể gọi ta là a di.

- A di.

Bùi Đông Lai lập tức đổi lời nói, đi thẳng vào vấn đề nói:

- Con nghe Bồ Đề nói, ngài đã tham gia vào trận chiến Thần bảng kia, hơn nữa còn vì giúp cha con mà bị thương nặng, cảm ơn ngài.

Nói xong, Bùi Đông Lai liền cúi người chào thật sâu, tỏ lòng cảm ơn.

- Đứa con, không cần phải khách khí với ta.

Có lẽ là chìm vào hồi ức của trận chiến ấy, giọng nói của Long Bồ Tổ Đề mang theo vẻ thương cảm:

- Đứa nhỏ, nói vậy con đã biết chuyện giữa ta và cha con.

- Ta yêu cha con hơn 20 năm, 18 năm trước, bên ngoài truyền ra tin cha con bị Long Vương Diệp Cô Thành đánh gãy 1 chân, nhưng ta không tin bởi vì ta biết thực lực của hắc hắc như thế nào.

- Khi nghe được tin tức kia, suy nghĩ đầu tiên của ta chính là bởi vì mẹ con chết nên hắc đau lòng, muốn quy ẩn, về phần bị đánh gãy một chân, nếu là sự thật thì đó chính là do hắc tự bố trí.

Nghe Long Bồ Tổ Đề nói thế, Bùi Đông Lai không khỏi cười khổ, hắc không phải không thừa nhận, Long Bồ Tổ Đề đúng là rất hiểu Bùi Vũ Phu.

- Hắc mang theo con quy ẩn 18 năm, ta một mực thu thập tin tức của hắc, nhưng hắc cùng con giống như là đã biến mất khỏi thế giới này, không có chút tin tức nào.

Long Bồ Tổ Đề lâm vào trong hồi ức, lời nói lộ ra vẻ yêu thương với Bùi Vũ Phu:

- Năm ngoài, hắc vì con mà rời núi. Khi biết được tin tức đó, ta rất kích động, đây là lần đầu tiên ta phát hiện thì ra yêu một người, chỉ cần biết được người ấy còn sống, đó là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

- Bởi vì hiểu được điều này cho nên ta cũng không đi gặp hắc, nhưng vẫn lặng yên thu tập tin tức của hắc và con, chú ý đến 2 người, do đó khi biết hắc nhận lời khiêu chiến của Odin, ta đã đến đỉnh Ô Hô Lỗ phong ở châu Phi.

Nói tới đây, giọng nói Long Bồ Tổ Đề tỏ ra tức giận:

- 18 năm trước, không là 19 năm trước. cha con là người đứng đầu trên Thần bảng, làm cho nhiều tuyệt thế cường giả không phục, muốn khiêu chiến, chẳng hạn như Nguyên Mộc của Vô Sinh Kiếm Đạo NB, còn có vua sát thủ Salem.

- Vua sát thủ Salem?

Mặc dù Bùi Đông Lai đã thông quá tài liệu biết được vua sát thủ Salem đứng thứ 3 trên Thần bảng nhưng mà tư liệu về Salem lại quá ít, cộng thêm chuyện Diệp Cô Thành không biết Salem, vì thế Bùi Đông Lai cũng không biết được tin tức cụ thể về người này.

- Vua sát thủ Salem, một người được xưng đem linh hồn bán cho tử thần, một người giết người như kẻ điên.

Giọng nói Long Bồ Tổ Đề hoàn toàn lạnh xuống:

- Không có ai biết hắc sinh ra ở đâu, cũng không ai biết bản lĩnh của hắc từ đâu mà có. 20 năm trước, có tin tức duy nhất liên quan đến Salem đó chính là không ai có thể sống sót khi bị hắc ám sát.

- Cha con đã phá vỡ điểm này, 20 năm trước, có lẽ không phục cha con nên Salem đã ám sát cha con, kết quả ám sát thất bại, hắc bị cha con đánh cho bị thương, bắt quả lại đào tẩu khỏi tay cha con.

- Hắn có tham gia vào cuộc vây công?

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động.

Long Bồ Tổ Đề nói:

- Đúng vậy, 20 năm trước, sau khi ám sát cha con thất bại, hắn đã biến mất không ai biết được hắn đi đâu, nhưng mà nửa năm trước hắn đã xuất hiện tại Ô Hô Lỗ phong.

- Ngoài Odin và Salem ra còn có thủ lĩnh của bộ lạc Cuồng Nhân, đứng thứ 4 trên Thần bảng là Baya, hội trưởng của quốc hội Mafia, đứng thứ 6 trên Thần bảng, Chiến Thần ..., thủ lĩnh tổ chức Topor Victor, người đứng thứ 9 trên Thần bảng là nữ thần Nicola. Trong bọn họ trừ Nico là người chính trị ra, những người còn lại đều vì muốn ngôi vị số 1 trên Thần bảng.

- A di, mọi con đường đều chứng thật, cha của con bị cường giả vây công rơi xuống đỉnh Ô Hô Lỗ phong mà chết, là như thế nào?

Bùi Đông Lai không nhịn được hỏi.

- Đúng cũng không đúng.

Long Bồ Tổ Đề gật đầu, lại lắc đầu:

- Ngày đó, trừ Salem ra, 5 người kia đều đến, mà trên thực tế, Salem cũng đến, bất quá cũng không hiện thân.

- Các người không phục bởi vì ta chiếm ngôi vị thứ nhất trên Thần bảng, muốn khiêu chiến ta, chẳng qua là sau này ta quy ẩn nên các người mất đi cơ hội, hôm nay ta sẽ cho các người một cơ hội.

- Các người, cùng lên đi.

Trong căn phòng an tĩnh, đột nhiên giọng nói của Long Bồ Tổ Đề to lên, khi nói 2 câu này, vẻ mặt của nàng tỏ ra kích động:

- Đây là lời nói của cha con khi đối mặt với 5 tên cường giả kia.

Chẳng biết tại sao nghe được những lời này của Long Bồ Tổ Đề, Bùi Đông Lai không khỏi nghĩ đến hình ảnh lúc đó.

Dường như hắn thấy được Bùi Vũ Phu đứng thẳng tắp như một cây thương, hắn cũng tưởng tượng ra khi Bùi Vũ Phu nói 2 câu nói này, nụ cười ngây ngô trên mặt Bùi Vũ Phu đã biến mất, thay vào đó chính là sự coi rẻ thiên hạ.

- Lúc ấy, sau khi cha con nói ra 2 câu này, Odin là kẻ đầu tiên xuất thủ, kết quả hắn căn bản không phải là đối thủ của cha con.

- Những người khác thấy Odin không phải là đối thủ của cha con cho nên mới vây công?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Không phải.

Long Bồ Tổ Đề lắc đầu:

- Bọn hắn vì câu nói thứ 3 của cha con.

- Câu gì?

- Hôm nay, đây là cơ hội duy nhất để các người có thể giết ta, mất đi cơ hội này, Ô Hô Lỗ phong sẽ thành nơi chôn xác của các người.

Nói xong, khuôn mặt Long Bồ Tổ Đề tỏ ra vài phần không giải thích được, tựa hồ cho tới bây giờ, nàng vẫn không rõ vì sao vào lúc ấy Bùi Vũ Phu lại nói ra những lời này, mà không phải sau khi giết chết Odin, rồi tiêu diệt từng tên kia, mà là cách kích tướng, bức bách bọn hắn liên thủ để vây công.

Bùi Đông Lai cũng là cả kinh không nhẹ” Vì sao Qua tử phải làm như vậy?”

- Bởi vì một câu này, cho nên bọn hắc liên thủ vây công cha con.

Không đợi Bùi Đông Lai nghĩ ra cái gì, Long Bồ Tổ Đề lại nói:

- Lúc ấy ta cho rằng cha con có lòng tin vào thực lực của mình cho nên ta không xuất thủ.

- Ngày đó, cha con chỉ dùng vài chiêu đá đánh bại 4 cường giả, còn Odin bị bức đến sát bên bờ vực, đối mặt với một kích cuối cùng của cha con, hắc liên dùng vũ kỹ 'Tuyệt Đối Phòng Ngự'.

Nói tới đây, ánh mắt Long Bồ Tổ Đề toát ra sát ý:

- Cuối cùng, Odin bằng vào 'Tuyệt Đối Phòng Ngự' miễn cưỡng ngăn được công kích của cha con, mà ngay lúc đó Salem liền nhảy ra đánh lên.

- Đối mặt với một kích của Salem, mặc dù cha con phản ứng kịp thời, hơn nữa ngành kháng công kích của Salem nhưng mà dường như đã dùng toàn lực, điều đó đã tạo ra cơ hội cho Odin. Tuy rằng Odin bị thương nghiêm trọng nhưng vẫn không mất đi năng lực chiến đấu, hắc liên dịp cha con giao thủ với Salem, liền ở đằng sau tập kích cha con, đẩy cha con xuống đỉnh Ô Hô Lỗ phong.

- Thì ra là như vậy.

Nghe được tin tức chân chính, nghĩ tới những cường giả này không ngờ lại hèn hạ như vậy, trong lòng Bùi Đông Lai giận dữ, 2 tay nắm chặt vào nhau.

Long Bồ Tổ Đề thì dừng lại, khuôn mặt nàng hiện ra vẻ bi thương, bởi vì trong đầu nàng hiện lên hình ảnh Bùi Vũ Phu rơi xuống đỉnh Ô Hô Lỗ phong kia.

Ngày hôm đó, nàng hoàn toàn cả kinh vì một màn kia.

- A di, nếu con đoán không sai thì sở dĩ ngài bị thương, là bởi vì động thủ cùng Odin và Salem.

Sau đó, Bùi Đông Lai liền đoán ra nguyên nhân Long Bồ Tổ Đề bị thương.

Long Bồ Tổ Đề gật đầu:

- Đúng vậy! Salem tên khốn kia xuất hiện quá đột nhiên, thế cho nên ta mặc dù muốn giúp cha con thì cũng đã không còn kịp nữa rồi. Mà khi Salem cùng cùng Odin liên thủ đánh ngã cha con rơi xuống đỉnh Ô Hô Lỗ phong, ta tức giận xuất thủ với 2 người. Trong đó bởi vì thương thế của Odin quá mức nghiêm trọng nên mất đi lực chiến đấu cũng không giao thủ với ta.

- Về phần tên Salem kia, mặc dù hắc liên vận dụng bí thuật, bị tác dụng phụ, thực lực giảm xuống nhưng mà thực lực của hắc liên cũng mạnh hơn ta rất nhiều, mặc dù thực lực hạ xuống nhưng ta vẫn không phải là đối thủ của hắc liên.

Khi nói chuyện, Long Bồ Tổ Đề không nhịn được mà cắn răng.

Bùi Đông Lai nghe vậy, không khỏi nhớ đến cảnh Tô Bồ Đề đại chiến Battty Ann, trong lòng vừa động, hỏi:

- Cho nên ngài dùng "Niết Bàn"?

- Ừh.

Long Bồ Tổ Đề khẽ gật đầu một cái:

- Thời khắc nguy cơ, ta vận dụng 'Niết Bàn' làm tên khốn Salem bị trọng thương nhưng ta cũng bị hắc liên đá thương.

- Sau khi ta cùng tên khốn kia bị thương, tất cả người xuất hiện trên đỉnh Ô Hô Lỗ phong cũng bị thương. Kể từ đó, bởi vì mọi người đều bị thương hơn nữa nếu tiếp tục chiến đấu thì sẽ tạo thành tiện nghi cho kẻ thối, vì thế mọi người cũng không tiếp tục chiến đấu nữa, mà là vô cùng ăn ý rời khỏi đỉnh Ô Hô Lỗ phong.

Long Bồ Tổ Đề nói tới đây, khẽ thở dài:

- Đây chính là toàn bộ quá trình cuộc chiến Thần bảng.

- A di, vết thương của ngài đã khôi phục lại hết chưa?

Nghe xong Long Bò Tổ Đề nói, Bùi Đông Lai trầm mặc một lúc lâu, sau đó hỏi.

- Còn chưa hết, đại khái cần nửa năm nữa.

Khi trả lời Bùi Đông Lai, chân mày Long Bò Tổ Đề khẽ nhíu lại, giọng nói tỏ ra lo lắng:

- Bất quá đến lúc đó, thương thế bọn hần cũng sẽ hồi phục.

Nửa năm!

2 chữ này giống như một tiếng sấm nổ vang bên tai Bùi Đông Lai.

Một cỗ áp lực đè nặng trong lòng hần, thời gian cho hần cũng không còn nhiều lắm.

702. Chương 696: Cáo Biệt Mỹ Nhân, Đồng Mưu Giang Sơn

Chương 696: Cáo biệt mỹ nhân, đồng mưu giang sơn

Sáng sớm ngày hôm sau, cũng như mọi hôm, mỗi khi sáng sớm Bùi Đông Lai cũng luyện công buổi sáng.

Sau khi luyện công xong, Bùi Đông Lai trở lại cung điện, trực tiếp đi vào gian phòng của Long Bò Tổ Đề.

- Đông Lai, thật sự không muốn ở đây thêm vài ngày nữa sao? Nơi này vô cùng thích hợp tu luyện, lấy thiên phú của con, nếu ở đây tiềm tu nửa năm, đột phá Cương Kính cũng không phải là chuyện khó.

Dường như nhận ra Bùi Đông Lai đến đây cáo từ, Long Bò Tổ Đề không nhận được mà muốn giữ Bùi Đông Lai lại.

- A di, con đã đáp ứng với một vị lão nhân đã qua đời, sau khi giành được chức quán quân của Đại bĩ Vũ, phải về vấn an người.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu:

- Ngày sau con sẽ đến thăm ngài.

- Nếu con đã muốn đi thì ta cũng không giữ con nữa, sau này có chuyện gì cần thì cứ mở miệng nói với a di. Long Bò Tổ Đề thở dài.

- Vâng.

Bùi Đông Lai gật đầu, hần biết Long Bò Tổ Đề thật sự muốn che chở hần.

- Đi thôi, ta tiễn con.

Cửa cung điện, 2 vị sư tỷ của Tô Bò Đề dường như biết được Bùi Đông Lai muốn đi, đã sớm chờ từ lâu.

- Bò Đề đâu?

Mất thấy Tô Bò Đề không có ở đây, Long Bò Tổ Đề có chút nghi ngờ.

- Sư phụ, tiểu sư muội nói muội ấy đột nhiên lĩnh ngộ cái gì Chân Đế đấy, cần ngồi Minh tướng, sẽ không đến tiễn Đông Lai.

Nhị sư tỷ dựa theo lời của Tô Bò Đề, nói lại.

Long Bò Tổ Đề nghe vậy, trong lòng mơ hồ đoán được cái gì, cũng không vạch trần, mà là vươn tay ra nhẹ nhàng sờ vào mặt Bùi Đông Lai, giống như mẹ hiền tiễn con đi, nhẹ giọng nói:

- Đông Lai, đi xuống núi cẩn thận.

- Vâng.

Bùi Đông Lai gật đầu, nói:

- A di, ngài cùng 2 vị sư tỷ trở về đi thôi.

Long Bò Tổ Đề thu tay lại, nhẹ nhàng vuốt cằm.

Bùi Đông Lai thấy thế, hướng về phía 2 vị sư tử của Tô Bồ Đề mỉm cười ý bảo, xoay người rời đi.

Tầng cao nhất trên Phật tháp,.tbl nhìn thấy bóng lưng Bùi Đông Lai rời đi, trong con mắt lộ ra vẻ không đành lòng, sắc mặt của nàng có chút tái nhợt.

Đột nhiên, nàng lấy hết dũng khí, la lên:

- Bùi Đông Lai, chớ quên bản thánh nữ là ân nhân của anh, anh còn thiếu bản thánh nữ 2 phần nhân tình.

Phương xa, Bùi Đông Lai nghe được tiếng hét của Tô Bồ Đề, xoay người, ngưng mắt nhìn tầng cao nhất của Phật tháp, cười trả lời:

- Yên tâm đi, tôi sẽ không quên.

- Nếu anh dám quên, Bản Thánh nữ không để yên cho anh.

Tô Bồ Đề miễn cưỡng cười vui đáp lại.

Sau đó.

Trong cái nhìn chăm chú của nàng, bóng lưng Bùi Đông Lai đã biến mất trong màn tuyết.

Trong phút chốc, nàng vô lực ngồi ở trên bàn, 2 tay ôm đầu gối, gục đầu xuống, vành mắt hiện hồng, nước mắt đảo quanh.

Đây là lần đầu tiên nàng muốn khóc trong đời, nhưng nàng lại quật cường không cho nước mắt rơi xuống.

..

Đêm đó, Bùi Đông Lai ngồi máy bay quân sự của quân khu Bắc Cương trở lại quân khu Yên Kinh.

Trên đường băng, một chiếc Hummer sớm đã chờ từ lâu, trong xe là Phá Quân Tiêu Cuồng cùng Tham Lang Tịch Hồ.

- Đệ, Đông Lai, thành thật khai báo, đã làm thịt Ma Bồ thánh nữ chưa?

Mắt thấy Bùi Đông Lai nhảy xuống trực thăng, Tiêu Cuồng cùng Tịch Hồ nghênh đón, trong đó, Tiêu Cuồng bắt chập tất cả cười gian ôm Bùi Đông Lai cổ, cố gắng bức cung

- Cuồng ca, anh có chút.... Rồi đó?

Bùi Đông Lai dở khóc dở cười, trong đầu không khỏi hiện ra lúc biệt ly, nụ cười gượng ép cùng ánh mắt thâm tình của Tô Bồ Đề.

- Tiểu Cuồng, chú nhìn bộ dạng mắt hờn mắt vía của Đông Lai kia, đáp n không cần nói cũng biết a.

Tịch Hồ thấy thế, cười hát đệm.

- Đông Lai, đây là cậu trọng sắc khinh bạn a.

Tiêu Cuồng nghe vậy, khuôn mặt lộ ra vẻ bi phẫn, sau đó thay đổi 180°, vẻ mặt cười gian nói:

- Ta nghe nói Tô Bồ Đề có 2 vị sư tử, nói vậy 2 vị sư tử cũng giống nàng cũng đều tướng mạo đẹp như tiên, , vóc người thướt tha, khí chất thánh khiết. . .

Cả đầu Bùi Đông Lai đầy hắc tuyến.

Tịch Hồ cũng là trợn mắt hốc mồm, hiển nhiên là bị Tiêu Cuồng đánh bại rồi.

3 tiếng sau, 3 người Bùi Đông Lai đã có mặt tại hội sở Đông Hạ hội.

- Đông Lai, lần này cậu cùng Tiêu Cuồng đã lấy lại mặt mũi cho quốc gia rồi.

Sau khi vào phòng, Tịch Hồ giơ cao ly rượu, nói:

- Đến, vì 3 người Thất Sát, Phá Quân, Tham t Thất Sát, Phá Quân tề tựu, vì 2 người đại sát tứ phương, giương uy nước ta, cạn một ly.

- Hồ ca, hẳn là 2 ly mới đúng a?

Tiêu Cuồng nói.

Tịch Hồ vỗ vỗ ót:

- Đúng, đúng, đúng, 2 ly.

- Uống xong 2 ly này còn ly thứ 3 nữa, tối nay không say không về.

Bùi Đông Lai cười cùng Tiêu Cuồng, Tịch Hồ hai người chạm cốc.

- Cuồng ca, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đi thăm lão gia tử.

Sau khi rượu quá 3 tuần, Bùi Đông Lai đốt một điếu thuốc, hít thật sâu, nói.

Tiêu Cuồng nghe vậy, nụ cười trên mặt biến mất, im lặng gật đầu, sau đó rót một ly rượu rồi uống sạch.

Bùi Đông Lai thấy thế, đốt một điếu thuốc đưa cho Tiêu Cuồng.

Tiêu Cuồng nhận lấy rồi rít một hơi.

Sương khói vờn quanh ở khuôn mặt của hắn nhưng 2 người Bùi Đông Lai và Tịch Hồ đều thấy được khuôn mặt của hắn lộ ra vẻ thương cảm.

- Cuồng ca, tôi biết sau khi Tiêu đại ca chết, anh tiến vào trong quân, liều mạng huấn luyện chính là muốn giải sầu cho lão gia tử.

Bùi Đông Lai thở dài:

- Hôm nay, mặc dù lão gia tử không tận mắt thấy chúng ta thắng lợi nhưng mà ở dưới cửu tuyền, lão gia tử cũng sẽ mỉm cười.

- Tiểu Cuồng, Đông Lai nói không sai.

Tịch Hồ cũng là an ủi, vỗ vỗ bả vai Tiêu Cuồng.

- Đệt, sao coi tôi như đàn bàn rứa, nào uống rượu, uống rượu....

Tiêu Cuồng bóp tắt điếu thuốc, cười mắng rồi cầm ly rượu lên.

3 người cùng ly rồi uống, nhưng mà có thể thấy được tay cầm ly rượu của Tiêu Cuồng run lên, ngay cả khoe mắt cũng giật giật.

- Đông Lai, ka nghe nói lần thi đấu này, Trần Anh đã bị người của tổ chức Thần Vồng bắt cóc, cậu đi cứu Trần Anh, kết quả là được Gutu người nối nghiệp tương lai của gia tộc De Rothschild cứu ra.

Vì không để cho Tiêu Cuồng lúng túng, Tịch Hồ nói sang chuyện khác.

- Anh không biết?

Bùi Đông Lai hơi ngẩn ra, hắn cho rằng Tiêu Cuồng đã kể cho Tịch Hồ rồi.

Tịch Hồ cười khổ lắc đầu:

- Chân trước ka vừa mới tới phi trường thì cậu cũng đã đến, còn chưa kịp hỏi Tiểu Cuồng.

- Thần Vồng chẳng những bắt cóc Trần tỷ mà còn bắt cóc Thánh Nữ Giáo Đình, Gutu tới đó là vì muốn Thánh Nữ.

Bùi Đông Lai giải thích:

- Tôi đến sớm hơn so với hắn, vừa mới bắt đầu thì bị đánh gục như con chó chết, thời khắc sinh tử may mắn đột phá, chuyển bại thành thắng.

- Đây cũng là nói cậu đã cứu Thánh Nữ Giáo Đình.

Tinh quang trong mắt Tịch Hồ lóe lên:

- Ka cho rằng, chúng ta có thể lấy chuyện này làm cầu nối, liên hiệp Giáo Đình cùng gia tộc De Rothschild diệt trừ Thần Vồng.

- Giáo Đình dễ dàng liên hiệp, gia tộc De Rothschild có chút khó khăn.

Bùi Đông Lai khẽ nheo mắt nói:

- Tôi cũng đã gặp mặt Guti rồi nói 'Địch nhân của địch nhân là bằng hữu', Guti không có tỏ thái độ.

- Gia tộc De Rothschild là nơi luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, chỉ cần có đầy đủ lợi ích, nhất định bọn hắn sẽ tham gia.

Về mặt Tịch Hồ khôn khéo.

- Lợi ích còn chưa đủ.

Bùi Đông Lai lắc đầu:

- Lợi ích còn phải thành lập trên cơ sở cường đại, chẳng qua là chúng ta thể hiện ra sự cường đại, gia tộc De Rothschild mới sẽ vì ích lợi, mạo hiểm cùng chúng ta đối kháng với Thần Vồng.

- Ý của cậu là?

- Trong lòng tôi đã có một kế hoạch?

Bùi Đông Lai khẽ lắc chén rượu:

- Chẳng qua là đến thời cơ chín mùi mới áp dụng kế hoạch này được.

- Kế hoạch gì?

2 người Tiêu Cuồng cùng Tịch Hồ không hẹn mà cùng mở miệng hỏi thăm, trên mặt lộ ra vẻ tò mò.

703. Chương 697: Âm Phủ Cùng Nhân Gian.

Chương 697: Âm phủ cùng nhân gian.

Sáng sớm, tại nghĩa trang Bát Bảo Sơn, lúc này trong bãi đậu xe của nghĩa trang có đậu nhiều xe, nào là Buick, Passat....

- Chẳng lẽ là một vị đại lão qua đời?

Trong chiếc Hummer, Bùi Đông Lai ngồi ở chỗ lái phụ, thấy một màn như vậy thì hỏi Tiêu Cuồng.

Tiêu Cuồng khẽ gật đầu:

- Lão nhân của Hoàng gia qua đời.

- Hoàng gia?

Bùi Đông Lai nghe vậy trong lòng vừa động, hỏi:

- Ka nói là ông nội của Hoàng Oanh?

- Ủh.

Tiêu Cuồng lại gật đầu:

- Cả nước cộng hòa, ngoài lão nhân họ Hoàng kia, không có người họ Hoàng nào có tư cách được nằm ở chỗ này.

Sau đó, không đợi Tiêu Cuồng đậu xe, một gã binh sĩ canh gác đi lên, đầu tiên là chào, sau đó hỏi:

- Thủ trưởng, xin ngài hãy lấy thẻ công tác của mình ra.

- Cái này có được không?

Tiêu Cuồng cũng không lấy giấy gì ra, mà chỉ vào ghế phía sau.

Hả?

Người lính gác nhìn vào ghế đằng sau, thấy phía sau có để 3 chiếc cúp quán quân.

Mặc dù người lính này không biết lai lịch của 3 chiếc cúp kia nhưng mà hẳn có thể cảm nhận được 3 chiếc cúp kia có phân lượng không thấp, vẻ mặt biến sắc, trang nghiêm chào 2 người Bùi Đông Lai, Tiêu Cuồng:

- Thủ trưởng, mời.

30s sau, Tiêu Cuồng đậu xe rồi cùng Bùi Đông Lai xuống xe, ôm 3 chiếc cúp kia đi vào Bát Bảo sơn.

Bát Bảo sơn là nghĩa địa công cộng lớn nhất nhất nước cộng hòa, diện tích hơn 150 km vuông, trong đó phần mộ ở phía Bắc là một trong những nơi cao cấp nhất.

Lão thái gia Tiêu gia được mai táng ở đây.

“Bịch”

Khi Bùi Đông Lai và Tiêu Cuồng đến trước mộ Lão thái gia Tiêu gia, 2 đầu gối Tiêu Cuồng liền quỳ xuống đất, hẳn không thềm để ý cơn đau dưới gối, ngưng mắt nhìn vào tấm di ảnh của Lão thái gia Tiêu gia.

Bùi Đông Lai thấy thế, im lặng không lên tiếng, đem những đồ tế bái ra, sau đó lấy 3 cái cúp, để trước mộ.

Làm xong chuyện này, Bùi Đông Lai cũng không quỳ xuống mà đứng ở bên cạnh Tiêu Cuồng, nhìn vào tấm di ảnh của Lão thái gia Tiêu gia, tràn đầy kính ý và cảm kích, nói:

- Lão thủ trưởng, cháu và Cuồng ca đã mang chức quán quân trở về.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, thân thể Tiêu Cuồng khẽ run lên, nước mắt đảo quan tròn mắt.

- Lão thủ trưởng, trong 3 chiếc cúp này, chiếc cúp danh giá nhất chính là do Cuồng ca dẫn an hem đoạt được.

Bùi Đông Lai mở miệng, giọng nói run run:

- Anh ta vì chiếc cúp này mà không để ngài thấy vọng, không làm mất mặt quân nhân nước ta, mạo hiểm tính mạng vào vùng đầm lầy tử vong, ở trong đó suốt 4 ngày 4 đêm.

- Lão thủ trưởng, Cuồng ca đã không làm mất mặt Tiêu gia.

Nói xong, Bùi Đông Lai tiến lên dâng hương.

Câu nói cuối cùng của Bùi Đông Lai giống như một thiết quyền đánh sục nội tâm của Tiêu Cuồng, nước mắt của hắn chảy xuống.

Dưới ánh mắt trời, hắn nghẹn ngào không tiếng động, cứng rắn không phát ra tiếng khóc.

Dâng hương xong, Bùi Đông Lai trở lại bên cạnh Tiêu Cuồng, vái 3 cái thật sâu trước mộ Lão thái gia Tiêu gia.

Làm xong, Bùi Đông Lai im lặng không lên tiếng rời đi, để không gian cho Tiêu Cuồng.

- Lão...Lão thái gia.

Sau khi Bùi Đông Lai rời đi, Tiêu Cuồng giống như một đứa bé, mở miệng, giọng nói run run:

- Tiểu Cuồng đến xem ngài đây.

Tiêu Cuồng lau nước mắt, hít một hơi thật sâu, nở ra một nụ cười còn khó coi hơn là khóc:

- Lão thái gia, ngài không nên nghe Đông Lai nói. Thật ra thì con cũng không lợi hại như vậy, có thể thể dẫn anh em đoạt được chức quán quân cũng là bởi vì năm đó được ngài dạy bảo tận tình.

- So ra mà nói thì Đông Lai mới là một kẻ biến thái.

Nói tới đây, Tiêu Cuồng giống như là từ trong bi thương lấy lại tinh thần, trên mặt của hắn nở ra một nụ cười:

- Người này đã lấy ưu thế tuyệt đối cướp đi chức vô địch của trận thi đấu đột kích....

Kể xong mọi chuyện về Bùi Đông Lai, Tiêu Cuồng cười ra tiếng, nước mắt cũng ngừng rơi.

- Lão thái gia, hôm nay con cùng Đông Lai mang theo cúp quán quân đến để ngài xem, coi như là thực hiện lời hứa ban đầu với ngài.

Tiêu Cuồng mở một chai rượu gạo được nhập khẩu từ VN ra, rót trước một Lão thái gia Tiêu gia, nhẹ giọng nói:

- Tương lai không lâu, bọn con sẽ làm cho bọn người kia phải mở mắt nhìn chúng ta.

Tiêu Cuồng để chai rượu xuống, dập đầu cho Lão thái gia Tiêu gia.

“Bịch”

“Bịch”

“Bịch”

Dập xong 3 cái, trên trán Tiêu Cuồng để lại một vết máu nhưng mà hắn cũng không có lau, mà là nhìn vào di ảnh của Lão thái gia Tiêu gia.

- Lão thái gia, từ khi đi vào bộ đội, con chưa bao giờ làm mất mặt ngài hay mất mặt Tiêu gia, sau này có tấm gương của Đông Lai, con càng không có khả năng làm mất mặt.

Tiêu Cuồng đứng lên, khép 2 chân lại, ngẩng đầu ưỡn ngực, tay phải từ từ giơ lên, trang nghiêm chào di ảnh của Lão thái gia Tiêu gia.

Nơi gia, Bùi Đông Lai thấy một màn như vậy, dường như bị hành động của Tiêu Cuồng làm cho cảm động, dường như đang nhớ lại Bùi Vũ Phu, vành mắt hơi hồng.

..

Tế bái xong, lúc Bùi Đông Lai và Tiêu Cuồng đi đến bãi đậu xe thì tang lễ của lão gia tử Hoàng gia cũng kết thúc.

Rất nhanh, mọi người của Hoàng gia đều thấy được Bùi Đông Lai và Tiêu Cuồng, cũng thấy được 3 chiếc cúp quán quân trong tay 2 người.

Phát hiện này làm cho sắc mặt mọi người hơi đổi.

Một mặt, không ai ngờ sẽ đụng Bùi Đông Lai và Tiêu Cuồng ở đây, mặt khác người Hoàng gia cũng cũng, tới đưa tiễn cho lão gia tử Hoàng gia cũng được, cũng là thành viên trong phe phái Diệp gia.

Lúc trước cũng thế, bây giờ cũng vậy.

Chẳng qua là.

Lúc trước Diệp gia như mặt trời ban trưa.

Diệp gia hôm nay lại bị Bùi Đông Lai đá xuống đám mây.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của nhiều người, Bùi Đông Lai cùng Tiêu Cuồng hai người cũng không để ý tới, mà những người đó cũng sợ hãi lắm, cũng không dám nhìn 2 người quá lâu.

Có một người ngoại lệ.

Là Hoàng Oanh!

Ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai.

- Bùi Đông Lai có câu nói ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, tao không tin vận số của mày không đi xuống.

Nhìn Bùi Đông Lai, trong đầu nàng không khỏi nhớ đến Diệp Tranh Vân, ánh mắt toát ra vẻ hận ý:

- Người của Diệp gia ở nhân gian nhìn chăm chăm vào mày, nhìn mày giống như thằng cha của mày chết ở nơi tha hương. Tranh Vân ở âm phủ chờ mày, chờ mày đi xuống đó với anh ấy.

704. Chương 698: Không Mời Mà Tự Đến, Chỉ Vì Muốn Gặp.

Chương 698: Không mời mà tự đến, chỉ vì muốn gặp.

- Nóng quá a.

Đang lúc hoàng hôn, trong biệt thự quận Golf, 3 người Bùi Đông Lai, Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na đã bố trí một bữa tiệc ngoài trời, sau khi dọn xong nước trái cây lên, Hạ Y Na xoa xoa mồ hôi trên trán, nói:

- Bùi Đông Lai đồng học, mấy giờ rồi? Tôi muốn đi tắm.

- 6h50' rồi, cậu tắm rồi trang điểm đi, bọn họ sẽ tới nhanh thôi.

Lúc này Bùi Đông Lai đang sửa lại bóng đèn bên ngoài.

- Đông Tuyết, mọi người tự lo nhé.

Hạ Y Na nghe vậy cũng không khách khí, hát một bài hát rồi đi vào tắm.

Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết thấy thế, dở khóc dở cười.

Đây là ngày thứ 3 Bùi Đông Lai trở lại Đông Hải.

Trong 3 ngày nay, Bùi Đông Lai cũng không đi đâu, hẳn ở trong biệt thự làm bạn với Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na, dùng cái này để bù đắp thời gian hẳn xa cách 2 người.

- Cuộc sống như vậy thật tốt a.

Mấy phút sau, Bùi Đông Lai đã sửa xong đèn, xác định không có vấn đề gì, quay đầu lại thì thấy Tần Đông Tuyết đang bày thức ăn lên trên bàn, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp.

- Không sai biệt lắm.

Bùi Đông Lai đi tới, mỉm cười nhìn Tần Đông Tuyết, sau đó lấy một cái khăn nhẹ lau đi mồ hôi trên trán của nàng, ôn nhu nói:

- Đợi sau khi mọi chuyện chấm dứt, tôi sẽ dẫn mọi người tìm nơi thế ngoại đào nguyên, sống cuộc sống giống như tiên tử.

- Được.

Tần Đông Tuyết khẽ gật đầu.

...

Quá 7h, Ngô Vũ Trạch lái chiếc Cayenne chở Trang Bích Phàm cùng Cổ Văn Cảnh đến biệt thự.

- Đệt, Đông Lai, chú cũng không có hiền hậu chú nào a.

Xuống xe, Ngô Vũ Trạch giống như là oán phụ, lái nhả quả trách Bùi Đông Lai:

- Chú dùng ngón tay mà đếm thử, xem thử chú đã rời KTX mấy ngày rồi? Là hơn 4 tháng, 142 ngày a, tại sao chú lại nhẫn tâm như rứa?

- Đông Lai, chú đen như con mực rồi.

Trang Bích Phàm nghe vậy, liền đi lên nhìn Bùi Đông Lai, giống như nhìn tình nhân của mình vậy.

“Hi hi”

Hạ Y Na cùng Tần Đông Tuyết đứng chung một chỗ với Bùi Đông Lai, nghe được Ngô Vũ Trạch và Trang Bích Phàm nói vậy thì cười cười.

- Ka không muốn làm, cảm ơn.

Bùi Đông Lai tức giận nói.

- Cắt, chú cho rằng lỗ ass của chú đáng tiền lắm sao?

Ngô Vũ Trạch giơ ngón tay giữa lên, làm ra một động tác khinh bỉ:

- Chẳng qua ka cảm thấy chú trọng sắc khinh bạn, lúc trước vì nước chinh chiến thì thôi, trở lại cũng không gọi điện thoại, chỉ biết gói đầu lên mỹ nhân thôi a.

- Đông Lai, thất lưng đầu gói bún rụn không?

Trang Bích Phàm hỏi thẳng.

- Không bún rụn cũng khó.

Cổ Văn Cảnh cũng nói đều một câu.

- Nè, nè, về mặt các chú là sao đây?

Hạ Y Na tức giận:

- Tại sao tớ cảm thấy dường như 3 cậu muốn cướp Đông Lai từ tay của Đông Tuyết vậy?

- Y Na a, tớ tuyết đối không có ý này.

Ngô Vũ Trạch thấy Y Na sắp bạo phát thì liền cười cười:

- Chúng tớ chỉ là chúc mừng Đông Lai chiến thắng trong cuộc thi đấu Đại Bí Vũ mà thôi.

- Không sai, tinh thần của Đông Lai rất tốt.

Trang Bích Phàm không cam lòng rơi ở phía sau.

Chỉ có một mình Cổ Văn Cảnh là chúc mừng chân thành:

- Chúc mừng Đông Lai.

Bùi Đông Lai cười cười, không có nói cảm ơn, chẳng qua là cảm thấy trong lòng ấm áp dễ chịu.

- Đúng rồi Vũ Trạch, Thi Vận nhà cậu đâu? Còn Bích Phàm nữa, Khả Tâm nữa? Dương Tình của Văn Cảnh đâu?

Sau khi cười giòn, Hạ Y Na phát hiện cái gì, không nhận được nói:

- Tại sao mấy cậu ấy không đi chung với các cậu?

- Y Na, nữ nhân rất tốn thời gian.

- ¼ thời gian trong cuộc đời của nữ nhân là dùng để trang điểm và hóa trang a.

“..”

Lần này Cổ Văn Cảnh trực tiếp ngậm miệng lại, mà 2 người Ngô Vũ Trạch và Trang Bích Phàm nói xong thì phát hiện ánh mắt của Hạ Y Na tràn đầy sát khí nhìn mình, vì thế liền lôi Bùi Đông Lai đi vào biệt thự.

Mọi người vừa đi vào biệt thự thì Tô Thi Vận, Tăng Khả Tâm cùng Dương Tình cũng đã chạy đến.

Giống như 3 người Ngô Vũ Trạch, 3 người Tô Thi Vận cũng chúc mừng Bùi Đông Lai.

7h20' chiếc Bentley của Liễu Nguyệt chạy vào khu biệt thự quận Golf.

- Mụ mụ, Tiểu Vũ ca, Nhật Xuất Đông Lai cũng không tới chỗ chúng ta, thật sự là quá ghê tởm, một hồi thấy anh ấy, em nhất định sẽ không thềm nhìn mặt anh ấy, trừ phi anh ấy nói xin lỗi.

Mắt thấy xe đi vào khu biệt thự, tiểu ma nữ quơ quơ quả đấm nhỏ kích động nói.

- Con nít thì biết cái gì? Đông Lai ca là tham gia giải Đại Bí Vũ toàn cầu? Đây là làm vẻ vang đất nước a, bà mịa nó thử nghĩ đến cảnh Đông Lai ca đại sát tứ phương, cả người anh liền cảm thấy kích động.

Đông Phương Lãnh Vũ đầu tiên là bĩu môi, sau đó tràn đầy kích động nói.

- Xì tốp, không có chút cốt khí nào.

Đông Phương Uyển Nhi khinh thường nhìn Đông Phương Lãnh Vũ một cái, trong đôi mắt trong đôi mắt cũng lộ ra mấy phần kích động.

Liễu Nguyệt cũng không có để ý đến 2 người, chẳng qua là ánh mắt có chút phức tạp nhìn về phía ngôi biệt thự, không biết trong lòng nghĩ cái gì nữa.

Mấy phút sau, xe đã đến trước biệt thự, lúc này Bùi Đông Lai cùng 2 người Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na đang đứng trước cửa đợi.

- Chị Y Na, chị Đông Tuyết, ôm 1 cái nào.

Xe vừa dừng, tiểu ma nữ liền nhảy xuống xe, chạy về phía Hạ Y Na cùng Tần Đông Tuyết mà làm nũng.

- Đông Lai ca, bờ rào quá.

Đông Phương Lãnh Vũ thấy Bùi Đông Lai, giống như là uống máu gà kích động không thôi.

- Chúc mừng cậu Đông Lai.

Liễu Nguyệt trước tiên chào Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na, sau đó ánh mắt nhìn sang Bùi Đông Lai, trong lòng thốn thức không thôi.

- Liễu tỷ, khách khí rồi.

Bùi Đông Lai cười cười, sau đó ôm bả vai Đông Phương Lãnh Vũ, nói:

- Mọi người đã đến rồi, chúng ta vào thôi.

- Nhật Xuất Đông Lai, anh không xem sự tồn tại của em sao?

Thấy Bùi Đông Lai không nhìn mình, Đông Phương Uyển Nhi, lập tức chọc tức.

- Uyển Nhi, không phải là em nói không để ý tới ĐÔNG Lai ca rồi sao?

Đông Phương Lãnh Vũ liền bán đứng em gái của mình.

- Đông Phương Lãnh Vũ, tình anh em chúng ta cắt đứt từ đây.

Khuôn mặt Đông Phương Uyển Nhi đỏ bừng.

"Ha ha..."

Trong lúc nhất thời, tiếng cười nổi lên bốn phía

Từ khi 3 người Liễu Nguyệt đến, tiệc thịnh nướng đã chính thức bắt đầu.

Chẳng qua là.

Đột nhiên có một chiếc Rolls-Royce Phantom xuất hiện ở cửa biệt thự.

Hả?

Nhìn thấy chiếc Rolls-Royce Phantom quen thuộc đó, mọi người ngẩn ra.

Sau đó, trong cái nhìn của mọi người, Quý Hồng từ trong xe đi xuống.

Cảm nhận được mọi người đang nhìn mình, Quý Hồng cũng vẫn nở ra nụ cười làm người ta chết mê chết mệt, bước chân thong dong đi vào biệt thự.

Giờ phút này, lòng nàng vô cùng khẩn trương.

Bởi vì nàng không phải là thành viên của bữa tiệc hôm nay.

Nàng muốn đến đây.

Chỉ là vì muốn gặp được ai đó.

705. Chương 699: Thua Trong Cuộc Chiến.

Quý Hồng là một người kiêu ngạo.

Phần kiêu ngạo kia, làm cho nàng vì mẫu thân mình đòi lại công đạo mà phải chôn vùi bao hài cốt ở bến Đông Hải, cuối cùng thông qua hợp tác với Bùi Đông Lai mới thực hiện được chí nguyện to lớn của mình.

Phần kiêu ngạo kia, làm nàng cho dù đối mặt với Tần Đông Tuyết hoàng thân quốc thích, biết rõ mình kém điểm xuất phát, nhưng chưa từng cúi đầu, vì chứng minh mình không kém Tần Đông Tuyết, nàng dùng tập đoàn Đông Hải để âm thầm đấu cùng Tần Đông Tuyết.

Trong lúc chiến tranh kia, Tần Đông Tuyết theo sự an bài của Bùi Đông lai, đơn độc tới Tiêu gia, rồi trở về Tần gia, để thuyết phục Tiêu Nguyên Thanh cùng Tần Hồng Sơn, đang đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp quyền lực kia.

Mà trong người chảy dòng máu của Diệp gia, nhưng lại bị coi là một đứa trẻ bị vứt bỏ, không chịu rơi ở phía sau, đi theo sư phụ Cô Độc Phong Ánh, máu nhuộm Thôi gia của HQ, chiến thắng trở về.

Các nàng chia ra hoàn thành những khâu trong kế hoạch mà Bùi Đông Lai đã nghĩ ra, cạnh tranh vô hình đã trở nên ngang sức ngang tài.

Sau cuộc đấu tranh kia, cạnh tranh giữa các nàng chưa bao giờ dừng lại.

Trong thời gian nửa năm, Tần Đông Tuyết đã làm cho Đông Hạ hội trở thành một tổ chức tư nhân lớn nhất, mà nàng còn làm cho tập đoàn Đông Hải trở thành có tiếng nhất quốc nội.

3 ngày trước, khi nàng nhận được cuộc gọi của Bùi Đông Lai, biết được Bùi Đông Lai đã thắng lợi trở về. Mặc dù nàng rất muốn nhìn thấy Bùi Đông Lai, nhưng phần kiêu ngạo trong máu kia làm cho nàng không có cách nào lấy dũng khí để mở miệng. Chỉ có thể đem ý nghĩ kia chôn ở trong lòng, thật sâu.

Nhưng mà...

Hôm nay, khi nàng vô tình biết được Bùi Đông Lai ở biệt thự ở quận Golf mở tiệc thịt nướng.

Nàng biết mình đã thua.

May là, nàng đã hết sức cố gắng, nhưng nàng vẫn rút ở phía sau. Cuối cùng cũng thua cuộc tranh đua này.

Điều này làm cho nội tâm kiêu ngạo của nàng đã sụp đổ.

Nhưng... ngay lúc đó, nàng đã điều chỉnh tâm tình, một lần nữa đi vào hội trường. Chủ trì xong hội nghị cao tầng quý 3 của tập đoàn Đông Hải, được những ánh mắt kính nể nhìn về phía mình.

Sau khi hội nghị kết thúc, bởi vì thật rất muốn gặp lại Bùi Đông Lai, nàng không còn kiêu ngạo nữa. Không mời mà đến biệt thự, đi tới trước mặt đám người Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết.

Không ai có thể tưởng được, nàng lại làm ra một quyết định lớn gan như vậy.

Dưới ánh tà dương, mặc dù Quý Hồng đã che dấu rất kỹ nhưng Tần Đông Tuyết đã từng làm kinh địch của bằng mỹ nhân này cũng nhìn thấu ý định của nàng.

Mà Bùi Đông Lai cũng không ngoại lệ.

Nếu nói như người hiểu rõ Quý Hồng nhất, không phải là Liễu Nguyệt, cũng không phải là Tần Đông Tuyết, mà là Bùi Đông Lai.

Bởi vì sau khi Diệp Cẩm nguyện vì lợi ích mà dập đầu trước mộ mẫu thân Quý Hồng, lúc đó khóc tê tâm liệt phế, uống đến say mềm, mà Bùi Đông Lai lúc đó không có an ủi, để nàng khóc thống khoái.

Nàng hiểu hần, hần cũng vậy.

Bọn họ là tri kỷ, cũng bởi nhiều nhân tố khác, không thể thêm hai chữ 'hồng nhan' phía trước được. Giữa hai người thủy chung có một tầng khoảng cách.

Tại đây, Quý Hồng không mời mà đến, làm cho Bùi Đông Lai cũng hơi kinh ngạc.

Ngoài kinh ngạc ra, trong lòng hắn cũng có mấy phần đau lòng.

Hắn biết, ánh mắt kiên cường kia, trên mặt luôn hiện lên nét cười của nữ nhân này, sau lưng hắn đã trả giá rất nhiều cho hắn.

”Hô ~ ”

Sau đó, không đợi mọi người lấy lại tinh thần, Bùi Đông Lai hít một hơi thật sâu, chủ động đứng dậy nghênh đón Quý Hồng.

Thấy một màn như vậy, Tần Đông Tuyết cũng tốt, Hạ Y Na cũng được, cũng không ai ngăn trở, mà Quý Hồng chỉ cảm thấy tim mình hung hăng rung động, giống như muốn vọt ra ngoài, thậm chí... Ngay cả hô hấp cũng rối loạn.

Nàng gắng điều chỉnh tâm tình, nụ cười trên mặt không giảm, nhìn đám người Tần Đông Tuyết, nói:

- Hôm nay có một số lão bản trong hội nghị cao tần hồi báo, đánh điện thoại cho hắn không được, cho nên chỉ có thể tới đây tìm hắn, không nghĩ mọi người lại ở đây, hi vọng không ảnh hưởng tới mọi người nha.

Lời vừa ra, Quý Hồng mỉm cười một chút, rồi đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai:

- Lão bản, làm phiền cậu 10', không ngại chứ?

Có lẽ bởi vì trong lòng có quý, ánh mắt Quý Hồng nhìn về phía Bùi Đông Lai có chút tránh né.

Bùi Đông Lai cũng không có trách Quý Hồng nói dối, thở dài nói:

- Ngồi xuống ăn một chút, có chuyện gì thì sau hãy nói.

- Vốn là Đông Lai muốn gọi cô đến để tụ tập, nhưng nghĩ đến hôm nay cô phải chủ trì hội nghị, buổi tối có lẽ sẽ phải dự tiệc, cho nên không gọi cho cô.

Bùi Đông Lai vừa nói, không đợi Quý Hồng mở miệng, Tần Đông Tuyết đứng lên, mỉm cười giảng hòa.

Từ góc độ cá nhân, Tần Đông Tuyết đối với nữ nhân đã từng cạnh tranh với mình rất bội phục... Từ góc độ nữ nhân ích kỷ mà nói, nàng sẽ không bởi vì bội phục mà nguyện thua cuộc đấu này.

Nhưng... Giờ khắc này, không để cho Bùi Đông Lai xấu hổ, nàng phải đứng ra giảng hòa.

Nghe Tần Đông Tuyết giải thích, Quý Hồng mặc dù biết Tần Đông Tuyết không dối nàng.

Nhưng chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy trong lòng đau quặn, sự kiêu ngạo đã vỡ thành từng mảnh, giờ này đã gắn lại với nhau.

- Cảm ơn.

Mặc dù đau lòng, nhưng trên mặt nàng vẫn duy trì nét cười. Thậm chí còn trêu ghẹo nói;

- Hắn là lão bản lại phải mông mà đi, tôi cũng quen việc này rồi.

- Mọi người ăn trước đi, tớ cùng Quý tỷ vào bên trong hàn huyên một phen.

Làm như đã nhận nội tâm biến hóa của Quý Hồng, Bùi Đông Lai cười cười với đám người Tần Đông Tuyết, sau đó ý bảo Quý Hồng cùng hắn vào biệt thự hàn huyên.

Quý Hồng mỉm cười, đi theo Bùi Đông Lai vào biệt thự.

- Lão bản thân ái, có gì muốn nói không?

Tiến vào đại sảnh của biệt thự, Quý Hồng tự nhiên như ở nhà mình, đá chiếc giày cao gót ra, thản nhiên ngồi xuống salon, theo thói quen quở trách Bùi Đông Lai.

- Xin lỗi!

Bùi Đông Lai cầm lấy một chai rượu đỏ, đi tới bên cạnh Quý Hồng, mở chai rượu ra rót ỉnh và nàng một chén.

- Tỷ tỷ không chịu nổi bộ dạng hư tình giả ý này.

Quý Hồng tiếp rượu đỏ, nói:

- Hai chữ xin lỗi này đáng giá mấy đồng? Nếu cảm thấy áy náy, thì tăng lương cho tỹ tỹ này đi, hơn nữa còn phải lương CEO cao nhất đó.

- Không thành vấn đề.

Bùi Đông Lai cười khổ đáp ứng, sau đó muốn nói lại thôi.

- Hôm nay tôi tìm cậu chính là vì muốn nói tới chuyện của Mộ Khuynh Nhan.

Dường như biết được Bùi Đông Lai muốn nói gì, Quý Hồng không đợi Bùi Đông Lai mở miệng liền đổi đề tài khác.

Sắc mặt Bùi Đông Lai hơi đôi, con mắt đột nhiên mở lớn:

- Nàng làm sao?

- Nhìn cậu khẩn trương như vậy?

Mắt thấy đã nói lảng sang chuyện khác, tâm tình Quý Hồng khôi phục lại bình thường, tức giận trợn mắt nhìn Bùi Đông Lai, sau đó mới giải thích:

- Chuyện là như vậy, công ty Warner Brothers của Mỹ muốn tiếp xúc với chúng ta, rồi có ý hợp tác, muốn để cho Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân đi Hollywood để phát triển.

Hả?

Nghe lời này của Quý Hồng, chân mày của Bùi Đông Lai nhíu lại.

- Cá nhân tôi cho rằng, quốc hội Mafia muốn hợp tác chỉ là ngụy trang, chủ yếu là muốn bắt cóc Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân để đổi phó cậu.

Quý Hồng hớp một ngụm rượu, nói ra ý nghĩ của mình:

- Cho nên tôi đem quyền quyết định cho cậu.

- Chuyện xảy ra khi nào?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Hơn một tháng trước.

Quý Hồng vừa nói, lại bộ sung:

- Bọn họ nói, chỉ cần chúng ta nguyện ý, lúc nào cũng có thể ký hợp đồng.

Vừa nghe lời của Quý Hồng, Bùi Đông Lai khẽ nheo mắt.

Hơn một tháng trước, ở trong Đại Bể Vũ bộ đội đặc chủng toàn cầu, trên lô đài đã giết chết U Linh một trong Merck của Mafia, hơn nữa vì muốn đánh trả Anthony mà trước mặt mọi người hằn khắc lên người Merck 2 chữ “Diệt tộc”.

Trong tình huống này, gia tộc Gambino âm thầm không chế Warner Brothers phái người tới kéo Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân tiến quân vào Hollywood, thuộc về kế “Lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài cũng biết”

- Tôi nhận được tin tức, Warner Brothers phái người lén lút cùng hai người đại diện của Mộ Khuynh Nhan cùng Trang Hiểu Vân câu thông, hai người kia cũng biết chuyện này, tôi không biết giải thích thế nào với hai nàng.

Vốn là CEO của tập đoàn Đông Hải, nàng không cần cùng với những người của công ty con nói chuyện, nhưng mà nàng biết quan hệ giữa Bùi Đông Lai và Mộ Khuynh Nhan không bình thường, cụ thể nên làm thế nào, thì tùy Bùi Đông Lai:

- Cho nên cậu tự mình nói với bọn họ đi. Cuối tháng này các nàng sẽ đến Đông Hải biểu diễn.

- Tốt.

Bùi Đông Lai đáp một tiếng. Đồng thời, con mắt chợt lóe tinh quang, không biết đánh chủ ý gì.

Quý Hồng thấy Bùi Đông Lai lâm vào trầm tư, cũng không quấy rầy, mà ngồi một mình uống rượu, cho đến khi Bùi Đông Lai lấy lại tinh thần, nói:

- Đúng rồi, Liveshow của ban nhạc Hoàng Hậu sẽ được diễn vào ngày 28 tháng 9, đây là do tiểu tình nhân Mộ Khuynh Nhan tự mình chọn, ngụ ý thì cậu rõ hơn tôi nhiều. Tôi đề nghị, cậu nên tới ủng hộ một chút.

- Tôi cùng nàng...

Bùi Đông Lai cười khổ, cố gắng giải thích quan hệ giữa Mộ Khuynh Nhan.

- Lão bản thân ái, người yêu của cậu không chỉ có Tần Đông Tuyết, còn có những người khác nữa...

Quý Hồng cười trêu ghẹo nói:

- Cậu đã trái ôm phải ấp rồi, không dám tam thê tứ thiếp sao?

Bùi Đông Lai chếp miệng.

- Ví dụ như Băng mỹ nhân Liễu Nguyệt.

- Tôi xem Liễu tỷ như tỷ tỷ của mình mà thôi.

Bùi Đông Lai thở dài:

- Không có giống tưởng tượng của cô đâu.

- Được rồi, không nghĩ tới Băng mỹ nhân nữa, có lẽ bởi vì ân tình của Bùi thúc năm đó, cũng chỉ đem cậu trở thành tiểu đệ đệ thôi.

Quý Hồng vô tình hay cố ý nhắc nhở:

- Nhưng cô bé Mộ Khuynh Nhan này lại khác, địa vị của cậu trong lòng nàng không ai có thể thay thế được. Nàng mặc dù không thể giúp cậu được gì nhưng vì cậu mà thay đổi rất nhiều.

Bùi Đông Lai nghi ngờ nhìn về phía Quý Hồng.

- Nhìn tôi làm gì? Cậu cho rằng tỷ đây sẽ yêu cậu sao?

Quý Hồng bị Bùi Đông Lai thấy vậy có chút chột dạ, bắt quá lại cố ý nhích ‘hung khí’ tới gần Bùi Đông Lai, rồi vút mị nhãn tới, lộ ra nụ cười mê người, nói:

- Không sao tỷ yêu cậu! Cho dù lúc này tỷ nguyện ý để cậu đẩy ngã, cậu dám sao?

“Khách khách”

Lời vừa nói, Quý Hồng không đợi Bùi Đông Lai đáp, liền giống như nữ lưu manh phóng dang cười một tiếng, rồi để chén rượu xuống, đứng lên nói:

- Tốt lắm, tỷ phải đi tham dự dạ tiệc đây.

- Để tôi tiễn cô.

Bùi Đông Lai nghe vậy, do dự một chút, cuối cùng cũng nuốt lại xuống bụng, đứng dậy tiễn Quý Hồng ra cửa.

Sau đó.

Dám người Tần Đông Tuyết vô tình hay cố ý nhìn chăm chú nhìn biệt thự, cuối cùng Quý Hồng đi ra trước, trực tiếp tới trước mặt họ, cười nói:

- Các mỹ nữ, các suất ca, tỷ tỷ phải đi tham dự dạ tiệc rồi, chúc mọi người vui vẻ.

- Đại ma nữ, gặp lại!

Nghe thấy lời Quý Hồng... Đông Phương Uyển Nhi cùng nàng quan hệ cải thiện lớn vầy vầy bàn tay nhỏ bé dính đầy dầu mỡ, nói lời từ biệt với Quý Hồng.

- Gặp lại, tiểu ma nữ.

Quý Hồng phát phát tay, nụ cười trên mặt càng đậm.

Chẳng biết tại sao, Tần Đông Tuyết thấy Quý Đồng có chút bất đồng so với lúc đi vào nhưng không rõ ở chỗ nào.

- Lão bản thân ái, ngài tiếp tục tiêu sái đi, tỷ tỷ tôi tiếp tục đi làm công cho ngài đây.

Không để ý tới ánh mắt nghi hoặc của Tần Đông Tuyết, Quý Hồng cười cười với Bùi Đông Lai, không đợi hắn đáp lời, liền quyết đoán xoay người, để ọi người một bong lưng cao ngạo.

Chẳng qua là.

Bóng lưng kia làm ọi người cảm giác cô đơn.

Bởi vì.

Nàng kiêu ngạo, nàng thua trong trận chiến giành tình yêu.

706. Chương 700: Lấy Thế Giới Làm Bàn Cờ, Thay Đổi Vận Mệnh.

Chương 700: Lấy thế giới làm bàn cờ, thay đổi vận mệnh.

Cũng giống như mọi ngày, khi mặt trời vừa mọc lên, Bùi Đông Lai cũng tỉnh ngủ.

Rửa mặt xong, Bùi Đông Lai đi ra đại sảnh biệt thự.

- Bùi tiên sinh.

1 gã thành viên Dong Binh Đoàn Satan thấy Bùi Đông Lai đi ra, vội vàng bước lên, nói:

- Mới vừa rồi có người tự xưng là người của gia tộc De Rothschild, đến tặng ngài một món quà, tôi kiểm tra rồi, phát hiện không có nguy hiểm gì.

Bùi Đông Lai nghe thế, trong lòng hơi động, nói:

- Hắn là đầu của Sonali, anh hãy để cái đó chung với đầu của Aust đi.

- Vâng, Bùi tiên sinh.

Tên thành viên kia gật đầu, nói, ánh mắt tràn đầy khâm phục.

Mặt trời dần dần nhô lên sau bụi tre làng, Bùi Đông Lai cũng đã kết thúc luyện công buổi sáng, sau đó hắn về biệt thự, tắm rửa xong, hắn liền lái xe đi mua đồ ăn sáng cho Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na.

Hôm nay là ngày tựu trường, nên Bùi Đông Lai muốn chở Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na đến trường để báo danh.

- Mặt trời đã lên mấy sào rồi, mau dậy đi.

Có lẽ là đêm qua uống hơi nhiều nên khi Bùi Đông Lai mua đồ ăn về thì 2 người Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na cũng chưa thức dậy, Bùi Đông Lai thấy thế liền vào phòng, gọi 2 người bọn họ dậy.

Tần Đông Tuyết liền tỉnh ngủ, thấy Hạ Y Na vẫn không có chút phản ứng nào thì cười khổ lắc lắc Hạ Y Na:

- Y Na, dậy nào.

“Ồ..Ồ”

Hạ Y Na rên lên một tiếng rồi tiếp tục ngủ tiếp.

- Để tớ.

Bùi Đông Lai cười cười, đi đến giường, xờ xờ rồi nhéo cái mông của Hạ Y Na một cái.

- A...A... đừng...đừng làm rộn.

Cả người Hạ Y Na giống như là bị điện giật, cả người run rẩy, rên lên, theo bản năng đưa tay vỗ lấy tay của Bùi Đông Lai.

Thấy một màn như vậy, khuôn mặt của Tần Đông Tuyết ửng hồng. Mà Bùi Đông Lai lại là dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là vỗ vào cái mông của Hạ Y Na.

“Bốp”

“A”

Hạ Y Na liền sợ hãi kêu lên một tiếng, bật dậy, khuôn mặt mờ mịt nhìn Bùi Đông Lai và Tần Đông Tuyết.

- 2 cậu làm đi... tớ mệt rồi.

Sau đó, Hạ Y Na vuốt mắt, theo bản năng cho rằng mới sáng sớm Tần Đông Tuyết và Bùi Đông Lai đã làm gì đó, giờ muốn mình gia nhập vào.

- Làm cái đầu cậu.

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt:

- Dậy mau, còn phải đến báo danh nữa

- A... Thiếu chút nữa đã quên rồi, hôm nay phải đi báo danh.... Haizzz... tại sao nghỉ hè lại trôi qua nhanh như vậy....

Hạ Y Na có chút buồn bực.

“..”

Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết 2 người nhìn nhau.

9h, Bùi Đông Lai lái chiếc Land Rover màu đỏ của Hạ Y Na đến ĐH Đông Hải.

Cũng giống như mọi năm, mỗi khi đến ngày tựu trường, trước cổng đều đầy xe, có người đưa con đến học, có người đến một mình....

- Thời gian trôi qua thật nhanh.

Thấy một màn như vậy, Tần Đông Tuyết không khỏi nhớ lại năm ngoái nàng đến Yến Đại để báo danh.

Mà hôm nay, nàng đã rời đi Yến Đại, trở thành một thành viên của ĐH Đông Hải.

- Đông Tuyết, cậu biết không? Bùi Đông Lai đồng học năm đó đến báo danh, trên vai của cậu ta còn vắt một cái bao, nhìn qua giống như một người nông dân nhưng trên thực tế là giả heo ăn hổ a.

Hạ Y Na cũng nhớ lại hình ảnh năm ngoái.

- Năm nay chất lượng sinh viên mới thật tệ a.

- Đúng rồi, năm ngoài còn có Hạ mỹ nữ, năm nay cũng không thấy có cô em nào ra hồn.

- Gái đẹp thì thế nào? Chúng ta cũng nhìn thôi chứ có làm ăn cm gì đâu.

- Bà mịa nó, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liên đến a, đây không phải là xe của Hạ mỹ nữ sao?

...

Trong tiếng nghị luận của những sinh viên mới, trong ánh mắt của những sinh viên mới, Bùi Đông Lai lái chiếc lái Land Rover chở Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na vào sân trường.

- Các cậu đi báo danh đi, tớ đi gặp hiệu trưởng.

Dừng xe trong bãi đậu xe, Bùi Đông Lai nói với 2 người Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na.

Hạ Y Na nghe vậy có chút buồn bực:

- Đông Tuyết, cậu nói thử, chúng ta đều là sinh viên ĐH Đông Hải, mà Bùi Đông Lai lại đến lớp không quá 50 tiết, kết quả là cậu ấy đi gặp hiệu trưởng, chúng ta chỉ đi gặp những phụ đạo viên, điều này thật không công bằng a.

- Được rồi, đi nhanh.

Tần Đông Tuyết bị Hạ Y Na chọc cười rồi, nàng nói với Bùi Đông Lai:

- Cậu đi đi, khi nào xong thì bọn tớ gọi điện.

- Ừh.

Bùi Đông Lai gật đầu rồi về phía phòng làm việc của Cổ Bồi Nguyên.

Rất nhanh, Bùi Đông Lai đã đến trước phòng làm việc của Cổ Bồi Nguyên, phát hiện cửa phòng bị khóa, Bùi Đông Lai cũng hiểu được hôm nay là ngày tựu trường, chắc là Cổ Bồi Nguyên đang họp.

2 tiếng sau, Cổ Bồi Nguyên họp xong, trở về phòng làm việc của mình.

- Đông Lai?

Nhìn thấy Bùi Đông Lai, Cổ Bồi Nguyên liền tỏ ra vui mừng.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Lão sư, cháu đến báo cáo với ngài.

- Lúc này chưa đi sao?

Cổ Bồi Nguyên tràn đầy mong hỏi.

Bùi Đông Lai có chút lúng túng gãi gãi đầu:

- Còn một thời gian ngắn nữa.

- Ha ha, không sao, vào đi.

Cổ Bồi Nguyên cũng không có để ý, mở cửa phòng rồi đi vào.

Vào phòng, Bùi Đông Lai cũng giống như trước đây, chủ động pha trà cho Cổ Bồi Nguyên.

- Đông Lai, những lão gia hỏa kia đã hiểu rõ đề tài nghiên cứu của cậu.

Cổ Bồi Nguyên cầm lấy trà, mang theo vài phần hưng phấn nói:

- Ngoài ra, bản kế hoạch mà cậu đưa, chúng ta cũng đã xem xét, đều đồng ý, đợi trải qua luận chứng là có thể áp dụng vào ngay.

- Chúc mừng lão sư.

Bùi Đông Lai vội vàng nói.

Cổ Bồi Nguyên dở khóc dở cười:

- Vô luận là cái gì đi chăng nữa thì cũng là chúng ta bổ sung để hoàn thiện mà thôi, nếu bàn về công lai thì cậu là người thứ nhất đó a.

- Vậy thì cùng chúc mừng chúng ta.

Bùi Đông Lai cười nói.

Cổ Bồi Nguyên kích động:

- Đợi đến thời cơ thích hợp, bằng vào kế hoạch ấy, nếu như diễn ra một cách thích đáng thì tài chính toàn cầu sẽ được thay đổi.

- Lão sư cứ yên tâm, cơ hội sẽ xuất hiện rất nhanh.

Bùi Đông Lai khẽ mỉm cười.

Bùi Diêm La, 10 bước tính toán.

Lần này, hẳn lấy toàn bộ thế giới làm bàn cờ.

707. Chương 701: Luân Hồi, Em Đã Trưởng Thành!

Chương 701: Luân Hồi, em đã trưởng thành!

Trung tuần tháng chín, Liveshow của Ban Nhạc Hoàng Hậu tuyên truyền áp phích khắp các phố lớn ngõ nhỏ ở Đông Hải. Trừ lần đó ra, một ít cơ sở giải trí truyền thông ở Đông Hải hay thậm chí là cả nước đều tuyên truyền, tạo thế cho Liveshow này.

Tròn một năm rồi, Mộ Khuynh Nhan lại xuất hiện trên sân khấu Đông Hải.

Một năm trước, nàng đến một mình.

Một năm sau, nàng hợp thành ban nhạc Hoàng Hậu với Trang Hiểu Vân.

Một năm trước, Liveshow của nàng còn chưa kịp tổ chức thì đã bị người bắt cóc, cuối cùng vì đáp lại sự ủng hộ nhiệt tình của các fan cho nên vẫn tổ chức tiếp nhưng lùi lịch diễn lại. Hơn nữa, nàng còn bí mật xuất hiện ở đại học Đông Hải rồi mới tới sân khấu dạ hội, khiến cho cả giới giải trí náo động.

Ngày đó đúng là ngày 28 tháng 9.

Một năm sau, ban nhạc Hoàng Hậu lại tổ chức hội diễn xướng vào ngày 28 tháng 9 ở Đông Hải. Liveshow lần này tổ chức ở sân vận động Đông Hải.

Hoàng hôn, ánh tà dương đang chìm vào đường chân trời, sắc trời dần tối đi. Ngoài cửa sân vận động Đông Hải được chiếu đèn sáng trưng như ban ngày.

Mặc dù cách thời gian Liveshow của Ban Nhạc Hoàng Hậu còn khá lâu nhưng bãi đỗ trước cửa sân vẫn đông đã che chúc đủ các loại limousine và lượng fan hâm mộ không đếm được. Họ đều mặc một loại trang phục thống nhất, cầm áp phích ban nhạc Hoàng Hậu rồi lớn tiếng hô tên của Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai lái một chiếc Audi A41 không bắt mắt chạy qua cửa chính của sân vận động.

Bởi vì đã qua nửa năm rồi, Bùi Đông Lai lại vẫn duy trì nhịp sống nhanh chóng. Mộ Khuynh Nhan gần như đã thoát khỏi tầm mắt của hắn, rời xa cuộc sống của hắn.

Hắn và Mộ Khuynh Nhan dừng nói đến chuyện gặp mặt, số lần gọi điện thoại cho nhau cũng là đếm trên đầu ngón tay. Mà chỉ cần Mộ Khuynh Nhan nhận được điện thoại của hắn, hắn đều có thể cảm nhận được sự hưng phấn và kích động trong giọng nói của nàng.

Tất cả những chuyện này làm Bùi Đông Lai cảm nhận được trọng lượng của mình trong lòng Mộ Khuynh Nhan.

Nhưng mà...

Vì lời hứa kia, vì có thể diệt trừ Thần Vồng, hắn không thể phân tâm đi xử lý vướng mắc tình cảm với nàng được.

Dưới tình huống như bây giờ, khi biết được chuyện hội diễn xướng định ngày tổ chức vào 29 tháng 8 hôm nay từ miệng Quý Hồng, Bùi Đông Lai hiểu vì sao Mộ Khuynh Nhan lại làm thế.

Mà khi nghe Quý Hồng nói, hơn nửa năm qua Mộ Khuynh Nhan đã thay đổi rất nhiều vì hắn, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy cổ họng như bị nghẹn thứ gì đó. Trái tim kiên cường lúc này tràn ngập một loại cảm xúc có tên là áy náy.

Hắn làm theo lời đề nghị của Quý Hồng, đến xem hội diễn xướng Ban Nhạc Hoàng Hậu.

Nhưng mà... để tránh ảnh hưởng tới Liveshow của Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai cũng không báo trước cho nàng biết, mà chỉ định sau khi Liveshow kết thúc sẽ đi tìm nàng nói chuyện.

Mấy phút đồng hồ sau, người chịu trách nhiệm chương trình bắt đầu để fan hâm mộ tiếng vào. Bùi Đông Lai đi vào sân vận động từ cửa đông, đi tới ngồi trên hàng ghế VIP.

Giữa sân vận động đã dựng một sân khấu chiếm diện tích rất lớn. Bốn màn hình to đặt xung quanh sân khấu.

Sau khi Bùi Đông Lai ngồi chờ trên hàng ghế VIP, màn đêm chậm rãi buông xuống. Mấy vạn fan hâm mộ cầm trong tay đèn huỳnh quang đứng đưa làm cả hội trường trở nên cực kỳ sáng lạn. Bao nhiêu đèn trên sân khấu đã thấp sáng, màn ảnh trên sân khấu cũng đã phát một đoạn MV ngắn của ban nhạc Hoàng Hậu. Tất cả mọi người đều bắt đầu ngâm nga theo giai điệu của bài hát. Thanh âm chính tề vang vọng khắp sân vận động, quanh quẩn chơi đùa trên tầng không.

Trong sự mong chờ đầy kỳ vọng của fan hâm mộ, Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân đã hóa trang thay quần áo xong, đang chờ đợi lên sân khấu.

Mộ Khuynh Nhan mặc một bộ lễ phục màu trắng, sau lưng thiết kế một đôi cánh trắng. Trang Hiểu Vân mặc một bộ lễ phục màu đen, sau lưng có một đôi cánh màu đen.

Một đen, một trắng.

Các nàng thoát nhìn giống như thiên sứ cánh đen và thiên sứ cánh trắng trong tiểu thuyết, xinh đẹp mà cao quý.

- Khuynh Nhan, vì sao em lại không liên hệ với cậu ấy?

Trong phòng hóa trang, Trang Hiểu Vân thấy Mộ Khuynh Nhan ngồi trước bàn hóa trang, trên khuôn mặt không hề có niềm vui sướng kích động trước khi lên sân khấu mà lại có chút rầu rĩ không vui. Trong lòng Trang Hiểu Vân rất rõ. Nàng tiến lên, đặt hai tay lên vai Mộ Khuynh Nhan, cất lời hỏi đồng thời cũng là lời an ủi.

- Chị Hiểu Vân, cậu ấy rất bận.

Mộ Khuynh Nhan mỉm cười, nhưng mà trong nụ cười kia lại chứa đựng sự chua xót.

Trang Hiểu Vân nghe vậy liền khe khẽ thở dài:

- Khuynh Nhan, chị biết là cậu ta bận rộn. Nhưng mà... cho dù cậu ta có bận thế nào đi chăng nữa, cũng không thể không gặp em trong một thời gian dài như vậy chứ?

Mộ Khuynh Nhan trầm thở dài, không lên tiếng.

- Khuynh Nhan. . .

- Chị Hiểu Vân, em nghĩ rằng sau khi cậu ấy làm xong mọi chuyện rồi, có lẽ đêm nay sẽ đến hội đây tìm em cũng nên.

Lần này, không đợi Trang Hiểu Vân nói tiếp, Mộ Khuynh Nhan lại mở miệng ngắt lời. Khi khẳng định rằng Bùi Đông Lai sẽ thật sự tới, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng nở nụ cười tươi tắn, tràn đầy mong chờ.

- Khuynh Nhan, em không cần phải lừa mình dối người.

Như là cảm thấy ảo tưởng của Mộ Khuynh Nhan không thực tế, Trang Hiểu Vân do dự một chút, lại nói:

- Em cũng biết, cậu ta chắc chắn sẽ không tới. nếu cậu ta muốn gặp em thì đã chủ động liên hệ sớm rồi.

- Vâng ạ, nếu cậu ấy muốn gặp em thì sẽ chủ động liên hệ...

Dường như là chỗ yếu nhất trong lòng bị đau, nụ cười tươi kia cứng lại trên mặt Mộ Khuynh Nhan. Nụ cười của nàng lúc này còn khó coi hơn là khóc:

- Nhưng mà... em vẫn không thể chủ động liên hệ với cậu ấy.

- Khuynh Nhan, sao em phải khổ như vậy? Em đã biết cậu ta không muốn gặp em, trong lòng cậu ta không có em, vì sao em còn thay đổi lớn như vậy vì anh ta?

Bởi vì ở cùng một ban nhạc Hoàng Hậu với Mộ Khuynh Nhan, Trang Hiểu Vân tối ngày ở cùng nàng, hiểu rõ từng ly từng tý thói quen trong sinh hoạt của nàng. Trang Hiểu Vân nhìn ra được Mộ Khuynh Nhan đã thay đổi rất nhiều và tất cả đều là vì Bùi Đông Lai.

Trong mắt nàng, tất cả chuyện này phải để cho Bùi Đông Lai biết, nếu không tất cả mọi thứ Mộ Khuynh Nhan làm còn có ý nghĩa gì đây?

- Chị Hiểu Vân...

Mộ Khuynh Nhan như sắp khóc đến nơi. Trước kia nàng có Tương Cương làm chỗ che chở, chẳng những không bị quy tắc ngầm của giới giải trí nhẽm bấn mà dưới bàn tay của Tương Cương còn trở thành một tiểu công chúa trong ngành giải trí. Nàng được nuôi dưỡng như một đóa hoa trong nhà kính, vô ưu vô lự sống qua ngày.

Về sau, nàng muốn rời khỏi thế giới giải trí này rồi nhưng bởi vì Bùi Đông Lai âm thầm khống chế giang sơn hắc đạo TQ cho nên nàng vẫn là tiểu công chúa trong giới. Nhưng không còn sự che chở nữa, nàng bắt đầu học cách sống độc lập, học thức dậy đúng giờ, học ăn cơm đúng bữa, học cách dọn dẹp phòng ở, học cách không ném đồ vật...

Nàng học rất nhiều thứ, cũng thay đổi rất nhiều thứ.

Nàng đã không còn là cô công chúa yếu ớt lúc nào cũng cần người quan tâm che chở mà đã trở thành một cô bé mạnh mẽ biết sống độc lập.

Nhưng mà.

Tất cả những chuyện này, Bùi Đông Lai không biết.

- Khuynh Nhan, em thay đổi nhiều vì cậu ta như vậy, thậm chí còn định ngày tổ chức Liveshow vào hôm nay vì riêng cậu ta... nhưng mà, ngay cả một cuộc điện thoại mà cậu ta cũng không gọi!

Có lẽ cho rằng Bùi Đông Lai làm như vậy là quá vô tình, Trang Hiểu Vân cảm thấy Mộ Khuynh Nhan như vậy làm cô tức giận:

- Em cho rằng mình làm vậy là đáng giá sao?

- Em thích cậu ấy, cho dù là làm bất cứ chuyện gì vì cậu ấy cũng đều đáng giá.

Nước mắt tràn mi nhưng giọng nói của Mộ Khuynh Nhan lại vô cùng kiên định.

Trang Hiểu Vân cũng từng thích Bùi Đông Lai. Nhưng khi bình tĩnh ngẫm nghĩ lại, nàng cảm kích hẳn thì đúng hơn là yêu thích. Có điều Mộ Khuynh Nhan lại khác nàng.

Mộ Khuynh Nhan thật sự thích Bùi Đông Lai.

Cái thích này thực đơn thuần, không trộn lẫn với thứ gì cả.

Bởi vì nàng biết tất cả mọi chuyện cho nên nàng thực sự hi vọng Mộ Khuynh Nhan có thể ở cùng một chỗ với Bùi Đông Lai, hoặc là có thể có được tình yêu của Bùi Đông Lai.

Lúc này, nghe lời nói của Mộ Khuynh Nhan, Trang Hiểu Vân nhịn không được thở dài:

- Khuynh Nhan, vì người mình yêu mà thay đổi thì không sai nhưng mà... ít nhất em cũng phải cho cậu ta biết chứ. Nếu em yêu cậu ta thì phải lớn tiếng nói ra chứ không phải chôn dấu mãi sâu trong lòng như vậy.

- Được rồi, em sẽ tìm cơ hội nói cho cậu ấy biết.

Mộ Khuynh Nhan nghiêm túc suy nghĩ, lấy hết dũng khí gật đầu.

Mắt thấy Mộ Khuynh Nhan gật đầu đáp ứng, Trang Hiểu Vân cảm thấy cao hứng thay cho nàng, âm thầm quyết định một chuyện.

...

8h, sân khấu không còn được thấp đèn sáng trưng như lúc nãy nữa, hơn 10 tia laser hoa mỹ bắn ra bốn phía sân vận động.. Cả sân vận động được ánh sáng kia chiếu vào tựa như ảo mộng.

”A ----”

Tia laser lóe ra, fan hâm mộ dường như ý thức được điều gì đó, bắt đầu lớn tiếng hò hét, chờ mong thần tượng của mình xuất hiện.

Fan hâm mộ cùng hò hét, trong làn khói mờ ảo, một giọng nữ trong veo từ từ vang lên. Fan hâm mộ không hèn mà cùng im lặng, tất cả mọi người đều nín thở lắng nghe.

Giọng hát nữ chấm dứt, vài cột sáng chói mắt bỗng nhiên xuất hiện, sau đó từ sân khấu bắn thẳng lên trời, nổ tung ra trên bầu trời đêm. Ngọn đèn trên sân khấu bỗng bừng đốt sáng trong nháy mắt, cả sân khấu được bao phủ trong ánh đèn rực rỡ.

Sau đó, vô số ánh hoa lửa tạo thành một thác nước rực rỡ rơi xuống từ trên đỉnh sân khấu. Gần như đồng thời, vô số ánh sáng bỗng nhiên tập trung vào hai điểm. Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân đồng thời xuất hiện trên sân khấu. Hai người nở nụ cười sáng lạn, một tay cầm microphone, một tay đang vẫy chào khán giả:

- Các bạn trẻ Đông Hải, xin chào mọi người!

”Mộ Khuynh Nhan! Mộ Khuynh Nhan!”

”Trang Hiểu Vân! Trang Hiểu Vân!”

”Hoàng Hậu, Hoàng Hậu, Hoàng Hậu của tôi!”

Mắt thấy thần tượng xuất hiện, fan hâm mộ giống như là uống màu gà, hoàn toàn trở nên điên cuồng. Đèn huỳnh quang trong tay vung vẩy theo nhịp tay, tiếng hò hào cổ vũ vang lên không dứt, bầu không khí nháy mắt bị đốt cháy đến cực điểm.

Trong phòng VIP, nhìn đám người đang reo hò ở ngoài, nhìn Mộ Khuynh Nhan đang mỉm cười đứng trên sân khấu, Bùi Đông Lai không khỏi nhớ lại ngày này năm trước. Mộ Khuynh Nhan vì cảm tạ mình mà trộm chạy tới đại học Đông Hải đón người rồi mới tới sân khấu biểu diễn.

”Chúng sinh tam giới, lục thú luân hồi, hỏa luân xoay tròn, sinh tử ly biệt, siêu thoát luân hồi, nhập vào niết bàn...”

Giống như để phối hợp với Bùi Đông Lai, khi hắn nhớ lại quá khứ, Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân bắt đầu hát ca khúc thứ nhất của nay. Ca khúc này đúng là bài ”Luân Hồi” đã diễn trên sân khấu năm ngoái.

Biểu diễn bắt đầu, tiếng ca của Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân giống như là có ma lực, khiến cho Bùi Đông Lai và tất cả mọi người đều chìm đắm trong đó. Phần lớn mọi người còn kích động ngừng thở, sợ rằng mình bỏ lỡ mất một nhịp điệu của bài hát.

Một bài rồi một bài.

Bốn bài hát lại đổi một bộ quần áo.

Bóng dáng nổi bật, biểu tình nồng nàn, giọng hát uyển chuyển, bước nhảy hoa lệ...

Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân cùng ra sức, tận tình biểu diễn ọi người xem. Không khí sân vận động lại càng được đẩy lên cao trào.

- Một bài nữa! Một bài nữa!

Khoảng thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi. Bất tri bất giác, Liveshow đã gần kết thúc. Khi Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân biểu diễn xong ca khúc cuối cùng, cảm xúc của khán giả vẫn dâng trào như cũ.

- Mọi người xin yên tĩnh một chút.

Trang Hiểu Vân xoa mồ hôi trên đầu, chờ đợi fan hâm mộ không còn hò hét nữa thì mới hỏi:

- Mọi người nhất định muốn nghe nữa sao?

- Đúng vậy!

- Được! Bài tiếp, Mộ Khuynh Nhan sẽ hát ọi người nghe.

Hiện giờ, Trang Hiểu Vân đã có kinh nghiệm sân khấu phong phú, biết nên làm thế nào để điều động cảm xúc của fan hâm mộ, khống chế sân khấu.

Đơn ca?

Lời của Trang Hiểu Vân vừa thốt lên xong, toàn bộ fan hâm mộ đều sửng sốt.

Bởi vì... từ sau khi ban nhạc Hoàng Hậu thành lập cho tới giờ, Mộ Khuynh Nhan chưa đơn ca bao giờ.

Trong phòng VIP, thấy hội diễn xướng sắp bế mạc, Bùi Đông Lai đang chuẩn bị rời đi để tìm Mộ Khuynh Nhan liền nghe thấy lời nói của Trang Hiểu Vân. Hắn không khỏi dừng bước.

Trên sân khấu, Mộ Khuynh Nhan vẫn còn đang trừng to mắt nhìn Trang Hiểu Vân. Đúng theo trình tự buổi diễn thì ca khúc vừa rồi chính là ca khúc cuối rồi mà?

- Nhưng mà, trước khi Khuynh Nhan biểu diễn, tôi muốn hỏi mọi người một vấn đề. Mọi người có biết tại sao Khuynh Nhan lại chọn ngày hôm nay làm ngày tổ chức Liveshow không?

- Muốn!

Thanh âm chính tề vang lên toàn trường.

“Thịch thịch!”

Tim Mộ Khuynh Nhan đập mạnh liên hồi, sắc mặt trở nên kinh hoàng. Nàng đã hiểu rõ dụng ý của Trang Hiểu Vân rồi!

- Như vậy thì đợi cho Khuynh Nhan hát xong thì sẽ nói ọi người biết nhé!

Trang Hiểu Vân quay đầu, nhìn Mộ Khuynh Nhan đầy cổ vũ. Sau đó, không đợi Mộ Khuynh Nhan mở miệng, nàng đã tự động lui xuống, nhường sân khấu lại cho Mộ Khuynh Nhan.

Trong phút chốc, sân vận động to như vậy lại trở nên yên tĩnh. Ánh mắt mọi người đều tụ tập trên người Mộ Khuynh Nhan.

Trên sân khấu, Mộ Khuynh Nhan lúc này có vẻ đặc biệt khẩn trương. Lòng bàn tay nắm micro toát ra mồ hôi, trái tim điên cuồng đập loạn.

Sau đó...

Không đợi Mộ Khuynh Nhan lấy lại tinh thần, bản nhạc của bài "Không muốn trưởng thành" vang lên.

Hả?

Mộ Khuynh Nhan sao lại hát bài hát của ban nhạc khác?

Trong lúc nhất thời, toàn thể fan hâm mộ có chút nghi hoặc.

Mặc kệ fan hâm mộ nghi hoặc thế nào, trên sân khấu, Mộ Khuynh Nhan dường như bị người ta kéo đi vậy, nàng kìm lòng không được mà mở chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn, nhẹ nhàng hát theo tiết tấu âm nhạc.

- Tôi biết thế giới này chẳng ai thập toàn thập mỹ.

- Chỉ mong sao tình yêu có thể đừng quá phức tạp như thế này.

- Tôi nguyện trước khi anh ấy trở về tôi vẫn đang yên lặng ngủ say.

- Nhưng anh đã đi đến một tòa lâu đài khác và trao nọ hôn ột người con gái khác.

...

- Tôi không muốn, tôi không muốn.

- Không muốn trưởng thành.
- Trưởng thành rồi thế giới này sẽ không còn như trong cổ tích.
- Tôi không muốn, tôi không muốn, không muốn trưởng thành.
- Tôi muốn mình cứ mãi khờ dại và ngây thơ.
- Tôi không muốn, tôi không muốn.
- Không muốn trưởng thành.
- Trưởng thành rồi tôi sẽ mất đi anh.

...

Hết bài.

Không muốn trưởng thành - SHE

Lúc này đây, fan hâm mộ không còn reo hò lên nữa. Họ chỉ ngẩn ngơ nhìn lên sân khấu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô gái hiện tại đã đắm lệt.

- Tôi... tôi tin rằng trong các bạn vẫn còn có người nhớ rõ. Ngày này năm ngoái, tôi đã tới đại học Đông Hải đón người rồi mới tới sân khấu biểu diễn ca khúc "Luân Hồi".

Dưới cái nhìn chăm chú của fan hâm mộ, Mộ Khuynh Nhan mặc ý để cho nước mắt chảy xuống, nhẹ giọng nói:

- Ngày đó, tôi vì để cảm ơn cậu ấy mà đi. Khi tôi bất lực, tuyệt vọng nhất, là cậu ấy đã đến bên làm bạn với tôi, đã đưa tôi bay khỏi địa ngục để tới thiên đàng.
- Sau đó, khi tôi bất lực và tuyệt vọng lần thứ hai, cậu ấy lại xuất hiện như một chiến thần, cứu tôi, cho tôi dũng khí sống tiếp.
- Cậu ấy nói với tôi rằng, mặc kệ có chuyện gì xảy ra đi nữa thì cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Cậu ấy dạy tôi cách kiên cường, kiên cường để đối mặt với cuộc sống, đối mặt với khó khăn.

Nói tới đây, nước mắt đã che kín khuôn mặt xinh đẹp. Mộ Khuynh Nhan chậm rãi nở nụ cười tươi sáng lạn:

- Tôi nghĩ rằng tôi muốn nói cho cậu ấy biết: Tôi vừa khờ dại vừa ngây thơ, thích cổ tích, nhưng mà tôi đã trưởng thành rồi.

PS: Đậu xanh, không hổ là chủ động Loli, Thiên Thiên dịch lời bài hát được thật

708. Chương 702: Có Người Vui Mừng Có Người Buồn

Chương 702: Có người vui mừng có người buồn

- Ôi, trái tim của tôi vỡ mja nó rồi! Khuynh Nhan hình như vừa thổ lộ phải không?
- Con Mja nó! "Cậu ấy" trong miệng Khuynh Nhan là ai? Thằng đó có tư cách gì mà để cho Khuynh Nhan chủ động thổ lộ?
- Nếu tôi nhớ không nhầm thì sở dĩ hôm đó Khuynh Nhan lên sân khấu muộn là vì đi đón một sinh viên trường đại học Đông Hải, tên là Bùi Đông Lai.
- Chẳng... chẳng nhẽ, nữ thần đã yêu một tên sinh viên? Holy shit... cái chuyện *beep* gì thế này?

...

Vài lời tâm sự của Mộ Khuynh Nhan vừa ra khỏi miệng, sân vận động vốn đang yên tĩnh lập tức sôi trào như núi lửa.

Thổ lộ!

Gần như trong đầu mọi người đều hiện ra hai chữ này!

Trong mắt tất cả mọi người, Mộ Khuynh Nhan tổ chức buổi diễn xướng ngày hôm nay, hoàn toàn là vì "cậu ta"!

Toàn bộ những tin tức liên quan tới Mộ Khuynh Nhan trước kia được xâu chuỗi lại, mọi con đường đều đi tới cái tên Bùi Đông Lai.

Nhưng mà...

Bọn họ cũng không biết cái tên sinh viên trong miệng họ ngày nào giờ đã thành cá chép vượt long môn. Cùng với cảm giận cũng là không thể nào mà tin nổi.

Có lẽ là không ngờ nổi mấy lời từ đáy lòng mình lại gây lên náo động nhường này, Mộ Khuynh Nhan lập tức tỉnh lại từ trong tưởng niệm với Bùi Đông Lai.

Nàng kiệt lực điều chỉnh cảm xúc:

- Cảm ơn mọi đã tới Liveshow đêm nay. Ban nhạc Hoàng Hậu sẽ tiếp tục cố gắng thật nhiều, hi vọng mọi người tiếp tục ủng hộ chúng tôi, hẹn gặp lại!
- Khuynh Nhan, tên kia là ai?
- Khuynh Nhan! Tại sao cô lại có thể yêu một sinh viên?

Fan hâm mộ chia làm hai phe. Một phe là những người không biết "cậu ấy" trong miệng Mộ Khuynh Nhan là Bùi Đông Lai. Một phe khác là những fan hâm mộ trung hành khác, bọn họ hò hét to, cố gắng muốn Mộ Khuynh Nhan giải thích rõ ràng. Nhưng cảm giác của tất cả mọi người lúc này đều giống nhau, một người nào đó đột nhiên nhảy tới cướp đi nữ thần của bọn họ.

Fan hâm mộ điên cuồng ngoài dự đoán của Mộ Khuynh Nhan. Nàng tiếp tục giải thích thêm điều gì sẽ càng làm sự việc thêm rối loạn. Nhân việc bảo an nhanh chóng vây quanh, đưa cô rời khỏi sân khấu.

Một số ít fan hâm mộ cố gắng vượt qua rào chắn, bị cảnh vệ ngăn trở. Sân vận động trở nên hỗn loạn.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai đang đứng bên cửa sổ ở phòng khách VIP, nhìn bóng dáng Mộ Khuynh Nhan đang kinh hoàng rời đi. Hắn hơi trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng đã hạ quyết định nào đó, liền xoay người rời đi.

Rất nhanh, Mộ Khuynh Nhan đã được các nhân viên bảo an đưa trở về hậu trường.

- Chị Hiểu Vân, làm sao bây giờ?

Về khía cạnh nào đó, Mộ Khuynh Nhan mặc dù biết cách sống độc lập, xem như đã trưởng thành rồi nhưng rõ ràng không hề có kinh nghiệm xử lý loại chuyện như thế này. Hiện tại nàng như là một con nai con hoang mang lo sợ.

- Yên tâm đi Khuynh Nhan. Ban tổ chức sẽ có cách xử lý tốt chuyện này.

So sánh với Mộ Khuynh Nhan, Trang Hiểu Vân thành danh trước nàng, từng làm ca sĩ một thời gian dài, cũng tham gia rất nhiều chương trình Liveshow cho nên có kiến thức rất nhiều về bầu không khí không lành mạnh của xã hội. Cho dù là lịch duyệt hay là tính chất tâm lý thì Mộ Khuynh Nhan cũng không thể nào bằng được nàng.

- Hô... Hô...

Nghe Trang Hiểu Vân nói như thế, Mộ Khuynh Nhan vỗ ngực, yên tâm không ít.

- Khuynh Nhan, Hiểu Vân, fan hâm mộ hiện tại đang rất kích động. Để cho an toàn ban tổ chức nói để cho chúng ta rời khỏi đây.

Lúc này, người đại diện cho ban nhạc Hoàng Hậu đi vào với vẻ lo lắng.

- 2 em phải thay quần áo ngay lập tức.
- Vâng.

Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân gật đầu, đi theo người đại diện tới phòng hóa trang.

Ngoài phòng hóa trang, một chiếc xe SUV treo biển quân đội đã chờ ở đây từ rất lâu. Bên cạnh xe là một quân nhân mang quân hàm một vạch hai sao. Hắn ta chính là phó tổ trưởng tổ bảo an được phái đến để đảm bảo an toàn cho buổi biểu diễn ngày hôm nay - đại đội trưởng Trung đoàn Vũ Cảnh của Đông Hải.

- Đại đội trưởng Liên, cảm ơn ngài.

Ra khỏi phòng hóa trang, người đại diện của Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân liền đi về phía trước, cảm ơn đại đội trưởng Vương.

Đại đội trưởng Vương lắc đầu, nói:

- Đây là chức trách của chúng tôi, nhanh lên xe đi.

- Lên xe.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân cấp bách cho nên người đại diện của Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân cũng không nói nhiều lời vô ích, vội vàng để hai người lên xe.

Đợi cho ba người Mộ Khuynh Nhan lên xe xong, đại đội trưởng Vương liền khởi động ô tô, chạy tới cửa nam của sân vận động.

- Chắc là không sao rồi.

Sau khi ô tô khởi động, người đại diện ngồi vị trí phụ lái quay đầu nhìn Mộ Khuynh Nhan và Trang Hiểu Vân ngồi phí sau, thấy hai người có chút khẩn trương, liền cười khổ nói:

- Fan hâm mộ chắc là không đuổi tới cửa nam nhanh vậy đâu. Hơn nữa, cho dù họ có đuổi tới nơi thì cũng không dám cản xe quân đội.

- Không sao là tốt rồi.

Nghe người đại diện nói như thế, Mộ Khuynh Nhan hoàn toàn yên lòng, sau đó... lại tự trách:

- Xin lỗi, đều là tại em không tốt. Nếu em không nói ra những lời kia thì đã không có việc gì rồi.

- Khuynh Nhan, nếu em không nói ra thì chẳng phải dụng tâm của chị vụt đi sao?

Trang Hiểu Vân nghe vậy liền tức đến suýt ngất.

"Xoạch----"

Đôi mắt to xinh đẹp của Mộ Khuynh Nhan nhìn Trang Hiểu Vân khó hiểu.

- Khuynh Nhan, bài hát "Không muốn trưởng thành" cuối cùng kia đúng là ý của Hiểu Vân chứ không phải ý của công ty.

Chị Tiêu là người đại diện cười khổ:

- Hiểu Vân thấy em yêu cậu ta quá vất vả cho nên muốn mượn cơ hội này để em có dũng khí nói ra lời trong lòng mình. Sau khi Liveshow kết thúc, nó mới đi tìm chị. Chị phải xin chỉ thị của ông tổng rồi mới được phê chuẩn đấy.

- Cảm... cảm ơn chị Hiểu Vân, cảm ơn chị Tiêu!

Nghe chị Tiêu giải thích xong, Mộ Khuynh Nhan hiểu ra. Sau đó... khuôn mặt đỏ ửng lên. Nàng ngượng ngùng hỏi:

- Chị Hiểu Vân, chị Tiêu, chị... các chị nói xem, cậu ấy có nhìn thấy không?

- Nói nhảm!

Trang Hiểu Vân khóc không ra nước mắt:

- Tiểu công chúa của tôi ơi. Sau khi em làm âm ĩ lên như vậy, chuyện đêm nay sẽ xuất hiện nhan nhản trên báo chí và mạng internet. Cậu ta không muốn biết chuyện cũng khó đấy.

- Ồ...

Nghe Trang Hiểu Vân nói như thế, Mộ Khuynh Nhan hơi kích động, cũng có chút chờ mong, trong đó cũng khó mà tránh khỏi việc hơi khẩn trương. Nàng nói nhỏ:

- Vậy... vậy hai người cảm thấy sau khi cậu ấy thấy rồi sẽ phản ứng như thế nào?

Lúc này, cho dù là Trang Hiểu Vân hay là chị Tiêu đại diện đều trầm mặc.

Hiển nhiên... hai người cũng không thể đoán được phản ứng của Bùi Đông Lai sau khi biết chuyện.

- Cậu... cậu ấy sẽ không tức giận chứ?

Thấy Trang Hiểu Vân và chị Tiêu trầm mặc, Mộ Khuynh Nhan bị dọa đến biến sắc, trong giọng nói mang theo tiếng thút thít nức nở. Đối với Mộ Khuynh Nhan, việc Bùi Đông Lai tức giận đúng là chuyện nghiêm trọng nhất trên đời này!

- Aiz... Khuynh Nhan, đây không phải vấn đề tức giận hay không mà là cậu ta có thể lựa chọn em hay không.

Trang Hiểu Vân nghe vậy, do dự một chút, vẫn nhịn không được nhắc nhở:

- Nếu cậu ta cũng thích em vậy thì sau khi biết tin này sẽ chủ động liên hệ với em. Còn nếu cậu ta không thích...

Hả?

Trang Hiểu Vân nói được một nửa đột nhiên ngừng lại.

Bởi vì... nàng chợt phát hiện, Mộ Khuynh Nhan ngồi bên cạnh mình giống như đang mình thấy ma, trợn to mắt nhìn về phía trước, biểu tình như không thể nào tin nổi. Cứ như là có một thứ gì đó đã dọa cho ba hồn chín vía của Mộ Khuynh Nhan bay đi mất, thế cho nên nàng mới coi lời Trang Hiểu Vân nói trở thành không khí...

- Dừng... Dừng xe!!

Sau đó, Trang Hiểu Vân vô cùng tò mò nhìn về phía trước còn Mộ Khuynh Nhan thì lại kích động kêu lớn lên.

Nghe được âm thanh của Mộ Khuynh Nhan, không riêng gì Trang Hiểu Vân và chị Tiêu đại diện mà ngay cả lái xe cũng hoảng sợ. Nhưng mà... bởi vì cấp trên yêu cầu hẳn phải chấp hành mệnh lệnh của ba người Mộ Khuynh Nhan vô điều kiện cho nên hẳn vẫn giẫm phanh xe trước.

"Két ~ "

Bánh xe ma sát với mặt đường tạo thành một tiếng vang chói tai. Ô tô theo quán tính trượt đi một đoạn rồi mới ngừng lại.

Khi lái xe giẫm phanh, Trang Hiểu Vân và chị Tiêu đại diện đều nhìn về phía trước. Hai người đều thấy một chiếc xe Audi A41 ở đó, ngoài ra thì không còn cái gì khác.

Lúc này, thấy ô tô đã ngừng lại, hai người khó hiểu nhìn Mộ Khuynh Nhan.

- Khuynh Nhan, em làm sao vậy?

- Là... là cậu ấy!

Ngồi ở ghế sau, mắt Mộ Khuynh Nhan trợn to hết cỡ. Nàng vẫn không dám nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm về phía trước rồi lại thất thanh kêu lên, trong giọng nói không giấu nổi sự khiếp sợ lẫn vui mừng.

Chẳng lẽ...

Trang Hiểu Vân và chị Tiêu đại diện bỗng giật mình, liền nghĩ tới chuyện gì đó. Hai người không nói lời nào liền nhìn nhanh về phía trước.

Ngay sau đó.

Hai người nhìn thấy một thanh niên bước ra khỏi chiếc Audi màu trắng rồi đi lại gần xe SUV.

Bùi. . . Bùi Đông Lai?!

Khi nhìn thấy khuôn mặt không tính là xa lạ của Bùi Đông Lai, Trang Hiểu Vân và chị Tiêu kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm.

Vừa rồi, hai người còn đàm luận xem Bùi Đông Lai sau khi biết chuyện đêm nay sẽ có phản ứng gì. Ai mà ngờ, giờ này Bùi Đông Lai lại như là giáng xuống từ trên trời, trực tiếp xuất hiện bên cạnh bọn họ...

Điều này khiến cho hai người kinh hãi đến không thể nào mà hình dung bằng lời nói được.

So sánh với hai người Trang Hiểu Vân và chị Tiêu, Mộ Khuynh Nhan còn rung động mãnh liệt hơn. Thân thể mềm mại run lên nhè nhẹ giống như bị điện xẹt qua. Thậm chí... hơi thở của nàng cũng trở nên đặc biệt dồn dập!

Mặc dù trước khi Liveshow bắt đầu, nàng nói với Trang Hiểu Vân rằng Bùi Đông Lai sẽ tới xem nhưng... Đây chẳng qua chỉ là nàng dùng tinh thần AQ tự an ủi chính mình.

Nàng chỉ là tự thôi miên thôi.

Bởi vì... ngay cả chính nàng cũng không tin rằng Bùi Đông Lai sẽ tới xem Liveshow của mình!

Dù sao, vì có thể làm tốt công tác chuẩn bị cho Liveshow, nàng đã tới Đông Hải với Trang Hiểu Vân vào ngày hôm qua. Nhưng mà Bùi Đông Lai lại không hề đi tìm nàng!

Thậm chí... điện thoại liên lạc cũng không hề có!

Dưới tình huống như thế, Bùi Đông Lai làm sao có thể tới sân vận động để xem nàng biểu diễn được?

Có lẽ hạnh phúc đến quá đột nhiên, có lẽ chuyện này khó mà tưởng tượng nổi, sau khi không khiếp sợ nữa, Mộ Khuynh Nhan nhắm mắt lại rồi dùng sức lắc đầu, sau đó lại mở to mắt ra. Nàng cố gắng làm mình nhìn rõ thêm một chút.

Nhìn rõ rồi.

Nàng lại nhìn rõ một lần nữa.

Trong khi nàng đang vô cùng kích động, Bùi Đông Lai càng ngày càng tới gần chiếc xe SUV.

- Cậu ấy tới! Cậu ấy thật sự tới!

Sau đó, lúc Bùi Đông Lai sắp tới gần, trong lòng Mộ Khuynh Nhan kích động reo hò.

“Cạch!”

Mộ Khuynh Nhan giống như bị ma xui quỷ kiến, vươn tay mở cửa ra.

- Cậu... cậu đã tới rồi...

Cửa xe mở ra, Mộ Khuynh Nhan bừng tỉnh khỏi sự vui mừng, theo bản năng mở miệng nói, giọng điệu vô cùng khẩn trương.

- Ủh!

Chẳng biết tại sao, khi nhìn thấy bộ dạng này của Mộ Khuynh Nhan, rồi lại nhớ lại lời Quý Hồng nói cùng lời thổ lộ của Mộ Khuynh Nhan trên sân khấu, Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy vô cùng áy náy.

Hắn thật sự không để ý đến cô bé này.

Khi Bùi Đông Lai vẫn còn đang cảm thấy áy náy, Mộ Khuynh Nhan lại nhớ lại mấy lời mình bộc lộ trên sân khấu. Khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, lời nói trở nên lộn xộn:

- Thực... thực xin lỗi, vừa rồi... vừa rồi... tớ...

- Đi ăn món ăn bình dân ở miếu Thành Hoàng nhé.

Bùi Đông Lai mỉm cười, ngắt lời Mộ Khuynh Nhan nói, chìa tay phải về phía cô.

Món ăn bình dân ở miếu Thành Hoàng!

Bên tai vang lên lời của Bùi Đông Lai, nhìn bàn tay to lớn trước mặt, câu nói kế tiếp của Mộ Khuynh Nhan bị nuốt trở về. Nàng cảm thấy cả người choáng váng.

Đúng vậy.

Về mặt của nàng trong khoảnh khắc đó hoàn toàn cứng lại, chỉ ngơ ngác nhìn Bùi Đông Lai.

Cứ ngơ ngác nhìn.

Trong đầu không khỏi hiện ra tình cảnh ngày này năm ngoái, sau khi nàng kết thúc buổi biểu diễn, Bùi Đông Lai đợi nàng cùng đi ăn món ăn bình dân ở miếu Thành Hoàng.

Tuy rằng vào ngày đó, Phương Thế Vinh, con trai của Phương Chấn lão đại của Hàng Hồ quấy rầy "thế giới riêng" của hai người. Nhưng, ngày đó vẫn là ngày đẹp nhất, vui sướng nhất trong đời nàng.

Hơn nửa năm quá, mỗi khi không vui, hoặc là khi nhớ Bùi Đông Lai, nàng đều nhớ lại từng khắc từng giây ngày hôm đó, sau đó chìm vào giấc ngủ trong dòng ký ức. Đợi cho tới khi tỉnh dậy, toàn bộ niềm vui sướng vui mừng đều hóa thành hư không. Thứ còn lại chỉ còn là trống rỗng.

- Khuynh Nhan...

Thấy Mộ Khuynh Nhan choáng váng ở đó không nhúc nhích gì, Trang Hiểu Vân hiểu rằng nàng đang hạnh phúc đến văng đầu, liền vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

- Vâng.

Nghe thấy tiếng nhắc nhở của Trang Hiểu Vân, Mộ Khuynh Nhan bước ra khỏi suy nghĩ. Nước mắt tràn mi, chảy đầy khuôn mặt của nàng.

Dưới đèn đường.

Nàng đang khóc nhưng cũng nở nụ cười hạnh phúc.

Cùng lúc đó, trong khu biệt thự nhà giàu Tử Viên.

Quý Hồng mặc chiếc váy ngủ Lace màu đỏ, giống như một chú mèo nhỏ cuộn tròn trên salon trong phòng khách. Trong tay nàng bưng một ly rượu đỏ, mắt nhìn vào màn hình TV.

Trong TV đang phát lại bài hát "Không muốn trưởng thành" mà Mộ Khuynh Nhan đơn ca.

- Khuynh Nhan à. Chúng ta cũng có hoàn cảnh giống nhau, chị có thể hiểu được tâm tình của em. Chúc mừng em, em may mắn hơn chị.

Sau khi nghe lại lời thổ lộ của Mộ Khuynh Nhan một lần nữa, Quý Hồng nhìn hình ảnh của cô gái xinh đẹp đang khóc trên TV, nhẹ giọng chúc mừng, sau đó ngồi dậy, đưa tay với lấy bình rượu đỏ trên bàn nhưng trong bình đã sớm cạn rượu. Lúc này nàng mới phát hiện ra, bốn bình rượu kia đã bị nàng uống hết.

Quý Hồng vô lực ngã xuống ghế salon, giống như một kẻ khờ dại ngẩn ngơ lên trần nhà.

- Quý Hồng ơi là Quý Hồng, mày thành toàn cho nó nhưng chính mày chẳng phải là thành một kẻ đáng thương ở một mình trong căn phòng lạnh lẽo này hay sao? Có phải mày cảm thấy mình rất cao thượng hay không!

"Khách khách"

Trên ghế sa lon.

Nàng cười đến gập người lại, trên khuôn mặt kia đã tràn ngập nước mắt.

709. Chương 703: Xuất Chinh, Một Trận Định Giang Sơn!

Chương 703: Xuất chinh, một trận định giang sơn!

...

...

"Ào -----"

Thanh âm trầm lắng của sóng biển truyền đến. Ngọn sóng như bị thuốc nổ kích thích, bắn thẳng lên trời tạo thành bọt trắng xóa.

- Hiện giờ, mình chẳng những luyện "Lôi Đình" được như lô hỏa thuần kim, hơn nữa còn hoàn toàn củng cố đỉnh cao của cảnh giới Hóa Kính, đạt tới bình cảnh. Chỉ cần đột phá bình cảnh, mình sẽ chính thức bước vào cảnh giới Cương Kính.

Dưới bầu trời xám trắng, Bùi Đông Lai đứng trong nước biển, tùy ý để bọt sóng vấy lên người, trên khuôn mặt ẩn hiện ý cười ung dung.

Sau khi trở về từ núi Tu Di, Bùi Đông Lai dựa theo lời đề nghị của Long Bồ Tổ, trừ việc luyện công mỗi buổi sáng ra thì mỗi ngày sẽ luyện tập "Bùi gia quyền" trong biển.

Bởi vì nước biển có lực cản và sức nén lớn cho nên thời gian luyện quyền của Bùi Đông Lai giảm đi nhưng công hiệu lại tăng mạnh. Thực lực của hắn tăng lên những mười phần, chỉ tốn thời gian một tháng đã hoàn thành việc củng cố đỉnh cao của cảnh giới Hóa Kính.

- Qua tử nói đệ tam môn vũ kỹ của Bùi gia quyền đó là "nhập thần". Nhưng mà... nhập thần thì không thể nào mà tu luyện, chỉ có thể tự lĩnh ngộ.

Bùi Đông Lai khá thỏa mãn với tốc độ tăng trưởng của thực lực đồng thời cũng có chút ít tiếc nuối. Hắn tiếc nuối mình không thể lĩnh ngộ thứ tinh diệu, thần kỳ nhất trong Bùi gia quyền - vô thần.

Cảm thán một hồi, Bùi Đông Lai nhìn thoáng qua sắc trời mới phát hiện đã gần về sáng. Hắn ngừng luyện quyền, xoay người đi đến bờ biển, vắt khô quần áo mình rồi mới đi tới chiếc Audi A41 đang đậu trên đường quốc lộ gần biển.

Trong Audi A41, Mộ Khuynh Nhan đang nằm trên ghế phụ lái, ngủ say như một chú heo con.

Thấy cảnh này, Bùi Đông Lai tuy không đành lòng nhưng cũng phải vỗ nhẹ lên vai Mộ Khuynh Nhan:

- Khuynh Nhan, dậy thôi.

- Ừm...

Như cảm nhận được có người lay mình, Mộ Khuynh Nhan vẫn đang chìm trong mộng đẹp chậm rãi mở mắt ra. Đôi mắt mông lung buồn ngủ nhìn thấy Bùi Đông Lai đang ở gần mình trong gang tấc. Nàng đột nhiên kinh hãi, ngồi bật dậy, kinh hô:

- Tớ... tớ sao lại ngủ mất?

- Nói chuyện một hồi thì cậu ngủ mất.

Nghe được câu hỏi của Mộ Khuynh Nhan, Bùi Đông Lai dở khóc dở cười.

Tối qua, hắn mang Mộ Khuynh Nhan đi ăn món ăn bình dân ở miếu Thành Hoàng, vốn định đưa nàng về khách sạn ngủ nhưng mà... Mộ Khuynh Nhan lại không muốn về, bảo Bùi Đông Lai chở cô đến bờ biển một chút. Kết quả, khi tới rồi lại muốn cùng Bùi Đông Lai cùng ở đây ngắm cảnh cho tới hừng đông, thuận tiện xem mặt trời mọc luôn...

Nửa năm qua, Bùi Đông Lai vì bận bịu quá nhiều việc cho nên không để ý gì tới Mộ Khuynh Nhan. Trong lòng hắn ít nhiều có chút áy náy nên không hề cự tuyệt thỉnh cầu của nàng.

Nhưng mà.

Mộ Khuynh Nhan đã phải biểu diễn cả một tối rồi, thân thể đã sớm mệt mỏi, nói chuyện với Bùi Đông Lai được mấy câu đã ngủ thiếp đi.

- Sao tớ có thể ngủ quên được chứ?

Đối với Mộ Khuynh Nhan, trong nửa năm qua, nàng nằm mơ cũng muốn được trải qua "thế giới hai người" với Bùi Đông Lai. Tối qua, thật vất vả mới nắm được cơ hội hiếm hoi này, vậy mà nàng lại ngủ mất. Điều này làm nàng hối hận mãi không thôi. Mộ Khuynh Nhan lại thấy trên người Bùi Đông Lai ướt đầm, mới hỏi:

- Sao người cậu ướt sũng thế này?
- Tớ dậy từ sớm nên đi ra bờ biển luyện quyền.

Bùi Đông Lai cười nói. Từ khi hần bước vào đỉnh cao của cảnh giới Hóa Kính thì đã không cần ngủ nữa. Mỗi ngày, hần chỉ cần dựa theo phương pháp hít thở, ngồi thiền đặc hữu của "Bùi gia quyền" là có thể khôi phục tinh thần.

- Buổi sáng khá lạnh, cậu ăn mặc như thế sẽ cảm thấy...

Nghe Bùi Đông Lai nói như thế, Mộ Khuynh Nhan lo lắng mở điều hòa trong xe ra. Nàng nói:

- Cậu cởi quần áo ra để điều hòa hong khô.
- Ồ...

Bùi Đông Lai nhìn Mộ Khuynh Nhan một cách kỳ lạ.

Mộ Khuynh Nhan thấy Bùi Đông Lai nhìn mình, liền nghiêm túc nói:

- Sẽ... sẽ cảm thấy đấy!
- Xem ra, cậu thực sự đã trưởng thành rồi. Chẳng những có thể chăm sóc mình mà còn biết lo cho người khác.

Bùi Đông Lai vui mừng cười, thoải mái nói:

- Không cần lo cho tớ, tớ sẽ không sao. Hoàn cảnh huấn luyện trước kia còn tồi tệ hơn nhiều.
- Thật... thật sẽ không sao chứ?

Nghe Bùi Đông Lai nói nửa câu đầu, Mộ Khuynh Nhan đột nhiên bừng tỉnh, xấu hổ đến đỏ mặt. Nhưng sau khi nghe nửa câu sau, nàng khẽ chu môi, dường như kháng nghị quyết định của Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế, dở khóc dở cười nói:

- Nói dối là con chó nhỏ. Đi thôi, đi cùng tớ đến bờ biển ngắm mặt trời mọc nào.
- Được.

Lời của Bùi Đông Lai khiến Mộ Khuynh Nhan vui vẻ ngay. Nàng gật đầu, đẩy cửa xe ra rồi nhảy xuống, chủ động dắt tay Bùi Đông Lai đi tới sát bờ biển.

Một giờ sau, mặt trời đỏ quạnh như lòng đỏ trứng gà dâng lên phía chân trời xa xa. Bùi Đông Lai lái xe đưa Mộ Khuynh Nhan về khách sạn.

Trong ô tô, Mộ Khuynh Nhan dường như vẫn còn chìm trong hồi ức khi nãy, nàng rúc vào lòng Bùi Đông Lai ngắm cảnh mặt trời mọc. Khóe miệng xinh đẹp khẽ cong lên, nở nụ cười hạnh phúc.

- Đúng rồi, Khuynh Nhan, nghe nói Công Ty Giải Trí Warner Brothers của Hollywood phái người đi tìm cậu à?

Khi ô tô đã chạy vào nội thành, Bùi Đông Lai nghĩ tới lời Quý Hồng nói ngày hôm đó. Mặc dù đã biết rõ nhưng hần vẫn cất tiếng hỏi.

Lời của Bùi Đông Lai nói khiến Mộ Khuynh Nhan hạnh phúc. Nàng vui sướng gật đầu, bình đạm gật đầu:

- Vâng, chị Tiêu nói Công Ty Giải Trí Warner Brothers đã liên hệ với chị ấy, muốn em và chị Hiểu Vân cùng sang Hollywood để phát triển. Nhưng mà dựa theo lời của chị Tiêu thì ông tổng không đồng ý, nói là có liên quan tới anh...
- Không lâu nữa cậu có thể đi Hollywood để phát triển cùng Trang Hiểu Vân.

Tầm quan trọng của Hollywood đối với một người nghệ sĩ cao bao nhiêu, Bùi Đông Lai rất rõ. Đồng thời, hẳn cũng biết, Mộ Khuynh Nhan sở dĩ cảm thấy không quan trọng, ngoại trừ nàng không có tâm tranh cường hào thắng ra thì càng bởi vì liên quan tới hắn.

- Tuy tớ không hiểu chuyện này sao lại liên quan tới cậu nhưng làm vậy thì nó chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới cậu.

Mộ Khuynh Nhan kiên định lắc đầu:

- Cho nên, chuyện này cậu không cần quản đâu. Bọn tớ không đi Hollywood đâu, ở Nam Cảng cũng rất tốt mà.

- Tớ nói đi thì đi.

Bùi Đông Lai nói.

Bùi Đông Lai đột nhiên cường thế như vậy khiến chẳng những không làm cho Mộ Khuynh Nhan cảm thấy không thích ứng kịp mà còn làm cho nàng thêm ý lại. Mộ Khuynh Nhan vui vẻ cười nói:

- Tớ nghe lời cậu. Cậu muốn tớ đi thì tớ sẽ đi.

- ...

Bùi Đông Lai.

..

Sau khi đưa Mộ Khuynh Nhan về khách sạn, Bùi Đông Lai cũng không trực tiếp quay về biệt thự mà lái xe tới tập đoàn Đông Hải.

Lúc trước, vì Diệp gia khai đao với Bùi Đông Lai cho nên tập đoàn Đông Hải bị niêm phong. Tổng bộ tập đoàn đình chỉ hoạt động, không ít nhân viên mất việc phải ở nhà, chỉ một số ít trong đó lại tìm được công việc mới.

Tiếp tân mới tới làm cho nên chưa từng gặp Bùi Đông Lai, không biết Bùi Đông Lai là ông chủ sau lưng tập đoàn Đông Hải. Nàng lập tức mở miệng hỏi:

- Chào ngài, xin hỏi ngài tìm ai?

- Tôi tìm Tổng giám đốc Quý.

Đối mặt với sự ngăn trở của nữ tiếp tân, Bùi Đông Lai chẳng những không giận mà còn vui mừng với thái độ phục vụ chuyên nghiệp của đối phương.

Tổng giám đốc Quý?!

Nghe được lời Bùi Đông Lai nói, nữ tiếp tân liền hoảng sợ. Nhưng mà nàng không hề đưa mắt đánh giá Bùi Đông Lai mà chỉ mỉm cười hỏi:

- Thưa ngài, ngài có hẹn trước không ạ?

- Không có.

Bùi Đông Lai xấu hổ lắc đầu.

- Thật xin lỗi, thưa ngài. Tổng giám đốc Quý rất bận, nếu ngài không có hẹn trước thì không thể nào gặp được ngài ấy.

Nữ tiếp tân làm chọn chức trách của mình:

- Nhưng mà ngài có thể để lại tên và số điện thoại. tôi sẽ báo cáo cho cấp trên, xem có thể đưa ngài tới gặp Tổng giám đốc Quý hay không.

- Cảm ơn..

Bùi Đông Lai cười khở rồi nói:

- Thôi, để tôi tự mình gọi điện cho cô ấy vậy.

Nữ tiếp tân kinh ngạc nhìn Bùi Đông Lai lấy điện thoại di động ra, bấm số cho Quý Hồng. Đợi được một lúc, điện thoại nổi máy, âm thanh gầy gọn vang ra từ loa:

- Xin chào, Tổng giám đốc Quý, tôi bị nữ tiếp tân của cô giữ ở cửa đây này, phiền cô hãy nói cho cô ấy một tiếng đi.

Sax

Trong phòng tổng giám đốc kiêm CEO ở tầng cao nhất, Quý Hồng sau khi nghe được lời của Bùi Đông Lai liền ngẩn ra, sau đó đưa di động ra trước mặt, xác định xem mình có nhìn nhầm số hay không. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn xong miệng của Quý Hồng liền hóa thành hình chữ "o", vừa đủ để nhét vào một quả trứng gà.

- Ông chủ thân ái, ngài thật sự là đáng yêu. Ha ha, cười chết tôi mất...

Ước chừng khoảng mười mấy giây đồng hồ sau, Quý Hồng mới lấy lại tinh thần. Nàng phá lên cười như là nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian vậy. Cười đến khi thở không nổi thì mới nói tiếp vào điện thoại:

- Để... để tôi xuống đón cậu.

- Thôi, tôi đưa điện thoại cho cô ấy, cô cứ nói với cô ấy một tiếng đi.

Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút rồi đưa điện thoại di động cho nữ tiếp tân:

- Tổng giám đốc Quý bảo cô nghe điện thoại này.

- Ồ... Vâng.

Nữ tiếp tân đầu tiên là ngẩn ra, sau đó khấn trương tiếp lấy di động, giọng nói run rẩy:

- Chào ngài, Tổng giám đốc Quý.

- Đây người đẹp, có biết cô vừa cản người nào lại không?

Có lẽ cảm thấy chuyện này vô cùng thú vị, Quý Hồng cười trêu ghẹo.

Nữ tiếp tân ngẩn ra, định thần lại mới thành thật trả lời:

- Thưa Tổng giám đốc Quý, anh ta không nói cho tôi biết.

- Anh ta không nói chắc là sợ dọa cô, cũng là sợ cô không tin.

Quý Hồng cười cười nói:

- Bởi vì... anh ta mới chính là ông tổng của tập đoàn chúng ta.

- Ồ...

Bên tai vang lên lời nói của Quý Hồng, nữ tiếp tân sợ đến mức run cả người. Di động trực tiếp rơi từ trên tay nàng ta xuống. Sau đó một tiếng thét thảm thiết vang lên.

Tiếng kêu qua đi, cả người nàng cứng đờ.

Bởi vì.

Nàng thấy Bùi Đông Lai như là làm ảo thuật, dùng chân thay tay đỡ chiếc điện thoại đang rơi xuống. Cổ chân hắn rung lên, chiếc điện thoại theo đó bay lên, rơi vào lòng bàn tay.

- Cô đã làm trọn chức trách, tôi đề nghị cô nên đảm nhận cương vị quan trọng hơn.

Bùi Đông Lai cười cười, cất điện thoại vào trong túi rồi đi về phía thang máy.

- Đây... đây là ảo giác sao?

Nhìn bóng Bùi Đông Lai rời đi, nữ tiếp tân dùng sức bấm một cái vào tay mình. Cảm giác đau đớn cho nàng biết, đây không phải là ảo giác. Đồng thời... nàng cũng rõ ràng nhìn thấy được vài ánh mắt hâm mộ

xen lẫn ghen tị của đồng nghiệp. Cảm giác này là sao nhỉ, nó giống như: này tình yêu, có phải tối hôm qua nữ thần may mắn đã ghé thăm nhà tình yêu không?

...

- Ông chủ yêu quý, vừa rồi nữ tiếp tân kia có phải đã bị kinh ngạc đến ngây người hay không?

Hai phút sau, Bùi Đông Lai đã vào trong văn phòng. Quý Hồng đứng dậy tiếp đón, nở nụ cười xấu xa như đã thực hiện được âm mưu nào đó.

Bùi Đông Lai không muốn để cho Quý Hồng xuống nghênh đón là vì không muốn bị người ta chú ý, ai ngờ Quý Hồng lại chơi đùa hẩn. Lúc này, nghe Quý Hồng nói thế, hẩn tức giận nói:

- Bà chị à, chị có biết chị vừa phá hủy kế hoạch cải trang vi hành của tôi hay không?

- Ông chủ yêu quý, tối hôm qua ngài ôm người đẹp tiến vào giấc nồng, sáng sớm ra lại cải trang vi hành đến đây là sao? Có phải ngài muốn bà chị đây phải từ chức hay không?

Quý Hồng ưỡn bộ ngực hùng khí của mình ra vươn thẳng trước, tỏ ra vô cùng phần nộ.

Bùi Đông Lai thấy thế liền cảm thấy cái thứ hùng khí to lớn kia có lẽ có thể hấp dẫn bất kỳ một người đàn ông nào. Hẩn cười nói:

- Bà chị ơi, tôi đây cũng không dám tước chức của chị đâu.

- Ai là bà chị của anh?

Quý Hồng nói:

- Tôi bây giờ là người làm công cho cậu, cậu là ông chủ của tôi nhá. Xin phân biệt rõ ràng quan hệ của hai chúng ta. Mặt khác, bốn tiểu thư chỉ bán kiến thức, không bán thân.

- ...

Bùi Đông Lai biết rõ mình đuối lý nhưng lại không rõ tâm tư của Quý Hồng là như thế nào, đành phải nói sang chuyện khác:

- Có thể liên hệ với Công Ty Giải Trí Warner Brothers không. Hãy nói với họ rằng, chúng ta đồng ý cho ban nhạc Hoàng Hậu đi Hollywood phát triển.

- Ái chà... xem chừng tối hôm qua người tình nhỏ hầu hạ cậu thật tốt đấy nhỉ, đến nỗi bây giờ cậu liền thu xếp giúp đỡ cô ấy chuyện ở Hollywood.

Quý Hồng theo thói quen kích thích Bùi Đông Lai một câu, sau đó... đột nhiên giật mình, khiếp sợ hỏi:

- Kế hoạch cần thực hiện rồi sao?

- Ừ.

- Ông chủ yêu quý, ngài thực sự muốn chiến một trận định giang sơn à...

Có được câu trả lời khẳng định của Bùi Đông Lai, Quý Hồng đầy hưng phấn, chờ mong:

- Ừm, tôi có thể đi cùng cậu xuất chinh không? Được chứng kiến quá trình kỳ tích sinh ra, cô gái bé bỏng như tôi đây cũng thực sự là vinh hạnh và may mắn.

710. Chương 704: Dương Mưu, Không Có Kẽ Hở (1)

Chương 704: Dương mưu, không có kẽ hở (1)

Giống như nhiều đại gia tộc khác, tổng hộ gia tộc De Rothschild nằm ở thành phố Frankfurt nước Đức, chiếm diện tích không nhỏ. Họ có không ít biệt thự, trong đó phần lớn đều là biệt thự bỏ không, trang viên vô cùng quạnh quẽ.

Tất cả những chỗ này đều là nơi ở của những thành viên trung tâm trong trục hệ có thể tiến vào tổng bộ của gia tộc.

Dù gia tộc De Rothschild được công nhận là gia tộc đệ nhất toàn cầu nhưng số người có thể đồng thời đạt được hai yêu cầu để làm thành viên gia tộc cũng khá là ít ỏi!

Khi mặt trời đỏ mọc lên ở đường chân trời, thân là người có khả năng trở thành người thừa kế gia tộc De Rothschild nhất trong tương lai, Guti chấm dứt việc luyện công vào buổi sáng thường ngày. Hắn trở lại biết thự, tắm rửa thay quần áo rồi tới nhà ăn dùng bữa sáng.

Trong phòng ăn, hiểu rõ Guti là một người làm việc và nghỉ ngơi cực kỳ có quy luật, bọn người hầu đã sớm chuẩn bị bữa sáng tươm tất, đặt lên bàn. Các món ăn khá đa dạng, ước chừng có tới mười món.

Thân là trợ thủ của Guti, mỗi buổi sáng sớm, Decathlon đều ngồi dùng cơm với Guti. Trong thời gian dùng bữa, hắn sẽ báo cáo một số tin tức trọng yếu và lịch trình một ngày cho Guti.

- Thiếu gia.

Đợi Guti vào chỗ, Decathlon mới ngồi xuống phía đối diện, mở miệng báo cáo:

- Tôi vừa nhận được tin tức, ban nhạc Hoàng Hậu có quan hệ cực kỳ chặt chẽ với Bùi Đông Lai đã ký hợp đồng với Công Ty Giải Trí Warner Brothers của Hollywood.

Lấy thân phận của Guti, chuyện khiến cho hắn chú ý trên thế giới này không có nhiều lắm. Nhưng từ sau sự kiện "du thuyền Aram" kia, sự chú ý của hắn với Bùi Đông Lai lại tăng lên không ít. Thế nên báo cáo mỗi ngày của Decathlon đều có thông tin liên quan tới Bùi Đông Lai.

- Ồ?

Lúc này, khi nghe được báo cáo của Decathlon, Guti mỉm cười, đôi lông mày giương lên. Trầm mặc trong chốc lát, hắn mới cười khở nói:

- Chẳng trách sao mà cậu ta lại để tôi thả ra chân tướng của sự kiện bắt cóc "du thuyền Aram". Thì ra là vì mục đích này.

- Thiếu gia, ý của ngài là cậu ta muốn đình chiến với nghị viện Mafia, dùng toàn bộ tinh lực để đối phó với Thần Vồng?

Decathlon có thể trở thành trợ thủ của Guti cho nên chỉ số thông minh, độ nhạy bén đều vô cùng tốt. Nhưng mà, hắn lại không nghe được ý tứ của Guti.

- Sai rồi.

Guti lắc đầu, nói một giọng điều khẳng định:

- Cậu ta sẽ động thủ với nghị viện Mafia, chính xác là động thủ với gia tộc Gambino.

Decathlon cái hiểu cái không.

- Decathlon, cậu cần nhớ kỹ cho tôi. Lời của người kia đã nói ra có khi nào không thực hiện hay không?

Đôi mắt của Guti lóe ra tia sáng tinh minh:

- Cậu ta là một người có thù tất báo, cho nên... trên lời đài Bộ đội đặc chủng toàn cầu Đại Bể Vũ, cậu ta chẳng những chém giết Merck lại còn khắc hai chữ "diệt tộc" trên người thằng đó nữa. Nếu cậu ta làm như vậy thì có nghĩa là đã nói ọi người, cậu ta sẽ dùng toàn lực tiêu diệt gia tộc Gambino!

- Theo lời của thiếu gia, cậu ta muốn diệt trừ gia tộc Gambino cho nên mới lấy cơ hội hợp tác để kiểm soát. Điều này có thể hiểu được, nhưng mà tại sao cậu ta lại để cho chúng ta thả ra chân tướng của sự kiện "du thuyền Aram"? Cậu ta làm như vậy không phải là gián tiếp nói cho cả thế giới hay về thực lực của cậu ta bây giờ sao. Còn cả Anthony của gia tộc Gambino nữa, phân nửa cũng sẽ không tin cậu ta có ý cầu hòa. Có thể thấy, cậu ta làm như vậy chẳng những không có chút tác dụng che lấp nào, ngược lại còn bại lộ chính bản thân mình, khiến cho Anthony phòng bị.

- Decathlon, cậu đã nghe qua từ "Dương mưu" bao giờ chưa?

Guti hỏi ngược lại.

Decathlon ngắc ra:

- Dương mưu?

- Dương mưu là đặt toàn bộ mưu kế ở trước mặt đối thủ. Nó không che dấu, không bí mật, gần như tất cả đều trong suốt.

Guti giải thích:

- Điều này nghĩa là gì? Có nghĩa là Anthony cũng biết Bùi Đông Lai sẽ không bỏ qua cho gia tộc Gambino, cái gọi là hợp tác kia chính là một cái mìn che to đùng. Nhưng mà hắn lại không thể nhận cái gọi là hợp tác đó!

- Vì sao?

Decathlon khó hiểu. Đây là lần đầu tiên hắn nghe được từ Dương mưu này. Lý trí nói cho hắn biết, Dương mưu còn đáng sợ hơn cả Âm mưu.

- Nghị viện Mafia là một tổ chức ngầm phức tạp nhất thế giới. Nó do mười mấy gia tộc Mafia tạo thành. Gambino tuy là gia tộc cầm quyền nhưng... điều này cũng không đại biểu rằng gia tộc Gambino là nghị viện Mafia.

Guti nói đúng trọng tâm:

- Anthony đã giao thủ với Bùi Đông Lai vài lần, cả ngoài sáng lẫn trong tối và lần nào cũng là thất bại mà chấm dứt. Không ít thành viên trong nghị viện Mafia đều đưa ra kháng nghị, nhất là nhân vật tai to mặt lớn số 2 trong nghị viện - Vio. Tên này từ đề nghị hòa đàm với Bùi Đông Lai trong đại hội của nghị viện Mafia. Dưới tình huống như thế, nếu Bùi Đông Lai chủ động đưa ra yêu cầu hòa đàm vậy thì âm thanh đồng ý trong nghị viện Mafia sẽ rất cao.

- Thì ra là thế.

Decathlon đã hiểu ra một chút, thuận theo lời Guti, hắn nói:

- Hiện giờ, Bùi Đông Lai thả ra tin tức về sự kiện "du thuyền Aram", để cho tất cả mọi người đều biết sự cường đại của hắn. Dưới tình huống như thế, trừ bỏ một số thành viên Gambino vẫn phản đối từ trước tới giờ ra thì chỉ sợ phần nhiều sẽ tính toán làm sao để không làm địch thủ với Bùi Đông Lai. Dưới bức bách kiểu này, mặc kệ cậu ta có đoán được chuyện hợp tác là mìn che hay không, Anthony nhất định phải đồng ý hợp tác với Bùi Đông Lai.

- Điều khiến Dương mưu đáng sợ nhất là, cho dù hắn có đoán được kết cục của mọi chuyện nhưng hắn lại không biết mục tiêu của Bùi Đông Lai thực hiện ở nơi nào.

Guti trầm tư, nói:

- Cho dù là huyết tủy Thôi gia ở HQ hay là huyết tủy NB, Bùi Đông Lai đều dùng Âm mưu. Bây giờ, anh ta lại đổi lại, dùng Dương mưu. Nói thật, ta cũng không đoán được mục đích của anh ta. Nhưng... ta dám cam đoan, mục tiêu của cậu ta tuyệt đối không dời gia tộc Gambino quá xa.

- Thiếu gia, dựa theo lời ngài nói thì cậu ta rất có thể cũng sẽ tính cả Thần Vồng vào. Nhưng mà tôi từng nghe một câu nói của VN: Trước mặt vũ lực tuyệt đối, mọi Âm mưu hay có là Dương mưu đều vô dụng.

Decathlon do dự một chút rồi nói:

- Sức mạnh của Dixi đã có thể so sánh với Giáo Hoàng. Coi như cậu ta để cho Chiến Tranh Chi Vương Diệp Cô Thành ra tay thì chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Thần Vồng!

- Decathlon, cậu phải luôn nhớ kỹ điều này. Bất kể là Âm mưu hay Dương mưu, người vạch ra nó tuyệt đối còn chu toàn hơn cả người đứng xem. Cậu có nghĩ tới thì cậu ta cũng có thể nghĩ tới.

Khi nói chuyện, vẻ mặt của Guti trở nên ngưng trọng:

- Theo góc độ cá nhân, ta rất tán thưởng Bùi Đông Lai. Nhưng lý trí và trực giác lại nói cho ta biết, cậu ta còn đáng sợ hơn so với Dixi. Trở thành địch nhân của cậu ta đúng là một cơn ác mộng!

- Ồ...

Bên tai vang lên lời nói của Guti, Địch Tiếp bị dọa cho cả kinh, trợn mắt há mồm.

Bởi vì.

Trong ký ức của hắn, địch nhân có thể khiến cho Guti kiêng kị trên thế giới này chỉ có 3 người.

Bùi Vũ Phu, Tịch Nhân Đình và Odin.

Hiện giờ lại có thêm một Bùi Đông Lai bằng tuổi Guti nữa. Điều này sao có thể không khiến hắn kinh ngạc đây?

...

Khi Guti và trợ thủ Decathlon đang cùng thảo luận chuyện ban nhạc Hoàng Hậu muốn ký hợp đồng với Công Ty Giải Trí Warner Brothers, thân là người đứng đầu gia tộc Gambino và nghị viện Mafia, Anthony tổ chức hội nghị khẩn cấp, mời các nghị viện của Mafia tới tham dự.

- Nói vậy thì mọi người đã biết cái tên Hoa Hạ chết tiết kia chuẩn bị để cho ban nhạc Hoàng Hậu có quan hệ chặt chẽ với hắn ký hợp đồng cùng Công Ty Giải Trí Warner Brothers. Từ việc đó ra, hắn ta còn muốn giảng hòa với chúng ta.

Hội nghị bắt đầu, thân là người chủ trì, Anthony mở lời trước, ngữ khí của hắn có chút âm trầm:

- Cá nhân tôi cũng không thực sự tin hắn ta thực sự muốn giảng hòa. Mấy người thấy thế nào?

- Anthony, nếu tôi nhớ không nhầm thì sau khi cái tên bộ đội đặc chủng Merck mà anh phái tới lôi đài Đại Bỉ Vũ bị tên Hoa Hạ kia chém chết, cậu liền để cho Công Ty Giải Trí Warner Brothers đi ký hợp đồng với ban nhạc Hoàng Hậu, đúng không?

Anthony vừa nói xong thì nhân vật số hai trong nghị viện Mafia - tộc trưởng Vio của gia tộc Arnold ngồi cách đó không xa đã lên tiếng. Hắn ta nở một nụ cười khinh miệt:

- Ha, sau khi cái tên Hoa Hạ kia chém chết Merck, hình như còn khắc hai chữ "diệt tộc" lên trên người Merck nữa. Còn cậu đưa ra lời mời ký kết chẳng qua là muốn thừa dịp tên kia đi vắng, lừa hai cô gái trong ban nhạc Nữ Hoàng tới nước Mỹ, đợi cho sau khi Đại Bỉ Vũ kết thúc thì sẽ lợi dụng hai cô gái đó để uy hiếp tên Hoa Hạ kia.

- Hê...

Vio vừa nói xong, một số thành viên trong nghị viện Mafia ủng hộ Arnold gia tộc đều thay nhau nở nụ cười, một nụ cười nhạo Anthony ngu muội. Âm mưu của Anthony quả thực là vũ nhục chí thông minh của con người!

Nghe được lời châm chọc của Vio, nhìn những nụ cười trào phúng kia, trong lòng Anthony bùng lên ngọn lửa giận. Nhưng mà nhớ lại lời dặn dò của cha hắn, hắn mạnh mẽ cưỡng chế cơn tức trong lòng, trầm giọng nói

- Chú Vio, tôi thừa nhận lúc đấy tôi đã quá xúc động nhưng tình thế trước mắt phức tạp, chúng ta nhất định phải làm rõ dụng ý của tên khốn kia.

- Dụng ý chẳng phải rất đơn giản sao. Áp lực quá lớn, cho nên tên đó mới muốn hòa giải với chúng ta, toàn tâm toàn ý đối phó với Thần Vong.

Một tên tộc trưởng tên Stick mở miệng giải thích:

- Sau chuyện du thuyền Aram, tên đó và Thần Vong đã xé toang da mặt. Mặc dù hắn có sự ủng hộ của liên minh Hoa Hạ nhưng để đối phó với Thần Vong thì sẽ vô cùng khó khăn. Phải biết rằng, Thần Vong bắt cóc thánh nữ Giáo đình, cho dù là Giáo đình hay là gia tộc De Rothschild cũng không đi trả thù Thần Vong. Điều này cũng đủ để thấy Thần Vong ẩn chứa lực lượng đáng sợ đến nhường nào.

- Tôi tán thành quan điểm này...

- Tôi cũng tán thành.

...

Lời của Stick được không ít thành viên trong nghị viện phụ họa.

- Chú Vio, chú thấy thế nào?

Anthony khách khí hỏi Vio.

- Anthony, VN có một câu thành ngữ: "lưỡng bại câu thương". Hai bên đấu tranh đều bị thương tổn, ai cũng không chiếm được lợi ích gì.

Vio nói thẳng:

- Tôi tuy không thể xác định tên đó muốn giải hòa tạm thời hay vĩnh viễn nhưng tôi có thể khẳng định, sau này tên đó sẽ không động thủ với chúng ta. Nó vốn không thể đối kháng với Thần Vồng, nếu lại làm cho thế lực của mình suy yếu thì kết quả chỉ có một, đó là bị Thần Vồng tiêu diệt!

- Đây cũng là điều tôi muốn nói. Tên đó tạm thời giải hòa cũng được, vĩnh viễn giải hòa cũng tốt, chúng ta đều đáp ứng được.

Vio lại bổ sung:

- Hẳn muốn đối kháng với Thần Vồng, thực lực nhất định sẽ bị tổn hại đến một mức nhất định. Đến khi đó, hẳn muốn tiếp tục đối phó với chúng ta thì gần như là chuyện không thể nào. Chúng ta lại không có xung đột lợi ích nào với hẳn và liên minh Hoa Hạ, hoàn toàn không cần phải liều chết tới cùng.

Không có xung đột lợi ích?

Hẳn đã giơ cao khẩu hiệu tiêu diệt gia tộc Gambino rồi!!

Nghe được lời Vio nói, Anthony tức giận đến suýt nữa thì hộc máu. Hẳn có thể khẳng định, có sự có mặt của Vio, thành viên của nghị viện Mafia đã không còn một lòng thần phục gia tộc Gambino như trước nữa!

- Nếu chú Vio và mấy người muốn giải hòa thì chúng ta sẽ tiến hành bỏ phiếu biểu quyết.

Mặc dù hận không thể ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà Vio nhưng dựa theo mật chỉ của hội trưởng nghị viện Mafia đương nhiệm Chiến Thần Yossi Gambino, Anthony không thể phát hỏa, chỉ có thể để ọi người bỏ phiếu công bằng.

Nghe được lời của Anthony, một số người đã không còn trung tâm thần phục gia tộc Gambino, trong đó có cả Vio đều cười lạnh, dường như cười nhạo Anthony chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa thấy zú xệ là chưa kinh hồn.

7 và 3!

Đây chính là tỷ lệ của đồng ý và không đồng ý việc giải hòa!

- Cha, chờ khi người tự tay chém chết cái tên Hoa Hạ kia, bọn người Vio chỉ sợ sẽ hối hận đến chết!

Đối mặt với kết quả thảo luận kia, mặt ngoài thì Anthony tức giận vô cùng, trong lòng thì lại cười lạnh: "Rất nhanh thôi, bọn mày sẽ phải quỳ gối là liếm giày cho gia tộc Gambino!"

711. Chương 705: Dương Mưu, Không Có Kẽ Hở! (2)

Chương 705: Dương mưu, không có kẽ hở! (2)

Hội nghị khẩn cấp của nghị viện Mafia kéo dài một giờ.

Trải qua nghiên cứu và quyết định của hội nghị, việc hòa đàm với Bùi Đông Lai đã được tán thành.

Điều khiến một số thành viên nghị viện Mafia thấy khó hiểu là Anthony lại không đặt địa điểm ở trong trang viên gia tộc Gambino mà lại ở trong một hội tư nhân do gia tộc Gambino âm thầm khống chế.

- Cha, người cho rằng cái tên Bùi Đông Lai kia thực sự muốn hòa đàm sao?

Một chiếc Cadillac Tổng Thống có kính chống đạn chạy qua trang viên của gia tộc Gambino. Trong ô tô, một thanh niên tóc vàng mặc áo phộc Armani, tò mò nhìn nhân vật số hai của nghị viện Mafia - tộc trưởng Vio của gia tộc Arnold.

- Không biết.

Vio trả lời cực kỳ rõ ràng.

- Đã như vậy sao cha còn cực lực đề nghị hòa đàm làm gì?

Người thanh niên tóc vàng khó hiểu.

Vio nhấp một ngụm rượu, sau đó nhẹ nhàng đứng đưa chiếc ly. Hắn nở một nụ cười lạnh:

- Ngoài mặt, tên Bùi Đông Lai kia đúng là chìa mũi nhọn về phía nghị viện Mafia nhưng trên thực tế chỉ là nhằm vào gia tộc Gambino. Hơn nữa, lấy cách làm việc trong quá khứ của người này, có khả năng tên này sẽ không buông tha cho gia tộc Gambino!

- Cha, ý của cha là tên ta sẽ dựa vào cơ hội lần này tới New York đàm phán để động thủ với gia tộc Gambino?

Thanh niên tóc vàng giật mình. Dù sao nước Mỹ cũng là địa bàn của nghị viện Mafia và New York thì chính là địa bàn của gia tộc Gambino. Bùi Đông Lai làm như vậy khác gì đưa dê vào miệng cọp.

- Theo lối suy nghĩ bình thường thì hẳn ta không nên chạy tới Mỹ để ra tay nhưng hẳn ta lại là một thằng điên chính hiệu. Không ai dám chắc rằng hẳn ta sẽ không nổi điên lên.

Vio nói tới đây thì đã không nhịn được cười:

- Nói thật, bản thân ta cũng rất hy vọng hẳn ta sẽ động thủ.

Thanh niên tóc vàng dường như nghĩ tới cái gì đó. Vio thấy thế thì không tiếp tục giải thích nữa mà để cho hẳn ta tự ngẫm.

- Nếu hẳn ta động thủ thì chỉ có hai kết quả. Một là hẳn ta chết, hai là gia tộc Gambino sẽ bị trọng thương, cũng có thể bị diệt tộc.

Là đứa con trai mà Vio rất xem trọng, thanh niên tóc vàng đã trải qua không ít tội lụy, tâm trí được cho là nổi bật trong đám người cùng tuổi. Hắn rất nhanh liền đoán được ý đồ của Vio:

- Hai kết quả này đều là chuyện tốt với chúng ta. Kết quả đầu, chúng ta có thể tránh khỏi việc bị gia tộc Gambino liên lụy, đối phó với một địch nhân khó chơi. Còn cái sau, nếu hẳn ta quả thực có đủ thực lực làm gia tộc Gambino bị thương nặng, thậm chí là bị tiêu diệt. Vậy thì cơ hội của chúng ta đã tới, thay gia tộc Gambino đứng lên nắm quyền nghị viện sẽ trở nên dễ dàng hơn.

- Tiếp đi.

Vio cổ vũ.

- Cho dù hẳn ta có năng lực tiêu diệt gia tộc Gambino nhưng tuyệt đối không có khả năng tiêu diệt nghị viện Mafia ở Mỹ, thậm chí... Bởi vì sự uy hiếp của Thần Vong, hẳn ta cũng không có khả năng toàn diện khai chiến với Mafia.

Thanh niên tóc vàng được cổ vũ, liền tiếp tục nói:

- Kể từ đó, hẳn ta không những sẽ không ngăn trở chúng ta lật đổ gia tộc Gambino mà ngược lại còn thích ý đứng khoanh tay theo dõi.

- Mike, xem ra hai năm qua con đã trưởng thành không ít.

Nghe xong phân tích của Mike, Vio vui mừng nở nụ cười.

Hiếm khi được cha mình tán thưởng, Mike vui vẻ hẳn lên:

- Lui một bước, cho dù lần này hẳn ta không động thủ mà đợi tới sau này thì với gia tộc chúng ta, chỉ có lợi chứ không có hại.

- Đúng vậy.

Vio gật đầu:

- Điều chúng ta cần làm bây giờ là kiên nhẫn thêm một chút, bình tĩnh quan sát tình thế rồi đưa ra quyết định có lợi nhất.

...

Cùng lúc đó, sau khi hội nghị khẩn cấp kết thúc, Anthony trở về biệt thự của mình. Hắn lập tức dùng máy liên lạc đặc biệt để liên lạc với cha mình - Chiến Thần Yossi Gambino.

- Cha, tất cả đều giống như những gì người đoán. Vì cha vẫn chưa hiện thân đâm ra mấy tên khốn kia đều trợ lực cho Vio, cực lực đồng ý hòa đàm.

Máy liên lạc vừa kết nối, Anthony thở hổn hển nói:

- Bọn khốn nạn kia thật quá ghê tởm! Cha, người lần này nhất định phải chém chết cái thằng Hoa Hạ kia. Phải đánh một hồi chuông cảnh tỉnh cho bọn kia biết rõ, để sau này họ làm việc nên thành thực lại một chút.

- 3 ngày tới, ta sẽ bế quan chữa thương. Con không cần quấy rầy.

Yossi dùng cơ chữa thương mà chậm chạp không hiện thân, một mặt là bởi vì đúng là hắn bị thương không nhẹ, mặt khác là vì hắn muốn khảo nghiệm Anthony. Nhưng biểu hiện bây giờ của Anthony khiến hắn vô cùng thất vọng:

- Khi đàm phán, cha sẽ đến.

- Vâng thưa cha!

Anthony không thấy được sự thất vọng trong mắt cha mình, ngược lại còn tỏ ra vô cùng hưng phấn, cảm giác như rất khẩn cấp muốn nhìn thấy cảnh Bùi Đông Lai bị đạp dưới chân. Đến lúc đó, gia tộc Gambino chẳng những có thể nhờ lần này hoàn toàn nắm giữ nghị viện Mafia mà nghị viện Mafia cũng có thể thực hiện kế hoạch thâm thấu và Trung Quốc!

- Liễu Nguyệt ơi là Liễu Nguyệt, đợi cho tới khi tất cả chuyện này kết thúc, tao sẽ khiến ày phải quỳ dưới háng tao mà liếm!

Anthony vô cùng hưng phấn, trong đầu hiện ra hình ảnh thân thể mềm mại chín mọng của Liễu Nguyệt. Đôi mắt kia tràn đầy dục vọng.

Hắn chưa bao giờ dứt bỏ dục niệm với Liễu Nguyệt!

...

Khi New York ngênh đón màn đêm buông xuống thì Đông Hải bên kia đang chào đón ánh bình minh. Mặt trời đỏ ối đang chậm rãi dâng lên ở đường chân trời, ánh rạng đông chiếu vào phố lớn ngõ nhỏ của Đông Hải.

Bùi Đông Lai chấm dứt buổi luyện công vào sáng sớm, ngồi lên chiếc xe Audi A41 rồi đi tới bệnh viện Võ Cảnh Đông Hải.

Vì bây giờ là giờ cao điểm cho nên vốn con đường chỉ cần mất khoảng 30', Bùi Đông Lai lại dùng tới 1h.

Một giờ sau, Bùi Đông Lai dùng xe trong bãi đỗ của bệnh viện Võ Cảnh Đông Hải, tay xách một giỏ hoa quả, tiến vào trong bệnh viện.

Đây là lần thứ năm hắn tới đây kể từ khi trở về từ núi Tu Di.

Tất cả đều là vì Trần Anh ở đây.

Bởi vì dùng Cửu Chuyển Hồi Mệnh đan cho nên nội tạng của Trần Anh cũng không bị tổn thương nghiêm trọng, chỉ có mấy cái xương sườn bị gãy mà thôi.

Vì thế, sau khi bị quân đối phái người đón về nước, Trần Anh liền cự tuyệt ở lại thủ đô Yên Kinh để trị liệu mà khẳng khái đòi ở Đông Hải.

Nằm trong phòng bệnh đặc biệt, Trần Anh mặc áo bệnh nhân, nằm trên giường, trong tay cầm một quyển tạp chí.

Nắng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Nằm viện một thời gian nên trông Trần Anh càng thêm đầy đặn, khuôn mặt vốn gầy gò nay cũng đã trở nên tròn tròn. Ngoài ra thì trên người nàng còn có một chút thịt thừa.

Điều này làm nàng không thích nổi, không chỉ một lần muốn ra viện.

Nhưng tổn thương gân cốt cần một trăm ngày hồi phục.

Để tránh bị ảnh hưởng tới việc khôi phục vết thương, lưu lại di chứng, cho nên Bùi Đông Lai không để nàng về nhà mà yêu cầu phải ở lại bệnh viện điều dưỡng.

”Xoạch ---- ”

Có lẽ là ánh nắng ngoài cửa sổ khá rực rỡ, cũng có lẽ quyển tạp chí trong tay thực quá nhàm chán, Trần Anh tiện tay vứt nó sang một bên, tỉnh đứng dậy xuống giường, ra ngoài tản bộ.

“Két”

Trần Anh vừa mới ngồi dậy, cửa phòng bệnh bị đẩy ra. Bùi Đông Lai đang cầm hoa tươi, và một giỏ hoa quả đi đến.

- Trần tỷ, tỷ lại ngứa toàn thân à?

Thấy hành động của Trần Anh, Bùi Đông Lai cười trêu ghẹo. Hắn đi lên trước, đặt giỏ hoa quả và bó hoa tươi lên cái bàn gần giường.

Trần Anh thở dài:

- Nằm trên giường cả ngày, cảm giác thật không thoải mái.

- Để cho bác sĩ kiểm tra cẩn thận một lượt đi. Nếu vết thương đã thực sự khôi phục thì chị có thể làm một số hoạt động đơn giản mỗi ngày.

Bùi Đông Lai cũng biết Trần Anh sẽ không bị ngồi yên một chỗ lâu, hơn nữa nếu vết thương đã khôi phục tới một mức độ nhất định thì hoạt động nhẹ sẽ khỏi nhanh hơn.

Trần Anh gật đầu, nghĩ nghĩ một chút rồi lại hỏi:

- Đúng rồi, hôm qua chị nghe tin tức là ban nhạc Hoàng Hậu sẽ ký hợp đồng với Công Ty Giải Trí Warner Brothers của Hollywood. Thật à?

- Ừm.

Hai ngày này, chuyện ban nhạc Hoàng Hậu muốn đầu quân vào Hollywood đã ầm ĩ tung trời rồi. Trần Anh có thể biết chuyện qua TV cũng là bình thường. Vì thế, Bùi Đông Lai không hề giấu diếm mà thẳng thắn thừa nhận.

- Đông Lai, như chị được biết thì hai cô bé trong ban nhạc Hoàng Hậu kia có quan hệ không bình thường với cậu đúng không? Trong đó có một ca sĩ tên là Mộ Khuyết Nhan, chính là người mà năm trước cậu đã cứu ra từ trong tay bọn cướp.

Trần Anh nhíu mày, lời nói mang theo sự lo lắng:

- Chẳng lẽ cậu không sợ nghị viện Mafia lợi dụng cơ hội này để đối phó với cậu sao?

- Việc ký hợp đồng là do tôi chủ động đề nghị, hơn nữa tôi còn tỏ rõ với bên nghị viện là mình muốn hòa đàm.

Bùi Đông Lai giải thích.

- Há...

Trần Anh cả kinh há to mồm, sau đó vốn muốn hỏi cái gì đó nhưng tiếng mở cửa lại ngăn nằng lại.

“Két”

Một tiếng động nhỏ vang lên, cửa phòng lại bị người đẩy ra. Một người đàn ông trung niên mặc quần áo màu đen, đeo kính râm đang đi tới.

Long Vương?

Mặc dù Diệp Cô Thành đeo kính râm nhưng cho dù là Bùi Đông Lai hay là Trần Anh đều chỉ liếc mắt qua là nhận ra hắn. Trong đó, vì Bùi Đông Lai có ước định với Diệp Cô Thành cho nên cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chỉ có Trần Anh thì trợn mắt há hốc mồm, hỏi han theo bản năng:

- Sư... sư phụ, sao thầy lại tới đây?

- Tới thăm con.

Diệp Cô Thành bỏ kính râm xuống, liếc mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái.

- Thuận tiện muốn tìm Bùi Đông Lai nói chuyện.

- Sư... sư phụ, là vì chuyện ban nhạc Hoàng Hậu muốn vào Hollywood sao?

Trần Anh hỏi.

Diệp Cô Thành gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Chuyện này con đừng hỏi nhiều, an tâm dưỡng thương là được rồi.

- Dạ.

Trần Anh vốn vẫn luôn tràn ngập tò mò với Bùi Đông Lai, nay lại nghe Diệp Cô Thành nói thế, nàng đành phải buông tha cho việc hỏi kỹ những thắc mắc trong đầu.

Mấy phút đồng hồ sau, Diệp Cô Thành nói chuyện xong với Trần Anh. Hắn và Bùi Đông Lai liền rời khỏi phòng bệnh, một trước một sau đi lên trên sân thượng.

Khi hai người đi lên sân thượng, trên này có không ít hộ sĩ và bệnh nhân đang nói chuyện phiếm với nhau hoặc đang ở đây phơi nắng.

- Hiện giờ ta đã biết được địa điểm dưỡng thương của lão Yossi, nó nằm ngay hội sở tư nhân, địa điểm mà cháu sẽ cũng đàm phán với nghị viện Mafia.

Diệp Cô Thành và Bùi Đông Lai đi tới một góc tối không ai để ý tới. Hắn nói cho Bùi Đông Lai nghe tình báo mới nhất, sau đó lại nói:

- Cháu tính khi nào khởi hành?

- Nếu đã biết chỗ của Yossi thì cháu sẽ khởi hành trong thời gian sớm nhất.

Bùi Đông Lai ngẫm nghĩ rồi nói:

- Vậy thì, cháu sẽ hấp dẫn mọi ánh mắt về phía mình, những chuyện còn lại thì nhờ cậu âm thầm làm.

- Khi ta không ở bên, mọi sự nhớ cẩn thận.

Diệp Cô Thành nhắc nhở.

- Yên tâm đi! Hiện giờ cháu đã hoàn toàn đưa "Bùi Gia quyền" và "Long quyền" tới bước dung hợp rồi. Tốc độ đã tăng lên gấp hai, coi như đối mặt với những địch thủ không đầu nổi thì cháu cũng sẽ thuận lợi chạy trốn.

Bùi Đông Lai tự tin cười, sau đó do dự nói:

- Cậu, lão Yossi kia được xưng là Chiến Thần, đứng thứ sáu trong Thần bảng. Tuy nói ông ta bị thương nhưng đã qua thời gian dài như vậy, chúng ta không thể đoán trước thương thế của ông ta khôi phục tới mức độ nào... Ngoài ra, Thần Vồng Dixi cũng có thể xuất hiện. Nghe nói, thực lực của Dixi đã có thể so sánh với Giáo hoàng... Hay là để cho Long Bò Tổ Đê ra mặt?

- Đừng nói là thương thế của Yossi chưa khỏi hẳn, cho dù ông ta có ở trạng thái đỉnh phong thì ta cũng có thể bóp chết!

Diệp Cô Thành trả lời lạch đi, giọng điệu hời hợt qua loa nhưng cũng khí phách vô cùng.

- Còn... Dixi chỉ là một tiểu bối mà thôi.

- Ặc...

Bùi Đông Lai trừng to mắt.

Diệp Cô Thành khẽ thở dài:

- Vị trí trên Thần bảng, đã 20 năm rồi chưa thay đổi.

712. Chương 706: Dương Mưu, Không Có Kê Hở! (3)

Chương 706: Dương mưu, không có kê hở! (3)

Bởi vì biết sáng nay Bùi Đông Lai sẽ đi Mỹ cho nên không riêng gì Tần Đông Tuyết luôn dậy đúng giờ mà Hạ Y Na cũng dậy sớm.

Trên thực tế, hai người vì lo lắng cho chuyến đi tới Mỹ lần này của Bùi Đông Lai cho nên tối quan trấn trọc cả đêm, gần như không ngủ chút nào.

Mặc dù hai người đều đã biết dương mưu của Bùi Đông Lai nhưng trên thế giới này không có một kế hoạch nào hoàn mỹ không chút tỳ vết... mọi trình tự đều có thể xảy ra một lỗi nào đấy.

- Cho dù thế nào đi chăng nữa thì cậu cũng phải bình an trở về.

Khác với những lần chia tay trước, lần này Hạ Y Na kiên cường không rơi lệ, chỉ là đôi mắt hơi phiếm hồng.

Bùi Đông Lai đưa tay xoa mặt nàng, cười nói:

- Mọi chuyện xong xuôi, tớ sẽ trở về.

- Đông Lai, tuy chuyện này không chỉ là ân oán cá nhân của riêng cậu mà còn ảnh hưởng tới vận mệnh của quốc gia nhưng...

Tần Đông Tuyết vẫn như trước, nhẹ giọng nói với Bùi Đông Lai:

- Nhưng tớ vẫn nói lại câu nói kia: mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, đừng cố quá sức mình.

- Ừ.

Bùi Đông Lai cũng vươn tay xoa mặt Tần Đông Tuyết, gật đầu đáp ứng.

Mấy phút đồng hồ sau, Quý Hồng lái một chiếc Rolls-Royce Phantom tới cửa biệt thự. Trông thấy cảnh Bùi Đông Lai và hai người Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na cùng đi ra từ biệt thự, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy ghen tỵ nhưng không biểu hiện lên trên mặt.

- Ông chủ yêu quý, hiện tại cách thời gian máy bay cất cánh có mấy phút thôi. Nếu ngài còn muốn làm cái gì thì làm cho kịp đi.

Thu hồi tâm tư ghen tỵ, Quý Hồng hạ kính xe xuống, cười trên chộc.

Ngạc nhiên khi nghe được lời của Quý Hồng, cho dù là Hạ Y Na hay Tần Đông Tuyết cũng phải thừa nhận rằng, luận tâm tính, mình không sánh bằng nàng ấy.

Chuyện này không phải là Quý Hồng không yêu Bùi Đông Lai bằng các nàng. Hai nàng đều có thể cảm nhận rõ rệt tình cảm mà Quý Hồng giấu ở sâu tận trong lòng kia.

Quý Hồng và Bùi Đông Lai đã không chỉ một lần cùng nhau trải qua cơn hoạn nạn, hiện giờ nàng còn cùng Bùi Đông Lai đi đối mặt với nguy hiểm.

- Quý tiểu thư, nếu như cô không để ý thì tôi muốn nói với cô mấy câu.

Tần Đông Tuyết bỗng nhiên nói với Quý Hồng.

Ngạc nhiên nhìn Tần Đông Tuyết một cái, Quý Hồng ngẩn người rồi mới cười nói:

- Được.

- Đông Lai, tớ và Quý tiểu thư vừa đi vừa nói chuyện, cậu lái xe đi theo sau bọn tớ nhé.

Thấy vẻ nghi hoặc trên mặt Bùi Đông Lai, Tần Đông Tuyết cười cười nói với hắn.

Bùi Đông Lai gật đầu, cũng không hỏi Tần Đông Tuyết cần nói chuyện gì với Quý Hồng.

- Quý Hồng, tôi biết trong lòng cô đang ghen tỵ với tôi và Y Na.

Tần Đông Tuyết và Quý Hồng đi ra xa mấy chục thước, nàng nghiêng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp không kém gì mình của Quý Hồng, mở miệng nói ra trước:

- Thực ra... bọn tôi cũng rất hâm mộ cô.

- Há!

Ngạc nhiên khi nghe được lời nói của Tần Đông Tuyết, sắc mặt của Quý Hồng hơi biến đổi, sau đó nàng lại nở một nụ cười mê người quen thuộc:

- Tần Đông Tuyết, tôi nhớ cô không phải là một người đa sầu đa cảm cơ mà. Hôm nay cô làm sao vậy?

- Bọn tôi hâm mộ và ghen tỵ cô có thể trải qua hoạn nạn cùng với cậu ấy, hiện giờ lại cùng sinh cùng tử.

Tần Đông Tuyết nói:

- Tôi và Y Na không làm được việc này.

- Cô đang muốn nói cho tôi biết, Thượng Đế thực công bình sao?

Quý Hồng vẫn nở nụ cười như cũ, chỉ là trong nụ cười thiếu đi vài phần thoải mái lại thêm vài phần chua xót.

- Cô yêu cậu ấy không hề ít hơn tôi và Y Na yêu cậu ấy.

Tần Đông Tuyết khẽ lắc đầu, như là đã hạ quyết định nào đó. Nàng cắn môi nói:

- Đợi cho tới khi mọi chuyện kết thúc, chỉ cần cô có thể buông bỏ lòng kiêu ngạo của mình, tôi sẽ không phản đối chuyện hai người ở cùng một chỗ.

- Bởi vì không có gì là tự nhiên sinh ra, cho nên tôi sẽ đi tranh đoạt thứ mà tôi thích. Nhưng tôi cũng không phải là kẻ ăn xin.

Bên tai vang vọng lời nói của Tần Đông Tuyết, trái tim của Quý Hồng rung lên liên hồi, nàng dừng bước, lần đầu tiên nhìn thẳng vào Tần Đông Tuyết. Giọng nói nàng lúc này tràn ngập chua xót:

- Cảm ơn trí tuệ rộng lớn của cô nhưng tôi không thể lấy hết dũng khí để buông bỏ lòng kiêu ngạo của mình lần thứ hai!

Nói xong, Quý Hồng xoay người đi tới phía Rolls-Royce Phantom, Tần Đông Tuyết muốn nói lại thôi, cuối cùng không gọi Quý Hồng lại nữa.

...

Sáng sớm ở Đông Hải cũng là chạng vạng ở Nam Mỹ.

Trời sấm tối, mặt trời đỏ dần hạ xuống đỉnh núi, Battty Ann - người cầm đầu tạm thời của bộ lạc Cuồng Nhân đang trần truồng đứng dưới thác nước, tùy ý để cho dòng nước kia giã thẳng vào thân hình rắn chắc của hân.

Cách đó không xa, vài tên đại hán đầu đội mũ đan bằng lông chim, mặc quần áo màu trắng rộng thùng thình, đi giày đan bằng lá tre đang đứng nhìn Battty Ann ở dưới thác nước khủng bố đã gần hai canh giờ. Khuôn mặt họ không hề che dấu sự kính sợ.

Thân là "Cuồng Chiến Sĩ", bọn họ đều là cường giả tuyệt đối trong bộ lạc Cuồng Nhân, tương đương với thần vệ trong Thần Vong, u linh trong nghị viên Mafia, thực lực mạnh mẽ, thậm chí.... còn từng cùng tầm với Battty Ann.

Mà hiện giờ, bọn họ đều biết, thực lực của Battty Ann đều vượt xa họ.

- Ha ha...

Đột nhiên, Battty Ann ngửa mặt lên trời cười phá lên. Tiếng cười cuồng ngạo giống như muốn đánh tan phá tan tầng không mà vang vút lên trời.

Chẳng... chẳng lẽ, nhị thủ lĩnh lại đột phá?

Ngạc nhiên nghe tiếng cười của Battty Ann, trong lòng mấy tên Cuồng Chiến Sĩ đều không hện mà đoán như vậy.

Thân là tùy tùng trung thành của Battty Ann, họ cũng biết sau thất bại ở lời đài Bộ đội đặc chủng toàn cầu Đại Bĩ Vũ, nhị thủ lĩnh của bọn họ nhân họa đắc phúc, đạt được đột phá. Từ đó về sau Battty Ann luôn tỉ mỉ nghiên cứu... Dưới tình huống như bây giờ, cũng chỉ có chuyện thực lực tăng lên thì Battty Ann mới có thể hưng phấn nhường này!

- 6 người bọn mày cùng vây công tao đi.

Giống như xác minh phán đoán của sáu tên Cuồng Chiến Sĩ, Battty Ann nhìn về phía họ, cuồng ngạo nói:

- Nhớ kỹ là phải phát động một kích toàn lực!

Hả?!

Nghe được lời nói của Battty Ann, sáu gã Cuồng Chiến Sĩ đều biến sắc, không dám phát động công kích.

- Tao đã hoàn toàn tiến nhập đỉnh phong cửu cấp chiến sĩ, hơn nữa còn luyện "Cuồng Hóa" tới mức cực hạn.

Thấy sáu gã Cuồng Chiến Sĩ có điều băn khoăn, Battty Ann kiêu ngạo nói:

- Vậy nên, bọn mày cứ yên tâm công kích đi. Tao muốn kiểm tra "Cuồng Hóa" sau khi luyện tới mức tận cùng thì sẽ có lực phòng ngự thế nào.

- Vâng thưa nhị thủ lĩnh.

Nghe Battty Ann nói như thế, 6 gã Cuồng Chiến Sĩ tỉnh ngộ, ánh mắt kính sợ nhìn Battty Ann đã biến thành sùng bái. Trừ cha Battty Ann là Cuồng Thần ra thì hân là Cuồng Chiến Sĩ thứ hai luyện "Cuồng Hóa" tới mức tận cùng.

6 gã Cuồng Chiến Sĩ hét lớn một tiếng, lần lượt từ các vị trí bất đồng công kích Battty Ann.

"Rầm! Rầm! Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!"

6 thanh âm trầm đục truyền ra, nắm đấm của 6 tên Cuồng Chiến Sĩ đã đánh lên người Battty Ann. Họ chỉ cảm thấy như mình đã đánh vào một tòa núi lớn. Battty Ann không lay động lấy nửa phần, lực phản chấn khủng bố khiến tay bọn họ rung lên.

Biết được lực phòng ngự khủng bố của Battty Ann, 6 gã Cuồng Chiến Sĩ rồi rút quỳ rạp dưới đất, quỳ lễ với nhị thủ lĩnh của bọn họ.

Thân là Cuồng Chiến Sĩ, bọn họ rất rõ ràng, bí thuật của cánh cửa "Cuồng Hóa" này có tác dụng lớn nhất không phải chỉ việc tăng cường phòng ngực mà là tăng cường dũng khí, khí thế, khiến cho người tu luyện biến thành dũng sĩ dũng cảm bước tới trước. Hơn nữa, nó còn có thể phát huy lực công kích khủng bố.

Hiện giờ, Battty Ann đã luyện "Cuồng Hóa" tới mức tận cùng, chỉ lực phòng ngực mà đã cường đại đến thế này thì có thể suy nghĩ chút đã biết lực công kích sẽ kinh khủng như thế nào!

Battty Ann cười vừa lòng, hỏi:

- Gần đây tao một lòng bế quan tu luyện, bên ngoài có phát sinh chuyện gì không? Nhất là những chuyện có liên quan tới đứa con của Vũ Thần Hoa Hạ.

- Thừa nhĩ thủ lĩnh, hai ngày trước chúng ta nhận được tin tức, chuyện "du thuyền Aram" không phải do Gutu cứu người bị bắt cóc mà là do đứa con của Vũ Thần Hoa Hạ gây nên.

Một gã Cuồng Chiến Sĩ vẫn quỳ trên đất, nhanh chóng báo cáo:

- Mặc khác, tin tức mới nhất là con của Vũ Thần Hoa Hạ sẽ đi tới New York Mỹ để đàm phán với nghị viện Mafia.

- Ồ?

Battty Ann nghe vậy, đôi lông mày hơi nhíu lên, có vẻ không tin, hỏi lại:

- Cái thằng nhóc cuồng nhạo không kém tao kia lại chạy tới nghị viện Mafia đòi giảng hòa á?

- Thừa nhĩ thủ lĩnh, bên ngoài truyền tới tin tức như vậy.

Tên Cuồng Chiến Sĩ kia tiếp tục nói:

- Nghe nói, rất nhiều người cho rằng đứa hần do phải đối mặt với áp lực quá lớn từ phía Thần Vồng cho nên chỉ có thể tạm thời xoa dịu quan hệ với nghị viện Mafia. Cũng có người cho rằng, hần treo tấm biển giảng hòa thực chất là tới nước Mỹ để thực hiện mưu đồ gì đó.

- Cha tao đã xuất hiện chưa?

Battty Ann nghe vậy, trầm ngâm một lát xong lại hỏi.

- Thừa nhĩ thủ lĩnh, đại thủ lĩnh cho tới giờ vẫn chưa lộ diện.

- Nếu đã thế thì không cần phải xin chỉ thị từ ông ấy.

Battty Ann cười lạnh nói:

- Lần trước, thằng ranh Bùi Đông Lai và con điểm Tô Bồ Đề kia hợp lại bắt nạt tao. Tao tức giận mà không dám nói gì nhưng bây giờ là thời điểm trả lại cho bọn nó. 6 người bọn mày đi tới nước Mỹ với tao!

...

Khi Battty Ann vừa quyết định tới nước Mỹ, trong tòa thánh cổ - tổng bộ của Thần Vồng cũng đang diễn ra cuộc gặp mặt.

- Cá nhân ta cho rằng tên kia không có khả năng giải hòa với nghị viện Mafia. Theo ta thấy, tên đó dựa vào chuyển đi hòa đàm này để tới đó đối phó với nghị viện.

Trong một gian đại sảnh cũ, đứa con của thần Philipps đưa ra lời giải thích của mình, sau đó lại hỏi Dixi:

- Dixi, ngươi thấy thế nào?

- Nếu tên đó muốn đối phó với nghị viện Mafia, hay chính xác hơn là đối phó với gia tộc Gambino thì hoàn toàn không cần làm như vậy, tên đó có thể làm việc này trong bóng tối. Theo cách làm việc của tên này, đúng là không có khả năng thỏa hiệp với địch nhân, cho dù là tạm thời thì cũng không thể!

Lông mày của Dixi lơ đãng nhăn lại, đôi mắt màu tím lóe tinh quang:

- Tuy rằng ta không đoán được mục đích của tên đó nhưng ta không thể không thừa nhận, hần đã thành công gọi lên lòng hiếu kỳ của chúng ta. Ta nghĩ, đây đúng là thời điểm hai bên gặp mặt.

- Ta có thể đi cùng người chứ?

Philipps dường như cũng bị lòng hiếu kỳ đánh động, muốn đi cùng.

- Có thể.

- Nếu tên đó thực sự giảng hòa với nghị viện Mafia thì chúng ta sẽ phải chằm ngòi cho hai bên tiếp tục tranh đấu hay là sẽ trực tiếp xử lý tên đó?

Thấy Dixi đồng ý ỉnh đi, Philipps cũng không tỏ ra hưng phấn mà âm hiểm hỏi.

- Nếu tên đó thực sự giảng hòa với nghị viện Mafia thì nó cũng không phải là nó trước kia nữa, không có tư cách để cho ta chờ mong nó trở thành đối thủ của mình.

Dixi hơi nheo mắt lại, nở một nụ cười âm trầm:

- Một đối thủ không đáng chờ mong thì còn lưu lại làm cái gì?

- Nếu tên đó muốn mượn lần này để đối phó với nghị viện Mafia thì sao?

Philipps do dự hỏi.

- Tuy rằng ta còn muốn cho tên đó chút thời gian, nhưng mà... cha chỉ còn một chút thời gian nữa là đã khôi phục hoàn toàn rồi.

Dixi dường như có chút tiếc nuối, không nhịn được một tiếng thở dài:

- Cho nên ta phải mang đầu của tên đó về để giải thích cái chết của Aust và Sonali cho cha!

713. Chương 707: Giấu Trời Qua Biển.

Chương 707: Giấu trời qua biển.

New York là thành phố có quy mô và nền kinh tế tài chính lớn nhất cả Hoa Kỳ và thế giới. Nó còn có lượng dân nhập cư đông đúc số một, là trung tâm của nền kinh tế toàn cầu. Nhất cử nhất động của nó lúc nào cũng gây lên ảnh hưởng vang vọng.

New York là nơi tranh đấu gay gắt trong truyền thông, chính trị, giáo dục, giải trí của giới thượng lưu. Tổng bộ Liên Hiệp Quốc và rất nhiều cơ cấu của công ty đa quốc gia đều đặt ở New York.

Liên minh Hoa Hạ cũng không ngoại lệ, nó có một phân bộ vô cùng quan trọng đặt ở New York.

Là một trong những lá cờ đầu của giới thượng nhân Trung Quốc, phân bộ của Liên Minh hoa hạ nằm trong phố người Hoa. Nhưng mà... một số ít nhân vật chủ yếu của nơi này lại sống trong khu nhà giàu của New York.

Hoàng hôn, trời chiều dần hạ xuống đỉnh núi, bầu trời phủ lên một màu đen.

Khu nhà giàu của liên minh Hoa Hạ gồm những dãy biệt thự sang trọng hợp thành. Tối hôm qua, Bùi Đông Lai đến New York, cùng đi ăn cơm với Quý Hồng rồi mới quay về biệt thự.

- Bùi thiếu.

Sau khi Bùi Đông Lai và Quý Hồng nhập tọa xong, một Âm Vệ Tịch gia liền tiến vào, cúi người chào Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai mỉm cười vuốt cằm, ý bảo Âm Vệ Tịch gia cứ việc báo cáo.

- Bắt đầu từ tối hôm qua, chung quanh khu nhà giàu liền xuất hiện một lượng lớn người có lai lịch không rõ. Trải qua một ngày điều tra, hiện tại đã có thể đại khái xác nhận thân phận của những người đó.

Âm Vệ Tịch gia có họ Phiên liền cung kính báo cáo:

- Người xuất hiện đầu tiên là một gã tên là U Linh của nghị viện Mafia. Người thứ hai là của nước Mỹ, sau đó là đặc công trong quân đội, tổ chức Thần Vồng, tổ chức Topor, bộ lạc Cuồng Nhân, thế lực ngầm hội

Tam Hợp cũng xuất hiện. Trừ lần đó ra, dường như còn có cả thành viên tình báo của gia tộc De Rothschild, gia tộc Morgan, gia tộc Rockefeller, gia tộc Big Mac.

- Mặt khác, căn cứ với tin tức vừa truyền đến, Thần Vồng Dixi và Philipps đã rời khỏi tổng bộ Thần Vồng, Battty Ann của bộ lạc Cuồng Nhân cũng rời khỏi Nam Mỹ.

Ám Vệ Tịch gia có họ Phiền thấy Bùi Đông Lai không hé răng, lại tiếp tục nói:

- Tuy rằng chúng ta không thể tra ra lộ trình của bọn họ nhưng chắc chắn rằng họ sẽ đến Mỹ. Hơn nữa, rất có thể họ đã nhập cảnh vào Mỹ rồi.

- Vất vả cho anh rồi, anh Phiền.

Dường như đã sớm đoán được điều này, hơn nữa cũng đã có chuẩn bị sẵn, Bùi Đông Lai không hề sợ hãi chút nào, bộ dáng vẫn vô cùng bình tĩnh.

Nhận thấy điểm này, Ám Vệ Tịch gia họ Phiền cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Bùi Đông Lai dựa vào thứ gì mà có thể bình thản đến vậy nhỉ?

Có điều.

Mặc dù trong lòng hẩn tò mò tới cực điểm nhưng hẩn cũng biết thân biết phận. Hẩn biết mình không có tư cách biết chuyện cho nên khôn ngoan lui ra ngoài.

- Ông chủ thân ái, thể diện của ngài cũng lớn đấy chứ. Vừa mới tới Mỹ xong đã bị nhiều người theo dõi như vậy rồi, thật đúng với câu nói: Thất Sát làm đảo loạn thế giới đạo tặc!

Đợi cho Ám Vệ Tịch gia vừa đi, Quý Hồng liền lên tiếng trêu chọc.

Đối mặt với lời khen ngợi của Quý Hồng, Bùi Đông Lai dở khóc dở cười:

- Sao trông cô không có vẻ gì là lo lắng thế?

- Ông chủ thân ái, tại sao tôi lại phải lo lắng nhỉ?

Quý Hồng nở nụ cười quyến rũ chết người không đền mạng:

- Tạm thời không nói đến dương mưu của ông chủ ngài thật hoàn mỹ, mà coi như có xuất hiện một chuyện nhỏ bé ngoài dự liệu thì tôi cũng sẽ chôn cùng với anh cơ mà. Tôi không thêm để ý đâu! Ừm, ở nhân gian tôi còn không có thời gian với cậu, đến khi nào tới âm phủ, chị đây nhất định sẽ cho cậu biết thế nào là dục tiên dục tử.

- ...

Khóe miệng Bùi Đông Lai co giật một hồi.

- Ông chủ thân ái, dựa theo kế hoạch của anh thì ngày mai chúng ta sẽ đi đàm phán với nghị viện Mafia. Hôm nay vừa lúc không có việc gì, không bằng chúng ta lựa lúc trăng thanh gió mát, tối lửa tắt đèn sờ sờ mó mó nhau?

Từ trước tới giờ, Quý Hồng đều thích nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Bùi Đông Lai. Lúc này lại thấy Bùi Đông Lai không nói gì, nàng đứng lên, giống như một thiếu phụ chưa thỏa mãn dục vọng đi cầu dẫn một cậu bé nhỏ. Hai tay nàng chống lên bàn tròn, hung khí căng phồng hoàn toàn lộ ra trước mặt Bùi Đông Lai.

Trắng nõn, to lớn, mây mây.

Đôi mắt kia mị hoặc quyến rũ vô cùng. Nó có thể hấp dẫn bất kỳ ánh mắt của một người đàn ông nào, có thể dễ dàng kẹp một cây gậy cỡ lớn vào đó. Bùi Đông Lai nhất thời có phản ứng của một người đàn ông bình thường. Nhưng mà hẩn không đáp lại, chỉ vội vàng lấy ra một điều xì gà ra hút, cố gắng che dấu cây gậy thịt đang căng cứng dưới thân.

- Há há... Ông chủ thân ái, tuy rằng mọi chuyện tiến triển nằm trong dự liệu của cậu, nhưng mà... Tôi cảm thấy rất lạ, cậu lấy gì để đảm bảo trong thời gian 2 ngày này, không ai tới đối phó với chúng ta?

Trộm liếc nhìn cái lều nhỏ giữa hai chân Bùi Đông Lai, Quý Hồng đắc ý cười cười, sau đó không tiếp tục quỳn rũ Bùi Đông Lai nữa mà ngồi trở về ghế salon.

Đối với Quý Hồng, nàng mặc dù biết kế hoạch chinh thể của Bùi Đông Lai nhưng mà vẫn không hiểu mấy cái chi tiết nhỏ trong đó lắm. Ví dụ như vấn đề nàng vừa hỏi.

- Bởi vì hiện tượng trong Đại Bĩ Vũ đâm ra tôi được liệt vào một trong những nhân vật nguy hiểm nhất. Vì thế, quân đội Mỹ phái người tới giám thị tôi cũng là chuyện rất bình thường.

Thấy Quý Hồng nói chính sự, Bùi Đông Lai mở miệng giải thích:

- Nhưng bọn họ cũng chỉ có thể giám thị mà thôi, không thể làm gì với chúng ta cả. Tôi cũng không đi làm gì gây nguy hại cho nước Mỹ, ít nhất trước mắt không làm! Còn nữa, quân đội Mỹ cũng biết tôi đến đây vì nghị viện Mafia. Thế giới ngầm có quy tắc của thế giới ngầm, có một số việc không thích hợp cho quân đội can dự.

- Còn về gia tộc Morgan và gia tộc Rockefeller là hai gia tộc mạnh nhất ở Mỹ. Họ có một lượng của cải kinh người, có ảnh hưởng thật lớn tới nền kinh tế Hoa Kỳ. Nhưng mà, vào đầu thế kỷ trước, hai gia tộc này đều dựa vào sự tồn tại của De Rothschild, chẳng khác gì hai con rối.

- Mãi cho tới khi chiến tranh thế giới thứ hai kết thúc, vận mệnh thế giới một lần nữa thay đổi, 2 đại gia tộc mới thoát khỏi sự khống chế của De Rothschild nhưng đồng thời cũng đã đắc tội với gia tộc De Rothschild, trở thành kẻ thù một mất một còn của De Rothschild. Mấy năm qua, bọn họ vì sợ gia tộc De Rothschild trả thù cho nên vẫn luôn một mực chú ý từng động tĩnh dù là nhỏ nhất của gia tộc De Rothschild.

Bùi Đông Lai tiếp tục nói:

- Trên một khía cạnh nào đó, tôi chẳng những đại biểu cho liên minh Hoa Hạ, mà còn bởi vì sự kiện du thuyền Aram, có tiếp xúc với Guti - người thừa kế tương lai của gia tộc Rothschild. Dưới tình huống như thế, khi tôi tới Mỹ, bọn họ tự nhiên sẽ chú ý tới. Nhưng tôi cũng chỉ khiến họ chú ý thôi, giữa tôi và bọn họ không có xung đột lợi ích, cho nên bọn họ tuyệt đối không mạo muội đi làm cái gì đó với tôi.

- Thế còn bộ lạc Cuồng Nhân và Thần Vồng thì sao?

Quý Hồng lại hỏi.

- Bộ lạc Cuồng Nhân và nghị viện Mafia cùng tồn tại ở Mỹ. Hai bên thế lực này đều nhắm nhe muốn lật đổ đối phương, thống nhất cả chân Mỹ. Hai bên trong nhiều năm qua cũng đã từng chạm trán không ít.

Bùi Đông Lai giải thích:

- Dưới tình huống hiện giờ, tôi vì nghị viện Mafia cho nên mới tới Mỹ. Battty Ann cho dù muốn đích thân xử lý tôi thì cũng phải thỏa hiệp trước đại cục.

- Còn Thần Vồng, cho dù là thủ lĩnh Odin của Thần Vồng hay đứa con của hắn là Dixi, bọn họ đều muốn Thần Vồng trở thành thế lực thống trị toàn bộ thế giới ngầm.

Nghĩ đến tiến triển vốn có của thế giới kia, Thần Vồng gần như đã thống trị cả thế giới ngầm, Bùi Đông Lai nghiêm mặt nói:

- Vậy thế cho nên bọn họ tất nhiên hi vọng tôi và nghị viện Mafia đấu nhau đến mảy chết tao sống, để mình có thể làm ngư ông đắc lợi.

- Vậy còn nghị viện Mafia? Căn cứ theo suy đoán của cậu thì gia tộc Gambino sau khi đã biết được thực lực của anh mà dám đáp ứng hòa đàm, có nghĩa là thương thể của Chiến Thần Yossi đã gần như khôi phục hoàn toàn, muốn mượn cơ hội diệt trừ cậu.

Quý Hồng đưa ra nghị hoặc lớn nhất trong lòng mình:

- Một khi đã như vậy, cậu chỉ mang mỗi mình tôi tới Mỹ, nếu như Chiến Thần Yossi muốn ám sát chúng ta không phải quá dễ dàng sao. Vì sao còn phải chờ tới ngày mai?

- Có hai nguyên nhân. Thứ nhất, hiện giờ nghị viện Mafia đang xuất hiện nội chiến. Gia tộc Gambino đang cố gắng dùng cơ hội chém giết tôi để đưa ra lời uy hiếp với mấy đại lão Mafia không trung thực. Vậy nên

Yossi phải chém chết tôi trước mặt mọi người trong nghị viện Mafia. Nếu như chỉ là ám sát thì không đủ lực uy hiếp.

Bùi Đông Lai phun khói xì gà, nghiêm mặt nói:

- Còn nữa, là do thân phận của ông ta.

- Có phải ý của cậu là ông ta được gọi là Chiến Thần, thân là cường giả top 10 trong Thần bảng, không có khả năng không để ý tới thân phận để hạ mình đi ám sát!

Quý Hồng suy nghĩ một chút liền hiểu ra rồi.

- Đúng vậy!

Bùi Đông Lai gật đầu, không khỏi hồi tưởng lại Long Vương Diệp Công Thành vì cự tuyệt sự trợ giúp của Long Bồ Tổ mà giận dữ nói:

- Tuyệt thế cường giả trên Thần bảng có kiêu ngạo không thể giải thích rõ. Yossi vì ích lợi đại cục muốn đích thân ra tay với cậu cũng đã mất mặt lắm rồi. Nếu lại dùng thủ đoạn ám sát thì sẽ trở thành trò cười trong đám tuyệt thế cường giả.

- Ông chủ thân ái, cậu thực sự là một tên lừa đảo, lừa bòn toàn bộ các thế lực trong lòng bàn tay. Thật sự là quá âm hiểm!

Nghe xong giải thích của Bùi Đông Lai, Quý Hồng đã hiểu rõ. Lý do lớn nhất khi Bùi Đông Lai cam đoan mình không gặp nguy hiểm chính là vì hắn đã để lộ thực lực của mình cho toàn bộ các thế lực biết. Lực chú ý của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn qua đây, do đó Long Vương Diệp Cô Thành sẽ dễ làm việc hơn. Quả thực là một bước đi tuyệt trí.

...

Màn đêm hoàn toàn buông xuống, nhân viên giám thị bốn phía biệt thự không hề rút lui. Trong đó, nghị viện Mafia và quân đội Mỹ thân là chủ nhà thì trắng trợn tiến hành giám thị, hơn nữa cứ cách mỗi một giờ lại báo cáo tình huống một lần.

Bất tri bất giác, từng tin tức được chuyển tới tai của cá thể lực lớn, gia tộc và quân đội Mỹ.

Nhưng mà.

Mỗi một tin báo đều giống nhau: Bùi Đông Lai và Quý Hồng vẫn một mực ở trong biệt thự, không hề rời đi.

Người kia tới Mỹ đã hai ngày, lại chưa có bất cứ một hành động nào. Cuối cùng thì hắn ta có âm mưu gì?

Mặc cho các thế lực lớn vất óc suy nghĩ mãi không ra, Bùi Đông Lai đã bí mật liên hệ với Long Vương Diệp Cô Thành đã thuận lợi lên vào Mỹ.

- Long Vương, bên kia tiến triển thuận lợi chứ?

Đợi cho Bùi Đông Lai và Diệp Cô Thành nói chuyện điện thoại xong, Quý Hồng vốn có tố chất tâm lý rất tốt lại tỏ ra khẩn cấp. Nàng rất rõ, việc Long Vương Diệp Cô Thành có làm việc thuận lợi hay không có thể quyết định mục đích tới Mỹ lần này có thành công hay không. Đây là một mấu chốt quan trọng nhất trong cả kế hoạch của Bùi Đông Lai.

- Ừ!

Bùi Đông Lai âm thầm thở phào một hơi, mỉm cười gật đầu:

- Cậu đã thành công thăm dò địa hình, chỉ còn chờ ngày mai hành động thôi.

- Ông chủ thân ái, một khi bên Long Vương làm được việc, dương mưu của cậu có thể khởi động rồi.

Nhận được câu trả lời thuyết phục của Bùi Đông Lai, Quý Hồng giống như bị người ta chọc trúng vậy, đặc biệt kích động:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra. Anh có thể trở thành người thay đổi vận mệnh của cả dân tộc.

714. Chương 708: Long Vương Ra Tay (thượng)

Chương 708: Long Vương ra tay (Thượng)

Màn đêm buông xuống, ánh đèn điện chiếu sáng cả thành phố New York.

Đây là đêm thứ ba kể từ khi Bùi Đông Lai tới New York.

Trong 48h qua hắn và Quý Hồng vẫn ở bên trong biệt thự, cửa chính không qua, cổng trong không lại, khiến cho toàn bộ các thế lực nhìn mà muốn rút con mắt. Đồng thời, mọi người cũng vô cùng tò mò với mục đích của Bùi Đông Lai nhưng cho tới nay vẫn không hề tìm được chút manh mối nào của đáp án.

Các vị đại lão cũng không lấy làm thế mà nản lòng, trong mắt họ, cho dù Bùi Đông Lai có bao nhiêu thân bí đi chăng nữa thì tất cả mọi chuyện đều sẽ được công bố trong đêm nay.

Bởi vì... đêm nay, Bùi Đông Lai sẽ tới gặp mặt năm người đứng đầu trong nghị viện Mafia, trên danh nghĩa chính là đi ký kết hợp đồng với Công Ty Giải Trí Warner Brothers.

- Bùi thiếu, ông chủ vừa gọi điện tới, nói chúng tôi nhất định phải theo ngài đi hiệp đàm với nghị viện Mafia.

Trong biệt thự, Ám Vệ Tịch gia họ Phiên vừa nhận được điện thoại của Tịch Nhân Đình - người đứng đầu liên minh Hoa Hạ. Tịch Nhân Đình yêu cầu toàn bộ tử sĩ Tịch gia ở New York đều phải đi theo Bùi Đông Lai, để đảm bảo an toàn cho hắn.

- Anh Phiên, không cần đâu. Tôi sẽ đi cùng chị Quý.

Bùi Đông Lai mỉm cười cự tuyệt thiện ý của Phiên Vĩ, lại sợ Phiên Vĩ khó xử liền bổ sung:

- Còn về phía Tịch gia bên kia, tôi sẽ nói sau.

- Nhưng mà, Bùi thiếu...

- Anh Phiên, thực lực của tôi thì anh chắc cũng biết rồi nhỉ. Không có vấn đề gì đâu.

Thấy Phiên Vĩ lại chuẩn bị mở miệng lần nữa, Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm, uyển chuyển nói ra nguyên nhân không để cho đám người Phiên Vĩ đi theo:

- Lùi một vạn bước thì nếu tôi có xảy ra sự cố, anh mang mọi người theo cũng không có tác dụng gì đâu.

- Ấc...

Nghe được lời của Bùi Đông Lai, Phiên Vĩ nổi giận muốn mở miệng phản bác nhưng lại không thốt lên lời.

Bởi vì... Hắn biết Bùi Đông Lai nói đúng sự thật.

- Đi thôi.

Bùi Đông Lai vỗ bả vai Phiên Vĩ, cười cười rồi quay lại nói với Quý Hồng.

Quý Hồng im lặng đi theo sát phía sau.

Đầu tháng 10, New York đã có cảm giá lạnh lạnh. Quý Hồng mặc một cái áo choàng màu đỏ, bên trong là một bộ đồ bó sát người. Hung khí to lớn kia giống như muốn phá vải mà bật ra ngoài. Phía dưới mặc quần da màu đen bó sát người, làm nổi bật lên cặp đùi thon xinh đẹp. Bộ móng cũng vì thế mà vểnh lên một độ cong mê người. Dưới chân phối hợp đi đôi giày cổ àu đen, trông nàng nhìn qua không khác gì nữ chính trong những bộ film điện ảnh đặc công.

So sánh với Quý Hồng, cách thức ăn mặc của Bùi Đông Lai lại đứng đắn hơn nhiều lắm. Áo sơ mi phối hợp với áo bành tô bên ngoài, dường như chỉ là để đi làm ăn.

"Bùi Đông Lai mang theo Quý Hồng ra khỏi cửa."

Nửa phút đồng hồ sau, một tin tức như vậy gần như cùng một lúc được đưa tới điện thoại di động của các vị lão đại.

- Bên người Bùi Đông Lai và Quý Hồng không có nhiều bảo tiêu. Bọn họ đi ô tô chạy tới hội tư nhân.

5' sau, khi Quý Hồng lái ô tô đi trên con đường chính tới hội tư nhân, lại một tin tức nữa truyền ra ngoài.

- Nhị thủ lĩnh, người kia chỉ dẫn một một người đàn bà phụ trách ký hợp đồng tới đàm phán với gia tộc Gambino. Cuối cùng thì hẳn muốn đàm phán cái gì?

Trong cứ điểm của bộ lạc Cuồng Nhân, một gã Cuồng Chiến Sĩ đưa ra nghi vấn trong lòng.

- Mẹ nó, tao vẫn luôn nhận là mình đủ cuồng, không ngờ lại còn có thằng còn cuồng hơn cả tao.

Battty Ann tự nhiên cũng nhận được tin tức, lúc này nghe thuộc hạ hỏi thế, không khỏi nhú mày lại.

- Đi, bản thân tao cũng muốn nhìn xem đêm nay thằng kia sẽ làm cái gì.

...

Cùng lúc đó, trong cứ điểm của Thần Vồng ở New York, người cầm quyền tạm thời của Thần Vồng - Dixi sau khi được thủ hạ báo cáo xong, liền trầm mặc gần hai phút. Hắn cố gắng suy nghĩ mục đích của Bùi Đông Lai nhưng cuối cùng cũng không nghĩ ra. Dixi nhin không nổi cười nói:

- Philipps, lòng hiếu kỳ của ta đã hoàn toàn bị tên kia khơi dậy rồi, người thì sao?

- Hẳn ta to gan như vậy, hoặc là biết rõ gia tộc Gambino không dám động đến mình, hoặc là đã có chuẩn bị tốt.

Philipps gật đầu nói ra giải thích của mình:

- Cá nhân ta nghĩ thiên về cái sau hơn.

- Ta cũng vậy.

Dixi chậm rãi mặc âu phục, sửa sang lại cả vạt, đôi mắt của hắn ta lóe ra ánh sáng.

- Nhưng ta tin rằng kịch bản đêm nay tuyệt đối có sự khác biệt so với trong tưởng tượng của chúng ta. Đi, chúng ta cùng đi thưởng thức diễn xuất cuối cùng của hắn nào.

Cùng lúc đó, quân đội Mỹ, gia tộc Morgan và gia tộc Rockefeller sôi nổi phái người tới hội tư nhân, dự định lấy được tin tức về kết quả hiệp đàm giữa Bùi Đông Lai và nghị viện Mafia trong thời gian sớm nhất.

Ngoài ra, tổ chức Topor của Russia, bá chủ mới của giới Yakuza Nhật Bản đều dồn dập phái người tới hội tư nhân.

- Tôi có chút hối hận vì không đi Mỹ.

Tại Âu Châu, người thừa kế tương lai của gia tộc De Rothschild Guti biết tin Bùi Đông Lai chỉ đem theo mỗi Quý Hồng, liền tiếc nuối cảm thán một câu, sau đó truyền đạt một mệnh lệnh:

- Lập tức phái người tới hội sở tư nhân trước, truyền trực tiếp hình ảnh về buổi hiệp đàm.

Khi mà các thế lực lớn vì chuyện Bùi Đông Lai chỉ mang theo mỗi Quý Hồng theo mà loạn đến gà bay chó chạy, mười cỗ xe lớn có rèm che lần lượt tiến vào trong bãi đỗ xe của hội tư nhân.

Ngoài cửa bãi đỗ, tám người đàn ông da đen đi ra trước đón. Thấy đoàn xe đến, tám người vội vàng thẳng lưng ưỡn ngực, ánh mắt tôn kính nhìn sáu chiếc xe đang đi vào.

Trong ánh mắt chăm chú của bọn họ, cửa xe của bốn chiếc xe đi trước mở ra, một đám người đàn ông mặc áo đen nhảy xuống xe.

Dưới ánh đèn của bãi đỗ, tám người da đen có thể thấy rõ dáng người khôi ngô, thể hình tràn ngập lực lượng của những người này. Khuôn mặt của họ lạnh lùng, cảm giác giống như trên đời này không còn bất cứ chuyện gì có thể ảnh hưởng tới họ.

“Tê”

Thấy mấy người vừa bước xuống xe, tám người đàn ông da đen dồn dập hít vào một hơi.

Bởi vì đám người này không phải ai khác mà chính là những kẻ khiến cho cả thế giới ngậm nghe tên phải sợ mất mật - quái tử thủ Mafia, danh hiệu "U Linh". Tất cả có 17 vị hơn nữa tất cả đều tới!

Lại thêm 6 vị cận vệ của các đại lão Mafia cũng là U Linh, nghị viện Mafia đêm nay tổng cộng xuất động toàn 23 U Linh!

Chỉ một người mà lại làm cho Mafia dốc toàn bộ lực lượng U Linh!

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử nghị viện Mafia!

Rất nhanh, sau U Linh khác cũng xuống xe rồi đứng cúi đầu ở hai bên cửa ô tô, đón chào sáu vị đại lão.

Dưới sự nghênh đón long trọng, Anthony, Vio lần lượt chia làm hai phe dẫn theo những đại lão còn lại xuống xe. Anthony mang theo hai người, Vio mang theo hai người.

Cùng lúc đó, trừ bỏ Merck đã chết ra thì 23 U Linh cũng phân thành hai, phân biệt đi theo phía sau hai phe cánh.

- Chú Vio, cái tên kia đã bắt đầu đi rồi.

Anthony sóng vai đi cùng Vio, mở miệng nói chuyện trước, sắc mặt có chút khó coi:

- Căn cứ theo tin tức của nhân viên tình báo, tên đó chỉ dẫn theo người phụ nữ tên Quý Hồng kia.

- Tin này tôi biết rồi.

Sắc mặt Vio vẫn bình tĩnh, miệng thản nhiên đáp lại nhưng nội tâm tuyệt đối không bình tĩnh như thế.

Khác với chuyện ký hết hợp đồng giữa các công ty nhỏ, một số tập đoàn lớn hoặc tập đoàn tài chính liên quốc gia khi ký kết hợp đồng đều phải do nhân viên có chức quyền cao trong tập đoàn phụ trách đàm phán, trợ thủ phụ trách ký tên.

Điểm này, Vio tất nhiên là hiểu rõ.

Nhưng hẳn nghĩ không ra, Bùi Đông Lai sao lại dám dẫn một mình Quý Hồng tới đàm phán.

Chẳng... chẳng lẽ hẳn không sợ chúng ta hạ độc thủ hay sao?

Nghi hoặc rất nhiều, trong lòng Vio cũng quay cuồng suy nghĩ.

- Chú Vio, tên kia chỉ dẫn theo một người đàn bà tới đàm phán, đây chẳng phải đại biểu sự thiếu tôn trọng với chúng ta là gì.

Dựa theo kế hoạch của cha Anthony là Yossi thì Bùi Đông Lai phải để đầu lại New York. Lúc này, biết Bùi Đông Lai chỉ mang mỗi Quý Hồng theo, Anthony dường như bị chọc giận, cả người tỏa ra sát khí nồng nặc:

- Tôi thấy chúng ta nên chặt đầu tên đó, để nó biết kết cục của những người coi thường nghị viện Mafia chúng ta.

- Anthony, không nên vọng động, cứ chờ xem tình hình đã.

Vio nhú mày. Từ đầu tới cuối, hẳn cũng không muốn làm địch với Bùi Đông Lai cho nên đầu dễ gì tán thành với đề nghị của Anthony.

- Sao vậy? Chú Vio, chẳng lẽ chú cho rằng 23 U Linh ở đây không phải là đối thủ của tên đó?

Sắc mặt Anthony khó coi hẳn.

Vio như nghĩ tới cái gì đó, liếc mắt nhìn Anthony một cái:

- Trong trí nhớ của tôi, tên kia là một đối thủ vô cùng giáo hoạt. Cậu có thể đảm bảo rằng hẳn không chuẩn bị cái gì mà đến không?

- Hừ, cho dù thằng đó có chuẩn bị cái gì đi chăng nữa thì đêm nay cũng chết chắc rồi!

Có lẽ vốn cho rằng thời cơ đã thành thực cho nên Anthony dứt khoát không hề che dấu, trực tiếp thốt ra lời lẽ cay độc.

Hả?!

Ngạc nhiên khi người thấy lời của Anthony, Vio và hai đại lão Mafia ủng hộ hẳn đều biến sắc mặt.

Chẳng... chẳng lẽ Chiến Thần Yossi đã khỏi?

Trong lòng họ nhanh chóng suy nghĩ.

Giống như trả lời 3 người Vio, 3 người Anthony đều cười lạnh liếc nhìn họ một cái. Sau đó, Anthony rảo nhanh cước bộ, dẫn đầu bước vào hội tư nhân.

- Anthony, đêm nay hội trưởng sẽ tới sao?

Sau khi vào hội tư nhân không lâu, Vio nhin không được mở miệng hỏi, giọng điệu hết sức kinh ngạc, phần lớn lại là lo lắng và kiêng kị.

Thấy Vio trong thời gian qua ép mình không thở nổi nay lại phải thu liễm, Anthony chỉ cảm giác như mình đang ăn một ly kem tươi mát lạnh giữa trời hè nóng bức, cả người thư thích.

Hắn hơi gật gật đầu:

- Đúng thế, chú Vio.

“Thịch Thịch!”

Nghe được câu trả lời khẳng định của Anthony, 3 tên Mafia bên phe Vio đều chấn động, ánh mắt lấp lóe không ngừng.

Còn Anthony thì tự đắc lấy ra máy liên lạc đặc thù, ở trước mặt ba người Vio liên hệ với Yossi.

- Cha, bọn con đã tới điểm đàm phán.

Trong cái nhìn chăm chú của ba người Vio, Anthony mở miệng nói trước:

- Căn cứ theo tin tức tình báo thì người kia đang trên đường tới đây, đại khái một giờ sau sẽ tới nơi. Khi nào thì cha đến?

- Cha sẽ đến trước khi tên đó xuất hiện.

Trong một cứ điểm không để cho người ngoài biết của gia tộc Gambino, kẻ được xưng là Chiến Thần, đứng thứ sáu trong Thần bảng Yossi tra lời đơn giản một tiếng rồi sau đó ngắt kết nối, đi ra phía ngoài đại sảnh.

- Ông không đi được.

Bước chân của Yossi vừa mới cất lên, một thanh âm đột nhiên vang lên trong đại sảnh.

Hả?

Âm thanh bất ngờ vang lên này làm cho Yossi dừng bước chân, ánh mắt quét về phía cửa của đại sảnh.

- Chiến Tranh Chi Vương?

Nhìn thấy Long Vương Diệp Cô Thành xuất hiện ở đại sảnh, Yossi đầu tiên là ngẩn ra, sau đó thì khinh thường nở nụ cười:

- Ông có thể tìm tới nơi này khiến tôi rất bất ngờ. Nhưng... chỉ bằng ông mà cũng muốn giết tôi sao?

”Chát! Chát! Chát!”

Đáp lại Yossi là một loạt các tiếng giòn vang tựa như pháo nổ.

Dưới ánh đèn.

Thân hình Diệp Cô Thành nhoáng lên, nhảy mắt tới phía trước mặt Yossi. Hữu quyền giống như đạn bắn, oanh kích về phía đầu Yossi. Kinh lực khủng bố khiến cho không khí bị ma sát nổ tung!

715. Chương 709: Long Vương Ra Tay (hạ)

Chương 709: Long Vương ra tay (Hạ)

Long quyền!

Đòn Long Vương Diệp Cô Thành vừa tung ra đó là "Long quyền" do ông tự nghĩ. Long Vương như một con rồng điên lao vào động của mình. Quyền phải hóa thành một vòi nước đánh tới Yossi, tốc độ nhanh như điện xẹt.

Bởi vì đoán được Long Vương Diệp Cô Thành sẽ bất ngờ đánh tới cho nên sau khi Yossi khi nhìn thấy Diệp Cô Thành thì không ngừng đề thăng chiến ý của mình. Thần kinh khắp cơ thể căng lên, tùy thời có thể ứng đối với công kích của Diệp Cô Thành.

Nhưng mà.

Hắn đánh giá tốc độ của Diệp Cô Thành quá thấp, lại cũng ước lượng sai thực lực và khí thế của đối thủ.

Trong phút chốc, Yossi chỉ cảm thấy mình giống như bị kéo vào một vùng không gian cách ly. Thế giới này không có người, không có cảnh, chỉ có quyền ảnh đầy trời. Cảm giác kia giống như cho dù hắn có trốn tránh thế nào đi chăng nữa thì cũng không thoát nổi một quyền này của Diệp Cô Thành.

Thời khắc nguy cấp, Yossi không mù quáng trốn tránh mà đưa hai tay ra, tạo thành chướng ải che trước người.

Chướng ải khắc quyền.

Đạo lý này, thân là một cường giả đứng thứ sáu trên Thần bảng, tất nhiên Yossi phải biết.

"Bốp"

"Chát chát... chát chát..."

Quyền chưởng giao nhau giống như hai ngọn núi va chạm, thanh thế cực kinh người. Kinh lực khủng bố liên miên như thủy triều. Va chạm liên tục, những tiếng nổ vang lên như pháo dây.

"Sao... sao tên này lại mạnh như vậy?"

Cảm thụ được lực lượng đến từ nắm đấm của Diệp Cô Thành, Yossi hoảng hốt hơn rất nhiều. Bàn tay của hắn bị đánh văng ra, cả người không chịu nổi mà lùi liền ba bước.

"Rắc! Rắc! Rắc!"

Ba tiếng giòn tan vang lên, sàn gỗ dưới chân Yossi đã bị phá vỡ vụn. Thậm chí... ngay cả lớp si măng bê dưới cũng hiện rõ dấu chân.

Cuồng Thần có "Cuồng Hóa", Long Bồ Tổ Đề có "Niết Bàn", Thần Vồng Odin có "Phòng Ngự Tuyệt Đối", Diệp Cô Thành có "Long Quyền". Yossi được xưng là Chiến Thần cũng có bí thuật của mình. Hắn thông qua bí thuật làm cho chiến ý đạt tới một trình độ cực kỳ đáng sợ, dùng chiến ý để uy hiếp, áp chế đối thủ. Nó khiến đối thủ không thể phát huy ra thực lực chân chính của mình để dễ bề chém giết đối phương hơn.

Mà hiện giờ, Long Vương Diệp Cô Thành lại dùng một quyền bức Yossi phải lui ba bước, làm cho khí thế của hắn hoàn toàn bị áp chế, không ngừng bị kéo tụt xuống đáy.

Điều này làm cho Yossi lập tức vứt bỏ lòng kinh thị của mình với Diệp Cô Thành tới chín tầng mây, trong lòng hắn bắt đầu cảm thấy bất an.

"Chát! Chát! Chát!"

Lo lắng không yên, Yossi dừng bước lại, kết quả còn chưa kịp điều chỉnh gì thì trong không khí lại vang lên âm thanh bạo tạc. Quyền thứ hai của Diệp Cô Thành đã cuốn tới như gió. Nó như được gắn trang thiết bị dò tìm hiện đại, định vị đánh thẳng vào đầu Yossi, cố gắng oánh vỡ đầu hắn.

Không tốt!

Yossi căng thẳng, rất muốn trốn tránh nhưng... vẫn không có cơ hội nào cả. Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể lại đưa hai tay đang run rẩy do đỡ cú đánh trước ra, tiếp tục che ở trước người.

"Rầm"

Thanh âm va chạm giữa năm tay và bàn tay lại vang lên. Hai tay Yossi như chạm phải điện, nhanh chóng thu hồi về. Hộ khẩu đã nứt toạc ra, máu tươi đầm đìa.

Ngoài ra, dư lực còn thừa trực tiếp đánh hấn bay ngược về sau.

Dưới ánh đèn.

Cuối cùng sắc mặt Yossi cũng thay đổi!

Khuôn mặt trước kia có vẻ khinh miệt thì nay đã biến thành tái nhợt, tràn ngập cảm xúc khiếp sợ.

Đúng vậy...

Là khiếp sợ!

Căn cứ vào vị thứ trong Thần bảng, Long Vương Diệp Cô Thành đứng ở cuối. Vì thế, khi này Yossi tuy rất bất ngờ vì Diệp Cô Thành tìm được hấn nhưng cũng không thêm để Diệp Cô Thành vào mắt.

Nhưng mà.

Sau khi giao thủ sơ qua, Yossi đã biết thực lực của Diệp Cô còn mạnh hơn hấn rất nhiều!

Điều này làm hấn kinh hãi. Một nỗi sợ hãi không thể nói bằng lời tràn ngập trong lòng, làm cho chiến ý và khí thế của hấn không còn sót lại chút gì.

Chiến Thần, Chiến Thần! Một khi đã mất chiến ý thì cũng giống như rắn nhử răng, hổ cụt móng, không hề có bất kỳ nguy hiểm nào!

Chính bởi điều này cho nên Diệp Cô Thành mới giáng đòn phủ đầu, phát động công kích như lời đình.

Lúc này, thấy thân mình Yossi bay ngược ra, Long Vương không ngừng lại. Nhún người một cái, thân mình bay lên trời, gấp khúc chín mươi độ. Nửa thân dưới của Long Vương giống như liệt mã, thân trên thì hóa thành một gã chiến tướng cổ đại đang xung phong giết giặc trên chiến trường. Hấn khệp năm ngón tay phải rồi chém ra ngoài. Bàn tay giống như một cây thương dài, nhanh chóng đâm về phía Yossi!

Long Xà Hợp Kích!

Chiêu thức thứ ba, Diệp Cô Thành tung ra đòn sát thủ của "Long quyền" - "Long Xà Hợp Kích"

Một cỗ hơi thở nguy hiểm bao phủ lấy Yossi. Hấn cảm thấy mình đáng đứng trước vành móng ngựa của địa ngục, bị tử thần tuyên án, trở mắt nhìn tử vong tới gần.

- Không!!

Yossi đang chơi với giữa không trung đột nhiên phát ra tiếng gầm giận dữ không cam lòng. Tiếng gầm qua đi, hấn giống như được chiến thần phụ thể, chiến ý tiêu tán kia đột nhiên sôi trào, khí thế tăng vọt!

Vào thời khắc sinh tử, Yossi vẫn bị Diệp Cô Thành áp chế đột nhiên vận dụng bí thuật, thúc dục chiến ý. Hai tay vốn bị đòn đánh tổn thương nghiêm trọng nay đã không chút sút mẻ, giống như một cánh cửa lớn, thủ hộ ở phía trước.

"Rầm ----"

Một âm thanh trầm muộn vang lên, "cánh cửa" của Yossi bị phá mở, thể công của Diệp Cô Thành không giảm, hóa thành trường thương đâm thẳng về phía tim Yossi.

"Sụt ~"

Tay phải của Diệp Cô Thành giống như một con dao găm sắc bén cắm thẳng vào ngực Yossi. Vị trí ngực nơi trái tim bị phá thành một lỗ máu lớn. "Rầm!" Dư lực cực mạnh của đòn đánh tiếp tục lôi thân mình Yossi đi, dính chặt vào bức tường.

"Phốc"

Trái tim vỡ vụn, dòng máu tươi nóng bỏng điên cuồng chảy ra từ lỗ thủng. Yossi đột nhiên ngẩng đầu, liên tục phun ra mấy ngụm máu.

”Hộc... hộc...”

Ói máu xong, Yossi gian nan ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Diệp Cô Thành. Hắn thở hổn hển, thanh âm khàn khàn:

- Người... người đã đạt tới cảnh giới Chiến Thần Đỉnh Phong rồi sao...Làm sao... Sao có thể thế được?

”Roạt ----”

Không có câu trả lời, Diệp Cô Thành đột nhiên rút tay ra.

”Phốc”

Diệp Cô Thành vừa rút tay ra xong, dòng máu tươi phun ra như suối.

- Người nên cảm ơn con trai của mình. Vì nó nên ông mới có thể sống lâu thêm một chút.

Diệp Cô Thành nghiêng người. Bàn tay hóa thành trảo, nắm chặt lấy cổ của Yossi rồi nhấc ông ta lên không trung.

Con trai.

Ngạc nhiên khi nghe được hai từ này, Yossi giống như đã hiểu ra được cái gì. Thân mình vốn suy yếu đột nhiên rung mạnh!

”Rắc rắc ”

Sau đó, không đợi Yossi phản kháng, bàn tay phải của Diệp Cô Thành hơi dụng lực, trực tiếp bóp nát cổ của Yossi rồi ném qua một bên như vứt rác.

Làm xong tất cả chuyện ày, Diệp Cô Thành nhanh chóng tiến vào phòng tắm, tẩy rửa mùi máu trong cơ thể, đổi một bộ quần áo chiến đấu màu đen rồi rời khỏi biệt thự.

Hắn còn chuyện quan trọng hơn phải làm!

Cùng lúc đó.

Có sự sắp xếp từ trước của gia tộc Gambino cho nên hội sở tư nhân hôm nay không mở cửa nhưng đèn đuốc vẫn sagns trưng. Lấy Anthony và Vio dẫn đầu, các đại lão cầm đầu nghị viện Mafia đều ngồi trong đại sảnh hút xì gà, chờ đợi Bùi Đông Lai tới. Sáu U Linh vẫn đứng bên phía sau lưng họ như hình với bóng.

Mười bảy U Linh còn lại thì phân bốn bốn phía trong hội sở với đám thành viên tinh nhuệ của Mafia, phụ trách cảnh giới.

Trong lúc sáu người Anthony chờ đợi, Bùi Đông Lai còn chưa tới, các thế lực lớn đã phái nhân viên tình báo tới trước, ẩn mình ở gần hội sở không xa để theo dõi tình hình.

Còn Battty Ann và Yossi vì cách hội sở khá xa cho nên sẽ là người đến trễ nhất... Nhưng mà bọn hắn cũng không ra mặt, mà là âm thầm ẩn giấu, đợi cơ hội.

- Đến rồi!

Ước chừng một giờ sau, Quý Hồng lái chiếc xe Rolls-Royce Phantom xuất hiện trước mắt mọi người.

Giống như lúc rời khỏi biệt thự của liên minh Hoa Hạ, trước và sau xe Rolls-Royce Phantom không có thêm một chiếc xe nào nữa.

- Người kia lại thực sự chỉ mang theo một người phụ nữ tới đây!!

Phát hiện này làm cho các nhân viên tình báo kinh ngạc vô cùng, đồng thời cũng lập tức báo cáo lên cấp trên.

- Một người đối mặt với cả nghị viện Mafia. Ngông cuồng tới mức độ này thì quả thực là kỳ tích!

Có lẽ bởi vì hành động của Bùi Đông Lai quá điên cuồng cho nên ngay đến cả Battty Ann cũng cảm thấy không bằng...

Nếu phải so sánh thì Dixi dường như đã sớm dự đoán Bùi Đông Lai sẽ tới đó một mình, cho nên hắn không hề kinh ngạc, chỉ là sự hứng thú trong mắt tỏa ra càng đậm. Cảm giác này như thể một lão thợ săn đã ngắm trúng một con mồi, tính toán phải chơi đùa con mồi cho tới thỏa thích rồi mới ra tay.

- Hội trưởng, mục tiêu xuất hiện!

Cùng lúc đó, một gã U Linh trung thành với gia tộc Gambino nhanh chóng tiến vào trong đại sảnh, cúi đầu báo cáo tình hình cho Anthony.

- Vẫn giống như trước, hắn chỉ dẫn theo một người phụ nữ.

Bùi Đông Lai chết chắc rồi!

Nghe thấy lời U Linh nói, không đợi Anthony mở miệng, trong đầu đám người bên phe Vio đã tràn đầy ý nghĩ kia.

Khi cả đám ra cửa đón, Bùi Đông Lai đang mang Quý Hồng tiến vào. Không nói tới chuyện Yossi có xuất hiện hay không, chỉ bằng hai mươi ba U Linh ở đây, Bùi Đông Lai nhất định phải xuống địa ngục!

"Tất cả mọi thứ đã sẵn sàng rồi, vì sao cha chưa tới nhỉ?"

Anthony nghe U Linh báo cáo xong liền rơi vào trầm tư. Sau đó, hắn lại thấy biểu tình của đám người Vio thì lập tức tỉnh ngộ: Chắc là cha biết có hai mươi ba U Linh ở đây, hoàn toàn có đủ lực để đối phó với Bùi Đông Lai cho nên tạm không lộ diện. Cha hắn là đang đứng ở nơi nào đó, âm thầm quan sát xem tên kia làm cái quỷ gì.

Nghĩ thông suốt, Anthony tiêu trừ nghi hoặc trong lòng, cũng không có ý đi ra cửa đón mà chỉ cười lạnh nói:

- Ra cửa mời họ vào!

- Vâng thưa hội trưởng!

Tên U Linh kia nghe vậy vội lĩnh mệnh, xoay người rời khỏi đại sảnh.

Ngoài hội sở, Quý Hồng lái xe ô tô vào trong bãi đỗ.

Khi xe dừng lại, Quý Hồng bước xuống xe trước, hoàn toàn không thèm để ý tới 6 gã U Linh kia mà lập tức bước tới phía sau, mở cửa xe cho Bùi Đông Lai.

Sau đó.

Dưới cái nhìn chăm chú của Dixi, Battty Ann và những nhân viên tình báo cùng với sự chờ đợi của sáu gã U Linh, Bùi Đông Lai trong trang phục áo bành tô chậm rãi bước xuống ô tô.

Cuộc đời như một vở kịch, sống chính là biểu diễn kỹ xảo.

Vở diễn của Bùi Đông Lai sắp bắt đầu rồi.

716. Chương 710: Công Bố Đáp Án, Ác Mộng Buông Xuống.

Chương 710: Công bố đáp án, ác mộng buông xuống.

- Bùi tiên sinh, Anthony thiếu gia đã đợi ngài rất lâu rồi.

Thấy Bùi Đông Lai bước xuống xe, sáu gã U Linh hờ hững ra tiếp đón. Gã U Linh cầm đầu mở miệng trước, tuy rằng xưng hô kính ngữ là "ngài" nhưng mà giọng nói không hề thân thiện gì.

- Mời theo chúng tôi.

- Được.

Đối mặt với đám sự lạnh lùng và sát khí không hề che dấu của đám U Linh, Bùi Đông Lai chẳng những không hề sợ hãi mà ngược lại còn rất ung dung, cảm giác như là hắn đang tới một buổi tụ họp thượng lưu vậy.

Ở bên cạnh, tuy Quý Hồng cũng biết kế hoạch chinh thể của Bùi Đông Lai nhưng khi cảm nhận được sát ý khủng bố của đám U Linh thì lại không thể bình tĩnh được như Bùi Đông Lai.

Dường như không nhận ra sự khẩn trương trong lòng Quý Hồng, Bùi Đông Lai nghiêng đầu sang, mỉm cười dịu dàng nói:

- Darling, chúng ta vào thôi.

Darling?!

Ngạc nhiên khi nghe được xưng hô thế này, Quý Hồng cảm thấy hốt hoảng.

Hốt hoảng rất nhiều! Tuy nàng biết Bùi Đông Lai đang diễn trò nhưng bởi vì lần đầu tiên được Bùi Đông Lai thân mật gọi là darling, còn dùng một ánh mắt thâm tình nhìn nàng, trong lòng Quý Hồng không khỏi nổi lên hương vị hạnh phúc. Thế cho nên, nàng quên sạch thế nào gọi là khẩn trương, còn chủ động khoắc lên cánh tay Bùi Đông Lai. Động tác vô cùng thân mật.

Sau đó.

Dưới cái nhìn nghiêm ngặt như hổ rình mồi của đám U Linh, Dixi, Battty Ann và các thế lực lớn, hai người Bùi Đông Lai, Quý Hồng thân mật như trai gái yêu nhau, cùng bước vào hội sở.

Trong màn đêm.

Trên mặt Quý Hồng đã không còn vẻ khẩn trương, khóe miệng cô chỉ còn đọng lại nụ cười hạnh phúc. Thân thể đầy đặn mềm mại giống như chim nhỏ nép vào người Bùi Đông Lai. Cảm giác trong lòng Quý Hồng lúc này như là nàng và Bùi Đông Lai đang cùng nhau bước vào lễ đường làm lễ cưới chứ không phải vào hội sở đầy sát khí và có người mai phục.

Thấy một màn như vậy, tin tức tới tập từ các nhân viên tình báo được truyền tới tay các đại lão của thế lực lớn.

Cùng lúc đó, Battty Ann đang âm thầm giấu mình trong bóng tối, trên khuôn mặt không còn sự cuồng ngạo nào, thay vào đó là sự nghi hoặc. Hắn không hiểu làm sao mà Bùi Đông Lai lại dám đơn đao tới gặp mặt nghị viện Mafia, tại sao ở trong loại hoàn cảnh nguy hiểm kiểu này rồi mà còn nở nụ cười ung dung đến thế.

- Chẳng lẽ, tên kia tin tưởng mình có thể đối kháng với tất cả cường giả của Mafia?

Không chỉ mình Battty Ann thấy lạ mà Philipps cũng khẽ cau mày. Hắn nghi hoặc nói:

- Lấy thực lực của tên kia chắc là không thể đối kháng cùng một lúc với 23 tên U Linh. Huống chi, Chiến Thần Yossi đêm nay sẽ xuất hiện.

- Dixi, ta cảm ứng thử chút xem xung quanh đây có còn cứu binh của tên đó hay không.

Nói xong câu cuối cùng, Philipps giống như nghĩ ra điều gì, vội vàng nói với Dixi.

- Ngay từ đầu, suy đoán của ta đã giống của ngươi, đều nghĩ rằng tên kia sẽ xếp đặt cứu binh ở xung quanh đây. Nhưng mà, ta vừa cảm ứng rồi, không hề có một cường giả nào cả.

Dixi cũng nghi hoặc.

Philipps nhíu mày:

- Chẳng lẽ tên đó thực sự muốn giải hòa với nghị viện Mafia? Lấy tính cách của tên đó thì không thể nào có chuyện như vậy chứ. Hơn nữa, cho dù tên đó muốn giải hòa thì nghị viện Mafia, nhất là gia tộc Gambino cũng không muốn!

- Nếu Chiến Thần Yossi của gia tộc Gambino bị thương thì tất nhiên sẽ không muốn giảng hòa nhưng nếu Yoss không sao thì vẫn chưa chắc.

Dixi nói ra kiến giải của mình:

- Nhưng như lời ngươi nói, ta không tin tên kia sẽ thực sự tới để giải hòa.

- Cuối cùng thì tên đó muốn làm gì?

Nghe Dixi nói thế, lòng hiếu kỳ của Philipps hoàn toàn bị gợi lên, cảm giác như hận không thể túm lấy Bùi Đông Lai mà hỏi cho rõ ràng.

Dixi trầm mặc.

Bởi vì... Hắn cũng không đoán được dụng ý của Bùi Đông Lai!

...

Trong khi mọi người đang nhìn Bùi Đông Lai bước vào hội sở, đoán dụng ý của Bùi Đông Lai thì, trong căn cứ quân sự nằm trên một hòn đảo bí mật tại New York vang lên tiếng còi cảnh báo chói tai.

Tiếng còi vang lên, tất cả các cửa của căn cứ đều đóng lại. Cánh cửa nào cánh cửa nấy đều dày ước chừng tới mười thước.

Từng người được trang bị vũ khí bí mật giống như nấm mọc sau mưa, lung sục tìm tòi khắp căn cứ.

Ngoài ra, phía trên hòn đảo, đặc công quân đội vốn ẩn núp trong bóng tối cũng phong tỏa khắp nơi rồi bắt đầu tìm kiếm.

- Tôi là Wade, người phụ trách căn cứ nghiên cứu khoa học quân sự. Tôi có tin tức cực kỳ trọng yếu và khẩn cấp, muốn báo cáo cho GFB trưởng. Xin nói máy!

Trong một gian phòng của căn cứ, người phụ trách Wade gọi điện thoại cho GFB Mỹ, nhanh chóng yêu cầu nói máy với người cầu quyền của Lầu Năm Góc.

Nhờ ánh sáng ngọn đèn, có thể thấy rõ rằng hắn mặc một bộ quân trang, trên vai có gắn huy hiệu bốn sao.

Thượng tướng bốn sao!

Hắn là một trong số không nhiều thượng tướng bốn sao ở Mỹ!

Thân phận như vậy, nếu để hắn ở trong quân đội Mỹ thì tuyệt đối chiếm được địa vị và quyền thế cao!

Nhưng mà ----

Giờ khắc này, giọng nói của hắn lại lộ ra sự ngưng trọng và lo lắng. Bởi vì quá mức khẩn trương, bàn tay nắm điện thoại và trán đều chảy ra mồ hôi lạnh. Thậm chí... hô hấp của hắn cũng dồn dập hẳn lên!

Tất cả chuyện này, đơn giản là vì... vừa có người đột nhập vào trong cơ sở có độ bảo mật không thua gì Lầu Năm Góc mà hắn phụ trách do hắn phụ trách đã bị đánh cắp cơ sở dữ liệu vũ khí của quân đội Mỹ!

Đúng vậy...

Toàn bộ cơ sở dữ liệu vũ khí của quân đội Mỹ đã bị đánh cắp!!

Hắn không dám tưởng tượng, nếu tin tức nguyên liệu trong cơ sở bị mất lưu truyền ra ngoài thì sẽ tạo thành chấn động như thế nào... Nhưng hắn biết, nếu không thể bắt lại người đã đánh cắp thì hắn sẽ trở thành tội nhân lớn nhất trong lịch sử quân đội nước Mỹ.

- Tướng quân Wade, đã trễ đến vậy...

Trong sự sốt ruột của Wade, bên kia đầu dây rít cục cũng truyền tới thanh âm của GFB trưởng - Lahm . Nhưng mà, không đợi Lahm nói cho hết lời, Wade đã vội vàng cắt đứt:

- Báo cáo, vừa rồi có người đột nhập căn cứ...

- Cái gì?

Lần này, đến lượt Lahm cắt đứt lời của Wade, trên mặt hắn hoàn toàn là cảm xúc khiếp sợ. Sự khiếp sợ kia hoàn toàn không thua gì lúc hắn nghe được tin Lầu Năm Góc bị tập kích.

"Ừc..."

Wade khó khăn nuốt nước bọt, tiếp tục nói:

- Có người đột nhập căn cứ...

- Tôi biết, nói trọng điểm, nói cho tôi nghe trọng điểm! Tên gián điệp chết tiệt kia đã làm cái gì?

Trưởng GFB Mỹ - Lahm chỉ cảm thấy tim mình như bật tới cổ họng, lại còn đang nhắm nhe muốn nhảy ra ngoài.

Wade cắn răng nói:

- Cơ sở dữ liệu của căn cứ chứa đựng vũ khí đã bị trộm.

- Cái... cái gì?

Mặc dù đã chuẩn bị tốt tâm lý đón nhận kết quả xấu nhất nhưng khi nghe Wade báo cáo xong, Lahm vẫn cảm thấy đau tim. Đau đến kịch liệt làm cho hắn tức tiếp đứng bật dậy!

Đúng vậy...

Hắn giống như bị khí nhập hồn, trực tiếp nhảy bật lên.

Trong văn phòng của GFB trưởng, Lahm run rẩy hỏi:

- Người... người... có bắt được người không??

- Tôi đã cho người phong bế cả căn cứ, hơn nữa còn để cho...

- Holy shit... Tôi hỏi anh có bắt được tên kia không?

Lahm ngắt lời Wade, khuôn mặt tức giận đến méo mó vặn vẹo giống như một con sứa tử điên.

Vừa rồi, hắn gần như là rống lên!

- Còn... còn chưa bắt được.

Có lẽ là biết rõ hậu quả nghiêm trọng của chuyện này, cũng có lẽ là bị tiếng gầm giận dữ của Lahm Manchester dọa cho sợ, thanh âm của Wade đã trở nên run rẩy.

"Hộc... hộc..."

Bên tai Wade vang lên âm thanh thở hổn hển của Lahm Manchester. Mãi đến năm giây sau, Lahm Manchester mới mở miệng nói:

- Wade, nghe đây! Để cho người của anh ở căn cứ và trên đảo lập tức tìm. Cho dù có lật tung cả hòn đảo lên thì cũng phải tìm cho bằng được tên gián điệp chết tiệt kia!

- Yes, sir!

Chuyện cho tới lúc này, Wade cũng chỉ biết mất bò mới lo làm chuồng thôi.

- Tôi sẽ lập tức thông báo cho cảnh sát, để cho họ lập tức phong tỏa trong phạm vi mười km xung quanh đảo!

Lahm bổ sung.

- Thưa ngài, có thể là do tên Bùi Đông Lai TQ kia làm hay không?

Nghe lời ra lệnh của Lahm, Wade đã lấy lại bình tĩnh. Hắn nhớ ra chuyện sau khi Bùi Đông Lai - nhân vật được liệt vào hạng nguy hiểm số ba trên bảng xếp hạng tới Mỹ đã được quân đội phái người theo dõi chặt chẽ.

Hả?!

Lời nhắc nhở của Wade khiến Lahm Manchester chấn động. Hắn lập tức nói:

- Anh lập tức làm theo lời tôi nói! Có tin tức gì thì báo cho tôi ngay!

- Liên hệ với người phụ trách của cảnh sát, để cho bọn họ phong tỏa toàn bộ 10 km chung quanh đảo XX. Mặt khác, phong tỏa các sân bay lớn, bến tàu, không có sự cho phép của GFB thì nghiêm cấm bất cứ ai rời khỏi New York và nước Mỹ!

Chấm dứt cuộc điện thoại, Lahm Manchester quay đầu quát to với trợ lý:

- Ngoài ra, liên hệ với người phụ trách Gullit của FBI, tôi muốn biết cái tên Bùi Đông Lai kia đang ở nơi nào, sau khi tới Mỹ đã tiếp xúc với những ai, làm những việc gì?

- Vâng thưa ngài!

Trợ lý của Lahm đại khái cũng biết chuyện gì đã xảy ra, hần ngưng trọng lên tiếng rồi bước nhanh sang một bên, cầm điện thoại gọi cho người phụ trách FBI.

Còn Lahm thì gọi điện thoại tới văn phòng Tổng thống, báo tin tức ác mộng này cho Tổng thống nghe.

- Thưa Tổng thống, căn cứ nghiên cứu khoa học công nghiệp quân sự XX vừa mới bị người đột nhập. Toàn bộ cơ sở dữ liệu của căn cứ đều bị trộm.

Điện thoại nối máy, Lahm cảm giác cả người như chạm phải điện. Hần không chế sự run rẩy, báo cáo:

- Thượng tướng Wade đã phong bế căn cứ, tiến hành tìm kiếm. Ngoài ra, tôi...

Một phút đồng hồ sau, Lahm chảy đầu mồ hôi lạnh, sắc mặt xanh mét báo cáo xong cho Tổng thống.

- Thưa ngài, tôi vừa liên hệ với người phụ trách của FBI. Họ nói, người tên Bùi Đông Lai kia sau khi tới New York vẫn luôn ở trong biệt thự của liên minh Hoa Hạ, không hề làm gì hết. Mãi cho tới đêm nay, anh ta mới đón xe đi tới hội sở gặp mặt nghị viện Mafia.

Thấy Lahm nói chuyện với Tổng thống xong, trợ lý lập tức tiến lên báo cáo.

Không phải hần?

Lahm nheo mắt lại, sắc mặt lạnh như băng.

717. Chương 711: Trở Mặt.

Chương 711: Trở mặt.

Ngay khi cả quân đội M bởi vì số liệu kho vũ khí bị đánh mất mà lâm vào hỗn loạn thì Bùi Đông Lai cùng với Quý Hồng đi vào hội sở.

Trong nháy mắt khi đi vào hội sở thì hần cảm thấy rằng điện thoại vệ tinh mình dùng để liên lạc với Diệp Cô Thành khẽ rung lên một cái.

Phát hiện này làm cho Bùi Đông Lai biết rõ Diệp Cô Thành đã đắc thủ, hơn nữa còn có thể đã đem số liệu kia chuyển về nước rồi.

Điều này làm cho hần âm thầm thở ra, thế cho nên nụ cười trên mặt hần càng thêm ung dung hơn.

Trong hội sở đại sảnh, tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng, nói chính xác là đều đang nhìn vào Bùi Đông Lai.

Mà 6 gã U Linh Mafia đi phía sau 2 người Bùi Đông Lai thì biết điều dừng bước lại, gác ở cửa hội sở, cảm giác kia giống như là sợ Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng chạy trốn.

- Thiếu gia Anthony tôn quý, Vio tiên sinh, Soest tiên sinh. ..

Bùi Đông Lai thấy được cả đám người đang nhìn vào mình thì trên mặt nở ra nụ cười thân thiết, vô cùng vui vẻ mà nói:

- Thật vinh hạnh mà may mắn khi được gặp mặt cùng với các vị, tôi nghĩ đêm nay chính là đêm vui vẻ nhất trong đời của mọi người.

Hả?

Nghe được Bùi Đông Lai nói những lời này thì đám người Anthony đều mở to mắt, kinh ngạc mà nhìn vào Bùi Đông Lai.

Giờ phút này bọn hắn hoài nghi thính giác và thị giác bản thân xuất hiện vấn đề.

Bởi vì.

Bọn hắn biết rõ hành động trong 1 năm qua của Bùi Đông Lai, biết rõ thái độ đối với địch nhân của Bùi Đông Lai, càng biết rõ tính cuồng ngạo của Bùi Đông Lai.

Mà hiện giờ, Bùi Đông Lai người đã từng nói sẽ tiêu diệt gia tộc Gambino, giết chết Anthony và những đại lão của nghị viện Mafia lại tỏ ra bộ dạng hữu hảo như thế.

Điều này có thể để cho đám người Anthony không kinh ngạc sao?

- Chẳng...Chẳng lẽ hắn muốn giải hòa với bọn ta sao?

Ngắn ngủi kinh ngạc qua đi, trong lòng Anthony cùng Vio không hện mà hiện lên một suy nghĩ, nhưng cũng không một ai lên tiếng, cũng không một ai đứng dậy nghênh đón.

- Các vị bằng hữu thân ái của tôi, trong nước chúng tôi có một câu thành ngữ “khiếu đầu đào tống lý”

Mất thấy đám người Anthony không nói lời nào thì Bùi Đông Lai chủ động dừng bước, nụ cười trên mặt cũng không giảm:

- Ý nghĩa của câu thành ngữ này chính là người tặng cho ta một quả đào nhỏ thì ta sẽ hái một quả mận lớn để tặng lại cho người, để tình hữu nghị được vững chắc.

- Tôi biết, trước kia chúng ta có xảy ra một ít hiểu lầm nhưng mà khi tôi biết được Anthony thiếu gia chủ động phái ra nhân viên cao tầng của hãng phim Warner Brothers đến Nam Căng để cùng hợp tác với công ty giải trí Hồng Tinh thì tôi vô cùng cảm động.

Bùi Đông Lai cố ý làm ra một bộ dạng kích động, ngữ khí phối hợp có vẻ mặt, có thể nói là vô cùng hoàn mỹ:

- Chính vì hành động đó mà tôi cảm thấy hổ thẹn. Để tỏ lòng kính ý đối với Anthony thiếu gia thì sau khi tôi biết được tin này thì liền để trợ thủ của tôi để cho trợ thủ của tôi hồi âm lại, hơn nữa tôi còn quyết định đến đây để xin lỗi các vị.

Nếu nói lúc này đám người Anthony kinh ngạc, hoài nghi Bùi Đông Lai thì lúc này mất thấy Bùi Đông Lai hoàn toàn tỏ ra khiêm tốn, nói những lời xin lỗi này thì bọn hắn có thể khẳng định, Bùi Đông Lai làm như thế, mục đích chỉ có 2.

Thứ nhất, đối mặt với uy hiếp và cấp bách của Thần Vồng thì Bùi Đông Lai đã cảm nhận được áp lực cực lớn, thực sự muốn giải hòa với nghị viện Mafia.

Thứ hai, Bùi Đông Lai muốn dùng cách này để che dấu cái gì, không cho người khác biết được mục đích chính của hắn.

Trong lòng hiểu được mọi chuyện thì bọn người Anthony có khuynh hướng thứ nhất.

Bởi vì chuyện cho đến bây giờ, bọn hắn thật sự cũng không nghĩ rằng mục đích của lần diễn trò này của Bùi Đông Lai là gì?

- Nếu hội trưởng Yossi có mặt ở đây thì người rất có thể sẽ chấp nhận lời giải hòa này.

Trong lòng Vio thở dài, rồi nói một câu.

Anthony thấy vậy thì nở ra nụ cười lạnh:

- Thật sự là mày muốn giải hòa cùng chúng ta sao?

- Không...Không...Không...

Anthony vừa nói xong thì Bùi Đông Lai liền lắc đầu, thấy sắc mặt đám người Anthony biến đổi thì Bùi Đông Lai mới nói thêm:

- Anthony thiếu gia, không phải là giải hòa mà là hợp tác, chúng ta việc nhóm nhạc Hoàng Hậu tiến vào Hollywood để làm kẻ ước bỏ đi hiểu lầm, đợi sau khi hợp tác thành công thì chúng ta sẽ trở thành bạn bè với nhau.

Oh?

Mắt thấy Bùi Đông Lai thu liễm lại phần cuồng ngạo, bộ dạng tỏ ra khách khí thì Anthony không có lập tức cùng Bùi Đông Lai trở mặt, mà là có chút hứng thú hỏi:

- Nói xem, mày muốn hợp tác như thế nào?

- Anthony thiếu gia, ngài cũng biết tôi là người không chế thể giới ngầm TQ, hơn nữa còn có mối quan hệ chặt chẽ với Quân đội.

Bùi Đông Lai cười cười rồi giải thích:

- Như vậy, 2 bên chúng ta có thể hợp tác ở khu vực Hắc Kim, ví dụ như buôn lậu, rửa tiền... tôi tin tưởng việc này sẽ mang lại của cải thật nhiều cho chúng ta.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế, trừ Anthony ra thì trong lòng đám người Vio đều động.

Bọn hắn rõ ràng, nếu như 2 bên hợp tác thì lợi ích sẽ rất lớn.

Hiểu được điểm này thì 5 tên đại lão Maffa liền nhìn về phía Anthony.

Thấy được ánh mắt của 5 người Vio thì Anthony cũng hiểu được tâm tư của bọn họ, bất quá hắn cũng không có tỏ thái độ.

Hắn cùng Bùi Đông Lai giao phong vài lần, lần nào cũng rơi vào thế hạ phong, Bùi Đông Lai còn nói rằng muốn tiêu diệt gia tộc Gambino, khiến cho gia tộc Gambino mất hết mặt mũi ở thế giới ngầm, về phương diện khác hắn cho rằng Yossi đã đến đây, âm thầm chú ý tất cả mọi chuyện, cố gắng làm cho Bùi Đông Lai xóc lên con bài chưa lật.

Như vậy, làm sao hắn có thể quyết định qua loa được?

- Anthony thiếu gia, tôi cho rằng ngài hẳn là nên để tôi ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Mắt thấy Anthony không tỏ thái độ thì Bùi Đông Lai cười cười:

- Ngài cảm thấy thế nào?

- Trong này không có ghế dựa cũng không có ghế ngồi.

Anthony nở ra nụ cười hài hước:

- Bởi vậy mày cứ đứng mà nói đi.

- Được rồi.

Đối mặt với lời vũ nhục của Anthony thì Bùi Đông Lai cũng chẳng tỏ ra tức giận, ngược lại vẻ tươi cười trên mặt cũng không giảm, tiếp tục nói:

- Một khi 2 bên chúng ta hợp tác thì không chỉ nói đến khu vực Hắc Kim, chúng ta còn có thể buôn bán, hợp tác ở những lĩnh vực khác, nói vậy thì mọi người cũng biết tôi có mối quan hệ chặt chẽ với liên minh Hoa Hạ....

Anthony cũng không có lên tiếng cắt ngang, mà tỏ ra hứng thú nghe Bùi Đông Lai nói.

Anthony không mở miệng, 5 người Vio cũng không dám mở miệng.

Trong bất tri bất giác, đợi Bùi Đông Lai miệng khô lưỡi đắng thì cũng đã qua 30'.

Trong 30' qua, Bùi Đông Lai liền đem những lời êm tai nói cho đám người Anthony nghe, nào là buôn lậu, rửa tiền đến nguồn năng lượng, điện tử... chỉ cần 2 bên hợp tác thì sẽ kiếm được vô số tiền bạc.

- Anthony , tôi cho rằng đề nghị của Bùi tiên sinh cũng không tồi.

Vio thừa dịp Bùi Đông Lai tạm dừng thì quay đầu nhìn về phía Anthony.

Anthony nghe vậy thì hừ một tiếng:

- Chú Vio, việc này không phải là việc mà ông có thể làm chủ.

“..”

Vio không phải bác được, hẳn vô cùng tức giận nhưng mà nhớ lại Anthony từng nói Yossi sẽ xuất hiện nên hẳn biết điều mà ngậm mồm.

Thấy vậy thì trong lòng Anthony vô cùng sướng khoái, hẳn không để ý đến Bùi Đông Lai cùng đám người Vio nữa mà lấy điện thoại ra, gọi cho Yossi để xin chỉ thị của Yossi.

Hả?

Tại sao lại không liên lạc được?

Chẳng...Chẳng lẽ cha muốn để mình làm chủ sao?

Mất thấy không thể liên lạc được với Yossi thì chân mày Anthony nhíu lại, hẳn không nghĩ rằng Yossi sẽ xảy ra chuyện gì, theo bản năng hẳn cho rằng Yossi để hẳn xử lý mọi chuyện.

Bởi vì ở hẳn xem ra, khi Yossi đã khôi phục lại thương thế thì trên đời này không có mấy ai có thể giết được cha của hẳn.

Anthony nghĩ vậy thì hẳn liền nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai vài giây, sau đó ánh mắt nhìn về Quý Hồng đang đứng bên cạnh Bùi Đông Lai.

Ngay sau đó.

Ánh mắt của Anthony nhìn chăm chăm vào cặp bánh bao trên người của Quý Hồng, ánh mắt tràn ngập dục vọng.

Đó là ánh mắt của thợ săn khi thấy con mồi.

- Bùi Đông Lai, tuy rằng mày đưa ra phương thức hợp tác mê người nhưng mà mày hẳn nhớ là mày đã làm gì với nghị viện Mafia.

Anthony mở miệng, dùng một loại ngữ khí ăn trên ngồi trước, nói:

- Tao sẽ không tính toán chuyện trước kia, cùng mày hợp tác nhưng mà mày phải đáp ứng tao một chuyện.

- Việc gì?

Nghĩ đến Diệp Cô Thành dặn dò mình cố gắng kéo dài thời gian thì Bùi Đông Lai cũng không có trở mặt là là mỉm cười đáp lại, một bên nhìn thời gian, âm thầm suy đoán có phải Diệp Cô Thành đã đến đây rồi hay không.

- Để nàng cùng Liễu Nguyệt làm đồ chơi của tao.

Anthony không thể đoán được suy nghĩ của Bùi Đông Lai, mà là ngưư bức hét lên một tiếng, chỉ vào Quý Hồng.

Quyết định này có thể lấy được lợi ích, có thể đoạt đi nữ nhân của Bùi Đông Lai, có thể lấy lại mặt mũi của gia tộc Gambino.

“Vù”

Lúc này đây.

Bùi Đông Lai dùng hành động để trả lời.

Bùi Đông Lai giống như là sử dụng thuần di, nháy mắt đã đến trước người Anthony, tay phải liền chụp vào cổ của Anthony sau đó gơ lên cao.

Anthony giống như 1 con gà, bị Bùi Đông Lai xách lấy.

“Vù”

Xảy ra một màn làm cho đám U Linh Mafia vốn là cả kinh, sau đó bọn hắn lấy lại tinh thần rồi chạy đến.

- Nếu tao nói tao từng chơi bà già của mày mới có mày thì có phải mày sẽ gọi tao 1 tiếng là cha không?

Trong phúc chốc Bùi Đông Lai một tay mang Anthony đi về phía Quý Hồng, cười híp mắt, trở mặt:

- Hoặc là nói xin lỗi, hoặc là xuống Địa Ngục?

718. Chương 712: Bùi Vũ Phu Sống Lại?

Chương 712: Bùi Vũ Phu sống lại?

Lúc này nghe Bùi Đông Lai nói như thế thì theo bản năng Anthony muốn đánh trả nhưng mà hắn cảm nhận được Bùi Đông Lai đang từ từ bóp mạnh vào cổ hắn vì thế hắn liền bỏ qua suy nghĩ này.

Dưới ánh đèn, ánh mắt hắn tỏ ra phần nộ nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai.

“Sax”

Đám người Vio cũng cả kinh, bọn hắn không ngờ rằng lúc này Bùi Đông Lai giống như một con chó TQ chỉ biết cầu xin, lúc này lại thay đổi đột ngột như thế.

Mà U Linh Mafia lại tỏ ra ngưng trọng, thực lực của Bùi Đông Lai đã vượt xa tưởng tượng của bọn hắn, còn nữa hiện giờ Anthony đang nằm trong tay Bùi Đông Lai, bọn hắn sợ ném chuột sợ vỡ bình cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Thả Anthony thiếu gia ra.

Ngắn ngủi im lặng đi qua, trong đại sảnh vang lên một tiếng nói, người mở miệng là Feith, là cận vệ của Anthony cũng là thủ lĩnh của đám tử sĩ gia tộc Gambino, thực lực của hắn đã là Chiến Sĩ cấp 9 đỉnh phong.

Nghe được giọng quát của Feith, mọi người lấy lại tinh thần.

Nương theo ngọn đèn, có thể thấy lúc này khuôn mặt của Anthony đang vặn vẹo, miệng hắn thở dốc, dường như muốn nói cái gì nhưng chỉ có thể phát ra những tiếng “Ồ..Ồ”

Tại sao Yossi lại chưa xuất hiện?

Thấy được bộ dạng giãy dụa của Anthony, 5 người Vio đều trầm hồi.

Giống như trả lời câu hỏi của bọn hắn, Bùi Đông Lai thả lỏng tay ra, Anthony thấy vậy thì liền mở miệng thở hổn hển, sau đó phát điên nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai:

- Tên chết tiệt, chó chết kia, thả tao ra, nếu không tao cam đoan mày sẽ không bước ra khỏi đại sảnh này được.

- Tao có đi ra được hay không thì không cần mày quan tâm, hiện tại tao chỉ cần nhắc tay lên là có thể lấy được mạng chó của mày.

Bùi Đông Lai mỉm cười nhìn vào bộ dạng phát điên của Anthony.

- Mày...

Anthony nghe thế thì hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

- Tao thừa nhận mày là một tên dê tiện, mày có thể vì đạt được mục đích mà lựa chọn cầu xin tha thứ nhưng mà hiện giờ mày thiên tính vạn tính cũng không ngờ rằng đêm nay cha tao sẽ đến đây.

- Tao cũng đã tính được thằng cha của mày sẽ đến đây.

Tay phải Bùi Đông Lai kéo Anthony, đưa hắn đến sát người mình rồi cười:

- Ngoài ra, tao còn tính được trước khi tao đến đây thì mày đã nói tin này cho đám người Vio tiên sinh kia.

“Ách”

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì không riêng gì Anthony, mà ngay cả đám người Vio cũng là bị cả kinh không nhẹ.

Chẳng...Chẳng lẽ?

Kinh ngạc qua đi, đám người Vio đều không hện mà cùng suy nghĩ đến một vấn đề.

- Có phải mày rất tò mò tại sao cha của mày lại chưa xuất hiện, ra tay cứu mày phải không?

Thấy được bộ dạng kinh hãi của Anthony, thì Bùi Đông Lai nhất tâm kiến huyết nói ra.

Không trả lời, Anthony cảm thấy vô cùng bất an.

Lý trí nói cho hắn biết, nếu Bùi Đông Lai có thể đoán được đêm nay cha của hắn sẽ xuất hiện ở nơi này, mà hiện giờ cha hắn còn chưa có đến, như vậy hơn phân nửa là đã xảy ra chuyện rồi.

“Ha...Ha”

Mặc dù trong lòng Anthony đoán như thế nhưng mà hắn không tin, hắn liền cười to lên:

- Tên chó chết kia, chẳng lẽ mày nói cho tao biết rằng cha của tao đã bị hạ độc thủ rồi sao? Thương thế của cha tao đã khôi phục, cho dù Giáo Hoàng ra tay cũng không thể giết người, mà những cường giả khác hoặc là chết đi, hoặc là dưỡng thương, ai có thể giết được cha tao? Dựa vào mày sao? Thật sự là khiến tao chết cười.

Đám người Vio vốn cũng giống như Anthony, lý trí nói cho bọn hắn biết Yossi rất có thể là xảy ra chuyện.

Nhưng mà.

Nghe được Anthony nói thế thì suy nghĩ của bọn hắn có chút dao động.

Dù sao Anthony cũng nói đúng sự thật, chuyện cho tới bây giờ thì không có tin tức của cường giả nào trong trận chiến ấy khôi phục thương thế truyền ra ngoài, hơn nữa trừ Bùi Vũ Phu ra thì những người tham gia trong trận chiến ấy cũng không có đạo lý mà ra tay giết Yossi.

Chẳng...Chẳng lẽ là Chiến tranh chi vương?

Lúc này đám người Vio liền nghĩ đến Diệp Cô Thành, nhưng mà cảm thấy rằng người xếp thứ 10 trên Thần bảng là Diệp Cô Thành không phải là đối thủ của Yossi.

Về biến hóa của đám người Vio đều rơi vào mắt Bùi Đông Lai, thế cho nên thông qua sắc mặt thì Bùi Đông Lai có thể đoán được suy nghĩ của bọn hắn.

Mất thấy đám người Vio dường như không tin Yossi đã chết thì Bùi Đông Lai liền nói thêm:

- Nếu mày tin rằng cha của mày ở quanh đây thì mày hãy gọi đi, xem thử cha của mày có xuất hiện hay không?

Anthony vẫn không trả lời. thân thể của hắn run lên.

Bởi vì.

Lý trí nói cho hắn biết, nếu cha của hắn ở đây thì sớm đã ra tay cứu hắn rồi.

- Kêu mau.

Mất thấy Anthony thờ ơ thì Bùi Đông Lai liền đôn đốc, cảm giác kia giống như là hắn muốn thấy Yossi xuất hiện.

“Ách”

Anthony há miệng nhưng không kêu ra tiếng.

- Mày đã không gọi được thì tao giúp mày.

Nói xong, Bùi Đông Lai đột nhiên buông tay, hóa trở thành chưởng, chụp vào bả vai Anthony.

“Bốp”

“Rắc”

Tiếng trầm đục cùng tiếng xương gãy cùng vang lên một lúc, Anthony té xuống đất, xương bả vai của hắn hoàn toàn bị đập nát.

- Nếu không muốn hắn chết thì bọn mày hãy thành thật một chút.

Mắt thấy đám U Linh Mafia rục rịch thì Bùi Đông Lai giẫm lên khuôn mặt Anthony, lạnh giọng uy hiếp một câu, đợi đám người U Linh Mafia lui lại thì hắn mới cúi người xuống, nhìn vào khuôn mặt Anthony, nói:

- Là mày gọi hay là tao giúp mày tiếp?

“Hô...Hô”

Khuôn mặt Anthony vặn vẹo đến đỏ bừng, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào Bùi Đông Lai.

- Tao giúp mày lần cuối cùng.

Bùi Đông Lai mỉm cười, chân phải nâng lên rồi đạp thẳng xuống đầu gối của Anthony.

“Rắc”

Một cước này Bùi Đông Lai đã đập nát xương đầu gối của Anthony.

“A...”

Cơn đau truyền đến làm cho Anthony phát ra một tiếng hét thảm.

Sau đó, cả người của hắn run lên, khuôn mặt đỏ bừng có chút trắng nhợt, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống.

Thậm chí, ánh mắt bây giờ của hắn không còn phần nộ khi nhìn vào Bùi Đông Lai nữa, mà thay vào đó là sợ hãi.

Sợ hãi đến từ cơn đau trên vai và chân, sợ hãi phát ra từ sâu trong lòng hắn. Đến giờ phút này, cho dù Anthony có vô số lý do phản bác Bùi Đông Lai đi nữa thì lý trí nói cho hắn biết nếu như cha hắn ở đây tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn hắn bị Bùi Đông Lai đánh như một con chó chết.

- Nhìn qua thì dường như mày đã tin rằng cha của mày sẽ không đến.

Bùi Đông Lai mở miệng:

- Ủh, đúng vậy, thật sự thì hắn đã không đến được, hắn sớm đã xuống Địa Ngục rồi.

“Lộp bộp”

Mặc dù đám người Vio sớm đã đoán được, nhưng mà nghe chính miệng Bùi Đông Lai nói ra thì trong lòng bọn hắn không khỏi nhảy dựng.

- Không...Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

Anthony nghe thế thì trở nên vô cùng kích động, không ngừng rít gào:

- Trừ phi cha của mày sống lại, nếu không không có ai có thể giết chết cha tao.

Sống lại.

Nghe được 2 chữ này thì trong lòng Bùi Đông Lai vốn đang bình tĩnh bỗng hơi gợn sóng.

- Thật đáng tiếc, Anthony, kế hoạch của mày và cha mày muốn giết tao để uy hiếp đám người Vio tiên sinh đã thất bại.

Cảm xúc dao động khẽ lướt qua, Bùi Đông Lai không trả lời thẳng câu hỏi của Anthony mà là nói;

- Ủh, mày có thể từ từ xuống Địa Ngục để hỏi thăm rốt cuộc của mày đã chết như thế nào?

“Bá”

Giống như dự đoán của Bùi Đông Lai, hắn vừa thốt lên xong thì sắc mặt của 4 tên đại lão Mafia liền biến đổi.

Một mặt là bởi vì bọn hắn cũng nhìn ra kế hoạch của Anthony, còn một mặt thì bọn hắn sợ rằng Bùi Vũ Phu sẽ sống lại.

Người có tên, cây có bóng.

3 chữ Bùi Vũ Phu ảnh hưởng quá lớn đến người của thế giới ngầm.

Nếu Bùi Vũ Phu thật sự sống lại thì đừng nói bọn hắn, ngay cả đám người Odin khi nghe tên cũng bị dọa mà tè trong quần.

719. Chương 713: Chó Gà Không Tha.

Chương 713: Chó gà không tha.

- Vio tiên sinh, các vị không cần phải lo lắng, tôi không có địch ý gì với các vị.

Mất thấy sắc mặt 5 tên đại lão Mafia biến đổi thì Bùi Đông Lai mở miệng:

- Địch nhân của tôi chỉ có gia tộc Gambino.

Hả?

5 tên đại lão Mafia nghe vậy thì biết được Bùi Đông Lai không muốn coi bọn hắn là địch, mà là để bọn hắn phân rõ giới hạn với gia tộc Gambino.

- Nói vậy thì trong lòng các vị cũng hiểu được, hôm nay nếu như không phải tôi không thủ tiêu Yossi, thì các vị cũng sẽ sống không dễ chịu gì.

Bùi Đông Lai tiếp tục nói:

- Hiện giờ Yossi đã chết, tên ngu ngốc Anthony này cũng sắp đi theo. Vio tiên sinh, chuyện cho đến bây giờ không biết ông muốn chọn cái nào?

- Chú...Chú Vio, không nên tin lời của hắn, hắn chính là một tên dê tiện chó chết, lúc này hắn đã lừa chúng ta một lần...

Trong tuyệt vọng Anthony cũng minh bạch được ý tứ của Bùi Đông Lai, cố gắng nhắc nhở Vio, kết quả là thấy Vio thờ ơ, hắn liền điên cuồng mà rống lên:

- Fe...Feith, xử lý tên chó này cho ta.

“Bốp”

Theo một tiếng vang giòn, tiếng hét của Anthony dừng lại.

Hắn bị Bùi Đông Lai giẫm gãy cổ.

Dưới ánh đèn, ánh mắt hắn trừng tròn, một bộ dạng chết không nhắm mắt.

“Vù”

Cùng lúc đó, Feith liền giống như một mũi tên bay thẳng về phía Bùi Đông Lai, tay phải của hắn vung lên chém về phía Bùi Đông Lai.

- Cục kít trôi ngoài biển mà tưởng rằng bông hồng cắm trong bình.

Cảm nhận được Feith tấn công thì Bùi Đông Lai hừ lạnh 1 tiếng, tay phải thuận thế đưa lên.

“Bốp”

Kình lực va chạm, một tiếng vang vang lên, Feith chỉ cảm thấy một kích của mình như chém vào bên trên một tấm thép, không thể tiến tới nữa.

Ngăn được một đòn của Feith, tay trái Bùi Đông Lai hóa thủ thành trảo, trực tiếp bắt vào cổ tay của Feith rồi kéo một cái, 5 ngón tay phải của hắn xòe ra, hóa thành một cây thương, đâm vào cổ họng của Feith.

“Vù”

Tiếng xé gió vang lên, thời khắc nguy cơ, Feith liền nghiêng người, làm ột kích này của Bùi Đông Lai đâm vào khoảng không.

“Bốp”

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai liền xoay người, tung chân đá vào thi thể của Anthony.

“Vù”

Nhất thời, thi thể của Anthony liền bay về 6 gã U Linh đang vọt tới.

6 gã U Linh Mafia kia là tử sĩ của gia tộc Gambino, bọn hắn thấy Bùi Đông Lai giết chết Anthony, thấy được Feith tự thân ra tay thì liền lập tức tiến lên.

Lúc này, mắt thấy thi thể của Anthony bay tới thì bước chân bọn hắn dừng lại, thuận thế mà chụp lấy thi thể Anthony.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai cũng không dừng lại, hắn hóa thủ vi đao, chém ngang về phía cổ của Feith.

Đối mặt với một thủ đao này của Bùi Đông Lai thì thân hình Feith khom xuống, chẳng những né được một đòn này, hơn nữa tay trái của hắn đâm thẳng vào đùi của Bùi Đông Lai.

- Chết đi.

Bùi Đông Lai thấy vậy cũng không thêm để ý, mà là quát lên một tiếng, tay phải hóa thành chưởng, chụp thẳng vào đầu của Feith.

Nếu Feith toàn tâm toàn ý mà né tránh thì hắn có thể né được.

Nhưng mà lúc này tinh lực của hắn chia làm 2, vừa cố gắng phòng thủ, vừa cố gắng phản kích, làm sao có thể né được một đòn này của Bùi Đông Lai?

“Bốp”

Một chưởng của Bùi Đông Lai vỗ thẳng vào đầu của Feith, kinh lực khủng bố trực tiếp chấn nát đầu của Feith giống như là một quả dưa hấu bị nứt toác ra.

“Phốc”

Máu cùng óc phun ra, bắn trúng vào đám U Linh Mafia đang tiến lên.

“Rầm”

Thi thể Feith ngã xuống đất.

- Vio tiên sinh, bằng hữu hay là địch nhân?

Sau khi giết xong Feith thì Bùi Đông Lai cũng không có ra tay mà ánh mắt sắc lạnh nhìn vào Vio:

- Đây là lần cuối cùng tôi hỏi ông.

“Lộp bộp”

Bên tai vang lên lời nói lạnh như băng của Bùi Đông Lai thì đầu óc của Vio liền thanh tỉnh trở lại.

Hắn biết, bằng hữu trong miệng Bùi Đông Lai chính là giúp Bùi Đông Lai đối phó với gia tộc Gambono.

Như vậy, hắn liền có thể trở thành hội trưởng của nghị viện Mafia.

Điều là chuyện mấy năm qua hắn luôn nghĩ đến nhưng bởi vì có sự uy hiếp của Yossi nên hắn không thể làm được nhưng mà dã tâm của hắn ngày càng lớn hơn.

Hiện giờ, chỉ cần hẩn nguyện ý trở thành bằng hữu của Bùi Đông Lai thì giấc mộng này sẽ trở thành sự thật.

Còn nếu như là địch thù thì đừng nói đến chức hội trưởng nghị viện Mafia kia, mà ngay cả bản thân hẩn cũng khó giữ.

- Xử lý người của gia tộc Gambino.

Hẩn không có bất kỳ do dự nào, liền quyết đoán hạ lệnh.

“Vù”

“Vù”

“Vù”

..

Nghe được mệnh lệnh của Vio thì những tên thủ hạ của hẩn liền vọt lên, ra tay với 7 tên U Linh Mafia gia tộc Gambino.

- Dựa theo lời của Vio tiên sinh mà làm.

Mắt thấy tình thế đảo ngược thì 2 gã đại lão thuộc phe phái của gia tộc Gambino liền trở mặt, trực tiếp ra lệnh để biểu lộ lòng trung tâm với Vio.

15 vs 7.

Đây là một tỷ lệ cách xa nhau.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai mặc dù biết được đại cục đã định nhưng mà hẩn vẫn đứng trước người Quý Hồng, đề phòng có người hạ độc thủ.

Quý Hồng thấy vậy thì trong lòng cảm thấy ấm áp.

Cùng lúc đó, Vio cùng 4 tên đại lão Mafia thở phào một hơi.

Tuy rằng bọn hẩn đoán được Bùi Đông Lai muốn nhờ Vio diệt trừ gia tộc Gambino, nhưng mà lấy biểu hiện của Bùi Đông Lai lúc trước và bây giờ thì bọn hẩn cũng không chắc chắn 100% Bùi Đông Lai có dụng dao mổ về phía bọn hẩn hay không?

Vio biết được ý của Bùi Đông Lai, cho nên tự nhiên sẽ không để sống bất kỳ tên nào.

Sau 5', 7 tên U Linh của gia tộc Gambino đã chết sạch, bên Vio cũng mất 5 người.

- Vio tiên sinh, chúng tôi sẽ toàn lực ủng hộ ngài đảm nhận chức hội trưởng nghị viện Mafia.

Mắt thấy chiến đấu kết thúc, 2 gã đại lão lúc trước đi theo gia tộc Gambino liền mở miệng nói

Vio cũng không có để ý đến mà là đi đến trước mặt Bùi Đông Lai, nói:

- Bùi tiên sinh, từ nay về sau chúng ta sẽ là bằng hữu, đúng không?

Nghe Vio nói thế thì trong lòng Quý Hồng hiểu được, kế hoạch mượn Vio để tiêu diệt gia tộc Gambino của Bùi Đông Lai đã thực hiện được.

720. Chương 714: Hết Đợt Đây Đến Đợt Khác.

Chương 714: Hết đợt này đến đợt khác.

- Ủh, Vio tiên sinh, từ nay về sau chúng ta sẽ là bằng hữu.

Dựa vào kế hoạch của Bùi Đông Lai thì hẩn để Vio trở thành người cầm quyền của nghị viện Mafia, rồi sau đó mượn tay Vio tiêu diệt gia tộc Gambino, nên nghe Vio chủ động lấy lòng thì mỉm cười gật đầu:

- Tôi tin tưởng tình hữu nghị của chúng ta sẽ mãi mãi chặt chẽ và trường tồn.

- Thật tiếc nuối, nếu nơi này không phải đầy thi thể và máu thì tôi nghĩ hẳn là phải mở một bình rượu để chúng mừng.

Nụ cười trên mặt Vio không giảm, giọng nói mang theo vài phần tiếc nuối, tựa hồ là ám chỉ lên cái gì.

Nghe được Vio nói thế thì Bùi Đông Lai biết rõ Vio muốn rời khỏi nơi này để tiếp tục tiến hành đả kích gia tộc Gambino, để xác định địa vị ở nghị viện Mafia.

Bùi Đông Lai hiểu được điểm này cũng không có tỏ thái độ mà là đang cân nhắc có nên liên hệ với Diệp Cô Thành hay không.

Dựa vào ước định của hắn và Diệp Cô Thành thì sau khi Diệp Cô Thành thuận lợi đánh cắp kho số liệu vũ khí thì sẽ liên lạc với hắn, đây cũng là nói Diệp Cô Thành sẽ đến đây nhưng mà hiện giờ vẫn chưa thấy Diệp Cô Thành đâu cả.

Nghĩ đến rất có thể Battty Ann cùng Dixi có thể ở bên ngoài thì Bùi Đông Lai giả ngu nói:

- Vio tiên sinh, tôi cho rằng cách ăn mừng tốt nhất là giảm trên thi thể địch nhân a.

”Ách. . .”

Vio vốn là tướng Bùi Đông Lai hiểu được ý của hắn, để cho hắn nhân rên sắt khi còn nóng, lập tức tìm cách đối phó gia tộc Gambino.

Lúc này nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Vio vốn là ngẩn ra, sau đó nhìn vào Bùi Đông Lai, trầm ngâm một phen, lựa chọn ăn ngay nói thật:

- Bùi tiên sinh, tôi cũng đồng ý với ngài nhưng mà ngài có điều không biết, đêm nay có rất nhiều thế lực chú ý vào hội sở này, nếu để bọn hắn biết được tình huống hiện giờ thì đến lúc đó chúng tôi ra tay đối phó với gia tộc Gambino sẽ có chút phiền phức, năng lực ở bên Quân – Chính của gia tộc Gambino rất mạnh, vì an toàn nên tôi đề nghị nên rời khỏi đây, sau đó để người rửa sạch hiện trường rồi tìm một nơi an toàn để chúc mừng, cậu thấy sao?

”Ha ha!”

Vio vừa nói xong, Bùi Đông Lai định trả lời thì đột nhiên một tiếng cười cuồng vọng từ xa vang đến, Battty Ann giống như là một trận cuồng phong xuất hiện ở cửa hội sở, phía sau hắn còn mang theo 6 gã Cuồng Chiến Sĩ.

Battty Ann?

Thấy Battty Ann xuất hiện thì đám người Vio cả kinh, mà Bùi Đông Lai thì không hề tỏ ra kinh ngạc.

- Bọn mày không cần đi đâu nữa.

Battty Ann nở ra nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn vào Bùi Đông Lai.

“Vù”

“Vù”

“Vù”

...

Bởi vì quan hệ giữa nghị viện Mafia và bộ lạc Cuồng Nhân không được hòa hợp cho lắm, 2 bên như nước với lửa, mắt thấy Battty Ann tỏ ra xạo quần khi xuất hiện thì 12 tên U Linh Mafia còn lại không đợi Vio hạ lệnh thì liền nhảy lên, đánh về phía Battty Ann.

- Muốn chết.

Mắt thấy 12 tên U Linh Mafia đánh tới Battty Ann quát lên một tiếng, lập tức 2 tay chém ra, ngăn cản được 2 đòn công kích của 2 gã U Linh Mafia.

“Bốp”

“Bốp”

Nương theo 2 tiếng vang giòn, thiết quyền của 2 tên U Linh chém thẳng vào trong tay Battty Ann.

Hả?

Có lẽ không ngờ thực lực Battty Ann lại mạnh đến thế, 2 gã U Linh liền hoảng hốt, theo bản năng định rút tay lại.

- Chết.

Ngay sau đó.

Không đợi 2 tên U Linh rút tay ra thì Battty Ann lại quát lên một tiếng, đùi phải đá lên, giống như một cây trường thương, đá thẳng vào 2 gã U Linh.

“Rắc”

Tên U Linh thứ nhất không kịp né tránh nên bị một cước của Battty Ann đá thẳng vào cổ họng, cổ họng hắn liền bị dập nát, cả người liền bay ngược ra sau.

Cùng lúc đó, tên U Linh thứ 2 cảm nhận được nguy cơ nên theo bản năng đưa tay phải ra đỡ trước người, cố gắng ngăn cản một cước này của Battty Ann.

“Bốp”

“Rắc”

Uy thế một cước của Battty Ann vẫn không giảm, đá thẳng vào cánh tay tên U Linh thứ 2, lực lượng cuồng bạo trực tiếp làm gãy cánh tay tên U Linh thứ 2.

“Phốc”

Cả người tên U Linh thứ 2 liền chấn động, phun ra một bùm máu, cả người lùi về phía sau.

1 chiêu đánh gục 2 gã U Linh, 1 chết, 1 bị thương.

Mất thấy như vậy thì 10 tên U Linh kia liền dừng lại.

“Tê”

5 người Vio thấy vậy thì hít sâu một hơi, vẻ mặt tỏ ra vô cùng kinh hãi.

- Vio, nếu các ông không muốn chết thì hãy mau thần phục ta.

Vẻ mặt Battty Ann tỏ ra hài hước nhìn về phía đám người Vio.

“Ừc”

Nghe lời nói ngông cuồng của Battty Ann thì Vio nuốt một ngụm nước miếng, theo bản năng thì muốn chửi ầm lên nhưng nghĩ đến thực lực của Battty Ann thì hắn liền không dám nói gì, ánh mắt nhìn sang Bùi Đông Lai.

Dưới ánh đèn, ánh mắt của hắn tràn ngập cảm giác cầu cứu.

Bởi vì.

Hắn biết được đám U Linh Mafia không phải là đối thủ của Battty Ann, cho nên hắn chỉ đành phải đem hy vọng gởi vào trên người Bùi Đông Lai, người vừa rồi chỉ dùng 3 chiêu là có thể giết chết Feith.

- Ông không cần nhìn hắn.

Thấy được hành động của Vio thì Battty Ann nhìn sang Bùi Đông Lai, giọng nói giống như tiếng sấm nổ vang:

- Tao sẽ giết chết hắn.

”Ông. . . Ông. . .”

Quý Hồng cảm thấy thân thể run lên, đầu óc choáng váng.

Nhận thấy biến hóa của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai nắm lấy tay Quý Hồng, một cổ lực lượng ầm ập truyền vào trong cơ thể Quý Hồng, tiêu trừ ảnh hưởng tiếng gầm Battty Ann đối với Quý Hồng.

Thân thể Quý Hồng liền bình thường trở lại, ánh mắt nàng nhìn về phía Bùi Đông Lai, ánh mắt tỏ ra cảm động, nhưng phần nhiều là lo lắng.

Hiện giờ nàng chỉ là Âm Kính đỉnh phong mà thôi, căn bản không nhìn thấy rõ được thực lực của Bùi Đông Lai.

Mà bằng vào tiếng rống của Battty Ann thì nàng có thể đoán được thực lực của người này cũng không kém hơn sư phụ nàng Cô Độc Phong Ảnh là bao nhiêu.

Phải biết rằng Cô Độc Phong Ảnh đã bước chân vào khu vực Cương Kính, nàng lo lắng Bùi Đông Lai không phải là đối thủ của Battty Ann.

Một khi Bùi Đông Lai không phải là đối thủ của Battty Ann thì trừ phi Diệp Cô Thành xuất hiện, nếu không nàng và Bùi Đông Lai sẽ gặp nguy hiểm.

Thấy được vẻ lo lắng của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai chỉ cười nhẹ, sau đó nhìn về phía Vio.

Thấy được ánh mắt Bùi Đông Lai thì trong lòng Vio khẽ động, nháy mắt liền hiểu được ý tứ của Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai muốn hấn tỏ thái độ.

- Ha Ha, đầu mày chứa phân hay sao mà muốn chúng tao thần phục mày?

Hiểu được điểm này thì Vio liền quyết định, hấn cười lạnh một tiếng rồi giọng nói tỏ ra lạnh lùng:

- Tao ày biết, nơi này là M, không phải là nơi mà mày có thể giương oai, mau cút về Nam Mĩ đi.

- Hắc, nếu bọn mày muốn chết thì tao sẽ thỏa mãn nguyện vọng cho bọn mày.

Battty Ann hừ lạnh một tiếng:

- Trước tiên tao sẽ giết đám kiến hôi này.

Nói xong, Battty Ann tiến vào trạng thái Cuồng Hóa, thân hình cả người cao lớn, chiến ý bộc phát, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Trong phút chốc, đám người Vio liền cảm thấy trước ngực dường như có một tòa núi lớn đè vào, sắc mặt trở nên khó coi.

Rơi vào đường cùng, Vio đành phải nhìn sang Bùi Đông Lai.

- Để người của ông bảo vệ nàng.

Mất thấy Vio tỏ thái độ thì trong lòng Bùi Đông Lai không còn băn khoăn nữa, lập tức buông tay Quý Hồng ra rồi đi về phía Battty Ann.

- Được được.

Vio nghe vậy thì liền vui mừng, nhìn sang 10 tên U Linh, nói:

- Mau bảo vệ tốt Quý tiểu thư.

- Hắc, vốn tao muốn để mày sống thêm một lát, nếu mày muốn tìm chết thì tao đành phải thay đổi lại chủ ý.

Thấy Bùi Đông Lai đi lên thì chiến ý trên người Battty Ann hoàn toàn sôi trào, ánh mắt tỏ ra hưng phấn:

- Trong Đại Bể Vũ, bởi vì con diêm Tô Bồ Đề kia kia nên mày mới thoát được một kiếp, hôm nay mày sẽ không còn may mắn như thế.

- Mày nói nhiều quá rồi.

Dưới ánh đèn.

Bùi Đông Lai giống như một lưỡi đao được rút ra khỏi vỏ, cả người bắn về phía Battty Ann.

721. Chương 715: Phá Cuồng Hóa, Chém Giết (Thượng)

Chương 715: Phá Cuồng Hóa, chém giết (Thượng)

Lúc này, Bùi Đông Lai bất động như sơn, động như lôi đình. Tốc độ nhanh đến Quý Hồng cũng không thấy rõ.

- Thật nhanh.

Battty Ann thấy vậy thì trong lòng cả kinh.

Lý trí cùng trực giác nói cho hắn biết thực lực bây giờ của Bùi Đông Lai còn mạnh hơn lúc tham gia Đại Bĩ Vũ toàn cầu nữa.

“Hừ”

Kinh ngạc rất nhiều, Battty Ann cũng không có chút sợ hãi nào mà hừ lạnh một tiếng rồi nghênh chiến.

Thấy Battty Ann không lùi mà tiến thì Bùi Đông Lai biết được sau khi Cuồng Hóa thì các phương diện khác trên người Battty Ann đều tăng lên, nhất là dũng khí cùng khí thế kinh người.

Bùi Đông Lai liền dùng sát chiêu “ Lôi Đình”, hữu quyền chém thẳng giống như viên đạn bay ra khỏi nòng súng, đánh thẳng về phía Battty Ann.

Dường như phát giác được một quyền này của Bùi Đông Lai vô cùng uy mãnh, trên mặt của Battty Ann cũng không tỏ ra ngưng trọng, nếu có thì đó chính là điên cuồng.

“Rống”

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, khí thế cùng chiến ý Battty Ann hoàn toàn bạo phát, gân xanh trên người nổi lên, cả người giống như một tòa núi lớn di chuyển với tốc độ cực nhanh, hung ác vọt về phía Bùi Đông Lai.

Giờ khắc này trong mắt của hắn chỉ có một mình Bùi Đông Lai.

Trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ đó chính là giết chết Bùi Đông Lai.

Nhưng mà.

Lý tưởng thật tốt nhưng hiện thực lại thôi rồi.

“Rầm”

Nắm tay 2 người đụng vào nhau, như 2 ngọn núi chạm vào, phát ra một tiếng nổ vang rồi tách ra.

“Bốp!Bốp”

Sau đó, nắm tay 2 người lại chạm vào nhau, kinh lực tuôn ra như thủy triều, phát lên những tiếng vang giòn, không khí xung quanh như bị xé rách.

“Ách”

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều bị chấn trụ.

12 tên U Linh cùng 6 tên Cuồng Chiến Sĩ đều cảm nhận được lực lượng tàn bạo này, bọn hắn hiểu được nếu như bản thân bọn hắn trúng một quyền kia thì liền banh chẻ ngay tại chỗ.

Ngoài ra bọn hắn đã nhìn ra, thực lực của Bùi Đông Lai cùng Battty Ann đã bước vào Hóa Kính (Chiến Sĩ Cấp 9 Đỉnh phong), lúc nào cũng có thể bước chân vào khu vực Cương Kính (Chiến Thần).

Cùng lúc đó, sau một đòn công kích thì cả người Battty Ann liền lui về phía sau, ước chừng lui khoảng 4 bước thì mới dừng lại, gạch đá dưới chân hắn đều nát vụn.

Nương theo ngọn đèn, mọi người có thể thấy được lúc này khuôn mặt của Battty Ann lộ ra vẻ sợ hãi.

Sợ hãi sao?

Đúng vậy.

Phải biết rằng, sau trận chiến ở Đại Bử Võ với Tô Bồ Đề thì Battty Ann đã ngộ đạo, thành công bước chân vào Chiến Sĩ Cấp 9 Đỉnh phong, lúc sau trải qua một hồi khổ luyện nên đã kiên cố được cảnh giới, ngoài ra hẳn đã luyện “Cuồng Hóa” đến cực hạn, đã trở thành người có thực lực đứng thứ 2 trong bộ lạc Cuồng Nhân chỉ sau cha của hẳn.

Bởi vì điều này cho nên hẳn mới vô cùng tự tin đến đây.

Mà hiện giờ, Bùi Đông Lai chỉ tung một quyền mà làm hẳn lui 4 bước.

Loại tương phản này đã làm cho tâm niệm vô địch của hẳn bắt đầu dao động.

Còn đối với Bùi Đông Lai mà nói thì hẳn từ Diệp Cô Thành cùng Long Bồ Tổ Đề đã thu thập được tư liệu của Thập đại cường giả trên Thần bảng, đối với tuyệt kỹ của từng người thì hẳn nắm rõ như lòng bàn tay.

Hẳn biết được sau khi “Cuồng Hóa” thì thực lực, dũng khí, cùng khí thế sẽ tăng lên, cuối cùng năng lượng bộc phát khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Vì thế vừa mới chiến thì hẳn liền dùng sát chiêu để làm cho Battty Ann phải chật vật, phá vỡ Cuồng Hóa của Battty Ann, không để cho Battty Ann có cơ hội bộc phát.

Lúc này mắt thấy một chiêu “Lôi Đình” của mình đánh cho Battty Ann phải rút lui thì Bùi Đông Lai cũng không dám lơ là.

Bởi vì hẳn nhận ra, trạng thái Cuồng Hóa của Battty Ann vẫn chưa biến mất.

Cho nên Bùi Đông Lai không dừng lại, dưới chân bắn ra, thân hình nhảy lên, trong nháy mắt đã đến trước người, Battty Ann lại oanh ra một quyền.

Thừa dịp mảy bệnh, lấy luôn mạng mảy.

Vì muốn phá vỡ hoàn toàn trạng thái Cuồng Hóa của Battty Ann, cho nên Bùi Đông Lai lại tung ra Lôi Đình.

Có lẽ là thông qua một quyền vừa rồi thấy được thực lực của Bùi Đông Lai cho nên Battty Ann không dám lấy cứng đối cứng mà là để 2 tay che trước người, muốn dùng chưởng khắc quyền để hóa giải đòn công kích này của Bùi Đông Lai.

Từ góc độ võ học mà nói thì lựa chọn của Battty Ann rất thông minh, nhưng mà Cuồng Hóa của Battty Ann lấy khí thể làm sở trường, mới vừa rồi bị một quyền của Bùi Đông Lai làm cho rút lui thì khí thể trên người hẳn đã bị áp chế, lúc này lại không dám lấy cứng đối cứng, trong lúc vô hình khí thể lại giảm vài phần.

Khí thể yếu đi, Battty Ann không thể dùng lực lượng mạnh nhất được, lần ngăn cản này lực lượng của hẳn chỉ tương đương với 2/3 lần lúc trước.

“Bốp”

Quyền chưởng chạm vào nhau, Battty Ann chỉ cảm thấy bàn tay của mình giống như đụng vào một khối nham thạch, vô cùng nóng bỏng đau đớn. Trong phút chốc, hồ khẩu của hẳn vỡ ra, máu tươi đầm đìa, hơn nữa cả người liền bị chấn ngược về phía sau.

Bởi vì khí huyết trong người quay cuồng cho nên khuôn mặt của hẳn đỏ bừng, ngực một mảnh phập phồng, sau đó cả người của hẳn dần dần thu nhỏ, trở lại bình thường, Cuồng Hóa của hẳn đã bị phá.

“...”

Thấy một màn như vậy thì 6 tên Cuồng Chiến Sĩ đi theo Battty Ann liền cả kinh, cặp mắt thiếu chút nữa mà rơi xuống đất.

Bọn hẳn biết rõ thực lực của Battty Ann.

Bọn hắn biết rõ thực lực của Battty Ann, nhưng mà hiện giờ quyền thứ nhất của Bùi Đông Lai chỉ khiến cho Battty Ann lui về sau 4 bước, quyền thứ hai trực tiếp đánh bay Battty Ann lui về sau, mà hơn nữa lại còn phá vỡ Cuồng Hóa của Battty Ann.

- Chẳng...Chẳng lẽ hắn đã đột phá cảnh giới Chiến Thần rồi sao?

Trong phút chốc, 6 tên Cuồng Chiến Sĩ đều nghĩ như thế. Sau hi Battty Ann Cuồng Hóa thì có thể đối kháng với cường giả Bán Bộ Chiến Thần, chỉ có cường giả Chiến Thần tuyệt thế mới có thể áp chế Battty Ann.

Hắn là như thế.

6 tên Cuồng Chiến Sĩ đều có chung một đáp án.

Ở hắn xem ra, Bùi Đông Lai có thể 2 quyền phá vỡ trạng thái Cuồng Hóa của Battty Ann thì chỉ có một lời giải thích như thế.

Hiểu được điểm này thì bọn hắn tỏ nên run sợ, cường giả Chiến Thần có thể giết chết bọn chúng như giết gà.

“Hô”

Cùng lúc đó, đám người Vio thì âm thầm thở phào một hơi, may mắn là trong thời khắc quan trọng bọn hắn đã lựa chọn chính xác, ủng hộ Bùi Đông Lai.

Thở dài nhẹ nhõm còn có 1 người, đó là Quý Hồng, thấy được một màn vừa rồi thì thần kinh của nàng cũng thả lỏng ra, ánh mắt tỏ ra kích động nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Không có nữ nhân nào không hy vọng nam nhân của chính mình cường đại

Bùi Đông Lai còn chưa phải là nam nhân của Quý Hồng nhưng mà Quý Hồng lại yêu nam nhân này.

- Chẳng...Chẳng lẽ hắn đã luyện “ Lôi Đình” đến cực hạn?

Trên mặt Battty Ann không còn là vẻ kinh hãi mà là hoảng sợ.

Bởi vì.

Hắn nhớ lại cha của hắn từng nói một câu: Hiện này, vũ kỹ mạnh nhất chính là “ Hấp riêm thần công” của Góp đại ka bên 4vn, nhưng người này đã ẩn cư nên thần công này đã tuyệt tích

, hiện giờ chỉ có “ Lôi Đình” mới có thể làm mưa làm gió.

722. Chương 716: Phá Cuồng Hóa, Chém Giết (Hạ)

Chương 716: Phá Cuồng Hóa, chém giết (Hạ)

Khi Battty Ann sắp té xuống đất thì đột nhiên phần eo hắt phát lực, 2 chân đưa ra rồi đạp xuống đất.

- Nhị thủ lĩnh.

Thấy Battty Ann hạ xuống thì 6 tên Cuồng Chiến Sĩ liền chạy tới.

“Hô..Hô”

Battty Ann phun ra 1 ngụm oi bức, ổn định lại khí huyết đang quay cuồng trong cơ thể, sắc mặt khó coi nhìn vào Bùi Đông Lai.

Hắn vốn cho rằng sau khi mình đột phá thì trong những thanh niên cùng tuổi dưới gầm trời này ngoài Dixi và Cổ Đế ra thì không ai là đối thủ của hắn, nhưng mà hắn thật không ngờ, Bùi Đông Lai chỉ bằng 2 chiêu đã cùng hắn phân thắng bại.

Đối với người cuồng ngạo như Battty Ann thì đây là một loại đả kích không thể tưởng tượng.

Vẻ mặt hắn không còn tỏ ra cuồng ngạo nữa mà thay vào đó là vẻ biệt khuất, còn nhiều là không cam lòng và sợ hãi, khi hắn tiến vào trạng thái “Cuồng Hóa” thì đã không phải đối thủ của Bùi Đông Lai, nếu như mất đi Cuồng Hóa thì kết cục của hắn chỉ có chết.

Hiểu được điểm này thì Battty Ann cho dù không cam lòng cũng phải cam lòng, hắn vung tay lên:

- Đi thôi.

- Bọn mày không đi được nữa.

Bùi Đông Lai liền quát lên một tiếng, giọng nói không lớn nhưng đủ để đám người Battty Ann nghe rõ.

Battty Ann nghe vậy thì cũng không dám dừng bước mà ngay tại chỗ bắn ra.

- Tao nói rồi, bọn mày không đi được.

Chân trước Battty Ann vừa động thì Bùi Đông Lai giống như là gió lốc, tốc độ còn nhanh hơn so với đám người Battty Ann, trực tiếp ngăn ở cửa đại sảnh, cả người giống như một tòa núi lớn đứng đó, chặn đường chạy trốn của đám người Battty Ann.

“Bá”

Mắt thấy Bùi Đông Lai chặn đường đi thì sắc mặt đám người Battty Ann liền biến đổi.

- Lên, vây công hắn.

Battty Ann liền hạ mệnh lệnh để 6 gã Cuồng Chiến Sĩ lên làm pháo hôi, để hắn có thời gian mà chạy trốn.

6 gã Cuồng Chiến Sĩ cũng hiểu được ý của Battty Ann, bọn hắn biết rõ xung phong lên sẽ chết nhưng mà bọn hắn vẫn không do dự, kiên quyết mà tiến lên.

Nhưng mà.

Không đợi bọn hắn hành động thì Bùi Đông Lai đã ra tay trước.

Chỉ thấy thân hình hắn nhoáng lên, cả người như quỷ mị xuất hiện trước 6 tên Cuồng Chiến sĩ kia, tay phải hóa thành Tiên thủ, rồi quát một phát về huyệt Thái Dương của một tên Cuồng Chiến Sĩ.

“Bốp”

Đối mặt với một kích này của Bùi Đông Lai thì tên Cuồng Chiến Sĩ kia cũng không kịp né tránh, liền bị một chiêu này đánh trúng, nửa bên mặt lập tức hóp vào, máu tươi phun ra, cả người ngã xuống đất, cứ như vậy mà mất mạng.

“Vù”

“Vù”

“Vù”

“Vù”

“Vù”

Mắt thấy đồng bạn bị Bùi Đông Lai giết thì 5 tên Cuồng Chiến Sĩ còn lại liền từ 5 góc độ khác nhau mà hướng về Bùi Đông Lai, cố gắng vây công Bùi Đông Lai để cho Bùi Đông Lai muốn tránh cũng không kịp, để Battty Ann có thể chạy trốn.

Khí huyết cảm nhận được 5 người công kích, Bùi Đông Lai thả người bắn ra, thân mình nhảy lên, vặn eo, xoay người, chân phải xuất ra, mu bàn chân giống như là một lưỡi đao sắc bén quét về phía 5 tên Cuồng Chiến Sĩ.

Liên Hoàn Cước.

“Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!”

Tiếng vang giòn truyền ra, Bùi Đông Lai xoay người 360 độ, liên tục đá ra 5 cước.

Trong đó, 2 cước đầu đá thẳng vào đầu của 2 tên Cuồng Chiến Sĩ, trực tiếp đá vỡ đầu của 2 bọn hăn, mà 3 gã Cuồng Chiến Sĩ phía sau tuy phản ứng nhanh, lấy tay che trước người nhưng mà cũng không thể chịu được lực lượng từ 1 cước này của Bùi Đông Lai, 2 tay bọn gãy ra, cả người trực tiếp bay ra ngoài.

“Lộp bộp”

Battty Ann đang chạy ra tới cửa đại sảnh, trong lòng cảm nhận được người bên mình đã rụng hết thì hăn liền tăng tốc độ, trong lòng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Ở hăn xem ra, chỉ cần còn sống rời khỏi nơi này, trốn tới Nam Mĩ thì Bùi Đông Lai không có khả năng tìm được hăn. Đến lúc đó hăn chỉ cần ngẫu nhiên tranh nhau, ngư ông đắc lợi, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Dixi đối phó với Bùi Đông Lai là được.

- Trở lại cho tao.

Ngay sau đó, không đợi Battty Ann thành công chạy ra khỏi cửa hội sở thì ở phía sau Bùi Đông Lai đã hét lên một tiếng to.

Tiếng hét kia nhưng hồ gầm, sấm rền làm cho thân thể Battty Ann không khỏi run lên.

Dứt lời, người đến.

Trong chớp mắt Bùi Đông Lai đã đuổi kịp Battty Ann, tay phải chém thẳng về phía sau lưng Battty Ann.

Liều mạng.

Nguy hiểm ập tới, Battty Ann biết rõ tốc độ bản thân không thể so với Bùi Đông Lai cho nên hăn liền dừng lại, thân mình vừa chuyển.

Vặn eo, khom người, đá chân.

Hồi Mã Thương.

Battty Ann liền dùng Hồi Mã Thương, hăn muốn làm Bùi Đông Lai trở tay không kịp.

Mắt thấy Battty Ann đá tới thì Bùi Đông Lai cũng không kinh hoảng, thuận thế hóa trào thành chưởng, 2 tay che ở trước người, 2 chân dính chặt trên mặt đất.

“Bốp”

Tiếng vang giòn truyền ra, một cước của Battty Ann đá vào lòng bàn tay của Bùi Đông Lai, hăn chỉ cảm thấy dường như một cước này của mình đã đá vào một tòa núi lớn, vẫn không thể lay động được.

Nhận thấy được điểm này thì trong lòng Battty Ann chấn động, cố gắng thu chân lại.

Đã muộn rồi.

Bùi Đông Lai không đợi Battty Ann thu chân, lại biến chiêu, hóa chưởng thành trào, tay phải đưa ra giống như một cái kìm chụp vào cổ chân của Battty Ann, dùng sức kéo đi!

“Vù”

Bị Bùi Đông Lai kéo tới, một chân còn lại của Battty Ann liền mất đi trọng tâm cho nên cả người của hăn liền lao thẳng tới Bùi Đông Lai.

Cùng lúc đó, tay trái của Bùi Đông Lai hóa thủ vi đao.

“Vù”

Giơ tay chém thẳng vào đầu gối của Battty Ann.

“Rắc”

Tiếng xương gãy vang lên, đầu gối của Battty Ann liền bị cắt đứt thành 2 đoạn.

Cơn đau truyền tới khiến cho cơ thể Battty Ann run lên, hấn cũng không có phát ra tiếng rên gì, ngược lại cả người hấn cong lên, cố nén cơn đau trên người, nắm chặt hữu quyền, dồn toàn lực đâm thẳng vào mặt Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai liền buông cổ chân Battty Ann ra, chân trái dùng lực rồi nhún lên, sau đó hạ xuống đất, thân mình nhẹ nhàng lướt qua, tránh được thiết quyền của Battty Ann, đồng thời tay phải của hấn nâng lên, chưởng thẳng vào lưng của Battty Ann.

“Bốp”

“Rắc”

Một chưởng của Bùi Đông Lai đập thẳng vào lưng Battty Ann, Kinh lực bùng nổ làm cho cột sống của Battty Ann vỡ nát, hấn liền ngã xuống mặt đất.

Xương cột sống gãy, Battty Ann mất đi năng lực hành động, cả người giống như một con chó TQ nằm chờ chết trên mặt đất.

“Hô”

Trong đại sảnh, Vio thấy thế thì âm thầm thở phào một hơi rồi vung tay lên, chỉ vào 3 gã Cuồng Chiến Sĩ còn sống, nói:

- Xử lý bọn hấn.

“Vù”

“Vù”

“Vù”

..

Đám U Linh Mafia nghe vậy thì liền không nói 2 lời, chạy về phía 3 tên Cuồng Chiến Sĩ kia.

Cùng lúc đó, mắt thấy Battty Ann giống như một con chó TQ nằm chờ chết trên mặt đất thì Quý Hồng yên lòng, lướt về phía Bùi Đông Lai.

Mà Bùi Đông Lai cũng không có lập tức giết Battty Ann.

Bởi vì.

Hấn cảm ứng được có 2 khí tức, một khí tức xấp xỉ bằng hấn, một khí tức khác thì không kém Diệp Cô Thành là bao.

“Bá”

Phát hiện này làm cho sắc mặt Bùi Đông Lai đột nhiên biến đổi.

723. Chương 717: Huyết Chiến (1)

Chương 717: Huyết chiến (1)

Bùi Đông Lai cảm nhận được 2 khí tức nguy hiểm thì cũng không có làm thịt Battty Ann mà là chạy về phía Quý Hồng.

Bởi vì.

Lý trí nói cho hấn biết, 2 người này là thần chi tử của Thần Vồng Dixi cùng Philipps.

Dựa theo kế hoạch của Bùi Đông Lai thì hấn mượn Vio diệt trừ gia tộc Gambino, sau đó đợi Diệp Cô Thành xuất hiện, dẫn dắt đám người Philipps, Battty Ann ra mặt để tiện một lưới bắt hết.

Hiện giờ Diệp Cô Thành vẫn chưa tới, sau Battty Ann thì Dixi cùng Philipps cũng xuất hiện, điều này làm cho Bùi Đông Lai cảm nhận được nguy hiểm. Lấy tin tình báo mới nhất thì hấn biết được thực lực của Dixi

có thể chiến một trận với Giáo Hoàng người đứng trên top 10 Thần bảng, Bùi Đông Lai tự biết bản thân không phải là đối thủ của Dixi.

Bùi Đông Lai cũng biết, biện pháp tốt nhất bây giờ là mang theo Quý Hồng, chạy trốn khỏi nơi này.

- Dixi, quả nhiên như lời người nói, kịch bản đêm nay còn đặc sắc hơn trong tưởng tượng.

Thân hình Bùi Đông Lai vừa động thì đột nhiên một giọng nói vang lên trong hội sở, 2 đạo thân ảnh giống như là quỷ mị xuất hiện trong đại sảnh, chặn đường lui của Bùi Đông Lai.

Người xuất hiện chính là Philipps và Dixi.

Thấy được Philipps cùng Dixi hiện thân thì đám người Vio cùng với những tên Cuồng Chiến Sĩ đều cả kinh, tuy rằng bọn hắn chưa gặp qua 2 người Dixi cùng Philipps, nhưng mà bọn hắn cũng đã thấy ảnh chụp của 2 người này.

Không riêng gì bọn hắn mà Quý Hồng cùng với Bùi Đông Lai cũng cả kinh.

Khi Dixi cùng Philipps hiện thân thì 2 người Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng không hẹn mà dừng bước.

Trong đó, khuôn mặt của Quý Hồng hiện lên vẻ kinh hãi.

Bởi vì nàng biết lúc này Diệp Cô Thành vẫn chưa xuất hiện, cục diện đã nằm ngoài tầm tay của Bùi Đông Lai, hiện giờ nàng cùng Bùi Đông Lai đã lâm vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Ngay cả Quý Hồng cũng biết điểm này, hướng chỉ là Bùi Đông Lai?

Dưới ánh đèn, ánh mắt Bùi Đông Lai nhìn chằm chằm vào Dixi cùng Philipps, chân mày nhíu lại, vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

Dixi cùng Philipps cũng đều nhìn về phía Bùi Đông Lai, có điều ánh mắt bọn hắn tỏ ra hài hước, giống như là thợ săn đang nhìn vào con mồi của mình.

Trong nhất thời, không khí trong phòng liền động lại, áp lực bao phủ cả hội sở làm cho người khác không thở nổi.

- Tao từng coi mày là một tên phế vật, không xứng đáng làm con của Vũ Thần TQ, càng không có tư cách làm đối thủ của tao, về sau, hành động của mày dần dần làm tao thay đổi cách nhìn với mày.

Im lặng trong đại sảnh, Dixi mở mở miệng, giọng nói của hắn tỏ ra vô cùng cao ngạo:

- Hiện tại, tao không phải không thừa nhận rằng tao đã xem thường mày, tốc độ phát triển của mày làm tao vô cùng kinh ngạc, đồng thời trí tuệ cùng thủ đoạn của mày đã làm tao vô cùng bội phục. Mày không làm mất mặt của Vũ Thần TQ nhưng mà thật đáng tiếc, mày còn chưa đủ tư cách làm đối thủ của tao.

Nghe được Dixi nói thế thì vẻ mặt của đám người Vio cùng Battty Ann đều tỏ ra phức tạp.

Ở bọn hắn xem ra, luận về vũ lực hay mưu trí thì Bùi Đông Lai cũng rất mạnh rồi.

Nhưng mà.

Dixi người tạm thời cầm quyền của Thần Vong lại coi Bùi Đông Lai không ra gì.

Đối mặt với lời vũ nhục trần trụi của Dixi thì Bùi Đông Lai trầm mặc không nói, hắn liền suy nghĩ kế sách để ứng phó.

Ở hắn xem ra, chuyện cho đến bây giờ chỉ có 2 con đường, hoặc là kéo dài thời gian đợi Diệp Cô Thành xuất hiện, hoặc là nhân cơ hội mang theo Quý Hồng rời khỏi nơi này.

- Tao vốn còn ày sống thêm một thời gian, đợi mày lớn lên một chút, đợi mày có tư cách làm đối thủ của tao thì tao mới đưa mày xuống Địa Ngục.

Mất thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Dixi hơi lộ tiếc nuối thở dài,:

- Nhưng mà mày đã giết chết Aust cùng Sonali mà cha tao cũng đã chuẩn bị xuất quan, vì muốn cho người một công đạo nên tao chỉ có thể mang đầu của mày đi giải thích. Ủh, tuy rằng mày giết chết Aust cùng Sonali nhưng mà cũng gián tiếp giúp tao đối phó với đám người Mafia cùng bộ lạc Cuồng Nhân.

Lại nghe Dixi nói thế thì sắc mặt Bùi Đông Lai càng thêm ngưng trọng, Odin xuất quan sớm hơn so với dự đoán của Long Bồ Tổ Đề một chút.

Odin tuy mạnh nhưng vẫn bị Bùi Vũ Phu áp chế, cho dù cùng cang cao thủ khác trên Thần bảng liên thủ cũng không phải là đối thủ của Bùi Vũ Phu.

Nhưng hiện giờ Bùi Vũ Phu đã mất rồi.

Cho nên nếu như Odin hoàn toàn hồi phục thương thế thì trên đời này không ai có thể áp chế Odin.

Đây cũng chính là nói nếu như Odin muốn thống nhất thế giới ngầm trên toàn thế giới, hoặc là muốn thay đổi thế giới thì không một ai có thể ngăn cản bước tiến của hắn.

Hiểu được điểm này thì không riêng gì Bùi Đông Lai, mà ngay cả sắc mặt của đám người Vio cùng Battty Ann cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn hắn đối phó với Bùi Đông Lai còn không được, huống chi là Odin?

- Nếu không phải Dixi nói muốn chặt cái đầu chó của mày thì tao thật sự muốn chiến với mày 1 trận.

Mắt thấy Bùi Đông Lai bị lời nói của Dixi hù dọa không dám lên tiếng thì Philipps nở ra nụ cười lạnh, sau đó ánh mắt nhìn về phía Quý Hồng, như có suy nghĩ gì, nói:

- Cô nàng này cũng mập như súp kờ no, nếu như Sonali xuất hiện thì chỉ sợ nàng ta sẽ bắt về làm nữ nô rồi a.

Philipps vừa nói thì Dixi liền nhìn thoáng qua Quý Hồng, mà trong lòng Bùi Đông Lai lại tràn ngập một cảm giác bất an, cả trái tim hắn cũng treo lên tới cổ họng rồi.

- Tuy rằng Sonali hơi biến thái một chút, nhưng mà nó chết rất oan uổng, vì để cho nó không có chút oán khí nào nên tao đành phải xin tí máu mày để bái tế nó, để tâm linh của nó được yên lòng.

Giống như suy đoán của Bùi Đông Lai, Philipps cười một cách tà ác, thân mình nhoáng lên, nhảy về phía Quý Hồng.

Nhưng mà.

Có người còn nhanh hơn hắn.

Khi Philipps gần đến Quý Hồng thì Bùi Đông Lai bằng vào tốc độ khủng khiếp đã đuổi kịp Philipps, hữu quyền nắm chặt rồi dồn sức đâm một phát thật mạnh vào phía sau lưng Philipps.

“Hừ”

Dường như Philipps sớm đoán được hành động của Bùi Đông Lai, hắn cũng không trốn tránh mà là hừ lạnh một tiếng, dừng bước lại, xoay người, vặn eo, vung quyền, động tác hành văn liền mạch lưu loát.

Hắn muốn cùng Bùi Đông Lai quyền đối quyền.

“ Rầm ”

Trong phút chốc, 2 nắm đấm đụng vào nhau, kinh lực như núi lửa phun trào phát ra một tiếng nổ vang.

“Tê”

Kinh lực va chạm khiến cho không khí xung quanh như muốn nổ tung, quần áo trên người của Bùi Đông Lai cùng Philipps đều bị xé tang, lộ ra thân hình cường tráng.

“Bịch”

Quả đấm tách ra, thân hình Philipps lui về sau 2 bước, mặt đất dưới chân bị hắn giẫm vỡ vụn.

Dưới ánh đèn, đôi mắt Philipps hiện lên một tia kinh ngạc.

Tuy rằng hắn biết lợi hại của “ Lôi Đình” cũng thấy được một màn Bùi Đông Lai đánh tàn phế Battty Ann nhưng mà khi tự mình thể nghiệm thì hắn vẫn bị lực lượng của Bùi Đông Lai làm cho cả kinh không nhẹ.

Không để ý đến Philipps đang kinh ngạc, 1 quyền đánh lui Philipps, Bùi Đông Lai cũng không dừng lại mà bắn thẳng tới Quý Hồng.

Nhưng mà.

Thân mình Bùi Đông Lai vừa mới động thì Dixi lại giống như quỷ mị xuất hiện trước người Quý Hồng, chặn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế thì liền đem kinh lực tụ tập lên hữu quyền, rồi đánh về phía Dixi.

- Lôi Đình à?

Đối mặt với một kích toàn lực của Bùi Đông Lai thì Dixi chẳng những không trốn tránh, thậm chí ngay cả động tác cũng không có, chỉ thấy hắn tỏ ra tươi cười đứng nguyên tại chỗ, tùy ý để thiết quyền Bùi Đông Lai đánh tới.

Đột nhiên, khi còn cách Dixi khoảng 1cm thì hữu quyền của Bùi Đông Lai lại dừng lại.

“Lộp bộp”

Trong lòng Bùi Đông Lai chấn động, hắn chỉ cảm thấy dường như hữu quyền của mình như là đánh vào một bức tường vô hình, toàn bộ kinh lực đều biến mất.

Bùi Đông Lai biết được Dixi là cao thủ Cương Kính đại thành, có thể đem kinh lực tiết ra ngoài.

Bùi Đông Lai cũng biết rằng thực lực giữa bản thân và Dixi quá lớn, căn bản không thể đối kháng cho nên lập tức thu tay lại.

- Tao nói rồi, mày còn chưa đủ tư cách làm đối thủ của tao, ừh, mày còn rất nhỏ yếu.

Dường như nhận ra tâm tư của Bùi Đông Lai, Dixi mỉm cười mở miệng, cùng lúc hữu thủ của hắn liền vung lên, bóp chặt lấy cổ Bùi Đông Lai, xách Bùi Đông Lai lên giống như là xách một con gà.

Bùi Đông Lai muốn giãy dụa phản kháng nhưng không thể động đậy được, hắn giống như miếng thịt trên thớt, tùy ý để Dixi xâu xé.

- Thả hắn xuống.

Thấy vậy thì Quý Hồng kích động hét lớn một tiếng rồi đánh về Dixi.

- Dừng.

Thấy được hành động của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai bình tĩnh, quát lên một tiếng, cố gắng ngăn cản Quý Hồng.

Không trả lời.

Cũng không dừng lại.

Trong màn đêm.

2 mắt Quý Hồng đỏ hoe, cắn chặt môi, đánh về phía Dixi.

724. Chương 718: Huyết Chiến (2)

Chương 718: Huyết chiến (2)

- Muốn chết.

Dixi hừ lạnh một tiếng, tay phải vung ra.

“Bịch”

Ngay sau đó.

Coi như Quý Hồng áp dụng Dixi thì một cổ kinh lực từ trong tay Dixi tuôn ra, giống như một chiếc roi vô hình quật vào người Quý Hồng.

“Rắc”

Tiếng xương gãy vang lên, thân hình Quý Hồng trực tiếp bị văng ra ngoài.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai chỉ thấy trái tim của mình bị ai siết chặt, siết chặt đến nỗi khó thở, đôi mắt hắn nhìn chăm chăm vào Quý Hồng.

“Phốc”

Khuôn mặt Quý Hồng trắng bệch nhưng đôi mắt nàng vẫn nhìn vào Bùi Đông Lai, ánh mắt tỏ ra lo lắng, còn có không muốn rời xa, nàng dường như có rất nhiều lời muốn nói nhưng mà nàng không nói nên lời, chỉ há miệng phun ra một ngụm máu.

- Không.

Thấy được như vậy thì 2 mắt Bùi Đông Lai đỏ bừng, giống như là một con sói bị thương, khàn giọng kêu rên.

- Đối với cường giả mà nói thì nữ nhân chính là tô điểm để bước lên vương tọa nắm lấy quyền lực.

Nghe được một tiếng kêu tê tâm phế liệt của Bùi Đông Lai, cảm nhận được hơi thở bị thương của Bùi Đông Lai thì ánh mắt Dixi tỏ ra khinh thường:

- Vì một nữ nhân mà tâm thần mảy đại loạn, mảy không xứng làm cường giả.

”A a a a a a . . .”

Không trả lời, khuôn mặt Bùi Đông Lai vặn vẹo, giống như là ác ma đến địa ngục, khàn giọng rống to, cả người bắt đầu điên cuồng giãy dụa.

- Không nghĩ tới điều này sẽ kích thích mảy, mảy có dấu hiệu đột phá lĩnh vực Chiến Thần.

Cảm nhận được lực lượng trên người Bùi Đông Lai càng lúc càng tăng lên thì Dixi có chút kinh ngạc, hắn nở nụ cười lạnh:

- Vô dụng thôi, cho dù mảy có thể đột phá lĩnh vực Chiến Thần thì tao cũng có thể bóp chết mảy.

Hả?

Nói xong, đột nhiên Dixi cảm thấy có một khí tức tập trung vào hắn, trong lòng hắn liền dâng lên một cảm giác nguy hiểm.

Bỗng nhiên.

Long Vương Diệp Cô Thành xuất hiện ở phía sau hắn, thân mình cong lên, hữu thủ chém ra, 5 ngón tay chìa ra giống như là đầu rắn.

Long Xà Hợp Kích!

Lúc này đây, Diệp Cô Thành đã đến kịp, rat ay là “Long Xà Hợp Kích!” trong “Long Quyền”

Cảm ứng được nguy hiểm, trong lòng Dixi vừa động, thuận tay ném Bùi Đông Lai ra, xoay người tung quyền, dùng toàn lực để ứng phó với một chỉ này.

Quyền khắc chỉ.

Một quyền Dixi đánh ra, kinh lực bùng nổ.

“Vù”

Một tiếng vang vang lên, một chiêu của Diệp Cô Thành đánh thẳng vào nắm tay của Dixi.

“Rầm”

Trong phút chốc, 2 cổ lực lượng đáng sợ đụng vào nhau giống như 2 tòa núi lớn va chạm, thanh thế kinh người, kinh lực khủng bố tuôn ra.

“Vù”

Rất nhanh, thân thể của Dixi bị lui ra mấy bước, trên mặt đất lưu lại vài dấu chân của hắn.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai giống như một trận gió, chạy tới đỡ lấy được Quý Hồng.

- Diệp Cô Thành, quả nhiên là ông che giấu thực lực.

Một chiêu rơi vào hạ phong, khí huyết trong cơ thể Dixi quay cuồng, hắn bị tổn thương rất nhỏ nhưng mà lại không có chút kinh hoảng nào cả.

Không để ý đến Dixi, Diệp Cô Thành lấy ra một lọ thuốc rồi lướt về phía Quý Hồng cùng Bùi Đông Lai.

Sau khi rơi vào trong lòng Bùi Đông Lai thì thân thể Quý Hồng chấn động, lại phun ra một ngụm máu, hơi thở của nàng có chút mong manh nhưng ánh mắt vẫn nhìn vào khuôn mặt của Bùi Đông Lai.

Dường như nàng muốn khắc sâu khuôn mặt Bùi Đông Lai vào trong lòng.

Nhìn Quý Hồng đang hấp hối trong lòng, thấy được ánh mắt Quý Hồng đang nhìn mình thì trong lòng Bùi Đông Lai đau như cắt, cũng không nói gì mà liền lấy ra 3 viên ‘Cửu chuyển hồi mệnh đan’ mà Long Bò Tổ Đề đã đưa cho hắn trước khi xuống Tu Di sơn.

Diệp Cô Thành cũng muốn đưa thuốc cho Quý Hồng ăn, nhưng mà thấy Bùi Đông Lai lấy ra 3 viên ‘Cửu chuyển hồi mệnh đan’ thì do dự một chút, sau đó liền dừng bước lại, cả người giống như là chiến thần đứng thủ hộ trước Quý Hồng cùng Bùi Đông Lai, ánh mắt như đao nhìn chằm chằm vào Dixi.

Một bên, Dixi cũng lấy ra một cái điện thoại rồi gọi, khi nói chuyện thì khuôn mặt của hắn tỏ ra kinh ngạc nhìn vào Diệp Cô Thành cùng Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai đỡ thân thể Quý Hồng nằm vào trên ngực mình, sau đó khẽ mở miệng của Quý Hồng ra rồi đem 1 viên ‘Cửu chuyển hồi mệnh đan’ vào trong miệng nàng, giúp nàng nuốt xuống.

Làm xong chuyện này, Bùi Đông Lai vội cầm lấy tay Quý Hồng, truyền kinh lực vào cơ thể Quý Hồng để thúc giục được lực của thuốc.

Quý Hồng chỉ lặng lặng nhìn vào khuôn mặt Bùi Đông Lai.

Thấy được bộ dạng lo lắng của Bùi Đông Lai thì khóe miệng nàng nở ra một nụ cười hạnh phúc.

- Không nghĩ rằng lời tôi nói lại là sự thật, kế hoạch thật sự là xuất hiện một chút ý muốn, miệng tôi thật là miệng quạ đen mà.

Quý Hồng cười cười, nhẹ giọng nói:

- May mắn là cậu không cần phải đi theo tôi xuống dưới kia, tiếc nuối là trước khi chết tỷ tỷ cũng không thể đẩy ngã cậu, xuống dưới kia càng không có cơ hội.

- Thực xin lỗi, là do tôi tự tin, là tôi không nên bất chấp nguy hiểm mang cô đến M.

Chẳng biết tại sao, nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt Quý Hồng, nghe được giọng nói Quý Hồng thì trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn, hắn cũng cảm thấy hối hận rất nhiều, hắn nhẹ giọng nói:

- Cô sẽ không sao đâu, kiên trì lên.

- Lão bản thân ái, kỳ thật tôi chỉ muốn cậu nói với tôi một câu là tôi lại vô sự rồi.

Quý Hồng biết thương thế của mình nghiêm trọng đến cỡ nào, theo bản năng thì cho rằng mình sẽ chết chắc, nghĩ đến Bùi Đông Lai đang an ủi nàng, lập tức phối hợp.

- Cái gì?

- Nói cậu thích tôi đi.

Giờ phút này, giọng nói của Quý Hồng nhỏ như muỗi thậm chí bởi vì ngượng ngùng cho nên khuôn mặt của nàng cũng đỏ ửng.

Lục phủ ngũ tạng Quý Hồng đều bị chấn thương, hơn nữa thương thế vô cùng nghiêm trọng, làm cho khóe miệng nàng tràn ra một vết máu, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

- Đứng...Đứng nói nữa, được lực sẽ có tác dụng ngay.

Cảm nhận được Quý Hồng biến hóa, Bùi Đông Lai vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

- Mặc dù tôi không giống như Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na cùng Mộ Đông Tuyết nhưng mà tôi cảm thấy được cậu có chút thích tôi.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không nói ra 3 chữ « Tôi thích cô » thì trên mặt nàng lại xuất hiện nước mắt, bất quá vì muốn tỏ ra quật cường nên nàng không để nước mắt rơi xuống mà nhẹ giọng nói :

- Tôi cảm thấy giữa chúng ta có một khoảng cách, nếu tôi có thể bỏ đi kiêu ngạo của mình, chủ động nói tôi thích cậu thì cậu sẽ nhận ra. Nhưng mà, hiện tại xem ra là do tôi sai lầm rồi.

Nói xong, Quý Hồng không nhận được mà nhắm mắt lại.

Trong lòng nàng cảm thấy chua xót, nước mắt từ từ chảy ra từ trên khuôn mặt của nàng.

- Tôi thích cô.

Giống như lời của Quý Hồng, thật ra từ trong lòng Bùi Đông Lai cũng thích Quý Hồng nhưng mà giữa 2 người vẫn còn một khoảng cách, vừa rồi Bùi Đông Lai thấy miệng Quý Hồng trào ra một vết máu, vì lo lắng an nguy Quý Hồng cho nên không nghe rõ, lúc này nghe được Quý Hồng nói thế thì hẩn lập tức vươn tay, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt Quý Hồng.

Tôi thích cô.

Nghe được 3 chữ này, thân thể Quý Hồng khẽ run lên, từ từ mở mắt ra, nước mắt mông lung nhìn vào Bùi Đông Lai, nhìn như muốn xem thử Bùi Đông Lai có phải là đang nói dối để an ủi mình không?

Tầm mắt mơ hồ bất quá nàng lại thấy rõ biểu tình trên mặt Bùi Đông Lai.

Nàng thấy được Bùi Đông Lai tỏ ra chân thật, trùu mến.

Phát hiện này khiến cho khóe miệng nàng nở ra một nụ cười sáng lạn, càng thêm là hạnh phúc.

Một bên cười, một bên khóc, nàng giống như một người điên.

Sau đó, có lẽ là quá kích thích động nên miệng nàng lại tràn ra một vết máu, bất quá nàng không có để ý mà ánh mắt tỏ ra thâm tình nhìn vào Bùi Đông Lai, nhẹ giọng nói:

- Lão bản thân ái, nếu có kiếp sau thì tỷ tỷ nhất định làm người của cậu.

- Nữ nhân ngốc, không cần kiếp sau đâu, bây giờ cũng được.

Thấy được được lực bắt đầu có hiệu quả thì Bùi Đông Lai nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười vươn tay, nhẹ nhàng xoa nhẹ đôi má nhợt nhạt của Quý Hồng.

725. Chương 719: Huyết Chiến (3)

Chương 719: Huyết chiến (3)

- Hôn...Hôn tôi đi.

Nghe được lời ước định của Bùi Đông Lai thì Quý Hồng vô cùng hạnh phúc, nước mắt mông lung nhìn vào Bùi Đông Lai, giọng nói run rẩy, cảm giác kia giống như đây là một điều thánh cầu trước lúc chết vậy.

- Nữ nhân ngốc, không sao rồi.

Bùi Đông Lai mỉm cười, sau đó cúi người hôn lên đôi mắt Quý Hồng, sau đó môi từ từ dời xuống, hôn lên những giọt nước mắt trên má Quý Hồng, cuối cùng lại dừng trên đôi môi nhiễm vết màu hồng kia mà từ từ hôn vào.

Cảm nhận được vẻ ôn nhu trong nụ hôn Bùi Đông Lai thì Quý Hồng cũng không có phối hợp, nàng mở mắt nhìn vào Bùi Đông Lai, tùy ý để nước mắt chảy xuống.

Nhìn thấy, Quý Hồng chỉ cảm thấy ý thức của mình dần trở nên mơ hồ.

- Đông...Đông Lai, nhất định cậu phải còn sống.

Quý Hồng dường như ý thức được cái gì, vô lực nhắm 2 mắt lại rồi nói một câu.

“Bá”

Tuy rằng Diệp Cô Thành thủ hộ trước người Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng, nhưng mà ánh mắt lúc nào cũng chú ý vào cả 2 người, lúc này thấy được Quý Hồng nhắm mắt lại thì vẻ mặt Diệp Cô Thành không khỏi biến đổi.

Đối với Diệp Cô Thành mà nói, Bùi Đông Lai được cho là cháu ngoại của hắn, mà Quý Hồng chính là cháu ruột của hắn, thân là con tư sinh của Diệp Cẩm thì trong cơ thể của Quý Hồng có một nửa dòng máu Diệp gia.

- Tiểu Hồng làm sao rồi?

Sắc mặt Diệp Cô Thành biến đổi nhưng bằng vào lực cảm ứng thì hắn cảm nhận được tim Quý Hồng còn đập nên thần kinh cũng hơi thả lỏng, mở miệng hỏi.

- Nội tạng của nàng bị thương nghiêm trọng, thêm vào đó là mất máu nhiều nên tạm thời hôn mê.

Bùi Đông Lai nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Quý Hồng, đáp lại:

- Cháu giúp nàng thức chuyển được lực nên không nguy hiểm tính mạng.

- Vậy là tốt rồi.

Diệp Cô Thành nghe vậy, hoàn toàn yên lòng.

Sau đó, Diệp Cô Thành vốn còn muốn nói gì thêm thì đột nhiên cách đó không xa Dixi kết thúc cuộc gọi điện, ánh mắt phức tạp nhìn vào Diệp Cô Thành cùng Bùi Đông Lai, nói:

- Tao vốn tưởng rằng bản thân có thể nhìn thấu được vở kịch tối nay nhưng mà thật không ngờ kịch bản lại phần kịch hơn so với tưởng tượng của tao, kho số liệu vũ khí quân đội M bị đánh cắp, chắc đây là tác phẩm của Diệp Cô Thành ông phải không?

”Bá!”

Nghe được Dixi nói thế thì sắc mặt của tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh đều biến đổi, vẻ mặt bọn hắn tỏ ra kinh ngạc nhìn vào Diệp Cô Thành.

- Bùi Đông Lai, không phải không thừa nhận tao đã đánh giá thấp mày, ừh, mày tỏ ra phách lối đi vào M là để hấp dẫn ánh mắt của thế lực khắp nơi.

Không đợi Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành mở miệng, tinh quang trong mắt Dixi lóe lên, tiếp tục phân tích:

- Ngay khi mọi người đang tò mò tại sao mày làm như vậy thì Diệp Cô Thành đã âm thầm giết chết Vưu Tây, vì mày mà tiêu trừ nguy hiểm để ầy có thể đối phó với Anthony, thậm chí là lợi dụng mâu thuẫn bên trong Mafia, mượn Vio để diệt trừ gia tộc Gambino.

- Càng đáng khen hơn chính là khi mày làm ra những chuyện này thì Diệp Cô Thành đã thành công trốn đi kho số liệu vũ khí quân đội M.

Dixi nói tới đây, nở nụ cười lạnh:

- Sau đó Diệp Cô Thành đuổi đến đây chắc là đoán được Battty Ann cùng tao thậm chí là nhiều người sẽ đến đây, muốn chúng ta cùng nhau chém giết đúng không?

“Phốc”

Tuy rằng Battty Ann thua trong tay Bùi Đông Lai, nhưng chỉ là cho rằng bản thân đánh giá thấp thực lực của Bùi Đông Lai, lúc này nghe Dixi phân tích thì hắn mới biết được mình bị Bùi Đông Lai tính kế, điều này làm cho hắn tức giận đến cả người chấn động, lại há mồm phun ra một ngụm máu tươi sau đó cả người run lên rồi lập tức chết đi.

Mà đám người Vio thì nghe được như vậy thì liền cả kinh trợn mắt há hốc mồm, giống như là một pho tượng, vẫn không nhúc nhích.

- Nhưng mà thật đáng tiếc, kế hoạch của bọn mày đã xuất hiện một chi tiết nhỏ nên đã bại lộ.

Khi nói chuyện, nụ cười trên mặt Dixi càng thêm âm trầm:

- Diệp Cô Thành, tuy rằng ông đã đuổi đến đây nhưng mà ông cho rằng ông có thể giết ta sao?

Nói xong, cả người Dixi giống như là một quả bong bóng thổi phồng lên.

Phòng Ngự Tuyệt Đối.

Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành liền nhìn ra Dixi vận dụng vũ kỹ “Phòng Ngự Tuyệt Đối” do Odin sáng chế ra.

- Cháu hãy bảo vệ tốt tiểu Hồng, chuyện này để ta lo.

Thấy vậy thì chân mày Diệp Cô Thành nhíu lại, khuôn mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Cậu, cẩn thận.

Nhận thấy được vẻ ngưng trọng trên khuôn mặt Diệp Cô Thành thì Bùi Đông Lai cũng tỏ ra lo lắng. Dựa theo trí nhớ của Tiêu Phi thì cảnh giới của Dixi nhiều nhất chỉ là Cương Kính đại thành, thế nhưng mà hiện nay thực lực của Dixi đã là Cương Kính nhập môn đỉnh phong.

Còn về phần người bên ngoài cho rằng Dixi có thể solo với Giáo Hoàng thì vô luận là Diệp Cô Thành, Bùi Đông Lai hay là Long Bồ Tổ Đề đều cho rằng đó là tin tức giả.

Hiện giờ, sau khi giao đấu thì Bùi Đông Lai hiểu được Dixi vẫn ẩn giấu thực lực.

Không chỉ thế, ở hắn xem ra, lúc này Diệp Cô Thành dùng “Long Xà Hợp Kích” để tấn công Dixi, kết quả là Dixi không dùng “Phòng Ngự Tuyệt Đối” chỉ bị thương nhẹ, còn bây giờ khi Dixi đã dùng “Phòng Ngự Tuyệt Đối” thì Diệp Cô Thành muốn thắng cũng không phải là chuyện dễ.

- Thật không nghĩ tới, bọn tao lại bị mày tính kế.

Cùng lúc đó, Philipps ở một bên cũng lấy lại tinh thần, hắn cũng dùng “Phòng Ngự Tuyệt Đối”, rất là khó chịu nói:

- Dixi, Diệp Cô Thành giao cho ngươi, còn tên kia để cho ta.

- Diệp Cô Thành, trước đó không lâu ta đã độc thân đi đến Giáo Đình, tên Giáo Hoàng kia không thể nào phá vỡ “Phòng Ngự Tuyệt Đối” của ta, do đó hắn liền lựa chọn giải hòa với Thần Vong, ông cho rằng ông có năng lực phá vỡ “Phòng Ngự Tuyệt Đối” của ta sao?

Dixi hỏi hỏi một đằng, trả lời một nẻo, cũng chấp nhận lời nói của Philipps, tuy rằng hắn cảm thấy rằng giết chết Bùi Đông Lai là một chuyện thú vị nhưng hắn càng muốn toàn lực chiến với Diệp Cô Thành một trận.

“Vù”

Diệp Cô Thành không có trả lời mà cả người nhoáng lên rồi bắn thẳng về phía Philipps, hắn muốn giúp Bùi Đông Lai loại bỏ bớt nguy hiểm sau đó mới chiến với Dixi một trận.

- Diệp Cô Thành, đối thủ của ông là ta.

Dixi sớm đoán được dụng ý của Diệp Cô Thành, không đợi Diệp Cô Thành đến gần Philipps thì hấn giống như một tòa núi lớn chắn trước người Philipps rồi quát lên một tiếng lớn.

“Vù”

Đôi mắt Diệp Cô Thành hiện lên sát khí, hữu thủ vung lên trực tiếp quát về phía Dixi.

“Hừ”

Đối mặt với tiên thủ của Diệp Cô Thành thì Dixi không né không tránh, mà là hừ lạnh một tiếng, vung tay đỡ lấy.

“Bốp”

Tiếng trầm đục vang lên, Diệp Cô Thành chỉ cảm thấy bàn tay mình như đánh vào một khối bông, lực đạo hóa thành hư ảo, căn bản không thể tạo thành bất cứ uy hiếp gì với Dixi.

Sự thật cũng đúng là như thế, Dixi tiếp được tiên thủ của Diệp Cô Thành chẳng những không rút lui mà còn hóa thủ vi đao chém về phía đầu Diệp Cô Thành.

Diệp Cô Thành cảm nhận được nguy cơ cho nên dưới chân vừa trượt, cả người nghiêng qua một bên tránh thoát được thủ đao của Dixi, chân phải thuận thế đã về phía Dixi.

“Bốp”

Dixi lui về phía sau nửa bước, 2 tay đỡ trước ngực để làm giảm bớt lực đạo của đct sau đó 2 tay đột nhiên khép lại, đồng thời bước lên một bước dài, đầu gối vung lên làm ra một động tác giống như kim kê (gà đá) đá về phía Diệp Cô Thành, tính toán gây ông đập lưng ông.

Cùng lúc đó, đùi phải Diệp Cô Thành giống như là một viên đạn được bắn ra, đột nhiên nhiên thu về, đầu gối nâng lên, rồi nghênh đón đầu gối của Dixi.

“Rầm”

2 gối chạm vào nhau, lực đạo khủng bố phản chấn làm cho thân thể 2 người không hện mà cùng nhau lùi về 3 bước.

- Diệp Cô Thành, để cho ta biết “ Long quyền” của ông đi.

Dixi cười lạnh nhìn vào Diệp Cô Thành, cảm giác kia giống như không hề sợ hãi “ Long quyền” của Diệp Cô Thành, ngược lại còn muốn thử nghiệm uy lực của “ Long quyền”

Không trả lời.

Diệp Cô Thành rút lui rồi đột nhiên đâm tới cả người như cuồng long nhập động, hữu quyền hóa thành Long đầu, toàn lực đánh thẳng vào Dixi.

- Tới tốt.

Thấy được khí thế của một quyền này thì Dixi hiểu được Diệp Cô Thành đã xuất ra “ Long quyền” hấn chẳng những không kiêng kị mà hưng phấn hét lên một tiếng, khí thế tăng lên, không lùi mà tiến tới, chủ động huy chưởng đỡ lấy.

“Bốp...Bốp...Bốp”

Trong nhất thời, tiếng vang không ngừng vang lên, bóng người lần lượt thay đổi, Diệp Cô Thành cùng Dixi đánh cho khó phân thắng bại.

- Bùi Đông Lai, diễn xuất của mày đã kết thúc rồi.

Thừa lúc Diệp Cô Thành bị Dixi quần lấy thì Philipps cười lạnh đi về phía Bùi Đông Lai, cảm giác kia giống như muốn phán Bùi Đông Lai vào tội chết:

- Mày muốn tự mình lấy đầu mình xuống hay tao giúp mày?

726. Chương 720: Huyết Chiến (4)

Chương 720: Huyết chiến (4)

Bùi Đông Lai cùng đám người Vio chỉ là lợi dụng để hợp tác với nhau, hiện giờ Vio biết được hắn đã đánh cắp kho số liệu vũ khí quân đội M thì hắn không cam đoan vào lúc này đám người Vio có trở mặt, đâm sau lưng hắn hay không?

Bởi vì điểm này nên Bùi Đông Lai mới bỏ qua suy nghĩ bước lên kê vai chiến đấu với Diệp Cô Thành, hắn bảo vệ trước Quý Hồng, hắn sợ đám người Vio đột nhiên sẽ xuống tay với Quý Hồng.

Lúc này nghe được lời nói cuồng ngạo của Philipps, cảm nhận được sát ý sôi trào trên người của Philipps thì lửa giận trong lòng Bùi Đông Lai bốc lên, 2 tay hắn nắm chặt lại bất quá không có ra tay, mà ánh mắt như dao nhìn chằm chằm vào Philipps, sát ý nồng đậm.

Cùng lúc đó, Diệp Cô Thành cũng nghe được lời nói cuồng ngạo của Philipps, hắn muốn ra tay giúp Bùi Đông Lai xử lý Philipps, bất quá Dixi bu cứng hắn làm hắn hữu tâm vô lực.

Mà đám người Vio thì lạnh nhạt, thờ ơ, thế cục bây giờ đã vượt khỏi tầm tay của bọn hắn, bọn hắn cần phải đợi cho 2 bên kết thúc chiến đấu thì mới làm ra quyết định.

- Xem là mày muốn giãy dụa một chút.

Mắt thấy vẻ mặt Bùi Đông Lai đờ đờ sát khí thì nụ cười trên mặt Philipps càng lạnh như băng:

- Vậy thì tao sẽ chặt đầu chó mày xuống.

“Vù”

Theo tiếng quát lạnh, cả người Philipps liền động. Cả người hắn giống như một đầu dã thú, cơ thể phồng to lên.

Trong chớp mắt Philipps đã đến trước người Bùi Đông Lai, 2 tay hắn đặt trước người làm ra một động tác bảo vệ, đầu phải nâng lên rồi hướng bụng của Bùi Đông Lai mà đá tới.

Đối mặt với một chiêu này của Philipps, sách lược tốt nhất của Bùi Đông Lai là né đi, sau đó chuyển thủ làm công, chiếm lấy quyền chủ động.

Nhưng Bùi Đông Lai không thể né tránh.

Phía sau hắn là Quý Hồng, nếu hắn né đi thì Quý Hồng tuyệt đối bị Philipps đánh trúng, lấy lực lượng của Philipps, nếu Quý Hồng trúng một đòn này thì sẽ chết chắc.

Không thể né tránh Bùi Đông Lai chỉ còn cách ngạnh kháng, chỉ thấy thân thể Bùi Đông Lai hơi cong, cánh tay đưa lên, kinh lực liền từ kinh mạch truyền lên quả đấm của hắn.

Khi Philipps còn cách Bùi Đông Lai khoảng 0,5m thì hữu quyền Bùi Đông Lai đánh về phía đầu gối của Philipps.

“Rầm”

Một quyền đánh ra, kinh lực bùng nổ, đấm thẳng về phía đầu gối của Philipps.

Thân hình Philipps khẽ run lên, cả người bị một quyền của Bùi Đông Lai làm cho rơi xuống đất, mặt đất nơi hắn đáp xuống liền vỡ vụn.

Hả?

Mắt thấy một đòn của mình bị Bùi Đông Lai dùng cứng đối cứng phá vỡ, từ đầu gối truyền đến cơn nóng rất thì trong lòng Philipps chấn động.

Bởi vì hắn có thể cảm nhận lực lượng của Bùi Đông Lai đã tăng lên.

Điều này làm cho hắn không khỏi nhớ lại lúc này khi Bùi Đông Lai thấy Quý Hồng bị Dixi đánh thì cả người hắn điên cuồng giãy dụa, biết rõ lúc ấy Bùi Đông Lai đã bị kích thích thật lớn, thành công đột phá lĩnh vực Bán Bộ Chiến Thần.

Coi như lúc Philipps đang cảm thấy kinh ngạc thì chần trái của Bùi Đông Lai bước lên, tả thủ vung lên, cùi chỏ hung ác đánh về phía ngực của Philipps.

Philipps thấy vậy thì cũng không dám khinh thường, liền đưa 2 tay che ở trước ngực.

“Rầm”

Philipps thành công ngăn cản một đòn này của Bùi Đông Lai, 2 tay thuận thế vung ra đánh thẳng vào người của Bùi Đông Lai, sau đó cả người hắn trực tiếp bị chấn bay ngược ra sau.

Diệp Cô Thành thấy vậy thì biết rõ Bùi Đông Lai đang chiếm thượng phong nhưng mà vẻ lo lắng trong lòng cũng không có giảm bớt.

Bởi vì hắn biết tuy “Lôi Đình” hung mãnh, bá đạo nhưng tiêu hao rất nhiều kinh lực, lấy thực lực bây giờ của Bùi Đông Lai thì nhiều nhất chỉ dùng được 6 lần mà thôi.

Mà vừa rồi Bùi Đông Lai liên tục sử dụng 2 lần “Lôi đình” nhưng mà vẫn không thể phá vỡ được “Phòng Ngự Tuyệt Đối” của Philipps.

Như vậy, nếu tiếp tục chiến đấu thì Bùi Đông Lai rất có thể bị Philipps giết chết.

Philipps cũng nhìn ra điểm này.

Sau khi thân thể bay ngược khoảng 10m thì phân eo của hắn phát lực, 2 chân vững vàng rơi trên mặt đất, vẻ mặt cười lạnh nhìn Bùi Đông Lai:

- Tao thừa nhận là “Lôi Đình” của mày rất mạnh, nhưng “Phòng Ngự Tuyệt Đối” chính là vì “Lôi Đình” mà được sáng chế ra, ngay cả khi mày bước chân vào Bán Bộ Chiến Thần cũng không thể tạo thành vết thương trí mạng đối với tao. Mà theo tao được biết thì “Lôi Đình” lại tiêu hao rất nhiều năng lượng, nói vậy thì mày còn dùng được bao nhiêu lần nữa?

Thông qua giao thủ Bùi Đông Lai cũng biết được muốn phá “Phòng Ngự Tuyệt Đối” của Philipps cũng là một điều rất khó.

Như vậy, hắn muốn đánh bại Philipps thì biện pháp chỉ có một đó chính là dựa vào ưu thế tốc độ, bảo tồn kinh lực, đợi cho kinh lực Philipps hết đi, không thể sử dụng “Phòng Ngự Tuyệt Đối” thì hắn mới hạ đòn sát thủ.

Như mà lý trí nói cho hắn biết một khi hắn làm vậy thì Quý Hồng sẽ mất đi sự bảo vệ của hắn, trở nên vô cùng nguy hiểm.

Nghĩ vậy thì Bùi Đông Lai liền nhìn sang Diệp Cô Thành, rõ ràng thấy được 2 người Diệp Cô Thành cùng Dixi khó phân thắng bại.

Thấy vậy thì Bùi Đông Lai cũng biết muốn để Diệp Cô Thành đến giúp mình là không có khả năng.

- Không cần hy vọng Diệp Cô Thành sẽ giúp mày, hiện tại hắn rất khó thoát ra khỏi Dixi.

Dường như đã nhận ra tâm tư của Bùi Đông Lai, Philipps cười lạnh một tiếng rồi đi về phía Bùi Đông Lai.

- Xem ra chỉ có thể hợp lại một phen.

Thấy Philipps đi tới thì Bùi Đông Lai nheo mắt lại, âm thầm làm ra một quyết định điên cuồng là dung hợp “Long Xà Hợp Kích” cùng “Lôi Đình”

Trong thời gian huấn luyện thì Bùi Đông Lai đã từng đem 2 loại vũ kỹ là “Bùi gia quyền” cùng “Long Quyền” dung hợp với nhau.

Bước đầu, hắn đã đem “Thất Thương” dung hợp với “Long Quyền” điều này đã làm cho uy lực của “Long Quyền” tăng lên gấp đôi.

Nhưng mà.

Khiến cho Bùi Đông Lai nghi hoặc chính là vô luận hấn cố gắng như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể dung hợp được “ Long Xà Hợp Kích” với “ Lôi Đình”, 2 loại vũ kỹ này giống như thủ hỏa bất dung, mỗi lần dung hợp đều thất bại.

Một lần lại một lần thất bại khiến cho Bùi Đông Lai đã bỏ quên đi ý niệm dung hợp 2 sát chiêu này lại.

Mà giờ phút này khi bị buộc vào tuyệt cảnh thì Bùi Đông Lai mới dám quyết định hành động can đảm này.

“Hô”

Sau khi quyết định thì Bùi Đông Lai hít một hơi thật sâu, thu liễm tâm thần, hai mắt khép hờ.

Chờ đợi não vực trấn tĩnh thì Bùi Đông Lai thông qua “ Thần” bên trong cơ thể để điều động kinh lực, kinh lực trong cơ thể hấn liền từ bốn phương tám hướng phóng mạnh về hữu quyền của Bùi Đông Lai.

Hả?

Thấy một màn quỷ dị này thì Philipps ngẩn ra.

“Bá”

Bỗng nhiên.

2 mắt Bùi Đông Lai mở ra, tinh quang trong mắt bắn ra.

Sau đó.

Cả người của hấn bắn thẳng về phía Philipps.

Nhanh.

Lần này, tốc độ của Bùi Đông Lai nhanh như sao băng.

Lúc này, 5 ngón tay của Bùi Đông Lai chìa ra, nắm chặt cùng một chỗ, vẻ mặt kiên định, “ Thần” đột nhiên chia làm 2 thành “ Lôi Đình” và “ Long Xà Hợp Kích”, kinh lực tụ tập lại trên hữu quyền.

“Bá”

Cả người Bùi Đông Lai xuất hiện trước người Philipps, “ Lôi Đình” cùng “ Long Xà Hợp Kích” dường như phát kinh cùng một lúc, 2 sát chiêu tuyệt đỉnh lần đầu dung hợp, hữu quyền hấn vung lên giống như một cây trường thương, đâm thẳng vào ngực của Philipps.

727. Chương 721: Vũ Kỹ Mới, Miếu Sát.

Chương 721: Vũ kỹ mới, miếu sát.

- Hắc.

Bởi vì Dixi đã giành nhiều thời gian nghiên cứu Diệp Cô Thành và Giáo Hoàng cho nên Philipps cũng biết được một số vũ kỹ của 2 người này, lúc này hấn liếc mắt cũng nhìn ra được Bùi Đông Lai dùng đến chính là “ Long Xà Hợp Kích”.

Thấy vậy thì hấn càng khinh thường hơn, tay phải của hấn chỉ giơ nhẹ lên để che trước ngực, ngăn cản một đòn này của Bùi Đông Lai.

- Phá cho ta.

Tiếng hét to vang lên, 5 ngón tay của Bùi Đông Lai đập thẳng vào lòng bàn tay của Philipps, Âm Kinh bùng nổ.

“Tê”

Trong lòng Philips chấn động, sắc mặt cuồn cuộn.

“Phốc”

Trả lời hấn chính là một tiếng đao phong chém vào thịt, cả bàn tay của hấn liền bị 5 ngón tay của Bùi Đông Lai chém vào, máu tươi phun ra.

Bàn tay bị đâm thủng, mỗi hơi thở tử vong liền bao phủ lấy Philipps, làm cho hấn tỏ ra vô cùng khiếp sợ.

Nguy cơ buông xuống, Philipps cũng không có suy nghĩ vì sao một chiêu này của Bùi Đông Lai lại có thể đánh bại “ Phòng Ngự Tuyệt Đối” của hấn mà hấn liền né tránh, lý trí nói cho hấn biết nếu như trúng phải một kích này của Bùi Đông Lai thì hấn cũng không chết cũng là la lét.

Nhưng mà không đợi Philipps làm ra động tác né tránh, 5 ngón tay của Bùi Đông Lai lại phóng tới, đao phong sắc bén, đâm thẳng vào ngực của Philipps.

“Phốc”

Trong khoảnh khắc đó, ngực của Philipps trực tiếp bị 5 ngón tay của Bùi Đông Lai đâm xuyên qua, máu tươi phun ra.

“Ách”

Thấy một màn như thế, tất cả mọi người ngồi xem lập tức cả kinh, trợn mắt há hốc mồm!

Bởi vì tốc độ của Diệp Cô Thành và Dixi quá nhanh cho nên bọn hấn không thể nhìn thấy thân ảnh của 2 người này, chỉ có thể nhìn vào cuộc chiến giữa Bùi Đông Lai và Philipps.

Dựa vào cuộc chiến lúc trước thì bọn hấn nhìn ra được tuy rằng Bùi Đông Lai đã dùng đến “ Lôi Đình” để chiếm thượng phong nhưng nó lại không thể phá vỡ được “ Phòng Ngự Tuyệt Đối” của Philipps.

Mà hiện giờ Bùi Đông Lai chẳng những phá vỡ “ Phòng Ngự Tuyệt Đối” của Philipps, hơn nữa bằng 5 ngón tay đâm thủng qua thân thể của Philipps?

Điều này làm cho bọn hấn vô cùng rung động.

Hả?

Cùng lúc đó, 2 người Diệp Cô Thành và Dixi đều dừng tay lại.

Kinh ngạc rất nhiều, 2 người vô cùng ăn ý chột lui lại.

Trong màn đêm, khuôn mặt Dixi hiện lên vẻ kinh hãi.

- Chẳng... Chẳng lẽ hấn lại đột phá?

Dixi trầm hồi trong lòng.

- Không có khả năng, vừa rồi hấn bị kích thích cho nên mới may mắn đột phá lên Bán Bộ Chiến Thần, lúc này làm sao hấn lại có thể đột phá lên nữa?

Rất nhanh, Dixi liền bỏ qua suy đoán này.

Ồ hấn xem ra, lúc này Bùi Đông Lai đã đột phá qua Bán Bộ Chiến Thần, cho dù dùng Lôi Đình cũng không thể phá vỡ “ Phòng Ngự Tuyệt Đối” của Philipps.

Bởi vì Philipps đã bước chân vào cảnh giới Bán Bộ Chiến Thần từ lâu, chỉ cần một ít thời gian là có thể bước vào cường giả cấp Chiến Thần, hơn nữa “ Phòng Ngự Tuyệt Đối” của hấn lại luyện đến mức tận cùng.

Cho nên mới nói Bùi Đông Lai không thể nào dùng một kích mà phá vỡ “ Phòng Ngự Tuyệt Đối” của Philipps.

- Chẳng lẽ Đông Lai dung hợp ‘Lôi Đình’ cùng ‘Long Xà Hợp Kích’ ?

Trong lòng Diệp Cô Thành cũng cả kinh, hấn cho rằng Bùi Đông Lai đã dung hợp ‘Lôi Đình’ cùng ‘Long Xà Hợp Kích’. Hấn biết ở phương diện này Bùi Đông Lai đã từng thử nghiệm nhiều lần, thậm chí Bùi Đông Lai còn cùng hấn thảo luận dung hợp 2 loại vũ kỹ này lại với nhau.

So sánh với đám người Diệp Cô Thành thì trong lòng Philipps lại càng kinh hãi hơn.

Trong màn đêm, vẻ mặt của hắn không còn xạo quần như trước nữa, theo bản năng hắn cúi đầu xuống, nhìn máu chảy ra trong lồng ngực của mình, ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

“Phốc”

Không để ý đến sự kinh hãi của Philipps, tay phải Bùi Đông Lai vung lên, lại tấn công về phía ngực của Philipps, máu tươi lại phun ra.

Cảm nhận được sinh mạng từ từ trôi đi, Philipps cũng không có giây dựa mà nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, cảm giác giống như muốn hỏi:

- Người làm như thế nào?

- Chết!

Trả lời Philipps là một tiếng hét to.

Chân trái của Bùi Đông Lai vung lên rồi nện xuống đầu của Philipps.

“Bịch”

Tiếng trầm đục vang lên, đầu của Philipps liền nứt ra, cả thi thể liền ngã xuống đất.

Một màn huyết tinh làm cho đám người Mafia lấy lại tinh thần, bọn hắn hít sâu vào một hơi.

Mà Dixi cũng biết được nếu như bản thân hắn ra tay ngăn cản Bùi Đông Lai thì Diệp Cô Thành sẽ ngăn cản cho nên hắn chỉ đứng im đó, nhìn cảnh Bùi Đông Lai giết chết Philipps.

- Đây ruốt cuộc là vũ kỹ gì?

Mắt thấy Philipps đã trở thành một đồng thi thể, ánh mắt của Dixi cũng không tỏ ra phần nộ, ánh mắt của hắn như dao nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai.

Không trả lời, Bùi Đông Lai đi về phía bên người Diệp Cô Thành.

- Thành công rồi sao?

Diệp Cô Thành hỏi.

- Vâng,

Bùi Đông Lai gật đầu, nói:

- Cậu, chỉ cần lúc xuất thủ, đem “Thần” phân thành hai thì có thể làm được điều này.

- Bùi Đông Lai, tao không phải không thừa nhận, tao thật sự đánh giá thấp mày.

Bởi vì Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành nói chuyện với nhau vẫn chưa lộ ra chuyện dung hợp vũ kỹ cho nên theo bản năng Dixi cho rằng Bùi Đông Lai tự mình sáng tạo ra một loại vũ kỹ mới. Sắc mặt của hắn phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Tao thật không ngờ mày có thể sáng tạo ra một loại vũ kỹ có uy lực cường đại hơn cả “Lôi Đình”.

Đối mặt với vẻ bội phục của Dixi thì Bùi Đông Lai cũng không có tỏ ra kích động, cũng không trả lời lại mà là nói với Diệp Cô Thành:

- Cậu, vô đông lôi, địa đông đình, thiên hạ ứng chi như lôi đình. ..

Hả?

Nghe được Bùi Đông Lai nói ra khẩu quyết của “Lôi Đình” thì Diệp Cô Thành tỏ ra ngạc nhiên nhìn về phía Bùi Đông Lai.

Kinh ngạc là bởi vì hắn biết được, « Lôi Đình » chính là sát chiêu trong « Bùi gia quyền » được xưng là bảo điển của võ học TQ, chỉ truyền lại cho người của Bùi gia.

”Bá!”

Coi như lúc Diệp Cô Thành hơi kinh ngạc thì sắc mặt của Dixi cũng biết đổi.

Tuy rằng hắn không nghe được cuộc nói chuyện của Bùi Đông Lai và Diệp Cô Thành nhưng mà hắn lại biết Bùi Đông Lai đang nói lại vũ kỹ mới cho Diệp Cô Thành nghe.

Còn về phần mục đích Bùi Đông Lai làm như vậy thì hắn dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được.

Tuy rằng Bùi Đông Lai có được vũ kỹ mới nhưng mà về phần thực lực thì chênh lệch quá lớn, căn bản không thể tạo thành uy hiếp đối với hắn nhưng mà Diệp Cô Thành thì khác, nếu như Diệp Cô Thành biết được vũ kỹ mới của Bùi Đông Lai thì Diệp Cô Thành có thể giết chết hắn.

- Bùi Đông Lai, cho dù hiện tại Diệp Cô Thành có thể học được vũ kỹ mới của mày nhưng mà hắn vẫn không thể giết chết được tao.

Dixi cười lạnh:

- Tao hoàn toàn có thể chạy trốn.

Diệp Cô Thành trầm mặc không nói.

Tuy rằng hắn có thực lực mạnh, năng lực thiên phú võ học cũng viễn siêu nhưng mà dù sao hắn cũng không có luyện qua “Bùi gia quyền” muốn thông qua vài câu khẩu quyết kia để lĩnh ngộ tinh túy của “Bùi gia quyền” thì hơi khó.

Còn nữa, công phu của hắn lấy bá đạo, uy mãnh trứ danh, giống như chiến tướng trên chiến trường. Luận về tốc độ thì hắn hơi kém Dixi cho nên nếu như Dixi muốn chạy trốn thì hắn không thể ngăn cản được.

- Một ngày nào đó, tao sẽ đích thân đưa mày xuống Địa ngục!

Diệp Cô Thành trầm mặc khiến Bùi Đông Lai biết hôm nay không thể giết chết Dixi, bất quá hắn lại không có nhụt chí, ánh mắt như đao nhìn chằm chằm Dixi, vẻ mặt vô cùng kiên định.

- Đưa tao xuống địa ngục?

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Dixi khinh thường nở nụ cười lạnh:

- Hắc, trước hết mày hãy nghĩ cách rời khỏi M đi, tiếp theo cả quân đội của M sẽ tìm mày tính sổ, thậm chí hành động của mày sẽ khiến cho Tung cầu rơi vào vực sâu, tao tin rằng M sẽ khai chiến với Tung cầu của bọn mày.

- Một khi đã khai chiến thì rất có thể đây là cuộc chiến tranh TG III.

Dứt lời, Dixi liền nở ra nụ cười âm trầm:

- Cảm ơn mày, Bùi Đông Lai, nhờ có mày mà Thần Vong mới có cơ hội tốt nhất để thống trị Thế giới.

728. Chương 722: Đại Thế Đã Thành.

Chương 722: Đại thế đã thành.

Màn đêm buông xuống, đám người Mafia chỉ biết đưa mắt nhìn Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành mang theo Quý Hồng rời đi, nghĩ đến mọi chuyện phát sinh vào tối nay thì bọn hắn lại có cảm giác như đang nằm mơ.

Nhưng mà, vết máu cùng xác người dưới chân nói cho bọn hắn biết tất cả mọi chuyện đều là thật.

Bùi Đông Lai lợi dụng bọn hắn thủ tiêu Anthony, lúc sau lại chém giết Battty Ann cùng Philipps, dọa khiến cho Dixi rời đi, mang theo kho số liệu vũ khí của quân đội M, để lại cho bọn hắn phải thu thập cục diện rối rắm.

- Vi....Vio tiên sinh, chúng ta làm gì bây giờ?

Đột nhiên một giọng nói vang lên, người mở miệng là một tên bên dòng chính của Vio.

Làm sao bây giờ?

Vio không biết trả lời ra sao?

Bởi vì hắn biết mọi chuyện đã nằm ngoài tầm tay của hắn, chuyện kế tiếp không phải là chuyện mà hắn có thể xử lý được.

- Lão bản, tổ chức US cùng với bộ đội đặc chủng Vòng châu thổ, đội đột kích đang ở bên ngoài.

Coi như lúc Vio đang im lặng thì giọng nói của một gã thành viên Mafia báo lại.

”Bá!”

Nghe được tên U Linh Mafia kia nói thế thì sắc mặt của mọi người liền biến đổi, bọn hắn đều biết được tổ chức US cùng với đội đột kích Hải Báo là cái gì.

Tuy rằng hiện giờ US cùng với đội đột kích Hải Báo muốn xuất động là để bắt Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành nhưng mà hiện giờ Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành đã rời đi, có trời mới biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

- Để mọi người tập hợp tại cửa hội sở.

Trầm mặc một lát. Vio hít sâu một hơi, quyết đoán truyền đạt mệnh lệnh, sau đó nói với 4 gã lão đại của Mafia:

- Chúng ta chủ động ra bên ngoài để giải thích mọi chuyện.

Nói xong, Vio liền bước đi mà mấy gã lão đại của Mafia cũng đi sát theo sau.

Hiển nhiên. . . Bọn hắn đều rất rõ ràng, chuyện cho tới bây giờ thì cũng không thể trốn tránh được, chỉ có thể giải thích mọi chuyện phát sinh tối nay, còn về phần kết cục như thế nào thì chỉ nghe theo mệnh trời.

Lúc 5 người Vio đi ra hội sở thì hơn 10 máy bay đang bay lượn ở trên không, nòng súng trên máy bay đang được mở ra, giống như lúc nào cũng có thể nổ súng để san bằng cả hội sở vậy.

Ngoài ra, bên ngoài còn vô số binh lính.

“Ừc”

Thấy được khung cảnh này thì Vio nuốt nước bọt, gơ 2 tay lên nói:

- Tôi là Vio Arnold, người lấy đi số liệu kho vũ khí đã rời khỏi nơi này, tôi sẽ phối hợp với mọi người để bắt bọn chúng, hơn nữa tôi sẽ đem toàn bộ mọi chuyện báo lại cho các vị.

“Vù...Vù”

Cùng lúc đó, mười mấy đạo thân ảnh liền xuất hiện trước người đám người Vio.

Nương theo ngọn đèn của hội sở thì có thể thấy được toàn bộ những người đầy đều mang đồ đen từ trang phục tác chiến đến khăn trùm đầu, chỉ chừa ra một đôi mắt băng lãnh.

- Để bộ đội đặc chủng mang bọn hắn đi.

Tên dẫn đầu mở miệng nói:

- Mọi người theo tôi đi vào lục soát.

5’ sau, khi đám người Vio bị mang lên trực thăng thì tên thành viên đứng đầu của tổ chức US từ trong hội sở bước ra.

- Báo cáo tổng thống, chúng tôi đã lục soát của hội sở nhưng vẫn chưa phát hiện được mục tiêu.

Dưới ánh đèn, tên hắc y nhân kia cầm điện thoại báo lại cho tổng thống:

- Bất quá ở hiện trường chúng tôi đã bắt giữ đám người thành viên Mafia, trong đó tên đứng đầu cả bọn hắn muốn nói rõ mọi chuyện phát sinh ở tối hôm nay, hơn nữa sẽ phối hợp với chúng ta.

- Tại chỗ đợi lệnh.

Đầu bên kia điện thoại, Tổng Thống hạ lệnh sau đó buông điện thoại xuống, nói với 2 nhân vật thực quyền của 2 giới Quân – Chính:

- Mục tiêu đã trốn thoát, trong vòng 5' nữa phải có kế hoạch bắt đuổi bọn chúng, kế hoạch của tôi chỉ có một, không tiếc hết thảy mọi thứ phải để bọn chó đó ở lại M.

Nghe được giọng nói lạnh như băng của Tổng Thống thì 2 gã đại lão kia cũng không dám nói cái gì.

Hiển nhiên, bọn hán cũng biết chuyện này sẽ có ảnh hưởng như thế nào đến quốc gia.

Cùng lúc đó, trong trang viên của gia tộc De Rothschild ở Frankfurt – Đức, Guti cũng biết được mọi chuyện xảy ra ở Mỹ.

Trong thư phòng của trang viên, sau khi nghe được Decathlon báo lái thì Guti cũng bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

- Thiếu gia, tên kia che dấu quá sâu, tôi không nghĩ rằng mục đích của hán đến M lại là kho số liệu vũ khí kia.

Ở lúc Guti bị kinh ngạc thì vẻ mặt của Decathlon thốn thức, cảm khái:

- Nếu như không phải Diệp Cô Thành xuất hiện đến cứu hán bị bại lộ thì mọi chuyện sẽ thành công a.

- Dã tâm của hán quá lớn, hán muốn đem một lưới bắt hết đám người Battty Ann và...

Sắc mặt Guti phức tạp:

- Nếu như hán không phải muốn đối phó với đám người Battty Ann thì kế hoạch lần này của hán đã thành công.

- Vâng, thiếu gia, tôi cũng cho rằng như vậy.

Decathlon vội vàng phụ họa.

Guti châm một điếu xì gà, nhẹ nhàng hút một hơi, hỏi:

- Decathlon, cậu cho rằng bọn hán có thể thoát khỏi M không?

- Không có khả năng.

Decathlon trầm ngâm một chút, phân tích nói:

- Đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, M sẽ phong tỏa toàn bộ mọi đường, trong lúc khẩn cấp này thì đám người buôn lậu cũng không thể giúp bọn hán chạy trốn, bất quá tôi cho rằng bọn hán sẽ không chết.

Guti gật gật đầu, chấp nhận cách nhìn của Decathlon.

Thân là cường giả Chiến Thần thì lấy thực lực của thành viên US, muốn giết chết 2 người Bùi Đông Lai và Diệp Cô Thành thì tương đương trắng trong nước, hoa trong kiếng, cơ bản không thực tế. Biện pháp duy nhất đó là cùng phối hợp với bộ độ đặc chủng M, lợi dụng hỏa khí cùng vũ khí lạnh để đối phó 2 người Diệp Cô Thành và Bùi Đông Lai.

Nhưng mà mặc dù là như thế, lấy thực lực của Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành, nếu không hiểu chiến thì cũng có thể dễ dàng chạy trốn.

- Thiếu gia, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì kho số liệu vũ khí kia đã được truyền tới Tung cầu.

Decathlon thấy Guti trầm mặc không nói, do dự một chút, nói:

- M không tiếc mọi chuyện để bắt bọn hán, một mặt là ôm may mắn, mặt khác là muốn giữ thể diện, có thể tính sau khi hành động vây bắt kết thúc thì phía bên M sẽ đáp trả quyết liệt chuyện này.

- Ủh.

Guti gật gật đầu, vẻ mặt cũng dần dần trở nên có chút ác liệt lên, hán có thể đoán được chuyện này dẫn đến phản ứng dây chuyền đáng sợ cỡ nào.

“Reng..Reng”

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Trong lòng Guti vừa động, liền bóp tắt điều xì gà, nghe máy:

- Ông nội.

- Guti , nói vậy thì cháu cũng đã biết chuyện ở M.

Đầu bên kia điện thoại, thân là tộc trưởng của gia tộc De Rothschild Đức, giọng nói của Neustroyev có chút ngưng trọng:

- Ta đã thông báo mở cuộc hội nghị gia tộc, cháu hãy tới ngay.

- Vâng, ông nội.

Guti liền trả lời, sau đó để điện thoại xuống, bước nhanh ra khỏi thư phòng để tham gia cuộc hội nghị gia tộc.

Không riêng gì gia tộc De Rothschild của Đức.

Sau khi chuyện ở M được truyền ra ngoài thì tất cả những tập đoàn tài chính lớn và gia tộc trên thế giới đều lục đục.

...

Coi như lúc toàn bộ thế giới bởi vì chuyện Bùi Đông Lai dựng lên thì trong một tàu ngầm hạt nhân được sản xuất ở VN, nói đến chiếc tàu ngầm này thì không biết là bên Tung cầu đã phải bỏ ra bao nhiêu tiền, hơn nữa vị đại lão kia của Tung cầu lại còn phải quỳ gối van xin VN để VN ượn chiếc tàu ngầm này, điều này cũng đủ để nói lên giá trị của chiếc tàu ngầm này. Nói rứa cũng đủ rồi, hiện giờ chiếc tàu ngầm này đang thần không biết quỷ không hay rời khỏi M.

Trong tàu ngầm, một gã Long Nha đang ở trong phòng làm phẫu thuật cho Quý Hồng, mà Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành thì đứng ở cửa phòng để đợi kết quả.

Tuy rằng bọn họ đã dùng 3 viên “Cửu chuyển hồi mệnh đan” để giữ lại tính mạng Quý Hồng nhưng mà 2 người hẳn vẫn mong kết quả tốt hơn, Quý Hồng chẳng những có thể khôi phục thương thế mà còn có thể giữ lại võ công.

- Thật có lỗi, Đông Lai.

Diệp Cô Thành mở miệng, khuôn mặt lộ vài phần tự trách:

- Ta đã đến trễ một chút.

- Cậu, cái này cũng không trách cậu được.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu, hẳn biết rõ, nếu Diệp Cô Thành ở khi đó bại lộ ra thì kết quả có thể còn thảm trọng hơn, cho nên lần này không phải là trách nhiệm của Diệp Cô Thành:

- Muốn trách chỉ có thể trách cháu bởi vì cháu đã sơ sẩy, đánh giá thực lực của Dixi quá không đúng.

- Trên thế giới này không có một kế hoạch hoàn mỹ, đêm nay tuy rằng xuất hiện một điểm nhỏ ngoài ý muốn, nhưng chỉ cần Tiểu Hồng không có ảnh hưởng đến tính mạng là tốt rồi.

Dường như đã nhận ra Bùi Đông Lai tự trách, Diệp Cô Thành lại an ủi Bùi Đông Lai, nói:

- Huống chi, chuyện cho tới bây giờ, đại thế đã thành, dương mưu đã hoàn toàn thôi động, kế tiếp không ai có thể ngăn cản được kế hoạch của cháu.

729. Chương 723: Biến Thiên, Tội Nhân.

Chương 723: Biến thiên, tội nhân.

Văn phòng làm việc của Tổng thống ở Nhà Trắng, lúc này Tổng thống đang ngồi trước bàn làm việc, 2 mắt có chút hồng nhin về phía trước mặt.

Ngoài ra, bộ dạng uy nghiêm của hấn hiện giờ đã trở nên tiều tụy, mỗi mệt, càng nhiều là tức giận, giống như một tòa núi lửa lúc nào cũng có thể phun trào.

Tất cả chuyện này đơn giản là kho số liệu vũ khí của M đã bị trộm mất hơn 10 tiếng, thế mà trước mắt 2 người hiềm nghi là Bùi Đông Lai và Diệp Cô Thành giống như là biến mất khỏi thế giới, mặc cho tình báo M có cố gắng như thế nào đi chăng nữa cũng không thể tìm được bóng dáng của bọn hấn!

Có lẽ là biết tâm tình của Tổng thống không xong, có lẽ là bởi vì không làm tròn bổn phận nên 2 vị phụ trách của CIA và FBI khi đi vào phòng cũng không dám quây rầy Tổng thống, chỉ biết cúi đầu.

- Tình huống hiện tại sao rồi.

Ước chừng 30s sau, Tổng thống nhìn về phía 2 người, giọng nói trầm thấp mà tràn ngập uy nghiêm.

- Báo cáo Tổng thống, trong vòng 10 tiếng qua, toàn bộ sân bay, bến cảng... đã bị phong tỏa, ngoài ra 2 nước bên cạnh chúng ta là Mexico cùng Canada cũng đã phong tỏa sân bay, bến cảng.. một khi có được tin tức thì sẽ liên báo lại cho chúng ta...

Tên phụ trách CIA liền mở miệng báo lại tình huống.

Nhưng mà không đợi hấn nói xong thì Tổng thống đã lạnh giọng cắt ngang:

- Tôi chỉ cần kết quả.

- Thật có lỗi, Tổng Thống, tính đến trước mắt, chúng ta vẫn không có phát hiện mục tiêu."

Tên phụ trách CIA cúi đầu, tuy rằng hấn muốn nói rằng mọi chỗ rời khỏi nước M đã bị phong tỏa, trừ phi Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành chấp cánh, nếu không không có khả năng rời khỏi Bắc Mỹ, nhưng mà hấn biết bây giờ nói cái đó cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

- Phế vật.

Tổng thống nghe vậy thì liền không nhin được mà mắng một tiếng, sau đó nhìn về người phụ trách FBI.

Tiếp xúc ánh mắt của Tổng thống, người phụ trách FBI không đợi Tổng thống hỏi, liền báo cáo:

- Báo cáo Tổng thống, tôi đã dựa theo mệnh lệnh của ngài, đã tiến hành điều tra gián điệp, đặc công Tung cầu, hơn nữa còn mang những thành viên quan trọng của liên minh Hoa Hạ đi điều tra nhưng mà bọn hấn đều nói rằng chưa từng gặp qua mục tiêu, còn phía bên đại sứ quán Tung cầu, bọn hấn cũng kiên quyết chưa từng gặp qua 2 người này.

Có lẽ là sợ mình sẽ bị dãi ngộ giống như tên phụ trách CIA, nên người phụ trách FBI nói tới đây thì dừng lại một chút, thấy Tổng thống không có hế răng thì nói tiếp:

- Ngoài ra người của Mafia cũng đã huy động hết lực lượng để điều tra nhưng mà không có được tin tức của 2 người kia. Mà đám người buôn lậu đã bị chúng ta khống chế, trong vòng 10 tiếng qua thì bọn hấn chưa rời bến lần này, nhưng trải qua điều tra thì chúng tôi cũng đã xác định bọn hấn không có quan hệ gì với mục tiêu.

Càng gần đến đoạn cuối giọng nói của hấn càng nhỏ dần.

Bởi vì hấn thấy được khuôn mặt của Tổng thống đang tỏ ra giận dữ, vẻ mặt âm trầm khiến cho tim hấn đập nhanh hơn.

- Báo cho quốc hội, 2h chiều này sẽ tổ chức hội nghị, toàn bộ mọi người phải có mặt.

Sau đó, Tổng thống cầm lấy điện thoại rồi gọi cho Phó Tổng thống, truyền đạt mệnh lệnh.

Har?

Nghe được mệnh lệnh của Tổng thống thì 2 người phụ trách FBI và CIA không khỏi vừa động.

Bọn hấn biết được đây rõ ràng là Tổng thống muốn đáp trả lại hành động bị trộm mất kho số liệu vũ khí kia.

- Cuối cùng cũng sẽ nổ ra chiến tranh sao?

Đường như một suy nghĩ liên xuất hiện trong đầu 2 người, 2 người bọn hấn nhìn nhau.

Giờ phút này trong lòng đối phương đều có đáp án: Đúng thế.

....

Ban đêm, Yên Kinh.

Sau khi tin tức gián điệp lấy mất kho số liệu vũ khí M được truyền ra ngoài thì toàn bộ thế giới đều ồ lên, toàn bộ mọi quốc gia đều nhìn chăm chăm vào sự tình biến đổi ở M.

Thậm chí không ít anh hùng bàn phím trên mạng còn nói sự việc lần này sẽ nổ ra chiến tranh TG III.

Chiến tranh chưa bắt đầu nhưng đã tràn ngập khói súng, làm cho dân chúng vô cùng khẩn trương, bất an.

Hoàng Gia Lâm Viên, lúc này trước cửa biệt thự của Diệp Thạch đã đậu những chiếc xe có biển số khủng.

Chủ nhân của những chiếc xe này là những vị lão nhân đã lui xuống tuyến hai.

Bọn hấn chính là đám người ủng hộ Diệp gia.

Hiện giờ, khi thế cục thế giới biến đổi thì bọn hấn tụ tập ở đây.

Sau khi đi vào biệt thự, thấy được từng khuôn mặt quen thuộc thì Diệp Thạch không có tỏ ra khẩn trương mà là cảm thấy vô cùng vui sướng.

Đúng là cảm giác vui sướng.

Mặc dù hấn vẫn ngồi ở vị trí kia nhưng mà bởi vì có sự tồn tại của Bùi Đông Lai và tứ đại gia tộc cho nên đã từ lâu rồi hấn không có cảm nhận được cái cảm giác này.

- Các vị lãnh đạo, sự việc diễn ra trong 2 ngày nay ở M thì mọi người đã biết, tôi cũng không nói lại nữa.

Đi vào đại sảnh, Diệp Thạch nghiêm mặt nói:

- Nói vậy thì mọi người đã biết được tính chất nghiêm trọng của vụ việc lần này. Đồng thời, mọi người nên biết, đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy thì có chút người đến nay vẫn chưa tỏ thái độ, thậm chí ngay cả mở cuộc họp cũng không, chỉ là để cho Bộ ngoại giao phủ nhận mọi chuyện này không có liên quan đến chúng ta.

- Các vị đã bỏ rất nhiều tâm huyết cho quốc gia này, cho nên các vị không muốn nó bị hủy trong tay người nào đó. Mà tôi thì không muốn trở thành tội nhân thiên cổ.

Diệp Thạch nói tới đây, rồi đột nhiên đề cao thanh âm:

- Tôi nghĩ chúng ta cần phải trao đổi một chút ý kiến, thương thảo một kế sách để ứng phó.

Đối mặt với lời đề nghị của Diệp Thạch thì toàn bộ các vị đại lão ngồi đây cũng không nói gì, nếu có dị nghị gì thì bọn hấn cũng sẽ không xuất hiện ở nơi này.

3 tiếng sau, hội nghị bí mật chấm dứt, toàn bộ mọi người đã thống nhất ý kiến với nhau.

- Cha, hội nghị có kết quả sao rồi?

Sau khi hội nghị kết thúc, Diệp Thạch nhận được điện thoại của Diệp Cẩm.

- Ủh.

Khóe miệng Diệp Thạch nở ra nụ cười, nói:

- Một khi bên M phản ứng thì ta sẽ đem ý kiến tối nay nói ra, tuyên bố rằng kho vũ khí số liệu kia là do Bùi Đông Lai trộm lấy, không có bất cứ quan hệ gì với Diệp Cô Thành, càng không có quan hệ tới quốc gia. Để tỏ lòng xin lỗi chúng ta sẽ tiến hành rửa sạch mọi thể lực của Bùi Đông Lai ở trong quốc nội, hiệp trợ M bắt lấy Bùi Đông Lai. Ngoài ra, toàn bộ tổn thất của M sẽ để cho tập đoàn Đông Hải dưới tay tên Bùi Đông Lai kia gánh lấy.

”Ách. . .”

Mặc dù đoán được cha của mình sẽ lợi dụng cơ hội lần này trả đũa Bùi Đông Lai nhưng mà Diệp Cẩm không ngờ lại ra tay tàn độc như thế, điều này làm cho hắn cả kinh sau đó hắn vô cùng hưng phấn nhưng mà vẫn có chút bận tâm:

- Cha, cha cho rằng phía bên M sẽ đồng ý điều kiện này sao?

- M sẽ không dám cùng chúng ta phát sinh chiến tranh, điều kiện này đủ để bọn hắn thỏa hiệp, ít nhất là ở bên ngoài.

Nói tới đây, Diệp Thạch lộ ra một nụ cười lạnh như băng:

- Còn về phần những người đó thì Hắc, cho bọn hắn một trăm lá gan thì bọn hắn cũng không dám bảo vệ tên nghiệt chủng kia, một khi sự việc bại lộ thì tên nghiệt chủng kia sẽ trở thành quá khứ, hơn nữa trên người hắn còn mang theo tội nhân thiên cổ.

730. Chương 724: Diệp Gia, Thất Bại Thảm Hại!

Chương 724: Diệp gia, thất bại thảm hại!

Sáng sớm, chiếc tàu ngầm kia bí mật rời khỏi hải vực nước M, thần không hay quỷ không biết trở về một căn cứ quân sự. Diệp Cô Thành mang theo vài tên thành viên Long Nha lên bờ, đi đến một trụ sở Long Nha bí mật cách đó không xa.

- Tình huống hiện tại sao rồi?

Sau khi lên xe, Diệp Cô Thành hỏi.

- Báo cáo Long Vương, bên phương diện M đã sớm đáp trả.

Một gã thành viên Long Nha cung kính hội báo:

- Thứ nhất, phía bên M đã hướng LHQ hủy bỏ thân phận của chúng ta trong đó, thứ nhì bên M đã can dự vào các quốc gia, nghiêm cấm các quốc gia khác không được mua bán với chúng ta đặc biệt là dầu mỏ và một ít linh kiện vũ khí, thứ 3 M cùng với những thành viên đồng minh đã bắt đầu tiến hành diễn tập quy mô lớn, hơn nữa còn phong tỏa hải vực của nước ta.

- Còn ở trong nước.

Có lẽ là Diệp Cô Thành đã nghĩ tới điều này nên không cảm thấy ngoài ý muốn, mà là hỏi tình huống ở trong nước.

Nghe Diệp Cô Thành nói thế thì chân mày tên thành viên Long Nha kia nhíu lại, bộ dạng lo lắng:

- Mặt trên đã nhiều lần tuyên bố chuyện xảy ra ở M không liên quan đến chúng ta, nhưng bởi vì M làm ra quyết định, trước mắt lòng người bàng hoàng. Mặt trên tổ chức hội nghị để yêu cầu ổn định thế cục, nhưng kỳ quái là không có một buổi hội nghị nào được tổ chức.

Nói xong, tên thành viên Long Nha kia tỏ ra vô cùng nghi hoặc.

Diệp Cô Thành cũng không cảm thấy có gì khác lạ bởi vì hắn biết được bọn họ đang đợi một tin tức khác.

Sau khi đến căn cứ thì Diệp Cô Thành liền mang theo Quý Hồng, ngồi trực thăng bay tới Yên Kinh.

Mấy giờ sau, trực thăng bay tới căn cứ quân sự ở Yên Kinh, Diệp Cô Thành đem Quý Hồng giao ột gã thành viên Long Nha, yêu cầu tên thành viên Long Nha kia phải tiến hành trị liệu cho Quý Hồng còn hấn thì trở lại biệt thự Tây Sơn để báo cáo công tác.

Khi Diệp Cô Thành rời khỏi biệt thự Tây Sơn thì cũng đã chạng vạng, hấn từ chối ý tốt của Tiêu Nguyên Thanh mời hấn ở lại ăn cơm mà liền rời khỏi Tây Sơn.

Bởi vì hấn hấn nhận được một tin tức: Diệp Thạch cùng với những vị đại lão ủng hộ Diệp gia đã tổ chức một buổi hội nghị bí mật.

Mặc dù không có tham gia nhưng mà hấn có thể đoán được mục đích của buổi hội nghị đó, thậm chí hấn có thể đoán được Diệp Thạch sắp làm cái gì.

Trước quốc, sau gia.

Đây là những lời mà hấn đã nói với Bùi Vũ Phu và cũng là tín điều (điều đặt ra để tin theo) hấn luôn giữ vững trong những năm qua.

Bởi vì tham gia kế hoạch của Bùi Đông Lai nên Diệp Cô Thành biết được Bùi Đông Lai sẽ không có việc gì, ngược lại hấn còn có thể đoán được sau vụ việc lần này thì thế giới sẽ thay đổi.

Vì vậy hấn liền gọi điện cho Diệp Thạch.

- Hiếm có a, hiếm khi nào mà cậu chủ động gọi điện cho ta.

Điện thoại được chuyển, lúc này Diệp Thạch đang ở Hoàng Gia Lâm viên, nói:

- Ta còn tưởng rằng cậu đã quên bản thân mình là thành viên của Diệp gia rồi.

- Có một số việc tôi muốn gặp mặt rồi nói với ngài.

Diệp Cô Thành không có để ý đến lời châm chọc của Diệp Thạch mà ôn hòa nói.

- Có việc muốn nói với ta sao? Tại sao khi cậu bí mật đi M thì không nói với ta một tiếng? Hiện tại cậu còn biết nói với ta sao?

Chuyện Diệp Cô Thành và Bùi Đông Lai đi M chỉ có Tiêu Nguyên Thành và thủ trưởng số 1 biết, ngoài ra vô luận là Diệp Thạch hay những lão nhân khác đều không biết rõ tình hình, nếu không thì những lão nhân này cũng sẽ không ủng hộ Diệp gia.

Diệp Cô Thành trầm mặc không nói.

- Hiện tại gây sự, đã gây họa, cậu muốn gặp ta là muốn ta chùi mông cho cậu hay là cứu tên nghiệt chủng kia ra?

Diệp Thạch càng nói càng tức, ở trong một đoạn thời gian qua thì bởi vì Bùi Đông Lai trả đũa nên Diệp gia đã tổn thất thảm trọng, thân là gia chủ Diệp gia nên hấn đã nín giận, lúc này mới có thể phát tiết ra.

- Ngài nên rõ ràng, từ nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ lợi dụng thế lực của gia tộc để làm gì ỉnh.

Diệp Cô Thành mở miệng, giọng nói mang theo vài phần thất vọng:

- Sở dĩ tôi muốn nói chuyện với ngài không phải là vì bản thân mình càng không phải là vì Đông Lai.

- Ha ha, vậy cậu nói cho ta biết, cậu vì cái gì?

Lời nói của Diệp Cô Thành khiến cho Diệp Thạch cười lạnh:

- Chẳng lẽ cậu nói cho ta biết cậu vì Diệp gia sao?

- Nếu ngài muốn để Diệp gia rơi xuống thì có thể lựa chọn không đi.

Giọng nói của Diệp Cô Thành đã khôi phục lại vẻ lãnh mạc:

- Tôi ở tứ hợp viện đợi ngài.

”Đô. . . Đô. . .”

Nghe được tiếng "Đô. . . Đô. . ." thì Diệp Thạch tức giận đến cả người run lên, sau đó hắn bắt buộc bản thân phải tỉnh táo trở lại rồi gọi điện cho thư ký của mình, nói:

- Chuẩn bị xe trở về tư hợp viện.

Sở dĩ lựa chọn cùng Diệp Cô Thành gặp mặt, là bởi vì muốn nghe lời giải thích của Diệp Cô Thành.

Hắn biết Diệp Cô Thành sẽ không bao giờ nói những lời dọa nạt vô căn cứ.

- Chẳng...chẳng lẽ tên nghiệt chủng kia có thể ứng phó được nguy cơ lần này?

Trên đường trở về tư hợp viện Diệp Thạch vẫn nghĩ về vấn đề này nhưng mà hắn nghĩ hoài vẫn không ra.

Vì thế hắn chỉ lắc đầu, không suy nghĩ nữa mà là tính đợi sau khi gặp mặt Diệp Cô Thành sẽ hỏi rõ.

- XX, Diệp thiếu tướng đang đợi ngài ở bên trong thư phòng.

Diệp Thạch vừa mới xuống xe thì một gã bảo tiêu bước lên báo lại.

Không có hé răng, Diệp Thạch điều chỉnh lại cảm xúc thì đi vào tư hợp viện, đi lên thư phòng.

Trong thư phòng, Diệp Cô Thành cầm lấy một quyển " Tôn Tử binh pháp" cúi đầu xem.

Diệp Thạch đi vào thư phòng, thấy Diệp Cô Thành đang cầm " Tôn Tử binh pháp" thì tức giận:

- Lấy tình tình của cậu thì bao giờ cậu cũng đặt an nguy của quốc gia lên đầu, từ trước đến nay cậu không bao giờ lo lắng cho cái nhà này, bây giờ bản thân ta muốn nghe cao kiến của cậu.

Diệp Cô Thành nghe vậy thì buông quyển " Tôn Tử binh pháp" xuống, sắc mặt phức tạp nhìn vào Diệp Thạch, không khỏi thâm thở dài ở trong lòng.

- Thứ nhất, chuyện đánh cắp kho số liệu quân sự của M là kế hoạch của Đông Lai, do nó tạo lên.

Diệp Cô Thành mở miệng, mới mở miệng đó là ngữ xuất kinh nhân.

Hả?

Diệp Thạch nghe vậy thì đồng tử mở to ra, trong mắt hiện lên vài phần hoảng sợ, càng nhiều là không tin.

- Thứ hai, là tôi cố ý bại lộ.

Diệp Cô Thành mở miệng lần nữa.

"Bá!"

Nghe được những lời này thì sắc mặt của Diệp Thạch liền đại biến.

Hiển nhiên hắn nằm mơ cũng không ngờ Diệp Cô Thành sẽ chủ động để bại lộ ra.

- Cậu... Cậu tại sao phải làm như vậy?

Khiếp sợ trôi qua, Diệp Thạch hỏi ra nghi hoặc ở trong lòng.

Diệp Cô Thành thần nhiên nói:

- Đẩy mạnh đại thế, làm ra giả dối.

- Nói rõ.

Trong lòng Diệp Thạch có chút bất mãn nhưng mà hắn không có phát hỏa mà đợi Diệp Cô Thành nói rõ.

- Ngài nên biết ân oán của Đông Lai với nghị viện Mafia, bộ lạc Cuồng Nhân cùng Thần Vong.

Diệp Cô Thành không dấu diếm nữa, nói ra kế hoạch của Bùi Đông Lai:

- Nó biết rõ lần này đến M sẽ nguy hiểm cho nên hắn mới tiềm nhập vào máy bay của một ban nhạc công ty hollywood, nó qua M để cùng hòa đàm với nghị viện Mafia, dẫn xuất hội trưởng nghị viện Mafia đang núp trong bóng tối ra bên ngoài.

- Khi hội trưởng nghị viện Mafia trôi lên mặt nước thì hẳn lựa chọn giống trống khua chiêng đến M là để hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của thế giới, để cho tôi yểm trợ đột nhập vào M.

- Khi nó cùng những thành viên quan trọng của nghị viện Mafia gặp mặt thì tôi đã âm thầm giết chết hội trưởng nghị viện Mafia, vì hẳn tiêu trừ tai họa ngầm, sau đó thông qua hẳn che dấu, tôi đã âm thầm tiến vào căn cứ quân sự để đánh cắp tập tài liệu kia, mà nó lợi dụng cái chết của hội trưởng nghị viện Mafia, phân tách nghị viện Mafia, mượn dao giết người.

- Sau khi lấy được tập tài liệu kia thì tôi sẽ cùng hẳn xử lý những thành viên trung tâm của bộ lạc Cuồng Nhân và Thần Vong.

Nói tới đây, chân mày Diệp Cô Thành khẽ nhíu lại:

- Bởi vì tôi đến chậm so với dự tính nên đã làm cho kế hoạch bị bại lộ một chút, Tiểu Hồng đi theo nó đã bị đánh trọng thương, may mắn là Tiểu Hồng đã tránh được một kiếp, thuận lợi trở về cùng tôi.

- Cậu nói hẳn cố ý để bại lộ ra để thôi động thế giới...nhưng mà tại sao ta lại cảm thấy được cậu lại không nỡ để 2 đứa nghiệt chủng kia chết thế?

Lúc này nghe được Diệp Cô Thành nói thế thì giọng nói của Diệp Thạch có chút không tốt mà hỏi ngược lại.

Diệp Cô Thành cũng không để ý, mà là tiếp tục nói:

- Thôi động đại thế, tạo ra giả dối. Đây là để phía bên M biết để bên M phản ứng, thậm chí là muốn đánh trận.

- Điều này ta thấy rồi.

Ánh mắt Diệp Thạch lộ ra vẻ hoài nghi:

- Ta muốn biết, dựa vào cái gì mà cậu nói có thể tiêu trừ được nguy cơ? Hoặc là nói mục đích cuối cùng là gì?

- Ngài hẳn là còn nhớ buổi diễn thuyết tại Yến Viên?

Diệp Cô Thành hỏi một đằng, trả lời một nẻo:

- Ngày đó, nó đã làm ra một đề tài náo động cả lĩnh vực tài chính.

- Chuyện này ta biết.

Diệp Thạch biết được chuyện này, nhưng hẳn cho rằng chẳng lẽ Bùi Đông Lai dựa vào cái này để gọi nhíp với Diệp gia ư?

- Chẳng lẽ cậu cho rằng hẳn dựa vào cái này có thể xóa được nguy cơ sao?

- Đông Lai đã lấy bản hệ thống kinh tế kia làm cơ sở, bày ra một phương án tài chính, kế hoạch này đã được những chuyên gia kinh tế mà người đứng đầu là Cổ Bồi Nguyên xem xét và sửa chữa lại một ít lỗi nhỏ, kế hoạch này có thể thực hiện được.

Diệp Cô Thành gằn từng chữ:

- Tôi nói thôi động đại thế, chính là muốn để M bày ra tư thế đánh trận, thả lỏng ở phương diện Kinh Tế, toàn bộ M sẽ chú ý vào quốc tế, lúc đó phương diện tài chính sẽ là lúc cảnh giác yếu nhất, lúc ấy Đông Lai sẽ sử dụng kế hoạch kia để làm cho M trở tay không kịp, chỉ cần Kinh Tế M đóng băng thì quốc nội của M sẽ đại loạn, mất khác những thành viên khác cũng thế, lúc ấy bọn hẳn chỉ có thể lựa chọn lui binh, huống hồ là ai lại không biết, bởi vì uy hiếp Hạng Nhân của VN mà không có nước nào dám phát động chiến tranh toàn diện.

- Cho dù kế hoạch của hẳn có khả thi thì hẳn dựa vào cái gì để làm Kinh Tế M tổn thương?

Diệp Thạch nở nụ cười khinh thường:

- Dựa vào Kinh Tế quốc gia sao?

- Lấy Kinh Tế quốc gia cùng với tập đoàn liên minh Hoa Hạ cùng gia tộc De Rothschild ra tay làm cho M không trở tay kịp, cái này cũng chẳng khó gì.

Về mặt Diệp Cô Thành tự tin nói:

- Đến lúc đó thì những tập đoàn tài chính khác sẽ không buông tha mà liền cướp sạch M.

”Ách. . .”

Nghे thế thì Diệp Thạch cũng biết rằng kế hoạch này có thể thực hiện được, bất quá hần cũng nhú mày:

- Các cậu dựa vào cái gì mà cam đoan gia tộc La De Rothschild sẽ ra tay?

- Cái này thì Đông Lai sẽ cho chúng ta câu trả lời thỏa mãn.

Trong đầu hiện ra vẻ mặt tự tin của Bùi Đông Lai thì Diệp Thạch nói:

- Mặt khác vì thực hiện mục tiêu này là cách đây 1 tháng liên minh Hoa Hạ đã bắt đầu bố cục, ra tay rồi.

Diệp Thạch trầm mặc, dường như đang suy nghĩ về xác suất thành công của kế hoạch này, dường như cũng không phản bác được.

- Tôi biết được ngài bởi vì từng bị Đông Lai trả thù, dẫu kích nēn vẫn luôn chờ cơ hội để đâm một kích trí mạng vào Đông Lai nhưng mà tôi phải nói cho ngài biết, vô luận là ngài hay Diệp gia thì mpki người đều không có đủ tư cách làm đối thủ của nó, nó sớm đã đem chiến trường chuyển ra quốc ngoại rồi.

Mắt thấy Diệp Thạch trầm mặc, nghĩ đến hành vi Diệp Thạch tự chui đầu vào rọ, Diệp Cô Thành lạnh giọng nhắc nhở nói:

- Bởi vì một vài nguyên nhân nó đã để cho Diệp gia một con đường sống. Sau này tôi xin khuyên ngài không nên chủ động trêu chọc nó, chỉ cần nó nguyện ý thì lúc nào nó cũng có thể tiêu diệt Diệp gia này.

“ Lộp bộp”

Lại nghe Diệp Cô Thành nói thế, Diệp Thạch chỉ cảm thấy có một tiếng sấm nổ vang bên tai làm cho cả người hần cứng hần, hần mở miệng, cố gắng phản bác nhưng không thể phun ra chữ nào.

Hần chỉ lời nói của Diệp Cô Thành giống như một bàn tay vô hình tát vào mặt hần.

Không vang dội như đủ đau.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt của hần vô cùng biệт khuất cùng bất đắc dĩ, càng nhiều là còn lại là vô lực. . .

Diệp gia, thất bại thảm hại!

731. Chương 725: Nghịch Tập Hoa Lệ. (thượng)

Chương 725: Nghịch tập hoa lệ. (Thượng)

Sáng sớm, Frankfurt, trang viên của gia tộc De Rothschild.

Lúc này đây Guti đang luyện công buổi sáng, đột nhiên hần phát hiện được Decathlon đang hấp tấp chạy nhanh về phía mình, điều này làm cho chân mày của hần khẽ nhíu lại.

Chẳng lẽ chiến tranh đã xảy ra rồi sao?

Guti âm thầm tự hỏi bản thân.

Sau đó, ở khi Guti chờ đợi thì Decathlon đã chạy nhanh đến bên cạnh Guti, cúi người chào:

- Xin lỗi thiếu gia, tôi không muốn quấy rầy ngài tu luyện nhưng mà có chuyện vô cùng khẩn cấp, tôi muốn báo lại cho ngài.

- Chiến tranh bùng nổ rồi sao?

Guti hỏi.

- Không phải.

Decathlon lắc lắc đầu, vẻ mặt có chút cổ quái.

Chân mày Guti nhíu lại, đồng tử phóng đại, hỏi:

- Vậy là cái gì?

- Vừa rồi Bùi Đông Lai gọi điện đến.

Giọng nói của Decathlon có chút cổ quái:

- Hắn nói muốn gặp ngài, hơn nữa hắn đang ở bên ngoài trang viện.

”Ách. . .”

Nghe được Decathlon nói thế thì Guti cả kinh.

Hắn biết rõ, trước mắt M quốc cùng với những đồng minh của M đang đuổi bắt Bùi Đông Lai, nhưng Bùi Đông Lai lại giống như là biến mất khỏi thế gian, không hề có tin tức thế mà hiện giờ Bùi Đông Lai hắn lại xuất hiện ở bên ngoài cửa gia tộc De Rothschild?

“Tê”

Khiếp sợ đi qua, Guti không khỏi hít vào một hơi, nhin không được tự nhủ:

- Người kia đã tự chơi với lửa thì thôi, như thế nào lại muốn để cho gia tộc De Rothschild rơi vào vòng xoáy này?

- Thiếu gia, ý của ngài là không gặp sao?

Decathlon khẽ ngẩng đầu, xin chỉ thị của Guti.

Guti cười khổ:

- Gặp, tại sao lại không gặp được, tạm thời không nói ý đồ của hắn, nếu như hắn muốn gặp ta thì cậu cho rằng những tử sĩ kia có thể ngăn cản được hắn không?

Không.

Decathlon liền hiện ra đáp án này.

...

20' sau, Bùi Đông Lai đi vào thư phòng gặp Guti.

- Bùi, vừa mới nghe được tin tức ngài ở bên ngoài trang viện thì ta trực tiếp bị sợ ngây người.

Mắt thấy Bùi Đông Lai đi vào thì Guti đứng lên, mỉm cười mở miệng:

- Ta thiếu chút nữa hoài nghi anh biết bay, thật sự cũng giống như khinh công trong truyền thuyết của VN a.

- Guti tiên sinh, cho dù tôi có biết bay thì cũng không thể bay qua được đại dương.

Bùi Đông Lai cười cười, rồi ngồi xuống:

- Trừ phi tôi biến thành Thiên Sứ có cánh trong thần thoại.

- Ha ha. . . Bùi, ngài thực hài hước.

Guti nở ra nụ cười nhưng mà trong lòng lại ngạc nhiên, tại sao Bùi Đông Lai lại có thể bình tĩnh đến như thế.

Hàn huyền được vài phút, Guti thử hỏi:

- Bùi, tôi đã nghe chuyện ở M, thoát nhìn thì ngài đang gặp phiền toái.

- Phiền toái sao?

Bùi Đông Lai cười nhẹ:

- Tôi không cho là như vậy, mà đây là cơ hội.
- Cơ hội?

Guti ngẩn ra, sau đó mơ hồ đoán được cái gì nhưng mà không có hỏi nữa, chủ động đợi Bùi Đông Lai nói ra.

Bùi Đông Lai cười cười:

- Đúng, là cơ hội, một cơ hội có thể thay đổi vận mệnh
- Bùi, ngài đừng có trêu tôi nữa, nói đi, rốt cuộc cơ hội trong miệng ngài là gì?

Nghĩ đến phong cách hành sự của Bùi Đông Lai trước đây thì Gutti vốn đã đoán được Bùi Đông Lai cũng không ngồi yên chờ chết mà sẽ phản kích lại. Nhưng ở hẳn xem ra lấy tình thế trước mắt thì toàn bộ mọi phản kích của Bùi Đông Lai sẽ trở thành phí công.

Mất thấy Gutti tiếp tục giả vờ ngốc, Bùi Đông Lai cảm thấy được thời cơ không sai biệt lắm. Lập tức nói rõ ý đồ đến:

- Gutti tiên sinh, cơ hội mà tôi nói đến chính là lần này liên minh Hoa Hạ của tôi sẽ hợp tác với gia tộc De Rothschild của ngài để thay đổi vận mệnh của TQ và M.
- Bùi, nói thật, tôi rất bội phục dũng khí và tự tin của ngài nhưng mà tôi nghĩ rằng lần này sẽ xảy ra chiến hỏa. Tôi biết ngài muốn lấy liên minh Hoa Hạ làm lợi thế để lay động chúng tôi, sau đó sẽ đem gia tộc tôi kéo vào cuộc chiến hỏa này.

Mất thấy Bùi Đông Lai nói rõ ý đồ đến thì Gutti trầm ngâm một phen, khe khẽ thở dài, nói:

- Thật xin lỗi, tôi không thể đáp ứng ngài.
- Một khi tiền tài rung động thì những lời nói xấu sẽ dừng lại.

Dường như đã sớm đoán được kết quả này cho nên Bùi Đông Lai cũng không cảm thấy ngoài ý muốn mà vẫn tươi cười nói:

- Cho tới này, những lời này được cho là lý lẽ của những thương nhân ở lĩnh vực tài chính, đồng dạng nó cũng chính là gia huấn của gia tộc De Rothschild.
- Đây chính là gia huấn của tổ tiên lưu lại.

Nói đến đây thì trên mặt Gutti tràn ngập vẻ kính ý sau đó ánh mắt hẳn phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai, hữu ý vô ý nói:

- Nhưng. . . Bùi, ngài nên biết, tiền tài đều không phải là vạn năng, trong mắt của ta, nó không thể ngăn cản trận chiến lần này.
- Tiền tài đích thật không phải là vạn năng, ít nhất là nó không thể mua được tình yêu của Plato.

Bùi Đông Lai nói đùa, sau đó giọng nói vừa chuyển:

- Nhưng mà nó cũng chính là thượng đế của thương nhân, nó có thể quyết định thương nhân.

Lúc này đây, Gutti không có hé răng, khi hẳn xem ra, ý tứ của hẳn đã rất rõ ràng, gia tộc De Rothschild không có khả năng tham dự vào cuộc chiến hỏa này, hẳn muốn cho Bùi Đông Lai biết khó mà lui.

- Gutti tiên sinh, nếu như làm một việc có thể khiến cho tài chính của gia tộc De Rothschild tăng mạnh, hơn nữa có thể trừng phạt gia tộc Rockefeller cùng gia tộc Morgan vì đã phản bội gia tộc De Rothschild thì ngài có đồng ý làm không?

Mất thấy Gutti không tin tưởng mình thì Bùi Đông Lai tung ra đòn sát thủ.

”Ách. . .”

Lời nói của Bùi Đông Lai khiến cho Guti cả kinh, vẻ mặt của hắn tỏ ra không thể tưởng tượng nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Bùì, ngài đang nói đùa sao?

- Guti tiên sinh, ngài cho rằng tôi là một tên tội phạm bị truy nã khắp toàn cầu, không ngại đường xa mạo hiểm tính mạng đến đây chỉ là muốn nói đùa với ngài thôi sao?

Giọng nói của Bùi Đông Lai biến đổi:

- Trước tiên ngài có thể coi cái này.

“Vù”

Nói xong, Bùi Đông Lai cầm lấy một xấp tài liệu rồi ném cho Guti.

Guti cầm lấy rồi mở ra.

- Hệ thống phá vỡ Dollar.

Thấy được tiêu đề này thì trong lòng Guti cảm thấy buồn cười, nhưng vì muốn giữ mặt mũi cho Bùi Đông Lai nên hắn tiếp tục xem.

Hả?

Nhìn vào, Guti như là thấy cái gì mới lạ, đồng tử phóng to ra.

Bùi Đông Lai bắt chéo chân, thanh thoi rút một điều thuốc Lào rồi rít vài hơi.

Guti không để ý đến, mà là trừng to mắt nhìn vào tập tài liệu kia, vẻ mặt vô cùng chăm chú.

Bá!

Thời gian dần trôi qua, ánh mắt Guti càng lúc càng mở lớn, cuối cùng sắc mặt hắn trực tiếp thay đổi, trên mặt không tìm thấy vẻ hài hước nữa mà thay vào đó chính là vẻ kinh hãi cùng mừng như điên!

- Nó chính là thành ý của liên minh Hoa Hạ đối với việc hợp tác với gia tộc De Rothschild.

Bùi Đông Lai thấy được vẻ biến hóa của Guti, không biết qua bao lâu, hắn mở miệng:

- Nếu Guti tiên sinh không có quyền làm chủ thì có thể gọi người làm chủ đến nói chuyện với tôi.

”Hô. . . Hô. . .”

Không trả lời, có lẽ là quá mức kinh hãi cùng vui mừng như điên nên hơi thở của Guti vô cùng gấp gáp.

- Đương nhiên nếu như gia tộc De Rothschild không có hứng thú thì tôi có thể tìm những gia tộc khác để hợp tác.

Bùi Đông Lai đổ dầu vào lửa, lật mềm buộc chặt.

- Oh, không, Bùì, bằng hữu thân ái.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Guti trực tiếp nhảy dựng lên, hét to:

- Ta hướng về Thượng Đế mà thề, trong vòng thời gian sớm nhất ông nội của tôi sẽ đến gặp ngài, ngài sẽ trở thành vị khác quý tôn quý nhất của gia tộc De Rothschild.

732. Chương 726: Nghịch Tập Hoa Lệ (trung)

Chương 726: Nghịch tập hoa lệ (Trung)

Châu Âu, tòa thành của tổng bộ Thần Vong.

- Thần chi tử tôn quý, dựa vào tin tức mới nhận được thì phía bên M đã gây áp lực lên Tung cầu, bọn hắn đã bắt đầu tiến hành nghiêm trị của cải của liên minh Hoa Hạ tại M, lúc này toàn bộ tài sản của liên minh Hoa Hạ đã được bán cho gia tộc Rockefeller và gia tộc Morgan.

Trong đại sảnh, một gã hoàng thân của Thần Vồng cung kính hội báo cho Dixi.

Có lẽ là sớm đoán được tình hình nên Dixi cũng không cảm thấy kinh ngạc:

- Còn tin tức của tên kia?
- Không có.

Tên hoàng thân kia đáp:

- Trước mắt những tổ chức tình báo toàn cầu đang tìm kiếm tin tức của hắc hủn nhưng mà tính đến trước mắt thì dường như hắc hủn đã bốc hơi khỏi nhân gian, không ai tìm thấy hắc hủn.
- Hắc, nếu hắc hủn hiện thân thì chỉ sợ sẽ gặp ám sát ngay.

Dixi nghe vậy, nhin không được nở nụ cười lạnh, theo sau lại nghĩ tới điều gì, giọng nói tỏ ra ngạc nhiên:

- Kỳ quái duy nhất chính là tại Tung cầu đó luôn tỏ ra yếu đuối, đối với sự kiện này lại có thể biểu hiện cường ngạnh với M như thế.
- Thần chi tử tôn quý, trong mắt của tôi, bởi vì sau khi tin tức tên kia cùng với Diệp Cô Thành trộm lấy kho số liệu vũ khí của M nên Tung cầu chỉ đành phải một mực phủ nhận chuyện kia.

Tên hoàng thân do dự một chút, nói:

- Bởi vì nếu như bọn hắc hủn biểu hiện quá mức yếu đuối thì chứng minh bọn hắc hủn chột dạ, hướng chi vô luận là cường thế hay yếu đuối thì M vẫn cho rằng bọn Tung cầu làm việc này.
- Trước mắt phương diện M chỉ là dùng kinh tế để ngăn cấm, uy hiếp bằng vũ lực, thần chi tử ngài cho rằng chiến tranh sẽ bùng nổ không?

Nói xong lời cuối, tên hoàng thân kia không nhin được mà hỏi.

- Bởi vì có sự uy hiếp của vũ khí hạt nhân nên sẽ không bùng nổ chiến tranh toàn diện, vốn dĩ tính chất của lần này rất nghiêm trọng, lấy thế cục trước mắt thì kết cục chiến tranh là điều không thể tránh.

Dixi nhẹ nhàng cười, nói:

- Để người ở phía dưới chuẩn bị sẵn sàng, một khi chiến tranh xảy ra thì liền thực hiện kế hoạch.
- Vâng, thần chi tử tôn quý.

Tên hoàng thân kia lĩnh mệnh rồi lui ra.

Đợi sau khi tên hoàng thân kia rời đi thì Dixi do dự một chút, một mình rời khỏi đại sảnh, đi vào chỗ sâu nhất trong tòa thành bảo.

Xuyên qua một hàng lang tối đen, Dixi đi sâu vào tận cùng bên một đại điện, tên thủ lĩnh thần vệ Thần Vồng đứng đó như một pho tượng, đứng thủ hộ ở hai bên cửa lớn, thấy Dixi đến gần, vội vàng hành lễ, nói:

- Thần chi tử tôn quý.
- Cơ hội xuất hiện, kế hoạch kia của phụ thân đại nhân có thể thực hiện, ta muốn gặp người, giúp ta thông báo 1 tiếng.
- Được, ngài chờ một chút.

Tên thủ lĩnh thần vệ cúi đầu chào, sau đó đi vào bên trong.

Dixi thấy thế thì cũng không có đi theo mà đứng ở bên ngoài chờ.

Một lát sau, tên thủ lĩnh thần vệ đi ra, Dixi thấy thế thì bước lên hỏi:

- Phụ thân đại nhân nói sao?
- Thần chi tử đại nhân, Odin vĩ đại nói, hết thảy mọi chuyện do người làm chủ.

Tên thủ lĩnh thần vệ cúi đầu, vẻ mặt tôn kính nói.

Hả?

Nghe tên thủ lĩnh thần vệ nói thế thì 2 mắt Dixi tỏa sáng, cười cười rồi xoay người rời đi.

...

Cùng lúc đó.

New York, M, lúc này toàn bộ thành viên của gia tộc Morgan đang ngồi tham gia một buổi hội nghị gia tộc.

- Hôm nay, ta triệu tập mọi người đến đây là để muốn giải thích thế cục trước mắt, tiếp theo là bàn bạc kế hoạch của gia tộc.

Đợi mọi người đến đông đủ, tộc trưởng của gia tộc Morgan liền mở miệng nói:

- Bởi vì bọn chó Tung cầu đã ăn cắp kho số liệu vũ khí của quân đội M nên người chấp chính đã phát động hành động ngăn cấm, dựa theo tình thế trước mắt thì quốc hội đã quyết định ngăn cấm mọi vật tư như dầu hỏa và thiết bị chiến trang vào Tung cầu, cục diện chiến tranh chắc là sắp bùng nổ.

Nghe được tộc trưởng nói thế thì toàn bộ thành viên của gia tộc Morgan đều 2 mắt tỏa sáng.

Lịch sử đã chứng minh, chiến tranh sẽ thay đổi vận mệnh TG, một lần nữa phân chia tài nguyên, của cải là phương thức tốt nhất.

- Lúc này đây, toàn bộ thế cục của TG đã thay đổi, một đồng của cải đang ở trước mặt chúng ta, một khi chiến tranh bùng nổ thì chúng ta liền giết chết đầu dê béo Tung cầu này, cắt lấy một miếng thịt béo.

Tộc trưởng nói tiếp trầm giọng nói:

- Sau đây sẽ do Hiller nói phương án ọi người nghe.

- Trong mười mấy ngày qua thì toàn bộ những tài sản của liên minh Hoa Hạ đã được âm thầm bán ra, trong đó bởi vì gia tộc chúng ta ra tay trước nên đã chiếm được 35%, còn gia tộc Rockefeller cũng chiếm được 30%, còn 35% còn lại là những tập đoàn khác lấy được.

- Bởi vì nguyên nhân gia tộc ra tay thu mua trước nên tài sản hiện giờ của gia tộc cũng không còn nhiều, nhưng chúng ta cũng đã cướp được nhiều món mồi tốt. Còn nữa, lần hành động thu mua này, gia tộc chúng ta là người giành thắng lợi nhiều nhất.

- Sau đây, tôi sẽ nói đến phương án của gia tộc chúng ta sau khi chiến tranh bùng nổ.

Hiller không nhanh không chậm nói ra kế hoạch, còn những thành viên khác của gia tộc Morgan thì chăm chú lắng nghe.

Không biết qua bao lâu, sau khi Hiller đọc xong bản kế hoạch thì nhìn sang tộc trưởng của gia tộc Morgan:

- Tiếp theo sẽ do tộc trưởng nói tiếp một ít biện pháp.

- Vừa rồi Hileer đã nói qua tình hình gần đây cùng với kế hoạch, dựa theo tiến trình hội nghị thì mọi người có thể nói cái nhìn cá nhân của bản thân.

- Bất quá, còn có một chuyện tình quỷ dị cần nói để mọi người biết, Hiller, cậu nói tiếp đi.

- Trong thời gian qua, các ngân hàng lớn, các ngân hàng đầu tư cùng với những thị trường chứng khoán đang nhập vãi một lượng tài chính rất lớn. Bởi vì những lượng tài chính này được chia nhỏ ra, dùng dưới nhiều thân phận, thêm vào đó là thế cục hiện nay rất khẩn trương cho nên không một ai chú ý, thẳng đến thời gian gần đây, khi có một lượng tài chính lớn tiến vào thì mới khiến ọi người chú ý.

Giọng nói Hiller tỏ ra ngưng trọng:

- Trải qua điều tra thì tôi biết được lượng tài chính khổng lồ đó phần lớn là có quan hệ với gia tộc cùng De Rothschild.

Hả?

Nghe được Hiller nói thế thì sắc mặt không ít thành viên ngồi trong này biến đổi.

Thân là thành viên trung tâm của gia tộc Morgan thì bọn hắn biết được ý vị của chuyện này, hơn nữa trước chiến tranh TG II thì gia tộc Morgan luôn phụ thuộc vào gia tộc De Rothschild, thắng cho đến khi chiến tranh TG II kết thúc thì bọn hắn vất vả lắm mới tách ra được gia tộc De Rothschild, từ sâu trong nội tâm thì bọn hắn luôn kính sợ gia tộc De Rothschild.

- Chẳng lẽ liên minh Hoa Hạ cùng với gia tộc De Rothschild muốn thừa dịp này đánh lên vào tài chính của M sao?

Rất nhanh, một gã thành viên trung tâm liền nói ra nghi ngờ của mình.

- Có phải không?

Hiller phát biểu cách nhìn của chính mình:

- Liên minh Hoa Hạ bị cuốn vào chuyện lần này, tổn thất thảm trọng, lợi ích của nó cùng với Tung cầu trời buộc vào nhau. Kể từ đó, rất có thể Tung cầu để liên minh Hoa Hạ thừa dịp đánh vào khu vực tài chính của M, nhưng mà gia tộc De Rothschild luôn luôn là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của liên minh Hoa Hạ, hẳn là lần này muốn mượn cơ hội để tấn công trí mạng vào liên minh Hoa Hạ.

- Tôi đồng ý phán đoán của Hiller.

- Tôi cũng đồng ý.

...

Hiller vừa nói xong thì không ít mở miệng đồng ý quan điểm với Hiller, một ít người thì trầm mặc, dường như là có cái nhìn khác với Hiller.

“Reng..Reng”

Sau đó, không đợi những người trầm mặc phát biểu ý kiến của mình thì tiếng điện thoại vang lên.

- Gill tiên sinh tôn kính.

- Liên minh Hoa Hạ đã bắt đầu mua vào một lượng cổ phiếu khổng lồ, Tổng thống yêu cầu tiên sinh hãy đến Nhà Trắng để tham gia hội nghị khẩn cấp.

Không đợi, Hiller mở miệng nói thì đầu bên kia, giám đốc tài chính của M là Gill đã lên tiếng, giọng nói không thể nghi ngờ.

“Ách”

Hiller ngẩn ra, muốn nói cái gì nhưng phát hiện đối phương đã cúp điện thoại.

- Hiller, chuyện gì thế?

Lý Bồi Ma Căn Na thấy được vẻ khác thường thì vội vàng hỏi.

- Liên minh Hoa Hạ đã bắt đầu động thủ.

Hiller hít sâu một hơi, trầm giọng trả lời:

- Tổng thống yêu cầu ngài đến Nhà Trắng tham gia cuộc hội nghị khẩn cấp.

“Rầm”

Lời Hiller vừa mới thốt lên xong thì trong phòng hội nghị liền xôn xao.

Cùng lúc đó, sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Hiller thì Gill liền cầm máy bấm số điện thoại của một thành viên trung tâm Rockefeller, vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

Khẩn trương là bởi vì hắn sợ hãi gia tộc De Rothschild ở trong đội ngũ thu mua kia.

Nếu như thế thì nên kinh tế của M sẽ gặp một cuộc tập kích kinh khủng nhất.

733. Chương 727: Nghịch Tập Hoa Lệ (hạ)

Chương 727: Nghịch tập hoa lệ (Hạ)

1 tiếng sau.

Nhà Trắng, một buổi hội nghị khẩn cấp được tổ chức, người chủ trì của buổi họp nghị này là Phó Tổng thống cùng với những vị đại lão của các tập đoàn, các gia tộc lớn ở M.

- Các vị tiên sinh, 1 tiếng trước, trên thị trường đã xuất hiện một ít biến động, trải qua điều tra thì chúng tôi đã biết được có một lượng tài chính đang không ngừng rót vào, mà chủ nhân của những khối tài chính này chính là liên minh Hoa Hạ, mục đích chính là muốn phát động tấn công tài chính, thua mua thị trường chứng khoán nước ta.

Sau khi hội nghị bắt đầu, Phó Tổng thống mở miệng, giọng nói ngưng trọng:

- Tính cho đến trước mắt thì có khá nhiều cổ phiếu được thu mua, bởi vì cục dự trữ và ngân hàng nước ta đã sơ sót nên lượng tài chính mà liên minh Hoa Hạ rót vào đã vượt qua tưởng tượng của chúng ta. Vì không để thị trường tài chính nước ta bị thương nặng nên Tổng thống đã khẩn mời các vị cùng quốc gia chống lại trận tập kích tài chính này.

Nghe được Phó Tổng thống nói thế thì mọi người không tỏ thái độ gì cả.

Thế tới của liên minh Hoa Hạ hung hăng không nói, sau lưng còn có chính phủ Tung cầu, bọn hắn cũng có lý do tin tưởng đến lúc đó chính phủ Tung cầu sẽ cùng phát lực vào, kể từ đó sẽ xảy ra một vụ chiến tranh tài chính.

Càng quan trọng là bọn hắn nhận được tin tình báo nói rằng trong một thời gian qua thì gia tộc De Rothschild cũng đã âm thầm rót tài chính vào M, hiện giờ gia tộc De Rothschild vẫn chưa ra tay, thái độ vẫn chưa rõ nên bọn hắn vẫn không dám tỏ thái độ lung tung.

Bởi vì bọn họ đều biết một khi gia tộc De Rothschild đứng ở phía bên Tung cầu thì thị trường tài chính sẽ gặp nguy hiểm.

- Các vị tiên sinh, tôi biết mọi người lo lắng thái độ của gia tộc De Rothschild, nhưng mà xin các vị hãy yên tâm, vừa rồi Tổng thống đã nói chuyện với tộc trưởng của gia tộc De Rothschild, hơn nữa đã đạt được nhất trí, gia tộc De Rothschild sẽ đứng về phía chúng ta để trừng phạt hành động ngu muội của đám chính phủ Tung cầu kia.

Hả?

Nghe Phó Tổng thống nói thế thì mọi người liền cảm thấy đỡ lo lắng hơn.

- Xin ngài hãy yên tâm, giữ gìn thị trường tài chính ổn định là trách nhiệm của mỗi người chúng tôi cho nên chúng tôi sẽ toàn lực ủng hộ quyết định của chính phủ.

Yên tâm đi qua, tộc trưởng của gia tộc Morgan liền tỏ thái độ.

- Đúng vậy, chúng tôi sẽ ủng hộ chính phủ trừng phạt nghiêm khắc đám chính phủ Tung cầu ngu ngốc kia.

Những người khác cũng sôi nổi ủng hộ.

“Reng..Reng”

Đột nhiên tiếng điện thoại vang lên, bọn hắn liền biết được, tình thế lại có biến hóa mới.

Đúng như suy đoán của bọn hắn, liên minh Hoa Hạ cùng Tung cầu đã bắt đầu thu mua.

- Các vị tiên sinh, chiến tranh đã phát hỏa, tôi hy vọng các vị sẽ đoàn kết để giữ gìn thị trường tài chính M, cho đám người đề tiện chó chết kia biết được sức mạnh của chúng.

Sau khi biết được tin tức này thì Tổng thống ngồi ở bên liền nắm tay lại, lớn tiếng nói.

...

Ngày đầu tiên giao phong, bởi vì bên Tung cầu đã âm thầm chuẩn bị nên đã giành được thắng lợi tuyệt đối.

Trận chiến bất thành linh xảy ra khiến cho toàn bộ các quốc gia cùng với những tập đoàn tài chính đều nhìn về phía M, nhưng bởi vì tình thế còn chưa rõ ràng nên trong ngày đầu tiên cũng không có thể lực nào tham chiến, mà là tính toán đợi sau khi thế cục rõ ràng một chút thì mới nhảy vào hưởng hời, thu lợi.

Mà bởi vì bọn họ đều cho rằng gia tộc De Rothschild sẽ đứng về phía M nên mọi người đều cảm thấy trận này phía bên Tung cầu sẽ bại.

Giống như suy đoán của bọn họ, ngày thứ 2 gia tộc De Rothschild liền ra tay đánh vào, nhưng vào chỉ đánh vào những mảng nhỏ, còn những mảng lớn vẫn do phía bên M tự thân hành động.

- M bắt đầu phản kích, sẽ cướp đoạt nền kinh tế của Tung cầu.

Trong lúc 2 bên đang PK với nhau thì thời báo tài chính của Wall Street liền giật tít như thế.

Dường như toàn bộ mọi người trên thế giới đều cho rằng Tung cầu sẽ thất bại.

Ngày thứ 8, một quả bom ngàn cân ném vào thị trường tài chính M, gia tộc De Rothschild xuất thủ toàn lực.

Nhưng mà.

Gia tộc De Rothschild không có ra tay đối phó với Tung cầu mà là đem dao mổ vung về phía thị trường tài chính M.

Sau phiên giao dịch đầu tiên, gia tộc De Rothschild lấy khí thế sét không kịp đánh mà liền thu mua toàn bộ cổ phiếu, trong lúc nhất thời làm cho giá cổ phiếu giảm xuống với tốc độ chóng mặt.

- Chết tiết, gia tộc De Rothschild muốn làm gì đây?

Văn phòng làm việc của Tổng thống ở Nhà Trắng, khi Tổng thống biết được gia tộc De Rothschild đối phó với thị trường tài chính M thì liền trực tiếp nhảy dựng lên.

Mà toàn bộ những gia tộc khác cũng ngây dại.

Đúng vậy.

Sau khi biết được tin này thì bọn hắn đều ngây người. Lúc này gia tộc De Rothschild vung dao mổ về phía thị trường tài chính M, đến lúc đó thị trường tài chính của M sẽ bị tổn thương nặng, mà những gia tộc, tập đoàn tài chính của bọn hắn cũng bị tổn thất nghiêm trọng.

- Lập tức gọi điện cho tên Royer kia.

Tổng thống gào lên, dường như hắn cũng biết, chuyện cho đến bây giờ thì biện pháp duy nhất chính là liên lạc với tộc trưởng của gia tộc De Rothschild, lấy phương thức hy sinh lợi ích của chính mình để đối phương dừng tay.

- Điện...Điện thoại không gọi được.

Người phụ trách cục liên bang liền run rẩy nói.

“Lộp bộp”

Nghe được như thế thì vô luận là Tổng thống hay những gia tộc khác cũng ý thức được một vấn đề, bọn hắn đã rơi vào bẫy của gia tộc của De Rothschild cùng với Tung cầu.

Minh bạch được điểm này thì bọn hắn liền thông qua màn hình điện tử lớn, rõ ràng thấy được giá cổ phiếu đã bắt đầu tụt xuống.

- Tổng thống, một ít tập đoàn tài chính cùng với các thế lực nước ngoài đã xuất thủ.

Thấy được điểm này thì người phụ trách cục liên bang liền thở hổn hển:

- Lấy tình thế trước mặt thì nếu chúng ta không tìm được biện pháp nào thì cả thị trường sẽ đóng băng, ngài hãy lập tức gọi điện cho các thủ tướng của các nước trong khối EU, nhờ sự trợ giúp của bọn họ.

“Reng...Reng”

Giọng nói của tên phụ trách cục liên bang vừa dứt thì đột nhiên một tiếng điện thoại vang lên.

Nghe được tiếng chuông điện thoại thì mọi người liền nhảy dựng lên, về mặt người phụ trách cục liên bang tỏ ra khó coi đi đến nghe máy.

- Tổng thống, TQ bắt đầu bán một lượng lớn công trái của nước ta rồi.

1' sau, người phụ trách cục liên bang run lên, giọng nói run rẩy:

- Ngoài ra, NB cùng một số nước châu Âu cũng đã bán ra công trái của nước ta.

“Bá”

Nghe được người phụ trách cục liên bang nói thế mọi thì sắc mặt của mọi người đều cuồn cuộn.

Xong rồi.

Trong phút chốc, một ý niệm như thế liền hiện ra trong đầu bọn hắn.

Có lẽ là cũng ý thức điểm này nên cả người Tổng thống cũng vô lực ngồi ở trên ghế.

Xong rồi sao?

“Reng...Reng”

Lại một tiếng chuông điện thoại nữa vang lên.

- Tổng thống, mới vừa nhận được tin, những chiếm hạm của chúng ta ở Thái Bình Dương đã rút quân.

Điện thoại được chuyển, giọng nói của bộ trưởng bộ GFB liền mang theo vài phần kinh hoàng:

- Ngoài ra....

- Còn có cái gì?

Tổng thống khàn giọng.

- Đột nhiên ở đó xuất hiện một đội chiếm hạm, dường như là ở ngoài hành tinh khác đến.

“Bá”

Nghe được như thế thì cả người Tổng thống chấn động, điện thoại rơi xuống đất.

Không chiến mà khiến người nhận thua.

734. Chương 728: Anh Hùng Dân Tộc, Đi Vào Sử Sách!

Chương 728: Anh hùng dân tộc, đi vào sử sách!

Sáng sớm, tổng bộ Thần Võng, khi Dixi thấy được tin tức thị trường chứng khoán của M bị rớt giá thì trong lòng hắn vô cùng tức giận, về mặt âm trầm dọa người.

Dựa theo suy đoán của hắn, lần này Bùi Đông Lai cùng với Tung cầu sẽ gặp bị kịch.

Mà hiện giờ sự việc lại phát triển ngược lại với suy đoán của hắn, Tung cầu chẳng những không có trả giá mà còn kiếm được một món lời lớn.

Tuy rằng không biết tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy nhưng mà Dixi biết kế hoạch “ Thống trị toàn cầu ” của Odin sẽ biến mất.

Điều này làm cho Dixi phẫn nộ muốn giết người!

- Chẳng lẽ...Chẳng lẽ đều là kế hoạch của tên kia sao?

Phẫn nộ rất nhiều, Dixi bắt đầu nhớ lại hành động của Bùi Đông Lai ở M, hắn mơ hồ cảm thấy được, lấy năng lực của Long Vương Diệp Cô Thành thì lúc ấy căn bản sẽ không bị bại lộ.

Ngay sau đó.

Dixi bị chính suy nghĩ này làm cho hoảng sợ.

Ở hắn xem ra nếu như kế hoạch này đều do một tay Bùi Đông Lai trù hoạch thì Bùi Đông Lai thật sự là rất đáng sợ.

- Xem ra cần phải báo lại chuyện này cho phụ thân đại nhân rồi.

Mặc dù không muốn thừa nhận cục diện trước mắt, càng không muốn thừa nhận chuyện này là do một tay Bùi Đông Lai trù hoạch nhưng mà lý trí nói cho Dixi biết, lấy cục diện trước mắt thì đối với Thần Vồng vô cùng bất lợi, hắn cần phải báo lại cho Odin biết.

Sau khi quyết định thì Dixi liền đi vào chỗ sâu nhất trong tòa đại điện.

Trước cửa đại điện, tên thủ lĩnh thần vệ Thần Vồng vẫn đứng ở nơi đó.

- Mời nói cho phụ thân đại nhân, thế cục phát sinh biến hóa lớn, ta muốn báo lại với người.

Đi đến trước cửa đại điện, Dixi mở miệng nói, giọng nói mang theo vài phần lo âu.

Bởi vì tình thế đã nằm ngoài tầm tay của hắn.

- Thật có lỗi thần chi tử tôn quý, chỉ sợ ngài không thể gặp mặt được mặt thần vĩ đại.

Tên thủ lĩnh thần vệ cúi người chào, nói:

- 2 ngài trước, thần vĩ đại đã nói cho ta biết, hiện giờ người đã bước vào giai đoạn cuối bế quan, vô luận là xảy ra chuyện gì cũng không nên làm phiền ngài.

Dixi nghe vậy thì chân mày nhíu lại, do dự là có nên đi vào gặp mặt Odin không.

Cuối cùng, Dixi vẫn là bỏ qua ý nghĩ này.

Bởi vì hắn biết rõ tình hình của Odin, Odin nói 1 là 1, 2 là 2, mọi người đều phải nghe theo, nếu ai làm trái lệnh hắn thì Odin sẽ không tha thứ, cho dù đó có là con của hắn đi chăng nữa.

- Chỉ cần thương thế của phụ thân đại nhân khỏi hắn, hết thấy khó khăn đều không là vấn đề.

Dixi thầm nhủ như vậy ở trong lòng.

....

Sáng sớm ở biệt thự quận Golf, Đông Hải.

- Bùi Đông Lai đồng học thật là có phong cách a, chỉ một dương mưu nho nhỏ mà có thể làm cả nước M phải đảo loạn.

Lúc này 3 người Bùi Đông Lai, Hạ Y Na cùng Tần Đông Tuyết đang xem thời sự trên TV, thấy được TV phát ra tin tức thị trường chứng khoán M đang đảo loạn thì Hạ Y Na không nhịn được mà trêu ghẹo Bùi Đông Lai.

- Bùi Đông Lai đồng học, có phải là quốc gia nên tặng cúp hoặc là huân chương anh hùng cho cậu không?

- Loạn cái đầu của cậu.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì dở khóc dở cười, cốc đầu Hạ Y Na 1 cái.

Từ sau khi ở gia tộc De Rothschild trở về thì Bùi Đông Lai vẫn luôn ở biệt thự quận Golf, một mặt tăng cường huấn luyện để đề cao thực lực, một mặt làm bạn với 2 người Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na.

Mà sở dĩ tin tức hắn trở lại quận Golf không truyền ra ngoài là bởi vì Diệp Cô Thành đã để 6 gã thành viên Long Nha tiềm phục quanh biệt thự quận Golf.

Đây là đề nghị của Diệp Cô Thành, chủ yếu là để phòng Dixi ám sát, ngoài ra còn có nguyên nhân khác là Bùi Đông Lai đem đem Bùi gia quyền truyền thụ cho Diệp Cô Thành, thường xuyên sẽ cùng Diệp Cô Thành bàn luận, trao đổi.

Sở dĩ làm như thế là bởi vì Bùi Đông Lai lo lắng những cường giả trên Thần Bảng sẽ khôi phục thương thế. Vì thế Bùi Đông Lai chỉ chỉ có đem Bùi gia quyền truyền lại cho Diệp Cô Thành, Diệp Cô Thành lĩnh ngộ Bùi gia quyền kết hợp với vũ kỹ của mình để có thể đối kháng với bọn họ.

- Đông Tuyết, người này đã thực hiện được kế hoạch, thế mà lại đánh đầu người ta.

Hạ Y Na quệt mồm, tức giận cầm lấy tay Tần Đông Tuyết, tính toán cùng Tần Đông Tuyết trừng phạt Bùi Đông Lai.

- Y Na, Bùi Đông Lai đồng học của chúng ta đã trở thành anh hùng rồi a.

Tần Đông Tuyết cười, cố ý trêu chọc Bùi Đông Lai:

- Được lão nhân gia như người khi dễ thì đó là vinh hạnh của chúng ta, đúng không Bùi Đông Lai đồng học?
"Ách. . ."

Nghe được Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na chọc mình thì Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt, cuối cùng cố ý sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói:

- Thế nào, 2 cậu muốn cùng tớ đại chiến 300 hiệp ở trên giường sao?

- Cầm thú ai muốn cùng cậu đại chiến 300 hiệp cơ....

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì cả Hạ Y Na và Tần Đông Tuyết đều đỏ mặt.

- Dựa theo tình thế trước mắt thì chắc chắn bên M sẽ không dám làm bùng nổ chiến tranh.

Có lẽ là sợ hãi Bùi Đông Lai sẽ đùa nữa nên Tần Đông Tuyết nói đến vấn đề chính:

- Đây cũng là nói dương mưu của cậu đã thực hiện được, trong một vài năm nữa chúng ta sẽ có cơ hội mà phát triển.

Bùi Đông Lai gật đầu, điểm này hẳn sớm đã thấy được.

- Kế tiếp thì cậu cũng nên tiếp tục thực hiện chiêu cuối cùng trong dương mưu này chứ?

Thấy Bùi Đông Lai gật đầu thì Tần Đông Tuyết cười hỏi.

"Reng..Reng."

Không đợi Bùi Đông Lai trả lời thì đột nhiên tiếng điện thoại vệ tinh vang lên.

Bùi Đông Lai cầm lấy điện thoại vệ tinh lên thì thấy người gọi đến là Guti.

- Bùi thân ái, chúc mừng ngài đã trở thành anh hùng TQ, tôi tin tưởng lần này ngài sẽ được ghi vào sử sách, Điện thoại được chuyển, giọng nói của Guti vang lên:

- Tiệc nuôi chính là hiện tại không thể mời ngài một ly rượu để chúc mừng.

- Guti tiên sinh, ngài thật sự quá khách khí.

Bùi Đông Lai cười cười, sau đó hữu ý vô ý nhắc nhở nói:

- Có lẽ rất nhanh chúng ta sẽ gặp mặt lại, ngài nói đúng không?

Nhanh như vậy sao?

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Guti nhớ lại lời yêu cầu thứ 2 của Bùi Đông Lai, trong lòng hơi kinh hãi, sau đó vội vàng cười nói:

- Yên tâm đi Bùi, tôi cùng gia tộc tôi tùy thời đợi ngài phân phó.

735. Chương 729: Liên Thủ, Diệt Trừ Khối U Ác Tính!

Chương 729: Liên thủ, diệt trừ khối u ác tính!

Đối với Andrea, người đứng đầu của tổ chức Topor thì trận tài chính kia quét ngang qua cũng không có ảnh hưởng gì lớn tới tổ chức Topor cả, nhưng mà kể từ sau trận nghịch tập ấy thì hắn bắt đầu ăn ngủ không yên.

Tất cả chuyện này đơn giản là hắn biết được mọi chuyện là do Bùi Đông Lai làm.

Từ ý nào mà nói thì Andrea cũng không có giao tình gì với Bùi Đông Lai nhưng em trai cùng cha khác mẹ của hắn là Pavlosky, người từng vì hắn tranh quyền mà đã tự tiện hợp tác cùng với Sonali đối phó Bùi Đông Lai, cuối cùng bị Bùi Đông Lai chém giết.

Sau khi chuyện này phát sinh thì bởi vì Andrea sợ hãi trả thù nên đã hướng Giáo Đình cùng liên minh Hoa Hạ nói rằng mọi chuyện là do Pavlovsky, không liên quan đến tổ chức Topor.

Mặc dù là hắn đã nhận sai với liên minh Hoa Hạ nhưng mà từ sau khi Bùi Đông Lai đại triển thần uy với M thì trong lòng Andrea lại lo lắng Bùi Đông Lai có thể trả thù hắn.

Bởi vì hắn lo lắng nên đã cố gắng đi tìm cha mình là Victor để thỉnh giáo, nhưng làm cho hắn buồn bực chính là chẳng biết khi nào cha của hắn đã rời khỏi đại bản doanh của tổ chức Topor, hơn nữa chẳng biết đi đâu.

Sáng sớm, sau khi rời giường thì Andrea đi vào thư phòng, cũng không có xử lý công việc mà bắt đầu căn nhắc có nên gọi điện chúc mừng Bùi Đông Lai không, hắn muốn tỏ thái độ rằng hắn không muốn làm địch với Bùi Đông Lai.

“Cốc ...Cốc”

Ngay khi Andrea đang căn nhắc thì trợ thủ của hắn là Nieu gõ cửa phòng.

- Vào đi.

Andrea nghe vậy thì mở miệng nói, giọng nói trầm thấp.

“Két”

Nieu đi vào, cúi đầu chào Andrea rồi nói:

- Thiếu gia, đội trưởng dong binh đoàn Satan là Jason đang ở bên ngoài, muốn gặp ngài.

Hả?

Nghe Nieu nói thế thì đồng tử của Andrea phóng to, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Nếu như Jason chỉ là một đội trưởng của một dong binh đoàn thì hắn không đáng để Andrea gặp mặt.

Nhưng mà, Jason từng là lão sư của Bùi Đông Lai, hiện giờ là người giúp đỡ Bùi Đông Lai.

15' sau.

Jason đi vào thư phòng gặp Andrea.

- Jason các hạ, giữa chúng ta cũng không có quen biết gì, nếu như ta đoán không sai thì ông đến đây là bởi vì Bùi Đông Lai?

Mắt thấy Jason đi vào cửa thì Andrea nói thẳng.

Jason gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Diêm La để ta đến mời ông.

- Diêm La? Mời?

Andrea ngẩn ra.

- Diêm La chính là ngoại hiệu của Đông Lai ở dòng binh đoàn Satan, hẳn là đội trưởng vinh dự của dòng binh đoàn Satan.

Nói tới đây, vẻ mặt Jason tràn ngập vẻ kiêu ngạo, nói:

- Mà 5 ngày sau Đông Lai muốn mời ông đến sơn trang Thanh Long Hàng Hồ TQ để tham gia một buổi gặp mặt cá nhân.

“Lộp bộp”

Có lẽ là có tật giật mình nên nghe Jason nói những lời này thì theo bản năng Andrea nghĩ đến Bùi Đông Lai sẽ xuống tay với tổ chức Topor, trong lòng không khỏi chấn động.

- Đông Lai để cho ta chuyển lời cho ông, nếu cậu ta đã coi ông là địch nhân thì ông sẽ không xuất hiện trong danh sách khách mời của cậu ta mà xuất hiện trong danh sách những người xuống Địa Ngục của cậu ta.

Thấy được vẻ biến hóa của Andrea, Jason hữu ý vô ý nhắc nhở:

- Cho nên ông không cần phải lo lắng gì cả, cá nhân ta cho rằng ông nên cảm thấy may mắn bởi vì Gutti của gia tộc De Rothschild, Giáo Hoàng của Giáo Đình, giáo chủ Long Bồ Tổ Đề của tổ chức Ma Bồ, cùng Diệp Cô Thành cũng sẽ có mặt.

”Ách. . .”

Nghe được tên của mấy vị cường giả này thì Andrea cả kinh, vội vàng trả lời:

- Xin chuyển lời lại cho Bùi Đông Lai các hạ, tôi sẽ có mặt đúng giờ.

- Tôi sẽ chuyển lời của ông, gặp lại.

Mất thấy đã đạt được mục đích thì Jason không nói lời vô ích, trực tiếp cáo từ.

Đưa mắt nhìn bóng lưng Jason rời đi thì Andrea trầm tư, tinh quang trong mắt lóe lên, dường như hắn đã lựa chọn.

Cùng lúc đó, trong tòa Giáo Đình, lúc này Giáo Hoàng Mario đang cầm “Thánh Kinh” ở trong tay.

- Giáo Hoàng tôn quý bề hạ.

Bên ngoài giáo đường, một gã hộ vệ đi vào rồi quỳ gối, vẻ mặt tỏ ra thành kính.

- Có chuyện gì?

Mario ngẩng đầu lên hỏi, tay vẫn cầm “Thánh Kinh”.

- Giáo Hoàng tôn quý bề hạ, Gutti của gia tộc De Rothschild đã đến đây, hắn đang ở bên ngoài, muốn gặp ngài.

Đội trưởng hộ vệ cung kính trả lời.

Oh?

Mario nghe vậy, đem “Thánh Kinh” để qua một bên, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Để hắn vào đây.

- Vâng.

Tên đội trưởng hộ vệ lĩnh mệnh, đứng dậy rồi rời khỏi Giáo đường.

20’ sau, Gutti đi vào.

- Giáo Hoàng tôn quý bề hạ, thật may mắn và vinh quang khi có thể gặp được ngài.

Gutti liền hành lễ chào hỏi Mario.

Mario khoát tay áo, ý bảo Gutti không cần phải khách khí, hành văn gãy gọn nói:

- Gutti các hạ, đột nhiên cậu đến đây là vì muốn tìm Serena sao?

- Giáo Hoàng tôn quý bệ hạ, lần này tôi đến đây là tìm ngài.

Guti lắc lắc đầu.

Oh?

Mario nghe vậy thì cảm thấy có chút kinh ngạc.

Từ sau khi Guti vừa gặp thấy Serena đã yêu thì hắn liền phát động thể công điên cuồng với Serena.

Thậm chí ngay khi Serena ở St. Petersburg bị Sonali bắt đi thì Guti vì cứu Serena, không tiếc vận dụng năng lượng của De Rothschild.

Mặc dù hắn không thể cứu được Serena nhưng vẫn đủ chứng minh tấm lòng với Serena.

Mà cũng bởi vì thế nên Serena đã xiêu lòng, Guti cũng đáp ứng sau khi Serena từ nhiệm chức Thánh nữ thì sẽ cùng hắn tổ chức hôn lễ.

Mario đã thấy Serena lớn lên từ nhỏ, nên vô cùng thương yêu Serena, tự nhiên là cũng biết tất cả chuyện này.

Cũng vì biết mọi chuyện nên hắn cho rằng Guti đến là tìm Serena.

- Ta rất hiếu kỳ, cậu đến tìm ta để làm gì?

Kinh ngạc đi qua, Mario mang theo vài phần nghi hoặc, nói:

- Cầu hôn sao?

- Không phải, tôi đã đáp ứng Serena, sau khi cô ấy từ nhiệm chức Thánh nữ thì sẽ hướng ngài mà cầu hôn.

Guti lại lắc đầu, nói rõ ý đồ đến:

- Tôi đến tìm ngài mà nhận ủy thác của một người, mời ngài đến tham gia một buổi gặp mặt cá nhân.

- Tham gia buổi gặp mặt cá nhân?

Nếu không phải thấy được bộ dạng trang nghiêm của Guti thì Mario nhất định cho rằng Guti điên rồi, thân là Giáo Hoàng thì hắn không thua gì các thủ tướng quốc gia, hiện giờ Guti lại nhận ủy thác của người đến mời hắn đi tham gia tụ họp?

- Giáo Hoàng tôn quý, người này cũng không xa lạ gì.

Mất thấy mặt Mario lộ vẻ giật mình cùng nghi hoặc, Guti vội vàng giải thích nói:

- Hắn là Bùi Đông Lai.

- Hắn muốn tay mượn thể lực Giáo Đình để diệt trừ Thần Vong ư?

Nghe Guti nói thế thì trong lòng Mario vừa động, lập tức đoán được mục đích lần này của Bùi Đông Lai.

- Không phải mượn dùng, mà là liên hợp — hắn cố gắng đem liên minh Hoa Hạ, tổ chức Ma Bò, Giáo Đình cùng gia tộc De Rothschild liên hợp cùng một chỗ để diệt trừ Thần Vong.

Guti cười khổ một tiếng, nói:

- Theo tôi được biết 5 ngày sau thì Diệp Cô Thành, giáo chủ tổ chức Ma Bò là Long Bò Tổ cũng có mặt ở đó.

- Cậu giúp ta chuyển lời cho hắn, ta sẽ đến đúng giờ.

Nghe được cả tên Diệp Cô Thành, Long Bò Tổ thì trong lòng Mario vừa động, cấp ra câu trả lời thuyết phục.

- Hiện giờ chỉ sợ cũng chỉ có một mình Bùi Đông Lai mới có thể tụ tập nhiều cường giả của các thể lực lại cùng một chỗ a.

Mất thấy Giáo Hoàng Mario đồng ý thì Guti thốt thức không thôi, ánh mắt hiện lên vẻ chờ mong.

Chờ mong Bùi Đông Lai liên hợp đông đảo thế lực, diệt trừ Thần Vồng, khối u ác tính này.

736. Chương 730: Định Tâm Hoàn.

Chương 730: Định Tâm Hoàn.

Sơn trang Thanh Long tại Hàng Hồ.

Trong biệt thự của Tịch Hồ, lúc này Bùi Đông Lai đang đứng ở trước đại sảnh của biệt thự đợi khách đến.

- Bùi thiếu, Andrea của tổ chức Topor đã đến trước cửa sơn trang.

7h, một gã Âm vệ Tịch gia đi đến trước người Bùi Đông Lai, cung kính hội báo.

Bùi Đông Lai nghe vậy, gật gật đầu, đứng dậy đi ra bên ngoài biệt thự, chuẩn bị tự mình nghênh đón khách nhân đêm nay.

Mấy phút sau, một chiếc xe Rolls-Royce Phantom từ xa mà đến gần, cuối cùng dừng lại ở trước cửa biệt thự.

Xe dừng lại, Andrea chủ động mở cửa xe bước xuống, đi về phía Bùi Đông Lai, chào hỏi:

- Bùi tiên sinh tôn, thật vinh quanh và may mắn khi được gặp ngài.

- Andrea tiên sinh, hoan nghênh ngài đã đến Hàng Hồ.

Mắt thấy Andrea không có mang theo thủ hạ, còn chủ động lấy lòng thì Bùi Đông Lai mỉm cười chào lại.

Andrea ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười:

- Có thể được Bùi tiên sinh mời, là vinh hạnh lớn nhất của ta.

- Đối với bằng hữu thì tôi sẽ dùng rượu và thức ăn ngon nhất để chiêu đãi, Andrea tiên sinh, tôi tin tưởng, đêm nay ngài sẽ có lộc ăn a.

Bùi Đông Lai cũng không có mang theo Andrea vào cửa mà là nói:

- Mà sau khi buổi tụ họp kết thúc thì ngài sẽ mang theo tâm tình khói trá trở lại Nga.

- Đối với cái này thì tôi rất tin tưởng.

Andrea nghe ra được ý tứ của Bùi Đông Lai, vốn là khách sáo một câu, sau đó đi thẳng vào vấn đề:

- Đúng rồi Bùi tiên sinh, tôi nghe lần này ngài còn mời Gutu của gia tộc mời De Rothschild, Long Tổ Bồ Đề của Ma Bồ, Giáo Hoàng của Giáo Đình, vậy bọn họ đã tới chưa?

- Vẫn chưa đến, bọn họ đang trên đường đến đây.

Bùi Đông Lai cười cười, không dấu diếm nữa:

- Andrea tiên sinh, thực không dám giấu diếm, lần này tôi mời mọi người đến đây là vì thương nghị chuyện liên thủ diệt trừ Thần Vồng.

Oh?

Mặc dù trong lòng sớm đoán được điểm này nhưng là Andrea cũng lựa chọn giả ngu, hơn nữa rất phối hợp, làm ra một bộ dạng kinh ngạc.

- Một khi toàn bộ thế lực chúng ta liên thủ, Thần Vồng sẽ không chịu nổi một kích! Đương nhiên, để tổ lòng cảm tạ, sau khi diệt trừ Thần Vồng xong thì toàn bộ mọi sinh ý của Thần Vồng ở châu Âu sẽ do tổ chức Topor nhận lấy.

Bùi Đông Lai dụ dỗ nói.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Andrea tỏ ra vui mừng, trên mặt lập tức nở ra một nụ cười sáng lạn:

- Xin Bùi tiên sinh yên tâm, tổ chức Topor sẽ toàn lực phối hợp hành động lần này.

- Andrea tiên sinh, cảm tạ ngài phối hợp.

Thấy Andrea cao hứng phần chần đáp ứng thì hắn không nói gì thêm mà phân phó một gã Ấm vệ Tịch gia đưa Andrea đi vào trong.

Andrea chân trước mới vừa đi thì Long Bồ Tổ Đề xuất hiện, cả người mặc một thân trường bào màu trắng.

- A di.

Thấy được Long Bồ Tổ Đề xuất hiện thì Bùi Đông Lai liền chủ động bước lên chào hỏi.

- Sau khi cháu đi thì Bồ Đề liền bế quan tu luyện, hiện giờ đã sắp có dấu hiệu đột phá Cương Kính, vì không muốn ảnh hưởng đến nó nên lần này ta đến đây một mình.

Long Bồ Tổ Đề giải thích, ánh mắt tỏ ra từ ái nhìn vào Bùi Đông Lai.

Thấy được ánh mắt quan tâm của Long Bồ Tổ Đề thì Bùi Đông Lai tỏ ra xin lỗi nói:

- Thật có lỗi với a di, cháu vốn định đến nhà mới ngài, nhưng mà bởi vì có nhiều chuyện nên chỉ có thể phải người đi mời.

- Không cần khách sáo với a di.

Long tổ Bồ Đề mỉm cười, nói:

- Những người khác đã tới chưa?

- Trước mắt chỉ có Andrea của tổ chức Topor tới.

Bùi Đông Lai trả lời.

Long Bồ Tổ Đề nghe vậy thì nhin không được nói :

- Đông Lai, lần này cháu mời chúng ta đến đây có phải là vì muốn đối phó Thần Vồng, nhưng mà ta có chút nghi hoặc, kế hoạch cụ thể là gì, vì sao còn muốn mời 2 tên tiểu bối Guti cùng Andrea nữa.

- A di, thật không dám giấu, dựa vào kế hoạch của cháu thì cháu muốn thông qua liên minh Hoa Hạ, tổ chức Topor cùng gia tộc De Rothschild để liên thủ diệt trừ Thần Vồng, sau đó bức Odin ra, để a di cùng Long Vương, Giáo Hoàng liên thủ giết chết Odin.

- Thì ra là thế.

Lấy thực lực của Odin thì Long Bồ Tổ Đề cũng biết được nếu như Odin khôi phục thương thế thì đưa mắt nhìn cả thế giới thì chỉ có một mình Góp ka của 4vn.eu mới có thể trị nổi hắn ta, nhưng mà Góp ka là một người thích sống ẩn dật nên đã gá kiếm không tham gia vào giang hồ từ mấy năm nay nữa rồi. Vì thế biện pháp duy nhất là liên thủ mấy đại cao thủ, nên nàng cũng không có dị nghị gì với kế hoạch của Bùi Đông Lai:

- Trở về ta sẽ nói với tổ chức Ma Bồ để gia nhập vào bên trong, cùng với tam đại thế lực liên thủ tiêu diệt Thần Vồng.

Bùi Đông Lai biết chương môn của tổ chức Ma Bồ là Long Bồ Tổ Đề nhưng mà người cầm quyền là sư huynh của Long Bồ Tổ Đề là Cổ Cách, mà ngày ở ở Tu Di sơn thì hắn đã từng phát sinh xung đột với Cổ Cách, nên Cổ Cách sẽ không giúp hắn.

Lúc này nghe Long Bồ Tổ Đề nói thế thì theo bản năng Bùi Đông Lai nghĩ rằng Long Bồ Tổ Đề vì muốn giúp mình mà sẽ đi cầu Cổ Cách, vì thế lắc đầu:

- A di, không cần...

- Đông Lai, cháu có điều không biết, ngày đó sau khi sư huynh Cổ Cách giao đấu với cháu xong thì chẳng những đã thoát ra khỏi bóng ma mà người còn cảm thấy hối hận vì đã ra tay với cháu. Hắn luôn muốn làm chút gì đó, hiện giờ có cơ hội thì hắn sẽ đồng ý.

Có lẽ là hiểu được nỗi băn khoăn của Bùi Đông Lai nên Long Bồ Tổ Đề cười nói ra nguyên do.

Bùi Đông Lai cũng không nói gì nữa mà là cúi đầu cảm ơn:

- Một khi đã như vậy thì cháu cảm ơn a di.
- Đông Lai, ta đã nói rồi, không cần phải khách sáo với ta.

Mất thấy Bùi Đông Lai lại cúi đầu nói cảm ơn thì Long Bồ Tổ Đề có chút không vui.

Bùi Đông Lai cười khổ một tiếng, đúng vào lúc này thì phía trước truyền đến tiếng xe.

- Hẳn là Guti cùng Giáo Hoàng tới.

Thấy như vậy thì Bùi Đông Lai giải thích:

- A di, nếu không thì a di hãy vào trước?
- Không cần, ta muốn đứng ở đây.

Long Bồ Tổ Đề lắc đầu.

Sau đó, một chiếc Mercedes-Benz chạy đến rồi dừng lại ở trước cửa.

Một tên Âm vệ Tịch gia liền bước lên mở cửa xe.

Guti là người đầu tiên xuống xe, vốn là mỉm cười với Bùi Đông Lai, sau đó tự mình đưa Giáo Hoàng Mario xuống xe.

- Oh My God, Long Bồ Tổ Đề, đã nhiều năm rồi mà cô vẫn xinh đẹp động lòng người a.

Giáo Hoàng Mario xuống xe rồi thì mở miệng vui đùa nói một câu.

- Mario, đã nhiều năm qua rồi mà tính ông vẫn như thế, chẳng thể trách lại có nhiều người thành kính với ông như vậy.

Long Bồ Tổ Đề cười nhẹ.

“Ách”

Mario nghe vậy, cũng không tức giận, mà là dở khóc dở cười.

- Giáo Hoàng tôn quý bệ hạ, Guti tiên sinh, hoan nghênh 2 vị đã đến Hàng Hồ.

Thân là chủ nhân thì Bùi Đông Lai khẽ khom người, chào hỏi.

Mario hoàn lễ, nói:

- Hải tử, ta đã nghe qua chuyện của cậu, cảm ơn cậu đã ra tay cứu lấy Serena.
- Giáo Hoàng bệ hạ khách khí, diệt trừ thế lực tà ác là trách nhiệm của mỗi người.

Bùi Đông Lai khẽ lắc đầu, một câu hai ý nghĩa.

Mario cười khổ một tiếng:

- Ta thật sự hoài nghi cậu có phải là con của Vũ Thần hay không, tính tình của 2 người thật khác xa nhau.
- Mario, Long Bồ Tổ Đề, hoan nghênh các vị đến TQ.

Một giọng nói vang lên, Diệp Cô Thành giống như là quỷ mị, xuất hiện từ trong bóng tối, trong chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Oh?

Diệp Cô Thành đột nhiên xuất hiện làm cho 3 người Giáo Hoàng, Guti cùng Long Bồ Tổ Đề cả kinh.

- Diệp Cô Thành, thật không ngờ, nhiều năm không gặp, thực lực của ông lại có thể đạt được trình độ như vậy.

Kinh ngạc đi qua, Long Bồ Tổ Đề có chút thẩn thục nói:

- Nếu ta đoán không sai thì hẳn là ông đã bước chân vào khu vực Cương Kính đỉnh phong rồi sao?

- Ừh.

Đối mặt với câu hỏi của Long Bồ Tổ Đề thì Diệp Cô Thành cũng không giấu diếm gì.

Mắt thấy Diệp Cô Thành gật đầu thì 2 mắt của Giáo Hoàng và Guti tỏa sáng, nổi bắn khoắn sâu nhất trong đôi mắt bọn hắn đã biến mất, thực lực của Diệp Cô Thành tăng lên tương đương đã cho bọn hắn một viên định tâm hoàn.

737. Chương 731: Huyết tẩy tổng bộ Thần Vồng (Thượng)

Chương 731: Huyết tẩy tổng bộ Thần Vồng (Thượng)

Bất tri bất giác đã đến Noel, vốn dựa theo kế hoạch của Guti thì hẳn tính vào lễ Noel năm nay sẽ đến gặp Serena nói chuyện yêu đương, nhưng mà bởi vì có kế hoạch của Bùi Đông Lai nên hẳn đành phải đi đến Pháp.

- Thiếu gia, trải qua 2 tháng vây quét thì dường như toàn bộ các thế lực ở Thần Vồng đã bị quét sạch, trước mắt chỉ còn lại tổng bộ Sheangdeli kia thôi, đã vậy thì tại sao Bùi Đông Lai lại gấp gáp muốn tiêu diệt Thần Vồng vậy?

Trong xe, Decathlon nghĩ đến cuộc điện thoại của Bùi Đông Lai mà khiến cho Guti không đi gặp mặt Serena, hơn nữa phải đi đến Sheangdeli để tham gia hành động huyết tẩy đại bản doanh Thần Vồng thì có chút bất bình giùm cho Guti.

- Điều này cũng không thể trách hẳn được, thứ nhất là hẳn cũng không biết kế hoạch ta muốn gặp Serena, càng quan trọng hơn là tuy rằng liên minh Hoa Hạ, Giáo Đình, tổ chức Ma Bồ, tổ chức Topor cùng chúng ta trong vòng 2 tháng đã rửa sạch toàn bộ thế lực của Thần Vồng trên toàn cầu nhưng mà cậu nên biết, Odin, Dixi cùng với 12 tên Thần Vệ còn lại của Thần Vồng vẫn có sự uy hiếp khủng bố.

Có lẽ là thông cảm cho hành động của Bùi Đông Lai nên Guti cũng không cảm thấy buồn bực mà là cười khổ nói:

- Dựa theo Long Bồ Tổ Đề nói thì có lẽ thương thế của Odin cũng gần khôi phục lại rồi, mà Bùi Đông Lai cạy miệng của một tên Thần Vệ Thần Vồng đã biết được hiện nay Odin đang chưa thương ở trong tòa thành Sheangdeli , Bùi Đông Lai gấp gáp triệu tập mọi người đến huyết tẩy tổng bộ Thần Vồng cũng là vì muốn tính toán trước khi Odin khôi phục thương thế sẽ giết chết hẳn, tránh lưu lại hậu họa.

Decathlon nghe vậy, nhin không được thở dài.

Thân là trợ thủ của Guti thì hẳn cũng biết được tất cả chuyện này nhưng mà hẳn cảm thấy là gia tộc De Rothschild đã phái ra hơn một nửa tinh anh cho nên Guti cũng không cần phải tham gia hành động huyết tẩy này.

Dù sao thì tính nguy hiểm của hành động lần này cũng vô cùng cao.

- Thiếu gia, nếu thương thế Odin khôi phục rồi thì phải làm sao?

Decathlon nhin không được hỏi ra lo lắng ở trong lòng.

- Không biết.

Guti hơi trầm ngâm. Liền lắc đầu phủ định loại khả năng này:

- Odin là một người tự phụ, nhân sinh của hẳn có 2 mục tiêu. 1 là lật đổ vị trí của Bùi Vũ Phu, muốn trở thành người đứng đầu trên Thần Bảng, 2 chính là muốn thống trị toàn bộ thế giới ngầm trên toàn thế giới, thậm chí hẳn còn muốn âm thầm khống chế cả TG này.

- Hiện giờ mặc dù Bùi Vũ Phu đã chết đi nhưng mà kết quả lại có quá nhiều cường giả liên thủ với nhau, tuy rằng hẳn lật đổ địa vị Bùi Vũ Phu để trở thành người đứng đầu trên Thần Bảng nhưng hẳn cũng không có cảm giác thành tựu cho nên hẳn sẽ không muốn trở thành người đứng đầu trên Thần Bảng nữa.

- Đây cũng là nói, hắn là hắn phải không buông tha ục tiêu thứ 2, ngược lại hắn càng phải dốc hết toàn lực để làm điều này. Nhưng mà tính đến trước mặt thì hắn vẫn chưa hiện thân, điều này để nói lên thương thế của hắn vẫn chưa khôi phục, nếu thương thế của hắn khôi phục thì hắn sẽ xuất hiện để thay đổi thế cục.

- Xin lỗi thiếu gia, là tôi suy nghĩ không chu toàn.

Nghe được Guti phân tích thì Decathlon vội vàng cúi đầu.

Guti cười cười, nói sang chuyện khác hỏi:

- Decathlon, cậu cảm thấy trình độ hiện giờ của Bùi Đông Lai đã mạnh như thế nào rồi.

- Lúc hắn ở M đánh chết Philipps thì thực lực của hắn có thể so sánh với cường giả cấp Chiến Thần.

Decathlon nghĩ nghĩ rồi nói:

- Nghe nói trong 2 tháng qua hắn vẫn luôn ở một chỗ với Diệp Cô Thành để cùng tu luyện, có Diệp Cô Thành chỉ bảo thì thực lực của hắn sẽ tăng lên.

- Nghe cậu nói thế thì bản thân ta rất muốn gặp hắn.

Guti cười khỏ, nói:

- Nói thật, nếu hắn siêu việt hơn ta thì ta cũng không cảm thấy kỳ quái.

- Thiếu gia, không thể nào đâu.

Decathlon giật mình, thân là trợ thủ của Guti thì hắn rất rõ ràng hiện giờ Guti đã bước chân vào cảnh giới Chiến Thần trung cấp, mặc dù chỉ là Chiến Thần trung cấp sơ kỳ, nhưng mà trong những người có cùng lứa tuổi thì Guti chỉ đứng sau Dixi.

Guti thở dài, hỏi lại:

- Decathlon, nếu có người nói cho cậu 2 năm trước Bùi Đông Lai kia không là cái gì, trong vòng 2 năm hắn trở thành một cường giả cấp Chiến Thần thì cậu sẽ tin sao?

”Ách. . .”

Decathlon há to mồm, không phản bác được.

...

Lúc xế chiều, Guti mang theo Decathlon cùng với những tử sĩ tinh anh của gia tộc De Rothschild gia đến một chỗ cách tòa thành Sheangdeli không xa.

Khi Guti đến thì đám người Bùi Đông Lai đã ở trong một quán rượu, cùng đợi Guti.

- Thật có lỗi, tôi đến muộn rồi.

Vào phòng họp, mắt thấy đám người Bùi Đông Lai đã đến thì Guti lập tức cúi đầu nói xin lỗi.

- Không sao đâu, vẫn còn sớm mà.

Bùi Đông Lai đứng dậy cười cười, ý bảo Guti nhập tọa.

Guti mỉm cười, ngồi xuống, ánh mắt nhìn vào vẻ mặt bình tĩnh của Giáo Hoàng, Long Bồ Tổ Đề cùng Diệp Cô Thành nhưng mà trong phân bình tĩnh ấy còn chứa vài phần ngưng trọng.

Hiển nhiên là bọn họ đều biết chuyện giết chết Odin cũng không phải là dễ dàng gì.

Cho dù thương thế của Odin còn chưa khỏi hắn!

Mà Andrea thì lại bất đồng, lúc này hắn tỏ ra tự tin.

Hưng phấn thì hành động lần này đã rửa sạch toàn bộ Thần Vong, trừ tòa thành Sheangdeli ra thì dường như Thần Vong đã bị rửa sạch, điều này đã làm cho Andrea tự tin.

Sau đó, Guti nhìn vào Bùi Đông Lai, hần cổ gằng cảm ứng khí tức trên người Bùi Đông Lai để coi thử Bùi Đông Lai đã đạt đến trình độ nào, kết quả là hần phát hiện khí tức Bùi Đông Lai lúc có lúc không, mơ hồ không rõ.

Phát hiện này để cho hần có chút ngạc nhiên.

Lý trí nói cho hần biết thực lực lúc này của Bùi Đông Lai đã khủng bố hơn trước.

- Đầu tiên, cảm ơn chư vị đã phối hợp lần hành động này.

Thấy được vẻ biến hóa nhỏ của Guti thì Bùi Đông Lai cũng không để ý mà là mở miệng nói:

- Hiện giờ, rất xin lỗi vì đã gọi mọi người đến Natividade này.

Khi nói chuyện, Bùi Đông Lai đứng dậy, cúi đầu tạ lỗi

- Đông Lai, không cần nói như vậy.

Long Bồ Tổ Đề thấy thế thì mở miệng nói.

- Đúng a, Bùi tiên sinh, chúng ta cùng có chung một địch nhân mà.

Andrea vội vàng lên tiếng phụ họa:

- Ngài cứ nói ra kế hoạch đêm nay đi.

Andrea vừa nói xong thì 2 người Guti cùng Giáo Hoàng gật đầu, còn Diệp Cô Thành vẫn tỏ ra lãnh mạc.

- Tòa thành Sheangdeli là một tòa pháo đài kiên cố nằm ở trên biển, nếu như chúng ta dùng vũ khí hiện đại để hủy diệt cả hòn đảo này thì đám người Thần Vồng sẽ lợi dụng đường thủy mà chạy trốn, đến lúc đó chúng ta sẽ dùng thuyền để công kích đám người này.

Bùi Đông Lai thấy thế, không nói lời vô ích, đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Kể từ đó, chúng ta không cần lo lắng đám người chạy trốn, chỉ cần phong tỏa mọi con đường từ tòa thành ra quốc lộ thì có thể yên tâm.

- Bùi tiên sinh, nếu phong tỏa những con đường kia thì cũng không có tác dụng gì đối với 2 người Dixi, Odin cùng với những tên Thần Vệ cường đại kia?

Andrea nói ra nghi ngờ của mình.

Bùi Đông Lai gật đầu xác nhận:

- Đích thật là không được, nhưng mà trong mắt tôi thì bọn hần sẽ không lựa chọn chạy trốn.

- Vì sao?

Andrea bắt mình sở dĩ.

Bùi Đông Lai hơi hơi nheo mắt lại:

- Odin là một kẻ cực kỳ tự phủ, dựa theo suy đoán của Long Bồ Tổ Đề thì thương thế của Odin mặc dù chưa khôi phục hoàn toàn, không thể đạt tới trạng thái đỉnh phong nhưng mà thực lực cũng đã đạt được 7-8 phần. Cho nên, tôi cho rằng, cho dù hần biết chúng ta huyết tẩy cả tổng bộ Thần Vồng thì lấy tính tự phụ cùng kiêu ngạo của hần, hần sẽ mang người xuất chiến chứ không phải dẫn người chạy trốn.

- Bất quá, để an toàn nên Long Bồ Tổ Đề, Giáo Hoàng bệ hạ cùng Diệp Cô Thành sẽ âm thầm núp ở phía sau, đợi sau khi Odin xuất hiện sẽ động thủ.

Bùi Đông Lai lại bổ sung nói:

- Trước hết là do tôi cùng 2 người Guti, Andrea hành động, mọi người có ý kiến gì không?

Không trả lời, dường như mọi người đã chấp nhận sự an bài của Bùi Đông Lai.

- Tiêu đại ca, tiêu diệt Thần Vồng, ngay tại tối nay tôi sẽ đích thân chặt đầu của Dixi.

Mắt thấy mọi người không có dị nghị, Bùi Đông Lai nhin không được thăm nghĩ một câu, sau đó lặng yên nắm chặt hai đấm, trầm giọng truyền đạt mệnh lệnh tổng tiến công:

- 10' sau, hành động huyết tẩy tổng bộ Thần Vồng bắt đầu.

738. Chương 732: Huyết tẩy tổng bộ Thần Vồng (Hạ)

Chương 732: Huyết tẩy tổng bộ Thần Vồng (Hạ)

Màn đêm buông xuống, trong đại sảnh của tòa thành, Dixi đang ngồi ở trên ghế, bên cạnh hắn là một tên Hoàng Thân còn may mắn sống sót, về mặt hắn tỏ ra ngưng trọng hội báo:

- Dixi thiếu gia, bọn hắn đã xuất phát rồi, dự tính là rất nhanh sẽ đến đây.

Nói tới đây tên Hoàng Thân kia không nhin được mà nhìn thoáng qua Dixi, phát hiện Dixi không có bất kỳ tỏ vẻ gì thì tiếp tục nói:

- Toàn bộ những nhân viên tình báo chúng ta phái ra đều đã chết hết, ngoài ra, bọn hắn đã phong tỏa những con đường xung quanh tòa thành, thậm chí còn liên hiệp với quân đội Pháp phong tỏa hải vực, bọn hắn muốn tiêu diệt chúng ta mà. Chúng nhất định phải tìm ra biện pháp ứng phó.

- Mont, có tin tức của Giáo Hoàng, giáo chủ Ma Bô cùng Chiến Tranh chi vương không?

Dixi lãnh mạc hỏi, lúc này về mặt của hắn tỏ ra vô cùng âm trầm và đáng sợ.

- Nhân viên tình báo chỉ nói rằng Guti cùng cùng Andrea đã đến đây.

Tên Hoàng Thân tên là Mont trả lời một câu, sau đó nói ra cách nhìn của mình :

- Bất quá thuộc hạ cho rằng 3 lão già kia sẽ xuất hiện.

- Ta cũng cho rằng như vậy.

Chân mày Dixi nhíu lại, hàn quang trong mắt bắn ra:

- Đêm nay, nơi này sẽ trở thành mộ địa của bọn chúng.

Nghe Dixi nói thế thì Mont không khỏi vui vẻ.

”Hô. . . Hô. . .”

Mừng rỡ đi qua, hơi thở của Mont trở nên có chút dồn dập, kích động đến cả người run run, run giọng hỏi:

- Di...Dixi thiếu gia, thần vĩ đại sẽ xuất quan sao?

- Để mọi người tập hợp ở quảng trường.

Dixi nói:

- Ta đi thỉnh phụ thân đại nhân.

- Vâng, Dixi thiếu gia.

Mont vội vàng cúi đầu, hai đấm nắm chặt vào nhau, khuôn mặt lộ ra vẻ chờ mong, chờ mong Odin xuất quan, dẫn dắt bọn hắn đại sát tứ phương, trả thù đám người chó chết kia.

- Bùi Đông Lai, đêm nay tao sẽ ày ném cái cảm giác rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

Dixi đứng lên, sát ý trên người bùng nổ.

Cảm giác kia giống như hắn đợi ngày này đã lâu rồi.

Mà trên thực tế là đúng như vậy, đầu tháng 10 khi toàn bộ những thế lực kia liên thủ triển khai hành động tiêu diệt Thần Vồng, khiến thế giới ngằm TG hoảng sợ.

Đối mặt với cục diện ấy thì Dixi biết rõ mọi chuyện đã nằm ngoài lòng bàn tay của hắn, vì thế hắn liền đi gặp Odin.

Ngày ấy, hắn đem mọi chuyện nói rõ cho Odin biết.

Odin để Dixi tạm thời nhẫn nại, chờ sau khi hắn xuất quan thì sẽ tính toán đồng nợ này.

Dixi nghe vậy thì chỉ đành trơ mắt nhìn từng cứ điểm bị rửa sạch.

5 ngày trước, khi cứ điểm của Thần Vồng ở London bị diệt sạch thì Dixi ngồi không yên, lại tiến đến tìm Odin.

- Sau khi đám ấy vào thành thì ta sẽ để tòa thành này làm mộ địa cho bọn hắn.

Đây là câu trả lời 5 ngày trước của Odin, lời nói lộ ra vẻ sát ý điên cuồng, càng nhiều là tự tin.

- Nếu không có gì bất ngờ thì sau khi thương thế của phụ thân đại nhân khôi phục thì rất có thể thực lực của người cũng đã tăng thêm.

Đi ra khỏi sảnh, nhìn tuyết bay trên trời thì trong lòng Dixi không khỏi kích động.

Mang theo phần kích động này, Dixi đi vào bên trong.

Hả?

Trong giây lát, Dixi dừng bước lại, đồng tử phóng to, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía đại điện, lúc này đây hắn không thấy có tên Thần Vệ nào đứng ở đây.

- Chẳng lẽ hắn bị phụ thân đại nhân kêu đi vào?

Ngẩn ngừ kinh nghi đi qua, Dixi mơ hồ đoán được cái gì, vẻ hưng phấn trên mặt càng đậm, ở hắn xem ra một khi Odin gọi đám Thần Vệ đi vào thì như vậy đủ để chứng minh Odin đã xuất quan.

Kích động đi qua, Dixi không dừng lại, ngay tại chỗ bắn ra, chỉ nghe "Vù" một tiếng, lưu lại một đạo tàn ảnh, xuất hiện ở cửa đại điện, đưa tay đẩy cửa.

"Két"

Cửa được mở ra nhưng mà hắn lại không nhìn thấy bóng dáng của Odin hay tên Thần Vệ nào.

Hả?

Phát hiện này làm cho Dixi dừng lại, cả người trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ!

Phụ thân đại nhân làm sao không có ở đây?

Chẳng. . . Chẳng lẽ người đã đi ra ngoài sao?

Hắn là như vậy!

Ngây người rất nhiều, một ý niệm như vậy xuất hiện trong đầu Dixi, cuối cùng hắn cho rằng Odin dẫn theo đám Thần Vệ kia đi ra ngoài nên hắn mới không gặp mặt được.

Sau đó, hắn liền đi ra khỏi phòng, hướng về phía quảng trường.

Cùng lúc đó.

Cách cổ thành khoảng 500m thì đám người Bùi Đông Lai dừng lại.

- Bùi thiếu, trên quảng trường của tòa thành đã tụ tập rất nhiều người, hẳn là đám người Thần Vồng muốn tử chiến với chúng ta.

Thủ lĩnh của Âm Vệ Tịch gia là Niếp Vô Song đi đến bên cạnh Bùi Đông Lai, cúi đầu hội báo.

- Bùi, xem ra chúng ta đã đoán đúng, Odin không có chạy trốn.

Niếp Vô Song vừa nói xong thì vẻ mặt của Guti cũng tỏ ra ngưng trọng.

Bùi Đông Lai gật đầu, nhìn về phía trước.

- Niếp thúc, nói ọi người chuẩn bị chiến đấu.

Bùi Đông Lai nghĩ một chút rồi để nói.

Sau đó, coi như lúc Niếp Vô Song đi làm việc này thì ở trong tòa thành, đám người Thần Vong cũng thấy đám người Bùi Đông Lai.

Lúc này đây, bọn hắn không tỏ ra khản trương hay sợ hãi, mà là hưng phấn, bọn hắn đã đợi vị Thần trong lòng bọn hắn xuất hiện, gần cơn song dữ này.

Nhưng mà, sau một hồi kích động thì Mont cảm thấy có điều gì đó không đúng, tại sao lúc này Odin cùng Dixi vẫn chưa hiện thân.

- Hoàng thân Mont tôn quý, tại sao bây giờ Thần vĩ đại cùng Thần chi tử Dixi vẫn chưa xuất hiện?

Ngay tại lúc Mont cảm thấy có chỗ không thích hợp thì một gã Thần Vệ đi đến cạnh hắn, mang theo vài phần nghi hoặc hỏi.

- Đợi sau khi đám người ấy gần đến thì Thần vĩ đại sẽ hàng lâm.

Tuy rằng cảm thấy có điều cổ quái bất quá Mont không có nói ra mà vẻ mặt hắn tỏ ra trấn định nói, sau đó ánh mắt nhìn về những người kia, nói:

- Đợi sau khi Thần vĩ đại xuất hiện thì chúng ta sẽ đi theo người, giết chết đám người kia, để bọn hắn đi gặp Satan.

- Để đám khốn kiếp kia đi gặp Satan.

Nghe được Mont nói thế thì đám người kia liền đồng thanh hô lên.

- Đám khốn kiếp kia tới rồi.

Sau khi gào lên xong, một tên Thần Vệ liền thấy đám người ở phía trước chạy tới, tốc độ so với trước thì nhanh hơn.

500m, 400m, 300m...

Lấy Bùi Đông Lai dẫn đầu, đội ngũ hơn 100 người giống như một cơn lốc, tốc độ cực nhanh tiến về phía trước.

- Bùi Đông Lai, Thần Odin vĩ đại nói, đêm nay nơi này sẽ là mộ địa của các ngươi.

Thấy được đám người Bùi Đông Lai còn cách bên mình 100m, thì trong lòng Mont càng cảm thấy bất an, tuy rằng hắn không biết tại sao bây giờ Odin và Dixi còn chưa xuất hiện nhưng hắn cũng không có tâm tư suy nghĩ điều này, trước tiên hắn liền mở miệng để ổn định lòng quân, đồng thời muốn kéo dài thời gian:

- Biết điều thì hiện tại các ngươi hãy lập tức quỳ xuống, hướng về phía Thần Odin vĩ đại mà sám hối để nhận trừng phạt.

- Quỳ xuống.

- Sám hối.

- Nhận trừng phạt!

Đám thành viên Thần Vong nghe Mont nói thế thì liền kích động kêu to lên.

Hử?

Sau đó, không đợi bọn hắn nói hết thì đột nhiên Mont cảm thấy bản thân mình bị khóa chặt, trong lòng hắn liền chấn động, cả người rung mình, theo bản năng thì muốn thối lui.

Nhưng mà.

Đột nhiên một người xuất hiện trước mặt hắn, một hơi thổi tử vong bao trùm lấy hắn, làm cho hắn không thể động đậy.

“Phốc”

Đầu của Mont đã bị một thành chủ thủ cắt đứt, máu tươi phun ra.

Xảy một màn kia làm cho đám Thần Vồng đều nhìn về đó.

- Giết.

Ngay sau đó.

Dưới cái nhìn của bọn hắc, Bùi Đông Lai mang theo đầu Mont, hét lên một tiếng “ Giết”.

- Giết.

Sau đó, những cường giả ở phía sau Bùi Đông Lai liền lao về phía trước, giống như mãnh hổ xuống núi, đánh về phía đám thành viên Thần Vồng.

A....

“Phốc”

Rất nhanh, tiếng kêu ra, tiếng máu tươi vang lên khắp nơi, đám thành viên Thần Vồng giống như một đám sơn dương bị những cường giả giết chết.

”Ách. . .”

Lúc này, Dixi chưa kịp tới quảng trường nhưng mà nghe được những tiếng la hét thì đồng tử của hắn tròn xoe.

Sao lại thế này?

Vì sao phụ thân đại nhân còn chưa xuất hiện?

Chẳng... Chẳng lẽ phụ thân đại nhân bị giết rồi sao?

Trong lúc nhất thời, những suy nghĩ liền hiện ra trong đầu Dixi.

Không có khả năng!

Theo bản năng thì hắn không tin, ở hắn xem ra từ sau khi Bùi Vũ Phu chết đi thì trên thế giới này không có ai có thể giết được Odin.

Nếu phụ thân đại nhân không chết, như vậy vì sao không xuất hiện, trở mắt nhìn kia đám hỗn đản tàn sát giết người của chúng ta?

Dixi tiếp tục tự hỏi.

“Lộp bộp”

Sau đó, không đợi hắn nghĩ cái gì thì hắn đột nhiên cảm nhận được 3 khí tức cường đại đang tiến về phía này.

Phát hiện được điều này thì lông tơ cả người Dixi dựng lên, sau đó hắn cắt chặt răng rồi lắc mình biến mất ở trong đêm tối.

739. Chương 733: Khó Bề Phân Biệt, Hậu Hoạn Vô Cùng!

Chương 733: Khó bề phân biệt, hậu hoạn vô cùng!

Chân trước Dixi vừa mới bước đi thì 3 người Diệp Cô Thành đã xuất hiện.

Mắt thấy xung quang vắng vẻ thì Giáo Hoàng nhíu nhíu mày, nói:

- Là khí tức của Dixi.

- Đúng vậy.

Long Bồ Tổ Đề mặc dù không có gặp qua mặt Dixi nhưng dựa vào khí tức thì cảm nhận được người nọ có thực lực tương đương với Cương Kính đại thành, người này không thể nào là Odin, lúc Odin tham gia trận chiến Thần Bảng thì thực lực của hắn đã là Chiến Thần cấp cao, tương đương với Cương Kính đỉnh phong.

- Đích thật là Dixi.

Trong 3 người chỉ có Diệp Cô Thành là người duy nhất từng giao thủ với Dixi cho nên nghe 2 người Giáo Hoàng và Long Bồ Tổ Đề nói thế thì hắn liền gật đầu khẳng định.

- Sau khi Dixi phát hiện chúng ta thì liền chạy trốn, điều này chứng minh trong lòng hắn sợ hãi chúng ta, Giáo Hoàng như có suy nghĩ gì nói :

- Như thế thì nói rất có thể thương thế của Odin vẫn chưa khôi phục, thậm chí hắn còn chưa xuất quan, ta đề nghị chúng ta hãy lục soát toàn bộ tòa thành này.

- Không được.

Long Bồ Tổ Đề liền lên tiếng phủ định, ánh mắt nhìn về phía quảng trường, có chút không yên lòng:

- Sự tình trở nên có chút quỷ dị, ta cho rằng chúng ta nên tới quảng trường trước, sau khi bảo đảm chắc chắn bọn người Đông Lai không gặp nguy hiểm thì mới tiếp tục lục soát tòa thành.

- Ta đồng ý ý kiến Long Bồ Tổ Đề.

Diệp Cô Thành liền lập tức tỏ rõ thái độ, hắn cũng biết Long Bồ Tổ Đề lo lắng Odin cùng Dixi sẽ gây tổn hại đến Bùi Đông Lai.

Giáo Hoàng nghe vậy cũng không nói gì thêm mà theo chân 2 người Diệp Cô Thành cùng Long Bồ Tổ Đề đến quảng trường.

Trên quảng trường, chiến đấu hoàn toàn nghiêng về 1 phía, lúc này toàn bộ tinh anh của Thần Vong đã bị giết chết.

Có lẽ là thấy đại cục đã định nên Bùi Đông Lai liền thu liễm tâm thần, cảm ứng khí tức xung quanh để ngừa đám người Dixi đột nhiên xuất hiện đánh lên.

Nhưng mà.

Để cho ngoài ý muốn của Bùi Đông Lai là hắn không cảm ứng được khí tức của Odin cùng Dixi mà cảm ứng được khí tức 3 người Diệp Cô Thành, hắn ngưng mắt thì thấy được bóng dáng 3 người, không khỏi ngẩn ra:

- Như thế nào mà bọn họ quay trở lại nhanh như thế?

- Bùi thiếu, chiến cuộc đã định.

Không đợi Bùi Đông Lai nghĩ ra cái gì, Niếp Vô Song đi đến, có chút lo lắng:

- Bất quá không thấy đám thủ lĩnh Thần Vệ Maurad, Odin, Dixi xuất hiện.

- Hắn là đám người Long Vương phát hiện được cái gì.

Bùi Đông Lai nói:

- Niếp thúc, trước hết thúc hãy kiểm tra thương thế của huynh đệ, người nào bị thương hãy mau đưa về thị trấn để trị liệu.

- Vâng, Bùi thiếu.

Niếp Vô Song nghe vậy thì linh mệnh rời đi.

Sau đó, coi như lúc Niếp Vô Song rời đi thì 3 người Diệp Cô Thành đã đi đến quảng trường.

- Cậu, Long Bồ a di, Giáo Hoàng bị hạ, chuyện gì đã xảy ra?

Bùi Đông Lai hỏi, nguyên bản dựa theo kế hoạch của hắn thì 3 người Diệp Cô Thành sẽ âm thầm tiềm ẩn, đợi sau khi Odin cùng Dixi xuất hiện thì liền hạ sát thủ, mà hiện giờ 3 người Diệp Cô Thành chẳng những quay lại hơn nữa còn bại lộ hành tung, điều này làm cho hắn vô cùng kinh ngạc.

- Ở trong đó chúng ta cảm ứng được khí tức của Dixi nhưng khi đến thì hắn đã đào tẩu.

Diệp Cô Thành giải thích:

- Trong thành không có khí tức của Odin, chúng ta hoài nghi thương thể Odin còn chưa khôi phục, Giáo Hoàng đề nghị chúng ta tiến hành lục soát tòa thành nhưng Long Bồ Tổ Đề lo lắng an toàn của các cậu nên yêu cầu trước tiên chúng ta đến đây.

Nghe được Diệp Cô Thành nói thế thì trong lòng Bùi Đông Lai cảm thấy ảm áp, hắn nhìn thoáng qua Long Bồ Tổ Đề rồi mới phân tích:

- Hiện giờ chúng ta đã huyết tẩy tổng bộ Thần Vong như thế mà Odin vẫn không hiện thân, giải thích duy nhất chính là hắn đang bế quan, hơn nữa có thể là đúng lúc quan trọng nhất.

- Chúng ta cũng cho rằng như vậy.

Diệp Cô Thành gật gật đầu, vẻ mặt cơ trí nói:

- Ngoài ra, hắn là Dixi vẫn chưa rời khỏi tòa thành này, mà hắn vẫn ở chung một chỗ với Odin.

- Cháu sẽ lập tức tiến hành lục soát tòa thành, một khi tìm được Odin cùng Dixi thì liền lập tức động thủ, tuyệt đối không để cho bọn hắn có cơ hội thở gấp.

Bùi Đông Lai quyết đoán làm ra quyết định:

- Nếu không, nếu để cho thương thể Odin khôi phục lại thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.

- Ừh.

Đối với quyết định của Bùi Đông Lai thì 3 người Diệp Cô Thành cũng không có dị nghị gì.

Sau đó, Bùi Đông Lai ra mệnh lệnh, trừ thành viên bị thương được đưa về thì những người khác liền lục soát cả tòa cổ thành.

Cùng lúc đó, Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành đi vào chỗ sâu nhất trong tòa thành.

- Hẳn chỗ này là chỗ quan trọng nhất trong tòa thành.

Đi đến chỗ sâu nhất trong tòa thành, Bùi Đông Lai nhìn không được mà hỏi:

- Nếu như Odin còn ở trong thành thì hẳn là hắn sẽ ở trong này, cậu, cậu có cảm ứng được khí tức của Odin cùng Dixi không?

- Không có.

Diệp Cô Thành lắc lắc đầu, trầm giọng nói:

- Để ta đi trước, mọi người hãy cẩn thận.

Nói xong, thân hình Diệp Cô Thành lóe lên, nháy mắt đã đến cửa đại điện rồi đá ra một cước.

“Két”

Một tiếng trầm đục truyền ra, cánh cửa đã được mở.

Tiếng vang hạ xuống, cả đại điện lại chìm vào trong im lặng.

Diệp Cô Thành không dừng lại mà đi vào, 3 người Bùi Đông Lai đi theo sát ở phía sau.

- Trong này không có ai.

Đi vào đại điện, Diệp Cô Thành liền nói với đám người Bùi Đông Lai:

- Đông Lai, cháu hãy đi mở đèn coi thử có cơ quan ngầm nào không?

Bùi Đông Lai nghe vậy thì liền tới một công tắc trên vách tường rồi bật lên, hơn 10 bóng đèn liền sáng lên.

- Trên mặt đất có vết máu.

Ngọn đèn sáng lên, Long Bồ Tổ Đề liếc mắt nhìn đến trước Khô Lâu Vương Tọa liền phát hiện một vết máu rồi nói lên.

- Trong đại điện không có dấu vết đánh nhau.

Diệp Cô Thành phát hiện trong đại điện không có vết tích đánh nhau thì liền đoán:

- Rất có thể là Odin biết được chúng ta tấn công đến đây, vì nóng lòng khôi phục thương thế nên kết quả đã làm tẩu hỏa nhập ma mà học máu.

- Ta đồng ý quan điểm của Diệp Cô Thành..

Giáo Hoàng gật gật đầu, nói :

- Lấy thực lực của Odin, cho dù thương thế hấn chưa khỏi hấn thì bất kỳ ai trong chúng ta cũng không phải là đối thủ của hấn, còn về phần không để lại dấu vết chiến đấu gì mà đánh chết thì càng không thể. Thứ 2, đúng như lời Bùi Đông Lai, Odin là một kẻ vô cùng tự phụ, lấy tính cách của hấn thì nếu không phải thương thế quá mức nghiêm trọng thì tuyệt đối hấn sẽ không chạy trốn.

- Nếu Odin muốn chạy trốn thì đêm nay hấn sẽ đi, vết máu tuy rằng đã khô nhưng mà thời gian cũng không qua lâu, còn nữa, nếu như Odin muốn chạy trốn thì không có khả năng không mang theo Dixi, mà dựa theo lời của mọi người thì lúc này Dixi vẫn còn ở trong tòa thành.

Bùi Đông Lai nhìn vào vết máu, nói :

- Cho nên cháu cho rằng bọn hấn có trốn cũng chưa trốn xa được, rất có thể là trốn ở trong một chỗ nào đó trong tòa thành.

- Ủh.

Diệp Cô Thành đồng ý quan điểm của Bùi Đông Lai, nghiêm mặt nói:

- Dựa theo lời trước đó của ta, chúng ta cần phải kiểm tra cẩn thận lại, xem lại trong phòng còn có cơ quan nào không. Mặt khác, Đông Lai hãy mau lập tức liên lạc với tổng thống Pháp để lấy bản vẽ kiến trúc của tòa thành này.

10' sau, coi như khi 3 người Diệp Cô Thành, Long Bồ Tổ Đề cùng Giáo Hoàng kiểm tra xong tòa thành, Bùi Đông Lai cũng đã nhận được tin của tổng thống nước Pháp.

- Tổng thống nói, bọn họ đã liên lạc với những người có liên quan đến tòa thành này, từ miệng của một vị quản gia đã từng sống trong tòa thành này, bọn họ nói rằng tòa thành này không có bất kỳ mật thất cùng mật đạo." nào.

Cúp điện thoại, Bùi Đông Lai cau mày, vẻ mặt tỏ ra tiếc nuối, càng nhiều là lo lắng.

Không riêng gì Bùi Đông Lai, ngay cả 3 người Diệp Cô Thành cũng cảm thấy lo lắng.

Bởi vì bọn họ biết, một khi Odin cùng Dixi trốn thoát, hậu họa sẽ không cần phải nói

740. Chương 734: Khiêu Chiến.

Chương 734: Khiêu chiến.

Tháng 1, Hàng Hồ, trong biệt thự của mình ở Hàng Hồ, lúc này đây Bùi Đông Lai đang điên cuồng tu luyện.

Tất cả chuyện này đơn giản là trong vòng mấy tháng nay thế lực đã diệt được toàn bộ Thần Vong. Nhưng mà vẫn chưa thấy mặt của Odin, Dixi cùng với thủ lĩnh Thần Vệ là Maurad.

Điều này đã làm cho đám người Bùi Đông Lai cảm nhận được nguy cơ.

Khi Bùi Đông Lai dẫn liên quân triển khai huyết tẩy tổng bộ Thần Vong thì thực lực hắn đã đạt tới cảnh giới Cương Kín nhập môn.

Hơn nữa, hắn còn đã học xong Bùi gia quyền cùng Long quyền, hơn nữa đem 2 loại quyền pháp này kết hợp lại, sáng chế ra một loại quyền pháp “ Miếu sát” có uy lực khủng bố hơn “ Lôi Đình”.

Ngoài ra, trong vòng mấy tháng tu luyện thì hắn thông qua việc trao đổi với Diệp Cô Thành nên cuối cùng cũng đã mò tới vũ kỹ “ Vô Thần” trong “ Bùi gia quyền”.

Đây cũng chính là nói ngày đó khi huyết tẩy tổng bộ Thần Vong thì tại sao Guti lại không thể cảm nhận được khí tức trên người Bùi Đông Lai, nguyên nhân chính là Bùi Đông Lai đã luyện “ Vô Thần” đến mức tận cùng, toàn thân không phát ra khí tức võ giả.

- Cậu và Long Bồ a di đã nói, sau khi đạt đến cảnh giới Cương Kín thì nếu muốn thực lực tăng lên thì chủ yếu là phải tu luyện “ Thần Vực”

Sắc trời dần tối, Bùi Đông Lai như lão tăng nhập định, ngồi ở ngoài bìa rừng bên cạnh Thanh Long sơn trang, sương trắng bao phủ thân thể hắn làm ư tuyết không dính vào người hắn, hắn khẽ cau mày:

- Bọn họ đều nói inh biết, tu luyện vũ kỹ “ Nhập thần” chính là tu tâm, lúc nào cũng quên sinh, quên tử, quên địch, quên mình, không để ý mọi chuyện bên ngoài, tự nhiên mà tiến nhập vào trạng thái “ Vô Tâm”.

- Hiện giờ bản thân mình đã tu luyện đến cảnh giới “ Nhập thần” rồi, nhưng tu vi lại không có dấu hiệu tăng lên, chẳng lẽ là phương thức tu luyện sai rồi?

Bùi Đông Lai thầm hỏi, trong lòng không khỏi nhớ lại lúc hắn tiến vào trạng thái “ Vô Thần” khi PK với Đằng Dã.

Dần dần, Bùi Đông Lai từ từ nhớ lại, sương trắng bao phủ hắn dần dần trở nên mỏng hơn, cuối cùng sương trắng biến mất, mưa tuyết rơi vào trên người hắn làm ướt quần áo hắn nhưng mà Bùi Đông Lai vẫn không nhúc nhích, cứ ngồi đó như một pho tượng.

Hả?

Cách đó không xa, Long Bồ Tổ Đề thấy như vậy thì trên mặt hiện lên vẻ kích động.

Bởi vì lo lắng an toàn Bùi Đông Lai, đồng thời muốn trợ giúp Bùi Đông Lai đột phá đến cảnh giới Cương Kín đại thành nên sau khi hành động huyết tẩy tổng bộ Thần Vong kết thúc thì Long Bồ Tổ Đề cũng không trở lại Tu Di sơn mà theo chân Bùi Đông Lai đến hàng Hồ để bồi luyện Bùi Đông Lai.

Trong 1 tháng qua thì Long Bồ Tổ Đề đã nhiều lần thấy Bùi Đông Lai tiến vào trạng thái “ Nhập Thần” nhưng cuối cùng là vẫn chịu ảnh hưởng của ngoại cảnh cho nên liền tỉnh lại ngay sau đó, ngày hôm nay Bùi Đông Lai vẫn bị ảnh hưởng của ngoại cảnh nhưng mà vẫn bảo trì được trạng thái “ Nhập Thần” điều này đã làm nòng vui mừng.

- Chẳng...chẳng lẽ Đông Lai đã luyện thành “ Vô Thần” trong “ Bùi gia quyền”?

Kích động đi quan, Long Bồ Tổ Đề liền thầm hỏi, vẻ mặt chờ mong nhìn xem thử Bùi Đông Lai có thể kiên trì ở trạng thái “ Nhập Thần” này được bao lâu.

Thời gian dần dần trôi qua, từng bông tuyết rơi xuống người Bùi Đông Lai, quần áo hắn dường như là ướt đầm, thậm chí là đã kết thành một ít băng.

Thấy một màn như vậy thì vẻ mặt Long Bồ Tổ Đề càng kích động.

Nàng nhìn ra được giờ phút này Bùi Đông Lai đã quên đi bản thân, tiến vào trạng thái tự nhiên.

Không biết qua bao lâu thì Bùi Đông Lai bừng tỉnh, hắn phát hiện được quần áo mình đã ướt đầm, hơn nữa đỉnh đầu cũng ướt thì ngẩn ra.

- Xem ra lúc này bản thân mình tiến vào trạng thái “ Vô Thần”, hơn nữa lại không bị ảnh hưởng của ngoại vật.

Bùi Đông Lai thấy vậy thì kích động.

- Đông Lai, cháu hoàn toàn đã lĩnh ngộ được “ Vô Thần” rồi sao?

Lúc này đây, Long Bồ Tổ Đề đi đến bên cạnh Bùi Đông Lai, vẻ mặt chờ mong hỏi.

Nghe được Long Bồ Tổ Đề nói thế, Bùi Đông Lai như là được nhắc nhở, vội vàng nhớ lại, kết quả là phát hiện được trong đầu mình mơ hồ có một đạo linh quang, tuy nhiên như thế nào cũng không nắm bắt được.

Loại cảm giác này làm cho tâm tình của Bùi Đông Lai gợn sóng, không thể cảm nhận được trạng thái “ Nhập thần” lúc này, thậm chí bản thân cũng không thể tĩnh tâm được.

”Hô ~ ”

Nhận thấy được điểm này, Bùi Đông Lai buồn bực thở ra một hơi, lắc đầu:

- Mèo mù vớ được cá rán, hoàn toàn không biết làm như thế nào.

- Đông Lai, trong vòng 3 tháng cháu đã bước vào cảnh giới Cương Kính, đạt tới cảnh giới Cương Kính nhập môn, hơn nữa lại tu luyện “ Vô Thần” đến mức đó thì cũng rất giỏi rồi.

Thấy được vẻ buồn bực trên mặt Bùi Đông Lai thì Long Bồ Tổ Đề cười khở:

- Cháu phải biết rằng, có rất nhiều cường giả khi bước chân vào cảnh giới Cương Kính nhập môn thì khó bước thêm bước nữa. Mà cả ta và Diệp Cô Thành đều ở trong đó, chúng ta đã bỏ gần 10 năm mới có thể từ Cương Kính nhập môn đạt tới Cương Kính đại thành, cho nên biểu hiệu của cháu đã vô cùng xuất sắc rồi.

- A di, cháu cũng biết con đường võ học càng về sau càng khó bước đi nhưng mà thời gian không đợi người.

Bùi Đông Lai nhịn không được thở dài, nói:

- Tính đến trước mắt thì cả Odin cùng Dixi đều chưa xuất hiện, ai biết được bọn hắc đang ở nơi nào, kế tiếp bọn hắc làm cái gì?

- Đông Lai, tuy rằng cháu từng lập lời thề diệt trừ Thần Vong, tự mình giết chết Dixi nhưng mà cháu cũng không nên để bản thân tự mình gánh vác gánh nặng này, không phải còn ta, Diệp Cô Thành cùng Giáo Hoàng sao?

Long Bồ Tổ Đề nhịn không được mà vỗ vỗ bả vai Bùi Đông Lai, cố gắng dùng phương thức này để giúp Bùi Đông Lai giảm bớt áp lực.

Bùi Đông Lai hơi do dự một chút rồi nói:

- A di, lời tuy là thế nhưng mà cháu có một trực giác.

- Cái gì?

- Lúc Odin và Dixi hiện thân thì bọn hắc sẽ hướng về cháu mà tới.

Ánh mắt Bùi Đông Lai híp lại.

Lúc này đây, Long Bồ Tổ Đề trầm mặc.

Lý trí nói cho nàng biết Bùi Đông Lai nói đúng.

Dù sao thì cũng là do Bùi Đông Lai liên hợp mấy thế lực lớn để tiêu diệt Thần Vong, ngoài ra Bùi Vũ Phu chính là đối tượng mà cả đời Odin muốn tiêu diệt, thêm vào đó là mới từ khi bắt đầu thì Dixi đã coi Bùi Đông Lai là phế vật, càng về sau thì Bùi Đông Lai càng trở thành địch nhân lớn nhất trong cuộc đời Dixi.

Như vậy nếu nói Dixi bỏ qua cho Bùi Đông Lai thì Long Bồ Tổ Đề tuyệt đối không tin.

Sau đó coi như Long Bồ Tổ Đề muốn nói vài câu an ủi Bùi Đông Lai thì Niếp Vô Song đi về phía 2 người.

- Niếp thúc có phải là có tin tức của Odin cùng Dixi phải không?

Không đợi Niếp Vô Song đến gần, Bùi Đông Lai liền đứng lên, mở miệng hỏi.

Niếp Vô Song nói:

- Bẩm Bùi thiếu, vẫn chưa có tin tức của Odin cùng Dixi.

- Vậy thúc?

Bùi Đông Lai có chút nghi hoặc, ở hắn xem ra nếu như không phát hiện được tin tức của Odin cùng Dixi thì Niếp Vô Songh cũng sẽ không chủ động đến gặp mình, huống chi là lúc mình đang tu luyện.

- Bùi thiếu, ngài còn nhớ Lãnh Vô Cực không?

Niếp Vô Songh hỏi ngược lại.

- Nhớ.

Đối với cái tên Lãnh Vô Cực này thì Bùi Đông Lai cũng không quên, ngày đó hắn đã dùng “Lôi Đình” giết chết Lãnh Vô Cực, nhưng trận chiến ấy lại cực kỳ mạo hiểm. Nghe Niếp Vô Songh nói thế thì Bùi Đông Lai đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi:

- Đúng rồi, đại hội võ lâm có phải là bắt đầu rồi không?

- Bẩm Bùi thiếu, đại hội võ lâm đã được tổ chức cách đây 1 tháng tại núi Vô Đang, chương môn Vô Đang là Bạch Mi đạo nhân đã lực áp quần hùng, trở thành tân võ lâm minh chủ.

Niếp Vô Songh trả lời:

- Bất quá bởi vì phần lớn cường giả trên Long Bảng không tham gia nên chức minh chủ võ lâm này của Bạch Mi đạo nhân có chút hữu danh vô thực. Bạch Mi đạo nhân tựa hồ cũng biết điểm này, đêm hôm qua hắn đã đến võ quán Cô Độc, hướng Cô Độc Phong Ảnh hạ chiến thư, cố gắng thông qua khiêu chiến Cô Độc Phong Ảnh để chứng minh thực lực của chính mình

- Hiện tại Bạch Mi đạo nhân đã đạt tới cảnh giới gì rồi?

Sắc mặt Bùi Đông Lai hơi đổi.

- Nghe nói mới bước chân vào khu vực Cương Kính.

Niếp Vô Songh đem tin tức mới nhận được nói cho Bùi Đông Lai:

- Tôi tới tìm ngài là chính vì chuyện này.

- Nguy rồi.

Nghe được Bạch Mi đạo nhân đã bước chân vào khu vực Cương Kính, trong lòng Bùi Đông Lai căng thẳng, vội vàng nói:

- Niếp thúc, thúc hãy chuẩn bị xe, chúng ta đi tới Đông Hải.

741. Chương 735: Kiếm Còn Người Còn, Vĩnh Viễn Không Nói Bại! (thượng)

Chương 735: Kiếm còn người còn, vĩnh viễn không nói bại! (Thượng)

Trong vòng 1 năm, nhân số của Cô Độc môn đã hơn 100 người, ở Yên Kinh, Nam Châu cùng Nam Càng cũng có phân quán của võ quán Cô Độc, hội viên thì tính bằng đơn vị nghìn, lực ảnh hưởng ngày càng tăng, vô luận là đối với người thường hay giới võ học thì danh khí chỉ đứng sau Thiếu Lâm và Võ Đang.

Cho nên, tối hôm qua khi tin tức chương môn của Võ Đang là Bạch Mi đạo nhân để người đến hạ chiến thư với Cô Độc Phong Ảnh thì cả giới võ học liền xôn xao, mọi người liền chạy đến tổng bộ của võ quán Cô Độc nằm ở Đông Hải.

Ngoài ra, một ít nhân sĩ nổi tiếng của Đông Hải cũng đến đây, tính toán muốn xem trận quyết đấu “ Ai mới là TQ đệ nhất kiếm.”

8h sáng, võ đài của võ quán Cô Độc đã đông nghẹt người.

- Tên chó má Bạch Mi đạo nhân khiêu chiến với Cô Độc đại sư, quả thực là muốn chết mà.

- Đúng vậy, nếu không phải Võ Đang truyền lưu hơn một ngàn năm, danh khí lớn thì Bạch Mi đạo nhân là cộng lòng gì, có tư cách gì mà khiêu chiến với Cô Độc đại sư?

...

Đại đa số người đến xem đều là hội viên của võ quán Cô Độc, trong lòng bọn họ thì Cô Độc Phong Ảnh là vô địch, Bạch Mi đạo nhân ở trước mặt Cô Độc Phong Ảnh chỉ là một con chicken.

Cùng lúc đó, ở góc Đông Bắc của võ tràng, nơi đây là chỗ ngồi của các nhân vĩ nổi tiếng trong giới võ học, lúc này mọi người đang bàn tán.

- Cô Độc môn cùng với võ quán Cô Độc mới thành lập 1 năm mà có quy mô lớn như vậy, thật là làm cho người ta hâm mộ a.

Người mở miệng là gia chủ của Đỗ gia, một trong tứ đại thế gia võ học.

Gia chủ Đỗ gia vừa mới mở miệng thì gia chủ của Triệu gia cũng không kìm lòng được mà mở miệng nói:

- Tạm thời không nói đến kết quả của trận chiến này, Cô Độc Phong Ảnh đối với giới võ học làm ra cống hiến như vậy đủ để cho ta cảm thấy xấu hổ.

Mọi người nghe vậy thì gật đầu.

Cùng lúc đó, cả võ tràng đột nhiên yên lặng trở lại, tất cả mọi người đều nhìn về phía lối vào, lúc này Cô Độc Phong Ảnh mang theo mười mấy tên đệ tử chân truyền, từ từ đi vào.

Trong đó, Cô Độc Phong Ảnh thân mang một bộ trường bào màu trắng, tay cầm một thanh bảo kiếm cổ xưa, thân mình thẳng tắp như thương.

- Cô độc đại sư!

- TQ đệ nhất kiếm.

Ngắn ngủi im lặng đi qua, cả võ tràng liền trở nên sôi trào, mọi người đều kích động đứng dậy, vung tay hô to.

Đối với những tiếng hoan hô đầy trời thì Cô Độc Phong Ảnh vẫn tỏ ra bình tĩnh, đi về phía góc Đông Bắc rồi ôm kiếm hành lễ đối với đám người nhân sĩ nổi tiếng trong giới võ học.

Đám người nhân sĩ nổi tiếng trong giới võ học thấy thế thì đứng dậy hoàn lễ.

- Lấy ý kiến của chư vị thì ai sẽ có phần thắng cao hơn trong trận chiến này?

Hoàn lễ xong, Thái Kinh chưởng môn phái Vịnh Xuân liền vận khí đan điền rồi mở miệng, giọng nói đủ để mọi người nghe rõ.

- Phần thắng của Cô Độc Phong Ảnh nhỏ hơn một ít, tuy rằng hắn sử dụng kiếm, hơn nữa còn nghĩ ra 'Cô Độc Kiếm Pháp' có uy lực hung mãnh, nhưng so với 'Thái Ất Huyền Môn kiếm pháp' được truyền lưu 1000 năm thì có hạ phong một chút. Còn nữa, tuy rằng sau khi Cô Độc Phong Ảnh tái xuất thì hắn đã bước chân vào khu vực Cương Kính, quét ngang cả giới võ học nhưng hiện tại hắn chỉ mới đứng ở khu vực Cương Kính mà thôi.

Dương Thiện chưởng môn Hình Ý muôn lên tiếng:

- Mà Bạch Mi đạo nhân ngày đó ở núi Võ Đang đã đánh bại chưởng môn Hoa Sơn, thể hiện ra thực lực, hắn là đã đạt đến Cương Kính, thêm vào hắn cũng là cao thủ sử dụng kiếm, nếu dùng 'Thái Ất Huyền Môn kiếm pháp', mặc dù cao thủ Cương Kính nhập môn cũng không phải là đối thủ của hắn.

- Đột phá ở Cương Kính thật khó a.

Nghe được Dương Thiện nói như thế, một gã đại sư võ học nhin không được lắc lắc đầu, nói:

- Lấy cách nhìn của ta thì nếu như Cô Độc Phong Ảnh không bước chân vào Cương Kính thì trận luận võ này

Nghe vị đại sư này nói thế thì mọi người liền trầm mặc, trong đó không ít người gật đầu, dường như là chấp nhận điều này.

"Bá!"

Sau đó, tất cả mọi người lại nhìn về phía lối vào võ tràng.

Bạch Mi đạo nhân thân mặc một bộ trường bào màu đen, mang theo “ Thái Ất chân kiếm” tổ truyền của Võ Đang cùng với mười mấy tên đệ tử đi vào.

Sau khi đi vào võ tràng, thấy được trong võ tràng có không ít người thì Bạch Mi đạo nhân sinh lòng ghen tị, đồng thời ánh mắt của hắn nhìn về phía góc đài Đông Bắc.

Thấy được điểm này thì khóe miệng hắn nở nụ cười, dường như đã thực hiện được âm mưu,

Mặc dù 1 tháng trước hắn đã giành được chức minh chủ võ lâm nhưng mà những cao thủ tham gia vào trận chiến ấy cũng không có tên trên Long bảng, điều này làm cho chức Minh chủ võ lâm của hắn trở nên hữu danh vô thực.

Hắn hướng về phía Cô Độc Phong Ảnh khiêu chiến chính là muốn chứng minh bản thân hắn hoàn toàn xứng đáng làm Võ lâm minh chủ.

Hiện giờ, hắn thấy được những người này đến đây, chỉ cần kế tiếp hắn giết chết được Cô Độc Phong Ảnh thì mục đích có thể đạt được, đến lúc đó thì hắn tin tưởng tất cả mọi người đều thừa nhận hắn xứng đáng với ngôi vị Võ lâm minh chủ.

Dù sao thì Cô Độc Phong Ảnh cũng được xưng là TQ đệ nhất kiếm trong 10 năm qua.

Bởi vì cao hứng nên ánh mắt của hắn tỏ ra hài hước khi nhìn về phía Cô Độc Phong Ảnh, cảm giác kia giống như hắn không để Cô Độc Phong Ảnh vào trong lòng.

Rất nhanh, đám người Bạch Mi đạo nhân đã đến trước lối đài, sau đó cả người Bạch Mi đạo nhân liền bắn lên rồi nhảy lên võ đài.

Thấy một màn như vậy thì mọi người liền yên lặng, ánh mắt nhìn về phía Cô Độc Phong Ảnh cùng Bạch Mi đạo nhân, chờ mong trận quyết chiến được bắt đầu.

- Cô Độc Phong Ảnh, tuy rằng ta không biết người nào phong ông là TQ đệ nhất kiếm, nhưng ông có cảm thấy bản thân mình xứng với danh hiệu này không?

Đang lúc mọi người chờ mong, Bạch Mi đạo nhân ngẩng đầu lên, khinh miệt nhìn vào Cô Độc Phong Ảnh.

Đối mặt với lời châm chọc cùng vẻ xạo quần của Bạch Mi đạo nhân thì Cô Độc Phong Ảnh chỉ thản nhiên nói:

- Xứng hay không, thử mới biết.

- Chẳng lẽ ông cho rằng bằng vào ‘Cô Độc Kiếm Pháp’ sáng chế của mình có thể thắng được ‘Thái Ất Huyền Môn kiếm pháp’ sao?

Bạch Mi đạo nhân cười lạnh nhìn chằm chằm vào Cô Độc Phong Ảnh:

- Trước khi bước vào cảnh giới Cường Kính thì ông chỉ có thể đón được của ta 10 kiếm, hiện tại ông có thể đón được mấy kiếm của ta?

Cho tới này Cô Độc Phong Ảnh là một người vô cùng cao ngạo.

Lúc này nghe được lời khiêu khích trắng trợn của Bạch Mi đạo nhân thì chân mày hắn nhíu lại, ánh mắt lạnh dần, chiến ý trên người xuất hiện mạnh.

- Đừng nói là ta không cho ông cơ hội xuất kiếm.

Cảm nhận được chiến ý trên người Cô Độc Phong Ảnh thì Bạch Mi đạo nhân khinh miệt cười:

- Ta cho ông xuất kiếm trước.

Cô Độc Phong Ảnh nghe vậy, không nói lời vô ích, cổ tay run lên, vỏ kiếm bắn ra, thanh kiếm liền ra khỏi vỏ, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, hàn quang lóe ra, chiếu vào tròng mắt mọi người.

“Vù”

Bảo kiếm ra khỏi vỏ, Cô Độc Phong Ảnh thả người bắn ra, cả người cùng bảo kiếm trong tay dung nhập thành một, hóa thành một đạo bạch quang đâm về phía Bạch Mi đạo nhân.

742. Chương 736: Kiếm Còn Người Còn, Vĩnh Không Nói Bại! (trung)

Chương 736: Kiếm còn người còn, vĩnh không nói bại! (Trung)

Võ công thiên hạ, Duy Khoái Bất Phá.

Một kiếm này của Cô Độc Phong Ảnh nhanh như thiểm điện, giống như một đạo bạch quang, làm cho người khác muốn tránh cũng không được.

Nhưng mà.

Đối mặt với một kiếm tuyệt thế của Cô Độc Phong Ảnh thì Bạch Mi đạo nhân cũng không có thất kinh mà đợi kiếm gần đến thì chân hần liền đạp Cửu Cung, cả người như con quay xoay tròn, chẳng những thoát khỏi một kiếm này của Cô Độc Phong Ảnh hơn nữa lại chuyển ra sau lưng Cô Độc Phong Ảnh.

Một kiếm đâm không trúng, Cô Độc Phong Ảnh như Tê Ngưu Vọng Nguyệt, xoay tay nhắm vào cổ Bạch Mi đạo nhân mà chém lại một kiếm.

“Vù”

Một kiếm chém ra, không khí liền vang lên những tiếng vù vù, kinh phong sắc bén đập vào mặt Bạch Mi đạo nhân làm cho lông tơ cả người của hần dựng lên.

”Hừ!”

Bạch Mi đạo nhân hừ lạnh một tiếng, hoành kiếm chắn trước người.

“Keng”

Một kiếm của Cô Độc Phong Ảnh chém thẳng vào thanh Thái Ất kiếm của Bạch Mi đạo nhân, hoa lửa bắn ra.

- Đủ rồi.

Sau khi đỡ được một kiếm của Cô Độc Phong Ảnh thì cổ tay Bạch Mi đạo nhân run lên, Cương Kính đột nhiên bùng nổ, vỏ kiếm trên tay của hần giống như một ngôi sao băng, bắn thẳng về phía Cô Độc Phong Ảnh.

Lần này Bạch Mi đạo nhân chẳng những ỷ vào Cương Kính uy lực hung mãnh, chấn khai của Cô Độc Phong Ảnh hơn nữa cổ tay lại run lên, đem vỏ kiếm làm ám khí bắn vào Cô Độc Phong Ảnh.

Thời khắc nguy cơ, Cô Độc Phong Ảnh không dám lạnh nhạt, huy kiếm bỏ về phía vỏ kiếm, chỉ nghe “Keng” một tiếng, vỏ kiếm đã bị hần chém trúng.

Dường như sớm đoán được Cô Độc Phong Ảnh sẽ làm như vậy, Bạch Mi đạo nhân cười lạnh một tiếng, bước lên từng bước, khí thế trên người tăng lên, giống như Giao Long xuất hải, thế không thể đỡ, một kiếm đâm về phía ngực của Cô Độc Phong Ảnh.

Thanh Long xuất hải.

Bạch Mi đạo nhân ra tay không theo quy tắc, vừa ra tay đó là chiêu ngoan độc nhất trong ‘Thái Ất Huyền Môn kiếm pháp’, tính toán một kiếm miểu sát Cô Độc Phong Ảnh.

Một kiếm của Bạch Mi đạo nhân đâm ra, Cô Độc Phong Ảnh chỉ cảm thấy cả người bị một cỗ sát khí bao lấy, cảm giác kia giống như bất kể hần làm cái gì cũng không né được.

Đối lại, nếu là võ giả bước chân vào Bán Bộ Cương Kính, đối mặt với một kiếm này của Bạch Mi đạo nhân thì hơn phân nửa là sẽ thất thủ.

Nhưng mà Cô Độc Phong Ảnh lại bất đồng.

Thứ nhất, hần vốn là cao thủ sử dụng kiếm, tự mình sáng tạo ra 'Cô Độc Kiếm Pháp' danh chấn TQ, hơn nữa sau khi xuất quan thì hần liền quét ngang cả giới võ học, có thể nói là có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú.

Một kiếm này của Bạch Mi đạo nhân tuy rằng rất nhanh, góc độ rất xảo trá nhưng mà không có làm khó Cô Độc Phong Ảnh, chỉ thấy hần vung tay lên, thanh bảo kiếm đâm một góc 60 độ, đánh thẳng vào kiếm của Bạch Mi đạo nhân.

“Keng”

2 kiếm chạm vào nhau, thanh Thái Ất kiếm liền bị lệch đi một chút.

Nhân cơ hội này, Cô Độc Phong Ảnh nghiêng người né tránh, chỉ nghe một tiếng rít gào vang lên, thanh Thái Ất kiếm đã đâm lướt qua vai của hần, kinh phong sắc bén đã làm rách trường bào của hần.

”Hừ!”

Có lẽ không ngờ Cô Độc Phong Ảnh có thể né tránh được một kiếm này nên Bạch Mi đạo nhân hơi cảm ngoài ý muốn, chỉ nghe thấy hần hừ lạnh một tiếng. Kiếm thế không giảm, lần này là từ trên bổ xuống đầu của Cô Độc Phong Ảnh.

Một kiếm này của hần vô cùng uy mãnh, cho dù một con ngựa trúng phải chỉ sợ cũng sẽ bị chặt thành 2 đoạn.

Cô Độc Phong Ảnh thấy thế thì biết mình không thể đỡ nổi cho nên cũng không dám lấy cứng chọi cứng mà là lui ra.

- Chạy đi đâu?

Cô Độc Phong Ảnh vừa lui thì Bạch Mi đạo nhân liền hét lên, sau đó thanh Thái Ất kiếm của hần liền chém ra, lần này hần dùng chiêu “’Phiên giang đảo hải’ như hình như bóng đuổi theo Cô Độc Phong Ảnh.

Cô Độc Phong Ảnh lui ra sau là muốn né tránh một kiếm của Bạch Mi đạo nhân, lúc này thấy khí thế của một kiếm này càng mạnh hơn thì hần chỉ có thể lui ra tiếp.

Lui, tiếp tục lui.

Chỉ là 3 chiêu mà Bạch Mi đạo nhân hoàn toàn chiếm thế thượng phong, áp đảo Cô Độc Phong Ảnh.

Thấy một màn như vậy thì đám người trong võ quán Cô Độc liền tỏ ra vô cùng khiếp sợ, dường như bọn hần chỉ thấy mọi chuyện trước mắt không phải là sự thật.

So với bọn hần thì đám nhân sĩ võ học kia lại không cảm thấy bất ngờ, dù sao thì chênh lệch giữa cường giả Cương Kính và Hóa Kính đỉnh phong cũng thật sự quá lớn.

Tuy rằng Cô Độc Phong Ảnh cũng phát hiện Bạch Mi đạo nhân đã bước chân vào khu vực Cương Kính nhưng mà trong lòng hần cũng tỏ ra biệt khuất.

Đúng vậy. . .

Là biệt khuất.

Cô Độc Kiếm Pháp lấy tốc độ để chiến thắng, khiến đối thủ không thể hoàn thủ lại, từ sau khi xuất quan thì trừ trận chiến cùng Bùi Vũ Phu ra thì chưa bao giờ hần lại chật vật như thế này.

Có lẽ là rất biệt khuất cho nên trong lòng Cô Độc Phong Ảnh không cam lòng, hần muốn phát động công kích.

Nhưng mà.

Bạch Mi đạo nhân không cho hần cơ hội, chỉ thấy những đường kiếm của hần chém ra vô cùng uy mãnh, thế không thể đỡ.

Đối mặt với những loạt công kích của Bạch Mi đạo nhân thì Cô Độc Phong Ảnh đành phải bỏ qua ý niệm phản kích lại, lựa chọn thoái lui né tránh.

Lui.

Lại lui nữa.

Giờ phút này Cô Độc Phong Ảnh giống như chó nhà có tang, ngoài lui ra thì hần cũng không còn biện pháp gì nữa.

- Cô Độc Phong Ảnh bại rồi.

Thấy một màn như vậy thì đông đảo đại sư giới võ học đều suy nghĩ như thế.

Bại rồi sao?

Sau khi lui vài bước thì Cô Độc Phong Ảnh biết rõ mình lui nữa thì sẽ rời ra khỏi võ đài, lập tức hần liền đem kiếm chắn trước người.

“Keng”

2 kiếm chạm nhân, khí huyết trong người Cô Độc Phong Ảnh quay cuồng, cổ tay chấn động, hổ khẩu chỉ cảm thấy đau đớn, dù thanh bảo kiếm chưa rời khỏi tay nhưng mà hần cũng không cách nào chịu được lực đạo một kiếm này của Bạch Mi đạo nhân, trực tiếp bị đẩy lui.

”Bốp!”

” Bốp!”

” Bốp!”

1 bước, 2 bước, 3 bước...

Ước chừng Cô Độc Phong Ảnh lui khoảng 8 bước mới dừng lại.

Lúc này đây, Bạch Mi đạo nhân cũng không không có thừa thắng xông lên mà là đứng ở nơi đó, ánh mắt khinh miệt nhìn vào Cô Độc Phong Ảnh, thản nhiên nói:

- Cô Độc Phong Ảnh, nể mặt ông đã sáng chế ra Cô Độc Kiếm Pháp, làm ra những công hiến lớn cho võ thuật TQ nên hôm nay ta sẽ tha cho ông 1 mạng.

- Chưởng môn hậu đức.

Bạch Mi đạo nhân vừa thốt lên xong thì đám đệ tử Võ Đang liền rống lớn lên.

Mà đám người hội viên của võ quán Cô độc lại im lặng, không nói gì cả.

- Cương Kính đúng là một tông sư.

So sánh với đám hội viên của võ quán Cô Độc thì đám người Dương Thiện cũng không cảm thấy kinh ngạc, mà là âm thầm cảm thán thủ đoạn ngoan độc của Bạch Mi đạo nhân.

Ở bọn hần xem ra, Bạch Mi đạo nhân không giết chết Cô Độc Phong Ảnh mà làm như vậy, mình qua là vì mở rộng lòng nhân đức của Võ lâm mình chủ nhưng mà trên thực tế là đã giẫm nát lòng cao ngạo của Cô Độc Phong Ảnh.

Bởi vì đối với Cô Độc Phong Ảnh mà nói thì phần cao ngạo kia bị giẫm nát, so với chết còn thống khổ hơn.

Giống như suy đoán của đám người Dương Thiện, lúc này sắc mặt của Cô Độc Phong Ảnh tỏ ra trắng bệch, thậm chí ngay cả tay cầm kiếm cũng run lên.

- Cô Độc Phong Ảnh, tuy rằng hôm nay ta tha chết cho ông nhưng mà sau này ông chớ nói mình là TQ đệ nhất kiếm, miễn làm trò hề cho người dùng kiếm.

Thấy được bộ dạng của Cô Độc Phong Ảnh thì Bạch Mi đạo nhân liền hét to lên một tiếng.

Cả người Cô Độc Phong Ảnh chấn động, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Mi đạo nhân.

- Như thế nào? Chẳng lẽ ông không phục? Hoặc là nói ông muốn chết phải không?

Mắt thấy Cô Độc Phong Ảnh không nhận thua, vẻ mặt lạnh như băng nhìn về phía mình thì chân mày Bạch Mi đạo nhân nhíu lại, cười lạnh:

- Nếu ông muốn tìm cái chết thì ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ông.

Nói xong, Bạch Mi đạo nhân liền huy kiếm chỉ về phía Cô Độc Phong Ảnh.

Nghe được Bạch Mi đạo nhân nói thế, nhìn hàn khí toát ra trên thanh Thái Ất kiếm kia thì theo bản năng Cô Độc Phong Ảnh nắm chặt bảo kiếm trong tay nhưng mà hắn cũng hiểu được, nếu tiếp tục chiến đấu thì hắn cũng sẽ bại, cho nên tay cầm kiếm của hắn khẽ buông lỏng ra.

Nhưng mà.

Không đợi thanh bảo kiếm trong tay hắn rút xuống thì đột nhiên có một đạo thân ảnh xuất hiện ở bên cạnh hắn.

- Ở trong lòng Đông Lai, trong từ điển của Cô Độc thúc vĩnh viễn không có 2 chữ” Nhận thua”

Ánh rạng đông, thiếu niên Bùi gia nắm lấy cánh tay run rẩy của Cô Độc Phong Ảnh, nhẹ giọng nói:

- Kiếm còn người còn, ngài vẫn chưa bại.

Cả người Cô Độc Phong Ảnh chấn động, rồi mở mắt ra.

Ánh mặt trời chói mắt.

Hắn vĩnh viễn không nói bại.

743. Chương 737: Kiếm Còn Người Còn, Vĩnh Không Nói Bại! (hạ)

Chương 737: Kiếm còn người còn, vĩnh không nói bại! (Hạ)

Thấy Bùi Đông Lai xuất hiện thì Cô Độc Phong Ảnh ngẩn ra dường như hắn không ngờ Bùi Đông Lai sẽ xuất hiện vào lúc này.

Hắn càng không nghĩ đến Bùi Đông Lai lại nói ra làm hắn yên lòng.

Cô Độc Phong Ảnh ngạc nhiên khiến cho Bùi Đông Lai không nhận được mà ngậm thở dài.

Sau khi biết tin Bạch Mi đạo nhân khiêu chiến Cô Độc Phong Ảnh thì Bùi Đông Lai liền đi tới võ quán Cô Độc.

Khi hắn đến thì trận chiến đã bắt đầu, Cô Độc Phong Ảnh giống như là chó nhà có tang, liên tục lui sau.

Một khắc này, hắn đã lo lắng cho Cô Độc Phong Ảnh đồng thời cũng do dự có nên ra tay giúp Cô Độc Phong Ảnh không?

Cuối cùng hắn bỏ qua ý nghĩ này.

Bởi vì hắn biết Cô Độc Phong Ảnh là người cao ngạo.

Đối với Cô Độc Phong Ảnh mà nói thì hắn cho phép bản thân mình thua Bùi Vũ Phu người đứng đầu trên Thần bang, nhưng không cách nào nhận thua trước người sử dụng kiếm giống như mình là Bạch Mi đạo nhân.

Nhất là sau khi nắm được thể cục thì Bạch Mi đạo nhân lại nói những lời này để đả kích Cô Độc Phong Ảnh.

Hắn tức giận, hắn không cam lòng, hắn muốn liều mạng nhưng biết được đó chỉ là chuyện cười.

- Cô Độc thúc, 'Cô Độc Kiếm Pháp' chia làm 5 cảnh giới, Duy Ngã Bất Khoái, Trọng Kiếm Vô Phong, Nhân Kiếm Hợp Nhất, Thảo Mộc Giai Kiếm cùng Tâm Trung Vô Kiếm.

Đối mặt với vẻ kinh ngạc của Cô Độc Phong Ảnh thì Bùi Đông Lai mở miệng:

- Từ sau khi xuất quan thì ngài đã đạt tới cảnh giới Thảo Mộc Giai Kiếm, đồng thời cũng đã bước chân vào Bán Bộ Cương Kính, trong mắt của cháu, ngài chậm chạp không có đột phá là bởi vì từ đó đến nay ngài không để “ Tâm Trung Vô Kiếm” vào trong lòng.

Cô Độc Phong Ảnh nghe vậy, ánh mắt không khỏi mờ đi vài phần.

Hiển nhiên là hắn cũng biết cái này,

Thậm chí là khi đi cùng Bùi Vũ Phu, hắn từng cố gắng thỉnh giáo Bùi Vũ Phu nhưng bởi vì phần cao ngạo kia nên thủy chung hắn vẫn không nói ra.

Mà Bùi Vũ Phu cũng hiểu tính cách của Cô Độc Phong Ảnh, cũng không có chủ động truyền thụ võ học gì cho Cô Độc Phong Ảnh.

- Cùng mấy cảnh giới khác bất đồng, Cương Kính không hề chú trọng tu luyện mà là coi trọng việc tu luyện “ Thần Vực” , “ Thần Vực” cường đại rồi thì mọi cơ năng của thân thể cũng tăng lên.

Bùi Đông Lai tiếp tục nói:

- Cô Độc thúc, trong quá trình tu luyện “ Vô Thần” thì cháu đã phát hiện rằng việc tu tâm cũng gián tiếp tu luyện “ Thần Vực”. “ Tâm Vô Trung Kiếm” từ ý nào mà nói cũng có thể quy kết về “ Vô Thần”. Đây cũng chính là nói lấy tích lũy của người, chỉ cần ngộ được “ Tâm Vô Trung Kiếm” thì có thể thuận lợi bước vào cảnh giới Cương Kính.

2 mắt Cô Độc Phong Ảnh tỏa sáng.

Hắn đã từng vào lần rơi vào trạng thái “ Vô Thần”, tu luyện cso nhiều hiệu quả nhưng mà hắn cũng biết trạng thái “ Vô Thần” là chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

- “ Nhập Thần” thật ra là chỉ đạt tới cảnh giới “ Vô Tâm” cái gọi là Vô Tâm chính là bất động tâm, vô ngã. Từ đó bỏ qua ý thức của bản thân để vong sinh, vong tử, vong địch, vong ngã, bất động niệm, bất giới ý, “ Vô Tâm” để tự nhiên.

Bùi Đông Lai từ từ nói:

- Trong mắt cháu, “ Tâm Trung Vô Kiếm” cần phải xem đối thủ không có kiếm, toàn bộ công kích của đối thủ là hư ảo, không tồn tại, càng quan trọng hơn là không cảm đem việc thắng lợi ký thác (gởi) vào kiếm của mình.

Bên tai vang lên lời nói của Bùi Đông Lai thì tinh quang trong mắt Cô Độc Phong Ảnh lóe lên, sau đó lâm vào trầm tư.

Người nọ là ai?

Coi như lúc Bùi Đông Lai đang giảng giải cho Cô Độc Phong Ảnh thì mọi người trong võ tràng liền ném mắt nhìn về phía Bùi Đông Lai, trong đó những người không biết Bùi Đông Lai liền thăm hỏi.

Mà những người có quen biết với Bùi Đông Lai thì kinh ngạc, kinh ngạc tại sao Bùi Đông Lai lại xuất hiện ở đây.

- Hắc, quả nhiên không hổ là con trai của Bùi Vũ Phu, có thể tự mình truyền thụ những kinh nghiệm của mình cho Cô Độc Phong Ảnh, chẳng lẽ nó đã bước chân vào khu vực Cương Kính sao?

Bạch Mi đạo nhân thấy vậy thì khóe miệng nở nụ cười châm chọc.

Đối mặt với vẻ châm chọc của Bạch Mi đạo nhân thì Bùi Đông Lai cũng không để ý mà về hắn tỏ ra chờ mong nhìn vào Cô Độc Phong Ảnh.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không để ý đến mình, nhớ lại chuyện Bùi Đông Lai giết chết đại đệ tử mình là Lãnh Vô Cực thì Bạch Mi đạo nhân liền tức giận:

- Tiểu tử, vừa rồi ta đã tha cho Cô Độc Phong Ảnh 1 mạng, nhưng luận võ giữa ta và hắn chưa kết thúc, ta cho người 3s, lập tức rút khỏi đây, nếu không thì chờ trách ta ý lớn hiệp nhỏ.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì chân mày nhíu lại, nhìn về phía Bạch Mi đạo nhân.

- Lời của ta không nói lần thứ 2.

Mắt thấy Bùi Đông Lai thờ ơ, Bạch Mi đạo nhân nổi giận, ánh mắt như đao nhìn về phía Bùi Đông Lai.

- Ý lớn hiếp nhỏ, ta muốn biết, làm sao người ý lớn hiếp nhỏ đây?

Lúc này đây, một giọng nói vang lên khắp võ tràng đủ để mọi người nghe rõ.

Nói xong, bóng người hiện ra.

Cả người Long Bò Tổ Đề liền xuất hiện bên cạnh Bùi Đông Lai.

- Người là ai?

Long Bò Tổ Đề đột nhiên xuất hiện làm cho sắc mặt Bạch Mi đạo nhân biến đổi, hấn mặc dù không có gặp qua Long Bò Tổ Đề nhưng mà trực giác nói cho hấn biết Long Bò Tổ Đề rất mạnh.

- Người còn chưa nói cho ta biết, người ý lớn hiếp nhỏ như thế nào?

Long Bò Tổ Đề nhìn chăm chăm vào Bạch Mi đạo nhân, hỏi một đằng, trả lời một nẻo nói:

- Người sẽ động thủ với Đông Lai ư?

Bạch Mi đạo nhân trầm mặc không nói, lý trí nói cho hấn biết nếu như hấn dám động thủ với Bùi Đông Lai thì Long Bò Tổ Đề tuyệt đối không bỏ qua cho hấn.

- Người đang lo lắng ta sẽ ra tay giúp Đông Lai?

Dường như nhận ra tâm tư của Bạch Mi đạo nhân, Long Bò Tổ Đề hừ nhẹ một tiếng:

- Hoặc là nói người cho rằng người có thể giết được Đông Lai?

- Ý của người là ta giết không được hấn?

Bạch Mi đạo nhân cau mày, vẻ mặt hết sức khó coi, tuy rằng hấn sợ hãi Long Bò Tổ Đề, nhưng mà ở hấn cũng không muốn mất mặt ở trước nhiều người như vậy.

Dù sao, thông qua trận chiến vừa rồi thì hấn đã xác lập được địa vị Minh chủ võ lâm.

Thân là Minh chủ võ lâm mà ngay cả một văn bối như Bùi Đông Lai mà hấn cũng không đánh lại, nếu điều này truyền ra ngoài thì chẳng phải là khiến người ta cười rộ rỡ sao?

- Nếu không phải Đông Lai muốn để tự tay Cô Độc Phong Ảnh rửa mối nhục này thì hiện tại người đã trở thành một đồng thi thể rồi.

Long Bò Tổ Đề cười lạnh một tiếng:

- Không phải ta khinh người, chỉ dựa vào thực lực Cương Kính nhập môn của người thì ngay cả 1 chiêu của nó thì người cũng không đỡ được.

Rầm.

Lời kia của Long Bò Tổ Đề vừa mới thốt ra thì cả võ tràng liền sôi trào lên.

- Người nói ngay cả một chiêu của hấn mà ta cũng không đỡ nổi sao?

Bạch Mi đạo nhân hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề, hỏi một câu, sau đó không đợi Long Bò Tổ Đề trả lời thì hấn liền cười lên:

- Người đang nói đùa sao?

- Nói giỡn ư?

Long Bò Tổ Đề cười lạnh:

- Với người như người thì Long Bò Tổ Đề ta đây cần phải nói giỡn không?

- Người...người là Long Bò Tổ Đề?

Người có tên, cây có bóng, nghe được cái tên Long Bò Tổ Đề này thì Bạch Mi đạo nhân cả kinh, vẻ mặt liền tỏ ra khiếp sợ.

Mặc dù hần chưa gặp qua Long Bò Tổ Đề nhưng mà hần đã nghe qua danh của Long Bò Tổ Đề, biết được Long Bò Tổ Đề là một trong những cường giả nằm trong top 10 trên Thần Bảng.

”Ách. . .”

Khiếp sợ không riêng gì Bạch Mi đạo nhân mà cả đám người Dương Thiện cũng cả kinh trợn mắt há hốc mồm!

“Bá”

Sau đó, vô luận là Bạch Mi đạo nhân hay đám người Dương Thiện cùng nhìn sang phía Bùi Đông Lai.

Bọn hần biết rằng lấy thân phận của Long Bò Tổ Đề thì nàng sẽ không nói đùa.

Đây cũng chính là nói Bạch Mi đạo nhân sẽ không đỡ nổi 1 chiêu của Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy vậy cũng không để ý mà lẳng lặng nhìn Cô Độc Phong Ảnh, đợi kết quả từ Cô Độc Phong Ảnh.

”Hô ~ ”

Sau đó, Cô Độc Phong Ảnh từ trong trầm tư lấy lại tinh thần, thở ra một ngụm oi bức, sắc mặt phức tạp nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Cô Độc thúc, thúc hãy để lão già kia im miệng đi.

Nhận thấy được khí tức trên người Cô Độc Phong Ảnh biến đổi thì Bùi Đông Lai biết rõ Cô Độc Phong Ảnh đột phá, lập tức nở nụ cười.

Cô Độc Phong Ảnh nghe vậy thì không nói gì nữa mà bước lên một bước.

- A di, chúng ta xuống thôi.

Bùi Đông Lai thấy thế thì biết Cô Độc Phong Ảnh muốn xuất thủ.

Long Bò Tổ Đề gạt đầu rồi cùng Bùi Đông Lai đi xuống võ đài.

Mắt thấy Cô Độc Phong Ảnh bước lên thì Bạch Mi đạo nhân cảm thấy vô cùng tức giận, hần nhin không được mà quát lạnh:

- Cô Độc Phong Ảnh, ngươi đã muốn chết thì ta sẽ thanh toán cho ngươi.

Cả người Bạch Mi đạo nhân đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó.

Đột nhiên Bạch Mi đạo nhân xuất hiện trước người Cô Độc Phong Ảnh, thanh Thái Ất kiếm trong tay hần vung lên hóa thành một đạo bạch quang, chém thẳng xuống đầu Cô Độc Phong Ảnh.

Một kiếm này, hần vận dụng toàn lực, muốn giết chết Cô Độc Phong Ảnh.

Đối mặt với một kiếm toàn lực của Bạch Mi đạo nhân thì Cô Độc Phong Ảnh cũng không động đậy, tùy ý để kiếm chém thẳng xuống.

Nhưng mà.

Coi như lúc thanh Thái Ất kiếm sắp chém trúng đỉnh đầu Cô Độc Phong Ảnh.

Cô Độc Phong Ảnh liền động.

Chỉ thân thân mình hần lóe lên né được một kiếm này, đồng thời thanh bảo kiếm trong tay hần chém ra.

“Phốc”

Kiểm quang hiện lên, đầu của Bạch Mi đạo nhân liền bay ra, máu tươi bắn lên, thanh Thái Ất kiếm trong tay hắt rơi xuống.

“Bịch”

“Leng keng”

Đầu người cùng thanh bảo kiếm liền rơi xuống đất.

”Ách. . .”

Hình ảnh dừng lại.

Trừ Bùi Đông Lai và Long Bồ Tổ Đề ra thì tất cả mọi người đều kinh trợn mắt há hốc mồm.

Thấy được ánh mắt của mọi người tỏ ra khiếp sợ thì Cô Độc Phong Ảnh không có gì mà là thu kiếm đi về phía Bùi Đông Lai.

- Chẳng...chẳng lẽ thực lực Cô Độc Phong Ảnh tăng lên là bởi vì Bùi Đông Lai sao?

Dường như toàn bộ mọi người trong võ tràng đều suy nghĩ như thế.

- Cảm ơn cháu, Đông Lai.

Giống như suy đoán của mọi người, Cô Độc Phong Ảnh dừng lại ở trước người Bùi Đông Lai rồi nói cảm ơn, trong giọng nói tràn ngập vẻ cảm kích, càng nhiều là thốn thức.

Thế sự vô thường.

Người thiếu niên từng cần hắc bao che đã trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

744. Chương 738:

Chương 738:

- TQ đệ nhất kiếm.

- Cô độc đại sư vô địch!

Đám đệ tử của Cô Độc võ quán thấy được Cô Độc Phong Ảnh đã giành chiến thắng thì liền gào thét, hô to lên.

Kích động.

Kích động không gì sánh bằng.

Tương phản với bọn họ, lúc này đây đám người đệ tử Võ Đang đã đứng đó như một pho tượng, cả người ngơ ngác nhìn vào đầu một nơi, thân một ngã của Bạch Mi đạo nhân.

Cho đến giờ phút này, bọn hắc vẫn không tin Cô Độc Phong Ảnh có thể dùng một kiếm để miểu sát Bạch Mi đạo nhân.

- Thật không ngờ vào giờ phút sinh tử Cô Độc Phong Ảnh lại có thể đột phá Cương Kính, chuyển bại thành thắng.

- Đúng a, một trận chiến này thật sự đúng là biến đổi bất ngờ, chỉ sợ không ai có thể dự liệu được cục diện này.

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, kiếm pháp của Cô Độc Phong Ảnh đã đạt đến một cảnh giới tối cao nào đó, nếu không thì cho dù hắc có đột phá Cương Kính đi chăng nữa thì cũng không thể giết chết Bạch Mi đạo nhân, càng không nói đến một kiếm tất sát.

- Dích thật là như vậy, có lẽ là hắc đã đạt tới cảnh giới “ Tâm Trung Vô Kiếm” trong truyền thuyết rồi, ai có thể vào thời khắc nguy cơ nhất thì hắc có thể lĩnh ngộ được?

- Lấy cách nhìn của tôi, đây không phải là do Cô Độc Phong Ảnh lĩnh ngộ ở thời khắc sinh tử, chuyện này có quan hệ với Đông Lai.

Lúc này, đám nhân sĩ trong giới võ học liền bàn tán với nhau, Dương Thiện mở miệng nói.

Nghe được Dương Thiện nói thế thì không ít người gật đầu đồng ý. Cùng lúc đó, bọn hắn thấy được Cô Độc Phong Ảnh cùng Bùi Đông Lai đang đi về phía bọn hắn.

- Mọi người cùng nhau đi xuống đi.

Thấy vậy thì Dương Thiện đứng lên, đề nghị mọi người đi chúc mừng Cô Độc Phong Ảnh.

- Cô độc đại sư, chúc mừng chúc mừng.

Một lát sau, đám người Dương Thiện đi đến trước mặt Bùi Đông Lai cùng Cô Độc Phong Ảnh rồi sôi nổi vỗ tay chúc mừng Cô Độc Phong Ảnh.

- Nhờ phúc của Đông Lai thôi.

Cô Độc Phong Ảnh Ảnh vỗ tay đáp lễ.

”Bá!”

Nghe được Cô Độc Phong Ảnh nói thế thì đám người Dương Thiện liền nhìn sang Bùi Đông Lai, ánh mắt tràn ngập vẻ tò tò, tò mò Bùi Đông Lai đã nói gì với Cô Độc Phong Ảnh, để cho Cô Độc Phong Ảnh có thể ngộ đạo.

- Dương thúc, Thái thúc...

Đối mặt với từng ánh mắt kinh ngạc như thế thì Bùi Đông Lai cũng không có tỏ vẻ, mà là cúi người chào từng người.

Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo.

Điểm này, Bùi Đông Lai chưa bao giờ thay đổi!

Lúc trước có thể huyết tẩy đám người Thôi gia HQ là đều nhờ đám người Dương Thiện ra tay.

Huống chi đám người Dương Thiện còn có quan hệ tốt với Bùi Vũ Phu.

- Đông Lai, thực lực của cậu đã đạt tới cảnh giới gì rồi?

Thấy một màn như thế thì đám người Dương Thiện có chút vui mừng, Dương Thiện liền mở miệng hỏi.

Trong phút chốc, ánh mắt của đám người Dương Thiện đều tập trung vào người Bùi Đông Lai.

Thậm chí ngay cả Cô Độc Phong Ảnh cũng tỏ ra chờ mong, chờ mong câu trả lời của Bùi Đông Lai.

- Mới vừa đụng đến cánh cửa Cương Kính đại thành.

Bùi Đông Lai trả lời.

“Ách”

Nghe được Bùi Đông Lai trả lời một cách tự nhiên như thế thì ánh mắt đám người Dương Thiện trừng to, nhìn vào Bùi Đông Lai giống như nhìn vào một con quái vật.

....

Sau khi hành động ở M kết thúc thì Quý Hồng được đưa về bệnh viện ở Yên Kinh trị liệu, thẳng cho đến khi trước đó không lâu thì nàng mới trở về Đông Hải.

Trong 1 tháng qua, tuy rằng Bùi Đông Lai đem toàn bộ tinh lực đặt vào việc tu luyện nhưng thỉnh thoảng vẫn đi qua thăm Quý Hồng, hơn nữa còn thường xuyên gọi điện cho nàng.

Dựa theo ý của Đông Lai thì để Quý Hồng nằm ở bệnh viện Đông Hải, nhưng Quý Hồng sống chết không đồng ý, cuối cùng 2 bên đều thối lui 1 bước, Bùi Đông Lai đáp ứng không để Quý Hồng nằm viện, còn Quý Hồng dựa theo lời Bùi Đông Lai, mỗi ngày đều dùng thuốc Đông y của Miêu lão gia tử để trị thương.

Sau khi bắt chuyện với đám người Dương Thiện xong thì Bùi Đông Lai ngồi xe đến biệt thự Tử Viên.

Biệt thự Tử Viên.

Lúc này Quý Hồng đang chạy bộ trên máy.

Hiện giờ thân thể nàng đã khôi phục được 7-8 phần nhưng mà so với trước kia vẫn còn kém xa vì thế mỗi ngày nàng đều phải tập luyện đồng thời còn để giảm béo bởi vì trong những ngày nằm viện thì nàng đã lên 10kg.

- Lão bản.

Sau đó, coi như Quý Hồng dừng lại dùng khăn lau mặt thì một tên Phong Diệp đi vào, cung kính hành lễ về phía Quý Hồng.

Thấy Phong Diệp đi vào thì Quý Hồng có chút nghi hoặc mà hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Lão bản, chuyện này vốn muốn nói cho ngài vào ngày hôm qua nhưng...

- Chuyện gì?

Quý Hồng nghe vậy thì chân mày nhíu lại, lên tiếng cắt ngang.

Phong Diệp hội báo nói:

- 1 tháng trước Bạch Mi đạo nhân đã giành được chức Vô lâm minh chủ, tối qua hắn đã hạ chiến thư khiêu chiến với Cô Độc đại sư....

”Bá!”

Nghe được Phong Diệp nói thế thì Quý Hồng liền đứng dậy, nói:

- Luận võ tiến hành khi nào? Còn nữa, thực lực bây giờ của tên đạo sĩ kia là gì?

- Tên Bạch Mi đạo nhân kia đã bước chân vào Cương Kính.

Phong Diệp vốn kể mọi chuyện nhưng liên tục bị Quý Hồng cắt ngang 2 lần vì thế đành phải bất đắc dĩ mà trả lời từng vấn đề của Quý Hồng:

- Lão bản, luận võ đã được diễn ra, hiện giờ cũng xong rồi.

- Cái...Cái gì?

Lấy sự hiểu biết của nàng thì sư phụ nàng là Cô Độc Phong Ảnh vẫn chưa có đột phá khu vực Cương Kính, mà Bạch Mi đạo nhân là cương giả Cương Kính, điều này làm cho sắc mặt nàng đại biến, giọng nói tỏ ra lo lắng và bất an:

- Sư...sư phụ ta có sao không?

- Lão bản, xin người hãy để tôi đem mọi chuyện nói cho hết lời, sự tình là như vậy...

Phong Diệp thấy vậy thì đem toàn bộ mọi chuyện kể lại cho Quý Hồng.

- Cậu...Cậu nói sư phụ của ta vốn là bị Bạch Mi đạo nhân áp chế, sau đó bởi vì Bùi Đông Lai xuất hiện nói cái gì đó với sư phụ ta nên sư phụ ta đột phá lên Cương Kính, xoay chuyển thế cục, giết chết Bạch Mi đạo nhân sao?

Có lẽ là do quá kinh ngạc nên cặp mắt của Quý Hồng liên tục trừng lên.

- Đúng vậy.

Phong Diệp gật gù đầu, sau đó lại cúi người, nói:

- Xin lỗi lão bản, vốn tôi định nói với ngài vào tối qua, nhưng Cô Độc đại sư sợ ngài lo lắng nên không cho phép tôi nói.

Không trả lời.

Quý Hồng vẫn đang lâm vào cảnh khiếp sợ.

Nàng thật sự không thể tưởng tượng Bùi Đông Lai có thể làm được điều này.

- Đúng rồi lão bản, Bùi tiên sinh đang đến đây, 30' sau sẽ đến nơi.

Phong Diệp đợi đến lúc Quý Hồng lấy lại tinh thần thì mới mở miệng nói tiếp.

- Tên kia muốn tới sao?

Trái tim Quý Hồng khê run lên, sau đó nghĩ đến toàn thân mình đều toát mồ hôi thì nói:

- Ta biết rồi, cậu đi ra ngoài đi, không có lời của ta thì không cho phép đi vào.

- Vâng, lão bản.

Phong Diệp cung kính rời khỏi biệt thự, mà Quý Hồng liền chạy nhanh lên lầu, cởi hết quần áo trên người ra đi vào phòng tắm, đây chính là muốn vận động nhẹ nhàng sao?

745. Chương 739: Diên Cuồng.

Bùi Đông Lai đến sớm hơn so với dự đoán của Phong Diệp.

20' sau, khi Quý Hồng tắm xong, trùm khăn tắm bước ra thì tiếng chuông cửa vang lên.

Nghe tiếng chuông cửa Quý Hồng liền biết là Bùi Đông Lai, bèn quần tạt chiếc khăn tắm màu trắng bước chân trần ra mở cửa.

“Két”

Cửa phòng khê mở ra, đứng ngoài chính là Bùi Đông Lai với chiếc áo Tôn Trung Sơn, trong mắt hắn lúc này chính là hình ảnh Quý Hồng với chỉ một chiếc khăn tắm duy nhất trên người.

Vì chỉ khoác tạt một chiếc khăn tắm nên những đường cong gợi cảm trên người nàng đều lộ rõ mồn một, bên dưới xương quai xanh là khe núi vừa bí hiểm mà vừa hấp dẫn, thu hút toàn bộ tầm mắt của Bùi Đông Lai. Phía dưới đôi đùi đẹp gần như lộ ra hoàn toàn, chỉ có nơi kín đáo nhất ở giữa đã bị che khuất.

- Honey, cảm ơn cậu đã cứu sư phụ tôi!

Thấy đôi mắt Bùi Đông Lai trần trụi nhìn mình, trên mặt Quý Hồng không xuất hiện nụ cười đoạt mạng như bình thường, mà nàng dùng một ánh mắt nhu tình đáp lại.

- Cô...

Bùi Đông Lai vốn còn muốn nói gì đó, nhưng hắn vừa mở miệng thì Quý Hồng đã như con tiểu bạch xà lướt tới, đôi ngọc thủ khê ôm lấy má hắn, bàn chân nhỏ hơi kiễng lên, nàng dùng nụ hôn để khóa miệng hắn lại.

Bùi Đông Lai chỉ kịp cảm giác được một làn u hương tràn tới, một thân thể nhu nhuyễn mềm mại đã áp vào người hắn, trước ngực còn có cảm nhận được thứ gì đó đang đè nén xuống.

Gương mặt quyến rũ gần hắn trong gang tấc không biết do mới tắm xong hay do xấu hổ mà đã ửng hồng.

Hương sữa tắm cùng u hương cơ thể tạo thành một thứ xuân dược nhẹ nhàng tràn vào mũi hắn, sau đó lan tỏa ra từng mạch máu.

Bốn mắt đối nhau, đôi mắt phượng của Quý Hồng hơi khép, trên bờ mi còn ẩn ẩn vài giọt nước long lanh, nàng giống như cô thiếu nữ lần đầu tiên trao nụ hôn cho ý trung nhân, ngượng ngùng mà hạnh phúc.

Nàng không chỉ đơn thuần là hôn, mà giống như đang dùng nụ hôn đó để truyền đạt tình yêu của mình.

Bùi Đông Lai sau mấy giây ngỡ ngàng, lập tức đôi tay như phản xạ có điều kiện ôm lấy chặt bờ eo nhỏ nhắn của Quý Hồng, khiến cả người nàng như dán chặt vào hắn.

“... Ừ...”

Quý Hồng khẽ ngân một tiếng, thân thể bị hấn ôm chặt có chút run rẩy.

Trong tiếng ngân của nàng, Bùi Đông Lai lập tức đưa đầu lưỡi tiến vào trong, khẽ cuốn lấy đầu lưỡi nhỏ của nàng.

“ A... ư...”

Quý Hồng mặc dù tuổi không còn nhỏ, nhưng vẫn là xử nữ, hơn nữa còn bị Bùi Đông Lai xuất chiêu quá bất ngờ, nàng lập tức buông vũ khí đầu hàng, thân thể nóng rực đỏ ửng như cây đào chín lập tức mềm nhũn ra, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Thấy nàng giống như đã động tình, Bùi Đông Lai cũng cảm giác hạ thân như đang nóng lên, thiết thương trong phúc chốc đã dương lên thẳng tắp, khẽ chạm vào giữa hai chân Quý Hồng, tuy chỉ là chạm nhẹ qua một lớp vải nhưng cảm giác thư sướng như một luồng điện khiến hấn tê dại cả người.

Bất chợt trong cơn khoái cảm Bùi Đông Lai giật mình tỉnh lại, nghĩ tới thương thế của Quý Hồng còn chưa chắc đã hồi phục hoàn toàn, hấn đành kìm nén lửa dục trong người, cười khổ nói:

- Yêu tinh, giữa tôi với cô còn phải nói cảm ơn sao?

- Vì thế nên tôi mới hôn cậu.

Quý Hồng chậm rãi mở mắt, đôi mắt mơ màng lung linh như hồ ly chuyển thế, quyến rũ câu hồn trong mỗi động tác.

- Yêu tinh, cô làm như vậy có thể gây chết người đó!

Cảm giác hơi nóng từ Quý Hồng đang truyền sang người mình, lửa dục trong người Bùi Đông Lai càng lúc càng khó kiểm soát, hấn bèn hỏi:

- Thân thể của cô hồi phục ra sao rồi?

- Cậu đoán xem?!

Quý Hồng nở một nụ cười quyến rũ, đầu hơi ngẩng lên, khẽ cắn vành tai hấn, thổi ra một ngụm nhiệt khí:

- Honey, cậu thật cứng rắn...

Bùi Đông Lai không phải Liễu Hạ Huệ, cũng không phải Đông Phương Bất Bại.

Ngược lại, hấn đang ở thời kỳ trẻ trung sung mãn nhất, cộng thêm nguyên nhân luyện võ, nhu cầu về chuyện đó càng mạnh hơn so với người thường.

Đối mặt với yêu tinh như Quý Hồng, dục vọng của hấn đã bùng lên từ lâu, nhưng vì sợ vết thương của nàng chưa bình phục nên chỉ có thể dùng ý chí áp chế phản ứng của cơ thể.

Lúc này thấy nàng mị mị cười khiêu khích mình, Bùi Đông Lai giống như bị đổ thêm dầu vào lửa, trong nháy mắt bùng lên dữ dội.

Cảm giác này giống như một nam nhân vừa tưởng tượng đến nữ thần trong lòng, vừa nhờ ngũ cô nương giải tỏa, bất chợt phát hiện ra... nữ thần đang ngồi ngay trước mắt mình, nhìn mình nói:

- Honey, em muốn...

- Không dùng biện pháp mạnh lại cho rằng tôi là cây cỏ phải không!

Bùi Đông Lai thở dồn, sau đó không đợi nàng nói gì nữa, lập tức bàn tay vuốt xuống cặp mông nàng, miệng cũng tham lam mút lấy môi nàng.

“ Ừ...”

Quý Hồng khẽ kêu một tiếng, thân thể như người say đổ vào người Bùi Đông Lai, hai tay cũng xé toạc áo trong của hấn.

Tách!

Tiếng giựt cúc áo vang lên từng đợt.

Một cúc.

Hai cúc.

Ba cúc.

Trong giât lát nửa người trên Bùi Đông Lai đã không còn sót lại gì, Quý Hồng giống như xà mỹ nữ, đôi tay luồn qua nách ôm chặt lấy lưng hắn, đôi chân khê kẹp lấy thiết thương đã giương cao.

“A...”

Khê cựa mình, cảm giác ma sát từ hạ thân truyền lên khiến Quý Hồng run rẩy kịch liệt, đôi tay ôm Bùi Đông Lai càng gắt gao hơn, bộ ngực không biết từ lúc nào đã bung ra khỏi áo tắm, hoàn toàn lộ ra trước mắt Bùi Đông Lai, hai hạt anh đào phấn hồng nhấp nhô như kên gọi hắn.

Bùi Đông Lai thở hổn hển, hôn từ môi nàng xuống cổ, chiếc lưỡi liếm dọc thành một đường dài qua khe núi, sau đó vòng một hình cung lên đỉnh núi, cuối cùng cuộn lấy hạt anh đào mê hồn kia, khê mút vào.

“A...”

Tiếng rên rỉ như thống khổ mà cũng như vui sướng, Quý Hồng ngửa đầu ra sau ngán lên từng tiếng, đôi chân bắt giắc kẹp càng chặt hơn, đôi tay ôm cổ Bùi Đông Lai ghì chặt hắn vào người nàng.

Tiếng rên giống như lời vẫy gọi Bùi Đông Lai dừng dừng lại. Bùi Đông Lai thở dồn, ôm Quý Hồng tới ghé sô pha.

Chiếc khăn tắm trong lúc di chuyển bị tuột ra, thân thể trắng tuyết lộ ra trần trụi trước mắt Bùi Đông Lai.

Bị bế ngang người, Quý Hồng học theo Bùi Đông Lai lúc nãy, đôi môi nhỏ khê hôn lên ngực hắn, chiếc lưỡi nhỏ liếm lên bộ ngực cứng rắn của hắn.

“Ừc...”

Bùi Đông Lai giống như bị điện giật, thân hình có chút lảo đảo.

Thấy hắn như vậy Quý Hồng nở nụ cười quyến rũ, chiếc lưỡi nhỏ tiếp tục lướt trên khắp ngực hắn.

Bị phản kích như vậy, Bùi Đông Lai càng thêm nóng bức, lập tức bước nhanh tới ghế, đặt Quý Hồng xuống.

Quý Hồng nằm trên ghế, đôi tay theo bản năng che bộ ngực trần lại, đôi chân cũng kẹp chặt không để lộ vùng đất thần bí nhất.

Bùi Đông Lai nhìn mà có chút ngây ngốc.

Sau đó hắn lập tức cởi hết y phục trên người một cách máy móc như một tên lính nhận lệnh từ thượng cấp.

Quý Hồng thấy bộ dáng Bùi Đông Lai như vậy thì nụ cười trên môi càng đậm, đôi chân trắng nõn khê ma sát vào nhau.

Bùi Đông Lai cởi hết y phục liền tiến lên nắm lấy đôi chân nàng, chậm rãi mở ra. Vùng hoa viên thần bí hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn, thiết thương của hắn liền dương lên thẳng tắp.

“ A...”

Quý Hồng nhìn chiếc trường thương vừa to vừa cứng rắn liền có chút sợ hãi, đôi chân theo bản năng khê rụt lại.

Nhưng mà.

Không đợi Quý Hồng kịp rụt chân về, Bùi Đông Lai lập tức nắm lấy cổ chân còn lại của nàng. Quý Hồng bị hắn nắm chặt hai chân, cả người nằm rạp trên ghế theo hình chữ “Nhân”, không thể động đậy được nữa, đôi má ửng hồng lên như tân nương trong đêm động phòng, rụt rè sợ hãi mà lại chờ mong...

Gần.

Gần hơn một chút.

Chạm vào.

Tiến vào trong.

Gặp bức tường phòng thủ.

Phá vỡ.

Huyết lưu bất chỉ. (Máu đỏ)

Tiến vào tiếp.

Vào được một nửa.

Đường đi trở nên hẹp hơn, lần thứ hai gặp cản trở.

Đi chậm lại.

Đã được hai phần ba chẳng được.

Không thể đi tiếp nữa, con đường đã quá chật hẹp.

Lùi một bước...

Tiến ba bước!

...

Bùi Đông Lai dùng cả sức mạnh và mưu trí, cuối cùng cũng phá tan pháo đài, xâm nhập vào trận địa địch nhân thành công, bắt tiến hành công kích quy mô lớn.

- Tôi... tôi muốn ở trên!

Quý Hồng bị địch nhân xâm lược, đành bỏ trận địa mà xông lên tìm đường sống. Xoay người nằm đè lên người Bùi Đông Lai, đôi kiều đồn khê lắc lư lên xuống.

“ A... aa...”

Tiếng kêu thể hiện sự khoái cảm tới đỉnh điểm.

Xong.

Bắn rồi!

746. Chương 740: Tuyên Án Tử Hình.

Chương 740: Tuyên án tử hình.

Sau khi đánh xong một trận, trong đại sảnh không vang lên những tiếng “Bành bạch” nữa, mà đó chính là tiếng thở dốc.

Sau khi thử nghiệm được phong thái làm Nữ Vương thì cả người Quý Hồng như bị rút hết toàn bộ sức lực, vô lực mà nằm trên người Bùi Đông Lai, hưởng thụ cảm giác khoái cảm trong người, mồ hôi trên người nàng từ từ chảy xuống.

Sự điên cuồng của Quý Hồng đã nằm suy đoán của Bùi Đông Lai, khiến cho hắn thử nghiệm một được phen khoái cảm mà hắn chưa từng làm được trên người của Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na.

Như là biết Quý Hồng đang mệt mỏi, Bùi Đông Lai vươn tay khê vuốt nhẹ mái tóc của Quý Hồng.

”A. . .”

Cả người Quý Hồng như bị kích thích, không nhịn được mà vặn vẹo 2 3 cái, đôi môi khêu gợi rên lên một tiếng.

Điều này làm làm cho cây thương ở phía dưới của Bùi Đông Lai có phản ứng.

”A. . . Hô. . .”

Cảm nhận được vẻ biến hóa của cây thương Bùi Đông Lai thì hơi thở Quý Hồng trở nên dồn dập:

- Hon...Honey, người ta không còn sức nữa rồi.

- Làm gì có người nữ nhân nào lại giống như cô, lần đầu tiên mà lại điên cuồng như thế?

Bùi Đông Lai cười khỏ, áp chế dục vọng trong lòng, từ từ nghiêng người rồi ôm Quý Hồng vào trong lòng.

Quý Hồng nghe vậy thì mở mắt ra, vẻ mặt ửng đỏ nhìn vào Bùi Đông Lai, hừ nhẹ:

- Một ngày nào đó tỷ tỷ sẽ cho cậu biết tay.

- Uhm.

Bùi Đông Lai không phản bác được.

- Đúng rồi, vừa rồi khi sắp...thì cậu có rút ra không?

Mất thấy Bùi Đông Lai trầm mặc thì Quý Hồng đột nhiên nghĩ đến cái gì.

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt:

- Tỷ tỷ, bản thân tôi muốn rút ra nhưng mà tỷ không cho tôi cơ hội a, tỷ ngồi nhún nhảy trên đó thì làm sao tôi rút ra được?

- Vậy thì có thể là có hay không a?

Nghĩ đến bộ dạng phóng đảng điên cuồng lúc nãy của mình thì Quý Hồng cũng có chút ngượng ngùng, sau đó nàng tỏ ra tò mò mà hỏi.

Thấy Quý Hồng tỏ ra lo lắng, bộ dạng đáng yêu như thế thì Bùi Đông Lai trả lời:

- Không biết.

- Lúc cậu cùng Tần Đông Tuyết và Hạ Y Na thì có rút ra không?

- Không có.

Bùi Đông Lai lắc lắc đầu.

- Hả?

Quý Hồng sững sốt:

- Vì sao không rút?

- Tỷ tỷ, chúng ta có biện pháp tránh thai a.

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt.

- Như vậy a...

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Quý Hồng tỉnh ngộ, sau đó tỏ ra đắc ý:

- Mặc dù là trong trận chiến yêu đương này tỷ tỷ bại bởi Tần Đông Tuyết nhưng mà tỷ tỷ có thể làm mẹ trước nàng ta, xem như là hòa rồi.

”_____”

Bùi Đông Lai một đầu hắc tuyến.

- Tôi ôm tỷ đi tắm nhỉ?

Bùi Đông Lai vội đổi đề tài.

- Được.

Thấy Quý Hồng đáp ứng thì Bùi Đông Lai không nói lời vô ích, đứng dậy rồi ôm lấy Quý Hồng.

Cả người Quý Hồng giống như bạch tuộc, ôm lấy Bùi Đông Lai, 2 cái bánh của Quý Hồng dán chặt vào khuôn mặt Bùi Đông Lai.

Hầu kết Bùi Đông Lai khẽ nhúc nhích, hấn bỏ qua ý định xử tử Quý Hồng ngay tại chỗ mà là ôm Quý Hồng đi vào phòng tắm.

Bùi Đông Lai vô tâm, Quý Hồng vô ý nhưng 2 cái bánh bao ấy thật ự là quá lớn, mỗi lần Bùi Đông Lai bước đi thì 2 hạt anh đào liền cọ cọ vào khuôn mặt Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai ôm Quý Hồng đi vào phòng tắm, thả Quý Hồng xuống rồi mở vòi xem lên.

Nước ấm chảy xuống,,Quý Hồng một bên hưởng thụ nước ấm, một tay cầm lấy cây thương của Bùi Đông Lai mà đùa nghịch:

- Tại sao nó còn cứng như vậy??
- Yêu tinh, đây là cô đang nghi ngờ lực hấp dẫn của mình sao?

Bùi Đông Lai dịch thân về phía au, tức giận nói:

- Nếu cô còn làm thế thì nó sẽ phản kháng đó.
- Vậy hãy để cho nó phản kháng đi.

Quý Hồng cười xấu xa, mân mê kiểu đồn, cổ ý cọ xát vào.

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt:

- Nếu không phải đây là lần đầu tiên của cô, hơn nữa lúc này vô quá điên cuồng thì tôi sẽ để nó giáo huấn cô.
- Honey, có phải cậu còn muốn nữa không?

Quý Hồng nghe vậy thì từ từ xoay người lại, đối diện với Bùi Đông Lai, hỏi.

Nhìn thân thể mềm mại của Quý Hồng thì Bùi Đông Lai liền hồng mắt:

- Yêu tinh, như vậy là chết người....
- Vậy thì sao?

Quý Hồng cười quyến rũ, vươn tay ra, cầm lấy cây thương của Bùi Đông Lai rồi từ từ ngồi xuống, đôi môi khôu gợi mở ra.

- Oh.

Cả người Bùi Đông Lai run lên.

Bùi Đông Lai từ từ nhắm mắt lại, tận tình hưởng thụ cái lưỡi của Quý Hồng.

...

Suốt một buổi trưa, Bùi Đông Lai cùng Quý Hồng làm từ trên ghế salon rồi vào phòng tắm, từ phòng tắm lên giường, thẳng cho đến hoàng hôn thì mới dừng lại.

Màn đêm buông xuống, Bùi Đông Lai mang theo Quý Hồng đi ra đại sảnh của biệt thự.

- Bùi tiên sinh, Quý tiểu thư.

Mặc dù thấy tư thế bước đi có Quý Hồng ó chút không tự nhiên nhưng mà Phong Diệp cũng không hỏi gì mà là cúi đầu hỏi.

- Phong Diệp, tôi mang Quý tỷ đi dùng cơm, cậu không cần đi theo, tôi tự lái xe là được.
- Vâng Bùi thiếu.

Phong Diệp nghe vậy thì liền đưa chìa khóa xe cho Bùi Đông Lai.

- Muốn ăn cái gì?

Sau khi chạy xe ra khỏi đại viện biệt thự thì Bùi Đông Lai quay đầu lại hỏi Quý Hồng.

- Gì cũng được.

Quý Hồng chỉ cảm thấy ở phía dưới của mình nóng như lửa cháy, còn có tâm tư gì mà chú ý ăn mòn gì cơ chứ?

- Biết được hậu quả chưa?

Bùi Đông Lai thấy thế, ôn nhu nói:

- Trước hết tôi chờ cô đi mua thuốc, sau đó lại đi dùng cơm.

- Không...Không cần.

Bình thường tuy rằng Quý Hồng rất lưu manh nhưng mà muốn nàng đi đến tiệm thuốc để mua thuốc về cái vấn đề này thì nàng không làm được.

Bùi Đông Lai đỡ khóc đỡ cười:

- Để tôi mua giúp tỷ tỷ.

- Được...Được rồi.

Khuôn mặt Quý Hồng đỏ lên, vội vàng cúi đầu, sau đó nói:

- Đúng rồi, cậu đã có tin tức của Odin, Dixi chưa?

- Vẫn chưa.

Nghe được cái tên Odin, Dixi thì Bùi Đông Lai thu lại nụ cười, vẻ mặt tỏ ra ngưng trọng.

Từ sau khi huyết tẩy tổng bộ Thần Vong thì Odin, Dixi cùng với thủ lĩnh Thần Vệ giống như là bốc hơi khỏi nhân gian, dù cho Bùi Đông Lai vận dụng mọi thế lực cũng không thể tra ra chỗ ẩn thân của bọn hắn.

- Theo như lời cậu nói thì trong thời gian huyết tẩy tổng bộ Thần Vong thì Odin đã tẩu hỏa nhập ma, hộc máu mà chạy trốn.

- Tẩu hỏa nhập ma là điều tối kỵ của người luyện võ, nhẹ thì công phu bị phế đi, nặng thì nguy hiểm đến tính mạng, làm không tốt thì tên Odin kia sẽ mất mạng.

- Không biết vì sao tôi có cảm giác Odin biến mất không đơn giản như vậy.

Bùi Đông Lai khẽ cau mày, như có suy nghĩ gì nói:

- Nếu thương thế Odin chưa khôi phục thì đợi cho thương thế hắn lành lại thì hắn sẽ mang theo Dixi tái xuất giang hồ, ngược lại nếu như Odin thật sự bị tẩu hỏa nhập ma, toàn bộ công phu bị phế đi thì Dixi cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định sẽ tới tìm tôi.

- Hiện tại cậu có nắm chắc thắng được hắn không?

Trong lòng Quý Hồng căng thẳng, tràn đầy lo lắng mà hỏi.

Lo lắng là bởi vì nàng thiếu chút nữa bị Dixi đánh chết nh ưng mà tận mắt thấy được Dixi cùng chiến một trận với Diệp Cô Thành, biết rõ thực lực của Dixi cũng không kém hơn Diệp Cô Thành là bao.

Ngay tại lúc đó thì Diệp Cô Thành đã là Cương Kính đại thành đỉnh phong, mà hiện giờ Bùi Đông Lai chỉ là Cương Kính nhập môn, song phương còn cách nhau một cảnh giới.

Trong đầu hiện ra cảnh tượng Dixi đánh Quý Hồng trọng thương, Tiêu Phi ở thế giới kia bị Dixi sát hại, nghĩ đến cha mình Bùi Vũ Phu vì Odin mà chết thì ánh mắt Bùi Đông Lai híp lại thành một đường nhỏ, trực tiếp tuyên án tử hình Dixi.

747. Chương 741: Quyết Một Trận Tử Chiến (1)

Chương 741: Quyết một trận tử chiến (1)

- Y Na, để câu đối kia qua phải một chút.

Đêm giao thừa, trong tứ hợp viện của Bùi gia ở Yên Kinh, lúc này Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na đang treo câu đối xuân:

- Đông Tuyết, cậu xem thử được chưa?

- Được rồi.

Tần Đông Tuyết liền nói, sau đó đưa cho Hạ Y Na một cái đèn lồng.

- Đông Tuyết, chúng ta sửa lại cái đèn lồng kia đi.

Dán xong câu đối, thấy được chiếc đèn lồng ở bên trên bị vướng vào vật gì đó, Hạ Y Na nói.

- Ủh, cậu tới tí, tớ đi lấy ghế đã.

Tần Đông Tuyết trả lời.

- Để đó cho tôi.

Sau đó, Quý Hồng thân mang một chiếc sườn xám màu đỏ từ bên trong đi ra.

Cùng những năm qua bất đồng, năm nay ăn Tết còn có nàng, Bùi Đông Lai, Tần Đông Tuyết, Hạ Y Na và Mộ Khuyết Nhan.

- Được.

Thấy Quý Hồng chủ động muốn làm thì Tần Đông Tuyết mỉm cười gật đầu, từ sau khi Quý Hồng cùng Bùi Đông Lai cử tử nhất sinh ở M trở về thì thái độ của nàng đối với Quý Hồng đã chuyển biến rất lớn, không có cạnh tranh nhau nữa mà là cố gắng dung hòa chúng nữ, tạo thành một đại gia đình.

Không riêng gì Tần Đông Tuyết mà ngay cả Hạ Y Na cũng đã chấp nhận Quý Hồng.

Mắt thấy Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na không nói gì thì Quý Hồng mỉm cười bước lên cầm lấy đèn lồng trong tay Hạ Y Na rồi nhảy lên, dễ dàng treo được đèn lồng ở trên cửa.

- Biết võ công thật tốt.

Thấy một màn như vậy thì Hạ Y Na tỏ ra hâm mộ nói 1 câu, sau đó đề nghị:

- Quý Hồng tỷ, sau này tỷ dạy công phu cho em và Đông Tuyết đi.

- Được.

Tần Đông Tuyết cùng Hạ Y Na thay đổi hái độ, Quý Hồng đều biết được, từ sâu trong lòng thì nàng cũng rất muốn trở thành chị em với 2 người, cho nên nghe Hạ Y Na nói thế thì nàng lập tức gật đầu.

Cùng lúc đó, ở trong phòng bếp Bùi Đông Lai đang làm mấy món ăn.

Lúc này đây, hắn đang nhớ lại cảnh hằng năm ăn Tết, hắn và Bùi Vũ Phu cùng nhau viết câu đối, cùng nhau làm sủi cảo, cùng nhau ăn rồi cùng nhau đốt pháo.

- Qua tử, nếu để những người trên Thần bảng biết được người là một người nội trợ trong gia đình thì chỉ sợ bọn hắn sẽ mắng người là một kẻ gốc a.

Nghĩ nghĩ, Bùi Đông Lai lên tiếng rồi nở ra nụ cười nhưng mà nụ cười vô cùng chua xót.

- Qua tử, con nhớ đến người.

Trong đầu hiện ra những hình ảnh lúc trước thì Bùi Đông Lai ngẩng đầu lên, 2 mắt phấp phấp nhìn trần nhà, thì thào tự nói.

Sau đó, nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, thấy 3 người Tần Đông Tuyết đi vào thì Bùi Đông Lai nở ra nụ cười:

- Thịt làm tốt rồi, một lát nữa có thể làm sủi cảo.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì khuôn mặt 3 người có chút đỏ lên.

Ở các nàng xem ra, vô luận là cắt thịt, làm sủi cảo...đều là do nữ nhân làm, hiện giờ Bùi Đông Lai lại làm hết mọi chuyện.

Mặt đỏ rất nhiều, các nàng đều rất rõ ràng, Bùi Đông Lai làm như vậy, chỉ là muốn tìm cảm giác gia đình đoàn viên.

...

Màn đêm buông xuống, một chiếc Audi A6 chạy đến rồi dừng lại trước cửa tứ hợp viện Bùi gia.

Khi xe dừng lại, Mộ Khuynh Nhan vội vàng xuống xe, hốt ha hốt hoảng chạy vào tứ hợp viện.

Bởi vì tham gia tiết mục cuối năm, bởi vì cả buổi chiều làm công tác nên nàng không thể ở nhà làm sủi cảo với đám người Bùi Đông Lai, nhưng mà sau khi biểu diễn xong thì nàng đã để đạo diễn tự lo, còn nàng thì chạy về.

- Khuynh Nhan, cậu về thật đúng lúc, bánh sủi cảo vừa mới nhắc xuống bếp nè.

Hạ Y Na thấy Mộ Khuynh Nhan vào nhà thì mở miệng trêu ghẹo.

Khuôn mặt Mộ Khuynh Nhan đỏ lên:

- Chiều này tớ muốn trở về nhưng mà lại có nhiều khan giả...

- Không sao đâu Khuynh Nhan, chuyện chính quan trọng hơn, mọi người đều mong thấy được hình ảnh em biểu diễn ở trên TV vào tối nay đó.

Thấy bộ dạng nóng lòng của Mộ Khuynh Nhan thì Quý Hồng liền lên tiếng an ủi.

- Đúng a, Khuynh Nhan, cậu cũng không nên lo gì, chúng ta đều là người một nhà mà.

Tần Đông Tuyết thấy vậy thì cũng mở miệng phụ họa nói theo.

- Các vị đại nhân cũng biết tiểu nhân đang bận ư?

Mắt thấy tứ nữ đứng đó nói chuyện thì Bùi Đông Lai có chút đỏ khốc đỏ cười:

- Sủi cảo đã nóng rồi, mau mang lên rồi chuẩn bị dọn cơm thôi.

- Tuân lệnh, Bùi đại sư.

Hạ Y Na liền cúi chào lĩnh mệnh, điều này khiến cho 3 người Tần Đông Tuyết, Quý Hồng cùng Mộ Khuynh Nhan buồn cười.

Sau đó, một bàn thức ăn đã được dọn lên.

“Reng”

Sau đó, coi như tất cả mọi người chuẩn bị ngồi xuống dùng cơm thì đột nhiên tiếng điện thoại vang lên.

Hả?

Nghe được tiếng vang này thì Bùi Đông Lai không khỏi ngẩn ra.

Bởi vì đây là chính là tiếng chuông của điện thoại vệ tinh mà hắn dùng để liên lạc với Diệp Cô Thành.

- Mọi người ăn trước đi, tớ đi nghe điện thoại.

Sau đó, Bùi Đông Lai cười nói một câu rồi đi ra ngoài cửa để nghe máy.

- Cậu.

Mở khóa xong, Bùi Đông Lai mở miệng nói trước.

- Đông Lai, là ta.

Bùi Đông Lai vừa dứt lời thì trong điện thoại truyền ra một giọng nói, giọng nói này không phải là của Diệp Cô Thành mà là của Thủ trưởng số 1.

“Ách”

Nghe vậy thì Bùi Đông Lai cả kinh,, hiển nhiên hắn không ngờ rằng Thủ trưởng số 1 lại dùng điện thoại của Diệp Cô Thành mà gọi ỉnh, hơn nữa còn gọi vào đêm giao thừa.

- Thủ trưởng, chúc ngài năm mới vui vẻ.

Kinh ngạc qua đi, Bùi Đông Lai vội vàng trả lời, mặc lời là nói lời chúc nhưng mà chân mày hắn lại nhíu vào nhau.

- Thật có lỗi vì đã làm phiền cậu.

Thủ trưởng số 1 thở dài nói xin lỗi, giọng nói tỏ ra ngưng trọng:

- Nhưng mà bởi vì an toàn của quốc gia nên ta phải làm như vậy.

- Thủ trưởng, đã xảy ra chuyện gì?

Lời nói của Thủ trưởng số 1 khiến cho Bùi Đông Lai chấn động, hắn mơ hồ đoán được chuyện này có liên qua đến cha con Odin, Dixi.

- Đông Lai, lúc này Tổng thống M có gọi đến nói chuyện với ta, trong điện thoại, ông ấy nói rằng tối qua ở trong một căn cứ hạt nhân ở M đã bị tập kích, toàn bộ người trong căn cứ đã bị giết chết, hung thủ đã khống chế toàn bộ đầu đạn hạt nhân ở trong căn cứ đó.

Giọng nói của Thủ trưởng tỏ ra ngưng trọng, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập:

- Tên hung thủ chính là Dixi, nhưng mà hắn không có nhấn nút để phóng đầu đạn hạt nhân, hắn đã nhờ quân đội M gửi yêu cầu đến chúng ta, hắn nói trong vòng 24h nữa thì cậu phải đi gặp hắn, nếu không thì hắn sẽ phóng toàn bộ đầu đạn hạt nhân trong đó để hủy diệt cả TQ chúng ta.

748. Chương 742: Quyết Một Trận Tử Chiến (2)

Chương 742: Quyết một trận tử chiến (2)

Dixi tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nhưng mà Bùi Đông Lai nằm mơ cũng không ngờ Dixi lại dùng phương thức cực đoan như vậy để gặp mình.

Điều này làm cho cả người Bùi Đông Lai ngây ngẩn ra.

- Như thế nào hắn làm vậy? Tại sao Odin lại cho phép hắn làm thế?

Ngây người đi qua, Bùi Đông Lai trăm mối vẫn không có cách giải, ở hắn xem ra Dixi dưới tình thế cấp bách sẽ làm ra chuyện cực đoan như thế này nhưng mà Odin kẻ luôn muốn thống trị thế giới ngầm, thậm chí là muốn ảnh hưởng đến toàn bộ thế giới sẽ không làm chuyện như thế.

Bởi vì Dixi làm như vậy sẽ đắc tội đến Góp đại ka của 4vn, không riêng gì hắn mà thậm chí còn đẩy Odin vào tuyệt lộ.

Cái gọi là tuyệt lộ chính là làm kẻ địch của toàn bộ thế giới.

- Chẳng...Chẳng lẽ Odin tẩu hỏa nhập ma, chết rồi sao?

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, nghĩ đến một khả năng khác.

- Đông Lai, vô luận là vì cậu hay vì đất nước thì nhất định trong 24 tiếng cậu phải có mặt ở đó.

Thủ trưởng số 1 cũng biết tin này quá kinh hãi thế tục cho nên thấy Bùi Đông Lai không nói gì thì mở miệng nói tiếp.

Lời nói của Thủ trưởng số 1 để cho Bùi Đông Lai lấy lại tinh thần, hấn hỏi:

- Thủ trưởng, tôi muốn biết tổng cộng có bao nhiêu người?
- Chỉ có một mình tên gia hỏa tên là Dixi.
- Thủ trưởng, ngài xác định sao?

Bùi Đông Lai có chút hoài nghi, khi hắn xem ra, cho dù Odin tẩu hỏa nhập ma chết đi thì tên thủ lĩnh Thần vệ kia cũng cùng đi với Odin mới đúng.

- Xác định.
- Thủ trưởng, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.

Mất thấy Thủ trưởng số 1 xác nhận thì Bùi Đông Lai liền lập tức đồng ý.

- Tốt, vậy cậu hãy đến quân khu XX ở Yên Kinh, tự tôi sẽ tiễn cậu đi.

Nghe được câu trả lời thuyết phục của Bùi Đông Lai thì Thủ trưởng số 1 khẽ thở phào một hơi.

”Hô ~ ”

Sau khi kết thúc cuộc gọi điện thì Bùi Đông Lai thở dài một hơi, điều chỉnh lại tâm tình rồi đi vào trở lại phòng ăn.

- Cuồng ca muốn đến đây ăn Tết, nhưng đã bị tó từ chối.

Đi vào phòng ăn thấy 4 người Tần Đông Tuyết không hề động đũa mà chờ mình thì Bùi Đông Lai liền chủ động mở miệng nói đối 1 câu.

- Cuồng ca muốn làm bóng đèn a, quá vô sỉ rồi.

Hạ Y Na cười nói:

- Bùi đại sư, nhanh chóng đến chủ trì tiệc tối đi, một hồi Khuynh Nhan còn đi diễn tiết mục cuối năm nữa a.
- Tớ có hối hận khi đã nhận lời tham gia tiết mục cuối năm này.

Mộ Khuynh Nhan đáng thương nhìn Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai cười cười, đi đến chỗ ngồi rồi ngồi xuống, sau đó gắp chén rượu gạo mới vừa mới nhập khẩu từ VN về rồi nói:

- Sau đây, tớ xin tuyên bố, bữa tiệc tối đêm giao thừa được bắt đầu.

“Hi hi”

Thấy bộ dạng cười đùa của Bùi Đông Lai thì tứ nữ đều nở nụ cười, trong đó Hạ Y Na là cười sung sướng nhất:

- Ấy za, tớ nói nè, mọi người nhìn xem có phải Bùi Đông Lai đồng học chúng ta nên đi làm lãnh đạo hay không?
- Phạt Y Na 1 chén.

Bùi Đông Lai nghiêm trang nói :

- Không uống thì không cho phép ăn sủi cảo.
- Cậu...

Hạ Y Na vốn cười đến nhất sung sướng, đột nhiên nghe được Bùi Đông Lai vừa nói như thế, lập tức giống là bị ủy khuất, lập tức kháng nghị:

- Hừ, thật không công bằng.

Lời vừa ra khỏi miệng, Bùi Đông Lai cùng 3 người Tần Đông Tuyết không nhin được mà cười lên.

Trong lúc nhất thời, tiếng cười nổi lên bốn phía, không khí hòa hợp.

- Sau đây, chúng ta uống chén thứ 2.

Sau khi ăn 1 miếng sủi cảo thì Bùi Đông Lai lại giơ chén rượu lên, nói:

- Bất quá trước khi uống thì tớ có một chuyện muốn nói.

- Cậu còn phạt rượu tớ thì tớ không để yên cho cậu đâu.

Hạ Y Na làm ra bộ dạng giương nanh múa vuốt.

3 người Tần Đông Tuyết thấy thế thì lại cười, đồng thời đợi Bùi Đông Lai mở miệng.

Nghe lời nói trêu ghẹo của Hạ Y Na, thấy bộ dạng hạnh phúc của 4 người Tần Đông Tuyết thì Bùi Đông Lai không muốn nói những lời đó để ở nhà hảo hảo mà cùng ăn tết với 4 người Tần Đông Tuyết nhưng mà hẳn biết bản thân hẳn không thể làm như vậy!

Vô luận là vì mình, hay là vì người!

- Kỳ thật thì vừa rồi tớ đã nói dối.

- Điện thoại vừa rồi không phải là do Cuồng ca gọi đến.

Hả?

Lời kia của Bùi Đông Lai vừa thốt ra thì 4 người Tần Đông Tuyết liền sững sờ.

- Vậy là ai?

Quý Hồng liền mở miệng hỏi.

Nụ cười trên mặt Bùi Đông Lai không giảm:

- Thủ trưởng số 1.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nghe được Bùi Đông Lai nói là Thủ trưởng số 1 gọi đến thì trong lòng Quý Hồng liền có một cảm giác bất an.

- Không phải là Góp ka của 4vn đến thăm nước chúng ta sao?

Về mặt Bùi Đông Lai tỏ ra thoải mái:

- Đêm nay, Thủ trưởng số 1 sẽ dẫn người thiết yến đãi tiệc cho Góp ka, nên muốn mời tớ đến tham dự.

- Đáng ghét thật, Tết rồi mà cũng không để người ta yên.

Hạ Y Na tin lời của Bùi Đông Lai, cho nên nàng tỏ ra khó chịu nói:

- Cậu không phải là nhân viên chính phủ thì đi làm gì?

Mộ Khuynh Nhan thì không nói gì còn 2 người Tần Đông Tuyết và Quý Hồng thì trầm mặc không nói gì.

Lấy chỉ số thông minh của bọn họ thì bọn họ cho rằng Bùi Đông Lai đang nói xạo.

- Nếu không thì cậu gọi điện, coi thử có thể không đi được không?

Hạ Y Na tính cách ngay thẳng, có cái gì thì nói cái đó.

- Y Na, tuy rằng Đông Lai không phải là nhân viên chính phủ nhưng mà cậu cũng biết, hành động của Đông Lai đã làm cho nước ta đi lên một mức mới, từ ý nào mà nói thì thân phận của cậu ấy cũng vô cùng hiển hách.

Đối mặt với lời đề nghị của Hạ Y Na, không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, Tần Đông Tuyết liền cười nói:

- Lần này Góp ka đến đây là để vui chơi, nếu như Đông Lai không đến thì có thể Góp ka sẽ tung bom làm tan bành nước mình thì sao?

Quý Hồng nghe vậy cũng phụ họa:

- Ủh, ăn Tết cả 15 ngày lận, hẳn có thể thoát được đêm giao thừa nhưng không thể trốn khỏi mồng 1.

Chẳng biết tại sao thấy cục diện như thế thì trong lòng Bùi Đông Lai vô cùng tức giận và cảm động, tức giận vì hành động chó má của Dixi, còn cảm động về biểu hiện của 4 người Tần Đông Tuyết.

Dưới ánh đèn, tay cầm ly rượu của hắn khẽ run lên, thiếu chút nữa là làm đổ rượu ra bên ngoài.

- Đêm nay uống đến đây thôi, khi nào trở lại thì tớ sẽ uống gấp đôi.

- Uống xong chén này thì tớ sẽ đi, mọi người cứ tiếp tục mà dùng bữa.

Nói xong, Bùi Đông Lai ngẩng cổ, một hơi uống sạch.

- Tớ đưa cậu ra ngoài.

Mất thấy Bùi Đông Lai uống hết thì Tần Đông Tuyết đứng dậy, nói.

- Được.

Bùi Đông Lai biết Tần Đông Tuyết đã nhìn ra chỗ sơ hở nhưng mà biết mình không thể từ chối yêu cầu nhỏ này của Tần Đông Tuyết, ngược lại nếu Tần Đông Tuyết khẳng khẳng muốn hỏi thì nhất định hắn sẽ đem mọi chuyện nói ra cho Tần Đông Tuyết biết.

Ra khỏi phòng ăn, Tần Đông Tuyết chủ động khoác tay Bùi Đông Lai rồi cùng Bùi Đông Lai đi ra bên ngoài.

Nhưng mà làm cho Bùi Đông Lai bất ngờ chính ra đi ra tới bên ngoài cửa thì Tần Đông Tuyết cũng không hỏi gì, chỉ yên lặng đi cùng hắn.

Tần Đông Tuyết trầm mặc khiến cho Bùi Đông Lai không yên, hắn nhìn không được mà dừng bước lại, quay đầu, nhìn vào Tần Đông Tuyết, muốn nói thật:

- Đông Tuyết, tớ...

- Đi nhanh thôi.

Không đợi Bùi Đông Lai nói thế thì Tần Đông Tuyết đã mỉm cười cắt ngang, sau đó ôn nhu sửa lại cổ áo cho Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy vậy thì lẳng lặng không nói gì, tùy ý để Tần Đông Tuyết làm.

- Vào đi.

Sau đó, đợi Tần Đông Tuyết làm xong thì Bùi Đông Lai mỉm cười xoa nhẹ khuôn mặt Tần Đông Tuyết, ôn nhu nói.

- Ủh.

Tần Đông Tuyết gật gật đầu, xoay người, trở lại tứ hợp viện.

Bùi Đông Lai bước nhanh ra ngoài.

1 bước.

2 bước.

Bước được 3 bước, 2 người không hẹn mà cùng dừng bước lại, xoay người nhìn lại.

- Tớ sẽ còn sống trở về.

- Bọn tớ chờ cậu.

Trong màn đêm.

Bọn họ không nói tiếng nào nhưng lại tâm hữu linh tê.

749. Chương 743: Quyết Một Trận Tử Chiến (3)

Chương 743: Quyết một trận tử chiến (3)

- Tên hỗn đản không có lương tâm, lần trước từ biệt không đến thăm ta thì thôi lại còn đến tìm Thánh nữ, đá phải người đến mời sư phụ rồi núi đối phó với Thần Vồng mà cũng không nói cho ta biết, thật sự quá ghê tởm.

Trên đỉnh Tu Di sơn, Tô Bồ Đề mặc một chiếc trường bào màu trắng, ngồi bên trên dốc núi, thì thào tự nói.

- Ta dè chết tên hỗn đản nhà ngươi.

Khi nói chuyện, Tô Bồ Đề không khỏi nhớ lại cảnh Bùi Đông Lai lấy tuyết ném vào ngực mình, trong lòng nàng hơi tức, không ngừng ném tuyết cảm giác giống như Bùi Đông Lai đang ở trước mặt.

- Không được ta phải đi giáo huấn tên hỗn đản đó.

Liên tục ném mấy quả tuyết cầu, trong lòng Tô Bồ Đề vừa động, đột nhiên nghĩ đến Bùi Đông Lai còn thiếu nhân tình của nàng.

Sau khi quyết định thì nàng liền đứng dậy muốn tới tìm Long Bồ Tổ Đề để nói.

Ma Bồ môn, trong phòng Long Bồ Tổ Đề.

Lúc này Long Bồ Tổ Đề không có đũa tọa mà là cau mày, bước chân lo lắng đi về phía cửa sổ, cầm lấy một bông hoa trong bình.

- Sư phụ.

Đột nhiên Long Bồ Tổ Đề nghe được giọng nói của Tô Bồ Đề.

- Vào đi.

Long Bồ Tổ Đề điều chỉnh lại cảm xúc rồi lên tiếng.

“Két”

Cửa được mở ra, Tô Bồ Đề đi vào thấy Long Bồ Tổ Đề không đũa tọa thì ngẩn ra, hỏi:

- Sư phụ đêm nay ngài không đũa tọa sao?

- Bồ Đề, vì sư có chuyện, phải xa nhà một chuyến, con có chuyện gì sao?

Long Bồ Tổ Đề hỏi một đằng, trả lời một nẻo

- Sư phụ, con muốn đến TQ.

Nghe Long Bồ Tổ Đề hỏi thì Tô Bồ Đề đáp một câu, sau đó có chút tò mò:

- Sư phụ, ngài đến TQ tìm tên hỗn đản đó sao?

- Con muốn tìm Đông Lai à?

Lbt nhú mày, giọng nói hơi to một chút.

- Vâng.

Tô Bồ Đề gật đầu, sau đó ý thức được đêm nay Long Bồ Tổ Đề có chút gì khác thường, nhin không được mà hỏi:

- Sư phụ, ngài làm sao vậy?

- Con không cần đi.

Chân mày Long Bồ Tổ Đề càng nhíu chặt hơn.

Tô Bồ Đề vô cùng nghi hoặc:

- Vì sao?

- Con đi TQ cũng không thấy hần, đêm nay hần đã đến M.

- Hần đi M làm gì?

Tô Bồ Đề hỏi kỹ, sau đó trong lòng nàng vừa động, đột nhiên đoán được cái gì:

- Chẳng...Chẳng lẽ người của Thần Vồng xuất hiện sao?

- Ủh.

Suy nghĩ một lát, Long Bồ Tổ Đề vội đem mọi chuyện nói cho Tô Bồ Đề biết:

- Long Vương Diệp Cô Thành vừa mới gọi điện cho ta, hần nói tên tiểu bối Thần Vồng gọi là Dixi đã xâm nhập vào căn cứ hạt nhân ở M, giết sạch mọi người trong đó, trước mắt hần đã khống chế cả căn cứ, hơn nữa còn để quân đội M thông báo cho Đông Lai, nếu trong vòng 24h Đông Lai không đến thì hần sẽ liên phóng những đầu đạn hạt nhân để hủy diệt cả TQ.

“Ách”

Nghe Long Bồ Tổ Đề nói thế thì Tô Bồ Đề cả kinh trợn mắt há hốc mồm, sau đó sắc mặt của nàng đột nhiên biến đổi, tỏ ra vô cùng tức giận:

- Tên Dixi khốn kiếp kia làm sao lại làm như vậy? Thật sự là rất hèn hạ.

- Vì bảo đảm chắc chắn không sơ hở, Long Vương liên hệ ta cùng với Giáo Hoàng đi đến M để đối phó với Odin.

Long Bồ Tổ Đề giải thích:

- Hiện tại ta sẽ xuống núi, con cùng với 2 vị sư tỷ hãy ở lại đây.

- Sư phụ, con cũng đi.

Tô Bồ Đề chủ động xin đi giết giặc.

Sắc mặt Long Bồ Tổ Đề phát lạnh:

- Không được.

- Vì sao?

Tô Bồ Đề thở gấp, nói:

- Sư phụ, con đã bước chân vào Cương Kính, có thể giúp hần mà.

- Tuy rằng con đã bước vào Cương Kính nhưng thực lực của con cũng không đủ để tham gia chuyện này.

Giọng nói Long Bồ Tổ Đề tỏ ra nghiêm túc, nói:

- Vậy...vậy tại sao Bùi Đông Lai có thể đi?

Tô Bồ Đề hoàn toàn nóng nảy.

Long Bồ Tổ Đề trầm giọng:

- Thứ nhất là do tên Dixi kia chỉ đích thân nó, thứ hai là thực lực của nó bây giờ đã là Cương Kính đại thành rồi.

- Hả?

Tô Bồ Đề hoảng sợ:

- Khi nào mà hần lại trở nên mạnh như thế?

Lúc này đây, Long Bồ Tổ Đề không nói gì mà là đi ra.

- Sư...sư phụ, theo như lời người nói thì hần không có việc gì phải không?

Tô Bồ Đề ở phía sau hỏi.

Bước chân Long Bồ Tổ Đề vẫn bước đi, không có trả lời.

Long Bồ Tổ Đề trầm mặc khiến cho trái tim Tô Bồ Đề trầm xuống, cả người đứng sững sờ tại chỗ.

Sau đó, đợi Tô Bồ Đề lấy lại tinh thần thì Long Bồ Tổ Đề đã đi xa, nàng liền đuổi theo.

- Sư muội, sư phụ nói để chúng ta nói uội biết, tuy rằng muội đã bước chân vào Cương Kính nhưng mà thực lực của muội vẫn không đủ để tham gia chuyện này, sư phụ không cho phép muội đi M.

Trong sân, 2 vị sư tỷ của Tô Bồ Đề thấy nàng chạy ra thì liền đem những lời dặn dò trước khi đi của Long Bồ Tổ Đề nói lại.

- Muội không đi M.

Nghe được đại sư tỷ nói thế thì thân thể của Tô Bồ Đề chấn động, sắc mặt có chút trắng bệch.

- Vậy muội?

- Muội đến TQ chờ hần.

Dưới ánh trăng, đôi mắt Tô Bồ Đề phiếm hồng, khuôn mặt tỏ ra cô chấp:

- Nếu hần trở về thì muội sẽ vì hần mà..., nếu hần chết thì muội vì hần mà hạ huyết.

Dứt lời, người động.

Tô Bồ Đề mang theo lo lắng, cả người giống như một đạo bạch quang, biến mất trong màn đêm.

...

Cùng lúc đó.

Căn cứ không quân khu XX ở Yên Kinh.

Lúc này đây toàn bộ đám người Thủ trưởng số 1 đang đợi Bùi Đông Lai đến.

Một lát sau một chiếc Rolls-Royce Phantom chạy đến rồi dừng lại trước mặt mọi người, Bùi Đông Lai xuống xe, đi đến trước mặt Thủ trưởng số 1, 2 chân khép lại, tay phải giơ lên cúi chào, lớn tiếng nói:

- Báo cáo thủ trưởng, Bùi Đông Lai đã đến.

Thủ trưởng số 1 hoàn lễ rồi nói:

- Mọi người đang ở trong đó đợi cậu.

- Vâng thủ trưởng.

Bùi Đông Lai buông tay, cả người đứng thẳng giống như một cây thương.

- Bùi Đông Lai đồng chí, nhiệm vụ lần này thì ở trong máy bay Diệp Cô Thành đồng chí sẽ nói cho cậu biết, tôi chỉ hy vọng cậu nhớ điều này, nhiệm vụ lần này có liên quan rất lớn đến an toàn của nước chúng ta.

Gió muộn thổi qua, Thủ trưởng số 1 gần từng chữ:

- Tôi hy vọng cậu sẽ là anh hùng của dân tộc, cậu nói cho tôi biết cậu có làm được không?

- Báo cáo thủ trưởng, cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Bùi Đông Lai lại cúi chào, lớn tiếng lĩnh mệnh.

- Cúi...Cúi chào.

”Bá bá bá bá. . .”

Thủ trưởng số 1 ra lệnh, toàn bộ những vị đại lão của nước cộng hòa liền chào lại theo một nghi thức quân đội.

750. Chương 744: Quyết Một Trận Tử Chiến (4)

Chương 744: Quyết một trận tử chiến (4)

- Khẩn trương sao.

Trong phi cơ, Diệp Cô Thành mặc một bộ y phục tác chiến màu đen, ngồi ở bên cạnh Bùi Đông Lai, thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào thì nhin không được mà hỏi.

- Nói không khẩn trương là không thể nào.

Bùi Đông Lai khe khẽ thở dài, nói:

- Dù sao một trận chiến này cũng quyết định nhân sinh của không chỉ cá nhân cháu mà còn cả nhân dân TQ, nói thật là chuyện này quá nặng, cho tới lúc này thì cháu vẫn không tin rằng bản thân sẽ gánh nổi.

Diệp Cô Thành nghe vậy, cũng không trách Bùi Đông Lai mà khe khẽ thở dài.

Hắn có thể tưởng tượng được áp lực của Bùi Đông Lai lúc này.

Ở hắn xem ra, nếu Bùi Đông Lai không bị phần áp lực này đè sập thì đã khó rồi dù sao đi nữa thì ngay cả bản thân chính hắn cũng khó có thể đối phó với việc này.

- Cậu, tình huống bên kia sao rồi?

Bùi Đông Lai thấy Diệp Cô Thành không nói lời nào, chủ động mở miệng hỏi.

- Trước mắt, Dixi đã khống chế cả căn cứ quân sự, quân M sợ chọc giận Dixi nên đã không dám làm gì, may mà bên trong còn có camera nên chúng ta có thể biết được tình huống bên trong mà Dixi cũng có thể thấy được toàn bộ hình ảnh trong căn cứ.

Có lẽ sự việc quá mức nghiêm trọng nên Diệp Cô Thành cũng lộ ra bộ dạng ngưng trọng, chân mày nhíu lại:

- Ngoài ra, hắn đã ép hỏi ra được mật mã phóng đầu đạn hạt nhân, hiện giờ chỉ cần hắn nhấn nút là toàn bộ M và TQ đều banh chề.

Nói tới đây, Diệp Cô Thành dừng lại một chút, lại nói:

- Điều đáng mừng duy nhất chính là ta đã gọi cho Giáo Hoàng và Long Bò Tổ Đền, hiện giờ bọn họ đang đến đó, bọn ta cũng nhất trí cho rằng Odin không có tham gia vào việc lần này, rất có thể là hắn tẩu hỏa nhập ma mà toàn bộ võ công bị phế hoặc là đã chết đi rồi.

- Cháu cũng cho rằng như vậy, nếu không lấy tính của Odin thì hắn sẽ không để Dixi làm những chuyện cực đoan như thế.

Biết được phân tích của đám người Diệp Cô Thành giống mình thì Bùi Đông Lai khẽ thở ra một hơi.

Về mặt Diệp Cô Thành tỏ ra cơ trí, nói:

- Không riêng gì Odin mà dưới tình huống bình thường thì Dixi cũng sẽ không làm như vậy.

- Ý của cậu nói là Odin chết đi đã làm cho Dixi mất hết hy vọng, nên mới làm ra chuyện cực đoan như thế?

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động.

Diệp Cô Thành gật đầu:

- Hắn làm như vậy chẳng khác gì là muốn đối nghịch với mọi người, còn về phần hắn muốn gặp cháu thì cũng không khó giải thích.

Bùi Đông Lai như có suy nghĩ gì.

- Mặc dù cháu là con trai của Vũ Phu nhưng mà bởi vì ngay từ lúc bắt đầu cháu quá nhỏ bé, cho nên cho dù cháu giết được Aust thì Dixi cũng không tự mình ra tay đối phó với cháu, khi đó đối với hắn mà nói thì cháu chỉ là một phế vật, hoặc chính xác ra chỉ là một con kiến mà thôi.

Diệp Cô Thành giải thích:

- Sau này, tuy rằng cháu lớn nhanh, làm ra một số chuyện kinh thiên động địa nhưng hấn vẫn không cho rằng cháu là đối thủ của hấn, hấn tin chắc chỉ cần hấn ra tay thì hấn có thể thoải mái bóp chết cháu.
- Thằng cho đến khi mọi chuyện cháu làm ở M thì có thể nói biểu hiện của cháu đã rơi vào mắt Dixi, do đó đó là lần đầu tiên mà hấn ra tay với cháu.

Diệp Cô Thành nói tới đây thì cảm thấy may mắn, may mắn bởi vì ngày đó hấn tới sớm, nếu không thì Bùi Đông Lai đã chết trong tay của Dixi.

- Sau đó, cháu lại lợi dụng việc tài chính để chèn ép M, hơn nữa còn liên hợp các thế lực lớn tiến hành tiêu diệt Thần Vong.

Bùi Đông Lai nói tiếp:

- Sau đó, Dixi chẳng những đem cháu trở thành đối thủ của hấn, hơn nữa hấn còn hận, muốn giết cháu nhưng mà hấn hữu tâm vô lực.
- Mà hiện giờ, bởi vì mất đi chỗ dựa vững chắc là Odin nên Dixi trở trở nên cô độc bất lực, hấn biết chỉ cần hiện thân ra thì sẽ bị chúng ta đuổi giết cho nên mới tiêu diệt căn cứ quân sự kia, muốn để ọi người chôn cùng với hấn.
- Đúng vậy.

Diệp Cô Thành nghe Bùi Đông Lai nói những lời này thì gật đầu:

- Hấn muốn quyết tâm tiêu diệt cả TQ, bức cháu đến gặp hấn, chỉ là muốn dùng vũ lực để xử lý cháu.

“Cốp”

Bùi Đông Lai không tự chủ được mà nắm chặt 2 tay lại, Dixi thật sự khinh người quá đáng!

- Nếu Dixi là Cương Kính đại thành đỉnh phong thì lấy thực lực của cháu, cùng với vũ kỹ “ Miếu Sát”, tuyệt đối có thể giết được hấn.

Diệp Cô Thành thấy Bùi Đông Lai tràn đầy phẫn nộ, sợ Bùi Đông Lai sẽ bị cừu hận choáng váng đầu óc, nhin không được nhắc nhở nói:

- Tiếc là hấn còn có thêm “ Phòng Ngự Tuyệt Đối” hơn nữa cái này đã luyện đến cực hạn, do đó, lấy thực lực bây giờ của cháu, cho dù có thêm “ Miếu Sát” thì cũng không thể thắng được hấn.

”Hô ~ ”

Mặc dù trong lòng hận không thể lập tức làm thịt Dixi, nhưng lý trí nói cho Bùi Đông Lai. Trước mắt hấn, đích xác còn không phải là đối thủ của Dixi, liền hỏi:

- Cậu, kế hoạch của mọi người là gì?
- Ta đã nói cho Giáo Hoàng và Long Bò Tổ Đề, đến lúc đó, trong thời gian ngắn nhất chúng ta sẽ giết Dixi, đồng thời phòng ngừa Odin xuất hiện dù sao thì chúng ta cũng không biết chắc chắn Odin có tẩu hỏa nhập ma hay không.

Diệp Cô Thành trầm giọng nói:

- Bất quá, Dixi có thể thấy được mọi hình ảnh trong căn cứ quân sự, thêm vào đó là thực lực cao cường nên hấn có thể cảm nhận được khí tức. Cho nên mấy người chúng ta chỉ có thể đợi sau khi cháu vào phòng thì mới tiến vào.
- Ý của cậu là để cháu vào đó, tận lực cố gắng kéo dài thời gian, chờ mọi người đuổi tới sao?

Trong lòng Bùi Đông Lai liền hiểu rõ kế hoạch của Diệp Cô Thành.

Diệp Cô Thành gật đầu:

- Ủh, chỉ cần cháu cố gắng kiềm chế hấn trong vòng 3’ thì chúng ta có thể xử lý mọi chuyện sau đó.

Không trả lời, chân mày Bùi Đông Lai nhíu lại, lấy thực lực trước mắt thì hẳn biết giữ vững được 3' là một chuyện rất khó.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Diệp Cô Thành vốn là thờ dài, theo sau ngữ khí trở nên cực kỳ nghiêm túc:

- Đông Lai, ta biết mọi chuyện rất khó khăn nhưng mà ta nói cho cháu biết, tình thế bức người, trừ nghìn chiến thì cháu không còn lựa chọn nào khác.

- Cháu sẽ cố gắng hết sức.

Bùi Đông Lai cười khổ, đột nhiên nhớ đến câu nói “ Trời sắp xuống có Qua tử khiêng” của Bùi Vũ Phu thì nhin không được mà thờ dài:

- Nếu Qua tử ở đây thì tốt rồi.

- Đúng, lấy thực lực của Vũ Phu thì có thể ngăn cản được mọi chuyện.

Diệp Cô Thành nhìn vào Bùi Đông Lai, giọng nói phức tạp:

- Đông Lai, nhưng mà Vũ Phu đã chết rồi.

“Lộp bộp!”

Nghe được Diệp Cô Thành nói thế thì trong lòng Bùi Đông Lai chấn động dữ dội.

- Tuy rằng Vũ Phu dốc sức để dạy dỗ nền tảng cho cháu, để cháu đi làm một việc nhưng mà hẳn sẽ không vì để bản thân cháu lớn dần mà lấy an toàn của nhân dân TQ làm tiền đặt cược.

Diệp Cô Thành nghĩ đến câu nói “ Có một số việc, nó thích hợp làm hơn ta” của Bùi Vũ Phu thì cười khổ:

- Trừ phi hẳn có lòng tin cháu có thể giết chết Dixi.

Bùi Đông Lai không phản bác được.

Tuy rằng bởi vì một màn thần kỳ xảy ra trên du thuyền lần đó, để cho Bùi Đông Lai dấy lên hy vọng Bùi Vũ Phu chưa chết nhưng mà hẳn biết Diệp Cô Thành đã nói đúng.

Bùi Đông Lai thương hẳn, thậm chí vì hẳn mà làm trái lời hứa hẹn với mẹ của hẳn, một lần nữa rời núi vì hẳn.

- Trên thế giới này, đại đa số mọi người đều chọn” người không vì mình trời tru đất diệt” một số ít thì cố gắng vì gia đình của mình, còn những người khác thì có thể hy sinh vì quốc gia.

Trong lòng nhất thời, trong đầu Diệp Cô Thành hiện ra hình ảnh Bùi Vũ Phu, tràn đầy kính ý nói:

- Cha ta nói ta “ Chỉ có quốc mà không có gia” nhưng trên thực thế ta không có vĩ đại như thế.

- Trong lòng ta chỉ có cha cùng gia gia của cậu là hoàn toàn xứng đáng với câu nói đó.

Những lời này của Diệp Cô Thành làm cho Bùi Đông Lai ngẩn ra, sau đó khuôn mặt không khỏi xuấ hổ, xấu hổ khi phải đối mặt với cha và gia gia của mình.

Cá nhân, gia đình, quốc gia...

Trong lòng Bùi Đông Lai không khỏi âm thầm suy nghĩ mối quan hệ giữa những cái này.

Có lẽ là quá tập trung nên hơi thở trên người Bùi Đông Lai trở nên mỏng hơi, cuối cùng hơi thở dường như là biến mất.

Chẳng...Chẳng lẽ Đông Lai đột phá?

Đột nhiên cảm thấy được điểm này thì Diệp Cô Thành hiểu được trong lúc vô tình Bùi Đông Lai đã tiến vào trạng thái “ Vô Thần” cho nên hẳn không quấy rầy mà về mặt tỏ ra chờ mong nhìn vào Bùi Đông Lai.

- Thì ra bản thân đã bỏ qua ý nghĩa đó.

Không biết qua bao lâu, Bùi Đông Lai mở mắt ra, trong đầu Bùi Đông Lai nắm lấy một đạo tinh quang, tỉnh ngộ, nhin không được thì thảo tự nói.

Cuối cùng hắn đã lĩnh ngộ được ảo diệu của “ Vô Thần”.

751. Chương 745: Quyết Một Trận Tử Chiến (5)

Chương 745: Quyết một trận tử chiến (5)

Khoảng 10 tiếng sau, máy bay đáp xuống một sân bay quân sự của M.

Trên đường băng, mắt thấy máy bay sắp hạ cánh thì bộ trưởng bộ GFB cùng với những quan viên của M đã đứng đợi từ lâu.

- Thượng tướng Lahm, thiếu tướng Nicola, chào các vị.

Khoang máy bay mở ra, Diệp Cô Thành đi xuống chào hỏi mọi người.

- Diệp Cô Thành thượng tướng, chào ngài.

Thấy vậy thì mọi người ở bên dưới liền hoàn lễ.

- Diệp Cô Thành thượng tướng, Bùi tiên sinh đâu? Hắn không theo ngài đến đây sao?

Buông tay ra, Lahm thấy Bùi Đông Lai không có mặt thì hắn nhin không được mà hỏi.

Diệp Cô Thành giải thích nói:

- Đông Lai ở trong máy bay tu luyện, một hồi khi Giáo Hoàng cùng Long Bồ Tổ Đề tới thì hắn sẽ ra.

Hả?

Nghe Diệp Cô Thành nói thế thì 2 người Nicola có chút bất mãn.

Bất mãn thì bất mãn nhưng bọn hắn cũng không nói gì mà là cùng với Diệp Cô Thành đợi Giáo Hoàng cùng Long Bồ Tổ Đề đến.

2 tiếng sau, máy bay chở Giáo Hoàng đã đến, cabin mở ra, 12 tên kỵ sĩ thần thánh xuống trước, Giáo Hoàng đi sau, đám người Diệp Cô Thành thấy thế thì bước lên nghênh đón.

- Chiến tranh chi vương, không nghĩ chúng ta sẽ gặp mặt nhanh đến như vậy, đúng rồi Bùi tiên sinh đâu?

Sau khi gặp mặt, không đợi 2 người Nicola chào hỏi thì Giáo Hoàng đã mở miệng hỏi Diệp Cô Thành, giọng nói có chút nghi hoặc, hắn biết rằng Bùi Đông Lai là mấu chốt để ngăn cản Dixi, vậy mà hiện giờ Bùi Đông Lai lại không có mặt ở đây.

- Đông Lai đang ở trong máy bay lĩnh ngộ một ít đồ vật.

Diệp Cô Thành trả lời một cách đơn giản.

Giáo Hoàng Mario nghe vậy, trong lòng vừa động, sắc mặt vui vẻ:

- Chẳng... Chẳng lẽ Bùi tiên sinh lại muốn đột phá?

- Ừh.

Diệp Cô Thành gật gật đầu.

Mario thấy thế, vốn là cả kinh, theo sau mừng rỡ.

Hắn chẳng những biết kế hoạch ngày hôm nay mà còn biết được thực lực của Dixi, hiện giờ Bùi Đông Lai đã đột phá Cường Kính, thậm chí ở hắn xem ra lấy năng lực bây giờ của Bùi Đông Lai thì giết chết Dixi cũng không phải là vấn đề.

So sánh với Giáo Hoàng mà nói thì trong lòng Nicola lại càng hoảng sợ hơn, hắn tròn tròn mắt, vẻ mặt không tin nhìn vào Diệp Cô Thành:

- Chiến tranh chi vương, theo tôi được biết thì Bùi tiên sinh đã bước vào khu vực Chiến Thần mới có mấy tháng. Trong mấy tháng này, từ Chiến Thần sơ cấp lên Chiến Thần trung cấp, ngài xác định đây là thật?

- Nicola, chẳng lẽ ông cảm thấy bất ngờ sao>?

<>

Diệp Cô Thành nhú mày nhìn vào Nicola, nhin không được châm chọc nói:

<>

- Nó có thể trong vòng 2 năm từ một người bình thường trở thành một cường giả Chiến Thần, vì sao trong mấy tháng lại không thể từ Chiến Thần sơ cấp lên Chiến Thần trung cấp?

<>

”Ách. . .”

<>

Nicola không phản bác được.

<>

Lại 1 tiếng trôi qua, cuối cùng thì Long Bồ Tổ Đề cũng đã đến.

<>

- Đông Lai đâu?

<>

Cũng giống như Giáo Hoàng, sau khi xuống máy bay, không thấy Bùi Đông Lai thì Long Bồ Tổ Đề lại hỏi.

<>

- A di.

<>

Lúc này đây, không đợi Diệp Cô Thành đáp lời, Bùi Đông Lai đã đi xuống máy bay.

<>

Hả?

<>

Nghe được giọng nói của Bùi Đông Lai thì mọi người đều quay lại nhìn, trong đó, trừ Diệp Cô Thành ra thì tất cả mọi người đều tròng mắt to lên.

<>

Bởi vì nếu không phải Bùi Đông Lai lên tiếng thì bọn hần căn bản không thể cảm ứng được khí tức của Bùi Đông Lai.

<>

- Đông Lai, cháu...

<>

Khiếp sợ đi qua, Long Bồ Tổ Đề liền mở miệng nói, giọng nói của nàng vô cùng kích động.

<>

- A di, cháu đã luyện thành “ Vô Thần ” đồng thời cũng đã bước chân vào Cương Kính đại thành, bất quá bởi vì vừa mới lĩnh ngộ nên cảnh giới chưa ổn định được, cho nên mới vừa rồi mới một mực tu luyện.

<>

Khi nói chuyện, Bùi Đông Lai nhẹ nhàng bắn ra, cả người nhẹ nhàng bay tới trước mặt đám người Long Bò Tổ Đề.

<>

- Tốt, tốt, tốt quả nhiên Hồ phụ vô khuyển tử!

<>

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì Long Bò Tổ Đề vui mừng như điên.

<>

Hưng phấn không riêng gì Long Bò Tổ Đề , còn có Giáo Hoàng Mario.

<>

Hắn vốn còn lo lắng thực lực giữa Bùi Đông Lai là Dixi, không thể kiểm chế Dixi trong 3', hiện ra thì xem ra lo lắng này đã dư thừa rồi.

<>

- Báo cáo chỉ huy.

<>

Lúc này, một gã bộ đội đặc chủng bước lên cúi chào Nicola rồi hội báo:

<>

- Mục tiêu yêu cầu chúng ta gọi điện cho hắn.

<>

- Xem ra mục tiêu đã không đợi được rồi.

<>

Nghe được thuộc hạ báo thế thì Nicola không có nói gì mà đem quyền quyết định đưa cho Diệp Cô Thành.

<>

- Đông Lai, cháu muốn gọi điện thoại cho hắn hay là sau khi đi vào căn cứ mọi gọi?

<>

Diệp Cô Thành hỏi Bùi Đông Lai.

<>

Bùi Đông Lai cười nhẹ:

<>

- Sớm hay muộn cũng gọi, không bằng bây giờ gọi đi.

<>

- Được.

<>

Nghe thế thì Diệp Cô Thành liền đồng ý, mà mấy người còn lại cũng không nói gì.

<>

Một lát sau, đám người Bùi Đông Lai lên một chiếc xe quân sự rồi đi đến một nông trường cách căn cứ kia khoảng 30km.

<>

Trong xe, Nicola liền gọi điện bằng hình ảnh đến Dixi.

<>

- Khốn kiếp, tên chó chết đấy có tới không?

<>

Điện thoại được chuyển, trong màn hình liền xuất hiện hình ảnh Dixi, giọng nói của hắn vô cùng trầm thấp, hắn đang ngồi trước màn hình, tay đặt vào một nút đỏ, cảm giác kia giống như đang nói: Lúc nào tao cũng có thể nhấn nút này để hủy diệt cả M và Tung cầu.

<>

- Dixi, không phải mày là một người kiêu ngạo sao? Tại sao lại làm ra những chuyện khốn nạn như thế này?

<>

Bùi Đông Lai đi đến trước màn hình, khinh miệt nhìn vào Dixi, trào phúng nói:

<>

- Mày đã từng nói tao không xứng đáng làm con của Vũ Thần, tao xem ra mày mới không xứng làm con của Odin, mày chỉ là một tên phế vật.

<>

- Tên chó chết kia, không cần đóng kịch, nếu không phải bởi vì cha mày chưa chết, âm thầm giết chết cha tao thì tao đã không dùng thủ đoạn cực đoan này.

<>

Vẻ mặt của Dixi vô cùng dữ tợn.

<>

"Bá!"

<>

Nghe được Dixi nói thế thì sắc mặt đám người Bùi Đông Lai liền biến đổi.

<>

Bọn hắn bị những lời nói của Dixi làm cho cả kinh.

<>

Từ sau trận chiến ấy thì tất cả mọi người đều cho rằng Bùi Vũ Phu đã chết.

<>

Nhưng mà.

<>

Hiện giờ Dixi lại nói Bùi Vũ Phu chẳng những không chết, còn âm thầm giết chết Odin?

<>

"Hô. . . Hô. . ."

<>

Có lẽ là bởi vì lời nói của Dixi quá mức kinh thế hãi tục cho nên trong lòng Bùi Đông Lai liền nhấc lên một tầng sóng lớn, hơi thở trở nên dồn dập.

<>

- Dixi, mày tự lừa mình dối người, không dám đối mặt với sự thật sao?

<>

Tuy rằng trong lòng nhắc lên song lớn nhưng mà biểu hiện của Bùi Đông Lai vẫn tỏ ra bình tĩnh:

<>

- Mày không cần phải lừa mình dối người, bởi vì cha mày đã tu luyện tẩu hỏa nhập ma làm cho toàn bộ công phu bị phế đi, thậm chí là mất mạng, mày hoàn toàn mất đi hy vọng và chỗ dựa cho nên mới làm chuyện này, mày nghĩ bọn tao không biết sao?

<>

Nói xong, ánh mắt Bùi Đông Lai như đao nhìn vào Dixi trong màn hình..

<>

Giờ phút này.

<>

Hắn muốn ra tay giết chết Dixi để chứng minh rằng Bùi Vũ Phu có còn sống như lời Dixi nói hay không?

<>

Không riêng gì hắn mà ngay cả đám người Diệp Cô Thành cũng vô cùng kích động, trong đó thân thể Long Bồ Tổ Đề trở nên cứng ngắc, trong lòng vô cùng chờ mong.

<>

<>

PS: Ch 739 đã có, mọi ng hãy đọc lại, đây là 1ch sắc nhé

<>

<>

752. Chương 746: Quyết Một Trận Tử Chiến (6)

Chương 746: Quyết một trận tử chiến (6)

Đối với Dixi mà nói.

Lúc Bùi Đông Lai liên hợp mọi thể lực tiêu diệt tổng bộ Thần Vong thì đột nhiên tối đó Odin mất tích k hiển cho hắn như chó nhà có tang mà chạy.

Nhưng mà.

Hắn cho rằng Odin không có chết.

Đúng vậy.

Hắn tin chắc điểm này!

Bởi vì. . .

Ở hắn xem ra, trừ phi Bùi Vũ Phu sống lại, nếu không trên thế giới này không ai có thể giết được Odin!

Cho dù là 3 người Diệp Cô Thành, Giáo Hoàng Mario cùng Long Bồ Tổ Đề liên thủ cũng không được.

Cho nên sau khi chạy trốn khỏi đêm đó, trước tiên hắn liên hệ với Odin.

Để cho hắn nằm mơ chính là hắn không liên hệ được với Odin.

Thậm chí hắn cũng không liên hệ được thủ lĩnh Thần Vệ của Thần Vong.

Điều này làm cho lòng tin trong lòng của hắn dao động.

Nhưng hắn không cam lòng.

1 ngày, 2 ngày, 3 ngày...

Ngày nào hắn cũng thử gọi cho Odin.

Cuối cùng hắn mang theo thống khổ mà tiếp nhận sự thật Odin đã chết, hơn nữa hắn còn cho rằng là do chính tay Bùi Vũ Phu giết.

Lúc này, nghe được Bùi Đông Lai nói rằng Odin tu luyện tẩu hỏa nhập ma mà chết đi thì Dixi liền nở nụ cười lạnh.

- Tên chó chết kia, tao không muốn nói nhiều với mày nữa, tao ày 30', nếu trong vòng 30' mà mày không có mặt thì M và Tung cầu của mày cứ ở đó mà chuẩn bị hậu sự đi.

Dixi cũng không có giải thích gì thêm, nói :

- Còn nữa, nói cho thằng cha đề tiện của mày rằng hắn không nên chơi với lửa, chỉ cần tao cảm nhận được hắn tiến vào căn cứ thì tao liền nhấn nút.

“Bụp”

Nói xong, không đợi Bùi Đông Lai đáp lời thì hình ảnh đã biến mất.

- Cậu, a di, các người thấy thế nào?

Vẻ chờ mong trên mặt Bùi Đông Lai biến mất, thay vào đó chính là vẻ thất vọng, hắn không nhận được mà hỏi 2 người Diệp Cô Thành và Long Bồ Tổ Đề.

Giờ khắc này hắn không biết trong hồ lô Dixi bán thuốc gì.

- Đông Lai, giống như lời của ta, nếu Vũ Phu không chết thì hắn sẽ không để những chuyện như thế này xảy ra.

Ánh mắt Diệp Cô Thành lóe lên:

- Nhưng mà dựa theo lời cùng biểu hiện vừa rồi của Dixi thì nếu như Odin đúng là tẩu hỏa nhập ma mà chết thì Dixi không có lý nào không biết, nhưng mà những câu nói vừa rồi của hắn cũng không mang bất cứ ý nghĩa gì, nói thật điều này quá mâu thuẫn.

- Đúng là mâu thuẫn.

Long Bồ Tổ Đề gật đầu, sau đó trong lòng nàng vừa động, hỏi:

- Các người nói có khi nào là Vua sát thủ Salem ra tay ám sát Odin không?

Hả?

Lời này của Long Bồ Tổ Đề vừa thốt ra thì 2 mắt mọi người tỏa sáng.

- Khả năng này rất lớn, bởi vì năm đó sau khi ám sát Vũ Phu thất bại thì Salem đã biến mất mấy năm, thẳng cho đến khi cuộc chiến trên Thần bảng xảy ra thì hắn mới ra tay ám sát Vũ Phu, đây cũng chính là nói lần ám sát thất bại năm đó đã trở thành khúc mắc đối với Salem.

Diệp Cô Thành như có suy nghĩ gì nói:

- Năm trước, khi cuộc chiến Thần bảng kết thúc, Vũ Phu mất đi, khúc mắc của Salem đã được tiêu trừ, đồng thời trên thế giới này người có thể làm đối thủ của Salem chỉ còn lại một mình Odin, vô luận là vì ngôi vị ngai vàng Thần bảng hay là đều vô lực, Salem cũng có thể ra tay với Odin.

- Chưa vị, chúng ta chỉ còn lại chưa tới 30', cá nhân tôi cho rằng chúng ta trước tiên nghĩ biện pháp xử lý cục diện trước mắt đi đã, các vị nghĩ sao?

Nghe được Diệp Cô Thành phân tích, thì vị trưởng của cục GFB vội vàng lên tiếng nói.

- Ngài ấy nói đúng, trước mắt chúng ta cần phải ngăn cản hành động điên cuồng của Dixi.

Giáo Hoàng Mario gật đầu tán thành.

Diệp Cô Thành nghe vậy, không suy nghĩ thêm nữa mà là nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Mặc kệ tin tức chân thật là gì, chúng ta vẫn dựa vào kế hoạch cũ, Đông Lai cháu thấy thế nào?
- Cháu cho rằng kế hoạch cần nên thay đổi.

Bùi Đông Lai trả lời.

- Thay đổi thế nào?
- Các vị chỉ cần đề phòng Odin xuất hiện.

Bùi Đông Lai nắm chặt 2 đấm:

- Tính mạng Dixi cứ để đẩy cho cháu.

...

20' sau, đám người Bùi Đông Lai đã đến trước căn cứ quân sự đó, khi xe dừng lại đám người liền xuống xe. Hả?

Coi như lúc đi được một đoạn thì trong lòng Bùi Đông Lai đột nhiên nảy dựng lên.

Phát hiện này làm cho Bùi Đông Lai dừng chân lại, đồng tử phóng to ra.

Bởi vì hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ được “ Vô Thần ” nên đã thu liễm được khí tức của mình, đây cũng chính là nguyên nhân mà Giáo Hoàng cùng Long Bồ Tổ Đề lúc trước không có cảm nhận được hơi thở của hắn.

Mà lúc này, trong lòng hắn kinh hoảng là bởi vì hắn phát hiện có người đang tập trung nhìn hắn.

Thấy vậy Bùi Đông Lai liền dùng khí tức để cảm ứng đối phương nhưng mà hắn không phát hiện được gì, sau đó hắn đem ánh mắt quay đầu lại nhìn nơi thì thấy phía trước chỉ có vài tên chiến sĩ quân đội M.

Chẳng...Chẳng lẽ mình cảm ứng sai rồi sao?

- Đông Lai, cháu làm sao vậy?

Diệp Cô Thành cảm thấy Bùi Đông Lai biến hóa thì vội hỏi.

- Vừa rồi cháu cảm thấy có người tập trung khí tức của cháu, nhưng mà khi cháu cố gắng tìm kiếm đối phương thì khí tức của đối phương đột nhiên biến mất.

Bùi Đông Lai nói.

”Bá!”

Nghe Bùi Đông Lai nói thế thì sắc mặt mọi người cuồng biến.

- Chẳng lẽ là Odin?

Nicola nhíu mày, hắn vốn cho rằng lực lượng của Bùi Đông Lai đã tăng lên nên lần hành động này sẽ thành công nhưng mà hiện giờ thì liền lo lắng.

- Cũng có thể là Vua sát thủ Salem.

Chân mày Long Bồ Tổ Đề nhíu lại, tỏ ra lo lắng:

- Là là một người giỏi che giấu, đúng là bằng công phu xuất thần nhập hóa mà ngay đó đã ra tay một kích trí mệnh Vũ Phu.

Lời nói Long Bồ Tổ Đề vừa rơi xuống thì mọi người đều cảm thấy áp lực.

Bởi vì vô luận đối phương là Salem hay Odin thì đây cũng chính là một mối nguy hiểm.

- Cũng có thể là cháu quá nhạy cảm, thế cho nên xuất hiện ảo giác.

Mất thấy không khí ngưng trọng thì Bùi Đông Lai lắc đầu, giải thích.

- Thời gian không còn nhiều, dựa theo kế hoạch mà tiến hành.

Sau đó, Diệp Cô Thành giơ cổ tay lên nhìn vào đồng hồ, quyết đoán nói:

- Mọi người cẩn thận một chút, Amster thượng tướng, để người của ông mở cửa ra đi.

- Tốt.

Amster liền gật đầu, rồi hạ lệnh:

- Mở cửa ra.

“Két”

Cánh cửa được mở ra.

- Bùi tiên sinh, xin nhớ kỹ, trước khi đến phòng kia thì ngài luôn giữ tấm thẻ này, nếu không thì hệ thống phòng vệ trong đó sẽ tập kích ngài.

Mất thấy cửa đã mở ra thì Nicola nhắc nhở nói.

- Hiểu được.

Bùi Đông Lai lên tiếng sau đó phóng ra, cả người liền biến mất.

Bùi Đông Lai đi vào trong đó liền thấy trước mặt là một cái thang máy, hắn liền bỏ tấm thẻ vào, thang máy tự động mở ra, Bùi Đông Lai bước vào thang máy.

Liên tục đi qua 4 cái thang máy, Bùi Đông Lai mới đến được hành lang, hơn 10 tia hồng ngoại liền quét về phía hắn.

Bùi Đông Lai vội đưa tấm thẻ lên, cánh cửa ngăm trước mặt hắn liền mở ra.

”Két ”

Không có chút do dự, Bùi Đông Lai liền phóng vào.

Cùng lúc đó, ở trong phòng điều khiển căn cứ, Dixi

- Tập chủng, hoan nghênh vào Địa ngục.

Cùng lúc đó, ở trong phòng điều khiển căn cứ, Dixi thấy vậy thì cười lạnh, sát ý trên người bùng nổ, ánh mắt nhìn vào Bùi Đông Lai giống như đang nhìn một kẻ chết đi.

753. Chương 747: Quyết Một Trận Tử Chiến (7)

Chương 747: Quyết một trận tử chiến (7)

Khi Bùi Đông Lai tiến vào bên trong thì ở bên ngoài, quân đội M đã bao vây toàn bộ căn cứ lại.

Còn 3 người Giáo Hoàng, Diệp Cô Thành cùng Long Bô Tổ Đề thì trước tiên chạy về phía phòng vũ khí hạt nhân trong căn cứ.

Bọn hắn tin rằng Bùi Đông Lai có thể giết chết Dixi nhưng phòng ngừa vạn nhất, bọn hắn vẫn là lựa chọn vào đó để bảo vệ Bùi Đông Lai.

Bên trong căn cứ.

Lúc này Bùi Đông Lai đang đứng sừng sững giữa cửa, cả người cố gắng thông qua khí tức của Dixi để coi thử thực lực của hắn.

- Tập chủng, tao biết mày đang ở đây, đồng thời cha của mày cũng tiến vào, mày cố gắng kiềm chế tao, đợi đám người cứu viện tới để xử lý tao.

Thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, vẻ mặt Dixi tỏ ra tự tin:

- Thật đáng tiếc, bọn hán đã không có cơ hội, tạm không nói tới việc mày có thể kiềm chế được tao không, sau khi mày tiến vào thì tao liền khóa tất cả những lối ra, vào trong căn cứ rồi, chỉ có người bên trong mới mở được, người bên ngoài không có cách nào mở được cửa, thậm chí là có dùng thuốc nổ hay hỏa tiễn cũng không được.

- Nếu tao nói vừa rồi tao có thể thoải mái ngăn cản mày không ày làm hành động đó thì mày có tin không?

Mặc dù cảm thấy được thực lực của Dixi cũng không có gì tăng tiến nhưng mà vì cẩn thận nên Bùi Đông Lai cũng chưa động thủ mà là khích tướng Dixi, cố gắng chọc giận Dixi, để hán bộc lộ toàn bộ thực lực của mình.

Tin sao?

”Ha ha. . . Ha ha ha. . .”

Dixi nghe vậy thì cười to :

- Tạt chừng, đến lúc này rồi mà mày còn muốn làm tao sợ sao? Mày đừng nghĩ rằng tao không biết, mày đang muốn cố gắng kéo dài thời gian phải không?

Bùi Đông Lai trầm mặc

- Tạt chừng, tao nói ày biết, đây là vô ích, vô dụng.

Bùi Đông Lai trầm mặc khiến cho Dixi càng thêm tự tin, lập tức nở nụ cười lạnh :

- Hôm nay không ai có thể cứu mày, cũng không có ai có thể ngăn cản tao hủy diệt cả Tung cầu, tao muốn cho tất cả người của Tung cầu chôn theo tao và cha tao.

Nói xong, chiến ý của người Dixi sôi trào, thân hình bắt đầu run lên.

Phòng Ngự Tuyệt Đối.

Quyết chiến chưa bắt đầu, Dixi liền sử dụng đòn sát thủ là “ Phòng Ngự Tuyệt Đối” để lấy lợi thế cho bản thân.

- Dixi, tuy rằng mày luôn miệng nói tao là một phế vật, nói tao không có tư cách làm đối thủ của mày, nói ta cố ý ở kéo dài thời gian! Nhưng mà mày không thể lừa gạt bản thân mình.

Mặc dù nhận thấy được khí thế trên người Dixi đã đạt tới đỉnh phong nhưng Bùi Đông Lai vẫn tiếp tục khích tướng:

- Mày sợ cho nên mày không dám đánh với tao, mày sợ tới mức phải sử dụng “ Lĩnh Vực Tuyệt Đối”.

- Sợ mày?

Nghe Bùi Đông Lai nói bản thân Dixi sợ hán thì Dixi liền tức giận đến cả người run lên, sát khí trong mắt càng đậm:

- Tao có thể đập chết mày bằng 1 cái tát.

- Một tát chụp chết tao ?

Bùi Đông Lai cười cười, giọng nói tràn ngập châm chọc :

- Dixi, đừng nói tao không ày cơ hội, tao có thể ày ra tay trước, 10 chiêu, trong vòng 10 chiêu tao sẽ không hoàn thủ.

- Mày...

Đối với Dixi mà nói, hôm nay hán bức bách Bùi Đông Lai đến đây chính là hung hăng đập nát lòng kiêu ngạo của Bùi Đông Lai, lúc này nghe Bùi Đông Lai vô cùng xạo quần như thế thì hán liền vô cùng tức giận.

- Trong vòng 10 chiêu tao sẽ không hoàn thủ, nếu mày động vào được một cọng lông của tao thì tao sẽ quỳ xuống lạy mày, như thế nào?

Bùi Đông Lai khích tướng tới cùng.

- Mày muốn chết.

Vô cùng tức giận, Dixi giống như là bị chọc giận, hấn hét lớn lên một tiếng rồi thân hình chợt động.

“Vù”

Dixi vừa động thì kinh phong giống như dao găm sắc bén quét về phía Bùi Đông Lai, làm cho lông tơ cả người Bùi Đông Lai dựng lên.

“Vù”

Dixi xuất hiện ở trước người Bùi Đông Lai, chân phải đá ra giống như là một lưỡi dao sắc bén, hung hăng đá về phía mặt cá chân của Bùi Đông Lai.

Nhanh.

Tốc độ của một cước này vô cùng nhanh, dường như là không cho Bùi Đông Lai có cơ hội né tránh.

Nhưng mà.

Khi một cước Dixi đá ra thì đột nhiên Dixi phát hiện khí tức trên người Bùi Đông Lai biến mất.

Mặc dù hấn thấy được Bùi Đông Lai đang đứng trước mắt nhưng mà khí tức trên người Bùi Đông Lai lại biến mất.

Biến mất sao?

Không trả lời.

Trong nháy mắt, Bùi Đông Lai liền tiến vào trạng thái “ Vô Thần” hoàn toàn thu liễm khí tức trên người.

Ngay sau đó.

Chỉ thấy cả người Bùi Đông Lai trượt nhẹ, cả người giống như là trượt patin, trong nháy mắt đã phóng ra bên ngoài làm ột cước này của Dixi đá vào khoảng không.

Hả?

Mất thấy Bùi Đông Lai có thể né được một cước của mình thì trong lòng Dixi cả kinh, bất quá lại là không có nghĩ nhiều, càng không có ngừng dừng lại mà là tiếp tục truy kích, hấn bước lên một bước, Thủ đạo thuận thể chém ra, bổ thẳng xuống đầu Bùi Đông Lai.

Đối mặt với chiêu này của Dixi thì Bùi Đông Lai giống như là bị hù dọa, vẫn không có trốn tránh.

Nhưng mà.

Khiến Dixi khiếp sợ không thôi chính là khi tay của hấn sắp chém trúng Bùi Đông Lai thì đột nhiên thân hình của Bùi Đông Lai di chuyển lướt ra bên ngoài, thoát khỏi một kích này của hấn.

- Tại sao?

- Tại sao khi bản thân mình sắp đánh trúng hấn thì hấn lại trốn được?

Nếu như nói lần đầu tiên thì Dixi cảm thấy kinh ngạc thì lần này đây Dixi hoàn toàn khiếp sợ, trong lòng hấn có một loại cảm giác kỳ quái, vô luận là hấn công kích mãnh liệt như thế nào đi chăng những thì hấn vẫn không có khả năng đánh trúng Bùi Đông Lai.

- Dixi, 2 chiêu rồi, mày còn 8 chiêu, tiếp tục đi.

Mất thấy Dixi tỏ ra kinh hãi đứng sững sờ tại chỗ thì Bùi Đông Lai từ trong trạng thái “ Vô Thần” lấy lại tinh thần, hấn không có nóng lòng ra tay mà hài hước nhìn vào Dixi.

Lúc này đây hấn đã biết được thực lực của Dixi, một trận chiến này đã nằm trong lòng bàn tay của hấn.

Kể từ đó hấn sẽ dùng phương pháp ‘Gậy ông đập lưng ông’ để đập nát lòng kiêu ngạo trong lòng Dixi, sau đó đưa Dixi xuống Địa Ngục.

“Rống”

Bên tai nghe được lời coi thường của Bùi Đông Lai thì Dixi không suy nghĩ gì thêm mà liền rống lên một tiếng rồi cả người giống như mảnh hổ xuống núi, đánh về phía Bùi Đông Lai.

Trong lúc nhất thời, bóng người thay đổi, tiếng gió không ngừng vang lên.

Dixi sử dụng tất cả vốn liếng để giết chết Bùi Đông Lai, còn Bùi Đông Lai giống như là một con khỉ, thoải mái né tránh những đòn công kích của Dixi.

- 10 chiêu.

Ngay sau khi Dixi kết thúc chiêu thứ 10 thì Bùi Đông Lai đã nhảy ra xa, mỉm cười nhắc nhở Dixi.

- Như thế nào mà hần có thể thoải mái né tránh được công kích của ta?

- Hần...hần làm như thế nào?

- Tại sao thực lực của hần lại trở nên mạnh mẽ như thế?

Dixi cũng không có tiếp tục tiến công mà đứng đó lăm nhăm:

- Đây...Đây rốt cuộc là vì cái gì?

Vì cái gì?

- Tới phiên tao.

Bùi Đông Lai hét to lên một tiếng rồi xuất hiện trước người Dixi, tay phải như đạn pháo đánh ra, khí thế không thể ngăn cản.

Miếu Sát.

Bùi Đông Lai liền đánh ra sát chiêu của mình.

754. Chương 748: Quyết Một Trận Tử Chiến (8)

Chương 748: Quyết một trận tử chiến (8)

Theo bản năng Dixi liền đưa tay để trước người, cố gắng ngăn một đòn này của Bùi Đông Lai.

Chưởng khắc quyền.

Nhưng đối với Bùi Đông Lai vô dụng!

“Bốp”

Tiếng vang giòn vang lên, một quyền Bùi Đông Lai đánh vào song chưởng Dixi.

Cùng lúc đó, Kinh lực bên trong hữu quyền Bùi Đông Lai bùng nổ, toàn bộ đánh vào song chưởng Dixi.

Cổ lực lượng kia giống như là thủy triều, liên miên không dứt, càng giống như là một lưỡi đao sắc bén, không gì không phá được, thế không thể đỡ!

Kinh lực bùng nổ, cả người Dixi giống như là bị một chiếc xe đang chạy tốc độ nhanh đâm vào, trực tiếp văng ra ngoài.

“Phốc”

2 tay Dixi run lên, hổ khẩu vỡ ra, máu tươi phun ra, hơi thở trong cơ thể hỗn loạn, toàn bộ lực phủ ngũ tạng đã bị tổn hại, thân hình run lên, một ngụm máu tươi trào ra.

Cảm thấy được máu tươi trong yết hầu dâng lên thì vì muốn bảo vệ lòng tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của mình mà Dixi đã cố gắng nuốt xuống, kết quả lực phủ ngũ tạng lại càng bị tổn thương.

1 chiêu.

Bùi Đông Lai chỉ dùng 1 chiêu liền phá “ Phòng Ngự Tuyệt Đối” của Dixi.

- Tại...Tại sao hắn lại mạnh như thế?

“ Phòng Ngự Tuyệt Đối” bị phá, cả người bị thương nên sắc mặt Dixi trở nên trắng bệch, tròng to mắt, vẻ mặt tràn đầy kinh hãi nhìn vào Bùi Đông Lai.

Ở hắn xem ra, uy lực một chiêu vừa rồi của Bùi Đông Lai hoàn toàn không thua gì công kích của cường giả Cương Kính đỉnh phong.

Nếu không phải hắn dùng “ Phòng Ngự Tuyệt Đối” để ngăn lại thì hắn sớm đã mất mạng.

Khiếp sợ rất nhiều, Dixi vội vàng ổn định cơ thể, phần eo phát lực làm cho bản thân mình nhẹ nhàng rơi xuống đất.

- Đây là vũ kỹ gì ?

Sau khi hạ xuống, Dixi liền mở miệng hỏi.

Vũ kỹ gì?

- Một quyền này là tao giúp Tiêu đại ca.

Bùi Đông Lai hỏi một đằng, trả lời một nẻo, khi nói chuyện hắn bước đi về phía Dixi.

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Mỗi bước chân Bùi Đông Lai bước đi đều để lại những dấu chân dưới mặt đất, phát lên những tiếng vang.

“Lộp bộp”

Thấy được khí thế uy mãnh như thế của Bùi Đông Lai thì trong lòng Dixi run lên, hắn không có suy nghĩ tại sao Bùi Đông Lai lại mạnh như thế mà là hắn đang tính toán nên làm gì bây giờ.

Bởi vì hắn biết hắn căn bản không phải là đối thủ của Bùi Đông Lai.

Điều này đã làm phần kiêu ngạo trong lòng Dixi biến mất, hắn không tiếp tục công kích Bùi Đông Lai nữa là liền chạy về phía chỗ nút khởi động phóng đầu đạn hạt nhân.

Cho tới bây giờ hắn biết muốn giết chết Bùi Đông Lai chỉ có một biện pháp đó chính là khởi động nút kia.

- Tao nói rồi, tao có thể dễ dàng ngăn cản mày khởi động hệ thống phòng ngự mà.

Thân mình Bùi Đông Lai nhoáng lên một cái, cả người giống như một tia chớp xuất hiện trước người Dixi, ngăn cản đường đi của Dixi.

Dixi biến sắc, không có để ý đến thương thế trong người mà liền thuận tay chém ra.

Nhưng mà.

Bùi Đông Lai lại còn nhanh hơn hắn.

Chỉ thấy cánh tay của Bùi Đông Lai đột nhiên vung lên, tát vào mặt Dixi.

Mặc dù một tát này Bùi Đông Lai không dùng “Miểu Sát” nhưng lực lượng lại rất lớn.

Dixi thấy vậy thì cố gắng trốn tránh nhưng cũng không còn kịp nữa rồi.

“Bốp”

Tiếng vang giòn truyền ra, một tát của Bùi Đông Lai đã quất thẳng vào mặt Dixi, lực lượng khủng bố làm văng Dixi bay ra ngoài.

Một bên mặt Dixi liền lõm vào, huyết nhục mơ hồ, đồng thời mở miệng phun ra một ngụm máu, mấy cái răng xen lẫn trong máu tươi.

“Bốp”

Cả người Dixi hung hăng nện vào vách tường rồi ngã xuống đất.

- Một tát này là vì nữ nhân của tao.

Mắt thấy Dixi ngã xuống đất thì bước chân Bùi Đông Lai cũng không dừng lại mà tiếp tục bước về phía Dixi.

”Hô. . . Hô. . .”

Thấy Bùi Đông Lai đang tiến về phía mình thì Dixi cũng không có phản kháng lại nữa, hắn biết mọi hành động đều là vô ích, ánh mắt hắn giống như lệ quỷ nhìn chằm chằm vào bld, giọng nói khàn khàn:

- Mày...Mày dùng vũ kỹ gì? Tại sao trong một thời gian ngắn như vậy mà mày lại trở nên mạnh như thế?

Tại sao?

Trả lời Dixi chính là một cước.

Bùi Đông Lai liền hung hăng đạp một phát vào người Dixi.

“Rắc”

Tiếng xương cốt gãy vụn vang lên, cả người Dixi liền run rẩy.

Sau đó, Bùi Đông Lai khễ để chân đến trước mặt Dixi, dường như Dixi đã nhận ra cái gì nhưng mà không đợi hắn né tránh thì bàn chân của Bùi Đông Lai đã giẫm vào trên mặt của hắn.

“Hô..Hô..”

Một cổ sủ nhục tràn đầy nội tâm Dixi, làm cho hắn bắt đầu điên cuồng giãy dụa, nhưng mà không đợi hắn mở miệng chửi mắng cái gì thì bàn chân của Bùi Đông Lai đã giẫm vào miệng của hắn làm cho hắn thở những tiếng chó.

Bùi Đông Lai thấy thế thì bỏ chân ra rồi lấy tay xách Dixi lên, tay phải nắm lấy cổ Dixi rồi dí hắn sát vào tường.

- Chỉ bằng mày mà muốn hủy diệt cả TQ sao?

Bùi Đông Lai nhìn vào khuôn mặt huyết nhục mơ hồ của Dixi, giọng nói lạnh lùng:

- Tao đã hứa với Tiêu đại ca, tao sẽ hủy diệt toàn bộ Thần Vong trên thế giới, hơn nữa còn lấy đầu của Tứ đại Thần Chi tử cùng với Thần Chi nữ để đi tế điện cho anh ấy.

- Hắn...hắn là ai ?

Nghe được Bùi Đông Lai nói những lời này thì Dixi liền trừng to 2 mắt, tỏ ra khó hiểu nhìn vào Bùi Đông Lai, hắn muốn biết người nào có thể làm cho Bùi Đông Lai không tiếc hết thủy đại giới hủy diệt Thần Vong.

“Rắc”

Đáp lại Dixi là tiếng xương gãy, cổ của hắn đã bị Bùi Đông Lai bóp nát.

Máu tươi trên mặt Dixi phun ra, ánh mắt của hắn trợn tròn nhìn vào Bùi Đông Lai, chết không nhắm mắt.

Cảm giác kia giống như tất cả chuyện này đối với hắn là một cơn ác mộng.

Ngay sau đó.

Thi thể không đầu của Dixi liền ngã xuống đất, còn Bùi Đông Lai mang theo đầu của Dixi đến bàn điều khiển, hắn liền hủy bỏ hệ thống phòng ngự sau đó liền bấm vào nút mở cửa ra.

Cánh cửa từ từ mở ra, 3 người Diệp Cô Thành, Giáo Hoàng cùng Long Bồ Tổ Đề đi vào thì thấy Bùi Đông Lai mang theo đầu của Dixi, bọn họ vốn là ngăn ra sau đó âm thầm thở phào một hơi.

Bởi vì bọn họ biết được Dixi đã bị giết, toàn bộ mọi nguy cơ đã bị loại bỏ.

Nhưng mà bọn họ không biết.

Bùi Đông Lai đã trải qua vô vàn khó khăn, cuối cùng đã thực hiện được lời hứa.

Hắn đã gom đủ 4 đầu người.

755. Chương 749: Đãi Ngộ Cao Nhất, Hối Hận Cùng Kịch Động!

Chương 749: Đãi ngộ cao nhất, hối hận cùng kịch động!

2 ngày sau.

Một chiếc máy bay cất cánh từ sân bay New York, sau gần 12 đồng hồ thì đã đáp xuống sân bay Yên Kinh.

Máy bay chưa hạ xuống mà trước sân bay đã đậu không ít xe ô tô.

Những chiếc xe này đều mang biển số xe đặc thù, chủ nhân của những xe này là những đại lão đứng ở đỉnh quyền lực của nước cộng hòa.

Bao gồm cả Thủ trưởng số 1.

Dưới ánh trời chiều, tất cả mọi người đều đứng im ở bên ngoài, nhìn chiếc máy bay đang từ từ hạ cánh xuống.

Sau đó, coi như lúc đám người Thủ trưởng số 1 đang đi đến máy bay thì 2 người Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành đã đi ra khỏi cabin, vung tay cúi chào, trong đó Diệp Cô Thành lớn tiếng báo cáo:

- Báo cáo thủ trưởng, thiếu tướng Diệp Cô Thành cùng thượng úy Bùi Đông Lai đã hoàn thành nhiệm vụ.
- Chúc mừng các vị đã trở về.

Nghe được Diệp Cô Thành hội báo thì Thủ trưởng số 1 lớn tiếng nói:

- Kính lễ.

”Bá bá bá bá. . .”

Tất cả mọi người đều đứng thẳng người, trang nghiêm nhìn vào 2 người Bùi Đông Lai cùng Diệp Cô Thành, vung tay hoàn lễ.

Bọn hắn dùng phương thức này để tỏ rõ lòng tôn kính với 2 người.

“Bụp”

Cùng lúc đó, tiếng chụp ảnh vang lên.

Một màn này vĩnh viễn bị lưu lại.

....

Mấy phút sau, những chiếc xe đó lần lượt rời đi.

Trong một chiếc xe có rèm che, Bùi Đông Lai cùng Thủ trưởng số 1 ngồi phía sau xe, vẻ mặt của 2 người tỏ ra bình tĩnh và thản nhiên.

- Đông Lai, gia gia của cậu trong thời loạn thế chiến tranh đã đánh tan kẻ địch xâm lược, đặt nền móng cho quốc gia, cha của cậu trong 20 năm qua một mực lặng yên thủ hộ lấy mảnh đất này, làm cho những thế lực ngầm cũng những kẻ xâm lược không dám bước vào đây nửa bước, công lao vô cùng lớn lao.

Thủ trưởng số 1 quay đầu lại nhìn Bùi Đông Lai, thốn thức không thôi:

- Trò giỏi hơn thầy, hiện giờ cậu chẳng những thay đổi vận mệnh dân tộc, mà làm cho quốc gia chúng ta có thể trở nên mạnh mẽ, những chuyện này đủ để lưu danh cậu vào sử sách rồi.
- Thủ trưởng nói quá lời rồi, đây mà việc mà tôi nên làm.

Bùi Đông Lai mỉm cười, trên mặt không có nửa điểm kiêu ngạo hay tự hào, cảm giác giống như đây là một chuyện nhỏ không đáng kể.

- Gia gia của cậu cũng cha của cậu đều yên lặng nỗ lực, không màng danh lợi, xem ra cậu cũng kế thừa y bát của bọn họ.

Thủ trưởng số 1 cười khở một tiếng rồi nhắc nhở:

- Đúng rồi, Đông Tuyết cùng cha mẹ của nó đều đi đến khách sạn Yên Kinh rồi.

Hả?

Bùi Đông Lai ngẩn ra.

- Cậu và Đông Tuyết đã đính hôn hơn 1 năm, chúng ta thương lượng, tính toán hôm nay sẽ làm người chứng hôn cùng định ngày kết hôn cho 2 đứa.

Thủ trưởng số 1 giải thích.

- Cảm ơn thủ trưởng.

Trong lòng Bùi Đông Lai khẽ run lên, tràn đầy cảm kích nhìn vào Thủ trưởng số 1, mặc dù hắn biết bọn họ dùng cách này để hội báo hắn nhưng mà phần đãi ngộ này đáng giá để hắn cảm kích.

- Đây là đãi ngộ mà cậu nên có được.

Thủ trưởng số 1 cười cười rồi vỗ vỗ vào bả vai Bùi Đông Lai.

Nghe Thủ trưởng số 1 nói thế thì Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy được trong lòng hắn đang có một ngọn lửa bùng cháy, hắn muốn hé miệng nói cái gì nhưng mà một chữ cũng không nói được.

Trong đầu hắn không khỏi hiện ra hình ảnh lần đầu tiên hắn đến khách sạn Yên Kinh.

Ngày đó, một mình hắn đến khách sạn Yên Kinh để cướp hôn, kết quả là bị đám người Diệp gia cùng Tần gia hạ nhục, sau đó vào đúng thời khắc quan trọng thì Bùi Vũ Phu mang theo đám người Thủ trưởng số 1 xuất hiện, thay đổi thế cục, cuối cùng mọi chuyện được Tiêu gia lão thái gia giải quyết dứt khoát.

Hôm nay.

Lại có đám người Thủ trưởng số 1 vì hắn mà mở tiệc mừng công, hơn nữa lại còn chủ động làm người chứng hôn cho hắn và Đông Tuyết.

Tất cả chuyện này như ảo như mộng, mọi cố gắng mà hắn đã bỏ ra cũng không có uống phí.

Thấy được biểu tình biến hóa của Bùi Đông Lai thì Thủ trưởng số 1 có thể hiểu được tâm tình lúc này của Bùi Đông Lai, hắn cũng không nói gì.

- Cô Thành, cậu nói thử Bùi Đông Lai có thể xóa bỏ mọi hiềm khích với Diệp gia của chúng ta không?

Cùng lúc đó, trong một chiếc xe hơi ở đằng sau, Diệp Thạch nhin không được mà hỏi Diệp Cô Thành:

- Hoặc là nói hắn có nhận Diệp gia chúng ta không?

- Không thể.

Diệp Cô Thành lạnh lùng nói:

- Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo; đoạn xỉ chi cừ, tất nhu đầu lô thường hoàn đây là cách làm người của hắn, hắn có thể bỏ qua hiềm khích trước đây đối với Diệp gia coi như là ban ân lớn nhất cho Diệp gia rồi.

"Ách. . ."

Nghe được Diệp Cô Thành nói thế thì Diệp Thạch không phản bác được.

Hắn biết bởi vì hành động lúc trước của Diệp gia mà bây giờ Diệp gia đã mất đi cơ hội nhòm ngó ngôi báu.

Sớm biết hôm nay thì hà cớ gì ngày đó phải làm.

Hắn vô lực tựa vào ghế, trên mặt tràn ngập vẻ hối hận.

...

Trước khách sạn Yên Kinh, lúc này Tần Đông Tuyết cùng vợ chồng Tần Tranh, Tiểu Ái Linh sớm đứng đây đợi.

Có thể thấy được lúc này vẻ mặt bọn hắn tỏ ra kích động cùng vui sướng.

Đối với vợ chồng Tần Tranh mà nói thì sở dĩ bọn họ kích động và vui sướng thì trừ biết việc Bùi Đông Lai chiến thắng trở về, càng bởi vì có Bùi Đông Lai giúp đỡ nên cuối cùng Tần Tranh đã được công nhận là người nắm quyền trong tương lai.

Đối với Tần Đông Tuyết mà nói thì nàng kích động cũng không phải nam nhân của nàng có thể Nhất Phi Trùng Thiên.

Cũng không phải là vì có Thủ trưởng số 1 cùng mọi người đứng ra làm người chứng hôn cho nàng và Bùi Đông Lai.

Nàng kích động chỉ có 1 nguyên nhân.

Nam nhân của nàng còn sống trở về.

756. Chương 750:

Chương 750:

Bóng đêm như nước, gió đêm hây hẩy, trong những tiếng còi cảnh sát chói tai, từng chiếc xe hơi có biển số đặc thù từ từ rời khỏi bãi đỗ xe của khách sạn Yên Kinh.

- Đông Lai, tối nay con và Đông Tuyết về nhà đi?

Đưa mắt nhìn những dòng xe này rời khỏi, Tiểu Ái Linh cứng chiều xoa nhẹ đầu Tần Đông Tuyết, nhìn vào Bùi Đông Lai hỏi, trên mặt nở ra nụ cười vui mừng.

- Không được đâu mẹ, con cùng Đông Lai sẽ trở về Tứ hợp viện.

Nghe được đề nghị của Tiểu Ái Linh thì không đợi Bùi Đông Lai mở miệng, Tiểu Ái Linh liền từ chối ý tốt của Tiểu Ái Linh.

Bởi vì nàng biết 4 người trong Tứ hợp viện đều đang đợi Bùi Đông Lai trở về.

Đồng thời nàng cũng biết lời đề nghị của Tiểu Ái Linh sẽ làm Bùi Đông Lai khó trả lời nên nàng mới giải vây cho Bùi Đông Lai.

- Được rồi.

Tiểu Ái Linh cười khổ thở dài một hơi, mặc dù nàng có chút không thoải mái đối với mấy người phụ nữ của Bùi Đông Lai nhưng mà nàng cũng biết Tần Đông Tuyết sớm đã chấp nhận mấy người kia rồi, nếu Tần Đông Tuyết không có ý kiến thì nàng cũng không nói gì thêm.

Dường như nhận ra tâm tư của Tiểu Ái Linh, Tần Tranh cười nói:

- Đông Lai, hôm nay thật sự uống không đại, đợi ngày nào con rảnh rồi thì mang Đông Tuyết trở về, ta sẽ để a đi làm vài món rồi 2 người chúng ta làm vài chén.

- Vâng thúc thúc.

Bùi Đông Lai gật đầu.

Thấy Bùi Đông Lai đáp ứng, Tần Tranh cười cười sau đó cùng Tiểu Ái Linh rời đi, mà Bùi Đông Lai cùng Tần Đông Tuyết lại đi vào chiếc Rolls-Royce Phantom cấp quân chủ.

- Mấy ngày cậu đi ở nhà đã xảy ra một chuyện quan trọng.

Bởi vì Bùi Đông Lai uống nhiều rượu nên Tần Đông Tuyết là người lái xe, lái xe trên đường đi Tần Đông Tuyết mở miệng chủ động hỏi.

- Chuyện gì?

Bùi Đông Lai ngẩn ra, ở hắn xem ra, có thể để Tần Đông Tuyết nói là chuyện quan trọng thì tuyệt đối không đơn giản.

- Quý tử mang thai rồi.

Tần Đông Tuyết vốn là tròng mắt nhìn Bùi Đông Lai một cái, sau đó thì thở dài.

Nàng cùng Hạ Y Na sớm đã lên giường với Bùi Đông Lai, mỗi lần đến thời gian thì Bùi Đông Lai đều không chế được mà rút ra, hiện giờ Quý Hồng lại mang thai, đây cũng chính là nói lúc Quý Hồng cùng Bùi Đông Lai xx thì Bùi Đông Lai đã thần hồn điên đảo, quên cả rút ra luôn.

- Mang...Mang thai?

Bùi Đông Lai cả kinh không nhẹ, ngày đó khi phát sinh quan hệ với Quý Hồng bởi vì Quý Hồng chơi thể cưỡi ngựa, hơn nữa Quý Hồng quá mức điên cuồng làm cho hắn phê như con tê tê nếu không kịp rút ra, lại không ngờ trực tiếp trúng thầu luôn.

- Đúng a, chúc mừng cậu được làm cha.

Tần Đông Tuyết hừ nhẹ.

"Ách. . ."

Bùi Đông Lai há to mồm, không phản bác được.

- Từ sâu trong lòng mà nói thì để cho người nữ nhân khác trở thành người đầu tiên sinh con cho cậu thì tớ có chút không thoải mái nhưng mà tớ biết Quý Hồng đã vì cậu trả giá rất nhiều, chuyện ở M lại là cử tử nhất sinh.

Mắt thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, Tần Đông Tuyết thở dài nói:

- Nàng là người sinh con đầu tiên cho cậu, tớ cũng không oán hận.

- Đông Tuyết...

Lời này của Tần Đông Tuyết vừa thốt ra thì Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy vô cùng cảm động hơn nữa hắn lại càng cảm thấy áy náy.

- Bùi Đông Lai đồng học, cậu cũng có nên phát biểu một chút cảm nghĩ làm cha không?

Cho tới nay, Tần Đông Tuyết cũng không phải là người già mồm cãi láo, thấy được vẻ áy náy của Bùi Đông Lai thì nàng liền thay đổi ngữ khí.

Cảm nghĩ làm cha?

Bùi Đông Lai đỏ khốc đỏ cười, sau đó thở dài, nói:

- Đông Tuyết, tuy rằng nói tớ không cần phải cảm ơn nhưng mà tớ vẫn muốn nói một tiếng cảm ơn với cậu, cảm ơn cậu đã làm bạn với tớ, càng cảm ơn cậu đã khoan dung với tớ.

- Bùi Đông Lai đồng học, xem ra sau khi trở thành anh hùng của dân tộc thì lòng tự tin của cậu đã tăng lên rất nhiều rồi, khi nào thì tớ nói sẽ khoan dung cho cậu?

Tần Đông Tuyết liền thay đổi thái độ.

Bùi Đông Lai chớp mắt, cảm giác giống như không tin rằng lời nói vừa rồi đã phát ra từ miệng của Tần Đông Tuyết.

- Để trừng phạt cậu, tớ và Y Na quyết định, từ hôm nay trở đi cậu sẽ không được ngủ chung với bọn tớ, đồng thời cũng không cho phép cậu ngủ chung với Mộ tử.

Tần Đông Tuyết nói:

- Nếu cậu muốn ngủ với ai thì chỉ có thể đi tìm Quý tử.

"...."

Bùi Đông Lai.

. . .

30' sau, Tần Đông Tuyết lái xe đi vào Tứ hợp viện.

Hả?

Không đợi xe chạy vào ngõ nhỏ, đồng tử Tần Đông Tuyết đã phóng to.

Nương theo đèn xe, nàng thấy được phía trước có một người đang đứng.

Một nữ nhân.

Nữ nhân này mặc trường bào màu trắng, đi giày vải màu trắng.

Nhìn sơ qua thì trong nàng giống như một nữ quỷ nhưng nhìn kỹ lại thì nàng lại là một mỹ nhân cổ điển đi ra từ trong tranh.

Ngay cả Tần Đông Tuyết còn thấy hướng chi là Bùi Đông Lai?

- Nàng làm sao mà tới đây?

Bùi Đông Lai ngẩn ra.

- Cậu biết nàng ta sao?

Tần Đông Tuyết dừng xe lại, quay đầu lại nhìn Bùi Đông Lai rồi hỏi.

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật gật đầu, chi tiết đáp:

- Nàng là đồ đệ của Long Bồ a di, gọi là Tô Bồ Đề.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế thì Tần Đông Tuyết mơ hồ đoán được cái gì đồng thời quay đầu lại nhìn về phía Tô Bồ Đề.

Tô Bồ Đề cũng thấy được Tần Đông Tuyết, vẻ mặt nàng tỏ ra do dự, dường như không biết là nên đi lên hay không.

- Tô Bồ Đề, sao cô lại tới đây?

Ngay tại lúc Tô Bồ Đề do dự thì Bùi Đông Lai mở cửa xe đi xuống, mang theo vài phần nghi ngờ rồi hỏi.

- Tên hỗn đản này.

- Ta vì hấn mà lo lắng mấy ngày không ăn không ngủ, hấn...hấn lại hỏi tại sao ta tới đây ư?

Lời nói của Bùi Đông Lai khiến cho vẻ do dự của Tô Bồ Đề biến mất, nàng liền mắng thăm ở trong lòng 2 câu rồi tức giận đi về phía Bùi Đông Lai.

Thấy được biểu tình của Tô Bồ Đề thì trong lòng Tần Đông Tuyết càng thêm khẳng định nhưng lại không nói gì.

Làm cho Tần Đông Tuyết bất ngờ chính là Tô Bồ Đề cũng không đi tới Bùi Đông Lai mà là hướng về phía nàng đi tới.

Thấy một màn như vậy, nghĩ tới thân phận Tô Bồ Đề thì Tần Đông Tuyết chủ động xuống xe, chào hỏi:

- Chào cô Tô tiểu thư.

- Cô biết tôi sao ?

Tô Bồ Đề cả kinh dừng bước, nàng hoàn toàn không ngờ Tần Đông Tuyết lại biết nàng.

Tần Đông Tuyết cười nói:

- Mới vừa nghe Đông Lai nói qua.

- Vậy a...

Tô Bồ Đề tỉnh ngộ, sau đó suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tần tiểu thư, tôi cũng biết cô, bắt quá không phải là hần nói.

- Tô tiểu thư, rất hân hạnh được biết cô.

Trong lòng Tần Đông Tuyết cũng ngạc nhiên, bắt quá cũng mỉm cười đưa tay ra.

Tần Đông Tuyết nhiệt tình làm cho Tần Đông Tuyết ngoài ý muốn, cũng làm nàng có chút ngượng ngùng, bắt quá nàng cũng đưa tay ra:

- Tần tiểu thư, rất vui được biết cô.

- Cô tìm Đông Lai có chuyện gì sao?

Buông tay ra, Tần Đông Tuyết hỏi.

Tô Bồ Đề nghe vậy thì không một chút do dự mà nói:

- Tôi tìm hần là có việc.

- Bùi Đông Lai tràn đầy nghi hoặc.Chuyện gì?

- Hừ, chẳng lẽ anh đã quên thiếu tôi một nhân tình rồi sao?

Tô Bồ Đề tức giận nói.

Nhân tình?

Bùi Đông Lai sửng sốt, sau đó liền nhớ đến ngày đó hần cứu Trần Anh, từng để Tô Bồ Đề mang Trần Anh rời đi, hơn nữa còn nói rõ sẽ nhớ rõ phần nhân tình này.

- đương nhiên là không quên.

Bùi Đông Lai cười khổ một tiếng nhưng không biết trong hồ lô Tô Bồ Đề bán cái gì.

Tần Đông Tuyết hướng về phía Tần Đông Tuyết hỏi:

- Tần tiểu thư, có thể mượn xe của cô dùng một chút không?

- Được.

Tần Đông Tuyết cũng là có một loại cảm giác như lọt vào trong sương mù, nhưng xuất phát từ lễ phép thêm Bùi Đông Lai chính mồm thừa nhận thiếu Tô Bồ Đề nhân tình, cũng không có cự tuyệt yêu cầu của Tô Bồ Đề.

- Cảm ơn.

Tô Bồ Đề nói cảm ơn, sau đó hung ác nói với Bùi Đông Lai:

- Lên xe.

- Lên xe làm gì?

Bùi Đông Lai trừng to mắt.

- Anh nói làm gì?

Tô Bồ Đề ngửa đầu, tức giận nói:

- Nhân tình không cần trả à?

”Ách. . .”

Bùi Đông Lai ngây dại, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên hần gặp người như thế này.

- Đông Lai, nếu Tô tiểu thư từng giúp cậu thì cậu nên hồi báo lại Tô tiểu thư.

Thấy vẻ mặt Bùi Đông Lai tỏ ra ngây ngốc thì nụ cười trên mặt Tần Đông Tuyết không giảm:

- Tổ về trước đây, cậu xem Tô tiểu thư cần hỗ trợ cái gì thì cậu hãy tận lực giúp người ta.

- Được rồi.

Bùi Đông Lai nghe tdt nói thế thì gật đầu đáp ứng.

- Tô tiểu thư, nếu trong 2 ngày này cô còn muốn ở Yên Kinh thì có thể đến nhà tôi làm khách hoặc là tôi có thể cùng cô đi thăm quan các cảnh đẹp ở Yên Kinh.

Thấy Bùi Đông Lai đáp ứng, Tần Đông Tuyết lại mỉm cười đối Tô Bồ Đề, nói:

- Hẹn gặp lại.

- Hẹn gặp lại.

Chẳng biết tại sao nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Tần Đông Tuyết thì Tô Bồ Đề có cảm giác thất bại, lý trí nói cho nàng biết nếu đặt nàng vào vị trí của Tần Đông Tuyết thì nàng không có khả năng làm giống như Tần Đông Tuyết vậy.

- Bà cô, cô muốn tôi trả nợ nhân tình như thế nào đây?

Đợi sau khi Tần Đông Tuyết rời đi thì Bùi Đông Lai cười khở, hỏi.

Tô Bồ Đề liền trừng mắt nhìn Bùi Đông Lai, hung ác nói:

- Không nói nhiều lời vô ích nữa, lên xe đi.

- Được rồi.

Bùi Đông Lai suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lên xe.

- Anh muốn chết à?

Tô Bồ Đề thấy thế thì tức giận:

- Tôi bảo anh lái xe.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì thầm mắng mình hồ đồ, sau đó cười khở mà ngồi vào vị trí lái xe còn Tô Bồ Đề thì ngồi ở bên cạnh.

- Đi đâu đây?

Bùi Đông Lai khởi động xe, hỏi.

Tô Bồ Đề tức giận:

- Cứ đi đi, khi nào tôi nói dừng thì dừng.

- Bà cô, cuối cùng là cô muốn làm gì đây?

Bùi Đông Lai cảm thấy nhức đầu.

- Hừ, nếu anh coi rằng lời nói lúc trước là gió thoảng mây bay, không định trả nhân tình thì hiện tại anh đi xuống xe đi.

Tô Bồ Đề cố ý nói.

“...”

Bùi Đông Lai biết điều ngậm miệng rồi lái xe.

Khóe miệng Tô Bồ Đề nở ra nụ cười đắc ý cũng không nói gì với Bùi Đông Lai nữa mà là nhìn ra cửa sổ bên ngoài xe.

- Đến đường cao tốc rồi đây.

Nửa giờ sau, Bùi Đông Lai đã chạy đến đường cao tốc, hần liền mở miệng nhắc nhở.

- Cứ tiếp tục chạy đi.

Tô Bồ Đề nói.

Bùi Đông Lai nghe vậy thì do dự một chút, cuối cùng là vẫn lái xe đi tiếp.

- Đó là Trường Thành thì phải?

Không biết qua bao lâu, Tô Bồ Đề thấy được Trường Thành thì nhịn không được mà hỏi.

- Ủh.

Bùi Đông Lai gật đầu rồi cười khỏ:

- Bà cô, không phải là nửa đêm cô gọi tôi mang cô đi vào Trường Thành chơi?

- Không được sao?

Tô Bồ Đề trừng mắt hỏi:

- Chạy vào đó đi.

- Buổi tối ở đó không mở cửa.

- Tôi kêu anh đi thì anh cứ đi.

- Đi không thành vấn đề, vậy cô nói cho tôi biết là cô muốn tôi làm gì đây?

- Đi rồi thì anh sẽ biết.

Lại nghe Bùi Đông Lai hỏi vấn đề này thì Tô Bồ Đề liền nói.

Hơn 20' sau, Bùi Đông Lai lái xe mang theo Tô Bồ Đề đến một đường nhỏ bên cạnh Bát Đạt Lĩnh, Tô Bồ Đề thu hồi lại ánh mắt, lạnh lùng hỏi:

- Tại sao anh phái người sư phụ của tôi giúp anh diệt trừ Thần Vong mà không nói cho tôi biết?

- Oh, Long Bồ a di nói cô đang bế quan.

Bùi Đông Lai thuận miệng trả lời.

- Vậy tại sao anh đi đối phó với Dixi lại không nói cho tôi biết?

Tô Bồ Đề lại hỏi.

Bùi Đông Lai có chút kỳ quái, nói:

- Nói cho cô biết làm gì?

- Anh....

Tô Bồ Đề tức giận đến bộ ngực sữa run lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Anh đã bóp ngực của tôi, món nợ này tính sao?

”Ách. . .”

Bùi Đông Lai bị làm giật mình, không phải là mình chỉ bóp ngực mà nàng muốn mình phụ trách a?

- Bùi Đông Lai, tôi hỏi anh, anh có thích tôi không?

Tô Bồ Đề thấy bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của Bùi Đông Lai thì hành văn gãy gọn hỏi han.

Bùi Đông Lai trừng to mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nhìn vào Tô Bồ Đề, chẳng lẽ nha đầu này thích mình?

- Trả lời tôi?

Ánh mắt Tô Bồ Đề nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai, vẻ mặt tỏ ra nghiêm túc.

Thấy được vẻ mặt nghiêm túc của Tô Bồ Đề thì Bùi Đông Lai biết rằng Tô Bồ Đề không nói đùa, hần liền giảm phanh xe rồi quay lại nhìn Tô Bồ Đề.

- Không thích sao?

Tô Bồ Đề thấy vẻ mặt biến hóa của Bùi Đông Lai thì lạnh giọng hỏi.

- Cô là một nữ nhân vô cùng ưu tú, nói thật ấn tượng của tôi đối với cô vô cùng tốt nhưng mà muốn nói thích thì chưa thể nói được.

Bùi Đông Lai do dự một chút rồi nói.

Lúc này, bởi vì chuyện Quý Hồng mang thai nên trong lòng hắn đã áy náy với Tần Đông Tuyết, tự nhiên là không thể nói thích Tô Bồ Đề được.

Huống chi như hắn nói, ấn tượng của hắn đối với Tô Bồ Đề rất tốt nhưng chưa đến mức phải nói thích.

- Vậy thì không thích phải không?

Tô Bồ Đề khấn trương, giọng nói của nàng toát lên vài phần mát mát cùng thương cảm.

- Không phải không thích, mà là...

Từ ý nào mà nói thì Bùi Đông Lai cũng không muốn làm thương tổn Tô Bồ Đề, nhưng hắn cũng không thể làm trái lương tâm mình được.

- Anh nói sẽ nhớ kỹ phần ân tình kia, hơn nữa còn muốn trả lại nhân tình cho tôi, lời này tính sao?

Tô Bồ Đề nói sang chuyện khác.

Bùi Đông Lai vội vàng gạt đầu:

- Đương nhiên là làm rồi.

- Tốt lắm Bùi Đông Lai, anh nghe đây.

Tô Bồ Đề nghe vậy thì hít sâu một hơi, ngữ xuất kinh nhân:

- Tuy rằng anh không thích tôi nhưng tôi thích anh, vì không muốn giống như sư phụ nên tôi muốn anh lấy tôi làm vợ.

- Cái...Cái gì?

Bùi Đông Lai thiếu chút nữa là đập đầu vào vô lăng.

- Nếu như anh muốn trả phần nhân tình kia thì hãy lấy tôi làm vợ.

Về mặt Tô Bồ Đề kiên định.

- Tô... Tô Bồ Đề, cô không nói đùa chứ?

Bùi Đông Lai có cảm giác hỗn loạn rồi.

Tô Bồ Đề nhíu mày:

- Bùi Đông Lai, tôi đang nghiêm túc đó.

- Không được rồi.

Bùi Đông Lai thở dài, nói:

- Tôi sẽ trả nhân tình cho cô nhưng không phải dùng cách này.

- Vậy được rồi.

Tô Bồ Đề nhìn chăm chăm vào Bùi Đông Lai vài giây, thấy vẻ mặt kiên định của Bùi Đông Lai thì trong lòng nàng nhói đau, nàng cũng quật cường nhìn vào Bùi Đông Lai, đưa ra một điều kiện khác:

- Vậy anh hãy để tôi cắn 1 cái vào bắp vai anh, từ nay về sau chúng ta sẽ không còn thiếu nợ nhau.

- Được rồi.

Bùi Đông Lai hơi trầm ngâm một chút, cuối cùng vẫn là đồng ý.

Sau đó, Bùi Đông Lai khẽ nhích qua một bên, đưa vai mình đến gần Tô Bồ Đề.

Tô Bồ Đề thấy thế thì vô cùng ủy khuất mà bắt đầu mở áo Bùi Đông Lai ra sau đó há mồm cắn.

Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy bả vai truyền đến cơn đau, hắn cũng không dám gồng mình là để Tô Bồ Đề cắn, kết quả là hắn thấy dường như Tô Bồ Đề đã không còn cắn nữa.

- Xong chưa?

Nhận thấy được điểm này, Bùi Đông Lai do dự một chút rồi hỏi.

Không trả lời.

Tô Bồ Đề đưa cánh tay phải đến bên cạnh Bùi Đông Lai rồi đột nhiên điểm huyết của Bùi Đông Lai.

- Cô điểm huyết tôi làm gì?

Bùi Đông Lai lập tức mở to mắt, tràn đầy khiếp sợ nhìn vào Tô Bồ Đề.

- Tôi nghĩ hung hăng cắn anh 1 cái để vĩnh viễn lưu lại dấu vết nhưng lại không đành lòng, cho nên tôi đã thay đổi chủ ý.

Tô Bồ Đề suy nghĩ rồi nói.

- Cô...Cô muốn làm gì?

Bùi Đông Lai cảm thấy không ổn.

Tô Bồ Đề cắn răng nói:

- Tôi đã quyết định, tuy rằng tôi không thể trở thành vợ của anh nhưng tôi cũng không muốn giống như sư phụ của mình, tôi muốn trở thành người mẹ đầu tiên của con anh.

- Cái...Cái gì?

Bùi Đông Lai trợn tròn tròn mắt.

- Yên tâm đi, em sẽ không lấy đứa nhỏ ra để uy hiếp anh, càng không đi tìm vợ của anh, em sẽ tìm nơi để ẩn cư, sinh đứa bé, làm cho cả đời này anh mãi mãi nhớ đến em.

Nói xong, một tay Tô Bồ Đề đẩy Bùi Đông Lai xuống.

Lấy trời làm phòng, xe làm giường.

1 đêm này.

Bùi Đông Lai đã bị hãm hiếp đến 7 lần.

757. Chương 751: Màn Che Buông Xuống.

Chương 751: Màn che buông xuống.

Hoặc có lẽ là quá sớm cho nên cả nghĩa trang Bát Bảo sơn vô cùng yên lặng, đưa mắt nhìn quanh cũng không thấy một bóng người nào cả.

Tảng sáng, Bùi Đông Lai mang theo một cái rương da cùng hoa tươi đi đến Bát Bảo sơn, trong lòng hắn không thể bình tĩnh.

Đây là lần thứ 2 hắn đến đây.

Tháng 9 năm trước, sau khi Đại Bì Võ toàn thể giới kết thúc thì hắn đã thực hiện lời hứa với Tiêu gia lão thái gia, hắn cùng Tiêu Cuồng mang cúp đến đây để tế điện Tiêu gia lão thái gia.

Hôm nay hắn đến đây tế điện Tiêu Phi.

Mộ của Tiêu Phi nằm ở phía Nam của Bát Bảo sơn.

Hả?

Coi như lúc Bùi Đông Lai đang đến gần thì hắn thấy được một nữ nhân thân mặc hắc ý đang đứng trước mộ Tiêu Phi.

Mặc dù chỉ thấy lưng nhưng Bùi Đông Lai cũng nhận ra nữ nhân này.

Người này chính là Trần Anh.

Phát hiện này làm cho Bùi Đông Lai dừng bước, hơi suy nghĩ rồi cuối cùng quyết định đứng đợi, để Trần Anh có không gian nói chuyện với Tiêu Phi.

Ước chừng khoảng 30' sau thì Trần Anh mới kết thúc cuộc nói chuyện, nàng xoay người thì thấy được Bùi Đông Lai đang đứng ở bên ngoài.

Phát hiện này làm cho nàng ngẩn ra, sau đó về mặt tỏ ra thản nhiên đi về phía Bùi Đông Lai.

Bùi Đông Lai thấy thế thì liền bước nhanh lên chào hỏi.

- Trần tỷ.

2 người gặp nhau, Bùi Đông Lai chủ động mở miệng hỏi trước.

Trần Anh thấy thế, dừng bước lại, đợi Bùi Đông Lai đến gần rồi mới nói:

- Đợi lâu rồi sao?

- Không sao, vừa mới đến.

Bùi Đông Lai lắc đầu.

Về mặt Trần Anh tỏ ra bình tĩnh nói:

- Ngày mai mới là tới Thanh minh, vốn ngày mai mới đến nhưng mà nghĩ lại ngày mai có không ít người đến cho nên sáng sớm liền đến đây.

Hả?

Bên tai vang lên lời nói Trần Anh, nhìn bộ dạng thản nhiên của Trần Anh thì Bùi Đông Lai ngẩn ra.

Trong ký ức của hắn, trước kia mỗi lần Trần Anh nhắc đến Tiêu Phi thì sẽ xuất hiện một ít dao động, mà hiện giờ nàng lại vô cùng bình thản, vì thế hắn biết rõ Trần Anh đã thoát khỏi bóng ma sau khi Tiêu Phi chết đi.

- Đông Lai, cảm ơn cậu.

Mất thấy Bùi Đông Lai không nói lời nào, ánh mắt Trần Anh nhìn Bùi Đông Lai hiện lên vài phần cảm kích:

- Cảm ơn cậu đã làm cho tôi biết thế nào là cuộc sống, càng cảm ơn cậu vì anh ấy mà làm mọi chuyện.

- Trần tỷ, đây là việc mà tôi phải làm.

Bùi Đông Lai lắc đầu, hắn biết rõ nếu như không có dung hợp với linh hồn Tiêu Phi thì hắn sẽ không làm được mọi chuyện.

- Nếu anh ấy biết được thành tựu ngày hôm nay của cậu thì ở dưới Cửu Tuyền anh ấy sẽ rất vui mừng.

Trần Anh nói một câu tự đáy lòng, sau đó lại nói:

- Cậu qua đó đi, tôi về trước đây.

- Được.

Bùi Đông Lai gật gù đầu, chấm dứt nói chuyện với nhau, cùng Trần Anh gặp thoáng qua rồi đi về phía mộ Tiêu Phi.

Trước mộ có đặt một lẵng hoa, hương cũng chưa tàn, khói hương tràn ngập trước mộ bia, bao phủ cả ảnh chụp của Tiêu Phi.

Đây là lần đầu tiên Bùi Đông Lai nhìn thấy ảnh chụp của Tiêu Phi.

Trong hình Tiêu Phi một thân quân trang, bộ mặt kiên cường, ánh mắt kiên định mà tự tin.

- Thực xin lỗi Tiêu đại ca, có lẽ em nên đến thăm anh sớm hơn.

Bùi Đông Lai ngồi xổm xuống, từ từ nói:

- Nhưng anh cũng biết em là một người quật cường, nếu đáp ứng làm chuyện của anh thì em không làm được sẽ không đến gặp anh.

- 2 năm trước, anh lựa chọn không chiếm lấy cơ thể em, tùy ý dung hợp linh hồn với em, anh cũng từng nói: Không để cho em lấy Long Nha làm kiêu ngạo, mà là để Long Nha thậm chí là cả nước cộng hòa vì em mà kiêu ngạo.

Khi nói chuyện, Bùi Đông Lai mở từ từ chiếc rương da ra, đầu của Aust, Philipps, Sonali, Dixi đặt chỉnh tề ở trong rương da.

Hắn đưa rương da đến trước mộ Tiêu Phi, nhẹ giọng nói:

- Thật may mắn, hiện giờ em đã làm được. Tính đến trước mắt, toàn bộ người Thần Vĩng trừ Odin ra đã bị giết hết, toàn bộ những căn cứ của Thần Vĩng đã bị phá hủy, đây là đầu của tứ đại thần chi tử, thần chi nữ. Bọn hắn là hung thủ giết chết anh, hôm nay em dùng đầu của bọn hắn để tế điện cho anh, hy vọng anh có thể ngủ yên ở dưới cửu tuyền.

Nói xong, Bùi Đông Lai lấy ra hộp quẹt rồi châm lửa đốt cái rương da kia.

Vô luận là rương da hay 4 đầu người kia đều đã trải qua xử lý đặc thù nên dễ dàng bị đốt cháy.

Ánh lửa bùng lên, 4 cái đầu người cùng với cái rương da dần dần trở thành một đồng tro bụi.

- Tiêu đại ca, trước em nghe anh nói, mất đi mới biết quý trọng, khi đó bản thân còn quá nhỏ nên rất ngốc, không hiểu. Hiện giờ nghĩ lại thì đúng là như thế, tuy rằng em đã có những thứ như ngày hôm nay nhưng mà em lại không cảm thấy có chút cao hứng gì.

Mất thấy đầu 4 người Dixi hóa thành tro thì Bùi Đông Lai châm 1 điếu thuốc, cảm trước mộ rồi tự mình châm 1 điếu, giống như là nói chuyện với lão bằng hữu lâu năm vậy.

- Khi còn bé, em cùng Qua tử sống dựa vào nhau, bởi vì trong nhà rất nghèo cho nên bị rất nhiều người khinh thường. Khi đó em thầm thề ở trong lòng, em sẽ cố gắng học tập, thi vào trường ĐH tốt nhất, tìm một việc có tiền lương cao nhất để mua phòng lớn, cưới vợ đẹp cho Qua tử, để cho đám người khinh thường kia phải trừng to mắt mà nhìn.

- Hiện giờ, em đã là anh hùng của dân tộc, được ghi danh vào sử sách.

Nói tới đây, Bùi Đông Lai ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, giọng nói hơi run lên:

- Nhưng mà anh biết không? Em nhớ nhất chính là cảnh em cùng Qua tử ở trong núi, nhớ nhất là cuộc sống 2 người ở trong khu dân nghèo, chứ không phải là hình ảnh mà người nhìn em lớn lên.

- Nếu Qua tử có thể xuất hiện trước mặt thì em đồng ý buông tha quanh vịnh cả đời này, vô luận là làm một người thường hay là cùng người trở lại núi lớn làm ruộng thì em đều cam tâm tình nguyện.

“Phù”

Nói xong lời cuối cùng, Bùi Đông Lai khó tránh khỏi kích động, hắn thở ra một hơi rồi lại nói:

- Tiêu đại ca, ngày mai là Thanh minh, em muốn trở lại Đông Bắc để viếng mộ, tính lúc này sẽ đi cho nên sẽ không nhiều lời với anh, hôm nào em cùng Cuồng ca sẽ trở lại thăm anh.

Nói xong Bùi Đông Lai đứng dậy, đứng ở trước mộ Tiêu Phi rồi cúi lạy 3 cái.

...

2 tiếng sau, chuyên cơ chở Bùi Đông Lai đến núi Đại Hưng An đã hạ xuống sân bay ở Gia Cách Đạt Kỳ.

- Bùi tiên sinh, mọi thứ cần cho việc tao mộ đã có sẵn trong xe.

Phong Diệp đứng đó thấy Bùi Đông Lai cùng 4 người Tần Đông Tuyết từ trên máy bay đi xuống thì vội vàng bước lên, cúi người chào.

- Cực khổ rồi.

Bùi Đông Lai vỗ nhẹ vai của Phong Diệp, nói:

- Tôi mang các nàng đi trước, các anh đi theo ở phía sau.

- Vâng Bùi tiên sinh.

Phong Diệp cúi đầu lĩnh mệnh bước đi đến một chiếc Benz, còn Bùi Đông Lai thì đi vào chiếc Land Rover, đợi 4 người Tần Đông Tuyết đi vào thì khởi động xe.

Rất nhanh, xe đã chạy ra sân bay, hướng về mộ của Bùi gia cách Gia Cách Đạt Kỳ 100km mà chạy tới.

Trong xe, một cỗ khí tức bi thương tràn ngập, trong đó vẻ mặt 2 người Tần Đông Tuyết và Quý Hồng đều trang nghiêm, mà đôi mắt của 2 người Hạ Y Na cùng Mộ Khuynh Nhan mơ hồ có chút phiếm hồng.

Các nàng chưa có gặp qua Bùi Vũ Phu cũng vĩnh viễn không có khả năng gặp được.

Ước chừng 30' sau, Bùi Đông Lai lái chiếc Land Rover đến một nơi cách mộ Bùi gia không xa.

Lúc trước, Bùi Đông Lai muốn lập bia cho Bùi Vũ Phu, triệu tập đông đảo cường giả võ học TQ đến đây chém giết tử sĩ Thôi gia HQ.

Mà hôm nay, hắn mang theo tứ nữ đến đây ngoài tảo mộ ra thì quan trọng hơn là lập bia cho Bùi Vũ Phu.

Khi xe dừng lại, tứ nữ bước xuống xe, giữ im lặng mà đi phía sau Bùi Đông Lai, Bùi Đông Lai ngừng mắt nhìn lên chỗ mộ Bùi gia, bởi vì cỏ dại mọc rất cao nên hắn không thể thấy rõ.

Bùi Đông Lai thu hồi ánh mắt, để Phong Diệp đem đồ tảo mộ đi lên trước, sau đó hắn mang tứ nữ lên chỗ đất bị cỏ dại bao phủ kia.

Hả?

Đi được vài bước, Bùi Đông Lai bỗng nhiên dừng bước, cúi đầu nhìn về phía dưới chân.

- Sao thế?

Tần Đông Tuyết thấy thế, liền vội vàng hỏi.

- Có người đến.

Phát hiện dưới chân có dấu bước chân, Bùi Đông Lai hơi nheo mắt lại.

Nghe được Bùi Đông Lai nói thế sắc mặt 4 người Tần Đông Tuyết biến đổi.

Mà Bùi Đông Lai thì nhắm mắt lại, thu liễm tâm thần, làm nhàn tiến vào trạng thái “ Vô Thần ” để cảm ứng khí tức xung quanh.

Bá!

Rất nhanh, Bùi Đông Lai cảm nhận được ngay chỗ mộ Bùi gia có một khí tức, hắn liền mở mắt ra nhìn đến.

Ngay sau đó.

Một đạo thân ảnh từ từ trong bụi cỏ đứng lên.

Mặc dù cách xa nhau trăm mét nhưng mà Bùi Đông Lai vẫn thấy rõ bộ dáng của người kia.

Khuôn mặt người kia để lâu rồi thôi, vẻ mặt nở ra nụ cười ngây ngốc.

”Rầm!”

Thấy vậy thì Bùi Đông Lai chỉ cảm thấy một trận ừ ừ, hắn trừng to mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn vào khuôn mặt tươi cười quen thuộc kia.

4 người Tần Đông Tuyết vốn là có chút khấn trương, lúc này thấy được Bùi Đông Lai như là choáng váng, vẻ mặt ngại sấp thì cảm thấy có chút nghi hoặc.

Nghi hoặc rất nhiều, các nàng đều nhìn về phía trước.

- Bùi thúc?

Thực lực Quý Hồng vốn là đã khôi phục, thị lực tốt hơn đám người Tần Đông Tuyết nên thấy được khuôn mặt tươi cười thật thà phúc hậu của Bùi Vũ Phu thì lập tức cả kinh trợn mắt há hốc mồm!

”Ách. . .”

Nghe được 2 chữ “Bùi thúc” thì 3 người Tần Đông Tuyết chỉ cảm thấy bên tai vang lên một đạo sấm rền, trực tiếp bị sợ ngây người.

Mà Bùi Đông Lai thì giống như là trong mộng tỉnh lại.

- Cha.

Hắn hét to lên một tiếng rồi chạy nhanh về phía trước, tốc độ vô cùng khủng khiếp.

100m, 80m, 50m....

Trong phút chốc, khoảng cách giữa Bùi Đông Lai và Bùi Vũ Phu chỉ còn khoảng 10m.

Lúc này, Bùi Đông Lai đột nhiên dừng bước.

- Cha...Cha...là cha sao?

Anh mặt trời chói chang, 2 mắt hắn đỏ bừng, cả người run lên nhìn về người đứng ở trước mặt, nhẹ giọng hỏi.

Nói xong, hắn ngừng thở, mở to 2 mắt, thân hình cứng ngắc, không dám cử động.

Bởi vì.

Hắn sợ.

Hắn sợ mọi thứ trước mắt đều là ảo giác.

Hắn sợ thân ảnh Bùi Vũ Phu đột nhiên biến mất!

Ngày đó, tại trên du thuyền thì hắn đã trải qua 1 lần.

Hắn không muốn lại trải qua lần thứ hai!

Bên tai vang lên lời nói nhẹ giọng của Bùi Đông Lai, nhìn vẻ khấn trương cùng kích động của Bùi Đông Lai thì , Bùi Vũ Phu không có lên tiếng, chỉ là ngây ngốc gật đầu, chủ động đi về phía Bùi Đông Lai.

Thấy một màn như vậy thì Bùi Đông Lai không động đậy.

Hắn đứng đờ mà nhìn Bùi Vũ Phu đi về phía hắn, tầm mắt trở nên mơ hồ, nước mắt không khống chế được mà chảy ra từ trong mắt hắn, dọc theo khuôn mặt kiên nghị kia mà chảy xuống.

Nam nhi có lệ không dễ rơi.

Trong 2 năm qua, vô luận là đối mặt với khó khăn như thế nào, thậm chí là đứng trước sinh tử thì hắn cũng chưa từng rơi lệ.

Một giọt cũng không có!

Nhưng giờ phút này hắn lại giống như đứa bé khóc bù lu bù loa.

Mắt thấy Bùi Đông Lai rơi lệ đầy mặt, thân mình Bùi Vũ Phu đột nhiên nhoáng lên một cái, lập tức xuất hiện ở trước người Bùi Đông Lai, giơ bàn tay thô dày lên, lau đi nước mắt trên mặt Bùi Đông Lai.

- Cha.

Không đợi Bùi Vũ Phu vuốt lấy khuôn mặt của Bùi Đông Lai thì Bùi Đông Lai giống như là một đứa trẻ chịu ủy khuất, khóc nhào vào lòng của Bùi Vũ Phu.

Thân thể Bùi Vũ Phu cứng đờ, tùy ý để nước mắt của Bùi Đông Lai thấm ướt vạt áo của mình, nhẹ nhàng mà vỗ lưng của Bùi Đông Lai.

Xa xa, 4 người Tần Đông Tuyết thấy vậy thì lệ rơi đầy mặt.

Tuy rằng các nàng không biết tại sao Bùi Vũ Phu lại làm thế nhưng mà các nàng có thể cảm nhận được tình cảm của Bùi Vũ Phu giành cho Bùi Đông Lai.

Tình thương của cha.

- Khi nào lại bắt đầu học khóc nhé đó?

Một lát sau, Bùi Vũ Phu thu tay về, cười hỏi.

“Hô”

Không trả lời, Bùi Đông Lai phun ra một ngụm oi bức, sau đó lau nước mắt, giống như là đứa trẻ tức giận nhìn Bùi Vũ Phu:

- Qua tử, người không biết nên nói cái gì sao?

- Oh...

Mặt già Bùi Vũ Phu có chút đỏ lên, xấu hổ, hơi trầm ngâm rồi nói:

- Muốn biết cái gì?

- Vì sao phải gạt con ?

Bùi Đông Lai hỏi.

- Con hẳn là nhớ rõ, ta đã từng hỏi con, rằng con có muốn vượt trội hay không. Con cho ta biết con muốn hơn nữa câu trả lời lại như đinh đóng cột, cũng vì thế mà ta đã làm lời hứa với mẹ con, lựa chọn rồi nủi.

Bùi Vũ Phu khẽ thở dài, nói:

- Trong mắt ta, ta chưa đủ tư cách làm một người cha, cũng không thể để cho con có mọi thứ, mà là chỉ cố gắng cung cấp cho con một nền tảng tốt nhất.

- Mà từ nhỏ tính khí của con đã quật cường, chuyện gì cũng đều muốn tự bản thân làm tốt nhất cho nên ngày từ đầu khi con xuôi Nam đến Đông Hải thì ta vẫn không hiện thân, đều vì là muốn cho con một nền tảng tốt nhất, hoặc là nói để sân khấu cho con biểu diễn.

Đáng thương cho tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ.

Nghe được Bùi Vũ Phu nói ra nguyên nhân thì trong lòng Bùi Đông Lai cảm thấy ấm áp, hẳn mở miệng thở dốc, không nói lên được lời nào.

- Khi thấy người đứng ở trên võ đài, trong lòng con vô cùng kích động đến mức ngủ không yên.

Bùi Vũ Phu ngây ngốc nở nụ cười.

- Không cho phép.

Bùi Đông Lai thấy thế, sắc mặt cố ý trở nên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói:

- Rốt cuộc là cuộc chiến Thần bảng đã xảy ra chuyện gì?

- Ta quy ẩn 20 năm, lại rời núi là nhận được lời khiêu chiến của Odin, những cường giả kia tiến đến là để xem cuộc chiến, bởi vì biết điểm này nên ta đã lợi dụng cơ hội lần này, liên thủ với Salem để diễn trò giả chết.

Bùi Vũ Phu vội vàng thu lại nụ cười, rồi nói.

Bùi Đông Lai cả kinh:

- Liên thủ với Salem sao ?

- Ủh.

Bùi Vũ Phu gật đầu nói:

- 20 năm trước Salem từng âm thầm ám sát ta, ám sát thất bại, bắt quá ta không có giết hắn, hắn vì cảm kích ta cùng theo đuổi võ đạo nên đã lựa chọn làm việc cho ta, ta đem những hiểu biết võ học giao lại cho hắn. Sau khi tin ta rời núi truyền ra thì hắn liền liên hệ với ta trước.

- Theo ý của người thì Salem cố ý mai phục người ở đó, đánh lén người, cho cơ hội để Odin xuất thủ sao?

Bùi Đông Lai lập tức hiểu ra cái gì.

Bùi Vũ Phu gật đầu.

- Nếu con đoán không sai thì thực lực của Salem cũng không kém gì Odin, cho nên chuyện hắn bị Long Bồ a di làm bị thương cũng là giả.

Bùi Đông Lai lại phân tích.

Lúc này đây, Bùi Vũ Phu không có tỏ thái độ, bởi vì nghe được cái tên Long Bồ Tổ Đề nên vẻ mặt hơi phức tạp.

- Qua tử, Salem hay là người giết Odin ?

Bùi Đông Lai lại hỏi.

- Ngoài Odin thì còn có Cuồng Thần của bộ lạc Cuồng Nhân đều chết trong tay Salem.

Bùi Vũ Phu có chút ngưng ngượng, nói:

- Từ sau khi giả chết thì ta vẫn luôn ở chỗ này, chỉ rời khỏi đây 1 lần.

- Là lần con tham gia Đại Bể Võ bộ đội đặc chủng toàn cầu sao?

Trong lòng Bùi Đông Lai vừa động, nhớ lại ngày đó Bùi Vũ Phu xuất hiện cứu mình nhưng bản thân lại đột phá.

- Ủh, lúc đó ta vốn muốn xuất thủ cứu con, nhưng phát hiện con đột phá cho nên...

Bùi Vũ Phu giải thích, sau đó xấu hổ sờ sờ cái mũi, cũng không nói gì thêm.

Bùi Đông Lai tức giận trừng mắt nhìn Bùi Vũ Phu liếc mắt một cái:

- Qua tử, con muốn solo với người.

- So sánh mà nói thì chuyện tên nhóc Dixi cướp lấy căn cứ quân sự hạt nhân của M càng thêm nguy hiểm.

Bùi Vũ Phu cười cười, sau đó suy nghĩ:

- Đây là chuyện nằm ngoài ý muốn duy nhất của ta, may là thằng nhóc đó không làm ra hành động điên cuồng nếu không thì ta sẽ trở thành tội nhân.

Bùi Đông Lai thấy thế thì hỏi:

- Như lời của người thì ngày đó người xuất hiện ở đó chắc hắn là Salem.

- Ủh, là ta để Salem đến giúp con giết thằng nhóc kia, bắt quá Salem phát hiện được con đã luyện thành « Vô Thần » nên đã báo lại cho ta, ta liền để cho hắn rời khỏi đó.

Bùi Vũ Phu tràn đầy vui mừng nhìn vào Bùi Đông Lai:

- Con đã luyện thành « Vô Thần », lại thêm đột phá Cương Kính đại thần, bằng vào võ kỹ mới mà con sáng tạo thì có thể giết thằng nhóc kia dễ như trở bàn tay.

- Cho nên người muốn con trở thành anh hùng dân tộc?

Bùi Đông Lai một đầu hắc tuyến.

- Ủh, ngẫm lại thử, nếu con có thể trở thành anh hùng dân tộc thì đây là chuyện đáng tự hào bao nhiêu?

Bùi Vũ Phu rất là kiêu ngạo mà vuốt vuốt chùm râu.

Bùi Đông Lai khóc không ra nước mắt, sau đó, trong lòng vừa động:

- Qua tử, hỏi người chuyện này?

- Chuyện gì?

- Thực lực của người bây giờ là?

Bùi Đông Lai nháy mắt con người, tràn đầy tò mò.

Bùi Vũ Phu do dự một chút, nói:

- Đột phát Cương Kính, Đan Kính.

- Đan Kính?

- Ủh, sau này con cũng sẽ đạt tới.

- Con ăn no rửng mới mới tu luyện tiếp.

Bùi Đông Lai liếc mắt, sau đó lại nghĩ tới điều gì vội vàng nói:

- Qua tử, hiện giờ thì người hẳn là đứng thứ nhất trên Thần bảng, Salem thúc đứng thứ 2....

- Không, con là đệ nhất.

Không đợi Bùi Đông Lai nói hết thì Bùi Vũ Phu đã cắt ngang.

- Sao?

- Thần bảng là ta sắp xếp.

Bùi Vũ Phu lên tiếng, lộ ra nụ cười ngây ngô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-cap-cuong-gia>